
TOI PHONG THẦN
trong
TRÒ CHƠI VÔ HẠN
4
NHÀ SỐ 611 EDIT
HỒ NGƯ LẠT TIÊU
TÁC GIẢ

TÔI PHONG THẦN TRONG TRÒ CHƠI VÔ HẠN

Tên xuất bản: Kinh Phong

Tác giả: Hồ Ngư Lạt Tiêu

Biên tập: Nhà số 611

Bìa: Củ Cải Nhỏ Xíu

Thể loại: Đam mỹ, vô hạn lưu, chủ thụ, phát sóng trực tiếp, linh dị thần quái, vả mặt, 1v1, HE

Nguồn: 611house.wordpress.com

—★—

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Thị trấn Siren (1)

Chương 1: Thị trấn Siren (1)

Edit: Liễu 13 ☜(˚▽˚)☞ Beta: Amelinda

Bạch Liễu tỉnh lại thấy mình đang ngồi ở ghế sau trong một chiếc xe hơi, bên trong xe chật hẹp, lưng ghế cũ nát đầy mùi thuốc lá nhìn y như thật, nước men theo cửa kính xe chảy xuống, có thể mơ hồ nhìn thấy bên ngoài đang lất phất mưa phùn, trời âm u, khó mà phân biệt được hiện tại là xế chiều hay đêm tối, trong mũi còn thoang thoảng mùi tanh mặn xộc vào làm cậu phải nhăn mày khó chịu.

Trước mặt bỗng xuất hiện một bảng giao diện, mặt trên viết – [Hướng dẫn trò chơi].

Bạch Liễu cau mày.

Đây là đâu? Tại sao mình lại ở đây? Cái bảng này là gì?

Tấm bảng nọ dường như có thể đọc được những nghi ngờ trong lòng cậu, câu trả lời lần lượt được hiển thị.

[Bạn hiện đang ở trong một trò chơi chết chóc, lý do là vì chúng tôi đã phát hiện ra bạn có ham muốn kiếm tiền cực kì mạnh mẽ sau khi thất nghiệp, điều này đã kích hoạt trò chơi]

Từng dòng chữ trên bảng lần lượt xuất hiện, Bạch Liễu cuối cùng cũng nhớ ra chút chuyện.

Đúng vậy, không sai, cậu đang thất nghiệp.

Mà bản thân Bạch Liễu có thể nói là một người có khát vọng rất mạnh mẽ đối với tiền, từ nhỏ cậu đã yêu tiền đến mức bất bình thường, thậm chí còn được chuyên gia tâm lý chẩn đoán là bệnh nhân mắc chứng "rối loạn tích trữ tiền"**, bác sĩ cảnh báo nếu cậu không còn kiểm soát được ham muốn với tiền của mình. Không sớm thì muộn, cậu cũng sẽ rơi vào con đường sa ngã.

(***Một trong những kiểu bệnh tâm lý của hội chứng "Rối loạn tích trữ", người bệnh thường thấy đau khổ, không nỡ hoặc mất kiểm soát khi phải bỏ đi một món đồ gì, nhìn chung căn bệnh không quá ảnh hưởng đến hoạt động hằng ngày, nhưng lâu dần nó sẽ gây ra nhiều hệ lụy, ví dụ như người bệnh sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ, hoặc lấy bằng được món đồ muốn tích trữ.)

Khi đã có công việc, hàng tháng Bạch Liễu đều có một khoản thu nhập cố định, vì vậy có thể miễn cưỡng kiềm chế được ham muốn cháy bỏng với tiền bạc, nhưng sau khi mất việc cậu liền rơi vào một loại trạng thái không thể kiểm soát được, ngày qua ngày đều háo hức bừng bừng mong muốn có tiền để tích trữ. Bác sĩ tâm lý của Bạch Liễu phán rằng đây là trạng thái tinh thần bình thường của những sinh vật quen sống buông thả. Khuyên cậu hãy điều tiết và bình tĩnh lại, nên đi ra ngoài ngắm nhìn thế giới và thư giãn đầu óc nhiều hơn.

Bạch Liễu nghe xong chỉ muốn cười khẩy, không có tiền thì thư giãn bằng niềm tin chắc.

Cậu châm chọc bác sĩ : "Nếu tôi chịu đi ra ngoài vi vu ngắm nhìn thế giới tươi đẹp, tôi sẽ có tiền à?"

Bác sĩ tâm lý sợ hãi than: “Tất nhiên là không, cậu sẽ càng nghèo hơn”.

Bạch Liễu: “…” Đậu má anh biết thế sao còn khuyên?

“Nhưng khi cậu trở nên nghèo hơn, cậu sẽ thấy …” Bác sĩ cố đấm ăn xôi nặn ra lời an ủi :“Chẳng qua chỉ là nghèo khó mà thôi. Tiền bạc đều là vật ngoài thân. Cớ gì phải tự làm khổ mình như thế?

Bạch Liễu mặt vô biểu tình hỏi bác sĩ: “Gặp bệnh nhân như tôi anh có thấy khổ không?”

Bác sĩ tâm lý: “…” Khổ.

Bạch Liễu cười ha hả: ” Vì cái gì phải tự làm khổ mình như thế? Sao không nghỉ việc quách cho xong rồi đi bay lắc cho sướng?”

Bác sĩ tâm lý: “…” Vì tiền, không có tiền thì tôi không dám đi ra ngoài.

Lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa.

Sau khi chọc cho không biết bao bác sĩ tâm lý phải kêu gào, Bạch Liễu vỗ vỗ tay cảm thán, nghèo quả thực là vũ khí tốt nhất để công kích loài người.

Chính là đả thương người 800, tổn thương mình 1000.

May mà bác sĩ tâm lý ở xã khu này đều miễn phí, nếu không cậu xác thực sẽ chạm đến đỉnh cao của chữ "nghèo".

Sau khi thất nghiệp, Bạch Liễu vẫn luôn rơi vào trạng thái lo lắng tột cùng không điều chỉnh được, đi ngủ cũng có thể mơ thấy mình trở thành phú ông giàu có qua một đêm, ngồi trong đống tiền cười đến là vui. Sau khi tỉnh dậy, khoảng cách quá lớn giữa mơ và thực thường khiến cậu cảm thấy phiền não hơn bao giờ hết, vì sổ tiết kiệm trong tay ngày nào cũng tát vào mặt cậu, nhắc nhở hiện tại bên trong chỉ còn vỏn vẹn năm con số.

Cảm xúc lo lắng và mất kiểm soát xung đột với nhau, Bạch Liễu không có gì để làm liền nghĩ vơ vẩn – nếu trên đời này có phương thức nào kiếm tiền nhanh mà nguy hiểm cũng được nhỉ, cậu có thể không cần mạng, nhưng cậu muốn tiền!

Bạch Liễu đem những suy nghĩ đó tâm sự với bạn mình, người nọ trấn an, có thấy cuốn "Luật Hình sự" trên kệ kia không?

Cậu trả lời có.

Hắn nói, chỉ cần lật ra một trang là thấy, đó là một công việc nguy hiểm nhưng lợi nhuận cao, nếu chăm chỉ, cậu vẫn có thể lọt vào danh sách khẩn cấp của tháng này.

Bạch Liễu: "……"

Nhưng cậu không muốn vi phạm pháp luật. Không có cách nào có thể kiếm tiền nhanh mà không phạm pháp à? Hắn nói,

mơ đi bạn hiền, trong mơ gi gỉ gì gi cái gì cũng có.

Cho dù liều mạng, cậu cũng muốn tiền – Bạch Liễu lúc trước đang nằm trên giường thả mình chìm vào mộng mị, sau đó chợt bất tỉnh rồi mới bị cuốn vào trong trò chơi này, cậu nghĩ vậy.

Hồi tưởng chấm dứt, Bạch Liễu nhìn bảng thông báo đang lơ lửng trước mặt.

Một dòng chữ xuất hiện:

[Đúng, chính mong muốn mãnh liệt của bạn đã mở ra trò chơi, miễn là vượt qua thành công, bạn có thể nhận được mọi thứ mình muốn]

Bạch Liễu không chút do dự: "Tôi muốn tiền."

Éo cần care đầy là cái trò khỉ gió gì, cậu chỉ muốn kiếm tiền.

Một lúc sau, Bạch Liễu lại hỏi: "Trò chơi của mấy người, có hợp pháp không?"

Giao diện: […… Hợp pháp]

Giao diện: [Bạn sẽ nhận được điểm khi hoàn thành trò chơi, điểm có thể đổi thành tiền và mọi thứ bạn muốn]

Bạch Liễu: “Đây là trò chơi gì? Làm sao để qua màn rồi kiếm điểm như mày nói?”

Giao diện: [Đây là một trò chơi kinh dị chạy trốn, bên trong tràn ngập quỷ quái, sát nhân và những thứ không thể tưởng tượng, việc bạn phải làm là tìm ra điểm yếu của chúng, hoàn thành cốt truyện của toàn bộ phó bản, từ trong tay bọn họ tìm đường sống]

[Bản sao trò chơi đang tải … tải xong]

[Tên trò chơi: “Thị trấn Siren”]

[Cấp độ: Cấp 1 (Là cấp người chơi có tỷ lệ tử vong dưới 50%)]

[Chế độ: Chế độ một người chơi]

[Mô tả toàn diện: Đây là một trò chơi thú vị kết hợp giữa hành động và giải mã. Nó được đông đảo người chơi yêu thích và đánh giá cao, nhưng có vẻ không thân thiện với tân binh cho lắm, nếu là tay mơ, tỷ lệ tử vong thường rất cao.]

【Thông tin người chơi đang tải … tải xong——】

【Tên người chơi: Bạch Liễu】

【Máu: 100 (Nếu mức độ máu về dưới 60, sức tấn công của người chơi sẽ giảm, tử vong khi cột máu về 0)】

【Giá trị thể lực: 80 (đủ thể lực)】

【Nhanh nhẹn: 25 (bạn quanh năm ngồi văn phòng làm việc, cơ thể cứng nhắc, không nhanh nhẹn lắm)】

【Công kích: 30 (Khả năng tấn công chỉ bằng một nữ sinh trung học đi uýnh lộn với chiếc cặp sách)】

【Trí thông minh: 89 (Wow bạn thông minh đến bất ngờ)】

【May mắn: 0 (Sống bao nhiêu năm trên cuộc đời, tôi từng chưa thấy ai đen từ đầu đến chân như bạn. Nếu công ty của bạn cần phải sa thải một người, người đó chắc chắn chính là bạn)】

【Kỹ năng: Không có (Bạn không có bất kỳ kỹ năng nào)】

【Giá trị tinh thần: 100 (Bạn là người chơi đầu tiên duy trì được tinh thần sung mãn sau khi đăng nhập vào trò chơi trong năm nay)】

Có một dòng chú thích nhỏ màu đỏ bên dưới giá trị tinh thần.

(Lưu ý: Vui lòng đảm bảo rằng giá trị tinh thần của người chơi cao hơn 60. Nếu thấp hơn mức 60, tinh thần của người chơi sẽ rơi vào trạng thái hỗn loạn và mỗi thuộc tính đều bị giảm một nửa; nếu thấp hơn 40, người chơi sẽ nhìn thấy những ảo giác không thuộc về trò chơi, dẫn đến việc độ khó ngày càng tăng cao; nếu thấp hơn 20, người chơi sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng, thuộc tính sức mạnh tấn công sẽ tăng ngẫu nhiên, giết

tất cả các loại sinh vật; giá trị tinh thần bằng 0, người chơi sẽ hoàn toàn bị trò chơi đồng hóa và trở thành một thành viên của nhóm quái vật)

[Đánh giá toàn diện các thuộc tính của người chơi – cấp F, người chơi cấp thấp nhất, nhưng do giá trị tinh thần và giá trị thông minh được xác định đặc biệt, xếp cấp còn nghi vấn, cuối cùng cấp người chơi được ghi là – F (?)]

Sau khi Bạch Liễu lướt qua bảng giao diện cá nhân, nhìn vào dấu chấm hỏi phía sau chữ F, cậu cảm thấy mình đang bị cà khịa một cách khó hiểu. Chọn ẩn bảng giao diện nhân vật, một bảng lập tức mới hiện lên trên màn hình.

[Bạn đã đăng nhập vào màn hình TV nhỏ (1/100) trong khu vực dành cho người mới, hiện tại không có ai quan sát bạn bạn, giá trị phổ biến của người chơi Bạch Liễu là 0, tỷ lệ Krypton** là 0]

*** Krypton gold: Thuật ngữ dùng để chỉ việc nạp tiền và tặng quà trực tuyến cho các streamer.

Bạch Liễu cau mày: “Đây là cái gì?”

Giao diện: [Quá trình tham gia trò chơi của bạn sẽ xuất hiện trên màn hình nhỏ trong khu vực dành cho người mới của sảnh người chơi để những người khác trong thế giới này có thể theo dõi, hiện tại không có ai đang theo dõi quá trình chơi và tặng Krypton cho bạn. Bạn đang là một người vô danh.]

Bạch Liễu nhìn chung đã hiểu sơ sơ, đó là cách thức trò chơi hoạt động, nhưng cái đấy không quan trọng. Trọng điểm bây

giờ là tỷ lệ Krypton của cậu: ” Nếu có ai đó cho tôi Krypton, tôi có thể nhận được điểm không?”

Giao diện: [Có]

[Trò chơi chính thức bắt đầu, chúc may mắn, tân binh.]

Giao diện giống như màn hình TV nháy mắt tắt phụt, lóe lên thành một tia sáng trắng trước mắt Bạch Liễu rồi biến mất.

Sảnh người chơi, một màn hình nhỏ đột nhiên sáng lên, hiện ra khuôn mặt trắng nõn của Bạch Liễu. Có rất nhiều màn hình tương tự xung quanh, hiển thị đa dạng đủ loại cảm xúc trên khuôn mặt những người chơi mới bị đưa vào, từ kinh hãi đến sụp đổ. Một số người còn tự co mình lại thành quả bóng rồi ôm lấy đầu như chú nhím tội nghiệp xù gai, không chịu chấp nhận thực tế, có người chỉ biết khóc và khóc, không ngừng nhấn vào màn hình, muốn thoát khỏi trò chơi.

Chỉ có vẻ mặt của Bạch Liễu là bất biến, cậu hoàn toàn khác thường giữa những tân binh đang hoảng loạn.

Mọi người nhìn lên màn hình đột nhiên sáng lên, bàn luận sôi nổi.

“À há lại có ma mới vào nè, không biết sẽ trụ được bao nhiêu ngày đây.”

“Nhìn khung cảnh kia, nó có phải là bản sao của trò ‘Thị trấn Siren’ không?”

“Mấy người mới này đen thật. Tỷ lệ tử vong của mấy tay lơ ngơ ở “Thị trấn Siren” là cao nhất. Lần trước không phải cũng vào một trăm, rồi chỉ còn lại một người trở ra à?”

“Khoan đã!” Đột nhiên, một người chơi đi ngang qua dường như đã phát hiện ra điều gì đó thú vị. Anh ta tiến đến màn hình đang chiếu Bạch Liễu, nhìn vào bảng thuộc tính nhân vật của cậu, nói một cách ngờ vực, “ở đây có người mới đăng nhập có giá trị tinh thần là 100! “

“Quắt?!”

“Xích qua cho nhìn ké miếng cái!”

“Má nó! Người mới bây giờ đều biến тհái như này à? Giá trị tinh thần một trăm?!”

“Người có giá trị tinh thần 100 gần đây nhất, hiện đang nằm trong top 10 tổng điểm của trò chơi.”

“Đúng là hạt giống tiềm năng! Làm tui cũng thấy lâng lâng!”

Màn hình nhỏ của Bạch Liễu nhấp nháy, một giọng nói máy móc đều đều đang báo cáo:

[Có 50 người chen chúc quanh màn hình TV của người chơi Bạch Liễu, người chơi Bạch Liễu đã đạt được thành tựu lính mới, mở khóa hệ thống ba lần nhấp chuột]

[28 người thích video của người chơi Bạch Liễu, năm mươi sáu người đã lưu trữ TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu, không ai đóng góp tiền, hãy tiếp tục thăm ngàn chăm chỉ]

……

***Siren là từ để chỉ người cá, họ có gương mặt xinh đẹp và giọng hát hay. Giọng hát của người cá đôi khi là một sự thôi miên, gây ra tai nạn cho các thủy thủ trên biển, cũng có khi họ hát để cảnh báo cho người đi biển về thời tiết xấu.

Nguồn tham khảo: Wikipedia

Chương 2: Thị trấn Siren (2)

Chương 2: Thị trấn Siren (2)

Edit: Liễu 13 ☜(˚▽˚)☞ Beta: Amelinda

Bạch Liễu nghiêng người nằm ngủ ở hàng ghế cuối cùng bên trong chiếc xe van, băng ghế sau vô cùng chật hẹp, rất khó để lật người, cậu vừa động một cái liền thấy một sợi dây chuyền rơi ra khỏi áo.

Bộ quần áo Bạch Liễu mặc bây giờ vẫn giống như trước khi vào game, áo sơ mi trắng quần đen, trang phục thường thấy của dân văn phòng, chỉ có chiếc vòng cổ này là thừa ra.

Mặt của chiếc vòng vốn là đồng xu 1 đô đã được đục lỗ, Bạch Liễu đặt tay lên, bảng giao diện của trò chơi tức thì bật ra, giống với bảng mà cậu đã xem trước đó, không có thêm thông tin gì.

Cái này chắc là giống với hệ thống quản lý người chơi đi.

Cậu nhét lại chiếc vòng vào trong cổ áo, cất đi, đồng tiền cũ kĩ chẳng có gì đẹp mà nhìn.

Bạch Liễu rời khỏi ghế sau, quyết định lên phía trước xem xét, ngoài cậu hiện đang nằm bên đây, vẫn còn có bốn người khác, vừa đặt chân ra đến ngoài đã có người nhìn cậu kinh hô: “Bạch Liễu cục cưng của em, cuối cùng anh cũng chịu tỉnh! “

Trừ Bạch Liễu ra, bốn người này rõ rang đều là người nước ngoài, người gọi Bạch Liễu cục cưng là một cô gái có mái tóc xoăn lượn sóng màu nâu , môi đỏ tươi, đôi mắt cũng nâu nốt,

cô mặc quần dài và áo hai dây. Ngay khi tầm mắt Bạch Liễu chạm đến cô gái, đồng xu trong ngực bật ra, bảng thông tin về cô gái xuất hiện:

[Tên NPC**: Lucy]

***NPC là viết tắt của từ Non-player character, là một nhân vật trong các trò chơi do máy tính điều khiển. NPC thường sẽ có tương tác ít hoặc nhiều với người chơi tùy thuộc vào sự đầu tư của tựa game đó dành cho các NPC

[Tóm tắt nhân vật: Bạn cùng lớp của bạn, rất thích kiểu con trai như giống như bạn. Hai người đã thử quan hệ vào đêm qua, nhưng bạn quá ngại ngùng khi đối mặt với Lucy, người cao hơn bạn 10 cm hơn nữa còn rất nhiệt tình và mạnh dạn, vậy nên đã không thành công (cười)]

Ánh mắt của Bạch Liễu tế nhị dừng lại hai giây ở [không thành công] và [cười], sau đó nhanh chóng thu lại, lâm vào trầm tư.

Trò chơi này dường như cần người chơi phải [xem] để kích hoạt thông tin NPC. Nó giống như thông tin được bật lên khi nhấp chuột vào, đôi mắt người chơi sẽ tương ứng với con chuột điều khiển.

Bạch Liễu trầm ngâm, có vẻ như ít nhất cậu sẽ không thể mất thị lực trong trò chơi này.

Lucy nháy mắt với Bạch Liễu: “Này cục cưng, em làm anh mệt à? Từ khi lên xe đến giờ anh đều ngủ.”

Cậu nhìn Lucy, trong đầu bật ra câu "không thành công" kia, Bạch Liễu, người vẫn luôn độc thân từ trong bụng mẹ, cảm thấy có hơi phức tạp: "…"

Không chút đau đớn kết thúc cuộc sống độc thân.

Bạch Liễu nhanh chóng đổi đề tài, nhìn khung cảnh càng đi càng hẻo lánh lạnh lẽo ngoài cửa sổ, hỏi: "Chúng ta đang đi đâu? Trông vắng vẻ quá?"

"Xem ra có kẻ nhát gan nào đấy lại muốn trốn." Phía trước truyền đến một giọng nam đầy châm chọc, người đàn ông cao lớn mặc quần bò bó sát nhìn Bạch Liễu đầy khinh thường. Hắn ta quá cường tráng so với cái áo sơ mi như sắp bung ra, trông giống như một cầu thủ bóng bầu dục.

Hắn khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống quan sát Bạch Liễu, nói: "Muộn rồi, Bạch Liễu, cho dù mày là một tên nhu nhược chỉ muốn chạy trốn thì cũng đã muộn. Chúng ta đang trên đường đến thị trấn Siren rồi."

Bảng giao diện hiện ra:

【Tên NPC: Andrey】

[Tóm tắt nhân vật: Tình địch của bạn, yêu Lucy nhưng lại bị cô từ chối, đối với bạn cực kì không vừa mắt. Trước đây, bạn đã đánh cược với hắn sẽ bảo vệ Lucy ở nơi nguy hiểm nhất trên thế giới để chứng minh tình yêu của bạn dành cho cô ấy, vì vậy bạn đã chơi liều quyết định đến thị trấn Siren. Bạn hối

hận trước khi lên xe nên đã ăn vạ một trận, sau đó bị Andrey ép lên xe]

Bạch Liễu liên tục nhìn thấy địa danh "Thị trấn Siren" hai lần liên tiếp, cậu phớt lờ sự chế nhạo của Andrey đối với mình, dò hỏi: "Thị trấn Siren, đó là nơi nào?"

Andrey khịt mũi một lần nữa, chuẩn bị mở miệng chế nhạo, liền có tiếng lẩm bẩm đều đều cắt ngang hắn:

" Siren, thị trấn ven biển duy nhất trong lịch sử từng tìm thấy xác hải yêu. Trong lịch sử, nhiều người kể rằng họ đã từng nhìn thấy hải yêu ở đây, hoặc nghe thấy tiếng hát tuyệt vời của các nàng tiên cá lẫn trong tiếng sóng biển, cũng gặp qua một vài nhân ngư tướng mạo yêu dị trên bãi đá ngầm đen đang đánh chén no say thi thể con người… "

"Jeff! Đó chỉ là những câu chuyện do thị trấn Siren bịa ra để lừa khách du lịch tham quan thôi!" Andrey sốt ruột ngắt lời người nọ, nhưng thần sắc lại mơ hồ có một tia sợ hãi quét nhanh qua.

Một nam sinh với những chai bia dày cộp lặng lẽ vòng tay trước ngực ôm lấy chính mình, cậu ta có vẻ hơi sợ Andrey, nhưng vẫn lấy hết can đảm nhỏ giọng phản bác: "Vậy thì anh giải thích chuyện này thế nào? Sự biến mất bí ẩn của khách du lịch ở thị trấn Siren! Mười hai du khách đã biến mất hoàn toàn ở Siren vào tháng trước! Cảnh sát đã tìm kiếm khắp nơi nhưng không ai thấy họ rời khỏi thị trấn … "

Bạch Liễu nhìn vào bảng giao diện.

[Tên NPC: Jeff]

[Tóm tắt nhân vật: Là một fan cuồng của những sinh vật phi tự nhiên như nàng tiên cá, quái vật biển. Sau khi biết nhóm Lucy sẽ đến thị trấn Siren liền chủ động đề xuất được theo cùng, có hiểu biết rất rõ về các truyền thuyết chuyện xưa của Siren]

Andrey nói: "Hầu hết những người này đều là chết đuối, ở biển chết đuối không phải rất bình thường à."

Jeff vẫn không phục: "Cảnh sát đã tổ chức tìm kiếm cả tháng trời mà vẫn chưa vớt được cái xác nào. Kể cả họ thực sự rơi xuống biển thì điều này cũng không bình thường …" Cậu ta nói, giọng điệu trầm thấp và u ám hẳn đi, còn bí mật mang theo chút hưng phấn, "Trừ khi thi thể họ bị người cá ăn thịt, như vậy cảnh sát mới không thể vớt được …"

Cuối cùng Andrey cũng nổi nóng, hắn đánh mạnh vào đầu Jeff: "Câm mồm vào! Thằng nhóc bốn mắt chết bầm! Suốt ngày người cá người cá! Không biết còn tưởng mày là cái thứ đó!"

Andrey thực sự đánh rất mạnh, Bạch Liễu có thể thấy rõ đầu Jeff đập mạnh vào ghế, sau đó loạng choạng đụng phải người Andrey. Điều này triệt để chọc giận hắn, Andrey vung tay tát Jeff nhiều lần, đến nỗi răng của cậu ta văng ra ngoài.

Jeff cúi đầu im lặng nhặt răng gãy, sau đó ngước lên nhìn Andrey bằng ánh mắt thù hận, miệng lầm bầm.

Không một ai nghe thấy, nhưng thính giác của Bạch Liễu luôn luôn rất tốt, cậu nghe được Jeff nói: "Nàng tiên cá nhất định sẽ xé xác và nuốt chửng mày, Andrey."

Bạch Liễu hơi hơi nhíu mày, nhưng không nói gì, quan hệ giữa mấy NPC này thật sự rất phức tạp.

Có vẻ như việc Andrey bất ngờ đánh mắng Jeff không phải chuyện ngày một ngày hai, và gã trai Jeff này dường như đã vạch sẵn kế hoạch trả thù cùng với "nàng tiên cá".

Tài xế lái xe là người địa phương đến từ thị trấn Siren mà Bạch Liễu đã trả tiền. Từ cuộc nói chuyện của Lucy, Bạch Liễu phát hiện ra, cậu thế mà còn là một phú nhị đại, đã bao ăn bao ở cho cả nhóm, tài xế cũng là cậu trả tiền, nhờ tìm giúp một khách sạn địa phương.

Phải đến tận khuya xe mới chạy đến trấn Siren bí ẩn nọ. Theo mô tả của người tài xế, Siren là một thị trấn nhỏ sống dựa vào nghề đánh cá và hỗ trợ cứu vớt những con tàu bị chìm, vẫn luôn rất vắng vẻ và hẻo lánh, mãi cho đến khi thị trưởng mới tìm ra cách thu hút khách du lịch bằng những tin đồn về nàng tiên cá, thị trấn mới dần phát triển nhờ du lịch.

Nhưng bắt đầu từ tháng trước, nhiều vụ tai nạn với khách du lịch xảy ra, những du khách này không hề rơi xuống biển như Andrey nói, tất cả đều biến mất ở những nơi khác nhau trong thị trấn trước khi họ có cơ hội ra tới biển. Ví dụ, một khách du lịch ở trong khách sạn vào đêm hôm trước, nhưng lại biến mất vào sáng sớm hôm sau, cửa vẫn đóng chặt, không ai thấy người đó bước ra ngoài, giường trong phòng vẫn còn ấm, chỉ có người là không thấy đâu.

Vì vậy, do việc du khách biến mất, thị trấn Siren tuy đang trong mùa du lịch cao điểm lại trở nên hoang vắng đến khó tin, nhiều khách sạn phải đóng cửa do kinh doanh không tốt.

Thị trấn Siren thực sự trông rất tan hoang, nơi nơi đều là rào chắn và lưới đánh cá, mặt đất đầy vỏ sò và rong biển, còn có phù sa, chỉ có một ít khách sạn được trang hoàng không tệ, lúc nhóm Bạch Liễu đến đã là đêm khuya, nhưng trên đường vẫn còn rất nhiều người đi lại.

Những người này ban đầu đều đồng loạt hướng về phía bãi biển mà đi, nhưng khi nhóm Bạch Liễu lái xe vào, tất cả đều không hẹn mà dừng lại, quay đầu, mắt nhìn thẳng vào xe của bọn họ.

Bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm lúc nửa đêm, Lucy rùng mình, khẽ hét lên rồi thu mình vào trong vòng tay của Bạch Liễu.

Nhưng cô cao hơn Bạch Liễu rất nhiều, từ trên vai Bạch Liễu một cái đầu xuất hiện, có vẻ như cậu đã bị thu vào trong vòng tay của cô.

Bạch Liễu: "……"

Cậu quay đầu lại hỏi tài xế: " Nửa đêm rồi những người này sao lại đi tắm biển?"

Tài xế lắc đầu: "Dạo này không có ai đến du lịch, kinh tế xuống dốc, chỉ biết dựa vào nghề đánh bắt để kiếm sống. Chàng trai, cậu chưa đánh bắt bao giờ nên không biết, nhiều loại cá có giá trị nhưng lại sợ ánh sáng, chỉ hoạt động vào ban đêm, vậy nên họ mới phải ra biển vào giờ này."

Người dân thị trấn nhìn nhóm Bạch Liễu bằng những ánh mắt kỳ quái, đôi con ngươi ai nấy đều sáng lên màu xanh lục như

mắt mèo trong đêm, gương mặt quái dị, có vẻ như đang cười, nhưng khóe miệng lại không hoàn toàn nhếch lên mà ngược lại cứng đờ như nhau, đồng thời giật giật.

Trên tay còn mang lưới đánh cá, móc câu, có người cầm trên tay đèn dầu, nhìn chăm chú vào chiếc xe chứa cả nhóm, ánh mắt chuyển động theo xe, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới tấn công.

“Phải cẩn thận với mấy người này.” Tài xế nhắc nhở, “Gần đây bọn họ rất thiếu tiền, mà mấy cô cậu thì có tiền.

Bởi Bạch Liễu là một phú nhị đại rất hào phóng, tài xế đã sắp xếp nhóm của họ đến một khách sạn tốt nhất ở địa phương.

Đây là một khách sạn năm sao, phong cách vô cùng hiện đại và sang trọng, xa hoa đến mức nhìn chẳng ăn nhập chút nào với cả thị trấn, trước cửa khách sạn có một đài phun nước.

Một bức tượng sáp điêu khắc nàng tiên cá bằng đá được đặt giữa hồ. Nàng tiên cá được chạm trổ sống động, làn da cẩm thạch sáng bóng y như da người dưới ánh trăng mờ ảo, mái tóc dài xõa xuống che đi bộ ngực đầy đặn, đuôi cá đặt ở một bên. Nàng rũ mắt xuống mang theo biểu cảm trách trời thương dân, trên tay nâng một cái ấm nước, trong ấm có mấy viên đá giả ngọc trôi nổi, nước từ trong ấm đổ xuống bể, phát ra âm thanh như sóng biển.

Tài xế vòng qua đài phun nước, điều khiển xe đi hết lối vào của khách sạn.

Jeff đột nhiên sợ hãi hét lên, cậu ta chỉ vào bức tượng nàng tiên cá trước khách sạn: “Cô ta vừa mới nhìn tôi! Thật đấy, cô

ta vừa động đậy!!!”

Tác giả có điều muốn nói:

Bạch Liễu không thành công

Bạch Liễu: … Tôi có thể

Công vẫn còn chưa lên sàn (mỉm cười): Em đang nói chuyện với ai vậy?

Lucy: … (run rẩy chuẩn bị)

Chương 3: Thị trấn Siren (3)

Edit: Liễu 13 ☜(˚▽˚)☞ Beta: Amelinda

Bạch Liễu nhìn theo ánh mắt của Jeff, tượng sáp nhân ngư vẫn đang cúi đầu nhìn mặt nước, không nhúc nhích.

Andrey bị tiếng la hét làm cho hoảng sợ, hắn hung tợn tung một quyền vào đầu Jeff: "Fuck! Di di cái đ*t mẹ mày! Nó nhúc nhích chỗ đ*o nào! Mày mà còn như vậy một lần nữa bố sẽ xé nát họng mày, để xem mày con kêu được không!"

Jeff ôm chặt lấy cái đầu bị đấm, nhìn Andrey một cách sợ hãi, cậu ta cuộn mình như một quả bóng, thấp giọng lẩm bẩm: "Cô ấy di chuyển, cô ấy thực sự di chuyển mà… "

Lucy cũng bị Jeff làm cho nổi da gà, cô cười miễn cưỡng: "Jeff, sao cậu chắc chắn không phải là do cậu nhìn nhầm? Tượng này không có tròng mắt, làm sao biết được cô ấy đang nhìn cậu? "

Đó là một bức tượng nàng tiên cá được làm bằng đá cẩm thạch màu trắng ngà, tuy đôi mắt có được chạm khắc nhưng lại không có tròng đen, toàn bộ vùng mắt chỉ là một màu trắng tinh, giống như một vật chết có mắt không tròng đứng trước cửa khách sạn.

"Mấy người không phát hiện ra sao?" Giọng của Jeff càng ngày càng thấp, vẫn có hơi run rẩy, "Dù xe của chúng ta có lái đi đâu cũng đều bị bức tượng này nhìn thẳng vào, ánh mắt của cô ấy chắc chắn đang chuyển động… "

“Cái này à … Tôi còn tưởng là gì …” Lucy thở phào nhẹ nhóm, cuối cùng mỉm cười thoải mái, “Chắc là giống như bức họa “Mona Lisa mỉm cười” nhỉ? Dù ở góc độ nào thì cũng có cảm giác người trong bức chân dung đang nhìn mình. “

“Không, việc dù ở góc độ nào người xem đều có cảm giác nhân vật trong tác phẩm đang nhìn mình chỉ có ở trên mặt phẳng 2D thôi, không thể tạo ra trên khối 3D, tức bức tượng này không có khả năng xuất hiện tình huống đó.” Bạch Liễu bình tĩnh phản bác Lucy, “Jeff nói đúng, đôi mắt của bức tượng này đang theo dõi chúng ta.”

Cũng giống như những người dân trong thị trấn nhìn chằm chằm vào bọn họ khi vừa đặt chân đến, đôi mắt như thể đang nhìn con mồi bước vào khu vực săn của mình.

Cái thứ này chắc là một loại quái vật đi.

Ý nghĩ vừa bật ra trong đầu, đồng xu trên ngực Bạch Liễu bất ngờ rung lên, một bảng giao diện mới tinh hiện ra. Bảng giao diện trò chơi biến thành một cuốn sách thời trung cổ dày cộp cũ kỹ, từ từ mở ra trước mặt Bạch Liễu.

[Xin chúc mừng người chơi đã khám phá ra quái vật đầu tiên trong trò chơi và mở khóa cuốn sách quái vật - “Thị trấn Sirens” số đặc biệt (1/4)]

Trên trang sách hiện lên một tấm ảnh, tượng sáp nhân ngư với khuôn mặt tái nhợt ẩn mình trong biển sâu, chỉ lộ ra non nửa khuôn mặt, đôi mắt không tròng đen nhìn chằm chằm Bạch Liễu, như thể muốn bò ra khỏi tấm ảnh.

【Tên quái vật: Tượng sáp nhân ngư (trạng thái nhộng)】

[Giá trị tấn công: ? ? ? (Chưa mở khóa, sẽ mở khóa sau trận chiến)]

[Phương thức tấn công: ? ? (Chưa được khám phá)]

[Nhược điểm: ? ? (Chưa được khám phá)]

Những chỗ đánh dấu chấm hỏi đều có vết mực đen, không thấy rõ cụ thể là viết cái gì, phía sau có lời giải thích bằng chữ viết huỳnh quang.

Dưới dòng nhược điểm có mấy câu:

[Lưu ý: Bạn có thể nhận được điểm tương ứng và phần thưởng đặc biệt bằng cách khám phá và làm đầy thông tin của trang quái vật. Nếu thu thập được tất cả các trang quái vật, bạn có thể lấy đi vật trân quý của chúng trong bản sao game]

Cuốn sách quái vật của "Thị trấn Siren" có bốn trang, các trang ở phía sau Bạch Liễu không thể lật được, cho thấy rằng nó chưa được mở khóa, đó chắc là những con quái vật khác.

Giống như chiến đấu với quái vật và sau đó sẽ nhận được phần thưởng. Mức độ nguy hiểm của quái vật càng cao thì [đồ vật] cuối cùng bạn có thể nhận được sẽ càng tốt.

Nhưng mấy cái điều kiện thăm dò, thậm chí còn có cả chiến đấu, đây chắc là để khuyến khích người chơi đi dâng hiến bản thân vào con đường chết, khiêu khích quái vật …

Sức chiến đấu chỉ lớn bằng nữ sinh cấp 3 phang cặp sách - Bạch Liễu sờ sờ cằm suy tư.

Lucy hoảng sợ níu chặt lấy cánh tay Bạch Liễu: "… Cô ấy thật sự động đậy?!"

" Sao mà động được ?!" Andrey dường như cũng bị mấy lời nói rất có lý của Bạch Liễu lây nhiễm. "Bạch Liễu! Nếu mày vì tham sống sợ chết mà bịa ra mấy thứ vớ vẩn này để trốn tránh, mày có thể bấm nút biến ngay lập tức! Nhưng sau khi đi về, mày phải tự động từ bỏ Lucy, rồi quỳ xuống liếm nước tiểu trên giày da của tao! "

Đây hẳn là nội dung của cuộc cá cược giữa Bạch Liễu và Andrey.

Vẻ mặt của người lái xe trông khá kỳ quái, nhưng cuối cùng vẫn buông lời bông đùa như thường lệ: "Trời khuya lắm rồi, mấy anh bạn có chắc là không nhìn lầm không? Làm sao một bức tượng lại có thể chuyển động được? Nếu có, thị trấn của chúng tôi đã gói ghém nó đưa vào tủ kính trưng rồi . Đó sẽ trở thành một công cụ thu hút khách du lịch! Có thể kiếm được rất nhiều tiền! Tượng nàng tiên cá chỉ là một nét đặc trưng của thị trấn chúng tôi, nó có ở khắp mọi nơi, chẳng có gì đặc biệt. "

"Đến rồi! Xuống xe nào! Tối nay hãy nghỉ ngơi thật tốt nhé, sáng mai dậy đi chơi vui vẻ!" Tài xế mở cửa tiễn bọn họ.

Bạch Liễu ngoái đầu lại nhìn nàng tiên cá trong đài phun nước, từ xa, bức tượng vẫn đang quay mặt về phía họ, cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm vào mặt nước, như có như không mà dõi theo những vị khách không mời.

Nhưng Bạch Liễu nhớ rõ, khi xe vừa lái tới bức tượng nàng tiên cá phía trước không phải quay mặt đối diện với cửa khách sạn, mà là đối diện với cánh cổng ra vào.

Ngoài ra ở hai bên trái phải vị trí nơi hành lang lối vào còn có hai tượng sáp tiên cá khác, tay cầm quyền trượng, miệng nở nụ cười méo mó không hề giả trân, chúng dường như đang đóng vai một người phục vụ chào đón khách, nhưng biểu hiện lại như bị ép buộc phải đứng đây.

Sau khi bước vào khách sạn, bọn họ phát hiện bên trong khắp nơi đều là những bức tượng nàng tiên cá đủ loại lớn nhỏ, thậm chí phía sau quầy tiếp tân còn có một bức tượng tiên cá trên tay cầm tiền, mang dáng vẻ thu ngân.

Đúng như những gì người lái xe nói, tượng sáp tiên cá dường như là một nét đặc trưng của thị trấn Siren, có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi, nhưng thế này cũng quá nhiều rồi, từ việc trang trí tượng trên đèn cho đến hình chạm khắc trên hộp đựng bút ở quầy lễ tân, tất cả đều là nàng tiên cá, có thể thấy hình tượng tiên cá không chỉ hiện diện ở khắp mọi nơi, mà còn là thứ không thể tách rời với mỗi người nơi đây.

Những bức tượng sáp này đều có một điểm chung, Bạch Liễu nhận thấy dù hành khách có đi đến đâu, những bức tượng nàng tiên cá được đặt ở nhiều vị trí khác nhau đều sẽ gây ảo giác như đang nhìn thẳng vào người xem. Hơn hết, không có bức tượng nào có tròng mắt, nói một cách logic hơn, thì những bức tượng không có đồng tử này khó có thể cho người ta cảm giác

rằng nó đang nhìn chằm chằm vào mình, nhưng Bạch Liễu lại cảm nhận được rõ ràng.

Bị một số lượng lớn các bức tượng tiên cá bằng đá cẩm thạch được sắp xếp dày đặc nhìn chằm chằm vào thật sự rất khó chịu. Ngay cả Andrey, người luôn gào thét và chế nhạo Bạch Liễu là kẻ nhát gan, sau khi bước vào cũng nổi da gà không ngừng. Jeff rùng mình trốn sau Andrey, so với bị đánh, cậu ta còn sợ cái nơi này hơn.

Lucy đi theo Bạch Liễu, nắm lấy tay cậu, khuôn mặt xinh đẹp như hoa hơi tái nhợt, cô có vẻ cũng bị dọa trước cách trang trí kỳ lạ của khách sạn này.

Bạch Liễu bình tĩnh đi tới nói chuyện với nhân viên lễ tân: "Xin chào, tôi tên là Bạch Liễu, chúng tôi đã đặt trước phòng ở đây."

Đứng ở quầy lễ tân là một cô gái trẻ với nước da trắng ngần như đá cẩm thạch, mặc chiếc váy kiểu Scotland dài chạm sàn, đi lại dường như có hơi bất tiện. Khi cô ta đứng yên, thậm chí còn làm người khác khó lòng phân biệt rõ đây là người thật hay tượng.

Nhóm Bạch Liễu vừa bước tới, người nọ đột ngột di chuyển, Lucy giật mình, còn nghĩ rằng bức tượng bỗng dưng nhúc nhích, cô che mặt kêu lên: "A Oh my god! Cô ấy trắng như tượng ý! "

"Xin lỗi." Nhân viên lễ tân nhìn họ với vẻ áy náy, "Tôi bị bạch tạng, làm mọi người hoảng sợ rồi, thật ngại quá! Bạch tiên sinh phải không? Anh đã đặt bốn phòng, thuê trong vòng một tuần vào tuần trước, chi phí đã được thanh toán, đây là thẻ phòng, chúc mọi người vui vẻ. "

Bạch Liễu nhận lấy thẻ phòng, khi nghe nói bốn phòng đã được đặt, cậu thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cậu không hề muốn cùng phòng với Lucy.

Lucy dường như cũng hiểu, vị cô nương này vừa nãy hoảng sợ rất nhanh mà giờ lấy lại tinh thần cũng rất mau. Cô dùng ánh mắt trêu chọc [Bảo bối! anh thật đúng là thẹn thùng] nhìn Bạch Liễu, nhưng vẻ mặt của cậu vẫn dửng dưng không thay đổi.

“Tôi muốn hỏi một chút, tại sao trong khách sạn này lại có nhiều tượng sáp nhân ngư như vậy?”

Nhân viên lễ tân bình tĩnh trả lời: “Thưa tiên sinh, nàng tiên cá là người đã cho chúng tôi mọi thứ. Thị trấn Siren vốn không có gì đặc sắc, nhưng kể từ khi xác của tiên cá được tìm thấy, ngày càng nhiều khách du lịch đến đây, chúng tôi có tiền, có tất cả. Vì vậy chúng tôi rất biết ơn nàng. Ở đây, hộ gia đình nào cũng có nhiều tượng sáp nàng tiên cá như vậy, chúng như những tấm bùa hộ mệnh cho chúng tôi “.

Bạch Liễu chỉ vào bức tượng ở phía sau quầy lễ tân: “Tượng sáp tiên cá rất phong phú, có đủ loại. Bức tượng phía sau trông giống hệt cô, chất liệu của nó có vẻ cũng khác với những bức tượng khác.. “

Thực ra vừa nãy không phải Lucy không phân biệt được đâu là tượng, đâu là người thật, mà là vì tượng nàng tiên cá phía sau quầy lễ tân trông giống hệt như cô nhân viên kia, thậm chí biểu cảm còn sống động hơn người thật, nhìn khá dữ tợn.

Đôi mắt của bức tượng nhìn thẳng vào cô gái tiếp tân đứng trước mặt, dù cô gái đó di chuyển đi đâu cũng không rời lấy một li, như thể muốn nhào ra ngoài, dùng hàm răng và móng vuốt xé nát người trông giống hệt nó. Khiến người xem không rét mà run. Bức tượng nàng tiên cá này chất liệu có vẻ khác và trông mới hơn trông hơi cũ nát, không bám đầy bụi như mấy bức tượng sáp khác.

“Vâng, thưa ngài.” Nhân viên lễ tân ngước mắt lên nhìn thẳng Bạch Liễu ,“Tượng nàng tiên cá phía sau là bùa hộ mệnh của riêng tôi. Chúng tôi thường sẽ đặt khắc một bức tượng tiên cá giống như bản thân. Khi tai họa xảy ra, những tấm bùa điêu khắc này sẽ bị ma quỷ phá hủy, giúp chúng tôi gánh lấy nguy hiểm. “

Bạch Liễu cảm thấy khá thú vị, [tượng bùa chú] này hiển nhiên khác với những loại tượng trang trí khác.

【Người chơi tiếp thu được kiến thức mới- “Sách quái vật Thị trấn Siren” Bảng giao diện tượng nàng tiên cá được làm mới】

[Tên quái vật: Tượng nhân ngư (trạng thái nhộng), tượng bùa (trạng thái kén)]

Nhộng và kén? con quái vật này tên [Tượng nhân ngư] này có hai trạng thái khác nhau?

Bạch Liễu chậm rãi suy nghĩ, nhộng là trạng thái khi trưởng thành chưa phá vỏ, còn khi phá kén sẽ trở thành bướm, kén là trạng thái sau khi trưởng thành và nở thành công, cũng có thể nói là vỏ để lại để bảo vệ xác, có lẽ là giống như cô gái tiếp tân nói là gánh nguy hiểm…

Phỏng chừng tượng nhân ngư này còn có hai trạng thái là [sâu] và [bướm], trực giác Bạch Liễu cảm thấy hai trạng thái này sẽ nguy hiểm hơn [nhộng] và [kén] rất nhiều. Hiện tại xem ra tượng nhân ngư ở trạng thái [nhộng] và [kén] không có ý định chủ động tấn công con người, nhưng cũng có thể phương thức [tấn công] sẽ là loại mà Bạch Liễu không nhận ra, chẳng hạn như các loại công kích tinh thần.

Cậu cảm thấy bị những bức tượng tiên cá ở khắp sảnh nhìn chằm chằm vào khá là sang chấn tâm lý.

Bạch Liễu phân phát thẻ phòng. Lucy liền quấn lấy ~ Em muốn ngủ cùng phòng với anh, nhưng Bạch Liễu nói: “Tôi chưa chứng tỏ được bản lĩnh với cậu, không xứng để có được cậu!”. Lý do thông qua. Lucy cảm động không thôi mà rời đi, trước khi đi cô còn muốn hôn tạm biệt Bạch Liễu nhưng bị Andrey tức giận ngăn lại.

Cảm ơn Andrey! Hy vọng Andrey sẽ qua khỏi đêm nay!

Bạch Liễu thật lòng hi vọng Andrey có thể sống lâu một chút, nếu không cậu thật sự không chịu nổi Lucy.

Cô gái này nhiệt tình, hào phóng, lại thích làm màu, nếu là Bạch Liễu trước đây chắc chắn không thể thoát được. Cậu cảm thấy Lucy như muốn ăn thịt mình, dọc đường đi còn bị cô nàng chiếm tiện nghi không ít, chốc chốc sờ tay, lát sau lại sờ đùi, điều này khiến Bạch Liễu, một thần giữ của, rất muốn nói với Lucy, cơ thể cũng là tài sản riêng, vì vậy sờ một lần lấy năm nhân dân tệ.

Bạch Liễu dùng chìa khóa mở cửa phòng mình, cậu tiến vào sau đó liền dừng bước.

NPC do Bạch Liễu thủ vai là một người giàu có, cậu ta đặt một phòng đơn chất lượng cao, đồ trang trí trong phòng rất tinh xảo và tỉ mỉ, tuy nhiên, từ hình dáng đèn bàn đến các tác phẩm sáp điêu khắc trên tủ đầu giường, tất cả đều là người cá, Bạch Liễu đi vào, ánh mắt của tượng nhân ngư điêu khắc nhỏ đến khó phát hiện, nó hơi chuyển động một chút, nhìn về phía Bạch Liễu.

Bảng giao diện nhảy ra:

[Kích hoạt nhiệm vụ chính: Người chơi Bạch Liễu ở trong phòng an toàn vượt qua đêm nay, sống sót cho đến ngày mai, hơn nữa không bị ấp trứng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được phần thưởng: 20 tích phân (điểm)]

Chương 4: Thị trấn Siren (4)

Edit: Liễu 13 ☜(˚▽˚)☞ Beta: Amelinda

Hệ thống gửi nhiệm vụ đầu tiên tới cho Bạch Liễu, nhưng điều mà cậu chú ý trước nhất lại không phải nội dung nhiệm vụ, Bạch Liễu nhìn chằm chằm dòng chữ [không bị ấp trứng], lặng lẽ rơi vào trầm tư.

….. Ấp trứng?

Chậc, mấy cái thứ đó còn có cả chức năng này à?

Âm thầm ghi nhớ trong lòng, Bạch Liễu di chuyển thân mình, vừa quay đầu lại, đập ngay vào mắt cậu là một bức tượng sáp người cá đang đứng đối diện với đầu giường.

Theo như những gì Bạch Liễu quan sát được từ nãy tới giờ, đây là bức tượng sáp lớn nhất trong căn phòng.

Người cá này quả thực được chạm trổ cực kì tinh xảo mỹ lệ, không một ai có thể phủ nhận vẻ đẹp của nó, nét mặt buồn bã, hai tay bưng một tấm gương sạch sẽ cao tới mặt người, đôi bàn tay xinh đẹp duyên dáng ấy chính là giá đỡ cho chiếc gương to lớn này.

Đây cũng là tượng sáp người cá duy nhất trong phòng không nhìn thẳng vào Bạch Liễu, nó nhìn tấm gương đang cầm trên tay với vẻ bi thương tột cùng, phản chiếu trong gương lại là ảnh ngược của chính cậu, hai tay bức tượng bao lấy viền gương xung quanh, như thể đang muốn thông qua đó mà ôm lấy thân mình Bạch Liễu, làm cậu càng nhìn càng dâng lên một nỗi bứt rứt khó chịu không nói nên lời.

Đôi mắt của người cá hướng ánh nhìn vào mặt gương, lông mày vẽ thành một đường vòng cung, khóe mắt rũ xuống, đuôi cá vô lực rải trên mặt, vẻ mặt vui sướng như đang hoan nghênh người vào trong gương. Bạch Liễu nhìn vào gương, thấy "bản thân" bên trong đang hướng về phía mình bên ngoài nở một nụ cười âm trầm như tượng tạc. Không chút dao động, cậu tiện tay cầm lấy vải trắng phủ thẳng lên mặt gương.

Trình độ của mấy cái hình ảnh này đối với Bạch Liễu y như quả hồng mềm, chẳng có chút lực sát thương nào cả. Ở thế giới hiện thực, cậu là một người chuyên lập trình game kinh dị, thường xuyên thức đến hai ba giờ sáng, một mình sáng tạo ra các loạt hình máu me điên cuồng, loại kịch bản người trong gương mỉm cười âm hiểm với người bên ngoài Bạch Liễu đã nhìn nhiều đến phát ngán, dây thần kinh sợ hãi giờ đây chai lì không thèm phản ứng.

Về những vị khách du lịch lặng lẽ biến mất trong khách sạn, đến tận bây giờ vẫn không tìm thấy xác mà Jeff đề cập đến, có lẽ là bị mấy bức tượng người cá này đem đi [ấp trứng] rồi.

Mặc dù Bạch Liễu vẫn chưa hiểu [ấp trứng] rốt cuộc là thế nào, nhưng dù sao nó chắc chắn cũng chẳng phải là chuyện gì tốt.

Thận trọng trong hành sự mới có thể đạt được mục đích, Bạch Liễu đem tất cả tượng trong phòng che lại bằng tấm ga trải giường màu trắng, bao gồm cả cái gương to tổ chảng kia, che mấy thứ kỳ quái ra khỏi tầm mắt. Tuy rằng không nhất định sẽ hữu dụng, nhưng có vẫn còn hơn không.

Lý do quan trọng nhất là buổi tối bị nhiều tượng người cá nhìn chằm chằm như vậy, cậu ngủ không có được.

Trong lúc che chiếc gương lại, tay của Bạch Liễu vô tình sượt qua phần đuôi cá của bức tượng, kì lạ, xúc cảm khi chạm vào không phải là cảm giác trơn bóng mát lạnh của sáp, mà lại dính nhớp trơn trượt như cá biển. Cậu thậm chí còn cảm nhận được vảy trên đuôi cá của bức tượng này đang nhẹ nhàng đóng mở.

Bạch Liễu khựng lại một chút, sau đó vươn tay sờ sờ pho tượng, rồi thu lại ngửi thử, có mùi tanh nồng, nhưng khi cậu tiến đến sát gần tượng lại chẳng hề ngửi thấy gì nữa, chỉ có mùi trầm hương thoang thoảng trong phòng.

Có thể là mùi từ lúc trên xe…

….. Cũng có khả năng là chính bản thân mình đang bốc mùi tanh, nghĩ đến tượng người cá có thể [ấp trứng] khách du lịch, Bạch Liễu nhíu nhíu mày, trong lòng cứ thấy chíu khọ.

Người cá thì có thể ấp ra cái gì? Có lẽ là mấy thứ kì hình dị dạng.. Từ “ấp trứng” khiến Bạch Liễu không khỏi liên tưởng đến bộ phim ” Guinea Pig: Mermaid in a Manhole”** mà cậu từng xem với mục đích thu thập tư liệu. Xem qua hai ba lần, kể từ đó, Bạch Liễu chẳng còn có nổi tưởng tượng thú vị nào về người cá nữa.

Đến nơi vào lúc gần nửa đêm, cậu bây giờ mệt rã rời, chỉ muốn ngủ ngay lập tức nên đơn giản cầm khăn lau qua người một phen, rồi trèo lên giường thiếp đi. Thể lực đã tiêu hao hết, nhu cầu cấp bách bây giờ chính là đánh một giấc để lấy lại sức.

Nửa đêm, Bạch Liễu bị đánh thức bởi một âm thanh nặng nề ngột ngạt.

Vừa mở mắt ra, cậu liền thấy mấy tấm vải trắng dùng để che tượng sáp tiên cá trong phòng đa phần đều bị tuột xuống, vắt ngang lưng chừng trên thân tượng.

Một số pho tượng bị che chỉ để lộ độc đôi mắt, biểu cảm dường như cũng có sự biến đổi, từ bi thương chuyển sang oán hận không cam lòng, chúng đứng im bất động trừng Bạch Liễu như thể đang trách cứ cậu vì đã che chúng lại bằng tấm vải này.

Bạch Liễu nhận thấy những bức tượng sáp này so với trước khi cậu đi ngủ hình như đã tiến lại gần hơn, giống y như một đám người đang tụ tập quanh bàn ăn chuẩn bị nhập tiệc, chậm rãi lại gần giường của cậu.

Đặc biệt là nàng tiên cá cầm chiếc gương lớn kia, khi Bạch Liễu tỉnh dậy đã thấy chân mình gần như chuẩn bị chạm vào mặt gương - chiếc gương cực lớn đối diện giường đã di chuyển đến sát gần.

Ngay lúc Bạch Liễu co chân lại định nhổm người dậy, cậu liền nhìn thấy ảnh ngược của mình phản chiếu trong gương.

[Bạch Liễu] trong gương có làn da nhợt nhạt như đá, trong mắt không có tròng đen, vùng da xung quanh mắt đầy rẫy những hoa văn hình mạng nhện, [Hắn] cười cứng ngắc với Bạch Liễu ngoài gương, nhưng vừa chớp mắt một cái, nó liền trở lại thành hình ảnh phản chiếu bình thường, như thể chuyện xảy ra vừa nãy đơn thuần chỉ là ảo giác của Bạch Liễu.

Cậu trầm mặc, từ trên giường đứng phắt dậy, dùng vải trắng buộc chặt bức tượng sáp người cá, vẻ mặt không chút thay đổi. Để vải không bị bung ra, Bạch Liễu còn dùng dây gai buộc chặt lấy hai đầu nút thắt, quấn mấy bức tượng nàng tiên cá nhỏ hơn bằng vải trắng, ném vào tủ khóa lại, bức tượng lớn thì đẩy vào phòng tắm, động tác nhanh gọn lẹ y như "mẹ mìn" chính hiệu.

Những thứ này dường như có hạn chế cử động nhất định, trước khi Bạch Liễu ngủ thiếp đi, bọn chúng không thể cử động, dường như ngay cả sau khi cậu ngủ say, chúng cũng cần phải có thời gian để thoát ra khỏi tấm vải, nhìn thấy Bạch Liễu rồi mới di chuyển, có con còn đang bị vải trùm kín thì chạy tán loạn xung quanh cậu, không tìm được hướng tiến về phía giường, cứ như vậy tự mình xoay như chong chóng.

Vỡ lẽ ra quy luật này, Bạch Liễu nhanh chóng quyết định tăng giới hạn lên mức tối đa.

Vừa lúc xử lý xong đâu ra đấy, vỗ vỗ tay chuẩn bị đi ngủ, cậu chợt nghe thấy cách vách có tiếng cửa "kẽo kẹt" đóng mở, cùng tiếng bước chân rón rén.

Bạch Liễu vừa định leo lên giường nằm lập tức ngưng lại động tác. Bốn phòng cậu đặt liền kề nhau, Andrey và Jeff ở hai phòng hai bên trái phải.

Tiếng cánh cửa đóng mở phát ra từ bên trái, tức phòng của Jeff. Bạch Liễu rời khỏi giường, áp người lên cửa, nhìn ra hành lang qua mắt mèo. Cậu thấy Jeff đang đứng trên hành lang, hắn bồn chồn ngó trái ngó phải, xác nhận chắc chắn xung quanh không có ai mới lặng lẽ lẻn xuống cầu thang khách sạn.

Bạch Liễu cau mày, Jeff nửa đêm còn không đi ngủ, hắn muốn làm gì?

Cậu vừa định mở cửa đi theo, thì bất ngờ trông thấy tay nắm cửa của căn phòng mà Jeff ở từ từ xoay, tựa như có ai đó đang muốn mở cửa phòng, chuẩn bị đi theo hắn ta.

Căn phòng này của khách sạn là loại phòng đơn.

Trong phòng Jeff chỉ có một mình hắn, Lucy chắc chắn không có khả năng đến phòng Jeff vào đêm hôm khuya khoắt thế này, Andrey thì khỏi cần nói, mối quan hệ của hắn ta và Jeff vừa nhìn vào liền biết chẳng phải là loại thân thiết gì cho cam, tuyệt đối không có khả năng sẽ đi tìm Jeff vào lúc này, Bạch Liễu thì đang ở trong phòng mình.

Vậy ai là người sẽ bước ra từ phòng Jeff?

Tim Bạch Liễu đập thình thịch, một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu cậu, hơi hơi dời khuôn mặt đang dán sát vào mắt mèo.

“Từ trong phòng Jeff đi ra không phải là con người.”

Tay nắm cửa phòng bên cạnh vang lên tiếng lách cách, cuối cùng từ từ mở ra, Bạch Liễu nhớ lại, đây chính là âm thanh kéo nặng nề mà cậu nghe thấy trong lúc nửa mê nửa tỉnh, như thể có thứ gì đó dùng đầu gối quỳ trên mặt đất bị kéo lê đi.

Nhưng lần này cậu cuối cùng đã hiểu được âm thanh đó rốt cuộc được tạo ra như thế nào.

Một bức tượng sáp tiên cá sừng sững bước ra từ phòng của Jeff, gương mặt nó đờ đẫn, không chút biểu cảm gì. Nó trông có vẻ vô hồn bởi đôi mắt không có nhãn cầu, toàn bộ vùng mắt chỉ duy nhất một màu trắng bệch, đuôi nằm xụi lơ trên mặt đất, nó lê lết dọc hành lang vắng vẻ giữa đêm khuya.

Đuôi cá dày trắng như tuyết kéo lê trên tấm thảm đỏ cũ kỹ của khách sạn, cả người nó cứ như vậy duy trì một tư thế tiến về phía cầu thang, khiến Bạch Liễu nhớ đến mấy con cương thi chỉ có thể nhảy về phía trước.

…. Không ngờ thử này có thể tự ra khỏi phòng, còn có thể mở cửa …

Bức tượng "lết" ra khỏi phòng Jeff, lúc bước đến đầu cầu thang dường như nó chợt nhận ra điều gì đó, cái đầu trên vai đột nhiên xoay một phát 180 độ. Sau đó, nó đổi hướng, vẫn gương mặt vô hồn ấy từ từ di chuyển về phía phòng của Bạch Liễu.

Sau khi chắc chắn cửa đã khóa, cậu lùi lại hai bước, dán lưng vào cửa nín thở, tò mò muốn biết thứ này định làm gì, Bạch Liễu dùng khóe mắt liếc thấy mắt mèo trên cửa đã biến thành màu trắng, còn không ngừng chuyển động.

Thứ này đang tiến tới để quan sát người bên trong cánh cửa bằng đôi mắt của nó, thứ đang chuyển động là con ngươi màu trắng được điêu khắc, nó đang dò xét để tìm người trong phòng.

Tượng sáp này vậy mà có thể nhìn xuyên qua mắt mèo một chiều để nhìn thấy người bên trong.

Con ngươi màu trắng vẫn đang đảo quanh trên mắt mèo, Bạch Liễu nín thở chậm rãi dịch qua một bên, duỗi chân móc lấy mảnh vải trắng trên mặt đất, chuẩn bị dùng để che mình lại.

Cảnh tượng rùng rợn này được chiếu lên màn hình, tất cả những người đang theo dõi trước TV thu nhỏ của Bạch Liễu đều nín lặng chăm chú quan sát, có người còn hồi hộp đến mức tự cắn ngón tay.

“Fuck fuck fuck, khủng khiếp vờ lờ, nếu ở trong trò chơi, giá trị tinh thần của tôi chắn chắn đã sụt cái vèo…”

“Bình tĩnh! Bình tĩnh! Nơi này tỷ lệ tử vong của người mới siêu cao!”

“Mấy con quái vật ở “Thị trấn Siren” thực sự rất tởm, người mới vào thường rất khó để giữ bình tĩnh mà đi tìm nhược điểm của mấy thứ này…”

Những người chơi mới trên các màn hình xung quanh Bạch Liễu cũng gần như đang bị tượng sáp nhân ngư chặn cửa, có vài người còn tiến triển nhanh hơn, bức tượng đã bắt đầu phá cửa luôn rồi.

Một người trong số đó đang vừa khóc vừa ôm tai, cuộn tròn bên cánh cửa đang không ngừng lung lay, hai tay run rẩy cầm một thanh gỗ được chuẩn bị để tấn công, bức tượng người cá đập cửa, hắn ta liền gào thét khóc lớn, nhưng không một ai có thể đến cứu hắn, cửa phòng người này lắc lư hai lần rồi dừng lại, bức tượng bên ngoài dường như đã rời đi.

Người chơi đang khóc lau nước mắt, thở phào nhẹ nhõm sống sót sau tai nạn, tay chân như nhũn ra chống đất đứng lên.

Nhưng hắn không để ý, mắt mèo trên cửa vẫn còn mang một màu trắng bệch, một con mắt bằng đá cẩm thạch đang lặng lẽ theo dõi người trong phòng.

Bức tượng sáp không hề rời đi, nó chỉ đang làm động tác giả, thấy người chơi đứng dậy, nó nở một nụ cười quỷ dị cứng ngắc, cười đến mãn nguyện, con mồi đã vào trong tầm ngắm. Cánh cửa một lần nữa lại bị đụng mạnh, dễ dàng vỡ ra, người chơi bên trong còn chưa kịp phản ứng, chỉ có thể hét toáng lên rồi bị đè dưới cửa.

Tượng sáp người cá kéo lê chiếc đuôi nặng nề của mình vào phòng, nụ cười trên khuôn mặt nó trông thuần khiết đến lạ, nó từ từ vươn tay về phía người chơi đang ở dưới cửa.

Khoảnh khắc người chơi bị bức tượng chạm vào, có thứ gì đó trong hắn dường như đang bị hút lấy. Hút não, mắt hắn trợn ngược lên, điên cuồng co giật, bọt mép trào ra khỏi miệng, tứ chi co quắp, hai chân để sát nhau trên mặt đất, co giật lắc qua lắc lại, giống như một con cá đang giãy giụa điên cuồng sau khi bị ném vào nồi nước sôi, rất nhanh sau đó, làn da của người nọ liền trở nên cứng ngắc tái nhợt.

Hoa văn mạng nhện màu đen như Bạch Liễu đã thấy dần xuất hiện quanh mắt người chơi, nhãn cầu biến mất, chỉ còn lại lòng trắng bị hoa văn che phủ, khóe miệng nhếch lên quái dị.

[Giá trị tinh thần của người chơi Dịch Trung trở về 0, bị biến hóa bởi quái vật tượng người cá, game over】

[Giá trị tinh thần của người chơi Lưu Tiểu Hồng trở về 0, bị tượng người cá… Game over

[Người chơi Trâu Minh Nhật … Game over]

Màn hình TV nhỏ của những người chơi thất bại "phụt" một tiếng tắt ngúm, mấy người đang vây quanh theo dõi thở dài.

"Tôi biết ngay mà, lần vượt ải này vẫn khó như thế, độ khó quá cao.."

Chỉ mới đêm đầu tiên đối mặt với lũ quái vật, gần 1/5 TV nhỏ trên tường [Khu người mới] đã tắt. Màn hình TV trên và dưới Bạch Liễu cũng lần lượt tối đen, chỉ còn lại mình cậu giữa một mảnh u tối. Trên màn hình, Bạch Liễu với gương mặt bình tĩnh, nhìn ra ngoài cửa.

**Mermaid in a Manhole (1988):

Là phần thứ tư trong loạt series kinh dị Guinea Pig.

**Cốt truyện kể về một hoạ sĩ bị vợ ghẻ lạnh. Một ngày nọ khi đi dọc cống rãnh bên dưới các đường phố ở Okinawa, anh gặp lại một nàng tiên cá mà anh đã từng thấy được khi còn nhỏ. Sau khi nhìn thấy cơ thể cô ấy mọc lên từng đám mụn nước, người hoạ sĩ đã đưa cô trở về nhà mình, sau một thời gian ngắn, da nàng tiên cá bị rách ra và bắt đầu chảy máu. Người hoạ sĩ sử dụng máu và mủ từ vết thương để vẽ chân dung của

cô ấy, nhưng khi anh ta làm như vậy, tình trạng của cô người cá ngày càng trở nên tồi tệ hơn, và cuối cùng cô ấy không chịu nổi mà chết.

**Bạch Liễu nghe cái cụm từ tiên cá ấp trứng và nghĩ đến bộ phim này khả năng là vì hình ảnh cô người cá mọc đầy mụn nhọt to như quả trứng ở vùng bụng và mỗi cục mụn đều dày đặc với nhau trong phim.

**Cảnh báo: Đừng nên xem phim với mục đích ăn cơm cho ngon miệng, theo đánh giá của mình thì nội dung không quá đáng sợ, nhưng hình ảnh thì gây buồn nôn vô cùng, hình ảnh mụn nhọt đầy người cô tiên cá khá gây ám ảnh. Mình xin phép không chèn hình ảnh tránh cho bạn nào đọc lúc ăn cơm mà mất khẩu vị.

Chương 5: Thị trấn Siren (5)

Edit: Liễu 13 □□Beta: Amelinda

Cậu có thể nghe được rõ ràng âm thanh lách cách thanh thúy của đá cẩm thạch đang va chạm vào cánh cửa, tay nắm cũng khe khẽ rung lên hai lần.

Tuy rằng cửa đã bị khóa từ bên trong, nhưng tay nắm vẫn đang bị tượng sáp người cá dồn sức vặn thật mạnh, Bạch Liễu loáng thoáng nghe được âm thanh răng rắc yếu ớt của kim loại, dường như một giây sau sẽ vỡ vụn thành ngàn mảnh, cuối cùng đến cả cánh cửa cũng bắt đầu không chống đỡ nổi mà lắc lư.

Thứ đó dường như muốn xông vào ngay lập tức, đôi mắt trắng bệch tràn ngập chết chóc lặng lẽ đảo một vòng, dò xét bên trong căn phòng của Bạch Liễu, dường như nó nhận ra không có ai bên trong, sau đó, không gian hai bên đồng thời chìm vào tĩnh lặng.

Chốt cửa đã lâu không nhúc nhích, thứ bên kia giống như đã bỏ cuộc rời đi.

Nhưng Bạch Liễu vẫn nín thở, cậu nhớ khi thứ đó di chuyển sẽ phát ra những tiếng động nghe hết sức nặng nề, không có âm thanh đấy là không đúng, rõ ràng tượng sáp người cá chưa hề đi đâu hết, hơn phân nửa là vẫn đang canh giữ trước cửa phòng.

Thứ này đang hòng tung một vố lừa, dẫn dụ cậu xuất hiện, Bạch Liễu thầm nghĩ. Cậu liếc mắt nhìn thử, phát hiện mắt

mèo vốn đã khôi phục lại sự trong suốt ban đầu đột nhiên biến thành màu trắng.

Quả nhiên nó vẫn còn ở đó!

Thứ này sau khi chờ đợi một lúc lâu mà vẫn chưa hết hi vọng, vẫn muốn đi vào, tay nắm cửa đột nhiên bị bóp mạnh, vặn vẹo không nhìn ra hình dáng ban đầu, lung lay mãnh liệt như muốn từ trên cửa rớt thẳng xuống.

Tượng sáp người cá ngoài cửa đang tiến vào!

Khán giả đứng trước TV nhỏ của Bạch Liễu không đành lòng nhắm mắt lại.

“Khó lắm mới thấy một hạt giống tốt … đúng là phí của giời.”

“Chủ yếu vẫn là do cái “Thị trấn Siren” này quá tởm lợm, độ khó này căn bản không dành cho người mới, rõ ràng là cái máy xay thịt người mà.”

Đại não của Bạch Liễu nhanh chóng xoay chuyển, ngay cả hô hấp cũng chậm lại.

Trò chơi đã nói rõ ràng với cậu, những con quái vật này có điểm yếu, người chơi có thể lợi dụng điểm yếu đó để thoát chết, vì vậy cách phá game trước mắt chính là tìm ra điểm yếu để hạn chế chuyển động của thứ này.

Bạch Liễu nhắm mắt hồi tưởng lại quá trình sự việc xảy ra đêm nay.

Chỉ cần là trò chơi thì nhất định sẽ có cách phá giải, trò nào không có cách giải mới là thứ rác rưởi nhất, Bạch Liễu đã lập trình game kinh dị nhiều năm, cậu rất chắc chắn rằng phải có thứ gì đó gợi ý về nhược điểm của tượng sáp người cá.

Nó là gì đây……

Bạch Liễu trấn tĩnh, bắt đầu sắp xếp lại tất cả những khoảng khắc về tượng người cá mà cậu đã bắt gặp.

Lần đầu tiên là ở đài phun nước bên ngoài khách sạn, Jeff thốt lên rằng hắn đã nhìn thấy tượng tiên cá nhúc nhích, loại chuyển động này hoàn toàn vô thanh vô tức**, chỉ là hướng theo phía sau ô tô bọn họ động đậy mà thôi, tượng người cá không hề nhìn bọn họ, chỉ nhìn mặt nước.

**Không một tiếng động

Lần thứ hai là ở đại sảnh khách sạn, một lượng lớn tượng sáp người cá nhìn thẳng bọn họ, không hề di dịch một li.

Lần thứ ba là ở trong phòng khách sạn, ngoại trừ bức tượng sáp người cá cực lớn đang nhìn vào trong gương, tất cả những bức tượng khác đều nhìn thẳng vào Bạch Liễu. Sau khi cậu ngủ say, những bức tượng này mới bắt đầu di chuyển, tượng người cá cầm gương di chuyển nhanh nhất, nhưng sau khi Bạch Liễu tỉnh dậy, tất cả đều đồng loạt ngưng lại.

Nhưng rõ ràng việc cậu tỉnh táo hay không không phải là điều kiện hạn chế di chuyển của tượng người cá, bởi vì bức tượng bên ngoài vẫn đang phá cửa đi vào.

Đã là trò chơi, tuyệt đối sẽ không có cục diện nào là không thể phá giải, trên người cậu nhất định có thứ gì đó có thể hạn chế chuyển động của tượng người cá.

Không phải đồ vật trong phòng, cũng không phải là những thứ trong khách sạn, nhất định phải là đồ vật mà Bạch Liễu cậu mang theo, vì những thứ trong khách sạn và căn phòng không thể hạn chế chuyển động của mấy bức tượng, điều này có thể chứng minh bằng tượng người cá tự do ra khỏi phòng của Jeff trước đó.

Nó là gì?

Gương … nước … ngủ … nhìn thẳng!

Bạch Liễu biết nó là gì rồi!

Bạch Liễu đứng bật dậy, mở cửa phòng, nhìn thẳng vào tượng người cá.

Bức tượng ngoài cửa đã gần ngay trước mắt. Theo góc nhìn của Bạch Liễu, gương mặt của vô hồn của nó dường như đã sắp chạm đến chóp mũi cậu. Bàn tay vẫn đặt trên chốt cửa phòng, đôi mắt trắng dã không tròng như đang xuyên qua cánh cửa, nhìn góc dưới bên phải mắt mèo - đó là nơi Bạch Liễu đã ẩn náu.

Chẳng trách thứ này cứ nhất quyết một hai phải đi vào, nó hẳn đã nhìn thấy cậu trốn sau cánh cửa.

Mọi cử động của bức tượng đều đình trệ lại, đuôi cá chạm vào chân Bạch Liễu, vào giây cuối cùng trước khi kịp bước vào phòng, nó đã đứng yên bất động trước cửa.

Bạch Liễu thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là vậy, vũ khí bí mật để giữ thứ này chính là bị mắt người nhìn.

Đám đông trước màn hình của Bạch Liễu đều sợ đến ngu người.

“ĐM!! Sao cậu ta nghĩ ra được hay vãi? !!! Lúc mở cửa còn không thèm do dự luôn!”

“Tân binh bình thường căn bản không thể làm được thế này. Dù có nghĩ ra, bọn họ chắc gì đã dám chơi liều mở cửa, nếu chỉ dám nhìn qua mắt mèo, thế thì chẳng cần phải nghi ngờ gì nữa, ngỏm vẫn hoàn ngỏm thôi, vì khoảng cách với mắt mèo gần như vậy, dù tượng người cá di chuyển có hơi khó khăn, nhưng thế cũng đủ để nó phá cửa vào rồi. ”

“Wow, lúc cậu ấy đối diện với tượng người cá, tui nổi da gà luôn ấy!”

“Tên anh ta là gì vậy, người mới này trâu vãi …”

Đám người dần dần tụ tập quanh màn hình TV nhỏ của Bạch Liễu.

[168 người đã xem TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu, người chơi Bạch Liễu đạt được thành tựu “Người mới 100”]

[102 người thích TV nhỏ của Bạch Liễu, 143 người đã lưu TV nhỏ của Bạch Liễu, 3 người nạp điện** cho TV nhỏ của Bạch Liễu, người chơi Bạch Liễu kiếm được 3 điểm]

**Nạp điện: ủng hộ điểm, tích phân

Vẻ mặt Bạch Liễu trên TV nhỏ vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, tựa như không nhận ra mình vừa làm được chuyện phi thường cỡ nào.

Suy đoán ra [mắt người] sẽ hạn chế chuyển động của tượng sáp người cá thực sự khá đơn giản.

Bởi vì khi Bạch Liễu đi ngủ, mấy bức tượng này mới bắt đầu chuyển động, sau khi cậu thức dậy, tất cả đồng loạt dừng lại ngay lập tức. Điểm khác biệt duy nhất trước và sau khi đi ngủ là việc “mở mắt”, điều này cho thấy [tầm nhìn của con người] có thể hạn chế sự chuyển động của tượng người cá.

Nhưng có một cái bẫy ở đây - đó là việc nhìn cách vật, tức nhìn qua các thứ giống như gương sẽ chỉ làm suy yếu một phần tốc độ di chuyển của tượng, nhất định phải nhìn trực tiếp mới có thể ngăn chặn hoàn toàn chuyển động của nó.

Có hai loại tượng sáp có thể di chuyển dưới cái nhìn trực tiếp của mắt người, đó là tượng người cá nơi đài phun nước ở lối vào khách sạn và tượng người cá trong phòng.

Bức tượng ở đài phun nước bên ngoài khách sạn nhìn thẳng xuống mặt nước, như vậy mọi người cũng [nhìn thẳng] nó qua hình bóng phản chiếu dưới nước. Tuy rằng pho tượng này bị hạn chế, không thể di chuyển nhanh nhẹn, nhưng nó vẫn có thể di chuyển chậm hoặc thậm chí là xoay người.

Trong số các bức tượng tiên cá trong phòng, tượng người cá cầm gương là di chuyển nhanh nhất, cũng là do bức tượng này hướng mắt vào trong gương, người xem chỉ có thể [nhìn thẳng] vào mắt tượng người cá qua tấm gương, vì nhìn cách vật phản chiếu nên khả năng hạn chế chuyển động của mắt người rơi xuống mức thấp nhất, vì thế, tượng người cá cầm gương mới di chuyển nhanh chóng đến vậy.

Người cá vừa rồi nhìn Bạch Liễu qua mắt mèo. Nếu cậu chỉ nhìn thẳng vào nó qua mắt mèo, dù có những hạn chế nhất định, bức tượng vẫn có thể di chuyển được.

Ở khoảng cách ngắn như vậy, mắt mèo chắc chắn không đủ để phát lực hạn chế tượng người cá xông vào. Nếu để cho nó vào được, người chơi sẽ bị ép dưới cửa, mất đi điều kiện [nhìn trực tiếp bằng mắt người], chẳng mấy chốc sẽ được lên bàn thờ ngắm gà khoả thân.

Nhưng không thể không nói, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc như vừa nãy, quả thực rất ít người có can đảm mở cửa đối mặt với tượng người cá, phần lớn đều sẽ hoảng sợ đến luống cuống, ngay cả khi đoán ra điều kiện [mắt người nhìn thẳng], chắc gì ai cũng có dũng khí để nghiệm chứng, cũng chỉ có Bạch Liễu muốn tiền không muốn mạng mới bình tĩnh thản nhiên như thế, cho dù cậu còn không chắc chắn 100% rằng suy luận của mình là đúng.

[Giao diện “Sách về Quái vật Thị trấn Siren” vừa được làm mới]

[Tên quái vật: tượng sáp nhân ngư (trạng thái nhộng), tượng bùa hộ mệnh (trạng thái kén)]

[Điểm yếu: mắt người nhìn trực tiếp (1/3)]

[Phương thức công kích: ấp trứng]

Đôi mắt bức tượng tiên cá rũ xuống, đầu hơi nghiêng lệch về một bên, khóe miệng khẽ nhếch lên mang theo ý cười, đuôi cá xinh đẹp duyên dáng, thân mình trắng nõn không chút tì vết, dáng dấp lộ ra vẻ đẹp bí ẩn khó tả. Khi đứng im bất động, cảm giác bị áp đảo khiến người xem lạnh sống lưng từ bức tượng cũng sủi mất tăm, biến thành một tác phẩm điêu khắc có giá trị thẩm mỹ cao cấp, đứng lặng trước cửa phòng một người lạ.

[Người chơi Bạch Liễu nhận được 3 điểm khi người xem tính phí, mở khóa cửa hàng trong trò chơi]

【Điểm quá thấp để mua bất kỳ vật phẩm nào, mong người chơi không ngừng cố gắng! 】

Người chơi được 3 điểm, Bạch Liễu hơi hiểu ra, hẳn là có người nhìn thấy nên thưởng cho cậu. Mà trong cửa hàng thương phẩm vừa được mở khoá này, tất cả hàng hóa đều có màu xám, biểu thị trạng thái [Không thể mua]. Bạch Liễu nhìn thoáng qua, phát hiện trong cửa hàng có đủ thứ từ nhu yếu phẩm hàng ngày đến vũ khí, còn rất nhiều đồ vật kì dị khác, chẳng hạn như [Trái tim còn nguyên vẹn], [Lọ thuốc yêu từ cái nhìn đầu tiên], còn nhiều món đồ rất khó để tưởng tượng ra cũng được bày bán, nhưng đồng nghĩa với đó, giá thành của mấy sản phẩm này cũng rất cao.

Cậu cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của câu nói mình nghe được khi vào game- [Điểm có thể mua được mọi thứ bạn muốn].

Bạch Liễu đóng lại giao diện cửa hàng, nhìn bức tượng tiên cá đang đứng yên trước mặt.

Vật này hiện giờ không động không đậy, nhưng cậu cũng không thể cứ thức cả đêm ngồi nhìn chằm chằm nó, hơn nữa trải qua chuyện lần này, Bạch Liễu cũng có thêm nhận thức mới về sức công phá của thứ này.

Cậu nhìn cái tay nắm bằng inox sắp rụng ra khỏi cửa phòng mình.

Dựa theo biểu hiện của mấy bức tượng trong phòng, mặc dù thứ này có sức công phá rất lớn, nhưng dường như chỉ có thể định vị bằng ánh mắt, hoặc nó chỉ nhạy cảm với đồ vật trực quan, một khi bị vải trắng bao phủ thì không cách nào tìm thấy Bạch Liễu, ngay cả khi đang ở trong cùng một căn phòng cũng không cách nào xác định vị trí của cậu.

Nói cách khác, chúng dường như không có thính giác và khứu giác.

Nếu không, ở trong căn phòng nhiều tượng sáp người cá như vậy, chỉ cần lắng nghe tiếng hít thở của Bạch Liễu là có thể xác định vị trí ngon lành, sau đó vặn đầu cậu một cái như vặn chốt cửa, chẳng nói gì đến việc thoát khỏi tấm vải trắng, chỉ với khả năng tay không phá cửa này cũng đã đủ để không bị nhốt trong WC hay tủ quần áo mà chẳng thoát ra được.

… Đúng là phiền phức, nhân số còn đông như vậy, giữ lại đúng là một loại gánh nặng mà.

Bạch Liễu hơi nheo mắt, trong lòng dâng lên chút tà niệm - hiện tại có một bức tượng đang đứng bất động trước mặt cậu, đã thế còn như con cá nằm trên thớt tùy ý mình làm thịt, hẳn là mình có thể làm chút thí nghiệm để tìm điểm yếu của nó nhỉ? Ví dụ như dùng lửa đốt hay dùng gậy đập đến khi vỡ vụn…

[Nhắc nhở: Nếu người chơi trực tiếp tấn công quái vật sẽ khiến giá trị thù hận của nó gia tăng. Miễn là quái vật không chết, nó sẽ tiếp tục tấn công người chơi, làm giảm tỷ lệ sống sót xuống mức thấp nhất]

Bạch Liễu trầm ngâm sờ sờ cằm, cậu nở nụ cười, má phải lộ ra lúm đồng tiền nhỏ trông hết sức ngây thơ vô hại.

“Trực tiếp công kích nó sẽ khiến nó thêm hận rồi còn trả thù …” Bạch Liễu tự nhủ, “Vậy thì nếu tự nó gặp chuyện không may thì không thể trách mình được.”

Bạch Liễu lặp lại chiêu cũ, quấn bức tượng bằng tấm ga trải giường, buộc phần hở bên dưới bằng dây thừng. Sau đó bụng đầy ý xấu đem tượng tiên cá đặt cạnh cầu thang.

Tượng sáp người cá dưới tình huống không nhìn thấy gì sẽ như con ruồi mất đầu bay lòng vòng. Bạch Liễu cố ý để bức tượng ở nơi này cốt là để cho nó tự mình hại mình rơi xuống cầu thang.

Với điều kiện nếu nó không chết thì giá trị thù hận không biến mất, Bạch Liễu sẽ không chủ động vác gậy đi đập mấy bức

tượng này, trực tiếp giết chết nó được thì tốt, nhưng nếu không giết được thì rõ ràng là đang tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

Nhưng số lượng tượng tiên cá nhiều như vậy đúng là một mối nguy hiểm tiềm ẩn lớn. Bạch Liễu chỉ có một đôi mắt, nếu đây là trò chơi 123 người đầu gỗ***, cậu hẳn đang bị các pho tượng vây quanh 360 độ không góc chết, mà góc nhìn ngang của mắt người tối đa chỉ có 188 độ, Bạch Liễu hiển nhiên không thể mọc thêm mắt ở gáy để quan sát tất cả tượng người cá đằng sau, như vậy chuyện cậu phải chết là điều hiển nhiên, không cần bàn cãi gì thêm.

**Gốc là: 【123 木头人 】, một trò chơi thiếu nhi cần nhiều người tham gia, một người sẽ làm quỷ bước lên trên đầu, những người chơi khác ở lại bên dưới tự do di chuyển, khi quỷ hô "người gỗ" tất cả phải đứng im, nếu ai nhúc nhích sẽ phải lên làm quỷ.

Bạch Liễu thích làm những việc mang lại hiệu quả cao hơn. Mặc dù trò chơi nói rằng chỉ cần sử dụng điểm yếu để thoát khỏi quái vật là đủ, nhưng cậu vẫn muốn biết liệu những bức tượng này có thể bị phá hủy trực tiếp bằng cách nào đó hay có điểm yếu chết người nào khác hay không.

Cậu không thể chủ động đập nát tượng sáp người cá được, rủi ro quá lớn, cậu kham hông nổi - không ai biết thứ gì sẽ chui ra khỏi nhộng hoặc kén nếu bức tượng này vỡ.

Nhưng nếu nó tự bước hụt ngã xuống khỏi cầu thang do tầm nhìn không tốt, thì không liên quan gì đến Bạch Liễu.

Cậu chỉ là muốn làm thử một thí nghiệm nho nhỏ nghiệm chứng xem thứ này có thể bị vỡ hay không thôi.

Ngay sau đó, tượng sáp người cá quả nhiên nhúc nhích động đậy. Bạch Liễu trầm ngâm, thật ra cậu vẫn đang đứng nhìn nó từ nãy tới giờ, nhưng bức tượng bị một tấm vải trắng che lại, không biết rằng Bạch Liễu đang đứng đằng sau quan sát nó.

Điều này chứng tỏ [mắt người nhìn thẳng] chỉ là điều kiện khách quan, quan trọng hơn cả, là tượng tiên cá phải cảm thấy mình đang bị nhìn thẳng thì mới có thể ngừng di chuyển.

Trong phòng có quá nhiều tượng sáp người cá, Bạch Liễu không thể một lần nhìn hết tất cả chúng được, lúc cậu tỉnh dậy chưa kịp định thần quan sát xung quanh, chúng đã ngừng di chuyển.

Vì vậy, chỉ có tượng sáp người cá [cảm thấy] mình bị nhìn trực tiếp, mới có thể ngừng chuyển động.

Có khả năng tự nhận thức đạt đến trình độ này, quả nhiên mấy thứ này là sinh vật sống, hoặc là sinh vật sống có mức độ thông minh nhất định, mặc dù xem ra trí thông minh đó cũng không được cao cho lắm.

Bức tượng nàng tiên cá ở đầu cầu thang chật vật di chuyển, đoạn nó từ cầu thang trượt xuống cùng với tấm vải, gây ra tiếng động cực lớn khuyến mãi một đống bụi bay mù mịt. Bạch Liễu đứng cạnh cầu thang, từ trên cao nhìn xuống, vỗ vỗ đống bụi trên tay rồi thở dài tiếc nuối. Sau khi rơi xuống, bức tượng không hề bị tổn hại, chỉ là thân mình hơi cuộn lại, thậm chí trên đá cẩm thạch cũng không có lấy một vết nứt.

… Quả nhiên nó không bị gì… Tấn công vật lý không có hiệu quả …

Bạch Liễu không biết rằng, bản thân mình đang trông như một nhân vật phản diện xuất hiện trên màn hình TV nhỏ đã khiến cho một đám người phải trợn mắt há mồm.

“Mịa nó! Đây là người mới thật á?! Lấy ga giường trùm bức tượng rồi còn cho nó ngã cầu thang… Đây rõ là hành vi của nhân vật phản diện… Ê cái tên này ngoài đời là bắt cóc à?! Hay là phần tử khủng bố?”

“Vừa rồi tôi còn hồi hộp lo cho anh ấy, giờ lại có hơi thương nàng tiên cá gõ cửa rồi, té thê thảm đến vậy…..”

“Tình thế đảo ngược rồi… Vừa nãy còn là tượng người cá muốn giết hắn, bây giờ là người cá bị giết. Tên này có tự coi mình là người chơi không?!”

“Những người chơi khác chỉ muốn sống sót thoát khỏi lũ quái vật, nhưng ảnh thì khác, ảnh không muốn mấy thứ đó sống…”

Tác giả có điều muốn nói:

Mắt người nhìn thẳng này tham khảo [123 Người gỗ]. Đó là đối phương phải để người nhìn mới được. có người nói rằng nó hơi giống scp-173, nhưng các thiết lập cụ thể hoàn toàn khác.

Tượng người cá chỉ là [giả vờ, làm bộ] , như tình huống của [123 Người gỗ], khi bên kia bắt được bạn, bạn sẽ trở thành quỷ

Bổ sung: Tôi thấy nhiều bạn nói rằng họ trông giống như "Thiên thần than khóc"***, tôi đến xem thì thấy thật là khủng khiếp, nó có điểm tương tự, nhưng bối cảnh cụ thể lại khác. Nó so với của tôi kinh khủng hơn nhiều, còn cắn nuốt thời gian xuyên không gian, ma quỷ hóa và các cài đặt khác.

Truyện này ban đầu chọn là tượng sáp, tiếp sau đó đổi thành tượng, vì tượng sáp có thể bị đốt cháy và sáp sẽ rơi ra khi di chuyển, gây bất tiện cho quá trình xử lý tiếp theo, có hơi kỳ quái nên sửa lại.

"Thiên thần than khóc": Là một chủng tộc cổ đại hư cấu trong phim Doctor Who. Có hình dạng như những bức tượng thiên thần, sẽ cử động khi không có người theo dõi.

Theo Steven Moffat, người sáng tạo nên các Thiên thần Than khóc, thiết kế hình dạng của những thiên thần dựa trên những trò chơi thời thơ ấu như trò hoá tượng và khái niệm cho rằng mỗi bức tượng đều là một thiên thần đang than khóc.

Năng lực nổi tiếng nhất của Thiên thần than khóc là khả năng "khoá lượng tử". Khi bị quan sát, họ sẽ hoá đá và trở nên miễn dịch với mọi sự công kích. Năng lực dị thường khác của họ là khả năng di chuyển cực nhanh, vượt qua nhiều mét khoảng cách trong chớp mắt trước khi bị khoá lượng tử trở lại. Họ rất mạnh mẽ về thể chất, dễ dàng phá được cửa sắt, xoay được bánh khoá bị từ hoá, bẻ cổ nạn nhân…..

Amelinda: Các bạn có thể xem bộ phim “Doctor Who”, phần “Time of Angels” để biết thêm chi tiết, cá nhân mình thấy các năng lực có điểm tương đồng, nhưng đúng như tác giả nói, chỉ là tương đồng thôi, bối cảnh không giống, các Thiên thần trong phim cũng có nhiều năng lực khủng bố hơn. Nhìn chung cũng khá kinh dị

Chương 6: Thị trấn Siren (6)

Edit: Liễu 13 □□ Beta: Amelinda

Bạch Liễu chẳng hề hay biết gì về cuộc trao đổi hết sức sôi nổi nói trên, tầm chú ý của cậu rất nhanh đã bị chuyện khác hấp dẫn, cậu nhìn thấy Jeff.

Jeff lén lén lút lút trốn dưới gầm cầu thang, hắn đang nói chuyện với một người nào đó, xong xuôi liền quay trở lại.

Trước đó, hắn nửa đêm canh ba len lén ra ngoài, hiện tại lại quay về. Bạch Liễu nấp tại một góc có tầm quan sát không tồi trên đầu cầu thang, cậu nhìn thấy theo sau lưng Jeff còn có một người khác, từ thân hình, chiều cao đến cả quần áo đều nom không khác gì người tài xế chở họ đến hôm nay.

Hai người kia cố tình hạ giọng thật nhỏ, dường như đang trao đổi gì đó, Jeff còn đưa cho tên tài xế một đống vật xanh xanh đỏ đỏ, rồi dặn dò gã ta vài câu.

Nếu Bạch Liễu không nhìn lầm, thứ Jeff đưa cho tài xế hẳn là tiền của thế giới này.

【 Bạn đã kích hoạt thành công nhiệm vụ phụ tuyến — Âm mưu đẫm máu của Jeff 】

【 Hãy thăm dò đầy đủ các chi tiết để hoàn thành cốt truyện, điểm thưởng 50, tiến độ hoàn thành trước mắt: 15% 】

Bạch Liễu khẽ nheo mắt, cậu đưa tay lấy ra đồng xu trong cổ áo chĩa về phía tài xế, bảng thông tin nhân vật lập tức bật ra.

【NPC: Tài xế 】

【 Giới thiệu nhân vật: Tài xế của bạn, là người lái xe chở nhóm các bạn đến thị trấn Siren, vì có tầm hiểu biết khá sâu sắc đối với thị trấn nên được Jeff liên hệ thuê giúp, ngoài ra từng có tiền án tiền sự về tội phóng hỏa và cướp bóc 】

Quả nhiên, đây cũng là một nhân vật có thân phận NPC.

Trước đó Bạch Liễu và người tài xế chưa từng đối mặt nói chuyện, bởi gã ngồi ghế lái còn cậu ngồi ở hàng cuối cùng, trông mồm ngang mũi dọc ra sao còn chưa biết.

Thời điểm đến nơi, tài xế cũng không hề xuống xe, cho nên Bạch Liễu vẫn chưa hề nhìn thấy, chính vì vậy thông tin của gã ta mới không được cập nhật.

Trước đó chẳng thấy có gì là không đúng, nhưng hiện tại Bạch Liễu chợt định thần, hình như Jeff vẫn luôn hoặc vô tình hoặc cố ý ngăn cản cậu tiếp xúc với tài xế, dù là lúc chọn chỗ ngồi trên xe, hay là lúc xuống xe rồi kêu lên sợ hãi……

Hai người này có bí mật gì tính gạt mình?

Liên quan tới âm mưu này, căn cứ vào lượng tin tức trước mắt, Bạch Liễu suy đoán, Jeff đưa tiền cho người tài xế từng có tiền án phạm tội, hẳn là muốn nhờ cậy gã làm giúp chuyện gì đó. Chuyện gì thì chưa biết, nhưng khả năng cao có lẽ là trả thù Andrey.

Lúc vừa mới đến thị trấn, tài xế đã từng nói, người dân ở đây độ này hầu như đều bị mất đi thu nhập một thời gian khá dài, bảo bọn họ nên cẩn thận một chút. Trước đó Bạch Liễu còn tưởng rằng đây là một lời nhắc nhở thiện chí, hiện giờ nghĩ lại, nó giống như một lời cảnh báo vừa đắc ý lại vừa phách lối hơn, như là việc phân chia khu vực con mồi, gã đang cảnh cáo Jeff — Nếu không chịu hợp tác thì còn lâu mới nhận được sự bảo hộ, không may còn bị bay màu trong tức khắc.

Đương nhiên, gã ta cũng là một người dân trong thị trấn Siren này, gã cũng rất thiếu tiền, cũng có thể là vì thiếu tiền nên mới đi bóc lột Jeff.

Người này hẳn cũng đã làm không ít việc tương tự, nhìn qua cũng chẳng phải kiểu người hiền lành thiện lương gì, ngược lại có vẻ muốn tiền đến phát điên hơn, vừa tới nơi đã nói bóng nói gió cảnh cáo họ, cũng khó trách Jeff hơn nửa đêm không ngủ được đi xuống đưa tiền cho gã.

Nếu như đưa tiền chậm, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Trước khi bị phát hiện, Bạch Liễu nhanh chân chuồn về phòng, còn tiện tay giúp Jeff đóng lại cánh cửa ban nãy bị mở ra. Lúc đi qua phòng Andrey, Jeff bỗng có vẻ hơi do dự, lát sau hắn cúi thấp người. Vứt xuống một khối gì đó đen sì, Bạch Liễu nhìn trộm qua mắt mèo thấy nó có hơi giống — Một miếng thịt cá lớn.

Rất nhanh sau đó, cậu liền thấy trước cửa phòng Andrey tụ tập một đống tượng nhân ngư trắng.

Âm thanh di chuyển sàn sạt nặng nề liên tiếp vang vọng khắp hành lang.

Vì lý do an toàn, Bạch Liễu dùng vải trắng bịt kín mắt mèo nơi cửa phòng, đề phòng có người cá tới nhìn trộm, lại đẩy thêm một cái tủ ra chống đỡ ở cửa, hi vọng nếu có con nào quay sang phá cửa cậu cũng còn biết mà tỉnh dậy.

Giá trị thể lực của Bạch Liễu hoàn toàn cạn kiệt. Sắp xếp xong xuôi, cậu quay trở lại giường, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không mộng mị.

—-

Ngày hôm sau, Bạch Liễu tỉnh lại, phát hiện cửa phòng lẫn tủ quần áo tối qua đẩy ra trấn giữ vẫn còn nguyên, nhưng cửa phòng vệ sinh thì lại sắp mở.

Cậu bước tới mở cửa xem xét, thấy mấy pho tượng sáp nhân ngư bị bao kín lại bằng vải trắng đã thoát ra tự lúc nào, chúng đang dùng các loại tư thế vặn vẹo quái dị bám lấy nhau, tiến về phía cửa phòng vệ sinh. Có vài con còn sắp chạm được đến tay nắm cửa, thiếu chút nữa là có thể xông ra ngoài.

Tư thế của mấy bức tượng sáp này làm Bạch Liễu nhớ lại trước kia lúc cậu chơi 123 Người gỗ, khi đột ngột xoay người lại, nhìn thấy những người phía sau không kịp khống chế biểu cảm lẫn cử chỉ. Lúc đó cậu quả thực cười rất vui, nhưng hiện tại nhìn mấy pho tượng u ám bày ra dáng vẻ muốn bay ra ngoài ngay lập tức, Bạch Liễu cười không nổi.

Những pho tượng sáp trông y như người thật, lại xếp sát sàn sạt nhau thế này tạo áp lực rất lớn cho người khác, bởi ánh mắt bọn chúng đang nhìn chằm chằm Bạch Liễu với mật độ dày đặc trong một không gian hẹp, khiến cả người cậu cứ bứt rứt chẳng thoải mái tẹo nào, hoặc cũng có thể nói, người bình thường bị nhiều ánh mắt như người chết nhìn vào đều sẽ thấy không thoải mái.

Bạch Liễu khép cửa phòng vệ sinh lại, chẳng thèm quan tâm tượng với chả tiếc gì sất, cũng không gói chúng lại nữa.

Chẳng có nghĩa lý gì.

Mấy thứ đồ chơi này giãy ra càng lúc càng nhanh, nếu như không tìm được thêm nhược điểm để khống chế chúng, việc buộc vải che không ngừng thật sự là một cách vừa tốn công - hiệu quả lại còn thấp, nói không chừng còn có thể sẽ rèn cho bọn nó năng lực nhanh chóng thoái được khi bị buộc lại.

Ngay lúc Bạch Liễu vừa mở cửa phòng, giao diện nhắc nhở bật ra:

【 Người chơi Bạch Liễu hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến — không bị dị hoá vào đêm qua, thưởng 20 điểm tích lũy 】

【 Số dư trước mắt: 23 Điểm, có thể mua đạo cụ, người chơi có muốn mua không?】

Bạch Liễu mở giao diện cửa hàng, cậu hiện tại nghèo đến đáng thương, số đồ vật có thể mua ít ỏi đến mức đếm được trên đầu

ngón tay, Bạch Liễu chọn mua một cái đèn pin 15 điểm, còn lại 8 điểm— hừm, suy nghĩ một chút .

…… Không biết có loại dụng cụ nào dùng chiếu ảnh 3D không nhỉ.

【 Có, 4 điểm một cái, hiện tại đang có chương trình khuyến mãi giảm giá, 8 điểm ba cái, xin hỏi người chơi có muốn mua 3 cái luôn không?】

Bạch Liễu không chút nghĩ ngợi gật đầu: 【 Muốn!】

Là một tên đỗ nghèo khỉ thứ thiệt, đời này cậu hận nhất là không thể nghe mấy từ như 【 Sale sập sàn 】 và 【 Giá rẻ giật mình 】 mọi lúc mọi nơi.

Đồ vừa đến tay là phải thử ngay cho nóng. Chất lượng của chiếc máy chiếu khuyến mãi giảm giá này cũng không tệ, Bạch Liễu lưu hình bản thân vào, ảnh ngược khi chiếu lên thực sự rất tốt, chẳng có vẻ gì là hàng chất lượng kém cả, màu sắc chân thật, cảnh quan sống động, từ góc tối hay quang ảnh, đều không khác gì cảnh thật.

Bạch Liễu cực kì hài lòng món đồ mới tậu.

Nhưng khán giả đang xem thì lại không hài lòng. Trò chơi này có truyền thống là, một khi người mới nào đó nhận được lượt thích và sự chú ý, khán giả sẽ có những yêu cầu nhất định với người chơi này.

Một đám người vây quanh TV nhỏ khoa tay múa chân, thở dài liên tục.

“Ê cái tên này chắc không phải muốn dùng hình chiếu thay mắt người để đối phó tượng nhân ngư đấy chứ? Nhược điểm của quái vật là mắt người nhìn thẳng, cái thứ đồ chơi này cầm chân chúng nó cùng lắm vài giây, không chống đỡ được đâu.”

“Thế mà lại đi mua cái máy chiếu, nhìn thì sang đấy, nhưng thực tế chả làm được cái quần què gì sất! Nếu không thì đã chả là hàng ế giá rẻ như cho! Đầu tên tân binh này nghĩ gì không biết!

“…… Nó lại chuẩn quá, cái máy chiếu này từ khi tui đến đã bán rồi, hiện tại đã qua nhiều năm như vậy, vẫn còn đang bán……

“Đù má! 23 điểm tích lũy, rõ ràng là điểm cao nhất trong khu người mới, nghĩ gì mà thẳng tay tiêu hết, tiêu thì thôi đi, còn chả mua lấy được một món hữu ích! Đầu có điện à?!

Bỗng có tiếng hét lên từ đám người đang đứng trước một cái TV khác: “Mau qua đây mà coi!! Bên này có người mới mua bó đuốc nè! Thứ này khắc nhân ngư, chà, người này ok đấy!”

Đám người lập tức lục tục rời khỏi TV nhỏ của Bạch Liễu, vây xung quanh TV của người mới được cho là mua đúng đạo cụ, không ít người gật gù kêu phải.

“Được đấy, này mới gọi là đạo cụ chứ, tư duy không tệ nha.”

“Bó đuốc cháy mạnh có thể dùng ba lần, nếu biết nắm bắt cơ hội, hắn có thể sẽ là người duy nhất qua cửa bên khu người mới này.”

……

Trước TV nhỏ của Bạch Liễu chỉ còn lại rải rác vài người.

【34 người đang xem TV nhỏ của Bạch Liễu, 167 người đã rời đi 】

【50 người hủy like TV nhỏ của Bạch Liễu, 44 người hủy lưu trữ TV nhỏ của Bạch Liễu, 17 dislike cho TV nhỏ của Bạch Liễu, không người nạp điện cho TV nhỏ của Bạch Liễu】

……

Sau khi thử thí nghiệm với đạo cụ mới, Bạch Liễu liền đi ra ngoài, bước đến trước cửa phòng Jeff cất tiếng gọi.

Tối qua hắn có vẻ ngủ không được ngon giấc, sắc mặt tái nhợt, dưới gọng kính tròn có hai quầng thâm lớn như gấu trúc.

Mà số lượng tượngsáp nhân ngư trong phòng Jeff — Bạch Liễu nhìn qua một lượt, so với bên phòng cậu hắn là như nhau. Nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy khang khác so với mấy con bị cậu nhốt trong phòng vệ sinh, những pho tượng này đều ở yên tại chỗ, cũng không biết có phải là ảo giác của Bạch Liễu hay không, cậu cảm thấy tượng bên phòng Jeff trông thật hơn tượng bên phòng cậu, diện mạo còn có chút tương tự hắn ta…..

Trên phần da màu trắng của mấy pho tượng sáp trông phơn phớt hồng, tròng mắt trông như có thể chuyển động bất cứ lúc nào, vẻ mặt nhìn qua rất thoải mái tự nhiên, tựa như cá khi đã

hút đủ nước, vảy trên đuôi chúng giãn ra, trong phòng cũng bắt đầu thoang thoảng mùi cá tanh.

Bạch Liễu lại qua phòng Lucy và Andrey thăm dò thử, cậu cẩn thận so sánh một chút, phát hiện tượng nhân ngư ở những gian phòng này, màu da quả thật nhìn giống người hơn so với bên cậu, dù là biểu cảm hay sắc thái, tất cả đều dần hiện lên ngũ quan tương tự với người ở trong căn phòng.

Chương 7: Thị trấn Siren (7)

Edit: Liễu 13 □□ Beta: Amelinda

Lucy ngồi bên bàn ăn, trông như ngủ không đủ giấc, cô uể oải ngáp một cái rồi dựa vào người Bạch Liễu.

Jeff lại càng khỏi phải nói, sáng sớm tinh mơ đã chực ngủ gà ngủ gật, dưới mắt treo hai quầng thâm lớn, mặt bủng da chì, hai hốc mắt lõm sâu.

Còn nữa, không biết có phải ảo giác hay không nhưng Bạch Liễu cảm thấy hai con ngươi của Andrey hình như co lại nhỏ hơn so với hôm qua, từ đầu đến chân hắn đều toát ra vẻ nôn nóng khó chịu, trên người còn thoang thoảng mùi cá tanh.

Cậu lấy đồng xu ra quét qua người Andrey.

【Tên NPC: Andrey (giá trị tinh thần giảm, mức độ dị hoá: trung) 】

Andrey lúc này trông đói khát đến lạ kỳ, hắn cầm từng đĩa đồ ăn tự chọn buổi sáng cỡ lớn của khách sạn, ăn như trút thẳng vào cổ họng.

Bởi khách sạn nằm ở vùng ven biển, bữa sáng phần lớn đều là mấy món chiên, hấp, súp các loại chế biến từ cá, nước canh sóng sánh trong veo, cá tẩm bột chiên vàng giòn ngon miệng.

Nhưng Bạch Liễu lại ngửi thấy mùi cá ôi cực kỳ gay mũi, y như mùi cá chết bị ruồi bọ vây quanh nơi bãi rác ở các chợ bán thức ăn, cậu thử ghé lại gần một đĩa cá bày biện đẹp mắt, đừng nói đến việc nuốt nó xuống, chỉ nhìn không thôi đã thấy cơn buồn nôn dâng trào nơi cuống họng.

Nhưng cả Jeff và Lucy đều lộ ra vẻ mặt hớn hở vì thấy đồ ngon.

Bạch Liễu lấy tiền xu quét qua, quả nhiên hai người này cũng hiện dòng 【 mức độ dị hoá trung 】, hẳn là có liên quan tới mấy bức tượng người cá trong phòng ngủ.

Andrey càng không cần phải nói, Bạch Liễu chỉ nhìn không cũng phát ớn. Hắn ăn như hổ đói vồ mồi, đuôi cá đen trơn ướt còn vẫy lên vẫy xuống trong miệng khi nhai nuốt, đồ ăn còn chưa kịp xuống đến dạ dày, hắn đã vội vã dùng nĩa lấy miếng khác.

Lucy dùng dao nĩa cắt miếng bít tết cá, hơi ngạc nhiên nhìn Bạch Liễu: "Anh không ăn à? Cục cưng! Chỗ này làm cá ngon lắm đấy, em đang lên kế hoạch ăn kiêng mà còn không kìm được ăn thêm đây này!"

"Anh tìm địa điểm không tồi đâu!" Nói xong, cô liền ghé người qua định hôn cậu.

Nhưng Bạch Liễu bị thứ mùi tanh nồng trong miệng Lucy làm sặc, tức thì đẩy đối phương ra theo bản năng, nhưng suy đi ngẫm lại một lát lại kéo một đĩa thức ăn đến trước mặt cô, làm bộ đứng đắn nói: "Bảo bối, body cậu bây giờ chuẩn không cần chỉnh, tôi không cho phép cậu vì một con cá mà làm mất đi vẻ đẹp này, chúng ta ăn chút thức ăn chay đi, không thua mấy món cá ở đây đâu."

Lucy được dỗ dành đến nở gan nở ruột, cô nàng tuy vẫn lưu luyến đĩa cá, nhưng vẫn nghe lời ăn thêm không ít salad rau củ.

Bạch Liễu lại làm bộ tiện tay lấy thêm ít salad cho Jeff và Andrey, để bọn họ cùng ăn.

Jeff lúc ăn trông có hơi thất thần.

Andrey tỏ vẻ khinh thường hành động của Bạch Liễu, giễu cợt nói: "Rich kid của chúng ta cạn túi rồi à? Trước khi đi mạnh mồm gáy sẽ bao ăn bao ở cho tụi tao, giờ có một miếng cá cũng tiếc không cho ăn."

"Lucy, nhìn đi, đây là tên bạn trai keo kiệt của em đấy!"

Lucy ngay lập tức bật dậy mắng hắn: "Andrey! Nếu không nhờ Bạch Liễu, anh cho rằng mình có cửa ngồi ăn trong nhà hàng xa hoa như thế này chắc? Bước một chân vào cũng không nổi nữa là! Tự nhìn lại xem bản thân ăn bao nhiêu, nếu Bạch Liễu không trả tiền cho, còn lâu anh mới ra khỏi được chỗ này!"

"Lucy!" Andrey gào lên, nhưng Lucy một bước cũng không nhường hất cằm lên trừng mắt nhìn hắn.

Andrey hiển nhiên không thể động tay động chân gì được với người con gái mình thích, tức mình, hắn quay sang chuẩn bị trút giận lên Bạch Liễu.

Trong tiếng thét chói tai của Lucy, mắt thấy tay Andrey đang định túm lấy cổ áo Bạch Liễu nhấc cậu dậy, Bạch Liễu vẫn thản nhiên lấy giấy lau miệng, nhìn về phía hắn, mỉm cười nói: "Nếu cậu còn muốn tôi trả tiền giúp, tốt nhất là đừng chạm vào tôi."

Bàn tay của Andrey liền ngưng lại giữa không trung, hai cánh mũi phập phồng, lỗ mũi thở phì phò như trâu.

Hai mắt hắn đỏ đậm nhìn Bạch Liễu, hung ác đe dọa: "Chờ tới tối nay mày không thực hiện nổi vụ cá cược, tao sẽ cho cô ấy thấy bộ mặt thật của tên phế vật như mày!"

Trong mắt Andrey đều là tơ máu, tựa như đã bị lửa giận xông cho choáng váng, nhưng hắn lại không thể làm gì được Bạch Liễu, dù sao hắn vẫn còn đang trông cậy vào cậu trả tiền giúp mình.

Vừa vặn lúc này, một miếng bông cải xanh vô tình lăn khỏi đĩa cơm của Jeff, người vốn đang cúi đầu ăn uống yên ổn, và rơi lên giày của Andrey.

Andrey giống như một quả bóng bị thổi căng đến cực hạn rồi một phát chọc thủng. Trước khi Jeff kịp nói câu xin lỗi, hắn đã dùng tay giáng một cú thật mạnh vào ót cậu ta, đầu Jeff đập cái rầm lên bàn ăn, đồ ăn sáng nay cũng phun hết ra ngoài.

"Mày làm bẩn giày tao! Cái thằng chó tởm lợm này!" Andrey thấy bộ dạng nôn mửa của Jeff, cảm thấy có chút buồn cười, hắn như được an ủi phần nào, hừ một tiếng, lại cho Jeff một đạp.

Sau khi lau sạch vết dầu không dáng kể trên giày mình lên quần Jeff, Andrey lại phun ra một câu: “Tao không so đo với phế vật không có sức phản kháng, lau sạch rồi cút cho tao.”

Lucy chạy tới nâng Jeff đang váng đầu hoa mắt dậy, cô tức giận hét vào mặt Andrey: “Andrey anh một vừa hai phải thôi! Anh quá quắt với Jeff lắm rồi đấy!”

Bạch Liễu chẳng quan tâm đến hai con người đang đấu võ mồm, ánh mắt cậu dừng lại trên bãi nôn của Jeff, miếng cá chiên vỏ ngoài vàng ươm sau khi bị Jeff nhai rồi nôn ra, giờ lại có màu xanh đen như cá chết, trên đó hình như còn có mấy con côn trùng hoại sinh đang nhúc nhích.

Loại cá chết thối rữa này không thể ăn được, những người bán cá ở chợ sẽ dùng nó để nuôi dưỡng những con cá khoẻ mạnh khác.

Bạch Liễu còn nhớ rõ có người lái cá từng nói với cậu rằng, loại cá hoại sinh càng lớn thì lại càng thích ăn cá chết.

Sau khi bữa sáng kết thúc, tài xế đến đón nhóm Bạch Liễu đi.

【 Nhiệm vụ chủ tuyến: Tham quan bảo tàng tượng sáp Siren, thưởng 50 điểm】

【 Nhiệm vụ chủ tuyến: Tham gia đại hội đánh bắt người cá, thưởng 50 điểm】

Viện bảo tàng Siren và đại hội đánh bắt người cá, nghe giống như hai địa điểm thăm quan.

Bạch Liễu trầm ngâm trong chốc lát, vừa định mở miệng hỏi tài xế xem hai cái đó rốt cục là sao, đột nhiên Jeff từ đâu chạy tới chắn ngang, cậu ta cúi đầu không nói lời nào, hai bên gò má tái nhợt lõm xuống, bên miệng còn có vết máu do bị Andrey đánh, cậu ta cắn chặt hàm răng, cả người run lên từng cơn nhè nhẹ.

Bạch Liễu nhướng mày, từ hôm qua tới giờ, dường như Jeff vẫn đang cố gắng để cậu không tiếp xúc với tài xế.

Có gì đó mờ ám.

Ngón tay Bạch Liễu vô thức vuốt ve đồng xu.

Đồng xu bị cậu xoay qua xoay lại trong tay, đó là hành động mà Bạch Liễu thường làm trong khi đang tập trung suy nghĩ về một chuyện nào đó, cái cảm giác nắm tiền trong tay này, cho dù chỉ mà một đồng tiền xu cũng khiến cậu cảm thấy vừa vui vừa bình tĩnh hơn hẳn.

Hiện tại không có thêm thông tin nào khác, Bạch Liễu đoán mục tiêu của Jeff là Andrey, Andrey có thể tiếp xúc bình thường với tài xế, dù sao hắn cũng cần tìm cơ hội để xuống tay, mà cô nàng Lucy lại dễ dàng lừa gạt, không cần phải tìm cách đề phòng.

Jeff ngăn cậu và tài xế nhất định có nguyên nhân, mà nguyên nhân này, Bạch Liễu suy xét một chút, hẳn là tiền.

Nhìn qua cách ăn mặc của Jeff và việc cậu ta bị Andrey bạo lực học đường hằng ngày, rõ ràng không giống một người có điều kiện.

Andrey hay bắt nạt kẻ yếu, nhưng đối với người có tiền như Bạch Liễu, tuy ngoài mặt liên tục nói sẽ không bỏ qua, trên thực tế lại chẳng làm gì, đối với Jeff thì đánh chửi luôn mồm, từ đó suy ra, điều kiện gia đình Jeff kém hơn Bạch Liễu, thậm chí có thể là kém hơn Andrey.

Số tiền tối qua Jeff lén lút đưa cho tài xế nhìn qua có vẻ không nhỏ, cậu hoàn toàn có lý do để nghi ngờ, Jeff đã cầm số tiền mà Bạch Liễu đưa nhờ thuê tài xế, đem đi thuê người trả thù Andrey, cho nên mới luôn chột dạ không dám để tên kia tiếp xúc với cậu.

Nhưng tối hôm qua Jeff đã thanh toán cho tài xế một khoản tiền, theo lý mà nói thì giao dịch có thể đã gần xong, hơn nữa nhìn bề ngoài, việc đưa đón du khách làm cũng rất tốt, bản thân cậu ta cũng chẳng có biểu hiện gì gọi là bán tín bán nghi.

Thông thường, Jeff lúc này hẳn là nên thả lòng, chứ không phải trăm phương ngàn kế tìm cách ngăn chặn giữa Bạch Liễu và tài xế, điều này ngược lại có thể khiến cậu nảy sinh nghi ngờ.

Loại biểu hiện chột dạ kiểu này trông như chuyện chưa chắc chỉ có vậy.

Nhưng cũng có khả năng là do Jeff quá thận trọng hoặc là quá nhát gan, việc chưa thành công thì chưa thể thả lỏng cảnh giác, dù sao thì cốt truyện phụ tuyến cũng có tên là【Âm mưu đẫm máu】, cái tên vừa nghe đã làm người ta nghĩ đến mấy chuyện giết chóc các thứ, cẩn thận một chút như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Cũng không biết lúc nào Jeff mới xuống tay với Andrey, nhưng trước mắt, cậu vẫn sẽ tập trung tinh thần vào nhiệm vụ chủ tuyến.

Bạch Liễu hỏi chuyện tài xế: “Bác tài này, thị trấn Siren có nơi nào thăm quan được không?”

“Thăm quan à?” Tài xế nghĩ nghĩ, nói: “Du khách tới nơi này của chúng tôi tất nhiên là phải xem bắt cá ban đêm và viện bảo tàng.”

Nghe được đáp án, Bạch Liễu thầm nghĩ một tiếng quả nhiên, đuôi lông mày cậu hơi nhướn lên: “Bắt cá và viện bảo tàng có gì đặc sắc không?”

“Đương nhiên là có rồi, đây là thị trấn Siren mà.” Tài xế quay đầu lại, đây là lần đầu tiên Bạch Liễu thấy mặt mũi người này, còn ở khoảng cách gần như vậy, cho dù là người có năng lực chống cự cao với mấy hình ảnh kinh dị khủng bố như cậu cũng không khỏi giật mình.

Không phải vì sợ hãi, mà là vì quá ngạc nhiên.

Mặt mũi người tài xế này rất kỳ quái.

Mắt người này phần lớn là tròng trắng, nhiều đến mức con người trông chỉ bằng một con ruồi. Theo chuyển động của tròng trắng khi gã nói chuyện, con ngươi không ngừng đảo loạn, như thể gã không khống chế được chuyển động của nó.

Màu da của gã cũng tái nhợt lạ thường, giống như loại sáp kém chất lượng.

Gã vừa lái xe vừa cắn miếng sandwich cá trên tay. Miếng cá nơi mặt cắt có màu xanh đen thối rữa như là làm từ cá mốc, nhưng gã lại ăn hết sức ngon lành, hàm răng dính đầy những chấm vụn xanh đen, gã nhìn Bạch Liễu nở nụ cười, hai bên khoé miệng cong thành một độ cung lớn bất thường.

Chương 8: Thị trấn Siren (8)

Edit: Liễu 13 □□ Beta: Amelinda

Từ lúc lên xe Bạch Liễu vẫn luôn ngửi thấy mùi cá tanh nồng bốc ra từ hàng ghế đầu, cậu vốn tưởng nó phát ra từ trên người Andrey, vì buổi sáng người này đã ăn không ít thịt cá thối, nhưng không ngờ lại là từ trên người của gã tài xế.

Mùi cá mà hôm qua cậu ngửi thấy trong xe hẳn cũng là do gã, nhưng so với hôm nay lại khác hẳn, mùi hôi từ tài xế hôm nay đã trở nên nồng nặc hơn nhiều.

Bạch Liễu nhìn trái nhìn phải quan sát gã, người này….có lẽ cũng là một quái vật.

【 Cảnh báo!! Người chơi phân biệt sai! NPC này không phải quái vật! Không thể ghi vào sách quái vật! Chỉ là đang ở trạng thái dị hóa trung! 】

【 Vì người chơi phân biệt sai, nên độ tín nhiệm của NPC đối với người chơi giảm xuống, khả năng có thể thực hiện hành vi mang tính công kích đối với người chơi】

Tài xế thong thả cắn một ngụm sandwich trên tay, gã đung đưa tròng mắt nhìn Bạch Liễu trong chốc lát, bỗng mở miệng nói: “…. Cậu cảm thấy mùi trên người tôi ghê tởm?”

Thâm tâm Bạch Liễu nói đúng vậy, nhưng ngoài mặt lại thề thốt phủ nhận: “Không có.”

“Ánh mắt cậu nhìn tôi y như đang nhìn quái vật, hừ, tên nhà giàu kiêu ngạo chết tiệt.” Tài xế u ám nói, nói xong liền quay đầu ăn tiếp, không quan tâm Bạch Liễu hỏi chuyện.

Chậc, chuyện phức tạp hơn rồi đây.

Bạch Liễu bình tĩnh suy nghĩ, nếu như vậy thì việc thu thập thông tin sẽ trở nên khó khăn hơn, Bạch Liễu cũng không thể đi ép hỏi tài xế được, giao diện cũng nhắc nhở tài xế này có thể tấn công cậu.

Bạch Liễu nhìn Lucy ngồi bên cạnh, nói nhỏ vài câu rồi dỗ dành cô đi hỏi chuyện người tài xế, gã ta hừ một tiếng, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của Lucy.

“Các điểm tham quan ở thị trấn Siren tất nhiên là có liên quan đến người cá rồi.” Nụ cười của gã làm người khác phải nổi hết cả da gà, tròng mắt gã đảo loạn, nên Bạch Liễu không thể biết được gã đang nhìn và nói chuyện với ai.

“Cá chúng tôi bắt không phải là cá bình thường. Có những hoạt động đánh bắt người cá đặc biệt chỉ diễn ra vào ban đêm, mà viện bảo tàng ở đây cũng không phải viện bảo tàng bình thường, chúng tôi sẽ lấy những người cá bắt được làm thành tượng sáp, sau đó trưng bày ở bảo tàng, xương cốt của người cá đầu tiên tìm được cũng đang ở đó.”

“Hoạt động đánh bắt người cá?” Bạch Liễu hỏi lại, “Mấy người thật sự bắt được người cá à?”

Tài xế phớt lờ Bạch Liễu, cho đến khi Lucy hỏi, một chốc sau gã mới trả lời.

Tài xế nở nụ cười đầy ẩn ý: "Đúng vậy, tuy rằng chỉ có người cá đầu tiên bắt được là xinh đẹp, những người cá sau này đều thuộc loại kém, hình dạng cũng không hoàn chỉnh, nhưng đúng là người cá."

Andrey khinh thường hừ một tiếng: "Mánh lới thôi, không lẽ mấy người tin thật?"

Jeff toan mở miệng định nói gì đó, nhưng rồi vẫn nín lại, có lẽ là do sáng nay vừa bị Andrey đánh nên cậu ta không dám lên tiếng phản bác, nhưng Lucy thì khác, cô nàng nhìn Andrey với ánh mắt bất mãn, sau đó lớn tiếng nói: "Tôi tin đấy! Bạch Liễu, anh thì sao?" Cô nổi giận đùng đùng quay đầu nhìn sang phía cậu.

"Mắt thấy mới là thật." Bạch Liễu thản nhiên nói, "Buổi tối đi xem hoạt động bắt cá là biết."

Andrey sẽ không giận Lucy, nhưng với Bạch Liễu thì chỉ hận không thể từng giây từng phút buông lời chế nhạo: "Hy vọng tối nay có người nào đấy không đi xem bắt cá, vừa lâm trận đã khóc lóc bỏ chạy thì tốt rồi."

Hắn tiếp tục nói, nụ cười khinh thường mang nặng ác ý treo trên gương mặt, ánh mắt hắn xẹt qua người Bạch Liễu, "Nếu mày ngã từ trên boong thuyền xuống rồi bị ngư dân ở đây bắt được làm thành tượng sáp, chúng tao sẽ không cứu đâu."

Andrey giả mù sa mưa nhún vai một cái, còn cười cười đầy ác ý, như thể đã nhìn thấy được dáng vẻ Bạch Liễu rơi xuống nước bị biến thành tượng.

Bạch Liễu đơ ra một lúc, mới nhớ ra cậu và Andrey còn một vụ cá cược chứng minh lòng dũng cảm tối nay.

Buổi sáng, Bạch Liễu đã biết được nội dung cụ thể của vụ cá cược này từ Lucy.

Andrey và Bạch Liễu sẽ thuê hai chiếc thuyền độc mộc ở qua đêm trên biển thị trấn Siren, ai chịu không nổi trở về địa điểm xuất phát trước là kẻ hèn nhát, không xứng có được Lucy. Tuy bản thân Lucy không hề muốn có cuộc cá cược này, nhưng cô không biết phải làm sao với một Bạch Liễu bướng bỉnh cứng đầu, cứ nhất quyết một hai phải tới cho bằng được.

Trò chơi kinh dị lấy【 người cá 】 làm trung tâm, biển cả lúc nửa đêm hẳn sẽ là một nơi vô cùng đáng sợ. Bạch Liễu tuyệt đối sẽ không để bản thân lâm vào tình cảnh đã chưa nắm rõ tình huống cụ thể còn phải cùng với một tên vừa to xác vừa mang địch ý với mình tới mấy nơi như thế, Bạch Liễu không chút nghi ngờ, nếu gặp Andrey trên biển hắn chắc chắn sẽ tìm cách lật thuyền của cậu, để cậu vùi thây nơi biển rộng này.

Nhưng Bạch Liễu không biết bơi.

Ở một mức độ nào đó, những thứ như người cá hải yêu gì gì đó đối với Bạch Liễu mà nói còn chẳng đáng sợ bằng việc bản thân bị chết chìm trong nước. Trong trường hợp không cần thiết, Bạch Liễu sẽ không lại gần biển.

Gương mặt cậu phản ánh sự bài xích sâu sắc đối với vụ cá cược này.

Andrey trào phúng cười to: “Nhìn xem, nhìn xem, đây đại thiếu gia của chúng ta đấy, ngoài tiền ra thì so với tôi có gì tốt hơn đâu? Đến biển cũng không dám đi.”

Bạch Liễu vui vẻ gật đầu một cái rất chi là chân thành: “Tôi ngoại trừ có tiền thì cái gì cũng tệ.”

Nhưng có tiền cũng đủ làm cậu thấy thỏa mãn rồi, kể cả là tiền ảo vẫn thấy rất vui.

Andrey: “……”

Sao cái tên này lại phản ứng y như được khen thế?

Andrey giễu cợt nói: “Vậy mày không đi là có ý từ bỏ Lucy?”

Bạch Liễu vừa định ngả bài với Andrey rằng cậu không muốn tham gia mấy cái hoạt động tự đi tìm đường chết như thế này, bỗng đồng xu trước ngực đột nhiên rung lên, nhảy ra một lời nhắc nhở nhiệm vụ:

【 Kích hoạt nhiệm vụ nhánh 【 Con tàu tình yêu đích thực 】, mong người chơi Bạch Liễu hãy hoàn thành vụ cá cược trước khi rời khỏi thị trấn Siren và giành được chiến thắng từ Andrey, khen thưởng: 100 điểm】

Bạch Liễu: “……..”

Điểm thưởng coi thế mà tận 100!

Khát vọng tiền tài nháy mắt liền đánh bật nỗi sợ hãi, Bạch Liễu bình tĩnh trả lời: “Không, tôi đi, tôi nhất định phải thắng cậu.”

Lucy cảm động ôm lấy Bạch Liễu: “Ôi anh yêu, sau khi anh về nhất định chúng ta phải giành một đêm suиg sướиg bên nhau.”

Bạch Liễu lặng lẽ gỡ tay Lucy ra khỏi người mình.

Tài xế quay đầu lại: “Ban ngày hãy đi xem viện bảo tàng của chúng tôi trước, buổi tối mới có hoạt động bắt người cá.”

Mọi người đều đồng ý.

Tài xế lái xe vòng vèo đi tránh qua bãi biển. Lúc đi ngang qua bãi biển nọ, Bạch Liễu thấy rất nhiều xương cốt phơi khô. Tài xế nói đây là nơi đánh bắt người cá, những thứ trên bãi đó đều là mấy mảnh nhỏ rơi ra từ xương của người cá, những cái nào vỡ quá nặng cũng sẽ bị vứt lại trên cát.

Bạch Liễu thấy được rất nhiều xương đuôi cá lớn và một ít đầu lâu, mấy thứ này nằm rải rác khắp nơi, bên cạnh có mấy tấm lưới đang phơi.

Một số ngư dân đi ra thu dọn những mảnh xương và lưới đó, họ ngẩng đầu nhìn nhóm Bạch Liễu, trước đó là ban đêm nên cậu không để ý tới diện mạo của người dân trong thị trấn này,

hiện tại ban ngày nhìn thì đúng là… Diện mạo của dân ở đây này vô cùng kỳ dị, có nét gì đó tương đồng với tên tài xế, nhưng so với tài xế, họ trông còn chẳng giống con người hơn.

Lòng trắng nơi mắt họ cực kỳ trắng, trắng đến bất thường, kích thước con ngươi chỉ nhỏ hơn hoặc cỡ bằng hạt đậu treo lơ lửng trong hốc mắt, khoảng cách giữa hai mắt rất lớn, mắt nằm hai bên mặt nhìn như thể mọc gần hai bên lỗ tai, rất giống con cá trê trong ấn tượng của Bạch Liễu.

Xung quanh mắt còn có hoa văn đá cẩm thạch màu đen, từ mắt xuống cổ. Dưới ánh nắng mặt trời họ di chuyển vô cùng chậm chạp, mu bàn chân chà xát liên tục trên bãi cát như thể gãi ngứa, nếu Bạch Liễu nhìn không lầm, trên mu bàn chân họ dường như còn mọc ít vảy màu xanh bóc không ra.

Lúc đi ngang qua xe Bạch Liễu vẻ mặt họ như thể một đứa trẻ thấy đồ ăn, tươi cười đờ đẫn.

Lucy cũng bị diện mạo mấy ngư dân này dọa sợ, cô khẽ lẩm bẩm: “Bọn họ trông lạ quá.”

Ngoại hình những ngư dân này kỳ quái hơn tài xế nhiều, so với gã ta, mấy ngư dân đó trông càng giống như một loại cá kỳ dị ngoài biển khơi.

Tài xế nuốt xuống miếng sandwich có mùi tanh cuối cùng, nở nụ cười với hàm răng đầy dính vụn cá màu đen: “Vậy à? Ở nơi này chúng tôi ai cũng trông như thế cả, có thể là bởi vì cá gì chúng tôi cũng ăn, không quá tốt cho sức khỏe.”

Bạch Liễu híp híp mắt, cậu cảm thấy những người dân thị trấn này cũng rất giống quái vật, nhưng mới nghĩ được một nửa

liền dừng lại.

Cậu đã đưa ra phán đoán sai lầm với tài xế.

Dù người dân thị trấn và gã ta đều trông không giống người, nhưng tài xế lại không được ghi vào 【 sách quái vật 】.Có một khả năng, đó là những người dân thị trấn này cũng tương tự như gã, không phù hợp với giả thiết quái vật mà game đặt ra, nếu nghĩ sai còn có thể kích phát giá trị thù hận của mấy người này, không phải là chuyện có thể đem ra nói chơi.

Nhưng Bạch Liễu cũng không có ngốc đến mức nghĩ rằng những người dân thị trấn có vẻ ngoài kỳ lạ này không phải là quái vật.

Nếu đã không phải quái vật thì chỉ có hai khả năng:

Loại thứ nhất: Thật sự không phải.

Loại thứ hai: Có thể là do không đạt tới tiêu chuẩn phán định nào đó của sách quái vật.

Cái《 Thị Trấn Siren》 có giả thiết đặt ra rất lạ, có thể 【 ấp trứng 】 và 【 dị hoá 】, tượng người cá có thể ấp trứng, Andrey sáng nay đã ở trạng thái dị hóa trung, mà Bạch Liễu cảm thấy người dân thị trấn có lẽ cũng đang ở trong trạng thái như vậy, cho nên mới trông có vẻ dở dở ương ương như thế.

Mà hai loại trạng thái này dẫn đến kết quả gì, Bạch Liễu không biết, cậu đoán khả năng cao chính là trở thành quái vật, nhưng cần phải nghiệm chứng thêm.

Bạch Liễu dời ánh mắt qua Andrey đang ngồi phía trước..

Tối hôm qua cậu thật ra không phải không thể cứu Andrey.

Nhưng với Bạch Liễu mà nói, Andrey là một NPC có thể tấn công cậu, để hắn tử vong vẫn tốt hơn là tồn tại.

Andrey nhìn tài xế đang mút ngon lành mấy ngón tay còn dính lại chút thịt cá, cảm giác thèm ăn bỗng chốc tăng vọt, hai mắt hắn nhìn đăm đăm rồi nuốt nước miếng, lại bực bội gãi gãi quai hàm đang phát ngứa. Andrey nhìn Bạch Liễu đang ngồi ở phía sau qua gương chiếu hậu với ánh mắt oán độc.

Bạch Liễu có tiền như vậy, vì sao có mấy miếng cá cũng không để hắn ăn đủ, hắn hiện tại đói đến mức nhìn thức ăn trong tay tài xế cũng không nhịn được muốn đến cướp. Nhưng tài xế ăn rất nhanh, Andrey còn chưa kịp ra tay, gã đã ăn xong rồi xoa bụng với vẻ say mê.

Nhìn tài xế liếm mẩu cá còn sót lại bên khóe miệng ngon lành, Andey một lần nữa nhớ lại những miếng cá ướt mịn mê người hắn đã ăn, nước bọt không ngứng tiết ra, hắn chưa bao giờ ăn qua món cá chiên nào ngon như vậy.

Không, không chỉ cá chiên, tất cả các món cá được nấu chín ở đây đều khiến hắn không thể ngừng ăn.

Tài xế thỏa mãn nói: “Ăn ngon quá, chỉ ở thị trấn Siren mới có cá ăn ngon như thế này.”

Lucy cũng khen ngợi: “Đúng thế, tôi cũng chưa từng ăn qua món cá nào ngon như vậy, quá tươi luôn.”

“Không, không phải tươi đâu, bí quyết để cá trở nên ngon miệng ở thị trấn Siren chưa bao giờ ở chỗ nó tươi, thậm chí loại cá tươi như này ăn cũng không ngon bằng, cần phải để hư thối rồi qua các giai đoạn ướp gia vị và bước xử lý đặc thù mới ngon được.“Ý cười trên mặt tài xế dần trở nên quỷ dị, “Mọi người ăn chính là một loại cá đặc sản ở đây, nơi khác không có đâu, duy nhất chỉ có ở thị trấn Siren mới có thôi.”

Lucy tò mò hỏi: “Cá gì vậy?”

Tài xế: “Người cá.”

Thông báo nho nhỏ: Chúng mình check lại raw bên Tấn Giang và phát hiện chị tác giả bên đó đã sửa lại khá nhiều 😭, những chỗ sửa đều là chi tiết quan trọng. Cho nên nhà tụi tớ quyết định sẽ tạm thời ngưng cập nhật truyện một thời gian để sửa sang lại một chút, hứa sẽ quay trở lại với mọi người vào một ngày đẹp trời. See ya~ (trong lúc chờ hãy ghé qua các hố khác trong nhà nhé ☺)

Chương 9: Thị trấn Siren (9)

Edit: Liễu 13 □□ Beta: Mơ

Không khí trên xe rơi vào trầm mặc, nét mặt của mọi người đều trở nên kỳ quái.

Lucy lúng túng ha ha hai tiếng, Andre cười lạnh, hai người rõ ràng đều không tin lời tài xế.

Gã thoải mái cười to: "Đùa thôi, chúng tôi làm sao ăn người cá được? Là cá đặc sản ở chỗ này thôi".

Tài xế nhẹ nhàng mà vững vàng lái xe tới trước cửa một tòa nhà: "Đến bảo tàng tượng sáp rồi, xuống xe nào".

Đợi đến khi tất cả mọi người đều xuống hết, gã nói tiếp: "Mọi người vào tham quan trước đi, đợi đến buổi tối gọi tôi là được, tôi tới đón mọi người đi xem hoạt động đánh bắt người cá."

Nói xong liền lái xe đi mất.

Bạch Liễu xuống xe rồi nhìn xung quanh, trước mặt cậu là một tòa nhà cao đến mức phải ngửa đầu thành một góc độ song song với mặt đất mới có thể thấy đỉnh của nó, trên đỉnh có mấy chữ tiếng Anh viết hoa, là tên tiếng Anh của【Bảo tàng tượng sáp Siren】.

【 Hệ thống nhắc nhở: Mở khóa khung cảnh —— Bảo tàng tượng sáp Siren 】

Toàn bộ bảo tàng đều được xây dựng chiếu theo phong cách tối tăm như ở dưới đáy biển sâu, được mấy cái trụ to dày làm

bằng đá hoa cương chống đỡ, Bạch Liễu đứng ở cửa liền thấy rất nhiều tượng sáp người cá với muôn kiểu hình dáng được trưng bày bên trong.

Trang trí trong bảo tàng tượng sáp Siren trông rất mới, nhưng bức tường bên ngoài lại có phần hơi cũ kĩ, được xây từ loại gạch đỏ thông thường chồng lên nhau.

Trên tường còn dán rất nhiều những tờ giấy thông báo tìm người, bị gió thổi qua đập trúng mặt Bạch Liễu.

Cậu lấy tờ báo ra khỏi mặt, đập vào mắt là dòng thông báo in đậm.

【 Thông báo của Cảnh sát: Tại thị trấn Siren vào tháng này đã có tổng cộng mười hai người mất tích, kính mong các vị xem hình ảnh những người mất tích dưới đây để kịp thời thông báo cho cảnh sát khi có thông tin. Những du khách tới thị trấn Siren du lịch ngắm cảnh hãy chú ý an toàn, đừng đùa giỡn với các loại cá lớn, phòng ngừa nguy cơ rơi xuống nước.】

Dưới thông báo là mười hai tấm ảnh đen trắng, những người trong ảnh đều cười hết sức vui vẻ vì chuyến du lịch tới thị trấn Siren, nhưng nụ cười của bọn họ trên tờ thông báo ố vàng này qua mắt nhìn của Bạch Liễu, lại có chút quái dị không nói nên lời.

Cậu đọc kỹ toàn bộ xong liền chuẩn bị cất đi. Sau khi gập lại hai lần, Bạch Liễu đột nhiên cảm thấy chất liệu giấy có hơi lạ, nó khá là cứng.

Làm một tờ thông báo mà nói, cho dù có bị gió biển thổi đến khô đến giòn, cũng không cần thiết phải dùng chất giấy cứng đến vậy…… Giống như đây không chỉ có một tờ giấy.

Bạch Liễu nhìn qua mặt cắt của tờ thông báo.

Mặt cắt nhìn qua rất dày, nhưng không hề có dấu vết bị bóc ra, hẳn là do nó bị gió thổi đến khô cứng rồi cứ thế dính chặt lại, có bao nhiêu lớp cũng không dễ dàng nhìn ra.

Bạch Liễu cất tờ thông báo vào trong áo, quyết định khi vào trong bảo tàng sẽ tìm chút nước ấm, thử xem tờ thông báo này có bao nhiêu tầng, có thể tách ra hay không.

【 Kích hoạt nhiệm vụ nhánh —— Tìm hồ nước nóng trong bảo tàng tượng sáp, tách những tờ giấy bị dính vào nhau, thưởng 10 điểm】

Người trông coi bảo tàng tượng sáp Siren là một cụ ông bị đục thủy tinh thể, trong mắt ông chỉ là một mảnh đục ngầu, nhưng kỳ lạ là việc nhìn người lại không có vấn đề gì lớn.

Nhóm Bạch Liễu vừa đi vào, ông cụ liền quay đầu nhìn sang. Đôi mắt tuy vô hồn, nhưng khuôn mặt già nua lại nở một nụ cười lịch sự, ông cụ nhanh chóng phi qua bên này, dáng vẻ đó không khỏi làm Lucy hoảng sợ hét lên một tiếng.

Người trông coi bảo tàng có vẻ thổn thức đến lạ lùng: “ Đã lâu lắm rồi không có ai tới nơi này…… Bắt đầu từ tháng trước không ngừng có người xảy ra chuyện, chả còn du khách nào

đến bảo tàng tượng sáp Siren nữa , cũng lâu rồi không có tượng mới được đưa vào đây.”

Bạch Liễu nghe đến đó, hỏi: “Vì sao lâu rồi không có tượng người cá mới được đưa đến? Chuyện này có liên quan đến việc không có khách du lịch chăng ?”

“Tất nhiên là có.” Giọng người trông coi trở nên phấn khích, ông cụ thậm chí còn khua khua tay chân cứng nhắc lẩm cẩm của mình, ” Không có du khách đến, chúng tôi rất ít khi tổ chức hoạt động đánh bắt người cá vì nó cực kì tốn thời gian lẫn công sức, không đánh bắt người cá, chúng tôi không có cách nào làm…”

Nói tới đây ông đột nhiên dừng lại, sau đó có hỏi lại bao nhiêu lần đi nữa ông cụ cũng không chịu hé miệng lấy một câu.

“Bảo tàng Siren này luôn có tượng sáp liên tục được đưa vào à?” Bạch Liễu nhanh chóng đổi sang câu hỏi khác, “Sức chứa của bảo tàng này có hạn không? Nếu như luôn có tượng mới đưa đến thì sẽ không còn chỗ.”

“Không!” Người trông coi nở nụ cười cổ quái, đôi mắt đục ngầu chuyển động nhìn thẳng vào Bạch Liễu, giọng điệu bí hiểm, “Có bao nhiêu tượng mới được đưa đến, thì sẽ có bấy nhiêu tượng cũ bị đưa ra khỏi đây.”

“Bảo tàng Siren sẽ vĩnh viễn lấp không đầy.”

Bạch Liễu khẽ nhíu mày, tiếp tục hỏi: “Vậy những tượng sáp cũ bị đưa ra khỏi bảo tàng sẽ được đưa đi đâu? Chúng sẽ bị ném lại vào biển sao?”

Người trông coi ngưng miệng, ông cụ dường như cảm thấy mình đã nói ra lời gì không nên nói.

Bạch Liễu lại nhạy cảm tiếp tục truy hỏi: “Sau khi du khách đến đây, sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.” Người trông coi lẩm bẩm, “Mọi người sẽ trải qua những ngày nghỉ tốt đẹp ở thị trấn Siren, sau đó rời đi.”

Lại hỏi tiếp, ông cụ trông coi dù thế nào cũng không chịu mở miệng thêm nữa.

Sau đó Bạch Liễu hỏi nước nóng trong bảo tàng ở đâu, ông mới ngừng nói mấy lời khách sáo, cầm phiếu dẫn đoàn người vào bảo tàng tượng sáp Siren.

Vừa đi vào, Bạch Liễu liền thấy một bức tượng sáp màu vàng hình một người đàn ông trung niên trông rất uy phong đứng nơi cửa. Đó là pho tượng con người đội mũ mang âu phục, hoàn toàn khác những bức tượng sáp người cá mà Bạch Liễu nhìn thấy trước đây, không có đuôi cá, toàn thân màu vàng, gương mặt mang đậm ý cười, giơ tay chào hỏi các vị du khách ghé thăm.

Ánh đèn trong bảo tàng tượng sáp rất tối, tia sáng từ đỉnh chóp rơi xuống bức tượng khiến cho khuôn mặt có phần mơ hồ, cũng làm cho nụ cười lịch sự trên mặt bức tượng trở nên thật quái dị.

Trên bệ đỡ màu đen là lời giới thiệu vắn tắt về bức tượng sáp này, Bạch Liễu bước tới nhìn —— Đây là tượng của Thị

trưởng Thị trấn Siren, cũng là người đã cắt băng khai trương bảo tàng.

Trên bệ đá còn viết mấy câu rất khoa trương tán dương những cống hiến đóng góp mà vị thị trường trưởng này đã làm cho Thị trấn Siren, nào là sự phát triển của ngành du lịch sau khi vớt được hài cốt nhân ngư, rồi thì việc hỗ trợ xây dựng viện bảo tàng tượng sáp rất có ý nghĩa, đã giúp cho thị trấn ven biển Siren vốn rất lạc hậu trở nên phồn vinh.

Trên bệ đá còn khắc ——【Thị trưởng Harris luôn dành cho những người dân thị trấn Siren tình cảm vô bờ bến như những đứa con của ông】.

Bạch Liễu đang nghiêm túc nhìn, Jeff vốn luôn im lặng bỗng nhiên tới gần cậu nhỏ giọng hỏi: “Cậu tin người cá có thật không? Mấy chuyện liên quan đến thị trấn Siren đó là thật à?”

Đương nhiên là không tin được tất cả.

Mấy câu chuyện lạ này hẳn là dùng để thúc đẩy sự phát triển của ngành du lịch, đặc biệt là xây bảo tàng để show mấy cái tượng sáp kỳ lạ này, việc này thoạt nhìn qua thì có vẻ đứng đắn, nhưng có lẽ nội tình bên trong chỉ có đôi ba phần là thật, còn lại phần lớn đều là do người bản xứ thêu dệt nên, làm mánh lới để hấp dẫn du khách.

Nhưng đây là một trò chơi sinh tồn.

Bạch Liễu: “Tôi cảm thấy là thật”.

Andre ôm ngực cười khẩy một tiếng, tỏ vẻ khinh thường Jeff và Bạch Liễu, Lucy không nói gì, chỉ đi phía sau Jeff tiến vào bảo tàng.

Bạch Liễu và Lucy vốn đang đi cùng nhau, nhưng vì cậu muốn đi tìm nước nóng để tách tờ thông báo nên để cô tự mình đi dạo trước.

Lucy tỏ vẻ tiếc nuối, nói mình sẽ đến sảnh triển lãm chờ Bạch Liễu. Còn Bạch Liễu hướng tới nơi chứa nước nóng người trông coi chỉ.

_____

Chào mọi người, tụi mình comeback rồi đây, cảm ơn các tình yêu vẫn luôn chờ đợi nhé, chương 10 sẽ sớm được lên sóng thôiiiii.

Chương 10: Thị trấn Siren (10)

Edit: Liễu 13 □□ Beta: Mơ, Lyn

Chương 10: Thị trấn Siren (10)

Người trông coi nói với Bạch Liễu là phòng nước nóng ở chỗ có hơi hẻo lánh, bóng đèn còn hỏng mấy cái, vì vậy cậu nên cẩn thận.

Ông còn dặn dò thêm rằng bên kia có rất nhiều tượng người cá chất đống, chú ý đừng để đụng nhầm mấy tượng sáp đó.

Vẻ mặt người trông coi lúc nói mấy lời này trông không có ý tốt.

Bạch Liễu đi ngang qua mấy cột trụ đá cẩm thạch, trong viện bảo tàng này đầy những cột trụ phải hai đến ba người ôm mới hết, ở đường đi thì cứ cách một khoảng là lại trưng một cái tượng sáp người cá.

Những tượng sáp này khác nhau, đuôi cá quét trên đất, trên mặt đều không có biểu cảm gì, Bạch Liễu nhận thấy những tượng sáp này hầu như đều nhìn ra ngoài cửa sổ.

Có vẻ như những tượng sáp này muốn thoát khỏi đây.

Mà hồ nước nóng ở cuối hành lang không biết là bị ai mở ra, nước nóng cứ thế chảy ra ngoài, toàn bộ hành lang ngập tràn hơi nước từ nước nóng bốc lên, tượng sáp người cá dưới làn hơi nước này như sắp bị hòa tan, từng giọt từng giọt sáp cứ thế chảy xuống, thân mình nó dường như cũng có những chuyển động nhỏ.

Bạch Liễu đi trên hành lang này như đang ở trên mặt biển đầy sương mù, xung quanh là những người cá đang đung đưa trong nước.

Đi chưa được vài bước, Bạch Liễu liền phát hiện tượng sáp người cá hai bên đường ban đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ đây cái cổ chậm rãi vặn lại, mặt vô cảm bắt đầu nhìn về phía cậu.

Mà tượng sáp người cá hai bên, phía trước và sau lưng đều đang tiến lại gần Bạch Liễu với tốc độ vi diệu không dễ phát hiện, phạm vi bị tan chảy cũng ngày càng nhiều.

Công trình kiến trúc cao rộng kiểu Châu Âu, bên trong không lọt ánh sáng, du khách đơn độc tiến vào đây không nhanh không chậm bước trên mặt đất trơn trượt. Tượng sáp người cá hai bên cũng dần thay đổi dáng vẻ và biểu cảm mỗi khi Bạch Liễu chớp mắt, hơn nữa còn cách cậu ngày càng gần.

Tượng sáp người cá vẻ mặt vốn vô hồn giờ lại hơi mỉm cười, đuôi cá kéo trên mặt đất cùng với phần sáp bị nóng chảy.

Bọn chúng tái nhợt, không tỳ vết như vậy, lại giống như những âm hồn chỉ có thể di chuyển chậm chạp, bị giữ lại tại nơi này.

Bạch Liễu yên lặng tính toán số lượng mấy tượng sáp này trong đầu, đồng thời thỉnh thoảng ngoái lại nhìn những những bức tượng đang theo sau, khống chế tốc độ di chuyển của chúng.

Nhưng tượng sáp nơi này thật sự rất nhiều, thường thì khi cậu quay đầu nhìn đám tượng sáp phía sau, vừa xoay lại Bạch Liễu liền phải đối mặt với mấy tượng người cá mỉm cười bi thương đang vội vàng vươn hai tay tới, rất nhanh liền có thể bóp lấy cổ cậu.

Bạch Liễu tính toán tốc độ di chuyển của những thứ này, cậu chủ yếu là vừa di chuyển vừa liếc nhìn đằng sau, đồng thời lợi dụng mấy cái cột trụ để lách người qua, tránh để bọn chúng tạo thành vòng tròn.

Những vật này tuy rằng có cảm giác uy hiếp rất lớn, nhưng phiền toái hơn chính là không có cách nào phá hủy chúng, mà số lượng lại đông, một khi đã hình thành vòng vây thì cậu sẽ rất khó chạy thoát.

Những tượng sáp người cá cách cậu càng ngày càng gần, Bạch Liễu phát hiện những tượng sáp này lúc đầu tiếp cận với trạng thái như vật chết thì giờ đã bắt đầu chuyển hóa thành vật sống.

Trong mắt Bạch Liễu, những tượng sáp người cá này vốn có khuôn mặt tương tự nhau, nhưng giờ khuôn mặt chung của những tượng sáp do dây chuyền lắp ráp sản xuất Âu Mỹ bắt đầu thay đổi, càng đến gần Bạch Liễu, khuôn mặt nóng chảy của những tượng sáp càng lúc càng giống—— Bạch Liễu.

Tượng sáp người cá với gương mặt tương tự Bạch Liễu nở nụ cười với độ lớn quỷ dị, bọn chúng vừa tiến về phía Bạch Liễu vừa giương nanh múa vuốt.

Bạch Liễu rốt cục cũng đi tới ao nước nóng mà người trông coi nói. Vòi nước trên chiếc bồn rửa mặt màu vàng cũ kỹ đầy

những đốm màu rỉ sắt, cũng không biết là máu hay là vết rỉ sét nào đó.

Bình sắt hình chữ nhật để nấu nước nóng đặt ở phía trên vòi nước, phát ra âm thanh sôi sùng sục.

Trong tiếng nước sôi sùng sục đó, Bạch Liễu bình tĩnh lấy tờ báo trong ngực ra bỏ vào ao nước, sau đó quay đầu.

Một đám tượng sáp với hình dạng khác nhau, bộ mặt thì tương tự cậu đến bảy tám phần, đang đứng thành hàng vây quanh cậu từ phía sau, chắn kín lối đi ra ngoài.

Bọn chúng cúi đầu, ánh sáng mờ tối trong viện bảo tàng phủ lên đôi mắt không có con ngươi của chúng, nở nụ cười quái dị kéo dài đến quai hàm.

Nụ cười này rõ ràng mang theo ác ý, khuôn mặt vặn vẹo đang tan chảy làm cho người ta phải rùng mình bị dọa.

Mấy tượng sáp người cá nhìn Bạch Liễu đứng trước ao nước bằng ánh mắt đầy tham lam, Bạch Liễu cũng đang nhìn lại chúng, cảm giác như bị mười mấy "mình" vây quanh.

Mấy thứ này đang săn đuổi cậu.

Bạch Liễu lúc nãy còn nghĩ mấy vật này có trí tuệ không cao lắm, không có ý thức săn đuổi cậu. Không ngờ chỉ một lát mà chúng đã không thầy mày vẫn làm nên, học được cách vây quanh cậu rồi.

Năng lực học tập tuyệt vời, giống như là con người vậy.

Bạch Liễu bình thản nhìn thẳng vào chúng, phía sau cậu là nước nóng đang tràn từ bồn rửa mặt ra ngoài, nhưng cậu không quay đầu, hoặc là nói không thể quay đầu, vừa quay đầu chắc chắn mấy cái tượng này sẽ lập tức xông tới, cậu cũng không thể chớp mắt.

Cậu đưa tay ra sau lưng tắt vòi nước.

Bạch Liễu vừa chớp mắt một cái, nhóm tượng sáp người cá liền tiến lên một tấc, vẻ mặt càng thêm dữ tợn, nhưng Bạch Liễu lại như không thấy, cậu chỉ nhìn chúng rồi trầm ngâm sờ lên cằm, lẩm bẩm vài câu.

"Ấp trứng là ý này sao? Càng đến gần lại càng giống mình… Cho nên cuối cùng mới nở ra thứ có vẻ ngoài giống mình… Hừm, vậy mùi tanh trên người mình cũng là do mấy tượng sáp này đến gần nên mới tăng lên, cho nên khi ấp trứng mình cũng bị ảnh hưởng. Những người dân trong thị trấn cũng là đang ấp trứng sao?"

Cậu đứng ở nơi này không hoảng loạn, nhưng những người đang vây xem trước TV nhỏ của Bạch Liễu thì không bình tĩnh như vậy, đều đang bình luận châm chọc cậu.

"Đã là lúc nào rồi còn giả bộ phân tích, để tôi xem cậu ta cầm đống máy chiếu vô dụng đó làm được gì, chuẩn bị chiếu phim cho người cá xem đấy à?"

"Chậc chậc, giá trị tinh thần một trăm, tôi còn tưởng ghê gớm thế nào."

Bên cạnh có mấy người hô to: “Cái người mới cầm bó đuốc phá vây rồi! Mau qua đây xem!”

TV nhỏ cách chỗ Bạch Liễu hai ô, một người chơi nam cầm bó đuốc đang cháy, cắn răng nghiến lợi khua qua những tượng sáp người cá vây quanh, vừa vung tay vừa hét lớn: “Tránh ra! Không muốn bị thiêu chết thì tránh ra!”

Nhóm tượng sáp người cá dần dần thối lui, trước TV nhỏ vang lên những tiếng hoan hô.

“Tôi đã nói người chơi này có thể mà, chọn đúng đạo cụ. Một trong những nhược điểm của tượng sáp người cá là sợ ánh sáng, bó đuốc cháy chính là đạo cụ tốt nhất. Được lắm được lắm, nạp điện!”

“Đáng khen đấy. Giá trị vũ lực của cậu ta nhìn cũng được, sau này mà phát triển tốt có khi vào được Bảng Tân Tinh** nữa cơ.”

(***Bảng tân tinh: bảng ngôi sao mới)

“Uầy, biết vậy đã không nạp điện cho Bạch gì gì bên kia rồi, lãng phí điểm tích lũy. Đây mới là tuyển thủ hạt giống này…”

Lượt thích của TV nhỏ Bạch Liễu đã giảm xuống chỉ còn một con số, vẫn còn một ít người xem chực chờ ở đây, nhưng họ cũng không phải ở đây để ủng hộ Bạch Liễu mà chỉ đơn thuần là vây xem người mới này tử vong rồi bị loại thôi.

Chỉ thấy trên TV nhỏ Bạch Liễu không chút hoang mang từ trong túi móc ra ba cái máy chiếu 3D giảm giá kia, số ít người xem còn lại không nhịn được chế giễu.

“Thế mà lấy ra thật, hắn định làm gì đây?”

“Vẫn là bó đuốc bên kia xem thích hơn, chỉ một chút đã khiến toàn bộ phải lui ra.”

Những tượng sáp lặng lẽ tiến gần đến khi đuôi cá chạm vào ngón chân Bạch Liễu, chúng đứng sừng sững bao quanh Bạch Liễu trong không gian nhỏ hẹp âm u, hơn mười đôi tay sáp đang tan chảy từ bốn phương tám hướng duỗi tới, ý đồ bắt lấy con mồi Bạch Liễu.

Bạch Liễu không chút hoang mang ném hình chiếu 3D tới phía sau tượng sáp, bên trái bên phải mỗi bên một cái, sau đó mỉm cười bấm công tắc.

Cạnh mấy cái tượng sáp nhảy ra ba cái hình chiếu Bạch Liễu rất sống động, đang mỉm cười giống như cậu, ba cái hình chiếu và Bạch Liễu canh giữ ở tứ phương, mấy tượng sáp người cá đang đi động về phía trước chần chờ mấy giây, sau đó tất cả đều ngừng.

Nhưng người xem vẫn mang vẻ mặt trào phúng như cũ.

“Tượng sáp người cá mặc dù IQ không cao, không phân biệt được người thật và hình chiếu, ‘mắt’ hình chiếu quả thật có thể lừa gạt chúng một hồi, nhưng lâu dần sẽ bại lộ, nhiều nhất là chống đỡ được mười phút, nhưng mười phút căn bản chạy không thoát được nơi này.”

Có khán giả vừa nãy mới nạp tích phân cho người chơi bó đuốc bên kia cười nhạo một tiếng: “Còn đèn pin chiếu sáng mà lúc nãy hắn mua chỉ được một cái kia, mặc dù có thể tạm đẩy lùi người cá nhưng đối với bọn chúng thì cái đó vẫn không có lực công kích bằng bó đuốc, cầm đèn pin cũng vô dụng.”

Hắn bên này vừa dứt lời, trong màn hình tượng sáp người cá liền lùi lại một chút, nhìn chằm chằm những hình chiếu bất động kia.

Có người xem không chút hoang mang bình luận: “Nhiều nhất mười phút, chờ xem, những tượng sáp này lập tức sẽ nhận ra hình chiếu là giả.”

Quả nhiên không lâu sau, những tượng sáp người cá này đã phát hiện ra hình chiếu Bạch Liễu là giả, chúng kích động háo hức vượt qua ánh sáng của đèn pin cầm tay, chuẩn bị tiến đến.

Người xem lại cười khinh miệt một tiếng: “Xem đi, tôi đã nói mà.”

Người xem này còn chưa nói hết lời đã phải trợn mắt há mồm nhìn màn hình TV nhỏ, ngừng lại lời phân tích viển vông của mình.

Bên kia ba cái hình chiếu giống như Bạch Liễu lấy ra đèn pin chiếu vào tượng sáp người cá, bốn Bạch Liễu đồng thời cầm đèn pin nhắm ngay giữa đống tượng sáp, trông như bắn ra mấy quả đạn pháo.

Bạch Liễu mỉm cười: “Một cái quả nhiên là không đủ, nhưng bốn cái chắc là đủ ha.”

Chương 11: Thị trấn Siren (11)

Edit: B. □□ Beta: Lyn

Bốn chùm sáng mạnh từ bốn phương tám hướng chiếu vào đám tượng sáp người cá, nhất thời làm cho màn hình TV nhỏ của Bạch Liễu sáng hơn hẳn các màn hình bên cạnh, sáng trắng một cách chói mắt, khiến người khác không tài nào nhìn thẳng được.

Dưới nguồn sáng cực kỳ mạnh đó, tượng sáp người cá cứng ngắc tại chỗ, lần lượt giơ hai tay lên hòng che mắt lại.

Đôi mắt của những tượng sáp có phần trống rỗng bởi ánh sáng mạnh từ đèn pin. Chúng bắt đầu rút lui rồi thu mình lại, như tên tội phạm đáng thương đang bị cảnh sát bao vây. Giữa vùng sáng rực rỡ, chúng cuộn lại như quả bóng, thậm chí còn có bức tượng cố vùi đầu vào cánh tay của mình.

Bạch Liễu y như một đại ma vương thứ thiệt, ngồi xổm trước mặt bọn tượng sáp, cười híp mắt nói: “Tao đoán đâu có sai, tụi mày đúng là sợ ánh sáng thật.”

Đám người vây xem trước TV nhỏ: “……..”

Người xem mới nãy bình luận về Bạch Liễu bị một màn này kích thích, mặt đỏ tới mang tai, rống lên: “Không thể nào! Mấy cái máy chiếu 3D giảm giá kia làm sao mà mô phỏng 100% ánh sáng của đèn pin cầm tay được! Điều này là phản khoa học!”

“Há, mắc cười quá ta ơi, ông anh đến đây tìm khoa học? Cho hỏi ba cái đạo cụ thiết lập kia được mấy cái là ‘khoa học’ vậy?”

“… À thì, tôi mới vừa đọc hướng dẫn sử dụng của máy chiếu này. Trên đây ghi rằng nó là máy chiếu quang học, những phần khác thì khá là cùi bắp, nhưng khả năng phản chiếu ánh sáng lại kỳ diệu vch, có thể bảo toàn ít nhất 80% lận.”

“Tui không có xem sách hướng dẫn hệ thống quăng cho người mới, không biết phải nói gì…”

“Tôi xem rồi cũng không nhịn được mà mua ba cái máy chiếu 3D ấy chứ…”

Trên TV nhỏ bên cạnh, người chơi khi nãy được khen chọn đúng đạo cụ giờ đang luống cuống tay chân, vừa vung vẩy bó đuốc để đẩy lùi đống tượng sáp người cá, vừa cố gắng xem tờ báo trong hồ nước nóng, trông hoảng loạn vô cùng.

Mấy bức tượng người cá mặt mày dữ tợn đang không ngừng nhe nanh múa vuốt xông tới, người chơi này liên tục bị áp sát, như thể sắp sửa mất mạng trong tức khắc, cảnh tượng vô cùng hung hiểm, kịch tính muôn phần.

Rõ ràng là cục diện có thể khiến bao người tim đập dồn dập, tuy nhiên chỉ cần nhìn sang bên Bạch Liễu một chút, cảm nhận liền biến đổi vi diệu, chỉ thấy đần độn và nhạt nhẽo.

Cái người tên Bạch Liễu này để mấy hình chiếu cầm đèn pin bao vây lũ tượng sáp người cá hệt như cảnh sát, còn mình thì

không nhanh không chậm giũ tờ báo bên bờ hồ nước nóng ra đọc, nhàn nhã cứ như đang đi nghỉ mát.

Mà lũ tượng sáp thì nhỏ yếu đáng thương lại bất lực co ro giữa vòng vây, nào có dám nhúc nhích cục cựa gì.

Sự tương phản này quả thực quá lớn mà!

[Có 347 người thích TV nhỏ của Bạch Liễu, 355 người lưu trữ TV nhỏ của Bạch Liễu, 21 người nạp điện cho TV nhỏ của Bạch Liễu, người chơi Bạch Liễu có được 21 điểm.]

[Người chơi Bạch Liễu nhận được hơn 300 lượt thích trong vòng một phút, danh tiếng đang tăng lên rất nhanh!]

[Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đạt được vị trí mở rộng, tiến vào vị trí khu bên cạnh đại sảnh trung ương của trò chơi, lượng xem đang tăng lên rất nhanh…]

Có người sững sờ khi xem màn hình TV nhỏ của Bạch Liễu: "Má ơi, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người mới ở khu tân binh đạt được vị trí mở rộng ở đại sảnh màn hình trung ương của trò chơi luôn á, mặc dù chỉ là khu bên cạnh thôi."

"Có vẻ như… tui đang được chứng kiến một ngôi sao mới bá vê lù** từ từ đi lên…" (***gốc là "đại lão tân tinh")

___

[“Sách quái vật Thị trấn Siren” cập nhật mới về tượng sáp người cá]

[Tên quái vật: tượng sáp người cá (trạng thái kén), tượng sáp bùa hộ mệnh (trạng thái kén)]

[Nhược điểm: không thể nhìn thẳng vào mắt người, không thể tiếp xúc với nguồn sáng mạnh (2/3)]

[Phương thức tấn công: ấp trứng]

[Người chơi Bạch Liễu còn thiếu một nhược điểm để hoàn thiện trang sách quái vật “Tượng sáp người cá”. Sau khi thu thập đầy đủ, có thể mở khóa phần thưởng tương ứng khi trò chơi kết thúc.]

Bạch Liễu đã sớm đoán được một trong những điểm yếu của những tượng sáp người cá này là ánh sáng mạnh rồi.

Cái này thật ra rất dễ đoán.

Trước đó gã tài xế từng nói đánh bắt cá lớn cần đi đêm, cũng bởi vì chúng ưa tối, mà hoạt động đánh bắt người cá đúng lúc diễn ra vào ban đêm, có thể hình dung được loại cá lớn như người cá hơn phân nửa cũng là sinh vật ưa tối.

Nhưng liệu tượng sáp người cá và người cá có điểm chung là tránh ánh sáng hay không, Bạch Liễu còn chưa kết luận một cách dễ dàng được.

Thế là Bạch Liễu quan sát một chút, cậu nhận thấy hầu như không có bất kỳ tượng sáp người cá nào trên đường phố của thị trấn Siren vào ban ngày.

Mà khách sạn và bảo tàng tượng sáp Siren – hai nơi tương đối thiếu hụt ánh sáng này, tượng sáp người cá có rất nhiều. Vả lại, kết luận mà trước đây Bạch Liễu đã rút ra là loài sinh vật tượng sáp người cá này không có thính giác và khứu giác nhưng thị giác lại nhạy bén khác thường, bởi vậy khả năng cảm nhận ánh sáng sẽ rất mạnh.

Đáp án gần như hiển hiện ngay trước mắt, tượng sáp người cá sợ ánh sáng có cường độ cao.

Sau khi Bạch Liễu suy ra điều này, cậu cố gắng bám lấy nhược điểm mà cậu có thể lợi dụng này để P/P** đạt mức cực hạn.

(***P/P: price–performance ratio, tỷ lệ hiệu suất chi phí. Khi xác định P/P, kết quả mong muốn nhất chính là mặt hàng có chi phí thấp nhưng hiệu suất cao.)

—— Rốt cuộc là ánh sáng mạnh cỡ nào có thể đẩy lùi bao nhiêu tượng sáp người cá? Ánh sáng mạnh suy cho cùng thì ảnh hưởng chúng đến mức nào? Có thể ảnh hưởng chúng trong bao lâu? Nếu đống tượng sáp người cá bao vây cậu, ánh sáng mạnh có thể trực tiếp giúp cậu đột phá vòng vây hay không?

Do đó, Bạch Liễu đã thực hiện một phép thử, cậu cố tình dụ những tượng sáp người cá tạo thành một vòng vây, rồi thử dùng máy chiếu 3D cùng với ánh sáng mạnh để thoát ra.

Đương nhiên cũng có khả năng thất bại, nhưng Bạch Liễu không phải kiểu người thích làm mấy việc bó tay bó chân. Theo như suy tính của cậu, xác suất thành công của hành động này là trên 10%, vậy nên Bạch Liễu không chút do dự cược một lần. Thất bại thì thất bại thôi, không có rủi ro sẽ không có lợi ích, chuyện này rất đỗi bình thường, chơi game là một quá trình mạo hiểm, làm game cũng vậy.

Song sự chú ý hiện giờ của Bạch Liễu vẫn là ở trên tờ báo bị ngâm mềm trên bờ hồ nước kia. Cậu cầm tờ báo lên, dùng hai tay nhẹ nhàng gỡ mặt sau tờ báo rồi tách rời ra. Quả nhiên, đây không phải một tờ báo thông thường.

[Người chơi Bạch Liễu đã hoàn thành nhiệm vụ tách các tờ báo tại hồ nước nóng, được khen thưởng 10 điểm]

[Điểm tích lũy trước đó là 21, điểm tích lũy hiện tại là 31, có muốn mua đạo cụ hay không?]

Bạch Liễu chọn không, rồi tiếp tục cúi đầu nhìn tờ báo. Cậu sờ lên hai tờ báo được tách ra, độ dày rõ ràng không giống, có một bên mỏng hơn nhiều. Lông mày hơi cau lại, cậu cầm lấy tờ dày hơn kia, gỡ ra lần nữa—— lại tách rời được.

Bạch Liễu nhíu mày, suýt chút nữa cậu đã bị lời nhắc nhở "nhiệm vụ hoàn thành" mê hoặc. Thế mà vẫn còn mấy trang báo phía dưới dính vào nhau, nếu không phải cậu nhìn nhiều thêm một lần, có lẽ cậu đã nghĩ rằng mình tìm được hết mọi tin tức về nơi này rồi.

Trò chơi này thật biết cách bẫy người ta.

Bạch Liễu tách mở thêm bảy tám lần, bệ rửa phía sau cậu giờ đã đầy mấy tờ báo cũ ướt nhẹp. Khi đã chắc chắn là không còn trang nào dính chùm với nhau nữa, Bạch Liễu mới tranh thủ thời gian nhìn lướt qua nội dung trên mớ báo.

Toàn bộ tiêu đề của chín tờ báo cũ trong tay cậu đều là [Thông báo tìm người] từ phía cảnh sát, thông tin việc khách du lịch mất tích. Số người mất tích cộng lại… tóm lại không phải là một con số nhỏ.

Khoảng thời gian sớm nhất mà khách du lịch mất tích có thể truy ngược đến năm ngoái, cũng chính là thời điểm bảo tàng tượng sáp Siren vừa xuất hiện.

Ban đầu lượng du khách mất tích cũng không nhiều, hơn nữa còn có dấu tích bị cướp bóc rõ rệt.

Với những điểm du lịch nổi tiếng, việc một hai vị khách biến mất cũng không phải là chuyện gì quá ghê gớm, những nơi đông người như thế này thường hay có tỉ lệ phạm tội cao, lại còn gần bên bờ biển, nên bất luận là rơi xuống nước hay bị bắt cóc, cướp bóc đều là những chuyện rất bình thường.

Mấy chuyện này rõ ràng phải được báo cáo lên. Nhưng theo những gì Jeff nói với Bạch Liễu, cho đến trước tháng vừa qua, thế giới ngoài kia vẫn chưa biết nơi này có nhiều người mất tích như vậy, ngành du lịch thậm chí còn đang phát triển mạnh mẽ.

Thẳng đến khi lượng du khách mất tích dần dần tăng lên và những chuyện kỳ lạ liên tiếp xảy ra. Tháng trước tại thị trấn Siren, chỉ riêng số người mất tích được ghi nhận đã là 12 người, lúc này sự việc mới vỡ lở ra.

Nếu Bạch Liễu đoán không lầm thì mấy vụ du khách mất tích trước đó là do vị thị trưởng Harris "yêu dân như con" kia dùng chút thủ đoạn để ém nhẹm tin tức xuống nhằm tiếp tục phát triển ngành du lịch, về sau thật sự giấu không nổi nữa mới bung bét ra.

Dựa theo thông tin trên báo chí, có thể thấy người dân thị trấn này rất rành về việc phạm tội.

Bạch Liễu cất kỹ mấy tờ báo cùng với máy chiếu, cầm đèn pin soi vào đống tượng sáp người cá kia, thấy chúng không di chuyển nữa, cậu mới từ hành lang đi ra, hướng đến sảnh triển lãm trung tâm của bảo tàng Siren, nơi Lucy và những người khác đang có mặt.

Nghe nói trong khu vực sảnh trung tâm kia chỉ trưng bày duy nhất một bộ hài cốt người cá, được đặt trong tủ kính chống đạn được khóa kỹ, chính là bộ hài cốt người cá hoàn hảo mà tài xế kể rằng họ đã vớt được, cũng là khởi nguồn cho những chuyện về sau.

Bộ hài cốt này giống như một món quà mà biển cả tặng cho thị trấn Siren, mang đến cho Siren tài phú nhưng đồng thời cũng mang theo điềm gở. Mọi người chỉ nhìn thấy sự giàu có mà nó mang lại, nhưng không ai ý thức được bao bất hạnh cũng là vì nó mà đến.

Bạch Liễu vừa mới bước vào liền dừng lại.

Sảnh triển lãm trung tâm được thiết kế theo kiểu hình tròn, ngay chính giữa căn phòng là một chiếc tủ kính bằng thủy tinh trông như quan tài pha lê, bên trong tủ kính có dàn đèn LED trắng lóa mắt 360° không góc chết chiếu lên bộ [hài cốt] trong

đó. Mang theo ánh mắt kinh ngạc hiếm thấy, Bạch Liễu đến gần ngắm nghía thứ được gọi là [hài cốt] người cá này.

Đây không thể được gọi là hài cốt, chí ít theo tiêu chuẩn của Bạch Liễu, nó không thể hoàn toàn được xem như một bộ hài cốt.

Lucy nhìn người cá trong tủ kính một cách đầy si mê: "Đẹp quá đi mất, đó giờ em chưa từng thấy diện mạo nào như thế này cả… Hoàn mỹ đến siêu thực, ngay cả CGI** cũng không sánh bằng."

(***CGI: computer-generated imagery, công nghệ mô phỏng hình ảnh bằng máy tính)

Jeff dường như đang rất sốc, cậu chàng với cặp đít chai nhìn chằm chằm vào người cá như không thể tin vào mắt mình, cũng không biết đã ngây ra ở đó bao lâu.

Andre, như mọi khi, vẫn có thái độ tuyệt đối phủ nhận và đầy khinh thường dành cho loại sinh vật này: "Mấy người bị lừa cả rồi, cái này cùng lắm là tìm một cái đuôi cá rồi khâu nó vào cơ thể người sau đó cho vào tủ kính, âu cũng chỉ là chiêu trò thu hút sự chú ý của mọi người thôi…"

Nói xong, hắn ngẩn người nhìn bộ hài cốt một lúc rồi bổ sung: "Nhưng mà trông cũng được đó."

Thi thể người cá này được ngâm trong một vật chứa bằng thủy tinh, tay phải cho đến vai của nó là xương trắng, những chỗ khác đều có da thịt như người thật.

Đường cong cơ bắp thanh thoát mà mạnh mẽ, cơ bắp cân đối bao bọc phần xương mỏng, bọt khí từ từ nổi lên trong chất lỏng màu xanh thăm thẳm, chúng quấn quýt mái tóc dài bồng bềnh màu nâu sẫm của người cá, cuối cùng tựa như ngọc trai khảm vào trên hàng mi dài sáng màu của nó.

Đôi mắt nó nhắm nghiền, khuôn mặt tinh xảo thanh tú đến không thể tưởng tượng nổi, vài lọn tóc dài hơi xoăn phất phơ trên gò má xinh đẹp trong làn nước, lộ ra đôi tai khác với người thường. Tai trái của nó là một chiếc vây có hình dáng giống như vỏ sò, lấp lánh rực rỡ trong sóng nước. Trong khi tai phải lại là một chiếc vây giống như xương trắng, nhô lên từ mái tóc dài mượt.

Phần đuôi cá uốn lượn như một dải ruy băng sắc lam ánh bạc được tẩy rửa trong nước biển, rủ xuống ngay phía trên tủ kính, phần vảy hình tam giác ngược lập lòe tỏa sáng dưới ánh đèn, giữa các ngón tay phải là lớp màng mỏng trong suốt, cùng với tay trái toàn xương đặt chồng lên trước ngực.

Tác giả có lời muốn nói:

Công lần đầu tiên ra sân, xin hãy trân trọng công quân xinh đẹp trắng nõn thanh cao nhã nhặn, nhìn qua lạnh như băng (ý nghĩa vật lý) này

Tiểu Bạch không biết đây là đối tượng tương lai của mình, cũng không hiếm lạ gì, cậu chỉ đang nghĩ thứ này trong hiện thực có thể bán bao nhiêu tiền một cân, có quý hơn so với thịt heo không (Công: …)

Làm công quân rơi một phen nước mắt thương cảm (nước mắt cá sấu thôi)

Chương 12: Thị trấn Siren (12)

Edit: Lyn □□ Beta: Lyn, Mơ

Bạch Liễu đã hiểu vì sao gã tài xế lại dùng "xinh đẹp" và "cao cấp" để hình dung người cá đầu tiên bị bọn họ vớt lên này.

Những tượng sáp người cá vốn là được chế tác tinh xảo kia mà đem ra so với bộ hài cốt người cá này thì quả thật y như quà lưu niệm hàng dởm giá rẻ bèo vậy.

Mà Bạch Liễu đối với những vật trông có giá trị đều rất có cảm tình, cậu bước tới nhìn thoáng qua giới thiệu vắn tắt bên cạnh người cá này.

[Siren. Ngày x tháng xx năm xx vào buổi tối tại thị trấn Siren, sinh vật này được tập thể ngư dân phát hiện trong một lần tổ chức hoạt động đánh bắt. Sau khi trải qua nghiệm chứng từ các cơ quan có liên quan, được xác định rằng không hề cấu thành từ nhân tố nhân tạo, là sinh vật thuần tự nhiên quý hiếm sinh trưởng dưới điều kiện tự nhiên.]

[…… Lúc bắt được đã là trạng thái thi thể, sau khi niêm phong trong chất lỏng đông đặc** thì được lưu giữ tại sảnh triển lãm trung tâm của bảo tàng tượng sáp Siren, phục vụ du khách tham quan chiêm ngưỡng.]

(***gốc là cố hóa dịch)

Thứ này hẳn là một quái vật rất lợi hại, Bạch Liễu nghĩ.

Trong khi Bạch Liễu cúi đầu nhìn phần giới thiệu về hài cốt người cá, ngón tay bàn tay phải của người cá trong tủ khẽ búng một cái, nhẹ đến không thể nhận ra.

Đồng xu trước ngực Bạch Liễu đột nhiên rung lên điên cuồng, đột nhiên bật ra vô số bảng đỏ tươi, hết cái này đến cái khác chồng lên trước mặt Bạch Liễu, hệt như hệ thống bị trục trặc.

[Sách quái vật "Thị trấn Siren" cập nhật—— Siren King (2/4)]

[Tên quái vật: Siren King]

[Nhược điểm: Tạm thời chưa có (Không yêu cầu người chơi tìm nhược điểm của quái vật)]

[Phương thức công kích: ??? (Chưa biết, chờ khám phá)]

[Bạn đã kích hoạt NPC lang thang cấp thần Siren King!!]

[Tỷ lệ sống sót của phó bản "Thị trấn Siren" đang giảm nhanh chóng, đang tính toán lại lần nữa… Tỷ lệ qua màn vốn có của trò chơi là 51%, trước mắt hạ xuống còn ？？%！！]

[Cảnh báo! Cảnh báo! NPC cực kỳ nguy hiểm, hiện còn chưa rõ nhược điểm, một khi NPC muốn tàn sát, người chơi không thể nào lợi dụng nhược điểm của nó để trốn thoát, chỉ có một con đường chết. Người chơi hãy đẩy nhanh tiến độ phá giải trò chơi, cấp tốc thoát khỏi thị trấn Siren trước khi NPC thức tỉnh!]

[Ước tính NPC còn một ngày nữa sẽ thức tỉnh, người chơi hãy tăng tốc độ tìm kiếm!]

Bạch Liễu nhướng mày, cậu đây là… gặp phải thứ khó xơi rồi ư?

Bạch Liễu nhìn dòng chữ cảnh báo đỏ rực trên bảng, vẫn còn đang suy xét biện pháp đối phó, lại không biết cảnh báo này đã nhanh chóng khiến một cloud player thâm niên tình cờ đi ngang qua màn hình lớn của sảnh trò chơi trung tâm sợ choáng váng.

Vương Thuấn là một cloud player thâm niên, đã chầu chực ở màn hình lớn của sảnh trò chơi trung tâm nhiều năm, lúc này đây hắn đang ở trước màn hình trung tâm, ngây ngốc nhìn TV nhỏ của Bạch Liễu.

Cloud player nghĩa là tự mình ra trận** thì ít mà nhìn người khác chơi thì nhiều, Vương Thuấn thường phụ trách thu thập thông tin trò chơi từ người chơi khác rồi gửi cho đoàn đội người chơi của gã.

(***gốc là hạ tràng thời điểm)

Nhưng gã xem video trò chơi lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy NPC lang thang cấp thần trên màn hình trò chơi trung tâm.

Vương Thuấn nhìn màn hình, sau khi lặp đi lặp lại xác nhận hai lần mới bàng hoàng mở miệng: “Mình không nhìn lầm chứ?! Đây… đây chính là NPC lang thang cấp thần kia đúng không?! Ai mà đen đủi dữ vậy, vô trúng phó bản có NPC lang thang cấp thần…”

Trong toàn bộ hệ thống, có hàng ngàn hàng vạn trò chơi kinh khủng đếm không xuể, những trò chơi này đều là từng cái phó bản độc lập.

NPC và quái vật trong mỗi trò chơi đều khác biệt và cố định, giống như các trò chơi khác nhau được hiển thị trên một cửa hàng trò chơi, không gây trở ngại cho nhau cũng không ảnh hưởng đến nhau.

Người chơi tiến vào mỗi phó bản, quá trình “dạo chơi” đều là độc lập, sẽ không chạy tới chạy lui xen lẫn vào nhau.

Nhưng không biết từ bao giờ, một loại NPC lang thang kỳ dị đã xuất hiện.

NPC này sẽ ngẫu nhiên xuất hiện trong mỗi phó bản, thoăn thoắt qua lại một cách ngang ngược vô lý, thậm chí còn chiếm giữ bên trong thân thể của một quái vật bất kỳ trong đám quái vật, biến quái vật này từ loại quái vật thông thường thành quái vật cấp thần có lực sát thương cực lớn, làm cho một đám người chơi không ngừng kêu ca than khổ, mỗi lần vào trò chơi đều nơm nớp lo sợ, sợ rằng sẽ kích hoạt NPC lang thang cấp thần này.

Tuy nhiên xác suất kích hoạt NPC này thật sự rất thấp, Vương Thuấn xem [TV nhỏ] đã nhiều năm, chưa từng thấy có người kích hoạt NPC lang thang cấp thần này.

Nhưng cũng chính vì lực sát thương của NPC này tương đối khổng lồ, bình thường vừa xuất hiện là toàn bộ đội ngũ bị xóa sổ trong nháy mắt, người xem còn chưa kịp thấy được cái gì thì người chơi đã đi đời nhà ma. Vì vậy có rất nhiều tin đồn liên quan tới NPC lang thang cấp thần nhưng thông tin lại rất ít, một khi xuất hiện sẽ là thông tin hàng đầu cho những cloud player như Vương Thuấn.

Nếu như thu thập đầy đủ dữ liệu, nói không chừng còn có thể bán điểm tích lũy đó!

Vương Thuấn lập tức tập trung tinh thần, hôm nay gã sẽ bám trụ trước TV nhỏ của Bạch Liễu, quyết không rời nửa bước!

Nhưng rất thần kỳ chính là một video xuất hiện NPC cấp thần mang tính bùng nổ như thế, vậy mà lại ở tít ngoài rìa màn hình trung tâm, nếu không phải Vương Thuấn có thói quen rà soát toàn bộ màn hình, thấy được chỗ này có một màn hình nhỏ phủ đầy cảnh báo đỏ, có khi gã đã bỏ sót rồi.

“Có phải thuật toán của hệ thống sai rồi không?” Vương Thuấn cố thủ trước màn hình của Bạch Liễu, tự mình lẩm bẩm. “Loại video này kiểu gì cũng không nên nằm ở vùng biên như vầy chứ, biểu hiện của người chơi này đâu có tệ, trang đầu tiên của sách quái vật sắp tập hợp đủ, hơn nữa nhìn thấy NPC lang thang cấp thần mà vẫn bình tĩnh như vậy, cũng không có chút tiêu cực nào, tố chất tâm lý mạnh mẽ thế còn gì…”

Gã vừa nói vừa ấn mở công cụ quản lý của mình, điều tra thông tin của Bạch Liễu - người chơi trong TV nhỏ này, sau đó từ từ trợn mắt: “… Đây vậy mà lại là một người mới lần đầu tiên chơi ư?! Nghiêm túc sao?!”

_____

[Diễn đàn trò chơi: Có ai nhìn thấy người mới vừa từ khu tân binh bay thẳng lên màn hình trung tâm kia không?]

“Mới trận đầu thôi đã bay cái vèo lên, được quá nhờ! Bảng ‘Tân Tinh’ năm nay sẽ có tên anh ấy hay không đây?”

“Không thể nào, người này sure kèo sẽ đi đứt. Tôi đang xem TV nhỏ của anh ta, phải nói vận may của anh ta kém vãi ra, đụng phải NPC lang thang cấp thần, trận này hẳn là trận cuối cùng của đời anh ta rồi.”

“Trước đó biểu hiện của ảnh ở khu tân binh rất đỉnh luôn, sao giờ lại hỏng bét thế này… Nhưng mà ảnh thiệt sự rất lợi hại, cũng chưa chắc sẽ bay màu đâu.”

“Còn có người không biết NPC lang thang viết là NPC nhưng đọc là bug sao? NPC này không có nhược điểm, hễ mỗi lần xuất hiện, người chơi về cơ bản là bị diệt sạch bách. Bởi vì không thể chạy thoát, tôi cảm thấy sự cân bằng của trò chơi đã bị phá hủy, cảm thấy hệ thống đã đặt tên cho cái bug không giải quyết được là NPC lang thang để lừa bịp người chơi…”

“Tui lúc trước còn đề cao ảnh, cảm thấy ảnh có hy vọng phá kỷ lục điểm tích lũy cao nhất trong ‘Thị trấn Siren’, bởi vì mạch suy nghĩ của ảnh tốt vô cùng.”

“Kỷ lục cao nhất trong ‘Thị trấn Siren’ là Mục thần nhỉ? Tôi nhớ là hơn 1300 điểm không tính đến điểm bên nạp điện. Mục thần bây giờ đứng thứ tư trong bảng ‘Tân Tinh Ác Mộng’,

người mới này qua nổi đêm nay sao, còn muốn đi tắt đón đầu** à.”

(***gốc là 越级碰瓷, nghĩa là đi theo con đường ngắn nhất, không theo tuần tự, để đến đích nhanh và sớm nhất)

“Thật đáng tiếc, giá trị nhan sắc của người mới này cũng được, nếu như không ngỏm vẫn có cơ hội lọt vào ‘Top 10 nhan sắc’…”

“Xùy xùy, dáng vẻ công tử bột này mà đòi lọt top, có cái búa á. ‘Top 10 nhan sắc’ trước hết là nhìn thao tác rồi mới nhìn mặt ok? Trận này anh ta toi là cái chắc.”

……

[Thêm 1 người thích TV nhỏ của Bạch Liễu, 416 người lưu trữ TV nhỏ của Bạch Liễu, không có ai nạp điện cho người chơi Bạch Liễu]

[Có 512 người đang xem TV nhỏ của Bạch Liễu, nhưng không có người thích, thật là kỳ lạ, là do biểu hiện của người chơi không tốt sao? Người xem cho cái like đi mà!]

[Số lượt thích mới quá ít, vị trí mở rộng ở vùng biên màn hình trung tâm của người chơi Bạch Liễu sắp hết hạn]

……

Bạch Liễu hoàn toàn không biết gì về cuộc thảo luận kia, chỉ lặng lẽ và chăm chú xem xét người cá trong tủ kính—— Đây chắc chắn là boss cấp cao nhất trong toàn bộ trò chơi, hơn nữa còn do chính trò chơi nói rõ cho cậu biết. Đối mặt với tên boss này, người chơi không thể lợi dụng nhược điểm để tiến hành chạy trốn.

Sau khi boss thức tỉnh, chết là điều không thể nghi ngờ.

Mặc dù Bạch Liễu không thích cảm giác bị kiềm chế tuyệt đối này cho lắm, nhưng đúng như trò chơi nói, cậu quả thật không có cách nào xử lý đối phương.

Nhưng trước khi thức tỉnh, người cá này chưa hẳn không thể mang đến cho Bạch Liễu một tia hy vọng sống.

Bạch Liễu sờ cằm, cậu to gan vô cùng, định bụng lợi dụng Siren King để mưu cầu lợi ích cho mình. Ý tưởng này mà nói ra, đoán chừng đám người hóng hớt ngoài kia đều tắt đài, cảm thán "nghé con mới sinh không sợ cọp".

Nhưng tiếc là cậu chẳng biết gì cả, Bạch Liễu như thường lệ xem Siren King như một NPC quái vật mà cậu có thể đối phó, chỉ là cao cấp và khó khăn hơn thôi.

Trong trò chơi không tồn tại boss mà người chơi hoàn toàn bó tay chịu chết, cho dù là quái vật có vẻ rất đáng sợ trên bảng cũng thế.

Miễn là trò chơi không có bug, thì ngay cả khi trò chơi khiến người chơi cảm thấy rằng quái vật này khiến người ta bí bách đến mức nào, quá nửa đó là một trong những mánh khóe tạo

nét bí ẩn** do người thiết kế làm ra để khơi dậy hứng thú của người chơi mà thôi.

(***gốc là cố lộng huyền hư (故弄玄虚), nghĩa là cố làm ra vẻ bí ẩn, phức tạp hóa vấn đề, gây hoang mang bối rối)

Nhưng Bạch Liễu không biết rằng thứ cậu gặp phải lại được gọi là bug của trò chơi này - [NPC lang thang cấp thần].

……

Họ ở lại bảo tàng tượng sáp đến tận tối mịt. Khi tài xế đến đón bọn họ, người trông coi bảo tàng chào tạm biệt bằng giọng nói già nua yếu ớt mang theo chút vui sướng: "… Đã lâu rồi không có hoạt động đánh bắt người cá quy mô lớn thế này, sau đêm nay bảo tàng tượng sáp Siren cuối cùng cũng có thể chào đón tượng sáp người cá mới một lần nữa rồi."

Nụ cười của ông ta suиg sướиg một cách kỳ lạ, con ngươi vô hồn chuyển động, nhìn chằm chằm Bạch Liễu: "Chúc các cô cậu có buổi tối vui vẻ."

Chương 13: Thị trấn Siren (13)

Edit: Lyn □□ Beta: Lyn, Mơ

Người trông coi lẳng lặng đứng ở cổng nhìn bọn họ đi xa, phía sau là vô số dáng hình tượng sáp mơ hồ ẩn hiện, khuôn mặt vô cảm bằng sáp từ trong bóng tối chậm rãi hiện ra, tựa như cá từ dưới biển ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

[Hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến - tham quan bảo tàng tượng sáp Siren—— Thưởng 50 điểm tích lũy]

[Hiện giờ số dư điểm tích lũy là 81, bạn có muốn mua đạo cụ không?]

81 à… Bạch Liễu sờ cằm hỏi: "Có rượu nồng độ cao không?"

[Mở cửa hàng—— Tổng cộng có 218 loại rượu phẩm chất đặc thù chủng loại khác nhau, trong đó có 18 loại bạn có thể mua trong phó bản này]

"Rẻ nhất là bao nhiêu?"

[9 điểm 25l. Nhắc nhở thân tình, rượu trong trò chơi và rượu trong thực tế không đồng nhất, qua cải tạo từ hệ thống, hiệu quả có thể cao hoặc thấp, người chơi nên đọc kỹ sách hướng dẫn trước khi mua.]

[Hệ thống kiểm tra thấy người chơi có số điểm tích lũy dư dả, kiến nghị người chơi mua đạo cụ bó đuốc trong phó bản này, hiệu quả cao và an toàn hơn đó~]

Bạch Liễu trầm ngâm: “Đọc sách hướng dẫn (phần) đạo cụ rượu.”

Hệ thống lập tức bắn ra cơ man là bảng chất chồng, bên trên lít nha lít nhít mười mấy trang sách hướng dẫn, cỡ chữ nhỏ như con kiến nhìn nhiều liền đau cả mắt.

Bạch Liễu gặp lạ không hoảng** nhấp mở một trang sách hướng dẫn, thong thả ung dung mà xem.

(***gốc là kiến quái bất quái (见怪不怪), nghĩa là không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị)

Việc bán đạo cụ trong trò chơi này đều là như vậy, đạo cụ giá càng rẻ thì trang sách hướng dẫn càng dài. Ngược lại, sách hướng dẫn của những đạo cụ phổ biến tại mục chào hàng thì đơn giản dễ hiểu đầy hấp dẫn, trực tiếp nói luôn công dụng, khiến người chơi cấp thiết tìm đường sống nhìn qua là muốn mua.

Là một công nô** rỗng túi, mỗi dịp lễ hội mua sắm, Bạch Liễu đều tìm đủ mọi cách để săn được hàng hóa thực dụng và rẻ nhất từ muôn vàn marketing thương mại điện tử, cậu đã quá rành ba cái chiêu trò kiểu này.

(***nô lệ công ty, gốc là xã súc - shachiku (社畜), từ này bắt nguồn từ Nhật Bản, chỉ những nhân viên hoàn toàn phụ thuộc vào công ty của họ, không bao giờ phàn nàn về chuyện làm việc quá sức hay bất kỳ vấn đề gì, ăn uống nghỉ ngơi đều qua loa, chỉ chăm chăm làm việc)

Càng là đồ ngon - bổ - rẻ, thì trở ngại khi mua sẽ càng nhiều.

Một trong số đó chính là thiết lập số lượng lớn văn bản thuyết minh cho món hàng giá rẻ, khiến người ta thoạt nhìn không biết thứ này có thể làm được cái gì, để rồi nhảy qua mua những món khác.

Bởi vậy, những mặt hàng giá "hạt dẻ" này có rất ít người mua, cho nên lượng tiêu thụ cực thấp, một số thậm chí chỉ là hàng đơn vị, đoán chừng cũng chẳng ai đọc kỹ hướng dẫn sử dụng của những thứ này.

Bạch Liễu híp mắt, nhìn vào dòng chữ phía sau [Bó đuốc] và [Máy chiếu 3D] trên thanh menu—— [Đã có sự thay đổi về giá cả].

[Bó đuốc] trong "Thị trấn Siren" giảm còn 17 điểm]

[Máy chiếu 3D] trong "Thị trấn Siren" khôi phục giá gốc, 6 điểm một cái]

Hai đạo cụ lúc trước cậu chú ý tới đều có sự thay đổi về giá.

[Đèn pin siêu sáng] và [Bó đuốc] – loại đạo cụ vừa nghe đã thấy phổ biến và hữu dụng hơn trong trò chơi kinh dị này, số tiền phải bỏ ra dường như cũng nhiều hơn.

Song có vẻ như sau khi Bạch Liễu dùng một vài đạo cụ, giá cả của những chúng đã xảy ra biến đổi nhất định, và cậu biết rằng

mình đang ở trong một hệ thống phát sóng trực tiếp…

Theo như Bạch Liễu phỏng đoán thì hẳn là trong khoảng thời gian cậu vượt ải, số lượng người chơi mua những đạo cụ này đã thay đổi, dẫn đến giá của đạo cụ thay đổi theo.

Cậu thong dong đọc xong hết thảy sách hướng dẫn về rượu, cuối cùng chọn loại rượu rẻ nhất kia.

Bạch Liễu rất chi là hào phóng: "Lấy hết."

[Chín chai rượu nồng độ cao đã vào túi đồ của người chơi Bạch Liễu, hoan nghênh ghé thăm lần sau]

Trước TV nhỏ, Vương Thuấn thấy Bạch Liễu như vậy thì sốt ruột vỗ đùi một cái: "Ôi chao! Người mới này làm cái gì thế?"

"Định dùng rượu để đốt tượng sáp á?Dù mấy cái tượng này sợ ánh sáng thật nhưng chúng có sợ lửa đâu, thiêu hết lớp sáp bên ngoài thì quái vật bên trong sẽ xổng ra! Mà thế quái nào lại xài hết điểm một lượt, có bị ngu không chứ!"

Bên cạnh cũng có người chơi xì xào bàn tán:

"Cái người mới này sao vậy kìa? 81 điểm tích lũy toàn mua rượu rẻ nhất, thằng cha này là sâu rượu hả? Thứ này xưa giờ không có người chơi nào thèm ngó mà."

"Chả thế còn gì, cho rằng tượng sáp người cá sợ ánh sáng thì cũng sợ lửa đấy mà, hồi trước cũng có người mới phạm phải sai lầm như thế, cầm bó đuốc đi đốt thay vì chiếu đám tượng

sáp người cá, kết quả ánh lửa của bó đuốc tắt dần, và rồi chết không toàn thây.”

“Giải tán đê, tôi còn tưởng ngầu lòi thế nào, rốt cuộc vẫn chỉ là ăn may thôi…”

“Hàm kim lượng** màn hình trung tâm càng lúc càng thấp, loại người mới này mà cũng có thể lên được, trước đây nhóm của Mục thần kia mới thật sự là độc nhất…”

(***Hàm kim lượng (含金量): trọng lượng kim loại quý (vàng, bạc) được ấn định theo pháp luật cho đơn vị tiền tệ làm đại biểu trong chế độ tiền tệ bản vị vàng. Nếu lượng tiền phát hành vượt quá số lượng cần thiết cho lưu thông thì tiền tệ bị mất giá. Để củng cố giá trị đồng tiền, nhà nước thường phá giá đồng tiền bằng cách hạ thấp hàm kim lượng của đơn vị tiền.

Suy ra hàm kim lượng thấp = thứ gì đó có quá nhiều. Trong tình huống này có thể hiểu là ban đầu chỉ có Mục thần “độc quyền” lên màn hình trung tâm, giờ có thêm Bạch Liễu khiến việc đó không còn hiếm có nữa, thành ra mất giá.

Lưu ý: đây là cách hiểu của editor, nếu có sai xin mời góp ý ạ)

…..

[Có thêm 0 người thích TV nhỏ của Bạch Liễu, 2 người lưu trữ TV nhỏ của Bạch Liễu, 166 người giẫm (ném đá) TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu, không ai nạp điện cho người chơi Bạch Liễu]

[Có 1447 người đang xem TV nhỏ của Bạch Liễu, trong đó hơn một nửa số người giẫm TV nhỏ của Bạch Liễu, người chơi Bạch Liễu nhận được danh hiệu "hữu danh vô thực", đúng là chơi cực kỳ không tốt, tất cả mọi người đều hy vọng bạn chết sớm~]

[Vị trí mở rộng ở vùng biên màn hình trung tâm của người chơi Bạch Liễu đã hết hạn]

[Tổng số giẫm tăng lên với tốc độ chóng mặt, người chơi Bạch Liễu tiến vào màn hình khu vực "Tử vong hài kịch", dùng kỹ thuật chơi và cái chết hài hước của bạn để làm hài lòng người xem nào!]

Vương Thuấn trơ mắt nhìn màn hình nhỏ ở rìa khu vực trung tâm lóe lên, TV nhỏ của Bạch Liễu đã tối sầm lại.

Gã đẩy mắt kính, nghĩ đến thông tin về NPC lang thang cấp thần còn chưa thu thập được, do dự một chốc, rồi giữa cả đống âm thanh tiếc nuối và cười nhạo đối với người mới Bạch Liễu này, gã vẫn đứng dậy đi tới màn hình khu vực "Tử vong hài kịch" bên kia.

……

Trong trò chơi.

Màn đêm buông xuống.

Tài xế lái chiếc van lăn bánh trên đường sá tối om, đèn đường hai bên lập lòe chiếu sáng, trên phố có những ngư dân kéo lưới

đánh cá và dao rựa đang lê bước tới, nhìn chiếc xe lướt ngang qua họ bằng ánh mắt gần như là đờ đẫn.

Đây đều là những ngư dân sẽ tham gia hoạt động đánh bắt người cá đêm nay.

Đám người này đứng dưới ánh đèn đường ảm đạm, trên mặt họ đan xen chi chít những đường vân xanh đen như cẩm thạch, còn có một ít chất nhầy trượt xuống từ trên người bọn họ, rơi lộp độp.

Người dân thị trấn này so với lúc sáng trông thấy càng khủng khiếp hơn, đôi mắt ánh lên ánh sáng xanh lục u ám trong đêm đen.

Tài xế lại cảnh báo: "Người dân thị trấn này đều rất nguy hiểm, bọn họ đã lâu không có thu nhập rồi, các cô cậu đợi lát nữa xem đánh bắt người cá trên thuyền được chỉ định là được, đừng tiếp xúc với họ, cô cậu nhìn cái là biết dân xứ khác, dễ bị cướp giật lắm."

Tài xế vừa nói vừa nhai nuốt miếng sandwich trên tay.

Tên này lại ăn sandwich cho bữa tối, vụn của bít tết cá băm rơi rớt từ mép miệng gã, Bạch Liễu ngửi thấy mùi cá ôi thiu làm mình muốn nôn kia, nhưng trừ cậu ra mấy người khác trong xe dường như không thấy cái mùi này khó chịu, Andre thì lại càng dán mắt vào bữa tối của tài xế mà liên tục nuốt nước bọt, liên tục ấn sau tai của mình một cách nôn nóng.

Lucy cũng không kìm được mà nói một câu: "Sandwich này thơm quá đi."

Andre vô cùng gắt gỏng: “Bữa tối chúng ta ăn toàn cái thứ gì chứ! Đói chết được!” Nói xong hắn nhìn Bạch Liễu ở phía sau với ánh mắt căm thù.

Cả nhóm bọn họ ăn tối tại bảo tàng tượng sáp, Bạch Liễu gọi một bữa toàn là đồ chay rẻ nhất, món cá nào cũng không chọn, không riêng gì Andre nổi giận, ngay cả Lucy cũng khá kinh ngạc, nhưng cậu tính tiền cậu làm chủ, cậu nói mình không muốn ăn cá, mọi người cũng chỉ có thể nghe theo.

Andre gào mồm chửi bới: “Chi không nổi tiền thì đừng có ra ngoài học đòi làm người lớn, cút về nhà đớp sữa của mẹ mày đi, thuần chay đấy!”

Bạch Liễu khi ấy chỉ cười nhẹ: “Nếu đã như vậy, Andre muốn ăn thịt thì tự đi mà gọi món.”

Cậu tịch thu phần đồ chay của Andre, mà món nào ở bảo tàng tượng sáp cũng đắt đỏ cả, Andre hoàn toàn không trả nổi, nhưng Bạch Liễu nói không đưa hắn là không đưa.

Andre không dám gây phiền phức cho Bạch Liễu, dù sao ban đêm Bạch Liễu còn thanh toán tiền khách sạn cho hắn, hắn cũng không muốn ngủ ngoài đường ở cái thị trấn này.

Nhưng Jeff thì chả sao cả, thế là Jeff bị Andre chộp lấy phần ăn, còn bị Andre đánh cho mấy phát, ôm bụng co rút suốt trong góc, mãi không lên tiếng.

Bây giờ ngửi được mùi sandwich, yết hầu Jeff cũng không ngừng chuyển động lên xuống, trong mắt lộ ra sự thèm khát bị

kiềm chế, sau đó nhìn sang Andre đôi mắt đỏ ngầu như sắp rỉ máu.

[Âm mưu đẫm máu của Jeff—— tiến độ hoàn thành: 30%]

Bạch Liễu liếc mắt nhìn Jeff đang cúi đầu một cái.

Andre bị cơn đói cộng thêm mùi đồ ăn làm cho bực dọc vô cùng, hắn không nhịn được dùng sức ấn mạnh vào phía sau tai ngứa ngáy của mình.

Bạch Liễu để ý thấy mảng da sau tai Andre bị hắn ấn đỏ đột nhiên mở ra đóng lại, xuất hiện mấy nếp uốn hình vòng cung, giống như là mang cá hô hấp đóng mở, nhưng cũng chỉ là trong giây lát, rất nhanh mảng da kia lại dán sát vào như cũ.

Mảng da đó như có sự sống, cử động với biên độ nhỏ.

Thật giống như mang cá khép kín ở trên bờ nhẹ cử động.

Bạch Liễu cầm đồng xu quét qua Andre một chút.

[Tên NPC: Andre (Mức độ dị hoá – cao)]

Từ bảo tàng tượng sáp trở ra, mức độ dị hóa của Andre liền tăng thêm…

Bạch Liễu hơi nhíu mày: “Andre, có phải cậu đã chạm vào những tượng sáp người cá ở bảo tàng đó không?”

“Chạm rồi thì sao?” Andre quay đầu, hung ác nói: “Bạch Liễu, đêm nay tao với mày hãy xem xem ai mới là đứa nên chạy về nhà bú sữa mẹ!”

Trong chớp mắt này, Andre tức giận gầm lên, trong thùng xe mờ tối, hai bên má hắn hé ra, Bạch Liễu có thể thấy rõ hai vây cá mở ra sau tai Andre đang run lên bần bật.

Tài xế đột nhiên quát khẽ một tiếng: “Này, hai cậu kia, đừng có mà đánh nhau trong xe của tôi!”

Andre tức thì thu lại mang cá, nhưng ánh mắt vẫn hung tợn ghim trên người Bạch Liễu.

Tài xế: “Tôi dựa theo yêu cầu của các cậu, tìm một nơi quyết đấu cho hai người, hoặc nói cách khác là địa điểm đánh cược, đêm nay trên bãi biển vắng vẻ cùng với hai chiếc thuyền gỗ, chú ý an toàn của chính mình, nếu như hai cậu chết đuối, tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

Một lúc sau, tài xế cười nhẹ, như là tự nhủ mà nói: “Chẳng qua các cậu đã tới đây lâu như vậy, chắc sẽ không bị chết đuối đâu… Chắc là đều sẽ bơi lặn được thôi.”

Vẻ mặt Bạch Liễu bình tĩnh, cậu không biết bơi.

Cư dân trong thị trấn này đều là thứ giống như cá, kể cả mới đến vẻn vẹn một ngày như nhóm bọn họ, cũng đã dần trở nên giống hệt cá, thích ăn món thịt cá kỳ quái, trên người bốc ra mùi tanh lạ lùng…

Cá trời sinh bơi lội, đương nhiên sẽ không chết đuối.

Ngoại trừ Bạch Liễu.

Khác biệt giữa cậu và những người đó chính là cậu không hề ăn món thịt cá kỳ quái kia, ban đêm cũng không hề để bất kỳ tượng sáp người cá nào đến gần mình.

Bạch Liễu suy đoán có lẽ là hai điều này dẫn đến việc những người khác bị biến thành cá, nhưng Bạch Liễu lại không bị đồng hóa, đợi đến khi Bạch Liễu thực hiện cá cược trên biển, mức độ nguy hiểm của cậu nhất định sẽ tăng gấp bội.

Ai biết được dưới biển có những gì, ai biết được lát nữa liệu Andre có biến thành quái vật rồi lật đổ thuyền của cậu hay không?

Chương 14: Thị trấn Siren (14)

Edit: Lyn □□ Beta: Lyn, Mơ

Thảo nào nhiệm vụ nhánh "Con tàu tình yêu đích thực" này được 100 điểm tích lũy, mức độ nguy hiểm so với mấy nhiệm vụ khác cao hơn nhiều.

Andre thật sự không thể nén nổi cơn thèm ăn của mình, vươn tay giật lấy miếng sandwich từ tay tài xế: "Cho tôi ăn với!"

Miếng sandwich trong tay gã tài xế bị Andre như hổ đói vồ mồi nhét vào miệng, hắn ăn uống hết sức lỗ mãng, nhai chưa được mấy lần đã vừa đấm đấm ngực vừa nuốt xuống.

Tài xế cũng không giật lại, chỉ nhìn Andre đang khom người ăn với ánh mắt thương hại như thể đang dỗ dành một con vật: "Ăn đi con trai, ăn đi, đói đến rã cả ruột thế này, không được ăn uống gì hay sao? Cứ việc thưởng thức bữa tối của cậu đi."

Bạch Liễu nhìn thoáng qua, mở miệng: "Đây là bữa tối thứ hai của cậu ấy trong đêm nay." Bữa thứ nhất là cướp của Jeff.

Jeff – người đã bị cướp mất bữa tối – nghe xong câu đó hơi nhúc nhích, cúi đầu bụm mặt, bên tai cậu ta cũng xuất hiện nếp gấp hệt như mang cá, mang của Jeff dường như vì tức giận mà mở ra trong giây lát, hàm răng cũng trở nên sắc nhọn và dày đặc như cá mập.

Nhưng cảnh tượng dựng tóc gáy này chỉ diễn ra trong phút chốc, lúc Bạch Liễu nhìn sang, Jeff sợ sệt cúi xuống, che lấy mặt mình như không có chuyện gì xảy ra, nhưng ánh nhìn nơi

khóe mắt** vẫn còn dừng lại một cách kỳ dị trên khuôn mặt Bạch Liễu phản chiếu qua gương chiếu hậu.

(***gốc là đuôi mắt dư quang (眼尾的余光): tầm nhìn ngoại vi, là vùng nằm ngoài khu trung tâm những gì bạn nhìn thấy rõ; nói một cách đơn giản là khi tầm nhìn của bạn tập trung vào một điểm, nhìn thẳng về phía trước mà vẫn thấy được những thứ xung quanh dù không rõ nét.)

[Âm mưu đẫm máu của Jeff—— tiến độ hoàn thành: 50%]

Bạch Liễu khẽ nhíu mày khó mà nhận thấy. Nhiệm vụ này vừa mới tăng tiến độ cơ mà, sao giờ lại tăng nữa rồi?

Trước đó tăng một lần hẳn là do Jeff xác định sẽ ra tay với Andre, lần này tăng lên là do đâu?

_____

Bạch Liễu và những người khác dừng chân tại bến cảng. Khi chuẩn bị xuống xe, cậu nhớ tới độ tin cậy của tài xế đối với mình cực kỳ thấp, lại nghĩ đến [Âm mưu đẫm máu của Jeff] phần lớn có sự tham gia của gã, Bạch Liễu vẫn muốn gia tăng độ tin cậy với tài xế - NPC quan trọng này.

Thế là lúc xuống xe, cậu lấy danh nghĩa cảm ơn để đưa thêm một khoản cho gã xem như tiền boa, nhưng tài xế lại nặng nề nhìn những tờ tiền trong túi Bạch Liễu - những tờ tiền không được đưa cho gã, cuối cùng toét miệng cười dữ tợn, hôn một cái lên xấp tiền boa Bạch Liễu cho, huơ huơ tay: “Chúc mọi người chơi vui vẻ.”

[Âm mưu đẫm máu của Jeff—— tiến độ hoàn thành: 80%]

Bạch Liễu nghĩ bụng, cư dân thị trấn này quả nhiên là phường ăn cướp mà, thấy tiền là sáng mắt, khác ở chỗ có màu lục thôi.

Cậu làm như không thấy ánh mắt tham lam của tài xế dính chặt vào tiền trong túi của mình, còn thoải mái mở to cho gã nhìn, trên mặt Bạch Liễu vẫn giữ nét cười như thường lệ: "Hẳn là thế rồi."

Địa điểm quan sát hoạt động đánh bắt người cá chính là trên một chiếc tàu cỡ lớn.

Tàu lớn từ từ rời bến vào ban đêm, trên boong tàu đều là thủy thủ lặng lẽ qua lại, mà trên vài con thuyền nhỏ nối với phần dưới tàu đều là đám ngư dân với vẻ ngoài giống như cá kia.

Nhóm người Bạch Liễu lên tàu vào khoảng sau khi sắc trời đã sập tối, đám ngư dân trên thuyền nhỏ bên dưới vẫn dán mắt nhìn cả nhóm Bạch Liễu trên boong.

Có sự khác biệt về bản chất giữa những thủy thủ trên boong và những ngư dân trên mặt đất, quan trọng nhất chính là những thủy thủ này trông giống người hơn là cá, hơn nữa trên mặt họ cũng không có mấy thứ hoa văn hình thù kỳ quái, trên người cũng không có mùi tanh của cá, chỉ là nước da có phần tái nhợt, trông tương tự như người lễ tân khách sạn bảo mình mắc chứng bạch tạng nọ.

Bạch Liễu chú ý xem xét đôi chút, số người trên tàu này thật sự chẳng nhiều nhặn là bao, ra khơi đánh bắt thôi mà lái con

tàu có tải trọng lớn như này làm gì không biết… Quá là lãng phí.

Không những thế, con tàu này còn có điểm bất thường. Bạch Liễu vừa lên đến nơi đã đã để ý ngay, mớn nước** của tàu quá lớn, trên tàu nhất định có chứa vật gì đó vô cùng nặng.

(***Mớn nước (吃水): độ chìm của tàu, là khoảng cách thẳng đứng giữa mặt nước và đáy tàu. Mớn nước không chỉ phụ thuộc vào trọng lượng của tàu mà còn phụ thuộc vào hàng hóa trên tàu, càng chất tải nặng thì tàu càng chìm sâu vào trong nước và mớn nước sẽ càng lớn.)

Các thủy thủ mang gương mặt vô cảm đi tới đi lui trên tàu, cứ như không nhìn thấy nhóm người Bạch Liễu. Thỉnh thoảng, cậu lại bắt gặp một vài thủy thủ đứng trong góc tối nhìn bọn họ bằng ánh mắt hết sức kỳ quặc, rồi thấp giọng xì xào bàn tán với người bên cạnh, sau đó cười một cách vừa thỏa mãn vừa quái dị.

Tàu khởi hành.

Mặt biển lúc nửa đêm gió yên sóng lặng, ánh đèn pha ở mũi tàu chỉ có thể rọi sáng một vùng biển nhỏ, ngoài ra đều là bóng tối đen đặc như thể sắp nuốt chửng cả con tàu, hai bên thân tàu khi có khi không vang lên tiếng sóng vỗ, thủy thủ trên tàu đã được phân công nhiệm vụ đâu vào đấy, còn ngư dân thuyền bên cạnh thì giăng lưới đánh cá.

Con tàu tiến vào trong đêm đen thăm thẳm không thấy điểm dừng.

Lucy trùm áo khoác đứng cạnh Bạch Liễu, bờ môi tô son đỏ giờ phút này cũng bị lạnh đến tím tái, cô nép sát vào người cậu để ủ ấm: "Lạnh thế chứ lại. Bạch Liễu này, em vừa mới đi hỏi mấy người kia, họ nói muốn bắt người cá thì phải khởi hành đến vùng biển ngày trước vớt được người cá đầu tiên, chỉ từ nơi đó mới bắt được người cá. Họ gọi vùng biển nọ là 'The Siren's Gift', như là có truyền thuyết gì ấy."

Bạch Liễu quay sang: "The Siren's Gift?"

"Chuẩn." Lucy khép chặt vạt áo khoác hơn chút nữa, cô run lên cầm cập, nói: "Omg, lạnh quá đi à, cảm giác như bọn mình đang đi đến cõi âm ty đầy rẫy linh hồn ý, chỉ có chốn đấy mới có gió lạnh tới nhường này."

Bạch Liễu trái lại không hề cảm thấy lạnh, cậu chợt nghĩ tới điều gì, cầm đồng xu quét qua Lucy.

[Tên NPC: Lucy (Mức độ dị hoá - trung)]

Bạch Liễu vươn tay ra chạm thử vào tay Lucy, làn da của cô trơn nhẵn lạnh ngắt, xúc cảm y hệt sáp vừa đông đặc.

Lucy mỉm cười nhìn Bạch Liễu, cô hẳn là định nhướng mày, tuy nhiên cơ mặt lại cứng đờ như xác chết, khiến cho biểu cảm của Lucy lúc này trông kỳ quái khác thường, tựa như tranh trừu tượng của Picasso.

Giọng nói cô cũng bắt đầu trở nên khô khốc, mang theo sự nồng nhiệt khó lòng hiểu nổi: "Tay anh ấm ghê, em hôn anh được không?"

Bạch Liễu từ chối khéo: “Không được.” Cậu tìm cho mình lời giải thích: “Ở đây nhiều người quá.”

Lucy không phải là bị lạnh do gió biển, mà là nhiệt độ cơ thể cô đang dần giảm xuống.

Jeff đã xuất hiện bên cạnh Bạch Liễu tự bao giờ, cậu ta cuồng nhiệt nhìn vùng biển trước mặt, khẽ lẩm bẩm: “Đúng, The Siren’s Gift, tương truyền rằng vùng ven biển này là tặng vật của Siren King, có thể cải tử hoàn sinh.”

“Du khách ra khơi không cẩn thận rơi xuống nước chết đuối tại vùng biển này sẽ được Siren King ban cho năng lực tái sinh, họ sẽ biến thành người cá về lại nhân gian, vì lẽ đó, ngư dân mới có thể bắt được người cá ở đây.”

Bạch Liễu nhủ thầm, Siren King đã sớm bị vớt lên đặt ở bảo tàng tượng sáp rồi, sao vùng biển này vẫn còn liên tiếp sản sinh ra người cá được?

Mà chính từ sự kiện Siren King bị vớt lên bờ trở đi, vùng biển này mới bắt đầu sản sinh ra người cá ùn ùn không dứt…

Vả lại, linh hồn đã khuất biến thành người cá trở về nhân gian, câu chuyện này nghe kiểu gì cũng thấy không ăn nhập gì với “Thần minh ban phúc”, càng giống một loại nguyền rủa tà đạo hơn.

Nội tâm Bạch Liễu thầm bổ sung diễn biến tiếp theo của câu chuyện này một cách hợp logic nhất—— Người chết đi biến thành người cá, bị vớt lên cho vào khuôn đúc thành tượng sáp phục vụ du khách tham quan, còn có một số người cá trực tiếp

bị chế biến thành thức ăn, bị cư dân thị trấn dùng làm thực phẩm, và sau đó những tượng sáp người cá này cuối cùng cũng bắt đầu tác quái, du khách trong thị trấn bắt đầu mất tích liên tục…

Gì mà tặng vật của Siren, đây không hề có chút điểm tương đồng nào với hai chữ tặng vật cả, đây là một cuộc nổi dậy trả thù của người cá thì đúng hơn.

Thủy thủ đột nhiên đi tới và nói: “Chúng ta sắp đến khu vực The Siren’s Gift, xin các bạn đừng đi lung tung trên tàu, bằng không xảy ra chuyện gì bọn tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

Thủy thủ nói xong liền rời đi. Bạch Liễu phát hiện tất cả thủy thủ đều đi xuống tầng dưới cùng của con tàu, trên boong bỗng chốc không còn một ai.

Bạch Liễu híp mắt, lượn quanh trên thuyền vài vòng, giả đò vô ý mà bám theo sau một tên trong đám thủy thủ.

Các thủy thủ đều hướng đến khoang tàu thấp nhất, cũng chính là kho hàng. Trên mặt những thủy thủ này không có chút cảm xúc nào, dọc theo cầu thang gỗ nối đuôi nhau vào trong khoang tàu, sau đó lần lượt bước ra cùng với vài tiếng thì thầm:

“… của chúng ta không có vấn đề gì.”

“… Nhất định phải đảm bảo những vật này không gặp sự cố.”

“Trước đó đã phá hỏng vài cái, nhưng không hề gì, tối nay sau khi bốn người đó bị ăn sạch thì có cái mới thế vào ngay rồi.”

Các thủy thủ này có vẻ như đang kiểm tra thứ gì đó rất quan trọng, kiểm tra xong, từng người một nối nhau đi ra.

Bạch Liễu ẩn nấp trong góc khuất, cậu nheo mắt thầm nghĩ, quả nhiên trong kho có thứ gì đó rất nặng, vừa nặng vừa cực kỳ quan trọng… Bạch Liễu đã mơ hồ đoán được đó là thứ gì, nhưng nguyên nhân những thủy thủ này đi đánh bắt cũng phải đem theo nó thì cậu chịu.

Sau khi toàn bộ thủy thủ đều rời khỏi, thủy thủ cuối cùng hình như đã quên việc khóa lại kho hàng trước khi đi.

Ổ khóa cứ vậy mà treo trên cửa kho, lắc lư qua lại theo sóng biển, quả thật như muốn nói với người chơi Bạch Liễu rằng: Hơn nì mau lại đây~ Đến và khám phá em đi nèo~

Bạch Liễu mở cửa đi xuống, bên dưới là cầu thang bằng gỗ vừa dài vừa hẹp, dẫm lên liền phát ra tiếng vang cót két, một mạch dẫn đến kho hàng không nhìn rõ lắm dưới kia, hai bên vách không có đèn, hết thảy kết cấu y như một căn hầm. Bạch Liễu không đi thẳng xuống luôn, thay vào đó cậu bật đèn pin lên, cậu muốn xem thử trong này có bày ra thứ gì đúng như dự đoán hay không.

Bạch Liễu hướng ánh đèn xuống nhìn một cái, kể cả đã sớm có dự đoán trước, hô hấp của cậu vẫn nghẹn lại một hơi.

Trong kho toàn là tượng sáp người cá với đủ loại hình, những tượng sáp này bày đầy đến mức lấp kín cả kho, thoạt nhìn hầu như không có chỗ đặt chân, tất cả đều là tượng trắng hếu.

Và những tượng sáp người cá này đều không hẹn mà cùng duỗi dài cổ ngửa đầu, giương cặp mắt trắng dã nhìn thẳng vào Bạch Liễu, Bạch Liễu phát hiện số lượng tượng xung quanh cầu thang cậu đứng rõ ràng nhiều hơn đáng kể.

Tượng sáp người cá không khác gì bầy cá sặc mùi tanh chen chúc mà đến, hai trong số chúng đã nhích đến gần bậc thang Bạch Liễu đang đứng, bị ánh đèn pin chiếu đến nhoáng một cái, lại lui về.

Song đèn pin cầm tay chỉ có thể chiếu sáng một phương, ở nơi tối tăm không cách nào soi rọi tới trong kho hàng không ngừng truyền đến tiếng sột soạt, cùng âm thanh ma sát với mặt sàn, cầu thang nơi Bạch Liễu đứng dần dần tụ tập càng lúc càng nhiều tượng sáp người cá, bọn chúng như lũ cá ngửa đầu chuẩn bị đớp mồi, nhìn chằm chằm Bạch Liễu không rời.

Nhưng Bạch Liễu không quay gót trở về, cậu cũng nhìn chằm chằm vào mặt của bọn tượng sáp này đánh giá một hồi, bỗng nhiên cậu buông đèn pin, sải bước đi xuống, còn đưa tay định chạm vào những bức tượng ấy.

Vương Thuấn đang dán mắt vào màn hình TV nhỏ: !!!!

Chương 15: Thị trấn Siren (15)

Edit: Lyn □□ Beta: Lyn, Mơ

“Đệt!” Vương Thuấn không nhịn được phun một tiếng chửi bậy. “Tôi còn chưa thu thập được thông tin gì về NPC cấp thần, cậu đừng tự tìm đường chết chứ!”

“Đụng vào tượng sáp kia sẽ bị dị hoá, bị dị hoá thì giá trị tinh thần của cậu sẽ giảm xuống, một khi giá trị tinh thần giảm xuống, chẳng bao lâu sau đầu óc sẽ hoá thành một mớ bòng bong! Lúc ấy thì còn biết thật giả gì nữa, cậu sẽ đi bán muối liền đó!”

Giọng nói mang theo chút kích động của Vương Thuấn đã thu hút một số người chơi và người xem mò sang đây.

Người chơi trên TV nhỏ ở phân khu “Tử vong hài kịch” này, hoặc là chính bản thân thích chơi theo kiểu kích thích như tự tìm đường chết hòng gây chú ý, hoặc không hề muốn chết, cũng sẽ không chơi ngu tới mức suốt một đường đều chỉ chăm chăm tự đâm đầu lên bàn thờ ngắm gà khỏa thân.

Do đó người dạo ngang qua màn hình phân khu này cũng rất thích xem những người chơi đam mê tìm đường chết, nhưng mấy người xem bị Vương Thuấn thu hút mà đến ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu trên màn hình đưa tay sờ lên tượng sáp người cá, vẫn hơi kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Một người trố mắt nói: “Kiến thức kỳ quái này đã được tiếp thu, lần đầu tiên tôi thấy phương thức tìm chết này đó. Vác thây đi chạm quái vật, anh ta tính làm gì vậy?”

Vương Thuấn cũng rất cạn lời quay sang tiếp chuyện với bọn họ, gã chỉ vào Bạch Liễu đang vươn tay sờ tượng sáp người cá trên màn hình, giọng điệu mang vài phần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: "Tôi từ màn hình trung tâm chạy một mạch theo cậu ta tới đây, người chơi này kiếm điểm tích lũy nhanh lắm, thoáng cái đã trên 100 rồi, mấy người biết sau đó cậu ta tiêu cho cái gì không?"

"Trên trăm điểm tích lũy?" Người xem kia rất kinh ngạc, hắn liếc nhìn thời gian ghi trên TV nhỏ. "Mới ngày thứ hai trong trò chơi, điểm tích lũy đã hơn trăm? Trâu bò thế còn gì, sao mà lại rớt xuống phân khu "Tử vong hài kịch" này?"

Người nọ còn chưa dứt lời, Bạch Liễu trên TV nhỏ đã sớm dán mặt lên thân tượng, còn dùng ngón tay miêu tả lại đường nét của tượng sáp người cá, người kia vừa chứng kiến xong, biểu cảm trên mặt tức thì có dấu hiệu nứt vỡ.

Hắn dở khóc dở cười: "Chơi cái kiểu như này thì bị phân tới đây cũng chẳng có gì lạ… Anh ta đã mua cái gì thế? 100 điểm tích lũy mua được nhiều đạo cụ hữu dụng trong "Thị trấn Siren" lắm á, bó đuốc với bong bóng nước cộng lại cũng tầm 100 điểm, đây là đạo cụ qua màn tốt nhất nhỉ."

"Không, hai thứ này cậu ta đều không mua." Vương Thuấn khe khẽ nói: "Cậu ta mua chín thùng rượu nồng độ cao…"

"Không phải chớ?!" Người nọ nhìn về phía màn hình TV nhỏ kèm theo biểu cảm kinh ngạc tới không tưởng, có chút nghẹn họng nhìn trân trối: "… Chín thùng rượu?! Thứ đó trước giờ có ai mua đâu?"

Vương Thuấn gật đầu: “Dựa theo lẽ thường để phân tích thì lửa bốc lên khi cháy và cường độ ánh sáng của cồn đốt quá thấp, chẳng xi nhê gì với lũ tượng sáp và thủy thủ người cá kia…”

Đương khi nói chuyện, Vương Thuấn lại trưng ra biểu cảm kì quái dán mắt vào màn hình TV nhỏ: “Chuyện gì thế này, cậu ta sờ soạng được một lúc rồi, sao còn chưa bị lũ tượng dị hoá?”

Người xem khác cũng nhíu mày tới gần: “Đã năm phút rồi… Lẽ ra anh ta phải bị tượng sáp người cá dị hóa hoàn toàn, giá trị tinh thần tụt xuống 0 chứ…”

Bạch Liễu nhàn nhạt đưa đầu ngón tay chạm vào những bức tượng đang ngẩng cổ nhìn mình, điệu bộ thản nhiên như một nhà điêu khắc đang tùy ý thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, chứ không phải là một người chơi đang chạm vào quái vật.

Trên gương mặt cậu không vương lấy một nét sợ hãi, trong miệng còn lẩm bẩm như thể đang đối thoại cùng lũ tượng sáp: “Quả nhiên, mặt của mày không biến thành dáng vẻ giống như tao. Lũ tượng có ý tấn công và ấp trứng tao khi trước đều sẽ biến đổi mặt, trở nên giống tao như đúc, mà mặt của mày vẫn y nguyên, vẫn là tượng người cá ở hình thái kén, không thể dị hóa tao thông qua đụng chạm, bởi vì mày ——”

Bạch Liễu cười phá lên: “—— Đã có được khuôn mặt của người khác, mày là bùa hộ mệnh của đám thủy thủ, là kén của đám người đó, không thể ấp trứng tao được.”

Tượng sáp người cá dưới tay Bạch Liễu có vẻ ngoài giống với một thủy thủ cậu vừa mới gặp trên boong tàu như tạc.

Nhìn kĩ hơn, Bạch Liễu phát hiện bề mặt của những bức tượng sáp này đều bị bong tróc, chất liệu trông vừa giòn vừa mỏng, khác hẳn với tượng cậu từng thấy ở nơi khác. Quan sát gần hơn với ánh sáng đèn pin, những tượng sáp giòn mỏng này tựa như một lớp vỏ, có thể nhìn thấy bên trong khi được chiếu sáng, trông có vẻ chọc cái là vỡ ngay, tựa như kén bướm để lại sau khi nhộng phá xác chui ra.

Bề ngoài chúng trông chẳng khác gì mấy tượng sáp người cá [bùa hộ mệnh] của lễ tân khách sạn, mà tượng sáp bùa hộ mệnh trong sách quái vật lại được gọi là [hình thái kén].

Nếu Bạch Liễu đoán không sai thì cả một kho tượng tại đây đều là bùa hộ mệnh của các thủy thủ trên tàu, đều là [Kén] của bọn họ, và kén thì không có năng lực công kích, bởi vì tượng sáp người cá từ [Nhộng] biến thành [Kén] có nghĩa là côn trùng bên trong đã hóa bướm thoát ra ngoài, còn lại chỉ là một lớp vỏ rỗng.

Những thủy thủ đi qua đi lại trên tàu kia mới chính là quái vật bị nhốt trong tượng sáp.

[“Sách quái vật Thị trấn Siren” cập nhật—— thủy thủ người cá (3/4)]

[Tên quái vật: Thủy thủ người cá (Trạng thái bướm)]

[Nhược điểm: ??? (Chờ khám phá)]

[Phương thức công kích: ??? (Chờ khám phá)]

Trước TV nhỏ, Vương Thuấn và người xem kia đã chết lặng.

Vương Thuấn ghé vào TV nhỏ nhìn sách quái vật vừa cập nhật, không tin nổi mà nói: "… Tôi xem video qua màn "Thị trấn Siren" nhiều lần lắm rồi, chưa từng phát hiện ra rằng nơi này không cần tránh quái vật. Ngay cả Mục thần - người giữ kỷ lục điểm cao nhất trong phó bản đơn "Thị trấn Siren", cũng không phát hiện ra thứ ở nơi này là kén chứ không phải nhộng."

"Thông thường không phải là nên bị đám bùa hộ mệnh này rượt tới nỗi chạy lên trên, kích hoạt cuộc truy đuổi của quái vật thủy thủ người cá, chạm mặt lũ thủy thủ mới có thể mở khóa trang sách quái vật này à?"

"Sao Bạch Liễu lại biết không cần tránh bọn nó? Với cả trang thứ ba của sách quái vật chưa gì đã bị anh ta quét ra sớm thế?"

Người xem kia cũng trợn mắt há mồm sốc toàn tập: "Vl! Chắc không phải anh ta muốn gom đủ quái vật ở "Thị trấn Siren" rồi qua màn đấy chứ… Thế này cũng quá trâu bò rồi, người lấp đủ sách quái vật lần trước là Mục thần hả?"

"Không thể nào!" Vương Thuấn hoàn hồn, lập tức phủ nhận, gã đẩy kính mắt, ánh nhìn hướng về phía Bạch Liễu mang theo một tia tán thưởng cùng tiếc nuối.

Vương Thuấn thở dài một hơi, lắc đầu: "Vận may của cậu ta không tốt cho lắm, trang thứ hai của sách quái vật là NPC lang thang."

“Siren King không có nhược điểm, muốn thu thập được trang sách quái vật về Siren King này, thứ người chơi cần tìm hiểu chính là phương thức công kích, mà nếu như muốn tìm hiểu thứ đó, nhất định phải để Siren King thức tỉnh sau đó tấn công người chơi, nhưng một đòn công kích của NPC cấp bậc bug kia, lăn đùng ra là cái chắc.”

“Cái gì?! Anh ta còn gặp phải NPC lang thang?!” Người nọ lập tức lớn tiếng kêu la, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu bằng ánh mắt sùng kính. “Đây là lần đầu tiên tôi được chứng kiến có người còn sống sau khi gặp phải NPC lang thang đó, những người đồng cảnh ngộ đều tìm trăm phương ngàn kế để chạy thoát, người này thế mà vẫn tiếp tục cày cuốc, anh ta không sợ à?”

“Không biết thì không sợ thôi.” Vương Thuấn cười nói: “Cậu ta là người mới.”

Màn tán gẫu vừa kích động vừa lớn tiếng của cả hai đã kéo theo không ít người tụ tập đến xem.

Bạch Liễu nơi đây có NPC lang thang cấp thần, lại thêm tin tức “mới ngày đầu đã cập nhật được ba trang sách quái vật” thu hút không ít người chạy sang hóng hớt.

Người xem ở phân khu “Tử vong hài kịch” bắt đầu ưng kiểu người chơi luôn có lối đi riêng như Bạch Liễu.

“Biết chơi ghê ta!”

“Được đó, trông cái dáng vẻ điên cuồng chạy đi tìm chết lại không chết được của anh ta, tôi sướng rơn cả người.”

“Triển đê sợ gì! Xông lên! Bạch… Bạch gì ta, để tui xem lại…”

……

[Có thêm 205 người thích TV nhỏ của Bạch Liễu, 200 người lưu trữ TV nhỏ của Bạch Liễu, 35 người nạp điện cho TV nhỏ của Bạch Liễu, người chơi Bạch Liễu thu hoạch được 35 điểm tích lũy]

[Có 297 người đang xem TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu]

[Chúc mừng người chơi Bạch Liễu được khán giả khu vực “Tử vong hài kịch” chào đón rất nồng nhiệt, đạt được danh hiệu “Tử vong hài tinh”~ Xin hãy tiếp tục dùng quá trình chơi hài hước của bạn để chọc cười khán giả đến xem bạn tử vong nha~]

……

Sau khi Bạch Liễu phát hiện thủy thủ là quái vật, cậu liền ngưng ý định đi lên, nếu như cậu đoán không sai, trước cửa nhà kho nửa khoá nửa mở dụ dỗ mình đi xuống thăm dò lúc nãy sẽ có thủy thủ trông coi, chỉ cần Bạch Liễu ló đầu ra, thủy thủ bắt gặp cậu lẻn vào nhà kho sẽ tức giận, sau đó bắt đầu một màn truy đuổi kinh hãi cực độ trên boong tàu.

Giả sử người chơi không biết mấy bức tượng sáp trong kho là vô hại, chắc chắn sẽ bị phục kích khi đang hốt hoảng chạy trốn, tệ hơn là lâm vào tình cảnh bị bao vây hai đầu, nguy hiểm tới độ cửu tử nhất sinh.

Thiết kế trò chơi chẳng có tính thẩm mỹ gì cả, Bạch Liễu chán chường nghĩ, bởi vì phá vỡ cục diện truy đuổi này rất dễ, nhảy ùm xuống biển là xong.

Nhưng cậu không thích xuống biển đâu.

.

.

.

Đôi lời:

__Chào mọi người, đây là Nhà Số 611^^ Cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ nhà mình cũng như theo dõi các chương mới của truyện Tôi phong thần trong trò chơi kinh dị.

__Hiện tại thì các chương tiếp đều đã phân ra để làm, nhưng trong team thì có người đã đi làm, có người bận học online rồi thi, cho nên không thể ra chương mới nhanh được, mong mọi người thông cảm nhé.

__Bọn mình vẫn luôn đọc hết cmt trong chương của mọi người, các cmt đó là động lực giúp tụi mình tiếp tục edit

chương mới. Chỉ là với các cmt hối chương thì mong là mọi người có thể sử dụng những từ phù hợp, nhẹ nhàng hơn nè ^^

__Sắp tới nhóm dự định sẽ up bên wordpress, không biết có nàng nào hay đọc bên wp không nhể?

__Tụi mình có kế hoạch sẽ đẩy nhanh thời gian ra chương và tạm thời thì là 1 tuần/1 chương, lịch up sẽ là vào thứ 5 nhe, bắt đầu từ tuần sau ♡

Cảm ơn mọi người đã đọc ♡

☂Liễu 13☂

Chương 16: Thị trấn Siren (16)

Edit: Lyn □□ Beta: Lyn, Mơ

Khi Bạch Liễu mua đạo cụ, đập vào mắt cậu là một vật phẩm rất phổ biến có tên [Bong bóng nước], cho phép người chơi thở và lơ lửng bên trong nó suốt hai tiếng đồng hồ, còn có tác dụng xua đuổi lũ cá, không cho chúng bén mảng đến gần.

Công năng của món này không tệ, nhưng giá lại hơn 70 điểm, hơn nữa chỉ có thể dùng hai lần, cũng hao ra phết.

Lấy ánh mắt kén chọn của Bạch Liễu để đánh giá, đạo cụ này ngoại trừ có thể cho người ta hô hấp trong môi trường nước thì chẳng còn tác dụng gì hơn, yết giá hơn 70 điểm đúng là chặt chém trắng trợn, ai mua phải thì coi như nộp thuế IQ cho cửa hàng.

Đương nhiên, chuyện này tuyệt đối chẳng liên quan gì đến việc cậu không biết bơi và không muốn nhảy xuống nước, chẳng qua với tư cách là một tên bủn xỉn chính hiệu, Bạch Liễu hiển nhiên sẽ không làm mấy chuyện phí phạm, cũng sẽ không đi theo lối mòn trò chơi vạch sẵn mà cậu đã đánh giá rằng không có thẩm mỹ này.

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa kho hàng, quả nhiên bên ngoài đã bắt đầu vang lên vài tiếng cọt kẹt, hình như có ai đó quay lại định khóa cửa kho.

Nếu là người chơi bình thường, lúc này hiển nhiên sẽ nóng lòng nóng dạ muốn chạy ra ngoài, thoát khỏi đống tượng sáp cũ kỹ u ám nhợt nhạt này.

Nhưng Bạch Liễu lại thản nhiên tắt đèn pin, len vào giữa đám tượng sáp, tìm một góc nhỏ tối tăm, cởi áσ khoác ra rồi dùng tấm vải màu xám trên sàn quấn kín hai chân lại, vờ như mình cũng là một pho tượng, im lìm bất động.

Mà thị lực của cái đám tượng người cá dạng kén này cũng không được tốt cho lắm, chúng mờ mịt kiếm tìm Bạch Liễu trong giây lát, không tìm được liền thôi.

Cánh cửa nhà kho lay động vài cái rồi từ từ mở ra, hai thủy thủ xách một ngọn đèn vàng mù mờ, men theo bậc thang đi xuống, dùng tông giọng trầm khàn khe khẽ trò chuyện:

“Kiểm tra số lượng tượng sáp đi…”

“Đã đếm nhiều lần lắm rồi, không sai được đâu…”

“Qua đêm nay, chỗ này lại có thêm bốn pho tượng. Trước hết đưa bốn người đó tới bảo tàng, nhóm tượng sáp canh giữ Siren King đã ở đó lâu lắm rồi, cũng nên đem bùa hộ mệnh của mình ra hoạt động một chút mới phải…”

“Canh chừng Siren King cho kỹ vào, đừng để hắn tỉnh lại rồi quay về biển, bằng không chúng ta đều phải…”

Hai thủy thủ đứng ở bậc thang phía trên nhà kho, tay cầm ngọn đèn dầu kiểu cũ bước thẳng xuống dưới, trong hoàn cảnh thiếu thốn ánh sáng thế này, Bạch Liễu nhất thời không phân

biệt được hai tên mặc đồ thủy thủ ấy rốt cuộc là tượng sáp hay người thật.

Hai kẻ đó quá trắng, trắng đến độ trông mờ mờ đục đục không thấu sáng, thậm chí dưới ánh đèn chiếu rọi ở khoảng cách gần như vậy, còn không thể nhìn thấy mạch máu trên mặt và tay.

Quả nhiên không phải là con người, Bạch Liễu len lén đảo mắt quan sát một chút, thầm nghĩ.

Nhưng vẫn có gì đó không đúng lắm, hai tên thủy thủ này vẫn ở trong hình thái con người, mà tên quái vật ghi trong sách lại là [Thủy thủ người cá], Bạch Liễu khẽ chau đôi mày, trong lòng dần dâng lên dự cảm không tốt.

Một trong hai tên thủy thủ ở đây chính là người vừa nãy ở trên boong tàu đã nói với nhóm Bạch Liễu rằng không nên chạy lung tung, ánh mắt gã ta tĩnh mịch, tròng mắt cứng đờ không di dịch chuyển động lấy một li: "Xác nhận mấy cái bùa hộ mệnh này ổn cả chứ? Không còn vấn đề gì thì cố định cho chặt vào, không thôi lát nữa sóng đánh vô tàu lại vỡ ra, lần trước đã vỡ mất một cái rồi, thủy thủ kia giờ vẫn đang ở dưới biển không lên bờ được."

Hai thủy thủ đi đến phía trước đám tượng sáp, bắt đầu dùng dây xích cố định chúng lại.

Bạch Liễu nín thở, tầm mắt cậu di chuyển sang cánh cửa kho hàng đang mở toang, bắt đầu chầm chậm nhích lại gần bên đó.

Một thủy thủ dường như nghe thấy tượng sáp nói chuyện, dừng một chút, nhíu mày quay đầu lẩm bẩm với nó: "Mày bảo

mày vừa thấy có du khách tới chỗ này hả?”

Sắc mặt Bạch Liễu thoáng sa sầm lại.

Nước đi này tại hạ quả thực không lường trước được, không ngờ bọn thủy thủ thế mà còn giao tiếp được với tượng bùa hộ mệnh của mình.

Xem ra trận truy đuổi này là không thể tránh khỏi, nhưng vẫn còn tốt hơn trên boong tàu rất nhiều, dù sao ở đây cũng chỉ có hai tên mà thôi.

Não Bạch Liễu nhanh chóng nhảy số, tìm ra biện pháp tốt nhất để đối phó, thể lực cậu kém như vậy, “chơi đuổi bắt” thì trăm phần trăm sẽ đi chầu ông bà, cho nên ngay từ đầu mới tìm mọi cách tránh né cái màn này, không ngờ nơi đây lại là một vòng luẩn quẩn đầy bế tắc, bất luận đi hay ở đều phải trải qua màn truy đuổi.

Chạy thì không chạy nổi rồi, cũng không thể đi lên, bởi số thủy thủ trên đó còn nhiều hơn, thế thì còn gì là đuổi bắt nữa, mà là úp sọt hội đồng luôn rồi, nhất định sẽ phải nhảy xuống biển.

Bạch Liễu không muốn nhảy xuống biển, cậu bình tĩnh nghĩ, phải làm sao bây giờ?

Thủy thủ nhích đến gần tượng sáp, đột nhiên như nghe được câu chuyện nào đó cực kỳ hài hước, gã thấp giọng cười cợt, tiếng cười quanh quẩn khắp đáy tàu: “Không ngờ chỗ này lại có một vị khách quý bước vào ghé thăm. Xin ngài chớ sốt ruột, sớm muộn gì ngài cũng sẽ được đến đây thôi.”

Thủy thủ vừa nói vừa cầm ngọn đèn len vào trong các ngõ ngách, ánh đèn lờ mờ hắt lên cằm gã khiến nụ cười trên khuôn mặt càng thêm âm u ghê rợn. "… Mời ngài mau ra đây đi thôi, hoạt động đánh bắt ban đêm sắp sửa bắt đầu rồi, người cá dưới đáy biển đang chờ ngài đấy."

Tư duy của Bạch Liễu bị nhiễu loạn, so với đám tượng sáp kia thì những tên thủy thủ này rõ ràng khó nhằn hơn hẳn. Đám thủy thủ cũng là một loại quái vật, nhược điểm của chúng là gì?

Trong vòng vài giây ngắn ngủi, thủy thủ đã sắp sửa bước đến trước mặt Bạch Liễu, cậu dứt khoát đánh đòn phủ đầu, lấy đèn pin chĩa ngay vào mặt gã, tiếc rằng gã ta chỉ giơ tay lên che mắt một chốc rồi buông xuống như không hề hấn gì, nụ cười trên mặt càng thêm bí hiểm: "Bọn này không giống mấy thứ kia, ánh sáng chẳng có tác dụng gì đâu."

Nhược điểm không phải ánh sáng, phản ứng với tia sáng mạnh trông không khác người bình thường là bao, Bạch Liễu nhanh chóng động não, gần như ngay sau khi đặt điện thoại xuống, cậu liền nhấc thùng rượu sau lưng mình ném tới, thùng rượu đập vào người thủy thủ, nát thành một đống gỗ vụn.

Cơ thể hai tên này quá rắn chắc, hoàn toàn không có nhược điểm của tượng sáp người cá, quả thật như đã phá kén tái sinh.

Thủy thủ nhìn Bạch Liễu trong kho hàng mờ tối, gã vươn tay tới giữ chặt lấy cổ tay cậu, nghiêng đầu cười một cách kỳ dị, hàm răng trong miệng vừa sắc nhọn vừa dày đặc: "Tới đây nào quý khách, chúng ta đi xem đánh cá thôi, ra nhìn mặt biển ngoài kia."

Bạch Liễu nhìn thẳng vào gã.

Thủy thủ thoạt nhìn như không có nhược điểm, nhưng cũng không phải là loại quái vật bất bại như Siren King, suy cho cùng hệ thống không có thông báo cho Bạch Liễu rằng thủy thủ là loại quái vật không có nhược điểm, vậy người chơi ắt có thể lợi dụng đồ vật có trong tay để tiến hành phản kháng, không thì đã chẳng (ai) chơi nổi.

Tuy nhiên, đối phó với bọn chúng kiểu mềm lại không được, cứng cũng chẳng xong, bất kể là công kích bằng vật lý hay ánh sáng đều vô hiệu, điều này không hợp lẽ thường tí nào, theo suy luận trước đây của Bạch Liễu, thủy thủ người cá và người cá hẳn là đều sợ ánh sáng, bằng không đã không đợi trời tối mới ra ngoài.

Cậu cảm thấy suy luận của mình không sai, vì dù gì suy đoán về việc tượng sáp người cá sợ sáng đã được chứng minh, nhưng hai tên thủy thủ này lại có thể nhìn thẳng vào tia sáng mạnh mà không mảy may e sợ…

… Có thứ gì đó đã che giấu nhược điểm cho bọn chúng… Trước đây, lễ tân có nói rằng bùa hộ mệnh có thể cản lại tai hoạ giúp chủ nhân.

Dòng suy tư của Bạch Liễu xoay chuyển thật nhanh, cậu tìm tượng của tên thủy thủ ấy trong đống tượng sáp xung quanh, chợt phát hiện một bức tượng có vết nứt nhỏ xíu trên đỉnh đầu, rất giống với vết thương hình thành nên do bị thùng rượu nện từ trên cao xuống, biểu cảm của bọn nó cũng gần như chuyển thành đau đớn, hai tay bịt chặt mắt, có vẻ như đã bị tia sáng nào đó chiếu thẳng vào.

Tầm mắt của Bạch Liễu ngưng lại, đá nghiêng một cú, ánh mắt cậu xoáy sâu vào bức tượng bùa hộ mệnh của thủy thủ sau lưng mình, Bạch Liễu dùng sức xoay một cái, đá vào phần mặt tượng.

Tượng sáp người cá theo đó mà ngã gục, trong tích tắc liền ào ào vỡ thành hàng ngàn mảnh vụn, máu loãng hôi thối đen ngòm chảy ra từ bên trong, thủy thủ đang giữ chặt hai cổ tay Bạch Liễu đằng sau kêu lên một tiếng thảm thiết chói tai, tiếng kêu với tần số cao bất thường như thể một loài cá nào đó, chấn động đến mức hai tai Bạch Liễu đau nhói.

Thủy thủ này hệt như bị người (ta) đập vỡ khung xương bên ngoài, bắt đầu lắc rắc vỡ vụn như tảng vôi, lộ ra bản thể bên trong.

Hoặc là không làm, hoặc đã làm thì làm đến cùng, Bạch Liễu tiện tay lôi tượng của tên thủy thủ còn lại ra ngoài, thẳng tay nắm lấy cái đầu đập lên đầu gối mình, đập phát nát luôn.

Bản thể thủy thủ thì mạnh mẽ như thế, mà thân là tượng bùa hộ mệnh lại giòn như vỏ trứng gà, thảo nào cần phải đặt ở trong kho để bảo vệ.

Cả hai thủy thủ đều la hét chói tai, sắc trắng thuần trên da mặt họ dần rút đi, chuyển thành màu xanh đen, hai con mắt bắt đầu dịch chuyển lại gần nhau hơn, cuối cùng mọc ở trên huyệt thái dương.

Trên người "thủy thủ" tỏa ra mùi tanh nồng nặc của cá, thân dưới cũng biến thành đuôi cá lốm đốm nhăn nheo trơn nhớt như con lươn, răng trong mồm lởm chởm như lưỡi cưa, bọn nó nằm bò trên mặt sàn, dùng đôi tay cường tráng làm điểm tựa

để nâng thân mình lên, hành động cực nhanh tựa như thằn lằn đánh úp về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhanh chóng bật đèn pin lên rọi thẳng vào mặt nó, thủy thủ mới lúc nãy còn chẳng hề hấn gì bỗng chốc run rẩy, tiếng gào thét càng chói tai gấp bội.

Đập nát bùa hộ mệnh bảo vệ bọn chúng xong, dạng công kích bằng ánh sáng mạnh này liền hữu hiệu.

Bạch Liễu đứng trên bậc thang, chậm rãi lùi lại, chĩa đèn pin vào hai "thủy thủ" đang không ngừng bò lên như thằn lằn ấy. Chúng nằm rạp trên mặt sàn, vừa oằn mình co quắp vừa rít lên từng tiếng khản đặc không cam lòng, định tới gần Bạch Liễu. Cậu xoay người lại, rời khỏi nhà kho, sau đó nhanh chóng chốt cửa lại, nhưng không khóa.

Sau khi cửa kho được đóng lại, Bạch Liễu vẫn có thể nghe thấy tiếng sột sà sột soạt của đuôi cá bị kéo lê trên mặt sàn ở bên trong, dưới đó cứ y như đang nuôi cả bầy rắn vậy, cửa kho bị va đập ầm ầm.

["Sách quái vật Thị trấn Siren" cập nhật —— Thủy thủ người cá (3/4)]

[Tên quái vật: Thủy thủ người cá (hình thái bướm)]

[Nhược điểm: sợ ánh sáng mạnh, bùa hộ mệnh (2/3)]

[Phương thức công kích: cắn xé, cào (sau khi bị cào, có thể sẽ kích hoạt trạng thái dị hóa)]

Bạch Liễu điềm nhiên chỉnh lại cổ áo, bước ra từ bậc thang dẫn xuống nhà kho, Lucy tóm được cậu ngay tắp lự, cô như phàn nàn kéo kéo cánh tay Bạch Liễu, nói: “Anh vừa đi đâu đó? Bọn họ bảo cuộc đánh bắt sắp sửa diễn ra rồi kìa.”

“Chúng ta đã đến vùng biển nọ rồi.” Lucy cười nói, trên mặt cô đã xuất hiện những đường vân dạng vảy cá, đôi mắt sáng lên trong đêm tối, bàn tay đang giữ chặt lấy Bạch Liễu có cảm giác vừa thô ráp vừa trơn trượt kỳ lạ, Bạch Liễu tỉnh bơ gỡ tay Lucy ra, hỏi: “Vậy sao?”

“Ừ.” Lucy khàn giọng cười. “Người cá tới rồi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Cảm ơn dịch dinh dưỡng! Người cá công cần phải có nhiều dịch dinh dưỡng hơn mới nuôi được! Càng ngày càng nhiều nha!! (Công: ?)

Bạch Liễu: Nuôi người cá nghe tốn kém quá, thôi bỏ đi thì hơn.

Công: ????????

Chương 17: Thị trấn Siren (17)

Edit: Meng □□ Beta: JaniceD

Bọn thuỷ thủ chia ra đứng ở hai bên mạn thuyền buông lưới đánh cá, miệng không ngừng thấp giọng lầm bầm mấy câu nói kì dị. Bạch Liễu chỉ nghe thấy vài thứ linh tinh, như cái gì mà "…được Siren King ban tặng…"

Jeff từ boong thuyền đi xuống xem, sau đó trên mặt hiện rõ biểu tình cuồng nhiệt lạ lùng: "Bọn họ đang cầu nguyện với Siren King, cầu ngài ấy ban cho con dân những người cá chất lượng tốt."

Jeff nói chưa dứt lời, thuỷ thủ hai bên thuyền bỗng kéo tấm lưới cạnh mình rồi dứt khoát nhảy xuống biển khiến Lucy bị dọa thét lên thành tiếng: "Bọn họ đang làm gì vậy?! Không phải đã bảo sẽ bắt người cá ư? Tại sao bọn họ lại tự mình nhảy xuống!"

Bạch Liễu nhàn nhạt đáp lời: "Bọn họ đang bắt người cá đấy."

Một lúc lâu sau, từ dưới mặt biển nổi lên một mẻ lưới thật lớn, bên trong lưới là những phần vụn vặt còn lại của từng khúc chân tay đã gãy cùng đuôi cá, mười mấy người cá đều đã tử vong, tình trạng thê thảm nằm sâu trong lưới. Đuôi cá hỏng hóc nổi lên trên mặt nước. Mười hai người cá như những con thú bông tơi tả bị vứt trong bãi rác, nằm giữa lưới mà vặn vẹo thành các hình dáng kì dị. Đôi mắt họ vẫn mở trừng trừng, dường như chết không nhắm mắt nhìn những người trên thuyền, gương mặt còn đọng lại các biểu cảm hoặc dữ tợn hoặc hoảng sợ. Trên người đều là những dấu vết bị cắn xé, giống như bị chủng loại cá hung mãnh nào đó ở biển sâu cắn đến chết tươi rồi vứt vào lưới.

Bạch Liễu nhìn những khối thi thể người cá này dưới ánh đèn pha, mắt lướt qua từng khuôn mặt, hô hấp cũng bất giác khẽ lại.

Những người cá này có khuôn mặt giống y hệt với mười hai du khách được thông báo mất tích kia.

Đám thuỷ thủ trên thuyền đang hân hoan nói nhỏ với nhau: "Chúng sẽ được biến thành tượng sáp đưa vào trưng bày ở viện bảo tàng…"

"Nhưng viện bảo tàng đêm nay chỉ có thể nhận bốn tượng mà, vì hiện tại chỉ có bốn vị du khách đến đây, những con thừa ra thì làm sao bây giờ?"

"Trước cứ đặt ở đáy cabin đi, có thể để cho chúng ta giải thèm một chút…"

Người cá vừa được vớt lên nhanh chóng bị đưa ra phía sau, không biết vận chuyển đến nơi nào.

Bạch Liễu và ba người còn lại sẽ được ăn những con cá biển tươi sống được vớt lên cùng người cá, mấy con cá đó rất nhanh liền được chế biến tốt rồi đưa tới trước mặt Bạch Liễu. Những con cá này dường như cũng nhiễm phải chút mùi vị của người cá, lúc nấu xong có vị rất kỳ lạ.

Ngoại trừ Bạch Liễu, ba người còn lại vừa thoả thích ăn uống vừa điên cuồng mút mát đầu ngón tay. Món sashimi làm từ cá

được đẩy ra chính giữa, đầu cá ướt nhẹp bị Lucy bưng lấy rồi nhai, Lucy ăn rất nhanh, ngay cả tóc vương bên gò má cũng bị cô nuốt vào. Lucy lấy sợi tóc từ trong miệng ra, cô cười với Bạch Liễu: “Bạch Liễu, sao anh còn chưa ăn? Đêm nay cá thực sự rất tươi.”

Lucy trong tay còn cầm cái đầu chết không nhắm mắt mà nhìn Bạch Liễu.

Andre đang cầm một cái đuôi cá trên tay, hàm răng sắc nhọn liên tục cắn răng rắc, lúc này hắn đã trở nên vô cùng giống cá, từ chính diện gần như đã không thể nhìn thấy đôi mắt hắn nữa do chúng đã chuyển dần sang hai bên mặt, cái mũi hoàn toàn bẹp xuống, khoang miệng trở nên rộng đến bất thường, khoé môi hắn ta còn đang chảy tràn chất dịch nhớp nháp tanh hôi.

Jeff dùng nĩa cắt phần bụng béo ngậy của con cá, hắn miễn cưỡng xem như còn lại chút lý trí, nhưng động tác trong tay mỗi lúc một nhanh, máy móc nhét mấy miếng cá vào miệng,.

Đoàn thuỷ thủ đều nhìn chằm chằm Bạch Liễu, bọn họ đẩy một đĩa chứa đầy thịt cá biển đến mặt cậu, trên môi là nụ cười cổ quái: ” Đã đến đây mà không nếm thử món cá tươi sốt như vậy thì xem như ngài đi chuyến này uổng phí rồi, Bạch tiên sinh.”

Bạch Liễu rất muốn cự tuyệt, nhưng trước mặt cậu lại hiển thị giao diện: 【Nhắc nhở nhiệm vụ: Nếu không ăn món cá, hoạt động vây xem đánh bắt người cá sẽ được phán định thất bại】

Bạch Liễu khựng lại hai giây, gắp một miếng thịt đưa lên miệng.

Cá sau khi cho vào miệng có thể nếm được một vị chua quái lạ, nhưng khi trôi xuống yết hầu lại biến thành một loại thơm ngon vi diệu, tất cả món cá trước mặt Bạch Liễu bắt đầu trở nên hấp dẫn dị thường, thậm chí Bạch Liễu thuộc loại người không có dục vọng quá lớn đối với ăn uống, nhưng giờ đối diện bàn thịt cá này cũng xuất hiện xúc động không thể kiểm soát, chỉ muốn buông thả bản thân ăn uống cho thỏa thích

Đoàn thuỷ thủ thấy cậu đã ăn thì hài lòng rời đi.

Bạch Liễu cố hết sức giữ cho đầu óc thanh tỉnh. Không nhìn tới những đĩa cá trên bàn kia, cậu đứng dậy đi tới bờ biển, cúi đầu ngửi đồng tiền xu kim loại trước ngực.

Hương vị tiền bạc ngay lập tức khiến Bạch Liễu tỉnh táo lại. Cậu đại khái có thể suy luận ra một ít chuyện.

Siren King bị vớt lên thì rơi vào giấc ngủ say, mất đi một loại năng lực nào đó với vùng biển này, dẫn tới việc nếu có người chết ở đây sẽ biến thành người cá, sống lại từ cõi chết và trở về nhân gian. Đây thật ra là một truyền thuyết, thế nhưng mười hai du khách đã biến thành thi thể người cá vừa bị vớt lên kia đã nghiệm chứng tính chân thật của truyền thuyết này.

Ở nơi này người chết thật sự có thể biến thành người cá.

Nhưng vấn đề là, vì sao một vùng biển nhỏ xa xôi lại có thể xuất hiện nhiều người chết biến thành người cá như vậy? Thậm chí chất đầy toàn bộ viện bảo tàng vẫn không đủ chỗ. Nơi đây vì sao lại có nhiều người chết đến thế.

Khi Bạch Liễu nhìn thi thể người cá của mười hai du khách kia, cậu rốt cuộc cũng hiểu lí do vùng biển này lại có thể sản xuất được số lượng người cá nhiều như vậy.

Bởi vì nơi đây thật ra là một cái nhà xác rộng mênh mông mà.

Thi thể những du khách mất tích kia có lẽ đều bị vứt xuống vùng biển nơi đây, sau lại bị những thuỷ thủ xem như một loại cá cỡ lớn nào đó, từ người cá rồi làm thành tượng sáp .

Khó trách bản thể của thuỷ thủ cùng người dân trong trấn đều có vẻ ngoài rất giống loài cá cổ xưa kỳ dị nào đó, khả năng cũng liên quan đến việc ăn thi thể trong khoảng thời gian dài.

Nhưng vẫn chưa biết là ai giết những du khách đó….

Nghĩ đến đây trong lòng Bạch Liễu đã có suy đoán, đây là một thị trấn cướp bóc thành tính, du khách mất tích ở thị trấn đều có tổn thất về mặt của cải, Bạch Liễu từ trên số lượng kinh người của những thông báo mất tích cướp bóc đó có thể nhìn ra được: thị trấn Siren không phải là nơi có dân phong chất phác.

Thị trấn này tự xưng nhờ du khách mà giàu lên, còn không bằng nói là nhờ nghề nghiệp cướp bóc du khách mà giàu lên.

Còn có so sánh rằng du khách đến từ nơi càng xa thì sẽ được xem như con dê béo tốt.

Một địa phương hung ác đã giết chết nhiều du khách như vậy, Bạch Liễu nghiêng về ý nghĩ du khách trước tiên sẽ bị cướp

sau đó giết chết, cuối cùng thi thể lại bị vứt vào trong biển nơi này. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng người cá lên bờ săn người, nhưng căn cứ từ tập tính sợ ánh sáng của người cá, có lẽ chúng rất khó để săn giết người dân vào ban ngày, mà ban đêm trấn Siren lại có hoạt động du lịch nổi danh là đánh bắt người cá, những người cá này phải bị vớt lên cho du khách xem nên xác suất người cá giết người không cao….

Khoan đã-

Bạch Liễu xâu chuỗi mọi việc lại với nhau….

Hoạt động vớt người cá, bắt buộc phải có người chết ở vùng biển này mới có thể có người cá để bắt, nếu nơi này không có người chết thì sẽ không có người cá.

Ví dụ như hoạt động đánh bắt người cá lần này của nhóm Bạch Liễu, vớt lên chính là nhóm du khách mất tích lần trước… Cư dân thị trấn này nói không chừng… đã cố ý giết người vứt xác, ý đồ nuôi dưỡng người cá sau đó tổ chức hoạt động vớt người cá, làm thành mánh lới dùng để hấp dẫn càng nhiều khách du lịch, để bọn họ càng dễ bề cướp bóc.

Khó trách tên bảo vệ viện bảo tàng kia nói không có du khách thì không thể tổ chức hoạt động vớt người cá, vì những người cá được vớt lên toàn bộ là những du khách đã chết.

Thị trưởng nơi này là một tên "yêu dân như con", vì xúc tiến kinh tế phát triển nên đã cùng bao che hành vi phạm tội của cư dân, tránh cho tội ác của dân trong trấn bị người ngoài phát hiện, cũng vì tiến thêm một bước mở rộng "thị trấn du lịch người cá". Bạch Liễu cảm thấy tên thị trưởng này hoàn toàn có thể làm ra hành vi vớt người cá lên hay có thể gọi là thi thể sau

đó làm thành tượng sáp này, hoặc là để cư dân ở đây trực tiếp xử lý.

Cảnh sát đương nhiên không tìm được thi thể nào, vì tất cả đều đã bị đổ sáp vào làm thành tượng…..

Những tượng người cá đó đều là thi thể những du khách bị đổ sáp, bên trong giam cầm linh hồn của họ. Những linh hồn này vì trả thù nên bắt đầu tiến hành nguyền rủa lên tất cả cư dân trong trấn khiến họ biến thành bùa hộ mệnh của chính mình. thân thể cư dân trong quá trình dị hóa sẽ biến thành hình dáng giống như cá, tượng người cá lúc này lại biến thành người, hai bên tiến hành trao đổi thân phận.

Như vậy có nghĩa là bên dưới kho bùa hộ mệnh kia, kỳ thật đều là cư dân thị trấn Siren này. Còn thuỷ thủ trên tàu chính là những u linh đã bỏ mạng dưới đáy biển sâu, đã không còn là người mà là quái vật.

Dựa theo suy luận này, hẳn còn thiếu một cái,

Hiện tại tượng sáp người cá đã có ba loại trạng thái gồm nhộng, kén, điệp. Nhưng… Bạch Liễu nheo mắt, dựa theo quy luật sinh trưởng mà nói, tượng sáp người cá này vẫn còn thiếu một trạng thái. Đó chính là ấu trùng, số lượng phong phú nhưng lại yếu ớt nhất.

Mà ấu trùng là…

Bạch Liễu chậm rãi đưa tay lên ôm bụng, miếng cá vừa ăn xong dường như đang bám trên vách dạ dày ẩm ướt mà nhúc nhích. Bạch Liễu nhìn đầu ngón tay bắt đầu biến thành màu xanh của bản thân, cùng với làn da thấp thoáng hoa văn vảy

cá. Cậu có thể cảm thấy xương cằm hai bên mặt bắt đầu phát ngứa, có loại ảo giác chúng đang muốn sinh trưởng, mọc ra mang cá. Bạch Liễu chậm rãi xoay người, ba kẻ đi cùng cậu đều đang điên cuồng ăn, mà lúc này họ đã không còn hình dáng của nhân loại. Đặc biệt là Andre, hắn gần như nằm sấp lên bàn mà gấp gáp nhồi nhét thịt vào miệng, tóc hắn đã biến thành vây cá, gai xương cứng ngắc dựng đứng, mũi đã bị vảy cá xanh thẫm hoàn toàn bao trùm.

【 Cảnh cáo: Người chơi Bạch Liễu đang tiến vào trạng thái dị hoá, giá trị tinh thần đang giảm xuống, xin chú ý phân rõ giữa hiện thực và ảo giác của trò chơi】

Bạch Liễu nghĩ trong lòng, đây là quái vật cuối cùng cần tìm trong sách quái vật, là loại hình thái sau cùng của tượng người cá: hình thái ấu trùng. Bất luận du khách nào tiến vào trấn Siren, hoặc là cư dân sinh sống ở trấn Siren không chuyển đi, đều sẽ bị dị hoá biến thành ấu trùng, một loại hình thái yếu nhất, dễ dàng bị người ta xâu xé cướp bóc nhất.

Mà Bạch Liễu hiện tại chính là hình thái yếu nhất của tượng người cá, hình thái ấu trùng.

【 《 Sách Quái Vật Trấn Siren》 đổi mới —— người cá (4/4)

【 Tên quái vật: người cá (trạng thái ấu trùng) 】

【 Nhược điểm: ??? (chưa được khám phá) 】

【 Phương thức công kích: ??? (chưa được khám phá) 】

【 Tất cả quái vật thuộc《Sách Quái Vật Trấn Siren》đã giải khóa, xin người chơi hãy cố gắng thăm dò các phần còn khuyết thiếu của sách quái vật】

Andre lau khoé miệng còn dính miếng thịt thối, đẩy bàn ra, răng trong miệng của hắn đã biến thành loại sắc nhọn dị hợm, khi khép miệng lại không thể thấy được cằm, hai bên khóe môi kéo rộng như hoá trang của thằng hề, bên trong còn dính đầy những vụn thịt cá máu tanh. Khi hắn mở miệng nói chuyện sẽ khiến những mảnh thịt nhỏ đó văng ra tứ phía: “Bạch Liễu, mày còn nhớ rõ vụ đánh cược của chúng ta không?”

Bạch Liễu vô thức bị mùi hương của thịt cá trên người Andre hấp dẫn, cậu chậm rãi chớp đôi mắt: “Tôi nhớ rõ, qua đêm ở trên thuyền đúng không?”

Andre cười dữ tợn, khóe miệng kéo dài đến sau đầu, sau đó vươn đầu lưỡi thật dài liếм ⌊áρ một chút vụn thịt dính hai bên mặt: “Không bằng chúng ta liền qua đêm tại đây, ở vùng biển có người cá này đi, thế nào?”

.

.

Đôi lời:

_ Chào mọi người, lại là 611 đây □≧◉ᴥ◉≦ Đến hẹn lại lên đây, tuy hơi trễ xíu:>

_ Tụi tui đã up ngang chương bên wordpress của nhà rồi á, ai hay dùng wp hơn thì follow để nhận thông báo khi có chương mới nhé. Nhưng bên wp thì có cài pass (tránh bị báo cáo), nhưng pass siêu siêu dễ luôn nên mọi người đừng lo nhé

Link: https://611house.wordpress.com/

Chương 18: Thị trấn Siren (18)

Edit: Meng □□ Beta: JaniceD

Andre thấy được ánh mắt thèm thuồng đói khát của Bạch Liễu, hắn cười gằn: "Tao ăn còn chưa đủ no đâu, nửa đêm mà có người cá dám đến lật thuyền, tao cũng túm lên ăn sống luôn!"

Rõ ràng hắn ta ngoài miệng thì nói muốn ăn tươi nuốt sống người cá, nhưng tầm mắt lại khóa chặt trên cần cổ Bạch Liễu, tựa như thứ hắn muốn cắn chết tươi là cậu chứ chẳng phải người cá nào hết.

Tư duy của Bạch Liễu bắt đầu trở nên trì độn, hẳn là bị ảnh hưởng bởi giá trị tinh thần đang ngày một giảm.

Lúc này cậu mới ý thức được, bản thân mình đang toả ra mùi vị hấp dẫn Andre, trong một khoảnh khắc trước đó, hắn ta thậm chí đã muốn lao vào cắn chết cậu. Suy ra, trong mắt Andre, cấp độ dị hóa hiện tại của Bạch Liễu hiển nhiên trông ngon miệng hơn nhiều so với người cá, là một đĩa đồ ăn ngon sắc hương đủ đầy.

Andre muốn ăn cậu.

Nhưng hiện tại, thể lực, trí lực, thậm chí năng lực phản ứng của Bạch Liễu đều đang thi nhau giảm xuống một cách đáng báo động, tất cả các mục trong bảng thuộc tính đã lần lượt xuất hiện báo động màu đỏ nhạt, giá trị tinh thần tụt xuống mức 60. Trong tình trạng hiện tại, nếu Bạch Liễu phải quyết đấu qua đêm trên biển với Andre, người đã hoàn toàn dị hoá thành quái vật, vậy thì còn nghi ngờ gì nữa, cậu đi chầu ông bà là cái chắc.

Nhất định phải có biện pháp gì đó, một biện pháp tối ưu giúp cậu có thể chống lại Andre.

Nhưng tất cả suy nghĩ trong đầu Bạch Liễu giờ đây giống như bị bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, cậu có thể lờ mờ nhìn thấy những kế hoạch đó, nhưng lại không còn chút sức lực nào để triển khai chúng. Bạch Liễu trong cơn mơ hồ nhớ lại rằng hình như bản thân đã chuẩn bị một phương án dự phòng thể đối phó với Andre, nhưng lúc này cậu lại không sao nhớ được chính xác chi tiết phương án ấy.

Bạch Liễu khẽ chớp mắt, tròng đen đảo quanh một vòng, nhẹ giọng đáp, "Được".

Một đám người chen chúc trước màn hình nhỏ, thấy hai mắt Bạch Liễu bắt đầu mơ màng, tâm tình lập tức trở nên thấp thỏm hồi hộp.

Vương Thuấn luôn dõi theo Bạch Liễu từ đầu đến giờ, biết đây là một người chơi rất có năng lực, gã từng xem rất nhiều người chơi ở màn Thị trấn Siren, nhưng chưa bao giờ trải qua cảm giác thần kinh căng thẳng thế này.

Vương Thuấn chẳng buồn chớp mắt, gã nín thở nhìn chằm chằm Bạch Liễu: "Cậu ta đã bị dị hoá, trị số tinh thần chuẩn bị rơi xuống ngưỡng 60, sắp nhìn thấy ảo giác rồi."

Bên cạnh Vương Thuấn, một lượng lớn người chơi bắt đầu ùa tới.

Người vẫn luôn đứng cùng gã từ đầu đến giờ dùng giọng điệu khác thường nói: “Giá trị tinh thần giảm còn 60, là cánh cửa quyết định sinh tử đó.”

Giá trị tinh thần sáu mươi là đường ranh giới giữa hiện thực và ảo giác. Nếu trị số lớn hơn 60 thì chỉ cần tập trung chống lại quái vật là được, nhưng một khi bị giảm xuống dưới mức ấy, thì còn phải đấu tranh cả với ảo giác của chính mình.

So với việc phải chiến đấu với quái vật thì hẳn là tình huống này càng khó nhằn hơn.

Bởi quái vật sẽ có nhược điểm, người chơi có thể từ từ thăm dò, ít ra còn có dấu vết để lần theo, mà ảo giác lại là do chính bản thân tạo ra, vậy nên vĩnh viễn chẳng thể biết được nhược điểm trong đó là cái gì, lại càng không thể phân biệt rõ đâu là ảo, đâu là thực.

Người chơi sở hữu giá trị tinh thần cao là một ưu thế là vô cùng to lớn trong game, cho nên trước đó Bạch Liễu mới có thể gây nên nhiều sự chú ý như vậy.

Người chơi nào yếu tim, hoặc hồn vía vốn đã không vững còn bị quái vật làm ô uế, giá trị tinh thần rất dễ dàng tụt dốc xuống dưới mức 60. Chạm đến ngưỡng chỉ số này, tỉ lệ tử vong của phần lớn người chơi đều sẽ tăng vọt, còn có không ít người tự mình bị ảo giác của mình hù chết. Cho nên cửa ải giá trị tinh thần ở mức 60 đã được mọi người ưu ái ban cho một “danh hiệu”, gọi là “Cửa sinh tử “.

Khán giả vây xem đều tiếc nuối thở dài:

“Chơi được đến thế này cũng hay lắm rồi, trụ lâu như vậy mới bị ô nhiễm đến ranh giới 60.”

“Nhưng cậu ta là người mới, không có đạo cụ tẩy trắng tinh thần, giá trị tinh thần thì cứ giảm và giảm đều đều, tôi cảm thấy mạng cậu ta bây giờ có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc đấy.”

“Cái trò《 Thị trấn Siren》này dù bên ngoài hiển thị xác suất qua cửa là 50%, nhưng với ma mới lơ ngơ chưa biết gì thì cái tỉ lệ ấy còn chẳng tới 1% .”

“Trước đây không phải từng có một nhóm người mới qua cửa thành công à?”

“Hơ hơ, cái nhóm chơi《 Thị trấn Siren》 trước đấy á, lúc vào một trăm lúc ra chỉ còn duy nhất một mống, ra ngoài mang theo cái giá trị tinh thần còn đúng 25, vất vả bò ra khỏi cửa, kết quả sau đấy cũng phát điên luôn, còn ý nghĩa gì nữa?”

“Ê người này không chừng chốc nữa cũng hoá điên đấy.”

……..

Thủy thủ trên tàu đều ôm tâm tình xem kịch vui, chúng chuẩn bị cho Andre và Bạch Liễu mỗi người một chiếc thuyền nhỏ, thả xuống mặt biển tối tăm lạnh lẽo.

Bạch Liễu ngơ ngác đứng bên cạnh rào chắn bằng gỗ, cậu thậm chí còn quay sang cẩn thận dặn dò thủy thủ chuẩn bị

thêm cho mình cái chăn bông, nói rằng ban đêm trên thuyền có thể sẽ lạnh.

Thủy thủ nhìn Bạch Liễu bằng ánh mắt trào phúng, nhưng rồi vẫn làm theo, mang chăn bông lên thuyền cho cậu, sẵn tiện nói bóng nói gió vài câu: “Chúc ngài Bạch ngủ ngon, mơ giấc mơ thật là đẹp, ấy là nếu như ngài còn có thể tỉnh lại.”

Bạch Liễu tươi cười đáp, hẳn rồi.

Có rất nhiều thuyền nhỏ bơi sát hai bên mạn tàu, trên mỗi chiếc thuyền là một ngư dân với vẻ ngoài y hệt loài cá nào đó không rõ tên sống ở nơi đáy biển sâu.

Ngoại hình của họ và Andre trông giống nhau đến lạ. Trên thuyền chỉ có một ngọn đèn leo lắt, toàn bộ thân mình của đám ngư dân lẩn sâu vào trong bóng đêm, thứ duy nhất có thể thấy rõ, chính là đôi mắt ánh lên sắc xanh âm u dưới ngọn đèn ảm đạm.

Những chiếc thuyền nhỏ khẽ lay động theo từng gợn sóng biển, ấy vậy mà đám ngư dân ai nấy đều đứng im như tượng, cảm giác cứ quái quái khó có thể diễn tả thành lời. Mãi cho đến khi nhìn thấy Bạch Liễu ôm chăn bông bước lên thuyền của cậu, mang cá hai bên tai bọn họ mới bắt đầu khép mở, khẽ run run, tựa như đang phát ra tín hiệu của kẻ đi săn khi nhìn thấy con mồi.

Thuyền của Andre khá gần Bạch Liễu. Hắn đứng trên thuyền của mình, miệng vẫn đang nhỏ dãi, trong mắt tản ra thứ ánh sáng xanh âm u chẳng khác đám ngư dân là bao, hắn nhìn Bạch Liễu, dùng chất giọng khàn khàn khẽ nói: “Bạch Liễu, mang theo cái chăn bông ngu ngốc của mày, yên giấc ngàn thu dưới đáy biển đi.”

Tàu lớn chậm rãi chuyển hướng, một thủy thủ nói với bọn họ, sáng ngày mai sẽ có tàu tới đón.

Bạch Liễu quan sát bốn phía, ngoại trừ Andre, còn có rất nhiều ngư dân không rời đi cùng con tàu thủy, ngược lại, bọn họ nương theo tiếng vẩy nước, dần dà bao vây Bạch Liễu, chậm rãi áp sát .

Cho dù lúc này đầu Bạch Liễu đang đau như búa bổ, cậu vẫn ý thức được hiện tại mình chính là "ấu trùng" yếu ớt nhất, ở một đêm cùng với đám ngư dân đang đói cồn cào này, chỉ sợ không đến nửa tiếng nữa sẽ bị họ lao vào tận lực cắn xé, tranh nhau từng khối thịt tươi sống nuốt vào bụng.

Đó là còn chưa nhắc đến Andre vẫn đang kè kè bên cạnh như hổ rình mồi, đêm đen trên mặt biển này, Bạch Liễu coi như hoàn toàn lâm vào cảnh tứ cố vô thân.

Mặc dù cậu vẫn đang trong quá trình dị hoá, nhưng nhảy xuống biển chạy trốn vẫn không phải là lựa chọn tốt.

Hiện tại, quá trình dị hoá của Bạch Liễu mới đang ở giai đoạn đầu, cậu vẫn cảm nhận được mũi, miệng của mình còn có thể hô hấp bình thường, mang cá hai bên tai chưa có công năng này, nhảy xuống biển rồi, liệu có thể dùng chúng để hô hấp dưới nước hay không thì vẫn là một ẩn số.

Mà dù là có đi nữa, Bạch Liễu khẳng định, dưới tình huống phải đối đầu với đám ngư dân và Andre đã bị dị hoá cấp độ cao, thì việc nhảy xuống biển đơn giản chỉ là đổi chỗ chết.

Cậu vẫn còn một nhiệm vụ cực kì quan trọng nữa. Đó là, trong hoàn cảnh tính mạng đang rơi vào thế ngàn cân treo sợi tóc này, cậu phải trụ vững trước giá trị tinh thần đang giảm xuống mức báo động, duy trì tỉnh táo suốt đêm để chiến thắng Andre.

Đây gần như là một nhiệm vụ bất khả thi.

Vương Thuấn chậm rãi buông cây bút vẫn luôn ghi chép không ngừng nghỉ xuống, gã thở dài mang theo vài phần tiếc nuối: "Đáng tiếc thật, muốn thắng được vụ cá cược này, đạo cụ tốt nhất chính là bong bóng khí."

"Nó có tác dụng xua đuổi lũ cá, mua hai cái, dùng ba lần là chống đỡ được đến bình minh, mặc dù có hơi đắt một tẹo, tận 140 điểm, nhưng vẫn rất có ích, nếu ban đầu Bạch Liễu không tiêu pha điểm một cách ngu ngốc như vậy thì giờ biết đâu đã qua được ải này một cách dễ như trở bàn tay rồi."

Người đứng bên cạnh cũng gật gù đồng tình, hắn khoanh tay lại, bất đắc dĩ lắc đầu: "Dù sao cũng chỉ là người mới, không qua màn cũng bình thường, cậu Bạch Liễu này thi thoảng có vài biểu hiện xuất sắc thật, nhưng phần lớn thời gian đều chơi lung tung loạn xạ, âu cũng là bệnh chung của đám 'ma mới'."

"Ài, cũng chỉ tới vậy mà thôi."

Trước màn hình chỉ còn lại vài người, nhưng rất nhanh sau đó cũng lần lượt nối đuôi nhau bỏ đi.

Lúc này trên màn hình, thuyền nhỏ của Andre đột nhiên lay động kịch liệt, trên thuyền bỗng xuất hiện một người, không đúng, phải nói là một người cá, nó nhe hàm răng sắc bén ra, cười gằn một cái rồi nhào đến cắn Andre.

Những người đang chuẩn bị rời đi thấy vậy liền dừng bước.

Vương Thuấn đẩy kính mắt, kề sát vào màn hình để nhìn cho rõ: “Gì thế này?! Đám ngư dân ấy không phải là nên hợp tác với Andre lội xuống nước rồi tấn công người chơi à?! Tự dưng quay ra cắn lại hắn là sao?!”

Người cá trên thuyền Andre cực kì hung tợn, nó bò lên từ mặt biển, thoắt cái đã leo được lên chiếc thuyền gỗ, hung hăng ghim hàm răng sắc nhọn vào cổ Andre, người không ôm chút tâm lý phòng bị nào ngay từ những giây đầu tiên.

Andre kêu gào thảm thiết, hai bên mang cá không ngừng run rẩy vì đau.

Dòng máu đen ngòm tanh hôi lập tức bắn toé ra khắp thuyền, thậm chí còn phun cả xuống dưới mặt biển, hòa làm một với dòng nước đen kịt trong bóng đêm.

Mùi máu tanh lan tràn trong nháy mắt, cổ họng đám ngư dân đồng loạt phát ra những tiếng ừng ực quái dị, tựa như đang nuốt nước miếng, tầm mắt bọn chúng chậm rãi chuyển hướng sang bên Andre.

Trên thuyền hắn tản ra mùi tanh của thức ăn, là miếng mồi cực kì hấp dân đối với đám ngư dân xung quanh, những con thuyền vốn đang chèo về hướng Bạch Liễu lập tức thay đổi quỹ đạo, bắt đầu tụ lại quanh thuyền của Andre.

Tiếng nhai nuốt khiến lỗ tai người ta tê dại không ngừng vang lên. Trên thuyền Andre đều là lũ người cá đã đói đến mức

bụng kêu vang. Còn hắn thì hốt hoảng muốn nhảy xuống biển trốn, nhưng mắt cá chân ngay lập tức bị túm lại.

Tay Andre vẫn đang giơ cao tuyệt vọng, miệng không ngừng nghẹn ngào thét ra những âm thanh thống khổ mơ hồ, không lâu sau đấy liền bị bao trùm lại bởi lũ người cá đang thi nhau kéo đến cắn xé.

Chương 19: Thị trấn Siren (19)

Edit: Meng □□ Beta: JaniceD

Thuyền nhỏ vẫn đang lắc lư theo gợn sóng, Bạch Liễu đứng trên thuyền, lẳng lặng nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt một lát, rồi bỗng như bừng tỉnh, cậu khẽ lầm bầm: "À, là thế này, để tránh việc sau khi lên thuyền tôi sẽ bị dị hoá, dẫn đến trị số tinh thần hạ thấp rồi trở thành cái bộ dạng ngốc nghếch như bây giờ, tôi đã chuẩn bị trước mọi thứ từ lúc ở trên tàu rồi."

Trên màn hình TV nhỏ ở đại sảnh, Bạch Liễu sau khi nói xong câu đấy có lẽ thấy hơi lạnh nên đã kéo cái chăn bông quấn quanh người, trưng ra bộ dạng "mắt có thể díu lại nhưng drama thì vẫn phải hóng".

Đám người đứng trước TV nhỏ: "…"

Lúc ở trên tàu cậu đã làm gì cơ! Sao tự dưng Andre lại bị giết!

Vương Thuấn nhìn cảnh Andre bị ăn sạch, trong lòng quả thật đã tò mò tới ngứa ngáy, gã chưa bao giờ gặp trường hợp ngư dân bỏ qua ấu trùng rồi quay sang gặm NPC Andre như thế này. Vương Thuấn chỉ hận không thể xuyên ngay vào bên trong màn hình để túm lấy Bạch Liễu, bổ đầu cậu ra xem thử trước đấy đã giở trò gì mà bọn họ lại không biết:

"Lúc nãy ở trên tàu cậu ta đã làm gì mới được chứ!"

Người chơi đứng bên cạnh kia cũng hiếu kì, hắn nhắm mắt lại suy nghĩ một lát: "Chờ chút, đợi tôi nhớ lại đã! Quá trình chơi rất bình thường mà nhỉ! Anh ta ngồi trên xe, được đưa tới thị trấn Siren, trả tiền cho tài xế, sau đó lên tàu, tài xế nói sẽ

chuẩn bị địa điểm và vật dụng phục vụ cho cuộc cá cược đêm nay giữa bọn họ…”

Mấy người ban nãy còn nhốn nháo muốn bỏ đi đều đã quay lại, một đám người chen chúc trước màn hình để trông cho rõ. Bỗng có ai đó hô lên:

“Ở đây có ai là hội viên của hệ thống trò chơi không? Có thể xem được video chiếu lại đấy! Coi thử cậu ta rốt cuộc đã làm cái gì đê? Tôi không phải hội viên, không xem được!”

“Tui nè tui nè! Để tôi phóng video ra! Trên màn hình của tôi đấy, mọi người mau tới đây xem đi!”

“Hừm! Quá trình chơi bình thường thật mà? Tại sao vậy ta!? Chỉ số may mắn của cậu Bạch Liễu này là 0, không thể nào có chuyện tự dưng gặp may nên bọn ngư dân mới kéo nhau quay ra cắn Andre được đâu.”

“Cho nên túm cái quần lại là anh ta đã làm gì thế?”

“Đệt, chuyển phát qua bên diễn đàn game xin trợ giúp cái đi, tôi xem đến lần thứ ba rồi mà vẫn chưa hiểu cậu ta đã làm gì, đúng thật là đại thần rồi.”

…

[Diễn đàn game —— Cầu trợ giúp! Có ai biết phải sắp xếp như thế nào mới tạo ra được tình huống người cá quay ngược

sang ăn sạch Andre không?]

Lầu 1: “Hôm nay tui tình cờ thấy được một đại thần có cách chơi vi diệu cực! Nhiều người chơi cái trò “Thị trấn Siren” này lắm rồi, nhưng có ai đánh đến tuyến “Con tàu tình yêu đích thực” mà tạo ra được diễn biến người cá ăn thịt Andre như này đâu?! Lần đầu tiên tui thấy vụ này luôn” *Đính kèm video qua ải của Bạch Liễu*

Lầu 2: “Bạn nhỏ à, nhìn xem tui có bao nhiêu dấu hỏi chấm nè?

Sao chơi ra được cái diễn biến này hay vậy? Từ đó tới giờ chưa từng thấy luôn, hoàn thành nhiệm vụ bằng cách làm cho đám quái vật người cá chủ động chạy tới gặm sạch Andre? Sao trông nó lại hỗn loạn thế này?”

Lầu 3: “Giá trị may mắn của người này chắc cao lắm nhỉ, trị số may mắn cao đôi lúc sẽ tạo ra được mấy cái tình huống không thể tưởng tượng giống vầy nè.”

Chủ thớt reply lầu 3: “Khônggg, giá trị may mắn của cậu ta bằng 0 đó, xui xẻo lắm luôn! Này nhé, là người chơi mới toanh mà phó bản đầu tiên đã rút trúng “Thị trấn Siren” rồi, sau đó còn đụng phải NPC Siren King cấp thần trong sách quái vật á, nhìn qua cũng biết xui, sau đó nữa tự nhiên chơi thành cái hướng đi này… Tui xem không hiểu. “

Lầu 4: “Người mới này… Cũng mạnh dữ ha… Nhưng mà sao cậu ta chơi thành như vậy được nhỉ?”

Lầu 5 (Mục Tứ Thành): “Đánh ra nhiệm vụ nhánh là làm được mà.

Khi độ hoàn thành của nhiệm vụ nhánh “Âm mưu đẫm máu của Jeff” đạt mức 80%, tài xế sẽ chủ động chạy xuống biển ẩn nấp, chờ thời cơ ám sát Andre, trong quá trình ấy, mùi máu tươi toả ra sẽ hấp dẫn lũ ngư dân xung quanh chạy tới ăn sạch hắn ta.

Nhưng mà để làm được nhiệm vụ nhánh này ấy, trong buổi tối đầu tiên, sau khi khống chế được tượng người cá, anh ta phải ra ngoài và khám phá ra âm mưu bí mật của Jeff, đồng thời không được để Jeff biết được rằng kế hoạch đã bị phát hiện, nếu không anh ta cũng sẽ bị ám sát.

Người này là ma mới thật à? Lần đầu vào đã chơi được nhiệm vụ nhánh với độ hoàn thiện cao như vầy, có hơi lợi hại rồi đó. Trước đây tôi cũng không chơi được, chỉ dốc hết sức dựa vào kỹ năng để kiên trì qua ải, về sau nghiên cứu lại mới phát hiện lúc chơi mình đã bỏ sót khả năng này.”

Lầu 6: “Trời má!!!! Mục đại thần kìa!! Mau! Xếp hàng cầu được chụp ảnh chung!!”

Lầu 7: “Đại thần hiển linh kìa! Cầu anh phù hộ cho em lần này qua được phó bản khó!”

Lầu 8: “Mục đại thần khen người mới lợi hại kìa! Em muốn đi xem thử! Chủ thớt mau nói nhanh, người mới đó ở khu nào cơ! Tui muốn phi tới coi!”

Lầu 9: “Em cũng muốn!”

…

“Tôi vẫn đang tò mò cậu ta làm sao mà đẩy tiến độ nhiệm vụ nhánh “Âm mưu đẫm máu của Jeff” tới 80% đây nè? Rõ ràng lúc ngồi trên xe thanh tiến độ mới chạy tới 50%, làm kiểu gì mà tự nhiên tăng vèo lên 80 hay thế?”

Vương Thuấn nghi hoặc hỏi lại, thân là một cloud player, những tin tức như “làm sao để đẩy nhanh tiến độ nhiệm vụ nhánh” như thế này quan trọng lắm đó nha.

Vương Thuấn thoát ra khỏi thiết bị quản lý trò chơi của mình, chạy qua hỏi Mục đại thần ngay trong diễn đàn.

Mục đại thần reply gã ngay trong bài viết:

[Anh ta đưa thêm tiền cho tài xế.]

[Trước đấy Jeff đã thanh toán phí lái xe cộng với phí hướng dẫn du lịch hết rồi, theo lý mà nói, người chơi không cần phải trả thêm bất kì chi phí gì nữa, nhưng người mới này lại đưa tiền thêm một lần nữa, mà còn là một số tiền boa không hề nhỏ.]

Vương Thuấn giật mình nhớ lại, đúng rồi, theo lý mà nói Bạch Liễu không cần phải chi trả gì nữa, nhưng cậu lại đưa thêm tiền ra.

[Mà mọi người chú ý video đi, anh ta cố tình để tên tài xế thấy được trong túi mình còn rất nhiều tiền.]

[Dân trong thị trấn Siren được thiết lập mang bản tính cướp bóc, nhiều tiền như thế hiển nhiên sẽ dụ dỗ được tài xế tới cướp của giết người. Nhưng cùng lúc đó, gã ta vẫn còn một nhiệm vụ kèm theo nữa là giết chết Andre, vì vậy nên phải nhanh chóng xử đẹp Andre trước]

[Để đẩy tiến độ nhiệm vụ nhánh đến 80% cần phải để tài xế biết anh ta có cực kì nhiều tiền, gã sẽ lập tức theo dõi để lên kế hoạch tới cướp, sau đó ở trên biển, gã tiện tay xử Andre đang ôm ý định giết anh ta trước.]

Vương Thuấn thấy câu trả lời của Mục đại thần mới bừng tỉnh "Thì ra là như vậy." Nhưng gã trầm tư một chút, lại lâm vào một trận buồn rầu khác.

Vương Thuấn vừa suy nghĩ vừa đánh chữ: [Mục đại thần, nhưng cứ như vậy, sau khi tên tài xế giết chết Andre, chẳng phải sẽ lập tức quay về xử người chơi sao?]

Mục Tứ Thành: [Đúng vậy, cho nên người chơi phải nhanh nhẹn một chút, lập tức trốn vào đạo cụ bong bóng khí để chống lại bầy ngư dân mới được.]

[Tài xế giết được Andre đơn thuần là nhờ đánh lén, sức chiến đấu của gã cơ bản không bằng hắn ta. Boss lớn của ải này là Andre, hắn ta là nhân tố có thể phá hủy đạo cụ bong bóng khí.]

[Nhưng một khi Andre chết, chỉ cần có nó là đủ để đối phó được với cả tài xế, đám ngư dân và bầy người cá. Cứ thế, độ khó còn lại của nhiệm vụ nhánh "Con tàu tình yêu đích thực" này có thể nói là đã giảm rất nhiều, rất dễ qua ải.]

Vương Thuấn vừa lướt diễn đàn, vừa nhíu mày nhìn màn hình TV nhỏ của Bạch Liễu: “Mọi người đã nhìn thấy Mục đại thần rep chưa? Cậu ấy nói lũ người cá này ăn xong Andre sẽ ngay lập tức quay lại công kích người chơi.”

“Thấy rồi.” Người cùng Vương Thuấn đứng thủ ngay màn hình của Bạch Liễu từ đầu đến giờ đáp lời. Lúc này đây hắn đang vô cùng thổn thức, hắn nhìn Bạch Liễu hai mắt vẫn còn hơi đờ đẫn đang núp trên thuyền nhỏ, thở dài: “Ngay cả Mục đại thần cũng khen người mới này, tiếc thật, nếu không phải anh ta phung phí điểm tích lũy mua nhiều rượu như vậy, thì hiện tại chỉ cần một cái bong bóng khí cũng có thể qua ải.”

Vương Thuấn cũng có chút bất đắc dĩ: “Ôi….. độ khó đã giảm xuống còn có một chút như này, thế mà cậu ta lại bị kẹt tại đây!”

Không chỉ một mình Vương Thuấn có cảm giác bất lực này, số đông người chơi vì Mục đại thần mà chạy tới vây xem cũng đều cảm thấy như vậy.

Bọn họ nhìn Bạch Liễu đang cuộn tròn trong chăn ngủ gà ngủ gật, lũ người cá bên kia đã gặm sạch Andre, chúng lập tức quay đầu, kéo nhau bơi về phía thuyền nhỏ của Bạch Liễu.

Còn cậu lại tựa như không hề cảm thấy gì cả, cứ từ từ rúc vào trong chăn ngủ đến đờ đẫn cả người, mặc kệ tiếng rẽ nước của bọn người cá đang im hơi lặng tiếng bơi lại gần mình.

Nhìn tình hình này, những người chơi đang đứng xem đều không biết phải nói gì, ai nấy cũng cứng người nghẹn họng.

Tưởng tượng cảnh anh Liễu cuộn tròn trong chăn thấy đáng iu quớ.

Chương 20: Thị trấn Siren (20)

Edit & beta: JaniceD

Thấy Bạch Liễu sắp bị cắn tới nơi, khán giả đang vây xem nóng ruột đến độ muốn nhảy dựng cả lên, đám người nhốn nháo tức thì biến thành mấy ông chú nóng tính, thay nhau gào thét điên cuồng với cái màn hình nhỏ:

“Dậy đê! Đứng lên đánh quái đi chứ! “

“Đợi qua được cái cửa này rồi hẵng ngủ tiếp không được hả? Bộ sợ chờ vượt ải xong thì bị ăn bớt mất một tiếng để ngủ hay sao? Mẹ cậu không dạy là lúc chơi game không nên treo máy à!?”

“Tôi làm khán giả bao nhiêu năm rồi, nhưng chưa bao giờ gặp trường hợp như thế nãy, rõ là nắm chắc được phần thắng, nhưng lại cứ thế tự hiến thân mình cho quái vật?”

Trong lúc mọi người đang ồn ào láo nháo, Bạch Liễu bên trong màn hình giống như bị tiếng gào của bọn họ đánh thức thật, đôi mắt nhập nhèm hé mở.

Cậu nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt biển, nửa cái đầu cá của đám ngư dân đang lấp la lấp ló ở nơi đó, chúng vừa há miệng thật to vừa lội về phía thuyền nhỏ của Bạch Liễu.

Cậu nhìn thấy đôi chân đã biến thành cái đuôi trơn nhẵn như con lươn ở dưới nước của bọn chúng, nó di chuyển hết sức linh hoạt, uốn lượn như rắn trong làn nước, chúng nhanh chóng tiến về phía Bạch Liễu.

Cách đó không xa là thuyền của Andre, trên đó dính đầy máu cùng khung xương trắng hếu còn sót chút thịt vụn của hắn.

Khung xương nửa người dưới của Andre đã bắt đầu biến đổi, gần giống như con cá. Quần áo của hắn bị xé nát bươm, rơi lả tả đầy hai bên mạn thuyền, những mảnh vải vụn thê thảm trôi nổi trên mặt biển, vậy mới thấy đám người cá kia hung mãnh tới nhường nào.

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc ấy, Bạch Liễu lại chỉ từ tốn cầm chăn bông nhúng hai cái xuống biển, rồi lại lôi lên để trải trên mặt thuyền. Cậu giống như đang muốn trốn tránh khỏi thực tại, chui vào trong chăn run cầm cập. Cái bộ dạng y như con rùa đen rụt đầu nhát gan ấy đã kích thích quần chúng nhân dân đang vây xem bốc hoả hừng hực.

Nhưng động tác tay chân của Bạch Liễu trông vẫn vô cùng chậm chạp, khó khăn, hệt như thân thể cậu đang dần bị đông cứng lại.

Mười ngón tay của Bạch Liễu vốn trắng nõn, hiện tại lại bắt đầu bị những lớp vân trông như đá cẩm thạch bao phủ.

Tình huống của cậu bây giờ giống hệt như Lucy lúc trước, thân nhiệt hạ xuống với tốc độ chóng mặt, cậu cảm giác bản thân đang dần biến thành một tảng đá cứng ngắc, bất kể là suy nghĩ hay hành động đều không thể lưu loát như mọi khi, vì vậy Bạch Liễu mới liên tục run rẩy một cách mất kiểm soát không ngừng.

Cậu nhìn đạo cụ "Thùng rượu" trên màn hình chờ trước mặt, ra lệnh: [Lấy một thùng rượu mạnh]

[Hệ thống: Đã lấy ra]

Một thùng rượu mạnh xuất hiện trên thuyền, con thuyền nhỏ bé bị sức nặng của thùng đè cho chìm hẳn một đoạn, khán giả trông thấy cảnh ấy liền sốt ruột gấp bội.

Lũ quái vật sắp chạm tới thuyền của Bạch Liễu!

Bạch Liễu rút một hộp diêm từ trong túi quần ra, vẫn núp ở trong cái chăn bông ướt sũng, hai tay cậu không còn chút sức lực gì cả, run rẩy quẹt mấy lần que diêm mới bén lửa.

Nét mặt vẫn giữ được nguyên vẻ bình tĩnh. Sau khi châm được lửa, Bạch Liễu vén chăn đứng dậy, nâng chân dẫm vỡ nắp thùng rượu, rồi dùng sức đổ hết xuống mặt biển.

Loạt thao tác ấy khiến người xem sinh ra cảm giác không nỡ nhìn thẳng, họ đồng loạt che mắt:

"Rót rượu mạnh xuống biển…… Do trị số tinh thần của cậu ta giảm còn thấp quá nên mới nghĩ ra cái trò này đúng không?"

"Cũng không hẳn là không thể đốt, rượu chứa cồn nồng độ cao có thể nổi trên mặt biển, cháy được tầm mấy phút, nhưng làm thế có khác gì muối bỏ bể? Hơn nữa, đám quái vật ngư dân không sợ lửa, cách này căn bản là vô dụng."

Bạch Liễu ném que diêm xuống lớp rượu mạnh trên mặt biển, ngọn lửa vốn chỉ nhỏ xíu lập tức bùng lên, cháy hừng hực. Cậu quấn cái chăn ướt đứng giữa đám lửa với vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, tựa như đang cố ý chờ lũ người cá bơi lại đây.

Đêm khuya, giữa mặt biển đen ngòm lạnh băng lại có một đám lửa nóng rực đang cháy. Bọn người cá bơi đến bao vây con thuyền nhỏ, chúng đắc ý bơi vòng quanh, cái đuôi vung vẩy khoe khoang. Trong khung cảnh quái dị ấy, Bạch Liễu im lặng ngồi trên thuyền, trong đôi con ngươi đen láy phản chiếu hình ảnh của ngọn lửa đang cháy hừng hực trên mặt biển kia.

Đôi đồng tử của cậu được ánh lửa tô điểm thêm, khuôn mặt bắt đầu dị hóa mang theo nét hấp dẫn đầy ma mị, nhìn qua còn giống người cá ngoi lên từ đáy biển sâu hơn cả đám quái vật kì dị kia.

Lũ người cá đang gấp gáp muốn bắt con mồi vừa ló đầu ra khỏi mặt nước đã nhanh chóng bị ngọn lửa bén sang, cháy bùng lên, phát ra âm thanh xèo xèo của thịt nướng, kế đó là tiếng gào rú vang dội, chúng nhanh chóng ngửa bụng, vô lực giãy giụa trên mặt biển.

Một đám cá bị nướng tỏa ra mùi hương thơm lừng kì dị, lũ người cá đang muốn áp sát thuyền nhỏ phía sau đều quay sang ăn đám bị nướng kia. Chỉ trong chốc lát, xung quanh thuyền đã vang lên những tiếng cắn xé da thịt cùng tiếng xương cốt bị nhai vỡ vụn.

Mùi cá nướng và máu tanh thoảng thoảng trong không khí, vào khoang mũi của Bạch Liễu lại biến thành một mùi hương kỳ dị, vừa ngon lành vừa tràn đầy sức mê hoặc, khiến cho cậu không nhịn được mà liếm môi, tuy vậy, cảm xúc trên gương mặt vẫn bình tĩnh dị thường.

Xung quanh là khung cảnh lũ người cá đang điên cuồng cắn xé lẫn nhau, còn Bạch Liễu vẫn cứ lẳng lặng ngồi trên thuyền. Gương mặt vốn u ám tái nhợt vì dị hoá kia đã bị sức nóng của ngọn lửa hun tới phơn phớt hồng. Cậu nhìn cái thuyền nhỏ trống rỗng của Andre, mỉm cười.

Đó là một nụ cười mang cảm giác cực kì thỏa mãn như đã đạt được phần thưởng và quà tặng như ý, gần như chẳng khác là bao so với đám người cá đang há to miệng nhấm nháp thịt cá nướng kia, khiến người ta nhìn mà sởn hết cả gai ốc.

Bạch Liễu khẽ thầm thì bằng chất giọng khản đặc: "Ngủ ngon, Andre."

[Nhiệm vụ nhánh— " 'Con tàu tình yêu đích thực': Mong người chơi Bạch Liễu chiến thắng Andre trong vụ cá cược". Xác nhận đã hoàn thành, đạt được phần thưởng 100 điểm tích lũy]

[Nhiệm vụ nhánh— Âm mưu đẫm máu của Jeff, tiến độ 90%]

[Nhiệm vụ chính — "Tham gia đại hội đánh bắt người cá". Xác nhận đã hoàn thành, đạt được phần thưởng 50 điểm tích lũy]

["Sách Quái vật Thị trấn Siren" được đổi mới — Người cá (4/4)]

[Tên quái vật: Người cá (Trạng thái: Ấu trùng)]

[Nhược điểm: Lửa, ánh sáng. Khá yếu ớt, sức mạnh tương đương với con người]

[Phương thức công kích: Cắn, cào. Không gây dị hóa, trí lực khá thấp, không thể sử dụng đồ vật]

[Trang sách quái vật - Người cá (Trạng thái: Ấu trùng): Thu thập hoàn thành, hy vọng người chơi tiếp tục cố gắng]

Một bảng danh sách phần thưởng cùng thành tựu dài thay nhau hiện lên, khiến đám người xem trước màn hình nhỏ sợ ngây người.

Một lúc lâu sau, người từng nói Bạch Liễu đang dâng mạng cho quái vật mới nhịn không được mà phun ra một câu cảm thán: "Đù!"

Câu nói ấy như một cái búng tay, đánh thức toàn bộ đám người chơi đang ngơ ngác, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhau điên cuồng thắc mắc:

"Chuyện gì đây?!"

"Tự dâng mạng cái khỉ gì! Rõ ràng người ta chỉ nằm thôi cũng thắng, đúng là dân trâu bò!"

"Quỷ tha ma bắt, xem mà váng hết cả đầu. Nhanh nhanh sang bên diễn đàn hỏi Mục thần coi chuyện gì vừa xảy ra đấy?!"

"Rượu mạnh cậu ta dùng sao không bị hòa tan trong nước?!"

“Tôi vừa xem lại đạo cụ [Rượu mạnh] mà cậu ta mua, đệt, mấy người đoán thử xem tôi ngụp lặn hơn mười trang thuyết minh về nó đã đã phát hiện cái gì? Thứ này mang một nửa đặc tính cố định của dầu, vĩnh viễn không thể hòa tan trong nước! Quỳ luôn, một dân mới cứng sao lại tìm được đạo cụ này?”

“Cậu ta đọc hết một lượt tất cả mấy bản thuyết minh về đạo cụ à?”

“Mục thần trả lời tui! Ảnh bảo tượng người cá không sợ lửa, thủy thủ người cá cũng thế, nhưng còn ấu trùng người cá, tức là loại không có bùa hộ mệnh ấy, thì sẽ sợ!”

“Hơn nữa Bạch Liễu rất thông minh, cậu ta hẳn là đã phát hiện ra vụ thịt người cá được nấu chín có sức hấp dẫn với lũ quái vật kia hơn nhiều. Vậy nên mới dùng một mồi lửa nướng chín lũ ấu trùng đó, đám người cá kia không công kích người chơi nữa, mà sẽ chọn ăn thịt chín.”

……

[Có 2300 người like TV nhỏ của Bạch Liễu, 2670 người follow, 499 người nạp điểm cho TV nhỏ của Bạch Liễu. Người chơi Bạch Liễu đạt được 499 điểm tích lũy]

[Người chơi Bạch Liễu đạt được hơn 2000 like trong một phút, danh tiếng tăng mạnh lắm đó nha!]

[Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đạt được vị trí mở rộng. Xác định gia nhập vị trí ở khu “một người chơi” được hệ thống đề cử, lượng người xem đang tăng mạnh!]

……

Bạch Liễu buồn chán ngồi trên thuyền chống cằm nhìn đám người cá đang cắn xé lẫn nhau, trên người vẫn đang khoác cái chăn bông ướt sũng để phòng ngừa ngọn lửa bén đến.

Khi quá trình ăn uống của bọn chúng có dấu hiệu sắp ngừng, cậu lại đổ thêm rượu mạnh xuống.

So với Bạch Liễu thì thịt đã được nướng chín hiển nhiên ngon lành hơn nhiều, chẳng người cá nào thèm đoái hoài tới cậu. Nhìn Bạch Liễu bây giờ cứ như một tên đầu bếp, ngồi yên trên thuyền đảm nhận công việc nướng thịt cho đám người cá ăn.

Bạch Liễu vừa nướng thịt, vừa nhẩm tính sơ sơ trong lòng một chút, đại khái cần phải dùng bốn năm thùng rượu mạnh mới có thể chống đỡ được đến khi trời sáng. Tương đương với 45 điểm tích lũy, cũng chỉ là số lẻ của đạo cụ [Bong bóng khí] có giá tận 140 điểm, Hơn nữa, có dùng xong cậu vẫn còn thừa 5 thùng rượu lớn.

Sở dĩ lí do khiến Bạch Liễu mua rượu mạnh là vì cậu từng nghe ông cụ trông coi bảo tàng tượng sáp nói, người cá có thể đem đi chế biến, nướng lên cũng được, hơn nữa mọi người ai cũng mê mẩn loại thịt cá ấy.

Thế mà nướng được thật, chỉ cần lửa nhiệt độ cao là được. Hơn nữa còn hấp dẫn hơn thịt sống gấp mấy lần.

Chỉ cần nhìn mức độ thèm khát của Andre là biết, lượng cá sống hắn ta ăn đêm nay không nhiều bằng mấy món thịt cá được chế biến lúc sáng.

Lời của team chúng mình: Qua chương này chúng ta đã rút ra bài học, "ăn chín uống sôi áp dụng cho tất cả mọi người".

Vì hôm nay mình có chút việc bận, nên chương 21 chưa được check xong, hẹn các tình yêu vào ngày mai nhé, mai tui hứa sẽ bù chương 21 cho mọi người.

(˘ ³˘)♥

Chương 21: Thị trấn Siren (21)

Edit: Meng Meng

Beta: JaniceD

Mặc dù Bạch Liễu biết thừa kế hoạch của mình có tỉ lệ thành công khá cao, nhưng nói thật, kết quả cuối cùng còn tốt hơn nhiều so với dự đoán ban đầu của cậu.

Đạo cụ trong trò chơi này dường như đã được cải tạo đi ít nhiều, mấy thùng rượu mạnh khi cháy lên trông còn hoành tráng hơn hẳn mấy cái cồn đốt Bạch Liễu từng thấy ngoài đời thực. Đèn pin công suất lớn lúc trước cũng thế, chói mù cả mắt.

Mặt trời dần ló dạng chiếu những tia nắng đầu lên mặt biển, sắc trời hửng sáng, lũ người cá ngày ngủ đêm bay bắt đầu thi nhau trốn hết xuống dưới đáy biển sâu, mất tăm mất tích.

Bạch Liễu xác nhận xung quanh đã không còn con quái vật nào nữa, mới có tinh thần click mở giao diện trò chơi.

Lúc trước cậu chưa kịp xem vì đang bận rộn nướng BBQ, à không, bận chiến đấu với người cá chứ, nhưng, nhìn qua mấy tin tức trên giao diện hiện giờ, Bạch Liễu không nhịn được khẽ nheo mắt.

[Nhiệm vụ nhánh: Âm mưu đẫm máu của Jeff, tiến độ hoàn thành 90%]

Andre đã bị xé xác chết tươi, gã tài xế nó cũng bị cậu nướng chín. Thế mà cái nhiệm vụ này vẫn còn hẳn 10% chưa hoàn

thành… 10% còn lại của [Âm mưu đẫm máu] này phải chơi thế nào đây?

[Số dư hiện tại: 684, người chơi có muốn mua thêm đạo cụ không?]

Bạch Liễu nhìn chằm chằm số điểm đã tăng lên một cách bất thình lình trong chốc lát, tiếp đó cậu chọn vào ô kiểm tra điểm tích lũy trên giao diện, phát hiện 500 điểm của mình toàn là nhờ [nạp] mà có.

Có nghĩa là, bản thân cậu vật lộn suốt đêm qua, hoàn thành 80% tiến độ, nhưng điểm kiếm được đều không đến từ hệ thống khen thưởng, mà đều là quà của [khán giả] tặng cậu.

Bạch Liễu nghĩ vu vơ…. Nói cách khác, kiếm điểm từ [khán giả] còn khả quan hơn so với hệ thống trò chơi, hơn nữa còn chênh lệch một khoản không hề ít.

Điều này nghe có hơi bất cập, bởi nếu phần thưởng của trò chơi ít hơn so với quà tặng của người bên ngoài, sẽ khiến người chơi nản lòng thoái chí, dần dà họ sẽ lấy luôn ý kiến và sự hài lòng của khán giả để làm mục tiêu hướng tới, hoặc tệ hơn nữa là dứt khoát bỏ mặc không thèm chơi, dùng một vài mánh lới chiêu trò hấp dẫn người xem là đủ, chỉ cần được mọi người tặng điểm khen thưởng là được rồi, đúng không?

Đặc biệt là dưới tình huống điểm có thể mua được đạo cụ, nếu chỉ nhờ vào quà cáp khen thưởng mà số điểm tích lũy đã thoải mái dư dả, thì Bạch Liễu cậu đây có thể gom được cả đống vật phẩm, sau đó cứ thế xông luôn ra khỏi cửa, vậy thì còn gì là trải nghiệm đáng nhớ nữa.

Nếu là Bạch Liễu, cậu sẽ không bao giờ thiết kế ra loại trò chơi như thế, cái hệ thống này cũng vậy, tuyệt đối không.

Bên trong đây nhất định phải có một cơ chế khen thưởng nào đó có thể cân bằng giữa hệ thống và khán giả, khiến cho người chơi muốn nhận phần thưởng từ hệ thống hơn là phụ thuộc vào những người xem bên ngoài kia.

Bạch Liễu xoay xoay cái đồng xu trong tay, tất cả các nhiệm vụ trong trò chơi đều có khen thưởng ngay lập tức, cũng có nghĩa là nhiệm vụ vừa hoàn thành là sẽ có thưởng ngay, nhưng có một thứ ngoại lệ —— —— chính là sách quái vật.

Để đạt được phần thưởng ấy cần phải gom đủ tất cả các quái vật trên trang sách, sau đó còn phải chờ qua được ải mới có thể nhận, dựa theo lẽ thường mà nói, phần thưởng được trao theo phương thức như thế chắc chắn không thể nhỏ được.

Nhưng, Bạch Liễu nhìn số điểm được tặng hiện tại, cậu cảm thấy mình vẫn xem nhẹ tầm quan trọng của sách quái vật quá rồi.

Lúc này, Bạch Liễu cảm thấy phần thưởng cuối cùng của sách quái vật rất có khả năng không chỉ lớn thôi đâu, mà còn cực kỳ quý giá, hơn nữa là thứ mà có nhiều điểm tích lũy cũng chưa chắc mua được, có vậy mới cân bằng nổi cơ chế khen thưởng trong và ngoài của trò chơi.

Bạch Liễu mở sách quái vật ra, lật tới trang nào cũng dừng lại xem trong chốc lát, cuối cùng tầm mắt cậu dừng lại ở trang [Siren King], còn chưa mở khóa hoàn toàn, sau đó quan sát kĩ một chút.

[《 Sách quái vật thị trấn Siren》—— Siren King (2/4)]

[Tên quái vật: Siren King]

[Nhược điểm: Tạm thời không có (không yêu cầu người chơi thăm dò)]

[Phương thức công kích:??? (chưa biết, chờ tìm hiểu)]

[Chú thích: Vì đây là NPC lang thang cấp Thần, cấp bậc nguy hiểm cực cao, xin người chơi hãy thật cẩn thận khi thăm dò]

Chuyện thăm dò phương thức công kích này… Nếu đánh giá tổng quan dựa trên mấy con quái vật trước đó, thì chỉ khi chúng chủ động tấn công, người chơi mới có thể thăm dò được.

Nhưng loại quái vật có cấp bậc cao như Siren King, Bạch Liễu cảm thấy nếu mình bị hắn tấn công thật thì chỉ có nước đi đời nhà ma.

Nhưng, quà khen thưởng quý giá như miếng mỡ ngon treo trước miệng như thế kia mà bắt cậu bỏ đi, đó không phải tác phong quen thuộc của vị thần giữ của Bạch Liễu đây.

Giá như Bạch Liễu biết được NPC ấy hung hãn đến nhường nào, hoặc nghe thủng mấy lời đồn về sự tồn tại tựa như bug của hắn, có khả năng cậu đã chịu từ bỏ rồi.

Suy cho cùng, trong quá trình thiết kế game, thứ đáng sợ nhất chính là bug, bởi nó không phải là một thứ thuộc về trò chơi, còn không hề có thứ gọi là tính logic, khiến người chơi khó mà chống lại được.

Nhưng Bạch Liễu của hiện tại nào có biết.

Không chỉ không biết, cậu còn coi tên NPC ấy như boss giữ cửa, Bạch Liễu cảm thấy nếu mình đánh bại được đối phương, phần thưởng nhận được nhất định cực kỳ to, hơn nữa trò chơi nào mà chả có cách giải, có là boss gì đi nữa thì cũng có thể phá đảo cả thôi.

Bạch Liễu nhìn chằm chằm trong chốc lát, nhẹ giọng "chậc" một tiếng, cậu đóng quyển sách lại, mở cửa hàng trò chơi ra:

[Tôi muốn mua đạo cụ]

[Xin hỏi người chơi cần loại đạo cụ nào? Gần đây có bong bóng khí đang được giảm giá mạnh, bạn có muốn mua không?]

Bạch Liễu nhìn sơ qua, quả nhiên, cái vật phẩm [Bọt khí trong nước] của 《 Thị trấn Siren 》 này giảm từ 70 điểm/cái xuống còn có 40.

Mà đạo cụ [Rượu mạnh] nằm ngay kế bên, thứ Bạch Liễu đã mua lúc trước, giờ lại yết giá cao tới giật mình, trước đó [Rượu mạnh] chỉ có 9 điểm/ thùng, bây giờ lại leo lên tận 13.

Nhìn sự biến động giá cả ấy, Bạch Liễu mỉm cười.

Suy đoán của cậu không hề sai, quá trình phá giải trò chơi của cậu sẽ tạo nên hiệu ứng xoay chiều cho khán giả, khiến cho xu hướng mua sắm của bọn họ xảy ra biến chuyển, giống như livestream bán hàng vậy.

Chỉ cần Bạch Liễu có thể sử dụng được những đạo cụ giá rẻ để đạt được hiệu quả tương tự như những vật phẩm đắt tiền, như vậy người chơi sẽ đổ xô tới mua, dẫn đến việc biến động giá cả.

Hơn nữa, lượng người chơi trong phó bản《 Thị trấn Siren》này hẳn là không cao, cho nên giá cả mới thay đổi nhanh đến như vậy.

Ví dụ: Trước đó Bạch Liễu đã dùng máy chiếu 3D và đèn pin công suất cao để lấy được bản đồ trong nhiệm vụ [Bảo tàng tượng sáp Siren], thông thường hẳn là nên dùng ngọn đuốc, nhưng riêng cậu lại chọn những món đồ có tính bền vững, không chỉ nhẹ nhàng qua ải, mà còn vả một cú đau điếng vào cái ngọn đuốc cứ dùng là hao kia.

Giá cả không chênh lệch là bao, người chơi nhất định sẽ ưu tiên mua những đạo cụ có tính bền kia hơn, vì thế giá của ngọn đuốc liền tụt xuống, còn máy chiếu lại tăng lên.

Lần này Bạch Liễu quyết định chơi lại mánh cũ, mục đích của cậu chính là khoảnh khắc này đây, khi đạo cụ [Bong bóng khí] hạ giá, Bạch Liễu sẽ tiết kiệm được cả đống tiền.

Cậu mỉm cười: [Tôi muốn mua một cái bong bóng khí]

[Được, 40 điểm, hân hạnh được phục vụ]

Nhìn thấy Bạch Liễu chuẩn bị mua đạo cụ bong bóng khí, Vương Thuấn, người đã bám theo cậu từ phân khu [Tử vong hài kịch] đến khu [Một người chơi] này tức thì hoang mang tột độ, anh khó hiểu dán sát mặt vào màn hình TV nhỏ.

Sau khi chính thức xác nhận rằng, Bạch Liễu thật sự mua một cái bong bóng khí, Vương Thuấn càng quay cuồng trong mơ hồ hơn: "… Tự dưng cậu ta quay ra mua bong bóng khí làm gì? "

"Nếu tôi nhớ không nhầm, phần còn lại của《 Thị trấn Siren 》 chỉ toàn là truy đuổi chiến đấu trên đất liền, chẳng có khúc nào cần dùng bong bóng khí hết…"

Người bên cạnh phân trần: "Hiện tại Bạch Liễu có nhiều điểm tích lũy, hơn nữa cậu ta cũng không biết phần sau là truy đuổi trên đất liền mà, có khi là định mua một cái đề phòng bất trắc thôi, dù sao cũng không đắt, có mỗi 40 điểm."

"Cậu ta bây giờ có tới 600 điểm lận, vung tiền mua một cái bong bóng khí cũng tương tự như đang mua một cái bảo hiểm vậy, suy cho cùng thì độ nguy hiểm của rượu mạnh vẫn quá cao."

Nhưng Vương Thuấn đã đi theo Bạch Liễu từ đầu đến giờ, anh biết con người này chỉ tiêu điểm tích lũy vào những thứ cần thiết.

Lúc trước, Bạch Liễu can tâm tình nguyện mạo hiểm mua rượu mạnh là vì cậu thà chọn phương án có độ nguy hiểm cao

mà rẻ, còn hơn là con đường an toàn nhưng lại tốn quá nhiều.

Nhưng bây giờ lại vì lẩn tránh nguy hiểm mà dùng tận gần 50 điểm mua một cái bong bóng khí, cái loại phương thức phòng ngừa bất trắc kiểu này…

Tuy Vương Thuấn không thể lý giải rõ ràng, nhưng anh tin Bạch Liễu sẽ không làm loại chuyện như vậy.

Thậm chí Vương Thuấn còn có một ý nghĩ cực kỳ hoang đường, đó là lý do Bạch Liễu chờ tới tận bây giờ mới mua bong bóng khí là vì cậu muốn thao túng giá cả, chờ nó giảm giá rồi mua thì sẽ tiết kiệm được một khoản nhỏ.

Anh vừa nghĩ vừa tự lẩm bẩm.

Bởi vì đang đắm chìm trong dòng suy tư của chính mình, nên âm lượng của Vương Thuấn không hề thấp, mấy câu lầm bầm lầu bầu sau đấy của anh đều bị người bên cạnh nghe không sót một chữ.

Hắn không nhịn được mà lên tiếng phản bác: “Đừng nói là anh đã trở thành fan não tàn gì gì đó của Bạch Liễu rồi nha? Lại còn thao túng giá cả nữa chứ? Cậu ta chỉ là một tay chơi mới, còn chưa qua nổi một cửa nữa kìa, tôi thừa nhận cách chơi của cậu ta có chút thú vị đấy, nhưng cái vụ thao túng giá cả là hơi quá rồi.”

Người kia cảm thán qua loa: “Tôi cảm thấy cậu ta đã trải qua một đêm kinh hoàng như thế, nên giờ sợ tới mơ hồ, vừa thấy có tiền liền mua vài cái đạo cụ bảo mệnh, lúc trước cậu ta dùng rượu mạnh tôi đã cảm thấy độ mạo hiểm có hơi cao…”

Hắn nói xong câu cuối cùng còn chép chép miệng, nhỏ giọng thì thầm: “Chỉ là đánh cược một phen thôi, cũng chẳng có gì ghê gớm, vậy mà cũng lên được khu [Một người chơi].”

Nói tới đây, trên mặt người nọ lại lộ ra vài phần ghen ghét không sao giấu nổi, hắn dường như cảm thấy, Bạch Liễu có thể lên được khu [Một người chơi] này xác thực cũng có chút thông minh, nhưng phần lớn đều chỉ dựa vào đầu cơ trục lợi mà thắng.

Trên diễn đàn game cũng đang bàn tán sôi nổi về chuyện Bạch Liễu dùng rượu chứa độ cồn cao để gïết người cá, sau nhiều làn sóng khen ngợi, những lời trào phúng cậu là tên đầu cơ trục lợi dần dần dâng lên.

Giống như người đang đứng phán xét Bạch Liễu hiện tại, trên diễn đàn đa phần toàn là mấy con người ghen ăn tức ở, họ bày tỏ [Để tôi làm thì tôi cũng làm được]:

[Chơi như này thì hay ở đâu hả trời, lúc trước tôi cũng nghĩ đến rồi, nhưng mà có phương án ổn thỏa hơn bày ra ngay trước mặt, tôi ngu gì mà đâm đầu vào con đường mạo hiểm?]

[Haizz, giả bộ lợi hại thôi, cũng không phải lần đầu tiên thấy, bên khu “Tử vong hài kịch” kia thiếu gì mấy thành phần như này?]

[Tôi cười tôi ỉa, mua tận chín bình rượu cơ đấy, dùng bốn bình, năm bình còn lại tính đưa cho lũ người cá uống đấy hở? Những ai đang thổi phồng lên là con hàng này biết tiết kiệm tiền ấy, bơi vào đây để mị nói cho mà nghe, chỗ này tốn tận 81 điểm, so với cái bọt khí kia còn nhiều hơn tận 11 điểm!]

[Xùy, mấy người nhắm mắt tâng bừa đấy hả? Cái kiểu chơi này của cậu ta ấy, ngoại trừ tạo ấn tượng về mặt thị giác ra thì còn được tích sự gì nữa đâu.]

[Còn nữa, cái kiểu người mới vừa nhận được điểm thưởng, rồi chưa gì đã quay ra tậu ngay một cái bong bóng khí, không phải sợ thì là gì, chắc là nhận thấy rượu vẫn không sánh được với bong bóng khí, có bản lĩnh thì đổ rượu xuống đốt tiếp đi, tôi chống mắt lên nhìn coi cậu ta đốt trên đất liền thế nào, lũ tượng sáp người cá có thiêu thế thiêu nữa cũng chẳng xi nhê gì đấy!]

Chương 22: Thị trấn Siren (22)

Edit: Liễu 13, Mơ

Beta: JaniceD

Mọi người trên diễn đàn bắt đầu lao vào xé nhau túi bụi chỉ vì chuyện thao tác mà Bạch Liễu đã sử dụng có tốt hay là không, nhưng riêng với Vương Thuấn, trong lòng anh ta đã sớm dự liệu trước chuyện này.

Biểu hiện của Bạch Liễu trước đấy khiến người khác phải há hốc mồm kinh ngạc mãi không thôi, chính vì vậy cậu ta nhận được rất nhiều donate, tổng cộng hơn 500. Người giữ kỷ lục cao nhất của màn "Thị trấn Siren" trước đó là Mục Tứ Thành cũng chỉ mới được có hơn 1000 điểm.

Hơn 500 điểm, đối với một người chơi mới như Bạch Liễu mà nói đã là mức khá cao.

Có danh tiếng thì chắc chắn sẽ kéo theo vô số người ganh kẻ ghét, với những người chơi ở tầng dưới chót trong phó bản "Thị trấn Siren", họ không những phải cố gắng sống sót trong nỗi sợ hãi vô bờ bến, mà tới cuối cùng, khi trừ đi chi phí của tất cả đạo cụ đã mua, họ chỉ còn có thể nhận được 100-200 điểm, Bạch Liễu chỉ xì ra có mấy chục mua đạo cụ đã xử lý đám quái vật ngon lành, còn hời hẳn mấy trăm điểm.

Sức hút lẫn phần trăm qua cửa đều cao chót vót, theo như Vương Thuấn nhìn nhận, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau này trên bảng [Ác mộng tân tinh] hẳn sẽ có một vị trí dành cho Bạch Liễu.

Có điều, anh ta cũng rất tò mò, Bạch Liễu mua lắm rượu mạnh như thế để làm gì.

Vương Thuấn cảm thấy cậu không phải là loại người chơi thích vung điểm như rác, nhưng, vứt tận 5 thùng rượu trong kho rồi quay ra mua bong bóng khí, anh nghĩ mãi mà vẫn chưa hiểu.

Dựa theo kế hoạch, tiếp đến, người chơi chuẩn bị lên bờ, trên bờ đều là tượng sáp người cá, cồn căn bản không đốt được, cho dù có đốt thật thì ánh sáng tỏa ra cũng chẳng đủ mạnh để xi nhê gì đến chúng, mà lũ tượng ấy lại sợ tia sáng mạnh…

Vương Thuấn nhìn TV nhỏ của Bạch Liễu bay lên phân khu "Single-player", rồi lâm vào trầm tư.

Phân khu này lớn hơn gấp bội so với cái khu "Tử vong hài kịch" trông y như mấy phòng chiếu phim từ những năm 80.

Phân khu "Single-player" là một sảnh lớn sạch sẽ gọn gàng, bên trong được chia thành nhiều khu nhánh tùy theo từng sự tiến cử khác nhau.

Còn vị trí hiện tại của Bạch Liễu là ở trong chuyên khu 【Hệ thống tiến cử】.

Khu【Hệ thống tiến cử】nằm ở ngay lối vào sảnh, lượng khán giả theo dõi tương đối đông, điều kiện để được lên đây cũng khá dễ dàng, vì vậy, vị trí ấy vẫn luôn là miếng mồi ngon được tất cả mọi người tranh giành kịch liệt.

Bình thường, chỉ có những người chơi dày dặn kinh nghiệm, đồng thời đã có cho mình một lượng fans cứng nhất định, sau khi tham gia một vòng chơi, họ dựa vào số fans ấy mong ải kế tiếp có thể được đẩy lên vị trí quảng bá này.

Vị trí quảng bá ấy có thể coi như một cái bàn đạp tiêu chuẩn, lượng người xem khá cao, phong thủy không tệ, điều kiện leo lên không hà khắc, chỉ cần người chơi phát huy thật tốt, còn có thể càng ngày càng tiến xa hơn, bởi lẽ ấy, nơi đây cũng có thể coi như là vùng tranh chấp quân sự.

Nhìn chung, nơi này đích thị là sàn đấu của những tay chơi lão làng, họ cạnh tranh với nhau dựa trên lượng fans hâm mộ, vì để có thể đặt chân lên vị trí ấy, không ít người chơi cấp trung đã xông vào cắn xé nhau tới độ gà bay chó sủa, chính vì vậy, số người có thể leo lên được tới đây thực sự rất ít.

Một tên "lính mới" như Bạch Liễu chưa gì đã giành được một suất ngồi chễm trệ trên ấy, liền dẫn tới vô số những cuộc cãi vã nổ ra như pháo rang, đồng thời thu hút thêm được ánh mắt tò mò của rất nhiều khán giả, còn nữa, ở trên diễn đàn vẫn còn một vài thành phần đang không ngừng chửi bới thao tác chơi của Bạch Liễu, chính vì thế, càng lúc càng nhiều người đổ xô về đây để tận mắt chiêm ngưỡng tên người mới có mạch não lạ lùng này.

Lúc Vương Thuấn vẫn còn đang đắm chìm trong dòng suy tư của chính mình, đoàn người sau lưng anh đã tụ tập mỗi lúc một đông hơn.

Khu vực xem TV nhỏ của mỗi người chơi trong game đều là một không gian có thể mở rộng ra tới vô cùng tận, sức chứa không hề bị giới hạn, tuy nhiên, nếu chỉ nhìn từ bên ngoài vào

thì nó trông chẳng khác gì một khoảnh đất nho nhỏ, nhưng chỉ khi thật sự đặt chân vào bên trong, bạn mới có thể biết được nó rộng tới mức nào.

Đám đông vừa kéo nhau tới xem khi nãy đang thảo luận bên dưới TV nhỏ của Bạch Liễu:

“Bình thường hệ thống tiến cử lên đây toàn những tay đỉnh của chóp mà nhỉ? Sao tự dưng lại lòi đâu ra một lính mới thế này?”

“Xời–- số liệu ở TV nhỏ của người chơi mới này trâu phết đấy nhá, lính mới mà số má đã khả quan thế này, hệ thống sẽ ưu tiên nâng đỡ, chẳng trách lại đưa cho vị trí tiến cử này.”

“Nhưng, nếu cái người mới này leo lên, thế thì người ngồi ở vị trí quảng bá【 Hệ thống tiến cử 】 này trước đấy chắc chắn sẽ rớt xuống… Anh giai tên Bạch Liễu này đã đá ai xuống vậy?”

“Để tôi xem một chút… Đù! Người cậu ta đẩy xuống là Cẩu ca!”

“Rồi xong, toang đời chiến sĩ!”

“Tôi thấy trên diễn đàn bảo là Cẩu ca đã qua màn và ra ngoài rồi, cũng biết mình bị đẩy xuống khỏi vị trí quảng bá luôn, muốn thắp trước một nén nhang cho cậu trai này quá.”

Một người người đàn ông cường tráng cao hơn hai mét, bên mắt phải có một vết sẹo dài đang tiến tới khu vực này.

Gương mặt gã ta nom vô cùng dữ tợn, gò má thấp, hàm răng nghiến chặt, trông như một con chó Sharpei man rợ đang chuẩn bị nhảy xổ lên cắn người, cơ bắp ở nửa thân trên cuồn cuộn rắn chắc, gã đeo một cái đai lưng bằng thép màu đen treo mấy thanh mã tấu có lưỡi to bằng hai lòng bàn tay.

Có mấy khán giả lén lút lùi ra xa.

Người này chính là Cẩu ca, nghe nói, khi gã tham gia vào một ải nhiều người chơi, vì tạo hiệu ứng hấp dẫn mà đã ra tay cướp bóc, trước khi qua cửa còn giết sạch những đồng đội khác, đoạt cả đạo cụ lẫn điểm của họ.

Vừa giết vừa lột da lọc xương, thu hút thêm một số kẻ biến thái ưa thích loại cảnh tượng đẫm máu như thế.

Bàn tay của gã Cẩu ca này hẳn là đã từng vấy máu trước khi bị kéo vào trong trò chơi, động tác chém giết trông cực kỳ điêu luyện, trong mắt của một vài khán giả thích loại hình này, gã ta y như người đầu bếp chuyên nghiệp đang vung dao lóc thịt trâu một cách rất chi là tao nhã.

Cẩu ca bước tới đứng bên cạnh Vương Thuấn, con mắt trái của gã liếc anh một cái, Vương Thuấn tức thì hiểu ý, thức thời lùi về sau vài bước, né khỏi vị trí có thể xem được TV nhỏ một cách rõ ràng nhất.

Cẩu ca ôm đống mã tấu ngồi bệt xuống nền đất, gã nở một nụ cười nham hiểm, nhìn chằm chằm vào màn hình TV nhỏ không chớp mắt, nói: “Tao còn đang muốn xem thử, là thằng oắt con nào dám nẫng mất vị trí của Cẩu ca đây, tao sẽ chống mắt theo dõi tới cùng, để xem nó có bao nhiêu bản lĩnh.”

Đám người chơi còn đang xì xào bàn tán khi nãy tức thì im bặt.

Mặc dù Bạch Liễu giành được vị trí kia nhờ thực lực, nhưng lại không may chọc phải tên ác ôn Cẩu ca này, cứ coi như là cậu ta có thể bình an vô sự vượt qua phó bản này, nhưng ải tiếp thì chưa chắc.

Trong phó bản Cẩu ca mới chơi gần đây nhất, gã đã giết chết đồng đội và cướp đi 36,000 điểm cùng một ít đạo cụ của con người xấu số ấy, của cải quá ư là sung túc, hoàn toàn không phải là thứ mà một "lính mới" nho nhỏ có thể bì lại.

Vương Thuấn cau mày click mở thiết bị quản lý của mình, dùng kỹ năng cá nhân tra xét tư liệu của【 Cẩu ca 】:

【 Tên người chơi: Lý Cẩu 】

【 Nghề nghiệp (trước khi vào game): Đồ tể 】

【 Nguyên nhân vào: Vì có hành vi hãm hiếp và giết chết một nữ sinh cấp ba tới chỗ gã mua thịt vào buổi chiều, trong giai đoạn phán định tội trạng, nhờ ý chí cầu sinh mãnh liệt mà vào được game 】

【 Nguyện vọng lớn nhất: Muốn ra tù, đồng thời trả thù tất cả những ai đã kiện gã, kế hoạch trả thù đã được vạch ra đàng hoàng, quyết định sau khi tích đủ điểm để ra tù sẽ tới phóng hỏa đốt nhà của gia đình nữ sinh kia 】

【 Đạo cụ cửa hàng game đề cử để thực hiện nguyện vọng: Xịt tẩy trắng (Có thể thay hình đổi dạng, cho tất cả những con người đáng thương không may phạm tội chết một cuộc sống mới, gương mặt mới, một bình có tác dụng liên tục trong vòng 10 năm, (12.000 điểm/ bình), Diêm phóng hỏa không để lại dấu vết (chỉ cần châm một cây là có thể gợn lên sự cố dẫn đến phát lửa, nhớ cho kỹ, là sự cố nha ~ không liên quan gì tới bạn hết, 21.000 điểm một cái) 】

Bên dưới còn một ít ghi chép tỉ mỉ về vụ án của Lý Cẩu, Vương Thuấn hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn quyết định nhấn vào.

Trong đó nói, Lý Cẩu vừa hãm hiếp vừa ra tay giết chết một nữ sinh cấp ba trong một con ngõ nhỏ.

Nữ sinh ấy đang học lớp 12, nhân lúc nghỉ ngơi rỗi rãi sau khi ôn thi học hành, cô bé chạy đi mua một ít thịt giúp bố mẹ đang bận rộn nấu cơm, kết quả lại bị tên Lý Cẩu nảy sinh ý xấu cưỡng hiếp, bởi nữ sinh ấy phản kháng vô cùng kịch liệt, gã ta thẹn quá hoá giận vung dao chặt đứt tay cô bé, nữ sinh ấy tử vong do mất máu quá nhiều.

Sau khi xảy ra sự việc, Lý Cẩu không muốn bị người khác phát hiện, gã chặt tay chặt chân của cố bé ấy, rồi thản nhiên bán ra ngoài như thịt lợn.

Bố mẹ của nữ sinh kia thấy con mình đi mãi chưa về, liền cho rằng cô ôn bài mệt mỏi quá nên đã tranh thủ dạo chơi tản bộ một lúc, còn họ thì tự đi mua thịt, sau khi cặp phụ huynh ấy biết được tường tận sự việc liền thiếu chút nữa đột quỵ tại chỗ.

Còn Lý Cẩu vẫn nhất quyết cắn răng khai rằng mình không cố ý giết người, chỉ là thấy cô bé xinh xắn quá nên muốn đùa

giỡn một chút, rồi lỡ tay giết chết, còn việc chặt thi thể cô ra bán, chỉ là vì chột dạ, không phải cố ý hành hạ cô đến chết.

Nhưng bố mẹ nữ sinh nhất quyết không chịu bỏ qua, có phải bán nhà bán cửa cũng muốn kiện gã tội chết, gã ta đích thực đã bị phán tử hình, chính vì vậy, oán giận và ý định trả thù dần dà trở nên mãnh liệt, biến thành cơ hội để Lý Cẩu có thể tiến vào trò chơi.

Chào mọi người, lại là nhà số 611 đây, tình hình là hiện tại team tụi mình đang thiếu vị trí editor để lấp cái hố này trầm trọng, nếu có tình yêu nào hứng thú với bộ này thì hãy ib riêng cho bọn mình nhé.

Điều kiện nho nhỏ:

+) Đọc được QT

+) Biết dùng phần mềm Quick Trans

+) Edit không bị lậm quá

+) Deadline 1-2c/tuần

Hoan nghênh mọi người tới ứng cử ♪ ┌|∵|┘♪ └|∵|┐♪

Chương 23: Thị trấn Siren (23)

Edit: Meng

Beta: JaniceD

Sau khi xem xong tiểu sử cuộc đời của tên Lý Cẩu này, lần đầu tiên Vương Thuấn cảm thấy cái kỹ năng [Biết tuốt] cho phép anh ta đọc được sơ yếu lý lịch người chơi của mình hóa ra cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì.

Chỉ những ai có khát khao dục vọng cực kỳ mãnh liệt mới có thể tiến vào đây, vì vậy, có thể nói rằng, trong trò chơi này không hề thiếu những thành phần tội phạm hung hãn tàn bạo, trái ngược với hiện thực, nơi đây chính là sân khấu và chiến trường dành cho những loại người như họ, đôi tay của rất nhiều cao thủ đều đã từng nhuốm không ít máu tươi.

Vương Thuấn nhìn Bạch Liễu trên màn hình TV nhỏ với vẻ mặt lo lắng, rồi thở dài một hơi.

Cậu ta còn chưa kịp qua phó bản nào đã bị một gã đồ tể ghi sổ rồi.

Bạch Liễu, cậu quả không hổ danh là con người đen đến tận mạng.

—-

[Có 126 người like TV nhỏ của Bạch Liễu, 675 người follow, 0 người donate, 378 người dislike]

[Người chơi Bạch Liễu đã đạt được 3000 lượt xem trong vòng 1 phút, nhưng số like lại không tới 1/10, có vẻ như phần lớn khán giả của bạn chỉ ghé qua ăn dưa hóng hớt thôi ~]

[Người chơi cấp cao [Lý Cẩu] đang xem TV nhỏ của Bạch Liễu, chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã có được cho mình một khán giả là người chơi cấp cao đầu tiên!]

[Lý Cẩu dislike TV nhỏ của Bạch Liễu, hu hu, xem ra người chơi cấp cao này cũng không thích bạn rồi]

——-

Một mình Bạch Liễu ở trên mặt biển chờ đến hừng đông, không lâu sau đó, con tàu lớn tối qua cũng đã trở lại, cậu để ý thấy Jeff và Lucy đều ở trên tàu, hình như Jeff còn đang an ủi Lucy, bàn tay của cậu ta nắn nhẹ bả vai cô.

Còn cô ả Lucy lại vùi đầu vào lồng ngực Jeff tựa như sắp gục ngã tới nơi, được cậu ta dịu dàng trấn an.

Thỉnh thoảng, Jeff còn đặt vài nụ hôn trìu mến lên gương mặt đang nhăn lại vì khóc của Lucy, nhưng cô ả không hề chống cự, ngược lại còn dựa càng lúc càng sát, nhìn thấy cảnh tượng này, Bạch Liễu khẽ nhướng mày.

Có vẻ như đêm hôm qua không phải chỉ có mình cậu là người thành công vượt ải [Con thuyền tình yêu đích thực] để lên bờ, mà hai người Jeff và Lucy này dường như cũng đã dắt tay nhau bước lên con thuyền tình ái nho nhỏ rồi.

Khi tàu lớn đến gần, Lucy và Jeff nhìn thấy Bạch Liễu đang quấn chăn bông, trông như đêm qua đã ngủ được một giấc ngon lành, Lucy hốt hoảng thét lên một tiếng, cô ta che ngực lại rồi đẩy Jeff ra.

Jeff kinh ngạc tột độ, cậu ta hoảng loạn lui về phía sau vài bước, tay chân quơ quào loạn xạ đầy lúng túng: “Bạch Liễu, cậu - cậu không bị gì à?! Không, ý mình là, cậu vẫn ổn chứ?”

Bạch Liễu thong thả bắt lấy thang dây được thả xuống từ trên tàu, cậu ung dung leo lên, rồi nhìn hai người kia bằng ánh đầy ẩn ý, tiếp đó nở một nụ cười mỉm thân thiện: “Tôi không sao cả, chào buổi sáng, Jeff, Lucy, hôm qua tôi đã được trải nghiệm một đêm rất vui vẻ suиg sướиg, xem ra hai người cũng vậy nhỉ?”

Lucy hoảng loạn, cô ta định nhào qua ôm lấy cánh tay của Bạch Liễu, còn cậu lại bình tĩnh ung dung né đi.

Lucy ôm mặt khóc lóc kể lể: “Không phải như anh nghĩ đâu, tối qua Jeff nói với em, anh và Andre đều sẽ chết, em sợ quá, em cảm thấy tất cả đều là lỗi của em, Jeff đã an ủi em.”

Bạch Liễu cười nhẹ, không hỏi gì thêm nữa, sự chú ý của cậu đã chuyển dời sang chỗ khác.

Sắc mặt Lucy trắng bệch, trắng đến độ gần như có thể thấu sáng, động tác tay chân của cô ta trông chậm chạp lạ thường, xúc cảm khi chạm vào rất giống tượng sáp bùa hộ mệnh Bạch Liễu đã từng sờ ở trong nhà kho trên tàu, cảm giác vừa giòn

vừa mỏng như vỏ trứng gà, trên người cũng không còn mùi cá nồng nặc nữa.

Jeff cũng bắt đầu giãi bày, ánh mắt cậu ta ngại ngùng trốn tránh: "Đúng vậy, Lucy nghĩ rằng cậu với Andre sẽ xảy ra chuyện, cô ấy ở bên cạnh mình chỉ vì quá sợ hãi thôi, chúng mình không có gì với nhau hết."

Cậu ta nặn ra một nụ gượng gạo: "Mình biết em ấy là bạn gái cậu, mình không làm gì thật mà, vì cậu là bạn tốt nhất của mình, Bạch Liễu."

Bạch Liễu không bày tỏ ý kiến gì: "Tối hôm qua hai người qua đêm ở đâu? Bảo tàng tượng sáp Siren phải không?"

Lucy hoảng hốt kêu lên một tiếng: "Sao anh biết?".

Sau đó, cô ta bắt đầu lải nhải oán thán: "Đúng vậy, bọn họ không cho chúng em về khách sạn, nghe nói đây là cái tập tục gì gì đó của nơi này, sau khi tham gia hoạt động đánh bắt người cá, thì phải đi thanh tẩy sát nghiệt và mùi máu tươi trên người, bắt buộc phải nghỉ một đêm trong bảo tàng mới được."

"Chỗ đó đáng sợ lắm, bốn phía xung quanh toàn là tượng sáp, buổi tối hình như bọn nó còn chuyển động nữa, em với Jeff đi đến đâu cũng có tượng nhảy ra cản đường."

Jeff vẫn còn đang cười gượng: "Bạch Liễu, Andre đâu? Cậu ta đâu rồi?"

Bạch Liễu cười, "Bây giờ có lẽ cậu ấy đang ở trong bảo tàng tượng sáp Siren chờ chúng ta đấy." Jeff hoài nghi nhìn thoáng

qua con thuyền nhỏ của Andre trên mặt biển.

Bên trong thuyền đầy rẫy những vệt máu khô đen tuyền, một vài mảnh vải vụn rách nát, rất dễ dàng nhận ra được đó là quần áo của Andre.

Ngay khi Jeff vừa nhìn thấy cảnh tượng đó, đôi mắt cậu ta loé lên một tia sáng nhỏ, sau đó cúi đầu xuống, để lộ nụ cười khoái trá dữ tợn khó lòng kìm nén nổi.

Bạch Liễu đánh giá Jeff, rõ ràng cái chết của Andre đã khiến cho cậu ta vô cùng thỏa mãn.

Nhưng rất nhanh sau đó, Jeff lại giả ngây giả ngốc nghiêng đầu nhìn cậu, cậu ta chỉ vào con thuyền nhỏ kia: “Nhưng, Bạch Liễu này, thuyền của Andre còn ở đây, cậu ta không thể nào trở lại bờ được…”

Jeff nhút nhát nhìn Bạch Liễu, co rụt cổ lại, sau khi nói ra trọng điểm, cậu ta liền câm miệng ngay tắp lự.

Lucy lại la lên một tiếng đầy hốt hoảng rồi đưa tay bụm miệng mình, giọng cô mang theo tiếng nức nở: “Trời ơi, đứng nói là Andre thực sự chết rồi nhé! Bạch Liễu!”

Cô ả nhìn Bạch Liễu với ánh mắt khó tin xen chút thất vọng: “Anh hại chết Andre rồi sao?! Đừng nói là anh đẩy Andre xuống biển rồi nhé?”

Bạch Liễu cảm thấy chắc hẳn cô ta đang muốn khóc, nhưng hai hốc mắt lại hoàn toàn khô khốc, cũng phải thôi, tượng thì

làm sao mà khóc được, cậu thản nhiên nghĩ.

Jeff bày ra vẻ mặt bi thương nhìn chằm chằm Bạch Liễu: “Cậu không nên làm như vậy, cho dù Andre không phải là người tốt, nhưng cậu ta vẫn có quyền được sống.”

Bạch Liễu khẽ cười một tiếng, nhìn thẳng vào mắt Jeff: “Lời này, có lẽ tôi nên tặng lại cho cậu mới phải.”

Jeff cảnh giác nhìn cậu.

Bạch Liễu nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, quay sang cười nói với cô nàng Lucy còn đang chỉ trích cậu: “Tới bảo tàng là sẽ gặp được Andre ngay, tôi không lừa cậu đâu.”

“Nếu như tôi lừa cậu, chúng ta sẽ chia tay ngay lập tức.” Bạch Liễu cười tủm tỉm nói.

Lucy do dự một chút, cô ả nhìn lướt qua túi quần cậu, đó là nơi mà Bạch Liễu để ví tiền, nghĩ tới số chi phí đắt đỏ dành cho chuyến du lịch này, cuối cùng, Lucy vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Bạch Liễu cũng hiểu ra được 10% còn lại của nhiệm vụ nhánh [Âm mưu đẫm máu của Jeff] nằm ở chỗ nào.

Cậu cảm thấy có lẽ mình đã đánh giá quá cao về bản chất con người được thiết lập cho NPC trong con game này, thì ra, đến cả một đồng đội mang thiện ý cũng không có.

Khi thiết kế trò chơi, Bạch Liễu đã bị cấp trên đàn áp mãi thành quen, phải ca tụng tình hữu nghị chân - thiện - mỹ, cho nên cậu sẽ thiết kế ra ít nhất là một đồng đội tốt thật sự bên cạnh người chơi, bởi vì làm vậy sẽ dễ qua khâu xét duyệt hơn.

Không ngờ cái trò này lại toàn người xấu cả. Andre thích sử dụng bạo lực, Jeff "miệng nam mô bụng một bồ dao găm", Lucy nhìn qua có vẻ thật lòng với Bạch Liễu nhất, nhưng thực ra cô ả chỉ đến với cậu vì tiền, bất kỳ lúc nào cũng có thể lén ra ngoài tòm tem…

Cái thiết lập toàn phản diện thế này thật là…… Quá đã!

Khoé miệng Bạch Liễu gợn lên một độ cong nhè nhẹ.

Một khi đã thoát ra được lối suy nghĩ sai lầm "Jeff là NPC có kiến thức về người cá nhất, cần phải giữ đến cuối cùng, cho nên cậu ta nhất định là người tốt", thì 10% cuối cùng của nhiệm vụ nhánh [Âm mưu đẫm máu của Jeff] liền trở nên rất dễ đoán.

Bảo sao lúc nào cậu ta cũng đề phòng Bạch Liễu, bảo sao thanh tiến độ của cái nhiệm vụ [Âm mưu đẫm máu] lại tự dưng tăng lên gấp đôi. Bởi vì từ đầu tới cuối, người mà Jeff muốn giết vẫn luôn là cả cậu và Andre.

Nhiệm vụ gã tài xế đã nhận không chỉ có giết chết Andre, mà còn có cả Bạch Liễu nữa, thậm chí còn có khả năng bao gồm cả hành vi cướp của rồi chia nhau.

Bây giờ ngồi ngẫm lại, trong nhóm người cùng nhau tới thị trấn Siren, nếu người chơi đóng vai trò khởi xướng thì thực sự

rất kỳ lạ, bởi thiết lập hình tượng của nhân vật chính là một tên nhát như thỏ đế, một tên đàn ông mới lên xe tới thị trấn Siren đã hối hận khóc thét, thì sao có thể chủ động đề cử tới chỗ này để cá cược cho được.

Còn với những người khác, Andre rõ ràng không biết nơi này, Lucy cũng là lần đầu tiên tới, người có hiểu biết rõ ràng về nơi đây, sẽ đề cử đến đây để đánh cược độ gan dạ, chỉ có thể là Jeff, người đã dành phần lớn thời gian để nghiên cứu về người cá.

Nhân vật mà Bạch Liễu vào vai là một tên còn nhát hơn cả cáy, sao mà đến nơi như này để cá cược cùng Andre được, không chừng hơn phân nửa là do Jeff xúi giục.

Mà lý do cậu ta lựa chọn thị trấn Siren rất dễ đoán, Jeff từng nghiên cứu qua về nơi này, biết được bản tính thích cướp bóc của của dân bản địa, cùng với điều kiện khó khăn khiến cho cảnh sát khó lòng điều tra kĩ lưỡng, đến nỗi nhiều người biến mất như vậy nhưng vẫn chẳng tìm ra nổi.

Thông qua những tin tức đó, hoàn toàn có thể kết luận rằng, cái thị trấn nho nhỏ này là nơi huỷ thi diệt tích tốt nhất.

Không có nơi nào thích hợp làm địa điểm vứt xác hơn thị trấn Siren.

Cái thiết lập hiểu rõ về người cá kia của Jeff không phải để giúp cho người chơi qua ải.

Mà là dùng để ám sát người chơi.

[Nhiệm vụ nhánh - Âm mưu đẫm máu của Jeff, tiến độ 100%, đã hoàn thành, đạt được 50 điểm thưởng]

[Giải khóa trạng thái che giấu của nhân vật— Jeff - người oán hận tất cả mọi thứ]

Bạch Liễu dùng đồng tiền xu quét qua Jeff:

[NPC: Jeff (Trạng thái: ???)]

[Tóm tắt nhân vật: Là fan cuồng của các sinh vật phi tự nhiên như người cá và quái vật biển, sau khi hay tin nhóm Lucy muốn tới thị trấn Siren liền chủ động đề xuất xin theo cùng, có hiểu biết về những truyền thuyết ở nơi đây]

[Tóm tắt về góc khuất của nhân vật: Vì bị Andre bạo lực học đường nhiều năm nhưng không dám phản kháng, từ sâu trong thâm tâm Jeff, cậu ta căm hận tất cả…]

[… Khi Jeff tình cờ được bạn tin tưởng chọn chơi cùng, cậu ta vô cùng ghen ghét với bạn - người có một cô bạn gái xinh đẹp và gia sản đồ sộ, hận bạn vì đã không đứng lên bảo vệ và bênh vực cậu ta, Jeff cảm thấy bạn chẳng qua chỉ là một tên đạo đức giả, cậu ta muốn cướp đi mọi thứ của bạn, thậm chí còn muốn lợi dụng bạn để giết chết Andre.]

[Sau khi nhận thấy cơ hội trong cuộc đánh cược giữa bạn và Andre, cậu ta liền động lòng… Jeff biết một địa điểm phạm tội hoàn mỹ nhất trên thế giới, kẻ sẽ giết chết bạn và Andre không phải là cậu ta, mà là người cá cậu ta cực kì yêu thích, Jeff quyết định chọn thứ mình thích nhất để kết liễu bạn và Andre……]

[Cảnh báo người chơi sau khi giải được cốt truyện nhánh - độ tín nhiệm của Jeff đối với người chơi cực kì thấp, có khả năng sẽ quay sang tấn công bạn, xin hãy tự chú ý giữ an toàn cho bản thân mình]

Vương Thuấn đang đứng canh trước màn hình TV nhỏ bỗng hiểu ra tất cả : "Thì ra là thế, trước giờ tôi vẫn cứ thắc mắc mãi, tại sao lúc truy đuổi, Jeff lại luôn tìm cách giết chết người chơi, ngay cả Mục thần cũng xém chút nữa thì đi đời."

Những người chơi khác cũng vừa thảo luận vừa oán trách rôm rả:

"Đệch! Thì ra bản chất của Jeff là như thế này! Nhìn cái thiết lập hiểu biết về người cá kia, tôi còn tưởng cậu ta là một NPC cung cấp tin tức hữu ích không thể tuỳ tiện giết cơ! Lúc chơi trò này tôi còn cứu cậu ta vài lần, suýt thì đi chầu ông bà ông vải luôn!"

Lời khen có cánh tới từ đám khán giả đang thảo luận sôi nổi dành cho Bạch Liễu vừa mới vang lên, Lý Cẩu đã mất kiên nhẫn gõ gõ mã tấu, cả hội trường lại quay về vẻ yên tĩnh ngay tắp lự.

Lý Cẩu nhìn Bạch Liễu trong TV nhỏ rồi khoanh tay trước ngực cười nhạo một tiếng: "Không phải chỉ là một cái nhiệm vụ nhánh con con thôi à, tao còn tưởng tài giỏi tới cỡ nào chứ, thế mà trên diễn đàn đã thổi phồng nó thành Mục Tứ Thành ver 2.0."

"Cái lũ cắm đầu cắm cổ khen chắc chả được bao nhiêu người thật sự chơi qua phó bản này nhỉ, chắc cũng chưa từng xem

mấy tay có tiếng chơi luôn? Tên này ấy hả? Mục Tứ Thành ver 2.0? Xứng chắc?”

Vương Thuấn hé miệng thở ra một hơi, cuối cùng, anh ta vẫn nhẫn nhịn không phản bác, rồi lắc đầu bất đắc dĩ.

Thiếu hiểu biết hả?

Anh đã xem nhiều video livestream chơi cái phó bản《 Thị trấn Siren 》này lắm rồi, nhưng, người có thể hoàn thành được nhiệm vụ nhánh của trò này chỉ có Mục Tứ Thành và Bạch Liễu.

Video livestream chơi phó bản《 Thị trấn Siren 》của Mục Tứ Thành nằm trong kho VIP của hệ thống, muốn xem thì phải trả 40 điểm.

Giá cả như vậy cũng đủ để chứng minh cho giá trị của video, Mục Tứ Thành có thể mở khoá được nhiệm vụ nhánh mà không phải ai cũng dễ dàng mở được, nếu không thì đã chẳng đủ tư cách tiến vào kho VIP.

Hơn nữa ngay cả tới Mục Tứ Thành khi chơi đến nhánh [Âm mưu đẫm máu của Jeff] này, Vương Thuấn nhớ rõ hắn ta còn chưa hoàn thành được 10% cuối cùng.

Khi Mục Tứ Thành chơi 《 Thị trấn Siren 》, giá trị may mắn là 56, theo như đánh giá của Vương Thuấn, việc Bạch Liễu có thể chơi đến trình độ như bây giờ, ít nhất là tại ải này - Cậu đã hơn xa Mục Tứ Thành.

***

Tác giả có lời muốn nói:

Yêu mọi người moah moah moah!

Công sắp lên sân khấu rồi, tuy rằng trong mắt anh 6 không có con cá kia, nhưng mà mị vẫn muốn mang tới dắt đi lượn một vòng.

6: 六 (liù) phát âm gần giống với chữ Liễu: 柳 (liǔ) trong tên của anh nhà.

Chương 24: Thị trấn Siren (24)

Edit: Mei Chun

Beta: JaniceD

Sau khi Bạch Liễu xuống tàu, dựa theo "phong tục tập quán" của lũ thủy thủ nơi đây, cậu cần phải đợi ở trong bảo tàng tượng sáp cho đến tối, thanh tẩy hết sát nghiệp rồi mới có thể chuộc tội rời đi.

Lucy, Jeff và Bạch Liễu cùng nhau đến bảo tàng.

Bảo tàng tượng sáp vào lúc sáng sớm trông vẫn tối tăm ảm đạm, tên thủy thủ đưa Bạch Liễu tới cảnh cáo cậu không được phép ra khỏi đây trước khi trời tối, đồng thời dặn dò người trông coi bảo tàng canh giữ cậu cho kĩ, rồi mới yên tâm rời đi.

Lucy co rúc sau lưng Bạch Liễu, nhỏ giọng nói: "Ban ngày ban mặt mà sao cái chỗ này trông vẫn ghê thế."

Bốn phương tám hướng xung quanh, chỗ nào cũng có tượng sáp đang nhìn chằm chằm vào bọn Bạch Liễu, thậm chí, mặt của mấy cái tượng này trông còn sống động hơn gấp mấy lần so với cái lũ Bạch Liễu nhìn thấy hôm qua.

Cậu còn để ý thấy đuôi cá của hai trong số những bức tượng sáp đã bị ngắn đi một tẹo, chỉ có một đoạn dưới đầu gối mang hình dáng đuôi cá, còn bắp đùi giống y như chân của con người bình thường.

Bạch Liễu quan sát mặt của hai bức tượng thêm một lúc, đúng là cũng có nét hao hao Lucy và Jeff tới mức khó tin.

Chúng treo nụ cười trông đến là sợ trên môi, tầm mắt đính chặt lên hai người đứng sau lưng Bạch Liễu.

Phỏng đoán của cậu quả là không sai, đêm qua, Lucy và Jeff đích thực đã bị [hiến tế] ở chỗ này, biến thành [Tượng bùa hộ mệnh], còn tượng người cá đã được hưởng thụ tế phẩm thì dần dần biến thành "Lucy" và "Jeff".

Nhưng hiện tại, nó hẳn là đang ở trong trạng thái biến đổi để [Phá kén thành bướm], mà [Bướm] bên trong vẫn chưa thoát xác hoàn toàn, vì vậy, Lucy và Jeff đang được xem như [Kén] vẫn còn một chút quyền lợi để tạm sống sót.

Bạch Liễu không hy vọng hai người họ hoàn thành quá trình biến đổi, cũng chẳng phải vì tư tưởng muốn làm thánh mẫu cứu thế gì hết, mà là một khi quá trình biến đổi hoàn thành, cậu lại phải đối phó thêm hai con quái vật [Kén] lợi hại hơn.

Nghĩ đến đây, Bạch Liễu lấy đèn pin ra, chuẩn bị đẩy lui mấy bức tượng người cá này.

Kết quả, khi ánh đèn vừa loé lên, Lucy và Jeff lại nổi điên trước cả lũ tượng, bọn họ gào thét thảm thiết, Jeff mất bình tĩnh xông lên định cướp lấy đèn pin của Bạch Liễu, cậu nhanh nhẹn né sang một bên, tắt đèn đi, hai người họ mới thi nhau thở hồng hộc rồi lấy lại lý trí.

Lucy yếu ớt xụi lơ trên mặt đất, cô ả ngước mắt lên nhìn Bạch Liễu với vẻ oán trách:

“Đèn pin của anh sáng quá, Bạch Liễu, anh tính chiếu mù mắt bọn em hả?”

Jeff vịn tay lên một pho tượng sáp, hoảng loạn cảnh cáo: “Tốt hơn hết là cậu đừng có mà bật cái đèn này lên thêm một lần nào nữa!”

Bạch Liễu tỏ vẻ thành khẩn xua xua tay: “Xin lỗi, tôi không biết hai người nhạy cảm với ánh sáng đến vậy.”

Đương nhiên là cậu biết thừa, Lucy và Jeff đang dần dần biến thành tượng sáp thì hiển nhiên sẽ sợ ánh sáng, tuy Bạch Liễu chẳng hề quan tâm tới chuyện họ có thể bị tổn thương hay không, nhưng cũng không ngờ hai người kia sẽ phản kháng kịch liệt đến vậy, còn chạy tới cướp đèn pin của cậu.

Hai người này không giống bùa hộ mạng thật sự của tượng người cá tý nào, có lẽ là do bọn họ có thể di chuyển, hơn nữa tốc độ so với Bạch Liễu cũng không kém là bao, nếu như lúc nãy cậu bị cướp mất cái đèn pin thật, thì sau đó Bạch Liễu có muốn cũng chẳng còn đèn mà bật.

Điều này đã hạn chế việc sử dụng đạo cụ của cậu.

Có vẻ như vì tình tiết đã phát triển đến bước này, nên hệ thống trò chơi đã sử dụng Jeff và Lucy để hạn chế người chơi dùng vật phẩm đèn pin chiến đấu với lũ tượng sáp, điều này cũng đồng nghĩa với việc, rất có thể sau đó sẽ có một màn truy bắt rượt đuổi giữa người chơi và lũ tượng người cá, vì để cho trận chiến thêm phần kịch tính, trò chơi cấm người chơi sử dụng vật phẩm có ánh sáng mạnh.

Lúc Bạch Liễu thiết kế game cũng rất hay làm như vậy, ví dụ như cho một vật phẩm tên là kính chiếu yêu, chỉ cần có nó là có thể đẩy lui được quái vật một cách ngon lành, nhưng vì để tăng thêm yếu tố kinh dị và đau tim hơn, cậu sẽ cho cái kính này một khoảng CD (sau khi sử dụng một lần thì phải có thời gian nghỉ ngơi khôi phục).

Trong thời gian CD, người chơi buộc phải chạy đi trốn đông trốn tây, tránh bị yêu quái phát hiện rồi gïết chết, tính kinh dị của game sẽ được tăng lên rất nhiều.

Mặc dù lúc thiết kế loại tình tiết ác ôn này Bạch Liễu rất chi là thích thú, nhưng tới lúc bản thân cậu gặp phải, lại chẳng thể cười nổi một cái.

Bạch Liễu ngoan ngoãn cất đèn pin đi, rồi giơ hai tay lên tỏ ý mình sẽ không tùy tiện bật nó nữa, đôi mắt cậu quét qua cánh cửa lớn của bảo tàng trong vô thức, bên đó đã bị lũ tượng trấn giữ, chúng nó còn đang không ngừng kéo nhau về đây hòng tiếp cận cậu.

Cứ như vậy, bật đèn pin thì sẽ bị Lucy và Jeff tấn công, không bật thì lại không có cách nào đẩy lui lũ tượng người cá, Bạch Liễu lại còn phải ở đây chờ cho đến tối mới được thả ra ngoài, nếu vậy thì cậu phải lên bàn thờ hưởng hương hưởng hoa là cái chắc rồi.

Không chỉ vì lũ tượng kia sẽ kéo nhau tới chỗ Bạch Liễu, nâng cao độ dị hóa của cậu lên, rồi biến cậu thành tượng bùa hộ mệnh, mà còn có một chuyện vô cùng quan trọng nữa….

Bạch Liễu lật đồng xu trên tay, bảng thông báo hiện ra…

[Cảnh báo: NPC cấp Thần "Siren King" sẽ tỉnh lại sau 7 tiếng nữa, mong người chơi hãy hoàn thành phó bản trước lúc ấy]

Thông báo vừa hiện ra, các khán giả mới đang đứng trước màn hình của Bạch Liễu đồng loạt ồ lên một tiếng.

Ngay cả Lý Cẩu cũng kéo mã tấu đứng dậy, dán mặt vào cái TV nhỏ rồi híp mắt nhìn tới nhìn lui một hồi, mấy giây sau, gã cười phá lên: "NPC cấp Thần thật này, để thằng nhãi này bị NPC cấp Thần giết chết đi, tao đỡ phải ra tay, cho mày cướp vị trí của tao này, đáng đời."

Những người xem khác cũng tiếc nuối bóp bóp cổ tay:

"Cái khúc này ấy, người chơi vốn chỉ cần trốn tránh cầm cự được tới tối rồi sẽ được thả ra, sau đó gánh thêm một trận truy đuổi của tượng người cá vào ban đêm nữa, chạy ra khỏi địa phận thị trấn Siren cũng đã coi như là vượt ải thành công rồi, nhưng giờ tự dưng lại có thêm một NPC cấp Thần không biết nhảy từ đâu ra nữa, xem ra cậu trai đó không qua khỏi kiếp nạn này rồi."

"Nhưng mà chạy ra khỏi địa phận của thị trấn Siren thì chỉ đạt được Normal End thôi, đánh giá và khen thưởng đều không được cao đâu."

"Tôi nghe nói Mục thần chơi được True End, tương truyền là phải đưa thi hài của nữ yêu người cá về biển, rồi phong ấn toàn bộ u linh của thị trấn thì mới tính là xong, nhưng mà cmn, nữ yêu sang chỗ Bạch Liễu này lại biến thành Siren King luôn, NPC này mà tỉnh lại thì chỉ có nước GG***, còn chơi cái mọe gì nữa!"

“Có hai đường thì bị chặn đứng cả hai, người mới này chắc là sắp die rồi.”

Tim của Vương Thuấn như bị treo lơ lửng trên không trung.

Anh ta cũng không ngờ Bạch Liễu lại chịu đến bảo tàng thật!

Nếu như cậu bỏ chạy giữa đường, kích hoạt trận truy đuổi rồi chạy ra khỏi thị trấn Siren, nói không chừng còn có một con đường sống.

Nhưng bây giờ đã vào bên trong bảo tàng rồi thì khó mà rút lui được nữa, thật sự biến thành tử cục luôn.

Vương Thuấn tiếc nuối than thở trong lòng, phải công nhận Bạch Liễu là một tuyển thủ rất có tiềm năng, năng lực chẳng kém gì Mục Tứ Thành, nhưng cậu lại thua ở chỗ vận may.

Bạch Liễu đi về phía trung tâm của phòng triển lãm, Lucy và Jeff cũng theo sau lưng cậu.

Trong phòng triển lãm, thân thể của Siren King đang trôi nổi trong dòng chảy chậm rãi của một thứ chất lỏng trong suốt, được đựng trong một cái lồng kính lớn.

Bọt nước nhỏ vụn trôi lững lờ giữa mái tóc dài và hàng mi nhạt màu của Siren King, tựa như một tầng tuyết nhỏ rơi ra từ trên người anh ta.

Bạch Liễu bước tới bên cạnh khu vực trưng bày lồng kính của Siren King, ngửa mặt nhìn cái thân thể còn chưa bị biến chất hoàn toàn ấy.

Gương mặt của tên người cá này quá đẹp, đẹp đến mức khiến cho người ta sinh ra một thứ cảm giác kì dị tới nghẹt thở, dường như một giây sau anh ta sẽ mở mắt ra, dùng đuôi cá to dài mạnh mẽ đập vào lồng kính chống đạn đang giam cầm mình, sau đó tàn sát khắp nơi một hồi rồi mới quay về với đáy biển sâu.

Lucy nhìn xung quanh, hỏi Bạch Liễu: "Bạch Liễu, anh đã nói là Andre đang ở bảo tàng mà, thế cậu ấy đâu?"

Bạch Liễu không quay đầu lại, đôi mắt cậu vẫn chỉ chăm chăm nhìn Siren King trong lồng kính, hời hợt nói: "Không phải cậu đã đi ngang qua người cậu ta lúc vào cửa rồi à? Jeff còn vịn lên người Andre một lúc nữa kìa."

"Mình vịn lên người cậu ấy một lúc?" Jeff nghi hoặc chỉ vào bản thân "Bạch Liễu, trong bảo tàng này ngoại trừ 3 chúng ta ra, đâu còn người nào khác đâu."

"Đúng vậy ha." Bạch Liễu thản nhiên đáp lời Jeff, "Tôi có nói với cậu Andre hiện tại là người à?"

Lucy chà xát cánh tay của mình, sợ hãi lui về sau hai bước rồi rùng mình một cái: "Bạch Liễu, anh đừng có đùa nữa, rốt cuộc Andre đang ở đâu?!"

Bạch Liễu mơ hồ nghe thấy âm thanh sàn sạt chỉ phát ra khi lũ tượng sáp di chuyển, vành tai của cậu khẽ run lên, xoay người

lại.

Tượng người cá Andre với gương mặt dữ tợn đang nhe nanh múa vuốt sau lưng Jeff và Lucy, dường như hắn ta đang chuẩn bị tấn công hai người họ.

Bạch Liễu dù bận nhưng vẫn thong dong nhếch môi cười: "Lucy, Andre ở sau lưng cậu kìa."

Lucy và Jeff vô thức quay người lại, sau đó, hai tiếng thét với âm lượng cao chưa từng thấy cùng bật ra một lúc, Bạch Liễu sớm đã có chuẩn bị mà che hai lỗ tai lại.

Bộ xương của Andre đêm qua đúng là bị đám người cá kia đem đi, cùng lúc ấy, bảo tàng tượng sáp cũng nhận được hai tế phẩm tươi sống, chính là Jeff và Lucy.

Theo lý mà nói, bên trong bảo tàng tượng sáp hẳn là có hai bức tượng người cá có thể rời khỏi đây thông qua việc bám lên người tế phẩm. Như vậy, bộ xương của Andre hiển nhiên sẽ bị biến thành tượng người cá để bù vào chỗ trống trong bảo tàng, chính vì thế, trước đó Bạch Liễu mới nói là Andre đã tới bảo tàng tượng sáp trước rồi.

Tuy nhiên, dù hai cái tượng bám thân vào Lucy và Jeff không rời khỏi đây, nhưng tượng người cá Andre vẫn phải được đưa tới để bổ sung.

Sau lưng hắn vẫn còn một đống tượng muốn vào trong, chúng đứng chen chúc ở cửa phòng triển lãm, những bức tượng sáp ấy có gương mặt hao hao Bạch Liễu, hiển nhiên chính là muốn bám thân lên người cậu.

Bạch Liễu bất đắc dĩ nhướn mày, né khỏi bàn tay của cô nàng Lucy đang vừa gào khóc vừa muốn túm lấy cậu.

Lũ tượng sáp này đối với Lucy và Jeff mà nói thì hoàn toàn không hề gây nên nguy hại gì, bởi hiện tại hai người họ cũng chính là tượng sáp, còn để hoàn toàn biến thành tượng thì chỉ là vấn đề thời gian.

Bạch Liễu mới là người gặp rắc rối lớn nhất kìa, bởi lũ tượng sáp này cùng với Lucy và Jeff đều thuộc về phe địch, cậu còn bị hạn chế sử dụng đèn pin, rượu mạnh cũng chẳng có tác dụng gì với lũ này.

Sức chống trả của bọn chúng mạnh hơn đám [Ấu trùng] rất nhiều, trước mắt, phương pháp duy nhất Bạch Liễu có thể dùng để đối đầu với lũ tượng này chỉ có [Mắt người nhìn thẳng].

Tuy cách này có thể hạn chế hành động của đám tượng sáp, nhưng nó lại có một khuyết điểm to bự, chính là: Đã là con người thì ai cũng phải chớp mắt.

Jeff và Lucy đã không thể tính là con người nữa, vậy nên [Mắt người nhìn thẳng] của họ hoàn toàn chẳng còn tí tác dụng gì, chỉ còn mắt của Bạch Liễu là hữu dụng.

Nhưng mỗi lần cậu chớp mắt đều có thể cảm nhận được lũ chúng nó càng lúc càng nhích lại gần hơn.

Trong căn phòng u ám, những bức tượng sáp muôn hình muôn vẻ bắt đầu chảy ra, khuôn mặt chúng trở nên kì dị, rồi lại dần dà trở lại dáng vẻ tinh xảo, hơn nữa gương mặt trông còn

giống hệt Bạch Liễu, chúng để lộ nụ cười vừa dị hợm vừa mãn nguyện đến lạ.

Đôi môi dài của tượng sáp nứt ra thành một hàng răng trắng sắc nhọn đều tăm tắp, vảy trên đuôi cá bắt đầu bong ra và biến mất, mùi tanh trong không khí cũng dần trở nên nồng nặc hơn.

Lucy và Jeff dán sát vào hai bên trái phải của Bạch Liễu, nếu lúc này cậu lấy đèn pin ra, có khi chưa đẩy lui được lũ tượng, hai cái người này đã nổi điên trước nhất.

Tất nhiên, Bạch Liễu cũng không phải là chưa từng nghĩ đến việc cứ giết luôn Lucy và Jeff cho xong, nhưng nếu giết chết hai cái bùa hộ mạng này, hai pho tượng người cá tương ứng với họ đều sẽ nổ tung, trong bảo tàng sẽ có thêm hai con quái vật người cá chui ra.

Tốc độ di chuyển của mấy cái thứ đồ chơi này nhanh khiếp, bảng thể lực của Bạch Liễu hiện tại vẫn còn đỏ rực, một khi gặp phải, cho dù có lợi thế về địa hình như trước đó hay không, cậu vẫn nhất định GG.

Xem tới đây, Vương Thuấn đóng bảng điện tử của mình lại, anh ta thở dài một hơi cùng với mớ cảm xúc ngổn ngang trong lòng, chuẩn bị xoay người rời đi.

Rất nhiều khán giả cũng chuẩn bị đi như Vương Thuấn, hầu như chẳng còn ai có hứng thú với cái kết cục đại bại của video này.

Nhưng khi toan nhấc chân rời đi, Vương Thuấn lại ngẩng đầu nhìn TV nhỏ thêm một lần nữa.

Anh ta giật mình dừng bước lại, vừa lẩm bẩm vừa hoài nghi: "Bạch Liễu… sao cậu ta lại cười nhỉ?"

Bạch Liễu cúi đầu, chậm rãi cong môi cười, cậu cảm thấy cái diễn biến trò chơi phát triển được đến nước này đúng là quá thú vị.

Con game này được đấy, lâu lắm rồi Bạch Liễu chưa được chơi trò nào khủng bố đến nhường này.

Ngón tay cậu nhanh nhẹn lật đồng xu lại, các giao diện bắn ra liên tục, làm khán giả trước TV nhỏ hoa cả mắt.

Có người tò mò dựa sát vào màn hình, nhìn thử coi cậu đang làm cái gì:

"Đây là đang hoảng loạn ấy hả? Hấp hối giãy giụa trước khi chết à?"

"Cửa hàng vật phẩm, sách quái vật, bảng nhiệm vụ… Wow, mở tất cả các giao diện luôn, đây là định làm gì thế, tranh thủ xài hết tích phân trước khi say bye với cuộc đời hả?"

Vương Thuấn im lặng, anh ta nín thở nhìn Bạch Liễu trên TV nhỏ, rồi lại lấy bảng điện tử của mình ra lần nữa.

Anh ta thấy rõ ràng Bạch Liễu đang xử đẹp đống ngổn ngang trước mặt với tốc độ cực nhanh, hoàn toàn chẳng phải đang hoảng loạn như lời người khác nói, chẳng qua cậu đang làm việc với tốc độ cao, nhìn qua lại tưởng làm bừa làm ẩu.

Đến nước này, dây thần kinh của Vương Thuấn cũng căng chặt, anh ta bắt đầu đặt kỳ vọng mong chờ Bạch Liễu có thể tạo nên một cú lội ngược dòng ngoạn mục.

Bạch Liễu bình tĩnh xử lý:

[Cửa hàng vật phẩm, tôi cần một cái cuốc có thể đập bể kính chống đạn]

[17 điểm, đồng ý]

[Tôi cần một chiếc xe đẩy dài khoảng hai mét có thể chở xác động vật khổng lồ]

[7 điểm, đồng ý]

[Hệ thống, mở sách quái vật, trang tượng sáp người cá và thủy thủ người cá]

[Được, 《Sách quái vật thị trấn Siren 》đang được mở ra cho người chơi - hoàn tất. ————————

《Sách quái vật thị trấn Siren 》- Tượng người cá (1/4)

Tên quái vật: Tượng người cá (Trạng thái: Nhộng), người cá bùa hộ mệnh (Trạng thái: Kén)

Nhược điểm: Mắt người nhìn thẳng, ánh sáng mạnh (2/3)

Phương thức tấn công: Ấp trứng

《Sách quái vật thị trấn Siren》- Thủy thủ người cá (3/4)

Tên quái vật: Thủy thủ người cá (Trạng thái: Bướm)

Nhược điểm: Sợ ánh sáng mạnh, bùa hộ mệnh (2/3)

Phương thức tấn công: Cắn và cào (Sau khi bị cào có khả năng sẽ xuất hiện trạng thái dị hóa)

_____

[Trang đầu tiên và trang thứ ba của bạn chỉ còn cần một nhược điểm nữa là hoàn tất thu gom, mong người chơi hãy tiếp tục cố gắng!]

Bạch Liễu làm việc nhanh chóng khiến cho đám người trước màn hình TV nhìn thôi cũng thấy váng cả đầu, những ai lúc trước còn cười nhạo giờ im bặt, tất cả đều chăm chú nhìn gương mặt tươi cười của Bạch Liễu giữa các giao diện lướt qua cực nhanh.

Những bảng giao diện với vô số sắc màu phản chiếu ánh sáng lên khuôn mặt Bạch Liễu, cắt gương mặt của cậu thành nhiều mảnh. Cảm giác bình tĩnh và thư thái toát ra từ trên người Bạch Liễu quá sức thuyết phục, hiện tại, tất cả mọi người đều có thể nhận ra rằng cậu không hề hoảng loạn xíu nào, một vài

người cất tiếng hỏi yếu ớt: “Tóm lại là cậu ta đang muốn làm cái gì vậy….”

***(GG: Good game, thường được hiểu theo hai nghĩa.

1, Dùng để diễn tả sự khen thưởng, khích lệ, sự đồng tình về kết quả của trận đấu (trong Esports thường thì GG được xem như là bắt tay, ôm đối thủ khi trận đấu kết thúc).

2, Dùng như một lời chê trách, ném đá, cảm thán theo nghĩa tiêu cực…..

Đoán xem chương sau có ai nào

Chương 25: Thị trấn Siren (25)

Edit: Liễu 13

Beta: Mơ

Ladies and gentlemen, please welcome ANH CHỒNGGGGGG.

Chỉ có Vương Thuấn là sáng mắt lên: "Cậu ấy muốn gom đủ sách quái vật! Bạch Liễu đang xác nhận nhược điểm cuối cùng của bọn nó! Sau đó dùng nhược điểm này để đẩy lùi chúng!"

Những người khác cũng thảo luận với nhau trong hoang mang:

"Không thể nào?! Cậu ta định thu thập đủ sách quái vật thật á!"

"Nghe nói trước đây chỉ mới có Mục thần là người đầu tiên gom đủ cái cuốn sách quái vật này, người chơi bình thường lấp được một trang là giỏi lắm rồi, cậu lính mới này nhắm làm nổi không?"

"Tui thấy không được đâu, tui đây đã xem nhiều video chơi phó bản《 Thị trấn Siren》này lắm rồi, mà đã thấy ai tìm ra được nhược điểm thứ ba của tượng sáp người cá và thủy thủ người cá đâu."

… …

Bạch Liễu không nghe thấy những lời bàn luận ấy, cậu uể oải giơ cao cái cuốc trong tay lên, sau đó đập mạnh xuống lồng kính đang chứa Siren King.

Vô số mảnh thủy tinh vỡ vụn rơi xuống nền đất, Siren King bên trong trượt theo dòng chất lỏng xuống bên chân Bạch Liễu.

Đống tượng sáp người cá bỗng trở nên hốt hoảng sợ hãi, chúng kéo nhau rút quân khỏi trung tâm sảnh triển lãm, chạy tán loạn bốn phía, ngay cả Lucy và Jeff ở hai bên trái phải Bạch Liễu cũng ôm chặt đầu, hét toáng lên như nhìn thấy quỷ rồi co giò chạy mất.

Vương Thuấn với đôi mắt sáng như đèn pha ngẩng đầu lên nhìn Bạch Liễu đang lau khô chất lỏng dính trên đầu ngón tay, anh ta hít sâu một hơi:

“Nhược điểm thứ ba của tượng sáp và thuỷ thủ người cá chính là Siren King!”

Bạch Liễu ngồi xổm xuống nâng cằm Siren King lên.

Chất lỏng chảy xuống từ hàng lông mi của anh ta đang nhỏ từng giọt lên đôi môi tuyệt đẹp, bờ môi mọng nước như đang dụ dỗ người nhìn hôn lên, gương mặt này quả thực đẹp đến độ chỉ cần nhìn thôi cũng có thể câu hồn câu phách của người ta đi mất, một vẻ đẹp hoàn hảo vượt qua cả trí tưởng tượng của loài người.

Cũng chỉ có những từ ngữ như “Siren” hay “Hải yêu” mới có thể đóng khung được vào khuôn mặt như vậy.

Đầu ngón tay của Bạch Liễu truyền đến xúc cảm vừa lạnh lẽo vừa nhẵn nhụi, đúng là khó tin, ý cậu muốn nói là, không ngờ đồ hoạ của trò chơi lại đẳng cấp đến nhường này, tạo ra được cả một NPC đẹp như vậy.

Cùng lúc ấy, Bạch Liễu mới sực nhớ ra là mình đang phát sóng trực tiếp, trong mấy cái giây phút kích động lòng người như “đã thu gom đủ 3 trang sách quái vật” như thế này, khán giả hẳn sẽ muốn xem cậu giả vờ phát biểu vài câu màu mè***hơn.

*** Gốc là 中二 (trung nhị): Còn được biết đến là hội chứng Chūnibyō - hội chứng tuổi dậy thì: Đại khái trong tuổi dậy thì chúng ta sẽ có vài biểu hiện như: Trẻ trâu, thích làm màu,…..

Vì thế Bạch Liễu làm bộ thở dài thườn thượt, sau đó nhoẻn miệng cười: “Hết thảy mọi thứ bắt đầu từ anh, hiện tại cũng nên chấm dứt từ anh ha, Siren King xinh đẹp.”

Bạch Liễu cúi người, bê Siren King lên cái xe đẩy nhỏ của mình, cậu ngẩng cao đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, rồi đạp mở chốt chân của chiếc xe ra, sau đó diễu võ dương oai đẩy anh ta chạy ra khỏi bảo tàng.

Không có một pho tượng nào dám bén mảng đến gần, chúng đứng co rúm ở những góc khuất âm u bên trong bảo tàng tượng sáp, sợ đến đứng hình.

【《 Sách quái vật Thị trấn Siren 》 cập nhật — Tượng sáp người cá (1/4)】

【Tên quái vật: Tượng sáp người cá (trạng thái nhộng), tượng sáp bùa hộ mệnh (trạng thái kén)】

【Nhược điểm: Không thể nhìn thẳng vào mắt người, ánh sáng mạnh, Siren King】

【 Phương thức tấn công: Ấp trứng 】

【Trang tượng sáp người cá (trạng thái nhộng và kén) của sách quái vật đã tập hợp đủ, hy vọng người chơi tiếp tục cố gắng】

——-

【《Sách quái vật Thị trấn Siren》— Thủy thủ người cá (3/4)】

【Tên quái vật: thủy thủ người cá (trạng thái bướm)】

【Nhược điểm: Ánh sáng mạnh, bùa hộ mệnh, Siren King】

【Phương thức tấn công: Cắn và cào (Sau khi bị cào có khả năng sẽ gây ra trạng thái dị hóa)】

【Trang tượng sáp người cá (trạng thái nhộng và kén) của sách quái vật đã tập hợp đủ, hy vọng người chơi tiếp tục cố

gắng】

——

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sắp tập hợp đủ sách quái vật《 Thị trấn Siren》, mong người chơi tiếp tục cố gắng!】

Bầu không khí trước TV nhỏ của Bạch Liễu chìm vào tĩnh lặng tận 3 phút, yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi, ngay cả Lý Cẩu cũng sững người.

Cuối cùng, Vương Thuấn kích động hét lên "Cậu ấy sắp gom đủ rồi!" mới phá tan được bầu không khí im ắng ngột ngạt này.

Tích tắc sau đó, hết thảy giống như giọt nước tràn ly, những khán giả vốn đang cho rằng số Bạch Liễu không qua nổi kiếp nạn này giờ đây lại kích động muốn lật bàn, hầu như tất cả đều không kìm được mà hét lên.

"Chỉ còn một trang cuối cùng!"

"Còn xíu nữa là tập hợp đủ sách quái vật rồi, mẹ nó, lần đầu tiên tôi được chứng kiến một người mới mà có thể làm tới bước này, đỉnh của chóp. "

"Muốn cho mấy con chim chích chòe tối ngày cứ ba hoa là mình giỏi trên diễn đàn xem ghê, mấy đứa nó mà rơi vào tình huống này ấy hả, với Bạch Liễu thì là nấc thang lên thiên đường, còn bọn họ á, có mà trượt thẳng xuống mồ."

“Giỏi dữ, gặp NPC cấp Thần mà vẫn tỉnh bơ, còn lấy người ta ra xài luôn.”

Lý Cẩu sầm mặt, gã vung mã tấu mấy phát liền mà vẫn không đàn áp được những tiếng tung hô khen ngợi Bạch Liễu đến từ đám đông.

Đám người điên cuồng khịa cậu trên diễn đàn trước đó cũng có mặt ở đây, trước màn hình TV nhỏ, mặt mày ai nấy đều bị Bạch Liễu vả cho sưng vêu lên, nên giờ trông vô cùng khó coi, lại thêm nghe thấy có người đang nói kháy mình, vì vậy hậm hực quay lại khịa: “Trâu bò đến thế thật á, có giỏi thì lên màn hình trung ương mà ngồi đi! Không phải chỉ là khu “Single-player” thôi à, có gì đặc biệt đâu.”

Lúc này, hệ thống thông báo:

【Có 10003 người like TV nhỏ của Bạch Liễu, 9607 người follow, 1300 người donate cho TV nhỏ của Bạch Liễu, người chơi Bạch Liễu nhận được 1300 điểm】

【Người chơi Bạch Liễu thu được hơn 10 ngàn like trong vòng một phút, danh tiếng tăng nhanh như thế chẻ tre! Đạt được thành tựu “Nổi như cồn”!】

【Chúc mừng người chơi Bạch Liễu nhận được vị trí quảng bá, được đề cử tiến vào màn hình trung ương nằm ở trung tâm đại sảnh của phân khu “Single-player”, wow, bạn chơi siêu tốt luôn đó nha, nhận được một vị trí quảng bá luôn, số lượt xem đang tăng lên với tốc độ chóng mặt… . .】

Vương Thuấn hít sâu một hơi, anh ta cũng không biết tại sao tim mình lại đập dồn dập theo.

Cái cảm giác hưng phấn sau khi được theo dõi một quá trình chơi vừa xuất sắc vừa thú vị đến nhường này, lâu lắm rồi anh mới được trải nghiệm, Vương Thuấn nhìn cái TV nhỏ đã tắt ngúm của Bạch Liễu, vội vàng xoay người chạy.

Sau này, anh nhất định sẽ không bỏ lỡ mấy video chơi game của cậu Bạch Liễu này một giây nào hết.

Hành động xoay người chạy đi của Vương Thuấn đã đánh thức những người chơi khác.

“Đù! Vị trí quảng bá ở trung tâm luôn!!!! Đỉnh hết chỗ chê! Lần đầu tiên thấy một tên người mới leo lên được đến tận đây!!!”

“Kêu kêu cái rắm ý, đi nhanh lên! Không khéo lại bị sót mất tình tiết gì bây giờ, sau này có muốn xem lại phải thăng lên làm hội viên, video chất lượng cao như vậy nhất định sẽ được đưa vào kho VIP! Xem bây giờ chính là được hời to đấy. “

Tên vừa thốt ra câu “Có giỏi thì lên màn hình trung ương mà ngồi đi” hiện tại trông mặt mũi xanh như tàu lá chuối, còn bị một đám người xung quanh nhìn bằng ánh mắt giễu cợt, hắn hậm hực liếc qua cái TV nhỏ của Bạch Liễu khi nãy, sau đó ảo não chạy theo.

Ở cuối đoàn người, Lý Cẩu sa sầm mặt xuống, gã siết chặt cây mã tấu to đùng trong tay, sau đó cũng nhấc chân tới đại sảnh.

— . — . — . — .

Sảnh trung tâm.

Một người thanh niên tai đeo headphone loại lớn, miệng ngậm kẹo mút đang ngồi xổm trên mặt đất, hắn ngước đầu nhìn tường màn hình trung ương với vẻ thích thú, dường như đang muốn chọn lựa một video thật thú vị cho riêng mình.

Trên headphone của hắn có gắn một con vật lông xù, trông khá giống một con khỉ miệng rộng đã trưởng thành đang vươn hai cái cánh tay dài ôm lấy hai bên tai nghe.

Con khỉ đó có đôi mắt màu đỏ, hàm răng của nó được tạo nên bởi vô số vụn vải hình tam giác nhòn nhọn, nhìn qua chẳng khác gì mấy nhân vật trong phim hoạt hình không dành cho trẻ em***, trông vừa đáng yêu vừa có nét gì đó khá kinh dị.

***Gốc là 儿童邪典: ý chỉ mấy bộ phim hoạt hình có nội dung kɦıêυ ɖâʍ hoặc bạo lực đẫm máu, gây ảnh hưởng xấu đến trẻ em.

Ngoại hình của cậu trai này trông cũng hao hao con khỉ ấy, gương mặt tròn xoe, đôi con ngươi đỏ sậm, hai bên khóe miệng có hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, lúc ngậm miệng, hai đầu răng nhọn sẽ lộ ra, tuy trông hơi đáng sợ, nhưng cũng khá dễ thương.

Hắn ngậm kẹo mút trong miệng, khiến cho một bên má phồng lên.

Người này mất kiên nhẫn oán thán: “Sao mãi chẳng thấy ai có tiềm năng thế nhở? Tiêu chuẩn của cái bảng này đúng là càng ngày càng xuống dốc, đến cả một người có thể thu thập đủ sách quái vật cũng không có, thế mà cũng lên đây ngồi được.”

Nói xong, hắn đứng dậy phủi mông chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc ấy, bảng danh sách ở phía bên phải màn hình trung tâm đột nhiên nhảy lên, TV nhỏ của người chơi trước đó chợt tắt phụt, trên màn hình mới sáng lên là một khuôn mặt thanh tú trắng nõn, trông có vẻ là người hiền lành.

Người nọ nhìn qua chẳng khác gì một cậu học sinh giỏi ngoan ngoãn, trong tay là một chiếc xe đẩy, kèm theo nụ cười tươi rói như đang đi nộp bài tập cho giáo viên, động tác tay chân vừa dứt khoát vừa linh hoạt, đẩy chiếc xe đang chở một người cá đẹp điên đảo chúng sinh đâm sầm vào một tên thủy thủ xấu xí, y như đang bắn đại bác không bằng.

Gã thủy thủ hét toáng lên rồi vội vã chạy mất, trong đôi mắt xấu xí chứa đầy sợ hãi xen lẫn vài giọt nước mắt.

Còn Bạch Liễu thấy vậy liền bật cười khanh khách đầy khoái trá, sau đó tiếp tục điều khiển xe dí theo tên thủy thủ xấu số tới cùng.

Mục Tứ Thành đang đứng trước màn hình TV nhỏ: “…”

Sau đó: “???????”

Mẹ kiếp, cái tên lỗ mãng này chui từ đâu ra thế!! Chơi cái kiểu này cũng quá liều lĩnh rồi!

Còn cố tình dí theo quái vật nữa!

Mục Tứ Thành nhanh chóng click mở tư liệu của người chơi đang ngồi ở vị trí quảng bá này: "Bạch Liễu, tên này nghe quen thế nhỉ? Mình từng thấy ở đâu rồi ta… . ."

Hắn lật tiếp mặt sau: "Chơi không tệ nha, gom đủ ba trang sách quái vật luôn, còn đánh ra được nhánh phụ nữa, nhiệm vụ nhánh đã hoàn thành 100%… À nhớ rồi!"

Mục Tứ Thành hồi tưởng lại, đây là tên lính mới được cư dân mạng trên diễn đàn nói là có khả năng sẽ vượt kỷ lục của hắn trong phó bản "Thị trấn Siren".

Mới qua một khoảng thời gian ngắn như vậy, trước đấy còn bảo khả năng cao là không qua nổi ải【Con thuyền tình yêu đích thực】, thế mà giờ đã sắp gom đủ sách quái vật tới nơi rồi, còn hoàn thành cả nhiệm vụ nhánh【Âm mưu đẫm máu của Jeff】 nữa, trước đây, chính bản thân Mục Tứ Thành hắn cũng chưa hoàn thành hết được cái ải đó.

Hơn nữa, tên này còn được donate nhiều hơn hắn! Đúng là có khả năng sẽ đá đít mình xuống khỏi vị trí người sở hữu số điểm cao nhất trong "Thị trấn Siren" thật.

Với ý định muốn tìm hiểu thực hư cộng với một chút tư tâm không phục, Mục Tứ Thành không chút do dự nhảy vào đội ngũ đang vây xem TV nhỏ của Bạch Liễu.

【No.4 bảng xếp hạng Tân Tinh: Người chơi Mục Tứ Thành đã tới xem TV nhỏ của Bạch Liễu, người này chưa bày tỏ thái độ đối với bạn, hãy cố gắng gây ấn tượng với người ta đi nào ~】

Nhìn thấy thông báo ấy, quần chúng vây xem tức thì xôn xao, bắt đầu nhìn xung quanh tìm kiếm Mục Tứ Thành:

“Mục thần đến rồi!”

“Aaaaaa Mục thần đâuuu! !”

“Dân chơi này chất đấy, câu được cả Mục thần tới đây, lâu lắm rồi anh ý không tới xem TV nhỏ của người khác, chỉ đi xem mấy video xịn sò trong kho VIP thôi, cái lần cuối cùng Mục thần trực tiếp đi xem là TV nhỏ của Hắc Đào.”

“Hắc Đào là King của cái trò chơi này rồi, đứng Top 1 trên bảng xếp hạng chung cơ mà, Mục thần tới xem là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa thôi, nhưng người chơi mới này có lai lịch ra sao vậy, kéo được cả Mục thần ra đây?”

Mục Tứ Thành đứng ở trong góc, cái headphone gắn con khỉ lớn ở trên đầu hắn đã biến thành thành mũ lưỡi trai hình con khỉ.

Hắn kéo vành mũ thấp xuống, đôi mắt màu đỏ sẫm được ẩn giấu trong bóng tối liếc về phía Bạch Liễu đang vô cùng nhàn nhã bên trong TV nhỏ.

Một tiếng “rắc” vang lên, Mục Tứ Thành dùng răng nanh sắc nhọn trong miệng cắn nát cái kẹo mút, rồi đột nhiên nghiêng đầu nở nụ cười trầm ngâm.

“Người này, thú vị phết nhỉ.”

— . — . — . — .

Bạch Liễu vừa đẩy Siren King vừa nghênh ngang dạo bước trên đường lớn, trên mặt còn treo một nụ cười khoái chí nom rất chi là ngứa đòn, cậu đích thực đã biến một con game kinh dị tràn đầy cảm giác kích thích căng thẳng thành một trò chơi nho nhỏ nhàn tênh.

Phía sau Bạch Liễu là mấy tên thủy thủ người cá mặt mày dữ tợn đang bám đuôi hòng tấn công cậu, nhưng chúng lại e dè Siren King trên chiếc xe Bạch Liễu đang đẩy, nên chỉ có thể trừng mắt nhìn cậu với vẻ cay cú.

Bạch Liễu vẫn thản nhiên đẩy xe đi tới bờ biển như không hề hay biết, cảm giác như đang lợi dụng hoàng đế để sai khiến chư hầu*** vậy.

***Gốc là 挟天子以令诸侯: câu này bắt nguồn từ Thư Thụ, một mưu thần thời Tam Quốc. Nó có nghĩa mưu đồ lợi lộc cho bản thân (lợi dụng, lấy danh nghĩa của hoàng đế để ra lệnh cho các chư hầu).

Nhưng quan hệ của Siren King với lũ thủy thủ và tượng sáp người cá lại chẳng hề đơn giản như vậy.

Để đoán ra được chuyện Siren King là nhược điểm cuối cùng của hội thủy thủ và tượng sáp thực ra rất đơn giản, Bạch Liễu chủ yếu dựa trên hai điểm — .

Thứ nhất, Siren King không có nhược điểm, như vậy, anh ta chính là người mạnh nhất trong trò chơi này, cứ thế so ra, Siren King quả thật là nhân vật có sức uy hiếp cực kì lớn với người chơi.

Đối với bọn quái vật cũng thế.

Anh ta không có nhược điểm, cũng không thể bị đánh bại, với người chơi hay với lũ quái vật đều vậy cả, thông qua điểm ấy, trong phút chốc, Bạch Liễu đã nảy ra ý tưởng dời lực uy hiếp của Siren King với mình sang đám quái vật kia.

Thứ hai, chính là dựa vào nội dung cốt truyện của phó bản này.

Thông qua những tình tiết diễn ra trước đó, có thể nhận ra được bọn người cá, tượng sáp và cả lũ thủy thủ đều có quan hệ tiến hoá, tương ứng lần lượt là ấu trùng, kén và bướm.

Nhưng không chỉ có vậy, giữa ba loài quái vật này còn tồn tại một mối quan hệ về chuỗi thức ăn nữa.

Từ người cá, thủy thủ đến lũ tượng sáp, kể cả người cá mạnh hơn một chút cũng sẽ ăn thịt những con yếu hơn, trong quá trình bị dị hoá, người cá và ngư dân phải phục vụ cho các thủy thủ, giống như những ϲôи tһịt li chỉ có thể ăn đồ thừa của đám người đó chừa lại, còn phải đi bắt cá không công cho bọn chúng nữa.

Còn thủy thủ chính là kẻ khống chế việc người cá nào sẽ được ấp thành tượng sáp, ví dụ như tối hôm qua, Lucy và Jeff là người được bọn chúng chọn đưa đến bảo tàng tượng sáp Siren để ấp thành tượng.

Đây rõ ràng là tình trạng phân tầng giai cấp, giống như tổng giám đốc ở công ty của Bạch Liễu là người có quyền quyết định ai sẽ được thăng chức.

Có thể thấy, giữa đám quái vật này có tồn tại quan hệ thứ bậc rất rõ ràng【Người cá (nô bộc hoặc đồ ăn)→ Tượng sáp người cá (cấp dưới)→ Thủy thủ người cá】

Mà Siren King hiển nhiên là người đứng ở đỉnh chuỗi thức ăn này, có khả năng uy hiếp và khống chế nhất định đối với tất cả các quái vật, đám kia rõ ràng rất sợ anh ta.

Nhưng thông qua chuyện đêm hôm qua, Bạch Liễu phát hiện lũ quái vật người cá này không chỉ sợ Siren King thôi đâu, chúng còn kiêng dè anh ta nữa.

Nhờ vào bảo tàng tượng sáp Siren, cậu còn phát hiện ra vài thứ không được ổn cho lắm.

Dưới tình huống gần như toàn bộ thị trấn đều nằm trong sự thống trị của bọn quái vật người cá, bảo tàng tượng sáp Siren chính là thứ không cần thiết phải tồn tại ở nơi này, trước đó, bảo tàng này lập ra chủ yếu là vì để giấu giếm chứng cứ phạm tội.

Nhưng đối với bọn người cá mà nói, điều đó là không cần thiết.

Rõ ràng là lũ tượng sáp người cá có thể thoải mái lắc lư di chuyển khắp thị trấn, cũng giống như mấy pho tượng trong khách sạn kia, thế nhưng, vì sao số lượng tượng sáp trong bảo tàng lại không được phép thay đổi, chỉ cần bên trong vừa có tượng rời đi liền bắt buộc phải đưa một cái khác vào thay thế, nhằm bảo đảm số lượng bên trong đó không bị chênh lệnh?

Loại hành vi cố định số lượng quái vật nhằm bảo đảm không bị thiếu hụt nhân lực, đồng thời để trông coi một thứ gì đó không cho nó rời đi, có một cụm từ mang nghĩa bao quát hơn, đó là canh gác.

Bảo tàng tượng sáp Siren giống một nhà tù được canh gác bởi một số lượng binh sĩ nhất định hơn là cái bảo tàng thông thường.

Đúng vậy, đám người cá ấy đang canh giữ Siren King bên trong.

Chắc hẳn chúng nó đã sử dụng thủ đoạn gì đó mà Bạch Liễu vẫn chưa hề hay biết để ngăn không cho Siren King thức tỉnh, có lẽ, nguyên nhân nằm ở thứ chất lỏng trong lồng kính kia đã khắc chế anh ta.

Cậu phát hiện ra thứ chất lỏng đó có kết cấu sền sệt như nhựa cao su, gần như là đọng lại thành một lớp mỏng trên lông mi của Siren King, hơn nữa, nó còn tỏa ra một thứ mùi kỳ lạ khiến cho người ta ngửi thấy liền hoa mắt chóng mặt, nếu như trò chơi nói với Bạch Liễu là Siren King có nhược điểm, cậu sẽ đoán nhược điểm ấy 100% chính là thứ chất lỏng này.

Nhưng tiếc thay, Siren King lại không hề có nhược điểm nào hết, thứ chất lỏng ấy chỉ có thể cầm chân anh ta một lúc, nhanh thôi, rồi cũng sẽ có ngày Siren King tự mình tỉnh lại.

Thật ra thì suy đoán của Bạch Liễu cũng không hề sai, bởi vì nhược điểm của【Yêu nữ Siren】trong phiên bản bình thường quả thực chính là thứ chất lỏng này.

Ở trong đó,【Yêu nữ Siren】không thể tự tỉnh lại được, buộc phải nhờ vào người chơi tới cứu ra, đồng thời, người chơi còn phải dùng chất lỏng này để khiến cho cô ta lâm vào mê man ở một mức độ nhất định, để phòng việc【Yêu nữ】sẽ quay ra tấn công mình sau khi tỉnh táo hoàn toàn.

Nhưng bất hạnh ở chỗ Bạch Liễu lại gặp phải Siren King, kẻ bị NPC Cấp Thần phiên bản bug siêu mạnh nhập vào, anh ta hoàn toàn có thể tự mình tỉnh lại, không cần nhờ tới ai hết.

Vậy nên, dù cho cậu có đoán đúng đi chăng nữa thì cũng chẳng có ích gì, bởi vì tác dụng của chất lỏng đối với Siren King tương đối có hạn, hi vọng vào việc nó có thể khiến anh ta rơi vào hôn mê một lần nữa là chuyện không tưởng.

Bảo tàng tượng sáp Siren là nhà tù giam giữ Siren King, mà lý do đám quái vật này sợ anh ta tỉnh lại đến thế, phân nửa là do một khi Siren King hoàn toàn thức tỉnh, toàn bộ quái vật trong thị trấn Siren đều sẽ chết sạch.

Chúng nó mới chỉ bắt đầu xuất hiện sau khi Siren King bị bắt, ngược lại, nếu anh ta quay về với đáy biển sâu, có lẽ đám quái vật ấy cũng sẽ biến mất theo.

Chính vì lẽ đó, chúng mới sợ Siren King đến vậy, tụi nó không dám tới gần cái xe đẩy mà chỉ có thể đấu đá lung tung với Bạch Liễu, hiển nhiên đám bọn nó không muốn làm phiền đến Siren King còn đang ngủ say, bởi vậy mới trông có vẻ e dè.

Nhưng có một chuyện mà lũ quái vật ấy đều không hiểu, đó là nếu như anh ta tỉnh lại, bản thân cậu cũng chỉ có con đường chết.

Sở dĩ lý do mà Bạch Liễu dám lớn lối như vậy, chủ yếu là bởi cậu biết thừa Siren King sẽ không tỉnh lại trong một khoảng thời gian ngắn, theo thông báo từ hệ thống thì phải sau năm tiếng nữa anh ta mới tỉnh dậy, vậy nên Bạch Liễu mới dám yên tâm cả gan lợi dụng Siren King làm "con tin" để đẩy lùi bọn quái vật người cá.

Hiện tại, tất cả những gì cậu phải làm đó là chèo thuyền đến vùng biển【The Siren's Gift】, sau đó quẳng Siren King xuống biển là xong.

【Chúc mừng người chơi đã mở khóa toàn bộ cốt truyện "Chuyện xưa", tiến vào giai đoạn chuẩn bị kết thúc】

【Do người chơi trốn khỏi bảo tàng tượng sáp vào ban ngày, mà tượng thì lại không thể ra ngoài vào buổi sáng, vì để cho tượng sáp người cá có thể ra ngoài và tham gia vào những tình tiết cuối cùng, cộng thêm việc hiện tại người chơi đang nắm giữ ưu thế rất lớn, điều này đã gây ảnh hưởng lớn đến game. Để làm yếu đi ưu thế của người chơi nhằm lấy lại sự cân bằng, thời tiết sẽ có biến đổi, đề nghị người chơi chuẩn bị sẵn sàng】

【Chuyển đổi thời tiết: Nhiều mây → Mưa lớn】

Trời bất ngờ đổ mưa tầm tã, từng hạt mưa to như hạt đậu rơi lộp độp xuống mặt đất khiến cho bụi văng lên, đồng thời tạo ra những vũng nước đọng, trong nháy mắt, Bạch Liễu bị xối cho ướt sũng cả người.

Một bàn tay cậu nắm lấy xe đẩy, tay kia đưa lên trán vén phần tóc mái ướt nhẹp lên, nước mưa từ đuôi tóc nhỏ từng giọt lên lông mi của Bạch Liễu, sau đó trượt xuống mặt đất.

Thế giới trước mắt biến thành một tấm màn trắng mịt mờ trong cơn mưa.

Bạch Liễu bị nước mưa giội rửa trở nên vô cùng chật vật, nhưng đám thủy thủ phía sau vẫn bám sát không tha lấy một giây, chúng ngước đầu há miệng nuốt nước mưa ừng ực.

Dường như nhờ vào việc uống nước mưa mà bọn chúng được nạp thêm một loại năng lượng nào đó, mặt mũi bọn nó trở nên kỳ dị khác thường, mang cá bên mép dựng đứng lên, màng thịt dần mọc ra giữa những kẽ ngón tay, đôi con ngươi toả ra ánh sáng màu xanh lục, chúng bắt đầu từng bước từng bước tiếp cận Bạch Liễu.

Bên vệ đường, vài pho tượng sáp người cá vốn đang đang náu mình trong bóng tối cũng bắt đầu kéo đến gần hơn, đuôi cá màu trắng thạch của bọn chúng như sống lại trong màn mưa, nó quét tới quét lui trên mặt đất một cách trơn tru như thể được bôi dầu, nhìn qua chẳng khác gì đang bơi dưới nước thật, tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với trước đó.

Đồng thời, biểu cảm trên mặt đám tượng cũng dần thay đổi từ nụ cười "công nghiệp" sang dữ tợn điên cuồng, những vết nứt

màu xám đen từ tròng trắng mắt dần lan ra toàn thân, lớp vỏ sáp hình người ở nửa thân trên dần trôi đi, vẻ ngoài của bọn chúng trông cành giống với một loài cá kì lạ nào đó sống nơi biển sâu.

Mi mắt của Siren King đang nằm trên xe đẩy khẽ rung lên hai cái, nước mưa thoải mái chảy xuống cái đuôi cá nhầy nhụa của anh ta, cuốn trôi đi những chất lỏng còn sót lại, lớp vảy màu xanh bạc bắt đầu đóng mở, toả ánh sáng lấp lánh trong màn mưa.

Bạch Liễu lấy đồng xu dùng để quản lý trò chơi trên cổ quét qua đám quái vật này một lượt:

【Tên quái vật: Tượng sáp người cá (Được nước mưa cường hóa, tốc độ di chuyển trên đất liền tăng nhanh, lực uy hiếp của Siren King bị hạ thấp, lực công kích tăng mạnh)】

【Tên quái vật: Thủy thủ người cá (Được nước mưa cường hóa, tốc độ di chuyển trên đất liền tăng nhanh, lực uy hiếp của Siren King bị hạ thấp, lực công kích tăng mạnh)】

【Tên quái vật: Siren King (Nước mưa không có tác dụng cường hóa với anh ta, nhưng vì chất lỏng mê dược được rửa sạch bớt phần nào, thời gian thức tỉnh sẽ rút ngắn lại, trong vòng 3 tiếng tới, Siren King sẽ tỉnh dậy, đề nghị người chơi mau chóng đẩy nhanh tiến độ)】

Bạch Liễu nhìn lướt qua bảng thông tin trước mặt một lượt, nói: “Trò chơi này khốn nạn phết nhỉ, chơi không lại nên đi bày trò làm khó.”

“Mà độ khó tăng lên có ít đâu, đã cường hoá toàn bộ quái vật thì thôi đi, còn rút ngắn thời gian vượt ải, trận mưa lớn này còn hạn chế tốc độ di chuyển và cảm giác về phương hướng của mình, bảng chỉ số cũng bị tụt nữa, dưới tình huống vừa bị truy đuổi vừa bị dồn vào thế yếu như thế này, người chơi rất dễ đi đời … .”

“Nhưng cũng không phải là không thể chơi được.” Bạch Liễu đột nhiên vươn tay vuốt lớp tóc mái đang không ngừng nhỏ nước xuống cản trở tầm nhìn ra phía sau.

Nước mưa trượt xuống theo khuôn cằm cậu, bộ quần áo ướt sũng càng lúc càng dính chặt vào người, hơn nữa, tiết trời hiện tại đang đổ mưa to tới mức gió thổi không lọt, khiến cho Bạch Liễu cảm thấy hơi khó thở.

Cậu tháo cúc áo trên cùng của chiếc sơ mi trắng ướt đẫm ra, rồi đột nhiên nâng mí mắt lên, cười nhạt: “Hi vọng phần thưởng cuối cùng trò chơi sẽ xứng đáng với công sức mà tôi đã bỏ ra, tôi không muốn chơi một con game với mấy thứ phần thưởng bèo bọt.”

【Nếu như bạn có thể giành chiến thắng, quà thưởng mà trò chơi chúng tôi đưa ra chắc chắn sẽ không làm bạn thất vọng, nó nhất định có thể thỏa mãn dս□ƈ vọиg trong lòng bạn】

Bạch Liễu nghe thế liền mỉm cười: “Vậy cảm ơn phần thưởng của mày trước nha.”

Từ giọng điệu đến thái độ của cậu đều tỏ vẻ “đó là chuyện đương nhiên”, cứ như đã thật sự nắm trong tay những món quà thưởng đến từ hệ thống trò chơi, nhưng đám người đứng trước

TV lại đồng loạt cảm thấy rất choáng váng trước nội dung cuộc trò chuyện này.

Bởi vì được đề cử leo lên vị trí quảng bá ở sảnh trung tâm thuộc khu “Single-player”, TV nhỏ của Bạch Liễu đã thu hút được thêm không ít khán giả mới, còn một số khác lại kéo nhau đến nhờ mánh lới quảng cáo【Mục Tứ Thành đang xem TV nhỏ của một lính mới】

Đám người này không được xem một loạt các quy trình chơi hết sức đẳng cấp của Bạch Liễu trước đó, chỉ thấy được một đoạn livestream ngắn ngủn khi cậu leo lên bảng【Siêu đề cử】, đối với tình huống Bạch Liễu đang bị dồn vào cảnh cửu tử nhất sinh mà còn có thể phát ngôn ra mấy lời nghe tự tin đến thế, nhất thời họ đều cảm thấy cạn lời:

“Tôi còn tưởng Mục thần đang xem người giỏi như nào, không ngờ lại là cái loại mặt hàng này, quái vật thì được cường hoá, bảng chỉ số thì bị giảm xuống, thời gian vượt ải còn bị rút ngắn, thế mà còn đứng đấy nói nhăng nói cuội được, tôi bó tay luôn.”

“Trước đó tôi thấy dân trên diễn đàn thi nhau thổi phồng lên, tới xem mới biết hoá ra là cái dạng này, cũng chỉ đến thế mà thôi, chả hiểu sao lại được đề cử lên vị trí quảng bá thế nhỉ, nhờ gương mặt kia hả?”

Một vài người quay lại bênh vực Bạch Liễu, đại bộ phận trong số họ đều theo cậu từ khu【Single-player】đến tận đây:

“Tհασ mé nhà nó, gom đủ ba trang sách quái vật mà còn kém á? Thế chắc mày chơi game giỏi lắm nhỉ? Có bản lĩnh thì lấy nhật ký trò chơi ra đưa cho mọi người nhìn thử coi mày tập hợp đủ được mấy trang sách quái vật rồi.”

“Đâu, đứa nào vừa mở mồm ra gáy là mình mạnh hơn Bạch Liễu nào? Ố, một đám không có nổi 10 điểm donate, ok fine.”

Người chơi có thể kiểm tra số điểm donate của nhau, lời như vậy chẳng khác gì chọc vào ống thở của đám người mới vừa chế giễu mỉa mai Bạch Liễu, châm ngòi khiến cho cuộc cãi vãi ngày càng trở nên gay gắt hơn.

Hai bên chẳng ai chịu nhường nhau câu nào, cuộc đâu võ mồm diễn ra vừa gay cấn vừa sôi nổi.

Vương Thuấn ở bên cạnh lặng im không nói một lời, chỉ mải dùng ánh mắt lo lắng nhìn Bạch Liễu trong TV nhỏ.

Cậu quả không hổ danh là con người sở hữu giá trị may mắn = 0, dù có ở trong game hay ngoài đời thì cũng vẫn là mục tiêu bị nhắm tới.

Hơn nữa còn bị loại khán giả xấu tính cay nghiệt nhất trong toàn bộ hệ thống chĩa mũi dao vào.

Vương Thuấn nhìn đám khán giả trước mặt, rồi không nhịn được thở dài một hơi — Đây là một trò chơi có chế độ công hội (guild), nhiều người ỷ vào việc mình có công hội chống lưng nên thoải mái đi gây chuyện khắp nơi, dù trình độ của bản thân chẳng phải thuộc hàng cao siêu gì, thế nhưng, họ lại hết sức cay nghiệt đối với những người có tiềm năng hoặc có thể đạt được vị trí quảng bá, nên ngày ngày đều chỉ chăm chăm nghĩ trăm phương ngàn kế để giẫm chết những người đó.

Đám khán giả mà Bạch Liễu gặp phải lại vừa hay chính là đám người như thế.

— . — . — .

【Có 32 người like TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu, 89 người follow, 0 người donate, 3807 người dislike TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu】

【Trong vòng một phút, TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu đã nhận hơn ba nghìn dislike, nếu lượng dislike vượt qua con số năm nghìn, người chơi sẽ nhận được danh hiệu "Chúa bị ghét"】

【Xem ra mọi người đều chỉ hận không thể đá đít bạn ra khỏi đây, à đâu, là chết ở chỗ này mới phải á】

【Vị trí quảng bá được tiến cử ở đại sảnh trung tâm, thuộc khu "Single-player" của người chơi Bạch Liễu sắp hết hạn】

— . — .

Vương Thuấn nhìn thông báo của hệ thống rồi thở dài một hơi, quả nhiên mọi chuyện rồi cũng sẽ tiến triển đến nước này.

Những khán giả đi theo Bạch Liễu từ phân khu dưới lên đây tức đỏ cả mắt, ngược lại, đám người ghen tị với vị trí quảng bá ở sảnh trung tâm mà cậu đạt được thì lại dương dương tự đắc.

Đúng lúc ấy, có người kinh ngạc thốt lên một tiếng: "Bên này có người chơi mới lên được vị trí quảng bá bên rìa sảnh trung

tâm nè!”

Lại có một người khác, trước đó là Bạch Liễu, hiện tại là ai đây.

Vương Thuấn nghi hoặc ngó sang, phát hiện đó là một người chơi đang cầm cây đuốc cháy và bong bóng khí.

Người này đang ngụp lặn trên mặt biển, dùng cây đuốc xua xua lũ thủy thủ người cá bám theo phía sau, bên tay phải của hắn đang cầm một bộ xương người cá, là xương real trắng ơn ởn của【Yêu nữ Siren】, chứ không phải phiên bản【Siren King】như Bạch Liễu gặp phải.

Rõ ràng người chơi này cũng bị dị hoá, gương mặt hắn bị bao trùm bởi vảy cá, nửa người dưới đã sắp biến thành đuôi, bắp chân hợp lại với gót chân rồi biến mất, giúp cho hắn ta có thể bơi ở trong nước nhanh hơn.

Người đó hẳn là cũng đang đánh tới phần mở đầu của chương cuối, chỉ cần đưa yêu nữ Siren về đáy biển nữa là xong.

Tỉ lệ sống sót của hắn cao hơn rất nhiều so với Bạch Liễu đang bị kẻ địch bao vây bốn phương.

Điều ấy khiến cho những kẻ thuộc công hội kia càng thoải mái cười nhạo hơn.

“Cười chết tôi rồi, không phải mấy người vừa thổi phồng cái con hàng tên Bạch Liễu này lên tận mây xanh hả? Cậu lính

mới đi theo phương pháp truyền thống bên này chắc chắn vượt ải trước Bạch Liễu của mấy người luôn nè!”

“Tên Bạch Liễu này chỉ giỏi ra vẻ thôi, khuyên mấy người nên đi xem video chính thức của các đại thần ý, tiêu xíu tiền đi xem hàng chất lượng còn hơn là coi livestream free của nó.”

“Đi thôi đi thôi, người chơi của công hội cấp cao như chúng ta đây chấp làm gì cái loại này, đừng xem nữa, lãng phí thời gian.”

Không ít người nối đuôi nhau rời khỏi khu vực live của Bạch Liễu, vị trí gần TV nhỏ bị người bu dày đặc trước đó rất nhanh đã trở nên trống trải, Vương Thuấn thở dài một hơi, định chen tới vị trí đó - vị trí vốn có của anh ta, nhưng vì có quá nhiều người nhích lên nên lại bị đẩy ra.

【Có 7060 người bỏ xem TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu, trong đó có 3900 quay sang xem TV nhỏ của người chơi mới bên cạnh】

【Biểu hiện của người chơi Bạch Liễu kém quá đi à, không ai coi cũng chẳng ai like, còn bị dislike nhiều nữa, bạn ở vị trí này chỉ có thể nhận những lời phỉ báng thôi, hệ thống đã đề cử bạn cảm thấy thất vọng lắm luôn, quyết định tiến hành trao đổi vị trí quảng bá của người chơi Bạch Liễu và người chơi mới bên cạnh】

Vương Thuấn ngẩn người, thông báo của hệ thống tức thì bắn ra:

【Người chơi Bạch Liễu rơi xuống vị trí mở rộng bên rìa sảnh trung tâm】

【Người chơi Mộc Kha bay lên vị trí siêu đề cử ở sảnh trung tâm, khu “Single-player”】

Bạch Liễu mới lên chưa được 10 phút đã rớt cái oạch xuống.

Vương Thuấn cùng với lượng khán giả ít ỏi còn lại tiếp tục đi theo xem TV nhỏ của Bạch Liễu, trong đó, có một người đội mũ khỉ trông rất quái lạ cũng đứng ở hàng đầu để xem giống anh ta, đồng thời hấp dẫn sự chú ý của Vương Thuấn.

Anh liếc nhìn người nọ bằng ánh mắt kì dị.

Đối với lần lên voi xuống chó này của Bạch Liễu, thân là khán giả trung thành luôn dõi theo, Vương Thuấn cảm thấy cõi lòng mình đầy thổn thức.

Vì thế, anh ta nhích tới gần người nọ bắt chuyện: “Sao cậu theo tới đây? Cậu cũng thích Bạch Liễu à?”

Người đội mũ khỉ hơi nâng vành mũ lên, để lộ đôi mắt đỏ sậm trông rất giảo hoạt: “Bởi vì tôi nghe nói người này có thể thay thế tôi, năng lực của anh ta hẳn là không chỉ có thế này.”

Bạch Liễu thay thế ai cơ? Vương Thuấn sửng sốt, sau đó liền định thần lại ngay tắp lự, anh ta suýt chút nữa hô lên thành tiếng vì quá ngạc nhiên.

Mục Tứ Thành nhanh chóng thủ thế ra hiệu “suỵt”, rồi tiếp tục hạ thấp giọng cười nói:

“Trước đấy không phải anh ta chơi tốt lắm à? Ba trang sách quái vật, trừ bản thân tôi ra, đây là lần đầu tiên tôi được thấy một người khác có thể gom được nhiều đến nhường này. Hơn nữa, nếu như trang cuối cùng không phải Siren King, tôi tin là anh đã thu thập đủ lâu rồi.”

“Cái tên này không phải đang làm màu đâu, anh ta thực sự rất mạnh đấy.” Mục Tứ Thành nghiêng đầu nhìn TV nhỏ của Bạch Liễu, trên mặt mang theo ý cười: “Tôi cũng chưa từng thấy chuyện hệ thống vì để hạ ưu thế của người chơi xuống mà làm đến nước này.”

“Hệ thống nói đây là vì sự cân bằng của trò chơi, nếu nói như vậy, người chơi tên Bạch Liễu này cần phải bị suy yếu tới mức đó thì trò chơi mới lấy lại được cân bằng, người mạnh như thế này, thế mà lại có kẻ cảm thấy cậu ta sẽ không qua cửa được…”

“Nói thế nào nhỉ.” Mục Tứ Thành khẽ cười một tiếng: “Đám người chơi thuộc công hội lúc nào mà chả tự cho mình là nhất, đúng là một lũ hề chúa.”

【No 4 bảng xếp hạng Tân Tinh: Người chơi Mục Tứ Thành tiến vào xem TV nhỏ của Bạch Liễu】

【Mục Tứ Thành like TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu, xem ra người này có ấn tượng rất tốt đối với người chơi đó nha~】

【Mục Tứ Thành đã sử dụng quyền hạn của người chơi No.4 bảng xếp hạng Tân Tinh, đề cử TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu lên phòng livestream của riêng mình, sắp có rất nhiều khán giả đến xem đó ~】

Vương Thuấn ngây ra như phỗng, một lúc sau mới phản ứng lại, anh ta hỏi Mục Tứ Thành với vẻ khó hiểu: “Nếu Mục thần đã cảm thấy Bạch Liễu là người mạnh, vậy vì sao vừa nãy cậu không nói? Tại sao phải đợi tới khi cậu ấy rơi xuống khu rìa mới tiến cử?”

Nếu như lúc nãy Mục Tứ Thành chịu đứng ra nói những câu này, không chừng Bạch Liễu còn có thể bảo vệ được vị trí quảng bá siêu đề cử, hàng đại thần như Mục Tứ Thành mà chịu mở miệng, thì người mới như Bạch Liễu sẽ rất có lợi.

Mục Tứ Thành nhếch miệng cười, hắn đánh mắt sang liếc Vương Thuấn một cái: “Nhưng tôi chính là đang chờ anh ta rơi xuống khu rìa đó.”

“Đối với kiểu người chơi cứng cỏi như này, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi sẽ tốt hơn thêu hoa trên gấm gấp mấy lần, mục đích mà tôi chịu tiến cử, là vì muốn anh ta nợ tôi một ân tình.”

Vương Thuấn bị sự vô sỉ của Mục Tứ Thành làm cho nghẹn lời, anh thật sự không tài nào hiểu được cái vị Mục thần trong truyền thuyết này.

Bộ dạng của Mục thần hiện tại không hề giống dáng vẻ lạnh lùng sấm rền gió dữ mà anh thường thấy trong trò chơi.

Da mặt đúng là vừa dày vừa vô sỉ.

— . — . — . — . — .

Bạch Liễu vẫn chẳng hề hay biết chuyện gì diễn ra ở bên ngoài hết.

Sau lưng cậu là đám tượng sáp và thủy thủ người cá đang đuổi theo với tốc độ cực nhanh trong màn mưa, Bạch Liễu đẩy cái xe thành những đường nghiêng nghiêng ngả ngả, tốc độ di chuyển rất chậm, vài lần còn suýt bị tóm, mỗi khi bị đuổi theo sát nút, cậu lại đẩy Siren King đang nằm trên xe ra ngăn, thành công khiến bọn chúng chùn bước vài lần.

Thế nhưng, cách này càng lúc càng mất tác dụng, bởi vì quái vật đuổi theo Bạch Liễu mỗi lúc một nhiều thêm, đồng thời dường như do lượng mưa lại lớn hơn, sự kiêng kỵ đối với Siren King cũng ngày càng giảm bớt.

Bạch Liễu bị một gã thủy thủ bắt lấy tay rồi cào mạnh, máu tươi trào ra, cậu xoay người kéo xe đẩy trốn vào một con hẻm nhỏ, trong đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng "ting", hệ thống bắn ra bảng cảnh báo màu đỏ:

【Cảnh báo: Người chơi Bạch Liễu bị thủy thủ người cá cào tay, dẫn đến dị hoá, giá trị tinh thần rơi xuống 60, sắp giảm xuống dưới mức an toàn, một khi thấp hơn 60, người chơi sẽ xuất hiện ảo giác】

Bạch Liễu che cánh tay đang chảy máu, tựa đầu trên mặt tường trong ngõ nhỏ thở dốc, cả người bị nước mưa làm ướt sũng như thể vừa được vớt lên khỏi biển.

Cậu nhắm mắt điều chỉnh lại nhịp thở của mình, thế nhưng cảm giác choáng váng trì trệ đột nhiên kéo tới.

Bị dị hóa giá dẫn đến giá trị rớt xuống mức 60 có cảm giác như đang có một cái hố đen hoặc vòng xoáy nào đó bao phủ lấy giác quan lẫn khả năng tư duy của cơ thể, trước đó, giá trị tinh thần của Bạch Liễu cũng bị giảm xuống một lần như thế này, nhưng lần đó cậu vẫn cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu, ỷ vào giá trị tinh thần cao sẽ có sức đề kháng mạnh, ấy vậy mà khôi phục lại nhanh thật.

Thế nhưng lần này thì không được ổn cho lắm.

Đầu gối Bạch Liễu mềm nhũn, bưng cánh tay ngã quỵ trên mặt đất, hoa văn màu xám đen nhanh chóng phủ kín lấy khuôn mặt, bên dưới bắt đầu mọc ra vảy màu xanh đậm, nước da trở nên ngày càng nhợt nhạt.

Cậu cúi đầu thở hổn hển, nước mưa từ trên đầu cứ thế chảy xuống, Bạch Liễu giống như con cá sắp chết bị mắc cạn.

“Đúng là do mình thất sách mà.”

Giọng điệu của cậu vẫn giữ nguyên được vẻ bình tĩnh: “Không ngờ giá trị tinh thần rơi xuống 60 lại gây ảnh hưởng lớn đến vậy.”

Vương Thuấn căng thẳng nhìn Bạch Liễu trong TV nhỏ: “Giá trị tinh thần rơi xuống 60 rồi, hạ thêm một con số nữa là sẽ bắt đầu thấy ảo giác.”

Mục Tứ Thành cũng trở nên nghiêm túc hơn: “Nếu thật sự xuống dưới 60 thì rắc rối to rồi đấy, bởi vì khi thấy ảo giác thì sẽ không còn phân biệt được đâu là quái vật thật đâu là ảo giác của bản thân, sẽ không tìm được đường trốn chạy nữa.”

“Lúc này mua đạo cụ tẩy trắng giá trị tinh thần liệu còn có tác dụng không?” Vương Thuấn lo lắng hỏi: “Bạch Liễu bây giờ chắc chắn là mua được, sau khi tẩy trắng, giá trị tinh thần có thể sẽ tăng lên.”

Mục Tứ Thành lại lắc lắc đầu: “Cái này trong phó bản khác thì được, còn riêng cái phó bản này thì tốt nhất đừng tẩy giá trị tinh thần làm gì.”

Vương Thuấn càng lúc càng nghi hoặc: “Vì sao?”

Mục Tứ Thành không trả lời nữa.

Trên TV nhỏ, Bạch Liễu đột nhiên chống vách tường loạng chà loạng choạng đứng dậy, híp mắt nhìn về phía bên ngoài con ngõ nhỏ cậu đang ẩn nấp, có mấy gã thủy thủ và tượng sáp người cá đang từ từ tiến lại gần, hình dáng của lũ quái vật như ẩn như hiện trong lớp sương mù được tạo nên bởi màn mưa dày đặc.

Sau khi giá trị tinh thần của Bạch Liễu giảm xuống, tốc độ di chuyển lại càng chậm hơn, nếu như bây giờ cậu lao ra, trăm phần trăm sẽ bị đám quái vật này bắt lấy.

Với giá trị tinh thần hiện tại, nếu bị tóm thêm lần nữa chắc chắn sẽ rớt xuống dưới mốc 60 trong nháy mắt.

Vừa gặp mưa vừa gặp ảo giác, cậu không còn cách nào nhận biết phương hướng rồi.

Phải nghĩ cách gì đó, Bạch Liễu dựa lưng vào tường trầm tư.

Quái vật ngoài con hẻm có lẽ đã đánh hơi thấy mùi, chúng bò ở trên vách tường như đám thằn lằn rồi bắt đầu kiểm tra khắp nơi với tốc độ cực nhanh, đôi con ngươi toả ra ánh sáng xanh lục, còn có thứ chất lỏng gì đó đang rỏ ra từ miệng chúng.

Sau khi đến gần con hẻm nhỏ, đám quái vật ngước đầu lên ngửi ngửi hai cái, môi cá nhếch lên thành nụ cười mỉm khiến người ta sởn tóc gáy, tay chân chúng bám chặt trên tường, rồi nhanh chóng mò tới gần hẻm.

Vương Thuấn nhìn đến nín thở, anh ta cực kì muốn hô lên câu 【Bạch Liễu chạy mau】,nhưng rồi vẫn cố gắng kiềm chế lại, siết chặt hai tay thành nắm đấm.

Vào lúc này có chạy cũng vô dụng, bởi vì tốc độ di chuyển của Bạch Liễu hiện tại còn lâu mới bì kịp với quái vật người cá, nếu chạy ra thật còn phản tác dụng hơn, chẳng khác gì đang tự dâng đồ ăn lên miệng chúng.

Bây giờ, việc duy nhất có thể làm, chính là cầu nguyện mong bầy quái vật này không phát hiện ra Bạch Liễu đang trốn bên trong con hẻm, để cho cậu có thời gian tìm cách thoát thân.

Nhưng đúng lúc này, đám quái vật đều đang đồng loạt hướng về lối vào hẻm, tình hình trông không mấy khả quan.

Dòng suy nghĩ của Vương Thuấn còn chưa kịp dứt, đã thấy Bạch Liễu ở bên kia kéo chiếc xe đẩy, đội mưa to, không chút do dự xông ra khỏi con hẻm nhỏ.

Vương Thuấn: “! ! ! !”

Anh ta gấp đến độ bật thốt lên: “Không thể chạy! Chạy là xong đời rồi!”

Như Vương Thuấn dự liệu, đám quái vật người cá thi nhau tụ tập nơi lối vào ngõ ngay tắp lự, kế đó là rất nhiều tượng sáp cũng đang theo tới.

Trong nháy mắt, lối vào con hẻm chật hẹp đã bị bọn quái vật vây kín đến độ gió thổi không lọt, Bạch Liễu vừa đẩy xe vừa chạy không ngừng, ánh mắt cậu vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh để đối mặt với đám quái vật đang bu lại gần.

Vương Thuấn hiểu ra — Bạch Liễu đang muốn đột phá vòng vây từ bên trong!

Anh ta sốt ruột đến độ sắp giậm chân tại chỗ.

Vương Thuấn không thể nào tin được, vào thời khắc mấu chốt như thế này mà Bạch Liễu lại phạm phải loại sai lầm trí mạng ấy, cứ coi như là cậu có thể đột phá được rồi đi ra, thế nhưng tốc độ di chuyển của đám quái vật này nhanh hơn Bạch Liễu rất nhiều, chúng có thể vồ được rồi xé xác cậu bất kì lúc nào, Bạch Liễu cứ chạy đi như vậy căn bản là vô dụng!

Mục Tứ Thành cau mày: “Giá trị tinh thần giảm xuống khả năng đã ảnh hưởng một phần tới năng lực tư duy của anh ta, lúc này rõ ràng không nên chạy đi.”

“Đúng vậy.” Vương Thuấn thở ra một hơi dài: “Chúng ta đều quên mất khả năng tư duy và thể lực của Bạch Liễu có thể bị ảnh hưởng khi giá trị tinh thần giảm xuống, có lẽ lúc này cậu ta đang rất hoảng sợ.”

Biểu cảm của mấy người xem khác lại càng đa dạng khó tả.

Có người bắt đầu phàn nàn về việc Mục Tứ Thành gần đây đổi khẩu vị ăn uống hay sao, tự dưng lại đi tiến cử kiểu người chơi như thế này.

Mục Tứ Thành giả bộ không nghe thấy mấy lời đó, nhưng hắn hơi hơi đè vành mũ của mình xuống một chút.

Mà Bạch Liễu vung tay một cái, dùng xe đẩy chở Siren King để phá vòng vây, đôi mắt của bầy quái vật chăm chăm nhìn cậu đang chạy đi.

Trái tim của Vương Thuấn như nhảy tới cuống họng — Sẽ đuổi theo sẽ đuổi theo! Bầy quái vật này sẽ đuổi theo mất!

Sau đó, trên màn hình TV nhỏ, mấy con quái vật người cá đang đứng nơi lối vào con hẻm nhỏ chợt trở nên do dự tới kỳ lạ, ấy thế mà chúng lại làm như không thấy Bạch Liễu đang nhanh chóng chạy mất hút, toàn bộ quái vật bỗng đua nhau tràn vào trong con hẻm nhỏ một cách lạ lùng.

Vương Thuấn: “? ?”

Mục Tứ Thành: “? ? ?”

Cái khán giả khác: “? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ?”

Wtf, quái vật không đuổi theo người chơi mà chạy hết vào trong cái ngõ hẻm nhỏ đó để làm gì?!

Màn hình TV nhỏ chậm rãi chuyển khung hình tới cảnh bên trong ngõ, sâu bên trong ấy vậy mà còn có một Bạch Liễu nữa.

Bạch Liễu này cầm xe đẩy nhìn bầy quái vật như gặp phải đại địch, còn đang không ngừng tạo ra một vài động tác mang tính công kích.

Cậu nhìn đám quái vật người cá ấy, rồi hất đầu lên và ngoắc ngoắc ngón trỏ, tựa như đang khiêu khích, để bọn chúng chạy đến quyết đấu chính diện với mình, đám quái vật kia quả nhiên cắn câu ngay, chúng nghiến răng nghiến lợi đánh tới.

Một Bạch Liễu kỳ lạ đứng ở đó khiến khán giả bắt đầu thảo luận ầm lên:

“Oa, đây là cái gì vậy!”

“Mẹ nó, đây là đạo cụ gì, chơi gian thế, ở phó bản cấp một như thị trấn Siren mà lại có thể dùng loại đạo cụ đẳng cấp cao như thế ư?”

“Không thể dùng đạo cụ cấp cao đâu, bởi vì nếu dùng đạo cụ quá cao cấp trong phó bản cấp thấp như thế này sẽ bị gán cái mác “phá hoại tính công bằng” và bị hệ thống trực tiếp đá ra luôn.”

“Vậy cái này là cái thá gì?”

Quái vật người cá tức giận xông lên bắt lấy, Bạch Liễu trong ngõ nhỏ chợt hóa thành một cái tàn ảnh, nhưng lại lập tức khôi phục với tốc độ rất nhanh, trên gương mặt đang uể oải lười biếng còn nở một nụ cười trông rất thiếu đòn.

Trong nháy mắt, Vương Thuấn liền nhớ ra trong kho đồ của Bạch Liễu có một loại đạo cụ, anh ta lớn tiếng hô lên: “Là máy chiếu 3D! Bạch Liễu đang dùng máy chiếu 3D!”

“Quái vật trong phó bản thị trấn Siren có trí lực rất thấp, không thể phân biệt được sự khác nhau giữa hình ảnh được chiếu ra và người thật.”

Vương Thuấn click mở sách hướng dẫn của máy chiếu, đọc với tốc độ nhanh như gió: ” Nếu sử dụng cái máy chiếu 3D này vào ngày mưa, độ chân thực sẽ tăng lên đáng kể, lại thêm hình ảnh Bạch Liễu còn làm ra những động tác khiêu khích đó, quả thật rất dễ dàng thu hút, đồng thời làm bầy quái vật người cá trí lực thấp đó tức giận.”

“Cho nên giữa một người chơi đang ôm đầu bỏ chạy và một người chơi đang làm ra tư thế chiến đấu, năng lực suy tính của những quái vật này sẽ khiến bọn chúng nghiêng về giải quyết thứ có độ nguy hiểm lớn hơn kia trước.”

Đôi mắt của Vương Thuấn sáng rực lên: “Cậu ấy đã lợi dụng đạo cụ này và thành công bỏ lại đám quái vật đó.”

Có khán giả chất vấn: “Thế nhưng trí lực có thấp kém như thế nào đi nữa, chỉ cần những quái vật này công kích vô hiệu nhiều lần, sẽ nhận ra được mình đang bị chơi, rồi đuổi theo

Bạch Liễu thật kia, hơn nữa, tốc độ di chuyển của Bạch Liễu còn kém hơn bọn chúng nhiều lắm.”

“Dù hắn ta thoát được đoạn này thì vẫn sẽ bị đuổi kịp thôi, trừ khi hắn có khả năng hạn chế được di chuyển của bầy quái vật.”

Giọng điệu nghi ngờ của người xem còn chưa dứt, quái vật trong TV nhỏ cũng đã bắt đầu hoài nghi mà tiến sát lại ngửi ảnh chiếu của Bạch Liễu, rồi dùng đuôi cá quẹt qua ảnh hai cái, mới phát hiện ra đây đúng là hàng fake, bọn chúng tức giận phát ra những tiếng rít gào vì bị chơi, nghe chói tai cực kỳ.

Bầy quái vật chuẩn bị xông ra khỏi ngõ để đuổi theo Bạch Liễu real.

Bỗng vào lúc này, hình ảnh Bạch Liễu phía sau bọn chúng khẽ cười một cái, cậu từ tốn lấy một cái đèn pin cầm tay ra, chĩa thẳng vào đám quái vật đang quay lưng về phía mình, động tác nhấn nút mở đèn pin nhanh như bóp cò súng.

Chùm ánh sáng chói mắt được phóng ra, xuyên qua đám tượng sáp người cá đang che mắt kêu rên trong ngõ, đâm thẳng vào bên trong màn mưa.

Chương 26: Thị trấn Siren (26)

Trong màn mưa, xa xa, ở phía đối diện có một chùm sáng truyền tới hợp cùng chùm sáng trong đường hầm, hòa vào nhau tạo thành một luồng ánh sáng mãnh liệt trên đại lộ của thị trấn Siren.

Tượng sáp người cá sợ ánh sáng gần như là ngay lập tức bị ngăn lại, không dám tiến về phía trước.

Nhưng những tia sáng chói lọi thiêu đốt này hầu như đã xuyên qua toàn bộ thị trấn Siren, vì vậy đám tượng sáp người cá này hoàn toàn bị khóa phía sau tia sáng, cũng không thể vượt qua vùng sáng này để đuổi theo Bạch Liễu nữa.

Ngay cả những thủy thủ người cá có bùa hộ mệnh bảo vệ, không mấy sợ sệt ánh sáng mạnh, cũng không vượt qua ánh sáng một cách dễ dàng mà là chần chừ cảnh giác thử thăm dò gần đó.

Một bên khác, Bạch Liễu dựa vào tường thở hổn hển, bên chân đặt một cái máy chiếu 3D, hình ảnh phản chiếu của Bạch Liễu trong máy chiếu đang lấy đèn pin ra rọi, hợp cùng chùm sáng từ đèn pin trên tay Bạch Liễu trong đường hầm, tạo thành luồng sáng mạnh cản đường.

Lau đi nước mưa nhỏ xuống từ trán mình, Bạch Liễu thở ra một hơi: “May là cái máy chiếu 3D này chống nước.”

TV nhỏ của Bạch Liễu vẫn đang phát ra ánh sáng mạnh có thể chói mù mắt người kia.

Người xem trước TV tĩnh lặng vài giây. Người xem khi nãy căn vặn Bạch Liễu vẫn sẽ bị đuổi kịp thôi nay trợn mắt há mồm, sững sờ hồi lâu mới lắp ba lắp bắp nói: “Quá, quá lợi hại…”

“Lúc trước tôi còn hoài nghi mắt nhìn người của Mục thần, tôi lầm to rồi, mắt tôi mới là có mà như không**, người chơi này không phải đồ ăn, là mắt nhìn của tôi, tôi đây sẽ về lấy mắt mình trộn cơm ăn liền.”

(***gốc là hữu nhãn bất thức Kinh Sơn ngọc - 有眼不識荊山玉: Kinh Sơn là địa danh thời Sở, thợ làm ngọc đã phát hiện ra ngọc quý ở đây và dâng lên vua; ‘không thấy ngọc Kinh Sơn’ chỉ sự thiển cận, thiếu hiểu biết, không thể nhận ra vật phẩm có giá trị hoặc người xuất chúng)

“Người mới này chơi theo lối chơi của chuyên khu ‘Tử Vong Hài Kịch’ hả ta? Tôi thấy cậu ta thật sự chơi cái trò kinh dị này như chơi game vậy, thắng hay không, được điểm tích lũy hay không đều không quan trọng, quan trọng nhất là trải nghiệm trò chơi.”

“Thú vị thật.” Mục Tứ Thành cười híp mắt, răng nanh nhai cắn kẹo que. “Trời mưa rõ ràng là điều kiện hệ thống đưa ra để hạn chế Bạch Liễu, thế mà lại bị anh ta lợi dụng ngược lại.”

Bạch Liễu kéo xe đẩy chạy thẳng tới bờ biển, thủy thủ người cá sau lưng cậu tần ngần do dự một hồi, cuối cùng cũng vượt qua luồng sáng, đuổi sát cậu không buông —— Thủy thủ người cá đúng là không sợ ánh sáng.

Nhưng những tượng sáp người cá sợ ánh sáng quả thật đều bị kẹt lại phía sau ánh sáng, nguy hiểm ở đây đã giảm đi đáng kể.

Vào thời điểm này, người chơi chỉ cần lập tức xuống nước, đưa Siren King về với đáy biển là có thể qua màn, bởi vì phần lớn người chơi đến đây đều đã bị dị hóa mức độ cao, biến thành một loại giống với người cá, cho nên có thể trực tiếp xuống biển đưa Siren King về biển sâu.

Nhìn tới đây Vương Thuấn mới hiểu được lý do Mục Tứ Thành trước đó nói rằng tốt nhất là không nên dùng thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần.

Bởi vì giá trị tinh thần liên kết với trạng thái dị hóa, nếu như làm giá trị tinh thần của người chơi tăng trở lại, thì sẽ từ trạng thái người cá trở về trạng thái người.

Người thì không có cách nào đi vào biển sâu, đưa Siren King về.

Khâu cuối cùng của "Thị trấn Siren", đưa Siren King trở về chỉ có người cá mới có thể làm được, loại trình độ dị hóa này của Bạch Liễu là thích hợp, không cần thuốc tẩy, có thể để người cá trực tiếp vào biển.

Vương Thuấn nghĩ tới đây liền thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy may mắn bởi Bạch Liễu không có tẩy trắng tinh thần, lại hơi xấu hổ với bản thân đã khoa tay múa chân trước đó.

Hiểu biết về trò chơi của loại đại thần như Mục Tứ Thành này, quả nhiên là không thể so sánh với loại tép riu như anh ta,

song một người mới như Bạch Liễu lại cũng có thể ổn định không tẩy trắng…

Người so với người thật là tức chết mà, Vương Thuấn lắc đầu một cái.

Theo lý mà nói, lúc này Bạch Liễu chỉ cần kéo Siren King xuống biển, đồng thời nghĩ cách tránh thoát thủy thủ người cá phía sau, nhưng mà lúc Bạch Liễu đến bờ biển, lại rẽ một phát, không đi xuống biển, ngược lại đổi hướng người cá đang truy bắt phía trước Bạch Liễu mà đi lên chiếc tàu lớn!

Chiếc tàu lớn này đậu sát bờ biển, Bạch Liễu kéo theo cái xe đẩy, lạch bạch đi lên tàu !

Nhưng nơi đó lại là chỗ trú của thủy thủ người cá!

Vương Thuấn suýt nữa là đau tim bởi cái cách chơi chuyển biến đột ngột này của Bạch Liễu, anh ta che lồng ngực quặn thắt của mình: “Đã sắp qua màn rồi! Sao cậu ta lại đi lên tàu làm chi! Đưa mình tới cửa cho người ta bắt hả!”

Mục Tứ Thành cũng bị sốc bởi hành động vui vẻ chịu chết trước khi qua màn của Bạch Liễu này, hắn lung lay cắn nát viên kẹo, còn bị mảnh kẹo vỡ làm cho sặc phải ho khan nhiều lần.

Mục Tứ Thành hốc mắt đỏ bừng mà vỗ ngực, sau khi gắng gượng nuốt kẹo xuống cổ họng, ho khan nói: “Lúc này Bạch Liễu mà xuống biển thì rất dễ bị thủy thủ người cá đuổi kịp, bởi vì tốc độ di chuyển của thủy thủ người cá khi ở dưới biển sẽ nhanh hơn.”

“Phương pháp qua màn thông thường là sử dụng một số đạo cụ hạn chế tốc độ di chuyển của thủy thủ người cá, như là giống với tay người mới trước đó, nổi trên mặt biển dùng ngọn lửa cháy mạnh hạn chế, hoặc là chống trả trực tiếp, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ trước khi giá trị tinh thần tụt hết là được.”

“Hẳn là Bạch Liễu muốn thông qua việc lên tàu để thoát khỏi những tay thủy thủ người cá.” Mục Tứ Thành phân tích rõ ràng trật tự. “Nhưng mà lên tàu thì không thể được, thứ nhất, trên tàu còn có một số thủy thủ người cá không có xuống tàu, mà trên tàu lại chật hẹp như vậy, Bạch Liễu vừa đi lên, sẽ dễ dàng bị thủy thủ người cá trên tàu bắt giữ.”

“Thứ hai, thủy thủ người cá dưới biển cũng có thể leo lên tàu, hơn nữa tốc độ của những quái vật này còn nhanh hơn cả tàu, hành động lên tàu này của Bạch Liễu thật chả có nghĩa lý gì.”

Mục Tứ Thành vừa dứt lời, Bạch Liễu trong màn hình TV nhỏ lại xảy ra tình huống mới.

Bạch Liễu đẩy xe đẩy dọc theo tấm ván nối giữa đất liền và tàu, nhanh chóng chạy lên tàu, thủy thủ người cá trên tàu nghe thấy liền động đậy, phút chốc liền đi tới trước mặt Bạch Liễu, chìa ra mang cá bén nhọn chụp lấy gò má Bạch Liễu, mà thủy thủ người cá đuổi sát Bạch Liễu cũng đã bước lên tấm ván, mắt thấy sắp đụng đến vạt áo sơ mi của Bạch Liễu.

Ba mặt giáp địch khiến Vương Thuấn thấy nơm nớp lo sợ, nhưng người trong cuộc là Bạch Liễu thì ngay cả ánh mắt cũng chẳng mảy may động đậy, không lay chuyển mà lấy ra một cái máy chiếu 3D từ trong bao, quăng tới mạn tàu.

Máy chiếu rơi xuống đất nảy lên hai cái, phản xạ ra một cái hình chiếu giống y như Bạch Liễu đang khiêu khích, thủy thủ người cá chần chờ một chút, đi đến "Bạch Liễu" khác đó.

Vương Thuấn nhìn mà ra mồ hôi lạnh, lấy một chiếc khăn ra lau trán: "Bạch Liễu lại phải giở mánh khóe cũ, lợi dụng ánh sáng của máy chiếu để hạn chế những thủy thủ người cá này, hay chẳng qua chỉ muốn mê hoặc đối phương để kéo dài thời gian nhỉ?"

Tuy nhiên anh ta lại nhanh chóng bối rối: "Nhưng thủy thủ người cá không sợ ánh sáng mà, dù cho cái hình chiếu Bạch Liễu này cầm đèn pin có ánh sáng mạnh ra, cũng không thể ngăn được những con quái không sợ ánh sáng này, luồng sáng trên mặt đất cũng không thể ngăn lại thủy thủ người cá, chắc chắn nơi này cũng chẳng thể ngăn được."

"Anh nói sai rồi, anh có ghi chép lại trang quái vật thủy thủ người cá trong sách quái không? Tự mà nhìn kỹ xem nhược điểm trên trang đó chính là cái gì đi."

Mắt Mục Tứ Thành hơi phát sáng nhìn Bạch Liễu bình tĩnh trong TV nhỏ, nhịn không được khen ngợi: "Tôi biết tại sao anh ta phải lên tàu rồi, cái tên này đỉnh thật sự, khó trách hệ thống lại phải làm suy yếu anh ta."

Vương Thuấn vội vàng mở ra ghi chú điện tử của mình, hắn đúng là đã ghi chép lại một trang "Sách quái vật thị trấn Siren —— Thủy thủ người cá" này, anh ta mở ra rồi cẩn thận xem xét.

["Sách quái vật thị trấn Siren" - thủy thủ người cá (3/4)]

[Tên quái vật: Thủy thủ người cá (trạng thái bướm)]

[Nhược điểm: Sợ ánh sáng mạnh, bùa hộ mệnh, Siren King.]

Phương thức tấn công: Cắn xé cào (sau khi bị cào ở tỉ lệ nhất định sẽ phát động trạng thái dị hóa)]

“Hả, lạ ghê.” Vương Thuấn chỉ vào ghi chép nhược điểm thứ nhất, lầm bầm: “Nhược điểm của thủy thủ người cá rõ ràng là có sợ ánh sáng mạnh, tại sao lúc ở trên mặt đất, thấy thủy thủ người cá hoàn không chịu hạn chế bởi ánh sáng mạnh?”

“Bùa hộ mệnh.” Mục Tứ Thành giải đáp cho Vương Thuấn. “Có bảo vệ của bùa hộ mệnh, ánh sáng mạnh không có tác dụng đối với thủy thủ người cá.”

Vương Thuấn chợt phản ứng kịp, hắn ngẩng đầu nhìn về phía TV nhỏ: “Đúng! Chính là thế! Cho nên Bạch Liễu đây là định ____”

Mục Tứ Thành ngẩng đầu nhìn TV nhỏ, cũng mỉm cười: “Không sai, Bạch Liễu định đi đến boong tàu, boong tàu là nơi tụi quái vật này đặt bùa hộ mệnh, anh ta phải đi phá bỏ bùa hộ mệnh của chúng, thế thì những thủy thủ người cá này sẽ mất đi bảo vệ, đạo cụ ánh sáng mạnh trong tay anh ta sẽ có tác dụng, hạn chế hành động của đối phương được rồi.”

Bạch Liễu trong TV nhỏ đã ném đi mấy con quái vật ở phía sau, đi tới boong tàu, cậu nâng cây cuốc đã đập vỡ kính chống đạn lên cao, sắc mặt bình tĩnh bắt đầu từng bước từng bước đập vỡ tượng bùa hộ mệnh của bọn người cá này.

Tượng bùa hộ mệnh dưới chân cậu đã vỡ thành từng mảnh vụn, cùng với Bạch Liễu đang đập vỡ bùa hộ mạng, trên boong tàu là hình chiếu Bạch Liễu đúng lúc lấy đèn pin ra, nhìn như là đang có một đôi Bạch Liễu đang vừa ở trên boong dưới boong phối hợp chiến đấu vậy.

Hình chiếu Bạch Liễu mỉm cười giơ ngang đèn pin, tay nhấn lên công tắc, cậu vẫn còn trong tư thế bấm nút như cũ, "cạch" một tiếng, một chùm ánh sáng thẳng tắp sáng chói xuyên qua tất cả thủy thủ người cá đang bao vây Bạch Liễu.

Ánh sáng mạnh chiếu tới, những thủy thủ người cá mất đi bảo vệ của bùa hộ mệnh đều rối rít che mắt nằm rập xuống đất, thét gào thảm thiết, ngay cả Vương Thuấn, Mục Tứ Thành và số ít người xem ở hàng phía trước cũng giơ tay lên cản lại ánh sáng trong TV nhỏ, thật sự là quá chói rồi.

"Cái người mới này hành động cũng… quá ác." Vương Thuấn tâm trạng phức tạp. "Thậm chí tôi còn thấy tụi quái vật này có hơi thảm."

Nhưng tụi quái vật người cá ấy đã bắt đầu nhanh chóng bơi ở hai bên tia sáng, một số còn nhảy xuống biển, chuẩn bị leo lên chỗ khác để đánh lén Bạch Liễu.

Việc này làm Vương Thuấn cau mày: "Mặc dù cộng thêm đèn pin, ở đây Bạch Liễu cũng chỉ có một chùm ánh sáng, máy chiếu 3D của cậu ta cũng dùng xong rồi, tuy là một chùm ánh sáng cũng có thể hạn chế hành động của thủy thủ người cá, nhưng mà không thể trực tiếp vây chặt đối phương giống như lần trước ở trên bờ."

Mục Tứ Thành khoanh tay trước ngực rồi tỉnh táo nói thật: "Bởi vì cho dù hai nguồn sáng nhập thành một cũng không thể hoàn toàn hạn chế những thủy thủ người cá này, bởi vì vị trí ở đây là ở trên tàu, không giống với ở trong trấn."

"Bạch Liễu có thể trực tiếp lợi dụng ánh sáng phong tỏa lại đường tới bờ biển của thị trấn, nhưng mà nếu như ở trên tàu chỉ có một chùm ánh sáng, thủy thủ người cá thì có thể từ hai bên ánh sáng mà chạy xuống dưới biển, không có ích lợi gì."

"Đúng vậy." Vương Tuấn vuốt cằm suy nghĩ. "Lúc này cũng không kịp mua máy chiếu để ghi hình, chỉ có thể mua một cái đèn pin nữa, như vậy thì ba chùm sáng liền có thể nối thành một hình tam giác, cái này thì thành hình rồi, liền có thể bao vây thủy thủ người cá ở bên trong hình tam giác ánh sáng, vây hãm ở trên tàu."

"Tôi cũng nghĩ như thế." Mục Tứ Thành gật đầu. "Nhưng lúc này, nếu như người chơi muốn mua đèn pin cầm tay, đoán chừng là phải mất nhiều máu, bởi vì càng gần tới kết thúc, đạo cụ ở bên trong cửa hàng có liên quan việc qua màn sẽ càng đắt, giống như lúc này ở trong "Thị trấn Siren", loại đạo cụ có tính then chốt như đèn pin này ít nhất cũng phải 100 điểm tích lũy."

"100 điểm tích lũy?" Vương Thuấn líu lưỡi. "Vầy cũng quá đắt rồi, rõ ràng là muốn làm thịt người ta chứ bán buôn gì?"

Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn Vương Thuấn: "Thời điểm then chốt như lúc này, đèn pin 100 điểm tích lũy, anh có mua hay không?"

Vương Thuấn bứt rứt trầm mặc một lúc, bật ra một chữ: "Mua."

Bạch Liễu mang một cái cuốc kéo theo xe đẩy đi ra từ boong tàu, cậu cầm trên tay một cái đèn pin, xem ra ý tưởng của cậu cũng giống với Vương Thuấn bọn họ vậy, người này đi ra liền trực tiếp mở ra cửa hàng hệ thống rồi mua đạo cụ.

Vào lúc cậu chạm vào màn hình, Vương Thuấn liếc tới giá của đèn pin cầm tay trong cửa hàng hệ thống, không kiềm được mà phun: "Đèn pin 250 mươi điểm tích lũy? Ăn cướp hả?! Đúng là đắt cắt cổ!"

Nhưng mà Bạch Liễu lại không đổi sắc mặt mà lướt qua đèn pin cầm tay, Vương Thuấn lại bắt đầu lo lắng: "Ây, Bạch Liễu à, đắt một chút thì cũng chịu đi, đắt mà cứu được mạng, cậu chỉ cần sau ba cái nhấn, một trăm phần trăm qua được ải rồi đấy! Đừng có mà so đo giá điểm tích lũy nữa!"

Những người xem khác cũng rất gấp, chỉ còn cách việc qua ải một chút nữa, Bạch Liễu vẫn còn chậm rãi mà chọn đạo cụ, bày cái dạng nghèo kiết xác không mua nổi một cái đèn pin, mọi người nhìn thấy mà bụng dạ cồn cào.

"Bạch Liễu à! Cậu đừng có để ý mấy đồng bạc lẻ này! Tôi cho cậu mà cậu mau mua đi!"

Lúc này Bạch Liễu bỗng dừng tay lại, cậu giống như là cuối cùng cũng tìm được đạo cụ muốn mua, khẽ cười, ánh mắt kiên định nhấn vào đạo cụ, mua.

[Người chơi đồng ý mua kính chiếu hậu có độ nét cao?]

Bạch Liễu không chút do dự: [Đúng]

[Hệ thống nhắc nhở: 3 điểm tích lũy, hân hạnh phục vụ]

Bạch Liễu đặt kính chiếu hậu vào một góc ở trên tàu, sau đó lấy đèn pin quấn vào trên đầu tàu, xoay nhẹ công tắc của đèn pin cầm tay.

Chùm ánh sáng trắng của đèn pin xuyên qua sương mù trên mặt biển rồi hắt vào kính chiếu hậu, lại bị kính chiếu hậu hắt ra ngoài, cuối cùng chùm sáng này hợp lại cùng với chùm sáng từ [hình chiếu đèn pin] trên tay của [hình chiếu Bạch Liễu].

Ba ngọn đèn sáng chói khiến da đầu tê dại, chúng tựa như ba cái đèn LED công suất cao, tạo thành một vùng tam giác có ánh sáng cực mạnh ở trên tàu, nhốt chặt thủy thủ người cá ở bên trong. Thủy thủ người cá che mắt lăn lộn trên đất kêu rên, thế nhưng chẳng thể mảy may thoát được nơi này.

Bạch Liễu khuỵu gối ngồi ở mũi tàu, mưa to gió lớn làm đầu tóc cậu ngổn ngang, sợi tóc đen nhánh bay phất phơ ẩn trong ánh mắt cậu nhìn không thấu, miệng lại tủm tỉm cười: “Ngoan ngoãn mà đợi ở trên tàu đi, các bạn thủy thủ.”

Hệ thống thông báo: [Bởi vì đa số quái vật đã bị người chơi Bạch Liễu hạn chế sức hành động, mưa to đã mất khả năng làm suy yếu năng lực của người chơi Bạch Liễu, bây giờ tiến hành chuyển đổi thời tiết, mời người chơi chuẩn bị sẵn sàng]

Chuyển đổi thời tiết: mưa to → quang đãng.

Ánh sáng từ sau lưng Bạch Liễu chậm rãi dâng cao, một chân cậu giẫm trên xe đẩy, chân còn lại đung đưa bên ngoài tàu, mây đen hỗn độn hạ xuống nhường chỗ cho ánh nắng vàng rực

rỡ, mưa to tản đi, ánh mặt trời rải rác trên mặt mũi nhếch nhác luộm thuộm của Bạch Liễu, hòa cùng với nét mặt tươi cười như không đó của cậu, lại có chút quyến rũ lạ thường.

[Người chơi Bạch Liễu tiến vào "Thị trấn Siren" lời tựa cuối cùng —— trả lại Siren King]

Trước TV nhỏ của Bạch Liễu, người xem sau phút chốc yên tĩnh liền điên cuồng la hét chói tai cùng donate, còn có người ôm nhau kích động vỗ tay, điểm thưởng đếm sơ sơ mỗi giây đều tăng lên với số lượng chóng mặt.

Mục Tứ Thành rút lại cái tay đang muốn donate, hắn ngơ ngẩn mấy giây, lại không nhịn được cười vỗ tay: "Anh giỏi thật đấy, Bạch Liễu."

Vương Thuấn cũng vỗ tay theo hắn, vỗ đến đỏ cả tay, anh ta thật sự rất kích động, mồ hôi trên mặt đều chảy xuống.

Những người xem khác cũng không khá hơn Vương Thuấn là bao, kích động đến mức muốn ở đây mà diễn tấu một khúc "Đêm nay khó quên".

"Nói trời mưa thì mưa liền, nói trời quang thì quang liền! Cậu là đứa con của thời tiết hả Bạch Liễu!"

"Tui cho ngài đỏ! Cho ngài nổi! Donate cho ngài, tiện thể cho ngài đứng hạng cao nhất! Bạch Liễu xông lên! Xông lên bảng Tân Tinh nào!"

———————

[Có 12011 người like TV nhỏ của Bạch Liễu, có 12000 người follow TV nhỏ của Bạch Liễu, có 2077 người donate cho TV nhỏ của Bạch Liễu, người chơi Bạch Liễu đạt được 3011 điểm tích lũy, có hơn 300 người donate nhiều hơn một điểm tích lũy]

[Người chơi Bạch Liễu trong một phút đạt được hơn 10000 like, đạt được hơn 3000 điểm tích lũy, danh tiếng trước nay chưa từng có! Người chơi Bạch Liễu đạt được "Thành tựu tài năng mới"!]

[Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã nâng cao vị trí, tiến vào trong đại sảnh trung tâm vị trí đề cử cường lực mảng single-player]

[Hoan nghênh cậu trở về vị trí cũ, người chơi Bạch Liễu]

Lần này Bạch Liễu một mạch thẳng tiến màn ảnh, hầu như mọi người bên khu người xem cũng chạy theo Bạch Liễu.

Đám người xem này mang khuôn mặt kích động đỏ bừng mà đi ngang qua đại sảnh trò chơi, hấp dẫn không ít sự chú ý của người chơi đi đường, chạy tới hỏi bọn họ đang xem gì trong TV nhỏ.

"Mọi người đang coi gì thế? Tranh giành đến náo loạn như vậy."

“Đứa con thời tiết!” “Vị thần kính chiếu hậu!” “Đứa con trai kiêu ngạo mới nhận của Mục thần!”

Nhóm người đến hỏi thăm: “?????”

Túm lại là mấy người đang coi cái qué gì trong TV thế?

Lại có không ít người chơi tò mò chạy lại nhập hội.

Chạy nhanh nhất là Vương Thuấn và Mục Tứ Thành, lúc Vương Thuấn chạy tới mới phát hiện hóa ra Lý Cẩu cũng đã ở đây, người này lúc trước hẳn là thấy Mục Tứ Thành tới thì trốn ở phía sau mà đi theo.

Bây giờ gã ta kéo đao chạy theo sau mọi người, sắc mặt gã tối sầm lại, đoán được rằng có lẽ Mục Tứ Thành đã cho Bạch Liễu chỗ dựa, hiểu ra Bạch Liễu đã không còn là một người gã có thể tùy tiện gây khó dễ được nữa.

Vương Thuấn không nhịn được mà thở phào nhẹ nhõm thay Bạch Liễu.

Cách chơi của gã Lý cẩu này, Bạch Liễu tốt hơn hết là cách được bao xa thì cứ cách bấy xa.

Chờ lúc đoàn người Vương Thuấn bên này chạy đến vị trí nổi bật, trước TV nhỏ của Bạch Liễu đã có rất nhiều người xem, cũng có những người xem đã theo dõi phần trước nhưng bỏ về giữa chừng, cũng có người ngạc nhiên mà nhìn thấy Bạch Liễu lại đi lên lần nữa.

Còn có những người xem toxic* thuộc công hội khu trung tâm lúc trước từng châm chọc Bạch Liễu, nói Bạch Liễu có sở thích thẩm mỹ thấp kém.

(*gốc là giang tinh - 杠精: chỉ những người rảnh rỗi thích gây chuyện cãi nhau, cố tình giữ quan điểm ngược lại khi tranh luận)

Đám người xem này cũng không biết nghĩ gì, rõ ràng là không ưa Bạch Liễu, nhưng Bạch Liễu lên hạng màn ảnh thì ngược lại là nhóm đầu tiên vào khu người xem, những người xem này vẫn còn chen chúc ở phía trước, chỉ trỏ TV nhỏ của Bạch Liễu, lớn tiếng oán trách:

“Haiz, sao mà lại lên hạng rồi, nhìn phiền ghê á.”

“Tại sao có nhiều người donate cho cậu ta như vậy? Dựa vào cái gì? Đúng thật là kéo tụt mức tài năng trung bình của vị trí nổi bật mà. Không được, tôi phải cho cậu ta một đánh giá thấp, nhanh chóng đá cậu ta ra khỏi hạng.”

“Tôi thật chả hiểu, giả bộ thì có gì hay để coi? Mà lại có thể lừa gạt được mấy chục ngàn like, còn có năm ngàn người donate cho cậu ta, đều bị ngu hết rồi hả? Lấy điểm tích lũy tiêu lên cái loại này? Bộ sống trên đời không còn gì để lãng phí hả?”

“Phiền vl phiền vl phiền vl, cậu ta có thể xuống khỏi vị trí nổi bật hay không, trả lại cho mấy tài năng giống như Mục thần ấy.”

Đám người xem này quấy rầy những người bình thường đang xem TV nhỏ, nhưng người xem bình thường lại không dám động đến bọn điên có công hội thần kinh chống lưng này, cho nên chỉ đành cam chịu.

Mục Tứ Thành nhìn đám người xem này, khóe miệng cùng đuôi mắt khẽ rũ xuống, vẻ mặt sa sầm, có chút khó chịu, nhưng trên mặt hắn vẫn mang một nụ cười nhẹ.

Hắn tiện tay lấy cái mũ con khỉ của mình xuống, đi tới hàng trước, xoay người mỉm cười với đám người xem đang bàn luận ba hoa bên này, không như trước đó mà tao nhã lễ phép đặt tay trước ngực, một tay cầm mũ để ở sau lưng rồi cúi chào những người xem này một cái.

Bởi vì Mục Tứ Thành đang cầm một cái mũ nhung hình con khỉ nên tỏ ra lễ nghĩa quý ông như này thì có hơi buồn cười, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng tới những người xem này cho lắm, bọn họ che miệng rồi la lên:

“Mục thần!!! Anh là Mục thần đúng không! Anh thế mà lại xem TV nhỏ của cậu ta!”

Còn có người thẳng mặt chất vấn: “Mục thần, tôi có thể hỏi chút không, tại sao anh lại đề cử người chơi này, không có chút tài năng nào mà còn có thể chiếm vị trí nổi bật của single-player, đã phiền phức lại còn quá low.”

Mục Tứ Thành cười: “Chào mọi người, tôi cũng vừa nghe được cuộc nói chuyện của mọi người, cảm thấy có hơi hoài niệm.”

Những người xem này liền vui vẻ hẳn lên, mồm năm miệng mười bắt đầu phê bình Bạch Liễu:

“Mục thần, anh cũng cảm thấy cái loại này rất phiền phức đúng không, với cái kiểu giả bộ như này đã sớm phải chết lâu rồi, lại còn chiếm chỗ khiến cho những người có năng lực không lên được.”

“Lúc tôi xem trực tiếp này cũng đã thấy vô cùng phiền rồi, bởi vì có cái thứ chiếm cứ màn hình như thế, cho nên không thể xem được trực tiếp trò chơi chất lượng cao nào! Tôi chỉ mong cậu ta mau chóng chết quách đi rồi rớt khỏi bảng phổ biến thôi!”

“Mục thần, hay là anh cứ vào trò chơi đi, trực tiếp đạp cậu ta xuống!”

Những người này ai nấy lời lẽ hùng hồn, ánh mắt hăng hái, thật giống như cái việc người mới Bạch Liễu này bị đạp xuống là một chuyện vô cùng tốt vậy —— chẳng qua việc chèn ép người mới luôn là loại việc mà những thứ công hội này thích làm nhất, đặc biệt là một số người chơi chẳng được tích sự gì, bọn chúng chỉ mong sao tất cả người chơi mới đều chết hết, khỏi chiếm hết vị trí phổ biến của chúng.

“Không, hoài niệm mà tôi nói có ý là ——” Mục Tứ Thành cười dần chân thật hơn, trong miệng hắn ngậm một que kẹo mút, nét mặt mang chút tản mạn. “Bởi vì năm đó lần đầu tiên tôi leo lên vị trí phổ biến, cũng có rất nhiều người xem trong màn ảnh dislike tôi như vậy, chửi tôi như vậy.”

Những người mồm năm miệng mười trước mắt như bị siết chặt cổ họng, thoáng chốc lúng túng rụt lưỡi lại, trao đổi ánh mắt với nhau.

Đám người xem này phát ngôn bừa bãi trước mặt Bạch Liễu, ở trước mặt hắn lại không nhả một câu, Mục Tứ Thành cười ra tiếng.

Hắn hồn nhiên cười, hơi nghiêng người về phía những người xem này rồi đặt câu hỏi: "Mọi người có biết những người xem từng chửi tôi giờ ra sao rồi không?"

Những người xem này nhìn thẳng vào đôi mắt đang chuyển động của Mục Tứ Thành, ánh mắt màu đỏ sậm, rợn cả tóc gáy, không lạnh mà run.

Trong con ngươi của Mục Tứ Thành phản chiếu một con khỉ hoạt hình đang cười hì hì, ánh mắt của con khỉ hoạt hình này tỏa ra sắc đỏ rất đẹp.

Những người xem hàng trước giờ mới nhận ra cặp mắt của Mục Tứ Thành có màu đỏ nhạt, đó không phải là màu mắt vốn có của hắn, mà là do ánh sáng trong mắt của con khỉ toát ra.

Vài lời muốn nói: Cảm ơn các tình yêu đã ủng hộ tụi mình trong thời gian qua, chắc mọi người cũng nhận ra là gần đây thời gian ra chương của nhà bị kéo dài hẳn phải không??

Chuyện đầu tiên nè: Tụi mình rất xin lỗi mọi người về điều đó, nhưng vì team đang thiếu nhân lực trầm trọng, nhất là beta-er, hai beta chính của team đang bị một thứ mang tên "bài vở" chôn vùi, cộng thêm việc rất nhiều thành viên trong nhà buộc

phải rời đi vì nhiều nguyên do khác nhau, nên để ra chương thường xuyên khá là khó.

Chuyện thứ hai nè: Tụi mình đang đề ra hướng giải quyết, đó là: Đăng chương đã edit (nhưng chưa beta) lên, phần vì cũng không muốn mọi người phải chờ thêm nữa, phần vì nếu chờ beta thì sẽ rất lâu, đợi tới khi beta-er hết bận rồi sẽ gỡ xuống chỉnh sửa lại sau.

Nhà tụi mình vẫn mở rộng cửa lớn chào mừng những bạn muốn gia nhập hỗ trợ, tới đây đi các tềnh êu 😘😘😘😘

Chương 27: Thị trấn Siren (27)

Edit: MeiChun

Đối diện với ánh mắt kỳ dị của Mục Tứ Thành, những khán giả này mới vừa rồi còn vênh váo đắc ý giờ đều đồng loạt nuốt một ngụm nước miếng, sống lưng lạnh lẽo lùi hai bước về phía sau, sợ hãi lắc đầu.

Mục Tứ Thành cười tít mắt đưa chiếc mũ hình con khỉ từ phía sau lưng ra, một tay khác chỉ vào mũ, bày ra một tư thế: "Bởi vì tôi chán ghét những khán giả đó, cho nên bọn họ đều bị giết chết ở trong trò chơi rồi."

Hắn tùy ý nói, giống như giết người đối với hắn là chuyện bình thường như cơm bữa, không đáng nhắc tới: "Nếu như khi Bạch Liễu ra, tôi sẽ ủng hộ anh ta cũng đi giết chết những thứ lắm mồm như mấy người, đương nhiên, đây chẳng qua chỉ là lời đề nghị từ một người từng trải là tôi mà thôi."

"Bởi vì mấy người rất là ồn ào." Mục Tứ Thành lễ phép cười cười, "Quấy rầy đến tôi xem kênh của anh ta, lũ ngu đần."

Con khỉ trên chiếc mũ của Mục Tứ Thành bỗng nhiên há miệng cười lên hì hì, trong mắt vẫn còn lóe lên ánh sáng hồng, tựa như đang đáp lại lời đề nghị của Mục Tứ Thành, vừa quỷ dị lại vừa dọa người.

Những khán giả lúc trước còn ra vẻ cao hơn người ta một bậc hiện tại đã bị Mục Tứ Thành dọa đến sợ ngất, bọn họ rít lên thành tiếng, chạy tứ tung.

Trong quá trình chạy trốn có mấy người còn đụng trúng lẫn nhau té xuống đất, chật vật mà bò ra khỏi khu vực xem tivi của Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành đội chiếc mũ lên đầu rồi đứng sát nhập vào hàng trước, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả mà đứng về vị trí cũ, nét mặt bình thản, tiếp tục ngước đầu xem tivi của Bạch Liễu.

Khán giả xung quanh đều không hẹn mà cùng lui về phía sau mấy bước, chừa cho Mục Tứ Thành đang đứng ở hàng trước một không gian lớn đủ để xem.

Các âm thanh thảo luận của khán giả cũng nhỏ đi nhiều, tựa như sợ sẽ quấy rầy Mục Tứ Thành xem tivi vậy.

Vương Thuấn đứng ở sau lưng Mục Tứ Thành, vẻ mặt và tâm tình đều rất phức tạp.

Đây là lần đầu tiên hắn ta thấy được vẻ nguy hiểm của Mục Tứ Thành.

Đây chính là lí do mà trong tất cả phòng phát trực tiếp của đại thần cấp cao đều không có khán giả nào dám làm màu chê bai hết, toàn bộ hầu như đều là các lời khen ngợi.

Bởi vì ở trong trò chơi này có thể giết người, nếu như một số người lên tiếng chọc phải đại thần, đối phương muốn giết những người này chính là chuyện đơn giản như nghiền chết một con kiến vậy.

Chỉ có khu vực tivi của người mới hoặc những người chơi có tính cách tương đối hiền hòa mới tồn tại nhiều khán giả thích làm màu thôi.

Giống như khi Mục Tứ Thành đang trực tiếp, mà những người này dám ép buộc hắn như thế, phần mộ của họ hẳn cũng đã xanh cỏ hết cả rồi.

Những tên khán giả toxic dám ép Bạch Liễu này đều là những tên người chơi công hội không có năng lực gì, kĩ năng trò chơi và cấp độ khá thấp, vượt ải cũng toàn cùng những người chơi cao cấp trong công hội, hoặc là trực tiếp tìm kiếm biện pháp để vượt ải, năng lực rất là hạn chế.

Những tên này đến mạng còn khó đảm bảo nhưng lại rất thích đến chỗ người khác nói bậy, bọn chúng không dám đắc tội người chơi đại thần, nhưng lại không vui khi thấy người mới bộc lộ năng lực xuất sắc, bởi vì những người mới này sẽ giành hết số điểm donate của khán giả cùng với vị trí quảng bá, cho nên, bọn họ luôn ôm sự ác ý vô cùng rõ ràng đối với những người chơi mới.

Tỷ như Bạch Liễu, hay như Mục Tứ Thành trước đây.

Vương Thuấn rề rà sít lại bên cạnh Mục Tứ Thành, mặc dù anh ta cũng hơi sợ Mục Tứ Thành bây giờ, nhưng mà anh cũng muốn đứng ở hàng trước.

Nhìn về phía Mục Tứ Thành, Vương Thuấn có chút kiềm lòng không đặng mà hiếu kì, nghiên đầu nhỏ tiếng hỏi: “Mục thần, cậu đã giết chết những tên khán giả đã mắng cậu thật hả?”

“Sao mà thế được.” Mục Tứ Thành nhạt nhẽo đáp, “Tôi không có rảnh đến vậy, nói để dọa bọn họ thôi, cứ nhùng nhằng thế, quá phiền phức.”

Vương Thuấn thở phào nhẹ nhõm: “À à, giả ha.”

“Mặc dù tôi không có giết người, nhưng con khỉ của tôi nghe được thì rất thích ăn những tên đáng ghét đó, cho nên cũng ăn mấy người rồi.” Mục Tứ Thành đột nhiên quay đầu nhìn về Bạch Liễu trên tivi rồi cười khẽ.

Hắn cho tay vào túi rồi nhún vai một cái, không hẳn là thành khẩn mà biện giải cho bản thân một chút, “Nhưng mà chủ yếu là do chính bọn họ sẵn lòng chửi mắng tôi, cho nên mới gặp phải kết cục này, tôi cảm thấy cũng không thể trách tôi được.”

Vương Thuấn: “…”

———————

Bạch Liễu kéo xe đẩy từ thuyền lớn đi xuống.

Phía sau cậu còn còn lẻ tẻ mấy tên thủy thủ người cá đi theo, thế nhưng đã không đủ để khiến cậu sợ hãi, trên tay Bạch Liễu còn có một Siren King đây này.

Những người cá thủy thủ này không có hậu thuẫn của thời tiết hay bùa hộ mệnh, nên chỉ có thể ở xa xa phía sau Bạch Liễu, dùng ánh mắt oán hận và tham lam nhìn Bạch Liễu mà thôi.

Nhưng suy nghĩ của Bạch Liễu đã không còn nằm ở trên người bọn thủy thủ người cá này nữa rồi.

Cậu chỉ cảm thấy hơi kì lạ một chút, chính là hệ thống nói trên đất liền phần lớn quái vật đã bị hạn chế, cho nên mới bỏ việc dùng thời tiết để làm suy yếu cậu, nhưng sách quái vật của 《Thị trấn Siren》 có bốn trang, theo thứ tự là thủy thủ người cá, tượng người cá và Siren King đang ở trong tay Bạch Liễu.

Trừ những loại này ra còn có một loại có số lượng khá nhiều, yếu nhất và cũng là quái vật ở tầng chót vẫn chưa xuất hiện ——

—— Đó chính là người cá, hoặc cũng có thể nói là hình thái ấu trùng của người cá.

Bạch Liễu ở trên bờ bị chặn đường vây bắt lâu như vậy, mà một người cá cũng chưa từng thấy, thế thì không hợp lí, nếu hệ thống không lừa gạt cậu, vậy thì quái vật trên mặt đất quả thật phần lớn đã bị hạn chế rồi, nói cách khác, loại quái yếu nhất là người cá này rất có khả năng không có ở trên bờ.

Ánh mắt Bạch Liễu chậm rãi nhìn xuống mặt biển sóng yên biển lặng ở phía trước.

Những người cá với số lượng khổng lồ đó, có thể toàn bộ đã mai phục sẵn ở dưới biển rồi.

【Hệ thống thông báo: Còn một tiếng nữa Siren King sẽ tỉnh lại, mời người chơi tăng nhanh tiến độ, nhanh chóng vượt ải】

Một tiếng, trong đầu ước lượng tốc độ kéo theo Siren King bơi xuống biển, cũng kịp thời gian, nhưng mà vẫn còn một nhân tố vẫn chưa xác định rõ, chính là người cá đang trốn ở dưới biển.

Cộng thêm sự quấy nhiễu của những người cá đó, chưa chắc có thể đuổi kịp được thời gian.

Chẳng qua thì binh tới tướng chặn, nước tới đất ngăn, Bạch Liễu cũng không nghĩ nhiều nữa, tùy ý vứt xe đẩy ở bờ biển, cậu ngồi xổm xuống quan sát Siren King trên xe đẩy một chút.

Siren King mới vừa nãy trải qua một trận đuổi bắt dài dẳng vẫn không có phản ứng gì nhưng mà giờ phút này mang cá bên tai lại đang nhẹ nhàng phe phẩy, ngực hơi phập phồng, màu da trắng sáng như ngọc đã có chút màu của sự sống.

Bạch Liễu có thể nhận thấy được Siren King sắp tỉnh lại, cậu nâng anh lên rồi vịn bờ vai anh, hít sâu một hơi, bắt đầu chạy xuống biển.

Khi nước biển nhấn chìm hai chân Bạch Liễu thì cũng là lúc hai chân, bên eo, khóe mắt cùng với sống mũi dần bị lớp vảy xanh nhỏ vụn bao phủ, hai bên khuôn mặt xuất hiện vết nứt giống như mang cá, con ngươi thu lại còn một nửa so với ban đầu.

Bạch Liễu hít sâu một hơi, kéo tay Siren King lao vào biển xanh bao la sâu thẳm.

Vương Thuấn ở trước tivi nhỏ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ cần đi xuống biển, hẳn là sẽ nhanh chóng qua ải thôi.”

“Điều này thì cũng không nhất định đâu.” Mục Tứ Thành khoanh tay trước ngực, hắn tựa như đang nhớ lại kí ức kinh khủng nào đó, khóe miệng khẽ giật giật, “Lúc ấy khi tôi kéo nữ yêu Siren xuống dưới biển, cũng cho rằng có thể lập tức vượt ải, không ngờ là lúc muốn bơi tới chỗ【Lễ vật của Siren】, thì thấy dưới biển chằng chịt hằng hà sa số đôi mắt người cá xanh biếc, suýt chút nữa tôi đã bị giết chết rồi.”

“Cuối cùng vẫn phải bất đắc dĩ mua một cái đèn pin có ánh sáng mạnh để đuổi những người cá này, tôi mất đến hai trăm tích phân đấy.” Mục Tứ Thành hơi buồn bực khi nhớ lại trận Waterloo* ít ỏi trong sự nghiệp trò chơi của mình.

(***)Trận Waterloo: Trận Waterloo nổi tiếng lịch sử diễn ra vào năm 1815 tại khu vực gần Waterloo ở Bỉ giữa quân đội Pháp với liên quân của Anh và các đồng minh. Ở đây nghĩa là một trận thua thảm bại, không mấy vẻ vang.

Vương Thuấn kinh ngạc: “Không phải chứ?! Đắt tận hai trăm tích phân ư?!”

Anh ta nói xong, dường như lại nghĩ ra điều gì đó: “Đèn pin lúc trước Bạch Liễu mua cũng đã hai trăm tích phân, đến lúc đó chắc chắn hệ thống sẽ tiếp tục tăng giá, vậy chẳng phải lại càng đắt hơn sao?!”

“Chắc vậy, hệ thống chủ yếu là định giá mỗi loại đạo cụ vào hai thời điểm, thứ nhất là dựa trên mối quan hệ cung cầu của thị trường, thứ hai là hệ thống sẽ đánh giá toàn diện nhu cầu của người chơi đối với một mặt hàng nhất định tại chính thời điểm đó, nói đơn giản hơn là khi hệ thống cảm thấy cậu càng có nhu cầu bức thiết để sử dụng đạo cụ vào lúc đó, thì hệ thống sẽ định giá đạo cụ đó càng cao.”

Mục Tứ Thành nhìn dáng vẻ của người đang bơi xuống biển sâu trên tivi nhỏ, hiếm thấy mà cười trên sự đau khổ của người khác nói: “Đợi khi Bạch Liễu bơi tới vùng biển【Lễ vật của Siren】, dưới tình huống khẩn cấp khi bị người cá bao vây thì không còn biện pháp nào tốt hơn ngoài chấp nhận để hệ thống làm thịt, Bạch Liễu cứ chờ mà bị cắt máu đi, đảm bảo đèn pin của anh ta không dưới bốn trăm điểm đâu.”

Vào lúc bên này còn đang thảo luận, thì ở bên kia người mới được push lên rồi chiếm vị trí quảng bá trước đó của Bạch Liễu —— Mộc Kha đã bơi đến vị trí đặt 【Lễ vật của Siren】.

Mộc Kha một tay nâng xương trắng của nữ yêu Siren, đung đưa hai chân linh hoạt như đuôi cá, bơi thẳng vào đáy biển tối sâu như mực.

Cậu ta chắc cũng biết được bản thân đã sắp qua ải, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc chí khó thể giấu.

Vương Thuấn ở bên khu đài tivi nhỏ này của Bạch Liễu cũng có thể nhìn thấy đài tivi của những người khác, chẳng qua là không nhìn thấy được rõ ràng như xem của Bạch Liễu, chỉ cảm thấy có chút mơ hồ tựa như đang nhìn qua tấm kính mờ ảo.

Nhưng cho dù như vậy, cũng có thể nhìn sơ được Mộc Kha đã bơi gần đến phần đáy của biển nơi đặt 【Lễ vật của Siren】.

Vương Thuấn nhìn Mộc Khá đã sắp đến được đáy biển, không kiềm được mà than thở tiếc nuối một chút: “Đã đến đáy biển luôn rồi, Bạch Liễu bên này vẫn còn ở dưới biển… Tay người chơi mới Mộc Kha này còn vượt ải nhanh hơn so với Bạch

Liễu, người đáng lẽ ra phải là người đầu tiên vượt ải trong đợi chơi này.”

“Người thứ nhất vượt ải trong đám người mới thì sẽ được hệ thống thưởng cho một phần thưởng đặc biệt, là kĩ năng cá nhân, rất có giá trị với người chơi, Bạch Liễu lẽ ra đã có thể nhận được nó.” Vương Thuấn than thở.

Vừa nói, Vương Thuấn vừa nhìn Bạch Liễu còn đang vô tư, chậm rãi bơi trên đài tivi, trong lòng có chút hận không thể rèn sắt thành thép mà bóp cổ tay nói: “Haiz! Bạch Liễu! Cho cậu làm màu làm chi rồi lãng phí thời gian! Mặc dù đúng là có thể tiết kiệm được chút tích phân, nhưng lại vì nhỏ mà bỏ lớn rồi, nếu hành động của cậu nhanh hơn chút nữa, thì người đứng đầu nhóm người mới chính là cậu luôn!”

Bởi vì Bạch Liễu vừa rớt xuống đã có vị trí quảng bá khác được đẩy lên trên bảng push của trung tâm, cho nên sau khi hệ thống đánh giá tổng hợp, vị trí quảng bá được đề cử mạnh mẽ của Mộc Kha trong chuyên khu trò chơi một người này cao hơn của Bạch Liễu một hạng.

Hơn nữa nhìn thấy dáng vẻ Mộc Kha vui mừng chuẩn bị qua ải, trong khi Bạch Liễu còn đang kéo theo Siren King chậm rãi bơi vào trong biển như người mộng du, so ra thì có thể nói Mộc Kha đang vững vàng đè chặt đầu Bạch Liễu, Vương Thuấn nhìn mà lắc đầu liên tục.

Giống như là nhìn thấy đứa con mình tài năng xuất chúng nhưng lại hết lần này tới lần khác ham chơi, ngay cả đứa trẻ bình thường cách vách cũng thi không bằng, chẳng thể làm gì ngoài bực bội trong lòng.

Thế nhưng thái độ của Mục Tứ Thành lại không giống như vậy, hắn chỉ liếc mắt nhìn Mộc Kha một chút, không chút để ý mà bình tĩnh nói: "Ai mới là người thứ nhất, cũng chưa chắc đâu."

Nhưng đa số khán giả quan sát tivi nhỏ của Mộc Kha cũng đều đồng quan điểm với Vương Thuấn, nhất là những tên người chơi anh hùng bàn phím bị Mục Tứ Thành đuổi khỏi khu đài tivi của Bạch Liễu, bọn chúng hầu hết đều đi đến khu vực xem của Mộc Kha.

Đám khán giả này chỉ nhớ ăn chứ chẳng nhớ đánh, đổi trận địa mới xong liền lập tức thoải mái giễu cợt Bạch Liễu lần nữa: "Ố ồ, Bạch Liễu này cho dù có lên bảng push, cũng không chơi lại những người mới khác, còn làm ba cái hành động màu mè thì có ý nghĩa gì chứ? Chờ Mộc Kha vượt ải rồi nhận được kĩ năng mà hệ thống thưởng, hắn ta sẽ nhanh chóng mà bỏ lại Bạch Liễu ở phía sau."

"Cũng không hiểu vì sao Mục thần lại che chở tên người mới vô dụng như thế, không phải người đầu tiên vượt ải, cũng không nhận được kĩ năng thưởng, sẽ sớm chết trong trò chơi thôi, cũng chẳng biết còn muốn giãy giụa như vậy làm gì."

Bên cạnh là một nhóm khán giả có đầu óc bình thường một lời khó diễn tả mà nhìn những người xem đang nói nhăng nói cuội này, trên mặt họ đều là vẻ cạn lời.

Một nhóm một trăm người chơi mới, chỉ có hạng nhất mới nhận được kĩ năng mà hệ thống khen thưởng, xác suất 1/100, lại bị những loại người này nói như thể không có kĩ năng thì sẽ chết thảm trong trò chơi.

Ở chỗ này cũng có rất nhiều người chơi không có kĩ năng, nghe vậy thì sắc mặt liền vô cùng khó coi.

Có một người xem nghe bọn họ la oai oái thì thấy quá phiền phức, cảm thấy thực lực của bản thân mình cũng được coi là khá, liền cười hừ một tiếng, không nhịn được mà phản bác: "Nói người khác không có kĩ năng thì phải chết, sao không lấy kĩ năng của mình ra đây, nếu không có thì tao đây sẽ giết mày cho đúng với giấc mơ chết do không có kĩ năng mà mày nói đấy."

Nhiều người chơi có kĩ năng lại tụ tập một chỗ đi chỉ trích người khác, mà buồn cười ở chỗ, đám người này chỉ toàn là kĩ năng rác rưởi.

Quả nhiên, cái bọn khán giả này lúc nãy còn lớn tiếng cười đùa, âm thanh lớn như bật loa hát vậy mà giờ đây đều im bặt, còn những tên mồm miệng to tiếng nhất thì mặt đỏ âu rụt về sau, lấy tay giấu đi thiết bị quản lý trò chơi của bản thân ra sau người, hiển nhiên là không muốn biểu diễn cái gọi là kĩ năng đó.

Khiến cho những người xem khác đều tức đến cười gằn.

Thì ra mới vừa nãy còn nói năng hăng say thế, mà một cái kĩ năng cũng chẳng có, còn không biết ngượng mà nói người khác không có kĩ năng thì đều chắc phải chết, thế sao cái bọn khán giả không có miếng kĩ năng nào mà mồm còn to này giờ lại còn sống được chứ?

Mà người xem vừa mắng đó cũng liền cảm thấy vô vị.

Tại sảnh trung tâm không được giết người chơi, vừa nãy hắn nói như thế chẳng qua chỉ là muốn đe dọa đám màu mè này một chút, thấy cãi nhau cũng chẳng có nghĩa lí gì, nên là người xem này liếc xéo bọn chúng một cái rồi lại tiếp tục xem đài tivi của Mộc Kha.

Lúc họ đang nói, thì trong tivi nhỏ Mộc Kha đã lặn sâu vào một vùng đen kịt, trông giống như đom đóm bình thường, từ một góc đáy biển từng đôi mắt xanh biếc ẩn hiện dần sáng lên, lúc đầu cũng chỉ có một hai đôi mắt, sau đó lại như ánh huỳnh quang màu xanh thẳm đột ngột bắt đầu phát sáng.

Tầm mắt Mộc Kha phải thích ứng một lúc mới mơ hồ mà thấy rõ được đó là những thứ gì, cả người cậu ta liền nổi hết da gà, hoảng sợ đến không dám động đậy sống lưng.

Đếm thấy có khoảng hơn hàng ngàn thi thể người cá ở dưới đáy biển đang ngước đầu nhìn Mộc Kha.

Thân xác bọn chúng đa số đều đã thối rửa, gương mặt mục nát, phần thịt trắng bị ngâm nước đang bị vô số lũ cá đen nhỏ gặm nhấm, cả khuôn mặt, cả người đều bị những con cá nhỏ chừng ngón tay út ăn thịt, một số nơi còn bị gặm đến lộ ra xương trắng, chỉ còn một đôi ánh sáng xanh lóe lên, lộ ra ngoài một ánh mắt u ám âm u.

Ngập trong ánh mắt của Mộc Kha đều là những đôi mắt xanh biếc của người cá, tựa như ánh lửa của quỷ đang thắp sáng vùng đáy biển đen kịt.

Mà đúng hơn thì đây không còn gọi là đáy biển nữa, toàn bộ đáy biển bây giờ đã chằng chịt lũ cá đen nhỏ với số lượng lớn đến khiến da đầu tê dại, dù cho có nhìn xuống cũng chẳng thấy

được bùn cát ở đáy biển, chỉ có thể thấy cá nhỏ dày đặc đang ngọa nguậy tựa như trứng ruồi vậy, mang lại cảm giác như đang nhìn một đám giòi màu đen, mà cùng chìm ngập trong biển giòi đen thẳm, chính là từng đôi mắt xanh biếc của thân xác người cá.

Hình ảnh này thật sự quá mức chấn động, ngay cả khán giả trước tivi nhỏ của Mộc Kha cũng không nhịn được khoanh tay lui về sau mấy bước, da đầu tê dại.

Mộc Kha xoay người bơi đi, vừa bơi vừa mở ra cửa hàng đạo cụ, sau lưng cậu ta là hàng loạt người cá đang nhanh chóng tràn lên từ phía sau, bầy cá màu đen cuồn cuộn bơi tới giống như những con ruồi đen vây lấy Mộc Kha.

Lúc bầy cá nhỏ này dần bơi đến gần thì mới phát hiện, mặc dù chúng chỉ lớn chừng ngón cái, nhưng răng lại cực kì sắc bén, dù chỉ mới xoay quanh Mộc Kha một lúc thôi, nhưng Mộc Kha đã bị cắn đứt nửa cánh tay, cậu ở dưới đây biển thất thanh mà hét lên một tiếng, mặt da cánh tay phải của hắn chảy ra một hàng máu dài, lại càng thu hút thêm nhiều người cá cùng bầy cá nhỏ.

Khán giả cũng bị cảnh tượng hấp dẫn này kích thích, gấp gáp kêu gào: “Mau mua đạo cụ đi! Nhanh lên! Mua đạo cụ đẩy những con quái vật này đi! Nếu không là chết đó!”

Tay còn sót lại của Mộc Kha ra sức kéo theo bộ xương của nữ yêu Siren, không để cho bầy cá cùng với người cá cuốn đi, sau đó hoảng loạn chạm vào biểu tượng cửa hàng đạo cụ, chuẩn bị mua đạo cụ khắc chế những con quái vật ngông cuồng này, bầy cá ở dưới biển sâu rất sợ ánh sáng, mà người cá cũng có nhược điểm giống vậy, hắn liền lập tức đưa ra quyết định:

【Tôi cần đèn pin ánh sáng mạnh!】

【417 tích phân, hân hạnh được giúp đỡ】

Mộc Kha hoàn toàn dại ra, hắn không tin được mà hỏi ngược lại:【Bao nhiêu tích phân?!】

【417 tích phân, hân hạnh được giúp đỡ】

Mộc Kha căn bản không có nhiều tích phân đến vậy, cậu ta thẳng thừng trợn mắt, nhưng mà rất nhanh Mộc Kha đã lấy lại bình tĩnh, đẩy lùi đàn cá cũng không nhất định cần phải có đèn pin ánh sáng mạnh,【Bong bóng nước】cũng có chức năng này.

Chỉ là đối diện với rất nhiều người cá ở đây, 【Bong bóng nước】rất có khả năng sẽ bị đám cá đẩy đi, nhưng mà Mộc Kha cũng hết cách, hắn chỉ có thể đánh cược một trận, Mộc Kha cắn răng:

【Tôi cần bong bóng nước!】

【322 tích phân, hân hạnh được giúp đỡ】

Mộc Kha như sắp hít thở không nổi nữa, suýt thì đã bị hệ thống làm cho tức chết ở dưới biển —— cậu ta làm gì có nhiều tích phân đến vậy chứ!!!

【Bong bóng nước】lúc trước cũng chỉ có giá 40 tích phân, bây giờ lại tăng nhiều hơn những tám lần! Đây chính là thừa

dịp cháy nhà hôi của chứ gì!

Nhưng mà giờ có nói lí với hệ thống cũng vô ích, Mộc Kha chỉ đành thương tâm tuyệt vọng kiểm tra lại đạo cụ mà cậu đã mua —— 【Cây đuốc lửa】thì có tác dụng đấy, nhưng đây lại đang ở dưới nước, lửa cơ bản không đốt lên được, lúc trước cậu có từng mua hai tiếng【Bong bóng nước】.

Nhưng mà cái lần Mộc Kha mua đạo cụ 【Bong bóng nước】 chính là vì dùng cho nhiệm vụ 【Con thuyền chân ái】kia nên sắp hết rồi, chỉ còn lại khoảng nửa tiếng thôi.

Nhưng mà chỉ có nửa tiếng của 【Bong bóng nước】 thì chắc chắn không đủ cho cậu ta vượt ải, nửa tiếng đó dù cho cậu có muốn lặn xuống đáy biển cũng chẳng có cách…

Càng nát bét hơn chính là, tích phân của cậu đều bị tiêu hao hết bởi các loại đạo cụ mất rồi…

Đương khi Mộc Kha còn đang tuyệt vọng, cậu chợt nghĩ tới lúc này vẫn còn có thể xin khán giả thưởng tích phân cho mình, vì vậy khán giả trước đài tivi nhỏ của Mộc Kha liền thấy Mộc Kha bên trong tivi đang chắp tay xin mọi người donate cho mình, dáng vẻ vừa chật vật lại đáng thương, trong mắt chỉ còn ước muốn sống sót như điên dại.

Dáng vẻ cậu ta vừa chạy trốn vừa há miệng khóc, nhưng nước mắt của cậu ta vừa rơi xuống liền hòa tan vào trong nước biển, cho nên không ai nhìn thấy được.

Những người lúc trước từng dự đoán Mộc Kha về sau sẽ tiền đồ vô lượng, lấy cậu để đạp Bạch Liễu xuống đều tắt tiếng không nói thành lời.

_____

Bên này, Bạch Liễu cũng đã bơi đến đáy biển nơi đặt 【Lễ vật của Siren】rồi, Vương Thuấn cũng mơ hồ có thể thấy tình hình bên kia của Mộc Kha, lại thấy Bạch Liễu cũng đã bơi đến khu vực biển đen thăm thẳm này, không khỏi có hơi âu lo mà mở máy quản lí trò chơi ra, liếc nhìn tích phân còn lại của bản thân.

Anh ta có hơi sợ Bạch Liễu cũng xảy ra tình hình tương tự, dầu gì thì Vương Thuấn cũng có thể giúp cậu nạp thêm chút tích phân nữa.

Mục Tứ Thành nhìn thấy hành động này của Vương Thuấn, ngoài miệng nói: "Yên tâm, tích phân của tên này nhiều hơn 3000 lận, dù cho ra sao thì cũng đủ dùng thôi, dù có là đen pin hơn 400 tích phân, cậu ta cũng có thể mua được những mười cái."

Mặc dù nói như vậy, Mục Tứ Thành vẫn là không nhịn được mà mở máy ra nhìn số tích phân hắn hiện có, sau khi xem xong thì nhếch miệng thở một hơi đầy nhẹ nhõm.

Như vậy xem ra, chắc chắn đủ cho Bạch Liễu vượt ải.

Không riêng gì Vương Thuấn cùng Mục Tứ Thành, bởi vì tình hình bên tivi của Mộc Kha khá là chấn động, cho nên khán giả bên Bạch Liễu cũng nhìn thấy được, đều đồng loạt mở máy quản lí ra xem số tích phân còn lại của mình, nhỏ giọng thảo luận:

“Đợi chút nữa nếu như Bạch Liễu không có đủ tích phân để mua đạo cụ, tôi sẽ nạp hết cho cậu ấy.”

“Thêm chút tích phân bên tôi nữa thì chắc là đủ luôn.”

Mục Tứ Thành có chút lạ lẫm khi nhìn cảnh tượng những khán giả này nói muốn donate tích phân cho Bạch Liễu, hắn quay đầu lại nhìn Bạch Liễu còn đang bơi ở trong vực biển, khẽ nhíu mày.

Cái tên này lại còn khá là được lòng khán giả nữa, nhiều người sẵn lòng tiêu tiền cho Bạch Liễu đến thế, không muốn cậu phải chết.

Ở điểm này thì so ra còn tốt hơn hắn, bởi vì kĩ năng đặc biệt của Mục Tứ Thành, khán giả của hắn khá là cực đoan, rất thích hắn, hoặc rất ghét hắn, cũng có rất nhiều người cảm thấy hắn ta là người chơi vô đạo đức.

Bạch Liễu cũng giống với Mộc Kha, đi vào hải vực này không bao lâu thì thấy thấy được những đôi mắt màu xanh lá sáng rực.

Vương Thuấn liền nín thở, anh nhìn qua còn gấp gáp hơn Bạch Liễu nhiều, không tự chủ mà nắm chặt hai tay ở phía trước, khung donate của anh cũng đã mở ra, Vương Thuấn nhanh chóng nhỏ giọng nói: “Mau mua đạo cụ mau mua đạo cụ đi! Đợi chút nữa mà bầy quái vật đó thức tỉnh thì không kịp nữa đâu!”

Mục Tứ Thành nói một câu: “Anh không cần khẩn trương thế đâu, cậu ấy không chết sớm thế được.”

Nhưng ánh mắt của Mục Tứ Thành lại chết dí không rời mà dính vào Bạch Liễu bên trong tivi nhỏ, tay cũng đặt trên máy quản lí trò chơi, dáng vẻ như đã chuẩn bị sẵn sàng donate mọi lúc.

Nhưng khi Bạch Liễu nhìn thấy dưới đáy biển đều là bầy cá cũng người kia khiến lòng người sợ hãi, cậu chỉ hơi nhíu mi một chút, nhìn cũng chả kinh ngạc mấy, bắt đầu từ từ bơi xuống phía dưới.

Hô hấp của khán giả như ngừng lại, bọn họ trơ mắt nhìn Bạch Liễu chậm rãi khoan thai mà dùng Siren King khiêu khích đám cá cùng người cá đó, chọc giận bọn quái vật đuổi theo Bạch Liễu, sau đó Bạch Liễu lại chạy trốn.

Nhưng mà không may là, tư thế Bạch Liễu di chuyển ở trong nước rất không được thuần thực lắm, chính là kiểu bơi như mới vừa tập, tốc độ bơi không nhanh, dòm thì sắp bị một bầy cá đông nghịt đuổi kịp rồi xâu xé nát vụn tới nới rồi.

“Bạch Liễu ơi cậu đang làm cái gì đấy hả Bạch Liễu!!!” Vương Thuấn như sụp đổ mà kêu thất thanh, “Cậu đi chọc bọn quái làm gì!”

Những khán giả khác cũng sắp điên tiết rồi, ríu rít kêu la: “Trời đất ơi!! Mau đi mua đạo cụ dùm!! Bạch Liễu!!!”

“Cmn!! Bạch Liễu cậu đừng có giỡn nữa! Đợi khi ra đây rồi thì tôi liền chơi với cậu sau mà!!”

“Phải vượt ải đó! Cậu mà chết là sẽ để lại bóng ma trong lòng tối đấy Bạch Liễu!”

“Lòng tôi đã nguội lạnh luôn rồi! Nếu mà Bạch Liễu đã chơi tới đây còn chết nữa, ông đây sẽ không bao giờ xem TV nhỏ của mấy tay người chơi mới nữa.”

Vương Thuấn không dám thở mạnh mà nhìn chằm chằm vào tivi, mồ hôi trên trán thấm đẫm rớt xuống, nhưng mà anh cũng không dám chớp mắt cái nào, bởi vì ở trong tivi nhỏ bầy cá đã sắp chạm vào chân Bạch Liễu rồi!

Ngay cả Mục Tứ Thành đứng ở một bên vẫn luôn cười hì hì thì giờ ý cười cũng đã tắt ngúm, hai tay vờn quanh đặt trước ngực, ngón trỏ tay phải đang liên tục gõ lên cánh tay trái, lộ ra chút phiền não hiếm thấy: “Bạch Liễu, cậu đang làm cái khỉ gì thế?!”

Bạch Liễu không hoảng không vội mà liếc về phía sau, xác nhận được bầy cá cùng với người cá đều đang bơi sau cậu, hai chân đạp một cái, như một chú thỏ mà nhảy một bước khó nhọc về phía trước một khúc, kéo dài khoảng cách với bọn quái vật ở phía sau.

Những lúc này đây lại nhanh chóng bị đuổi kịp, con ngươi của người cá trắng như tuyết, mặt mũi thối rữa dữ tợn, một nửa da mặt bị tróc ra trôi lơ lửng trong nước biển, bọn chúng gào rú bắt con mồi ở dưới đáy biển, há một cái miệng to như chậu máu táp về phía Bạch Liễu, hàm răng cá bén nhọn vụt ra từ trong cổ họng của người cá, tựa như một sợi dây thừng đen ngòm xông về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu tại thời điểm nguy cấp này không còn lòng dạ nghĩ đến những thi thể người cá này tới từ chỗ nào nữa, những

người cá ở trên đất liền rõ ràng đã cho thấy một loại hình thái khác.

Nhưng đến đáy biển nơi đặt lễ vật của Siren, ngược lại đổi về hình thái thi thể, nói rõ phỏng đoán của cậu là đúng, phần đáy của vùng biển này có thể cho những thứ này đổi về hình thái ban đầu, cái thiếu duy nhất chính là Siren King đang ở trong tay cậu, chỉ cần đặt Siren King vào, những thứ này sẽ biến thành thi thể thật sự.

Đối diện với sự công kích của người cá, Bạch Liễu vụng về sượt qua bên cạnh một chút, tuy nhiên vẫn bị cắn nửa bàn tay, mặt cắt của lòng bàn tay kéo ra một đoạn máu dài hòa trong biển.

【Hệ thống cảnh cáo: Bởi vì bị thi thể của quái vật người cá cào, người chơi Bạch Liễu nảy sinh trạng thái dị hóa, giá trị tinh thần đang bị hạ xuống, hiện tại còn: 41】

【Hệ thống cảnh cáo: Chỉ còn 21 phút nữa Siren King sẽ tỉnh lại, mong người chơi nhanh chóng vượt ải!】

Đầu óc Bạch Liễu choáng váng lớn vởn ở đáy biển, hiện tại cậu cảm thấy giống như đang bị sếp ở công ty tống vào miệng nửa chai rượu giả vào kì họp thường niên vậy, tay chân bắt đầu chết cứng, đi lại đều không còn chút cảm giác.

Điều này khiến Bạch Liễu trong lúc di chuyển, hai chân cần phải vẫy đạp cùng nhau, nhưng bởi vì tay chân đã cứng ngắt cùng với đầu óc còn đang choáng váng, cho nên bây giờ chỉ còn dồn sức vào một chân, nhìn giống như một con thỏ què chân đang phải trốn tránh khỏi sự truy đuổi của kẻ thù vậy.

Vương Thuấn đờ đẫn lên tiếng: "…Giá trị tinh thần chỉ còn lại 41, cậu ấy sắp xuất hiện một lượng ảo giác lớn rồi, hơn nữa 21 phút sau Siren King sẽ tỉnh lại."

Vẻ mặt Mục Tứ Thành vừa phức tạp lại vừa hoài nghi, giọng điệu cùng với tâm trạng cũng ngày càng thêm nóng nảy: "Đúng vậy, nhưng rõ ràng là cậu ấy có thể trực tiếp vượt ải được mà nhỉ…."

Những khán giả khác vừa tức vừa gấp, có mấy người còn tức đến giậm chân.

Đúng như lời Vương Thuấn nói, Bạch Liễu đã bắt đầu xuất hiện ảo giác, quái vật trước mắt cậu đã trở nên "Núi non chồng chất", một tên người cá ở trong mắt của Bạch Liễu có tới tận ba cái đầu, nếu đặt người khác ở trong trường hợp này e là bị dọa chết khiếp rồi, nhưng Bạch Liễu lại chỉ lắc lắc đầu, cố chấp gạt bỏ những ảo giác này đi.

Nhưng cậu cũng không lặn xuống đáy biển để vượt ải, mà tựa như một chú cá không tìm được hướng đi vậy, ngây ngô bơi lượn trong biển, di chuyển khắp nơi.

Cho nên Bạch Liễu lại bị công kích thêm hai lần nữa, một chân của cậu cùng với bàn tay bị người cá xâu xé đi, cơn đau đó khiến Bạch Liễu bất giác mà co người lại, định che đi nơi bị thương của bản thân.

Động tác yếu ớt như vậy nhất định càng làm bại lộ thêm nhiều nhược điểm hơn, lại quay lưng hẳn về phía quái vật, người cái đang theo dõi ở phía sau thấy vậy liền cười gằn kéo dài đến mang tai, một cái đuôi cá dốc sức mà đánh thẳng vào gò má của Bạch Liễu.

Sức lực mạnh mẽ vạch ra một gợn sóng dài ở trong nước biển, dù cho có nước biển cản lại, thì nhìn từ mức độ khuấy động của sóng biển, chắc chắn cũng không thể cản được mấy sức công kích hung ác như thế, cái đuôi cá hung tàn ấy mà đánh vào thì chắc ăn có thể đánh gãy được xương sống của Bạch Liễu.

Toàn bộ khán giả đều nhắm mắt lại theo bản năng, không dám nhìn giây phút tử hình của Bạch Liễu lúc này, bỗng nhiên, một thứ khổng lồ, giống như là bong bóng nước xuất hiện ở giữa Bạch Liễu và người cá, hất văng người cá ra, Bạch Liễu rút lại về phía sau bong bóng, chậm rãi dùng mang cá mà thở dốc.

Vương Thuấn kêu la thất thanh: “Bong bóng nước!! Đúng rồi! Lúc trước Bạch Liễu có mua một bong bóng nước.”

Bạch Liễu thì không sao cả, nhưng khán giả xem tivi nhỏ của Bạch Liễu thì như sắp có sao hết rồi, dáng vẻ như sống sót khỏi tai nạn mệt lả giọng kêu:

“Bạch Liễu, cậu cho chúng tôi một con đường sống đi! Cầu xin cậu đừng giỡn nữa mà nhanh chóng vượt ải dùm đi!”

“Mẹ nó, Bạch Liễu à đời trước tôi sát sinh đời này tôi mới phải TV của cậu đấy, quá tạo nghiệp, tôi cảm thấy sắp bị cậu cho lên máu cả rồi.”

Mục Tứ Thành chẳng biết vì sao, nhìn thấy Bạch Liễu vẫn còn sống thì liền thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Bạch Liễu mua vào lúc nào? Anh ta còn chịu tốn tích phân để mua à?”

Hắn vừa hỏi thì thấy không đúng lắm, bong bóng nước trong kì cuối rất đắt tiền, hắn chưa từng thấy Bạch Liễu mua, nhưng mà nếu mua vào kì đầu, mua xong liền cất đến bây giờ mà không dùng, cái việc tiêu đến 70 tích phân để mua tích trữ đạo cụ như này, đối với cái Bạch Liễu mà nói thì có hơi lãng phí cùng mạo hiểm.

Mục Tứ Thành cau mày: "Kì đầu Bạch Liễu đã chi mạnh tay mà vét ra 70 tích phân để trữ trước đạo cụ hả?"

"Không." Nét mặt Vương Thuấn trở nên cực kì phức tạp, "Lúc mà cậu ấy mua cái bong bóng này, thì bong bóng chỉ có giá 40 tích phân."

"40 tích phân?" Mục Tứ Thành khá kinh ngạc, "Bình thường thì giá cả của bong bóng nước đều tới 70 tích phân, sao anh ta lại mua được với giá 40 tích phân chứ?!"

Vương Thuấn liền nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho Mục Tứ Thành nghe, than thở đôi câu ban đầu hắn đoán là Bạch Liễu vì tiết kiệm tiền mới đánh một trận chênh lệch thời gian như vậy, không nghĩ tới chuyện sẽ thảnh ra thế này.

Vào lúc sớm như thế, Bạch Liễu đã dự đoán được những đạo cụ này sẽ bị tăng giá, hơn nữa lại còn trong lúc giá rẻ nhất dự trữ luôn【Bong bóng nước】.

Phải biết là bây giờ bong bóng nước của Mộc Kha đã tăng đến 400 tích phân một cái, mà Bạch Liễu lại chỉ dùng một phần mười đã mua được một cái, sợ là vào lúc Mộc Kha bị hệ thống làm cho tức muốn chết, Bạch Liễu đã lợi dụng hệ thống trong tay để giành phần thắng chênh lệch giá rồi…

Những khán giả trước đây nói Bạch Liễu tích trữ đạo cụ để bảo vệ tính mạng, mà hoàn toàn không biết gì về cửa hàng hệ thống, bây giờ lại ngơ ngác thẫn thờ mà nhìn một loạt hành động của Bạch Liễu.

Rõ ràng, Bạch Liễu không chỉ nắm rõ cách vận hành của toàn bộ cửa hàng hệ thống, hơn nữa lại còn biết lợi dụng sự vận hành đó để mưu lợi cho bản thân.

Những khán giả này xấu hổ đỏ mặt —— sao mà giữa người với người lại có sự chênh lệch lớn như vậy ta…

Ánh mắt của Mục Tứ Thành như nghiên cứu tìm tòi sâu xa mà nhìn về phía Bạch Liễu còn đang thở hổn hển núp phía sau bong bóng.

…Tên người mới này cuối cùng là loại quái vật gì đây.

Lần cuối cùng mà hắn thấy một người dám đùa bỡn hệ thống, còn là tuyển thủ có tích phân xếp hạng nhất —— Hắc Đào.

“Chẳng qua là tôi vẫn rất tò mò.” Mục Tứ Thành cong ngón trỏ miết lấy cằm, ánh mắt chăm chú nhìn Bạch Liễu trong tivi nhỏ, như có điều suy nghĩ, “Làm sao anh ta biết được cái 【Bong bóng nước】 này mà mua thì chắc chắn sẽ được sử dụng?”

“《Thị trấn Siren》 này có hai kết cục, kết thứ nhất là normal end chỉ cần chạy ra khỏi thị trấn Siren thì sẽ qua ải, về sau toàn bộ chỉ là trận địa truy bắt nhau, hoàn toàn không dùng đến bong bóng nước, đây cũng là cách thức qua ải mà đa số người chơi chọn.”

Mục Tứ Thành nói tiếp: “Chỉ có true end mới cần xuống biển, nhưng bản chất của true end chẳng qua cũng chỉ nhiều hơn một tuyến nhiệm vụ, cũng chính là trả lại Siren King, cho nên tích phân thưởng cũng không cao hơn bao nhiêu so với normal end, rủi ro nguy hiểm lớn, người bình thường sẽ không chọn đường qua ải như này.”

Vương Thuấn cũng rơi vào trầm tư: “Nhưng mà Bạch Liễu là người mới, chắc là không biết những điều này?”

“Tôi cảm thấy cậu ấy có thể đoán được.” Mục Tứ Thành lắc đầu, “Bạch Liễu hẳn là đã phát hiện trò chơi dựa theo chế độ nhiệm vụ để thưởng điểm, cũng chính là hoàn thành một nhiệm vụ sẽ đạt được tích phân chỉ định, nếu chỉ đơn thuần mà xét về rủi ro và lợi nhuận của tích phân, thì của normal end cao vượt của true end.”

Vương Thuấn không nhịn được mà nhìn vào mắt Mục Tứ Thành: “Thế Mục thần à, sao cậu lại phải chơi tuyến true end thế?”

Mục Tứ Thành yên lặng hai giây, nói: “Xác suất nguy hiểm cao đi đôi với lợi nhuận cao, tuyến true end ở đây không được khen tưởng cao cho lắm, nhưng mà tuyến lợi nhuận của true end cũng không phải chỉ nằm ở những thứ đơn giản như là tích phân, mà ở một vài vật cần phải chơi tuyến true end mới có, giá trị của những vật này thì vô cùng xứng đáng với tuyến nguy hiểm của true end.”

“Vật gì?” Vương Thuấn nghi hoặc.

Mục Tứ Thành lia qua anh một lúc: “Phần thưởng sau khi sưu tầm đủ Sách quái vật, chỉ có đi tuyến true end mới có thể sưu tầm Sách quái vật, mới giành được phần thưởng này, nhưng cái việc sưu tầm Sách quái vật này Bạch Liễu không thể nào làm được.”

“Vì sao lại không thể nào…” Vương Thuấn phản bác theo bản năng, sau đó anh liền rất nhanh phản ứng lại, hơi ngạc nhiên nhìn về phía Bạch Liễu trong tivi, “Vãi! Đúng! Siren King trong Sách quái vật của Bạch Liễu chính là npc lang thang cấp Thần mà!”

“Tôi đang suy nghĩ một trường hợp nát bét nhất…” Mục Tứ Thành rơi vào trầm tư, “Bạch Liễu chắc cũng không biết npc Siren King cấp Thần này có nhiều nguy hiểm, nhưng anh ta đoán được phần thưởng lớn nhất chính là phần thưởng sau khi sưu tầm Sách quái vật, tôi cảm thấy Bạch Liễu đang chuẩn bị sưu tầm Sách quái vật, hay nói cách khác, anh ta đang muốn kéo dài thời gian cho tới khi Siren King tỉnh lại, cho nên mới không vội vàng qua ải…”

Vương Thuấn bị kinh hoàng đến có hơi hoảng hốt, anh ngơ ngác nhìn về phía màn hình tivi, há hốc mồm: “…Không phải chứ…”

Bạch Liễu trong tivi nhỏ đang ẩn núp phía sau bong bóng, không hề đi vào trong bong bóng, mà chơi trò mèo vờn chuột cùng bầy người cá.

Khán giả lại bắt đầu lo lắng, Bạch Liễu quả thật có bản lĩnh chơi trò chơi mà khiến cho mọi người phải lo thay cậu:

“Cái lực phòng ngự của bong bóng này rất thấp, nếu như cứ để cho người cá công kích suốt như vậy thì không lâu nữa nó sẽ

rách, đạo cụ này thành rác luôn rồi!”

Bạch Liễu nghiêng đầu lại nhìn vào một chỗ trên bong bóng nước, chỗ đó liên tiếp bị công kích bởi người cá cùng đám cá nhỏ, đã xuất hiện vết nứt rồi.

Nhưng mà nước cũng chưa thể tràn vào, chẳng qua là tay người người cá có thể mò vào trong bong bóng, cuối cùng Bạch Liễu cũng nở ra một nụ cười tươi, nhưng mà khán giả trước tivi thì đều kêu la thảm thiết, gấp đến mức muốn nhảy vào để chơi thay cho Bạch Liễu.

Mộc Kha ở bên kia cũng đã trốn vào trong bong bóng nước, đang lặn trốn xuống biển để kéo dài thời gian.

Trước khi Bạch Liễu bơi đến đây, những khán giả thượng đẳng ở chỗ Mộc Kha bên đó cũng cảm thấy vô vị, nhận ra Bạch Liễu bên này đang vào phút giây sinh tử, lại hào hứng trở lại, chẳng qua là bọn chúng tránh đi Mục Tứ Thành đang đứng ở giữa, chỉ dám tụ lại một góc mà khinh thường bình luận:

“Những người này nạp cho Bạch Liễu cùng Mộc Kha nhiều tích phân như vậy, tôi thấy thật là chán, một chút ánh mắt cũng chẳng có, còn không bằng nạp cho tôi, ít nhất thì tôi cũng không bị vướng ở cái trò thị trấn Siren này.”

“Tức chết tôi luôn, tôi đã mong muốn cái vị trí quảng bá đó lâu rồi, vốn là cũng chuẩn bị vào trò chơi cả rồi, kết quả là hai cái người mới này lại đoạt mất, chết nhanh chút đi, chết hết thì tôi có thể ngồi lên vị trí quảng bá đó.”

Lúc này Bạch Liễu lại chẳng biết gì về cuộc bàn luận ở bên ngoài đang lo lắng hay mong cậu chết đi cả, giá trị tinh thần

của cậu đã tuột xuống 40, vượt qua lần nguy hiểm thứ hai của giá trị tinh thần đã khiến cậu lung lay sắp đổ.

Vượt qua cái cửa này, cậu sẽ xuất hiện một lượng ảo giác lớn, ý thức của Bạch Liễu đã chậm rãi tan rã, cậu không thể đặt toàn bộ sự chú ý vào bong bóng nước ở sau lưng nữa.

Đã có một con người cá thông qua vết nứt bong bóng mà chui vào trong, Bạch Liễu bỏ bong bóng ra, xoay người ôm bong bóng đặt ở trước mình, cùng đối mặt với người cá thối rữa ở bên trong【Bong bóng nước】, chậm rãi trầm xuống đáy vực.

Không ngừng có người cá cùng bầy cá chui vào cái bong bóng nước này, bong bóng tựa như một cái động không đáy vậy, liên tục cắn nuốt bầy cá tiến vào, mà Bạch Liễu chính là mồi câu cá, mắc vào bong bóng câu dẫn người cá cùng đám cá chui đầu vào lưới, khán giả trước mặt tivi nhỏ cũng đã phát hiện hành động này của Bạch Liễu, tất cả đều hoang mang:

“Cậu ấy lại làm gì đấy? Bong bóng nát rồi, không còn tấm bảo vệ ở bên ngoài mà chỉ còn lại chức năng bảo vệ bên trong, tương đương với việc chỉ còn lại một đám không khí không thể lọt ra thôi, cậu ta không còn đạo cụ gì khác để dùng hả?”

Chỉ còn lại hơi khí trong bong bóng như một phôi thai, bao quanh những quái vật người cá tay chân vặn vẹo đang đầy ấp bên trong, sau khi Bạch Liễu nhắm mắt thở dài, bên tai toát ra một chuỗi bọt khí, cậu thả tay đã lành lặn của mình ra, bong bóng trôi nổi trước mặt cậu.

Bạch Liễu nói với hệ thống: 【Lấy một chai rượu cồn ra】

Trong bong bóng xuất hiện một chai rượu cồn, Bạch Liễu liền lưu loát mà hành động.

Chất rượu cồn trong suốt từ từ đầy lên, Bạch Liễu thò tay vào trong bong bóng, đốt bật lửa lên, vẻ mặt lạnh nhạt lấy tay ném nó vào bên trong, rồi rụt tay lại trước khi con quái vật chạm vào, một quả cầu lửa chợt bừng lên giữa đáy biển sâu thẳm.

Người cá gào thét cùng với ánh lửa bập bùng, mảnh sáng tối đan xen lẫn nhau chiếu xuống gương mặt của Bạch Liễu.

Lúc này, khán giả mới nhận thấy, Bạch Liễu lại đang cười.

Nụ cười phớt qua cùng ánh sáng của ngọn lửa, từ trên sống mũi của Bạch Liễu, phản chiếu màu sắc xanh lá của vảy cá hòa lại với nhau, nhìn cậu càng như có một loại cảm giác phi phàm, so với những quái vật đang bị thiêu bên trong thì cậu càng giống với quái vật trấn áp biển sâu hơn.

Bàn tay của những con người cá bị thiêu bên trong vẫn đang cố vỗ vào trên mặt bong bóng một cách tuyệt vọng, trên vách của bong bóng hằn đầy những dấu tay máu bẩn thỉu, khói mù bốc lên lơ lửng bên trong hình cầu, nhanh chóng diệt sạch những khuôn mặt dữ tợn của người cá đang thống khổ giãy dụa.

Mà Bạch Liễu vẫn lẳng lặng bơi lơ lửng trong nước, nhìn những người cá đã từng công kích cậu giờ đang bị lửa thiêu rụi một cách dễ dàng, trên mặt Bạch Liễu treo một biểu cảm thờ ơ lại như cười như không, ẩn bên trong cái cười mỉm đó là một loại tàn nhẫn còn khiến người rợn tóc gáy hơn cả quái vật, lại mang theo sức mạnh.

Sau khi bong bóng đỏ rực được Bạch Liễu dùng để thiêu cháy một làn sóng người cá xong, liền bị cậu tận dụng làm một 【Ngọn đuốc lửa trong nước】, không chỉ có thể dùng để phòng thủ, còn bởi vì bong bóng trong nước bị đục thành một cái lỗ nhỏ, cho nên có thể dùng cái lỗ nhỏ này để nuốt chửng và tiêu diệt lũ quái vật, vừa thủ lại vừa công.

Người cá bị Bạch Liễu tận dụng triệt để làm nguyên liệu, dầu mỡ tràn ra sau khi người cá bị đốt thậm chí còn mạnh hơn cả rượu cồn, "Quả cầu lửa" nuốt chửng càng lúc càng nhiều người cá trong biển.

Ánh lửa càng lúc càng bùng mạnh mẽ, hơn nữa thịt người cá sau khi cháy chín lại tỏa ra hương thơm ngon, khiến cho những con quái vật bên ngoài bị thu hút chui vào bên trong bong bóng để thưởng thức, hình ảnh này hình thành nên một cảnh tượng vô cùng kì dị ——

—— Bạch Liễu đứng ở một bên, sắc mặt bình tĩnh nhìn lũ quái người cá đang xếp hàng chen chúc muốn vào bong bóng nước để đi tự sát, mà cậu thì đang nhàn rỗi nghỉ ngơi.

Khán giả trước màn hình đều ngây cả người, nhiều người còn há hốc mồm, không biết nên đánh giá cái thế cờ phá hủy tựa như bug này thế nào.

Ngay cả Mục Tứ Thành đã từng trải qua bao cuộc sóng to gió lớn, cũng nhịn không được mà thở một hơi dài, có chút buồn cười kéo mũ xuống che kín cả mặt: "Bạch Liễu, quá đáng lắm rồi, làm vậy khác nào chỉ ra lúc tôi qua ải đã quá là cồng kềnh rồi, vừa bị cào cấu vừa chật vật chạy."

“Tôi phục, tôi phục sát đất rồi.” Vương Thuấn khâm phục mãi. “Loại đạo cụ đuốc lửa này có sát thương lớn mạnh đối với người cá, nhưng ở dưới đáy biển thì không thể sử dụng được, bởi vì không có điều kiện đốt cháy, giống như cây đuốc lửa của Mộc Kha cũng không thể sử dụng khi ở dưới biển vậy, nhưng khi hợp lại cùng bong bóng nước, loại đạo cụ này vậy mà lại có thể sử dụng được.”

“Nhưng điều kiện tiên quyết là cậu ấy không thể đợi ở bên trong【Bong bóng nước】, hơn nữa 【Bong bóng nước】 còn cần phải cho bọn quái người cá phá thủng một chỗ, có như thế, 【Chức năng che chắn】bên ngoài bong bóng đối với người cá cũng mất đi.

“Loại hành động này tương tự như phá hoại đạo cụ vậy, chỉ giữ lại chức năng 【Che chắn】bên trong bong bóng đối với bầy cá, người cá mà chui vào thì không thể tự động đi ra được, đem đạo cụ phòng thủ người cá biến thành một loại đạo cụ tấn công, dùng để vây giữ cũng như thiêu hủy quái vật người cá, thật sự là một ý tưởng thay đổi đầy quyết đoán.”

Mục Tứ Thành gật đầu: “Những hành động trước đó của Bạch Liễu, hẳn là muốn dụ dỗ người cá tấn công bong bóng khí, anh ta cần một lỗ hổng để người cá chui vào.”

“Cậu thấy sao?” Vương Thuấn khâm phục, “Tôi cảm thấy nếu so sánh tôi với Bạch Liễu, thì tôi chơi như thể mình không có não gì tất.”

“Tôi cảm thấy không nằm ở việc động não, thật ra nghĩ ra phương pháp đó thì rất dễ thôi.” Mục Tứ Thành lắc đầu, “Điểm lợi hại của Bạch Liễu nằm ở tư chất tâm lí.”

“Đạo cụ 【Bong bóng nước】 ở trong tay Bạch Liễu là một loại đạo cụ mới toanh, cậu ấy hoàn toàn có thể trốn vào đó rồi qua ải, cho dù【Bong bóng nước】có thể bị người cá tấn công, nhưng rủi ro khá thấp, khiến cho người khác vững tâm hơn.”

“Nhưng lại thẳng thừng bỏ đi một nơi an toàn tuyệt đối như này mà phá bỏ【Màn chắn bong bóng】đang bảo vệ mình, hơn nữa còn tỉnh táo mà lợi dụng mình làm mồi câu dụ bắt người cá, thông qua 【Lỗ hổng màn chắn】mà giết ngược lại toàn bộ người cá, thiêu rụi những quái vật đang đe dọa mình, cái hành động mà không hề để ý đến sự sống chết của bản thân lẫn với quái vật đang đuổi giết mình này thật là…”

“Cực đoan lại điên rồ.” Mục Tứ Thành đánh giá.

Khán giả mới vừa còn kích động đến không chịu được, bảo Bạch Liễu chui vào bên trong bong bóng giờ lại lúng ta lúng túng: “Trời ơi, Bạch Liễu sớm như vậy mà đã mua rượu cồn là vì muốn chuẩn bị sẵn sàng cho màn qua ải sau này sao… Trước đó còn có người châm chọc Bạch Liễu khi trước mua nhiều rượu cồn như thế chính là dốt nát, giờ thì tôi thấy người đó mới là dốt nát ấy, đúng, không sai, người nói chính là bản thân tôi đó.”

“Để tôi đếm một chút, đúng là khoảng chín bình, hơn nữa lúc Bạch Liễu mua rượu cồn chính là lúc giá hời nhất, không quá 1 điểm tích phân, tôi phục rồi, đây là dùng cái bộ não gì mà có thể sắp đặt một kế hoạch kín kẽ không chút khe hở như thế chứ.”

“… Bạch Liễu đã dọn sạch hết bọn quái trong bản đồ 《Thị trấn Siren》rồi đúng không nhỉ? Lần đầu tiên tôi thấy có một

người có thể dọn được sạch sẽ hết bọn quái trong bản đồ ấy…”

Vẻ mặt đám người chơi từng trốn trong một góc mà châm chọc Bạch Liễu giờ đây đã đen như đáy nồi, trong đám bọn chúng cũng có rất nhiều tên đã từng cười nhạo Bạch Liễu mua rượu cồn là việc vô dụng.

Bây giờ cái việc “mua nhiều” rượu cồn của Bạch Liễu mà lại có cách sử dụng vô cùng xuất sắc như vậy, khiến cho đám người từng cười nhạo cậu giờ chẳng khác một đám người thiếu hiểu biết.

Đám người đó lúc này ngược lại thì đàng hoàng rồi, rúc vào trong góc, một cái rắm cũng chẳng dám xì ra.

Trong tivi nhỏ, tay trái Bạch Liễu kéo theo một cái “Quả cầu người cá” đang đốt hừng hực, trừ một ít người cá không dám tới gần, đúng thật là sắp dọn sạch quái vật dưới biển rồi.

Nhưng vào lúc này, mí mắt của Siren King vẫn luôn được Bạch Liễu kéo theo bỗng rung rung, đuôi cá chậm rãi vẫy một chút, đầu óc của Bạch Liễu đang kéo Siren King chợt rung lên, khóe miệng cậu trào ra máu tươi, nhanh chóng hòa lẫn theo dòng nước:

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Bạch Liễu bị ảnh hưởng bởi sự tỉnh dậy của Siren King, giá trị tinh thần hiện tại còn 21, lần thứ hai rớt khỏi hàng phòng thủ an toàn dưới 40, người chơi sắp xuất hiện số lượng ảo giác lớn】

Đầu Bạch Liễu ong lên, nếu như nói giá tri tinh thần 41 mới vừa nãy khiến cậu có cảm giác như uống phải rượu giả, thì bây

giờ giá trị tinh thần còn 21, Bạch Liễu liền cảm thấy mình giống như đã nuốt phải thuốc độc vậy, trước mắt đều là những mảnh kính vụn vỡ đầy màu sắc.

Bên tai lại vang lên đủ loại tạp âm hỗn độn chồng chất lên nhau thành một loại âm thanh náo nhiệt, chui vào tai của Bạch Liễu, cậu cảm giác như bản thân đang ở trong phòng trà vào những năm thập niên 80, đầu óc nhức buốt, tay chân dường như chẳng phải của cậu nữa, như mất đi quyền kiểm soát bản thân.

Trên con ngươi của cậu xuất hiện sự nhiễu xạ của các vầng sáng đầy màu sắc rực rỡ, bên trong vầng sáng hiện ra rất nhiều khuôn mặt, trong đó có những con quái người cá, cũng có những người và sự việc mà Bạch Liễu thấy trong thế giới thực, thậm chí Bạch Liễu còn thấy được sếp tổng của công ty cậu, cả khuôn mặt của Jeff cùng Andre trên thi thể của người cá.

Bọn họ cười quỷ dị, nhào tới Bạch Liễu.

Trong nháy mắt, những quái vật người cá này lại biến mất, Bạch Liễu nhìn thấy Siren King mà cậu kéo theo đã tỉnh dậy, đang từ từ mở mắt nhìn cậu, giây tiếp theo Siren King lại biến thành khuôn mặt đang cười duyên của Lucy, Lucy chậm rãi dắt tay Bạch Liễu đặt vào ngực chính cậu, cười nhẹ giọng nói với Bạch Liễu, em yêu anh, nhưng tay của Lucy lại đâm vào ngực Bạch Liễu.

Máu từ từ nhỏ xuống từ trên ngực Bạch Liễu, hòa lẫn với nước biển, Lucy moi tim của Bạch Liễu ra, nuốt xuống từng ngụm, máu cùng với thịt trôi tuột xuống khóe miệng cô, cô ta sáp tới hôn lên gò má của cậu, tất cả như vừa xảy ra trong chớp mắt.

Chốc sau lại biến thành một khuôn mặt mục nát của người cá đang há to miệng, cắn lên đầu vai của Bạch Liễu, xương bả vai nhói lên một cảm giác đau đớn khiến cho Bạch Liễu tỉnh táo lại.

Cảm giác y như thật vậy, Bạch Liễu thờ ơ nghĩ.

Vương Thuấn nhìn con ngươi Bạch Liễu mất đi tiêu cự cùng với dáng vẻ đang lơ lửng trong nước, lòng la không tốt rồi, sắc mặt trầm xuống: "Không tốt! Bạch Liễu đã tiến vào giai đoạn xuất hiện ảo giác rồi!"

Ngay sau đó, có người cá cắn vào bả vai của Bạch Liễu, Bạch Liễu không có chút phản ứng lại, chỉ nhẹ nhàng co bả vai lại như chứng thực lời của Vương Thuấn nói.

Vương Thuấn hơi nóng nảy, cơ bản cũng chẳng quan tâm được Bạch Liễu có nghe được lời anh nói hay không, hét thất thanh với cậu trong tivi nhỏ: "Mua đạo cụ tăng giá trị tinh thần đi! Bạch Liễu! Tăng giá trị tinh thần lại!"

"Không được." Mục Tứ Thành lắc đầu cắt đứt lời nói của Vương Thuấn: "Không thể tăng, giá trị tinh thần nếu tăng trên 60, Bạch Liễu sẽ bị hủy bỏ trạng thái dị hóa người cá."

"Bây giờ anh ta còn đang ở dưới biển, nếu như hủy bỏ trạng thái dị hóa người cá, Bạch Liễu sẽ trở thành người người bình thường, anh ta chắc chắn sẽ chết chìm, hơn nữa nơi đây là ở dưới biển sâu, Bạch Liễu có thể sẽ bị áp lực nước ép thành một mảnh thịt vụn mất."

Vương Thuấn nhìn Bạch Liễu đang trôi lơ lửng bất động ở trong biển, vô cùng nóng nảy: “Vậy làm sao đây?! Nếu như không tăng giá trị tinh thần, cậu ta bị người cá tấn công thì giá trị tinh thần sẽ giảm xuống nữa, xuống tới 0 thì cậu ta sẽ hoàn toàn biến thành quái vật mất!”

Mục Tứ Thành hít sâu một hơi: “Chỉ có thể dựa vào… bản thân Bạch Liễu, anh ta cần phải duy trì tỉnh táo trong lúc gặp phải ảo giác cao như lúc này.”

Bạch Liễu không thể phân biệt được đâu là thực tế đâu là ảo giác, nhưng cậu cũng không giống như Vương Thuấn nghĩ, là bị ảo giác khiến cho bản thân không thể động đậy, chẳng qua Bạch Liễu chỉ không thể phân rõ phương hướng, nhưng cậu biết rõ nơi mình cần phải đi chính là dưới đáy biển, cho nên biện pháp đơn giản nhất cũng ngu ngốc nhất - chính là buông lỏng thân thể, để cho bản thân rơi xuống dưới.

Bây giờ cậu chính là cá chứ không phải con người, thả 【Bong bóng nước】ra, trên tay còn kéo theo Siren King, theo lí mà nói chỉ cần bất động thì sẽ thuận lợi rơi xuống, về phần trong quá trình rơi xuống bị những con người cá tấn công thì ——

Bạch Liễu nhắm mắt lại hoàn toàn thả lỏng, đồng xu trong áo sơ mi trắng của cậu hiện lên từ dưới xương quai xanh một cách kì dị, có thể thấy đây không thật sự là một đồng xu, người cá xung cũng rơi xuống vây quanh cậu chuẩn bị tiếp tục một màn xâu xé.

————-

Liễu 13: Một tháng rồi mới up chương lại, rất xin lỗi những bạn đang hóng chương mới ở nhà mình T^T

Chương 28: Thị trấn Siren (28)

Edit: Lyn

Mặc dù mùi thơm của thịt người cá trong [Bong bóng nước] thu hút phần lớn người cá và bầy cá, nhưng cũng có số ít người cá cảm thấy hứng thú hơn với thịt tươi sống của Bạch Liễu, chúng tràn đầy phấn khởi cắn vào cánh tay và mắt cá chân của Bạch Liễu, để lại từng dấu răng hình thù dữ tợn.

Vương Thuấn cảm thấy hô hấp của mình đột nhiên ngừng lại: "Giá trị tinh thần sắp dưới 20 rồi!"

[Hệ thống cảnh báo: giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu là 17, thấp hơn 20, khởi động trạng thái "cuồng bạo", giao diện thuộc tính chuẩn bị tăng lên ——]

Vào lúc âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, Bạch Liễu cong môi, đồng thời các giao diện thuộc tính vốn đã chuyển sang màu đỏ của cậu bắt đầu tăng lên ——

[Tên người chơi: Bạch Liễu (cuồng bạo gia tăng bảng thuộc tính)]

[Giá trị thể lực: 7→151]

[Nhanh nhẹn: 3→149]

[Công kích: 6→167]

[Sức chịu đựng: 2→166]

[Tổng hợp lực phòng ngự lực công kích tăng lên, tổng điểm giao diện thuộc tính vượt quá 500, đánh giá là người chơi cấp C, cấp bậc của người chơi Bạch Liễu tăng từ cấp F (?) lên cấp C, có thể chống lại công kích của thủy thủ người cá, tượng sáp người cá và ấu trùng người cá]

Vương Thuấn ngây người, lập tức phản ứng lại: "Đúng ha, khi giá trị tinh thần thấp hơn 20, người chơi sẽ vì giá trị tinh thần quá thấp mà bị phán định là rơi vào điên loạn, bắt đầu [trạng thái cuồng bạo], trạng thái này có thể làm giao diện thuộc tính tăng lên một cách điên cuồng."

"Sau khi giá trị tinh thần dưới ngưỡng 20, giá trị tinh thần càng thấp thì giao diện thuộc tính sẽ càng cao, tăng thẳng đến tiềm lực cực hạn của người chơi mới thôi!"

Vương Thuấn nhanh chóng suy xét: "Đây là chuyện tốt đối với Bạch Liễu, ít nhất cậu ta có thể chống lại người cá!"

"Chưa chắc." Mục Tứ Thành không hề lạc quan, trái lại vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng. "Giao diện thuộc tính của người chơi đúng là sẽ tăng lên, lực công kích tăng mạnh quả thực là chuyện tốt."

"Nhưng hầu hết người chơi đến giai đoạn này gần như đã mất trí rồi, người chơi có giá trị tinh thần càng thấp sẽ càng giống quái vật trong trò chơi, chỉ số thuộc tính dù cao tới đâu cũng không có ý nghĩa gì, người chơi sẽ như đám quái vật chỉ biết tấn công bừa bãi, giá trị tinh thần còn theo người chơi nổi điên tấn công mà giảm xuống nhanh hơn, cho đến khi bằng 0."

Trong TV nhỏ, Bạch Liễu chậm rãi mở mắt, trên tay cậu mọc ra những chiếc móng sắc nhọn, chi dưới đung đưa mềm mại như đuôi cá, nhãn cầu không có tròng đen, chỉ có vết nứt màu xám đen và tròng mắt trắng dã khiến người ta sởn gai ốc, khóe miệng nứt lồi ra răng nanh.

Cậu trở tay phản đòn một người cá, người cá bị móng tay cậu cắt thành hai khúc, mồm há to, mang cá run run vì đau đớn, từ từ chìm xuống đáy biển, mà Bạch Liễu chỉ mang vẻ mặt vô cảm chứng kiến cả thảy, nếu không phải tay phải của cậu còn cầm tay Siren King thì quả thực chẳng khác gì so với bọn quái vật người cá khác.

[Hệ thống cảnh báo: giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu liên tục giảm xuống, trước mắt giá trị tinh thần là 15, trạng thái "cuồng bạo" tăng lên]

[Tên người chơi: Bạch Liễu (cuồng bạo gia tăng bảng thuộc tính)]

[Giá trị thể lực: 151→351]

[Nhanh nhẹn: 149→249]

[Công kích: 167→667]

[Sức chịu đựng: 166→966]

[Tổng hợp lực phòng ngự lực công kích tăng lên, tổng điểm bảng thuộc tính vượt quá 2000, đánh giá là người chơi cấp B, cấp bậc của người chơi Bạch Liễu tăng từ cấp C lên cấp B]

Vương Thuấn trợn mắt há mồm: "Giao diện thuộc tính của Bạch Liễu cũng tăng quá nhanh rồi đó! Mới đó mà đã lên cấp B! Tiềm lực kinh vãi!"

Tuy nhiên ngay sau đó Vương Thuấn lại lo lắng sốt ruột cả lên: "Nhưng giá trị tinh thần của Bạch Liễu lại giảm xuống, nếu như không thể duy trì tỉnh táo, giá trị tinh thần dưới 10, vậy coi như xong ——" đời.

Vương Thuấn còn chưa nói xong, hệ thống trong TV nhỏ của Bạch Liễu đã vang lên báo động chói tai.

[Hệ thống cảnh báo mạnh mẽ: Giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu liên tục giảm xuống, trước mắt giá trị tinh thần là 9, trạng thái "cuồng bạo" tăng lên]

[Hệ thống cảnh báo mạnh mẽ: Còn ba phút nữa Siren King sẽ thức tỉnh, xin người chơi hãy nhanh chóng qua màn!]

"Chỉ có ba phút!!! Giá trị tinh thần cũng chỉ có 9!!" Tâm trạng của Vương Thuấn thăng trầm theo bước đường của Bạch Liễu, cho tới giờ anh chưa từng gặp tình huống nào kích động như vậy.

Lúc này anh ta nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Bạch Liễu, đang nắm tay Siren King - đuôi cá và đôi mắt bắt đầu dần mở ra, tâm thái nhìn Bạch Liễu chơi của Vương Thuấn đã có chút không chịu nổi.

Anh ta bấm hổ khẩu* của mình, miễn cưỡng giữ bình tĩnh nói: “Bạch Liễu, vững vàng lên!!!”

(**khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ)

Tuy rằng qua màn trong tình hình này đã là viển vông không tưởng, nhưng Vương Thuấn đã dõi theo suốt chặng đường của Bạch Liễu, anh ta thật sự không hy vọng một người chơi có tiềm lực như Bạch Liễu cứ thế mà chết đi. Vương Thuấn không mảy may rời mắt khỏi TV nhỏ của Bạch Liễu.

Tay phải của Mục Tứ Thành cũng hoàn toàn nắm chặt khuỷu tay trái, hàm dưới căng chặt, giọng điệu vì thả chậm mà có vẻ hơi nặng nề: “Ba phút, trực tiếp đưa Siren King về đáy biển, hẳn là còn có thể qua màn, nhưng không biết Bạch Liễu dưới sự khống chế của các loại ảo giác và trạng thái cuồng bạo, hiện giờ còn duy trì vài phần ý thức nào không, liệu hắn có còn biết mình là người chơi mà không phải là…” quái vật trong trò chơi.

Những người xem khác cũng bị cách chơi “bóng sát khung thành mà chưa chịu sút” của Bạch Liễu làm cho quặn thắt tim gan, hết người này đến người kia kêu gào thảm thiết, không thể tin Bạch Liễu thật sự qua không được màn này, dán mắt vào TV nhỏ của Bạch Liễu, nào là like nào là donate, dùng hết mọi cách bên ngoài nhằm đánh thức ý thức của Bạch Liễu.

Chỉ có mấy người xem trong một góc vắng vẻ vẫn luôn một mực chế nhạo Bạch Liễu cười khẩy vài tiếng, như đã sớm đoán được cục diện này, thờ ơ lạnh nhạt.

Trong TV nhỏ, hệ thống vẫn đang cảnh báo:

[Hệ thống cảnh báo: giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu liên tục giảm xuống, trước mắt giá trị tinh thần là 8, trạng thái "cuồng bạo" tăng lên]

[Tên người chơi: Bạch Liễu (cuồng bạo gia tăng bảng thuộc tính)]

[Giá trị thể lực: 351→655]

[Nhanh nhẹn: 249→733]

[Công kích: 367→1555]

[Sức chịu đựng: 366→1776]

[Tổng hợp lực phòng ngự lực công kích tăng lên, tổng điểm bảng thuộc tính vượt quá 4000, đánh giá là người chơi cấp A, cấp bậc của người chơi Bạch Liễu tăng từ cấp B lên cấp A]

Cả khuôn mặt Bạch Liễu dần bị vảy cá bao phủ, đôi mắt cậu ánh lên sắc lục u ám trong làn nước biển, mỗi một phiến vảy đều toát lên vẻ nguy hiểm. Bạch Liễu kéo Siren King, dần dà chìm xuống.

Từ trạng thái bồng bềnh không điểm tựa bị người kéo đi, Siren King bắt đầu đung đưa đuôi cá, tự mình giữ thăng bằng trong nước.

Khoảnh khắc vây cá vô cùng to rộng của Siren King xòe ra trong nước, tất thảy người cá vây quanh Bạch Liễu nhao nhao rít lên rồi tản ra tứ phía, khuôn mặt không tỳ vết của Siren King được chiếu lên TV nhỏ, tất cả mọi người đều nín thở vì vẻ đẹp này cùng với sự nguy hiểm ẩn chứa đằng sau nó.

Trên mặt Bạch Liễu đầy vảy như lớp giáp, đen sẫm cứng rắn, vảy trên tay không ngừng sinh sôi mọc ra thêm.

Mà gương mặt Siren King trắng thuần sạch sẽ, ngón tay thon dài trong suốt, bọn họ nắm tay nhau giữa những bụi bặm và thi thể trôi nổi trong nước, đuôi cá lay động rồi chìm xuống, ngược lại có phần vô tư lự đến lạ, tựa như hai người cá đang du ngoạn nơi đáy đại dương.

Thế nhưng khung cảnh hài hòa này chỉ cần Siren King mở mắt liền sẽ bị phá hủy một cách tàn khốc.

Bởi lẽ một khi Siren King thức tỉnh, Bạch Liễu ắt sẽ chết.

“Bạch Liễu đã lên đến cấp A rồi.” Tâm trạng của Vương Thuấn vừa phức tạp vừa thấp thỏm. “Tôi quả nhiên không nhìn lầm cậu ta, cậu ta thật sự rất có tiềm lực, không gian phát triển rất lớn. Nếu tiến vào trạng thái cuồng bạo, thật sự có thể làm được rất nhiều thứ.”

Mục Tứ Thành - hiện cũng là người chơi cấp A - nghe nói thế, hắn như là bị những lời này của Vương Thuấn nhắc nhở, phản ứng lại rồi nheo mắt: “Khoan đã —— Bạch Liễu thừa biết giá trị tinh thần giảm xuống có thể tiến vào trạng thái cuồng bạo, ngay khi vào trò chơi hệ thống sẽ cảnh báo người chơi rằng [Giá trị tinh thần thấp hơn 20 sẽ tiến vào trạng thái cuồng bạo] ——”

Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu trong TV nhỏ đang dần chìm xuống biển, giọng điệu chắc chắn: "Bạch Liễu cố tình lợi dụng điểm này, để cho bọn quái vật đó tấn công hắn, làm giá trị tinh thần giảm xuống sau đó kích phát trạng thái cuồng bạo, thông qua phương thức như vậy để nâng cao chỉ số thuộc tính của chính mình!"

Vương Thuấn ngắc ngứ: "Tại sao cậu ta lại làm thế, Bạch Liễu không cần tăng cường trạng thái cuồng bạo của mình cũng hoàn toàn có thể qua màn mà?"

"Đúng. Không chỉ vậy, Bạch Liễu thậm chí không cần quan tâm đến lũ quái vật người cá kia, trực tiếp chui vào [Bong bóng nước] rồi đưa Siren King trở lại đáy biển là có thể thoải mái qua màn." Mục Tứ Thành như đã thông suốt đôi chút, hắn tiếp tục nói với vài phần không thể tin: "… Sở dĩ Bạch Liễu phải giết những quái vật người cá kia là vì chúng có thể sẽ cản trở kế hoạch của hắn."

"Kế hoạch gì?" Vương Thuấn càng nghe càng bối rối. "Bây giờ giá trị tinh thần của cậu ta chỉ có 8, còn có thể có kế hoạch gì nữa?"

"Bạch Liễu cố ý làm giá trị tinh thần của mình sụt giảm đến mức này." Mục Tứ Thành thở ra một hơi, ngước mắt nhìn Bạch Liễu trên TV nhỏ.

"Còn nhớ tôi từng nói gì không, Bạch Liễu chơi theo hướng true end chính là thu thập đủ sách quái vật ấy? Bạch Liễu sắp lấp đầy "Sách quái vật thị trấn Siren" rồi, chỉ còn một trang, cũng chính là trang về [Siren King] —— phần [phương thức tấn công của Siren King], Bạch Liễu muốn gom đủ phần này thì nhất định phải để Siren King thức tỉnh rồi tấn công mình,

nhưng trong tình huống bình thường, Bạch Liễu vô phương chống đỡ công kích của Siren King, cho nên ——”

“—— Cho nên, Bạch Liễu đã để quái vật người cá tấn công mình, giá trị tinh thần điên cuồng giảm một mạch, ép bản thân đến trạng thái cuồng bạo nhằm nâng cao chỉ số thuộc tính, hòng chống đỡ một lần công kích của Siren King sao?!” Vương Thuấn trôi chảy tiếp lời Mục Tứ Thành, nhưng sau khi nói xong, anh ta liền ngây ra.

Vương Thuấn do quá mức kinh hãi mà luống cuống khoa tay múa chân với Mục Tứ Thành, lắp bắp nói: “Nhưng mà đm đây chính là NPC cấp thần đó! Muốn chịu một kích từ NPC cấp thần, tối thiểu cũng cần giao diện người chơi cấp S trở lên như Hắc Đào mới được!”

“Đúng.” Mục Tứ Thành nhìn về phía Vương Thuấn. “Nhưng anh đã quên mất một điểm rất quan trọng —— Bạch Liễu không hề biết mình đang đối mặt với NPC cấp thần, anh ta coi đây là một trò chơi bình thường.”

“Cái gì anh ta cũng đoán được, duy chỉ sót một điều —— anh ta không biết mình phải đối mặt với ‘bug’.” Mục Tứ Thành xé vỏ một que kẹo mút, cắn trong miệng, tấm tắc lấy làm lạ: “Tên điên này, tôi cảm thấy anh ta cho rằng trò chơi này nhất định có phương pháp qua màn hoàn mỹ.”

“Rất rõ ràng, Bạch Liễu là một người chơi sẽ tìm ra giải pháp tối ưu, cho nên anh ta giải quyết hết xác người cá, tượng sáp người cá, thủy thủ người cá, chính là để tránh cho tụi quái vật này gây rắc rối vào phút chót khi anh chống đỡ công kích của Siren King, anh ta muốn bảo lưu toàn bộ sức lực còn dư lại của mình để đối phó Siren King.”

“Có thể nói thanh niên này đã làm được đến cực hạn tất cả mọi thứ, rủi ro ít nhất, tiêu tốn điểm tích lũy ít nhất, tiền lời cao nhất, hơn nữa Bạch Liễu từ đầu tới cuối đều chưa từng nghi ngờ lựa chọn đó có phải là giải pháp tối ưu hay không, khả năng thực thi hầu như hoàn mỹ, rõ ràng giao diện thuộc tính chỉ có cấp F, thật là quá mức ——”

Mục Tứ Thành im lặng vài giây, hồi tưởng lại Bạch Liễu trong cả quá trình chơi, dùng một từ để hình dung Bạch Liễu: “Đáng sợ.”

“Thế Bạch Liễu có khả năng qua màn không?” Vương Thuấn nghe Mục Tứ Thành phân tích một hồi, tim sắp vọt ra ngoài cổ họng tới nơi. “Mục thần, tôi chưa hiểu ý cậu lắm. Bạch Liễu xác suất cao có thể qua màn hay là không thể qua màn vậy?”

“Tôi cũng không biết nữa.” Mục Tứ Thành cắn kẹo que, có chút lơ đễnh nhai nuốt.

Ánh sáng đỏ trong mắt hắn chợt lóe lên, nhìn TV nhỏ của Bạch Liễu như phát hiện ra điều gì đó hết sức kỳ quái: “Bạch Liễu có hai loại kết cục. Thứ nhất, qua màn thất bại, bỏ mình.”

“Thứ hai….. Qua màn thành công.”

“Điều này có nghĩa là Bạch Liễu sẽ phá kỷ lục điểm single-player của tôi, cũng sẽ trở thành người chơi đầu tiên thu được (trang) sách quái vật NPC cấp thần.”

“Hơn nữa như đã anh nói, muốn chống đỡ một lần công kích của NPC cấp thần cần giao diện thuộc tính là cấp S mới có thể làm được, trước mắt trong trò chơi chỉ có top 1 tổng điểm tích

lũy có bảng thuộc tính cấp S - cũng chính là [King player] Hắc Đào mà chúng ta đã nhắc đến.”

Vẻ mặt của Mục Tứ Thành có chút mờ mịt không rõ: “Nếu Bạch Liễu làm được, chứng tỏ tiềm lực của anh ta ở trạng thái cuồng bạo có thể đạt tới cấp S, như vậy anh ta sẽ trở thành tân binh thứ hai có khả năng đạt cấp S trong trò chơi.”

Vương Thuấn nhìn Bạch Liễu trong TV nhỏ, đột nhiên lặp lại lời của Mục Tứ Thành: “Người thứ hai cấp S?”

Bạch Liễu và Siren King tay trong tay thong thả chìm sâu xuống nước, trước mắt cậu trùng trùng điệp điệp ảo ảnh, bởi ảo ảnh chồng chéo quá dày đặc nên trông như các mảng màu khác nhau dàn trải trước mắt cậu, ngay cả giác quan cũng bắt đầu nhất quán với những thứ xuất hiện trong ảo giác.

Đầu óc của cậu hệt như bị thứ kỳ dị nào đó điều khiển, có trải nghiệm về mặt cảm giác tương ứng với những thứ xuất hiện trong ảo giác.

Thế nhưng không biết vì sao Bạch Liễu lại có thể dễ dàng phán định được đâu là ảo giác, đâu là thực tại.

Dường như trong cơn ảo giác, Bạch Liễu trông thấy mình bị một tốp người cá cắn xé cào nát tươm, trên người cậu đúng là cũng xuất hiện cảm giác đau đớn do bị người cá xâu xé. Dưới tình huống mọi giác quan đều bị đánh lừa hoàn toàn, nếu là người bình thường có lẽ sẽ hoài nghi mình đã bị người cá cắn chết.

Song Bạch Liễu chỉ cực kỳ bình tĩnh thờ ơ mà nhớ lại rằng lũ người cá kia đều bị cậu nhốt trong [Bong bóng nước], tuy là cũng không loại trừ khả năng có người cá nhào đến xé xác cậu, nhưng vào thời điểm này Bạch Liễu vẫn lựa chọn tin tưởng vào mức độ đáng tin của thao tác của bản thân, dù sao thì Bạch Liễu cho rằng ngay tại lúc này, bản thân mình càng đáng tin hơn ảo giác.

Dựa vào sự tự tin không biết đến từ đâu, Bạch Liễu bất động giữa muôn vàn ảo giác khiến người phát rồ phát dại, duy trì một loại bình tĩnh làm người ta tê dại cả da đầu, đếm ngược đến lúc Siren King thức tỉnh bằng cách đếm nhịp tim của mình, Bạch Liễu dần dần chìm xuống đáy biển.

[Hệ thống cảnh báo mạnh mẽ: Còn một phút nữa Siren King sẽ thức tỉnh, bước vào giai đoạn đếm ngược từng giây, người chơi hãy nhanh chóng qua màn!! 59… 58… 57…]

Vương Thuấn thở không ra hơi, cảm thấy mình còn căng thẳng hơn Bạch Liễu: “Còn có một phút thôi.”

“Mau tới đáy biển đi.” Mục Tứ Thành cũng chuyên chú nhìn TV nhỏ của Bạch Liễu.

Toàn thể người xem ngay cả tiếng thở mạnh cũng không có, hết thảy đều ngẩng đầu hít thở chậm lại, ánh mắt gần như dính chặt lên màn hình. Đến cả đám người xem trước đó vẫn luôn lải nha lải nhải, giờ đây cũng nhìn TV nhỏ của Bạch Liễu không chớp mắt.

Bạch Liễu có thể qua màn hay không, phải xem ở một phút đồng hồ này rồi.

Siren King cuối cùng cũng chầm chậm hé mở đôi mắt.

Cùng lúc đó, Bạch Liễu dường như biết rằng Siren King sẽ thức tỉnh vào thời khắc này, sớm có dự liệu mà buông tay Siren King ra.

Siren King lặng lẽ lơ lửng trong nước, anh nhìn Bạch Liễu, trong mắt là sắc trắng thuần tựa tuyết đầu mùa, lại như cẩm thạch mà trắng đến lạ thường, lông mi sáng màu che phủ đôi đồng tử màu bạc, mái tóc dài theo làn sóng quấn quanh khuôn mặt không chút biểu cảm lại mỹ lệ vô song của Siren King.

Khuôn mặt đẹp đến ngạt thở kết hợp với cặp mắt trắng trong như ngọc, quả thật như thể tinh linh trong thần thoại hoặc là sinh vật tuyệt mỹ trong những lời đồn đại, dẫu đang ở dưới đáy biển cũng không che lấp được rực rỡ sáng ngời.

Người xem nhìn thấy gương mặt cao quý thánh khiết như vậy đều bị choáng váng, trở nên sùng kính tôn thờ như bị mê hoặc thần trí, không đành lòng xuống tay với anh.

[Hệ thống cảnh báo: Siren King đã thức tỉnh!! Người xem xin hãy cách xa màn hình TV nhỏ! Ở quá gần màn hình sẽ có nguy cơ bị NPC cấp thần làm ô nhiễm tinh thần!]

Trong khu vực TV nhỏ của Bạch Liễu, người xem đều giống như bị mê hoặc mà di chuyển về hướng TV nhỏ trước mặt, Mục Tứ Thành nhạy bén phát hiện giá trị tinh thần của những người này bắt đầu nhanh chóng giảm xuống.

Vương Thuấn bên cạnh đã trúng chiêu, anh ta nhìn vào mắt của Siren King, say đắm đến ngẩn ngơ: “Đẹp quá. Đừng làm

hắn bị thương.”

Lúc Vương Thuấn nói lời này, hai mắt anh ta hiện lên màu trắng bạc không khác gì Siren King trong màn hình TV nhỏ.

Mục Tứ Thành lấy ra một que kẹo mút hương bạc hà rồi ngậm lấy, đây là một loại đạo cụ tẩy sạch có tác dụng duy trì giá trị tinh thần ở mức bình thường, hắn nhìn Siren King trong màn hình, không khỏi nhướng mày: “Ồ wao, không hổ là NPC cấp thần, hiệu quả ô nhiễm tinh thần có thể xuyên qua màn hình luôn.”

Phương thức ô nhiễm của quái vật trong trò chơi hầu hết đều là [tiếp xúc], nhưng NPC cấp thần không hổ là NPC cấp thần, phương thức ô nhiễm là [bức xạ], người chơi bọn họ cách một cái màn hình đều trốn không thoát.

[Hệ thống cảnh báo: khu vực TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu xuất hiện hiện tượng giá trị tinh thần của số lượng lớn người xem bị ô nhiễm và giảm sút, hiện tại kích hoạt cơ chế bảo vệ, cưỡng chế tẩy sạch giá trị tinh thần của toàn thể người xem]

[Phát hiện nguồn ô nhiễm —— Siren King, xử lý bằng cách làm mờ hình ảnh, quý vị có thể yên tâm tiếp tục quan sát]

Một đám sương mù trắng xóa rơi vào khu vực TV nhỏ của Bạch Liễu, Vương Thuấn còn đang mơ mơ màng màng đi về phía TV nhỏ nhất thời giật mình, ho khan hai tiếng, con ngươi khôi phục màu đen.

Mà trong TV nhỏ, mặt của Siren King đã bị hệ thống làm mờ bằng mosaic, lòng Vương Thuấn vẫn chưa thôi sợ hãi khi nhìn

vào hình ảnh mơ hồ này của Siren King, tầm mắt lại không nhịn được mà dời đến trên người Bạch Liễu.

Người xem cách một lớp màn hình như bọn họ mà còn chịu ảnh hưởng nặng nề như vậy, thanh niên tên Bạch Liễu này đã kéo Siren King suốt một quãng đường, đến khi Siren King sắp thức tỉnh thì giá trị tinh thần mới bị ảnh hưởng mà bắt đầu giảm xuống, rốt cuộc là cấp bậc quái vật gì đây…

Chương 29: Thị trấn Siren (29)

Edit: Lyn

Trên đầu Bạch Liễu và Siren King là những quả cầu lửa rực cháy như mặt trời rơi xuống biển, dưới chân là vô số thi thể và xác tàu chìm nghỉm, từ trong biển nổi lên những mảnh vụn đen kịt sau khi cháy, không tiếng động dập dềnh ở giữa bọn họ. Tất cả những điều này trông có vẻ gió yên sóng lặng, nhưng báo động của hệ thống không ngừng vang lên lại nhắc nhở mọi người rằng cảnh tượng này không hề yên tĩnh như thoạt nhìn.

[Hệ thống cảnh báo: giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu tiếp tục giảm xuống, giá trị tinh thần trước mắt là 6…]

[Hệ thống cảnh báo: giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu tiếp tục giảm xuống, giá trị tinh thần trước mắt là 5…]

Trong màn hình TV nhỏ, cả khuôn mặt Bạch Liễu bị bao phủ hoàn toàn bởi lớp vảy dày, hai tay mọc ra vỏ ngoài cứng rắn như móng vuốt của loài bò sát, khớp ngón tay thứ hai cong lên, chi dưới dài ra, hoàn toàn biến thành đuôi cá, trông không khác gì đám quái vật kia.

Trái tim Vương Thuấn sắp nhảy ra khỏi lồng ngực: “Giá trị tinh thần còn có 5…”

“Bạch Liễu, anh có còn biết mình là một người chơi mà không phải là quái vật không?” Mục Tứ Thành ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xấu xí lúc này của Bạch Liễu trên TV nhỏ, lẩm bà lẩm bẩm.

Đuôi cá của Siren King nhẹ nhàng đung đưa một cái, đến gần Bạch Liễu với một loại tốc độ bơi khó lường.

Từ TV nhỏ nhìn thấy chính là Siren King lóe lên một cái, một giây sau khi xuất hiện lại đã dán sát hai gò má của Bạch Liễu, quần chúng trước TV nhỏ kinh sợ thốt lên từng đợt, nhưng rất nhanh bị bọn họ che miệng ép xuống.

Thần sắc Siren King nhàn nhạt, tóc dài lướt qua sống mũi cao, anh duỗi ngón trỏ chạm lên ấn đường của Bạch Liễu, bờ môi nhạt khẽ khép mở, lại không hề có chút âm thanh nào, không ai biết Siren King đang nói cái gì, ngoại trừ Bạch Liễu.

“Ngươi đưa ta về với biển sâu, điều ước của ngươi là gì?” Siren King nói: “Ta cho phép ngươi nói ra điều ước của mình, ta sẽ ban cho ngươi.”

Đồng tử của Bạch Liễu co rút lại bởi cảm giác áp bức cực độ, khoảnh khắc Siren King đến gần, cậu cảm thấy đầu óc mình cứ như bị một chiếc máy trộn bê tông khuấy lên, lại giống như bị một chiếc xe lu đè nặng không cách nào nhúc nhích.

[Hệ thống cảnh báo: giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu tiếp tục giảm xuống, giá trị tinh thần trước mắt là 1…]

Vương Thuấn gấp gáp đến sắp cắn nát tay mình: “A a a a —— !!! Chỉ còn 1!!! Chỉ còn 1!!! Đm đm đcm!!!”

Hô hấp của Mục Tứ Thành cũng nhẹ đi, hắn không nói gì, chỉ nghiêm túc nhìn TV nhỏ.

Bên những người xem khác lại là một vùng kêu la:

“Áu áu áu tôi không dám nhìn đâu!!”

“Tôi cần thở oxy!”

“Đệt, bao nhiêu năm qua tôi chưa từng thấy người chơi nào đến ranh giới sinh tử rồi mà còn khiến tôi không muốn bỏ đi, tôi luôn cảm thấy anh ta có thể tạo nên kỳ tích… Tim tôi đập nhanh quá đi mất…”

[Hệ thống cảnh báo: giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu tiếp tục giảm xuống, giá trị tinh thần trước mắt là 1, cực hạn “cuồng bạo” ——]

[Tên người chơi: Bạch Liễu (cuồng bạo gia tăng bảng thuộc tính)]

[Giá trị thể lực: 655→955]

[Nhanh nhẹn: 733→1033]

[Công kích: 555→955]

[Sức chịu đựng: 776 →1209]

[Tổng hợp lực phòng ngự lực công kích tăng lên, tổng điểm giao diện thuộc tính vượt quá 4000, đánh giá là người chơi cấp A+, cấp bậc của người chơi Bạch Liễu tăng từ cấp A lên cấp A+]

Vương Thuấn vỗ mạnh đùi mình một cái, vừa tức vừa vội mà than thở: “Giao diện thuộc tính tăng đến cực hạn chỉ mới A+ ư! Vầy cũng cách S quá xa rồi! Giao diện thuộc tính cấp S phải hơn 10000 mới được!”

“Chênh lệch 6000, không có khả năng chịu được công kích của NPC cấp thần.” Mục Tứ Thành hiếm thấy mà cau mày, có chút tiếc nuối liếc nhìn Bạch Liễu trên TV nhỏ. “Một người chơi rất thú vị, đáng tiếc đây là màn chơi cuối cùng của anh ta.”

Đau đớn dữ dội ngược lại khiến cậu tỉnh táo không ít, khóe miệng và khóe mắt Bạch Liễu tràn ra máu tươi, cậu thờ ơ đưa tay lên lau, mỉm cười nói với Siren King từng chữ một: “Điều ước của tôi chính là, hãy tấn công tôi, ngay bây giờ.”

Trong TV nhỏ, Siren King dường như một hồi sau mới có phản ứng, đồng tử màu bạc chuyển động, nhìn chằm chằm Bạch Liễu: “Ta tấn công ngươi? Ngươi có thể sẽ chết đấy.”

“Ai biết được? Có lẽ sẽ không đâu.” Cung độ của nụ cười trên môi Bạch Liễu càng lúc càng lớn, mỗi một phiến vảy trên người đều bởi vì Siren King tới gần mà chảy máu run rẩy, hiện giờ cậu gần như giống y đúc một người cá.

Ở Siren King tồn tại một loại áp chế huyết mạch đối với cậu, từ sâu trong nội tâm Bạch Liễu không khỏi sợ hãi Siren King, nhưng nỗi sợ này cậu cũng chẳng để ý gì cho cam, trên mặt cậu lộ ra loại cảm xúc cực kỳ riêng rẽ, biểu cảm khuôn mặt bên phải là e dè sợ sệt không tự chủ được, nước mắt chảy dài, khóe miệng hạ thấp, dù rằng không nhìn thấy được.

Biểu cảm khuôn mặt bên trái lại là tự nhiên vô cùng, môi cười nhàn tản, trong mắt là vẻ không hề gì, khóe môi nhếch lên.

Bạch Liễu nhích lại gần Siren King đến một khoảng mà hai chóp mũi gần như kề cận, cậu rủ mắt, thì thầm như đang nói đùa: "Nhỡ mà anh không giết được tôi thì thay vào đó, tôi sẽ nhận được thứ gì đấy từ anh nhé?" Chẳng hạn như phần thưởng, chẳng hạn như điểm.

Đồng tử nhạt màu của Siren King nhìn thẳng vào Bạch Liễu, thật lâu sau mới thu hồi ánh mắt của mình: "Lữ khách điên cuồng, như ngươi mong muốn, ta sẽ tấn công, nhưng ngươi đã đưa ta trở lại đáy biển, nếu như ngươi sống sót, ta nợ ngươi một điều ước, ngươi có thể tìm ta để đổi bất cứ lúc nào, chỉ cần ngươi nắm chặt một phần của cơ thể ta, gọi lên tên thật của linh hồn ta —— Tawil."

"Cảm ơn nhiều." Mày mắt Bạch Liễu cong cong.

Siren King chậm rãi bơi xung quanh Bạch Liễu một vòng, đồng tử của anh đột nhiên dựng đứng thành một đường thẳng, đuôi cá cuộn lại sau đó xoay người, thế không thể đỡ mà quật vào eo Bạch Liễu.

Sau khi bị Siren King đập mạnh, Bạch Liễu ở trong nước như một quả ngư lôi, "ầm" một tiếng bị ghim vào đáy biển, toàn bộ

màn hình TV nhỏ đều nhất thời rung chuyển, đáy biển rung chuyển chấn động, vô số bùn cát bay lên nhuộm đen cả vùng biển này, đáy biển nứt ra từng khe hở, có thể nhìn thấy dung nham sôi sục bên dưới, bầy cá kinh hoảng chạy trốn tứ phía nhưng đều tránh xa Siren King đang lơ lửng giữa biển.

Siren King từ trên cao nhìn xuống, rũ mi mắt, tóc dài bồng bềnh tản ra trong nước, đuôi cá từng quật Bạch Liễu đung đưa nhẹ nhàng mà tao nhã, trong bối cảnh đáy biển tựa như ngày tận thế này, Siren King với vẻ ngoài thanh sạch không dính chút bùn lầy nào và vẻ mặt không hề có cảm xúc của nhân loại, có một loại cảm giác thánh khiết như thần linh giáng lâm.

Tất cả người xem trước TV nhỏ đều đồng thời nhắm hai mắt lại, không ai dám mở ra, chỉ có một người thấp giọng hỏi: “Đã chết rồi sao?”

Lòng Vương Thuấn tràn đầy phiền muộn, bất lực lại buồn bã mà thu hồi ánh mắt: “Giá trị tinh thần chỉ có 1, cho dù chống chọi được công kích của Siren King, giá trị tinh thần cũng sẽ về 0, hẳn là không còn mạng nữa.”

Mục Tứ Thành hai tay đút túi nhìn màn hình bị bùn cát nhuộm thành một màu đen kịt, thu lại vẻ mặt, cũng không biết là đang nghĩ gì, hiếm khi hắn không cho kẹo vào miệng, mà là nhẹ giọng “Ừm” một tiếng, thở dài tiếc nuối: “Còn tưởng rằng có thể chơi một ván chung với anh ta, Bạch Liễu này… rất thú vị.”

Vào lúc rất nhiều người xem chuẩn bị rời đi trong tiếc nuối, trong màn hình TV nhỏ màu đen, hệ thống đột nhiên phát ra một hồi tiếng “bíp bíp” cảnh báo yếu ớt như tín hiệu kém bị lag, hai giây sau TV nhỏ khôi phục lại bình thường từ trạng

thái nhiễu sóng, chuyện này thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

—— TV nhỏ không tắt, điều này chỉ đại diện cho một điều, Bạch Liễu chưa chết.

[Hệ thống cảnh báo: giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu tiếp tục giảm xuống, giá trị tinh thần trước mắt là 0.1, xin người chơi hãy nhanh chóng qua màn]

[Hệ thống cảnh báo: giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu tiếp tục giảm xuống, giá trị tinh thần trước mắt là 0.1, cực hạn "cuồng bạo" cuối cùng!!!!]

[Tên người chơi: Bạch Liễu (cuồng bạo đỉnh cao)]

[Giá trị thể lực: 955→??? (không xác định được)]

[Nhanh nhẹn: 1033→??? (không xác định được)]

[Công kích: 955→??? (không xác định được)]

[Sức chịu đựng: 1209→??? (không xác định được)]

[Tổng hợp lực phòng ngự lực công kích tăng lên, tổng điểm bảng thuộc tính không xác định được, không cách nào đánh giá cấp bậc của người chơi, đang báo với cấp trên… Cấp trên đang can thiệp xử lý… Dữ liệu video TV nhỏ của Bạch Liễu đã được niêm phong vào tài liệu mã hóa của trò chơi]

Vương Thuấn không thể tin mà trợn to hai mắt, anh ta ngơ luôn rồi, lời cũng nói không lưu loát được: “Còn, còn sống, giá trị tinh thần 0.1, đệt mợ —— !!”

Mục Tứ Thành cũng ngây cả người, hắn bước tới, tiến lại gần TV nhỏ, định bụng tìm Bạch Liễu từ trong đống tro bụi.

Siren King hình như cũng phát hiện người dưới đáy biển vẫn còn sống, anh từ từ chìm xuống, dùng đuôi quét lớp bùn trên bề mặt đáy biển.

Tay chân Bạch Liễu bị khảm xuống đáy biển trong tư thế méo mó, nửa thân dưới là đuôi cá bị đập trực tiếp biến mất không thấy đâu, chỉ có nửa thân trên trong bùn đất kéo dài hơi tàn, mắt mũi tai của Bạch Liễu đều chảy máu ròng ròng, thế nhưng cái tên này lại đang cười, cười đến vô cùng thoải mái vui vẻ, cười đến máu tuôn ra liên tục.

Nhìn thấy Siren King - kẻ suýt quật chết mình chỉ với mỗi cái đuôi, Bạch Liễu còn có hơi sức giơ cánh tay phải đã gãy gập thành 90° của mình lên, lười biếng chào hỏi: “Hi, Siren King.”

Vương Thuấn bị Bạch Liễu chọc cười, anh ta không thể tưởng được lại dở khóc dở cười: “Cái tên này không đau hay gì? Còn chào hỏi quái vật bằng cái tay gãy, thể nghiệm giác quan của trò chơi này là 100% đó!”

“Kẻ điên.” Mục Tứ Thành khoanh tay, giễu cợt bình luận.

Bạch Liễu đương nhiên là đau, toàn thân trên dưới đều đau đến sắp chết đi, nhưng thái độ của Bạch Liễu đối với cơn đau lại rất thờ ơ, như thể đau đớn là thể xác của cậu đau chứ không

mảy may quấy nhiễu được sự tỉnh táo trên tinh thần và sự mãn nguyện đến từ việc sắp qua màn, cảm xúc của cậu độc lập với nhau, tựa như các màu sơn được đóng gói trong các ô nhỏ riêng biệt, không dính líu tới nhau chút nào.

Trên mặt Siren King không nhìn ra cảm xúc gì: "Ngươi còn sống."

"Ừ." Bạch Liễu cười, khoang miệng đầy máu tươi mở ra, người này vẫn còn tâm trạng trêu đùa: "Tôi đã nói nếu như anh không giết được tôi, tôi có thể nhận được gì đó từ anh nhỉ?"

Siren King cúi người nhìn cậu, hàng mi dài nhạt màu buông xuống, dò hỏi: "Ngươi muốn nhận được gì từ ta?"

Ý thức của Bạch Liễu lúc này có chút mơ hồ, nhìn gương mặt quá đỗi đẹp đẽ của Siren King ở khoảng cách gần như vậy, cậu đột nhiên muốn ghẹo đối phương đôi chút.

Bạch Liễu nở nụ cười, dùng cánh tay đã gãy của mình nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc dài của Siren King, đặt trước đôi môi đẫm máu của mình, trêu chọc hôn lên một cái, cười nói: "Hay là một nụ hôn đi? Từ trước tới nay tôi chưa từng thấy sinh vật nào xinh đẹp như anh, bản thân tôi thiết kế mô hình cũng thiết kế không ra."

Siren King cụp mắt: "Được."

"?" Bạch Liễu nghĩ bụng "được cái gì cơ", liền thấy Siren King khép mi mắt, kề sát vào cậu mà hôn xuống.

Chương 30: Thị trấn Siren (Hết)

Edit: Liễu 13

“Được.” Siren king nhắm hai mắt lại, anh không chút do dự hôn xuống.

Bạch Liễu ngạc nhiên chớp mắt một cái, cậu chỉ là muốn đùa một chút, giống như là người chơi làm chút chuyện tào lao để chọc boss cuối trước khi qua màn ấy, Bạch Liễu không ngờ boss cuối này sẽ phối hợp như vậy, môi Siren king mềm mại và lạnh lẽo, mang theo chút mùi cỏ rất nhạt, vừa chạm một cái liền tách ra.

Siren king chống trên người Bạch Liễu, biểu cảm của anh có hơi kỳ quái khó hiểu: “Ngươi có hơi ấm.”

“Đó là đương nhiên.” Bạch Liễu có chút buồn cười, “Tôi là động vật có nhiệt độ ổn định, lần sau gặp lại, Tawil.”

Bạch Liễu nhẹ nhàng ôm Siren king một cái, cậu vỗ nhẹ sau lưng Siren king, coi boss cuối Siren king như một đứa trẻ.

Bạch Liễu thường có cảm tình đối với những boss cuối trong trò chơi, bởi vì thật sự rất khó thiết kế, đây chắc chắn là nhân vật mà người thiết kế tiêu tốn nhiều tâm huyết nhất, rất khó để thấy một boss giữ cửa được thiết kế đến vô cùng hoàn thiện và ưu mỹ như Siren King.

Cậu cảm thán một câu xuất phát từ nội tâm: “Tawil, tôi rất thích anh.” Thiết kế.

Nhưng trước khi Bạch Liễu nói xong, ngay khi Siren king đang chần chờ xem có nên ôm Bạch Liễu một cái hay không, thì cơ thể Bạch Liễu đột nhiên phân tán thành một chùm ánh sáng rực rỡ giống như một bầy đom đóm tụ lại ở dưới đáy biển sâu thẳm đen kịt, tràn ra khỏi đầu ngón tay của Siren king, chậm rãi bay lên từ đáy biển như những ngôi sao trong đêm tối, hòa vào mặt biển được ánh nắng nhuộm vàng.

Siren King ngửa đầu nhìn những đốm sáng biến mất trên mặt biển, anh xem cực kỳ lâu, mới chắp tay trước ngực nằm ở đáy biển, nhắm mắt lại rơi vào giấc ngủ say, nhẹ nhàng nói: "Lần sau gặp, Bạch Liễu."

【 hệ thống: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã đưa Siren king về đáy biển, qua cửa 《Thị trấn Siren》】

【 hệ thống: Người chơi đạt được kết cục true end của 《Thị trấn Siren》—— 《Thị trấn nhỏ trở lại yên bình như xưa》 】

【… Nhờ có người cá bị đánh vớt lên nay đã được đưa về đáy biển, người dân trong thị trấn Siren dần dần khôi phục bình thường, những tượng điêu khắc cũng bị tiêu hủy, linh hồn người chết thì ngủ say dưới đáy biển sâu, không bao giờ thấy lại ánh mắt trời, vùng biển nơi vớt Siren King lên cũng trở thành khu cực cấm được đặt chân tới, không người nào biết ở nơi vùng biển cấm kỵ ấy có thể đánh thức những vong linh đang ngủ say, có lẽ có một ngày, loài người tham lam sẽ đi đụng chạm điều cấm kỵ đó, nhưng ít ra không phải bây giờ, suỵt, chúng ta hãy nhỏ tiếng một chút, đừng quấy nhiễu tới Siren King đang đang ngủ say và những u linh chết không nhắm mắt… 】

【 hệ thống: Người chơi Bạch Liễu đã tập hợp đủ trang《sách quái vật Thị trấn Siren —— Siren king 》】

【《 Sách quái vật thị trấn Siren》 cập nhật ——Siren king (2/4) 】

【 Tên quái vật: Siren King 】

【 Nhược điểm: Tạm thời chưa có (không yêu cầu người chơi phải tìm nhược điểm của quái vật) 】

【 Phương thức tấn công: Dùng đuôi cá đánh (1/ ? ? ?)(chú thích: Bởi vì không thể chắc chắn được số lượng phương thức tấn công tối đa, nên tập hợp được một cái là có thể phán định người chơi đã tập hợp đủ) 】

【 hệ thống: Chúc mừng người chơi tập hợp đủ quyển sách《 Sách quái vật Thị trấn Siren》！】

Không gian trước TV nhỏ của Bạch Liễu yên tĩnh trong vài phút, tất cả mọi người đều cúi đầu, chỉ có âm thanh ting ting không ngừng vang lên do có người liên tục ấn like và donate, qua một hồi lâu mới có người không nhịn được mà lớn tiếng khóc thét:

“Top1!!! Số liệu tổng hợp của Bạch Liễu trong 《Thị trấn Siren》 đứng thứ nhấtt!!! Chúng ta đã donate và like cho cậu ấy lên top1 luôn!! Đẩy kỷ lục của Mục thần xuống dưới!”

“Tôi điên mất! Ấy thế mà lại thắng!! Phải đấu với NPC Cấp thần, vậy mà vẫn thắng!! Người mới mà tôi nhìn trúng quá lợi

hại!”

“Mịa, giá trị tinh thần của Bạch Liễu cuối cùng chỉ còn 0.1, muốn quỳ luôn! Trâu bò quá đi!”

“Cuối cùng không phải nói là không có cách nào xác định sao, thế nhưng lại đỡ được đòn của NPC Cấp Thần, tiềm năng cực hạn của Bạch Liễu có khi phải là S!”

“Tôi thật sự có cảm giác mình đang chứng kiến lịch sử, trời đất ơi, ngoài NPC cấp Thần thì Bạch Liễu là chuỗi dữ liệu thứ hai mà hệ thống không thể trực tiếp xác định ư?!”

Rất nhiều khán giả vừa khóc vừa cười, ôm nhau chúc mừng, đến ngay cả Vương Thuấn và Mục Tứ Thành cũng đập tay nhau một cái, nhìn nhau nở nụ cười, chỉ có đám người chơi trước đó luôn tìm cách chèn ép là mặt trông khó coi muốn chết.

Còn ở đó quái gở mà chế giễu mấy câu: “Thôi đi, đây là trò chơi một người bình thường thôi, qua cửa thì qua cửa, có gì đặc biệt.”

“Chúng ta qua xem màn ảnh lớn ở khu màn hình trung ương đi, một người mới mà thôi, mới qua cửa trò chơi đầu đã nhảy lên như vậy, chậc chậc, làm người khiêm tốn một chút đi.”

Nghe thấy mấy câu này, đôi mắt Mục Tứ Thành hơi hơi nheo lại, hắn chậm rãi đội mũ lên đầu mình, trong mắt lóe lên chút ánh đỏ, con khỉ trên mũ cũng hưng phấn há to cái miệng đầy mùi máu tăng, lộ ra biểu cảm như muốn ăn.

Mặc dù Mục Tứ Thành rất hiếm khi vì một người chơi mới mà đắc tội với những người khác, nhưng hôm nay xem được một màn chơi thế này khiến tâm tình của hắn rất vui vẻ, bây giờ nghe thấy mấy lời này liền cảm thấy rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Hắn quay đầu miễn cưỡng nhìn thoáng qua mấy người xem đang ba hoa khoác lác đó, định đi tới xác nhận thân phận của đối phương, nếu gặp ở trong game thì có thể ra tay giết chết.

Vương Thuấn nhìn ra ý đồ của Mục Tứ Thành, nhanh tay lẹ mắt đi qua ngăn lại: "Bọn họ đều là người của công hội quốc vương."

"Ồ, hóa ra là công hội quốc vương?" Mục Tứ Thành bĩu môi, "Người chơi trong cái công hội ngu ngốc này toàn mấy kẻ mắt cao hơn đầu, một lũ ngu ngốc vô tích sự."

"Khụ khụ." Vương Thuấn làm bộ sặc ho hai tiếng, nhỏ giọng lúng túng nói, "Mục thần, tôi cũng là người của công hội quốc vương."

Mục Tứ Thành: "…"

"Mục thần, mặc dù trong công hội của chúng tôi có nhiều kẻ ngu ngốc như vậy, thế nhưng tôi khuyên cậu vẫn là không nên đắc tội bọn họ, bởi vì…" Vương Thuấn có lòng tốt khuyên nhủ, "Có thể mắng bọn họ, thế nhưng giết chết gì đó, thôi được rồi, bởi vì hội trưởng của chúng tôi là…"

Mục Tứ Thành buồn bực móa nó một tiếng: "Tôi biết, hội trưởng công hội quốc vương của mấy người là người chơi xếp

thứ hai trong bảng tích phân tổng, 【Queen】 —— Hồng Đào hoàng hậu, mụ điên này rất bênh vực người của mình, lại còn lòng dạ độc ác, tốt nhất đừng đắc tội người dưới tay cô ta."

"Thế nhưng nghe Bạch Liễu bị đám người rõ là chẳng bằng ai này nhận xét như vậy—" Mục Tứ Thành hung hăng dùng răng nanh cắn nát kẹo que, ánh mắt u ám, "Thật sự là có hơi khó chịu đấy, làm tôi nhớ tới khi tôi còn là người mới."

Vương Thuấn thở dài một tiếng, người chơi mới đều rất gian nan, đặc biệt là loại người chơi solo không gia nhập bất kỳ tổ chức nào như Mục Tứ Thành, tất nhiên sẽ chịu phải việc bị các công hội lớn xa lánh.

Rất nhiều người trong trò chơi này đã tự mình thành lập công hội để trợ giúp lẫn nhau, điều này có thể làm giảm một lượng đáng kể tỷ lệ người chơi tử vong, trong đó công hội có quy mô lớn nhất, số lượng người chơi nhiều nhất chính là công hội quốc vương do 【 Hồng Đào hoàng hậu 】 người chơi no.2 bảng xếp hạng tích phân thành lập.

Trong công hội sẽ có một cơ chế chuyên môn chiêu mộ và đào tạo những người mới có thiên phú, theo định kỳ sẽ để cho những người chơi già dặn kinh nghiệm mang theo người chơi mới vào phó bản, Vương Thuấn biết rõ Mục Tứ Thành năm đó bộc lộ tài năng ở trong game nên được công hội quốc vương tới chiêu nạp, nhưng Mục Tứ Thành từ chối, nên sau đó luôn bị công hội quốc vương vô tình hoặc cố ý chèn ép, bởi vậy Mục Tứ Thành và người bên công hội quốc vương từ trước đến giờ luôn bất hòa.

Loại người chơi tầng dưới chót trong công hội cỡ lớn như này thường mang địch ý rất lớn với những người chơi mới có thực lực, bởi vì một khi đối phương ra tay, chẳng mấy chốc sẽ được

mấy người cấp cao chiêu nạp, cung cấp cho đối phương rất nhiều đạo cụ tích phân và tài nguyên, trong nhát mắt liền tạo ra chênh lệch lớn với những người chơi tầng dưới chót như bọn họ, nói là một bước lên trời cũng không quá.

Ghen ghét là khó tránh khỏi, nếu cực đoan hơn thì có thể sẽ điên cuồng xúm lại tìm cách giẫm đạp những người chơi mới có thực lực này, khiến cho đối phương không thể ngóc đầu lên được.

Ví dụ như cái nhóm người vừa rồi, Vương Thuấn cảm thấy đám người đó chính là điển hình của loại người chơi này, bởi vì Vương Thuấn chú ý một hồi thì thấy, bất kể là mấy người kia diss Bạch Liễu không chút e dè, hay Mộc Kha được bọn họ tán dương, những người này đều chỉ muốn giẫm xuống.

Một đám gà chanh chua(***) thấy được khán giả bởi vì Bạch Liễu thành công qua ải mà phấn khích khôn siết, nạp điện cho cậu liên tục thì bèn chua lòm chua loét mà kháy đểu:

(***) Gốc là 酸鸡: ý chỉ mấy người kém cỏi nhưng thích chê bai, ghen tị người khác)

“So với mấy đại thần trên vị trí quảng bá trung ương cốt lõi thì còn kém xa được không? Vậy mà còn vui mừng hào hứng thế nữa chứ? Mấy người chưa từng thấy người qua cửa à? Đúng là không còn gì để nói.”

【 thông báo của hệ thống: TV nhỏ của Bạch Liễu tiến vào đánh giá cuối cùng—— 】

【 có 24000 người Like TV nhỏ của Bạch Liễu, có 26700 người follow TV nhỏ của Bạch Liễu, có 7190 người donate

cho TV nhỏ của Bạch Liễu, người chơi Bạch Liễu thu được 10200 điểm 】

【 người chơi Bạch Liễu trong vòng một phút thu được 20000 Like, thu được 6000 điểm donate! Thanh danh vang dội! Thế không thể đỡ! Bạn được khán giả yêu thích điên cuồng! 】

【 chúc mừng người chơi Bạch Liễu thu được vị trí quảng bá cuối cùng, tiến vào vị trí quảng bá cốt lõi ở màn hình trung ương, số lượt xem đang tăng lên nhanh chóng… . . 】

Hô hấp của Vương Thuấn như ngừng lại trong chốc lát, trông anh rất bối rối: “Cốt lõi? ! Vị trí quảng bá Cốt lõi? ! Bạch Liễu lên tới vị trí quảng bá cốt lõi?! Nghiêm túc sao?! Trời đất ơi!”

“Tôi để lên được cái vị trí quảng bá này còn rất khó khăn.” Ánh mắt Mục Tứ Thành một lời khó nói hết nhìn TV nhỏ của Bạch Liễu và đám người xung quanh chỉ còn thiếu bước đốt pháo chúc mừng, cười nói, “Sớm biết thế thì tôi đã không donate cho cái tên này nhiều như vậy, má nó.”

Nói xong, Mục Tứ Thành dùng đuôi mắt quét qua mấy người chơi thuộc công hội kia với vẻ châm biến, giọng điệu lười biếng hơi nâng lên: “Này, không còn gì để nói, vậy mà chỉ lên được một cái vị trí quảng bá cốt lõi thôi.”

Năm chữ【vị trí quảng bá cốt lõi】 được Mục Tứ Thành đọc lại nghe rất mỉa mai.

Trước đó đám người của công hội quốc vương còn chưa rời đi, nhìn thấy Bạch Liễu trực tiếp lên được vị trí quảng bá cốt lõi,

so với những khán giả khác thì đám người này càng thấy khó mà tin nổi hơn.

Có mấy người bị vả mặt đôm đốp đứng đơ ra, sau đó tất cả đều có vọt tới tivi nhỏ trước mặt hỏi ngược lại: “Hệ thống, mày chắc chắn chứ? Người chơi Bạch Liễu đi lên vị trí quảng bá cốt lõi?! Dựa vào đâu! Cái vị trí quảng bá này rõ ràng là của các đại thần top trên, một tên người mới như hắn sao có thể lên được!”

Hệ thống trả lời một cách thẳng thắn: 【Đánh giá dữ liệu tổng hợp của người chơi Bạch Liễu khi qua cửa trò chơi lần này toàn bộ xếp hạng thứ 500, phù hợp với điều kiện của vị trí quảng bá】

“Top 500?! Cao như vậy?! Hắn chỉ mới lượt chơi đầu tiên!! Làm sao có khả năng!!”

Hệ thống không chút dao động: 【Số liệu tổng hợp của TV nhỏ Bạch Liễu hiện tại đang xếp hạng thứ 497】

Đám người của công hội quốc vương có chút hoảng hốt xụi lơ trên mặt đất, thực lực của Bạch Liễu mạnh hơn bọn họ tưởng tượng nhiều, hệ thống sẽ không nói khoác.

Lần đầu tiên chơi game liền lên được vị trí quảng bá cốt lõi, người chơi mới xếp hạng trong top 500…

Bọn họ cũng có thể đoán ra Bạch Liễu rất nhanh sẽ được các công hội lớn điên cuồng lôi kéo, sau đó là cảnh tượng cưỡi trên đầu bọn họ.

Nếu như Bạch Liễu gia nhập công hội quốc vương, dựa vào thực lực của Bạch Liễu, tuyệt đối sẽ là người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ, đến lúc đó người này muốn làm gì với bọn họ cũng được… . .

Những khán giả khác không chút đếm xỉa tới đám người công hội quốc vương đang chịu phải đả kích nặng nề, bọn họ hào hứng kéo nhau tới khu màn hình trung ương cốt lõi để xem vị trị quảng bá cuối của Bạch Liễu, bọn họ là những khán giả đã theo dõi Bạch Liễu suốt một chặng qua nên nhất định phải chứng kiến được cảnh Bạch Liễu đi tới phong quang!

——— . ——— . ——— .

Đại sảng trung tâm, màn hình trung ương, khu vực vị trí quảng bá cốt lõi.

Ở đây rõ ràng được bố trí đẹp hơn nhiều so với khu rìa sảnh trung tâm, đại sảnh trang trí vàng son lộng lẫy, rất nhiều tivi nhỏ đều nạm viền vàng, trong đại sảnh còn treo một vài tấm poster của người chơi nổi tiếng, người chơi ở đây nhỏ giọng, trò chuyện lịch sử với nhau.

Mục Tứ Thành vừa ngước mắt lên nhìn thoáng qua đã thấy Bạch Liễu trong cái TV nhỏ trên tường phía đối diện.

Chủ yếu là vì Bạch Liễu quá bắt mắt, ở trong khu vị trí quảng bá video của người chơi top trên này, dường như chỉ có mỗi tivi nhỏ của Bạch Liễu là không thu phí, lại còn leo lên được vị trí này, như đám người của công hội quốc vương trước đó đã nói, ở đây đều là đại thần, mà livestream của đại thần phần lớn là thu phí, cần nạp điểm thì mới có thể đi vào khu vực xem.

Nếu như không nộp điểm thì chỉ có thể xem một vài đoạn ngắn xuất sắc trên TV nhỏ ở bên ngoài khu vực xem mà hệ thống lấy ra để hấp dẫn khán giả.

Trên dưới trái phải TV nhỏ của Bạch Liễu đều là những livestream cần thu phí, chỉ có đơn độc Bạch Liễu là không mất phí.

Nhưng khi đặt ở một nơi có khung cảnh tương đối hoa lệ như này thì nó liền trông rất rẻ mạt không đáng xem, cho nên mặc dù TV nhỏ của Bạch Liễu ở chỗ này là miễn phí thì vẫn không có người xem nào.

Hầu hết người xem đến đại sảnh quảng bá cốt lõi này đều là hướng về phía người chơi thu phí, đối với loại người chơi bất ngờ xông lên như Bạch Liễu đây, phần lớn khán giả đều xin miễn thứ cho kẻ bất tài(*), cảm thấy những người chơi đột nhiên leo lên như này có lẽ chỉ là phù dung chớm nở.

(***) Xin miễn thứ cho kẻ bất tài: Tỏ ý rằng năng lực của mình chưa đủ nên không thể đồng ý làm chuyện gì. Hay là để từ chối khéo một chuyện gì đó.

Mà đúng thật là như thế, hầu hết những người chơi bỗng nhiên xông lên này chắc mấy chốc sẽ rơi xuống, cho nên khán giả ở đây cũng sẽ không để ý nhiều.

Nhưng rất nhanh, những này khán giả bắt đầu không nhịn được dời ánh nhìn về phía TV nhỏ Bạch Liễu, đơn giản là do âm thanh nhắc nhở của hệ thống vẫn luôn vang lên không ngừng trong TV nhỏ Bạch Liễu, nghe rất khó chịu.

【 hệ thống: Đánh giá tổng hợp phần thưởng của người chơi Bạch Liễu】

【Qua cửa《Thị trấn Siren》với true end —— Thưởng 600 điểm 】

【《 Sách quái vật thị trấn Siren –- trang tượng điêu khắc người cá 》 Phần thưởng tập hợp đủ —— Đạo cụ: Vỏ điêu khắc (phẩm chất bình thường) 】

【 chức năng: Sau khi sử dụng sức phòng ngự tăng lên 100 điểm 】

【《Sách quái vật thị trấn Siren –- trang người cá 》 Phần thưởng tập hợp đủ—— Đạo cụ: Lặn trong biển (phẩm chất bình thường) 】

【 chức năng: Sau khi sử dụng tốc độ di chuyển tăng lên 100 điểm 】

【《Sách quái vật thị trấn Siren –- trang thủy thủ người cá 》 —— Đạo cụ: bùa hộ mệnh người cá (phẩm chất xuất sắc) 】

【 chức năng: Sau khi sử dụng thì có thể tiến vào trong bùa hộ tránh khỏi bất kỳ tình huống nguy hiểm nào, có một lần cơ hội để ve sầu thoát xác và đào tẩu, đạo cụ có tính chất tiêu hao, sau khi sử dụng một lần sẽ tự động vỡ vụn 】

【《Sách quái vật thị trấn Siren –- trang Siren King 》 Phần thưởng tập hợp đủ —— . Đạo cụ: Vảy ngược của Siren King (phẩm chất không rõ) 】

【 chức năng: Không rõ, đại biểu cho câu trả lời của Siren King về sự yêu thích của bạn, hi vọng người chơi đeo lâu dài 】

【《Sách quái vật thị trấn Siren》Phần thưởng tập hợp đủ toàn bộ —— Đạo cụ: Xương cá Siren (phẩm chất không rõ) 】

【 chức năng: Siren King đã đem xương của mình tặng cho bạn, đây là hài cốt của thần linh, có thể đâm thủng thời gian, không gian, và tất cả rào cản vô hình hoặc hữu hình —— . 】

【 —— Sinh ra trước khi chân lý tồn tại, biến mất sau khi phá hủy lời nói dối, đây dường như là đạo cụ có tính chất công kích, còn cần người chơi tự mình khám phá trong quá trình sử dụng】

【 hệ thống: Đánh giá tổng hợp tivi nhỏ của người chơi Bạch Liễu lần này】

【 Video quá trình chơi《Thị trấn Siren》lần này đạt được 49074 player Like, được 52899 player follow, tổng thu được 15069 điểm donate, nhưng cùng lúc cũng có 1238 player dislike video này, đánh giá thấp video, đạt được số lượt view xem trực tiếp cao nhất là 50000 người xem TV nhỏ Bạch Liễu vào cùng một thời điểm 】

【 Video của người chơi Bạch Liễu phải nói là có sức hấp dẫn lạ thường đối với khán giả! 】

【 Dữ liễu tổng hợp của TV nhỏ Bạch Liễu vượt qua 10000, tiến hành đánh giá cấp bậc đới với video《Thị trấn Siren》của

người chơi Bạch Liễu—— Lẽ ra sẽ là video có huy hiệu bạc, nhưng bởi vì lượt dislike quá cao, tỷ lệ 1: 40, đối diện với nhiều lần tiến hành giáng cấp, đánh giá cấp bậc cuối cùng là video nhận được huy hiệuđồng, cấp bậc video có có đủ tư cách tiến vào kho VIP —— Video quá trình chơi của người chơi Bạch Liễu lần này tiến vào kho VIP】

【 Sau khi tiến vào kho VIP, nếu có người chơi muốn xem video《Thị trấn Siren》của người chơi Bạch Liễu, cần trở thành thành viên VIP hệ thống sau đó nộp cho hệ thống 40 điểm, điểm khán giả nộp để xem video sẽ được hệ thống chia đôi cho Bạch Liễu】

【 TV nhỏ của Bạch Liễu lần này lần này thu được các thành tựu —— . 】

【 Người chơi mới có số điểm donate cho video single cao nhất 】

【 Người chơi mới đầu tiên lên được vị trí quảng bá cốt lõi】

【 Kỷ lục điểm qua cửa cao nhất trong 《Thị trấn Siren》 】

【 Người đầu tiên qua cửa trong lượt người mới lần này】

…

【 hệ thống: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu qua cửa, xin lưu ý rằng người chơi nhất định phải vào lại trò chơi khủng bố trong vòng một tuần, nếu không sẽ phải chịu trừng phạt trí

mạng, bây giờ bắt đầu đếm ngược ——7(ngày): 00(giờ): 00(phút)】

【6(ngày): 23(giờ): 59(phút)】

【chúc người chơi Bạch Liễu lần sau chơi game vui vẻ ~】

___

Liễu 13: Hiện tại ở bên Tấn Giang tác giả đã thay đổi tên truyện từ "Tôi phong thần trong trò chơi kinh dị" thành "Tôi phong thần trong trò chơi vô hạn". Vậy nên mình cũng sửa lại tên truyện cho đúng.

Chương 31: Đại sảnh trò chơi

Edit: Liễu 13

Sau một chuỗi dài các phần thưởng và danh hiệu, hệ thống lễ phép nói lời tạm biệt, TV nhỏ của Bạch Liễu thì "đùng" một tiếng rồi tắt ngóm, nhưng trước TV nhỏ của Bạch Liễu đã tụ tập không ít người xem, bọn họ đều đang vô cùng khiếp sợ thảo luận sôi nổi về chuyện này:

"Là người mới?! Là người mới real à? Toàn khu tôi đều sợ luôn rồi, hiện tại người mới cũng lợi hại quá đi, phần thưởng qua cửa mà thông báo đến mười phút…"

"Đây không phải cái lợi hại nhất, anh không chú ý người này đã tập hợp đủ sách quái vật sao! Rất nhiều đại thần qua cửa với kết cục true end đã không tập hợp đủ sách quái vật đâu!"

"Tui đã mua video của người này để xem, tui cảm thấy nó hẳn sẽ cực tốt!"

"Tui cũng vậy, bị dọa sợ luôn á, một chuỗi dài khen thưởng, còn có hơn một vạn tích phân nạp điện, làm sao làm được thế này vậy…"

"Tôi ngược lại thấy hiếu kỳ với hơn một ngàn cái dislike kia hơn, theo lý thuyết thì số liệu qua cửa của người này rõ ràng rất là trâu bò, sao còn nhiều người dislike như vậy?"

Chỉ số lượt mua sắm video《Thị trấn Siren》của Bạch Liễu tăng liên tục, nháy mắt đã bán được mấy trăm bản.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tất cả mọi người đều muốn đến khu trung tâm, khán giả chỗ này ra tay rất hào phóng, tư duy cũng tương đối lý trí, dù là khen thưởng donate, hay kể cả khi Bạch Liễu đã qua cửa, chỉ cần tình huống bên này lộ ra, phần lớn bọn họ đều bằng lòng bỏ ra hơn vài chục điểm để mua video của bạn, nhìn xem bạn rốt cuộc là yêu ma quỷ quái gì hay chính là một người chơi mới có tiềm lực .

Có người thống kê qua, số điểm donate có thể nhận được từ vị trí quảng bá của khu trung tâm đều là lên đến hàng nghìn.

Vương Thuấn có chút lưu luyến nhìn màn hình đã chuyển màu đen của Bạch Liễu: "Mục thần, theo cậu lần tới Bạch Liễu sẽ vào game khi nào? Cậu có nghĩ cậu ấy vẫn sẽ chọn trò chơi chế độ single không? Tôi muốn ngồi xổm ở đây chờ cậu ấy quá."

"Anh hỏi tôi tôi làm sao biết." Mục Tứ Thành híp híp mắt: "Bạch Liễu bây giờ hẳn là vừa ra khỏi lối đăng xuất bên khu người mới, tốt nhất là anh nên đi qua khu người chơi mới bên kia bắt lấy anh ta rồi hỏi thử, Bạch Liễu bây giờ giá trị tinh thần còn chưa khôi phục, thần trí chắc sẽ không rõ lắm đâu, nếu như giờ anh nhân cơ hội để Bạch Liễu nợ anh một lần, biết đâu sau này Bạch Liễu sẽ bằng lòng dẫn anh vào trò chơi."

"Mục thần, cậu đúng là…" Vương Thuấn biểu cảm rất phức tạp: "Đúng là đồ vô sỉ…"

"Anh không đi sao?" Mục Tứ Thành đối với lời chỉ trích của Vương Thuấn không đau cũng không ngứa, hắn ta nhún nhún vai, cười một cách xấu xa, nhưng bởi vì một bên má phồng lên

do ngậm lấy kẹo nên vừa lúc hủy đi phần xấu xa này: “Tôi rất tò mò với [Kỹ năng người chơi mới] của anh ta.”

“Người chơi đứng đầu trong một nhóm người mới sẽ nhận được [Kỹ năng người chơi mới], mà hệ thống sẽ giúp che giấu kỹ năng của người mới này, nghe nói kỹ năng đó có liên quan đến dụng vọng chân thật nhất trong lòng người chơi, tôi thật sự rất muốn biết một Bạch Liễu như thế thì dụ□ƈ vọиg trong lòng sẽ là gì.”

Vương Thuấn thực ra cũng rất tò mò, nhưng anh ta cũng rất khó hiểu: “Thế nhưng thứ như này ở tình huống bình thường mọi người đều muốn giữ bí mật chứ? Bạch Liễu hẳn sẽ không nói cho chúng ta đâu.”

“Nhưng Bạch Liễu bây giờ giá trị tinh thần chỉ có 0.1, anh cảm thấy đây là tình huống bình thường sao? Anh ta ra ngoài không phát điên đã là kỳ tích rồi.” Mục Tứ Thành vô tội nhìn Vương Thuấn : “Tôi nghĩ khả năng Bạch Liễu lúc ra khỏi trò chơi đến đứng còn không vững, đầu óc chắc chắn không tỉnh táo, chúng ta giả làm nhân viên công tác của hệ thống có khi lại dụ được anh ta nói ra gì đó đấy?”

Vương Thuấn: “…”

Mục Tứ Thành, cậu đúng là một kẻ xấu.

——— . ——— . ——— .

Lúc Bạch Liễu đi ra ngoài cả người như vừa được tưới nước, toàn thân cậu ướt đẫm, trước mắt mơ mơ màng màng, cả người như được phủ một lớp kính mờ, khi đứng cảm giác trời

đất như quay cuồng, Bạch Liễu không thể không chống lấy mặt tường thở dốc cố khôi phục thể lực, cậu cảm giác đường huyết có hơi bị hạ, vì thế cậu ngồi xổm xuống, Bạch Liễu muốn đứng lên nhưng chân mềm nhũn không ổn định được, cậu cố thử mấy lần nhưng đứng lên không nổi, thế là đành ngồi bệt trên mặt đất.

“Tôi thật đúng là quá yếu.” Bạch Liễu xuất phát từ nội tâm cảm thán một câu.

Ở lối ra ở khu người chơi mới không có người nào , dù sao ngoại trừ Bạch Liễu thì còn chưa có ai khác qua cửa, Bạch Liễu tranh thủ lúc nghỉ ngơi sắp xếp lại đống phần thưởng và đạo cụ mà mình vừa nhận được, cậu vừa xem xét đống đồ vừa chậc một tiếng.

Quả nhiên đúng như Bạch Liễu đoán, phần thưởng từ việc tập hợp đủ sách quái vật là “lớn” nhất.

Lớn nhất này không có nghĩa là mấy đạo cụ nhận được từ sách quái vật rất trâu bò, ví dụ như [Đi trong hải vực] và [Vỏ điêu khắc] đều là mấy đạo cụ có thuộc tính rất bình thường, là một người thiết kế trò chơi, loại đạo cụ này đối với Bạch Liễu mà nói thật sự là bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nhưng Bạch Liễu vẫn như cũ cảm thấy những vật này là phần thưởng lớn nhất.

Bởi vì những vật này không thể mua được bằng điểm ở trong cửa hàng trò chơi.

Bạch Liễu đã soát qua rất nhiều lần, nhưng không thể tìm được bất kỳ vật phẩm nào tương ứng với đạo cụ của mình ở trong cửa hàng .

Điều này nói rõ rằng phần thưởng đạo cụ rơi ra từ [Sách quái vật] là [Không bán trên thị trường], hoặc có thể nói đây là [Đạo cụ giới hạn], tức là người chơi không thể mua được đạo cụ này thông qua cửa hàng trò chơi, đạo cụ loại này chỉ có thể rơi xuống khi qua ải trò chơi hoặc là bằng hai loại phương thức: một là lấy từ người chơi khác, hai là giao dịch giữa hai người chơi bên ngoài hệ thống.

Nhưng sách quái vật này rõ ràng không dễ để thu thập đủ, điều này cũng nói rõ những đạo cụ khi qua cửa trò chơi là rất khó lấy được, như vậy sẽ có những người chơi lấy nó thông qua phương thức thứ hai—— . Người chơi sẽ giao dịch để đạt được món đồ [đạo cụ giới hạn của sách quái vật], hơn nữa số lượng những người này đoán chừng cũng không ít.

Nói cách khác, Bạch Liễu thấy nếu cậu thật sự đem bán mấy món đạo cụ này, chắc chắn có thể bán đi được với một cái giá cao không tưởng.

Nhưng cậu sẽ không bán, ít nhất là bây giờ chính cậu đang cần mấy thuộc tính cơ bản nhất định đó , vậy nên Bạch Liễu sẽ không dễ dàng bán đi mấy [Đạo cụ của sách quái vật] này.

Bạch Liễu cảm thấy đạo cụ có giá trị nhất tất nhiên là [Bùa hộ mệnh người cá], thứ này tương đương với đạo cụ bảo mệnh để thoát hiểm.

Hệ thống đã trực tiếp đưa cho cậu một lời giải thích về [vảy ngược/nghịch lân của Siren] đó là [Hiệu quả không rõ], [Xương cá của Siren] thì cho một đoạn giải thích nghe rất

ATSM, nói nó có thể xé rách không gian và thời gian, nhưng công năng cụ thể vẫn là để cho Bạch Liễu tự mình khám phá, hơn nữa cấp bậc của hai đạo cụ này hệ thống không nhìn ra được, ở sau còn bổ sung thêm hai chữ [Không rõ], nói thẳng với cậu rằng hệ thống không có cách nào đánh giá.

“Hệ thống không có cách nào đánh giá?” Bạch Liễu thở dài : “Hệ thống này kém thật.”

Nhưng Bạch Liễu không biết là hai cái đạo cụ này đều đến từ trên người NPC Thần Cấp, mà Thần Cấp NPC đối với hệ thống mà nói vốn là một chuỗi dữ liệu bug phức tạp không có cách nào tính toán, bắt nó đi giải thích một cái xương và một ít vảy đến từ dữ liệu bug, này rõ ràng là đang làm khó nó.

Mà Bạch Liễu kiểm tra đến cuối đống phần thưởng của mình thì phát hiện một cái gọi là [Phần thưởng kỹ năng cá nhân] dòm rất thần bí, ở sau là ba chữ [Chưa mở khoá], Bạch Liễu tò mò ấn vào [Chưa mở khoá] hai phát, giao diện chậm rãi nhạt đi, kế đó nhảy ra một trang mới —— [Bây giờ mời người chơi nhắm mắt lại tưởng tượng thứ mà bạn muốn nhất]

Bạch Liễu nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực, trong lòng rất thành kính mà đọc thầm ba tiếng —— Tiền, tiền, tiền.

[Bây giờ người chơi có thể mở hai mắt ra nhận kỹ năng]

Bạch Liễu mở mắt ra, trước mặt cậu là một cái ví da trông rất cũ nát đang lơ lửng, có lẽ đây là một cái ví tiền đã được người ta sử dụng hơn mười năm, rìa ví tiền bị sờn đến bạc màu, phần da ở nhiều chỗ đã bị hư lộ ra đường sợi bện ở bên trong, Bạch Liễu đần mặt nhìn cái ví tiền mà cậu đã sử dụng rất lâu do không cam lòng ném đi.

Đây là kỹ năng mới của cậu?

[Đạo cụ kỹ năng của người chơi Bạch Liễu: Ví tiền cũ rỗng (hình như đã dùng lâu lắm rồi nhưng chủ nhân của nó vẫn như cũ không nỡ lòng vứt bỏ, đủ để nhìn ra tình cảnh rất túng thiếu)]

[Thân phận kỹ năng của người chơi Bạch Liễu: Người lưu lạc bần cùng (thất nghiệp, không có tiền, tiền thuê nhà sắp đến hạn trả, dường như ngoài việc lang thang nơi phố thì hình như không còn lối thoát nào khác)]

Bạch Liễu: "…"

Kỹ năng này dùng để công kích sự nghèo khó của người khác (ví dụ như cậu) sao?

[Hệ thống: Dĩ nhiên không phải]

[Kỹ năng của người chơi Bạch Liễu: Bạn có thể lợi dùng mọi thứ trong tay để trao đổi với những người khác, chỉ cần đối phương nhận lời đưa đồ cho bạn, bạn đều có thể bỏ vào ví tiền của mình]

[Skill, điểm, đạo cụ, mạng sống, thậm chí linh hồn và tín ngưỡng của đối thủ đều có thể hóa thành đồng xu cất vào trong ví của bạn, trở thành công cụ trong tay bạn, bạn là người giao dịch ma quỷ, nhìn qua thì tưởng là một kẻ lang thang bần cùng, nhưng người giao dịch với bạn có thể phải bán đi mọi thứ.]

[Mặc dù bây giờ bạn không còn gì cả, nhưng tương lai bạn sẽ không thiếu thứ gì, bởi vì khát vọng của bạn đối với tiền tài là vô cùng vô tận, thế nên sớm muộn đến một ngày bạn cũng sẽ có được một cái ví giàu nhất thế giới, mặc dù nó chứa đầy linh hồn của những kẻ bất lực]

[Phương thức sử dụng kỹ năng: Giao dịch, sau khi hai bên đạt thành giao dịch thì cả hai bên không được đổi ý, không thể bán đồ lấy được từ một người bán lại cho chính người đó, trong khi giao dịch đang tiến hành nếu như có một bên chết mất, linh hồn ở bên chưa thực hiện chức trách giao dịch sẽ bị giam giữ ở trong ví tiền]

“Oa.” Bạch Liễu cảm thấy có chút hứng thú : “Cái kỹ năng này nghe đúng là không có nhân tính gì cả.”

[Hệ thống: Có phải bạn ghét kỹ năng này?]

“Không.” Bạch Liễu cười tủm tỉm: “Tôi ngược lại rất thích nó đấy, rất thích hợp với tôi, tôi muốn hỏi một chút, nếu như ở tình huống đối phương không biết tôi có kỹ năng này và tôi đạt thành giao dịch, giao dịch có được thành lập không?”

[Hệ thống: Khi hai bên tồn tại quan hệ với (tiền), đồng thời (tiền) từng ở trong ví tiền ít nhất một lần, giao dịch được thành lập]

“Quan hệ với tiền?” Bạch Liễu sờ sờ cằm: “Chẳng hạn như?”

[Hệ thống: Ví dụ như bạn muốn có được đạo cụ của đối phương, bạn có thể sử dụng điểm (tiền) trong ví tiền để mua bán với đối phương, khi đối phương cho phép, dù là đối

phương không biết bạn có kỹ năng này, hay kể cả đối phương không thật lòng đồng ý, chỉ cần đối phương cầm qua điểm (tiền) của bạn một giây, giao dịch liền được thiết lập, đạo cụ của đối phương chính là của bạn]

“Cho dù tôi chỉ dùng một điểm để mua món đạo cụ rất đắt của đối phương với giọng điệu đùa giỡn, chỉ cần đối phương đồng ý là được phải không?“Bạch Liễu cười càng thêm rạng rỡ.

[Hệ thống: Đúng vậy]

“Chậc chậc, kỹ năng này thật là không biết xấu hổ.” Bạch Liễu chân thành nhận xét: “Nhưng tôi nóng lòng muốn thử nó lắm rồi.”

[Hệ thống: Trước mắt tổng số điểm của bạn là 15781, bạn có muốn chuyển tất cả vào ví tiền?]

Bạch Liễu gật đầu: “Chuyển vào đi.”

Sau khi sắp xết đống đạo cụ, Bạch đi kiểm tra qua bảng thuộc tính của mình một chút, hầu hết thuộc tính của cậu đều màu đỏ trông vô cùng thê thảm, bởi vì ở trong game Bạch Liễu đã làm những việc vượt xa giới hạn con người:

[Tên người chơi: Bạch Liễu]

[Giá trị sinh mệnh: 20 (một người đàn ông hai trăm cân chỉ cần đặt mông là có thể ngồi chết bạn, bên trong đang dần khôi phục)]

[Giá trị Thể lực: 7 (không đứng vững, tự động hồi phục bên trong)]

[Độ Nhanh nhẹn: 7 (toàn thân cứng ngắc bắp thịt đau nhức, tự động hồi phục bên trong)]

[Công kích: 1 (Bạn đánh toàn lực nhưng chỉ bằng một con mèo hai tháng tuổi dùng móng vuốt vỗ nhẹ, tự động hồi phục bên trong)]

[Trí thông minh: 45 (vốn là 89, bởi vì giá trị tinh thần rơi vào nguy hiểm nên giảm đi một nửa, trí thông minh sẽ khôi phục lại sau khi giá trị tinh thần khôi phục)]

[May mắn: 0 (bạn cả đời này đều bất hạnh một cách lạ kỳ, nếu như trong trò chơi có một người sẽ gặp phải NPC Thần Cấp, người đó chắc chắn là bạn)]

[Kỹ năng: Ví tiền cũ rỗng]

[Thân phận: Người lưu lạc bần cùng]

[Giá trị tinh thần: 3 (theo lý mà nói bạn hẳn phải điên cuồng đến cực điểm rồi trở thành quái vật, cực kỳ khiếp sợ bạn vẫn còn có thể duy trì lý trí, nhưng bây giờ nghĩ lại, bạn có lẽ đã sớm là một quái vật rất lý trí rồi, dù bạn có trở nên điên cuồng hay không, duy trì lý trí và luôn giữ bình tĩnh chính là cách để bạn trở thành quái vật, thật là một người chơi đáng sợ! Giá trị tinh thần tự động hồi phục bên trong)]

Bạch Liễu làm như không thấy đoạn bình luận dài đánh giá cậu là quái vật ở đằng sau dòng giá trị tinh thần, rất bình tĩnh hỏi: “Mấy thuộc tính này lúc nào mới hồi phục xong?”

[Hệ thống: Dựa vào tốc độ hồi phục hiện tại của bạn, bạn có thể hồi phục hoàn toàn trong vòng ba đến năm ngày sau khi rời khỏi trò chơi]

Bạch Liễu là một người không thích sự trì hoãn: “Vậy rời khỏi —— .” trò chơi đi.

Cậu còn chưa dứt lời thì thấy có hai người đang dò xét đi về phía lối ra vào.

Mục Tứ Thành và Vương Thuấn buồn cười có chút nói không nên lời nhìn Bạch Liễu ngồi trên đất đầu ngửa ra sau dựa vào tường ở lối ra, rất rõ ràng Bạch Liễu hiện tại đã ý thức không rõ mới có thể ngồi nghỉ ngơi với một tư thế sa sút tinh thần như vậy.

Có vẻ như việc giá trị tinh thần bị hạ xuống ảnh hưởng rất nặng tới Bạch Liễu.

Nhưng chờ bọn họ đi tới, Bạch Liễu liền ngẩng đầu lên nhìn thẳng Mục Tứ Thành và Vương Thuấn, chỉ mới nói một câu đã khiến sắc mặc hai người hoàn toàn thay đổi.

Bạch Liễu hỏi: “Hai người đến dò hỏi tin tức về kỹ năng cá nhân của tôi?”

Mục Tứ Thành ý cười trên mặt ngừng một lát, hắn ta ngồi xổm xuống hai tay chống lên đầu gối đầu gối rồi đánh giá Bạch Liễu, thú vị hỏi: “Anh làm sao có thể xác định được chúng tôi đến dò hỏi kỹ năng cá nhân, biết đâu chúng tôi muốn đến để giết người cướp bóc thì thế nào, dù sao trên người anh bây giờ có rất nhiều điểm, cũng có rất nhiều đạo cụ.”

Vương Thuấn vừa định nói trong đại sảnh hệ thống không cho phép giết người, nhưng khi nhìn Bạch Liễu giống như đang thật sự suy nghĩ về chuyện này , anh mới nhớ ra Bạch Liễu vừa ra khỏi trò chơi, còn chưa biết chuyện này.

“Ở trong đại sảnh này hẳn là không thể giết người.” Bạch Liễu vừa nghĩ vài giây đã cho ra kết luận.

Vương Thuấn giật mình bật thốt lên: “Làm sao cậu biết?”

Hứng thú trong mắt Mục Tứ Thành càng trở nên mãnh liệt hơn, hắn ta dám xác định Bạch Liễu vừa rồi không hề biết chuyện [Ở trong đại sảnh không thể giết người] , bởi vì khi hắn nói [Muốn giết Bạch Liễu], Bạch Liễu đã theo bản năng co chân lại, cả người có hơi tránh đi, này là phản ứng tự động của con người trước những thứ có thể gây hại mình.

Nhưng chỉ chỉ vài giây sau đó, Bạch Liễu đã cho ra kết luận chính xác.

“Lý do?” Mục Tứ Thành nhíu mày.

“Bởi vì nếu người chơi vừa đăng xuất liền có thể bị giết rồi cướp, thì sẽ có rất nhiều người ngồi ở cái lối vào này để chờ.”

Bạch Liễu nhún vai: “Nhưng tôi ra ngoài mười phút, trừ hai người ra, tôi không nhìn thấy sinh vật thứ hai nào khác, nếu như trong trò chơi này có thể giết người, như vậy chỗ này tất nhiên sẽ có rất nhiều đến cướp bóc, nhưng chỗ này không có, cho nên tôi suy đoán chỗ này sẽ cấm giết người, hơn nữa có khả năng cướp bóc cũng bị cấm.”

Bạch Liễu có thể đưa ra suy đoán này thật ra còn có một nguyên nhân khác, từ góc độ một nhà thiết kế trò chơi mà xem xét, ở đây nếu như cho phép giết loại người chơi hết sức yếu ớt vừa bước ra khỏi cửa , như vậy tính cân bằng của trò chơi sẽ bị phá hủy.

Nó giống với việc cho phép người chơi ngồi chở ở [Điểm hồi sinh] rồi giết người, trong game online không phải loại cỡ lớn nhiều người nếu thiết kế như vậy thì trải nghiệm trò chơi sẽ cực kỳ kém.

Nếu như người chơi vừa qua cửa bước ra ngoài đã bị giết chết đánh cướp, vậy trò chơi rất nhanh sẽ không có người chơi, không thể hoạt động tốt được như vậy.

Mục Tứ Thành huýt sáo, ánh mắt thưởng thức: “Bingo, đoán đúng rồi.”

Ánh mắt Vương Thuấn lại rất phức tạp, trước đó Mục Tứ Thành còn nói đến để doạ Bạch Liễu, dụ dỗ đối phương nói ra kỹ năng của mình, bây giờ nhìn lại, xem ra Mục Tứ Thành không thể nói dối qua mặt Bạch Liễu được, IQ của anh và Mục Tứ Thành cơ bản là tạm biệt với chuyện lừa gạt Bạch Liễu…

“Tôi rất tò mò giá trị tinh thần bây giờ của anh là bao nhiêu?” Nhìn thấy Bạch Liễu thần trí rõ ràng ánh mắt bình tĩnh, Mục Tứ Thành mới tấm tắc lấy làm kỳ lạ : “Anh nhìn qua không giống người chơi vừa mới có giá trị tinh thần là 0,1, anh đã mua thuốc tẩy trắng hồi phục giá trị tinh thần rồi đúng không?”

Đầu óc Bạch Liễu có vẻ rất tỉnh táo, hoàn toàn trông như một người chơi với giá trị tinh thần ở mức bình thường, ngoài lời giải thích mua thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần này ra thì Mục Tứ Thành không nghĩ ra được cách giải thích hợp lý thứ hai nào khác.

“Hiện tại giá trị tinh thần của tôi chỉ có 3.” Bạch Liễu rất bình tĩnh nói: “Bây giờ vẫn đang hồi phục.”

Mục Tứ Thành: “…”

Vương Thuấn: “…”

Mục Tứ Thành và Vương Thuấn trong nhất thời ánh mắt đều trở nên dại ra, vẫn là Vương Thuấn trước một bước hỏi ngược lại với vẻ hoài nghi: “Cậu nói giá trị tinh thần của cậu bây giờ là bao nhiêu?!!!”

“3.” Bạch Liễu rất tự nhiên hỏi, “Sao thế?”

“3…” Vương Thuấn nói mà như mắc nghẹn nơi cổ họng, ánh mắt anh nhìn Bạch Liễu như đang nhìn một loại sinh vật quỷ dị nào đó vốn không nên tồn tại trên thế giới này: “Bạch Liễu, cậu có biết giá trị tinh thần bằng 3 là khái niệm gì không? Bây giờ đáng lẽ cậu phải nên nhìn thấy rất nhiều ảo giác chồng lên

nhau, đồng thời ý thức và thân thể đều đang trong trạng thái bị giày vò…”

“Giá trị tinh thần của tôi chưa bao giờ thấp hơn sáu mươi, nhưng khi tôi rơi xuống sáu mươi đã cảm thấy rất khó chịu, ngay cả nói chuyện cũng không thể lưu loát, rất nhiều người giá trị tinh thần thấp hơn 20 cơ bản là vừa ra khỏi trò chơi liền phát điên, giá trị tinh thần của cậu chỉ có 3, sau đó cậu lại như vậy…”

Vương Thuấn khoa tay múa chân chỉ toàn thân Bạch Liễu, biểu cảm một lời khó nói hết, hình như không biết nên dùng từ ngữ gì để đánh giá Bạch Liễu, nhưng Bạch Liễu thấy hứng thú hơn một chút, cậu dựa người vào tường, miễn cưỡng hỏi ngược lại Vương Thuấn: “Tôi như vậy làm sao? Tôi cảm thấy tôi rất bình thường.”

Đúng vậy, là rất bình thường, nhưng [Bình thường] của Bạch Liễu bây giờ lại chính là loại cực kỳ dị thường! Không ai có thể duy trì bộ dạng [Người bình thường] khi chỉ có giá trị tinh thần bằng 3!

“Cậu, cậu làm sao còn có thể tự suy nghĩ rồi trả lời câu hỏi của chúng tôi được, cậu đáng lẽ phải là đầu óc hỗn loạn, trí lực của cậu có lẽ cũng đã giảm đi một nửa!“Vương Thuấn lời nói có hơi không mạch lạc.

“Quả thật, đầu óc tôi bây giờ khá là hỗn loạn.” Bạch Liễu tán đồng gật đầu: “Trí lực của tôi đúng là giảm đi một nửa, nhưng nói thế nào nhỉ, giá trị trí lực bằng 45 sẽ không gây trở ngại tới việc tôi tự suy nghĩ câu hỏi của hai người, vấn đề này cũng không khó.”

Vương Thuấn không còn gì để nói.

Bạch Liễu quả thật đang bị một loại ý thức vặn vẹo giày vò, ý thức này dường như xuất phát từ dս□ƈ vọиg sâu trong lòng cậu, không ngừng không ngừng thúc giục cậu, mê hoặc cậu, giống như muốn biến cậu thành một quái vật làm xằng làm bậy, từ khi thất nghiệp tới nay mỗi lần Bạch Liễu muốn tiền thì hầu như đều như thế.

Có một âm thanh sẽ nói linh tinh ở bên tai Bạch Liễu [Đánh tên cấp trên đã sa thải mày một trận] [Đánh cái tên thiếu gia Mộc Kha đã thế chỗ của mày một trận đi], lấy chỉ số thông minh của Bạch Liễu hoàn toàn có thể đánh hai người kia một trận mà không bị phát hiện.

Nhưng Bạch Liễu quen với việc dùng pháp luật để ràng buộc chính mình, ở nhà cậu có rất nhiều tác phẩm vĩ đại về luật, cậu gần như có thể đọc làu làu, Bạch Liễu cho rằng giới hạn làm người chính là [Không thể vi phạm các quy tắc chung mà quần thể lập ra], cậu sống là một [Thành viên của quần thể nhân loại], thì không thể vi phạm pháp luật [quần thể Nhân loại] đã lập ra.

Bạch Liễu đã thành thói quen ước thúc ham muốn bất thường của bản thân đối với tiền, cho nên bị mất khống chế ở mức này dằn vặt giày vò, đối với cậu không đau không ngứa.

…Nhưng mà cái thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần là gì được… Bạch Liễu híp mắt suy nghĩ về tên đạo cụ trong miệng Mục Tứ Thành, cái tên này nghe khá giống như loại [Thuốc hồi mana] có tác dụng khôi phục trạng thái người chơi.

Nhưng Bạch Liễu cũng không trực tiếp hỏi Vương Thuấn thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần đó là gì, hai người này đã đã

lừa gạt cậu một lần, vì thế Bạch Liễu quay đầu lại nhìn về phía Mục Tứ Thành, thầm nghĩ ——Người này nhìn qua rõ ràng có máu chơi hơn…

Vương Thuấn hỏi: “Bạch Liễu, cậu làm thế nào đoán được chúng tôi tới tìm cậu để hỏi [Kỹ năng cá nhân] ?”

“Nếu như hai người không phải tới giết tôi, đặc biệt tới tìm tôi thì hơn nửa là do cần gì đó ở tôi, muốn tìm tôi hợp tác, hoặc là cảm thấy tò mò đối với tôi nên đến đây dò hỏi thông tin.”

Bạch Liễu nói chuyện không nhanh không chậm, logic rất rõ ràng: “Nhưng tôi là một người người chơi mới, không có nhiều thông tin giá trị đối với hai người, mấy số liệu thuộc tính và phần thưởng đạo cụ đều là công khai, thứ đồ duy nhất còn ẩn giấu chính là [Kỹ năng cá nhân] của tôi.”

Cậu ngước mắt nhìn thẳng vào Mục Tứ Thành và Vương Thuấn: “Cho nên tôi đoán, hai ngươi là đến dò hỏi [Kỹ năng cá nhân] của tôi là gì, ở tình huống bình thường tôi hẳn sẽ không nói cho hai ngươi biết, nhưng hai người vẫn tới, tôi cảm thấy chắc là do giá trị tinh thần của tôi bây giờ không bình thường, mấy người nghĩ tôi sẽ thần trí không rõ, rất có thể bị mấy người lừa qua mặt, tôi đoán đúng không?”

Vương Thuấn đến một câu cũng không nói không nên lời, anh thở dài một hơi.

Bạch Liễu đoán hoàn toàn đúng!! Đến cả sơ hở bọn họ định lợi dụng cũng bị đoán ra!!

Mục Tứ Thành ghé sát lại nhìn kỹ Bạch Liễu: “Bây giờ tôi rất nghi ngờ giá trị tinh thần của anh rốt cuộc là bao nhiêu? Tôi

thấy hôm nay có lẽ sẽ không hỏi được kỹ năng cá nhân của anh.”

“Cũng không nhất định.” Bạch Liễu chậm rãi nhếch khóe miệng, cậu dù bận vẫn ung dung nhìn Mục Tứ Thành : “Chúng ta tới làm một cái giao dịch thì thế nào? Tôi biểu diễn kỹ năng cho cậu xem, còn cậu giúp tôi dùng thuốc tẩy trắng tinh thần khôi phục giá trị tinh thần.”

“… Anh nghiêm túc?” Mục Tứ Thành có mấy phần hoài nghi nhìn về phía Bạch Liễu : “Anh đừng nghĩ đến chuyện gạt tôi, tôi có đạo cụ có thể phán xét người khác có đang thành thật hay không.”

Bạch Liễu buông tay nở nụ cười mỉm “Chào mừng cậu đến phán xét.”

“Thế nhưng vì sao tôi lại phải giúp anh tẩy trắng giá trị tinh thần miễn phí” Mục Tứ Thành suy nghĩ một chút rồi lập tức đổi ý, hắn cười với vẻ không có ý tốt: “Thuốc tẩy trắng tinh thần không rẻ, kỹ năng của anh tôi có thể đợi lần sau anh chơi game lại nhìn, anh nhất định sẽ sử dụng không phải sao?”

Bạch Liễu lấy ra một điểm từ trong ví tiền đang giấu ở trong túi, một điểm này biến thành một đồng xu màu bạc bị Bạch Liễu dùng đầu ngon tay kẹp lại: “Tôi không lấy miễn phí, đưa cho cậu một điểm.”

————-

Chắc là một tuần tui sẽ up từ 1-2 chương (⁎ˊ_ˋ)Ↄ

Chương 32: Đại sảnh trò chơi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Liễu 13

Mục Tứ Thành nhìn đồng xu màu bạc trên đầu ngón tay Bạch Liễu với ánh mắt như gặp quỷ, hắn có chút cạn lời nhìn về phía người ở sau đồng xu: "Anh đang đùa tôi đấy à Bạch Liễu?! Một điểm cũng đòi đổi thuốc tẩy trắng tinh thần? Anh có biết thuốc tẩy trắng tinh thần đắt thế nào không? Thuốc tẩy trắng tinh thần của tôi là chất lượng tốt, hơn một ngàn điểm, hơn nữa cái này so với lấy miễn phí thì khác nhau ở chỗ nào?"

"Một điểm tiền xu này cộng với màn biểu diễn kỹ năng cá nhân của tôi, thành giao không?" Nụ cười Bạch Liễu vẫn không đổi: "Cậu trước tiên có thể xem kỹ năng của tôi, rồi mới đưa tôi thuốc tẩy trắng tinh thần, thế nào? Cậu rất có thể là người đầu tiên nhìn thấy kỹ năng cá nhân của tôi đó."

Nghe Bạch Liễu dùng loại giọng điệu nói kiểu dụ dỗ như vậy, Mục Tứ Thành có hơi dao động, nhưng hắn vẫn rất nghi ngờ.

Hắn hoàn toàn có thể xem kỹ năng của Bạch Liễu nhưng sau đó không đưa thuốc tẩy tinh thần cho anh ta, giá trị tinh thần của Bạch Liễu bây giờ chỉ ở trạng thái một con số, mặc dù cũng coi như là tỉnh táo, nhưng rõ ràng không thể làm gì Mục Tứ Thành được.

Hơn nữa đại sảnh trò chơi này còn cấm các loại kỹ năng như trộm và cướp, coi như kỹ năng Bạch Liễu có thể ăn cắp chiếm đoạt đồ của người khác, nhưng ở trong đại sảnh này bất kỳ kỹ năng cá nhân nào có tính chất cưỡng chế đều không cách nào triển khai…

Chẳng qua Bạch Liễu bây giờ còn chưa biết điều này.

Nghĩ tới nghĩ lui, Mục Tứ Thành cảm thấy dù sao hắn cũng sẽ không lỗ, không bằng đáp ứng người mới này cũng được, hắn quả thật rất muốn biết kỹ năng của Bạch Liễu là gì.

Mục Tứ Thành xoa xoa cái mũi, rồi đột nhiên duỗi tay đoạt lấy tiền xu trên đầu ngón tay Bạch Liễu, hắn lòng đầy ý xấu khẽ cười một tiếng: "Thành giao, vậy giờ anh biểu diễn kỹ năng cho tôi xem đi!"

【 hệ thống nhắc nhở: Giao dịch của người chơi Bạch Liễu và người chơi Mục Tứ Thành được thành lập, người lưu lạc bần cùng Bạch Liễu thu được một bình thuốc tẩy trắng tinh thần】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành tặng người chơi Bạch Liễu một bình thuốc tẩy trắng tinh thần chất lượng cao, giá trị 1700 điểm, có thể khôi phục giá trị tinh thần từ 20 trở xuống về giá trị ban đầu 】

Một bình thuốc tẩy trắng tinh thần bằng nhôm rơi vào tay Bạch Liễu, hình thức khá giống sơn xịt, Bạch Liễu cầm lên lắc lắc, trước khi Mục Tứ Thành kịp phản ứng đã dùng nó phun mạnh vào người mình.

Bột thuốc màu trắng tràn ngập quanh mặt Bạch Liễu.

Lúc Mục Tứ Thành phản ứng lại thì liền kêu một trận thảm thiết: “Đây là thuốc tẩy trắng mà tôi tích được trong đợt khuyến mãi giảm giá đấyyyyy!!!”

Nhưng đợi đến lúc Mục Tứ Thành duỗi tay đến cướp, Bạch Liễu đã phun xong rồi.

Mục Tứ Thành dùng ánh mắt buồn bực đầy oán hận nhìn Bạch Liễu đang rất thoải mái nhờ tinh thần khôi phục lại: “Kỹ năng cá nhân của anh là gì! Trộm đồ sao!? Nhưng ở đại sảnh này chỉ cho phép người chơi giao dịch không cho phép người chơi ăn cắp cướp bóc! Anh làm sao trộm được thuốc tẩy trắng tôi cất trong kho hệ thống hả!”

“Tôi vừa biểu diễn cho cậu coi đấy.” Bạch Liễu cười híp mắt từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ bả vai Mục Tứ Thành đang ủ rũ ngồi xổm vẽ vòng tròn trên mặt đất: “Cảm ơn thuốc tẩy trắng tinh thần của cậu nhé, dùng cực kỳ tốt.”

Mục Tứ Thành hoàn toàn không nghĩ ra, một đường như chú khỉ con nhảy bật đông bật tây đuổi theo Bạch Liễu truy hỏi kỹ năng cá nhân của cậu là gì, còn dùng một đạo cụ cân thăng bằng trông rất kỳ quái đến kiểm tra xem Bạch Liễu có thành thật hay không.

Kết quả đo được là 【 có 】, điều này nói lên rằng Bạch Liễu từ đầu tới cuối không hề lừa hắn, cũng khiến cho Mục Tứ Thành càng thêm hoang mang.

Lúc này Vương Thuấn đang phổ cập một vài kiến thức căn bản về trò chơi cho Bạch Liễu, lúc nói đến đám người chơi mới ngoại trừ Bạch Liễu còn lại gần như toàn bộ đều bị diệt, Vương Thuấn tiếc nuối nói: "Thật ra trong đợt người chơi mới này còn một người nữa tên là Mộc Kha cũng không tệ, nhưng bây giờ chắc đang phải giãy giụa khổ sở rồi, có lẽ sắp không xong, vừa rồi tôi đi xem, đã rơi xuống tới khu【 tử vong hài kịch 】 , cũng không ai donate, hẳn là phải chết."

"Anh nói người chơi đó tên là gì? Mộc Kha?" Bạch Liễu nghe đến đây thì hơi ngập ngừng.

Bạch Liễu bị sa thải rồi thất nghiệp, nguyên nhân lớn là do có con trai của một người cấp cao phía trên muốn nhảy dù xuống dưới để trải nghiệm cuộc sống, Bạch Liễu bị cấp trên luôn thấy cậu không hợp mắt thuận nước đẩy thuyền mà sa thải, lấy vị trí đó đưa cho tiểu thiếu gia đang muốn trải nghiệm nỗi khổ ngành công nghiệp internet của người làm công ăn lương bình thường.

Tiểu thiếu gia này tên gọi là Mộc Kha.

Mộc Kha có tiếng là tính tình không tốt, khi Bạch Liễu còn đang phải sắp xếp lại công việc, chưa kịp copy bản game kinh dị và một số file dữ liệu đồ họa rất quan trọng trong máy tính, sáng sớm hôm sau đến thì phát hiện máy vi tính của mình đã bị cái vị tiểu thiếu gia kiêu căng đó đem vứt.

Không riêng gì máy vi tính, toàn bộ đồ trên bàn làm việc Bạch Liễu chưa mang đi cũng bị Mộc Kha ném đi hết.

Nhưng rõ ràng ngày mai mới bàn giao công việc, tiểu thiếu gia này đến thời gian một ngày để thu dọn cũng không cho Bạch

Liễu, đã kêu người đóng gói đống đồ của Bạch Liễu với vẻ ghét bỏ, trước con mắt của mọi người ném ra khỏi công ty.

Bạch Liễu ở công ty bởi vì bị cấp trên chèn ép, cho nên vẫn luôn làm việc trong một góc nhỏ hẻo lánh, dùng một cái máy tính hệ window XP rất cũ, sau này Bạch Liễu đem theo máy tính của mình tới, mặc dù cũng là một cái máy rất cũ, nhưng so với cái hệ thống Xp "82 năm" kia thì vẫn tốt hơn.

Cho nên Mộc Kha là vừa vất máy tính riêng của Bạch Liễu, Bạch Liễu mới hỏi Mộc Kha máy tính của cậu thì sao?

Mộc Kha rất vô tình nói, đồ cũ như vậy nhìn rất phiền nên đã bị cậu ta vứt đi, nếu như Bạch Liễu muốn, cậu ta có thể đền cho Bạch Liễu một bộ máy tính cấu hình cao cấp hoàn toàn mới.

Bạch Liễu vốn dĩ muốn nói trong máy tính của cậu còn có tài liệu nặng mười mấy GB và một vài ý tưởng cho mấy trò chơi kinh dị, nhưng cậu đã thất nghiệp rồi, rối rắm những vật này cũng vô ích, cậu lại không làm gì được đối phương.

Nghe nói tiểu thiếu gia này có bệnh tim, cho nên ở nhà rất được sủng muốn gì có nấy, nay muốn tới công ty game trải nghiệm cuộc sống, cậu ta đã muốn vị trí nào thì dù cần sa thải ai đi nữa thì cũng phải an bài bằng được.

Bạch Liễu biết mình ngoài miệng cay nghiệt không tha người, lỡ cậu nói thêm câu nào làm đối phương phát bệnh, chắc chắn sẽ không trả nổi tiền thuốc thang, cũng không có lời.

Vì thế Bạch Liễu đã gật đầu đồng ý rất dứt khoát, lấy cái máy tính mới mấy chục nghìn tệ của hãng alienware Mộc Kha đưa,

tính toán chi li bắt Mộc Kha bồi thường thêm tất cả đồ đạc bị ném đi, kể cả cuộn giấy vệ sinh chỉ mới dùng một nửa, trước ánh mắt xem thường của đối phương nhanh chóng cầm tiền rời đi.

Bạch Liễu nói muốn đi xem người tên Mộc Kha này, Vương Thuấn mặc dù cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng vẫn dẫn cậu đi tới khu 【 tử vong hài kịch 】 .

TV nhỏ của Mộc Kha năm trong một góc vắng vẻ.

Mấy tiết mục kiểu giãy dụa bất lực sắp chết ở 【 tử vong hài kịch 】 không có ai quan tâm tới, bởi vì rất không thú vị, không có hiệu quả hài kịch, chỉ có một hai người thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Mộc Kha một mặt đầy nước mắt đang liều hết cách để cầu sinh trong TV nhỏ, nhưng chỉ một lát là thấy nhàm chán rồi dời tầm mắt đi.

Người chơi cầu sinh sắp chết có thể nhìn thấy ở trong trò chơi mỗi ngày, không hề kì lạ chút nào, cũng không hấp dẫn được ánh nhìn của khán giả.

Bạch Liễu click mở bảng để coi tiến độ trò chơi của 【 Mộc Kha 】 , phát hiện 【 Mộc Kha 】 đã tập hợp đủ hai trang sách quái vật, trong đó có một tờ là 【 thủy thủ người cá 】 , trang này có 【 phần thưởng đạo cụ của sách quái vật 】 là 【 nhân ngư bùa hộ mệnh 】 mà Bạch Liễu cho rằng rất có giá trị , Bạch Liễu nhìn đến đây ánh mắt hơi dừng một chút.

“Dս ƈ vọиց cầu sinh của Mộc Kha rất mãnh liệt.” Vương Thuấn thường nhìn thấy sinh tử, ở trước TV nhỏ của Mộc Kha thở dài mấy cái, nhưng cũng không có quá nhiều thương hại: “Nhưng muốn qua cửa với cậu ta là rất khó khăn, Mộc Kha

trước đó nhờ vào donate kiếm được một cái 【 bọt khí trong nước 】, nhưng cái bọt khí này rất nhanh đã bị người cá phá vỡ, trở nên vô ích, sau đó thì do không có ai Like cho Mộc Kha, nên cậu ta rơi xuống khu vực này."

"Người mới này biểu hiện khá tốt." Mục Tứ Thành ôm ngực bình luận: "Mộc Kha nếu như bằng lòng bán 【 bùa hộ mệnh người cá 】 cho tôi khi qua cửa, tôi sẽ donate giúp cậu ta, món đồ đó dùng tương đối tốt, nhưng chỉ cần là người chơi thì sẽ không dễ dàng đưa ra 【 đạo cụ của sách quái vật 】, cho nên tôi cũng chỉ đành nhìn cậu ta chết."

Bạch Liễu cũng muốn lấy được cái 【 bùa hộ mệnh người cá】đó, lấy kinh nghiệm thiết kế trò chơi nhiều năm của Bạch Liễu mà xem xét, thì đây là một đạo cụ vô cùng đáng giá .

Nhưng như Mục Tứ Thành vừa nói, nếu như Bạch Liễu donate giúp Mộc Kha qua cửa, Mộc Kha sau khi thoát khỏi trò chơi hẳn sẽ không giao cái đạo cụ này ra, đổi lại là Bạch Liễu cậu cũng sẽ mặc kệ không để ý.

Nhưng nhìn một đạo cụ đáng tiền như thế ở trước mắt mà không lấy, trơ mắt nhìn đạo cụ chìm xuống đáy biển cũng không phải cách làm của Bạch Liễu .

Bạch Liễu ở trong lòng hỏi hệ thống: 【 hệ thống, tôi có giao dịch được với Mộc Kha ở trong trò chơi không 】

【 hệ thống: Thế giới của bạn và người chơi Mộc Kha hiện tại không cùng vĩ độ, không có cách nào tiến hành giao dịch 】

Bạch Liễu cụp mắt, xem ra thế giới phải cùng vĩ độ thì mới có thể giao dịch: 【 định nghĩa vĩ độ là gì? 】

【 hệ thống: Không gian thời gian của bạn và người giao dịch phải được thống nhất, liên tục, đồng thời không xuất hiện trạng thái gãy vỡ, nhưng trước mắt không gian thời gian của bạn và người chơi Mộc Kha là hai tồn tại tách biệt nhau, không cùng thuộc một chiều, bởi vậy không thể giao dịch 】

“Thời gian và không gian à…” Ngón tay Bạch Liễu bắt đầu vô ý thức nghịch đồng xu treo ở trên cổ, lẩm bẩm một mình: “Cũng không phải là không thể được.”

【 hệ thống, lấy đạo cụ xương cá Siren của tôi ra】

【 hệ thống: đang lấy đạo cụ cho người chơi 】

Một cái xương cá lấp lánh ánh huỳnh quang dài chừng ba mét trôi nổi ở trước mặt Bạch Liễu .

Xương cá này trắng nõn không tì vết, hình dạng đẹp mắt, có cảm giác nửa trong suốt như hổ phách, nhìn qua xinh đẹp giống như chủ nhân Siren King của nó, có thể nói là đẹp từ bên ngoài đến trong xương, nhưng cái xương cá này rõ ràng là rút ra từ phần xương cột sống hoàn chỉnh của người cá, điều này khiến sự xinh đẹp còn mang theo vẻ tàn nhẫn đẫm máu.

Phần đuôi xương cá có hình nhọn, đầu bên kia lại trơn bóng dễ cầm, nhìn qua giống như một cây roi xài tốt.

Xương cá chậm rãi quấn lên phần eo của Bạch Liễu, cám giác lạnh lẽo như vây cá khiến Bạch Liễu không nhịn được rùng mình một cái, cuối cùng xương cá dịu ngoan kề sát nơi phần

da ở eo Bạch Liễu, giống như một cái thắt lưng hơi thòng xuống treo trên eo cậu.

Đầu nhọn của xương cá kề sát rốn Bạch Liễu, một đầu khác rơi ra khỏi thắt lưng đến nửa đoạn, thoạt nhìn giống như là một loại phụ kiện thuộc trào lưu punk style, kết hợp với Bạch Liễu quần tây áo sơ mi trắng nhìn rất không hòa hợp.

Mục Tứ Thành tò mò duỗi tay tới muốn chạm vào xương cá trên eo Bạch Liễu, ngay khi vừa chạm vào liền bị xương cá trông như vật sống này dùng đầu nhọn hung hăng đâm ngược lại một cái, Mục Tứ Thành gào lên một tiếng rút tay trở về, vừa lắc lắc bàn tay tê cứng, sợ hãi nói: "Đây là thứ gì vậy?! Người chơi ở trong đại sảnh hệ thống sẽ được tách ra ở trong một không gian độc lập, nó vì sao còn có thể công kích tôi?!"

Mục Tứ Thành là người chơi có tố chất thân thể cấp A, thứ này thế mà lại làm giá trị sinh mạng của hắn giảm đi một nửa.

Nhưng đây vẫn chưa phải trọng điểm, điểm quan trọng nhất là ở trong đại sảnh này không thể công kích người chơi!

———

Bạn nào chơi sky với tui không :(((

Chương 33: Đại sảnh trò chơi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Liễu 13 □□ Beta: Cú péo

Chương 33: Đại sảnh trò chơi

Một khi người chơi có khuynh hướng công kích nhau thì sẽ phát sinh ra không gian tách rời, thứ này làm sao kéo giá trị sinh mạng của hắn tụt xuống màu đỏ được! Mục Tứ Thành khiếp sợ nghĩ.

"Xương cá Siren." Bạch Liễu cũng không có ý giấu giếm, cậu thoải mái vén áo lên cho Mục Tứ Thành nhìn qua xương cá đang treo trên eo mình. Khi Bạch Liễu còn chưa ý thức được thì xương cá đã co rút lại vài vòng, che tất cả chỗ da phần eo có thể bị lộ ra của Bạch Liễu.

Bạch Liễu thẳng thắn nói : "Đạo cụ này hai người chắc đã thấy qua trong phần thưởng đạo cụ của tôi."

Đây cũng là nguyên nhân Bạch Liễu không giấu giếm nó, món đồ này đã bị hệ thống "show ra trước công chúng". Bạch Liễu cũng không có đạo cụ nào có công năng ẩn giấu thứ này đi, theo chuyện về【 phòng phát sóng trực tiếp 】 và【 diễn đàn 】mà Vương Thuấn kể, Bạch Liễu chỉ cần ở trong game sử dụng đạo cụ, sớm muộn cũng có một ngày tất cả mọi người sẽ biết. Dùng đạo cụ có công năng ẩn giấu đối với bên ngoài là hoàn toàn không cần thiết.

Nhưng kỹ năng cá nhân của cậu thì đặc thù, có thể ẩn giấu. Có thể nói đây là một con át chủ bài không tệ, Bạch Liễu dự định sẽ giấu nó được bao lâu thì giấu.

Chẳng qua Bạch Liễu đối với công năng cụ thể của đạo cụ này cái hiểu cái không, cậu cũng cần thử nghiệm. Bạch Liễu không muốn ở trong game thử nghiệm, bởi vì mức độ nguy hiểm quá lớn. Lỡ như đạo cụ này bất chợt lật xe một cái khi đang đối đầu với quái vật thì Bạch Liễu chắc chắn sẽ tạch. Cho nên cách tốt nhất là thử nghiệm công năng của đạo cụ này ở ngoài trò chơi, khi vào trò chơi có thể sử dụng trực tiếp.

Mà muốn thử nghiệm ở ngoài trò chơi thì cần có đối tượng để thí nghiệm, Bạch Liễu cảm thấy Mộc Kha đang bị nhốt gần chết là đối tượng rất tốt, hơn nữa đây sẽ là một đối tượng thí nghiệm có tính phục tùng rất cao.

Bạch Liễu vốn dĩ không có ý định thí nghiệm với Mục Tứ Thành, nhưng ai biểu Mục Tứ Thành táy máy tay chân, ngược lại giúp Bạch Liễu ý thức được cái xương cá này có thể công kích người chơi trong đại sảnh hệ thống. Nói theo cách khác, nó thật sự có thể xé rách không gian.

“Nghe nói nó có thể xé rách thời gian và không gian, tôi chuẩn bị thử nó với Mộc Kha.” Bạch Liễu nhìn Mộc Kha trong tivi nhỏ, rất tự nhiên cầm roi cá lên chuẩn bị vung.

Vương Thuấn lại rơi vào trạng thái không cách nào hiểu được suy nghĩ của Bạch Liễu: “Chờ chút! Bạch Liễu, cậu muốn làm gì?! Nếu cậu vung một roi này lỡ đánh chết Mộc Kha thì phải làm sao bây giờ? !”

Mục Tứ Thành nhanh chóng hiểu ra Bạch Liễu muốn làm gì, cười xì một tiếng: “Anh chuẩn bị cứu hắn? Thật là tốt bụng.”

“Không.” Bạch Liễu mỉm cười : “Cũng không tính là cứu, tôi chuẩn bị giao dịch với cậu ta.”

Bạch Liễu rút roi xương cá bên eo ra, lắc lắc cổ tay hai cái, hít sâu một hơi rồi cầm xương cá quất ngang TV nhỏ của Mộc Kha.

Ngay khi vừa gắng sức, Bạch Liễu liền cảm thấy tay trái cầm roi của mình như thể có sức nặng ngàn cân, miễn cưỡng vung xương cá đánh vào tấm chắn trong suốt phủ trên tivi nhỏ trước mặt một cái. Nhưng chỉ với cái vung tay nhẹ ấy, mặt biển trong TV nhỏ Mộc Kha đã bắt đầu chấn động đung đưa, dường như tín hiệu của tivi nhỏ không tốt mà nhấp nha nhấp nháy mấy cái.

Mọi thứ xung quanh Bạch Liễu trong nháy mắt trở thành cảnh tượng thủy tinh nứt vỡ, dáng vẻ Mục Tứ Thành và Vương Thuấn dần mơ hồ không rõ. Giống như khi xem TV bị lỗi, hình ảnh trong nó sẽ trở nên méo mó xa xăm.

Bạch Liễu ở trong một không gian đen kịt, thế mà lại có thể nghe thấy tiếng Mộc Kha ở trong TV truyền đến rất rõ ràng. Cứ như cả người vừa lạc vào cảnh giới kỳ lạ nào đó, nơi có tiếng sóng biển và Mộc Kha khóc đến nước mắt tùm lum, một cái thì nước mũi cái thì nước mắt, hoảng loạn hét lên cầu cứu.

Mộc Kha tựa như cũng ý thức được có người nào đó xuất hiện ở đáy biển, cậu ta bắt đầu điên cuồng cầu cứu.

“Ai mau tới cứu tôi với!!” Mộc Kha không còn chút sức lực nào nữa quỳ gối dưới đáy biển. Ở bên trong bọt khí trong nước đã bị hư hại, cậu ta hấp hối khóc: “Muốn tôi làm gì cũng được!! Cầu xin ngài hãy cứu tôi!”

Bạch Liễu muốn vung thêm một roi nữa, nhưng hệ thống đột nhiên đưa ra cảnh báo:

【 Hệ thống cảnh báo: Sử dụng đạo cụ này đối với người chơi Liễu tiêu hao rất nhiều, thể lực người chơi Bạch Liễu không đủ để dùng nó thêm lần nữa. Nếu như miễn cưỡng sử dụng, thể lực sẽ hạ xuống số âm, sẽ bị cưỡng chế đưa ra khỏi trò chơi 】

Bạch Liễu trong nháy mắt từ bỏ: 【 Vậy bây giờ tôi và Mộc Kha có nằm cùng vĩ độ không? 】

【 Hệ thống: Đang trong quá trình tính toán… Vĩ độ của người chơi Bạch Liễu và người chơi Mộc Kha trùng lên nhau trong phạm vi nhỏ. Bởi vì có một loại công kích nào đó xuất hiện, người chơi Bạch Liễu hiện đang ở trong khe vĩ độ bị xé nứt, chỉ có thể truyền âm thanh, không có cách nào truyền hình ảnh tới, có thể miễn cưỡng tiến hành một chút giao dịch đơn giản】

“Âm thanh sao?” Bạch Liễu trầm ngâm, cậu nhẹ giọng kêu tên Mộc Kha: “Mộc Kha.”

Mộc Kha lập tức vừa gào khóc vừa dùng tay chân bò trong bong bóng, nghẹn ngào như chó nhà có tang trả lời Bạch Liễu: “Tôi đây! Ngài là ai! Cứu cứu tôi với!”

“Tôi là một người lưu lạc.” Bạch Liễu thấp giọng nói, cậu nhìn Mộc Kha trong tivi nhỏ. Thật khó để liên hệ người đang khóc đến nước mắt tứ tung này với tiểu thiếu gia kiêu ngạo trước đó đã đuổi cậu đi.

Ở một mức độ nào đó, Bạch Liễu là vì sự hứng thú nhất thời của Mộc Kha, mới trở thành một 【người lưu lạc bần cùng】. Nhưng bây giờ, Mộc Kha lại đang tuyệt vọng đi cầu xin người lưu lạc mà cậu ta đã từng xua đuổi. Mà người lưu lạc này, sẽ dùng một loại giao dịch đáng sợ, cướp đi thứ đồ giá trị còn lại trên người Mộc Kha.

Một vòng luân hồi hợp lý đến kỳ diệu.

“Tôi có thể cứu cậu, nhưng cậu phải hiểu “không có bữa ăn nào là miễn phí!”. Không phải là không cần trả bất cứ giá gì, bởi vì tôi cũng rất nghèo.” Bạch Liễu thành thực nói: “Cậu và tôi cần làm một giao dịch, về thù lao, tôi sẽ donate điểm cứu cậu ra ngoài. Nhưng tương ứng, cậu cũng cần cho tôi một vài thứ.”

“Có thể! Ngài muốn cái gì tôi đều đưa cho ngài! ! ! Cầu xin ngài cứu tôi! !” Mộc Kha khóc lớn, cậu ta duỗi tay muốn chạm tới vị thần linh không tồn tại: “Ngài là thần sao? Hay là hệ thống? Ngài ở đâu? ! Ngài muốn tôi đưa cho ngài thứ gì! ! Tiền sao? Hay là thứ gì khác! Trên người tôi bây giờ không có cái gì cả hu hu hu… Làm ơn đừng bỏ tôi, tôi muốn tiếp tục sống! !”

“Tôi không phải thần. Khách quan mà nói, tôi đối với cậu không phải là một tồn tại tốt đẹp.” Bạch Liễu rất lý trí mà đánh giá chính mình.

Mặc dù cậu không có ác ý cực độ đối với vị tiểu thiếu gia này, chỉ là chán ghét ở mức bình thường thôi. Nhưng việc cậu chán ghét mức bình thường đối với một người cũng đã rất đáng sợ rồi, Bạch Liễu theo thực tế cảm thấy : "Tôi đối với cậu mà nói, nên tính là một loại tồn tại ma quỷ."

"Lời của ma quỷ… Vậy là ngài muốn linh hồn của tôi sao?" Mộc Kha hơi co rúm người lại, hai mắt cậu ta trống rỗng, một giây sau liền bùng lên ánh sáng chưa từng có: "Chỉ cần ngài cứu tôi, tôi bằng lòng cung phụng linh hồn mình cho ngài."

Lời 【 tôi muốn bùa hộ mệnh người cá của cậu 】đến bên môi chuẩn bị bật ra nhưng rồi Bạch Liễu ngừng lại. Cậu có chút kinh ngạc nhíu mày, bất ngờ bị lời đề nghị mới mẻ của Mộc Kha hấp dẫn.

Cậu quả thật cần 【 bùa hộ mệnh người cá 】, nhưng cùng lúc Bạch Liễu cũng muốn có một đối tượng thí nghiệm để thử nghiệm tác dụng cụ thể của kỹ năng kỳ lạ 【 ví tiền cũ】 . Mà trong mấy cái giải thích của【 ví tiền cũ 】 có một loại là có thể giao dịch linh hồn…

"Thành giao." Bạch Liễu mỉm cười rút hai trăm điểm từ ví tiền cũ nhăn nhúm của mình, đưa cho Mộc Kha trong tivi nhỏ, đồng xu trước ngực cậu sáng lên một cái, 200 điểm liền biến mất.

【 hệ thống: Người chơi Bạch Liễu sử dụng hai trăm điểm mua linh hồn người chơi Mộc Kha 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha thu được hai trăm điểm donate 】

Mộc Kha nhìn thấy hai trăm điểm này suýt chút nữa bật khóc huhu: “Ngài thật sự là ma quỷ! Tôi đã bán linh hồn cho ngài, ngài cũng quá keo kiệt rồi đấy! Chỉ có hai trăm điểm! Quá ít, không đủ để tôi mua đạo cụ!”

“Tôi đúng là rất keo kiệt, tôi là người lưu lạc bần cùng mà.” Bạch Liễu ngang ngược(***) trả lời : “Nhưng hai trăm điểm cộng với bọt khí trong nước cậu đang có, làm theo lời của tôi là đủ để cậu sống. Mở hệ thống cửa hàng của cậu ra, đi mua cồn, rượu cồn ấy. À, cậu có thể đừng khóc không, cậu khi khóc còn to tiếng hơn cả lời tôi nói đấy em trai…”

***Gốc là 理不直气也壮: ý là mạnh miệng, tỏ ra tự tin, buộc những điều không hợp lý(sai) thành hợp lý(đúng). Meme:

—— . —— .

Chờ đến khi Mộc Kha thành công qua cửa, Bạch Liễu phát hiện trong ví tiền của mình có thêm một đồng xu mới tinh như ảnh chụp mặt polaroid. Trên tiền in hình đen trắng Mộc Kha cười âm u , ở góc ghi 【200 điểm 】, sau lưng viết 【đồng tiền linh hồn 】. Bạch Liễu dùng thiết bị hệ thống quản lý quét qua nó thì có một phần giải thích nhảy ra:

【 Đạo cụ: Đồng tiền linh hồn của người chơi Mộc Kha 】

【 Phương pháp sử dụng: Bạn có quyền sở hữu món nợ linh hồn đối với người chơi Mộc Kha, nắm giữ chi phối đối với người chơi Mộc Kha và các quyền hạn điều khiển, nuôi dưỡng hoặc xoá bỏ 】

Chi phối, điều khiển, nuôi dưỡng, xoá bỏ, Bạch Liễu híp mắt —— Đây không phải là hệ thống nắm giữ toàn quyền đối với người chơi sao?

Hoá ra cái này gọi là 【 quyền sở hữu món nợ linh hồn】.

Vậy nói cách khác, hệ thống với người chơi nào cũng đều hưởng quyền sở hữu món nợ linh hồn này. Vậy tiến thêm một bước mà nói, khi những người chơi này tiến vào trò chơi , liệu có tính là đã bán linh hồn của chính mình cho hệ thống hay không ?

Có chút thú vị.

Bạch Liễu hỏi: 【 Vậy sau này tôi chính là hệ thống của Mộc Kha ? Vậy tôi và hệ thống trò chơi chính thức rốt cuộc ai đối với Mộc Kha có quyền hạn lớn hơn? 】

【 hệ thống: Đang được tính toán … Nếu hệ thống xung đột với người chơi Bạch Liễu trong việc điều động người chơi Mộc Kha, xem xét thực lực hiện tại của người chơi Bạch Liễu vẫn chưa đủ, lấy quyết định của hệ thống làm chuẩn 】

Móa nó, vậy mà lại lấy thực lực làm chuẩn! Vậy sau này thực lực của cậu mạnh hơn, liệu có thể cướp quyền chi phối của hệ thống đối với Mộc Kha không? Thậm chí là cậu có thể chi phối ngược lại hệ thống?

Chẳng qua bây giờ những giả thiết này Bạch Liễu đều chỉ có thể tưởng tượng. Giá trị thể lực hiện tại của cậu đã chạm đến đáy, muốn làm gì cũng không thể. Cậu đi ra khỏi vết nứt tối om như mực, sau một trận đầu óc choáng váng, hai chân mềm

nhũn suýt chút nữa đã quỳ trên mặt đất —— Đây là di chứng của giá trị thể lực khi chạm đáy.

Vương Thuấn vội vã đỡ lấy Bạch Liễu: “Cậu vừa rồi sao thế? Vung một roi rồi đột nhiên bất động luôn.”

Mục Tứ Thành trầm ngâm nhìn Bạch Liễu: “Anh làm sao mà làm được? Vừa rồi Mộc Kha đã sử dụng phương thức trước đó anh dùng để qua cửa.”

_____Tác giả có lời muốn nói: Thêm chương!

Cầu xin một trăm triệu điểm dịch dinh dưỡng! (mắt sáng lên giơ cao ví tiền cũ của anh 6 trong tay)

Anh 6: Cô nói dịch dinh dưỡng này ư, nó đáng giá sao?

***Trong tiếng trung số 6 và chữ Liễu trong tên Bạch Liễu đều có phát âm là /liu/ vậy nên Bạch Liễu có biệt danh là anh 6 (6 ca).

Chương 34: Hiện thực (1)

Edit: Liễu 13 □□ Beta: Cú péo

“Kĩ năng cá nhân của tôi.” Bạch Liễu mệt mỏi cười với hắn “Cậu tò mò lắm nhỉ, muốn tôi biểu diễn kĩ năng cá nhân hả? Hiện tại điểm thể lực của tôi sắp thành 0 rồi, cậu cho tôi một lọ thuốc khôi phục thể lực, tôi biểu diễn cho cậu xem.

“Tất nhiên tôi không lấy không thuốc khôi phục thể lực của cậu.” Bạch Liễu lặp lại trò cũ, lấy ra một xu tích phân, cười “Đổi với cậu một tích phân, thế nào?”

Mục Tứ Thành: “…”

Hờ, có ngu mới đổi với anh!

Một phút sau…

[Nhắc nhở của hệ thống: Thành lập giao dịch, người lưu lạc Bạch Liễu đạt được một lọ thuốc khôi phục thể lực].

[Nhắc nhở của hệ thống: Người chơi Mục Tứ Thành tặng người chơi Bạch Liễu một lọ thuốc khôi phục thể lực, trị giá 180 tích phân, người chơi khôi phục 90 điểm thể lực].

Mục Tứ Thành như sắp phát điên điên, hắn chỉ hận không thể đấm cái tên Bạch Liễu đang lười biếng uống thuốc khôi phục một trận, hung tợn ép hỏi Bạch Liễu: “Rốt cuộc anh làm kiểu gì! Nơi này cấm ăn cắp cướp bóc! Chỉ cho phép người chơi giao dịch và tặng đạo cụ! Anh sao có thể trộm đồ từ kho của tôi!”

Hơn nữa còn ở ngay trước mặt hắn! Hai lần! Mai khai nhị độ*!

***Gốc là梅开二度: Ý chỉ một việc thành công 2 lần.

Từ trước tới nay chỉ có Mục Tứ Thành trộm đồ của người khác, đây là lần đầu tiên hắn bị người khác trộm đồ!

“Kỹ năng cá nhân.” Bạch Liễu hơi ngửa đầu ra sau uống hết thuốc khôi phục thể lực, sau khi cảm thấy tay chân đã có sức lực hơn, Bạch Liễu mới mỉm cười nhìn qua Mục Tứ Thành:

“Nếu cậu vẫn muốn tôi biểu diễn thêm thì cứ nói, có thể…”

“Không, không cần” Mục Tứ Thành mặt lạnh tanh đánh gãy lời Bạch Liễu, nếu hắn còn muốn tiếp tục thì rõ ràng là tên ngốc rồi còn gì.

“À, phí định kì tôi nộp hôm qua đã đến hạn rồi, tôi rời trò chơi trước đây.” Vương Thuấn chào hỏi với Bạch Liễu, chuẩn bị rời khỏi trò chơi, tiện thể nhắc nhở Bạch Liễu một chút: “Bạch Liễu, để ở trong đại sảnh trò chơi thì mỗi ngày cần nộp phí lưu trú cho hệ thống, người chơi mỗi cấp sẽ có phí khác nhau, cấp của cậu cần nộp 100 tích phân một ngày.”

“Kì hạn nộp phí của tôi sắp tới rồi, tôi thoát trước, gặp lại sau.” Vương Thuấn lịch sự chào tạm biệt Bạch Liễu với Mục Tứ Thành.

“Chậc, tôi cũng thoát.” Mục Tứ Thành nhìn thoáng qua thời gian, rồi lại nhìn lướt qua Bạch Liễu.

“Ngoài đời tôi còn có việc, lần sau tìm anh tiếp, Bạch Liễu.”

“Lần tới tôi sẽ tìm anh cùng chơi trò chơi.” Đột nhiên Mục Tứ Thành lộ ra một nụ cười ác liệt “Đồ hôm nay anh lừa của tôi, tôi sẽ lấy lại, Bạch Liễu.”

Nói xong câu đó, hai người kia liền biến mất khỏi đại sảnh trò chơi, Bạch Liễu được Vương Thuấn dắt đi một lần, dựa theo đường cũ quay trở về cửa đăng xuất của khu người mới thì thấy Mộc Kha đang run rẩy co rúm người ở trong một góc gần cửa, mặt đầy nước mắt trông vô cùng chật vật.

Thật ra cậu chủ nhỏ này lớn lên không tồi, mặt mũi thanh tú giống kiểu mấy cậu trai người người Nhật. Dáng vẻ mềm yếu, khóe mắt phiếm đỏ, lông mi còn mang theo nước mắt này chắc chắn hẳn sẽ khiến nhiều cô nàng đau lòng, dâng trào tình thương của mẹ.

Nhưng Bạch Liễu là một tên đàn ông thiết kế trò chơi, cậu chỉ thích tiền. Tình thương người mẹ ít ỏi của cậu đã dành hết cho trò chơi khủng bố bản thân thiết kế với tiền, thiếu hụt cảm giác đối với vẻ ngoài của con người. Muốn đánh động tới cậu thì khuôn mặt ít nhất cũng phải tầm cỡ Siren King.

Bạch Liễu ngồi xổm xuống, Mộc Kha liền cảnh giác rụt về sau, cả người căng cứng, hốc mắt còn đọng lại một chút nước mắt, vẻ mặt hung dữ: “Cút ngay!”

“Lần đầu, không đúng, lần thứ hai gặp mặt, cậu chủ nhỏ Mộc.” Khi Bạch Liễu mở miệng, Mộc Kha liền ngây dại hoàn toàn, cậu chàng ngơ ngác ngửa đầu nhìn Bạch Liễu ngồi xổm, nước mắt trên lông mi rơi xuống đất, tuy vẫn còn khóc thút thít nhưng cậu không kêu Bạch Liễu cút đi nữa, chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu.

Mộc Kha biết giọng nói này, đây là giọng nói ở thời điểm cậu sắp chết thì cứu cậu và cậu cũng đã bán linh hồn cho người này, chỉ dùng 200 tích phân đã dễ dàng thiêu chết những quái vật cứ mãi đuổi theo sau cậu , tự xưng là ác ma lang thang nghèo đói.

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Mộc Kha: “Đây là lần thứ hai cậu thấy tôi, nhưng có vẻ cậu không nhớ, mà thôi không sao, dù sao hiện tại chúng ta cũng có quan hệ mới.”

“Vậy thì Mộc Kha, lần đầu gặp mặt, tôi là người sở hữu linh hồn trái phép của cậu, tôi tên Bạch Liễu.” Bạch Liễu vươn tay ra với Mộc Kha.

Mãi một lúc sau, Mộc Kha dường như không kiềm được nữa mới hức một tiếng rồi bắt đầu khóc. Cậu ta nhào tới rồi ôm chặt lấy Bạch Liễu, nước mắt nghẹn đã lâu một lần nữa điên cuồng tuôn ra. Mộc Kha giống như trẻ nhỏ nhìn thấy người lớn trong nhà, khóc đến mức thở hổn hển: “Sao bây giờ anh mới tới!!!”

Vào thời khắc lúc đó, Mộc Kha cho rằng mình đã rơi vào đường cùng không thể không dựa vào ác quỷ. Nhưng thật lâu sau này Mộc Kha mới biết, người cậu dựa vào chỉ là đang ngụy trang thành thần ma mà thôi.

Cậu dâng linh hồn cùng với tín ngưỡng cho Bạch Liễu, Bạch Liễu ban trái tim và sinh mệnh mới cho cậu.

Bạch Liễu mang theo cậu chủ nhỏ rời trò chơi, địa điểm đăng xuất là nhà của Bạch Liễu.

Lúc thoát khỏi trò chơi thì đã tầm nửa đêm, đôi mắt cậu chủ nhỏ này quả thật như suối nguồn, sau khi ra ngoài khóc gần hết buổi tối, khóc đến mức hôn mê mới thôi, còn không quên níu lấy tay áo Bạch Liễu mãi không buông. Hơn nữa khi Bạch Liễu vừa nói để cậu đi về, tiếng khóc của cậu chủ nhỏ liền như vang cả nóc nhà, sống chết không chịu, nói rằng cậu đã bán cả linh hồn của mình cho Bạch Liễu, thế mà Bạch Liễu lại đuổi cậu đi!

Còn nói rất hùng hồn.

Bạch Liễu thấy có lẽ là hiệu ứng chim non cùng hiệu ứng cầu treo, khiến cho cậu chủ nhỏ này có cảm giác an toàn với Bạch Liễu - vốn dĩ là kẻ sắm vai người xấu, ma quỷ. Trong thời gian ngắn Mộc Kha không thể tỉnh lại từ sợ hãi, hẳn cậu sẽ không dễ dàng rời khỏi nhà Bạch Liễu.

Nhưng Bạch Liễu cũng không muốn để Mộc Kha ở nhà mình.

Lí do cực kì đơn giản, cậu chủ nhỏ này khóc thật sự rất phiền. Vì thế sau khi đợi Mộc Kha ngủ 5 phút Bạch Liễu đã gọi điện báo cho lãnh đạo trực tiếp của mình, để anh ta tới mang con trai của boss - Mộc Kha đang ở lì trong nhà mình đi.

Lúc lãnh đạo trực tiếp của Bạch Liễu nhận được cuộc điện thoại của cậu đã khiếp hãi đến mức làm đổ cà phê lên bàn phím máy tính.

Anh ta vốn không thích cấp dưới Bạch Liễu này cho lắm, chủ yếu là vì Bạch Liễu thiết kế game quá độc đoán, mỗi lần anh ta cho thêm ý tưởng phù hợp với thị trường, Bạch Liễu luôn nói rằng thiết kế của game đầy rồi, bỏ thêm tình tiết sẽ có bug linh tinh, không chịu thêm vào.

Thật ra không thêm thì cũng không phải chuyện lớn, nhưng mà cấp trên chính là không thích cái thái độ không nghe lời của Bạch Liễu, là một tên làm công, đáng lẽ kêu Bạch Liễu làm gì thì cậu phải làm nấy, thế mà Bạch Liễu nhiều lần lấy đủ mọi lí do để từ chối, như thể bản thân rất cao quý.

Cho đến khi Mộc Kha thay thế Bạch Liễu, gần như là không làm gì cả, cấp trên không thể không đi theo chùi đít cho cậu chủ nhỏ này. Sau khi nhận công việc của Bạch Liễu, cấp trên mới phát hiện trước kia Bạch Liễu không phải không nghe lời, cũng không phải tìm cớ mà là ăn ngay nói thật.

Hiện tại sau khi đến lượt anh ta làm việc của Bạch Liễu, người chọn lựa liền thành Mộc Kha. Một ngày Mộc Kha cũng nảy ra 3 đến 4 ý tưởng, tra tấn khiến anh ta kêu khổ không ngừng. Có đôi khi anh ta nói không thêm vào được, Mộc Kha liền cười lạnh một tiếng, nói nếu anh ta không nghe kiến nghị của cậu, cậu sẽ đổi người chịu nghe kiến nghị ngồi vào vị trí của anh ta.

Hiện tại chức vụ dưới mông của cấp trên tràn ngập nguy cơ, vất vả mãi mới thấy cậu chủ nhỏ biến mất 1 ngày không biết đi đâu, thế mà không ngờ lại xuất hiện ở trong nhà Bạch Liễu!

Cấp trên nhịn không được nghĩ lung tung, tên Bạch Liễu này có quan hệ gì với cậu chủ nhỏ … Nhưng có nghĩ nhiều đi nữa cũng vô ích, hiện tại trên danh nghĩa anh ta là cấp trên của Mộc Kha, nhưng trên thực tế thì là bảo mẫu của Mộc Kha, tất nhiên phải đi qua đón người.

Chờ thời điểm cấp trên đến nhà Bạch Liễu, Mộc Kha vẫn đang ngủ. Cấp trên thấy Bạch Liễu thì có hơi xấu hổ và chột dạ, nhưng Bạch Liễu thì không có cảm xúc gì khác. Trước khi thoát khỏi trò chơi cậu đã đổi tích phân sang 100.000 nhân dân tệ, tích phân của trò chơi này cũng đáng giá phết, tỷ giá với nhân dân tệ là 1000:1, 100 tích phân đổi được 100 nghìn tệ.

Trong tay có tiền, hiện tại Bạch Liễu gặp ai cũng bình yên vô sự, cho dù là gặp cấp trên vốn không biết gì nhưng luôn thích chỉ tay năm ngón, Bạch Liễu vẫn rất lịch sự mở cửa mời anh ta tiến vào, nói: “Mộc Kha vẫn đang ngủ, tối qua cậu ấy khóc cả đêm, giờ mới mới ngủ, anh đừng đánh thức cậu ấy.”

Vốn ý Bạch Liễu là đừng đánh thức Mộc Kha, vì cậu chàng khóc thật sự khiến Bạch Liễu rất đau đầu. Nhưng Mộc Kha nắm chặt áo sơ mi của Bạch Liễu (Bạch Liễu trực tiếp cởi áσ ra đưa Mộc Kha) không có cảm giác an toàn cuộn thành một cục trên giường, đuôi mắt với mũi đều hồng hồng, trên người còn có một ít dấu xanh tím đáng nghi (di chứng của trò chơi), liên hệ với câu nói ban nãy của Bạch Liễu - cấp trên mới ngây người tiếp nhận lượng thông tin lớn, ngơ ngác “À” một tiếng.

Thì ra Bạch Liễu có quan hệ này với Mộc Kha!!! Sao Bạch Liễu không nói sớm với anh ta chứ! Nếu thế thì anh ta khai trừ ai cũng không dám khai trừ Bạch Liễu!

“Vậy nếu được thì cậu để Mộc Kha ngủ tiếp ở đây đi, Bạch Liễu.” Kì thật cấp trên cũng không dám đánh thức Mộc Kha, cậu chủ nhỏ khi vừa rời giường tâm trạng thường rất tệ, ngủ trưa bị người khác đánh thức luôn tức giận, càng không cần nói là đánh thức cậu sau khi bị lăn lộn cả đêm như này.

Hơn nữa cấp trên cũng cảm thấy rất kì quái, Bạch Liễu ở trên giường lăn lộn cậu chủ nhỏ thành như vậy rồi, sau khi làm

xong liền gọi anh ta tới đón đi, sao có cảm giác tra nam thế nhỉ …

Bạch Liễu lập tức từ chối: “Không cần, đón cậu ấy đi đi, cậu ấy khóc phiền lắm.”

Cấp trên: “!!!”

Tra vãi! Tra đến mức thần tiên con người đều phải tức giận, làm sao Bạch Liễu lại có thể không biết ngại mà nói ra câu như thế!

Mộc Kha bị âm thanh hai người nói chuyện đánh thức, lông mi cậu hơi rung lên, nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn, Mộc Kha theo bản năng ôm chặt áo sơ mi trong lồng ngực mình, nhỏ giọng nỉ non một câu: “Bạch Liễu…”.

Cấp trên nhìn thấy tình huống như thế, vẻ mặt càng thêm một lời khó nói hết, dùng ánh mắt lên án nhìn Bạch Liễu. Bạch Liễu như không có cảm giác gì, do lúc còn làm việc cấp trên cũng thường dùng ánh mắt lên án “cậu sai rồi” này nhìn Bạch Liễu mỗi khi cậu bác bỏ ý kiến của anh ta, Bạch Liễu đã quá quen rồi.

Bạch Liễu bình tĩnh gọi to: “Mộc Kha, dậy! Có người tới đón cậu này.”

Mộc Kha từ từ tỉnh lại, cậu nhìn thấy cấp trên đứng cạnh mép giường thì hiểu Bạch Liễu đã gọi người tới đón cậu.

Phản ứng của Mộc Kha rất dữ dội, cậu theo bản năng muốn nắm tay Bạch Liễu, đối với cấp trên thì cáu kỉnh trách mắng, nhe răng trợn mắt giống y như chú mèo bị mang tới nơi mình không thích: “Tránh ra! Tôi không về, tôi ở đây!”

“Đây là nhà tôi.” Bạch Liễu vẫn bình thản, cậu tránh khỏi Mộc Kha đang muốn nắm tay mình, “Mà tôi không cho cậu ở lại đây, Mộc Kha, đi về.”

Cả người Mộc Kha cứng đờ, cậu quay đầu nhìn Bạch Liễu, muốn nắm tay Bạch Liễu nhưng không được. Viền mắt Mộc Kha lại bắt đầu đỏ lên, môi mấp máy: “Bạch Liễu, tôi sẽ ngoan, anh đừng đuổi tôi đi…”

“Tôi dựa vào quan hệ giữa chúng ta để ra lệnh cho cậu, Mộc Kha.” Bạch Liễu bình tĩnh nói, “Cậu không có quyền từ chối.”

Bạch Liễu thật ra hiểu suy nghĩ không muốn đi của Mộc Kha, khát khao sống sót của cậu chàng cực kì mạnh. Mà dưới tình huống Bạch Liễu vừa cứu cậu, trong tiềm thức Mộc Kha sẽ để “ở cạnh Bạch Liễu” và “có thể sống sót” ngang nhau. Hiện tại Mộc Kha ỷ lại Bạch Liễu, không bằng nói là Mộc Kha sợ hãi tình huống “không có Bạch Liễu bảo vệ”.

Mộc Kha nước mắt lưng tròng, cậu cắn môi dưới nhìn Bạch Liễu một lúc lâu, cuối cùng ngoan ngoãn bước xuống giường, khuôn mặt tái nhợt cả người run rẩy đứng sau lưng cấp trên, vẻ sợ hãi hiện rõ trên mặt.

Bạch Liễu nhìn Mộc Kha như vậy, cảm thấy bản thân cần dẫn dắt định hướng cậu ta một chút, giống như hệ thống với người chơi.

“Mộc Kha, nếu như cậu vẫn cứ yếu ớt như thế, cậu sẽ không thể sống mà không có tôi, càng không thể mang lại nhiều vật có giá trị cho tôi.” Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, “Rất nhanh tôi sẽ vứt bỏ cậu, hiểu không? Bởi vì tôi có thể làm những việc này với người khác y hệt với cậu, có được càng nhiều người giống như cậu, nhưng cậu thì chỉ có một mình tôi.”

“Tôi, tôi biết rồi.” Môi Mộc Kha trắng bệch, nhẹ giọng đáp ứng. Cậu cúi đầu đưa tay lên lau mắt, cố gắng để bản thân không khóc: “Tôi sẽ cố gắng trở nên có ích với anh.”

Cấp trên chứng kiến cả quá trình, vẻ mặt không nói nên lời, cảm thấy bản thân như đang xem vở kịch tra công lạnh lùng vô tình chân đạp n thuyền và tiện thụ. Bởi vì quá mức ngạc nhiên nên não tạm thời chết máy, anh ta sợ hãi nhìn về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu vậy mà dám nói như thế với cậu chủ nhỏ Mộc Kha! Hắn rốt cuộc có thân phận gì!

Sau khi cấp trên với vẻ mặt hốt hoảng dắt Mộc Kha đi ra, chờ đến cửa, cấp trên mới không nhịn được hỏi: “Cậu Mộc, cậu với Bạch Liễu có quan hệ gì thế!”

“Quan hệ gì?” Hai mắt Mộc Kha mê mang, cậu lầm bầm mấy câu, “Tôi thuộc về anh ấy, anh ấy sở hữu linh hồn của tôi, là chủ nhân của tôi.”

Cấp trên: “…”

Mấy người chơi cái quần què gì thế!

Không ngờ trông bên ngoài Bạch Liễu mày rậm mắt to, thế mà sau lưng lại là một cao thủ SM, hơn nữa nhìn kiểu này còn có vẻ là một S đỉnh cấp, có thể huấn luyện cậu chủ Mộc Kha ngạo kiều thành dáng vẻ mèo con ngoan ngoãn…

Cấp trên rùng mình, anh ta run bần bật khóc không ra nước mắt dẫn Mộc Kha rời đi.

—— Cảm giác bản thân anh ta đã sa thải một người rất đáng sợ.

Sau khi Mộc Kha rời đi, Bạch Liễu mở cái máy tính Alienware mà trước kia Mộc Kha bồi thường cho mình, bắt đầu tra cứu các thông tin liên quan đến "Thị trấn Siren".

Tìm xuôi tìm ngược nhưng vẫn không thấy chút thông tin nào liên quan tới mấy người Jeff và Andre, Bạch Liễu mới đưa tay xoa xoa cái cổ đã hơi căng cứng, thầm nghĩ có vẻ như trò chơi này không phải một sản phẩm từ hiện thực, nhưng nếu nói nó là một sản phẩm hư cấu——

Bạch Liễu đưa tay lấy ra sợi dây từ trên cổ mình ra, ở giữa treo một đồng xu đã đục lỗ. Đây là máy quản lí trò chơi của cậu, Bạch Liễu như đùa nghịch mà quay quay nó trên mu bàn tay, nhưng đồng xu không có phản ứng gì, cũng không bắn ra giao diện trò chơi, ánh mắt cậu trở nên nghiền ngẫm.

—— Nếu trò chơi là ảo, thứ này theo cậu về 【hiện thực】 kiểu gì?

Hơn nữa khi Bạch Liễu cạy nhẹ đồng xu, từ trên mặt đồng xu tách ra 1 miếng vảy mỏng như cánh ve. Chất liệu giống như vảy cá trong suốt đeo trên cổ Bạch Liễu, kín đáo dán trên đồng xu tỏa ra ánh sáng mờ.

Sau khi Bạch Liễu đi ra mới nhận thấy trên cổ mình đột nhiên có thêm một miếng vảy. Nếu cậu đoán không lầm thì đây có lẽ là đạo cụ "vảy ngược Siren" mà cậu được thưởng sau khi hoàn thành trò chơi. Cũng không biết vì sao trong hoàn cảnh cậu không lấy ra mà thứ này lại có thể theo cậu ra khỏi trò chơi.

Nhưng cân nhắc đến kiến nghị của hệ thống về đạo cụ —— "Vảy cá đại diện cho sự yêu thích của Siren King với bạn, mong người chơi đeo lâu dài", sau khi Bạch Liễu đeo một đêm không phát hiện điều gì khác lạ, cậu cũng mặc kệ nó.

Nhưng đây cũng là điều Bạch Liễu đang tự hỏi, nếu như trò chơi là ảo tương tự như "lâu đài trí nhớ", cùng loại với đồ vật do con người nghĩ ra thì lại không hợp lí. Bởi đồng xu và vảy đều là đồ thật, cũng có thể nói một cách khách quan là "trò chơi" có thật.

Nhưng phàm là thứ có tồn tại thì sẽ để lại dấu vết, mà Bạch Liễu lại không phát hiện dấu vết nào của trò chơi trên mạng, điều này rất kì quái.

Bởi vì ngoài Bạch Liễu nhất định còn có người khác tiến vào trò chơi này. Kiểu gì cũng tầm một trăm người người đăng nhập một lần, chỉ cần có 2 người tùy tiện đăng thông tin liên quan đến trò chơi lên vòng bạn bè hoặc là Weibo, ở trong thời đại số liệu lưu thông cực nhanh này, Bạch Liễu hẳn sẽ tra được. Nhưng Bạch Liễu không tra được bất kì thứ gì giống với trò chơi này.

Vật tồn tại thì sẽ có dấu vết… Bạch Liễu suy tư, nguyên nhân không có dấu vết——

Trừ khi là do dấu vết này bị xóa đi!!!

Bạch Liễu nheo mắt, cậu mở Weibo đăng một đoạn tin về "Thị trấn Siren" rồi gửi đi, kết quả chính là Bạch Liễu tận mắt nhìn thấy bài Weibo mình đăng như bị phai màu, nhạt dần rồi biến mất.

———————

(□ˆ-ˊ)ง Tìm các đồng chí cùng chơi GI :>

Chương 35: Hiện thực (2)

Edit: MeiChun □□ Beta: Cú péo

Quả nhiên,【Trò chơi】thật sự có quyền hạn cao hơn 【Thế giới hiện thực】, có thể sửa đổi【Sự thật】của thế giới hiện thực.

Đây là một thế giới sau khi bị sửa đổi, mà bọn họ - những 【Người chơi】 bị chọn trúng phát hiện được những 【Sự thật】này, nhưng lại bị 【Cấm ngôn】, không có cách nào đem những sự thật này tiết lộ ra bên ngoài.

Chỉ là không biết cái 【Cấm ngôn】 này có thể đạt đến trình độ cỡ nào, vật dụng tồn tại khách quan có thể ghi lại rất dễ bị bóp méo và tẩy xóa, như việc loại bỏ các chữ viết trên giấy ghi hay tin nhắn gửi cho vòng bạn bè trên Weibo, loại trình độ 【Tẩy xóa】ở mức này thì con người ở thế giới hiện thực cũng có thể làm được.

Bạch Liễu lấy ra chiếc điện thoại di động có màn hình vỡ nát mà mãi chưa thay từ trong ngăn kéo, tìm số điện thoại của một người bạn ở trong danh bạ rồi gọi đi, trước khi đối phương kịp phản ứng thì cậu nhanh chóng nói hết những chuyện đã xảy ra vào điện thoại, sau khi bạn cậu nghe được liền chửi thề một tiếng, tay Bạch Liễu gõ nhẹ lên bàn, thờ ơ thấp giọng đếm ngược theo nhịp gõ: “7, 6, 5…”

“Ông đếm ngược làm gì thế? Nhanh nói tiếp đi! Con bà nó chuyện ông vừa nói là thật hả, không phải ông tự soạn ra đấy chứ, quá là kích thích luôn rồi——”

Bạch Liễu rủ mắt xuống: “——3 —2 —1.”

Giọng nói của bạn cậu bên kia bỗng im bặt, sau đó thì trở nên bối rối: “Hả, Bạch Liễu? Ông gọi cho tôi có chuyện gì thế? Alo?! Tôi nhận cuộc gọi của ông từ lúc nào vậy! Sao tôi không có chút ấn tượng nào vậy nhỉ!”

“Không có gì.” Bạch Liễu thuận miệng bịa qua loa, “Chỉ là nhớ ông nên gọi điện hỏi thăm chút thôi.”

Bảy giây là khoảng thời gian Bạch Liễu mới vừa đăng tin nhắn lên Weibo cho đến khi chữ cuối cùng trên đó hoàn toàn biến mất, cậu cẩn thận nhớ kĩ lại, thật không ngờ cái 【Trò chơi】 này ngay cả thứ không phải tồn tại khách quan như trí nhớ của con người cũng có thể dễ dàng sửa đổi, hơn nữa chỉ tốn có bảy giây là sửa xong, không tốn thêm chút giây nào nữa.

Xem ra đối với 【Trò chơi】 mà nói thì việc sửa đổi trí nhớ của con người cũng như sửa đổi một đoạn số liệu vậy, không tốn quá nhiều thời gian.

“Ọe ọe, Bạch Liễu à ông là cái loại người chỉ có nhớ đến tiền mà thôi, đừng có làm tôi mắc ói nữa.” Người bạn kia hiển nhiên là rất hiểu Bạch Liễu, vừa đùa giỡn lại hỏi tiếp, “Nói thật đi, sao mà lại gọi điện cho tôi? Có chuyện gì sao?”

“Tôi đang suy nghĩ một vấn đề, Lục Dịch Trạm, ông nói thử xem có phải trí nhớ con người chỉ có bảy giây hay không?” Tay Bạch Liễu gõ gõ xuống bàn, dùng bút ghi chép lại những chuyện đã xảy ra trong trò chơi, sau đó lại nhìn những chữ viết này từ từ biến mất.

Âm thanh của Lục Dịch Trạm ngừng một lát, hơi ngơ ngẩn hỏi: “Sao tự nhiên ông lại suy nghĩ về vấn đề mang tính triết học như này vậy? Hơn nữa cái vấn đề này của ông cũng hơi sai rồi á? Không phải nguyên bản câu này là trí nhớ của loài cá chỉ có bảy giây sao?”

“Vậy tôi nhớ lộn rồi hả?” Bạch Liễu miễn cưỡng vươn người một cái, “Chắc vậy rồi, dù sao thì trí nhớ chỉ có bảy giây, nhớ lầm cũng là chuyện thường thôi. À, ông nói xem có lẽ nào nguyên văn của câu này chính là 【Trí nhớ của loài người chỉ có bảy giây】, sau đó bị thứ gì đó sửa lại thành 【Trí nhớ của loài cá chỉ có bảy giây】để lừa bịp những người chỉ có bảy giây trí nhớ là chúng ta không nhỉ?”

Lục Dịch Trạm đã quen việc Bạch Liễu sau khi thất nghiệp thường hay nói một số lời kì lạ, hắn dở khóc dở cười: “Sau khi thất nghiệp ông toàn nghĩ chuyện gì đâu, hôm nay tôi có lương rồi, mời ông ăn cơm, đừng có suy nghĩ cái gì mà bảy giây trí nhớ của người hay cá nữa, nếu như mà mọi người cũng chỉ có bảy giây trí nhớ, vậy ông cho là thời gian mà chúng ta mỗi ngày đều phải học thuộc lòng điều khoản Pháp văn phải làm sao đây hả?”

“Ông đã mời ăn cơm thì tất nhiên tôi sẽ đi.” Bạch Liễu tiện tay ném đồng xu vào trong cổ áo, cảm giác lạnh như băng khi chạm phải ngoài đồng xu còn có một thứ, đó chính là miếng vảy cá của Siren King đặt ở trước ngực cậu, Bạch Liễu cũng chưa cúp máy, cậu như bị xui khiến mà hỏi thêm một câu nữa, “Nếu như trí nhớ con người chỉ có bảy giây, của cá cũng chỉ có bảy giây —— vậy trí nhớ của người cá sẽ là bao nhiêu giây đây?”

“Sao mà ông còn quấn quít cái vấn đề này mãi thế, còn kéo thêm người cá ra nữa.” Lục Dịch Trạm bất đắc dĩ cười nói, “Dựa theo giả thiết của ông, trí nhớ của người và cá đều chỉ có

bảy giây, vậy chắc là trí nhớ của người cá sẽ ngắn hơn chút, không phẩy mấy giây?”

“Chắc vậy.”

Mặc dù đã nói rằng gặp lại sau với Tawil, nhưng cũng có thể ngay lúc Bạch Liễu vừa rời đi, đối phương liền quên mất cậu rồi.

Bạch Liễu rất hiếm khi cảm thấy thất vọng vì bị một người quên mất, bản thân cậu là người không chạy theo sự công nhận của mọi người, vì cậu chỉ cần có tiền để tự tiêu khiển là đã thấy tốt rồi, nhưng Siren King lại là một đoạn dữ liệu đẹp đẽ mà từ trước tới giờ cậu chưa từng nhận được, ngay cả một người thiếu thốn tình người như Bạch Liễu cũng cảm thấy có chút tiếc nuối khi bị đối phương quên sạch trong vài giây.

Tuy vậy cũng chỉ một chút mà thôi, ít ỏi tựa như một miếng vảy cá vậy.

Lục Dịch Trạm có thể thân cùng với Bạch Liễu, chủ yếu là bởi vì hai người đều bủn xỉn y như nhau, hai con người này thông qua việc chia sẻ các loại thông tin xổ số chiết khấu mà trở thành bạn tốt. Tất nhiên cũng có người cảm thấy hai người này chơi thân với nhau chỉ là bởi hai người đều không có cha mẹ, cùng là cô nhi đáng thương cho nên có thể thấu hiểu lẫn nhau.

Bạch Liễu vừa mới ngồi xuống quầy bán thịt nướng, Lục Dịch Trạm ở bên cạnh liền vui vẻ nói: “Bạch Liễu, tôi sắp kết hôn rồi.”

“Chúc mừng chúc mừng.” Bạch Liễu ngược lại không chút kinh ngạc nào, Lục Dịch Trạm đã quen bạn gái được mấy năm

rồi, kết hôn là chuyện đương nhiên, “Vậy bữa hôm nay tôi mời nhé, đợi chút nữa gửi thêm hai ngàn tiền quà mừng tặng ông.”

Lục Dịch Trạm thiếu chút nữa đã phun luôn hớp bia vừa mới uống lên mặt Bạch Liễu, anh ngạc nhiên trừng hai mắt: “Ông điên rồi à? ! Vừa mời khách vừa gửi tiền mừng cho tôi? ! Lại còn những hai ngàn! ! Chẳng phải ông đã từng nói cả đời này sẽ không gửi tiền quà mừng cho người kết hôn, bởi đây là loại chuyện lấy bánh bao thịt đánh chó có đi không có về* sao? !”

(* Có hai nghĩa: 1, Nói về việc đầu tư mà không có lợi nhuận gì. 2, Nói về người vô lương tâm.)

Đúng vậy, đây là lời mà Bạch Liễu đã nói vào lúc đồng nghiệp cậu kết hôn.

Vị đồng nghiệp này bình thường không hòa thuận với những người như Bạch Liễu, còn hay nói này nói kia về Bạch Liễu, nhưng đến lúc kết hôn thì khăng khăng sáp lại, muốn Bạch Liễu phải móc tiền mừng ra, còn nói những đồng nghiệp khác toàn mừng tới một hai ngàn, Bạch Liễu cậu cũng nên làm theo thông lệ đi, một hai ngàn là được.

Lúc này Bạch Liễu mới mặt mày tỉnh bơ nói rằng 【Tôi không có ý định kết hôn, cho nên tôi cũng sẽ không đưa tiền mừng kết hôn cho người xa lạ, đây là đang đầu tư cái chuyện đánh chó bằng bánh bao thịt đấy】, lời vừa nói ra khiến ai cũng ngạc nhiên.

Người đồng nghiệp nghe vậy thì đen mặt, gã bị Bạch Liễu trực tiếp mắng thành chó, ý này của Bạch Liễu có phải là muốn nói gã cùng vợ gã đều là chó đúng không! Gã tức giận mắng chửi điên cuồng, rủa Bạch Liễu cả đời này không có con cháu.

Nhưng Bạch Liễu sau khi nghe cũng chẳng có phản ứng gì, thành thật mà nói cậu cũng không có ý định nuôi dưỡng đời sau, cho nên những lời mắng chửi này đối với Bạch Liễu mà nói chẳng qua chỉ là lời tự thuật khách quan về cuộc sống tương lai của cậu, không cần thiết phải tức giận.

"Cũng không phải là không thể tặng, chỉ là tôi sẽ không tặng tiền mừng cho người lạ mà thôi." Bạch Liễu uống một hớp bia, "Nhưng mà ông không phải người xa lạ, chúng ta có qua có lại, tôi cho ông tiền mừng thì không tính là đầu tư không lợi nhuận ha."

Lục Dịch Trạm vừa thấy uất ức vừa thấy buồn cười: "Sao nào, ông còn định kiếm lời từ việc đầu tư tiền mừng cho tôi nữa hả? Mà nói thật này Bạch Liễu, tôi không cần ông đưa tiền mừng, chỉ là tôi kết hôn nên rất vui, muốn mời ông đến ăn một bữa, bạn của tôi chẳng có mấy, ông chính là một trong đó, ông mà tới thì tôi sẽ càng vui hơn, hơn nữa tình hình của ông hiện nay cũng không tốt mà đúng không? Cứ bỏ qua chuyện tiền mừng đi."

"Đợi ông có tiền thì chúng mình lại nói tiếp chuyện này." Lục Dịch Trạm vừa nói vừa phất tay, tỏ ý từ chối.

Nếu như nói Bạch Liễu tính toán chi li là do tự nhiên, thì cái keo kiệt của Lục Dịch Trạm lại là do cuộc sống bức bách mà ra.

Lục Dịch Trạm là một tên cảnh sát nghèo, chỉ là cuộc sống gần đây có khá giả hơn chút, nhưng so với Bạch Liễu đang thất nghiệp thì vẫn tốt hơn nhiều, anh thật sự không muốn Bạch Liễu bỏ ra số tiền đó.

Bạch Liễu ăn xong một xiên thịt nướng rồi lau lau miệng, chợt mở miệng: “Tuần này tôi kiếm được một trăm ngàn.”

“Phụt ——! ! !” Lần này thì Lục Dịch Trạm phun thật, “Ông làm cái gì đấy? !”

Anh biết Bạch Liễu sẽ không gạt anh, nói tự kiếm được một trăm ngàn thì thật sự là một trăm ngàn, cho nên Lục Dịch Trạm mới kinh ngạc: “Đừng có nói là ông đi làm mấy chuyện phạm pháp đấy nhé? ! Tôi sẽ vì nghĩa quên thân mà đích thân bắt ông đấy!”

Lục Dịch Trạm cũng biết được đầu óc Bạch Liễu rất thông minh, nhưng cái thông minh đó chỉ dùng vào những lĩnh vực kì quái, như là thiết kế trò chơi kinh dị hay thiết kế các loại tình tiết phạm tội không dấu vết, cho nên khi nghe được việc Bạch Liễu bất ngờ phất lên nhanh chóng như vậy, phản ứng đầu tiên của anh không phải ghen ghét, mà là hoảng sợ rợn tóc gáy lấy điện thoại ra, cảnh giác chuẩn bị gọi báo cho đồng nghiệp.

Lục Dịch Trạm biết rõ Bạch Liễu có điểm mấu chốt về đạo đức rất thấp, thêm cả vấn đề tâm lí gì mà 【Chứng rối loạn tích trữ tiền tệ】nữa, lại còn đang thất nghiệp, thật sự khó mà nói trước được Bạch Liễu có ý định làm gì .

“Tôi đổi việc làm mà thôi, ông đừng có căng thẳng vậy chứ, tôi hỏi rồi, hợp pháp mà.” Bạch Liễu vừa bóc đậu phộng vừa ăn chóp chép, “Công việc này có thu nhập rất cao, chỉ là hơi nguy hiểm thôi, nhưng mà lại rất thích hợp với tôi.”

“Công việc gì mà lại có thu nhập cao đến vậy?” Lục Dịch Trạm nửa tin nửa ngờ, “Một tuần một trăm ngàn?”

“Hmmm, nói chung chính là đem linh hồn của mình bán cho một tổ chức dưới đất siêu lớn, tôi không thể tiết lộ sự tồn tại của tổ chức này.” Bạch Liễu miết cằm suy nghĩ, cậu định dùng một cách thức mà không bị cấm ngôn để nói về những việc đã trải qua trong 【Trò chơi】.

“Sau đó tôi sẽ lên sân khấu rồi biểu diễn, hoặc là phát trực tiếp, làm những việc buôn bán thân xác cùng linh hồn của bản thân ở trên sân khấu như thế, sẽ có vài vật có hình dạng kỳ quái tới làm nhục bắt nạt tôi, sau đó cho khán giả xem, khán giả xem tôi diễn xuất thì có thể thưởng rất nhiều tiền, sau đó tôi kiếm được một trăm ngàn.”

“…” Mặt Lục Dịch Trạm bắt đầu hơi mê man, khiếp sợ, sợ hãi, phức tạp rồi vô số biểu cảm khác, cuối cùng là thương hại, Lục Dịch Trạm đau thương mà nhìn Bạch Liễu, “Ông là ở hộp đêm làm vịt* hả, Bạch Liễu?”

(* Làm đũy ớ :))))))))

Bạch Liễu: “…”

Sau khi Bạch Liễu giải thích, Lục Dịch Trạm miễn cưỡng tin rằng Bạch Liễu không phải đang làm cái gì gì đó, nhưng vẫn kiên quyết không lấy tiền mừng của cậu, anh cảm thấy đây là tiền bán thân của Bạch Liễu! Anh không thế lấy!

Bạch Liễu: “…”

Nếu Lục Dịch Trạm đã không muốn hiểu theo cách này, dường như cũng không phải là không thể.

Sau cuộc tụ họp ngắn ngủi, Bạch Liễu về nhà nghỉ ngơi hai ngày, nộp nửa năm tiền thuê cho chủ nhà, quét nhà qua loa một chút rồi chuẩn bị tiến vào 【Trò chơi】.

Mặc dù yêu cầu của【Trò chơi】là bảy ngày tiến vào một lần, nhưng Bạch Liễu cảm thấy cậu cần vào trước thời hạn để tìm hiểu thêm những chuyện khác nữa.

Chẳng qua trước khi đi có thể ăn một bữa ngon, cho dù có chết ở trong trò chơi thì cũng giống với việc ăn một bữa trước khi bị chém đầu vậy, Bạch Liễu nghĩ nghĩ, lại đi xuống dưới ăn một bát mì có thêm trứng ốp la.

Tay nghề của ông chủ quán mì ở dưới lầu khá tốt, trong quán mì nhỏ có một chiếc tivi đặt trên kệ, phía trên dính đầy dầu nhớt, lúc Bạch Liễu đang ăn mì thì cùng lúc tivi cũng chiếu một bản tin tức xã hội:

Trong bản tin, giọng của nữ phát thanh viên rất rành mạch rõ ràng: “Luật sư của Lí Cẩu, nghi phạm chính trong vụ cưỡиɠ ɠiαи, gïết chết rồi chặt xác một nữ sinh lớp 12, đã đệ đơn tố tụng, tuyên bố chứng cứ để tuyên án xử tử Lý Cẩu không đủ,hiện nay đang chuẩn bị cho phiên tòa thứ hai —— “

Trên ti vi, tấm hình nghi phạm với khuôn mặt hung tợn đặt cạnh tấm hình một cô gái mặc đồng phục đang mỉm cười đã bị làm mờ phần mắt, nhìn rất không hòa hợp.

Ông chủ quán mì cũng nhìn thấy được tin tức này, ông lau tay lên tạp dề, xúc động mà lắc đầu: “Tội nghiệp thật chứ, cô bé tốt như thế mà lại bị sát hại, nếu tôi mà là cha mẹ của cô bé ấy thì chắc bây giờ phát điên mất thôi, vốn là phải xử tử rồi, giờ

lại bất ngờ nói rằng không đủ chứng cứ, nói chứng cứ bỗng nhiên biến mất, bây giờ trên internet nháo nhào ngất trời.”

Nữ phát thanh viên trên ti vi vẫn duy trì giọng nói không chút biến độngi: “Hiện nay thân nhân của người bị hại có cảm xúc không ổn định, đang tụ tập gây rối trước cửa tòa án, nhân viên có liên quan đã tham gia điều tra để kịp thời ổn định lại.”

Trong video phát phía sau lưng cô là một người phụ nữ trung niên quần áo xốc xếch bị một đám người chặn lại, dáng vẻ hốc hác gần như mất đi hình người, khuôn mặt trắng bệch tràn đầy nếp nhăn do năm tháng chảy dài một hàng nước mắt, dù cho có lấy tay miễn cưỡng lau sạch đi, nhưng vào lần hít thở tiếp theo, nước mắt bà vừa vất vả lau sạch lại lần nữa chảy xuống.

Người đàn bà này mắc kẹt giữa một đám người ngăn cản, nhưng bà như phát điên mà chạy đến cửa tòa án, gần như nửa quỳ trên đất gào khóc, thương tâm như một con thú mẹ mất con mà kêu gào: “Con bé mới 18 tuổi! ! ! ! Tại sao lại không có chứng cứ chứ! ! Tại sao tất cả chứng cứ ghi chép việc mà tên cầm thú đó đã làm lại biến mất! ! ! Các người đang muốn bao che cho hắn đúng không! !”

Bên cạnh là một người đàn ông trung niên đang bị một người mặc đồng phục an ninh đè trên mặt đất, ông la hét giãy dụa, quần áo đều bị cào rách do cơn vùng vẫy.

Người đàn ông chảy nước mắt gào khóc: “Buông tôi ra! ! ! Trả công bằng lại cho con gái tôi! ! ! Trong sạch của con gái tôi! ! ! Mau gọi tên súc vật Lý Cẩu ra đây! ! Tôi đã thề ở trước mộ con gái rằng tôi nhất định sẽ giết chết tên xấu xa đó để báo thù cho con bé.”

Video lại chuyển tiếp, xuất hiện ở trong video là tên Lý Cẩu được làm mờ phần mắt, gã như đang nhẫn nhịn đè xuống khóe miệng mình, thế nhưng dáng vẻ đắc ý khi thành công phạm tội lại lộ ra từ trong khóe mắt: "Không làm thì chính là không làm, chứng cứ trước đó đều là do hai người đó giả tạo để giá họa cho tôi."

"Tôi chính là một người tốt." Lý Cẩu nhếch khóe miệng, khóe miệng nhếch lên cùng với ánh mắt đang bị làm mờ khiến cho dáng vẻ của gã giống như một con quỷ dữ tợn hung tàn, gã khàn khàn nói nhỏ: "—— Ông trời cũng sẽ giúp tôi, cái loại người xấu tùy tiện tung tin đồn hại tôi mới nên bị đốt chết."

"Quá thảm rồi." Ông chủ quán mì là một người đàn ông có gương mặt mập mạp mũm ma mũm mĩm, vừa xem tin tức vừa lấy tạp dề lau nước mắt, "Tôi có biết hai người này, lúc trước cũng ở khu với chúng tôi, con gái họ gọi là Quả Quả, thành tích còn rất tốt, không nghĩ tới… vì sao lại xảy ra loại chuyện thế này cơ chứ?"

"Chứng cứ đột nhiên biến mất?" Bạch Liễu ăn xong một ngụm cuối, cậu nhìn bản tin trên màn hình mà nhăn mày.

Loại phương pháp sửa đổi vật tồn tại khách quan như này, lại có chút giống với phương pháp【Cấm ngôn】trong 【Trò chơi】nhỉ…

"Mộ của cô bé này đang ở đâu thế?" Bạch Liễu hỏi ông chủ quán mì, "Hoặc là chú có biết số điện thoại của cha mẹ cô bé không?"

Ông chủ quán mì hơi sửng sốt: "Có, tất nhiên là có, cậu muốn làm gì thế Bạch Liễu?"

“Có lẽ tôi có thể giúp bọn họ.” Bạch Liễu lau miệng, đặt mười đồng tiền lẻ dưới chén mì rồi đứng lên.

Ông chủ quán mì lại sững sờ: “Giúp bọn họ? Cậu định giúp như nào?”

“Sử dụng một thủ đoạn vô cùng độc lại hợp pháp.” Bạch Liễu bình tĩnh đánh giá.

Bạch Liễu đã phát hiện, cái trò chơi này hoàn toàn chính là phương pháp quảng bá MLM*, người chơi cùng người chơi sẽ giống như quân cờ domino đặt liên tiếp một người rồi lại một người vậy, nhìn thì thật giống như không có mối liên hệ nào, nhưng thật ra bên trong nhất định có một mối liên hệ mà chỉ cần đụng phải liền ngã chồng lên nhau, việc rơi vào những bẫy rập được thiết lập sẵn của 【Trò chơi 】 rồi nảy sinh ra tuyệt vọng đã khơi dậy ham muốn dữ dội, từ đó bị thu nạp vào 【Trò chơi 】, trở thành 【Người chơi】buôn bán linh hồn cho 【Trò chơi 】để thỏa mãn những ham muốn không kiểm soát được bên trọng con người họ.

(* Kinh doanh đa cấp/Tiếp thị đa cấp/Bán hàng đa cấp trong tiếng Anh gọi là Multi-Level Marketing (viết tắt: MLM) hay còn được biết đến là Kinh doanh theo mạng lưới (Network Marketing).)

Điều kiện tiến vào trò chơi là những người có dս□ƈ vọиց mạnh mẽ đến không màng sống chết, giống như Bạch Liễu chỉ cần tiền chứ không cần mạng.

Nếu như Bạch Liễu đoán không sai, có thể【Trò chơi 】 sẽ nhanh chóng có thêm một đôi cha mẹ thương tâm đến tuyệt vọng trở thành 【Người chơi】.

Cái tên Lý Cẩu đó chắc cũng là một người chơi, hẳn là gã đã sử dụng một đạo cụ dùng để xóa bỏ tội lỗi của mình, mà cái hành động này của gã đã buộc đôi cha mẹ vừa mất đi con gái này phải tìm sự giúp đỡ và rơi vào mong muốn báo thù cực đoan, từ đó đạt được tiêu chuẩn của người chơi mà trò chơi yêu cầu.

Giống với Mộc Kha bởi vì yếu tim mà mong muốn trải nghiệm cuộc sống, sau đó chiếm mất chức vụ ban đầu của Bạch Liễu, khiến Bạch Liễu vì mất đi thu nhập mà càng khát vọng tiền bạc hơn, từ đó tiến vào trò chơi.

Mỗi một người trên thế giới này giống như con cờ hoặc là người chơi cờ của 【Trò chơi】, còn 【Trò chơi】 giống như thần linh tùy ý đùa bỡn cuộc đời của bọn họ, như đang tiến hành một cuộc chơi đầy thú vị.

Thật sự là một 【Trò chơi】 vừa tàn nhẫn lại vừa gian trá biết bao.

Chương 36: Hiện thực (3)

Edit: MeiChun

Ông chủ quán mì trả lại cho Bạch Liễu hai đồng 1 tệ, cậu cầm lấy tiền, bỏ chúng vào cái ví cũ kĩ. Ông bác với gương mặt hiền hòa ấy ngần ngừ tại chỗ một lúc lâu, không biết có nên đưa thông tin của cặp vợ chồng kia cho cậu hay là không. Cuối cùng, sau một hồi cân nhắc, ông vẫn quyết định cho Bạch Liễu số điện thoại và địa chỉ của họ.

"Nếu như cậu có thể giúp, thì cậu hãy giúp họ đi, con người ta sống đúng là không dễ dàng mà." Giọng nói của ông mang theo chút thổn thức.

Lúc Bạch Liễu rời khỏi quán mì thì trời đang mưa lất phất, cậu bung cây dù đen lên che, bắt xe buýt đi đến ngôi mộ mà ông chủ quán mì đã nói, bên trong khu mộ tĩnh lặng, cậu nhanh chóng tìm được đôi cha mẹ đã xuất hiện trên tivi kia.

Bọ họ không che dù, đội mưa đứng trước bia mộ của con gái với đôi mắt đỏ hoe. Chiếc dù duy nhất được đặt trên bia mộ che chắn cho một tấm hình đen trắng, trong hình là Quả Quả đang mỉm cười.

"Cậu chính là… Bạch Liễu?" Người mẹ bởi vì khóc quá nhiều mà giọng giờ đây đã khàn đi, bà nhìn Bạch Liễu bằng đôi mắt đẫm nước mắt, "Cậu gọi điện đến nói cậu có cách để bắt Lý Cẩu ra trước công lý đúng không? Cậu có cách gì? Hay là cậu muốn cái gì? Là tiền đúng không?"

Dưới làn mưa, Bạch Liễu chợt nở nụ cười, sương mù của mưa bụi phủ lên trên khuôn mặt cậu, khiến cả khuôn mặt nhuốm

lên một loại xúc cảm thần thánh lạ kỳ, “Tôi đến để thực hiện một giao dịch với ông bà, nhưng tôi không lấy tiền.”

_____

Đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời mà Bạch Liễu nói rằng 【Tôi không lấy tiền】như này.

Cậu nói: “Tôi giúp ông bà thực hiện nguyện vọng, giúp ông bà chặt Lý Cẩu ra thành chín khúc, đổi lại ông bà phải bán linh hồn của mình cho tôi, thế nào?”

Người mẹ như đã sớm đoán được từ lâu nghe vậy thì bật cười: “Linh hồn, lại là một tên lừa gạt nữa.”

Bà thẫn thờ quay đầu lại, nhìn đến tấm hình đen trắng của Quả Quả nằm trên bia mộ mà đỏ cả mắt.

Người cha cảnh giác nhìn Bạch Liễu, bởi vì chuyện của Quả Quả, trong khoảng thời gian này bọn họ đã tìm không ít người nhờ giúp đỡ, thử đủ mọi cách, và cũng đã gặp không ít tên lừa đảo.

Lần này bọn họ đến đây để gặp cái người nói rằng có thể bắt Lý Cẩu nhận báo ứng, trước đó cũng đã chuẩn bị tâm lý có thể bị lừa, nhưng bọn họ vẫn muốn đến thử vận may, chẳng qua không ngờ được rằng Bạch Liễu vừa mở miệng đã nói những lời ảo tưởng như vậy, một tên lừa đảo nói muốn mua linh hồn của bọn họ, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ gặp phải tình huống này.

Vậy có khác gì đang chơi đùa trên tình cảm của bọn họ đâu.

Người cha lạnh giọng cảnh cáo: “Tên gạt người, biến!”

Bạch Liễu không bị đả động chút nào, cậu ngồi xuống, nhìn sang hình Quả Quả đính trên tấm bia, khẽ nói: “Lý Cẩu, 47 tuổi, vào mấy tháng trước đã giết chết nữ sinh Lưu Quả Quả ở ngõ Mã gia, xét xử ngồi tù, kết án tử hình, nhưng một tuần trước tất cả chứng cứ liên quan đến vụ án bỗng nhiên biến mất một cách kỳ lạ, nhân viên có liên quan đến cũng quên mất chuyện này, bày tỏ rằng không nhớ hoặc chưa từng thấy qua chứng cứ, vì vậy mà phúc thẩm lại án.”

Nghe thấy mấy lời này, ánh mắt cha mẹ Lưu Quả Quả đầy căm phẫn, hai người cắn hàm nắm chặt quả đấm giận dữ nhìn về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu tựa như không hề để ý rằng lời nói của cậu đã chọc giận hai người họ, cậu bình tĩnh nói tiếp: “Nếu như tôi đoán không sai, lúc trước Lý Cẩu hẳn đã từng nói rằng gã nhất định sẽ vô tội và được thả ra, chứng cứ rồi cũng biến mất theo đó.”

“Sao cậu biết được?” Người mẹ hoảng hốt nhìn Bạch Liễu.

Bọn họ vẫn luôn chú ý đến phản ứng ở trong tù của Lý Cẩu, lúc trước khi mới vừa vào tù thì gã nóng nảy như điên dại, khi biết gã sẽ bị xử tử hình thì la hét cả ngày, liên tục nói rằng muốn trả thù bọn họ với vẻ căm hận.

Thế nhưng không lâu sau thì gã này chợt thay đổi thái độ, một hai tuần lễ gần đây tính tình của gã bỗng trở nên tốt hơn, còn

ngâm nga ca hát, nói một số câu như sớm muộn gì gã cũng sẽ rời khỏi cái nơi quỷ quái này, những chứng cứ kia sẽ biến mất, ông trời sẽ không oan uổng người tốt.

Gã dường như đã đoán trước được mình sẽ ra tù, cho nên bà mới nghi ngờ đã có người bao che cho tên súc sinh này.

“Ông bà có thể hiểu rằng tên Lý Cẩu này đã giao dịch với ma quỷ, gã bán linh hồn mình, cho nên mới thần không biết quỷ không hay mà xóa bỏ hết chứng cứ.” Bạch Liễu chống đầu gối đứng dậy, cậu nhìn thẳng vào đôi cha mẹ đang thấp thỏm do dự mà đánh giá cậu, “Cứ xem như là tôi đang muốn đoạt mất mối làm ăn của tên ma quỷ đó đi.”

Cha mẹ của Quả Quả nhìn Bạch Liễu đầy nghi ngờ, dường như không dám tin vào lời của cậu, nhưng ánh mắt của họ khi nhìn Bạch Liễu lại chất chứa một niềm hi vọng le lói giữa nối tuyệt vọng cùng cực khi bị dồn vào đường cùng.

Những việc liên quan đến tên Lý Cẩu này, chỉ cần là người có mạng lưới tin tức thì sẽ tìm hiểu được, nên không thể loại bỏ được việc Bạch Liễu có thể biết được chút tin đó rồi đến đây để lừa gạt bọn họ.

Nhưng cách gì bọn họ cũng đều đã thử qua, ngay cả những chuyện mê tín như mời thầy đến siêu độ cho Quả Quả, bọn họ cũng đã làm rất nhiều lần.

“Cậu có điều kiện gì?” Mẹ của Lưu Quả Quả cẩn thận hỏi: “Muốn tiền sao, nhưng chúng tôi cũng chẳng còn bao nhiêu tiền.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Lúc đầu tôi đã nói rồi, tôi không lấy tiền, tôi muốn có quyền chủ nợ đối với linh hồn của ông bà, toàn quyền.”

Chẳng qua cậu có hơi tò mò, nếu như cậu đi trước một bước mua được những “linh hồn” này trước khi bọn họ tiến vào “Trò chơi” thì hệ thống sẽ như thế nào nhỉ?

Có thể nằm quyền cao hơn so với hệ thống trong “Trò chơi” hay không?

Nếu như Bạch Liễu có quyền hạn sở hữu linh hồn đôi cha mẹ này cao hơn hệ thống, liệu cậu có thể thông qua điều khiển đôi cha mẹ này để điều khiển hệ thống đối với họ không nhỉ? Cuối cùng từ đó mà chi phối được hệ thống?

Bạch Liễu thích tiền, nhưng ghét bị người khác đè đầu cưỡi cổ để kiếm tiền, điều này khiến cậu cảm thấy hệt như tầng lớp nhân viên dưới chót phải cặm cụi làm việc ở công ty vậy, cho nên cậu muốn thử xem bản thân có thể chi phối ngược lại hệ thống hay không, sở hữu quyền hạn cao nhất.

Dường như hệ thống cảm nhận được ý tưởng nguy hiểm của Bạch Liễu, đồng xu trước ngực bỗng nóng lên, bên tai cậu vang lên một hồi chuông tín hiệu:

【Hệ thống cảnh cáo: Tích tích — Cấm người chơi Bạch Liễu — tích tích — giành mua quyền sở hữu linh hồn của những người chơi dự bị! Cấm người chơi Bạch Liễu tiến hành trao đổi với người không phải là người chơi ở trong trò chơi!】

【Hệ thống cảnh cáo:Chuẩn bị — tích tích — niêm phong kỹ năng ví tiền cũ của người chơi Bạch Liễu! 】

Bạch Liễu tiếc nuối than thở, quả nhiên là không thể đoạt trước【Người chơi dự bị】 đã được 【Hệ thống】 nhận định dưới tình huống 【Hệ thống】 theo dõi ở Thế giới hiện thực】 rồi…

Cũng phải, "Trò chơi" hẳn là sẽ không cho phép người chơi có quyền hạn cao hơn nó tồn tại, nếu như Bạch Liễu là nó, dĩ nhiên cậu cũng sẽ cấm, chẳng qua là Bạch Liễu muốn thử một chút, nếu không thành công thì thôi.

Lúc Bạch Liễu vừa định từ bỏ, thì miếng vảy cá được treo cùng với đồng xu bỗng từ từ dài ra rồi bọc đồng xu kia lại.

Vảy cá lạnh như băng bọc lấy đồng xu nóng hổi, đồng xu liền lạnh lại, hệ thống phát lên một chuỗi tiếng kêu tích tích lê thê:

【Cảnh cáo —— tích tích —— vảy cá số liệu khác thường đang xâm nhập —— số liệu bug xâm nhập —— đang loại bỏ số liệu khác thường —— loại bỏ số liệu khác thường thất bại —— bị số liệu khác thường chiếm giữ —— tích tích】

Sau một chuỗi báo hiệu hỗn loạn này, một tiếng ting hoàn toàn mới vang lên, tiếp đó là một giọng nói nam tính:

【Hệ thống: Xin chào người chơi Bạch Liễu, xin hỏi cậu có sử dụng kỹ năng của cậu hay không? 】

Bạch Liễu hơi nhướng mày, giọng nói trong hệ thống bỗng trở nên quen thuộc lạ thường, mặc dù nó mang theo chất giọng máy móc điện tử, nhưng so với cái âm thanh rét lạnh của hệ thống trước đó thì dễ nghe hơn nhiều, Bạch Liễu cảm thấy cái

âm thành này có hơi giống với giọng nói của NPC Siren King mà cậu từng gặp…

Bạch Liễu cười: 【 Tất nhiên là có】

Cha mẹ của Lưu Quả Quả nghe không hiểu mấy lời mà Bạch Liễu nói, bọn họ chần chừ, nhưng thú thật thì bọn họ cũng chẳng còn lựa chọn nào khác nữa.

Cho dù Bạch Liễu là một tên lừa đảo đi nữa, một tên lừa đảo đến để truyền cho bọn họ chút ít hy vọng thì cũng xin hãy cho bọn họ, cho Quả Quả chút hy vọng cỏn con ấy đi! Dù cho hy vọng ấy là giả thì cũng tốt mà thôi!

Người mẹ dần ngã khuỵu, ôm lấy mặt khóc: “Chỉ cần cậu có thể giết chết Lý Cẩu, cậu muốn cái gì cũng được! Lấy đi hết đi! Tôi có thể đưa cho cậu tất cả tiền mà tôi có!”

Có vẻ bà nghĩ rằng Bạch Liễu là xã hội đen.

Cậu lấy ra hai đồng xu mà ông chủ quán mì thối cho cậu từ trong ví tiền, để nơi lòng bàn tay rồi đưa ra trước mặt bọn họ.

Bạch Liễu chớp mắt: “Tôi dùng một đồng để mua linh hồn của ông bà, ông bà có đồng ý tiến hành cuộc giao dịch này với tôi không?”

Người mẹ cắn răng nhận lấy, người cha chần chừ một lúc nhưng rồi vẫn cầm đồng xu trong tay Bạch Liễu.

“Đồng ý.”

Bất kể người này đang muốn làm gì, chỉ cần chịu giúp họ báo thù cho Quả Quả, dù cho là một tên thần kinh chỉ biết nói sảng, thì bọn họ cũng nguyện lòng thử một lần nữa.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng hai tệ để mua linh hồn của Lưu Phúc và Hướng Xuân Hoa】

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu là người mua ưu tiên của Lưu Phúc và Hướng Xuân Hoa, được sở hữu quyền hạn cao nhất, có thể chuyển dời quyền chủ nợ đối với linh hồn của Lưu Phúc và Hướng Xuân Hoa】

Hướng Xuân Hoa vừa nói xong câu đồng ý thì bà cảm thấy toàn thân như đang bị bốc hơi, tựa như có một loại đồ nặng nề từ trong thân xác rã rời của bà đã được lấy đi để cất giữ ở một nơi khác.

Bà nhìn về phía chàng trai trẻ tuổi đang câu mắt cười cười ở phía trước mặt, trong lòng tự nhiên nảy sinh một loại cảm giác tin cậy cùng sự phục tùng không nói nên lời.

Hướng Xuân Hoa kinh ngạc bật hỏi: “Cậu gọi là Bạch Liễu đúng không? Cậu đang làm việc gì? Chúng tôi phải đi đâu mới tìm được cậu?”

“Tôi thất nghiệp rồi, là một người lưu lạc bần cùng mà thôi.” Bạch Liễu rũ mi nhìn đồng tiền mới trong ví, “Ông bà sẽ tìm được tôi trong một trò chơi, mong là lúc tôi thấy ông bà, ông bà vẫn còn sống sót vượt qua ải đầu của trò chơi.”

Trên đồng tiền, Hướng Xuân Hoa cùng với Lưu Phúc mặt đầy nước mắt đứng hai bên ngôi mộ, hai người chia nhau mà đặt một tay lên vuốt ve nhẹ nhàng trên đỉnh mộ, tựa như đang vuốt ve đỉnh đầu của đứa bé, mà phía dưới chiếc dù che mưa chính là ngôi mộ của Lưu Quả Quả, nét cười trên mặt cô xinh xắn như hoa, bên phải phía dưới đồng tiên viết 【2 tệ】, phía sau viết 【Đồng xu linh hồn】, ở dưới kèm theo một hàng chữ nhỏ 【Không phải do ngân hàng của hệ thống phát hành, quyền hạn cao nhất không thuộc về hệ thống, tất cả đều thuộc về người tên Bạch Liễu】.

Khóe miệng Bạch Liễu khẽ cong lên.

【Haha, hệ thống mới này, làm tốt lắm】

Hệ thống yên lặng vài giây: 【Cảm ơn vì lời khen】

Miếng vảy cá bọc lấy đồng xu ở trước ngực Bạch Liễu hơi nóng lên một xíu, rồi lại quay về lạnh như băng.

———————

Còn chưa tới hai ngày nữa là đến hẹn của hệ thống quy định mỗi tuần phải tham gia một trò chơi, Bạch Liễu cũng chuẩn bị tiến vào trò chơi.

Cậu sửa soạn lại đồ dùng, nhắn cho Mộc Kha một tin rằng cậu sắp vào trò chơi, sau đó gọi điện thoại cho Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc, nhưng gọi mấy lần cũng không ai bắt máy, gọi điện thoại bàn cũng không có người nghe, trong lòng Bạch Liễu cũng đoán chừng được một chút —— hẳn là hai người này đã đi vào trò chơi rồi, ở ngoài thì rơi vào giấc ngủ sâu.

Bạch Liễu tắm một lát, sau đó thay bộ đồ ngủ mà mình thích, nằm xuống kéo chăn đến ngực, cầm đồng tiền xu trên tay rồi nói thầm hai lần:

【Đăng nhập trò chơi】

【Hệ thống: Người chơi Bạch Liễu có xác nhận đăng nhập trò chơi hay không?】

Bạch Liễu nhắm mắt lại: 【 Xác nhận】

【Khoan!】Bạch Liễu đột nhiên mở mắt, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, rồi tắt hết các công tắc điện, khóa gas và nước trong nhà, xong xuôi mới hài lòng nằm xuống, 【Hiện tại bắt đầu đăng nhập đi, nếu không tắt mấy thứ này thì trong lúc tôi ngủ có thể sẽ bị rò rỉ, lãng phí lắm 】

【Hệ thống: …】

【Hệ thống: Đang đăng nhập vào trò chơi…】

Trong giấc mộng Bạch Liễu sa vào một vòng lốc xoáy màu đen thẫm, chờ khi tỉnh lại lần nữa thì cậu đã đứng bên đại sảnh nhộn nhịp người qua lại.

【Hệ thống: Bởi vì người chơi Bạch Liễu có một chút danh tiếng, cậu có muốn thay đổi ngoại hình để che giấu thân phận hay không?】

【Còn có thể điều chỉnh dữ liệu bên ngoài à?】Bạch Liễu nổi lên chút hứng thú, 【Tôi có thể tự mình thiết kế không?】

Cậu khá là am hiểu việc nặn mặt vẽ mũi đấy.

【Hệ thống: Có thể, tiến vào chương trình tự thiết kế khuôn mặt cần trả 300 tích phân, người chơi Bạch Liễu muốn thanh toán hay không?】

【Còn phải trả tích phân hả?】Bạch Liễu liền bỏ qua, 【Thôi mày cứ dùng gói thiết kế mặt miễn phí là được rồi】.

【Hệ thống: Tiến hành chương trình thay đổi gương mặt miễn phí —— thay đổi màu mắt (đen -> lam), thay đổi màu tóc (đen -> 7 màu), màu môi (màu da -> đen)…】

Chẳng mấy chốc, một người với đầu tóc bảy màu như ổ gà và đôi môi được tô đen xuất hiện, khiến cho người khác vừa nhìn thấy liền liên tưởng đến một loại bi thương không nói thành lời, đã thế còn bình thản đi dạo trong đại sảnh, hấp dẫn vô số ánh mắt khiếp sợ bên cạnh.

Đúng là của rẻ là của ôi, Bạch Liễu đã đoán được đồ miễn phí hẳn sẽ không đẹp đẽ gì, cho nên cậu cũng chỉ thản nhiên chấp nhận bộ dạng như anh em HKT này của mình.

Dù sao cậu cũng chẳng nhìn thấy được dáng vẻ của bản thân, nếu cay cũng là cay mắt người khác, cho nên Bạch Liễu không quá quan tâm.

Chương 37: Đăng nhập trò chơi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Liễu 13

Bạch Liễu vừa lướt diễn đàn trên máy quản lý trò chơi, vừa đi khắp để hiểu thêm về cấu tạo bên trong trò chơi này.

Đại sảnh trò chơi do ba khu vực 【 phòng livestream tivi nhỏ 】, 【 khu vực đăng nhập trò chơi】, và【khu vực đăng xuất trò chơi】tạo thành.

Người chơi có thể lựa chọn đăng nhập ở 【khu vực đăng nhập trò chơi】, sau khi đăng nhập trò chơi thì quá trình chơi sẽ được chiếu trên TV nhỏ trong khu 【 phòng phát sóng trực tiếp tivi nhỏ 】, cuối cùng người chơi qua cửa thành công sẽ đăng nhập ở【khu vực đăng xuất trò chơi】, mà người chơi thất bại sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở trong game, hoặc là hoàn toàn bị dị hoá trở thành quái vật, hoặc là trực tiếp tử vong.

Phức tạp nhất trong ba khu vực là 【 phòng phát sóng trực tiếp tivi nhỏ 】.

Cấu tạo khu vực này quả thật như mê cung, phong cách trang trí giữa các khu rất khác nhau, lại còn đặt vào một chỗ, Bạch Liễu đi dạo đến hoa mắt, đủ loại phân khu chuyên khu và vị trí quảng bá, còn có rất nhiều tivi nhỏ đang chiếu quá trình chơi của những người chơi khác nhau.

TV nhỏ của Bạch Liễu từng ở trong 【khu người chơi mới 】, 【chuyên khu tử vong hài kịch】và 【phân khu trò chơi một người】, chỉ là ba cái trong【khu vực phòng phát sóng trực tiếp tivi nhỏ】 với hơn một nghìn kiểu phân khu mà thôi, các loại vị trí quảng bá ở đây càng thêm đa dạng, một phân khu dường như có khoảng mấy chục loại hình vị trí quảng bá khác nhau.

Nhưng vị trí quảng bá vẫn có phân chia cao thấp.

Trong tất cả các loại vị trí quảng bá, khó nhất leo lên, hàm lượng vàng cao nhất là 【vị trí quảng bá quốc vương đại sảnh trung tâm】, chỉ có top10 người chơi bảng xếp hạng dữ liệu tổng hợp trong ngày mới có thể leo lên, gần như thành nơi mà các đại thần đóng quân.

Bạch Liễu thấy trong diễn đàn nói rằng đã rất lâu rồi không có người nào mới trèo lên được vị trí quảng bá này, mà vị trí thứ nhất thứ nhì trong đó thì luôn được giữ vững, chỉ cần 【 Hắc Đào 】 và 【 Hồng Đào hoàng hậu 】 tiến vào trò chơi, TV nhỏ của bọn họ nhất định sẽ xếp vị trí top1 top2 nơi 【vị trí quảng bá quốc vương】.

Mà đối với người mới mà nói, vị trí quảng bá cao cấp nhất chính là【 vị trí quảng bá ác mộng tân tinh đại sảnh trung tâm 】, Mục Tứ Thành quanh năm xếp thứ tư trong vị trí quảng bá này.

Bạch Liễu lần trước lên được 【vị trí quảng bá cốt lõi đại sảnh trung tâm 】 đã là không tệ, nhưng đặt ở trong tất cả vị trí quảng bá mà nói thì đây chỉ có thể coi là 【vị trí quảng bá cao cấp】, tuy nó được người chơi trả phí tương đối nhiều, nhưng để so với các 【vị trí quảng bá đỉnh cấp】 được hầu hết người

chơi quan tâm, dành điểm để donate thì xem ra vẫn còn kém một bậc.

Mục Tứ Thành nói mình rất khó leo lên【vị trí quảng bá cốt lõi của sảnh trung tâm】là do cái tên này thường phát huy không ổn định. Khi Mục Tứ Thành phát huy tốt thì phần lớn thời điểm đều là nhảy qua vị trí quảng bá này rồi lên thẳng 【vị trí quảng bá ác mộng tân tinh】, nhưng khi phát huy không tốt thì đến cả【vị trí quảng bá cốt lõi】khu rìa cũng có thể chạm không tới.

Ngoài phân khu cao cấp và vị trí quảng bá tốt nhất, tất nhiên còn có vị trí quảng bá tệ nhất và phân khu kém cỏi nhất.

Bạch Liễu dừng chân tại một nơi rất hoang vắng, nhìn như lối vào của một khu bãi rác.

Vách tường ở đây thuần màu trắng, tivi nhỏ không được sắp xếp ngay ngắn mà chất đống lên nhau tạo thành một ngọn núi nhỏ, trong đó hiện lên dáng vẻ đáng thương của rất nhiều người chơi đang phải vật lộn tìm cách sống sót.

Hầu hết màn hình TV đều bị rè, dường như chất lượng TV cũng không được tốt, có TV thì hoàn toàn bị nhiễu, cũng không biết người chơi bên trong còn sống hay đã chết.

“Núi TV” này dài dằng dặc, hệt như một hàng xe lửa ngóng mãi không thấy đuôi, từ cửa nơi Bạch Liễu đứng đi vào chỉ thấy một mảnh trắng toát.

Khu vực này tràn ngập vô số âm thanh bị bóp méo của người chơi, cảm giác như một nơi chứa dụng cụ điện tử bị vứt bỏ trong thế giới khoa học kỹ thuật tương lai(*) mà Bạch Liễu xem ở trên TV, bảng hiệu treo nơi cửa như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, trên đó là viết bốn chữ xiêu xiêu vẹo vẹo——【 địa điểm vô danh】.

(*)Gốc là 未来科技: Tương lai mà khoa học kỹ thuật phát triển, vd như trong astro boy có robot, phương tiện bay trên không,…

Trò chơi này thật sự vô cùng tàn khốc, danh hiệu cao nhất của người chơi chính là 【 quốc vương 】, mà thấp nhất thì đến cái tên cũng không có.

Đây là nơi duy nhất không có vị trí quảng bá hay phân loại khu vực, mà đương nhiên cũng không cần phải phân loại làm gì, dù sao livestream ở bất kỳ nơi nào trong khu vực này thì hiệu quả quảng bá thu được đều như nhau, bởi vì nơi này không có khán giả, mà người chơi đã rơi vào đây thì coi như không còn bất kỳ cơ hội nào để xoay người, chỗ này tương đương với ngục giam của trò chơi, chỉ có người chơi hoàn toàn bị từ bỏ mới có thể lưu lạc tới chỗ này.

Bạch Liễu đứng ở【 khu không người 】 vắng vẻ suy nghĩa một vài vấn đề, trong lúc đó trên diễn đàn lại đang ầm ầm thảo luận về cậu:

【Cái người mới Bạch Liễu lần đầu chơi mà video đã được đưa vào kho VIP đang trong thời gian bảy ngày đếm ngược, cược xem lần tới cậu ta chọn trò chơi nào đi! 】

Lầu 1: Anh ấy rất am hiểu việc chơi nguỵ biện, tôi đã xem lại video chơi 《Thị trấn Siren 》ba lần rồi, mỗi lần xem là lại có

một thể nghiệm mới, thật sự rất hóng Bạch Liễu chơi tiếp!

Lầu 2: Me too Me too! Bây giờ tôi muốn xem ảnh chơi chế độ multiplayer (nhiều người) ấy! Điểm và phần thưởng bên trò chơi single player (một người) ít hơn nhiều so với bên multiplayer, hơn nữa nhiều người cạnh tranh với nhau xem cũng thú vị hơn, đó sẽ là cuộc chiến giữa Bạch Liễu và các đại lão!

Lầu 3: Bạch Liễu đúng là không thích chơi theo kịch bản quen thuộc, nhưng trong chế độ multiplayer mà chơi kiểu đó rất dễ lật xe ấy nhỉ?

Thứ nhất, Bạch Liễu không thể chắc chắn được rằng những người chơi khác có thể phối hợp được với lối suy nghĩ kỳ quái của mình, hơn nữa chế độ multiplayer sẽ có nhiều biến số hơn so với với single player.

Thứ hai, nếu như đụng phải kiểu người chơi sát thủ thích giết người khác rồi cướp điểm và đạo cụ, giờ còn gặp trúng Bạch Liễu đúng chuẩn dê béo lắm điểm lắm đạo cụ như này thì khả năng bị giết chết rồi cướp đồ là rất cao, trong đại sảnh cấm cướp bóc giết người, thế nhưng trong trò chơi thì khó mà tránh khỏi…

Lầu 4: Tôi cảm thấy cậu ta ở lại khu người chơi đơn sẽ tốt hơn, bên multiplayer tập hợp toàn đại lão động một chút là tàn sát khu vực lớn, không thích hợp với người chơi theo kiểu tư duy kỳ lạ như Bạch Liễu đâu. Hơn nữa với cái bảng thuộc tính cấp F đó có khi còn chưa làm xong nhiệm vụ chính tuyến đầu tiên thì đã bị người chơi khác giết rồi…

Lầu 5: Cũng không nhất định là thế chứ? Trong《Thị trấn Siren》không phải nhờ vào giá trị tinh thần giảm xuống mà

bảng thuộc tính của Bạch Liễu lên được cấp A đó sao? Gặp mấy đại lão chắc cũng không đến mức bị ngược thảm đâu ha?

Lầu 7: …Cho tôi nói nhỏ một câu như này, tui thấy lần trước ở trong《Thị trấn Siren》, lúc Bạch Liễu lên được cấp A thì giá trị tinh thần chỉ còn có 1, coi như là tốt số đi… Nhưng lỡ như giá trị tinh thần không ổn định, rơi thẳng một phát xuống 0, thế không phải cậu ta liền gg à?

Lầu 8: Khu multiplayer sẽ phù hợp với những người người chơi có thuộc tính cân đối hơn, mà Bạch Liễu lại "học lệch" nghiêm trọng, trí lực cao nhưng chỉ số công kích thì thấp ói, thật sự không thích hợp với khu nhiều người đâu, đi khu nhiều người chính là không biết tự lượng sức mình muốn nộp mạng đó.

Lầu 9: Cái hay nhất trong trò chơi nhiều người chính là tính cạnh tranh, mà trong trò chơi này, phần thưởng của người chơi đứng đầu đánh giá tổng hợp nhận được và phần thưởng và người chơi khác nhận được phải nói là không cùng một cấp độ, mọi người khi tham gia multiplayer đều là muốn đứng đầu, nhưng Bạch Liễu không có chút ưu thế nào về phương diện thi đấu, chậc chậc, xem ra chỉ có thể phụ thuộc vào việc làm cố vấn thôi…

Lầu 10: Nếu có công hội nào đó bằng lòng nuôi hắn, phân cho Bạch Liễu một nhóm người chơi có sức tấn công cao, để cho hắn làm 【 não 】 đến điều khiển người chơi khác, thì cũng có thể tham gia multiplayer theo cách này, giống như người kia, người chơi có biệt danh【 Bậc thầy rối dây 】xếp hạng thứ 199 trong bảng tổng ấy, còn không phải là nhờ vào việc thao túng người chơi khác mà leo vào được top200 người đứng đầu đó sao?

Lầu 11: Cái bạn lầu trên có nói nhầm không vậy, là một fan của 【 Bậc thầy rối dây】, tui thật sự không nhịn nổi! Không phải ai có đầu óc thông minh một chút là cũng có thể leo lên được cấp bậc đại thần như 【 Bậc thầy rối dây 】 đâu, Bạch Liễu hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với 【 Bậc thầy rối dây 】 được không? Kẻ cắp gặp bà già mà thôi, cảm ơn!

Đầu tiên, 【 Bậc thầy múa rối 】 là một người chơi có tên tuổi lớn trong công hội quốc vương, công hội quốc vương nâng đỡ ảnh rất nhiều!

Tất cả 【người chơi con rối 】trong tay ảnh đều là do quốc vương công hội tỉ mỉ tuyển chọn, lấy đại một người thôi ra thôi là đã có bảng thuộc tính thừa sức đè đầu Bạch Liễu, hơn nữa bản thân 【 bậc thầy múa rối 】 đã có 93 điểm trí lực rồi đấy nhé! 93!

Bạch Liễu chỉ có 89! Hơn nữa Bạch Liễu lần đó coi như là may mắn không có đại thần nào mở livestream, vô tình vọt vào được top100 người đứng đầu, nhưng bây giờ đã rớt xuống rồi, hiện tại xếp hạng tổng của Bạch Liễu ở sau 3000! Còn thứ hạng của 【 Bậc thầy múa rối 】 thì vẫn luôn ổn định trong top200!

Lầu 12: Cái vị 【 Bậc thầy múa rối 】này thật sự rất thận trọng và thông minh, luôn ẩn giấu bản thân trong mấy tên 【 người chơi con rối 】 để bảo vệ mình, tôi đã theo dõi rất nhiều video 【 Bậc thầy múa rối 】nhưng vẫn không biết anh ta trông như thế nào, thậm chí đôi lúc tôi còn nhìn không ra anh ta là người chơi nào…

Lầu 12: Nhắc mới nhớ, lần chơi trước 【 Bậc thầy rối dây 】 chết mất một【 người chơi con rối】 đúng không? Công hội Quốc vương hình như đang chiêu mộ 【 người chơi con rối 】

mới cho【 Bậc thầy rối dây 】, đãi ngộ thế mà còn rất tốt, mặc dù chỉ là làm con rối nhưng một lần vào trò chơi có thể thu được 1000 điểm, còn có thể cầm đạo cụ, nếu không phải do tôi không đủ tiêu chuẩn thì tôi cũng đã đi thử rồi…

Lầu 13: Đừng có nghĩ nữa, đã tuyển xong rồi, hình như có một người tên là Lý Cầu xin vào thì phải…

——— ——— ———

Vương Thuấn lướt xem thấy phần lớn người trong diễn đàn đều là đang cười nhạo, nói lần trước Bạch Liễu xông lên được vị trí quảng bá cốt lõi chẳng qua là nhờ vận may mà thôi, anh lắc đầu một cái rồi đóng thiết bị quản lý trò chơi lại.

Có vẻ như tất cả mọi người đã hoàn toàn quên mất chuyện giá trị may mắn của Bạch Liễu là 0 điểm, nếu như Bạch Liễu thật sự có cái gọi là vận may đó, thế thì mấy người chơi bình thường có giá trị may mắn hơn 30 như bọn họ chẳng phải đều trở thành con cưng của thần may mắn hết rồi sao?

Nhưng dù nói thế thì Vương Thuấn vẫn đồng ý với một vài quan điểm ở trong diễn đàn.

Bây giờ Bạch Liễu thật sự không thích hợp tham gia chế độ multiplayer, trò chơi nhiều người tập trung hơn 80% tổng số người chơi, cạnh tranh rất là khốc liệt, mặc dù lần trước nhờ trạng thái điên cuồng mà tố chất thân thể của Bạch Liễu vượt qua cấp A, nhưng giá trị tinh thần của cậu phải rơi xuống 1 thì mới được.

Giá trị tinh thần chỉ có 1 quá nguy hiểm, quái vật đùa một chút là đã có thể chầu trời rồi.

Mặc dù Bạch Liễu có tiềm lực rất cao, nhưng cậu rõ ràng vẫn đang trong giai đoạn phát triển, tốt nhất là đừng đến 【khu trò chơi nhiều người】, một nơi có tỉ lệ tử vong cực cao và người chơi cạnh tranh với nhau vô cùng tàn khốc, Bạch Liễu tạm thời nên ở trong【 khu trò chơi một người】 nâng chỉ số bảng thuộc tính lên sau đó hẵng qua【 khu nhiều người】, nhưng đối với người chơi mới có tiềm lực cao như Bạch Liễu thì vẫn còn một phương pháp khác có thể giúp cậu phát triển nhanh hơn—— .

—— Đó chính là gia nhập một công hội lớn.

(͡o _ ͡o)(͡o _ ͡o)(͡o _ ͡o)(͡o _ ͡o)

ʕ•ᴥ•ʔっTình hình dịch phức tạp, mọi người ra ngoài nhớ cẩn thận nhe.

Up chương nhân tiện khoe bìa mới nè^^

Chương 38: Đại sảnh trò chơi

Edit: Liễu 13 □□ Beta: Huyên

Là một thành viên của công hội Quốc vương, vì Vương Thuấn có kỹ năng cá nhân liên quan đến thu thập thông tin nên chủ yếu anh phụ trách hai việc, một là thu thập các loại số liệu qua cửa của trò chơi, hai là giúp công hội tìm kiếm những người mới có tiềm năng sau đó chiêu mộ. Trước đó Vương Thuấn muốn báo cáo số liệu của Bạch Liễu lên, nhưng khi thấy công hội thông báo rằng muốn tuyển【Người chơi con rối】cho 【Bậc thầy múa rồi】, Vương Thuấn lại do dự.

Nếu bây giờ báo Bạch Liễu lên, với trí lực cao và chỉ số giá trị tinh thần của Bạch Liễu thì chắc chắn sẽ bị chú ý, dễ dàng bị ép phải trở thành【Người chơi con rối】.

Đối với người chơi bình thường, được chọn làm【Người chơi con rối】có vẻ như là một chuyện khá tốt, nhưng đối với một người mới có tiềm năng phát triển lên cấp S như Bạch Liễu thì làm một con rối quả thật rất đáng tiếc.

Hơn nữa khi Vương Thuấn phân tích lại số liệu đã thống kê được thì anh phát hiện ra rằng những người chơi sau khi làm 【Người chơi con rối】cho 【Bậc thầy múa rối】dường như đều trở nên chậm chạp hơn.

Ngược lại, trí lực của【Bậc thầy múa rối】đã tăng từ 71 điểm lên 93 điểm, các chỉ số thuộc tính khác cũng tăng vọt.

Những số liệu này chỉ có Vương Thuấn ở trong nội bộ công hội thu thập rồi phân tích thì mới thấy rõ, trước đây anh đã

đoán kỹ năng của【Bậc thầy múa rối】không chỉ là【thao túng người chơi】mà còn có【tiềm lực hấp thụ】, nhưng hiện giờ hầu hết người chơi chỉ thấy được mỗi kỹ năng【thao túng người chơi】của【bậc thầy múa rối】mà thôi.

Rất nhiều người chơi được Vương Thuấn đánh giá là có tiềm lực cao đều đã rơi vào trong tay【Bậc thầy múa rối】và biến thành con rối, dần dần trở nên bình thường không có gì nổi bật, sau đó bị【Bậc thầy múa rối】vứt bỏ hoặc chết ở trong trò chơi, từ một viên ngọc chỉ cần mài giũa một chút là có thể tỏa sáng nay đã hoàn toàn biến thành một đống bùn khô rác rưởi như bị người ta hút cạn.

Vương Thuấn cảm thấy rất đáng tiếc nhưng anh cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật này.

Trong một trò chơi cá lớn nuốt cá bé như thế này, sau khi những người chơi ở tầng dưới chót bị lợi dụng hết giá trị thì sẽ bị công hội hoặc mấy kẻ mạnh vứt bỏ, ở nơi này, thứ không đáng tiền nhất không phải là món hàng ế sale còn 1 điểm mà chính là mạng sống của con người.

Cho nên gia nhập công hội không hẳn là lựa chọn tốt nhất đối với những người chơi mới nổi bật như Bạch Liễu, rất dễ bị những quy tắc trong công hội hạn chế hoặc bị người chơi cấp cao lợi dụng, năm đó Mục Tứ Thành cũng do nhìn thấu chuyện này nên mới nhất quyết không chịu gia nhập Công hội Quốc Vương.

Trùng hợp là người năm đó coi trọng Mục Tứ Thành, muốn Mục Tứ Thành gia nhập Công hội Quốc Vương cũng chính là【Bậc thầy múa rối】, lúc đó Mục Tứ Thành đã nói thẳng

rằng mình sẽ không làm con rối dưới tay người nào hay bị bất kỳ kẻ nào chi phối, từ chối lời mời của người điều khiển rối.

Thời gian đó Mục Tứ Thành đã phải chịu không ít khổ từ gã ta, nhưng sau đó hắn dần trở nên mạnh hơn, từ từ leo lên vị trí thứ 300 trong Bảng xếp hạng tổng thì【Bậc thầy múa rối】mới chịu bỏ qua.

Tuy nhiên hiện tại Bạch Liễu đang có xếp hạng hơn 3000, và với một người chơi tiềm năng như vậy thì【Bậc thầy múa rối】hiển nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Mặc dù Vương Thuấn xuất phát từ lòng riêng nên đã không gửi thông tin cá nhân của Bạch Liễu lên công hội quốc vương, nhưng với số liệu TV nhỏ và những biểu hiện đáng chú ý đó của Bạch Liễu thì có lẽ vẫn sẽ bị【Bậc thầy múa rối】dòm ngó tới.

【Bậc thầy múa rối】 đã kẹt ở 【trí lực 93】rất lâu rồi, hiện giờ chắc gã đang rất cần một người chơi có trí lực cao làm 【chất dinh dưỡng】cho gã.

Còn có chất dinh dưỡng nào tốt hơn một newbie chỉ mới chơi một trò chơi như Bạch Liễu không? Không có.

Vương Thuấn muốn nhắc nhở Bạch Liễu chú ý tên 【Bậc thầy múa rối】này, mà bên【Bậc thầy múa rối】cũng đang tìm Bạch Liễu, nhưng hiện tại Bạch Liễu đang đội một cái ổ gà bảy màu và bôi son môi màu đen, cho dù hiện tại Bạch Liễu đứng trước mặt Lục Dịch Trạm, người đã chơi với Bạch Liễu hơn 10 năm thì cũng chưa chắc đã nhận ra đây là cậu.

Thế nhưng bất ngờ là vẫn có người có thể nhìn ra cậu xuyên qua lớp hóa trang kỳ quái đó.

Mục Tứ Thành ôm ngực một lời khó nói hết nhìn Bạch Liễu đang đứng nơi cửa đăng nhập trò chơi: "… Bạch Liễu, thế giới hiện thực đã làm gì anh vậy, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã biến anh thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này?"

"Cậu có thể nhận ra tôi?" Trái lại Bạch Liễu có hơi ngạc nhiên.

Bạch Liễu đã đi loanh quanh đại sảnh vài vòng với bề ngoài này nhưng vẫn không có ai nhận ra cậu, vậy mà Mục Tứ Thành chỉ vừa đối mặt đã lập tức biết người trước mặt là Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành nở nụ cười đắc ý, lộ ra một cái răng nanh nhỏ: "Không ngờ tới đúng không Bạch Liễu, dù anh ngụy trang thành gì thì tôi đều có thể nhận ra anh, lần trước tôi đã nói tôi sẽ lấy về hết những thứ anh trộm của tôi, anh trốn không thoát đâu! Tôi có thể tìm được anh!"

"Cậu nhận ra tôi không phải nhờ vào vẻ bề ngoài…" Bạch Liễu quét mắt qua con khỉ quỷ dị trên mũ của Mục Tứ Thành, "Chắc là nhờ khứu giác nhỉ, kỹ năng của cậu có liên quan đến con khỉ này? Tăng cường năm giác quan à?"

Mục Tứ Thành càng cười tươi hơn: "Đoán sai rồi ~ kỹ năng cá nhân của tôi không phải tăng cường năm giác quan, chẳng qua đúng là tôi nhận ra anh nhờ khứu giác, trên người anh sặc mùi tiền."

“Nghe có vẻ được đấy.” Bạch Liễu từ chối cho ý kiến, cậu bình tĩnh nhìn Mục Tứ Thành, “Cậu tìm tôi làm gì?”

“Một người chơi đến tìm một người chơi khác —” Mục Tứ Thành ngẩng đầu nhìn cửa vào to lớn phía sau Bạch Liễu, trên mặt là nụ cười u ám khó hiểu, trong mắt có ánh sáng màu đỏ lấp lóe, “— tất nhiên là vì chơi game rồi, tôi không cho phép anh cứ co đầu rụt cổ trong trò chơi một người như vậy, chơi thế thì không thú vị chút nào, tỉ lệ tử vong cũng quá thấp.”

Bạch Liễu gật đầu đồng ý: “Sau khi phát hiện phần thưởng bên trò chơi nhiều người gấp mười lần phần thưởng bên một người, tôi đã từ bỏ phân khu bần cùng này rồi.”

“…” Mục Tứ Thành muốn hù dọa Bạch Liễu nghe vậy thì ngẩn người, hắn khó hiểu nhìn Bạch Liễu đang rất nghiêm túc sàng lọc trò chơi bên khu nhiều người, buồn bực hỏi lại, “Không phải, Bạch Liễu, đi trò chơi nhiều người rất dễ tử vong đấy, anh không sợ sao?”

Cạnh lối vào phía sau Bạch Liễu là một màn hình chiếu cực lớn, phía trên là đủ loại banner và tên game được sắp xếp ngẫu nhiên.

Bạch Liễu dùng tay chống cằm xem xét, ánh mắt lướt nhanh qua những trò chơi đang hiện ra, cũng không nhìn Mục Tứ Thành thêm lần nào, cậu lạnh nhạt trả lời: “Về mặt ý nghĩa khách quan, hiển nhiên là tôi sợ chết, nhưng nỗi sợ này so sánh với nỗi sợ mà cái nghèo mang tới thì nó không đáng là gì.”

Mục Tứ Thành thật sự không hiểu nổi mạch não của Bạch Liễu, nhưng Bạch Liễu đã làm hắn cảm thấy rất bực bội:

“Không phải, lúc tiến vào trò chơi anh không thấy hoảng sợ chút nào à? Anh cũng quá bình tĩnh rồi đó?”

Bạch Liễu vừa đọc lướt nhanh qua những trò chơi trên màn ảnh, vừa nói chuyện với Mục Tứ Thành, “Nguyên nhân tôi bình tĩnh không sợ chắc là do tôi mang tâm lý làm việc khi tiến vào trò chơi này.”

“Làm việc?” Mục Tứ Thành hoàn toàn bó tay, “Anh vào trò chơi khủng bố để đi làm?”

“Đúng, mỗi tuần làm việc một lần và có năm ngày nghỉ ngơi, nếu làm tốt thì một lần có thể kiếm được ít nhất 200 nghìn tệ, không có cấp trên nào cắt xén tiền thưởng và tiền lương của tôi, đồng thời trong suốt quá trình không cần phải giao tiếp với những người không thể hiểu được tôi, ví dụ như lá mặt lá trái hoặc trò chuyện các thứ, tôi chỉ cần làm chuyện mà tôi am hiểu — chơi trò chơi kinh dị là được.”

Cuối cùng Bạch Liễu cũng quay đầu lại nhìn Mục Tứ Thành, cậu nhún vai, “Ngoại trừ việc tỉ lệ tử vong hơi cao, nhưng ở thế giới hiện thực tôi vốn đã thường xuyên thức khuya làm việc, khi nào đột tử còn chẳng biết, cho nên cho dù tỉ lệ tử vong cao thì cũng có thể bỏ qua không tính, tóm lại đối với tôi đây là một công việc lý tưởng có thu nhập cao, trong thế giới hiện thực chắc chắn tôi sẽ không tìm được một công việc như thế này, cho nên rất khó mà sinh ra tâm lý sợ hãi đối với trò chơi.”

Mục Tứ Thành: “…”

Mục Tứ Thành cảm giác mình cmn có hơi bị cái tên Bạch Liễu này thuyết phục rồi.

“Tôi có thể hỏi mấy câu không?” Bạch Liễu hỏi Mục Tứ Thành, cậu chỉ tay vào đủ loại trò chơi trên màn hình, “Trong trò chơi kinh dị này chỉ có 100 cái đang hiện trên đó thôi à. Xét từ số lượng Tivi nhỏ và người chơi thì 100 cái trông có vẻ ít, tôi muốn hỏi là còn có trò chơi nào khác không?”

Trên diễn đàn thường thảo luận về một người chơi hay một trò chơi cụ thể nào đó, nhưng về cơ chế vận hành của trò chơi thì lại không có, Bạch Liễu lướt tìm một lúc nhưng vẫn không thấy bài đăng nào phổ cập kiến thức về trò chơi, bây giờ đụng phải Mục Tứ Thành nơi cửa vào, vừa lúc trở thành đối tượng để Bạch Liễu dò hỏi.

“Trong này có rất nhiều trò chơi kinh dị, chính chúng tôi cũng không biết đến cùng nó có bao nhiêu cái.” Mục Tứ Thành buông tay, “Nhưng mỗi lần màn hình chỉ chiếu 100 trò chơi, sau khi 100 trò chơi này có đủ người đăng nhập thì màn hình sẽ được làm mới, xuất hiện những trò chơi mới, nhưng đôi lúc vẫn có trò chơi cũ trùng lặp.”

Bạch Liễu xoa xoa cằm: “Nói cách khác, trò chơi này tương đương với một “ngân hàng câu hỏi”, còn trong ngân hàng này có cụ thể bao nhiêu trò chơi thì người chơi lại không biết được.”

“Mỗi lần hệ thống sẽ lấy ra 100 trò chơi và đưa lên màn hình này, người chơi sẽ giống như thí sinh lựa chọn đề bài để làm, nếu may mắn thì có thể gặp được đề trùng, còn không thì tất cả đều là đề mới, ý cậu là thế này đúng không?”

“Không sai.” Mục Tứ Thành nói.

“Ừm, nếu như vậy thì chẳng trách trong trò chơi này lại có công hội tồn tại.”

Bạch Liễu trầm ngâm nói, “Đầu tiên các công hội lớn trong trò chơi hẳn sẽ tổng kết ra【đề】và【đáp án】của một số trò chơi trùng lặp, lấy nó làm tài liệu chia sẻ nội bộ, đồng thời thông qua nó để thu nạp thêm người mới có thực lực.”

“Mà những người chơi có thực lực hoặc tiềm lực có thể khai hoang một số trò chơi mới để tích lũy【đáp án】, sau đó có thể đạt được nhiều tài nguyên hơn từ công hội, nhưng có【phòng livestream】thì【đáp án】sẽ được công khai ở một mức nhất định, hiển nhiên chế độ này sẽ không tồn tại được lâu dài, bây giờ công hội cũng không còn dựa vào【đáp án】trò chơi để phát triển nữa, mà là bắt đầu nhờ vào người chơi cấp cao để phát triển.”

“Nếu như tôi muốn phát triển công hội, đầu tiên sẽ để những người chơi cấp cao dẫn theo những người chơi cấp thấp qua cửa, nhưng người chơi cấp thấp sẽ cần phải trả một lượng điểm tích lũy nhất định cho người chơi cấp cao tương đương với thù lao, và một lượng điểm nhất định cho công hội tương đương với nộp thuế.”

“Mà đồng thời người chơi cấp thấp sẽ nhận được vật phẩm do công hội toàn quyền phân phát, phần lớn còn lại thì rơi vào túi của người chơi cấp cao, như vậy thì người chơi cấp cao sẽ tiếp tục ở lại công hội.”

Bạch Liễu than thở một tiếng, “Nhưng mà như vậy chắc chắn sẽ dẫn tới việc người chơi cao cấp bóc lột người chơi cấp thấp, đồng thời cũng ngăn cản người chơi cấp thấp phát triển, rất nhiều người chơi cấp thấp vì không có vật phẩm và kỹ năng cá nhân nên chỉ có thể sống sót bằng cách phụ thuộc vào công hội.”

“Nhưng nếu có người mới liên tục gia nhập công hội, như vậy thì những chơi cấp thấp có thể bóc lột những người mới đến, công hội có thể tồn tại ổn định bằng cách hình thành chuỗi bóc lột theo từng lớp đó. Chậc, như vậy người mới sẽ tương đương với tầng dưới chót, chẳng trách nhiều người mới có ác ý với tôi đến vậy.”

Bạch Liễu thấy trên diễn đàn gà bay chó sủa nhưng không để ý lắm, hiện giờ đã có thể hiểu một chút.

Mục Tứ Thành ngây người: “…”

Những điều Bạch Liễu nói hoàn toàn đúng, không khác những gì Mục Tứ Thành biết về tình hình công hội hiện giờ.

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành một cách kỳ lạ: “Sao cậu lại dùng ánh mắt đó nhìn tôi?”

“Tôi đang nghĩ…” Vẻ mặt Mục Tứ Thành đầy tang thương, “Trí lực của anh thật sự chỉ có 89 thôi ư?”

Cmn ảo quá rồi đấy! Sao cái tên này lại nghĩ ra được nhiều thứ như thế!

Hắn chỉ mới trả lời về các loại trò chơi, vậy mà cái tên này đã hiểu được hết chế độ vận hành của công hội trong trò chơi này luôn rồi!

“Rất nhiều người mới gia nhập công hội để có thể sống sót, vì công hội quả thật có thể bảo vệ bọn họ và giúp bọn họ qua

cửa, mặc dù cần phải giao nộp 1/3 điểm nhưng như thế sẽ an toàn và ít khả năng tử vong hơn. Nhưng người có tiềm lực cao như anh kiểu gì cũng sẽ được bồi dưỡng, lúc nãy tôi muốn hỏi vì sao anh lại không gia nhập công hội." Mục Tứ Thành buồn bực xé mở bọc kẹo mút rồi ngậm lấy, "Bây giờ tôi nghĩ tôi không cần phải hỏi nữa rồi."

"Bởi vì gia nhập công hội là một việc làm rất ngu ngốc." Bạch Liễu thẳng thắn nói, "Trong một trò chơi nguy hiểm đến tính mạng như thế này hiển nhiên sẽ không có tổ chức nào là công ích cả, nếu có giúp thì đó cũng chỉ là vì lợi ích riêng."

"Mặc dù trước mắt, công hội sẽ giúp mình giảm tỷ lệ tử vong, nhưng phải luôn giao đủ điểm tích lũy cho công hội, trong một trò chơi yêu cầu biểu hiện cá nhân để thu hút khán giả thì làm như thể chẳng khác gì tự hủy, đợi đến lúc không còn có ích cho công hội nữa thì nhất định sẽ bị công hội bỏ rơi, phần lớn điểm và đạo cụ cũng đã giao nộp, không còn chút vốn liếng để tự mình sinh tồn thì tất nhiên sẽ chết."

Mục Tứ Thành ngạc nhiên nhìn Bạch Liễu, hắn có chút hứng thú đánh giá Bạch Liễu: "Ở hiện thực anh làm cái quái gì vậy, làm sao anh có thể… biết rõ được hết cách vận hành của công hội như thế?"

Quả thật có rất nhiều người chơi cấp thấp vô dụng, giai đoạn sau này mấy công hội cấp cao rất ít khi mang theo.

"Đây là cách hầu hết các công ty trên thế giới này vận hành, dựa vào vài miếng bánh ngọt gọi là tài nguyên nội bộ để thu hút nhân viên, sau đó bắt nhân viên phải thức khuya làm việc cho đến khi năng suất giảm sút, họ sẽ sa thải người đó và tuyển dụng những nhân viên mới khác để tiếp tục chèn ép."

Vẻ mặt Bạch Liễu vô cùng lạnh nhạt, “Trong thế giới hiện thực tôi chỉ là một nhân viên cấp thấp vừa bị sa thải mà thôi, giờ vào trò chơi này lại gia nhập công hội để làm culi tiếp à, chuyện đó tất nhiên là không thể.”

Mục Tứ Thành: “…”

Khi nhắc đến thế giới hiện thực và công việc, cái tên này luôn tỏa ra oán niệm rất mạnh…

“Vậy giờ anh đã nghĩ ra nên chơi trò nào chưa?” Mục Tứ Thành nhìn lên màn hình, “Phía trên có trò chơi nào anh thích không? Hay muốn xem lại lần nữa?”

“Giới hạn tối đa của trò chơi single player là 100 người, tất cả trò chơi single player trên màn hình này đều đã đủ lượng người đăng nhập.” Mục Tứ Thành chỉ vào ô biểu tượng 【FULL 】dưới góc phải của một trò chơi, vừa ngậm kẹo vừa giải thích, “Nếu có biểu tượng 【FULL 】nơi trò chơi như thế này thì có nghĩa là trò chơi đó đã đăng nhập đủ quân số, người chơi khác không thể đăng nhập vào được nữa.”

“Nhưng đối với trò chơi multiplayer, giới hạn đăng nhập của mỗi trò chơi sẽ không giống nhau, tôi từng chơi loại 4 người, cũng có cái 50 người, còn tùy vào từng trò chơi. Nhân tiện, mấy phó bản « Tòa nhà ma », « Thành phố ngày tận thế » và « Thông báo của quỷ » này trước đó đã từng xuất hiện.”

Mục Tứ Thành tùy tiện chỉ vào một vài trò chơi, “Anh muốn chơi mấy phó bản này không? Tôi có thể tìm giúp anh một ít tư liệu để qua cửa, chẳng qua sẽ không miễn phí.”

“Không cần.” Bạch Liễu từ chối không chút do dự, “Cho dù biết thêm thông tin thì phản ứng của tôi chắc chắn vẫn sẽ chậm hơn nhiều so với những người chơi công hội đã từng chơi nhiều trò chơi cũ, rất dễ bị đánh đòn phủ đầu, với ưu thế của tôi cần phải vào trò chơi mới thì mới có thể phát huy.”

“Cũng đúng nhỉ.” Mục Tứ Thành cắn kẹo trong miệng, “Anh rất có tinh thần mạo hiểm, phần lớn người mới sẽ chọn trò chơi cũ, như vậy ổn định hơn.”

“Mục đích của tôi là kiếm tiền chứ không phải sinh tồn.” Bạch Liễu bình thản trả lời, “Tôi cần thắng, cần đứng thứ nhất, như vậy mới có thể nhận được đủ điểm.”

“Aiss cái người này, đúng là kỳ lạ—” Mục Tứ Thành thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của Bạch Liễu, hắn nhăn mặt, “Anh kiếm nhiều điểm như vậy, nhưng nếu chết ở trong trò chơi thì anh chẳng có chỗ mà tiêu đâu.”

Bạch Liễu rất tự nhiên trả lời: “Tôi kiếm điểm không phải để tiêu, mà là để tích trữ, hơn nữa —” Bạch Liễu đột nhiên nở nụ cười kì dị, quay sang nhìn Mục Tứ Thành đang ngây người, “Cậu nghĩ tôi sẽ chết ở trong trò chơi sao?”

“Tôi vẫn có chút tự tin, chơi game kinh dị là việc tôi am hiểu nhất, sẽ không dễ chết như vậy đâu.” Bạch Liễu mỉm cười, “Tôi khá giỏi thiết kế các cửa ải trong trò chơi để người chơi khác chết, còn chơi trò chơi do người khác thiết kế thì chưa chết bao giờ.”

Mục Tứ Thành: “…”

Tên này đang làm cái quái gì ở ngoài đời vậy! Không phải phần tử phạm tội đó chứ!

“Sao trò chơi này lại không có người chơi nào đăng nhập vậy?” Bạch Liễu gõ nhẹ lên ô biểu tượng hình đoàn tàu bốc cháy trên màn hình trò chơi, ô biểu tượng được phóng lớn nơi thiết bị quản lý trò chơi của Bạch Liễu, cậu ấn vào xem thông tin cụ thể, “« Chuyến tàu cuối nổ tung »?”

Những trò chơi khác trên màn hình đã gần đủ người, nhưng trò chơi này vẫn trống không, nổi bật đến lạ.

【 Tên phó bản trò chơi: « Chuyến tàu cuối nổ tung » 】

【 Cấp bậc: Cấp hai (tỉ lệ người chơi tử vong lớn hơn 50% và nhỏ hơn 80% là chơi trò chơi cấp hai) 】

【 Hình thức: Hình thức nhiều người (0/7) 】

【 Giới thiệu: Đây là một trò chơi nhiều người thu thập đồ vật vô cùng kích thích, trên chuyến tàu bốc cháy cùng với những mảnh gương vỡ và thi thể bị thiêu cháy, rất nhiều người chơi đã lưu luyến đến quên lối về, ở lại đây vĩnh viễn ~ 】

Mục Tứ Thành thấy phó bản trò chơi này thì nhăn mặt: “Anh muốn chơi cái này?”

“Trò chơi này làm sao à?” Bạch Liễu hỏi.

Mục Tứ Thành dừng một chút: “Thật ra đây là một trò chơi cũ đã từng xuất hiện nhiều lần trên màn hình, nhưng đến giờ vẫn không có bất kỳ tài liệu qua cửa nào.”

Bạch Liễu lập tức hiểu ra, nó đã từng xuất hiện nhiều lần, nhưng hệ thống chỉ làm mới tường trò chơi ở đây khi tất cả trò chơi đều đã đủ, vậy thì đã có mấy nhóm người chơi vào trong trò chơi này.

Nhưng lại không có một ghi chép qua cửa nảo… Bạch Liễu nghiêng đầu nhìn về phía Mục Tứ Thành: “Những người chơi trước đó vào đây đều đã chết?”

“Lạ thật, nếu không có bất kỳ người nào qua cửa…” Ánh mắt Bạch Liễu quét qua ô biểu tượng « Chuyến tàu cuối nổ tung », ngón tay của cậu nhấn đúp lên【 tỉ lệ tử vong 】, “Tỉ lệ tử vong nhỏ hơn 80% và lớn hơn 50% của trò chơi này được xác định thế nào? Nếu đánh giá từ số liệu người chơi bị diệt sạch thì tỉ lệ phải là 100% mới đúng.”

Mục Tứ Thành đút tay vào trong túi, không đồng ý mà phản bác Bạch Liễu: “Đây chỉ là một cách để phân cấp trò chơi mà thôi, hầu hết tất cả trò chơi đều có cái này.”

“Nếu theo như lời anh nói, tỉ lệ tử vong của trò chơi này được xác định dựa trên thực tế, như vậy thì trò chơi nào không phải 100% tỉ lệ tử vong cũng đều sẽ có người chơi qua cửa và số liệu qua cửa tồn tại, nhưng tôi đã xem những video trong kho VIP, cũng đã từng hỏi qua nhiều người, nhưng vẫn không phát hiện ra một người nào qua được phó bản « Chuyến tàu cuối nổ tung », vậy nên tôi nghĩ nó thật sự không có người chơi nào qua cửa.”

Bạch Liễu đột nhiên ý tứ sâu xa nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu không tìm thấy, không có nghĩa là không có.”

“Tỉ lệ tử vong của « Chuyến tàu cuối nổ tung » là từ 80% — 50%, nếu như lời anh nói, vậy thì ít nhất phải có 20% người chơi qua cửa phó bản này thật sự tồn tại —” Mục Tứ Thành không phục, phản bác lại, “Với lượng người chơi như vậy mà qua cửa thành công, chắc chắn sẽ có người đăng bài lên diễn đàn, cũng có thể là Tivi nhỏ hoặc video bị ai đó nhìn thấy, không đến mức không có chút dấu vết nào chứ?”

“Cậu nghĩ có bao nhiêu người chơi trong trò chơi này?” Bạch Liễu quay đầu nhìn thẳng Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành bị hỏi thì sững người: “Tôi không biết, nhưng chắc là có rất nhiều.”

“Số lượng người chơi không hề ít, vậy người chơi như chúng ta ở thế giới thực có dấu vết tồn tại nào không?”

Bạch Liễu không nhanh không chậm hỏi lại, “Những gì chúng ta làm liên quan đến trò chơi này có bị người trong thế giới thực nhìn thấy không? Khi chúng ta kể về trò chơi này, dù là ở hình thức nào, nó có thể tồn tại để tạo thành dấu vết hay được ai đó ghi nhớ không? Đối với những người chưa bước vào trò chơi,【 người chơi 】 có dấu vết tồn tại không? Tất nhiên là không.”

Mục Tứ Thành hoàn toàn ngây người trước những lời Bạch Liễu nói.

Bạch Liễu hỏi một vấn đề cuối cùng: “Được rồi, bây giờ trở lại với câu hỏi thứ nhất, chúng ta - những【 người chơi 】trong trò chơi này không có dấu vết tồn tại ở thế giới hiện thực, vậy cậu cảm thấy chúng ta có tồn tại không?”

“Tất nhiên là chúng ta tồn tại.” Bạch Liễu nhanh chóng trả lời, “Chỉ là dấu vết tồn tại của chúng ta bị xóa bỏ mà thôi, vậy liệu 20% người chơi qua cửa phó bản « Chuyến tàu cuối nổ tung » có thể cũng như thế không? Dấu vết tồn tại của họ đã bị hệ thống xóa mất?”

Mục Tứ Thành nói: “Số liệu qua cửa và số liệu người chơi đã bị thủ tiêu!”

“Rất có thể chính bản thân họ đã bị “xóa bỏ”.” Bạch Liễu nhìn ô biểu tượng « Chuyến tàu cuối nổ tung », “Có khả năng những người chơi từng qua cửa đã chết, nếu không thì họ đã vào lại phó bản này thêm lần nữa”

Mục Tứ Thành nghe Bạch Liễu nói mà rợn người, nhưng hắn vẫn có chút khó chịu: “Những thứ anh nói đều dựa trên điều kiện【tỉ lệ tử vong của trò chơi】là một phép đo thực tế, nhưng nếu đó là một phép đo ảo…”

Mục Tứ Thành nói đến đây thì khẽ giật mình.

Bạch Liễu ngước mắt nhìn Mục Tứ Thành: “Tôi tin là bây giờ cậu đã phát hiện ra, tỉ lệ tử vong là một loại số liệu không thể dùng phép đo ảo được.”

“Học qua môn thống kê chưa?” Bạch Liễu hỏi Mục Tứ Thành, “Có hai giá trị trong môn thống kê phải được đo thực tế, một là tỉ lệ sinh và hai là tỉ lệ tử.”

Vừa nói, Bạch Liễu vừa nhấn đúp vào ô biểu tượng « chuyến tàu cuối nổ tung » trên giao diện trò chơi của mình, trước ánh mắt kinh sợ và tiếng thét chói tai của Mục Tứ Thành, Bạch Liễu chậm rãi đăng nhập vào trò chơi.

Mục Tứ Thành điên mất: “Sao anh đột nhiên tiến vào rồi!!”

Bạch Liễu từ từ biến mất trước mặt Mục Tứ Thành, cậu trả lời: “Tôi rất muốn biết số liệu qua cửa đã bị hệ thống xóa mất của « Chuyến tàu cuối nổ tung » rốt cuộc là gì, thứ càng bị ẩn giấu sâu, thì càng có thể có lợi…”

【 Trò chơi « Chuyến tàu cuối nổ tung » đã tập hợp được một người chơi, cần thêm sáu người chơi nữa để bắt đầu 】

Chương 39: Chuyến tàu cuối nổ tung (1)

Edit: B. □□ Beta: Nhi

Bóng dáng của Bạch Liễu đã hoàn toàn biến mất trước mấy cái dậm chân đầy tức giận của Mục Tứ Thành.

Hắn vừa đi lòng vòng quanh chỗ Bạch Liễu biến mất, vừa cắn móng tay cái một cách đầy lo âu. Rồi hắn ngồi xổm xuống, vò đầu, cắn nát cây kẹo mút trong miệng, vừa chán nản vừa nghiến răng nghiến lợi mà bấm chọn biểu tượng trên màn hình, theo sát sau Bạch Liễu tiến vào trò chơi.

Một giây trước khi bước vào, Mục Tứ Thành vẫn còn đang buồn phiền mà tự lẩm bẩm một mình: "Má, cái tên Bạch Liễu này, làm tò mò ghê gớm. Mình đây còn chưa bao giờ tiến vào trò chơi cấp 2 mà không hề chuẩn bị tí gì như này cả!"

[Trò chơi đã tập hợp được 2 người chơi, cần thêm 5 người chơi nữa để trò chơi bắt đầu]

Tầm hai phút sau khi Mục Tứ Thành biến mất, có 4 người chơi với chiều cao, dáng người, và ngoại hình gần như y hệt nhau xuất hiện bên ngoài màn hình. Cả bốn người đều có khuôn mặt rối gỗ được vẽ bằng sơn dầu, trông rất kì lạ và quỷ quái. Cách họ đi lại thì trông như mấy con rối bị điều khiển bằng dây, và cái cảm giác tạm dừng kỳ lạ ở các khớp xương cũng như các chi xuất hiện mỗi khi họ bước đi. Bốn người họ trông như bốn con rối gỗ đồ chơi giống hệt nhau gần như không thể phân biệt bằng mắt thường được làm ra bởi một thợ thủ công lành nghề vậy.

Người cầm đầu, hay con rối gỗ cầm đầu, trầm giọng hỏi: “Bạch Liễu tiến vào trò chơi này à?” Lúc “con rối” này nói chuyện, miệng anh ta di chuyển lên xuống với một độ cong rất lớn, rất giống với cái cách mà con rối trên sân khấu giả vờ mấp máy môi nhờ sợi dây điều khiển, và giọng nói trầm, khàn thì như đến từ người điều khiển dây phía sau anh ta.

Một con rối khác, với một con dao đồ tể trên lưng, lóe lên sự suиg sướиg trong mắt khi trả được thù, chấp tay cung kính trả lời: “Đúng vậy, thưa ngài [Bậc thầy múa rối].”

” phải không?” Cùng với cặp mắt trông rất thật được vẽ bởi sơn dầu hơi nheo nheo lại, con rối gỗ này nở một nụ cười đầy xấu xa: “Trò chơi cấp 2, cứ xem như ta không xuống tay với Bạch Liễu, thì Bạch Liễu cũng khó lòng mà sống sót ra khỏi trò chơi này được. Thiên phú cao như vậy, chết rồi thì quá đáng tiếc, vừa lúc dùng làm con rối của ta.”

“Đi!”

Bốn con rối cùng cử động, nhấp vào trên màn hình rồi đồng thời cùng nhau biến mất trước cổng đăng nhập.

[Trò chơi đã tập hợp được 6 người chơi, cần thêm 1 người chơi nữa để trò chơi bắt đầu]

Có một người mặc một cái áo len chui đầu, đeo một cặp mắt kính trơn dày, tay thì cầm một quyển sách học thuật rất dày và rất nặng, trông giống như một cậu học sinh, xuất hiện trước màn hình ngay cổng ra vào.

Cặp đít chai dày cộp với cái gọng vuông to kia như che hết nửa trên khuôn mặt cậu, nửa mặt dưới lộ ra chút tàn nhang lấm tấm ở phần sống mũi. Có chút sợ hãi và rụt rè nên cậu ấy cứ rụt đầu vào trong chiếc áo len của mình. Nếu để cho Bạch Liễu nhìn thấy, thì chắc có lẽ cậu sẽ nhận nhầm người chơi này thành Jeff của .

Tuy là cậu trai này nhìn yếu ớt và bình thường hơn Jeff một chút, thoạt nhìn cứ như một học sinh thông thường vậy. Nhưng trong một trò chơi như này đây, một học sinh ăn mặc bình thường mới lộ ra vẻ cực kỳ khác thường.

“Nào, để xem nào, mình nên chọn trò chơi nào đây…” Người chơi này lấy tay đẩy đẩy mắt kính, rồi dí mặt thật sát vào màn hình để nhìn, như thể đang đeo kính viễn thị (kính đọc sách), vừa xem vừa bấm vào phần giao diện quản lý trên cái máy quản lý trò chơi của mình.

Bỗng phần giao diện cá nhân trên đó bất ngờ hiển thị:

[Tên người chơi: Đỗ Tam Anh]

[Vị trí trên bảng xếp hạng điểm Tân tinh hôm nay: Hạng 3; bạn đã vượt qua người chơi Mục Tứ Thành, người hiện đang có 170.000 điểm và nằm ở Hạng 4 trong bảng xếp hạng Tân tinh. Bạn ấy chắc chắn sẽ không thể bắt kịp bạn trong một thời gian ngắn. Xin hãy luôn kiên trì và nỗ lực để nới rộng khoảng cách và bắt kịp những người chơi khác ở phía trước]

[Thành tựu đã đạt được: Người chiến thắng dù ăn không ngồi rồi; Người may mắn duy nhất còn sống sót; Người chơi bị quái vật phớt lờ một cách khó hiểu; Kẻ tấn công bạn bằng đủ kiểu tấn công trượt]

[Các đạo cụ/vật phẩm bạn mua trước đó trong cửa hàng trò chơi đang được giảm giá, từ 10.000 điểm giảm xuống chỉ còn 1 điểm. Bạn có muốn mua không?]

[Xin chúc mừng người chơi Đỗ Tam Anh đã giành được gói quà dành cho người chơi hàng đầu với tỷ lệ trúng thưởng là 1/100.000! Bạn có muốn nhận thưởng ngay bây giờ không?]

…

Đỗ Tam Anh đã sớm quen nhìn thấy mấy cái thông báo vô nghĩa này tới trình độ tê liệt, không còn cảm giác gì nữa rồi. Cậu ta không nhận bất kì phần thưởng hay gói quà nào cả, mà một mạch tắt hết mấy cái cửa sổ thông báo, tắt đến cửa sổ cuối cùng ở trang cá nhân, cậu ta đẩy đẩy mắt kính, gần như là úp mặt vào màn hình giao diện rồi híp mắt tìm kiếm cái cửa sổ thông tin mà mình muốn:

[Giá trị may mắn: 100 (Ngày hôm nay, bạn vẫn là người may mắn nhất thế giới. Bạn chính là đứa con cưng của Thần May mắn. Dựa theo bản năng, trực giác của mình, hãy chọn trò chơi mà bạn muốn! Trò bạn chọn sẽ khiến bạn trở thành người may mắn nhất!]

“Giá trị may mắn của hôm nay cũng là 100?” Đỗ Tam Anh có hơi do dự mà nhìn lướt qua toàn bộ màn hình, “Trường hợp như này, tốt nhất vẫn là nên chọn theo trực giác, vậy thì…”

Cậu ta quét mắt nhìn một lượt, rồi ánh mắt như bị dính chặt ở chỗ cái biểu tượng của , lúc đang đưa tay lên chạm vào biểu tượng, một linh cảm làm Đỗ Tam Anh sởn cả tóc gáy đột nhiên xuất hiện, giống như là nếu cậu ta nhấp vào cái biểu tượng này, thì sẽ có thứ gì đó cực kỳ may mắn cũng như cực

kỳ xui xẻo xảy ra. Đây là một thứ cảm giác Đỗ Tam Anh chưa từng trải qua trước đây khi chọn trò chơi với độ may mắn là 100%.

Lúc trước, cậu ta luôn có cảm giác chắc chắn rằng mình sẽ rất may mắn khi lựa chọn một trò chơi nào đó. Lần này thì không hiểu sao lại có cảm giác nếu chọn trò chơi này, sẽ xảy ra nhiều chuyện khiến cậu ta vất vả, nhưng đồng thời, cũng sẽ mang lại rất nhiều may mắn…

Ba cái vớ va vớ vẩn gì đây, Đỗ Tam Anh lắc lắc đầu, thấp thỏm, chần chờ hồi lâu rồi vẫn nhấp chọn hai cái vào biểu tượng .

[Trò chơi đã tập hợp đủ người chơi. Trò chơi bắt đầu——]

Trên màn hình lớn, biểu tượng đoàn tàu đang bốc cháy của được đánh dấu [FULL] nhảy ra ở góc dưới bên phải màn hình. Giây tiếp theo, Bạch Liễu vừa mở mắt ra đã nhìn thấy ga tàu điện ngầm đông đúc người đi qua lại.

Cùng lúc đó, màn hình của 7 chiếc TV nhỏ trong đại sảnh sáng lên, và một trong số đó là gương mặt bình tĩnh không một gợn sóng trước dòng người chen chúc trong ga tàu điện ngầm của Bạch Liễu.

Máy quản lý trò chơi của Vương Thuấn, người đang tìm kiếm Bạch Liễu ở đại sảnh, đột nhiên rung lên không ngừng:

[Hệ thống nhắc nhở: TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu mà bạn follow đã đăng nhập vào trò chơi. Mời bạn vào xem~]

[Hệ thống nhắc nhở: TV nhỏ của người chơi Mục Tứ Thành, …]

[Hệ thống nhắc nhở:TV nhỏ…, Trương Khôi, đã đăng nhập vào trò chơi…]

[Hệ thống nhắc nhở: TV nhỏ…, Đỗ Tam Anh đăng nhập trò chơi…]

“Không thể nào…” Vương Thuấn rơi vào trạng thái hoảng hốt chưa từng có sau khi xem xét hết đống tin nhắc nhở trên cái máy quản lý trò chơi của mình, “Cái lùm má, Bạch Liễu, còn có Hạng 3 Hạng 4 trên Bảng Tân tinh này, cả [Bậc thầy múa rối] nữa, vậy mà lại cùng tham gia Multiplayer game. Này là muốn thần tiên đánh nhau hay gì…”

—-

Ngay khi Bạch Liễu vừa mở mắt ra, cậu đã nhận được lời nhắc của hệ thống:

[Chào mừng người chơi đã tiến vào]

[Bạn là một vị hành khách. Bây giờ, xin vui lòng sử dụng chiếc vé ở trong túi, trong vòng 10 phút tiến vào ga, chờ đợi để bước lên chuyến tàu cuối cùng sắp nổ tung]

Bạch Liễu đút tay vào túi quần tây của mình, rồi rút ra được một cái vé tàu điện ngầm cứng mỏng có tính chất như sắt, trên đó viết: [Tuyến tàu điện ngầm số 4: Thành phố Đồ Cổ —> Thành phố Đồ Cổ]. Bạch Liễu kinh ngạc mà nhíu mày một

chút, ga đi và ga đến được ghi trên vé vậy mà có tên giống nhau, nếu không có trường hợp hai ga trùng tên…

Bạch Liễu quay đầu nhìn thoáng qua phía bên trong của ga tàu điện ngầm, nhằm đi tìm bản đồ tàu điện ngầm trong ga tàu này. Rất nhanh thôi thì cậu đã thấy được nó bên cạnh quầy bán vé. Tuyến số 4 là một tuyến màu đỏ rất bắt mắt, nên gần như ngay lập tức, Bạch Liễu đã tìm thấy nó.

“Quả nhiên là vậy, tuyến tàu điện ngầm số 4 là một tuyến tàu vòng khép kín.” Bạch Liễu nhìn vào tuyến số 4 mang sắc đỏ đang bao lấy một vòng quanh thành phố, hiểu rõ ràng. “Ga xuất phát và ga cuối cùng trùng lên nhau. Cả hai đều giống nhau và cùng là ga tàu của cái nơi gọi là Thành phố Đồ Cổ này.”

Bạch Liễu đi loanh quanh trong ga, ngoại trừ việc nhìn thêm được mấy cái quảng cáo, cậu không tìm thấy thêm thông tin nào cả. Điều duy nhất cậu thấy có hơi ngược ngạo là về phần thiết kế ở nơi này. Nhìn chung, người ta sẽ dùng thang cuốn làm lối ra và lối vào tự động. Và thông thường, để tạo điều kiện thuận lợi cho hành khách, thang cuốn cho lối ra sẽ đi lên phía trên, còn thang cuốn cho lối vào thì đi xuống dưới. Thiết kế nơi này thì lại bị đảo ngược, làm cậu cảm thấy không tự nhiên cho lắm.

Còn một thứ nữa làm Bạch Liễu cảm thấy rất kì lạ - cậu nhìn thoáng qua cái đồng hồ điện tử LED treo trên nóc ga tàu điện ngầm.

[7:34]

Thoạt nhìn thì có vẻ tương đối bình thường, nhưng khi Bạch Liễu nhìn kĩ thời gian thêm vài lần, cậu phát hiện chiếc đồng

hồ này không chạy xuôi, mà chạy ngược, thời gian trong mắt cậu chớp mắt liền biến thành [7:12], khiến cậu nhanh chóng có phản ứng.

"Đây không phải là đồng hồ bình thường, mà là đồng hồ đếm ngược." Bạch Liễu trầm ngâm, "Hơn nữa, thoạt nhìn thì có vẻ là nó đang đếm ngược cho mình, có ý nhắc nhở là nhất định phải vào trạm trong vòng 6 phút đây mà."

Cho dù chỉ còn 6-7 phút đếm ngược, Bạch Liễu cũng không sốt ruột, cậu bước ra khỏi ga tàu một lần, phát hiện bên ngoài là một nơi tối đen như mực. Không âm thanh, không ánh sáng, cái gì cũng không có, ngay cả đoàn người đông đúc ra khỏi ga đi vào màn đen này cũng biến mất đâu không thấy. Bạch Liễu không định đi ra ngoài, cậu đi lòng vòng một chút, tới lúc quay lại thì thấy đồng hồ đếm ngược đã chỉ còn [3:02].

Bạch Liễu lại chậm rì rì mà đi đến chỗ tấm bản đồ để nhìn thêm một cái nữa, lần này cậu tập trung ghi nhớ tên của mấy sân ga nằm trên tuyến số 4. Sân ga đằng trước [Thành phố Đồ Cổ] là [Hồ chứa nước], cách đó vài sân ga là một sân ga có tên [Bảo tàng gương] đã thu hút sự chú ý của Bạch Liễu.

"Cái tên [Bảo tàng gương] này…," Ánh mắt của cậu dừng lại trên đó, lâm vào hồi ức, "làm sao mà cứ có cảm giác là mình đã nghe qua cái chỗ này ở đâu đó rồi nhỉ…"

Bạch Liễu đang nhớ lại coi mình từng nghe thấy mấy chữ này ở nơi nào thì một giọng nam vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của cậu: "Cái đuma chứ Bạch Liễu! Sao anh còn chưa vào trạm!?!" Mục Tứ Thành ở phía bên kia sân ga lúc ngoái đầu lại thì thấy một tên tay đang đỡ cằm, mắt thì đang híp lại nhìn bản đồ đường bộ của ga tàu điện ngầm, hắn vừa cạn lời vừa

bước qua đây: “Còn có hơn một phút. Anh đang làm cái quái gì vậy? Ghi nhớ bản đồ à?”

Bạch Liễu cũng không ngạc nhiên lắm về việc Mục Tứ Thành đuổi theo cậu vào tới tận đây. Cậu nhìn lướt qua mấy cái đèn LED đỏ nay chỉ còn đếm ngược phần giây, không nhanh không chậm mà “Ừ” một cái, rồi trả lời tên nhóc kia: “Tôi đang nghĩ, có khi nào tôi từng đến chỗ này rồi không…”

Mục Tứ Thành ngẩn ra: “Anh chơi qua trò này rồi??” Nhưng ngay sau đó hắn lại phủ nhận, “Không có khả năng, anh thực sự là người mới mà.”

“Đúng rồi, tôi chưa từng đến chỗ này trong trò chơi bao giờ,” Bạch Liễu thừa nhận.

Mục Tứ Thành nhíu mày nhìn cậu: “Vậy sao anh nói anh có thể từng đến chỗ này rồi.”

“Tôi không có đến chỗ này trong trò chơi, đâu có nghĩa là tôi không thể từng đến đây đâu, tôi nghĩ là, có lẽ tôi đã từng đến nơi này trong đời thực,” Bạch Liễu thu lại ánh mắt khỏi đường tàu điện ngầm.

“Đời thực?!” Mục Tứ Thành kinh ngạc, “Anh đến cái ga này ngoài đời thực rồi? Làm sao anh biết?”

“Nếu tôi không có đoán sai, thì có vẻ đây là một trò chơi kinh dị được xây dựng dựa trên các sự kiện có thật. Cậu đã nghe nói về [Vụ nổ bom ở thành phố kính] bao giờ chưa?”

“Có phải là tin tức xã hội về cái vụ mà có hai tên cướp giấu bom trong một cái gương cổ, lúc cái gương đang được mang đến viện bảo tàng thì hai tên đó dùng bom giấu trong gương để đe dọa, uy hiếp định cướp bóc viện bảo tàng. Kết quả giữa đường quả bom mất khống chế, toàn bộ đoàn tàu điện ngầm đều nổ tung?”

Bạch Liễu vừa đi vừa nói chuyện với Mục Tứ Thành, tới chỗ cửa vào trạm, cậu lấy tấm vé ra, nó kêu một tiếng [BÍP], cậu thuận lợi vào trạm: “Nãy tôi có nghiên cứu bản đồ tàu điện ngầm với bản đồ phân bố mấy ga tàu một chút, trò chơi lần này rất có thể được thiết kế dựa trên nguyên mẫu là [Vụ nổ bom ở thành phố kính].”

“Nghe thì có nghe qua…” Mục Tứ Thành cũng móc vé ra rồi tiến vào trạm, “Nhưng mà biết thì cũng đâu có ích gì, vụ án đấy có ảnh hưởng cực lớn, mà tới tận bây giờ vẫn còn chưa biết được bằng cách nào mà tên tội phạm giấu bom có thể qua được bộ phận kiểm tra an ninh, còn có rất nhiều tin tức không được công bố ra bên ngoài.”

Mục Tứ Thành phân tích xong, lại thấy nó vô nghĩa một cách nực cười: “Cứ cho là trò chơi lấy vụ này làm nguyên mẫu để tham khảo đi, thì chúng ta cũng có biết những gì sắp diễn ra trên cái chuyến tàu sắp nổ này đâu. Hoàn toàn không hề biết một tí gì, không có một chi tiết cụ thể nào, chỉ biết một cái linh cảm, một xí tác dụng cũng chẳng có.”

“Nói không chừng tôi thật sẽ biết chuyện gì sắp xảy ra trên chuyến tàu này đấy…” Bạch Liễu sờ sờ mũi và nở một nụ cười hiền hậu với Mục Tứ Thành, “Ngày hôm đó tôi cũng có mặt ở trên tàu. Tôi xuống ga ngay trước lúc vụ nổ xảy ra đấy.”

Mục Tứ Thành: “…….”

Bạch Liễu vô tội mà nhún vai, hiền lành nói với Mục Tứ Thành, người đang khiếp sợ đến đờ đẫn: “Này có được tính là lấy được thông tin quan trọng để qua màn trò chơi không nhỉ?”

“Đương nhiên, Mục Tứ Thành, tôi có thể nói cho cậu biết mọi thông tin tôi có, nhưng không có gì là miễn phí ở đây cả. Mà nếu cậu không tin thì có thể tự đi kiểm chứng xem những gì tôi nói có thật hay không, tôi nhớ cậu có một thứ đạo cụ có thể phát hiện nói dối mà nhỉ.”

_____

Lịch up chương là vào thứ 3, 5, 7 nha mn uiiii

Chương 40: Chuyến tàu cuối nổ tung (2)

Edit: B. □□ Beta: Phương, Nhi

Đây là những lời Mục Tứ Thành từng nói với Bạch Liễu trước khi vào trò chơi, giờ Bạch Liễu trả lại cho Mục Tứ Thành không sót chữ nào. Hắn ngẫm nghĩ một lúc rất lâu, chán nản mà "Đệt" một cái.

Má nó chứ, vậy cũng được luôn!! Cái tên này thế mà đã từng ở trên chuyến tàu đó!!

Mục Tứ Thành im lặng trong chốc lát, chậc một tiếng rồi mở ví điểm của mình ra: "Nói những gì anh biết cho tôi nghe, anh muốn bao nhiêu điểm, nhiều hay ít? Dưới 300 điểm thì tôi còn có thể cân nhắc suy xét mà mua thông tin của anh."

Đây là muốn dùng điểm để mua thông tin từ chỗ Bạch Liễu. Mục Tứ Thành từng xem qua trò chơi của Bạch Liễu một lần, đã phát hiện bản chất yêu tiền của anh trai này rồi. Người này sẽ không bao giờ từ chối điểm được đưa tới cửa, cũng sẽ không lãng phí một điểm nào.

Bạch Liễu vẫn còn sống sót sau vụ nổ, lại còn là loại người chơi [sống sót] thành công trong [chuyến tàu cuối nổ tung] ngoài hiện thực. [Dữ liệu và thông tin] của Bạch Liễu bây giờ còn chưa thấy có gì liên quan đến trò chơi, nhưng đối với Mục Tứ Thành, người chỉ vô tình vào game thì quả thật rất có giá trị. Đương nhiên là hắn không có khả năng từ chối thông tin này rồi.

"Tùy cậu xem rồi đưa bao nhiêu điểm cũng được." Bạch Liễu đút tay vào túi áo khoác, đụng phải một cái ví tiền cũ, ý cười

trên mặt cậu càng thêm chân thành, “Mục Tứ Thành, tôi muốn nói với cậu đôi điều, tôi đã cho cậu biết thiết lập và thông tin của trò chơi lần này, vậy đến khi cần thiết, cậu đưa tay ra giúp đỡ tôi một chút, hai ta hợp tác đôi bên cùng có lợi, thế nào?”

Mục Tứ Thành quét mắt nhìn Bạch Liễu từ trên xuống dưới một lần, Bạch Liễu thì cực kỳ chân thành tha thiết mà nhìn hắn. Mục Tứ Thành vòng tay trước ngực, nhướn mày, rồi nở một nụ cười lắm ý tứ: “Hợp tác với tôi á? Vậy thông tin anh cho tôi là miễn phí nhỉ?”

“Làm sao mà miễn phí được, người chơi giàu có lắm tiền như cậu, lại dùng không đống thông tin trò chơi phong phú của tôi thì có hơi không biết xấu hổ ấy…” Bạch Liễu thở dài, giả vờ hào phóng xua xua cái tay, “Như vầy đi, cậu đưa đại cho tôi 100-200 điểm tượng trưng là được.”

Mục Tứ Thành nhịn không nổi, nụ cười trên môi và ý cười trên mặt tắt dần, ”Một, hai trăm điểm? Anh mơ đẹp quá, không chỉ muốn hợp tác cùng tôi, một người chơi cấp cao, mà còn muốn tôi tốn một, hai trăm điểm mua đống thông tin chả biết có tác dụng tham khảo gì không trong miệng anh. Anh cũng biết nằm mơ quá cơ, anh từng dùng có 1 điểm để trộm cái đạo cụ 2000 điểm của tôi kia kìa, tôi còn chưa tính sổ với anh đâu!”

Bạch Liễu: “… vậy 1 điểm cũng được.”

“Từ từ, không đúng. Bạch Liễu, tôi thấy rất kì lạ, anh mà cũng muốn hợp tác với người chơi khác trong game á?” Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên rồi đánh giá, cặp mắt hơi nheo lại, “Anh đâu có giống kiểu người

chơi hồn nhiên ngây thơ dễ tin người đâu, mà anh thực sự nghĩ giờ tôi đồng ý với anh thì đến lúc đó sẽ tới cứu anh à?”

“Tuy anh chỉ là một người mới, nhưng tôi coi anh là đối thủ, cũng sẽ không chủ quan mà xem nhẹ anh, anh có lắm trò sau lưng lắm, ai biết được, có khi ngay cả tôi cũng rơi vào bài của anh ấy chứ. Việc anh muốn hợp tác với tôi thật sự rất kỳ quái, tôi ngửi thấy mùi âm mưu đâu đây.”

Mục Tứ Thành nhìn về phía Bạch Liễu đầy nghi ngờ, hắn không tin là Bạch Liễu chưa từng nghĩ đến ba cái vấn đề này. Ngoại trừ sự hợp tác của người chơi với hiệu lực nhất định từ các bang hội (guild) ngoài trò chơi ra, thì loại hợp tác của người chơi trong này cứ như mấy tờ chi phiếu khống* ấy, chả có giá trị hay uy tín gì cả. Ví dụ như Mục Tứ Thành đây, hắn là một người chơi cấp siêu A. Đợi tới lúc hắn có được thông tin của Bạch Liễu rồi, hắn tình nguyện giúp đỡ thì không sao, còn không muốn giúp thì Bạch Liễu có thể ép được một người chơi top4 trên BXH Tân tinh như hắn à?

(*Gốc là 空头支票: Dùng để chỉ một tờ séc không thể đổi thành tiền mặt. Ở đây ẩn dụ cho mối quan hệ hợp tác không bền, có thể cắt đứt, phản bội bất cứ lúc nào).

“Nào có âm mưu gì đâu, tôi thật lòng muốn cùng cậu hợp tác ấy chứ.” Bạch Liễu buông tay, “Trò chơi lần này có tỷ lệ tử vong cao tới cấp 2, thuộc tính trên giao diện của tôi lại chỉ có F, nếu không tìm đến mấy cao thủ như cậu để hợp tác, tôi sẽ rất dễ chết. Bên cạnh đó, tôi nghĩ chúng ta có một kẻ thù chung.”

Mục Tứ Thành nhướng mày: “Kẻ thù chung?”

“[Bậc thầy múa rối] cũng có mặt trong trò chơi lần này.” Bạch Liễu mỉm cười, “Cậu không muốn một mình đối mặt với kiểu người chơi tấn công theo nhóm như [Bậc thầy múa rối], đúng không?”

Vẻ mặt của Mục Tứ Thành thay đổi: “Làm sao mà anh biết cái tên đấy cũng có mặt trong trò chơi này?!”

Không trách được việc Mục Tứ Thành có phản ứng lớn như vậy, lúc Mục Tứ Thành còn đang chật vật khó khăn ở giai đoạn người mới, cái tên kia đã là bóng ma tâm lý của hắn rồi.

[Bậc thầy múa rối] từng muốn biến Mục Tứ Thành thành con rối của hắn ta. Sau khi dùng nhiều cách cũng như thủ đoạn để chiêu mộ Mục Tứ Thành và bị từ chối, cái tên [Bậc thầy múa rối] này vẫn không buông tha Mục Tứ Thành. Hắn ta liên hợp cùng những người chơi khác, ở trong trò chơi liên tục bao vây bắt giữ Mục Tứ Thành nhiều lần, không từ thủ đoạn, xuống tay tàn nhẫn, gần như không màng đến sự sống chết của Mục Tứ Thành. Lần nào Mục Tứ Thành cũng suýt chết mới qua cửa và chạy trốn được, cực kì nguy hiểm. Nếu không có kỹ năng cá nhân giúp hắn có thể di chuyển rất nhanh, thì hắn đã sớm bị [Bậc thầy múa rối] bắt làm con rối rồi.

Vào khoảng thời gian mà Mục Tứ Thành còn chưa mạnh lên, [Bậc thầy múa rối] chính là thiên địch của hắn. Bây giờ, khi mà thực lực của hắn đã mạnh hơn rất nhiều, hắn vẫn thấy cái tên điều khiển rối này cực kỳ ghê tởm, không hề muốn phải đụng mặt trong game tí nào.

Cùng là người thông minh, nhưng nếu Bạch Liễu chơi kiểu bàng môn tà đạo, thì cái tên [Bậc thầy múa rối] lại chơi kiểu đường ngang ngõ tắt.

Trong cuộc chiến truy đuổi Mục Tứ Thành không ngừng, [Bậc thầy múa rối]nhận ra ngay trong trò chơi này, căn bản là không có người chơi nào có thể bắt Mục Tứ Thành được, vậy nên [Bậc thầy múa rối] liền thay đổi phương án, với 93 điểm trí lực của mình, gã đã nhanh chóng nghĩ ra biện pháp mới để bắt giữ Mục Tứ Thành.

—— mà một lần đấy, thật sự Mục Tứ Thành chỉ thiếu xíu xiu nữa thôi là bị bắt lại làm rối rồi.

Cho dù Mục Tứ Thành chạy trốn có nhanh cỡ nào, đâu đó vẫn sẽ có người có thể bắt được hắn. Trước mặt người mà Mục Tứ Thành không chạy, việc hắn bị bắt là dễ như trở bàn tay.

Cái thời mà Mục Tứ Thành còn là người mới, hắn có hợp tác chơi với một người bạn, vì đối với một người mới mà nói, chơi đơn đả độc đấu có hơi khó. Mà Mục Tứ Thành cũng có quen người đấy ngoài thế giới thực, chân trước chân sau cùng Mục Tứ Thành tiến vào trò chơi. Hai người thường hay chơi theo nhóm cùng nhau. Bởi vì có liên hệ với nhau ngoài đời, từ đầu quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm. Mục Tứ Thành không tin tưởng người bạn này hoàn toàn, nhưng cũng không đề phòng người ta quá nhiều.

Không biết [Bậc thầy múa rối] đã dùng cái gì để xúi giục người bạn này của Mục Tứ Thành, làm người ta không những tham gia vào Công hội Quốc Vương , còn âm thầm phối hợp với kế hoạch của gã ta nhằm bao vây và loại trừ Mục Tứ Thành.

Hắn bị người bạn này cố tình dẫn dắt tham gia vào một trò chơi mà [Bậc thầy múa rối] đã mai phục sẵn bên trong, và đương nhiên, Mục Tứ Thành không hề hay biết hắn sẽ phải đối mặt với một cuộc tàn sát và tấn công quy mô lớn ngay khi vừa đặt chân vào trò chơi.

—— Kết quả Mục Tứ Thành gãy một cánh tay, điên cuồng giết hết đống [Người chơi con rối] - thủ hạ lúc bấy giờ của [Bậc thầy múa rối], giá trị tinh thần giảm mạnh xuống chỉ còn có 18 thì mới qua cửa được. Lúc hắn vừa từ trong trò chơi bước ra ngoài, phân nửa cơ thể đã bị dị hóa, toàn thân đều là máu, trông cực kỳ khủng khiếp, thảm không nỡ nhìn, thần trí thì rơi vào trạng thái mê man, nửa điên nửa dại.

Từ đó về sau, Mục Tứ Thành có địch ý rất lớn với mấy thứ đại loại như là [hợp tác].

Theo lý mà nói, cái tên Bạch Liễu này là người đầu tiên tiến vào trò chơi thì đáng lý sẽ không biết người chơi tiếp theo là ai, vậy vì sao anh ta lại biết [Bậc thầy múa rối] là một trong những người chơi tiếp theo…

Trừ phi Bạch Liễu và [Bậc thầy múa rối] sớm hẹn cùng tham gia một trò chơi.

Việc này nhắc nhở Mục Tứ Thành về những gì hắn đã phải trải qua trong cuộc mai phục lúc trước, sắc mặt khó coi hơn nhiều, tia đỏ trong mắt lóe lên như đèn cảnh báo nguy hiểm. Bàn tay của Mục Tứ Thành trở nên đen như tro và sắc bén như móng vuốt khỉ. Móng tay cũng dần biến thành móng vuốt được hắn giấu ra sau lưng, đồng thời nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu với biểu cảm âm u không rõ trên mặt: “Bạch Liễu, nếu anh không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý cho tôi về việc vì sao anh biết tên [Bậc thầy múa rối] cũng có mặt trong trò chơi lần này, thì hành trình của anh có lẽ nên dừng lại tại đây thôi.”

Bạch Liễu rất thản nhiên mở máy quản lý trò chơi của mình ra cho Mục Tứ Thành xem, phía trên giao diện bất ngờ bật ra một bài đăng màu đỏ——[[Bậc thầy múa rối] tiến vào và nói rằng mình sẽ bắt Bạch Liễu làm con rối!]

Mục Tứ Thành với vẻ mặt tràn đầy nguy hiểm bỗng ngẩn ra, tia đỏ trong mắt cũng giảm bớt rất nhiều: “Làm sao mà anh lên diễn đàn được vậy? Tôi nhớ là sau khi tiến vào trò chơi thì đâu có lên diễn đàn để giao tiếp cùng thế giới bên ngoài được đâu.”

“Kỹ năng cá nhân của tôi. Trên diễn đàn tôi thấy cậu cũng từng gặp phải chuyện như vậy, bị người ta đuổi bắt làm con rối.” Bạch Liễu không nói nhiều, anh mỉm cười vươn tay về phía Mục Tứ Thành, “Tóm lại là, chúng ta giờ đang chung một thuyền, hợp tác chứ?”

“Đương nhiên, tôi sẽ không miễn phí. Một điểm cũng có thể cho thấy thành ý hợp tác.“Bạch Liễu nói thêm và cười tủm tỉm như thể đang đùa.

Mục Tứ Thành nheo mắt, tay xé một cây kẹo mút cho vào miệng rồi nhìn chằm chằm Bạch Liễu một hồi lâu. Cuối cùng Mục Tứ Thành đưa tay, biến ra một đồng xu điểm trên đầu ngón tay mình.

Hắn nở nụ cười giả tạo không kém, như thể đang tống cổ ăn mày mà từ trên cao nhìn xuống Bạch Liễu, nhấn đồng xu điểm này vào lòng bàn tay cậu: “OK, vậy thì hợp tác. Chúng ta chia sẻ thông tin và giúp đỡ lẫn nhau, tôi không lấy đồ của anh miễn phí, một điểm thành ý này cho anh.”

… Mục Tứ Thành vẫn còn nhớ mối thù lúc Bạch Liễu dùng 1 điểm rồi nói “Tôi không lấy miễn phí” mà chơi hắn, nên giờ hắn cũng dùng có 1 điểm để đưa cho Bạch Liễu.

Bạch Liễu dùng hai ngón tay cầm lấy đồng xu điểm, nụ cười trên mặt càng thêm thâm thúy: “Tôi cảm nhận được thành ý

của cậu.”

“Thành ý của tôi là– nếu đến lúc đấy anh khóc lóc cầu xin sự giúp đỡ của tôi…” Mục Tứ Thành kéo cái tai nghe khỉ to đùng đang đeo trên đầu xuống, đeo vào cổ. Đột nhiên, con khỉ cất một giọng sắc nhọn và kỳ lạ rồi im bặt. Mục Tứ Thành đút hai tay vào túi bộ đồ thể thao, liếc mắt cười nhạo một cái, “… Vậy thì Bạch Liễu, anh cố khóc cho thành khẩn một chút, thì tôi cũng miễn cưỡng cố vươn tay giúp đỡ anh.”

Khóe miệng Bạch Liễu hơi nhếch lên một chút nhưng nhỏ đến nỗi khó mà phát hiện được, anh thuận theo lời của Mục Tứ Thành: “Không vấn đề gì, tôi nhất định sẽ khóc cực kỳ cực kỳ thành khẩn, làm cậu nhịn không nổi mà đến giúp tôi.”

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu cậu.

【Hệ thống nhắc nhở: Đã đạt được giao dịch hợp tác giữa người chơi Bạch Liễu và người chơi Mục Tứ Thành】

【Nội dung giao dịch: Trong trò chơi , bất cứ khi nào người chơi Bạch Liễu yêu cầu giúp đỡ, người chơi Mục Tứ Thành phải cố gắng hết sức để giúp người chơi Bạch Liễu. Nếu người chơi Mục Tứ Thành không muốn phối hợp, hệ thống sẽ cưỡng chế người chơi Mục Tứ Thành phối hợp. Tương ứng, người chơi Bạch Liễu cần nói tất cả thông tin mà mình biết cho người chơi Mục Tứ Thành, đồng thời trợ giúp người chơi Mục Tứ Thành lúc cần thiết——sự trợ giúp với mức thù lao 1 điểm】

Nhìn Bạch Liễu đang nở nụ cười hiền lành hòa nhã, Mục Tứ Thành còn chưa kịp bắt Bạch Liễu mau nói hết những gì cậu

biết thì đột nhiên sống lưng phát lạnh.

Tại sao cứ có cảm giác bị người ta lợi dụng thế nhỉ?

—-

Trong lúc Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đang đợi chuyến tàu cuối, thì đại sảnh trò chơi và diễn đàn đã hoàn toàn bùng nổ, khu vực nhiều người chơi (multiplayer) rơi vào tình trạng kín người hết chỗ do quá đông, tất cả đều đến để hóng xem cái cảnh tượng mấy cao thủ tụ chung một chỗ hiếm có khó tìm này.

“Cái lùm mía! [Bậc thầy múa rối], Mục Tứ Thành với Tiểu Anh Vũ thật á, quỷ thần thiên địa ơi, sao ba người họ ghép vào chung chỗ với nhau được hay vậy!”

“Bây giờ mấy đại thần rất ít khi đâm vào cùng một trò chơi, người ta hay chú ý lẫn nhau rồi né đi. Thế rồi lần này rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy? Ba đại thần trong cùng một phó bản? Mà còn là một trò chơi cấp 2 chưa ai qua cửa được?!?”

“Mấy cao thủ muốn chơi cái gì đấy kích thích… Nhưng mà cái này cũng kích thích quá trời quá đất ấy chứ!”

“Rối quá đi, giờ tui không biết nên xem ai hết á. Tui là fan của Tiểu Anh Vũ, mà Tiểu Anh Vũ thì hay có kiểu nằm thắng cẳng cũng thắng à, hỏng có gì thú vị hết trơn, tui muốn coi cái gì đó thú vị hơn cơ. Mục đại thần với [Bậc thầy múa rối], tui nên chọn xem TV nhỏ của ai đây ta?”

“Tui cũng đang thấy phiền lắm đây này, tui còn có một idol mới, Bạch Liễu đó, lần trước ảnh đẹp trai quá trời ú hu hu! Tui đề cử TV nhỏ của ảnh cho cậu! Trình độ xuất sắc không hề thua kém so với video của Mục Thần và [Bậc thầy múa rối] đâu!”

“Phiền quá, lại tới nữa, chỗ nào cũng là cái cậu người mới Bạch Liễu này, đi đâu cũng thấy mặt, người chưa từng chơi qua multiplayer game như cậu ta thì đừng có học đòi mở đường mở lối, được chứ?”

“Tôi vừa đi nghía qua, cái tên này vậy mà dám nói đến chuyện hợp tác với Mục đại thần, rốt cuộc là ngu tới cỡ nào vậy? Anh ta không biết Mục đại thần trước giờ không hợp tác với ai là vì từng bị đâm sau lưng à? Ai nhìn vào cũng thấy mắc cười, Mục đại thần còn đồng ý, tôi nghĩ Mục đại thần chỉ đang chơi đùa Bạch Liễu thôi.”

Bạch Liễu giờ đang rất nổi bật, dù xếp hạng của cậu không quá cao, nhưng mức độ thảo luận lại rất lớn. Lần trước, video qua cửa với phong cách cá nhân mạnh mẽ của Bạch Liễu đã thu hút không ít người yêu thích. Nhưng đương nhiên, nếu đã có người thích thì sẽ có người ghét, đặc biệt là với Bạch Liễu, kiểu người chơi xông lên rất nhanh nhưng thực lực trên bảng thông tin cá nhân lại cực kém, nói chung là không thuyết phục được nhiều người, cũng bởi vậy nên danh tiếng của Bạch Liễu rất tệ đối với những người chơi tầng dưới chót.

Chương 41: Chuyến tàu cuối nổ tung (3)

Edit: B. □□ Beta: Phương

Lần nào trên diễn đàn có bài đăng thảo luận về Bạch Liễu thì phần lớn sẽ kết thúc với kiểu xé rách mặt nhau cực kỳ tàn khốc. Mà hầu hết các bài đăng xé nhau đều là lần Bạch Liễu đạt được [Vị trí quảng bá nòng cốt] trước đó, đồng thời thảo luận xem Bạch Liễu có xứng với vị trí này hay không.

Rất nhiều người chơi thấy thực lực của Bạch Liễu kém như thế, chỉ có vài trò vặt, không xứng với vị trí quảng bá tốt như vậy. Một số người chơi khác thì lại thấy Bạch Liễu xứng đáng với vị trí đó, mà xứng hay không thì cũng có liên quan quái gì đến mấy người đâu?

Vương Thuấn xem qua vài trận tranh cãi và tổng kết một chút, phần lớn mấy người chơi ghét Bạch Liễu đều cảm thấy Bạch Liễu "đạo đức không xứng với địa vị". Người từng một lần khơi dậy vụ tranh cãi quy mô lớn về vụ "đạo đức không xứng với địa vị" gần nhất trước đó là Đỗ Tam Anh khi còn là người mới.

Giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh tận 100, làm gì cũng cực kỳ thuận lợi, điểm của cậu ta cứ tràn vào tài khoản như nước. Nhiều người chơi nhìn mà không chịu nổi, ghen đỏ cả mắt, ngày nào cũng chửi Đỗ Tam Anh là loại nhờ vào giá trị may mắn ngồi không cũng thắng, không đáng sống sót, sớm hay muộn cũng sẽ chết trong game.

Bên cạnh đó, vẫn có người nói Đỗ Tam Anh là một người chơi có thực lực, kỹ năng cá nhân của cậu ấy rất lợi hại, nhưng mà nhiều lúc kiểu biện giải này thường bị câu "Có giỏi thì mày

làm cho thanh may mắn của Đỗ Tam Anh về 0 đi rồi hẵng nói tới chuyện cậu ta có thực lực" phang lại cho câm nín.

Tuy nhiên từ sau khi Đỗ Tam Anh ngồi vững ở vị trí thứ 3 trong ba vị trí đầu trên Bảng xếp hạng Tân tinh, số người chơi dám lên tiếng đắc tội cậu ta giảm đi rất nhiều, mấy tình huống kiểu nhục mạ hay xúc phạm cũng chuyển biến tốt đẹp hơn.

Hiện tại, giá trị may mắn của Bạch Liễu là 0, hoàn toàn dựa trên thực lực và tư duy để đạt được [Vị trí quảng bá nòng cốt] mà mấy người này vẫn thấy ngứa mắt, cảm thấy cậu "đạo đức không xứng với địa vị".

Xem ra có "đức" hay không không quan trọng, vị trí kia ai ngồi lên cũng không xứng. Chỉ cần người đó không phải là mình thì có thể bới móc người đó rồi đưa lên cho mọi người cùng xâu xé.

Vương Thuấn lắc đầu, không nghe mấy người chơi này thảo luận nữa, nhưng khi nhìn lên bức tường với TV nhỏ trước mặt, Vương Thuấn cũng cảm thấy rối rắm tương tự— nên xem TV nhỏ của ai đây?

TV nhỏ của [Kẻ điều khiển rối] có mở hình thức thu phí, TV nhỏ của Mục Tứ Thành cũng mở hình thức thu phí. Tuy Đỗ Tam Anh là tuyển thủ Tân tinh xếp hạng 3, nhưng bởi vì trước giờ cách chơi của cậu ta không có gì hấp dẫn hay kích thích, khả năng giữ chân người xem trả phí không cao nên TV nhỏ của Đỗ Tam Anh chưa bao giờ mở hình thức thu phí khi phát sóng trực tiếp.

Bạch Liễu là một người mới, đương nhiên cũng không mở hình thức thu phí. Tuy Bạch Liễu là người chơi không thu phí nhưng số lượng người xem lại nhỏ hơn nhiều so với [Kẻ điều khiển rối] và Mục Tứ Thành, càng khỏi cần so với lượng người xem của Đỗ Tam Anh. Mức độ nổi tiếng của Đỗ Tam Anh từ trước đến nay vẫn luôn rất cao, lại không thu phí, lần phát sóng trực tiếp này còn là cuộc tề tựu của ba vị thần với độ thảo luận cao. Gần như tất cả những người chơi không muốn trả phí đều đổ xô đến khu vực quan sát TV nhỏ của Đỗ Tam Anh. Từ xa nhìn lại, khu vực này cực kỳ đông, có khi số lượng người xem ở đây còn nhiều hơn cả số lượng người xem ở chỗ [Kẻ điều khiển rối] và Mục Tứ Thành.

Ngay cả ba [Người chơi con rối] dưới trướng [Kẻ điều khiển rối], ví dụ như Lý Cẩu, nhờ có [Kẻ điều khiển rối] thuộc hàng đại thần dẫn theo nên việc phát trực tiếp ở TV nhỏ của Lý Cẩu cũng khá nổi tiếng, còn tốt hơn cả Bạch Liễu.

Tính ra chỉ có mỗi Bạch Liễu sân nhà lạnh lẽo.

Vương Thuấn mang tâm trạng “không thể nhìn nổi nữa” thở dài bước vào khu vực phát sóng trực tiếp của Bạch Liễu.

Kiểu tình huống có sự va chạm của nhiều vị đại cao thủ trong một trò chơi như vậy phần lớn mọi người còn không xem được TV nhỏ của mấy anh tài kia, hơi đâu mà đi chú ý một người mới? Lượng truy cập TV nhỏ của Bạch Liễu gần như bị hút hết và việc không ai quan tâm đến nó là chuyện hết sức bình thường.

[Có 301 người đã like TV nhỏ của Bạch Liễu, 170 người đã lưu trữ TV nhỏ của Bạch Liễu, 210 người đang xem TV nhỏ của Bạch Liễu, không có người donate cho TV nhỏ của Bạch Liễu]

[Người chơi Bạch Liễu, xin bạn hãy nỗ lực và chăm chỉ hơn nữa! Số lượt thích của bạn hiện giờ chỉ bằng 1% so với Đỗ Tam Anh—người chơi đứng đầu trong số liệu tổng hợp từ các TV nhỏ của người chơi cùng kỳ !]

“Lượt like của Đỗ Tam Anh được 30.000 rồi, trò chơi đã bắt đầu được bao lâu đâu…” Vương Thuấn phát ra cảm thán từ tận đáy lòng. Anh ta nhìn Đỗ Tam Anh nháy mắt đã đạt được vị trí quảng bá thứ nhất, rời khỏi phân khu chuyển đến đại sảnh trung ương. Vương Thuấn thở dài, like cho Bạch Liễu một cái, “Bạch Liễu à, cố lên, đừng để rớt xuống khu Vô danh nhé…”

—-

Đỗ Tam Anh đứng phía ngoài sân ga, gần như dán mắt lên địa điểm trên vé tàu, lầm bà lầm bầm, “Kỳ lạ, sao ga khởi hành và ga cuối của chuyến tàu này đều giống nhau…”

Đồng hồ LED đếm ngược của sân ga phía sau cậu ta đã nhảy tới [00:10]. Ngay sau đó, khi đồng hồ tiến vào giai đoạn 10 giây đếm ngược, nhà ga hoàn toàn tối đen, 1 giây sau lại sáng lên, chỉ là ánh sáng không còn là ánh sáng trắng bình thường nữa, thay vào đó là ánh đèn đỏ mờ lập lòe vô định.

Ga tàu điện ngầm đỏ đen đan xen, ánh sáng như biến nơi đây thành buồng tối dùng để rửa ảnh. Phía cuối đường ray, một đầu tàu với đèn pha đỏ đang lao đến, mang theo tiếng rít gào từ đường hầm tối tăm. Nó như một con thú dữ với cặp mắt đỏ ngầu đang không thể chờ thêm nữa mà vồ lấy cắn nuốt con mồi. Tàu điện ngầm tiến nhanh vào trạm rồi từ từ dừng lại trước mặt Đỗ Tam Anh.

Một giọng nữ máy móc lạnh lùng thông báo từ ga tàu điện ngầm: “Các hành khách trên tàu xin hãy chú ý, đã đến trạm cuối của Thành phố Đồ Cổ. Quý hành khách với điểm đến là Thành phố Đồ Cổ xin hãy xuống trạm. Tàu chuẩn bị khởi hành đến trạm tiếp theo. Hành khách có nhu cầu khởi hành từ Thành phố Đồ cổ xin hãy lên tàu—Attention, passengers: We have arrived at the terminal station of Antique city. Please get off the train at the destination of…”

Theo giọng nữ thông báo, cửa tàu điện ngầm bắt đầu từ từ mở ra trước mặt Đỗ Tam Anh. Mùi thịt cháy hòa cùng gió tạo ra lúc đoàn tàu chạy đến trạm tràn ra khỏi cửa. Mùi cháy khét nồng nặc còn sót lại từ một vụ nổ xộc đầy khoang mũi của Đỗ Tam Anh, khiến cậu ta không chịu được phải che mũi và miệng lại ho sặc sụa vài lần.

Đỗ Tam Anh ngước mắt nhìn tuyến tàu điện ngầm số 4 mà cậu ta sắp bước lên—dưới ánh đèn chập chờn, cậu ta nhìn thấy đoàn tàu trong phút chốc không còn một bóng người, tay vịn trên tàu cô đơn lắc qua lắc lại, sau đó những bộ mặt mơ hồ của các hành khách lại chợt xuất hiện, giống như tàu điện ngầm đang vào giờ cao điểm của một thành phố lớn, chen chúc chật chội đến nỗi Đỗ Tam Anh không thể nào đi lên nổi.

Màn hình của đồng hồ LED màu đỏ phía sau cậu ta kêu lên một tiếng rồi nhảy tới [00:05]. Cú nhảy này giống như một tín hiệu, tất cả các cửa thông gió điều hòa không khí trong ga tàu điện ngầm đều đột ngột ngừng hoạt động.

Nhiệt độ của toàn bộ ga tàu điện ngầm bắt đầu tăng lên nhanh chóng, loa của đài phát thanh trên tàu giống như những ngọn nến, bắt đầu nhỏ giọt và tan chảy. Giọng thông báo nữ trở nên méo mó và bị kéo dài ra, cuối cùng dừng lại bằng việc ký tự kỳ lạ [44444] được lặp đi lặp lại. Đỗ Tam Anh cảm thấy giọng nữ này hẳn đang nói về tuyến số 4.

Mấy vị khách đang đợi để lên tàu xung quanh Đỗ Tam Anh bắt đầu bước lên một cách chậm rãi. Bóng của họ lập lòe lạ thường dưới ánh đèn đỏ đen nhấp nháy. Một vài người trong số đó đột nhiên phừng một tiếng bùng cháy, sau đó biến thành cái xác bốc cháy dữ dội. Da trên khuôn mặt của những "hành khách" đang bốc cháy này bị ngọn lửa đốt bỏng đến nỗi vỡ ra, mép da cháy đen và quăn lại, phần dầu vàng nhạt bên trong cơ thể vì nóng mà chảy ra, nhỏ từng giọt từng giọt xuống mặt đất, tứ chi bị lửa thiêu co lại, bốc ra mùi khói đen gay mũi. Bọn họ dường như không hề biết việc cơ thể mình đang bốc cháy, vẫn cứ bước lên đoàn tàu.

Đoàn tàu dần dần chất đầy những thi thể cháy đen, người thì ngồi, người thì đứng, một số người sử dụng tay vịn, một số khác thì dựa vào cửa tàu, tay vịn bằng nhựa bị lửa đốt cháy chảy ra, nhỏ giọt xuống người các vị "hành khách." Kính trên tàu nứt vỡ kêu canh cách vì nhiệt độ cao. Những vị "hành khách" này vẫn còn đang cúi đầu xem điện thoại trên tay, dù cho nó đã nóng chảy đến mức nhìn thấy cả linh kiện, có vẻ họ không hề nhận ra cảnh tượng khủng khiếp xung quanh. Nếu không có mấy ngọn lửa đang cháy hừng hực trên người kia thì trông họ chẳng khác gì những người bình thường mỏi mệt đang bắt chuyến xe cuối cùng để về nhà.

【Hệ thống nhắc nhở: Xin người chơi Đỗ Tam Anh nhanh chóng lên tàu】

"Thiệt hả…" Đỗ Tam Anh có cảm giác không nói nên lời, "Trò chơi lần này bị sao vậy, đoàn tàu giết người ư? Tàu cháy như thế này, tôi bước vào để thành BBQ nướng sống à?"

Các khán giả trước TV nhỏ của Đỗ Tam Anh đều thấy buồn cười:

“Đoàn tàu giết người, cười chết tôi, hahaha! Yên tâm đi Bé Vẹt, giết ai thì cũng sẽ không giết cậu đâu!”

“Bé Vẹt, cậu phải có tự tin với giá trị may mắn của mình chứ! Cậu mà đi lên có khi lửa nó còn tự động tắt ấy!”

“Ê mà từ từ, không đúng!! Mấy người chú ý coi!! Trên tàu có ai bị đốt cháy không!?! Ở trên tàu còn có người chơi!!”

“Ghê! Ai trâu bò mà lên luôn vậy!! Không sợ chết hả?!”

Giữa vô số những thi thể cháy đen của hành khách, có một người làn da trắng nõn, mặc sơ mi trắng và quần tây, trông như một nhân viên văn phòng đang nghiêng đầu nói chuyện bình thường với người bên cạnh. Người mà người ấy nói chuyện cùng mồm ngậm kẹo mút, hai tay đút túi quần, thoạt nhìn giống một sinh viên, cúi đầu ghé tai vào anh nhân viên văn phòng, dường như đang nghe anh nhân viên nói chuyện. Cậu sinh viên với cây kẹo mút ngậm trong mồm nghe rồi nhướng mày nở một nụ cười đầy xấu xa, trông cực kỳ bắt mắt với những đường nét hấp dẫn trên mặt. Trên một chuyến tàu đầy những “hành khách” cháy đen và khô khốc, hai vị hành khách tưởng chừng có vẻ ngoài bình thường lại nổi bật nhất.

Người xem TV nhỏ của Đỗ Tam Anh nháy mắt bùng nổ:

“Móa móa móa!! Là Mục Thần!! Mục Thần đẹp trai quá đi!!”

“Anh nhân viên văn phòng đó là ai vậy, bình tĩnh thế.”

Mục Tứ Thành thấy có hơi buồn cười khi nhìn Bạch Liễu khôi phục lại diện mạo vốn có: “Sao đã đổi lại rồi? Không để kiểu SMART* nữa à?”

(*Trào lưu SMART: từ đơn tiếng anh, ý nghĩa là thời thượng, thông minh. Trào lưu này chính thức du nhập vào TQ từ những năm 2008, là một sự kết hợp giữa phong cách Visual Kei của Nhật Bản và các bạn nhạc Rock Âu Mỹ. Người ta đơn giản là bắt chước MỘT CÁCH MÙ QUÁNG các loại quần áo, phụ kiện, cách trang điểm, đầu tóc của (phần lớn là) phong cách Visual Kei rồi tự xưng là Gia tộc Smart, bị cư dân mạng gọi là óc lợn, ngu ngốc, sơn trại style. Fan Visual Kei chân chính cực kì ghét cái hội này. Tìm hiểu thêm về Visual Kei tại)

“Phát sóng trực tiếp cũng đã bắt đầu rồi, đổi về lại như vầy đương nhiên là để hấp dẫn người xem.” Bạch Liễu sửa sang lại ống tay áo sơ-mi của mình một chút, không biết xấu hổ mà nói: “Con người là sinh vật ưa vẻ bề ngoài, tôi còn có một khuôn mặt không tệ lắm, đương nhiên là phải tận dụng cho tốt để kiếm tiền rồi.”

“Nhưng mà còn có một nguyên nhân nữa.” Bạch Liễu quay đầu lại liếc nhìn Mục Tứ Thành một cái, “Để cho cái tên muốn tới bắt tôi làm rối tìm tôi dễ hơn chút.”

Nụ cười của Mục Tứ Thành tắt dần, hắn bực bội mà chậc một tiếng: “Bạch Liễu à, anh thật sự muốn dùng bản thân làm mồi nhử tên Trương Khôi? Thực lực của gã ta không hề tệ, kỹ năng còn rất lợi hại. Kế hoạch của anh thì đầy sơ hở, ngay cả khi tôi hợp tác với anh cũng chưa chắc đã thành công giết…”

“Suỵt.” Bạch Liễu đặt ngón trỏ trên môi, mắt nhìn về phía cái đồng hồ LED đếm ngược phía bên ngoài tàu đang hiển thị

[00:01], thấp giọng nói: “Đồng hồ đếm ngược sắp về 0, có người chơi đang đi lên đây.”

“Tùy anh.” Mục Tứ Thành ôm ngực dựa vào cửa tàu, không còn gì để nói: “Cái kế hoạch như dâng mạng kia là của anh, không phải của tôi, tôi thì chẳng sao cả, anh bằng lòng chịu chết là được.”

Chương 42: Chuyến tàu cuối nổ tung (4)

Edit: Huyên □□ Beta: Sơ Tình

Đỗ Tam Anh hốt hoảng bước lên tàu vào giây cuối cùng, không khí bên trong vô cùng ngột ngạt nhưng không nóng chết người như cậu ta nghĩ. Mấy chiếc vòng trên trần lắc qua lắc lại làm cho thi thể treo trên ấy cũng đung đưa theo, còn xác của các hành khách khác đều ở yên tại chỗ không đến tấn công cậu. Ngọn lửa cháy làm Đỗ Tam Anh toát mồ hôi, tuy rằng khá nóng, nhưng chẳng mang lại cảm giác chân thực như ngọn lửa thật.

Bạch Liễu thân thiện mỉm cười với Đỗ Tam Anh: "Xin chào, tôi tên là Bạch Liễu, người đầu tiên đi vào trò chơi."

Đỗ Tam Anh xấu hổ đưa tay ra: "À, xin chào, tôi tên Đỗ Tam Anh…"

Mục Tứ Thành nhìn thấy Đỗ Tam Anh thì hơi kinh ngạc, có vẻ không ngờ Đỗ Tam Anh cũng tham gia trò chơi. Nhưng rồi hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, lưu loát ôm tay nghiêng đầu, làm như không thấy người ta, cũng chẳng có ý định chào hỏi.

Đỗ Tam Anh chắc đã sớm đoán được Mục Tứ Thành sẽ như vậy, nụ cười trên mặt càng thêm xấu hổ, co lại một góc chẳng kêu tiếng nào. Cuối cùng, khi cậu ta thật sự không nhịn nổi nữa mới mở miệng hỏi: "Bạch Liễu, các anh… sao lại biết lên tàu thì không bị tấn công?"

"Đây hẳn là một đoạn mở màn đơn giản." Bạch Liễu phân tích: "Bởi vì chúng ta chưa nhận được nhiệm vụ điểm tích lũy đầu tiên, cho thấy trò chơi vẫn chưa chính thức bắt đầu. Mấy

thứ này đoán chừng chỉ để dọa người chơi và giải thích bối cảnh mà thôi, vậy nên sẽ không giết người đâu.”

Nói xong, Bạch Liễu vô cùng hứng thú đánh giá Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh, rõ ràng hai người này có mâu thuẫn. Cậu quay đầu nhìn Mục Tứ Thành vẫn luôn giữ im lặng từ sau khi Đỗ Tam Anh lên tàu, hỏi: “Sao thế? Cậu và anh bạn nhỏ Đỗ Tam Anh kia có thù hận gì à?”

Mục Tứ Thành nhìn Đỗ Tam Anh với ánh mắt lạnh lùng tràn đầy thù địch, Đỗ Tam Anh bị tầm mắt của hắn quét trúng, luống cuống đến nỗi không biết đặt tay đặt chân ở đâu. Vì thế, cậu ta đành co người lại phía sau một thi thể bị thiêu cháy nghe trộm bọn họ nói chuyện.

Thoạt nhìn Đỗ Tam Anh không cao lắm, còn thấp hơn Bạch Liễu nửa cái đầu, đeo cặp kiếng dày, dáng người nhỏ gầy làm cậu trông giống học sinh cấp ba ôn thi quá sức. Cậu ta còn tỏa ra hơi thở nồng đậm thuộc về tên mọt sách vô hại, khiến người đã bước chân vào xã hội như Bạch Liễu có thể gọi Đỗ Tam Anh một tiếng anh bạn nhỏ.

“Anh chơi với Đỗ Tam Anh một lần sẽ biết.” Dường như Mục Tứ Thành nhớ tới trải nghiệm nào đó rất khó chịu, hắn cắn cây kẹo mút phát ra tiếng rộp rộp, “Giá trị may mắn của cậu ta cao tận một trăm, bất kể bỏ ra bao nhiêu cố gắng, cuối cùng người đứng nhất vẫn là cậu ta. Cậu ta sẽ dùng cách không thể tưởng tượng được cướp đi thành quả chiến thắng của anh.”

Khán giả đang xem tivi nhỏ của Đỗ Tam Anh nháy mắt cười nói:

“Mục thần nhớ tới lần bé Vẹt nhặt vị trí đứng đầu của anh ấy trong trò chơi nhiều người lần trước phải không?”

“Bé Vẹt không nhặt của hời, phải là chuyển phát nhanh trời ban mới đúng. Cậu ta còn chưa khom lưng nhặt thì Mục thần đã tự tay đưa cho rồi, dịch vụ giao hàng của Mục thần coi bộ ngon đấy chứ.”

……

“Cho nên tuy tên Đỗ Tam Anh này xếp thứ ba trong bảng xếp hạng Tân Tinh, nhưng lại không nắm rõ tin tức về【cảnh mở màn】.” Mục Tứ Thành cười nhạo nói: “Bởi vì cậu ta chỉ cần nằm thôi cũng chiến thắng, hoàn toàn không có chút ý thức nào khi chơi, nên tôi khuyên anh tốt nhất đừng giao tiếp với cậu ta, nếu không đạo cụ qua màn, tin tức linh tinh mà anh thu thập được sẽ rơi hết vào tay cậu ta mà chẳng biết vì sao.”

“Cậu ta rất may mắn, nhưng người tới gần cậu ta đều xui xẻo. Mỗi khi có người chơi tham gia cùng với Đỗ Tam Anh, giá trị may mắn của họ sẽ giảm xuống ở mức độ nhất định.”

Mục Tứ Thành nói vậy, dường như rất khinh thường bộ dạng lên tàu cũng không dám của Đỗ Tam Anh. Thế nhưng ban nãy lúc Bạch Liễu bình tĩnh kéo Mục Tứ Thành lên đoàn tàu đang cháy bừng này, Mục Tứ Thành cũng bị dọa cho hoảng sợ. Sau đó hắn nghe Bạch Liễu nói bọn họ còn chưa nhận nhiệm vụ điểm tích lũy, cảnh mở màn rất có thể chỉ là hiệu ứng hoạt hình, Mục Tứ Thành mới phản ứng lại.

Hầu hết người chơi rất hiếm khi nghĩ đến thứ như cảnh mở màn, cũng chẳng dám phóng lên tàu để xem xét một cách không hề do dự như Bạch Liễu.

Máu cá cược của Bạch Liễu rất nặng, nếu không phải đánh bài là phi pháp có lẽ người này đã thử rồi. Chỉ cần suy đoán được xác suất thành công gần 80% thì cậu dám cược trăm phần trăm.

Nếu là Mục Tứ Thành sau này, hắn tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn lên tàu với tên tặc gan to Bạch Liễu, nhưng hiện tại Mục Tứ Thành chưa hiểu hết về cậu nên rất dễ bị biểu cảm ung dung, chắc chắn kia lừa gạt.

Quay trở lại, Mục Tứ Thành tiếp tục nói về Đỗ Tam Anh cho Bạch Liễu nghe.

"Đây." Mục Tứ Thành click mở thiết bị quản lý trò chơi, để Bạch Liễu xem giao diện giá trị may mắn của mình, sắc mặt của hắn dần tối đi, "Giá trị may mắn của tôi từ 56 giảm còn 43. Chậc, lực sát thương của tên Đỗ Tam Anh này càng lúc càng cao, Bạch Liễu, giá trị may mắn của anh cũng sẽ bị ảnh hưởng mà giảm xuống đó…"

Bạch Liễu im lặng liếc nhìn Mục Tứ Thành: "Sao nào, thuộc tính giá trị may mắn của trò chơi này cũng tính số âm hả?"

Mục Tứ Thành: "…"

Mẹ nó, hắn quên mất giá trị may mắn của Bạch Liễu là 0.

Đỗ Tam Anh nhìn Mục Tứ Thành đang nói về năng lực "kéo giá trị may mắn xuống" của bản thân với Bạch Liễu. Dường như cậu ta cũng biết bản lĩnh đáng ghét này của mình, Đỗ Tam Anh không được tự nhiên gãi gãi mặt, co lại vào góc tối, kết quả cửa tàu bỗng nhiên đóng lại dọa cậu ta giật nảy.

Tất cả thi thể bị cháy trong tàu đột nhiên biến thành hành khách bình thường, đồng thời quay đầu, mỉm cười quỷ dị với nhóm Bạch Liễu, sau đó chúng hóa thành tro biến mất không thấy tăm hơi. Trong tàu, một giọng nữ vui tươi, ngọt ngào phát thông báo: “Hoan nghênh các vị hành khách lên tuyến số 4, trạm tiếp theo – viện bảo tàng thành phố Kính.”

Bạch Liễu quay đầu chú ý bảng đèn LED đếm ngược trên trạm tàu điện ngầm, sau khi trở về 0, bảng đèn lại biến thành 【60:00】.

Đếm ngược một giờ đồng hồ, trong lòng Bạch Liễu cân nhắc suy nghĩ, ắt hẳn đây là thời gian đi từ trạm đầu đến trạm cuối, xem chừng vụ nổ sẽ xảy ra sau một tiếng nữa.

Bạch Liễu nhớ lại 【 Án nổ thành phố Kính 】, cũng chính là nguyên mẫu trò chơi《 Chuyến tàu cuối nổ tung 》này, vụ án xảy ra ở trạm tàu điện ngầm tại viện bảo tàng thành phố Kính. Lúc ấy Bạch Liễu vừa xuống trạm, thế nhưng nơi nhóm bọn họ vừa chờ lên tàu không phải 【 Thành phố Đồ Cổ 】như trong hiện thực. Thiết kế tuyến đường tàu điện ngầm cũng chẳng phải hình vòng tròn bao quanh thành phố.

Khi đó Bạch Liễu đang ngồi chuyến tàu cuối, đi cùng Lục Dịch Trạm.

Cậu vốn muốn xuống ở ga nào đó sau thành phố Kính, nhưng giữa chừng Lục Dịch Trạm có việc nên lôi kéo Bạch Liễu xuống sớm với anh, nếu không Bạch Liễu cũng xui xẻo giống những người chơi khác, bị nổ thành mảnh nhỏ trong 【 Án nổ thành phố Kính 】

Nguyên nhân của【 Án nổ thành phố Kính 】 phải kể đến chuyện hai tên trộm ăn cắp chiếc gương cổ giá trị liên thành, giả vờ là chủ sở hữu của gương cổ, ngỏ lời tặng cho viện bảo tàng nơi Bạch Liễu ở, nhưng bọn chúng nhất định muốn tự mình mang gương vào viện bảo tàng.

Nghe nói chiếc gương cổ kia có giá hơn trăm triệu, viện bảo tàng rất hiếm khi nhận được đồ quyên tặng quý giá như vậy, vì thế cũng đồng ý với yêu cầu nhỏ có phần cố chấp vô lý của đối phương.

Bạch Liễu sống tại thành phố Kính, viện bảo tàng này tên là "Viện bảo tàng thành phố Kính". Mục đích thực sự của hai tên trộm là nhân quá trình di chuyển gương, dùng quả bom giấu sẵn trong đó uy hiếp cướp bóc những món đồ được bảo tàng cất giữ.

Cũng không biết hai tên trộm này nghĩ như nào, sống chết không chịu dùng ô tô vận chuyển gương cổ, cứ nhất định phải đi bằng tàu điện ngầm. Vì thế viện bảo tàng không thể không cử chuyên gia theo cùng. Nhưng trong quá trình ấy không biết tàu điện ngầm xảy ra sự cố gì, quả bom giấu trong gương đột nhiên phát nổ. Hành khách gần như chết hết, bao gồm hai tên trộm và chuyên viên của viện bảo tàng được cử đi bảo vệ tấm gương.

Không lâu sau khi hai người bọn chúng chết, việc trộm gương và ý đồ cướp bóc viện bảo tàng bị phơi bày, tạo nên màn thảo luận rất căng thẳng. Cuối cùng kết luận đưa ra rằng đây là vụ cướp có tính chất khủng bố, sau đó mọi thứ dần lắng xuống.

Bạch Liễu đã thảo luận về vụ nổ bọn họ gặp phải với Lục Dịch Trạm, sau đó cùng nhất trí trong này vẫn còn điều đáng ngờ, chủ yếu là hai điểm dưới đây:

Thứ nhất: Làm thế nào hai tên trộm có thể giấu số chất nổ lớn đủ khiến cả toa tàu tan tành trong gương cổ, sau đó thuận lợi vượt qua vòng kiểm tra an ninh và vận chuyển chúng lên tàu điện ngầm?

Thứ hai: Hai tên trộm thực hiện vụ đánh bom này là vì tiền, vậy tại sao bọn chúng lại hào phóng tặng chiếc gương cổ vô giá cho viện bảo tàng thành phố Kính?

Theo Bạch Liễu được biết, giá trị của mấy món đồ vật bảo tàng cất giữ không cao hơn chiếc gương này. Nếu hai tên trộm chỉ cần tiền, vậy họ hoàn toàn có thể bán gương cổ đi, chứ chẳng cần mất công mang gương đến viện bảo tàng thành phố Kính rồi mới cướp đồ bên trong.

Như vậy so sánh một chút, việc làm này mang lại hiệu quả quá thấp. Hơn nữa bọn chúng còn thông qua cách thức dùng bom vừa có tính nguy hiểm cao vừa ngu xuẩn. Bom mà xuất hiện, dù cho không làm ai bị thương thì hai tên trộm này hoàn toàn cũng chẳng thể chạy thoát được.

Khi đang thảo luận về vụ án này, Bạch Liễu từng nói nếu cậu muốn cướp viện bảo tàng, cậu sẽ trực tiếp bán gương cổ đi, dùng giá cao hối lộ bảo vệ cho cậu vào trộm. Sau khi cướp xong, cậu sẽ trở tay giết chết bảo vệ rồi giá họa cho người đó, dọn dẹp sạch sẽ một chút cũng có thể kéo dài thời gian để chạy ra nước ngoài bán đồ trộm được. Dùng bom thì quá là ngu xuẩn mà.

Lục Dịch Trạm nghe Bạch Liễu phân tích, chẳng còn gì để nói. Anh bảo với Bạch Liễu, tôi kể ông chuyện này là muốn nhờ ông đưa ra vài gợi ý phá án, chứ không phải kêu ông trình bày phương pháp phạm tội hoàn mỹ hơn từ góc nhìn thủ phạm!

Bạch Liễu không chút thành ý nhận tội, nói xin lỗi nha, tôi chỉ biết tự hỏi dưới góc độ của người nhận được lợi ích cao nhất mà thôi.

Lục Dịch Trạm lòng đầy căm phẫn chỉ trích Bạch Liễu, ý nghĩ này của cậu sớm muộn gì cũng có ngày gây ra họa lớn!

Hiện tại vấn đề đã đến, Bạch Liễu đang ở trong trò chơi 《 Chuyến tàu cuối nổ tung 》 , cậu cần hỏi hai tên trộm ngốc đó vì sao lại làm loại chuyện ngu xuẩn như vậy.

Bạch Liễu chớp mắt, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển —— hai tên trộm không muốn ngồi ô tô có không gian quá nhỏ hẹp, cũng không muốn ở một mình với chiếc gương, trái lại bọn chúng chọn phương tiện giao thông công cộng đông đúc như tàu điện ngầm. Không những không sợ làm hư tổn gương cổ có giá trị to lớn mà còn nhét lượng lớn thuốc nổ vào đấy.

Thà dùng chiếc gương để đổi lấy đồ vật khác cất giữ trong viện bảo tàng còn hơn đem bán đi, hiển nhiên hành động như vậy vi phạm bản chất cái nghề trộm cướp ——

Tóm lại, Bạch Liễu có thể kết luận, hai tên trộm này đang sợ hãi cái gương kia.

Bọn họ không dám ở trên xe một mình với gương. Gương có giá trăm triệu, hai tên này đã từng bán nó đi, nhưng chẳng biết vì sao lại không thành công, “gương” quay về với bọn họ. Lúc này hai tên trộm mới hốt hoảng, giả vờ làm chủ sở hữu vật quý kia, tìm kiếm viện bảo tàng, hy vọng có thể “quyên tặng”, hoặc nói cách khác là “giam giữ” cái gương đó.

Thậm chí hai tên trộm vì muốn tiêu hủy gương mà điên cuồng đặt thuốc nổ trong ấy. Bọn chúng làm rất nhiều trò, cố gắng thoát khỏi chiếc gương, thế nhưng chuyện không may vẫn xảy ra: chiếc gương đã phát nổ trên tàu điện ngầm.

Cho nên, nếu Bạch Liễu đoán không sai, mấu chốt của trò chơi không phải chuyến tàu sắp nổ tung này, cũng không phải hành khách bị thiêu chết, càng không phải tên những ga tàu mà Đỗ Tam Anh đang ngó nghiêng đánh giá——

— mà là chiếc gương cổ đó.

【 Chúc mừng người chơi Bạch Liễu là người đầu tiên kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến: thu thập những mảnh gương vỡ trong chuyến tàu cuối. (0/)】

Chương 43: Chuyến tàu cuối nổ tung (5)

Edit: Huyên □□ Beta: Sơ Tình

Âm thanh thông báo của hệ thống phát ra từ trên tàu điện ngầm, tức là tất cả mọi người đều có thể nghe thấy Bạch Liễu kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến.

Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành đều sửng sốt, cùng quay sang nhìn Bạch Liễu hai mắt thất thần dựa vào tàu điện ngầm, vô ý thức nghịch tiền xu trong tay mình kia.

Vừa nãy Bạch Liễu còn ngồi ngẩn người trên tàu điện ngầm, mà lúc ấy Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh đều tích cực tìm manh mối khắp tàu. Vẻ mặt yếu ớt của Bạch Liễu như muốn thể hiện rằng "tôi cần sắp xếp tin tức trong đầu một lát", cậu cứ ngồi im lìm ở đấy, không có hành động gì khác làm Mục Tứ Thành chẳng còn gì để nói.

Tất cả tin tức về vụ nổ mà Bạch Liễu biết đều nói cả cho Mục Tứ Thành. Thế nhưng Mục Tứ Thành không nghĩ sâu xa quá, bởi vì trọng điểm bây giờ là tìm kiếm manh mối để kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến.

《 Chuyến tàu cuối nổ tung》 là game kinh dị thiên về thu thập, theo kinh nghiệm chơi của Mục Tứ Thành, để kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến cần phải tìm món đồ thu thập đầu tiên.

Nhưng Mục Tứ Thành không biết rằng, chỉ cần phân tích những vật then chốt trong bối cảnh trò chơi cũng có thể kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến liên quan đến thu thập.

Thật ra chẳng thể trách Mục Tứ Thành không nghĩ sâu, đó vốn là tư duy thông thường.

Người chơi mới đăng nhập vào trò chơi chưa biết quá nhiều tin tức, quả thật chỉ có thể tìm kiếm đồ vật cần thu thập đầu tiên trong map để kích hoạt nhiệm vụ.

Thế nhưng Bạch Liễu là bug, cậu vừa là người chơi mới vừa là nhà thiết kế game. Cậu không có suy nghĩ như vậy, cậu đã quen phân tích cách làm sao qua cửa ngay từ bối cảnh mở đầu trò chơi, cộng thêm Bạch Liễu biết nhiều tin tức về bối cảnh này nên đã dứt khoát bỏ qua việc tìm kiếm.

Cậu đã làm đúng rồi.

Nghe thấy tiếng hệ thống thông báo Bạch Liễu kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến, Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh đều ngẩn ngơ, nhìn về phía Bạch Liễu đang ngồi nghỉ ngơi.

Đỗ Tam Anh không quen Bạch Liễu nên khó lòng hỏi thăm, thế nhưng ánh mắt cậu ta hiện rõ sự tò mò to lớn khủng khiếp. Cậu ta thực sự rất muốn biết người này làm thế nào mà chẳng cần động đậy cũng có thể kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến.

Mục Tứ Thành lại không băn khoăn nhiều như vậy, hắn trực tiếp đi đến đặt ra nghi vấn trong lòng mình: “Làm sao anh có thể kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến được? Anh còn chưa nhúc nhích cơ mà!”

Đây cũng là tiếng lòng chung của đông đảo khán giả, ngay khi âm thanh thông báo của hệ thống vừa được phát ra, rất nhiều

người đều choáng váng. Không một ai nghĩ tới trò chơi kinh dị nhiều người tham gia, trong đó có người xếp thứ ba và thứ tư của bảng Tân Tinh, cùng với 【Bậc thầy múa rối】, nhưng người đầu tiên kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến lại là người mới vẫn luôn ngồi im không động đậy!

Điều này không khoa học chút nào!

“Trời má! Cậu ta kích hoạt như nào vậy?! Tôi cam đoan nãy giờ cậu ta vẫn ngồi im ở đó!”

“… Có phải vừa rồi cậu ta đặt mông ngồi xuống tấm kính sau đó nói lảm nhảm nên mới kích hoạt nhiệm vụ không? Ai chà, cặp mông của tôi tự nhiên xót ghê.”

“Chuyện tốt như thế bình thường không phải đều là phần của bé Vẹt hả? Sao đến lượt người mới này được?”

Mục Tứ Thành dùng hai tay nâng Bạch Liễu lên, nghi hoặc nhìn chỗ của Bạch Liễu: “Vừa rồi anh ngồi lên tấm kính nên mới kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến hả?”

Sắc mặt Bạch Liễu không thay đổi, cậu nắm chặt nắm đấm: “Mục Tứ Thành, thả tôi xuống.”

Bạch Liễu 1m76 ghét nhất ai làm như vậy với cậu! Khi còn bé có một quãng thời gian ước mơ của Bạch Liễu là chém một dao xuống mắt cá chân của những người cao hơn mình!

Có kẻ dám nhấc Bạch Liễu lên như vậy, cậu nhất định phải cho hắn biết lớn lên cao là một cái tội! Nếu như không phải

bởi vì lát nữa Bạch Liễu còn phải dùng đến Mục Tứ Thành thì cậu đã——

Bạch Liễu dừng lại tư tưởng bạo lực quá mức của bản thân. Sau lưng Mục Tứ Thành lạnh toát, chần chờ buông Bạch Liễu xuống, quay đầu lại nhìn cậu: "Không có gương, vậy anh kích hoạt nhiệm vụ thế nào? Vừa rồi anh còn không hề nhúc nhích."

"Sao tôi không nhúc nhích chứ?" Bạch Liễu vỗ vỗ bụi bẩn không tồn tại ở những chỗ bị Mục Tứ Thành chạm qua, ngẩng đầu thân thiện nhìn hắn, "Tôi đang động não đó Mục Tứ Thành."

Mục Tứ Thành: "…"

Ánh mắt như nhìn đứa thiểu năng trí tuệ của Bạch Liễu làm hắn cảm giác mình đang tự rước nhục vào thân.

Bạch Liễu chỉnh trang quần áo của mình, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung ngước mắt nhìn Mục Tứ Thành bảo: "Hơn nữa chẳng phải tôi đã nói tin tức quan trọng cho cậu rồi sao? Tự cậu không nghĩ ra được à? Trí lực của cậu cao bao nhiêu vậy?? Mấy thứ này mà cũng không nghĩ ra hả?"

Mục Tứ Thành: "…"

Con mẹ nó anh chỉ nói với tôi đây là tấm gương trị giá một trăm triệu, nếu là anh thì sẽ giết chết bảo vệ trước, sau đó trộm tấm gương cùng mấy món hiện vật rồi bán với giá cao, tin tức quan trọng cái quái gì?!

Còn nữa, cái tên biếи tɦái Bạch Liễu này anh đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt coi thường sinh vật cấp thấp đó chứ!

Bạch Liễu phủi phủi tay, vừa đi vừa giải thích cho Mục Tứ Thành. Đỗ Tam Anh cẩn thận từng li từng tí đi sau bọn họ không xa, Bạch Liễu cũng không cố ý giảm âm lượng xuống, Đỗ Tam Anh theo sau nghe thấy, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc – hoá ra còn có thể suy đoán như vậy.

Khán giả cũng cực kì bất ngờ:

“Người chơi mới này tên gì vậy? Tôi thấy suy nghĩ của cậu ta thú vị thật, muốn đến xem tivi nhỏ của cậu ấy ghê.”

“… Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến trong trò chơi trước cả Đỗ Tam Anh đó. Người chơi mới này trâu bò quá ta, nhanh tay hơn so với giá trị may mắn 100 của Đỗ Tam Anh luôn…”

…

“Nhiệm vụ chính tuyến là thu thập mảnh gương bị vỡ, nhưng vẫn chưa rõ số lượng cần thu thập.” Mục Tứ Thành ngậm kẹo que liếc mắt nhìn sang Đỗ Tam Anh đang giả vờ tìm kiếm phía sau bọn họ, hắn hơi nóng nảy liếm khoé môi dính kẹo, “Anh cứ nói tin tức liên quan cho cậu ta nghe sao? Chờ lát nữa cậu ta sẽ tìm được rất nhiều mảnh gương vỡ đấy.”

“Giá trị may mắn của tên này nghịch thiên rồi, đối với việc tìm đồ cũng dùng không ít thủ đoạn. Hơn nữa cứ coi như chúng ta tìm thấy mảnh gương vỡ đi, rất có khả năng sẽ rơi hết vào tay

Đỗ Tam Anh bằng nhiều cách kỳ lạ, anh không đề phòng cậu ta sao?”

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành một cách khó hiểu: “Tại sao tôi phải đề phòng cậu ta?”

Sắc mặt Mục Tứ Thành rất khó coi: “Không phải tôi nói với anh rồi sao, chúng ta tìm mảnh gương vỡ, cũng có thể…” bị Đỗ Tam Anh lấy đi.

“Ai nói với cậu chúng ta phải tìm mảnh gương vỡ?” Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành, khoé mắt liếc qua người Đỗ Tam Anh rồi vòng về như không có gì, “Chúng ta không cần tìm, để Đỗ Tam Anh làm việc đó đi, chẳng phải cậu ta rất biết cách tìm đồ à? Cứ để cậu ta từ từ, tốt nhất là tìm xong thì gom chúng lại.”

“Anh muốn…” Mục Tứ Thành ngẩn ra, “Đợi khi Đỗ Tam Anh gom đủ thì cướp luôn?”

Bạch Liễu: “Ừm.”

Mục Tứ Thành cuộn đầu lưỡi liếm hàm răng của mình: “Mặc dù tôi cũng muốn đồng ý với kế hoạch của anh, nhưng nó không thực hiện được, Bạch Liễu, anh vốn không hiểu “giá trị may mắn 100%” của Đỗ Tam Anh là khái niệm gì đâu.”

Nói xong, hình như Mục Tứ Thành nhớ tới điều gì đó làm hắn uất ức, hắn nghiến răng nghiến lợi ken két, trông vẻ mặt vô cùng dữ tợn: “Chỉ cần anh cố gắng cướp đồ của Đỗ Tam Anh thì giá trị may mắn sẽ giảm xuống, giảm liên tục, kèm theo các loại chuyện xui xẻo khác. Cho dù anh đã vươn tay vào kho hệ thống của cậu ta thì rất có thể sẽ bị quái vật chen ngang. Nói tóm lại là không giành được.”

“À.” Bạch Liễu vẫn rất bình tĩnh, “Cậu làm không được, nhưng chưa biết chừng tôi có thể đấy.”

Mục Tứ Thành thật sự vô cùng phiền não vì tính tình cố chấp của Bạch Liễu: “Tôi bảo này, giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh là 100% đấy! Bất kỳ người chơi nào cũng không giành được đồ của cậu ta, ngay cả Hắc Đào cũng không thể.”

Giống như hệ thống đã nói:

【 Đỗ Tam Anh là con cưng của thần may mắn. 】

“Cậu nói là, Đỗ Tam Anh dựa vào ảnh hưởng của mọi vật xung quanh để vận hành giá trị may mắn của mình đúng không?” Cuối cùng Bạch Liễu cũng bằng lòng cho Mục Tứ Thành một cái nhìn thẳng, cậu thở dài đối mặt với hắn như với kẻ ngốc: “Nhưng tôi không bị cậu ta ảnh hưởng, giá trị may mắn của tôi là 0, muốn giảm cũng chẳng được. May mắn của cậu ta không thể làm tôi xui xẻo thêm nữa đâu.”

Mục Tứ Thành ngẩn ra, Bạch Liễu bình tĩnh quay đầu, khẽ cười nói: “Không chừng tôi xui xẻo có thể làm cậu ta xui xẻo theo, cậu nghĩ sao, Mục Tứ Thành?”

Đỗ Tam Anh đang lấm la lấm lét đi theo Bạch Liễu và Mục Tứ Thành bỗng lạnh cả gáy, không hiểu sao da gà da vịt đều nổi cả lên, cậu ta hoang mang nhìn Bạch Liễu đang đi ở phía trước.

Cái thứ linh cảm kỳ quái, khiến cậu ta cảm thấy vừa bất hạnh vừa may mắn này lại tới nữa rồi.

Cuối cùng Mục Tứ Thành cũng bị cách nói này của Bạch Liễu gợi lên hứng thú: “Không đi tìm mảnh gương vỡ vậy anh muốn làm gì trong game thu thập? Định ngồi yên không nhúc nhích giống ban nãy sao?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Bạch Liễu mỉm cười, ánh mắt cậu hướng về phía đoàn tàu không bóng người phía trước, gương mặt vui vẻ như thấy kim ngân tài bảo, “Vừa rồi cậu mới nói trong trò chơi cho phép cướp bóc đúng chứ? Cậu cảm thấy kẻ điều khiển rối có tiền không?”

Mục Tứ Thành cười xì một tiếng: “Anh to miệng thật, đến lúc đó người chết có thể là anh đấy.”

“Có thể.” Bạch Liễu từ chối cho ý kiến, “Chẳng qua nếu tôi là cậu, tôi nhất định sẽ để bản thân sống sót, bởi vì giá trị tồn tại của tôi rất lớn, anh ta muốn biến tôi thành con rối thì nên ý thức được điểm này.”

“Vậy nên để xem ai sẽ trở thành con rối.” Bạch Liễu khẽ cười nói.

———————

Trương Khôi híp mắt quét một vòng trong tàu, mười ngón tay của gã nắm những sợi tơ trong suốt. Những sợi tơ này kéo dài ra đâm vào giữa gáy ba người chơi khác.

Gã khẽ nhúc nhích ngón trỏ, sợi tơ trong suốt động đậy, một người chơi đang nằm rạp trên mặt đất tìm đồ bị động tác này làm cho gần như đứng thẳng dậy. Giọng điệu Trương Khôi

không tốt, gã hỏi người chơi nọ: “Lý Cẩu, tìm thấy mảnh gương bị vỡ chưa?”

Lý Cẩu trả lời: “Chưa.”

Trương Khôi hơi không kiên nhẫn, chửi một tiếng “mẹ nó”, gương mặt trông giống con rối hiện lên thật sinh động, đôi lông mày nhướn cao và khoé môi hạ xuống cho thấy gã đang nổi giận.

“Đã tìm gần nửa cái tàu mà vẫn không thấy.”

Ba con rối nơm nớp lo sợ đứng cạnh nhau, một mực cúi đầu, trên trán con rối xuất hiện giọt mồ hôi màu lam nhạt to lớn, chuyển động như hoạt hình, Lý Cẩu sợ hãi bước lên, thấp giọng lặp lại lần nữa: “Thưa ngài, thật sự không tìm được bất kỳ mảnh gương vỡ nào.”

“Đừng tìm nữa.” Trương Khôi búng tay một cái, ba con rối như được quân đội huấn luyện cùng đi đến, dừng lại ngay trước mặt gã.

Lý Cẩu đứng giữa, cẩn thận dò hỏi: “Ngài không định tìm nữa sao? Trò chơi chẳng phải nói thu thập mảnh gương vỡ mới có thể qua cửa à? Không tìm thì qua cửa như thế nào đây…”

“Ngu xuẩn.” Trương Khôi vừa kiêu ngạo vừa khinh bỉ nói với Lý Cẩu: “Đừng nghi ngờ quyết định của người có trí lực 93 như tao có vấn đề hay không, biết chưa?”

“Nhiệm vụ chính tuyến không phải do chúng ta phát động, nhưng chúng ta hẳn là người đi tìm đầu tiên, bởi vì chúng ta có lợi thế về nhân số và đã tìm được gần nửa cái tàu rồi. Ấy vậy mà cũng không tìm được, mày vẫn chưa rõ sao?” Trương Khôi liếc mắt nhìn Lý Cẩu.

Trên trán Lý Cẩu đổ đầy mồ hôi lạnh, quả thật đang vô cùng bối rối: “Hiểu rõ, hiểu rõ cái gì ạ?”

———————

Bạch Liễu: 😶□😎

Mục Tứ Thành: 😐□□

Mộc Kha: 😯😯😯

Trương Khôi: 😕😕😕

Lý Cẩu: □□□

611: 😲😲😲😵

Chương 44: Chuyến tàu cuối nổ tung (6)

Edit: Huyên Beta: Sơ Tình

Trương Khôi kiêu căng khịt mũi: “Ngu xuẩn chính là ngu xuẩn, trong ba người kia có một tên là Bạch Liễu. Bảng thuộc tính của tên này vô cùng kém cỏi, tốc độ di chuyển cơ bản còn không nhanh bằng lúc tao điều khiển chúng mày, tốc độ lục soát thùng xe càng không thể bì được.”

“Mà cái tên Mục Tứ Thành kia có tốc độ di chuyển rất nhanh nhưng trí lực lại không cao bằng Bạch Liễu. Hắn ta không giỏi tìm kiếm đồ bằng tao – người chơi vừa có trí lực vừa có con rối. Trừ khi hai tên đó liên thủ với nhau, nếu không tao chắc chắn trở thành người chơi thu thập nhanh nhất.”

“Tuy nhiên hai người này sẽ không hợp tác với đối phương.” Nụ cười của Trương Khôi mang đầy ác ý, gã ta tùy tiện dùng chân đá vào một trong ba con rối. Con rối bị “đạp” ngã, cúi đầu quỳ trước Trương Khôi.

Trương Khôi hờ hững không để ý mà giẫm lên lưng con rối kia, gã cúi xuống kề sát vào nó, cười nói: “Hey, Lưu Hoài, mày đã từng là bạn tốt của Mục Tứ Thành, mày nói xem đúng chứ?”

Người chơi con rối tên Lưu Hoài chẳng nói tiếng nào, tay chân khẽ run.

“Vì tao biết trò chơi này có Mục Tứ Thành tham gia nên mới mang mày tới đây.” Trương Khôi chậc chậc mấy tiếng, bật

cười: “Mục Tứ Thành chắc cũng không ngờ mày sẽ trở thành người chơi con rối của tao đúng chứ?”

“Lúc trước hắn bị mày phản bội, suýt chút nữa đã thành con rối của tao. Thế nhưng đến cuối cùng, giá trị tinh thần của Mục Tứ Thành rơi xuống 18 mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh, điên cuồng giết chết bốn con rối của tao rồi chạy thoát. Tao mất nhiều người chơi con rối như vậy, không thể làm gì khác ngoài bắt mày bù lại.”

“Chẳng qua làm con rối của tao có đãi ngộ không tệ, mày hẳn rất vui nhỉ? Chờ lát nữa nếu nhìn thấy Mục Tứ Thành, nhớ biểu hiện cho tốt, nhiễu loạn suy nghĩ của hắn, hiểu chưa? Bằng không nếu để hắn chạy mất, mày sẽ không thể tiếp tục làm con rối an nhàn như bây giờ đâu.”

Trương Khôi vừa nói vừa dùng tay vỗ nhẹ lên mặt Lưu Hoài, mặt của con rối Lưu Hoài đổ mồ hôi lạnh liên tục, không dám ho he câu nào.

Dường như Trương Khôi cảm thấy làm vậy không có gì thú vị, gã nhanh chóng rút tay lại: “Tên Mục Tứ Thành này tuyệt đối sẽ không hợp tác với bất kì kẻ nào, càng không cần phải bàn đến loại người vừa xuất hiện đã gây chú ý như Bạch Liễu. Cứ coi như Bạch Liễu cố tình muốn hợp tác với hắn, Mục Tứ Thành cũng sẽ dương thịnh âm suy. Hai người bất kể đơn độc hay phối hợp, tốc độ thu thập trong toa tàu đều không sánh bằng tao. Chúng ta hẳn phải là người chơi có tiến độ tìm đồ vật nhanh nhất. Nhưng mà đến hiện tại chúng ta vẫn chưa tìm được gì, chỉ có hai người bọn hắn thì độ khả thi——”

Gã nói tới đó thì dừng lại, so sánh hai ngón tay với nhau rồi mới tiếp tục: “Khả năng thứ nhất: Trò chơi cũ nát này yêu cầu

phải thu thập mảnh gương bị vỡ, mà những mảnh gương ấy hoàn toàn không ở trong đoàn tàu.”

“Còn có một khả năng khác ——” Đôi mắt Trương Khôi sâu xa nheo lại, “Trò chơi tổng cộng có bảy người, Mục Tứ Thành, Bạch Liễu, tao và ba người chúng mày đã chiếm hết sáu vị trí. Chỉ còn người chơi cuối cùng ở vị trí thứ bảy, nếu người đó tìm thấy mảnh gương bị vỡ trước chúng ta, vậy cũng có thể lắm chứ.”

Mặc dù Lý Cẩu sợ hãi nhưng vẫn ngẩng đầu nghi hoặc hỏi: “Thưa ngài, chúng ta đã lục soát gần nửa xe, hơn nữa còn dùng hết tốc lực nhưng vẫn không thấy bất kỳ mảnh gương vỡ nào. Không thể có khả năng tất cả đều nằm ở nửa buồng xe còn lại rồi đúng lúc bị người chơi cuối cùng thu thập được chứ?”

“Sao lại không thể?” Nghĩ tới tên này, Trương Khôi cũng nghiến răng nghiến lợi: “Nếu người cuối cùng là Đỗ Tam Anh, vậy rất có khả năng tất cả mảnh gương bị vỡ đều đặt sẵn trước mặt chờ hắn ta đi nhặt!”

—— . —— . ——

Bạch Liễu liếc sang Đỗ Tam Anh đang đứng sau lưng. Đỗ Tam Anh vô cùng phiền não, cậu ta ngó lần lượt từng chỗ ngồi trong toa tàu vẫn không phát hiện bất kỳ mảnh gương vỡ nào, nhưng cậu ta đã đi theo bọn Bạch Liễu qua hai toa tàu rồi.

“Không đúng…” Đỗ Tam Anh lẩm bẩm, cậu ta thật sự cảm thấy quái lạ, “Sao vẫn không tìm được mảnh gương vỡ nào hết nhỉ?”

Lúc trước cậu ta làm nhiệm vụ thu thập đều thuận buồm xuôi gió, vậy mà lần này tìm lâu như thế mà vẫn trắng tay.

Đỗ Tam Anh đẩy mắt kính, click vào thiết bị quản lý trò chơi xem giá trị may mắn của bản thân, nhìn thấy vẫn nó là 100%, cậu ta liền rơi vào trạng thái ‘em quay cuồng trong mơ hồ’.

… Sao lại vậy được chứ? Giá trị may mắn 100% luôn luôn rất thuận lợi khi tìm đồ mà…

Hơn nữa Đỗ Tam Anh có linh cảm mãnh liệt, mình đã theo chân Bạch Liễu thì nhất định có thể thành công qua cửa, mặc dù điều này làm cậu ta có cảm giác khó chịu sởn cả tóc gáy. Thế nhưng xưa nay Đỗ Tam Anh không hoài nghi trực giác của mình. Trực giác cậu ta nói rằng chỉ cần đi cùng Bạch Liễu nhất định có thể qua cửa thì chắc chắn không sai được.

Bạch Liễu thấy Đỗ Tam Anh kiểm tra giá trị may mắn xong thì thu ánh mắt lại, cậu quay đầu lại ung dung nói với Mục Tứ Thành: “Trong xe không có bất kỳ mảnh gương vỡ nào.”

Mục Tứ Thành đã từ bỏ việc tự mình suy nghĩ quá trình phán đoán của Bạch Liễu, hắn trực tiếp hỏi: “Vì sao?”

“Nếu như trong đoàn tàu có mảnh gương vỡ, giá trị may mắn 100% của Đỗ Tam Anh sẽ không có khả năng không phát hiện ra.” Bạch Liễu nói.

Mục Tứ Thành nhíu mày: “Anh quên mất trong trò chơi này còn có Kẻ điều khiển rối à? Mặc dù khả năng tìm đồ của Đỗ Tam Anh rất lợi hại, thế nhưng bên Kẻ điều khiển rối có tới bốn người, tốc độ di chuyển của Người chơi con rối dưới sự

điều khiển của gã ta rất nhanh. Rất có thể gã đã đi trước chúng ta một bước, tìm thấy mảnh gương vỡ trong toa tàu này rồi."

"Khả năng không cao lắm." Bạch Liễu lắc đầu, "Thứ nhất, cậu nói giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh trong kiểu trò chơi này sẽ chiếm ưu thế. Thứ hai, nếu Kẻ điều khiển rối đã tìm được mảnh gương vỡ, xác định điểm mấu chốt qua cửa thì gã chắc chắn sẽ tấn công chúng ta. Chúng ta đi qua nhiều toa tàu như vậy cũng không gặp ai, tôi cảm thấy hình như bọn họ đang cố tình né tránh xung đột, biểu hiện thế không giống đã tìm được đồ."

Mục Tứ Thành khoanh tay dời mắt, trào phúng cười một tiếng: "Thật ra người thông minh đều rất hiểu nhau, thích nhất là chơi trò này."

"Tôi không thích cái đó." Bạch Liễu hiểu Mục Tứ Thành đang chế giễu mỉa mai mình, bình thản giải thích cho bản thân: "Nếu như tôi cần phối hợp với ai, tôi sẽ để kẻ đó cam tâm tình nguyện hợp tác."

"Như sự hợp tác giữa tôi với anh phải không?" Mục Tứ Thành nở nụ cười giả dối, "Bạch Liễu, tôi và anh ước định bằng lời nói, không có bằng chứng thì không vững chắc."

"Là giao dịch tiền tài." Bạch Liễu cường điệu nói, mỉm cười, "Vậy mà cậu lại cho tôi một điểm, Mục Tứ Thành."

Mục Tứ Thành trào phúng bật cười hai tiếng, không dây dưa chuyện này với Bạch Liễu nữa: "Theo như lời anh nói, trên đoàn tàu không có mảnh gương vỡ, vậy chúng đâu hết rồi? Ngoài đoàn tàu? Hay trong ga tàu điện ngầm? Chúng ta chờ đến khi đến ga rồi xuống tìm hay sao?"

Bạch Liễu vuốt cằm, suy tư trong chốc lát: “Thực ra tôi cảm thấy độ khả thi của việc tìm thấy mảnh gương vỡ trong ga tàu điện ngầm cũng rất nhỏ.”

“Không ở trên tàu, cũng không ở bên ngoài đoàn tàu, bản đồ lại lớn như vậy.” Mục Tứ Thành buông tay, “Anh cảm thấy chúng có thể ở đâu?”

Bạch Liễu không trả lời, bởi vì đoàn tàu đã đến trạm. Giọng nữ trong loa phóng thanh phát thông báo cắt ngang lời chực nói của Bạch Liễu: “Đoàn tàu đã đến【 Viện bảo tàng thành phố Kính 】, mời hành khách xuống xe theo thứ tự, mời hành khách xuống xe theo thứ tự…”

Cửa đoàn tàu từ từ mở ra, Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh thấy cảnh bên ngoài, sắc mặt biến đổi trong nháy mắt. Về phần Bạch Liễu, thật ra cậu đã sớm dự liệu từ trước, vậy nên vẫn giữ biểu cảm hờ hững.

Bên ngoài, trên sân ga là đủ loại thi thể bị thiêu khét lẹt. Có vài thi thể cháy tròng mắt, có vài thi thể bị đốt tới nỗi tay chân khô quắt, chỉ lộ mỗi hàm răng.

Kì lạ là những thi thể này đều giữ trạng thái của người bình thường, có thi thể đang cúi đầu nhìn đồng hồ, mặc dù đồng hồ trên cổ tay của kẻ nọ hắn đã bị đốt nhìn không rõ dấu vết.

Những hành khách bị nướng khét lẹt đứng lít nha lít nhít giữa tàu điện ngầm. Nương theo cánh cửa từ từ mở ra, bọn chúng cũng ngẩng đầu, viền mắt đen sì sì nhìn thẳng về phía đám Bạch Liễu. Đỗ Tam Anh kìm lòng không đặng nuốt ngụm nước miếng, kề sát vào cửa sổ xe.

Khắp nơi trong ga tàu điện ngầm đều bừa bộn, đâu đâu cũng có dấu vết lửa đốt biến thành than đen. Mùi thịt người bị thiêu cháy nồng nặc đến mức làm cho người ta thấy khan cổ họng.

Đỗ Tam Anh yếu ớt đứng phía sau Bạch Liễu, nhỏ giọng dò hỏi: "Bạch… Bạch Liễu, anh cảm thấy đây cũng là cảnh mở màn sao? Bọn họ có, có tấn công người chơi không?"

"Tôi sẽ không thiết kế hai đoạn "cảnh mở màn" trong phần đầu của trò chơi đâu." Bạch Liễu nói: "Không thú vị gì cả, chỉ tổ lãng phí thời gian."

Đỗ Tam Anh càng ngày càng yếu ớt, tóc gáy cậu ta dựng cả lên, linh cảm có nguy hiểm sắp ập tới làm cậu ta từng thời từng khắc đều muốn chạy trốn.

Nhưng một khi rời khỏi Bạch Liễu, cảm giác có thể chết bất cứ lúc nào lại bám lấy Đỗ Tam Anh như hình với bóng. Hiện tại Đỗ Tam Anh thấy mình đi cũng không được mà không đi cũng chẳng xong, cậu ta còn làm gì được người khóc không ra nước mắt hỏi: "Bạch Liễu, vậy anh sẽ thiết kế như thế nào?"

"Nếu như là tôi…" Bạch Liễu vừa nói chuyện vừa nhanh chóng tìm đồ trong giao diện hệ thống của mình, đợi khi tìm được thứ mình muốn, Bạch Liễu mới tiếp tục nói: "Có thể tôi sẽ thiết kế đoàn tàu truy đuổi vô cùng nguy hiểm để tăng cảm giác kích thích cho màn mở đầu của trò chơi."

Mục Tứ Thành hiểu ý của Bạch Liễu, hắn nhìn đám xác chết cháy bên ngoài cửa xe, vẻ mặt âm thầm "fuck" một tiếng.

Cuộc chiến truy đuổi sắp bắt đầu rồi.

611: phúc lợi ngày lễ =]]]]]]

Chương 45: Chuyến tàu cuối nổ tung (7)

Edit: Huyên, Liễu 13 Beta: Sơ Tình

“Tôi đề nghị mọi người nên dùng đạo cụ gia tăng tốc độ di chuyển.” Sau khi đeo đạo cụ vào, Bạch Liễu nhìn【Hành khách】đang tụ tập bên ngoài cửa, “Tốc độ di chuyển của những quái vật này rất nhanh.”

Mục Tứ Thành mau chóng đeo băng cổ tay giúp tăng tốc độ di chuyển, miệng ngậm kẹo que bỗng bật cười thành tiếng.

Bạch Liễu nghe điệu cười quỷ dị ấy thì quay đầu, nhìn thấy hai chân Mục Tứ Thành đạp lên vách, dùng móng vuốt khỉ vồ lấy thành tàu, đạo cụ tăng tốc đã được đeo lên người – đây là tư thế chuẩn bị chạy trốn.

Mục Tứ Thành thấy Bạch Liễu nhìn mình, hắn cười hì hì buông một bên móng vuốt khỉ xuống, giơ hai ngón tay chào hỏi Bạch Liễu, ánh mắt hướng về phía Bạch Liễu rõ ràng không có ý tốt: “Vậy tôi đi trước một bước đây, Bạch Liễu, tôi không muốn tham gia vào kế hoạch giết chết Kẻ điều khiển rồi đầy lỗ hổng của anh đâu, tự anh giải quyết cho tốt đi nhé.”

“Với cả ——” Mục Tứ Thành nhíu mày, lắc lắc tượng nhân ngư nhỏ màu trắng trước mặt Bạch Liễu, “Tôi đã lấy đạo cụ【Bùa hộ mệnh người cá】của anh rồi, đây là để đổi lại hai ngàn điểm anh lừa tôi. Tôi đã nói rồi, không người nào có thể khiến tôi chịu thiệt.”

“Tiện thể báo cho anh một tiếng, Bạch Liễu.” Móng vuốt khỉ của Mục Tứ Thành dùng sức giẫm mạnh, cả người hắn vụt đi như cơn gió rồi biến mất trong toa tàu. Bạch Liễu chỉ kịp nghe

thấy tiếng cười xấu xa của Mục Tứ Thành: “Tôi ghét nhất là hợp tác với người khác, lần này coi như cho anh một bài học, nếu anh còn có thể sống sót thì không cần cảm ơn tôi đâu, bye bye!”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành dùng kỹ năng [Móng vuốt khỉ của đạo tặc] đánh cắp đạo cụ [Bùa hộ mệnh người cá] từ trong hệ thống của người chơi Bạch Liễu.】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành dùng kỹ năng [Khả năng tiềm tàng của đạo tặc], tốc độ di chuyển +7000.】

Chỉ trong chớp mắt Mục Tứ Thành đã hóa thành tàn ảnh, hoàn toàn biến mất trước mắt Bạch Liễu, để lại Đỗ Tam Anh đang há hốc mồm và Bạch Liễu vẫn bình tĩnh nhìn nhau.

Đỗ Tam Anh đứng chết lặng, cậu ta nhìn Bạch Liễu, vẻ mặt khiếp sợ, đưa tay chỉ về hướng Mục Tứ Thành rời đi rồi lại chỉ sang Bạch Liễu: “Anh, không phải các anh có quan hệ hợp tác à?! Tại sao Mục Tứ Thành lại bỏ anh chạy mất rồi? Cậu ta còn trộm đồ của anh nữa đó! Các anh không phải bạn bè hả?!”

Nhìn thấy Mục Tứ Thành ra tay, Vương Thuấn đứng trước Tivi nhỏ thở dài một hơi trong lòng. Quả nhiên tên trộm Mục Tứ Thành đi theo Bạch Liễu vào trò chơi là vì anh ta muốn trộm đạo cụ của Bạch Liễu.

“Thị trấn Siren” là trò chơi khởi động dành riêng cho người mới. Bảng trò chơi rất ít khi được làm mới, người chơi già dặn

kinh nghiệm không vào được, người mới không ra được. 【Bùa hộ mệnh người cá】 này phải tập hợp đủ các trang sách quái vật mới có được, hơn nữa đây còn là đạo cụ ngàn vàng khó cầu. Trước đó Vương Thuấn từng nghe Mục Tứ Thành đang tìm mua【Bùa hộ mệnh người cá】, phỏng chừng khi ấy ủng hộ Bạch Liễu cũng là vì lí do này.

Nhưng sự keo kiệt và không biết xấu hổ của Bạch Liễu làm Mục Tứ Thành nhận ra Bạch Liễu sẽ không bán【Bùa hộ mệnh người cá】cho hắn. Chính vì vậy hắn trực tiếp ra tay trộm từ trong tay Bạch Liễu.

Cái tên Bạch Liễu này không hổ là có giá trị may mắn bằng 0 mà. Vương Thuấn thở dài, trong trò chơi đụng phải Đỗ Tam Anh giá trị may mắn trăm phần trăm am hiểu thể loại thu thập này nhất, đối tượng hợp tác lại là Mục Tứ Thành mang tâm lý chán ghét bạn đồng hành, còn ấp ủ âm mưu xấu, rồi phải đối đầu với Trương Khôi lòng dạ độc ác nung nấu ý định bắt mình làm con rối…

Tình cảnh bây giờ phải nói là đã giẫm lên tất cả loại mìn có thể giẫm, khó cho cậu rồi.

Chẳng qua không phải ai cũng có tâm trạng thông cảm cho Bạch Liễu như Vương Thuấn. Phần lớn khán giả đều bạc tình và nhìn thẳng vào hiện thực. Bạch Liễu chủ động tìm kiếm sự hợp tác, kết quả bị Mục Tứ Thành đâm sau lưng làm chút ít khán giả đặt niềm tin cho cậu bấy giờ vô cùng thất vọng.

Bạch Liễu vốn bị ba người chơi cấp bậc đại thần hút đi không ít khán giả, số còn lại cũng chẳng nhiều, tuy nhiên cậu lại phát huy sai lầm. Mặc dù không có ai giẫm đạp cậu nhưng like của khán giả chỉ đếm trên đầu ngón tay, điều này dẫn đến dữ liệu tivi nhỏ của Bạch Liễu thảm không nỡ nhìn.

【Có 107 người mới like tivi nhỏ của Bạch Liễu, 161 người mới follow tivi nhỏ của Bạch Liễu, không có ai donate cho người chơi Bạch Liễu.】

【120 người mới đang quan sát tivi nhỏ của Bạch Liễu, cách dữ liệu video ở trò chơi lần trước quá lớn, người chơi Bạch Liễu sắp từ [Khu vực trò chơi multi-player] xuống [Khu nhảy disco trên mộ phần], mời người chơi Bạch Liễu nghiêm túc chơi trò chơi!】

【Khẩu hiệu chào mừng của khu nhảy disco trên mộ phần dành cho người chơi Bạch Liễu: Yo~ Biểu hiện của bạn như đang nhảy trên con đường tử vong ~yo~ vụng về đến mức tôi buồn cười ~yo~ Khu nhảy disco trên mộ phần luôn chào mừng những người chơi game không tốt, đã chuẩn bị một tivi nhỏ hình dạng nấm mồ để người chơi nhảy disco!】

Còn bên Mục Tứ Thành thì trái ngược hoàn toàn, nhờ hành động đâm sau lưng Bạch Liễu mà dữ liệu tivi của Mục Tứ Thành tăng vọt trong nháy mắt, theo sau tivi của Đỗ Tam Anh rời khỏi phân khu, tiến vào Đại sảnh trung ương một cách suôn sẻ.

“Khu nhảy disco trên mộ phần?” Khi nhìn thấy tên khu vực này, sắc mặt Vương Thuấn cuối cùng sa sầm xuống, trở nên cực kỳ khó coi, “Chỉ có người chơi biểu hiện quá tệ so với lần trước mới bị đưa tới khu vực này, mặc dù số liệu bây giờ của Bạch Liễu không thể xem là tốt, nhưng cũng chưa đến mức bị đưa tới khu này chứ! Trò chơi mới bắt đầu bao lâu mà đã!”

Nhưng rất nhanh Vương Thuấn đã hiểu vì sao Bạch Liễu lại bị đẩy vào khu này —— Không phải do biểu hiện hiện tại của cậu quá tệ, mà là lần trước biểu hiện quá tốt.

Hệ thống đánh giá Bạch Liễu… không nghiêm túc chơi, lười biếng, vậy nên làm thế để cảnh cáo Bạch Liễu.

Vương Thuấn không khỏi rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười sau khi phản bác quyết định của hệ thống. Thế nhưng dù cảm thấy không vừa ý đến đâu đi chăng nữa thì anh cũng không có khả năng thay đổi sự thật rằng Bạch Liễu sẽ bị đưa tới【Khu nhảy disco trên mộ phần】. Mang theo đống cảm xúc ngổn ngang và tâm trạng nặng nề, anh ta thu dọn đồ đạc rồi đi về hướng【Khu nhảy disco trên mộ phần】.

Cũng có khán giả theo sau Vương Thuấn, nhưng phần lớn người xem ở đấy đều cau mày than thở sau đó rời khỏi, gia nhập khu TV nhỏ của mấy vị đại thần khác.

Vương Thuấn gần như lẻ loi đi tới Khu nhảy disco đầy những ngôi mộ màu trắng. Tivi nhỏ ở đây đều có cây thập giá trên đầu, nhìn qua trông như bia mộ nhỏ. Ở cửa ra vào đặt hai vòng hoa cực kỳ lớn, câu đối phúng điếu treo trên ấy vừa lúc là【Ngôi sao muôn người chú ý】-【Chết không có chỗ chôn】.

Cách sắp xếp của【Khu nhảy disco trên mộ phần】như kho chứa bàn thờ, hình ảnh bên trong tivi nhỏ cũng chỉ có hai màu trắng đen.

Người chơi bên trong tivi trông rất thê thảm, bởi vì tông màu đen trắng nên nhìn qua hệt như di ảnh. Có cảm giác đây không phải livestream trên dương gian, mà là ở cõi âm không khí u ám khiến người ta sợ hãi.

Số lượng khán giả ở đây rất ít, phần lớn mọi người đều đang lo lắng cho những người chơi trong tivi nhỏ, chỉ tiếc mài sắt

không thành kim giống như Vương Thuấn lúc này.

Đây cũng là điều bình thường, bởi vì【Khu nhảy disco trên mộ phần】còn có biệt hiệu là【Nơi ngôi sao mới ngã xuống】. Nếu lần chơi trước có số liệu cao, nhưng số liệu lần này lại quá kém thì sẽ bị hệ thống phán định là không nghiêm túc, sau đó đày đến đây.

Chỗ này cũng coi như【lãnh cung】trong đại sảnh trò chơi.

Rất nhiều người bị đẩy vào【lãnh cung】, nhưng người chơi có thể rời khỏi【lãnh cung】thì phải nói là cực kỳ ít ỏi. Bởi vì yêu cầu để rời khỏi nơi này chính là số liệu trò chơi đạt được trong【Khu nhảy disco trên mộ phần】phải cao hơn lần trước, lúc đó hệ thống sẽ chỉ định vị trí quảng bá mới để rời khỏi đây.

Số liệu tivi nhỏ tổng hợp của Bạch Liễu lần trước là hơn 100.000, từ khi Vương Thuấn tham gia trò chơi tới nay, anh ta chưa từng nghe nói người chơi nào có thể đạt được số liệu 100.000 khi livestream trong【Khu nhảy disco trên mộ phần】, nhưng nếu Bạch Liễu mắc kẹt ở【Khu nhảy disco trên mộ phần】này thì rất dễ rơi vào【Khu không người】, vậy coi như khỏi vực dậy nổi…

Trong khi Vương Thuấn mang tâm trạng nặng nề thì lúc này trên diễn đàn, những người chơi tầng dưới chót vốn không ưa Bạch Liễu đang ăn mừng hết sức vui vẻ:

【Xin chúc mừng người chơi Bạch Liễu, kẻ được thổi phồng là Siêu Tân Tinh tương lai cùng với TV nhỏ trên mộ phần của anh ta!】

【Tôi đang gấp tôi đang gấp lắm rồi! Lúc nào Bạch Liễu mới rơi vào Khu không người vậy!? Đến đặt cược đi! Tôi cược 3 tiếng sau hắn ta sẽ bị đá vào đó!】

【Bây giờ tôi chỉ muốn hỏi, mấy người trước đó tung hô Bạch Liễu giờ ở đâu rồi? Không lẽ đều đến "lãnh cung" với Bạch nương nương hả? Trước đó không phải khen ghê gớm lắm sao? Giờ ra đây show mặt cái nào!】

_____

Bạch Liễu hoàn toàn không hay biết gì về trận gió tanh mưa máu diễn ra trên diễn đàn, giờ đây cậu phải đối mặt với thử thách còn khắc nghiệt hơn.

Những xác chết bị đốt cháy đen ở bên ngoài điên cuồng lao vào trong toa tàu, bọn họ, hoặc có thể gọi là chúng nó, nằm nhoài trên mặt đất với tư thế kỳ dị, cái đầu ngẩng cao kề sát vào lưng, cổ dường như bị bẻ gãy, tứ chi chạm đất di chuyển loạn xạ trông như những con nhện mặt người, vùng da cháy khét trên khuôn mặt hiện lên các loại biểu cảm rất thông thường.

Họ giống như các hành khách bình thường đang ngồi lướt điện thoại trong khi chen chúc cùng những hành khách khác. Có 【hành khách】 chưa kịp di chuyển đã bị đẩy sát tới cửa kính, trong nháy mắt hóa thành vũng máu thịt be bét, tạo cho Bạch Liễu ảo giác đây là chuyến tàu trong giờ cao điểm buổi sáng.

Đỗ Tam Anh né một thi thể đang lao tới, vỗ ngực sợ hãi nói: "Tốc độ và sức mạnh của mấy quái vật này đều rất lớn." Vừa nói, cậu ta vừa trang bị thêm đạo cụ cho mình.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Đỗ Tam Anh sử dụng đạo cụ [Bumper car may mắn], tốc độ di chuyển +1890, có thể may mắn tránh thoát những sinh vật ý đồ tấn công mình, thời hạn sử dụng là 1 giờ ~】

Đỗ Tam Anh nhanh chóng leo lên chiếc bumper car năm màu sặc sỡ, ở trên còn có vài hình pony bé nhỏ, thoạt nhìn cực kì ấu trĩ. Thế nhưng một Đỗ Tam Anh gầy gò như thế ngồi vào lại chẳng có vẻ gì là không hợp.

Đỗ Tam Anh nôn nóng vẫy tay với Bạch Liễu: "Bạch Liễu, mau lên đây, tôi lái xe dẫn anh đi! Bầy quái vật sắp lao tới rồi!"

Đỗ Tam Anh không phải tiện tay cứu Bạch Liễu, giác quan thứ sáu vô cùng mãnh liệt nói cho cậu ta biết rằng trong trò chơi này, Bạch Liễu mới là chìa khóa giúp cậu ta qua cửa, vậy nên dù thế nào đi chăng nữa, người này cũng không thể chết được.

Biểu cảm của Bạch Liễu vẫn rất bình tĩnh, cậu từ chối sự trợ giúp của Đỗ Tam Anh, sau đó trang bị đạo cụ cho mình.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu trang bị đạo cụ [Vỏ điêu khắc], sức phòng ngự +100, bởi vì đây là trang bị nặng, tốc độ di chuyển của người chơi Bạch Liễu -13. 】

"Ặc!!" Đỗ Tam Anh thấy Bạch Liễu mặc bộ khôi giáp bằng đá cẩm thạch nặng nề, cồng kềnh đến mức đứng không vững phải khuỵu gối xuống, Đỗ Tam Anh nhìn mà muốn hộc máu.

Gương mặt cậu ta dần mất bình tĩnh, khua tay gào lên với Bạch Liễu: "Bạch Liễu! Anh mặc sai đạo cụ rồi! Đạo cụ này

có tính phòng ngự! Nó hạ tốc độ của anh đấy! Anh cởi ra nhanh đi!”

Bạch Liễu bị bộ khôi giáp đá cẩm thạch nặng mấy chục cân ép phải quỳ trên mặt đất, đứng lên chẳng nổi, thế nhưng lời nói thốt ra vẫn rất có khí phách: “Không mặc sai, tôi không cởi.”

Vẻ mặt cao quý của Bạch Liễu khiến khán giả đang xem TV nhỏ của Đỗ Tam Anh vô cùng bất mãn:

“Cậu ta đang làm quái gì vậy?! Bị đá xuống khu mộ phần rồi nên muốn tự hủy luôn hả?”

“Chắc hắn còn không biết mình bị đá vào khu mộ phần ấy chứ, nhưng mà hành động vác đá chơi rượt đuổi này xứng đáng nhận giải hành động gây hoang mang đấy…”

“Thế mà bé Vẹt còn có lòng tốt đi lo cho hắn!? Đừng cứu thằng ngu đó! Mặc kệ hắn, cho hắn quỳ đến chết ở đấy! Cậu mau chạy trước đi!”

Đỗ Tam Anh vội muốn chết, cậu ta có linh cảm điên cuồng rằng mình nhất định phải cứu Bạch Liễu: “Anh không có đạo cụ di chuyển nào sao? Cái loại tăng tốc độ ấy! Thôi quên đi, anh cởi cái giáp không có chút tác dụng này ra nhanh nhanh. Giờ lên xe tôi còn kịp đấy!”

“Bộ giáp này vẫn có tác dụng.” Bạch Liễu click vào kỹ năng cá nhân, bình tĩnh nói: “Tôi có phương tiện giao thông, cậu không cần lo cho tôi.”

Đỗ Tam Anh gấp không chịu nổi: “Tốc độ của đạo cụ đó là bao nhiêu?! Nếu như thấp hơn 1890 thì anh ngồi xe của tôi đi!”

“Tốc độ di chuyển sao?” Bạch Liễu click vào kỹ năng cá nhân 【Ví tiền cũ】trong giao diện, cuối cùng lộ ra nụ cười kỳ quặc, “Có thể bằng tốc độ của Mục Tứ Thành đấy.”

Đỗ Tam Anh kinh ngạc: “Tốc độ di chuyển của đạo cụ là 7000 ư? Có loại đạo cụ nào như thế hả?”

Phía sau Bạch Liễu, hành khách bốc cháy đang lao nhanh tới với bộ dạng vặn vẹo, vô số bàn tay khô quắt bị đốt đen kịt bốc lên tia lửa và khói thuốc cố gắng chạm vào lưng cậu. Có tia lửa xẹt qua gò má trắng ngần của Bạch Liễu, thế nhưng ánh mắt cậu không hề dao động chút nào.

Vào thời khắc sống còn ngàn cân treo sợi tóc, Bạch Liễu bỗng đưa hai tay lên miệng tạo thành hình cái loa, kéo dài giọng, lười biếng hô: “Mục Tứ Thành, tôi cần cậu giúp, helppp ——!”

Đỗ Tam Anh bối rối: “????????”

Không phải lúc nãy Mục Tứ Thành đã trộm đồ của Bạch Liễu rồi bỏ đi sao?! Vì sao người này còn xin sự giúp đỡ từ Mục Tứ Thành?! Nghĩ thế nào cũng thấy Mục Tứ Thành sẽ không lại giúp Bạch Liễu!

Đỉnh đầu khán giả đang xem TV nhỏ của Đỗ Tam Anh cũng bay đầy dấu chấm hỏi. Sau khi chứng kiến nhiều hành động

gây hoang mang của Bạch Liễu, họ thậm chí còn nghĩ kẻ này bị điên.

Nếu không phải, thật sự khó lòng giải thích những hành động lạ lùng của Bạch Liễu.

Thế nhưng, vào lúc này khán giả bên Mục Tứ Thành càng hoang mang hơn.

Bọn họ trơ mắt nhìn Mục Tứ Thành đang vui vẻ chạy thoát khỏi hiện trường trộm đồ nghe được câu【 Mục Tứ Thành, tôi cần cậu giúp.】thì sắc mặt chợt biến đổi, hai chân như bị cái gì đó ghìm lại. Hắn dừng tại chỗ ngay lập tức.

【Hệ thống thông báo: Bởi vì người chơi Bạch Liễu khởi động kỹ năng cá năng, người chơi Mục Tứ Thành nhất định phải phối hợp với mọi hành động của người chơi Bạch Liễu.】

【Bây giờ, người chơi Bạch Liễu yêu cầu bạn quay trở lại, như mong muốn của cậu ấy, bạn hãy toàn lực trợ giúp, giúp cậu ấy thoát khỏi nguy hiểm.】

“ĐCM!!!” Sắc mặt Mục Tứ Thành tối sầm, hắn như bị thứ gì đó điều khiển, bắt đầu chạy nhanh về phía toa tàu mình vừa rời khỏi.

“ĐCM Bạch Liễu!!!”

“Anh dám dùng kỹ năng cá nhân điều khiển tôi! Kỹ năng của anh không phải là trộm đồ sao?!”

Trên gương mặt tức giận của Mục Tứ Thành gần như viết sạch mấy chữ ma cà chớn Bạch Liễu chơi tôi.

Trong một nhịp thở, Đỗ Tam Anh nhìn Bạch Liễu sắp bị con quái vật phía sau nuốt chửng, gấp đến nỗi cứ cào cào lỗ tai. Vậy mà Bạch Liễu chỉ mỉm cười cụp mắt, cậu mặc bộ khôi giáp nặng nề làm bằng đá cẩm thạch quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu lên, hơi dang tay ra, giống như đang chờ ai đó tới đón.

Đỗ Tam Anh thấy hành động đó càng thêm khó hiểu, vừa sốt ruột vừa hiếu kỳ hỏi: "Bạch Liễu, rốt cuộc anh mặc khôi giáp để làm gì thế?!"

"Bộ giáp này để tăng tính phòng ngự." Bạch Liễu vốn dĩ muốn nhún vai một cái, nhưng vì bộ khôi giáp quá nặng nên không tài nào nâng lên được, "Tôi sợ phương tiện giao thông tốc độ di chuyển 7000 lát nữa sẽ tức giận đánh tôi, cho nên tôi mặc cái này vào trước, như vậy có thể chống đỡ được chút."

"??????" – Đỗ Tam Anh đơ người.

Phương tiện giao thông còn biết đánh người! Đó là cái quái gì thế?!

Ngay lúc Đỗ Tam Anh muốn văng tục tới nơi, một bóng người lao tới nhanh đến gần như vô hình. Hắn tức giận gào lên trong khi túm lấy cổ áo Bạch Liễu kéo cậu: "Bạch Liễu, cái tên súc sinh này!!! Anh làm gì với tôi hả?! Vì sao tôi lại bị anh khống chế chứ?!"

Mục Tứ Thành dùng hết sức bình sinh kéo một cái. Ở phía sau Bạch Liễu, mấy xác chết hành khách đã há to cái miệng còn

bốc lửa, quơ cánh tay cháy bừng quét qua đuôi mắt của Bạch Liễu, tuy cậu tránh được nhưng lông mi vẫn cháy xém một chút.

Bạch Liễu vẫn bình tĩnh nhướng hàng mi bị đốt của mình, chậm rãi chớp mắt hai cái, sau đó nở nụ cười thiếu đòn: "Tôi chỉ nhờ cậu giúp đỡ thôi đó nha, Mục Tứ Thành, không phải chúng ta đã nói rồi sao?"

"Tôi xin giúp đỡ từ cậu, cậu đến giúp tôi, đây không phải chuyện cậu đã đồng ý à? Làm sao có thể coi là khống chế được, cậu phải gặp nhiều rồi chứ."

Mục Tứ Thành mang gương mặt u ám kéo theo Bạch Liễu chạy qua mấy toa tàu. Đỗ Tam Anh thấy trạng thái của Mục Tứ Thành không ổn, vội vội vàng vàng lái chiếc xe nhỏ của mình đi theo.

Mục Tứ Thành trở tay ném Bạch Liễu xuống đất như ném miếng giẻ rách. Biểu cảm của hắn vô cùng hung ác, hắn đạp một chân lên cổ Bạch Liễu. Hai mắt Mục Tứ Thành đỏ đậm, hô hấp dồn dập, lồng ngực phập phồng kịch liệt, gân xanh trên trán hiện rõ rệt, cánh tay đang nắm cổ áo sơmi của Bạch Liễu cũng nổi đầy gân xanh.

Mục Tứ Thành cười dữ tợn, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Bạch Liễu, đay nghiến nói từng từ: "Được lắm, Bạch Liễu, anh giỏi đấy."

"Đời này, tôi ghét nhất là bị người khác khống chế." Mục Tứ Thành nghiến răng nghiến lợi mỉm cười, khiến cho người ta sởn cả tóc gáy, "Anh thật sự chọc tôi giận rồi."

Nói xong, Mục Tứ Thành nện một quyền lên người Bạch Liễu, bộ khôi giáp đá cẩm thạch giống như thạch cao phơi khô, chầm chậm vỡ thành từng khối rớt đầy xuống đất. Khóe miệng Bạch Liễu chảy ra máu tươi, thế nhưng cậu vẫn cười, như thể sớm biết Mục Tứ Thành sẽ vung ra cú đấm này.

【Hệ thống thông báo: Khôi giáp của người chơi Bạch Liễu hoàn toàn hư hại vì ngăn cản một lần tấn công của người chơi Mục Tứ Thành, không có cách nào sửa chữa. HP của người chơi Bạch Liễu giảm xuống 40 vì bị tấn công.】

"Cậu có chắc muốn giết tôi không?" Bạch Liễu mấp máy đôi môi đầy máu, cười hỏi: "Kỹ năng khống chế tôi dùng với cậu là loại buộc chặt HP của hai chúng ta. Tôi chết rồi, không chừng cậu cũng sẽ chết đấy Mục Tứ Thành."

Bạch Liễu đang lừa Mục Tứ Thành.

Chắc chắn có rất nhiều kỹ năng trói buộc HP của người bị khống chế và người khống chế.

Mục Tứ Thành thu bớt biểu cảm trên gương mặt, hắn hít sâu mấy hơi để điều chỉnh hô hấp, ánh mắt như sắp nổi giông bão, hàm răng cắn chặt: "Khi trò chơi này kết thúc, tôi sẽ tìm cách phá bỏ ràng buộc giữa chúng ta sau đó giết chết anh, Bạch Liễu."

Bạch Liễu mỉm cười, cậu biết mình lừa người ta thành công: "Đó là chuyện của sau này, vậy hiện tại thì sao?"

Mục Tứ Thành trừng mắt nhìn Bạch Liễu, cái tên này dường như nắm rõ mọi thứ trong lòng bàn tay. Hắn không nhịn được

mắng một tiếng: “Đcm thằng chó bố đệt chết mày bây giờ!”

Mắng xong, Mục Tứ Thành liếc qua mấy thi thể cháy đen đang đuổi tới. Hắn nắm cổ áo của Bạch Liễu, mặt không cảm xúc chạy nhanh về phía trước.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành sử dụng kỹ năng [Khả năng tiềm tàng của đạo tặc], tốc độ di chuyển +7000, bởi vì mang theo người chơi Bạch Liễu (trọng lượng 57kg, bị thương nhẹ), tốc độ giảm —— cuối cùng tốc độ di chuyển tăng thêm +6900.】

Đỗ Tam Anh thấy mà choáng váng, cậu ta ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Mục Tứ Thành rời đi, sau đó nhìn trần tàu điện ngầm lúc nãy bị Mục Tứ Thành một quyền đập nát bộ khôi giáp làm cho bể tanh bành, lầm bầm lầu bầu nói: “Vậy phương tiện giao thông có tốc độ 7000 sẽ đánh người mà Bạch Liễu nói là Mục Tứ Thành sao?”

Đỗ Tam Anh luôn dựa vào giá trị may mắn để qua cửa, cậu có cách chơi khá ngây thơ. Đây là lần đầu cậu ta chứng kiến kiểu chơi không từ thủ đoạn, xem người khác thành phương tiện giao thông như Bạch Liễu. Cậu ta nhìn Mục Tứ Thành nghiến răng nghiến lợi xách Bạch Liễu rời đi, không nhịn được rùng mình một cái.

Chuyện gì vậy trời? Bỗng dưng Đỗ Tam Anh có dự cảm mình và Mục Tứ Thành sẽ trở thành công cụ bị Bạch Liễu lợi dụng trong tương lai.

Thật là hãi hùng mà, cái tên này không sợ Mục Tứ Thành đánh chết anh ta trong cơn tức giận sao? Còn có thể bình tĩnh nói phương tiện giao thông muốn đánh người nữa, Mục Tứ Thành vừa rồi thật sự động sát tâm ấy chứ…

Tâm hồn Đỗ Tam Anh chịu chấn động cực mạnh, cậu ta ngơ ngác khởi động chiếc xe nhỏ đầy hình dán Pony của mình, theo sau Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đi về phía trước.

Cùng chịu sang chấn mạnh còn có rất nhiều người xem, hình như đầu óc khán giả ở đây đều rơi vào trạng thái ngưng trệ. Mấy phút sau, tất cả mọi người vẫn trầm mặc nhìn TV nhỏ, có lẽ không biết nên nói gì mới phải. Những điều diễn ra trước mắt tựa cú vả mặt cho ai đã chế giễu mỉa mai Bạch Liễu mấy phút trước. Một lúc sau, có khán giả lúng túng ho hai tiếng, làm bộ nói:

“Tên Bạch Liễu này cũng có chút tài năng đấy, ha ha ha ha…”

“… Đâu chỉ là một chút chứ…” Có người lên tiếng với tâm trạng phức tạp: “Cậu ta vậy mà khống chế được Mục thần. Lúc trước【Bậc thầy múa rối】mượn sức mạnh của Công hội Quốc Vương cũng chẳng làm được…”

“Kỹ năng cá nhân của người này và【Bậc thầy múa rối】giống nhau không? Đều là khống chế người chơi hả?”

“Hẳn là vậy, lần này được xem hai người có kỹ năng thao túng đấu với nhau. Mặc dù【Bậc thầy múa rồi】có tới ba con rối, nhưng bên này Mục thần cũng trở thành con rối trong tay Bạch Liễu, bốn đấu hai, mặc dù tôi vẫn thấy Kẻ điều khiển rối có cơ hội lớn hơn. Nhưng mà chiêu này của Bạch Liễu thật sự quá lợi hại, khả năng thắng là 40%…”

“Mục thần đáng thương quá, tránh được mùng một cũng không tránh được ngày rằm, cuối cùng vẫn thành con rối dưới tay người khác.”

“Tôi muốn đi xem TV nhỏ của Bạch Liễu, từ góc nhìn của Mục thần thấy không rõ ràng lắm…”

“Tôi cũng qua bên Bạch Liễu coi… Anh ta ở【Khu nhảy disco trên mộ phần】đúng không? Đáng tiếc ghê, nếu thể hiện sớm một chút chắc cũng chẳng rơi xuống đó rồi…”

Mục Tứ Thành liên tục để mất khán giả vào tay Bạch Liễu.

———————

Có nhiều khán giả vọt tới【Khu nhảy disco trên mộ phần】, dần dần vây quanh TV nhỏ của Bạch Liễu, nhưng bọn họ đều không thể hấp dẫn được sự chú ý của Vương Thuấn.

Vương Thuấn chăm chăm nhìn TV của Bạch Liễu, sững sờ mất hai giây, anh ta bắt đầu ngẫm lại, kỹ năng cá nhân của Bạch Liễu không phải trộm đồ sao?

Cuối cùng Vương Thuấn hơi kinh hãi lắc đầu một cái. Lẽ nào từ lúc đó Bạch Liễu đã gài bẫy lừa Mục Tứ Thành vào tròng rồi ư? Vì khiến cho Mục Tứ Thành hạ thấp cảnh giác và tưởng rằng kỹ năng của mình là trộm đồ, sau đó khống chế hắn ta?

Nếu kỹ năng cá nhân của Bạch Liễu là thứ khác, có lẽ Mục Tứ Thành sẽ đề phòng. Thế nhưng nếu chỉ là kỹ năng trộm đồ, Mục Tứ Thành sẽ không.

Bởi vì trong trò chơi này Mục Tứ Thành có【Kỹ năng trộm cắp】, được phán định là đạo tặc mạnh nhất. Mục Tứ Thành từng trộm đồ của Hắc Đào, có thể nói là đạo tặc vô địch.

Thế nhưng Bạch Liễu lại trộm được đồ trong tay Mục Tứ Thành.

Lần đầu tiên là thuốc tẩy trắng tinh thần, lần thứ hai là thuốc bổ sung thể lực, lần thứ ba thậm chí cả người Mục Tứ Thành cũng bị Bạch Liễu trộm đi.

Lần thứ tư là —— ánh mắt Vương Thuấn dừng ở khu vực càng lúc càng có nhiều người tụ tập kia, tâm trạng của anh ta vô cùng phức tạp —— Bạch Liễu còn trộm cả khán giả từ TV nhỏ của Mục Tứ Thành.

———

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Mục cần được dạy dỗ thêm, mọi người đừng gấp, thằng nhóc tiểu Mục là chuyên gia cắm flag đấy.

Tiểu Mục: Cho dù Mục Tứ Thành này có chết, phải nhảy ra khỏi đoàn tàu cũng tuyệt đối không cam tâm tình nguyện bị Bạch Liễu khống chế!

Sau khi trò chơi kết thúc:

Tiểu Mục: Thẻ linh hồn 10 ngàn điểm, chỉ bán cho Bạch Liễu.

Bạch Liễu: Đắt quá, không mua.

Tiểu Mục: Đm anh!!

•••••

Chương 46: Chuyến tàu cuối nổ tung (8)

Edit: Huyên Beta: Sơ Tình, Nhi

【Có 1776 người like tivi nhỏ của Bạch Liễu, 2006 người follow, 345 người donate cho người chơi Bạch Liễu, điểm donate là 345 điểm.】

【Có 2004 người đang xem tivi nhỏ Bạch Liễu, người chơi đạt hơn 1500 lượt like trong vòng một phút, cuối cùng thì người chơi Bạch Liễu đã nghiêm túc trở lại!】

【Yo~ Biểu hiện của bạn đã trở lại như trước ~yo~ nhưng trừng phạt của tôi vẫn sẽ không biến mất yo~ cho đến khi bạn bay thẳng lên ~yo~】

【Người chơi Bạch Liễu muốn rời khỏi [Khu nhảy disco trên mộ phần] cần có 47294 lượt like, 50860 lượt follow và 14724 điểm donate.】

…

Mục Tứ Thành chạy vòng quanh toa tàu không biết bao nhiêu lần, mãi đến khi tới sân ga mới, tất cả【hành khách】xuống xe mới có cơ hội dừng lại thở dốc. Hắn nằm ngửa đổ thuốc phục hồi thể lực cho mình, quẹt mớ tóc ướt đẫm mồ hôi dính trên gò má, sắc mặt âm trầm không tốt nhìn lướt qua Bạch Liễu cũng đang ngồi nghỉ ngơi.

"Bạch Liễu, có phải anh đã đoán được kỹ năng cá nhân của tôi là trộm đồ từ sớm đúng không?" Mục Tứ Thành cũng đưa ra suy đoán như Vương Thuấn: "Lúc trước anh bẫy tôi bằng cách trộm đồ của tôi, để tôi cho rằng kỹ năng của anh là trộm cướp, làm tôi hạ thấp cảnh giác với anh."

“Trước đó ở cổng đăng nhập trò chơi anh cố tình không đoán đúng kỹ năng của tôi, thuận miệng nói bừa là tăng cường ngũ cảm, thật ra con mẹ nó anh đã sớm biết kỹ năng của tôi là trộm đúng chứ?” Ánh mắt Mục Tứ Thành nhanh như điện, hắn tỉnh táo nhìn thẳng Bạch Liễu.

“Đúng vậy.” Bạch Liễu thẳng thắn thừa nhận.

Mục Tứ Thành hít sâu một hơi, hắn nhìn chằm chằm Bạch Liễu: “Anh biết từ khi nào?”

Kỹ năng cá nhân là thứ mà mọi người đều ngầm hiểu trong lòng, không thảo luận trên diễn đàn. Bởi vì để lộ kỹ năng cá nhân sẽ đắc tội với người khác, ngoại trừ tình huống cần tuyển người chơi nên phải để lộ kỹ năng của mình ra như kẻ điều khiển thì kỹ năng cá nhân của những người chơi khác sẽ không được bàn công khai.

Bạch Liễu là người mới, cách duy nhất để biết rõ kỹ năng cá nhân của Mục Tứ Thành là mua video trò chơi.

Nhưng bảng kỹ năng của người chơi không mở ra cho khán giả xem, nghĩa là khán giả không thấy được kỹ năng cụ thể của người chơi là gì. Nếu Bạch Liễu muốn biết kỹ năng cá nhân của hắn, thì chỉ có thể đưa ra suy đoán dựa vào việc xem nhiều video của Mục Tứ Thành, hoặc thảo luận với người chơi kinh nghiệm khác.

Nhưng Bạch Liễu chưa từng mua video của Mục Tứ Thành, hơn nữa vào lần đăng nhập này của Bạch Liễu là Mục Tứ

Thành tìm ra cậu trước, cậu không có cơ hội thảo luận với người chơi khác để biết kỹ năng của Mục Tứ Thành!

Tại sao cái tên này lại biết được kỹ năng của hắn chứ?

Bạch Liễu: "Lúc tôi đăng xuất [Thị trấn Siren] rồi gặp được cậu, tôi đã biết kỹ năng cá nhân của cậu là gì rồi."

Mục Tứ Thành không thể tin nổi nhìn Bạch Liễu: "Lúc đăng xuất khỏi [Thị trấn Siren] á?! Tôi tìm anh ngay khi anh vừa đăng xuất đó, rõ ràng là anh không có thời gian để tìm hiểu kỹ năng của tôi là gì cơ mà?!"

"Quả thật ban đầu tôi muốn lừa bình thuốc tẩy trắng tinh thần của cậu, chứ không phải bắt chước cậu đâu." Bạch Liễu sờ mũi, "Phản ứng của chính cậu làm bại lộ kỹ năng cá nhân là ăn trộm, hơn nữa chẳng phải cậu đã nói mình đứng top 4 bảng Tân Tinh sao? Thực lực có vẻ rất tốt, cho nên tôi nghĩ nếu cậu đã đến rồi, không làm gì thì người thiệt thòi là tôi, cho nên tôi đã thuận nước đẩy thuyền…"

Đệt con mẹ nó!!! Đã đến rồi, không làm gì thì thiệt thòi? Con hàng này là Grandet* hả, có thể nhổ lông chim nhạn bay qua**?

(** Ban đầu được mô tả là võ công cao siêu, sau này ẩn dụ rằng chỉ người thích lợi dụng, nhìn thấy lợi ích thì không bỏ được.)

Mục Tứ Thành tức đến nỗi lồng ngực phập phồng, không phục mà chất vấn lại: "Tôi phản ứng ra sao mà lại phơi bày kỹ năng cá nhân của mình?"

Bạch Liễu quay đầu nhìn Mục Tứ Thành: “Bởi vì sau khi tôi 【trộm】thuốc tẩy trắng tinh thần của cậu, phản ứng đầu tiên là bảo rằng kỹ năng của tôi là trộm cướp.”

“Bằng không thì sao?” Mục Tứ Thành không còn gì để nói: “Còn kỹ năng nào khác có thể trực tiếp lấy đồ từ kho hàng hệ thống của tôi à?”

Bạch Liễu bình tĩnh nhắc nhở: “Nhưng trong đại sảnh hệ thống, cậu cũng biết rõ là cấm trộm cướp, lần thứ hai tôi đoạt thuốc bổ sung thể lực từ cậu, phản ứng của cậu cực kì cố chấp cho rằng kỹ năng của tôi là trộm đồ. Tôi cảm thấy người chơi bình thường sẽ ngẫm lại lần nữa, ví dụ như đoán tôi có thể điều khiển cậu tặng đồ cho tôi, thế nhưng cậu không làm thế.”

“Thậm chí trước khi tôi tiến vào trò chơi, cậu cũng không thay đổi suy nghĩ, đinh ninh rằng kỹ năng của tôi là trộm.”

Mục Tứ Thành sững sờ.

Bạch Liễu quét qua Mục Tứ Thành: “Đây là phản ứng bản năng của cậu. Điều này cho thấy chấp niệm về hành vi trộm cướp trong tiềm thức của cậu rất mạnh mẽ. Kỹ năng cá nhân nối liền với dս□ƈ vọиց, cho nên tôi đoán kỹ năng cá nhân của cậu quá nửa liên quan đến trộm cướp.”

“Fuck.” Mặt Mục Tứ Thành khó chịu, hắn cắt ngang lời Bạch Liễu: “Cứ coi anh đã muốn thao túng và lợi dụng tôi từ sớm, nhưng anh chẳng thể đảm bảo 100% tôi sẽ vào trò chơi với anh. Nếu tôi không vào cùng anh, những sắp xếp này sẽ đổ sông đổ biển!”

“Quả thật tôi không thể đảm bảo 100% cậu sẽ vào theo.” Bạch Liễu thản nhiên thừa nhận: “Nhưng tôi dám chắc khoảng 80%.”

Bạch Liễu nâng mắt: “Bởi vì trên người của tôi có thứ cậu muốn trộm, 【Bùa hộ mệnh người cá】, đúng không?”

Nhịp hô hấp của Mục Tứ Thành ngưng lại.

“Trước đó tôi còn cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao cậu lại đến cổng đăng xuất trò chơi tìm tôi.” Bạch Liễu tiếp tục nói, “Cậu là người chơi có thực lực không tệ, coi như cậu tò mò kỹ năng cá nhân của tôi đi, cũng không thể nào sau khi lỗ mất hai ngàn điểm vẫn bám theo tôi.”

Bạch Liễu ngước mắt: “Cậu chẳng phải kẻ ngu, dậy sớm không có lợi thì dậy làm gì. Nhất định trên người tôi có thứ cậu muốn, đồng thời cậu còn rất tự tin sẽ lấy được, cho nên khi tôi vừa ra khỏi trò chơi cậu đã tới tìm tôi, xác nhận tôi đang giữ thứ cậu muốn trộm, dùng thuật ngữ trong nghề của dân trộm mấy người là — “thám thính” đúng không?”

Lần này, rốt cuộc sắc mặt Mục Tứ Thành cũng đen sì: “Anh sớm biết tôi muốn trộm【Bùa hộ mệnh người cá】của anh? Anh dùng thứ này để kéo tôi mắc câu hả?”

Bạch Liễu thay đổi ngữ điệu, cậu nở nụ cười hòa ái: “Sao có thể nói là kéo cậu mắc câu chứ Mục thần? Chủ yếu là tôi muốn hợp tác với cậu. Xem như tôi tặng cậu thứ này đi, cậu coi, giờ tôi khống chế cậu, tôi cũng có yêu cầu cậu trả lại cho tôi đâu?”

Bản lĩnh nói dối không nhắm mắt của Bạch Liễu có thể nói là đạt tới đỉnh cao. Thật ra cậu không thể khống chế Mục Tứ Thành trả lại【Bùa hộ mệnh người cá】cho cậu. Trước mắt, kỹ năng của Bạch Liễu và Mục Tứ Thành vẫn là hợp tác, Bạch Liễu không có khả năng ép buộc Mục Tứ Thành làm một số chuyện.

Tuy nhiên sau khi Mục Tứ Thành nghe xong, sắc mặt hắn tốt hơn xíu, Bạch Liễu không yêu cầu hắn trả đồ lại, ít nhất nói rõ tên Bạch Liễu này không giống "kẻ điều khiển rối", dùng "con rối" như rút gân lột da, không thèm quan tâm sống chết. Tạm thời hắn vẫn an toàn.

Mục Tứ Thành không nói chuyện với Bạch Liễu nữa, tránh rước bực vào thân. Hắn mở bảng cá nhân của mình ra nhìn thoáng qua.

【Bảng thông tin cá nhân của người chơi Mục Tứ Thành.】

【HP: 94 (giảm xuống sau khi bị ngọn lửa thiêu đốt).】

【Giá trị thể lực: 30 (bị tiêu hao, đang phục hồi).】

【Giá trị tinh thần: 75 (bởi vì bị hành khách tấn công nên dị hoá ở mức thấp).】

Nếu Mục Tứ Thành chạy một mình, thể lực của hắn sẽ không giảm nghiêm trọng như vậy, cũng sẽ không bị bầy quái vật đốt. Tất cả là do mang theo Bạch Liễu và phải duy trì tốc độ ban đầu, kỹ năng hắn dùng tiêu hao thể lực gấp mấy lần bình thường.

Hiện tại Mục Tứ Thành không rõ cái tên Bạch Liễu này có thể khống chế hắn ở mức nào, hắn không dám hành động lỗ mãng làm Bạch Liễu bị thương, nhưng chuyện này chẳng ngăn Mục Tứ Thành khịa Bạch Liễu được: "Người cõng cậu chạy là tôi, vậy mà thể lực của cậu cũng tiêu hao. Bảng thuộc tính của cậu yếu vl đấy, lẽ ra cậu nên chết từ sớm rồi."

"Không phải đã có Mục thần ra tay giúp tôi à? Tôi còn chưa chết đó sao?" Bạch Liễu ung dung đáp lại, cậu mở bảng ra, "Đại nạn không chết tất có hậu phúc, chúng ta đã kích hoạt con quái đầu tiên trong sách quái vật."

【 "Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung" cập nhật — Hành khách nổ tung (1/3)】

【Tên quái vật: Hành khách nổ tung.】

【Đặc điểm: Tốc độ di chuyển cực nhanh (điểm tốc độ di chuyển là 1000, ngọn lửa có hiệu quả cộng thêm).】

【Nhược điểm: ??? (chờ khám phá).】

【Cách tấn công: Bị ngọn lửa trên người [Hành khách nổ tung] thiêu trúng, HP và giá trị tinh thần sẽ giảm xuống.】

"Kích hoạt con quái đầu tiên trong sách quái vật thì có ích lợi gì?" Mục Tứ Thành cười nhạo một tiếng, ngửa đầu uống cạn thuốc hồi phục thể lực: "Không phải anh muốn sưu tầm đủ sách quái vật trong phó bản cấp hai [Chuyến tàu cuối nổ tung] đó chứ? Bạch Liễu à, tôi cho anh biết, ngay cả người chơi ở cấp độ như tôi cũng không dám tập hợp đủ sách quái vật trong

phó bản cấp hai hoàn toàn không có bất kỳ người nào qua cửa như này đâu."

"Việc gì chẳng có lần đầu tiên." Bạch Liễu - khả năng làm người ta tức chết mà không cần đền mạng, thản nhiên nở nụ cười: "Lần này không phải đã có tôi đó sao? Mục thần muốn thử tập hợp đủ không? Chúng ta hợp tác đi."

Hai chữ "hợp tác" vừa được thốt ra, Bạch Liễu gần như muốn uy hiếp Mục Tứ Thành, cưỡng ép khống chế hắn trợ giúp bản thân tập hợp đủ sách quái vật.

Mục Tứ Thành chỉ cảm thấy cơn tức mình vất vả lắm mới ép xuống được giờ lại sôi trào lần nữa. Hắn hít sâu hai hơi điều chỉnh nhịp tim và hô hấp của mình, tránh bản thân đang sống nhăn răng tức chết: "Con mẹ nó HP của anh sắp về không rồi mà còn muốn tập hợp đủ sách quái vật, đúng là cần tiền không cần mạng."

Bạch Liễu nhận lời khen, không hề hổ thẹn đáp: "Cậu nói đúng, tôi là người như thế đó."

Mục Tứ Thành: "…"

Mục Tứ Thành nói rất chính xác, bảng thuộc tính của Bạch Liễu còn thảm hơn bảng cấp A của Mục Tứ Thành nhiều:

【Bảng thuộc tính cá nhân của người chơi Bạch Liễu】

【HP: 31 (giảm xuống sau khi bị người chơi Mục Tứ Thành tấn công và ngọn lửa thiêu đốt).】

【Giá trị thể lực: 8 (ngừng tiêu hao, đang phục hồi).】

【Giá trị tinh thần: 90 (bởi vì bị hành khách công kích nên dị hoá ở mức độ thấp).】

Mục Tứ Thành hít thở sâu để đè nén tâm trạng của bản thân. Hiện tại hắn đang bị cột vào chung một con thuyền với Bạch Liễu, vậy nên mới miễn cưỡng giữ tỉnh táo nói: "Hậu quả khi giá trị tinh thần giảm anh đã được trải nghiệm rồi, nhưng có lẽ anh còn chưa ý thức được tầm quan trọng của HP, để tôi cho anh biết hậu quả khi HP bị giảm xuống."

"HP là thuộc tính duy nhất mà người chơi không thể tự khôi phục trong trò chơi, khi về 0 anh sẽ chết, bất kỳ đạo cụ gì cũng không thể khôi phục. Nghe này Bạch Liễu, hiện giờ HP của anh chỉ có 31, cực kỳ nguy hiểm. Bất kì con quái vật nào trong phó bản cấp hai này đánh anh vài lần, anh sẽ chết ngay. Tôi khuyên anh tốt nhất đừng nghĩ đến việc thu thập đủ sách quái vật nữa."

Bạch Liễu chưa đáp được hay không, cậu bỏ qua đề tài này, nói: "Chúng ta phải thu thập những mảnh gương kia."

Mục Tứ Thành nhắm mắt nghỉ ngơi khôi phục thể lực không tiếp lời, Bạch Liễu tiếp tục phân tích:

"Xem ra bối cảnh trò chơi này là ga tàu có hành khách lên xuống liên tục. Lúc khách lên chúng ta sẽ phải đối mặt với cuộc truy đuổi, lúc khách xuống, cửa tàu điện ngầm sẽ đóng lại. Nếu như nói trên đoàn tàu không có bất kỳ mảnh gương vỡ nào, chúng chỉ xuất hiện ngoài ga tàu điện ngầm, vậy chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất để sưu tầm mảnh gương vỡ."

Bạch Liễu trầm ngâm nói: “Đó là lúc hành khách lên xe, chúng ta phải thừa dịp bọn họ lên tàu để chạy ra ga tàu tìm kiếm mảnh gương, đồng thời trở về trước khi cửa tàu đóng lại, nếu không chúng ta sẽ phải ở chung với những “hành khách” đó trên ga tàu, tôi cảm thấy Kẻ điều khiển rối gì đó đã lên ga tìm kiếm trong lúc chúng ta bị truy đuổi rồi.”

“Sao anh biết được?” Đỗ Tam Anh luôn trốn trong góc cuối cùng cũng tò mò lên tiếng hỏi.

Tình huống của cậu ta có thể nói vẫn còn khá tốt, mặc dù xe điện dụng nhỏ kia dính máu, trên mặt pony bé nhỏ cũng dính đầy các mảnh thịt cháy, nhưng Đỗ Tam Anh không bị thương tổn chỗ nào.

“Bởi vì vừa rồi chúng ta bị truy đuổi chạy tới chạy lui trong tàu nhưng không hề gặp ai khác.” Bạch Liễu dựa vào tường lau mồ hôi trên mặt mình, “Nếu không phải lần nào cũng trùng hợp lướt qua Kẻ điều khiển rối, thì chính là khi chúng ta đang bị đuổi bắt, Kẻ điều khiển rối không hề ở trên tàu.”

“A —!” Đỗ Tam Anh nôn nóng, “Vậy chẳng phải 【Bậc thầy múa rối】 có thể nhanh chóng thu thập mảnh gương vỡ rồi qua cửa sao?”

“Cái này hả, tôi lại không nghĩ thế.” Bạch Liễu nhấc mí mắt nhìn Đỗ Tam Anh, “Tôi cảm thấy rất có thể gã sẽ không tìm được mảnh gương ở sân ga.”

Đỗ Tam Anh sững sờ: “Vì sao anh cảm thấy như vậy?”

“Bởi vì nếu tôi là gã ta, sau khi xác định mảnh gương đang ở sân ga thì tôi sẽ chỉ làm một việc.” Bạch Liễu giơ ngón trỏ ý chỉ số một, ánh mắt bình tĩnh, “Đó là đi tìm chúng ta.”

“Tại sao sau khi xác định vị trí mảnh gương lại tới tìm chúng ta?” Đỗ Tam Anh càng nghe càng mơ hồ.

“Thời gian dừng lại ở trạm tàu điện ngầm chỉ có hai phút, tôi đã thăm dò diện tích của trạm tàu điện ngầm. Kẻ điều khiển rối muốn tìm kiếm khắp sân ga rồi quay về đoàn tàu trong vòng hai phút là không thể, cứ coi là Kẻ điều khiển rối có ba con rối tốc độ nhanh như Mục Tứ Thành đi, thế thì cũng không có khả năng đâu. (Mục Tứ Thành nghe đến đây thì nghiến răng ken két.)

“Bởi vì tìm đồ cần thời gian, cần kỹ năng thu thập, không liên quan mấy đến tốc độ.” Mặt Bạch Liễu không đổi sắc, cậu nói tiếp, “Tuyến tàu điện ngầm số 4 này có 11 sân ga, ngoại trừ sân cuối cùng【Thành phố Đồ Cổ】- nơi chúng ta cần đến, tuyến số 4 này còn có 10 sân ga khác.”

“Vừa rồi chúng ta xuất phát đến sân ga đầu tiên cũng mất hơn ba phút, cộng thêm hai phút dừng lại, đại khái mỗi sân ga cần tốn trên năm phút. Như vậy đường đi đến 10 sân ga cần hơn 50 phút, nhưng thời gian đếm ngược là một tiếng đồng hồ, chứng minh chúng ta chỉ có thể đi một lần trước khi tuyến tàu số 4 nổ tung. Nói cách khác, nếu mảnh gương vỡ ở sân ga, chúng ta chỉ có một cơ hội lục soát. Ba con rối của Kẻ điều khiển rối cũng không có cách nào tìm kiếm khắp sân ga chỉ trong hai phút.”

“Cho nên gã sẽ tới tìm chúng ta.” Bạch Liễu đưa ra kết luận.

Đỗ Tam Anh nghe mà hai mắt híp thành nhang muỗi: “Tại sao chứ?!”

Bạch Liễu à, câu anh nói vừa nãy không liên quan gì đến kết luận của anh cả!

Ba con rối không thể lục soát toàn bộ sân ga trong vòng hai phút, sau đó Kẻ điều khiển rối đến tìm chúng ta! Tại sao chứ! Chúng ta cũng đâu có giúp Kẻ điều khiển rối lục soát sân ga
— Chờ chút!

Đỗ Tam Anh chợt tỉnh táo lại, cậu ta ngạc nhiên nhìn Bạch Liễu.

“Bởi vì gã ta thiếu người.” Bạch Liễu nhìn cuối đoàn tàu vắng vẻ đang rung chuyển, “Sau khi xác nhận manh mối mấu chốt quả thật là phải ra sân ga tìm mảnh gương vỡ, gã nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế, biến chúng ta thành con rối dưới tay gã.”

“Nhưng trước khi xác nhận được manh mối mấu chốt, gã sẽ không lỗ mãng đến tìm chúng ta.”

—

“Chủ nhân, mảnh gương vỡ không có trên sân ga.” Giọng điệu Lý Cẩu cực kỳ nhỏ nhẹ, thái độ cung kính như đi trên băng mỏng, “Ba người chúng tôi không có cách nào lục soát hết toàn bộ sân ga, chỉ dựa theo lời ngài nói tìm đến phần lớn những nơi gần tàu điện ngầm, thật sự không có.”

“Một mảnh gương cũng không có?” Con mắt trên gương mặt con rối của Trương Khôi híp thành một đường chỉ, “Kỳ lạ, lẽ ra trò chơi này có thể tìm kiếm mảnh gương trên sân ga mới đúng, là do không lục soát toàn bộ sân ga à?”

Lý Cẩu nhỏ giọng nói: “Chỉ không lục soát bên trên sân ga thôi, ở đó có quá nhiều hành khách cháy khét, chúng tôi không thể đi lên được.”

“Tao biết, tao đứng cạnh cửa khống chế chúng mày, mắt tao có thể nhìn thấy.” Trương Khôi không kiên nhẫn phất tay, trên ngón tay của gã kéo ra sợi tơ trong suốt, làm Lý Cẩu quỳ xuống trong nháy mắt, “Tao đang nhớ bước tiếp theo của kế hoạch, đừng có cắt ngang tao!”

Lý Cẩu cắn răng trong chốc lát, nhìn Trương Khôi dường như sắp thoát ra từ trong suy nghĩ, không nhịn được nhỏ giọng đề nghị: “Chủ nhân, nếu như tạm thời không có suy nghĩ nào về trò chơi, tại sao chúng ta không ra tay với Bạch Liễu trước?”

Bởi vì chuyện vị trí quảng bá nên Lý Cẩu vẫn còn ghim thù Bạch Liễu, nhưng lúc trước Bạch Liễu đã bộc lộ tài năng, nếu như gã đơn độc một mình thì sẽ không chọn cách ra tay với Bạch Liễu, nhưng giờ gã đã có đại thụ dựa lưng, vừa hay “đại thụ” này còn hết sức bất mãn với Bạch Liễu. Vì vậy nếu gã không thuận nước đẩy thuyền diệt thằng chó dám cướp vị trí quảng bá của mình thì cũng rộng lượng quá.

Nếu không phải lần trước Bạch Liễu đoạt vị trí quảng bá của gã thì gã sớm tập hợp đủ điểm để mua đạo cụ ra tù, giờ này đã vui vẻ ở bên ngoài rồi!

Lý Cẩu không hề muốn ngồi trong ngục giam dù chỉ một giây!

“Trước khi tao biết rõ rốt cuộc mảnh gương bị giấu ở đâu, thì không nên tùy tiện ra tay với tên Bạch Liễu này.” Trương Khôi ở trên cao nhìn xuống Lý Cẩu như đang nhìn một thằng ngu không thể tả.

“Xuống tay với cậu ta sẽ xảy ra xung đột, bên bọn họ có Mục Tứ Thành, tên đó có thù cũ với tao, nhất định sẽ tới làm gậy quấy phân heo* cản trở tao, bên chúng ta nhất định sẽ bị thiệt, độ khó qua cửa trò chơi sẽ tăng lên. Đây là trò chơi cấp hai, phải đặt việc qua cửa làm ưu tiên, trước khi biết rõ manh mối then chốt của trò chơi, chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ. Trước hết phải bảo đảm qua cửa trò chơi, sau đó sẽ tiếp tiếp những chuyện khác, không được lẫn lộn đầu đuôi.”

(* Chỉ người thích gây thị phi, sóng gió, quấy chuyện tốt thành chuyện xấu, tóm lại là phá đám)

Lý Cẩu khẽ cắn răng, nhỏ giọng đáp lời: “Vâng, chủ nhân.”

Qua chốc lát, Lý Cẩu không cam tâm hỏi: “Vậy chủ nhân, mảnh gương vỡ không có ở trên sân ga, cũng không ở trên tàu, vậy nó ở đâu được?”

“Từ từ —” Dường như Trương Khôi đột nhiên nghĩ đến thứ gì đó, sắc mặt biến đổi, “Không phải là ở —”

— . —

“Mục Tứ Thành, cậu đã thử trộm đồ trên người quái vật chưa?” Bạch Liễu khẽ di chuyển, kề sát vào Mục Tứ Thành hỏi.

Mục Tứ Thành không kiên nhẫn đẩy Bạch Liễu đang tới gần ra: “Không có khả năng, tôi có thể trộm đồ trên người người chơi, ngay cả Hắc Đào tôi cũng từng trộm, nhưng quái vật thì không được.”

“Vì sao?” Bạch Liễu chống cằm suy ngẫm, “Là do hệ thống phán định không hợp lệ, không thể trộm à?”

Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn Bạch Liễu: “Tôi không biết anh đang có âm mưu gì, tôi trực tiếp nói cho anh đây Bạch Liễu, quả thật tôi có thể trộm một số thứ trên người quái vật. Nhưng sau khi trộm giá trị thù hận của quái vật sẽ luôn khóa chặt trên người tôi, tôi sẽ bị rượt đuổi cho đến trò chơi kết thúc, rất dễ chết. Coi như là ở trò chơi cấp một tôi cũng sẽ rất dễ chết, càng không cần phải nói đến trò chơi cấp hai, nếu như anh còn muốn dùng tôi, tốt nhất đừng sai tôi đi làm chuyện ngu ngốc này.”

“Giá trị thù hận…” Bạch Liễu chìm vào suy nghĩ, ngón tay của cậu như có như không nghịch tiền xu trên tay mình, đột nhiên ngước mắt nhìn Đỗ Tam Anh đang ngồi trong góc ăn bánh bích quy hồi phục thể lực.

Đôi mắt Bạch Liễu híp lại, nở một nụ cười thân thiện hệt như sói xám lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ, “Đỗ Tam Anh, cậu từng chơi Game Online cỡ lớn chưa?”

Khoé miệng cô bé quàng khăn đỏ Đỗ Tam Anh còn dính vụn bánh bích quy, bối rối há mồm a một tiếng, rồi nghiêm túc trả lời câu hỏi của sói xám: “Chơi rồi.”

“Biết rõ cách chơi chuyển giá trị thù hận không?” Bạch Liễu xoay người ngồi xổm sát bên người Đỗ Tam Anh.

Đỗ Tam Anh không biết vì quái gì sau cổ lạnh toát cả ra, nhích về phía sau từng chút, nuốt một ngụm nước bọt, co đầu lại nhỏ giọng nói: “Biết, biết một chút, OT linh tinh gì đó đúng không.”

“Phải!” Bạch Liễu vỗ tay cái bốp, cười càng ngày càng hiền lành, “Ví dụ như sau khi Mục Tứ Thành đi trộm đồ của quái vật, giá trị thù hận của quái khoá chặt trên người cậu ta, tôi sẽ đi tấn công kích con quái vật này, mãi cho đến lúc quái vật này chuyển giá trị thù hận qua chúng ta. Chúng ta sẽ dụ quái vật này đi, để Mục Tứ Thành có thể trộm đồ, biết xe lửa chạy không? Kéo theo một chuỗi quái vật dài ở sau lưng chúng ta…”

“Chờ chút!” Đỗ Tam Anh hoàn toàn không chú ý việc Bạch Liễu đã chuyển từ “tôi” thành “chúng ta”, cậu ta lắp bắp nghi hoặc cắt ngang lời Bạch Liễu, “Đây không phải là trò chơi kiểu thu thập hả? Đây và Game Online, xe lửa, giá trị thù hận linh tinh thì có quan hệ gì? Nhiệm vụ của chúng ta chủ yếu không phải là thu thập mảnh gương vỡ sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Liễu ngước mắt, cậu buông tay nói: “Cậu cảm thấy nếu như mảnh gương vỡ không ở trên tàu, cũng không ở trên sân ga, thì còn có thể ở chỗ nào?”

Đỗ Tam Anh càng ngày càng mờ mịt: “… Còn có thể ở đâu?”

Bạch Liễu nhếch miệng: “Trước kia tôi cảm thấy khả năng mảnh gương vỡ xuất hiện bên ngoài không lớn lắm, bởi vì tấm gương bị nổ bên trong khoang tàu. Mà nếu như không ở trong

khoang tàu, vậy liệu có phải những mảnh gương đã ghim vào cơ thể hành khách vì bị nổ tung chăng?”

Đỗ Tam Anh: “…”

Mục Tứ Thành: “…”

Đậu móa!!

“Cho nên —” Bạch Liễu vô tội nhìn về phía Mục Tứ Thành , “Mục thần, xem ra cậu vẫn phải đi trộm, thử xem trên người những thứ không phải nhân loại này có gì rồi.”

———

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Mục cũng bị bắt đi trộm gà bắt chó, thảm ghê!

(* Tại thị trấn Saumur - một địa phương buồn tẻ của nước Pháp, lão Grandet là một tư sản nổi tiếng vì sự giàu có, sự khôn ngoan và đặc biệt vô cùng keo kiệt. Tuy nhiên điều này không thể ngăn trở việc có nhiều người trong vùng ngấp nghé tranh cưới Eugénie Grandet - cô con gái duy nhất có quyền thừa kế toàn bộ tài sản của lão. Eugénie là cô gái sinh trưởng trong gia đình giàu có lại xinh đẹp, nhưng nàng là một thiếu nữ có nhiều phẩm chất tốt đẹp. Cô vẫn quen sống cuộc đời đạm bạc, vì người cha keo kiệt và hám vàng luôn điều khiển và chi phối mọi chi tiêu sinh hoạt trong gia đình. - Theo wiki)

Chương 47: Chuyến tàu cuối nổ tung (9)

Edit: Pong Beta: Sơ Tình, Nhi

“Còn một phút nữa là đến ga đại lộ Lục Giác, hành khách muốn xuống tàu xin hãy chuẩn bị sẵn sàng.” Trong loa phát ra giọng nữ ngọt ngào, tiếp tục thông báo rõ ràng rành mạch: “Hành khách xuống tàu xin đừng đứng trước cửa gây trở ngại cho hành khách lên tàu, lên trước xuống sau nhé ——”

Mặt Mục Tứ Thành đen như đáy nồi, hắn cầm tay Bạch Liễu, nghiêng đầu nhìn lướt qua Đỗ Tam Anh ngồi chung với Bạch Liễu trên con xe dán đầy hình Pony nhỏ: “Bạch Liễu, nếu không có cách chuyển giá trị thù hận thì phải làm sao bây giờ? Giá trị thù hận của đám quái vật này khoá chặt trên người tôi càng lâu thì tôi càng dễ chết.”

“Chẳng phải cậu có【Bùa hộ mệnh người cá】 của tôi sao?” Bạch Liễu không nhanh không chậm nói: “Cậu còn có thể dựa vào đạo cụ dịch chuyển tức thời để chạy trốn một lần. Bây giờ chúng ta chỉ thử nghiệm mà thôi, lỡ không được thì chúng ta bàn tiếp.”

“Con mẹ nó anh đừng nói anh cho tôi trộm đạo cụ là để dùng ở đây nhé?! Dịch chuyển có tác dụng chó gì!” Mục Tứ Thành tức tới văng tục: “Quái vật có giá trị thù hận sẽ truy bắt người mà nó ghi thù từ đầu tới cuối, chỉ cần gặp là đuổi.”

Tâm tình Đỗ Tam Anh phức tạp, cậu ta nhìn Bạch Liễu: “Bạch Liễu, mảnh gương vỡ thực sự ghim trong cơ thể hành khách sao? Vậy trò chơi này cũng quá…” khó rồi.

“Nếu như mảnh gương vỡ đó thật sự lẫn trong hành khách.” Mục Tứ Thành tự đeo vòng tay gia tăng tốc độ, vừa xoa nắn cổ tay vừa cười nhạo: “Vậy độ khó của trò chơi này trong đám trò chơi cấp hai cũng không thấp đâu, Bạch Liễu, mắt chọn của anh thật sự rất tốt đó.”

“Tôi chắc chắn sẽ chuyển dời được giá trị thù hận.” Bạch Liễu nói: “Tôi có vũ khí có phán định công kích rất mạnh, chỉ là khi sử dụng sẽ tiêu hao thể lực, mà nói tới cái này…”

Bạch Liễu như thể chợt nhớ điều gì, cậu móc trong ví ra 1000 điểm, đưa cho Đỗ Tam Anh đang mơ hồ không hiểu: “Chờ chút nữa tôi sẽ không ngừng mua thuốc bổ sung thể lực, đoán chừng thuốc bổ sung thể lực bên tôi sẽ tăng giá, cậu cầm hộ điểm của tôi, nếu như bên cậu không tăng vậy thì coi như cậu mua thay tôi.”

“Ớ ớ ớ.” Sự chú ý của Đỗ Tam Anh nằm bên ngoài tàu cơ. Cậu ta lo lắng không kìm được, cảm xúc dâng trào bởi vì sắp bắt đầu đánh nhau. Mặc dù Bạch Liễu làm Đỗ Tam Anh hơi khó hiểu, nhưng cậu ta vẫn theo bản năng nhận lấy điểm tích lũy Bạch Liễu đưa: “Tôi giúp anh mua thuốc bổ sung thể lực đúng không? Ok.”

Mua vật phẩm với số lượng lớn sẽ làm giá cả trong cửa hàng tăng cao.

Ngay khi Đỗ Tam Anh nhận điểm tích lũy, đột nhiên Bạch Liễu mỉm cười híp mắt vỗ một cái lên bả vai cậu ta: “Trong quá trình chơi, chúng ta phải cố gắng hợp tác, vậy nên hãy giúp đỡ lẫn nhau nhé Đỗ Tam Anh.”

Đỗ Tam Anh cầm 1000 điểm tích lũy Bạch Liễu đưa trên tay, lơ mơ gật đầu: "Ừm, được."

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng 1000 điểm tích lũy đạt được quan hệ hợp tác và mua hộ thuốc bổ sung thể lực với người chơi Đỗ Tam Anh. Lúc người chơi Bạch Liễu cần hỗ trợ, người chơi Đỗ Tam Anh phải kịp thời giúp đỡ.】

"Đoàn tàu đã đến ga…"

Mục Tứ Thành mặt lạnh nhìn bên ngoài toa tàu toàn thi thể cháy đen, hoặc có thể nói là hành khách. Hắn nóng nảy chậc một tiếng, ép tai nghe con khỉ trên đầu xuống một chút. Cả khuôn mặt Mục Tứ Thành trông chẳng khác gì con khỉ, đôi mắt tỏa ánh đỏ chói lóa, răng nanh chỉa ra, hai bàn tay thon dài mọc móng vuốt đen ngòm vô cùng sắc nhọn. Trên cổ hắn thấp thoáng có thể thấy chỏm lông vàng cứng chìa ra từ cổ áo. Một cái đuôi trắng đen đan xen uốn cong như dấu chấm hỏi ở sau lưng.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành sử dụng kỹ năng cá nhân [Trang bị đầy đủ của đạo tặc]】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành tiến vào trạng thái kỹ năng biến hoá: [Sách quái vật: Cebus capucinus* được đạo tặc thuần dưỡng]】

(*Cebus capucinus hay còn gọi là khỉ mũ mặt trắng Colombia là một loài động vật có vú trong họ Cebidae, bộ Linh trưởng. Loài này được Linnaeus mô tả năm 1758. Wikipedia)

Bạch Liễu đứng trên tàu, Đỗ Tam Anh dùng dây an toàn buộc lại mắt cá chân cậu, phòng ngừa cậu bị văng ra ngoài.

Cậu chậm rãi rút ra một cây roi xương trắng như tuyết từ bên hông, cổ tay lắc nhẹ để thích ứng, ánh mắt chuyên chú nhìn Mục Tứ Thành. Bạch Liễu làm việc gì cũng dồn toàn bộ sự tập trung vào, nhưng lúc cậu cần thì sự tập trung ấy càng không thể tưởng tượng nổi.

Ngay khi Bạch Liễu cơ thể dần trầm xuống và bắt đầu nhìn chằm chằm vào Mục Tứ Thành, Đỗ Tam Anh gần như không nghe được tiếng hít thở của Bạch Liễu, cả người cậu dường như rơi vào trạng thái bất động.

Bao nhiêu từ ngữ cũng không thể hình dung được sự chú tâm của Bạch Liễu. Đỗ Tam Anh ngây người, ngạc nhiên đến mức đồng tử chầm chậm co rụt lại, gần như không chớp mắt trong một phút mà nhìn chằm chằm cậu. Đỗ Tam Anh đột nhiên cảm thấy người đứng trên tàu lúc này không phải con người.

Mà là một thứ vũ khí tinh vi đang hiệu chỉnh đối tượng công kích.

Cửa tàu từ từ mở ra, một trận gió nóng ập tới, những thi thể cháy đen còn bốc lửa phừng phực giương nanh múa vuốt xông vào khoang tàu. Mục Tứ Thành bám một tay một chân lên tay vịn, hắn nhìn những thi thể đang nhào đến, ngoài mặt có vẻ bình tĩnh nhưng thực tế, cái nóng làm thái dương Mục Tứ Thành nhỏ mồ hôi.

Nhiệt độ cao nhanh chóng bóp méo tầm nhìn của mọi người, đến cả nhựa của khung cửa cũng tan chảy khi bị những hành khách ấy chạm vào. Mục Tứ Thành hít sâu một hơi, hắn chầm chậm cử động móng vuốt khỉ đang run rẩy của mình.

Nhìn ngọn lửa mãnh liệt cắn nuốt tiếng kêu rên của những hành khách không thể chạy trốn, sự sợ hãi chẳng cách nào kìm được bùng lên trong lòng Mục Tứ Thành.

Nếu suy đoán của Bạch Liễu sai, thực chất trong cơ thể của mấy con quái vật này không chứa mảnh gương vỡ nào, hoặc Bạch Liễu không thể chuyển dời giá trị thù hận. Nếu cậu ta chỉ dùng hắn để thử nghiệm cho suy đoán của mình…

Hay giả như kế hoạch của Bạch Liễu có bất kỳ sai sót nào thì kẻ chết đầu tiên chính là Mục Tứ Thành – người đang phải đối đầu trực tiếp với đống quái vật này.

Như vậy, những hành khách chết không nhắm mắt bị lửa cháy bừng bừng thiêu đốt kia chính là dáng vẻ của Mục Tứ Thành trong tương lai.

Trong lòng Mục Tứ Thành có vô số nghi vấn, bất an, sợ hãi, thậm chí cả sát ý và sự tuyệt vọng, tất cả cảm xúc ấy cứ quay cuồng và chồng chéo lên nhau như ngọn lửa, mãnh liệt đến nỗi hắn thấy khó thở. Đối diện với lằn ranh sinh tử và ngọn lửa cháy chẳng ngừng nghỉ, móng vuốt khỉ của Mục Từ Thành run khẽ khó mà thấy được.

Cảnh tượng trước mắt khiến bất cứ ai cũng không thể giữ được bình tĩnh, ngoại trừ quái vật Bạch Liễu vì tiền mà liều.

Nhưng hắn đã không còn đường lui, Bạch Liễu nắm hắn trong tay, muốn hắn chết thì hắn nhất định phải chết.

“Mục Tứ Thành.” Bạch Liễu đột nhiên lên tiếng, ánh mắt cậu lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo, giọng điệu hờ hững không chút gợn sóng: “Cậu là con át chủ bài của tôi, cậu rất có giá trị, tôi sẽ không để cậu chết dễ dàng. Cậu sẽ tiếp tục sống.”

“Vậy nên đừng do dự, cứ làm việc của cậu, còn lại giao cho tôi.”

Mục Tứ Thành cách khoảng không đầy khói thuốc nồng nặc và lửa cháy rực trời, xác chết la liệt khắp nơi nhìn Bạch Liễu. Toàn bộ toa tàu bị bao trùm bởi ngọn lửa không thể dập tắt, tiếng kêu rên thảm thiết của【Hành khách】quay cuồng bên tai bọn họ, xác chết cháy đen trong biển lửa quơ quào tay chân một cách hung tợn.

Bọn họ như đang bị thiêu giữa chiến trường ngập lửa, nơi nơi đều là chỗ chết, mà lời này của Bạch Liễu giống như chủ tướng lòng tham không đáy tàn nhẫn mê hoặc binh sĩ chiến đấu anh dũng vì cậu, thắng được càng nhiều lợi ích cho cậu.

Kỳ lạ là Mục Tứ Thành thật sự cảm giác được cổ vũ.

Khoảnh khắc ấy hắn nhìn thấy hình bóng của bản thân và ngọn lửa nhảy nhót điên cuồng phản chiếu trong đôi mắt không gợn sóng của Bạch Liễu. Mục Tứ Thành thật sự tin Bạch Liễu sẽ không để mình chết.

“Chậc.” Mục Tứ Thành xoay người, bỗng nhiên bật cười, hắn hít sâu một hơi để bình ổn nhịp tim đang đập như trống vỗ: “Bạch Liễu, nếu tôi chết, dù có thành quỷ cũng không bỏ qua cho anh.”

Ngay khi nói xong, ánh đỏ lóe lên trong mắt Mục Tứ Thành, tai nghe hình con khỉ trên đầu hắn phát ra tiếng cười chói tai vang khắp toàn bộ khoang tàu. Đuôi của Mục Tứ Thành móc lấy tay cầm, hắn vừa thoăn thoắt di chuyển vừa dùng tốc độ mắt người không thấy được tiếp xúc với mấy con quái vật ấy. Móng vuốt khỉ đâm vào từng thi thể cháy đen kịt rồi nhanh chóng rút ra, móc được những mảnh vỡ cùng với thứ gì đó màu xám đen. Đỗ Tam Anh còn chẳng kịp nhìn tất cả động tác của Mục Tứ Thành, chỉ có thể thấy tàn ảnh vụt qua mà thôi.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành bị ngọn lửa đốt cháy làm tổn thương, HP -1, giá trị tinh thần -1.】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành bị ngọn lửa đốt cháy làm tổn thương, HP -1, giá trị tinh thần -1.】

…

Mồ hôi bên tai Mục Tứ Thành nhỏ xuống mặt sàn bằng sắt của toa tàu, phát ra tiếng xì xì như lúc nhúng bàn ủi nung đỏ vào nước lạnh. Ngay khi HP của Mục Tứ Thành giảm xuống 5, âm thanh nhắc nhở của hệ thống bỗng thay đổi.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành thu được vật phẩm mảnh gương vỡ (1/???). Chúc mừng người chơi Mục Tứ Thành trở thành người đầu tiên thu được mảnh gương vỡ trong trò chơi.】

Một mảnh vỡ to chừng viên kim cương, nặng tầm ba gram bị móng vuốt khỉ lúc này đã bỏng đen thui lấy ra. Nó ánh lên tia sáng óng ánh trơn nhẵn đặc trưng của mặt gương.

Mục Tứ Thành không nhịn được huýt sáo, quay đầu lại, nhìn về phía Bạch Liễu cười mắng: “Lấy được rồi, suy đoán của anh không sai. Cmn! Trò chơi này đang gài bẫy, mảnh gương vỡ vậy mà chỉ có bây lớn, tôi suýt chút nữa đã bỏ qua rồi. Anh có biết tôi lấy được nó cực khổ lắm không?!”

“Chẳng qua trận chiến ác liệt nhất chỉ mới bắt đầu.” Mục Tứ Thành nhìn những【Hành khách】đã bị hắn đánh cho loạng choạng muoond tiếp tục màn công kích. Đám quái vật đó chằm chằm vào hắn với con mắt bị lửa cháy gần như tan chảy nhìn. Ngọn lửa trên xác chết bọn chúng nhanh chóng xông tới theo hướng hắn leo lên.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành trộm chỗ ngồi của năm vị khách, hành khách rất tức giận, bọn họ quyết định bắt lấy kẻ cắp bỉ ổi này để trừng trị hắn.】

Mục Tứ Thành nghiêng người nhảy lên tay vịn tránh thoát bàn tay đang vươn tới của【Hành khách】, tuy nhiên bốn hành khách khác đã lao tới trước mặt hắn, hắn gồng nổi cả gân xanh, hét lớn: “Bạch Liễu!!! Kéo bọn họ ra nhanh!”

Bạch Liễu đứng chỗ xe bumper car màu hồng phấn, hoặc có thể coi là xe điện đụng, một tay cậu cầm Xương cá Siren. Gió nóng phả vào áo sơmi rộng của Bạch Liễu, thổi đến mức sơmi của cậu bay phần phật. Luồng gió từ cổ áo bốc lên làm lay động sợi tóc rũ trước trán cậu, lộ ra ánh mắt chăm chú đến không thể tưởng tượng nổi của Bạch Liễu.

Cậu vung xương cá vút lên trời cao, không lệch tí nào mà đánh vào mu bàn tay của【hành khách】sắp bắt được Mục Tứ Thành, phát ra tiếng “bốp” vang vọng trong không gian.

【Thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng [Xương cá Siren] đánh hành khách, chuyển dời mục tiêu thù hận, hành khách quyết định bắt lấy người chơi ngang ngược này để trừng trị.】

_____

Tác giả có lời muốn nói:

Bạn gei phun tào nói bởi vì vũ khí của Bạch Liễu là roi nên rất giống đại ma vương S.

Tôi: Do roi hả?

Bạn gei (tự hỏi 2 giây): Xin lỗi, tôi trách oan roi rồi.

6: Tôi chỉ là nhân viên nhẫn nhục chịu đựng đã nghỉ việc mà thôi.

Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh chương tiếp theo bị gài: Xem như nhìn rõ bộ mặt thật của anh!!!

Nhóm cầm roi uy hiếp người: Hi vọng các người đem dịch dinh dưỡng cho tôi, đừng có mà không biết điều, mặc dù mấy người mỗi ngày đều nói mình một giọt cũng không có, nhưng tôi không tin. Nếu các ngươi đã không cho, vậy tôi sẽ bắt lấy mấy độc giả bướng bỉnh này, trừng trị thật nặng, ví dụ như ở trước mặt mấy người quỳ xuống cầu xin dịch dinh dưỡng!

Huhu cho một chút đi! Gần 100000 thôi!

Bạch Liễu: Cầm roi ngược rồi.

【Hệ thống thông báo: Tác giả bị xương cá Siren công kích, HP giảm 90.】

•••••

Chương 48: Chuyến tàu cuối nổ tung (10)

Edit: Pong Beta: Huyên

Quất roi xong, Bạch Liễu bị đạo cụ xương cá cao cấp này làm kiệt sức, cậu thở dốc chân mềm nhũn nửa quỳ trên nóc xe, sắc mặt trắng bệch, áo sơ mi cậu đã ướt đẫm mồ hôi.

【Hệ thống thông báo: HP của người chơi Bạch Liễu giảm còn 80 do sử dụng đạo cụ (Xương cá Siren), người chơi Bạch Liễu vui lòng bổ sung thể lực kịp thời! Tránh tình trạng thể lực suy kiệt mất năng lực hành động]

Hành khách bị Bạch Liễu đánh phát ra một tiếng gào thét đau đớn từ trong cổ họng, nhìn cậu bằng tròng mắt hơi đong đưa được cố định vào hốc mắt bằng một sợi thần kinh cháy rụi, nhanh chóng quay phắt người lại di chuyển bằng cả tay chân vồ thật nhanh về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu ngửa đầu nốc một bình thuốc bổ sung thể lực, ánh mắt bình tĩnh lại, trở tay quất roi lên [Hành khách] đang chuẩn bị tập kích Mục Tứ Thành, cậu khàn giọng nói: “Con thứ hai, vẫn còn ba con nữa.”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng [Xương cá Siren] quật hành khách, mục tiêu nhận giá trị thù hận bị dời đi, [Hành khách] quyết định chuyển qua bắt Bạch Liễu…]

Hết roi này đến roi khác, Bạch Liễu vừa tu ừng ực thuốc bổ sung thể lực, vừa dùng khóe mắt ngắm chuẩn vào [Hành khách] mà vung roi. Thể lực nhanh chóng bị hao hụt lại rất nhanh được bổ sung khiến trạng thái của Bạch Liễu mắt thường cũng nhìn ra được dần tệ đi.

Mặt cậu trắng bệch, cả người vã mồ hôi lạnh, cổ tay nắm roi run kịch liệt, gần như không đứng nổi trên xe, chỉ có thể dựa vào dây an toàn được cột vào mắt cá chân chân mới miễn cưỡng không ngã.

Trạng thái suy yếu trông chẳng khác gì bệnh nhân mắc bệnh nan y, thế mà Bạch Liễu vẫn có thể vung roi không trật một phát, đánh chuẩn xác từng roi lên mu bàn tay của những [Hành khách] đang chuẩn bị tấn công Mục Tứ Thành.

Hơn nữa có vẻ Bạch Liễu đang muốn đảm bảo phán định giá trị thương tổn, mỗi một vị trí cậu quất roi đều tương tự nhau.

Đỗ Tam Anh nhìn đến ngẩn ngơ.

Quá mạnh… Tố chất người chơi mới bây giờ đều quá đáng như vậy hả?!

Đỗ Tam Anh rất muốn biết tại sao Bạch Liễu có thể quất chuẩn như một tay súng thiện xạ thế này, bởi vì tuy rằng các thuộc tính trong bảng giao diện của tên này đều đang giảm xuống điên cuồng, thể lực cũng liên tục nhảy ở ranh giới số 0 trong thời gian dài, đổi lại là Đỗ Tam Anh, lúc này thần trí cậu ta đã mông lung như một con chó chết, thế nhưng—

Bạch Liễu đặt hết sự chú ý lên Mục Tứ Thành, không hề phân tâm dù chỉ một chút.

“Con thứ năm.” Cả người Bạch Liễu như mới được vớt từ trong nước lên, tóc ướt nhẹp dính bết trên trán cậu, nhãn cầu chỉ phản chiếu mỗi bóng dáng của Mục Tứ Thành càng lúc càng tối đi mỗi khi mồ hôi ướt đẫm nhỏ xuống, cậu cười thở ra một hơi: “Mục Tứ Thành, tiếp tục đi, kế hoạch có hiệu quả, tiếp tục thực thi.”

Nói xong câu đó, thể lực cậu lại lần nữa cạn kiệt, hai chân mềm nhũn mồ hôi khắp người, suýt chút nữa đã trượt thẳng từ trên xe xuống, may mà Đỗ Tam Anh nhanh tay lẹ mắt nắm lấy cổ chân Bạch Liễu kéo cậu lên.

Bạch Liễu nằm ngửa trên nóc xe vừa thở dốc vừa cầm một bình thuốc bổ sung thể lực đổ hết vào miệng.

Đỗ Tam Anh vừa lái bumper car hoảng hốt chạy loạn xạ khắp nơi trong toa tàu, phía sau là năm [Hành khách] đang rượt theo đuổi đánh tới cùng, vừa lo lắng nhìn thoáng qua Bạch Liễu có vẻ sắp đứng không nổi: “Bạch Liễu, trạng thái của anh đang suy yếu nghiêm trọng! Anh tạm nghỉ chút đi!”

“Không cần, đoàn tàu sắp mở cửa rồi.” Bạch Liễu tàn nhẫn yêu cầu với cả bản thân và Mục Tứ Thành, cậu loạng choà loạng choạng đứng trên mui xe, ánh mắt bình tĩnh: “Mục Tứ Thành, tiếp tục, cậu không cần bắt hết hành khách đâu, làm vậy HP của cậu sẽ giảm xuống rất nhanh, cậu định vị thử xem trong số đó ai có mảnh gương vỡ đi.”

“Tôi cũng có muốn thế đâu!!” Mục Tứ Thành nóng nảy gào lên, hắn tóm một con thì sẽ bị ngọn lửa đốt đến, HP bị giảm xuống, nhiều hành khách như vậy hắn không có khả năng bắt hết tất cả, đếch thèm sống nữa mới làm như vậy: “Nhưng tôi không thể biết trong đám đấy ai có mảnh gương được!”

Tất cả hành khách toàn là một đám cháy đen, còn đang cháy âm ỉ nữa chứ, ai cmn có thể tìm được mấy mảnh gương bé tí trong đám này chứ chứ?!

“Tìm kiếm tang vật không phải là chuyện đạo tặc như anh hiểu nhất sao?” Đã lúc này rồi vậy mà Bạch Liễu vẫn còn tâm trạng chọc ghẹo Mục Tứ Thành.

Trong lúc nói chuyện lần đầu tiên cậu dời ánh mắt khỏi người Mục Tứ Thành, lướt nhanh qua đám hành khách kia mà do dự nghĩ suy, ngọn lửa bốc lên, tro bụi bay tứ tung vô cùng ảnh hưởng đến tầm nhìn, Bạch Liễu cũng không có cách nào dò xét xem ai có giữ mảnh gương.

Không thể rút ra kết luận từ việc xuống tay với đám hành khách, vậy thì phải suy ra từ kết quả đã có — Ánh mắt Bạch Liễu nhanh chóng dời đến năm hành khách đang đuổi theo sau chiếc bumper car đang chạy, trong 5 tên này có một kẻ bị Mục Tứ Thành tìm ra mảnh gương, Bạch Liễu nheo mắt lại.

Trong năm con từng bị Mục Tứ Thành tóm, có một tên có tốc độ chạy và ngọn lửa chậm hơn hẳn bốn tên còn lại, như con ruồi mất đầu bay loạn xạ khắp nơi, [hành khách] đó chính là tên bị Mục Tứ Thành trộm mảnh gương.

Nhưng Bạch Liễu nhớ mang máng, lúc mảnh gương vỡ vẫn còn trên người hành khách đó, tốc độ di chuyển của [hành khách] này rất nhanh.

“Mục Tứ Thành, nhược điểm của hành khách có mảnh gương vỡ chính là mảnh gương vỡ!” Bạch Liễu nói nhanh liền tù tì: “Mảnh gương vỡ có tác dụng bổ trợ cho [hành khách], cậu cứ

tìm hành khách nào có tốc độ di chuyển nhanh và ngọn lửa cháy hừng hực nhất mà bắt, từ tầm nhìn của cậu có thể thấy được ai có tốc độ khá nhanh, lửa cháy lớn không?"

"Không được!" Mục Tứ Thành treo người trên tay nắm còn lưng kề sát nóc toa tàu, hắn tiện tay xua tro tàn đang bay trước mặt, híp mắt cố nhìn rõ giữa một đám đỏ đen bên dưới, tiếc rằng lực bất tòng tâm.

Mục Tứ Thành ho khan: "Tôi chỉ có thể nhìn thấy lửa lớn với một đống hành khách cháy đen thôi, hồi nãy tôi toàn bắt đại."

Nói xong, Mục Tứ Thành đột nhiên dùng cái đuôi cuốn vào tay nắm, đu người vào ngọn lửa, cắn răng duỗi tay bắt một hành khách lại.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành bị ngọn lửa làm thương tổn, HP -1, giá trị tinh thần -1]

"Mục Tứ Thành, ngừng lại, cậu không thể tiếp tục bắt như thế nữa, HP của cậu đã giảm quá nghiêm trọng, cứ bắt như vậy cậu càng dễ chết hơn, cậu bắt năm con mới dính được một con, chả khác nào giết địch 1000 tự hao tổn 800, lần này cậu cũng tốn công vô ích thôi…" Bạch Liễu hầu như luôn canh chừng chỉ cần Mục Tứ Thành vươn móng vuốt sẽ quất roi tới, quật bay hành khách đang tấn công Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành nhướng mày ra hiệu với Bạch Liễu rằng hắn đã lấy được mảnh gương, nhếch miệng cười cắt ngang lời cậu, nói: "Thật ngại quá, lần này trộm được rồi."

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành thu được mảnh gương vỡ (2/?)]

Bạch Liễu nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên trên tay nắm nói: "Cậu có thể phân biệt được sao?"

"Rơi hoàn toàn vào đám hành khách thì có thể nhìn ra." Mục Tứ Thành lau đi dấu vết bị hun cháy trên mặt mình, nở nụ cười tự tin với Bạch Liễu đang nhíu mày: "Anh quất rất chuẩn, nếu không tôi đã chẳng dám làm thế, ngả người xuống trộm đồ dễ bị giá trị thù hận của hành khách khoá chặt rồi giết chết."

"Tôi cam đoan lần nào cũng sẽ chuẩn như vậy" Bạch Liễu ngước mắt lên cười nhẹ, roi vung lên làm tư thế mời: "Cậu tiếp tục đi."

Mục Tứ Thành dùng đuôi treo trên tay nắm, giống như khỉ vớt trăng mò mẫm rơi vào lửa cháy và xác chết cháy đen, vô số lần lướt qua những gương mặt hành khách vì Mục Tứ Thành bị giá trị thù hận khóa chặt trên người nên muốn cắn xé hắn.

Đôi khi sẽ mặt đối mặt với hành khách há miệng đen kịt lao tới, ngọn lửa trong miệng hành khách cơ hồ suýt làm bỏng mặt hắn, song trước khi Mục Tứ Thành cảm thấy được sợ hãi thì một cái roi tuyết trắng đã vượt qua mọi chông gai bay vút đến, quất văng cái miệng của [Hành khách] muốn cắn vai Mục Tứ Thành.

Đúng là một vụ trộm cướp không cần lo nghĩ gì.

Trong giai đoạn sau, Mục Tứ Thành không cần suy xét gì hết, thậm chí có khi hắn còn trộm một lúc đến hai, ba, bốn hành khách hoặc nhiều hơn nữa, hắn không cần sợ đám hành khách này sẽ tấn công mình.

Y như lời Bạch Liễu đã nói, mỗi lần cậu quất tới đều cực kỳ chính xác, hơn nữa còn có thể bảo vệ Mục Tứ Thành đang làm xằng làm bậy. Bất kể là mỗi lần Mục Tứ Thành trộm được của bao nhiêu hành khách, Bạch Liễu đều thành thạo quật những hành khách ấy giúp Mục Tứ Thành trộm đồ một cách an toàn.

Biểu hiện Bạch Liễu cực kì đáng tin làm Mục Tứ Thành dần tập trung toàn bộ lực chú ý vào việc "trộm mảnh gương vỡ".

Có lẽ chính Mục Tứ Thành cũng đã quên, người hắn đang giao phó sau lưng và mạng sống, thực tế chỉ là một người chơi cấp F mới chơi hai trò chơi.

Mỗi lần người chơi này vung roi sẽ tiêu hao khoảng 60% thể lực, còn những hành khách bị Mục Tứ Thành trộm đều quay đầu chạy sau chiếc bumper car, cho nên Mục Tứ Thành mới cảm thấy áp lực đang đè lên vai giảm đi, việc trộm mảnh gương càng thuận buồm xuôi gió.

Nhưng cũng vì thế, bên Bạch Liễu thì áp lực của Đỗ Tam Anh nhiều hơn không ít.

Chiếc xe Đỗ Tam Anh lái có tốc độ di chuyển rất nhanh, vả lại có thể chạy trên vách toa tàu, hơn nữa còn có thêm [buff may mắn]. Dù đôi khi bị vài hành khách vọt lên trước xe nhưng phần lớn đều bị xe bỏ lại phía sau. Nói thế thôi chứ sắc mặt Đỗ Tam Anh bây giờ cũng trắng bệch, phía sau cậu ta là một hàng xác chết cháy đen, vài con có tốc độ cực nhanh xém chút bám lên xe, trong tiếng kêu rên thảm thiết của Đỗ Tam Anh may mà Bạch Liễu kịp quay sang quật roi.

"Bạch, Bạch Liễu." Khoé mắt Đỗ Tam Anh liếc nhìn hàng xác chết cháy đen đang chạy phía sau xe ngày càng dài như không

thể tin chúng sẽ đuổi theo nhanh như thế, tên nào mặt mày cũng dữ tợn, ánh mắt oán độc nhìn Bạch Liễu. Một đống hành khách chụm lại một chỗ như ngọn đuốc lớn, dòm lướt qua đuôi bumper car trông chẳng khác nào xe tang đang bốc cháy cả. Đỗ Tam Anh nhìn mà kinh hồn bạt vía, đến nói chuyện cũng lắp bắp: "Bạch, Bạch Liễu, chúng ta không thể lên chỗ này được, nếu có nhiều quái vật kéo tới nữa thì chúng ta sẽ bị lật xe mất!"

"Ai lật xe chứ cậu thì lật kiểu gì." Bạch Liễu thờ ơ như không có gì rồi tiếp tục giúp Mục Tứ Thành quật [hành khách], không thèm nhìn Đỗ Tam Anh, lại buông lời tán dương: "Cứ tin tưởng mình đi, cậu là sao may mắn giáng thế mà."

Lần đầu tiên Đỗ Tam Anh nghe người chơi vào cùng trò chơi với mình dùng giọng điệu khen ngợi cậu ta có giá trị may mắn 100%, nhưng Đỗ Tam Anh lại không vui nổi.

Đỗ Tam Anh thân là người giữ tay lái chỉ chỉ muốn huhu khóc to một trận: "Tôi may mắn 100% cũng đâu phải vô địch thiên hạ!! Bạch Liễu, tôi cũng có thể lật xe cũng có thể chết! May mắn 100% chỉ có thể bảo đảm xác suất tôi chết nhỏ hơn thôi, không có nghĩa là tôi sẽ không chết!!!"

"Không được!! Tôi không thể tiếp tục!!" Sắc mặt Đỗ Tam Anh tái xanh, vừa rồi cậu ta suýt chút nữa bị hành khách tập kích bất ngờ cắn vào cổ, nếu không phải linh cảm mãnh liệt bảo cậu ta quay đầu né đi, thì hiện tại cậu ta đã chết cmn rồi: "Bạch Liễu! Tôi có thể đưa xe cho anh, tôi muốn xuống xe!"

Ngay lúc nãy thôi, bỗng nhiên Đỗ Tam Anh dự cảm được một cảm giác cực kỳ xui xẻo.

Trực giác của Đỗ Tam Anh nhạy như loài thú, hơn nữa cũng cực kỳ chuẩn xác, nhờ trực giác này mà cậu ta đã thoát chết vô số lần — Theo lẽ thường, mỗi khi có cảm giác đó nhất định là cậu ta sắp gặp một chuyện vô cùng nguy hiểm, phải tránh xa ngay!

"Tôi nói rồi, Đỗ Tam Anh, phải tin tưởng bản thân." Bạch Liễu đứng ở trên xe, cậu liếc mắt nhìn, ánh nhìn bỗ nghễ khiến người ta có cảm giác lạnh nhạt, tròng mắt đen thăm thẳm tựa than sau khi bị thiêu đốt, một chút nhiệt độ dư thừa cũng không tồn tại, kết hợp với nụ cười hoà ái trông dễ gần trái lại càng dị thường hơn, khiến người ta bất giác ớn lạnh sống lưng, Bạch Liễu cười rồi nói nhỏ với Đỗ Tam Anh: "Tôi cần cậu, Đỗ Tam Anh."

Trong chớp mắt Đỗ Tam Anh sởn gai ốc cả người, linh cảm "Nguy hiểm, chạy mau đi" cuồn cuộn mãnh liệt nổi lên, từ khi Đỗ Tam Anh tiến vào trò chơi đến nay chưa bao giờ cảm thấy nguy hiểm tới gần đến thế, mà cảm giác nguy hiểm ấy lại đến từ người chơi nữa, theo bản năng cậu ta muốn bỏ xe chạy trốn!

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu cần người chơi Đỗ Tam Anh trợ giúp, người chơi Đỗ Tam Anh phải hỗ trợ người chơi Bạch Liễu, xin người chơi Đỗ Tam Anh phối hợp với hành động của người chơi Bạch Liễu.]

Đỗ Tam Anh muốn chết cmnl: "Anh khống chế tôi khi nào vậy!!! Tôi đã mặc vào [Áo khoác phòng ngừa khống chế] rồi cơ mà! Mặc nó vào thì ngay cả [Kẻ điều khiển con rối] cũng không thể khống chế tôi được! Sao anh còn có thể khống chế được tôi!!!"

"Tôi thề tôi không khống chế các cậu." Bạch Liễu suy yếu khẽ ho khan một tiếng, cậu quẹt đi thuốc bổ sung thể lực vừa tràn

ra bên khoé miệng, mỉm cười nói: “Tôi chỉ là một người nhờ các cậu hợp tác giúp đỡ thôi, chút thủ đoạn nhỏ ấy mà.”

“Tiếp tục lái.” Bạch Liễu nhìn Đỗ Tam Anh, nói: “Đỗ Tam Anh, nếu như bây giờ cậu bỏ chạy, tôi và Mục Tứ Thành sẽ chết hết, cho nên cậu nhất định phải ổn định, hiểu không?”

Bạch Liễu cụp mắt nhìn Đỗ Tam Anh đang run lẩy bẩy: “Yên tâm, tôi sẽ không để Mục Tứ Thành chết, cũng sẽ không để cậu chết.”

Cậu cười rộ lên, vết máu và tro bụi dính trên mặt khiến nụ cười hiền lành ánh lên nét tàn nhẫn: “Các cậu đều rất có giá trị với tôi.”

———

“Đoàn tàu sắp khởi hành — Mời các hành khách muốn xuống xe xếp hàng theo thứ tự—”

Đám xác chết cháy đen máu thịt be bét trong toa tàu lần lượt ra ngoài theo thứ tự, chỉ còn ba người kiệt sức dựa vào nhau.

Hai mắt Đỗ Tam Anh trống rỗng, tay chân xụi lơ nằm ngửa mặt lên chiếc bumper car, cảm giác bản thân sắp sùi bọt mép ngay tức thì: “Tôi sẽ không bao giờ lái xe nữa đâu…”

Mục Tứ Thành gập đầu gối lại, ngửa đầu ra sau tựa trên cửa xe, hắn đã từ dạng người có đuôi khỉ cuộn về dáng vẻ con người nhưng khắp toàn thân đều bị cháy đen, khóe miệng, xương gò má và hai mu bàn tay đều bị bỏng rất nghiêm trọng,

lộ cả thịt đỏ bên trong. Con khỉ trên tai nghe dường như cũng đang thoi thóp, cuộn mình thành một cục đáng thương kêu kít kít, ánh đỏ yếu ớt toả ra trong mắt.

Nhưng trạng thái kém nhất trong ba người vẫn là Bạch Liễu.

Cả người cậu không một chút huyết sắc, trắng như con ma nơ canh bằng người tuyết, ho khan vài tiếng thì tràn máu từ khóe miệng, trong cổ họng toàn là máu tươi và mảnh vụn nội tạng. Bạch Liễu hờ hững lau đi vết máu, đầu ngón tay cậu chậm rãi đùa nghịch mảnh gương vỡ mà Mục Tứ Thành cất công thu thập, nhìn tựa như mảnh vụn kim cương.

Cứ liên tục lặp lại việc tràn đầy thể lực rồi nhanh chóng tiêu hao một lượng lớn, cũng giống như tiêu hao giá trị tinh thần, loại tiêu hao này trên ý nghĩa là tiêu hao trạng thái thể xác, sẽ làm giảm HP.

Giá trị tinh thần giảm xuống nghĩa là trạng thái tinh thần của người chơi bất ổn, HP giảm nghĩa là cơ thể người chơi không ổn.

Mục Tứ Thành hiểu rõ cảm giác thể lực cạn kiệt rồi mạnh mẽ bổ sung sẽ choáng váng và buồn nôn ra sao, giống như bị nhốt trong máy giặt quay mấy chục vòng, lục phủ ngũ tạng căng muốn vỡ ra. Huống hồ quanh chân Bạch Liễu bây giờ toàn chai lọ rỗng, tất cả chỗ ấy đều là thuốc bổ sung thể lực, phối hợp với biểu cảm như hồn vía treo lơ lửng tận chín tầng mây bấy giờ của Bạch Liễu làm cậu cứ như một kẻ say rượu.

Mục Tứ Thành liếc nhìn chai lọ rỗng bên chân Bạch Liễu, không còn gì để nói mà cảm thán một tiếng.

Người này đúng là điên tới nơi rồi, uống nhiều thuốc bổ sung thể lực như vậy, xuống xe đứng còn không vững, thế mà chuyện đầu tiên làm là hỏi hắn về mảnh gương vỡ.

“Bạch Liễu, HP của anh còn bao nhiêu?” Mục Tứ Thành hỏi.

Bạch Liễu chậm rãi mở bảng thuộc tính của mình, bởi vì vung roi quá nhiều mà tay chẳng còn hơi sức đâu để thao tác nhanh nữa.

【Bảng thuộc tính của người chơi Bạch Liễu】

【HP: 21 (giảm xuống do bị người chơi Mục Tứ Thành công kích và ngọn lửa thiêu đốt】

【Giá trị thể lực: 31 (ngừng tiêu hao, đang hồi phục)】

【Giá trị tinh thần: 89 (bởi vì bị hành khách tấn công mà dị hoá cường độ thấp)】

“21.” Bạch Liễu đáp lời Mục Tứ Thành: “Đợt vừa nãy bị trừ 10 HP, còn cậu?”

Mục Tứ Thành click mở bảng của mình ra, sắc mặt sa sầm trong nháy mắt.

【Bảng thuộc tính của người chơi Mục Tứ Thành】

【HP: 70 (giảm xuống do bị ngọn lửa thiêu đốt)】

【Giá trị thể lực: 59 (ngừng tiêu hao, đang hồi phục)】

【Giá trị tinh thần: 61 (bởi vì bị hành khách tấn công mà dị hoá cường độ thấp)】

“Chậc, HP của tôi bị ăn 24 điểm.” Mục Tứ Thành ánh mắt tối lại: “Mặc dù lúc sau tôi có chú ý, bị ngọn lửa đốt không làm giảm giá trị tinh thần đáng kể, nhưng giá trị tinh thần của tôi vẫn trên bờ vực lắm, tôi muốn tẩy trắng một tí.”

“Cậu khoan hẳn tẩy trắng đã, giá trị tinh thần cậu thấp khá hữu dụng với tôi.” Bạch Liễu nói, cậu tiếp tục click giao diện của mình, kiểm tra tiến độ hoàn thành Sách quái vật và nhiệm vụ chính tuyến:

【Nhiệm vụ chính tuyến: Thu thập mảnh gương vỡ trên chuyến tàu cuối (20)】

【“Sách quái vật chuyến tàu cuối nổ tung” cập nhật —— Hành khách nổ tung (1/3)】

【Tên quái vật: Hành khách nổ tung】

【Đặc điểm: Tốc độ di chuyển cực nhanh (tốc độ di chuyển: 1000 điểm, có ngọn lửa hỗ trợ)】

【Nhược điểm: Mảnh gương vỡ (1/3)】

【Cách tấn công: bị lửa trên người Hành khách nổ tung đốt sẽ giảm HP và giá trị tinh thần.】

“Không ổn, phía bên tôi gặp phiền phức lớn…” Sắc mặt của Bạch Liễu càng lúc càng nghiêm trọng.

Vừa dứt lời đã khiến da đầu Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh căng lên, Bạch Liễu rất ít khi nói những câu như thế, bình thường gặp cảnh khốn khó đều kiểu “Gặp chuyện khó không được sợ! Cách khắc phục khó khăn là chiến thắng nó!”, có thể nói là cao nhân khó dò thời đương đại, trước đó người này xuống xe dù có dáng vẻ chân nhũn tay run thì vẫn bình tĩnh như nắm chắc phần thắng, bây giờ lại nói bản thân mình gặp khó khăn lớn!

“Sao thế?” Mặt Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh căng như dây đàn, trăm miệng một lời hỏi.

“Tôi mua 80 bình thuốc bổ sung thể lực, vừa rồi đã xài hết 33 bình, còn lại có 47 bình thôi mà kế tiếp còn mấy sân ga nữa, 47 bình này chắc sẽ không đủ dùng…” Vẻ mặt Bạch Liễu đầy nét đau xót tiếc của: “Nhưng vừa rồi tôi phát hiện, tôi không còn tiền để mua thêm nữa, phiền phức lớn nhất ở đây là vì tôi nghèo rồi.”

【Hệ thống thông báo: Bạch Liễu thiếu 179 điểm tích lũy, không thể mua thuốc bổ sung thể lực.】

“Tôi cần các cậu giúp!” Bạch Liễu tha thiết quay đầu nhìn về phía Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành : “Các cậu có thể cho tôi chút điểm không! Cảm ơn nhiều lắm!”

Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành: "…"

Vừa lợi dụng còn đòi tiền mình, có còn liêm sỉ không hả!?

_____

Khu [Nhảy disco trên mộ phần].

Khu vực này hiếm khi thấy người đứng đông đúc thế này, tất cả mọi người gần như đổ bộ vào cùng một chỗ, trước TV nhỏ của Bạch Liễu người đứng xếp hàng đông như mở hội, tất cả mọi người đều chăm chú xem TV nhỏ của Bạch Liễu không chớp mắt.

Từ khi mở ra vòng hành khách đầu tiên tới vòng đánh nhau đuổi bắt thứ hai, không đúng, phải nói là cuộc chiến trộm cắp mới đúng, từ khi Mục Tứ Thành trộm mảnh gương bị đuổi theo, Bạch Liễu vung roi chuyển giá trị thù hận, đến Đỗ Tam Anh hối hận muốn chết, tới Bạch Liễu khống chế cục diện rối rắm ấy, nhiều chuyện như thế chỉ xảy ra vỏn vẹn trong 2 phút hơn.

Tất cả mọi người nhìn đến không chớp mắt, vô thức nín thở, trong suốt khoảng thời gian ấy càng có nhiều khán giả từ bốn phương tám hướng đổ về đây, lặng yên đầu quân vào dòng người đang chăm chú xem TV của Bạch Liễu.

Gần như không ai lên tiếng, tình hình chiến đấu ngày càng kịch liệt, trước khi có kết quả cuối cùng những bàn luận đen trắng lẫn lộn đều vô nghĩa, cả trận đánh do Bạch Liễu chỉ huy, lúc thì đánh cược, lúc lại tranh đấu không rõ thắng thua. Trước khi biết rõ người chiến thắng cuối cùng là ai thì phán xét của khán giả bên ngoài màn hình đều là phiến diện.

Kết quả thành công hay thất bại mới đánh giá được hành động điên cuồng của Bạch Liễu là đúng hay sai.

Mà tên điên này đã thành công chỉ huy Top 3 và Top 4 Bảng Tân Tinh của trò chơi.

Vương Thuấn thở một hơi dài, nơi anh ta đứng khá gần tivi nhỏ của Bạch Liễu, vừa rồi bởi vì quá căng thẳng mà trong 2 phút kia anh ta cứ thở chầm chậm, bây giờ hít mạnh một hơi, cảm giác tim đập nhanh trong lồng ngực, cảm giác đầu ngón tay đều tê rần giật giật.

Vương Thuấn hoảng hốt quay đầu nhìn gương mặt vẫn bình tĩnh của Bạch Liễu trong màn hình, trong một thời gian ngắn ngủi không thể tìm được từ để miêu tả người mới này.

Bạch Liễu lại một lần nữa thay đổi cái nhìn của Vương Thuấn về cậu.

Tìm kiếm mảnh gương vỡ, mở khoá Sách quái vật đều là bước đi bình thường trong trò chơi này, nhưng rất ít người có thể duy trì sự tập trung cao độ ngang bằng với sự bình tĩnh như Bạch Liễu, không chút do dự thực hiện kế hoạch.

Như việc Mục Tứ Thành dao động hay Đỗ Tam Anh sợ hãi mới là phản ứng bình thường, bởi rất ít người trong trò chơi này có thể đặt sống chết của mình sau chiến thắng. Mặc dù hai người này có liên quan đến nhau ở một mức nào đó nhưng trong tình huống sống chết hầu như chẳng người chơi nào liều lĩnh bằng lòng từ bỏ tính mạng để chiến thắng cả.

Bạch Liễu thì khác… cậu ta bình tĩnh suy xét tỷ lệ sống sót của Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh, suy xét tiến độ trò chơi, chỉ không nghĩ suy chút gì về cơ hội sống sót của bản thân.

Thể lực cứ cạn kiệt rồi hồi phục trong vài giây ngắn, cơ thể chịu đựng tới cực hạn tràn ra máu, HP cứ lên lên xuống xuống, ấy thế mà Bạch Liễu vẫn vung roi không biết bao nhiêu lần, càng về sau trạng thái của cậu càng không ổn, cả người nhoài về phía trước nhờ dây an toàn trên xe buộc vào cổ chân kéo lắc lư lung lay chực chờ ngã đổ.

Nhưng từ đầu tới cuối roi của cậu ta chuẩn xác không trật phát nào. Và chuyện đầu tiên Bạch Liễu làm khi xuống xe là níu áo Mục Tứ Thành để hắn đưa mảnh gương vỡ cho cậu.

Sự điên cuồng và kiên định của Bạch Liễu khiến người ta không rét mà run, cậu dùng thắng lợi lay động Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh, khán giả ở bên ngoài màn ảnh cũng rung động vì cậu, bọn họ không nhịn được kéo về khu [Nhảy disco trên mộ phần] chỉ muốn đứng ở một góc nhìn trực diện để xem cậu người mới này sẽ đi được đến đâu.

“Cái tên này đúng là không từ chút thủ đoạn nào.” Vương Thuấn giật giật đầu ngón tay tê dại của mình, anh ta hít sâu thêm lần nữa, cúi đầu mở bảng điểm tích lũy của mình ra: “Nhìn cậu liều mạng như thế, nếu chỉ vì hết tiền mà thua thì uổng quá rồi.”

Các khán giả khác cũng cúi đầu thảo luận:

“Cái cậu Bạch Liễu này nếu có thể sống sót trở ra, sau này chắc chắn sẽ là đại thần.”

“HP chỉ còn 21… nhưng sao tôi nghĩ cậu ấy sẽ không thua nhỉ?”

“Ghê dữ… 2 phút nốc 33 bình thuốc bổ sung thể lực. Đây là người chơi mới giao diện cấp F thiệt hả?! Trời đất ơi, cậu ta làm sao chịu đựng được, giao diện tôi cấp C mà một phút cạn kiệt rồi hồi phục gấp 3 lần tôi đã nôn chết rồi…”

“… Tôi là khán giả bên Đỗ Tam Anh, trước giờ chưa từng thấy Bé Vẹt liều như vậy.”

“Tôi từ bên Mục thần qua xem, chưa thấy cảnh Mục thần chật vật như thế bao giờ.”

“Cậu người mới Bạch Liễu này vừa mạnh vừa quyết đoán, ngay cả Top 3 Đỗ Tam Anh và Top 4 Mục Tứ Thành cũng hoàn toàn bị cậu ta sai khiến, đang làm việc theo lời cậu ta…”

Tiếng nhỏ giọng thảo luận, ý kiến và âm thanh mở bảng điểm kiểm tra điểm tích lũy đều đều vang lên. Vương Thuấn quay đầu nhìn thì phát hiện không biết từ bao giờ sau lưng anh ta đã có một đoàn người và khán giả, trên mặt mỗi người đều bị những hành động trong màn hình thuyết phục lộ ra vẻ tán dương, tâm tình anh phức tạp lại hơi vui mừng thở ra một hơi thật dài.

Dù Bạch Liễu có rơi xuống khu [Nhảy disco trên mộ phần] vẫn có thể dựa vào thực lực tuyệt đối để chuyển mình.

Quả thực cái tính liều mạng của người này và Top 1 Hắc Đào khá giống nhau.

【Vừa có 9706 người like TV nhỏ của Bạch Liễu, tăng 10006 người follow TV nhỏ Bạch Liễu, 7990 người donate cho người chơi Bạch Liễu, tổng điểm donate: 12081 điểm】

【Tăng thêm 15900 người đang xem tivi nhỏ của Bạch Liễu, bạn nắm giữ 99% khán giả của khu Nhảy disco trên mộ phần, bạn chính là vua nổi tiếng của khu mộ này!】

【Để người chơi Bạch Liễu ra khỏi khu [Nhảy disco trên mộ phần] vẫn cần 37588 like, 40854 người follow tivi nhỏ và 2643 điểm donate】

_____

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu nhận được 12081 điểm donate, có muốn mua đạo cụ không?】

Bạch Liễu khẽ cong khóe miệng: [Trúng mánh rồi nhỉ, tôi muốn mua đạo cụ]

Bán thảm lừa ăn lừa uống với khán giả xong, Bạch Liễu trả lời hệ thống trong đầu, vừa nhanh chóng lướt giao diện cửa hàng hệ thống, dường như cậu phát hiện thứ gì mà ngón tay đang lướt không ngừng bỗng dừng lại: [Vì sao trong trò chơi này, hoả tiễn, bom nguyên tử, bình chữa cháy, súng bắn nước cao áp, mấy thứ đó đều hiển thị không thể mua được vậy?]

【Hệ thống: Trò chơi sẽ cấm những vũ khí có độ phá hoại cao để cân bằng trò chơi】

[Đạo cụ có mức độ sát thương lớn sẽ ảnh hưởng đến sự cân bằng của trò chơi à…] Bạch Liễu híp mắt, [Giúp tôi tra xem có loại đạo cụ thuộc lĩnh vực bom và nước nào khác có thể mua được không?]

Hệ thống im lặng một giây: 【Xin lỗi, người chơi Bạch Liễu không thể mua】

Quả nhiên không được… Chẳng trách vừa rồi Mục Tứ Thành cắn răng chịu đựng mà không thử mua đạo cụ chứa nước để dập lửa của đám hành khách kia, hóa ra là không mua được à…

Có vẻ Bạch Liễu ngộ ra điều gì: [Xem ra chỉ có thể lấy tài nguyên bom và nước ngay tại chỗ rồi nhỉ…]

“Bạch Liễu, anh đoán đúng rồi, mảnh gương vỡ quả thật ở trong cơ thể hành khách, nhưng kế hoạch của anh khiến mọi người tiêu hao quá nhiều.” Mục Tứ Thành tối tăm mặt mũi, dùng cái giọng khàn khàn gọi to thu hút sự chú ý của Bạch Liễu đang xuất thần: “Mỗi lần đứng lại tôi sẽ bị trừ 2-4 điểm, tôi có thể cắn răng chống đỡ thế nhưng còn 8 sân ga nữa, tính toán đâu ra đấy, tôi cũng chỉ còn chịu được tầm 3 ga nữa thôi.”

Mục Tứ Thành dừng lại trong chốc lát, nói thêm: “Kể cả chính anh, Bạch Liễu, HP của anh chỉ còn 21, cùng lắm anh còn có thể chống đỡ 2 sân ga, chúng ta không thể thu thập hoàn toàn mảnh gương vỡ.”

“Đúng vậy, chẳng qua tôi cũng không tính dùng HP của cậu để trộm mảnh gương vỡ.” Bạch Liễu nhìn một ít mảnh gương vỡ trong tay mình, đột nhiên ném mảnh gương vỡ vào Đỗ Tam

Anh đang rụt cổ giảm độ tồn tại của mình trong góc: “Mảnh gương vỡ do cậu giữ, Đỗ Tam Anh.”

Đỗ Tam Anh luống cuống tay chân nhận mảnh gương vỡ, ngạc nhiên tự dùng ngón tay chỉ mũi mình: “Tôi?! Anh dám đưa tôi sao?!”

“Chắc chắn đưa cho cậu.” Bạch Liễu đã mở miệng giải thích trước khi Mục Tứ Thành cau mày: “Đỗ Tam Anh, cậu cầm thứ này là an toàn nhất, tất cả mọi người không có cách nào lấy nó từ tay cậu được, đặc biệt là [Kẻ điều khiển rối].”

Mục Tứ Thành như phát giác ra điều gì quay đầu nhìn Bạch Liễu hỏi: “Anh lại muốn làm gì nữa?”

Bạch Liễu không trả lời thẳng câu hỏi của Mục Tứ Thành mà ngồi xếp bằng, hỏi một đằng trả lời một nẻo dùng ngón tay di di trên đất viết viết vẽ vẽ phân tích toàn bộ nội dung cốt truyện của phó bản: “Vừa rồi tôi dạo một vòng cửa hàng, tất cả đạo cụ có nước hoặc đồ có công dụng phòng cháy đều bị cấm trong trò chơi này, làm người chơi không thể dùng đạo cụ dập tắt lửa trên người [Hành khách].”

“Theo tôi suy đoán hệ thống muốn cưỡng chế để người chơi mỗi khi muốn lấy mảnh gương vỡ thì phải bị [Hành khách] đốt, giảm chút HP. Đây hẳn là điểm khó của trò chơi, muốn người chơi dùng HP đổi vật phẩm.”

Bạch Liễu dùng móng tay nhọn vẽ trên mặt đất xám đen 2 con số [700] và [20].

“Chúng ta có tổng cộng 7 người chơi, tổng HP là 700, dựa theo tỷ lệ tử vong 50% của trò này, dùng đẳng thức để tính

toán thì HP bằng với mảnh gương vỡ, toàn bộ HP là 700 đem chia cho (50-80%), số lượng mảnh gương vỡ trong trò chơi này ở khu tầm [350-560].” Bạch Liễu dùng ngón tay trên mặt đất viết một dòng khu [350-560].

Sau đó Bạch Liễu lại dùng ngón tay khoanh tròn quanh số [20], giọng điệu bình tĩnh tiếp tục nói: “Chúng ta vừa rồi đứng lại một chỗ, thu thập tới 20 mảnh gương vỡ, ba người chúng ta về cơ bản chiếm đóng nửa toa tàu, bốn người bên Kẻ điều khiển rối ở nửa đoạn còn lại, giả sử số mảnh gương vỡ hai bên thu thập là ngang nhau, thế thì có khoảng chừng hơn 40 mảnh.”

“Tổng cộng có 10 sân ga, như vậy số lượng mảnh gương hẳn tầm 400.” Bạch Liễu chỉ tiếp phía trên khu vực [350-560]: “Các mảnh gương hẳn sẽ tập trung nhiều ở đây, tôi nghiêng về khu này là chính, dù sao cũng phải tới đây.”

“400 mảnh gương vỡ tương đương với việc phải tiêu hao hơn 400 HP.” Bạch Liễu vẫn nói chậm rãi: “Trò chơi này có hai cách để qua cửa, cách 1: bảy người chơi cùng hợp tác, mỗi người chủ động tiêu hao cỡ 57 HP là đổi được mảnh gương, tất cả mọi người cùng sống, cả nhà qua cửa, cách này bên kia chắc sẽ không đồng ý.”

“Vậy còn cách thứ 2: tiêu hao hơn 100 điểm HP của 4 người chơi, đổi lại chúng ta qua cửa.” Bỗng dưng Bạch Liễu dừng lại, cậu nở nụ cười như thể tất cả đã trong dự tính làm người ta chỉ muốn đánh: “Tôi biết trước đó hai người hợp tác với tôi là vì bất đắc dĩ nhưng các cậu hẳn đã thấy được quyết tâm không để mọi người chết của tôi, hai cậu cũng không muốn trở thành một trong bốn người bị tiêu hao HP, đúng không?”

“Bây giờ chúng ta có thể thành thật tin tưởng hợp tác với nhau chưa?”

Mục Tứ Thành phì cười một tiếng: “Chẳng phải anh có thể khống chế bọn tôi sao? Giờ nói đến chuyện hợp tác, không khống chế nữa à?”

“Cách tiếp theo khiến tôi không có hơi sức để khống chế mấy người đâu.” Bạch Liễu không thèm để ý Mục Tứ Thành đang cà khịa, cậu thành thực nói: “Nếu các cậu không muốn hợp tác với tôi, bây giờ có thể bỏ đi. Đi thoải mái nếu các cậu dám chắc mình sẽ không bị mấy kẻ bên Kẻ điều khiển rối nhắm vào, rồi coi như bia nhắm sống tiêu hao để thu thập mảnh gương vỡ.”

Bạch Liễu nói xong, hiện trường ba người im lặng lạ thường, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió thổi rít gào khi đoàn tàu vận hành, đoàn tàu hơi hơi lay động phát ra tiếng, còn ba người họ gần như chỉ nghe tiếng hít thở.

Cho dù Bạch Liễu uyển chuyển dùng từ “tiêu hao” cũng không che giấu nỗi ý nghĩa đẫm máu thực sự phía sau trò chơi này.

Cách rất lâu sau đó Mục Tứ Thành mới mặt không đổi sắc nói: “Cậu cứ nói tiếp phương án đi, tôi theo.”

Đỗ Tam Anh cắn môi dưới, cậu ta còn đang do dự.

Giá trị may mắn sẽ giúp cậu không dễ trở thành một trong [bốn người chơi bị tiêu hao] nhưng đi với Bạch Liễu, hành vi của người này mang tính đánh cược quá lớn, điều này khiến Đỗ Tam Anh bài xích.

Hơn nữa bây giờ linh cảm của cậu ta rất phức tạp, bất hạnh và may mắn đan dệt, làm Đỗ Tam Anh nhất thời không biết rốt cuộc có nên đi theo Bạch Liễu hay không, nhất là khi đã bị Bạch Liễu lừa một lần…

Dường như Bạch Liễu biết được Đỗ Tam Anh đang nghĩ gì, cậu nghiêng đầu qua, bỗng nhiên cười nói: "Đỗ Tam Anh, chắc cậu tưởng rằng cậu không hợp tác với chúng tôi thì Kẻ điều khiển rối sẽ giả vờ đui mù tha cho cậu một mạng à, sau đó cậu sẽ may mắn qua mặt bên phía Kẻ điều khiển rối rồi thuận lợi qua cửa chắc?"

Đỗ Tam Anh bị nói trúng tim đen, lầm bầm ngẩn ra.

"Đầu tiên, để qua cửa trò chơi này cần 4 người chơi, coi như Kẻ điều khiển rối giết hết tôi và Mục Tứ Thành cũng chẳng đủ, cậu cảm thấy Kẻ điều khiển rối sẽ giết người bên phe mình trước hay giết cậu trước?" Bạch Liễu nhấc mí mắt lên cười như không, nhìn sắc mặt trắng bệch Đỗ Tam Anh: "Còn nữa, tôi cảm thấy người bị Kẻ điều khiển rối giết đầu tiên là cậu đó. "

Đỗ Tam Anh bị Bạch Liễu nói thế thì giật mình gào to, sau gáy hơi xù lông: "Mắc gì là tôi! Anh với bọn họ còn gây thù chuốc oán mà!"

"Sai." Bạch Liễu lắc lắc ngón trỏ của mình, làm một dấu tay "Không" (X), cậu mỉm cười nói: "Giá trị của tôi và Mục Tứ

Thành trong mắt Kẻ điều khiển rối cao lắm.”

“Mục đích của chúng khi vào trò này là biến tôi và Mục Tứ Thành thành con rối, mà tên kia không dùng cậu được, dù vì phần trăm may mắn của cậu hay cậu là một trong những vật cản đường để qua cửa, nếu tôi là Kẻ điều khiển rối, trong tình huống như thế, trước tiên sẽ giết cậu đấy Đỗ Tam Anh, sau đó khống chế tôi và Mục Tứ Thành, biến tôi và Mục Tứ Thành thành con rối, tùy tiện hy sinh hết mấy con rối không quá quan trọng bên mình.”

“… Sau khi đạt được tất cả mục đích, Kẻ điều khiển rối thu hoạch lớn qua cửa.” Bạch Liễu cười đến hòa hợp cực kỳ: “Cậu thấy thế nào nhỉ, Đỗ Tam Anh?”

Đỗ Tam Anh trầm mặc cực kỳ lâu, cúi đầu run môi, ngón tay co ro như đang ngẫm nghĩ lời Bạch Liễu nói.

Mục Tứ Thành nhìn thoáng qua Đỗ Tam Anh đang bị doạ, quay đầu nhìn Bạch Liễu, trong mắt hắn chứa sự không cam lòng, ẩn giấu chút thâm trầm.

Cách Bạch Liễu thuyết phục Đỗ Tam Anh còn ai quen thuộc hơn Mục Tứ Thành đây… Con mẹ nó có khác gì lúc anh ta thuyết phục hắn hồi ở đầu ga tàu đâu!

Trước tiên xác định hắn và anh ta có chung kẻ thù thông qua những hoàn cảnh khắc nghiệt đẩy hắn vào tuyệt cảnh, làm hắn thấy kết cục tồi tệ khi không hợp tác với anh ta theo giả thuyết, cuối cùng đúng lúc bày ra mặt yếu thế thể hiện ý tốt, để người ta thấy thành ý và thiện chí của anh ta rồi kéo về cùng phe..

[Chúng ta đều bị Kẻ điều khiển rối nhắm vào.]

[Cậu đã nghĩ tới cảnh gã có thể bắt được tôi làm con rối chưa? Vậy cậu sẽ có tới năm kẻ địch đấy.]

[Cậu chắc không muốn một mình đấu với một đám người đâu nhỉ?]

[Tôi nhất định sẽ không để cậu chết đâu, Mục Tứ Thành, cậu phải tin tưởng tôi, cậu là lá bài có giá trị nhất của tôi.]

Giọng điệu chân thành dịu dàng, ánh mắt vô hại, thể hiện mình yếu thế để lấy lòng vô cùng tốt, nhìn cũng ra người ra ngợm lắm, đệt mẹ, lúc lợi dụng người khác lại là đồ cầm thú không tim không phổi!

Cái tên này trong thế giới thực làm nghề đa cấp đúng không!

Mục Tứ Thành nhắm mắt lại, nhớ lại toàn bộ quá trình bước vào bẫy của Bạch Liễu, cắn răng nghiến lợi cmn tên này ngay từ đầu đã bày binh bố trận rồi!!

Bây giờ Bạch Liễu đã triệt để trói gô hắn và Đỗ Tam Anh lên thuyền, sau này ba người họ đã cùng hội cùng thuyền, bọn họ vì muốn sống sót mà phải liều mạng mà hợp tác với Bạch Liễu, giống như vừa nãy mới đánh một "Trận chiến trộm cướp" với hành khách, mặc dù trong lòng bọn họ không muốn hợp tác cùng Bạch Liễu nhưng đường lui của họ đã bị Bạch Liễu chặt đứt.

Chỉ còn đúng một con đường này.

Giá trị may mắn cao của Đỗ Tam Anh vốn chẳng đủ cho Bạch Liễu nghịch.

Cuối cùng Đỗ Tam Anh ngẩng đầu co rúm quay lại nhìn Bạch Liễu, cậu ta nói chuyện còn hơi lắp bắp: “Bạch, Bạch Liễu, kế hoạch của anh là gì?”

•••

611 nhắn nhỏ:

- Đây là page của mà tụi mình nè, fl để cập nhật thông tin nheee: https://www.facebook.com/nhaso611/

- WordPress sẽ cập nhật chương sớm hơn truyenlol.com, nhưng vẫn theo lịch 3 5 7: https://611house.wordpress.com/toi-phong-than-trong-tro-choi-vo-han/

- Các bạn nhớ là đừng KY/đục thuyền/toxic dưới cmt nha, nếu thấy thì nhắc nhở bạn đó giúp tụi mình. Mình cũng đã xoá vài cmt rồi á, nếu cứ tái diễn mình sẽ block.

Ncl đừng nhắc đến nhân vật không liên quan đến truyện trong phần bình luận! ❤

Nay bạn H tạch gacha nên buồn đời đi up chương sớm

Chương 49: Chuyến tàu cuối nổ tung (11)

Edit: Liễu 13□□ Beta: Phương

Bạch Liễu chậm rãi cong môi lên: "Nếu như tôi đoán không sai, kẻ điều khiển rối sẽ đến tìm và tấn công chúng ta. Bọn họ chắc hẳn cũng biết mảnh gương vỡ nằm trong cơ thể của các hành khách, khi đó phía kẻ điều khiển rối sẽ thiếu người, gã cần phải khống chế chúng ta thu thập mảnh vụn trên người hành khách. Chúng ta rõ ràng không đánh lại kẻ điều khiển rối, nên tôi có kế hoạch như thế này —— ."

"—— Chi bằng chúng ta ngỏ ý hợp tác với kẻ điều khiển rối, điều kiện trao đổi là tôi và Mục Tứ Thành sẽ bị hắn khống chế ."

Mục Tứ Thành nghe xong thì giận tím mặt: "Bạch Liễu con mẹ nó anh nói cái gì!!!"

_____

Trương Khôi nghịch miếng gương vỡ đã ngưng tụ thành hình dáng kim cương biến dạng trên tay, đôi mắt dài nhỏ hơi nhướng lên với vẻ cay nghiệt: "Chỗ này của tao có 20, tên Mục Tứ Thành am hiểu việc trộm đồ nên trong tay chắc cũng có 20 cái, một trạm khoảng 40 cái, tổng cộng có mười trạm…"

Trương Khôi đang nói thì ngừng lại, ba con rối của gã dường như chưa kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn Trương Khôi đột nhiên im lặng. Dáng vẻ ngu xuẩn đó khiến Trương Khôi không nhịn được cười nhạo một hồi.

Khi nãy gã vậy mà lại sợ lũ này phát hiện ra vấn đề trò chơi nằm ở đâu, nên mới không nói trắng ra.

Nhưng Trương Khôi nhớ gã đã dùng nhóm con rối này được một khoảng thời gian rồi, ba con rối ngoại trừ Lý Cẩu thì trí lực hai tên còn lại đều đã bị gã hấp thu gần hết, mà bản thân Lý Cẩu trí lực cũng chẳng cao, lũ ngu ngốc này có thể phát hiện điểm mấu chốt của trò chơi mới là lạ.

Một HP đổi lấy một mảnh vỡ, bốn trăm mảnh vỡ sẽ có bốn người chết, nếu giết hết ba người phía Mục Tứ Thành thì cũng cần một con rối bên hắn bù vào.

Từ trước tới nay Trương Khôi chưa từng đau lòng cho mấy con rối của mình, chúng mãi mãi cũng chỉ là vật phẩm để sử dụng. Trong công hội quốc vương của gã có không ít con rối dự bị, nếu toàn bộ con rối của gã bị diệt, công hội quốc vương cũng sẽ tìm thêm con rối mới cho gã, cho nên nếu Trương Khôi có đau lòng thương tiếc cho con rối nào đó, thì chắc hẳn con rối đó dùng rất tốt.

Dù thủ đoạn sử dụng mấy con rối của Trương Khôi rất tàn khốc, nhưng vẫn có không ít người muốn trở thành con rối cho gã điều khiển. Bởi so với việc theo sau Trương Khôi thì việc tự qua cửa một mình tỉ lệ tử vong vẫn cao hơn nhiều.

“Chúng ta đã đã xác định được manh mối quan trọng, bây giờ phải đi tìm đám người Bạch Liễu kia, không thể chỉ hao tổn tụi mày được.” Trương Khôi giả bộ ân cần nói: “Tao muốn khống chế bọn chúng đi thu thập mảnh vỡ giúp tao, tiêu hao HP của chúng.”

Trên người Lý Cẩu đã có không ít vết bỏng, nghe vậy hai mắt liền sáng lên: “Chủ nhân, ngài muốn ra tay với Bạch Liễu?”

“Không.” Trương Khôi nhìn khối kính vỡ hình “Kim cương” biến dạng trong lòng bàn tay, gã chậm rãi nhếch môi, “trước tiên giết người chơi thứ bảy làm rối, hiện giờ tao đã xác định được người chơi thứ bảy khả năng cao là Đỗ Tam Anh.”

Lý Cẩu càng ngày càng khó hiểu: “Chủ nhân xác nhận như thế nào?”

“Suy đoán mà thôi, Bạch Liễu là người chơi có giá trị may mắn bằng 0.” Trương Khôi thản nhiên thưởng thức tấm kính bị vỡ trên tay, “Với giá trị may mắn thấp như vậy, hẳn là trong hai lần chiến đấu truy đuổi hắn ta đã sớm xui xẻo gặp phải tao, nếu không phải có một người chơi có giá trị may mắn cao ở cạnh, để hắn mỗi lần đều “đúng lúc” tránh được tap, thì hắn đã nằm trong tay tao từ lâu rồi.”

“Dù sao trong trò chơi này, đối với Bạch Liễu tao chính là bất hạnh lớn nhất.”

Trương Khôi cười ngạo nghễ, nói xong, gã tiện tay vứt tấm kính vỡ cho Lý Cẩu, Lý Cẩu hoang mang hoảng loạn đón lấy, lo sợ đến mức tái mét mặt mày ngửa đầu nhìn Trương Khôi: “Chủ nhân?! Sao lại đưa nó cho tôi?”

“Tất nhiên là vì coi trọng mày rồi Lý Cẩu.” Trương Khôi nở nụ cười giả dối mà mấy tên lãnh đạo cấp trên thường dùng, gã vỗ vỗ bả vai Lý Cẩu, “Giao cho mày nhiệm vụ quan trọng đấy, cố mà giữ cho tốt.”

Nếu như Bạch Liễu đang ở đây, nhất định sẽ nhận ra kiểu cười của Trương Khôi là loại【 nụ cười giả dối chuyên dụng khi lãnh đạo quăng nồi (*)】.

___(*) Gốc là 甩锅 (ngôn ngữ mạng): ám chỉ việc trốn tránh trách nhiệm, cố gắng đẩy lỗi sai ra khỏi người mình và để người khác phải chịu trách nhiệm về nó.

Thực tế thì hành động đưa gương vỡ của Trương Khôi cho Lý Cẩu và hành động đưa gương vỡ cho Đỗ Tam Anh của Bạch Liễu đều vì một mục đích giống nhau—— Hạ thấp rủi ro khi mang theo món đồ quan trọng, đồng thời đánh lừa dư luận.

Đỗ Tam Anh và Lý Cẩu đều nằm dưới sự khống chế của Bạch Liễu và Trương Khôi, dù đưa cho đối phương cầm cũng không có ảnh hưởng lớn tới mình, trước khi trò chơi kết thúc ắt sẽ lấy lại được.

Nhưng hai kẻ mặt người dạ thú đều không hẹn mà cùng chọn cách dùng vỏ bọc ngọt ngào dễ gần để che lấp đi ý đồ nham hiểm của bản thân.

Bạch Liễu thì 【 Vì tôi tin tưởng cậu, Đỗ Tam Anh 】.

Mà Trương Khôi thì là【tất nhiên là vì tao coi trọng mày, Lý Cẩu】.

“Giờ mau đi thôi, tìm xem ba tên này rốt cuộc đang trốn ở đâu.” Trương Khôi nói xong, gã lắc lắc ngón tay, đầu sợi tơ trong suốt chui vào bên trong khớp xương và khớp tay của ba con rối, Trương Khôi gảy nhẹ mấy sợi tơ trên ngón tay mình, ba con rối bắt đầu run rẩy như bị điện giật.

“Nhưng trước đó tao phải cho tụi mày cường hóa đã, ngoại trừ người chơi con rối Lưu Hoài, cường hóa!”

【thông báo của hệ thống: Người chơi Trương Khôi sử dụng kỹ năng cá nhân (cường hóa con rối), hi sinh một nửa giá trị tinh thần của con rối cấp dưới đổi lấy bảng thuộc tính con rối tăng gấp đôi 】

【Bảng thuộc tính cá nhân của người chơi Lý Cẩu 】

【Giá trị tinh thần: 80 →40 】

【Giá trị thể lực: 251 →502 】

【Nhanh nhẹn: 270 →540 】

【Công kích: 310 →620 】

【Kháng: 350 →700 】

【khả năng phòng ngự và lực công kích tăng lên, tổng điểm bảng thuộc tính trên 2000, đánh giá là người chơi cấp A, cấp bậc người chơi Lý Cẩu tăng từ cấp B lên cấp A 】

【Bảng thuộc tính cá nhân của người chơi Phương Khả】

【Giá trị tinh thần: 82 →41 】

…

【sức phòng ngự và lực công kích tăng lên, tổng điểm bảng thuộc tính trên 2000, đánh giá là người chơi cấp A, cấp bậc người chơi Phương Khả tăng từ cấp B lên cấp A 】

Ngay sau đó đôi mắt của Lý Cẩu và Phương Khả mất đi tiêu cự, hai mắt trống rỗng đứng ngây ra tại chỗ, như thể họ bị mắc kẹt vào trong một nơi mịt mờ nào đó, không còn khả năng suy nghĩ cũng như tự hỏi. Hoiển nhiên bọn họ rất đau khổ, trên mặt hai con rối xuất hiện biểu cảm giãy dụa ngoài dự đoán, giá trị tinh thần giảm xuống khiến cho hai người chơi con rối tiến vào giai đoạn ảo giác trong nháy mắt, rõ ràng họ đang bị tra tấn bởi chính ảo giác của bản thân.

Nhưng Trương Khôi hoàn toàn chẳng quan tâm tới việc hai người đó có thống khổ hay không. Gã thử điều khiển khớp xương tay chân của cả hai thực hiện mấy động tác giống hệt nhau.

Trương Khôi nở nụ cười hài lòng, trong mắt đầy vẻ kẻ bề trên chỉ tay năm ngón. Gã nhúc nhích mười ngón tay, hờ hững không chút quan tâm, thậm chí còn rất vui vẻ mà huy động mấy con rối đã trở nên mạnh hơn thực hiện đủ kiểu động tác, dùng giọng điệu vừa ngông cuồng vừa kiêu căng nói: “Mặc dù giá trị tinh thần giảm xuống sẽ khiến cho tụi mày mất đi khả năng suy nghĩ độc lập, nhưng đầu óc đã ngu xuẩn thì cũng chỉ nghĩ ra được mấy thứ vô dụng thôi, chi bằng đổi lấy cái khác tốt hơn mà dùng.”

Con rối duy nhất không bị cường hóa là Lưu Hoài đang ngồi co ro run lẩy bẩy trong góc, hắn ta sợ đến nỗi không dám nói gì.

Biểu cảm thưởng thức mấy con rối thủ hạ của Trương Khôi y như một nhà nghệ thuật gia đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật kiệt xuất trong tay mình, bỏ đi trí lực và khả năng suy nghĩ, những tác phẩm nghệ thuật giờ đây hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh gã đưa ra, ánh mắt của gã khiến cho Lưu Hoài ớn lạnh.

Trương Khôi là một tay chơi vô nhân tính, gã thích hưởng thụ kнoái ćảм được khống chế và tàn sát người khác.

Lưu Hoài thật sự hối hận rồi, hắn ta hối hận vì đã phản bội Mục Tứ Thành. Mặc dù Mục Tứ Thành chuyên đi lừa bịp, cũng không phải người tốt gì cả, nhưng ít ra sẽ không giống như Trương Khôi, lợi dụng kẻ khác đã đời sau đó đem vứt.

Nhưng giờ hối hận thì có tác dụng gì đâu, hắn ta giờ đã không còn bất kỳ đường lui nào.

Trương Khôi ngồi xổm trên ghế ở tàu điện ngầm. Lý Cẩu và Phương Khảo hai mắt trống rỗng như thể đồ chơi hết pin, dang rộng tay chân nằm dưới chân gã, Trương Khôi bỗng ngoắc ngoắc tay, cười nói với Lưu Hoài: “Lại đây, tao có một nhiệm vụ muốn giao cho mày. Bây giờ mày đi tới chỗ Mục Tứ Thành, nói mày phản bội tao, muốn nương nhờ bọn họ.”

Lưu Hoài nuốt một ngụm nước bọt: “Bọn họ chắc sẽ không tin tưởng tôi đâu chứ? Tôi là con rối vâng theo lời chủ nhân.”

“Mày đã từng phản bội một lần, giờ phản bội lần thứ hai cũng chẳng có gì khó tin đâu nhỉ?” Trương Khôi đặt tay lên ghế, châm biếm một câu, rồi lại ngồi xuống ghế dựa, mười ngón tay đan vào nhau chống cằm nói: “Mày cứ nói mày không có nhân tính, muốn lợi dụng mấy người rồi tiêu hao HP để đổi lấy

mảnh vỡ. Mày không muốn chết, mày muốn sống, cho nên mày phản bội tao.”

“Nhưng, thế nhưng ——” Lưu Hoài có chút bối rối, “Kể cả như vậy bọn họ cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận tôi đâu?! Trên người tôi vẫn còn có tơ con rối của ngài! Ngài có thể khống chế tôi bất kỳ lúc nào!”

Trương Khôi duỗi tay một cái. Lưu Hoài chợt cảm thấy bên trong khớp tay khớp chân mình đau nhức như bị rút gân, hắn kêu thảm một tiếng quỳ rạp xuống đất. Trên tay Trương Khôi xuất hiện một cuộn chỉ tơ trong suốt dính máu, gã phiền chán vẩy vẩy máu ở trên đó: “Ồn rồi đấy, tao thu hồi tơ con rối rồi, mày đi đi.”

Lưu Hoài ngẩn người tại chỗ, hắn chưa hề nghĩ tới việc Trương Khôi sẽ dễ dàng thu hồi lại đống【tơ con rối】như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng lại như thế nào.

Trương Khôi lau sạch đống máu dính trên tơ lên người Lý Cẩu, vừa chùi vừa chậm rãi nói: “Nhất định bọn họ sẽ thu nhận mày. Cứ làm như tao vừa nói, bọn chúng thiếu người, cần tiêu hao người chơi. Dù nhận ra mày có ý đồ khác thì chúng cũng sẽ không tùy tiện từ chối một kẻ có thể giúp đỡ việc tìm mảnh vỡ đâu.”

Lưu Hoài lẩm bẩm, không nói lời nào. Hắn tháo cái trùm đầu con rối trên cổ mình xuống đặt lên chỗ ngồi, cẩn thận từng li từng tí nói: “Vậy, vậy tôi đi đây chủ nhân.”

Khi Lưu Hoài tâm trạng thấp thỏm xoay người rời đi, hắn chợt nghe thấy giọng nói của Trương Khôi chậm rãi truyền đến từ

sau lưng:

“Lưu Hoài, mày có biết cách để khống chế một kẻ có thể phản bội mày hết lần này đến lần khác không?”

Bóng lưng Lưu Hoài ngừng lại, giọng nói của hắn ta có chút run rẩy: “Không, không biết thưa chủ nhân.”

“Đó chính là khiến cho hắn không có bất kỳ cơ hội nào để phản bội.” Trương Khôi bỗng nhiên bật cười, “Lưu Hoài, chắc mày không thật sự nghĩ rằng tao sẽ gỡ hết tơ con rối trên người mày ra đấy chứ? Nhìn xuống đi.”

Lưu Hoài cúi đầu. Hắn kinh ngạc trông thấy có một sợi tơ trong suốt giống dây câu xuyên qua ngực mình, xoay người nhìn theo thì thấy sợi tơ đang nối thẳng tới Trương Khôi, sợi tơ xuyên qua trái tim hắn đang cột trên ngón út của gã.

Trương Khôi cười như không cười: “Mày nghĩ tao sẽ ngu ngốc như tên Mục Tứ Thành đó à, dựa vào độ tin tưởng để duy trì mối quan hệ giữa người với người sao? Lưu Hoài, nếu như mày có bất kì cử chỉ nào không đúng, tao sẽ giết chết mày.”

“Tao có thể thiếu đủ thứ, nhưng sẽ không bao giờ thiếu loại người chơi con rối vừa ngu xuẩn lại vừa tự cho mình là đúng.” Trương Khôi chậm rãi thu tay về, gã nhướng mày cười, nhìn Lưu Hoài sắc mặt tái nhợt đang run rẩy, “Mà thật không khéo, mày dường như có cả hai thứ đó.”

_____

Lưu Hoài sắc mặt tái xanh ôm lấy ngực, đi trong đoàn tàu đang lắc lư. Trước đó hắn quả thật từng nảy sinh suy nghĩ phản bội Trương Khôi, nhưng những tâm tư làm trái ý Trương Khôi gì đó bây giờ đều không thể rồi.

Trương Khôi quả nhiên sẽ không để bất kỳ sơ hở nào tồn tại trong kế hoạch của mình.

Lưu Hoài nghĩ Mục Tứ Thành và Bạch Liễu không thể làm đối thủ của gã, đẳng cấp kém quá xa. Mặc dù năm đó kỹ năng cá nhân của Mục Tứ Thành rất đặc sắc, nhưng khả năng thâu tóm lòng người của hắn quá tệ so với một Trương Khôi có trí lực 93.

Còn Bạch Liễu, Lưu Hoài trước đó có xem qua video của Bạch Liễu. Hắn phải thừa nhận người này quả thật rất thông minh, nhưng vẫn chưa bằng được Trương Khôi, chí ít Trương Khôi sẽ không đi chung với Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh trong một trò chơi thu thập đồ như thế này. Bởi hai người này một là đạo tặc, một là thánh chuyên ăn ké nhặt nhạnh chỗ tốt của người khác, hợp tác với nhau cũng không chiếm được lợi lộc gì.

Thế nhưng Trương Khôi cũng không coi thường Bạch Liễu.

Kế hoạch của Trương Khôi vang lên lần nữa bên tai Lưu Hoài:

“Bây giờ trò chơi này từ việc cần HP để đổi lấy mảnh gương vỡ đã biến thành trò chơi hai phe tranh nhau đoạt đầu người. Ở bên ta hiện có ba đầu người, tao thì đương nhiên là không tính.”

“Bên Bạch Liễu có ba đầu người. Nhưng bởi vì bốn người chúng ta bên này trói buộc với nhau, bọn họ sẽ không thể dễ dàng mà cướp được. Tao cảm thấy Bạch Liễu sẽ nghĩ rằng chúng ta chủ động xuất kích, bố trí trước cạm bẫy chờ chúng ta tự chui đầu vào lưới. Tao phái mày đi với mục đích chính là để thăm dò.”

“Bởi vì cần 400 mảnh vỡ, tao thì không thể nào tự tiêu hao bản thân được, tao cần mày nói cho bọn chúng biết, bởi vì tao có ý đồ tiêu hao con rối để thu thập mảnh vỡ dẫn đến việc con rối nổi khùng, bên chúng ta diễn ra nội chiến, tao cũng không giữ được địa vị tuyệt đối hoàn toàn.”

“Kỹ năng thao túng con rối không phải 100% không có sơ hở, khi con rối rơi vào trạng thái giãy dụa đến chết thì tao cũng bị phản phệ ở một mức độ nhất định. Cho nên tao sẽ tạm thời thu hồi mấy cái tơ con rối khá dễ thấy trên trên người mày, tơ con rối trong tim thì trừ tao và mày ra những người khác không thể nhìn thấy. Mày có thể nói cho bọn họ biết, đây là kết quả mày thề sống thề chết đấu tranh, vì để tránh bị phản phệ nên tao đã thu hồi tơ con rối trên người mày.”

“Đỗ Tam Anh thì không thể tiêu hao được, còn Bạch Liễu lại là một tên có bảng chỉ số F, Mục Tứ Thành chắc chắn là đối tượng quan trọng nhất trong việc tiêu hao điểm. Trải qua mấy trận chiến đấu truy đuổi, giá trị tinh thần của hắn ta chắc đã giảm đi rất nhiều. Mặc dù có thể dùng thuốc tẩy trắng để tăng lên, nhưng tao nghĩ Bạch Liễu sẽ ngăn cản hắn.”

“Bởi vì Bạch Liễu cần Mục Tứ Thành hạ thấp giá trị tinh thần để tiến vào trạng thái điên cuồng tăng thêm sức chiến đấu. Đầu óc Mục Tứ Thành ở trạng thái này không tỉnh táo cho lắm, khi rơi vào trạng thái điên cuồng hắn rất dễ tức giận và bị kích thích, lúc đó còn giết chết bốn con rối của tao. Tao không nghĩ Bạch Liễu có thể khống chế được hắn ta.”

“Như vậy, trước khi tàu đến trạm và bắt đầu lượt rượt đuổi chiến đấu tiếp theo với hành khách, ắt sẽ có một tên trộm nào đó lòng mang thù hận với tao, đồng thời bị tình thế ép buộc nên kích động, muốn đến trộm mảnh vỡ và tấn công tao. Bởi nếu khống chế được tao, chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều, đám con rối khi không có kỹ năng của tao cường hóa thì chỉ là người chơi cấp B, tiêu diệt từng kẻ rất dễ.”

Lưu Hoài thật sự không hiểu tại sao Trương Khôi lại phải làm mọi chuyện phức tạp lên như vậy.

Bởi vì dựa vào thực lực của Trương Khôi, cho dù trực tiếp đối đầu cũng hoàn toàn có thể đánh thắng đối phương, không biết tại sao phải làm mấy kế ly gián Mission Impossible.

***Mission Impossible (Nhiệm vụ bất khả thi): Loạt phim phim hành động của Mỹ. Phim xoay quanh một biệt đội của tổ chức IMF do điệp viên Ethan Hunt dẫn đầu.

Trương Khôi có hơi không biết nói gì, gã bắt đầu không nhịn được nhìn Lưu Hoài với ánh mắt như đang nhìn một tên ngu xuẩn nào đó: “Đương nhiên là vì giữ lại HP cho tụi mày rồi. Tao không muốn làm tiêu hao giá trị sinh mệnh bên ta, Mục Tứ Thành và Bạch Liễu cũng không muốn tiêu hao, sẽ tốt hơn nếu chơi phục kích từng người một, tổn thất nhỏ, còn xung đột trực diện đối với tất cả người chơi đều cần phải tiêu hao lớn, nếu như đánh một trận thì tổng HP sẽ giảm xuống dưới 400, vậy thì mọi người chỉ có cùng nhau chờ chết.”

“Bạch Liễu có thể kéo dài đến bây giờ, có vẻ như cậu ta và Mục Tứ Thành hợp tác với nhau, nhưng loại quan hệ hợp tác này có lẽ không vững chắc.”

Trương Khôi cười, gã nhìn Lưu Hoài, dùng mu bàn tay vỗ vỗ khuôn mặt Lưu Hoài, rũ mí mắt, giọng điệu kéo dài: “Tao tin khi Mục Tứ Thành nhìn thấy mày, Lưu Hoài, hắn nhất định sẽ không kìm lòng được nhớ tới khoảng thời gian hợp tác không mấy vui vẻ kia. Mọi người đều có những ký ức đau đớn, đặc biệt là trong khi giá trị tinh thần đang thấp, ký ức này sẽ sinh ra vô số ảo giác khiến cho kẻ đó càng thêm điên cuồng. Lưu Hoài, tao chỉ yêu cầu mày một điều duy nhất, chính là không ngừng nhắc nhở Mục Tứ Thành rằng mày đã từng phản bội hắn.”

Lưu Hoài hồi tưởng xong xuôi, hắn xoa xoa vết máu trên khóe miệng, đây là do Trương Khôi đánh để có thể diễn tả cuộc nội chiến một cách chân thực.

Nhưng trong lòng Lưu Hoài vẫn rất bất an, hắn luôn cảm thấy Mục Tứ Thành nhất định sẽ không tin hắn, bởi vì hắn từng vì muốn sống mà phản bội Mục Tứ Thành.

Nhưng Trương Khôi lại mỉm cười, giọng điệu quỷ dị nói, chính vì mày muốn tiếp tục sống nên mới phản bội Mục Tứ Thành, cho nên lần này việc mày vì muốn sống mà phản bội tao trông sẽ rất chân thật, nhớ kỹ, mày phải thật sự muốn sống tiếp, bởi vì thật sự muốn sống nên mới nảy sinh tâm tư phản bội tao, đây cũng là nguyên nhân tao chọn mày.

Lưu Hoài hít sâu một hơi, tiếp tục đi về phía trước. Trên tàu dần xuất hiện mấy đống máu thịt be bét, đây hẳn là dấu vết của trận đánh trước đó lưu lại, điều này có nghĩa chỗ này không lâu trước đây từng có người chơi xuất hiện. Lưu Hoài cảm nhận được bản thân đang ngày càng đến gần nhóm Mục Tứ Thành, tim hắn đập nhanh hơn một chút.

【đoàn tàu sắp đến trạm, trạm dừng tiếp theo là đường Hoàng Tuyền, hành khách nào muốn xuống tàu vui lòng xếp hàng ở

cạnh cửa tàu, lên trước rồi mới xuống sau ——】

Đèn led trong toa tàu chợt nhấp nháy. Lưu Hoài đi đến khoang xe cuối cùng, trông thấy Mục Tứ Thành đang ôm cánh tay dựa vào trên tường, Đỗ Tam Anh mặt mày ủ rũ ngồi xổm cạnh chiếc xe go-kart đã vỡ nát.

Lưu Hoài vừa bước vào, trong nháy mắt Mục Tứ Thành đã cảnh giác mở móng vuốt khỉ. Lưu Hoài vừa xấu hổ lại vừa sợ hãi giơ hai tay lên , nhìn Mục Tứ Thành đang ngạc nhiên không dứt khép nép nói: “Anh Tứ, tôi đến đầu hàng.”

Sắc mặt Mục Tứ Thành thay đổi không ngừng, móng vuốt khỉ co rút lại, rồi cười xì một tiếng: “Lần này tên Trương Khôi lại đưa mày tới cơ đấy.”

“Tôi…Anh Tứ…” Lưu Hoài không dám nhìn vào mắt Mục Tứ Thành, cúi đầu lí nhí, “lúc đó tôi cũng chỉ vì muốn sống tiếp.”

“Vì sống tiếp nên chủ động chém một tay của tao để được đi theo Trương Khôi?” Mục Tứ Thành cười nói, hai mắt đỏ như sắp nhỏ máu, “Không phải mày gia nhập công hội quốc vương sao? Lần này tên Trương Khôi cho mày đi theo? Đối với mày như vậy cũng không tệ đâu nhỉ, được một người chơi cao cấp bằng lòng dẫn theo, xem ra mày ở công hội quốc vương cũng tốt quá ấy chứ.”

“Mày dám phản bội Trương Khôi? Đây là trò đùa hắn bày ra chứ gì? Tao sẽ không mắc bẫy lần thứ hai đâu.” Mục Tứ Thành cười một cách mỉa mai.

Trông thấy Mục Tứ Thành nói xong lại muốn động thủ, Đỗ Tam Anh vội vàng ngăn Mục Tứ Thành, phe ta còn đang thiếu người đấy! Nếu hắn đã tự đi đến thì dù giả dối cũng đừng đẩy ra ngoài chứ!

Lưu Hoài bắt đầu thuật lại sự việc với Trương Khôi cho Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh nghe.

Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn nhau —— Lý do Lưu Hoài nói giống hệt Bạch Liễu và họ đã phân tích, Trương Khôi sẽ tế mấy con rối cấp dưới của mình để đổi lấy mảnh vỡ.

"Chờ chút!" Ánh mắt Mục Tứ Thành hơi trầm xuống, hắn nửa tin nửa ngờ lấy ra đạo cụ cân thăng bằng, sau đó đột nhiên dùng sức bóp cổ Lưu Hoài.

Một giọt máu của Lưu Hoài bắn lên đuôi mắt Mục Tứ Thành, màu đỏ trong mắt hắn càng ngày càng đậm. Lưu Hoài bị hắn bóp đến nỗi không thở được, mặt đỏ lên vung loạn tay chân, khàn giọng cầu cứu: "Tôi không lừa cậu! Tôi thật sự tới cầu cứu!"

Mục Tứ Thành cười nhạo, sắc mặt trở nên tàn bạo quỷ dị, càng dùng sức: "Mày bảo mày không nói láo, tao có tiêu chuẩn đánh giá của tao."

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành sử dụng đạo cụ (cán cân thẩm phán) với người chơi Lưu Hoài —— Thành thật hay không, coi sức nặng của lương tâm bạn】

【(Cán cân thẩm phán) mỗi ngày chỉ có thể dùng với một người chơi, với một người chơi có thể sử dụng ba lần, chỉ dùng để nhận định đáp án của câu trả lời đúng hoặc không

đúng, còn với những câu hỏi quá phức tạp thì không có cách nào kết luận người chơi có đang nói dối hay không 】

“Được rồi, bây giờ tao hỏi mày đáp.” Mục Tứ Thành cong môi cười đầy tà ác, một tay giữ lấy Lưu Hoài đang không ngừng giãy dụa, tay còn lại giơ cái cân thăng bằng kỳ lạ, bên trái dùng chữ phồn thể viết 【thật】, bên phải viết 【 giả】,“Câu hỏi đầu tiên, có phải Trương Khối phái mày qua đây không?”

Lưu Hoài ho khan, sợ hãi nhìn đạo cụ hình cân kia, hắn ta nói dối theo bản năng: “Không, không phải!!”

Cân thăng bằng nghiêng về【 giả 】.

Mục Tứ Thành cười châm biếm: “Vấn đề thứ hai, bây giờ Trương Khôi rất an toàn đúng không?”

Lưu Hoài bị siết đau chảy nước mắt, hắn ta vội vã xin tha: “Anh Tứ! Anh Tứ! Tôi không biết cậu có đạo cụ này! Cậu tha cho tôi đi! Mấy người còn cần tôi mà!”

Mục Tứ Thành thờ ơ không hề động lòng, từ từ bóp chặt cổ Lưu Hoài: “Trả lời câu hỏi của tao.”

“Phải!!!” Lưu Hoài bị cảm giác cận kề cái chết làm cho sắp phát điên, nước mắt chảy đầy mặt, “Bây giờ gã ta an toàn! Gã cường hóa hai con rối để bảo vệ mình!! Dù tôi theo lệnh của gã đến đây, nhưng anh Tứ, tôi thật sự không phải muốn hại cậu!! Tôi thật lòng muốn đi theo cậu!! Tôi sẽ không phản bội cậu như trước đây! Tôi cũng sẽ không bao giờ chém đứt tay cậu để đưa cho Trương Khôi! Gã đó là tên điên! Tôi không sống nổi mới phải tới tìm cậu, anh Tứ!”

“Tốt, một vấn đề cuối cùng ——” Mục Tứ Thành nhìn Lưu Hoài đang không ngừng xin tha, trước mắt đột nhiên xuất hiện rất nhiều ảo giác, hắn thấy hai tay mình chảy đầy máu. Mục Tứ Thành từ từ nhìn, thấy được bả vai mình bị chém đứt, máu từ nơi này chảy dọc xuống tận ngón tay —— Cảm giác giống hệt trước kia khi hắn bị Lưu Hoài chặt tay.

【hệ thống thông báo: Tâm trạng người chơi Mục Tứ Thành cực kì không ổn định, giá trị tinh thần giảm xuống còn 60, bắt đầu xuất hiện ảo giác cường độ thấp! Xin người chơi chú ý để hồi phục lại giá trị tinh thần! 】

Mục Tứ Thành từ từ chớp mắt, giọt máu từ sườn mặt hắn nhỏ xuống mặt Lưu Hoài, khuôn mặt hắn không chút cảm xúc cúi đầu nhìn xuống: “Được ——Một vấn đề cuối cùng, mày đã nói sẽ không phản bội tao ——”

“Giờ tao hỏi mày, hiện tại mày vẫn trung thành với Trương Khôi, nằm trong kế hoạch của gã ta, còn bị gã khống chế, hay đã thật sự phản bội Trương Khôi hoàn toàn, ở ngoài tầm kiểm soát của gã, thật sự về phe tụi tao ——”

Ánh mắt Mục Tứ Thành không hề dao động .

Lồng ngực Lưu Hoài phập phồng dữ dội, từng giọt mồ hôi trên mặt hắn chảy xuống, bởi vì quá căng thẳng mà bàn tay bắt đầu có cảm giác vừa tê vừa nóng. Hắn có linh cảm, nếu như câu trả lời này của hắn không như ý muốn của Mục Tứ Thành, rất có thể Mục Tứ Thành sẽ giết hắn.

Ánh mắt này của Mục Tứ Thành, Lưu Hoài đã từng thấy —— Đây là ánh mắt xuất hiện khi giá trị tinh thần của Mục Tứ

Thành thấp hơn vùng an toàn, mà ở trạng thái này Mục Tứ Thành rất dễ đại khai sát giới.

Lần đó Mục Tứ Thành rõ ràng ở trong trạng thái này giết chết bốn con rối của Trương Khôi, mà Lưu Hoài bởi vì phản bội Mục Tứ Thành, đã gây kích thích cực lớn đối với Mục Tứ Thành đang có giá trị tinh thần rất thấp, ngược lại tránh được một kiếp.

“Việc tôi tới tìm mấy người là một phần trong kế hoạch của Trương Khôi, nhưng tôi thật sự muốn phản bội Trương——” Khôi, lời này còn chưa nói hết, sợi tơ con rối trong suốt bên trong người Lưu Hoài đột nhiên siết chặt trái tim hắn.

Bởi vì hắn nói mình hoàn toàn muốn về phe Mục Tứ Thành, nên Trương Khôi định giết hắn—— Lưu Hoài đột nhiên ý thức được điều đó, hắn cắn răng nhắm chặt mắt lại, dục vọng cầu sinh khiến hắn tuyệt vọng nói ra, “Tôi sẽ không phản bội Trương Khôi.”

Cân thăng bằng lắc lư hai cái, cuối cùng chậm rãi nghiêng về【giả】

Mục Tứ Thành chậm rãi buông tay đang siết cổ Lưu Hoài ra, ánh mắt chế giễu lạ thường: “… Xem ra mày không sống nổi ở bên Trương Khôi nữa, việc mày phản bội Trương Khôi hệt như lúc trước mày vì không sống nổi mà phản bội tao.”

“Mày chỉ trung thành với bản thân mình, Lưu Hoài.” Mục Tứ Thành chợt cười một tiếng, “Mày có thể dùng được.”

Lưu Hoài ho khan, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn về phía cái cân trong tay Mục Tứ Thành —— Vừa rồi Trương Khôi muốn giết hắn, nên hắn thật sự nảy sinh tâm tư phản bội Trương Khôi, cũng có thể nói ý nghĩ này từ khi hắn bị Trương Khôi biến thành con rối thì chưa hề dừng lại…

Trương Khôi phải chăng đã nghĩ tới điều này, biết được bên Mục Tứ Thành có đạo cụ cân thăng bằng, cho nên mới phái hắn tới…

Lưu Hoài đột nhiên rùng mình một cái.

Mục Tứ Thành hỏi lại lần lượt toàn bộ quá trình Lưu Hoài đi tới đây. Lần này Lưu Hoài không lừa gạt, nói rõ ràng toàn bộ sự việc cho Mục Tứ Thành. Mục Tứ Thành nghe được cười lạnh một tiếng: "Muốn kích động tôi đi đánh lén gã? Nếu như tôi thật sự đi tập kích gã ta, thì cũng là khi gã đã kiếm được gần đủ mảnh gương vỡ, tôi mới động thủ. Còn muốn ly gián tôi và Bạch Liễu nữa à, má nó, đúng là làm mấy chuyện uổng công vô ích."

Nói tới chỗ này, Lưu Hoài mới phát hiện ra chuyện rất kỳ quái, hắn tới đây đã một lúc, vậy mà chưa nhìn thấy Bạch Liễu lần nào. Hắn quay đầu nhìn xung quanh: "Bạch Liễu không có ở đây sao?"

Đỗ Tam Anh có chút lúng túng gãi gãi mặt: "… Cái đó à, lúc trước bàn bạc kế hoạch, Bạch Liễu thực ra có suy nghĩ hợp tác với Kẻ điều khiển rối, nhưng Mục Tứ Thành không đồng ý kế hoạch này, vì thế Bạch Liễu và Mục Tứ Thành cãi nhau to. Bạch Liễu đã đoạn tuyệt với chúng tôi rồi đi đầu quân cho Trương Khôi."

Mục Tứ Thành khịt mũi quay mặt đi: “Tôi và Bạch Liễu mà còn cần người khác tới ly gián sao! Tụi này có thể tự giải tán!”

Lưu Hoài: “…”

Lưu Hoài: “??????”

Cái gì?????? Bạch Liễu đi đầu quân cho ai?!

———————

【Tàu sắp đến trạm, trạm dừng tiếp theo là đường Hoàng Tuyền, hành khách nào muốn xuống tàu vui lòng xếp hàng ở cạnh cửa tàu, lên trước rồi mới xuống sau ——】

Bạch Liễu đi thẳng về phía trước, khi tới khu đầu tàu, phát hiện Trương Khôi trong hoàn cảnh này vẫn đang nhàn nhã ngồi tại chỗ, đứng trước mặt gã là hai con rối với đôi mắt trống rỗng. Gã nhìn thấy Bạch Liễu đến nhưng không hề bất ngờ, còn rất tự nhiên mà chào hỏi: “Tới rồi à, lại đây ngồi đi, đến nhanh hơn một chút so với suy nghĩ của tao.”

Bạch Liễu ngồi ở ghế đối diện Trương Khôi, thở dài một tiếng: “Anh cũng đã phái Lưu Hoài qua đó, con cờ Mục Tứ Thành này đối với tôi giờ đã vô dụng, tôi chỉ có thể đầu hàng.”

“Mày là người thông minh.” Trương Khôi mỉm cười đầy ẩn ý, “Chỉ là có hơi xui xẻo, đụng phải người còn thông minh hơn là tao mà thôi.”

Trương Khôi hai chân bắt chéo, hai tay dang rộng đặt lên chỗ tựa lưng, đây là tư thế thả lỏng cũng rất tự phụ. Gã hất cằm ngạo nghễ nhìn Bạch Liễu, nở nụ cười đắc thắng, "Trò chơi này cần hi sinh bốn người để qua cửa. Nếu như mấy người lựa chọn ở phe đối lập tao, sẽ phải chiến đấu với tao. Bảng thuộc tính của mấy người quá kém, phần thắng nhất định sẽ thuộc về tao. Nhưng nếu như vậy thì tổng giá trị sinh mệnh chắc chắn sẽ bị tiêu hao vô ích, đợi sau khi tao khống chế được mấy người, vậy thì tao có thể sẽ lựa chọn hi sinh các người để kiếm đủ bốn trăm điểm HP giúp tao qua cửa trò chơi."

"Bạch Liễu, đối với mày mà nói, tao cảm thấy phương án tốt nhất là hợp tác với tao. Mặc dù có thể bị tao khống chế, nhưng ít ra tao sẽ không dễ hy sinh mày."

"Nhưng Mục Tứ Thành nhất định sẽ không đồng ý hợp tác với tao." Trương Khôi mỉm cười, gã hình như có vẻ tiếc nuối, làm bộ thở dài một tiếng, "Mà mày cũng sẽ không dễ tới tìm tao hợp tác, dù sao cũng chẳng có mấy ai muốn bị người khác khống chế, nói không chừng mày còn có thể nghĩ đến chuyện cho Mục Tứ Thành đến trộm đồ của tao, tao không còn cách nào, chỉ có thể để cho Lưu Hoài đi thuyết phục mấy người."

Từ đầu tới cuối con cá mà Trương Khôi muốn bắt chính là Bạch Liễu, chứ không phải Mục Tứ Thành.

Mà muốn bắt được con cá Bạch Liễu này về tay, thì cần phải làm lung lay mối quan hệ hợp tác của Mục Tứ Thành và Bạch Liễu.

Không có gì có thể làm lung lay lòng tin của Mục Tứ Thành với đồng đội hơn Lưu Hoài.

Khi giá trị tinh thần ổn định nói không chừng Mục Tứ Thành còn vì kiêng dè đây là một phó bản cấp hai, miễn cưỡng duy trì quan hệ hợp tác với Bạch Liễu. Nhưng nếu giá trị tinh thần của Mục Tứ Thành không ổn định, còn có Lưu Hoài ở đó không ngừng nhắc về chuyện cũ với Mục Tứ Thành, chắc chắn Mục Tứ Thành sẽ không khống chế được sự thù hận và nghi ngờ của mình đối với đồng đội.

Đương nhiên, Mục Tứ Thành có thể hồi phục tinh thần về bình thường, chẳng qua đây chắc hẳn không phải điều Bạch Liễu muốn nhìn thấy. Nếu như Bạch Liễu vẫn nhất quyết hợp tác với Mục Tứ Thành, đứng ở phe đối lập với Trương Khôi, cậu sẽ cần Mục Tứ Thành ở trạng thái điên cuồng để có thể duy trì sức chiến đấu cao đề phòng Trương Khôi đến.

Bạch Liễu đương nhiên cũng có thể khiến bản thân tiến vào trạng thái điên cuồng làm tăng sức chiến đấu, nhưng Trương Khôi cảm thấy Bạch Liễu hẳn sẽ không dễ dàng làm như vậy.

Bởi vì loại trạng thái điên cuồng này vô cùng nguy hiểm. Trong tình huống vẫn còn 8 trạm tàu, bảng thuộc tính người chơi cấp F của Bạch Liễu so với bảng cấp A của Mục Tứ Thành thật sự yếu hơn rất nhiều, Bạch Liễu trong trạng thái điên cuồng chính là đồ vô dụng***, rất dễ chết.

(***): đồ gia dòn: gốc là 脆皮: ý chỉ chức nghiệp có máu thấp và khả năng phòng thủ kém trong game RPG.

Kế hoạch của Trương Khôi là tiêu diệt từng người. Đầu tiên cần phải thu phục Bạch Liễu, sau đó lợi dụng Lưu Hoài để khống chế Mục Tứ Thành.

Còn về phần Đỗ Tam Anh, vào thời điểm thích hợp khiến cậu ta tự tìm đường chết là được. Đối với loại không có tý thực lực

nào mà chỉ dựa vào giá trị may mắn như Đỗ Tam Anh, Trương Khôi hoàn toàn không có hứng thú.

Bạch Liễu rất thẳng thắn nói: “Thật ra tôi có khuyên Mục Tứ Thành hợp tác với anh, nhưng cậu ta không chỉ không muốn mà còn đánh tôi một trận.”

Bạch Liễu vừa nói vừa show bảng thuộc tính hiện tại của mình cho Trương Khôi xem, cạnh hàng HP có viết 【Giảm 40 do chịu sự công kích từ người chơi Mục Tứ Thành】.

Thật ra đây là do lúc đầu Bạch Liễu đã dùng Mục Tứ Thành làm phương tiện đi lại, Mục Tứ Thành mới tức đến hộc máu đánh Bạch Liễu một quyền khiến nó giảm xuống, bây giờ bị Bạch Liễu mặt không đỏ tim không đập nhanh lấy ra dùng làm một trong những bằng chứng để quy hàng .

Bạch Liễu tiếc nuối thở dài: “Hiện tại HP của tôi chỉ còn hơn 20, cùng bọn họ lăn lộn một chỗ chắc chắn không có cách nào qua cửa. Tôi vốn đang hi vọng Mục Tứ Thành ở trạng thái điên cuồng ngược lại có thể giết được anh, trước đó không phải cậu ta cũng ở trạng thái điên cuồng giết được bốn con rối của anh đó sao? Nhưng sau khi tôi biết đến sự tồn tại của Lưu Hoài, tôi đã hoàn toàn từ bỏ việc hợp tác với Mục Tứ Thành rồi.”

Trương Khôi tán thưởng nhìn Bạch Liễu một cái: “Bởi vì có sự hiện diện của Lưu Hoài, trạng thái điên cuồng của Mục Tứ Thành sẽ càng thêm không ổn định, đến lúc đó có khả năng hắn sẽ công kích đồng đội của mình.”

“Với chút HP như vậy tôi sẽ rất dễ chết.” Bạch Liễu buông tay, “Mặc dù tôi rất muốn thắng trò chơi này, nhưng tính ra tôi còn muốn sống hơn, cho nên tôi mới tới đây tìm anh để hợp tác.”

Nếu như Mục Tứ Thành đang ở đây, nhất định sẽ tức giận mắng Bạch Liễu đang ngồi nói nhảm là đồ thần kinh chỉ muốn tiền không muốn mạng. Nhưng Trương Khôi đâu biết Bạch Liễu là một tên thần kinh chỉ muốn tiền không muốn mạng. Vì thế gã hài lòng mỉm cười, sau đó rút ra một cuộn tơ con rối trong suốt, nhíu mày nói: "Vậy chắc mày cũng biết điều kiện để được hợp tác với tao rồi nhỉ, mày phải làm con rối của tao mới được."

"Có thể." Bạch Liễu đáp ứng, hoặc là nói cậu đã sớm đoán ra kết quả sẽ như vậy, cậu trầm ngâm sờ sờ cằm nói, "Thế nhưng hợp tác là chuyện của đôi bên đúng chứ? Trương Khôi, tôi sẽ làm con rối, anh hãy cho tôi xem chút thành ý đi, ví dụ như làm con rối của anh thì được lợi gì?

Trương Khôi vậy mà lại rất thoải mái: "Mày nói thử xem tao cần làm gì để thể hiện thành ý của mình?"

"Tôi có một đạo cụ bị Mục Tứ Thành trộm mất, tên là【bùa hộ mệnh người cá】." Bạch Liễu rũ mi mắt, "tôi cũng là vì chuyện này nên mới nội chiến với Mục Tứ Thành, nếu như có thể, tôi hi vọng anh sẽ lấy nó về giúp tôi."

"Chỉ như vậy?"Trương Khôi thật sự có chút kinh ngạc, có lẽ không ngờ được điều kiện Bạch Liễu đưa ra lại đơn giản như vậy.

"Đó là một đạo cụ bảo vệ sinh mệnh." Con ngươi trong mắt Bạch Liễu hơi chuyển động, thì thầm, khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười không rõ ràng, "HP của tôi quá thấp, trước khi chuyến tàu lần này bắt đầu hi vọng anh có thể đoạt được nó về giúp tôi, như vậy ít ra sau này tôi sẽ được an toàn hơn

một chút, anh chắc cũng không muốn vừa vất vả đoạt tôi tới tay lại để tôi dễ dàng chết chứ?”

“Có thể.” Trương Khôi mỉm cười, “Tao khá thích mấy con rối cam tâm tình nguyện, không ngờ mày lại hiểu chuyện như vậy đấy Bạch Liễu, còn bàn điều kiện với tao rất chân thành, vậy nên tao sẽ——”

Sợi tơ trong tay Trương Khôi chợt run lên, sắc bén như mũi kim đâm vào trong xương cốt của Bạch Liễu. Sợi tơ quấn chặt quanh xương Bạch Liễu vài vòng, Bạch Liễu không kìm được run rẩy vì đau, phản xạ có điều kiện há miệng thở dốc một tiếng.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu trở thành người chơi con rối của Trương Khôi】

Trương Khôi chậm rãi mở miệng, khuôn mặt tươi cười vốn dĩ đang bình thường dần trở nên tà ác quỷ dị: “—— Đã đến bước này rồi mà mày vẫn còn nghĩ rằng có thể bàn điều kiện với tao, Bạch Liễu, vậy thì tao phải cố gắng dạy quy củ cho mày rồi.”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Trương Khôi đã sử dụng kỹ năng cá nhân (kéo dây rối búp bê) với Bạch Liễu】

“Bây giờ, Bạch Liễu, lấy hết mọi thứ trên người ra giao nộp cho tao, đặc biệt là vũ khí.” Trương Khôi ngoắc ngoắc sợi tơ trên ngón tay mình, “Tao sẽ không để cho mày có bất kỳ cơ hội nào để trở mặt.”

Động tác Bạch Liễu cứng đờ, sắc mặt thì trắng bệch vì đau đớn, tay cứng đơ dò mở bảng hệ thống của mình, sau đó

không ngừng ném đồ ra ngoài.

Một cái xương cá trắng như tuyết, một ít đồ vật nhỏ tào lao, một cái ví tiền cũ. Lúc Bạch Liễu nhìn thấy ví tiền cũ bị ném ra ngoài thì sắc mặt hơi thay đổi một chút, điều này ngược lại hấp dẫn sự chú ý của Trương Khôi, gã hạ thấp người nhặt ví tiền cũ lên: "Đây là cái gì? Kỹ năng cá nhân của mày?"

Trương Khôi vỗ vỗ ví tiền, coi thường cười một tiếng: "Đúng là tồi tàn." Gã mở ví tiền ra, sau khi nhìn thấy món đồ bên trong, đuôi lông mày hơi hơi nhướng lên. Trương Khôi lấy ra một xấp điểm tiền giấy từ bên trong, rất thích thú show nó ra trước mặt Bạch Liễu: "Đây là gì? Một cái ví tiền cụ thể hóa điểm? Mày đúng là thích mấy thứ tào lao, hơn nữa điểm bên trong cũng không ít nhỉ…Để tao đếm xem, 10 ngàn hai."

"Vậy tao sẽ nhận nó." Trương Khôi cười nói.

Bị khống chế, sắc mặt Bạch Liễu vốn dĩ đã rất ảm đạm, bây giờ cúi đầu cắn chặt môi dưới không nói lời nào, cứ như cực kỳ uất ức, không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể quật cường nói một câu: "Anh cầm đi, coi như đó là thù lao tôi trả vì anh đã giúp tôi."

Trương Khôi không rõ ý tứ cười lạnh một tiếng: "Mày tự an ủi mình được như thế là tốt đấy."

Nhưng nếu như Trương Khôi cúi đầu xuống nhìn biểu cảm của Bạch Liễu, sẽ thấy được ánh mắt bình tĩnh của Bạch Liễu, môi dưới cắn chặt từ từ cong lên.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu đưa ra 10 ngàn hai điểm đạt được giao dịch với người chơi Trương Khôi.

Người chơi Trương Khôi cần tìm được đạo cụ (bùa hộ mệnh người cá) mang về cho người chơi Bạch Liễu trước khi đoàn tàu khởi động lần nữa】

【nếu như một trong hai bên không hoàn thành giao dịch, hệ thống sẽ áp dụng hình phạt —— Bên chưa hoàn thành giao dịch sẽ bị hệ thống giam giữ vào bên trong (ví tiền cũ), trở thành đồng xu linh hồn】

Tác giả có lời muốn nói:

6: Chương này tôi bị khống chế thật là đáng thương, khán giả mau khen thưởng một ít dịch dinh dưỡng đi (chỉ cánh tay đang chảy máu)

Trương Khôi sẽ sớm bị rút mất linh hồn: ?????

Đến cùng ai mới là kẻ đáng thương hơn hả!!

Chương 50: Chuyến tàu cuối nổ tung (12)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Liễu 13□□ Beta: Nhi

Vốn dĩ 【linh hồn của người chơi thất bại trong giao dịch sẽ bị giam ở bên trong】 là lời cảnh cáo mà hệ thống dành cho Bạch Liễu lúc cậu nhận được【ví tiền cũ】, để Bạch Liễu không được quá lạm dụng vào kỹ năng này.

Bởi vì nếu không hoàn thành giao dịch thì linh hồn sẽ bị hệ thống giam giữ, đây là biện pháp để Bạch Liễu có thể giữ chữ tín, giống như 【phòng tối】(*) của mấy người bán hàng trên Taobao. Nhưng không ngờ nó lại trở thành cách để Bạch Liễu gài bẫy mấy đối tượng giao dịch.

(*) Gốc là小黑屋 ~ Blacklist: Ban đầu có ý nghĩa là phòng giam giữ, bây giờ thường được dùng với ý chỉ bị đưa vào danh sách đen.

Đối với kiểu người thích kiểm soát lại còn hay tự cho mình là thông minh như Trương Khôi, không còn gì tuyệt hơn khi mọi thứ diễn ra đúng như kế hoạch của gã. Cảm giác thành tựu khi con mồi từ từ rơi vào cạm bẫy do bản thân tạo ra sẽ khiến gã hạ thấp tính cảnh giác, như vậy Bạch Liễu mới có thể tìm kiếm sự đột phá.

Bạch Liễu cụp mắt thầm nghĩ.

Nhưng bên Mục Tứ Thành thì có vẻ hơi phiền rồi đây. Cậu cũng vừa mới biết được giữa Mục Tứ Thành và Lưu Hoài còn có một đoạn yêu hận tình thù như thế. Trương Khôi còn bảo Lưu Hoài đi qua bên đó. Dù rằng ảo giác do giá trị tinh thần giảm xuống không thể gây hại gì nhiều với Bạch Liễu - người một lòng chỉ biết đến tiền. Nhưng với Mục Tứ Thành, một người bình thường cũng có thất tình lục dục, thì ảnh hưởng từ ảo giác do một người vốn là bạn tốt nhưng lại phải bội mình gây ra, có lẽ là không thể lường trước được.

Lúc Mục Tứ Thành nhắc tới Lưu Hoài trông đã có hơi không ổn rồi.

Bạch Liễu hiểu rõ việc này, thường thì người chơi đều có giá trị tinh thần khoảng trên dưới 70, xuống tới 60 cũng đã hơi nguy hiểm. Còn nếu dưới 20 mà khi ra khỏi trò chơi không phát điên, vậy chắc chắn người đó có tố chất tâm lý cực mạnh. Thế nhưng Bạch Liễu cần Mục Tứ Thành phải giảm xuống hơn nữa, phải thấp hơn so với giá trị tinh thần nhỏ nhất bằng 18 mà Mục Tứ Thành từng có. Đến lúc đó ảo giác và các tác động tâm lý sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Có Lưu Hoài là nhân tố dẫn dắt ở đó, Mục Tứ Thành e rằng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Hơi bó tay rồi nha.

[Đoàn tàu đã đến đường Hoàng Tuyền —— Mời các vị hành khách lên trước xuống sau, vào tàu theo thứ tự]

Trương Khôi chuyển động ngón trỏ và ngón giữa như thể đang chơi dương cầm. Gã kéo sợi tơ trong suốt trên tay, ngay lập

tức Bạch Liễu bị lôi ra sau lưng gã. Trương Khôi tròng cái khăn trùm đầu con rối mà Lưu Hoài đã dùng trước đó lên cậu, cười nói: “Ổn rồi đấy, giờ nhìn mới giống người của Trương Khôi này chứ.”

“Tao biết mày không cam lòng, chắc là mày chỉ giả vờ đầu hàng tao thôi, có thể mày và Mục Tứ Thành còn có kế hoạch khác.” Khóe miệng Trương Khôi từ từ nhếch lên. Gã tựa như đang đeo gông cùm xiềng xích cho Bạch Liễu, thả xuống cái khăn trùm đầu dày nặng, to rộng, ngột ngạt đó.

Khuôn mặt Bạch Liễu từ từ bị cái khăn trùm đầu bao phủ. Cậu ngước mắt nhìn về phía Trương Khôi. Trước khi hoàn toàn bị khăn trùm đầu che khuất, cậu nhìn thấy biểu cảm vừa ung dung vừa ác ý của gã, mí mắt hơi cụp xuống, ánh mắt vô cùng ngạo mạn, như thể gã đã nắm được hết thảy mọi thứ trong lòng bàn tay.

Giọng nói Trương Khôi khàn khàn trầm thấp, “Nhưng mà Bạch Liễu à, mày chắc chắn đã tính sót ảnh hưởng của Lưu Hoài với Mục Tứ Thành rồi. Có Lưu Hoài ở đó, Mục Tứ Thành sẽ chẳng tỉnh táo nổi mà hợp tác với mày đâu. Dù mày còn có chiêu gì phía sau đi nữa, chỉ cần tên Mục Tứ Thành đó chết —— .”

Trương Khôi cười gằn một tiếng, ác độc nói: “—— Mục Tứ Thành là quân bài giá trị nhất trong tay mày, chỉ cần hắn chết, kế hoạch của mày sẽ hoàn toàn sụp đổ.”

Vẻ mặt Bạch Liễu không chút dao động, trong lòng lại tính toán không ngừng.

Ở một mức độ nào đó, Trương Khôi nói vậy không sai, Mục Tứ Thành đúng là nhân tố quan trọng nhất trong kế hoạch này.

【Bùa hộ mệnh người cá】 ở trên người Mục Tứ Thành.

Nếu như Mục Tứ Thành thua, mất đi sức chiến đấu, 【Bùa hộ mệnh người cá】bị Trương Khôi lấy được, giao dịch sẽ hoàn thành, vậy mọi người đều xong đời. Trước đó Bạch Liễu từng nghĩ đến cách chơi xấu, để Mục Tứ Thành sử dụng đạo cụ đó trước, thế nhưng —— .

【 Hệ thống thông báo: Trong quá trình giao dịch, vật phẩm giao dịch, tức (Bùa hộ mệnh người cá) nhất định phải tồn tại, nếu không có sẽ bị coi là giao dịch không hợp lệ. 】

Nhưng nếu trong lúc đó Mục Tứ Thành thật sự bị ép tới đường cùng, hoặc đơn giản là hắn không nghe lời Bạch Liễu nữa mà sử dụng đạo cụ đó luôn, vậy Bạch Liễu cũng sẽ đi đời nha ma, thực sự biến thành con rối của Trương Khôi.

Cho nên Mục Tứ Thành là một phần rất quan trọng trong kế hoạch của Bạch Liễu. Nếu cái tên này không xong, Bạch Liễu ở đây cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Bạch Liễu đang đánh cược, đây là một canh bạc lớn. Chip trên bàn của cậu chỉ có Mục Tứ Thành, hơn nữa còn là một chip cực kỳ không ổn định, hiện tại phần thắng của cậu cũng chẳng thể coi là lớn. Thực ra Bạch Liễu cũng từng nghĩ tới việc dùng Đỗ Tam Anh, nhưng Đỗ Tam Anh cứ như mấy động vật nhỏ loài gặm nhấm có trực giác nhạy bén. Nếu phải đối đầu chính diện, nói không chừng cậu ta sẽ ném tượng điêu khắc cho Trương Khôi để hạ thấp nguy hiểm, giống như hành động muốn bỏ xe chạy trốn khi nhận thấy nguy hiểm trước kia vậy.

Đỗ Tam Anh rất không ổn định. Trong tình huống Bạch Liễu bị Kẻ điều khiển rối khống chế, cậu sẽ không thể kiểm soát Đỗ Tam Anh từ xa được. So với Đỗ Tam Anh, một Mục Tứ Thành có thù oán với【 Kẻ điều khiển rối 】 và lập trường kiên định sẽ dùng tốt hơn.

Cho nên cuối cùng, Bạch Liễu chọn Mục Tứ Thành.

Cửa xe cuối cùng cũng từ từ mở ra, vô số thi thể【 hành khách 】cháy đen đang bốc cháy kêu rên thảm thiết, ùn ùn kéo đến tràn vào bên trong toa tàu. Động tác Trương Khôi gọn gàng nhanh chóng, gã điều khiển hai con rối xông lên trước cướp mảnh vụn, nhưng không dùng đến Bạch Liễu, xem ra gã cũng biết giá trị HP của Bạch Liễu hiện tại vô cùng thấp, tùy tiện sử dụng sẽ rất dễ ngủm.

Trương Khôi thao túng mấy con rối cực kỳ nhanh. Chỉ trong gần mười mấy giây, hai con rối với thân pháp quỷ dị đã lướt qua hết toa tàu, dùng bàn tay cháy khét nộp đống gương vỡ cho Trương Khôi. Gã nhận lấy mà chẳng buồn nhìn tới, sắc mặt trầm xuống: “Đi, quét sạch toa tiếp theo.”

Kế tiếp giá trị hận thù của【 hành khách 】 đều khóa chặt trên người mấy con rối, Trương Khôi ở đó trái lại rất an toàn. Hai người chơi con rối với tốc độ di chuyển cực kỳ nhanh, kết hợp với thao tác vô cùng chuẩn xác của Trương Khôi. Sau khi dọn sạch một toa, mấy con rối đi vào toa tiếp theo, chưa tới một phút đã càn quét hết nửa toa tàu.

Trước đó ba người nhóm Bạch Liễu gian nan như vậy, chủ yếu do chỉ được Mục Tứ Thành là người chơi có bảng thuộc tính cấp A. Bây giờ ở đây có đến ba người chơi cấp A, Trương Khôi còn là A+, trong lúc điều khiển rối gã còn có thể dành ra thời gian xử lý thêm vài tên【 hành khách 】, để con rối của

mình thu được mảnh gương vỡ dễ dàng hơn. Đúng là không cùng đẳng cấp so với con gà Bạch Liễu mới đánh một roi đã muốn nằm liệt giữa đường.

Mục Tứ Thành nói cho Bạch Liễu những thứ hắn biết về kỹ năng của Trương Khôi. Chủ yếu có hai loại, thứ nhất là [thao túng con rối], cũng chính là cấy tơ vào con rối và thao túng họ, thế nhưng con rối vẫn có ý thức của chính mình, chỉ là tứ chi bị Trương Khôi khống chế.

Còn với tình huống con rối không phải tự nguyện hoặc bị khống chế tuyệt đối, Trương Khôi sẽ rất khó để cấy tơ vào một kẻ đang giãy giụa tay chân. Đây cũng là lý do vì sao Trương Khôi nói gã thích con rối chủ động và tự nguyện. Gã thường dùng mấy con rối được tuyển đến. Bởi vì nếu không tự nguyện, Trương Khôi sẽ phải tốn không ít sức mới có thể cấy tơ con rối vào được, ví dụ như Mục Tứ Thành.

Kỹ năng thứ hai tên là [cường hóa con rối]. Ở giai đoạn này, gã cần dùng 50 điểm giá trị tinh thần của con rối để đổi lấy, con rối không tự chủ ý thức được, nhưng bảng thuộc tính sẽ tăng gấp đôi.

Lúc này con rối sẽ khó khống chế hơn. Vì một khi đã bước vào vùng【 giá trị tinh thần nguy hiểm】này, bản thân con rối sẽ phải chịu rất nhiều đau đớn, đôi khi sẽ giãy giụa trong vô thức. Nhưng do bản thân không có ý thức, nên gần như không sợ bất kỳ công kích nào, sức chiến đấu tăng mạnh. Chỉ cần Kẻ điều khiển rối không dừng sợi tơ trong tay, dù cho bọn họ có đau đớn có khổ sở như thế nào, cũng sẽ không ngừng tấn công.

Nhưng Mục Tứ Thành cũng nói cho Bạch Liễu biết rằng kỹ năng này không dùng được với mấy người chơi con rối có giá trị tinh thần thấp hơn 20. Bởi vì lúc này người chơi đã tiến vào

trạng thái điên cuồng, Kẻ điều khiển rối sẽ không có cách nào để kiểm soát được.

“Trong cái trò chơi này, từ trước tới giờ làm gì có ai cố gắng đi khống chế một người chơi có giá trị tinh thần thấp hơn 20 đâu chứ, ngay cả Trương Khôi cũng chẳng làm được.” Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn Bạch Liễu, “Trừ anh đấy Bạch Liễu, anh vậy mà muốn tôi phải nhớ kỹ nhiệm vụ anh giao khi tôi chỉ có 10 điểm giá trị tinh thần. Chuyện này không có khả năng đâu.”

Bạch Liễu chỉ cười nói: “Không thử thì làm sao biết được, chúng ta đâu còn cách khác, phải không nào?”

Trong lúc Bạch Liễu đang suy nghĩ vài chuyện, thì trong toa tàu vang lên thông báo giọng nữ hiếm thấy:

“Bởi vì có hành khách quan trọng và vật phẩm đặc thù lên tàu, để đảm bảo an toàn cho hành khách và vật phẩm, thời gian dừng tại ga tăng lên năm phút. Mong các vị hành khách trên tàu hãy giữ bình tĩnh và cách xa cửa tàu—— .”

Một thi thể cháy đen to gấp mấy lần hành khách bình thường xuất hiện. Gã dùng hai bàn tay khổng lồ vẫn còn bốc cháy mở cửa tàu ra, cúi đầu chui vào.

Hai mắt của tên này bị đốt không còn gì, hốc mắt đen thùi lui đầy vết carbon sau khi bị đốt, da của thi thể này đã cháy hết, lộ ra bắp thịt đẫm máu. Nơi ngực có một miếng gương vỡ hình lục giác to bằng bàn tay, tựa như hộ tâm kính khảm vào trong cơ ngực đỏ tươi đang chảy máu, sáng lấp lóa trong ngọn lửa. Gã đứng đó còn cao hơn đoàn tàu, cái cổ vẹo xuống gắng nhét vào trong toa, dòm như sắp xuyên thủng toa tàu đến nơi.

Cái xác chết cháy dường như cảm thấy khó chịu với cái cổ vẹo. Gã gào lớn đấm một cú lên nóc tàu, tạo ra một lỗ thủng ở trên, ngọn lửa từ cơ thể gã lan ra khắp toa tàu, phát ra tiếng nổ lớn.

Sắc mặt Trương Khôi tối sầm, nhanh chóng lùi ra sau một toa khác. Gã chắp mười ngón tay lại rồi kéo, hai con rối bị hút về phía tay gã như cương thi, một tay khác dễ dàng nhấc sau gáy Bạch Liễu. Dù tốc độ di chuyển của Trương Khôi đã rất nhanh, nhưng gã vẫn bị đốt một chút, Bạch Liễu cũng không tránh khỏi.

【 hệ thống thông báo: Người chơi Trương Khôi, Bạch Liễu, Phương Khả, Lý Cẩu bị ngọn lửa lớn tấn công, HP -10. Giá trị tinh thần của người chơi Trương Khôi, người chơi Bạch Liễu -20. Vì người chơi Phương Khả và người chơi Lý Cẩu đang ở trạng thái con rối, giá trị tinh thần -9 】

Bạch Liễu bị đốt đến ho khan, máu từ từ chảy ra nơi khóe miệng, gương mặt giấu trong khăn trùm đầu con rối càng lúc càng nhợt nhạt. Cậu nhìn lướt qua bảng thuộc tính cá nhân của mình:

【 HP: 11 (giảm xuống do bị người chơi Mục Tứ Thành tấn công và ngọn lửa thiêu đốt) 】

【 Thể lực: 70 (đang hồi phục) 】

【 Giá trị tinh thần: 69 (bởi vì bị quái vật tấn công nên dị hoá mức độ thấp) 】

Bạch Liễu lại nhìn lướt qua sách quái vật:

【Sách quái vật《Chuyến tàu cuối nổ tung》cập nhật —— Anh em nhà trộm (2/3)】

【 Tên quái vật: Anh em nhà trộm (em trai)】

【 Đặc điểm: Cực kỳ mạnh mẽ cao lớn, tốc độ di chuyển cực nhanh, trong một phút có thể sử dụng một lần tấn công diện rộng (tốc độ di chuyển 1400, ngọn lửa có hiệu quả bổ trợ, khi tức giận thích dùng nắm đấm khiến đối phương nghe lời, sức tấn công mạnh)】

【 Nhược điểm: ? ? ? (cần khám phá)】

【 Cách tấn công: Búa thịnh nộ, Xung kích ngọn lửa (đối với người chơi Bạch Liễu, hiện tại nếu bạn bị một trong hai thứ này tấn công, bạn có thể lên đường đi gặp thượng đế được rồi đó, Amen)】

Bạch Liễu liếm đi vết máu tràn ra nơi khóe miệng, giọng khàn khàn đứt quãng nói: "… Miếng gương vỡ lớn nơi ngực quái vật đó, có lẽ nó là nhược điểm của gã, cũng là thứ chúng ta cần thu thập."

"Tao còn cần mày chỉ à!" Trương Khôi tức giận cắt ngang lời Bạch Liễu. Gã cảnh giác nhìn tên trộm đang bước từng bước như rung chấn tiến tới gần, ngón tay chuyển động nhanh chóng sắp xếp mấy con rối, nghiến răng nói: "Cái thứ trò chơi rẻ rách này thế mà lại cho dừng tại ga năm phút, không chỉ kéo dài thời gian truy đuổi, còn quẳng tới một con boss lớn…"

Tỷ lệ tử vong của trò chơi cấp hai《chuyến tàu cuối nổ tung》này gần 80%. Ngay cả gã cũng khó mà vượt qua yên ổn được.

Trương Khôi cắn chặt răng, không nhịn được mà chửi thề: “Cmn Bạch Liễu, mày chọn giỏi đấy! Vậy mà chọn trúng trò chơi cấp 2 khó nhất!”

“Cảm ơn đã khen.” Bạch Liễu lười biếng đáp, đúng chuẩn dáng vẻ lợn chết không sợ nước sôi, “Ngài không định đi cướp thử cái gương vỡ trên ngực quái vật đó à?”

“Thử cái rắm!” Trương Khôi phun ra mấy lời thơm ngát. Tâm trạng của gã bây giờ có hơi không ổn rồi, “Với cái sức tấn công lúc nãy và tốc độ di chuyển 1400 đó, cấp của con quái vật ít nhất cũng là cấp A. Đưa hai con rối lên khác gì dâng đồ ăn, có mà giành cái rắm! Dù tao có mang theo sáu con rối đầy máu vào phó bản này mà gặp phải nó, cũng chưa chắc tao có thể qua cửa thuận lợi! Nếu tao mà sớm biết có thứ này trong trò chơi…”

Trương Khôi lý sự một hồi, gã vừa nói vừa lùi, trong lòng oán hận không dứt —— Nếu biết cái phó bản này quái quỷ như thế, gã đã không theo vào dễ dàng như vậy!

Trương Khôi chưa khi nào gặp một trò chơi cấp 2 có độ khó cao đến không hợp lẽ thường thế này! Cái tên Bạch Liễu này chọn bừa thôi cũng chọn trò chơi khó nhất mà Trương Khôi từng gặp!!

—— Cmn, không hổ là may mắn trị giá bằng 0!!!

“Không được.” Trương Khôi kéo hai con rối che trước người mình, nhanh chóng bình tĩnh lạ , “Con rối của tao đánh không lại. Có lẽ chỉ Mục Tứ Thành ở trạng thái điên cuồng mới xử lý

được thứ này, chẳng qua giải quyết được nó thì hắn ta cũng sắp chết đến nơi rồi—— “

“Nếu tôi ở trạng thái điên cuồng thì có thể giải quyết được không?” Bạch Liễu hỏi, cậu bình tĩnh chuyển hướng dòng suy nghĩ của Trương Khôi.

Đối với Bạch Liễu mà nói, Mục Tứ Thành không thể chết được, 【 bùa hộ mệnh người cá 】 ở trên người hắn. Mục Tứ Thành mà chết, 【 bùa hộ mệnh người cá 】 sẽ rơi ra. Nếu như bị Trương Khôi đoạt được thì Bạch Liễu bên này sẽ thật sự trở thành con rối của Trương Khôi.

“Có thể đấy.” Trương Khôi híp híp mắt, gã hừ một tiếng , “Nhưng giờ HP của mày được có mười mấy, dù là ở trạng thái điên cuồng, chặn một lần tấn công của nó cũng đủ chết rồi. Giờ mày là con rối của tao, so với tên Mục Tứ Thành, tao tất nhiên chọn hắn đi chết chứ không phải mày rồi. Tao bắt mày còn có chỗ dùng, nhưng còn tên Mục Tứ Thành đó thì mãi không chịu quy thuận tao—— “

Trương Khôi cười lạnh một tiếng, thu lại mấy cái tơ rối, Bạch Liễu và hai con rối cùng đứng sau lưng gã: “Vậy hắn nên đi chết đi ——!”

【 Hệ thống thông báo: Người chơi Trương Khôi sử dụng đạo cụ (Thật muốn gặp người) với người chơi Lưu Hoài, sẽ di chuyển tới vị trí hiện tại của người chơi Lưu Hoài trong mười giây đồng hồ】

Bạch Liễu chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, khi nhìn lại một lần nữa, cậu thấy Lưu Hoài, Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh đang thu thập gương vỡ trong một toa khác. Ba người họ

đang phối hợp với nhau, mặc dù có chút trầy trật gian nan, nhưng xem ra vẫn chống đỡ được.

Nhưng thảm nhất chính là Mục Tứ Thành, không còn Bạch Liễu giúp thu hút giá trị thù hận, phần lớn quái đều xông về phía hắn. Mặc dù Lưu Hoài đã giúp Mục Tứ Thành cản một phần, nhưng trạng thái của hắn vẫn giảm xuống rất nghiêm trọng. Trên mặt Mục Tứ Thành lấm tấm vết máu, ánh sáng đỏ trong mắt lay động lập lòe, hô hấp cũng không được ổn định, chật vật lăn lộn trên sàn nhà.

Trương Khôi lạnh lùng thu tay lại kéo sợi tơ trên ngón út một cái. Lưu Hoài đang chiến đấu chợt cảm thấy trái tim mình siết lại, dường như bị kéo về một hướng nào đó, nó giống như lời nhắc nhở chứ không mang theo sát ý. Vì thế Lưu Hoài che giấu cảm giác đau nhói nơi tim, vô thức quay đầu về một hướng rồi nhìn thoáng qua.

Hắn thấy được Trương Khôi đang ẩn mình sau vô số thi thể và ngọn lửa cháy rực trong toa tàu.

Trương Khôi chỉ chỉ Mục Tứ Thành với vẻ mặt không đổi, sau đó đưa tay lên lia qua cổ một cái, dùng khẩu hình nói với Lưu Hoài: “Kế hoạch có biến, có boss lớn, từ bỏ Mục Tứ Thành. Mày đi kích động Mục Tứ Thành, hạ thấp giá trị tinh thần để hắn vào trạng thái điên cuồng đấu với boss lớn, không cần quan tâm sống chết.”

Lưu Hoài cũng nghe thấy tiếng thông báo từ loa, biết rõ boss lớn là có ý gì. Nhưng nhìn thấy Trương Khôi vứt bỏ Mục Tứ Thành nhanh chóng như vậy, Lưu Hoài không kìm được mà run lên, sắc mặt khó coi, hắn hiểu ý của Trương Khôi —— .

—— Đoán chừng con boss lớn này đặc biệt khó đối phó, nên cần Mục Tứ Thành ở vào trạng thái điên cuồng mới có thể xử lý được.

Nhưng đây không phải là trò chơi cấp hai thôi sao?! Tại sao phải cần Mục Tứ Thành điên cuồng đến chết mới có thể đối phó quái vật?!

Trong lúc Lưu Hoài còn đang do dự, thì các xác kia nổi giận hừng hực lao tới. Mọi nơi gã đi qua, tất cả cửa sổ bị đập vỡ tung, ngọn lửa phừng phừng thiêu đốt mọi thứ. Những 【 hành khách 】 kêu gào thảm thiết, bị ngọn lửa chứa đầy sự phẫn nộ của Trộn em đốt thành tro, có thể thấy được lực sát thương và nhiệt độ cao tới mức nào.

Trương Khôi kéo ba con rối xông vào toa tàu nơi có nhóm Mục Tứ Thành. Nhìn thấy các xác to tổ bố đang đi theo phía sau Trương Khôi, Đỗ Tam Anh bị dọa sợ hết hồn, sắp ngất xỉu tới nơi: “Tհασ má!! Cmn lại cái éo gì nữa đây!!”

Trương Khôi chợt kéo căng tơ con rối trên ngón út, quát lớn với Lưu Hoài: “Lưu Hoài!! Ra tay!! Nếu không tất cả đều phải chết!!”

Trái tim Lưu Hoài đau nhức vì bị sợi tơ siết. Hắn cắn răng dùng hai thanh kiếm trong tay áo, đứng sau lưng Mục Tứ Thành cúi đầu nói một câu “Xin lỗi”, rồi lập tức đâm tới không chút do dự.

Đỗ Tam Anh nhìn thấy liền kêu lên sợ hãi: “Mục Tứ Thành!! Cẩn thận sau lưng!!”

Mục Tứ Thành đã sớm nhận ra, xoay người lăn lộn né tránh cú đâm từ sau lưng của Lưu Hoài. Hắn nhanh chóng đứng lên dùng cùi chỏ lau máu nơi đuôi lông mày do lúc nãy bị Lưu Hoài tấn công bằng tụ kiếm (*). Mục Tứ Thành cười lạnh một tiếng: "Lưu Hoài, mày tưởng tao sẽ yên tâm giao lại phía sau lưng cho mày hả? Không có khả năng đâu."

(*) Tụ kiếm ở đây là hai thanh kiếm giấu trong tay áo.

"Đó là đương nhiên." Nụ cười của Lưu Hoài rất phức tạp, vừa buồn lại vừa tàn nhẫn, hắn cười nói, "Anh Tứ à, hai chúng ta đã từng là bạn tốt nhất, cũng là tổ hợp tốt nhất mang tên "sát thủ và đạo tặc". Không có gì là chúng ta không làm được, mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, có thể trộm bất cứ thứ gì, cũng có thể ám sát bất kỳ ai. Và tất nhiên, nó cũng bao gồm lẫn nhau, không phải sao?"

"Chúng ta đều vì chính mình, anh Tứ." Cuối cùng Lưu Hoài sa sầm mặt, hắn giơ thanh kiếm trong tay áo lên, "Cậu vì chính cậu mà trộm đồ của tôi, tôi vì bản thân tôi mà ám sát cậu, ai cũng đều ích kỷ cả thôi."

"Chủ nhân!! Bắt lấy Mục Tứ Thành!!" Lưu Hoài hét lên, hắn dùng kiếm đâm tới không chút thương tiếc.

Trương Khôi không nói hai lời vung sợi tơ con rối sắc bén xuống mắt cá chân của Mục Tứ Thành. Mục Tứ Thành dùng tay túm lấy vòng treo, tránh được nó trong gang tất. Đỗ Tam Anh nôn nóng dùng xe Kart chặn trước mặt Trương Khôi, nhưng lại bị gã ném một con rối ra để ngăn cản.

Bây giờ ba người Trương Khôi, Lưu Hoài và Lý Cẩu đấu với một mình Mục Tứ Thành. Đỗ Tam Anh thì bị một con rối khác

kiềm chế, cậu ta gấp đến độ trên trán ứa đầy mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng.

Bạch Liễu nói Mục Tứ Thành nhất định phải giữ được đến lúc đoàn tàu khởi động và không bị đám Trương Khôi kiểm soát được! Nhưng với tình hình như bây giờ thì sao mà làm được chứ!

Đỗ Tam Anh theo bản năng nhìn về phía Bạch Liễu. Mục Tứ Thành giờ đang trong tình huống bị ba người kiếm chế, cố gắng duy trì. Nhưng cái xác chết khổng lồ kia sẽ sớm phá vỡ thế cân bằng, chẳng mấy chốc nữa là gã đến được toa tàu có Mục Tứ Thành. Trương Khôi tấn công Mục Tứ Thành càng lúc càng mãnh liệt hơn, gần như toàn bộ toa tàu đều tràn ngập tơ rối. Mục Tứ Thành đến nửa bước còn khó đi, trên mặt đầy những vết xước do tơ rối gây ra. Mục Tứ Thành am hiểu trộm cắp nay lại bị tơ của Trương Khôi trói chặt hai tay

Trương Khôi thở gấp: “Lưu Hoài, ra tay đi.”

Lưu Hoài thở hổn hển bước từng bước đến gần Mục Tứ Thành, hai tay giơ tụ kiếm lên.

Mục Tứ Thành đột nhiên trở tay nắm hết đống tơ rối trên người, má nó một tiếng rồi nói: “Ê Bạch Liễu, đến giờ anh còn giấu chiêu gì thì xài nhanh đi, tôi thật sự chịu hết nổi rồi. Bây giờ tôi sẽ giữ chặt mấy sợi tơ Trương Khôi dùng để điều khiển anh. Tên này dựa vào sự dao động của sợi tơ để điều khiển người khác, giờ tôi nắm chặt nó, dao động không truyền qua được là ổn. Nhưng chỉ được một lúc thôi thì ngón tay tôi sẽ bị sợi tơ cắt đứt, giờ thì anh tự di chuyển được rồi đấy.”

Trương Khôi chợt cả kinh. Gã quay đổi nhìn lại, không biết Bạch Liễu đã đứng sau lưng Mục Tứ Thành từ lúc nào, lại nhìn đến nơi tay Mục Tứ Thành, quả nhiên hắn đang nắm chặt mấy sợi tơ rối của gã. Máu từ khớp xương tay nhỏ xuống, từng giọt từng giọt rơi trên sàn có nhiệt độ cao, chẳng mấy chốc đã bốc hơi.

Bạch Liễu ở sau lưng Mục Tứ Thành từ từ nâng khăn trùm đầu con rối lên, trên đó in hình con rối đang nở nụ cười hồn nhiên.

Sắc mặt Trương Khôi thay đổi. “Đệt!! Quả nhiên hai tên khốn này vẫn còn liên minh với nhau! Ra tay nhanh lên Lưu Hoài!!!”

Trương Khôi thử thao túng mấy sợi tơ, nhưng gã không điều khiển được do mấy sợi tơ đó đang bị Mục Tứ Thành nắm lấy. Bây giờ gã không còn cách nào để khống chế Bạch Liễu. Trương Khôi kéo căng tơ con rối với vẻ mặt đầy ác ý, cố gắng cắt đứt mấy ngón tay của Mục Tứ Thành, hét lớn, ” Lưu Hoài! Nhanh!! Bạch Liễu giờ không còn sức tấn công!”

Đỗ Tam Anh cũng gào lên như đang túm lấy cọng rơm cuối cùng: “Bạch Liễu!! Động tác anh nhanh lên chút đi!!”

Lưu Hoài không chút do dự đâm tới. Mục Tứ Thành theo bản năng nhìn về Bạch Liễu phía sau lưng, trên khăn trùm đầu con rối của cậu vẫn là nụ cười ngây thơ đó. Bạch Liễu đưa tay ra, chậm rãi áp vào lưng Mục Tứ Thành, đẩy nhẹ về trước một cái, cơ thể Mục Tứ Thành không hề phòng bị ngã tới trước.

Con ngươi của Mục Tứ Thành chợt co rụt lại.

Đỗ Tam Anh hoảng hốt mở lớn miệng. Trương Khôi ngạc nhiên buông lỏng tơ con rối ra. Lưu Hoài ngơ ngác nhìn Bạch Liễu và Mục Tứ Thành, máu chảy một đường xuống theo thân tụ kiếm.

Hai tay Mục Tứ Thành bị Bạch Liễu đẩy tới phía Lưu Hoài, tụ kiếm của Lưu Hoài đâm vào bả vai Mục Tứ Thành, cùng lúc chặt đứt hai tay hắn.

Hai cánh tay của Mục Tứ Thành rơi xuống sàn nhà, lặng lẽ đập xuống đất.

Giống như trước đây Lưu Hoài phản bội hắn, chặt đứt hai tay của Mục Tứ Thành.

Chẳng qua lần trước là Lưu Hoài.

Lần này là Bạch Liễu.

Máu tuôn ra từ vết cắt trên vai Mục Tứ Thành.

“Tôi cũng cảm thấy chủ nhân Trương Khôi nói có lý đấy.” Bạch Liễu trong lốt rối ồm ồm giọng nói, trên mặt là ý cười, “Mục Tứ Thành, nếu không hi sinh cậu vào trạng thái điên cuồng, tụi tôi sẽ chết mất.”

“Có hợp tác với hai người cũng vô dụng thôi, hai người quá yếu, không qua nổi đâu.” Bạch Liễu có phần chán nản nói, cậu mỉm cười dịu dàng, “Vậy nên tôi quyết định sẽ toàn tâm toàn ý làm con rối cho chủ nhân, phục tùng mệnh lệnh của ngài ấy.”

———————————

Tác giả có lời muốn nói: 86 hôm nay có làm người không? Không :)

(*) Tụ kiếm (gốc là 袖剑, tiếng anh là Hidden Blade). Đây là hình minh họa, muốn tìm hiểu cụ thể hơn mn có thể search gg nha :333

611: Tui chỉ muốn nói là nhà tui vừa đào hố mới :3 cùng tác giả với Phong Thần, nàng nào có hứng thú thì mở đọc thử nhe. Thả phần giới thiệu ở đây nè :>

□□□

Tám năm về trước, trên trái đất bỗng xuất hiện một chủng quái vật kì lạ.

Chúng kí sinh trên thân thể con người, vừa khống chế tinh thần, vừa nhấm mòn thể xác. Nhưng chúng lại tự nhận mình là tôi tớ của thần, phục dịch cho đấng thần linh. Chính vì lẽ ấy, trong thảm cảnh diễn ra khi đó, tất thảy người dân đều sợ hãi gọi chúng bằng một cái tên - [Thần bộc].

———

Thích Bỉnh, kẻ săn mồi đứng đầu tổ chức truy tung Thần bộc hàng đầu thế giới, cũng là người sáng lập ra tổ chức này.

Việc truy bắt Thần bộc của tổ chức này có thể nói là bách chiến bách thắng, nhưng lại ngã trên chân một người - ấy là ký chủ Thần bộc cấp S, Vưu Vinh Y.

Vưu Vinh Y quỷ kế đa đoan, giảo hoạt cực điểm, chạy thoát khỏi tay Thích Bỉnh không biết bao lần còn nhởn nhơ đê tiện giở trò trêu chọc đùa bỡn y. Kể đến thiên tài bậc nhất như Thích Bỉnh xưa nay làm gì cũng đầu xuôi đuôi lọt giờ lại phải chịu thất bại thảm hại trong cuộc truy bắt Vưu Vinh Y, bọn họ kẻ đuổi kẻ chạy, dưới mắt người ngoài nhìn vào thì trông như thủy hỏa bất dung.

— Thẳng cho đến một ngày Thích Bỉnh bắt được Vưu Vinh Y, trước trăm vạn con mắt vẫn luôn cho rằng y sẽ giết chết người này, Thích Bỉnh quỳ một chân xuống, mặt không biểu tình nói:

“Tôi bắt được anh rồi.”

“Ở bên cạnh tôi đi, Vinh Y.”

Kẻ săn mồi nguy hiểm nhất, yêu phải con mồi đáng sợ nhất.

—

Dưới thảm cảnh Vưu Vinh Y thê thảm bị một Thần bộc cấp S ký sinh, hắn bị phán định thành sinh vật nguy hiểm cấp cao có thể nuốt sống hơn một vạn người một lần, còn bị tổ chức truy bắt Thần bộc của chính phủ đuổi cho tứ xứ vô hương, đuổi thành một ký chủ mang lòng oán giận.

Mà đã vậy rồi con mánh Thần bộc cấp S ký sinh trong người hắn lại cứ giữ cái ngữ híp mắt cười đểu trêu chọc hắn, nói gì

mà giờ đây tuy nó sa cơ lỡ vận rồi nhưng cũng từng là chủ của thần linh, nắm giữ quyền lực và lực lượng chí cao vô thượng, Vưu Vinh Y là thiếu niên được thần linh lựa chọn.

Vưu Vinh Y: "…"

Tao cảm ơn mày thật, nhờ mày đi tìm người khác giùm tao.

Mãi cho tới khi trò chơi đối đầu kinh thiên động địa giữa Thần bộc và nhân loại bắt đầu, tất cả Thần bộc đều quy phục dưới chân Vưu Vinh Y, kính cẩn tôn hắn thành Vương, là thần linh chân chính, mà bọn chúng đều là tôi tớ của hắn, Vưu Vinh Y mới hoảng hốt nhận ra - Hắn thật sự là người được Thần lựa chọn.

Ký chủ Thần bộc cấp S Vưu Vinh Y (thụ) x Ký chủ Thần linh cấp S Thích Bỉnh (công)

Điềm tĩnh, khéo léo không sợ chết thụ x Lạnh lùng, chung thủy, thiếu hụt tình cảm công (thụ hơn công 2 tuổi)

Trước khi trưởng thành về cả tâm sinh lý, công và thụ không có tương tác tình cảm qua lại.

Giới thiệu tóm tắt: Một ngày nọ, tôi bỗng trở thành bề tôi của thần linh.

Dàn ý: Vận mệnh của ta nằm trong bàn tay của chính ta.

**Lưu ý từ tác giả: Thụ là trung tâm của truyện, hơi thiên về vạn nhân mê, trong truyện thứ ly kỳ nào cũng có, tốt nhất nên mua từng chương một để phòng dính lôi, độc giả sợ giẫm phải lôi thì đợi truyện hoàn và các độc giả khác sau khi đọc xong gỡ lôi rồi hẵng đọc.

Chương 51: Chuyến tàu cuối nổ tung (13)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Liễu 13 Beta: Mộc

Mục Tứ Thành lảo đảo bước hai bước, đôi mắt trống rỗng. Hắn cứng ngắc, từ từ cúi đầu xuống nhìn hai tay của mình đang nằm trên mặt đất.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Lưu Hoài sử dụng (Dao găm đêm tối) tấn công người chơi Mục Tứ Thành, giá trị tinh thần của người chơi Mục Tứ Thành đang bị bóng tối ăn mòn, giảm xuống nhanh chóng!】

【Hệ thống thông báo: Tinh thần của người chơi Mục Tứ Thành gặp phải chấn động mạnh, giá trị tinh thần giảm xuống kịch liệt!】

【Hệ thống cảnh báo: Giá trị tinh thần của người chơi Mục Tứ Thành giảm xuống 40… 30… 20… 10, hiện tại giá trị tinh thần của người chơi Mục Tứ Thành chỉ còn 8! Tiến vào trạng thái điên cuồng! 】

【Bảng thuộc tính của người chơi Mục Tứ Thành (trạng thái điên cuồng)】

【Giá trị tinh thần: 60 → 8】

【Thể lực: 339 → 797】

【Tốc độ: 1040 → 2010】

【Công kích: 1311 → 2300】

【Kháng: 1310 → 2600】

【Cả sức phòng ngự và sức tấn công đều tăng lên, tổng điểm bảng thuộc tính vượt qua 6000, được đánh giá là người chơi cấp A++, cấp độ của người chơi Mục Tứ Thành tăng từ A lên A++】

【Người chơi Mục Tứ Thành đang ở trạng thái《Sách quái vật: Cebus capucinus mà đạo tặc thuần dưỡng*》, đẩy nhanh quá trình dị hóa ——】

Mầm thịt màu đen mọc ra từ chỗ tay cụt của Mục Tứ Thành, chúng lúc nhúc rồi tụ lại tạo thành hai móng vuốt khỉ màu đen dài qua hông.

Mục Tứ Thành ngửa đầu thả lỏng người. Hắn thở ra một hơi trắng xóa, lắc lắc hai cái tay mới mọc ra của mình rồi đứng thẳng người dậy. Lúc này hai tròng mắt đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại đôi mắt trắng dã, răng nanh nhô ra khỏi miệng, đôi tai cũng biến thành tai khỉ. Cái đuôi của Mục Tứ Thành chầm chậm quét trên mặt đất, phe phẩy mấy cái. Tai nghe con khỉ sau lưng hắn điên cuồng phát ra tiếng khẹc khẹc. Đôi mắt nó lập lòe ánh đỏ, dùng loại âm điệu sắc nhọn kỳ dị mà kêu lên:
【Crazy!! Crazy!! 】

Cả người tên Trộm em bốc lửa, nó hung hãn lao vào toa tàu, giơ nắm đấm lên ý định tấn công đám người trước mặt. Đôi mắt chỉ còn lòng trắng của Mục Tứ Thành dường như hơi động đậy. Hắn nhe răng cười châm biếm, tiếng cười đáng sợ khiến người ta sởn tóc gáy. Bằng loại tốc độ cực nhanh mà mắt thường không thể theo kịp, hắn vung tay lên vòng treo, nghiêng người xông tới, dùng sức đá vào eo tên Trộm em, hất nó văng ra khỏi toa.

Tên Trộm em như chết đứng ngã vào trong một toa khác. Hai bàn tay to lớn của nó cố gắng túm lấy cửa sổ để ổn định người, song lại khiến tất cả cửa kính đều bị vỡ nát, kéo theo một vệt carbon đen dài trên mặt đất. Ngọn lửa lóe lên chập chờn trong mắt tên Trộm em.

Dường như con quái vật này cũng có bản năng xu lợi tránh hại, nó vừa giận vừa sợ rống lên một tiếng, có vẻ không hiểu tại sao con mồi vốn bị nó đuổi chạy khắp mấy toa lại đột nhiên có thể một đạp đá văng nó.

Mục Tứ Thành thở ra một làn hơi trắng do bị ngọn lửa hun ra. Khóe miệng nhếch lên một nụ cười vô cùng quỷ dị, cùng với hàm răng bén nhọn xếp thẳng tắp trong khoang miệng. Mục Tứ Thành nhanh chóng lấy đà, không chút do dự đạp vào vách tàu mượn lực vọt tới. Móng vuốt khỉ sắc nhọn muốn chộp lấy miếng gương vỡ lớn trong ngực con quái vật.

Tên Trộm em hét lớn một tiếng, cả người phừng lửa. Nó xoay người nện một cú lên Mục Tứ Thành đang cưỡi trên người nó. Biển lửa nhanh chóng nhấn chìm hai con quái vật đang lao vào đấu nhau.

Hiện tại Mục Tứ Thành cũng là quái vật, người xem không ai dám nghĩ hắn còn là người.

Thế nhưng cái tên không phải người ở đây rõ ràng là Bạch Liễu.

Đỗ Tam Anh choáng váng toàn tập. Cậu ngây ngốc ngoái cổ lại nhìn về phía Bạch Liễu, dường như không thể ngờ đến chuyện Mục Tứ Thành sẽ bị Bạch Liễu - Quân sư đề ra đường đi nước bước trong toàn bộ kế hoạch này bán đi một cách dứt khoát như vậy.

Chưa dừng lại ở đó, chuyện mà Đỗ Tam Anh càng không ngờ tới ấy chính là sau khi bán Mục Tứ Thành, Bạch Liễu còn thẳng tay bán cả cậu ta luôn.

Bạch Liễu xoay người về phía Trương Khôi, cất lời với giọng điệu tỉnh bơ: "Chủ nhân, mảnh gương vỡ hiện tại đang ở trên người Đỗ Tam Anh đấy. Nhân lúc Mục Tứ Thành và tên Trộm em vẫn đang kìm kẹp lẫn nhau, chúng ta giết Đỗ Tam Anh rồi cướp đồ trước đi."

Một tiếng "chủ nhân" thốt ra từ miệng của Bạch Liễu quả thực nghe còn êm tai cả Lưu Hoài - người đã làm con rối đi theo Trương Khôi một thời gian.

Đỗ Tam Anh vừa tức vừa cuống, cậu ta nước mắt lưng tròng, tức giận đệt một tiếng: "Đm Bạch Liễu, clm anh đúng là không phải người! Không phải đã nói sẽ phản bội Trương Khôi sao! Cmn vậy mà anh dám chơi chúng tôi!"

"Xin lỗi nhé." Bạch Liễu xin lỗi không chút thành ý, "Con quái vật này lên xe làm rối hết kế hoạch của tôi rồi. Nó quá mạnh, nếu vẫn hợp tác với hai người thì tôi không qua cửa

được trò chơi này mất. Vậy nên tôi mới phải vứt cái kế hoạch đã bàn với hai người, thật lòng quy thuận chủ nhân.”

Hai tiếng “Chủ nhân” vừa chân thành vừa tha thiết của Bạch Liễu khiến Lưu Hoài ngớ ra.

Năm đó lúc hắn ta phản bội Mục Tứ Thành còn có chút hối hận, ăn năn rất lâu, mới bắt đầu làm chó săn cho Trương Khôi.

Đây là lần đầu tiên Lưu Hoài thấy một người qua cầu rút ván với tốc độ chớp nhoáng như vậy, không chỉ thế, Bạch Liễu còn đuổi cùng giết tận những đồng đội cũ của mình.

Đáng sợ hơn là, Bạch Liễu không có chút gánh nặng tâm lý nào. Vừa tiễn Mục Tứ Thành xong, cậu ta đã không chút ngần ngừ mà xử lý luôn người kế tiếp, đúng là tốc độ phản bội còn nhanh hơn Lưu Hoài năm đó nhiều lần.

Lưu Hoài đã nghi ngờ Bạch Liễu vốn là người của Trương Khôi từ trước.

Bạch Liễu nói nhanh, phân tích mọi chuyện với vẻ thờ ơ: “Bây giờ Đỗ Tam Anh đang bị mắc kẹt ở trong toa này, nếu đi đến trước sẽ đụng phải tên Trộm em, ở cửa tàu thì lại có một đám hành khách bốc cháy, cậu ta không còn chỗ nào để đi. Dù giá trị may mắn có cao đi nữa thì sớm muộn cũng sẽ bị chúng ta bắt được thôi. Đây chính là thời cơ tốt nhất để có thể bắt cậu ta.”

“Wtf!!” Đỗ Tam Anh bắt đầu chạy, nước mắt bay tùm lum, “Bạch Liễu, ĐM anh! Không phải người! Anh không có tim à!”

Đúng như Bạch Liễu đã nói, dù Đỗ Tam Anh có giá trị may mắn trăm phần trăm thì sao chứ, cậu ta đâu còn chỗ nào để đi. Hiện giờ Đỗ Tam Anh đang ở trong tình thế cực kì bất lợi, giống như chim trong lồng, cậu ta có mà chạy đằng trời.

Dù Đỗ Tam Anh nhờ vào giá trị may mắn mà có thể chống đỡ được một lúc thì rồi cũng sẽ bị Trương Khôi tóm được thôi.

Trương Khôi không chút do dự vươn tơ con rối về phía Đỗ Tam Anh. Lưu Hoài cũng gia nhập vào đội ngũ đuổi bắt Đỗ Tam Anh, hai con rối còn lại thì giải quyết những hành khách đang tràn vào từ cửa tàu. Đỗ Tam Anh gào khóc không ngừng, y như một đứa nhóc bực bội ném đồ chơi khi bị bắt nạt ở nhà trẻ, cậu ta liên tục ném đạo cụ ra ngoài. Không quản đó là thứ gì, chỉ cần có thể ngăn cản Trương Khôi và Lưu Hoài tới bắt cậu là được.

Trong lúc chạy, Đỗ Tam Anh vừa khóc vừa chửi ầm lên Bạch Liễu không phải người. Tuy Bạch Liễu nhìn không giống người, thế nhưng hiện tại cậu lại là người chơi an toàn nhất.

Sau khi nói xong mấy câu đó, Bạch Liễu lẳng lặng đứng trong góc, không hề hành động hấp tấp, trông có vẻ rất nghe lời, biết tiến biết lùi. Trương Khôi thậm chí còn cố ý bảo vệ cậu không bị thương, dùng tơ con rối gạt đi mấy tên hành khách đang muốn tới gần cậu.

Trương Khôi tiếp tục ngăn cản hành khách có ý đồ tấn công Bạch Liễu. Nhìn Bạch Liễu im lặng không nói gì, tim gã như nhói lên một cái, trực giác đã chơi qua nhiều trò chơi nói cho gã biết —— Có chuyện không ổn.

—— Từ lúc nào mà Bạch Liễu lại đứng ở vị trí an toàn nhất, thay gã kiểm soát mọi việc?

Tâm trạng của Trương Khôi tệ hẳn đi, gã bắt đầu đưa mắt quan sát xung quanh.

Sau khi bị Bạch Liễu chơi cho một vố, Mục Tứ Thành hiện đang chiến nhau với boss lớn. Đằng kia là Đỗ Tam Anh bị đuổi bắt gào khóc ầm ĩ, Lưu Hoài đuổi theo Đỗ Tam Anh. Còn hai người chơi con rối thì bảo vệ Bạch Liễu, và chính gã cũng đang vô thức giao lại phía sau lưng mình cho Bạch Liễu ——.

—— Tất cả mọi thứ, không biết từ lúc nào đã bắt đầu vây quanh hành động của Bạch Liễu.

Trương Khôi sầm mặt, bắt đầu nhớ lại, từ khi nào mà mọi chuyện lại dần vượt khỏi tầm kiểm soát của gã ——. Có vẻ như là lúc Mục Tứ Thành bị Bạch Liễu đẩy cho Lưu Hoài, sau đó bị chặt đứt hai tay và phải vật lộn với quái vật, Bạch Liễu đã từ từ kiểm soát mọi việc mà không ai hay biết. Và dưới thế cuộc biến hóa không ngừng đó, Trương Khôi theo bản năng bắt đầu tín nhiệm Bạch Liễu vốn bị gã khống chế, từ từ đi theo con đường mà tên này đã vạch ra!

Đối với hai người thông minh mà nói, không gì nguy hiểm hơn so với việc tin rằng người thông minh kia đang thật sự nghe lời mình.

Trương Khôi rùng mình một cái, chợt hiểu ra.

“Không đúng!!!” Trương Khôi quát lớn một tiếng, gã kéo tơ con rối, “Lưu Hoài, quay lại đây! Chú ý Bạch Liễu và Mục Tứ Thành!!! Chúng ta đang bị tên đó dắt mũi! Trên người Đỗ Tam

Anh có nhiều nhất 20 mảnh vỡ mà thôi, còn có giá trị may mắn trăm phần trăm, rõ ràng chúng ta không có khả năng đoạt được đống mảnh gương vỡ trên người cậu ta. Đỗ Tam Anh đã làm mất quá nhiều thời gian rồi! Gương vỡ mà Mục Tứ Thành cướp được từ người quái vật mới là thứ quan trọng!!"

"Úi chà, bị phát hiện rồi sao?" Bạch Liễu tiếc nuối thở dài, cậu nghiêng đầu nhìn về phía màn hình LED đếm ngược trên tàu, khẽ lẩm bẩm, "Thời gian cũng không còn nhiều, tàu sắp đi rồi."

"Đoàn tàu sắp xuất phát, các vị hành khách xin hãy ngồi vững ——."

【Hệ thống thông báo: Hệ thống có lời nhắc nhở thân thiện với người chơi Trương Khôi. Đoàn tàu sắp khởi động, mong bạn vui lòng thực hiện thỏa thuận với người chơi Bạch Liễu đúng thời hạn, đư (Bùa hộ mệnh người cá) đang bị người chơi Mục Tứ Thành nắm giữ cho cậu ấy. Nếu không, chúng tôi sẽ giam giữ linh hồn bạn vào linh hồn tiền giấy trong Ví tiền cũ của người chơi Bạch Liễu như một hình phạt. Sau đó người chơi Bạch Liễu sẽ nắm giữ quyền chủ nợ đối với linh hồn của bạn.】

Trương Khôi sầm mặt. Dù có vài từ trong lời thông báo gã nghe không hiểu, nhưng như vậy cũng đủ để gã hiểu được rằng gã đã bị Bạch Liễu gài bẫy.

"Cái ví đó…" Trương Khôi chợt ngẩng đầu lên nhìn Bạch Liễu, gã nhanh chóng nhận ra, "Kỹ năng cá nhân của mày là giao dịch!? Cái kỹ năng tào lao gì vậy? Quyền chủ nợ linh hồn? Sao có thể có loại kỹ năng gần với quyền hạn của hệ thống như thế được, hệ thống không cho phép mày giữ nó mới đúng!"

【Hệ thống thông báo: Quyền chủ nợ linh hồn là từ ngữ bị cấm, âm thanh ở tivi nhỏ của người chơi Trương Khôi đã được xử lý】

Bạch Liễu xoa mũi, rất không biết xấu hổ: "Nhưng tôi đang giữ nó đấy, thật ngại quá."

Trương Khôi căng thẳng, ánh mắt gã đảo qua màn hình LED đếm ngược, từ giờ đến lúc đoàn tàu xuất phát chỉ còn một phút ——. Gã nghiến răng nghiến lợi, giờ không phải lúc để cãi lộn với cái tên Bạch Liễu này.

Trương Khôi nhanh chóng giật tơ con rối trên tay: "Lưu Hoài! Không cần để ý đến Đỗ Tam Anh, Bạch Liễu lợi dụng tên đó để lãng phí thời gian mà thôi!"

Trương Khôi lạnh lùng đưa ra mệnh lệnh, điều khiển bốn con rối lao về phía về Mục Tứ Thành đang ở toa bên kia: "—— Đi giết chết Mục Tứ Thành! Cướp đồ của hắn cho tao! Hắn không gượng nổi nữa đâu! Giết hắn rồi đưa hết đồ cho tao nhanh lên!"

Lưu Hoài cũng ý thức được tình hình đang rất cấp bách, xoay người lao về phía Mục Tứ Thành. Thế nhưng đi chưa được mấy bước, ngọn lửa bên toa của Mục Tứ Thành chợt bùng lên mạnh mẽ, buộc Lưu Hoài phải dừng lại.

Lưu Hoài cười khổ một tiếng, đứng trước toa tàu bốc lửa không thể đi tiếp được: "Chủ nhân, tình hình chiến trận phía bên Mục Tứ Thành quá kịch liệt, tôi không thể chen vào được. Ngoại trừ Mục Tứ Thành đang ở trạng thái điên cuồng, thì không ai trong số chúng ta có thể chịu được ngọn lửa đó, nếu cố gắng đi vào sẽ bị thiêu chết."

Lồng ngực Trương Khôi phập phồng kịch liệt. Gã nhìn Bạch Liễu đang ung dung đứng tựa vào cánh cửa trong góc, chợt kéo căng dây rối lôi Bạch Liễu qua.

Bạch Liễu chật vật bị kéo qua, dây rối siết khiến cậu khó thở, theo bản năng muốn xé thứ này xuống.

Trương Khôi siết cổ Bạch Liễu rồi nhấc lên, hung ác hỏi: "Con mẹ mày, mày cố ý đẩy Mục Tứ Thành vào trạng thái điên cuồng để chiến đấu với quái vật đúng không! Mày biết nếu đánh nhau thì sẽ không thể xông vào cướp đồ trên người hắn được!? Đây là kế hoạch của mày và Mục Tứ Thành à? Mày đẩy Mục Tứ Thành vào tình cảnh nguy hiểm như vậy, thế mà hắn còn đồng ý hợp tác với mày!"

"Chúng tôi đã thỏa thuận với nhau rồi." Bạch Liễu bị dây rối siết cổ thở không ra hơi, mặt cậu đỏ lên, nước mắt sinh lý cũng chảy ra, thế nhưng Bạch Liễu vẫn cười, "Cả hai đều cho rằng nếu muốn giấu một vật, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất."

"Mày không sợ tao giết mày à?" Quai hàm Trương Khôi run lên vì giận, từ trước tới giờ gã chưa khi nào chịu thiệt nhiều như vậy. Dây rối vòng quanh cổ Bạch Liễu càng lúc càng siết chặt hơn, gần như nhấc bổng Bạch Liễu khỏi mặt đất.

Hai mắt Bạch Liễu đỏ ngầu vì bị siết cổ, cậu ho khan vài tiếng, giọng điệu vẫn bình thản như cũ: "Sau khi tôi chết thì kỹ năng cá nhân vẫn có tác dụng đấy, chủ nhân giết tôi không có ích gì đâu."

"Ngài giết tôi, ngoại trừ việc mất đi một con rối thông minh, khụ khụ, và lãng phí thời gian trút giận vì không thể làm được

gì của mình, thì không còn ý nghĩa nào khác.” Bạch Liễu vừa ho khan vừa cười, gương mặt tím tái vì bị siết đến nghẹt thở, “Ngài sẽ giết tôi ư, chủ nhân?”

Dù như thế cậu vẫn cười.

Chú thích:

_Gốc là 卷尾猴: Cebus Capucinus hay còn gọi là khỉ mũ mặt trắng Colombia.

Chương 52: Chuyến tàu cuối nổ tung (14)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Huyên + Beta: Mộc

Bởi vì kỹ năng cá nhân của Bạch Liễu đã được kích hoạt, cho dù Trương Khôi có giết cậu hay không thì nó vẫn sẽ không dừng lại, hơn nữa giết Bạch Liễu thì Trương Khôi sẽ tổn thất một con rối thông minh mà vất vả lắm gã mới thu về tay được.

Bây giờ việc khẩn cấp nhất là lấy được bùa hộ mệnh người cá gì đó, và vô hiệu hoá kỹ năng cá nhân của Bạch Liễu, sau khi xong việc Trương Khôi có thể dùng hàng trăm thủ đoạn để ngược đãi chết cái thằng Bạch Liễu này, trút hết tức giận khi bị đùa giỡn.

Nhưng cái giá phải trả cho việc giết Bạch Liễu vẫn còn quá cao, gã mất rất nhiều công sức mới bắt được một con rối có giá trị trí lực cao như vậy, nếu bây giờ chưa lợi dụng được tý nào mà đã giết thì không phù hợp với tác phong tối đa hoá lợi ích của Trương Khôi.

Trương Khôi miễn cưỡng bình tĩnh lại, gã buông lỏng tơ con rối đang siết chặt cổ Bạch Liễu ra.

Bạch Liễu mềm nhũn nằm trên mặt đất, che cái cổ chồng chất vết thương của mình, ho khan thở dốc, hai vành mắt đẫm nước mắt sinh lý, nhưng cậu vẫn còn cười tủm tỉm được: “Cảm ơn chủ nhân đã tha cho tôi một mạng.”

Cười đểu đến nỗi làm Trương Khôi muốn đổi ý bóp chết cậu ngay lập tức.

Trương Khôi cố gắng đè nén sự mình không được mất khống chế, gã hít sâu một hơi để đầu óc tỉnh táo rồi bắt đầu suy ngẫm —— hệ thống nhắc nhở điểm mấu chốt của giao dịch là cho đến khi đoàn tàu khởi hành, gã nhìn thoáng qua bảng đèn LED trên toa tàu, bên trên đang đếm ngược.

—— Hiện tại còn hơn bốn mươi giây, không phải gã không thể thắng, giải quyết Bạch Liễu cũng chỉ cần mười giây, chờ đến khi thanh đếm ngược còn mười giây thì giết thằng khốn này cũng không muộn.

Trương Khôi nhanh chóng sắp xếp dòng suy nghĩ, vừa suy tư vừa ra lệnh: "Bây giờ vẫn chưa phải không còn đường sống, nếu người chơi không vào được —— Lưu Hoài, mày dẫn hành khách vào toa tàu của Mục Tứ Thành đi, để đám hành khách đó tấn công Mục Tứ Thành! Có lẽ giá trị tinh thần hiện tại của hắn đã giảm đủ rồi! Cho đám hành khách đó dị hoá, giết chết hắn!"

Lưu Hoài đáp: "Vâng!"

Thu hút quái vật là sở trường của Lưu Hoài, kỹ năng của đạo tặc và thích khách đều được phán định là rất mạnh.

Năm đó hắn ta và Mục Tứ Thành hợp tác theo kiểu Mục Tứ Thành trộm đồ, hắn thu hút ám sát quái vật, quả thật là một đôi bạn ăn ý.

Hai thanh tụ kiếm của Lưu Hoài không ngừng di chuyển giữa các hành khách, đám hành khách này nhanh chóng bị Lưu Hoài lôi kéo giá trị thù hận, đi theo phía sau Lưu Hoài, Lưu Hoài chổng ngược treo ở cửa toa tàu còn đang không ngừng bốc lửa, trong quá trình đám hành khách tìm Lưu Hoài đã đi theo vào toa tàu, sau khi vào toa tàu, dường như đám hành khách này bị thứ gì đó hấp dẫn lực chú ý, leo lên lăn tới chỗ của Mục Tứ Thành.

Ngọn lửa của Boss lớn Trộm em trước đó còn có thể thẳng thừng thiêu chết đám hành khách này, nhưng sau khi đánh với Mục Tứ Thành thì trạng thái của Trộm em rõ ràng đã giảm xuống không ít, ngọn lửa cũng nhỏ đi nhiều, tuy rằng người chơi không thể chịu đựng được, nhưng đám hành khách này lại có thể đi vào.

Ngọn lửa trong toa tàu nơi có Trộm em dần yếu đi, người toa tàu bên cạnh có thể miễn cưỡng thấy rõ cảnh tượng qua mặt kính của toa.

Hai mắt Mục Tứ Thành vô hồn, nghiến răng nghiến lợi cưỡi trên cổ quái vật lớn, lắc lưu như thế nào cũng không chịu xuống.

Mà dường như hành khách nổ tung bị mảnh gương vỡ trên người quái vật lớn hấp dẫn, bọn nó không ngừng tràn vào toa tàu, rồi leo lên trên người quái vật lớn gào rống, lửa và xác chết cháy chồng lên nhau, quái vật lớn vặn vẹo người, trở tay ném Mục Tứ Thành xuống dưới.

Có lẽ cuối cùng Mục Tứ Thành cũng kiệt sức, hắn ho khan hai tiếng, buông lỏng vuốt khỉ ra, ngửa ra sau ngã xuống đám

hành khách nổ tung đang chồng lên thành một ngọn núi trên người người khổng lồ nhỏ Trộm em.

Đám hành khách bị thiêu cháy đen giương nanh múa vuốt bắt lấy tay chân Mục Tứ Thành, năm ngón tay đen nhánh cào ra một đường trên gương mặt trắng bệch của hắn. Hành khách không ngừng tràn vào, bao quanh Mục Tứ Thành như một ngọn núi, Mục Tứ Thành bất lực lộ ra vẻ kiệt sức dưới sự bao phủ của đống xác chết cháy, hắn ngửa đầu nhìn biển xác, sắp thở không nổi nữa nên ngóc đầu dậy hổn hển, nhưng rất nhanh miệng hắn cũng bị xác phía dưới bịt kín.

Cả người Mục Tứ Thành bị kéo vào núi thây biển lửa, bốc cháy hừng hực, cuối cùng bị lấp kín.

Trộm em ngửa đầu hét lớn một tiếng, nắm tay bùng lên một ngọn lửa, nó hét lớn rồi giơ tay lên, thoạt nhìn có vẻ như chuẩn bị cho Mục Tứ Thành đang bị hành khách bao quanh một cú dứt điểm.

Hai mắt Mục Tứ Thành thất thần nằm ngửa trên đống xác chết cháy, tựa như đã mất đi cảm giác với xung quanh, chỉ có lồng ngực hơi hơi phập phồng chứng tỏ vẫn còn sống.

Nhưng dường như sự sống này cũng không thể kéo dài được lâu.

Nắm đấm của quái vật rơi xuống.

Đỗ Tam Anh thấy tình hình của Mục Tứ Thành thì hét lên thảm thiết, vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, âm thanh ấy làm Mục Tứ Thành khó khăn chớp chớp đôi mắt như đã tỉnh

lại, hắn cố gắng nghiêng đầu tránh nắm đấm sắp rơi xuống của Trộm em, nhưng quyền phong vẫn làm Mục Tứ Thành nôn ra một ngụm máu tươi, mí mắt hắn không chống đỡ nổi nữa rũ xuống, cả người chìm sâu hơn vào trong đống xác chết cháy.

【Hệ thống cảnh cáo: Xin người chơi Mục Tứ Thành nhanh chóng trốn thoát! Giá trị tinh thần của bạn đang bị đe doạ! Bạn đang ở gần ranh giới của cái chết!】

Rõ ràng Mục Tứ Thành không thể chống cự được bao lâu nữa.

“Mục Tứ Thành nhất định phải chết.” Trương Khôi nheo đôi mắt lại, “Cho dù con quái vật này là mày, Bạch Liễu, bảng thuộc tính trong trạng thái điên cuồng của mày cũng không thể ngăn cản được, Lưu Hoài, khi Mục Tứ Thành chết thì lập tức ném Bùa hộ mệnh người cá rơi xuống từ trên người hắn cho tao!”

“Thuộc tính trong trạng thái điên cuồng của tôi cũng không thể chịu nổi?” Giọng nói như suy tư của Bạch Liễu bỗng nhiên vang lên, “Vậy nếu nhân đôi nó thì sao?”

“Nhân đôi bằng cách nào?” Trương Khôi cười nhạo, “Có vẻ như Mục Tứ Thành đã nói với mày kỹ năng cá nhân của tao là cường hoá con rối.”

“Để tao nói thẳng cho mày biết, Bạch Liễu, trên lý thuyết không thể nhân đôi thuộc tính trong trạng thái điên cuồng được, đầu tiên khi mày tiến vào trạng thái điên cuồng, giá trị tinh thần phải giảm xuống dưới 20, sau đó kỹ năng cá nhân (Cường hóa con rối) của tao cần phải hiến tế 50 điểm giá trị tinh thần của mày thì mới có thể thành công, nhưng mày chỉ

có không đến 20 điểm giá trị tinh thần, không thể nào sử dụng 【Cường hóa con rối】được.”

“Nếu tôi vẫn muốn thì sao?” Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi.

Trương Khôi cười nhạo: “Mặc dù không chết, nhưng giá trị tinh thần của mày sẽ đứt ngay lập tức, tiến vào trạng thái sống không bằng chết.”

Hiện tại Trương Khôi vẫn còn có lòng trò chuyện với Bạch Liễu, gã nhếch mép nhìn Bạch Liễu, vẻ mặt mang cảm giác thành tựu như sau khi đấu trí thắng với một người thông minh: “Số đếm ngược đến lúc đoàn tàu khởi hành trên bảng đèn LED hiện tại còn có 36 giây, Mục Tứ Thành không thể chịu đựng đến 36 giây, lần này mày thua rồi, nhất định tao có thể lấy được——” bùa hộ mệnh người cá.

【Hệ thống nhắc nhở: Đoàn tàu đã khởi hành, người chơi Trương Khôi thất tín với người chơi Bạch Liễu, không hoàn thành giao dịch về (Bùa hộ mệnh người cá) với người chơi Bạch Liễu, người chơi Trương Khôi nhận trừng phạt từ hệ thống trở thành một đồng tiền linh hồn trong Ví tiền cũ của người chơi Bạch Liễu】

Trương Khôi mở to hai mắt, gã theo bản năng nhìn đếm ngược trên thanh đèn LED, kinh ngạc phản bác: “Sao đoàn tàu có thể khởi hành được, rõ ràng còn đến 36 giây ——”

Đoàn tàu bắt đầu rung chuyển khởi động, Lưu Hoài cũng kinh ngạc ngừng đuổi theo Đỗ Tan Anh.

Đỗ Tam Anh chạy khắp toa tàu cuối cùng thở ra một hơi ngồi sụp xuống trong góc, tay chân cậu ta rã rời, mặt mũi tèm nhem

vừa vén tấm vải nửa trong suốt trên màn hình thanh đèn LED, nước mắt lưng tròng dựa vào cửa nức nở: “Bạch Liễu, lần sau tôi sẽ không hợp tác với anh nữa, sợ quá, tôi còn cho tưởng tôi sắp chết rồi huhuhuhu.”

Tấm vải chậm rãi rơi xuống đất, lộ ra dòng chữ thật sự trên màn hình【Đếm ngược: 0 giây, đoàn tàu sắp khởi hành, các hành khách vui lòng chuẩn bị】

Sắc mặt Trương Khôi đen thui, ném đạo cụ do thám lên tấm vải vừa rơi xuống đó.

【Kết quả do thám: Người chơi Đỗ Tam Anh sử dụng đạo cụ (Tấm vải ngụy trang) bóp méo thời gian trên màn hình đèn LED】

“Đỗ Tam Anh!!” Trương Khôi mất bình tĩnh, gã như phát điên chất vấn Đỗ Tam Anh: “Mày sử dụng đạo cụ này khi nào hả! Sao tao không nhớ——”

Gã chợt dừng chất vấn.

Trương Khôi nhớ ra lúc Đỗ Tam Anh bị bọn họ đuổi theo thì điên cuồng ném đạo cụ ra ngoài kéo dài thời gian, lúc ấy đúng là có một tấm vải bị ném phủ lên màn hình.

Nhưng khi ấy Trương Khôi hoàn toàn đã bị niềm vui sắp chiến thắng làm mụ mị đầu óc, kế hoạch của gã tiến hành quá thuận lợi từ đầu đến cuối, gã không ngờ tới biểu hiện bị dọa khóc lóc thảm thiết của thằng Đỗ Tam Anh này là giả vờ!!!

Thật ra cũng không hẳn là giả vờ, Đỗ Tam Anh đúng là bị Bạch Liễu dọa khóc thảm thiết, Bạch Liễu diễn vai ác giống quá, cậu ta và Mục Tứ Thành xém chút bị bán thẳng rồi! Lúc Đỗ Tam Anh mắng Bạch Liễu không phải người đang thật sự rất sợ.

Sau khi Trương Khôi nhận ra tất cả, gã hoảng hốt lui về sau hai bước, vẻ mặt không thể tin được nhìn Bạch Liễu : "Sao có thể, giá trị trí lực của mày là 89, tao là 93, sao mày có thể thông minh hơn tao, đoán trước được tao muốn làm gì…"

"Có lẽ tôi là thiên phú trời ban" Bạch Liễu nhún vai, thản nhiên nói, vẻ mặt bình tĩnh nhanh tay lấy ra một đồng tiền linh hồn mới tinh từ trong ví tiền cũ —— Đồng tiền linh hồn của Trương Khôi, sau đó ấn lên giao diện thống của mình.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng đồng tiền linh hồn của người chơi Trương Khôi, xâm nhập vào hệ thống của Trương Khôi, đang cắt giao diện hệ thống của Trương Khôi…】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu chính thức cắt giao diện hệ thống của người chơi Trương Khôi, tiến hành thao tác】

Giao diện hệ thống của Bạch Liễu nháy mắt cắt thành giao diện của Trương Khôi, sau khi Trương Khôi nhìn thấy thì nhận ra được bản thân đã hoàn toàn bị khống chế, gã bất lực cười hừ hai tiếng, quay đầu nhắm hai mắt lại không nhìn thất bại của mình.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma, gã khống chế nhiều người như vậy, nhưng chưa từng bị người khác khống chế.

Bạch Liễu, Bạch Liễu.

Người này hẳn đã sớm biết mình muốn bắt cậu ta để hấp thụ trí lực nên mới không hề sợ hãi, đoán rằng bản thân mình sẽ không giết cậu ta dễ dàng như thế.

Kết quả đúng là như vậy, nên Trương Khôi mới bị Bạch Liễu bắt được sơ hở.

Người thông minh luôn tham lam, Trương Khôi không cảm thấy bản thân tham lam là sai, gã chỉ thua một tên tham lam hơn gã gấp trăm lần mà thôi.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng đồng tiền linh hồn xâm nhập giao diện hệ thống của người chơi Trương Khôi, người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng cá nhân (Thú bông múa rối) của người chơi Trương Khôi, người chơi Bạch Liễu khống chế người chơi Trương Khôi khống chế người chơi Lưu Hoài tấn công mình】

Ngón tay Trương Khôi bỗng nhiên mất kiểm soát di chuyển lên, gã chuyển động tay kéo chặt trái tim Lưu Hoài, trái tim Lưu Hoài thắt lại.

Lưu Hoài và Trương Khôi cùng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Bạch Liễu, Bạch Liễu bình tĩnh ra lệnh với gã: “Tấn công tôi, Lưu Hoài, dùng phương thức tiêu hao giá trị tinh thần lớn nhất tấn công tôi.”

Trương Khôi kinh ngạc: “Bạch Liễu, mày đã thắng rồi, mày còn muốn làm gì nữa?! Cửa xe sắp đóng kìa!”

Không sai, đoàn tàu đã khởi hành,【Hành khách nổ tung】và【Trộm em】đều chuẩn bị rời khỏi đoàn tàu, đám quái vật bị thiêu cháy túm chiến lợi phẩm trong tay —— Mục Tứ Thành đang giãy giụa cực khẽ, chuẩn bị ra cửa xe.

Có vẻ Mục Tứ Thành đã hoàn toàn mất ý thức, đôi mắt không có nhãn cầu như tỉnh như mơ mở to, máu chảy ra từ khoé miệng và mắt, thứ để Bạch Liễu xác định tên này chưa chết là ——

—— Từ đầu đến cuối Mục Tứ Thành không hề sử dụng đạo cụ (Bùa hộ mệnh người cá) để chạy trốn.

【Bạch Liễu, tôi không chắc tôi sẽ không sử dụng Bùa hộ mệnh người cá trong tình huống giá trị tinh thần nhỏ hơn 10, dục vọng cầu sinh của con người sẽ khiến người đó làm ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, kể cả vi phạm hợp tác và phản bội đồng đội】

【Nhưng nếu… thật sự từ đầu tới cuối tôi vẫn chưa sử dụng đạo cụ này, có nghĩa là tôi đã duy trì được sự tỉnh táo của mình khi giá trị tinh thần nhỏ hơn 10 theo yêu cầu của tên điên anh】

【Mục Tứ Thành, nếu cậu không sử dụng (Bùa hộ mệnh người cá), tôi bảo đảm chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định sẽ cứu cậu】

【Hy vọng đi Bạch Liễu, đã từng cũng có người nói với tôi những lời như vậy, tôi đồng ý hợp tác với anh không phải bởi vì tin tưởng anh mà là bởi vì tôi đã không còn đường lui nào khác, tôi không muốn bị Trương Khôi điều khiển, tôi thà chết

còn hơn, nhưng việc bị anh khống chế thì cho đến hiện tại tôi vẫn có thể tiếp nhận được】

【Cậu là con át chủ bài của tôi, Mục Tứ Thành, tôi sẽ không để cậu chết đâu】

“Tôi muốn cứu Mục Tứ Thành.” Bạch Liễu bình thản lặp lại một lần nữa, “Lưu Hoài, dùng vũ khí có thể nhanh chóng làm giảm giá trị tinh thần của cậu tấn công tôi.”

Bàn tay Lưu Hoài mất khống chế di chuyển về phía trước, hai thanh tụ kiếm đâm vào ngực và bụng Bạch Liễu, nhưng Bạch Liễu chỉ nhíu mày rất nhẹ, Lưu Hoài run rẩy buông lỏng tay ra.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu đã chịu công kích (Kiếm ẩn trong đêm) của người chơi Lưu Hoài, giá trị tinh thần bị ăn mòn, giảm xuống -30, giá trị tinh thần hiện tại là 39, cảnh báo! Cảnh báo! Đã rơi vào khu vực giá trị nguy hiểm!!】

Bạch Liễu thở ra một hơi, cậu che lại máu tràn ra ở ngực mình, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mục Tứ Thành còn đang miễn cưỡng giãy giụa, bất mãn phun ra mấy chữ với Lưu Hoài: “Không đủ, đâm tiếp đi.”

Lưu Hoài cầm thanh tụ kiếm không chịu khống chế đâm từng nhát từng nhát vào ngực Bạch Liễu, hắn ta đâm xong thì run bần bật, Lưu Hoài đưa ánh mắt không hiểu nổi, vô cùng hoảng hốt nhìn khóe miệng chảy máu của Bạch Liễu: “Tại sao phải vì Mục Tứ Thành mà làm đến mức này…”

Bạch Liễu không thèm để ý lau máu nơi khóe miệng, cậu lạnh nhạt nhìn Lưu Hoài: “Tôi đã đồng ý với cậu ấy, tôi nhất định sẽ cứu cậu ấy.”

“Đây là giao dịch và hợp tác giữa tôi và cậu ấy, mà tuân thủ giao dịch là đạo đức cơ bản của một kẻ lang thang như tôi.”

——-

611: Hi mn, nay mình lên thông báo chút chuyện. Sau khi đọc cmt góp ý của một bạn, bên team mình đã thảo luận lại về tên Hắc Đào và Hồng Đào hoàng hậu.

_黑桃 (phiên âm chữ hán: Hắc Đào): Quân Bích ♠♠♠

_红桃 (phiên âm chữ hán: Hồng Đào): Quân cơ ♥♥♥

Tụi mình quyết định sẽ xài tên tiếng anh, Spade thay cho Hắc Đào, và Queen of Hearts thay cho Hồng Đào hoàng hậu.

Cảm ơn cmt góp ý của bạn @_acorn218_ . Nếu mn thấy sai ở đâu thì cứ cmt thoải mái để tụi mình có thể sửa nhé. Cảm ơn mn rất nhiều :3

_Cuối chương thả một tấm ảnh của 4 nè^^

Artist: 脩只会咕 (https://shengshu492.lofter.com/)

Chương 53: Chuyến tàu cuối nổ tung (15)

Edit: Liễu 13□□ Beta: Siêu

【…Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu bị người chơi Lưu Hoài dùng (Kiếm ẩn trong đêm) tấn công, giá trị tinh thần bị ăn mòn, giảm xuống -35, giá trị tinh thần hiện tại bằng 4. Cảnh báo! Cảnh báo! Đã tiến vào trạng thái điên cuồng!!】

【Tên người chơi: Bạch Liễu (Trạng thái điên cuồng gia tăng bảng thuộc tính)】

【Giá trị thể lực: 56 →655】

【Nhanh nhẹn: 249 →1133】

【Công kích: 37 →1555】

【Kháng: 36 →1776】

【Khả năng phòng ngự và lực công kích tăng lên, tổng điểm bảng thuộc tính vượt qua 4000, đánh giá là người chơi cấp A+. Cấp bậc của người chơi Bạch Liễu tăng từ F lên A+】

“Được rồi.” Cuối cùng Bạch Liễu cũng ngăn Lưu Hoài đang tấn công không ngừng nghỉ lại.

Trương Khôi thấy được bảng thuộc tính của Bạch Liễu, gã nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Cái bảng này của cậu làm sao đủ xử lý【Anh em nhà trộm】. 【Anh em nhà trộm】 ít nhất cũng là cấp A+, Mục Tứ Thành phải vào trạng thái điên cuồng cấp A++ may ra mới có thể gánh được.”

“Tôi biết.” Bạch Liễu vẫn rất bình tĩnh, “Không phải còn có anh sao? Gấp cái gì.”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu điều khiển người chơi Trương Khôi sử dụng kỹ năng cá nhân (Cường hóa con rối) lên mình】

【Hệ thống cảnh báo: Giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu không đủ để giảm 50 điểm!!! Có muốn cưỡng chế cường hóa con rối hay không!! Việc này sẽ dẫn đến giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu xuất hiện tình huống đứt đoạn!】

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Bạch Liễu có muốn cưỡng chế sử dụng kỹ năng (cường hóa con rối) không?】

Bạch Liễu không chút do dự: 【Sử dụng】

“Cậu điên rồi Bạch Liễu!!!” Trương Khôi khuỵu xuống, bị buộc phải dùng mười ngón tay điều khiển Bạch Liễu. Tơ con rối trong suốt xâm nhập vào sau gáy Bạch Liễu, đâm sâu vào trong xương chẩm* của cậu như ống tiêm, những sợi tơ khác xỏ xuyên vào trong các khớp xương. Đây là một quá trình vừa đau đớn vừa tanh nồng mùi máu, nhưng người chơi rất nhanh sẽ mất cảm giác đối với cơn đau này do giá trị tinh thần bị giảm mạnh xuống.

(*Xương chẩm (tiếng Anh: Occipital bone; tiếng Pháp: L’os occipital) là một xương , phủ lên của . Tại nền sọ trong xương chẩm có một lỗ lớn hình chữ nhật gọi là (foramen magnus) cho phép đi qua.) (Wikipedia)

Trương Khôi hét đến khản cả giọng. Gã điên cuồng kéo mấy sợ tơ rối trên tay, muốn ngăn cản Bạch Liễu - cái tên chẳng khác gì người bệnh thần kinh này lại: “Bạch Liễu!!! Giá trị tinh thần của cậu chỉ có 4 điểm! Không thể sử dụng kỹ năng 【Cường hóa con rối】 này được! Mặc dù cưỡng chế sử dụng kỹ năng này có thể khiến giá trị tinh thần hạ về 0, nhưng ngược lại nó sẽ bị đứt đoạn! Cậu sẽ phát điên đấy!!!”

Tinh thần đứt đoạn ý chỉ trạng thái giá trị tinh thần giảm xuống không phải do quái vật gây ra và nó cũng không thể giảm về 0.

Người chơi sử dụng kỹ năng cá nhân hoặc đạo cụ để làm giảm giá trị tinh thần của một người chơi khác sẽ không có cách nào hạ nó về 0 được. Theo thiết lập của trò chơi, chỉ có quái vật mới có thể hạ giá trị tinh thần của người chơi về 0, còn người chơi thì không thể.

Ví dụ như Trương Khôi không có cách nào điều khiển một người chơi đang ở trong trạng thái điên cuồng, hay như 【Kiếm ẩn trong đêm】 của Lưu Hoài càng tấn công sẽ càng giảm tác dụng hạ thấp giá trị tinh thần. Có thể nhìn ra rằng, những đạo cụ và kỹ năng này không thể khiến giá trị tinh thần giảm về 0 được.

Nhưng lại xuất hiện một trạng thái rất kỳ dị khác.

Người chơi có thể liên tục sử dụng những 【Kỹ năng cá nhân】 và 【Đạo cụ】 để tấn công, đến cuối giá trị tinh thần sẽ hiển thị trạng thái tiến gần đến vô hạn. Trạng thái này của người chơi được gọi là 【Giá trị tinh thần nhỏ vô hạn】, hay còn gọi là 【Giá trị tinh thần đứt đoạn】.

Nghe nói rằng khi giá trị tinh thần của người chơi ở trong giai đoạn này, tư tưởng sẽ bị mắc kẹt trong khoảng cách giữa 【Quái vật】và【Con người bình thường】. Đầu óc mang tư duy của quái vật, nhưng vẻ ngoài lại là một con người.

Vì sao lại dùng nghe nói để diễn tả về【Giá trị tinh thần đứt đoạn】?

—— Bởi vì những người chơi từng trải qua việc giá trị tinh thần đứt đoạn đều đã trở nên điên loạn. Dù là phát rồ giết chết tất cả người chơi lúc ở trong game, hay là cười ha hả tự sát sau khi ra khỏi trò chơi, chỉ cần tiếp xúc qua trạng thái【Giá trị tinh thần đứt đoạn】này, có thể chắc chắn một điều là toàn bộ đều đã phát điên.

Hơn nữa bảng thuộc tính của những người chơi tinh thần bị đứt đoạn này hầu hết đều tăng lên nhờ trạng thái điên cuồng, họ thường có xu hướng giết hết tất cả người chơi ở trong game. Cho nên khi xuất hiện một người chơi【Giá trị tinh thần đứt đoạn】, có thể nói đây chính là ác mộng đối với tất cả người chơi trong phó bản.

“Bạch Liễu!!!” Trương Khôi cố gắng khống chế hai tay, không để bản thân tiếp tục cường hóa Bạch Liễu: “Cmn cậu đừng có làm khùng làm điên nữa!! Tinh thần đứt đoạn không giống 0,1 điểm giá trị tinh thần lần trước đâu!! Trạng thái này nguy hiểm hơn nhiều! Trên lý thuyết giá trị tinh thần của cậu đã về 0, nhưng thực tế thì chưa, cậu sẽ rơi vào vùng hỗn loạn của dụ□ c vọng trong tiềm thức! Cậu sẽ thành đồ điên đấy Bạch Liễu!!”

Trương Khôi cắn răng nghiến lợi kéo lấy tơ con rối trên tay: “Mục Tứ Thành chết cũng có ảnh hưởng gì tới cậu đâu!! Cậu rõ ràng có thể thành công qua cửa! Cậu là một người thông minh mà, không phải sao?! Nếu như giá trị tinh thần đứt đoạn,

cậu sẽ phát điên đi tấn công người khác, với bảng chỉ số cao như vậy, chúng tôi sẽ bị cậu giết chết! Như vậy làm sao cậu cứu được Mục Tứ Thành! Cậu sẽ chỉ tấn công hắn mà thôi!"

Cửa tàu dần dần khép lại, Mục Tứ Thành từ từ bị lôi ra khỏi tàu. Ngón tay hắn co quắp cố níu chặt lấy khung cửa, như thể đang giãy dụa tìm đường sống.

Mí mắt Mục Tứ Thành chợt mở ra nhìn Bạch Liễu, môi mấp máy, dường như hắn đang hô tên Bạch Liễu với vẻ cực kỳ không cam lòng.

"Tôi biết." Bạch Liễu đã được Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh phổ cập kiến thức về giá trị tinh thần đứt đoạn từ trước. Nhưng ánh mắt cậu vẫn bình tĩnh lạ thường, giọng điệu thoải mái như thể đó không phải chuyện gì quá nghiêm trọng: "Nhưng tôi không muốn làm trái giao dịch."

"Trương Khôi, à chủ nhân mới đúng." Bạch Liễu đột nhiên quay đầu lại nở nụ cười với gã: "Nếu như tôi phát điên thật, vậy đó chính là bài khảo nghiệm nhỏ dành cho anh. Tôi sẽ là con rối của anh như trước, nhưng anh nhất định phải khống chế được tôi, sai tôi làm những việc cần làm."

"ĐM cậu! ! ! Bạch Liễu —— ! !" Trương Khôi dùng sức đến nổi cả gân xanh trên mặt, hai tay gã co giật liên hồi khi cố gắng khống chế tơ con rối trên người Bạch Liễu: "Không!!! Tôi không làm được!!"

"Anh có thể." Bạch Liễu thản nhiên cười nói, cậu quay đầu đi xua xua tay: "Tôi tin tưởng anh đó, bậc thầy múa rối."

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu tiến vào trạng thái (Cường hóa con rối), giá trị tinh thần không đủ để giảm xuống, đang tiến hành tính toán bổ sung—— Tính toán bổ sung thất bại, người chơi Bạch Liễu không thể cung cấp 50 điểm giá trị tinh thần theo yêu cầu của (Cường hóa con rối), tiến vào trạng thái cưỡng chế lấy giá trị tinh thần —— .】

【Hệ thống thông báo: Đã lấy thành công, giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu, 4, 3, 2 —— 0.000000000…1】

Trương Khôi gần như phát điên: "Dừng lại ngay cho tôi, Bạch Liễu!!!!"

【Hệ thống cảnh báo (Đối với tất cả người chơi): Giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu đã tiến vào trạng thái đứt đoạn, là một sinh vật cực kỳ nguy hiểm! Mong tất cả những người chơi còn lại nhanh chóng chạy trốn khỏi đây! 】

Ánh mắt Bạch Liễu dần dần mất đi tiêu cự. Hô hấp cậu ngừng lại, tất cả mọi loại âm thanh và ánh sáng trong mắt cậu trở thành những đường nét dài nhỏ hỗn loạn, giống như thuộc về mặt phẳng và vĩ độ khác.

Giá trị tinh thần giảm xuống kéo cậu vào những ảo giác trong tiềm thức.

Sau đó Bạch Liễu đột nhiên bị thứ gì đó lôi vào trong toa tàu. Tên trộm em đạp trên ngực cậu, vung ra những nắm đấm hừng hực lửa, từng cú đấm nện mạnh xuống. Bạch Liễu bị đánh kêu lên một tiếng. Cậu nghiêng đầu thì thấy chính mình bị nắm đấm đập đến nứt toác óc lòi cả xương và máu, đau đớn chân thực lan ra khắp toàn thân.

Một giây sau, Bạch Liễu lại bị kéo vào một cảnh tượng hoàn toàn mới. Cậu đang đứng trên toa tàu lúc vừa bắt đầu chuyển bánh, hành khách nổ tung đang liên tục tràn vào bên trong toa. Mục Tứ Thành mang sắc mặt u ám nói muốn truy đuổi, nhưng mấy giây sau lại trộm bùa hộ mệnh người cá của cậu rồi bỏ đi một cách dửng dưng. Bạch Liễu bị những hành khách nổ tung đó đuổi kịp, chúng túm lấy tay chân bao vây cậu tại chỗ. Ngọn lửa từ từ cắn nuốt Bạch Liễu, vốn là một người đang sống sờ sờ nhưng phải chịu đựng nỗi đau bị thiêu sống rồi trở thành cái xác chết cháy.

Tầm nhìn lại thay đổi, lúc này Bạch Liễu đang cầm roi đứng ở trên xe của Đỗ Tam Anh. Cậu quỳ trên xe thở dốc, Đỗ Tam Anh chợt nói với Bạch Liễu rằng: "Tôi không làm được, tôi không thể ở chung một chỗ với mấy người". Cậu ta nước mắt lưng tròng đẩy Bạch Liễu vào trong đám hành khách, sau đó khởi động xe nhanh chóng rời đi. Mà Bạch Liễu đang bị giá trị thù hận khóa chặt trên người, cạn sạch thể lực chỉ có thể ngã phịch xuống, bị đám hành khách ngấu nghiến tới chết.

Cậu nhìn thấy Mục Tứ Thành sử dụng bùa hộ mệnh người cá đó, còn bản thân cậu thì vĩnh viễn trở thành con rối trong tay Trương Khôi, dần dần trở nên ngu ngu dại dại, cuối cùng bị vứt bỏ ở một phó bản nào đó rồi cô độc chết đi.

Những ảo ảnh về cái chết vô cùng vô tận ập vào trong tâm trí cậu. Tất cả các hướng phát triển dẫn đến cái chết đã từng xuất hiện trong tiềm thức cậu dường như đều trở nên chân thực, sau đó không ngừng tái hiện trên người cậu như thể nó đã từng xảy ra.

Người ta sẽ không thể ngừng suy nghĩ, không thể ngừng tưởng tượng, không thể ngừng sợ hãi, càng không thể ngừng lại việc ảo cảnh được sinh ra từ trong chính tiềm thức của mình, kể cả với Bạch Liễu.

Cho nên cậu chỉ có thể để những ảo giác đó lặp đi lặp lại trong tiềm thức hàng trăm, hàng nghìn lần.

“Giả thiết một chuyện sẽ không xảy ra là một việc gì đó rất nhàm chán.” Bạch Liễu bị Mục Tứ Thành đè trên mặt đất. Có lẽ cậu đã quên đi khởi nguồn của những tình tiết chết chóc này, yết hầu của cậu bị Mục Tứ Thành dùng móng vuốt khỉ tàn bạo xé ra, máu thịt tràn vào khí quản khi Bạch Liễu nói chuyện, nó khiến cậu ho khan. Bạch Liễu vừa cười vừa thở dài: “Nhưng tôi cũng rất nhàm chán, suy nghĩ về cách cậu sẽ dùng để phản bội tôi. Mục Tứ Thành, có rất nhiều cách đấy, tôi đếm đếm, khả năng có hơn 800.”

Thiêu chết, cắt yết hầu, cắn chết, ghìm chết…

Mục Tứ Thành kỳ quái nhìn Bạch Liễu, rõ ràng tên này sắp chết tới nơi rồi mà vẫn còn có thể cười được.

Khuôn mặt Bạch Liễu vì bật cười mà máu trên mặt chảy tràn ra, đôi mắt chậm rãi khép lại vì cái chết cận kề, do khí quản bị cắt nên giọng nói cậu cũng trở nên rất kỳ lạ.

“Trong rất nhiều khả năng ấy, cậu đã chọn không phản bội tôi.” Bạch Liễu yếu ớt nói, cậu nhắm hai mắt lại: “Vậy tôi cũng sẽ chọn nó, Mục Tứ Thành, đây là một giao dịch công bằng.”

【Bạch Liễu, nếu như tôi thật sự bị quái vật lôi đi, dù có thể chết anh vẫn sẽ tới cứu tôi à?】

【Yên tâm, con người tôi rất coi trọng chữ tín, chỉ cần cậu không dùng bùa hộ mệnh người cá, dù điên rồi tôi cũng sẽ tới

cứu cậu, Mục Tứ Thành】

Nghe Bạch Liễu nói xong, Mục Tứ Thành cụp mắt cười nhạo, hắn nói, “Có quỷ mới tin anh, Bạch Liễu.”

———————-

Chúc mn nghỉ lễ vui vẻ nha :3333

Chương 54: Chuyến tàu cuối nổ tung (16)

Edit: Liễu 13□□ Beta: Nhi

Tất cả ảo cảnh tan tành trước mắt Bạch Liễu như một tấm gương vỡ vụn, Bạch Liễu với đủ kiểu chết kỳ quái ở trong ảo cảnh như tấm ảnh chụp bị thiêu đốt dần hóa thành tro tàn.

Bạch Liễu chậm rãi mở đôi mắt không tiêu cự ra.

Tất cả mọi người theo bản năng nín thở lui về sau một bước, Đỗ Tam Anh đang co người lại trong một góc nhìn về phía Bạch Liễu hai mắt trống rỗng, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, thấp thỏm lui lại một bước.

Đỗ Tam Anh bây giờ có một linh cảm rất kỳ quái, Bạch Liễu khiến cho tóc gáy cậu ta dựng đứng, nhưng đồng thời cũng mang tới hưng phấn khiến tim cậu ta đập nhanh hơn.

“Tình huống bây giờ là thế nào đây…” Đỗ Tam Anh tự lẩm bẩm, “Bên chúng ta có thêm một quái vật, hay là…”

Móng vuốt khỉ đen kịt của Mục Tứ Thành bị kéo ra cửa xe, khó khăn cào nhẹ một vết nhỏ trên ở cánh cửa, có lẽ là để ngăn cản bản thân bị lôi đi. Cửa xe chậm rãi khép lại, bên trong khe cửa chỉ còn lộ ra một đôi mắt trắng dã dường như không cam lòng của Mục Tứ Thành.

Một giây sau, Bạch Liễu chuyển động.

Cậu dùng tốc độ nhanh đến mức khó tin dẫm lên bề mặt toa tàu, vách toa bằng sắt thép bị Bạch Liễu dẫm đến lõm xuống, chỉ trong nháy mắt Bạch Liễu đã xuất hiện trước cửa tàu nơi

Mục Tứ Thành đang bị kéo đi. Vẻ mặt cậu bình tĩnh, dùng sức đạp mạnh hai phát vào giữa khe cửa. Một giây trước khi tay phải Mục Tứ Thành hoàn toàn bị lôi ra khỏi toa tàu, Bạch Liễu đã dùng hai chân đạp ở hai bên khung cửa, chặn lại cửa toa tàu sắp khép kín.

Bạch Liễu thở ra một hơi, hai tay giữ lấy hai bên cửa rồi dùng sức kéo ra, dùng sức mạnh đến nỗi xương bả vai bị áo sơ mi bó sát cũng gồng lên, cửa kính của toa tàu phát ra mấy tiếng "rắc rắc" chói tai, "ầm" một tiếng vỡ ra thành vô số mảnh.

Bằng dáng vẻ vặn vẹo, cửa toa tàu nặng nề bị Bạch Liễu nhìn qua rất gầy gò dùng tay không tách ra.

"Đệt…" Đỗ Tam Anh choáng váng, "Bạch Liễu đây là tiến hóa thành King Kong Barbie(*) sao! !"

(***)金刚芭比: King Kong Barbie – ý chỉ mấy cô gái mặt thì xinh barbie các kiểu nhưng thân hình thì đô con, cơ bắp.

Ngoài cửa, Trộm em và hành khách đang lôi kéo Mục Tứ Thành đều không hẹn mà cùng dừng bước. Bạch Liễu mở cửa khiến bọn chúng cảm thấy uy hiếp, Trộm em nổi giận hung tợn gầm lên một tiếng, ngay lập tức giơ nắm đấm lên muốn đánh Bạch Liễu.

Tốc độ chuyển động của Bạch Liễu nhanh tới mức gần như chỉ còn có thể nhìn thấy tàn ảnh, cậu nghiêng đầu né tránh, như nước chảy mây trôi khom lưng xuống dứt khoát kéo Mục Tứ Thành vào từ phía dưới, sau đó một cước đá văng tên Trộm em.

Lần này thế nhưng hoàn toàn chọc giận Trộm em, cả người gã bốc lửa đấm một quyền xuống mặt đất. Toàn bộ đoàn tàu đã bắt đầu di chuyển lập tức chìm trong lửa, bị Trộm em em dùng bạo lực đóng đinh tại chỗ.

Trương Khôi nhìn đến bối rối, gã thăm dò hô lên một tiếng: "Bạch Liễu?! Cậu không điên?"

Bạch Liễu quay đầu lại liếc mắt nhìn Trương Khôi, thái độ và biểu cảm đều rất tự nhiên trả lời gã: "Không cần khống chế tôi, tôi rất tỉnh táo, anh lấy tơ con rối đỡ Mục Tứ Thành đi."

Bạch Liễu định ném Mục Tứ Thành qua khoang khác cho Trương Khôi, cậu ngăn trước mặt Trộm em. Trộm em nhìn Bạch Liễu đầy vẻ tức giận, nhưng lại không tiếp tục công kích cậu mà dứt khoát bỏ qua Bạch Liễu đang ngăn ở trước mặt, trở lại công kích Mục Tứ Thành như cũ, nắm đấm bốc lửa bùng cháy dữ dội đập về phía Mục Tứ Thành bị Bạch Liễu ném lên không trung.

Từ đầu tới cuối, mục tiêu của Trộm em chính là Mục Tứ Thành. Đợi Bạch Liễu phản ứng lại, Trộm em đã hung tợn nện một quyền xuống Mục Tứ Thành bị Bạch Liễu ném đi. Bạch Liễu nghiêng người kéo mạnh phía sau cổ áo Mục Tứ Thành, quay người cản thay Mục Tứ Thành một đấm này, máu từ trong miệng Bạch Liễu phun ra ngoài, nhỏ xuống trên khuôn mặt trắng bệch của Mục Tứ Thành, tay phải bị đốt đến cháy đen của hắn đột nhiên nhúc nhích một chút.

【Hệ thống thông báo: HP của người chơi Bạch Liễu giảm xuống 6!】

“Chậc.” Bạch Liễu lau vết máu bên khóe miệng, cậu xoay người né tránh một đòn tấn công khác của Trộm em, bỗng thở hổn hển nở nụ cười nhìn Mục Tứ Thành đang bất động ở sau lưng, “Làm tốt lắm, chẳng trách Trộm em muốn kéo cậu đi, hóa ra là cậu trộm mảnh gương vỡ của gã, giá trị thù hận khoá trên người cậu.”

Bên trong móng vuốt khỉ đang nắm chặt của Mục Tứ Thành là một mảnh gương vỡ xấp xỉ cỡ quả tim. Người này mất đi ý thức đã lâu, ấy vậy mà vẫn luôn nắm chặt không để bị Trộm em lấy mất.

Đây cũng là một phần trong kế hoạch của Bạch Liễu, trộm mảnh gương vỡ, Mục Tứ Thành vẫn nhớ.

Bạch Liễu nói xong liền xoay người lại một cước đá Trộm em ra ngoài. Nó rống giận lại muốn đập mở cửa để lên tàu, Bạch Liễu và Trộm em ngươi tới ta đi đánh qua đánh lại một hồi. Lúc Trộm em giận tím mặt chuẩn bị sử dụng ngọn lửa diện rộng một lần nữa, Bạch Liễu đã lạnh giọng ra lệnh cho đám người đang ngây ra: “Mau tới đây giúp tôi khép cái cửa này lại, chỉ cần để tàu chạy đi là được!”

Đám người lúc này mới luống cuống tay chân chạy tới đẩy cái cửa lúc nãy bị Bạch Liễu kéo ra, sau khi cố gắng ngăn được một quyền cuối cùng từ Trộm em đã trở nên suy yếu hơn vì mất mảnh gương vỡ ở ngực, đoàn tàu đầy thương tích rốt cuộc cũng chậm rãi cót két xình xịch bắt đầu chạy đi.

Tất cả mọi người đều mệt lả.

Trương Khôi cùng ba con rối của mình dựa vào trên cửa ngẩn ra nhìn Bạch Liễu, Đỗ Tam Anh cả người mồ hôi lè lưỡi thở

như chó. Bạch Liễu đi tới trong góc ngồi xổm xuống, cậu cũng đã đến cực hạn rồi, trạng thái đứt đoạn giá trị tinh thần khiến cậu tiêu hao vô cùng lớn. Bạch Liễu ngửa ra sau tựa vào vách toa bị hư hại, lồng ngực nhẹ nhàng phập phồng, cậu đang điều chỉnh hô hấp của mình.

Bạch Liễu mua hai bình thuốc tẩy trắng tinh thần và hai bình thuốc khôi phục thể lực. Bản thân mình uống một bình thuốc tẩy trắng tinh thần và một bình thuốc khôi phục thể lực, cho Mục Tứ Thành uống hai bình còn lại. Cách rót thuốc của Bạch Liễu rất bạo lực, Mục Tứ Thành uống được một nửa suýt chút nữa dã bị Bạch Liễu rót cho chết sặc, ho khan một tiếng rồi tỉnh lại. Bạch Liễu ngồi ở bên cạnh tiện tay đưa qua cho hắn: "Tự uống đi, đúng rồi, hai bình này tính gộp lại là 1700 điểm. Tôi giúp cậu mua nên lấy thêm 10% tiền công, tổng cộng 1870 điểm, hân hạnh đã chiếu cố."

Nói xong, Bạch Liễu còn rất đúng lý hợp tình đưa tay về phía Mục Tứ Thành, có nghĩa là —— Nhanh đưa thù lao đây.

Mục Tứ Thành thoát khỏi cửu tử nhất sinh vừa mới khôi phục thần trí: "…"

Mục Tứ Thành cạn lời chuyển 1870 điểm sang cho Bạch Liễu, lúc tay hắn sờ đến vết máu trên mặt mình thì ngừng một lát, đây là máu Bạch Liễu nôn ra khi đỡ thay Mục Tứ Thành khỏi một đấm của Trộm em.

Bạch Liễu cũng không đề cập với Mục Tứ Thành về chuyện bản thân đã giúp giúp hắn tránh được một đấm đó, nhưng lúc đó Mục Tứ Thành vẫn mơ hồ thấy được Bạch Liễu gắng gượng cản trước mặt mình. Không ngờ tên Bạch Liễu vô lương tâm này vẫn có lúc làm chuyện tốt giúp hắn nhưng không lưu lại tên… Điều này khiến Mục Tứ Thành thấy có hơi

không được tự nhiên. Hắn quay mặt đi, giả vờ tiện tay đưa mảnh gương vỡ mình đã giữ được một thời gian sang cho Bạch Liễu: "Này, cầm đi."

Bạch Liễu rất tự nhiên nhận lấy, cũng không hỏi Mục Tứ Thành vì sao lại đưa nó cho cậu, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên như vậy.

Mục Tứ Thành vẫn không kìm lòng được, hắn vờ không quan tâm hỏi: "Bạch Liễu, lúc đó anh thế mà tới cứu tôi thật, tôi còn tưởng anh mặc kệ tôi rồi chứ, không nghĩ tới anh còn có chút lương tâm đó."

"Chuyện này chẳng liên quan đến việc tôi có lương tâm hay không. Nếu như chúng ta là quan hệ lợi dụng thì quả thật có thể mặc kệ cậu, tôi cũng có thể thuận lợi qua cửa, còn bớt đi rất nhiều phiền toái." Bạch Liễu thuận miệng nói, cậu lau vết máu bên miệng, dường như không cảm thấy có gì khác lạ nói: "Nhưng chúng ta là quan hệ hợp tác, hơn nữa đã giao hẹn từ trước, tôi nói không để cho cậu chết thì tôi sẽ không để cậu chết, đây là một cuộc giao dịch."

Mục Tứ Thành hơi hoảng hốt giễu cợt nói: "Giao dịch? Giao dịch cái gì?"

"Giao dịch một điểm." Bạch Liễu cầm bình thuốc tẩy trắng tinh thần uống từng ngụm, nhớ lại: "Lúc chúng ta đạt thành hợp tác, cậu cho tôi một điểm, cậu không nhớ sao?"

Mục Tứ Thành im lặng một lúc lâu, hắn cúi đầu dường như nhớ ra rất nhiều thứ, rồi lại giống như chẳng nhớ ra gì cả.

Đôi mắt đỏ sậm của Mục Tứ Thành lóe lên rồi trở về như thường, hắn đột nhiên khịt mũi cười một tiếng: “Một điểm này đúng thật là có lời… Bạch Liễu, anh thật sự rất kỳ quái.”

“Cậu không phải là người đầu tiên đánh giá tôi như vậy.” Bạch Liễu nói, rồi ngửa đầu một hớp uống cạn lọ thuốc tẩy trắng tinh thần, “Tôi cảm thấy hắn cũng không phải là người cuối cùng.”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng thuốc tẩy trắng tinh thần phục hồi giá trị tinh thần đến 60】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu thu được một khối gương lớn từ (Anh em nhà trộm), (1 gương lớn = 20 mảnh gương nhỏ), cộng thêm mảnh gương vỡ trong tay người chơi Trương Khôi, tổng cộng thu được 100 mảnh gương vỡ. Tiến độ nhiệm vụ thu thập đạt 1/4, kích hoạt yêu cầu tổng số lượng mảnh gương vỡ cần thu thập—— . 】

【Hệ thống thông báo: Thu thập mảnh gương vỡ (100/400)】

【《Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung》đổi mới —— Anh em nhà trộm (2/3)】

【Tên quái vật: Anh em nhà trộm (em trai)】

【Đặc điểm: Rất cường tráng cao lớn, tốc độ di chuyển cực nhanh, trong vòng một phút có thể sử dụng một lần tấn công diện rộng (1400 điểm tốc độ di chuyển, ngọn lửa có hiệu quả bổ trợ, khi tức giận thích dùng nắm đấm để khiến đối phương nghe lời, lực công kích cực kỳ mạnh)】

【Nhược điểm: Gương vỡ ở ngực (1/3)】

【Cách thức tấn công: Búa cuồng nộ, ngọn lửa chấn động mạnh (bởi vì khối gương vỡ quan trọng ở ngực bị người chơi trộm mất, sức mạnh của Trộm em đã yếu xuống, sức mạnh tấn công và tốc độ di chuyển đều giảm đi rất nhiều, trong lúc chiến đấu tỉ lệ sống sót của người chơi sẽ tăng lên)】

【Hệ thống cảnh báo: HP của người chơi Bạch Liễu chỉ còn 6 điểm! Đã ở bên bờ tử vong! Hãy chú ý tự bảo vệ bản thân! 】

Bạch Liễu nhắm hai mắt lại, cậu lùi lại dựa lưng lên tường, rốt cuộc thở ra một hơi thật dài mang theo một chút ý cười mỏi mệt sau khi giành được thắng lợi, cùng một xíu đắc ý nho nhỏ mang tính người hiếm thấy: "—— Tất cả mọi người đều sống sót, còn lại bảy sân ga nữa."

Mục Tứ Thành im lặng trong chốc lát, hắn cũng nở nụ cười: "Ừm, chúng ta đều còn sống, dựa vào cái kế hoạch của kẻ điên như anh."

Chính xác là vậy, kế hoạch ban đầu Bạch Liễu chính là một phương án không thể tưởng tượng nổi— —

—— Bạch Liễu muốn tất cả mọi người đều sống sót.

Tên Bạch Liễu bệnh thần kinh này muốn tất cả mọi người bị cậu khống chế, sau đó sống sót.

Đây mới là cách làm thu được tỷ lệ giá - hiệu suất cao nhất(*) trong trò chơi tiêu hao giá trị sinh mệnh này.

(***) Tỷ lệ giá-hiệu suất (性价比): hay còn viết là chi phí-hiệu suất hoặc chi phí-lợi ích. Tỷ lệ giá-hiệu suất đề cập đến khả năng thu được hiệu suất của một sản phẩm với giá tiền của nó.

Bạch Liễu không muốn lãng phí bất cứ giá trị sinh mệnh của người nào, cái loại tham lam đến tột cùng này khiến cho Mục Tứ Thành tin tưởng, tin tưởng Bạch Liễu sẽ không dễ dàng để cho mình đi chết.

Năm phút đồng hồ trước.

Ngay sau khi Bạch Liễu nói mình muốn hợp tác với Bậc thầy múa rối, Mục Tứ Thành liền giận tím mặt: "Con mẹ nó anh muốn hợp tác với ai?! Cái gã điều khiển rối? !"

"Chúng ta nhất định phải hợp tác." Bạch Liễu rất bình tĩnh, "Hoặc là nói không phải hợp tác, mà là một mình tôi nhất định phải khống chế tất cả mọi người, như vậy mới có thể huy động HP để đảm bảo được hiệu suất lớn nhất."

"Bởi vì toàn bộ HP của chúng ta quá thấp, tôi chỉ có 21, cậu chỉ có hơn 70, Đỗ Tam Anh còn đầy. Nhưng dù như thế thì bên chúng ta cũng chỉ có hơn 100 HP, mà bên Kẻ điều khiển rối trải qua lần tập kích này sẽ giảm đi 20 điểm HP để đổi lấy mảnh vỡ, thêm 10 điểm HP cần dùng để thăm dò, cao nhất cũng chỉ có 370. Chúng ta gộp lại chỉ có hơn 600 HP một chút, quá thấp đối với một trò chơi cần tiêu hao 400 HP để qua cửa."

"Này tương đương với cái chết của một người trong số chúng ta." Giọng điệu Bạch Liễu bình tĩnh, "Trong lúc không hề hay biết gì, chúng ta đã giết chết một người chơi."

Mục Tứ Thành không nhịn được chửi thầm: “Phần lớn HP đều do anh ném mất đấy! Một mình anh đã bay hơn bảy mươi rồi!”

“Ồ, vậy sao?” Bạch Liễu nhanh chóng làm ra vẻ mình chẳng nghe thấy gì cả rồi đổi chủ đề, tiếp tục nói, “Mà giả dụ nếu tổng mảnh vỡ là 400, ước tính hiện tại thu thập được 40, vậy chúng ta còn phải ném thêm 360 điểm HP nữa đấy.”

Giọng Bạch Liễu bỗng trở nên đứng đắn hơn: “Nhưng còn một vấn đề khác rất quan trọng nữa, đó là chúng ta đã qua hai trạm, nhưng sách quái vật của chúng ta chỉ mới đổi mới được một tờ.”

Bạch Liễu mở bảng giao diện 《Sách quái vật》trong hệ thống ra, chỉ vào phía bên trên ra hiệu: “Mà Sách quái vật của 《 Chuyến tàu cuối nổ tung 》có 3 trang, nói cách khác là còn ít nhất hai con quái vật nữa mà chúng ta chưa gặp.”

Mục Tứ Thành sầm mặt lại: “Nếu như tính toán dựa theo tiến độ trò chơi thì trước mắt tiến độ đã qua 20%, thường vào lúc này sẽ xuất hiện thêm quái vật mới.”

Bạch Liễu gật đầu phụ họa với ý kiến của Mục Tứ Thành: “Dựa theo tính chất chung của trò chơi, tôi cảm thấy quái vật mới xuất hiện vào lúc này chắc sẽ khó chơi hơn quái vật 【hành khách nổ tung】.”

“Chúng ta muốn lấy mảnh gương vỡ từ con quái vật mới này tất nhiên sẽ càng thêm khó. Dưới tình huống chúng ta có thể phải mất đi 360 điểm HP, thì còn cần phải chiến đấu với hai loại quái vật không rõ hơn nữa còn mạnh nữa. Hiện tại hơn 600 giảm đi còn 360, dù cho mấy kẻ bên Bậc thầy múa rối có

chết hết đi chăng nữa, bên chúng ta cũng chỉ có thể còn dư lại hai người rưỡi.”

Bạch Liễu duỗi tay: “Hai người cảm thấy xác suất qua cửa của chúng ta cao hơn, hay là xác suất bị diệt sạch cao hơn?”

Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh đều đơ ra một lát.

Mục Tứ Thành nhìn về phía Bạch Liễu trước. Mở miệng nói: “Vậy ý của anh thế nào?”

Bạch Liễu rất bình tĩnh: “Ý tôi là trước hết làm cho tất cả mọi người đều sống sót, tăng cường sức chiến đấu.”

Đỗ Tam Anh khá là hoang mang: “Thế nhưng trước đó không phải anh nói để tất cả mọi người còn sống là điều không thể sao?”

Bạch Liễu nói: “Trước kia tôi là đứng ở góc độ Trương Khôi để nói. Nếu như là gã kiểm soát toàn cục, vậy việc tất cả mọi người sống sót đúng là không có khả năng. Bởi vì bên ta cần thực lực của bọn họ để chiến đấu với quái vật và bảo vệ chúng ta, cho nên chúng ta cần bọn họ sống sót. Nhưng họ thì không cần mấy con gà thực lực yếu ớt như chúng ta đến chiến đấu chống lại lũ quái vật. Giá trị của chúng ta hữu hạn đối với Trương Khôi, vậy nên nếu như quái mới rất khó đối phó, gã hoàn toàn có thể xóa sổ chúng ta để qua cửa.”

Đỗ Tam Anh càng mơ hồ: “Vậy vì sao bên ta lại hợp tác với Bậc thầy múa rối? Đây không phải là tự dâng tới cửa cho gã ta khống chế sao?”

Bạch Liễu hơi cong lên khóe miệng: “Đúng, chính là muốn để gã nghĩ rằng gã đã khống chế được chúng ta.

Cả Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành đều sững sờ.

“Nếu như tôi là Trương Khôi, tôi sẽ không đối đầu trực tiếp với chúng ta, bởi vì như vậy hao tổn HP bên phía họ sẽ tăng lên. Vì để giảm việc HP bị hao tổn, trước tiên tốt nhất là tách chúng ta ra rồi thu phục từng người. Đối với người coi trọng lợi ích lại nằm ở bên yếu thế như tôi, gã chắc sẽ dụ dỗ đồng thời cắt đứt đường lui của tôi, mà đường lui của tôi rõ ràng chính là Mục Tứ Thành – một người chơi có bảng thuộc tính mạnh mẽ.” Bạch Liễu vừa nói vừa xoay đầu nhìn về phía Mục Tứ Thành.

“Mà đối với người chơi có bảng thuộc tính mạnh mẽ kiểu như Mục Tứ Thành, nếu như tôi là Trương Khôi, khả năng sẽ ngấm ngầm giở trò chứ không xung đột trực tiếp, đòn tâm lý là thượng sách. Trò chơi này có thiết lập giá trị tinh thần, trước tiên tôi sẽ trăm phương ngàn kế nghĩ cách hạ thấp giá trị tinh thần cậu, nhân lúc cậu thần trí không rõ thì khống chế hoặc hi sinh cậu.”

Nghe thấy Bạch Liễu giọng điệu bình thản nói về việc giở thủ đoạn với mình, khóe miệng Mục Tứ Thành co giật một chút.

Mục Tứ Thành ôm ngực nhíu mày: “Vậy sao anh còn phải hợp tác với Trương Khôi? Sau khi gã khống chế được chúng ta, rất có thể sẽ hi sinh chúng ta. Làm sao anh có thể để mọi người đều sống sót sau khi hợp tác với Trương Khôi được?”

“Gã khống chế tất cả mọi người, còn tôi thông qua 【 hợp tác 】 khống chế hắn.” Bạch Liễu ngước mắt nhìn thẳng vào Mục

Tứ Thành, “Chỉ đơn giản như vậy.”

Mục Tứ Thành cười nhạo một tiếng, phản bác: “Anh làm sao để khống chế gã? Anh dựa vào gì để khiến gã【 hợp tác 】với anh?”

Bạch Liễu nhướng mắt lên, nhìn chăm chú vào Mục Tứ Thành: “Dựa vào cậu, Mục Tứ Thành, cậu sẽ cần phải làm một chuyện rất mạo hiểm, có xác suất rất lớn sẽ chết, nhưng tôi có thể mượn chuyện này để khống chế Trương Khôi.”

Mục Tứ Thành ngẩn ra.

“Tuy nhiên, dù cậu chỉ còn lại một chút HP, tôi cũng sẽ làm cậu sống sót.” Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành bằng ánh mắt bình tĩnh, “Mục Tứ Thành, cậu là quân bài quý giá nhất của tôi, tôi cam đoan chỉ cần cậu không thoát ra khỏi kế hoạch của tôi, bất kể như thế nào, tôi đều sẽ bảo đảm cậu còn sống.”

Cuối cùng Bạch Liễu đưa ra một kế hoạch rất không ổn định và tràn đầy biến số.

Mục Tứ Thành thậm chí còn không biết kỹ năng cá nhân của tên này là gì, cũng chẳng biết cái kỹ năng 【 hợp tác 】gì đó của Bạch Liễu có thể có phán định mạnh hơn so với【 Tơ con rối 】của Bậc thầy điều khiển rối để khống chết được đối phương hay không.

Nhưng trong khoảnh khắc Mục Tứ Thành bị ánh mắt Bạch Liễu không chớp mắt nhìn chăm chú, hắn giống như không cách nào khống chế bị Bạch Liễu thuyết phục, sau đó ma xui quỷ khiến đồng ý cái kế hoạch điên cuồng y như một canh bạc này của Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành nhìn hình ảnh mình phản chiếu không sót lại gì trong mắt Bạch Liễu, trong lòng có hơi ngẩn ra, nhớ tới Bạch Liễu dù toàn thân không còn chút sức lực nào nữa nhưng vẫn một roi lại một roi vì hắn mà lôi kéo giá trị thù hận của quái vật.

Cái tên này đúng là một kẻ điên, không hề lùi bước hay trốn tránh bất cứ thứ gì. Có đến vài lần Bạch Liễu sắp ngã xuống xe nhưng vẫn không dời tầm mắt khỏi người Mục Tứ Thành, giống như Bạch Liễu đã nói, để bảo đảm cậu còn sống, tôi sẽ không để lỡ bất kỳ một roi nào.

Năm đó Lưu Hoài cũng là đóng vai trò như vậy để thu hút giá trị cừu hận thay đạo tặc Mục Tứ Thành, cũng có thể nói là trợ thủ.

Lưu Hoài là một người thích hợp cũng rất am hiểu loại công việc canh chừng yểm trợ như này. Nhưng Mục Tứ Thành cảm thấy nếu hắn và Lưu Hoài đến giờ vẫn hợp tác, gặp phải tình huống đi trộm mảnh gương vỡ ở quái vật như lúc trước, Lưu Hoài sẽ thất thủ. Bởi vì Lưu Hoài không giống kẻ điên Bạch Liễu này, có thể không màng đến bản thân mình mà chạy tới cứu hắn.

Bạch Liễu không ngại ngần kể ra toàn bộ kế hoạch then chốt —— tác dụng và chức năng của (Bùa hộ mệnh người cá) cho Mục Tứ Thành. Cậu nói với Mục Tứ Thành, chỉ cần hắn dùng đạo cụ này thì kế hoạch ngay lập tức sẽ thất bại, cậu sẽ hoàn toàn biến thành con rối của 【Trương Khôi】.

Mục Tứ Thành im lặng, rồi bật cười một tiếng: “Anh cứ vậy nói cho tôi biết hả? Không sợ tôi dùng nó rồi phản bội anh thật à?”

Bạch Liễu cứ yên lặng nhìn Mục Tứ Thành như vậy, đôi mắt cậu đen láy, lúc hơi ngẩng đầu lên nhìn người khác, đối phương sẽ thấy hình ảnh mình phản chiếu trong đôi mắt Bạch Liễu rõ ràng như khi soi gương, rồi nảy sinh ra ảo giác tên Bạch Liễu tâm cơ khó lường này đang toàn tâm toàn ý mà tín nhiệm người đó.

Bạch Liễu nhẹ giọng dò hỏi Mục Tứ Thành: "Cậu sẽ dùng sao?"

Mục Tứ Thành hơi nhắm mắt lại, hắn trầm mặc rất lâu mới đáp: "Bạch Liễu, tôi không chắc ở trạng thái giá trị tinh thần nhỏ hơn 10 tôi sẽ không sử dụng Bùa hộ mệnh người cá. Con người khi muốn được sống sót có thể sẽ làm ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, kể cả vi phạm hợp tác và phản bội người khác."

Nói xong câu đó, Mục Tứ Thành hơi dừng lại, Bạch Liễu cũng không thúc giục, mà yên lặng chờ đợi câu trả lời của Mục Tứ Thành trong tiếng gió rít lên khi tàu lao tới.

Mục Tứ Thành hít sâu một hơi: "Nhưng nếu như tôi thật sự không sử dụng đạo cụ (Bùa hộ mệnh người cá), thì có nghĩa tôi đã làm theo yêu cầu của tên điên như anh, giữ vững được lý trí khi giá trị tinh thần thấp hơn 10."

"Nếu như cậu không sử dụng 【bùa hộ mệnh người cá】, Mục Tứ Thành." Bạch Liễu nói, "Vậy chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định sẽ cứu cậu."

——— . ——— . ——— . ———

Tường TV nhỏ ở Đại sảnh đại trung ương.

Ngoại trừ Bạch Liễu không may rơi vào【 Khu nhảy disco trên mộ phần】, tất cả người chơi trong 《Chuyến tàu cuối nổ tung》 hầu như đều leo lên vị trí quảng bá ở Đại sảnh trung ương. Đến ngay cả loại như Lý Cẩu cũng lăn lên được 【 Vị trí quảng bá ở khu rìa Đại sảnh trung ương】, mấy người Trương Khôi, Đỗ Tam Anh, Mục Tứ Thành thì đã sớm lên được vị trí tiến cử cao hơn.

Hiện tại vị trí quảng bá của Trương Khôi là tốt nhất, vốn dĩ lúc trước gã ở 【 Vị trí quảng bá nóng sốt thu hút nhiều người trong Đại sảnh trung ương】. Thế nhưng khi Trương Khôi khống chế được Bạch Liễu, TV nhỏ của Trương Khôi đã nhận được làn sóng like tiến cử donate dữ dội, thuận lợi xông lên 【 vị trí quảng bá nòng cốt trong Đại sảnh trung ương】.

Song tình huống bên Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh thì không tốt như vậy, bởi vì sau khi hai người này bị Bạch Liễu khống chế thì khán giả cảm thấy xem vậy không sảng khoái nữa, bắt đầu dần dần chạy hết qua bên TV nhỏ của Bạch Liễu, khiến cho vị trí quảng bá của họ có hơi rớt xuống.

Mà Trương Khôi là dựa vào việc khống chế được Bạch Liễu, thành công nhận được một làn sóng donate dồn dập, trở thành người chơi đầu tiên trong《Chuyến tàu cuối nổ tung》 nhảy lên【 vị trí quảng bá nòng cốt 】.

Khán giả trước TV nhỏ của Trương Khôi cũng rất hưng phấn:

“Trương Khôi lần này quá được luôn! Không hổ là người chơi có trí lực 93! Khống chế sân khấu thành công rồi!”

“Tôi tính thử rồi nè, Trương Khôi đã khống chế Bạch Liễu, Bạch Liễu thì khống chế Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh, hãi thiệt! Tính như vậy thì không phải tất cả mọi người đều bị Trương Khôi khống chế sao!”

“Muốn khóc hết nước mắt cho Tiểu Trương của tôi rồi, chờ lâu như vậy rốt cuộc đợi được đến hôm nay! Anh ấy đuổi theo Mục thần lâu như vậy, hôm nay cuối cùng nhờ vào người khác bắt được Mục thần!”

“Cười chết tôi rồi, cuối cùng hôm nay tôi cũng xem được kết cục câu chuyện tương ái tương sát giữa Trương Khôi và Mục Tứ Thành. Trước kia tôi còn tưởng rằng Bạch Liễu sẽ là kẻ thứ ba chen chân vào câu chuyện này, kết quả Bạch Liễu quả nhiên không phải đối thủ của Trương Khôi mà, thực lực rõ là kém quá xa!!”

Khán giả nơi TV nhỏ Trương Khôi đang say sưa thảo luận, bất chợt, một người xem hình như đã phát hiện ra chỗ không bình thường: “Vậy không đúng, hình như có gì đó sai sai. Nếu Trương Khôi biểu hiện tốt như vậy, theo lý mà nói khán giả bên TV nhỏ của Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành chắc phải chạy qua đây chứ? Thế éo nào họ lại chạy hết sang bên TV nhỏ của Bạch Liễu rồi?”

Tác giả có lời muốn nói: Bây giờ 6 vẫn còn chưa ra khỏi Khu nhảy discord trên mộ, thảm, Bạch Liễu, thảm quá!

611: Ngày lễ nên up thêm chương nè ~~

Liễu 13: Toi tăng ca….

611: Từ tháng 5 sẽ đổi qua up chương vào thứ 2,3,4, chủ nhật nha mnnn :3

Chương 55: Chuyến tàu cuối nổ tung (17)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Liễu 13 Beta: Mộc

Mấy người xem trong chế độ multiplayer này đều là khán giả không cố định, thấy ai có biểu hiện tốt nhất thì chạy qua bên đó xem thôi.

Hiện tại Trương Khôi là người có biểu hiện tốt nhất, lượng like và donate của khán giả sẽ rất cao, cứ như là ăn mừng chiến thắng vậy.

Thế nhưng kỳ lạ là, khi Trương Khôi leo lên【Vị trí quảng bá trung tâm của chế độ multiplayer】thì số lượng khán giả lại không tăng thêm, mặc dù khán giả ở bên Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh đang rời đi dần, thế nhưng tất cả đều đang điên cuồng chạy về phía Bạch Liễu đang ở vị trí【Khu nhảy disco trên mộ phần】mà không đến xem TV nhỏ của Trương Khôi.

Mà Bạch Liễu vừa mới bị Trương Khôi khống chế, là người chơi biểu hiện kém nhất, đáng ra không thể hút khán giả như vậy, phải là khán giả giảm đi mới đúng!

Một số ít khán giả không kiềm được sự tò mò, nhỏ giọng thảo luận:

“Bạch Liễu đang như con thiêu thân mà nhỉ? Không lẽ cậu ta còn có hậu chiêu? Không thể nào! Cậu ta đã bị tơ con rối trói

lại rồi! Không thể lật kèo được!”

“… Tui cũng thấy thế, hay là chúng ta đi nhìn thử một cái rồi về?”

“Mấy người đi qua nhìn đi, tôi không muốn đi, Trương Khôi ở đây xuất sắc hơn nhiều, tụi này sẽ chờ mấy người quay về kể xem Bạch Liễu đang làm gì ở bên đó.”

“Được rồi, chúng tôi đi xem rồi về nói cho mấy người, không cần lo lắng, chắc là Bạch Liễu đang vùng vẫy làm ra mấy động tác giãy chết vớ vẩn thu hút lượt xem mà thôi! Tôi đi qua đó xem kiếm chuyện cười về kể cho mọi người!”

Một tốp nhỏ khán giả bên Trương Khôi chạy đi xem trò hề của Bạch Liễu.

Sau đó, đám người nói sẽ trở về kể chuyện cười của Bạch Liễu không thấy quay lại nữa.

Số khán giả còn lại càng thêm khó chịu:

“Chết tiệt, không lẽ Bạch Liễu thật sự có hậu chiêu à!? Không thể nào! Tui chưa từng nghe qua có cách nào có thể phá bỏ tơ con rối này!”

“… Khán giả bên Đỗ Tam Anh với Mục Tứ Thành cứ như bị điên ấy, đều chạy qua Bạch Liễu hết, bọn họ có kế hoạch gì sao? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy raaaa!”

“Tôi nhịn không được, tôi muốn qua đó xem!”

“Tui cũng tò mò lắm, nhưng tɦαơ móa! Tôi là fan cứng của Trương Khôi á… Thôi quên đi, tui phải đi ngó thử cái! Xem xong sẽ lập tức về bên Trương Khôi!”

Cứ như vậy, tất cả người xem “Chuyến tàu cuối nổ tung” dần dần tụ tập lại một chỗ, người chơi từ TV nhỏ khác chạy qua bên TV nhỏ Bạch Liễu,【Khu nhảy disco trên mộ phần】vốn dĩ rất vắng lặng thưa thớt bắt đầu dày đặc người.

Thậm chí bởi vì【Khu nhảy disco trên mộ phần】không coi là quá lớn, nơi có rất ít người lui tới, nhờ có Bạch Liễu hút đến mà ở đây chật chội người.

Vương Thuấn nhìn lướt qua những khán giả mới vừa chui vào ở sau lưng anh ta, lại đưa ánh mắt về phía TV nhỏ Bạch Liễu, vẻ mặt và giọng điệu đều phức tạp chưa từng có: “… Không ngờ lượng người chơi của ba đại thần kia lại hút ngược đến đây, Bạch Liễu…”

Lúc trò chơi multiplayer “Chuyến tàu cuối nổ tung” này mở màn, vốn dĩ lượng khán giả Bạch Liễu có được hầu như đều bị mấy đại thần hút đi hết, chỉ còn thưa thớt mấy người ở lại.

Nhưng bây giờ, cái tên Bạch Liễu này đã điên cuồng hút lại được mấy khán giả rời đi trở về, nhìn số lượng khán giả có thể thấy là hút ngược lại không ít, hơn nữa khán giả miễn là tới đây thì sẽ không đi nữa.

Đây là lần đầu tiên Vương Thuấn nhìn thấy một người có thể hút lượng khán giả từ TV nhỏ của ba đại thần khác đến nhiều như vậy, cảm giác như sắp hút được tất cả khán giả trong trò chơi "Chuyến tàu cuối nổ tung" tới chỗ Bạch Liễu luôn ấy.

Hầu hết khán giả ở đây đều không thể dời sự chú ý của mình khỏi Bạch Liễu trong TV nhỏ, tròng mắt bọn họ dán chặt lấy màn hình, giống như đang xem đoạn cao trào của một bộ phim điện ảnh xuất sắc, không có bất kỳ người nào cam lòng dời ánh mắt dù chỉ một giây, chỉ số ít khán giả hơi yếu tim chịu đựng không nổi sự căng thẳng mới phải dời mắt nhỏ giọng thảo luận:

"Ôi đệt tôi không dám nhìn! Bạch Liễu có thể lừa được Trương Khôi khônggg!! Trời ạ đây là Trương Khôi đấy! 93 điểm trí lực! Anh ta lại dám chơi Trương Khôi!"

"Trật tự! Đừng có hoảng! Tôi cảm thấy Trương Khôi đã mắc câu rồi!"

Cho đến khi Mục Tứ Thành bị chém đứt hai tay, nơi TV nhỏ Bạch Liễu lập tức rúng động, rất nhiều người đều che mắt:

"Trời ạ trời ạ! Mục thần thê thảm quá!! Cho dù sớm biết đây là một phần của kế hoạch, tôi vẫn không chịu được, Bạch Liễu ra tay thật độc ác! Lúc đẩy Mục thần đi qua đó hắn còn cười đó!"

"Tôi cảm giác lần này Mục thần có thể ngủm luôn… Tôi không nghĩ một người luôn đặt lợi ích trên đầu như Bạch Liễu sẽ cứu hắn, hầy."

"Tui cũng vậy…"

“Đệt!!! Mục Tứ Thành anh có bị ngu không!!! Sao Bạch Liễu lại cứu anh được! ! Tôi làm fan của anh mà muốn tức chết luôn rồi!! Anh thế này là cho không người ta rồi!!”

“Mặc dù ngoài miệng Bạch Liễu nói phải cứu tất cả mọi người, nhưng tôi thấy không có khả năng lắm, phân nửa nhất định là giả nhân giả nghĩa, dỗ Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh hợp tác với hắn, Bạch Liễu và Trương Khôi rõ ràng là cùng một loại người, đợi đến lúc cần bỏ, những kẻ thông minh như này sẽ vứt người ta nhanh hơn bất kỳ ai.”

“Có khả năng sống sót đến cuối là hai người Đỗ Tam Anh và Bạch Liễu, nhìn tình hình những người khác, chắc sẽ bị Bạch Liễu ném ra ngoài đối phó đám quái vật đến chết.”

“Mục Tứ Thành thật đáng thương… Bị Bạch Liễu lừa xoay vòng vòng luôn rồi…”

Chờ đến khi Bạch Liễu khống chế ngược lại Trương Khôi, cưỡng ép sử dụng kỹ năng với mình khiến tinh thần đứt đoạn, ở mười mấy giây cuối cùng trước khi tàu khởi động cướp được Mục Tứ Thành về từ trong tay mấy con quái vật, khán giả nhìn đám người Bạch Liễu xiêu xiêu vẹo vẹo nằm nghỉ ngơi trong toa tàu, đều rơi vào trạng thái tắt tiếng một hồi lâu.

Trong mười mấy giây nghịch chuyển tình thế, điều khiển toàn bộ, đẩy lùi quái vật, cướp người từ trong tay quái vật, quan trọng nhất là —— giống như kế hoạch của Bạch Liễu, bất kể là Trương Khôi hay là bên phe Bạch Liễu, không có bất kỳ ai chết.

Mãi lâu sau, mới có khán giả hoảng hốt khó tin mở miệng nói:

“Không ngờ Bạch Liễu thật sự giữ được mạng của tất cả mọi người…”

“Tôi thấy choáng qua… Tôi cho rằng Mục Tứ Thành bị kéo ra ngoài như vậy chắc chắn sẽ chết, Bạch Liễu ấy thế mà kéo cậu ta lại được, còn đỡ thay cậu ta một đòn…”

“Má, lúc Bạch Liễu cứu Mục Tứ Thành tôi xem mà chảy cả nước mắt, tôi lại tin tưởng vào tình yêu rồi, à không quan hệ hợp tác mới đúng! !”

“Mạnh vãi, Bạch Liễu mạnh vãi, chết tiệt! Sao tui chỉ có thể like được một cái!!”

“Tôi kích động muốn xé quần áo luôn áaaaaaaa!! Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đẹp trai voãiiiii! Tình huynh đệ chân thành phối hợp không kẽ hở này đã đánh trúng tym tôi rồi!!”

“Ôi ôi ôi tôi cảm thấy rất ngọt đó nha, cái loại tình huynh đệ ngọt ngào này lúc nào mới có thể đến lượt tôi đây ư ư ư, Bạch Liễu!! Cậu cũng hợp tác với tôi có được không!!”

“Bạch Liễu, anh chính là thần!! Thần!!!”

“Bạch Liễu, mãi mãi là thần! !”

Vương Thuấn chậm rãi lấy kính mắt nhỏ đầy mồ hôi xuống lau sạch sẽ, sau đó đeo vào nhìn lên Bạch Liễu mặt đầy vết máu và nước bẩn đang nhắm mắt nghỉ qua màn hình TV nhỏ, Vương Thuấn nhìn xung quanh đang hò hét chói tai ăn mừng cho Bạch Liễu, nở một nụ cười từ tận đáy lòng.

【Thêm 41776 người like TV nhỏ Bạch Liễu, thêm 40107 người follow TV nhỏ Bạch Liễu, 10401 người donate cho người chơi Bạch Liễu, điểm donate thu được là 15442 điểm】

【Thêm 60004 người đang xem TV nhỏ Bạch Liễu, người chơi thu được hơn 40000 like trong vòng một phút, chúc mừng người chơi Bạch Liễu đạt được thành tựu (Vạn người điên cuồng nhảy disco trên mộ phần của bạn)】

【Yo~ mộ phần bạn có vạn người tề tụ ~yo~ bạn lợi hại quá đi quan tài không thể giữ nổi nữa rồi ~yo~ chui ra khỏi đất một bước lên mây bạn thật là trâu bò ~yo~】

【Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đạt được lượng like follow donate cần thiết để rời khỏi (Khu nhảy disco trên mộ phần), mở khóa vị trí quảng bá, đáng tính toán lại số liệu TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu, phân chia lại vị trí quảng bá…】

【Bởi vì số liệu của người chơi Trương Khôi đang giảm xuống, hệ thống cảm thấy rất thất vọng, quyết định đổi vị trí quảng bá của người chơi Trương Khôi cho người chơi Bạch Liễu】

【Chúc mừng người chơi Bạch Liễu thu được vị trí quảng bá, tiến vào vị trí quảng bá trung tâm trên trang chủ màn hình trung ương, số lượt xem đang tăng lên nhanh chóng…】

【Người chơi Trương Khôi tiến vào (Khu nhảy disco trên mộ phần)】

Nghe thấy thông báo này của hệ thống, khán giả đang hoan hô cổ vũ Bạch Liễu ngưng lại một hai giây, sau đó trong nháy mắt bùng nổ ra tiếng hoan hô còn lớn hơn nữa, những khán giả đang chìm trong sự hưng phấn ở nơi này đều trăm miệng một lời mà hét ầm lên:

“Bạch Liễu, lên!!! Vị trí quảng bá trung tâmmmmm!”

_____

Bạch Liễu nghỉ ngơi một lúc lâu mới mở mắt ra.

Mục Tứ Thành đang quấn băng vải phòng hộ lên chân với tay mình, những băng vải này sẽ làm giảm tốc độ của người chơi, thế nhưng sức phòng ngự tương ứng sẽ tăng lên, có hiệu quả chữa trị cầm máu nhất định, có thể nói là đạo cụ thường dùng trong trò chơi.

Mục Tứ Thành liếc thấy Bạch Liễu tỉnh rồi rồi, theo bản năng đưa một dải băng qua, Bạch Liễu không quan tâm là cái gì, theo phản xạ tự nhiên cầm lấy, sau khi nhận mới nói một câu: “Băng vải phòng hộ, đạo cụ không tệ nha, cảm ơn.” Sau đó thì tự quấn lấy, không hề nghĩ phải đưa tiền cho Mục Tứ Thành, nhận đồ miễn phí cứ như lẽ đương nhiên.

Mục Tứ Thành không còn gì để nói: “… Tôi có nói đưa anh miễn phí à?”

“Tôi cho rằng cậu tặng tôi miễn phí.” Bạch Liễu rất không biết xấu hổ, “Đương nhiên cậu có thể đoạt lại, chẳng qua bây giờ HP của tôi chỉ có 6 điểm, cậu đánh một quyền là đủ để đập chết tôi rồi.”

Nói xong, Bạch Liễu giơ hai tay đã cột chắc băng vải ra, rất vô tội nhìn Mục Tứ Thành, ý nói rằng nếu như cậu không sợ gïết chết tôi, thì cứ tới đây mà cướp.

Mục Tứ Thành: "…"

Mục Tứ Thành bực bội "Đm" một tiếng, quay đầu đi không nhìn Bạch Liễu nữa, HP của Bạch Liễu chỉ còn có 6, Mục Tứ Thành thấy cái tên này tay chân đều đang chảy máu, mới theo bản năng mà đưa băng vải qua.

Nhưng Bạch Liễu lấy free và tiêu chuẩn kép như là chuyện đương nhiên, cậu ta đưa đồ cho Mục Tứ Thành của còn muốn thu của Mục Tứ Thành phí thủ tục, Mục Tứ Thành vừa mới trả cho Bạch Liễu 1870 điểm vì uống thuốc bổ sung thể lực và thuốc tẩy trắng tinh thần, trong đó có 170 điểm là phí thủ tục mà Bạch Liễu yêu cầu đưa.

Thế mà Bạch Liễu lấy đồ của hắn nhưng không hề có chút ý thức sẽ trả tiền nào.

Mặc dù Mục Tứ Thành không định bắt Bạch Liễu trả tiền, nhưng nhìn cái dáng vẻ【Hí hửng vì chiếm được lợi】đó, hắn thật sự rất khó chịu.

Thế nhưng khó chịu cũng vô dụng, hắn thật sự không làm gì được tên Bạch Liễu đang rất yếu chỉ còn có 6 điểm HP này.

Những người khác ở trong toa cũng đang quấn băng vải, lần này Trộm em tấn công khủng khïếp khiến mọi người đều bị thương một phần nào đó, nhưng Đỗ Tam Anh vẫn nguyên vẹn,

cậu ta có chút lúng túng ngồi ở trong góc nhìn những người khác quấn băng vải, Bạch Liễu đột nhiên gọi một tiếng: “Đỗ Tam Anh.”

Đỗ Tam Anh theo bản năng quay đầu nhìn sang, thấy một bịch gương vỡ bị Bạch Liễu tùy tiện ném qua, vừa vặn rơi vào trong ngực mình.

Đỗ Tam Anh ngơ ngác cầm đống gương vỡ mà mọi người phải gắng sức chín trâu hai hổ mới có thể thu thập được: “Bạch Liễu, anh đưa cho tôi làm gì?!”

“Giá trị may mắn của cậu là 100, sẽ không dễ dàng bị thương hay làm rớt đồ, để ở chỗ cậu là an toàn nhất.” Bạch Liễu không cảm thấy đây là vấn đề gì lớn, “Tôi mà chết, lỡ thứ này rơi ra rồi bị quái vật nhặt mất thì sẽ rất bất lợi.”

Bạch Liễu thuận miệng nói, nhưng sắc mặt Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh sau khi nghe lại có hơi thay đổi.

Đỗ Tam Anh căng thẳng cất gương vỡ, lắp bắp nói: “Anh sẽ không chết đâu Bạch Liễu! Chắc chắn anh đã tính toán kỹ HP của mình, có thể qua cửa được! Sẽ giống như lần trước.”

Mục Tứ Thành cũng thâm trầm quét ánh mắt qua Bạch Liễu một cái.

Thái độ Bạch Liễu rất thẳng thắn thành khẩn: “Tôi đã tính qua hp, nhưng chuyện ngoài ý muốn hoàn toàn có thể xảy ra, không phải sao?”

“Ví dụ như con quái vật thứ hai trong trò chơi này so với tôi dự đoán thì mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa còn một con quái vật nữa vẫn chưa ra tay, cho nên chuyện gì sẽ xảy ra, thật sự không dễ để nói trước.” Giọng điệu Bạch Liễu rất bình thản, như không cảm thấy bàn về chuyện mình chết là một thứ gì đó rất kinh khủng, “Xác suất tôi chết không phải nhỏ, cho nên Đỗ Tam Anh, đống gương vỡ này để ở chỗ của cậu là an toàn nhất, dù tôi có chết đi, những mảnh gương vỡ này cũng sẽ không lãng phí, cậu hiểu không?”

Cậu vừa nói xong, khóe miệng lại sặc ho ra một ngụm máu, trong máu rất rõ ràng trộn lẫn ít vụn nội tạng, bị Bạch Liễu không chút để ý lấy tay chùi đi.

Đám người trên tàu trầm mặc nhìn bọt máu trên bàn tay Bạch Liễu.

HP giảm xuống 6 ảnh hưởng rất lớn đối với cơ thể người chơi, có thể duy trì tỉnh táo được như Bạch Liễu đều rất ít, hầu hết đều sẽ suy yếu như người bị bệnh nan y, Bạch Liễu nói không sai, trạng thái của cậu như thế này chết ở trong trò chơi là chuyện cực kỳ bình thường.

Đỗ Tam Anh hơi không đành lòng, viền mắt đỏ lên nhìn Bạch Liễu, Bạch Liễu nghĩ cách bảo vệ mạng sống của tất cả bọn họ, nhưng mà bản thân thì lại…

“Được!” Đỗ Tam Anh gật đầu như gà con mổ thóc, cậu ta cảm động nhìn Bạch Liễu, “Tôi nhất định sẽ cố gắng giữ nó! Đợi đến lúc trò chơi kết thúc đưa lại cho anh! Anh yên tâm, trừ anh ra tôi sẽ không đưa cho ai cả!”

Đỗ Tam Anh nói xong, còn lén lút dùng ánh mắt nhìn lướt qua Trương Khôi ngồi ở bên cạnh không nói tiếng nào, tựa hồ đang đề phòng người này cướp gương vỡ của mình.

Bạch Liễu ngạc nhiên nhìn ý chí chiến đấu của Đỗ Tam Anh đột nhiên tăng vọt.

Cậu để gương vỡ ở Đỗ Tam Anh vì quái vật hiển nhiên sẽ khóa chặt công kích trên người cầm gương, trước đó Mục Tứ Thành cũng là vì lý do này mà bị tấn công thảm.

Trong số họ Đỗ Tam Anh là người có giá trị sinh mệnh cao nhất và cũng bị thương ít nhất, giá trị may mắn là 100, vậy nên Đỗ Tam Anh nhất định phải giữ gương vỡ trên người để có thể hút giá trị thù hận và công kích từ quái vật, như vậy Bạch Liễu và những người khác mới có thể an toàn một chút.

Trương Khôi nhìn Đỗ Tam Anh như kẻ thiểu năng trí tuệ, gã cười lạnh một tiếng, cũng không nói ra điều ẩn khuất trong đó.

Dù sao thì bây giờ gã ta đã bị Bạch Liễu khống chế, Bạch Liễu không chết thì gã cũng khỏi nghĩ đến mấy chuyện khác, để gương vỡ nơi trên người Đỗ Tam Anh – kẻ ngốc may mắn này, đối với gã mà nói cũng là an toàn nhất.

Chỉ có một việc Trương Khôi nghĩ không thông đó là hai người chơi trong Bảng xếp hạng Tân Tinh Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh cứ như bị hạ cổ, Bạch Liễu nói gì nghe nấy —— Trương Khôi vào nam ra bắc qua rất nhiều trò chơi, lần đầu tiên gặp được mặt hàng đã bị khống chế còn phải trả tiền như thế này.

Chỉ có điều đây cũng là lần đầu tiên gã gặp được một kẻ khống chế không muốn sống cũng phải cứu bằng được "con rối" của mình.

Ánh mắt Trương Khôi dừng lại hai giây trên khuôn mặt tái nhợt của Bạch Liễu, Bạch Liễu hình như phát hiện ra tầm mắt Trương Khôi, lịch sự gật đầu với gã một cái, như thể không xem Trương Khôi là kẻ thù, dù cho một phút trước đó bọn họ còn đối chọi gay gắt.

Má, khả năng ông đây cũng bị hạ cổ, Trương Khôi dời tầm mắt ở trong lòng chửi tục hai câu ——. Thế mà gã cũng không muốn Bạch Liễu chết.

Chẳng qua Trương Khôi không muốn Bạch Liễu chết không phải xuất phát từ cảm động như tên ngốc Đỗ Tam Anh, mà là thêm cả góc độ lợi ích thực tế——. Sau khi Bạch Liễu khống chế, tên nhóc thông minh này rõ ràng đã điều tiết khống chế HP của mỗi người bọn họ một cách chính xác, làm cho tổn thất chung giảm đi nhiều.

Cái tên này có thể đảm bảo rằng hầu hết người chơi sẽ qua màn với tổn thất nhỏ nhất.

Nhưng nếu như Bạch Liễu chết, Trương Khôi không có tự tin sẽ điều khiển được Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành một cách hoàn hảo như Bạch Liễu, vốn dĩ Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh không tin tưởng gã, không thể đạt thành quan hệ hợp tác với hai người kia, chỉ dựa vào chính Trương Khôi và ba tên con rối tay sai, gã thật sự không nắm chắc mình có thể qua cửa thành công.

Trò chơi này quá khó khăn.

Đơn giản mà nói, cái khó của trò chơi là cả bảy người chơi nhất định phải hợp tác vơi nhau để có thể qua cửa, nhưng ngoại trừ Bạch Liễu thì chẳng có ai có thể làm được đến mức này.

Cái tên nhóc chỉ có 6 điểm HP này chính là nhân tố quyết định của toàn bộ trò chơi.

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn đồng hồ đếm ngược trên sân ga: "Lại sắp đến trạm dừng rồi, tôi sẽ bố trí tổng thể một chút, chờ đến khi Mục Tứ Thành và Lưu Hoài hợp tác trộm gương vỡ trên người【Hành khách】, Mục Tứ Thành sẽ chịu trách nhiệm trộm mảnh vỡ, còn Lưu Hoài chịu trách nhiệm dẫn dụ giá trị thù hận, HP của tôi quá nguy hiểm, nên không thể giúp Mục Tứ Thành hút giá trị thù hận, hai người các cậu có được không?"

Vẻ mặt Lưu Hoài và Mục Tứ Thành dần trở nên khó chịu, hai người từ đồng đội rồi trở mặt thành thù nay lại bị Bạch Liễu nhẹ nhàng sắp xếp cho hợp tác với nhau như vậy.

Lưu Hoài quay mặt đi không dám nhìn sắc mặt Mục Tứ Thành, có chút chột dạ khẽ nói: "Tôi không có vấn đề gì."

Mục Tứ Thành mặt mày vô cảm, cũng không lên tiếng, lý trí hắn biết rõ Bạch Liễu sắp xếp vậy là tốt nhất, nhưng nếu muốn hắn và Lưu Hoài hợp tác không có chút khúc mắc nào, hắn lại có loại cảm giác chán ghét bài xích không cách nào tự kiềm chế, mà cái cảm giác bài xích này sẽ hơi thể hiện ra nơi phản xạ của cơ thể, rất là trí mạng khi hợp tác tốc độ cao.

Mục Tứ Thành là một người chơi có tốc độ di chuyển hơn 7000, lại còn ở trong loại trò chơi có độ khó cấp 2 như này, dù chỉ là một hai giây do dự cũng đã đủ để lấy mạng hắn.

Trước đó Mục Tứ Thành và Bạch Liễu hợp tác không thất bại, là nhờ vào Bạch Liễu không kéo chân, có thể gánh được những sơ suất của Mục Tứ Thành.

Nhưng Lưu Hoài không giống tên quái vật Bạch Liễu này, rõ ràng không giống người dù bất cứ giá nào cũng sẽ gánh lấy mấy sai lầm của Mục Tứ Thành.

Nhưng Mục Tứ Thành không phải loại người sẽ bỏ qua chuyện thực tế vì những yếu tố tâm lý, hắn dừng lại một giây rồi thành thật nói ra tình huống hiện tại của mình: "Tôi sẽ gắng tận lực, nhưng sẽ có chút bản năng bài xích khi tôi hợp tác với Lưu Hoài, tôi sẽ cố gắng khống chế hết sức."

"Không." Bạch Liễu cắt ngang lời Mục Tứ Thành, ngước mắt lên nhìn hắn chằm chằm, "Không phải cậu hợp tác với Lưu Hoài, cậu là đang hợp tác với tôi, hắn chỉ là con rối tôi điều khiển thông qua Trương Khôi mà thôi, cậu hợp tác với một con rối của tôi, tôi nói như vậy đã xóa được cảm giác bài xích trong lòng cậu chưa?"

Mục Tứ Thành và Bạch Liễu nhìn nhau một lúc, hắn bỗng nhiên xì cười một tiếng: "Được rồi."

"Được." Bạch Liễu quay đầu nhìn về phía Đỗ Tam Anh, "Đỗ Tam Anh, đợi lát nữa tôi cần cậu cầm gương vỡ kéo ra bên ngoài, đừng thu vào túi hệ thống, có được không?"

Đỗ Tam Anh có chút lơ mơ, mặc dù cậu ta không hiểu Bạch Liễu vì sao lại muốn làm như thế, nhưng vẫn gật đầu: “Được, được.”

Bạch Liễu: “Lý Cẩu và Phương Khả chịu trách nhiệm phối hợp với Lưu Hoài và Mục Tứ Thành, xử lý những hành khách tấn công bọn họ, giảm bớt áp lực giúp họ, đề phòng bọn họ bị thương.”

Lý Cẩu và Phương Khả: “…Được.”

Bạch Liễu chuyển ánh mắt đến người cuối cùng: “Trương Khôi, nhiệm vụ của anh là bảo vệ tôi.”

Đỗ Tam Anh và những người khác đều ngạc nhiên, Mục Tứ Thành cau mày không đồng ý: “Bạch Liễu, Trương Khôi là một tên rất giảo hoạt, dù anh khống chế được hắn, anh cũng không thể 100% xác thực được rằng hắn sẽ không thoát khỏi khống chế giết ngược lại anh, hơn nữa anh chỉ có 6 điểm HP, quá yếu, để anh ở cùng hắn…” Quá nguy hiểm!

“Chính là vì tôi chỉ có 6 điểm HP, cho nên tôi đảm bảo anh ta nhất định sẽ cố gắng bảo vệ tôi.” Bạch Liễu rất bình tĩnh cắt ngang lời Mục Tứ Thành, cậu không liếc mắt nhìn những người khác mà chỉ tập trung nơi Trương Khôi, ánh mắt ung dung không chút gợn sóng, Bạch Liễu đột nhiên thay đổi xưng hô, “Chủ nhân, ngài sẽ giết tôi à?”

Bạch Liễu đột nhiên hé môi cười, nụ cười nhẹ đầy vẻ giảo hoạt, trên khuôn mặt trông rất yếu ớt bày ra một loại cảm giác tàn phá: “Tôi nghĩ là ngài chưa biết, chủ nhân, bởi vì ngài đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất có thể giết được tôi cơ, ngài sẽ không

thể giết được tôi nữa, vậy ngài chỉ có thể làm một việc đối với tôi——.”

Cậu khẽ mở đôi môi trắng bệch của mình: “—— Đó chính là cứu tôi, chủ nhân.”

Một tiếng chủ nhân này Bạch Liễu gọi Trương Khôi rất tự nhiên, quả thật bây giờ Bạch Liễu đúng là con rối của Trương Khôi, nhưng Trương Khôi bị Bạch Liễu gọi như vậy tức thì nổi hết da gà.

Rõ ràng đây là xưng hô có ý thần phục gã, nhưng khi bị đôi môi nhợt nhạt của Bạch Liễu đọc lên một cách từ tốn rõ ràng, lại khiến cho Trương Khôi có loại cảm giác như đang bị đối phương đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Một cơ hội duy nhất có thể giết chết Bạch Liễu… Trương Khôi kinh ngạc nhìn Bạch Liễu, gã chợt nhớ ra.

Ở tám phút trước, lúc gã ta tức giận đến phát điên bóp cổ Bạch Liễu nói rằng muốn giết cậu, Bạch Liễu cũng là dùng ánh mắt như vậy nhìn gã, dùng giọng điệu như vậy của hỏi gã【 Chủ nhân, ngài sẽ giết tôi sao?】

Lúc đó Trương Khôi không giết Bạch Liễu.

Vậy thì gã sẽ không bao giờ có thể giết được Bạch Liễu nữa.

【Đoàn tàu sắp đến công viên Hồ Tinh Hải, mời các hành khách sắp xuống tàu ngồi vững, cách xa cửa tàu, lên trước rồi

mới xuống, sau khi chờ thêm hành khách lên tàu, lại theo thứ tự —— rè rè (âm thanh chợt hỗn loạn)】

Phát thanh viên giọng nữ của tàu điện ngầm còn chưa đọc xong, đoàn tàu còn chưa dừng hẳn thì cửa tàu đã bị một cú đấm lửa làm thủng một lỗ, Trộm em trên đầu bị cháy đen một mảng chui gào thét, hai tay không ngừng nện vào cửa xe đã lung lay sắp đổ, dù quái vật này không thể nói chuyện, tất cả mọi người vẫn cảm nhận được nó vì bị trộm mất mảnh gương vỡ mà tức giận như thế nào.

"Không phải chứ!!" Đỗ Tam Anh vò vò túm lấy tóc của mình, dựng lên như một con vẹt xù lông, "Tên em trai sao lại tới nữa rồi!!!"

"Đỗ Tam Anh, tôi cảm thấy tốt nhất là cậu nên chạy nhanh lên chút." Bạch Liễu tốt bụng nhắc nhở: "Tôi để gương vỡ bị trộm của tên em trai trên người cậu, nhất định nó sẽ đuổi theo cậu không tha, còn nữa tôi không sắp xếp cho cậu bất kỳ người bảo vệ nào, cậu tự giải quyết cho tốt."

Đỗ Tam Anh thẫn thờ trầm mặc hai giây, sau đó rưng rưng nước mắt lấy xe Kart của mình ra, mau chóng ngồi lên.

Đỗ Tam Anh vừa dùng cùi chỏ lau nước mắt vừa lớn tiếng chửi mắng Bạch Liễu: "Bạch Liễu anh cố ý!! Anh cố ý vất gương vỡ trên người tôi!! Tôi huhu dcm huhu!!!"

"Đúng." Bạch Liễu không hề thấy xấu hổ thừa nhận, "Tôi chuẩn bị dùng cậu đến thu hút sự chú ý của Trộm em, cậu kéo nó lên tàu rồi dẫn đi, sau đó chúng tôi sẽ nhân cơ hội đi trộm mảnh gương vỡ của những hành khách khác, cậu nhớ chạy xa chút, đừng làm ảnh hưởng đến chúng tôi."

“Tôi giết anh Bạch Liễu!!!!” Đỗ Tam Anh khóc đến mặt mũi nhăn nhó, hai mắt đỏ oạch, “Hu hu hu mất công tôi tin tưởng anh như vậy, Bạch Liễu anh là người không tim à!!”

Bạch Liễu qua loa nắm tay làm thủ thế cố lên với Đỗ Tam Anh đang ngồi trên xe: “Tin tưởng chính mình nhé Đỗ Tam Anh, cậu là người may mắn nhất, cậu nhất định có thể.”

“Tôi không thể —— !!!” Đỗ Tam Anh hét lên đến khi giọng đứt đoạn.

Cửa xe từ từ mở ra, Trộm em vọt vào với nắm đấm nóng như lửa đốt, nhưng rất nhanh lại dừng bước, nó há miệng gầm rú liếc mắt nhìn xung quanh, dường như là đang tìm kiếm những mảnh gương vỡ.

Bạch Liễu có thể thấy xương sọ đốt đến đen kịt và phần não cháy khét teo tóp ở bên trong từ sau lưng Trộm em, cái não này như đột nhiên nhúc nhích một chút, mở ra một con mắt, nhưng con mắt này rất nhanh đã nhắm lại, biến mất trong phần não đã cháy khét.

Con mắt bên trong não… Bạch Liễu nhíu mày.

———————

611: Thả cái mim nhà làm ngon như nhà làm

611: Tuần sau đổi lịch up chương rồi nha mnnn :3

Chương 56: Chuyến tàu cuối nổ tung (18)

Edit: Liễu 13 Beta: Phương

Trộm em dùng hai hốc mắt trống rỗng đen kịt nhìn quanh mọi người một vòng, sau đó đột ngột ngẩng đầu, dường như đã cảm nhận được vị trí của mảnh gương vỡ, nó nhanh chóng đuổi theo hướng Đỗ Tam Anh chạy đi.

Bước chạy của Trộm em khiến cả đoàn tàu chấn động rung ầm ầm như sắp vỡ ra từng phần.

Lưu Hoài từ từ thở phào nhẹ nhõm, hắn ta còn tưởng mình lại phải chiến đấu như trước, nghĩ tới đây hắn cười khổ một tiếng, Lưu Hoài không muốn chém tay Mục Tứ Thành lần thứ ba để ép tên đó vào trạng thái cuồng bạo nữa đâu, Mục Tứ Thành bị chém thì không sao, còn hắn ta chém người đến mức sắp có bóng ma tâm lý rồi.

Trương Khôi như hiểu ra quay đầu lại nhìn về phía Bạch Liễu: "Mày cố ý cho Đỗ Tam Anh cầm theo gương vỡ ra ngoài để thu hút Trộm em? Mày đã sớm biết trạm dừng này cũng sẽ có Trộm em nên mới để Đỗ Tam Anh dẫn nó đi?"

"Đúng." Bạch Liễu gật đầu, "Tôi phát hiện không phải mỗi trạm đều có thêm vài con quái vật mới, mà đều từ sân ga trước theo tới."

Trương Khôi hỏi: "Làm sao mày phát hiện ra được?"

Bạch Liễu nâng mắt: "Bởi vì số lượng hành khách bị nổ tung ở mỗi trạm đều đang tăng nhanh, hơn nữa có cả những quái vật

từng tấn công chúng ta.”

Bấy giờ Trương Khôi mới nhận ra số lượng hành khách tràn vào lần này đúng là nhiều hơn trạm trước, nhưng mà lượng quái vật nhiều hơn sẽ tăng thêm độ khó đối với việc trộm gương của người chơi, chẳng trách Bạch Liễu muốn cho Đỗ Tam Anh dẫn Trộm em đi, bằng không Trộm em và lượng hành khách tăng thêm cùng tràn vào một chỗ, bọn họ quả thật không chống đỡ nổi.

Nhưng dù là người chơi đi trộm gương vỡ của tên Trộm em, hay là người chơi dẫn Trộm em đi thì tỉ lệ sống sót đều không quá cao, sắc mặt Trương Khôi ngày càng nặng nề —— Khó trách trước đó tất cả người chơi đều bị diệt sạch, trò chơi này thật sự ghê tởm, sau khi Trộm em xuất hiện còn tận bảy trạm, trò chơi tổng cộng có bảy người chơi, bảy người chơi bảy trạm, vừa vặn mỗi trạm chết một người, đến trạm cuối cùng là chết hết…

Nhưng khi làm đàn em của Bạch Liễu, ấy thế mà đến trạm thứ tư vẫn không có người chơi nào chết, ở trạm trước Mục Tứ Thành vừa bước một chân vào quỷ môn quan thì được kéo về, trạm này thì Đỗ Tam Anh…

Chậc.

Trương Khôi quan sát Bạch Liễu, cái tên này đúng là rất biết cách động não và dùng người.

Đỗ Tam Anh làm cái gì cũng không xong, nhưng khả năng tử vong hay bị cướp mất đồ đều rất nhỏ, dùng cậu ta kéo Trộm em đi đúng là lựa chọn tốt nhất, nhưng ——

“Mày không sợ Đỗ Tam Anh không muốn dụ trộm em đi nữa rồi thu mảnh gương vỡ vào trong túi hệ thống sao?” Trương Khôi híp mắt hỏi: “Chuyện này rất nguy hiểm, mày lấy gì đảm bảo Đỗ Tam Anh sẽ không lâm trận bỏ chạy? Nếu nó bỏ chạy, Trộm em chạy vòng về công kích thì tất cả mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm.”

Bạch Liễu trả lời: “Tôi có quan hệ hợp tác với cậu ta.”

Trương Khôi đã hiểu, gã hơi giật mình: “Giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh tận 100, vậy mà vẫn bị mày khống chế?!”

Trước đây gã đã thử khống chế Đỗ Tam Anh rất nhiều lần, nhưng sợi tơ rối không thể chạm vào Đỗ Tam Anh! Lần nào cũng bị chặn lại một cách khó hiểu!

Đỗ Tam Anh còn có một đạo cụ rất nổi tiếng tên là [Áo khoác chống bị khống chế], không có kỹ năng khống chế nào có thể xuyên thủng được áo khoác này, đây cũng là một trong những lý do tại sao Trương Khôi lại từ bỏ việc khống chế Đỗ Tam Anh.

Bạch Liễu nhún vai một cái rồi mỉm cười: “Có khi đối với Đỗ Tam Anh, bị tôi khống chế lại là một loại may mắn khác thì sao?”

Trương Khôi yên lặng nhìn Đỗ Tam Anh bị Trộm em đuổi đến kêu cha gọi mẹ gà bay chó sủa: “…”

Được rồi, mày nói sao thì chính là vậy.

Lần này toàn bộ quá trình thu thập gương vỡ vô cùng thuận lợi, ngoại trừ Đỗ Tam Anh có nói vài lời thô tục, những người còn lại đều vượt qua với một tâm trạng thoải mái khó mà tin nổi, có thể dễ dàng tìm ra tất cả 40 mảnh gương vỡ, nhưng bởi vì không có cách nào né tránh được ngọn lửa trên người những hành khách đang bốc cháy nên vẫn có thương tích, HP của hai người chịu trách nhiệm tìm mảnh vỡ là Lưu Hoài và Mục Tứ Thành đều bị giảm mất 20.

"Dùng đạo cụ Băng vải phòng ngự cũng không làm giảm được sát thương do ngọn lửa gây ra." Quần áo Mục Tứ Thành bị thiêu cháy lộ ra một vài vết bẩn dính trên cơ ngực và cơ bụng, vì dùng tay lau mồ hôi trên mặt nên nhem nhuốc hết cả, trông cứ như công nhân ở mỏ than.

Mục Tứ Thành thở hổn hển ngồi xuống đất, giơ cánh tay quấn đầy băng vải lên chà qua gò má, sau đó chống tay lên đầu gối, nhìn Bạch Liễu từ dưới lên trên: "HP của tôi chỉ còn 40, chống đỡ được nhiều nhất hai trạm nữa."

Lưu Hoài cũng dùng mu bàn tay lau mồ hôi do sức nóng từ lửa, ngã trên mặt đất mệt mỏi thở dốc nói: "HP của tôi thì còn 70, chống được ba trạm nữa."

Bạch Liễu trầm tư một lúc: "Mọi người nói HP của mình hết đi, tôi là 6."

Lý Cẩu: "65."

Phương Khả: "80."

Trương Khôi: “85.”

Bị đuổi đến mặt mày xám xịt – Đỗ Tam Anh im lặng một lúc, cậu ta nuốt ngụm nước bọt rồi mới nói: “…100.”

Lần này ngay cả Bạch Liễu cũng không biết nói gì.

Khuôn mặt chật vật của Mục Tứ Thành đối diện với Đỗ Tam Anh một lúc, có chút vi diệu mở miệng hỏi: “Cậu bị đuổi thảm như thế mà không giảm tý HP nào? Tốc độ di chuyển của Trộm em tận 1400 cũng không bắt được cậu lần nào hả?”

Đỗ Tam Anh hơi chột dạ nhìn chỗ khác, cậu ta gãi gãi khuôn mặt mình: “Suýt bị bắt được rất nhiều lần… Nhưng nó toàn vấp ngã ở mấy chỗ ngồi trên tàu.”

Trương Khôi hoàn toàn bó tay, mặc dù không phải lần đầu tiên gã nhìn thấy uy lực giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh, nhưng thế này thì cũng clm ao chình quá rồi! Boss đuổi theo người rồi bị ghế làm vấp ngã là cái vẹo gì vậy!

Trương Khôi: “Rốt cuộc phải ngã bao nhiêu lần mới có thể không bắt được cậu một lần nào?!”

“Thì, thì mấy trăm lần gì đó…” Ánh mắt Đỗ Tam Anh trở nên xa xăm, yếu ớt nói.

Bạch Liễu, Trương Khôi, Mục Tứ Thành: “…”

Mấy trăm lần… Trộm em đã đứng được trước mặt cậu lần nào chưa vậy Đỗ Tam Anh?

Khi tàu chuẩn bị dừng ở sân ga tiếp theo, Bạch Liễu bố trí lại kế hoạch tác chiến một lần nữa.

Cậu ngửa đầu nhìn đồng hồ đếm ngược trên đèn LED của đoàn tàu, quay người lại bình tĩnh ra lệnh với đám người sau lưng đang ngồi dưới đất: "Còn hai phút nữa là đến sân ga kế tiếp, trạm tiếp theo đổi sang Lý Cẩu và Lưu Hoài đảm nhiệm tấn công đi trộm mảnh gương vỡ, Trương Khôi và Phương Khả hỗ trợ, thay thế Mục Tứ Thành, trạm tiếp theo là Lý Cẩu và Phương Khả tấn công, hai người kia hỗ trợ, tiếp theo là Trương Khôi và Phương Khả, cứ theo thứ tự thay phiên nhau, sao cho HP của tất cả mọi người đều duy trì ít nhất từ 20 trở lên, vẫn còn một quái vật chưa xuất hiện, chúng ta cần phải chuẩn bị cho trận đánh với con boss này."

"Đỗ Tam Anh, cậu vẫn phụ trách thu hút sự chú ý của Trộm em."

Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu, có chút bối rối: "Vậy tôi bị đổi nhiệm vụ thì cần làm gì?"

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn vào mắt Mục Tứ Thành: "Cậu chịu trách nhiệm chuẩn bị cho trận đánh Boss, trận chiến với Boss nhất định phải có cậu, cậu rất quan trọng, là chủ lực để đánh Boss, cho nên không thể chết, chú ý duy trì HP của mình không thấp hơn 30."

Mục Tứ Thành cúi đầu liếc nhìn vết thương chồng chất trên người, nhíu mày xòe tay ra: "Anh lại muốn để cho tôi giảm giá trị tinh thần xuống rồi cuồng hóa đánh Boss à, không phải đấy

chứ cậu Bạch? Định bắt tôi làm con cừu rồi nhổ lông đấy hả? Giá trị tinh thần tăng giảm nhiều lần trong thời gian ngắn sẽ khiến đầu óc tôi không còn linh hoạt, Bạch Liễu, làm ơn đừng nghĩ ai cũng là quái vật có thể giảm giá trị tinh thần tùy ý như anh được không?"

Mục Tứ Thành nói không sai, lúc trước khi giá trị tinh thần giảm xuống rồi lại được khôi phục, rõ ràng ánh mắt Mục Tứ Thành đã bắt đầu không tỉnh táo, dù cho giá trị tinh thần được Bạch Liễu làm tăng lại, thế nhưng di chứng của việc giá trị tinh thần kịch liệt giảm xuống rồi tăng nhanh trong khoảng thời gian ngắn thì vẫn còn đó, độ linh hoạt và khả năng tập trung của Mục Tứ Thành đều bị ảnh hưởng nặng nề.

Trước đó khi Mục Tứ Thành đảm nhiệm tấn công có mấy lần suýt bị thiêu chết bởi đám hành khách nổ tung, dù sao cũng có ba người hỗ trợ, còn có một Bạch Liễu luôn nhìn chằm chằm Mục Tứ Thành mới miễn cưỡng kéo được hắn trở về.

Giọng điệu Bạch Liễu rất ôn hòa: "Xem biểu hiện vừa rồi của cậu thì quả thật trạng thái không tốt, cho nên tôi mới quyết định thay thế, bắt đầu từ bây giờ để cậu nghỉ ngơi, khôi phục lại tinh lực, lúc chiến đấu với Boss tôi cần cậu duy trì sự tập trung cao độ, giờ cậu tự đút cho mình chút thuốc ngủ rồi nghỉ ngơi một lát, có thể tranh thủ khoảng 20 phút đấy."

Trong cửa hàng hệ thống có thể mua được thuốc ngủ, hơn nữa hiệu quả thuốc ngủ không tệ, một viên ngủ đến rạng sáng, quả thật khôi phục tinh thần rất hữu hiệu, nhưng Mục Tứ Thành nghe xong chỉ muốn bật cười, hắn mở hai tay để ra sau, nằm xuống gối đầu mình lên lòng bàn tay.

Mục Tứ Thành nhếch mép đầu nhìn Bạch Liễu: "Nếu như tôi ngủ, ai sẽ bảo vệ tôi, ai bảo đảm an toàn cho tôi? Những người khác đều bị anh sắp xếp đi thu mảnh vỡ rồi."

Bạch Liễu không chút dao động nhìn hắn: “Tôi.”

Mục Tứ Thành ngạc nhiên đến mức ho khan một tiếng, vừa định châm biếm Bạch Liễu HP của anh chỉ có 6 thì dựa vào đâu mà muốn bảo vệ tôi, nhưng đối diện với ánh mắt cực kỳ bình thản của Bạch Liễu, mấy lời trào phúng của hắn một câu cũng không thốt ra được, chỉ biết buồn bực giựt giựt tóc mình: “HP của anh chỉ còn 6, anh đang nói đùa sao Bạch Liễu…”

Bạch Liễu chậm rãi giải thích: “Trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có tôi có thể đảm bảo 100% cậu sẽ sống sót, đối với chuyện này cậu còn dị nghị gì không?”

Mục Tứ Thành nhìn Trương Khôi vẻ mặt tối sầm, Đỗ Tam Anh khóc sướt mướt, ánh mắt né tránh của Lưu Hoài, cùng với hai con rối khác của Trương Khôi với đôi mắt vô hồn, rồi cuối cùng dừng lại nơi ánh mắt bình tĩnh không chút dao động của Bạch Liễu—— Lúc cái tên này bất chấp đi thực hiện kế hoạch khống chế Trương Khôi, cũng dùng loại ánh mắt【Tôi biết điều này rất mạo hiểm nhưng tôi sẽ không thay đổi】này.

Mấy giây sau, Mục Tứ Thành bực bội chửi một tiếng mẹ nó, cuối cùng thỏa hiệp giơ hai tay lên, đầu hàng nói: “Ok, tôi không có dị nghị gì.”

“Mục Tứ Thành, tôi đã nói sẽ không để cho cậu chết.” Bạch Liễu bước tới mỉm cười với Mục Tứ Thành, đó là một nụ cười động viên mang theo cảm giác trấn an, đặt vào Bạch Liễu trông có vẻ rất đạo đức giả, nhưng Mục Tứ Thành vẫn cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Bạch Liễu vỗ vỗ vai Mục Tứ Thành, ngồi ở bên cạnh hắn, “Ngủ đi.”

Mục Tứ Thành bị Bạch Liễu vỗ một cái, hắn bất giác nhắm hai mắt lại rồi thả lỏng, vốn tinh thần đang rất căng thẳng, nhưng khi Bạch Liễu nhỏ giọng nói "Ngủ đi", giống như một câu thần chú, Mục Tứ Thành kìm lòng không được mà buông lỏng thần kinh và cơ bắp đang siết lại, tựa người vào trên cửa tàu, hắn đang nghĩ có lẽ mình nên nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, nhất định không được ngủ, ở trong game ngủ là quá liều lĩnh, tuyệt đối không phải việc mà loại người có tính cảnh giác cao như mình có thể làm được…

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng thuốc ngủ dạng hít có hiệu quả cao với người chơi Mục Tứ Thành】

Mục Tứ Thành nghe thấy âm thanh này thì nhíu mày một cái, hơi nhúc nhích tay, như sắp giãy giụa tỉnh lại, nhưng Bạch Liễu trên mặt không có cảm xúc gì đã nhanh chóng dùng tay chặn nơi chóp mũi Mục Tứ Thành, Mục Tứ Thành hít vào hai cái, cơ bắp toàn thân đều mềm nhũn, không thể chống đỡ mà sa vào giấc ngủ sâu ngọt ngào.

Bạch Liễu nhìn thoáng qua Mục Tứ Thành đang nghiêng đầu, hô hấp đều đặn, nhíu mày nhìn thứ bột màu trắng trong tay mình: "Cái thuốc ngủ dạng hít này dùng cũng tốt ghê đó chứ?"

Đỗ Tam Anh ngẩn người: "Sao anh đột nhiên đánh ngất Mục Tứ Thành?"

"Trước đó giá trị tinh thần của cậu ấy giảm xuống nên bị ảnh hưởng rất lớn, phương pháp để khôi phục trạng thái tốt nhất chính là một giấc ngủ sâu." Bạch Liễu nín thở phủi thuốc ngủ dạng bột phấn trên tay mình, đợi đến lúc bột phấn tản đi mới quay đầu lại nhìn về phía Đỗ Tam Anh mở miệng nói, "Lát

nữa tôi cần Mục Tứ Thành ở trạng thái tốt nhất để đánh Boss, giờ thì cho cậu ta ngủ trước đã.”

Đỗ Tam Anh thấy khá khó hiểu, cậu ta tới gần Bạch Liễu, cho là mình đã rất nhẹ nhàng kề sát bên tai Bạch Liễu nói khẽ: “Nhưng mà Bạch Liễu, trước đó anh dùng Mục Tứ Thành là vì chỉ có ba người chúng ta, bây giờ có nhiều người như vậy, anh đâu cần phải làm vậy với Mục Tứ Thành! Cho những người khác đi đối kháng với quái vật cũng được mà!”

Đỗ Tam Anh vừa nói vừa liếc nhìn mấy người Trương Khôi, ánh mắt trông rất xấu xa, ý là tại sao Bạch Liễu không xoèn xoẹt đám người xấu này.

“Những người này ở đây chờ xuống sân ga, nếu đi tìm mảnh gương vỡ sẽ làm HP giảm xuống dưới 30, sức chiến đấu sẽ bị giảm đáng kể.” Mặc dù Bạch Liễu biết rõ ở khoảng cách này đám người Trương Khôi có thể nghe rõ ràng mấy lời mình và Đỗ Tam Anh nói, nhưng Bạch Liễu vẫn rất phối hợp hạ giọng mình xuống, hơi hơi nghiêng đầu với Đỗ Tam Anh kề tai thì thầm.

Bạch Liễu rũ mi mắt: “Hơn nữa ở trong phó bản trò chơi này, Mục Tứ Thành là người duy nhất có khả năng đánh với Boss cuối.”

“Chỉ có Mục Tứ Thành có khả năng nhất?” Đỗ Tam Anh lặp lại lời của Bạch Liễu với vẻ ngỡ ngàng, quay đầu lại nhìn Mục Tứ Thành đã rơi vào giấc ngủ say do bị Bạch Liễu dùng thuốc ngủ, nghi hoặc không hiểu hỏi, “Vì sao cậu ta lại hữu dụng nhất?”

Bạch Liễu cụp mắt, cậu nhìn khuôn mặt ngủ yên vô tri vô giác của Mục Tứ Thành, mỉm cười: “Bởi vì cậu ta là đạo tặc giỏi

nhất tôi từng thấy, cũng là người duy nhất có thể trộm được đồ từ trong tay tôi.”

“So với đôi anh em trộm gương kia thì khá hơn nhiều đấy.”

Đỗ Tam Anh nghe không hiểu, cậu ta cũng đã quen với việc không hiểu mấy lời Bạch Liễu nói, Đỗ Tam Anh chỉ do dự nhìn Bạch Liễu: “Bạch Liễu, kể cả vậy đi chăng nữa anh cũng thật sự muốn bảo vệ Mục Tứ Thành đang ngủ sao? Chi bằng để người khác đến bảo vệ hai người đi, hai ngươi như vậy quá nguy hiểm! Một người ngủ một người còn mỗi 6 HP.”

“Không được.” Bạch Liễu nhanh chóng gạt bỏ, “Bên cướp mảnh vỡ cần có ba người, một người cướp hai người bảo vệ, vậy mới có thể tránh việc hao tổn HP, nếu để một người cướp một người trở về bảo vệ, trạng thái của họ sẽ dần xấu đi, giả sử tổng HP của chúng ta thấp hơn 400 thì tất cả đều sẽ mắc kẹt trong trò chơi này.”

Đỗ Tam Anh còn muốn nói gì đó để khuyên Bạch Liễu, nhưng đối mặt với khuôn mặt không hề dao động của Bạch Liễu, cậu ta cũng hiểu Bạch Liễu đã quyết định rồi, Đỗ Tam Anh biết rõ bản thân không có khả năng thuyết phục được Bạch Liễu, không thể làm gì khác đành ủ rũ cúi đầu rời đi.

Trước khi đi, Đỗ Tam Anh nhìn thoáng qua Mục Tứ Thành ngủ rất say và Bạch Liễu canh giữ ở bên cạnh hắn, lòng đầy phức tạp thở dài một hơi.

Đây là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy một người chơi vì muốn cho một người chơi khác ngủ yên giấc mà không màng cả tính mạng.

Đương nhiên cũng có thể Bạch Liễu làm vậy là để sau khi Mục Tứ Thành tỉnh lại sẽ lợi dụng được nhiều hơn.

Chẳng biết Mục Tứ Thành may mắn hay bất hạnh nữa.

Mục Tứ Thành chợt tỉnh dậy từ giấc ngủ say.

Đoàn tàu đang chạy nhanh trong một đường hầm tối tăm, gió luồn vào từ cái cửa Trộm em mở, phát ra tiếng phần phật, âm thanh này khiến giấc ngủ không mộng mị của hắn kết thúc, mọi thứ xung quanh so với trước khi hắn ngủ không khác biệt gì lắm, nhưng Mục Tứ Thành tỉ mỉ quan sát một lượt mới phát hiện toa tàu bị thiệt hại nặng hơn, xem ra vừa có vài trận ác chiến, khắp nơi đều là lỗ hổng có gió thổi vào.

Mà biểu hiện của những người khác cũng nghiệm chứng suy đoán của Mục Tứ Thành.

Trương Khôi và Lưu Hoài mặt tái xanh co người lại trong góc, Lý Cẩu và Phương Khả thì cả người toàn là máu, chật vật không thôi, Đỗ Tam Anh nằm nhoài trên ghế lè lưỡi thở dốc như chó, tóc bị mồ hôi làm ướt nhẹp dính sát ở trên trán, giống như một con vẹt nhỏ vừa rơi xuống nước rồi được người ta vớt lên, hai mắt đờ đẫn trông rất mệt mỏi.

Bạch Liễu cũng không khá hơn chút nào, sắc mặt tái nhợt như người chết dựa vào cửa điều chỉnh hô hấp, tay cầm roi, mồ hôi nhỏ xuống áo sơ mi ướt đẫm, đang ngửa đầu gắng sức uống thuốc để hồi phục, bên chân là một đống chai lọ.

Nhìn thấy Mục Tứ Thành tỉnh lại, Bạch Liễu hơi đảo mắt: “Mục Tứ Thành, cậu tỉnh rồi, hiệu quả thuốc ngủ này không tệ

nha, ngủ hơn 20 phút, giờ khôi phục thế nào rồi?”

Mục Tứ Thành ngay lập tức chống cửa đứng dậy xoa xoa huyệt thái dương đang căng lên, bây giờ hắn biết Bạch Liễu bỏ thuốc mình nhưng cũng không có tâm tư mà tức giận, Mục Tứ Thành nhíu mày nhìn Bạch Liễu: “Bây giờ là trạm thứ mấy? Thu thập được bao nhiêu gương vỡ rồi? HP của anh còn bao nhiêu?”

“Vừa qua trạm thứ tám, còn hai trạm nữa là trở về Thành phố Đồ Cổ, đã thu thập được 300 mảnh gương vỡ.” Bạch Liễu làm như không nghe thấy, lướt nhanh qua vấn đề cuối cùng, nói, “Tôi thấy trạng thái tinh thần của cậu đã khôi phục, tôi sẽ nói qua với cậu những việc cần làm ở trạm thứ chín, sau đó cậu phải hợp tác với tôi…”

Mục Tứ Thành ngước lên, ánh mắt có hơi tàn bạo, hắn đạp lên roi của Bạch Liễu, gằn từng chữ lặp lại vấn đề của mình, cắt ngang lời Bạch Liễu nói: “Tôi đang hỏi anh đấy Bạch Liễu, bây giờ HP của anh còn bao nhiêu?”

Khóe miệng Bạch Liễu có máu chảy ra, nhưng đã bị cậu liếm đi, cậu nhướng mi: “Biết cái này sẽ chỉ khiến cảm giác tín nhiệm của cậu bị lung lay khi hợp tác với tôi thôi.”

“Không biết thì tôi sẽ càng bị lung lay hơn.” Mục Tứ Thành cười nhạo một tiếng, “Nói đi, dù tôi có tín nhiệm anh hay không, không phải anh vẫn luôn cưỡng chế phối hợp với tôi rất tốt sao?”

Bạch Liễu im lặng một lúc: “3.”

Mục Tứ Thành không nhịn được: “Fuck!”

Mục Tứ Thành cố nhịn ý muốn chửi thề, hắn buồn bực đứng dậy, Bạch Liễu thờ ơ nhìn Mục Tứ Thành đá ghế, ép mình phải bình tĩnh lại.

Mục Tứ Thành xoay người, cắn răng nghiến lợi nhìn Bạch Liễu: “Con mẹ nó anh chỉ có 3 HP, còn nói chuyện phối hợp với tôi cái rắm, bị đốt một tý là chết ngay rồi!”

“Là bị đốt ba lần.” Bạch Liễu sửa lại một chút, trước khi Mục Tứ Thành sắp chửi ầm lên, cậu rất bình tĩnh trấn an đối phương “Nhưng mà Mục Tứ Thành, cậu phối hợp với những người khác sơ suất quá nhiều, tôi bắt buộc phải phối hợp với cậu, bởi vì lần tới không thể có bất cứ sai sót nào.”

“Chỉ cần cậu không làm sai, tôi sẽ không phải chết.” Bạch Liễu và Mục Tứ Thành nhìn nhau, “Cho nên cậu nhất định không thể phạm sai lầm, hiểu không?”

Mục Tứ Thành hít sâu một hơi, cuối cùng chỉ có thể gắt gỏng gào lên với Bạch Liễu: “Không sai! Đồ điên, nói đi, muốn tôi làm gì cho anh! Hai ta phải phối hợp làm cái gì! Anh bảo tôi nhảy vào biển lửa tôi cũng nhảy!”

Bạch Liễu cười cười: “Không cần nghiêm trọng như vậy đâu, cậu chỉ cần giúp tôi trộm một món đồ thôi.”

“Đồ gì?” Mục Tứ Thành nghi ngờ hỏi ngược lại.

Bạch Liễu vừa mở miệng thì giọng nữ thông báo của đoàn tàu vang lên: “Còn hai trạm nữa tàu sẽ đến trạm cuối, trạm tiếp

theo là cửa hẻm Lục gia, mời hành khách muốn xuống tàu xếp hàng ở cửa, lên trước rồi mới xuống…”

Bên cửa xe dần dần chất đầy xác cháy, bọn chúng vặn vẹo chuyển động đầu lâu, vang lên tiếng sột soạt, Trộm em đứng đầu tiên, lửa cháy toàn thân, mắt bị đốt phát ra tiếng tanh tách, xương cốt bị thiêu đỏ, mắt bị đốt cháy chỉ còn hốc mắt trống rỗng như có gì đó không cam lòng, tên trộm rống giận, nện một cú mạnh lên cánh cửa, nó tức giận vì mất đi tang vật —— mảnh vỡ nơi ngực đã bị đoạt mất.

“Những quái vật này lát nữa sẽ lao đến! Bạch Liễu, rốt cuộc anh muốn tôi trộm cái gì?” Mục Tứ Thành vừa cảnh giác kéo Bạch Liễu lùi về sau vừa hỏi.

Bạch Liễu chống cằm: “Tôi cũng chưa xác định được thứ tôi cần cậu trộm.”

Mục Tứ Thành phụt một tiếng: “??? Anh chưa xác định cái rắm! Anh phải cho tôi một mục tiêu chứ!”

Bạch Liễu lắc lắc Xương cá trong tay, cậu vừa mở cửa tàu vừa thở dài, ánh mắt nặng nề, nhưng khóe miệng lại có ý cười: “Nếu như tôi đoán không sai, thứ tôi muốn cậu trộm về có thể là tất cả 300 mảnh gương vỡ của chúng ta, cũng có thể chỉ là 20 gương vỡ, chủ yếu xem Đỗ Tam Anh có thể ổn định hay không.”

“?? 300 mảnh gương vỡ, nhưng đống đó không phải ở trên người Đỗ Tam Anh sao?” Mục Tứ Thành bối rối quay đầu lại nhìn về phía Đỗ Tam Anh.

Cái tên này cho đến bây giờ vẫn duy trì 100 HP, điều này làm Mục Tứ Thành không còn gì để nói: "Trộm về? Ý anh nói là Trộm em sẽ trộm được đồ từ trên người Đỗ Tam Anh? Chuyện này vô lý không cơ chứ, cái tên ngốc đó đuổi theo Đỗ Tam Anh tận sáu trạm mà còn không chạm nổi góc áo Đỗ Tam Anh, làm sao có khả năng trộm được mảnh vỡ trên người cậu ta?"

"Cậu có biết thiết kế Boss trong game kinh dị có một nguyên tắc phòng thủ là nhảy cấp không?" Bạch Liễu đột nhiên nhắc tới chuyện này.

Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn sang: "Không biết, là cái gì vậy?"

Bạch Liễu cười: "Đó chính là trước khi người chơi qua cửa thì Boss gác cửa nhất định sẽ cuồng hóa, có thể là sức chiến đấu hoặc tỉ lệ trúng mục tiêu được cường hóa, nói chung sức mạnh của con Boss này chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều, đây chính là tính năng nhảy cấp, gây trở ngại lớn cho người chơi khi qua cửa, thông thường mà nói, đây sẽ là một cửa ải có lượng người chơi tử vong cao trước khi qua cửa trò chơi. "

"Nhưng rất lạ ở chỗ——." Bạch Liễu từ từ ngước mắt lên, "Tên Trộm em rõ ràng là Boss chính theo chúng ta suốt sáu trạm trong trò chơi này, nhưng nó chưa từng xuất hiện bất kỳ dấu hiệu cuồng hóa nào, mặc dù chúng ta đã qua tận sáu trạm, càng về sau càng thuận lợi, chỉ lát nữa là có thể qua cửa, mà sức chiến đấu của nó lại không tăng lên chút nào, điều này rất không hợp lý."

Mục Tứ Thành nhíu mày: "Vậy thì sao?"

“Cho nên tôi cảm thấy nó còn một kiểu tăng cấp khác.” Bạch Liễu chậm rãi ngước mắt, “Nếu như không có cường hóa sức mạnh, vậy có thể sẽ có thêm quái vật mới, cậu còn nhớ tên trang thứ hai của sách quái vật không? Là Anh em nhà trộm, nhưng chúng ta chỉ thấy được mỗi tên em trai, còn anh trai nó thì sao?”

Chương 57: Chuyến tàu cuối nổ tung (19)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Liễu 13 Beta: Nhi

Mục Tứ Thành ngẩn người, sắc mặt chợt trầm xuống: "Ý anh là ở trang này có tới hai con quái vật?!"

Bạch Liễu gật đầu, tiếp tục phân tích: "Trong Anh em nhà trộm, nếu như tên em trai là kiểu cường tráng nhưng hơi vụng về, vậy thì khi tôi thiết kế người anh, tôi chắc sẽ thiết kế hắn là một kẻ nhỏ người nhưng có kỹ năng trộm cắp tốt, đồng thời cũng là một quái vật có tốc độ di chuyển cực nhanh. Chờ đến khi các mảnh vỡ mà người chơi tích lũy được đạt đến số lượng nhất định, thì sẽ trộm mảnh vỡ của người chơi làm tăng thêm độ khó của trò chơi trước khi qua cửa."

"Nhưng đây chính là Đỗ Tam Anh đấy, thật sự có thể trộm đồ đi được sao?" Mục Tứ Thành hỏi lại với thái độ hoài nghi: "Khi cái tên này có giá trị may mắn là 100% thì chưa từng có ai có thể đoạt được đồ của cậu ta."

Bạch Liễu lạnh nhạt nói: "Vậy cậu ấy phải luôn duy trì 100% giá trị may mắn thì mới được."

"Tôi lợi dụng giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh quá mức, qua mặt được tên Trộm em tận sáu trạm, tính cân bằng của trò chơi này đã bị phá vỡ rồi. Có lẽ vào thời điểm mấu chốt như thế

này hệ thống sẽ hạ giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh xuống để có thể duy trì tính cân bằng của trò chơi.”

Mục Tứ Thành ngẩn ra, hắn nhớ tới lúc gần xong《Thị trấn Siren》, hệ thống cũng nói rằng Bạch Liễu phá vỡ tính cân bằng của trò chơi, vì để hạn chế Bạch Liễu mà giảm chỉ số thuộc tính của cậu xuống, hơn nữa còn tăng chỉ số của quái vật lên…

Đỗ Tam Anh không có 100% giá trị may mắn ư… Mục Tứ Thành hoảng hốt nhìn về phía Đỗ Tam Anh đang vụng về leo lên bumper cars chuẩn bị dụ tên trộm em đi nơi khác giúp họ, chợt cảm giác sống lưng dần dần ớn lạnh.

Nếu Đỗ Tam Anh không còn may mắn như vậy nữa thì cậu ta chỉ là một người chơi có bảng thuộc tính cấp C, khả năng chịu đòn tấn công từ quái vật ngang ngửa Bạch Liễu, và nếu không có may mắn 100%, Đỗ Tam Anh sẽ chết.

“Nếu buộc Đỗ Tam Anh phải ngăn cản thì cũng được thôi.” Bạch Liễu nói tiếp, “Nhưng giá trị may mắn của cậu ta dù chỉ hạ từ 100 xuống 99, trong một trăm lần tên Trộm em tấn công sẽ có 99 lần nó thất bại, song chỉ cần bắt được Đỗ Tam Anh một lần——.”

Mục Tứ Thành nhìn thẳng vào Bạch Liễu.

Ánh mắt Bạch Liễu không hề dao động: “—— Cậu ta sẽ chết. Dù vậy thì Đỗ Tam Anh vẫn phải dụ tên Trộm em đi, HP của mấy người chúng ta đều dưới 30, một đấm của nó đủ để bay cái mạng này rồi. Đỗ Tam Anh mà không làm, chúng ta sẽ

không thể thu thập mảnh gương vỡ trên người hành khách được…”

Cửa xe bị kẹt mấy lần, cuối cùng mở ra, toàn bộ hành khách tràn vào.

Những người khác dựa theo sự sắp xếp của Bạch Liễu trước đó quét sạch hết mảnh vỡ trên người hành khách. Đỗ Tam Anh lại lôi bumper cars gần như sắp biến thành phế liệu của mình ra, chuẩn bị dụ tên Trộm em đi, kết quả tất cả mọi người nhìn thấy nơi vùng ngực cháy đen của Trộm em dường như động đậy hai cái.

Trong đầu tên Trộm em phát ra tiếng cười chói tai. Một đôi tay màu đen nhô ra từ trong lồng ngực, dùng móng tay sắc nhọn tấn công Đỗ Tam Anh, đúng lúc Đỗ Tam Anh ngồi xuống nên may mắn tránh thoát được một kiếp, nhưng mà ——.

—— Đỗ Tam Anh ngơ ngác sờ lên mặt mình, trên mặt cậu ta đột nhiên xuất hiện một vết xước, máu từ vết xước chảy ra ngoài.

Cậu ta bị thương.

Đây là lần đầu tiên cậu bị thương trong trò chơi.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Đỗ Tam Anh bị Trộm anh tấn công, HP -2, giá trị tinh thần -2】

【Hệ thống thông báo (với tất cả mọi người): Bởi vì tất cả người chơi đều còn sống, để có thể duy trì tính cân bằng của

trò chơi, bắt đầu từ bây giờ giảm giá trị may mắn của người chơi Đỗ Tam Anh. Giá trị may mắn của người chơi Đỗ Tam Anh sẽ từ từ giảm xuống. Mong các người chơi không dựa dẫm vào cậu ấy nữa, hãy tự dựa vào sức mình để qua cửa trò chơi.】

【Giá trị may mắn hiện tại của người chơi Đỗ Tam Anh: 98】

Bộ ngực cường tráng của Trộm em bị kéo mở ra từ bên trong, giữa hai gò má bắt đầu nứt ra, trên chiếc sọ màu đen mọc ra hai con mắt, biến thành một cái đầu lâu đen nhánh trông như đầu trẻ nhỏ. Xung quanh con mắt của cái đầu mất não này bị cháy thành than đen, nhưng tròng trắng khảm trong hốc mắt vẫn còn chuyển động nhìn khắp xung quanh. Nướu của thứ này bị đốt cháy để lộ hàm răng trắng hoàn chỉnh bên trong, dường như đang cười lớn đắc ý.

Hai cái chân của nó móc nơi phần xương sườn bị lộ ra của Trộm em, thân hình đung đưa, hai tay chỉ còn xương màu đen, khô héo như than đá nhưng lại nhỏ dài linh hoạt không tưởng. Mười ngón tay múa máy như chân nhện, từ bên hông lia qua đầu Đỗ Tam Anh, tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó nhận ra.

Mặc dù lần này Đỗ Tam Anh ngửa ra sau nên may mắn thoát được, nhưng cậu ta vẫn bị thương.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Đỗ Tam Anh bị Trộm anh tấn công, HP -2, giá trị tinh thần -2, giá trị may mắn theo đó giảm xuống, giá trị may mắn -2 】

【《Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung》cập nhật —— Anh em nhà trộm (2/3) 】

【Tên quái vật: Trộm anh】

【Đặc điểm: Tốc độ di chuyển của Trộm anh cực nhanh (3400 điểm tốc độ di chuyển, ngọn lửa có hiệu quả bổ trợ), am hiểu trộm cắp】

【Nhược điểm: ? ? ? (Cần khám phá)】

【Cách tấn công: Cào, trộm cắp】

Đỗ Tam Anh cắn răng, chẳng màng máu chảy trên mặt mình, cậu ta xoay người ngồi lên xe rồi chạy đi theo lời Bạch Liễu nói. Dù bây giờ giá trị may mắn của cậu không phải 100, nhưng 96 thì cũng đủ giúp họ dụ tên Trộm em đi được một lúc rồi. Chỉ là một khi cậu xui xẻo, giá trị may mắn mất tác dụng, thì cậu ta sẽ phải gánh chịu hậu quả khi một mình đối đầu với đôi anh em nhà trộm có thực lực vô cùng mạnh mẽ này, và rất có thể cậu sẽ… chết.

Nhưng hiện tại trong lòng Đỗ Tam Anh cũng hiểu rất rõ——

—— Ở đây ngoại trừ người có giá trị HP gần đầy là cậu ta, căn bản không ai có thể đỡ nổi một đòn của hai anh em này.

Không một ai có thể giúp cậu ta, chính giá trị may mắn đã đẩy cậu ta tới vị trí này, vậy nên cậu phải có trách nhiệm với mọi người ở đây. Ngay cả khi không còn may mắn đi nữa, Đỗ Tam Anh cũng không thể lâm trận bỏ chạy, trơ mắt nhìn Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đi chết được.

Đỗ Tam Anh đạp lên chân ga Bumper Cars hình Pony vẻ mặt đau khổ căm hận. Rõ là một nhiệm vụ đi chịu chết, thế nhưng lúc thực thi nó cậu lại không thấy bi thương chút nào, mà tâm trạng còn biến hóa rất… lạ lùng.

Cậu ta bị tất cả mọi người chán ghét vì luôn là người chơi nhặt của hời sau cùng. Đây là lần đầu tiên Đỗ Tam Anh đảm nhận một nhiệm vụ quan trọng như thu hút thù hận của quái vật. Kể từ lúc giao nhiệm vụ này cho cậu, Bạch Liễu chưa hề nghi ngờ liệu cậu ta có thể hoàn thành nó không.

Dù cho Đỗ Tam Anh chỉ là một tên tay chân vụng về, chỉ được người ta tán thưởng là bình hoa.

Cái cảm giác được Bạch Liễu hết lòng tin tưởng giao phó phía sau này, nó lạ lắm. Mặc dù trước đó Đỗ Tam Anh rất không tình nguyện, nhưng dần dà cậu ta lại bắt đầu sinh ra cảm giác tín nhiệm và phục tùng đối với Bạch Liễu.

Trực giác nói với Đỗ Tam Anh rằng —— Ngay cả khi giá trị may mắn của cậu ta rơi xuống 0 đi nữa, Bạch Liễu cũng sẽ có biện pháp, sẽ không để cậu chết một cách dễ dàng. Bởi vì Bạch Liễu đã nói như vậy, cũng giống như với Mục Tứ Thành.

Mà Đỗ Tam Anh luôn luôn tin vào trực giác của mình.

Trộm em theo sát Đỗ Tam Anh không ngừng nghỉ, nó đập mạnh lên phía sau đuôi xe của cậu. Mặc dù đầu xe bị văng lên rồi kẹt luôn trên ghế, may mắn là Đỗ Tam Anh không bị hất ra ngoài. Nhưng có thêm Trộm anh phối hợp đánh lén nên cậu ta lại bị thương lần nữa. Ngọn lửa nơi nắm đấm của Trộm em lan một đường từ sau xe khiến viền mắt cậu ta bị đốt đến đỏ lên.

Đỗ Tam Anh cắn chặt răng, lau đi vết máu vừa chảy ra nơi khóe miệng do chịu phải một đấm của Trộm em.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Đỗ Tam Anh bị Anh em nhà trộm tấn công, HP -20, giá trị tinh thần -20】

“Đỗ Tam Anh, cậu cố kiên trì thêm chút nữa đi, kéo hai anh em trộm đi đến khi bên chúng tôi thu thập xong gương vỡ, có thể làm được không?” Cứ như vẫn luôn chú ý tới tình hình bên đó, Bạch Liễu chợt cất cao giọng hỏi.

Đỗ Tam Anh ho khan hai tiếng, vẻ mặt bình tĩnh. Cậu ta đặt hai tay lên vô lăng Bumper cars, đạp chân ga hết cỡ, lớn tiếng trả lời Bạch Liễu: “Tôi sẽ cố gắng hết sức!!”

Bạch Liễu cười rộ lên: “Vậy phía sau giao lại cho cậu đấy, Đỗ Tam Anh.”

Trong lúc phụ giúp thu thập mảnh gương vỡ, Mục Tứ Thành chợt nôn nóng quay đầu nhìn về phía Bạch Liễn đang bình tĩnh một cách khó hiểu: “Bảng thuộc tính của Đỗ Tam Anh chỉ có cấp C, ưu điểm duy nhất của cái tên này là giá trị may mắn. Nhưng bây giờ giá trị may mắn của cậu ta không phải trăm phần trăm, anh lại để cậu ta kéo cả đôi anh em đó đi? Anh nghĩ cậu ta đỡ nổi hả? Cậu ta mà làm hỏng việc thì chúng ta bên này cũng sẽ gặp khó khăn đấy!”

Bạch Liễu thành thật trả lời: “Tôi cũng không nghĩ là cậu ấy có thể chống đỡ được.”

“Nhưng mà cậu ấy đã đồng ý với tôi rồi, vậy tôi sẽ giả thiết cậu ấy có thể làm được trước đã.” Bạch Liễu bình tĩnh nói, “Giống như kế hoạch trước đó của chúng ta thôi, cậu nói cậu

không chắc có thể duy trì tỉnh táo khi giá trị tinh thần chỉ có 10, còn tôi giả thiết cho rằng cậu có thể làm được.”

Mục Tứ Thành hơi ngập ngừng: “Nếu Đỗ Tam Anh không chịu được nữa thì sao?”

Bạch Liễu bình tĩnh đáp: “Vậy còn có cậu và tôi.”

———————

Đỗ Tam Anh gục trên tay lái, hoa mắt chóng mặt nôn ra một ngụm máu. Vừa rồi giá trị may mắn của cậu ta đã mất đi hiệu lực, để bảo vệ gương vỡ dưới sự quấy nhiễu của Trộm anh, cậu không thể không nhận một đòn từ Trộm em. Mặc dù đạo cụ đã giúp Đỗ Tam Anh cản được một chút, nhưng nó vẫn vô cùng trí mạng đối với cậu.

Thanh máu và giá trị tinh thần của cậu ta đang dần giảm xuống dưới ngưỡng an toàn.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Đỗ Tam Anh bị Trộm anh tấn công, HP -20, giá trị tinh thần -20】

Đỗ Tam Anh ngửa đầu uống một bình thuốc để hồi lại giá trị tinh thần. Cậu ta vẫn cảm thấy hơi chóng mặt. Giá trị tinh thần chỉ đại diện cho mức độ ổn định của thế giới tinh thần, nhưng thể lực và giá trị tinh thần cùng giảm mạnh lại mang đến cảm giác mệt mỏi mà dù cậu có dùng thuốc cũng chẳng thể bù lại nổi. Bởi vì đủ loại tiêu hao mà giờ đây Đỗ Tam Anh đã sắp tới cực hạn.

Hai anh em nhà trộm khó chơi vãi!

Mặc dù lực công kích của Trộm em rất mạnh, thế nhưng tốc độ di chuyển lại chậm hơn, Đỗ Tam Anh có thể dựa vào việc di chuyển nhanh hơn để vượt qua nó, nhưng không ngờ là Trộm anh lại có hơn 3000 điểm tốc độ!

Đỗ Tam Anh có dùng đạo cụ cũng chơi không lại nó!

Hơn nữa hai con quái vật này còn phối hợp với nhau!

Trộm anh cười chói tai, được Trộm em vung tay ném tới đầu xe của Đỗ Tam Anh. Nó vươn móng vuốt đen kịt ra muốn trộm gương vỡ của cậu. Đỗ Tam Anh nghiến răng điên cuồng đánh tay lái, muốn hất Trộm anh xuống. Chiếc xe bị Đỗ Tam Anh xoay tròn như con quay, chính cậu cũng đã sắp nôn ra tới nơi, thế nhưng tên Trộm anh vẫn không bị hất xuống. Đỗ Tam Anh không còn cách nào, đành phải sử dụng đạo cụ lên Trộm anh đang bám dính nơiđầu xe.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Đỗ Tam Anh sử dụng (Cây dù trời nắng) đánh Trộm anh】

Một chiếc ô trong mờ phía trên có hình mặt trời đột nhiên mở ra phía trước xe Đỗ Tam Anh, phát ra ánh sáng chói mắt. Tên trộm anh rít lên một tiếng, từ trên xe nhảy lùi ra phía sau, cào trái phải hai phát làm nát luôn cây dù.

【Hệ thống thông báo: (Cây dù trời nắng) đã bị kẻ trộm cào hỏng, không thể nào sử dụng được nữa.】

“Má nó!” Dù có không ít đạo cụ, Đỗ Tam Anh vẫn cảm thấy đau lòng mà chửi tục một tiếng.

Cậu ta đã bị hỏng mất bảy tám cái đạo cụ có tính chất bảo hộ, tất cả đều do Trộm anh làm hư, nhưng vấn đề là cậu ta sắp hết đạo cụ có tính chống đỡ như vậy rồi. Đỗ Tam Anh nhìn lướt qua kho hệ thống, đạo cụ còn lại chỉ có thể chống được nhiều nhất hai lần tấn công nữa từ Trộm anh.

Thế nhưng hai lần… Sắc mặt Đỗ Tam Anh càng thêm nặng nề, vốn không đủ để kéo thời gian!!

Cậu ta còn đang nghĩ, thì Trộm anh lại được Trộm em vung tay ném tới, như con dơi lướt qua toa tàu rồi đáp xuống trên đầu xe của Đỗ Tam Anh. Hai tay Trộm anh di chuyển cực nhanh, lướt nhanh trên người Đỗ Tam Anh như một tên móc túi điêu luyện. Đỗ Tam Anh luống cuống tay chân lẩn đi, lúc đầu cậu ta đeo gương vỡ ở trên cổ, sau đó cảm thấy vị trí này quá nguy hiểm nên đổi qua một chỗ khác——.

—— Đỗ Tam Anh cảm thấy để nó trong đũng quần tuy rằng có hơi cấn mông thật, nhưng đây đúng là nơi an toàn nhất trên người cậu.

Tên Trộm anh hơi chần chừ, nó nghi ngờ đảo mắt quét khắp người Đỗ Tam Anh. Cảm thấy hơi sai khi không tìm thấy miếng gương vỡ, nó xoay xoay trên đầu xe mấy lần, kêu chít chít, giống như đang chất vấn Đỗ Tam Anh giấu gương vỡ ở đâu, nhanh nhanh lấy ra.

Đỗ Tam Anh gắng gượng đối diện với nó: “Mày không tìm được đâu, từ bỏ đi.”

Dường như Trộm anh bị chọc giận, tiếng kêu chít chít trở nên lớn hơn. Nó và Đỗ Tam Anh nhìn nhau lạ lùng một lúc. Bằng cách nào đó, Đỗ Tam Anh như thấy được sự ghét bỏ và sụp đổ trong mắt nó. Trộm anh cắn chặt hàm răng, dường như đã hạ quyết tâm, nó run rẩy vươn tay tới chỗ ấy ấy của Đỗ Tam Anh.

Hành động này ở bên Trung Quốc có một cái tên, gọi là —— "Con khỉ trộm đào" (*).

Bạch Liễu ở bên này đã sắp xong việc, thì đột nhiên nghe thấy Đỗ Tam Anh hét lên thảm thiết tan nát cõi lòng —— "A a a a a a a a a a a —— Thả [bíp] tao ra! Tên lưu manh này! ! ! Đừng có kéo! ! Không được kéo [bíp bíp bíp] tao!"

Mục Tứ Thành và những người còn lại im lặng một cách kỳ lạ.

"Đệt!! Cút ra!!!" Đỗ Tam Anh vừa kéo quần vừa hoảng hốt hét toáng lên, cậu ta chưa từng thấy con quái vật nào không hề có nguyên tắc như này, "Thế mà mày cũng không thấy bẩn! Lấy tay ra khỏi quần tao ngay! Mày là biến thái trên xe buýt hả!"

Trộm anh trợn trừng hai mắt, hàm răng run lên, cổ tay nhỏ dài đút vào trong quần Đỗ Tam Anh. Vì dùng sức nên khuôn mặt tróc ra mấy mảng da thịt bị thiêu cháy, lộ ra máu thịt be bét và chút vụn da thịt do bị đốt ở bên trong. Khóe miệng nó cong lên dữ tợn, điên cuồng kêu thảm chít chít chít, hình như đang chửi Đỗ Tam Anh là đồ không có liêm sỉ, thế mà lại đem gương vỡ giấu ở trong đũng quần!

Mắt thấy trong lúc hai người đẩy qua kéo lại Trộm em đã sải bước đuổi tới. Mà lúc này cánh tay của Trộm Anh cũng đã sờ tới vị trí giấu gương vỡ trong quần Đỗ Tam Anh. Đỗ Tam Anh

không khỏi thấp giọng chửi một tiếng, bất đắc dĩ buộc phải sử dụng thêm một cái đạo cụ.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Đỗ Tam Anh sử dụng (Lò xo tên hề) với Trộm anh】

Trộm anh bất ngờ bị tên hề đột nhiên xuất hiện nơi đầu xe hất ra. Bên dưới tên hề có một cái lò xo đàn hồi, loạng choạng ngã trái ngã phải. Tên hề còn ha ha ha cười to, lại giống như bao cát đỡ giúp Đỗ Tam Anh mấy đòn tấn công của Trộm anh, nhưng vẫn chưa bị hỏng.

Đỗ Tam Anh chưa kịp thở phào, thì phía sau lưng cậu Trộm em đã đuổi tới rống giận giơ nắm đấm lên. Toàn thân nó phừng một tiếng bốc lửa, mang theo luồng gió nóng trong nháy mắt phủ trọn toa tàu, tất cả cửa thủy tinh đều vỡ vụn. Trộm em ngửa đầu hét lớn, gào thét giơ nắm đấm cháy hừng hực, hai ba bước chạy lấy đà nhảy tới, nhắm ngay Đỗ Tam Anh đang bị Trộm anh vây khốn rồi hung hăng nện xuống.

Đỗ Tam Anh đột nhiên cảm thấy ngột ngạt đến khó thở, trực giác nói cho cậu ta biết sắp có chuyện cực kỳ nguy hiểm ập đến. Đỗ Tam Anh theo bản năng quay đầu lại, vừa ngửa đầu đã thấy Trộm em mang biểu cảm điên cuồng đang nhảy lên giữa không trung, đồng tử không nhịn được co lại.

Hai chiêu thức lớn Ngọn lửa xung kích và Búa thịnh nộ tác động lẫn nhau, một đấm này của Trộm em mà nện xuống, cả toa tàu sẽ chìm trong biển lửa.

Đỗ Tam Anh biết mình chắc chắn phải chết.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Đỗ Tam Anh sử dụng (Lò xo tên hề) với Trộm em】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Đỗ Tam Anh sử dụng (Chuông bảo vệ) với Trộm em 】

Trộm em không chút do dự nện xuống cú đấm nặng ngàn cân khiến cả đoàn tàu cũng lắc lư theo.

Sau khi toa tàu ầm một tiếng nổ tung, trong chớp mắt liền ngập trong biển lửa. Mục Tứ Thành vội vàng đi qua bên đó, nhìn thấy toa tàu bị Trộm em đấm cho tan tác và đang bốc cháy hừng hực, không nhịn được đệt một tiếng, hét lớn: "Đỗ Tam Anh!!!"

Không có tiếng trả lời, chỉ có dấu vết của khói thuốc súng tràn ngập nơi đây, và chiếc xe có hình Pony bé nhỏ của Đỗ Tam Anh đang bị lửa gặm nhấm đến không còn gì, bên cạnh còn có một tên hề bị cháy đầu, trên mặt vẫn là nụ cười vừa hài hước vừa dữ tợn, cạnh lốp xe là chiếc chuông vàng đã vỡ ra thành nhiều mảnh, tất cả đều cháy thành tro.

"… Có lẽ Đỗ Tam Anh dùng Lò xo tên hề và Chuông bảo vệ để chắn, nhưng hiệu quả hai đạo cụ này chồng lên căn bản không đủ để ngăn cú đấm của Trộm em." Sắc mặt Trương Khôi khó coi, "… Đỗ Tam Anh chắc sắp chết rồi, dù là một người chơi cấp A đầy HP đỡ cú này từ chính diện, tám chín phần mười cũng sẽ không còn máu."

"Chưa kể đến bây giờ giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh không phải 100, bảng thì chỉ là cấp C, cậu ta không tiếp nổi cú đấm này đâu." Trương Khôi trầm giọng đưa ra kết luận.

“Mặc dù giá trị may mắn lúc này của Đỗ Tam Anh không phải 100, nhưng cũng là trên 90, tôi nghiêng về khả năng cậu ấy không chết.” Bạch Liễu rất bình tĩnh phản bác Trương Khôi, “Mục Tứ Thành, tôi sẽ dụ Trộm em ra, thời gian hồi chiêu của nó là một phút, cậu thì dụ Trộm anh có tốc độ di chuyển nhanh, giúp Đỗ Tam Anh có không gian để trốn thoát..”

Trương Khôi không nhịn được mở miệng nói: “Mấy người không cần phải vì Đỗ Tam Anh mà làm tới vậy đâu, cậu ta cũng sắp chết rồi…”

Trương Khôi còn chưa kịp nói xong, Bạch Liễu đã không chút do dự quất một roi về phía lưng của Trộm em, cắt ngang lời nói của Trương Khôi.

Trộm em bị Bạch Liễu quất roi gào lên một tiếng, xoay người nhìn về phía Bạch Liễu. Nó trợn trừng mắt, chân dẫm sàn đến vang dội, chạy về hướng Bạch Liễu. Mục Tứ Thành đu hai tay lên vòng treo, Trộm anh lúc này đang lượn lờ quanh bumper cars như thể tìm kiếm thứ gì đó. Mục Tứ Thành dùng móng vuốt khỉ chộp tới, chuẩn bị đâm vào trái tim đối phương, bị Trộm anh nhạy bén phát hiện nên thoát được. Nhưng hành động này cũng chọc giận nó, cánh tay dài như xương khô vung tới, trở tay muốn khoét lấy trái tim của Mục Tứ Thành.

Sau khi dụ được hai anh em nhà trộm đi, nơi đống tro tàn của chiếc bumper cars dường như hơi động đậy, kế đó Đỗ Tam Anh thoi thóp đầu đầy tro bò ra từ gầm xe. Cậu ta ho khan vài tiếng trước khi trở mình và gục xuống trên sàn, hai mắt trống rỗng, như một chú vẹt trọc lông bị nướng đến dở sống dở chết: “… Tôi đã nghĩ là mình sẽ chết… May là tôi có kỹ năng cá nhân…”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Đỗ Tam Anh sử dụng kỹ năng cá nhân (Người học luật), giảm 90% thương tổn cho bản

thân 】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Đỗ Tam Anh bị Trộm em tấn công, HP -20, giá trị tinh thần -30, giá trị may mắn theo đó -10 】

Ngay sau khi Đỗ Tam Anh bò ra ngoài, Anh em trộm dường như cảm ứng được vị trí của gương vỡ, lập tức xoay đầu lại tìm Đỗ Tam Anh. Đỗ Tam Anh vừa mới bình ổn hơi thở liền luống cuống tay chân bò dậy, suy sụp gào khóc: “Bạch Liễu ——— ! ! Tôi không chịu nổi nữa! !”

“Vậy đủ rồi.” Bạch Liễu mỉm cười nói, “Kế tiếp giao cho tôi là được, đưa gương vỡ cho tôi đi.”

Đỗ Tam Anh điên cuồng chạy về phía Bạch Liễu, được nửa đường thì té ngã, Trộm em ở phía sau suýt chút nữa thì đã một cước giẫm nát xương sống của Đỗ Tam Anh, Bạch Liễu lập tức hét lên với Đỗ Tam Anh: “Ném gương vỡ qua đây!”

Trước khi Trộm em vọt tới một lần nữa, Đỗ Tam Anh vội vội vàng vàng ném gương vỡ lên không trung, hô to: “Bạch Liễu! Tiếp lấy!”

Khi gương vỡ bay lên không trung, anh em trộm vốn đang tấn công Đỗ Tam Anh liền thay đổi phương hướng, đưa tay ra muốn chộp lấy gương vỡ. Bạch Liễu nhanh tay lẹ mắt rút roi ra quất tên Trộm em, còn Mục Tứ Thành thì dùng tốc độ cực nhanh xông lên giành được gương vỡ trước.

Đỗ Tam Anh lệ rơi đầy mặt mà nằm liệt trên mặt đất, gần như là không bò dậy nổi, chỉ có thể lè lưỡi thở dốc, Bạch Liễu vỗ

vỗ vai cậu: “Làm tốt lắm, giờ thì giao cho tôi và Mục Tứ Thành.”

Lúc này Đỗ Tam Anh đã bình tĩnh hơn, cậu ta bắt đầu lo lắng nhìn Bạch Liễu: “Nhưng mà HP của anh chỉ có 3, hay là tôi…”

“3 cũng đủ rồi.” Bạch Liễu vung roi một cái, vẻ mặt bình tĩnh đối mặt với hai con quái vật đang lao về phía mình —— Trộm anh và Trộm em, “Mục Tứ Thành, chúng ta bắt đầu phối hợp.”

Mục Tứ Thành đu trên vòng treo xoay người một cái, nhấc phía sau cổ áo Bạch Liễu lên, hắn phì cười một tiếng: “Được, ngồi cho vững đấy Bạch Liễu, tốc độ di chuyển tối đa của tôi hơn mười nghìn lận.”

Nói xong, Mục Tứ Thành một tay xách Bạch Liễu, một tay khác nghịch tai nghe trên cổ trong lúc nhảy nhanh đổi vòng treo. Ngay khi hắn vừa đeo lên, đôi mắt ở tai nghe khỉ đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ rực. Con khỉ trên tai nghe nhếch miệng cười lớn, rít lên: “Quick —— quick —— ! !”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành sử dụng kỹ năng cá nhân (Khả năng tiềm tàng của đạo tặc) —— Trạng thái siêu tốc độ tiêu hao hoàn toàn thể lực】

【Thăng cấp kỹ năng (Khả năng tiềm tàng của đạo tặc)—— A+ thăng cấp lên S- —— Tốc độ di chuyển +9003, xin chú ý!! Bởi vì người chơi Mục Tứ Thành sử dụng tối đa kỹ năng một cách mạnh mẽ khiến thể lực bị thiếu hụt nghiêm trọng, nên chỉ có thể sử dụng trong một phút; đồng thời sau đó thể lực chỉ có thể tự hồi phục, không thể hồi phục nhờ sử dụng thuốc bổ

sung thể lực, Người chơi Mục Tứ Thành có xác nhận sử dụng hay không?】

Ánh mắt Mục Tứ Thành trầm xuống, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười lưu manh:【Xác nhận】

—

(*) Con khỉ trộm đào: Một động tác trong lúc đánh nhau, với thủ đoạn là tấn công hạ bộ bằng cách lấy tay bắt, được công nhận là một trong những thủ đoạn nham hiểm =))

Hình ảnh minh họa:

Chương 58: Chuyến tàu cuối nổ tung (20)

Edit: Pong Beta: Mộc

Thoáng chốc khi Mục Tứ Thành quay đầu lại, Bạch Liễu cảm giác bàn tay đang quàng qua cổ trong lúc tán gẫu hơi bóp nhẹ gáy mình, nhưng vì động tác của Mục Tứ Thành quá nhanh khiến cậu gần như không thấy rõ tay hắn.

Bạch Liễu cảm tưởng mình bị treo lơ lửng trên không, sau đó như nhảy bungee tự do, đang đứng trên đất bằng đột ngột lùi về sau, không khác cảm giác tiến vào đường hầm thời không là bao, tất cả cảnh tượng xung quanh biến thành đường chỉ sắc màu rồi hoá thành trắng đen. Bạch Liễu thấy tai mình ù đi, không nhìn được ánh sáng hay hình ảnh gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió phần phật. Di chuyển với tốc độ cao, gió quất vào mặt khiến Bạch Liễu rát tấy, cậu bị Mục Tứ Thành xách cổ, từ ngoài nhìn vào trông Bạch Liễu chẳng khác gì con diều buộc bằng cọng mì uốn éo trong cơn gió lớn.

“Coooool.” Bạch Liễu không nhịn được huýt một tiếng, nhưng Mục Tứ Thành đi nhanh quá, tiếng huýt ra khỏi miệng hơi vỡ, chỉ có người cùng tốc độ với cậu là Mục Tứ Thành mới nghe được cái tên này đang nói gì.

Bạch Liễu bị Mục Tứ Thành coi như con diều, kéo thành tàn ảnh, ấy thế mà người này còn giơ ngón cái cho Mục Tứ Thành một like: “Mục Tứ Thành, kỹ năng của cậu không khác gì đua xe, bảo sao mọi người đều nói cậu là người đàn ông nhanh nhất, đối chiến với hai Anh em nhà trộm kia chỉ vài phút là xong.”

“… Anh nói chuyện ở tốc độ này không sợ cổ họng hỏng à.” Mục Tứ Thành hơi nhíu mày: “Hơn nữa, đây vốn dĩ là chuyện rất bình thường mà sao qua miệng anh nghe cứ như đang khịa tôi ấy nhỉ?”

“Kỹ năng này của tôi di chuyển rất nhanh nhưng cũng tiêu hao nhiều thể lực, còn xách theo anh, nhiều nhất chỉ cầm cự được một phút.” Mục Tứ Thành không nghe lọt tai mấy lời mồm mép tép nhảy tâng bốc mình của Bạch Liễu: “Nếu trong vòng một phút này chúng ta không thắng được thì khi tốc độ của tôi đột ngột giảm xuống, tôi và anh sẽ tiêu đời đó, hiểu không?”

“Hiểu.” Bạch Liễu giơ tay làm dấu OK, cậu nắm chặt roi Xương cá Siren trong tay, rũ mắt mỉm cười: “Vậy bắt đầu đi.”

【Hệ thống thông báo: Tốc độ của người chơi Mục Tứ Thành giảm xuống 3400, sắp bị Trộm anh đuổi kịp.】

Mục Tứ Thành đạp lên cái thắng ở trên toa tàu, móng vuốt khỉ của hắn chộp lên thành toa, hai chân khép lại đạp xuống, khiến thành toa làm bằng inox tóe lửa.

Cái đầu lâu đen xì của tên Trộm anh đột ngột xuất hiện, giang hai tay ra, trong khoảnh khắc gần như bắt được Mục Tứ Thành và Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành hít sâu một hơi, tập trung toàn bộ sự chú ý của mình, Bạch Liễu cũng tập trung suy nghĩ, nếu Đỗ Tam Anh ở đây hẳn sẽ rất ngạc khi thấy ánh mắt hai người này đều duy trì sự nhất trí cao độ, hệt như máy quay.

Trộm anh đạp lên thành toa, lướt vài bước đã đến trước mặt Bạch Liễu, kêu lên chít chít, nhe nanh trợn mắt, chớp nháy vươn móng vuốt hòng bắt lấy Bạch Liễu, nhịp thở của Mục Tứ Thành rối loạn theo, Bạch Liễu chợt nói: "Mục Tứ Thành, cậu chỉ cần làm tốt việc của mình, còn lại…"

"… Giao cho anh đúng không?" Mục Tứ Thành bật cười: "… Khỏi dông dài, tôi nghe anh nói rất nhiều lần rồi."

Kế hoạch Bạch Liễu lập ra như sau:

Hai anh em trộm này là sự kết hợp giữa công kích và tốc độ, mức độ công kích của Trộm anh khá yếu. Đánh giá từ bên phía của Đỗ Tam Anh có vẻ sức công kích của Trộm anh chỉ đạt cấp C, nói cách khác thì mức độ này cùng lắm chỉ hao tổn 2 điểm HP của Đỗ Tam Anh và Bạch Liễu thôi.

(Bản edit thuộc về Nhà số 611 | Đọc truyện tại trang chính chủ)

Tuy nhiên, tốc độ di chuyển của nó cực nhanh, gần bằng Mục Tứ Thành - một người chơi cấp A. Ngoài ra, trong lúc đuổi theo người chơi này còn có thể quấy nhiễu làm giảm tốc độ của người chơi kia. Làm như vậy là để tranh thủ để cho Trộm em có tốc độ di chuyển chậm hơn đuổi kịp.

Tốc độ di chuyển của Trộm em tuy tương đối chậm, song sức công kích lại vô cùng lớn, hai anh em trộm kết hợp hai kỹ năng này, sự phối hợp và ăn ý làm cho đám tàn binh bại tướng Bạch Liễu lúc này quả là tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng, dù cho khó khăn ra sao vẫn sẽ có cách giải quyết.

Bạch Liễu dựa vào các dữ liệu và tổng thể giả thiết của trò chơi để phân tích, cậu suy đoán rằng trên người Trộm anh này hẳn sẽ có tầm 20 mảnh gương, mà đám Bạch Liễu cũng chẳng thể cướp hết 20 mảnh ấy được.

Trừ phi bọn họ có tốc độ và lực công kích mạnh hơn cả hai anh em kia.

Tốc độ thì Mục Tứ Thành có thể nhưng một mình hắn ta đâu thể nào đánh cả hai Anh em nhà trộm được. Hơn nữa không thể để Mục Tứ Thành vừa đánh vừa cướp mảnh gương, có khi Mục Tứ Thành còn chưa kịp bắt được Trộm anh thì đã bị Trộm em dữ tợn kia đánh chết rồi.

Bởi vậy, nếu muốn cướp mảnh gương trên người Trộm anh thì nhất định phải có một người có tốc độ từ 3-4000 kết hợp với Mục Tứ Thành, vừa phải đánh Trộm em vừa phải kiềm chế tốc độ của Trộm anh, giúp Mục Tứ Thành có thời cơ để trộm.

Không thể để xảy ra một chút sai lầm nào.

Mà người như thế này Bạch Liễu nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy chỉ có thể là mình.

Thanh HP của mọi người trong tuyến đều thấp hơn 30, không thể phối hợp chính xác với Mục Tứ Thành. Nhưng HP của Bạch Liễu cũng chỉ còn 3, sai một cái là thua cả đoàn, cho nên cả cậu và Mục Tứ Thành đều tuyệt đối không được phạm sai lầm.

Trước đó Bạch Liễu đã hợp lực với Đỗ Tam Anh tiêu hao hết một đòn đánh lớn của tên Trộm em nên bây giờ nó cần phải chờ hồi chiêu. Điều này là mấu chốt trong kế hoạch của Bạch Liễu, mà vẫn khó như lên trời, chưa bàn tới mấy cái khác, tính riêng chỉ số trung bình của Mục Tứ Thành và Bạch Liễu cũng không bằng hai anh em kia, kỹ năng của Mục Tứ Thành cũng chả biết có thể trộm được đồ trong tay người cùng nghề hay không?

Mục Tứ Thành cảm thấy đây là một kế hoạch rủi ro cực kỳ cao.

Nhưng đm, đằng nào thì Bạch Liễu đã nói không làm được thì cứ giao cho anh ta gánh, cứ mặc vậy đi!

Mục – điếc không sợ súng – Tứ Thành hít sâu một hơi, dồn hết sức ném Bạch Liễu thẳng về phía tên Trộm em, còn mình thì xoay người đối mặt với Trộm anh.

Móng khỉ sắc nhọn khè vào móng vuốt cháy đen của tên Trộm anh. Hai bên giao tranh, vũ khí không hẹn đồng loạt lao thẳng về phía tim đối phương, một tay khác đưa ra đỡ rồi đồng loạt lui về. Đánh lén thất bại, Mục Tứ Thành xoay người lùi về sau, cúi xuống để Trộm anh ăn một roi của Bạch Liễu, bọn họ xoay người, đổi vị trí trên không trung, Mục Tứ Thành đối mặt tên Trộm em đang nhào lên, còn Bạch Liễu bị hắn ném cho tên Trộm anh.

Bạch Liễu không dao động, quất thẳng tên Trộm anh một roi, hai mắt Mục Tứ Thành tập trung cao độ, cho Tên trộm em một vuốt, chặn lại đòn tấn công đang đánh tới Bạch Liễu của đối phương, mặc dù tốc độ cực kỳ nhanh song vẫn dính lửa trên người Trộm em.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành bị ngọn lửa tổn thương, HP -1, giá trị tinh thần -1】

Trộm anh đạp vào bả vai người em đã chờ sẵn lấy đà, gầm lên một tiếng rồi nhào tới, Mục Tứ Thành lại ném Bạch Liễu ra.

Bạch Liễu bị ném lên xoay người trên không trung như một cảnh quay slow motion, cổ tay run lên hung hăng quất vào sau lưng tên anh trai một roi, Trộm anh ăn đau kêu lên, Trộm em thấy cảnh này thì nổi sùng, giơ nắm đấm bổ nhào tới định cho Bạch Liễu một bài học.

Bạch Liễu quất xong một roi này thì rơi xuống theo trọng lực. Tên Trộm em bốc hỏa phừng phừng gần ngay trong gang tấc, cậu đảo mắt, khẽ hô: "Mục Tứ Thành."

Mục Tứ Thành nghiêng người vung hai cái vòng bên hông lên, thả đuôi xuống cuốn lấy eo Bạch Liễu, trong gang tấc giúp Bạch Liễu tránh được đòn hiểm của tên Trộm em.

Một tay Mục Tứ Thành đu trên vòng treo, ánh mắt tụ lại, cho tên Trộm anh vừa bị Bạch Liễu quất một roi thêm một vuốt.

Trộm anh đau đớn gào lên hai tiếng, một người một quái đen kịt y như nhau, móng vuốt chuyên dùng để trộm cắp giờ đây vuốt đi quyền lại nhanh không thấy bóng ngay trên không trung.

Bạch Liễu quất hẳn hai roi, tiêu hao hết thể lực, được cái đuôi Mục Tứ Thành câu lấy treo lơ lửng uống thuốc bổ sung thể lực. Trộm em cách đó mấy bước chuẩn bị xông tới, rống giận dùng nắm đấm nện về phía Mục Tứ Thành. Bạch Liễu hẵng

còn thuốc chưa kịp nuốt xuống đã vội vỗ vào lưng Mục Tứ Thành, đuôi của Mục Tứ Thành vút một cái vứt Bạch Liễu ra xa.

Bạch Liễu ngậm bổ sung thể lực xoay vòng trên không trung, ánh mắt tập trung, yết hầu nhấp nhô nuốt thuốc xuống, vừa vặn ở trên cao tranh thủ thể lực hồi phục được chút, cậu liếc xuống, xoay người quật một roi lên nắm đấm của tên em trai, nắm đấm của Trộm em dính roi thì lệch đi, vừa vặn xẹt qua vòng treo trên đỉnh đầu của Mục Tứ Thành rồi đập vào thành toa.

"Má" Mục Tứ Thành sợ quá buộc mồm chửi thề, xém nữa hắn đã bị thằng em kia đấm bể đầu rồi, Mục Tứ Thành nhanh chóng leo lên vòng treo, dùng mu bàn chân đẩy Bạch - vừa tiêu hao thêm thể lực - Liễu, thở dốc hỏi: "Anh còn chịu được không?"

Thể lực của Mục Tứ Thành khá lớn, hai tay hắn vẫn luôn treo trên vách tường giúp Bạch Liễu tránh công kích, có điều, mỗi lần bắt lấy Bạch Liễu đều phải di chuyển hết tốc độ nên cũng cực kỳ tiêu hao thể lực.

Tay chân Bạch Liễu mềm nhũn vô lực cố gắng treo trên chân hắn, miễn cưỡng giơ tay làm dấu OK với Mục Tứ Thành, thực ra đến sức để nói chuyện cậu cũng chẳng còn.

Bạch Liễu lại nhanh chóng uống thêm một bình thuốc phục hồi thể lực, uống được một nửa đã bị Mục Tứ Thành cho một đạp bay đi.

Anh em nhà trộm đồng loạt đánh về phía Bạch Liễu đang bám trên chân của Mục Tứ Thành khiến cho Bạch Liễu đang uống

thuốc phục hồi thể lực lại bị quăng lên trời.

Cậu vội giơ bàn tay hứng dưới bình thuốc tránh rớt kẻo tránh lãng phí, Bạch Liễu liếc mắt thấy mình bị quăng nghiêng ra sau hai anh em nọ, hai anh em ấy thấy Bạch Liễu bị quăng đi thì nhanh chóng chuyển mục tiêu qua Mục Tứ Thành, hung hang vồ về phía hắn, Bạch Liễu giơ một tay khác vút roi, cổ tay run lên vút ra đường cong hình chữ Z đánh bay cả Trộm anh lẫn Trộm em.

Thực ra lực sát thương roi của Bạch Liễu không quá lớn, chỉ là khả năng quấy nhiễu rất mạnh, nhưng thế cũng đủ làm Mục Tứ Thành khiếp sợ rồi.

Tố chất tâm lý của cái tên tay mơ này quá vững, nói không phạm sai lầm thì chắc chắn không phạm bất kỳ lỗi nào, rõ ràng chỉ còn 3 điểm HP mà, Mục Tứ Thành thấy ở anh ta có một sự thần kỳ mà khó có thể tìm thấy ở người khác. Mà Bạch Liễu cũng không ỷ vào quyền cước đấm đá, biết phối hợp, lại giúp cho hắn có thời gian trộm mảnh gương.

(Bản edit thuộc về Nhà số 611 | Đọc truyện tại trang chính chủ)

“Một phút sắp hết rồi” Bạch Liễu vẫn còn dành ra được chút thời gian nói chuyện với Mục Tứ Thành, có lẽ vì chẳng còn chút sức lực nào nên vẻ mặt của cậu nhìn qua trông có vẻ thảnh thơi bình tĩnh: “Cậu vẫn chưa trộm được mảnh gương trên người tên anh trai à? Thế thì chúng ta sắp tiêu rồi.”

Giọng điệu lúc Bạch Liễu nói “vậy thì chúng ta sắp tiêu rồi” châm chọc pha chút lười biếng, giống như chuyện bản thân sắp tiêu đời không liên quan tới mình, cũng chẳng sợ chút nào.

“Vị trí không đúng, mấy hành khách khác với thằng em cứ lảng vảng gần đó.” Sắc mặt Mục Tứ Thành thâm trầm, một tay nắm vòng treo, thể lực tiêu hao quá nhiều nên cũng bắt đầu thở dốc: “Nhưng hình như mảnh gương không ở chỗ tên anh trai, tôi tìm xung quanh tim hắn rồi mà không thấy.”

“Không ở chỗ tim à…” Bạch Liễu suy ngẫm, lẩm bẩm: “Mảnh gương là vật phẩm trọng yếu, nhất định bọn chúng sẽ đặt ở một nơi vô cùng quan trọng, những quái vật khác đặt ở tim nhưng thằng anh thì lại không…”

Hai anh em trộm này khác với những quái vật kia ở chỗ có tốc độ di chuyển cực nhanh, giống với Mục Tứ Thành…

“Còn vài giây nữa là tên em trai sẽ hồi chiêu, thể lực của tôi cũng hết…” Mục Tứ Thành nhìn anh em trộm ở dưới đi tới đi lui tụ lực, thở hổn hển nói: “Bạch Liễu, nếu như chiêu tiếp theo chúng ta đánh thằng anh kia mà còn không cướp được một mảnh gương nào thì chúng ta xác định là đi đời thôi.”

Bạch Liễu đột nhiên ngẩng đầu: “Mục Tứ Thành, cậu thấy với một tên trộm thì nơi nào là yếu điểm nhất?”

Mục Tứ Thành hơi đâu nghe kịp câu hỏi của Bạch Liễu, khàn giọng rống giận: “Bạch Liễu!! Trộm anh tới sau lưng anh rồi kìa!! Quay đầu vung roi đi!”

Thời hạn một phút sắp đến, thể lực của hắn hay của Bạch Liễu đều đã tiêu hao quá mức, Mục Tứ Thành vẫn một tay nắm vòng treo một tay túm Bạch Liễu, bên dưới là Trộm em đang tính múc bọn họ, vốn dĩ không thể buông tay, nhưng lần này không thể đỡ giúp Bạch Liễu được, chỉ có thể lớn tiếng nhắc nhở cậu.

Song Bạch Liễu hình như không còn sức kịp phản ứng, cậu hơi kinh ngạc nhưng không quay đầu lại, đằng sau cậu là Trộm anh vươn năm ngón tay với móng vuốt sắc nhọn chụm lại như mũi khoan, nó lộ ra nanh như ngà voi, cười một cách quỷ dị, dứt khoát đâm vào tim Bạch Liễu, xuyên qua cơ thể.

Móng tay đen kịt sắc nhọn rút ra, lồng ngực bị đâm của Bạch Liễu cũng ưỡn lên phía trước, cậu ngước đầu nhíu mày la á một tiếng, trong nháy mắt từ trong miệng tràn ra vô số máu tươi thành dòng, nhuộm đỏ trước ngực áo sơ mi trắng của cậu.

Đồng tử của Mục Tứ Thành nhanh chóng co rụt lại!

“Bạch Liễu —— !!!!!!!!!!”

【Hệ thống cảnh cáo: Người chơi Bạch Liễu bị Trộm anh tấn công!! Trạng thái hấp hối!! 】

Tác giả có lời muốn nói: Chương này bốn ngàn chữ, sau đó là một đoạn ngắn (tầm 2 ngàn chữ), tổng cổng 6 ngàn chữ!

Chương 59: Chuyến tàu cuối nổ tung (21)

Edit: Nhi Beta: Mộc

【 Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu bị Trộm anh công kích, HP -2, giá trị tinh thần -2. Cảnh báo HP chỉ còn lại 1! Đã rất gần với tử vong! 】

Bạch Liễu không buồn để ý, quẹt đi vết máu bên khóe môi, giương mắt nhìn gương mặt trắng bệch vì bị dọa của Mục Tứ Thành, chậm rãi nói: "Kêu la cái gì, tôi còn chưa chết đâu. Phán định lực sát thương của mấy con quái vật này không theo bộ phận thân thể. Lực sát thương của Trộm anh chỉ có 2, tôi lại có 3 HP, bị đâm xuyên óc vẫn có thể sống được. Mau lại đây giúp tôi đi."

Sau khi định thần lại Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu cả người toàn là máu, thật sự mẹ nó xanh cả mặt, còn rợn người hơn việc hắn bị đâm xuyên tim nữa.

Mục Tứ Thành nghiêng người tránh Trộm em phía sau, tập trung nhìn lại, phát hiện thế mà Bạch Liễu lại đang dùng roi xoắn hai tay tên Trộm anh đâm xuyên qua người cậu, khiến Trộm anh không dứt ra được, vô cùng tức giận kêu gào bên cạnh Bạch Liễu.

Bạch Liễu ngước mắt nhìn Mục Tứ Thành, dù mất máu quá nhiều khiến cậu có hơi hụt hơi, nhưng vẫn bình tĩnh rõ ràng: "Tay, trong tay nó."

Mục Tứ Thành ngẩng ra một thoáng, rồi mạnh mẽ định thần lại: "Anh nghĩ rằng mảnh gương bị Trộm anh giấu trong xương tay sao?!"

“Đúng vậy, nhanh lên, tôi không khống chế được lâu đâu, chúng ta cũng chẳng còn nhiều thời gian nữa.” Bạch Liễu mỉm cười: “Đôi tay là bộ phận quan trọng nhất của kẻ trộm, thế nên lúc trước Lưu Hoài mới chém đứt đôi tay của cậu, vì tay cậu có lực công kích mạnh nhất.”

“Vậy cũng như Trộm anh này thôi, tôi cảm thấy tay cũng là chỗ quan trọng nhất.”

Mục Tứ Thành ngây ra, sau đó cười lớn một phen, cười chảy cả nước mắt, cuối cùng nói: “Phải nhỉ, tôi lại quên mất, đôi tay là bộ phận quan trọng nhất của kẻ trộm mà, chính tôi cũng từng bị chém rất nhiều lần.”

“Nhưng anh nói rất đúng.” Mục Tứ Thành rũ mi, thu lại ánh mắt âm u không rõ, hắn cong môi cười rộ lên. Hai tay Mục Tứ Thành trống không, chậm rãi cúi đầu, trong mắt bùng lên ánh sáng rực đỏ, hắn há cái miệng sau khi hóa thú rộng đến mức có chút dữ tợn ra hung hăng cắn lên hai tay Trộm anh đang xuyên qua người Bạch Liễu và bị cậu xoắn lấy, dùng sức kéo, lôi ra một đôi tay trộm từ cơ thể Bạch Liễu.

Nháy mắt khi đôi tay này bị kéo ra, Bạch Liễu hít một hơi ngửa ra sau. Mục Tứ Thành với khuôn mặt bị bắn đầy máu của cậu âm trầm cắn xé đôi tay Trộm anh, giọng nói mơ hồ không rõ: “Thứ quan trọng nhất của kẻ trộm, đúng là đôi tay của gã.”

Vào lúc đôi tay như que củi kia bị xé ra, Trộm anh thê lương thảm thiết kêu lên một tiếng, như còn muốn giãy dụa, song bị Mục Tứ Thành lạnh lùng quyết tuyệt răng rắc cắn đứt, không thể động đậy nữa.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành sử dụng kỹ năng (Móng Vuốt Khỉ Đạo Tặc) đánh cắp 20 mảnh gương từ trên người Trộm anh】

Sau khi Trộm anh mất đi đôi tay, nó lập tức yếu đi. Trộm anh không cam lòng mở to tròng mắt đỏ máu, hung tợn thét dài, nhìn đôi tay đã bị xé xuống trên tay Mục Tứ Thành - những đầu ngón tay bị tro đen phủ lấy trên cánh tay đó chỉ nhẹ nhàng chà xát đã lộ ra ánh sáng lấp lánh, mỗi ngón tay có 2 mảnh gương vỡ, mười đầu ngón tay tổng cộng có 20 mảnh.

Trộm em cuối cùng cũng hồi xong đại chiêu, ngồi xổm xuống điên cuồng đấm dữ dội. Ngọn lửa từ trên người nó bùng lên ngút trời, thiêu đốt tất thảy mọi thứ trong toa tàu. Dù bọn Mục Tứ Thành có di chuyển nhanh cỡ nào cũng không tránh kịp, tàn lửa tóe ra từ trong tàu vẫn truy đuổi bọn họ. Mục Tứ Thành trở tay ném Bạch Liễu ra khỏi phạm vi ngọn lửa, nghiêng người dùng lưng chắn lửa cho cậu, lửa đốt khiến Mục Tứ Thành rên lên một tiếng.

Bị quăng trên mặt đất, Bạch Liễu gắng sức lăn mấy cái.

Cả khuôn mặt Mục Tứ Thành toàn là máu, trông cực kỳ chật vật khó coi, trên lưng lại bị lửa đốt, da tróc thịt bong, bỏng nhiều mảng lớn. Bạch Liễu bị Mục Tứ Thành ném đi giờ đây ánh mắt tan rã nằm trên mặt đất, ngực phập phồng dữ dội mà thở dốc. Cậu đã hao hết toàn bộ thể lực, đến ngón út cũng chẳng cựa quậy nổi, khóe miệng và ngực áo sơ mi trắng đều bị máu nhuộm thành một màu khác. Tuy vậy, cậu ta và Mục Tứ Thành lúc này lại cong môi lên y hệt nhau, mỉm cười vô cùng suиg sướиg.

Bởi vì bọn họ là một cặp ăn trộm thành công.

Bởi vì dẫu cho HP đều sắp cạn sạch, bọn họ vẫn còn sống.

“Wow, cảm giác làm chuyện xấu mà thành công đỉnh vãi.” Bạch Liễu khó khăn giơ tay lên lau máu bên môi, thỏa mãn cười nói, “Nhất là khi tay trộm được vật gì đó rất có giá trị.”

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành bị thương tổn bởi ngọn lửa thiêu đốt của Trộm em, HP -20, Giá trị tinh thần -20. Hiện tại HP còn 16, nguy hiểm!】

【Hệ thống cảnh báo: HP của người chơi Bạch Liễu còn 1, sắp hết sạch. Xin hãy chú ý bảo vệ bản thân, tránh vận động cường độ mạnh!】

Mục Tứ Thành cũng thoát lực ngã ngồi ra đất, hắn ngửa cổ ra sau dựa vào trên ghế, cúi đầu thở hổn hển, hắn đạp Bạch Liễu đang nằm ngay đơ không nhúc nhích trên đất một cái, cười mỉa: “Ê tên điên họ Bạch kia, rốt cuộc anh làm nghề gì ở thế giới hiện thực thế? Trộm đồ, tính kế với khống chế người khác thành thạo như vậy, bộ anh là tai to mặt lớn nào trong giới tội phạm IQ cao hả?”

“Chỉ là một công nhân viên chức thất nghiệp thiếu tiền thôi.” Bạch Liễu lười nhác đáp.

Mục Tứ Thành khinh miệt cười nhạo: “Công nhân viên chức thất nghiệp? Có cái đách mà tin anh.”

Rốt cuộc, tiếng phát thanh lại vang lên trong tàu:

“Đoàn tàu sắp khởi hành, xin các hành khách xếp hàng xuống tàu, vui lòng không ở lại trong toa…”

Anh em nhà trộm phẫn uất sau khi mất sạch mảnh gương rời khỏi toa tàu cùng với một đống thi thể hành khách cháy đen. Đứng bên ngoài cánh cửa dần dần khép lại, bọn họ dùng ánh mắt oán độc nhìn Bạch Liễu và Mục Tứ Thành trong tàu. Bạch Liễu nằm trên đất, trước ngực máu me đầm đìa, thế mà vẫn còn tâm tình nghiêng mặt qua, cười tủm tỉm nói nốt lời cuối với anh em nhà trộm ngoài cửa: “Bái bai.”

“Gào—” Anh em nhà trộm không cam lòng gầm lên với Bạch Liễu.

【Hệ thống thông báo: Tiến độ thu thập mảnh gương vỡ của người chơi Bạch Liễu (360/400)】

【《Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung》đổi mới – Anh em nhà trộm (2/3)】

【Tên quái vật: Trộm anh】

【Đặc điểm: Tốc độ di chuyển của Trộm anh cực nhanh (Tốc độ di chuyển 3400, ngọn lửa tăng thêm hiệu quả), thông thạo trộm cắp】

【Nhược điểm: Mảnh gương vỡ (1/3)】

【Cách tấn công: Cào, trộm cắp】

———-

Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc cả người đẫm mồ hôi ra khỏi trò chơi, bọn họ quỳ sụp bên cổng đăng xuất ho sặc sụa, trên người đầy mùi cá của nhân ngư.

Hai người thường lần đầu tiên tiến vào trò chơi kinh dị này sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, trông cực kỳ dọa người, tay chống trên mặt đất đều đang phát run. Nếu không nhờ người trẻ tuổi kia chỉ dẫn cho bọn họ một chút, cùng với ý nghĩ quyết tâm muốn báo thù cho Quả Quả, thì có lẽ bọn họ đã không chịu được đến khi trò chơi kết thúc.

Ở bên mộ Quả Quả, người thanh niên kia nói, có nhiều thứ không thể nói cho hai người được, mà dù có nói hai người cũng sẽ không nhớ. Bạch Liễu mỉm cười, cho nên sau khi hai người tiến vào, nhất định phải nghe lời.

Chương 60: Chuyến tàu cuối nổ tung (22)

Edit: Nhi Beta: Siêu

Bởi vì có cơ chế "cấm ngôn" nên Bạch Liễu không thể trực tiếp nói về trò chơi với Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc. Cậu chỉ có thể nói với hai người họ rằng: "Hai người sẽ gặp phải vài tình huống bất ngờ, có điều không cần hoang mang, tôi sẽ mang theo hai người an toàn sống sót rời khỏi. Nếu muốn thông báo tình hình và vị trí của hai người, vậy cứ báo cho tôi thông qua giao diện mua sắm đạo cụ của hai người."

Vì thế sau khi tiến vào trò chơi, Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc vô cùng nghe lời Bạch Liễu, chờ sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ thứ nhất, bọn họ tìm mọi cách dùng vỏn vẹn mấy điểm tích lũy của mình mua bốn món đạo cụ rẻ nhất — [Nút bần], [Lưỡi dao], [Đèn pin mini] và [Chặn giấy], Lưu Phúc mua [Con lắc]. Bốn món đạo cụ này nối lại sẽ thành [Thị trấn Siren].

(*Bốn đạo cụ có phiên âm như sau: Nút bần【木塞】(mù sāi), Lưỡi dao【刀刃】(dāorèn), Đèn pin mini【小电筒】(xiǎodiàntǒng), Chặn giấy【镇纸】(zhènzhǐ). Bốn từ in đậm có âm tương tự với bốn chữ Thị trấn Siren【塞壬小镇】(Sāi rén xiǎo zhèn).

Nhưng hai người cũng rất sợ, họ không chắc Bạch Liễu có thể hiểu ý này hay không. Nhưng đây là tất cả những gì họ có thể làm được. Bốn món đạo cụ ế hàng giá rẻ này gần như hao hết toàn bộ điểm hiện có, hơn nữa khiến người xem phỉ nhổ họ lãng phí điểm, làm họ rớt xuống Khu không người.

Song rất may, hệ thống của hai người nhanh chóng chập chờn, giống như bị người nào đó tiếp quản, đôi khi giao diện của hai người lại tự thao tác mua đạo cụ giúp họ, mà họ cũng nơm nớp lo sợ khi sử dụng những đạo cụ đó. Nào là đèn pin, máy chiếu 3D với cồn, hệt như có một người khác đang điều khiển giao diện phối hợp chơi trò chơi với bọn họ. Có điều Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc không biết chơi làm sao, cũng may dս□ƈ vọиg cầu sinh của hai người này đều rất mạnh. Có vài lúc dù cho mấy đạo cụ Bạch Liễu mua bọn họ còn chưa kịp hiểu nên dùng thế nào, hai vợ chồng này vẫn cắn răng tiếp tục kiên trì.

Sau khi trải qua cuộc chiến truy đuổi, quá trình chơi trò chơi của Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc thông thuận hơn nhiều, cuối cùng thế mà lại qua màn cùng lúc.

Đúng vậy, vào thời khắc cửu tử nhất sinh trong trò chơi cấp 2 《Chuyến tàu cuối nổ tung》 này, khi cái chết và sự sống chỉ trong gang tấc Bạch Liễu còn dành chút thời gian trợ giúp Lưu Phúc và Hướng Xuân Hoa qua màn trò chơi, còn hay gọi ba đầu sáu tay.

Tuy rằng có Bạch Liễu trợ giúp, nhưng đa phần bọn họ vẫn tự dựa vào chính mình.

Bởi vì bản thân Bạch Liễu cũng đang ở trong trò chơi có độ nguy hiểm cực cao, vả lại cái hệ thống không đáng tin cậy tên Bạch Liễu này thường sẽ đứt gánh giữa đường, im lìm chẳng có động tĩnh. Hơn nữa Bạch Liễu cũng không rõ tiến độ cụ thể trong trò chơi của Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc, cho nên phần lớn quá trình trong trò chơi vẫn dựa vào tự hai người mò mẫm tìm kiếm, kiên trì chống đỡ đến khi qua màn. Sau khi ra ngoài bọn họ vì sợ hãi mà vẫn chưa hồi phục tinh thần lại, sau đó rơi nước mắt cùng đỡ nhau đứng dậy.

Lẽ ra khi gặp phải chuyện kì lạ bất thường kiểu này người bình thường đều trốn tránh không dám tin nó có thật, hơn nữa một lòng muốn rời khỏi nơi này.

Hai người Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc trước giờ chưa từng tin tưởng mấy chuyện yêu ma quỷ quái như vậy. Nhưng sau khi qua màn phản ứng đầu tiên không phải trốn tránh, không phải sợ hãi, cũng không giống phản ứng của mấy người bình thường sau khi bị kéo vào trò chơi kích động la hét tao phải rời khỏi đây.

Đôi vợ chồng này vừa ôm đầu vừa ôm nhau vui sướng khóc thút thít trước cổng đăng xuất.

“Những gì người thanh niên kia nói đều là thật.” Đôi tay Hướng Xuân Hoa run rẩy vịn trên người Lưu Phúc. Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi mất đi Quả Quả, dì như thể đã già thêm mấy chục tuổi, nước mắt tràn ra khỏi nếp nhăn hằn sâu của dì, Hướng Xuân Hoa khom người nghiến răng nghiến lợi lau nước mắt: “Ông nói xem liệu Quả Quả có được cứu vớt hay không? Tên súc sinh kia thật sự sẽ bị trừng phạt sao?”

Nãy giờ Lưu Phúc vẫn dùng tay lau nước mắt liên tục, người đàn ông này nước mắt ròng ròng nức nở: “Chắc chắn là vậy, cậu ấy nói sẽ giúp chúng ta mà.”

Trước khi tiến vào trò chơi, vào tháng 6 tiết trời oi bức, buổi tối cái ngày mà kỳ thi đại học kết thúc, Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc mặt đối mặt, cứ ngồi ngây ra như thế.

Có ba bát cơm và một nồi thịt kho tàu lớn bày ra trên bàn trước mặt bọn họ, kế bên cái bát trống không dư ra kia để giấy

dự thi của Quả Quả. Tấm ảnh dán trên giấy dự thi là một thiếu nữ mặc đồng phục, nhìn thẳng máy ảnh với vẻ ngại ngùng lại mang chút đợi mong. Em nở một nụ cười nho nhỏ đầy bất an đồng thời cũng tràn ngập kỳ vọng vì kỳ thi quan trọng sắp đến.

Nhà của Hướng Xuân Hoa ở sát bên đường, có thể nghe thấy tiếng reo hò ầm ĩ hoặc là tiếng xầm xì chán nản thảo luận đáp án đề thi của bọn trẻ sau khi thi xong.

Đáng lẽ trong những tiếng nói cười quạnh quẽ này sẽ có âm thanh của một thiếu nữ 17 tuổi, nhưng âm thanh ấy đã vĩnh viễn biến mất ở cuối con hẻm đó, hóa thành một tấm ảnh trắng đen ngọt ngào lưu lại trên mộ bia xa xôi. Đôi tay vốn dùng để cầm bút của em bị người băm ra thành móng heo nhuyễn và thịt vụn, bị Lý Cẩu vì nhanh chóng xử lý mà làm như thịt heo giá rẻ mười mấy đồng một cân bán cho ai đó.

Lưu Phúc phát điên đào cống thoát nước muốn tìm lại toàn bộ tay phải của Quả Quả, đáng tiếc mãi cho đến trước khi hạ táng cũng không thể tìm đủ. Tay phải của con gái chú đều biến thành xương nát và thịt vụn trộn lẫn với thịt heo, ngấm vào dưới lòng đất.

“Tôi nghe con dâu nhà họ Trương bảo năm nay Vật lý có hơi khó.” Hướng Xuân Hoa dại ra tự lẩm bẩm:“Nhưng Quả Quả giỏi Vật lý nhất mà? Kỳ thi đại học năm nay nói không chừng hợp với ý thích của nó.”

“Đúng vậy, nói không chừng nó có thể vượt lên, thi đậu trường Sư phạm nó vẫn luôn thích…” Nói đến một nửa, rốt cuộc Lưu Phúc không nói nên lời nữa. Chú bịt kín đôi mắt, thân hình cong xuống hệt như bị cả thế giới sụp đổ nặng nề áp lên, thấp giọng phát ra một tiếng gào khóc nức nở mơ hồ lại đau đớn phẫn nộ tột cùng, chú đấm xuống bàn rầm một cái, lại cẩn thận

tránh đi tấm giấy dự thi của Quả Quả: “Súc sinh!!! Nó mới 17 tuổi!!! Đều do tôi, đáng lẽ tôi không nên để nó đi tiếp!!!”

“Cũng trách tôi nữa, nếu không phải do tôi nhất quyết phải nấu thịt kho tàu cho Quả Quả, nó cũng sẽ không… Ông cũng đừng khổ sở, người thanh niên kia đã nói, cậu ấy sẽ giúp chúng ta.” Quanh mắt Hướng Xuân Hoa toàn là vệt nước mắt khô đọng lại, dì chết lặng mà khóc, hoảng hốt vỗ vai Lưu Phúc, lẩm bẩm như thể đang tự an ủi mình, “Đi ngủ thôi, ngủ rồi sẽ không có chuyện gì nữa.”

Kết quả sau khi ngủ dậy, bọn họ đã xuất hiện trong trò chơi.

Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc đỡ nhau đứng dậy, bọn họ theo bản năng cảnh giác với nơi xa lạ này, lại có một cảm giác thân thuộc của riêng người trưởng thành từng trà trộn chốn phố phường. Người duy nhất bọn họ có thể tin tưởng chỉ có người thanh niên tên là Bạch Liễu nghe nói đã mua linh hồn của bọn họ, cũng đã trợ giúp bọn họ trong trò chơi.

Thấy có người đi ngang qua, Hướng Xuân Hoa cẩn thận tiến đến: “Chàng trai trẻ, xin hỏi cậu có biết người thanh niên nào tên Bạch Liễu không?”

Người này đánh giá bọn họ bằng một ánh mắt kỳ lạ: “Hai người là fans của Bạch Liễu à? Tới màn hình trung tâm ở Đại sảnh trung ương đi, Bạch Liễu vừa mới bùng nổ một đợt like với donate đấy, tiếng hoan hô của người xem gần như muốn rung trời luôn kìa. Nhìn có vẻ muốn bay lên Bảng Ác mộng tân tinh rồi, hai người nếu muốn chạy qua cổ vũ thì đi nhanh lên còn kịp.”

Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc nhìn nhau, cảm ơn người này, đi về hướng Đại sảnh trung ương anh ta chỉ.

—

Màn hình trung tâm ở Đại sảnh trung ương.

Vương Thuấn đứng ở hàng đầu tiên trước TV nhỏ của Bạch Liễu, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng. Tuy rằng vừa nãy Bạch Liễu vì biểu hiện xuất sắc được bùng nổ một đợt like donate, song khán giả ở đây không một ai có sắc mặt tốt.

Bởi vì HP của Bạch Liễu chỉ còn lại 1, tùy ý công kích một chút cũng có thể giết chết người này.

“Ráng trụ vững đi người ơi! Bây giờ Bạch Liễu tuyệt đối không thể chống đỡ bất luận một công kích nào, một cũng không được!”

“Cứu mạng! Tui lại muốn thở oxy, lần trước xem TV nhỏ của Bạch Liễu xong đã muốn thở oxy, lần này cũng vậy!”

Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc vừa tới đã nhìn thấy cảnh mọi người khẩn trương nhìn chằm chằm TV nhỏ của Bạch Liễu. Theo bản năng bọn họ cũng nhìn về phía đó, nhưng còn chưa kịp thở phào vì thấy được gương mặt quen thuộc của Bạch Liễu, ngay lập tức hai người đã trợn trừng mắt lên nhìn gã đàn ông thoáng xuất hiện ở một góc TV nhỏ.

“Lý Cẩu!! Cái thằng súc sinh nhà mày!!!”

———

Lý Cẩu có người rụt cổ ngồi dưới đất, cực kỳ mỏi mệt thở phì phò. Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh bảo vệ Bạch Liễu chỉ còn 1 HP ở giữa, cánh môi cậu tuy tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn vô cùng rõ ràng: "Tôi vạch ra kế hoạch cho từng ga một. Hiện tại chúng ta đã gom đủ 360 mảnh vỡ, chỉ thiếu 40 mảnh nữa. Nhưng tôi cảm thấy trò chơi này sẽ không cho phép chúng ta gom đủ hết mảnh vỡ trong một lần ở ga tiếp theo đâu."

"Không thể gom đủ hết trong ga tiếp theo sao?" Trương Khôi ngờ vực nhìn qua, "Nhưng nếu ga tiếp theo mà không gom đủ nữa thì chúng ta sẽ trở lại ga xuất phát【Thành phố Đồ Cổ】rồi. Đoàn tàu này hẳn sẽ nổ tung ở giữa hai ga Thành phố Đồ Cổ và ga thứ hai đếm ngược. Nếu ở ga thứ hai đếm ngược mà chúng ta còn không gom đủ thì phải chịu cảnh bị nổ tung đó! Tất cả mọi người sẽ chết hết!"

Ngữ điệu Bạch Liễu không nhanh không chậm, lại vì suy yếu mà trở nên có vẻ mềm mại bông đùa: "Sở dĩ tôi nói ga tiếp theo sẽ không gom đủ mảnh vỡ là bởi vì vẫn còn một con quái vật nữa trong《Sách quái vật》chưa lên sàn. Dựa theo hướng đi hiện tại của trò chơi, mỗi một quái vật - hành khách nổ tung, Anh em nhà trộm đều có mảnh vỡ trên người, vậy tôi đoán trên người con quái vật cuối cùng này chắc chắn cũng có."

Trương Khôi phản ứng cực nhanh, gã rất nhanh hiểu tiếp theo ý của Bạch Liễu, gã híp mắt sờ cằm: "Đúng là như vậy. Nhưng Bạch Liễu à, nếu ở ga tiếp theo chúng ta có thể đào ra con quái vật này thì sao? Thế thì chúng ta có thể gom đủ mảnh vỡ để qua màn rồi."

"Mấy người còn nhớ tỉ lệ tử vong thấp nhất của trò chơi này là bao nhiêu không?" Hỏi một đằng Bạch Liễu trả lời một nẻo.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Bạch Liễu rũ mắt: “Trò chơi cấp hai có tỉ lệ tử vong ở giữa 50% đến 80%. Như vậy nghĩa là, chúng ta có 7 người, cứ cho là dựa theo tỉ lệ thấp nhất để tính thì trong trò chơi này tỉ lệ tử vong cũng phải trên dưới 50%, tương đương với việc phải chết ba người rưỡi mới đúng. Nhưng hiện tại chúng ta chẳng chết ai cả, vì thế để cân bằng lại hệ thống mới mạnh mẽ hạ thấp giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh.”

“Nhưng nếu là để đảm bảo tỉ lệ tử vong thấp nhất thì… Đỗ Tam Anh, hiện tại giá trị may mắn của cậu là bao nhiêu?” Bạch Liễu đột ngột chuyển sang hỏi Đỗ Tam Anh.

Đỗ Tam Anh dường như không nghĩ với việc Bạch Liễu tự dưng lôi mình vào, tay chân luống cuống chỉ vào mũi mình. Sau khi xác nhận Bạch Liễu đang muốn xem giá trị may mắn của mình thì lập tức mở bảng thông tin cá nhân ra xem, tiếp đó thăm dò nhìn về phía Bạch Liễu, nói: “80.”

“Vậy tức là hệ thống chỉ hạ 20 điểm may mắn của Đỗ Tam Anh. Nếu thật muốn giết ba người rưỡi trong chúng ta, thì giảm giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh như này là quá ít rồi.” Bạch Liễu nhanh gọn đưa ra phán đoán.

“Lúc trước trong《Thị trấn Siren》vì để phối hợp cân bằng lại trò chơi mà thao tác với tôi rất quá phận. Thế nhưng trong《Chuyến tàu cuối nổ tung》chỉ là giảm 20 điểm giá trị may mắn của một mình Đỗ Tam Anh rồi dừng tay, phối hợp như vậy là quá ít, ga vừa rồi tất cả chúng ta đều còn sống đã nói lên điểm này. Song hệ thống không hạ thấp giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh nữa, 20 điểm duy trì một sự phối hợp rất nhỏ như vậy—”

Bạch Liễu chậm rãi ngước mắt: “– Vậy chỉ có thể nói rằng, hệ thống cho rằng nó chỉ cần phối hợp rất nhỏ thôi, thì tỉ lệ tử vong trong trò chơi này sẽ cân bằng lại.”

Trong lúc mọi người còn như đang lọt vào sương mù, Trương Khôi rốt cuộc hiểu ra, sau lưng gã đột ngột bị xâm chiếm bởi cảm giác lạnh lẽo làm người sởn cả tóc gáy. Gã quay đầu lại nhìn Bạch Liễu, sắc mặt trắng bệch: “Ý của mày là, trước khi qua màn trò chơi này có lẽ sẽ có một trạm kiểm soát chắc chắn phải chết để nâng cao tỉ lệ tử vong của chúng ta?! Chúng ta rất có khả năng sẽ chết ba người rưỡi nữa trong trò chơi?!”

Trạm kiểm soát chắc chắn phải chết, đây là trạm kiểm soát cần phải có người chết mới có thể qua màn. Trong video single-player game sẽ không thiết lập trạm kiểm soát như vậy, nhưng trong game kinh dị nhiều người kiểu thiết lập trạm kiểm soát như này vẫn thường gặp, tác dụng là để đảm bảo độ khó và sự kích thích của trò chơi, cần phải có người chơi chết mới có thể qua màn, nói đơn giản chính là “bán bạn cầu vinh*”.

(* Gốc là Đồng đội tế thiên, pháp lực vô biên 队友祭天法力无边)

Game kinh dị ở ngoài đời là vì chơi hay với kích thích mới thiết kế như thế, nhưng trong game kinh dị này khi thiết kế như vậy, lại có vẻ máu lạnh và tàn khốc đến cực điểm.

“Anh cảm thấy trong trò chơi tên là《Chuyến tàu cuối nổ tung》, trạm kiểm soát chắc chắn phải chết của nó sẽ là gì?” Bạch Liễu không nhanh không chậm hỏi.

Mà Trương Khôi đã suy sụp tựa vào trên chiếc ghế phía sau, gã bừng tỉnh ngửa đầu nhìn ánh đèn huỳnh quang chợt sáng chợt tối trên nóc toa, lẩm bẩm tự nhủ: “… là nổ tung, trò chơi

này hẳn là muốn chúng ta phải vượt qua vụ nổ, cho nên ở ga cuối cùng đếm ngược chúng ta rất có thể sẽ không gom đủ mảnh vỡ."

"Nhất định phải vượt qua vụ nổ để đến ga cuối cùng, chúng ta mới có thể gom đủ mảnh vỡ."

"Có ba người rưỡi phải chết, vậy sẽ có ba người rưỡi sống đúng không?" Tiếng nói nghẹn ngào của Lý Cẩu đột nhiên cắt ngang cuộc đối thoại của Bạch Liễu, gã bò trên đất, nhân lúc người khác không chú ý duỗi tay vào vòng vây của Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành. Bàn tay dơ bẩn của gã bắt được mắt cá chân của Bạch Liễu, trong mắt bùng lên ánh sáng cầu sinh mãnh liệt: "Vậy kẻ nào sống, kẻ nào chết là do mày quyết định phải không! Mày chắc chắn có cách giúp cho ba người rưỡi kia sống sót phải không! Bạch Liễu, cho tao sống! Chuyện gì tao cũng có thể làm!"

Mục Tứ Thành lại gần dùng một cước đá văng tên Lý Cẩu bò lại đây ra ngoài. Gã bị đá ra rồi vẫn còn không cam lòng tiếp tục bò về phía này, đến khi Mục Tứ Thành vươn ra móng vuốt khỉ mới dừng lại. Nhưng ý chí cầu sinh mãnh liệt hừng hực đến mức làm người sởn tóc gáy trong mắt tên Lý Cẩu này vẫn làm da đầu Mục Tứ Thành hơi tê dại. Hắn không chịu được nghiêng người chắn trước mặt Bạch Liễu, nhe răng đe dọa Lý Cẩu.

Lý Cẩu không cam lòng lại rụt vào góc tường, ánh mắt vẫn nhìn đăm đăm vào Bạch Liễu.

"Đúng là tôi có cách để vượt qua vụ nổ." Ánh mắt Bạch Liễu ẩn chứa hàm ý nhìn Lý Cẩu: "Nhưng kế hoạch này cần phải hy sinh hai người."

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Bạch Liễu nhất quyết phải cứu tất cả mọi người, bởi vì từ lâu cậu đã đoán được rằng tới nơi này sẽ có một trạm kiểm soát chắc chắn cần có người phải chết.

Mọi người, ngay cả Mục Tứ Thành đều không khỏi ngừng thở, chuyển tầm mắt tới trên người Bạch Liễu.

Bạch Liễu nâng mi, chậm rãi nói: "Lúc trước tôi đã kiểm tra, trong hệ thống cửa hàng tất cả đạo cụ liên quan đến nước và đạo cụ mìn nổ đều bị cấm, ngay cả một chai nước khoáng một cái pháo kép cũng không mua được. Cấm đạo cụ liên quan đến nước nói rõ thi thể quái vật trải qua nổ mạnh có một điểm yếu chết người là nước. Tôi đoán là do thi thể sau khi trải qua vụ nổ cực nóng đó mà gặp nước sẽ xuất hiện phản ứng hòa tan nhất định. Nước có thể nói là một vũ khí sắc bén nhất đối với đám quái vật này."

Bạch Liễu nói, hơi thở dài có vẻ tiếc nuối: "Nhưng rất đáng tiếc trên tàu hay trong cửa hàng đều chẳng cung cấp cho chúng ta một chút nước nào. Hơn nữa ở ga kế tiếp chúng ta không thể để Đỗ Tam Anh dẫn quái vật rời đi được nữa, nếu còn dùng Đỗ Tam Anh thì hệ thống chắc chắn sẽ tiếp tục hạ thấp giá trị may mắn của cậu ta, vậy cậu ta sẽ không còn tác dụng gì nữa. Bởi vậy, chúng ta cần một lượng nước lớn để chống lại quái vật ở ga kế tiếp."

"Và chuyện vụ nổ cũng có thể giải quyết bằng nước." Bạch Liễu nói rõ ràng, "Nguyên nhân tử vong trong vụ nổ chủ yếu đến từ sóng xung kích, nhiệt độ cao và những vật bị bắn ra trong vụ nổ. Nếu có thể dẫn một lượng nước lớn rót đầy một đoạn đường hầm tàu điện ngầm này, có thể hiệu quả giảm bớt mấy yếu tố như sóng xung kích và nhiệt độ cao làm tử vong, tăng xác suất sống sót của chúng ta trong vụ nổ."

“Nhưng kiếm đâu ra nhiều nước như vậy?” Mực Tứ Thành cau mày, “Thậm chí nếu hệ thống bán nước khoáng, bảy người chúng ta móc hết tiền túi ra mua nước cũng chẳng thể đổ đầy một đoạn đường hầm này. Anh biết khái niệm đổ đầy nước vào một đoạn đường hầm tàu điện ngầm là cái gì không hả Bạch Liễu? Độ cao của đường hầm tàu điện ngầm đều khoảng 8-10 mét, khoảng cách ở mỗi ga lại khoảng 1,5 km. Anh muốn đổ đầy một đoạn đường hầm cần tới một lượng nước của hơn 500 bể bơi đấy!”

“Đâu phải là không có đâu.” Bạch Liễu câu môi cười, “Ở ga tiếp theo chẳng phải đã có sẵn rồi sao?”

Mục Tứ Thành ngẩn ra.

“Hồ chứa nước!” Trương Khôi mạnh mẽ hoàn hồn, “Trước khi lên tàu tôi có xem qua bản đồ đường tàu! Tên của ga đếm ngược kia là Hồ chứa nước! Ở đây sẽ có nước! Hồ chứa nước không thể xây ở bên cạnh đường tàu điện ngầm trống không như vậy được, chỗ này rất không phù hợp, đây là gợi ý của trò chơi! Nếu hồ chứa nước này có quy mô như một hồ chứa cỡ trung bình thì đã đủ nước để đổ đầy vào quỹ đạo đường tàu hình tròn này rồi!”

Bạch Liễu rất bình tĩnh: “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như thế, nhưng vấn đề ở đây là nên làm sao dẫn nước vào ga tàu điện ngầm, tôi thiên về phía dùng bom.”

“Mày muốn cho nổ đập nước?” Trương Khôi nhanh chóng đáp lại lời Bạch Liễu, có điều gã rất nhanh nhíu mày phản ứng lại, “Nhưng cửa hàng hệ thống đã cấm các đạo cụ liên quan bom mìn rồi, mày lấy bom ở đâu ra?”

Bạch Liễu rốt cuộc mỉm cười, cậu lấy ra một tấm gương cực lớn hình bầu dục chỉ thiếu một lỗ hổng hình tam giác ở giữa: "Đương nhiên là lấy nguyên liệu ngay tại chỗ."

"Đây chính là cái gương hợp thành từ 360 mảnh gương vỡ."

Trương Khôi hoang mang nhìn chăm chú chiếc gương vụn vỡ này, không hiểu gì cả. Bộ không phải Bạch Liễu đang nói về bom à, thế quái nào giờ lại triển lãm gương cho bọn họ xem.

"Lúc trước tôi và bạn tôi có thảo luận với nhau một vấn đề, đó là hai tên trộm trong án "Vụ nổ Thành phố Kính" đã giấu bom mang lên tàu thế nào. Bởi vì để nổ tung vài toa tàu cần thể tích thuốc nổ không nhỏ. Hai kẻ trộm này rốt cuộc đã giấu ở đâu mà có thể tránh kiểm an lên tàu? Trên bản tin viết là giấu trong gương, tôi vẫn luôn cảm thấy rất kì lạ, gương gì mà có thể giấu nhiều thuốc nổ như vậy…" Bạch Liễu nhẹ giọng nói, sau đó để tay lên mặt gương trơn bóng.

Mặt gương đột nhiên xuất hiện gợn sóng hệt như nước, chậm rãi khuếch tán ra, biến thành một mặt hồ thủy ngân.

Ý cười bên môi Bạch Liễu càng lúc càng lớn, cậu dần dần nhét toàn bộ cánh tay vào trong mặt kính tàn khuyết tựa hồ nước thủy ngân trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tay Bạch Liễu sờ soạng bên trong một lát, hình như đã sờ được cái gì đó, cậu vừa lòng mỉm cười dứt khoát nhanh chóng kéo ra bên ngoài một phát, kéo ra được một quả bom màu đen lớn gấp mấy lần cái gương.

Bom màu đen kịt rơi xuống mặt đất, bụi bay tán loạn, tỏa ra một mùi thuốc nổ nồng đậm.

“Giờ thì tôi biết rồi.” Bạch Liễu phủi bụi trên tay, tấm tắc: “Hóa ra là giấu trong gương thật.”

Qua một khoảng ngạc nhiên ngắn ngủi, đầu óc Trương Khôi lại nhanh chóng chuyển động, gã nhìn chằm chằm đống thuốc nổ này: “Nhưng mà bom trong gương đã bị cậu kéo ra hết, vậy có phải đoàn tàu sẽ không nổ tung nữa hay không?”

Bạch Liễu chẳng hề nhiều lời lại vói tay vào gương kéo ra một đống thuốc nổ to đùng, cậu nhún vai buông tay: “Hầy, tôi nghi thuốc nổ là vô hạn, cho nên đoàn tàu và cái gương này chắc chắn sẽ nổ thôi.”

Sắc mặt Trương Khôi nhanh chóng trầm xuống.

“Vì thế kế hoạch cần hy sinh hai người chơi.” Bạch Liễu giơ ra hai ngón tay, không nhanh không chậm giải thích, “Một người sẽ mang đống thuốc nổ này ra đập nước, trong vòng hai phút tôi e rằng khó mà về kịp, đây là người đầu tiên cần phải hy sinh.”

Mày Trương Khôi nhíu lại đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi: “Nhưng đây cũng chỉ cần hy sinh một người chơi, còn một người nữa mày muốn hy sinh để làm gì?”

Bạch Liễu câu môi: “Người chơi thứ hai phải hy sinh cần dùng đạo cụ【Tấm vải giả dối】của Đỗ Tam Anh phủ lên mặt ngoài của tấm gương này rồi cầm. Tấm vải theo nghĩa nào đó là giả dối, cho nên nó không tồn tại cũng sẽ không tan vỡ, có thể giữ lại mấy mảnh vỡ sau khi gương bị nổ tung, đỡ cho chúng ta phải tìm lại những mảnh gương vỡ. Nhưng tấm vải này phải có người chơi cầm mới có thể sử dụng được, nên có thể người đó sẽ bị nổ chết vì ở gần gương quá.”

“Vì thế vấn đề duy nhất bây giờ là—” Bạch Liễu chậm rì rì cong lại hai ngón tay của mình, cậu nâng mi, nụ cười trở nên có vẻ ý vị thâm trường, “Hai người chơi phải đi chịu chết, sẽ là ai trong số các người?”

“Thật lòng mà nói, ngoại trừ Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh lúc sau vẫn còn hữu dụng với tôi, những người khác đối với tôi cũng chẳng có nhiều giá trị mấy.” Bạch Liễu buông tay, nói tiếp.

“HP của Trương Khôi và ba con rối của anh đã giảm tới mức vậy rồi, chiến lực có thể cung cấp đã vô cùng có hạn. Ga tiếp theo trong số bốn người hai người nào đi chết với tôi mà nói đều chẳng sao cả.”

Khóe môi Bạch Liễu hơi cong, tiếc nuối lại giả vờ thở dài một tiếng: “Bởi vì các người đã vô dụng với tôi rồi.”

Ánh mắt Trương Khôi và ba con rối đọng lại, chầm chậm xê dịch lên người Bạch Liễu đang dào dạt ý cười, biểu cảm dần dần ngưng lại, dáng vẻ qua cầu rút ván của tên này quá thuần thục, cậu ta nghiêm túc.

Nhưng lời Bạch Liễu nói đúng là thật, ngay cả khi cậu thu mua linh hồn Trương Khôi có thực lực cao nhất ở đây thì khi ra khỏi trò chơi rồi, Trương Khôi thật sự cũng chẳng có nhiều giá trị với Bạch Liễu.

Không chỉ không có nhiều giá trị, mà còn có tác dụng phụ.

Trương Khôi là người chơi cao cấp của công hội Quốc Vương. Hơn nữa việc Bạch Liễu khống chế Trương Khôi đã bị TV

công chiếu cả rồi, Bạch Liễu cảm thấy một công hội lớn như công hội Quốc Vương sẽ không cho phép người chơi bị khống chế như Trương Khôi chiếm địa vị cao trong công hội, càng sẽ không cho phép Bạch Liễu khống chế được một người chơi biết được rất nhiều tin tức trong cao tầng công hội như vậy.

Tóm lại, Trương Khôi là một phiền toái lớn với Bạch Liễu, thật ra có thể chết trong trò chơi là tốt nhất, nhất lao vĩnh dật*, công hội Quốc Vương sẽ không tìm Bạch Liễu gây phiền toái, bởi vì đây chỉ là ân oán trong trò chơi mà thôi.

(* Nhất lao vĩnh dật – 一劳永逸 – yī láo yǒng yì: ý nói giải quyết chuyện/ việc gì đó một lần dứt khoát để về sau không phải lặp lại hành động tương tự.)

Tuy nhiên nếu để Trương Khôi đi tìm chết, Bạch Liễu sẽ gặp một vấn đề rất nan giải—

— Đó là nếu Trương Khôi chết rồi, ba con rối dưới tay gã sẽ thoát khỏi khống chế.

Bạch Liễu có nghĩ tới cách chọn dùng kỹ năng【Ví tiền cũ】đi giao dịch để khống chế ba người dưới tay Trương Khôi, nhưng cậu cảm thấy khả năng thành công quá thấp – Thứ nhất là vì ba người này có lòng cảnh giác rất cao với cậu, biết rõ Bạch Liễu có kỹ năng khống chế. Kỹ năng giao dịch này cần hai bên chủ động đồng ý, có thể thuận lợi lừa dối ba người này chủ động mở miệng đạt thành giao dịch tiền bạc dơ bẩn với cậu trong vòng vài phút, Bạch Liễu cảm thấy không có khả năng lắm.

Thứ hai là dù có làm được, chờ đến khi xuống nước tình hình vô cùng hỗn loạn, Bạch Liễu cũng chẳng thể khống chế bất

luận kẻ nào.

Bởi vì tiền giấy linh hồn chính là tiền giấy, thứ quỷ này giống y hệt Bạch Liễu, sợ nước dữ lắm. Vào trong nước cái kỹ năng này của Bạch Liễu xem như toang luôn. Nếu nhược điểm của kỹ năng cậu bị người khác biết thì cậu sẽ có nguy hiểm rất lớn.

Hơn nữa trước khi qua màn Bạch Liễu chắc chắn sẽ bỏ mảnh gương vỡ vào người mình, có như thế khen thưởng của cậu mới cao nhất. Nếu để nhóm người này biết kỹ năng tiền giấy linh hồn của Bạch Liễu xuống nước không thể khống chế được, rất có thể cậu sẽ hai mặt đều gặp địch, rơi vào tình huống bị một đám người lao vào cướp đoạt mảnh vỡ.

Và rất không may chính là, Bạch Liễu cảm thấy Trương Khôi đã đoán được chuyện cậu không thể khống chế người khác khi ở dưới nước.

Bởi vì Trương Khôi đã nhìn thấy toàn cảnh Bạch Liễu sử dụng tiền giấy linh hồn cứu Mục Tứ Thành trong tình huống khẩn cấp lúc trước, biết Bạch Liễu sử dụng một đạo cụ bằng giấy để thao túng người chơi — đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến Bạch Liễu muốn Trương Khôi chết.

Rất có thể Trương Khôi đã biết rõ điều kiện, hạn chế, nhược điểm để cậu sử dụng kỹ năng cá nhân. Chuyện này có độ chí mạng nhất định đối với Bạch Liễu. Nếu lần này cậu tha cho Trương Khôi một đường sống, sau này cậu sẽ không còn ưu thế đối phương không biết kỹ năng cá nhân của cậu nữa.

Nói thật lần này là do Bạch Liễu thiếu con đường thông tin, trong lòng cậu cũng rõ ràng điều đó. Trương Khôi dù sao cũng là người chơi lưng tựa hiệp hội lớn, có rất nhiều con đường Bạch Liễu không biết. Nếu sau đó Trương Khôi dùng biện

pháp nào đó thoát khỏi sự khống chế của Bạch Liễu rồi đuổi giết cậu hệt như khi đuổi giết Mục Tứ Thành lúc trước, Bạch Liễu có thể chạy thoát hay không cũng là một vấn đề.

Hơn nữa tên Trương Khôi này khả năng rất lớn sẽ công khai kỹ năng cá nhân của Bạch Liễu. Tuy rằng kỹ năng này của cậu điều kiện sử dụng bao la, nhưng hạn chế cũng cực lớn, nhất định phải mượn giao dịch tiền tài. Nếu Trương Khôi công bố kỹ năng cá nhân của Bạch Liễu, về sau đường đi của cậu sẽ gian nan hơn nhiều.

Tròng mắt Bạch Liễu khẽ nhúc nhích, ánh mắt bình tĩnh của cậu nhìn thẳng vào đôi mắt tối tăm không rõ của Trương Khôi.

Ánh mắt của Trương Khôi chứa sự ẩn nhẫn và công kích, tựa như đang chờ đợi thời cơ phản sát Bạch Liễu, phản sát kẻ chỉ có 1 HP như Bạch Liễu.

Và thời cơ mà gã chờ đợi sắp tới rồi.

“Trương Khôi giữ lấy gương nổ.” Bạch Liễu không chút do dự ra lệnh.

Vẻ mặt Trương Khôi biến đổi như thể không nghĩ tới Bạch Liễu sẽ chọn gã, song gã trấn định lại rất nhanh, lạnh giọng phản bác: “Nếu tao chết ba con rối kia sẽ thoát khỏi khống chế! Bạch Liễu, mày không thể chọn tao!”

Bạch Liễu híp mắt đối mặt với Trương Khôi đang thở dồn dập, trên mặt cậu vẽ nên một nụ cười nhạt: “Nhưng tôi cảm thấy nếu không chọn anh, anh sẽ nhân lúc tôi chưa có chuẩn bị mà

giết tôi. Rốt cuộc thì hiện tại tôi chỉ còn lại 1 HP, anh là uy hiếp lớn nhất với tôi."

Trương Khôi hơi ngừng lại một chút, lại mở miệng: "Bạch Liễu, chúng ta cũng đã hợp tác tới giờ rồi, hiện tại tao thực sự không nghĩ tới việc ám sát mày. Lúc trước tao còn liều mạng bảo vệ mày mà, đúng không?"

Hít một hơi thật sâu, Trương Khôi từ từ giơ lên hai tay làm một tư thế đầu hàng, tận lực nhìn Bạch Liễu bằng một ánh mắt chân thành: "Tao biết mày vẫn còn nghi ngờ tao. Tao có thể giao hết đồ vật trên người cho mày, giờ tao chỉ muốn qua màn. Hơn nữa tao là người chơi xếp vị trí trên dưới 200 hạng, mày đã khống chế được tao, thay vì giết không bằng giữ lại dùng chẳng phải có ích hơn sao? Tao rất có giá trị với mày."

Hầu kết Trương Khôi hơi chuyển động, cung kính cong người xuống, cúi đầu trước Bạch Liễu, để lộ ra cổ và tấm lưng, khàn giọng nói: "Bạch Liễu… chủ nhân, tôi thề tôi sẽ không giết cậu, cậu có thể để Mục Tứ Thành dùng【Cán cân thẩm phán】để nghiệm chứng xem lời tôi nói có phải thật hay không. Có thể cậu không tin tôi, nhưng cậu sẽ tin đạo cụ đúng chứ?"

Đây là một tư thế vô cùng vô cùng thần phục.

Bạch Liễu cười rộ lên, cậu cũng khom người xuống, nghiêng đầu xem biểu cảm ẩn dưới vẻ mặt Trương Khôi, cười đến thích thú: "Trương Khôi, tôi không bị ám chỉ tâm lý bởi tư thế và lời nói kiểu này đâu, tôi đã dùng qua với anh rồi mà."

Ánh mắt cậu biếng nhác liếc qua: "Trương Khôi, anh có biết vì sao ngay từ lúc bắt đầu tôi đã trực tiếp khống chế anh, mà không phải hợp tác với anh không?"

Trương Khôi đang nằm sấp trên mặt đất bỗng ngẩn ra, gã nghe được một tiếng cười khẽ không rõ ý nghĩa của Bạch Liễu.

Ý cười trên mặt Bạch Liễu không giảm, song ánh mắt trong khoảnh khắc lại bình tĩnh đến mức có thể xuyên thấu Trương Khôi, ngữ khí lại đang khen ngợi: "Bởi vì anh rất giống tôi, hay có thể nói những kẻ luôn muốn đạt được lợi ích lớn nhất trên thế giới này đều có tư duy giống nhau, chúng ta rất tham lam. Ngay từ đầu tôi đã muốn lấy rất nhiều thứ từ trên người anh, giống như anh cũng muốn lấy rất nhiều thứ từ trên người tôi."

"Có hai cách đơn giản để lấy được nhiều đồ vật nhất, đó là giao dịch và cướp đoạt. Thứ anh muốn tôi đang giữ, mà anh lại khinh thường việc giao dịch với tôi. Bất kể anh có ngụy trang ra vẻ anh muốn hợp tác với tôi đến ra sao, nhưng chẳng phải con đường duy nhất để có được những thứ anh muốn là giết tôi rồi cướp sao?"

Bạch Liễu cười như không cười: "Cho nên ngay từ đầu tôi đã không tính đến chuyện hợp tác với anh. Bởi vì chuyện hợp tác đối với tôi và anh không có trói buộc bao nhiêu, thích là có thể vi phạm, anh xem xem chẳng phải anh đang bắt đầu vi phạm hợp tác với tôi sao? Tôi cũng nhờ vào điểm này mà quyết định khống chế anh, vất vả lắm mới khống chế được, dựa vào đâu anh cảm thấy tôi sẽ bỏ qua cho anh thế?"

Tin tưởng một kẻ thông minh cũng có dã tâm hoàn toàn thần phục mình là chuyện ngu nhất trên đời, Bạch Liễu vô cùng tán đồng quan điểm này, vì thế từ xưa đến này cậu thường dùng xong giết luôn.

Cái hồi cậu và Lục Dịch Trạm chơi trò công kiên*, dẫu cho lúc đầu là quan hệ hợp tác thì khi gần tới lúc mấu chốt qua

màn Bạch Liễu cũng chẳng hề do dự giết Lục Dịch Trạm để giành thắng lợi lớn nhất, vì cậu biết tên Lục Dịch Trạm đầu óc dễ dùng này cũng sẽ tìm mọi cách chơi chết cậu để giành hạng nhất trong trò chơi.

(*Đánh công kiên: tấn công tiêu diệt kẻ địch phòng ngự có công sự kiên cố bằng binh lực, hoả lực mạnh.)

“Với lại, dùng【Cán cân thẩm phán】để nghiệm chứng lời nói của anh có thật không à?” Bạch Liễu tấm tắc cười một tiếng, rũ mắt, “Tôi sửa lại chút tí sai lầm trong lời nói của anh nhé.”

Khóe môi Bạch Liễu hơi câu lên, cậu cúi người lại gần Trương Khôi vẫn đang ngạc nhiên, thầm thì: “【Cán cân thẩm phán】không phải là đạo cụ của Mục Tứ Thành, đây hẳn là đạo cụ cũ của anh bị Mục Tứ Thành trộm mất phải không? Anh kêu tôi tin tưởng một món đạo cụ bị anh hiểu rõ như lòng bàn tay? Tôi không ngu như vậy, chủ nhân.”

Đối mặt với Bạch Liễu, hô hấp Trương Khôi cứng lại, theo bản năng gã nhìn về phía Mục Tứ Thành. Trương Khôi nghĩ Mục Tứ Thành nói chuyện này cho Bạch Liễu, nhưng rất nhanh gã hồi phục tinh thần lại — Mục Tứ Thành tuyệt đối sẽ không nói ra nguồn gốc tang vật hắn trộm cho bất kì ai mới đúng! Đây là thói quen nghề nghiệp để Mục Tứ Thành bảo vệ bản thân! Không lý nào Mục Tứ Thành nói cho Bạch Liễu biết đạo cụ của hắn là trộm từ chỗ gã!

Chính bản thân Mục Tứ Thành lúc này cũng đang khiếp sợ, hắn thật sự không nói với Bạch Liễu【Cán cân thẩm phán】là đồ trộm, Mục Tứ Thành theo bản năng hỏi Bạch Liễu: “Làm sao anh biết đạo cụ này tôi trộm ở chỗ Trương Khôi?”

“Chẳng phải lúc trước anh đã dùng trò này đùa bỡn cậu ta sao? Lưu Hoài đó.” Bạch Liễu dựa người vào vách tường sau lưng, mí mắt khép hờ, lười biếng đặt một tay lên trên ghế: “Con người chỉ có niềm tin mãnh liệt vào đồ vật của mình để liên tục sử dụng nhiều lần thôi.”

“Tại thời khắc sinh tử như này Trương Khôi không muốn sử dụng đạo cụ của bản thân mà theo bản năng lại muốn tôi tin tưởng đạo cụ của anh, mà trước đó hai người vẫn là kẻ thù… Anh cảm thấy có thể không? Sau khi suy xét đến kỹ năng của anh thì tôi cảm thấy đây là đáp án có lý nhất.”

Tim Trương Khôi đập mạnh vì cảm giác hoàn toàn bị nhìn thấu này, bàn tay chống trên mặt đất trong phút chốc ướt đẫm mồ hôi, một giọt mồ hôi xuôi theo cằm nhỏ xuống đất, gã nhìn Bạch Liễu bằng một ánh mắt sợ hãi.

Tên Bạch Liễu này… ngay từ lúc đầu đã muốn giết gã, cậu ta sắp đặt tất thảy… Bắt đầu từ lúc gã bị khống chế Bạch Liễu đã định sẵn kết cục cho gã là chết.

Kẻ này thật sự là người mới ư?

Vì sao ở phó bản thứ hai đã giết người không hề có chướng ngại tâm lý vậy! Cậu ta làm cái quái gì ở hiện thực thế?!

“Được rồi, tiếp theo là lựa chọn một người đưa bom từ trong ba người.” Bạch Liễu chuyển mắt nhìn về phía ba người cuộn tròn trong góc im thin thít. Mất quá nhiều máu làm cậu mệt mỏi nên hơi váng đầu một lúc, chỉ mới thoáng lung lay, cậu đã được Mục Tứ Thành đỡ dậy.

Bạch Liễu cúi đầu ho kịch liệt, sắc mặt Mục Tứ Thành có hơi kỳ lạ nhìn cậu, hỏi: “Anh muốn chọn Trương Khôi cầm gương thật à? Anh vẫn còn khống chế gã, hẳn gã sẽ rất có giá trị với anh? Sao không giữ lại mạng cho gã.”

“Giá trị thì giá trị đó, nhưng chẳng phải vì cậu phế quá à, bảo vệ tôi không nổi nên tôi mới phải đưa gã ta đi chết thôi.” Bạch Liễu thuận mồm ném nồi, cậu dùng mu bàn tay lau miệng một chút, một màu đỏ thẫm, hẳn là lại hộc máu.

Nhưng Bạch Liễu không thèm để ý mà vẫy mấy giọt máu trên tay ra, nói tiếp: “Tôi chọn Trương Khôi đi cầm gương là bởi sau khi rơi xuống nước đồ quỷ này của tôi rất có thể sẽ mất đi tác dụng, chẳng thể khống chế mọi người nữa. Nếu Trương Khôi sinh lòng làm phản thì anh không ngăn được, nhưng bốn người còn lại Mục Tứ Thành cậu hẳn là có thể đối phó, cho nên thoát khỏi khống chế cũng chẳng làm sao.”

“Ở ga tiếp theo tôi sẽ khống chế bọn họ nhanh chóng thu thập đủ mảnh gương vỡ, chúng ta cầm mảnh vỡ chạy trốn là được. Tốc độ di chuyển của bọn họ không nhanh bằng cậu, bên ta còn có 80 điểm giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh nữa, đủ để ba người chúng ta qua màn rồi.”

Chương 61: Chuyến tàu cuối nổ tung (23)

Edit: 1814Hz Beta: Siêu

Mục Tứ Thành hiểu ý của Bạch Liễu, hắn, Bạch Liễu và Đỗ Tam Anh, ba người bọn họ thực sự có rất nhiều lợi thế nên chắc hẳn sẽ qua cửa đầu tiên, chờ lát nữa nổ tung thì thân mình còn chưa lo được, Bạch Liễu có kỹ năng khống chế người khác hay không không quan trọng, chỉ cần gắng gượng vượt qua được vụ nổ thì những người này cũng không thể đánh lén cậu được thêm lần nào nữa.

Mục Tứ Thành im lặng hồi lâu: "Còn lại ba người, anh dự định sẽ chọn ai đi đưa bom?"

"Hả?" Bạch Liễu liếc nhìn một chút, "Cậu muốn đề cử ai đi à?"

Mục Tứ Thành dừng lại giây lát: "Lưu Hoài, tôi muốn đề cử hắn."

Bạch Liễu có hơi kinh ngạc, cau mày lại: "Tại sao?"

Cậu cảm thấy rằng Mục Tứ Thành không phải là người hành động vì ân oán cá nhân.

"Không phải vì ân oán cá nhân mà mới đề cử với anh, bởi vì Lưu Hoài có một kỹ năng gọi là [Thích khách thoáng hiện], khoảng cách thoáng hiện cũng đã đủ để vượt qua chiều dài của tàu." Giọng nói của Mục Tứ Thành phức tạp, khó phân biệt, hắn có hơi tránh né ánh mắt của Bạch Liễu, nhỏ giọng nói, "HP của anh chỉ còn lại 1, nếu hắn ta lấy được mảnh gương vỡ, Trương Khôi vừa chết thì hắn có thể thoát khỏi sự khống chế của tơ con rối, sau đó dùng kỹ năng thoáng hiện đến ám sát anh. Thể lực của tôi vừa bị tiêu hao hết, bây giờ còn đang

chậm rãi hồi phục, nếu sử dụng kỹ năng thì chỉ có thể phát huy ở cấp độ rất thấp… Nếu đối đầu với kỹ năng của Lưu Hoài thì tôi không chắc có thể bảo vệ được anh hay không.”

Lưu Hoài chán nản, cơ thể mềm nhũn, hắn ta cười thảm hai lần, thời điểm mà Mục Tứ Thành vừa mở miệng thì hắn ta đã biết nhất định Mục Tứ Thành sẽ nói ra những lời này.

Lúc trước hắn ta dùng kỹ năng này, thoáng hiện sau lưng, xém chút nữa đã giết chết Mục Tứ Thành, đây chính là một kỹ năng có lực sát thương cao cần phải đề phòng. Lưu Hoài tuyệt vọng nhắm mắt lại, hắn ta đã đoán trước việc bị chọn trúng —— Bạch Liễu chỉ còn 1HP, không thể để một người chơi có kỹ năng như vậy thoát khỏi tầm kiểm soát của mình.

“À, là vậy sao.” Bạch Liễu gảy đồng tiền trước ngực mình một chút, ngẫm nghĩ được hai giây thì đột ngột nói tiếp: “Cậu nói cũng đúng, nhưng trước đó tôi đã giao dịch với người khác rồi.”

Lúc Bạch Liễu thu mua linh hồn cặp cha mẹ Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc, cậu đã đã đồng ý giúp bọn họ xử Lý Cẩu, mặc dù giao dịch này không hạn chế về mặt thời gian nhưng nếu lần này quyết định buông tha thì lần sau muốn giết chết thì phải tốn thêm rất nhiều công sức.

Với lại dựa vào sự hiểu biết về thực lực của Bạch Liễu, Lý Cẩu cũng đã nhanh chóng thu thập đủ điểm tích lũy và đạo cụ để qua màn, nếu lần này buông tha cho gã, để gã qua màn, đạt được điểm tích lũy thì hai tấm tờ tiền giấy linh hồn —— là Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc, nói không chừng sẽ bị cái tên tội phạm này tìm tới hành chết.

Bạch Liễu không làm những việc rẻ mạt như vậy.

Phương án cậu chọn luôn là phương án tối ưu nhất, mang lại lợi ích nhiều nhất, mạo hiểm thì Bạch Liễu không cân nhắc đến.

Bởi vì nếu không có mạo hiểm thì sẽ không có lợi nhuận.

Bạch Liễu vẫn bình tĩnh, nhìn lên, nói: "Vậy nên tôi chọn Lý Cẩu đi đưa bom."

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Lưu Hoài trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được mình lại thoát chết lần nữa.

Lý Cẩu thì điên cuồng giãy dụa, đôi mắt gã đỏ hoe như muốn phát điên, muốn lao tới bắt lấy Bạch Liễu, nhưng rất nhanh Bạch Liễu đã điều khiển Trương Khôi dùng tơ con rối khống chế gã lại.

Lý Cẩu sắp phát điên thật rồi, tứ chi của gã bị tơ rối siết chặt đến bật máu mà vẫn giãy dụa, gã dùng ánh mắt khát máu bạo ngược nhìn Bạch Liễu, gào lên: "Bạch Liễu! Mẹ mày, mày dựa vào cái gì mà sai tao đi! Mày có nghe hiểu những lời Mục Tứ Thành nói không! Lưu Hoài mới là người có thể giết mày!! Mày dựa vào cái gì để tao đi đưa bom chịu chết!!"

“Tao muốn ra ngoài!!!” Lý Cẩu điên cuồng chửi mắng, đôi mắt gã hằn tơ máu, trên cổ và trán cũng đầy gân xanh, vô cùng phẫn nộ: “Mày không thể để cho tao chết trong đây được!!”

Lý Cẩu đỏ mặt tía tai nhìn chằm chằm vào ánh mắt chưa từng gợn sóng của Bạch Liễu được một lúc, dường như gã biết cậu sẽ không bị uy hiếp bởi những lời gã nói, gã ta quỳ xụi lơ dưới mặt đất, hai mắt vô hồn nhìn chằm chằm, giống như một bãi thịt nhão nằm rạp trên mặt đất.

Khoảng mười giây sau, hình như gã đột nhiên nghĩ thông suốt, Lý Cẩu đột nhiên chắp tay dập đầu với Bạch Liễu, nước mắt nước mũi tèm lem: “Bạch Liễu! Tôi xin cậu! Đừng để cho tôi đi! Anh Bạch! Từ đầu đến cuối tôi luôn thành thật, luôn làm theo những gì cậu nói, không hề ăn xén nguyên vật liệu gì, cậu nhường lại cho Lưu Hoài đi được không, nó mới là người muốn hãm hại cậu! Làm ơn đừng chọn tôi! Anh Bạch, kẻ nguy hiểm như Lưu Hoài cậu không chọn, mà lại đi chọn tôi, cậu đang đùa với tôi đúng không?!”

Mục Tứ Thành cũng không đồng ý, nhìn về phía Bạch Liễu: “Tại sao lại chọn Lý Cẩu? Gã ít nguy hiểm hơn Lưu Hoài rất nhiều, lát nữa nếu Lưu Hoài đánh lén anh thì rất có thể anh sẽ gặp nguy hiểm!”

Vương Thuấn đang ngồi trước màn hình cũng không hiểu, nhíu mày: “Có chuyện gì vậy? Bạch Liễu không phải loại người sẽ tha cho người khác vào thời khắc cuối, vì sao lại chọn Lý Cẩu? HP của cậu chỉ còn có 1 thôi!”

Những người xem khác cũng có chút sốt ruột: “Ngay cả người chơi có độ công kích cao như Mục Tứ Thành mà Lưu Hoài còn có thể đâm sau lưng được! Dù Bạch Liễu có Mục Tứ Thành bên cạnh thì cũng đỡ không lại Lưu Hoài!”

“Má, tôi không hiểu tại sao Bạch Liễu lại chọn Lý Cẩu, tại sao chứ?”

Không có người xem nào hiểu được lựa chọn của Bạch Liễu, bọn họ nghi hoặc, vừa lo lại vừa thất vọng, chỉ có một đôi vợ chồng đứng sau đám người che miệng mình lại, cố gắng để mình không khóc ra thành tiếng, vì nhịn khóc nên thậm chí bọn họ còn đứng không vững, lảo đảo dựa vào nhau, gắng gượng để mình không khuỵu xuống.

Trong đôi mắt đẫm lệ của bọn họ là hình ảnh Bạch Liễu xanh xao trầm lặng trong màn hình TV nhỏ.

Bọn họ biết rõ tại sao Bạch Liễu lại chọn Lý Cẩu, cũng hiểu được tại sao cậu trai trẻ này lại đưa ra lựa chọn vô cùng mạo hiểm với mình như vậy.

Hướng Xuân Hoa cúi đầu, dì khàn cả giọng, nghẹn ngào, dòng nước mắt từ năm ngón tay đang che miệng khẽ lăn xuống, Lưu Phúc dùng bàn tay to lớn thô ráp của mình lau cho dì, nhưng nước mắt của chú cũng làm ướt mái tóc hoa râm của dì.

“Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu, Bạch Liễu, cảm ơn cậu.”

Bọn họ đã quá mệt mỏi, mỗi ngày trôi qua đều sống như một cái xác không hồn, mỗi một giây một khắc đều tự khiển trách và tra tấn bản thân, vô số người qua đường đều đưa cánh tay đồng cảm với họ nhưng rất nhanh lại rút về, bọn họ nói rằng xin hãy nén bi thương, người mất thì cũng đã mất, hãy để cho nó qua đi, thời gian vẫn sẽ trôi qua, nếu bọn họ vẫn tiếp tục khổ sở như vậy thì nếu Quả Quả nhìn thấy sẽ rất buồn, tốt hơn hết là hãy vui vẻ trở lại, nói xong thì đều rời khỏi, dường như bọn họ nghĩ rằng nói ra những lời này thì sẽ tốt hơn vậy.

Những sự giúp đỡ này chỉ là thoáng qua, mà bọn họ lại ôm hy vọng hết lần này đến lần khác, điên cuồng gào thét muốn người ta phải trả cái giá thật đắt cho Quả Quả, nỗi thống khổ của bọn họ đã khắc lên họ một vết tích vô cùng dữ tợn.

Hướng Xuân Hoa không còn là một người điềm đạm dễ gần nữa, Lưu Phúc cũng không còn là chú Lưu trung thực thiện lương, hai người họ dần biến thành kiểu người mà người nào cũng cảm thấy chán ghét.

Mà bọn họ cũng không muốn như vậy, nhưng nếu không làm vậy thì làm gì có ai nhớ đến Quả Quả tội nghiệp đáng thương.

Bọn họ cũng từng hỏi về vấn đề đó trăm ngàn lần, tại sao lại là Quả Quả, cũng đã từng thảo luận một cách cẩn thận hằn học, tại sao những cô gái trong hẻm kia đáng yêu hơn Quả Quả mà không bị Lý Cẩu tấn công, vì sao cha mẹ của bọn nó lại có thể làm bộ thương hại mà an ủi bọn họ, nói rằng Quả Quả chết rồi cũng tốt, bị cưỡиɠ ɠiαи thì cả nửa đời sau cũng không tốt lên được, không gả được, chết rồi thì không chừng kiếp sau còn có thể đầu thai vào một cơ thể trong sạch thuần khiết.

Trên thế giới này có nhiều cô gái trong sáng ngây thơ, trước khi Quả Quả xảy ra chuyện, hai người họ đều yêu thương những đứa trẻ đáng yêu khác như con gái của mình, nhưng sau khi Quả Quả gặp chuyện, bọn họ chỉ muốn hỏi một câu —— tại sao không phải là bọn nó? Vì sao nhất định phải là Quả Quả?

Tại sao tên súc sinh Lý Cẩu lại chọn trúng Quả Quả của bọn họ?!

Lý Cẩu quỳ trên mặt đất, bò đến gần Bạch Liễu nhưng lại bị Mục Tứ Thành đá ra xa, gã bị Mục Lý Thành đạp cho một phát, khóe miệng chảy máu.

Bởi vì sợ nên gã lùi về sau một chút, đôi môi run rẩy, ngửa đầu nhìn về Bạch Liễu đang bình tĩnh không chút gợn sóng, gã kiềm không được nước mắt của mình: "Anh Bạch, vì sao nhất định phải chọn tôi?! Cho dù không chọn Lưu Hoài thì tại sao lại không chọn Phương Khả!! Tại sao phải là tôi! Tại sao lại chọn tôi đi chết!"

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Lý Cẩu: "Nếu anh đã hỏi rồi thì tôi cũng nói thẳng, tôi chọn anh đi chết chỉ vì anh xui xẻo thôi."

Xui xẻo mà đi theo Trương Khôi vào phó bản rồi đụng phải cậu, xui xẻo vì là con rối của Trương Khôi, không may Trương Khôi lại bị Bạch Liễu hoàn toàn khống chế.

"Nhưng nếu anh khăng khăng muốn biết lý do trước khi mình chết vậy thì cũng được, tôi sẽ thành toàn cho anh." Vẻ mặt Bạch Liễu nhàn nhạt, đôi mắt bình tĩnh, cậu ngồi xổm xuống, trầm ngâm, nhìn Lý Cẩu đang không biết vì sao mình lại được chọn.

Bạch Liễu nhẹ nhàng hỏi gã: "Anh còn nhớ Lưu Quả Quả không?"

Lý Cẩu nghe được cái tên "Lưu Quả Quả", toàn thân lập tức như bị điện giật mà run lên bần bật, gã chợt ngẩng đầu, vừa ngạc nhiên vừa khiếp sợ mà nhìn Bạch Liễu.

Ánh mắt và giọng nói của cậu trước giờ vẫn luôn bình tĩnh: “Nếu anh nhất định muốn biết lý do thì tôi có thể nói —— Vì lúc đó anh đã chọn trúng Lưu Quả Quả, vậy nên bây giờ tôi chọn anh, chỉ đơn giản như vậy.”

“Tại sao lại như vậy…” Lý Cẩu hoàn toàn xụi lơ, gã ngồi bệt xuống, hai tay chống lên mặt đất, đôi mắt không có tiêu cự, hết ngồi thất thần rồi lại hoảng hốt nhìn Bạch Liễu, tự mình lẩm bẩm: “… Tại sao lại bởi vì Lưu Quả Quả? Nó đã chết rồi mà.”

Mặc dù Lý Cẩu phải ngồi tù vì Lưu Quả Quả, nhưng gã đã sớm quên cô gái đã làm gã ta suиg sướиg cả đêm, cô gái này ngoại trừ khiến gã suиg sướиg khi ở dạng người như một con búp bê tìиh du□c thì trong trí nhớ của gã Lưu Quả Quả sau này chỉ là một đống thịt vụn, từ trước đến giờ Lý Cẩu chưa bao giờ xem em là một con người.

Nhưng khi Bạch Liễu lạnh nhạt nói ra cái tên này lại khiến Lý Cẩu nhớ lại cái đêm tai ương lúc gã đang ở trong tù. Trong trí nhớ của gã, đống máu thịt bầy nhầy be bét kia đột nhiên tự động chắp vá lại thành một nữ sinh nhỏ vô cùng chân thực và có cảm xúc, sau đó lại tuyệt vọng khi bị gã bắt lấy, khóc lóc kêu gào thảm thiết.

Mà Lý Cẩu cũng không dừng lại, để Lưu Quả Quả nằm dưới thân mình, tát cho nữ sinh một bạt tai, nở nụ cười dữ tợn bảo cô đừng kêu, Lưu Quả Quả cũng đã từng cầu xin gã tha cho mình, đã từng tuyệt vọng gào thét cầu cứu.

Lưu Quả Quả đã từng ngước lên nhìn Lý Cẩu với ánh mắt trống rỗng vô hồn, nước mắt trên mặt khô lại tạo thành vệt bẩn trên gò má, em khàn giọng hỏi Lý Cẩu, tại sao lại là mình?

Và bây giờ gã cũng hỏi câu tương tự với Bạch Liễu.

Nhưng gã chỉ cười nhạo một tiếng, một tay gã giữ chặt lấy hai cổ tay của em, tay kia bắt đầu cởi quần, liếm môi nói, em là một cô gái nhỏ xinh đẹp xui xẻo, đúng lúc anh vừa xem phim xong, có hơi hứng.

Giọng nữ trong loa phát thanh vang lên: "Đã sắp đến trạm tiếp theo —— Hồ chứa nước, phiền những hành khách trên tàu ngồi vững vàng, hành khách muốn lên tàu hãy xếp hàng ngoài cửa, lên trước xuống sau…"

Ánh mắt Bạch Liễu ngưng lại, nhìn mọi người một lượt: "Đã đến trạm, Lý Cẩu đi đưa bom, Trương Khôi lấy tấm gương, Mục Tứ Thành ở lại bảo vệ tôi, những người còn lại dùng toàn lực tìm mảnh gương vỡ."

"Tàu đã đến trạm, hồ chứa nước, mời các vị hành khách trên dưới tàu chuẩn bị…"

Bạch Liễu trầm giọng: "Bắt đầu!"

Trong lúc tất cả hành khách đang đổ lên tàu, tay chân Lý Cẩu không chịu kiểm soát mà chạy ra khỏi toa, gã cõng một quả bom lớn màu đen, nước mắt giàn dụa, gã thật sự sợ, tay chân run rẩy, khắp nơi đều là giấy bị thiêu cháy bay tứ tung, thỉnh thoảng còn sượt qua hai má Lý Cẩu, thiêu đốt da thịt gã khô nứt đến muốn nổ tung, nhưng vì bị khống chế nên không chỉ không thể giãy dụa được mà còn chủ động đi về phía đám lửa.

Lý Cẩu cõng bom tránh thoát những xác chết cháy đen đang đi lại ở sân ga, nhưng vẫn có lúc gã tránh không được, đám lửa

cháy mạnh vô tình thiêu rụi hai má của gã, khiến gã đau đến mức muốn chết đi, nhưng lại không có cách nào trốn thoát, nước mắt gã đầm đìa, gào to: “Bạch Liễu!!! Tôi biết sai rồi!! Tôi không dám nữa! Tôi thành thật xin lỗi Lưu Quả Quả! Bỏ qua cho tôi đi!!”

Gã vừa khóc vừa kêu gào, trông vô cùng thành thật, khuôn mặt mơ màng: “Tôi không nên làm chuyện như vậy với cô ấy! Tôi biết sai rồi!! Bạch Liễu, cầu xin cậu cho tôi quay trở về!! Tôi không muốn chết! Bỏ qua cho tôi đi! Tôi xin cậu!!”

“Tôi xin thề một lần nữa, tôi tuyệt đối không biết gì cả, không làm gì nó cả! Tôi xin thề!! Nếu tôi còn làm gì nữa thì tôi xé bị xé xác phanh thây!!!”

Tác giả có lời muốn nói: Đăng muộn rồi, ngại quá!! Mấy ngày nay quá nhiều công việc, đường truyền cũng không được tốt lắm, vậy nên cập nhật hơi khuya, mọi người không cần phải chờ!!

Hôm nay không được, gan tôi không ổn lắm, vẫn đang viết chương sau mà còn chưa xong, đợi ngày mai tích đủ tình tiết thì sẽ cập nhật, đảm bảo tất cả dịch dinh dưỡng tăng thêm thì tôi sẽ lần lượt viết!

Bản thảo cốt truyện được viết vào tháng 4, lên kế hoạch viết vào tháng 5, hồ sơ ghi chép của bản thảo hay bất kỳ điều gì khác đều không liên quan đến sự kiện thực tế.

Chương 62: Chuyến tàu cuối nổ tung (24)

Edit: Siêu □□ Beta: Siêu

【Hệ thống thông báo: Người chơi Lý Cẩu bị lửa thiêu, giá trị thể lực -15, giá trị tinh thần -15. Do giá trị tinh thần bị chấn động mạnh, giá trị tinh thần tiếp tục giảm xuống… Giá trị tinh thần thấp hơn 40】

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Lý Cẩu sắp nhìn thấy rất nhiều ảo giác đáng sợ trong tiềm thức! Mong người chơi kịp thời khôi phục giá trị tinh thần!】

Lý Cẩu kêu gào thảm thiết trong ngọn lửa lớn hừng hực, hoàn toàn không nghe được cảnh báo của hệ thống. Dù gã có nghe thấy cũng không thể làm được gì, bởi vì toàn bộ điểm của gã đã bị Bạch Liễu lấy hết rồi. Lý Cẩu không có điểm để mua thuốc tẩy trắng tinh thần.

Nhưng rất nhanh Lý Cẩu đột nhiên cảm thấy trái bom gã đang cõng trên lưng trở nên ẩm ướt khác thường còn ngập mùi thịt tanh, một giọt máu lăn xuống từ trên cổ gã. Máu nóng, ngọn lửa xung quanh cũng nóng nhưng Lý Cẩu lại cầm lòng không đặng mà rùng mình.

Lưng gã nhanh chóng thấm đẫm một thứ chất lỏng ấm nóng, có mùi gỉ sắt, còn có mái tóc dài đen nhánh ướt đẫm máu của một cô gái trượt xuống vai Lý Cẩu, lảo đảo lắc lư trên vai gã. Từng giọt từng giọt máu rơi xuống mu bàn chân Lý Cẩu, có một đôi tay trắng nõn từ phía sau vòng qua cổ gã, nhẹ nhàng vờn quanh gã, trên một mu bàn tay còn dòng chữ viết bằng bút mực đen【Đếm ngược đến ngày thi đại học (bị mờ)! Quả Quả cố lên! Trường đại học đang đợi cậu!】.

Cô bé ngân nga một bài hát với làn điệu nhẹ nhàng, chân lắc qua lắc lại trên lưng Lý Cẩu: “Có nơi nào trên thế giới ngập tràn hoa tươi không vậy? Nếu như nó thật sự tồn tại, như vậy tôi nhất định sẽ đi~”

Bài hát này là《Đuổi theo giấc mơ thuở ban đầu》, bài được hát trong buổi lễ tốt nghiệp cấp 3 của Quả Quả. Mỗi ngày Lý Cẩu đều nhìn thấy em vừa đeo tai nghe vừa ngâm nga bài hát này đi ngang qua, đúng là một khung cảnh trong lành tươi đẹp. Gã luôn nhìn trộm và thèm muốn vẻ đẹp không thuộc về mình, cuối cùng lại phá hủy toàn bộ cảnh tượng tươi đẹp đó bằng trăm ngàn nhát dao chặt thịt.

Lý Cẩu cứng đờ nuốt một ngụm nước bọt, gã không dám quay đầu lại, chỉ có thể xì xầm niệm: “Đây là ảo giác, đây nhất định là ảo giác ——”

“Tôi muốn đứng trên ngọn núi cao nhất đó ——” Giọng hát ngọt ngào của cô gái nhỏ đánh gãy lời niệm của Lý Cẩu. Em cười khúc khích rồi hát tiếp, nhưng lại mang theo một luồng âm khí u ám, đôi tay lạnh ngắt từ từ quàng qua cổ Lý Cẩu: “Không quan tâm đây có phải là vách đá hay không——”

Một gương mặt bị dao rựa băm nát thịt, chiếc mũi bị gọt rớt ghé lại cổ Lý Cẩu thăm dò, Lưu Quả Quả nhoẻn miệng cười với gương mặt nát bét nhầy nhụa bị cắt đẽo kinh dị: “Chú Lý, lâu rồi không gặp.”

“A a a a a a a a a a a a ————” Lý Cẩu hoàn toàn phát điên, gã chạy như bay. Nếu không phải tơ con rối của Trương Khôi còn đang điều khiển gã thì có lẽ gã chẳng phân biệt nổi

được đông tây nam bắc nữa, chỉ cố gắng chạy thoát khỏi Quả Quả.

Rõ ràng gã đang chạy trốn trong nhà ga đang cháy, đột nhiên nhà ga biến thành chỗ buôn bán trước đây của gã. Dù chạy đi đâu gã cũng đều nhìn thấy gương mặt máu thịt lẫn lộn của Quả Quả ở trong tiệm thịt của gã, vừa hát vừa tiến lại gần gã.

Lý Cẩu hoảng sợ không nhìn đường chỉ lo bỏ chạy, Lưu Quả Quả ở phía sau đột nhiên trở nên to lớn hơn, tủm tỉm túm lấy chân gã kéo đi, sau đó trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào nhấn gã xuống thớt chặt thịt. Em rũ mắt ngâm nga một bài hát, đồng thời từng chút từng chút một đưa con dao sắc bén rạch bụng gã, muốn moi xương và nội tạng của gã ra ngoài.

Giống y như những gì Lý Cẩu đã làm với em trước kia.

“A a a a a a a a a —— Đau!! Đau!! Dừng lại!! Đừng cắt mà!!” Lý Cẩu kêu thảm thiết đến mức hai tròng mắt lồi ra, ngay lúc gã muốn la lên một tiếng nữa, dường như Lưu Quả Quả cảm thấy gã phiền phức, cắm mũi dao xuống yết hầu gã, mũi dao theo tiếng hát của em xoay một vòng tròn trong cổ họng Lý Cẩu.

“Đó là biểu hiện của người nhát gan ~” - Em vui vẻ hát.

Máu tươi tức khắc văng tung tóe, Lý Cẩu đau đớn nôn khan vài cái, nhanh chóng không chịu đựng nổi. Gã đau đến mất khống chế, cẳng chân vẫn đang co giật.

Mặc dù vậy, Lý Cẩu vẫn bị dây rối kéo đi, vừa trào máu vừa bị tơ con rối lôi tới gần hồ chứa nước.

Tay chân Lý Cẩu đều đã bị Lưu Quả Quả chém nát, tuy rằng chỉ là ảo giác, nhưng Lý Cẩu ở trong ảo giác luôn bị Lưu Quả Quả tấn công liên tục, gã hoàn toàn không thể thoát khỏi ảo giác, cố bò khỏi nhà ga đang bốc cháy ngùn ngụt.

Lưu Quả Quả đè chặt Lý Cẩu, từng chút từng chút một dùng dao rạch da đầu gã. Lý Cẩu đau đớn đến tột cùng không thể kêu ra tiếng nào, hai mắt đờ đẫn, máu tràn ra lênh láng từ trong cổ họng.

Trong ảo giác, quần áo và cằm Lý Cẩu đều ướt đẫm máu, nhưng ở hiện thực gã đang co quắp run rẩy, trợn trắng mắt nằm trên mặt đất không khác gì một con chó chết.

Trên thực tế không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, Lý Cẩu chỉ đang bị ảo giác khủng bố của bản thân tra tấn.

Lúc Lý Cẩu giết Lưu Quả Quả, gã không hề coi em như một con người, giết em đơn giản như giết một con lợn, hiển nhiên gã không cảm thấy áy náy một chút nào. Gã chưa từng lường trước được việc sẽ bị ảo giác tra tấn đến mức độ này bởi vì trong tiềm thức gã chưa bao giờ sợ hãi Lưu Quả Quả.

Gã biết gã có thể dễ dàng định đoạt số mệnh của cô gái nhỏ này, giống như quyết định chuyện sống chết của một con mèo không có sức chống cự gã.

Nhưng Bạch Liễu lại biến Lưu Quả Quả từ một con mèo không có sức kháng cự đó thành một người có thể đẩy gã vào ngõ cụt. Bỗng nhiên, gã ý thức được gã đã làm ra chuyện gì.

Gã đã giết chết một con người.

Lưu Quả Quả là một con người, hóa ra em ấy sẽ đau đớn đến vậy.

Lý Cẩu cõng Lưu Quả Quả, dùng khuỷu tay chống mặt đất, từng bước một gian nan bò về phía hồ chứa nước. Gã khó khăn hít thở, Lưu Quả Quả dán trên lưng gã, máu em và máu gã lẫn vào nhau, mái tóc đen dài đang rũ trên cổ gã. Trong đầu Lý Cẩu biết đây là một trái bom nhưng hiện tại trái bom này chính là Lưu Quả Quả, người bị gã cưỡиɠ ɠiαи, giết chết, bị gã băm thây.

Em như một chú chim nhỏ vui vẻ hát bài hát mà chỉ duy nhất một người có thể nghe thấy trên lưng Lý Cẩu:

“Có lẽ tôi không có tài năng nhưng tôi có một ước mơ, tôi sẽ dùng cả cuộc đời này để chứng minh. Có lẽ tay chân tôi vụng về nhưng tôi vẫn sẽ không ngừng khám phá…”

“Ngay cả khi phải chạy tiếp với đôi tay đã nhuốm đầy máu, tôi vẫn sẽ đuổi theo giấc mơ thuở ban đầu của mình.”

Lưu Quả Quả là cô gái xinh đẹp, năng nổ, hiểu chuyện, thích ăn thịt heo. Cô gái 17 tuổi muốn thi đỗ đại học, cô muốn tìm một ngôi trường tốt để dạy học. Em thích bài hát《Đuổi theo giấc mơ thuở ban đầu》. Lúc em cười rộ lên, dường như trên thế gian này không có thứ gì có thể đánh gục được em. Nếu chỉ bị cưỡиɠ ɠiαи, em có thể sẽ khóc lóc, sẽ đau khổ sẽ phát điên mà la mắng hoặc cuộn tròn rúc người ở trong phòng.

Nhưng hết thảy đều không thể quay lại được nữa, em không thể, em không cần vì chuyện này mà khổ sở.

Nếu có thể, em đã có cơ hội đem chuyện này biến thành một vết sẹo sâu trong lòng.

Nhưng cũng chỉ là nếu em còn sống thôi.

Lý Cẩu nhắm mắt lại, mắt gã đục ngầu, nghẹn ngào mở miệng, gã tựa hồ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không thốt ra được câu nào. Máu từ trong cổ họng gã trào ra. Lý Cẩu không cam lòng mở to hai mắt, Lưu Quả Quả ôm gã từ sau lưng, hát xong thì cười khẽ một tiếng, rồi đẩy gã rơi vào trong hồ chứa nước.

Vô số bọt khí cuồn cuộn nổi lên mặt nước.

“Bùm” một tiếng, trái bom phát nổ.

Lý Cẩu bị nổ tan xác thành vô số mảnh xương mảnh thịt nát bét trong hồ chứa nước, giống như Lưu Quả Quả.

Đập chứa nước chậm rãi sụp đổ, nước trào ra từ lỗ hỏng.

Cô gái nhỏ đứng bên cạnh đập chứa nước, dường như em đang lạnh lùng cười nhạo, nhưng rất nhanh nụ cười này biến mất không còn tung tích.

【Hệ thống thông báo (với toàn thể người chơi): HP của người chơi Lý Cẩu về 0, xác nhận tử vong, rời khỏi trò chơi】

Trong toa tàu.

Mọi người đang bị Anh em nhà trộm và hành khách đuổi theo. Mục Tứ Thành xách Bạch Liễu chạy phía trước, phía sau là Trương Khôi và những người khác đang thu thập mảnh gương vỡ.

Nhưng rất nhanh cả đám không thể tiếp tục duy trì nổi nữa, nếu không phải còn có Đỗ Tam Anh gắng sức hỗ trợ thì đạo cụ của mọi người đều đã sớm cạn sạch. Anh em nhà trộm phía sau bị cướp mất mảnh gương vỡ nên điên cuồng đuổi theo tấn công càng ngày càng hung hiểm.

Nếu bị đuổi theo thêm một lúc lâu nữa, chờ Trộm em tung được chiêu cuối, cả đám rất có khả năng sẽ bị đập chết tươi!

Mục Tứ Thành nắm chặt một cái vòng treo, nhìn Bạch Liễu, sắc mặt tái nhợt: “Bạch Liễu, tôi hết chịu nổi rồi!”

Bạch Liễu nhìn ra ngoài tàu, cậu cũng thở hắt ra một hơi, mỉm cười nói: “Không cần cố giữ nữa, nước tới rồi.”

Nước cuồn cuộn chảy xuống từ cầu thang tàu điện ngầm, tiếng lửa xì xèo cháy và tiếng nước chảy xiết đan xen nhau, hơi nước bốc lên. Trong vài giây nước đã rót vào toàn bộ tàu, đoàn tàu lập tức bị một tầng sương mù bao phủ. Toàn bộ hành khách đang đuổi theo đám bọn họ bị nước nhúng ướt, lửa trên người đều bị dập tắt.

Bàn chân của những hành khách cháy đen này dường như bị nước dội vào nóng chảy ra dính chặt vào sàn tàu, không thể nhúc nhích. Chúng nó ngửa đầu thê lương kêu khóc, múa may cánh tay khô quắt nhưng rốt cuộc không có cách nào tiến thêm nửa bước, bị cố định tại chỗ.

Trộm em đang đuổi theo Bạch Liễu, chân này giẫm lên chân kia té ngã rồi co người lại, nháy mắt co rút như một cục than, thống khổ kêu la. Trộm anh không đuổi theo bọn họ nữa, lo lắng quay lại đỡ trộm em dậy, nhưng dù Trộm em có co lại thì hình thể vẫn tương đối gây khó khăn cho Trộm anh.

Hai anh em đáng thương đỡ nhau dậy, như thể đang cổ vũ lẫn nhau, nhưng rồi lại bị nước xối ướt như hai con gà luộc, ôm nhau thành một cục run bần bật.

Mục Tứ Thành thả Bạch Liễu xuống rồi ngồi ở bên cạnh nghỉ ngơi, lúc này tốc độ và sức mạnh của Anh em nhà trộm đang bị giảm mạnh, gần như không thể đuổi kịp bọn họ. Hắn liếc mắt nhìn Bạch Liễu vẻ mặt suy yếu đang mặc chiếc áo sơ mi trắng ướt nước, rồi nhìn lướt qua hai Anh em nhà trộm đang ôm nhau khóc, mang tâm trạng phức tạp tặc lưỡi một cái.

Ai có thể ngờ được mới lúc trước hai tên đó suýt đã hành chết bọn họ, nhưng giờ lại bị Bạch Liễu chỉnh một trận thế này, không khỏi thầm thở phào một hơi.

“Đeo mặt nạ lặn lên đi.” Bạch Liễu nhắc nhở Mục Tứ Thành. Cậu mua một cái mặt nạ lặn đeo lên rồi lặn xuống, hơi thở phả ra như sương mù bám lên mặt nạ trong lúc hô hấp, chỉ để lộ một đôi mắt đen bình tĩnh: “Chờ thêm chút nữa, có khi cả đoạn đường này sẽ bị sụp, như vậy tất cả nước sẽ tràn vào.

“Tàu sắp xuất phát, mong hành khách xuống tàu kịp giờ. Trạm tiếp theo, trạm cuối —— Thành phố Đồ Cổ.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tawil sắp online!

Rời khỏi phó bản chính tuyến, Tạ Tháp sẽ có nhiều đất diễn hơn! Mời đại gia sau 30 vạn chữ rốt cuộc cũng chịu xuất hiện !

6: Tôi đã có người yêu.

Tawil: Tôi tồn tại trong tim cậu (vảy cá), quấn quanh bên hông cậu (xương cá)……

6: Có thể đổi người khác không, anh ấy không thích hợp.

Tawil (bối rối):……?

Thiết lập của Tawil là anh trai lạnh lùng lãnh khốc…, là kiểu mà khi đang ấy ấy cũng không nhiễm dục vọng, như một con mèo trong phòng kín của Schrödinger vậy.

Chương 63: Chuyến tàu cuối nổ tung (25)

Edit: Siêu Beta: Mộc

Mục Tứ Thành tự mua cho mình một cái mặt nạ lặn từ hệ thống, chỉ tốn ba điểm.

Hắn nhìn sang Bạch Liễu, nói: “Đi thôi, bây giờ đi tìm bọn họ.”

Đỗ Tam Anh ở chung toa tàu với Trương Khôi, cậu ngửa đầu lau đi nước trên mặt, há miệng thở phì phò. Trương Khôi, Lưu Hoài, Phương Khả bên cạnh cũng chật vật không thôi, cả hai gần như đã kiệt sức.

Bạch Liễu đi ra cùng Mục Tứ Thành từ sau toa tàu, cậu ta nhặt 360 mảnh gương vỡ ở chỗ Đỗ Tam Anh lên, không thèm để ý đến ánh mắt căm giận của Trương Khôi, hào phóng nhét vào tay gã: “Bên kia còn 20 mảnh, khoảng chừng mấy chục giây là nổ, tự anh giữ cho cẩn thận.”

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Trương Khôi có 380 mảnh gương vỡ, tiến độ hoàn thành (380/400)】

“Còn hai người.” Bạch Liễu quay đầu nhìn Lưu Hoài và Phương Khả, hai người bị Bạch Liễu nhìn với ánh mắt lạnh băng chăm chú thì khẽ rùng mình, “Bây giờ tìm xong mảnh gương vỡ rồi, hai người đã vô dụng, còn là nhân tố nguy hiểm, hay là…”

Lưu Hoài cắn rang, vội mở miệng nói trước: “Bọn tôi tuyệt đối sẽ không đánh lén anh, hiện tại giết bọn tôi chỉ làm phí thời gian, hơn nữa bọn tôi đang kiệt sức, lúc này đánh lén anh cũng

không kiếm được lợi lộc gì, còn dễ toi mạng, bọn tôi sẽ trốn đi thật xa.”

“Nếu như anh thật sự không tin…” Lưu Hoài thấy ánh mắt Bạch Liễu không hề dao động, có chút tuyệt vọng, “Tôi chỉ muốn sống, tôi có thể làm bất cứ điều gì để chứng minh rằng tôi sẽ không bao giờ tấn công anh.”

Bạch Liễu nhàn nhạt nói: “Vậy tự chặt tay của cậu đi.”

Lưu Hoài kinh ngạc ngẩng đầu, ngay cả Mục Tứ Thành cũng ngây ra tại chỗ một lúc, hai người đồng loạt nhìn về phía Bạch Liễu.

Thật ra Bạch Liễu không cảm thấy mình vừa nói ra đề nghị gì nghiêm trọng lắm, vẫn giữ thái độ điềm nhiên như cũ: “Tôi không có hứng thú giết người, nhưng sự tồn tại của hai người tiềm ẩn rất nhiều nguy hiểm, kỹ năng dao găm của cậu phải dùng đến tay đúng chứ? Chặt hết tay đi cậu cũng sẽ không chết, mà HP của cậu cũng sẽ ngang bằng tôi, khả năng cậu tấn công tôi sẽ giảm.”

“Hơn nữa mất hết tay rồi ——” Bạch Liễu quay đầu nhìn về phía Mục Tứ Thành, “Thì cậu có thể đánh bại Lưu Hoài không?”

Mục Tứ Thành nhìn chằm chằm Bạch Liễu trong chốc lát: “Anh—— tôi ——” Sau vài giây bối rối, hắn tặc lưỡi một tiếng chế nhạo: “Nếu Lưu Hoài chịu chặt tay, tôi cũng ok.”

Bạch Liễu nhìn Lưu Hoài, cậu thản nhiên nói: “Ok, vậy cậu làm đi, bọn tôi không có nhiều thời gian đâu.”

Lưu Hoài trăm mối ngổn ngang, hắn ta cắn răng, xoay người đi lại chỗ Phương Khả, nhờ gã giúp mình chặt tay.

Lúc Phương Khả cầm dao găm Lưu Hoài đưa cho biểu cảm cũng phức tạp không kém, tay Lưu Hoài nhanh chóng lìa thân rơi xuống. Mục Tứ Thành không khỏi giật mình mấy giây nhưng rất nhanh định thần lại, hắn không thấy hả hê khi người ta gặp họa cũng chẳng thèm thương xót, chỉ có hốc mắt hơi đỏ lên, hai mắt khỉ nhỏ rũ xuống nhìn Bạch Liễu đang đứng bên cạnh.

“Đến lượt Phương Khả ——” Bạch Liễu muốn khử sạch từng người một, cậu còn chưa kịp lên tiếng Phương Khả đã hét lên một tiếng đau đớn, tự chặt một bàn tay của mình, khao khát được sống mãnh liệt, bật khóc cầu xin: “Tôi có thể rời khỏi rồi chứ?”

Bạch Liễu: “…Tôi chỉ muốn cậu với Lưu Hoài nộp hết điểm và đạo cụ cho tôi chứ có nói muốn chặt tay cậu đâu.”

Phương Khả: “…”

Cậu nói câu này xong không phải cướp cũng thành cướp chính hiệu luôn. Lưu Hoài Phương Khả nhìn nhau một chút, thành thật nộp điểm và đạo cụ ra, Bạch Liễu nhìn Trương Khôi: “Còn anh nữa, nộp hết luôn đi, không thì chết uổng lắm.”

Trương Khôi sắp bị Bạch Liễu lôi đi chết: “…”

Đcm, mày đã muốn nghiền xương tao thành tro rồi còn muốn bán đi kiếm tiền! Con mẹ mày Bạch Liễu, mày đúng là chó đẻ!!

Trương Khôi nghiến răng ken két đầy thù hận, nhưng gã làm gì có cách nào chơi lại cậu. Bạch Liễu như mong muốn cướp được cả đống chiến lợi phẩm từ ba người, cảm thấy vô cùng thỏa mãn mới chịu dừng tay.

Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành hóng chuyện từ đầu tới cuối: "…"

Bọn họ kín đáo liếc nhìn Bạch Liễu. Cướp của, giết người, phóng hỏa hình như anh ta đều vô cùng thành thạo, trong đầu không khỏi tự bật ra một dấu chấm hỏi —— rốt cuộc là cái nhà tù nào lại thả một người như Bạch Liễu ra thế?

Công nhân viên chức bị sa thải Bạch Liễu kiểm kê một lượt đống chiến lợi phẩm mới thu hoạch được, cực kỳ vui mừng vẫy tay với đám Lưu Hoài: "Tạm biệt, lần sau có cơ hội thì chơi chung, mấy cậu làm tăng tính trải nghiệm ghê."

Lưu Hoài và Phương Khả: "…"

Không hề, trải nghiệm lần này cực kì tồi tệ đối với bọn họ!

Lưu Hoài và Phương Khả tất tả chạy đi như bị chó đuổi trong ánh mắt vui vẻ của Bạch Liễu. Mục Tứ Thành cạn lời, có mà Bạch Liễu muốn gặp lại để chuẩn bị cướp đồ nữa thì có. Tiếp sau đó, Bạch Liễu dời tầm mắt nhìn về phía Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành, Đỗ Tam Anh đã cuống phát khóc, cậu lắp bắp

nói: “Bạch, Bạch Liễu, tôi thật sự không có đạo cụ gì hết! Tôi cần dùng tới nhiều lắm, anh đừng có lấy của tôi.”

Bạch Liễu rất kinh ngạc: “Sao tôi lại lấy đồ của cậu chứ, giữa chúng ta đang có mối quan hệ hợp tác mà.” Nói xong, cậu hơi tiếc nuối dừng một chút, “Mà cậu cũng đâu làm sao? Giá trị may mắn của cậu 100 điểm lận, đâu cần dùng tới nhiều đạo cụ đâu.”

Mục Tứ Thành: “…” Tém lại giùm đi, đừng trưng cặp mắt như nhìn thấy dê béo ra nữa.

Đỗ Tam Anh cuống cuồng hai mắt rưng rưng: “Nhưng tôi không có thật mà!”

Bạch Liễu sẽ không ra tay với Mục Tứ Thành, vì cậu còn đang trông cậy Mục Tứ Thành giúp cậu, hơn nữa kỹ năng của Mục Tứ Thành là Trộm đại ca, cậu lấy cái gì hắn cũng trộm lại được, nhưng Mục Tứ Thành thuộc kiểu kén chọn thái quá, sẽ không tùy tiện trộm đồ lung tung. Lúc Bạch Liễu vừa cuỗm đống đạo cụ của Phương Khả và Lưu Hoài, Mục Tứ Thành khoanh tay liếc nhìn Bạch Liễu, ánh mắt ghét bỏ hệt như nhìn thấy một kẻ lang thang rác rưởi.

Bạch Liễu sờ sờ mũi, cậu vốn dĩ là【Kẻ lang thang bần cùng】mà.

Ngay khi tàu vừa chạy, các đường hầm hai bên bắt đầu bong tróc dần và sập xuống, dòng nước dữ dội tràn vào đường hầm tàu từ mọi hướng, sau đó tràn vào tàu từ các ô cửa kính bị vỡ và các khe hở trên tàu. Chỉ trong vài giây, nước đã dâng lên tới eo Bạch Liễu.

Bạch Liễu bị sóng nước đánh nổi lên, may là Mục Tứ Thành nhanh tay kéo cậu lại kịp thời. Đỗ Tam Anh túm chặt một cái ghế dựa, trong dòng nước đang cuồn cuộn chảy mạnh la lớn: "Bạch Liễu! Cái toa tàu có Trương Khôi này sẽ nổ lớn đó! Tụi tôi sẽ canh giữ hai đầu toa tàu! Tôi và Mục Tứ Thành vẫn còn đủ HP, còn thêm một vài đạo cụ phòng bị, tụi tôi sẽ cố thủ! Mau tránh xa khỏi đây một chút!"

Bạch Liễu đeo mặt nạ lặn lại, chuẩn bị tư thế, dòng nước mạnh mẽ vây lấy gò má cậu, Bạch Liễu loay hoay khua tay múa chân một hồi một cách vụng về để bơi đi – không được rồi, cậu vẫn chưa biết bơi!

Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành canh giữ ở hai đầu toa tàu, bọn họ đều dùng đạo cụ tự bảo vệ bản thân. Trương Khôi đeo mặt nạ lặn trong toa tàu đang cắn chặt răng, toàn bộ đạo cụ đều bị Bạch Liễu cướp hết, chỉ để lại một cái mặt nạ lặn phòng ngừa gã chết đuối trước khi bị nổ chết, gã chỉ có thể nắm chặt 【Tấm vải ngụy trang】và cái gương vỡ đợi thời gian phát nổ.

Phía trước và phía sau toa tàu đều bị chặn kín, Trương Khôi có thông minh cỡ nào cũng không có đạo cụ, không có thời gian, lại đang bị người khác khống chế, gã đành bó tay hết cách.

Gã có chạy đằng trời cũng không thoát được.

Mục Tứ Thành và Đỗ Tam Anh nhìn điều đang xảy ra trước mặt vô thức hoảng hốt—— hình như bọn họ đã từng chứng kiến qua cảnh tượng này.

Mục Tứ Thành đã từng bị Trương Khôi dùng mọi biện pháp ghê tởm đẩy vào tình cảnh khốn khổ, mỗi lần bò ra khỏi trò

chơi đều mang theo vô số thương tích chồng chất, có nhiều lần suýt nữa đến mạng cũng không còn.

Đỗ Tam Anh càng khỏi cần phải nói, vừa mới trước bị Trương Khôi nhốt trong một toa tàu chật kín, không nghĩ tới số mệnh tự nhiên sẽ thay đổi một cách ngoạn mục như thế này, không ngờ có ngày gã lại bị bọn họ bắt nhốt.

Nghĩ xong, Mục Tứ Thành bỗng thấy thật buồn cười, rõ ràng Bạch Liễu là một tên có giá trị may mắn bằng 0 nhưng đi cùng cậu ta cũng không phải chỉ toàn gặp phải chuyện xui nhỉ?

Người này dường như đang trả lại tất cả những khó khăn mà cậu ta đã phải chịu đựng bằng một thái độ rất tự nhiên, mặc dù Mục Tứ Thành biết rằng Bạch Liễu không làm những điều này vì bản thân cậu.

… Nhưng nói như thế nào nhỉ, hắn vẫn không nhịn được mà cảm thấy mừng thầm.

Trương Khôi thông qua tấm vải có thể cảm nhận được nhiệt độ của cái gương đang ngày càng tăng lên, càng lúc càng nóng lên dữ dội, gã không nhịn được run cả người, hoảng loạn muốn kêu cứu, vùng vẫy loạn xạ trong nước nhưng không ai nghe lọt lời cầu cứu của gã.

Mục Tứ Thành nheo nheo mắt muốn đi xem tình hình của Trương Khôi, cố gắng nhìn khẩu hình miệng của gã sau lớp mặt nạ lặn ” Trong—— gương—— —— có ——

Trước khi Mục Tứ Thành tính mở miệng nói lời cuối cùng thì gương trong tay Trương Khôi tỏa ra luồng ánh sáng màu đỏ cực mạnh, gã vặn vẹo gào lên trong đau đớn. Lượng lớn bọt

khí từ bốn phía theo tiếng nổ mạnh tụ lại, Mục Tứ Thành theo bản năng dùng tay che kín hai mắt.

Gương nổ tung.

Sóng xung kích dữ dội làm rung chuyển toàn bộ con tàu, bọt khí đục từ dưới đất xông thẳng lên, sóng do vụ nổ gây ra quá mạnh mẽ quét xuống đáy nước, khiến tàu điện ngầm dưới nước lắc lư lên xuống, nghiêng trái ngã phải. Đỗ Tam Anh không giữ được thăng bằng cố định, ngã ngang ngã dọc bị nện tới lui lăn vài vòng trong tàu, mất vài điểm hp mới dần ổn định lại. Bạch Liễu cẩn thận hơn rất nhiều, cậu dùng đạo cụ phòng thủ cướp được quấn mình rồi tránh xa khỏi toa tàu, đợi cho đến khi vụ nổ kết thúc.

【Hệ thống thông báo (đối với toàn bộ người chơi): Người chơi Trương Khôi – giá trị tinh thần còn 0, đã bị dị hoá, rời khỏi trò chơi】

Mục Tứ Thành nhìn chiếc túi rơi xuống, bên trong nguyên vẹn, chỉ có phần giữa bị hư hại. Chiếc gương hình tam giác giống hệt như trước khi phát nổ.

Nó yên lặng nằm ở đáy nước, bên cạnh không thấy có dấu vết thi thể, Trương Khôi ở ngay trong phạm vi phát nổ, rất có khả năng gã đã bị dòng nước mạnh cuốn nát bét, tưởng tượng đến việc Trương Khôi thành đống thịt nát trong nước, Mục Tứ Thành hơi buồn nôn, nhưng lại có chuyện khác dời đi lực chú ý của hắn.

Mục Tứ Thành nhìn ảnh ngược của mình trong gương, phần hai mắt của hắn vì còn thiếu mất 20 mảnh gương nên nhìn có chút kỳ quái.

Rõ ràng chỉ còn thiếu 20 mảnh gương vỡ để hoàn thành phó bản, nhưng trong lòng Mục Tứ Thành có một dự cảm rất kỳ lạ và đáng sợ.

Cái cảm giác này giống hệt lần đầu tiên ở trong trò chơi này nhìn thấy Bạch Liễu cười với hắn —— là điềm báo hắn sắp gặp vận đen.

Chương 64: Chuyến tàu cuối nổ tung (26)

Edit + Beta: Siêu

Nếu có Đỗ Tam Anh ở đây, nhất định cậu ta sẽ hét lên kêu mọi người chạy đi bởi vì cậu ta cảm thấy cái gương kia rất có vấn đề. Đáng tiếc Đỗ Tam Anh còn đang choáng váng, vẫn chưa lại đây. Giá trị may mắn thành công bảo vệ cậu ta tránh thoát thảm họa này một cách suôn sẻ.

"Trong gương có gì ——" Mục Tứ Thành lẩm bẩm một mình, "Rốt cuộc Trương Khôi đã nhìn thấy gì trong gương trước khi nó phát nổ?"

Bạch Liễu thấy bản thân đúng là xui xẻo tận mạng, rõ ràng cậu chẳng có liên hệ gì với nước vậy mà mỗi lần tham gia trò chơi đều gặp phải nước. Tuy đây là chế độ multi-player Bạch Liễu có tố chất lãnh đạo bậc thầy nhưng thật sự rất ghét nước cũng cực kì ghét bơi lội. Tay chân bơi loạn xạ không giống con gì lạng quạng mò tới chỗ Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành kể lại những gì hắn biết cho Bạch Liễu, còn nhắc nhở Bạch Liễu: "Cho dù Trương Khôi muốn nói gì thì việc cấp bách nhất bây giờ là phải tìm cho đủ 20 mảnh gương vỡ còn lại, anh nghĩ chúng nó đang ở chỗ nào?"

"Không có khả năng ở trên người bọn hành khách, thành phố Đồ Cổ là trạm dừng cuối chắc chỉ có hành khách xuống tàu chứ không có hành khách lên tàu." Mục Tứ Thành vuốt cằm suy tư: "Chẳng lẽ ở nhà ga? Nhưng bọn tôi đi từ thành phố Đồ Cổ tới đây cũng không thấy có khả năng ở nhà ga đâu. Vì tôi đã thử tìm kiếm xung quanh một lượt, không có bất kì mảnh nào ở đó hết."

“Chuyến này bọn tôi cũng lục lọi trong tàu nhiều lần rồi, không thấy…” Mục Tứ Thành còn đang xoa cằm phân tích: “Chẳng lẽ lúc xuống trạm thành phố Đồ Cổ có đoàn khách khác lên tàu…?

Bạch Liễu đột nhiên ngắt ngang suy nghĩ của hắn, cậu nghiêng đầu nhìn Mục Tứ Thành: “Tôi biết Trương Khôi muốn nói gì với cậu.”

Mục Tứ Thành đơ người: “Nói cái gì? Gã nói trong gương có cái gì?”

Bạch Liễu cúi đầu nhìn vào gương, đôi mắt tối sầm lại: “Gã muốn nói: Trong gương có quái vật.”

“Số mảnh gương vỡ chúng ta tìm được đều ở có nguồn gốc từ quái vật đó, cho dù là những hành khách đã chết hay hai tên trộm, mảnh gương đều ở trên người họ. Sách quái vật vẫn còn thiếu mất một trang cuối, là thông tin về quái vật, số mảnh gương vỡ chúng ta còn thiếu rất có khả năng ở chỗ nó.”

Mục Tứ Thành nhíu mày: “Vậy nó là cái éo gì? Nói chung quái vật trong trò chơi là người hoặc sinh vật đã chết, tôi nhớ trong《Án nổ thành phố Kính》 trừ những hành khách kia ra cũng chỉ có thêm hai tên trộm thiệt mạng. Hai đám người này phù hợp để thiết kế ra trò chơi. Chẳng lẽ trong cái gương này có linh hồn? Nhưng suốt từ đầu tới giờ đâu có manh mối nào, bọn tôi vẫn chưa kích hoạt nhiệm vụ gì liên quan đến linh hồn.”

“Không đâu, trong gương chưa chắc có linh hồn và trong vụ nổ đó còn một thứ khác ‘chết’ theo.” Mắt Bạch Liễu khẽ chớp, “Ảnh phản chiếu trong gương vỡ.”

Mục Tứ Thành ngẩn ra, hắn giật mình nhìn vào gương: “Ý anh cái gương này là quái vật cuối cùng?!”

“Đúng vậy.” Bạch Liễu hơi cúi người, tò mò ngắm nghía mặt gương, “Trương Khôi muốn nói với cậu —— quái vật cuối cùng chính là cái gương vỡ này.”

“Tôi phát hiện lúc Trương Khôi rời khỏi trò chơi hệ thống thông báo giá trị tinh thần của gã chỉ còn có 0, chuyện này rất kì lạ. Gã nằm ở trung tâm vụ nổ, giá trị thể lực còn mười mấy nhưng lúc chết gã lại chết vì giá trị tinh thần giảm về 0, lúc đó tôi còn nghĩ là do cậu dùng đạo cụ gì đó tra tấn gã.”

Mục Tứ Thành không nói nên lời: “Tôi không có rảnh như vậy.”

“Nhưng hiện tại xem ra cậu không làm vậy.” Bạch Liễu trầm ngâm nhìn mặt gương, “Kẻ đã tra tấn gã cho đến khi giá trị tinh thần của gã bị giảm về 0 là một thứ khác, chẳng hạn như gương quái vật này.”

“Tôi luôn nghĩ rằng cái gương này có tác dụng làm tăng sức mạnh cho đám quái vật, nếu tôi có thể gom được hết mảnh gương vỡ thì chúng nó sẽ dần suy yếu.” Bạch Liễu xoay người trong nước, ghé sát mặt vào gương để quan sát nó. “May mà có cậu nhắc tôi về vụ《Án nổ thành phố Kính》bây giờ tôi mới phát hiện ra chuyện không đơn giản như vậy, bởi vì trong hiện thực hai tên trộm rất sợ cái gương này, nếu bản thiết kế

của trò chơi này dựa trên các vụ án có thật thì gương không hề có chút lợi ích gì đối với bọn trộm vì nó quá phi logic.”

Mục Tứ Thành nắm chặt vòng treo đề phòng bị dòng nước cuốn đi, hắn khó hiểu nhìn Bạch Liễu: “Vậy anh giải thích thử xem lý do nào làm đám quái vật suy yếu sau mỗi lần chúng ta thu thập mảnh gương vỡ?’

“… ” Bạch Liễu chăm chú nhìn mặt gương, cậu im lặng một lúc, sau đó đột nhiên nói: “Chúng ta thử tráo ý, chiếc gương này đã nổ tung thành 400 mảnh trên xe, 400 mảnh vẫn còn trên người hành khách và tên Trộm anh, nếu mảnh vỡ vì vụ nổ mà văng trúng người hành khách và hai tên trộm thì không lí nào lại tình cờ ghim thẳng vào những bộ phận quan trọng được bảo vệ đặc biệt của họ, điều này rất kỳ lạ. “

“… Đúng là rất kỳ lạ” Mục Tứ Thành càng nghe càng nhíu chặt mày, “Vì sao lại thế?”

Bạch Liễu rũ mắt: “Chỉ còn một giả thuyết hợp lý nhất — Sự phân bố của các mảnh vỡ đó không phải do vụ nổ gây ra. Đúng vậy, là tự họ muốn thu thập chúng, thu thập xong thì giấu vào trong cơ thể mình.”

“Tự thu thập?!” Mục Tứ Thành hơi kinh ngạc: “Không phải mấy tên trộm này rất sợ gương à?”

“Đúng vậy, cho nên bọn họ mới muốn thu thập.” Bạch Liễu rũ mắt: “Trò chơi này có hai nhóm đi thu thập mảnh vỡ, chúng ta và hành khách. Chúng ta thu thập vì muốn ghép lại cái gương, mà bọn họ thu thập vì muốn ngăn cản chúng ta. Bọn họ sợ cái gương này cho nên không muốn chúng ta ghép lại gương, tìm đủ mọi cách ngăn cản chúng ta. Họ lấy những mảnh gương

chúng ta thu thập được giấu trong những bộ phận đặc biệt khác nhau.”

“Lúc bị chúng ta cướp mất mảnh gương, không phải họ sợ mất đi nguồn sức mạnh mà bởi vì họ sợ chúng ta thu thập đủ mảnh gương, bọn họ sợ chúng ta làm thế nên mới suy yếu dần.”

Mục Tứ Thành sững sờ:” Vì sao họ phải làm như vậy?”

“Tôi đoán đại ——” Ánh mắt Bạch Liễu rơi trên mặt gương, “Tôi nghĩ bọn họ làm vậy là vì tấm gương đó.”

Ngay lúc cậu vừa nói ra lời này, tấm gương ở trong nước bất ngờ phát sáng rồi bùng lên một ngọn lửa đỏ rực dữ tợn, mà trong gương chính là Trương Khôi.

Đôi mắt Trương Khôi nhìn vào tấm gương tam giác như đã bị chiếu hỏng, giống như không nhìn thấy được gì, gã lầm bầm đi lòng vòng hết đánh lại thử gõ gõ trong gương: “Cái chỗ quái quỷ gì đây?”

Nhưng không lâu sau đó Trương Khôi chẳng còn thời gian để thắc mắc, một ngọn lửa bất ngờ bùng lên sau lưng bắt đầu thiêu đốt gã. Trương Khôi kêu gào thảm thiết muốn chạy trốn, tay không ngừng đấm mạnh vào mặt gương, muốn thoát ra ngoài, nhưng ngọn lửa phía sau không cho gã cơ hội chạy trốn. Trương Khôi không còn chỗ nào để trốn, ngay lập tức bị ngọn lửa nướng thành cỗ thi thể cháy khét.

—— Giống hệt những hành khách kia.

“Trước đây tôi tự hỏi tại sao lại có nhiều thi thể bị thiêu rụi nghiêm trọng trong một vụ nổ, bởi vì các nạn nhân trong vụ nổ hầu hết là bị chấn thương do phóng xạ chất nổ, rất ít khi bị thiêu chết trực tiếp. Nhưng tất cả những con quái vật mà chúng ta gặp, dù là hành khách trong vụ nổ hay bọn trộm đều có chung một điểm là thi thể bị thiêu thành than.” Bạch Liễu nhìn Trương Khôi người đã bị thiêu cháy thành một khối than, hơi nhướn mày:” Bây giờ tôi nghĩ tôi biết tại sao rồi. “

Cuối cùng ngọn lửa trong gương cũng tắt ngúm, thi thể của Trương Khôi cũng biến mất theo, mặt gương sạch sẽ trơn bóng phản chiếu ảnh ngược trong tàu, điểm duy nhất khác biệt là —— trong gương có một mảnh gương bị vỡ.

“Có vẻ như chúng ta đã tìm được mảnh gương vỡ cuối cùng rồi.” Bạch Liễu trầm ngâm nghĩ: “Nó quả thật ở trên người quái vật cuối cùng.”

【Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu bổ sung hoàn tất bối cảnh trò chơi của 《 Chuyến tàu cuối nổ tung 》 vào giai đoạn cuối của trò chơi —— Gương trong đoàn tàu】

【Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu mở khóa toàn bộ sách quái vật】

【Làm mới《 Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung》 —— Hành khách nổ tung (1/3)】

【Tên quái vật: Hành khách bị nổ tun】

【Đặc điểm: Tốc độ di chuyển cực nhanh (1000 điểm tốc độ di chuyển, có hiệu ứng lửa cộng thêm)】

【Nhược điểm: Mảnh gương vỡ, nước, Quỷ Kính】

【Phương thức tấn công: Hành khách phát nổ gây bỏng rát thương tích sẽ làm giảm HP và giá trị tinh thần】

【Làm mới《Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung》 —— Anh em nhà trộm (2/3)】

【Tên quái vật: Trộm anh, Trộm em】

【Đặc điểm: Trộm anh di chuyển với tốc độ cực nhanh (3400 điểm tốc độ di chuyển, có hiệu ứng lửa cộng thêm), trộm đồ thành thạo/ Trộm em đô con cường tráng, di chuyển với tốc độ cực nhanh, có thể tấn công diện rộng trong vòng một phút (1400 điểm tốc độ di chuyển, có hiệu ứng lửa cộng thêm, khi tức giận sẽ dùng nắm đấm để đối phương phải nghe lời, lực tấn công cực mạnh)】

【Nhược điểm: Mảnh gương vỡ, nước, Quỷ Kính】

【Phương thức tấn công: Gây ngoại thương, trộm đồ/phóng hỏa, tác động vật lý】

【Làm mới《 Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung》 —— Quỷ Kính (3/3)】

【Tên quái vật: Quỷ Kính】

【Đặc điểm: ??? (chưa rõ, hệ thống chưa xác định được)】

【Nhược điểm: Hiện tại chưa có (không yêu cầu người chơi tìm hiểu nhược điểm của quái vật)】

【Phương thức tấn công: ??? (chưa rõ, đang xác định)】

【Bạn đã kích hoạt NPC cấp Thần Quỷ Kính!!】

【Tỉ lệ sinh tồn của phó bản 《 Chuyến tàu cuối nổ tung 》 đang nhanh chóng giảm xuống, đang tính toán lại một lần nữa… Tỉ lệ qua ải nguyên bản là 23%, trước mắt đang giảm xuống đến ??%!!】

【Cảnh báo! Cảnh báo! NPC cực kỳ nguy hiểm, trước mắt chưa thể xác định được nhược điểm, một khi NPC muốn giết chóc, người chơi không có cách để trốn thoát, chỉ có đường chết, mong người chơi đẩy nhanh tiến độ chơi game và thoát khỏi trò chơi trước khi bị NPC cấp Thần giết chết】

【NPC cấp Thần sẽ thức dậy sau khi thu thập đủ mảnh gương vỡ, vui lòng rời game càng sớm càng tốt sau khi thu thập đủ mảnh gương vỡ】

“Wow.” Bạch Liễu nhìn bảng điều khiển của mình có chút vi diệu, nhưng khi gặp phải tình huống này cậu cũng không thấy có gì bất ngờ: “Không phải NPC cấp Thần rất khó gặp sao? Sao lại gặp nữa rồi?”

Nhưng Mục Tứ Thành ở bên cạnh sớm bị đông cứng rồi, hắn kiểm tra giao diện của bản thân một lúc, mặt mũi lúc xanh rồi trắng. Mục Tứ Thành nghiến răng nghiến lợi hung tợn nhìn Bạch Liễu, như muốn ném Bạch Liễu cho cá mập gặm: "Thật không hổ danh giá trị may mắn bằng 0."

"Ông trời quyết định may mắn của tôi như vậy, lần nào cũng gặp phải nó." Bạch Liễu nhún vai, "Tôi cũng hết cách."

Chương 65: Chuyến tàu cuối nổ tung (27)

Chương 65. Chuyến tàu cuối nổ tung (27)

Edit + Beta: Siêu

“Đm!”- Mục Tứ Thành nhìn tấm gương đang nằm trên nền đất, không nhịn được chửi thề: “Làm sao để lấy hết mấy mảnh gương vỡ ra khỏi cái gương này đây? Trương Khôi bị thiêu chết ở trong đó rồi! Chẳng lẽ chúng ta cũng chịu chung số phận với gã?”

“Mục Tứ Thành cậu bình tĩnh chút đi. Trương Khôi sở dĩ bị thiêu chết là bởi vì mức độ dị hóa của gã bị tấm gương quái này nhận ra. Theo quy tắc của trò chơi gã cần phải biến thành quái vật trong phó bản cho nên tấm gương mới thiêu chết gã.” Giọng điệu của Bạch Liễu rất bình tĩnh, không chút hoảng hốt: “Suy luận từ góc độ này, chúng ta chỉ cần giữ giá trị tinh thần không giảm về 0 thì ở trong gương vẫn không thành vấn đề.”

Bạch Liễu nói xong thì gỡ mặt nạ lặn xuống, uống một lọ thuốc tẩy trắng tinh thần, sau đó đưa ánh mắt ý bảo Mục Tứ Thành cũng mau uống đi, uống xong rồi cùng nhau vào gương.

Cái tên Bạch Liễu này đúng không ý thức được những chuyện anh ta đang làm! HP của anh ta chỉ còn 1 điểm duy nhất thôi đó!

Mục Tứ Thành suy sụp không nói nên lời nhưng nếu không qua được phó bản thì cũng không khác gì chết. Cuối cùng hắn đành cắn răng uống thuốc tẩy trắng tinh thần, uống xong một

lúc hai người cùng lặn xuống trước gương, mặt gương rung lắc nhẹ vài cái rồi lại yên tĩnh như trước.

Tinh thần Bạch Liễu không bị tổn hại chút nào ngược lại tinh thần của cả đám khán giả chen chúc vây xem trước TV nhỏ thì lộp bộp sụp đổ.

“Nè, không phải chứ?! Lại đụng phải NPC cấp Thần nữa hả, cmn cậu ta còn muốn vào trong gương? Tôi sợ mình gặp phải ác mộng rồi đó!?”

“Tui nhìn Bạch Liễu đi vào trong gương mà lạnh hết cả người… HP của anh ta chỉ còn có 1 điểm duy nhất thôi…”

“Má nó, tui không cam lòng!! Anh Liễu, anh phải cố lên!! Tui sẽ thả like và donate cho anh!! Đã tới bước cuối cùng rồi! Cố lên, anh nhất định sẽ thành công qua màn!!”

“Bạch Liễu cố lên!!!”

Vương Thuấn vừa căng chặt cơ mặt vừa đổ mồ hôi. Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc đều nộp hết toàn bộ điểm qua màn cho Bạch Liễu, hai người sợ tới mức nhắm mắt lại không dám nhìn TV nhỏ, lo lắng chắp tay trước ngực không ngừng thì thào: “Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ Bạch Liễu không gặp chuyện gì! Không sao đâu! Nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì! Người tốt cả đời sẽ bình an!”

Bạch Liễu ở trong gương không biết những người ngoài kia đang lo lắng đứng ngồi không yên nhưng cậu vẫn vô cùng bình tĩnh với 1 điểm duy nhất còn lại.

Mọi người đều dán mắt vào khung cảnh trong gương, Bạch Liễu thoáng hồi hợp.

Đoàn tàu ầm ầm bắt đầu khởi hành, xung quanh là những học sinh trung học vừa tan học tối rối rít cúi đầu kiểm tra điện thoại, rồi uể oải ngáp một cái.

Tiếng ồn ào từ những hành khách càng ngày càng đông, ai nấy mang theo trạng thái lờ đờ thiếu sức sống ra ra vào vào trong tàu. Đây vốn là cuộc sống sinh hoạt về đêm của đám súc vật công ty rất đỗi quen thuộc đối với Bạch Liễu. Không có xác chết, không có lửa cháy, không có bất kì dấu hiệu bất thường nào. Nếu không phải lý trí Bạch Liễu vẫn rõ ràng đây chỉ là khung cảnh trong trò chơi thì Bạch Liễu đã nghĩ bản thân quay về hiện thực rồi.

*Xã súc (社畜/ Shachiku): Là một thuật ngữ được dùng cho các nhân viên văn phòng tại Nhật Bản. 社 trong 會社 (Câu lạc bộ/ tập thể), 畜 trong 家畜 (Gia súc) có nghĩa là "Súc vật của công ty". Từ ngữ này xuất hiện từ những năm 1990 và dần trở nên phổ biến tại Nhật Bản, sau đó lan rộng ra các nước trong khu vực Đông Á. Xã súc dùng để chế giễu những người vì lợi ích của công ty mà gạt bỏ tôn nghiêm của bản thân họ. Từ việc ăn uống đến ngủ nghỉ đều rất qua loa, luôn sẵn sàng bán mạng vì công việc. (Theo Baidu)

Bạch Liễu nhìn màn hình LED toa tàu hiển thị ——10h35p tối ngày Z tháng Y năm 20XX, đây là chuyến tàu cuối cùng. Trí nhớ của Bạch Liễu không tồi, cậu còn nhớ thời điểm đoàn tàu ngày đó nổ tung, chính là 11h —— nếu đây là hiện thực hẳn là qua trạm này thì nó sẽ lập tức phát nổ.

Loa phát thanh trong tàu vang lên giọng nữ ngọt ngào thông báo nữ: “Đã qua cửa hẻm Lục Gia, đang tiến tới trạm cuối —— Thành phố Đồ Cổ, mời quý khách nhanh chóng ổn định, theo thứ tự xếp hàng để lần lượt lên xuống tàu ——”

Bạch Liễu đứng trong xe, cậu nhớ rõ lúc vừa qua trạm này cậu đang xuống tàu với Lục Dịch Trạm. Nếu đây là chuyến tàu mô phỏng lại từ hiện thực, nói như vậy —— Bạch Liễu quay đầu lại nhìn quanh một hai toa tàu, cuối cùng nhìn thấy bản thân và Lục Dịch Trạm ở toa giữa.

“Bạch Liễu” này và đám súc vật công ty khác trong tàu mắt nhắm mắt mở nhìn điện thoại, thi thoảng đánh ngáp một cái. Lúc đó cậu còn chưa bị sa thải, công việc phải xử lý tới khuya. Nếu Lục Dịch Trạm cũng tăng ca thì đứng chờ ở ga tàu, hai người đi chung một chuyến tàu rồi ai lại về nhà nấy. Tuy Bạch Liễu không rõ vì sao Lục Dịch Trạm phải đợi cậu, kiểu này tựa tựa học sinh tiểu học rủ nhau đi WC, Bạch Liễu ghét bỏ cái suy nghĩ vi diệu này.

Nhưng Lục Dịch Trạm rất cố chấp, anh cảm thấy Bạch Liễu cứ về nhà muộn như vậy không được an toàn. Nếu có thể đi cùng cậu một lúc thì Lục Dịch Trạm nhất định sẽ đi cùng. Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu lớn lên cùng nhau, anh vẫn luôn quen việc chăm sóc Bạch Liễu, bởi vì người này không thể để người khác bớt lo được, tỷ như hiện tại, Bạch Liễu đang ngồi bên cạnh dựa lưng vào ghế, hai tay ôm đầu dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lục Dịch Trạm bất lực lắc đầu, anh cởi áσ khoác đắp lên vai “Bạch Liễu”. Vì là cảnh sát nên tính cảnh giác cực cao, nhìn “Bạch Liễu” được đắp áo cẩn thận một cái rồi dời mắt quan sát hết xung quanh trong toa tàu, vừa vặn ánh mắt anh chạm phải Bạch Liễu đang đứng ở phía xa.

Sau đó lại như không nhìn thấy gì, tự nhiên lướt tới chỗ khác.

Bạch Liễu nhìn anh từ xa, cơ thể của cậu dường như được mô phỏng với một kết cấu mờ ảo không thực, cậu cảm thấy bản thân trong nháy mắt như biến thành một thực thể không tồn tại.【Bạch Liễu】đang được Lục Dịch Trạm đắp áo khoác là một bản sao thông tin.

Lục Dịch Trạm không nhìn thấy cậu.

Rất nhanh đoàn tàu đã đến trạm Lục Gia. Cửa tàu mở ra, Bạch Liễu còn nhớ rõ lúc này, bởi vì Lục Dịch Trạm nhận được một cuộc điện thoại khẩn cấp. Lúc đó Bạch Liễu còn muốn ngủ tiếp trên tàu, theo lý mà nói ngay thời khắc sinh tử kia Bạch Liễu đã bị nổ chết rồi, nhưng Lục Dịch Trạm đã kịp thời kéo Bạch Liễu xuống tàu.

Nhưng lúc này, "Bạch Liễu" lại không xuống tàu.

Lục Dịch Trạm nhận được một cuộc điện thoại, rõ ràng có chuyện phải xuống xe gấp. Nhưng "Bạch Liễu" đang bất động ngồi ngủ, Lục Dịch Trạm gọi tới gọi lui muốn gọi người dậy, cuối cùng Lục Dịch Trạm đành chịu thua để áo khoác lại, không có cách nào đánh thức "Bạch Liễu" được. Lục Dịch Trạm nghĩ rằng "Bạch Liễu" không muốn dậy, muốn giả vờ ngủ để không phải xuống xe chung với anh. Lục Dịch Trạm thở dài, nhanh chóng rời khỏi tàu.

"Bạch Liễu" yên lặng ngồi ở đối diện cửa tàu, đôi mắt mệt mỏi mà nhắm chặt, những hành khách khác và Lục Dịch Trạm nối tiếp rời khỏi tàu. Thời gian lặng lẽ trôi qua, " Bạch Liễu" vẫn ngồi đó, đoàn tàu lại bắt đầu khởi hành.

Trên mặt Bạch Liễu xuất hiện những khối sáng, nhấp nháy liên tục như thông tin bản sao tải lên bị lỗi.

Loa phát thanh trong tàu lại vang lên: “Đoàn tàu sắp khởi hành, đang tới trạm cuối…”

【Dữ liệu người chơi do hệ thống tải lên không chính xác… Qua kiểm tra cho thấy người chơi Bạch Liễu đã tử vong… Chết trong vụ nổ và không thể tiến vào trò chơi… Bắt đầu xóa bỏ dữ liệu của người chơi Bạch Liễu… Người chơi Bạch Liễu bị xóa dữ liệu trong trò chơi…】

Trên người Bạch Liễu bắt đầu xuất hiện vô số những khối sáng. Cơ thể cậu tồn tại ở trạng thái pixel*, độ phân giải toàn thân trên dưới không ổn định mà lập loè, song Bạch Liễu lại không có cảm giác lo lắng gì, chỉ hơi nhíu mày: “Đây là hiện thực.”

(*Pixel: Trong tạo ảnh kĩ thuật số, một pixel là một điểm ảnh. Tiếng Anh: pixel hay pel, viết tắt picture element) là một điểm vật lý trong một hình ảnh raster, hoặc một khối màu rất nhỏ và là đơn vị cơ bản nhất để tạo nên một bức ảnh kĩ thuật số. Địa chỉ của một điểm ảnh tương ứng với tọa độ vật lý ITS. Pixel LCD được sản xuất trong một mạng lưới hai chiều, và được sử dụng dấu chấm hoặc đại diện hình vuông thông thường, nhưng điểm ảnh CRT tương ứng với cơ chế thời gian của chúng và tỷ lệ quét.1 pixel không có kích thước cố định.

Mỗi điểm ảnh là một mẫu của một hình ảnh ban đầu, nhiều điểm ảnh hơn thường cung cấp đại diện chính xác hơn của bản gốc. Cường độ của mỗi điểm ảnh có thể thay đổi. Hình ảnh trong hệ thống màu sắc, màu sắc thường là ba hoặc bốn đại diện trong lường độ thành phần như màu đỏ, xanh lá cây, và màu xanh, hoặc màu lục lam, đỏ tươi, màu vàng, và màu đen.

Hầu hết các chương trình ứng dụng đồ họa đều diễn tả độ của hình ảnh bằng pixel dimensions – kích thước pixel, với số đo chiều ngang đi trước.)

Nguồn: Wikipedia

Bạch Liễu cảm thấy rằng cảnh tượng thực tế được khôi phục cao do trò chơi này tạo ra có khả năng là căn cứ vào kí ức của người chơi, mà trò chơi này là một trò chơi vượt khỏi lẽ thường và khả năng của Bạch Liễu trong thế giới hiện thực. Bạch Liễu bắt đầu nghĩ tới một khả năng khác khi nhìn thấy chuyến tàu hiện giờ và chuyến tàu trong trí nhớ của cậu giống nhau như đúc.

Đây không phải là kí ức của cậu, mà là hiện thực. Trò chơi này kéo cậu về lại hiện trường vụ nổ. Cậu đang ở trên một chuyến tàu sắp phát nổ, bởi vì nơi này và cảnh tượng trong kí ức của cậu có sự khác biệt rất lớn —— Bạch Liễu nhớ rất rõ mặc dù hôm đó rất mệt nhưng cậu không hề ngủ trên tàu, bởi vì quá lạnh.

Nơi này không phải cảnh tượng được mô phỏng lại từ kí ức của cậu, đây là chuyến tàu cuối cùng sắp phát nổ mà Bạch Liễu đi, chỉ có thứ tồn tại ở hiện thực mới có sự khác biệt lớn so với kí ức.

Vừa rồi cậu vẫn đợi chuyến tàu này khởi hành, nếu đoàn tàu khởi hành sự tồn tại của【Bạch Liễu】đáng lẽ đã bị xóa sổ trong vụ nổ không có khả năng xuất hiện trong trò chơi, sự hiện diện của cậu tại đây chính là một【Nghịch lý】, hệ thống nhất định sẽ nhắc nhở dữ liệu của cậu gặp trục trặc, kết quả đúng là vậy thật.

“Bạch Liễu” tựa đầu vào ghế ngồi bên cạnh, nửa mê nửa tỉnh, trông cậu ta rất mệt mỏi, Bạch Liễu biết bản thân cũng đang mệt không kém.

Bạch Liễu cũng không thể trơ mắt nhìn bản thân ngủ say trên chuyến tàu sắp nổ banh xác này, mặc dù bản thân cậu đang ở trạng thái pixel.

Bạch Liễu bình tĩnh mở cửa hàng hệ thống ra mua một cái điện thoại, tuy bây giờ cậu chỉ đang tồn tại ở trạng thái mô hình dữ liệu tồn tại ảo nhưng vẫn chạm được vào thực thể, cũng có thể thay đổi được tình hình trong hiện thực, sử dụng phương tiện liên lạc.

Bạch Liễu nhập vào số điện thoại của mình rồi bấm gọi, điện thoại vừa ấn xong đã được nhận. Bạch Liễu nhìn bản thân ở đầu bên kia tiếp điện thoại, khóe miệng cong lên độ cong không rõ, điều chỉnh ngữ điệu một chút rồi mới mở lời: “Xin chào, cho hỏi đây là cậu Bạch Liễu phải không?”

“Alo, tôi đây.” “Bạch Liễu” ở bên kia nhấc điện thoại uể oải hỏi: “Ai đấy?”

“Tôi nhặt được ví tiền và điện thoại của anh Lục Dịch Trạm ở gần cổng trạm cửa hẻm Lục Gia. Bên trong có thẻ căn cước và bằng lái của anh ấy, tôi gọi vội nên vừa thấy số của cậu tôi lập tức gọi đi vì điện thoại của anh ấy sắp hết pin rồi, tôi đành dùng điện thoại của tôi gọi báo cho cậu.” Bạch Liễu mặt không đổi sắc giả vờ nói: “Cậu có thể tới chỗ tôi luôn không?”

Bạch Liễu còn nhớ rất rõ lúc này Lục Dịch Trạm vừa đổi điện thoại mới rất đắt tiền. Ngày thường Lục Dịch Trạm rất yêu

quý nó nhưng anh luôn hơi cẩu thả, bây giờ để tâm can bảo bối rớt trên đường luôn.

Thêm một cái điện thoại nữa là đủ để Bạch Liễu bắt đầu hành động.

“Bạch Liễu” vươn vai hai cái, duỗi người đứng dậy đi tới cửa tàu. Ngay khi cửa tàu sau lưng vừa khép lại, cậu ta nhẹ giọng nói: “Được rồi, anh đứng đợi ở đó một lát, tôi ra lấy liền, làm phiền anh rồi.”

Bạch Liễu ở trên tàu trong trạng thái pixel trở nên rõ nét ổn định hơn sau khi “Bạch Liễu” rời khỏi tàu. Bạch Liễu đóng chặt cửa xe, rũ mắt nói: “Làm phiền cậu rồi, tôi sẽ đợi ở đây.”

Chương 66: Chuyến tàu cuối nổ tung (28)

Edit: Ngân | Beta: Sơ Tình

Sau khi "Bạch Liễu" xuống tàu không lâu, thân thể Bạch Liễu từ trạng thái số liệu mờ ảo dần hóa thành thực thể. Cậu trầm ngâm siết chặt bàn tay mình, giờ thì cậu có thể chạm vào hành khách xung quanh rồi.

Cũng không rõ vì sự tồn tại của hai "Bạch Liễu" trong cùng một không gian dẫn tới việc thân thể bị biến đổi sang trạng thái hư cấu, hay vì "Bạch Liễu" không xuống tàu kia sắp chết tới nơi nên mới thành ra như thế, nhưng bây giờ mấy chuyện này có vẻ không còn quan trọng nữa.

Trạm tiếp theo là thành phố Đồ Cổ, hiện tại cậu vẫn ở trên tàu, còn tối đa ba phút chiếc tàu này sẽ nổ tung.

"Bạch Liễu!" Giọng của Mục Tứ Thành đang chen chúc trong một khoang tàu khác truyền tới, hắn chật vật chen đến bên cạnh Bạch Liễu, sắc mặt khó coi cực kỳ: "Chỗ này nhiều người như vậy, tìm mảnh vỡ thế nào được?! Sắp đến trạm dừng rồi! Trước khi tới nơi hai chuyến tàu cuối này cũng sẽ nổ tung đấy!"

"Hồi nãy tôi có thử, ban đầu tôi còn định xuống ở trạm vừa rồi." Mục Tứ Thành nghiêm túc nói: "Nhưng không xuống được, giống như đang bị thứ gì đó ngăn cản vậy."

Bạch Liễu ngó lơ sự nóng lòng của Mục Tứ Thành, cậu không khép lại chủ đề của Mục Tứ Thành mà phối hợp nói với hắn: "Nơi đây mới là hiện thực, bởi vì【cậu】 thực sự không có trên hai chuyến tàu này, nên cậu không cách nào thực hiện

hành động【xuống tàu】. Mà【tôi chân chính】vừa rồi đã xuống tàu được, vì vậy tôi không thể xuống tàu lần nữa trên cùng một chuyến với【tôi】đã xuống tàu trước đó. Mối quan hệ nhân quả không được thiết lập, sẽ khiến logic trò chơi bị rối loạn."

"Hiện thực gì?!" Mục Tứ Thành cảnh giác nói: "Đây không phải hiện thực, Bạch Liễu, đây là trò chơi! Giá trị tinh thần của anh chưa giảm đúng không? Anh xuất hiện ảo giác rồi? Xuống được không xuống được cái khỉ gì đấy?!"

"Ý tôi không phải vậy." Bạch Liễu chỉ tay vào bả vai Mục Tứ Thành, sau đó dịch sang sơ đồ lộ trình trên toa tàu: "Cậu xem tuyến đường này, điểm dừng chân trước trạm cuối cùng của thành phố Đồ Cổ là cửa hẻm Lục Gia, không phải hồ chứa nước. Cậu để ý đi, tuyến đường này cũng không phải hình vòng, mà là một tuyến tàu ngầm. Đây chính là bản đồ tàu điện ngầm ở thế giới hiện thực của chúng ta."

Mục Tứ Thành nhìn nương theo ánh mắt Bạch Liễu cũng phát hiện điều này, hắn nhíu mày: "Nhưng chúng ta không thể trở về hiện thực, chúng ta vẫn đang ở trong trò chơi mà."

Bạch Liễu như nhận ra điều gì, nói tiếp: "Tôi nói【hiện thực】ở đây, không phải chỉ rằng chúng ta trở về hiện thực chân chính.【Hiện thực】đây là sự đối lập với chuyến tàu đầy thi thể cháy đen trước đấy mà thôi. Nơi đó cũng không phải thế giới bên trong trò chơi thật, mà chỉ là thế giới phản chiếu lặp đi lặp lại không ngừng."

"Mà chuyến tàu chúng ta đang đi hiện tại." Bạch Liễu nhấc chân gõ xuống dưới, đôi mắt bình tĩnh đến lạ, "Là hiện thực đối lập với trò chơi thực, cũng có thể coi đây là một không-

thời gian song song bắt nguồn từ những gì đã xảy ra trong thực tế. Nguyên mẫu của trò chơi là【Án nổ Thành phố Kính】, nói chung, nguyên mẫu trò chơi tham khảo của chúng tôi là khôi phục các sự kiện ở mức cao nhất. Mà trong trò chơi này, nó đã làm rất tốt, thậm chí nó còn có khả năng lớn hơn việc khôi phục sự kiện nữa.”

“Nó tái hiện toàn cảnh sự việc.” Bạch Liễu nhìn về phía Mục Tứ Thành: “Nó đưa chúng ta trở về thời điểm trước khi vụ nổ xảy ra. Sau đó, để người chơi chúng ta điều khiển vào đúng phân đoạn này, nó sẽ căn cứ vào hành động của chúng ta mà tính toán những trường hợp có thể xảy ra nhất, từ đó dẫn tới những hậu quả khác nhau.”

Tỷ như vừa rồi phản ứng đầu tiên của Bạch Liễu khi lên tàu là đi tìm bản thân và Lục Dịch Trạm. Vốn dĩ Bạch Liễu vì lạnh nên không ngủ trên chuyến tàu này, thế nhưng trên người “Bạch Liễu lên tàu” lại mang theo vật khiến không khí ấm áp hơn – 380 mảnh gương vỡ vừa mới phát nổ. Bạch Liễu mới đăng nhập vào thế giới trong gương thì 380 mảnh vỡ này đã chui vào kho hệ thống của cậu rồi.

Bạch Liễu là giả, nhưng mảnh gương là thật. Bạch Liễu tới gần để mảnh gương hãy còn lưu lại nhiệt độ làm ấm “Bạch Liễu” đang mệt mỏi, từ đó dẫn tới việc cậu thật sự bị nhốt, không thể làm theo ký ức của Bạch Liễu mà xuống tàu với Lục Dịch Trạm.

Nhưng căn bản là Mục Tứ Thành không để ý mấy điều này, hắn chỉ cần biết Bạch Liễu vẫn rõ mình đang ở trong trò chơi là được. Từ giờ đến thời điểm đoàn tàu nổ tung còn ba phút, Mục Tứ Thành lo lắng gấp gáp muốn chết. Hắn một lòng khát khao qua ải nên mới cố gắng nhặt ra những thông tin mấu chốt trong lời Bạch Liễu.

“Thế giới gương tuần hoàn không ngừng?” Mục Tứ Thành hỏi ngược: “Tuần hoàn không ngừng là ý gì?”

“Cậu không cảm thấy nhiệm vụ thu thập mảnh gương vỡ của chúng ta vẫn tồn tại một lỗ hổng logic rất lớn sao?” Bạch Liễu lười biếng nói: “Chúng ta phải thu thập mảnh gương vỡ ở trên chuyến tàu cuối sắp nổ tung này đúng không?”

Mục Tứ Thành gật đầu: “Phải.”

“Nhưng nếu…” Bạch Liễu nâng mắt, cười như không cười liếc Mục Tứ Thành, “… Nếu hai chuyến tàu cuối này chưa nổ, thì mấy mảnh gương vỡ trong vụ nổ rốt cuộc ở đâu ra?”

“Trừ khi nó đã từng bị nổ, chúng ta mới có mảnh gương vỡ để thu thập.”

Mục Tứ Thành đứng hình hai giây mới tỉnh táo lại, hắn hốt hoảng lẩm bẩm: “Đây là hai chuyến tàu không ngừng tuần hoàn, nổ rồi lại nổ tiếp… Chúng ta thu thập mảnh gương vỡ bên trong về cơ bản là vô dụng. Sau khi thu thập xong thì bản thân có khả năng lớn lại bị nhốt bên trong vòng tuần hoàn của chuyến tàu này. Bởi vậy, đám hành khách kia mới nghĩ cách cản trở chúng ta, đệt —— Bọn họ muốn cứu lũ người chơi ngu xuẩn chúng ta.”

“Không sai, tôi đã để ý từ trước khi đến trạm. Thang máy trong ga tàu điện ngầm chạy ngược chiều, thứ tự lên xuống của hành khách lúc sau cũng bị ngược, nhiệm vụ của chúng ta cũng “ngược” ở mức độ nào đó.” Bạch Liễu giải thích rõ ràng: “Nhiệm vụ của chúng ta là thu thập mảnh gương bị vỡ, thật ra những mảnh vỡ đó đã sớm được 【hành khách】 thu thập rồi. Tất cả mọi việc chúng ta đã làm là phân tán đống mảnh gương

đã được thu thập gọn gàng. Mà thoạt nhìn những gì chúng ta làm rất giống hành vi của kẻ phản diện, mấy hành khách kia mới đúng, tôi đoán đây là một trong các đặc tính của gương - 【Đảo ngược bản chất của vật thể】.”

“Bởi vậy tôi cảm thấy nhiệm vụ chính tuyến bên trong gương sẽ ngược lại với nhiệm vụ chính tuyến của chúng ta bên ngoài thế giới hiện thực.” Ánh mắt Bạch Liễu vừa biếng nhác vừa bình tĩnh, khẽ chạm vào mặt đồng xu trước ngực: “Trong thế giới hiện thực mà chúng ta đang ở, chuyến tàu còn chưa nổ tung, nghĩa là chiếc gương vẫn chưa vỡ vụn. Nhiệm vụ trong gương là thu thập và ghép các mảnh gương với nhau, vậy thì ngược lại sẽ là…”

Mục Tứ Thành chợt nhận ra điều gì: “Chúng ta phải đập vỡ tấm gương!”

Bạch Liễu cong môi cười, vỗ tay ra tiếng: “Bingo.”

【Nhắc nhở của hệ thống: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu cùng người chơi Mục Tứ Thành đã khởi động nhiệm vụ cuối cùng - đập vỡ Quỷ Kính và kết thúc vòng tuần hoàn bất tận của chuyến tàu cuối nổ tung trong gương.】

【Nhắc nhở của hệ thống: 380 mảnh gương vỡ trên người Bạch Liễu đã trở về vị trí cũ, mời người chơi nhanh chóng tìm ra gương thật và đập vỡ để qua ải.】

Mục Tứ Thành nghĩ lại mà sợ, hắn thở ra một hơi, nhìn Bạch Liễu, không nhịn nổi mà khịt mũi một cái: “Cái tên này, ừ thì cứ coi là thế, nhưng tới nước này rồi mà đầu óc anh cũng không rối loạn sao?”

Ba phút đếm ngược trước khi tan xác, một điểm HP, mặt hàng này còn có tâm tình ngồi ngẫm thế giới hiện thực với cả nhiệm vụ chân chính, tên này không sốt ruột sao?!

"Nhưng giờ tấm gương đang ở đâu?" Bạch Liễu chẳng nóng lòng, nhưng Mục Tứ Thành thì nóng ruột rồi: "Chuyến tàu này có tổng cộng sáu khoang, bây giờ chỉ còn hai phút nữa. Chúng ta không thể lùng kỹ từng ngóc ngách được."

"Không cần tìm." Bạch Liễu chẳng nhanh chẳng chậm dựa vào cửa xe, cậu chỉ tay: "Tôi đã từng ngồi trên chuyến tàu này, tôi nhớ trước lúc xuống tàu hai tên cướp kia đang ở chỗ này nên mới tới đây ngay. Kết quả đúng là như vậy, ừm, bọn chúng đứng ngay vị trí trung tâm."

Đôi mắt Mục Tứ Thành đảo sang đó, chỉ thấy hai hành khách một lớn một nhỏ mặt mày gian xảo đứng trong đám người, tay đẩy một cái vali to. Kích thước của nó vừa hay có thể đựng một chiếc gương. Gương có khả năng ở ngay bên trong, cạnh đó còn có mấy người diện âu phục giày da, hẳn là nhân viên của viện bảo tàng. Mục Tứ Thành vừa thấy đã biết đó là anh em nhà trộm kia, hắn nhìn Bạch Liễu, có hơi cạn lời: "Anh đã sớm biết sao còn không qua luôn? Đứng ở đây làm gì?"

Bạch Liễu khoanh tay cười: "Còn không phải đang đợi cậu tới trộm gương sao, trộm đại ca à, tôi làm gì có bản lĩnh cướp đồ từ tay hai tên kia. Chuyện này đương nhiên phải là phần của cậu rồi."

Mục Tứ Thành hơi giật mình, sau đó mới chậm rãi cong môi, cười nhạo nói: "Vậy anh cũng được rảnh nợ quá ha."

Nói xong, ánh mắt Mục Tứ Thành thay đổi trở nên lạnh lẽo hơn. Hắn điều chỉnh vị trí tai nghe một chút, kéo mũ trùm xuống che khuất đôi mắt, vung tay phải ra sau theo đường chéo hóa thành móng vuốt khỉ vừa sắc vừa nhọn. Hình dáng ma quái của hắn lướt qua đám hành khách xung quanh.

Bạch Liễu cũng không rõ Mục Tứ Thành đã làm gì, chỉ nghe thấy anh em trộm hét lên: "Gương mất mẹ rồi!! Có trộm!!!"

Người trong toa tàu tức thì rối loạn, Bạch Liễu vừa quay đầu đã thấy cổ mình bị người ta nhấc lên. Mục Tứ Thành đội mũ trùm kín, một tay hắn xách vali, một tay lôi cổ Bạch Liễu đi, cái miệng cười đê tiện phải biết. Hắn giẫm mạnh lên vách tàu bay lên không trung thật nhanh rồi bắt đầu chạy. Tiếng đôi anh em trộm gầm rú theo sau: "Bắt lấy tên cướp kia!!"

Mục Tứ Thành vung con dao găm với vẻ mặt không thay đổi, nhả đúng một chữ cút. Đám đông lập tức thét lên, sợ muốn chết mà tránh đường chạy sang toa tàu khác. Mục Tứ Thành thoải mái lao thẳng một đường tới đuôi tàu, dọa cả đám hành khách chạy hết, nhường lại cho bọn họ cả một toa tàu trống không.

"Cool, Mục Tứ Thành, anh bạn làm chuyện xấu không tệ đâu." Nhìn cả cái toa chẳng còn ma nào, Bạch Liễu cực kỳ chân thành tỏ ý tán thưởng.

Mục Tứ Thành nhướng mày: "Đằng ấy cũng thế thôi."

Bạch Liễu ngồi xuống mở vali, bên trong đúng là tấm gương nọ, hơn nữa còn là đồ nguyên seal. Ngay lúc Bạch Liễu dựng thẳng gương thì nghe thấy âm thanh cảnh báo chói tai của hệ thống.

【Cảnh báo của hệ thống: Ngay khi mặt gương bị vỡ, NPC cấp Thần sẽ lao ra. Tất cả người chơi đứng trước gương đều phải chịu công kích như nhau, đề nghị người chơi đập gương cẩn thận!】

Bị NPC cấp Thần đánh một vố, bất luận là Bạch Liễu hay Mục Tứ Thành, nhìn HP hiện tại của họ thì chắc cú là chết không nghi ngờ gì rồi. Nụ cười bên khóe môi Mục Tứ Thành tan thành mây khói, toa tàu vắng vẻ chỉ còn tiếng động cơ chuyển động bị gió thổi ngược lại và tiếng khóc rấm rứt của đám hành khách bị Mục Tứ Thành dọa sợ truyền tới.

Tiếng loa phát thanh ngọt ngào vừa khéo vang lên:

“Sắp đến điểm dừng chân cuối cùng —”

***

Tác giả có lời muốn nói: Sắp xong rồi, ngày mai Tawil thật sự sẽ lên sàn!!! Ảnh mà không lên tui dựng cờ nuốt kính!!!

Chương 67: Chuyến tàu cuối nổ tung (29)

Edit: Ngân Beta: Mộc

“Cậu có Bùa hộ mệnh người cá, Mục Tứ Thành.” Bạch Liễu nghiêng đầu, bình tĩnh nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu đã khoá đạo cụ này lại chưa?”

Mục Tứ Thành cứng mặt: “… Lúc vừa lấy được tôi đã khoá lại rồi.” Hắn lấy đạo cụ Bùa hộ mệnh người cá này ra.

Tượng sáp người cá nhỏ màu trắng ban đầu đã không còn là hình dạng trước đó, giờ nó là cái bản mặt của thằng cha Mục Tứ Thành.

Cùng lúc đó, Mục Tứ Thành cũng nhận ra Bạch Liễu muốn làm gì - Bạch Liễu muốn lợi dụng đạo cụ【Bùa hộ mệnh người cá】, đạo cụ này có thể để người chơi trong thoáng chốc có thể lợi dụng nó để tránh nạn được sau khi đập vỡ gương, nhưng đạo cụ này đã bị Mục Tứ Thành dùng rồi, bởi vậy lúc này cũng chỉ có một kết quả.

“Để tôi đập gương đi.” Mục Tứ Thành cầm tượng sáp, hít sâu một hơi.

Nhưng cách này thực ra cũng chẳng thể bảo đảm, bởi vì chẳng ai biết tốc độ NPC cấp Thần giết người nhanh bao nhiêu, kỹ năng công kích là gì, có kịp để Mục Tứ Thành sử dụng đạo cụ không.

“Bạch Liễu, lẽ nào ngay từ lúc anh để tôi đi trộm Bùa hộ mệnh người cá cũng đã phòng trước cho lúc này rồi?” Sắc mặt Mục

Tứ Thành vừa khó chịu vừa kỳ dị: “Rốt cuộc anh đã biết thế giới bên trong chuyến tàu cuối này là giả từ khi nào?”

“À, ý này tôi có chắc là từ lúc tôi thấy phương hướng chuyển động của trạm ngầm là ngược, cùng với quỹ đạo hình vòng của đường ray tàu ngầm.” Bạch Liễu vô cùng chân thành đáp lại: “Bởi vì nếu là tôi, tôi sẽ thiết kế mỗi một đường ray trong trò chơi đều thành hình tròn, đại khái đều là vì sự tuần hoàn cả.”

Tհασ má, lúc đấy còn không phải khi trò chơi vừa mới bắt đầu sao! Bấy giờ mẹ kiếp còn chưa lên xe nữa!!!

Tấm thân nhỏ của Mục Tứ Thành tan nát rồi.

Lúc đó Bạch Liễu đã biết rồi - Món hàng Bạch Liễu này y sì NPC cấp Thần, đều là bug cả!!

Mục Tứ Thành nhắm mắt, kỳ thật hắn làm gì còn lựa chọn nào đâu, với hắn mà nói thì việc chơi đùa với cái chết có bao nhiêu nguy hiểm, bất kể là sử dụng phương án sau khi hắn đập vỡ kính rồi dùng【Bùa hộ mệnh người cá】chạy thoát, thì hắn cũng chẳng thể né tránh.

Dù sao thì cũng chẳng thể để Bạch Liễu còn đúng một điểm HP đi đập kính đúng không?

Bạch Liễu vỗ tay đứng dậy, điềm nhiên như không nói: “Đợi lát nữa tôi dùng roi quất vỡ kính, sau khi NPC cấp Thần phá kính bò ra, cậu nhớ bóp Bùa hộ mệnh chạy đi.”

Mục Tứ Thành im lặng một lát, đầu óc mơ hồ nhìn Bạch Liễu, đến lời nói cũng lắp bắp lửng lơ mãi mới trôi tới bên vai Bạch Liễu: “Anh mới nói ai đập kính cơ?!”

“Là tôi.” Bạch Liễu liếc Mục Tứ Thành với vẻ kỳ quái: “Tôi vẫn còn một trang cuối của Sách quái vật chưa thu thập đủ, tôi tra cách thức công kích của Quỷ Kính rồi, tôi còn đang đợi y ra đánh tôi đây.”

Mục Tứ Thành: “…”

Mục Tứ Thành: “? ? ? ? ? ? ? ? ?”

Mục Tứ Thành: “? ! ? ! ? ! ? ! ? ! ? ! ? !”

“Dẹp!!” Mục Tứ Thành lú luôn rồi, hắn cảm thấy tất cả mánh khóe phỏng đoán thông thường của mình mà dùng trên người tên thần kinh Bạch Liễu này thì đều vô dụng cả, hắn tin không nổi nhìn Bạch Liễu rút roi ra: “Ủa alo, anh không phải muốn tự đi đập kính thật đấy chứ?!”

Bạch Liễu hé mắt liếc hắn: “Không lẽ cậu cũng muốn đập?”

“Đương nhiên là tôi không muốn rồi!! Nhưng tôi có Bùa hộ mệnh người cá!! Anh có không, clm anh có gì mà dám chơi lớn thế!” Mục Tứ Thành giận thật, hắn rõ hận không thể bóp tỉnh Bạch Liễu: “Anh bị điên à!? HP của anh chỉ còn đúng 1 điểm!”

Mục Tứ Thành vừa nói vừa rút ra một tượng sáp người cá màu thuần trắng chắn trước mặt Bạch Liễu, hắn hít sâu một hơi giơ móng khỉ ra đối diện với mặt kính, lạnh giọng quát lớn: "Được rồi, tôi đập kính, đợi trò này kết thúc anh có thể đăng xuất rồi, anh cút khỏi tôi xa một chút, tìm nơi nào trốn kỹ tí, đừng có chết ngay phút cuối là được."

"Mục Tứ Thành, kỳ thật việc cậu là người đập kính có tính thực tế rất thấp." Giọng nói của Bạch Liễu chậm rãi truyền đến từ sau lưng Mục Tứ Thành: "Rõ ràng khi NPC cấp Thần vừa phá kính xông ra sẽ kích nổ một đống kỹ năng công kích, nếu như tôi là người đập kính, cậu còn có thể dùng đạo cụ mà chạy, nhưng nếu cậu là người đập kính, thì lúc đống kỹ năng công kích này úp thẳng lên tôi chắc tôi gg luôn rồi, đã thế còn lãng phí một đạo cụ nữa."

"Đây không phải tính toán." Bạch Liễu bình tĩnh nhận xét.

Mục Tứ Thành nói chẳng ra lời giận càng chẳng nổi: "Vcl lúc đếch nào rồi còn tính với chả toán…"

"Vả lại…" Giọng nói của Bạch Liễu bình thản mà rõ ràng: "Mục Tứ Thành, tôi đã nói trước mắt cậu là con át chủ bài của tôi, nếu cậu chết ở đây thì quá đáng tiếc, tính thực tế của điều này với tôi cũng quá thấp."

Mục Tứ Thành đơ người, hắn nhận ra Bạch Liễu… vẫn đang nói thật lòng.

Tên này thật sự cảm thấy thế là lãng phí.

Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt Bạch Liễu phẳng lặng nghiêng đầu nhìn Mục Tứ Thành, hai người đơ ra một hồi, Mục Tứ Thành tỉnh táo mở miệng: "Không phải chứ Bạch Liễu? Anh thật sự tính tự đập kính, rồi để tôi trơ mắt nhìn anh chết?! Anh bị điên thật hả?!"

Sắc mắt Bạch Liễu vừa lạnh vừa nhạt, nhếch miệng cười nhìn hắn: "Mục Tứ Thành, không phải cậu rất bài xích việc bị tôi khống chế sao? Sao lúc này lại bằng lòng đi tìm chết thay tôi? Hai người chúng ta rốt cuộc ai mới bị điên đây?!"

Mục Tứ Thành trầm mặc tới quỷ dị - Mẹ nó! Đúng rồi! Không phải hắn vẫn đang bị khống chế sao! Chuyện sao lại đi tới bước này rồi!

À đúng, chuyện này hoàn toàn là do tên điên Bạch Liễu không theo quy tắc tự mình xuất đầu dây ra cả, làm gì có chuyện khống chế người của kẻ khác thay người bị mình khống chế tìm chết được, Mục Tứ Thành ngây ra một lát mới hiểu rõ logic trong vụ này: "Bạch Liễu, chết tiệt, anh làm tới nước này rốt cuộc là vì cái quần gì hả!"

"Vì tiền thôi." Vừa lật đầu ngón tay, cầm lấy đồng xu kim loại, cậu đột nhiên bật cười: "Vì giá trị còn lại của cậu đối với tôi, Mục Tứ Thành, thế mà cậu bằng lòng chủ động chắn trước mặt tôi giúp tôi đập kính, điều này với việc cậu bằng lòng chết vì tôi cũng không khác nhau lắm, nhưng cậu chết ở đây thì rất lãng phí."

Bạch Liễu nâng mắt: "Không bằng bán linh hồn cậu cho tôi thì thế nào? Ít ra cũng không giống việc cậu chơi chính mình, thuận tiện để mình đi chết vì tôi một cách vô dụng như thế, phải không Mục Tứ Thành."

Mục Tứ Thành nhất thời chẳng còn lời gì để nói, một lúc một nhát cũng chẳng biết nên đáp lại lời này của Bạch Liễu thế nào, vẻ mặt phức tạp, cũng chẳng mở miệng.

"Tôi còn cần cậu trộm hộ tôi nhiều, hợp tác thêm vài lần, thắng càng nhiều tiền với điểm tích lũy." Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, cậu nâng mi mắt nhìn thẳng Mục Tứ Thành, đưa đồng xu giá trị một điểm tích lũy lên trước mặt hắn: "Bởi vậy tôi sẽ không chết, cũng tuyệt đối không lãng phí mạng của cậu, cuộc giao dịch này cậu chơi không?"

Vẻ mặt Mục Tứ Thành từ cổ quái chuyển sang bình tĩnh, sau đó thoắt cái đã thành lạnh nhạt, hắn nhìn Bạch Liễu chằm chằm: "Tôi rất ghét bị người khống chế."

Bạch Liễu gật đầu, cũng không thu lại đồng xu trên tay mình, cười chẳng chê vào đâu được: "Tôi sẽ không khống chế cậu, chúng ta chỉ là hợp tác, hoặc giả cũng sẽ không để cậu cảm thấy rằng mình đang bị khống chế."

"Hợp tác?" Mục Tứ Thành chậc một tiếng, mặt không đổi sắc giật lấy đồng xu trên tay Bạch Liễu, nhạo cười một tiếng: "Nhưng cái cảm giác hợp tác này đúng là không tồi thật, một điểm tích lũy quá ít rồi, tối thiểu cũng phải mười ngàn điểm."

"Phí bán thân của cậu cũng đắt thật." Đôi mày hơi nhíu, Bạch Liễu do dự: "Mười ngàn điểm tính lũy lận…"

Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu một lát, sau đó hãi cả mình: "Tôi dm không phải chứ tên này! Anh đắn đo lấy mười ngàn mua tôi thật đấy à? Vcl tôi đứng thứ tư của Bảng xếp hạng Tân Tinh đấy Bạch Liễu!"

“Nhưng mà…” Bạch Liễu chân thành nói: “Mười ngàn điểm thì đắt quá, tôi mua người khác cũng chỉ tốn có một điểm, có mỗi Trương Khôi là phải tiêu tận mười ngàn hai, có điều tôi vẫn thấy đắt quá, thế nên tới cuối thì gã đi chết đấy thôi, cậu cũng muốn đi chết sao?”

Mục Tứ Thành: “…”

Mẹ kiếp, con mẹ nó anh đang uy hiếp tôi sao?! Anh cho rằng tôi sẽ bị anh đe dọa dễ dàng thế hả!

Mục Tứ Thành mặt không biểu cảm: “Anh báo giá đi.”

“Nhiều nhất một trăm điểm thôi.” Bạch Liễu thành khẩn nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu xem, dù sao đây cũng là lần đầu cậu chơi cái món bán linh hồn này, không bằng thuận mua vừa bán hạ miếng giá cho tôi đi, thấy thế nào?”

Mục Tứ Thành: “…”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu dùng một trăm điểm tích lũy mua linh hồn của người chơi Mục Tứ Thành.】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu thu được đồng tiền linh hồn người chơi Mục Tứ Thành, đồng sở hữu quyền chủ nợ linh hồn người chơi Mục Tứ Thành với hệ thống.】

“Này, anh tính tự đi đập kính thật đấy à?” Mục Tứ Thành hơi bực vuốt tóc mình: “Chậc, sớm biết thế tôi đã chẳng dùng luôn, anh đi không thế này thì dễ chết lắm đấy, cái Bùa hộ mệnh này có thể tháo xuống không? Tháo ra tôi để cho anh.”

“Không cần cho tôi.” Bạch Liễu lắc đầu: “Sự an toàn của cậu rất quan trọng, tôi cần【Bùa hộ mệnh người cá】để đảm bảo mức độ an toàn tuyệt đối của cậu, dù gì thì giờ cậu cũng là gia sản của tôi, tôi phải giữ gìn tài sản của mình cho tốt, đây còn là lần đầu tôi tốn nhiều tiền thế để mua linh hồn, một điểm tích lũy hơn một ngàn đồng, ầy, cậu thế mà cũng đắt tới trăm ngàn luôn…”

Nói rồi nói, Bạch Liễu lại thở dài: “Trăm ngàn lận… Có phải tôi vẫn nên xem xét lại một chút không.”

Mục Tứ Thành: “…”

Clm, cái ngữ xúc động sau khi lỡ tay ôm đồ xa xỉ lòng em hối hận thảm thiết vô cùng là cái đếch gì thế này, ông đây trong mắt chú em có phải tới một trăm ngàn cũng méo đáng phải không!

“Bạch Liễu.” Mục Tứ Thành mặt lạnh dọa dẫm: “Con mẹ nó anh mà còn mặc cả nữa là tôi đi đập kính tự sát ngay trước mặt anh để anh phí luôn trăm ngàn đấy.”

Bạch Liễu tức khắc câm miệng.

***

Tác giả có lời muốn nói: 4 đúng là linh hồn đắt nhất mà 6 mua đấy, trừ Mộc Kha, trăm ngàn lận đấy!!! 6 vẫn luôn thấy không đáng chút nào, nhưng ấy là cái thời trẻ tuổi non dạ mà, chẳng biết chi mấy, cũng không có nhiều lựa chọn lắm, đành phải mua thôi, haizzz.

Mục Tứ Thành: Con mẹ nó chứ!!!

Chương 68: Chuyến tàu cuối nổ tung (Xong)

Edit: Huyên Beta: Nhi

Mục Tứ Thành cầm【Bùa hộ mệnh người cá】theo lời Bạch Liễu dặn dò đi đến toa tàu đằng trước, đó cũng là toa tàu cách gương xa nhất. Bạch Liễu nói là để đề phòng phạm vi tấn công của NPC cấp Thần quá lớn, Mục Tứ Thành còn chưa kịp sử dụng đạo cụ đã trực tiếp đi bán muối rồi, tốt nhất là nên cách gương vỡ xa chút. Lúc rời đi Mục Tứ Thành còn nhìn thoáng qua Bạch Liễu một cái.

Một người chơi còn chút xíu HP và một NPC cấp Thần sắp xuất hiện, nếu là trước đây, Mục Tứ Thành sẽ nghĩ rằng cái tên này chết chắc rồi.

Nhưng nếu người chơi này là Bạch Liễu…

Mục Tứ Thành hít sâu một hơi khẽ bật cười xoay người lại, hắn cảm thấy bản thân đang lo chuyện bao đồng, cũng cảm thấy có lẽ mình đã bị tên Bạch Liễu này lừa đến điên rồi —— thế mà hắn cảm thấy Bạch Liễu nhất định sẽ sống sót.

Cái người đã giao lại đạo cụ và cơ hội sống cho hắn, chắc chắn sẽ sống được.

Dù sao thì cũng vừa mới tiêu tốn 100 điểm trên người hắn, nếu còn chưa lợi dụng được miếng nào mà Mục Tứ Thành đã đi đời nhà ma rồi, thì cái tên cực kỳ keo kiệt như Bạch Liễu có biến thành quỷ cũng sẽ không tha cho hắn nhỉ.

Mục Tứ Thành buồn cười lắc đầu, nắm chặt Bùa hộ mệnh người cá, hít sâu một hơi xoay người rời đi.

Sau khi thấy Mục Tứ Thành đã đi rồi, Bạch Liễu - cái tên bán thảm rằng bản thân không có đạo cụ, giả vờ tình nghĩa anh em lừa gạt Mục Tứ Thành bán linh hồn cho cậu không chút do dự click mở giao diện hệ thống:

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu đang đăng nhập giao diện hệ thống của người chơi Mộc Kha… Đã đăng nhập giao diện của người chơi Mộc Kha】

Nét mặt Bạch Liễu bình tĩnh:【Lấy đạo cụ (Bùa hộ mệnh người cá) ra】

Một cái tượng sáp người cá màu trắng rơi vào tay Bạch Liễu. Bùa hộ mệnh người cá của Mộc Kha còn chưa khoá lại, thế nên Bạch Liễu có thể sử dụng.

Một tay Bạch Liễu cầm roi xương cá màu trắng, tay kia cầm tượng điêu khắc, cậu hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra, nhìn về phía mặt gương, lẩm bẩm: “Tawil, chỉ mong anh giống với suy đoán của tôi, là một NPC lang thang trí năng có ý thức của bản thân, cũng hy vọng lúc anh là một tấm gương thì ký ức không chỉ có mỗi bảy giây, có thể nhớ rõ lúc anh là người cá đã đồng ý điều gì với tôi.”

Không sai, lúc trước Bạch Liễu đã từng điều tra về NPC cấp Thần —— NPC cấp Thần Siren King của《 Thị trấn Siren 》đã nói với Bạch Liễu tên của y là Tawil, nhưng vốn dĩ NPC Yêu nữ Siren ban đầu lại có tên là Med. Mà Siren King lại nói cho Bạch Liễu một cái tên hoàn toàn không liên quan gì, hơn

nữa trước đó Yêu nữ Siren cũng chưa từng nói sẽ giúp người chơi thực hiện nguyện vọng.

Tình huống số liệu bao phủ lên số liệu ban đầu thế này. Sau khi Bạch Liễu biết được một loạt hành động tự có ý thức của NPC cấp Thần này, cậu có khuynh hướng định nghĩa đối phương là【NPC lang thang có trí năng】. Nó có tên và suy nghĩ của riêng mình, giống như một người chơi khác thường có thực lực mạnh mẽ hơn nữa còn đóng vai Boss trong game kinh dị, chạy trốn trong các trò chơi khác nhau.

Bạch Liễu cảm thấy đối phương có ký ức thuộc về bản thân, đây cũng là lý do Bạch Liễu dám liều mình đi đập gương.

Đầu tiên, cậu cũng có Bùa hộ mệnh người cá, về bản chất thì người đập gương là Mục Tứ Thành hay là cậu cũng chẳng có gì khác.

Thứ hai, NPC cấp Thần, cũng tức là Tawil đã từng đồng ý sẽ thực hiện một nguyện vọng của Bạch Liễu. Lần trước đối phương liên tục nhấn mạnh điểm này, rõ ràng【Nguyện vọng】này có hiệu lực.

Điều kiện tiên quyết là đối phương phải nhớ đã.

Bạch Liễu nhắm hai mắt lại, cậu từ từ điều chỉnh hơi thở của mình, sau đó lại mở ra, nắm chặt roi xương, nhìn thẳng vào bản thân trong gương, sau đó quất một roi không hề lưu tình.

Trong nháy mắt roi hạ xuống, đoàn tàu cũng nổ tung, ngọn lửa tràn vào từ cuối đoàn tàu như thủy triều.

Hình ảnh phản chiếu trong gương của Bạch Liễu vỡ thành vô số mảnh nhỏ, đoàn tàu lao vút qua kéo theo tiếng kêu dài chấn động, mảnh gương rơi trên mặt đất rung động hợp thành một cái gương nát.

Trong gương xuất hiện một người đàn ông trần trụi có gương mặt xinh đẹp vô ngần nhưng lại nhợt nhạt u ám, cơ thể với đường nét cơ bắp hoàn hảo không chút tỳ vết. Trên mặt nó dính phải mảnh gương vụn, trông như những vụn kim cương điểm xuyết lên đôi mắt và lên trên cơ thể hoàn mỹ không mảnh quần áo ấy.

Mái tóc xoăn dài xõa xuống đến thắt lưng nó có màu bạc sáng xinh đẹp như thủy ngân. Tất cả hiện rõ trong tấm gương vỡ tựa một bức tranh nghệ thuật có giá trị liên thành.

Dường như nó bị đánh thức, từ từ mở đôi mắt với hàng mi dài ra, con ngươi không chút tình cảm tựa mặt kính chuyển động, phản chiếu khung cảnh vụ nổ đang cháy long trời lở đất.

Khi nó, hoặc phải nói là y đã hoàn toàn mở mắt, toàn bộ cửa kính của đoàn tàu vỡ tung, mọi người sợ hãi gào thét chạy trốn, nhưng ngay sau đó vẫn chết vì bị mảnh gương cắt đứt cổ họng, máu phun khắp nơi. Mục Tứ Thành trốn cuối toa tàu bị một đống mảnh gương cứa trầy da. Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi HP về 0, Mục Tứ Thành nhìn phía trước, cắn răng bóp nát Bùa hộ mệnh, rời khỏi trò chơi.

【Hệ thống thông báo: Gương đã bị đập nát, người chơi Mục Tứ Thành thành công qua màn, đang tính toán khen thưởng…】

Đỗ Tam Anh bò dậy từ trong chiếc xe đầy nước, cậu ta nhìn đoàn tàu bỗng nhiên dừng lại, còn chưa kịp phản ứng đã thấy khung cảnh trước mắt như một tấm gương bị đập nát, vỡ thành từng mảnh vụn vỡ rơi tán loạn trước mặt cậu ta.

【Hệ thống thông báo: Quỷ Kính đã bị đập nát, đoàn tàu trong gương dừng vận hành. Người chơi Đỗ Tam Anh, Phương Khả, Lưu Hoài chính thức qua màn, đang tính toán khen thưởng…】

Tawil dán ngón tay lạnh lẽo của mình lên mặt gương, y rũ mắt với vẻ chán ghét, như thể bị đánh thức từ giấc ngủ sâu làm y có hơi cáu kỉnh, giọng nói chứa sự khó chịu khi rời giường: "Ồn quá."

Tiếng nổ tung dừng lại ngay tức thì.

Mảnh sắt văng ra và đám người la hét hoảng sợ như bị bấm nút tạm dừng.

Sau lưng Bạch Liễu là làn sóng lửa sắp đập vào người cậu, xung quanh đầy những mảnh gương vỡ lơ lửng trên không, chúng gần như bao cả người cậu lại. Những mảnh gương vỡ bén nhọn này đang đâm về phía cậu, rồi chỉ có thể dừng lại giữa không trung, chúng rung động rất nhỏ, nhưng lại không hề tấn công cậu.【Bùa hộ mệnh người cá】 Bạch Liễu đang nắm trong tay đã vỡ thành bột phấn khi Tawil mở mắt, chảy xuống từ ngón tay cậu như những những hạt cát trắng.

Bạch Liễu nhìn Tawil trong gương, cậu khẽ thở một hơi thật dài, rốt cuộc nở một nụ cười thật lòng: "Lâu rồi không gặp, Tawil."

Giờ cậu vẫn còn chưa bị Tawil tấn công, Bạch Liễu cười rộ lên: “Xem ra anh còn nhớ tôi nhỉ?”

Tawil trong gương nhàn nhạt đối mặt với Bạch Liễu, mái tóc dài màu bạc lay động như gợn nước: “Cũng chưa lâu lắm, Bạch Liễu, lần trước ta tỉnh lại cũng nhìn thấy ngươi, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy ta khó mà quên ngươi được.”

“Thế à?” Bạch Liễu khẽ bật cười, “Vậy anh còn nhớ lần trước anh đã đồng ý thực hiện một nguyện vọng của tôi không?’

Tawil ừ một tiếng, y bình tĩnh nhìn Bạch Liễu: “Ngươi đã nghĩ kỹ muốn ước nguyện gì rồi sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Liễu mỉm cười, “Dùng cách tấn công nhưng sẽ không giết chết tôi tấn công tôi đi, Tawil, đây là nguyện vọng của tôi.”

Tawil vi diệu trầm mặc hai giây: “Ta hiếm khi gặp được nhân loại như ngươi, ngươi… Lần nào cũng yêu cầu ta tấn công ngươi, ngươi thích như thế lắm à?”

Nếu Bạch Liễu mà biết câu trả lời hiện tại của mình sẽ dẫn tới hiểu lầm càng lúc càng sâu khi gặp lại Tawil sau này, thì Bạch Liễu sẽ nghiêm túc đáp lại, nhưng giờ cậu đã sắp qua cửa, lại gặp được Tawil - NPC được trò chơi xây dựng mà cậu cực kì thưởng thức. Vì thế Bạch Liễu thả lỏng thần kinh, cậu cười như không cười, không nhịn được cái miệng muốn trêu chọc đối phương: “Chắc là do anh đánh nên tôi mới thích đó? Cũng có thể chúng ta cực kì có duyên nên tôi mới thế?”

Vẻ mặt không cảm xúc của Tawil xuất hiện nét hoang mang thoáng qua, y quét Bạch Liễu từ trên xuống dưới với ánh mắt không chút tạp chất: "Ngươi chỉ còn một ít HP, cho dù ta tấn công bằng cách nào thì ngươi cũng sẽ chết."

Bạch Liễu rất vô lại: "Đây là vấn đề của anh, nguyện vọng của tôi là như thế đấy."

Tawil nhìn chằm chằm Bạch Liễu rất lâu, sau đó y từ từ thử nhô đầu ra khỏi gương, rũ hàng mi dài nhạt màu xuống, mở hàm răng cắn nhẹ lên môi Bạch Liễu đang ngẩn ra.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu đã bị NPC cấp Thần Chủ nhân Quỷ Kính tấn công! 】

【Hệ thống thông báo: HP của người chơi Bạch Liễu -0.5, chỉ còn 0.5 HP, vui lòng rời khỏi trò chơi càng sớm càng tốt!】

"Như vậy được chưa?" Tawil rũ hàng lông mi có hơi run, hỏi bên tai Bạch Liễu nhẹ đến mức gần như dùng giọng gió.

Bạch Liễu không được tự nhiên quay đầu sang chỗ khác, cậu giơ tay lau dấu răng mà Tawil lưu lại bên khoé miệng. Cũng chẳng biết nói gì, đành gật đầu: "… Được rồi, cảm ơn anh."

Lần trước… hình như Tawil cũng hôn ở chỗ này, NPC này có vẻ thích môi cậu nhỉ? Ảo giác à…

【《 Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung 》cập nhật —— Quỷ Kính】

【Tên quái vật: Quỷ Kính (NPC cấp Thần)】

【Đặc điểm: ??? (không rõ, hệ thống không tìm kiếm được)】

【Nhược điểm: Tạm thời chưa có (không yêu cầu người chơi tìm kiếm nhược điểm của quái vật)】

【Cách tấn công: Đánh bằng đuôi cá, cắn mặt (2/???) (chú thích: Bởi vì không thể biết được số lượng cách tấn công tối đa, cho nên tập hợp đủ một cái sẽ phán định người chơi đã tập hợp đủ)】

【Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu gom đủ《 Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung 》】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu đã thu phục được quái vật trong gương, thành công qua màn, đang tính toán khen thưởng…】

Bạch Liễu hóa thành điểm sáng giống như mảnh gương vỡ vụn biến mất trước mặt Tawil, cậu phất tay cười tạm biệt: “Tawil, cảm ơn, có duyên gặp lại.”

Tawil trong gương cụp mắt vuốt ve cánh môi vừa cắn Bạch Liễu, khẽ nói: “…Vẫn nóng.”

Là nhiệt độ cơ thể hoàn toàn khác với mặt gương lạnh băng và người cá có thân nhiệt thấp, hơn nữa còn không hề sợ mình… Đây là lần đầu tiên nó gặp được [Nhân loại] thấy mình nhưng không né tránh, còn chủ động để mình tấn công.

Sau khi bị tấn công sẽ không biến thành thi thể lạnh băng nằm trên mặt đất sợ hãi và oán hận, nhìn nó chết không nhắm mắt. Cũng sẽ không biến thành quái vật giống nó để mà sợ sệt phụ thuộc rồi lại tránh né nó, Bạch Liễu vẫn còn nhiệt độ cơ thể, vẫn mỉm cười cong mắt nhìn nó, nói với nó, Tawil, gặp lại sau.

Khó hiểu quá.

Nhưng rất ấm áp.

Lần sau gặp lại, Bạch Liễu sẽ xem một con quái vật như y thành gì đây? Nếu Bạch Liễu biết mình là thứ gì, liệu còn có thể thản nhiên nói ra những lời như vậy không?

“Hẹn gặp lại, Bạch Liễu.” Tawil lẩm bẩm với nơi Bạch Liễu biến mất, rồi y nhắm mắt lại.

Trong nháy mắt, tấm gương triệt để vỡ vụn, đoàn tàu rơi vào ngọn lửa nổ tung dữ dội, mọi người la hét thảm thiết. Nhưng quái vật mang đến tai hoạ lại không hề bị quấy rầy, nó khép hai mắt lại, ngủ say trong mảnh gương vỡ lạnh giá được ai đó hôn lên, chờ đợi lần gặp nhau tiếp theo.

Trên làn môi vẫn vương chút ấm áp vốn dĩ không thuộc về nó.

———————

Tác giả có lời muốn nói:

Phó bản tiếp theo bắt đầu đi chủ tuyến, công sẽ lên sân nhiều hơn □□ bởi vì giờ 6 còn chưa dám gặp chính diện với Tawil, sẽ chết rất thảm đó.

Bạn gay bảo cảm giác như 6 đang chơi Kỳ tích Tháp Tháp, mỗi phó bản mở khóa một skin mới của Tawil.

_____

611: Nhân dịp 520 nên tụi mình quyết định up 3 chương cuối của phó bản đoàn tàu luôn 😙 Chúc mn đọc truyện vui vẻ~ Với lại tụi mình đã đào thêm một hố vô hạn lưu mới rồi đó, mn có thể qua đọc thử nha^^

Tuy đã thông báo ở trên page nhưng mình vẫn muốn nhắc lại ở đây. Thời gian qua tụi mình không up thêm chương mới của bộ Thần Giáng là vì 5 chương của bộ đó trên web Tấn Giang đang bị khóa. Mình cũng mong truyện sẽ sớm mở khóa và có thể edit chương mới để up lên, nhưng gần đây tác giả đã thông báo trên wb là có khả năng không thể viết tiếp Thần Giáng nữa, sẽ đổi về văn án cũ của truyện. Nên nhà mình cũng sẽ gỡ truyện, chờ cập nhập mới từ tác giả.

Chương 69: Đại sảnh trò chơi

Chương 69: Đại sảnh trò chơi (1/2)

Edit: B. + Beta: Mộc

Từ lúc Bạch Liễu bước vào trong gương cho đến khi phát hiện ra nơi đây là hiện thực của trò chơi, cũng như cần phải đập nát tấm gương, người xem trước TV nhỏ đều nín thở chăm chú theo dõi. Tới lúc Bạch Liễu đề nghị tự mình đập vỡ gương rồi Mục thần không đồng ý, người xem liền xôn xao, vừa thấy khổ sở vừa không đành lòng:

"Bạch Liễu thật sự rất tốt với Mục thần ấy, hai người đáng nhẽ ra nên là bạn tốt của nhau, nhưng đây chỉ là một trò chơi, tôi vẫn hy vọng rằng Bạch Liễu sẽ để Mục thần làm vỡ gương…"

"… Tôi là người hâm mộ của Mục thần đây, ôi, trước đây tôi thấy phiền cực mỗi lần có người lấy Bạch Liễu ra so với Mục thần, giờ chỉ thấy tâm tình cực kỳ phức tạp… Tôi không muốn Bạch Liễu bỏ mạng chút nào, nhưng mà tôi cũng không muốn Mục thần phải bỏ mạng…"

"Uhuhuhu tui chẳng dám nhìn đâu, hai người họ ai tui cũng thích hết, một trong hai người mà chết tui làm sao mà chịu cho nổi. Bạch Liễu giỏi như vậy, ảnh nhất định sẽ có cách mà, đúng không!"

"HP của Bạch Liễu giờ chỉ còn có một chút, cũng đâu còn cách nào, mấy người coi người ta thành thần luôn rồi hả? Tôi nghĩ Mục Tứ Thành sẽ là người thực hiện cơ!"

Cuối cùng thì, Bạch Liễu cũng thuyết phục được Mục Tứ Thành để hắn đi trước. Việc này làm cho Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc, hai người đang đứng xem ở phía sau vô cùng hoảng hốt. Chú và dì không quen biết Mục Tứ Thành, đang háo hức trông chờ Bạch Liễu vượt phó bản thành công, thì thấy Bạch Liễu chủ động đi tìm chết, cuống đến độ nhảy dựng lên.

Một số người xem không mấy tán đồng với cách làm của Bạch Liễu, nhưng phần nhiều là khâm phục, ngưỡng mộ Bạch Liễu vì sự nghĩa khí với bạn bè. Bạch Liễu có nói rằng cậu sẽ không để cho Mục Tứ Thành chịu chết, vậy nên cậu đã bảo vệ Mục Tứ Thành từ đầu đến đuôi cho tới tận lúc cuối cùng.

“Thật là, tôi muốn khóc quá, đáng tiếc, nếu mà cả hai người đều có thể sống sót, lại lập thành một đội với nhau, về sau chắc chắn sẽ không thua gì đội của mấy người chơi cấp Thần có hạng 5 hoặc 6 trên bảng điểm tổng đâu.”

“Thật ra thực lực của Mục Tứ Thành rất mạnh, chỉ là hắn thiếu sự trợ giúp, nếu không thì đã sớm leo cao hơn cả Trương Khôi rồi. Kỹ năng cá nhân của hắn cũng rất có tiềm lực, còn là người chơi duy nhất của Bảng xếp hạng Tân tinh trộm được cái gì đấy từ Spades mà vẫn sống sót. Nếu Mục Tứ Thành tình nguyện làm thanh đao trong tay Bạch Liễu, hai tên này mà cấu kết với nhau thì thứ hạng chắc chắn sẽ tăng rất nhanh.”

“Đừng nói nữa, tính ra, Bạch Liễu với Đỗ Tam Anh tương tác với nhau cũng tốt lắm ấy…”

Gương vừa vỡ, NPC cấp Thần liền xuất hiện, giá trị tinh thần của người xem trước TV nhỏ lập tức giảm xuống. Tình huống xảy ra tương tự như ở 《Thị trấn Siren》. Chờ đến khi người xem hoa mắt chóng mặt rồi tỉnh táo lại nhờ được hệ thống sử

dụng thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần, thì màn hình TV nhỏ của Bạch Liễu đã đen kịt.

Màn hình đen xuất hiện, chỉ có hai trường hợp: người chơi một là đã chết, hai là vượt ải thành công. Vương Thuấn cúi đầu, cảm giác hơi chua xót, những người xem khác thì xôn xao một chút rồi cũng cúi đầu trong thinh lặng - đây là hành động biểu đạt sự tôn trọng và thương tiếc cho người chơi mà họ yêu thích và tôn trọng nhất.

Không có khả năng Bạch Liễu còn sống.

Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc loạng choạng đẩy những người chơi khác để tiến lên phía trước. Trong lòng chú dì, Bạch Liễu - người giúp đỡ báo thù - không khác gì con trai cả.

Nhìn Bạch Liễu chớp mắt đã không còn, cảm xúc của dì dao động dữ dội, đang bước lên phía trước thì run chân, khuỵu xuống đất, dì hoảng hốt ngẩng đầu, vươn tay ra như muốn bắt lấy chiếc TV nhỏ đằng trước nhưng tầm nhìn lại mờ nhòe vì nước mắt.

Chú Phúc gắng gượng bình tĩnh lại, chú đỡ dì đứng dậy, vẻ buồn bã không giấu nổi trên mặt, nhưng chú vẫn còn cố giữ cho mình tỉnh táo được một chút: “Nếu Bạch Liễu thực sự gặp chuyện như Quả Quả, hai ta vào trò chơi kiếm điểm, để hai đứa sống lại!”

Ngay giây tiếp theo, TV nhỏ chợt sáng lên, âm thanh máy móc vô cảm của hệ thống thông báo:

【Xin chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã mở khóa thành công tất cả các nhiệm vụ chính và chứng nhận thông quan của sách quái vật 《Chuyến tàu cuối nổ tung》】

Hệ thống thông báo: 【Người chơi đã đạt được "true end"— 《Dừng chuyến tàu cuối cùng này lại mãi mãi》. Kể từ vụ nổ, những hành khách đã thiệt mạng bị mặt gương đáng sợ kia giam cầm tại nơi đây, chịu đựng sự thống khổ lặp đi lặp lại của một giờ trước khi chết ngày này qua ngày khác. Họ la hét, than khóc, trốn tránh khắp nơi và lén giấu những mảnh gương vụn đi, nhưng tiếc thay, tất cả những việc này đều không ích gì. Như một vòng tuần hoàn, chiếc gương không có cảm xúc của loài người kia vẫn tiếp tục thiêu đốt bọn họ, tro tàn cùng than cốc* liên tục được tạo ra. Cuối cùng, đã có một ngày, có một người dừng lại được chuyến tàu cuối bị lửa cháy thiêu đốt trong gương này. Các hành khách mỉm cười và bước ra khỏi tàu, ngay cả khi đã chết, thì rốt cuộc họ cũng đã có thể đến trạm được rồi…】

*Than cốc: Là một loại nhiên liệu xám, cứng và xốp có hàm lượng cacbon cao và ít tạp chất, được tạo ra bằng cách nung nóng than mỡ hoặc dầu trong môi trường yếm khí.

Vương Thuấn ngẩng đầu kinh ngạc. Dì Hoa cùng chú Phúc ngã quỵ xuống vì cú nghịch chuyển lớn này, hai chú dì quỳ trên mặt đất, sau đó che miệng lại khóc nức nở vì vui mừng.

"Còn sống! Cậu ấy vượt ải thành công rồi!" Dì Hoa khàn giọng hét lên, phá vỡ bầu không khí quá mức im lặng. Sau vài giây đứng hình, kinh ngạc vì không thể tin nổi, người xem dở khóc dở cười ầm ĩ lên:

"Đù má đù má đù đù má!!! Cái tên này, sao sống sót được hay vậy!!! Giá trị tinh thần thì chỉ còn xíu xịu xìu xiu!! Đấy còn là

NPC cấp Thần!! Gánh kiểu gì được mà hay dữ!”

“Đừng có nghĩ nữa! Người còn sống đó, like với donate ngay đi, nắm chắc vị trí nâng cấp cuối cùng! Nhanh nhanh nhanh!”

“Đúng đúng đúng!!! Vị trí thăng cấp cuối, xông lên! Bạch Liễu, xông lên! Các đồng chí, chúng ta không thể để một người chơi trâu bò như này bị mai một được! Nhanh xông lên! Xem xem có giúp được người anh em 6 leo lên vị trí quảng bá của Tân tinh ác mộng không!”

“Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành bên kia đều tăng lên hạng 3, hạng 4 bên màn hình phía Tân tinh ác mộng rồi. Tôi xem qua, các vị Tân tinh ở mấy vị trí khác đều có vẻ như là, ờm, đang trực tuyến, nếu mà họ đang không trực tuyến thì may chăng còn cố mà leo nổi lên vị trí thứ 10 được! Ài, vận may của người chơi Bạch Liễu này chán thực sự.”

“Bây giờ có rất nhiều người chơi Tân tinh đang nhắm lấy vị trí quảng bá, Bạch Liễu mà muốn lên được Tân tinh ác mộng thì có hơi khó. Tôi thấy không lên được đâu. Người xem ở khu vực trung tâm còn ít nữa, không tăng nổi. Tiếc thật, một video trò chơi tuyệt vời, đặc sắc như vậy.”

“Thế mình còn cần đẩy hạng không? Tôi thấy vô vọng quá…”

Âm thanh thông báo của hệ thống đột ngột vang lên: 【Người chơi Đỗ Tam Anh và người người chơi Mục Tứ Thành nhiệt liệt đề cử TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu!】

Người xem sửng sốt, nhiều người nhanh chóng phản ứng lại, họ vội lên diễn đàn xem coi chuyện gì đang xảy ra, sau đó xôn xao, ồn ào lên trong khiếp sợ:

“Má nó chứ! Mục Tứ Thành vừa mới ra khỏi trò chơi đã ghim TV nhỏ của Bạch Liễu lên mục đề cử của mình rồi, còn nói thẳng trên diễn đàn là cậu ấy sẽ chọn ra ba người trong số những người like cho Bạch Liễu, miễn phí kéo trò chơi cấp 1 một lần.”

“Bên này Đỗ Tam Anh cũng ghim TV nhỏ của Bạch Liễu lên! Cậu ấy nói trên diễn đàn là sẽ chọn 10 người chơi trong số những người chơi được đề cử đã like cho Bạch Liễu để tặng một đạo cụ trị giá 600 điểm hệ thống, hoàn toàn miễn phí.”

“Đệt ơi, hai người đang ở vị trí quảng bá, lại giúp Bạch Liễu tăng hạng, còn để TV nhỏ của Bạch Liễu chình ình giữa màn hình, không hề quan tâm đến việc có ăn được phúc lợi gì từ vị trí quảng bá hay không luôn!”

“Khóc! Tình anh em trong truyền thuyết là đây ư! Bạch Liễu, xông lên! Tôi cũng sẽ không từ bỏ cậu!!”

“Tiến lên, Bạch Liễu!! Cậu mới hoàn toàn xứng đáng là một Tân tinh ác mộng!!!”

Người xem tràn vào liên tục không ngừng, rốt cuộc là loại người chơi nào, lại có thể khiến cho nhóm người kia kích động đến nỗi vừa khóc vừa kêu to trước cái màn hình TV nho nhỏ kia như thế. Bọn họ có thể là tò mò, có thể là hoàn toàn không biết gì, cũng có thể là có biết chút ít từ TV nhỏ của Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành. Nhưng, ai cũng rõ ràng rằng, trong trò chơi đáng sợ như cơn ác mộng kinh hoàng kia, nếu không có sự tồn tại của người này, sẽ chẳng thể nào có lấy nổi một một người chơi qua cửa thành công.

Ở một mức độ nào đó mà nói, đối với những người chơi đã mất mạng, Bạch Liễu là một cơn ác mộng đáng sợ hơn cả các cơn ác mộng, nhưng đối với những người chơi may mắn còn sống sót, Bạch Liễu lại là một ngôi sao mới tỏa sáng hơn cả những ngôi sao mới khác.

“Chỉ một chút nữa thôi! AAAAA, chỉ kém có một chút nữa!”

Hệ thống thông báo: 【Người chơi Phương Khả và người chơi Lưu Hoài nhiệt liệt đề cử TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu!】

Vương Thuấn thở phào một hơi, anh ta ngửa đầu nhìn lên chiếc TV nho nhỏ kia của Bạch Liễu, từ lúc ban đầu, khi anh ta tìm được chiếc TV nhỏ này nằm ở phía rìa sảnh trung tâm, một nơi không hề dễ thấy, đến nay nó đã là chiếc TV nhỏ được đặt giữa sự chú ý của hàng vạn người mà anh ta cần ngửa đầu nhìn lên rồi.

Chưa từng có người chơi nào leo lên bảng Tân tinh ác mộng chỉ với hai trò chơi cả, ngoại trừ người chơi huyền thoại kia, người đứng đầu toàn bộ các BXH trong trò chơi này【 Spades 】. Nhưng Vương Thuấn có linh cảm rằng, rất nhanh thôi, kỷ lục này sẽ bị Bạch Liễu phá vỡ.

Hệ thống thông báo: 【Số liệu từ TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu đang bước vào những bước tính toán cuối cùng…】

Người xem ngưng like với donate, họ hơi lo lắng nhìn TV nhỏ của Bạch Liễu, có chút bất an, sau đó thấp giọng thảo luận:

“Aaaaaaaa, má ơi, căng thẳng quá, không biết là có tăng hạng được không đây!”

“Chúng ta cũng cố hết sức rồi, nếu mà lên không nổi… huhuhu, tôi sẽ khóc một trận to đã đời rồi lần sau cố gắng giúp anh 6 nhà tôi tăng hạng!”

“Tôi không đòi hỏi cao đâu, thật đó, đạt hạng 10 trên bảng Tân tinh ác mộng là đủ rồi, mặc dù tôi biết đòi hỏi này đã rất quá đáng…”

【Có 100.007 người like, 126.700 người lưu trữ, và 41.190 người donate cho TV nhỏ của Bạch Liễu. Người chơi Bạch Liễu đạt được 67.100 điểm】

【Trong vòng một phút, người chơi Bạch Liễu nhận được hơn 100.000 lượt like và hơn 60.000 điểm do donate! Bạn được khán giả yêu mến một cách điên cuồng!】

【Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã đạt được vị trí thăng cấp cuối cùng, và tiến lên vị trí thứ 2 của bảng Tân tinh ác mộng trên màn hình trung tâm! Số lượt xem đang tăng lên một cách chóng mặt…】

Đằng trước chiếc TV nhỏ, trong một khoảng thời gian dài chỉ có sự im lặng, như thể mọi thứ đang bị đóng băng, những người xem ở đó từ từ há to miệng ra như không thể tin được vào những gì mình đang làm, sau đó sự im lặng dần biến thành sự điên cuồng, mọi người bắt đầu có những tràng cười to, những tiếng hoan hô và cổ cũ, cùng những tiếng hét chói tai như muốn lật tung khu vực nơi có chiếc TV nhỏ của Bạch Liễu này lên.

“OHHHHHH——!!!”

“Bạch Liễu trâu bò thật đấy!!!!”

“Má nó chớ!!! Hạng hai Tân tinh ác mộng!!!!!!!”

Chương 70: Đại sảnh trò chơi

Edit: Nhi + Beta: Mộc

Màn hình Tân tinh ác mộng ở Đại sảnh trung ương.

Đây là một sảnh TV màu đen. Khác với phong cách trang trí huy hoàng tráng lệ của sảnh trung tâm, màu đen này lại mang phong cách công nghiệp hiện đại, vách tường được phủ kín bằng những tấm rèm đen tuyền, trên đó điểm xuyết những mảnh vỡ li ti ánh bạc hoặc vàng rực rỡ, thoạt nhìn huyền ảo hệt như bầu trời sao đêm hè. Tuy nhiên nếu nhìn lại thật kỹ thì sẽ phát hiện có vài dấu tay máu, và những mảnh vỡ li ti ấy chính là những cái răng giả bằng kim loại của con người bị đính lên.

Trong trò chơi quy định định nghĩa "người mới" là những người tham gia dưới 52 trò chơi. Dựa vào tần suất một tuần chơi một trò chơi của đa số người chơi, vừa vặn có thể gọi những người chơi trong vòng một năm đổ lại là tân tinh. Tân tinh có một bảng riêng dành cho nó, trong đó Tân tinh ác mộng là một trong những vị trí quảng bá tốt nhất dành cho tân tinh.

Sảnh Tân tinh ác mộng này có tổng cộng mười màn hình, chỉ có người mới có tổng điểm trong ngày tiến vào top 10 mới có thể được trình chiếu, cạnh tranh vô cùng khốc liệt, đa phần người chơi thường là giây trước vừa mới treo lên giây sau đã bị đẩy xuống, nhưng tình huống hiện tại ở đại sảnh luôn cạnh tranh dữ dội này lại có chút…ảo diệu.

Bởi vì trên màn hình thứ hai, thứ ba và thứ tư, đều đang treo TV nhỏ của Bạch Liễu.

Vương Thuấn vừa chạy tới nơi trông thấy điều này thì dở khóc dở cười, vì Bạch Liễu nhảy lên hạng 2 nhưng hạng 3 Đỗ Tam Anh và hạng 4 Mục Tứ Thành cũng treo TV nhỏ của Bạch Liễu lên màn hình của họ, nhìn thoáng qua chợt giống như một mình Bạch Liễu chiếm hết ba vị trí quảng bá của Tân tinh ác mộng luôn, mấy người lúc đầu vốn không chú ý cậu cũng bị thu hút, vừa khó hiểu vừa đi lại chỗ này:

"Ủa người mới này là ai nhỉ?! Một mình chiếm hết ba cái màn hình luôn, đỉnh."

"Là cái người gọi là Bạch Liễu mà lúc trước ồn ào một trận trên diễn đàn đó! Chắc là anh không hay hóng chuyện rồi. Lúc đó cả một đống người bảo kết cục của cậu ta khi gặp Trương Khôi một là chết hai là làm con rối, chậc, cơ mà tôi xem kiểu này không giống sẽ làm con rối cho Trương Khôi đâu nha."

"Tôi nhớ rõ lúc ấy trên diễn đàn nhiều người mắng cậu ta lắm, bởi vì trận đầu single-game của cậu ta lấy được rất nhiều điểm donate, khiến nhiều người chơi ở tầng áp chót ghen tị đỏ mắt, nói cậu ta làm màu thế kiểu gì cũng bị sét đánh. Giờ người ta nhảy lên bảng Tân tinh ác mộng luôn rồi. Tôi thấy nếu người mới này tàn nhẫn độc ác thật thì lúc bắt được mấy kẻ thích dồn ép người khác như thế kia đã thẳng tay giết trong trò chơi luôn rồi, cũng chẳng biết ai mới bị sét đánh."

【《Chuyến tàu cuối nổ tung》qua màn theo hình thức true end – Khen thưởng 30.000 điểm】

【《Chuyến tàu cuối nổ tung》qua màn theo hình thức true end – Điểm thuộc tính: 100 (dùng để tăng lên giao diện thuộc

tính theo yêu cầu của người chơi)】

【Khen thưởng vì đã gom đủ《Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung - trang Hành khách nổ tung》 – đạo cụ: 20 mảnh gương vỡ (không rõ chất lượng) – Cần phải gom đủ mảnh gương vỡ mới mở khóa đạo cụ hoàn chỉnh】

【Khen thưởng vì đã gom đủ《Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung – trang Anh em nhà trộm》 – đạo cụ: Một ngón tay đen của đạo tặc (chất lượng tốt), 60 mảnh gương vỡ (không rõ chất lượng) – Sau khi trang bị "Ngón tay đen của đạo tặc" tương đương có được cánh tay thứ ba, có thể im hơi lặng tiếng trộm đồ người khác; mảnh gương vỡ cần phải được gom đủ mới mở khóa đạo cụ hoàn chỉnh】

【《Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung – trang Quỷ Kính》 – đạo cụ: Gọng kính (không rõ chất lượng) – Công cụ trọng yếu chứa đựng mảnh gương vỡ, cần phải có 400 mảnh gương vỡ mới khâu thành một tấm gương hoàn chỉnh】

【Tổng khen thưởng vì gom đủ《Sách quái vật Chuyến tàu cuối nổ tung》 – đạo cụ: Lời chúc phúc từ hành khách (chất lượng tốt) – Các hành khách cảm kích vì cậu giải cứu vận mệnh thống khổ của bọn họ nên tặng cho cậu một lời chúc phúc. Chỉ cần cậu ngồi trên phương tiện giao thông có ghế dựa thì linh hồn của họ sẽ bảo vệ cậu, không cho bất cứ quái vật nào làm hại cậu】

【Chú thích: Phương tiện giao thông không thể do người chơi trực tiếp tự mang vào, phải là thứ vốn có sẵn trong màn chơi】

【Hệ thống: Tổng hợp đánh giá TV nhỏ lần này của người chơi Bạch Liễu】

【Lần này video quá trình của trò chơi《Chuyến tàu cuối nổ tung》tổng cộng được 153.266 người chơi ra sức like, được 196.835 người chơi nồng nhiệt lưu trữ, tổng cộng có được 94.802 điểm donate; nhưng cũng có 1359 người dislike video này. Đỉnh cao nhất trong thời gian chơi có hơn 100.000 đồng thời xem TV nhỏ của Bạch Liễu, rất rõ ràng video trò chơi của người chơi Bạch Liễu có một sức hấp dẫn khác người】

【Số liệu tổng hợp vượt quá 30.000, tiến hành đánh giá cấp bậc cho video《Chuyến tàu cuối nổ tung》của người chơi Bạch Liễu – vốn nên là video có cấp bậc huy chương bạc lấp lánh, nhưng tổng hợp suy xét tỉ lệ dislike 1:112 nên tiến hành giáng cấp thích hợp với video, cuối cùng đánh giá là video cấp bậc là huy chương bạc sáng. Cấp bậc video xứng đáng có tư cách được vào kho VIP – Video trò chơi lần này của người chơi Bạch Liễu tiến vào kho VIP】

【Sau khi tiến vào kho VIP, nếu có người chơi nào muốn xem video trò chơi《Chuyến tàu cuối nổ tung》này của người chơi Bạch Liễu thì cần phải trở thành hội viên VIP của hệ thống rồi nộp 60 điểm tích lũy cho hệ thống. Số điểm người xem nộp lên Bạch Liễu và hệ thống chia đôi】

【TV nhỏ của Bạch Liễu lần này đạt được thành tựu— 】

【Người chơi đầu tiên gần đây đội mồ đi ra khỏi khu nhảy Disco trên mộ phần】

【Hạng 2 bảng Tân tinh ác mộng】

【Một trong những người chơi qua màn 《Chuyến tàu cuối nổ tung》đợt đầu tiên gần đây】

【Sau Spades trở thành người chơi đầu tiên bước lên bảng Ác mộng tân tinh ở lần chơi trò chơi thứ hai】

…

Lúc Bạch Liễu đi ra cổng đăng xuất thì đã thấy Mục Tứ Thành khoanh tay dựa vào cổng chờ cậu.

Thấy Bạch Liễu ra, Mục Tứ Thành dùng ánh mắt có chút không thể tưởng tượng quét cậu một vòng từ trên xuống dưới: "Mặc dù đoán được anh có hậu chiêu, nhưng sao mà anh ra được vậy? NPC cấp Thần đấy…"

Bạch Liễu cười một tiếng cao thâm khó đoán: "Cậu muốn biết sao?"

Mục Tứ Thành chần chờ vài giây, cuối cùng vẫn gật đầu.

Bạch Liễu thản nhiên chìa tay ra: "Lấy điểm mua tin tức."

Mục Tứ Thành: "…"

"Dcm anh mới được donate mấy chục nghìn điểm, chút tiền cỏn con này mà cũng muốn lấy hả, tới mức đó sao? Trong mắt anh chỉ toàn là tiền thôi." Mục Tứ Thành bực dọc, "Thôi, tôi không muốn biết nữa, anh hố tôi biết bao nhiêu tiền rồi."

Bạch Liễu cười càng thân thiết hơn: "Cái đạo cụ ngón tay đen kia cậu chỉ có một ngón đúng không? Đạo cụ này là hệ đạo

tặc, rất có ích với cậu, không muốn gom đủ nó sao?”

“Chỗ tôi cũng có một ngón.” Bạch Liễu vô tội nhìn Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành: “…”

“Anh muốn bao nhiêu?” Mục Tứ Thành cạn lời hỏi, chuẩn bị bỏ tiền tránh tai.

Bạch Liễu suиg sướиg mỉm cười: “Tôi muốn 320 mảnh gương vỡ còn lại.”

“… Nhưng tôi chỉ có 80 mảnh gương vỡ thôi.” Mục Tứ Thành nhíu mày, hắn đối mặt với Bạch Liễu vài giây, bỗng hiểu ra tên này đang có ý đồ gì, “Vãi, thiệt hả, anh muốn tôi giúp anh gom đủ những mảnh gương khác ấy hả, đâu ra vậy!”

Bạch Liễu từ tốn nói: “Dù sao cậu cũng phải đến chỗ người khác gom ngón tay đen của cậu, không bằng tiện tay giúp tôi gom luôn.”

Thật ra Bạch Liễu không ngờ đạo cụ lần này lại cho kiểu thu thập. Ngón tay đen cần năm ngón mới có thể gộp lại thành “Cánh tay thứ ba”; mảnh gương vỡ cần 400 mảnh mới tập hợp thành một đạo cụ. Có năm người qua màn, vừa vặn mỗi người một ngón tay và 80 mảnh gương vỡ. Tuy đều là đạo cụ chất lượng tốt nhưng một người chỉ có một phần năm, vốn chẳng thể sử dụng.

Càng chẳng cần phải nói, ai sáng suốt đều nhìn ra được Mục Tứ Thành nhất định phải lấy tới tay cái đạo cụ【Ngón tay đen của đạo tặc】này, chắc chắc hắn sẽ tìm cách gom đủ năm ngón tay.

Nhưng mảnh gương vỡ… cái này ai sẽ gom đủ thì không chắc.

Mục Tứ Thành cười nhạo: "Anh quên rồi sao Bạch Liễu, Phương Khả và Lưu Hoài đều là người chơi hiệp hội, có được đạo cụ tốt là phải nộp lên hiệp hội. Phần nhỏ của đạo cụ 【Ngón tay đen của đạo tặc】 này có đậm dấu ấn về thuộc tính cá nhân, bọn họ cầm cũng chẳng để làm gì, cũng có thể không nộp lên cho hiệp hội, tôi có thể đập tiền để họ bán cho."

"Nhưng những mảnh gương vỡ kia, rành rành là bởi vì có chứa thuộc tính của NPC cấp Thần làm hệ thống không thể tính toán nên mới có chuyện không rõ thuộc tính. Đạo cụ gần nhất có chứa thuộc tính NPC cấp Thần, cái roi của anh ấy, ở trong trò chơi kiêu ngạo biết bao nhiêu, phán định mạnh đến cỡ nào mọi người đều thấy. Một người chơi giao diện F như anh sử dụng còn phát huy ra uy lực lớn như vậy–" Mục Tứ Thành khoanh tay nhướng mày nhìn Bạch Liễu, " –Vậy đạo cụ hoàn chỉnh tập hợp từ mảnh gương vỡ cũng có chứa thuộc tính của NPC cấp Thần lần này, sẽ tốt đến mức nào đây?"

"Những mảnh gương vỡ này Phương Khả và Lưu Hoài ắt phải nộp lên Hiệp hội Quốc Vương. Hiệp hội Quốc Vương nhất định sẽ tìm cách gom đủ những mảnh vỡ đó, thu thập toàn bộ đạo cụ có thuộc tính của NPC cấp Thần này." Mục Tứ Thành nói bằng giọng điệu khẳng định.

"Nhưng ở trên người tôi, cậu và cả Đỗ Tam Anh có 180 mảnh gương vỡ." Bạch Liễu suy tư hỏi lại, "Hiệp hội Quốc Vương định dùng cách gì để lấy được những mảnh gương vỡ này từ chỗ chúng ta?"

Tay phải Mục Tứ Thành giơ ra ngón tay: “Tôi nghĩ rằng hiệp hội Quốc Vương sẽ dùng ba cách. Cách thứ nhất là thu mua, cũng chính là giao dịch. Bọn họ ra giá cao để mua mảnh gương vỡ từ chúng ta. Với lại tôi cũng đành lòng đau như cắt nói cho anh biết một tin nhé, Đỗ Tam Anh đã bán mảnh gương vỡ cho hiệp hội Quốc Vương, giá 60 nghìn điểm tích lũy.”

Bạch Liễu khẽ than thở: “Quả nhiên thứ đồ mang đến bất hạnh kiểu này chắc chắn Đỗ Tam Anh sẽ bán đi ngay lập tức. Có điều 60 nghìn điểm tích lũy cho một phần mảnh gương vỡ chưa rõ công dụng, hiệp hội Quốc Vương thật đúng là giàu nứt đố đổ vách.”

Mục Tứ Thành tiếp tục nói: “Cách thứ hai là trộm cướp, đây là nghề cũ của tôi. Tức là tìm người chơi của hiệp hội có kỹ năng hoặc đạo cụ trộm cướp đi theo, sau đó ở trong trò chơi trộm mảnh gương vỡ trên người chúng ta. Nhưng mà anh yên tâm, trừ người bị điên như anh thì chưa có ai thành công trộm đồ từ trong tay tôi đâu.”

“Tất nhiên vẫn còn cách thứ ba trực tiếp mà đơn giản, cũng có lời nhất—” Mục Tứ Thành nhếch mép quơ quơ ba ngón tay với Bạch Liễu, “Chắc hẳn anh cũng đoán được cách thứ ba có lời nhất là gì nhỉ.”

Bạch Liễu nhướng mày: “Giết người à, giết tôi trong trò chơi, sau đó đồ của tôi đều thuộc về bọn họ.”

“Anh giết một người chơi cao cấp của hiệp hội bọn họ, Trương Khôi lại là người bọn họ hao hết không ít tài nguyên mới bồi dưỡng ra, thế mà bị anh chơi chết trong trò chơi rồi.” Mục Tứ Thành dùng lời lẽ khoa trương đe dọa Bạch Liễu, nhưng vẻ mặt lại bất giác mang chút ý cười như thể việc đắc tội với Hiệp hội Quốc Vương chẳng có gì đáng để tâm: “Anh đắc tội rất lớn

với bọn họ, giờ lại còn muốn đoạt mảnh gương vỡ với người ta, có biết thân biết phận chút nào không hả? Anh sẽ bị bọn họ đuổi giết đến tận chân trời góc bể!"

"Giờ tôi có biết chút, nhưng hình như cũng đâu kịp." Bạch Liễu liếc mắt nhìn Mục Tứ Thành, bỗng bật cười, "Có điều cậu không bán mảnh gương vỡ cho hiệp hội Quốc Vương là vì muốn để lại cho tôi hử? Hình như cậu cũng chuẩn bị đầy đủ để bị đuổi giết cùng tôi rồi nhỉ?"

"Nghe tự luyến gớm." Mục Tứ Thành cười gằn một tiếng, không nhìn Bạch Liễu nữa, bỗng rút ra một cánh tay đang cắm trong túi nắm thành đấm cụng nhẹ vào đầu Bạch Liễu, "Là anh mặt dày mày dặn nói muốn hợp tác với tôi trước mà?"

Bạch Liễu bị cụng hơi lảo đảo, đột nhiên lại nghe được âm thanh thông báo của hệ thống.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mục Tứ Thành tặng cho người chơi Bạch Liễu 80 mảnh gương vỡ】

"Hầy, đặt cái tên nào đó cho tổ hợp tụi mình đi?" Mục Tứ Thành bỗng nhiên nhớ tới gì đó, hắn lầm bầm lầu bầu một hồi, trên mặt nở một nụ cười kỳ lạ, hình như hắn rất hưng phấn vì đối địch với hiệp hội Quốc Vương, "Cái hồi mà tôi còn bị Trương Khôi đuổi giết đã từng nói với Lưu Hoài thế này, chờ đến ngày chúng ta giết chết Trương Khôi thì tổ hợp của chúng ta nhất định sẽ nổi tiếng. Lúc ấy tôi đặt một cái tên khá thô cho tổ hợp của tôi và Lưu Hoài, gọi là đạo tặc và thích khách."

Tuy nhiên về sau, đạo tặc trộm kiếm của thích khách, thích khách lại dùng kiếm chặt đứt hai tay đạo tặc. Còn Kẻ điều khiển rối thao túng hết thảy đã từng không thể vượt qua thế mà lại dễ dàng bị xử tử trong tay một người mới như Bạch Liễu.

Và cái tên tổ hợp chẳng chút đặc sắc kia cũng đã biến mất trên diễn đàn từ lâu.

"Hay chúng ta đặt một cái tên cho tổ hợp tụi mình đi?" Mục Tứ Thành đột nhiên nói.

Bạch Liễu vốn cũng chẳng để ý mấy thứ nhỏ nhặt này, nhưng có vụ livestream dùng để giải trí này thì có thêm tên tổ hợp cũng tốt, thế là cậu trưng cầu ý kiến Mục Tứ Thành đầu tiên: "Cậu muốn đặt là gì?"

Ánh mắt Mục Tứ Thành lững lờ: "Anh thấy Đạo tặc và mưu sĩ thế nào?"

Bạch Liễu không nhịn được : "= ="

… Bộ người này trừ dùng tên nghề nghiệp ghép lại ra thì không còn tên nào khác để đặt hả. Nếu hắn biết thân phận của Bạch Liễu vốn là kẻ lang thang thì có thể cái tên này sẽ đặt luôn là "Đạo tặc và kẻ lang thang" mất, tên gì đâu mà nghe nghèo kiết hủ lậu…

"Đặt tên kiểu này không bằng cậu đặt…" Bạch Liễu làm bộ suy tư, "Kẻ lang thang và khỉ."

Sau hai giây trầm mặc, Mục Tứ Thành giận tím mặt nhảy dựng lên: "Đệt mẹ! Bạch Liễu anh ám chỉ tôi đúng không!"

Mục Tứ Thành không ngờ rằng, cái tên tổ hợp có chút buồn cười Bạch Liễu thuận miệng nói ra này trong tương lai sẽ càn

quét toàn bộ trò chơi, trở thành tổ hợp ác mộng mà vô số người chơi nghe tên thôi cũng đã sợ vỡ mật. Chỉ cần nghe thấy tiếng cười bén nhọn của khỉ, nhìn thấy người trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng quần tây mỉm cười, thắng lợi của trò chơi ấy cũng đã định.

Tiền tài và vòng nguyệt quế yên giấc ngàn thu trong trò chơi kinh dị, vĩnh viễn thuộc về 【Kẻ lang thang và khỉ】.

Và chiến thắng của bọn họ đã sắp mở màn.

Chương 71: Hiện thực

Edit: Nhi Beta: Sơ Tình

Một lúc sau khi Bạch Liễu ra khỏi trò chơi, cậu đang vừa đi vừa nói chuyện với Mục Tứ Thành.

“Điểm thuộc tính giao diện này là gì?” Bạch Liễu chỉ vào một cái trong phần thưởng từ《Chuyến tàu cuối nổ tung》của mình hỏi, “Là thứ mà theo tôi lý giải là có thể thêm vào từng thuộc tính để tăng lên thuộc tính giao diện của tôi sao?”

“Phải cũng không phải.” Mục Tứ Thành giải thích đơn giản cho Bạch Liễu nghe, “Cấp bậc người chơi trong trò chơi được đánh giá dựa trên bốn thuộc tính: thể lực, nhanh nhẹn hay còn gọi là tốc độ, công kích và kháng. Điểm thuộc tính anh có được chỉ có thể thêm vào ở bốn thuộc tính này.”

Bạch Liễu suy tư: “Trò chơi lần trước của tôi không có khen thưởng điểm thuộc tính này.”

Mục Tứ Thành trợn trắng mắt: “Đây là phần thưởng ngoài định mức của hệ thống mà. Phó bản single-player cho người mới lần trước của anh đã ăn một phần thưởng ngoài định mức là [Kỹ năng cá nhân] rồi, thế mà anh còn muốn ăn thêm cả [điểm thuộc tính] nữa, mơ đẹp vậy. Cái thứ này rất khó có được, qua màn trò chơi cấp 2 cũng chỉ cho có 100 điểm, hệ thống keo kiệt khiếp. Hơn nữa thứ này cũng không thể thêm không giới hạn, đến tiềm lực cực hạn của anh thì dù anh có thêm cỡ nào giao diện thuộc tính cũng sẽ không tăng lên.”

“Chẳng qua.” Mục Tứ Thành hơi ngừng lại một cách vi diệu, “Rất nhiều người trước khi thêm đến tiềm lực cực hạn thì đã chết rồi. Bởi vì một trò chơi cấp 2 cũng chỉ có 100 điểm, nếu

không phải là người chơi mà công hội lớn bồi dưỡng hoặc có kỹ năng cá nhân mạnh thì chẳng thể chịu nổi, dễ thăng lắm. Tuy nhiên, cũng có một cách để nhanh chóng có được điểm thuộc tính giao diện, nhưng cách này ít ai dùng.”

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành: “Cách gì?”

“Tham gia league.” Mục Tứ Thành nhỏ giọng nói, “Spades trở thành người chơi trên cấp S cũng nhờ như vậy. Khen thưởng điểm thuộc tính của người chơi thắng league rất cao.”

Không đợi Mục Tứ Thành nói hết, trong đại sảnh trò chơi đột nhiên bắn ra một quả pháo hoa hư cấu năm màu sặc sỡ, tàn pháo hoa rực rỡ rơi xuống hình thành đủ loại chữ, hấp dẫn sự chú ý của mọi người chơi.

[Chú ý! Chú ý! Giải đấu league thể thao điện tử trò chơi kinh dị hằng năm đã có mặt! Người tới người đi xin đừng bỏ lỡ! Đây là sự kiện quan trọng hàng năm của tất cả người chơi!]

Những người chơi thấy được, dường như vì thấy mãi đã quen mà dời mắt:

“Hầy, chẳng biết công hội nhà nào có tiền như vậy, còn sớm thế mà đã mua pháo hoa hệ thống để quảng cáo.”

“Mùa tiếp ứng bắt đầu rồi à, từ tuần này các công hội lớn đều bắt đầu điên cuồng quảng cáo tuyên truyền cho tuyển thủ nhà mình. Lần trước công hội Quốc Vương đập mười triệu điểm tích lũy vào quảng cáo, suýt chút nữa lỗ vốn…”

Pháo hoa hư cấu rơi xuống trên người người chơi, giao diện hệ thống của người chơi sẽ tự động bắn ra một màn hình hoạt động trò chơi hệt như đang khai trương giảm giá mạnh:

【Hoạt động hệ thống —— League thể thao điện tử trò chơi kinh dị sắp cử hành!】

【Người chơi có thể lựa chọn thân phận tham gia của mình —— Tuyển thủ league hoặc khán giả】

【Là tuyển thủ league, bạn phải ở trên sân thi đấu hăng hái chém giết với tuyển thủ khác, không màng sống chết. Còn là khán giả, bạn có thể theo dõi từng màn thi đấu trò chơi sảng khoái mạnh mẽ, rồi nhiệt tình cổ vũ, donate, like cho chiến đội và tuyển thủ mình thích】

【Đây là một cuộc thi thể thao đánh cược mạng sống và dụ□ć vọиg. Liệu bạn đã chọn được vị trí của mình? Bạn chọn trở thành người tham gia điên cuồng bất chấp tất cả vì thực hiện dụ□ć vọиg, hay một người đứng ngoài bình tĩnh quan sát tựa một vị thần?】

…

【Yêu cầu đối với người chơi ghi tên tham gia league: 5 người chơi đã vượt qua hơn 52 phó bản thành lập một đội để thi đấu】

【Quy tắc cuộc thi: Hai đội sẽ quyết đấu một trận đấu đội, một trận đôi, một trận đơn. Bên có tổng điểm cao nhất sau ba trận đấu sẽ đi tiếp】

(Ghi chú: Trong lúc đấu đội nếu có người chơi tử vong có thể tự động thu nạp người chơi mới vào bổ sung.)

…

Phía dưới còn có một đống quy tắc chi tiết về hoạt động, ví dụ như trong khi thi đấu người chơi bị cấm dùng cửa hàng hệ thống vân vân.

Bạch Liễu cũng được pháo hoa rơi trên người, giao diện hệ thống của cậu cũng bắn ra hoạt động quảng cáo này. Cậu lướt sơ giao diện hệ thống nhìn một lúc, cảm giác hơi giống cuộc thi thể thao điện tử trong hiện thực.

Nhưng thật ra Bạch Liễu không thấy hứng thú mấy với trò chơi kiểu thể thao điện tử như này, rốt cuộc cậu là người làm game kinh dị chứ không phải game chiến đấu.

Có điều làm Bạch Liễu hơi kinh ngạc chính là một game kinh dị thế mà cũng có league thể thao điện tử. Mục Tứ Thành lại như đã biết chuyện này từ lâu, hắn chậc một tiếng đóng giao diện thông báo của hệ thống lại, còn phàn nàn một câu: “Phiền vãi, công hội với hệ thống lại bắt đầu đi khắp nẻo quảng cáo, mùa tiếp ứng league quả thật đến rồi.”

“Mùa tiếp ứng?” Bạch Liễu nhìn về phía Mục Tứ Thành, “Cái này có nghĩa là gì? Đây là league có khen thưởng rất nhiều điểm thuộc tính mà cậu nói à?”

Mục Tứ Thành bĩu môi không kiên nhẫn: “Anh lướt xuống tiếp là hiểu, toàn là quảng cáo tuyên truyền không, tiếp thị lan

truyền* đó.”

*Raw 病毒式营销 (viral marketing) là hình thức marketing theo quy tắc lan truyền thông tin. Là một chiến lược kinh doanh sử dụng các nền tảng mạng xã hội hiện có để quảng bá sản phẩm. (wikipedia)

Bạch Liễu lướt thẳng xuống cuối giao diện hệ thống, phát hiện đúng như lời Mục Tứ Thành nói, phía dưới toàn là trang tuyên truyền của người chơi và công hội. Trên trang có poster chiến đội và poster cá nhân người chơi. Bên cạnh poster còn có nút donate và like. Số liệu tổng hợp like donate càng tăng, trang tuyên truyền xếp hạng càng cao.

Hình của người chơi cá nhân có số liệu xếp hạng nhất là ảnh chụp sườn mặt của một người đàn ông bị tóc mái che khuất đôi mắt.

Người này có đôi môi nhợt nhạt, xương hàm gầy guộc. Trên cổ tay trắng gầy nhưng rắn chắc quấn một chiếc roi dài màu đen, cán roi bị cầm lấy. Y hơi ngẩng cao sườn mặt, đuôi mắt hẹp dài tựa hồ đang liếc nhìn, khiến người ta cảm thấy một khí chất vô cùng sắc bén lãnh đạm. Ảnh chụp người chơi này khá mờ, nhưng dùng ánh mắt vốn không có cảm giác bình thường với vẻ đẹp nhân loại của Bạch Liễu để xem, tên này vẫn đẹp một cách vượt trội, là sự vượt trội có thể đánh giá bằng tiêu chuẩn mỹ thuật.

Một khung xương vô cùng hoàn mỹ, điều này khiến Bạch Liễu nhớ tới Tawil. Nhưng người này có gương mặt lạnh lùng hơn hẳn Tawil. Nếu nói dung mạo của Tawil tựa như ánh trăng nhàn nhạt mê hoặc lòng người, thì người tên Spades này lại tựa như một thanh đao không có vỏ, chỉ cần nhìn thêm chốc lát cũng sẽ bị bề ngoài sắc bén này khiến đôi mắt bị thương. Dù

chỉ là một bức ảnh chụp mờ thế này nhưng cũng toát ra một loại sát khí khiếp người và sự hờ hững cao cao tại thượng.

Bạch Liễu click mở phần giới thiệu của y:

【Người chơi: Spades】

【Tổng số liệu tiếp ứng hiện tại: 1,3 triệu, đứng hạng nhất trong tổng số người chơi dự thi, mở khóa kim bài miễn tử】

(Ghi chú: Vì người chơi rất nổi tiếng nên được hệ thống bảo vệ, có được kim bài miễn tử. Trong lúc thi đấu trò chơi, khi người chơi này rơi vào trạng thái hấp hối hệ thống sẽ cưỡng chế rời khỏi trò chơi, đặt trong vòng bảo vệ)

【Xếp hạng bảng tổng điểm tích lũy: Hạng 1】

【Thuộc về công hội: Danh Sách Sát Thủ】

Bạch Liễu lướt xuống tiếp, thấy được người chơi đứng hạng hai tiếp ứng, poster của người này rất khác với Spades. Ảnh poster của Spades có lẽ là do người qua đường tiện tay chụp, còn ảnh của người hạng hai này hoàn toàn chính là ảnh được chỉnh sửa tỉ mỉ đến từ đoàn đội hàng đầu giới giải trí, có thể nhìn rõ đến từng cọng lông trên mặt.

Người hạng hai đây là một vị người quen Bạch Liễu từng nghe danh – trên poster là một người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám da trắng tóc xoăn đen. Mái tóc xoăn hơi dài, mắt hạnh môi đỏ, dưới mắt phải vẽ một con cơ đỏ. Cô ta mặc một chiếc sườn xám đỏ xẻ tà một bên phối với giày cao gót đen bằng vải

satanh, vắt chéo một chân làm lộ ra tất chân màu đen. Trên tay cô đang xào một bộ bài poker, vẻ mặt như cười như không lại rất đỗi lười biếng, vô cùng mê hoặc, chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng cảm thấy một làn hương quyến rũ câu hồn đoạt phách ập vào mặt.

【Người chơi: Heart Queen】

【Tổng số liệu tiếp ứng hiện tại: 970 nghìn, đứng hạng hai trong tổng số người chơi dự thi, mở khóa kim bài miễn tử】

【Xếp hạng bảng tổng điểm tích lũy: Hạng 2】

【Thuộc về công hội: Vương Miện Quốc Vương】

…

Trong lúc Bạch Liễu xem, Mục Tứ Thành giải thích cho cậu nghe: "Hàng năm sau tháng tám trong trò chơi sẽ tổ chức một lần league thể thao điện tử, người chơi có thể tự do lập đội tham gia. Tất nhiên, người chơi bình thường mà tham gia cái này chẳng khác nào đi dâng đồ ăn. League là địa bàn của các công hội lớn, bọn họ có nền tảng dày, vì kéo phiếu cho người chơi tham gia league mấy công hội đó sẽ thả pháo hoa trong trò chơi, làm đủ thứ tuyên truyền, bởi vậy chúng ta gọi là mùa tiếp ứng."

"Công hội còn sẽ cướp đoạt đạo cụ bốn phương để tích trữ, bồi dưỡng thuộc tính, chuẩn bị hết cho người chơi dự thi."

"Cái kiểu cướp đoạt với tuyên tuyền khắp nơi này rất phiền, làm mấy người chơi không quan tâm league như tôi muốn thu

đạo cụ cũng khó.” Mục Tứ Thành không nhịn được phun tào, “Hơn nữa tôi nghe nói Kẻ điều khiển rối vốn là quân dự bị cho chiến đội công hội Quốc Vương năm nay. Cho nên công hội Quốc Vương mới hao rất nhiều tài nguyên bồi dưỡng cho gã, bản thân gã cũng đang điên cuồng cướp đoạt con rối. Chẳng ngờ chết mất trong tay anh rồi, hẳn là bọn họ đang cần thay đổi đội viên quân dự bị.”

“Năm nay công hội Quốc Vương dã tâm bừng bừng, còn đưa theo một người mới gọi là Phù Thủy Nhỏ. Là một người chơi rất hiếm thấy, có kỹ năng cá nhân có thể khôi phục HP trong trò chơi, lại còn là Hạng 1 bảng Tân Tinh nữa chứ, mấy công hội vẫn luôn tranh đoạt người chơi này. Cuối cùng lại bị công hội Quốc Vương cướp được.”

“Vốn tôi nghe nói công hội Quốc Vương định dùng kỹ năng khống chế của Kẻ điều khiển rối và kỹ năng trị liệu của Phù Thủy Nhỏ tổ hợp nên một chiến thuật kỳ lạ, còn đang trong quá trình luyện tập thì Trương Khôi đã bị anh tiễn lên thiên đường, bọn họ đành phải đổi chiến thuật.”

Nói tới đây, Mục Tứ Thành phì cười một tiếng khi thấy người gặp họa.

Bạch Liễu nhìn chiến đội và người chơi lấp lánh lung linh trên trang tuyên truyền, suy tư một lát, dò hỏi: “Trước đó tôi đã cảm thấy nghi hoặc, vì sao trong một trò chơi phân định sinh tử thế này người xem lại có thể điên cuồng tặng thưởng như thế. Hạng nhất đây lượt like, donate cộng lại vượt lên hẳn 1,3 triệu. Lại còn có hạng mục giải trí thi đấu thể thao này nữa chứ.”

“Khán giả cũng chỉ là người chơi bình thường, có thể giải trí như vậy trong một trò chơi liên quan đến sinh tử tồn vong thế

này, quá không bình thường.”

Mục Tứ Thành lướt lên xuống vài lần ở giao diện hệ thống của mình rồi cho Bạch Liễu xem: “Bởi vì khán giả không chỉ donate cho những người chơi dự thi, mà còn là đặt cược. Ngưởi chơi chỉ có được 10%, hệ thống lấy 5%, còn lại đều là tiền đặt cược.”

【Thông báo ấm áp của hệ thống: Trước khi trò chơi bắt đầu, số điểm tích lũy người xem donate cho người chơi nào đó sẽ có 85% nhập vào hệ thống cá cược. Nếu người chơi này thắng được trong lúc thi đấu, người xem cũng sẽ thắng được điểm tích lũy đã donate của người thua】

【Cá cược nhỏ thì vui, lớn thì hại thận. Mong các người chơi xem xét donate, cá cược có chừng mực】

“1,3 triệu bỏ bẽ gì?” Mục Tứ Thành nói, “Anh không biết chứ, league năm ngoái lúc đánh trận chung kết điểm tích lũy hai bên donate bay thẳng lên một trăm triệu. Giờ mới bắt đầu mùa tiếp ứng, số liệu này còn tăng nữa đấy.”

“Thường ngày số điểm người xem donate cho người chơi bình thường như chúng ta chỉ là mưa bụi, dùng để luyện tập bồi dưỡng người mới thôi.”

“Một trăm triệu điểm donate…” Trọng điểm của Bạch Liễu nhanh chóng lệch ray, cậu đổi thử, dù cho người thắng chỉ lấy 10% thì cũng là mười triệu điểm…

Mười triệu điểm mười triệu điểm mười triệu điểm… Ánh mắt Bạch Liễu từ từ trầm xuống.

Còn Mục Tứ Thành vẫn chẳng hay biết gì mà phổ cập khoa học: “Phần thưởng của quán quân là một trăm triệu điểm tích lũy mỗi người. Hạng nhất đấu đơn, đấu đôi và đấu đội còn khen thưởng điểm thuộc tính nữa. Nhưng tôi không rõ lắm, nghe bảo mỗi năm mỗi khác. Nhưng điểm tích lũy thu được khen thưởng của người thắng cộng thêm donate trung gian gần như là một con số thiên văn, một năm một lần đủ cả nhà no. Cho nên mỗi lần tới league các công hội đều sẽ toàn lực chuẩn bị tiếp ứng.”

Ngón tay Bạch Liễu dừng khoảng năm giây trước màn hình hệ thống, ánh mắt cậu sau khi nghe được “một trăm triệu mỗi người” đông cứng thật lâu, tiếp đó Bạch Liễu hít sâu một hơi, lướt lại chỗ báo danh mà lúc trước cậu bỏ qua.

Trải nghiệm câu chuyện của trò chơi cút con mẹ nó đi! Cậu muốn dự thi!! Để cậu dự thi!!

Trong đầu Bạch Liễu nháy mắt chỉ còn lại một trăm triệu điểm tích lũy kia, không nói quá đâu, giờ từ trong đầu đến mắt cậu đều bị một trăm triệu đó kích thích biến thành hình tiền, cậu lướt nhanh đến trang báo danh:

【Cách thời hạn báo danh cuối cùng: 2 (tháng) : 01 (ngày) : 7 (giờ) : 34 (phút)】

【Điều kiện báo danh người chơi còn thiếu: 50 lần phó bản trò chơi, 4 người đồng đội】

Thiếu quá nhiều.

Bạch Liễu làm lạnh đầu lại một chút, tỉnh táo tự hỏi – cậu chỉ còn thời gian 61 ngày, còn phải chơi 50 phó bản trò chơi. Vậy trung bình một ngày hơn ở hiện thực phải chơi một phó bản. Dù cho trong phó bản trò chơi tốc độ thời gian chảy chậm hơn, nhưng một ngày một trò chơi tinh thần của cậu không chắc sẽ chịu nổi. Nói thật ra trò chơi cũng làm cậu tiêu hao rất lớn, bằng không Bạch Liễu cũng sẽ chẳng ngủ như chết mỗi khi ra ngoài như vậy…

Nhưng cậu lại liếc mắt nhìn phần thưởng một trăm triệu điểm tích lũy kia.

Mục Tứ Thành hãy còn lải nhải: "Cơ mà thi đấu năm nay chẳng liên quan gì tới người mới như chúng ta cả, cần phải qua 52 phó bản mới có thể tham gia. Như tôi là một tuần một phó bản, đến giờ cũng được 26 phó bản rồi. Có điều chỉ còn có hai tháng, sao mà có thể gom đủ số phó bản được chứ…"

Hắn đang nói, bỗng chạm phải ánh mắt của Bạch Liễu, cầm lòng không đậu rùng mình lui về sau hai bước: "Bạch Liễu, anh muốn làm gì tôi?!"

Bạch Liễu mỉm cười: "Anh bạn, thức đêm cày game không? Game mà hai tháng đánh được 50 phó bản ấy?"

Mục Tứ Thành: "???"

—

Mục Tứ Thành đăng xuất trò chơi chung với Bạch Liễu, địa điểm đăng xuất là nhà Bạch Liễu.

Đây là vì Mục Tứ Thành nói muốn sau khi offline liên hệ với Bạch Liễu luôn. Nhưng trong trò chơi không cho phép trao đổi tin tức cụ thể của người chơi ở thế giới hiện thực, ví dụ như địa chỉ với số điện thoại cụ thể vân vân. Cũng giống việc ở ngoài trò chơi không cho phép nói về tin tức trong trò chơi vậy. Mấy cái số điện thoại WeChat QQ gì đó một khi nói thành lời đều sẽ bị hệ thống che lại. Cho nên cách giao lưu nhanh nhất giữa hai bên là trực tiếp đăng xuất cùng một cổng với người chơi kia.

Cổng đăng xuất của mỗi một người chơi là một dãy mười hai số, có chút giống mật mã. Sau khi xác nhận đăng xuất, dãy mật mã mà người chơi đưa vào có thể đưa người chơi chuyển tới cổng đăng xuất ứng với dãy mật mã đó.

Mật mã lúc đầu của cổng đăng xuất của người chơi ứng với chỗ đăng xuất, chính là chỗ ban đầu họ đăng nhập, cũng là chỗ đăng xuất người chơi ngầm thừa nhận. Lần đầu tiên trong trò chơi Bạch Liễu không nhập vào mật mã, vậy cậu đã ngầm thừa nhận sẽ đăng xuất từ địa chỉ đăng nhập.

Là thế này, Bạch Liễu đăng nhập vào trò chơi từ nhà mình, trò chơi sẽ tạo ra một dãy mật mã mười hai số cho cậu. Và cổng đăng xuất ứng với dãy mật mã này chính là nhà Bạch Liễu, bất kể ai nhập vào dãy mật mã này cũng có thể đăng xuất ở [Nhà Bạch Liễu].

Mục Tứ Thành vẫn còn là sinh viên, hắn đăng nhập ở trong phòng ngủ. Nếu Bạch Liễu đăng xuất ở phòng ngủ của hắn sẽ bị dì quản lý ký túc xá bắt tại trận, vì thế hai người chọn nơi đăng xuất là phòng trọ nhỏ của Bạch Liễu.

Nhưng vừa bước vào phòng Bạch Liễu, Mục Tứ Thành vẫn đang khuyên bảo tận tình một câu: “Bạch Liễu, nghe lời

khuyên của tôi đi, đừng có đi thi. Hơn nữa anh đâu có đủ nhân số dự thi đâu, có mỗi hai người chúng ta thi kiểu gì…”

Lời còn chưa xong, Mục Tứ Thành đã dừng lại, hắn dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn cậu thiếu niên diện mạo đẹp đẽ nước mắt đầm đìa đang nằm ngủ trên giường Bạch Liễu.

Chẳng biết Mộc Kha đã trải qua chuyện gì trong trò chơi mà khóc đến nước mắt đầy mặt, trên cổ tay và cổ chân vẫn còn một vài vệt đỏ, nhìn qua giống như bị roi quất. Cậu ôm áo sơ mi của Bạch Liễu, vùi cả đầu vào, cuộn người lại ở mép giường hệt như một con mèo nhỏ không có cảm giác an toàn, ngủ rất sâu.

Bạch Liễu không quá kinh ngạc, cậu không nhìn Mộc Kha trên giường mà đi ngang qua mép giường Mộc Kha đang ngủ, còn thuận miệng đáp Mục Tứ Thành một câu: “Ba người. Người trên giường này cũng dự thi.”

“????” Trên mặt Mục Tứ Thành toàn dấu chấm hỏi, “Vãi anh nghiêm túc thật đấy hả Bạch Liễu? Người này là ai?”

Không trách Mục Tứ Thành mắt mù không nhận ra Mộc Kha được, thật sự là hắn không nghĩ tới Mộc Kha, một người mới trong đám Bạch Liễu lúc đầu sẽ dùng cách này xuất hiện trên giường cậu…

Bạch Liễu quay đầu nhìn Mục Tứ Thành một cái: “Mộc Kha. Là người mới lần trước tôi mang ra từ trò chơi. Tôi sẽ dẫn cậu ấy cùng đánh phó bản.”

Mộc Kha và Bạch Liễu đều là người mới, số lần chơi cũng là 2. Bạch Liễu và Mộc Kha cùng thiếu số phó bản giống nhau, cậu dẫn Mộc Kha đi đánh phó bản vừa lúc có thể đồng thời đánh đủ số.

Lần trước Mộc Kha cũng đăng xuất ở nhà Bạch Liễu nên cậu ta biết mật mã đăng xuất của nơi này. Tất nhiên lần này Mộc Kha chọn đăng xuất ở nhà Bạch Liễu sau khi qua màn trò chơi cũng nằm trong dự đoán của cậu.

Trước khi Bạch Liễu vào trò chơi có bảo Mộc Kha tự chơi trò chơi, cậu sẽ không nhúng tay quá nhiều, khuyến nghị Mộc Kha chọn single-player. Nếu Mộc Kha có thể sống sót được thì Bạch Liễu mới có thể bắt đầu nghiêm túc bồi dưỡng cậu ta.

Bạch Liễu hơi không thích giao lưu với người tâm trí mềm yếu, quá sẽ tự tìm cớ cho mình. Vì thế Bạch Liễu quyết định thử Mộc Kha trước. Nếu Mộc Kha có thể tự dựa vào bản thân qua màn một trò chơi thì cậu sẽ thử bồi dưỡng cậu ta. Đỡ phải giẫm vào vết xe đổ của Trương Khôi – công hội Quốc Vương tốn rất nhiều tài nguyên bồi dưỡng Trương Khôi, kết quả Trương Khôi vì quá dựa dẫm vào con rối và trí lực gã hấp thụ đến mà chết trong tay Bạch Liễu, khiến rất nhiều phí đầu tư đổ sông đổ bể.

Bạch Liễu không thích làm việc mà phí đầu tư đổ sông đổ bể, nhưng cậu thích làm việc đầu tư ít có lời nhiều.

Xem ra là Mộc Kha đã tự dựa vào bản thân liều mạng qua màn, nhưng cảm giác bất an dữ dội vì kề bên cái chết khiến cậu theo bản năng lựa chọn đăng xuất ở nhà Bạch Liễu. Đây là một cách tìm trấn an, cũng là một hành vi tự chứng tỏ bản thân – Mộc Kha muốn sau khi qua màn tỏ rõ với Bạch Liễu đầu tiên, cậu đã làm được.

Có chút giống đứa trẻ vất vả lắm thi được một trăm điểm, sau đó vừa khóc vừa bày bài kiểm tra ra cho người lớn xem.

Người lớn Bạch Liễu mang áo sơ mi trắng và quần tây vào phòng vệ sinh thay quần áo, sau vài phút, mặt người dạ thú bước ra từ phòng vệ sinh.

Mục Tứ Thành giờ hệt như thấy quỷ chui vào một góc, cách xa Mộc Kha ở trên giường. Hắn chỉ chỉ người trên giường, dùng vẻ mặt và giọng điệu một lời khó nói hết hỏi Bạch Liễu vừa mới thay đồ xong đi ra: "… Anh kéo người chơi mới lần trước anh cứu lên giường luôn rồi hả?!"

"Là tự cậu ấy muốn tới, lại còn có dãy số đăng xuất ở nhà tôi nữa, tôi cũng không có cách nào." Bạch Liễu chẳng hề phát hiện Mục Tứ Thành đã hiểu lầm, "Lúc trước tôi vốn muốn nuôi thả cậu ấy. Nhưng hiện tại thời gian cấp bách, tôi muốn dự thi, quân bài trên tay lại không có nhiều, cậu ấy cũng xem như nghe lời, tôi cảm thấy có thể mang cậu ấy theo đánh phó bản bồi dưỡng người."

Kể từ khi Bạch Liễu biết tham gia league có thể có được một trăm triệu điểm tích lũy thì cả người như si ngốc nhất định phải dự thi. Mục Tứ Thành khuyên cỡ nào cũng không vào, đành phải hỏi Bạch Liễu rằng, cuộc thi này yêu cầu phải có năm người đã đánh 52 phó bản trở lên mới thành đội được, Bạch Liễu đào đâu ra những người đó lập đội?

Tính luôn cả Mục Tứ Thành bị cưỡng ép còn thiếu hơn 20 lần phó bản, Bạch Liễu cũng còn thiếu ba người nữa.

Nhưng nhìn Bạch Liễu như vừa nãy, rõ ràng là chuẩn bị mang theo Mộc Kha cũng giống cậu chỉ mới vượt qua 2 lần trò chơi đi dự thi!

Đây quả thực là nói giỡn! Hai tháng không ngủ không nghỉ đánh 50 phó bản đạt tới điều kiện báo danh, dù cho giá trị tinh thần của kẻ điên Bạch Liễu có thể chịu được, nhưng một người chơi bình thường như Mộc Kha sao có thể chịu nổi?

Mục Tứ Thành không nhịn được chỉ vào Mộc Kha trên giường: "Bạch Liễu, bệnh tâm thần như anh nói không chừng có thể mạnh mẽ đánh 50 phó bản, nhưng một người mới như Mộc Kha? Hiện tại hắn cậu ta mới vừa qua màn nhỉ, trên người vẫn còn bị thương. Anh có biết vào tình huống nào mà người chơi ra khỏi phó bản vẫn mang theo vết thương không? Tôi với anh ra ngoài đâu có mang theo vết thương."

Bạch Liễu thắt xong cà vạt, ánh mắt đảo qua vết thương trên cổ tay và cổ chân Mộc Kha, cuối cùng dừng lại trên mặt Mục Tứ Thành, hỏi: "Tình huống nào mà người chơi rời khỏi vẫn mang theo vết thương?"

Mục Tứ Thành tùy tay tìm một cái ghế dựa xoay người ngồi xuống, hắn hao không ít tinh lực trong trò chơi, thoạt nhìn có vẻ mệt mỏi, nhưng trừ có vẻ chẳng có tinh thần thì đúng là không hề bị thương.

Mục Tứ Thành gác đầu lên ghế, giương mắt nhìn Bạch Liễu đang đeo cà vạt: "Vết thương trong trò chơi muốn mang ra ngoài chỉ có thể là do cậu ta nhận định bản thân bị thương, hơn nữa không thể khỏi hẳn. Như thế trò chơi sẽ thuận theo ý người chơi cho mang vết thương ra ngoài. Thông thường chỉ ở vào trạng thái sợ hãi tột độ, ví dụ như khi giá trị tinh thần giảm dưới 10. Thường thì người đó sẽ mất nhận tri đối với trò chơi, cảm thấy bản thân không phải ở trong trò chơi mà đang ở hiện thực, vì lẽ đó người kia sẽ cảm thấy bản thân thật sự bị thương, vết thương này cũng sẽ bị mang ra ngoài."

Dứt lời, Mục Tứ Thành nhìn cậu thiếu niên Mộc Kha từ bề ngoài đến cử chỉ đều có vẻ vô cùng mong manh dễ vỡ kia, dùng ánh mắt rất không tán đồng nhìn về phía Bạch Liễu.

"Một người chơi dễ dàng mang vết thương từ trò chơi ra ngoài, chỉ có thể nói lên rằng tố chất tâm lý của cậu ta không ổn, tiềm lực giao diện không cao. Hơn nữa nếu tôi nhớ không lầm thì cậu Mộc Kha này vẫn chưa có kỹ năng cá nhân đúng không?" Mục Tứ Thành nhướng mày hỏi lại, "Anh chắc chắn phải dẫn cậu ta đi dự thi, có khác gì đi đưa đồ ăn đâu?"

"Nhưng tôi chỉ có thể nói ở một mức độ nào đó, ở phó bản 《Chuyến tàu cuối nổ tung》 lúc trước tôi nhờ sự trợ giúp của cậu ấy mới thuận lợi qua màn." Bạch Liễu ngước mắt nhìn về phía Mục Tứ Thành, không nhanh không chậm nói.

Vào lúc cuối cùng Bạch Liễu là dựa vào【Bùa hộ mệnh người cá】của Mộc Kha mới có át chủ bài để giằng co với NPC cấp Thần, cũng dựa vào【Bùa hộ mệnh người cá】của Mộc Kha mới làm cho Mục Tứ Thành rối trí được.

Theo cách nói của Mục Tứ Thành, Mộc Kha mang theo vết thương ra ngoài, có nghĩa là ở trong phó bản trò chơi đó cậu ấy đã rơi vào trạng thái gấp rút sợ hãi tột độ.

Song cậu ấy vẫn không dùng đạo cụ【Bùa hộ mệnh người cá】trong phó bản single-player của mình, cậu ấy để lại đạo cụ sinh tồn quý giá nhất của mình cho Bạch Liễu.

Chỉ bởi vì trước khi tiến vào trò chơi Bạch Liễu từng nói một câu với cậu ấy: Có lẽ tôi sẽ sử dụng đạo cụ【Bùa hộ mệnh người cá】của cậu. Mộc Kha dù cho bị giảm giá trị tinh thần tới trạng thái hoảng sợ lẫn lộn hiện thực và trò chơi, cậu ấy

vẫn không dùng đạo cụ này, còn cố gắng chạy ra trò chơi với thân thể đầy thương tích.

Cách làm này giống với Mục Tứ Thành trong《Chuyến tàu cuối nổ tung》.

Lo

“Cậu và cậu ấy trong lòng tôi có cùng một giá trị, Mục Tứ Thành.” Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành, ánh mắt không chút gợn sóng, “Bởi vì hai người đều tuân thủ giao dịch với tôi dù rơi vào tuyệt cảnh, tôi rất tôn trọng điểm này, vì thế tôi càng không thể vi phạm giao ước với các cậu. Tôi nói rằng nếu lần này cậu ấy có thể tự lực qua màn thì tôi sẽ bồi dưỡng cậu ấy thật tốt, giúp cậu ấy sống sót.”

“Giống như tôi sẽ không từ bỏ cậu, tôi cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ cậu ấy.”

Bạch Liễu nhìn về phía Mộc Kha mình đầy thương tích trên giường, rũ mắt: “Bởi vì cả hai người đều đã chứng minh cho tôi thấy giá trị của hai người với tôi.”

——

Tác giả có lời muốn nói: Tới rồi! 6 bắt đầu muốn nuôi (quăng bỏ) đồng đội!

Chương 72: Hiện thực

Edit: Siêu + Beta: Huyên, Liễu 13, Nhi

Bạch Liễu nói xong xoay người cúi đầu tiếp tục thắt cà vạt, Mục Tứ Thành ngẩn ra.

Trong lúc hai người này nói chuyện với nhau, Mộc Kha nằm trên giường khóc lóc hét lên một tiếng rồi tỉnh lại, cả người toát đầy mồ hôi, tay chân run rẩy. Ngồi dậy được một lúc mà cả người cậu run lẩy bẩy không kiềm chế được, theo bản năng túm chặt lấy áo sơ mi của Bạch Liễu thở hổn hển, đôi mắt mờ mịt vẫn còn đẫm nước như chưa thoát khỏi dư âm từ cơn ác mộng.

Bạch Liễu nhẹ giọng gọi tên cậu: "Mộc Kha, cậu vẫn còn sống, bình tĩnh chút đi."

Hai mắt Mộc Kha dại ra hồi lâu mới từ từ khôi phục lại tiêu cự, cậu ngơ ngác nhìn Bạch Liễu đang đứng trước mặt, hốc mắt đỏ hoe còn đọng lại không ít nước, rốt cuộc cũng chịu buông vạt áo sơ mi trắng đang nắm chặt ra. Bạch Liễu thấy cậu ta lại muốn nhào lên người mình thì hơi lùi về sau một chút, vỗ vỗ vai Mộc Kha trấn an: "Không sao đâu, cậu quay về hiện thực rồi."

"Bạch Liễu, huhuhu, Bạch Liễu!!" Mộc Kha sợ hãi quá độ khóc rống lên như nước tràn bờ đê, chỉ khi nhìn thấy Bạch Liễu mới thoáng bình tĩnh lại, cậu ta nắm chặt lấy góc áo Bạch Liễu, như người mất hồn ngẩng đầu nhìn cậu, nước mắt ào ào tuôn ra.

Giọng Mộc Kha nghẹn ngào vì kinh hoảng: “Tôi cứ nghĩ rằng tôi đã chết trong ngôi trường kia rồi! Bọn họ muốn bóp chết tôi!”

Bạch Liễu rũ mắt nhẹ giọng nói: “Không có chuyện gì xảy ra hết, cậu làm tốt lắm, giờ cậu vẫn sống sót, mọi chuyện kết thúc rồi Mộc Kha.”

Mộc Kha khóc không ngừng, lồng ngực kịch liệt phập phồng, cứ khóc một tiếng rồi nấc một cái, nâng hàng mi ướt sũng nhìn Bạch Liễu, nhẹ giọng cẩn thận dò hỏi: “Tôi đã qua màn theo lời anh nói, tôi đủ điều kiện rồi chứ? Anh sẽ giúp tôi sống sót trong trò chơi đúng không?”

“Tôi sẽ tận lực bồi dưỡng cậu, giúp cậu trưởng thành và mạnh mẽ hơn để cậu tự mình sống sót.” Bạch Liễu sảng khoái trả lời, nhưng ngữ điệu của cậu thay đổi, lập tức trở nên lãnh khốc hơn nhiều: “Nhưng nếu cậu dựa dẫm quá nhiều vào của tôi, càng lúc càng không có giá trị thì tôi cũng bảo đảm sẽ rút lại hết vốn liếng đặt trên người cậu, cậu hiểu chưa Mộc Kha? Tôi không thích lãng phí sức lực để làm chuyện không nhận được lợi lộc gì.”

Mộc Kha rơi lệ điên cuồng gật đầu, cậu nghẹn ngào, đôi mắt xinh đẹp còn đọng nước, giống như đứa nhỏ phải vất vả lắm mới nhận được sự tán thành: “Tôi biết, tôi bảo đảm sẽ nhớ kĩ, Bạch Liễu!”

“Tôi định sau khi trò chơi bắt đầu, sắp xếp cho cậu đi theo tôi.” Bạch Liễu đứng lên đưa cho Mộc Kha đang rưng rưng một xấp giấy vệ sinh, khẽ liếc cậu ta một cái “Nếu như cậu bằng lòng theo tôi, thì trong vòng sáu mươi ngày chúng ta phải

đánh 50 phó bản, tôi muốn mang cậu đi tham gia league, nhưng đồng thời tôi muốn cậu phải trưởng thành thật nhanh.”

Mộc Kha cầm giấy vệ sinh Bạch Liễu đưa qua, ngẩng đầu tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bạch Liễu không chút gợn sóng rũ mắt nhìn cậu: “Cậu có làm được không? Nếu cậu không làm được, tôi sẽ giúp cậu sắp xếp một hướng đi khác, không nhất thiết một hai phải đi theo tôi đâu.”

Bạch Liễu chưa kịp nói xong, Mộc Kha cắn cắn môi dưới, cậu ta nắm chặt giấy vệ sinh Bạch Liễu đưa cho, cúi đầu nhỏ giọng nói, bả vai gầy yếu hơi run lên: “Anh muốn tôi làm vậy thôi đúng không? Tôi làm được, tôi có thể làm được.”

“Cậu suy nghĩ kỹ rồi chứ Mộc Kha?” Giọng điệu Bạch Liễu bình thản, “Mộc Kha, tôi có thói quen trong lúc thương lượng với người khác, đối phương bắt buộc phải nhìn thẳng vào tôi, cậu ngẩng đầu lên.”

Mộc Kha chậm chạp run rẩy ngẩng đầu lên, Bạch Liễu thấy rõ Mộc Kha cúi đầu muốn giấu đi biểu cảm trên mặt.

Cậu chủ nhỏ mắc bệnh tim bị hù dọa đến mức hai mắt đỏ hoe, ngồi quỳ trên giường Bạch Liễu, tay nắm chặt thành đấm chống lên đầu gối, cơ thể không tự chủ được khẽ run rẩy, bộ dáng đáng thương ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu. Mộc Kha biết bản thân không thể tỏ ra sợ hãi trước việc vượt qua 50 phó bản trong vòng 60 ngày như Bạch Liễu nói, nhưng trên mặt toàn là nước mắt, không có cách nào chống cự lại cơn sợ hãi, chật vật kìm nén tiếng khóc.

Dùng mắt người thường mà nhìn thì cậu thiếu niên khóc tới đáng thương kia nhất định có gương mặt không tồi, khiến người ta không khỏi thương tiếc, vừa nhìn lòng đã mềm ra, nhưng Bạch Liễu chỉ bình tĩnh dò hỏi: "Mộc Kha, cậu vẫn còn lựa chọn khác, trò chơi này có không ít người chơi dựa vào giá trị nhan sắc để đạt được điểm donate và like từ khán giả, cậu cũng có thể chọn con đường này, đi theo tôi sẽ rất vất vả, cho nên Mộc Kha cậu cứ nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời tôi."

"Đi theo đánh league với tôi, hoặc tôi sẽ giúp đỡ cậu trở thành người chơi thực lực không tệ có giá trị nhan sắc nhận donate, hai con đường này cậu đều có thể sống sót, cậu chọn đường nào?"

Bạch Liễu nâng mí mắt nhìn thẳng Mộc Kha đã ngây người: "Đi theo tôi cậu sẽ trưởng thành rất nhanh, nhìn từ góc độ nhu cầu cá nhân của tôi và sự phát triển năng lực của cậu, đề nghị của tôi là cậu có thể đi theo tôi thử trước, cải thiện thuộc tính giao diện của cậu. Cậu có thể theo tôi tham gia league là tốt nhất, nếu không thể theo tôi thì khi cậu trưởng thành có thể trợ giúp tôi ở phương diện khác, cậu chỉ là một lựa chọn dự phòng của tôi thôi, đơn giản mà nói bắt cậu đi chỉ để góp đủ số người."

"Vì thế, lựa chọn của cậu là?" Bạch Liễu đưa tay ra trước mặt Mộc Kha, cậu yên lặng nhìn Mộc Kha, chờ đợi Mộc Kha đưa ra câu trả lời.

Mộc Kha biết chơi league có hình thức như thế nào, lúc cậu ta ra khỏi trò chơi cũng có chú ý đến pháo hoa và thông báo hệ thống, nhưng rất nhanh không còn để tâm tới nó nữa, bởi vì sau khi qua màn cậu ta vẫn chưa hết kinh hãi.

Bất kì người chơi mới nào vừa qua màn đều sẽ nghĩ ngay đến việc nhanh chóng thoát khỏi trò chơi, chỉ có cái tên Bạch Liễu mạch não có vấn đề này mới có thể thong thả ung dung dạo chơi thu thập tin tức. Mà hiển nhiên tố chất tâm lý của Mộc Kha không bày ra nổi cái vẻ bình thản sau khi giữ được tính mạng leo lắt sau khi qua màn thành công.

Cảm giác suýt chết sau khi qua màn trò chơi, ngay cả một khúc gỗ cũng không có khiến Mộc Kha nhớ lại lúc sắp chết đuối vì không thở được trong《Thị trấn Siren》, xung quanh không hề có Bạch Liễu giúp cậu.

Hoàn cảnh không có Bạch Liễu khiến Mộc Kha rất sợ hãi. Lần đó Bạch Liễu cứu Mộc Kha ra từ đáy biển đã mang đến ảnh hưởng và ám chỉ tâm lý rất mạnh đối với cậu ấy. Trong lòng cậu, Bạch Liễu còn cao hơn cả trò chơi này. thậm chí Bạch Liễu có thể xuyên qua rào chắn hệ thống cứu Mộc Kha ra, điều này mang lại cảm giác an toàn không gì sánh được cho cậu ta. Vì vậy khi lần nữa đụng phải hoàn cảnh khiến cậu suýt chút nữa phải chết, một Mộc Kha tinh thần đã đến cực hạn xuất phát từ nhu cầu bản năng đối với hoàn cảnh an toàn đã đăng xuất tại phòng Bạch Liễu trong trạng thái hoảng hốt.

Mộc Kha sợ league, cậu ta biết đây chắc chắn là trò chơi còn nguy hiểm hơn cả single-player cậu vừa qua màn. Một người mới như cậu mà đi vào chắc chắn chỉ có nước chín phần chết một phần sống.

Mộc Kha chớp chớp đôi mắt đang đỏ lên, tim đập nhanh rũ xuống hàng mi dài vương nước mắt. Cậu ta nhìn bàn tay Bạch Liễu vươn ra với mình, hơi thở từ từ trở nên dồn dập — Trong lòng Mộc Kha biết rõ Bạch Liễu là một người lòng dạ bạc bẽo, không phải lần nào người này cũng sẽ cứu cậu. Lần đầu tiên cứu cậu là vì thứ có giá trị kèm theo trên người cậu – là cái

Bùa hộ mệnh người cá kia, nhưng thứ này đã bị Bạch Liễu dùng mất rồi.

Bạch Liễu không phải người tốt lành gì, nhưng cậu là một người luôn giữ chữ tín.

Mộc Kha ngẩng đầu nhìn thẳng Bạch Liễu, ánh mắt y hệt động vật nhỏ

cảnh giác cao độ khi cảm nhận được sự uy hiếp: "Nếu tôi đi theo anh, anh sẽ bảo đảm dùng hết khả năng để tôi sống sót trong trò chơi chứ?"

Bạch Liễu rất kiên nhẫn nói nhỏ: "Tôi bảo đảm."

Mộc Kha có cảm giác tín nhiệm Bạch Liễu—— người này hứa hẹn điều gì thì bất luận rơi vào tình cảnh nào cũng sẽ không bao giờ nuốt lời.

Mà Bạch Liễu cũng đã đồng ý sẽ không bỏ rơi cậu ta, sẽ tận lực giúp cậu ta sinh tồn, vậy so ra chơi league nghe có vẻ như rất đáng sợ cũng chẳng khác gì trò chơi thông thường.

"Tôi muốn theo anh chơi league." Mộc Kha nắm lấy tay Bạch Liễu, sụt sịt mũi lí nhí trả lời, trong giọng nói xen chút giận dỗi và ấm ức "Tôi không muốn chơi một mình."

Bạch Liễu bắt nhẹ tay Mộc Kha một chốc rồi buông ra, biểu đạt việc đạt thành quan hệ hợp tác giữa hai người, cậu nhẹ giọng nói: "Được, tôi biết rồi."

Nhưng rất mau Bạch Liễu liền thu lại bề ngoài giả tạo, vẻ mặt hiền hòa dễ gần dùng để lừa gạt người khác hợp tác làm ăn, cậu nhanh chóng nói cho Mộc Kha chuyện quan trọng.

“Mộc Kha, bao giờ thì cậu có thể chuẩn bị tốt mọi thứ, dù sao chuyến này đi có thể rất lâu mới ra khỏi trò chơi.” Bạch Liễu dò hỏi Mộc Kha, “Trước cậu cứ lo nghỉ ngơi đã, cậu phải biến mất chừng hai tháng, muốn cũng cần báo trước với mọi người xung quanh một tiếng chứ?”

“Nhưng thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm.” Bạch Liễu nhìn Mộc Kha, “Tôi chỉ có thể cho cậu tối đa một ngày để chuẩn bị, ok không?”

Môi Mộc Kha run nhẹ, cậu ta hơi không thích nghi được việc phải đẩy nhanh tiến độ như vậy, nhưng nhìn ánh mắt Bạch Liễu vẫn bình tĩnh như thường, Mộc Kha rất nhanh bèn đồng ý: “… Được.”

“Bây giờ cậu về nhà đi Mộc Kha.” Bạch Liễu cầm điện thoại gọi cho cấp trên, một bên gọi điện thoại một bên nhìn Mộc Kha, “Bây giờ tôi gọi cấp trên tới đón cậu, cậu có số điện thoại và địa chỉ của tôi, ngày mai chuẩn bị sẵn sàng rồi gọi cho tôi, cậu có thể trực tiếp tới thẳng đây hoặc là gọi tôi tới đón cậu. Cậu chọn cái nào?”

“Tôi, tôi có thể tới tìm anh chứ?” Mộc Kha cẩn thận nhìn Bạch Liễu hỏi.

“Có thể.” Bạch Liễu bình thản như cũ.

Bạch Liễu gọi điện thoại cho cấp trên, không lâu đã đến nơi. Đây là lần thứ hai hắn ta đi đón cậu chủ nhỏ từ nhà của Bạch Liễu, trước lạ sau quen. Tuy rằng lần này ánh mắt của cấp trên vẫn rất kỳ lạ, nhưng hắn ta vẫn giữ thái độ cung kính chào hỏi Bạch Liễu. Ấy mà tới cửa phòng thấy Mộc Kha đang ngồi trên giường, hai hốc mắt đỏ hoe như vừa khóc xong, mặt cấp trên vẫn nhịn không được hơi méo mó một chút.

Trên tay chân cậu chủ nhỏ còn vết thương, như bị thứ gì đó trói chặt lại (Vết thương trong trò chơi để lại).

Nhưng đây chưa phải việc khiến cấp trên phải trợn mắt há mồm, việc làm hắn ta khiếp sợ là còn một nam sinh viên mang vẻ mặt mỏi mệt đang nằm bò trên bàn Bạch Liễu (Đợi Bạch Liễu cùng Mộc Kha trao đổi đến mức ngủ gục, Mục Tứ Thành đang mặc bộ đồ có logo trường đại học của hắn). Hơn nữa trên vai Mục Tứ Thành còn đắp áo khoác của Bạch Liễu, dường như cậu sinh viên này suốt đêm không ngủ, hai mắt thâm quầng.

Cấp trên vi diệu nhìn Bạch Liễu hai mắt cũng thâm quầng vẫn còn tỉnh queo đứng trước mặt mình —— cái tên khốn nạn này một đêm chơi bao nhiêu thằng giai thế hả?

Bạch Liễu vừa quay đầu liền thấy biểu cảm quá tải khi phải nhận quá nhiều lượng thông tin trên mặt cấp trên, nhưng từ trước tới nay Bạch Liễu không thích dò xét tâm tư của hắn, bèn vờ như không thấy gì dẫn Mộc Kha qua.

Mộc Kha lưu luyến từng bước đi theo cấp trên rời đi, hơi ngẩn người, cấp trên nhìn qua, nhịn mãi vẫn không nhịn được tò mò.

Rời khỏi phòng Bạch Liễu một lúc, cấp trên ho khan hai tiếng làm bộ bâng quơ hỏi: “Mộc Kha, cái cậu sinh viên kia có quan hệ gì với Bạch Liễu?”

“Ấy, cái người đó à.” Mộc Kha nghe nhắc tới Mục Tứ Thành tự nhiên dâng lên cảm giác phức tạp, còn thấy có mùi gì chua chua.

Mộc Kha biết Mục Tứ Thành, Mục đại thần đứng thứ tư trên Bảng xếp hạng Tân Tinh. Mục Tứ Thành mạnh hơn cậu ta rất nhiều, hơn nữa cũng biết Mục Tứ Thành không phải có ý đó với Bạch Liễu, nhưng chung quy quan hệ giữa hai người vẫn cực kì tốt, từ thái độ Bạch Liễu dành cho Mục Tứ Thành rất dễ dàng nhìn ra.

Mục Tứ Thành ngủ được một lúc, Bạch Liễu lại đắp áo khoác cho Mục Tứ Thành, lúc cùng Mộc Kha nói chuyện cũng đè giọng thấp xuống, như thể sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của đối phương. Mộc Kha nhìn qua Mục Tứ Thành vài lần, Bạch Liễu giải thích là Mục Tứ Thành hao tổn thể lực rất nghiêm trọng trong trò chơi, phải để hắn nghỉ ngơi.

… Cậu ta không được Bạch Liễu đối đãi như thế.

Cậu chủ nhỏ Mộc Kha biết người kia được đối đãi đặc biệt. Bạch Liễu với cậu ta không nóng không lạnh, ngay từ đầu còn có phần chán ghét là đằng khác, Mộc Kha cũng nhận ra, nhưng thái độ Bạch Liễu đối với cái tên người chơi bậc đại thần Mục Tứ Thành so với thái độ đối với cậu hoàn toàn không giống nhau, làm Mộc Kha cứ cảm thấy khó hiểu.

Cậu hừ một tiếng, hơi hơi bực bội: “Hắn ta? Cùng lắm giống tôi thôi, là bạn chơi cùng Bạch Liễu, một ngày nào đó tôi sẽ

chiếm lấy vị trí ở cạnh Bạch Liễu! Tôi sẽ làm Bạch Liễu càng thích chơi trò chơi với tôi hơn! Bắt đầu từ mai mỗi ngày tôi đều chơi trò chơi với Bạch Liễu! Hắn ta làm gì có cửa so lại tôi chứ!”

“…” Cấp trên nghe được cơ mặt cứng đờ, trong lòng lộp đà lộp độp chấn động.

Mấy người máu M hết à, cạnh tranh gay gắt vậy hả?! “Chơi trò chơi” mà còn phải cạnh tranh gay gắt thế?!

Hơn nữa cậu chủ nhỏ à cậu cũng không cần đua theo người khác đâu! Ngày nào cũng chơi “trò chơi” với Bạch Liễu như vậy thì cơ thể của cậu làm sao mà chịu nổi được chứ?

“… Cậu quan tâm bản thân nhiều vào, đừng lao lực quá độ.” Cấp trên xấu hổ, biểu cảm phức tạp ho một tiếng, lựa lời khuyên nhủ, “Chơi cái trò đó rất hại thân, cậu lo nghỉ ngơi nhiều đi.”

“Không được.” Mộc Kha hốt hoảng nói nhỏ, “Hai tháng tiếp theo Bạch Liễu giao nhiệm vụ cho tôi rồi, tôi phải chơi chung 50 trò chơi với anh ấy, tụi tôi còn chơi chung với 5 người nữa cơ, cơ thể của tôi thật sự không thể chịu nổi, tôi và mấy người đó đều chưa từng chơi chung, aizz, Bạch Liễu chỉ cho tôi nghỉ ngơi nửa ngày là phải bắt đầu rồi…”

Cấp trên đơ như khúc gỗ: “…”

【Chủ nhân】Bạch Liễu này giao nhiệm vụ quá cmn đáng! Hai tháng chơi 50 “Trò chơi”! Còn chơi nhiều người!

Làm súc vật công ty cũng cần phải nghỉ ngơi, thằng đó không cho Mộc Kha nghỉ còn bắt Mộc Kha tăng ca hầu nó "Chơi trò nhiều người chơi" cmn đồ thằng tra có thực lực.

Cấp trên đau lòng nghĩ —— Cái thằng khốn nạn Bạch Liễu này rõ ràng muốn thực hiện chế độ 996* mà.

(*) Hệ thống/ chế độ giờ làm việc/ công tác 996, hệ giờ làm 996 dịch từ công tác chế 996 (: 996工作制; : Gōngzuò zhì) hay theo cách các báo Việt Nam hay gọi văn hóa/ lịch làm việc 996, là một làm việc được thực hiện bởi một số ở . Tên gọi bắt nguồn từ yêu cầu của nó rằng nhân viên làm việc từ 9:00 sáng đến 9:00 tối, 6 ngày mỗi tuần; tức là 72 giờ mỗi tuần. Một số công ty của đã áp dụng hệ thống này làm lịch trình làm việc chính thức của họ. Những người chỉ trích cho rằng hệ giờ làm 996 là một sự vi phạm trắng trợn luật pháp Trung Quốc. Nó đã được gọi là "chế độ nô ⌊ệ hiện đại."

Vào tháng 3 năm , một cuộc "chống 996" đã được phát động thông qua . Năm , lần đầu tiên một của các tổ chức Trung Quốc đã công nhận sự tồn tại của "văn hóa làm việc quá mức như "996".

Ngày 27 tháng 8 năm 2021, Tòa án Nhân dân Tối cao và Bộ Tài nguyên nhân sự và Bảo trợ xã hội Trung Quốc công bố một bài luận trong đó khẳng định rằng chế độ làm việc "996" là bất hợp pháp. - Nguồn: wikipedia

—

Tác giả có lời muốn nói:

Trong mắt cấp trên 6 biến thành đại ma vương cấp S

Có đánh tôi cũng không spoil đâu, miễn cho ảnh hưởng cảm giác khi đọc của mọi người. Tóm lại thì là đội năm người, trừ con trai 6 (gạch bỏ) đồng đội Kha và khỉ nhỏ 4, còn có ba người chưa online. Thêm nữa từ đồng đội chính còn có đồng đội dự phòng. 6 luôn chuẩn bị nhiều phương án mà. 6 đối đãi đồng đội rất tốt, bởi vì cần người vào sinh ra tử vì tiền của cậu ta, nhưng thật sự chỉ là đồng đội nha!! Thằng 6 này lúc gạt người nhập bọn lừa gạt hoa ngôn xảo ngữ cái gì cũng làm được! Chỉ là muốn lấy tiền của bọn họ thôi! (sao lại càng ngày càng có cảm giác bán hàng đa cấp thế nhỉ)

Chương 73: Hiện thực

Edit: Thanh + Beta: Nhi

Sau khi cấp trên đưa Mộc Kha đi, Mục Tứ Thành bị tiếng ồn đánh thức.

Hắn dựa vào lưng ghế của Bạch Liễu một cách lười biếng, áo khoác cậu đắp cho hắn được Mục Tứ Thành khoác bên tay. Vốn dĩ Mục Tứ Thành kịch liệt phản đối việc Bạch Liễu tham gia cuộc thi, nhưng rất nhanh hắn phát hiện tên này có quyết tâm thi đấu vô cùng kiên định. Nghĩ đến tác phong thường ngày của người này, Mục Tứ Thành cảm thấy quyết tâm dự thi của cậu không phải thứ dễ dàng dao động.

Mục Tứ Thành thờ ơ không để ý đến việc Bạch Liễu lừa Mộc Kha lên thuyền giặc, vô tâm ngủ mất là bởi hắn hiểu rằng bản thân không dễ thay đổi ý định của cậu. Việc Mục Tứ Thành có thể làm là nghiêm túc nói cho Bạch Liễu, hắn sẽ không mạo hiểm cùng cậu tham gia cái league có tính nguy hiểm cực cao đấy.

Nhưng Bạch Liễu quan tâm khoác áo cho hắn làm giọng điệu của Mục Tứ Thành khi mở miệng nhẹ nhàng hơn không ít: "Sao, anh lừa được người đẹp bé nhỏ kia lên thuyền giặc rồi?"

"Cậu gọi Mộc Kha là người đẹp? Cậu là gay à?" Bạch Liễu nhìn thoáng qua Mục Tứ Thành: "Người như Mộc Kha có sức hấp dẫn với cậu sao?"

Mục Tứ Thành lập tức nghẹn lời: "Tôi là trai thẳng!! Đùa chút thôi không hiểu hả?!"

Bạch Liễu thản nhiên gật đầu: “Giờ tôi hiểu rồi, nhìn dáng vẻ này của cậu là có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Trước khi Mục Tứ Thành mở miệng, Bạch Liễu lấy một cái ghế ngồi đối diện hắn.

Dáng ngồi của Bạch Liễu vô cùng tùy tiện nhưng lại vô tình tạo cho Mục Tứ Thành cảm giác bị áp bức, làm hắn đang lười biếng ngồi trên ghế bành nhà cậu cũng phải ngồi lại ngay ngắn.

Bạch Liễu nhàn nhạt nhìn thẳng Mục Tứ Thành: “Tôi đoán cậu muốn nói với tôi là cậu chắc chắn sẽ không tham gia trò thể thao điện tử này với bọn tôi.”

“Cậu có thể cho tôi một lý do thuyết phục không?” Bạch Liễu ngửa ra dựa lên bàn sách phía sau, tay đặt trên mặt bàn gõ nhẹ: “Vì sao cậu không muốn tham gia trận league thể thao điện tử này?”

“Tỉ lệ tử vong cao, độ nguy hiểm lớn, nhân số không đồng đều, số lần đánh phó bản không đủ.” Bạch Liễu liên tục nói mấy vấn đề, cậu ngước lên nhìn Mục Tứ Thành: “Mấy chuyện đó có thể giao hết cho tôi, cậu chỉ cần tham gia là được. Còn vấn đề gì khác không?”

Mục Tứ Thành bật cười trước dáng vẻ bình tĩnh của Bạch Liễu.

Nếu đây là một phó bản, không chừng hắn đã bị dáng vẻ tựa như nắm giữ tất cả này của Bạch Liễu lừa mất. Nhưng Mục Tứ Thành nay đã khác xưa, qua một phó bản, hắn đã hiểu rõ tính cách này của Bạch Liễu - đó là có máu cá cược rất mạnh.

Dù cho xác suất thành công rất thấp, nhưng chỉ cần tiền lãi đủ cao, cái tên Bạch Liễu này thật sự dám thử.

“Đó chính là những vấn đề chủ yếu mà tôi lo lắng.” Mục Tứ Thành hiếm khi có giọng điệu nghiêm túc: “Bạch Liễu, league thật sự không phải trò đùa, tỉ lệ tử vong của người chơi rất cao, anh không cần phải vì cái trò này mà từ bỏ cuộc sống trong hiện thực của mình. Tuy trò này đúng là mang đến rất nhiều thứ, dùng thực lực của anh hoàn toàn có thể từ từ kiếm điểm, như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Ngoài trò chơi, anh cũng phải chuẩn bị một đường lui cho cuộc sống thực của mình…”

“Cuộc sống thực?” Bạch Liễu không rõ hàm ý mà nhẹ nhàng lặp lại lời này, cậu không chút hoang mang nghe Mục Tứ Thành tận tình khuyên bảo xong mới hỏi một câu chẳng hề liên quan: “Cậu nghĩ sao về lần chơi đơn này của Mộc Kha?”

Mục Tứ Thành giật mình, hắn không ngờ Bạch Liễu lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, vừa rồi quả thực Bạch Liễu có nói đến việc này với Mộc Kha, khi đó Mục Tứ Thành đang buồn ngủ nhưng vẫn có nghe thoáng qua.

Phó bản Mộc Kha vừa chơi qua gọi là 《Ngày tốt nghiệp》, là một game chơi đơn với bối cảnh trường học ở Nhật Bản.

Nội dung trò chơi không phải thứ thu hút sự chú ý của Mục Tứ Thành. Thứ khiến hắn để tâm là Mộc Kha nói nguyên mẫu ngôi trường đó chính là một trường trung học tư thục mà cậu

từng học ở Nhật Bản, từng nổi lên vì có nữ sinh nhảy lầu tự tử, sau đó các học sinh đã chết hàng loạt.

Trong ký túc xá mà Mộc Kha ở, nhiều học sinh đã chết vì nhiều lý do kỳ quái khác nhau. Đây cũng là lý do khiến Mộc Kha nhầm lẫn giữa trong game và hiện thực để rồi mang vết thương ra ngoài - trường trung học trong game hoàn toàn giống với nơi cậu từng học.

Điểm này giống với những gì nhóm Bạch Liễu từng trải qua - nguyên mẫu 《Chuyến tàu cuối nổ tung》 là chuyến tàu nổ tung mà Bạch Liễu từng vô tình lên.

Mục Tứ Thành trầm mặc hai giây: "Tôi cảm thấy giữa trò chơi và đời thực không thể có sự trùng hợp như vậy."

"Đúng, tôi cũng nghĩ vậy."

"Cho nên hiện tại cá nhân tôi đang tính đến ba trường hợp dẫn đến chuyện này." Bạch Liễu rút ra một tờ giấy từ bàn làm việc của mình.

Bạch Liễu có thói quen viết ra những gì mình nghĩ, nhất là khi hiện tại cậu đã xác định rằng kí ức của họ có thể bị bóp méo.

Bởi vì viết thông tin cụ thể sẽ bị【cấm】và xóa mất nên Bạch Liễu chỉ viết xuống vài từ khóa đơn giản. Sau khi viết xong, cậu dùng năm ngón tay đè lên xoay cho Mục Tứ Thành ngồi đối diện xem. Bạch Liễu giải thích lưu loát:

"Tôi nghĩ theo hướng rằng trò chơi lấy nguyên mẫu từ những sự kiện có thật mà chỉ một số người biết đến còn một số người

không. Ví như cậu và tôi đều biết đến Án nổ thành phố Kính bởi vì chúng ta đều ở thành phố Kính, nhưng rõ ràng Trương Khôi không biết. Lại ví như vụ trường trung học ở Nhật Bản bị ám mà Mộc Kha nói, cậu ta biết nhưng cậu và tôi thì không."

"Nhưng vấn đề là【nguyên mẫu】của những phó bản này được trò chơi chọn lựa thế nào?"

Bạch Liễu viết lên giấy cụm【Lựa chọn bối cảnh】:

"Trường hợp đầu tiên là hệ thống sẽ chọn ngẫu nhiên từ sự kiện có thực để thiết kế nên trò chơi kinh dị. Nhưng xét từ Án nổ thành phố Kính và trường trung học Nhật bị ám, việc lựa chọn nguyên mẫu hiển nhiên có tiêu chuẩn. Nó sẽ lựa chọn nguyên mẫu là nơi vốn có thảm án kinh hoàng để thiết kế trò chơi. Vậy nên khả năng này không cao, bỏ qua."

Bạch Liễu lại viết lên giấy bốn chữ【Nguồn gốc ý tưởng】, tiếp tục nói:

"Trường hợp thứ hai là trò chơi sẽ chọn những thảm án và địa điểm người chơi đã trải qua làm nguyên mẫu. Tôi và cậu đều biết trò chơi này có thể thay đổi ký ức người chơi, chả lẽ lại không đọc được? Nó sẽ dùng kí ức của người chơi làm tài liệu tham khảo dựng nên trò chơi."

"Điều này khiến người chơi có thể trải nghiệm trò chơi có mức độ kinh dị nhất định và thực tế hơn. Ví dụ, thiết lập của đoàn tàu trong đoạn cuối giống như đúc trong trí nhớ của tôi. Sự tương đồng với thực tế đến mức khiến mọi người nhầm lẫn giữa thực và ảo cao như vậy rất khó làm được."

Mục Tứ Thành khoanh tay suy tư, ngón trỏ tay này gõ lên cánh tay kia: “Tôi cảm thấy trường hợp thứ hai anh nói khá hợp lý, tôi thiên về ý này hơn. Vậy còn trường hợp thứ ba?”

“Không, giả thiết này có một lỗ hổng rất lớn, đó chính là tuyến thời gian không khớp logic.” Bạch Liễu ngước mắt nhìn thẳng Mục Tứ Thành: “Cậu có nhớ 《Chuyến tàu cuối nổ tung》 chúng ta chơi có từ khi nào không?”

Mộc Tứ Thành giật mình nhớ lại: “Hình như từ rất lâu rồi thì phải? Lúc tôi đến đã có rồi.”

Bạch Liễu bình tĩnh nhắc nhở Mục Tứ Thành: “Nhưng Án nổ thành phố Kính mới xảy ra năm nay, điều này cho thấy 《Chuyến tàu cuối nổ tung》 có trước “Án nổ thành phố Kính”, khi vụ nổ còn chưa xảy ra, trò chơi lấy đó là nguyên mẫu cũng đã tồn tại. Mục Tứ Thành, cậu hiểu điều đó có nghĩa gì không?”

Sắc mặt Mục Tứ Thành dần thay đổi, hắn giống như đã nhận ra điều gì, từ từ nhìn về phía Bạch Liễu. Bạch Liễu hờ hững nói tiếp:

“Điều đó có nghĩa là chúng ta đã sai trong hướng nghĩ tham khảo nguyên mẫu. Không phải 《Chuyến tàu cuối nổ tung》 lấy cảm hứng từ “Án nổ thành phố Kính”.” Bạch Liễu bình tĩnh nói tiếp: “Mà là “Án mạng thành phố Kính” mô phỏng theo trò chơi《Chuyến tàu cuối nổ tung》 này.”

Nói xong câu đó, Bạch Liễu viết lên mặt giấy bốn chữ 【Giai đoạn thí nghiệm】.

Mục Tứ Thành nhìn ánh mắt không chút dao động của Bạch Liễu, cảm thấy như bị một chậu nước lạnh dội vào đầu. Hắn cứng đờ nhìn bốn chữ Bạch Liễu viết trên giấy, từng đợt khí lạnh từ lưng xông thẳng ra ngoài. Tay Mục Tứ Thành hơi run lên, như bị đánh vào điểm sâu nhất trong người. Hắn hiểu ý của Bạch Liễu, nhưng khi nhìn vào tờ giấy cậu viết trên bàn lại không thể tin nổi mà phản bác: "Sao có thể?!"

Dùng thuật ngữ trong trò chơi để miêu tả trạng thái hiện tại của Mục Tứ Thành chính là giá trị tinh thần giảm xuống dưới ngưỡng an toàn.

Bạch Liễu bình tĩnh nói: "Vào cuối quá trình thiết lập của mỗi trò chơi, đều sẽ có một phiên bản được gọi là bản beta công khai. Nói đơn giản, đó là phiên bản thử nghiệm đối với một bộ phận công chúng và sẽ không mở cho tất cả người chơi."

"Nếu phó bản nhận được sự hài lòng của một bộ phận người chơi bản beta đó, nó sẽ được đưa vào trò chơi chính thức, công khai với mọi người, cũng là phó bản chính thức."

Bạch Liễu nhướng mi: "Trường hợp thứ ba mà tôi nghĩ đến là trò chơi và thực tế của chúng ta lần lượt là bản beta công khai và bản chính thức của một trò chơi nào đó."

"Trong trò chơi, chúng ta là những người chơi được chọn để thử nghiệm phó bản. Nếu【Hệ thống】vừa lòng với phản ứng của chúng ta trong phó bản đó thì sự kiện tương ứng sẽ được đưa vào thực tế, công khai với mọi người, trở thành bản chính thức."

"Ví dụ như 《Chuyến tàu cuối nổ tung》 đưa vào hiện thực chính là "Án nổ thành phố Kính". Còn 《Ngày tốt nghiệp》

đưa vào hiện thực chính là trường trung học ở Nhật lúc trước của Mộc Kha. Cùng lắm chỉ là hai cách thể hiện khác nhau của tựa game kinh dị này thôi."

"Nói cách khác." Bạch Liễu nhìn ánh mắt không cảm xúc của Mục Tứ Thành: "Chúng ta ở thế giới thực cũng không an toàn tuyệt đối, bản chính thức của trò chơi sẽ được hệ thống đưa vào bất cứ lúc nào."

"Nếu đúng thật là thế, Mục Tứ Thành, cuộc sống thực mà cậu đang theo đuổi không khác gì một trò chơi. Vì vậy tôi nghĩ rằng cậu không cần từ chối một cuộc thi chỉ bởi cuộc sống thực của cậu."

"Bởi vì hiện thực này của cậu, cũng chỉ là một trò chơi mà thôi."

Chương 74: Hiện thực

Edit: Liễu 13 + Beta: Phương

Sau khi nói ra ba phỏng đoán của mình, Bạch Liễu đặt bút xuống, bút lăn hai vòng trên bàn rồi rơi vào tay Mục Tứ Thành mặt không cảm xúc.

Thái độ Bạch Liễu vẫn bình thản như cũ, dường như không cảm thấy chuyện mình nói có gì ghê gớm. Cuối cùng cậu nhìn về phía Mục Tứ Thành đang dần chết lặng, chân thành nói thêm một câu: "Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán cá nhân của tôi, cũng có thể không phải như vậy đâu."

Căn phòng thuê chật hẹp trở nên yên tĩnh hồi lâu, chỉ có cơn gió thỉnh thoảng lướt qua đầu ngón tay Bạch Liễu, thổi tung tờ giấy viết về sự thật của thế giới này.

Bấy giờ đương lúc giữa hè, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào từ cửa sổ phía sau Bạch Liễu, tầm ban trưa có thể nghe thấy tiếng ve râm ran, còi xe ô tô inh ỏi bên ngoài cửa sổ.

Nhưng những cảm nhận từ thị giác và thính giác dường như khiến không khí náo nhiệt của hiện thực đột ngột biến thành hai màu đen trắng trong thế giới của Mục Tứ Thành. Cũng giống như Bạch Liễu đang ngồi trước bàn làm việc ngược sáng yên lặng chăm chú mà nhìn hắn, tựa đường cong của dòng dữ liệu đa chiều lùi dần, biến mất giữa khoảng trống khi hắn nhắm nghiền đôi mắt.

Khoảnh khắc Bạch Liễu đặt bút xuống, Mục Tứ Thành cảm thấy tai mình ù đi vài giây, dường như cả hơi thở cũng trở nên hư ảo trong chớp mắt.

Hiện thực là trò chơi?

Hắn liều mình làm tất cả mọi thứ, cốt chỉ để giữ lấy một nơi có thể chấp nhận được những dս□ƈ vọиg ti tiện của mình, nhưng hoá ra nơi ấy cũng chỉ là một trò chơi.

Mục Tứ Thành suy sụp dựa lưng vào ghế, một tay đưa lên che mắt, tay kia buông thõng xuống, hắn giữ nguyên tư thế này im lặng rất lâu.

Bạch Liễu không quấy rầy hắn.

Không biết sau bao lâu, Mục Tứ Thành mới khó nhọc mở miệng cười nhạo: "Bạch Liễu, tôi đang nghĩ không biết có phải chỉ vì muốn dụ dỗ tôi cùng tham gia league nên anh mới bịa ra chuyện kinh khủng như vậy để lừa gạt tôi? Hắn là giả nhỉ? Không phải sự thật đúng chứ?"

"Hầu hết sự thật trên thế giới này đều rất khủng khiếp, nếu không chúng tôi lấy đâu ra tư liệu thực tế để thiết kế trò chơi?" Bạch Liễu đứng dậy, gấp tờ giấy có viết mấy dòng chữ nọ bỏ vào trong một quyển sách, quay đầu lại nhìn về phía Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành lặng lẽ nhìn Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhún vai: "Chẳng qua nhìn cậu có vẻ không muốn hiểu điều này cho lắm, xét về mặt tình cảm, hắn là tôi nên cho cậu một không gian đệm để trốn tránh và dần chấp nhận nó

nhỉ. Cho nên mấy chuyện tôi nói cũng chưa hẳn là vậy đâu, không chừng là trường hợp thứ nhất hoặc thứ hai thôi đó.”

Mục Tứ Thành: “…”

ĐM anh, thế thì có gì khác so với việc anh nói thẳng ra nó là tình huống thứ ba hả!

Mục Tứ Thành ngồi im trên ghế một hồi lâu, mới hơi mờ mịt nhìn về phía Bạch Liễu, hỏi: “Bạch Liễu, nếu như hiện thực của chúng ta là trò chơi, vậy hiện thực chân chính đang ở đâu? Nó có tồn tại không? Đối với chúng ta điều gì mới thật sự có ý nghĩa? Hiện thực giống như trò chơi, vậy tại sao anh lại không sợ hãi chút nào chứ?”

Bị Mục Tứ Thành hỏi như bắn súng liên thanh, Bạch Liễu cũng chẳng thấy bối rối gì cả, cậu suy nghĩ một lát.

“Từ khi mười mấy tuổi, tôi đã bắt đầu tự hỏi hiện thực rốt cuộc là gì và điều gì có ý nghĩa nhất với tôi.” Bạch Liễu buông tay, “Nhưng ngoại trừ một người bạn thân thì phần lớn bạn bè cùng trang lứa đều không thể hiểu được tôi. Sau đó tôi cũng phát hiện rằng chắc cả đời này họ cũng sẽ không bao giờ suy nghĩ về vấn đề đó, dù đây có là một hiện thực vô căn cứ, họ vẫn có thể sống rất tốt thôi.”

“Bất kể trò chơi hay hiện thực này mới là thực tế, tin tôi đi, đối với đại đa số mọi người, nó sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đâu. Nếu phải giải thích điều này theo quan điểm chủ nghĩa duy tâm, thì nhận thức khách quan của con người về bản thể và thế giới sẽ cấu thành chuỗi giá trị logic. Miễn là ‘tôi’ có thật và những điều ‘tôi’ theo đuổi có thật, thì thế giới đó đối với ‘tôi’ chính là thật.”

Bạch Liễu rất bình tĩnh nói: “Để mà nói thì thế giới này là trò chơi hay thứ gì khác đối với tôi cũng chẳng quan trọng.”

“Chỉ cần đồng tiền của con người còn tồn tại một ngày, dư vọng với tiền bạc của tôi sẽ không biến mất, đây mới là thực tế có ý nghĩa với tôi.”

“Nếu như tạm thời cậu chưa tìm thấy ý nghĩa của bản thân, vậy có muốn thử lợi dụng tôi không?” Bạch Liễu cầm chiếc chìa khóa treo phía sau cửa lên, quay đầu lại nhìn Mục Tứ Thành đang sững sờ, “Cậu có thể cố gắng theo đuổi tiền tệ hữu hình, ví dụ như 500 triệu điểm dành cho đội vô địch chẳng hạn?”

“Đến lúc đó biết đâu cậu có thể dùng tiền mua được hiện thực mình muốn.” Bạch Liễu đẩy cửa ra, “Với 500 triệu điểm, tôi nghĩ cậu có thể mua một địa cầu, dùng nó để tạo ra【thế giới chân thật】mình muốn đấy.”

Mục Tứ Thành nhăn nhó im lặng một lát.

“Bạch Liễu, mồm mép anh thế này chắc từng bán hàng đa cấp đúng không?”

Một lần nữa hắn lại bị logic kỳ quái của cái tên bệnh thần kinh này thuyết phục!

“Vậy đáp án của cậu là?” Bạch Liễu nhướng mày hỏi, “Tham gia league sao?”

Mục Tứ Thành cắn răng: “Tôi tham gia!” Sau đó hắn nhanh chóng hỏi, “Nhưng ít nhất anh cũng phải tìm tạm năm người chơi chứ? Nếu không nhóm chúng ta làm sao tham gia được?”

“Cái này cậu không cần lo, tôi sẽ giải quyết, cậu cứ chờ tôi thông báo là được.” Bạch Liễu quay đầu hỏi Mục Tứ Thành, “Tôi ra ngoài đi ăn lẩu với bạn, cậu muốn đi cùng không?”

Mục Tứ Thành: “…”

Giờ là lúc nào mà anh còn có tâm trạng đi ăn lẩu hả?!

Có lẽ biểu cảm dữ tợn của Mục Tứ Thành đã để lộ điều hắn muốn hỏi, Bạch Liễu lấy hai cái phiếu giảm giá từ trong túi ra vẩy vẩy, giải thích ngắn gọn: “Vì tôi có hai tấm phiếu giảm giá của tiệm lẩu, hôm nay không ăn thì quá hạn mất.”

Mục Tứ Thành: “…”

Mục Tứ Thành sao bì nổi với Bạch Liễu, cái tên có tố chất tâm lý mạnh đến mức biến тհái này. Bị Bạch Liễu đánh một đòn đau vào thế giới quan, sinh viên đại học hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn lại. Sau khi từ chối lời mời đi ăn lẩu của Bạch Liễu, hai bên trao đổi phương thức liên lạc và địa chỉ trường học, Mục Tứ Thành một mình trở về ký túc xá, tự suy ngẫm về cuộc đời.

Bạch Liễu cầm theo hai tấm phiếu giảm giá đi ra ngoài, trông rất vui vẻ, không hề giống một người vừa thoát chết và rời khỏi trò chơi, cũng không giống như cậu vừa tiết lộ một sự thật khó tin về thế giới này cho Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành không thể tin nổi, chỉ đành cảm thán một câu: “Hình như tâm trạng anh không tệ nhỉ?”

“Đúng.” Bạch Liễu gật đầu thừa nhận, cậu liếc mắt cười cười, “Bây giờ cũng có thể coi như thời gian tan tầm của tôi, tâm trạng đương nhiên thoải mái rồi.”

Mục Tứ Thành: “…”

Hắn lại nghĩ tới cách mà Bạch Liễu nhìn nhận trò chơi kinh dị này.

Đệt!! Cái tên này thật sự cảm thấy bản thân vừa tan làm!!

Ôi cái tố chất tâm lý trâu bò ấy —— Môi trường kiểu gì mới nuôi dưỡng ra một quái vật như vậy hả?!

Bạch Liễu tạm biệt Mục Tứ Thành – người vẫn chưa dứt được cơn bàng hoàng sau đó đi tìm Lục Dịch Trạm.

Bởi vì Bạch Liễu ngủ dậy thì thấy Lục Dịch Trạm có gọi cho cậu hai lần, nhưng do lúc đó còn ở trong trò chơi nên không nhận được. Bạch Liễu nhắn cho Lục Dịch Trạm một tin hỏi có chuyện gì, Lục Dịch Trạm bảo gặp mặt rồi nói trực tiếp.

Nhắc tới nói chuyện trực tiếp, Bạch Liễu nghĩ đến việc rất có thể cậu sẽ mất liên lạc trong hai tháng tới. Nếu cậu lặng lẽ biến mất như vậy, Lục Dịch Trạm là cảnh sát, không tìm được thì nhất định sẽ báo án. Bạch Liễu cảm thấy mình cần phải gặp mặt Lục Dịch Trạm thông báo một chút, vì thế liền nhắn hẹn

anh đến quán lẩu, chuẩn bị gặp mặt tâm sự với Lục Dịch Trạm.

Lúc Bạch Liễu đến tiệm lẩu vẫn còn tương đối sớm, trong cửa hàng không có người nào. Cậu gọi nước dùng và một vài món ăn, xác nhận với ông chủ phiếu giảm giá vẫn còn dùng được sau đó nghiêm túc ngồi chờ.

Trước khi đi xuống, ông chủ bật TV trong cửa hàng cho Bạch Liễu. Lúc này TV đang phát chương trình thời sự buổi trưa, Bạch Liễu vừa nhìn lên thì thấy ảnh chụp Lý Cẩu đã được làm mờ phần mắt.

Trên TV, người dẫn chương trình nam mặc vest đi giày da khoanh tay trước bàn, dùng giọng phát thanh rất chuẩn mực, dễ nghe đưa tin:

“Chào mừng mọi người đến với chuyên mục《tin tức buổi trưa》. Mới đây, những chứng cứ gây án quan trọng của ông Lý – nghi phạm chính trong vụ án chặt xác một nữ sinh trung học lớp 12 cuối cùng đã được tìm thấy… Nếu hành vi phạm tội của ông Lý là thật, mức án cao nhất có thể là tử hình. Nhưng trước khi xét xử, vào ngày hôm qua ở trong tù, ông Lý đột nhiên bị bạn tù họ Vương, kẻ cũng phạm tội giết người chặt cơ thể thành nhiều phần…”

Nam MC cúi đầu lật bản thảo trên bàn một chút, sau đó ngẩng đầu tiếp tục đưa tin:

“Gần đây, tại một trại trẻ mồ côi do tư nhân quyên góp ở thành phố chúng ta bất ngờ xảy ra vụ ngộ độc thực phẩm tập thể quy mô nhỏ. Rất nhiều trẻ em trong trại trẻ đã phải nhập viện khẩn cấp. Sau khi cảnh sát tham gia điều tra, phát hiện trại mồ côi

này đang trên đà đóng cửa do hoạt động không tốt. Vì vậy, họ đã mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn rẻ tiền. Những nguyên liệu nấu ăn này nhiều thứ đã thối rữa và biến chất, dẫn đến việc trẻ ăn vào bị tiêu chảy, nôn mửa, nghiêm trọng hơn còn có tình trạng sốc mất nước…Về vấn đề này, chúng tôi kêu gọi mọi nhà hảo tâm trong xã hội quyên góp ủng hộ tiền cho trại trẻ mồ côi…”

Bạch Liễu đang xem say sưa thì Lục Dịch Trạm bước tới với khuôn mặt tràn đầy sự mệt mỏi.

Bạch Liễu vừa thấy khuôn mặt đúng chuẩn người làm công ăn lương của anh thì biết ngay dạo gần đây người này thức đêm không ít.

Lục Dịch Trạm ngồi xuống, đầu tiên là tự rót trà cho mình rồi uống ừng ực, sau đó nhìn Bạch Liễu và bắt đầu lải nhải đầy oán giận, đau khổ: “Bỏ đi! Ông không biết mấy ngày gần đây tôi bận thế thế nào đâu! Bận sắp chết đến nơi rồi! Đến cả thời gian nhấp hớp trà buổi sáng còn chẳng có!”

“Lần trước tôi ăn cơm với ông mới cách có vài ngày thôi mà?” Đuôi lông mày Bạch Liễu hơi nhướng lên, “Chuẩn bị kết hôn kinh khủng vậy cơ à?”

Lục Dịch Trạm mệt mỏi vẫy tay mấy cái. Anh vừa ngẩng đầu lên thấy tin tức trên TV thì sắc mặt lập tức thay đổi, gọi người phục vụ đến rồi hạ giọng nói: “Không riêng gì chuyện kết hôn đâu. À phục vụ, cậu có thể đổi qua phòng riêng giúp chúng tôi được không?”

Bây giờ cũng không đông lắm, vậy nên người phục vụ cũng sẵn lòng đổi một phòng riêng nhỏ cho Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm.

Ngay khi vừa bước vào phòng, sắc mặt Lục Dịch liền trở nên nghiêm nghị, anh lấy một điếu thuốc ra hút.

Đã lâu lắm rồi Bạch Liễu không thấy Lục Dịch Trạm hút thuốc lá. Sau khi có bạn gái, cái tên này bị quản thúc trở thành bạn trai nhị thập tứ hiếu (*), mấy thói quen không tốt như hút thuốc chơi game đánh bài đều bỏ hết. Muốn ra ngoài uống lon coca còn phải lén lút, vì bạn gái anh, à không đúng, giờ gọi là vợ sắp cưới mới phải.

(*): Nhị thập tứ hiếu là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này.

Vợ sắp cưới của Lục Dịch Trạm tin rằng coca diệt tинh тяùиg, còn có hại với cơ thể, cấm Lục Dịch Trạm không được uống bất kỳ loại đồ uống có ga nào.

Đối với chuyện này, Bạch Liễu thấy rằng may là vợ sắp cưới của Lục Dịch Trạm không biết rằng bia cũng được coi như một loại đồ uống có ga, nếu không niềm vui duy nhất vừa nhậu nhẹt vừa ăn đồ nướng của Lục Dịch Trạm có khi cũng chẳng còn.

Bạch Liễu rất ung dung cười hỏi Lục Dịch Trạm đang hút thuốc với vẻ mặt trăm cay ngàn đắng: “Bây giờ có phải tôi nên cực kì lo lắng hỏi có chuyện gì vậy Lục Dịch Trạm, sao ông lại hút thuốc lá? Chẳng phải năm đó ông đã thề sẽ không bao giờ đụng vào thuốc lá – thứ được coi như chất kích тhích nhẹ, trừ khi thế giới sụp đổ sao? Thế nào, tôi vừa rời đi có vài ngày mà thế giới của ông đã sụp đổ rồi à?”

“Khụ khụ khụ!” Nghe Bạch Liễu đùa mấy câu mà Lục Dịch Trạm sặc thuốc, anh không nhịn được bật cười. Lục Dịch Trạm có vẻ ngoài đẹp trai kiểu ngay thẳng, chính trực, là kiểu hay được lòng những người lớn tuổi, lúc cười lên trông rất thật thà, “Bạch Liễu, ông chỉ cần hỏi là được mà! Sao còn phải nhắc đến mấy cái lịch sử đen tối của tôi hả!”

“Nói đi.” Bạch Liễu rót một chén trà rồi đẩy qua cho Lục Dịch Trạm, “Bây giờ tôi tan làm rồi, có thể lãng phí chút thời gian quý báu để nghe mấy chuyện phiền não đời người khiến thế giới của ông sụp đổ đấy.”

“Kết hôn đúng là có rất nhiều chuyện rắc rối.” Lục Dịch Trạm nhận lấy chén trà Bạch Liễu đưa rồi im lặng vài giây, “Nhưng chuyện khiến tôi phiền lòng nhất không phải kết hôn, chắc ông cũng vừa nhìn thấy tin tức về trại trẻ mồ côi mới chiếu trên TV chứ?”

Bạch Liễu gật đầu: “Đã thấy rồi, sao thế?”

“Một đồng nghiệp của tôi đang xử lý chuyện này, anh ấy nói có vẻ đây không giống vụ ngộ độc thực phẩm thông thường, hiện tại rất nhiều trẻ em được cấp cứu khẩn cấp, nhưng vẫn chưa có kết quả điều tra cụ thể.” Lục Dịch Trạm nhíu mày, “Nếu là ngộ độc nấm, tôi và ông đều từng trải qua ở trại trẻ. Thành phố Kính không phải vùng sản xuất nấm, dẫn đến giá nấm hơi cao, trại trẻ nơi này sẽ ít khi chọn mua loại thức ăn chay tương đối đắt đỏ và dễ xảy ra chuyện như vậy. Đây lại còn là một trại trẻ tư nhân quyên góp đang trên đà đóng cửa…”

“Nói ngắn gọn tôi cảm thấy chuyện này không hợp lý. Nhưng phương án giải quyết trước mắt có chiều hướng nghiêng về việc giữ lại trại mồ côi. Chỉ là dưới tình huống chưa điều tra rõ

ràng, mấy đứa nhỏ ở trong trại trẻ sẽ không được bảo đảm an toàn tốt…”

“Nghe có vẻ rất phức tạp.” Bạch Liễu bình tĩnh hỏi lại, “Nhưng việc này thì liên quan gì tới ông đâu Lục Dịch Trạm, mặc dù ông là cảnh sát, nhưng cái này không thuộc công việc của ông mà đúng không?”

Lục Dịch Trạm trầm mặc một lát, nói: “Tôi chủ động tham gia tổ điều tra.”

Bạch Liễu nhìn Lục Dịch Trạm một cái, không lên tiếng.

“Ông cũng biết là tôi sắp kết hôn. Cơ thể chị Điểm (vợ sắp cưới của Lục Dịch Trạm) hơi không ổn… Bác sĩ nói cô ấy có thể không mang thai được. Chúng tôi đang thảo luận xem có nên nhận nuôi một đứa trẻ trước khi mang thai hay không…” Ngón tay Lục Dịch Trạm siết chặt cái ly, anh cười khổ một chút, “Bạch Liễu, tôi biết ông nhất định sẽ cảm thấy tôi quá bốc đồng, bây giờ tình hình tài chính của tôi cũng không quá tốt…”

Lục Dịch Trạm hít một hơi: “Nhưng sau khi tôi thảo luận với chị Điểm xong, chuẩn bị đến trại trẻ mồ côi nhận nuôi một đứa bé, dù sao bớt đi được một đứa trẻ rơi vào tình cảnh rắc rối này cũng tốt mà. Tôi cũng xuất thân từ trại mồ côi, có thể xem như là báo đáp xã hội.”

“Khi ông nói với tôi chuyện này hẳn đã biết tôi sẽ không quá đồng tình cách làm của ông rồi, mục đích là gì đây?” Bạch Liễu giọng điệu bình tĩnh dò hỏi, “Ông muốn tôi giúp ông làm gì?”

Lục Dịch Trạm cúi đầu gảy điếu thuốc lá trên đầu ngón tay, không lên tiếng.

Người phục vụ đến đặt nồi lẩu nóng hổi sôi sùng sục xuống giữa hai con người đang chìm trong bầu không khí im lặng.

Sau đó Lục Dịch Trạm lẩm bẩm như đang độc thoại: "Bạch Liễu, thật sự là tôi không muốn để ông dính vào chuyện này, nhưng đầu óc ông xử lý mấy việc này quá tốt luôn ấy."

"Nếu là một vấn đề liên quan rất lớn đến lợi ích của tội phạm, ông gần như có thể lập tức đoán ra được bên kia sẽ làm gì tiếp theo, trên phương diện này ông đúng là thiên tài."

Bạch Liễu không có cảm xúc gì uống một hớp trà: "Tôi sẽ coi như một lời khen. Đây cũng chẳng phải lần đầu ông quản việc không đâu rồi tới tìm tôi, có gì cứ nói thẳng đi."

"Ông có thể xem thử chuyện lần này giúp tôi được không?" Lục Dịch Trạm ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Liễu, "Đồng nghiệp tôi đang bí phương hướng điều tra. Trước đây mỗi khi tìm đến ông, ông đều gợi ra cho tôi suy nghĩ đúng đắn để phá án, vậy nên…"

Lục Dịch Trạm có vẻ hơi khó nói nhưng vẫn giải thích: "Tôi biết mình đang quản việc không đâu, nhưng đã thấy chuyện này rồi thì tôi không thể nào mặc kệ nó được, đều là mấy đứa nhỏ cả…"

Bạch Liễu lấy tay tách đôi đũa dùng một lần phát ra tiếng "bộp", ngắt lời Lục Dịch Trạm còn đang nói dở: "Tôi có thể xem qua giúp ông một chút, nhưng không làm không công, quy tắc cũ —— Bữa này ông mời."

Lục Dịch Trạm gật đầu, hiển nhiên đã rất quen thuộc đối với thù lao mà Bạch Liễu yêu cầu. “Hơn nữa tôi chỉ có thời gian một ngày để giúp ông quản việc không đâu này thôi.” Bạch Liễu nói, “Ngày mai tôi đi công tác một chuyến, 2 tháng tới không về.”

Lục Dịch Trạm sửng sốt: “Hai tháng? Lâu vậy ư? Công việc này của ông rốt cuộc là làm cái gì vậy hả? Nếu như là biểu diễn mà ông nói lần trước thì cũng đâu mất tận hai tháng cơ chứ?”

Bạch Liễu dừng một chút, nhớ đến cơ chế che chắn của trò chơi, cậu liền thay đổi cách nói: “Lần này tôi với thiếu gia nhỏ, một con khỉ và vài người nữa sẽ lập thành một đội, chơi game trên sân khấu cho khán giả xem, phải biểu diễn hai tháng mới xong.”

“…” Biểu cảm của Lục Dịch Trạm hết sức phức tạp, “Công việc này của ông hợp pháp thật à?”

Bạch Liễu nói: “Hợp pháp.”

“Lại khỉ rồi thiếu gia, rồi chơi game cho khán giả xem, hợp pháp nữa này, biểu diễn tận hai tháng…” Lục Dịch Trạm suy tư trong chốc lát, như hiểu ra mà vỗ đùi một cái, nhìn Bạch Liễu phán chắc như đinh đóng cột, “Tụi ông là một đoàn diễn xiếc thú đúng không? Hai tháng tới bắt đầu lưu diễn chứ gì?”

“…” Bạch Liễu im lặng vài giây, “Đúng vậy.”

Sau khi về nhà, Bạch Liễu xem qua một số tài liệu và thông tin liên quan về trại trẻ mồ cô tư nhân mà Lục Dịch Trạm đưa.

Đại đa số trại trẻ ở thế giới bọn họ đều là trại trẻ công lập do chính phủ chủ trì xây dựng, Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm cũng lớn lên ở trại trẻ mồ côi công lập kiểu này.

Lục Dịch Trạm được giáo dục thành một thanh niên năm tốt có tâm địa thiện lương lòng vô cùng biết ơn xã hội, từ nhỏ đã quyết tâm muốn làm cảnh sát để sau này đền đáp xã hội.

Mà Bạch Liễu thì lại là một tên quái gở, trong mắt chỉ nhìn thấy mỗi tiền. Nếu như không phải Lục Dịch Trạm vẫn luôn cảnh giác cao độ kéo Bạch Liễu đi trên con đường tuân thủ pháp luật, thật sự khó mà nói trước tên bệnh thần kinh Bạch Liễu có thể vì tiền làm ra chuyện gì.

Nhưng lần này vụ việc xảy ra không phải ở trại trẻ mồ côi công lập, mà là một trại trẻ mồ côi tư nhân được một nhóm lớn các nhà doanh nghiệp hảo tâm quyên góp thành lập từ mười năm trước.

Nhiều doanh nhân trong nhóm này nghe nói là mắc bệnh nan y, dựa theo phong tục 【người sắp chết làm việc thiện được lưu truyền】, những người này đã quyên một số tiền lớn để xây dựng trại mồ côi tư nhân, nói là bản thân trước khi chết muốn làm việc tốt nào đó để tích đức, thời điểm đó được rất nhiều người khen ngợi, đến cả Lục Dịch Trạm còn luôn ủng hộ hành động này.

Cũng thật khéo, không lâu sau khi trại mồ côi này xây dựng xong, bệnh tình của những doanh nhân đó cũng chuyển biến tốt hơn một chút, cứ như 【ở hiền gặp lành】.

Nhưng 【người sắp chết làm việc thiện 】, người chưa đến lúc sắp chết dĩ nhiên sẽ không muốn phí tiền ra làm việc thiện mong được đền đáp nữa. Sau đó những doanh nhân dần ít quan tâm tới trại mồ côi, bởi vậy mười năm qua trại mồ côi tư nhân này cũng từ từ sa sút.

Đọc xong tài liệu mà Lục Dịch Trạm đưa, Bạch Liễu liền hiểu tại sao anh lại cảm thấy chuyện này không bình thường.

Trại mồ côi tư lập hoạt động không tốt từng xảy ra nhiều vụ tai nạn khác nhau, hầu hết đều là ngộ độc nấm, chỉ là vụ việc lần này ồn ào nhất mà thôi.

Lục Dịch Trạm nói những vụ ngộ độc thực phẩm ngoài ý muốn chồng chất lên nhau, xem xét kỹ thì thấy không đơn giản chỉ là tai nạn. Nhưng khi điều tra lại không phát hiện ra bằng chứng phạm tội nào, không phải cố ý đầu độc. Đây chỉ đơn thuần là ngộ độc thực phẩm ngoài ý muốn, giống như vụ việc lần này.

Như thể có một sự tồn tại cấp cao hơn đã xóa hết manh mối về vụ "Ngộ độc thực phẩm ngoài ý muốn".

Lục Dịch Trạm thậm chí còn nghi ngờ rằng nội bộ bên họ có vấn đề, dấu vết phạm tội đã bị ai đó cố tình xóa đi.

Còn Bạch Liễu đứng xem xét ở góc độ của một nhà thiết kế trò chơi vô nhân tính thì đây thực sự là một tài liệu thực tế tốt dùng để thiết kế trò chơi kinh dị—— Một trại mồ côi đang gặp rắc rối, một vụ ngộ độc thực phẩm kỳ lạ và những đứa trẻ chết thảm vì ngộ độc.

So với việc Lục Dịch Trạm nghi ngờ bên trong có người xóa dấu vết phạm tội, thì Bạch Liễu càng nghi ngờ rằng kẻ xóa dấu vết này không phải người, nếu suy đoán trước đó của cậu là đúng ——

—— Cậu cảm thấy trại trẻ mồ côi này rất có thể là một【phó bản trò chơi kinh dị】đang được đưa vào 【thế giới hiện thực】.

_____

Lúc rạng sáng ngày hôm sau, Bạch Liễu bị những cuộc gọi liên hoàn như muốn đòi mạng của Lục Dịch Trạm gọi dậy. Cậu vừa nhận điện thoại đã nghe thấy Lục Dịch Trạm bên kia nói chuyện với giọng điệu nghiêm túc chưa từng có: "Bạch Liễu, ông đến bệnh viên nhân dân số một của thành phố Kính một chuyến đi. Đêm qua mấy đứa nhỏ được đưa đến bệnh viện ____ "

"Chết rất nhiều đúng không?" Bạch Liễu bình tĩnh mà nói nốt phần còn lại.

Lục Dịch Trạm ở bên kia hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra, anh mở miệng nói: "Ông tra ra được cái gì rồi à?"

"Vẫn chưa." Bạch Liễu thẳng thắn trả lời, "Nhưng tôi xem tư liệu mà ông đưa, nếu có người cố ý đầu độc, đối phương còn lặp lại nhiều lần như vậy, mục đích hẳn là giết người. Hơn nữa tình huống lần này rất nghiêm trọng, cho nên tôi nghĩ mấy đứa nhóc ngộ độc nấm nhập viện có thể sẽ tử vong."

“…Ừm, rất nhiều đứa trẻ đã qua đời, không thể cứu được.” Giọng Lục Dịch Trạm khàn khàn nghẹn lại, “Nhưng vẫn có đứa trẻ còn sống.”

“Còn một đứa trẻ?” Bạch Liễu nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Nếu trại trẻ mồ côi này là【phó bản trò chơi kinh dị】mà【hệ thống】đang đưa vào thế giới hiện thực, vậy mấy đứa nhỏ này khả năng đều bị xóa sổ hết để làm bối cảnh cho trò chơi mới đúng, giống như những hành khách trên xe trong《Chuyến tàu cuối nổ tung》.

Bạch Liễu nhẹ giọng dò hỏi, “Tôi có thể tới đó không?”

Lục Dịch Trạm: “Có thể, ông qua đây đi.”

Bạch Liễu thay xong quần áo rồi đi đến đó, lúc này con đường trước cửa bệnh viện đã chật kín phóng viên của các phương tiện truyền thông.

Bạch Liễu được Lục Dịch Trạm dẫn lên từ thang máy phòng phẫu thuật. Khi đi qua phòng phẫu thuật, cậu nhìn thấy những thi thể nhỏ được vải trắng che kín đầu trên hành lang. Bởi vì quá nhiều nên vẫn còn vài thi thể chưa được đưa đi, để lộn xộn khắp hành lang phòng phẫu thuật, khiến nơi đây hệt như một nhà xác nhỏ.

Thỉnh thoảng sẽ có y tá vẻ mặt chết lặng đến đẩy thi thể của đứa trẻ đi. Đôi lúc vô tình va trúng tường, sẽ trông thấy bàn tay nhỏ màu xanh tím bên dưới tấm vải, ở trên tay đầy rẫy vết hoen tử thi.

Những vết hoen và một số chỗ sưng tấy phồng lên trên thi thể đứa trẻ, tựa như họa tiết nấm trải rộng khắp mu bàn tay, nhìn như thể giây tiếp theo một cây nấm sẽ trồi lên khỏi lớp da của tử thi.

Mùi nấm lên men buồn nôn bao trùm toàn bộ phòng phẫu thuật, cứ như nấm mà mấy đứa trẻ ăn nhầm khiến chúng tử vong đã lấy thi thể mới làm môi trường sinh trưởng lên men, tạo ra mùi hư thối nồng nặc nhưng lại tràn trề sức sống của loài sinh vật ấy.

Bạch Liễu bình tĩnh thu lại ánh mắt đánh giá của bản thân, cậu nghiêng đầu nhìn về phía Lục Dịch Trạm, chờ đi qua phòng phẫu thuật mới nhẹ giọng hỏi: "Ông chắc chắn mấy đứa trẻ vừa chết tối qua? Mức độ phân hủy của mấy thi thể không đúng lắm."

"Ừ." Lục Dịch Trạm xoa xoa trán, "Giờ mà mấy vết hoen tử thi xuất hiện dày đặc như vậy là quá sớm, cả thời gian thi thể cứng lại cũng không đúng."

Bạch Liễu liếc mắt nhìn Lục Dịch Trạm: "Sao lại không đúng?"

Lục Dịch Trạm nghe thấy Bạch Liễu hỏi thì dừng lại, anh tựa vào tường châm một điếu thuốc rồi hít vài hơi. Khói thuốc lượn lờ nơi góc cầu thang, điều này cũng cho thấy hiện tại tâm trạng Lục Dịch Trạm không tốt chút nào.

"Các vết hoen tử thi được xác nhận là nổi lên trên cơ thể lũ trẻ vài phút sau khi tử vong, tốc độ xuất hiện và lan ra rất nhanh. Tình huống này chỉ xảy ra khi tử vong hơn 24 tiếng mới phải."

Lục Dịch Trạm dùng ngón tay cái cầm bật lửa day nhẹ lên lông mày, muốn đôi mày đang nhíu dãn ra một chút, nhưng có vẻ không hiệu quả, "Cơ thể cứng ngắc…Cũng như vậy, sau khi chết cơ thể đã nhanh chóng cứng đờ. Rạng sáng nay bắt đầu tiến vào giai đoạn mềm và thối rữa, nhưng những chuyện này bình thường đáng lẽ tử vong hơn 24 tiếng mới xuất hiện."

"Giống như là…" Lục Dịch Trạm hơi ngập ngừng, anh nói tiếp "Mấy đứa trẻ bị ngộ độc này đã chết trước khi được đưa tới bệnh viện."

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, lúc này đã đến cầu thang của tầng cấp cứu bệnh nhi. Từ cánh cửa mở một nửa của lối thoát hiểm có thể nhìn thấy xác trẻ em được trùm kín đầu trong phòng bệnh, còn có mấy y tá đang đưa thi thể vào bọc đựng xác.

Khuôn mặt của những đứa trẻ không có màu trắng xanh như người chết, mà là những vệt lấm tấm đủ sắc màu đang lan ra.

Bạch Liễu biết có một số vụ ngộ độc nấm sẽ gây ra hiện tượng giống như dị ứng của viêm da. Nhưng những vết đốm lấm tấm trên da mặt đứa trẻ đã dày đến mức trông như một bài kiểm tra mù màu, còn phồng lên bên trên bề mặt da. Bạch Liễu không mắc hội chứng trypophobia(*) nhưng khi nhìn thấy mấy thứ này cũng cảm thấy không khỏe cho lắm.

(*) Hội chứng sợ lỗ là một hội chứng ám ảnh khi ta quan sát các vật có lỗ nhỏ hoặc vết thâm, được đề xuất lần đầu tiên tại một diễn đàn trực tuyến năm 2005. Nó không được chính thức công nhận là rối loạn tâm thần, nhưng có thể thuộc phạm vi rộng của ám ảnh cụ thể nếu sợ hãi có liên quan và nỗi sợ hãi quá mức và đau khổ.)

Cảm giác như ẩn dưới da người đang phủ đầy những cây nấm chưa mọc.

Tác giả có lời muốn nói:

Chú thích: Ở nước ta tôi tìm được thông tin là các bạn phải kết hôn nhiều năm và một bên không có khả năng sinh sản thì mới có thể nhận con nuôi. Ở đoạn của chị Điểm với Lục Dịch Trạm có thay đổi một chút. Chế độ trại trẻ mồ côi cũng không giống hiện thực, bởi vì nước ta không cho phép cá nhân hoàn toàn chịu trách nhiệm tổ chức một trải trẻ mồ côi, nhất định phải có zf tham gia tổ chức, để có thể đảm bảo sự an toàn của các bạn nhỏ, chuyện này thật sự rất tốt.

Hầu hết các chế độ trong thế giới trò chơi đã được sửa đổi, những giả thiết này là để phù hợp với trò chơi, mong mọi người không mang nó vào hiện thực. Đây là một thế giới trò chơi với những giải thiết hư cấu, không tuân theo chuẩn mực thông thường, cảm ơn cảm ơn (che mặt).

Editor có lời muốn nói:

Mong các bạn không xé Tawil/Tạ Tháp/ Spades × Bạch Liễu dưới phần cmt ạ! Tụi mình xoá nhiều quá thì sẽ block đấy, ncl không ship crackcanon làm ơn!!!!!!!

Chương 75: Trại trẻ mồ côi

Edit: Huyên + Beta: Mộc

Bạch Liễu nhìn Lục Dịch Trạm: "Ông nói tình huống cụ thể đêm qua trước đi."

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại, anh rít một hơi thuốc thật sâu rồi nhả khói ra: "Ba giờ sáng nay, ba mươi bảy đứa trẻ được đưa đến đều nôn mửa rất nặng…"

"Mà nôn ra toàn là nấm, nhưng mấy hôm trước khi nhập viện khẩn cấp tụi nhỏ đã được gây nôn và rửa ruột rồi, trong dạ dày của chúng không có thứ gì hết vì cả ngày hôm qua chỉ truyền dịch thôi."

Lục Dịch Trạm nói tới đây thì dừng lại, anh gẩy tàn thuốc vào thùng rác trên hành lang: "Vấn đề này làm y tá và bác sĩ rất sợ hãi, vội vã gọi điện báo cảnh sát, sau đó chuẩn bị xét nghiệm máu khẩn cấp cho tụi nhỏ…"

Lục Dịch Trạm chậm rãi nhả khói trắng: "Nhưng khi y tá lấy máu của đám trẻ đang nôn mửa đó, trừ đứa hiện giờ còn sống thì họ chỉ rút ra được thứ chất lỏng màu xanh mà theo kết quả xét nghiệm thì đó là chất lỏng chiết xuất từ cây nấm."

Bạch Liễu không hề sợ, những thứ này giống như tấm gương cổ có thể giấu quả bom lớn né tránh kiểm an, là【 Trò chơi kinh dị 】đăng nhập【 Bản Open Beta* vào trong hiện thực 】thì đều có khả năng xuất hiện chuyện không thể tưởng tượng được, rút được chất lỏng cây nấm là hướng phát triển trò chơi mà Bạch Liễu cảm thấy tương đối bình thường, nằm trong dự đoán của cậu.

*Phiên bản Open Beta: là giai đoạn thử nghiệm với quy mô lớn hơn. Đây là giai đoạn mà hầu hết mọi người có thể tải game về chơi với số lượng không hạn chế.

Bạch Liễu suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Đứa nhỏ còn sống thì sao? Máu của nó có bình thường không? Kết quả xét nghiệm máu thế nào?"

"Có hơi thiếu máu, nhưng nói chung là bình thường." Lục Dịch Trạm nói.

Bạch Liễu cân nhắc một lúc rồi hỏi tiếp: "Vậy mấy ông có hỏi được tin tức then chốt để phá án từ đứa bé này không?"

"Không." Lục Dịch Trạm cười khổ thở dài, "Cô bé là người khiếm thị, không quen giọng nói của tụi tôi, từ chối trả lời bất cứ câu hỏi nào, chỉ thỉnh thoảng gật đầu hoặc lắc đầu đáp lại thôi, mà nhóc đó lại không thể nhìn thấy gì, có vẻ như chẳng biết chuyện gì, còn không biết thứ mình ăn vào là nấm nữa."

"Cô bé này tên Lưu Giai Nghi, có anh trai cùng cha khác mẹ là Lưu Hoài, cô bé muốn chờ anh trai mình đến mới chịu nói chuyện." Lục Dịch Trạm thở dài nói, "Chủ yếu là đứa nhỏ này không chịu mở miệng, bằng không thì tôi đã dẫn ông đến nói chuyện rồi, ông giỏi lừa trẻ con lắm mà."

Vẻ mặt Bạch Liễu sững lại khó nhận ra, cậu chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lục Dịch Trạm: "Ông nói anh trai nhóc đó tên gì?"

Lục Dịch Trạm sững sờ: “Tên Lưu Hoài, là sinh viên của một trường khá có tiếng, trước đó vẫn còn làm thêm nuôi em. Nhưng tầm nửa năm trước bỗng nhiên gửi em gái vào trại mồ côi xảy ra chuyện này, khoảng một tuần sẽ tới thăm Lưu Giai Nghi một lần. Chỉ là cậu ta hoàn toàn không có nghĩa vụ phải nuôi dưỡng em gái cùng cha khác mẹ, sao đấy, ông quen anh trai cô bé à?”

“Từng gặp mặt một lần.” Bạch Liễu mỉm cười, “Tôi và tên này từng chơi chung trò chơi trên mạng, hẳn là hắn ta còn nhớ tôi, có lẽ hắn có thể để tôi trò chuyện với em gái mình.”

_____

Lưu Hoài ngồi cứng đờ trong phòng bệnh, trên giường bệnh là một cô bé gầy gò ôm đầu gối cuộn mình thành một cục, em chính là Lưu Giai Nghi.

Nhưng đây không phải nguyên nhân chính làm Lưu Hoài đờ người, điều khiến hắn ta ngồi cứng ngắc đó là Bạch Liễu đang mỉm cười thân thiện ngồi đối diện.

Lưu Hoài không hiểu sao sau khi ra khỏi trò chơi rồi mà hắn ta còn xui xẻo gặp phải cái tên ác ma Bạch Liễu này, tên này còn làm như thân quen lắm mà ôm vai bá cổ, cong mắt làm quen với hắn, ngỏ lời muốn trò chuyện với em gái Lưu Giai Nghi.

Lưu Hoài than thở trong lòng, nhưng vẫn dẫn Bạch Liễu vào.

Nhưng bởi vì Lưu Giai Nghi không thể ở trong hoàn cảnh có quá nhiều người được, cô bé sẽ không chịu nổi mà thét lên nên Lưu Hoài từ chối người khác vào phòng bệnh, cảnh sát chỉ giữ

ở ngoài cửa chứ không đi vào. Đầu tiên để Lưu Hoài trò chuyện với Lưu Giai Nghi, sau đó Lưu Hoài sẽ dẫn Bạch Liễu vào trên danh nghĩa bạn bè của mình.

Cho nên hiện tại trong phòng bệnh chỉ có ba người Lưu Hoài, Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi.

Bạch Liễu và Lưu Hoài lần lượt ngồi bên trái và bên phải của Lưu Giai Nghi, Lưu Giai Nghi bó gối ngồi giữa giường bệnh, em chôn mặt vào giữa tay và đầu gối, bộ quần áo bệnh nhân khoác lên khung xương gầy gò ốm yếu, trông có vẻ hơi rộng với em.

Đúng như những gì Lục Dịch Trạm đã nói, người cô bé này gầy gò đến hơi dị dạng, có vẻ khung xương chưa phát triển hoàn thiện, khác hoàn toàn với mấy đứa nhỏ thừa dinh dưỡng ở các quán ăn nhanh trong ấn tượng của Bạch Liễu.

Lưu Hoài chịu không nổi bầu không khí nặng nề này, hắn ta dùng tấm chăn chặn ánh mắt dò xét Lưu Giai Nghi của Bạch Liễu, ngăn phía trước em.

Lưu Hoài tựa như một con dã thú bảo vệ đàn con mình cảnh giác nhìn Bạch Liễu chằm chằm: “Bạch Liễu, anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Bạch Liễu nói chuyện thẳng thắn đó giờ: “Tôi không tới tìm cậu, tôi tới tìm em gái cậu.”

“Em gái tôi?!” Lưu Hoài dùng chăn bao Lưu Giai Nghi lại, ôm vào ngực, nhìn Bạch Liễu với thái độ cảnh giác, “Anh tìm em ấy làm gì?”

“Lưu Hoài, người chơi nhỏ nhất mà cậu gặp được trong trò chơi là bao nhiêu tuổi?” Bạch Liễu bỗng nhiên đổi đề tài.

Mặc dù phòng bệnh bị cảnh sát theo dõi qua camera, nhưng bởi vì có cơ chế【Cấm ngôn luận】của hệ thống, lời Bạch Liễu nói sẽ bị làm nhiễu nên cậu không hề kiêng kỵ hỏi câu này.

“Anh hỏi làm gì?” Lưu Hoài nghi ngờ.

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lưu Giai Nghi đang không ngừng run rẩy trong ngực Lưu Hoài: “Tôi đang nghĩ em gái cậu có trở thành người chơi nhỏ tuổi nhất trong trò chơi hay không đây.”

Lưu Giai Nghi là đứa bé duy nhất còn sống trong tai nạn【Sự kiện trúng nấm độc ở trại mồ côi】, giống với Bạch Liễu cửu tử nhất sinh trong【Án nổ Thành phố Kính】, Mộc Kha may mắn sống sót trong ký túc xá quỷ ám của ngôi trường Nhật Bản kia, đều có những điểm tương đồng nhất định.

Hiện tại Bạch Liễu biết người chơi cần phù hợp hai điều kiện, đầu tiên là 【Bên cạnh người chơi có người chơi】.

Cách truyền bá của trò chơi này tương tự như virus, nó lây lan theo hình thức ảnh hưởng lẫn nhau như từ 【Người sang người】, ví dụ như Mộc Kha ảnh hưởng đến Bạch Liễu, Lý Cẩu ảnh hưởng đến Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc.

Mà bên cạnh Lưu Giai Nghi có Lưu Hoài, cô bé phù hợp điều kiện này.

Thứ hai Bạch Liễu cảm thấy người chơi hẳn phải phù hợp với điều kiện là chí ít phải trải qua phó bản 【Bản chính thức của trò chơi kinh dị】, đồng thời thành công sống sót.

Mà hai điều kiện này, Lưu Giai Nghi đều đáp ứng hết.

Bạch Liễu suy đoán cô bé trở về từ cõi chết này rất có thể sẽ bị trò chơi chọn làm người chơi dự bị.

Lưu Hoài hoàn toàn cứng đờ, hắn ta chậm rãi nhìn sang Bạch Liễu, rồi nhìn Lưu Giai Nghi còn đang khẽ run trong lồng ngực mình với ánh mắt không thể tin nổi, cuối cùng bản thân cũng khống chế được mà run lẩy bẩy, thẫn thờ nói: "… Nhưng em ấy mới có tám tuổi, sao có thể là người chơi được… Tôi đã cố gắng mỗi tuần chỉ đến thăm em ấy một lần, với tần suất này thì sao có khả năng ảnh hưởng trực tiếp khiến em ấy vào trò chơi được cơ chứ…"

"Tại sao lại không có khả năng?" Bạch Liễu bình tĩnh hỏi lại, "Chẳng lẽ hệ thống cũng cấm trẻ vị thành niên đùa nghịch như cha mẹ à?"

Phụ huynh Lưu Hoài nghẹn lời, hắn ta vô thức ôm chặt Lưu Giai Nghi đang nằm trong ngực mình, vẻ mặt bối rối: "Nhưng em ấy không thể nhìn thấy gì cả! Nếu em ấy vào trò chơi, trong hoàn cảnh sinh tồn ác liệt ấy thì làm sao có thể sống sót! Hệ thống không có lý do nào để chọn em ấy cả!"

"Vậy tại sao em ấy có thể sống sót trong sự kiện trúng độc nấm khủng khiếp này?" Thái độ của Bạch Liễu rất ung dung.

Đứa bé duy nhất còn sống sót trong phó bản trò chơi kinh dị ở thế giới hiện thực cho dù không nhìn thấy gì khiến Bạch Liễu cảm thấy Lưu Giai Nghi không phải là đứa bé đơn giản.

Lưu Hoài bị Bạch Liễu chặn lời, chỉ có thể mạnh miệng phản bác lại Bạch Liễu: "Giai Giai có thể sống sót trong sự kiện trúng độc nấm là bởi vì may mắn! Nhưng em ấy không phải Đỗ Tam Anh, không thể lúc nào cũng có thể đánh cược vận may được!"

Lưu Giai Nghi nghe được lời này thì khẽ mở miệng, giọng nói của em cực kì yếu ớt: "Anh hai, không phải vậy đâu."

Cánh tay gầy yếu của cô bé khẽ kéo áo khoác Lưu Hoài, một cái đầu nhỏ vội nhô ra, hai mắt xám trắng như bị phủ lên một lớp sương mù, giọng nói nhỏ mà lại rõ: "Anh hai, em không bị trúng độc không phải vì em may mắn, là do em đã lén đổ cơm mà cô giáo đưa cho."

Lưu Hoài sững sờ: "Sao em lại đổ cơm cô giáo đưa cho?"

Lưu Giai Nghi mấp máy đôi môi tái nhợt khô khốc: "Anh hai đừng mắng em đổ cơm, hôm đó em cảm thấy cô giáo không bình thường lắm, cô ấy nhất quyết đòi đút em ăn, trước kia cô ấy toàn để em tự ăn thôi, sau đó nhân lúc cô ấy đi xới cơm cho các bạn khác em lén đổ hết đi."

Bạch Liễu buông tay mỉm cười: "Xem ra em gái cậu còn thông minh hơn cậu nhỉ."

"Dù em ấy thông minh tôi cũng sẽ không để em ấy vào trò chơi!!" Lưu Hoài cáu, hai mắt hắn đỏ bừng trừng Bạch Liễu,

“Bạch Liễu, dù anh muốn làm gì đi nữa cũng đừng có động vào em gái tôi!”

Lưu Giai Nghi bị Lưu Hoài siết chặt có hơi mê mang, ôm cổ Lưu Hoài: “Các anh đang nói gì thế ạ? Em phải đi vào đâu?”

Lưu Giai Nghi đã bị 【Chặn】khỏi cuộc trò chuyện giữa Bạch Liễu và Lưu Hoài, em còn chưa vào trò chơi nên không nghe được những gì cụ thể liên quan đến【Trò chơi】 trong lời nói của hai người.

“Lưu Hoài, tôi chỉ muốn hợp tác với hai người thôi mà?” Bạch Liễu lạnh nhạt nói, “Nếu như Lưu Giai Nghi thực sự bị trò chơi chọn trúng thì cậu cũng đâu thể nào ngăn cản em ấy vào trò chơi được.”

“Mà tôi có cách có thể giúp cậu và em ấy.” Bạch Liễu nhìn Lưu Hoài, khẽ nói.

Lưu Hoài cười lạnh: “Cái giúp mà anh nói là khống chế chúng tôi chứ gì? Bạch Liễu, bản chất của anh y như Trương Khôi vậy, tôi cảm kích anh đã giúp tôi, nhưng tôi sẽ không để em gái mình rơi vào tay anh đâu!”

“Tôi không biết hiện tại em ấy mang đến ích lợi gì cho anh để anh tới tìm tận cửa, nhưng anh cút đi cho tôi!” Lưu Hoài như con dã thú hung dữ bảo vệ con, nhìn chằm chằm Bạch Liễu, quát lên, tư thế như thể một giây sau sẽ đi đến bóp chết cậu.

Bạch Liễu yên lặng hai giây, sau đó đứng lên, cậu không muốn giải thích gì nhiều, cậu thật sự muốn cứu Lưu Giai Nghi, bởi

vì Bạch Liễu nhìn ra Lục Dịch Trạm có ý muốn thu nhận đứa nhỏ này.

Mà nếu Lục Dịch Trạm muốn nhận đứa nhỏ này làm con nuôi, Bạch Liễu sẽ thử bảo vệ mạng của nó.

Lục Dịch Trạm rất muốn giúp Lưu Giai Nghi, Bạch Liễu nhìn ra được, người tên Lục Dịch Trạm này luôn thích xen vào việc của người khác.

Giống như lúc trước ở trại mồ côi Lục Dịch Trạm sẽ lén chia đồ ăn cho cái tên mà anh cảm thấy không được ăn no là Bạch Liễu đây, mặc dù Bạch Liễu cũng không cảm thấy mình đói bụng gì cả.

Trước giờ Bạch Liễu không thể hiểu được logic nhất định phải giúp đỡ người khác của Lục Dịch Trạm, nhưng là người đã từng nhận được lợi ích từ logic này mà đa số thời điểm Bạch Liễu sẽ dung túng lựa chọn tự cho mình là đúng của cái tên này, dù sao Lục Dịch Trạm sẽ cho cậu thù lao, Bạch Liễu sẽ không làm chuyện không công, mà Lục Dịch Trạm rất hiểu logic của cậu.

Đây cũng là nguyên nhân Bạch Liễu vẫn luôn làm bạn với Lục Dịch Trạm.

Bạch Liễu tiện tay xé một trang giấy, viết số điện thoại của mình lên, đặt trên đầu giường Lưu Giai Nghi: “Tôi có thể giúp Lưu Giai Nghi sống sót trong màn chơi đầu tiên, nhưng điều kiện tiên quyết là cô bé phải bán linh hồn của mình cho tôi, như vậy tôi mới có thể giúp được.”

Chỉ khi có được linh hồn của Lưu Giai Nghi, Bạch Liễu mới có thể giúp em điều khiển giao diện người chơi.

Lưu Hoài tức giận gào thét ném tờ giấy lên mặt Bạch Liễu: "Tôi từ chối!!!"

"Tôi nghĩ từ lúc cậu đưa cô bé đến trại mồ côi thì cậu đã từ bỏ quyền giám hộ rồi, cậu không còn là người giám hộ trên danh nghĩa của cô bé nữa." Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Lưu Hoài, "Vì vậy tôi thấy cậu không có quyền quyết định thay Lưu Giai Nghi."

Lời nói thản nhiên của Bạch Liễu đã hoàn toàn chọc giận Lưu Hoài, hai mắt Lưu Hoài đỏ rực vì tức giận cực độ, ngược lại bật cười: "Bạch Liễu, anh biết dụ□ c vọиg gì làm tôi vào trò chơi không?"

"Là vì để em ấy nhìn thấy ánh sáng." Lưu Hoài hít sâu một hơi, quay đầu không thèm nhìn Bạch Liễu nữa, "Anh cút đi, tôi sẽ không giao em ấy cho loại người như anh, vì nếu làm vậy tương lai của em ấy sẽ rất tối tăm."

Hốc mắt phiếm hồng, Lưu Hoài quay đầu lại, "Tôi đã nếm đủ vị đắng khi bị người khác khống chế rồi, cho nên cuộc đời của em ấy tuyệt đối không thể rơi vào tay anh được."

"Lúc mà… tôi bị Trương Khôi khống chế phản bội anh Tứ, tôi đánh mất đi không chỉ là anh Tứ mà còn là người bạn tốt và đồng đội ăn ý nhất, Mục Tứ Thành." Lưu Hoài cúi đầu, nhìn không rõ biểu cảm trên mặt, giọng hắn ta khàn khàn, "Bị bắt cầm lưỡi dao trở thành kẻ tổn thương người khác, trong lòng chẳng thể nào thoải mái… Nên tôi không muốn em ấy rơi vào hoàn cảnh như tôi."

Bạch Liễu yên lặng một lát: “Khống chế một đứa bé mới vài tuổi không mang đến giá trị gì cho tôi, bạn thân tôi muốn cứu em gái cậu, đó mới là giá trị duy nhất để tôi làm vậy.”

Lưu Hoài ngạc nhiên nhìn Bạch Liễu.

Lưu Giai Nghi ngây thơ quay đầu lại, đôi mắt mông lung sương mù trên gương mặt nhỏ gầy kia làm cô bé có cảm giác yếu ớt kỳ dị, em được Lưu Hoài ôm trong ngực, trông như một con bướm màu xám nhạt bị người khác cột râu lại, em cọ cọ đầu lên trán Lưu Hoài, dường như muốn trấn an Lưu Hoài đang xúc động mãnh liệt.

Bạch Liễu không nói lời nào nữa trước ánh mắt nghi ngờ của Lưu Hoài, bình tĩnh quay người mở cửa rời khỏi phòng bệnh.

Lục Dịch Trạm đứng ở chỗ ngoặt cầu thang chờ Bạch Liễu, tên này vẫn còn đang hút thuốc, thùng rác kế bên chất một đống tàn thuốc, cũng không biết hút đến điếu thứ mấy rồi.

Thấy Bạch Liễu đến, ánh mắt Lục Dịch Trạm sáng lên: “Sao rồi, ông nghĩ ra gì chưa?”

Nhưng khi Lục Dịch Trạm thấy rõ biểu cảm của Bạch Liễu, anh sửng sốt một lát.

Cái tên Bạch Liễu này lúc bình thường hay vui vẻ đều mang vẻ tươi cười lên mặt, rất là bình tĩnh, lúc cảm xúc lên xuống kịch liệt càng làm gì có vẻ mặt đường hoàng được, đúng nhất thì có thứ gì đó nửa thì trầm mặc nửa thì kiềm chế lững lờ ngang giữa ánh mắt cậu, đây là vẻ mặt khi cậu gặp phải một

chuyện mà chính bản thân không nghĩ thông suốt hết được, rơi vào tầng tầng suy nghĩ dứt cũng chẳng ra.

Nói đơn giản thì là tâm trạng lúc này của Bạch Liễu không tốt lắm.

"Sao vậy?" Lục Dịch Trạm kìm lòng không đặng nhẹ giọng nói, "Bị mắng hả? Tôi nghe Lưu Hoài mắng ông trong phòng bệnh, ông đắc tội gì với người ta vậy? Nhưng giám sát viên không nghe được ông nói gì, có vài người nhà của người bị hại sẽ có cảm xúc rất kịch liệt, ông không cần để trong lòng."

"Đôi khi tôi vẫn không thể hiểu được logic tình cảm của con người." Ánh mắt Bạch Liễu tán loạn, đây là một trong những biểu hiện cho thấy cậu còn đang suy nghĩ.

"Quá khó hiểu." Bạch Liễu lẩm bẩm, "Tôi không hiểu nổi một vài logic của Lưu Hoài, bản chất hắn ta là một người rất ích kỷ, luật pháp không bắt buộc hắn ta phải nuôi em gái mình, nhưng Lưu Hoài lại có thể vì đối phương mà làm tới vậy."

Bạch Liễu không cho rằng Lưu Hoài lừa cậu, phản ứng trong tiềm thức của một người không thể lừa được người khác, rõ ràng Lưu Hoài sợ cậu, nhưng vẫn luôn ôm Lưu Giai Nghi vào lòng, che chở trước mặt Lưu Giai Nghi.

Nhưng rất nhanh, cậu đã bình thường trở lại.

Bạch Liễu nhìn lướt qua Lục Dịch Trạm: "Nhưng đây cũng không phải lần đầu tôi gặp người vì tình cảm mà bất chấp, chúng ta nhanh đến trại mồ côi thôi."

_____

Bạch Liễu đi cùng Mộc Kha đến trại trẻ mồ côi.

Mộc Kha đã đứng trước cửa nhà Bạch Liễu từ rất sớm, nhưng trớ trêu thay Bạch Liễu lại bị Lục Dịch Trạm gọi đi còn sớm hơn, rạng sáng cậu đã bị anh gọi điện kêu đến bệnh viện, cũng may nửa đường Bạch Liễu trở về nhà lấy đồ mới nhìn thấy cậu thiếu gia Mộc Kha đang bó gối ngồi chờ trước cửa nhà mình.

Cậu thiếu gia này gõ cửa nhưng không ai mở, tưởng là Bạch Liễu còn đang ngủ, cũng không dám gọi điện thoại cho cậu, cứ đứng ngốc trước cửa nhà chờ Bạch Liễu dậy.

Hơn nữa Mộc Kha còn được ông cha giàu kếch xù của mình mà Bạch Liễu thường thấy trên TV dẫn tới, ba Mộc Kha và Mộc Kha cùng đứng chờ trước cửa nhà Bạch Liễu, thậm chí ba Mộc Kha còn cực kì tôn trọng Bạch Liễu, sau khi biết Bạch Liễu có thể còn đang ngủ nên mới không mở cửa, chọn đứng chờ với con trai mình.

Khi Bạch Liễu về nhà thì thấy Mộc Kha và cha cậu đang đứng trước cửa nhà chờ mình, thậm chí còn không dám nói lớn tiếng, hạ giọng thì thầm, sợ làm ồn đến Bạch Liễu ngủ.

Cũng chẳng biết Mộc Kha nói chuyện với người nhà thế nào mà ông lớn này không hề nghi ngờ, xem Bạch Liễu như ân nhân cứu mạng của Mộc Kha. Có vẻ ông ta nghĩ rằng Bạch Liễu đưa Mộc Kha đi trị liệu tâm lý hai tháng, tóm lại Bạch Liễu cũng không hỏi cậu thiếu gia Mộc Kha này gạt cha mình kiểu gì, dù sao ông lớn này cũng coi Bạch Liễu như thần y cứu thế của Mộc Kha, biết ơn Bạch Liễu ngàn vạn lần, nói cảm ơn Bạch Liễu cứu con trai ông.

Đồng thời sau khi biết Bạch Liễu muốn đến thăm trại trẻ mồ côi, ông lớn không biết có bao nhiêu của cải này cảm động bảo rằng mình cũng phải tích đức cho hành trình chuẩn bị chữa bệnh của con mình, muốn quyên tiền cho trại mồ côi, đồng thời đích thân lái một chiếc Maybach có đơn giá hơn 34 tỷ VND kiêu ngạo chở cậu và Mộc Kha qua đó.

Sau khi đến trại trẻ mồ côi, Mộc Kha không đi theo sau cha ruột mình mà ngoan ngoãn đi với Bạch Liễu, ánh mắt không ngừng liếc sang Bạch Liễu, còn ngáp ngắn ngáp dài, như một con mèo muốn kề cận chủ nhân nhưng không được cho phép.

Bạch Liễu có thể cảm thấy được sự lo lắng của Mộc Kha, điều này không tốt để vào trò chơi, cậu có nghĩa vụ vỗ về cậu thiếu gia đang căng thẳng quá mức này, thế là cậu ngầm cho phép Mộc Kha kề cận mình.

Bạch Liễu chào Lục Dịch Trạm, nói cậu và bạn mình, cũng là Mộc Kha cùng đến trại mồ côi xem tình huống trong đó.

Lục Dịch Trạm thì đến điều tra với đồng nghiệp.

Bởi vì ba Mộc Kha vỗ trán một cái, hào sảng nói muốn quyên tiền, Bạch Liễu và Mộc Kha được viện trưởng trại mồ côi tôn kính dẫn vào.

Viện trưởng trại trẻ mồ côi là một bà lão già yếu, chóp mũi và hai bên mặt có rất nhiều đốm đồi mồi làm Bạch Liễu liên tưởng đến thi ban*, ánh mắt viện trưởng già này trông đục cực kì, lưng còng xuống, trên người có một loại mùi vi khuẩn nấm mốc, lúc nhìn người như đang nhìn một thứ hàng hoá, khiến Bạch Liễu hơi khó chịu.

Ba Mộc Kha đi theo viện trưởng bàn chuyện quyên tiền, viện trưởng già để một cô nuôi đưa bọn họ đi dạo.

Trại trẻ mồ côi này rất tồi tàn, lối kiến trúc xây dựng là của mười năm trước, có ba tòa nhà thấp tạo thành một vòng tam giác, bên ngoài và trong tường của những toà nhà bong ra từng mảng, hiện ra mặt tường đầy rêu xanh, vây giữa ba toà nhà là một nơi như nhà trẻ, có những chú ngựa sắt đã tróc sơn rỉ sét, đu dây và bập bênh.

Nhưng những món đồ chơi này trông rất cũ kĩ, nằm cô đơn trên đống cỏ hoang, bập bênh bỗng động đậy theo tiếng gió, ghế trống bên phải hạ xuống rồi lên cao, đu dây lắc lư theo quy luật, biên độ càng lúc càng lớn, phát ra tiếng vang kẹt kẹt, như có thứ gì đang ngồi trên đó.

Sắc mặt của cô nuôi dẫn đường trắng bệch, cô không dám nhìn qua bên công viên đó, co rúm cúi đầu đi nhanh đến một trong ba toà nhà gần nhất, Bạch Liễu đi theo phía sau lơ đãng nhìn quanh, phát hiện bên ngoài tòa nhà có treo hai huy chương vàng đã phai màu, theo thứ tự là 【Top 10 Trại trẻ mồ côi trong cả nước】 và 【Đơn vị bảo vệ trẻ vị thành niên quốc gia】.

Bạch Liễu lướt qua ngày trao giải dưới huy chương, cách nay đã hơn mười năm, cũng là lúc trại mồ côi thành lập chưa được bao lâu.

Cô nuôi bắt đầu nhỏ giọng giới thiệu với bọn họ: “Trại mồ côi của chúng tôi là trại mồ côi uy tín lâu năm, diện tích ban đầu là 25ha, diện tích xây dựng gần 10000 mét vuông, có lớp chuyên môn dạy trẻ khuyết tật, phòng dạy nhạc, phòng y tế vân vân, có hơn ba trăm giường ngủ, có thể thu nhận ba trăm đứa bé, hơn hai trăm hộ công…”

Bạch Liễu nhìn quanh, nhướng lông mày hỏi lại: “25ha, diện tích xây dựng gần 10000 mét vuông? 200 hộ công?”

Từ lúc Bạch Liễu đi vào đến giờ còn chưa nhìn thấy hộ công nào, rất có thể trong trại mồ côi này không có bao nhiêu hộ công.

Cô nuôi dừng một lát, lời nói bắt đầu đứt quãng: “Đó là khi mới xây dựng, sau này… đã cắt đi một phần, sau đó nữa trại mồ côi đã giảm đi một kích thước nhất định do vấn đề tiền bạc, cũng sa thải một ít hộ công.”

“Vốn trại mồ côi của chúng tôi còn lại 46 đứa bé, Ngày quốc tế thiếu nhi năm nay còn diễn tập một buổi biểu diễn cho các nhà đầu tư xem, nhưng bọn họ giúp đỡ cho trại trẻ mồ côi này mười năm, bảo rằng đã chi quá nhiều tiền rồi, cho nên… Năm nay bọn họ quyết định không giúp nữa, tạm thời chúng tôi không tìm được người giúp đỡ mới…”

Bạch Liễu hỏi với giọng điệu bình tĩnh: “Chỗ này của mấy người vốn còn 46 đứa bé, bên bệnh viện đã có 37 đứa, 9 đứa còn lại đâu, sao tôi không thấy đứa nào thế? Có thể gọi 9 đứa bé ra cho chúng tôi xem không?”

Sắc mặt cô nuôi tái đi, cô nhéo ngón tay mình, không nói chuyện, có vẻ cũng không có ý định dẫn đứa nào ra.

Có vấn đề, Bạch Liễu híp mắt lại.

Mộc Kha và Bạch Liễu nhìn nhau, lập tức ngầm hiểu, cậu thiếu gia này giả vờ giả vịt ho hai tiếng, vênh vang đắc ý tiến

lên hai bước, hất cằm nói: “Chúng tôi vốn định quyên tặng 10 triệu cho trại trẻ mồ côi mấy người, chúng tôi muốn gặp mấy đứa bé còn lại trong trại trẻ mồ côi, yêu cầu này không quá đáng chứ?”

Con số 10 triệu cao ngất ngưởng này rõ ràng đã làm lung lay cô nuôi dẫn đường, ánh mắt và môi cô run rẩy kì dị, hồi lâu sau có vẻ cô đã quyết định được, quay đầu nhìn Bạch Liễu và Mộc Kha: “Các cậu thật sự muốn quyên tiền? 10 triệu?”

Dường như Mộc Kha cảm thấy 10 triệu là số tiền nhỏ, gật đầu không chút do dự.

Cô nuôi hít sâu một hơi, giọng nói cực kì nhỏ: “Chín đứa thì không được, chỉ năm đứa thôi.”

“Bốn đứa còn lại đâu?” Bạch Liễu nhíu mày.

Ánh mắt của cô nuôi ánh lên tia hoảng loạn không giấu được, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Bốn đứa còn lại đã mất tích vào tối qua, bọn nó lén đi chơi đu dây và bập bênh trong đêm khuya, mãi sau đó không thấy tung tích đâu, nhưng dây đu và bập bênh lại lắc lư suốt cả đêm…”

Gió thổi mạnh tới, các thiết bị trong sân chơi của trại mồ côi phía sau Bạch Liễu bị gió thổi lắc lư, nhiệt độ bỗng giảm xuống, gió lạnh làm bập bênh lên xuống càng lúc càng nhanh, đu dây cũng lắc lư mạnh theo.

Chợt dây đu và bập bênh đồng thời dừng lại, đu dây dừng lại ở đầu ngọn gió, bập bênh lơ lửng quỷ dị, tựa như là cái cân đang thăng bằng.

Giống như có người đang chơi trên đống đồ chơi này đột nhiên nhảy xuống, tay kéo thiết bị đồ chơi rồi nhìn chằm chằm đám người lớn bọn họ.

Chỉ chốc lát sau, bập bênh đang thăng bằng lơ lửng bỗng nhiên rơi sang bên trái với tốc độ cực kì chậm, có thứ gì trên đó lăn xuống theo độ nghiêng của bập bênh, Bạch Liễu nhìn theo, phát hiện đó là một con búp bê bị bẻ gãy đầu.

Thứ lăn xuống là đầu của con búp bê.

Búp bê mặc sơ mi trắng quần đen, tay chân và đầu bị bẻ gãy hết, mỉm cười quỷ dị, trước ngực còn đeo dây chuyền tiền xu xấu xí.

Đây là con búp bê có quần áo giống hệt với bộ đồ Bạch Liễu đang mặc hiện tại.

Chương 76: Trại trẻ mồ côi

Edit: Huyên + Beta: Mộc

Cùng lúc đó, Lục Dịch Trạm và đồng nghiệp của mình cũng đang điều tra vụ trẻ em mất tích này trong trại mồ côi.

“Cậu nói xem, đáng lẽ chuyện này nên do đại đội cảnh sát hình sự hoặc bộ phận đặc biệt nào đó quản chứ?” Sắc mặt đồng nghiệp của Lục Dịch Trạm trông rất khó coi, “Cậu xem đoạn camera ghi lại lúc mấy đứa trẻ mất tích đi, đây là chuyện mà chúng ta không thể xử lý!”

“Rạng sáng hôm qua bốn đứa trẻ nghe thấy tiếng sáo, sau đó thì xếp hàng đi ra ngoài, chơi đùa trong công viên trẻ em ở trung tâm. Quái lạ hơn nữa là trông bọn nhỏ không giống như đang bị thôi miên hay mộng du, còn biết né camera, điều này cho thấy bốn đứa trẻ này đều đang tỉnh táo, sau một tiếng chơi xích đu trong công viên trẻ em, thì bỗng nhiên không thấy chúng đâu nữa!”

Người đồng nghiệp nói xong bắt đầu chửi thề: “Cmn, dù không thấy bọn nhỏ đâu nhưng mấy đồ chơi đó vẫn còn hoạt động, tôi xem camera xong về nhà không ngủ được luôn…”

Nói xong, đồng nghiệp của Lục Dịch Trạm nhịn không được chà xát cánh tay mình, cậu ta nổi da gà khắp người: “Hiện tại chỉ còn năm đứa trẻ, ban đầu chuẩn bị chuyển đến trại mồ côi khác, nhưng giờ bệnh viện lại làm ầm chuyện này, tất cả mọi người phải ở lại trại mồ côi tiếp nhận điều tra, cmn kỳ lạ vl!”

Lục Dịch Trạm nhíu mày: “Tìm viện trưởng hỏi thử xem.”

“Viện trưởng? Tôi cảm thấy bà ta sẽ không nói gì đâu.” Đồng nghiệp của Lục Dịch Trạm bĩu môi nói thầm, “Bà già này vốn không báo việc trẻ em mất tích! Nếu như không phải bên bệnh viện làm lớn chuyện có người chết do trúng độc khuẩn nấm, tăng cấp vụ án này lên một bậc, rồi lúc chúng ta tới đây thăm bọn nhỏ phát hiện nhân số thiếu đi bốn đứa thì sẽ không có người biết trong này còn có trẻ em mất tích!”

“Vậy chúng ta cũng phải đi hỏi.” Giọng điệu Lục Dịch Trạm trầm ổn, “Nhất định là bà ấy biết chút gì đó.”

Trong phòng làm việc của viện trưởng, ba Mộc Kha đã bàn bạc chuyện quyên tiền với viện trưởng xong xuôi, đã đi ra ngoài nói chuyện với những người khác. Trong phòng viện trưởng chỉ còn một mình viện trưởng già.

Viện trưởng già ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn Lục Dịch Trạm vừa tới: “Cậu hỏi tôi tại sao không báo án trẻ em mất tích?”

Lục Dịch Trạm gật đầu, viện trưởng già bỗng nhiên cười một tiếng, bà run rẩy đi mở ngăn kéo, rút ra một đống biên lai đưa cho Lục Dịch Trạm: “Người trẻ tuổi, cậu mới tới đấy à? Lần nào mất tích già cũng báo án hết, nhưng có năm nào các cậu tìm được các con của già về không? Cho nên già cũng chẳng thèm báo nữa, dù sao trại mồ côi của chúng tôi cũng sắp đóng cửa rồi.”

Lục Dịch Trạm nhíu mày nhìn biên lai báo án mà viện trưởng già đưa cho anh.

Biên lai cũ nhất cũng là mười năm trước, tất cả đều báo trẻ em mất tích, nhưng ý kiến tham khảo điều tra đều là【Đứa nhỏ tự bỏ nhà đi】, sau đó, không còn sau đó nữa.

“Ngày 01.06 hàng năm trại mồ côi tư nhân chúng tôi sẽ tổ chức một buổi biểu diễn tặng các nhà đầu tư hảo tâm, để các ông chủ quyên tiền thấy tình hình các đứa trẻ mà bọn họ nuôi. Nhưng sau buổi biểu diễn thường niên này sẽ có trẻ em mất tích, mà kết quả điều tra luôn là những đứa nhỏ nghĩ đủ cách để trốn ra ngoài.”

Viện trưởng già chậm rãi nói: “Khi đó cảnh sát các cậu còn nghi ngờ chúng tôi ngược đãi trẻ em, cho nên mấy đứa nhỏ mới【Bỏ nhà đi】, nhưng điều tra xong thấy nơi này của chúng tôi không hề có ngược đãi, do tự tụi nhỏ muốn bỏ trốn. Chúng tôi không làm chuyện gì khác người với mấy đứa trẻ này cả, gì mà buôn bán nội tạng người, giao dịch ấu dâᴍ, các cậu đã điều tra hết rồi, chẳng phải cũng không phát hiện gì sao?”

Viện trưởng già ngẩng đầu lên: “Chỉ là chuyện tụi nhỏ bỏ nhà đi sau đó mất tích thôi.”

“Trẻ em mất tích rất khó tìm được, những hạt đậu này đi ra ngoài như hạt gạo rơi xuống biển vậy, các cậu tìm kiếm đứa con đang cố ý né tránh các cậu, như là mò kim đáy biển, thế là năm nào cũng vậy nhưng chẳng giải quyết được gì.”

Đồng nghiệp của Lục Dịch Trạm nhịn không được xen vào: “Nhưng lần này camera cho thấy rõ ràng là mấy đứa nhỏ đang ngồi đu dây trong công viên bỗng nhiên biến mất đấy! Đây không phải án mất tích hay bỏ trốn gì cả!”

“Chuyện kỳ lạ như cậu nói sao xảy ra được chứ? Hơn nữa camera của chúng tôi dùng lâu rồi, vừa cũ vừa nát.” Viện trưởng già hời hợt, “Nói không chừng có lẽ là do nó bị trục trặc thì sao?”

Đồng nghiệp của Lục Dịch Trạm nghẹn lời, vừa định nghiêm túc ép hỏi viện trưởng già thì bị Lục Dịch Trạm ngăn cản.

Lục Dịch Trạm tỉnh táo hỏi: “Viện trưởng, tìm không thấy bọn nhỏ là lỗi của chúng tôi, nhưng bác cũng phải báo án chứ, mà không chỉ mỗi năm nay bác không báo án đúng không? Tôi vừa lật xem biên lai, có mấy năm không báo án, mà bác nói mỗi năm đều có trẻ em mất tích, cho nên sự thật là thế nào?”

Viện trưởng già trầm mặc mấy phút, rồi quay người lấy ra một túi hồ sơ lớn dính đầy bụi từ giá sách sau lưng mình, bà thổi sạch bụi bên trên, kéo sợi dây rút ra một quyển sách dày tựa tựa album ảnh, sau đó mở ra.

Trang thứ nhất là【Ảnh chụp chung buổi biểu diễn văn nghệ của Trại trẻ mồ côi năm 200x】— Rõ ràng đây là hồ sơ của trại mồ côi tư nhân này.

Mười mấy đứa trẻ trên tấm ảnh đứng câu nệ bên cạnh một đám người âu phục giày da toát lên vẻ thành đạt, nở nụ cười giả tạo để người ta yêu thích được đã dạy bảo nhiều lần, giữa trán điểm chấm son, đôi môi bị bôi đỏ chót, vừa thô tục vừa quê mùa.

“Hàng năm đều có trẻ em mất tích, nhưng đúng là không phải năm nào già cũng báo án.” Viện trưởng già nhìn bọn nhỏ trên ảnh, giọng điệu kéo dài, “Cho dù trại trẻ mồ côi này có nhà đầu tư một năm, hai năm thì cũng không chịu được bao lâu,

phải đóng cửa thôi, nói cho các cậu chuyện cũ năm xưa cũng không sao.”

“Thật ra rất nhiều đứa trẻ ở đây không được ngoan lắm, nói dễ nghe là cá tính, nói khó nghe là khó dạy, thích chạy ra ngoài.”

“Vài đứa trong đó không phải bỏ nhà đi, mà là trốn tội.”

Viện trưởng già vừa nói vừa giở đến một trang, trang này cũng giống như nhật ký ghi chép nuôi dạy trẻ nhỏ, trên đó viết:
【Năm đứa cô nhi Bạch Lục, Tiểu Kha v.v… sau buổi biểu diễn 01.06 đã đánh nhà đầu tư đến xem diễn, cướp tiền và điện thoại trên người nhà đầu tư. Xử phạt dọn sạch cả trại trẻ và cấm ăn trong một ngày, nếu tiếp tục tái phạm sẽ xử phạt thêm.】

“Ví dụ như sau buổi biểu diễn đám nhóc này đã đánh nhà đầu tư rồi chạy trốn ngay đêm, tôi không báo án, nhắm một mắt để bọn nó bỏ chạy. Bởi vì nếu như không chạy trốn, đám nhóc này nhất định sẽ không có kết cục tốt với nhà đầu tư trong trại mồ côi.”

Ngón tay viện trưởng già lướt qua hai chữ xử phạt, ý vị thâm trường: “Ít nhất thì hình phải sẽ không chỉ là phạt cấm ăn một ngày.”

“Viện trưởng, tôi có thể xem tấm ảnh chụp chung đó không?” Lục Dịch Trạm lại chú ý đến điều khác, vẻ mặt anh vô cùng nghiêm trọng.

Viện trưởng đưa túi hồ sơ cho Lục Dịch Trạm, Lục Dịch Trạm giở lại trang【Ảnh chụp chung buổi biểu diễn văn nghệ của

Trại trẻ mồ côi năm 200x】, mắt nhanh chóng tìm kiếm trong đám trẻ ấy, cuối cùng dừng lại trên một đứa bé đứng ở nơi ít ai chú ý.

Đứa nhỏ này được tô son môi, giữa mi tâm có một nốt tròn đỏ chót, nhưng trông không hề buồn cười mà còn có nét xinh đẹp rất nhạt của bé gái. Song sự xinh đẹp này bị ánh mắt không hề gợn sóng của nó phá hư, hiện lên một sự trưởng thành không đúng tuổi, dường như trong ánh mắt lạnh nhạt của nó mấy đứa trẻ còn lại đều là một đám ngu. Vô cùng nổi bật.

Không có ai quen thuộc gương mặt này hơn Lục Dịch Trạm.

Ánh mắt Lục Dịch Trạm im lặng rơi lên đứa nhỏ trên tấm ảnh, anh chỉ vào nó rồi ngẩng đầu nhìn viện trưởng già: "Đứa bé này là ai? Nó tên gì?"

"Đứa trẻ này à?" Viện trưởng già nhìn một hồi, có vẻ đã rơi vào hồi ức, "Nó chính là người cầm đầu trong đám đánh nhà đầu tư rồi bỏ chạy nên già vẫn còn nhớ rõ nó, lúc nó vào trại mồ côi chỉ nói mình là Bạch, Bạch Lục."

"Không đúng." Hai tay Lục Dịch Trạm chống trên mặt bàn bộp một tiếng, nhìn chằm chặp viện trưởng già, "Cậu ấy tên Bạch Liễu, đúng là cậu ấy từng tên Bạch Lục, nhưng năm mười bốn tuổi cậu ấy đã đổi tên, sau này không dùng cái tên đó nữa. Vả lại cậu ấy và tôi sống cùng một trại mồ côi công lập, cậu ấy không thể cùng lúc xuất hiện trong trại mồ côi tư nhân này!"

"Nhưng mà…" Viện trưởng già hoang mang nhìn Lục Dịch Trạm, "Có phải cậu nhận lầm rồi không? Đứa trẻ tên Bạch Lục này bỏ chạy không được bao lâu đã bị nhà đầu tư bắt trở về,

mà nó không thể rời khỏi nơi này nữa, vì sau đó một thời gian Bạch Lục đã chết rồi.”

“Chết? Nguyên nhân cái chết của cậu ấy… là gì?” Lục Dịch Trạm hỏi bằng một giọng điệu kỳ lạ.

Viện trưởng già thở dài một tiếng: “Kiểu chết rất kỳ lạ, nó nuốt nhầm một đồng tiền xu kỳ quái, giữa đồng xu có một cái lỗ, mắc ở trong khí quản, qua mấy phút là không còn thở nữa. Bởi vì trước lúc bỏ trốn và sau khi trở lại nó gặp một vài chuyện không được tốt lắm trong trại mồ côi này, cho nên… chúng tôi nghi ngờ là Bạch Lục tự sát.”

Ánh mắt Lục Dịch Trạm cứng đờ, hơi dịch chuyển, nhìn Bạch Lục vô cảm trên tấm ảnh đen trắng đó. Nó mất tập trung cụp mắt, có vẻ hơi buồn ngủ nhìn sang bên cạnh, sợi tóc ướt sũng rủ xuống, như bị mồ hôi đổ ra trong lúc biểu diễn thấm ướt. Lục Dịch Trạm cảm thấy ngực mình bị những chuyện quỷ quái vô hình này đè nặng, anh nhìn chằm chằm đứa trẻ có thân hình gầy gò trên tấm ảnh, cảm thấy bản thân không thể thở nổi.

Đó là Bạch Liễu của mười năm trước.

———————

Bạch Liễu đi tới nhặt con búp bê bên cạnh bập bênh lên. Đây là búp bê thủ công, rõ ràng hình mẫu tham khảo là chính cậu, nhưng trông nó rất cũ, trên đùi búp bê còn lưu lại vết dây lụa. Đây hẳn là món quà thủ công tặng trẻ nhỏ —— Kiểu quà tặng trẻ nhỏ thế này sẽ có ngày tháng tặng hoặc ngày sản xuất.

Bạch Liễu tìm kiếm xem trên con búp bê này có để ngày tháng hay không, sau đó tìm được hàng chữ viết tay bên trong cái

đầu bị bẻ gãy.

Quả nhiên là búp bê từ mười năm trước.

Mà Bạch Liễu cũng chỉ đi làm mới hai ba năm mà thôi, sau khi cậu đi làm mới bắt đầu mặc đồ nô ⌊ệ công sở là quần tây áo sơ mi giống như con búp bê này, còn tiền xu đeo trên cổ là Bạch Liễu vào trò chơi mới có, đó là đồ vật do hệ thống cụ thể hoá thành.

Trang phục hiện tại của cậu bị người khác dùng để tạo búp bê vào mười năm trước, còn bị bẻ đầu và tứ chi rồi quăng vào đây.

Bạch Liễu híp mắt.

_____

Chương 77: Trại trẻ mồ côi

Edit: Huyên + Beta: Mộc

Đương lúc Bạch Liễu cầm con búp bê chìm vào suy nghĩ của bản thân thì cô nuôi kia đã dẫn năm đứa trẻ còn lại đến.

Năm đứa nhỏ còn lại ở trại trẻ mồ côi này vừa rụt rè vừa cứng đơ đứng thành một hàng, không đứa nào dám ngẩng đầu lên nhìn Mộc Kha, cứ như mắt mọc dưới chân. Những đứa trẻ này có đứa bị thọt chân, có đứa cong vẹo cột sống, đều bị khuyết tật ít nhiều, giống một đám con non chưa rời tổ bị xô đẩy dính vào nhau.

Tụi nhỏ như hàng hoá rẻ mạt đang bị người khác soi mói, tự biết bản thân không đáng mấy xu nên có vẻ hèn mọn, nhút nhát kiệm lời.

Bạch Liễu đến gần mấy đứa bé này rồi cau mày, mùi nấm trên người chúng còn nồng hơn mấy… thi thể mà cậu ngửi được ở bệnh viện.

Mộc Kha không chịu nổi vội đưa tay che mũi lại: “Tụi em toàn ăn nấm không hả? Sao mùi nấm nồng thế?”

Cô nuôi lúng túng ôm năm đứa nhỏ lại: “Thật ra không ăn nhiều lắm.”

Bạch Liễu dời ánh mắt từ trên người cô nuôi chuyển qua mấy đứa nhỏ: “Hôm đó mọi người có ăn nhiều nấm không?”

Cô nuôi sững sờ: “Chúng tôi và năm đứa nhỏ này đều ăn, còn, còn ăn nhiều lắm.”

“Vậy mấy đứa nhỏ trúng độc có đứa nào ăn ít không, tỉ dụ như chỉ uống một hớp canh nấm?” Bạch Liễu hỏi thăm.

Cô nuôi nhớ lại, sau đó trả lời chắc nịch với Bạch Liễu: “Có chứ, vì vị nấm có đứa thích có đứa không thích nên chỉ ăn một chút xíu thôi, nhưng vẫn bị trúng độc.”

Bạch Liễu thu ánh nhìn lại, ăn nhiều có thể không trúng độc, mà ăn ít cũng có thể trúng, xem ra liều lượng không liên quan gì đến việc trúng độc.

Nhưng tại sao là nấm… Tại sao mỗi lần trại mồ côi này xảy ra chuyện đều là nấm chứ?

Mà điều kiện để cây nấm quỷ dị này làm người ta chết vì trúng độc là gì?

Lục Dịch Trạm nói kết quả xét nghiệm máu và các phân mục khác của mấy đứa nhỏ còn sống trong trại trẻ mồ côi này đều bình thường, giống như Lưu Giai Nghi, chỉ có hơi thiếu máu.

Nhìn bề ngoài năm đứa nhỏ còn sống và Lưu Giai Nghi ở bệnh viện có một điểm chung —— Đó là khuyết tật bẩm sinh, Lưu Giai Nghi bị mù, mà năm đứa nhỏ này cũng bị tàn tật khác nhau.

Bạch Liễu chìm vào suy tư.

Cô nuôi tiếp tục dẫn nhóm Bạch Liễu đi tham quan trại mồ côi, đi tới phòng đầy ảnh chụp, cúp và tranh vẽ.

Cô nuôi nghiêng người giới thiệu với nhóm Bạch Liễu: "Đây là phòng triển lãm của trại mồ côi chúng tôi."

Phòng triển lãm này đã lâu chưa có người đến, rất nhiều cúp và giấy khen trưng bày trên tủ đều dính đầy bụi, có thể thấy được năm xưa đây là một trại trẻ mồ côi không tệ, trên tường còn dán rất nhiều tranh vẽ của bọn trẻ và giải thưởng. Ảnh chụp buổi biểu diễn ngày 01/06 hằng năm cũng được treo trên tường, màu sắc ảnh chụp từ phai mờ dần rõ nét, trong tấm ảnh cuối cùng bốn mươi mấy đứa nhỏ nở nụ cười ngoan ngoãn, nhưng hiện tại chỉ có năm đứa còn sống, năm đứa nhỏ này đang ngây thơ đứng sau lưng cô nuôi.

Thứ cảm giác đa số đồ vật được trưng bày đều đến từ người chết này làm phòng triển lãm càng thêm âm u.

Sau khi Bạch Liễu nhìn lướt qua khắp phòng thì có vẻ như cậu đã phát hiện ra điều gì đó, nói với cô nuôi: "Tôi có thể lấy một ít ảnh chụp và hình vẽ xuống không?"

Vốn dĩ những thứ này không được tùy tiện chạm vào, nhưng hiện tại trại trẻ mồ côi này đã thành ra như vậy, cũng không cần câu nệ nhiều nữa, cô nuôi cũng gật đầu đồng ý.

Mộc Kha tò mò nhìn Bạch Liễu lấy vài bức tranh do bọn trẻ vẽ đang treo trên tường xuống quan sát, đi tới nhỏ giọng hỏi:

“Bạch Liễu, anh nhận ra gì à?”

“Ừ.” Bạch Liễu không nhìn Mộc Kha, khẽ đáp lại, tay loay hoay mấy bức tranh của lũ trẻ.

Mộc Kha nhìn theo chuyển động tay của Bạch Liễu, mấy bức tranh này trông không tệ, có vẻ là do đứa trẻ vẽ có năng khiếu.

Nội dung bức tranh có người cũng có tĩnh vật, có dùng màu chì và màu sáp, đen trắng đơn giản, phong cách rất khác nhau, đa số các bức tranh có màu sắc rất đậm, bão hoà quá mức làm ánh mắt người khác khó chịu, vẽ cũng không có logic nào.

Một bé gái nom rất gầy yếu mắt bịt vải trắng đang ngồi trên giường bệnh, một con cá con có vảy màu xanh bạc được đựng trong bình, và một tấm gương nát làm bằng gỗ bên trên đoàn tàu đồ chơi cháy khét.

Nhìn ra thì toàn là đồ vật trong trại mồ côi này.

Mộc Kha nhìn chăm chú trong chốc lát mới phát hiện ra một điều, cậu ngạc nhiên mở miệng: “Những bức tranh này là do cùng một người vẽ hả? Phần ký tên đều là W.”

Mặc dù mấy bức tranh Bạch Liễu lấy xuống có phong cách rất khác nhau, nhưng cách ký tên chữ【W】viết hoa quấn lại kì lạ dưới mỗi bức tranh thì giống hệt.

Cuối cùng Bạch Liễu cũng nhìn sang Mộc Kha, giọng nói của cậu rất nhỏ, như đang thủ thỉ bên tai: “Đây là chữ ký của tôi.’

Mộc Kha giật mình: “Của anh?! Tại sao chữ ký của anh lại ở đây?”

Bạch Liễu không giải thích gì nữa, mặc dù Mộc Khả muốn biết thêm, nhưng thấy Bạch Liễu không có ý định muốn nói thì chỉ biết ngượng ngùng ngậm miệng.

Chữ cái đầu【W】trong White là thói quen ký tên lên tranh của Bạch Liễu.

Bạch Liễu liếc mắt đã nhận ra những thứ này đều do cậu vẽ, mặc dù trình độ còn non nhưng đúng thật là của cậu.

Bé gái bịt vải trắng rõ ràng là Lưu Giai Nghi, quần áo bệnh nhân cùng kiểu dáng với bộ sáng nay cậu thấy trong bệnh viện, con cá màu xanh bạc xinh đẹp hẳn là Siren King trong màn chơi đầu tiên -《Thị trấn Siren》, còn tấm gương nát đặt trên đoàn tàu đồ chơi cháy là màn chơi thứ hai -《Chuyến tàu cuối nổ tung》.

Nhưng ở phần chữ ký của mấy bức tranh này đều là từ mười năm trước, mà mười năm trước Bạch Liễu không xuất hiện trong trại mồ côi tư nhân này, và mười năm trước Bạch Liễu còn chưa biết những tin tức ấy.

Chỉ có một khả năng, mười năm sau Bạch Liễu dùng một hình thức nào đó trở về mười năm trước, sau đó vẽ những đồ vật này, rồi lưu lại đây.

Người bình thường gặp chuyện không thể tưởng tượng nổi sẽ hoảng loạn, nhưng điều này lại đẩy thêm một bước để Bạch Liễu xác định trại trẻ mồ côi này là【Phó bản trò chơi chính thức】nào đó trong【Thế giới hiện thực】.

Cách giải thích hợp lí duy nhất cho việc tuyến thời gian rối loạn là kịch bản của phó bản trò chơi này đã được tiến triển, nhìn ngày tháng trong phần chữ ký cậu lưu lại, chỉ sợ không phải hiện tại mà là tận mười năm trước.

Đầu ngón tay Bạch Liễu lướt qua phần chữ ký trên bức tranh, ánh mắt tối đi.

Rất có thể trong tương lai cậu sẽ vào trò chơi này, đồng thời lưu lại vết tích nào đó trong 【Phó bản trò chơi Trại trẻ mồ côi】mười năm trước, theo cách 【Phó bản trò chơi chính thức】 đăng nhập 【Thế giới hiện thực】, dấu vết mà Bạch Liễu đã từng lưu lại trong trò chơi trại mồ côi này đã được giữ cho đến hiện tại.

Chuyện này cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Dấu vết của người chơi lưu lại mãi mãi trong một phó bản trò chơi nào đó, đây là chuyện qua cửa thất bại mới có thể xuất hiện, giống như khi trước Trương Khôi chết bị dị hóa thành quái vật chết cháy ở lại vĩnh viễn trong phó bản《Chuyến tàu cuối nổ tung》, dấu vết chết và lưu lại sẽ trở thành một phần của trò chơi, theo phó bản đăng nhập vào hiện thực.

Nhưng kết cục tử vong đã được định sẵn này cũng không dọa được Bạch Liễu, cậu tỉnh táo tự hỏi.

Hiện tại Bạch Liễu còn nghi ngờ hai chỗ, ánh mắt cậu chậm rãi hướng tới một bé trai đứng ở chỗ hẻo lánh trong ảnh chụp đầu tiên của đám trẻ năm 200X.

Trên mặt đứa nhỏ này không hề có chút cảm xúc nào, lúc nhìn người khác có một cảm giác 【Các người là đám nhân loại ngu xuẩn】rất đáng ăn đòn, trông quái gở chẳng phù hợp chút nào, đây là cậu lúc 14 tuổi, Bạch Liễu lại nhìn những bức tranh có đường vẽ sắc bén và màu sắc sặc sỡ đó.

Phong cách vẽ tranh này đúng là cậu 14 tuổi, và ảnh chụp cũng là tư thế quen thuộc của cậu.

Bạch Liễu đã sớm không còn dùng phong cách màu sắc sặc sỡ tạo cảm giác phô trương này nữa do bị cấp trên phê bình mấy lần vì làm bẩn mắt gã, yêu cầu thị trường lại không cao nên Bạch Liễu dứt khoát bỏ phong cách này, không còn vẽ kiểu ấy nữa.

Những bức tranh này và 【Bạch Liễu】 trên ảnh chụp hoàn toàn là phong cách mà cậu năm 14 tuổi quen dùng, mà kỳ lạ là thông tin trên các bức tranh chỉ có Bạch Liễu năm 24 tuổi mới biết được, vấn đề hiện tại —— Nếu như cậu năm 24 tuổi vào trong trò chơi này, Bạch Liễu tin chắc rằng mình sẽ không vẽ kiểu này.

Mà nếu như trò chơi này thiết kế để ký ức thân thể của Bạch Liễu lui về mười năm trước, như vậy cậu sẽ không biết tin tức mà cậu hiện tại biết được.

Đây là Bạch Liễu có ký ức của năm 24 tuổi nhưng phong cách và cá tính lại là của năm 14 tuổi, từ logic mà nói Bạch Liễu cảm thấy rất không có khả năng, bởi vì ký ức là nhân tố quan trọng quyết định phong cách và tính cách của một người, cậu có được ký ức của mười năm sau thì chắc chắn cậu không thể y hệt như mười năm trước.

Bạch Liễu 14 tuổi và 24 tuổi tồn tại tách biệt trong phó bản trò chơi 【Trại trẻ mồ côi mười năm trước】 này, đây là điểm mà Bạch Liễu nghi ngờ đầu tiên.

Điểm thứ hai là —— Bạch Liễu nhìn người được vẽ nọ, đây là một bức phác hoạ người trắng đen, một bé gái ôm búp bê ngồi trên giường bệnh, co ro ôm hai đầu gối của mình, trên mắt bịt vải trắng, là một bức tranh vẽ người rất tinh tế.

Nhưng Bạch Liễu nhớ rõ năm mình 14 tuổi ghét vẽ phác hoạ, bởi vì lúc đó cậu rất thích đồ vật có màu sặc sỡ, lúc ấy Bạch Liễu cực kì bài xích vẽ ký hoạ*, muốn vẽ cũng sẽ vẽ tĩnh vật để luyện tập, nhất định sẽ không vẽ người.

Vẽ ký hoạ: là một phong cách nghệ thuật điện ảnh chủ yếu được sử dụng để giải quyết các chủ đề lịch sử chính và nội dung tiểu sử.

Tại sao Bạch Liễu mười bốn tuổi lại vẽ cho Lưu Giai Nghi một bức theo phong cách phác hoạ người mà mình vốn rất ghét, mà hơn hết, lúc đó Lưu Giai Nghi còn chưa được sinh ra.

Chẳng lẽ Lưu Giai Nghi cũng vào phó bản này?

Nhưng cứ coi như Lưu Giai Nghi đăng nhập vào trò chơi thì cô bé cũng là người mới, đáng lẽ phó bản đầu tiên phải là chơi đơn, mà rõ ràng đây lại là phó bản nhiều người, trừ khi Lưu Giai Nghi qua được trò chơi đầu tiên của mình cực nhanh sau đó theo sát Bạch Liễu đi vào trò chơi nhiều người này, thì mới có thể xuất hiện trong bức tranh.

Nhưng Lưu Hoài - một người chơi già dặn kinh nghiệm hẳn sẽ không cho phép em gái mình liều lĩnh như vậy.

Cho nên tại sao bạn nhỏ này lại xuất hiện ở đây?

Bạch Liễu suy tư đảo qua cả bức tranh, cuối cùng ánh mắt dừng trên con búp bê được Lưu Giai Nghi nắm trong tay ——

—— Búp bê mặc áo sơ mi trắng quần đen được cô bé cầm trong tay, gương mặt mỉm cười quay đầu nhìn về bên ngoài, nhìn thoáng qua thì không có gì khác lạ, nhưng Bạch Liễu nhìn chằm chằm một hồi lại phát hiện ra có chỗ không ổn.

Con búp bê này quay đầu quá lố, không giống như đang quay đầu mà như bị vặn 180 độ.

Bạch Liễu nhìn bức tranh này, gảy gảy đồng xu đeo trên ngực, ánh mắt ngưng đọng.

Chương 78: Tiến vào trò chơi

Edit: Ngân + Beta: Thư

Bạch Liễu không ở trại mồ côi quá lâu thì đã tiến vào trò chơi với Mộc Kha, sau khi xem hết nội dung bên trong trại mồ côi, cậu đã chuẩn bị rời đi rồi.

Nhưng trước khi rời đi Bạch Liễu còn phải bàn giao thêm mấy chuyện với Lục Dịch Trạm.

Nên Bạch Liễu để Mộc Kha về nhà đợi cậu trước rồi, lúc thiếu gia nhỏ này rời đi đầu cứ ngóng trông quyến luyến nhìn Bạch Liễu mãi, còn hỏi chừng nào Bạch Liễu về, Bạch Liễu dứt khoát để Mộc Kha cầm chìa khóa nhà mình về đợi trước, khiến ánh mắt Mộc Kha trông Bạch Liễu rõ cứ thấy thế nào.

Bạch Liễu vừa mới ra đã thấy Lục Dịch Trạm đang dựa bên cửa trại mồ côi đợi cậu.

Lục Dịch Trạm vừa thấy Bạch Liễu đã nổi hứng muốn ghẹo cậu mấy câu: "Tên thiếu gia kia đâu rồi? Lái con xe triệu đô bám dí sau đuýt ông, còn trừng mắt lườm tôi, ông có sức hút này từ bao giờ vậy?"

Bạch Liễu mặt không đổi sắc đá lại: "Có sức hút cũng có tác dụng gì, tôi không phải vẫn vì ông mà từ chối cậu ấy, để cậu ấy đi trước à."

Lục Dịch Trạm bật cười, nhưng rất nhanh đã thu hết ý cười nói sang chuyện chính: "Ông quan sát bên trong thấy thế nào rồi?"

Bạch Liễu không nhanh không chậm nói: “Trại mồ côi này trừ trẻ con bị ngộ độc cũng chỉ còn đám trẻ mất tích, về lũ trẻ bị trúng độc tôi cũng nắm được kha khá, còn về những đứa bị mất tích, tôi đoán chắc đây cũng chẳng phải lần đầu chuyện xảy ra ở trại mồ côi này đâu?”

“Ông làm sao mà biết?” Lục Dịch Trạm cả kinh.

“Thái độ không đúng lắm.” Bạch Liễu bình tĩnh phân tích: “Cảm giác cô nuôi kia cho tôi không được ổn, người bình thường tránh hiện trường xảy ra vụ mất tích kiểu này còn chẳng kịp, nhưng khi cô ta giới thiệu cho tôi, tuy rằng có sợ, nhưng vẫn vô thức đi tới địa điểm xảy ra vụ mất tích - là khu vui chơi dành cho trẻ em.

“Đây không phải thái độ người lần đầu chứng kiến vụ mất tích nên có, đại khái chắc cũng tới mấy lần, nên mới xuất hiện loại trạng thái vừa sợ hãi lại đã thành quen này.”

“Đúng vậy.” Lục Dịch Trạm có hơi phiền ngậm lấy điếu thuốc lá mới châm: “Chúng tôi tìm hiểu bên phía viện trưởng rồi, nghe nói trong mười năm cơ hồ năm nào cũng xảy ra mấy vụ như vậy.”

Bạch Liễu hỏi lại: “Án mất tích liên tục mấy năm đều xảy ra vậy bên mấy ông chắc cũng phải có ghi chép, lúc trước sao tôi không nghe thấy?”

“Bởi vì không phải mất tích, phần lớn đều là do đám trẻ tự chạy trốn, cho dù báo rồi, cũng bị coi thành trẻ bỏ nhà đi mà xử lý.” Lục Dịch Trạm cắn đầu điếu thuốc, hai mắt tối đen:

“Trên ghi chép có thể chỉ dùng một nét bút nhắc qua, không để ý là lướt qua rồi.”

Đứa nhỏ mất tích trong trại mồ côi tư nhân, tốn cả đống công sức đi tìm cơ bản đều là làm ơn mắc oán, không tìm được người cũng chẳng có cha mẹ thân thích tới mắng trách ông, án mất tích báo đi báo lại này, cứ thế mà tích thành tro tàn, chỉ còn mấy hàng bút ký ít ỏi tùy tiện nhắc tới những đứa trẻ đã biến đâu mất tăm giữa biển người vô tận tìm chẳng thấy cũng chẳng có hy vọng.

“Tôi trước đó có điều tra tay xí nghiệp đầu tư cho trại, sau khi khỏi bệnh rồi, tôi nhắm chuẩn mà kiểm tra lại.” Lục Dịch Trạm nhả ra một ngụm khói: “Nhưng đăng ký trại mồ côi tư nhân rõ không nghiêm ngặt bằng đăng ký trại mồ côi công lập, càng nhiều là do tư nhân tự quản lý, cụ thể chính xác là lúc nào ở đây rốt cuộc có bao nhiêu đứa trẻ, ghi chép mà chúng ta có được là thật hay giả cũng chẳng nói rõ ràng được.”

“Tỷ như chuyện đám trẻ mất tích, trong giai đoạn này có mấy năm viện trưởng không báo lên, chúng tôi có khả năng cũng chẳng biết được.”

Lục Dịch Trạm trầm mặc một lát lại nói: “Tôi nghiêng về hướng xí nghiệp nọ có vấn đề hơn, nhưng giờ đây người ta cả danh lẫn tiếng đều có cả rồi, cũng đã qua bao năm, chúng ta cũng chẳng có chứng cứ luôn, căn bản chẳng có cảnh điều tra sâu được.”

Bạch Liễu lạnh nhạt tiếp lời: “Giả thiết thử thì dù xí nghiệp nọ năm đó có thật đã lôi mấy đứa nhỏ này ra làm trò gì, dưới tình huống chẳng rõ đứa trẻ tên họ là gì, từ đâu tới, bọn họ còn có nhiều khả năng biến chuyện mất tích này thành trò cười thật sự

để đám trẻ biến mất trong trại mồ côi từ nay hoàn toàn không còn tồn tại, bọn các ông cũng chẳng thể tra rõ."

"Không sai." Lục Dịch Trạm hít một ngụm khói, hắng giọng ho vài tiếng: "Nhưng Bạch Liễu, đây là mạng người cả đấy."

Hai mắt Lục Dịch Trạm ửng lên nhìn về phía Bạch Liễu: "Tôi không cam tâm, mạng của đám nhỏ này cứ thế bị gắn mác thành ngoài ý muốn, mà dù thật sự là ngoài ý muốn chăng nữa, thì cũng phải loại bỏ hết thảy chuyện ngoài dự tính khác, tôi không cam tâm, nhưng hiện tại…"

"Ông không có chứng cứ." Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Lục Dịch Trạm: "Ông loại không nổi gì hết, đây cũng chẳng phải phạm trù công việc của ông, ông có thể chạy tới hiện trường cũng là lo thêm cả đống chuyện bao đồng rồi."

Lục Dịch Trạm im lặng một lát, thoáng qua đã như chẳng có chuyện gì, cứng ngắc tiếp lời với Bạch Liễu về vụ mất tích này.

Lục Dịch Trạm là chất dẻo đặc biệt, dưới cùng một tình huống biết đã chẳng thể làm nổi Bạch Liễu nhất định sẽ không lao đầu vào, nhưng Lục Dịch Trạm thì chỉ cần cảm thấy có thể giúp được người khác, thì dù có tiêu tốn bao nhiêu công sức thì tên này đều sẽ cắm đầu mà làm.

Hơn nữa còn có thể kéo luôn cả Bạch Liễu cùng đi.

Lục Dịch Trạm nói với Bạch Liễu những gì anh biết về tình huống cụ thể của vụ mất tích, cho Bạch Liễu nhìn ảnh của những đứa trẻ đã biến mất trong mất năm nay, ảnh cho xem đều là sáu hợp một do mỗi năm trại mồ côi chụp, Lục Dịch

Trạm cúi đầu, lướt điện thoại cho Bạch Liễu xem rõ những đứa trẻ mất tích nọ.

Lúc bức ảnh đầu tiên xuất hiện, Lục Dịch Trạm trầm mặc quỷ dị một lát.

Bởi vì bên trong bức ảnh những đứa trẻ mất tích đầu tiên có cả Bạch Lục.

“Ông cảm thấy cậu ta giống tôi hồi mười bốn tuổi phải không?” Bạch Liễu chỉ tay lên mặt của Bạch Lục mà hỏi Lục Dịch Trạm, vô cùng bình tĩnh đưa ra đánh giá: “Tôi cũng thấy rất giống.”

“Các ông chẳng giống nhau chút nào.” Thanh âm của Lục Dịch Trạm xuống thấp, ánh mắt anh nhìn sang Bạch Liễu, sự chấp nhất hiếm hoi ấy hiện ra chỉ để phản bác lời của thằng bạn mình: “Bởi vì cậu ta đã chết, còn ông thì vẫn sống.”

_____

“Cậu gặp phải tình cảnh này bao giờ chưa Mục Tứ Thành?” Bạch Liễu vừa về nhà, vừa gọi điện cho Mục Tứ Thành: “Trong tương lai, tôi thân là【người chơi】, xác định sẽ chết trong một phó bản trò chơi vào mười năm trước, mà hiện tại, tôi của mười năm sau vậy mà vẫn sống và tồn tại được.”

“Tôi nghe cứ như nghịch lý ông nội vậy?” Giọng của Mục Tứ Thành truyền ra từ điện thoại của Bạch Liễu, lời hắn hơi kinh nghi: “May mắn của ông thật sự quá nghịch thiên rồi Bạch Liễu, đừng nói là gặp chưa, thì tôi ở trong trò chơi cũng chưa từng gặp phải tình huống này.”

【 Nghịch lý ông nội 】là lý luận do một tiểu thuyết gia viễn tưởng đưa ra, ý là nếu một người trở về quá khứ giết chết ông nội của chính mình, vậy rõ ràng người đó cũng chẳng còn tồn tại trong tương lai nữa, vậy hắn rốt cuộc đã về lại quá khứ gì kiểu?

Tình huống hiện tại của Bạch Liễu là như thế, nếu như trong tương lai cậu tiến vào trò chơi, chết trong một tuyến thời gian của phó bản mười năm về trước, vậy thì cậu của hiện tại là đã sống bằng cách nào?

"Là thuyết đa vũ trụ tuần hoàn sao?" Mục Tứ Thành thử giải thích: "Lý giải thường thấy nhất của Nghịch lý ông nội là cái này rồi, giả thiết Bạch Liễu anh tồn tại ở một thời không là A, còn B mà anh nhìn thấy rất có khả năng là Bạch Liễu không qua màn tải lại một lượt 【 phó bản trò chơi 】ở thời không A này."

"Vậy tốt nhất anh đừng có tiền vào trò chơi bên trong trại mồ côi này." Giọng nói của Mục Tứ Thành nghiêm túc hơn chẳng ít, hắn khuyên Bạch Liễu: "Chỉ cần anh lựa chọn không tiến vào trò chơi này, thì anh sẽ không chết ở bên trong nó, như vậy có thể hình thành một khả năng khác tại thời không song song với thời không mà anh đã chết."

"Tôi cảm thấy đây không phải thuyết đa vũ trụ." Bạch Liễu rất tỉnh, cậu bình tĩnh nhắc nhở Mục Tứ Thành: "Chúng ta ở trong 【 thế giới hiện thực 】 là một 【 bản chính thức 】 của trò chơi, kết quả tính toán bày ra đã là kết quả cuối cùng của tất cả trò chơi tồn tại trong【 thế giới trò chơi của bản chỉnh sửa công khai 】, trên lý thuyết không tồn tại các sự việc đi lệch hướng, từ đấy dẫn tới thuyết đa vũ trụ vận hành song song."

“Bởi vì hiện thực mà chúng ta đang ở đã là kết quả cuối cùng của tất cả khả năng, không thể nào có tồn tại song song nữa.”

“Này cũng đúng.” Mục Tứ Thành thừa nhận điểm này, nhưng một thoáng đã phản ứng lại: “Không đúng, từ từ, nhưng nếu như kết quả bày ra là duy nhất, thế không phải là đại biểu cho việc anh nhất định đã chết trong phó bản trò trời mười năm trước sao hả?!”

“Nhưng lúc này tôi vẫn còn sống, chứng tôi tôi không chết trong phó bản đó.” Bạch Liễu suy nghĩ tường tận: “Bằng không nếu hai mệnh đề【tôi vẫn sống】và 【tôi đã chết】đồng thời tồn tại, trên cơ sở vận hành song song là không thể, tồn tại duy nhất bên trong thời không hiện thực đã tự mang nghịch lý.”

“Vậy thì…” Mục Tứ Thành lú luôn: “Vậy thì đây rốt cuộc là chuyện gì.”

Bạch Liễu không để ý nghĩ vấn của Mục Tứ Thành, cậu đã lấy ra chìa khóa chuẩn bị mở cửa nhà rồi.

Bạch Liễu kẹp điện thoại ở bên bả vai: “Cậu tính tiến vào trò chơi khi nào?”

“Hỏi làm gì?” Mục Tứ Thành vừa nghĩ tới vụ này đã muốn trọc mẹ đầu: “Đệt chứ, tối qua nhận lời anh tham gia thi đấu tôi đã mất ngủ nguyên đêm rồi, anh rốt cuộc có cách gì không đấy? Hai tháng load hai mươi sáu phó bản tôi còn có thể cố gắng chút đỉnh, nhưng anh tối thiểu cũng phải để người ta chuẩn bị cho tôi chút của chứ!”

“Tôi muốn nói với cậu cũng là chuyện này đây, tôi muốn câu mang hộ tôi hai người mới.” Bạch Liễu nói nhanh: “Hướng Xuân Hoa với Lưu Phúc, hai người họ là người chơi đồng hạng bên trong nhóm người chơi mới trước đó, đều có kỹ năng riêng, bảng thuộc tính C+, cậu đưa bọn họ qua cấp một tự luyện tập kỹ năng của mình đã, dạy họ vài thường thức bên trong trò chơi này, không cần quá để ý họ.”

Tối qua sau khi Bạch Liễu đi ăn lẩu về đã thương lượng với Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc, cậu hỏi rõ hai tên trung niên này có muốn tham gia thi đấu vòng tròn không, cũng thành thật nói cho đối phương tính nguy hiểm của trò này.

Nhưng Hướng Xuân Hoa với Lưu Phúc cơ hồ chẳng do dự miếng nào, hai miệng một lời chảy cả nước mắt nắm tay đồng ý luôn, mà từ đầu tới cuối bọn họ cũng chỉ hỏi Bạch Liễu đúng có hai câu:

Câu đầu tiên là: “Chỉ cần thắng rồi, chúng tôi có thể giúp Quả Quả sống lại đúng không?”

“Trên lý luận là có thể.” Bạch Liễu nói: “Điểm tích lũy gom được trong trò chơi thông thường của hai người cũng có thể thực hiện mong muốn này, không nguy hiểm bằng vòng tròn thi đấu, nhưng so tốc độ thì vòng tròn thi đấu thu được điểm tích lũy sẽ nhanh hơn rất nhiều, hai người có thể suy nghĩ kỹ ngày mai trả lời tôi sau cũng được.”

Hướng Xuân Hoa hơi run rẩy liếc mắt nhìn Lưu Phúc, hai tay bà nắm chặt lấy tạp dề trên người mình, trên màn hình TV sau lưng bà còn đang trình chiếu tin mới về Lý Cẩu có khả năng phải thụ án tử hình.

Tin mới là báo lại, âm thanh rất lớn, cả phòng đều là cái giọng cứng ngắc của biên tập viên【 Tội phạm hiềm nghi trong án băm thây nữ sinh cấp ba bị phán tử hình】.

Hai mắt Hướng Xuân Hoa khẩn thiết nhìn Bạch Liễu: "Nếu chúng ta tôi tham gia cuộc thi này thì sẽ có thể giúp đỡ cậu đúng không?" - Đây là câu thứ hai mà bọn họ hỏi.

Bạch Liễu im lặng một lát: "Đúng vậy, nhưng trò chơi có tỉ lệ tử vong rất cao, hai ngươi vẫn nên xem xét lại một chút…"

"Chúng tôi đi." Hướng Xuân Hoa cười lên, trong mắt bà còn có nước mắt, bị bà dùng tay áo lau đi: "Không cần nghĩ thêm nữa, chúng tôi tin cậu, Bạch Liễu, không phải thu thập điểm tích lũy ở đâu cũng là thu thập cả sao? Không phải chỉ là thi đấu thôi à? Hồi ấy tôi còn là thành viên nữ của đội bóng truyền trong trường đấy, đúng không Lưu Phúc?"

——

Tác giả có lời muốn nói:

Nay chưa chắc có chương hai đâu, cả nhà đừng đợi!

Yêu mọi người!

6 không những phải vác thêm con (gạch ngang) đồng đội heo, còn để khỉ kéo người hộ, tất cả hành động của 6 đều y sì một câu thành ngữ –

Ngày mai rồi nói!

Cơn ơn các thiên thần nhỏ tăng tui dịch dinh dưỡng với phiếu Bá Vương từ 2020-08-27 23:34:11~2020-08-28 21:20:16 nha~

Cảm ơn thiên thần nhỏ ném bom cho tui nha: 江俞 1 个;

Cảm ơn thiên thần quăng tên lửa cho tui: 肖战必糊 1 个;

Cảm ơn thiên thần nhỏ quăng lựu đạn cho tui: 北平五星啤酒赠品 1 个;

Cảm ơn các thiên thần quăng tui địa lôi nha: 璇玑子 6 个; 阿瑾, 开心嘿哟, 2 飞, EQ, 秋瞑, 呀呀, 阿敛, 乚゜罅隙　, 北冥有鱼, 桃花懿就笑春风, 却与, 丑儿, 圍, 46943444, 潜行狙k, 墨境尘, 四曦丸子, 买米当卡 ~, Chuya 的帽子, 辞安, 蝶殇, 流浪者与猴 1 个;

Cảm ơn các thiên thần cho tui dịch dinh dưỡng nha: 莫悼 190 瓶; 咸小姬 170 瓶;45101036 140 瓶; 宅一 zayi 120 瓶;MissK 112 瓶; 清竹染月 109 瓶; 周自珩 106 瓶; 走不到头, 清酒, 木祈雨 100 瓶; 堇色 99 瓶; 熊小花 89 瓶; 炸开的腿毛 82 瓶; 木熬, 阿九想养猫, 兰 BO, 呀呀, 风涟 80 瓶; 予鹤 gg 的宝贝 74 瓶; 文刀三花 66 瓶;45251033, 何以歌, Exqusite 丶, 余西西 60 瓶; 江南制药总局 54 瓶; 云云云翕, 小笨, 柠檬绿, 橘枝鱼, @@, 謠, 日食 Ric, 爱丽丝糖糖, 橙澈 50 瓶;LightBurton. 48 瓶; 赤橙黄黄黄黄黄… … 47 瓶; 彦幽忧 42 瓶;33515938, blabla, 月出, 24452179, 药丸, Shiro, 炎韵, 孤影空留忆昼夜, 是我不喜神明, 45949354, 王, 小岩井 沢, 娜鲁娃, 商隐, 墨境尘, 虾米, 乚゜罅隙　 40 瓶; 连家妹妹, 林晚 wan. 36 瓶; 二食堂的包子, 荠木 33 瓶; 天天就是天天, 晋江男科副主任 32 瓶; 荒川纸鹤, 西北老汉, 我滴个乖乖, lu, galaxy 亦凡, 静静静静静子, 卷耳, 妄言, 沧笙杳 30 瓶; 花笺书鱼, YUKEGG 29 瓶; 提提, 网线一拔恩怨去他妈, 想睡

soraru. , 千千星颂, 小朱, 凉栀, 一颗黑洞, 今天的闹闹依旧可爱呢, 流苏少女, 严争鸣, 云仔, 墨渲, 不 GVhij, 六袍, 梦之, 我主阿茶, 沉, 嘉琳, 46943444, 咪嗦哆哆, 花鳏, 君倾风, 江舒衍, 神弦, 火锅好好次, 少斯文, 么么疯了, 刑舟, 耐心恒心细心, 芳, 今天也不想上班, 可爱的小裬 ~, tale, 尘央, 夏木夜澜, 构椽, 憔, 嘣嘣哒哒 hua, 你看我的名字是不是很, 王一博可可爱爱, 两大碗饭, 20602188, 莫燕绥, 嗷呜嗷呜, 清沆, 大王叫我来巡山, 干神莫 20 瓶; 迷迭 19 瓶;868686 17 瓶; 搬个火车站 16 瓶; 桃桃星冰乐 15 瓶; 南柯一梦无觅处 14 瓶; 苒楸 12 瓶;Hamster, 买米当卡 ~ 11 瓶; 如雾似幻, 快来浇花呀 々? , 你看起来很好吃, 月儿弯弯, 幻月, 绥安, 江城子, zkeee, 郁隐, 潘多拉的猫, G, 是曦曦呀, 47091886, 不死川玄弥, 小颁奖, 玉泉涌微澜, 叶修修贼甜, ? 西索 ~☆? , 握瑜, Tp01, 婚介所小明, v, 桶桶, 挖挖, 42312344, 沈峤, 计都, 柒染, 栗子君, CANDY777777777, 茨木家的小公主, Dear 白先生, 甜甜一个圈, 北生, 月莳天珩, 童童童童纸 10 瓶; 蒹葭苍苍, 是夏尔不是苏尔, 刘大包 9 瓶; 江江江江浅. , 烂柯人, 我爱白柳, 骑着油饼去学校 8 瓶; 无方之宴 7 瓶; 长夜时未寒, 月亮是我扳弯滴, 小兔子乖乖, 许安九, 辛夷 6 瓶; 飞天老女警, 猪猪侠 @ 阿木 @, 葵 皊, 嘻嘻哈哈, 雫, 盛夏晚晴, 我就是疯子, 你知道的, 明天会更好, 是陌陌呀 ~, 更觉效颦难 ∞, 清风徐徐, 萌萌, 云暮, 霜天不漫曙, 南风北淮, Green, xl, 沧沧, Sev 尘封, 李先生, 萌物猫罐头, 不具唯一性, 菠萝怪 5 瓶; 繁枝, 东方镜君, 青鸟一跃, 蔚蓝 4 瓶; 阿糜, 僵尸偷走了我的脑子, GGAD 一生推, 甜的很正经, 肥猫, 蔡小葵. 3 瓶; 温柔美人盛灵渊, 45227915, 攸光, 31224411, 玖辰, 秘籍, 42067079, 韶华, 黄桃小笼包, 扬羽, 亿万光年 2 瓶; 草莓椰奶圆圆, FZX, 江水 ~, 李乐遥, 45869973, 宸与林, 梅里鹿, 手速最快喻文州, 长亦生芒, 郁郁子, 半夏等你, 紟笮 srio, 刘幸运, 大瑶小丁, 素时锦年, 甘乐, 雁栖, chui 弓子, 凌淆, 兔子不吃胡萝卜, 39980397, 竹子均, 是凡凡呀. , Another, 曦 (づ●ー●)づ, 笙歌, 青花瓷, 陆泯, 甜甜圈, 月夜 № 修罗, 洛惜辞, 我想要有猫, 一瓶也没有了, 木雁北, 陌陌 √, 梦月清秋, 明明, 病弱, 小雨, Law, 醢窗烛, 46297714, 风满楼, 黎笙 1 瓶;

Vô cùng cảm ơn sự ủng hộ của mọi người dành cho tui, tui sẽ tiếp tục cố gắng!

Chương

Chương 79: Đại sảnh trò chơi

Edit: Ngân + Beta: Sơ Tình

Lưu Phúc thật thà cười: "Thi đấu thể thao thôi mà, lúc còn trẻ bọn tôi cũng từng chơi, đánh bóng rổ này nọ, đâu có thua mấy người trẻ các cậu."

Bạch Liễu trầm mặc: "Trước hạn báo danh hai tháng, hai người nói với tôi lúc nào cũng được, cũng có thể rút lui. Trong hai tháng này tôi sẽ thử tìm người khác, hai người chỉ là dự phòng, không cần tự miễn cưỡng."

Tuy nói là như vậy nhưng Bạch Liễu thật sự chẳng có bao nhiêu lựa chọn. Bởi chỉ còn mỗi hai tháng, về cơ bản thì người muốn tham gia hay người chơi có tư cách dự thi đều đã ghi danh cả rồi. Người không muốn tham gia cũng chẳng thể tùy tiện đi theo ma mới không có kinh nghiệm gì như Bạch Liễu, ai lại chê mệnh mình dài bao giờ.

Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc hiểu rõ tính nguy hiểm của trò chơi, tuy nhiên họ muốn báo đáp Bạch Liễu. Thoạt nhìn có vẻ là người trẻ tuổi sống hơi bạc bẽo, mặc dù đã bảo sẽ rút lấy linh hồn của bọn họ, trông thì giống một kẻ xấu xa, nhưng thực ra từ đầu đến cuối đều đang giúp đỡ bọn họ.

Một cuộc thi mà thôi, cho dù thật sự chết vì thiếu niên này cũng có sá gì đâu, bọn họ sống đủ lâu rồi.

Bọn họ đã sống nhiều hơn Quả Quả quá lâu rồi.

Nói thật thì so với sự bình tĩnh từng trải của hai lão trung niên Lưu Phúc và Hướng Xuân Hoa, Mục Tứ Thành lại không hờ hững được như thế.

Hắn vừa nghe Bạch Liễu muốn hắn mang theo người mới vào thì đã khùng luôn rồi.

Mục Tứ Thành im lặng hai giây, không thể tin nổi mà cất cao giọng: "Anh muốn tôi rèn luyện người mới? Đệt, thế anh không phải chắc?! Anh định vác theo cả đám lính mới tham gia thi đấu?! Anh bị dở rồi à?! Đây là phương án giải quyết vấn đề mà anh tìm đấy hả?!"

"Tôi bắt đầu thấy hối hận rồi, hôm qua đúng là khùng mới bị anh lừa lên thuyền giặc." Mục Tứ Thành sụp đổ mất: "Còn nữa, mẹ nhà anh chứ tôi đã mang theo người mới bao giờ đâu!"

"Thế cậu tính bỏ cuộc à?" Bạch Liễu hỏi với thanh âm rất nhẹ: "Tôi vẫn cho phép cậu rút lui đấy, nhưng sau khi cậu rút lui thì chỉ còn một mình cậu chiến đấu đơn độc trong thế giới giả tạo này thôi."

"Hay là tiếp tục cùng tôi chiến một trận league có thể thắng được tương lai thật sự vẫn hơn đây?" Bạch Liễu từ tốn dẫn dắt hỏi.

Mục Tứ Thành như bị thứ gì ép nghẹt cổ họng, chẳng thể nói được, qua hồi lâu âm thanh khàn khàn mang theo sự bất đắc dĩ mới bật ra được.

“Mẹ nó thật đấy, này mà còn phải chọn à? Đương nhiên là đi cùng anh rồi.”

Bạch Liễu cắm chìa dự phòng vào ổ khóa, cậu không cử động mà chỉ bình tĩnh hỏi Mục Tứ Thành ở đầu kia điện thoại: “Thế cậu có giúp tôi mang người mới không?”

Mục Tứ Thành chẳng đáp gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở đều đều từ bên đó truyền qua. Bạch Liễu không vội, đợi một hồi cũng không gác điện thoại.

“Anh quá giỏi điều khiển lời nói.” Mục Tứ Thành nghẹn họng mở miệng, Bạch Liễu nghe tiếng hắn cũng có thể tưởng tượng hắn đang tức điên mà vò đầu bứt tai.

Cuối cùng Mục Tứ Thành buồn bực thở dài: “Để tôi thử, trước tiên phải nói rõ đã, tôi chưa từng kéo theo người mới, cũng không phải mấy tay già đời trong làng kéo người. Anh giao họ vào tay tôi, tôi không thể đảm bảo người ta sẽ sống bò ra ngoài.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Trước khi có chuyện gì xảy ra, tôi luôn thích đặt giả thiết rằng cậu có thể làm được.”

“Bạch Liễu, anh giỏi cái trò lừa tình kéo người vào rọ kiểu này lắm đấy.” Mục Tứ Thành cạn lời: “Chắc là trước kia anh làm con buôn đa cấp phải không?”

“Tôi không làm mấy chuyện phạm pháp đâu.” Bạch Liễu xoay chìa khóa mở cửa, sắc mặt không đổi, nói: “Mà tôi lừa tình kéo người vào rọ bao giờ?”

Mộc Kha vẫn đợi Bạch Liễu trong phòng, ngạc nhiên quay đầu. Trước đó Bạch Liễu có để lại chìa khóa dự phòng cho Mộc Kha, bảo Mộc Kha chờ cậu về.

"Khi nào chúng ta bắt đầu chơi trò chơi vậy?" Mộc Kha hít sâu một hơi, bóp chặt tay mình, nói: "Tôi đã chuẩn bị xong tâm lý để bước vào trò chơi rồi."

Mục Tứ Thành ở đầu kia nghe thế chửi ngay: "Đây còn chẳng phải Mộc Kha sao, anh còn nói anh không làm trò lừa tình kéo người vào rọ đi, tên Mộc Kha này sao lại đạp chân lên thuyền giặc của anh…"

Bạch Liễu gọn gàng dứt khoát cúp máy: "Gặp lại trong trò chơi, Mục Tứ Thành."

—-

Hệ thống: 【Hoan nghênh người chơi Bạch Liễu tiến vào trò chơi, xin hãy chú ý an toàn của bản thân.】

Bạch Liễu từ từ mở mắt, trên người vẫn là quần âu và áo sơ mi trắng. Mộc Kha đăng nhập trò chơi cùng với cậu, nhưng vị trí đăng nhập của tất cả người chơi vốn là ngẫu nhiên. Bạch Liễu nhìn những người chơi xung quanh cũng chẳng thấy Mộc Kha đâu. Lúc cậu chuẩn bị đi tìm Mộc Kha, vừa định mở màn hình hệ thống của mình thì cửa sổ cảnh báo đỏ chói đã tự động nhảy ra trên màn hình.

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Bạch Liễu nhận được một lệnh truy sát.】

【Hệ thống nhắc nhở: Nhắc nhở thân thiện rằng người chơi có thể thay đổi gương mặt tránh để sát thủ phát hiện rồi bám đuôi.】

Bạch Liễu nhướng mày: 【Lệnh truy sát? Thay đổi gương mặt ngẫu nhiên đi.】

【Thông báo: Bước vào quá trình thay đổi gương mặt ngẫu nhiên - Thay đổi chiều cao (174 -> 161), thay đổi màu tóc (đen thẫm -> nâu xoăn dài), màu môi (màu da -> màu anh đào), khoảng cách đồng tử mở rộng, làm mắt to hơn…】

Quần áo Bạch Liễu đang mặc cũng thu nhỏ lại theo vẻ ngoài, Bạch Liễu nhìn dáng vẻ nữ sinh cấp ba đơn thuần vô hại của mình, thực sự có hơi: "…"

Mắt thẩm mỹ của hệ thống ngẫu nhiên thay đổi dung mạo kiểu này thật sự khiến Bạch Liễu chẳng dám gật bừa.

Có điều vẻ ngoài như vậy thì xác suất cậu bị nhận ra chắc chắn vô cùng thấp, nhưng Mục Tứ Thành vẫn có thể tìm thấy cậu nhanh như cũ. Cái mánh tìm người này nhờ cả vào mũi, theo lời của hắn thì từ trên xuống dưới cả người Bạch Liễu chỉ toàn mùi tiền, cách xa mấy trăm mét cũng ngửi được. Dường như đúng là thế thật, Bạch Liễu vừa đăng nhập không lâu Mục Tứ Thành đã tìm ra cậu rồi.

Vẻ mặt vốn nặng nề của Mục Tứ Thành chưa giữ được bao lâu đã bị mái tóc xoăn dài bồng bềnh, chiều cao tụt hẳn xuống mười mấy cm và bờ ngực nữ sinh cấp ba của Bạch Liễu vả cho bay sạch: "Anh… còn có sở thích này à?"

Bạch Liễu lười nói với hắn, cậu kéo vạt váy xuống che đi vị trí tầm mắt kì dị của Mục Tứ Thành đang dán vào, thẳng thắn nói: "Còn nhìn nữa tôi đánh chết cậu, tôi rước được một lệnh truy sát, thứ đó là cái gì thế?"

"Đúng rồi, tôi đang tính nói với anh chuyện này đây." Mục Tứ Thành nghiêm túc trở lại: "Có công hội hạ lệnh truy sát anh."

Lệnh truy sát giống với quảng cáo pháo hoa trước đây Bạch Liễu từng thấy, nó có thể phát ra một thông báo cho toàn thể người chơi, muốn phát được thì cần điểm tích lũy, khá tương tự với thả pháo hoa trò chơi trực tuyến quy mô lớn mấy năm trước Bạch Liễu từng chơi. Vừa thả một cái, toàn bộ dàn loa bên trong trò chơi sẽ đồng loạt phát ra âm thanh, tất cả người chơi đều có thể nghe thấy.

Lúc Bạch Liễu hỏi đến đấy, trên đỉnh đầu bắn ra một quả pháo hoa, tàn pháo rơi xuống dính trên người Bạch Liễu, màn hình của cậu tự động xuất hiện thông báo:

【Hệ thống thông báo: Công hội Cương Thi phát lệnh truy sát người chơi Bạch Liễu.】

【Nội dung lệnh truy sát: Công hội Cương Thi tuyên thệ với đại đa số người chơi, trong vòng ba ngày sẽ giết chết Bạch Liễu, đoạt lấy hai đạo cụ của NPC cấp Thần là [Xương cá Siren] và [Quỷ Kính] để chuẩn bị cho cuộc thi! Hoan nghênh toàn thể người chơi cùng theo dõi! Hy vọng mọi người tiếp tục ủng hộ công hội Cương Thi nha. ~ Bắn tim.】

"Công hội Cương Thi?" Bạch Liễu xoa cằm: "Đây là công hội nhỏ à? Tôi chưa nghe bao giờ."

“Không phải công hội nhỏ.” Mục Tứ Thành cạn lời: “Xin anh đấy Bạch Liễu, anh làm ơn dời ít sự chú ý từ điểm tích lũy sang chỗ khác đi. Anh tham gia league luôn rồi, cũng phải tìm hiểu thêm về đội thi đấu và công hội đứng đầu chứ.”

Bạch Liễu: “Tôi đâu thấy công hội Cương Thi trong mười vị trí tuyên truyền tiếp ứng của league, mười hạng đầu cũng không lên được, chẳng lẽ không phải công hội nhỏ?”

Giọng điệu khi nói chuyện cộng với vẻ mặt của Bạch Liễu đều vô cùng hờ hững, cậu thật sự đang hỏi chứ không hề có ý cười chê. Thế nhưng Mục Tứ Thành lại cảm thấy rõ ràng Bạch Liễu đang châm biếm công hội Cương Thi kia, điều này khiến hắn bật cười.

Nhưng rất nhanh sau đó Mục Tứ Thành đã thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Công hội Cương Thi không phải công hội nhỏ.”

Nói rồi, Mục Tứ Thành mở màn hình hệ thống, tiếp đó mở khu tuyên truyền tiếp ứng của vòng trò chơi. Ngón tay hắn lướt thẳng một đường, cuối cùng cũng dừng lại, đưa cho Bạch Liễu xem.

“Công hội của bọn họ tuy rằng không nổi tiếng mấy.” Mục Tứ Thành chỉ vào hai người chơi trên bảng cho Bạch Liễu coi: “Nhưng công hội đó lại có tổ hợp hai người chơi vô cùng nổi tiếng, cũng là người sáng lập ra công hội.”

“Hơn hết hai người chơi này đều chỉ thiếu một bậc nữa là tiến lên cấp S trong top người chơi.” Mục Tứ Thành ngẩng đầu nhìn thẳng Bạch Liễu: “Là top người chơi cao hơn người chơi

công hội như Trương Khôi không biết bao nhiêu bậc, trình độ chuyên nghiệp, giết người như cỏ.”

——

【Người chơi: Miêu Phi Xỉ.】

【Tổng số liệu tiếp ứng hiện tại: 410 ngàn, xếp hạng 67 trong tổng số người chơi, mở khóa kim bài miễn tử.】

【Xếp hạng bảng tổng điểm tích lũy: 134.】

【Thuộc về công hội: Cương Thi Ăn Thịt Thối.】

——

【Người chơi: Miêu Cao Cương.】

【Tổng số liệu tiếp ứng hiện tại: 230 ngàn, xếp hạng 107 trong tổng số người chơi, mở khóa kim bài miễn tử.】

【Xếp hạng bảng tổng điểm tích lũy: 179.】

【Thuộc về công hội: Cương Thi Ăn Thịt Thối.】

——

Bên cạnh hai tấm áp phích còn có một nút bấm tam giác hiển thị video, bên cạnh viết 【Video tuyên truyền người chơi hot】 –- 【Video tuyên truyền: Tổ hợp hai người xuất sắc nhất năm, video cut ~ khoảnh khắc rực rỡ của Cương Thi Ăn Thịt Thối – tổ hợp cha con máu tanh nanh vàng không việc ác nào không dám làm. ~】

Video có thể xem miễn phí, Bạch Liễu không chút do dự bấm vào.

Ba phút sau, Bạch Liễu đã xem xong, video dừng lại ở bức ảnh cuối cùng. Đó là một người đàn ông, một mặt giằng cởi xích sắt đeo trên khóe miệng, một mặt kích động cắn chặt không buông lưng của một người khác. Người nọ rõ ràng là người chơi đối địch, bị cắn một miếng mà gào khóc thảm thiết. Răng nanh đỏ au lún sâu vào máu thịt bầy nhầy của người kia, máu tươi bắn bê bết trên mặt kẻ công kích.

Đứng bên cạnh người chơi đang hăng say ăn thịt người là một cương thi trung niên thuộc triều Thanh, da của gã màu xanh tím, vóc người cao. Quái vật làm phiền gã trước đó đã bị gã quật ngã bằng một cú tát, dường như các đòn tấn công không gây ra chút sát thương nào đối với gã. Mình mẩy gã to cao, nhìn vừa vững vàng vừa trưởng thành, có điều âm khí trên mặt cái xác đó thật sự quá dày đặc, vậy nên trông gã vô cùng kỳ quái.

“Kẻ điên ăn thịt người là Miêu Phi Xỉ, cương thi đánh quái vật là Miêu Cao Cương, lực phòng ngự trong hình thái cương thi rất cao. Bọn họ là một tổ hợp hai người phòng ngự và tấn công điển hình, do là cha con nên độ ăn ý cũng cao.” Mục Tứ Thành giải thích: “Hơn nữa vị trí của hai người trên bảng thuộc tính cũng rất cao, đều vượt tám ngàn, là người chơi cấp S-, mà bình thường cấp A giết anh cũng chỉ cần mấy giây có lẻ thôi.”

Bạch Liễu vừa thu tầm mắt vài giây lại nhìn sang video của kẻ ăn thịt người Miêu Phi Xỉ, có hơi suy tư chống cằm, hỏi lại: "Bởi vậy phương thức công kích của tên Miêu Phi Xỉ này là cắn người?"

"Không phải, phương thức công kích của gã là song đao, gã ăn thịt người là bởi vì ——" Mục Tứ Thành tạm dừng, phức tạp nói: "Miêu Phi Xỉ có sở thích đặc biệt, gã thích ăn thi thể, thi thể trẻ con còn tươi ấy, nghe nói ngoài hiện thực thứ này đã bị bỏ tù vì phạm tội chưa thành, nhưng vì chưa thành nên lại được thả ra."

Bạch Liễu nâng mắt nhìn Mục Tứ Thành: "Cậu có thể nói đơn giản một chút không, gã thích ăn thịt trẻ con, hơn nữa còn từng bắt hụt mấy đứa?"

Mục Tứ Thành im lặng một lúc: "Phải."

Nhưng chuyện cũ nghe rợn cả người này cũng không thể thu hút quá nhiều sự chú ý của Bạch Liễu, cậu xoa cằm nghĩ ngợi. Bạch Liễu vô cùng chân thành nhìn Mục Tứ Thành: "Nhưng tôi đã khiêm tốn tới thế rồi, vì sao bọn họ còn nhìn chòng chọc vào tôi?"

"…" Tên này khuấy lên mưa máu gió tanh trong trò chơi, thế mà còn mặt mũi nói mình đã khiêm tốn, Mục Tứ Thành mặt không biểu cảm phun chữ: "Chắc do anh trông ngon đấy."

Bạch Liễu mặc váy giật hết cả mình: "Hóa ra là vậy á? Tôi đã nói mà."

Mục Tứ Thành: "…"

Đừng nói với tôi anh tin thật đấy!

———

Tác giả có lời muốn nói:

Đến rồi đây! Tui bắt đầu ngó dịch dinh dưỡng!

Từ giờ thì không có xoắn não nữa đâu! Đừng nuôi tui ú mất thôi huhuhu! Xin mấy bồ đó!

6 chẳng có chút xíu cảm giác gì với bản thân cả: Tui đi làm thôi mà, sao mấy người ai cũng chĩa mũi dùi vào tui vậy?

611: Tụi tui quay lại rồi đây >< Phong thần sẽ đổi lịch up chương nha mn, thứ 3, 5, 7 nhee ❤

Chương 80: Đại sảnh trò chơi

Edit: Ana + Beta: Koo

Công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối ra lệnh truy sát Bạch Liễu trong ba ngày, làm dấy lên trận thảo luận kịch liệt giữa những người chơi, trên diễn đàn cãi nhau tới banh cả nóc:

【Theo lí mà nói, nếu Cương Thi Ăn Thịt Thối húp được vũ khí của Bạch Liễu thì liệu họ có khả năng lọt top 20 không nhỉ?

Tôi đột nhiên hơi ngứa tay muốn đặt cược cho Cương Thi Ăn Thịt Thối ghê.】

Lầu 1: Chủ thớt tỉnh lại đê, sao vũ khí của một người mới có thể khiến ông mơ màng mụ mị ngơ ngớ ngẩn thế nhỉ, đây là đấu giải đó! Toàn là đại thần đó được chưa bạn hiền! Cầm trên tay toàn là hàng đỉnh cấp mà công hội vơ vét cả năm qua đấy! Món hàng của Bạch Liễu so ra thì là cái đinh gỉ gì chứ.

Lầu 2: Rõ ràng là Cương Thi Ăn Thịt Thối đang dùng chiêu bài quảng bá, lúc cái roi kia của Bạch Liễu mới xuất hiện cũng được cho là món đồ ra gì phết đấy, cơ mà đánh mấy con quái thường còn không nổi, bì thế nào được với hàng top? Tôi cảm thấy cặp đao của Miêu Phi Xỉ so ra hơn hẳn, ít nhất sát thương cao, dame to.

Lầu 3: Thớt nghe em nói này, Cương Thi Ăn Thịt Thối chỉ có thể chen chân vào top 20 của đấu đôi thôi, chứ không chen nổi top 20 của đấu đội đâu.

Chủ topic: Nhưng mà hai món vũ khí của NPC cấp Thần trong tay Bạch Liễu đều có rõ số liệu quái đâu? Nói không chừng là vũ khí dính bug cấp bậc thôi, nếu Cương Thi Ăn Thịt Thối giành được biết đâu lại chiến thắng bất ngờ thì sao!

Lầu 5: Gòi xong, lại một chủ topic bị lừa bởi vài cha marketing của mấy công hội lớn, ông anh không thấy công hội Quốc Vương mang mấy mảnh gương bán hết cho Cương Thi Ăn Thịt Thối rồi sao? Nếu thật sự mấy cái mảnh đấy mà có giá trị thì công hội Quốc Vương đã gom cho bằng đủ đạo cụ Quỷ Kính rồi, đâu ra chuyện bán nó đi?

Nội bộ công hội Quốc Vương toàn là người chơi giám định đạo cụ với bậc thầy sửa chữa, có thể giám định, sửa chữa mấy món đạo cụ giá trị dù đã nát như cám bã, rõ ràng là mấy cái mảnh kia không có giá trị gì nên họ mới bán tống bán tháo bằng sạch đấy!

Lầu 6: Rõ ràng là Cương Thi Ăn Thịt Thối đang cọ nhiệt ké fame, không phải vừa hôm trước Bạch Liễu vừa mới một nháy leo lên top 2 bảng Tân Tinh à, bao nhiêu là người tung hô cậu ta là Spades thứ hai, có điều tui cũng thấy hơi ô dề, thuộc tính cậu ta thấp quá, bị hai người cấp A của công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối vây gïết, kiểu gì cũng ngủm sớm.

Lầu 7: Cơ mà hiện tại Bạch Liễu với Mục đại thần bị trói chung lại một chỗ rồi mà? Có Mục đại thần, công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối muốn khử Bạch Liễu cũng không ngon ăn đâu, cũng tại tốc độ di chuyển của Mục đại thần như bật hack vậy.

Lầu 8: Có Mục đại thần thì làm sao, mi coi lại là ai đang muốn gïết Bạch Liễu đi, nếu Cương Thi Ăn Thịt Thối mà để nhóm

chủ lực xuất chiến thì hai tay kia chỉ có nước lên bàn thờ ngắm gà khoả thân ăn chuối cả nải thôi. Miêu Cao Cương với Miêu Phi Xỉ đều thuộc cấp S-, Miêu Phi Xỉ có công cấp S-, Miêu Cao Cương thì lại có kháng cấp S-.

Hơn nữa Miêu Phi Xỉ thắng ai thì ăn luôn thịt người đó để chúc mừng, mỗi lần như thế đều khiến adrenaline khán giả TV nhỏ của hắn tăng vọt, donate như điên dại, so ra… tao cảm thấy trên tất cả mọi phương diện Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đều đánh không lại họ. Chủ yếu cũng là do Bạch Liễu kéo chân quá, Mục Tứ Thành về tốc độ còn có thể khắc chế được Miêu Phi Xỉ, cơ mà thêm cả Miêu Cao Cương thì bọn hắn khó mà đánh nổi.

Lầu 9: Bạch Liễu không phải người chơi chủ công, cậu ta dùng não chơi mà, đến cả Bậc Thầy Múa Rối còn bị cậu ta xỏ mũi, đừng có tuỳ ý độc miệng như thế.

Lầu 10: Cu bên trên là tân thủ à? Nói như nói vậy luôn cha nội? Này nhé, đầu tiên, thuộc tính của Bậc Thầy Múa Rối chỉ có cấp A; thứ hai, gã ta còn chưa từng tham gia league bao giờ, so với Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đã chơi muốn nát cả cái giải này thì là một trời một vực đó hiểu chưa ông bạn?

Trí lực của Trương Khôi cũng có hạn, khi trước fan của gã mồm năm miệng mười bảo gã sẽ phá đảo giải đấu năm nay, công hội Quốc Vương còn marketing gã với Phù Thủy Nhỏ, lúc đấy đến ho tôi còn không dám. Nhưng hiện tại gã bán muối mất tiêu rồi, thứ cho tại hạ nói thẳng, hắn đánh với Bạch Liễu nhìn có giống một người chơi sở hữu 93 điểm trí lực không, gà.

Nếu nói Bạch Liễu là người chơi hệ trí lực thì Cương Thi Ăn Thịt Thối cũng chẳng thiếu, Miêu Cao Cương là ví dụ đấy. – 【

Link: Những pha highlight mãn nhãn nhất của top 10 người chơi trí lực cực cao trong league. 】Trong đây có một đoạn là của Miêu Cao Cương giết ngược hai người bên công hội Quốc Vương trong bảng đấu đôi đấy anh bạn.

Tiện thì đây nhắc cho mà nhớ, Bạch Liễu với kẻ mà mấy người tâng bốc lên tận trời kia có trí lực ngang nhau, cùng là 89 điểm đấy nhé, có điều Miêu Cao Cương kinh nghiệm phong phú hơn cái cậu kia nhiều.

Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, so Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương với Mục Tứ Thành và Bạch Liễu thì có cùng đẳng cấp đâu mà so, không những thế mà có khi cặp cha con kia chưa chắc đã đuổi giết mem mới như Bạch Liễu đâu. Lần gần nhất tôi thấy bọn họ là khi hai người đó đang bận đi vượt ải để huấn luyện mà, toàn là phó bản cấp 3.

Phỏng chừng lần này xuống tay với Bạch Liễu chỉ là một kế sách quảng bá thôi, chẳng có gì đáng để chú ý, giải tán thôi bà con. Thiết nghĩ nếu chủ thớt thích thì có thể đặt cược cho Cương Thi Ăn Thịt Thối. Tôi xem vài trận đấu tập của Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương rồi, ổn áp đấy.

…….

Lầu 36: Lầu trên ơi chế tới vả mặt cưng đây, công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối vừa thông báo, không phải người chơi bình thường của công hội mà là tổ hợp mạnh nhất, Cương Thi Ăn Thịt Thối - Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương. Miêu Phi Xỉ còn nói lúc thắng Bạch Liễu sẽ ăn thịt cậu ta công khai, chế chắc suất cắm cọc trước TV nhỏ của hắn đi nha.

Lầu 37: ?!?! Ủa alo, nghiêm túc??! Cương Thi Ăn Thịt Thối tự tay xử luôn?! Không phải là bọn họ đang tập luyện hả? Sao lại

đánh người chơi bình thường???

Trong chớp mắt, diễn đàn bùng nổ.

_____

Bên trong công hội Quốc Vương.

Một người sắc mặt nghiêm trọng giơ màn hình hệ thống vội vã đi qua đám đông đến một văn phòng, trên cửa treo một trái tim đỏ tươi, máu từ trái tim nhỏ từng giọt xuống, nhuộm đỏ kí hiệu đầu lâu bên dưới.

Cảnh này làm người tiến đến gõ cửa không khỏi nuốt nước miếng một cái, nhưng rồi cũng phải gõ cửa.

“Queen, Vương Thuấn vừa mới tổng hợp, phân tích số liệu của danh sách donate mỗi kì ở trong TV nhỏ của Heart Queen, chị có muốn xem bây giờ không ạ?”

“Vào đi.”

Người nọ nơm nớp lo sợ đi vào.

Một người phụ nữ trên tay cầm tẩu thuốc, mặc trên người một bộ sườn xám đỏ thêu viền đen, đeo tất đen và chân mang giày cao gót lười biếng tựa vào chiếc ghế dài màu đen. Hai chân cô ta bắt chéo, tóc vấn hờ được cố định bởi chiếc trâm gỗ. Bên tai

là đôi bông tua rua màu đen thật dài, phủ lên đôi bờ vai nõn nà, áo choàng được vắt trên cánh tay từ từ rơi xuống.

Con người tròn đầy và đuôi mắt xếch lên, ánh mắt cô ta mơ màng, đôi môi đỏ tươi căng mọng nhẹ nhàng ngậm lấy đót tẩu rít một hơi, rồi lại chậm rãi nhả ra. Làn khói trắng lượn lờ khắp người mờ mờ ảo ảo gợi hương vị yêu kiều, đuôi mắt hạ xuống chừng như ủ rũ lại khiến người này vừa lạnh nhạt vừa kiêu ngạo, không thể khinh nhờn.

Trong phòng không chỉ một mình cô ta mà có một đoàn người chen chúc nhau, ồn ào thảo luận:

“Lượng donate của Queen đang có xu hướng giảm theo từng tháng…”

“Phải có biện pháp thôi, tôi cảm thấy chính do đánh tổ đội khiến cho mị lực của Queen bị che lấp, lượng donate bị phân tán lên những người còn lại trong đoàn…”

“Tôi từng nói với mấy người rồi mà, phải tạo người chơi idol, idol đó! Nhìn top 1 Spades mà xem! Tất cả là dựa vào phong cách cá nhân siêu cấp hấp dẫn đó để tăng lưu lượng…”

“Tôi phản đối, đấu đội là điểm nổi bật của giải đấu! Hai tháng nữa là khởi đấu rồi, không được lẫn lộn đầu đuôi, Queen cần luyện tập phối hợp cùng với các thành viên trong đội! Hiện tại chính Spades cũng đang phải luyện đấu đội đấy!”

“…. Thành viên dự bị Trương Khôi đã chết, chúng ta mất một phương pháp đấu đội, giờ mà tập luyện thì đầu thì còn cần rèn giũa nhiều…”

“… Đoàn đội của chúng ta ngoài trừ phải cần rèn luyện thì còn một thành viên quan trọng hơn nữa, chính là top 1 bảng Tân Tinh【Phù Thủy Cấm Kị】, kĩ năng cá nhân có thể tước đi hoặc phục hồi giá trị sinh mạng trong trò chơi thật sự rất hiếm có. Nhưng vì thiếu 13 lần vào phó bản nên phải chạy phó bản, không thể tập luyện phối hợp với các thành viên trong đoàn …”

Heart Queen xoa nhẹ đầu mày, từ từ ngồi dậy, lười nhác phất phất tay, giọng nói vì hút thuốc mà mang chút trầm khàn: “Được rồi, các quản lí im lặng đã, nghe báo cáo trước.”

Ngay lập tức, bầu không khí trở nên im ắng, tất cả bọn họ đều cúi người lui về phía sau, lễ phép nói: “Vâng, Queen.”

Người báo cáo tiến vào phòng, cẩn thận nhìn thoáng qua hội đồng phía sau trợ giúp Heart Queen, nuốt nước miếng một cái, dè dặt báo cáo:

“Tháng này, tổng donate của Heart Queen giảm 19%, số người xem cao nhất giảm xuống 21%… Tổng hợp số liệu của TV nhỏ giảm 13,67%…”

“So với người đứng top 3 【Giáo đồ Nghịch Tập Tự】 thì khoảng chênh lệch đang dần thu hẹp, dựa vào tình hình hiện tại, rất có khả năng… sẽ vượt qua chúng ta trong vòng nửa cuối năm… Nhưng bù lại chúng ta rất vững vàng trụ ở【Top 1 Người chơi có giá trị nhan sắc cao nhất】.”

Heart Queen rũ mắt nghe trong phút chốc, giơ tay bảo đối phương ngừng thông báo: “Vào đúng trọng tâm, lí do vì sao lượng donate giảm.”

“Vâng vâng.” Người báo cáo lật sang trang tiếp theo của bản báo cáo, “Vương Thuấn đã làm bảng phân tích số liệu được tổng hợp của TV nhỏ, do người xem chạy qua bên đối thủ cạnh tranh của chị,【Giáo đồ Nghịch Thập Tự】, nhưng tỉ lệ không cao, chỉ chiếm một phần ba.

“Hai phần ba còn lại…” Người báo cáo cười khổ, “Đều là chạy sang xem khu người chơi cấp thấp, dạo này người mới chơi rất hay, thuộc tính cá nhân rất đặc sắc, số view rất cao.”

“Không chỉ là top 1 bảng Tân Tinh Phù Thủy Nhỏ vừa buff máu vừa hút máu, top 2 Bạch Liễu chơi hệ khống chế, top 3 Bé Vẹt giá trị may mắn 100/100, top 4 Khỉ Đạo Tặc trộm đồ trong tay Spades mà không chút xây xát…”

“Khả năng cạnh tranh vượt xa mặt bằng chung của người mới.” Người báo cáo thở dài.

“Phù Thủy Nhỏ là người của chúng ta, người xem chạy sang bên cô ấy cũng không vấn đề.” Heart Queen lười nhác ngả người nằm trên ghế, rít một ngụm. “Bạch Liễu? Có phải là người mới được hệ thống gọi là Spades thứ hai hay không?”

Người báo cáo chần chờ trong giây lát, ngẩng đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt của người nằm trên ghế, lựa lời mà nói: “Đúng vậy, đây chính là người giết chết Trương Khôi, kỹ năng cá nhân thuộc hệ khống chế. Nhưng vì chúng ta đang tập trung vào huấn luyện chuẩn bị cho league, không có truy cứu việc này, thêm cả cậu ta cũng không có quá nhiều chỗ để trọng dụng…”

“… Đống mảnh kính trong tay chúng ta sau khi được giám định thì phát hiện ra đạo cụ được nó ghép thành rất có khả

năng không có tác dụng gì lớn. Dựa vào thực lực mà nói thì tôi cảm thấy Bạch Liễu không bằng được Spades khi đó, có điều hệ thống tặng Bạch Liễu cái danh hiệu đấy có khi là do…”

“Vũ khí đúng không?” Heart Queen lạnh nhạt nói. “Vũ khí của cậu ta với Spades giống nhau, đều là roi xương, vũ khí của y là roi bằng xương của thằn lằn màu đen thuần, còn của cậu ta là xương của Siren King màu trắng.”

“Nhìn y như roi tình nhân.”

Lời vừa dứt, toàn bộ người trong phòng họp như ngừng hô hấp, không dám thở mạnh, lén nhìn người đang ngồi trên ghế cao.

Toàn hội đều biết, Heart Queen thích Spades King.

Thích đến cỡ nào? Ngay cả Công Hội Quốc Vương ngay từ đầu cũng là Heart Queen chuẩn bị để đặt cược cho Spades, vì thế nên đặt là 【Vương Miện Quốc Vương】.

Queen muốn dùng cái công hội khổng lồ giàu có này để giúp Spades lên ngôi, điều kiện duy nhất là được đi theo y, nhưng cuối cùng vẫn bị Spades cự tuyệt.

Cách y từ chối cũng rất trực tiếp, suýt chút nữa y giết luôn Queen trong lúc thi đấu.

Không chỉ có thế, mỗi lần gặp mặt tại league, khi mà Queen chủ động tiến đến chào hỏi, Spades còn hờ hững hỏi, ai đấy?

… Thật sự giống như chưa bao giờ ngó ngàng tới cái người đã lấy toàn bộ công hội làm "của hồi môn" tặng y, đệ nhất mĩ nhân trên bảng xếp hạng, người từng khiến không biết bao nhiêu con tim của người chơi nam phải thổn thức.

Nhưng bọn họ cũng không dám tỏ thái độ bức xúc gì với chuyện đấy, dù gì thì y nhìn thế nào cũng không giống kiểu người sẽ yêu đương.

Tàn nhẫn hơn cả, Spades trong trận đấu sẽ không bao giờ do dự mà xuống tay với Queen.

Ánh mắt Heart Queen trầm xuống, như thể vừa nghĩ tới một điều gì vui, chống cằm nhếch môi cười: "Cái roi kia khá thú vị đấy, còn là của NPC cấp Thần, số liệu cũng chưa rõ."

Người báo cáo hơi ngẩn ra: "Cương Thi Ăn Thịt Thối vừa hạ lệnh muốn đoạt lấy cái roi đó, Queen, nếu chị thấy hứng thú, có cần…"

"Không cần, tôi không có hứng thú." Biểu cảm của Heart Queen nhìn có chút mệt mỏi. "Chỉ là một người mới, năm nay còn chẳng làm được trò trống gì trước mặt tôi, hơn nữa roi của Spades tôi đã từng lĩnh giáo qua, roi của người khác mà muốn so với y?"

Cô không chút để ý mà dựa vào ghế sô pha, mũi chân nhếch lên lắc qua lắc lại, ánh mắt vô định, dường như đang đắm chìm vào trong hồi ức, nhỏ giọng nói: "Spades mới là tốt nhất."

"Dù là roi, hay là người."

_____

Cổng đăng nhập trò chơi.

Mục Tứ Thành và Bạch Liễu đứng chung một chỗ, Bạch Liễu ngó khắp xung quanh tìm Mộc Kha, cậu bảo Mộc Kha đứng ở đây chờ. Mục Tứ Thành cũng ngụy trang vẻ bề ngoài, hơn nữa còn xịn hơn Bạch Liễu nhiều, hắn dùng đạo cụ ngụy trang gắn cho bản thân một cặp râu thổ phỉ, lúc ở một mình cũng không có bị người nào bám đuôi.

Nhưng Mục Tứ Thành đã nhanh chóng phát hiện ra có kẻ đi theo Bạch Liễu, hắn bất đắc dĩ nhắc nhở cậu một câu, nhưng rồi hắn liền cảm thấy có điều gì sai sai.

Mục Tứ Thành hoài nghi nhìn Bạch Liễu: “Anh xài đạo cụ ngụy trang gì đấy?”

Bạch Liễu chớp chớp mắt: “Đồ chùa đó.”

Mục Tứ Thành: “…”

Mục Tứ Thành cả người như muốn nổ tung, hắn điên cuồng mắng cậu: ” Bạch Liễu!!! Anh đừng có hà tiện như vậy được không!! Khỉ gió anh đang bị đuổi gïết đó!”

“Không cần phải vung tiền cho cái này.” Bạch Liễu nhìn màn hình lớn không chớp mắt. “Tôi đăng nhập vào trò chơi có thể có người không biết, nhưng nếu TV nhỏ của tôi nhảy thông

báo cho toàn bộ follower, bọn họ có hơn một trăm con mắt, muốn tìm thấy tôi trong trò chơi này dễ như trở bàn tay.”

Lông mày của Mục Tứ Thành bắt đầu nhăn nhúm lại.

“Hơn nữa, bọn họ muốn bắt tôi, nói không chừng tôi cũng muốn bắt họ đấy, nhở?” Bạch Liễu mắt cong cong nhìn về phía Mục Tứ Thành cười, Bạch Liễu mặc đồ nữ cười đến là xinh đẹp, khiến Mục Tứ Thành ngơ ra một chút.

Rất nhanh, Mục Tứ Thành đã hoàn hồn: “Anh bắt bọn họ?! Bắt bọn họ để làm gì?”

Bạch Liễu híp mắt lại: “Bọn họ muốn lấy roi xương và mảnh gương trên người tôi, tôi cũng muốn lấy đồ trên người bọn họ.”

Mục Tứ Thành nhíu màu: “Đồ gì?”

Bạch Liễu ngước mắt nhìn Mục Tứ Thành: “Mảnh gương, công hội.”

“Tôi phát hiện những người tham gia khác đều có công hội, chỉ chúng ta là không có.” Ngữ điệu và biểu cảm của Bạch Liễu vô cùng bình tĩnh, như thể đang xin thêm một quả trứng cho tô mì. “Tôi cũng định lập một cái, nhưng mà công hội Nhu Thi gì gì đó, có thể thử phát xem sao.”

Mục Tứ Thành đờ mặt ra: “…”

Đột nhiên trong chốc lát, hắn không biết nên bắt đầu chửi từ đâu.

"Là công hội Cương Thi, không phải công hội Nhu Thi." Mục Tứ Thành đỡ trán, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Bạch Liễu, đầu hắn đau vô cùng. "Bạch Liễu, thằng em này gọi ông anh là bố luôn nhé? Ông anh đừng có cái kiểu thái độ như đi mua đồ hàng chợ, bảo người ta bán cho anh một cái "công hội" được không? Anh còn muốn tôi nói với anh bao nhiêu lần nữa là công hội Nhu Thi, ủa lộn, công hội Cương Thi không phải là một cái công hội nhỏ!"

Mục Tứ Thành thở dài một hơi: "Tuy là chúng ta dự thi, sau lưng có công hội nâng đỡ thì sẽ tốt hơn nhiều. Nhưng hiện tại thành lập công hội không còn kịp nữa, chúng ta cũng không có đủ người chơi, tài nguyên hay là điểm. Không những vậy, công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối thật sự không phải muốn đụng là đụng. Đứng đầu công hội đó là cặp cha con có thể giết ngược chiến đội của công hội Quốc Vương, anh cũng xem video đó rồi. Rõ ràng không phải là người chúng ta có thể trêu vào."

"Tôi cứ cho rằng anh đã chuẩn bị tốt để làm thí sinh tự do." Đầu Mục Tứ Thành muốn xịt khói. "Tôi nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới có ngày anh lại muốn trộm luôn công hội của người ta, từ bỏ đi Bạch Liễu, chuyện này căn bản là bất khả thi."

"Thì tôi đã bảo là muốn trộm đâu nào." Bạch Liễu liếc mắt nhìn Mục Tứ Thành. "Tôi chỉ định khống chế lão đại của bọn họ, sử dụng tài nguyên nội bộ bên đó."

Mục Tứ Thành tự hỏi bản thân một chút, rồi nhanh chóng phản bác lại Bạch Liễu:

“Không được đâu, Miêu Phi Xỉ với Miêu Cao Cương đã đăng kí dự thi, cho dù anh có khống chế bọn họ, thì cũng không có khả năng bọn họ rút lui, rồi lại gia nhập đội của chúng ta, người chơi đã đăng kí dự thi không thể đổi nhóm, đây là quy tắc.”

“Dưới tiền đề này, trừ khi bọn họ bỏ thi, không thì bọn họ sẽ tìm cách đem tài nguyên của bọn họ cho người mình, chỉ cần được công hội nâng đỡ thì lúc nguy cấp có thể cứu anh một mạng đó. Với cách khống chế của anh, tôi cảm thấy khó lòng mà vượt qua họ để sử dụng tài nguyên công hội.”

Bạch Liễu lười nói nhiều với Mục Tứ Thành, cậu tiếp tục nhìn màn hình lớn, nhưng Mục Tứ Thành lại không chịu buông tha cho chuyện đó.

“Còn mảnh gương trên người bọn họ thì sao?” Mục Tứ Thành nhíu mày. “Rốt cuộc cái này là thứ gì?”

Bạch Liễu không nhanh không chậm tiếp tục giải thích: “Ở trong trò chơi này, tôi có thể đặt mảnh gương ở chỗ người khác, cũng có thể làm các mảnh gương giả. Phương pháp làm lẫn lộn đạo cụ quá nhiều, bọn họ đuổi giết tôi chẳng qua phần nhiều là vì kéo fame, phần còn lại mới thật sự là vì mấy mảnh gương trên người chúng ta.

“Nhưng để đảm bảo trên người tôi cầm mảnh gương hàng thật giá thật, chắc chắn bọn họ sẽ phải kiểm hàng.”

Bạch Liễu quay sang nhìn Mục Tứ Thành: “Mục Tứ Thành, với suy nghĩ một một kẻ trộm chuyên nghiệp như cậu, cậu nghĩ cách tốt nhất để kiểm tra chúng mà không gặp sơ suất là gì?”

“… Ghép chúng lại.” Mục Tứ Thành suy nghĩ một lát. “Nếu mà là tôi, tôi sẽ ghép đống mảnh gương đấy lại, nếu thật sự tạo thành đạo cụ thì chắc chắn không thể là giả được.”

“Vậy nên anh đoán chúng sẽ mang theo mảnh gương trên người?” Mục Tứ Thành liếc nhìn người thấp hơn mình một cái đầu nọ. “Bọn họ cũng có thể lấy mảnh gương trên người anh về rồi ghép lại sau cũng được mà.”

“Đúng vậy, bọn họ có thể làm như thế. Có điều tôi cảm thấy xác suất xảy ra chuyện đấy không lớn.” Bạch Liễu nói, mắt vẫn dán lên màn hình lớn.

Mục Tứ Thành hỏi: “Tại sao lại không lớn?”

“Bởi vì giết chết tôi rồi kiểm hàng, sẽ đạt hiệu quả livestream tốt nhất.” Bạch Liễu nghiêng mặt nhìn Mục Tứ Thành, tỉnh rụi đáp. “Bọn họ không phải muốn dùng tôi để kéo lượt xem sao? Làm một trận giết người cướp của hiệu quả tuyên truyền tốt vô cùng.”

Mục Tứ Thành nghẹn lời.

___

Tác giả có lời muốn nói:

6: Cái công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối rốt cuộc là cái giống gì đấy?

4: Là cái kiểu vô cùng đặc biệt, vô cùng đặc thù, tuy hơi nhỏ. Thì thì thì thì mà anh hiểu mà… là cái kiểu công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối đó!!!!

Chương 81: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Nhi + Beta: Sơ Tình

Xét từ góc độ hiệu quả khi livestream mà nói thì quả đúng là như vậy, cảm giác gặt hái phần thưởng Quỷ Kính sau khi giết chết Bạch Liễu sẽ càng thêm mãnh liệt, người xem bị thuyết phục cũng nhiều hơn. Việc này sẽ đem lại hiệu quả tuyên truyền lớn hệt như việc Miêu Phi Xỉ xử lý rồi ăn luôn đối thủ của mình.

Nếu là vì tuyên truyền tiếp ứng, đây quả thực là phương án Cương Thi Ăn Thịt Thối sẽ lựa chọn.

Lúc trước, có một công hội cũng thích giết người mới có tiềm lực lớn để quảng bá uy danh trước khi league bắt đầu, nói văn vẻ chút là 【Tế cờ hắc mã, công hội bất khả chiến bại】. Những chuyện thế này năm nào chẳng xảy ra, hơn nữa còn xảy ra trong thời gian dài với người mới không có công hội chống lưng nhưng lại có thủ đoạn. Mục Tứ Thành còn tưởng người bị tế cờ trong mùa tiếp ứng năm nay sẽ là hắn, cho nên mới điên cuồng thu thập đạo cụ đào thoát như【Bùa hộ mệnh người cá】.

Không ngờ tới giữa đường nhảy ra một Bạch Liễu còn cao siêu và kiêu ngạo hơn hắn, thẳng thừng giải quyết tên Trương Khôi xếp hạng đầu. So về mánh khóe thì cậu hơn hẳn Mục Tứ Thành, vậy nên cướp luôn tư cách bị tế cờ của hắn.

Mục Tứ Thành nghĩ tới thông báo của công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối mình từng xem qua.

Miêu Phi Xỉ đeo xích trên miệng, gã đăng một đoạn video ngắn lên trang của công hội, mặt mày hớn hở bảo rằng muốn giết Bạch Liễu quay mukbang.

"Cơ mà tôi không thích ăn người lớn lắm, nhỏ chút thì ngon hơn." Miêu Phi Xỉ cười đùa, "Cách tính vẫn như cũ nhé, tế cờ thôi mà, ăn được bao nhiêu đành phải phụ thuộc vào mọi người donate bao nhiêu đấy. Tôi có thể ăn thêm mấy miếng nữa vì mọi người. Số liệu tiếp ứng trước mắt là không tính thêm ba cân nội tạng. Có điều ăn không hết cũng chẳng làm sao."

Miêu Phi Xỉ liếm môi, cười nhạo: "Thịt của cậu ta vứt không tiếc, đem đi bán chả được bao đồng đâu."

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành với ánh mắt kỳ quái, không biết người này vừa nãy nghĩ tới cái gì mà vẻ mặt đột nhiên trở nên rất đáng sợ, hệt như muốn ăn thịt người: "Cậu sao vậy?"

"Không sao, nghĩ tới mấy chuyện khiến tôi không vui thôi." Mục Tứ Thành nghiến răng, thế nhưng hắn nhanh chóng khống chế được biểu cảm vặn vẹo của mình, nhìn về phía Bạch Liễu, "Lần này tôi đi với anh. Hai người đi với nhau vẫn tốt hơn anh một mình một ngựa đúng chứ?"

Lúc trước Mục Tứ Thành đã quấn lấy Bạch Liễu một hồi với mong muốn vào trò chơi cùng cậu. Nhưng dù làm cách nào Bạch Liễu cũng không đồng ý, cậu còn yêu cầu hắn dẫn theo người mới tham gia nữa cơ.

Mục Tứ Thành có chút bực bội: "Anh mà xảy ra chuyện thì tôi dẫn hai người mới ra cũng vô dụng, đm!"

“Trước khi xảy ra chuyện gì, cậu có thể đặt giả thiết rằng tôi sẽ không sao.” Bạch Liễu vỗ vỗ vai Mục Tứ Thành, lộ ra nụ cười công nghiệp trấn an hắn.

Mục Tứ Thành đột nhiên quay đầu, ánh mắt lướt qua vai Bạch Liễu nhìn về phía sau, nhíu mày thầm thì một câu với cậu: “Bọn họ tới rồi.”

Bạch Liễu nương theo ánh mắt Mục Tứ Thành, phát hiện hai người chơi một cao một thấp đang đến. Người dẫn trước bước đi trông rất ngạo mạn và độc đoán. Những người chơi bình thường ở cổng đăng nhập nhanh chóng tản ra cách xa kẻ này, hình thành vòng tròn bao bọc xung quanh.

Lý do người chơi lùi về sau không phải vì hai người này là tổ hợp Cương Thi Ăn Thịt Thối – trong đại sảnh chẳng có bất kỳ người chơi nào làm hại được nhau – mà là bởi một tiếng thông báo của hệ thống:

【Thông báo ấm áp của hệ thống dành cho người chơi ở cổng đăng nhập: Người chơi nguy hiểm [Miêu Phi Xỉ] đã đến. Hôm qua, người chơi này vừa giết 12 người chơi khác trong trò multi-player gồm hơn 50 người tham gia. Xin những người chơi bình thường ở cổng đăng nhập chú ý giữ khoảng cách, đừng tùy tiện vào cùng một trò chơi với hắn nhằm đảm bảo an toàn cho bản thân.】

Khi nghe được thông báo này, Miêu Phi Xỉ không để bụng mà cười một tiếng. Dường như gã đã tập mãi thành quen, ẩn trong nụ cười kia là sự đắc ý cũng như ngạo mạn do nắm trong tay mạng sống của kẻ khác và khiến người người phải khiếp sợ.

Miêu Phi Xỉ có diện mạo tuấn tú, vai rộng chân dài, vì còn trẻ tuổi nên trông hơi non nớt. Nhan sắc gã cũng khá được, cảm giác đẫm máu lúc vùi đầu ăn thịt người dễ khiến người ta liên tưởng tới quỷ hút máu – một loài sinh vật vừa thần bí vừa ưu nhã. Hình ảnh ấy gây ra chấn động vô cùng lớn khiến những kẻ thích phong cách này đều phát cuồng, điểm tích lũy donate vẫn luôn cao vót, chưa bao giờ rớt hạng. Quả thật gã rất có khả năng đánh tiếp ứng, cứ vậy mà ngồi vững trước 20 người chơi khác trên bảng xếp hạng giá trị nhan sắc TV nhỏ.

Bạch Liễu nhìn qua loa, đánh giá khách quan diện mạo Miêu Phi Xỉ một chút – tỉ lệ ngũ quan kém xa Mộc Kha. Bạch Liễu cảm thấy cách tạo dáng của Miêu Phi Xỉ hơi quá trớn, giống như đang cố ý khoe khoang sự nóng bỏng của bản thân, tóm lại là cực kỳ xốc nổi.

Đi theo sau Miêu Phi Xỉ là một người đàn ông trung niên kiệm lời, dáng người cường tráng cao lớn, khuôn mặt ngăm đen, trên cổ đeo một chuỗi Phật châu. Đôi mắt gã lập lòe tia sáng, hai chiếc răng nanh dài như ngà voi lộ ra ngoài miệng. Bước chân gã vững vàng, thoạt nhìn khí chất vô cùng ổn trọng. So với Miêu Phi Xỉ khoe khoang quá lố, người trung niên này mang đến cảm giác không dễ đối phó hơn hẳn.

Xem ra đây chính là người cha hay phối hợp hành động với Miêu Phi Xỉ, Miêu Cao Cương.

Miêu Phi Xỉ nghênh ngang đến trước bức tường trò chơi ở cổng đăng nhập, mấy người đi theo sau gã còn dáo dác khắp nơi. Rõ ràng, bọn họ là người chơi của công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối đang giúp đỡ tìm kiếm Bạch Liễu. Đám người chơi ở công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối này thoạt trông cũng vô cùng khiếp sợ gã Miêu Phi Xỉ – là loại sợ hãi không thể kiểm soát xuất phát từ phản ứng sinh lý của sinh vật cấp thấp đối với sinh vật cấp cao trong chuỗi thức ăn.

Không ai thích bị ánh mắt Miêu Phi Xỉ quan sát. Dù cho là cấp dưới của mình, gã cũng sẽ híp mắt đánh giá như đang xem xét coi miếng thịt người kia có ngon lành không.

Theo hình dung của Bạch Liễu thì đây chính là cảm giác – một đàn vật ăn cỏ run bần bật theo sau động vật ăn thịt.

Đàn vật ăn cỏ này đang vắt nát óc lấy lòng Miêu Phi Xỉ:

“Anh Miêu, anh muốn tìm Bạch Liễu đánh để xả stress đúng không ạ? Anh thật sự không cần tự mình xuất chiêu đâu, chúng tôi có thể thu phục cậu ta mà.”

“Chẳng phải do đám người chơi trên diễn đàn nói tào lao chọc tới anh Miêu của chúng ta sao? Rồi chẳng phải còn có người nói một trong những tâm điểm của trận đấu đôi năm sau chính là Bạch Liễu phối hợp với Mục Tứ Thành sao? Em cảm thấy dù cái thằng Bạch Liễu và Mục Tứ Thành kia cùng thi đấu thì chắc chắn anh Miêu và cha Miêu của chúng ta cũng sẽ đè bẹp dí bọn họ một cách dễ dàng!”

“Ầy.” Miêu Phi Xỉ được tâng bốc đến mức nheo mắt lại, mặt người dạ thú mà ngăn lại mấy tùy tùng phía sau sắp tâng gã lên tận trời, “Chúng mày nói nghe tốt đẹp quá, nhưng tao hi vọng cậu ta đừng đi cùng Mục Tứ Thành. Suy cho cùng thì tao không ăn hết hai người trưởng thành trong một lần được.”

“Mẹ nó.” Mục Tứ Thành đang lẩn trong đám người nghe được lời này thì chửi nhỏ một tiếng, lập tức muốn xắn tay áo đi ra. Bạch Liễu nhanh tay lẹ mắt kéo cổ tay hắn lại, quăng cho Mục Tứ Thành một ánh mắt ý bảo hắn đi nhanh.

“Đm.” Mục Tứ Thành nhịn không được nhỏ giọng lải nhải: “Miêu Phi Xỉ quả thật là người chơi league lòng dạ hẹp hòi nhất mà tôi từng thấy. Còn không phải do có người trên diễn đàn khen hai ta phối hợp tốt, chuyện đánh bại bọn họ vào năm sau là không thành vấn đề thôi sao? Tôi đoán hẳn vì điều này nên Miêu Phi Xỉ mới bắt anh khai đao. Gã không nhìn nổi tổ hợp người chơi mới tốt hơn gã ấy mà.”

Có điều, tuy lời mấy tên tùy tùng động vật ăn cỏ đấy rất khó nghe, nhưng đó chính là cái nhìn cơ bản của đa số người chơi trên diễn đàn.

Trừ fan của Bạch Liễu và Mục Tứ Thành còn khá tin tưởng bọn họ ra, người qua đường đều có cái nhìn chẳng mấy lạc quan. Họ cảm thấy nếu Mục Tứ Thành và Bạch Liễu đối đầu với Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương thì chẳng mấy chốc mồ sẽ xanh cỏ.

Trong《Chuyến tàu cuối nổ tung》, chỉ Trương Khôi được xem như người chơi tương đối có trình độ, mà Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương lại là người chơi chuyên nghiệp, hoàn toàn không nằm cùng một đẳng cấp với Trương Khôi. Rất nhiều người chơi âm dương quái khí tự dán cái nhãn R.I.P lên đầu Bạch Liễu và Mục Tứ Thành, lại bảo: “Đáng tiếc ghê, hai người mới này không tham gia league được rồi, thôi thì năm sau đầu thai làm lại há.”

Thật ra chuyện này cũng không quái lạ gì, trước đó Bạch Liễu đắc tội không ít người. Người chơi công hội và fans mùa tiếp ứng đều điên hết lên. Cậu gïết Trương Khôi, nghe nói gã là tuyển thủ thuộc chiến đội quân dự bị của công hội Quốc Vương, lại còn thêm lời bình Hắc Đào thứ hai từ hệ thống, đã khiến cậu trở nên vô cùng nổi bật, cũng tiện thể đắc tội đám fans có sức chiến đấu mạnh nhất của công hội đứng thứ nhất và thứ hai rồi.

Lần này, việc công hội Ăn Thịt Thối muốn giết Bạch Liễu để tuyên truyền đối với mấy người chơi đó mà nói cũng không phải là quá hả lòng hả dạ, nhưng vẫn xứng đáng nhấn like một cái.

Bạch Liễu hạ giọng: "Mau đi rèn luyện người mới đi, ở đây hóng chuyện làm gì."

Mục Tứ Thành oán hận trừng mắt nhìn cậu một cái, "Vậy nên cuối cùng anh vẫn quyết định không cho tôi đi cùng đúng chứ?"

"Đúng." Bạch Liễu rất sảng khoái thừa nhận, "Cậu rèn luyện người mới cho tốt, mang theo hai người Hướng Xuân Hoa đánh phó bản multi-player cấp 1 nhé."

Mục Tứ Thành còn muốn giãy: "Tôi có thể dẫn bọn họ đánh phó bản chung với anh mà! Đây cũng là rèn luyện người mới đó thôi!"

"Trên tường này chỉ còn lại một trò chơi mới duy nhất là phó bản cấp 2. Vì có người chơi lão luyện như Miêu Phi Xỉ để ý, tôi không thể chơi lại trò chơi cũ được, chỉ có thể tiến vào phó bản trò chơi mới." Giọng điệu Bạch Liễu bình tĩnh, "Tôi không cho rằng tôi và cậu mang theo ba người mới có thể qua được phó bản cấp 2. Lần này tôi dẫn Mộc Kha đi đã rất nguy hiểm rồi, nhưng ít nhất cậu ấy đã tự mình qua được hai phó bản, lại có tính phục tùng rất cao, miễn cưỡng thử một chút cũng được. Thế mà cậu còn muốn dẫn Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc tới xem náo nhiệt sao? Các cậu là một đám chán sống tụ lại định tuẫn táng với tôi đấy à?"

Mục Tứ Thành vừa nóng nảy vừa sốt ruột, có cảm giác hắn hệt như một con khỉ ngay giây tiếp theo sẽ bị Bạch Liễu chọc tức

mà nhảy dựng lên: “Nhưng ít ra nếu tôi ở đó, tôi có thể áp chế tên ngu Miêu Phi Xỉ kia một chút. Kỹ năng cá nhân của tôi áp chế được gã đấy! Tôi mà tìm đủ năm ngón tay đen để trang bị thêm thì có thể đánh một trận với Miêu Phi Xỉ, còn anh lẻ loi như vậy thì chơi được cái cục cớt gì với hai người chơi cấp S-hả?!”

“Vậy còn Lưu Phúc, Hướng Xuân Hoa và Mộc Kha thì sao?” Bạch Liễu nhìn thẳng vào Mục Tứ Thành, “Nếu cậu nhất quyết dẫn người mới vào phó bản này để giúp tôi, vậy cậu lo được cho mạng sống của họ không? Nếu cậu không dẫn theo Hướng Xuân Hoa và Lưu Phúc mà để họ tự luyện tập, vậy sau này cậu phối hợp với bọn họ như thế nào?”

Mục Tứ Thành tàn nhẫn mà nhấp môi, không nói một lời, nhưng rõ ràng là đang cam chịu – hắn đúng là không quá quan tâm sống chết của ba người kia, cũng không muốn phối hợp với những người khác.

“Thái độ của cậu đối với đội viên league tương lai không ổn lắm, tôi nghĩ mình phải nêu chút ý kiến đấy. Mục Tứ Thành, sau này cậu không chỉ cần phối hợp với tôi mà còn phải tùy cơ phối hợp với những người khác. Tôi rèn luyện Hướng Xuân Hoa, Lưu Phúc và cả cậu nữa.” Bạch Liễu hời hợt nói, cậu không thuyết giáo cũng không nghiêm khắc phản bác, chỉ ngước mắt nhìn Mục Tứ Thành, “Tôi sẽ không chết. Lần trước tôi đối mặt với Quỷ Kính một mình còn không chết, lần này cũng sẽ không dễ dàng chết như vậy. Cậu hẳn nên có sự tin tưởng nhất định dành cho tôi chứ.”

“Tôi sẽ trở về, chúng ta còn phải tham gia league cùng nhau mà.” Giọng Bạch Liễu bình tĩnh, “Tôi nói được thì làm được, chưa từng gạt cậu đúng không, Mục Tứ Thành?”

Mục Tứ Thành nghiến răng, sau cùng hắn đáp được bằng chất giọng đã hơi khàn. Hắn thật sự không ngoan cố bằng Bạch Liễu.

Bạch Liễu để Mục Tứ Thành rời đi.

Bạch Liễu ỷ vào mình có vóc dáng thấp bé mà nhanh chóng lẩn vào tìm kiếm trong đám người. Cuối cùng, ở một góc nơi cổng đăng nhập cậu tìm được Mộc Kha. Mộc Kha vừa thấy Bạch Liễu thì sửng sốt một chút, nhưng sau đó lại nghĩ đến trò chơi này có thể thay đổi vẻ bề ngoài, cộng thêm giọng nói phát ra thì đây đúng là Bạch Liễu chẳng sai vào đâu được. Mộc Kha có nhận lầm cái gì đi chăng nữa thì chắc chắn cũng sẽ không nhận lầm giọng Bạch Liễu.

Bởi vì giọng nói này đã cứu cậu.

Bạch Liễu giải thích đơn giản tình huống hiện tại, lại hỏi: "Sau khi chúng ta vào sẽ phải đối mặt với sự truy sát, cậu chắc chắn muốn đi cùng tôi sao? Cậu còn một cơ hội đổi ý cuối cùng. Tôi vừa gặp một người không đẹp bằng cậu dựa vào việc săn cái lạ quay mukbang mà đứng top trong khu giá trị nhan sắc. Cậu cố gắng phát triển nhan sắc cho tốt hẳn có thể vượt kẻ kia nhiều."

"… Đi theo anh." Mộc Kha khẳng định chắc nịch nhìn Bạch Liễu.

"Được thôi. Chúng ta đang bị đuổi giết, không thể vào trò chơi cũ. Bởi vì đối phương chắc chắn đã chơi trò cũ rồi, chúng ta sẽ không chiếm được ưu thế." Tốc độ nói của Bạch Liễu rất nhanh, "Thật ra an toàn nhất chính là chơi phó bản single-player, nhưng phó bản single-player không có lời mấy, hơn

nữa những phó bản đó ở trên tường trò chơi cũng đã full cả rồi. Chúng ta chỉ có thể chọn một vài phó bản multi-player mới, song nhìn một vòng, tôi chỉ phát hiện một cái."

"Phó bản này nói không chừng chúng ta đã từng gặp." Bạch Liễu ngước mắt nhìn về phía Mộc Kha, "Nó tên là《Trại mồ côi Tình Thương》."

Trước khi tiến vào trò chơi, Mục Tứ Thành đã từng hỏi Bạch Liễu nếu như【thời không song song】không tồn tại, tất cả đều chỉ có một kết quả đã định trước tạo nên【thế giới hiện thực】thì phải làm như thế nào mới có thể giải thích được? Giống như Bạch Liễu với trại mồ côi vậy, chỉ cần cậu không chọn trò chơi có trại mồ côi thì sẽ không chết rồi để lại dấu vết trong đó.

Nhưng hiện tại, giống như có một bàn tay vô hình đang thao túng hết thảy mọi thứ. Lệnh truy sát, cướp bóc, người chơi league cao cấp đánh bất ngờ, các sự việc này nối liền nhau thành một mắt xích, khiến Bạch Liễu không thể không men theo quỹ đạo định mệnh duy nhất cậu nhìn thấy mà tiếp tục tiến bước.

Giờ đây lựa chọn duy nhất đang bày ra trước mặt cậu, chỉ còn trò chơi có liên quan tới trại mồ côi kia.

Lục Dịch Trạm thường thích nói câu ý trời đã định, nếu như【trời】của trò chơi có ý khiến cậu phải tham gia trò chơi này, vậy dù thế nào cậu cũng không thể chạy thoát, hoặc là nói cậu chưa hề nghĩ tới việc phải chạy thoát.

Bạch Liễu nâng mắt nhìn về phía Mộc Kha: "Chúng ta phân trước sau rồi tách ra tiến vào trò chơi thôi."

———

Trên tường trò chơi, chiếc icon cổng trại mồ côi u ám đột nhiên sáng lên.

【Tên phó bản:《Trại mồ côi Tình Thương》.】

【Cấp bậc: Cấp 2 (trò chơi cấp 2 có tỉ lệ tử vong của người chơi cao hơn 50% thấp hơn 80%).】

【Hình thức: Hình thức multi-player (0/6).】

【Giới thiệu tổng quát: Đây là game kinh dị có hình thức thao tác hai tuyến song song. Trong trò chơi này, người chơi có hai tuyến thân phận. Mà mỗi tuyến thân phận của bạn tương đương với một phần của thân thể bạn. Bảo vệ đứa trẻ chính là bảo vệ chính bản thân bạn, giết chết đứa trẻ cũng chính là bảo vệ chính bản thân bạn, vậy cuối cùng bạn sẽ lựa chọn ra sao? Trở thành một đứa trẻ, hay vẫn là một người lớn dơ bẩn…】

【Trò chơi《Trại mồ côi Tình Thương》đã có hai người chơi, còn thiếu bốn người chơi mới có thể bắt đầu.】

【Thông báo của hệ thống: TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu đã đăng nhập trò chơi rồi nha~ xin mời xem thử.~】

Âm thanh nhắc nhở này khiến ánh mắt Miêu Phi Xỉ dừng một chút, không rõ hàm ý bật cười một tiếng: “Cho rằng chạy vào trò chơi là tao sẽ không tìm được mày sao? Trò chơi mày có thể vào cũng nhiều nhặn gì đâu.”

Miêu Cao Cương lời ít ý nhiều phân tích một câu: “Bạch Liễu hẳn sẽ chọn trò chơi mới, cậu ta không có ưu thế khi chọn trò chơi cũ.” Gã lia mắt nhìn một vòng trên tường trò chơi, cuối cùng ngừng lại trên một icon trò chơi chẳng ai để ý.

Icon trò chơi này là cổng của một trại mồ côi âm u, sau cửa thoáng có thể thấy vài đứa trẻ đang vui vẻ nô đùa. Đây là một trò chơi mới mà Miêu Cao Cương chưa từng nghe qua.

“Trại mồ côi Tình Thương?” Miêu Phi Xỉ nhìn những đứa trẻ trên icon, liếm liếm chân răng đã bắt đầu ngứa ngáy, ánh mắt trở nên thèm khát lại đậm mùi máu tanh, “Cái tên này hợp khẩu vị của con đấy.”

“Anh Miêu, đã xác nhận rồi, trên bức tường này trừ trò Trại mồ côi Tình Thương này ra thì những trò khác hoặc là đã full, hoặc là trò chơi cũ. Mà cũng mới có hai người chơi đăng nhập trò này thôi.”

“Hai người?” Miêu Phi Xỉ cười nhạo một tiếng, “Xem ra Mục Tứ Thành đi cùng nó. Được rồi, đây chỉ là trò chơi cấp hai, tao không muốn dẫn theo người. Chúng mày đi cùng lại tốn công tao trông chừng, tao và cha là được, tụi bây về đi.”

Dứt lời, Miêu Phi Xỉ kéo Miêu Cao Cương chỉ mới nói được mấy câu đăng nhập trò chơi.

【Trò chơi《Trại mồ côi Tình Thương》đã gom đủ 4 người chơi, cần 2 người chơi nữa mới có thể bắt đầu.】

【Thông báo của hệ thống: TV nhỏ của người chơi Miêu Phi Xỉ và người chơi Miêu Cao Cương mà bạn follow đã đăng

nhập trò chơi nha ~ xin mời đi xem~】

Những người chơi ở cổng đăng nhập trò chơi trơ mắt nhìn hai cha con Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương bám theo Bạch Liễu tiến vào trò chơi.

Bọn họ có hơi sợ hãi nhìn cái icon《Trại mồ côi Tình Thương》. Chẳng mấy ai trong số những người chơi bình thường đủ gan đi vào trò chơi mới. Hơn nữa bây giờ còn có một cặp tuyển thủ league sắp đại khai sát giới, điều này làm bọn họ càng muốn tránh xa.

Nhưng cũng có một người chơi khác chẳng hề nhúc nhích nhìn chằm chằm cái icon trại mồ côi kia sau khi Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đăng nhập trò chơi.

Lưu Hoài không rời mắt khỏi cánh cổng lớn trên icon《Trại mồ côi Tình Thương》đó.

Cánh cổng này với cánh cổng ở trại mồ côi của Lưu Giai Nghi giống nhau như đúc!

Lưu Hoài cũng là người chơi sống sót sau《Chuyến tàu cuối nổ tung》. Hắn ta biết Án nổ Thành phố Kính, có điều hồi ấy không suy nghĩ theo hướng đó. Tuy nhiên sau khi được lời nói của Bạch Liễu dẫn dắt, bây giờ lại gặp một trò chơi thiết kế từ nguyên mẫu ngoài đời thực, còn là thiết kế từ trại mồ côi nơi em gái của hắn ở…

Bởi vì mắt mù nên Lưu Giai Nghi chẳng biết mình gặp phải gì ở trại mồ côi, hỏi gì cũng bảo không biết. Nhưng trên người cô bé có một vài vết bầm rất kỳ dị, giống như cây nấm mọc trên

cơ thể trắng như tuyết và gầy yếu của cô bé vậy. Thế nhưng cho dù hỏi Lưu Giai Nghi thì em cũng mơ hồ không rõ, chẳng biết những vết thương trông giống như bị cắn đó rốt cuộc từ đâu ra.

Kết quả điều tra trong thế giới hiện thực là ngộ độc thức ăn, nhưng Lưu Hoài không tin, tiếc là chẳng có manh mối nào khác.

Nhưng không có manh mối trong thế giới thực, biết đâu trong trò chơi lấy nguyên mẫu là hiện thực lại có thì sao?

Lưu Hoài khẽ cắn môi, trang bị kỹ năng cho mình xong xuôi, lại nhìn thoáng qua số điểm tích lũy hắn mượn từ người chơi khác, hít sâu một hơi rồi tiến vào trò chơi.

【Trò chơi《Trại mồ côi Tình Thương》đã gom đủ 5 người chơi, còn thiếu 1 người chơi nữa mới có thể bắt đầu.】

Một giây sau khi Lưu Hoài tiến vào trò chơi, một cô bé mặc đồng phục bệnh nhân đột nhiên xuất hiện trong góc cổng đăng xuất.

Có lẽ em không nhìn thấy, hai mắt trống rỗng "nhìn" khắp xung quanh một vòng, tựa như vẫn chưa phản ứng lại bản thân đã tới chỗ nào. Em sờ sờ cánh tay của mình, có chút nghi hoặc nhẹ giọng gọi một tiếng "anh ơi". Sau đó hệt như bị hút vào trò chơi vậy, nháy mắt biến mắt ở cổng đăng nhập trò chơi đông người qua lại.

【Trò chơi《Trại mồ côi Tình Thương》 đã tập hợp đủ người chơi, trò chơi chính thức bắt đầu.】

Khoảnh khắc âm thanh thông báo trò chơi sáu người bắt đầu của hệ thống ở cổng đăng nhập dừng lại, trong khu trò chơi multi-player có năm TV nhỏ đồng thời sáng lên.

Có người nghe được thông báo của hệ thống khó hiểu mở miệng: "Đây chẳng phải trò chơi sáu người à? Sao tôi chỉ thấy năm màn hình vậy? Có người chơi cao cấp đóng TV rồi à?"

Chỉ có người chơi thuộc top 100 bảng xếp hạng tổng điểm tích lũy của trò chơi mới có cơ hội đóng livestream TV nhỏ mỗi tháng một lần. Lần livestream này Miêu Phi Xỉ là người có điểm cao nhất, nhưng cũng chỉ đứng thứ 107, không sở hữu quyền hạn đóng livestream. Nhưng gã gần hạng 100 như thế thì nếu đồng ý tốn nhiều tiền chút mua quyền hạn đóng livestream từ chỗ hệ thống chắc hẳn cũng được.

Nhưng kiểu người chơi nhờ livestream để tuyên truyền như Miêu Phi Xỉ, lần này còn cố ý làm một mánh lớn, gã tuyệt đối sẽ không đóng livestream.

Miêu Phi Xỉ không đóng livestream, vậy là ai?

Những người chơi khác cũng có xếp hạng trên 100 đâu, không chỉ vậy mà còn kém hạng 100 rất nhiều, làm gì có tư cách đóng livestream…

Rất nhanh sau đó, khi TV nhỏ của người chơi kia sáng lên, người xem đã tìm được câu trả lời. Có người hâm mộ của Bạch Liễu nhận ra Lưu Hoài, người cùng qua màn với cậu ở trò chơi lần trước.

Sắc mặt Lưu Hoài tái nhợt nhìn Lưu Giai Nghi đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, hắn ta mềm nhũn người, gần như quỳ sụp xuống.

Lưu Hoài xụi lơ nhìn Lưu Giai Nghi đang mờ mịt ngồi dưới đất, trong giọng nói tràn đầy sợ hãi không che giấu được: "Giai Nghi, sao em lại ở trong trò chơi này?!"

Có vẻ Lưu Giai Nghi cũng mù tịt, cô bé hơi hoảng sợ ôm đầu gối mình, trên người vẫn mặc nguyên bộ đồ bệnh nhân mà ngơ ngác lắc đầu.

Phản ứng của Lưu Hoài đã dọa em, trong đôi mắt mênh mông sương mù của em giờ đây ầng ậng nước mắt, âm thanh phát ra mang theo chút nức nở: "Em không biết. Hình như em chuẩn bị ngủ một giấc, trước khi ngủ rất muốn gặp anh, sau đó có một giọng nói bảo rằng sẽ thỏa mãn dս□ƈ vọиg của em, giúp em gặp được anh."

"Em đã đồng ý." Giọng nói Lưu Giai Nghi hơi run rẩy, "Sau đó em vào đây."

"Anh ơi, em làm sai rồi phải không? Em đã đồng ý một chuyện không nên đồng ý sao?"

Chương 82: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Huyên + Beta: Sơ Tình

Nhận ra sự bất an của Lưu Giai Nghi, Lưu Hoài cố ép bản thân khống chế giọng điệu, hắn ta ôm Lưu Giai Nghi vỗ về, buộc chính mình phải giữ bình tĩnh: "Không có, Giai Giai không làm sai chuyện gì cả, cùng lắm chỉ là một trò chơi mà thôi."

"Đúng vậy, chỉ là một trò chơi." Lưu Hoài nhắm hai mắt lại, tựa như đang thôi miên bản thân cũng như Lưu Giai Nghi, lúc mở mắt ra ngữ khí bình thản không ít, "Giai Giai, anh trai dẫn em đi chơi trò chơi nhé."

Lưu Giai Nghi được Lưu Hoài ôm vào lòng, nắm lấy góc áo của Lưu Hoài nhỏ giọng hỏi: "Trò chơi gì vậy… anh?"

Lưu Hoài hơi há miệng, hắn ta nghĩ đến Bạch Liễu muốn khống chế linh hồn của Lưu Giai Nghi, nghĩ đến Miêu Phi Xỉ thích ăn thịt trẻ con, cuối cùng Lưu Hoài ôm chặt Lưu Giai Nghi, hắn ta bất đắc dĩ cười khổ một tiếng: "Một trò chơi mà ngoại trừ anh trai và em thì tất cả mọi người đều là người xấu, Giai Giai nhất định phải theo sát anh trai, đừng chạy lung tung được không nào?"

"Được ạ." Lưu Giai Nghi ngoan ngoãn gật đầu, "Em sẽ không chạy lung tung đâu."

Khán giả đứng trước khu multi-player cũng nhỏ giọng bàn tán, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy người mới vừa vào trò chơi đã nhảy cóc qua phần single-player trong Khu người mới và bị kéo thẳng vào khu vực multi-player.

Thế nhưng cốt lõi trò chơi chính là dụ□c vọиg của con người, nếu dụ□c vọиg của cô bé này là được gặp anh trai mình, hơn nữa dụ□c vọиg còn vô cùng mãnh liệt thì hệ thống có thể trực tiếp kéo cô bé vào trò chơi của anh trai Lưu Hoài.

TV nhỏ của cô bé hiển nhiên phải ở Khu người mới, nhưng trong trò chơi multi-player, nó cũng có thể đăng nhập vào khu multi-player. Tuy nhiên, TV nhỏ chưa từng có tiền lệ đăng nhập khu multi-player, có lẽ là cân nhắc đến chuyện này nên hệ thống mới tắt TV nhỏ của cô bé.

Nhưng khởi đầu tốt đẹp chính là một trò chơi cấp hai, cho dù cô bé có Lưu Hoài bảo vệ thì hơn phân nửa là lành ít dữ nhiều.

Rốt cuộc thì Lưu Hoài cũng khó có thể giữ an toàn cho bản thân trong trò chơi cấp hai. Hai tuyển thủ league Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương là hai người chơi duy nhất vẫn còn dư sức trong trò chơi cấp hai. Bọn họ đã nghe nói về kỹ năng của Bạch Liễu, vì thế càng đề phòng hơn, đoán chừng không dễ bị Bạch Liễu khống chế như vậy.

Vậy nên, trong trò chơi này chẳng có người chơi thực lực mạnh nào dễ dàng cho Bạch Liễu khống chế và lợi dụng giúp chắn đao, khiến không gian Bạch Liễu có thể phát huy vô cùng bé nhỏ.

Một số khán giả có thiện ý với Bạch Liễu than thở: “Chỉ mong lần này Mục Tứ Thành phối hợp ổn định với cậu ta, không chừng còn có đường sống.”

Cũng có khán giả chạy tới, giậu đổ bìm leo cười lạnh: “Mục Tứ Thành thì hỗ trợ nghịch cmn thiên rồi, tên Bạch Liễu này chính là bùn nhão không trát được tường. Cương Thi Ăn Thịt Thối phái Miêu Phi Xỉ - người chơi giao diện cấp S- đấy, cậu đang so sánh học sinh tiểu học với nghiên cứu sinh đó à?”

Nhưng có khán giả nhanh chóng đếm một lượt tất cả TV nhỏ, nghi ngờ hỏi ngược lại: “Hình như hơi sai sai, không có Mục Tứ Thành trong năm chiếc TV nhỏ đang mở của trò này hả?”

“Bạch Liễu vào trò chơi một mình?!”

Sau khi xác nhận Mục Tứ Thành không tham gia trò chơi lần này, bất kể là fans chạy tới lo lắng cho Bạch Liễu hay người qua đường đến hóng chuyện, bấy giờ một là bôi đen Bạch Liễu, hai là ngu hết cả người.

Vài giây trôi qua, quần chúng vây xem với lập trường khác biệt không hẹn mà đồng thanh: “Fuckkk!!!”

Bạch Liễu đột nhập vào căn phòng ở tầng hai có hơi khuất sáng của trại mồ côi. Căn phòng đã bị khoá lại, Bạch Liễu phá ổ khoá rồi lục soát từng gian một để tìm kiếm bản đồ, nhưng cách làm không dựa theo tiến trình trò chơi này của Bạch Liễu nhanh chóng phản tác dụng. Cậu đi vòng quanh tầng hai từ đầu đến cuối thế mà tạo thành vòng tròn, Bạch Liễu trở về căn phòng ban đầu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, một là cậu gặp quỷ đánh tường, hai là trò chơi buộc cậu hoàn thành kịch bản mới có thể rời

khỏi tầng lầu này.

Bạch Liễu bước vào căn phòng khi nãy.

Trong căn phòng u ám lạnh lẽo đặt một cái ghế dài, ánh chiều tà làm cái bóng trên mặt đất kéo dài ra. Vài chiếc ghế nhỏ xếp lộn xộn chồng lên nhau ở hai bên căn phòng. Hình như đây là một lớp học bỏ trống trong ngày nghỉ lễ, bàn ghế đều đã được cất đi, mà cái ghế dài xuất hiện giữa phòng lại có vẻ đặc biệt đột ngột.

Trên bục giảng đối diện lớp học đặt một cái radio kiểu cũ, thoạt nhìn giống như phiên bản mười năm trước, băng cassette trong radio đang tự chuyển động, két két két, không mượt cho lắm, tiếng đồng dao ngân nga của một cô bé truyền ra từ trong radio:

“Ngày Diệu Nguyệt (Thứ hai) sinh ra.

Ngày Hoả Diệu (Thứ ba) rửa tội.

Ngày Thủy Diệu (Thứ tư) kết hôn.

Ngày Mộc Diệu (Thứ năm) bị bệnh.

Ngày Kim Diệu (Thứ sáu) chuyển nặng.

Ngày Thổ Diệu (Thứ bảy) chết đi.

Ngày Nhật Diệu (Chủ nhật) chôn cất.

Đây chính là cả đời của Bạch Liễu ——”

Bạch Liễu nhướng mày, cậu đã nhận ra ngay từ câu đầu tiên, đây là bài đồng dao nổi tiếng trong [Đồng dao của mẹ ngỗng], tên là [Bảy ngày của Solomon], kể lại cuộc đời bi thảm của một người, câu cuối cùng của đồng dao là —— 【Đây là cả đời của Solomon Grandi】, nhưng hình như đã đổi thành tên của cậu.

Không biết cậu đã nghe đến lần thứ mấy, cùng với tiếng hát lặp đi lặp lại của bài đồng dao, trên cái bóng của cái ghế bị ánh nắng ảm đạm chiếu ra dần dần nhiều thêm một bóng người, trông như có người đang ngồi trên ghế. Thế nhưng Bạch Liễu nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy ai, chẳng hề có thứ gì khác, chỉ là một cái ghế trống.

Đột nhiên, cái bóng ấy đứng dậy, sau đó nhanh chóng chạy đến bên cạnh Bạch Liễu. Bạch Liễu không né tránh, cậu cảm thấy chuyện này giống với trò chơi lần trước, là cảnh mở màn giới thiệu nội dung. Cậu nhìn bóng của mình và cái bóng nọ trong phút chốc dung nhập vào nhau.

Bóng của Bạch Liễu không ngừng kéo dài dưới ánh nắng ảm đạm, chui vào khe cửa rồi kéo dài ra ngoài, sau đó đột nhiên gián đoạn ở ngoài cửa.

Lúc này, bài đồng dao bỗng dừng lại, cùng lúc đó ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

“Xin chào, xin hỏi anh có phải là nhà đầu tư của trại mồ côi này không?” Một cậu bé lễ phép gõ cửa, hỏi với giọng khàn

khàn của người chưa qua thời kỳ vỡ giọng, “Tôi là đứa trẻ đến báo cáo ngày hôm nay.”

Nhưng Bạch Liễu nhạy bén nhận ra cái lễ phép của người ngoài cửa ẩn chứa sự lạnh nhạt và không kiên nhẫn.

Bạch Liễu biết giọng nói này, hoặc phải nói là quen thuộc, cực kỳ quen thuộc. Trong nháy mắt đối phương mở miệng cậu đã có thể nhận ra tất cả cảm xúc ẩn dưới giọng điệu bình thản kia.

Dù sao mười năm trước, mỗi ngày Bạch Liễu đều làm bạn với giọng nói này.

Bạch Liễu giẫm lên cái bóng bị kéo dài đến biến dạng của mình, chậm rãi mở cánh cửa kia ra.

“Xin chào, tôi là đứa trẻ được tài trợ vừa mới tới.” Ngoài cửa là cậu bé chỉ cao đến ngực Bạch Liễu, đôi mắt đen như giếng cạn chẳng gợn sóng nhìn cậu, mang theo tia dò xét không được giấu kỹ. Có lẽ cậu bé cũng đang đánh giá Bạch Liễu, cuối cùng cân nhắc vươn tay ra một cách lễ phép, “Xin chào nhà đầu tư, tôi là Bạch Lục, là đứa nhỏ mới được thông báo đến trại mồ côi tư nhân này.”

“Tôi nghĩ trạng thái này của tôi…” Bạch Liễu vuốt cằm nhìn lướt một vòng cậu bé có biểu hiện quá mức bình tĩnh này, “Có thể tầm khoảng mười bốn tuổi.”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu thành công gặp mặt và nói chuyện với tuyến thân phận phụ, thành công kích hoạt tuyến thân phận trẻ em, người chơi Bạch Liễu tiến vào hình thức hoạt động song tuyến.】

【Hệ thống thông báo: Trong 《Trại mồ côi Tình Thương》, người chơi được hưởng hai tuyến thân phận khác nhau, một là bạn lúc trưởng thành và hai là bạn khi còn nhỏ. Bạn lúc trưởng thành là tuyến thân phận chính, bạn khi còn nhỏ là tuyến thân phận phụ. Bạn là một nửa khác nhau của cùng một người và tuyến thân phận phụ là NPC do trò chơi tạo ra. Hệ thống sẽ căn cứ vào bối cảnh trò chơi sửa chữa lại thiết lập và trí nhớ, nhân vật tồn tại hoàn toàn phù hợp với bối cảnh trò chơi, có tính cách và trí nhớ tương tự với thời thơ ấu của người chơi trong hiện thực, tình huống cụ thể mời người chơi tự mình khám phá trao đổi.】

【Tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu tên: Bạch Lục.】

【Tuổi: 14.】

【Thân phận: Đứa nhỏ không cha không mẹ được nhà đầu tư giúp đỡ đưa vào sống trong trại mồ côi Tình Thương.】

【Đặc điểm: Hưởng 50% HP của người chơi, là một nửa thuần khiết của người chơi, không có trí nhớ và kỹ năng nào liên quan đến tương lai, sẽ tiến vào trại mồ côi nguy cơ tứ phía, xin người chơi hãy bảo vệ bọn nhỏ khỏi quái vật!】

【Nhiệm vụ chính: Thoát khỏi trại mồ côi (chưa hoàn thành).】

【Tuyến thân phận chính của người chơi Bạch Liễu: Người chơi Bạch Liễu.】

【Tên thân phận: Bạch Liễu.】

【Tuổi: 24】

【Thân phận: Nhà đầu tư bị bệnh nan y của trại trẻ mồ côi.】

【Đặc điểm: Được hưởng 50% HP của người chơi, nhưng vì bị bệnh nan y, HP sẽ giảm theo thời gian khi bệnh chuyển nặng. Bắt đầu đầu tư vào đứa nhỏ Bạch Lục sau khi phát hiện bệnh.】

【Nhiệm vụ chính: Tìm cách kéo dài mạng sống và sống sót (chưa hoàn thành).】

Bạch Liễu nhìn giao diện hệ thống của mình bật ra một đống chữ, thoáng nhíu mày.

Thân phận bản thể của cậu là nhà đầu tư, mà đứa nhỏ Bạch Lục trước mặt này – Bạch Liễu ngước mắt chậm rãi nhìn sang.

Dường như Bạch Lục mười bốn tuổi không thích bị người ta nhìn quá mức chăm chú, cậu nhóc hơi nghiêng người tránh né ánh mắt của Bạch Liễu.

Bạch Liễu biết ý không nhìn nữa, nghĩ thầm thật sự phiền phức rồi. Cậu ghét bản thân ở độ tuổi này nhất, tính cách vừa tồi tệ vừa khó đối phó.

Bạch Liễu đứng ở hành lang bên ngoài phòng học nhìn quanh một vòng, sau khi xem xét cách bài trí mới xác nhận —— đây đúng là trại mồ côi mà trước đó cậu từng ở.

Nơi này cũng có ba tòa nhà, nhưng kiến trúc vừa mới vừa đẹp, hoàn toàn không hề cũ kỹ. Hình vẽ bằng nước sơn trên tường của bọn nhỏ chưa bị tróc, công viên trẻ em ở trung tâm ba tòa nhà còn có cầu trượt khá lớn. Nhà ăn riêng biệt nằm ở phía xa, đây là trại trẻ mồ côi mà Bạch Liễu không thể nhìn thấy ở hiện tại.

Bạch Liễu nhìn ngày trong giấy khen treo trên tường phòng học của đám trẻ, xác định được nơi này hẳn là trại mồ côi mười năm trước. Xem ra suy đoán lúc trước của cậu không sai, cốt truyện chính của phó bản này quả nhiên diễn ra vào mười năm trước, đó là lúc trại mồ côi vừa mới khánh thành.

Nhìn Bạch Liễu ngó nghiêng xung quanh như đang tìm thứ gì đó, Bạch Lục nhẹ giọng nhắc nhở: “Hôm nay là Chủ nhật, ngày kiểm tra thường xuyên, trẻ em và giáo viên đều không ở đây.”

“Chủ nhật là ngày kiểm tra?” Bạch Liễu xoay người nhìn Bạch Lục, “Tuần nào trại mồ côi của tụi nhóc cũng phải kiểm tra à? Kiểm tra cái gì?”

Bạch Lục lắc đầu: “Không rõ lắm, tôi mới vào nên còn chưa được kiểm tra, chỉ là trên thủ tục nhận vào trại trẻ của tôi có viết một điều như vậy. Chủ nhật hàng tuần tất cả trẻ em phải rời khỏi trại mồ côi để kiểm tra toàn thân, trẻ em kiểm tra không đủ tiêu chuẩn phải ở lại đó điều trị.”

“Mỗi tuần có rất nhiều trẻ em phải ở lại bên đó điều trị, vì thế mà trại mồ côi còn nhiều chỗ trống.” Nhóc Bạch Lục ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu, “Nhưng trại mồ côi còn chỗ trống sẽ rất lãng phí, cho nên mỗi tuần bọn họ sẽ nhận thêm đứa nhỏ mới vào trại mồ côi, tôi vừa tới trong tuần này.”

Chủ nhật là ngày kiểm tra, còn có rất nhiều đứa trẻ kiểm tra không đạt tiêu chuẩn nên phải ở lại chữa bệnh chưa trở về…

Bạch Liễu híp mắt lại, nhớ tới lời bài hát【Ngày Diệu Nhật (Chủ nhật) chôn cất.】trong bài đồng dao nọ.

Xem ra những đứa trẻ ở lại đó, hơn phân nửa là được “chôn cất” rồi.

Trong lúc Bạch Liễu còn đang suy nghĩ, hệ thống đột nhiên phát thông báo:

【Hệ thống phân phát đạo cụ: Mỗi nhà đầu tư và đứa trẻ của riêng mình có một bộ đàm 1v1, chỉ cho phép gọi điện từ một bên.】

【Quy tắc sử dụng bộ đàm: Chỉ cho phép trẻ em sử dụng chiếc bộ đàm này gọi cho nhà đầu tư để trao đổi, cấm người chơi mua các công cụ giao tiếp khác để trao đổi với trẻ em, cấm người chơi gọi điện cho trẻ em.】

【Thời gian sử dụng bộ đàm: 21:00 ~ 24:00, 6:00 ~ 9:00, trẻ em gọi điện khác thời gian này đường dây sẽ báo bận, nhà đầu tư không thể nhận điện thoại. Mỗi trẻ em có thể quay số trong hai khoảng thời gian này mỗi ngày, yêu cầu người chơi trao

đổi vừa phải với trẻ em, cho trẻ em không gian để trưởng thành tự lập.】

Hệ thống vừa thông báo xong, Bạch Liễu nhìn thấy trong tay mình xuất hiện một chiếc điện thoại rất lớn, phía trên có cây anten dựng thẳng.

Mà bên nhóc Bạch Lục là một chiếc điện thoại dành cho trẻ em, chỉ lớn tầm nửa bàn tay cậu nhóc, treo trên cổ cậu bằng một dải ruy băng hello kitty màu hồng, thoạt nhìn như một món đồ chơi.

Bạch Liễu bật cười: "Rất thích hợp với nhóc đó." Cậu lắc lư điện thoại trong tay mình, "Mỗi tối từ 9 giờ đến 12 giờ và mỗi sáng 6 giờ đến 9 giờ, nếu nhóc có chuyện gì cứ gọi đến tìm cho tôi, tôi sẽ nhận máy bất cứ lúc nào."

"Tôi sẽ không gọi cho anh đâu." Vẻ mặt Bạch Lục không chút thay đổi nói, "Lãng phí thời gian của tôi."

Bạch Liễu sớm đoán được sẽ xuất hiện tình huống này, trán cậu giật vài cái, thở dài một tiếng, không chút do dự đưa ra phương án giải quyết: "Tôi sẽ trả tiền, nhóc gọi điện thoại cho tôi sẽ được tính phí theo phút."

Nét mặt không có cảm xúc gì của nhóc Bạch Lục khẽ dao động, cậu nhóc quay đầu nhìn Bạch Liễu, chần chờ hỏi: "Trả bao nhiêu? "

"Tính theo phút, một phút một trăm đồng, thế nào?" Bạch Liễu không nhanh không chậm nói.

Nhóc Bạch Lục nhanh chóng đồng ý: “Thành giao.”

Bạch Liễu vừa dứt lời, chuông bên ngoài bỗng vang lên, cửa sắt đóng chặt của trại mồ côi được mở ra, rất nhiều đứa nhỏ theo chân cô nuôi đi vào, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, cô nuôi luống cuống tay chân sắp xếp những đứa trẻ như chim nhỏ trở về tổ này.

Mà hai Bạch Liễu một lớn một nhỏ đứng ở hành lang trên lầu nhìn xuống những đứa trẻ ngây thơ vô ưu chạy nhảy dưới lầu, sự lạnh nhạt trong mắt giống nhau như đúc từ một khuôn.

Nhóc Bạch Lục bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn Bạch Liễu lớn, lên tiếng nói: “Hình như anh cũng không thích trẻ con lắm, vì sao anh lại tài trợ để tôi vào trại mồ côi tư nhân có điều kiện rất tốt này?”

“Trong mắt nhóc tôi là nhà đầu tư như thế nào?” Bạch Liễu lên tiếng hỏi, cậu hứng thú nhìn phiên bản nhỏ tuổi của mình, “Vì sao nhóc lại cảm thấy tôi không thích trẻ con?”

Mặc dù cậu không thích thật.

“Trông anh rất giống Slender Man, áo sơ mi và âu phục cà vạt đắt tiền, khuôn mặt tái nhợt. Nghe nói Slender Man rất ghét trẻ con, nó sẽ giết chết đứa nhỏ sau đó moi nội tạng rồi ăn tươi nuốt sống.”

Nhóc Bạch Lục rất bình tĩnh miêu tả Bạch Liễu trong mắt cậu nhóc.

Miêu tả của nhóc Bạch Lục nhắc nhở Bạch Liễu, cậu cúi đầu nhìn thoáng qua bản thân, phát hiện không biết từ lúc nào bộ dạng nữ sinh cấp ba của mình đã thay đổi, thay vào đó là âu phục chỉnh tề, còn đội một cái mũ dạ cao màu đen.

Bạch Liễu tìm một tấm gương trong phòng tắm của lớp học, phát hiện diện mạo trong gương của mình bị sửa lại.

Diện mạo hiện tại của cậu đúng như lời nhóc Bạch Lục nói, sắc mặt gầy gò tái nhợt, hai bọng mắt rất lớn nằm ngay dưới mắt, ngón tay thon dài, gầy đến mức trông như chỉ còn một lớp da bọc xương, vừa nhìn đã biết không còn sống được bao lâu nữa. Hơn nữa Bạch Liễu phát hiện mình cao lên không ít, tay chân dài ra chẳng cân đối chút nào.

Nhìn qua thật sự rất giống sinh vật kinh dị【Slender Man】giết người hàng loạt trong truyền thuyết.

“Tất cả các nhà đầu tư ở đây đều trông giống hệt anh.” Nhóc Bạch Lục thản nhiên bổ sung, “Đều là dáng vẻ mặc âu phục giày da không sống được bao lâu nữa, nhìn chẳng giống loại người thích làm việc tốt trước khi chết tí nào.”

“Bạn nhỏ, cái miệng này của nhóc thối thật.” Bạch Liễu xoay người nhìn nhóc Bạch Lục, nhướng mày, “Sao tôi lại trông không giống người sẽ làm việc thiện trước khi chết chứ? Đầu tư chẳng phải là việc tốt mà tôi đã làm à?”

Nhóc Bạch Lục thản nhiên liếc mắt nhìn lướt qua Bạch Liễu: “Anh khẳng định đưa tôi đến trại mồ côi không ngừng có trẻ em mất tích này là việc tốt?”

【Hệ thống thông báo: Ngày kiểm tra sắp kết thúc, trẻ em và cô nuôi đã trở lại. Mời các nhà đầu tư dẫn đứa nhỏ mình giúp đỡ đến văn phòng ở tầng một của tòa nhà Bác Ái để đăng ký cư trú.】

“Đi thôi bạn nhỏ, tôi dẫn nhóc đi tầng một đăng ký.” Vị trí hiện tại của Bạch Liễu nằm ở tầng ba tòa nhà Bác Ái, đang định đi xuống thì vừa khéo nghe được thông báo

Cậu thấy trong phòng học ở tầng hai của tòa nhà đối diện có một người khoác trên mình dáng vẻ【Slender Man】u ám nhìn chằm chằm cậu.

Người này nắm tay một nhóc shota tóc dài, nhìn Bạch Liễu không chớp mắt. Bạch Liễu thấy nhóc shota ấy rất đáng yêu, chỉ là nhóc cứ cúi gằm đầu nên trông hơi chán nản và tự kỷ, có phần tương tự với Mộc Kha sau khi lớn lên.

Nhà đầu tư này là Mộc Kha.

Mà ở tầng trên Mộc Kha, một nhà đầu tư tay cầm song đao cũng đang nhìn chằm chằm đứa nhỏ trong tay gã. Người này kéo hai thanh đao thật dài tuần tra qua lại ở hành lang của tầng lầu, giống như kẻ giết người trong Tử thần vùng Texas kéo cưa điện đi khắp vùng bản đồ.

Bạch Liễu chắn trước mặt nhóc Bạch Lục, cười tủm tỉm trông về phía nhà đầu tư ở đối diện,【Slender Man】bên kia nhìn trong chốc lát, phát hiện Bạch Liễu vẫn đứng che trước đứa trẻ của mình. Người nọ mài hai thanh đao như đang uy hiếp Bạch Liễu rồi xuống dưới lầu, cũng chẳng biết là đi đăng ký hay tới tìm Bạch Liễu.

Vũ khí là song đao, nếu Bạch Liễu đoán không sai, đây hẳn là Miêu Phi Xỉ tiếng tăm lừng lẫy.

Rõ ràng người này đang tìm kiếm Bạch Liễu, dù sao tất cả người chơi đăng nhập đều có thân phận bản thể giống nhau, vẻ ngoài y hệt【Slender Man】. Miêu Phi Xỉ muốn giết cậu, đầu tiên phải biết được ai là Bạch Liễu trong một đống nhà đầu tư【Slender Man】kia.

Vậy làm sao để xác định đâu là Bạch Liễu trong một đống【Nhà đầu tư】?

Hiện tại cách tiêu chuẩn nhất có vẻ là xem xét đứa nhỏ mà người nọ mang theo.

Bạch Liễu híp mắt, cậu nhìn nhóc Bạch Lục phía sau mình.

———————

Lúc Miêu Cao Cương dắt bản thân mười mấy tuổi xuống lầu, nhìn thấy ở lối ra của tầng lầu có một nhà đầu tư. Miêu Cao Cương theo bản năng muốn rút vũ khí, nhưng câu nói tiếp theo của người nọ làm Miêu Cao Cương nhanh chóng buông lỏng cảnh giác. Nhà đầu tư đối diện nghiến răng nghiến lợi mắng: “Cha! Con đã gặp con lúc mười mấy tuổi! Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

“Phi Xỉ?” Miêu Cao Cương chần chờ nhìn đối phương, gã có chút cảnh giác và hoài nghi, “Cậu thật sự là Phi Xỉ?”

Trong trò chơi mà tất cả mọi người đều có thân phận bản thể giống nhau, giả vờ là một người khác quá dễ, chỉ có thể xác định thông qua đứa nhỏ của đối phương.

Nhưng Miêu Phi Xỉ không thích trẻ con, tên này chỉ thích ăn thịt trẻ con, tuy vậy Miêu Phi Xỉ cũng không biến thái tới nỗi ăn luôn bản thân.

Chỉ là nhóc Miêu Phi Xỉ mười mấy tuổi vừa nhận ra bản thân thích ăn thịt người, muốn ăn lại chẳng có mà ăn, gặp ai cũng muốn gặm hai miếng, cho nên sau khi Miêu Phi Xỉ đăng nhập nhìn thấy đứa nhỏ của mình hơn phân nửa chỉ có một phản ứng ——

"Con vừa mở cửa đã thấy phiên bản mười mấy tuổi của con đang canh giữ ở cửa, làm con giật hết cả mình." Miêu Phi Xỉ hùng hổ buông lời oán giận, "Còn muốn đi theo con, ánh mắt của nhóc biến thái đó cũng không bình thường. Con thấy nó đang muốn ăn thịt người nên để nó cút đi rồi."

Miêu Cao Cương không dễ dàng tin tưởng người đưa sẵn tới cửa như vậy, nhưng những điều người này nói thật sự là chuyện có thể xảy ra.

Tính cách Miêu Phi Xỉ lỗ mãng, giá trị vũ lực lại vô cùng cao làm gã có hơi tùy tâm sở dục trong trò chơi cấp hai này.

Đột nhiên nhìn thấy bản thân lúc mười mấy tuổi, phản ứng đầu tiên của Miêu Phi Xỉ chắc chắn không phải là nói chuyện bình thường để kích hoạt nhiệm vụ mà là đuổi đối phương đi. Hai bên không thành công thực hiện cuộc gặp gỡ hữu nghị giữa 【Nhà đầu tư】 và 【Đứa nhỏ được đầu tư】, đương nhiên chẳng thể thuận lợi kích hoạt nhiệm vụ của tuyến thân phận phụ mà trò chơi quái dị này đã dựa vào bọn họ để thiết lập ra.

Miêu Cao Cương cũng cực kỳ đau đầu với tính cách của Miêu Phi Xỉ, nhưng cân nhắc thấy trong trò chơi này còn có một Bạch Liễu với trí thông minh tương đối cao, không chừng sẽ dựa vào thiết lập tướng mạo mọi người giống nhau để chơi mánh giả danh kẻ khác. Miêu Cao Cương do dự chốc lát, không buông lỏng cảnh giác, gã vẫn giới thiệu đơn giản quy tắc trò chơi cho đối phương, đồng thời thử thăm dò ít tin tức chỉ bọn họ mới biết được.

Sau khi thăm dò vài câu, Miêu Cao Cương chắc chắn hơn phân nửa, tuy nhiên gã vẫn chẳng buông tha: "Cha muốn xác nhận con có phải Miêu Phi Xỉ không, kể với cha một ít chuyện mấu chốt trên người con đi?"

Miêu Phi Xỉ thiếu kiên nhẫn: "Ví dụ như?"

"Ví dụ như lúc trước chúng ta tiến vào trò chơi như thế nào…" Gương mặt Miêu Cao Cương trông như rất chân thành nhưng ánh mắt đã tối tăm không rõ, gã hơi dừng lại, "Ví dụ như khi con bắt đầu ăn thịt người, người đầu tiên ăn là ai?"

Miêu Phi Xỉ liếm liếm răng, tựa như đang nhớ lại mùi vị nào đó, gã nheo mắt: "Người đầu tiên con ăn là người đàn bà sinh ra con."

"Bà ta bị bệnh nặng, nhà không nuôi nổi nữa, sau khi đưa về từ bệnh viện ngày nào cũng phải tốn một đống tiền thuốc thang. Đó đều là tiền để lại cho con, toàn bộ đều là tiền để lại cho con, nhưng rồi phải tiêu trên người bà già sắp chết đó. Buổi tối bà ta bảo con đi rót nước, con rót một ly nước sôi, sau khi uống xong môi và thực quản của bà ta tản ra mùi thơm như đồ nướng."

“Ngày hôm sau bà ta chết.” Miêu Phi Xỉ tấm tắc nói, “Trước khi chôn cất con nói với cha là muốn ăn xác của bà ta làm cha sợ hết hồn, nhưng con biết cha luôn hy vọng bà ta chết sớm chút. Con là con trai của cha, bà ta cùng lắm chỉ là người ngủ với cha mà thôi, con cũng không hiểu tại sao cha lại tốn nhiều tiền của cho bà ta như vậy. Sau khi bà ta chết con tuyệt thực vài ngày, cha liền cắt một phần cho con ăn.”

“Nhưng thực ra ăn không ngon lắm.” Miêu Phi Xỉ ghét bỏ, “Bà ta quá già, bởi vì bị bệnh nên thịt vừa khô vừa cứng vừa bám mùi thuốc.”

“Về phần tiến vào trò chơi…” Miêu Phi Xỉ khó chịu nói, “Chẳng phải vì đứa bé kia sao? Có một thời gian cha dẫn con đi đào bãi tha ma, lúc ấy con toàn ăn thịt người chết, khó ăn dữ lắm, còn thối rữa nữa. Con muốn ăn thịt người tươi ngon. Tình cờ làm sao, đứa bé đó chính là đứa trẻ lang thang chẳng biết từ đâu ra, khóc lóc nói trong trại mồ côi có người làm chuyện xấu, cầu xin con báo cảnh sát.”

“Con thầm nghĩ một đứa nhỏ tự chạy trốn khỏi trại mồ côi, con có ăn cũng không ai biết, kết quả cha lại thả nó ra, thả xong còn bị cảnh sát phát hiện. Con bị giam trong tù, đói đến mức không chịu nổi mới vào trò chơi. Con vừa ăn sống một ngón tay của đứa nhỏ đó mà nó đã khóc thảm thiết nên cha mới tới, cha liền…”

“Được rồi, con thật sự chính là Phi Xỉ.” Miêu Cao Cương thở dài một hơi, cắt ngang lời nói dang dở của Miêu Phi Xỉ: “Tất cả mọi người trong trò chơi này đều có ngoại hình giống nhau, chúng ta hãy làm một ám hiệu để dễ nhận ra nhau.”

“Tiện thể thì dùng đầu ngón tay luôn đi.” Miêu Phi Xỉ giải quyết vô cùng dứt khoát, dường như gã không cảm thấy ám

hiệu hung tàn này có vấn đề gì, chỉ là hơi hoài niệm, "Đó là miếng thịt người cuối cùng con ăn trước khi tiến vào trò chơi."

Miêu Cao Cương không thích ám hiệu này, nhưng trong việc hợp tác đội ngũ gã thường nhường cho đứa con trai Miêu Phi Xỉ mấy việc vặt không ảnh hưởng toàn cục, không chiếm vị trí chủ đạo. Gã cực kỳ nuông chiều Miêu Phi Xỉ, bằng không Miêu Phi Xỉ cũng chẳng bày ra thái độ mất kiên nhẫn với gã, ỷ được dung túng mà làm ra đủ thứ chuyện.

Cho nên Miêu Cao Cương cũng ngượng ngùng ngậm miệng lại, cách một lát mới hỏi: "Đứa trẻ con đầu tư thì sao? Con đuổi nó đi đâu?"

"Sau khi thằng nhóc bị con đuổi đi vẫn còn đi theo phía sau, nhưng trẻ con trong đây nhiều quá, hơn nữa đứa nào đứa nấy da mịn thịt mềm." Miêu Phi Xỉ híp mắt, "Con đoán nó bị câu đi rồi, thằng nhóc còn chưa được ăn mặn, mấy thứ thịt người đi đi lại lại này có sức hấp dẫn quá lớn với nó."

Mắt thấy Miêu Cao Cương lại muốn mở miệng nói gì đó, Miêu Phi Xỉ bực bội xua tay: "Đủ rồi, con ăn thịt mấy đứa trẻ và đối thủ trong trò chơi này cũng không được sao? Ngoài hiện thực con không ăn là được chứ gì, đống dữ liệu trò chơi này con còn không thể chạm vào sao? Cũng chẳng phải người thật, con thấy cha muốn bỏ đói con trai cha ấy, cha thậm chí không lo được chuyện ăn chuyện uống của con, còn cản đường nữa chứ… "

Miêu Cao Cương nhìn đám nhóc đang nhảy nhót, nhìn thế nào cũng không ra đây là số liệu, gã há miệng, cuối cùng vẫn khép lại.

Những đứa trẻ này quá mức sống động, trong nháy mắt thậm chí gã cảm thấy những thứ này chẳng phải NPC của trò chơi, mà là người thật trông không khác gì mấy đứa trẻ ngoài hiện thực.

"Trước tiên đi tìm đứa trẻ của con đã, sau đó tới lầu một đăng ký." Miêu Cao Cương nói.

———————

Phòng đăng ký tầng một chỉ cho phép người chơi đi vào một mình. Lúc Bạch Liễu đến Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương còn chưa tới, đây cũng là chuyện rất bình thường, đầu tiên hai người đó phải tìm được đối phương, sau phải xác nhận thân phận. Miêu Cao Cương còn đỡ, bởi vì gã luôn ở cùng với đứa trẻ của mình nên thân phận tương đối dễ xác nhận.

Còn Miêu Phi Xỉ có lẽ khó khăn hơn, về cơ bản thì gã này sẽ không coi trọng một đứa nhỏ đột nhiên xuất hiện.

Lúc Bạch Liễu ở trên lầu đã nhìn thấy đứa nhóc của Miêu Phi Xỉ chạy lung tung khắp nơi một mình trong trại mồ côi. Nó đi phía sau những đứa trẻ khác, mắt lóe lên ánh sáng xanh, giống như con sói chưa được ăn thịt sống.

Bạch Liễu dẫn nhóc Bạch Lục vào phòng đăng ký, phát hiện trước cậu đã có hai người đăng ký, một người là Mộc Kha, còn một người là —— nhìn tên trên đó, ánh mắt Bạch Liễu tối hẳn đi.

【Bởi vì sự ràng buộc của quan hệ huyết thống, người chơi Lưu Hoài và người chơi Lưu Giai Nghi kích hoạt [Tuyến thân

phận anh em], thân phận được đăng ký là anh em, cùng là tuyến thân phận của nhau, kích hoạt hình thức hoạt động song tuyến đặc biệt.】

【Người chơi Lưu Hoài (tuyến thân phận anh trai): Nhà đầu tư mắc bệnh nan y của trại mồ côi.】

【Đặc điểm thân phận: Được hưởng 50% HP, nhưng vì mắc bệnh nan y nên HP sẽ giảm theo thời gian, mời người chơi nhanh chóng tìm ra phương pháp kéo dài mạng sống!】

【Người chơi Lưu Giai Nghi (tuyến thân phận em gái): Trẻ em được nhà đầu tư tài trợ vào trại mồ côi Tình Thương.】

【Đặc điểm thân phận: Được hưởng 50% HP, là cô em gái thuần khiết sạch sẽ, bước vào trại mồ côi nguy cơ tứ phía, mời người chơi nhất định phải bảo vệ cô bé!】

【Chú ý: Đối với người chơi trong mỗi tuyến thân phận anh em, 50% HP về 0 sẽ tử vong.】

Lần trước, khi Bạch Liễu nhìn thấy Lưu Giai Nghi đã nói Lưu Giai Nghi sẽ nhanh chóng tiến vào trò chơi thôi, không ngờ tới lần gặp mặt kế tiếp là ở trong trò chơi này.

Nhưng Lưu Giai Nghi là người mới, sao có thể tiến thẳng đến trò chơi multi-player? Chẳng phải người mới sẽ bắt đầu với một trò chơi single-player à?

Đứa nhỏ Lưu Giai Nghi có liên hệ đặc biệt gì với Lưu Hoài ư? Cho nên hệ thống mới trực tiếp kéo người mới Lưu Giai Nghi vào trò chơi với Lưu Hoài? Bạch Liễu suy tư —— hình thức

hoạt động của hai người rõ ràng khác với bọn Bạch Liễu, không phải một người dẫn theo hình hài ấu thơ của mình, mà là anh trai dẫn theo em gái.

Bạch Liễu thấy Lưu Hoài viết【Anh em cùng huyết thống】trên cột đăng ký mối quan hệ, mà Mộc Kha viết【Nhà đầu tư và đứa trẻ được tài trợ】.

Có điều Bạch Liễu chú ý tới rằng tuy hình thức là hai người chơi, song HP trên đỉnh đầu hai người vẫn là 50%, đoán chừng từ 50% về 0 cũng sẽ tử vong. Bạch Liễu và những người khác bị chia nửa HP, nhưng thực ra tổng HP vẫn là 100.

Nhưng Lưu Hoài và Lưu Giai Nghi mỗi người đều bị mất một nửa, hoàn toàn không chiếm ưu thế.

Hơn nữa đối với trò chơi mà nói, Bạch Liễu cảm thấy như vậy không đủ công bằng.

Hệ thống đã từng vì lợi ích và công bằng trò chơi mà đưa ra đủ loại phương án làm người chơi suy yếu, Bạch Liễu bị hệ thống điên cuồng hố hai lần cảm thấy nó có thể tạo ra một trò chơi kinh dị thực sự công bằng.

Điều này chứng tỏ phương án giảm đi một nửa HP của Lưu Hoài và Lưu Giai Nghi đem đến sự bình đẳng cho tất cả người tham gia, tính chất trò chơi là tương đối công bằng.

Nhưng đối với hai anh em xui xẻo Lưu Hoài và Lưu Giai Nghi vô tình kích hoạt hình thức đặc biệt mà nói, việc HP bị cắt bỏ một nửa, cộng thêm Lưu Giai Nghi vừa là đứa trẻ mù vừa là người mới, chuyện này rõ ràng rất không công bằng.

Hơn nữa đôi cha con Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương kia cũng cùng quan hệ huyết thống, thế mà có kích hoạt tuyến thân phận cha con gì đâu. Bởi vì trước đó Bạch Liễu đã nhìn thấy nhóc Miêu Phi Xỉ nên có thể khẳng định cha con gã không kích hoạt thân phận quan hệ huyết thống đặc biệt nào.

Phỏng đoán này có liên quan đến Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi, một đứa trẻ không nhìn được, lần đầu tiên vào trò chơi lại là màn multi-player. Cậu chẳng biết mong ước và dս□ƈ vọиց của cô bé là gì. Bạch Liễu cảm giác rằng ước nguyện của Lưu Giai Nghi sẽ không phải là để em nhìn thấy lại.

Lúc trước, khi Bạch Liễu tiếp xúc với đứa nhỏ này, cậu cảm thấy nguyện vọng hồi phục thị lực của Lưu Giai Nghi không mãnh liệt như Lưu Hoài, một người có xu hướng biểu hiện cảm xúc cách trực quan. Hình như Lưu Giai Nghi cảm thấy việc mình không nhìn được cũng chẳng to tát gì. Cô nhóc quấn lấy anh trai mình hơn cả, nếu dս□ƈ vọиց của Lưu Giai Nghi bị ràng buộc với anh trai, mà tất thảy mọi việc trong trò chơi đều gắn liền với dս□ƈ vọиց của người chơi, như vậy rất có thể sẽ dẫn đến tình huống kia.

Nhưng cũng tồn tại những khả năng khác, đứa nhỏ Lưu Giai Nghi này xét từ mọi phương diện đều vô cùng đặc biệt, Bạch Liễu không thể trực tiếp đưa ra kết luận.

Bạch Liễu tạm thời ghi nhớ những chỗ cậu cảm thấy không ổn này.

Sau khi đăng ký xong nhóc Bạch Lục được viện trưởng dẫn vào.

Trước khi đi, nhóc Bạch Lục quay đầu nhìn Bạch Liễu một cái. Thằng nhóc mặt không chút biểu cảm giơ ngón cái và ngón trỏ lên xoa xoa, ánh mắt cực kỳ khéo léo ra dấu với Bạch Liễu, Bạch Liễu thấy vậy nhịn không được muốn cười —— đây là cử chỉ đậm mùi tiền bạc.

Bởi vì Bạch Liễu nói nếu chịu gọi điện thoại sẽ cho tiền, đứa nhóc này vẫn chưa quên.

Còn chưa làm được gì thế mà đã ghi sổ chuyện tiền nong rất nhanh đấy.

Trẻ em được đưa vào trại mồ côi, còn viện trưởng thì dẫn nhà đầu tư Bạch Liễu đến một tòa nhà gần trại mồ côi. Tòa nhà trông hơi giống phòng bệnh, bên trong có y tá và văn phòng y tá, nhưng không có nơi đăng ký cũng như phòng làm việc của bác sĩ, chỉ có từng tầng từng tầng phòng bệnh nội trú.

Viện trưởng nói rằng hầu hết nhà đầu tư đều không khỏe, vì vậy họ sống ở đây và thỉnh thoảng đến thăm các trẻ em vào ngày mở cửa trại mồ côi.

Bạch Liễu nhìn trong chốc lát, xác định được nơi này là một bệnh viện tư nhân không mở cửa cho người ngoài.

Hoặc cũng chẳng phải bệnh viện tư nhân gì, tòa nhà càng giống… nơi hồi phục chức năng dành cho người già, cũng là nơi những kẻ có tiền ở khi về hưu mà Bạch Liễu từng thấy qua. Chỉ cần y tá quản lý phục vụ, tùy tiện gọi vài ba bác sĩ trực là được, chứ chẳng cần quá nhiều bác sĩ ở một tòa nhà phục hồi chức năng như vậy.

Nhưng tòa nhà trước mắt không phải nơi người giàu thân thể khỏe mạnh về hưu ở, mà là nơi một nhóm mắc bệnh nan y cần điều trị. Bệnh tình nguy cấp thế này mà trong bệnh viện lại không có bác sĩ thì rất kỳ quái.

Không có bác sĩ thì ai điều trị cho bọn họ?

Trong bệnh viện tư nhân, tất cả người bệnh đều giống hệt Slender Man. Có người gầy yếu không chịu nổi nằm trên giường, có người chống ghế bước đi chậm chạp qua lại ở hành lang, mặt bọn họ đều quấn chặt băng gạc, ngay cả đôi mắt cũng không lộ ra, chẳng biết nhìn đường thế nào nữa.

Chỉ có hơi thở yếu ớt của người bệnh phả ra hơi lay động băng gạc mới biểu thị rằng họ là người sống, chứ không phải quái vật trong truyền thuyết đô thị.

Càng vào sâu, chân và tay của những bệnh nhân trong phòng bệnh càng dài. Bạch Liễu nhìn bệnh nhân nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt ICU, bọn họ hẳn đều cao hơn hai thước, chân vô lực rủ bên giường, làn da xanh tím có vài vết đốm, khiến Bạch Liễu liên tưởng tới làn da như nấm độc của những đứa trẻ đã chết mà cậu từng thấy.

Những nhà đầu tư cứng ngắc này chậm chạp di chuyển trên hành lang và trong phòng bệnh. Bọn họ chuyển động khuôn mặt, như đang nhìn chăm chú vào Bạch Liễu đi ngang qua hành lang. Tay chân dài ngoằng gầy guộc như nhện thòng xuống. Bạch Liễu còn bị một người túm cổ chân.

Người bệnh nắm lấy cổ chân cậu chỉ như đang đùa giỡn, nhanh chóng buông tay, phát ra tiếng cười khanh khách quỷ dị chẳng khác nào tên thần kinh.

_____

Liễu 13: Khum biết ở đây có ai cũng chơi game O không ạ
sv global nhaa

Chương 83: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Liễu 13 + Beta: Sơ Tình

Viện trưởng dẫn bọn họ tới tầng chín. Nơi này có ít bệnh nhân hơn nhiều so với tầng dưới, và tình trạng dường như cũng không quá nặng. Bạch Liễu cảm thấy mức độ bệnh của những bệnh nhân ở tầng này gần giống với cậu, mà dễ thấy nhất là chiều cao của bọn họ đều không khác mấy.

Từ những gì mà Bạch Liễu quan sát được, bệnh càng nặng thì cơ thể sẽ càng dài, có nghĩa là càng giống cái thứ【Slender Man】nọ.

Nhóc Bạch Lục miêu tả cậu thật rất chính xác. Năng lực cảm nhận của đứa nhỏ này đối với những sự vật khủng bố khiến Bạch Liễu ý thức được rằng rất có khả năng bắt đầu từ lúc mười bốn tuổi cậu đã chú ý đến mấy thứ ở phương diện này.

Tầng này có tổng cộng 21 phòng bệnh, viện trưởng sắp xếp phòng cho Bạch Liễu xong thì bảo phải quay lại để đón các nhà đầu tư khác.

Bạch Liễu sẽ sống ở số 906, căn phòng gần cuối bên trái hành lang. Bạch Liễu quan sát toàn bộ phòng bệnh, cảm thấy bệnh viện tư nhân này có hơi kỳ quái.

Bệnh viện được xây dựng rất tốt, cực kỳ tinh tế, nhưng lấy ánh sáng kém vô cùng. Tất cả các phòng bệnh đều khuất sáng, phòng tối đến mức ban ngày cũng cần bật đèn, mà độ sáng của đèn cũng rất thấp, bật lên chẳng nhìn thấy được gì. Bên trong bệnh viện đâu đâu cũng có máy tạo độ ẩm công suất cao, phun sương mọi lúc mọi nơi, khiến toàn bộ bệnh viện trở nên ẩm

ướt như thời tiết phía nam. Xung quanh đây tràn ngập sương mù chẳng khác gì hơi nước đang không ngừng bốc lên.

Khuất sáng cộng với độ ẩm cao, bệnh viện bình thường chẳng bao giờ xây như vậy cả, làm như sợ bệnh nhân sống lâu quá không bằng.

Ánh sáng kém, còn có lớp sương dày, dẫn đến tầm nhìn trong bệnh viện rất hạn hẹp.

Nếu không phải viện trưởng dẫn Bạch Liễu đi, e là người chơi muốn tìm đường ở trong này sẽ rất khó khăn. Bởi vì không thể nhìn thấy, hơn nữa vì hơi nước nên trên sàn và mặt tường đều rất trơn trượt. Cơ thể Bạch Liễu bây giờ không chỉ cao mà tay chân còn dài, đi trên nền trơn trượt như thế rất dễ té ngã, điều này mang lại cho Bạch Liễu linh cảm không tốt —— Nếu xảy ra cuộc chiến truy đuổi trong phạm vi bệnh viện, có lẽ cậu sẽ chạy không nổi mất.

Bạch Liễu quét mắt nhìn phòng bệnh một vòng, phát hiện thêm ba cái máy tạo độ ẩm, nhưng đèn lại chỉ có một, vô cùng tối tăm.

Càng kỳ quái hơn chính là giường bệnh, trước đó cậu đánh giá đây là một bệnh viện tư nhân được trang bị tốt ở nhiều mặt, đến vòi nước trong nhà vệ sinh còn có hình sư tử mạ vàng, nhìn qua cũng đẳng cấp phết, thế mà giường bệnh ——

—— Bạch Liễu xốc tấm ga trải giường màu trắng bên trên lên, nhìn thấy đống rơm rạ được chất ở phía dưới thì hơi nhướn mày.

Thế mà lại là một cái giường rơm.

Hồi nhỏ, Bạch Liễu từng ngủ trên loại giường này khi còn sống ở mấy trại mồ côi khá bần cùng hồi còn nhỏ. Giường rơm tuy không thoải mái và mang đến kha khá phiền toái, song có ưu điểm là rẻ hơn so với các loại giường khác.

Rơm rạ phải khô ráo mới ngủ ngon giấc được, một khi ẩm ướt sẽ dễ mục và sinh sâu bọ, gây ra mấy chấm đỏ trên cơ thể nếu bị cắn. Trong môi trường quá mức ẩm ướt còn có thể sinh nấm.

Ví dụ như nơi góc giường bệnh này, sau khi Bạch Liễu xốc tấm ga trải giường lên, cậu liền nhìn thấy một đám nấm màu xám rậm rạp, chúng mọc đến gần cái tủ sách bằng gỗ để sát giường.

Một cái giường rơm trong căn phòng có tận ba máy tạo độ ẩm, vậy cái giường đó chẳng khác gì một đĩa petri nuôi nấm. Đống rơm này chẳng mấy chốc sẽ mục nát, sau đó sinh ra các loại côn trùng, giòi, nấm, mấy loài sinh vật phân hủy, bò đầy trên cơ thể của người ngủ.

Tóm lại, thời Bạch Liễu còn nhỏ, vào mùa mưa, cậu thà ngủ trên mặt đất còn hơn ngủ trên giường rơm.

【Hệ thống thông báo: Nhiệm vụ chính tuyến yêu cầu người chơi Bạch Liễu (thân phận nhà đầu tư) —— tìm kiếm phương thuốc kéo dài tính mạng, giảm bớt các triệu chứng của bệnh nan y.】

Phương thuốc để kéo dài tính mạng…

Phải đi đâu mới tìm được thuốc kéo dài tính mạng đây? Nếu là một bệnh viện tư nhân có bác sĩ, vậy bây giờ Bạch Liễu phải đến phòng làm việc của bác sĩ kê toa, tìm thuốc phù hợp để điều trị.

Thế nhưng không có bác sĩ, chỉ có một nhóm y tá đẩy xe đi tới đi lui trên hành lang. Hơn nữa, lúc nãy Bạch Liễu đã xem qua phòng y tá, bên trong không có chai truyền nước cũng không có thuốc, thậm chí ống tiêm và ống truyền dịch cũng không có. Căn phòng trống không, chỉ có một vài chiếc xe đẩy cao ngang eo làm bằng inox, trông như xe đẩy đồ ăn ở canteen công ty Bạch Liễu, hẳn là dùng để đưa đồ ăn cho bệnh nhân.

Một bệnh viện không có bác sĩ, không có thuốc men, chẳng có gì ngoài bệnh nhân, vậy một người mắc bệnh nan y phải làm sao mới tìm được【Thuốc kéo dài tính mạng】đây?

Chờ đã, chẳng có gì ngoài bệnh nhân…

Bạch Liễu hơi híp mắt, cậu bắt đầu lục tìm trong tủ sách phòng bệnh.

Phía sau cửa phòng bệnh có một cái tủ kê sát vào giường. Trước đó Bạch Liễu nhìn thoáng qua nhưng không để ý lắm, trên đó toàn là mấy quyển sách cũ rích. Bởi vì số lượng sách quá nhiều, Bạch Liễu không nghĩ theo hướng mấy quyển sách này là manh mối. Hơn nữa sách còn rất tạp nham, nào là tiểu thuyết, nào là sách địa lý, cái gì cũng có, nhét chật ních nguyên cái tủ sách lớn.

Nếu Bạch Liễu tự thiết kế trò chơi, cậu sẽ không giấu manh mối trò chơi trong đống thông tin quá mức rườm rà này. Bởi việc để người chơi tìm đồ giữa một đống sách chất trên cái giá cao hơn hai mét mà không có chút gợi ý nào là chuyện hết sức nhàm chán.

Nhưng vẫn có ngoại lệ —— thông tin mà người chơi cần khám phá trong tủ sách không chỉ có một.

Ngoại trừ phần nhỏ không liên quan ra, tất cả đều là thông tin mà người chơi cần tìm.

【Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi đã kích hoạt nhiệm vụ nhánh —— Tìm kiếm [Phương thuốc kéo dài tính mạng] trong sách y học.】

Quả nhiên.

Bạch Liễu phân loại đơn giản đống sách trên giá. Một số quyển mà Bạch Liễu cảm thấy nó hiển nhiên không liên quan đến phó bản thì cậu sẽ bỏ qua, ví dụ như tạp chí phụ nữ màu vàng này. Còn lại đều là sách và tạp chí về y học, một đống nặng trịch chất ở đó. Bạch Liễu xách lên ước lượng thử, đoán chừng cái này phải mấy chục cân.

Tất cả đều là sách y học, bao gồm cả y học Trung Quốc, phương Tây dành cho phụ nữ và trẻ em, có một số là tạp chí và luận văn y học của Anh. Phải tìm ra [Phương thuốc kéo dài tính mạng] từ rất nhiều sách y học còn chưa chắc đã dùng được tất này, Bạch Liễu cảm thấy một người không có tí kiến thức y học nào như cậu về cơ bản là không kham nổi.

Mắt cậu híp lại, nhìn đống sách chưa ai từng xem qua này, đột nhiên thấy không khỏe lắm.

Vì bệnh viện không có bác sĩ nên chắc chắn không phải để bác sĩ đọc. Nhưng hiển nhiên sách ở đây chỉ người có kiến thức y học nhất định mới đọc được.

Mà những cuốn sách này là dành cho bệnh nhân trong phòng, hoặc nói cách khác là nhà đầu tư.

Vậy xem ra bệnh viện tư nhân này không phải không có bác sĩ, mà bệnh nhân ở đây chính là bác sĩ.

Họ vừa đọc sách vừa tự chữa bệnh —— những bệnh nhân kỳ lạ.

Những nhà đầu tư nọ rõ ràng không thiếu tiền, tuy nhiên tại sao lại không tin bác sĩ mà tự mình tìm cách chữa bệnh? Là do bác sĩ không thể điều trị ư? Thế nhưng nếu bác sĩ đã không thể chữa được, vậy bọn họ đọc mấy cuốn sách này có ý nghĩa gì chứ, bởi chắc hẳn ít hay nhiều thì các bác sĩ cũng đã từng xem qua mấy thứ liên quan đến y học kia.

Bạch Liễu suy nghĩ trong chốc lát — rõ ràng tất cả các nhà đầu tư ở đây đều mắc một loại bệnh nan y nào đó. Như vậy, ngoại trừ Bạch Liễu, nhất định đã có người khác bắt đầu điều trị, nghĩa là bắt đầu sử dụng phương thuốc kéo dài mạng sống kia. Nhưng những bệnh nhân mới vào ở như bọn họ không thể nhận được [Phương thuốc kéo dài tính mạng] ngay được, bọn họ phải tự tìm kiếm thông qua đống sách.

Nhưng với một người mà thời sinh viên vừa chẳng hề tuân theo quy tắc vừa không thích làm bài tập như Bạch Liễu mà

nói, hiệu quả đọc hiểu và tiếp thu những thứ cậu không có hứng thú là vô cùng thấp. Thành tích các môn thời sinh viên của cậu cũng rất bình thường. Cho nên khi Bạch Liễu đã không muốn làm bài, cậu chẳng chút xấu hổ quyết định chạy đi chép "bài tập về nhà" của người khác. Bình thường cậu hay chép bài của Lục Dịch Trạm, vì Lục Dịch Trạm là học sinh giỏi với tỷ lệ làm đúng bài tập cao nhất. Thế nhưng trong trò chơi này ——

Bạch Liễu híp mắt suy nghĩ một hồi —— mấu chốt chính là phải đi chép "bài tập" của ai đây?

Bây giờ trong bệnh viện này, ai có thể đưa ra "đáp án" một cách nhanh chóng và chính xác nhất?

———————————

Mộc Kha cũng được viện trưởng dẫn tới bệnh viện tư nhân này. Giống như Bạch Liễu, cậu dựa vào việc lục lọi tủ sách mà kích hoạt nhiệm vụ tìm kiếm phương thuốc kéo dài tính mạng trong sách y khoa, hiện tại cậu đang ngồi bên giường lật xem đống sách này.

Đã rất lâu rồi kể từ lúc tốt nghiệp cậu mới đụng vào sách, nhất là loại sách kiểu này. Trong căn phòng tối đến mức cho dù có người đi tới đi lui cách cậu một mét, cậu cũng không nhìn thấy được này thì càng khỏi phải nói đến việc đọc sách. Vốn dĩ Mộc Kha định mua cái đèn bàn để chiếu sáng, nhưng trước khi mua hệ thống nhắc nhở cậu, trong phòng bệnh cần tránh ánh sáng, vậy nên cấm sử dụng vật có độ chiếu sáng cao, hỏi cậu chắc chắn muốn mua đạo cụ không?

Điều đó nghĩa là hệ thống có thể bán đạo cụ cho cậu, nhưng cậu lại không thể sử dụng nó trong phòng bệnh.

Mộc Kha tính mang sách ra ngoài đọc, xem coi được hay không, dù gì thì vẫn tốt hơn so với ánh sáng trong phòng.

Thế nhưng, ngay khi cậu ta cầm sách mở cửa bước ra khỏi phòng bệnh thì đã bị dọa cho giật nảy. Một y tá mặt không cảm xúc đang đẩy xe inox tuần tra trên hành lang. Cô ta thấy Mộc Kha cầm sách muốn ra ngoài thì cảnh báo rằng không được cầm đồ trong phòng bệnh đi lại lung tung, hơn nữa ngày đầu tiên nhập viện bệnh nhân không thể di chuyển tùy ý được, vậy nên cô ta bảo Mộc Kha hãy ở lại phòng bệnh.

Xem ra là không thể mang sách ra ngoài, Mộc Kha cau mày rụt người trở vào phòng.

Mộc Kha không thể không cố đọc sách dưới nguồn ánh sáng âm u này.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Mộc Kha liền cảm thấy lực bất tòng tâm. Tốc độ đọc bình thường của cậu rất nhanh, nhưng ánh sáng mờ mờ ảo ảo thế này khiến hiệu suất tiếp thu giảm xuống quá thấp, phương hướng cũng hỗn loạn. Muốn tìm được cách điều trị hiệu quả, hoặc dùng lời của hệ thống là phương thuốc kéo dài tính mạng, e là sẽ rất khó khăn

Mộc Kha cũng ý thức được rằng nếu chỉ một mình cậu đọc sách như này thì rất khó tìm ra đáp án chính xác, thế nhưng trong thời gian ngắn ngủi cậu chưa nghĩ ra ý tưởng nào khác.

Dù sao trò chơi cũng đã gợi ý như vậy rồi, rõ ràng là muốn người chơi phải đọc hết đống sách này để tìm câu trả lời, mà đây vừa đúng là điểm mạnh của Mộc Kha.

Mộc Kha thở dài, có phần nôn nóng nhìn sách trên tay mình. Đã lâu lắm rồi cảm giác làm bài mãi nhưng không ra được đáp án mới trở lại. Từ nhỏ đến lớn Mộc Kha luôn là học sinh giỏi, sau khi lên trung học cơ sở còn nhảy lớp. Khi tiến vào trò chơi trí thông minh của cậu cũng tương đối cao, 85 điểm.

Khả năng đọc hiểu và ghi nhớ của cậu rất tốt. Nếu điều kiện sáng sủa hơn chút, việc đọc hết đống sách và tích hợp manh mối để có được câu trả lời trong vòng ba ngày không phải vấn đề quá khó. Mộc Kha muốn nhanh chóng đưa phương thuốc kéo dài tính mạng cho Bạch Liễu, nhưng không gian tối tăm nơi đây chỉ làm cậu trở nên cáu kỉnh hơn.

Một giờ mới đọc xong một cuốn sách, này đâu phải khả năng thực sự của cậu!

Mộc Kha đang nghĩ xem nên làm thế nào thì giao diện hệ thống của cậu đột nhiên rung lên liên tục, cậu nhìn thấy thanh đạo cụ bỗng có thêm một thứ mới.

Bây giờ Mộc Kha không mua đạo cụ, người vừa mới mua hẳn là Bạch Liễu —— Bạch Liễu có thể điều khiển giao diện mua đạo cụ của cậu từ xa, đây cũng là một trong những cách trao đổi của bọn họ.

Bây giờ họ đều phải sống trong phòng bệnh, cách trao đổi này rất dễ che giấu, cũng có thể tránh tai mắt của người khác.

Mộc Kha click mở bảng hệ thống của mình lên, nhìn đạo cụ trong kho. Người xem có thể nhìn thấy cửa hàng hệ thống, nhưng giao diện kho thì không, nhằm bảo vệ sự an toàn cho tài sản của người chơi, kho sẽ được mã hóa. Cho nên khi Mộc Kha và Bạch Liễu lén giao tiếp, ngay cả khán giả đang xem TV nhỏ cũng không thể biết được, có thể nói là cực kỳ bí mật.

Cách duy nhất có thể vạch trần phương thức giao tiếp giữa Mộc Kha và Bạch Liễu chính là Mộc Kha đột nhiên bị gϊết. Đạo cụ bọn họ dùng để trao đổi lộ ra và đối phương cảm thấy nó không bình thường. Ví dụ như nếu Bạch Liễu và Mộc Kha dùng quyển sổ hoặc bút ghi âm để trao đổi, như vậy sau khi Mộc Kha chết, đạo cụ này sẽ rơi ra trước mặt người chơi đã gϊết cậu.

Nếu Mộc Kha đột nhiên bị gϊết trong quá trình trao đổi, hoặc Mộc Kha còn chưa kịp xóa sạch dấu vết, như vậy chuyện cậu và Bạch Liễu từng trao đổi với nhau sẽ lộ ra.

Tất nhiên, cậu hoàn toàn có thể mã hóa quá trình giao tiếp này bằng mật khẩu để ngăn chặn người khác giải được nó dễ dàng. Nhưng làm thế nào để chắc chắn rằng mật khẩu sẽ không bị giải mã một cách đơn giản bởi những người khác mà Mộc Kha vẫn có thể nhanh chóng hiểu được nó?

Bạch Liễu không muốn để lộ chuyện này với đối thủ, cho nên cậu không chọn đạo cụ giao tiếp thông thường.

Bạch Liễu mua cho Mộc Kha một cái bàn phím màu đen.

Bàn phím là công cụ quen thuộc với cả Mộc Kha và Bạch Liễu, hơn nữa so với quyển sổ hay bút ghi âm – những đồ vật sau khi sử dụng sẽ lưu lại dấu vết rõ ràng – việc dùng các

phím ấn trên bàn phím để trao đổi sẽ lưu lại ít dấu vết hơn những công cụ khác.

Và "mật khẩu" trên bàn phím là thứ mà hai người thiết kế game như Mộc Kha và Bạch Liễu có thể nhanh chóng hiểu được.

Dù khi Mộc Kha chết, bàn phím bị lộ, kẻ địch cũng sẽ không dễ dàng liên tưởng ngay đến công cụ để giao tiếp được, càng khó nghĩ tới việc bên trong bàn phím đang ẩn chứa tin tức gì.

Tất nhiên, Bạch Liễu chọn bàn phím còn có lý do khác. Lúc nãy cậu lướt xem hàng sale của hệ thống, thấy bàn phím này còn chưa đến 10 điểm, Bạch Liễu nghĩ nó có thể dùng được nên tiện tay mua luôn.

Mộc Kha sửng sốt khi nhìn thấy bàn phím.

Trên bàn phím bị mất mũ phím【Ctrl】và【C】, đây là phím tắt rất phổ biến,【Ctrl】+【C】có nghĩa là【copy】, ý là sao chép.

Sao chép? Sao chép cái gì? Bây giờ bọn họ có cái gì hay để sao chép, ưu tiên hàng đầu không phải là tìm kiếm phương thuốc kéo dài mạng sống kia sao?

Chờ chút! Mộc Kha rất nhanh đã hiểu được ý của Bạch Liễu —— Bạch Liễu muốn sao chép [Phương thuốc kéo dài tính mạng]!

Bạch Liễu muốn sao chép thứ này sao? Nhưng thứ này có thể sao chép được à? Sao chép ở đâu? Nơi này nhiều phòng bệnh

như vậy, Bạch Liễu biết phòng bệnh nào có phương thuốc kéo dài tính mạng à?

Mộc Kha nhìn bàn phím, cậu cố nghĩ kĩ càng, sau đó do dự lấy【?】và【Numlock】ra ngoài, đặt trong kho của mình, thấp thỏm chờ đợi Bạch Liễu trả lời, cũng có hơi lo lắng rằng đối phương không hiểu được ý mà cậu muốn diễn đạt.

【Numlock】là một phím khóa số trên bàn phím, theo nghĩa đen có thể dịch là【khóa số】, kết hợp với【?】, Mộc Kha muốn biểu đạt là ——【Bạch Liễu, chúng ta khóa số nào?】

Phòng bệnh ở đây đều là số, Bạch Liễu chỉ cần nói cậu biết con số nào bị khóa, cậu có thể biết Bạch Liễu muốn đến phòng bệnh nào.

Nhưng rất nhanh, Mộc Kha đã cho bàn phím vào kho. Lúc lấy nó ra thì thấy mũ phím【Ctrl】+【C】 đã trở lại, nhưng lần này mất ba phím khác.

“1, 7, 0.”

Mộc Kha lập tức bối rối. Nếu là số phòng thì số 0 không thể đứng đầu được, vậy đứng phía trước chỉ có thể là 1 hoặc 7.

Ba con số này sắp xếp theo ba cách là【701】,【710】,【107】.

Tầng 7 là phòng mổ, không có phòng bệnh.

Mà【107】càng căng hơn, đây là "phòng bệnh trống". Tòa nhà này không có phòng bệnh【107】, hẳn là được giải phóng làm nhà kho, cho nên mặc dù có số này, nhưng đó thật ra không phải phòng bệnh.

Ngược lại có phòng bệnh【106】và【108】.

Mộc Kha có hơi lo lắng, cậu không hiểu được ý của Bạch Liễu. Cậu đưa mắt nhìn ba con số đó, trong đầu suy nghĩ về sáu cách sắp xếp, sau đó chậm rãi ngồi thẳng người.

Bệnh viện tư nhân này không có phòng bệnh nào để chữ tiếng Anh trên biển, nhưng có một phòng chăm sóc đặc biệt không dán số —— Phòng ICU.

Phòng ICU ở tầng một không được đánh dấu bằng số. Hơn nữa, tầng một ngoại trừ nơi này ra thì còn lại đều là phòng bệnh, cho nên phòng bệnh【ICU】này rất có thể đã chiếm【phòng trống】số【107】kia!

Bạch Liễu không dùng thẳng phòng ICU để miêu tả là vì bệnh viện này không chỉ có một phòng ICU duy nhất. Nếu không nói rõ số phòng bệnh sẽ gây nhầm lẫn thông tin, mà Mộc Kha lại hỏi số, Bạch Liễu liền dứt khoát dùng con số rõ ràng để chỉ phòng bệnh —— cái tên này hoàn toàn chẳng nghĩ tới chuyện người đối diện rất có thể sẽ không theo kịp tốc độ tư duy của mình: liên tưởng phòng ICU tầng một với phòng 107.

Cũng may Mộc Kha là người chơi có trí nhớ và khả năng thu thập thông tin tương đối tốt, cậu rất thuận lợi hiểu được ý Bạch Liễu muốn nói.

Bạch Liễu muốn đến đấy sao chép phương pháp điều trị của người bệnh nặng!

"Đệt." Mộc Kha không nhịn được mà văng tục —— Các nhà đầu tư vốn là "dân bản địa" quen sống trong phòng ICU của bệnh viện này, chính là đám bệnh nhân cao hơn hai mét đó, nhìn kiểu gì cũng rất giống quỷ đấy! Vô cùng có khả năng là quái vật trong phó bản của bọn họ!

Hơn nữa y tá đã nói, bệnh nhân trong phòng ICU cả ngày sẽ không rời khỏi phòng bệnh. Bọn họ làm sao vào trong rồi sao chép thuốc kéo dài tính mạng được!?

Không chỉ vậy, bọn họ còn chẳng rõ bên trong có cái gọi là 【Phương thuốc kéo dài tính mạng】hay không!?

Ngược lại, Bạch Liễu rất chắc chắn trong phòng ICU này sẽ có 【Phương thuốc kéo dài tính mạng】mà hệ thống nhắc tới.

Nếu bệnh nhân ở đây là bác sĩ, thì đối với một nhóm "bác sĩ mới vào nghề" mà nói, phương thuốc điều trị nhiều khả năng sẽ xuất hiện trong phòng của "bác sĩ lão luyện" có tình trạng bệnh nặng hơn và đã tiến hành nghiên cứu được một thời gian tương đối dài.

Tóm lại, trong phòng ICU, Bạch Liễu đoán hơn phân nửa sẽ có thứ mà hệ thống gọi là【Phương thuốc kéo dài tính mạng】.

Nhưng lấy được nó hay không lại là một chuyện khác.

Bệnh nhân trong ICU nhìn không giống người, cả ngày cũng chẳng rời phòng bệnh nửa bước. Bạch Liễu không có cơ hội lẻn vào, cũng chẳng biết sau khi vào có làm bệnh nhân, gọi cách khác là quái vật đó trở nên điên cuồng rồi tấn công cậu hay không. Dù sao Bạch Liễu cũng không phải đang làm chuyện tốt lành gì, cậu đi lục đồ của người ta, này là việc vô cùng nguy hiểm.

Nhưng tương ứng với đó thì lợi ích thu được rất cao, nếu thành công, Bạch Liễu sẽ là người đầu tiên trong số tất cả người chơi nhận【Phương thuốc kéo dài tính mạng】. Điều này mang lại cho Bạch Liễu quyền chủ động khá lớn, cậu có thể dùng nó giao dịch rất nhiều thứ với người chơi khác. Tuy nhiên, có hai khó khăn sẽ gặp phải khi xông vào ICU:

Đầu tiên: Làm thế nào để đột nhập vào đó?

Hành lang bệnh viện có y tá làm việc, bệnh nhân vi phạm quy định của bệnh viện một chốc đều sẽ bị uốn nắn, đừng nói tới chuyện cố gắng xông vào ICU. Nếu người chơi mạnh dạn xông vào thì phải nắm được khoảng trống trong lịch tuần tra của y tá. Thế nhưng phiền toái là khả năng trinh sát và tốc độ di chuyển của y tá tương đối nhanh, ít nhất Bạch Liễu thấy rằng cậu không chạy thoát mấy y tá mang giày cao gót đó trên mặt đất trơn trượt này.

Điểm thứ hai: Làm thế nào để tìm đồ sau khi đột nhập?

Bệnh nhân trong phòng bệnh đó đều không bình thường, đã biến thành quái vật. Nếu tự tiện xông vào rồi ngang nhiên tìm đồ ngay trước mặt đối phương thì e sẽ không ổn.

Trước khi Bạch Liễu nghĩ ra cách cụ thể, màn đêm đã buông xuống.

Đến 9 giờ tối, y tá thông báo cho mỗi phòng bệnh về lệnh giới nghiêm ban đêm, tất cả bệnh nhân bị cấm ra ngoài.

Trên hành lang chỉ có thể nghe thấy tiếng y tá đẩy xe kẽo kẹt. Những y tá này giao ca tuần tra ngay hành lang, khi thấy khe cửa phòng bệnh nào lộ ra ánh sáng mờ mịt còn gõ cửa nhắc nhở bệnh nhân tắt đèn nghỉ ngơi, hệt như dì quản lý ở trường trung học của Bạch Liễu.

Nhưng những y tá này không thân thiện như dì ấy, Bạch Liễu mở cửa nhìn thoáng qua. Họ mang giày cao gót, gương mặt đờ đẫn đi qua đi lại trên hành lang vào ban đêm. Bóng dáng họ lượn lờ giữa sương mù tỏa ra từ mấy cái máy tạo độ ẩm. Hình ảnh đó nháy mắt làm Bạch Liễu nhớ tới quái vật y tá trong 《Ngọn đồi câm lặng》.

Thị lực của những y tá này còn tốt đến kỳ lạ. Trong không gian với tầm nhìn rất ngắn này, Bạch Liễu mới hé cửa nhìn trộm một chút đã bị y tá với đôi mắt tỏa ánh huỳnh quang xanh lá hệt như mèo trong đêm tóm được. Y tá nhìn Bạch Liễu từ xa, xe đẩy và giày cao gót lộc cộc tiến nhanh về phía Bạch Liễu, Bạch Liễu nhanh tay lẹ mắt kéo cửa rồi khóa trái.

Tiếng xe đẩy kẽo kẹt nhanh chóng dừng lại trước cửa phòng Bạch Liễu, y tá giơ tay gõ cửa hai lần, giọng điệu trầm thấp: “Bệnh nhân phòng 706, anh vừa mở cửa ư? Anh chưa đọc quy định của bệnh viện sao?! Sau 9 giờ tối cấm ra ngoài, sau 9 giờ sáng mới có thể mở cửa phòng bệnh.”

Y tá vừa nghiêm nghị chất vấn Bạch Liễu vừa gõ rầm rầm, không ngừng đập lên cánh cửa giữa đêm hôm khuya khoắt.

Bạch Liễu đương nhiên sẽ không mở cửa cho cô ta.

Y tá đập cửa một lúc, kéo dài giọng nói một câu kỳ lạ: “Nếu anh cứ khăng khăng mở cửa trong khoảng thời gian này, để thứ gì đó chui vào phòng bệnh, bệnh viện sẽ không chịu trách nhiệm về sự an toàn của anh đâu nhé.”

Nói xong, y tá liền đẩy xe rời khỏi cửa phòng bệnh Bạch Liễu.

Bạch Liễu khẽ nhíu mày khi nghe y tá nói vậy, xem ra có thứ gì đó không bình thường lang thang bên ngoài vào buổi tối.

Nhưng khoảng thời gian này…

Việc mở cửa phòng bệnh bị cấm từ sau 9 giờ tối và trước 9 giờ sáng, tương đương với việc cấm bệnh nhân ra ngoài. Thế nhưng khoảng thời gian này trùng khớp với thời gian gọi điện thoại của bọn trẻ [6 – 9 giờ sáng, 9 – 12 giờ tối].

Thời gian đứa trẻ ra ngoài và gọi cho nhà đầu tư là thời gian nhà đầu tư không thể rời khỏi phòng. Hơn nữa, y tá đã nói có thể có【thứ gì đó】chui vào phòng bệnh của cậu —— giả sử 【thứ gì đó】y tá nhắc là một con quái vật, như vậy thời gian hoạt động của con quái vật này chính là thời gian mấy đứa nhỏ ra ngoài gọi điện thoại.

Xem ra nếu nhóc Bạch Lục muốn gọi điện thoại cho cậu cũng phải mạo hiểm rất lớn.

Chín giờ rưỡi, đương lúc Bạch Liễu cho rằng tối nay mình sẽ không nhận được điện thoại của nhóc Bạch Lục, bộ đàm của cậu thế mà lại vang lên.

Bạch Liễu nhấc máy, âm thanh rè rè như khi đường truyền không tốt phát ra từ trong bộ đàm có phần cổ xưa này. Bạch Liễu cũng nghe được tiếng thở hổn hển, có vẻ người cầm bộ đàm đang chạy, hơn nữa còn chạy rất nhanh nên thở chẳng ra hơi.

Bạch Liễu không nói gì, khi hơi thở đã bình ổn trở lại, đối phương mới lên tiếng: "Anh chờ chút, có thứ gì đó đang đuổi theo tôi."

Nhóc Bạch Lục nói xong câu đó, bảng giao diện hệ thống bên Bạch Liễu chợt bật ra:

【Hệ thống thông báo: Chúc mừng thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu đã kích hoạt sách quái vật.】

【Sách quái vật của 《Trại trẻ mồ côi Tình Thương》 làm mới —— Đứa trẻ dị dạng (1/3).】

【Tên quái vật: Đứa trẻ dị dạng.】

【Đặc điểm: Tốc độ di chuyển nhanh hơn (350 – 600).】

【Nhược điểm: ??? (cần khám phá).】

【Phương thức tấn công: Thích chơi đùa với thân phận phụ của người chơi, chơi đùa làm cho thân phận phụ của người

chơi biến mất trong trại mồ côi.】

Qua gần năm phút, phía đối diện truyền đến tiếng quần áo ma sát loạt soạt, nhóc Bạch Lục hình như đang trốn vào chỗ nào đó, hạ thấp giọng mở miệng: "Ổn rồi, nó tạm thời không đuổi theo, anh có thể nói chuyện."

Giọng của nhóc Bạch Lục mặc dù có hơi phập phồng, nhưng nghe ra được tâm tình không dao động gì nhiều, cậu nhóc cũng chẳng sợ thứ đang đuổi theo nó.

Bạch Liễu hỏi: "Thứ gì đuổi theo nhóc?"

"Một đứa trẻ." Nhóc Bạch Lục nói, nhịp thở của nhóc vẫn chưa đều đặn lắm, "Ngồi xổm trên mặt đất, tay chân như khỉ đuổi theo tôi, rất gầy, cứ cười là chảy nước miếng, diện mạo kỳ quái, trông như thiểu năng trí tuệ, là cái loại ngốc bẩm sinh."

Nhóc Bạch Lục vừa miêu tả Bạch Liễu đã hiểu ngay. Trước đây cậu đã từng ở trong trại trẻ mồ côi, cũng có bắt gặp bệnh nhân mắc hội chứng Down. Bề ngoài của họ rất đặc biệt, mắt lé, mũi hếch, miệng dài, hai má vừa mập vừa phồng, cổ rất ngắn, khoảng cách giữa mắt lại rộng, tròng mắt còn hay đảo lên trên. Năm đó trong trại mồ côi Bạch Liễu đã từng thấy một số đứa trẻ khác đặt biệt danh cho những kẻ ngốc này là 【ếch】, bởi vì diện mạo giống con ếch.

Một đứa trẻ trông như một con ếch, tay chân dán trên mặt đất, ngửa đầu chảy nước miếng, cười khanh khách đuổi theo nhóc Bạch Lục… May mắn là nhóc Bạch Lục rất cố chấp với tiền bạc, sẵn sàng vì tiền mà gọi điện thoại cho cậu, bằng không

đứa bé bình thường đã bị dọa khóc. Chẳng ai cam đoan được mình có thể chạy trốn liên tục mà không cúp điện thoại.

“Vậy nó đi chưa?” Bạch Liễu hỏi.

“Chưa.” Nhóc Bạch Lục vừa trả lời xong câu này, Bạch Liễu liền nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến tiếng tay chân cùng với quần áo dính đầy bùn đất quét trên mặt đất. Nhưng âm thanh “xoẹt” này thoáng qua rất nhanh như con rắn đang trườn dưới nước. Tốc độ đuổi theo nhóc Bạch Lục của nó chẳng phải dạng vừa.

Sau khi nhóc Bạch Lục trả lời là chưa, cậu nhóc lại im lặng.

Bạch Liễu chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở dồn dập khi cậu nhóc chạy, tiếng bước chân cùng với điệu cười thơ ngây bám theo như hình với bóng lúc ẩn lúc hiện, và cả tiếng quần áo ma sát trên mặt đất.

Âm thanh càng lúc càng lớn, cảm giác như diện tích tiếp xúc giữa vải và mặt đất đã lớn hơn. Có lẽ đứa trẻ này đang kéo theo nửa người dưới đuổi theo nhóc Bạch Lục, chẳng mấy chốc sẽ đuổi kịp.

Bạch Liễu không nói gì, cậu lẳng lặng chờ đợi, không quấy rầy nhóc Bạch Lục đang trong cuộc chiến ta chạy ngươi đuổi.

Đợi gần năm phút, nhóc Bạch Lục thở hồng hộc nói: “Được rồi.”

“Nhóc tránh được nó?” Bạch Liễu hỏi.

“Không có, nó đuổi theo người khác.” Giọng điệu của nhóc Bạch Lục ẩn chứa sự không đồng tình, “Có những đứa trẻ cũng ra ngoài gọi điện thoại, vừa ra đã bị đuổi theo, hiện tại vừa khóc vừa chạy, đứa trẻ kia liền không đuổi theo tôi nữa.”

Bạch Liễu hiểu rồi, đứa trẻ truy đuổi nơi trại mồ côi này chỉ có một. Hiện tại nó đã chuyển dời giá trị thù hận sang người khác, lúc này nhóc Bạch Lục xem như an toàn.

Cậu hỏi: “Chuyện bên nhóc thế nào rồi? Sau khi bị viện trưởng dẫn đi có làm sao không?”

“Sau khi được dẫn vào thì quá trình tiếp theo diễn ra bình thường, người của trại mồ côi phân phòng cho chúng tôi. Tôi sống cùng phòng với ba thằng nhóc mới đến, có một cô bé mù ở phía đối diện, tất cả chúng tôi đều sống ở phòng tầng một.” Nhóc Bạch Lục kể lại mọi thứ rõ ràng, đầu tiên nói ngắn gọn về tình hình tổng thể, sau đó nói về những chuyện Bạch Liễu sẽ quan tâm.

Nhóc Bạch Lục vẫn đang thở hổn hển: “Điện thoại của mấy đứa trẻ tụi tôi vốn sẽ bị tịch thu. Ban đầu cô nuôi cấm mang theo phương tiện liên lạc này, nhưng sau đó bảo rằng do chúng tôi mới đến, sẽ cho phép sử dụng một tuần để dần thích ứng. Nhưng họ cũng quy định thời gian gọi điện thoại, như anh đã nói, không thể gọi trong phòng, bởi như vậy sẽ làm phiền người khác nghỉ ngơi.”

“Mà tất cả cô nuôi và hộ sĩ tôi gặp đều cảnh báo tôi rằng không được đi theo tiếng sáo vào ban đêm. Nếu nghe thấy tiếng sáo thì không được ra ngoài, họ nói rằng người thổi sáo sẽ bắt cóc trẻ em.” Giọng điệu của nhóc Bạch Lục rất bình

tĩnh, “Kết quả là lúc 9 giờ 3 phút tôi nghe thấy bên ngoài có người dùng sáo thổi lung tung một bài đồng dao nào đó.”

“Tôi không muốn ra ngoài, nhưng hình như người thổi sáo đã căn giờ trước rồi, lúc ấy mới hơn 9 giờ một chút. Có điều hết cách, anh nói sẽ đưa tôi tiền tính theo thời gian tôi gọi cho anh, cho nên tôi vẫn ra ngoài.”

Đừng đi theo tiếng sáo, Bạch Liễu đăm chiêu. Nơi trại mồ côi ngoài thế giới hiện thực cũng có tình tiết như vậy, bốn đứa trẻ được cho là chủ động ra ngoài sau khi nghe thấy tiếng sáo rồi mất tích.

Lúc đó Bạch Liễu liền nghĩ ngay đến một câu chuyện cổ tích.

“Đừng đi theo tiếng sáo, rồi thì tiếng sáo sẽ bắt cóc trẻ em, lúc nghe mấy lời này nhóc nghĩ đến điều gì?” Bạch Liễu suy nghĩ rồi dò hỏi.

Nhóc Bạch Lục bên kia trầm mặc một hồi: “Anh đã hỏi như thế vậy chắc anh cũng nghĩ giống tôi,《Người thổi sáo thành Hamelin》, nhớ không lầm là cái tên này.”

“Là tên đó đấy.” Bạch Liễu nói, “Đó là một bài thơ tiếng Anh của trẻ em.”

Bài thơ《Người thổi sáo thành Hamelin》kể về một thị trấn nơi bệnh dịch hạch hoành hành. Người dân thị trấn bị hành hạ bởi lũ chuột lúc nhúc khắp mọi nơi. Dù họ đã thử rất nhiều cách nhưng đều không mang lại kết quả khả quan gì. Vào lúc ấy, người thổi sáo mặc quần áo bằng vải hoa đã đến thị trấn này, nói rằng tiếng sáo của mình có thể đuổi lũ chuột đi.

Nhưng người nọ yêu cầu dân chúng của thị trấn phải trả thù lao.

Người dân thị trấn đồng ý, vì thế người nọ rút sáo ra thổi một điệu, chuột từ mọi ngóc ngách trong thị trấn ùa ra, xếp thành một hàng chủ động theo sau người thổi sáo. Người ấy vừa thổi vừa đi, lũ chuột dường như thấy rất vui vẻ hào hứng, một tấc không rời lắc lư theo sau anh ta.

Người thổi sáo đi đến một con sông nhỏ, nước sông cao đến ngang eo. Mấy con chuột đó cũng xuống theo rồi chết đuối, thân xác dập dềnh trôi trên sông.

Bệnh dịch hạch kết thúc, người dân thị trấn vô cùng hạnh phúc. Thế nhưng sau đó bọn họ lại đổi ý, không muốn trả tiền cho người thổi sáo.

Vì thế người thổi sáo lại thổi sáo một lần nữa. Tiếng sáo du dương vang lên, lần này không phải chuột mà là trẻ em từ bốn phương tám hướng trong thị trấn đi ra.

Những đứa trẻ cười đùa ầm ĩ, giống như những con chuột tuần tự xếp phía sau người thổi sáo. Chúng nhảy nhót sôi nổi, vui mừng khôn xiết. Dù người lớn trong thị trấn có gào khóc khuyên can cỡ nào chúng cũng không quay đầu. Người thổi sáo dẫn những đứa trẻ rời khỏi thị trấn, từ đó chẳng bao giờ nhìn thấy bóng dáng của chúng nữa.

Có người nói rằng người thổi sáo đã đưa những đứa trẻ này đến con sông mực nước cao ngang lưng, khiến những đứa trẻ chết đuối để trả thù người dân thị trấn. Có người lại nói người thổi sáo biến những đứa trẻ thành chuột, thả chúng làm loạn ở thị trấn kế tiếp, như vậy anh ta có thể tiếp tục kiếm tiền.

“Nhóc có thấy ai thổi sáo không?” Bạch Liễu hỏi.

Nhóc Bạch Lục nhớ lại: “Không thấy, tiếng sáo xuất hiện ở khắp mọi hướng, tôi cảm thấy không chỉ có một người. Nhưng kỹ năng của người thổi sáo không tốt lắm, thổi sai mấy âm lận. Trong nửa giờ cũng chỉ thổi đi thổi lại mấy bài đồng dao đó, cho tôi cảm giác đây là người mới bắt đầu học.”

“Có đứa trẻ nào đi ra sau khi nghe tiếng sáo không?” Bạch Liễu tiếp tục hỏi.

“Không có.” Lần này nhóc Bạch Lục trả lời rất nhanh, “Ngoại trừ mấy đứa mới tới như chúng tôi không có cô nuôi ngủ cùng trông coi, mấy phòng khác đều có cô nuôi hoặc hộ sĩ ở cùng. Cho nên chỉ chúng tôi mới được ra ngoài gọi điện thoại.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc chói tai của đứa trẻ nào đó, cùng với tiếng cười ngu si vang vọng của đứa trẻ đang đuổi theo. Lúc này nhóc Bạch Lục giống như mới đột nhiên nhớ ra, nói một câu: “Đúng rồi, người bị đuổi theo là nhóc Miêu Phi Xỉ, đứa trẻ của một nhà đầu tư khác.”

“Nhóc Miêu Phi Xỉ?” Bạch Liễu chợt có hứng thú, hỏi lại, “Tại sao thằng nhóc đó lại ra ngoài gọi điện thoại? Ồ đúng rồi, thằng nhóc đó có đam mê với mấy thứ không hay ho gì lắm, nhóc nên cách xa nó ra.”

Nhóc Bạch Lục hỏi: “Đam mê cái gì?”

Bạch Liễu: “Nó thích ăn thịt người.”

Bên kia điện thoại liền im lặng, sau đó như nhớ tới gì đó, nhóc Bạch Lục mới bình tĩnh nói: “Vậy tôi hiểu vì sao buổi tối cậu ta ra ngoài gọi điện thoại rồi, cậu ta nhìn thấy đứa trẻ kia bò trên mặt đất nên muốn ra ngoài. Tôi cho rằng cậu ta ra gọi điện thoại, sau khi nghe anh nói thì tôi đoán đó chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, thực tế là ra ngoài kiếm ăn.”

Nhưng ai ngờ lại gặp phải kẻ khó chơi.

“Tôi có thù oán nho nhỏ với nhà đầu tư của tên nhóc này, nhóc bớt giao tiếp với cậu ta nhé.” Bạch Liễu nói.

“Vậy anh cần tôi giúp gì không? Ví dụ như đạp cậu ta một cước, khiến cậu ta ngã dập mặt rồi bị đuổi kịp, sau đó bị giết chết?” Lúc nhóc Bạch Lục nói về mấy chuyện xấu xa này, giọng điệu vô cùng bình thản, thật sự không giống một bé trai mười mấy tuổi chút nào, “Nhưng tôi giúp anh làm việc, anh phải cho tôi tiền.”

“À, tạm thời không cần, bảo vệ bản thân nhóc là được, đối với tôi thì nhóc quan trọng hơn.” Bạch Liễu vuốt cằm khẽ cười một tiếng, “Tôi không nhớ là ở độ tuổi này tôi lại có gan lớn như vậy đấy, dám làm những chuyện thế này.”

Nhóc Bạch Lục không chút sợ hãi trả lời: “Có thể lúc bằng tuổi tôi, anh không gặp được người dám trả thù lao cho anh, hơn nữa còn là người vừa nhìn đã thấy không phải nhà đầu tư tốt lành gì chăng?”

Bạch Liễu nghe được câu này, thoáng dừng lại một chốc, cậu nhớ về bản thân lúc mười bốn tuổi.

… Không thể không thừa nhận rằng lúc cậu mười bốn tuổi, nếu không có Lục Dịch Trạm kiên định dẫn cậu đi trên con đường tuân thủ pháp luật, hoặc giả như cậu gặp phải một nhà đầu tư có khả năng cho tiền mặc cậu làm xằng làm bậy, thì quả thực những chuyện xấu xa như vậy sẽ xảy ra.

"Nhóc không cần để ý tới thằng nhóc Miêu Phi Xỉ kia, nhưng nhóc có thể vươn tay giúp một chút nếu hai đứa trẻ này gặp chuyện." Bạch Liễu như không có gì chuyển đề tài, "Một người tên Mộc Kha, người còn lại là cô bé mù kia, tất nhiên, nhóc giúp bọn họ thì tôi sẽ trả thù lao."

Nhóc Bạch Lục dùng giọng điệu quái lạ hỏi ngược lại: "Hai đứa trẻ đó anh cũng muốn cứu? Anh với hai người kia có quan hệ thế nào? Cho tôi tiền để cứu họ á? Bọn họ lớn lên trông rất đẹp…"

"Nhóc đang nghĩ gì đấy? Cô bé kia là đứa trẻ mà một người bạn của tôi muốn nhận nuôi." Bạch Liễu lập tức hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của nhóc Bạch Lục, cậu có hơi cạn lời, tên nhóc này nghĩ trình độ đạo đức của cậu sau khi thành niên thấp đến thế à, "Tôi cũng chẳng xấu xa đến mức như nhóc nghĩ đâu, tôi không có hứng thú với mấy đứa nhỏ."

Sau khi cân nhắc đến tính cách muốn tiền không muốn mạng của mình, Bạch Liễu bổ sung một câu, "Nhưng tiền đề để giúp bọn họ là nhóc phải đảm bảo an toàn của chính mình. Đối với tôi nhóc mới là quan trọng nhất, nhớ kỹ điều này."

Nhóc Bạch Lục ở bên kia im lặng vài giây, không trực tiếp trả lời vấn đề của cậu, chỉ đáp lại với giọng không chút cảm xúc: "Thời gian nói chuyện là 17 phút 3 giây, không tính số lẻ với anh, coi như là mười bảy phút, một phút một trăm đồng, tổng cộng 1700, anh nhớ thanh toán cho tôi."

“Với cả anh vốn cũng chẳng phải người tốt lành gì, cho nên đừng nói với tôi mấy câu quan tâm như vậy.” Gương mặt nhóc Bạch Lục không có cảm xúc gì, “Nghe rất buồn nôn, thưa nhà đầu tư.”

Nói xong, nhóc Bạch Lục ở đầu dây bên kia vô cùng dứt khoát cúp điện thoại, tiếng “tít tít” văng vẳng bên tai.

Bạch Liễu: “…”

Sau gần một phút, bộ đàm của Bạch Liễu lại vang lên, giọng nói phía bên kia vẫn rất lễ phép, không chút gợn sóng nói: “Đúng rồi, thưa nhà đầu tư, tối nay tôi đã ngã ba lần, ngài nhớ trả cả chi phí thuốc men đấy. Tôi sẽ nhờ viện trưởng gửi hóa đơn cho ngài. Chúc ngủ ngon.”

“Tít” một tiếng lại cúp máy.

Bạch Liễu cầm bộ đàm, thấy hơi khó tin, lẩm bẩm: “Mình lúc mười bốn tuổi đáng ghét đến vậy à?”

Chương 84: Trại trẻ mồ côi Tình Thương

Edit: Lam + Beta: Siêu

Sáng sớm hôm sau, sáng thứ hai đúng 6 giờ 30 phút.

Bạch Liễu không muốn ngủ trên cái giường rơm ẩm mốc đó, tự dùng sách lót trên đất nằm đỡ một đêm. Ngày hôm sau thức dậy trang sách đó lại dính lên mặt cậu, bởi vì độ ẩm trong phòng rất cao nên mấy trang sách nằm trên đất đều bị ướt, bức tường trước mặt cũng phủ nhiều sương. Bạch Liễu nhìn thẳng liền nhíu mày – độ ẩm không khí do ba máy tạo ẩm liên tục tạo ra này còn khủng khiếp hơn cả mùa mưa.

Nhưng y tá đã nói rõ tuyệt đối không thể tắt máy tạo ẩm trong phòng điều trị, cũng giống như không được dùng cường độ ánh sáng mạnh, đây là một trong những quy định của bệnh viện.

Cậu yên tĩnh ngồi lên trang sách đợi điện thoại của nhóc Bạch Lục – thằng nhóc này chắc chắn sẽ gọi cho cậu vào buổi sáng. Dù sao cũng tính tiền theo phút cuộc gọi mà.

Đợi đúng 6 giờ 45 phút sáng, điện thoại của Bạch Liễu reo lên, lần này nhóc Bạch Lục không chạy, thay vào đó là tiếng bước chân rất nhẹ nhàng, giống như rón rén trốn ra ngoài.

“Nhà đầu tư, buổi sáng tốt lành.” Nhóc Bạch Lục dần như dùng giọng gió để nói. “Đứa nhóc ngày hôm qua đuổi theo chúng tôi không thấy đâu nữa. Lúc tôi xuất hiện thì thấy mấy thầy giáo ở hành lang thảo luận rằng hôm nay họ sẽ đưa chúng tôi đến nhà thờ để chứng kiến những đứa trẻ đã chịu quá nhiều

khổ cực chính thức bước vào nơi được che chở, chúng tôi sẽ được sinh ra một lần nữa.”

Mấy đứa trẻ này đã vào trại trẻ mồ côi ngày hôm qua, hôm nay là ngày thứ hai. Câu nói của nhóc Bạch Lục làm Bạch liễu trong nháy mắt nghĩ đến bài đồng dao [Ngày thứ Hai sinh ra].

Như vậy, dựa theo bài đồng dao đó – [Ngày thứ ba rửa tội], đúng theo quy trình thì ngày mai sẽ rửa tội.

“Vậy chúng tôi sẽ rửa tội vào thứ ba, tức là ngày mai, tẩy sạch những gian khổ mà chúng tôi phải chịu bên ngoài.” Nhóc Bạch Lục nhẹ giọng nói: “Khi đứa trẻ rửa tội thì người thân phải ở đó, nhưng chúng tôi trừ Lưu Giai Nghi ra đều không có người thân, vậy nên nhà đầu tư sẽ đến dự lễ. Thứ ba cũng là ngày mở cửa cho người thân, anh có thể đến, tôi nghe giáo viên nói sẽ đích thân gửi giấy mời cho các nhà đầu tư, mời mọi người đến trại mồ côi xem chúng tôi rửa tội.”

Bạch Liễu hỏi: “Bên chỗ nhóc tối qua có xảy ra chuyện gì không?”

“Tối hôm qua có cậu nhóc đi ra ngoài gọi điện, trong phòng tôi trừ tôi ra chỉ có Miêu Phi Xỉ, nhưng hai chúng tôi đều thành công quay về phòng, Miêu Phi Xỉ khóc cả đêm, nhìn thì hẳn là không có chuyện gì, tuy khóc liên tục nhưng không bị bắt đi.” Ngữ điệu của nhóc Bạch Lục rất bình thản, “Nhưng sáng nay xảy ra một chuyện khá kỳ lạ, tôi nghe thấy có tiếng bước chân của trẻ con trên hành lang, đi theo tiếng sáo.”

“Mấy đứa trẻ đó hát bài đồng dao theo tiếng sáo, tôi có đứng dậy xem một chút, cảm thấy bọn họ có vẻ rất tỉnh táo, không phải mộng du, còn cười nói với nhau. Bọn họ giống hệt như những đứa trẻ được miêu tả trong bài đồng dao, xếp thành hàng ngũ rồi sôi nổi đi theo hướng của tiếng sáo, nhưng đến tận giờ trời sáng rồi tôi vẫn chưa thấy bọn họ trở về.”

Chuyện này với sự thật mà Bạch Liễu biết y như đúc, một đám trẻ lúc rạng sáng đi theo tiếng sáo, biến mất trong một trại trẻ mồ côi khép kín, tìm thế nào cũng không tìm được.

“Nhóc có cảm thấy tiếng sáo kia có khả năng thôi miên hoặc là mê hoặc tâm trí không?” Bạch Liễu suy tư hỏi, “Nhóc nghe xong có muốn đi theo không?”

Nhóc Bạch Lục không hề suy nghĩ: “Không, tiếng sáo nghe tệ vãi, tôi nghe xong chỉ muốn đi vệ sinh.”

“…” Nghĩ đến chuyện bản thân hình như có khả năng chống chọi với những ám hiệu thôi miên rất mạnh, Bạch Liễu thật sự cũng hiếm khi bị các bác sĩ tâm lý ở thế giới thực thôi miên, cậu hỏi thêm một câu: “Mấy đứa trẻ ở phòng của nhóc có bị ảnh hưởng bởi tiếng sáo này không?”

Bên kia im lặng một lúc, hình như là đang hồi tưởng lại, lúc sau nhóc Bạch Lục mới mở miệng nói: “Hình như là không, ngoại trừ Miêu Phi Xỉ khóc cả đêm thì tất cả những đứa trẻ trong phòng đều ngủ.”

Tiếng sáo không có năng lực thôi miên hay mê hoặc, vì sao đám trẻ lại chủ động đi theo?

Bạch Liễu chìm trong suy nghĩ của riêng mình, không lẽ thật sự có thiết lập một quái vật "Người thổi sáo"? Nhưng nếu là loại quái vật này thì vì sao mỗi lần tới đều chỉ dẫn vài đứa trẻ rời đi? Dù sao thì theo tình tiết gốc "Người thổi sáo" được nhắc tới dường như chỉ biết tấn công bừa bãi, một lần tới liền dẫn toàn bộ đám trẻ đi. Nhưng lần này, người thổi sáo trong bản trại trẻ mồ côi lại công kích rất tỉ mỉ, chỉ dẫn đi vài đứa trẻ, mà những đứa trẻ đó lại chủ động đi theo, chuyện này được thực hiện bằng cách nào?

Âm thanh của nhóc Bạch Lục phía bên kia đột nhiên trở nên gấp gáp: "Cô nuôi đến kiểm tra chúng tôi rồi, lần này thời gian trò chuyện là 12 phút 37 giây, làm tròn lên 13 phút, tổng cộng là 1 nghìn 300, thêm tối qua là 1 nghìn 710 nữa, tổng cộng là ba nghìn. Hân hạnh được chiếu cố, lần sau gặp lại nhé nhà đầu tư."

Bên kia vừa nói xong, lạnh lùng ngắt điện thoại.

Bạch Liễu lần này đã khẳng định được nhóc Bạch Lục là đồng hồ bấm giờ khi nói chuyện điện thoại cùng cậu.

Chín giờ sáng, phòng bệnh và hành lang có tiếng thông báo của radio truyền đến.

"Chào buổi sáng các bệnh nhân, sau 9 giờ mọi người có thể mở cửa để hoạt động, đi tìm thuốc của mình, 5 phút sau y tá sẽ đem thuốc đến phòng mọi người để bắt đầu dùng thuốc, còn những người chưa tìm thuốc thì mời các vị đến tầng 1 nhà ăn của bệnh viện để dùng cơm, sau khi ăn cơm xong thì nhanh chóng tìm thuốc của mình, bệnh tình của mọi người đã nguy kịch…"

Bạch Liễu mở cửa, cậu nhìn thấy những người khác ở tầng này cũng đã mở cửa.

Một đêm trôi qua, những người bệnh đã có sức sống hơn nhiều, hầu như là vì hấp thụ thêm độ ẩm không khí và hơi nước nên không khô khốc như vậy nữa.

Trên hành lang có một y tá đi giày cao gót đang đẩy xe đưa thức ăn nhanh như chạy trốn đến phòng bệnh của một người cần thuốc. Bạch Liễu định nhìn nhưng y tá đẩy xe quá nhanh, cậu chỉ kịp nhìn thấy thuốc được đóng trong một cái thùng sắt không gỉ bọc kín. Lúc xe đi qua Bạch Liễu, cậu có thể nghe được tiếng ùng ục như tiếng nước chuyển động.

Như vậy thì cái này hẳn là chất lỏng, Bạch Liễu suy nghĩ rồi viết nó ra.

Mộc Kha và Bạch Liễu đã có ra ám hiệu trước khi chuyển vào ở. Hai người đều ở cùng tầng 9. Mộc Kha đi ra, quầng mắt thâm còn nặng hơn trước. Bọn họ giống hai học sinh lúc ôn thi học kỳ, phải thức đêm học bài vì nước đến chân mới nhảy, đều đang ngáp, vừa nhìn đã biết là thức đêm đọc sách.

Bạch Liễu vừa ra ngoài, Mộc Kha liền nhìn chằm chằm cậu, ánh mắt kia cực kỳ chuyên chú, làm cho người ta cảm thấy da đầu tê dại, giống như con mèo thức suốt đêm nhưng sau đó vẫn rất có tinh thần, trên mặt ghi rõ mấy chữ mau sờ tôi đi.

Bạch Liễu thuận tiện hỏi Mộc Kha một câu: “Cậu có phát hiện ra cái gì không?”

“Trò chơi này muốn chúng ta tìm thuốc trong sách y học, vì bệnh của tôi nên tôi đã đọc qua rất nhiều tài liệu có liên quan, cũng hiểu khá rõ. Tối qua còn định để anh xem một nửa, nhưng mà ngày đầu tiên lại không được ra khỏi phòng, tôi đành đọc trước, tối hôm qua đã đọc được 21 quyển.”

Mộc Kha nói xong lại vỗ miệng ngáp một cái, buồn ngủ đến mức nước mắt chảy ra, cậu ta không nhịn nổi tức giận: “Thiết lập của trò chơi này thật sự quá tệ, phòng đã tối lại ẩm, còn không cho dùng đèn, đọc mà mắt tôi muốn mù luôn, may mắn là có bút định vị lại điểm nhìn, nếu không tôi đã bị loạn thị rồi.”

Nghe thấy 21 quyển, Bạch Liễu im lặng một cách kỳ lạ.

Sách của trò chơi này rất dày, dày đến mức Bạch Liễu còn không thèm đọc, thế mà Mộc Kha lại có thể xem được 21 quyển trong một đêm…

“Cậu đọc xong rồi có nhớ được gì không?” Bạch Liễu hỏi.

Mộc Kha nhìn Bạch Liễu một cách kỳ dị, liếc mắt: “Nhìn là có thể nhớ kỹ, vì sao lại không nhớ được?”

Bạch Liễu: “…” Cậu không nhớ được.

Bạch Liễu cảm nhận được sự khinh thường của các học bá với những kẻ học tra!

“Anh đọc được bao nhiêu quyển?” Mộc Kha hỏi Bạch Liễu.

Bạch Liễu im lặng trong chốc lát, thành thật trả lời: “0,01 quyển.” Cậu chỉ lật hai trang đã đóng lại.

Thức đêm làm não bộ của Mộc Kha bị quá tải nên khả năng phản ứng giảm xuống cực thấp, nghĩ đến lời nói của Bạch Liễu có chút nghiêm trọng, Mộc Kha mới nghiêm mặt lặp lại: “0,01 quyển?”

Này có khác gì anh không đọc hả??

Sau đó, Mộc Kha rất nhanh đã phản ứng lại, cậu ta nhìn trái nhìn phải, xác định không có ai mới thấp giọng hỏi Bạch Liễu: “Không lẽ anh định đến ICU để ăn trộm đó thật hả? Bạch Liễu, nếu anh không muốn đọc thì có thể đưa cho tôi đọc, nhiều nhất là ba ngày tôi có thể đọc xong tủ sách đó!”

“Nhưng cho dù có đọc xong thì cậu có biết có hình dạng thế nào không?” Bạch Liễu hỏi lại Mộc Kha.

Mộc Kha ngẩn người.

Cái này cậu thật sự không biết.

Cho dù Mộc Kha có đọc 21 cuốn sách trong một đêm thì cậu cũng có thể nhớ rõ từng chữ trong đó, nhưng Mộc Kha thật sự không biết mình muốn tìm là gì, bởi vì cái hệ thống này yêu cầu thật sự quá mơ hồ, không có một phương hướng chính xác nào để bọn họ có thể tìm ra đích đến, rốt cuộc là cái gì? – Là một loại thuốc cụ thể, một phương án trị liệu, hay là cái gì khác?

“Không có chỉ dẫn chính xác, chúng ta thật sự rất khó để biết là gì.” Bạch Liễu nhìn Mộc Kha, rất kiên nhẫn nói tiếp. “Hơn nữa nhiệm vụ của hệ thống là tìm trong tủ sách của bệnh viện, không hẳn là chỉ ở trong tủ sách phòng chúng ta.”

“Nhưng tất cả các tủ sách của phòng bệnh đều giống nhau.” Mộc Kha có chút bất an nhìn Bạch Liễu, “Lúc tôi đi lên, tôi còn cố ý nhìn trộm tủ sách của các phòng khi cửa chưa đóng, tất cả những phòng bệnh ở đây đều có tủ sách, trí nhớ của tôi rất tốt, có thể nhớ rõ tất cả những quyển sách đều không khác nhau về loại. Nếu hệ thống muốn chúng ra đọc sách để tìm phương thuốc duy trì mạng sống thì khi đột nhập vào ICU vào chúng ta cũng chỉ có thể nhìn thấy mấy quyển sách đó, không có ý nghĩa lắm đâu Bạch Liễu.”

“Những quyển sách của người khác và quyển sách của chúng ta đâu có gì khác biệt?” Bạch Liễu nhìn Mộc Kha, “Cậu có nhớ những quyển sách cậu xem tối qua và những quyển sách cậu chưa xem có gì khác nhau không?”

Mộc Kha giật mình, sửng sốt trong chốc lát, hình như cậu ta hiểu được điều Bạch Liễu muốn nói rồi.

“Là ghi chú!” Mộc Kha phản ứng lại như bị giật mình, ” Trong phòng bệnh, khi đọc sách dưới ánh đèn, nhất định sẽ để lại ghi chú trên sách, bởi vì không có bút định vị tầm nhìn thì không thể tìm thấy vị trí câu mình đọc ở chỗ nào.”

“Nếu ở đây không có bác sĩ đưa thuốc, mọi người đều tự chữa bệnh.” Bạch Liễu chậm rãi giải thích. “Nếu như bọn họ cũng giống chúng ta, đều vào bệnh viện rồi đọc sách, tìm biện pháp trị liệu trong sách. Mà bệnh viện này cấm mang theo vật chiếu sáng mạnh, nhưng ánh sáng trong đây lại cực kém, vậy những

người này chắc là đọc sách bằng đèn của bệnh viện, cho nên trong ngăn kéo mới có nhiều bút như vậy.”

“Bởi vì ở dưới ánh sáng này, không có bút thì không thể đọc sách, mà nếu có bút, trên sách sẽ lưu lại bút tích, hoặc là nói dấu vết, một ít tin tức quan trọng sẽ được khoanh tròn, thuận tiện cho lần sau tra tìm.”

Bạch Liễu liếc mắt Mộc Kha một cái: “Dựa vào bài đồng dao kia, thứ năm bị bệnh, thứ sáu bệnh nặng, thứ bảy chết, bệnh này hẳn là nặng dần theo thời gian. Người bệnh nặng nhất tới nơi này lâu nhất, bọn họ thật sự đang điều trị, cho nên ghi chép trên sách của họ có khả năng để lộ [Phương thuốc duy trì mạng sống].”

Mộc Kha nhíu mày: “Nhưng mặc dù như thế, chúng ta căn bản cũng không thể xông vào được.”

Nhiều y tá nhìn thấy như vậy, một bên còn có Miêu Phi Xỉ canh giữ, hành động bất thường như vậy sẽ khiến Miêu Phi Xỉ cực kỳ để ý! Hơn nữa, thứ kia rõ ràng không có hình thể, khả năng rất lớn là quái vật!

Bạch Liễu nhìn Mộc Kha: “Vốn dĩ tôi còn lo lắng là nhiều ghi chép như vậy sẽ không nhớ hết, nhưng có cậu thì tôi yên tâm rồi.”

“Tôi có thể nhớ giúp anh!” Mộc Kha gật đầu, nhưng cậu lại có chút lo lắng, “Nhưng Bạch Liễu, chúng ta làm sao để vào ICU?”

Bạch Liễu sờ đầu Mộc Kha, cậu rũ mắt, hạ thấp ngữ khí: “Cậu bằng lòng làm tất cả mọi chuyện cho tôi, đúng chứ, Mộc

Kha?”

Mộc Kha chần chừ ngẩng đầu lên, nhìn về hướng Bạch Liễu, ánh mắt của Bạch Liễu sâu không thấy đáy, lúc ánh mắt bình thản ấy nhìn chăm chú, tròng mắt tối đen làm cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run như lọt vào giếng sâu, khiến cho Mộc Kha có hơi bất an, nhưng cậu ta cắn môi dưới, vẫn mở miệng: “Tôi bằng lòng, Bạch Liễu.”

“Vậy cậu đồng ý giết tôi sao?” Nụ cười của Bạch Liễu ẩn chứa dịu dàng, cậu rút ra một cây roi bằng xương trắng như tuyết đặt lên bàn tay đang run của Mộc Kha, ngữ điệu nhẹ nhàng dụ dỗ, “Dùng cây roi xương này ghìm tôi đến mức chảy máu, cậu làm được không Mộc Kha?”

Mộc Kha dại ra.

Mười phút sau, một hồi chuông cấp cứu vang khắp bệnh viện tư nhân.

Lúc này, Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đang ăn cơm ở tầng 1, bọn họ cũng không vội vàng tìm kiếm Bạch Liễu rồi giết chết cậu. Việc quan trọng hàng đầu là manh mối để qua màn, nhưng bọn họ chợt nghe thấy tiếng chuông cấp cứu, còn tưởng rằng đã mở ra cốt truyện trò chơi gì đó. Miêu Phi Xỉ cảnh giác đứng dậy rút vũ khí. Ở một góc khác, Lưu Hoài đang ăn cơm cũng vì lo cho cho em gái nên cũng theo phản xạ rút kiếm trong tay áo ra, hay nói đúng hơn là dao găm bóng đêm.

Một bệnh nhân trên người toàn là máu nghiêng ngả lảo đảo theo cầu thang khẩn cấp đi xuống dưới, trên tay cậu ta cầm một cây roi bằng xương trắng, vẻ mặt hốt hoảng đến gần, đạo cụ có độ nhận dạng lớn như vậy khiến cho Miêu Phi Xỉ cực kỳ chú ý.

Gã chạy lướt qua mấy cái bàn ở căng tin, song đao nhanh chóng vung lên chặn lại trước mặt người chơi này, song đao của Miêu Phi Xỉ cắm phập xuống nền, ngay tức khắc khiến người kia hoảng sợ.

Bệnh nhân này chạy trốn nhanh như bay, vì trên mặt sàn ướt nên chạy không ổn định, ngã một cái mông đáp xuống mặt sàn trơn, nước mắt của người này ào ào chảy ra, ném bỏ vật trong tay rồi gào lên thảm thiết: "Bạch Liễu, anh đừng có tìm tôi! Là quái vật kia giết chết anh!

Người này khắp mặt và người đều là máu, hô hấp cũng dồn dập, giống như vừa nhìn thấy một cái gì đó rất đáng sợ, bây giờ tay cũng đang run lên, đồng tử cũng giãn ra, quỳ trên mặt đất ôm lấy đầu, hoảng sợ khóc lớn.

"Đồ vô dụng." Miêu Phi Xỉ không có hứng thú đối với loại người chơi bình thường này, gã đạp tên này một cái, khiến lưng cậu ta đập vào cạnh bàn ăn, "Đứng lên trả lời tao."

Người chơi này đụng phải cây cạnh bàn phía sau nên bị bật ngược lại một chút, đau đến mức kêu lên.

Hốc mắt Mộc Kha toàn là nước mắt, thật sự rất sợ hãi, làm Bạch Liễu bị thương đã khiến cậu có cảm giác cực kỳ áy náy, cảm giác bất an khi làm cho thần hộ mệnh bị thương khiến Mộc Kha không khống chế được, tinh thần cũng bắt đầu dao động.

Lúc Bạch Liễu tự mình cầm lấy tay cậu, dùng cái roi bằng xương sắc bén kia bao quanh cái cổ mảnh khảnh trắng như tuyết, Mộc Kha điên cuồng lắc đầu, giống như đang cầu xin Bạch Liễu không cần giày vò bản thân như thế.

Cậu ta khóc lớn xin thứ lỗi, Bạch Liễu, anh giết tôi đi, giết tôi cũng có thể lẻn vào ICU mà đúng không? Tôi làm người chịu bị thương được không?

Thế nhưng Bạch Liễu nói không được, cậu nói trí nhớ mình không tốt, không nhớ được nhiều ghi chép như thế cho nên người bị thương chỉ có thể là cậu, người cần duy trì tỉnh táo là Mộc Kha.

Cậu cùng tôi chiến đấu, cậu không thể lúc nào cũng chỉ có thể ỷ lại tôi, Mộc Kha, cậu cần trưởng thành, mà bước đầu tiên để trưởng thành là rời khỏi tôi, đơn độc làm việc.

Bạch Liễu cầm lấy tay Mộc Kha kéo đoạn dây trên cổ mình, xương cá đâm vào da cậu, máu tươi từ lỗ hổng chảy ra chiếc giường rơm rạ, nhuộm đỏ chiếc ga giường trắng tinh.

Mộc Kha giống con chim non bị bắt khỏi tổ, sụp đổ mà cuồng loạn hét chói tai. Khóe miệng Bạch Liễu trào ra máu tươi, tâm tình lại cực kỳ thoải mái mà cười khẽ, lượng máu lớn tràn vào khí quản làm Bạch Liễu ho sặc sụa, nhưng người này thế mà lại xoa đầu Mộc Kha, giống như một người thầy giáo trước khi chết dặn dò di nguyện cho học trò của mình – Mộc Kha, không cần nói trò chơi này, hay là trò chơi tiếp theo, chúng ta nhất định phải thắng, thậm chí của phải thắng đến cuối cùng.

Mà tất cả những chuyện này, đều dựa vào cậu nhé, Mộc Kha.

Cậu phải nhờ cậy được Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương, lấy được sự tín nhiệm của hai người họ, nếu không thì hai chúng ta chết chắc!

Mộc Kha cắn răng khống chế sự đau đớn như nứt gân nứt cốt sau lưng khi bị Miêu Phi Xỉ đá một cước, trái tim của cậu thắt lại vì cảm xúc bất ổn và vận động mạnh, khiến cho Mộc Kha rất muốn nôn ra tại chỗ. Nhưng cậu vẫn tận lực tập trung vào việc run rẩy ôm đầu, đóng giả thành một người chơi bình thường chẳng biết gì cả.

Tất cả y tá vô cùng vội vã đi tới, có vài y tá đẩy giường vừa đi vừa nói chuyện:

“Là bệnh nhân nào xảy ra tình trạng khẩn cấp? Tên là gì?”

“Bệnh nhân tên Bạch Liễu! Tự mình nhấn chuông cấp cứu, bác sĩ đã xác nhận là trên cổ có miệng vết thương rách, mất máu quá nhiều, cần cấp cứu gấp!”

“Vì sao lại có vết rách? Cậu ta mở cửa tối hôm qua đúng không?”

“… Chúng tôi có xác nhận với y tá của tầng kia hôm qua, hình như tối hôm qua cậu ta có mở cửa, vì vậy, rất có thể lý do là cậu ta đã dẫn theo thứ gì đó vào phòng…”

“Mau đưa đến phòng phẫu thuật để truyền máu và khâu lại! Bệnh viện chúng ta có y tá hoặc có bệnh nhân nào khâu được cho cậu ta không?”

“Có! Giường trong phòng bệnh ICU lúc nào cũng chuẩn bị tốt, có thể trực tiếp vào đấy để thực hiện!”

Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương liếc mắt một cái, hai người đều nhìn thấy sự lạ lùng trong mắt đối phương. Miêu Cao Cương nhíu mày: “Bạch Liễu tối hôm qua mở cửa phòng bị tấn công sao? Đây thật sự là Bạch Liễu à?”

“Chắc vậy, vì NPC sẽ không nhận sai người chơi.” Miêu Phi Xỉ không rõ hàm ý cười nhạo một tiếng, gã nhìn thấy một đám y tá đang rất lo lắng chạy ở tầng trên, vừa chạy vừa nói, tình huống của bệnh nhân đang cực kỳ nguy kịch. Miêu Phỉ Xỉ không khỏi vui sướng khi thấy người gặp họa. “Nhìn tình huống này, Bạch Liễu là muốn tặng máu miễn phí cho chúng ta à?”

Nói xong, Miêu Phi Xỉ giả bộ thở dài: “Làm sao đây, con còn muốn trực tiếp đi bắt cậu ta? Nếu cậu ta chết rồi cũng không có tác dụng gì nữa.” Miêu Phi Xỉ đến gần rồi khều mũi chân vào cằm Mộc Kha vẫn đang quỳ run trên mặt đất, dùng song đao đánh vào khuôn mặt bê bết dính máu của Mộc Kha.

“Đứng lên, tụi tao muốn hỏi mày vài chuyện, mày trả lời thành thật vào.” Miêu Phi Xỉ cười thấp hai tiếng, “Nếu không trả lời thành thật thì cứ đợi tao cho mày nếm trái khổ.”

Nói rồi, cũng không biết từ đâu, Miêu Phi Xỉ lấy ra một cái đạo cụ hình chiếc cân.

Cái này Mộc Kha đã nhìn thấy nhiều lần trên người Bạch Liễu lúc ở trên [Chuyến tàu cuối nổ tung], tên là “Cán cân thẩm

phán", là một đạo cụ dùng để phát hiện ra lời nói dối bình thường, Mục Tứ Thành cũng từng dùng trên người Lưu Hoài.

Đây là một đạo cụ cực kỳ bình thường với những người chơi giải chuyên nghiệp, Trương Khôi lần trước cũng có nhưng đã bị Mục Tứ Thành lấy mất. Do đã xác định được có một số người chơi thích chơi mưu kế, dùng trí để đấu, chẳng hạn như cái người thông minh Bạch Liễu kia, rất nhiều người chơi chuyên nghiệp đều thuận tiện mang theo.

Miêu Phi Xỉ lần này cố tình mang theo đạo cụ này, phòng cháy phòng trộm phòng Bạch Liễu.

Mộc Kha vừa thấy đạo cụ này, đồng tử không nhịn được co rút, nhưng rất nhanh cậu đã điều chỉnh lại hô hấp của mình. Bình tĩnh, bình tĩnh, đạo cụ này chỉ có thể trả lời có hoặc không, hơn nữa cậu nhớ là có thể dựa vào khả năng điều khiển cảm xúc để trả lời, Mục Tứ Thành đã bị Lưu Hoài dùng cách này đánh lừa.

"Đừng nghĩ đến chuyện nói dối, tao sẽ không ngu ngốc để bị lừa như Mục Tứ Thành, nhưng mày nếu mày là Mục Tứ Thành vậy xin lỗi nhá lỡ xúc phạm." Miêu Phi Xỉ cười như không cười ngồi xổm xuống, gã đi xung quanh Mộc Kha, "Mày tốt nhất đừng giở trò, cân này lúc trả lời một chút chuyện phức tạp thật sự sẽ xảy ra một vài lỗi sai nhỏ, nhưng nếu là chuyện đơn giản thì cái cân này sẽ không gặp chuyện gì, mày mà nói dối tao sẽ giết mày, không tốn một giây của tao."

Miêu Phi Xỉ kề đao lên cổ Mộc Kha, ánh mắt lạnh lẽo: "Chuyện đầu tiên, thật sự giống như mày nói, mày giết Bạch Liễu?"

“Đúng.” Mộc Kha bị đao kề cổ, không thể không ngẩng đầu lên, giọng nói cậu run rẩy: “Là chính tay tôi dùng roi xương cá trong tay anh ta để cắt cổ anh ta.”

Mộc Kha vừa nói vừa giơ cái roi xương trắng nhuốm màu máu lên cho Miêu Phi Xỉ xem.

Chiếc cân hơi lay động, nó chỉ về hướng “Thật”.

“Tốt, cho dù mày có thật sự giết nó, loại người thích chơi chiêu ngầm như Bạch Liễu cũng không phải không thể tự đâm giở trò, vấn đề thứ hai, mày có phải là đồng bọn của Bạch Liễu không…”

Trái tim Mộc Kha thấy nhắc đến chỗ quan trọng, cậu căng thẳng nhìn Miêu Phi Xỉ, thở không ra hơi, tay kia nắm chặt roi xương cá.

Sau đó Miêu Phi Xỉ cười khinh thường, lạnh lùng nói ra bốn chữ tiếp theo: “… hả Mục Tứ Thành?”

_____

Tác giả bày tỏ:

Miêu Phi Xỉ: Mày không phải là đồng bọn của Bạch Liễu…

Mộc Kha: Là tôi.

Hướng Xuân Hoa: Là tôi.

Lưu Phúc: Là tôi.

Miêu Phi Xỉ: - Mục Tứ Thành? Từ khi nào cậu ta lại có nhiều đồng bọn đến vậy!

Mục Tứ Thành: Nhân vật bị đưa đến trò chơi khác, là đồng bọn Bạch Liễu bắt về, đừng cua qua nữa.

Sắp xuất hiện đồng bọn thứ 5 :)))

Chương 85: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Huyên + Beta: Koo

Thật ra cũng không thể trách Miêu Phi Xỉ chỉ nghĩ tới Mục Tứ Thành, một là bởi vì Bạch Liễu mới qua màn hai trò chơi, thằng oắt này không gia nhập công hội nào, cho dù là người chơi [Hệ khống chế] thì cũng chẳng có người chơi nào để khống chế.

Bởi vì kỹ năng [Hệ khống chế] này bị vô hiệu trong đại sảnh trò chơi, nói cách khác Bạch Liễu chỉ có thể phát huy kĩ năng khi đăng nhập trò chơi, à, không phải đồng bọn, nhưng tên này tổng cộng đã qua màn hai lần, lần thứ nhất còn là single-player, đến lần thứ hai multi-player Bạch Liễu đã khống chế được Đỗ Tam Anh và Mục Tứ Thành.

Nhưng Đỗ Tam Anh vừa ra tới nơi đã nói rất rõ cậu ta đã thoát khỏi sự khống chế của Bạch Liễu. Giá trị may mắn của cậu ta bùng nổ, luôn luôn tìm được đường sống trong chỗ chết, Bạch Liễu không khống chế được bao lâu là chuyện trong dự tính của mọi người.

Hai người Lưu Hoài và Phương Khả bị Bạch Liễu khống chế thông qua Trương Khôi, Trương Khôi chết thì hai người này cũng thoát khỏi khống chế, cho nên chỉ còn lại một tên Mục Tứ Thành vẫn còn đang trong tầm kiểm soát của Bạch Liễu.

Nói đến đồng bọn của Bạch Liễu, người đầu tiên Miêu Phi Xỉ nghĩ đến chính là Mục Tứ Thành.

Một điểm nữa mà Miêu Phi Xỉ để ý ở Mục Tứ Thành là tiềm lực của tên này rất lớn, hơn nữa kỹ năng phán định cũng mạnh mẽ. Miêu Phi Xỉ không ngán Mục Tứ Thành, nhưng gã sẽ e ngại người chơi phán định tốt và tốc độ di chuyển nhanh như Mục Tứ Thành. Mục Tứ Thành không chiếm được lợi thế khi chiến trực diện với Miêu Phi Xỉ nhưng tên này vẫn rất khó chơi.

Mục Tứ Thành là đạo tặc có kỹ năng cá nhân phán định rất mạnh, nếu hắn cùng vào và liều chết bảo vệ Bạch Liễu, tốc độ di chuyển và phán định mạnh mẽ của đạo tặc sẽ mang đến không ít phiền toái cho người chơi hệ công kích tốc độ cao như Miêu Phi Xỉ, như lúc trước Mục Tứ Thành dựa vào phán định mạnh mẽ của mình trộm được đạo cụ từ trong tay Spades - người có trình độ công kích cao nhất.

Sẽ không có bất cứ tuyển thủ tốc chiến nào thích Mục Tứ Thành, kể cả Miêu Phi Xỉ.

Lúc ghi danh ở phòng đăng ký của trại mồ côi, Miêu Phi Xỉ cố ý kiểm tra phía trên có tên Mục Tứ Thành hay không, nhưng thực sự không có.

Nhưng Miêu Phi Xỉ không hoàn toàn tin tưởng những thứ mà người chơi viết ra, nhất định phải tự mình tận mắt xác nhận mới được.

Miêu Phi Xỉ vừa mới trực tiếp xác nhận thân phận của Lưu Hoài và Lưu Giai Nghi ở canteen với Lưu Hoài. Dù sao Lưu Hoài cũng là người chơi của công hội Quốc Vương, nếu không có xung đột lợi ích, Miêu Phi Xỉ sẽ không cố ý làm khó hắn ta, Lưu Hoài cũng sẽ không chống lại một số yêu cầu nhỏ của

người chơi có đẳng cấp cao như Miêu Phi Xỉ, ví dụ như xác minh hắn ta là ai.

Trong trò chơi, cách trực tiếp và nhanh chóng nhất để xác nhận danh tính của một người chơi là nhìn vào giao diện hệ thống của người chơi đó.

Lưu Hoài trực tiếp cho Miêu Phi Xỉ thấy giao diện hệ thống của mình, trên đó có tuyến thân phận phụ - em gái Lưu Giai Nghi của hắn ta.

Nhưng độ tin cậy của biện pháp này đôi khi không cao lắm, nhất là đối với người chơi có kỹ năng khống chế như Bạch Liễu, cho nên bọn họ sẽ xác nhận nhiều lần - bọn họ còn bảo Lưu Hoài sử dụng kỹ năng cá nhân của mình và đối chiếu một ít thông tin trong công hội Quốc Vương, cuối cùng mới xác nhận thân phận của Lưu Hoài.

“Trại mồ côi Tình Thương” có tổng cộng sáu người chơi, Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương chiếm hai vị trí, Lưu Hoài và em gái chiếm hai, Bạch Liễu chiếm một, chỉ còn lại một người, mà người này… Mắt Miêu Phi Xỉ híp lại.

“Mày thật sự không phải đồng bọn của Bạch Liễu - Mục Tứ Thành à?”

Mộc Kha nghe xong mê mang lắc đầu: “Tôi không phải, tôi chỉ là một người chơi bình thường thôi.”

Cán cân thẩm phán lại tiếp tục nghiêng sang phía [Thật].

Miêu Phi Xỉ nói: “Mở giao diện hệ thống của mày cho tao xem.”

Mộc Kha ngoan ngoãn lấy giao diện thuộc tính của mình ra cho Miêu Phi Xỉ xem, ngay cả túi đồ cũng để cho Miêu Phi Xỉ nhìn nốt.

Cậu không có kỹ năng cá nhân, tuy rằng giao diện thuộc tính không thấp, là C+ nhưng vẫn còn kém Miêu Phi Xỉ quá xa, trong túi đồ lộn xộn gi gỉ gì gi cái gì cũng có, nào là bó đuốc cháy mạnh còn lại hơn mười phút, ghi chép vườn trường, dây thừng buộc chặt, còn có một cái bàn phím thiếu vài phím và một tượng sáp người cá.

“Xem ra đúng là một người chơi bình thường.” Sau nhiều lần để Mộc Kha điều chỉnh giao diện, Miêu Cao Cương ở một bên xem xong bèn kết luận.

Miêu Phi Xỉ chậc chậc: “Chẳng phải nói Mục Tứ Thành đã bị nó khống chế à? Sao hắn ta không theo vào?”

“Mục Tứ Thành là một tên trộm, hắn có rất nhiều đường thủ tiêu tang vật, có đạo cụ thoát khỏi sự khống chế của Bạch Liễu cũng không lạ gì.” Miêu Cao Cương không hề ngạc nhiên, hơn nữa nếu không có Mục Tứ Thành, Miêu Phi Xỉ sẽ thoải mái hơn nhiều.

Mộc Kha nghe Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương nói chuyện, cậu cúi đầu siết chặt nắm đấm… Mục Tứ Thành mạnh hơn cậu nhiều lắm, mạnh đến mức hai người chơi cao thủ trước mặt cậu còn phải kiêng dè, nếu như Mục Tứ Thành và Bạch Liễu vào phó bản này, Bạch Liễu sẽ không phải mạo hiểm như vậy.

Trong lòng Mộc Kha hiểu rõ, cậu ta làm gì cũng kém hơn Mục Tứ Thành… Bởi vì cậu không có kỹ năng cá nhân mạnh như Mục Tứ Thành, trên con đường phát triển sẽ luôn kém Mục Tứ Thành, nhưng cậu không hề cam lòng.

Không cam lòng rằng Bạch Liễu tin tưởng cậu như vậy, nhưng cậu vẫn không đủ trưởng thành để có thể giúp Bạch Liễu như Mục Tứ Thành.

Chưa từng có ai bằng lòng gửi gắm nhiều hy vọng vào cậu như thế, bởi vì Mộc Kha là bệnh nhân, dù cậu chẳng làm gì cũng được, vì vậy ôm hy vọng với cậu là một gánh nặng.

Cũng lãng phí nữa.

Nhưng Bạch Liễu đã nói, cậu phải làm được, tôi tin tưởng cậu, hơn nữa giả thiết của tôi là 100% cậu có thể làm được.

Miêu Phi Xỉ còn muốn hỏi nữa nhưng lại bị Miêu Cao Cương ngăn cản, gã ngồi xổm xuống đặt Cán cân thẩm phán trước mặt Mộc Kha, ôn hoà nhìn cậu, như cười như không: “Cán cân thẩm phán chỉ còn lại một vấn đề cuối cùng, giờ đến lượt tao hỏi mày, hai câu hỏi đầu tiên mày đều không nói dối, hy vọng câu hỏi này cũng vậy - mày có phải người chơi bị Bạch Liễu khống chế không?”

Miêu Cao Cương từ tốn hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất. Cái tên gừng càng già càng cay này đang cảnh giác khả năng người chơi bình thường Mộc Kha này sau khi tiến vào trò chơi bị Bạch Liễu khống chế.

Mộc Kha cố gắng không dời tầm mắt, cậu ngửa đầu nhìn Miêu Cao Cương, hai bàn tay chống trên mặt đất vẫn còn đang run rẩy, cảm giác xé rách cắt da thịt của Bạch Liễu vang vọng nhiều lần trong đầu cậu, tiếng hít thở của cậu vô cùng dồn dập.

Cậu không thể nói dối được, Cán cân thẩm phán sẽ không xác nhận sai với câu hỏi đơn giản, cậu đang bị Bạch Liễu khống chế thật, nếu nói dối rồi bị phát hiện thì cậu và Bạch Liễu sẽ xong đời.

Giọng nói Mộc Kha run rẩy hít sâu một hơi: "… Tôi là người chơi bị anh ta khống chế."

Cán cân thẩm phán lắc lư hai cái ở đường trung tuyến, chậm rãi ngã sang phía [Thật].

Miêu Phi Xỉ híp mắt lại muốn giơ song đao lên cao giải quyết người chơi bị Bạch Liễu khống chế này.

Nước mắt của Mộc Kha tuôn xuống trong nháy mắt: "Nhưng tôi đã thoát khỏi sự khống chế của anh ta rồi! Tôi nhân lúc anh ta bị quái vật tấn công lén đâm anh ta rồi bỏ chạy, tôi đến để cầu cứu, hình như anh ta đã mất ý thức vì bị tôi và quái vật làm trọng thương, không thể khống chế người chơi khác được nữa."

Nói rồi Mộc Kha còn mở giao diện cá nhân trong giao diện hệ thống của mình ra, mở to đôi mắt đẫm lệ, giơ giao diện của mình ra cho Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương xem: "Các anh có thể nhìn giao diện của tôi, không có bất kỳ người nào khống chế kỹ năng của tôi cả, tôi đã thoát khỏi khống chế rồi."

Bình thường khi một người chơi đang bị người chơi khác khống chế kỹ năng, trên giao diện cá nhân sẽ có một trạng thái hiển thị, cũng chính là [Người chơi XX đang ở trong tầm kiểm soát của người chơi YY], nhưng giao diện cá nhân của Mộc Kha hoàn toàn không có, rất sạch sẽ.

Bởi vì Bạch Liễu không khống chế Mộc Kha, cậu trực tiếp trở thành người chỉ đạo phía sau màn như hệ thống, nên sẽ không có bất kỳ thứ gì trên giao diện cá nhân của Mộc Kha.

Sau khi Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương kiểm tra giao diện cá nhân của Mộc Kha, Miêu Phi Xỉ chần chờ thu hồi vũ khí của mình, nhưng Miêu Cao Cương không dễ dàng tin tưởng Mộc Kha như vậy.

Miêu Cao Cương đứng bên cạnh Mộc Kha, ánh mắt gã híp lại, đa nghi hỏi một câu: "Nhưng mà mày là một người chơi bình thường, sao lại có lá gan chống lại Bạch Liễu, còn cướp đồ của nó? Dù sao ở vòng trước nó cũng là top 2 Bảng Tân Tinh."

Mộc Kha cắn môi dưới, hốc mắt nhanh chóng chứa đầy nước mắt, cậu ta hít mũi: "Bởi vì tôi không muốn bị anh ta khống chế, tôi cực kỳ căm ghét Bạch Liễu."

Phản ứng của Mộc Kha làm Miêu Phi Xỉ nhạy bén ý thức được ở đây có trò hay để xem.

Bạch Liễu là người chơi vọt thẳng lên top 2 Bảng Tân Tinh khi vừa mới qua màn hai trò chơi, chủ đề rất hot, thậm chí donate của fans không thua kém một số người chơi minh tinh của công hội nhỏ trong mùa tiếp ứng. Ví dụ như Miêu Phi Xỉ, nếu thật sự có thể donate tiếp ứng, số liệu của Miêu Phi Xỉ

không chắc có khí thế mãnh liệt đột phá bất ngờ như Bạch Liễu.

Điều này khiến Miêu Phi Xỉ cảm thấy phiền não, Bạch Liễu thăng hạng quá nhanh, nếu sang năm thằng oắt này thật sự tham gia đấu league với Mục Tứ Thành, nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ trên sân đấu, còn có thể tạo ra không ít phiền toái cho gã.

Một trong những nguyên nhân Miêu Phi Xỉ chọn cậu xuống tay là bởi vì Bạch Liễu làm người ta ghen ghét quá mức, nhất là đối với tuyển thủ sát rìa đấu đội league như bọn họ.

Điểm donate ở vòng trước của Bạch Liễu làm người có thâm niên một năm trong nghề như Miêu Phi Xỉ cũng phải đỏ mắt.

Kiểu ganh ghét này giống như tuyển thủ chuyên nghiệp ngoài đời ganh ghét với hot streamer trên mạng xã hội kiếm được nhiều tiền. Nhất là khi bạn biết sang năm hot streamer này sẽ thi đấu cùng bạn, mà có khi fan của bạn sẽ đánh không lại đối phương, hạng người có tầm nhìn hạn hẹp như Miêu Phi Xỉ lập tức không chút do dự ỷ thế hiếp người.

Giống như người chơi chuyên nghiệp đỉnh cấp như Heart và Spades không muốn thi đấu với người mới, bọn họ sẽ tập trung nhiều tinh lực vào đấu đội, chỉ có hạng không thể đấu đội như Miêu Phi Xỉ, chỉ có thể ra tay khi đấu cặp mới có thể đi theo con đường mánh lới này.

Loại người chơi như Mộc Kha thì vừa nhìn đã biết từng có giao tiếp đụng chạm với Bạch Liễu, lời nói này như thể đang bóc mẽ người chơi minh tinh vậy, có thể ảnh hưởng đến tỷ lệ donate ủng hộ của người này ở một mức độ nào đó, Miêu Phi

Xỉ muốn khán giả trước TV nhỏ cảm thấy ghê tởm, muốn bôi đen Bạch Liễu.

"Mày nói mày ghét nó à, lí do?" Miêu Phi Xỉ bị những lời này khơi dậy hứng thú buôn dưa lê.

Mộc Kha giấu đi sự tàn nhẫn dưới đôi mắt đẫm lệ, cậu nghẹn ngào, sụp đổ khóc hết những tâm tình tuyệt vọng đè nén cả một đường này, lời nói lại có sự trẻ con rất ngây thơ: "Suýt thì anh ta để tôi tự tay giết chết người quan trọng nhất của mình, cho nên hiện tại tôi rất ghét anh ta!"

Cậu khóc đến là tội, cho dù gương mặt là [Slender Man] cũng làm người ta thấy thương tiếc, Miêu Phi Xỉ nhịn không được hỏi thêm hai câu.

"Mày và nó có thù hận trong thế giới hiện thực hử?" Miêu Phi Xỉ nhướng mày hỏi.

Ba câu hỏi của cán cân thẩm phán đã được hỏi xong, Mộc Kha thở phào nhẹ nhõm, cậu giữ biểu cảm trên mặt mình, nức nở như thật, đáp: "Ừ!"

Miêu Phi Xỉ còn muốn tiếp tục bới móc Bạch Liễu, Miêu Cao Cương ra hiệu cho gã, ý bảo gã đặt sự chú ý lên trò chơi trước đã, Miêu Phi Xỉ hào hứng đứng lên: "Một trò chơi cấp hai mà thôi, trong thi đấu league chúng ta đánh bản đồ cấp hai còn có đối thủ đẳng cấp không biết bao nhiêu lần, cha lo lắng cái gì?"

"Các người là Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đúng không?" Mộc Kha nhìn trộm hai người này, cậu cũng ghế dựa đứng lên, dâng Xương cá Siren bằng hai tay lên cho Miêu Phi Xỉ, cung

kính cúi đầu, “Tôi biết hai người muốn giết Bạch Liễu trong màn chơi này, tôi bằng lòng giao tất cả những thứ tôi lấy được cho hai người, chỉ cần hai người đồng ý dẫn theo tôi đi giết anh ta.”

“Cho dù mày không giao thì tụi tao cũng có thể đoạt từ trong tay mày, mày giao ra chỉ có thể chứng tỏ mày thức thời mà thôi.” Miêu Phi Xỉ thờ ơ nhận Xương cá Siren mà Mộc Kha dâng lên, tiện tay vung một cái, quất lên trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy, nhưng tới một chút trầy xước cũng không có.

Miêu Phi Xỉ nhíu mày, “Roi này khó dùng thật, tao thấy tính công kích của thứ này trong trò chơi còn mạnh hơn Mục Tứ Thành, nhưng sao lại không hề có chút thương tổn nào nhỉ.”

Cây roi nhuộm máu của Bạch Liễu này giống như thanh đao chưa mở lưỡi, Miêu Phi Xỉ thấy rất cùn, có cảm giác cũ kĩ rỉ sét, ngay cả xương cá cũng không sắc bén, giống như đang thu mũi nhọn vì làm sai chuyện gì đó.

Miêu Phi Xỉ vung hai cái, xem bằng đạo cụ điều tra xác định là roi xương cá, buồn tẻ vô vị thu lại, thở dài với khán giả không biết tên trong không khí: “Các người xem đi, đạo cụ mà các người rất chờ mong này cùi vãi, chuyển sang xem khi Quỷ Kính hợp lại ra sao thôi.”

Hai người Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ tự mình nói chuyện với nhau, tuy rằng đang cầm roi xương cá Mộc Kha dâng lên, nhưng không thèm để ý gì tới Mộc Kha.

“Hai người cùng lắm chỉ có thể giết chết Bạch Liễu trong bệnh viện thôi này đúng chứ?” Mộc Kha hít sâu một hơi, mở miệng hấp dẫn sự chú ý của Miêu Phi Xỉ, cậu ngẩng đầu nhìn Miêu

Phi Xỉ, “Nhưng Bạch Liễu còn có 50% HP trên người của đứa nhỏ Bạch Lục trong trại mồ côi.”

“Đứa nhỏ đó không chết thì Bạch Liễu cũng không hề hấn gì, nhưng nhà đầu tư chúng ta không thể tùy tiện vào trại mồ côi, các người có biết giết chết thằng nhãi Bạch Lục này như thế nào không?”

“Hơn nữa trừ lần đó ra, các người cũng không biết tình trạng trẻ em của mình ở trại mồ côi đúng không?” Mộc Kha nói chắc nịch, “Nhưng trên người những đứa trẻ này cũng có 50% HP của hai người.”

Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương cùng im lặng.

Đây là một vấn đề rất thực tế, thực lực của bọn họ rất mạnh, nhưng thực lực của bản trẻ em của bọn họ lại không đủ mạnh.

Trên người những đứa trẻ này gánh tới 50% HP của bọn họ, nhưng bọn họ hoàn toàn không biết gì về những đứa trẻ đã gánh vác một nửa HP của mình.

Tối hôm qua Miêu Cao Cương không nhận được điện thoại trẻ em của mình, mà Miêu Phi Xỉ lại nhận được điện thoại của nhóc Miêu Phi Xỉ, nhưng nhóc Miêu Phi Xỉ chạy như gà bay chó sủa, tính phục tùng của đứa nhỏ này quá thấp, bất kể Miêu Phi Xỉ nhục mạ lợi dụng như thế nào, nhóc Miêu Phi Xỉ bên kia vẫn gào khóc cúp điện thoại, gã cũng không nhận được tin tức hữu hiệu gì.

Đừng nói giết chết Bạch Liễu, hiện tại ngay cả nhiệm vụ chủ tuyến của trẻ em qua màn Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương

còn chưa rõ, càng không cần nói đến chuyện bắt mấy thằng nhóc này làm theo lời bọn họ nói.

“Tối hôm qua và sáng nay, trẻ em của tôi đều gọi điện thoại cho tôi…” Mộc Kha cân nhắc nói, “Khi còn bé lá gan tôi khá lớn, nó cũng rất nghe lời tôi.”

Kỳ thật không phải là trẻ em của cậu, khi còn bé lá gan của Mộc Kha cũng rất nhỏ, đứa gan to là đứa trẻ của Bạch Liễu.

Trước mắt người nhận được hai cuộc điện thoại từ trẻ em của mình, thời gian nói chuyện của dài tới ba mươi phút cũng chỉ có Bạch Liễu. Những người chơi còn lại thì căn cứ vào tình huống tối hôm qua nhóc Bạch Lục miêu tả, hẳn là chỉ có Miêu Phi Xỉ nhận được điện thoại, hơn nữa cuộc điện thoại này cũng không êm đẹp gì.

Bởi vì sau khi nhóc Miêu Phi Xỉ gọi điện thoại không bao lâu liền khóc gào inh ỏi chạy về.

Vì những người còn lại không nhận được điện thoại, Mộc Kha nói dối không thèm chớp mắt: “Tôi có một tin tức mấu chốt có thể dùng để giải quyết nhóc Bạch Lục, trẻ em của tôi cũng có thể giúp chúng ta hiểu rõ tình cảnh bên trong trại mồ côi, thậm chí nghe theo chỉ thị của tôi giết nhóc Bạch Lục.”

Miêu Cao Cương nhìn Mộc Kha vài giây, ngay cả tần suất hô hấp Mộc Kha cũng khống chế rất tốt, ánh mắt không chút né tránh đối diện với Miêu Cao Cương.

“Có thể, tao sẽ dẫn theo mày, cũng không phải tao chưa từng dẫn theo người chơi cấp thấp của công hội.” Miêu Phi Xỉ thả

lỏng, gã thu hồi song đao của mình, “Mộc Kha, mày thành thật đi theo phía sau bọn tao, không được gây chuyện.”

Miêu Phi Xỉ liếm răng của mình, nở một nụ cười rất kỳ dị: “Dù có là Bạch Liễu nào đi chăng nữa thì bọn tao cũng không bỏ qua, bao gồm cả thằng nhãi Bạch Liễu trong trại mồ côi, đương nhiên nó ăn rất ngon, miếng ngon để lại cuối cùng.”

“Hiện tại đến bệnh viện giết thằng lớn trước.” Miêu Phi Xỉ cười nheo mắt lại, “Trước khi vào khán giả đã cho tao mấy chục nghìn điểm tích lũy, muốn xem tao ăn ít nhất ba kí lô của nó.”

Mộc Kha nhìn thấy Miêu Phi Xỉ đi về hướng ICU, rõ ràng là muốn đi tìm Bạch Liễu, trái tim cậu lại vọt lên cổ họng một lần nữa.

Nghĩ đến kế hoạch trước đó cậu bàn bạc với Bạch Liễu, Mộc Kha cố gắng tỉnh táo đầu óc, đi theo phía sau Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương.

Đèn thang máy bệnh viện sáng lên, từ phòng phẫu thuật lầu bảy xuống lầu một, cửa thang máy từ từ mở ra, y tá đẩy một cái giường cấp cứu vọt tới, người nằm trên giường cấp cứu phủ được một tấm vải trắng, hai mắt nhà đầu tư nằm trên ấy nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt kỳ lạ, hai tay chắp lại nằm trên giường bệnh không nhúc nhích, trên người phủ một tấm vải trắng lớn như đã chết.

Mộc Kha vừa nhìn thấy trên tấm vải trắng toàn là máu, chân cậu mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch, thoáng cái không còn giả vờ nữa, thiếu chút nữa rưng rưng nước gọi tên Bạch Liễu.

Trên tấm vải trắng phủ lên Bạch Liễu đang nằm trên giường cấp cứu toàn là máu, vải trắng rủ xuống hai bên giường bệnh, hai y tá còn đang đè lên chỗ chảy máu của Bạch Liễu, xem ra là ở cổ, máu trên vải trắng nhỏ xuống mặt đất từ cửa thang máy theo xe đẩy ra ngoài.

Vẻ mặt y tá lo lắng, vừa đẩy xe vừa hét nhường đường:

“Bệnh nhân chảy nhiều máu đang trong tình trạng khẩn cấp! Phòng ICU đã sẵn sàng!”

“Máu đã ngừng chảy, nhưng bệnh nhân mất quá nhiều máu, bệnh nhân này đã tìm thấy thuốc của mình chưa? Có thuốc có thể kéo dài tính mạng.”

“Không có! Đó là bệnh nhân mới nhập viện ngày hôm qua thôi!”

Mộc Kha cực kỳ hoảng hốt, ánh mắt và bước chân theo bản năng muốn đuổi theo giường cấp cứu của Bạch Liễu, lúc này cậu nhìn thấy ngón tay mảnh khảnh như chân nhện của Bạch Liễu giấu dưới vải trắng tựa như đang lắc lư theo xe cấp cứu, như ẩn như hiện thoáng vụt qua dưới gầm xe, giữa ngón tay kẹp một thứ rất kỳ lạ.

Nhìn thấy thứ này, Mộc Kha nín thở tỉnh táo lại, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích..

Mộc Kha nhanh chóng mở kho hàng hệ thống của mình xác nhận lại.

Quả nhiên, bàn phím của cậu bị động tới.

Ba phím [1], [0], [7] bị thiếu đã trở lại, lần này thiếu đi một phím enter.

Mà phím [enter] này bị Bạch Liễu đang nằm trên giường bệnh kẹp giữa ngón trỏ và giữa, thoáng qua dưới vải trắng.

Phím này trong ngôn ngữ máy tính có nghĩa là [chấp hành mệnh lệnh], theo nghĩa đen là [tiến vào], Bạch Liễu đang nói với Mộc Kha —— [Tiếp tục thực hiện kế hoạch của tôi, đi vào phòng 107].

Miêu Cao Cương có tính cảnh giác mạnh hơn, gã thấy Mộc Kha đang xem giao diện hệ thống của mình, phát hiện tên này chỉ đang kiểm kê đạo cụ của mình.

Đạo cụ của Mộc Kha đều rất rác, ngoại trừ tượng sáp người cá coi như có tác dụng, nhưng cũng chỉ là một đạo cụ bình thường không hề có kỹ năng, còn có một cái bàn phím cũ thiếu một phím.

… Lúc trước bàn phím này chỉ thiếu một phím? Miêu Cao Cương nghi hoặc, nhưng rất nhanh gã đã bị chuyện khác hấp dẫn sự chú ý.

Miêu Phi Xỉ vốn đang cố gắng đi đến dùng song đao đánh lén Bạch Liễu, nhưng bị y tá nghiêm ngặt ngăn lại, ngay sau đó Bạch Liễu đã bị đưa vào ICU, nằm cạnh đám bệnh nhân trên mặt cũng phủ vải trắng, tay nhỏ chân nhỏ không thể tưởng tượng nổi.

Mộc Kha cũng nhìn thấy từng phòng bệnh trong ICU cũng có tủ sách, số lượng sách không khác với trong trong phòng bệnh của cậu lắm, nhưng rõ ràng cũ hơn rất nhiều, trông có vẻ bị lục lọi nhiều lần, đã bị hư hỏng, còn có thể nhìn thấy chữ viết trên đó, như Bạch Liễu nói, bệnh nhân trong phòng bệnh đã ghi chép rất chi tiết.

Miêu Phi Xỉ thử vào ICU hai lần nhưng đều bị y tá lớn tiếng quát lại, Miêu Phi Xỉ phiền muộn chậc chậc, ánh mắt sâu kín nhìn Bạch Liễu trong ICU còn đang lắp máy thở: "Có NPC ngăn cản, vào không được."

"Chờ đổi ca đi." Miêu Cao Cương trầm ổn hơn Miêu Phi Xỉ, "Lúc cha lục soát bản đồ có đi vào phòng trực ban của y tá, nhìn thấy lịch thay ca của mấy ả. Từ 8h45 đến 9h tối là lúc đổi ca của y tá ca ngày và ca đêm, khoảng thời gian này ICU ở đây rất lỏng lẻo."

"Chờ buổi tối thôi." Miêu Phi Xỉ mất hứng thu hồi song đao, "Con còn tưởng buổi trưa sẽ bắt được nó ăn với cơm, không nghĩ tới là ăn khuya."

Hai người này nói đến chuyện đi vào ICU tựa như đi vào một phòng bệnh bình thường, không hề coi trọng bệnh nhân quái vật trong ICU kia, nhưng thật ra cũng bình thường thôi, vì thuộc tính giao diện của hai người Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương khá cao.

Miêu Cao Cương nhắc nhở Miêu Phi Xỉ một câu: "Buổi tối phải đánh quái, con xem giao diện cá nhân của mình đi, phải cày full giá trị tinh thần và giá trị thể lực, dù sao hiện tại HP của chúng ta chỉ có một nửa, cẩn thận chút."

Gã nói xong cũng tự xem giao diện cá nhân của mình, lấy ra thuốc tẩy tinh thần cao cấp và thuốc khôi phục thể lực uống vào.

“Biết rồi.” Miêu Phi Xỉ không để tâm đáp một câu, “Một phó bản cấp hai thôi mà, không cần kinh động tới quái vật như vậy, quái vật ở đây cao nhất cũng chỉ A+, cho dù hiện tại chúng ta có một nửa HP cũng qua được.”

Nhưng Miêu Phi Xỉ vẫn mở giao diện hệ thống quan sát giao diện cá nhân của mình. Hai người này xem bảng giao diện không hề né tránh người chơi bình thường Mộc Kha, dù sao giao diện của số người chơi đều công khai với khán giả, nhất là người chơi có thuộc tính giao diện cao như bọn họ, đây xem như là một trong những vốn liếng bọn họ dùng để khoe khoang và hấp dẫn khán giả.

Mộc Kha thuận lợi nhìn trộm giao diện cá nhân của hai người này.

[Tên người chơi: Miêu Phi Xỉ]

[Giá trị thể lực: 780]

[Nhanh nhẹn: 1793]

[Tấn công: 3900]

[Kháng: 1400]

[Điểm thuộc tính giao diện tổng hợp của người chơi Miêu Phi Xỉ vượt quá 8000, được đánh giá là người chơi cấp S]

[Tên người chơi: Miêu Cao Cương]

[Giá trị thể lực: 1980]

[Nhanh nhẹn: 1300]

[Tấn công: 2000]

[Kháng: 4300]

[Điểm thuộc tính giao diện tổng hợp của người chơi Miêu Cao Cương vượt quá 8000, được đánh giá là người chơi cấp S-】

Tim Mộc Kha đập loạn, cậu giả bộ không có chuyện gì, thu hồi ánh mắt nhìn trộm của mình.

Hai người chơi này đều là cấp S-, khó trách bọn họ không coi bệnh nhân trong ICU là chuyện gì to tát. Cho dù là Anh em nhà trộm lần trước làm bọn Bạch Liễu mệt mửa ra máu cũng chỉ là quái vật cấp A+, đó đã là quái vật khó chơi siêu cấp trong phó bản cấp hai. Hai người này trực tiếp trở thành cấp S-, tuy không nói là hàng tuyển mũi nhọn, nhưng cũng không cùng một cấp bậc với quái vật phó trong bản cấp hai.

Khó trách từ khi khi tiến vào trò chơi đến nay hai người này không hề hoang mang, bởi vì quái vật trong phó bản này không uy hiếp được sống chết của hai người chơi cấp S-. Sau

khi giết Bạch Liễu xong quay lại làm nhiệm vụ cũng chỉ tốn thêm chút thời gian mà thôi, với bọn họ mà nói sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng ngược lại thì khác.

Đối với Bạch Liễu, điều đó có nghĩa là trong phó bản cấp hai này, ngoại trừ quái vật phó bản có thể uy hiếp đến tính mạng cậu còn có thêm hai người chơi cấp S- kinh khủng hơn quái vật đang đuổi giết Bạch Liễu. Hơn nữa có một điểm khó nhai hơn quái vật là, hai người chơi công hội cùng đuổi giết cậu có giao diện thuộc tính bổ sung cho nhau.

Ít nhất quái vật còn có nhược điểm, nhưng xem xét từ giao diện và kỹ năng, Mộc Kha cho rằng có thể nói là cặp Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương không có sơ hở.

Phòng thủ của Miêu Phi Xỉ hơi yếu, nhưng tấn công của gã cực cao. Dưới sự phụ trợ của kỹ năng cá nhân, một lần có thể đánh ra gần 3000 sát thương, tốc độ di chuyển rất nhanh, quái vật cấp A gần như bị hạ sau hai ba chiêu song đao của Miêu Phi Xỉ.

Mà tấn công Miêu Cao Cương kém hơn nhưng phòng thủ cực mạnh. Ngay cả khi Miêu Cao Cương đứng yên kích hoạt toàn bộ kĩ năng phòng thủ, Trộm em trong 《Chuyến tàu cuối nổ tung》 dùng đại chiêu cho nổ toàn bộ đoàn tàu, cũng phải nổ năm mười phát thì HP của Miêu Cao Cương mới có thể chạm đáy. Hơn nữa Miêu Cao Cương vì bảo vệ Miêu Phi Xỉ, sau khi giá trị tinh thần giảm xuống còn có thể tiếp tục bộc phát, có danh xưng “cha Tank số zách” của league.

Đơn giản mà nói, trong hai người này ai muốn giết chết Bạch Liễu đều dễ như trở bàn tay. Nếu đây mà là kiểu phó bản không cốt truyện chỉ mở rộng để với tất cả người chơi chiến đấu trên một bản đồ, Bạch Liễu sẽ rơi xuống đất thành hộp —— vừa vào trò chơi đã gg(*).

(*gg: good game) câu này có nghĩa là /depmedi thằng này tạ quãi đạn, occho vl đánh đấm gì nữa/, ý chỉ là đánh ngoo)

Tất nhiên, 《Trại mồ côi Tình Thương》 không phải là một phó bản như vậy.

NPC ở đây hạn chế người chơi rất nhiều, còn có một [người chơi phiên bản trẻ em] phân chia HP. Điều này làm kiểu người chơi công kích như Miêu Phi Xỉ vì để thích ứng với league mà đánh phó bản đối kháng mấy tháng có chút rụt tay rụt chân, không thích ứng nổi với tiết tấu nơi này. Nhưng dù sao bọn họ cũng là người chơi từ đáy xã hội mà đi lên, tìm ra quy tắc rất nhanh chóng.

Ban ngày Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương tìm [Phương thuốc kéo dài tính mạng] khắp cả bệnh viện. Dù sao hai người này cũng là người chơi cũ, phương thức tư duy giống với người thiết kế game như Bạch Liễu. Người chơi cũ làm sao có thể dựa theo lời nhắc nhở của GM(*) thành thật đọc sách tìm manh mối, hơn nữa bọn họ không sợ những bệnh nhân như quái vật trong phòng bệnh, trực tiếp xông vào tìm —— Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương cũng cho rằng trong phòng bệnh nhân này có [Phương thuốc kéo dài tính mạng] mà hệ thống nói.

(*GM: game master, người quản lí game)

Nhưng thật không may, sau khi xông vào phòng bệnh của gần một tầng, Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương bị khiếu nại. Hai người này bị bệnh nhân khác khiếu nại quấy rầy họ nghỉ ngơi, bị cưỡng ép giam cầm trong phòng bệnh của mình đến trước bữa tối không được đi ra ngoài. Mặc dù người chơi như Miêu Phi Xỉ không sợ quái vật nhưng cũng không thể cãi lời những NPC này.

Bởi vì một khi không nghe lời NPC sẽ sinh ra khuynh hướng thái độ, thái độ sẽ làm những NPC này hạn chế hành động của người chơi.

[Hệ thống nhắc nhở: NPC y tá vô cùng tức giận với hành vi quấy rối của người chơi Miêu Phi Xỉ và người chơi Miêu Cao Cương nhiều lần bảo không nghe, đe không sợ, cảnh cáo người chơi nếu tiếp tục, ngày mai cấm rời khỏi phòng bệnh]

Vì thế Miêu Phi Xỉ chỉ có thể trở về phòng bệnh, nhưng đây cũng không phải là lần đầu tiên gã chọc giận NPC. Người chơi cũ mà chưa từng chọc giận NPC được có mấy tí, cho nên cha con nhà họ Miêu cũng không rén, trên đường bị bắt trở về phòng bệnh còn tán phét hai câu.

Mộc Kha đi theo phía sau bọn họ, lúc hai người này vơ vét phòng bệnh không hề kiêng kị Mộc Kha, cũng chẳng buồn quan tâm đến Mộc Kha, cảm giác như Miêu Phi Xỉ đang xem Mộc Kha sau lưng bọn họ là con mèo con chó, cho nên lúc nói chuyện phiếm cũng không thèm tránh cậu.

Miêu Cao Cương như có điều suy nghĩ: “Một tầng có 21 phòng bệnh, chúng ta phân nhau lục soát xong trước khi y tá giam giữ, sách trong phòng của bệnh nhân cũ khác với trong phòng của người chơi, nó cũ hơn rất nhiều, hơn nữa bệnh càng nặng thì càng cũ, ghi chép trên đó càng nhiều. Cha cảm thấy

khả năng tìm được [Phương thuốc kéo dài tính mạng] gì đó sẽ càng cao, nhưng hiện tại vấn đề là những NPC y tá này.”

“Đúng.” Miêu Phi Xỉ gật đầu, gã phiền não chậc chậc một tiếng, “Nhưng chúng ta không có cách mang sách trong phòng bệnh ra ngoài, cũng không thể ở lâu trong những phòng bệnh này, sẽ bị y tá phát hiện.”

“Một tủ sách, cho dù có ghi chép nhắc nhở chúng ta phương thuốc kéo dài tính mạng là gì, trước khi y tá đến bắt thì chúng ta cũng vô phương đọc xong một đống sách này rồi tìm ra manh mối mấu chốt bên trong…” Miêu Cao Cương cau mày, gã lâm vào bế tắc giống như Bạch Liễu lúc trước.

“Sách trong tủ sách nhiều như vậy, cho dù có ghi chép, cha cũng phải lật hơn một ngày chứ đừng nói chi là tìm manh mối bên trong, nhưng NPC y tá nơi này sẽ đuổi kịp trong mười mấy phút…” Miêu Cao Cương híp mắt, “Cha cần một người có thể ở lại hơn một ngày, có những tủ sách cũ này, hơn nữa còn không vì quấy rầy bệnh nhân khác mà bị y tá đuổi ra ngoài. “

Đối với cha con nhà họ Miêu có năng lực giết chết quái vật mà nói, đáp án này đã rất rõ ràng.

Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương liếc nhau, Miêu Cao Cương nhanh chóng đưa ra quyết định, gã giải quyết dứt khoát: “Xử một con bệnh nhân quái vật rồi tống nó ra khỏi phòng bệnh. Ở đây mỗi buổi chiều mới có bệnh nhân mới vào ở, giờ đã là chiều rồi, đến lúc giết chết vòng bệnh nhân tiếp theo là vừa vặn tròn một ngày, thời gian đó đủ để chúng ta rà tìm sách trong tủ rồi.”

Mộc Kha đi theo sau lưng Miêu Phi Xỉ cúi đầu, khi nghe Miêu Cao Cương hời hợt nói giết chết một bệnh nhân rồi tống khỏi phòng bệnh, hô hấp cậu theo bản năng dừng lại vài giây.

Nhưng rất nhanh Mộc Kha lại khôi phục sự bình tĩnh. Khuôn mặt xinh đẹp của cậu ẩn giấu dưới gương mặt của Slenderman, đôi mắt có cảm xúc tối tăm không rõ.

Hơi thở và cổ tay Mộc Kha đều đang run rẩy, cậu sợ hãi, sợ rằng đối thủ mà cậu sắp đối mặt quá mạnh.

Bạch Liễu và cậu không có cách nào đối đầu trực tiếp với người bệnh quái vật, Miêu Cao Cương có thể nói tùy ý tàn sát như vậy, sự mạnh mẽ áp đảo này làm Mộc Kha nhịn không được run rẩy.

Cũng làm Mộc Kha nhịn không được oán hận bản thân, thậm chí oán hận Bạch Liễu.

Oán hận Bạch Liễu dễ dàng giao tính mạng của mình cho một người không đáng tin cậy và mạnh mẽ như mình. Oán hận năng lực của mình như con kiến hôi có thể bị người ta nghiền nát dễ dàng. Oán hận Bạch Liễu quá mức tín nhiệm và mạo hiểm, làm hiện tại mỗi một bước của cậu như giẫm lên dây thép.

Thậm chí có mấy giây Mộc Kha vô cùng hy vọng mình là Mục Tứ Thành.

Áp lực tinh thần cực lớn này nếu đặt lên Mộc Kha khi vừa mới tiến vào trò chơi, e là hiện tại cậu đã sợ hãi không nhịn được sụp đổ gào khóc.

Cậu vốn chỉ là một cậu chủ nhỏ yếu ớt cần bảo vệ, nhưng Bạch Liễu không ngừng tàn nhẫn và lạnh lùng thúc ép Mộc Kha gánh vác nhiều chuyện vượt quá phạm vi năng lực của cậu.

Lúc Mộc Kha thiếu chút nữa giết chết Bạch Liễu, cả người ngồi trên vũng máu đã sắp phát điên rồi, hai mắt trống rỗng nước mắt cũng không chảy ra được, thậm chí cậu cho rằng giá trị tinh thần của mình bị kẻ điên Bạch Liễu này làm tụt xuống sáu mươi, cho nên nhìn thấy ảo giác —— Bạch Liễu nằm trên vũng máu không hề có sức sống và xương cá loang lổ vết máu trên tay mình.

Mà Bạch Liễu chưa chết, Mộc Kha cũng không phát điên, cậu giống như Bạch Liễu hy vọng, sau khi bị bức đến cực hạn, tố chất tâm lý nhanh chóng ổn định lại.

Bạch Liễu không có ở đây, Mộc Kha nếu không muốn chết thì không thể ỷ lại vào Bạch Liễu, thậm chí mạng sống của Bạch Liễu còn phải dựa vào cậu. Cho nên khi cậu chủ nhỏ được nuông chiều từ bé này đối mặt với sự uy hiếp cực lớn từ hai người chơi cấp S- mà mình muốn quyết đấu, Mộc Kha không sợ hãi khóc lóc hoặc xuất hiện bất kỳ dấu hiệu suy sụp tâm lý nào.

Cậu miết hổ khẩu đang run rẩy không khống chế được, liên tục hít vào thở ra điều chỉnh tần suất hô hấp của mình, ép bản thân giữ bình tĩnh và lý trí như Bạch Liễu.

Mộc Kha, trong lòng cậu tự nhủ, mày phải cứu Bạch Liễu, mày mất khống chế thì Bạch Liễu và mày đều sẽ chết, cho nên mày tuyệt đối không thể mất khống chế.

Cho dù đối phương là hai người chơi cấp S- mày cũng không thể mất khống chế, mày phải thắng như tên khốn kiếp Bạch Liễu đã nói.

Thắng cả người chơi đạt tiêu chuẩn cấp S này.

“Nếu như trong phòng của bệnh nhân bị bệnh càng nặng thì càng có khả năng tìm được [Phương thuốc kéo dài tính mạng].” Mộc Kha điều chỉnh hô hấp, xen vào đối thoại giữa Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương, lúc cậu vừa mới mở miệng giọng nói còn hơi khô khốc bởi vì quá lo lắng, nhưng sau khi nói một câu thì không còn khàn khàn nữa, giống như vẻ mặt bình tĩnh thuyết phục trên mặt cậu.

Mộc Kha nhìn thẳng Miêu Phi Xỉ quay đầu lại phía trước: “Vậy dựa theo suy đoán này, giết chết bệnh nhân trong phòng ICU mới có khả năng phát hiện [Phương thuốc kéo dài tính mạng]?”

Miêu Phi Xỉ liếc mắt nhìn Mộc Kha, như cười như không xùy một tiếng, tựa hồ không thèm quan tâm người chơi bình thường Mộc Kha này phát biểu lung tung.

Bình thường người chơi chuyên nghiệp sẽ có thái độ kiêu ngạo với một số phát biểu của người chơi bình thường. Bọn họ sẽ xách theo đám người chơi bình thường này, nhưng sẽ không đáp lời, loại mắt mọc trên trời như Miêu Phi Xỉ thì càng không.

Miêu Cao Cương là kiểu người bên ngoài biểu hiện khá trung hậu, gã ra vẻ tốt tính giải thích cho Mộc Kha, nhưng trong mắt vẫn thờ ơ: “Chúng ta sẽ không giết bệnh nhân trong phòng ICU, bởi vì hôm nay Bạch Liễu vào ICU, y tá nơi đó sẽ nhiều

hơn bình thường, trong tình huống chúng ta không biết phản ứng của những y tá này khi giết bệnh nhân, kiểu giết chết bệnh nhân sẽ bị y tá phát hiện này, chúng ta không dễ dàng đụng vào.”

“Không chỉ riêng điều này.” Thấy Miêu Cao Cương để ý tới Mộc Kha, Miêu Phi Xỉ cũng lười biếng mở miệng vàng, “Phòng bệnh ICU có thể sẽ xuất hiện [Phương thuốc kéo dài tính mạng], nhưng cho dù bệnh nhân trong này đã chết, những bệnh nhân bình thường như chúng ta cũng không thể ở trong đó lâu, bởi vì sẽ nhanh chóng có bệnh nhân mới vào nằm, nhiều nhất cũng chỉ có thể lẻn vào mười lăm phút khi y tá buổi tối giao ca “

“Mười lăm phút, một tủ sách lớn, cho dù tao mang theo máy ảnh vào thì tao cũng không thể chụp hết tất cả các trang sách được.” Miêu Phi Xỉ liếc mắt nhìn Mộc Kha, “Huống chi phó bản này cấm rất nhiều công cụ trao đổi kỹ thuật số, máy ảnh ghi âm bút viết điện thoại di động vân vân đều không thể dùng được, chúng ta chỉ có thể sử dụng điện thoại cầm tay.”

Miêu Phi Xỉ nói xong giơ điện thoại trên tay gã lên, nhướng mày châm chọc Mộc Kha nói: “Chẳng lẽ mày cảm thấy thứ này có thể chụp ảnh? Mười lăm phút, chúng ta không thể nào sao chép lại cả một tủ sách…”

“Mười lăm phút, nếu có bản ghi, tôi có thể nhanh chóng đọc xong tủ sách này.” Mộc Kha nhìn thẳng Miêu Phi Xỉ, cắt ngang lời gã, “Tôi có máy ảnh bằng ký ức. “

Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương nghe Mộc Kha nói xong câu đó đồng loạt dừng lại, thậm chí Miêu Cao Cương nhìn Mộc Kha hai lần, nói: “Tao nhớ rõ mày không có kỹ năng cá nhân.”

“Đây không phải là kỹ năng cá nhân của tôi, tôi trời sinh đã biết, tôi nhớ mọi thứ rất rõ.” Mộc Kha mặt không đổi sắc nói dối, “Nếu như các người đánh ai cũng nghiền ép như nhau, không bằng đi đánh bệnh nhân trong ICU, như vậy khả năng tìm được [Phương thuốc kéo dài tính mạng] mới lớn nhất. “

Mộc Kha đi về phía trước một bước, ánh mắt khẩn thiết chân thành, giọng nói mang theo sự mê hoặc không tên: “Chỉ cần các người dẫn theo tôi, tôi có thể giúp các người tìm ra manh mối nhiệm vụ chính tuyến trong vòng mười lăm phút.”

_____

Tác giả có lời muốn nói:

Mộc Kha (khóc): Tôi đã làm Bạch Liễu bị thương! Tôi có tội! Tôi là kẻ suýt giết anh ta!

Xương cá Siren: Hức hức hức hức hức tui cũng vậy!!!

Hung thủ thực sự sau màn Bạch Liễu: …?

Chương 86: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: 1814Hz + Beta: Mộc

Trí nhớ của Mộc Kha cũng không có siêu như vậy. Chỉ trong vòng mười lăm phút mà muốn cậu đọc xong hết một tủ sách rồi viết ra không chút sai sót, cho dù trí nhớ của cậu có thể chụp lưu như máy ảnh đi chăng nữa thì cũng không thể lật sách nhanh, cũng không thể nhớ hết được trong một thời gian ngắn như vậy.

Cậu cũng từng nói với Bạch Liễu rồi, dù có trí nhớ vượt trội đi nữa thì việc tìm manh mối trong đống ghi chép đó cũng cần ít nhất một đêm.

Nhưng làm sao có thể đảm bảo an toàn cho Mộc Kha trong ICU một đêm?

Nghĩ đến kế hoạch mà Bạch Liễu nói với mình, Mộc Kha nhìn về phía Miêu Phi Xỉ, ánh mắt khẩn cầu chân thành: "Tôi không thể tự mình đột nhập vào ICU, nhưng tôi có thể ghi nhớ nội dung trong đó trong thời gian ngắn, mà hai người thì có thể vào trong đó, dẫn tôi theo không phải là vừa hợp luôn sao? Mấy người góp vũ lực, tôi góp trí nhớ, kết hợp như vậy rất tốt mà."

Miêu Phi Xỉ không rõ có ý gì, nhìn Mộc Kha một hồi rồi đột nhiên bật cười thành tiếng: "Không phải vì điều này nên mày mới đến nương nhờ vào cha con bọn tao đấy chứ?"

Mộc Kha cúi đầu không đáp, rụt rè nghịch ngón tay của mình, sợ hãi thầm thừa nhận.

“Mày tưởng mày nói rằng có thể ghi nhớ nhanh bọn tao sẽ tin mày ngay chắc?” Miêu Phi Xỉ liếc nhìn Miêu Cao Cương, giọng nói có hơi không vui, “Một người chơi bình thường mà dám có ý lợi dụng bọn tao… Quên đi, cha, cha kiểm tra khả năng tốc ký của nó một chút, nếu quả thật có thể nhớ thì 9 giờ đêm nay chúng ta mang theo nó xông vào phòng ICU.”

Miêu Cao Cương nhìn thoáng qua Mộc Kha, gật đầu: “Qua đây”

Mộc Kha hít sâu một hơi, gật đầu đuổi theo.

_____

Tám giờ rưỡi tối, tầng một bệnh viện.

Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương bị giam trong phòng đến sáu giờ chiều. Qua sáu giờ, hai người mới được y tá cho phép tự do hoạt động.

Mộc Kha đã vượt qua được bài kiểm tra trí nhớ của Miêu Cao Cương. Thậm chí cậu có thể nhớ được số trang và chú thích ở mỗi trang sách, điều này khiến Miêu Cao Cương có hơi dao động. Gã chưa từng tiếp xúc với thiên tài bẩm sinh như Mộc Kha, dù sao khi còn nhỏ, Miêu Phi Xỉ cũng chỉ học vẹt, thậm chí còn không thi đậu cấp ba, phải bỏ tiền ra để được vào học, Miêu Cao Cương chưa bao giờ biết được trên thế giới này lại có một đứa trẻ như Mộc Kha.

Qua bảy rưỡi, hai người đi ăn cơm tối, bàn bạc làm sao để xông vào phòng ICU, quá trình bàn bạc vô cùng đơn giản.

Miêu Phi Xỉ: “Con A.”

Miêu Cao Cương: “Đi vị trí nào?”

Miêu Phi Xỉ: “Theo quy tắc cũ, cha mở mấy đoạn?”

Miêu Cao Cương: “Giống con thôi, Bạch Liễu, cộng thêm con quái vật ICU đó, nếu nhanh thì sẽ kết thúc trong vòng ba phút.”

Sự ăn ý sau nhiều lần phối hợp chơi trò chơi khiến họ không cần nói ra cụ thể quá trình tấn công. Cùng với việc không biết đã quét sạch bao nhiêu con quái vật trong phó bản cấp hai này, họ chỉ cần nói vài câu xác định vị trí của nhau là được.

Mộc Kha ở bên cạnh ghé tai nghe cũng không hiểu hai người này đang trao đổi về vấn đề gì. Cậu tức giận, nghiến muốn gãy răng, trong lòng thầm mắng hai người có thể nào nói tiếng người để cho cậu nghe hiểu được hay không!

Mộc Kha nghĩ lúc Bạch Liễu bị thương nặng nhưng vẫn phải duy trì sự tỉnh táo để dùng bàn phím hạ chỉ thị nhiệm vụ cho cậu, cậu nổi giận, đồng thời còn nảy sinh nỗi chua xót và lòng hâm mộ đối với sự ăn ý của cha con nhà họ Miêu…

Nếu cậu và Bạch Liễu cũng ăn ý như cha con bọn họ thì sẽ tốt biết mấy… Mộc Kha thầm nghĩ, trong lòng vô cùng phiền muộn.

8 giờ 55 phút.

Các y tá lục tục rời khỏi phòng bệnh, ra khỏi hành lang, rồi đi đến văn phòng y tá, họ phải đổi ca trong vòng mười lăm phút. Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương không nói gì mà chỉ liếc nhìn nhau, cầm vũ khí của mình lên, bình tĩnh bắt đầu tiến lại gần ICU. Trong đó vẫn còn một y tá đang ở lại kiểm tra tình trạng hô hấp của bệnh nhân, đo nhiệt độ cho Bạch Liễu và một bệnh nhân khác thêm lần nữa, sau đó có một y tá khác đến giục cô mau rời khỏi phòng.

Cô đóng kỹ cửa chính phòng ICU.

8 giờ 57 phút.

Các y tá đều đã vào văn phòng, quay người đóng cửa lại. Ngay lúc cửa phòng vừa đóng, Miêu Phi Xỉ nhanh chóng ném đao ra ngoài, giọng điệu trở nên nghiêm nghị: “Con mở khóa, hai người theo vào trong.”

Song đao của Miêu Phỉ Xỉ là một cặp đao vô cùng dài và nhọn, gần như được uốn cong thành hình trăng lưỡi liềm, vì vậy chúng có một cái tên vô cùng lịch sự và tao nhã là Song đao Thượng Huyền. Nhưng lúc Bạch Liễu còn bé, còn ở trong viện mồ côi, có đôi lúc sẽ làm một số công việc đồng áng cùng với Lục Dịch Trạm, có lúc là hoạt động trải nghiệm, có lúc thì làm việc thật, ví dụ như cắt cỏ heo, vậy nên Bạch Liễu cũng không có quá nhiều liên tưởng tao nhã gì đối với loại vũ khí này.

Cậu nhìn thấy cây đao này sẽ chỉ gọi một tên: Dao cắt cỏ heo, gọi tắt là dao cỏ heo.

Mà lúc Bạch Liễu bàn bạc kế hoạch thì cũng nói như vậy với Mộc Kha về con dao cắt cỏ heo của Miêu Phi Xỉ. Giọng điệu của cậu quá mức tự nhiên, khiến Mộc Kha cho rằng đó thực sự là tên của cây đao.

Vì vậy, lúc Mộc Kha nhìn thấy Miêu Phi Xỉ dùng lưỡi đao cong cẩn thận cạy ổ khóa, cố gắng không làm kinh động đến y tá, Mộc Kha không kìm lòng được mà ngây người hỏi: "Tại sao anh lại dùng dao cỏ heo để mở khóa? Anh không tìm thấy vật phẩm mở khóa trong hệ thống à?"

Cái tên này vừa thốt ra thì vẻ mặt của Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương có hơi méo đi. Miêu Phi Xỉ luôn tự hào về lực công kích song đao của mình, bây giờ lại nghe Mộc Kha dùng "Dao cỏ heo" để nói về đao của gã, gã liền tức giận đến nỗi nói năng lắp bắp, lộn xộn: "Mẹ nó thằng quái nào dám bảo đây là dao cắt cỏ* heo!"

Mộc Kha bàng hoàng: "Đao này còn có thể ** cả heo à*!"

*Chữ "cỏ" ở trên (草) và ** ở dưới (艹) đều là "thảo", phát âm giống nhau, mà "艹" ở dưới có nghĩa là "thao", là dduj heo.

Bình thường mấy người làm cái gì với con heo vậy!

Mộc Kha là một cậu chủ nhỏ kim kiều ngọc quý, đối với việc nhà nông thì cậu hoàn toàn không biết, vậy nên dù người khác có nói loại gì hay công năng của nông cụ và dao như nào thì cậu đều sẽ tin. Cậu thật sự cho rằng có lẽ Miêu Phi Xỉ dùng nó

để ** heo, dù sao mấy người này ngay cả thịt người cũng từng ăn thì còn có chuyện biến thái nào mà không làm được.

Thấy Miêu Phi Xỉ như muốn điên tới nơi, Miêu Cao Cương giữ con mình lại. Nhưng gã ta cũng đã từng làm ruộng, bây giờ lại nghe Mộc Kha nói thì mới thấy quả thật là có chút giống dao cắt cỏ, nhưng lúc này tuyệt đối không thể nói như vậy được, lỡ đâu Miêu Phi Xỉ lại giận dữ phát điên lên thì sao —— Rõ ràng con trai gã chỉ có thể chấp nhận cái tên Song đao Thượng Huyền mà thôi.

Miêu Cao Cương vỗ bả vai đang run lên vì tức giận của Miêu Phi Xỉ. Gã nghiêm khắc nhìn Mộc Kha cảnh cáo, nhưng trong đầu cũng thấy được điểm giống nhau giữa cây đao này và dao cỏ heo, vậy nên lời vừa thốt ra khỏi miệng lại biến thành: "Đây không phải là dao cỏ heo, mà là Song đao Thượng Trư*."

*Thượng (上): cũng là dduj. Trư là heo.

Miêu Cao Cương nói xong phát hiện mình nói sai: "…"

"Mấy người còn làm hai con cùng một lúc?!" Con ngươi Mộc Kha hơi run lên, trong đầu nhanh chóng mường tượng ra hình ảnh.

Miêu Phi Xỉ tức giận đến mức hai tay hơi run rẩy, lưỡi đao cong cắm vào trong lỗ khóa nhanh chóng mở ra, gã đè nén âm thanh giận dữ: "Đây không phải là dao cỏ heo! Đây là Song đao Thượng Trư… Song đao Thượng Huyền! Cây đao này tấn công rất mạnh, là vũ khí kỹ năng của tao, đánh giá A+, nếu triển khai toàn bộ thì có thể đến cấp S-, giết mày thì cũng chỉ

là chuyện xảy ra trong vài giây mà thôi, vậy nên dùng để cạy khóa còn nhanh hơn đống vật phẩm đó! Đồ ngu!”

Nói xong, Miêu Phi Xỉ hung tợn trừng mắt nhìn Mộc Kha một cái, nghiến răng nghiến lợi giải thích: “Dao cỏ heo?! Sao mày dám nói thế, trong trò chơi này chẳng có bao nhiêu người có thể chống lại sát thương và giá trị phán định của vũ khí này đâu. Trong đám người mới bọn mày thì cũng chỉ có kỹ năng của Mục Tứ Thành mới cản được một đòn từ đao tao thôi.”

Miêu Phi Xỉ nói xong cười lạnh, đẩy cửa phòng ICU ra, quay người lại, hung dữ dựng thẳng ngón giữa với Mộc Kha: “Tốt nhất là cái đầu của mày hữu dụng như lời mày nói, nếu không thì lát nữa tao sẽ giết mày ngay!”

Mộc Kha biết điều im lặng, không gây chuyện với Miêu Phi Xỉ nữa.

Cửa phòng ICU từ từ mở ra trong màn sương đêm đang bao trùm lấy bệnh viện.

Có vẻ máy làm ẩm trong phòng ICU nhiều hơn so với phòng bệnh bình thường. Khắp nơi đều tỏa ra sương trắng, tầm nhìn trong phòng còn chưa đến một mét, hai giường bệnh đặt trong phòng sương thoắt ẩn thoắt hiện. Người nằm phía trên đều được che kín bằng vải trắng, hô hấp lên xuống nhẹ nhàng, tứ chi mảnh khảnh nhô ra khỏi miếng vải trắng, thõng xuống bên giường.

Hai người có khuôn mặt giống hệt nhau lặng lẽ nằm trên giường. Quầng mắt trắng bệch xệ dài đến xương gò má, trên mặt còn có một ít vết nấm mốc của tử thi, trông giống như một cái xác vô hồn đang nằm trong nhà xác.

Phòng ICU cách âm cực kỳ tốt, Miêu Phi Xỉ đóng cửa phòng ICU lại, phòng ngừa âm thanh truyền ra ngoài phòng bệnh, sau đó dùng chân đạp Mộc Kha một cái, huênh hoang đắc ý: "Cút sang bên giá sách ấy mà đọc."

Mộc Kha cúi đầu đáp một tiếng, cắn răng đi đến giá sách phía bên kia, điên cuồng lật mở sách dưới ánh đèn mờ ảo, cậu cảm thấy có hơi run.

Kế hoạch đã bắt đầu rồi.

Mộc Kha lén nhìn sang bàn tay đang thòng xuống ra ngoài tấm vải trắng của bệnh nhân. Trong đó hình như có một ngón tay đang kẹp lấy thứ gì, Mộc Kha thu hồi ánh mắt, đó là một phím nhập Enter, cậu lại liếc thêm một vòng, không bao lâu sau đã đoán ra được —— Bệnh nhân nằm bên ngoài chính là Bạch Liễu.

Nhưng cậu còn nhớ lúc được đẩy vào ICU thì nằm ở giường bên trong, anh ấy đã làm gì lúc ở một mình trong phòng ICU này vậy?

Miêu Cao Cương nhẹ nhàng thăm dò, nhìn thoáng qua hai bệnh nhân đang nằm trên giường, gã nhíu mày: "Quái vật không bị chúng ta kích động, vậy nên không cần phải đánh."

"Không đánh quái nhưng Bạch Liễu thì vẫn phải giết." Miêu Phi Xỉ híp mắt, ánh mắt ác ý nhìn về phía hai người trên giường bệnh. Nhưng rất nhanh gã đã cau mày, "Hai người này ai là Bạch Liễu, nhìn như nào cũng thấy hoàn toàn giống nhau. Con còn nhớ lúc Bạch Liễu bị đẩy vào thì còn có chút khác, nó thấp hơn người còn lại một chút."

“Với lại trước đó trên da nó cũng không có mấy vết này.” Miêu Cao Cương quan sát một chút rồi nói thêm. Nhưng rất nhanh, người chơi dày dặn kinh nghiệm này đã kết luận, “Chắc hẳn Bạch Liễu đã bị biến đổi, đoán chừng là do nằm trong ICU một ngày cùng với con quái vật bị bệnh nặng. Sau khi mất máu, giá trị thể lực, giá trị tinh thần và kháng đã giảm xuống, có thể đã bị bệnh nhân quái vật dị hóa.”

“Đã thành ra như vậy rồi thì con còn muốn ăn thịt Bạch Liễu nữa không?” Miêu Cao Cương chỉ chỉ hai người gầy như que củi đang nằm trên giường bệnh.

Miêu Phi Xỉ hơi buồn nôn, nhíu mày: “Thôi bỏ, ăn tên nhóc Bạch Lục đi. Nhìn buồn nôn chết đi được, làm cho con nhớ tới người đàn bà sinh ra con, cũng là người bị bệnh nặng, khó ăn muốn chết.”

Miêu Cao Cương trầm mặc một hồi, nói: “Vậy giết bệnh nhân nào?”

“Giết hết.” Ánh mắt Miêu Phi Xỉ trầm xuống, giữ chặt song đao. Gã ước lượng một chút, cười khẩy, “Giết thêm một người cũng không mất nhiều thời gian, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.”

【Thông báo hệ thống: Người chơi Miêu Phi Xỉ sử dụng vũ khí kỹ năng cá nhân (Song đao Thượng Huyền).】

【Đánh giá cấp bậc: Vũ khí cấp bậc A+ có tiềm lực cấp S, công kích 3100, đối với người chơi cấp B trở xuống giết chết trong một đòn.】

—-

Chúc các sĩ tử 2k4 thi thật tốt nhaa

Chương 87: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Huyên + Beta: Sơ Tình

Song đao phóng ra rồi quay trở về tay Miêu Phi Xỉ, bóng dáng phản chiếu trên tường như con bọ ngựa giơ cao tay chuẩn bị tấn công. Gã nhìn người bệnh trên giường, khẽ cười lạnh, không chút do dự vung đao chém người đang nằm trên đó.

Mũi đao sắc bén xuyên qua màn sương trắng, vẽ ra vòng cung mượt mà chết chóc, trong nháy mắt đã chạm đến chóp mũi của Bạch Liễu đang nhắm mắt.

Xém chút nữa Mộc Kha đã gào lên thảm thiết, muốn xông lên liều lĩnh ngăn cản Miêu Phi Xỉ.

Giao diện của Bạch Liễu chỉ ở cấp F, HP đã tụt xuống rất thấp, vũ khí của Miêu Phi Xỉ sượt nhẹ qua thôi cũng sẽ toi mạng!

Hơn nữa Bạch Liễu không có thứ gì chống lại được nó, vũ khí của Miêu Phi Xỉ đạt tiềm lực cấp S đấy!

Hốc mắt Mộc Kha ửng đỏ, giờ khắc này cậu hận sự vô dụng của mình thấu xương —— tại sao mày không phải là Mục Tứ Thành! Nếu là Mục Tứ Thành thì đã có thể xông lên ngăn cản rồi! Nhưng mày chỉ có thể trơ mắt nhìn thôi!!

Bạch Liễu nằm trên giường bệnh từ từ mở mắt. Mũi đao lơ lửng trước mặt cậu hạ xuống cực nhanh, trong đêm tối ngưng tụ thành một điểm lấp lánh. Cùng lúc ấy, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Bạch Liễu.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng tiền giấy linh hồn của người chơi Mục Tứ Thành đăng nhập vào giao diện hệ thống của đối phương… Đăng nhập xong, hiện tại người chơi Bạch Liễu có thể điều khiển giao diện hệ thống của người chơi Mục Tứ Thành.】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng cá nhân [Đạo Tặc Khỉ] của người chơi Mục Tứ Thành.】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu trang bị năm đạo cụ [Ngón tay đen của đạo tặc] để tăng cường kỹ năng cá nhân, đang tiến hành trang bị…】

【Đã trang bị [Ngón tay đen của đạo tặc], kỹ năng [Đạo Tặc Khỉ] đã được tăng cường, từ kỹ năng cấp A tăng lên kỹ năng cấp A+. Tiềm lực tăng lên cấp S-, tỷ lệ thành công trộm cắp từ người chơi cấp S tăng lên 50%, tỷ lệ thành công ngăn chặn đòn tấn công từ cấp A+ trở xuống là 100%.】

Bàn tay đang rũ xuống bên giường của Bạch Liễu biến thành nhành cây kỳ dị như bàn tay khỉ bị đốt cháy đen. Cậu nhanh chóng cử động ngón tay mấy lần để thích ứng với kết cấu kỳ quái này, vừa ngước mắt đã trông thấy mũi đao xuyên qua màn sương hạ xuống nơi cách trán cậu chưa đến 10 cm.

Bạch Liễu hơi nghiêng người, không nhanh không chậm dùng ngón tay nắm lấy mũi đao của đối phương.

“Mẹ kiếp, người bệnh này chặn được đao của con!” Miêu Phi Xỉ phản ứng nhanh chóng, ánh mắt gã híp lại, phán đoán, “Nó không phải Bạch Liễu! Bạch Liễu không có kỹ năng A+ ngăn

cản được đao của con, đây là người bệnh khác! Là người bệnh quái vật kia!”

Miêu Phi Xỉ quay đầu nhìn người bệnh ở giường trong: “Tên trên giường bên đó mới là Bạch Liễu!”

Bạch Liễu khẽ nhếch khóe miệng, Miêu Phi Xỉ vung tay xéo lên trên, mũi đao sắc bén lạnh lẽo xẹt qua gò má Bạch Liễu. Rõ ràng Miêu Phi Xỉ ý thức được đây không phải Bạch Liễu, song điều này chẳng ngăn cản việc gã muốn đoạt lấy mạng sống của người này. Bạch Liễu dùng đầu móng vuốt khỉ cản lại cực kỳ nhanh, mũi đao va vào móng tay phát ra tiếng vang ê răng, thậm chí còn ma sát tạo thành đốm lửa li ti trong phòng bệnh tối tăm.

Nếu ánh sáng trong phòng bệnh này tốt hơn, không có sương trắng che khuất tầm nhìn thì ắt hẳn Miêu Phi Xỉ sẽ nhận ra người bệnh này mọc ra móng vuốt khỉ đen kỳ lạ giống của Mục Tứ Thành.

Nhưng ánh sáng trong phòng bệnh thật sự tối đến mức lúc Miêu Phi Xỉ hạ đao cũng phải híp mắt trong chốc lát. Hơn nữa, sau khi trang bị xong【Ngón tay đen】thuộc về Mục Tứ Thành thì ngón tay trở nên gầy gò trông không khác gì ngón tay của người bệnh. Cho nên, Miêu Phi Xỉ chẳng hay biết Bạch Liễu đang sử dụng kỹ năng của Mục Tứ Thành quyết đấu trực diện với gã, bị Bạch Liễu lừa đến không còn cái quần gì.

Miêu Phi Xỉ chém hai nhát không thành, sắc mặt sa sầm trông thấy: “Không bình thường tí nào, đẳng cấp của con quái này rất cao, có thể ngăn cản hai nhát của con, ít nhất cũng A+.”

Nói xong, Miêu Phi Xỉ nhanh chóng cầm song đao đâm vào vách tường lật hai cái, rồi không chút do dự đâm song đao về phía người bệnh khác trên giường. Phương thức suy luận và tấn công của gã đều vô cùng đơn giản: "Tên bên ngoài không phải, bên trong mới đúng! Bên ngoài đâm không chết, vậy trước hết cứ vào trong giết Bạch Liễu cái đã!"

Người bệnh quái vật ở trong chưa chắc đỡ được đòn tấn công của Miêu Phi Xỉ, nếu người bệnh đó không đỡ được, ngược lại bị Miêu Phi Xỉ giết chết, như vậy kế hoạch của Bạch Liễu sẽ bị phá hủy tan tành!

Trái tim Mộc Kha đập điên cuồng, cậu liếc nhìn tủ sách lớn sau lưng Miêu Phi Xỉ.

Miêu Phi Xỉ đang tiến gần đến giường trong thì tủ sách sau lưng đột nhiên đổ ập xuống.

Mộc Kha nhanh chóng đưa chân đỡ giá sách, giá sách rơi xuống phía dưới đối diện với người bệnh vẫn nằm im bất động trên giường và Miêu Phi Xỉ đang muốn tấn công người đó.

Mộc Kha đứng ở góc nơi ánh sáng lờ mờ, tê tâm liệt phế hét lớn: "Người bệnh bên này vừa mới tấn công tôi!"

Trong nháy mắt người bệnh đó bị tủ sách đập trúng, Bạch Liễu trườn lên khỏi mặt đất, thay đổi vị trí với người bệnh nọ chỉ trong nháy mắt.

Ánh mắt cậu tỉnh táo đến mức chẳng có tia cảm xúc nào, đá văng người bệnh kia khỏi giường một cách vô cùng chuẩn xác. Mà người bệnh mang dáng vẻ Slender Man tay dài chân dài

rốt cục đã tỉnh lại. Nó nhe hàm răng vừa dài vừa sắc nhọn dính đầy chất nhầy, duỗi đầu lưỡi liếm môi một cái, đồng thời phát ra tiếng gào thét với tần số kỳ lạ. Trên người nó tản ra hơi thở của thực vật thối rữa.

Trong khi đó, giao diện Sách quái vật hiện lên trên bảng giao diện hệ thống của mọi người:

【Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Mộc Kha, Miêu Phi Xỉ, Miêu Cao Cương kích hoạt Sách quái vật.】

【Sách quái vật 《Trại mồ côi Tình Thương》 được đổi mới – Người bệnh thực vật (2/3).】

【Tên quái vật: Người bệnh thực vật.】

【Đặc điểm: Tốc độ di chuyển 1500-2000, để sống cần phải có rất nhiều hơi nước, thích môi trường ẩm ướt.】

【Điểm yếu: ??? (Đang chờ khám phá).】

【Phương thức tấn công: Mút dịch thể, khi người chơi bị cắn vào da sẽ bị hút máu (kỹ năng tấn công cấp A). Ngoài ra, khói độc ô nhiễm sẽ làm HP của người chơi trong phòng không ngừng giảm xuống biến thành người bệnh thực vật giống như chúng (kỹ năng cấp A).】

“Mẹ kiếp, quả nhiên bên ngoài mới là người bệnh?” Trong không gian tối tăm này, Miêu Phi Xỉ cũng bị choáng váng, nhưng gã nhanh chóng ý thức được tình huống không đúng lắm. Bởi vì gã không thể giết được người bệnh bên trong.

“CMN xảy ra chuyện gì vậy?! Tại sao lại đếch giết được hai người bệnh này?!” Sắc mặt Miêu Phi Xỉ càng đen, gã chửi đổng lên.

Miêu Cao Cương đang giằng co với người bệnh đã tỉnh lại nọ, nghe vậy trả lời Miêu Phi Xỉ: “Có lẽ Bạch Liễu đã bị người bệnh dị hóa đến mức tối đa, giá trị tinh thần giảm xuống mức điên cuồng nên kỹ năng mới tăng đến nỗi ngăn cản được đòn tấn công của con. Cậu ta chẳng khác gì người bệnh quái vật trong phòng này.”

“HP giảm xuống cực kỳ nhiều, hơn nữa còn ở chung phòng với quái vật với giá trị tinh thần bị ô nhiễm lâu như vậy…” Giọng nói Miêu Cao Cương đứt quãng, “Cha nghi ngờ cậu ta đã chết, hoặc phải nói là đã biến thành quái vật. Vậy nên bây giờ chúng ta đang đối mặt với quái vật cấp A+, không thể đánh xong trong vòng mười lăm phút.”

“Phi Xỉ, chỉ còn vài phút thôi, nếu như cả hai đều là quái vật đẳng cấp cao thì chúng ta chỉ có thể chọn giết một con, giết con kia thì sao? Cha nghiêng về con bên ngoài là Bạch Liễu hơn. Nhưng hai con này đã bị lẫn vào nhau, tốc độ di chuyển lại quá nhanh, hiện giờ cha cũng không rõ đâu mới là Bạch Liễu thật. Lúc con tấn công có thể cảm nhận được không?”

Miêu Phi Xỉ kiềm chế không nói tiếng nào.

Song đao và móng vuốt khỉ liên tục va chạm tạo ra ánh lửa trong phòng bệnh tối mị, cứ mãi vang lên âm thanh leng keng, Miêu Phi Xỉ cố ý nương tay lại tránh tạo âm thanh quá lớn quấy nhiễu y tá, thế nhưng trong phòng vẫn liên tục phát ra tiếng va chạm.

Sau khi né tránh bàn tay đen ở đối diện muốn cào cổ gã một lần nữa, cơn giận dữ của Miêu Phi Xỉ bùng lên mãnh liệt. Gã không nương tay nữa, song đao vung mạnh lên vẽ ra đường sáng bạc. Mắt thấy song đao sắp chém Bạch Liễu làm đôi, Mộc Kha đang ngồi xổm trên mặt đất đẩy giường bệnh về phía trước. Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc khi song đao sắp sửa chém trúng ngực Bạch Liễu thì chặn lại đầu gối Miêu Phi Xỉ.

Bạch Liễu kìm nén không thở dốc, song đao bay chầm chậm cắt đứt tóc Bạch Liễu, đáp xuống mặt đất ẩm ướt.

"Mẹ kiếp! Mộc Kha mày làm gì vậy hả?!" Miêu Phi Xỉ tức giận không nén được thanh âm, quay đầu trợn mắt nhìn Mộc Kha đang ngồi xổm trên mặt đất. Lãng phí thể lực vào một đòn tấn công có thể gây thương tổn cao mà chẳng thành công, gã tức giận đến mức tóc cũng muốn nổ tung.

Mộc Kha ngửa đầu, trên tay cầm một quyển sách, cậu ngồi xổm trên mặt đất lắp bắp nói: "Tôi, tôi đang tìm sách để đọc. Tủ sách bị đổ xuống, sách rơi rải rác dưới gầm giường rồi!"

Cơn tức của Miêu Phi Xỉ nghẹn nơi lồng ngực không phát tiết được, gã đá lên ngực Mộc Kha: "Cút ra xa cho tao!"

Mộc Kha bị đá, sắc mặt tím tái, hít thở không thông, cậu vô thức nhắm mắt lại, tưởng rằng mình sẽ đụng vào thứ gì đó đau đến chết. Ai ngờ người nào đó lại nhẹ nhàng đỡ lấy lưng cậu rồi kéo xuống gầm giường, chẳng bị thương dù chỉ một cọng lông. Mộc Kha chớp chớp mắt, bỗng muốn rơi lệ ngay tức khắc, bàn tay đỡ cậu là một chiếc móng vuốt khỉ khô quắt.

Đó là bàn tay của Bạch Liễu.

Mộc Kha cắn răng núp dưới gầm giường, lặng lẽ đếm ngược trong lòng —— còn tám phút nữa.

Bạch Liễu phải quần nhau với hai người chơi cha con giao diện cấp S- này tám phút nữa, mà cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn chẳng làm gì được.

“Phi Xỉ.” Miêu Cao Cương gọi nhỏ, nửa người trên của gã đã mở kỹ năng bán cương thi hóa, răng cong lòi ra bên ngoài khoang miệng kỳ quái giống như ngà voi mọc trong miệng người, sắc mặt u ám trong bóng đêm trông vô cùng đáng sợ.

Miêu Cao Cương nghiêng người tránh con quái vật muốn lao đến cắn xé. Gương mặt gã nhuốm màu xanh tím đáng sợ của cương thi: “Đã qua một nửa thời gian, chúng ta chỉ có thể giết một con quái vật mà thôi. Con là người công kích chính diện, nhìn ra được ai là Bạch Liễu không?”

“Mẹ kiếp!” Miêu Phi Xỉ không cam lòng nói, “Cha cũng nhìn không ra thì sao con có thể nhìn ra được! Cmn ai phân biệt được cái lũ… khuôn mặt y xì đúc như này được chứ!”

Miêu Phi Xỉ nói xong thì tiếp tục giơ song đao chém, đây là kỹ năng công kích rất mạnh của gã. Tuy nhiên lần này không có Mộc Kha quấy rối, song đao của Miêu Phi Xỉ thuận lợi cắt đứt hai ngón tay Bạch Liễu —— là ngón tay đen trang bị đạo tặc của Bạch Liễu đã bị Miêu Phi Xỉ cắt đứt.

【Hệ thống thông báo: Đạo cụ [Ngón tay đen của đạo tặc] của người chơi Bạch Liễu bị chém đứt hai ngón, mức độ tăng cường kỹ năng cá nhân [Đạo Tặc Khỉ] giảm còn ba phần năm.】

“À, con thấy không cần chọn nữa đâu.” Miêu Phi Xỉ dừng lại một chốc, thấy hơi vui vẻ, “Quái vật bên con không chịu nổi rồi, con có thể giải quyết trong vòng năm phút.”

“Nếu bên con có thể nhanh chóng giải quyết, vậy xong việc thì qua đây giúp cha, bên cha cũng sẽ kết thúc nhanh thôi.” Miêu Cao Cương đồng ý, vẻ mặt thoáng dịu đi.

Dưới gầm giường, Mộc Kha siết chặt nắm tay, đôi môi trắng bệch của cậu run rẩy, ngực hãy còn đau nhức, đó là di chứng sau khi lãnh một cước của Miêu Phi Xỉ. Cậu cầu nguyện điên cuồng trong lòng —— còn năm phút nữa, nhanh lên đi mà!!!

Năm phút này trôi qua nhanh lên!!

Thanh song đao của Miêu Phi Xỉ tựa như tay của bọ ngựa. Loại vũ khí có được nhờ kỹ năng cá nhân này còn phù hợp với thói quen của người chơi hơn so với vũ khí đạo cụ trong phó bản trò chơi. Hai thanh đao của Miêu Phi Xỉ tựa cánh tay duỗi dài, dùng thành ngữ để diễn tả thì chính như cánh tay uyển chuyển vung lên như mây trôi nước chảy lại mạnh mẽ sắc bén.

Tầm nhìn ban đầu vốn chật hẹp tối tăm, cộng thêm trong không gian nhỏ hẹp có quá nhiều người dẫn đến hỗn loạn, nhưng sau đó Miêu Phi Xỉ đã nhanh chóng tìm đúng tiết tấu công kích của mình. Gã bắt đầu điên cuồng tấn công Bạch Liễu đang trên đà liên tiếp bại lui. Song đao bổ ngang, chém dọc, đâm nghiêng, trong phòng bệnh có thể loáng thoáng nghe được tiếng xé gió do đao quét qua không khí tạo thành, cảm giác nhịp điệu vô cùng độc đáo.

Thanh đao sắc chém bay vật gì chẳng phát ra âm thanh nào, chỉ có tiếng vật ấy rơi xuống đất.

Mộc Kha nhìn từng ngón tay đen rơi xuống phía trước giường bệnh mình đang trốn, cậu cắn chặt răng, ngón tay bấm vào lòng bàn tay sâu đến nỗi sắp chảy máu.

Còn ba phút nữa.

【Hệ thống thông báo: Đạo cụ [Ngón tay đen của đạo tặc] của người chơi Bạch Liễu bị chém đứt một ngón, mức độ tăng cường kỹ năng cá nhân [Đạo Tặc Khỉ] giảm còn hai phần năm.】

【Hệ thống thông báo: Đạo cụ [Ngón tay đen của đạo tặc] của người chơi Bạch Liễu bị chém đứt một ngón, mức độ tăng cường kỹ năng cá nhân [Đạo Tặc Khỉ] giảm còn một phần năm.】

【Hệ thống thông báo: Đạo cụ [Ngón tay đen của đạo tặc] của người chơi Bạch Liễu bị chém đứt một ngón. Đã mất toàn bộ đạo cụ, kỹ năng cá nhân [Đạo Tặc Khỉ] cũng mất đi tăng cường, từ kỹ năng A+ rớt xuống kỹ năng A, phán định của kỹ năng A+ giảm xuống còn 50%.】

Song đao của Miêu Phi Xỉ chém xuống từ trên cao, Bạch Liễu nghiêng mặt né tránh, dùng móng vuốt khỉ cản lại. Miêu Phi Xỉ cười một tiếng đầy khinh miệt. Song đao vẽ một vòng trên không, lưỡi đao thay đổi hướng đi, từ chém xuống thành chém ngang, cốt để tạo ra thương tổn khủng khiếp hơn. Bạch Liễu bị Miêu Phi Xỉ bức lui đến góc tường, không còn chỗ trốn.

Song đao quét ra một tia sáng lạnh lẽo hòng cắt cổ họng Bạch Liễu, Miêu Phi Xỉ tựa như đoán được thắng lợi của mình khi thực hiện động tác này, gã nhanh chóng ném đao, còn rất

không chú tâm quay đầu mở miệng nói với Miêu Cao Cương ở bên kia: “Bên của con sắp xong…”

Gã còn chưa dứt lời, giường bệnh sau lưng bỗng nhiên động đậy lao về phía eo Miêu Phi Xỉ. Miêu Phi Xỉ bị giường bệnh đột kích từ phía sau, cả người gã lảo đảo, song đao lần nữa chém hụt. Hiểm lại càng hiểm, lưỡi đao lướt qua mặt Bạch Liễu chém trúng vách tường, thân đao cong cong sáng như tuyết phản chiếu gương mặt tái nhợt dính ít vết máu của Bạch Liễu.

Mộc Kha thở hổn hển đứng phía sau giường bệnh, hai tay cậu nắm thành giường, trong lòng hãy còn sợ hãi nhìn Bạch Liễu suýt chút nữa đã bị Miêu Phi Xỉ chém chết.

Chỉ còn một phút nữa thôi.

Bạch Liễu đột nhiên mỉm cười.

Miêu Phi Xỉ tức muốn điên, năm lần bảy lượt bị Mộc Kha cản trở quá trình tấn công. Gã thấy Mộc Kha núp ở dưới giường bệnh, chửi ầm lên: “Mẹ nó mày bị điên hả!”

Nói xong Miêu Phi Xỉ đá Mộc Kha lôi cậu từ dưới gầm giường ra, trở tay đánh Mộc Kha văng đi, nghiến răng nghiến lợi mắng, “Lần nào bố mày sắp đánh quái thành công mày cũng nhào ra quấy rối, mẹ nó mày…” Ánh mắt Miêu Phi Xỉ hiện rõ vẻ tàn ác, song đao trong tay đã nhấc lên, cảm giác tức giận làm gã muốn giết chết Mộc Kha ngay.

Mộc Kha giơ tay lau máu nơi khóe miệng, co rúm lại trong góc tường, dường như cậu rất sợ Miêu Phi Xỉ, không ngừng

lui về phía sau. Trên tay cậu nắm chặt một quyển sách, giọng rất nhỏ: “Xin lỗi xin lỗi!! Tôi vừa tìm thấy một cuốn sách dưới gầm giường, đó là một cuốn sách rất quan trọng! Hệ thống thông báo tôi đã tìm được [Phương thuốc kéo dài tính mạng].”

Miêu Phi Xỉ dừng động tác, biểu cảm tức giận cũng bay mất: “Mày tìm được nhanh như vậy?” Sau đó gã híp mắt, “chậc” một tiếng không kiên nhẫn: “Tốt nhất là mày tìm được phương thuốc kéo dài tính mạng thật, bằng không cmn tao…”

Miêu Cao Cương dừng động tác công kích, nắm đấm cương thi hóa lôi người bệnh quái vật đang cắn gã ra, vừa đánh vừa lùi về phía Miêu Phi Xỉ, áp sát nhưng không quay đầu, nói: “Phi Xỉ, con đừng đánh nó nữa! Xem Phương thuốc kéo dài tính mạng nó tìm được là cái gì đi đã!”

Lời chửi rủa đến bên môi bị Miêu Phỉ Xỉ nuốt xuống, gã cúi đầu, buông song đao toan kéo Mộc Kha lên. Thế nhưng hình như sau khi ăn mấy cú đánh của gã Mộc Kha bị dọa sợ, cậu mở to mắt, ôm đầu lui về phía sau, bất tri bất giác đã sắp đến gần góc tường chỗ Bạch Liễu. Miêu Phi Xỉ vừa thấy thằng ngu Mộc Kha sắp dán lên người quái vật, chẳng nói gì mà rút đao muốn cứu Mộc Kha.

Nhưng Miêu Phi Xỉ vừa xuất đao đã “dọa sợ” Mộc Kha, khiến cậu hét thảm một tiếng, bắt đầu thất thố bò về phía Bạch Liễu trong sự kinh hoảng tột độ.

Miêu Phi Xỉ điên mẹ nó rồi, gã chưa từng dẫn theo người chơi bình thường nào ngu đến như vậy, trong đầu toàn cứt hay gì? Vậy mà gã lại mang theo một kẻ chủ động dâng mạng cho quái vật, Miêu Phi Xỉ không nhịn nổi nữa, gã tức giận mắng: “Đồ ngu! Bên đó có quái vật! Mau lại đây!”

Mộc Kha làm bộ sợ hãi, cúi đầu, không một tiếng động nắm lấy cổ tay Bạch Liễu. Cậu hồi hộp nuốt nước bọt, nhắm mắt lại cầu nguyện —— phải giữ tỉnh táo, phải giữ tỉnh táo, dù giá trị tinh thần có giảm đến mức nào đi chăng nữa, Mộc Kha, mày phải giữ tỉnh táo!

Nhất định phải nắm chặt tay Bạch Liễu không buông!!!

Cơ thể Bạch Liễu hơi nghiêng về phía trước, cậu rũ mắt nhìn thoáng qua Mộc Kha đang lo lắng chẳng chịu nổi kia. Ngay cả khi nắm lấy tay cậu, Mộc Kha vẫn run rẩy không thôi, Bạch Liễu cúi đầu thì thầm bên cạnh Mộc Kha: "Nắm chặt chưa?"

Mộc Kha nuốt nước miếng, gật đầu rất nhẹ.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng cá nhân [Đạo tặc lén lút] của người chơi Mục Tứ Thành. Bởi vì thanh thể lực của người chơi Bạch Liễu có cấp bậc quá thấp, người chơi Bạch Liễu chỉ có thể sử dụng kỹ năng này một phút. Hơn nữa không thể bật chế độ tốc độ tối đa, kết quả tính toán cuối cùng là tốc độ +4900, có quyết định sử dụng kỹ năng này hay không?】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu xác nhận sử dụng, tốc độ di chuyển +4900, thể lực giảm cực nhanh…】

Miêu Phi Xỉ trơ mắt nhìn quái vật đột nhiên bám vào nền nhà, kéo Mộc Kha lướt trên mặt đất giữa hai giường bệnh ICU cực nhanh bằng tốc độ mà gã không thấy rõ, tựa như cá bơi lội tung tăng.

Hai quái vật giống như hai con cá trạch trơn trượt trên mặt sàn, lần nào Miêu Phi Xỉ cũng không bắt được đối phương. Mộc Kha khóc lóc huhu kêu Miêu Phi Xỉ cứu mạng với. Thế nhưng Bạch Liễu di chuyển vô cùng nhanh, trong hoàn cảnh tăm tối này, Miêu Phi Xỉ không phân biệt được đâu là Bạch Liễu và đâu là Mộc Kha.

Miêu Phi Xỉ bị tiếng khóc của Mộc Kha làm choáng váng, một cái đầu sắp nổ tung thành hai cái đầu lớn: "Câm miệng cho bố!!" Gã theo bản năng muốn ném song đao ra chém người.

Miêu Cao Cương quát lớn ngăn song đao Miêu Phi Xỉ: "Mộc Kha ở cùng một chỗ! Trên tay nó còn có Phương thuốc kéo dài tính mạng! Đừng chém bừa! Nhìn rõ rồi hẵng chém!"

"Nhìn rõ cục cứt!" Miêu Phi Xỉ tức giận đến mức sau gáy như sắp bốc khói, "Chúng nó giống hệt nhau! Hơn nữa còn chạy nhanh như vậy, cho dù thằng ngu này đang khóc ầm ĩ con cũng không phân rõ ai là ai!"

Miêu Cao Cương bình tĩnh nhắc nhở: "Mức độ dị hóa của Mộc Kha nhẹ, vậy nên cậu ta thấp hơn quái vật, cũng không có đốm trên người. Con xem thử nghiêm túc đi! Có thể phân biệt được!"

Gã vừa dứt lời, dưới gầm giường bên cạnh Miêu Cao Cương bỗng xuất hiện hai bóng đen. Miêu Cao Cương đang bận quyết đấu với người bệnh quái vật, giờ đây lại lòi ra hai kẻ có diện mạo Slender Man.

Miêu Cao Cương sắp khống chế được quái vật trong tay mình, nhưng kiêng dè một trong hai tên này có một người là Mộc Kha. Miêu Cao Cương rút nắm đấm về, buông quái vật mình

toan giết ra để tránh ngộ thương Mộc Kha. Miêu Cao Cương theo bản năng thu tay lại lui về phía sau hai bước.

Mà Bạch Liễu dẫn Mộc Kha xông tới chắn trước người bệnh quái vật bị Miêu Cao Cương đánh cho hấp hối kia. Ánh mắt trên khuôn mặt nhiễm máu của cậu bình tĩnh lạnh lùng, tựa như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, chẳng khác nào một con bạc điên cuồng.

Ánh mắt này làm Miêu Cao Cương giật mình một giây, tự nhiên nảy sinh dự cảm không lành.

Bạch Liễu xách cổ áo Mộc Kha chắn phía trước quái vật người bệnh thực vật, mà người bệnh thực vật có vẻ ngửi được mùi máu. Nó hít hai giây, không chút do dự nhe hàm răng sắc nhọn đầy chất nhầy về phía Bạch Liễu.

Nó cảm nhận được hai người này đều là người chơi có thể hút máu, mà nó thật sự đang rất cần máu. Người bệnh thực vật giơ mười ngón tay dài nhọn ra định bắt lấy Bạch Liễu nó cảm thấy yếu hơn để hút máu.

Bạch Liễu không quay đầu lại, chẳng hề do dự đẩy Mộc Kha về phía quái vật. Nó từ từ há hàm răng sắc nhọn ra, dùng mười ngón tay khô quắt nhớp nháp nhanh chóng nắm bả vai run rẩy của Mộc Kha, hình như đang tìm nơi để hút máu.

Mộc Kha hít sâu một hơi, cậu run run nghiêng đầu, còn rất có lòng vén tóc lên, lộ ra cần cổ xanh trắng để quái vật cắn dễ hơn.

Quái vật kỳ dị hài lòng nhếch miệng cười, nó cắn mạnh cổ Mộc Kha, bắt đầu hút từng ngụm máu.

Vì chịu không nổi đau đớn do bị hút máu, cả người Mộc Kha run bắn, huyết sắc trên mặt nhanh chóng rút đi. Cậu nức nở một tiếng, ngửa cổ tay ôm chặt người bệnh đang mút máu tươi của mình, nhưng ngoài miệng lại kêu la vô cùng thê lương:

"Quái vật đang cắn tôi!! Nó hút máu tôi!! Giá trị tinh thần của tôi bắt đầu giảm xuống điên cuồng rồi!"

【Hệ thống thông báo: Người chơi Mộc Kha bị công kích, giá trị tinh thần giảm còn 67, HP giảm còn 31 [tổng HP của tuyến thân phận chính là 50]. Người chơi Mộc Kha vui lòng nhanh chóng thoát khỏi phạm vi công kích của người bệnh thực vật! Nếu không HP và giá trị tinh thần sẽ tiếp tục giảm!】

Tay chân Mộc Kha trở nên khô gầy, nhãn cầu cậu lật xuống, đồng tử dần mất tiêu cự, hơi thở vừa chậm vừa đứt quãng. Cơ thể như loài thực vật đang lớn lên, trong thời gian ngắn dài ra một cách không bình thường.

Sắc mặt Miêu Cao Cương cực kỳ khó coi, gã bị Bạch Liễu cắt ngang cướp quái, quan trọng nhất là…

"Mộc Kha cũng bị dị hóa, ba tên này có vẻ ngoài giống nhau. Chúng ta không thể biết ai là Bạch Liễu, ai là quái vật, ai là Mộc Kha."

Bạch Liễu kéo Mộc Kha chạy trốn khắp phòng bệnh với người bệnh quái vật thật. Ba con quái vật này chạy như bay với tốc độ di chuyển kinh người của Bạch Liễu, làm người ta hoa cả mắt trong căn phòng tối mịt. Lúc thì người này ở đằng này, lúc

thì người kia ở đằng nọ, cộng thêm Mộc Kha bị dị hóa nên trông cả ba không khác gì nhau. Trên người đều có đốm nên chẳng phân biệt được ai là ai.

Dù bọn Miêu Phi Xỉ có giao diện thuộc tính cao, nhưng đối mặt với quái vật A+ như trẻ sinh ba dính liền nhau có tốc độ di chuyển cao, lại phải chú ý không làm Mộc Kha bị thương nên chẳng thể ra đòn tấn công lưu loát. Miêu Phi Xỉ gặp rất nhiều khó khăn, gã đã bốc hỏa đến mức không chịu nổi từ lâu rồi.

“Mẹ kiếp, quái vật ở đây ăn Mục Tứ Thành để lớn hả? Chạy nhanh vcl!” Miêu Phi Xỉ mắng, đôi mắt gã lóe lên tia cảm xúc tàn bạo. Gã liếm răng, giải quyết dứt khoát tình huống trước mắt, “Không phân biệt được thì bỏ mẹ nó đi, cứ giết hết, không cần thằng ngu này đi theo chúng ta nữa. Rồi sẽ có biện pháp khác tìm Phương thuốc kéo dài tính mạng thôi, giết Bạch Liễu trước đã.”

“Chỉ còn một phút thôi Phi Xỉ.” Miêu Cao Cương nhíu mày, “Chúng ta không thể giết hết ba con…”

Miêu Phi Xỉ liếm máu bị bắn tóe lên khóe miệng gã khi chém Bạch Liễu: “Sẽ kịp thôi, con định mở cấp S, mười mấy giây là đủ rồi.”

“Sử dụng cấp S ở đây quá lãng phí thể lực…” Thấy Miêu Phi Xỉ vẫn không nhúc nhích nhìn thẳng vào gã. Rõ ràng Miêu Phi Xỉ đã tức giận lắm rồi, không mở cấp S để giết chết ba con quái vật đó thì không nuốt trôi cục tức này được…

Miêu Cao Cương dừng tay cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “….Được rồi, chẳng qua là một trò chơi cấp hai mà thôi, thích thì mở đi.”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Miêu Phi Xỉ sử dụng kỹ năng cá nhân cấp S [Song đao oan hồn]. Căn cứ cấp bậc thanh thể lực hiện tại của người chơi Miêu Phi Xỉ thì có thể sử dụng một phút. Sau một phút thanh thể lực cạn kiệt, không thể sử dụng thuốc khôi phục thể lực, cần một ngày để thanh thể lực khôi phục lại giá trị như bình thường. Người chơi Miêu Phi Xỉ có xác nhận sử dụng không?】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Miêu Phi Xỉ quyết định sử dụng. Có oan hồn bị song đao chém chết hỗ trợ, công kích +8001, thể lực của người chơi Miêu Phi Xỉ nhanh chóng giảm xuống…】

Miêu Phi Xỉ chẳng biểu hiện cảm xúc gì, gã tiện tay cầm song đao nhấn xuống đất. Mặt đất nhanh chóng xuất hiện vài vết rạn nứt, song đao của gã chậm rãi khởi động. Sương trắng quỷ dị xuất hiện cùng với mùi máu tươi nồng đậm. Dần dần, làn sương trắng này hợp lại thành hình dáng hơi dài, tựa như khuôn mặt của một người, hệt âm hồn trôi nổi giữa không trung. Mà đuôi của làn sương còn quanh quẩn trên song đao, bọn nó há miệng, gào thét trong thinh lặng.

Oan hồn không cam lòng bao vây hung thủ đã giết chết mình, oán khí cao ngút trời, nhưng ngoại trừ sát khí làm mặt đao càng sáng bóng càng sắc bén thì chẳng có tác dụng gì hơn.

Có lẽ vẫn còn chút tác dụng, bọn chúng có thể giúp hung thủ đã hại chết bản thân giết thêm nhiều oan hồn để làm bạn với bọn chúng.

Miêu Phi Xỉ xuất song đao, oan hồn rống giận.

Âm hồn trắng dữ tợn vụt lên trời từ mặt đao, cuốn theo hơi nước trong phòng bệnh, tựa như lốc xoáy gào thét nhắm ngay ba người bệnh quái vật đối diện. Song đao theo sát phía sau, gần như chỉ trong một giây ngắn ngủi, Miêu Phi Xỉ đã xuyên qua sương trắng, gã cắm một thanh đao vào tường để cố định cơ thể, chân giẫm lên vách, một thanh đao khác vụt sát chóp mũi Bạch Liễu.

Lực của đao này rất lớn, so với cách xuất đao đùa giỡn khi nãy chẳng thể xếp cùng một đẳng cấp. Bạch Liễu cảm nhận được đường đi của nhát chém này toả hơi nóng trong sương trắng.

Khi nãy chỉ đơn thuần là nhanh thôi, không có tính công kích mãnh liệt như vậy.

Nhát chém này của Miêu Phi Xỉ như muốn cắt cổ Bạch Liễu, để đầu cậu lăn lóc dưới đất. Ánh mắt Bạch Liễu thoáng cái đã tối xuống.

Bạch Liễu nhờ tốc độ di chuyển nhanh chóng né tránh nhát chém của Miêu Phi Xỉ. Đường đao cắt ra một vết thương trên mặt cậu, thanh đao ấy lướt qua chỉ một giây. Ánh mắt Miêu Phi Xỉ cực kỳ lạnh lùng, gã quay đầu, cong đao kéo trở lại, mũi đao sắp đâm thủng gáy Bạch Liễu. Bạch Liễu không kịp xoay đầu né tránh lập tức hóa móng vuốt khỉ chặn lại thanh đao đang kề sát cổ mình.

Nhưng rõ ràng chẳng dễ dàng ngăn cản như khi nãy, Bạch Liễu không nắm được mũi đao, loan đao cứ thế xuyên qua bàn tay đâm vào gáy cậu.

Khóe miệng Bạch Liễu tràn ra máu tươi.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng [Vuốt khỉ của đạo tặc], phán định giảm xuống 50%, ngăn cản 50% sát thương.】

【Hệ thống thông báo: Đạo cụ [Xương cá Siren] của người chơi Bạch Liễu ngăn cản 49,7% giá trị sát thương. Đạo cụ đã vỡ vụn nhẹ (mức độ tổn hại 10%), người chơi Bạch Liễu vui lòng sửa chữa kịp thời.】

【Hệ thống thông báo: HP của người chơi Bạch Liễu giảm còn 7! Giá trị tinh thần giảm còn 27!】

Theo lý mà nói, dù một đao của Miêu Phi Xỉ bị ngăn cản 99% sát thương, nhưng 1% còn lại cũng dư sức giết chết thứ tôm tép có các số liệu sắp chạm đáy. Nhưng sau khi song đao đâm vào gáy Bạch Liễu, mũi đao chỉ lún tầm một milimet đã bị ngăn cản.

Đồng xu được vảy cá bọc lại không biết đã di chuyển ra sau lưng cậu từ khi nào, đúng lúc ngăn cản mũi đao của Miêu Phi Xỉ.

Bạch Liễu nhanh chóng liếc sang Mộc Kha bị hút máu gần mất ý thức. Mộc Kha ho khan, nhìn Bạch Liễu bị đâm sau gáy, đồng tử co rụt. Bạch Liễu đánh giá giá trị tinh thần và HP của Mộc Kha hiện tại, vẻ mặt cậu rất bình tĩnh, rút bàn tay đang bị Mộc Kha nắm chặt ra.

Mộc Kha gian nan hé mắt một xíu, chậm rãi buông bàn tay vô lực xuống.

Bạch Liễu bị một đao vừa rồi của Miêu Phi Xỉ đâm vào nhào về phía trước, Miêu Phi Xỉ mặt đối mặt với cậu, dùng loan đao nhấc bổng cậu lên toan đánh chết thì Bạch Liễu bỗng nhiên nhẹ giọng nói một câu với vẻ đáng thương vô cùng: "Tôi là, khụ khụ, Mộc Kha."

Miêu Phi Xỉ ngẩn ra, gã ngừng đâm, mắng một câu xui xẻo, vừa khai đao đã đâm sai người. Nói xong, gã đá văng Bạch Liễu đang chảy máu, không chút do dự thu song đao đi về phía hai quái vật còn lại.

Bạch Liễu bị Miêu Phi Xỉ đá vào góc, yết ớt dựa vào tường. Ánh mắt cậu bình tĩnh nhìn Miêu Phi Xỉ cầm song đao tấn công Mộc Kha thần trí không rõ. Cậu lén rút ra một tờ tiền giấy linh hồn, nhanh chóng ấn vào giao diện của mình.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng tiền giấy linh hồn của người chơi Mộc Kha can thiệp vào giao diện hệ thống của đối phương. Can thiệp hoàn tất, người chơi Bạch Liễu có thể sử dụng giao diện hệ thống của người chơi Mộc Kha.】

Mộc Kha lảo đảo né tránh, nhưng cuối cùng vẫn không thể tránh thoát được. Người cậu bị song đao của Miêu Phi Xỉ sượt qua một cái, ngã thẳng xuống đất.

【Hệ thống cảnh báo: HP của người chơi Mộc Kha giảm còn 6!! Giá trị tinh thần giảm còn 26!!】

Miêu Phi Xỉ phát hiện có gì đó không đúng, gã không giết chết Mộc Kha ngay mà đập sống đao lên lưng cậu. Mộc Kha bị gã đập trúng cuộn thành một cục tròn vo. Miêu Phi Xỉ giẫm lên cổ Mộc Kha, cúi đầu híp mắt quan sát mặt cậu: "… Phản ứng

này, sức đáp trả cũng chẳng có, hoàn toàn không giống con quái vật và Bạch Liễu đã giao thủ với tao, sao tao cảm thấy mày mới là Mộc Kha nhỉ?"

Miêu Phi Xỉ nói xong, dùng song đao vỗ lên mặt Mộc Kha hai cái, ánh mắt nguy hiểm đảo qua Bạch Liễu và Mộc Kha: "Này, mày có ý thức không? Có ý thức thì trả lời tao mày là ai?"

Mộc Kha đột nhiên há to miệng cắn chặt mắt cá chân Miêu Phi Xỉ, hốc mắt cậu đỏ thẫm, bắt chước bộ dạng quái vật vừa hút máu cậu, dường như lên cơn điên khao khát hấp thụ máu tươi Miêu Phi Xỉ. Cổ họng cậu phát ra tiếng rên ɾỉ, răng cắn chặt da của gã.

Cậu đang bắt chước một con quái vật. Mộc Kha không muốn để lộ Bạch Liễu đang giả trang thành mình kia. Cậu dựa theo lời Bạch Liễu đã nói, nhất định phải diễn tốt vai của một con quái vật.

Bạch Liễu nói, quái vật trong phòng bệnh như thế nào, Mộc Kha phải y như thế đó, vậy Bạch Liễu mới có thể an toàn thoát khỏi nguy hiểm.

Mộc Kha như phát điên cắn vào mắt cá chân của Miêu Phi Xỉ. Thế nhưng cậu thật sự đã quá suy yếu, bây giờ giống như chó con điên loạn. Mà chó con điên loạn sắp chết như cậu không thể gặm rách phòng ngự cấp S- của Miêu Phi Xỉ.

Miêu Phi Xỉ "chậc" một tiếng, thầm mắng xui xẻo, nói mày hẳn là con quái vật bị cha tao xử lý vừa rồi, nói xong giơ song đao lên muốn gặt mạng Mộc Kha.

Mà Mộc Kha không hề né tránh, máu tươi không ngừng tuôn ra từng ngụm từ khoang miệng. Giờ đây, trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ, đó là dựa theo kế hoạch Bạch Liễu đã nói với cậu khi ấy —— nhất định phải cắn chặt tên này không buông, đừng để gã rời đi!

HP hiện giờ của Bạch Liễu rất thấp, không thể để Miêu Phi Xỉ đi tìm Bạch Liễu được. Nếu như vậy thì Bạch Liễu sẽ chết! Lúc Mộc Kha trông thấy Bạch Liễu ngã xuống vũng máu, cậu sợ hãi đến mức như bị thôi miên mà lặp đi lặp lại trong lòng mình dòng suy nghĩ ấy.

Hai tay Mộc Kha bám chặt vào đùi Miêu Phi Xỉ, đôi mắt tan rã nhưng vẫn cắn chặt đối phương. Dù cắn không được cũng phải cắn tiếp, cậu chẳng thèm quan tâm song đao oan hồn của Miêu Phi chuẩn bị chém xuống đầu mình.

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn thoáng qua thời gian —— còn lại mười giây, kịp rồi.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu có sử dụng đạo cụ [Tượng sáp người cá] để tăng cường thuộc tính kháng của người chơi Mộc Kha không?】

Ánh mắt Bạch Liễu lạnh nhạt: 【Không, sử dụng [Tượng sáp người cá] cho người bệnh thực vật.】

【Hệ thống thông báo: Đang tính toán… Vì người bệnh thực vật hấp thu 35% máu của người chơi Mộc Kha nên phụ thuộc vào thuộc tính của người chơi Mộc Kha, có thể sử dụng đạo cụ của người chơi Mộc Kha. Người chơi Bạch Liễu có xác nhận sử dụng đạo cụ tăng kháng cho quái vật người bệnh thực vật thay vì cho người chơi Mộc Kha sắp chết không?】

Song đao bám vô số oan hồn của Miêu Phi Xỉ rơi xuống từ trên đầu Mộc Kha hai mắt đã xụi lơ.

Bạch Liễu thản nhiên nhấc mí mắt nhìn thoáng qua, không nóng không lạnh rũ mắt:【Xác nhận, không sử dụng cho Mộc Kha.】

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay 6 có làm người không?

Chương 88: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Lam + Beta: Nhi, Liễu 13

Một bức tượng điêu khắc trắng như tuyết đột nhiên xuất hiện trên người con quái vật đứng bên cạnh.

Tượng điêu khắc này có trọng lượng cực kỳ nặng, lúc trước trong《Chuyến tàu cuối nổ tung》 có thể khiến Bạch Liễu bị ép đến mức quỳ rạp xuống đất, nhưng bây giờ nó được treo trên người bệnh thực vật vừa cao lại gầy, chỉ có thể dẫn đến một chuyện - người bệnh này bỗng nhiên bị bức điêu khắc trên đầu vai mình ép trượt trên mặt đất một chút, miễn cưỡng đứng thẳng rồi lay mình hai lần, đi về phía trước ngã vào người Mộc Kha.

Tất cả động tác đều rất chậm chạp, song đao của Miêu Phi Xỉ hạ xuống, chậm rãi bổ vào khôi giáp tuyết trắng trên người bệnh nhân, mũi đao lay động hai cái, phát ra tiếng lắc lư của sắt, tượng điêu khắc vỡ thành ngàn mảng thạch cao, đập vào đầu Mộc Kha đang hấp hối.

Đao của Miêu Phi Xỉ sau khi cắt được đạo cụ bình thường này thì cũng không dừng lại, tiếp tục cắt qua, cho đến khi cắt nửa thân trên của quái vật mới nguy hiểm hướng đao về phía Mộc Kha, có thể nói nó đã cản một đao với sức sát thương lớn của Miêu Phi Xỉ thay cậu.

Sắc mặt Bạch Liễu tái nhợt, ánh mắt bình tĩnh, hơi thở dốc - Thành công.

Một đạo cụ điêu khắc cấp bậc bình thường có sức chống cự khoảng 100, căn bản không thể ngăn cản được một đao có lực công kích hơn 1000 của Miêu Phi Xỉ, cho dù Bạch Liễu có để Mộc Kha đội đạo cụ điêu khắc cũng không thể làm chậm trễ thời gian Miêu Phi Xỉ chém cậu ấy thành hai nửa.

Vì vậy, Bạch Liễu chơi một kế nhỏ, cậu lợi dụng đặc tính khối lượng của tượng điêu khắc, để một người bệnh thực vật vừa cao vừa gầy mang nó - mà người bệnh này lại là quái vật cấp A+.

Lợi dụng sức nặng của tượng điêu khắc khiến cho người bệnh ngã lên trước người Mộc Kha, để bộ trang phục [điêu khắc + người bệnh] trở thành lá chắn cho Mộc Kha, có thể chịu đựng một đao long trời lở đất của Miêu Phi Xỉ.

Nhìn thấy đạo cụ này, ánh mắt Mộc Kha đang bị quái vật bệnh nhân đè xuống sáng lên một chút. Cậu khó khăn nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Liễu, khàn khàn không chút tiếng động, dùng khẩu hình miệng gọi tên Bạch Liễu. Mộc Kha động đậy ngón tay bị quái vật hút khô đến chỉ còn một tầng da nắm lại những vụn thạch cao đó.

Mộc Kha chính là thế, tin không cần lý do, Bạch Liễu sẽ không để cậu chết dễ dàng, giống như lúc trước, vậy nên đến cuối cùng cậu cũng không lùi bước.

Mà Bạch Liễu thật sự cũng đã làm được chuyện này.

Đếm ngược 8 giây.

Miêu Phi Xỉ trợn to mắt, nở một nụ cười đẫm máu khi bắt gặp con mồi, song đao xẹt qua những mảnh vụn trôi nổi giữa không trung, không chút do dự chém về phía bệnh nhân mặc áo giáp tượng điêu khắc đang đè trên người Mộc Kha.

“Bạch Liễu, mày không nhịn được mà dùng đạo cụ! Cuối cùng cũng chịu bại lộ!”

Mộc Kha thất tha thất thiểu đứng lên, cậu phải sắm vai quái vật một lúc, vì thế cậu nhe răng trợn mắt cắn về phía cổ tay Miêu Phi Xỉ, Miêu Cao Cương chạy đến, định một quyền đập quái vật nhỏ Mộc Kha. Bạch Liễu nhanh tay nhanh mắt đá văng giường bệnh, một cước đá giường bệnh chắn trước mặt Miêu Cao Cương và Mộc Kha, ngăn cản đòn tấn công của Miêu Cao Cương với cậu ấy, nhưng cũng ngăn cản Mộc Kha tấn công Miêu Phỉ Xỉ.

Trong lòng Miêu Cao Cương cảm thấy rất kỳ quái, gã liếc Bạch Liễu một cái, động tác này nhìn rất quen mắt…

Bạch Liễu suy yếu cười với gã, ho khù khụ hai cái, không nhìn ra sơ hở: “Tôi đang ngăn cản cậu ta hút máu Miêu Phi Xỉ.”

Đếm ngược 6 giây.

Song đao của Miêu Phi Xỉ chém một đường xẹt qua vách tường, dồn người bệnh quái vật đến góc tường, người bệnh quái vật đã trúng vài đao của Miêu Phi Xỉ, bây giờ gào thét muốn cắn gã. Miêu Phi Xỉ đã coi quái vật kia là Bạch Liễu, hơn nữa lúc trước Mộc Kha cắn gã như thế nào cũng không phá được phòng ngự của gã khiến gã đánh giá sai. Miêu Phi Xỉ nhìn con quái vật muốn cắn gã chỉ cười khinh bỉ mà không có phòng bị nhiều.

Đúng thật gã cũng không cần đề phòng, quái vật này cắn gã, gã cũng không chết được, cũng sẽ không dễ xảy ra chuyện gì. Nhưng một khi Miêu Phi Xỉ bị cắn sẽ có nhắc nhở tấn công của hệ thống, nhắc nhở đó cho thấy nó là quái vật thật, không phải là người chơi Bạch Liễu mà gã nghĩ.

Bạch Liễu đứng dậy giẫm nát giường bệnh mình đã đá lúc trước.

Mộc Kha đang giả làm quái vật muốn nhào tới chỗ Bạch Liễu. Miêu Cao Cương nửa tin nửa ngờ, lại một lần nữa có ý định dùng nắm đấm đập chết quái vật nhỏ Mộc Kha tay chân vụng về.

Ánh mắt Bạch Liễu bình tĩnh cực độ, cậu nhấc chân, một cước xê dịch giá sách trên giường bệnh ngăn cản Mộc Kha "nhào tới". Đồng thời, giá sách bị Bạch Liễu bị đá vừa vặn lại một lần nữa ngăn cản Miêu Cao Cương đi tới bên này.

Cái này nhìn thì như đang ngăn cản Mộc Kha tấn công người khác, nhưng thực chất là đang ngăn cản Miêu Cao Cương công kích Mộc Kha. Bạch Liễu làm cực kỳ lưu loát, nhưng liên tục xảy ra hai lần, Miêu Cao Cương đã sinh lòng nghi ngờ.

Loại cảm giác quen thuộc ngăn cản việc giết quái vật này… nhưng Mộc Kha lúc trước cũng đã làm như vậy, sẽ lơ đãng đẩy giường bệnh ngăn cản sự tấn công của bọn họ.

… Nhưng cảm giác làm gã thấy không thoải mái này rốt cuộc là đến từ đâu chứ!

Miêu Cao Cương nhíu mày, nhưng rất nhanh, suy nghĩ của gã đã chuyển sang việc khác. Bạch Liễu, hay là "Mộc Kha" trong mắt Miêu Cao Cương sau khi giẫm nát giường bệnh ngăn cản quái vật liền chạy tới chỗ Miêu Phi Xỉ bên kia.

Lúc này, người bệnh quái vật thật sự mở miệng lớn đầy máu ra chuẩn bị cắn Miêu Phi Xỉ, nhưng gã không hề né tránh. Song đao múa lượn trên dưới, trong bối cảnh âm thanh oán linh kêu gào, từng chút từng chút một gặt hái HP của đối phương.

Bạch Liễu nhìn Miêu Phi Xỉ, ánh mắt khẽ động.

Hiện tại HP, giá trị tinh thần và các biểu hiện bên ngoài của cậu và Mộc Kha không khác nhau lắm, bọn họ chỉ có một điểm không giống nhau.

Ánh mắt Bạch Liễu nhìn xuống, sờ soạng cổ của mình một chút — Đó chính là vết thương trên cổ của cậu.

Vết thương trên cổ cậu và vết thương trên cổ Mộc Kha không giống nhau, một bên là vết thương mở ra do bị roi ghìm, một bên là dấu răng của quái vật cắn. Đây là bước cuối cùng để trao đổi thân phận của cậu và Mộc Kha — Vết thương giống nhau.

Đếm ngược 4 giây.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng mẫu hệ thống của người chơi Mục Tứ Thành, sử dụng kỹ năng của người chơi Mục Tứ Thành.】

【Hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng cá nhân (Đạo tặc lén lút) của người chơi Bạch Liễu bởi vì lý do thể lực không đủ nên không thể sử dụng, còn 10 giây cuối cùng để sử dụng kỹ năng, 10, 9, …】

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đang ép kỹ năng (Đạo tặc lén lút) lên tốc độ cao nhất, thể lực đang suy giảm nghiêm trọng, chỉ có thể sử dụng kỹ năng trong vòng một giây, tốc độ +7000】

Lúc Miêu Phi Xỉ lại một lần nữa điều khiển đao quay lại, quái vật kia khàn giọng rống lên, chuẩn bị cắn cổ Miêu Phi Xỉ, trong nháy mắt này ở giữa gã và quái vật có một khe hở rất nhỏ. Ánh mắt của Bạch Liễu bình tĩnh, cậu nhìn Miêu Phi Xỉ, bước lên một bước.

Sau khi bước tới, dưới tốc độ cực hạn, cả người Bạch Liễu giống như bị kéo qua, hệt như biến mất tại chỗ, trong vòng một giây xuất hiện ở khe hở giữa quái vật và Miêu Phi Xỉ lúc ấy. Bạch Liễu điều khiển vị trí, để cho vết cắt trên cổ bị quái vật hung hăng cắn vào.

Trong nháy mắt, hầu kết của quái vật và cậu đều hơi trượt xuống, quái vật đang hút máu, còn Bạch Liễu là bị tiêu hao hết thể lực nên rã rời, ánh mắt có chút tan rã.

【Hệ thống cảnh báo: Thể lực của người chơi Bạch Liễu đã cạn, yêu cầu bổ sung nhanh chóng.】

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Bạch Liễu đang bị người bệnh quái vật hút máu. HP và giá trị tinh thần đang giảm mạnh, yêu cầu nhanh chóng đến vùng đất an toàn!】

“Miêu, Phi… Xỉ…” Trong đôi mắt Bạch Liễu xuất hiện một tầng nước, cậu nâng mắt nhìn Miêu Phi Xỉ gần trong gang tấc, thanh âm cực kỳ suy yếu. “Tôi bị Bạch Liễu khống chế kéo đến, mau giết anh ta đi.”

“Đệt! Lúc này mà nó còn dám để mày chắn đao!” Miêu Phi Xỉ nói xong, ánh mắt ngoan độc vờn quanh đầu Bạch Liễu, song đao dùng sức đâm mạnh, bọn họ mặt nhìn mặt, hơi thở của Miêu Phi Xỉ có lẫn mùi tanh tưởi của thịt đập vào mặt Bạch Liễu.

Miêu Phi Xỉ cười nhạo Bạch Liễu một tiếng: “Bạch Liễu là một kẻ ngu xuẩn đang giãy dụa mà thôi, có cái rắm, chẳng phải cũng bị tao giết sao. Mày không cần sợ, có tao ở đây mày không chết được.”

Sắc mặt Bạch Liễu suy yếu, ánh mắt lấp lánh, cong khóe miệng: “Cảm ơn anh, Miêu đại thần.”

Đếm ngược 3 giây.

Hai tay Miêu Phi Xỉ cầm loan đao, hai tay vòng qua Bạch Liễu, ánh mắt ngoan độc, dứt khoát hợp lại mũi đao, đâm xuyên qua đầu của con quái vật đang cắn cổ Bạch Liễu, bên tai cậu tức khắc vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn.

Khoảnh khắc song đao của Miêu Phi Xỉ đâm vào đầu quái vật, xương hàm quái vật dùng sức gấp bội, Bạch Liễu bị quái vật cắn hơi giật xương quai xanh một chút, máu tươi trên cổ rơi xuống xương quai xanh, cậu thở ra một hơi rất nhẹ.

Chất lỏng dính nhớt từ phía sau Bạch Liễu chảy xuống, nhiễm hết cả bộ trang phục bệnh nhân, mang theo một mùi tanh nồng nặc, quái vật chậm rãi nhả cái miệng rộng sắc nhọn đang cắn Bạch Liễu ra.

Đầu của nó bị hai thanh đao tàn nhẫn đâm vào, nó lắc lư đầu hai ba lần, trên răng nanh còn loang lổ vết máu. Quái vật lùi ra sau hai bước, Miêu Phi Xỉ không chút thay đổi, hạ đao kết thúc sự giãy dụa cuối cùng của quái vật. Đầu của quái vật giống như những con người khác bị Miêu Phi Xỉ đánh rớt, chết không nhắm mắt rơi ra nền đất, rất nhanh cả thân thể cũng ngã xuống giống đầu, không thể đứng lên.

Bạch Liễu cũng vì thể lực đã hết mà mềm oặt ngã trên mặt đất, cậu cúi đầu thở dốc, chầm chậm che lại máu của vết răng mà quái vật để trên cổ cậu. Bạch Liễu thong thả điều chỉnh hô hấp, con ngươi vốn hơi tan rã khi nhìn đến cái đầu quái vật lăn đến bên chân dần dần tụ lại, trở về ánh mắt bình tĩnh vốn có của cậu.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu xác nhận có muốn dọn sạch kho hệ thống và tất cả điểm tích lũy, vứt chúng ra đất không?】

Bạch Liễu: 【Có.】

Đếm ngược 2 giây.

Người bệnh quái vật tử vong ngã xuống, bên cạnh rơi ra một đống đạo cụ và điểm tích lũy, giống hệt cảnh tượng người chơi chết rồi tuôn ra đạo cụ và điểm tích lũy. Trong số đạo cụ có mấy mảnh gương vỡ đang lóe sáng, thêm một vài đạo cụ nhỏ lộn xộn, phát sáng trong phòng bệnh âm u bụi bẩn mù mịt.

“Đây là mảnh gương vỡ à?” Miêu Cao Cương ngồi xổm xuống, nhặt lên xem qua một cái, cũng qua loa lướt qua những đạo cụ rơi ra khác. Miêu Cao Cương có chút phức tạp nhìn cái đầu quái vật đã chết, “Toàn bộ đạo cụ và điểm tích lũy trong hai phó bản của Bạch Liễu đều ở đây.”

“Tuy rằng thiết lập trò chơi chia đôi giá trị sinh mệnh, tuyến thân phận chính chỉ có 50% HP chết không hiện ra bảng thông báo, nhưng đây hẳn là Bạch Liễu rồi.”

“Hẳn gì mà hẳn?” Miêu Phi Xỉ ngồi xổm xuống, liếm môi dưới, “Đây là Bạch Liễu, mày nói xem có đúng không Mộc Kha? À, vừa rồi mày không cần thay tao chắn cái kia, quái vật ở đây nhiều nhất cũng chỉ là cấp A+, tao không bị cắn chết đâu. Nhưng mà vẫn cảm ơn mày, cho mày một lọ thuốc khôi phục thể lực, uống đi.”

Mí mắt Bạch Liễu rủ xuống, ừ một tiếng rất nhỏ, nhận lấy lọ thuốc khôi phục thể lực mà Miêu Phi Xỉ đưa cho.

Nói xong, Miêu Phi Xỉ dùng đao cắt một ít da trên người quái vật, khi chạm vào đầu lưỡi liền phiền chán nhả ra, “Ẹc, vị thịt thối, quá khó ăn, Bạch Liễu bị dị hóa khá nghiêm trọng.”

Miêu Cao Cương thu hồi đạo cụ và điểm tích lũy, hai tai của gã hơi giật giật, nhướng mày mở cửa ICU, cửa văn phòng y tá bên ngoài đã mở ra, một đám y tá đang chạy đến chỗ ICU này.

Đã là chín giờ tối, y tá ca đêm đã bắt đầu đi tuần tra.

Miêu Cao Cương nhắc nhở Miêu Phi Xỉ vẫn đang lấy song đao trêu đùa thi thể “Bạch Liễu”: “Phi Xỉ, đừng nghịch nữa,

chín giờ rồi, y tá đang đến, đi thôi.”

“Ừ.” Miêu Phi Xỉ thu hồi song đao đứng lên, nhìn trái nhìn phải, “Thế còn quái vật kia thì sao? Cũng giết luôn đi, không chừng lúc tổng hợp đánh giá lại có thể kiếm thêm điểm tích lũy, chưa đến vài giây đã yếu đến mức kia rồi thì tiện thể kết liễu luôn đi.”

Thật ra Miêu Phi Xỉ vốn không cần nhiều điểm tích lũy, nhưng gã giết thành nghiện, lại còn đang trong thời gian sử dụng kỹ năng mạnh nhất, không giết rất uổng phí.

Mộc Kha tránh ở dưới giường nín thở, cậu khẩn trương cắn nắm tay, cả cơ thể dán vào gầm giường, không dám hô hấp, chỉ sợ Miêu Phi Xỉ phát hiện.

Bước cuối cùng bước cuối cùng! Mộc Kha điên cuồng cầu nguyện trong lòng, hy vọng mình sẽ không sao!

Bạch Liễu đúng lúc che cổ ho khụ một tiếng, xung quanh cổ đều là máu, nhìn qua giống như lúc nào cũng có thể treo máy.

“Không được, không kịp rồi.” Miêu Cao Cương nhìn thoáng qua “Mộc Kha” (thực chất là Bạch Liễu) đang ngồi dưới đất không hề động đậy, gã đè thấp giọng, “Chúng ta còn phải đưa Mộc Kha đi, thể lực của con cũng đang giảm, không cần gây thêm phiền toái. Chúng ta đã lấy được [Phương thuốc duy trì mạng sống] rồi, đi trước đã, quái vật đầy ở bệnh viện, lúc nào con khôi phục thì quay lại giết cũng không muộn.”

Miêu Phi Xỉ nhìn quanh phòng bệnh một vòng, ánh mắt dừng lại ở “Mộc Kha” nhìn như sắp chết đến nơi. Bạch Liễu che lại

cổ của chính mình, khẽ ho khụ một tiếng, máu tươi theo khóe miệng trào ra nhiễm đỏ cả màu môi.

Bên ngoài cửa lục tục vang lên tiếng giày cao gót có quy luật của y tá, có vẻ rất nhanh sẽ đến phòng ICU này. Miêu Phi Xỉ cuối cùng mắng một tiếng, thu hồi song đao; "Đi thôi, cũng chỉ là một quái vật bình thường, chẳng có bao nhiêu điểm."

Dưới gầm giường, Mộc Kha nghe được câu kia liền thở phào.

Con mẹ nó, cuối cùng cũng đi rồi!

Miêu Cao Cương không dùng nhiều lực dùng một tay vòng qua nách "Mộc Kha", khiêng cậu lên giống như khiêng bao tải.

Bạch Liễu cúi đầu, hơi thở mỏng manh, phút cuối cậu bị cắn rất tàn nhẫn, HP suýt chút nữa đã cạn. Miêu Phỉ Xỉ ra khỏi phòng bệnh đầu tiên, sau đó là Miêu Cao Cương khiêng bao tải Bạch Liễu theo sau. Tốc độ của hai người họ rất nhanh, trước khi y tá đi vào ICU, hai người đã mang theo Bạch Liễu lén lút đi đến lối thoát hiểm.

Giọng Miêu Cao Cương vẫn trầm ổn: "Mấy y tá đó sẽ tuần tra từ tầng 1, hơn nữa là đi bằng thang máy, sẽ không đi lối thoát hiểm này. Tao ở tầng 5 với Miêu Phi Xỉ, Mộc Kha mày ở tầng 9, phải một lúc nữa bọn kia mới kiểm tra phòng bệnh của chúng ta."

"Xem ra chúng ta có một chút thời gian để tính sổ." Miêu Cao Cương chợt chuyển giọng, âm thanh trở nên trầm thấp.

Nói xong, Miêu Cao Cương ánh mắt nặng nề ném Bạch Liễu đang ở trên vai mình xuống đất, gã ngồi xổm xuống mở bàn tay rộng thô ráp đặt trên cái cổ gầy gò của cậu, cổ tay nâng lên dễ dàng khống chế hầu kết đang hoạt động: "Mộc Kha, hay là nói Bạch Liễu giả trang thành Mộc Kha nhỉ?"

Miêu Phi Xỉ ngẩn ra: "Cha đang nói gì vậy? Nó không phải Mộc Kha sao"

Bạch Liễu hạ mi, thanh âm khàn khàn: "… Ông đang nói gì thế?"

"Bạch Liễu là người chơi có kỹ năng khống chế, tuy rằng lúc chúng ta vào ICU đã xác nhận Mộc Kha đã thoát khỏi sự khống chế của Bạch Liễu, nhưng sau khi vào, tình huống thay đổi, tao và Phi Xỉ là người chơi cấp S-, Bạch Liễu muốn khống chế chúng ta một cách dễ dàng thì không có khả năng." Ánh mắt Miêu Cao Cương càng lúc càng thâm trầm, như thể đang lóe sáng, tay gã dùng sức nâng yết hầu của Bạch Liễu, ghìm xương cổ của cậu xuống, "Nhưng Bạch Liễu muốn khống chế Mộc Kha thì lại là chuyện đơn giản."

"Tao nghi ngờ sau khi vào ICU không lâu, Mộc Kha đã bị mày khống chế, cho nên mới liên tục ngăn cản bọn tao tấn công, nói không chừng nó còn bị mày đẩy ra chết thay, để chúng tao giết."

Miêu Cao Cương cười lạnh một tiếng: "Tao lúc trước giả vờ tin mày là Mộc Kha, mang mày ra khỏi ICU, dù sao nếu y tá đến mà ở cùng mày trong ICU thì cũng sẽ bị y tá bắt, tao và Phi Xỉ đều không tốt, nhưng mà mày lại muốn dùng kế ly gián trước mặt tao?"

Nói xong, Miêu Cao Cương dùng hai ngón tay nắm lấy cằm Bạch Liễu, hổ khẩu dùng sức siết lại.

Cổ Bạch Liễu bị giữ chặt, hô hấp khó khăn. Cậu muốn ho hai tiếng nhưng tay Miêu Cao Cương lại gắt gao ngăn lại, ngay cả ho khan cũng không được, tay chân vì hít thở không thông nên co quắp, phát run. Trên gò má tái nhợt xuất hiện màu đỏ do thiếu không khí.

Ánh mắt Miêu Cao Cương nhíu lại: "Cuối cùng, quái vật bị bọn tao giết có sử dụng đạo cụ, có thể dùng đạo cụ thì chắc chắn là người chơi. Nhưng đạo cụ này lại tên là "Tượng sáp người cá", là phần thưởng sau khi mở khóa sách quái vật tượng sáp người cá ở 《Thị trấn Siren》."

"Đạo cụ này không đúng." Giọng nói Miêu Cao Cương dừng lại, "Bạch Liễu thật sự có đạo cụ này, nhưng cậu ta đã dùng ở 《Chuyến tàu cuối nổ tung》 rồi, là dùng cho Mục Tứ Thành, tao xem video TV nhỏ của mày rất nhiều lần, nhớ rất rõ."

Ngữ khí của Miêu Cao Cương bình tĩnh, ánh mắt ngoan độc: "Đương nhiên không loại trừ trường hợp mày đến chợ mua một cái "Tượng sáp người cá", nhưng một người mới sẽ không mua loại đạo cụ cấp thấp này. Mà lúc kiểm tra kho hàng của Mộc Kha, cậu ta có "Tượng sáp của người cá", quái vật bị chúng ta giết có khả năng là Mộc Kha, lúc muốn sống đã dùng đạo cụ này theo bản năng. Mấy cái rơi trên đất là mày cố ý vứt ra."

"Chính là muốn để chúng tao nghĩ rằng đó là Bạch Liễu nhỉ? Nhưng đáng tiếc, Mộc Kha dùng đạo cụ "Tượng sáp người cá" chính là sơ hở duy nhất trong kế hoạch của mày, Bạch Liễu không có đạo cụ này."

Bạch Liễu bị bóp chặt, hô hấp không thông, theo bản năng muốn thoát khỏi bàn tay của Miêu Cao Cương, thanh âm không lưu loát giải thích: “Tôi thật sự là Mộc Kha, đạo cụ kia đã bị lấy đi sau khi bị Bạch Liễu khống chế trong phòng bệnh…”

Miêu Cao Cương tất nhiên không tin, thấy thế còn cười nhạo: “Nhóc con, mày còn non lắm, đi đấu league một vòng đi rồi năm sau lại đấu với bọn tao.”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu tải giao diện hệ thống của người chơi Mộc Kha, tải thành công.】

Thời điểm Bạch Liễu sắp bị bóp chết, giao diện hệ thống được mở ra, xuất hiện trước mặt mọi người. Nhìn thấy giao diện màn hình, ánh mắt Miêu Cao Cương nhíu lại, tay buông lỏng, Bạch Liễu che cổ ngửa ra sau hô hấp từng ngụm không khí. Cổ của cậu bị giữ chặt, môi trắng đến mực lộ lên chút ý lạnh như người chết, hô hấp quá dồn dập khiến môi Bạch Liễu run rẩy.

Cậu suýt chút nữa đã bị Miêu Cao Cương tàn nhẫn thẳng tay bóp chết.

Miêu Cao Cương nửa tin nửa ngờ nhìn giao diện hệ thống, đây thật sự là bảng hệ thống của người chơi Mộc Kha, trong kho hàng cũng thật sự thiếu một “Tượng sáp người cá”.

Nhưng đáng tiếc, Miêu Cao Cương không phải một người chơi tin tưởng bảng giao diện hệ thống, gã lăn lộn trong league đã lâu lại có tâm tư thâm trầm, sẽ chú ý tới mấy thứ được bày ra trực tiếp thế này – gã vẫn luôn nhớ kỹ Bạch Liễu là người chơi

hệ khống chế, nhưng kỹ năng này hoạt động cụ thể thế nào vì Bạch Liễu là người mới chỉ qua hai trò chơi nên còn chưa rõ ràng.

Tuy rằng suy đoán thái quá kiểu như có thể sử dụng chung giao diện kỹ năng Miêu Cao Cương cũng từng đoán, nhưng cái này đã xâm phạm quyền lợi của hệ thống, thuộc loại 【Kỹ năng quy tắc】 cao cấp nhất. Như Spades và Heart, thêm người chơi top 3 bảng điểm tích lũy 【Thẩm phán nghịch thập tự】 đều là 【Kỹ năng quy tắc】, kỹ năng cá nhân của bọn họ có cấp bậc quyền hạn ngang bằng hệ thống.

Bạch Liễu không thể là người sở hữu loại kỹ năng cá nhân cấp bậc như thế, loại kỹ năng này cho dù ở giai đoạn trước cũng chẳng cần chơi trò xiếc kiểu này với Miêu Cao Cương làm gì, cứ trực tiếp lên là được – bởi vì 【Kỹ năng quy tắc】 là kỹ năng cá nhân cực mạnh, hoàn toàn có thể vượt cấp giết người.

Đương nhiên Bạch Liễu cũng có thể có loại kỹ năng này, nhưng sẽ bị hạn chế rất nhiều. Có điều khả năng này rất thấp, ít nhất Miêu Cao Cương cũng không gặp qua kỹ năng cá nhân kỳ quái như vậy trong trò chơi.

Giọng nói của Bạch Liễu rất rõ ràng, cậu cúi đầu nhẹ giọng giải thích: "Lúc tôi vào ICU, thật sự có bị Bạch Liễu khống chế một lúc, nhưng sau đó giá trị tinh thần của Bạch Liễu quá thấp, thế là giải trừ khống chế với tôi. Nhưng anh ta lại lấy đi một đạo cụ của tôi, thế nên tôi mới xác định quái vật kia là Bạch Liễu."

"Là như thế à?" Ánh mắt của Miêu Cao Cương tối đi, dù sao gã cũng là người chơi lâu năm, đã gặp qua nhiều sóng gió lớn, đánh qua nhiều giải league mạnh. Mặc dù hơi dung túng con trai mình nên nhiều chuyện đều nghe theo Miêu Phi Xỉ, nhưng

mà so với Miêu Phi Xỉ là thằng nhóc bị máu tươi kích thích, Miêu Cao Cương có sự cảnh giác cay nghiệt hơn nhiều.

Cho dù Bạch Liễu có cho Miêu Cao Cương nhìn thấy bảng hệ thống của Mộc kha thì trong lòng gã cũng không hoàn toàn tin tưởng, ngược lại còn nảy sinh sát ý.

Đối với người chơi nguy hiểm không thể xác định trận doanh thế này, Miêu Cao Cương bình thường sẽ lựa chọn giết chết để trừ hậu hoạn, nhưng trước khi giết…

Lúc trước lý do bọn họ mang theo Mộc Kha là vì Phương thuốc kéo dài mạng sống kia. Miêu Cao Cương đột nhiên mềm giọng: "Mộc Kha, không phải tao không tin mày, nhưng ít nhất mày cũng phải chứng minh thân phận. Mặc dù bảng hệ thống có thể cho thấy thân phận của mày, nhưng mà chưa đủ thuyết phục để bọn tao đưa mày theo. Lúc trước ở ICU mày nói mình đã tìm được Phương thuốc kéo dài mạng sống, không bằng để bọn tao xem?"

【Phương thuốc kéo dài mạng sống】 được Mộc Kha nói ra để hạn chế hành động của Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương, quấy rầy giai đoạn hợp lực tấn công của bọn họ. Hiện tại chỉ có một mình Mộc Kha tìm kiếm trong phòng bệnh, nhanh nhất cũng phải sáng mai mới tìm thấy, nên là Bạch Liễu căn bản chẳng có cái gì là 【Phương thuốc kéo dài mạng sống】. Nhưng hai người chơi lâu năm Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương cứ như hổ rình mồi trông coi cậu, thái độ của bọn họ rất rõ ràng.

Đưa 【Phương thuốc kéo dài mạng sống】ra, ít nhất đêm nay Bạch Liễu có thể làm "Mộc Kha" rồi an toàn quay về phòng bệnh.

Không đưa ra được, hai người kia có thể vì phòng trừ tai họa ngầm mà ngay lập tức giết cậu.

Trừ khi Bạch Liễu có thể chứng minh mình có giá trị khác đối với bọn họ.

Không khí bỗng trầm xuống trong nháy mắt, chỉ có Bạch Liễu chậm rãi hồi phục hô hấp, còn có tiếng ma sát song đao của Miêu Phi Xỉ đang đứng đằng sau Bạch Liễu.

Miêu Phi Xỉ hơi chần chừ: "Cha, cha thật sự chắc chắn đây là Bạch Liễu sao? Nó đã cứu con một lần…"

Miêu Cao Cương thản nhiên liếc mắt Miêu Phi Xỉ một cái: "Chuyện này nghe theo cha."

Miêu Phi Xỉ dừng lại một chút, nhiều lần ăn ý trong trò chơi khiến gã rất nhanh đã lựa chọn tin tưởng cha mình vô điều kiện, gã nhấc song đao tới gần Bạch Liễu – Thể lực của Miêu Phi Xỉ tuy đã cạn, không thể sử dụng kỹ năng cá nhân, nhưng dựa vào điểm công kích trong bảng giao diện cá nhân của người này thì dù không dùng kỹ năng cá nhân thì vẫn có thể giết Bạch Liễu một cách dễ dàng.

Song đao lạnh lẽo sắc bén uốn lượn chầm chậm vờn quanh cổ Bạch Liễu, một cỗ khí lạnh xuyên qua da cậu. Hai tay Miêu Cao Cương đặt trên vai Bạch Liễu, thế này giống như một động tác trấn an, nhưng chỉ cần gã đẩy tay vào, dựa vào sức lực của Miêu Cao Cương thì cũng có thể dễ dàng diệt nốt 6 điểm HP của Bạch Liễu.

“Ngại ghê, đắc tội rồi.” Miêu Phi Xỉ cười hì hì, “Cha tao nghi ngờ mày, mày vẫn nên tự chứng minh mình trong sạch đi.”

Miêu Cao Cương ngồi xổm trước Bạch Liễu, nhìn không rời mắt, trên mặt mang theo nụ cười hiền hòa, nhưng trong mắt lại không chút ý cười: “Cho tao xem 【phương thuốc duy trì sự sống】mà mày tìm được nào, Mộc Kha.”

Đánh tới đánh lui, kỹ năng Mục Tứ Thành dùng để chạy thoát còn đang trong thời gian cooldown, Bạch Liễu bây giờ không thể sử dụng kỹ năng gì, hoàn toàn không thể chạy được.

Giọng điệu của Miêu Cao Cương hòa hoãn hơn: “Sao, không nhớ nổi à Mộc Kha? Có cần tao giúp mày nhớ lại không? Mày ở dưới giường đột nhiên hét lớn là mình đã lấy được 【phương thuốc kéo dài mạng sống】, làm gián đoạn nhịp tấn công của bọn tao, vào lúc đó mày vẫn chưa bị Bạch Liễu khống chế nhỉ? Nếu như mấy lời đó là do Bạch Liễu khống chế bắt mày nói để lừa tụi tao, tụi tao thì phải bỏ ra nhiều công sức như vậy đưa mày vào, cuối cùng lại không thu hoạch được gì, vậy thì bọn tao sẽ rất tức giận đấy.”

“Mà hậu quả khi tụi tao tức giận, mày không gánh nổi đâu.” Miêu Cao Cương giống như một trưởng bối đang đưa ra lời khuyên, nhưng tay lại đột nhiên kẹp lấy cổ Bạch Liễu, ánh mắt lộ ra vẻ nguy hiểm, tay thì dần siết lại.

Lúc Miêu Cao Cương sắp đánh mất kiên nhẫn, ngay giây sau đó, điện thoại trên người Bạch Liễu đột nhiên kêu lên, Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương nhìn nhau – không ngờ đứa trẻ của tên này lại chủ động gọi điện thoại cho cậu ta.

Bạch Liễu còn chưa kịp nghe điện thoại, Miêu Cao Cương đã cướp lấy nó từ tay cậu. Ánh mắt gã yên lặng nhìn Bạch Liễu, trong nháy mắt cậu đã hiểu được gã ta định làm gì.

Miêu Cao Cương không hổ là người chơi lão luyện, tâm nhãn như than tổ ong vậy, có lẽ do phương thức kỹ năng hệ khống chế mà Bạch Liễu sử dụng không rõ ràng khiến Miêu Cao Cương thân là người chơi kỳ cựu cũng phải cảnh giác. Bạch Liễu đã giơ ra bảng hệ thống, Miêu Cao Cương vẫn còn nghi ngờ thân phận của cậu, còn nghi ngờ cậu có phải Bạch Liễu hay không.

Trong trò chơi này ngoại trừ cách xác nhận người chơi qua bảng hệ thống thì còn một phương pháp trọng yếu khác – đó là đứa trẻ tương ứng với người chơi.

Điện thoại này là hoạt động 1 – 1 ràng buộc người chơi và đứa trẻ. Hơn nữa hệ thống yêu cầu người chơi lúc nào cũng phải đem theo điện thoại để dễ dàng nhận cuộc gọi của đứa trẻ, điện thoại coi như là trói buộc với người chơi, vậy nên người chơi không thể vứt đi, cũng không thể đổi điện thoại.

Cũng có nghĩa là, điện thoại của người chơi chỉ có thể tiếp được cuộc gọi từ đứa trẻ của mình gọi đến. Nếu giải thích ở một mức độ nào đó, chính là người chơi bên này nhận được điện thoại của đứa trẻ thì cũng có thể xác định được thân phận người chơi.

Hơn nữa, đứa trẻ gọi điện đến cũng không biết được bên người chơi có chuyện gì đang xảy ra, tức là nếu như nhà đầu tư trước mặt là Bạch Liễu cải trang thành Mộc Kha, Bạch Liễu có thể đóng giả làm người chơi khác vì vẻ ngoài lẫn giọng nói của cậu và nhà đầu tư Mộc Kha đều giống nhau.

Nhưng nhóc Bạch Lục gọi điện ở bên kia lại không có cách nào thay đổi thân phận của mình, nhóc là Bạch Lục, cậu và nhóc Mộc Kha có rất nhiều điểm khác nhau, ví dụ như giọng nói.

Mà lấy cấp bậc S– của người chơi Miêu Cao Cương thì có thể dễ dàng phân biệt giọng nói của nhóc Mộc Kha và đứa trẻ của Bạch Liễu.

Cho dù bây giờ gã không biết hai đứa trẻ này có giọng nói cụ thể như thế nào, nhưng ngày mai chính là ngày rửa tội ở trại mồ côi, đến lúc đó Miêu Cao Cương sẽ thấy được đứa trẻ của Mộc Kha và Bạch Liễu. Nếu giọng nói mà nhóc Bạch Lục nói chuyện ở bên kia khác với âm thanh ngày mai mà Miêu Cao Cương nghe được từ đứa trẻ của Mộc Kha thì Bạch Liễu chắc chắn sẽ bị bại lộ, rằng thân phận của cậu không phải Mộc Kha.

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Miêu Cao Cương đang cầm điện thoại của mình, Miêu Cao Cương cũng không nói gì, mặc dù y tá ở lầu dưới đã bắt đầu đi lên kiểm tra, gã vẫn vô cùng bình tĩnh.

Miêu Cao Cương suy nghĩ hai giây, dùng ngón trỏ đẩy vai Bạch Liễu. Gã để điện thoại sát vào tai cậu, ánh mắt lạnh lùng, hơi nhấc cằm lên – Ý của Miêu Cao Cương rất rõ ràng, gã muốn Bạch Liễu nói chuyện, muốn để nhóc Bạch Lục nghĩ bên này là nhà đầu tư của cậu, đồng thời không được để lộ ở đây có những người khác đang giữ điện thoại.

Như thế có thể đảm bảo đứa trẻ bên kia hoàn toàn không biết được tình hình bên này, nói cách khác, đối diện với người chơi từ đầu đến cuối là giọng nói của đứa trẻ tương ứng.

“Chào buổi tối.” Giọng điệu của Bạch Liễu rất bình tĩnh, nghe lời mở miệng theo ánh mắt chỉ thị của Miêu Cao Cương.

Đối diện là tiếng hít thở dồn dập của mấy đứa trẻ đang vội vàng chạy trốn, tiếng bước chân dày đặc, cảm giác như là một đám trẻ đang chạy điên cuồng, còn có tiếng khóc loáng thoáng, cộng thêm một ít tiếng cười kỳ dị của trẻ em, theo sát tiếng bước chân, không nghe rõ là có bao nhiêu đứa trẻ đang chạy và đang thở dốc.

“Chào… chào buổi tối, nhà đầu tư.” Là giọng nói yếu ớt của một cậu nhóc, giống như bị người khác lôi đến, âm thanh còn có tiếng khóc nức nở, “Em… em là… hu hu, là Mộc Kha, em tới gọi điện thoại cho anh.”

Là giọng nói của nhóc Mộc Kha thật.

Bạch Liễu không nhịn được cong khóe môi.

Làm tốt lắm, nhóc Bạch Lục.

Sau khi nghe thấy giọng nói của đứa trẻ, Miêu Cao Cương nhìn Bạch Liễu một lúc mới chậm rãi thu tay đang để trên cổ cậu.

Phía đối diện tuy không biết tình hình ở bên này những vẫn nói ra thân phận của mình, Miêu Cao Cương cũng không còn bất kỳ lý do gì để nghi ngờ Bạch Liễu là Mộc Kha.

Miêu Cao Cương cuối cùng cũng buông lỏng cảnh giác, vỗ vai Bạch Liễu. “Y tá đang lên đây rồi, về phòng bệnh trước đi.

Thái độ lúc nãy mày bỏ qua nhé. Chủ yếu là vì Bạch Liễu quá gian xảo, chúng ta phải xác nhận vài lần mới được. Đứa trẻ của mày bằng lòng gọi điện thoại đến là một sự trợ giúp rất lớn đối với chúng ta. Đêm nay cứ vậy trước đã, còn 【Phương thuốc kéo dài mạng sống】 kia…”

“Tôi biết 【Phương thuốc kéo dài mạng sống】 là gì.” Bạch Liễu ngắt lời Miêu Cao Cương, “Nhưng cái này quá phức tạp, đợi sáng mai tôi chuẩn bị xong sẽ nói trực tiếp với hai người.”

Sáng mai Mộc Kha chắc chắn đã xem xong sách trong ICU, vừa vặn có thể đưa cho Bạch Liễu.

Mọi thứ đều được Bạch Liễu nắm chắc, gãi đúng chỗ ngứa, mà Bạch Liễu, à không, nên nói là Mộc Kha nói rằng có tin tức về 【Phương thuốc kéo dài mạng sống】 rõ ràng đã khiến thái độ của Miêu Cao Cương hoà hoãn không ít. Gã gật đầu: “Vậy phiền mày rồi, sau này chúng ta sẽ tận lực đưa mày qua cửa. Y tá tới rồi, đêm nay vậy thôi, mọi người về phòng bệnh đi.”

Sau khi quay về phòng bên, Bạch Liễu trở lại phòng bệnh ban đầu của Mộc Kha, cậu khóa trái cửa rồi cầm lấy ống nghe vẫn đang kết nối, nhẹ giọng hỏi: “Bạch Lục?”

“Tôi đây.” Bên kia đột nhiên biến trở lại thành giọng nói lạnh nhạt của một nam sinh, cạnh đó còn có âm thanh đứa trẻ đang chạy theo khóc sướt mướt, chắc là nhóc Mộc Kha.

Nhóc Bạch Lục rất bình tĩnh hỏi: “Vừa rồi có ai nghe điện thoại nữa vậy?”

“Làm sao nhóc biết bên này còn có người khác đang nghe điện thoại?” Bạch Liễu thú vị hỏi lại, “Chỉ có giọng của tôi thôi mà?”

Bạch Lục lạnh nhạt nói: “Tôi nghe thấy tiếng hít thở của ba người, hơn nữa giọng nói của anh cách ống nghe quá xa, không phải trạng thái bình thường mà tối hôm qua anh và tôi nói chuyện. Rất có thể điện thoại không ở trong tay anh, giống như anh bị ai đó uy hiếp nghe điện thoại của tôi vậy.”

Lời tác giả: Nhóc 6 thiệt đáng tin! Tui thương nhóc 6!

Chương 89: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Ana + Beta: Koo

Nhóc Bạch Lục dừng lại một lúc, rồi tiếp tục giải thích: “Hơn nữa đêm qua anh cũng không khách sáo chào buổi tối, mấy lời kiểu này là lời tôi nói sau khi vơ được tiền của nhà tài trợ, nhưng anh chính là suối nguồn tiền tài của tôi, không cần nói mấy lời này với tôi. Chính xác là tối hôm qua lúc gọi điện anh cũng đâu có nói. Hôm nay vừa nối máy đã chào buổi tối tôi, có chút kì quái.”

Nghe vậy, Bạch Liễu nhớ lại rằng cậu sẽ chỉ lịch sự và nhã nhặn với người xa lạ khi cầm được tiền của người ta, nói mấy lời chảy nước cũng không vấn đề gì, tương tự như lúc gọi Trương Khôi là “chủ nhân”, Bạch Liễu có thể nói một cách vô cùng thoải mái, chính bản thân cậu lại không để ý đến điều này.

“Sao nhóc lại nghĩ tới việc yêu cầu Mộc Kha nói chuyện điện thoại với tôi thế?” Bạch Liễu cười hỏi. “Còn nữa, sao tối nay nhóc lại ở cùng một chỗ với Mộc Kha? Tình hình bên hai đứa như thế nào rồi?”

Điện thoại của người chơi không thể gọi điện được, nhưng điện thoại của trẻ em thì có.

Nhưng trong trường hợp rất khó để hầu hết trẻ em đều ra ngoài gọi điện thoại, để một đứa trẻ dắt theo một đứa trẻ khác, hơn nữa khi vừa kết nối đã chuyển máy cho đứa còn lại để nói chuyện thì Miêu Cao Cương - người chưa bao giờ nhận cuộc gọi từ trẻ em - phỏng chừng nghĩ cũng không nghĩ tới.

Khả năng chấp hành và vâng lời của trẻ em thấp hơn nhiều so với người lớn, đặc biệt, nếu so với những người lớn đã lăn lộn vùng vẫy tới kiệt sức trong trò chơi thì còn thấp hơn nữa. Với tiền đề để lũ nhóc này gọi điện cho bọn họ còn khó, nhóc Bạch Lục vì tiền mà nửa đêm không ngủ dắt theo Mộc Kha lạch bạch chạy khắp nơi như đứa khùng, đừng nói Miêu Cao Cương, ngay cả Bạch Liễu cũng phải bất ngờ trước việc nhóc Bạch Lục lại tuân thủ lời hứa đến vậy.

Dù biết rằng bản thân vì tiền có thể làm bất kì chuyện gì, nhưng khi nối máy và nghe thấy giọng của Mộc Kha, Bạch Liễu vẫn không khỏi nhướng mày kinh ngạc.

Nhóc Bạch Lục bình tĩnh thông báo: “Bởi vì ngày mai có lễ rửa tội, cô nuôi yêu cầu thông báo cho nhà đầu tư và phụ huynh, rất nhiều đứa nhóc đã ra ngoài gọi điện thoại vào tối nay, nhưng trước mắt trừ tôi thì chưa đứa nào thành công, còn có mấy đứa bị tiếng sáo dắt đi nữa. Có lẽ vì thế mà đám trẻ dị tật đã không chạy theo bọn tôi, tình hình vẫn ổn.”

“Về phần tại sao tối nay tôi lại ở cùng Mộc Kha, tôi cảm thấy anh biết thừa còn hỏi.” Giọng điệu của nhóc Bạch Lục vừa lạnh lùng vừa ghét bỏ, “Tối hôm qua anh không phải bảo tôi chăm sóc hai đứa nhóc sao? Nói là anh sẽ đưa cho tôi tiền, chỉ cần tôi giúp anh chăm sóc một nhỏ mù tên Lưu Giai Nghi, thêm một thằng nhóc mít ướt tên Mộc Kha. Tôi không thể liên lạc với nhỏ kia, nhưng tôi lại ở chung phòng với thằng nhóc này. Vì tiền, đêm nay lúc tôi gọi cho anh, chắc chắn tôi sẽ dắt theo nhóc đấy.”

“Ý định ban đầu của tôi là cho anh nghe giọng thằng nhóc này, để anh kiểm tra xác minh cậu ta vẫn béo tốt, khóc được cười

được. Nhưng không ngờ bên anh xảy ra chuyện, vậy nên tôi không lên tiếng, đưa điện thoại cho cậu ta, để cậu ta đóng giả làm đứa trẻ mà anh đầu tư."

Giọng nói của nhóc Bạch Lục hơi dừng một chút, sau đó thẳng thắn nghi ngờ Bạch Liễu: "Thật ra, tôi nghĩ tối hôm qua anh đã nói với tôi rằng anh đưa tiền để tôi giúp người chẳng qua là để hôm nay Mộc Kha nói chuyện với anh, đúng không?"

Âm thanh của Bạch Liễu mang ý cười rất nhẹ, cậu lười biếng dựa vào tường: "Nhóc nói vậy cũng được."

Khi cậu nói với nhóc Bạch Lục rằng tôi sẽ đưa tiền cho nhóc, nhóc giúp tôi chăm sóc Mộc Kha và Lưu Giai Nghi là Bạch Liễu biết rõ tối nay nhóc Bạch Lục sẽ lôi một người trong số họ ra để gọi cho cậu.

Mười bốn tuổi, sự cố chấp đối với tiền bạc lớn chưa từng có, cậu không thể từ bỏ cơ hội kiếm nhiều tiền đến như vậy, nhưng Bạch Liễu từ nhỏ đã là một người tương đối tuân thủ giao dịch giữa người với người, nên sẽ không dễ dàng lừa gạt đối tác. Cách tốt nhất nhằm xác minh giao dịch thành công là để nhóc Mộc Kha nói chuyện trực tiếp với Bạch Liễu và nói rằng nhóc ấy vẫn khỏe.

Và nhóc ấy cũng thực sự làm như vậy.

"Anh có thể bảo thẳng tôi rằng đêm nay kéo Mộc Kha ra ngoài gọi điện thoại cho anh, không cần phải vòng vo đến thế." Giọng nói của nhóc Bạch Lục mang theo âm sắc trẻ trung độc nhất vô nhị của người trẻ tuổi, nhưng vì bình tĩnh quá mức nên lại mang cảm giác có phần lạnh nhạt. "Miễn anh trả tiền, bảo tôi làm gì tôi cũng nghe."

“Nhưng rồi nhóc sẽ biết trước kế hoạch tôi định tiến hành để nhắm vào hai nhà đầu tư đối địch kia.” Bạch Liễu bình tĩnh nói. “Nhóc chắc chắn sẽ đoán được tôi sẽ làm gì, gặp những uy hiếp quái quỷ gì, biết rõ ý nghĩa của cuộc gọi này, nói không chừng lúc gọi điện nhóc sẽ kể hết sạch kế hoạch của tôi rồi kiếm bộn từ chỗ kẻ thù của tôi, đây hoàn toàn là chuyện nhóc sẽ làm ra, không phải sao?”

Nhóc Bạch Lục bên kia im lặng thật lâu.

Bạch Liễu khe khẽ cười: “Tôi không thể để cho nhóc đoán được tôi định làm gì, bởi vì nhóc chính là con nít quỷ.”

“Thậm chí tôi cảm thấy trong trò chơi này, đối với tôi nhóc nguy hiểm hơn bất cứ thứ gì, nhưng thật may là tôi hiểu rõ nhóc, tôi nói cho nhóc biết một sự thật như thế này nhé, Bạch Lục, tiền tài mà tôi cho nhóc chắc chắn sẽ lớn hơn nhiều so với của cải của tất cả những người trên thế giới này, gia tài cả đời này của tôi, tất cả đều có thể cho nhóc.”

Bạch Liễu từ từ rũ mắt xuống: “Sẽ chẳng ai trong cuộc đời này hào phóng với nhóc hơn tôi đâu, Bạch Lục ạ.”

Bởi vì tôi là nhóc, nhóc là tôi, tiền bạc của nhóc và tôi sẽ lưu thông với nhau vượt thời không, nhưng bản chất vẫn thuộc sở hữu của [tôi], tiền tài của “tôi” đồng thời chia cho tôi và cậu, nhưng tiền tài của “Bạch Liễu” sẽ không mất đi một xu nào.

“Toàn bộ gia tài à?” Giọng điệu của nhóc Bạch Lục vẫn thờ ơ, nhưng trong lời nói của cậu bé lại có một sự mỉa mai không thể giải thích được. “Vậy thì ngài quả thực là một người tốt bụng, có một không hai và không hề ích kỷ chút nào, thưa ngài nhà đầu tư.”

“Tôi quả thực rất ích kỷ và tham lam, cho nên tôi nhất định không đối xử với người khác như thế này.” Bạch Liễu bị mỉa mai cũng chẳng hề tức giận, nụ cười vẫn treo trên mặt, không hề dao động. “Nhưng nói sao đây? Nhóc thật sự là người đặc biệt nhất đối với tôi trên [thế giới] này, vì vậy tôi chắc chắn dành tất cả cho nhóc.”

Nhóc Bạch Lục không đáp lời Bạch Liễu, vẫn tiếp tục trầm mặc một cách hờ hững, vi diệu.

Bạch Liễu chậm rãi nói: “Nhưng tôi có thể hiểu những gì đang diễn ra trong đầu nhóc, nhóc hẳn đang nghĩ rằng con người là loài động vật có bản năng là ích kỷ, tôi là nhà đầu tư của nhóc, không thể nào lại vì một người xa lạ mà kiềm chế bản năng? Trên thế giới sẽ chẳng tồn tại những kẻ như vậy. Kể cả là có đi chăng nữa, thì cũng là kiểu người giả vờ lương thiện để chuộc lợi cho bản thân. Xét cho cùng, thiên hạ đâu có bữa cơm nào là miễn phí, đúng không?”

Nhóc Bạch Lục đối diện lại rơi vào trầm tư. Hiển nhiên Bạch Liễu biết rất rõ cậu bé mười bốn tuổi này đang nghĩ gì.

“Hồi bằng tuổi cậu, tôi cũng nghĩ vậy đấy.” Bạch Liễu dựa vào tường, ngả đầu ra, hai mắt khép hờ.

Chính sự suy yếu của bản thân, phó bản trại mồ côi có ý nghĩa đặc biệt với cậu, và cả sự tồn tại của NPC nhóc Bạch Lục đã khiến cho Bạch Liễu rơi vào hồi tưởng một cách hiếm thấy.

Cậu năm mười bốn tuổi như thế nào nhỉ? Bạch Liễu nghĩ rằng cậu sẽ không nhớ được quá nhiều đâu.

Bởi lẽ con người quả thật là một sinh vật rất đãng trí, có khi kí ức của họ thực sự chỉ có bảy giây, và phần còn lại của trí nhớ chỉ là thứ mà con người xây dựng dựa trên chút cảm giác nông cạn của bản thân để đánh lừa và tự an ủi mình.

Nhưng vào khoảnh khắc nghe thấy giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc của nhóc Bạch Lục, vừa nhắm mắt lại là cậu có thể nhớ được năm mười bốn tuổi mình là người như thế nào.

Quái gở, lạnh nhạt và lạc lõng với mọi thứ xung quanh, không ai có thể hiểu được một cậu bé gầy gò chỉ luôn xem truyện kinh dị và ngóng chờ sẽ có bao nhiêu thứ truyện, thứ game kinh dị sẽ được quyên góp cho trại trẻ mồ côi.

Bạch Liễu mười bốn tuổi không thể che giấu biểu cảm và ẩn mình được bằng hiện tại. Khi nhìn vào người khác, ánh mắt của cậu luôn mang theo ba phần bài xích, toàn thân toát ra khí chất lạnh lùng "người còn sống thì né ra". Vì thế, không một đứa trẻ nào sẵn lòng đến gần cậu.

Tất nhiên, bản thân Bạch Liễu cũng có vấn đề rất lớn.

Khi đồ chơi của những đứa trẻ khác trong trại trẻ mồ côi là xe lửa hoặc khối xếp hình gỗ do những nhà hảo tâm quyên góp, thì đồ chơi yêu thích của Bạch Liễu là những con búp bê khủng bố bị cụt tay cụt chân. Khi những đứa trẻ khác đang đọc sách tranh hoặc truyện cổ tích, thì Bạch Liễu lại ở bên cạnh xem "Kí sự quý ngài Slenderman giết người(*)", ti tỉ các thể loại kinh dị mà không biết là nhà "hảo tâm" thất đức nào đã quyên góp nó.

Nhưng khi những con người non nớt kia còn chưa bước vào xã hội, chưa tiếp xúc với đủ các thứ quy tắc đầu độc tâm hồn của người trưởng thành thì mỗi đứa trẻ trong trại trẻ mồ côi cũng

đã sống đi chết lại để giành giật đồ chơi đẹp, đồ ăn ngon, cơ hội được cha mẹ nhận nuôi, thậm chí là cả giường chiếu lót rơm rạ khô ráo.

Không ai dạy chúng làm điều đó, việc giẫm đạp lên người khác để có cuộc sống tốt đẹp hơn là một thứ bản năng của sinh vật. Bạch Liễu nhận ra điều này từ rất sớm, nên càng ngày càng tách biệt tới những người này.

Trong trại trẻ mồ côi, có hai đứa trẻ không hề tranh giành những thứ này, một đứa là Bạch Liễu, đứa còn lại chính là Lục Dịch Trạm.

Bạch Liễu thì là bởi vì cậu không cần những thứ này. Cậu thích tiền. Mà các nhà hảo tâm nói chung thì sẽ không cho trẻ con những thứ như vậy. Còn Lục Dịch Trạm là vì cho rằng người khác cần nhiều hơn, cho nên tên ngốc này mới chủ động nhường nhịn.

Có đồ ăn ngon hơn, đồ chơi tốt hơn, cơ hội được nhận làm con nuôi,… Lục Dịch Trạm đều ngốc nghếch nhường hết, nhìn qua gương mặt hạnh phúc tươi cười của kẻ đã bóc lột thành quả của anh ta đi, lúc này chỉ cần bọn họ đơn giản nói một câu cảm ơn hời hợt đã có thể làm cho thằng nhóc khờ khạo này gãi ót cười đến toả nắng.

“Tôi đã từng nghĩ trên đời này sẽ không có loại người nào vì người khác mà nhường tất cả mọi thứ của bản thân cho họ.” Giọng nói của Bạch Liễu rất nhẹ nhàng, bình tĩnh. “Cho dù có kiểu người trả giá vì người khác, thì cũng chỉ là bị thế giới này tẩy não bởi tiêu chuẩn đạo đức, rồi hun đúc tạo thành thôi. Tận tâm phụng hiến chỉ vì cảm giác thỏa mãn khi được biết ơn mang lại, suy cho cùng bản chất vẫn là làm hài lòng bản thân.
“

“Trên đời không có người tốt thuần túy, chỉ có người xấu thuần túy.”

Tiếng thở gấp gáp của nhóc Bạch Lục vang lên từ đầu dây bên kia, thằng bé vẫn đang kéo Mộc Kha - còn đang nhỏ giọng nức nở - chạy như bay trong trại trẻ mồ côi vào đêm khuya. Nhưng Bạch Liễu biết, cậu nhóc ấy vẫn đang nghe.

Thằng ranh con này chưa cúp máy, vì nó được trả lương theo phút, thật là một nhân viên tận tụy với công việc. Tuy là lao động trẻ em.

Bạch Liễu nói, giọng điệu mang theo ý cười nhàn nhạt, dường như cậu nhớ lại chuyện gì đó rất buồn cười: “Khi tôi đinh ninh với bản thân về những ý nghĩ này, tôi lại gặp được một kẻ ngốc bằng lòng làm bạn với tôi.”

“Cậu ta cứ hỏi tôi sao tôi lại ở một mình, để dành đồ ăn cho tôi khi tôi đói. Khi biết tôi đang đọc mấy cuốn truyện máu me kỳ quái đấy, cậu ta cũng chỉ ngơ ra một lát, rồi lẻn ra ngoài tìm cho tôi.” Giọng Bạch Liễu đều đều, “Nhưng tôi từ đầu đến cuối đều thờ ơ với cậu ta, cậu ta không hề nhận được bất kì sự cảm kích hay những gì có thể mang lại cảm giác thỏa mãn, tôi nghĩ cậu ấy sẽ sớm từ bỏ thôi. “

Nhóc Bạch Lục ở đằng kia cuối cùng cũng lên tiếng và hỏi: “Anh ấy đã bỏ cuộc rồi à?”

“Cậu ấy biến mất khỏi tôi một thời gian, tôi cứ nghĩ rằng tên đấy cuối cùng đã bỏ cuộc rồi.” Bạch Liễu dừng một chút. “Vào buổi trưa của một ngày nọ, tôi nhìn thấy một con thú bông [Slenderman] ở sân sau.”

Đó là một con Slenderman được làm rất vụng về. Bộ đồ thú bông được làm từ những tấm ga trải giường mà trại đã vứt đi, phần mũ thì rách tung tóe. Hệt như tác phẩm thất bại của học sinh tiểu học trong giờ thủ công. Slenderman trong bộ quần áo lam lũ khờ khờ khạo khạo này đang say hi với cậu một cách ngu ngốc.

Cuốn sách mà Bạch Liễu thường đọc nhất trong thời gian đó là [Slenderman]. Bởi lẽ, trại trẻ chưa được tặng bất kỳ cuốn sách nào khác thuộc thể loại này nữa.

Nhưng Lục Dịch Trạm đã hiểu lầm rằng Bạch Liễu thích sinh vật kì lạ trong truyền thuyết đô thị đấy. Nhóc con mười mấy tuổi đó lén lút trốn trong chăn thức đêm thứ hôm làm bộ đồ thú bông này. Sau đấy tròng lên người, đứng trước mặt Bạch Liễu nhảy nhót lung tung đến độ mồ hôi nhễ nhại. Đôi mắt của cậu vô cùng sạch sẽ, nhưng hốc mắt phiếm hồng vì thức khuya…

Lục Dịch Trạm thật sự coi Bạch Liễu như một đứa bé thích các nhân vật hoạt hình như bao trẻ em khác. Và cậu chỉ đơn giản hy vọng rằng Bạch Liễu sẽ hạnh phúc vì điều này.

Nhưng cậu không muốn Bạch Liễu cảm ơn, và tất nhiên Bạch Liễu cũng không muốn cảm ơn, bởi vì đây thực sự …

“… Anh ta đần gớm.” Nhóc Bạch Lục mặt mày không chút biểu cảm nói.

“Đúng vậy, lúc đó tôi cũng thấy thế.” Bạch Liễu cười nhẹ. “Tôi nhìn cậu ấy cứ như nhìn thằng ngu, sau đó lịch sự giải thích rằng tôi không phải là fan của Slenderman, tôi chỉ thích

xem những cuốn truyện kinh dị. Nhìn những sinh vật kỳ dị và đáng sợ này ăn thịt những con người phạm phải sai lầm ngớ ngẩn. Tôi thích những câu chuyện khủng bố như thế.”

Nhóc Bạch Lục trầm mặc một hồi nói: “Tôi cũng thích, nhưng chắc hẳn là anh ta… không thích nhỉ.”

Chỉ có thể nói đã là con nít bình thường thì đều không mê nổi, lúc đó Bạch Liễu như con quái thú trong trại trẻ mồ côi, bởi vì sách tranh của cậu không hề bình thường, rất máu me, thuộc loại hình bị cô nuôi chú ý sát sao. Cảm giác cậu có khuynh hướng chống đối xã hội và những thứ tương tự như vậy. Ngay sau đó, dưới sự giám sát chặt chẽ của cô nuôi, họ đã vứt bỏ tất cả những thứ ít ỏi mà Bạch Liễu thích.

Bao gồm sách truyện, đồ chơi, thậm chí cả mấy con thú bông được Bạch Liễu nhìn thêm đôi lần. Bọn họ phòng bị Bạch Liễu y như phòng bị một tên tội phạm tiềm ẩn đang cải tạo.

Trên thực tế, ở một mức độ nào đó, kiểu phòng bị này cũng đúng thôi.

Sau đấy Bạch Liễu đã kiềm chế những sở thích táo bạo của bản thân, giả làm một đứa trẻ ngoan như bao đứa trẻ khác.

Lục Dịch Trạm cũng không thích những câu chuyện và trò chơi khủng bố tới độ khác thường như vậy.

Nhưng anh không thích cũng không có nghĩa là không thể để Bạch Liễu thích, anh biết Bạch Liễu thích, nhưng cũng biết Bạch Liễu làm bộ không thích nữa.

“Cậu ấy thực sự không thích, nhưng cái tên đó nhân duyên lúc nào cũng tốt hết, chả biết cậu ta lôi từ đâu ra một đống game và truyện kinh dị.” Đôi mắt Bạch Liễu vẫn nhắm nghiền, hồi tưởng lại. “Thực sự là rất nhiều. Sau đấy lại làm trò qua mắt cô nuôi để đem đến cho tôi chơi, cho tôi xem. “

Nhóc Bạch Lục lần này im lặng một hồi lâu, nhóc hỏi: “Tại sao anh ấy lại muốn làm thế?”

“Tôi cũng hỏi cậu ấy như vậy.” Giọng Bạch Liễu nhẹ nhàng đến mức gần như không nghe thấy. “Cậu ấy nói, không phải chúng ta là bạn sao? Chuyện này là chuyện tớ có thể giúp được cậu, nên tớ làm đó.”

Nhóc Bạch Lục nói ra câu hỏi vừa nảy lên trong đầu: “Anh làm bạn với anh ấy từ khi nào vậy? Tôi nhớ anh chưa từng đồng ý chuyện này mà, đúng không?”

“Tôi cũng không biết.” Bạch Liễu nói. “Nhưng Lục Dịch Trạm đơn phương nhận định thế. Tôi có nói với cậu ấy rằng tôi là một đứa quái thai, sau này không chừng lớn lên sẽ đi phá hoại đất nước. Cậu ấy nói với tôi một cách nghiêm túc, nếu tôi đúng là kẻ xấu, cậu ấy sẽ làm cảnh sát để bắt tôi. “

Bạch Liễu cười nhẹ: “Cho nên cậu ấy bảo tôi yên tâm, cậu ấy sẽ không để tôi trở thành người xấu, bởi vì bạn của cảnh sát không thể là người xấu.”

“Cậu ấy đã chơi rất nhiều game kinh dị với tôi trong rất nhiều, rất nhiều năm. Dần dà cậu ấy cũng nhận ra rõ rằng tôi không thể nào là một người bình thường được, nhưng cậu ấy vẫn khăng khăng làm bạn với tôi.”

“Tại sao?” Nhóc Bạch Lục lại tiếp tục đặt câu hỏi, lần này nhóc có chút hoang mang. “Hai người không hiểu nhau chút nào. Làm bạn với anh có mang lại lợi ích gì cho anh ấy không?”

“Chẳng ích lợi gì, về mọi mặt thì tôi là một kẻ phiền phức.” Bạch Liễu sảng khoái thừa nhận điều này, “Tôi không giỏi làm người, nhưng người bạn đó của tôi cũng không phải vì chỗ tốt gì của tôi mà kết bạn với tôi.”

Nhóc Bạch Lục: “Vì sao chứ?”

Bạch Liễu: “Cậu ấy chỉ đơn giản là muốn tôi có một người bạn.”

Lí do của Lục Dịch Trạm rất đơn giản. Anh muốn làm bạn với Bạch Liễu, muốn Bạch Liễu vui vẻ, muốn Bạch Liễu có một người bạn. Không phải vì đồng cảm hay thương hại, cậu ấy chỉ nghĩ vậy nên mới làm như vậy.

Lục Dịch Trạm là con người kỳ lạ đầu tiên xuất hiện trong nhận thức của Bạch Liễu. Sự tồn tại của người này gần như lật đổ tam quan của Bạch Liễu - người này là người tốt thuần túy cao cấp, không có bất kỳ mục đích cá nhân nào, tiêu chuẩn đạo đức cực cao, nhưng lại không có não. Trong thế giới quan của Bạch Liễu, cậu ấy là một kẻ ngốc tự nguyện hiến dâng tất cả như trong sách giáo khoa nói.

Và là người bạn duy nhất trong cuộc đời của Bạch Liễu.

“Trên đời này vẫn có những người tốt thuần túy. Sự tồn tại của họ chống lại thuyết tiến hóa và bản năng của con người, vậy

nên họ sống rất khổ.” Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, “Nhưng họ có tồn tại, và nhóc sẽ sớm gặp được họ thôi.”

Đúng vậy. Bạch Lục, nhóc rồi cũng sẽ gặp được người bạn tình nguyện cùng nhóc chơi trò chơi, giả làm Slenderman chọc nhóc cười, bầu bạn với nhóc qua bao tháng năm. Bạch Liễu nhẹ giọng nói trong lòng.

“Loại người này chắc hẳn rất ít có nhỉ?” Giọng điệu của tiểu Bạch Lục vẫn nhẹ như cũ. “Anh có thể gặp một người như này đã là kỳ tích của thế giới, tôi sẽ không gặp loại người ngu xuẩn tình nguyện trả giá vì tôi đâu.”

“Nhóc sẽ.” Bạch Lưu cười, “Nhóc đã gặp được tôi rồi không phải sao?”

“Tôi biết rõ nhóc là một đứa trẻ hư. Bạch Lục, tôi cũng biết nhóc có thể bán đứng tôi, nhưng tôi cuối cùng vẫn nói cho nhóc biết kế hoạch của tôi.” Giọng nói Bạch Liễu nhẹ nhàng. ” Nhóc rất quan trọng đối với tôi, so với kế hoạch hay kể cả là so với tôi, đều quan trọng hơn.”

“Ở nơi này, nhóc là người quan trọng nhất đối với tôi.” Bạch Liễu cười. “Tôi hứa, tôi sẽ là người bạn kỳ quặc đáng tin cậy của nhóc.”

Lần này Bạch Lục trầm mặc lâu thật lâu, lâu đến mức Bạch Liễu cho rằng cậu đã cúp máy. Sau đấy nhóc con này lại cứng nhắc đổi chủ đề: “Anh cũng thích game kinh dị à? Đã chơi qua trò gì thú vị chưa?”

Bạch Liễu rũ mắt xuống, khóe miệng hơi nhếch lên, chậm rãi trò chuyện cùng Bạch Lục: “Có, tôi đã chơi được hai trò rất hay, một trò tên là 《Thị Trấn Siren》, trò còn lại tên là 《Chuyến tàu cuối nổ tung》.”

Năm mười bốn tuổi, cậu rất dễ lừa, sẽ rung động trước tên ngốc Lục Dịch Trạm hy sinh tất cả không cần hồi đáp.

Nhưng nếu là Bạch Liễu năm hai mươi bốn tuổi, mọi chuyện sẽ phức tạp hơn nhiều.

Bạch Liễu không có nhiều thời gian để tư vấn tâm lý cho bản thân mình năm mười bốn tuổi, hơn nữa cậu cảm thấy nhóc Bạch Lục cũng không cần. Cậu nói một tràng dài như vậy chỉ mong thuyết phục được thằng nhóc ấy có thể toàn tâm toàn ý phối hợp với cậu - vì điều có sức mê hoặc lớn nhất đối với nhóc Bạch Lục chính là điểm tích lũy, nói cách khác là tiền. Mà Bạch Liễu đã ném hết chúng cho bọn Miêu Phi Xỉ cả rồi.

Đây cũng là một điều rất nguy hiểm, tổng số điểm mà Bạch Liễu có trong tay cũng chính là tổng số tiền mà cậu có, thấp hơn bọn Miêu Phi Xỉ nhiều. Tổng số đạo cụ mà họ có cũng hơn hẳn cậu nhiều. Điều này đối với cậu là điểm chí mạng.

Nếu như ngày hôm sau Bạch Lục nhìn thấy bọn họ, thằng nhóc quỷ nhạy cảm với tiền bạc này sẽ sớm biết được điều tồi tệ rằng: Bạch Liễu không có tiền bằng cha con Miêu Phi Xỉ.

Nói ra thì thấy xấu hổ thật, nhưng khi nhóc Bạch Lục biết bọn họ có thù, căn cứ vào sự hiểu biết về thằng nhỏ này, Bạch Liễu dám chắc nó có khả năng cao sẽ chạy đi bán đứng mình. Bạch Liễu hiểu rõ năm mười bốn tuổi bản thân là loại người gì, nhìn tình hình trước mắt mà thấy thì Bạch Lục chỉ phục tùng cậu vì tiền mà thôi.

Ngay cả khi điều này sẽ dẫn đến tai họa cho chính mình, nhóc Bạch Lục cũng không quan tâm. Cậu của mười bốn tuổi là kiểu người vì tiền bán mạng như vậy đấy.

Vì vậy, Bạch Liễu cần một cái khác ngoài tiền có thể kiềm chế nhóc Bạch Lục vì tiền làm bậy, thứ này phải có sức mạnh tương đương với tiền. Trên phương diện người từng trải mà nói, vũ khí tuyệt vời để kiềm hãm cậu chính là Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm có thể kiềm chế Bạch Liễu có khát vọng tiền tài tràn ngập không làm ra hành vi phạm pháp suốt ngần ấy năm, nếu không phải là người này quá mức ngang bướng ương ngạnh thì cũng là do anh một lòng muốn làm bạn với Bạch Liễu. Ngoài ra còn một cái nữa - chính là Bạch Liễu cực kì tò mò về Lục Dịch Trạm.

Bạch Liễu là một người tương đối tò mò, luôn tràn đầy ham muốn khám phá tất cả các loại hành vi kỳ quái không phải của con người. Mà sự tò mò của cậu về Lục Dịch Trạm chưa bao giờ giảm đi trong suốt bao năm qua.

Bạch Liễu tò mò về việc Lục Dịch Trạm làm bạn với đứa quái quỷ như cậu thì có thể thành người tốt được bao lâu, động lực cho hành động ngu ngốc này là gì. Có lúc cảm giác tò mò này đã vô tình lấn át được đam mê tiền tài của Bạch Liễu.

Lục Dịch Trạm không tồn tại trong phó bản này, vì vậy Bạch Liễu mới nói với nhóc Bạch Lục rằng có một người như vậy tồn tại, và chính cậu cũng sẽ tự mình đóng vai Lục Dịch Trạm. Bạch Liễu đã dựa vào thứ có thể kiềm chế lại bản thân nhất trên người Lục Dịch Trạm - chính là sự tò mò này.

Thằng nhóc Bạch Lục này đã bắt đầu tò mò về cậu và muốn khám phá logic hành vi của cậu, đây là điểm bắt đầu của toàn bộ câu chuyện.

Như khi xưa cậu cũng từng có cảm giác như thế với Lục Dịch Trạm.

—

Lời tác giả:

Lão Lục thật sự là người hiền lành nha, làm bạn nhiều năm với 6, với cái tính keo kiệt đi ra ngoài ăn lẩu còn phải đem ba đôi đũa dùng một lần ngoài hàng về nhà của 6 còn có thể gắn bó không bỏ, còn cảm thấy 6 như thế rất tiết kiệm biết quản lý, có thể nói như tự xem bản thân là cha hiền luôn (?!)

Chương 90: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Ana + Beta: Sơ Tình

“Anh bảo anh bị một con tiên cá có đuôi màu lam trong chiếc bình bạc hôn, rồi lại bị một con quỷ hồn trong gương từng phóng hỏa nguyên đoàn tàu hôn???” Nhóc Bạch Lục chậc lưỡi rồi nói: “Tình trường của anh không giống với người bình thường lắm ha?”

Bạch Liễu không hề để bụng: “Đều là NPC thôi mà, có gì đâu chứ. Tuy nhiên, hôm nay nhóc nghe tôi kể chuyện lâu như vậy mà không ngắt máy. Ý gì đây, tính nghe tôi nói tròn ba tiếng đồng hồ hử?”

“Nói sao nhỉ, đúng là tôi muốn thế đấy.” Nhóc Bạch Lục nhàn nhạt đáp: “Dù sao tôi cũng được anh trả phí gọi điện thoại theo phút mà. Hôm nay hiếm khi mọi người chạy quanh để hấp dẫn sự chú ý của đám trẻ dị dạng kia. Trước mắt thì chỉ có tôi và Mộc Kha gọi điện thoại thành công để thông báo cho nhà đầu tư chuyện sẽ xảy ra vào ngày mai.”

“À mà cái con bé mù Lưu Giai Nghi kia hành động nhanh nhẹn thật, tuy không nhìn thấy nhưng cứ men theo bức tường mà đi. Tôi vừa giúp đỡ nó một tí, dẫn con bé đi qua đám trẻ dị dạng. Sau khi gọi điện xong thì có thể trở về.”

“Còn có hai thằng nhóc chạy siêu nhanh, hình như tên là Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương. Mặc dù bảo là gọi điện thoại cho nhà đầu tư để thông báo về buổi lễ ngày mai, thế nhưng bọn nó cứ khóc hoài, chẳng nói được lời nào tử tế.”

Nhóc Bạch Lục một bên chạy như bay, một bên báo lại tình huống cho Bạch Liễu, tuy thở gấp nhưng giọng nói vẫn rất rõ ràng: "Anh có thể yên tâm, tôi rất cảnh giác. Trước khi biết anh và nhà đầu tư của hai đứa trẻ kia kết thù oán, tôi và Mộc Kha đều cố tránh xa bọn họ, không bị phát hiện đâu. Ngoài ra, có lẽ là tại bọn nó chạy loạn cả lên nên thu hút sự chú ý của đám trẻ dị dạng, tối nay ba người bọn tôi mới gọi điện suôn sẻ như vậy."

"À đúng rồi, quên nói cái này với anh. Đêm nay không chỉ có một đứa trẻ dị tật." Nhóc Bạch Lục bình tĩnh bổ sung: "Có tổng cộng ba con. Mức độ dị dạng của bọn chúng không giống nhau, cũng chẳng giống con tối hôm qua. Một con ngồi xổm trên nền đất, bò bằng bốn chân, môi tím tái. Một con tứ chi dị dạng, tay chân bị bẻ quặp vào trong, tỷ lệ chi, thân và đầu vô cùng kỳ lạ, lúc chạy thì như bị thọt. Con còn lại da và tóc đều có màu trắng, lúc nãy tôi trốn ở chỗ cầu trượt lén nhìn nó, nếu không lầm thì mắt của nó màu tím."

Từ nhỏ Bạch Liễu đã ở trong trại mồ côi, biết được kha khá các loại dị tật bẩm sinh. Cậu trầm ngâm rồi nói: "Nghe giống như bệnh tim bẩm sinh, dị tật xương và bạch tạng."

Đây đều là các loại bệnh bẩm sinh mang tính di truyền. Hơn nữa trại mồ côi ngoài thế giới hiện thực năm đứa nhóc còn sống kia cũng có loại dị tật tương tự.

Bạch Liễu nhanh chóng phát hiện ra hai điểm kỳ lạ.

Thứ nhất: Tuy rằng bình thường có rất nhiều đứa trẻ sinh ra mang dị tật sống trong các trại mồ côi. Nhưng những đứa trẻ này dù chết hay sống vẫn là một đám trẻ mang di truyền bẩm

sinh nào đó. Đây là một đặc điểm vô cùng đặc thù, nhưng đặc điểm này có ý nghĩa gì?

Thứ hai: Tại sao ngoài thế giới thật mấy đứa trẻ kia vẫn còn sống, mà ở nơi này lại biến thành quỷ?

Điều đầu tiên Bạch Liễu còn cần thêm nhiều tin tức khác để giải thích. Nhưng điều thứ hai thì cậu cảm thấy bản thân mình đã nghĩ ra đáp án.

Bạch Liễu dùng ngón tay nghịch đồng xu đeo trước ngực, rơi vào trầm tư.

Dựa vào lượng thông tin đã thu thập được trước mắt, những đứa trẻ bình thường không dị tật đều bị tiếng sáo thu hút dẫn đến mất tích. Sau khi mất tích cũng không xuất hiện lại bao giờ. Còn đứa trẻ dị dạng vẫn chưa rõ phương thức tử vong, sau khi chết vậy mà có thể hóa thành quỷ dạo chơi khắp nơi.

Nhưng cũng không có nghĩa là sẽ không chết.

Từ những quy tắc của phó bản 《Trại mồ côi Tình Thương》 mà Bạch Liễu biết hiện tại, sáu đứa trẻ còn sống trong hiện thực, bao gồm Lưu Giai Nghi, hẳn là kiểu NPC [Đứa trẻ dị dạng] mà 《Trại mồ côi Tình Thương》 phỏng chiếu ra ngoài hiện thực. Mà trong 《Trại mồ côi Tình Thương》, toàn bộ NPC đứa trẻ dị dạng đều tử vong. Theo lẽ đó, sáu đứa nhóc chưa xảy ra chuyện gì trong thực tế phải chết thì mới phù hợp với quy luật của phó bản.

Tuy nhiên, cả sáu đứa trẻ đều đang được Lục Dịch Trạm trông chừng gắt gao, khả năng tử vong vô cùng thấp. Ngược lại, đứa

sau khi chết dễ bị dị hóa thành quái vật nhất là Lưu Giai Nghi đang ở trong trò chơi.

Chẳng qua vì tính nhất quán của hệ thống, để phù hợp với logic của phó bản, quá nửa là đám trẻ kia vẫn phải chết.

Vậy vấn đề nằm ở chỗ, nếu chúng chết thì sẽ chết như thế nào?

“Có khả năng cao là ở hiện thực những đứa trẻ đó cuối cùng cũng đi đến kết cục tử vong, nhưng lúc tôi bước vào trò chơi này chúng vẫn còn sống. Nếu chúng chết, thì sẽ chết như thế nào đây…”

Bạch Liễu dựa vào tường lẩm bẩm.

Trò chơi tải vào hiện thực không thể thoát khỏi lẽ thường. Nếu buộc tải số liệu của【NPC tử vong】vào, hơn phân nửa【Thế giới hiện thực】sẽ xảy ra bug. Mà 【Lục Dịch Trạm】đang trông chừng đám NPC kia sẽ nhận ra điều không đúng. Đương nhiên, hệ thống có thể sử dụng một số thủ đoạn bỉ ổi để xóa bỏ toàn bộ kí ức liên quan đến NPC này. Tuy nhiên, trí nhớ của 【Người chơi】không thể bị xóa. Bạch Liễu đã biết ở đây có bug, nếu vậy thì phiên bản chính thức【Hiện thực】sẽ mất đi ý nghĩa đối với rất nhiều【Người chơi】.

Cho nên, vấn đề là sáu đứa trẻ đã định phải chết kia rốt cuộc phải chết như thế nào mới phù hợp với logic phó bản và logic thế giới thật, mới không bị coi là bug ép buộc chết?

Bạch Liễu đột nhiên nhớ đến đống thi thể trong bệnh viện khi ấy. Sắc mặt của Lục Dịch Trạm rất nghiêm túc, anh đã nói với cậu:

【Lũ trẻ khi nhập viện đều được bệnh viện kết luận là trúng độc bình thường, nhưng sang ngày hôm sau đột nhiên xuất hiện vết hoen tử thi, cơ thể đông cứng, như đã chết từ lâu…】

Đúng vậy, chính là cái này, lùi thời điểm tử vong.

Bạch Liễu bỗng nhiên nghĩ tới… đây là cách thức hợp lý nhất, phù hợp logic thông thường, đồng thời không khiến cái chết của NPC bị hoài nghi.

Sáu đứa trẻ không phải không trúng độc nấm, mà là sức đề kháng của chúng tốt hơn, có thể chống chọi với độc lâu hơn. Vì thế, triệu chứng trúng độc kéo dài đến mãi sau này mới xuất hiện. Bởi vậy, trước khi Bạch Liễu vào trò chơi, chúng chưa xuất hiện triệu chứng nào. Song điều đó không có nghĩa là chúng sẽ vĩnh viễn không có triệu chứng.

Hoặc cũng có thể nói, chúng đang trong quá trình tử vong, nhưng khi kiểm tra cơ thể lại không phát hiện điều gì bất thường. Cho nên, ngoại trừ Bạch Liễu trong trò chơi, không có bất cứ ai khác phát hiện ra chuyện này.

Sáu đứa trẻ may mắn còn sống kia thực chất vẫn luôn bị cái chết bao trùm.

Bạch Liễu híp mắt, nếu phó bản thế giới hiện thực là do phó bản trò chơi tải vào, vậy cách chết của lũ trẻ bên trong và bên ngoài trò chơi có giống nhau không?

Nhóc Bạch Lục cũng không quấy rầy khoảng thời gian im lặng của Bạch Liễu, nhóc không nói gì chờ đợi câu hỏi tiếp theo

của Bạch Liễu, cũng chẳng cúp máy. Dù sao tính tiền theo phút mà.

Bạch Liễu trầm mặc một hồi rồi đột nhiên hỏi: “Hai hôm nay trại mồ côi có cho ăn nấm không?”

“Không.” Nhóc Bạch Lục lời ít ý nhiều. “Tôi khá nhạy cảm với mùi nấm, đồ ăn tôi ăn hẳn không có bỏ nấm.”

“Trên người những đứa trẻ dị dạng kia có nấm không?” Bạch Liễu thay đổi suy nghĩ rồi lại hỏi.

Nhóc Bạch Lục trả lời cực kỳ nhanh: “Không biết, chúng tôi luôn né xa bọn chúng. Không đến gần sao có thể ngửi được, anh muốn tôi xác nhận điều đó sao? Tất nhiên không miễn phí đâu.”

“Không, tạm thời là không.” Bạch Liễu nhanh chóng phản bác đề nghị lớn mật của nhóc Bạch Lục: “Tốc độ của đám nhóc ấy không chậm. Nếu không có người phân tán sự chú ý của chúng, mà nhóc lại đến quá gần bọn chúng thì rất dễ bị bắt.”

Hơn nữa, căn cứ theo miêu tả trong Sách quái vật, trẻ em một khi bị bắt sẽ hoàn toàn mất tích. Bên này, Bạch Liễu chỉ còn 6 điểm HP, những lời cậu nói trước đó với nhóc Bạch Lục không hoàn toàn là nói dối. So với bản thân cậu cậu, nhóc Bạch Lục với HP còn đầy đúng là quan trọng hơn nhiều lắm, Bạch Liễu sẽ dùng hết thảy khả năng để bảo đảm người bạn nhỏ tham tiền này được an toàn.

“Nhưng anh cần tôi đến gần chúng đúng không?” Giọng nói của nhóc Bạch Lục rất bình tĩnh.

“Đúng.” Bạch Liễu cực kỳ thành thật, “Tôi không chỉ cần nhóc đến gần, tôi còn muốn nhóc tìm ra nhược điểm của chúng.”

Cậu cần mở khóa nhược điểm của quái vật, dựa vào nhược điểm khống chế đám trẻ dị dạng lang thang vào ban đêm này. So với việc để mặc chúng đuổi theo đứa trẻ của mình mỗi đêm thì làm được như vậy an toàn hơn nhiều. Theo như Bạch Liễu thấy, đám trẻ dị dạng công kích theo dạng mất tích này còn kinh khủng hơn bọn người thực vật hút máu kia, có thể nói là một kích tất gïết.

Hiện tại chưa có đứa trẻ nào mất tích, rất có khả năng chỉ là do mục tiêu quá nhiều khiến chúng phân tâm. Thế nhưng một khi chúng ghim thì rất dễ bị bắt đi.

Hơn nữa, điều khiến Bạch Liễu thấy nguy hiểm hơn chính là tối hôm qua chỉ có 1 con, tối nay lại tận ba con. Số lượng đứa trẻ dị dạng ngày càng tăng cao.

“Đúng là tôi cần nhóc đến gần chúng để tìm nhược điểm, chuyện này rất quan trọng với tôi, dĩ nhiên là tôi sẽ trả tiền cho nhóc.” Bạch Liễu nhẹ giọng nói: “Nhưng không phải tối nay. Cậu bạn nhỏ à, tối nay quá nguy hiểm, tôi sẽ không hy sinh nhóc chỉ để làm chuyện này đâu. Chờ đêm mai tôi tìm được cách bảo vệ nhóc, chúng ta làm sau cũng chẳng muộn.”

Phía đầu dây bên kia trầm mặc đến lạ. Khoảng một phút sau, nhóc Bạch Lục vờ như không nghe thấy gì, nhanh chóng chuyển chủ đề: “Miêu Phi Xỉ với Miêu Cao Cương vào nhà rồi, ba đứa kia đuổi theo tôi. Quý ngài nhà đầu tư, đêm nay trò chuyện tổng cộng 31 phút, bớt cho anh số lẻ, lấy 30 phút thôi, tổng cộng 3000 tệ. Anh đã thiếu tôi 6000 tệ.”

Nhóc Bạch Lục nói năng lễ phép song không mất đi vẻ hùng hổ dọa người: “Thiếu tiền lương bồi nói chuyện của trẻ vị thành niên là thói quen xấu, hy vọng ngày mai khi gặp mặt anh có thể nhanh chóng thanh toán 6000 tệ cho tôi. Cảm ơn đã giúp đỡ. Chúc anh buổi tối tốt lành, quý ngài nhà đầu tư.”

Dựa theo tình hình tối qua, lúc này nhóc Bạch Lục hẳn nên dứt khoát cúp máy, nhưng hôm nay nhóc nói xong vẫn không cúp.

Bạch Liễu có thể nghe thấy tiếng hít thở cùng tiếng bước chân chạy nhanh trong không gian trống trải. Sau lưng nhóc ấy còn truyền đến tiếng cười hì hì của trẻ em, tiếng thở dốc và tiếng khóc nức nở rất cố gắng kìm nén của nhóc Mộc Kha. Tiếng bước chân dần dần từ nhanh thành chậm, cảm giác xào xạc như đang giẫm trên cát biến thành tiếng đạp chân trên nền bê tông, tiếng cười kì quái của lũ trẻ sau lưng nhỏ lại. Hẳn là sắp về đến phòng.

Nhóc Mộc Kha vô cùng cố gắng chạy theo sau nhóc Bạch Lục. Cậu nhóc bị nhóc Bạch Lục kéo chạy nguyên đêm, vì tim không tốt nên bờ môi tím tái. Vậy mà vẫn cắn răng bám theo, không hề gây náo loạn. Hình như nhóc ta cũng biết nhóc Bạch Lục kéo mình chạy là muốn tốt cho mình.

Mộc Kha biết, nếu không có nhóc Bạch Lục kéo mình chạy ngày hôm nay, chắc chắn cậu bé sẽ không chống đỡ được cho đến khi gọi điện với nhà đầu tư xong.

Nếu không có cách nào báo với nhà đầu tư, ngày mai nhóc sẽ không thể tham gia lễ rửa tội. Với trại mồ côi mà nói, việc này vô cùng nghiêm trọng, không chừng bọn họ còn sẽ bị phạt.

Mà tối nay nếu nhà đầu tư của nhóc Bạch Lục không nói muốn nhóc Bạch Lục chăm sóc cậu thì đứa trẻ lạnh lùng như nhóc Bạch Lục nhất định sẽ không quan tâm sống chết của Mộc Kha.

Nhóc Mộc Kha lén nhìn điện thoại trên tay nhóc Bạch Lục. Nhà đầu tư tốt bụng này tại sao lại muốn nhóc Bạch Lục giúp cậu?

Hơn nữa, tại sao nhóc Bạch Lục lại không cúp điện thoại? Chạy vào phòng ngủ rồi mà để giáo viên thấy là sẽ ăn mắng đấy.

"Nhóc còn muốn nói gì sao?" Bạch Liễu rất thức thời hỏi một câu: "Nhóc hình như đang về phòng nhỉ? Sao không cúp điện thoại? Tính kiếm thêm ít tiền của tôi à?"

"… Không tính tiền mấy phút này của anh." Nhóc Bạch Lục hít thở không thông, như sắp chẳng nói nên lời, nhóc nói nhanh như thể muốn che giấu gì đó, "Hai cái game kinh dị anh kể đêm nay không tệ, có thể bù vào."

Bạch Liễu kinh ngạc nhướng mày: "Tối nay tốt với tôi vậy à? Không tính số lẻ còn…"

"Tút tút tút…"

Phía bên kia đầu dây chẳng hề do dự mà cúp máy.

Bạch Liễu: "…"

Rõ ràng là muốn khen cậu chơi hay mà nhỉ? Năm cậu mười bốn tuổi cũng có cái kiểu ưỡn ẹo vậy sao??

Wao, thật kinh khủng.

Bạch Liễu cất điện thoại, ánh mắt dừng nơi chiếc giường làm từ rơm rạ ẩm ướt quá độ kia, đôi mắt đột nhiên nheo lại.

Đêm nay, cậu đã ngửi được mùi thực vật phân hủy như có như không trên người bệnh nhân kia. Trước đấy cậu luôn đặt sự chú ý lên trận đánh với bọn Miêu Phi Xỉ, không ngửi ra được đó rốt cuộc là mùi gì, chỉ cảm thấy là loại mùi mùn thực vật nào đấy. Giống như rơm rạ bị hư nát, nhưng còn thứ mùi khác ẩn dưới mùi của đống rơm kia.

Bạch Liễu đưa tay sờ chỗ mình bị cắn ở cổ, nơi ấy vẫn còn dính chất nhầy thuộc về cơ thể của đám người bệnh thực vật. Cậu quẹt một ít rồi đưa lên mũi ngửi. Có mùi máu của cậu, mùi rơm rạ ẩm ướt hư thối, ngoài ra còn có một mùi vô cùng nhạt…

Bạch Liễu bình tĩnh cho ngón tay vào miệng.

—— chất nhầy có mùi nấm cực kỳ nhạt.

Ngửi không rõ, nhưng nếm thì có thể nếm ra.

Trẻ con ở đây không ăn nấm, ngược lại là người bệnh ăn nấm sao?

Thức ăn duy nhất của bệnh nhân trong phòng ICU chính là [thuốc] mà y tá mang vào phòng mỗi ngày.

Mà [thuốc] rõ ràng không phải nấm, bởi nó là chất lỏng, mặc dù không loại trừ trong chất lỏng chứa các thành phần của nấm, nhưng so với khả năng này, Bạch Liễu cảm thấy có khả năng khác cao hơn.

Ánh mắt Bạch Liễu dừng trên chiếc giường rơm trước mặt.

Cậu bước tới, đi vòng quanh chiếc giường rơm này, càng nhìn càng có cảm giác quen thuộc một cách kỳ lạ. Quả nhiên thứ này giống như một cái giường, nhưng với ánh đèn mờ ảo cộng thêm hơi nước bốc lên 24 giờ không ngớt, rơm bắt đầu bị mốc - tất cả những điều kiện này hợp lại khiến Bạch Liễu cảm thấy nơi này giống một phòng trồng nấm tiêu chuẩn hơn là cái giường, và chiếc giường rơm này chính là môi trường nuôi cấy nấm.

Bạch Liễu vén ga trải giường màu trắng lên, lộ ra một mảng rơm rạ lớn khô héo. Cậu khảy đại hai cái là thấy được nấm nhỏ với bộ rễ bám chặt vào đám rơm hư thối, có vài loại nấm Bạch Liễu biết, một vài loại ăn được, một vài loại không ăn được. Tổng thể mà nói thì đều là chủng loại thường gặp, ăn cũng chẳng thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí có vài loại còn có độc, ăn vào thăng ngay. Năm đó, trại mồ côi Bạch Liễu ở cũng có đứa trẻ ăn nhầm nấm độc, suýt chút nữa không cứu lại được.

Bạch Liễu tìm kiếm nấm đang mọc trong đống rơm này bằng tay không, xác nhận số nấm đang mọc đều là những loại nấm thông thường, cậu dường như có điều suy tư.

Thứ những người bệnh kia ăn hẳn không phải đống nấm mà Bạch Liễu nhìn thấy này. Vậy rốt cuộc họ ăn nấm gì?

Tầm mắt Bạch Liễu đặt trên giường rơm. Trước đó khi cậu ở phòng ICU, bởi người bệnh thực vật luôn nằm trên giường bệnh, không nhúc nhích hệt như người thực vật bình thường. Mà HP của Bạch Liễu không cao, cho nên Bạch Liễu cũng chẳng đơn thân độc mã đi quấy rầy đám người bệnh này để tìm kiếm dưới giường họ xem có phải đều mọc ra các loại nấm thông thường như ở đây hay không.

Hiện tại, xem ra rất có thể [môi trường nuôi cấy], cũng chính là giường rơm, mọc những loại nấm khác nhau.

Nhưng vấn đề mấu chốt là tại sao lại không giống nhau? Nấm mọc trong ICU thuộc chủng loại gì?

Bạch Liễu cảm thấy hết thảy đáp án đều được giấu trong thứ mà hệ thống gọi là【Phương thuốc kéo dài tính mạng】.

“Mộc Kha.” Bạch Liễu lẩm bẩm, tựa như đang thở dài, “Bây giờ thì phải coi cậu có thể tìm ra【Phương thuốc kéo dài tính mạng】là gì trong một đêm hay không.”

_____

Phòng bệnh ICU.

Hơi thở Mộc Kha thoi thóp, cậu bò ra từ dưới gầm giường hỗn loạn, vừa đỡ thành giường đứng lên vừa thở hổn hển khó nhọc.

Cậu đứng dậy nhưng đầu hãy còn váng, đi chưa được mấy bước lại thở phì phò ngồi xuống giường.

Mộc Kha ngồi trên chiếc giường Bạch Liễu đã nằm trước đó, cả người mệt lử ngã xuống, vùi đầu vào chăn bông còn vương mùi của Bạch Liễu, như con chim non chưa trưởng thành vùi đầu vào cánh chim mẹ. đây là hành động mang ý nghĩa tìm kiếm cảm giác an toàn.

Tìm được đường sống trong chỗ chết khiến tay chân Mộc Kha run rẩy. Mặc dù vừa rồi Mộc Kha núp dưới gầm giường đã uống mấy chai thuốc tẩy trắng tinh thần để hồi phục giá trị tinh thần, về cơ bản thì lý trí đã trở về như ban đầu. Song HP của Mộc Kha tiêu hao quá mức, dẫn tới trạng thái cơ thể bây giờ vô cùng kém.

Cậu bị hút quá nhiều máu nên rơi vào trạng thái rét lạnh và sốc do mất máu, tay chân co quắp không ngừng run rẩy.

Mộc Kha cắn răng cuộn tròn trong cái chăn vương mùi Bạch Liễu mà run lẩy bẩy, tay trái nắm chặt tay phải, muốn nhanh chóng khôi phục bình thường, hốc mắt đỏ bừng. Khi bị quái vật hút máu, cậu thật sự cho rằng mình sẽ chết, đến phút cuối cùng mắt Mộc Kha nổ đầy đom đóm, mạch máu trên mu bàn tay đã xẹp xuống hết.

Song để hình dạng bên ngoài của cậu và Bạch Liễu giống nhau thì cậu buộc phải bị hút máu đến mức như thế. Có vậy Bạch Liễu mới giả trang thành cậu và lẻn vào đội của Miêu Phi Xỉ một cách thuận lợi được.

Mộc Kha nhắm mắt, cậu nhớ lại kế hoạch Bạch Liễu nói với cậu trước đó để phân tán sự chú ý, tự giúp bản thân cảm thấy

dễ chịu hơn một chút.

Kế hoạch của Bạch Liễu vô cùng đơn giản nhưng lại rất liều lĩnh, chính là trò ly giấy và quả quýt.

Giấu một quả quýt trong ba cái ly giấy, sau đó xáo trộn vị trí của ba ly giấy rồi cho đối phương đoán đâu là ly chứa quả quýt. Nhà đầu tư chính là ly giấy, giấu dưới ly giấy chính là Bạch Liễu - quả quýt mà bọn họ muốn tìm.

Nhưng kế hoạch đơn giản này có rất nhiều vấn đề phức tạp cần giải quyết.

Đầu tiên, Mộc Kha nhìn ba chiếc ly giấy có kích thước khác nhau mà Bạch Liễu đặt trên bàn, cậu cau mày: "Anh và bệnh nhân trong khu có hình dáng hoàn toàn khác nhau, họ còn mảnh mai hơn cả anh. "

"Đúng vậy, không sai. Hơn nữa không phải chỉ có chuyện này, bọn Miêu Phi Xỉ là người chơi cấp S-, hoàn toàn có thể không tuân theo quy tắc trò chơi của chúng ta." Bạch Liễu nhanh chóng thay đổi vị trí ba chiếc ly giấy, giọng điệu từ tốn chậm rãi, "Họ có khả năng bóp nát cả ba chiếc ly giấy, và sau đó lần lượt kiểm tra xem ai là quả quýt mà họ muốn tìm bên dưới chiếc cốc giấy - đó là tôi."

Trong khi nói, Bạch Liễu bình tĩnh thu lại ba chiếc cốc giấy có kích thước khác nhau, để lộ ra quả quýt đã bị bóp nát bên dưới, rồi ném ly giấy vào thùng rác như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Mộc Kha chậm rãi nuốt một ngụm nước bọt: "… Vậy thì phải làm sao bây giờ?"

“Vì lẽ đó, bước đầu tiên, chúng ta phải khiến bọn họ nghĩ rằng ba chiếc cốc giấy này không thể bị bóp nát một cách dễ dàng, có như thế, họ sẽ phải tuân theo quy tắc của trò chơi.” Bạch Liễu gõ ngón tay lên một chiếc ly giấy và viết chữ A+ trên đó: “Tôi sẽ cải trang thành quái vật với năng lực A+, đồng thời giả làm ba con quái vật cùng lúc. Các y tá ở đây chỉ có mười lăm phút để thay ca. Ngay cả khi họ là người chơi cấp S-, đối mặt với ba con quái vật cấp A+ cùng một lúc, tôi nghĩ chúng sẽ chỉ chọn đánh chết một con.”

“Nhưng anh chỉ có một, làm sao giả trang thành ba…” Mộc Kha chưa nói xong câu đã dừng lại…

Bạch Liễu xáo ly giấy bằng tốc độ nhanh đến hoa cả mắt, trong lúc nhất thời chỉ thấy được tàn ảnh. Chính vì thế mà cả ba ly giấy trông như đều có viết【A+】vậy, Bạch Liễu mỉm cười giương mắt: “Dựa vào tốc độ.”

“Còn vấn đề về bề ngoài mà cậu nói, bệnh nhân ở đây bệnh càng nặng người càng gầy càng dài. Đối với người chơi như chúng ta, có hai chỉ tiêu cần cân nhắc.” Bạch Liễu ngước lên nhìn thẳng vào Mộc Kha, “Hai chỉ tiêu đó là HP và giá trị tinh thần, suy luận theo hướng khách quan và logic thì chúng ta chỉ cần giảm HP với giá trị tinh thần xuống mức tựa tựa quái vật là được.”

“HP giảm rất đơn giản, cơ mà muốn giảm giá trị tinh thần thì phải lợi dụng quái vật bệnh nhân.”

Mộc Kha mím môi, trên mặt cậu viết rõ ràng hai chữ phản đối, cậu lên tiếng phản bác ngay lập tức: “Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đều là người chơi lâu năm, cái trò đơn giản này rất khó lừa gạt họ. Một người chơi mới như tôi cũng có thể phân biệt chiếc ly giấy nào là chính xác bằng trí nhớ. Thế nhưng khi

HP và giá trị tinh thần của chúng ta giảm xuống quá thấp, mà chẳng may đối phương đánh một đòn…”

“Anh sẽ chết, Bạch Liễu.” Mộc Kha nhìn Bạch Liễu, ánh mắt thậm chí như đang khẩn cầu, “Anh sẽ chết thật đó.”

“Mộc Kha, điều quan trọng của kế hoạch không phải sự sống chết của tôi, tôi chỉ có 50% HP mà thôi.” Bạch Liễu dùng chất giọng bình tĩnh gần như tàn khốc nói với Mộc Kha, “Mục đích chính của kế hoạch là giúp cậu an toàn ở trong phòng ICU một đêm để tìm Phương thuốc kéo dài tính mạng.”

“Sau khi cậu tìm được【Phương thuốc kéo dài tính mạng】, nhiệm vụ thân phận chính của cậu sẽ hoàn thành. Mà nhiệm vụ bên tuyến thân phận phụ, cũng chính là bên đám trẻ, thì trước mắt người hoàn thành nhanh nhất là nhóc Bạch Lục. Chỉ cần tiền là cậu có thể sai khiến nhóc ấy làm việc, nó sẽ phối hợp giúp cậu qua cửa. Nếu tôi chết, cậu lập tức mang 50% HP còn lại của tôi qua cửa, hiểu không?”

Mộc Kha sắp khóc tới nơi, cậu điên cuồng lắc đầu: “Tôi không làm được! Tôi thật sự không làm được!”

“Làm không được thì chúng ta cùng chết, Mộc Kha.” Bạch Liễu bình thản nhìn thẳng vào Mộc Kha. Khi nói những lời này, cậu thậm chí còn nở nụ cười như chẳng có vấn đề gì to tát.

Bạch Liễu cũng không phải đang uy hiếp Mộc Kha, cậu chỉ đang bình tĩnh trần thuật sự thật. Nếu Mộc Kha không làm được, rất có khả năng bọn họ sẽ dắt tay nhau xuống suối vàng.

Mộc Kha bị nụ cười của Bạch Liễu dọa rùng mình, cậu cúi đầu, cắn chặt môi dưới, im lặng đấu tranh tư tưởng. Một lúc lâu sau, cậu ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nước nhìn Bạch Liễu: “Tôi, tôi sẽ cố gắng…”

Tốc độ nói của Bạch Liễu chậm lại, cậu vỗ vỗ vai Mộc Kha: “Nhưng chuyện tôi chết sẽ là trường hợp xấu nhất, chúng ta phải đề phòng. Trò chơi đơn giản như ly giấy quả quýt quả thực rất dễ bại lộ trước mặt những người chơi cũ. Lúc nhỏ tôi chỉ cần chơi thử mười mấy lần là có thể đoán trúng 100%. Vì vậy, chúng ta sẽ không chỉ chuẩn bị trò ly giấy quả quýt đơn giản thế để đối đầu với họ.”

Mộc Kha rơm rớm nước mắt nhìn Bạch Liễu: “Không chỉ chuẩn bị trò ly giấy quả quýt đơn giản?”

Bai Liu: “Đúng vậy, chúng ta sẽ chuẩn bị trò chơi ly giấy quả quýt hai tầng, giống như hai tuyến thân phận trong trò chơi này vậy.”

“Hơn nữa chúng ta chuẩn bị tốt đáp án vòng thứ nhất của trò chơi quả quýt ly giấy cho bọn họ.” Bạch Liễu lấy sáu chiếc ly giấy mới giống hệt nhau đặt lên bàn.

Cậu cúi đầu lấy bút đánh dấu trong ngăn kéo, viết【Bạch Liễu】trên một chiếc cốc giấy, và viết【Mộc Kha】trên một chiếc cốc giấy khác, rồi bình tĩnh đặt cốc giấy có viết【Bạch Liễu】lên trên cốc giấy có viết【Mộc Kha】.

Bạch Liễu viết【Mộc Kha】lên cốc giấy, chồng lên cốc giấy có viết【Quái vật】.

Cuối cùng, Bạch Liễu đặt một chiếc cốc giấy viết【Quái vật】lên chiếc cốc giấy viết【Bạch Liễu】.

Mộc Kha bối rối nhìn thao tác của Bạch Liễu.

“Đây là đáp án cho vòng đầu tiên của trò chơi quả quýt.” Bạch Liễu chỉ vào dòng chữ trên cốc giấy và lần lượt giải thích cho Mộc Kha, “Ba chiếc cốc giấy là Bạch Liễu, Mộc Kha và quái vật, đúng không? Họ chắc chắn không dễ dàng tin tưởng mà sẽ nghi ngờ danh tính của tôi, vì vậy chúng ta chuẩn bị sẵn câu trả lời cho tầng thứ hai.”

Bạch Liễu nhấc tầng cốc giấy bên trên, lộ ra ly giấy bên dưới: “Đây chính là đáp án tầng thứ hai mà bọn họ nhìn thấy, sau đó…” Bạch Liễu mặt không biểu tình bắt đầu xáo ly giấy rồi dừng lại, hất cằm, mỉm cười hỏi Mộc Kha: “Bây giờ đoán xem quả quýt đại diện cho tôi ở ly nào?”

Mộc Kha rất tự tin với trí nhớ của mình, cậu chỉ vào cái cốc viết【Mộc Kha】: “Là cái này.”

“Đoán sai rồi.” Bạch Liễu cong cong khóe miệng, mở cả ba cái ly giấy ra, “Quả quýt nằm dưới cốc【Quái vật】.”

“Tại sao??!” Mộc Kha kinh ngạc, “Rõ ràng tôi thấy anh đặt quả quýt ở dưới cái cốc tầng hai【Mộc Kha】cơ mà?”

“Người quả nhiên là động vật bị lừa dối bởi tin tức bản thân có. Cậu nhớ không lầm, nhưng tôi gian lận.” Bạch Liễu rũ mắt, cậu cười, từ từ nhấc ly giấy【Bạch Liễu】lên. Trong ánh mắt kinh ngạc của Mộc Kha, ngón út và ngón trỏ Bạch Liễu

kẹp lấy mép ly nhẹ nhàng kéo ra, cậu chia hai chiếc ly thành ba chiếc.

Bạch Liễu nhướng mi mắt khẽ cười: "Một trò bịp bợm mà thôi, thật ra cậu đã nhớ rất kĩ, cũng đoán chính xác nốt. Nhưng tôi còn chuẩn bị thêm một tầng nữa. Tôi úp lên trên ly giấy thân phận【Bạch Liễu】ba cái ly giấy, cậu chỉ thấy tầng ly thứ hai, nhưng thực ra có đến ba tầng ly. Cho nên thực ra【Quả quýt】là tôi được giấu ở dưới tầng ly thân phận thứ ba."

Bạch Liễu cầm quýt lên: "Đổi cách nói khác, lúc kết thúc trò chơi ly giấy quả quýt, tôi sẽ còn lợi dụng những tin tức khác để tạo thêm một tầng thân phận, làm thêm tầng【Ly giấy】thứ ba để bảo vệ bản thân, mê hoặc cặp cha con Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương này."

"Mà bọn họ tuyệt đối sẽ không nghi ngờ tin tức bản thân họ tìm được." Bạch Liễu lấy quả quýt dưới ly giấy bẻ làm đôi, đưa một nửa cho Mộc Kha.

Cậu cười nhẹ: "Bởi vì tin tức này do một nửa quả quýt nói cho bọn họ. Mộc Kha, ăn quýt không?"

Mộc Kha có hơi ngơ ngác lắc đầu, từ chối nửa quả quýt Bạch Liễu đưa, cậu đã bị thao tác của Bạch Liễu làm cho choáng váng, còn chưa kịp tiêu hóa xong. Sau khi bị Mộc Kha từ chối Bạch Liễu cũng chẳng sao cả, nhún nhún vai. Lột một múi quýt bỏ vào miệng.

Lúc cắn vào, trong nháy mắt, mặt Bạch Liễu hơi vặn vẹo một chút, cậu nhăn mặt nhè múi quýt vào cốc giấy 【Bạch Liễu】: "… Chậc, quýt ở bệnh viện này sao mà chua thế."

Kết quả thành công nhất của trò chơi này là người bệnh thực vật dưới thân phận Bạch Liễu chết, Mộc Kha lấy thân phận người bệnh an toàn ở trong phòng ICU một đêm.

Còn quả quýt【Bạch Liễu】lấy thân phận Mộc Kha chờ ở nơi nguy hiểm nhất, ngay dưới tầm mắt của hai cha con Miêu Phi Xỉ.

Để đạt được mục đích ấy, Bạch Liễu khiến ba người, hoặc nói là ba 【quái vật】đội hai tầng【ly giấy thân phận】trở lên.

Sau khi【trao đổi ly giấy】lần thứ nhất, Bạch Liễu cho Miêu Cao Cương một đáp án đơn giản về thân phận rằng quái vật bị gïết chết là【Bạch Liễu】, quái vật ẩn núp dưới giường là quái vật thật, mà quái vật gã ta dẫn đi là【Mộc Kha】.

Nhưng Miêu Cao Cương đương nhiên sẽ không tin tưởng đáp án rõ ràng đến bất ngờ mà Bạch Liễu đưa cho.

Vì vậy Bạch Liễu chuẩn bị cho Miêu Cao Cương vòng chơi 【ly giấy quả quýt】thứ hai.

Tại vòng chơi thứ hai, Bạch Liễu đánh cược đưa quyền【trao đổi ly giấy】cho Miêu Cao Cương. Cậu và Mộc Kha dùng nhiều loại phương thức ám chỉ cho cha con họ về thân phận bất thường của mình. Chẳng hạn như hành động trợ giúp rất rõ ràng của Mộc Kha dành cho Bạch Liễu, hay hành động bất thường trợ giúp người bệnh của Bạch Liễu. Bọn họ kícհ tհícհ sự nghi ngờ của Miêu Cao Cương, khiến gã không ngừng sửa đổi【Nhãn ly giấy】trên người ba quái vật. Cuối cùng, Miêu Cao Cương sẽ vô cùng tín nhiệm trí nhớ mình giống Mộc Kha, phạm sai lầm y hệt Mộc Kha.

Quá tin tưởng kinh nghiệm và tin tức của chính mình lấy được để đi đến kết luận, Miêu Cao Cương hoài nghi Bạch Liễu sẽ giấu quả quýt dưới ly giấy【Mộc Kha】, từ đó kích hoạt tầng ba【thân phận ly giấy】Bạch Liễu đã chuẩn bị từ sớm: Cuộc gọi tự chứng minh đến từ nhóc Mộc Kha.

Mộc Kha thở phì phò nhìn thoáng qua thời gian. Trước mắt đã là 9 giờ rưỡi, tất cả y tá bắt đầu tuần tra. Nnhưng Mộc Kha không nghe được thông báo người bệnh nào tử vong, cũng không nghe thấy tiếng đánh nhau gì, cho nên xác suất lớn là 【tầng ly giấy cuối cùng】 bảo vệ của Bạch Liễu phát huy tác dụng.

Cậu nằm trên giường, hai mắt bởi vì kích thích quá độ mà trở nên thất thần, vô ý thức mà thở dài một cái.

Toàn bộ quá trình diễn ra theo kế hoạch, Mộc Kha phụ trách dẫn hai cha con họ Miêu vào ICU, bị dị hóa và giảm HP tới mức bề ngoài trở nên tương tự quái vật, cùng với đó là phải giữ tỉnh táo trong khi giá trị tinh thần bị dị hóa để phối hợp với Bạch Liễu. Cuối cùng và cũng là quan trọng nhất, cậu có thể ở phòng ICU nghỉ ngơi an toàn suốt một buổi tối, tìm kiếm Phương thuốc kéo dài tính mạng được giấu trong sách dựa theo chỉ thị của Bạch Liễu.

Mà phần còn lại của cái kế hoạch này đều do Bạch Liễu phụ trách.

Mộc Kha nhắm mắt, nhịp tim cậu còn chưa khôi phục hoàn toàn. Cậu đặt tay trước ngực, cảm nhận được trái tim yếu ớt của mình đang đập kịch liệt liên hồi, càng nghĩ càng sợ chết khiếp.

Bởi lẽ, trong quá trình thực hiện kế hoạch này có rất nhiều lần xém tí nữa là lật xe.

Căn bản là Miêu Phi Xỉ không dựa theo kịch bản ban đầu Mộc Kha nghĩ đến, gã ỷ vào thuộc tính và giá trị vũ lực cao của bản thân muốn giết sạch tất cả quái vật, còn suýt chút nữa đã thành công. Nếu không phải Bạch Liễu dựa vào kỹ năng và đạo cụ đấu với Miêu Phi Xỉ mười phút, nói không chừng gã đã đạt thành tựu "giết ba" trong ICU. Mà Mộc Kha hiện tại cũng đi đời nhà ma luôn rồi.

Sau khi trái tim yếu ớt của bản thân bình phục trở lại, Mộc Kha nhẹ nhõm thở phào. Cậu rúc trên giường nghỉ ngơi chốc lát, miễn cưỡng thích ứng trạng thái thân thể hiện tại, cắn răng lảo đảo đứng lên, bắt đầu sửa sang lại đống hỗn độn trong phòng bệnh.

Thời gian không nhiều lắm, cậu phải tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 91: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Liễu 13 + Beta: Hà

Đại sảnh trung ương, màn hình trung tâm, phía trước TV nhỏ Bạch Liễu.

Vương Thuận nhìn vị trí quảng bá trung tâm của TV nhỏ Bạch Liễu, trong lòng không khỏi thổn thức —— người và người thật sự không giống nhau. Dù cho hiện tại còn đang đối đầu với cha con Miêu Phi Xỉ là người chơi tham gia league, vậy mà chỉ mới trong ngày đầu tiên của trò chơi, Bạch Liễu đã có thể nhanh chóng leo lên được màn hình quảng bá trung tâm.

Lượng like và donate ủng hộ Bạch Liễu tăng lên chủ yếu là nhờ trận giằng co giữa Bạch Liễu và cha con Miêu Phi Xỉ, lúc đó khán giả bên Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương còn đang ăn mừng vì giết được Bạch Liễu.

Công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối cũng mua một đoạn quảng cáo tuyên truyền, dưới đủ các loại nhân tố, cùng với việc nhiều người chơi có tên tuổi không mở livestream, khán giả điên cuồng like và donate cho Miêu Phi Xỉ, suýt chút nữa đã đẩy được gã lên vị trí quảng bá quốc vương.

Thế nhưng rất nhanh, ngay lúc Miêu Phi Xỉ sắp chạm được đến vị trí đó thì lại bị kéo xuống —— bởi vì Bạch Liễu không chết. Không những không chết, cậu ta còn nhân cơ hội đó trà trộn được vào trong đội ngũ của Miêu Phi Xỉ.

Fans Miêu Phi Xỉ và công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối đã mua quảng cáo đều trợn tròn mắt —— cục diện mà bọn họ

cực khổ tạo ra cuối cùng tất cả lại trở thành… may áo cưới cho Bạch Liễu.

*may áo cưới: ý chỉ thành quả lao động bị người khác đoạt.

Khán giả điên cuồng đổ xô tới TV nhỏ Bạch Liễu, kể cả là người đang khó chịu và có địch ý với cậu cũng ào ào chạy qua, dù cố gắng mấy cũng không ngăn lại nổi—— phần lớn bọn họ đều đang muốn hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, định ở luôn bên TV nhỏ của Bạch Liễu không đi nữa.

Số lượng khán giả tăng cao, số liệu các hạng mục khác cũng tăng lên nhanh chóng đưa Bạch Liễu vào vị trí quảng bá trung tâm. Thậm chí không riêng gì Bạch Liễu, đến ngay cả TV nhỏ của Mộc Kha cũng được ăn ké được từ làn sóng của Miêu Phi Xỉ lần này, thuận lợi từ khu nhiều người lên màn hình trung tâm.

Khán giả có nghi ngờ, có khó hiểu, cũng có thảo luận hợp lý. Bạch Liễu lần này có thể lẻn vào làm người dưới trướng Miêu Phi Xỉ, thậm chí trước đây còn thành công giết được tuyển thủ dự bị của công hội Quốc Vương là Trương Khôi, vậy nên hiện tại đã không còn ai cảm thấy người mới này đơn giản. Nhưng vấn đề bây giờ chính là —— trâu đúng là trâu, quá ngông cuồng, cuối cùng vẫn đá vào tấm sắt.

“Trà trộn vào cũng vô dụng, kỹ năng của Bạch Liễu vượt cấp khống chế Trương Khôi còn được. Nhưng Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ được phán định có kỹ năng cấp S, một tên bảng F như cậu ta khống chế sao nổi, gần như là không thể.”

“Hơn nữa tính cảnh giác của Miêu Cao Cương rất cao, trước đó tôi nghe đám người công hội Cương Thi Ăn Thịt Thối nói là Miêu Cao Cương đã xem video của Bạch Liễu cả trăm lần, tổng kết ra rất nhiều cách về khả năng khống chế của Bạch Liễu. Một trong số đó là kỹ năng của Bạch Liễu có hạn chế, hẳn là mượn thứ môi giới nào đó đồng thời có sự cho phép của cả hai bên, cho nên chỉ cần bọn họ không nhận đồ gì của Bạch Liễu thì sẽ không sao…”

“… Chẳng qua Bạch Liễu chơi mấy trò đổi trắng thay đen tốt đấy chứ, dùng nhiều lớp vỏ bọc thế mà thật sự lừa được Miêu Cao Cương. Má nó, người chơi này hệ tổ ong à, quá là mưu mô, không biết trong hiện thực đang làm gì?”

“Dù sao hai người Miêu Cao Cương còn từng giết ngược được người của chiến đội Quốc Vương, tôi cảm thấy không có khả năng bị Bạch Liễu khống chế.”

“Xem tình huống này, Bạch Liễu đang chuẩn bị chơi chiến thuật cướp chạy à, dùng hết tất cả đầu mối để hoàn thành nhiệm vụ chính trước, sau đó qua cửa.”

“Nhưng chơi chiến thuật cướp chạy này mang Mục Tứ Thành không phải càng thích hợp hơn sao? Hai người này cãi nhau à? Sao đều giống như uống nhầm thuốc, mỗi người đều mang theo người mới. Tám trăm năm qua tôi chưa từng thấy Mục thần mang người mới luôn á, mà cũng khá lắm, một lần mang theo hai vợ chồng…”

“Anh bạn chớ có xem thường hai người đó, hai người mới mà Mục Tứ Thành dẫn theo đều có tố chất rất cao đấy, một người phòng vệ một người giết quái, là vợ chồng nên phối hợp còn rất tốt. Xem ra cả hai đều là hạt giống tốt, tôi cảm thấy nếu bồi dưỡng thì sẽ không thua nhóm Miêu Cao Cương đâu.”

“Người mới Bạch Liễu đang mang tố chất cũng không tệ, chỉ là thiếu kỹ năng cá nhân, có thể bồi dưỡng theo hướng ẩn nấp thu tình báo, không phải bên công hội Quốc Vương có người họ Vương gì đó là kiểu như vậy sao? Chỉ cần nuôi tốt, vậy sau này sẽ là một kho dữ liệu, dùng không tệ đâu.”

“Này, mấy người mới này đều trông rất ok nhỉ! Tôi thì tìm không ra người mới có tiềm năng như vậy. Cmn chứ, năm nay tôi nhìn trúng Mục Tứ Thành, đuổi theo cậu ta tận ba phó bản nhưng không nói được câu nào. Cậu ta chạy nhanh phết ấy, tôi đuổi theo mà muốn đứt hơi tới nơi. Bây giờ nhìn đống người mới này, ai cũng muốn hốt về công hội hết á!”

“Xéo nhanh, ông bạn nghĩ hay lắm, tôi cũng muốn đây này, còn phải xem người ta có đồng ý không nữa chứ?”

“Đúng là chơi không tệ, nhưng tiếc là tôi vẫn cảm thấy cậu ta sẽ chết. Cái đao cỏ heo của Miêu Phỉ Xi, à không, song đao Thượng Trư, ấy cũng không đúng, cmn tui thật sự bị Bạch Liễu tiêm nhiễm rồi. Cái đao gì đó có lực công kích rất cao, tôi nhớ được là 3147, trước đó còn suýt tiễn tôi khỏi trò chơi. Bạch Liễu dẫn theo một người mới như vậy không gánh nổi đâu.”

“À, nhưng nếu Bạch Liễu vào league, cái bảng chỉ số rách nát của cậu ta sẽ tăng thêm, dùng tốt thì có thể đại sát tứ phương đó.”

“… Hơi hơi muốn mời chào tên nhóc này rồi, kỹ năng đó của cậu ta cũng rất thú vị, là có thể sao chép kỹ năng của người chơi mình khống chế sao? Cho dù kéo dài không lâu, nhưng không biết là do thể lực hay là kỹ năng cậu ta bị hạn chế, cậu ta dùng kỹ năng Mục Tứ Thành chống lại Miêu Phi Xỉ không được mấy phút…”

Vương Thuấn kinh ngạc nhìn những người chơi đang ngồi bình luận trước TV Bạch Liễu.

Khán giả bình thường cũng nhìn đám người chơi này bằng ánh mắt ngạc nhiên, bọn họ không dám lớn tiếng nói chuyện, tất cả đều nhỏ giọng thảo luận ở hàng sau. Bởi vì rất nhiều người chơi trong số đó là những gương mặt quen thuộc trong giải league năm ngoái, một số còn là người chơi cao cấp trong mười công hội lớn.

Có những người chơi này ở đây, người chơi bình thường căn bản không dám phát biểu tùy tiện, giống như lúc trước Mục Tứ Thành đứng trấn giữ nơi TV nhỏ của Bạch Liễu vậy.

Quảng bá khiêu khích của Miêu Phi Xỉ chẳng những hấp dẫn khán giả bình thường, mà còn thu hút được mấy người chơi cũng tham gia league có cùng cấp bậc với Miêu Phi Xỉ. Bọn họ muốn biết Miêu Phi Xỉ sẽ làm gì, nhưng khi thấy hắn ta lần đầu ăn phải quả đắng, sự chú ý lập tức đổ dồn qua phía Bạch Liễu —— nói cách khác, Bạch Liễu hiện tại đã đã thu hút sự chú ý của đám người chơi league rồi.

Vương Thuận ngửa đầu nhìn Bạch Liễu trên TV nhỏ, thở dài một hơi —— Bạch Liễu là người chơi đơn độc có biểu hiện xuất sắc, cậu đã bắt đầu hấp dẫn các chiến đội công hội chú ý tới mình trong mùa tiếp ứng ác liệt này rồi sao?

Thành thật mà nói, nếu không phải là công hội Quốc Vương ngay từ đầu đã kết thù với Bạch Liễu, thì Vương Thuận cũng rất coi trọng cậu, nhưng đáng tiếc bây giờ —— anh ta lại thở dài một tiếng.

Nhưng sau khi Vương Thuấn nghe được việc Mục Tứ Thành cũng bắt đầu mang theo hai người mới, trong lòng anh cảm thấy rất kỳ lạ —— Bên Bạch Liễu đang dẫn theo người mới, bên Mục Tứ Thành cũng vậy. Bọn họ cộng thêm Bạch Liễu và Mục Tứ Thành, số lượng vừa đủ năm người tham dự giải đấu. Dường như Bạch Liễu muốn đánh league, vì vậy hiện tại đang bồi dưỡng người mới…

Nhưng rất nhanh Vương Thuấn đã buồn cười lắc lắc đầu, đặt cái suy nghĩ kỳ quái không tưởng đó ra phía sau —— chỉ chưa đầy hai tháng nữa là đến league, một nhóm thuần người mới như vậy sao có thể dự thi được.

Bạch Liễu điên rồi mới có thể dẫn theo cái đội toàn là người mới này đi dự thi.

Nhưng xem ra mấy người mới này đều sẽ được các công hội lớn mời chào về đào tạo, cũng không biết năm sau sẽ gặp được những gương mặt mới này ở chiến đội nào, Vương Thuấn thấp thỏm nghĩ.

Trong trò chơi.

Mộc Kha đưa giường bệnh về vị trí cũ, đẩy thi thể người bệnh quái vật vào góc tường. Một mùi hương thực vật gì đó rất quái lạ từ bệnh nhân đó tỏa ra. Chỉ trong vài phút sau khi nhóm Bạch Liễu rời đi, bệnh nhân này đã bắt đầu tản ra một mùi nấm thối rữa nồng nặc, ẩm ướt dày đặc, mùi nặng đến mức Mộc Kha phải bịt kín mũi lại.

Bệnh nhân thực vật bị Miêu Phi Xỉ chém chết cúi đầu tựa vào trong góc, bóng đen dưới ánh đèn mờ ảo khiến người ta cảm thấy vô cùng bất an. Thân hình nó thậm chí còn dài hơn một chút so với lúc bị Miêu Phi Xỉ chém chết, tay chân càng nhỏ dài đến khó tin, giống như thanh kim loại nào đó. Theo Mộc Kha đoán, nếu bây giờ bệnh nhân thực vật này đứng dậy, đoán chừng phải ngoẹo cổ mới có thể bước đi bình thường được.

Bệnh nhân thực vật này chỉ được đánh giá là cấp A, bị Miêu Phi Xỉ có bảng cấp S- dùng hết sức đánh như vậy, dù thế nào cũng không thể còn sống được.

Mộc Kha nhanh chóng thu hồi ánh mắt vừa đặt trên người bệnh nhân này, dù sao càng nhìn cũng chỉ khiến bản thân càng thêm khó chịu. Nếu còn tiếp tục nhìn vào loại quái vật không phải người nhưng lại có hình dạng giống người này sẽ kích phát hiệu ứng uncanny valley (*) trong cậu mất. Giá trị tinh thần của cậu mới hồi phục chưa được bao lâu, không nên làm loại chuyện gây ô nhiễm tinh thần như thế này.

Trong phòng bệnh đâu đâu cũng có sách, may mắn là không bị hư hại gì. Chỉ là căn phòng rất ẩm nên sách bị dính trên mặt đất, nhưng như vậy cũng không thể ngăn cản Mộc Kha đọc được. Cậu cẩn thận nhặt những cuốn sách lên rồi sắp xếp lại, nâng giá sách bị đổ trên mặt đất lên, lần lượt đặt sách theo thứ tự mà cậu đã nhìn thấy trước đó. Dưới ánh sáng trong căn phòng, dùng bút định vị tầm nhìn rồi bắt đầu đọc.

Giống như Bạch Liễu đã phỏng đoán trước đó, sách ở đây có đủ loại ghi chú. Có thể bởi vì nơi này là ICU, không chỉ có một bệnh nhân ở lại nên nét chữ có nhiều kiểu khác nhau. Mộc Kha đọc sách cực nhanh, cậu chỉ chọn trang sách mà bên cạnh có phần ghi chú đánh dấu lại, tay lật sách liên tục, tròng mắt Mộc Kha chuyển động không ngừng, hầu như ánh mắt chỉ dừng lại trên mỗi trang khoảng độ một - hai giây, quả thực

giống như【Phương pháp đọc sách cơ học lượng tử】 trên mạng.

Không biết qua bao lâu, mắt Mộc Kha hiện rõ ra tơ máu đỏ, cậu mới thở dài một hơi ngồi trên giường, đầu óc choáng váng lẩm bẩm: “Đọc xong lần thứ nhất.”

Xem qua nhiều ghi chú như vậy, Mộc Kha cơ bản có thể xác định 【phương thuốc kéo dài tính mạng】 này thật sự giống như tên của nó —— theo ghi chú miêu tả thì đây là một phương thuốc đông y có thể chữa bách bệnh, nhưng bởi vì chưa trải qua bất kỳ thí nghiệm nào, cho nên được xem như đây là một loại phương thuốc dân gian/cổ truyền.

Những bệnh nhân mắc bệnh nan y này đã bị bệnh tật giày vò hành hạ đủ đường. Sau khi đến rất nhiều bệnh viện, gặp qua vô số bác sĩ, thử đủ các loại phương pháp điều trị nhưng đều không hiệu quả. Cuối cùng, họ được bác sĩ và bệnh viện thông báo rằng họ có thể từ bỏ điều trị, về nhà ăn uống thả lỏng thì tốt hơn - nói cách khác chính là về nhà chờ chết - các bệnh nhân nghe xong đều tuyệt vọng.

Nhưng những bệnh nhân này không muốn từ bỏ. Một số bệnh nhân có tiền lại có thế đã tự mình xây nên một bệnh viện tư nhân nhưng không được ra ngô ra khoai gì cho lắm. Bởi vì chính những bệnh nhân này cũng không tin các bác sĩ chẩn đoán bệnh, thậm chí đối với những vị bác sĩ không chữa được bệnh đó còn lòng mang thù hận, cho nên trong bệnh viện này chỉ có y tá, còn chính những bệnh nhân đang tìm cách tự cứu này là người đảm nhận vai trò bác sĩ.

Mà trong số họ cũng có những người đã tìm hiểu nhiều thông tin về y học trong thời gian trị liệu lâu dài kia, nắm vững được một số kiến thức y học phổ thông nhất định. Có thể nói là bệnh lâu thành y, cũng có thể là do bác sĩ nói bệnh họ đã đến giai

đoạn cuối không cứu được nữa, nên những bệnh nhân này bắt đầu đọc sách và tự cứu mình.

Và nhiều người trong số họ thật sự đã đọc rất nhiều dữ liệu y tế về các phương pháp điều trị khác nhau trong một thời gian dài, vậy nên họ cũng có một lượng kiến thức y học nhất định. Có thể nói rằng họ đã trở thành bác sĩ từ rất lâu, hay có thể nói bệnh đã phát triển sang giai đoạn sau, bác sĩ nói không cứu được, bệnh nhân bắt đầu đọc sách để tự cứu mình.

Nói chung, so với bác sĩ thì họ càng tin chính bản thân mình hơn, hoặc là tin những người cũng mắc bệnh giống như họ.

【 Trời không phụ lòng người 】— Mộc Kha thấy ai đó kích động viết một dòng ghi chú trên trang giấy như vậy. Cuối cùng, dưới sự cầu nguyện ngày đêm trong tuyệt vọng của bọn họ, một bệnh nhân bí ẩn không biết từ đâu đã tìm ra được phương thuốc dân gian đông y. Sau khi nghiệm chứng phương thuốc này trên người một vài bệnh nhân khác, xác nhận rất có hiệu quả trong việc giảm bớt các triệu chứng bệnh tật của họ, những bệnh nhân cùng đường này kích động không thôi. Đồng thời, phương thuốc dân gian này cũng được bọn họ gọi là 【Phương thuốc kéo dài tính mạng】.

Tuy nhiên, vì nhiều lý do mà phương thuốc này lại【 bí ẩn không truyền ra ngoài 】,【 không thể truyền thụ trực tiếp】, 【nói lại trực tiếp, truyền ra bên ngoài sẽ dẫn đến tai họa】, vì vậy họ không thể nói thẳng cho những bệnh nhân mới nhập viện biết phương thuốc là gì.

—— Nhưng bọn họ cũng không phải sẽ không truyền lại【 phương thuốc kéo dài tính mạng 】.

Cách thức 【truyền lại phương thuốc】giữa bệnh nhân cũ và mới tương đối khó hiểu và cảnh giác. Thứ nhất, bệnh nhân mới phải đúng là người bệnh nguy kịch, bệnh đến sắp chết, đồng thời còn có tiền để 【làm việc thiện】, giúp đỡ trẻ em. Phải như vậy họ mới được bệnh nhân cũ cho phép vào ở trong bệnh viện. Hơn nữa không chỉ thế, bệnh nhân mới còn phải trải qua thử thách về tính kiên nhẫn —— . Trong phòng mỗi bệnh nhân này đều được chuẩn bị kỹ một giá sách lớn. Nếu như bệnh nhân có thể đọc xong sách, là có thể tìm được 【Phương thuốc kéo dài tính mạng】ẩn giấu giữa những hàng chữ trong đống sách chất đống đó.

Mộc Kha cảm thấy chuyện này giống như cách truyền ám hiệu —— như thể họ sợ phương thuốc này truyền ra sẽ mang tai họa tới cho mình, vậy nên mới cần phải nghiêm khắc sàng lọc để chắc chắn người nhận được phương thuốc này sẽ ở cùng một phe với họ —— Điều này làm cho Mộc Kha nhớ tới mấy người giàu khi tham gia câu lạc bộ ngầm cũng phải trải qua chế độ thẩm tra 【thành viên】 nghiêm ngặt như vậy.

Dựa vào phần ghi chép miêu tả, Mộc Kha nhanh chóng chắp vá được đại khái 【phương thuốc kéo dài mạng sống】, nhưng phương thuốc cậu tìm được vẫn thiếu mất một vị thuốc dẫn quan trọng nhất. Mộc Kha lục lọi tất cả ghi chép trong sách, phần lớn chúng đều chỉ mơ hồ đề cập đến thuốc này 【là một đối một 】, tức là thuốc dẫn của mỗi bệnh nhân không giống nhau, có độ đặc hiệu cao, hơn nữa【đạt được không dễ 】.

Nhưng vị thuốc dẫn này cụ thể là cái gì thì lại không có bất kỳ ghi chép nào đề cập tới, vẻ mặt Mộc Kha trở nên nghiêm túc hơn.

Đêm đã khuya, không biết biết chân trời bắt đầu trắng xóa từ lúc nào, điều này làm Mộc Kha có hơi sốt ruột —— rõ ràng

thứ thuốc dẫn đó là vật quan trọng nhất trong【Phương thuốc kéo dài tính mạng】, vì sao không có một trang sách nào có ghi chép liên quan tới nó? Hơn nữa những bệnh nhân này đọc mô tả liên quan【thuốc】trên trang, sao lại không ghi chú thứ gì? Dưới loại ánh sáng mờ ảo như vậy, nếu không để lại chút dấu vết nào để định vị, vậy khi bệnh nhân muốn xem lần hai sẽ rất khó khăn. Thậm chí Mộc Kha còn tìm nếp gấp ở từng trang, nhưng cũng không phát hiện ra gì.

"Không nên chứ…" Mộc Kha lẩm bẩm, "Chờ chút!"

—— Nếu hoàn toàn không có một chút nếp gấp và ghi chú nào, vậy còn có một khả năng: thứ trên trang đó rất quan trọng đối với họ, so với việc gấp hoặc ghi chú đánh dấu, để đó xem lại, bệnh nhân có thể sẽ —— lén xé nó đi.

Mặc dù nơi này không cho phép làm hư hại sách, nhưng đây là quy tắc với những người chơi như bọn họ, cũng chính là với【bệnh nhân mới】. Đối với những con quái vật này, tức là【bệnh nhân cũ】thì chưa chắc đã có ——, bởi vì những quyển sách truyền đạt【phương thuốc kéo dài tính mạng】đã trở nên vô dụng.

Nhưng giường bệnh và ngăn kéo ở đây Mộc Kha cũng đã kiểm tra. Những nơi có thể xuất hiện trang giấy cậu đều đã tìm thử, đến cả WC cũng không tha.

Cho nên nếu trang sách bị xé ra, khả năng duy nhất là nằm ở nơi đó, cũng là nơi Mộc Kha chưa tìm qua…

Mộc Kha dời mắt, nhìn sang túi áo trên đồng phục bệnh nhân của thi thể quái vật đã mục nát. Ánh mắt di chuyển từ đầu bệnh nhân thực vật đang rủ xuống đến khuôn mặt chỉ trong vài giờ ngắn ngủi đã khô quắt như quả cà héo.

Mộc Kha chậm rãi nuốt một ngụm nước bọt.

Cậu hít sâu một hơi, rón rén đi về phía bệnh nhân đang ở trong góc tường. Dường như có con côn trùng nhỏ nào đó chui vào dưới làn da khô héo của bệnh nhân, trên khuôn mặt màu xanh tím của nó xuất hiện những vết đường chảy nhỏ dài, cuối cùng chạy vào trong con ngươi. Con ngươi của nó dần co lại, bờ môi có vết hoen tử thi hơi trương lên, có thể thấy cả nước bọt trong miệng nó. Chất nhầy trên răng nanh của cái xác nhỏ giọt lên ngón trỏ đặt ở cạnh.

Ngón tay bệnh nhân đột nhiên nhúc nhích.

Nhưng những động tác này cực kỳ khẽ, lại xảy ra ở nơi góc tường tối tăm. Vốn tầm nhìn trong phòng đã rất hạn chế, Mộc Kha tới gần cũng không phát hiện ra thi thể đã chết từ lâu đó có điểm gì không ổn. Thi thể này có vẻ vẫn luôn không có gì bất thường, chỉ là cậu cảm thấy mùi thực vật thối rữa trong phòng đang ngày càng nồng hơn, như là có thứ gì đó đang điên cuồng sinh trưởng.

“Đậm mùi nấm nha…” Mộc Kha giật giật mũi, cậu ghét bỏ phất phất tay. Chẳng hiểu sao mùi nấm này lại làm cậu liên tưởng tới mùi nấm mà cậu người được trên người mấy đứa trẻ khuyết tật trong trại mồ côi.

Mộc Kha ngồi xổm xuống, cố chịu đựng cảm giác bất ổn và sợ hãi khi phải đối diện thẳng với cái xác, cậu thò tay vào trong túi áo đồng phục bệnh nhân. Và rồi, cậu thật sự mò được một tờ giấy, nhưng so với chuyện đó, có thứ càng khiến Mộc Kha sởn tóc gáy hơn——

—— Lúc cậu thò tay vào túi áo, có thể cảm nhận được nhịp đập không đều ở bên dưới, hơn nữa càng lúc càng nhanh hơn sau khi Mộc Kha đưa tay vào.

Tim bệnh nhân này còn đập.

Bệnh nhân thực vật này vẫn chưa chết.

Mộc Kha như thể bị người ta đè đầu vào trong thùng nước đá, cái lạnh lan từ đỉnh đầu xuống toàn thân. Bị một người chơi trình cao như Miêu Phi Xỉ dùng song đao đâm xuyên qua não mà còn chưa chết, rốt cuộc quái vật này là cấp bậc gì chứ… Không muốn suy nghĩ sâu xa xem chuyện này có ý nghĩa gì, Mộc Kha nhanh chóng hít một hơi thật sâu, cậu buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

Bệnh nhân này rõ ràng đã không còn hô hấp. Lúc Bạch Liễu vừa đi Mộc Kha đã lập tức tới xác nhận chuyện này. Một sinh vật có tim đang đập nhưng lại không còn thở, vậy rốt cuộc thứ gì đang đập ở trong người nó…

Mộc Kha không kịp suy nghĩ quá nhiều, cậu nhanh chóng lấy được trang giấy sau đó rút tay về.

Thông tin, chỉ cần cậu có đủ thông tin để truyền cho Bạch Liễu, ngay cả khi cậu chết trong tay bệnh nhân quái vật quỷ dị này, thì cậu vẫn còn 50% HP ở bên nhóc Mộc Kha đang sống sót…

Phải tin tưởng Bạch Liễu có thể hoàn thành nhiệm vụ, dẫn theo nhóc Mộc Kha qua cửa!

Sau khi tự mình tẩy não hai ba lần, Mộc Kha hít sâu một hơi, cúi đầu mở tờ giấy ra đọc nhanh:

“Linh chi máu, là một loại linh chi cần máu của những đồng nam đồng nữ thuần khiết tưới vào, cũng là một biến thể của linh dược nấm Thái Tuế có thể 【cải tử hoàn sinh 】 trong lời đồn, còn gọi là 【 máu Thái Tuế】 hoặc 【 Tà Thái Tuế 】…”

“Bên trong 《 Bản Thảo Cương Mục》 ghi rằng thuốc này dùng lâu dài, có thể nhẹ thân bất lão, kéo dài tuổi thọ…,《 Thần Nông bản thảo kinh》ghi lại thuốc này có thể bổ tinh khí, chữa trị cơ thể…”

“Thế nhưng【 các nhà đầu tư 】 có thể tự mình lựa chọn đứa trẻ có huyết thống thuần khiết, lấy máu tươi tưới lên giường nấm, ngày đêm ngủ trên đó, giường nấm thích ẩm, ưa tối, thành tâm cầu xin mình sẽ khỏi bệnh, là có thể thu được loại thuốc dẫn độc quyền Linh chi máu, sợi nấm xâm nhập vào cơ thể, linh chi này không chết thì bản thể không chết, kéo dài tuổi thọ, máu của hài đồng càng tinh khiết, linh chi nhập vào cơ thể càng mạnh, máu của hài đồng không tinh khiết, thì cơ thể nấm sẽ không thuần khiết…”

【 Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Mộc Kha hoàn thành nhiệm vụ chính —— Tìm kiếm (phương thuốc kéo dài tính mạng)】

【 Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Mộc Kha kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến mới —— Lợi dụng nấm trong giường bệnh để nuôi dưỡng Linh chi máu thuộc về mình, sử dùng để kéo dài tính mạng 】

“Đệt!” Mộc Kha nhịn không được chửi tục, “Cmn cái thứ quái gì thế này!”

Trong khi Mộc Kha đang đọc, tốc độ chuyển động của mấy tia màu đỏ dưới khuôn mặt khô quắt của bệnh nhân đột nhiên trở nên nhanh hơn, những “đường” đỏ tươi này giống như tơ nấm lúc nhúc từ tim bệnh nhân trải đến toàn thân, nơi mu bàn tay của bệnh nhân nhanh chóng xuất hiện các đường máu.

Chẳng bao lâu những tia đỏ tươi giống như mao mạch này đã tràn ngập khắp cơ thể bệnh nhân thực vật, làm phồng lớp da xanh tím nhợt nhạt. Gần như chỉ trong chớp mắt, thi thể bệnh nhân đã bị phủ kín bởi các “mạch máu” đang nhúc nhích

Từ trên xuống dưới cơ thể bệnh nhân, chỉ có tròng mắt là mang hai màu đen trắng, còn những nơi khác đều là màu đỏ, tựa như bắp thịt bị lật ra ngoài. Những mạch máu dày đặc này vẫn đang không ngừng di chuyển. Mà những dây máu này còn có ở trên mặt đất, thậm chí nó còn như dây leo lan ra quanh phòng bệnh, cuối cùng hướng đến phía giường bệnh.

Những “mạch máu” màu đỏ ngày càng dày hơn, sinh cơ bừng bừng mà đập đều, giống như máu đang được vận chuyển đến giường bệnh, và toàn bộ phòng bệnh được bao phủ trong ánh sáng màu đỏ sẫm kỳ dị.

Bên dưới lớp rơm rạ trên giường bệnh dường như có thứ gì đó đang nảy mầm, sột soạt chui ra từ đống rơm mục nát. Đó là một bụi nấm đỏ phát sáng, những cây nấm này không ngừng lớn lên, cuối cùng có kích thước to bằng cái cối xay, nó có đầu có đuôi, hình dạng như một phôi thai không phát triển tốt.

Đống nấm này giống như là trái tim bình thường, đập đều theo quy luật, nhảy thường xuyên, phát ra ánh huỳnh quang màu đỏ

nhạt kỳ lạ ở trên giường. Nó dường như không mang mùi máu tanh khiến người ta chán ghét, một chút ghê tởm cũng không có. Mà ngược lại, còn có mùi máu ngửi rất dễ chịu —— giống như mùi thơm của đồ ăn.

Chương 92: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Siêu + Beta: Sơ Tình

Con ngươi tái nhợt trong hốc mắt của người bệnh thực vật xoay tròn, nó lắc lư hai tay, lảo đảo đứng dậy đi về phía Linh chi máu trên giường bệnh.

Mộc Kha cảnh giác rời xa chiếc giường mà người bệnh ấy đang tiến tới, cậu chậm rãi lùi về sau cho đến khi lưng đụng trúng cửa phòng.

Ngoài hành lang, giày cao gót của những y tá đang tuần tra nện xuống sàn vang lên tiếng lộc cộc. Một khi Mộc Kha ra ngoài cậu nhất định sẽ bị những y tá tuần tra đêm này tóm lấy rồi nhốt trở lại phòng —— Buổi tối người bệnh không thể rời phòng, bởi vì ban đêm ở đây có quái vật lang thang khắp nơi tấn công người bệnh. Đó chính là quy định của bệnh viện.

Không chừng hôm sau các y tá sẽ lấy chuyện xảy ra trong phòng ICU làm chủ đề bàn tán. Nếu bọn Miêu Phi Xỉ biết được, toàn bộ công sức của Bạch Liễu trước giờ đều thành muối bỏ biển.

Mộc Kha thong thả dời mắt nhìn người bệnh đang đứng đối diện với Linh chi máu trên giường. Theo lý mà nói, cậu vẫn chưa đi đến bước đường cùng, quái vật nơi đây đều có nhược điểm, và những nhược điểm đó lại rất dễ nhận ra —— Mộc Kha biết được vì cậu đã đọc tư liệu, Linh chi máu là bản thể thực của người bệnh, Linh chi không chết thì người bệnh không chết, Linh chi chết thì người bệnh cũng chết theo.

Thế nhưng Linh chi máu không chỉ là điểm yếu, mà còn có công dụng buff sức mạnh cho người bệnh!!!

【Cập nhật《Sách quái vật Trại trẻ mồ côi tình thương》—— Người bệnh thực vật (2/3).】

【Tên quái vật: Người bệnh thực vật (Phiên bản đã kích hoạt Linh chi máu).】

【Đặc điểm: Tốc độ di chuyển 500, cần nhiều nước để sinh trưởng, ưa môi trường ẩm ướt.】

【Nhược điểm: ??? (Cần khám phá).】

【Phương thức công kích: Hút dịch thể (bổ sung Linh chi máu giúp tăng từ kỹ năng cấp A lên cấp S-), sương độc ô nhiễm (bổ sung Linh chi máu giúp tăng từ kỹ năng cấp A lên cấp S-). 】

【Quái vật [Người bệnh thực vật] được [Linh chi máu] phụ trợ, bổ sung khí ẩm và máu nên đánh giá tổng hợp của quái vật thăng từ cấp A lên cấp S-. Một đòn tất giết đối với người chơi cấp B trở xuống.】

Bảng thuộc tính của Mộc Kha chỉ có C+, vốn dĩ cậu chuẩn bị xông đến cướp Linh chi máu. Thế nhưng cậu nhìn bảng đánh giá tổng hợp kia rồi nhìn tờ giấy đang cầm trên tay, nghĩ tới tin tức còn chưa nói cho Bạch Liễu, cậu đành cắn răng lùi về sau.

Người bệnh ở phía đối diện hình như đang trong thời kỳ dưỡng bệnh. Nó đứng trước giường ăn hết Linh chi máu từng chút một, khóe miệng dính đầy máu tươi. Tuy vẫn chưa xông tới chỗ Mộc Kha, nhưng cậu biết đó chỉ là tạm thời mà thôi, đến khi quái vật ăn xong Linh chi máu và hồi phục thì cậu nhất định sẽ rơi vào nguy hiểm.

Những vật phẩm vốn có trong phó bản này không thể cất vào ba lô, chẳng hạn như ghi chú, sách báo. Nhưng lượng tin tức nhiều như vậy, Mộc Kha chẳng thể dùng bàn phím gửi hết toàn bộ.

Tuy nhiên nếu cậu dùng những cách thức dễ hiểu hơn để truyền thông tin, mọi chuyện sẽ lộ tẩy ngay lập tức. Ngày hôm sau bọn Miêu Phi Xỉ đến phòng ICU kiểm tra mà nhìn thấy mấy dụng cụ liên lạc, thân phận của Bạch Liễu chắc chắn sẽ bị vạch trần.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ aaaa!! Mộc Kha gấp đến mức cứ cắn móng tay —— làm cách nào để trao đổi tin tức đây?

Ánh mắt Mộc Kha chuyển đến giá sách, rồi lại nhìn trang sách bị xé mình đang cầm trên tay, dần dần bình tĩnh lại.

Lúc này Bạch Liễu đang ở trong phòng, ghi nhớ cách sắp xếp và vị trí của từng cuốn sách trên giá.

Thế là đủ rồi.

Bảng điều khiển của Bạch Liễu đột nhiên rung lên một cái. Hiện tại cậu vẫn đang nắm quyền kiểm soát bảng điều khiển

của Mộc Kha, nếu cậu không động gì tới thì chỉ có thể là Mộc Kha. Bạch Liễu dựa vào cửa chợp mắt đợi tin tức từ Mộc Kha nãy giờ, vừa nghe tiếng lập tức mở to mắt, vẻ buồn ngủ mới nãy cũng biến mất tăm. Cậu click mở giao diện hệ thống, quả nhiên có người vừa động vào bàn phím.

"Y, F5." Bạch Liễu nhìn bàn phím không chớp mắt, rất nhanh bàn phím lại bị gỡ thêm bốn phím "X, 45", sau đó là "Z, 678", cuối cùng là "enter"

Điều này biểu thị tin tức đã nhập xong, có thể bắt đầu các thao tác khác.

Bạch Liễu híp mắt, XYZ, đây là một trục 3D, không chỉ vậy, hình của chữ F trông rất giống —— Bạch Liễu nhìn về phía giá sách trong phòng, cậu nhíu mày như không thể tin nổi.

Trí nhớ của tên nhóc Mộc Kha này khủng bố thế sao?

Bạch Liễu nhanh chóng hiểu được những điều Mộc Kha muốn truyền tải —— nhưng cậu vẫn thấy cực kỳ ngạc nhiên, trí nhớ của Mộc Kha quá tốt.

—— F là số tầng của giá sách, X là số thứ tự sách trên giá và Z là số trang của cuốn sách.

Sau khi Mộc Kha đọc xong sách trên giá, cậu ta có thể nhớ rõ được vị trí, cách bày trí, trình tự và những trang có thông tin mấu chốt. Không những không nhầm lẫn mà còn nghĩ được cách dùng trục tọa độ để truyền tin tức cho Bạch Liễu.

Nếu đổi thành người khác tìm được tin tức ở phòng ICU, họ cũng không thể truyền toàn bộ tin tức đi được. Nhớ kỹ toàn bộ các trang có thông tin cần tìm của cả hai giá sách và dùng trục tọa độ tương ứng để biểu đạt, đây vốn chẳng phải là chuyện người bình thường có thể làm được.

Khó trách cha của Mộc Kha tìm mọi cách để cứu cậu ta, thiên tài cỡ này nếu sống lâu không chừng có thể làm được những việc mang lại ý nghĩa vô hạn.

Bạch Liễu bắt đầu lật sách, sau khi tìm được những trang cần thiết, Bạch Liễu không gấp lại cũng chẳng đánh dấu, làm vậy quá rườm rà, cậu không chút do dự xé hết mấy trang Mộc Kha đã chỉ định. Để làm nhiễu loạn thông tin, cậu chẳng ngại ngần xé thêm mấy trang sách không liên quan.

Tuy rằng bệnh viện nghiêm cấm hủy hoại sách báo, nhưng dù sao cũng là ban đêm, làm gì có ai bắt gặp. Hơn nữa đây là phòng Mộc Kha, Bạch Liễu xé mà chẳng gặp chút trở ngại tâm lý nào.

Sau khi xé sách xong, Bạch Liễu gõ một phím enter, biểu thị đã tiếp nhận thông tin. Đối phương lập tức gửi một trục tọa độ mới, Bạch Liễu nhanh chóng xác định vị trí rồi xé, tốc độ của bọn họ đều nhanh dị thường, chưa đầy năm phút sau Mộc Kha đã gõ phím “end” biểu thị việc trao đổi kết thúc.

Bạch Liễu đọc lướt hết lượng tin tức nhanh như gió, nhịn không được nhíu mày: “Linh chi không chết thì bản thể cũng không chết…”

Nếu những lời này đúng như cậu nghĩ…… Ánh mắt Bạch Liễu vô cùng nghiêm túc —— Bên Mộc Kha có vấn đề phát sinh, người bệnh kia thực ra vẫn chưa chết.

Mắt Bạch Liễu đảo mắt nhìn giao diện, 【Giá trị tinh thần】 của Mộc Kha vốn đang ổn định đột nhiên hạ xuống liên tục, bên cạnh còn có hàng chữ màu đỏ lúc ẩn lúc hiện.

【Hệ thống cảnh cáo: Người chơi Mộc Kha đang bị tấn công bởi kỹ năng công kích cấp S- [Sương độc ô nhiễm] của quái vật [Người bệnh thực vật], khoảng nửa phút nữa giá trị tinh thần sẽ cạn sạch. Mong người chơi Mộc Kha mau chóng rời khỏi phạm vi sương độc công kích của quái vật!】

Mộc Kha co người trốn dưới giường bệnh Bạch Liễu, che miệng cố gắng chịu đựng cơn ho dữ dội do bị sương độc công kích.

Một quái vật người bệnh khác đang đánh hơi, giang hai tay như con nhện bám chặt lấy thành giường, ưỡn bụng cúi đầu để lộ hàm răng sắc nhọn, từng chút một nhấm nháp Linh chi máu mọc ra từ giường bệnh. Linh chi máu to như cái cối xay nhanh chóng bị hàm răng cưa của người bệnh cắn nuốt sạch sẽ.

Bụng của người bệnh cũng phình to lên như bụng nhện, có thể nhìn rõ từng sợi nấm mà nó ăn vào trong đó, trông như da nó đã biến thành màu nửa trong suốt đang bao bọc những sợi tơ máu.

Khi há to miệng ngấu nghiến Linh chi máu, cơ thể người bệnh tỏa ra đám sương mù màu đỏ nhìn thấy được bằng mắt thường.

Sương mù nhanh chóng bao phủ toàn bộ phòng bệnh, nhấn chìm không gian trong sắc đỏ quỷ dị. Mộc Kha trốn dưới gầm giường cố gắng nhịn thở, lúc hít phải loại sương mù này, đầu

óc cậu bắt đầu ngưng trệ lâm vào hôn mê, giá trị tinh thần giảm nhanh bất thường.

Mộc Kha định trụ thêm một lúc để mua một lọ thuốc tẩy trắng tinh thần, nhưng cậu lại nghĩ đến việc tin tức đã truyền ra ngoài thành công, cậu chỉ còn 6 HP, gần như không còn bất cứ giá trị gì, có chết hay không đều chẳng quan trọng nữa. Cậu chết đi thì có thể dâng hiến thân phận【Mộc Kha】này cho Bạch Liễu, vậy thì Bạch Liễu không cần lãng phí điểm tích lũy tới cứu cậu.

Ánh mắt cậu tan rã, nhịp hít thở trở nên dồn dập, đột nhiên cõi lòng sinh ra cảm giác an toàn khi cuộn người dưới gầm chiếc giường Bạch Liễu từng nằm ——

—— Đúng vậy, Bạch Liễu cũng bình tĩnh xử quyết tuyến thân phận chính của mình như thế, tuyến thân phận chính vô dụng có thể từ bỏ. Bạch Liễu có thể làm được, vậy mình cũng có thể làm được. Mộc Kha nhắm mắt lại không ngừng tự thôi miên bản thân, mặc kệ bàn tay nắm chặt trang sách run lên bần bật.

Nhưng theo giá trị tinh thần giảm xuống, cùng với người bệnh quái vật phía đối diện đã ăn xong Linh chi máu, ngửa đầu như rất thỏa mãn, bắt đầu đánh hơi truy lùng cậu, Mộc Kha vẫn vì sợ hãi, không thể khống chế được bản thân bịt kín miệng run lên.

Nước mắt nhanh chóng trào ra từ hốc mắt Mộc Kha, cậu thở hổn hển, cố hết sức gỡ ba phím để gửi đi tin tức cuối cùng cho Bạch Liễu:

【Delete】【M】【E】.

Mặc kệ tôi, bỏ mặc tôi, xóa hết toàn bộ vật phẩm trong kho hàng của tôi có khả năng làm bại lộ thân phận của anh đi —— Xin anh đừng tới cứu tôi. Mộc Kha muốn nói như thế với Bạch Liễu.

Bạch Liễu đã dùng hết kỹ năng của Mục Tứ Thành, roi xương cá đang ở chỗ Miêu Cao Cương, bây giờ không còn thứ gì có thể cứu cậu nữa. Bạch Liễu tới thì chỉ có thể chịu chết mà không kiếm được lợi ích gì. Mộc Kha cố gắng bình tĩnh suy nghĩ —— Mình đã không còn tác dụng gì nữa, tin tức cũng đã gửi đi rồi, chết thì chết thôi, chẳng sao hết.

Nhưng Bạch Liễu phải sống, anh ấy còn rất nhiều chuyện phải làm.

Từ khi ký ức được hình thành, Mộc Kha sợ nhất là cái chết. Nhưng dù sợ hãi đến mức nào đi chăng nữa cũng không thể trốn tránh, bởi vì cậu vừa sinh ra đã mắc bệnh. Từ lúc ấy, từng giây từng phút bóng ma cái chết đều bao trùm cậu, vùng vẫy mãi chẳng chống lại được.

Cậu chưa từng nghĩ đến bản thân có thể bình thản như thế này trong thời khắc đối diện với cái chết gần kề —— Có lẽ vì biết cái chết sẽ không tới, hoặc do sự tín nhiệm mù quáng và cảm giác an toàn vô cớ xuất phát từ một người khác nên cậu không muốn trốn tránh cái chết.

Năng lực và gia thế của Mộc Kha là thứ mà người thường cả đời không thể có được, từ khi sinh ra, những thứ mà cậu nhìn thấy đều là những thứ xa xỉ nhất thế gian.

Nếu người trên đời này chia thành ba hay bảy loại thì dựa vào năng lực và tài sản của bản thân, Mộc Kha chắc chắn là kẻ

đứng đầu. Theo lý mà nói, Mộc Kha hoàn toàn có thể xem thường hầu hết mọi người trên thế giới.

Vốn dĩ cậu cũng nên là như thế, là một vị thiếu gia ngạo mạn, cao cao tại thượng, luôn khiến người khác chán ghét nhưng lại không thể không nể mặt.

Nhưng đó là vốn dĩ, Tử Thần rất công bằng, đạp Mộc Kha từ trên đỉnh kim tự tháp xuống. Từ nay về sau, vị đại thiếu gia cao quý này cũng sẽ giống như những dân thường vốn cậu có thể đạp xuống dưới chân, vì nơm nớp lo sợ cái chết xảy đến mà sẵn sàng làm ra những hành động hèn mọn.

Cậu có thể năn nỉ cha mình bỏ ra số tiền rất lớn để mời bác sĩ, quỳ xuống cầu xin khán giả donate hay bán linh hồn cho Bạch Liễu. Nhưng cho dù có làm nhiều chuyện như vậy thì vẫn không có cách nào ngăn cản cái chết đang đến gần.

Tuy HP chỉ có 50% nhưng độ chân thật của cái chết lại là 100%. Hô hấp Mộc Kha đứt quãng, tim cậu bắt đầu đau đớn dữ dội, thân thể tiếp tục cuộn tròn lại.

Giá trị tinh thần đang giảm rất nhanh, thoắt cái đã dưới 40. Trước mắt Mộc Kha xuất hiện rất nhiều ảo giác, hai mắt dần mất đi tiêu cự, đôi tay che miệng từ từ trượt xuống, nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên má.

Trí nhớ tốt giúp Mộc Kha nhớ được những chuyện rất lâu về trước, nhưng lúc này giá trị tinh thần đang giảm xuống, điều này sẽ chỉ càng gợi lên nhiều thứ mà trong tiềm thức Mộc Kha vô cùng sợ hãi.

Cậu nhìn thấy cha mình đứng ngoài cửa lắc đầu như thể đang do dự, không lâu sau đã tìm kiếm người phụ nữ khác để qua đêm chỉ vì muốn sinh ra một người thừa kế mạnh mẽ hơn, mà mẹ cậu cũng ngầm đồng ý điều đó. Mặc dù mọi người vẫn cưng chiều cậu, nhưng ấy chỉ là sự cưng chiều dành cho một đứa sắp chết, sẽ không ai đặt kỳ vọng lên người cậu, cũng sẽ không cho cậu hưởng quá nhiều quyền lợi.

Mộc Kha trông như thấy các bác sĩ đều lắc đầu nhìn mình, cậu không sao ngủ yên được, chỉ biết vùi đầu vào chăn cầu nguyện cho ngày mai tới muộn một chút. Bởi vì cậu không biết mình còn ngày mai nào hay không, cũng chẳng biết ngày mai cậu có tỉnh lại được hay không.

Mọi người ngăn Mộc Kha làm những việc nặng nhọc, thi thoảng cậu phải ngồi xổm xuống để nhịp tim đập ổn định trở lại. Có một số bạn học ngây thơ chạy tới bắt chước trạng thái khó coi của Mộc Kha khi ấy, sau đó trêu chọc cậu. Dù cho rất nhanh Mộc Kha sẽ gọi cha mình tới cảnh cáo ra vẻ một chút với bạn học, nhưng điều ấy cũng đồng nghĩa với cậu sẽ không có bất cứ một người bạn nào.

Cha cậu thấy vậy nên đã đưa tiền cho giáo viên, nhờ họ thuyết phục các bạn học, nói rõ cho chúng biết tính cách vốn yếu ớt của Mộc Kha, sau đó bầu bạn với cậu. Ngoài ra, cha cậu còn dặn giáo viên mở bộ phim《Cậu bé bong bóng》trong lớp học.

Bộ phim nói về một cậu bé mắc hội chứng suy giảm miễn dịch, vì hệ thống miễn dịch không bình thường nên cậu bé chỉ có thể ở mãi trong bong bóng. Sau khi giáo viên nói xong, bạn học cũng hiểu ra rằng có những người từ khi sinh ra đã mắc bệnh, cho nên mọi người đừng kì thị mà phải biết bảo vệ và giúp đỡ cậu.

Một số bạn học tỏ ra thương hại, không hề có ác ý nói với cậu rằng, sống như vậy thực sự quá đáng thương, nếu là mình thì chết còn hơn.

Cậu bé bong bóng cũng chỉ sống được tới năm mười hai tuổi. Mà năm mười hai tuổi Mộc Kha đã hếch cằm, ngạo mạn nói cậu muốn sống, không cần ai quản chuyện của cậu.

Thiếu gia nhỏ Mộc Kha yếu ớt như con kiến nhưng vô cùng cao ngạo ấy cứ thế mà trưởng thành trong cô độc.

Cậu như con kiến nhỏ bé luôn ngẩng đầu kiêu ngạo một cách buồn cười. Rõ ràng mọi người đều khỏe mạnh kiên cường hơn cậu, chỉ là cậu sống trong một cái hộp thủy tinh làm từ tiền, cố gắng kéo dài hơi tàn sống đến bây giờ mà thôi.

Mà mỗi ngày Mộc Kha đều nghĩ, chẳng biết ngày mai mình có bị mai táng trong chiếc hộp thủy tinh đó hay không. Cậu bắt đầu tìm hiểu những thứ mới lạ, ví dụ như công ty lập trình game.

Lúc Mộc Kha gặp Bạch Liễu, cậu làm bộ như mình không hề quen biết Bạch Liễu. Đến khi tận mắt nhìn thấy Bạch Liễu trong trò chơi, cậu mới nhớ ra đây là nhân viên lập trình cũ bị sa thải. Trí nhớ Mộc Kha tốt như thế hẳn là vì đền bù cho cuộc đời ngắn ngủi của cậu, cho cậu nhớ kĩ mọi một chi tiết nhỏ.

Mộc Kha rất sợ Bạch Liễu không cứu mình. Cậu cố gắng giả vờ ngu ngốc và tỏ ra yếu đuối. Thế mà Bạch Liễu đã nhìn thấu tất cả chỉ với một ánh mắt, cũng chẳng hề vạch trần trò hề vụng về của Mộc Kha, chỉ vươn tay ra nhẹ nhàng nói, xem như đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đi, tôi tên là Bạch Liễu, người sở hữu linh hồn cậu.

Tôi sẽ cứu cậu, giúp cậu sống sót, nhưng cậu phải tự mình nỗ lực. Tôi tin cậu có năng lực dựa vào sự nỗ lực của bản thân để sống sót.

Bạch Liễu kéo Mộc Kha ra khỏi ngôi nhà【Bong bóng】, nơi cậu đã sống hơn hai mươi năm. Có người tình nguyện phó thác tính mạng cho con người yếu ớt như cậu, bình tĩnh nói, trước khi chuyện xảy ra, tôi giả thiết rằng cậu có thể làm được. Nếu không làm được thì cứ chết cùng nhau thôi, Mộc Kha.

Cậu không cần dựa dẫm vào bất kỳ ai, thậm chí tôi cũng có thể dựa dẫm vào cậu, cậu sẽ giúp chúng ta sống sót, tôi tin tưởng cậu, Mộc Kha.

Người bệnh với hốc mắt trống rỗng dùng cánh tay dài lôi Mộc Kha khỏi gầm giường. Bởi vì hiện tại giá trị tinh thần quá thấp, Mộc Kha đang đắm chìm trong đoạn ký ức hỗn loạn, cứ như xác chết bị lôi ra. Người bệnh kia cúi xuống nhe hàm răng sắc nhọn nhắm tới cần cổ cậu, vậy mà cậu không có bất kỳ phản ứng nào.

Chất nhầy trong miệng người bệnh rớt xuống xương quai xanh của cậu, cảm giác nong nóng làm thân thể Mộc Kha run rẩy, một giọt nước mắt lăn xuống từ khóe mắt. Tay cậu nắm chặt ba phím【Delete】【M】【E】, môi nhẹ nhàng mấp máy:

“Bạch Liễu…”

Thì ra cái chết ập đến sẽ có cảm giác như thế này, cũng không phải là không thể chấp nhận.

Mộc Kha hoảng hốt mà nghĩ, hình như cái mình sợ hãi không phải chính cái chết, mà là cái chết không được tán thành không có giá trị gì cả, khi biết được mình chết đi sẽ đem đến giá trị lớn hơn cả chính cái chết——

【—— Nếu cái chết của tôi có thể đổi được nhiều giá trị hơn cả cái chết, như vậy việc phải chết đi cũng không hẳn là điều quá khó tiếp nhận.】Bạch Liễu nắm lấy đôi tay run rẩy của Mộc Kha cầm lấy roi xương cá đặt siết cổ mình,【Nếu cái chết của tôi có thể giúp cậu thuận lợi vào phòng ICU tìm [Phương thuốc kéo dài tính mạng] của nhiệm vụ chính tuyến, cậu và 50% cơ hội sống sót kia của tôi hãy tiếp tục tồn tại, tôi sẵn lòng cùng cậu chết, Mộc Kha.】

"…… Tôi cũng sẵn lòng, Bạch Liễu." Hai mắt Mộc Kha mơ màng đối diện với người bệnh quái vật đang há to miệng, cậu run rẩy nhắm mắt, hít sâu một hơi cắn răng, hai tay nắm chặt.

Vào khoảnh khắc trước khi người bệnh quái vật cắn xuống bả vai gầy yếu của Mộc Kha, một người xông vào mạnh mẽ đá văng cửa phòng ICU. Ánh mắt lạnh lẽo của Bạch Liễu nhìn sang, phía sau còn có một bóng đen khác đạp tường nhảy lên lưng người bệnh quái vật, giơ dao găm đâm điên cuồng.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Hoài sử dụng kỹ năng cá nhân [Thích khách thoáng hiện] và kỹ năng bạo kích A+ làm quái vật [Người bệnh thực vật] bất động khoảng một phút rưỡi.】

Người bệnh há to cái miệng như bồn máu, tròng mắt xoay tròn, mười ngón tay bén nhọn đột ngột dừng lại giữa không trung. Lưu Hoài thở hổn hển từ trên lưng người bệnh nhảy xuống, lau mồ hôi dưới cằm, lạnh lùng nói: "Đi mau! Y tá sắp đến đây rồi!"

Hàng loạt tiếng giày cao gót của y tá hướng tới phòng ICU một cách nhanh chóng. Bạch Liễu dứt khoát bế Mộc Kha tinh thần hãy còn chưa hồi phục lên, đổ thuốc tẩy trắng tinh thần vào miệng cậu, sau đó kéo Mộc Kha chạy ra ngoài.

Mộc Kha ngơ ngác hít mũi, được Bạch Liễu cho uống nửa lọ thuốc tẩy trắng tinh thần mới miễn cưỡng hiểu được tình huống hiện tại —— Cậu đờ ra, không thể tin nổi mà nhìn sườn mặt không chút biểu cảm của Bạch Liễu đang kéo mình chạy trốn.

Bạch Liễu lại tới cứu cậu.

Chương 93: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Lam + Beta: Siêu + Hiệu đính: Nhi, Huyên

Tốc độ di chuyển của Bạch Liễu cũng không tính là nhanh, đám y tá đằng sau đã sắp đuổi kịp.

Không biết vì sao mà mấy y tá đi giày cao gót này lại có thể chạy nhanh hơn cả ba người bọn bọ trên sàn nhà trơn như vậy, nhưng cũng hết cách, mấy người này chạy quá nhanh. Lưu Hoài bắt buộc phải cắn răng sử dụng kỹ năng, một tay kéo hai người chơi cấp thấp là Bạch Liễu và Mộc Kha nhanh chóng ẩn nấp trong hành lang tối đen.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Hoài sử dụng kỹ năng cá nhân , kỹ năng bao phủ người chơi Lưu Hoài, người chơi Bạch Liễu, người chơi Mộc Kha.】

【Giải thích kỹ năng: Kỹ năng ẩn nấp là kỹ năng cá nhân cấp A, có thể làm giảm xác suất bị người khác đánh lén để tháo chạy, khiến người chơi giống như một con tắc kè hoa cùng màu với môi trường nhằm mục đích tự vệ. Người chơi Lưu Hoài kéo theo người chơi Mộc Kha và người chơi Bạch Liễu, thời gian sử dụng kỹ năng giảm xuống còn 1 phút.】

Gần như chỉ trong một cái nháy mắt, Lưu Hoài biến mất ở giữa hành lang dài tăm tối, giống như một trận sương mù mờ ảo, cả Bạch Liễu và Mộc Kha cũng vậy. Trên người bọn họ giống như xuất hiện một tầng lá chắn, khiến cho đám y tá chạy xồng xộc ngoài kia không thấy được bọn họ.

Giống như đang mặc một chiếc áo khoác trong suốt ngăn mọi người không phát hiện, nhưng vẫn có thể thấy một đường viền

mờ nhạt khi đến gần.

Lưu Hoài dựa vào tường chậm rãi di chuyển, kéo theo Bạch Liễu và Mộc Kha ở sau lưng đi về hướng lối thoát hiểm, lướt ngang qua y tá đang đi về hướng thang máy. Y tá này khẽ giọng nói:

“Có bệnh nhân ra ngoài vào ban đêm.”

“Tầng một không có phòng nào có bệnh nhân đi ra, là tầng nào?”

“Không biết, đi thang máy lên xem thử đi, trời đã tối rồi. Báo cho các y tá khác đến cửa thang máy tập hợp, đừng đi lối thoát hiểm, sau 9 giờ đó không phải nơi chúng ta có thể đi…”

Các y tá này phát hiện có bệnh nhân đi ra ngoài vào ban đêm sẽ kiểm tra từng tầng một mà không đi lối thoát hiểm. Bọn họ bình thường đều chọn đi thang máy, mặc dù không biết là vì sao nhưng các y tá chưa từng đi cầu thang thoát hiểm bao giờ. Cầu thang thoát hiểm này dường như chẳng có tác dụng gì, giống như thiết kế để bệnh nhân có thể trốn ra ngoài vậy.

Nhưng khi ra đến cửa, sắc mặt Lưu Hoài tối sầm lại, hắn hiểu vì sao các y tá không đi cầu thang thoát hiểm.

Vì trên cầu thang thoát hiểm, có thứ khác đang đi.

Ở cầu thang có một đứa bé đang cầm một cái điện thoại rất lớn gọi điện.

Cổ của cậu bé này cắm ống tiêm chưa rút ra, trên ống tiêm còn có vết máu khô, rõ ràng là đã bị rút máu rất nhiều lần, cả người bị rút sạch máu chỉ còn mỗi da bọc xương, sắc mặt trắng xanh rất dọa người. Giống như một bộ xương di động, nó vừa thì thầm than thở vỗ vỗ vào điện thoại, vừa lắc lư cái đầu lớn, quay người để lộ khuôn mặt.

Tròng mắt đứa trẻ thay đổi, hơn phân nửa đôi mắt là lòng trắng, trên mặt là một biểu cảm ngu dại, khóe miệng vẫn chảy nước miếng, vung vẩy tay chân phát ra tiếng cười khanh khách vui vẻ lạ thường.

Cậu bé này ồm ồm nói vào điện thoại: "Nhà đầu tư, ông đến gặp tôi sao?"

"Ông muốn đưa tôi đi đúng không!" Giọng nói của nó đột nhiên trở nên kỳ quái, từ tròng mắt chảy ra hai dòng huyết lệ, loạng choạng xua tay lắc đầu, "Hóa ra không phải tới dẫn tôi rời khỏi đây, ông muốn đưa tôi đi lấy máu! Một ống, hai ống, ba ống… tôi không có máu nữa! Nhà đầu tư, tôi không còn máu nữa, đau quá!! Xin ông đừng lấy máu của tôi nữa!"

Đứa trẻ này đột nhiên đứng khóc lớn, khuôn mặt dữ tợn quỳ trên sàn, điên cuồng dẫm đạp chiếc điện thoại không còn âm thanh phát ra, tất cả những ống tiêm trên người đều lung lay theo, sau đó cậu ta quay đầu gỡ ống tiêm trên cổ mình xuống đặt vào tay, khuôn mặt ngốc nghếch lộ ra một nụ cười quỷ dị, kéo đến tận mang tai rồi cười ngây ngô: "Tôi cũng cần máu đó, nhà đầu tư…"

【Cập nhật 《Sách Quái vật ở Trại mồ côi Tình Thương》: Đứa trẻ dị dạng (1/3)】

【Tên quái vật: Đứa trẻ dị dạng (Phiên bản cuồng bạo sau khi hút máu)】

【Đặc điểm: Tốc độ di chuyển 1500 - 2000, tấn công cuồng bạo đối với tất cả các nhà đầu tư có máu.】

【Nhược điểm: ??? (Cần khám phá)】

【Phương thức tấn công: Rút máu (kỹ năng cấp A+, cắm ống tiêm vào cổ nhà đầu tư và rút máu cho đến khi đối phương mất máu mà chết)】

【Phương thức tấn công: Định vị điện thoại (kỹ năng theo dõi cấp A+, khi những nhà đầu tư đi lang thang vào đêm khuya, những đứa trẻ nghịch ngợm này sẽ gọi cho bạn, chỉ cần điện thoại đổ chuông, cho dù bạn không nghe máy, chúng nó vẫn có thể lần theo tiếng chuông mà đi tìm bạn, bạn nhấc máy, chúng sẽ tìm được bạn rất nhanh)】

【Cho dù bạn có nghe máy hay không, bạn cũng sẽ bị phát hiện. Tất nhiên, nếu bạn nghe máy, những đứa trẻ sẽ tìm thấy bạn nhanh hơn, chúng sẽ nhảy lên lưng của bạn khi bạn nhấc máy nha~】

“Mẹ nó! Kỹ năng Thích khách ẩn nấp này của tôi chỉ tới cấp A!” Sắc mặt Lưu Hoài thay đổi, “Tiếng chuông điện thoại của thằng nhãi quái vật này có thể phá bỏ kĩ năng ẩn nấp của tôi!”

Điện thoại phải bắt buộc ở trên người của bọn họ, hệ thống không cho phép người chơi bỏ điện thoại, bởi vì bất cứ lúc nào những đứa trẻ cũng có thể gọi cho nhà đầu tư. Lúc trước Lưu Hoài cho rằng những đứa trẻ này chỉ ở trong trại mồ côi, thật không ngờ bệnh viện tư nhân cũng có trẻ con gọi điện thoại cho bọn họ.

Trong phút chốc, điện thoại của Bạch Liễu, Mộc Kha và Lưu Hoài đều reo lên, Lưu Hoài nhanh chóng tắt đi, nhưng nó lại reo lên ngay lập tức, sắc mặt của hắn ta rất khó coi, nắm chặt điện thoại bắt đầu chậm rãi lùi ra sau.

Một đứa trẻ dị dạng không thể gọi cho ba người cùng một lúc, điện thoại của cả ba người bọn họ đều đồng thời vang lên, điều đó có nghĩa là…

Bạch Liễu bình tĩnh mở miệng: “Có nhiều hơn một đứa trẻ dị dạng ở đây.”

Ngày càng có nhiều tiếng chuông điện thoại vang lên trong đêm và càng lúc càng có nhiều những đứa trẻ dị dạng chỉ có da bọc xương theo lối cầu thang tối đen chậm rãi mò tới.

Một số thì tứ chi suy thoái, một số thì thọt chân, một số thì ngồi trên đất lấy tay ôm ngực, trên tay cầm một cái điện thoại, đôi mắt tròn xoe như quả bóng bàn mở lớn, đầu của chúng dán vào ống nghe, tròng mắt đen kịt, lộ ra một màu máu từ đỏ đến đen.

Bọn nó dùng một thứ âm thanh cổ quái, giống như tiếng khóc của trẻ con hét lớn, cái miệng mở lớn đến nỗi thậm chí có thể nhìn thấy lưỡi đỏ tươi treo lủng lẳng trong cổ họng: “Nhà đầu tư, tôi muốn máu!”

Hét xong một tiếng, chúng nhanh chóng đặt chân xuống đất, theo âm thanh của điện thoại, tay chân bắt đầu cử động tiến đến gần Bạch Liễu.

Bạch Liễu nheo mắt, lại một lần nữa tắt chuông điện thoại, rất nhanh lại có một cuộc gọi mới.

Hóa ra đây ý nghĩa của việc nhóm trẻ con chỉ được phép gọi điện thoại cho nhà đầu tư từ 21 giờ đến 24 giờ tối và 6 giờ đến 9 giờ sáng, nếu chúng gọi cho nhà đầu tư vào các thời điểm khác thì đường dây sẽ bận - những thời gian khác sẽ có những đứa trẻ dị dạng vì theo dõi nhà đầu tư mà gọi điện thoại, nhiều đứa trẻ dị dạng gọi sẽ chiếm đường dây điện thoại, những đứa trẻ bình thường sẽ không gọi được.

“Bạch Liễu, nếu tôi mang các anh đi theo thì sẽ bị giảm tốc độ, còn mang theo một người đi thì sẽ có khả năng thoát khỏi đám trẻ này.” Lưu Hoài đối diện với ánh mắt không hề dao động của Bạch Liễu, cắn răng, “Được rồi, tôi biết anh sẽ không bỏ rơi đồng đội, nhưng chúng ta phải làm sao đây? Anh đến cứu đồng đội mà, anh mau nghĩ cách đi!”

Mộc Kha khó khăn cử động, cậu muốn rút tay khỏi vai Bạch Liễu.

Nhưng mà, Bạch Liễu giữ quá chặt, cậu không rút ra được, Mộc Kha muốn khóc tới nơi, giọng nói trở nên khàn khàn: “Bạch Liễu, anh mau buông tôi ra, vẫn còn nhóc Mộc Kha, tôi chết anh dẫn nó qua tôi cũng không…”

“Câm miệng.” Bạch Liễu cực kỳ lạnh lùng nhìn Mộc Kha một cái, “Hành động liều chết của cậu sẽ phá hỏng kế hoạch của tôi, cậu lãng phí HP của mình, còn lãng phí rất nhiều điểm tôi

bỏ ra để cứu cậu, tốt nhất là cậu nên quay lại ngay cho tôi, tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu.”

Mộc Kha hơi ngẩn người, cậu thấy Bạch Liễu đang tức giận, bởi vì cậu đã lãng phí sinh mạng muốn đâm đầu vào chỗ chết.

Mà Bạch Liễu lại vô cùng chán ghét loại hành vi lãng phí này, Mộc Kha có chút sợ hãi không dám lên tiếng nữa.

Vẻ mặt Bạch Liễu có chút đáng sợ, khi người này lộ ra vẻ mặt thật sự khó chịu, khí thế toát ra hơi chút khủng bố dọa người. Tuy trên mặt Bạch Liễu không có quá nhiều biểu cảm nhưng lại có khí chất khiến cho người tự động câm miệng lại. Lưu Hoài còn phải xấu hổ ngậm miệng lại một lúc, không dám nói tiếp.

Bạch Liễu rất nhanh đã khôi phục vẻ bình thản, bắt đầu ra lệnh:

“Những đứa trẻ dị dạng này định vị chúng ta qua điện thoại, tuy là kỹ năng cấp A+ nhưng không phải là không thể đối phó.” Bạch Liễu nhìn Lưu Hoài, đột nhiên lên tiếng, “Mặc dù đã qua rất lâu rồi, nhưng cậu vẫn nhớ cách hợp tác ăn trộm với Mục Tứ Thành ra sao đúng không, Lưu Hoài?”

Lưu Hoài hơi ngẩn ra, mặc dù không hiểu vì sao Bạch Liễu lại hỏi tới chuyện này, hắn một bên kéo hai người chạy, một bên thở dốc trả lời: “Tôi còn nhớ rõ, cậu ta mang đồ đi dụ quái vật, còn tôi chuyển giá trị cừu hận, dụ quái vật chỗ cậu ta lại chỗ mình, sau đó khi quái vật kia sắp đuổi kịp tôi thì cậu ta lại tới công kích.”

“Thông qua việc tôi và cậu ta thay phiên chuyển giá trị cừu hận, có thể dụ quái vật khỏi chỗ tôi và cậu ta để đảm bảo an toàn.” Lưu Hoài rất nhanh đã bác bỏ phương pháp này. “Nhưng bây giờ điện thoại vẫn đang đổ chuông! Đám trẻ dị dạng kia căn bản không phải truy đuổi người khác theo giá trị thù hận, bọn họ dựa vào âm thanh của điện thoại để theo dấu! Điện thoại của ba chúng ta đều reo, phương án này không có hiệu quả!”

Lưu Hoài còn chưa dứt lời đã thấy Bạch Liễu híp mắt lại, cậu vươn tay túm lấy đứa trẻ đang lao tới.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng của người chơi Mục Tứ Thành để cướp điện thoại của đứa trẻ dị dạng, đứa trẻ dị dạng đang rất tức giận, quyết định đâm cậu một mũi tiêm】

Đứa trẻ đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, định quay lại tấn công Bạch Liễu, động tác của nó xảy ra chỉ trong vài giây, trước khi Lưu Hoài kịp phản ứng lại, Bạch Liễu đã dứt khoát mau lẹ trốn ra sau Lưu Hoài, ra lệnh: “Lưu Hoài, dẫn đứa trẻ này đi.”

Lưu Hoài và Mục Tứ Thành hợp tác nhiều lần vô cùng ăn ý làm cho hắn ta cực kỳ quen thuộc với chuyện ăn trộm sau đó dùng giá trị cừu hận dời khỏi chính mình lên đối phương, lúc đại não phản ứng trở lại, Lưu Hoài theo bản năng đã dùng dao găm đâm đứa trẻ.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Lưu Hoài sử dụng vũ khí cá nhân đâm đứa trẻ dị dạng một nhát, đứa trẻ dị dạng rất tức giận, quyết định gọi điện thoại cho hắn】

Đứa trẻ lại ngửa đầu hét lớn một tiếng, lập tức lao đến phía Lưu Hoài tấn công, nhưng đồng thời lúc đó, điện thoại của Lưu Hoài reo lên liên hồi.

Cử động của đứa trẻ và tiếng chuông điện kéo theo nhiều đứa trẻ khác giơ ống tiêm lao về phía hắn. Lưu Hoài trong lòng không khỏi thầm mắng Bạch Liễu một tiếng, cậu ta đang làm cái trò khỉ gì! Bẫy hắn à!

Theo tiếng chuông điện thoại, càng lúc càng nhiều đứa trẻ xông về phía hắn, mồ hôi lạnh trên mặt Lưu Hoài chớp mắt lăn xuống.

Nhưng giây tiếp theo, điện thoại của Lưu Hoài reo lên, Bạch Liễu đột nhiên nói: "Lưu Hoài, nghe máy."

Lưu Hoài gần điên tới nơi rồi: "Nếu nghe máy, đứa trẻ dị dạng sẽ định vị được, chúng ta sẽ bị kỹ năng (Định vị điện thoại) tìm được, sẽ chết đó!"

"Không đâu." Bạch Liễu giơ điện thoại lớn màu đen lên, nâng mí mắt nhìn Lưu Hoài, "Bởi vì người gọi điện thoại cho cậu, là tôi."

"Các nhà đầu tư không thể gọi cho nhau!" Lưu Hoài lắc đầu, "Điện thoại ở đây chỉ có một chiều, chỉ có trẻ con mới có thể gọi cho nhà đầu tư, tôi không thể nghe máy! Anh căn bản không đánh lại…"

"Tôi bảo cậu nghe." Bạch Liễu ngữ khí lạnh nhạt lặp lại, để lộ tròng mắt ẩn chứa một chút sát ý lạnh lẽo mơ hồ, nhưng ngữ điệu lại rất ôn hoà, "Cuộc gọi này cậu có thể nghe, đừng để tôi lặp lại lần thứ ba."

Lưu Hoài bị ánh mắt không có chút cảm xúc của Bạch Liễu nhìn đến mức hô hấp muốn dừng lại, hắn xoay người hạ quyết tâm nghe điện thoại, quả nhiên, tiếng chuông điện thoại dừng lại, đối diện là tiếng thở nhẹ nhàng của Bạch Liễu.

Những đứa trẻ trong đêm tìm Lưu Hoài thông qua tiếng chuông điện thoại đang giơ ống tiêm lộ ra vẻ mê mang, chỉ có một đứa trẻ không có điện thoại khóc lóc bám theo Lưu Hoài. Lưu Hoài nhìn điện thoại trong tay Bạch Liễu…. Đây không phải điện thoại của Bạch Liễu, mà là của đứa trẻ dị dạng, cho nên mới có thể gọi cho hắn.

Bạch Liễu từ lúc nào trộm được điện thoại này vậy? Không đúng, vì sao mà Bạch Liễu có thể trộm được đồ của quái vật? Không phải kỹ năng của anh ta là khống chế sao?

Lúc Lưu Hoài còn đang suy tư đến mức kinh ngạc, Bạch Liễu không chút do dự đến gần một đứa trẻ, vuốt khỉ khẽ lóe lên, vẻ mặt bình tĩnh, không hề giống như người lớn thiếu đạo đức đi cướp đồ của một đứa trẻ.

Đứa trẻ bị cướp điện thoại ngơ ngác bỗng phản ứng lại, nhìn thấy tay mình trống trơn, rất nhanh nước mắt đã trào ra bắt đầu nức nở

“Hu hu, nhà đầu tư cướp điện thoại của tôi rồi, trả lại cho tôi!”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng của người chơi Mục Tứ thành cướp điện thoại của đứa trẻ dị dạng, thể lực của người chơi Bạch Liễu sắp cạn kiệt, đề nghị nhanh chóng nghỉ ngơi!】

Chân Bạch Liễu mềm nhũn suýt chút nữa thì quỳ một gối xuống, cậu dựa vào tường thở dốc. Lúc trước ở ICU, cậu đã cưỡng chế sử dụng kỹ năng của Mục Tứ Thành khiến cậu không thể uống thuốc hồi phục để bổ sung thể lực ít nhất một ngày nữa, chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà hồi phục.

Nhưng vừa rồi cậu ở phòng bệnh của Mộc Kha cũng đã nghỉ ngơi mấy tiếng, thể lực hồi phục cũng chỉ đủ để cậu miễn cưỡng dùng hai lần kỹ năng này.

Sử dụng kỹ năng cấp A+ đối với người chơi cấp F như Bạch Liễu mà nói, thật sự tiêu hao quá lớn.

"Lưu Hoài!" Nhìn thấy đứa trẻ bị mình cướp điện thoại đang tới gần cậu, tay giơ cao ống tiêm, ngữ khí Bạch Liễu có chút suy yếu gọi một tiếng.

Lưu Hoài như tỉnh lại từ trong mộng, một phát dao găm vọt tới, đứa trẻ kia bị đâm một nhát, đau đớn kêu ré, trong mắt chảy ra máu nóng rồi xoay người giơ ống tiêm đâm về phía Lưu Hoài.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Lưu Hoài sử dụng kỹ năng cá nhân đâm đứa trẻ dị dạng, nó rất ấm ức và tức giận, quyết định cho tên làm mình bị thương một mũi tiêm】

Bạch Liễu dựa vào tường, điện thoại của cậu và Mộc Kha đều reo lên, Bạch Liễu nhanh chóng đẩy điện thoại sang Mộc Kha, đường dây bận một lúc, điện thoại của Mộc Kha rốt cuộc cũng kết nối được, Bạch Liễu nhìn Mộc Kha: "Nghe máy."

Mộc Kha nhanh chóng bắt máy, điện thoại của cậu không reo nữa, đứa trẻ ở gần Mộc Kha thấy không thành công nhưng rất nhanh, tiếng chuông điện thoại của Bạch Liễu lại reo lên, đứa trẻ kia rất nhanh lại chạy về phía Bạch Liễu. Mộc Kha khẩn trương nhìn Bạch Liễu: "Bạch Liễu, điện thoại của anh đang reo."

"Ừ." Bạch Liễu bình tĩnh thở nhẹ một hơi, "Nhưng tôi không có sức lực để đi lấy cái điện thoại thứ ba."

Mộc Kha luống cuống, cậu hiểu được tình trạng của Bạch liễu lúc này kém thế nào, đây là người mạo hiểm tới cứu cậu ta, Mộc Kha nhìn đứa trẻ dị dạng đứng trước Bạch Liễu, trong lòng nghĩ muốn thay cậu đứng ra chặn đứa trẻ này lại.

Cậu rất muốn khóc: "Vậy còn anh làm sao đây? Vừa rồi anh nên gọi cho điện thoại của anh chứ? Gọi cho tôi làm gì?"

Bạch Liễu lạnh lùng lùi về phía sau vài bước: "Tránh xa tôi ra, Mộc Kha, nếu cậu lắm miệng tiếp tục làm ra chuyện gì đó lãng phí sinh mệnh, tôi nhất định sẽ giết cậu."

Mộc Kha kiềm chế biểu cảm trên mặt, tay chân luống cuống đứng tại chỗ, cậu biết Bạch Liễu vẫn còn giận cậu ta, so với chết thì chuyện này càng khiến cậu ta thật sự không biết nên làm thế nào.

Bạch Liễu nhìn Mộc Kha một cái, thở hổn hển ra lệnh: "Cậu mau chạy về phòng 501, đây là phòng bệnh của Lưu Hoài, tôi và Lưu Hoài sẽ giúp cậu tránh y tá và mấy đứa trẻ, cậu chạy nhanh lên, chú ý tránh xa mấy đứa trẻ này ra."

Dứt lời, bỗng thấy Mộc Kha cắn môi dưới bất động, vô cùng đáng thương nhìn Bạch Liễu không chịu đi. Rõ ràng không muốn tự chạy để lại Bạch Liễu ở đây một mình, vẻ mặt uất ức như đang nói "Còn anh thì sao?", thoạt nhìn không khác đứa trẻ dị dạng bị Bạch Liễu cướp điện thoại là mấy.

Bạch Liễu ôm trán thở dài, cậu ném chiếc điện thoại vừa cướp được cho Mộc Kha: "Cậu chạy đi, sau đó dùng điện thoại này gọi cho tôi, giảm âm lượng điện thoại xuống là được, tôi không sao đâu."

Mộc Kha nghe xong, vội vàng gật đầu, tinh thần cậu ta đã hồi phục, thể lực cũng còn chắp vá được, sau khi nghe được mệnh lệnh cắn răng lao đầu chạy về phía cầu thang thoát hiểm có đứa trẻ đang đi đến. Bạch Liễu có chút mệt mỏi nhìn theo bóng lưng liều mạng chạy như điên của Mộc Kha.

Hô hấp của cậu có chút không ổn, thân thể mắc bệnh nan y này bị cậu lăn lộn hai ngày, bây giờ đã đến giới hạn.

Mộc Kha này thật sự rất giống trẻ con, coi cậu như người đáng tin cậy, làm quá địa vị của cậu lại cực độ hạ thấp sự tồn tại và năng lực của bản thân, đây không phải chuyện tốt. Thân phận này của cậu chỉ có 6 điểm HP, mà Mộc Kha rõ ràng lại chỉ tin tưởng thân phận này của cậu, thế nên tên này mới có thể sinh ra ý nghĩ chết cùng hoặc thay cậu tìm chết.

Nhưng Mộc Kha không thể chết được, trong phó bản đòi hỏi phải xử lý nhiều thông tin như thế này, Bạch Liễu cho rằng tác dụng của Mộc Kha quan trọng hơn cậu, và biểu hiện của Mộc Kha cũng đã chứng minh điều đó.

Ngay cả khi không có cậu, Mộc Kha cũng có thể đi theo cha con Miêu Phi Xỉ rồi tự mình sửa lại bằng trí nhớ của bản thân, nhờ đó nắm được quyền chủ động nhất định.

Chỉ cần Mộc Kha đảm bảo khả năng sống còn của nhóc Bạch Lục thì Bạch Liễu ít nhất có thể qua màn, ngược lại, Bạch Liễu là mục tiêu cần giết của cha con Miêu Phi Xỉ, trí nhớ cũng bình thường, tổng hợp các phương diện lại, khả năng Bạch Liễu có thể mang theo nhóc Mộc Kha an toàn qua màn kém hơn nhiều so với khả năng Mộc Kha mang nhóc Bạch Lục qua màn.

Đặc biệt, nếu như thêm sự hợp tác của Lưu Hoài, sẽ gấp đôi khả năng Mộc Kha đưa nhóc Bạch Lục qua màn được.

Bạch Liễu nhìn về phía Lưu Hoài, điện thoại bên hông vẫn đang reo, đứa trẻ giơ ống tiêm đến gần cậu, nhưng mà cậu thật sự không có sức để bỏ chạy.

Khi có việc cần nhờ người khác, lời nào Bạch Liễu cũng có thể nói, cậu miễn cưỡng giơ hai tay với Lưu Hoài: "Đại thích khách à, nếu bây giờ đưa theo một người, tốc độ của cậu hẳn là có thể bỏ xa đám trẻ này nhỉ?"

"Có thể." Lưu Hoài đáp nhanh gọn.

Giây tiếp theo, một con dao găm bay ngang qua ghim vào bức tường trên đầu Bạch Liễu, Lưu Hoài lưu loát nhảy lên, đạp lên bức tường sau lưng Bạch Liễu.

Hắn hơi cong người, giống như con chuồn chuồn nhẹ nhàng giẫm lên con dao găm hắn vừa ném, thân thể xổm xuống, một tay Lưu Hoài khoanh trước ngực, tay kia chém bay đứa trẻ dị

dạng gần Bạch Liễu rồi nâng cổ áo cậu lên. Một giây cuối cùng trước khi Bạch Liễu bị đâm thẳng vào mạch máu ở cổ, Lưu Hoài nhấc cái tên suy yếu đến độ nói chuyện còn phải thở dốc này vượt qua vòng vây đứa trẻ dị dạng.

Tay Lưu Hoài phát lực, trực tiếp ném Bạch Liễu ra khỏi vòng vây.

Người bị bao vây từ Bạch Liễu chuyển thành Lưu Hoài, nhưng điện thoại của Lưu Hoài không đổ chuông vì đã kết nối với Bạch Liễu, không còn tiếng chuông điện thoại định vị, ánh mắt của rất nhiều đứa trẻ trở nên mờ mịt.

Song rất nhanh, điện thoại của Bạch Liễu lại reo lên.

Những cặp mắt màu đỏ đen của đám trẻ âm trầm nhìn về phía Bạch Liễu vừa đứng lên, dùng đủ thứ tư thế vặn vẹo đến gần cậu, mà bên kia, Lưu Hoài vung dao găm găm vào tường rồi đạp lên, nhẹ nhàng nhảy vài bước đến gần Bạch Liễu.

Bạch Liễu gần như chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng thích khách như ẩn như hiện trên tường. Lưu Hoài hệt như dịch chuyển xuất hiện phía sau Bạch Liễu, xách cổ áo đồ bệnh nhân rộng thùng thình của cậu chạy nhanh như bay trên mặt tường, kéo theo Bạch Liễu di chuyển trên mặt đất trơn trượt.

Nếu nói bị Mục Tứ Thành kéo đi là trải nghiệm như đang ngồi trên tàu lửa nhanh như sấm rền gió cuốn, thì cảm giác khi được Lưu Hoài kéo lại tựa như ngồi trên cánh én bay thấp, vừa nhẹ nhàng lại tĩnh lặng, lông đuôi còn thường thường chạm mặt nước khựng lại một chút.

Hai phương thức di chuyển hoàn toàn khác nhau luân phiên là một trong những lý do khiến Mục Tứ Thành và Lưu Hoài hợp tác rất có hiệu quả, có thể đánh vào góc chết của những con quái vật này.

Đứa trẻ dị dạng vẫn đang đuổi theo đằng sau không tha, nếu bị đuổi kịp, Lưu Hoài sẽ ném Bạch Liễu đang cầm điện thoại vẫn còn vang ra để thu hút đám trẻ, lúc thay đổi vị trí thế này hệt như trước đây hắn ta hợp tác chuyển giá trị thù hận với Mục Tứ Thành. Điều này làm Lưu Hoài hoảng hốt nhớ lại khoảng thời gian hợp tác ăn í với Mục Tứ Thành.

Nhưng ngay sau đó, Lưu Hoài đã định thần lại trước câu nói của Bạch Liễu: “Chuông điện thoại của tôi dừng rồi, Mộc Kha chạy rất nhanh, chắc cậu ta đã gọi cho tôi. Chúng ta đi lên bằng cầu thang thoát hiểm đi, ở đó không có y tá.”

Bạch Liễu và Lưu Hoài đang kéo dài thời gian cho Mộc Kha an toàn đi vào phòng rồi gọi điện thoại cho cậu, làm giảm khả năng của đám trẻ dị dạng này. Bệnh viện tư nhân chỉ có hai cách để lên tầng, cầu thang thoát hiểm và thang máy. Thang máy đã có y tá chặn, hơn nữa rất bị động, nếu bị bắt thì không thể tham gia lễ rửa tội vào ngày mai. Bọn họ chỉ có thể đi cầu thang lên trên.

Với điều kiện chỉ có thể sử dụng hai lần kỹ năng cướp đoạt điện thoại để điện thoại của bọn họ không đổ chuông, Bạch Liễu đã chọn cách tốt nhất - cậu phải lo cho sự an toàn của Lưu Hoài có tốc độ di chuyển nhanh nhất, và Mộc Kha người cậu đang cần đảm bảo tính mạng trước.

Trong trường hợp này, Bạch Liễu sẽ đặt bản thân vào hoàn cảnh nguy hiểm, cũng tức là chỉ có mỗi điện thoại của cậu vang lên.

Nhưng Bạch Liễu thấy không sao cả, nhìn hoàn cảnh hiện giờ, cậu là người không có giá trị nhất.

Cho dù Lưu Hoài có mắc sai lầm làm cậu mất 6 điểm HP, Bạch Liễu cũng cảm thấy không có gì để tiếc, nhưng Lưu Hoài bảo vệ cậu chặt chẽ hơn cậu nghĩ, HP của cậu vẫn giữ nguyên. Bị Lưu Hoài quăng đi quăng lại một lúc, cậu an toàn về phòng 501.

Phòng 501 - phòng bệnh của Lưu Hoài.

Mộc Kha ôm ngực ngồi xổm trên mặt đất, trên đầu toàn mồ hôi, người bị bệnh tim không thể chạy nhanh, càng không nói đến việc leo cầu thang, vừa rồi cậu đã chạy thục mạng trở về phòng gọi điện thoại cho Bạch Liễu, hiện tại cậu cực kỳ khó chịu, sắp không thể thở nổi nữa, chỉ có thể cuộn tròn mình lại trên mặt đất hít từng thở từng chút.

Lưu Hoài ngồi bên mép giường, hai tay cầm dao găm ngửa đầu thở dốc, trang phục bệnh nhân cũng đã ướt sũng.

Kéo theo một người chơi như Bạch Liễu còn sử dụng tốc độ di chuyển nhanh khiến một thích khách như Lưu Hoài không quen nổi. Thể lực của hắn ta không mạnh như đạo tặc Mục Tứ Thành có trạng thái cơ thể tốt, cho nên vừa rồi kéo Bạch Liễu khỏi bị truy đuổi đã tiêu tốn rất nhiều thể lực của Lưu Hoài.

Từng giọt mồ hôi chảy xuống theo cằm, bị hơi thở phì phò của hắn ta lau đi, hắn ngẩng đầu lấy cho mình một lọ thuốc khôi phục thể lực.

Thoạt nhìn trong ba người Bạch Liễu là người có trạng thái tốt nhất, nhưng chỉ thoạt nhìn thôi.

Sự thật là thể lực của Bạch Liễu cũng kiệt quệ, HP chỉ còn lại 6 điểm, điều này khiến trạng thái cơ thể của Bạch Liễu rơi xuống mức thấp nhất.

Bạch Liễu ngồi ngay mép giường rơm mà cậu không muốn chạm vào, hai tay vô lực chống xuống đầu gối, ngón tay co lại khẽ run rẩy. Cậu cúi đầu từ từ điều chỉnh nhịp thở, lồng ngực phập phồng với biên độ lớn, sắc mặt trắng đến mức dọa người.

Lúc Mộc Kha ổn lại thấy bộ dạng này của Bạch Liễu, lo lắng muốn ngồi xuống để xem thử, nhưng vừa bước đến Bạch Liễu đã dùng khuỷu tay chống đầu gối ngẩng đầu lên.

Cậu nhìn Mộc Kha, ánh mắt không có chút tình cảm nào.

Bạch Liễu im lặng đến mức thờ ơ, nhìn thấy Mộc Kha đang đến gần mình, ánh mắt chán ghét lạnh lùng như nhìn một món đồ không nghe lời làm Mộc Kha khẽ run rẩy.

Mộc Kha dừng lại bước chân đang tới gần Bạch Liễu theo bản năng.

“Mộc Kha.” Bạch Liễu uể oải nâng mi mắt, “Ai cho cậu quyền chết khi chưa có sự cho phép của tôi vậy?”

“Linh hồn cậu thuộc quyền sở hữu của tôi, tôi có quyền quyết định mọi giá trị sinh mệnh của cậu, khi nào tôi cho phép cậu chết cậu mới có thể chết, trước khi có mệnh lệnh của tôi–”

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Mộc Kha đang run rẩy, trên mặt không có lấy một chút cảm xúc. “Cậu không có quyền chết, tôi không hi vọng lần sau sẽ lại thấy cậu hạ lệnh 【delete me】 cho tôi, giữa chúng ta chỉ là quan hệ một chiều, tức là chỉ có tôi có thể ra lệnh cho cậu, và tôi có quyền không tiếp nhận không làm theo theo các yêu cầu của cậu, đã hiểu chưa?”

Mộc Kha như đứa trẻ vừa làm sai chuyện, bối rối nhìn Bạch Liễu, sau khi nhận ra Bạch Liễu đang nói chuyện với mình, cậu ta mới kích động gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Coi như trừng phạt cho việc cậu tự ý hành động.” Bạch Liễu thản nhiên nói, “Toàn bộ điểm tích lũy vượt trò chơi này của cậu đều thuộc về tôi, có ý kiến gì không?”

Mộc Kha cúi đầu, nhéo ngón tay của mình: “… không có.”

Một lúc lâu sau, Mộc Kha cúi đầu khóc nức nở, cậu đã rất cố gắng kìm nén, nhưng đủ loại tình cảm trộn lẫn với nhau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, vừa mới an toàn đã bị Bạch Liễu mắng chửi một trận thế này, còn trừng phạt nữa. Cậu ngồi xổm trên mặt đất ôm đầu gối cuộn mình thành một cục tròn, từng giọt nước mắt tuôn ra, sau đó lại đưa tay áo thô lỗ lau hai cái, kiệt lực muốn khống chế nước mắt đang không nghe lời của mình.

Cậu tức giận vì sự bất lực của bản thân, bất lực khi làm liên lụy Bạch Liễu phải đến cứu cậu, muốn hy sinh bản thân để bảo vệ Bạch Liễu lại nhận được ánh mắt lạnh lùng và không đồng ý của người nọ, rồi lại được Bạch Liễu cứu ra khỏi cái chết. Cảm xúc hỗn loạn khiến Mộc Kha không rõ lý do ấm ức, làm cậu không kiềm chế được mà bật khóc.

“Khóc cái gì?” Bạch Liễu thở dài, “Ngẩng đầu lên, Mộc Kha, cậu có gì bất mãn với quyết định của tôi?”

Mộc Kha khóc đến mức mắt mũi đỏ ửng, cậu ta ngẩng đầu lên, nước mắt theo lông mi rơi xuống mặt đất, cậu khóc đến nấc cụt, không nói được rõ ràng: “Không… có… bất mãn.”

“Vậy thì sao lại khóc?” Bạch Liễu nhỏ giọng hỏi.

Nhìn thấy Mộc Kha nức nở nhìn mình nhưng quật cường không mở miệng, Bạch Liễu dứt khoát cho bậc thang đi xuống: “Tôi ra lệnh cho cậu nói vì sao cậu khóc.”

“Tôi… không biết.” Mộc Kha khóc cực kỳ đau lùng, “Tại sao anh lại cứu tôi chứ, tôi không có giá trị gì cả! Còn làm liên lụy anh, nếu như anh chết thì sao đây, một mình tôi không có thể qua màn được, dù sao tôi cũng phải chết mà, hu hu! Nếu tôi là Mục Tứ Thành thì tốt rồi, tên đó có thể giúp anh rất nhiều!”

“Ngoại trừ chút chuyện nhỏ tối nay, những việc còn lại, kể cả cải trang làm người bình thường để trà trộn vào đội của Miêu Phi Xỉ, thoát khỏi khả năng phát hiện nói dối của cán cân thẩm phẩm và cuối cùng là đọc hết tất cả số sách để truyền lại thông tin về 【Phương thuốc kéo dài tính mạng】 cho tôi.” Bạch Liễu nhìn Mộc Kha, giọng điệu cũng dịu xuống, bình tĩnh nói, “Cậu đã làm rất tốt, mấy chuyện này Mục Tứ Thành không thể giúp tôi, thậm chí nếu là tôi thì cũng không thể làm được, chỉ có cậu mới có thể thôi.”

“Trong mắt chính mình có thể cậu thấy bản thân không thấy giá trị gì.” Bạch Liễu xoa đầu Mộc Kha đang ngẩn ngơ, cậu ta đã thả lỏng, cười trấn an, “Nhưng trong mắt tôi, cậu còn sống là cực kỳ quan trọng, giá trị không có gì có thể thay thế được, cho nên tôi mới cứu cậu.”

Trong mắt Mộc Kha phản chiếu hình ảnh Bạch Liễu cười cực kỳ dịu dàng, nếu là Mục Tứ Thành, hắn nhất định sẽ bảo Mộc Kha chạy mau! Đây là nụ cười an ủi giả dối kiểu doanh nhân của Bạch Liễu! Chuyên dùng để gạt người!

Mộc Kha cũng hiểu được chuyện này, nhưng cậu biết Bạch Liễu đang nói sự thật, trước mắt cậu cực kỳ mông lung. Mộc Kha dùng lực lau nước mắt, nhịn rồi lại nhịn, vẫn không nhịn được khóc thành tiếng.

"Tôi thật sự rất sợ, tôi tưởng mình sẽ chết, tôi không có cách nào!" Mộc Kha gào khóc, dùng ống tay áo lau nước mắt, rất giống đứa trẻ bị ức hiếp về mách cha mẹ, "Tôi đã rất cố gắng rồi, tôi đã dùng hết cách để sống, nhưng quái vật đó mạnh quá! Nó đột nhiên sống, sống lại!"

Bạch Liễu ngắt lời cậu ta: "Cậu chưa dùng hết mọi cách để sống sót."

Mộc Kha khóc lóc nhìn Bạch Liễu, cậu khóc đến choáng váng đầu óc, có lá gan để phản bác lại Bạch Liễu: "Tôi có mà!"

"Cậu không nhờ tôi giúp." Bạch Liễu bình tĩnh nói, "Sau này nhớ kỹ cách này, nhưng dù sao cũng phải nói, Mộc Kha, đêm nay cậu đã làm rất tốt."

Cậu như cô giáo mầm non khen thưởng cho đứa nhỏ một bông hoa hồng, vỗ vỗ đầu Mộc Kha.

Mộc Kha được vỗ đầu đến ngơ người, nước mắt hoàn toàn vỡ đê.

“Hu hu!” Mộc Kha khóc không dừng lại được, “Hu hu, được được được. Lần sau tôi nhất định, nhất định sẽ nhớ kỹ!”

—

Câu chuyện nhỏ:

Bạch Liễu: Để trừng phạt, điểm tích lũy của cậu trong trò chơi này thuộc về tôi

Xin hỏi hành vi này của Bạch Liễu có tính chất gì?

A. Hành vi thưởng phạt rõ ràng của một cấp trên tốt để bồi dưỡng cấp dưới.

B. Hành vi cắt xén tiền tiêu vặt trẻ em của ông cha xấu tính.

C. Hành vi xấu xa lúc online, bóc lột marketing lúc offline. (bạn gay cung cấp)

Bạn gay: Chết mịa, Kha nhi tiêu cmn rồi! Mộc Kha lại giúp cậu ta làm việc, xong việc còn đếm tiền giùm, quá đáng!

Chương 94: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Lam + Beta: Huyên, Phương

Nhìn Mộc Kha khóc mãi không ngừng, Bạch Liễu muốn bảo Mộc Kha ngừng khóc mấy lần nhưng không được. Kể cả khi cậu nói "tôi ra lệnh cho cậu ngừng khóc", Mộc Kha cũng chỉ che miệng không khóc nữa, còn trong mắt vẫn ngấn lệ, cực kỳ đáng thương khụt khịt nói cậu không thể dừng lại được, phải cần vài phút nữa cơ.

Mộc Kha tự nhận bản thân không thích khóc, nhưng không biết tại sao vừa nhìn thấy Bạch Liễu, cậu như một đứa trẻ tủi thân trông thấy cha mẹ, cha mẹ lại còn cho phép cậu cáo trạng, Mộc Kha cảm thấy nước mắt mình chảy không ngừng.

Tuy rằng hơi mất mặt một xíu, nhưng mà cậu không nhịn được.

Mộc Kha vừa cúi đầu xấu hổ, vừa thấy có chút… hạnh phúc vi diệu.

Bạch Liễu cũng lơ luôn Mộc Kha đang cố gắng khóc nhỏ lại, cậu nhìn sang Lưu Hoài biểu cảm một lời khó nói hết.

Sắc mặt Lưu Hoài hiện đầy vẻ "Bình thường anh toàn lừa đồng đội như vậy hả?"

Bạch Liễu vờ như không thấy, cậu bắt đầu một chủ đề khác với giọng điệu bình tĩnh và cực kỳ đứng đắn: "Chúng ta nói về kế hoạch tiếp theo được chứ?"

Lưu Hoài lập tức thu lại biểu cảm, hắn ta nhìn Bạch Liễu với ánh mắt khá phức tạp, sau khi xem toàn bộ quá trình Bạch Liễu lừa Mộc Kha, Lưu Hoài không nhịn được ảo não thở dài: "Tôi vẫn chưa tin được mình lại dễ dàng bị anh thuyết phục như vậy, chung một đội với anh nghĩa là tôi phải đối đầu với bọn Miêu Phi Xỉ, kể cả khi qua màn trò chơi này, tôi cũng sẽ gặp rất nhiều phiền toái về sau."

"Nhưng nếu cậu không cùng một đội với tôi, cậu và em gái mình khó có thể vượt qua trò chơi này." Bạch Liễu giương mắt, "Hơn nữa, em gái Lưu Giai Nghi của cậu khả năng cao sẽ bị Miêu Phi Xỉ trực tiếp huyết tế, hoặc là ăn thịt luôn."

Đối với Bạch Liễu, thuyết phục Lưu Hoài là một việc rất đơn giản, mà tìm được Lưu Hoài rồi mượn sức hắn ta cũng là điều hết sức đơn giản.

Quái vật trong phòng của Mộc Kha sống lại, trong tình huống Bạch Liễu đã dùng hết kỹ năng tốc độ của Mục Tứ Thành, cậu muốn cứu Mộc Kha ra khỏi ICU thì phải chạy vào ICU một lần nữa khi bị các y tá bao vây.

Một mình Bạch Liễu tất nhiên không thể làm được chuyện này, cậu không có khả năng để Miêu Phi Xỉ lén xông vào lần nữa, mặc dù cũng không phải không thể lừa bọn họ lẻn vào, nhưng kỹ năng của Miêu Phi Xỉ cũng đã cạn kiệt, trạng thái thể lực cạn kiệt của gã giống như Bạch Liễu, không thể dùng thuốc hồi phục thể lực để khôi phục lại, cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, cho nên Bạch Liễu chỉ có thể lừa Miêu Cao Cương, người chơi có tốc độ di chuyển chậm để chống lại quái vật và đi đến đó.

Nhưng đối với người cần chạy trốn như Bạch Liễu mà nói thì Miêu Cao Cương không có tác dụng lắm.

Bạch Liễu cần một người di chuyển nhanh, giỏi ẩn nấp và chạy trốn, hơn nữa người chơi mà Bạch Liễu biết điểm yếu của tên đó và dễ dàng khống chế – không có ai thích hợp hơn Lưu Hoài.

Lưu Hoài ở tầng 5 giống bọn Miêu Phi Xỉ, tìm phòng bệnh của người này rất đơn giản, tầng 5 chỉ có ba người bệnh mới đến – Miêu Phi Xỉ, Miêu Cao Cương, Lưu Hoài.

Dấu hiệu nhận biết phòng bệnh của người mới không giống nhau, trừ Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương thì phòng bệnh mới là của Lưu Hoài. Bạch Liễu cầm tay Lưu Giai Nghi và [Phương thuốc kéo dài tính mạng] – hai lợi thế quan trọng, thuyết phục Lưu Hoài thậm chí còn chẳng đến một phút.

Lưu Hoài ngửa đầu ngã xuống giường bệnh, hai mắt của hắn ta vô định nhìn trần nhà mờ sương: “Anh nói Giai Nghi sẽ là mục tiêu săn đuổi của nhóm “nhà đầu tư” chúng ta? Chúng ta cần dùng máu của hai đứa trẻ đó tưới giường mới có thể sống sót?”

“Tôi sửa lại hai chỗ chưa chính xác trong lời nói của cậu, đầu tiên, thật sự mà nói thì cũng không phải chúng ta cần dùng máu của con bé tưới giường mới có thể sống sót, mà cậu cần ăn luôn cái linh chi máu mọc lên từ cái giường này sau khi hấp thụ máu của con bé. Con bé chính là [phương thuốc kéo dài tính mạng] cho bệnh nhân bị bệnh nan y như cậu.” Bạch liễu vỗ vỗ cái giường mà Lưu Hoài đang nằm.

Lưu Hoài lấy tay che mắt, mím chặt môi như đang muốn trốn tránh gì đó.

Sau đó, Bạch Liễu nâng mắt nhìn Lưu Hoài, làm hai động tác, bình tĩnh nói: "Thứ hai, tôi từng nói với cậu, Lưu Giai Nghi không chỉ là mục tiêu của [các nhà đầu tư], đôi mắt bị mù của con bé cũng khiến nó bị đội ngũ trẻ con vây trong thế yếu."

Ngữ khí của Bạch Liễu không nhanh không chậm: "Lưu Hoài, cậu phải biết rằng, trong đám trẻ có một nhóc Miêu Phi Xỉ thích ăn thịt trẻ con. Cậu bạn nhỏ của tôi nói rằng Miêu Phi Xỉ thích nuốt nước miếng sau lưng Lưu Giai Nghi, đứa bé không nhìn thấy như Lưu Giai Nghi vô hình trung là bị vây trong hoàn cảnh xấu ở mọi phương diện, thật sự là một đối tượng tốt để Miêu Phi Xỉ xuống tay."

"Có thể nói em gái của cậu theo một mặt nào đó thì chính là một mục tiêu săn bắt kép."

Lưu Hoài chậm rãi siết tay, hắn ta bỏ tay che mắt xuống, quay đầu nhìn thẳng Bạch Liễu.

Bạch Liễu bình tĩnh nói thẳng: "Mà tôi, tôi đảm bảo cậu bạn nhỏ của tôi sẽ bảo vệ em gái của cậu. Đêm nay em gái của cậu gọi điện cho cậu chính là một trong những kết quả mà cậu bạn nhỏ của tôi hộ tống con bé. Tôi nói tôi sẽ bảo vệ Lưu Giai Nghi bởi vì con bé cũng là người mà bạn tôi muốn nhận nuôi."

Lưu Hoài hít sâu một hơi rồi ngồi dậy, hắn ta xếp bằng trên giường nhìn Bạch Liễu: "Giờ tôi đã tin rồi, vậy anh nói xem, tiếp theo chúng ta sẽ làm thế nào đây?"

“Tư duy logic của trò chơi này đã rõ ràng.” Bạch Liễu ngả người ra sau, tùy tiện mở ngăn kéo tủ trên đầu giường của Lưu Hoài ra, lấy ra một cái bút, sau đó không biết từ chỗ nào lấy ra một đoạn giấy trống ước chừng như trang lót bìa sách, cúi đầu viết viết rồi phân tích trên mặt giấy.

Thói quen phân tích của Bạch Liễu là viết đơn giản, cậu đặt bút lên trang giấy, bắt đầu ghi từ khóa: “Trò chơi cấp hai” [50 - 80]

Bạch Liễu vừa viết vừa nói chuyện: ” là trò chơi cấp hai với tỉ lệ tử vong là 50%, nó chia HP của chúng ta thành hai tuyến thân phận là [người trưởng thành] và [trẻ em], mỗi bên giữ 50% HP.”

Bạch Liễu viết hai số [50], sau đó vẽ một mũi tên đánh vào nhau ở giữa từ hai số này: “Nhưng ngay từ đầu hai tuyên thân phận này của chúng ta đã không phải quan hệ hợp tác, vì vậy, rất rõ ràng, chỉ còn 50% người chơi sống sót trong trò chơi, thiết lập rất hợp lý. Chúng ta và đám trẻ có chung thanh tiến độ HP này hẳn là quan hệ đối đầu.”

Cho nên lúc trước Bạch Liễu luôn duy trì trạng thái cảnh giác với nhóc Bạch Lục, bởi vì ở một ở một mức độ nào đó…

“Chúng ta và các bạn nhỏ này là kẻ địch.” Bạch Liễu thản nhiên nâng mắt nhìn khuôn mặt thâm trầm của Lưu Hoài, cậu tiếp tục tự nói, “Mà [Phương thuốc kéo dài tính mạng] này cuối cùng cũng kiểm chứng suy nghĩ của tôi.”

“Nhóm [Nhà đầu tư] chúng ta phải lấy máu của bạn nhỏ tương ứng nếu muốn sống sót. Xem xét thời gian theo bài đồng dao “Con ngỗng mẹ” – [thứ hai ra đời, thứ ba rửa tội, thứ tư kết hôn, thứ năm bệnh nặng, thứ sáu bệnh nguy kịch, thứ bảy chết,

chủ nhật chôn cất], chúng ta ít nhất phải lấy máu của những đứa trẻ đó trước khi bị bệnh nặng, tức là trước thứ Năm mới có thể thuận lợi sống sót, nếu không [sau khi bệnh nặng], ngày hôm sau chúng ta sẽ chết.”

Bạch Liễu viết một từ [dl] (deadline) lên giấy: [Ba ngày sau].

“Mà theo lý thuyết đám trẻ này phải rời khỏi trại mồ côi Tình Thương trước thứ năm tránh bị chúng ta lấy máu để sống sót, vậy nên nhiệm vụ chính của bọn nó là thoát khỏi trại mồ côi.”

Ngón tay của Bạch Liễu gõ lên bút, như đang suy nghĩ: “Thật ra tôi cảm thấy nhóc Bạch Lục, cũng là cậu bạn nhỏ của tôi đã nhận ra quan hệ đối đầu của chúng ta, nhưng lúc trước tôi đã giao nhược điểm của mình cho nó, nó sẽ hiểu được tôi đang làm gì, cũng giúp nó có thể tùy ý bỏ qua suy nghĩ muốn giết tôi. Mức độ giao phó này cuối cùng vẫn làm nó lựa chọn hợp tác với tôi.”

Lưu Hoài kinh ngạc khi thấy Bạch Liễu chỉ còn 6 điểm HP, ngay khi hắn ta bắt gặp ánh mắt không chút dao động của cậu, Lưu Hoài hơi run lên, hắn ta chợt hiểu ra Bạch Liễu muốn làm gì.

“Tôi xác nhận lại lần nữa, anh có thể vì em gái mà trả giá bằng tính mạng, đúng không?” Bạch Liễu nâng mi mắt nhìn biểu cảm mờ mịt của Lưu Hoài, giọng điệu của cậu rất bình tĩnh, đến mức không giống như đang nói đến chuyện sống chết của bản thân, “HP tôi và Mộc Kha sẽ hết nhanh thôi, tin rằng cậu cũng đã nhận ra ý định của chúng tôi.”

Bạch Liễu cực kỳ bình tĩnh nói: “Chúng ta bảo vệ cái nhỏ, bỏ cái lớn.”

Sử dĩ nhóc Bạch Lục vẫn tin cậu vì Bạch Liễu nguyện ý hy sinh bản thân để nhóc ấy sống. Vì vậy, cậu cam tâm tình nguyện giao ra nhược điểm dễ dàng bóp chết mình cho nhóc Bạch Lục.

Mà nhóc Bạch Lục cũng hiểu được điều này, hơn nữa còn tò mò Bạch Liễu không một lý do mà dâng hiến toàn bộ rồi hy sinh, đây là Bạch Liễu muốn, không ai có thể biết được làm sao để lấy được sự tín nhiệm của bản thân lúc mười bốn tuổi hơn cậu – đó là trở thành Lục Dịch Trạm, người có thể vì cậu mà hy sinh bản thân không cần lý do.

Bạch Liễu mười bốn tuổi tin tưởng người như Lục Dịch Trạm, bởi vì giữa làm tổn thương bản thân và tổn thương Bạch Liễu, cậu biết Lục Dịch Trạm sẽ chọn làm tổn thương mình.

Vì vậy, bây giờ nhóc Bạch Lục mười bốn tuổi sẽ tin tưởng 【nhà đầu tư】 Bạch Liễu, Bạch Liễu biến bản thân thành Lục Dịch Trạm –【nhà đầu tư】 sẽ dâng hiến mọi thứ không cần suy nghĩ cho cậu, kể là là phải trả giá bằng cả tính mạng.

Sắc mặt Lưu Hoài u ám bất định.

Mà Bạch Liễu thu hồi ánh mắt, như không nhìn thấy vẻ mặt của Lưu Hoài, tiếp tục nhìn trang giấy trên tay mình.

Bạch Liễu hoàn toàn không bị cảm xúc giãy giụa của Lưu Hoài ảnh hưởng, cậu vẫn thờ ơ tiếp tục phân tích: “Hơn nữa theo tôi thấy, nếu chỉ lấy máu của một đứa trẻ thì không có khả năng tưới đủ một gốc linh chi máu để cứu chúng ta. Vì trò chơi này có tỷ lệ tử vong thấp nhất là 50%, nếu lấy được máu

của đứa trẻ tương ứng để thuận lợi sống sót thì tôi không nghĩ đó là tỉ lệ tử vong bình thường của một trò chơi cấp hai.”

Vừa nói, Bạch Liễu viết lên trang giấy: [6]→[3]

“Cho nên nhìn theo góc độ này, trò chơi có rất nhiều thiết lập, nếu chỉ đơn giản nhìn vào tỉ lệ tử vong từ 80% đến 50% trong trò chơi cấp hai, đây là trò chơi 6 người sẽ chết, số người chơi chết hẳn là từ giữa 3 đến 4.8.”

Bạch Liễu phác họa đơn giản vài nét hình ảnh của một cô bé lên giấy: “Nhưng ở phó bản này chúng ta còn có một điểm đặc biệt là ở chỗ đám trẻ còn có một người chơi, cũng chính là Lưu Giai Nghi.”

Nghe được cái tên [Lưu Giai Nghi], ánh mắt Lưu Hoài dán chặt lên Bạch Liễu.

Bạch Liễu như không có chuyện gì, tiếp tục nói: “Trong tình huống chỉ có năm đứa trẻ có thể lấy máu, giả sử tỷ lệ tử vong thấp nhất là 50%, chỉ cần ba người chơi chết, giả sử Lưu Giai Nghi bị hút máu chết để bổ sung cho số người người tử vong, giả thiết tất cả người chơi sống sót đều là những【nhà đầu tư】chúng ta.”

Ánh mắt Bạch Liễu tập trung trên mặt giấy:【Tỉ lệ qua cửa lớn nhất của những nhà đầu tư】.

“Như vậy, trong tình huống nếu tất cả các điều kiện của nhà đầu tư được thỏa mãn, nhiều nhất có thể có ba nhà đầu tư sống sót, dựa theo tỷ lệ này và tỷ lệ tử vong 50%, một【nhà đầu tư】muốn qua cửa cần ít nhất 1,6 máu của trẻ con cho một cái giường.”

Bạch Liễu viết lên giấy một số【1,6】, sau đó cậu vẽ một vòng tròn phân biệt số【1】cùng phần lẻ sau dấu phẩy【6】.

Đôi mắt cậu rất tĩnh lặng: "Như vậy, ai là【1】, ai là【0,6】, trò chơi đã ám chỉ rất rõ."

"Những đứa trẻ mà chúng ta đầu tư chính là những đứa trẻ mà chúng ta cần phải lấy máu, cũng tức là【1】, dùng máu những đứa trẻ của chúng ta tưới lên giường, mặt khác lấy thêm chừng【0,6】máu của một đứa trẻ khác là có thể mọc ra linh chi máu có thể giảm bớt bệnh nan y cao nhất." Sắc mặt Bạch Liễu cực kỳ bình tĩnh, cậu vẽ một dấu gạch chéo, tô bỏ số【1,6】, "Nhưng tôi đã loại trừ phương án này, bởi vì tỉ lệ qua cửa quá thấp."

"Một nhà đầu tư cần 1,6 máu của đứa trẻ mới có thể qua cửa. Như vậy, chỉ cần hy sinh một nhà đầu tư không lấy máu thì 1,6 đứa trẻ có thể an toàn."

"Giá trị sống sót của đám người trưởng thành hút máu chúng ta không cao bằng bọn nó, qua cửa khá có lời." Bạch Liễu tùy tiện vẽ một vòng bảo vệ quanh Lưu Giai Nghi trên giấy, nâng mắt nhìn Lưu Hòai, tiếp tục nói, "Cho nên, cuối cùng tôi đã quyết định ưu tiên bảo vệ HP cho đứa trẻ trong trò chơi, 【phương thuốc kéo dài tín mạng】không có tác dụng với tôi và Mộc Kha, chúng tôi sẽ không đi theo nhiệm vụ chính."

Bạch Liễu nói vậy, nhìn sắc mặt tái nhợt của Lưu Hoài, không rõ cảm xúc dừng lại một chút: "Nhưng tình huống của tôi và cậu không giống nhau, chúng tôi lựa chọn hy sinh để bảo vệ chúng tôi lúc nhỏ, nhưng nếu kế hoạch thành công, chúng tôi sẽ không chết, như vậy có thể qua cửa."

“Nhưng cậu, Lưu Hoài, tình huống của cậu không giống chúng tôi.” Ánh mắt Bạch Liễu khó hiểu nhìn Lưu Hoài không nói một lời, “Cậu và Lưu Giai Nghi là hai cơ thể độc lập lại đối địch nhau, nếu cậu ưu tiên bảo vệ Lưu Giai Nghi, xác suất cậu không có được máu mà chết là rất lớn.”

“Cho nên cậu lựa chọn như thế nào?”

Rõ ràng đây là một sự lựa chọn tàn nhẫn, nhưng giọng điệu Bạch Liễu hỏi lại có ý tò mò muốn nghiên cứu, cậu nâng mắt nhìn Lưu Hoài, ánh mắt nghiêm túc chuyên chú mang theo suy nghĩ như đang nhìn một sinh vật không cùng chủng loại với cậu.

Lưu Hoài có thể vì em gái làm ra những chuyện gì? Người này luôn miệng nói thương em gái, thật sự giống như tên kỳ quái Lục Dịch Trạm, người thật sự có thể vì tình cảm mà bỏ toàn bộ lợi ích của bản thân ư?

Đặc biệt là Lưu Hoài vốn là một người có khát vọng sống rất lớn, Bạch Liễu thờ ơ suy nghĩ, cậu vẽ tùy tiện lên chiếc vòng bảo vệ cho cô bé đại diện Lưu Giai Nghi, rất nhanh chiếc vòng đã bị những điểm đen kỳ lạ che kín, như chiếc vòng này bị một bóng đen che phủ.

Lưu Hoài như một gốc cây không phát ra tiếng ngồi ở bên giường, hắn ta cầm dao găm, tay buông lỏng bên người, lặng yên đến chết lặng, nhưng tiếng hít thở lại vô cùng dồn dập.

Bạch Liễu nhanh chóng thu lại ánh mắt, cậu nhìn thấy ngũ quan vặn vẹo vẹo, biểu cảm dữ tợn, giãy dụa và sợ hãi trên mặt Lưu Hoài, đó là một sự sợ hãi không dám tới gần, không thể khống chế.

Sự sợ hãi và do dự vô cùng rõ ràng này, Lưu Hoài sợ hãi lùi bước vì cái chết khiến những lời trước kia hắn ta nói mình yêu thương Lưu Giai Nghi, có thể hy sinh vì cô bé như đang tâng bốc với bên ngoài. Bạch Liễu cảm nhận được sự đần độn vô vị nên đã đứng lên, cậu không nhìn Lưu Hoài mà đang nghĩ đến – cái này và điều cậu từng gặp,【yêu】 tự cho là đúng cũng không có gì khác nhau.

Bạch Liễu nghĩ rằng có thể nhìn thấy hình ảnh Lục Dịch Trạm mà cậu không thể hiểu được trên người Lưu Hoài, kết quả là vẫn giống nhau, như bã mía trong miệng bị nhai đi nhai lại ngàn lần: "Anh yêu em", "Anh sẵn sàng vì em mà trả giá tất thảy", v.v…

Mà lúc nhổ ra thì chẳng có chút hương vị gì, ngọt ngào đã dành hết cho chính mình, nước miếng cặn bã linh tinh cho người khác, rác rưởi không hề có giá trị.

Chung quy con người vẫn ích kỷ.

Bạch Liễu hờ hững mở miệng: "Nếu cậu muốn lấy thân phận nhà đầu tư qua cửa, tôi cũng có thể nhờ nhóc Bạch Lục lấy…" máu của Lưu Giai Nghi.

"Bạch Liễu, nếu tôi chết, bạn của anh sẽ sẽ nhận nuôi Giai Giai sao?" Lưu Hoài nhìn Bạch Liễu, trên mặt hắn vẫn còn biểu cảm sợ hãi, còn có chút lo lắng không yên.

Lưu Hoài như một vị phụ huynh bị ép buông bỏ con thơ, sắc mặt bất an: "Giai Giai không nhìn thấy gì, lại còn dính tôi, tôi sợ sau khi đi rồi con bé một mình sẽ sống không tốt, tôi cảm thấy đồng đội của anh là người tốt, sẽ chăm sóc chu thảy cho

con bé, nếu anh bằng lòng giúp đỡ nghĩ biện pháp chữa đôi mắt của con bé…”

Sinh viên không tốt nghiệp đại học này bắt đầu nói liên miên về những điều cần chú ý khi nuôi dưỡng trẻ nhỏ, thật sự có chút mâu thuẫn, làm hắn giống như vị phụ huynh thành thục như Lưu Phúc và Hướng Xuân Hoa.

Vẻ sợ hãi trên mặt Lưu Hoài chưa giảm đi, nhưng nói gì cũng liên quan đến Lưu Giai Nghi, dường như so với chuyện sống chết của mình thì hắn ta càng sợ rằng mình chết đi sẽ làm Lưu Giai Nghi sống không được tốt.

“Con bé không thích ngủ một mình vào ban đêm, có một con gấu bông tôi tặng, tuy rằng cũ nhưng con bé rất thích, nếu các người đưa con bé rời khỏi trại mồ côi thì nhớ mang theo nó. Bình thường con bé không nói nhiều, nhưng mà rất ngoan, chỉ là sẽ sợ hãi khi không nghe được tiếng động, cứ mở tivi cho con bé là được. Em ấy thích chuột hamster, nhưng chơi đùa không cảm giác được nặng nhẹ, các người đừng mua cho con bé, khi nó chết, con bé sẽ khóc rất đau lòng…”

Bạch Liễu yên lặng rất lâu, cậu nhìn Lưu Hoài, đánh gãy lời nói của hắn ta: “Cậu nghĩ kỹ rồi, muốn hy sinh vì em gái mình?”

Lưu Hoài im lặng một giây: “Chuyện này không cần phải nghĩ.”

“Tôi bước vào trò chơi này là vì muốn con bé có một tương lai tươi sáng, nhưng điều đầu tiên, tôi muốn con bé sống sót.”

Suy nghĩ của Lưu Hoài rất rõ ràng, hắn ta nhìn Bạch Liễu, nở nụ cười rất xấu lại đầy chua xót: “Bạch Liễu, nếu tôi là người chơi tài giỏi giống anh hoặc Mục Tứ Thành thì tốt quá. Nhưng tôi không phải, cũng không có cách nào cho con bé một tương lai tươi sáng, chuyện tôi có thể làm làm được, tôi sẽ liều mạng để con bé được sống, đây cũng là việc duy nhất tôi có thể làm cho con bé.”

“Thật ra chết cũng không phải chuyện khó chấp nhận.” Lưu Hoài cuối cùng cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi, hắn ta suy sụp hạ bả vai, giật mình lắc đầu, giống như tự an ủi bản thân, “Lúc bước vào trò chơi, tôi đã biết sớm muộn cũng có ngày này, nhưng Giai Giai cần một người tốt để giao phó, con bé còn chưa biết tôi trông như thế nào, vẫn không cam tâm…”

Nhưng không cam tâm cũng vô dụng, hắn ta muốn sống thì Lưu Giai Nghi sẽ chết, trò chơi tàn nhẫn này không cho hắn nhiều cơ hội không cam tâm.

“Nếu, nếu giết một người bất kỳ là có thể sống sót, tôi sẽ không màng tất cả làm thử…” Lưu Hoài im lặng, hắn ta hạ bả vai xuống, rất lâu không nói gì.

Nước mắt chảy xuống theo khóe mi Lưu Hoài, rơi trên bàn tay đang nắm chặt con dao găm – hắn ta từng vì muốn sống mà dùng dao găm đâm chết người bạn tốt nhất của mình.

Nhưng chung quy, hắn ta đã gặp người mà hắn không thể phản bội.

Bạch Liễu cũng không làm phiền hắn, Lưu Hoài ngồi trên giường bị dính máu, như một xác chết sắp nhập quan tài, sắc mặt tái nhợt, tay cầm dao găm khẽ run rẩy. Bạch Liễu cảm

thấy buồn cười – lúc này Lưu Hoài mới sợ hãi vì cái chết của mình.

Khi biết mình sẽ chết, phản ứng đầu tiên của Lưu Hoài là Lưu Giai Nghi, sau đó mới là mình. Phản ứng cảm xúc trong tiềm thức này làm Bạch Liễu thấy khó tin.

Lưu Hoài cúi đầu cười sầu thảm, nắm chặt tay, hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu.

“Bạch Liễu, tôi nhớ rằng kỹ năng cá nhân của anh là giao dịch, nếu tôi chết, tôi có thể… có thể đưa cho anh một món đồ có ích.” Lưu Hoài nhìn Bạch Liễu, cả người lộ ra vẻ mệt mỏi, ánh mắt trống rỗng hư ảo như được giải thoát, trong mắt chỉ có sợ hãi cùng nước mắt, hắn ta nắm tay Bạch Liễu giọng điệu nghẹn ngào, “Nhưng điều kiện đầu tiên là anh giúp tôi…

“Để Lưu Giai Nghi nhìn thấy ánh sáng đúng không?” Bạch Liễu nói, cậu nhìn vẻ mặt mệt mỏi tuyệt vọng của Lưu Hoài, bình tĩnh thu hồi ánh mắt của mình, “Đợi cậu chết rồi nói sau, tôi không giao dịch suông.”

Chương 95: Trại mồ côi Tình Thương

Edit: Liễu 13 + Beta: Hà

Đêm đó, tại trại trẻ mồ côi.

Nhóc Bạch Lục nằm trên giường lặng lẽ mở hai mắt ra. Nhóc nghe thấy tiếng sáo đứt đoạn đủ để đánh thức nhóc, nhưng những người khác trong phòng thì vẫn đang say ngủ. Chạy trốn cả đêm khiến những đứa trẻ này đều đã dùng hết sức lực, ngoại trừ nhóc Bạch Lục vẫn luôn duy trì cảnh giác ở mức nhất định, những đứa trẻ còn lại đều ngủ rất say.

Nhóc Bạch Lục khẽ khàng bước xuống giường, đi giày vào, cậu nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường – 2 giờ sáng.

Trong phòng ngủ tập thể vào lúc đêm khuya chỉ nghe được tiếng ngáy nho nhỏ của mấy đứa trẻ. Bọn nhỏ trốn ở trên giường rồi dùng chăn che kín cơ thể. Nhóc Mộc Kha thậm chí còn kéo chăn che đến tận đầu, cứ như làm vậy là có thể bảo vệ được bản thân.

Nhưng thật ra chỉ cần có người muốn thì có thể đùa chết mấy đứa trẻ này một cách dễ dàng. Nhóc Bạch Lục nhìn thấy cửa phòng chậm rãi mở ra, cửa gỗ phát ra âm thanh kẽo kẹt theo từng nhịp của tiếng sáo, để lộ hành lang vừa đen kịt vừa âm u lại vắng vẻ bên ngoài.

Ngoài đó không có ai, cánh cửa này tự động mở ra.

Tiếng sáo dần trở nên dồn dập, du dương vui vẻ bay vào theo gió. Đám trẻ đang ngủ trên giường bắt đầu nhíu mày rồi vặn

vẹo bất an. Như thể đã bước vào trong giấc mơ huyền diệu nào đó, chúng bắt đầu nói mớ và múa máy tay chân.

Thấy vậy, nhóc Bạch Lục rất bình tĩnh mà lay tỉnh Mộc Kha dậy.

—— Chẳng trách cậu không bị tiếng sáo này ảnh hưởng, âm thanh đó chỉ có tác dụng đối với những đứa trẻ đang ngủ, nhưng nhóc Bạch Lục mới đến trại trẻ này được hai ngày. Ở một nơi xa lạ mà cậu chưa quen, cậu sẽ không thể ngủ sâu được. Âm thanh vừa vang lên thì nhóc Bạch Lục liền tỉnh, cho nên không bị ảnh hưởng bởi tiếng sáo thôi miên đó chút nào.

Nhóc Mộc Kha bị Bạch Lục lay mãi cũng dần dần tỉnh lại. Cậu nhóc dụi mắt, trên trán đầy mồ hôi lạnh, mơ mơ màng màng hít sâu một hơi. Sau khi tỉnh dậy, cậu hoảng hốt nhìn sang nhóc Bạch Lục đứng ở đầu giường một cái, hình như còn chưa nhận ra là bản thân đã tỉnh giấc, cũng không nhận thấy có người đang đứng ở đầu giường mình.

Nhóc Mộc Kha híp mắt, mơ màng đưa chân xuống giường xỏ giày, muốn đi về phía hành lang, vừa đi vừa ngơ ngác nói: “Chúng ta phải rời khỏi trại trẻ này, trại trẻ này sẽ lấy máu chúng ta, giết chết chúng ta…”

“Cậu tỉnh táo lại đi, chỉ là do tiếng sáo nên cậu mới bị thôi miên rồi nằm mơ thôi…” Nhóc Bạch Lục giữ chặt cổ tay nhóc Mộc Kha, kéo Mộc Kha đang muốn đi ra ngoài lại, để nhóc đối mặt nói chuyện với mình, sau đó cậu nheo mắt.

Ánh mắt nhóc Mộc Kha rất tỉnh táo. Tuy trên mặt cậu vẫn còn vệt đỏ trông khá buồn ngủ, cả người cũng đang run rẩy, nhưng ánh mắt cậu lại rất trong trẻo, vì sợ hãi mà lấp lóe một tầng nước mắt.

"Đó không phải là mơ…" Nhóc Mộc Kha run rẩy nói, rõ ràng giấc mơ đó đã dọa sợ cậu nhóc. "Em thấy có rất nhiều y tá trói chúng ta lại trên giường, họ dùng rất nhiều ống chích đâm vào mu bàn tay, mu bàn chân của chúng ta, sau đó máu đỏ chảy theo ống truyền dịch, nhỏ vào trong một bình inox, rồi khi chúng ta không thể xuất ra thêm máu được nữa…"

Nhóc Mộc Kha sợ đến co hai vai lại, cậu dùng sức ôm lấy bả vai mình: "Họ sẽ dùng loại kim tiêm màu đen rất thô đâm vào da đầu và mặt chúng ta, dùng ống cao su trói vào cổ để đè mạch máu lại, giúp cho họ lấy máu thêm thuận tiện."

"…Chúng ta bị trói đến mức mặt mày tím tái, ngạt thở, liều mạng giãy dụa cũng không thể thoát khỏi giường bệnh…"

Nhóc Mộc Kha sợ hãi rơi nước mắt, ngẩng đầu nhìn nhóc Bạch Lục vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh, có chút sốt ruột tiến lên một bước nắm lấy tay cậu, ý muốn kéo nhóc Bạch Lục cùng ra ngoài: "Em thề đó thật sự không phải mơ! Em đã thấy chuyện sẽ xảy ra sau khi chúng ta tham gia lễ rửa tội vào ngày mai! Mấy nhà đầu tư đó là kẻ xấu! Họ rửa tội giúp chúng ta cũng chỉ vì máu mà thôi! Họ không giúp đỡ chúng ta miễn phí! Chúng ta phải mau chạy đi! Phải rời khỏi nơi này!"

"Tất nhiên bọn họ không tài trợ cho chúng ta miễn phí." Nhóc Bạch Lục lạnh nhạt nói, "Trên thế giới này không có thứ gì là miễn phí cả, đặc biệt là với mấy đứa trẻ nhỏ tuổi lại không có nhiều giá trị như chúng ta, thứ duy nhất có giá trị chính là cơ thể này. Bọn họ đầu tư vào là vì thứ gì đó trong cơ thể chúng

ta, vậy thì có gì phải kinh ngạc chứ, này không phải chuyện đương nhiên à?"

Nhìn thấy nhóc Bạch Lục bình tĩnh như vậy, nhóc Mộc Kha vừa kinh ngạc vừa sợ hãi lui về phía sau một bước: "Anh đã biết đám nhà đầu tư kia là người xấu ngay từ đầu sao?"

"Bọn họ không phải là người xấu gì, bọn họ chỉ là người tiêu dùng có khả năng mua cơ thể của chúng ta." Nhóc Bạch Lục ánh mắt không chút gợn sóng nhìn nhóc Mộc Kha rõ ràng đã bị dọa sợ, "Mà loại người không có khả năng tự mua chính mình như chúng ta thuộc loại hàng hóa có thể mua bán tùy ý, chỉ có thể bị mua mà thôi."

Trên mặt nhóc Bạch Lục không có biểu cảm gì, cậu nói một cách bình tĩnh như thể đang trình bày một sự thật khách quan nào đó: "Chúng ta chỉ có giá trị của hàng hóa, cho nên bị mua là chuyện bình thường."

"Nhưng mấy người ở đây muốn hút máu chúng ta cơ mà!" Nhóc Mộc Kha lo lắng hô lên.

Nhóc Bạch Lục thản nhiên nhìn cậu: "Vậy thì sao? Cậu nghĩ người bên ngoài nhất định sẽ là người tốt, chắc chắn sẽ không hút máu cậu à? Họ có thể ăn thịt của cậu, cũng có thể làm những chuyện khủng khiếp hơn thì sao? Cậu có khả năng phản kháng à? Cậu chạy trốn thì có ý nghĩa gì chứ? Trước khi cậu có năng lực đi mua người khác thì dù bây giờ có chạy đi, cậu cũng chỉ là thứ hàng hóa từ kệ hàng nhỏ 【Trại mồ côi Tình Thương】 này đến một cái kệ hàng khác lớn hơn mà thôi."

Nghe nhóc Bạch Lục nói như vậy, nhóc Mộc Kha hoàn toàn ngây ra, cậu há miệng thở dốc như muốn phản bác, nhưng lại không biết phải phản bác từ đâu.

“Cậu đã…” Nhóc Bạch Lục chợt ngừng lại, “Xin lỗi, cậu bao nhiêu tuổi?”

Nhóc Mộc Kha nghe hỏi vậy lại muốn khóc, cậu nhóc vặn lấy ngón tay mình, rưng rưng trả lời nhóc Bạch Lục: “Em, em mười một tuổi.”

“Ồ, cậu đã mười một tuổi, đừng suy nghĩ ngây thơ như vậy nữa, Mộc Kha.” Nhóc Bạch Lục thờ ơ đáp lại, rồi nói tiếp, “Chủ nhật mỗi tuần trại trẻ này đều có một đám trẻ biến mất, đám trẻ em này rõ ràng đã bị chọn. Hơn nữa nhóm chúng ta cũng có vài người mặt mũi trông rất tốt, trước đó tôi còn nghĩ tụi nó sẽ bị mang đi…”

Nhóc Bạch Lục nhìn vẻ ngoài rất chi là xinh trai của Mộc Kha, ánh mắt vi diệu dừng lại chỗ phần vai trắng như tuyết lộ ra khỏi áo ngủ.

Nhóc Mộc Kha mở to hai mắt nhìn nhóc Bạch Lục, bối rối hỏi ngược lại: “Bị mang đi làm gì ạ?”

Nhóc Bạch Lục làm như không có chuyện gì nghiêng đầu, dời ánh mắt rồi chuyển hướng đề tài: “Không có gì đâu…”

Lúc đầu cậu thật sự nghĩ rằng trại trẻ này là một nơi buôn bán tìиh du□ƈ trẻ em. Cho nên khi 【nhà đầu tư】 nói cậu hãy bảo vệ Mộc Kha và Lưu Giai Nghi, phản ứng đầu tiên của nhóc Bạch Lục chính là nghĩ về chuyện đó, bởi vì từ kinh nghiệm của cậu mà xem xét, nơi này thật sự rất dễ sinh ra mấy loại chuyện đồi bại như vậy. Nhưng rất nhanh nhóc Bạch Lục đã ý thức được mục đích không phải chỉ đơn giản như thế.

Nhóm【các nhà đầu tư】đang trên bờ vực cái chết này còn cần thứ gì đó khác từ họ.

Bởi nếu chỉ vì những mục đích trực tiếp như 【tìиh dս□ć, ham muốn】, bọn họ hoàn toàn có thể bắt đầu hưởng thụ mấy đứa trẻ ngay đêm đầu tiên. Nhưng đã một ngày trôi qua, những 【nhà đầu tư】lại không có hành động rõ ràng gì với đám trẻ cả, chỉ sử dụng điện thoại để duy trì liên lạc một chiều.

Nhóc Bạch Lục mới phỏng đoán —— có lẽ chính【các nhà đầu tư】cũng không rõ mục đích khi mua những【hàng hóa】này.

Nói cách khác,【các nhà đầu tư】cũng đang tìm tòi công dụng của【hàng hóa】.

Dùng bọn họ để tuyên truyền từ thiện? Để an ủi tâm lý trước khi chết? Hoặc là một loại mê tín phong kiến nào đó khi sắp chạm tới ranh giới cái chết —— cảm thấy làm chuyện tốt có thể kéo dài tuổi thọ?

Nhưng những 【mục đích】 này đều quá mơ hồ và gián tiếp. Nhóc Bạch Lục cảm thấy còn có lý do chủ yếu hơn quyết định việc【nhà đầu tư】quan sát chặt chẽ và đầu tư bọn họ như vậy, mà việc xây bệnh viện đối diện trại trẻ làm cho nhóc nghĩ đến một chuyện nữa —— ví dụ như bọn họ có thể chữa bệnh.

Chữa bệnh này có thể là an ủi về mặt tâm lý —— ví dụ như 【Trại mồ côi Tình Thương】sẽ rửa tội cho bọn họ tại giáo đường vào sáng sớm hôm sau, giáo đường này được bày biện rất tốt, rõ ràng là có ý nghĩa tượng trưng nhất định. 【Các nhà đầu tư】có thể làm việc thiện và cầu nguyện để được Thượng Đế che chở, từ đó tìm kiếm đến loại phương pháp trị liệu ảo.

Chẳng qua so với cách đó thì có một cách chữa bệnh trực tiếp hơn —— đó là sử dụng đám trẻ để chữa bệnh.

Nhóc Bạch Lục rất bình tĩnh quay đầu lại nhìn nhóc Mộc Kha: "Ngày đầu tiên đến đây, tôi đã biết tác dụng của mình hẳn là để làm một vị thuốc dẫn, chỉ là không biết sẽ dùng bộ phận nào để làm thuốc, xem tình hình hiện tại thì chắc là máu rồi."

Nhóc Mộc Kha lắc đầu không tin: "Nếu anh biết họ muốn lấy máu của anh thì sao lại không chạy chứ? Tối qua còn gọi điện thoại với 【nhà đầu tư】 rồi nói chuyện tới tận nửa tiếng, anh bị điên à! Hắn rõ ràng chẳng phải người tốt lành gì, hắn chính là con quái vật hút máu người!"

Ánh mắt của nhóc Bạch Lục nhìn về phía nhóc Mộc Kha trở nên lạnh hơn: "Thứ nhất, hoàn cảnh của trại mồ côi Tình Thương này là hoàn toàn khép kín, ngoại trừ ngày mở cửa ra thì chúng ta không thể chạy được. Thứ hai, nếu không phải tối hôm qua【nhà đầu tư】của tôi trả tiền để tôi cứu cậu, thì cậu có chết ngay trước mặt tôi tôi cũng chẳng để ý. Cho dù anh ta là quái vật, thì cũng là quái vật cứu cậu, cậu tốt nhất nên hiểu rõ điều đó."

Nhóc Mộc Kha nghẹn lời, nhưng rất nhanh đã phản bác lại: "Hắn cứu em có thể cũng chỉ vì máu của em!"

"Không thể nào." Ánh mắt nhóc Bạch Lục tối tăm không rõ, nhưng vẫn đáp trả rất dứt khoát, "Mặc dù tôi cũng không hiểu rõ mục đích của anh ta cho lắm, nhưng anh ta quả thật có thể từ bỏ tính mạng của mình để ưu tiên bảo vệ cho tôi và cậu, cùng với một mạng của Lưu Giai Nghi nữa. Nếu như anh ta muốn rút máu của cậu thì hoàn toàn có thể bỏ tiền ra thuê tôi làm giúp, đêm nay cậu sẽ bị tôi rút khô."

Sắc mặt nhóc Mộc Kha trong nháy mắt trở nên tái mét, cậu sợ hãi lùi về sau, hai tay khoanh trước ngực làm tư thế phòng thủ: "Anh… sao anh có thể làm như vậy!"

Nhóc Bạch Lục quét mắt nhìn cậu một cái, đột nhiên xấu xa tiến lên một bước, giang hai tay ra đe dọa cậu nhóc: "Tôi thì thế nào? Dựa theo tiêu chuẩn của cậu, tôi có khi còn xấu xa hơn cả【nhà đầu tư】đã cứu cậu đấy, bạn nhỏ Mộc Kha mười một tuổi ạ."

Anh bạn nhỏ Mộc Kha mười một tuổi bị dọa sợ lui về sau mấy bước, còn suýt chút nữa thì té ngã, nước mắt chảy dài: "A a a! Anh đừng có tới đây!"

Sau khi nảy sinh thú vui ác độc rồi dọa sợ nhóc Mộc Kha một lần, nhóc Bạch Lục nhanh chóng thu tay lại, khôi phục dáng vẻ không cảm xúc hồi đầu: "Dù cho tất cả các nhà đầu tư ở đây đều là kẻ hút máu, thì【nhà đầu tư】của tôi cũng sẽ đứng về phía chúng ta. Bởi vì việc giết cậu đối với anh ta quả thật rất đơn giản, nên việc cậu còn có thể đứng tại đây nghĩa là chắc chắn anh ta sẽ đưa tay ra giúp đỡ. Cậu tốt nhất hãy nghe theo chỉ huy của tôi, không được phép hành động thiếu suy nghĩ."

Nhóc Mộc Kha gật đầu thật mạnh, vì bị dọa sợ nên giờ cậu nhóc có hơi không thoải mái, đến nói chuyện cũng lắp bắp: "Được, được, em biết rồi!"

Sau khi xác định nhóc Mộc Kha đã nghe lời, nhóc Bạch Lục mới xoay người đi về phía hành lang. Cậu nhóc đứng sau cánh cửa bị thứ gì đó mở, thò đầu ra quan sát bên ngoài. Đang nhìn, nhóc Bạch Lục chợt nhíu mày.

Tiếng sáo phảng phất ngoài hành lang, mấy cửa phòng khác đều mở hết. Những ngọn đèn treo trên trần dính đầy mạng nhện nhẹ nhàng đung đưa theo tiếng sáo. Tiếng trẻ em chạy và tiếng cười khẽ không biết truyền đến từ nơi nào, vang vọng trong hàng lang không một bóng người giữa màn đêm mù mịt mang tới một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Nhưng đây đều không phải là nguyên nhân khiến nhóc Bạch Lục nhíu mày.

“Có thứ gì đang tới.”

Nhóc Mộc Kha trốn phía sau Bạch Lục, cậu không dám ở một mình, sau khi tỉnh lại cũng không ngủ tiếp được. Cậu bắt chước theo nhóc Bạch Lục thò đầu ra ngoài, nghe nhóc Bạch Lục nói như vậy, trong mắt lộ vẻ bối rối: “Em không thấy có thứ gì cả…”

“Cậu ngẩng đầu lên.” Nhóc Bạch Lục bình tĩnh mở miệng, “Ở trên trần nhà.”

Sau khi nghe nhóc Bạch Lục nói vậy, nhóc Mộc Kha hơi đơ ra một chút, tựa như một cỗ máy cũ kĩ rỉ sét, cứng ngắc chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hành lang trại trẻ là loại có vòm rộng hơn một mét, cao và hẹp, trên đó còn vẽ rất nhiều tranh động vật mang màu sắc sặc sỡ, trong bóng đêm như ẩn như hiện trông rất ma quái, ánh mắt lộ ra nhìn như động vật ăn thịt thật sự. Đây thường là thứ mà nhóc Mộc Kha sợ nhất vào ban đêm, nhưng hiện tại đã có thứ khiến cậu nhóc còn sợ hãi hơn cả những con vật này ——

Trên những bức tranh sơn dầu này treo rất nhiều trẻ em trông giống như con dơi, quanh người mấy đứa đều quấn đầy các ống và túi truyền dịch dính vết máu khô, còn kim ống truyền dịch thì đang đâm vào vách tường. Chúng dựa vào những kim ống truyền dịch ấy mà không ngừng đâm vào tường để di chuyển về phía trước.

Những đứa trẻ này y hệt như trong giấc mơ của nhóc Mộc Kha, đã bị hút khô máu hoàn toàn, da trên mặt chúng bị hút đến nhăn kheo khô cứng, dán lên hộp sọ như một miếng vỏ quýt khô. Tay chân gầy gò vô cùng, giống như mấy em bé mắc hội chứng đầu to phát triển thiếu dinh dưỡng, tròng mắt khô quắt với hai màu đen trắng lớn đến đáng sợ, bởi vì mí mắt teo lại, có thể nhìn thấy nửa con mắt đã lồi ra khỏi mặt.

Túi truyền dịch nửa trong suốt với đủ loại màu sắc bọc quanh người chúng như chiếc áo hoa, còn chúng thì đang thổi sáo.

Nhưng sáo chúng thổi cũng không phải là loại sáo thông thường, mà là một ống kim rất dài và lớn bị chọc ra vài lỗ, trên thành ống kim còn dính đầy vết máu khô. Tiếng sáo được thổi ra từ miệng của đám trẻ mang một âm điệu thật quái lạ.

“《Người thổi sáo mặc quần áo sặc sỡ》.” Nhóc Bạch Lục dường như hiểu ra gì đó, “Hôm qua tôi không thấy người thổi sáo, nhưng lại cảm thấy tiếng sáo vẫn ở khắp mọi nơi, thì ra là do đám nhóc thổi sáo này ở trên trần nhà.”

Nhóc Mộc Kha nhìn thôi đã run chân, kéo góc áo nhóc Bạch Lục không ngừng: “Chúng, chúng ta về ngủ đi.”

Nhóc Bạch Lục căn bản không quan tâm đến nhóc Mộc Kha. Cậu ngửa đầu nhìn lên đám trẻ thổi sáo trong chốc lát, thấy bọn họ lần lượt tiến vào trong các phòng ngủ khác nhau, liền

rón rén đi theo. Nhóc Mộc Kha nhìn mà xém ngất, nhưng nếu phải một mình chờ đợi trong căn phòng ngủ đang mở rộng cửa này thì cậu càng sợ hơn. Cuối cùng, nhóc Mộc Kha chỉ có thể khóc không ra nước mắt đi theo sau nhóc Bạch Lục. Cả người cậu thậm chí còn đang run rẩy, đúng là một kẻ theo đuôi không chuyên nghiệp chút nào.

Sau khi đám trẻ thổi sáo tiến vào các phòng ngủ khác nhau, tròng mắt chúng đảo đảo như thể giây tiếp theo sẽ rơi ra khỏi hốc mắt. Chúng dừng trên trần nhà, vặn đầu thành một góc gần như song song với mặt đất, ngoẹo cổ quan sát những đứa nhóc đang ngủ say bên dưới.

Nhóc Bạch Lục nghiêng người nấp cạnh cửa, không đi vào, từ khe cửa quan sát xem đám trẻ thổi sáo này muốn làm gì.

Đứa trẻ trên trần nhà đi một vòng quanh phòng ngủ, nó ngoẹo đầu nghiêm túc đánh giá từng đứa nhỏ đang ngủ, cuối cùng dừng lại trên một đứa trẻ, như thể đã khóa chặt mục tiêu, ống truyền dịch trên người nó như xúc tu từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng xốc chăn của đứa bé đó lên.

Nhóc Mộc Kha nhìn mà thở không ra hơi, gắt gao che miệng sợ bản thân sẽ kêu lên.

Rất nhanh đứa bé đó đã tỉnh dậy. Giống như Mộc Kha, rõ ràng nhóc đó cũng thức dậy từ giấc mơ kinh hoàng do tiếng sáo mang đến. Trên mặt còn vương nước mắt, lúc vừa nhìn thấy đứa trẻ khủng bố kia, đứa bé suýt thì kêu lên thảm thiết, nhưng miệng nó ngay lập tức bị ống truyền dịch bịt kín.

Đứa trẻ trên trần nhà dường như đang sử dụng ống truyền dịch để khoa tay múa chân với đứa bé vừa tỉnh giấc. Chẳng bao lâu đứa bé này đã nín khóc, nó bật cười, nhanh chân nhảy xuống

giường và mang giày vào, theo sau đứa trẻ trên trần nhà kia. Nhóc Bạch Lục nhanh chóng quay trở lại phòng của mình, đóng cửa lại, chỉ để lại một khe cửa nhỏ để xem cảnh tượng trên hành lang.

Mỗi đứa trẻ thổi sáo bước vào các phòng ngủ khác nhau đều dẫn theo một đứa bé với gương mặt vui vẻ đi ra ngoài. Đứa trẻ trên trần nhà dùng ống kim thổi ra tiếng sáo có giai điệu cổ quái, đám trẻ nơi mặt đất xếp hàng ngân nga hát theo, lần lượt đi ra ngoài, giống như cảnh tượng mà nhóc Bạch Lục đã thấy ngày hôm qua.

Nhưng đội ngũ này bỗng nhiên dừng lại, tất cả những đứa trẻ trên trần nhà đột nhiên ngoẹo đầu nhìn xuyên qua khe cửa. Chúng nó dùng tròng mắt âm u đầy vẻ chết chóc chiếu thẳng vào nhóc Bạch Lục đang dòm trộm chúng qua khe cửa. Nhóc Mộc Kha ở phía sau điên cuồng túm lấy góc áo cậu, nhìn nhóc Bạch Lục với ánh mắt kinh sợ đến sắp khóc.

Nhóc Mộc Kha che miệng, cố gắng khống chế để mình không khóc, tay cậu run run, chậm rãi chỉ lên phía trên đầu.

Nhóc Bạch Lục im lặng, cậu chậm rãi ngẩng đầu. Và rồi cậu thấy được ngay trên đầu mình có một đứa trẻ đang ngoẹo cổ, tròng mắt màu đen nhăn nheo to như quả bóng bàn, hai mắt vô thần, đang nhìn cậu không chớp mắt.

Đứa trẻ này hắn là đi vào từ trần nhà lúc nhóc Bạch Lục vừa mới đi ra ngoài, lúc này phía dưới ống truyền dịch còn quấn lấy đầu của một đứa nhỏ. Đứa bé này ở cùng phòng ngủ với nhóc Bạch Lục, vốn dĩ cũng đang ngủ, nhưng bây giờ lại đang bị bọc dưới ống truyền dịch nhìn nhóc Bạch Lục và nhóc Mộc Kha với ý cười quái lạ.

Nhóc Bạch Lục chậm rãi mở cửa cho bọn họ đi ra ngoài. Đứa bé kia nhảy nhót rời đi, đứa trẻ đang bám trên trần nhà thì quan sát nhóc Bạch Lục và nhóc Mộc Kha đang bịt miệng run rẩy khóc trong chốc lát, dùng ống truyền dịch vuốt ve bọn họ, dường như đang xác nhận gì đó, cuối cùng thu hồi lại hết ống truyền dịch của mình, mặt không chút thay đổi giẫm trên trần nhà rời đi.

Tiếng sáo lại vang lên trong hành lang trống rỗng. Cùng với tiếng ù ù trong ống kim nhuốm máu, tiếng ngân nga của những đứa trẻ bị mang đi xa, và rồi tất thảy những âm thanh đấy đều dần biến mất tại cuối hành lang u tối.

Sau khi kiểm tra trên trần nhà thật sự không có bất kỳ quái vật nào nữa, nhóc Bạch Lục nhanh chóng khóa trái cửa phòng ngủ lại từ bên trong.

Nhóc Mộc Kha xụi lơ ngồi trên mặt đất, cậu nhóc che ngực gian nan thở từng hơi, cố gắng điều chỉnh nhịp tim của mình. Vừa rồi cậu thật sự bị hù suýt chết. Nhưng đến khi nhóc Mộc Kha lấy lại sức rồi quay đầu nhìn thì nhóc Bạch Lục đã nằm trên giường, kéo chăn lên đắp chuẩn bị ngủ, như thể vừa rồi không hề có chuyện gì xảy ra.

Không giống dáng vẻ của người suýt thì bị quái vật mang đi chút nào.

Nhóc Mộc Kha không nói nên lời, cậu đi đến đầu giường nhóc Bạch Lục nhỏ giọng chỉ trích: “Vừa rồi chúng ta suýt chút nữa đã bị bắt đi đó! Lần sau ấy, trước khi xông ra ngoài anh có thể suy nghĩ cẩn thận hơn được không hả!”

Nhóc Bạch Lục đã đắp chăn xong mắt nhắm lại. Nhóc Mộc Kha tới mắng, cậu cũng không hề mở mắt ra mà chỉ không mặn không nhạt giải thích: “Chúng sẽ không bắt chúng ta đâu. Trước đó tôi đã quan sát rồi, tiếng sáo này chỉ mang mấy đứa trẻ đã được chọn đi thôi.”

Cậu đã nhận thấy điều này trong khi quan sát ngày hôm qua. Tiếng sáo này thôi miên không phân biệt đối với tất cả trẻ em, nhưng cuối cùng lại chỉ dẫn đi có một vài đứa nhỏ. Trước đó nhóc Bạch Lục vẫn còn nghi ngờ sao lại như thế. Ngày hôm qua cửa phòng ngủ không bị tiếng sáo mở ra nên cậu đã quan sát hành lang thông qua cửa sổ. Vì tầm nhìn bị hạn chế nên không thấy được những đứa trẻ trên trần nhà.

Đồng thời hôm qua cũng không có đứa trẻ thổi sáo nào vào phòng ngủ của nhóc Bạch Lục, vì vậy cậu không rõ chúng dùng cách nào để khóa những đứa trẻ này lại rồi mang đi.

Nhưng nhóc Bạch Lục cảm thấy mình cần phải biết rõ ràng mới được. Dù sao thì【nhà đầu tư】 kia của cậu nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với những thông tin này, cho nên cậu mới có thể mạo hiểm đi ra ngoài.

“Nhưng dù cho có tiêu chí lựa chọn, làm sao anh biết được chúng ta sẽ thuộc loại không bị bắt đi?” Thực ra nhóc Mộc Kha cũng nhận thấy điều đó, 【đám trẻ thổi sáo】 này rõ ràng là đang tìm kiếm một đứa bé phù hợp với đặc điểm nào đó để mang đi, nhưng vấn đề là họ không biết tiêu chí lựa chọn trẻ em đó là gì.

Nhóc Mộc Kha nhíu mày chất vấn: “Tối nay cửa phòng chúng ta cũng mở ra, điều này chứng tỏ trong phòng chúng ta đêm nay cũng có những đứa trẻ phù hợp với điều kiện bị mang đi, làm sao anh biết chúng ta không phải?”

“Bởi vì hôm nay là thứ ba.” Nhóc Bạch Lục cuối cùng cũng chịu xốc mí mắt lên nhìn nhóc Mộc Kha một cái, “Hôm nay chỉ là ngày chúng ta rửa tội, cho nên chúng ta sẽ không bị mang đi.”

_____

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Lục 14 tuổi nói với Mộc Kha 11 tuổi: Cậu đã không còn là một đứa trẻ mười tuổi nữa, cậu phải làm một người lớn bình tĩnh, không được phép xúc động như vậy, không được thầm thương trộm nhớ, không được ngoảnh đầu nhìn lại, hãy sống một cuộc đời khác của chính mình, cậu phải nghe lời, hiểu chưa?

Nhóc Mộc Kha (lơ mơ): Là thế này phải không? Hóa ra em đã là người lớn sao?

Nhóc Bạch Lục (mặt không đổi sắc): Đúng vậy, cho nên cậu phải nghe lời tôi.

Nhóc Mộc Kha: Hình như có chỗ nào đó không đúng…

Phần thoại của nhóc Bạch Lục trong tiểu kịch trường được trích dẫn từ Murakami Haruki.

*

P/S: Trong chương này bên raw tác giả để nhóc Mộc Kha có lúc 11, có lúc lại 10 tuổi nên team đã quyết định thống nhất tuổi của nhóc Mộc Kha thành 11, những chương sau cũng sẽ để như vậy.

Chương 96: Trại mồ côi Tình Thương (16)

Edit: Huyên + Beta: Sơ Tình

Nhóc Mộc Kha vẫn chưa hiểu mô tê gì: "… Tại sao là ngày rửa tội thì chúng ta sẽ không bị đưa đi?"

Nhóc Bạch Lục: "Theo hiểu biết của tôi về lễ rửa tội, trước khi chúng ta rửa tội chắc hẳn sẽ không có tư cách bị rút máu. Bởi vì trước khi được rửa tội chúng ta vẫn mang tội lỗi, chỉ máu tươi của Chúa mới có thể gột rửa tội ác của chúng ta."

Nhóc Bạch Lục nói xong ngáp một cái, cậu đã thức trắng hai đêm liên tục, lúc này rất buồn ngủ: "Mà cậu không phát hiện sao? Đám【Đứa trẻ thổi sáo】này đang cứu người."

Nhóc Mộc Kha khẽ giật mình: "Cứu người?"

"Đúng, cứu người." Nhóc Bạch Lục nhắm hai mắt lại, chắp tay đặt trước ngực trông rất bình thản, dường như một giây sau sẽ ngủ thiếp đi, "Trên người bọn nó có ống truyền dịch và túi truyền dịch, hẳn là tới từ bệnh viện tư nhân, nên tôi đoán bọn nó biết nhóm nhà đầu tư bị bệnh nan y kia muốn rút máu đứa trẻ nào, vì vậy mới dẫn những đứa được chọn đó đi."

"Ví dụ như đứa nhỏ bị dẫn đi trong phòng chúng ta, ngày hôm qua tôi nhìn thấy nó được viện trưởng dẫn đi ghi tên, nói là có【Nhà đầu tư】muốn nhận nuôi nó." Nhóc Bạch Lục thản nhiên nói, "Sau khi được nhận nuôi sẽ xảy ra chuyện gì, tôi tin chắc Mộc Kha cậu đã thấy hết trong mơ rồi."

Nhóc Mộc Kha nhớ tới cực hình rút máu trong mơ, nhịn không được rùng mình.

Nhóc Bạch Lục không hề dao động tiếp tục nói: "Mà cũng bởi như thế, nên nếu tôi đoán không sai, đầu tiên đứa trẻ bị 【Tiếng sáo】thôi miên nhìn thấy những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai của nó, sau đó gặp phải đứa trẻ có hình dạng quái dị giống hệt đứa bị rút máu trong giấc mơ."

"Đám【Đứa trẻ thổi sáo】hẳn sẽ bảo với tụi nhỏ rằng chúng tôi là người bị rút máu, chúng tôi sẽ dẫn các cậu đến nơi an toàn, mãi mãi không cần trở lại. Vậy nên bọn nhóc mới chủ động tỉnh dậy đi theo 【Đứa trẻ thổi sáo】 có hình hài kỳ dị này, không chỉ thế mà còn rất vui vẻ hớn hở."

Nhóc Bạch Lục bỗng nhiên nói: "Nhưng【Nhà đầu tư】của chúng ta không muốn rút máu chúng ta nữa, cho nên sau ngày rửa tội chúng ta sẽ an toàn."

"Bởi chúng ta không cần được cứu vớt, vì vậy bọn nó sẽ không mang chúng ta đi."

Nhóc Mộc Kha nằm trên giường, nghiêng người nhìn nhóc Bạch Lục có vẻ đã ngủ say, nhịn không được khẽ hỏi: "… Nhóc Bạch Lục, tại sao cậu lại tin chắc【Nhà đầu tư】sẽ không lén đăng ký sau lưng rồi dẫn cậu đi rút máu?"

Tiếng hít thở của nhóc Bạch Lục đều đều, có vẻ như đã ngủ rồi nên không đáp lại nhóc Mộc Kha, nhóc Mộc Kha buồn bã thở dài một hơi, lẩm bẩm hai câu nhóc Bạch Lục cậu dễ tin【Nhà đầu tư】của mình như thế, đến cuối cùng rốt cuộc là ai mới

ngây thơ đây chứ. Sau đó cậu nhóc nghĩ đi ngẫm lại, mang theo âu sầu chìm vào giấc ngủ.

Một giây cuối cùng trước khi nhóc Mộc Kha ngủ say, trong lúc nửa tỉnh nửa mê hình như nghe được nhóc Bạch Lục bình tĩnh trả lời: "Nếu như anh ta gạt tôi, tôi sẽ giết anh ta."

Ban đêm, trong phòng ngủ của lũ trẻ vẫn còn hai cặp mắt đang mở to.

Cả người nhóc Miêu Phi Xỉ và nhóc Miêu Cao Cương run rẩy. Bọn nó trốn trong chăn nghe hết đoạn đối thoại của nhóc Mộc Kha và nhóc Bạch Lục, cũng nhìn thấy tụi【Đứa trẻ thổi sáo】cực kỳ kinh khủng kia xông tới. Có vẻ hai người bọn nó còn thức nên Đứa trẻ thổi sáo kia vẫn loay hoay một lúc lâu phía trên.

Hiện tại, hai đứa nhỏ này còn chưa trải qua các sự kiện kinh khủng trong trò chơi sau đó công thành doanh toại trở thành người chơi cấp S-, vậy nên bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh khắp người, động cũng chẳng dám động. Xét đến cùng tuổi thơ của cả hai cũng giống người bình thường mà thôi.

Cơ mà có lẽ không thể xem như người bình thường được, dù sao sau khi lớn lên thì một tên có lá gan giết mẹ mình, một tên dung túng cho con trai giết vợ ăn thi thể.

Thế nhưng người chết lúc đó là một bà mẹ mắc bệnh hiểm nghèo, một người đàn bà không hề có tác dụng, so với chuyện mình bị giết thì giống nhau sao được?

Quần áo của nhóc Miêu Cao Cương toàn là mồ hôi lạnh do quá sợ hãi, chỉ có thể miễn cưỡng giữ bình tĩnh.

Mà nhóc Miêu Phi Xỉ lá gan lớn dùng nước sôi làm bỏng chết người mẹ mắc bệnh hiểm nghèo của mình và thích ăn thịt trẻ con cũng không thể chấp nhận được mình sẽ bị đối xử như thế. Vừa nghĩ tới tương lai nó sẽ bị rút máu biến thành bộ dạng khô quắt chỉ còn da bọc xương, nhóc Miêu Phi Xỉ bị dọa sắp ngã quỵ luôn rồi, đôi chân nó không nhịn được co quắp mấy lần.

Nhưng cho dù nó đã dùng chăn che kín đầu, cố gắng kìm nén nhưng loáng thoáng vẫn nghe được tiếng nghẹn ngào.

Nghe được trong phòng ngủ có hai tiếng hít thở và tiếng khóc rất nhỏ như vậy, trên mặt nhóc Bạch Lục trông như đã ngủ say nãy giờ hiện lên nụ cười kỳ quái.

———————

Sáu giờ mười lăm phút sáng thứ ba, điện thoại của Bạch Liễu đúng giờ vang lên.

“Buổi sáng tốt lành, ngài nhà đầu tư.” Nhóc Bạch Lục lễ phép chào hỏi, “Tối qua tôi phát hiện…”

“Đứa trẻ thổi sáo?” Bạch Liễu mở giao diện hệ thống của mình, hứng thú hỏi lại.

【《Sách quái vật Trại mồ côi Tình Thương》cập nhật —— Đứa trẻ dị dạng (1/3).】

【Tên quái vật: Đứa trẻ dị dạng (Phiên bản điên cuồng sau khi bị rút máu).】

【Đặc điểm: Thích lén mang trẻ em đi vào đêm khuya.】

【Nhược điểm: ??? (Chờ thăm dò).】

【Phương thức tấn công: Tiêm vào rút máu (A+), định vị điện thoại (A+).】

【Phát động phương thức tấn công mới: Thằng ranh con thổi sáo, kỹ năng cấp A, có thể dùng tiếng sáo dụ tuyến thân phận phụ của người chơi.】

【Chúc mừng người chơi Bạch Liễu tập hợp đủ phương thức tấn công của Đứa trẻ dị dạng.】

Nhóc Bạch Lục ở đầu dây bên kia im lặng, cậu không hỏi tại sao Bạch Liễu biết được chuyện xảy ra bên này, chẳng hề dao động tiếp tục báo cáo: “Đúng vậy, thời gian xuất hiện khoảng hai giờ sáng, dùng hình thức thôi miên ngủ sâu có thể thấy được Nhà đầu tư rút máu mình trong tương lai…”

Bạch Liễu im lặng nghe nhóc Bạch Lục báo cáo, như có điều suy nghĩ: “Xem ra Đứa trẻ dị dạng cùng phe với bọn nhóc, cũng đúng thôi, cả hai đều là người bị hại, Đứa trẻ dị dạng đuổi theo mấy đứa mỗi tối chắc cũng giống Đứa trẻ thổi sáo, dù tụi nhóc mất tích nhưng mục đích chủ yếu vẫn là đưa mấy đứa đi để bảo vệ, không cho chúng tôi tìm được bọn nhóc.”

Nhưng mà giấu ở đâu —— Một đám trẻ con quỷ có thể giấu tụi nhỏ ở một nơi mà người sống không thể tìm thấy, giấu ở âm phủ hay dương gian thì khó nói lắm. Bạch Liễu cảm thấy tụi nhỏ bị đám này mang đi ắt hẳn đã chết theo một cách khác, chẳng qua là chết không đau thôi.

Dựa theo đoạn phim trong [Người thổi sáo mặc quần áo sặc sỡ], đứa nhỏ bị đưa đi có lẽ sẽ chết đuối, nhưng là vui vẻ chết cùng với tiếng sáo.

Quan điểm của nhóc Bạch Lục giống với Bạch Liễu, cậu lạnh nhạt bảo: "Tôi thấy không phải bảo vệ gì cả, đều là chết thôi, nếu như đêm nào cũng có đứa trẻ bị dẫn đi, với số lượng nhiều đứa trẻ như thế tôi không cho là đám【Nhà đầu tư】 nhiều tiền như mấy người sẽ chẳng tìm được. Tôi cũng không cảm thấy đám trẻ con đã chết kia có thể sắp xếp ổn thỏa cho một đám trẻ khác."

"Đúng thế, nhưng cũng có chỗ lợi dụng được." Bạch Liễu híp mắt lại, "Bọn Đứa trẻ thổi sáo hẳn sẽ biết làm sao để thoát khỏi trại mồ côi hoàn toàn khép kín của mấy đứa."

Nhóc Bạch Lục lại im lặng một lát: "Anh cần tôi thoát khỏi 【Trại mồ côi Tình Thương】này sao?"

"Đúng." Bạch Liễu nói, "Nhưng vấn đề hiện tại là nếu nhóc theo bọn Đứa trẻ thổi sáo chạy khỏi trại mồ côi, thế thì phải làm thế nào để bảo vệ bản thân khi ở trong tay tụi này, với cả nhóc không chỉ bỏ chạy một mình mà còn phải dẫn những đứa nhỏ khác đi cùng nữa."

Ngón tay Bạch Liễu khẽ gõ hai cái trên giường, ánh mắt cậu cất giấu rất nhiều cảm xúc tối tăm không rõ: "Bao gồm cả

Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương, nhóc phải dẫn bọn nó ra ngoài, sau đó ——”

“Xử lý tụi nó rồi lấy máu đưa anh phải không?” Giọng nói Bạch Lục chẳng chút gợn sóng bổ sung thêm, “Không thành vấn đề, tôi có thể đưa tụi nó theo, nhưng cần phải thêm tiền.”

“Một người mười vạn.”

Bạch Liễu hơi khựng lại một cách không dễ phát hiện, cậu miễn cưỡng nhếch miệng: “Thành giao.”

“Nhưng giao dịch này có hai chỗ quan trọng cần chú ý, nếu như nhóc vi phạm một trong hai điều này thì giao dịch sẽ hết hiệu lực ——” Bạch Liễu thoải mái bổ sung, “Đầu tiên, nhiệm vụ quan trọng nhất là bỏ chạy, đặt sự an toàn của bản thân lên hàng đầu, sau đó là Mộc Kha và Lưu Giai Nghi, nếu không thể bảo vệ được thì đừng nên hành động tùy tiện.”

“Thứ hai, giết chết Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương không phải nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành.” Bạch Liễu khẽ nói, “Nếu như có thể, tôi hi vọng nhóc để tụi nó lại cho tôi. Nhóc Bạch Lục, dù sao nhóc cũng chỉ mới mười bốn tuổi, còn tôi đã hai mươi bốn tuổi rồi, thích hợp làm chuyện này hơn nhóc, đương nhiên tôi vẫn sẽ trả đủ hai mươi vạn.”

Lần này nhóc Bạch Lục im lặng rất lâu, sau đó lên tiếng hỏi, giọng nói như có điều thắc mắc: “Mười bốn tuổi và hai mươi bốn tuổi làm chuyện này thì khác nhau chỗ nào à?”

“Cũng không khác lắm.” Bạch Liễu dừng lại một lát, “Nhưng tôi không muốn để nhóc làm chuyện này, chờ sau khi nhóc lớn

lên rồi, đã có thể gánh vác trách nhiệm thì hẵng quyết định có làm người xấu hay không.”

“Còn bây giờ hãy nhường cho người lớn như tôi làm người xấu đi, bạn nhỏ.”

Chờ nhóc Bạch Lục cúp điện thoại, Bạch Liễu thở dài một hơi nhìn bên ngoài tối tăm chẳng thấy ánh mặt trời thông qua khung cửa sổ, nghĩ thầm cậu thật sự đã bị Lục Dịch Trạm nói mãi đến nỗi hình thành phản xạ có điều kiện rồi.

Vừa nãy khi nhóc Bạch Lục bảo mình muốn giết người, suy nghĩ đầu tiên của Bạch Liễu là mình đang dụ dỗ trẻ vị thành niên làm chuyện phạm pháp. Đây là tội nặng, Lục Dịch Trạm sợ chuyện này nhất, dù sao Bạch Liễu cũng rất am hiểu việc đấy.

Cho nên mỗi ngày Lục Dịch Trạm nhắc đi nhắc lại tám trăm lần để cậu không lôi kéo trẻ vị thành niên. Nhắc đến nỗi bây giờ dù ở trong trò chơi, Bạch Liễu cũng sẽ vô thức lảng tránh khi gặp tình huống này.

Chỉ là nếu cậu làm thì tốt hơn thật, dù sao nhiệm vụ của nhóc Bạch Lục đã đủ phiền phức rồi, xử lý hai người Miêu Phi Xỉ không phải chuyện nhỏ với một đứa trẻ. Nhiệm vụ quan trọng hàng đầu của nhóc Bạch Lục là chạy trốn, tốt nhất là ném nhiệm vụ dễ gây rắc rối trong quá trình chạy trốn qua cho cậu.

Chín giờ sáng.

Trong phòng bệnh phát thông báo tất cả bệnh nhân đều có thể ra ngoài hoạt động, cũng như bệnh nhân mới có thể đến xem

đứa trẻ của mình rửa tội.

【Hệ thống thông báo: Phát động nhiệm vụ nhánh, người chơi nhận được lời mời của đứa trẻ qua điện thoại, đến trại mồ côi Tình Thương xem đứa trẻ mình đầu tư được rửa tội.】

Hiện giờ Bạch Liễu đang ở trong phòng Mộc Kha. Hôm nay là ngày rửa tội nhưng【Bạch Liễu】đã chết, năm【Nhà đầu tư】tham gia lễ rửa tội thiếu đi một người. Giữa Bạch Liễu và Mộc Kha sẽ có một người phải bỏ nhiệm vụ nhánh này, và người bỏ tất nhiên là Mộc Kha.

Trạng thái tinh thần của Mộc Kha rất kém, đã hai đêm liền cậu không ngủ để ghi nhớ, còn vừa bị hút máu vừa bị rượt đuổi, sau lại khóc cả buổi tối, cho nên hiện tại hai mắt cậu chủ nhỏ sưng húp như con cá vàng, ngây ngốc nằm trên giường không nhúc nhích.

Thật ra cậu chủ nhỏ cực kỳ không thích cái giường rơm rạ ẩm ướt này, nhưng bây giờ cậu không còn tinh lực để quan tâm mấy thứ đó.

Rõ ràng cậu chủ nhỏ đã dùng não và mắt quá độ, cần phải nghỉ ngơi đầy đủ, vậy nên Bạch Liễu quyết định dùng thân phận nhà đầu tư【Mộc Kha】tham gia lễ rửa tội.

Nhưng Mộc Kha cần nghỉ ngơi là một chuyện, có thể nghỉ hay không lại là chuyện khác.

Cậu không thể ngủ được, ngay cả khi mệt đến mức chẳng buồn nói năng gì, tuy nhiên chỉ cần Mộc Kha nhắm mắt lại thì trong đầu sẽ toàn là mớ bòng bong hình ảnh và tin tức lộn xộn. Cảm xúc kích thích còn nguyên trong vỏ đại não làm đầu cậu

đau muốn nứt ra. Cho dù Bạch Liễu nhường giường cho cậu ngủ, bản thân thì ngủ dưới đất nhưng cậu vẫn không ngủ được.

Mộc Kha thấy Bạch Liễu đứng lên chuẩn bị ra ngoài, cậu cũng giãy dụa muốn ngồi dậy, lo lắng nhìn Bạch Liễu: "Nếu không thì để tôi đi đi, dù sao tôi cũng là Mộc Kha thật, nếu bọn họ có đạo cụ hoặc mánh khoé phát hiện nói dối thì tôi cũng xử lý được."

"Không cần đâu." Bạch Liễu sửa sang đồng phục bệnh nhân của mình, tối qua cậu ngủ dưới đất, dùng sách đệm tạm, ngủ không được ngon nên giờ sắc mặt vô cùng mệt mỏi.

Bạch Liễu quay đầu nhìn Mộc Kha đang ngồi trên giường: "Tôi có chuyện muốn giao cho cậu, cũng chỉ có cậu mới làm được thôi."

Mộc Kha khẽ giật mình: "Chuyện gì?"

"Tôi cần cậu giúp tôi kiểm tra hồ sơ bệnh án của một vài người." Bạch Liễu đáp.

Tuyến thời gian của phó bản trại mồ côi này là mười năm trước, đúng lúc ấy ngoài hiện thực những doanh nhân kia đầu tư vào trại trẻ mồ côi này và bắt đầu chuẩn bị cho lứa trẻ đầu tiên nhập học.

Hai trại mồ côi này là hai hình thức biểu hiện của cùng một phó bản, lấy ví dụ【Chuyến tàu cuối nổ tung】và 【Án nổ Thành phố Kính】để tham khảo, thì mặc dù hình thức biểu hiện của phó bản và sự kiện trong hiện thực khác nhau, thế nhưng sự kiện quan trọng nhất thông thường đều giống nhau

—— Hẳn những doanh nhân bệnh nặng này cũng làm chuyện như thế với bọn trẻ – rút máu để nuôi Linh chi máu chữa bệnh.

Nhưng Lục Dịch Trạm tra muốn điên cũng không tìm được bất kỳ manh mối gì về việc những doanh nhân ra tay với bọn nhỏ, dù sao đã mười năm trôi qua rồi, rất nhiều manh mối phá án trên người bọn họ đã hoàn toàn đứt đoạn. Hầu hết những đứa trẻ bị rút máu đã chết, muốn tìm ra dấu vết cũng khá khó khăn.

Hơn nữa, Bạch Liễu cho rằng dù có manh mối thì những người có quyền thế đã sớm quét sạch bách rồi, bằng không đám người này sẽ chẳng tha cho trại mồ côi, để nơi mình phạm tội thoát khỏi tầm kiểm soát của mình.

Đến cuối cùng, cứ coi như Bạch Liễu thoát khỏi trò chơi, nói cho Lục Dịch Trạm tất cả chuyện xảy ra trong trại mồ côi, mà Lục Dịch Trạm cũng tin vào mấy lời như sở hữu năng lực kỳ lạ của Bạch Liễu, thế nhưng không có chứng cứ và manh mối thì cũng chẳng làm gì được đám doanh nhân vừa có tiếng tăm vừa có thanh danh tốt nọ.

Nhưng Bạch Liễu đã đồng ý giúp Lục Dịch Trạm điều tra chuyện này, đồng thời cậu cũng đã nhận thù lao của Lục Dịch Trạm —— Cậu thích thực hiện giao dịch đến nơi đến chốn.

Bên ngoài trò chơi không làm được, chưa chắc trong trò chơi cũng không làm được. Bên ngoài trò chơi không có manh mối, chưa chắc trong trò chơi cũng không có.

Bạch Liễu nhìn Mộc Kha: “Mộc Kha, đợi chút nữa tôi viết mấy cái tên đưa cậu. Ban ngày y tá trông chừng bệnh nhân rất lỏng lẻo, cậu hãy thử lẻn vào phòng cất giữ tư liệu bệnh nhân tìm hồ sơ bệnh án của những người này, sau đó ghi nhớ thật kỹ giúp tôi.”

“Nhất là tên những đứa trẻ bọn họ dùng làm thuốc và thời gian lấy máu, tốt nhất là nhớ hết toàn bộ, sau đó chờ tôi về nói tôi biết.”

Hồ sơ bệnh án tương đối phức tạp, còn có tận mấy cái. Người khác muốn lẻn vào rồi nhớ kỹ hết mà không bị y tá phát hiện thật sự là chuyện rất khó khăn.

Nhưng đối với Mộc Kha mà nói thì lại rất đơn giản, cậu không hề nghĩ ngợi gật đầu: “Có thể, anh đưa tôi tên bệnh nhân đi.”

Bạch Liễu nói vài cái tên, hỏi Mộc Kha: “Nhớ kỹ tên của những người này chưa?”

Mộc Kha gật đầu, sau khi nhẩm lại mấy cái tên đấy, lông mày cậu khẽ nhíu lại, nghi ngờ hỏi: “Đây đều là doanh nhân ngoài hiện thực, bọn họ là người bình thường mà nhỉ? Sao tên của bọn họ lại xuất hiện trong phòng hồ sơ của trò chơi?”

Bạch Liễu chớp mắt: “Có lẽ bọn họ không phải là người bình thường gì cả, mà là quái vật trong trò chơi này, còn nữa, Mộc Kha, nếu có thể, cậu hãy cố gắng nhớ hết tất cả bệnh án của các Nhà đầu tư trong đấy.”

Mộc Kha khẽ giật mình: “… Phải nhớ hết hả? Tại sao?”

“Một trại mồ côi cỡ lớn đã mở được mười năm gần đây mới bắt đầu không có người đầu tư vào…”

Nói tới đây, Bạch Liễu dừng lại một lát, sau đó tiếp tục nói:

“Chi phí đầu tư vào trại trẻ mồ côi tư nhân cỡ lớn rất nhiều, tôi cảm thấy nếu phía sau không có mắt xích tương đối lớn chống đỡ thì sẽ không thể duy trì khoản viện trợ miễn phí trong thời gian dài như vậy, trừ khi hình thành một chuỗi sản xuất hàng hoá.”

Bạch Liễu tỉnh táo phân tích, “Rõ ràng thứ trại mồ côi này có thể cung cấp là trẻ em, cùng với sản phẩm phụ từ trẻ em, nếu trong tình huống bình thường tôi có thể dễ dàng suy đoán là đường dây bán dâᴍ, nhưng ở đây lại là máu.”

Thái độ của Bạch Liễu lạnh lùng gần như không giống người, cậu trần thuật chẳng chút tình cảm: “Trong một trại mồ côi mở được mười năm và nhận nuôi mấy trăm đứa trẻ, số lượng trẻ em luân chuyển trong trại mồ côi có thể cung cấp máu ——
Tôi cảm thấy số người được cứu còn nhiều hơn số tôi đã nói, lúc trại mồ côi được mở, bệnh nhân nan y xếp hàng chờ không chỉ có các doanh nhân ngoài đó.”

Bạch Liễu nhìn Mộc Kha với ánh mắt bình tĩnh làm cậu rùng mình, “Nếu tôi đoán không sai, tư liệu trong phòng hồ sơ đó, ngoại trừ người chơi từng đăng nhập vào trò chơi này ——

—— Thì toàn là【Nhà đầu tư】đã hút máu trẻ em để chữa bệnh.

【Hệ thống cảnh cáo: Người chơi Bạch Liễu thảo luận nội dung liên quan đến vấn đề nòng cốt của trò chơi ngoài hiện thực, đoạn đối thoại này sẽ bị xử lý tắt tiếng khi chiếu trên TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu.】

Mộc Kha hoàn toàn ngu người, cậu còn chưa tỉnh táo lại, sau lưng lạnh toát, luống cuống tay chân xuống giường, "Từ từ, Bạch Liễu, ý của anh là —— Không, khoan đã, nếu như phải nhớ hết toàn bộ hồ sơ của bệnh nhân trong thời gian ngắn như vậy thì tôi không làm được! Tôi, hiện tại đầu óc tôi không ổn lắm, điều mà anh vừa nói rốt cuộc là gì…"

"Cụ thể tôi sẽ giải thích với cậu sau." Bạch Liễu cắt ngang câu hỏi của Mộc Kha, cậu lạnh nhạt nhìn Mộc Kha đang vô cùng kinh hoảng, "Nếu cậu không nhớ hết thì tập trung vào mấy người tôi nói thôi cũng được, phạm tội trong tầng lớp này thì giữa bọn họ nhất định có mắt xích liên hệ chặt chẽ với nhau, chỉ cần bắt được vài người thì sẽ dễ dàng kéo ra hệt như nhổ củ cải trong bùn."

Bạch Liễu đẩy cửa ra, cậu quay người gật đầu với Mộc Kha đang ngây ngốc ngồi trên giường, vẻ mặt bình thản: "Nghỉ ngơi chút đi, tôi cần cậu tập trung cao độ, tin tức cần cậu nhớ còn nhiều lắm."

"Tôi không cần nghỉ ngơi, tôi ngủ không được, hiện tại tôi phải nhớ hồ sơ… bệnh án giúp anh… Thời gian ngắn không nhớ nổi, tôi nhớ thêm một lát là được…" Nói giữa chừng thì Mộc Kha chậm rãi chớp chớp mắt, cậu lắc lắc đầu, nhưng đầu cậu bỗng nhiên nặng trĩu rồi cả người ngã xuống giường rơm. Hơi thở cậu dồn dập, nhìn Bạch Liễu đang nắm chốt cửa ngó cậu từ trên cao.

Bạch Liễu không cảm xúc nhìn Mộc Kha: "Mộc Kha, cậu phải nghỉ ngơi."

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng thuốc ngủ liều mạnh với người chơi Mộc Kha.】

Hai mắt Mộc Kha tối sầm, phòng bệnh như đang quay cuồng, cậu khó khăn giãy dụa muốn mở mắt nhưng chỉ thấy Bạch Liễu xoay người đóng cửa, biến mất trong tầm mắt sắp không mở nổi của cậu. Cậu vươn tay muốn bắt lấy bóng lưng của Bạch Liễu, nhưng ngón tay vừa mới nhúc nhích được một tí thì cậu đã nhắm mắt với vẻ không cam lòng.

“Tôi không muốn nghỉ ngơi… Tôi còn có chuyện muốn làm…”

Trước khi Mộc Kha hoàn toàn chìm vào giấc ngủ đã nghe được câu nói sau cùng của Bạch Liễu: “Thuốc ngủ có hiệu lực đến chừng 11h30 trưa, lúc đó y tá đang ăn cơm, phòng hồ sơ không có người nào, cậu tỉnh lại vào khi ấy khá ổn.”

“Ngoan ngoãn ngủ đi, Mộc Kha.”

Mộc Kha cuộn mình thành cục tròn trên giường rơm, cậu nhắm mắt, phát ra tiếng thở đều đều, trông như ngủ rất say.

Sau khi Bạch Liễu nhìn thoáng qua thì quay người khóa trái cửa lại —— Tinh thần Mộc Kha quá kém, từ tối hôm qua đến nay vẫn còn trong trạng thái kinh hoàng tột độ, cả người cậu như con mèo xù lông, không nghỉ ngơi tốt sẽ ảnh hưởng đến trí nhớ.

Thời gian an toàn trong trò chơi để Mộc Kha có thể nghỉ ngơi cũng không nhiều, Bạch Liễu có thể hiểu được tại sao Mộc Kha lại rơi vào trạng thái cực kỳ cảnh giác đó.

Chỉ có hôm nay, Miêu Phi Xỉ không ở đây, mật độ y tá tuần tra ban ngày rất cao, xác suất xuất hiện quái vật thấp, không có

thời gian nào thích hợp hơn để Mộc Kha an tâm nghỉ ngơi và hồi phục hơn lúc này.

Nhưng Bạch Liễu vắng mặt sẽ làm mất đi cảm giác an toàn của Mộc Kha. Quả nhiên Bạch Liễu vừa đứng lên thì Mộc Kha trên giường đã ngồi dậy, trong mắt toàn là tơ máu vậy mà vẫn muốn đi theo cậu, xem ra hoàn toàn chẳng thể ngủ được, thế nên Bạch Liễu rất dứt khoát cho Mộc Kha dùng thuốc ngủ.

Chín giờ rưỡi, tất cả【Nhà đầu tư】 muốn đến xem lễ rửa tội tập hợp ở cửa bệnh viện.

Chương 97: Trại mồ côi Tình Thương (17)

Edit: Huyên + Beta: Siêu

Trong đại sảnh trò chơi, khu vực màn hình trung tâm.

Bởi vì lúc trước Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương biểu hiện kém một bậc khi quyết đấu với Bạch Liễu, cho nên số liệu TV nhỏ của hai người này xuất hiện trượt dốc dẫn đến vị trí quảng bá giảm nhẹ, từ vị trí gần【vị trí quảng bá quốc vương】trượt xuống vị trí quảng bá trung tâm, mà thứ hạng TV nhỏ của Bạch Liễu lại tăng lên, nhưng số liệu TV nhỏ của cậu còn chưa đủ để vọt tới【vị trí quảng bá ác mộng tân tinh】 .

Tình huống hiện tại là hai bên gặp nhau trên【vị trí quảng bá trung tâm】, Bạch Liễu có ưu thế hơn, vị trí quảng bá của cậu vừa vặn nằm ngay phía trên cha con Miêu Phi Xỉ.

Người chơi ở cùng một vị trí quảng bá có rất nhiều khán giả qua lại, bởi vì họ có thể nhìn thấy tình huống của nhau, khi có người chơi biểu hiện xuất sắc, khán giả xem TV nhỏ bên đó sẽ hoan hô căng thẳng hưng phấn, mặc dù khán giả TV nhỏ của những người chơi khác nhau không thể nghe được giọng nói của nhau, nhưng bầu không khí này rất dễ dàng thu hút khán giả xung quanh, dẫn đến bên này lôi kéo khán giả bên kia, một bên càng bay càng cao, một bên càng rơi càng thấp, mà hiện tại Bạch Liễu và cha con Miêu Phi Xỉ đang ở trong trạng thái giằng co này.

Mà trạng thái giằng co này có thể dễ dàng dẫn đến việc mất khán giả.

Nhưng cũng may khán giả bên Bạch Liễu không bị tụt nghiêm trọng, mấy đại thần đứng trước TV nhỏ của Bạch Liễu còn chưa rời đi, Vương Thuấn nhìn tình huống này không khỏi thở ra một hơi —— chủ yếu là cách chơi của Bạch Liễu cực kỳ liều mạng, kiểu chơi kinh hồn bạt vía không cẩn thận sẽ lật xe như chơi rất dễ lôi kéo sự tò mò mọi người.

Có một lãnh đạo cấp cao của công hội Kabala (công hội xếp thứ tư) dở khóc dở cười bình luận Bạch Liễu rằng: "Đúng là trêu ngươi nhau đây mà, cách chơi của tên này rất thích hợp với khu【Tử Vong Hài Kịch】, khó trách nghe nói lần đầu tiên đã rơi xuống nơi đó."

Trên tóc đám lãnh đạo cấp cao của công hội Kabala đều cài trang sức màu xanh lá cây hình nhánh cây đang phát triển, rất dễ nhận ra. Vương Thuấn liếc mắt một cái là biết được, mà màu sắc của trang sức nhánh cây trên tóc càng đậm biểu thị đẳng cấp càng cao —— mà dây chuyền trên mái tóc dài của vị khán giả đang bình luận Bạch Liễu này đã rất gần màu xanh đậm, thoạt nhìn có lẽ là một vị có đẳng cấp không thấp trong công hội.

"Quả thật, tôi ít khi nhìn thấy người chơi liều lĩnh thế này." Có một khán giả mặc đồng phục màu trắng chỉnh tề, trên ngực phải thêu ký hiệu một cây đàn bảy dây với đôi cánh bằng chỉ vàng gật đầu.

Vị khán giả này có gương mặt con lai đẹp đẽ tao nhã, tóc vàng rực rỡ cột ra sau đầu, vẻ mặt lúc nói chuyện hờ hững. Vương Thuấn nhận ra bộ đồng phục này là đồng phục đội viên league của công hội Bình Minh Ánh Kim (công hội xếp thứ ba).

Nhưng trước giờ Vương Thuấn chưa từng thấy vị này trên sân đấu, hơn nữa anh ta không nhận ra rất nhiều thành viên của công hội này, đa số là người nước ngoài, nhưng có lẽ vị này là đội viên dự bị năm nay mới gia nhập đội, có vị trí như Trương Khôi trước khi chết.

"Chẳng qua Bạch Liễu sẽ không thể xử lý tình huống này dễ dàng được, giờ cậu ta như đang đi trên dây thép, chỉ cần đi sai một bước thì Miêu Cao Cương sẽ giết cậu ta ngay." Một khán giả sắc mặt lười biếng nhận xét, vị khán giả này ăn mặc vô cùng chật vật, quần áo tả tơi như người ăn xin trên đường, trong toàn bộ trò chơi chỉ có một công hội ăn mặc thú vị như vậy – Hội Tam Điểm Thiên Đàng (công hội xếp thứ bảy).

Đây là một công hội vô cùng kỳ lạ, người sáng lập công hội này là một tên ăn mày rất giàu có, đã chết trong trò chơi rồi, nhưng vì bị ảnh hưởng tinh thần của hắn ta, cả công hội đều thích mặc quần áo rách rưới kiểu này —— nơi tên người chơi của công hội này xuất hiện thường xuyên nhất trong trò chơi là 【Tường tố giác】, ngày nào cũng có người chơi báo cáo người chơi của công hội này lên đó, lí do là quần áo không chỉnh tề.

Mà người chơi của hội Tam Điểm vừa mới phát biểu này đang có nguy cơ bị tố cáo vì cách ăn mặc, nhưng gã không thèm quan tâm mà giơ ngón tay lên chỉ Bạch Liễu trong TV nhỏ, hứng thú nói: "Cho nên nói người mới có hào quang là thật, TV nhỏ của trò chơi này được thiết kế để giúp người mới có thể kịp thời được khán giả donate điểm mua đạo cụ sử dụng, tránh người mới không có điểm tích lũy dẫn đến tỷ lệ tử vong tăng cao."

"Mà với người chơi cũ ở trong trò chơi được hơn một năm, lúc nhận được điểm thưởng từ TV nhỏ sẽ được chuyển vào ví của hệ thống, chỉ có sau khi trò chơi kết thúc, căn cứ vào tích lũy

được bao nhiêu, theo bậc thang trừ đi 5% - 25% thuế mới có thể vào tay người chơi.”

“Mà người mới đang livestream trong trò chơi hoàn toàn có thể căn cứ vào số điểm tích lũy mà mình được donate để phán đoán hướng đi của mình có đúng hay không, người chơi cũ không có phúc lợi này, bọn họ chỉ có thể dựa theo kinh nghiệm của mình phán đoán đi tiếp.” Tên khán giả đó tiếp tục nói, gã nhướng mày, “Nhưng trong tình huống giằng co này, hào quang của người mới không có hiệu quả gì, bởi vì anh ta không nhận được bao nhiêu phần thưởng.”

“Mà một khi phát hiện hướng đi của mình đã sai dẫn đến điểm donate giảm mạnh, rất nhiều người mới sẽ mất bình tĩnh cuối cùng đi đến tử cục.” Vị khán giả này nhìn Bạch Liễu trên TV nhỏ, “Cậu sẽ làm gì đây?”

“Anh là một tên nghèo khổ, trên người không có một xu, sẽ đi tiếp thế nào ấy nhỉ?” Gã đăm chiêu, “Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ đang ở cửa bệnh viện chờ anh khai báo【Phương thuốc kéo dài tính mạng】, bọn họ đang nói, nếu như anh không khai báo thì sẽ giết anh, Miêu Cao Cương không phải là một người chơi sẽ dễ dàng tha cho yếu tố bất ổn ở bên cạnh mình, anh sẽ thành thật khai báo manh mối nhiệm vụ mà mình vất vả lắm mới có được à?”

Ánh mắt Bạch Liễu trong TV nhỏ cụp xuống, cậu vội vàng đi qua hành lang bệnh viện đến nơi nhà đầu tư gặp nhau.

Ngoại trừ những người chơi như Bạch Liễu, còn có một số【nhà đầu tưkhác muốn tham dự buổi lễ, chẳng qua tất cả【nhà đầu tư】đều giống nhau, nếu không chủ động chào hỏi, đứng ở cửa bệnh viện sẽ không nhận ra ai là ai.

Nhưng Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương vẫn rất dễ nhận ra, dù sao Miêu Phi Xỉ rất thích đùa giỡn hai thanh đao cắt cỏ heo trên tay gã, mà bình thường đứng ở bên cạnh Miêu Phi Xỉ chính là Miêu Cao Cương.

Bạch Liễu giả vờ mình là Mộc Kha đi tới cung kính chào hỏi, mà Miêu Cao Cương vừa thấy cậu liền vào thẳng vấn đề nhắc tới chuyện【Phương thuốc kéo dài tính mạng】.

Bạch Liễu không giấu diếm thứ này với Miêu Cao Cương được, cũng không thể lừa gạt bọn họ, bởi vì khi hai người này có được【Phương thuốc kéo dài tính mạng】chính xác thì hệ thống mới thông báo bọn họ đã mở khóa nhiệm vụ chính, bằng không hệ thống không có phản ứng nào, hơn nữa khi Bạch Liễu và Miêu Cao Cương chạm mắt nhau —— kẻ này còn nhìn cậu rất kỹ, Bạch Liễu cần phải chứng minh giá trị của mình trước mặt Miêu Cao Cương.

Bạch Liễu dứt khoát đưa trang sách mình xé xuống cho Miêu Cao Cương, nhưng bên trong còn trộn lẫn một ít trang sách khác.

Sau khi Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ đọc xong, vẻ mặt hai người này đọng lại một lúc, hẳn là giao diện hệ thống đã hiện ra mở khóa nhiệm vụ chính, Miêu Cao Cương lập tức hòa hoãn sắc mặt với Bạch Liễu: “Đây đúng là【Phương thuốc kéo dài tính mạng.】”

Nhưng cho dù có tin tức trộn lẫn, Miêu Cao Cương vẫn nhanh chóng làm rõ toàn bộ【Phương thuốc kéo dài tính mạng】, sắc mặt gã tối xuống: “Nhưng chúng ta phải giết chết tuyến trẻ con để lấy máu, nếu làm như vậy không khác gì cắt đi một nửa HP của chúng ta cả.”

“Lối chơi trong trò chơi cấp hai cũ chính là cưỡng chế ăn một nửa tổng HP của người chơi.” Miêu Phi Xỉ dùng ngón út ngoáy lỗ tai, không thèm quan tâm, “Con không vừa mắt thằng nhóc đó lâu rồi, vừa phiền phức vừa không có tác dụng, lúc trước còn nhìn chằm chằm con nuốt nước miếng như muốn ăn thịt con, ghê tởm chết đi được, giết thì giết thôi.”

“Còn cái thằng Bạch Liễu nhỏ kia.” Miêu Phi Nha xoa tay, gã liếm miệng, lộ ra bộ dáng thèm nhỏ dãi rất rõ, “Trò chơi này thiết kế việc giết chết tuyến trẻ con rất phù hợp với ý muốn của con, con thích giết chết trẻ con rồi ăn thịt bọn nó, sau khi rút máu vừa hay con có thể ăn thịt, không thể lãng phí, rất tốt.”

“Nhưng tốt nhất là không nên ra tay trong hôm nay.” Miêu Cao Cương cảnh cáo nhìn Miêu Phi Xỉ, “Thanh thể lực của con ít nhất còn một ngày mới có thể dùng thuốc khôi phục thể lực, nếu hôm nay ra tay, kỹ năng của con bị kẹt rất nghiêm trọng.”

“Chậc.” Miêu Phi Xỉ liếc mắt nhìn Miêu Cao Cương, “Con biết rồi, nhưng cho dù quái vật ở đây là A+, cha cũng đừng lo lắng đến vậy, chúng ta đã chơi trò chơi cấp ba bao nhiêu lần rồi.”

Miêu Cao Cương nhẹ nhàng khuyên Miêu Phi Xỉ vài câu: “Cẩn thận vẫn hơn.”

Tính cảnh giác của Miêu Cao Cương rất mạnh, không nắm chắc tám chín mươi phần trăm sẽ không dễ dàng làm việc, lúc trước gã lấy được mấy thứ của Bạch Liễu bao gồm cả điểm tích lũy, tên này cảnh giác bên trong cất giấu vật phẩm giao dịch của Bạch Liễu nên không trực tiếp thu vào túi đồ trong hệ thống mà dùng vải bọc lại —— đạo cụ loại vải 【Tấm vải ngụy trang】 mà Đỗ Tam Anh từng dùng trong trò chơi trước.

Hệ thống giải thích tấm vải đạo cụ này là 【Chân thực giả dối】, tấm vải này tồn tại nhưng lại không cho phép chạm vào, thứ được nó bọc lại không thể xem như bị người chơi trực tiếp sở hữu, cho nên kỹ năng giao dịch của Bạch Liễu không được thành lập, bởi vì người chơi bên kia không 【lấy được】 vật phẩm giao dịch, giống như khách hàng trên Taobao đã mua nhưng chưa nhận hàng vậy.

Hơn nữa Miêu Cao Cương sẽ cố ý né tránh Bạch Liễu dùng câu cầu khiến nói chuyện với gã, gã cực kỳ cẩn thận, dù Bạch Liễu dùng giọng điệu nghi vấn nói chuyện với gã đều sẽ bị Miêu Cao Cương đẩy trở lại, Bạch Liễu thử nói vài câu với Miêu Phi Xỉ cũng bị Miêu Cao Cương ngăn cản.

Đến giờ Bạch Liễu mới hiểu dòng giới thiệu【Lòng dạ thâm trầm】trong cuộc bỏ phiếu nhân khí của Miêu Cao Cương.

Miêu Cao Cương đích thật là một đối thủ vô cùng khó đối phó. Lực quan sát và chi tiết đều rất kỹ càng, cho dù giờ Bạch Liễu chiếm thế thượng phong, nhưng cậu không tìm được lỗ hổng có thể chui vào trên người Miêu Cao Cương..

Sau vài lần nói chuyện không thành, dưới ánh mắt nghi ngờ của Miêu Cao Cương, Bạch Liễu không thể không thành thật ngậm miệng lại.

Chỉ có thể nghĩ đến biện pháp khác thôi.

Đợi đến gần mười giờ, viện trưởng trại mồ côi hôm qua dẫn những nhà đầu tư bọn họ vào đã tới, cũng là viện trưởng này dẫn bọn họ qua trại mồ côi quan sát lễ rửa tội.

Từ con đường ngày hôm qua bọn họ đi tới, lại từ phía sau phòng học Bạch Liễu đăng nhập đi về phía sau có thể nhìn thấy một nhà thờ có quy mô kiến trúc rất hoàn thiện, đây là kiến trúc trong hiện thực bởi vì túng quẫn mà giảm bớt vài lần rồi không còn nữa.

Đây là nhà thờ rất điển hình, bề ngoài bằng đá cẩm thạch trắng tinh khiết, mặt dưới điêu khắc rất nhiều ký hiệu mà Bạch Liễu không hiểu rõ lắm, cậu nhìn lướt qua, xác định đây không phải là nội dung trong Tân Ước hay Cựu Ước mà là một kiểu ký hiệu cầu nguyện vô cùng kỳ lạ, không thuộc về bất kỳ văn tự nào mà Bạch Liễu quen thuộc thường hay xuất hiện trên vách tường nhà thờ, văn tự tượng hình này vặn vẹo dữ tợn.

Trên kiến trúc cao nhất có thể nhìn thấy rất nhiều thiên sứ trong vách đá, những thiên sứ này có lớn có nhỏ, bộ dạng sống động như thật, tựa như tác phẩm điêu khắc được in xuống, tròng mắt to kỳ lạ như một giây sau sẽ rơi xuống người bọn họ, trên mặt những thiên sứ này có nét kỳ dị giống như mạch máu tối màu sau khi da nhăn nheo, lại giống như bởi vì bị gió thổi ngày ngày phơi nắng làm sơn bong tróc xuất hiện vết nứt.

Nhưng phần còn lại của nhà thờ này rất mới, các tác phẩm điêu khắc không đến mức biến chất thành thế này.

Bạch Liễu im lặng thu hồi ánh mắt đánh giá của mình, đi theo các nhà đầu tư khác vào nhà thờ.

Bên trong nhà thờ rất rộng, vừa cao vừa rộng, bước chân đi trên mặt đất có thể vang vọng ra tiếng, ánh sáng từ cửa sổ từ hai bên nhà thờ soi thẳng vào rơi xuống trên khuôn mặt tái nhợt của những người bệnh mắc bệnh nan y vẻ mặt tràn ngập hơi thở tử vong, chỗ ngồi của bọn họ đối diện với một thánh đàn, trên thánh đàn có một cây thánh giá cao hơn một thước, là

kiến trúc giáo đường rất phổ biến, nhưng Bạch Liễu híp mắt nhìn trong chốc lát lại phát hiện ra chỗ không đúng.

Khi thiết kế trò chơi kinh dị mọi người thường sẽ sử dụng một số yếu tố tôn giáo, hình ảnh điêu khắc Chúa Giêsu bị trói trên thánh giá, Bạch Liễu thấy không phải một ngàn cũng có tám trăm, nhưng lần này rõ ràng không phải.

Đây là một nghịch thập tự, hơn nữa người bị trói trên đó không phải là bức tượng Chúa Giêsu trong ấn tượng của Bạch Liễu mà là bức tượng của một thiếu niên.

Cậu thiếu niên trên nghịch thập tự trông lớn hơn nhóc Bạch Lục một tí, cậu đang nhắm mắt lại, hai tay và chân bị gai trói, hình tượng thánh giá của Chúa Giêsu được gọi là khổ, nhưng thánh giá này khác với biểu cảm đau đớn trên mặt Chúa Giêsu truyền thống, trên mặt cậu không có bất kỳ cảm xúc gì, sự thờ ơ gần như ngây thơ, dường như không cảm giác được bản thân đang đau đớn.

Gai trên thánh giá bằng gỗ quấn quanh mắt cá chân và cổ rồi vòng qua khuôn mặt cậu, Bạch Liễu gần như có thể nhìn thấy bóng mờ của vết thương trên khuôn bị gai quấn quanh đó - nhưng đây chỉ là một bức tượng thuần trắng mà thôi, không điêu khắc tỉ mỉ đến vậy.

Nhưng cho dù không được chạm trổ tỉ mỉ, đây vẫn là một tác phẩm điêu khắc rất đẹp.

Tay chân thon dài xinh đẹp, tỷ lệ khuôn mặt càng ưu việt kinh người, cậu nằm trong bụi gai mọc ra từ nghịch thập tự, mặt hơi nghiêng nép mình trên cánh tay bị trói chặt, ánh sáng từ cửa sổ bên cạnh rơi xuống khuôn mặt ngủ yên tĩnh của cậu, trong nhà thờ u ám mờ mịt sinh ra ánh sáng chói lọi thánh khiết.

Giống như một vị thần đang ngủ say.

Viện trưởng đứng trước tác phẩm điêu khắc chặn ánh mắt quan sát của Bạch Liễu, bà ta nhìn tất cả bệnh nhân đã ngồi xuống: “Hôm nay, chúng ta tới nơi này, nghênh đón sinh mạng mới, nhưng lễ rửa tội chỉ là khởi đầu, trong nhà thờ cấm giết chóc trẻ em, mời các vị nhà đầu tư yên tâm chớ có nóng nảy, phải đợi đến khi các người thật sự xác nhận đó là đứa nhỏ các người muốn, cũng xác định đứa nhỏ đó thật sự có thể mang đến cho các người cuộc sống mới thì các người mới có thể mang bọn nó đi.”

“Không phải tất cả trẻ con đều có thể mang đến cho các vị sinh mạng mới.” Viện trưởng âm trầm nhìn đám người ngồi trên ghế, bà ta vỗ tay hô to, “Phải là đứa trẻ có huyết thống ngây thơ mới có thể mang đến cho các ngươi sinh mệnh mới tinh!”

Các nhà đầu tư ở dưới không thể không vui vẻ đáp lại: “Sinh mạng mới!!”

Bạch Liễu ngồi ở hàng ghế sau Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ, nghe được những lời này, Miêu Phi Xỉ nghiêng người qua oán giận với Miêu Cao Cương: “Sao trò chơi này còn thiết lập nhà an toàn cho trẻ con nữa vậy? Trong nhà thờ cấm giết chóc trẻ con, nếu lát nữa tất cả đám nhóc này chạy đến nhà thờ sẽ rất bất tiện.”

“Bình thường thôi, dù sao cũng là trò chơi cấp hai, không thể cho con dễ qua cửa như vậy được.” Miêu Cao Cương suy nghĩ rõ ràng phân tích, “Nhưng cha cảm thấy mấu chốt của trò chơi này vẫn phải bắt được đứa trẻ của mình, huyết thống ngây thơ là ý này, chảy cùng dòng máu với chúng ta, chỉ có đứa nhỏ đủ

điều kiện làm thuốc dẫn mới có thể tưới ra linh chi máu mà chúng ta muốn.”

Nhưng Miêu Cao Cương dừng lại, rất nhanh bổ sung một câu: “Nhưng dựa theo độ khó của trò chơi cấp hai, cha cảm thấy máu của một đứa trẻ sẽ không thể cứu được một người chơi, như vậy không thể ngăn chặn được tỷ lệ tử vong của người chơi, để bảo đảm chúng ta nên bắt thêm vài người, một người chơi tương ứng với hai đứa nhỏ sẽ ổn.”

Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cứng bàn chuyện làm thế nào để xử lý những đứa trẻ này, từ khi hai kẻ này biết【Phương thuốc kéo dài tính mạng】, không chút do dự nhận định nhóm trẻ em thành kẻ địch của mình. Hiện tại đã bàn xong chuyện làm thế nào để lấy máu đứa trẻ của mình, Miêu Phi Xỉ còn cười hì hì nói nếu không thì mua một cái máy ép nước siêu lớn trong hệ thống ném những đứa nhỏ này vào ép, có thể ra máu nhiều hơn một chút không.

Bạch Liễu ở phía sau im lặng lắng nghe.

Cậu không hề ngạc nhiên về việc hôm nay 【nhà đầu tư】 không thể xuống tay với mấy đứa nhỏ, dựa theo đoạn ca dao kia và hiểu biết của cậu về lễ rửa tội, trước khi được rửa tội đứa nhỏ vẫn còn mang tội lỗi, không sạch sẽ, xác suất lớn là không thể rút máu sử dụng.

Nếu hôm nay có thể trực tiếp tấn công đứa nhỏ, lại có hai người chơi nguy hiểm Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đến tham gia lễ rửa tội, đám nhóc không có bất kỳ sức chống cự nào, như vậy sáng nay Bạch Liễu sẽ tìm cách để nhóc Bạch Lục dẫn theo những người khác chạy trốn.

Chẳng mấy chốc viện trưởng đã hướng dẫn tất cả nhà đầu tư đọc mấy lời cầu nguyện, mang theo một đám nhóc mặc áo choàng rộng trắng tinh đến mắt cá chân, chân trần đi vào.

Toàn trường xôn xao, trên gương mặt giống nhau như đúc lộ ra biểu cảm như nhau —— bọn họ cuồng nhiệt tham lam đánh giá những đứa nhỏ được viện trưởng dắt đến trước mặt bọn họ, những nhóc con này tản ra khí tức sinh mệnh cuồn cuộn không ngừng.

Đây là sinh mạng mới của họ.

Ngay cả Miêu Phi Xỉ đang lười biếng tựa vào ghế cũng ngồi thẳng người, ánh mắt gã đánh giá những đứa trẻ này giống như một cái máy ép trái cây đang nhìn hoa quả sắp được bỏ vào trong khoang của mình, chứa sự hưng phấn tàn nhẫn và tham lam muốn xay nát bọn nhỏ, mũi gã giật giật hai cái lộ ra vẻ say mê.

“Đám nhóc này có mùi rất ngon.” Miêu Phi Xỉ tựa như một con thú thèm ăn, gã không ngừng liếm miệng mình, nhìn chằm chằm nhóc Bạch Lục đang đi trong đội ngũ trẻ con, “Nhóc Bạch Lục đó thoạt trông da thịt mềm mịn, đã lâu rồi con không được chén no nê cả một đứa nhỏ, không chừng nó có thể đó.”

Nhóc Bạch Lục mặc áo choàng trắng rộng thùng thình kéo đến mắt cá chân, không mang giày. Cậu nhóc cúi đầu nhìn ngọn nến đang trong tay mình, ngọn nến cháy rực, ánh lửa lay động chiếu lên khuôn mặt bình tĩnh của cậu, cậu đi chân trần ở phía cuối đội ngũ, theo lời của viện trưởng đứng trên đài.

Bọn nhỏ cầm chặt nến đi lên trên đài xếp thành một hàng ngang theo sự chỉ dẫn của viện trưởng, nhóc Bạch Lục chậm

rãi ngước mắt lên. Dưới đài là rất nhiều【nhà đầu tư】có gương mặt giống hệt nhau, gầy gò tái nhợt nở nụ cười quỷ dị nhìn bọn họ, dưới ánh nến chập chờn trong tay bọn nhỏ, khuôn mặt của những người này giống như đang biến dạng vặn vẹo trong không khí nóng bức, biến thành hình dạng hò hét, há to miệng muốn nhào về phía bọn họ.

Nhóc Mộc Kha đứng bên cạnh nhóc Bạch Lục chỉ vụиʃ тяộм ngẩng đầu nhìn thoáng qua đã sợ tới mức cúi đầu lại mà nhóc Bạch Lục vẫn không có gợn sóng nhìn lướt qua tất cả mọi người ở phía dưới, cuối cùng ánh mắt của cậu nhóc chậm rãi dừng lại trên người Bạch Liễu, không dời đi —— rất rõ ràng là cậu đang tìm Bạch Liễu trong đám nhà đầu tư này.

Bạch Liễu hơi kinh ngạc nhướng mày —— bạn nhỏ à, tất cả các nhà đầu tư ở phía dưới đều có bộ dạng quỷ quái như nhau, sao nhóc ta nhận ra mình được?

Có người mang vào một bồn tắm lớn, hoặc là nói một cái gì đó trông giống như bồn tắm, viện trưởng giải thích rằng đây là bồn tắm dùng để rửa tội cho bọn nhỏ, bên trong chứa đầy nước sạch lắc lư, xung quanh còn có một vòng vết máu như không rửa sạch được.

Bồn tắm này được đặt trước mặt những đứa trẻ đó.

Viện trưởng đứng trước mặt tất cả bọn trẻ, bà ta giơ tay lên và làm một cử chỉ để bọn nhỏ ngửa đầu nhìn về phía mình.

Bà ta mỉm cười rất hiền lành: “Được rồi, các con, chúng ta hát thánh ca một lần nha, sau đó bắt đầu rửa tội cho các con, nhớ phải thêm tên mình vào cuối thánh ca đó.”

Tiếng hát của những đứa trẻ không đồng đều vang lên, bọn nhỏ cất cao giọng hát ngây thơ thanh thúy, ánh nến rực rỡ phản chiếu trong đôi mắt ngây thơ của bọn nhỏ:

“““Ngày Diệu Nguyệt (Thứ hai) ra đời.

Ngày Hoả Diệu (Thứ ba) rửa tội.

Ngày Thủy Diệu (Thứ tư) kết hôn.

Ngày Mộc Diệu (Thứ năm) bị bệnh.

Ngày Kim Diệu (Thứ sáu) chuyển nặng.

Ngày Thổ Diệu (Thứ bảy) chết đi.

Ngày Nhật Diệu (Chủ nhật) chôn cất.

Đây chính là cả đời của chúng em — Đây chính là cả đời của Bạch Lục (tên đứa nhỏ).”

“Cực kỳ tuyệt vời.” Sau một bài hát mở đầu kỳ lạ, viện trưởng mở danh sách đăng ký trên tay bà ta, cúi đầu đọc tên, “Kế tiếp tôi sẽ để mỗi【nhà đầu tư】rửa tội cho đứa trẻ mà mình đầu tư, rất đơn giản, chỉ cần ngâm đứa trẻ của mình vào bồn nước sạch này, nhưng nước sạch chỉ có thể rửa sạch vi khuẩn mà đứa trẻ này mang đến, à ngại quá, không phải vi khuẩn, là tôi nhầm lẫn, là tội ác, nước sạch còn lâu mới rửa hết sạch tội ác trên người bọn nó ——”

Viện trưởng ngẩng đầu lên, ánh mắt của bà ta đảo qua tất cả đứa nhỏ, nụ cười trên mặt trở nên âm u khắc nghiệt: “Sau khi rửa sạch bằng nước sạch, các người có thể lấy một phần máu của đứa nhỏ để rửa sạch tội ác của chúng, sau đó mang đi một phần máu đến bệnh viện xác định trên người bọn họ còn tội ác nào khác không, nếu như không có, các người có thể đến mang đi vào thứ Tư, hoặc là nói, nhận nuôi những đứa nhỏ này.”

Ánh mắt Bạch Liễu khẽ động.

Khó trách nơi này sẽ có một nghi thức【Lễ rửa tội】như vậy.

Thì ra là những【nhà đầu tư】này sợ trong cơ thể những đứa trẻ đó còn loại virus nào khác, cho nên còn phải dùng nghi thức này rửa sạch【bệnh tật và bẩn thỉu】trên người những đứa trẻ trong trại mồ côi từ cấp độ tinh thần, và mang đi một phần máu về kiểm tra, từ cấp độ sinh lý xác nhận máu của những đứa trẻ này không có vấn đề gì —— ví dụ như có vi khuẩn hay bệnh truyền nhiễm nào không.

Những【nhà đầu tư】này còn rất kỹ, bọn họ chê đám trẻ con này bẩn thỉu từ bên ngoài đến từ tinh thần và sinh lý, cho nên tạo ra【lễ rửa tội】đường hoàng để sàng lọc chất lượng máu của trẻ em trong trại mồ côi.

Điều này tương đương với một thí nghiệm【kết hợp trước】, đợi đến【hứ tư】 mới có thể chính thức bắt đầu mang đứa bé đi.

Tác giả:

Xin lỗi!! Tạm thời thay đổi một chút!! Tên công hội chương này tham khảo một số tên thể loại thần bí.

Còn ai khác nói Tawil là vua nấm! Ra đây!! Người ta không phải mà!!

Chương 98: Trại mồ côi Tình Thương (18)

Edit: Huyên + Beta: Hà

Câu thứ tư trong bài ca dao là【Ghép đôi】, mà ghép đôi cũng đồng nghĩa với【1vs1】.

Mấy nhà đầu tư mang vẻ mặt điên cuồng lần lượt đi lên thả những đứa trẻ đang run rẩy vào trong nước rồi lại vớt ra, sau khi vớt lên sẽ có người đi đến rút máu cho đám trẻ bằng túi truyền máu. Nhà đầu tư nở nụ cười thỏa mãn cầm túi truyền dịch chứa đầy máu đi xuống dưới.

Rất nhanh đã đến lượt Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương ở phía trước Bạch Liễu.

Nhóc Miêu Phi Xỉ vẫn còn khóc nháo, nhưng lại bị Miêu Phi Xỉ không có kiên nhẫn nhấn vào trong nước rồi lấy máu, khiến sắc mặt nó trở nên trắng bệch. Nhóc Miêu Cao Cương cũng run lẩy bẩy nhưng ngoan hơn nhiều, có vẻ ý thức được việc phản kháng cũng vô dụng, nó nhìn đám nhà đầu tư bằng ánh mắt buồn bã tuyệt vọng, run rẩy vươn tay để bị rút máu.

Sau khi đi xuống, Miêu Phi Xỉ ước lượng túi máu trong tay: "Gần 100ml, chậc, nếu không phải cần mang về bệnh viện kiểm tra thì con cũng muốn thử một hớp."

Miêu Cao Cương nhìn xung quanh một vòng, đưa ra kết luận: "Nhóm trẻ em này và các nhà đầu tư ngồi bên dưới có mối quan hệ tương ứng. Nếu chúng ta ra tay với đứa trẻ của những người khác, những nhà đầu tư bị bệnh nặng này sẽ mất đi đứa

nhỏ. Không có máu, chẳng bao lâu đám người đó sẽ biến thành loại quái vật trong phòng ICU. Rất có thể chúng ta sẽ bị quái vật tương ứng với nhà đầu tư khóa thù hận rồi tấn công."

Miêu Phi Xỉ nhíu mày: "Vậy tốt nhất là không ra tay với mấy đứa trẻ của đám nhà đầu tư NPC đó. Quái vật khóa thù hận đuổi theo không tha là phiền phức nhất, sau này sẽ rất dễ đánh lén và bổ đao lên chúng ta."

"Hơn nữa chúng ta vốn đã chuẩn bị ra tay với mấy đứa trẻ của người chơi." Miêu Phi Xỉ ném túi máu qua trái qua phải chơi đùa, nhìn chằm chằm máu chảy trong túi, "Con muốn nhóc Bạch Lục, còn cha chọn con nhỏ mù kia, thế nào? Nhóc Mộc Kha thì để lại."

Nói xong, Miêu Phi Xỉ quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Liễu đang ngồi sau lưng bọn họ, cười hì hì: "Này Mộc Kha, vì mày đã nói cho tụi tao biết về【Phương thuốc kéo dài tính mạng】, để đổi lại tụi tao sẽ không động đến đứa nhỏ của mày. Nhưng nếu cần máu của hơn một đứa nhỏ mới có thể qua cửa, vậy mày tự nghĩ biện pháp đi, nhóc Bạch Lục và con nhỏ mù kia là của tụi tao."

"Nhưng mày vẫn còn cách khác đấy." Miêu Cao Cương dối trá trấn an Bạch Liễu, gã vỗ vỗ bả vai cậu, "Mày có thể thử để nhóc Mộc Kha chạy ra khỏi trại mồ côi một mình, chỉ cần trên đường chạy trốn nó không bị con quái vật nào bắt được, thuận lợi chạy ra ngoài tiếp tục sống sót và hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, vậy nó sẽ thành công, mày cũng có thể qua cửa."

Tuy Miêu Cao Cương an ủi Bạch Liễu như vậy, nhưng rõ ràng Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ đều cảm thấy phương án đó không hề khả thi.

Ngay từ ban đầu hai kẻ này đã không đặt hy vọng qua cửa lên đám trẻ, bởi vì tỉ lệ thành công quá nhỏ, đây là một trò chơi cấp hai, để một đám nhóc gì cũng không hiểu gì cũng không biết thành công thoát khỏi một đống quái vật cấp A+, ngay cả người chơi cấp A có kỹ năng nhất định cũng phải chạy vật vã chứ đừng nói chi đến bọn trẻ.

Đây là một phương án có khả năng thành công gần như bằng 0.

Bạch Liễu cúi đầu, làm bộ co rúm bả vai: "Được rồi, tôi sẽ thử xem."

Miêu Phi Xỉ thấy Bạch Liễu như vậy, cười khinh thường rồi quay đầu tiếp tục chơi túi máu của gã.

Ngay khi Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương quay đầu đi, vẻ mặt Bạch Liễu khôi phục bình tĩnh —— để đứa nhỏ làm chủ thể của trò chơi quả thật là một chiến lược cực kỳ mạo hiểm, nhưng đây là sách lược qua cửa có giá trị cao nhất nhưng nguy hiểm thấp nhất mà Bạch Liễu có thể tính ra hiện giờ.

Mặc dù rủi ro khá cao.

"Nhà đầu tư của Mộc Kha, xin mời lên rửa tội cho đứa nhỏ của cậu." Viện trưởng cao giọng đọc.

Bạch Liễu nhìn lên, cậu thấy nhóc Bạch Lục mặc áo trắng, trên mặt không có chút biểu cảm nào. Cách ngọn lửa trên cây nến, bọn họ liếc thoáng qua nhau. Nhóc Bạch Lục quay mặt đi trước, nhóc không quen bị người khác nhìn thẳng, Bạch Liễu

bỗng nhiên nhếch môi mỉm cười, trong nụ cười kia có vẻ lười biếng ung dung như đang nhớ lại chuyện cũ.

—— Lúc cậu mười bốn tuổi, một trong những chuyện am hiểu nhất chính là trốn ra khỏi trại mồ côi.

Bạch Liễu đi lên, thân phận hiện tại của cậu là nhà đầu tư của Mộc Kha, cậu phải rửa tội thay Mộc Kha. Bạch Liễu đứng ở trước nhóc Mộc Kha dưới sự kêu gọi và chỉ đạo của viện trưởng.

Nhóc Mộc Kha lo lắng nuốt một ngụm nước miếng nhìn cậu. Nhóc đưa ngọn nến cho viện trưởng, mở cánh tay mình ra với Bạch Liễu, cơ thể nhóc không khống chế được khẽ run rẩy.

Nhóc Mộc Kha rất sợ, nhóc sợ đến mức thậm chí không phân biệt được người trước mặt này không phải là nhà đầu tư của mình, dù sao vẻ ngoài ai cũng giống nhau.

Bạch Liễu dựa theo chỉ thị của viện trưởng, tay cậu xuyên qua đầu gối nhóc Mộc Kha rồi ôm nhóc lên.

Nhóc Mộc Kha ôm lấy cổ Bạch Liễu, nỗi sợ hãi của nhóc có thể lộ ra ngoài từ ánh mắt và ngôn ngữ cơ thể, chân treo lơ lửng run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch. Trên mặt Bạch Liễu không có biểu cảm gì, cậu không trấn an nhóc Mộc Kha mà bình tĩnh nghiêng người về phía trước thả nhóc Mộc Kha vào trong nước.

Nhóc Mộc Kha từ từ chìm vào làn nước trong vắt. Cậu nhóc sợ hãi nhắm chặt hai mắt, siết chặt nắm đấm, bọt khí nổi lên từ gương mặt nhóc. Nhóc có thể cảm nhận được nước mắt ấm áp

của mình hòa vào trong dòng nước lạnh lẽo, như nhiệt độ cơ thể trôi hết vào trong nước, trở nên lạnh như băng.

Mình sẽ không chết đâu… Nhóc Mộc Kha hoảng hốt nghĩ, hình như trái tim mình… Sắp ngừng đập rồi.

Mấy chục giây sau, Bạch Liễu lại ôm cậu nhóc ra ngoài, cả người nhóc Mộc Kha ướt đẫm thở hổn hển từng hơi, miệng nhóc đã tím tái, theo bản năng ôm chặt cổ Bạch Liễu, ho phun ra vài ngụm nước. Người đứng chờ bên cạnh đi lên muốn lấy máu cho Mộc Kha, rút ống kim ra khỏi vỏ nhựa bảo hộ, lộ ra mũi kim sắc nhọn.

Nhóc Mộc Kha cực kỳ hoảng sợ, điên cuồng lắc đầu lùi về phía sau. Nhóc gần như muốn kéo quần áo Bạch Liễu rồi leo lên đầu cậu, Bạch Liễu đánh phải cầm lấy mắt cá chân đang không ngừng giãy dụa của nhóc.

Bạch Liễu nhìn Mộc Kha đang khóc: “Nhóc im lặng chút đi.” Sau đó, cậu ngẩng đầu lên nói với người lấy máu, “Không cần rút máu đâu.”

Người lấy máu và nhóc Mộc Kha đang giãy dụa đều ngẩn ra.

Viện trưởng hỏi: “Nhà đầu tư, cậu có chắc chắn rằng cậu không muốn lấy máu của đứa trẻ này không? Sau khi cậu mang nó đi, nếu nó có bất kỳ bệnh tật nào ảnh hưởng đến cậu thì chúng tôi đều sẽ không chịu trách nhiệm.”

“Dù máu của nó ra sao.” Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn viện trưởng, thái độ của cậu rất lạnh nhạt, “Cũng không cần lấy máu xét nghiệm sàng lọc, tôi xác định nó chính là đứa nhỏ tôi

muốn mang đi, chính tôi tự gánh chịu hậu quả nếu nó có bệnh tật gì.”

Nhóc Mộc Kha ướt sũng cuộn tròn trong ngực Bạch Liễu, nhóc kinh ngạc nhìn Bạch Liễu, đuôi tóc còn đang nhỏ nước.

Bạch Liễu cúi đầu nhìn nhóc Mộc Kha trong ngực, thả bạn nhỏ còn chưa lấy lại tinh thần xuống, nhẹ giọng nói bên tai cậu nhóc, “Đi theo Bạch Lục rời khỏi nơi này, tôi sẽ không cần máu của nhóc.” Sau đó như không có việc gì vỗ vỗ bả vai nhóc Mộc Kha, Bạch Liễu đứng dậy ngồi về vị trí ban đầu.

Nhóc Mộc Kha ngơ ngác nhận lại ngọn nến của mình từ trong tay viện trưởng, đứng trở lại bên cạnh nhóc Bạch Lục trong đội ngũ.

Rất nhanh nhóc Mộc Kha đã nhận ra, cậu khóc khẽ tới gần nhóc Bạch Lục thấp giọng thì thầm, giọng điệu còn có chút kích động: “Nhóc Bạch Lục, anh ta là nhà đầu tư của anh đúng không! Anh ta thực sự không muốn máu của em y như anh nói!”

“Anh đã nói rồi.” Nhóc Bạch Lục trả lời với ánh mắt bình tĩnh, “Anh ta là nhà đầu tư kỳ lạ không muốn sống đến đây để cứu chúng ta.”

Nhưng rất nhanh nhóc Mộc Kha đã hoảng sợ nhìn nhóc Bạch Lục: “Nhưng anh ta là nhà đầu tư của anh, tại sao lại rửa tội cho em? Anh ta rửa tội cho em vậy còn anh thì sao?!”

“Người được rửa tội tiếp theo, em Bạch Lục, mời nhà đầu tư của Bạch Lục đi lên rửa tội cho em ấy.” Viện trưởng nhìn nhóc

Bạch Lục.

Nhóc Bạch Lục thuận theo cúi đầu đứng khỏi đội ngũ.

Viện trưởng gọi hai ba lần nhưng phía dưới không có người trả lời, bỗng nhiên có người bật cười khinh miệt, chậm rãi đứng lên trả lời: "Viện trưởng, nhà đầu tư của nhóc Bạch Lục đã bất hạnh qua đời, không bằng để tôi lên giúp nó rửa tội?"

Người đứng lên là Miêu Phi Xỉ.

"Không được đâu thưa nhà đầu tư, ngài đã rửa tội cho một đứa nhỏ rồi." Viện trưởng lắc đầu từ chối Miêu Phi Xỉ, Miêu Phi Xỉ nhìn nhóc Bạch Lục, liếm môi tiếc nuối rồi ngồi xuống.

Viện trưởng đi tới trước mặt nhóc Bạch Lục, âm thầm đánh giá cậu nhóc với ánh mắt như đang nhìn hàng hóa không bán đi được, lời nói trong miệng lại đầy vẻ thương hại từ bi, "Nhà đầu tư đáng thương cỡ nào, đứa nhỏ đáng thương cỡ nào, con đã bị vứt bỏ. À, đương nhiên bản thân con đến trại mồ côi này đã đại biểu cho việc con bị cha mẹ vứt bỏ, nhưng hiện tại ngay cả nhà đầu tư có thể đảm bảo cho cuộc sống của con, bằng lòng dẫn con đi cũng vứt bỏ con vào đêm trước khi con được rửa tội."

Nhóc Bạch Lục đứng cúi đầu chịu đựng những lời quở trách từ viện trưởng, con ngươi đen nhánh của nhóc nhìn ngọn nến mà mình đang cầm trên tay. Ánh lửa chập chờn chiếu lên khuôn mặt không chút biểu cảm của cậu.

"Con là một đứa nhỏ bị thần linh vứt bỏ." Viện trưởng làm bộ thở dài, "Tội ác trên người quá nhiều, cho nên thần linh lựa

chọn để mọi người vứt bỏ con, con có biết mình sai ở chỗ nào không, Bạch Lục?”

“Con nghĩ con không biết, thưa viện trưởng.” Tiểu Bạch Lục bình tĩnh trả lời.

Viện trưởng lạnh lùng nhìn nhóc Bạch Lục, bà ta dùng lời lẽ chính nghĩa khiển trách cậu: “Đứa nhỏ, con sai ở chỗ không ai bằng lòng giúp con rửa sạch tội lỗi sinh ra đã có trên người con, con cần phải hoàn thành lễ rửa tội một mình, con nên bị trừng phạt, con phải ở trong bồn nước này một thời gian dài mới có thể rửa sạch tội lỗi của mình.”

Nhóc Bạch Lục bị viện trưởng đẩy vào trong bồn nước trong. Khi nhóc Bạch Lục còn chưa đứng vững, viện trưởng đã lấy đi ngọn nến trên tay cậu, ấn bả vai nhóc Bạch Lục để nhóc ngồi ở trong. Vẻ mặt viện trưởng không hề thay đổi, cao cao tại thượng rũ mắt nhìn nhóc Bạch Lục.

Một tay bà ta cầm nến, tay kia đè lên đỉnh đầu nhóc Bạch Lục, không chút do dự túm tóc cậu nhóc đè xuống nước: “Con cần phải được rửa sạch tội lỗi, con trai của ta.”

Nhóc Bạch Lục bị ấn vào trong bồn nước, mặt nhóc bị dìm thẳng xuống dưới nước. Ho sặc và hít thở không thông khiến nhóc theo bản năng muốn bắt lấy hai bên bồn dùng để rửa tội, nhưng rất nhanh nhóc Bạch Lục không thể không buông tay để mình hoàn toàn chìm xuống đáy.

Viện trưởng mỉm cười dịu dàng, nắm lấy tóc cậu nhấn xuống. Bà ta giơ ngọn nến đang cháy lên, rũ mắt nhìn nhóc Bạch Lục dưới nước: “Trước khi ngọn nến này cháy hết, Bạch Lục, con không được phép rời khỏi bồn rửa tội này.”

Ánh sáng của bấc nến lấp lóe hai cái, sáp nóng nhỏ xuống hai tay đang nắm lấy hai bên bồn tắm của nhóc Bạch Lục. Phản ứng đau đớn như bị ngọn lửa thiêu đốt khiến nhóc Bạch Lục buông lỏng ra theo bản năng, nhóc bắt lấy vách bồn vốn đã trơn trượt.

Sóng nước trong suốt nhấp nhô trong tầm mắt nhóc Bạch Lục, cậu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng của viện trưởng đang lắc lư trên mặt nước, rơi vào trong mắt nhóc trở nên dữ tợn lại đáng sợ.

Giọt sáp màu trắng rơi xuống mặt nước lập tức ngưng tụ lại, biến thành từng miếng trôi nổi như móng tay của trẻ nhỏ bị lột ra, đầu nhóc còn đang bị viện trưởng kéo xuống. Nhóc Bạch Lục bị ép nâng cổ lên, bởi vì lồng ngực thiếu oxy mà phập phồng dữ dội, cậu như một con vật nhỏ nghển cổ chịu đựng, không có sức chống cự. Chỉ là ánh mắt của cậu nhóc đột ngột bình tĩnh, bình tĩnh như thể người bị ấn xuống dưới mặt ao không phải là nhóc.

Dường như cậu nhóc đã sớm biết mình sẽ phải trải qua những chuyện này.

Sau đó, khi nhóc Bạch Lục sắp hao hết oxy, nhóc sẽ nắm lấy cơ hội, dùng hết toàn lực ngoi đầu lên mặt nước đầy giọt sáp hít một hơi, rồi lại bị viện trưởng nhanh chóng nhấn xuống. Hít thở khó khăn cứ lặp đi lặp lại như vậy, tựa như một giây sau cậu sẽ chết trong bồn rửa tội, giống như cảm giác sắp nghẹt thở, cố hết sức vùng lên để không phải chết chìm.

Nhóc Mộc Kha nhìn thấy cảnh đó cũng bắt đầu che miệng, hốc mắt phiếm hồng. Miêu Phi Xỉ thấy nhóc Bạch Lục chịu khổ thì lộ ra biểu cảm suиʃ sướиʃ. Gã duỗi cổ cố gắng nhìn khuôn mặt đau đớn của nhóc Bạch Lục đang bị chìm dưới nước.

Miêu Cao Cương lại không thích cảnh tra tấn trẻ con, điều này sẽ làm cho gã nghĩ đến đứa nhỏ mà Miêu Phi Xỉ từng bắt cóc. Gã hơi nghiêng đầu, nhíu mày không nhìn nữa, sắc mặt nặng nề.

Mà Bạch Liễu im lặng nhìn xuống phía dưới, ánh mắt của cậu như bừng tỉnh, lại có vẻ bình thản quá mức.

Dường như người sắp chết đuối trước mặt cậu không phải là cậu lúc mười bốn tuổi, cũng không phải là chip đánh bạc duy nhất giúp cậu qua cửa trong trò chơi này.

Ký ức xa xăm giống như nhóc Bạch Lục đang kiệt lực ngoi đầu lên từ dưới nước, từ trong miền ký ức phủ đầy sáp nến của cậu nổi lên.

Bạch Liễu rất ghét nước, bởi vì cậu từng như nhóc Bạch Lục, vì phạm sai lầm mà bị trừng phạt như vậy. Hình như cũng tầm mười bốn tuổi. Bạch Liễu không nhớ rõ lắm, con người sẽ theo bản năng quên đi ký ức làm cho bọn họ khó chịu. Cậu làm sai một số chuyện, cậu cầm tiền của một người trưởng thành, đồng ý giúp hắn làm một số việc giống như nhóc Bạch Lục.

Sau đó rất nhanh chuyện này đã bị những đứa trẻ khác trong trại mồ côi tố cáo, viện trưởng trại mồ côi đó sợ hãi nhìn cậu, giống như cậu đã làm chuyện ác không thể tha thứ. Đương nhiên khi đó Bạch Liễu vẫn còn tên là Bạch Lục, do mấy sở thích đẫm máu "không ra gì" của mình mà bị viện trưởng và các cô nuôi sợ hãi nghị luận.

Ánh mắt các cô nuôi nhìn Bạch Liễu chính là loại ánh mắt chán ghét sợ hãi giống như【À tao biết ngay, rốt cục thì mày

cũng làm ra loại chuyện này】.

Nói thật, Bạch Liễu hưởng thụ ánh mắt như vậy, nhưng rất nhanh cậu đã bị trừng phạt.

Bạch Liễu híp mắt, mơ màng nhớ lại —— hình như là ấn đầu cậu vào trong thứ gì đó, cậu không nhớ rõ lắm, là một cái hồ chứa đầy nước. Vừa đánh mắng cậu vừa thét chói tai bảo lần sau cậu không được làm như vậy nữa, cậu khom người sặc nước, ngoan ngoãn đồng ý.

Thế nhưng những cô nuôi hoảng hốt lo sợ kia lại như thể vất vả lắm mới bắt được cơ hội trừng phạt cậu, các cô không ngừng mắng cậu là đồ ác ma, lại thay nhau dìm cậu thêm một lúc, đến khi mệt bở hơi tai mới hào hứng trở về, hăng hái rời đi như thể đã giáo dục được một tên sát nhân lạc đường biết quay đầu.

Lục Dịch Trạm cũng bị dìm cả một buổi chiều, thở dốc nằm dàn hàng trên mặt đất. Bạch Liễu nằm bên cạnh anh bị dìm đến thoi thóp, hoặc nên nói là Bạch Lục, lúc đó cậu còn chưa đổi tên.

Bởi vì tên ngốc Lục Dịch Trạm hiếm có trên đời này, sau khi cô nuôi nhận được tố cáo của những đứa trẻ khác, ép hỏi rốt cuộc là ai làm chuyện xấu. Lục Dịch Trạm đã đứng ra cõng nồi thay Bạch Liễu, chủ động thừa nhận là anh làm, xin cô nuôi phạt mình —— thậm chí tên đó còn không biết Bạch Liễu làm gì, sảng khoái đội nồi giúp Bạch Liễu.

Tuy rằng tiếc là tên ngốc Lục Dịch Trạm này có lòng tốt tự dâng bản thân lên nhưng lại không có được một kết cục hoàn mỹ —— đứa nhỏ cáo trạng kia cắn chết không buông, nói là do Bạch Liễu làm chuyện xấu.

Kết quả cuối cùng là cả Bạch Liễu và【Đồng phạm】Lục Dịch Trạm giúp bao che nhưng thật ra cái gì cũng không làm đều bị cô nuôi trừng phạt.

Cho dù bị phạt, Lục Dịch Trạm vốn là một đứa nhỏ nổi danh ngoan ngoãn, các cô nuôi đều thích anh, anh vốn không hề bị trừng phạt ác như vậy. Nhưng anh không chịu đi, cô nuôi muốn phạt Bạch Liễu bao lâu, anh nhất định phải ở lại cùng Bạch Liễu bấy lâu, đứa nhỏ ngoan ngoãn thật thà với đôi mắt đỏ bừng ngồi xổm bên cạnh Bạch Liễu, như nghé con ngoan cố không kéo đi được. Ai đến bảo anh rời đi cũng không đi, không phản kháng, không mắng người, không ngăn cản cô nuôi tra tấn bất kỳ kẻ nào, không đi là không đi, chỉ nhìn chằm chằm Bạch Liễu bị dìm đến sặc sụa.

Bạch Liễu bị nhấn xuống nước, Lục Dịch Trạm cũng vùi đầu mình vào đó nhìn Bạch Liễu đang giãy dụa dưới nước, sốt ruột nói sắp xong rồi, cậu kiên trì chút đi Bạch Liễu, sắp xong rồi.

Tôi ở đây, Bạch Liễu, Lục Dịch Trạm như đang gào lên ở dưới nước, tôi tin tưởng cậu không làm chuyện xấu gì cả!

Bạch Liễu dưới nước nhìn Lục Dịch Trạm vì nói chuyện mà miệng ùng ục nổi bong bóng, nhìn Lục Dịch Trạm lo lắng đến phát hoảng nói chuyện với cậu ở trong nước, bọt khí ùng ục toát ra từ trong miệng anh. Bạch Liễu bị tra tấn nhưng lại thấy buồn cười, mà cậu cũng mỉm cười thật —— cậu không nghe được tên ngốc này nói gì với mình, cũng không rõ sự tin tưởng không có căn cứ của tên ngốc này đối với cậu đến từ đâu.

Nếu lúc đó Bạch Liễu còn có sức lực nói chuyện, cậu sẽ nói với Lục Dịch Trạm, đồ ngốc, tôi đã làm chuyện rất xấu rất xấu

—— nhưng đáng tiếc cậu không có sức lực, cậu bị dìm đến sắp chết rồi.

Tên nhóc xui xẻo Lục Dịch Trạm chịu khổ với Bạch Liễu đủ rồi, hiện tại đang vừa sặc nước vừa đứng lên, anh lảo đảo tiến lên, muốn đỡ Bạch Liễu cả người ướt đẫm đang nằm trên mặt đất thở dốc.

Sau đó cứ như não bị úng nước, Lục Dịch Trạm đang đứng đột nhiên ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm Bạch Liễu. Anh hỏi cậu, cậu có muốn đổi tên khác không, để nói cho các cô biết cậu đã biết lỗi rồi, sẽ không bao giờ dùng cái tên【Bạch Lục】đi với người khác làm chuyện xấu này nữa.

Sau này có lẽ các cô đó sẽ không trừng phạt cậu nữa —— Lục Dịch Trạm suy nghĩ hão huyền, cực kỳ ngu xuẩn đưa ra một đề nghị hoàn toàn không chút giá trị đóng góp nào với Bạch Liễu.

Đây không phải là lần đầu tiên anh làm chuyện khiến Bạch Liễu cảm thấy đầu óc anh bị úng nước, trên thực tế tên Lục Dịch Trạm này thường có mấy suy nghĩ rất vô căn cứ —— ví dụ như phải làm bạn với cậu.

Bạch Liễu nằm trên mặt đất hơi dời mắt, cậu được Lục Dịch Trạm đỡ một tay dậy, quay đầu nhìn tên ngốc họ Lục đang tràn đầy chờ mong nhìn cậu với ánh mắt ướt nước, mái tóc ướt sũng trượt xuống, che trước mắt Bạch Liễu. Cậu đột ngột ôm bụng rồi bật cười, cũng không biết đang cười cái gì, cũng không biết vì sao lại muốn cười, tóm lại là cậu cả người ướt đẫm nằm trên mặt đất bật cười lớn tiếng .

Vừa cười vừa cuộn mình nôn nước trong cổ họng, sau khi nôn xong, Bạch Liễu lại trở nên vô cùng bình tĩnh nhìn Lục Dịch

Trạm đang sững người, cậu thản nhiên nói, được, cậu nói muốn đổi, vậy tôi sẽ đổi một cái tên khác.

Nhóc Bạch Lục được rửa tội trên thánh đàn, hoặc là nói bị tra tấn cuối cùng cũng kết thúc, viện trưởng buông tay để nhóc Bạch Lục đi ra khỏi bồn.

Giáo đường không cho tàn sát trẻ con, cho nên Bạch Liễu không lo lắng viện trưởng trực tiếp dìm chết nhóc Bạch Lục, bà ta chỉ trừng phạt cậu vì không có nhà đầu tư —— Rửa tội cũng là một trong những nhiệm vụ của đám nhóc này, làm không được sẽ bị trừng phạt là chuyện đương nhiên.

Nhóc Bạch Lục đi ra khỏi bồn, nằm nhoài bên cạnh ho khan vài ngụm nước. Nhóc đưa tay lau nước trong miệng mình vừa lảo đảo đi ra. Từ trạng thái thở không thông sắp chết đuối, nhóc Bạch Lục rất nhanh đã khôi phục lại. Đứa nhỏ thiếu chút nữa bị người ta dìm chết đuối trước mặt mọi người không hề có phản ứng gì, giống như đã quen rồi, lạnh nhạt tiếp nhận ngọn nến đã sắp tàn từ trong tay viện trưởng. Cậu lễ phép cúi người với viện trưởng đã bóp cổ mình, đi về đội ngũ.

Thiếu oxy trong thời gian dài khiến gương mặt nhóc Bạch Lục đỏ ửng, ánh mắt đẫm nước vì có nước mắt sinh lý chảy ra, tóc dán vào hai bên mặt cũng nhỏ nước, áo trắng vốn rộng nhưng vì ướt đẫm mà dính hết lên người, khiến cho cậu trông vừa gầy lại vừa nhỏ.

Nhóc Bạch Lục cúi đầu che miệng mũi, ho hai tiếng, hốc mắt phiếm hồng.

Nhìn… có hơi đáng thương.

Bức tượng nghịch thập tự giá sau lưng vốn đang ngủ say không biết từ lúc nào đã nhíu mày, ngón tay thả ra hơi khép lại. Tựa như bị tiếng ho sặc của nhóc Bạch Lục quấy rầy, mà bụi gai trên người y cũng quấn lại càng chặt hơn.

_____

Tác giả có lời muốn nói:

6 thật sự không thích nước, nhưng lúc mà đối tượng của cậu xuất hiện thì lại luôn có liên quan đến nước, chỉ có thể nói đây chính là nghiệt duyên.

_____

611: Nếu mn muốn xem thêm fanart của Phong Thần thì có thể follow page “But thy eternal summer shall not fade” nhaa^^

Chương 99: Trại mồ côi Tình Thương (19)

Edit: Liễu 13 + Beta: Sơ Tình

Nhóc Bạch Lục rửa tội xong thì đến mấy đứa trẻ khác, sau đó tới lượt Lưu Hoài rửa tội cho Lưu Giai Nghi.

Động tác của Lưu Hoài rất nhẹ nhàng. Hiển nhiên hắn ta không muốn cô bé phải ở trong nước quá lâu, không lâu sau đã đưa Lưu Giai Nghi ra ngoài. Lưu Giai Nghi cũng rất biết ý, cô bé chủ động đưa tay ra xắn áo lên để người kia rút máu, cuối cùng bị Lưu Hoài dở khóc dở cười ngăn lại.

Cuối cùng hắn đặt lên trán Lưu Giai Nghi một nụ hôn trân trọng, từ chối việc lấy máu. Trong lúc Lưu Giai Nghi còn đang hoang mang, hắn lặng lẽ trở về chỗ ngồi của nhà đầu tư ở bên dưới.

Lưu Hoài ngồi cách Bạch Liễu khá xa, vì ở phía sau nên hắn ta không nghe được Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương nói gì về việc tấn công Lưu Giai Nghi, nhưng hắn ta vẫn có thể đoán được một chút cách làm của hai người chơi dày dặn kinh nghiệm này. Vẻ mặt Lưu Hoài trở nên căng thẳng, từ đằng xa liếc nhìn Bạch Liễu một cái.

“Lễ rửa tội ngày hôm nay tới đây thôi, mời các nhà đầu tư đến dùng cơm ở nhà ăn trại trẻ, sau đó nghỉ ngơi một lát.” Viện trưởng mỉm cười nói cứ như đây là buổi khai trương cửa hàng mua sắm.

“Vào chiều nay, những đứa trẻ đã được rửa tội sẽ dâng tiếng hát trong trẻo của mình lên cho các ngài - một tiết mục đồng ca kỷ niệm cuộc gặp gỡ của chúng ta. Địa điểm biểu diễn là phía trước nhà thờ, từ 3 giờ chiều đến 7 giờ, mong các nhà đầu tư đến đúng giờ để cùng thưởng thức tiếng hát.”

Bạch Liễu cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ là 11:40.

***

Mộc Kha nằm trên giường rơm chợt mở mắt, cậu nhanh chóng ngồi dậy liếc mắt xem đồng hồ —— 11:40, cậu đã ngủ từ lúc Bạch Liễu đi đến giờ.

Mộc Kha ảo não cắn răng, cậu thật sự cảm thấy mình đang lãng phí thời gian - còn nội dung trong phòng hồ sơ nữa, có lẽ cậu sẽ không kịp nhớ hết đống đó trong nửa ngày. Chẳng biết lúc nào thì Miêu Phi Xỉ quay lại, vậy nên cậu cứ lẻn vào phòng hồ sơ để ghi nhớ thêm được chút nào thì hay chút ấy.

Nhưng Bạch Liễu giúp cậu ngủ một giấc như vậy đem lại hiệu quả vô cùng rõ ràng. Nhìn bằng mắt thường cũng có thể nhận ra trạng thái tinh thần của Mộc Kha đã tốt hơn trước rất nhiều.

Một giấc ngủ ngon vào buổi sáng vừa an toàn vừa chẳng mảy may phải lo lắng khiến cậu được thư giãn hoàn toàn. Mộc Kha đi xuống tầng một, quả nhiên phần lớn bệnh nhân và y tá đang dùng bữa trưa trong nhà ăn của tầng này.

Những bệnh nhân không đến nhà ăn là những bệnh nhân đã được y tá đưa thuốc từ sáng sớm. Hiện tại các cửa phòng đó

đều đóng chặt, khi Mộc Kha đi ngang qua, ghé sát cửa loáng thoáng nghe được tiếng nhai nuốt lúc có lúc không của bệnh nhân phát ra trong phòng bệnh. Âm thanh này khiến Mộc Kha nhớ tới quái vật bệnh nhân lúc ăn Linh chi máu tối hôm đó.

Mộc Kha lặng lẽ tránh xa cánh cửa, cậu ngẫm lại bố cục tầng một. Phòng hồ sơ bệnh án nằm phía sau phòng trực của y tá, chỉ lẻn vào được khi phòng trực không có ai, chẳng hạn như bây giờ, hoặc vào thời gian thay ca buổi sáng và buổi tối.

Mộc Kha nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định không có người nào, cậu hít sâu một hơi rồi chui vào phòng hồ sơ bệnh án, kết quả vừa vào đã phải hít thêm một hơi khí lạnh.

"Được…" Mộc Kha ngơ ngác nhìn đống hồ sơ bám đầy bụi, khóc không ra nước mắt, "Nhiều vl! Sao lại nhiều như vậy chứ?! Còn nhiều hơn cả sách hôm qua nữa!"

Lâu lắm rồi cảm giác chạy đua với thời gian để ôn bài và học thuộc lòng đống kiến thức vào đêm trước khi thi mới ùa về.

Mộc Kha vỗ nhẹ mặt mình. Cậu bình tĩnh rút một tập hồ sơ, mở nó ra rồi bắt đầu ghi nhớ: "Họ tên Vương Quốc Cường, đã quyên góp 170 vạn cho [Trại mồ côi Tình Thương] vào năm 200X, đứa trẻ【ghép đôi】là…"

***

Ba giờ chiều.

Đám trẻ đứng trước nhà thờ xô đẩy nhau, nhà đầu tư thì ngồi trên ghế được bọn trẻ xếp sẵn nơi bãi cỏ. Viện trưởng còn phát danh sách tiết mục cho nhà đầu tư, mấy đứa nhóc trong trại mồ côi sẽ biểu diễn theo nhóm, tất cả đều là biểu diễn đồng ca, có nhóm còn hát nhiều hơn một bài, hát xong phải chụp ảnh chung, vậy nên mới kéo dài tận bốn tiếng.

Cái việc phí biết bao tâm tư để lấy lòng【Nhà đầu tư】như này Bạch Liễu chẳng lạ gì —— Trại mồ côi của cậu lúc đón tiếp lãnh đạo cũng sẽ dẫn một đám nhỏ ra giả vờ biểu diễn, cô nuôi thì vắt óc nghĩ cách để mấy đứa trẻ ấy phối hợp biểu diễn và thể hiện rằng chúng rất thích các lãnh đạo tới thăm, thậm chí chỉ mong có thể hát cho mấy người đó nghe từ đầu đến cuối, bởi vì cô nuôi bảo hát thì êm tai hơn nói bình thường.

Cách này quả thực không sai, đơn giản chỉ là vài mánh nhỏ kiếm thêm lợi ích cho trại mồ côi mà thôi. Nhưng tất nhiên mấy cái lợi ích đó Bạch Liễu không được hưởng gì sất, vậy nên mỗi lần như thế cậu lại thấy mình cứ như khỉ trong rạp xiếc bị người ta lôi ra bắt biểu diễn, làm thì làm chứ tiền chả thấy tăm hơi.

Chẳng qua Bạch Liễu không ngờ có một ngày đám trẻ trong trại mồ côi sẽ hát để lấy lòng cậu, đây quả là trải nghiệm vô cùng mới lạ.

Bạch Liễu lật qua lật lại tờ danh sách tiết mục —— Ca khúc [Ngày vui vẻ] do các bạn nhỏ mới rửa tội trình bày.

Nhóc Bạch Lục đứng trong góc, lúc này nó đã thay quần áo. Khuôn mặt được trang điểm rất cầu kỳ, hơi phiếm hồng, trên trán tô một chấm đỏ, nơi đuôi tóc còn dính chút nước từ lễ rửa tội. Ánh mắt nó lộ rõ vẻ uể oải, đứng ở hàng sau ngâm nga hát, hiển nhiên là đang rất lười biếng:

“Ngày hạnh phúc, ngày đẹp tươi, Chúa Trời cứu rỗi em, lòng em dậy khúc hoan ca.

Nguyện dùng dòng máu quý rửa sạch tội ác nhuốc nhơ, và dòng nước sinh mệnh chảy trôi xoa dịu cơn khát.

Ngày hạnh phúc, ngày đẹp tươi, Chúa Trời cứu rỗi em, lòng em dậy khúc hoan ca.”

Ý tâng bốc trong bài hát này cũng rõ quá thể —— Đây là ngày vui vẻ của【Nhà đầu tư】, chứ không phải là ngày vui vẻ của mấy đứa trẻ.

Bạch Liễu nghe một lúc thì thấy mất hứng. Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương ngồi phía trước đã ôm tay ngủ gà ngủ gật, nhưng Miêu Phi Xỉ vẫn nắm đao trong tay, Miêu Cao Cương cũng chưa hoàn toàn chìm vào giấc ngủ. Hai người chơi dày dặn kinh nghiệm này vẫn luôn duy trì sự cảnh giác căn bản, cơ mà đây thật sự là một buổi biểu diễn tẻ nhạt.

Ngoại trừ Lưu Hoài ở hàng sau xem không chớp mắt. Hắn chưa từng rời mắt khỏi người Lưu Giai Nghi, dường như trong đôi mắt ấy còn ẩn chứa nỗi buồn nào đó.

Miêu Phi Xỉ oán hận tại sao buổi biểu diễn lại dài tận bốn tiếng. Bây giờ xử mấy đứa trẻ luôn có được không hả?!!!

Nhưng đối với Lưu Hoài mà nói, bốn tiếng là quá ngắn ngủi. Hắn ngẩng đầu nhìn Lưu Giai Nghi trên trán có chấm đỏ đang chuyển động qua lại theo nhịp điệu ca hát, bất chợt cúi đầu lau mắt, sau đó nhanh chóng ngước lên. Hắn không muốn lãng phí một giây nào để được ngồi ngắm Lưu Giai Nghi như bây giờ.

Nhưng có lẽ Lưu Giai Nghi sẽ không bao giờ biết Lưu Hoài đã từng nhìn em thế này, hiện tại cô nhóc chẳng thấy được.

Sau khi nhóc Bạch Lục và mấy đứa trẻ khác hát xong, theo danh sách tiết mục thì phải 15 phút nữa mới đến chương trình kế tiếp. Bạch Liễu đứng dậy vòng qua chỗ ngồi đi về phía nhà thờ. Ngay lập tức, Miêu Cao Cương mở mắt ra, gã liếc nhìn Bạch Liễu: "Mày muốn làm gì? Bây giờ chỉ vừa bắt đầu hát thôi mà?"

"Đi tìm đứa nhỏ của tôi, xem có thể dạy nhóc ấy chạy trốn được không." Bạch Liễu nói.

Miêu Phi Xỉ cười ẩn ý: "Này, cha cứ để nó đi đi, cơ hội duy nhất để qua cửa đấy."

Miêu Cao Cương chần chờ một lát, cuối cùng vẫn để Bạch Liễu rời đi. Chỗ này nằm ở trước nhà thờ, cho dù Bạch Liễu muốn đánh lén mấy đứa trẻ của bọn họ thì cũng không thể làm được. Lý do là bởi nhà thờ cấm giết trẻ em, cũng vì vậy mà gã vẫn chưa động thủ.

Tất nhiên rằng việc Miêu Phi Xỉ vẫn chưa hồi phục thể lực cũng là một trong số lý do khiến bọn họ chưa ra tay.

Bạch Liễu gật đầu với hai người họ, cậu thẳng bước tới nhà thờ mà bọn trẻ đến sau khi rời sân khấu. Miêu Cao Cương nhìn theo bóng lưng Bạch Liễu, ánh mắt tối tăm:

"Cha luôn cảm thấy tên Mộc Kha này không ổn lắm."

“Cha có hơi phiền đấy.” Miêu Phi Xỉ lười biếng dán lưng trên ghế ngồi, gã nghiêng đầu nhìn Miêu Cao Cương, “Bảng chỉ số cha cũng xem rồi, điện thoại cũng xem nốt, tên Mộc Kha này rõ ràng chỉ là người chơi bình thường. Bảng còn chẳng vượt nổi cấp B, đây mới là lần chơi thứ hai, là người mới hoàn toàn. Hắn xui xẻo bị Bạch Liễu khống chế, chúng ta giết Bạch Liễu nên khống chế của hắn được giải trừ. Cha nói đi, rốt cuộc hắn không ổn chỗ nào chứ?”

“Hắn có một đạo cụ là bán phím cũ.” Xương lông mày của Miêu Cao Cương rất thấp, khiến cho mắt và lông mày gã dán sát lại nhau mỗi khi gã cau mày, thoạt trông rất hung ác tàn bạo, “Cha đã kiểm tra kho hệ thống của hắn hai lần, keycaps bị rơi ra lần nào cũng khác nhau.”

Nghe Miêu Cao Cương nói vậy, Miêu Phi Xỉ liền chống ghế ngồi thẳng người dậy.

Miêu Cao Cương là người cẩn thận, gã thường chú tâm tới những chi tiết nhỏ mà người thường ít ai để ý, không chỉ vậy mà còn rất am hiểu việc lợi dụng mấy chi tiết đó. Mà Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương hợp tác lâu như thế, gã hiểu rõ sự nghi ngờ của Miêu Cao Cương là có lý do.

Được Miêu Cao Cương nhắc nhở, gã nhướng mày hỏi ngược lại: “Ý cha là có người thông qua bàn phím trao đổi với Mộc Kha, cha còn nhớ phím nào bị rơi ra khỏi bàn phím không?”

Miêu Cao Cương nhíu mày ngày càng sâu: “Vấn đề là ở đó. Cha chưa quen với cách sắp xếp trên bàn phím. Cha chỉ nhận ra vị trí của mấy phím trống đã thay đổi, nhưng cụ thể là thay đổi ở đâu, tương ứng với phím nào, vì chỉ nhìn thoáng qua nên thật sự không nhớ rõ lắm.”

“Thường thì chỉ bản thân mới xem được kho hệ thống của chính mình. Mộc Kha luôn ở cũng một chỗ với chúng ta, không thể nào lại đưa bàn phím cho người khác rồi lấy về, trao đổi theo cách như vậy quá nguy hiểm.”

Giọng điệu Miêu Cao Cương trở nên nặng nề: “Cha cảm thấy rất có thể là có người dùng chung kho hệ thống với hắn. Nếu người đó có kỹ năng dùng chung kho hệ thống với Mộc Kha, vậy thì cách trao đổi này sẽ trở nên khả thi và rất dễ che giấu.”

Miêu Phi Xỉ trầm mặc một hồi, chỉ có duy nhất một người ở đây là bọn họ chưa nắm rõ kỹ năng cá nhân.

“Ý cha là tên Bạch Liễu đó chưa chết? Kỹ năng cá nhân của hắn không chỉ là khống chế, mà còn có thể dùng chung kho hệ thống như này sao?” Biểu cảm của Miêu Phi Xỉ dần trở nên đáng sợ, đôi mắt gã híp lại thành một khe nhỏ, “Vậy Mộc Kha là một quân cờ đặt bên chúng ta? Đến giờ hắn vẫn còn đang dùng bàn phím để trao đổi với Bạch Liễu?”

“Nhưng đây chỉ là suy đoán của cha thôi.” Miêu Cao Cương nhìn vẻ mặt dữ tợn đằng đằng sát khí của Miêu Phi Xỉ, “Mộc Kha chỉ là người chơi cấp C, con có thể giết hắn bất cứ lúc nào, tốt nhất là đừng hành động hấp tấp. Bây giờ con còn đang trong mùa tiếp ứng, giết một người chơi bình thường như vậy không có lợi gì cho danh tiếng đâu, sẽ ảnh hưởng tới tỉ lệ ủng hộ đấy. Với cả quan trọng là ——.”

“Kỹ năng dùng chung kho hệ thống rõ ràng thuộc về【kỹ năng quy tắc】rồi, cần phải phạm vào quyền lợi của hệ thống thì mới làm được.”

Miêu Cao Cương chống hai tay trên đầu gối, ngẫm lại: “Hiện tại trong game cũng chỉ vài người có【kỹ năng quy tắc】thôi, cha thấy tên Bạch Liễu này khả năng không lớn lắm. Bởi nếu như hắn sở hữu một【kỹ năng quy tắc】bug như thế, vậy thì có thể trực tiếp khống chế chúng ta bằng kỹ năng đó như Heart Queen luôn rồi. Bạch Liễu cũng không phải rơi vào thế bị động giống bây giờ.”

“Nhưng cũng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng này. Dù sao Bạch Liễu chỉ là người mới, có khi là dùng kỹ năng chưa thạo, chúng ta cứ xem tiếp đi.”

Miêu Cao Cương nhìn Bạch Liễu đi vào nhà thờ, ánh mắt nham hiểm: “Chờ thể lực của con khôi phục, hắn để lộ sơ hở, đến lúc đó giết hắn cũng chưa muộn.”

Lúc này Bạch Liễu đã đi tới hậu trường, nhóc Mộc Kha và nhóc Bạch Lục đang ngồi đối diện nhau, dùng giấy ướt lau lớp trang điểm trên mặt. Nhìn thấy Bạch Liễu đi tới, nhóc Mộc Kha vô cùng cảnh giác, sợ hãi lùi về sau hai bước, cậu nhóc không nhận ra đây là Bạch Liễu đã rửa tội cho cậu trước đó.

Nhóc Bạch Lục thì liếc nhìn Bạch Liễu với vẻ mặt không đổi sắc, lập tức đứng dậy khẽ nói: “Nơi này không thích hợp để nói chuyện, chúng ta chuyển qua chỗ khác đi.”

Nhóc Mộc Kha nháy mắt liền hiểu ra đây là 【Nhà đầu tư】của nhóc Bạch Lục, người trước đó đã rửa tội cho nhóc, lúc này mới hơi lúng túng gật đầu chào hỏi, sau đó nhóc Bạch Lục liền kéo tay Bạch Liễu lôi đi.

Nhóc Bạch Lục đưa Bạch Liễu tới một rừng cây nhỏ cỏ mọc um tùm phía sau nhà thờ. Bạch Liễu đứng dựa lưng vào tường, cúi đầu nhìn cậu nhóc Bạch Lục đang ngoan cố xoa xoa mấy

vết má hồng trên mặt. Người bạn nhỏ này chà rất mạnh, có vẻ không thích mùi mỹ phẩm, mặt mày cau chặt lại.

Bạch Liễu rất tự nhiên cầm giấy ướt trong tay nhóc Bạch Lục, ngồi xổm xuống cẩn thận lau cho cậu.

“Như vậy thì không lau được đâu.” Bạch Liễu dùng khăn giấy ấn nhiều lần lên chấm giữa trán, “Nhóc lau như vậy sẽ dính hết son lên trán đấy.”

Nhóc Bạch Lục mang gương mặt vô cảm bị Bạch Liễu đè vai lau trán: “Có vẻ anh rất am hiểu cách dùng son đấy nhỉ, thường xuyên dùng à?”

Bạch Liễu vờ như không nghe thấy ý châm chọc trong lời nói của nhóc con: “Trước đây tôi cũng từng phải trang điểm trong một dịp tương tự. Nhóc tức giận vì tôi không rửa tội cho nhóc nên nhóc bị viện trưởng phạt sao?”

“Tôi không tức giận, chẳng qua là cảm thấy mình bị lừa thôi.” Cậu nhóc nhìn Bạch Liễu, mím môi, ngẩng đầu lên, “Nhưng vì chuyện này, anh phải cho tôi —— .”

“—— Được rồi, tôi biết, thêm tiền đúng không? Được được, tùy nhóc.”

Bạch Liễu kề sát lại, hơi thở đều đặn phả lên làn da nhóc Bạch Lục, cùng với đôi mắt hơi cụp xuống, cảm giác như thể cậu đang chăm chú che chở ai đó: “Đừng nhúc nhích, còn một chút ở đây này. Nghe viện trưởng nói mấy lời đó, bị cha mẹ, thần linh và nhà đầu tư như tôi vứt bỏ, nhóc không cảm thấy tức giận chút nào à?”

Hô hấp của nhóc Bạch Lục như ngừng lại trong vài giây.

Rất nhanh nhóc đã nghiêng đầu dời ánh mắt khỏi Bạch Liễu, giọng điệu bình thản: “Tôi không tức giận, dù sao viện trưởng nói cũng đúng.”

“Cũng phải.” Bạch Liễu lau xong thì đứng thẳng người dậy, bây giờ cậu là một nhà đầu tư với thân hình mảnh mai, từ trên cao nhìn xuống nhóc Bạch Lục, “Thần linh quả thật không quan tâm tới nhóc, bởi vì nhóc là đứa trẻ hư chưa từng tin tưởng thần linh.”

Nhóc Bạch Lục ngửa đầu nhìn Bạch Liễu, ánh mắt như muốn nói【Vậy thì sao?】.

Đúng, nhóc trời sinh đã là đứa trẻ hư không tin vào thần linh, nhưng vậy thì sao chứ?

“Tôi cũng giống thế.” Bạch Liễu khẽ cười.

Bạch Liễu tỏ vẻ thản nhiên, như đang đùa giỡn mà xoa xoa đầu cậu nhóc, nói: “Nhóc có muốn đổi tên khác không, biết đâu nếu đổi tên thần linh lại quan tâm tới nhóc thì sao? Trước đây tôi từng đổi tên, sau đó may mắn cũng đến nhiều hơn trước một chút, à thì tất nhiên vẫn tệ…”

“Thần linh mà lại dựa vào tên để bày tỏ sự quan tâm con người hả?” Nhóc Bạch Lục càu nhàu, “Vậy thần linh cũng ngu ngốc quá rồi đó…”

Bạch Liễu lấy dây chuyền trên cổ xuống. Đó là đồng xu được một chiếc vẩy cá bị vỡ bao lại, Bạch Liễu dùng dải băng quấn quanh nó. Cậu nghiêng người đeo nó lên cổ nhóc Bạch Lục: "Đây là tất cả tài sản và kỹ năng của tôi đấy. Mọi thứ tôi có đều nằm trong đó, là thứ tôi nhận được từ việc buôn bán linh hồn, cũng là đồ vật quý giá nhất mà tôi sở hữu."

"Bây giờ tôi đưa nó cho nhóc, từ nay nhóc chính là tôi. Nhóc có kỹ năng, có tiền của tôi, xin lỗi vì lúc nãy đã để nhóc phải rửa tội một mình."

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Bạch Liễu có chắc chắn chuyển giao hệ thống của mình cho thân phận phụ không? Người chơi sẽ không thể sử dụng điểm và kỹ năng trong bảng, chẳng khác gì một NPC trong game, tỉ lệ sống sót sẽ bị giảm đi rất nhiều.】

Bạch Liễu:【Chắc chắn.】

Bạch Liễu nhắm mắt lại, ôm lấy nhóc Bạch Lục đang đứng ngây ra. Dáng người mảnh khảnh và cao đến mức quái dị giờ đây cong thành hình vòng cung, giống như một người già đang ôm lấy người thân của mình, cậu mỉm cười: "Cơ mà tôi cảm thấy, bắt đầu từ bây giờ, có lẽ nhóc cũng sẽ được thần linh quan tâm đấy."

Chính nhà đầu tư quái lạ chẳng biết xuất thân mới là người quan tâm tới nhóc Bạch Lục – một nhóc con xấu xa, chứ không phải vị thần nào đó đang vướng vào con đường Nghịch Thập Tự.

Nếu có thần linh, vậy đó là cậu rồi.

Bạch Liễu ôm nhóc Bạch Lục vào lòng, cậu nhóc hơi hé miệng, có vẻ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ im lặng đón nhận cái ôm này.

Mặc dù nhóc cảm thấy cái kiểu tiếp xúc thân thể này hơi buồn nôn. Nhưng nhà đầu tư là người đã cho nhóc tiền, vậy nên nhóc Bạch Lục chỉ đành chịu đựng sự buồn nôn đó mà thôi.

"Đồng xu đưa cho nhóc là thứ vô cùng quan trọng, nhóc phải cố gắng giữ đấy." Bạch Liễu buông cậu ra, "Nếu nhóc bị giết, vậy đồng xu đó sẽ bị người khác lấy được, đây là một chuyện rất kinh khủng."

Bạch Liễu mỉm cười, dùng ngón tay thon gầy gõ lên đồng xu trước ngực nhóc Bạch Lục: "Bởi vì linh hồn và bí mật tôi muốn giấu đều nằm bên trong."

"Lúc nãy anh hỏi tôi, là anh muốn đổi tên của tôi à?" Nhóc Bạch Lục nắm chặt tiền xu nơi ngực, đột ngột mở miệng bảo: "Nói rõ trước nhé, tôi không chấp nhận việc thay đổi quá nhiều đâu. Nhưng vì anh đã cho tôi tiền, lần này tôi sẽ đồng ý với thú vui ác độc này của anh, thưa nhà đầu tư."

【Lục Dịch Trạm, tôi có thể đổi tên, nhưng tôi không thích việc thay đổi quá nhiều, cậu có đề xuất gì không?】

Ánh mắt Bạch Liễu hơi dừng một chút, cậu khẽ nói: "Bạch Liễu thế nào?"

"Bạch Liễu?" Nhóc Bạch Lục nghi ngờ hỏi ngược lại, "Là chữ Bạch, chữ Liễu nào, nghe như không thay đổi gì vậy."

Mười năm trước, Lục Dịch Trạm mặt mày tươi vui nhìn Bạch Liễu, hỏi tên Bạch Liễu thì sao?

Bạch Liễu có chút không nói nên lời, nghe như không thay đổi gì hết, sửa như vậy có ý nghĩa gì?

Lục Dịch Trạm mới bảo nó có ý nghĩa, đây là một cái tên hay, hai chữ này đều tốt, Bạch Liễu hỏi anh tốt chỗ nào.

Lục Dịch Trạm sờ sờ đầu Bạch Liễu, anh cười rạng rỡ, ngây ngô nói: "Vì là Bạch trong bạch thiên, Liễu trong liễu ám hoa minh (*). Từ nay về sau, cậu sẽ bước vào một buổi sớm mai tràn đầy hi vọng. Bạch Liễu, tương lai cậu nhất định sẽ ngày càng xán lạn."

(*) Chú thích: Bạch thiên là buổi sáng, ban ngày. Liễu ám hoa minh ý là tìm được hy vọng trong khốn khó.

Bạch Liễu vào mười năm trước trầm mặc một hồi: "Cậu đúng là cái đồ nhàm chán, Lục Dịch Trạm, thế mà còn chơi chữ kiểu này."

Bạch Liễu xoa đầu nhóc Bạch Lục, cười rộ lên, giống như Lục Dịch Trạm từng cười, ánh mắt đong đầy sự ngây thơ vì được lớn lên trong môi trường lành mạnh và sự tự tin chẳng biết ở đâu ra. Nhà thờ phía sau lưng cùng với tiếng hợp xướng trong trẻo của bọn nhỏ, và cơn gió khẽ lướt ngang bụi cỏ dại mang tới hương vị nhẹ nhàng khoan khoái. Trong mắt nhóc Bạch Lục, gương mặt kỳ dị của【Slender Man】 có vẻ đã lộ ra biểu cảm chân thành, giống như đang mỉm cười mà cầu nguyện.

Cậu khẽ nói: “Tên của nhóc là Bạch trong bạch thiên, Liễu trong liễu ám hoa minh.”

Nhóc Bạch Lục im lặng trong chốc lát, cậu nhóc nghiêng đầu đi: “Trò chơi chữ nhàm chán.”

“Vậy nhóc có đổi không?” Bạch Liễu hỏi.

Nhóc Bạch Lục: “Đổi, anh đưa tiền.”

“Sau này nhóc sẽ được gọi là Bạch Liễu.” Bạch Liễu hơi dừng một chút rồi nói tiếp, “Thủ đoạn để lừa người của tôi có khả năng sẽ bị lộ, rất có thể tối nay tôi sẽ chết trong tay đối thủ. Nhóc là hy vọng duy nhất của tôi, cho nên tôi giao phó hết mọi thứ lại cho nhóc, nhóc nhất định phải sống sót đấy, Bạch Liễu.”

Bạch Liễu hiểu rõ rằng cậu đang phải đối mặt với hai người chơi từng tham gia league. Miêu Phi Xỉ tuy rằng dễ bị kích thích, nhưng bù lại Miêu Cao Cương có lòng cảnh giác cao độ, cho nên Bạch Liễu mới làm tận【ba tầng cốc giấy】.

Nhưng dù sao【cốc giấy】cũng chỉ là một cái cốc bằng giấy, giấy không thể gói được lửa.

Trong tương lai, dưới tiền đề sẽ xảy ra một trận xung đột quy mô lớn giữa người chơi, Mộc Kha không thể luôn ẩn núp như vậy được. Nhưng một khi Mộc Kha xuất hiện, vậy thì kế hoạch thay thế mà cậu đã chuẩn bị sợ rằng sẽ có sơ hở, lộ ra mối quan hệ của cậu và Mộc Kha là hợp tác, hơn nữa sau lưng vẫn còn liên lạc với nhau.

Mà xem xét thái độ ngày hôm nay của Miêu Cao Cương đối với cậu, quá nửa là đã phát hiện chuyện gì đó không đúng —— ví dụ như bàn phím trong kho của Mộc Kha.

Khi Bạch Liễu lập kế hoạch cũng đã tính toán đến bước này, bởi vì việc Mộc Kha để lộ bảng giao diện là điều khó tránh khỏi, như vậy đạo cụ trao đổi trong kho hệ thống nhất định sẽ bị Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương nhìn thấy. Cho nên cậu mới lựa chọn cách không quá trực tiếp, cũng ít bị chú ý là bàn phím để trao đổi với nhau.

Mộc Kha và cậu dùng keycap để trao đổi, là do Bạch Liễu nghĩ tới việc Miêu Cao Cương, một người đàn ông trung niên có trí thông minh tương đối thấp, có thể sẽ không đủ kiến thức để hiểu được mấy công cụ kỹ thuật số này. Nhưng hiển nhiên Miêu Cao Cương chẳng thể hoàn toàn không phát hiện ra chút manh mối gì.

Miêu Cao Cương đã quan sát bảng điều khiển của Mộc Kha hai lần. Lần nào keycap bị mất trên bàn phím cũng không giống nhau, bởi vì đó đều là lúc hai người chờ đối phương trả lời tin nhắn — đây là sơ hở khó tránh khỏi khi cả hai dùng chung đạo cụ trong kho hệ thống để trao đổi.

Miêu Cao Cương có lẽ đã nhận ra mấy cái keycap trên bàn phím không ngừng thay đổi. Nhưng vì thiếu kiến thức nên dù Miêu Cao Cương có lấy được bàn phím thì cũng không hiểu rõ được rốt cuộc cậu và Mộc Kha đã trao đổi thông tin gì —— đây cũng là một trong những nguyên nhân Bạch Liễu lựa chọn bàn phím làm đạo cụ giao tiếp.

Như vậy rất rõ ràng, cậu là nhân tố bất ổn đối với Miêu Phỉ Xi và Miêu Cao Cương - hai người chơi luôn chiến đấu theo kiểu cướp đoạt. Loại nhân tố bất ổn này sẽ rất nguy hiểm trong một

trò chơi cấp hai vốn đã hao giá trị HP. Để đảm bảo có thể qua màn thành công, cách làm an toàn hơn dĩ nhiên là trực tiếp xử cậu, cho nên Bạch Liễu đoán chắc hẳn giờ chết của bản thân cách không còn xa.

Nhưng trước lúc đó, Bạch Liễu cảm thấy mình cần giao lại thứ đồ có giá trị nhất trên người cho nhóc Bạch Lục.

Đó là đồng xu – thiết bị quản lý trò chơi đã bị móc sạch.

Bạch Liễu dạy nhóc Bạch Lục cách dùng thiết bị quản lý trò chơi và sử dụng kỹ năng cá nhân. Người bạn nhỏ lúc đầu có hơi hoang mang, nhưng rất nhanh cậu đã chấp nhận việc hiện thực của mình là một trò chơi lớn có nhiều người tham gia. Không cần Bạch Liễu phải giải thích thêm nữa, cậu đã tự mình mày mò trong cửa hàng của hệ thống.

Trước khi Bạch Liễu rời đi, nhóc Bạch Lục nhìn cậu, hỏi: "Trước đó anh nói cụ thể quá trình chơi hai trò chơi kia cho tôi, là vì để tôi có thể nhanh chóng thích ứng với thứ gọi là thiết bị quản lý trò chơi này phải không?"

"Về cơ bản thì chẳng phải bạn bè chia sẻ trò chơi gì hết." Trên mặt nhóc Bạch Lục không có cảm xúc gì, "Anh là tên lừa đảo miệng đầy lời nói dối. Mỗi câu anh nói với tôi, mỗi việc anh làm đều có mục đích, điều này càng khiến tôi không hiểu nổi vì sao anh lại từ bỏ việc lấy máu của tôi, chịu chết vì tôi."

"Đây không phải là chuyện anh sẽ làm, và tất nhiên tôi cũng không bao giờ ngu ngốc như vậy."

“Nói đi.” Nhóc Bạch Lục siết chặt đồng xu trước ngực mình, nhìn chằm chằm Bạch Liễu: “Anh còn muốn tôi giúp anh làm gì, thù lao anh trả đủ để tôi giúp anh rất nhiều chuyện.”

“Tôi chỉ muốn nhóc sống tiếp.” Bạch Liễu quay đầu cười híp mắt nhìn nhóc Bạch Lục, “Thật sự không còn gì nữa đâu.”

Lúc cậu từ phía sau nhà thờ đi ra ngoài thì đúng lúc thấy Lưu Hoài đang dặn dò Lưu Giai Nghi điều gì đó.

Lưu Hoài cũng muốn đưa tất cả mọi thứ cho Lưu Giai Nghi như Bạch Liễu, nhưng Lưu Giai Nghi không nhìn được, để cô bé cầm nhiều đồ như vậy ngược lại không ổn chút nào.

Lưu Hoài mặc dù không tín nhiệm Bạch Liễu, nhưng nói về nhân phẩm lúc giao dịch thì vẫn khá tin tưởng. Vậy nên chỉ có thể bất đắc dĩ bảo với Bạch Liễu rằng trước khi chết tôi sẽ đem tất cả mọi thứ đưa cho anh, nếu tôi chết, nhờ anh chuyển cho em gái tôi.

Sau khi chuyển những thứ này cho Lưu Giai Nghi, hắn ta sẽ cho Bạch Liễu bốn trăm điểm làm thù lao.

Bạch Liễu đồng ý.

Buổi biểu diễn hợp xướng nhanh chóng đi đến phần chụp ảnh chung cuối cùng. Nhóc Bạch Lục vất vả mãi mới tẩy được lớp trang điểm, nay lại bị cô nuôi lôi tới dùng son môi chấm một chấm tròn lớn ở giữa trán. Cậu nhóc như thể không còn luyến tiếc gì cuộc sống mà đi tới xếp hàng ở phía sau, đuôi tóc từ lúc

rửa tội đến giờ vẫn chưa khô, nó nhìn về phía mấy nhà đầu tư đang đứng phía trước.

Bạch Liễu và các nhà đầu tư mới đứng trước.

Viện trưởng giơ máy ảnh lên: “Bức ảnh chụp chung nhân dịp hội diễn văn nghệ của Trại trẻ mồ côi Tình Thương năm 200x.”

“Tách tách” một tiếng, ánh mắt thờ ơ của nhóc Bạch Lục đã được lưu lại trong tấm hình loang lổ màu sắc.

Bạch Liễu vẫn luôn rất tò mò nhóc Bạch Lục làm sao nhận ra cậu trong đám nhà đầu tư. Nhưng Bạch Liễu không hỏi, nếu cậu hỏi, nhóc Bạch Lục có lẽ sẽ chỉ vào Bạch Liễu trong hình và nói cho cậu biết ——

—— Chỉ có ánh mắt của anh nhìn chúng tôi là không mang theo ý cướp đoạt và tham lam.

Anh nhìn chúng tôi một cách bình tĩnh, như thể đang nhìn lại chính bản thân mình của quá khứ.

“Buổi biểu diễn hợp xướng kết thúc, giờ hãy tặng các nhà đầu tư quà cảm ơn vì đã đầu tư các em nào.” Viện trưởng giơ tay ra hiệu, “Đây là nhiệm vụ tôi giao cho các em ngày hôm qua, tất cả đều đã làm hết chưa?”

Âm thanh trả lời vang lên thưa thớt: “Chúng em đều đã làm, thưa viện trưởng.”

Những đứa trẻ bắt đầu xếp hàng để tặng quà tự làm cho các nhà đầu tư.

Nhóc Bạch Lục đứng trong hàng đi ra theo, cậu nhóc im lặng bước qua người Bạch Liễu, không đưa gì cả —— bởi vì nhà đầu tư của nhóc【chết rồi】, nhóc không cần và cũng không thể tặng quà.

Nhưng lúc ở phía sau nhà thờ Bạch Liễu đã đòi quà mà Bạch Lục chuẩn bị cho cậu. Bạch Lục chẳng vui vẻ gì cho cam, vậy mà Bạch Liễu lại không biết xấu hổ nói mình sẽ đưa tiền, cuối cùng Bạch Lục chỉ đành khuất phục dưới mị lực của tiền bạc, cậu nhóc đưa món quà mà bản thân đã chuẩn bị cho Bạch Liễu.

Món quà là hai bức tranh nhóc tự vẽ — một bức là một con cá nhỏ trong lọ thủy tinh, bức tranh còn lại thì vẽ tấm gương vỡ trên chuyến tàu nổ tung, đúng là hai cảnh trò chơi mà Bạch Liễu đã kể cho nhóc Bạch Lục đêm qua, bên dưới ký tên là [W].

Bạch Liễu cúi đầu nhìn hai bức tranh. Cậu đã hiểu hai bức tranh cậu từng thấy trong hiện thực đến từ đâu, cũng như cảm giác không hài hòa từ cảnh vật trong tranh từ đâu mà ra.

Bạch Liễu hướng mắt về phía nhóc Bạch Lục đang đứng trước mặt – bởi vì cậu nhóc chưa từng trải qua trò chơi kia, cho nên nhóc ấy chỉ có thể dựa vào những đồ vật mà nhóc biết rõ, cộng với những cảnh tượng mà Bạch Liễu đã miêu tả để cố gắng tưởng tượng ra. Mà hiện tại trại mồ côi nhỏ này chính là thế giới mà nhóc Bạch Lục có thể nhìn thấy.

Vì vậy cậu nhóc đã sử dụng những thứ trong trại trẻ để mô tả cảnh tượng to lớn mà Bạch Liễu kể, khiến cho Bạch Liễu vừa nhìn vào đã cảm thấy hơi kỳ lạ. Bởi vì những những thứ trên bức tranh có vẻ "chật hẹp" quá mức, không phải là phong cách mà Bạch Liễu thường dùng.

Sự kỳ lạ này đến từ việc nhận thức của cậu và nhóc Bạch Lục đã không còn giống nhau.

Ánh mắt Bạch Liễu dừng lại nơi đuôi mắt còn sót lại chút vết son chưa lau sạch của nhóc Bạch Lục, cậu nhóc thấy vậy bèn nhìn sang hướng khác —— nhóc không thích bị người khác nhìn thẳng vào như thế.

Ồ đúng nhỉ, Bạch Liễu nhớ lại, ở độ tuổi này cậu rất ghét bị người ta nhìn chằm chằm vào. Nhưng bây giờ khi làm bất cứ việc gì cậu cũng đều nhìn thẳng đối phương, đó là thói quen của cậu trong công việc.

Nhóc Bạch Lục quá khác so với cậu, tầm nhìn của cậu từ lâu đã không còn bị vây trong cái trại trẻ mồ côi nhỏ bé này nữa, cũng không thích phô ra sự sắc bén của bản thân, càng không thích màu sắc có độ bão hòa cực cao như nhóc con kia.

Nhưng quả thật cậu đã từng là một đứa trẻ như vậy.

***

7:30 tối, hợp xướng kết thúc.

Viện trưởng đưa tất cả nhà đầu tư trở về bệnh viện. Miêu Cao Cương mang theo ý vị sâu xa nói lời chào tạm biệt, Bạch Liễu làm như không có chuyện gì xảy ra đáp lại một câu chúc ngủ ngon, sau đó đi về phòng của Mộc Kha.

Phòng Mộc Kha trống không.

Cậu chàng hẳn vẫn còn trong phòng quản lý hồ sơ bên dưới. Bạch Liễu cúi đầu xem đồng hồ. Thời gian cậu định sẵn cho Mộc Kha là từ 12 giờ trưa đến 9 giờ 15 phút tối, tổng cộng chín tiếng mười lăm phút. Dựa theo tốc độ ghi nhớ nhanh nhất của Mộc Kha, hầu như có thể nhân lúc trước khi y tá thay ca nhớ kỹ từ 300 đến 500 hồ sơ bệnh án. Đây là số lượng trẻ em trong trại mồ côi mà Bạch Liễu có được từ thế giới thực, có thể trong phòng hồ sơ bệnh án còn có cả bệnh án của【Nhà đầu tư】.

Còn gần một tiếng rưỡi nữa.

Giờ này Mộc Kha hẳn sẽ dùng bàn phím liên lạc với cậu, nhưng mà —— Bạch Liễu sờ sờ nơi cổ không còn vật gì của mình. Trước đó cậu đã đưa thiết bị quản lý trò chơi cho nhóc Bạch Lục, bây giờ cậu không có cách nào liên lạc với Mộc Kha, hiển nhiên cậu cũng không thể xuống dưới đó xem xét tình hình của Mộc Kha, càng không thể thông báo bất cứ tin tức gì cho Mộc Kha.

Tại phòng quản lý hồ sơ bệnh án.

Mộc Kha che miệng lục lọi đống hồ sơ bám đầy bụi. Cậu không rõ mình đã ở trong căn phòng tối tăm không ánh mặt trời này bao lâu rồi. Mộc Kha chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn ra ngoài xem y tá đi tuần tra để đoán hiện tại là lúc nào.

Thấy có y tá đi về phía nhà ăn, Mộc Kha hơi căng thẳng - điều này chứng tỏ đã đến giờ ăn tối rồi.

Lúc này có lẽ đám Miêu Phi Xỉ đã trở về. Mộc Kha nhanh chóng mở kho hệ thống của mình ra, cậu định hỏi Bạch Liễu một chút thì thấy bàn phím động.

【Enter】— Ý ở đây là đi vào, hẳn cậu đã trở lại.

Mộc Kha rút ra phím【backspace】và【?】, đây là phím lùi về sau và dấu chấm hỏi, ý cậu là【Bây giờ tôi trở về sao?】, sau đó đặt lại nắp phím.

Bạch Liễu trả lời rất nhanh:【end】【?】.

Mộc Kha bất đắc dĩ trả lời:【N】【O】.

Số lượng bệnh án nhiều hơn cậu tưởng tượng. Mộc Kha nhìn qua tên một lượt, nhiều cái tên không có quy luật như thế, để cậu nhớ hết thì cũng tương đối khó khăn. Chưa kể đến việc phải nhớ từng cái tên tương ứng với đứa nhỏ nào, rồi cả thời điểm bệnh nặng và thông tin cụ thể.

Mộc Kha không khỏi cảm thấy may mắn vì Bạch Liễu đã dự đoán trước mọi việc. Sau khi cậu ngủ một giấc thì ghi nhớ loại thông tin nhiều chi tiết rườm rà như này cũng dễ dàng hơn. Nhưng một buổi chiều thì không đủ để nhớ hết —— bởi vì hồ sơ bệnh án ở đây quá dài!

Mà quá trình chẩn đoán trước đó ở các bệnh viện khác của tất cả bệnh nhân đều được ghi lại một cách chi tiết. Hồ sơ bệnh án

của bệnh nhân đều rất phức tạp, bởi vì tất cả các bác sĩ từng điều trị cho họ đều tuyên bố là không có thuốc chữa. Một hồ sơ bệnh án phức tạp tương đương với một cuốn sách nhỏ.

Tin nhắn từ Bạch Liễu lại gửi tới:【9】【1】【5】.

Mộc Kha đã hiểu, ý của cậu là để y tá đổi ca xong lúc 9 giờ 15 phút thì trở về.

Thế nhưng có một vấn đề nghiêm trọng ở đây là Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đã trở về, hai người họ có thể bắt gặp Mộc Kha trên đường đi.

Mộc Kha:【V】【P】【?】.

Ý của Mộc Kha là PVP, tuy nhiên bởi vì trên bàn phím chỉ có một【P】nên để ở nửa sau. Nhưng cậu cảm thấy Bạch Liễu là người thiết kế trò chơi, hẳn có thể hiểu được.

PVP là chữ viết tắt của player VS player trong trò chơi, có nghĩa là người chơi đối kháng với người chơi. Mộc Kha đang hỏi nếu trên đường cậu đụng phải hội Miêu Phi Xỉ, bọn họ là người chơi đối địch với nhau thì phải đối kháng như thế nào bây giờ?

Lần này phía bên kia im lặng lâu hơn, có vẻ đang ngẫm ý nghĩa của nó. Mộc Kha hơi bối rối, cậu đợi bên cạnh bàn phím, sau đó chờ được câu trả lời rất lạnh lùng.

Bạch Liễu:【L】【F】【G】.

Lúc nhìn thấy thấy ba chữ cái này, Mộc Kha nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh, cậu không hiểu.

Một lát sau, Mộc Kha mới từ trong trí nhớ của mình tìm ra ý nghĩa mấy từ này —— LFG là viết tắt của thuật ngữ 【Looking for group】trong trò chơi multi-player, có nghĩa là tìm kiếm người chơi để lập đội.

Thế nhưng cách nói này rất ít dùng, mấy trò chơi online nhiều năm trước mới thường dùng nó, bây giờ hay sử dụng voice hơn, hoặc trực tiếp gửi lời mời lập đội.

Cũng may trí nhớ của Mộc Kha không tệ, còn từng nghiên cứu sâu về phương diện này của trò chơi, vậy nên cậu mới có thể nhớ lại ý nghĩa từ viết tắt này. Cậu suy nghĩ thêm một chút —— Bạch Liễu chắc là có ý dù cậu ta gặp phải Miêu Phi Xỉ cũng đừng quá hoảng hốt hay tỏ ý thù địch, bình tĩnh lập đội với gã.

Dịch ra thì là để Mộc Kha giả vờ làm Mộc Kha, mặc dù nghe có vẻ là lạ đấy, nhưng đại khái ý chính là như vậy.

Tối qua Bạch Liễu cũng đã nói với Mộc Kha, hôm nay Miêu Cao Cương rất có thể sẽ nghi ngờ thân phận của bọn họ. Thân phận【Mộc Kha】này chưa chắc đã an toàn tuyệt đối, nhưng muốn công kích bọn họ thì ít nhất phải đợi đến 9:15 tối nay, lúc đó thanh thể lực của Miêu Phi Xỉ hồi phục thì mới có thể sử dụng kỹ năng cao cấp.

Dưới tình huống không có người chơi chủ công phối hợp, tạm thời Miêu Cao Cương sẽ không xuống tay với bọn họ.

Bởi vì tối hôm qua lúc 9 giờ 15 phút, bọn họ xông vào ICU đã tiêu hao hết một lần đại chiêu của Miêu Phi Xỉ, khiến cho thể lực của Miêu Phi Xỉ không thể hồi phục bằng thuốc ngay được, rơi vào trạng thái buộc phải ngồi chờ nó tự động hồi phục.

Mà khi Mộc Kha lẻn vào phòng hồ sơ, vừa vặn có thể nhân lúc y tá thay ca vào 9 giờ 15 phút để đi ra ngoài. Nếu gặp Miêu Phi Xỉ, lúc đó thanh thể lực của gã vẫn trong thời gian cooldown mấy phút cuối cùng, cho nên trước 9 giờ 15 phút Mộc Kha vẫn an toàn.

Tất cả mọi thứ đều ổn, không có gì sai.

Mộc Kha thở ra một hơi dài. Dưới sự an bài của Bạch Liễu, mọi chuyện đều ổn thỏa. Mộc Kha không rõ Bạch Liễu đã bắt đầu lên kế hoạch từ lúc nào, thậm chí đến bây giờ cậu vẫn còn cảm thấy việc khiến Miêu Phi Xỉ nổi khùng rồi sử dụng kỹ năng cấp S tiêu hao thể lực tối hôm qua cũng nằm trong kế hoạch của Bạch Liễu.

Mặc dù đêm qua họ suýt chút nữa bị Miêu Phi Xỉ đang nổi khùng cho thăng thiên.

Nhưng hôm nay, cho dù là bên phía trẻ em hay là bên cậu, nhờ Miêu Phi Xỉ bạo phát đêm vừa rồi dẫn tới không thể sử dụng kỹ năng cá nhân mà hòa bình ngắn ngủi được duy trì.

Điều này đã bảo vệ sự an toàn của mấy đứa trẻ lẫn Mộc Kha.

Mộc Kha cảm giác như trong lúc cậu ta hoàn toàn không hay biết gì, Bạch Liễu đã tính toán mọi chuyện để làm sao mang

lại lợi ích lớn nhất.

Nhưng thành thật mà nói, cậu ta bị kế hoạch của Bạch Liễu dẫn dắt thế mà lại không có cảm giác đang nằm trong kế hoạch đó, bởi vì tất cả đều quá mạo hiểm!

Giống như con bạc đi đến đường cùng đặt tất cả chip mình có vào canh bạc cuối. Nếu như tối qua Miêu Phi Xỉ bùng nổ thành công, cả cậu ta và Bạch Liễu đều sẽ gg trong nháy mắt, đó chính là kỹ năng công kích cấp S- đấy! Nhoáng cái là có thể thổi bay Bạch Liễu và 50% giá trị HP của cậu về không rồi!

Nhưng Bạch Liễu đã cược thắng, hôm nay bọn họ có được "đêm bình an".

9 giờ 10 phút, bàn phím lại hơi động, Mộc Kha mở ra xem, là【G】【O】.

Đây là để nhắc cậu ta đến lúc phải đi rồi, Mộc Kha hít sâu một hơi, nhìn lướt qua toàn bộ phòng hồ sơ, nhắm mắt lại suy nghĩ một chút về những gì mình đã ghi nhớ. Sau đó cậu xoay người len lén nhìn thoáng qua bên ngoài từ khe cửa phòng hồ sơ.

Đèn nơi phòng trực y tá đang sáng, nhưng trên hành lang không có ai, vừa tối tăm vừa vắng vẻ. Bệnh nhân đều đã bị y tá nhốt lại, cậu chậm rãi thở ra một hơi, đẩy cửa và cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài.

Hành lang tối tăm, máy tạo độ ẩm đang hoạt động không ngừng, màn sương mù dày đặc bao phủ mang lại cho người ta cảm giác ẩm ướt dinh dính rất quái lạ.

Nguồn sáng màu vàng sẫm duy nhất của đêm đen tỏa ra từ phòng trực của y tá.

Ở nơi yên tĩnh như vậy, Mộc Kha chỉ nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ của chính mình khi giẫm trên mặt đất, ngoài ra còn có âm thanh lạ rất nhỏ truyền ra từ phòng bệnh hai bên ——

—— Là âm thanh nào đó vừa mảnh vừa nhọn, giống như thực vật phát triển nhanh chóng với tốc độ gấp 32 lần trong ống kính.

Còn có khe cửa phòng bệnh lấp lóe lên ánh huỳnh quang đỏ — đêm qua Mộc Kha đã nhìn thấy màu sắc đó trên Linh chi máu, loại nấm kỳ lạ này khi sinh trưởng sẽ phát ra ánh huỳnh quang, nơi chóp mũi cậu cũng chợt thoang thoảng mùi máu tanh bay theo gió.

Mộc Kha tăng tốc, cậu không đi lối an toàn, bởi vì đêm qua có rất nhiều trẻ em dị tật ở đấy. Bây giờ chưa đến lúc y tá đi thang máy nên đây sẽ là phương án an toàn hơn.

Mộc Kha bước vào thang máy, ấn【7】, cửa thang máy chậm rãi khép lại trước mặt cậu. Ánh huỳnh quang đỏ lấp lóe trong phòng bệnh ngày càng nhiều, Mộc Kha dường như nghe thấy âm thanh giống như cây nấm nổ tung phóng thích bào tử.

Một cánh cửa phòng bệnh ở cuối hành lang chậm rãi mở ra —— là phòng bệnh ICU mà đêm qua Mộc Kha xông vào. Nói là bóng người đi hoặc bò ra ngoài đều không chính xác lắm. Bởi vì bóng người này quá dài, nó khom người ngoẹo cổ đẩy cửa, ngẩng đầu lên, hình như đã ngửi được thứ mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

【Hệ thống cảnh báo: HP của người chơi Mộc Kha chỉ còn 6, có hai con quái vật phát hiện ra bạn. Xin hãy nhanh chóng rời khỏi nơi này!】

Hơi thở Mộc Kha dần trở nên dồn dập —— hai con, ở đây chỉ có một bệnh nhân, vậy con còn lại đâu?

Thế nhưng, toàn bộ hành lang ngoại trừ bệnh nhân kia ra, Mộc Kha không phát hiện bất cứ thứ gì khác, mà bệnh nhân này còn đang tiến đến gần cậu.

Hầu như mỗi lần Mộc Kha chớp mắt đều có thể nhìn thấy tứ chi hệt con nhện của bệnh nhân đó đang to dần lên. Nó đạp trên những khe cửa lộ ra ánh sáng đỏ, tứ chi di chuyển từng bước từng bước tới gần, cái đầu nghiêng nghiêng nhìn chằm chằm vào cậu.

Nhưng cửa thang máy trước mặt Mộc Kha bất động hệt như bị kẹt, cậu bấm liên tục đến nỗi trán chảy đầy mồ hôi nhưng nó vẫn không chịu khép lại.

Rõ ràng ban ngày đám y tá kia vẫn dùng tốt cơ mà, cái bệnh viện tư nhân này trang hoàng xa hoa như thế, chắc đâu đến mức một cái thang máy cũng lắp không nổi!

Chờ đã… Cái thang máy này chất lượng rất tốt, nếu bên trong bấm mãi không thể khép lại, vậy chỉ có một khả năng, đó là người bên ngoài nhấn nút mở cửa.

Mộc Kha trong phút chốc cứng đờ cả người, cậu thò đầu ra nhìn. Đứng cạnh thang máy là một đứa trẻ toàn thân gắn đầy

ống tiêm, hai chân nó xoắn lại với nhau, thoạt nhìn thì thấy thân thể nó bị dị dạng. Nó đang quỳ trên mặt đất, ngửa đầu không ngừng ấn nút thang máy. Bởi vì vừa khéo khuất tầm nhìn, cộng thêm người lại nhỏ, cho nên Mộc Kha không thấy được.

Đứa nhóc quái vật ấn nút thang máy liên tục, ngón tay nó đã gãy, giống như bị người ta cắt thành mấy đoạn. Sau khi Mộc Kha bị hốc mắt trống rỗng của nó dọa sợ, đứa bé bất chợt lộ ra nụ cười khanh khách vừa quỷ dị vừa thơ ngây.

"Đừng lên trên, đi xuống, anh phải đi xuống, có người đang chờ bắt anh đấy!"

Mộc Kha sợ tới mức hai chân suýt nhũn ra. Thế nhưng bệnh nhân bên kia đã sắp xông đến, vậy nên Mộc Kha nhanh chóng đẩy đứa bé này ra, lùi vào thang máy rồi điên cuồng nhấn nút đóng cửa. Vào phút chót ngay trước khi tứ chi của bệnh nhân nọ kịp bò lên, cửa thang máy đã đóng lại.

Mắc kẹt hồi lâu cuối cùng cửa cũng đóng, Mộc Kha sắp xỉu tới nơi, cậu xụi lơ ở trong thang máy. Mộc Kha nhìn thoáng qua thời gian trên thang máy —— 9 giờ 14 phút.

Còn một phút nữa là thanh thể lực của Miêu Phi Xỉ sẽ hồi phục trở lại. Chỉ cần trong một phút này cậu không gặp Miêu Phi Xỉ thì hẳn là không sao.

Thang máy đột nhiên dừng lại ở tầng 5, cửa chậm rãi mở ra. Cơ thể Mộc Kha cứng đờ, cậu chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía người bên ngoài.

Miêu Phi Xỉ cười híp mắt ngồi xổm xuống, vẫy tay với Mộc Kha đang ngồi trên mặt đất: “Chào buổi tối, Mộc Kha, mày từ đâu về mà trễ vậy, vừa mới đi gặp Bạch Liễu sao?”

Đồng hồ trên thang máy nhảy một cái -【9:15:00】

Miêu Phi Xỉ dường như đã chú ý tới tầm mắt của Mộc Kha trên chiếc đồng hồ, gã cười càng thêm xấu xa: “Ối chà chà, thể lực của tao hình như đã hồi phục rồi thì phải.”

Nói xong, gã rút ra song đao chặn nơi cằm Mộc Kha, cổ tay hơi nhấc buộc Mộc Kha phải ngẩng đầu. Miêu Phi Xỉ cúi người nhìn Mộc Kha đang sợ tới mức nuốt nước bọt không ngừng, giọng điệu nhẹ nhàng vô cùng: “Không phải mày nói nói đao của tao là dao cắt cỏ heo à? Nhưng đao này của tao chưa từng giết loài động vật bẩn thỉu như heo, cơ mà nếu mày không nói thật với tụi tao ấy.”

“Tao sẽ dùng thanh đao này đâm xuyên qua trực tràng mày.” Miêu Phi Xỉ cười híp mắt, rút ra song đao, “xẹt” một tiếng kề bên người Mộc Kha.

Nhìn sống đao phản quang trắng như tuyết, cả người Mộc Kha lại run lên.

Cậu muốn nhích chân lùi về phía thang máy, nhưng chẳng biết từ lúc nào Miêu Cao Cương đã đứng sau lưng Mộc Kha, vẻ mặt gã không thay đổi, từ trên cao nhìn xuống cậu.

Cậu đã không còn đường lui.

Chương 100: Trại mồ côi Tình Thương (20)

Edit: Liễu 13 + Beta: Nhi

Mộc Kha bị Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương kéo xuống từ thang máy tầng năm. Cậu bị bắt vào phòng của Miêu Phi Xỉ, cánh cửa bị gã nhấc chân lên đá, sầm một tiếng đóng lại.

Các y tá đi giày cao gót bắt đầu tuần tra bên ngoài cửa, tiếng cộp cộp vang vọng rõ ràng trong đêm khuya.

Hai người Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương một trái một phải đứng bên cạnh Mộc Kha đang run lẩy bẩy, giữ cửa không cho Mộc Kha đi ra ngoài.

Miêu Phi Xỉ ngồi xổm xuống nhìn Mộc Kha trên mặt đất, gã vươn đầu lưỡi dài ra liếm phần môi khô khốc: "Được rồi, bây giờ là thời gian thẩm vấn, nói cho tụi tao biết Bạch Liễu đang ở đâu."

Mộc Kha cắn răng, bả vai cậu run lên không ngừng, cúi đầu không nói gì.

Miêu Phi Xỉ không kiên nhẫn nắm lấy cằm Mộc Kha, dùng sức bóp chặt, nhấc đầu cậu lên: "Tao hỏi lại một lần nữa, mày đừng tưởng mày chỉ có 6 điểm HP thì tao không hành mày được, tao có cách khiến mày đau đến chết đi sống lại đấy. Hoặc là mày mở bảng hệ thống ra, cho tụi tao xem tụi mày trao đổi gì trên cái bàn phím đó."

Xương hàm của Mộc Kha bị bóp phát ra tiếng răng rắc, cậu cảm giác như sắp bị trật khớp đến nơi rồi, cực kỳ đau, chịu

không nổi mà ứa nước mắt. Thế nhưng cậu vẫn không nhận: "Tôi không rõ mấy người đang nói chuyện gì——"

Miêu Cao Cương cũng ngồi xổm xuống, trưng ra vẻ mặt thân thiện rất là đạo đức giả, như một gã trung niên đang khích lệ cậu trai trẻ uống thêm chút rượu trên bàn tiệc, ra vẻ bất đắc dĩ mà khuyên nhủ Mộc Kha: "Mộc Kha, nếu mày là một người chơi bình thường đến nương nhờ tụi tao, chỉ cần mày thành thật khai báo, tụi tao sẽ không động đến mày làm gì. Hiện tại tụi tao đang trong mùa tiếp ứng, giết mày chỉ làm ảnh hưởng tới tỷ lệ ủng hộ. Nhưng nếu mày vẫn cứ thà chết chứ không chịu phục như vậy, cũng không mở bảng giao diện ra cho tụi tao xem, vậy thì tụi tao thật sự hết cách rồi."

Hơi thở của Mộc Kha rất gấp gáp, nhưng cậu vẫn không mở miệng.

"Quên đi, xem ra nó bị Bạch Liễu khống chế, ép hỏi cũng không được gì." Miêu Cao Cương đứng lên dùng ngón trỏ ấn vai Miêu Phi Xỉ, giọng gã rất bình thản, "Giết đi, giết nó thì bàn phím trong kho sẽ rơi ra. Xem không hiểu cũng không sao, ít ra có thể khiến Bạch Liễu mất đi một tên hữu dụng."

Nên làm gì đây nên làm gì đây, tim Mộc Kha đập đến cực hạn —— LFG, ý Bạch Liễu hẳn là để cậu tìm hội Miêu Cao Cương hợp tác, nhưng muốn hợp tác thì phải đưa ra bàn phím cậu đã dùng để trao đổi với Bạch Liễu, có điều đối phương chưa chắc có thể xem hiểu được tin tức ở trên đó.

Thế nhưng không tuân theo thì sẽ bị hai kẻ này giết chết, như vậy bàn phím cũng sẽ rơi ra.

“Tôi cho mấy người xem.” Mộc Kha ngẩng đầu lên.

Cậu cố gắng khống chế bàn tay đang run rẩy của mình, chọn mở bảng hệ thống lấy ra cái bàn phím đó. Ở trong lòng cầu nguyện Bạch Liễu sẽ không gửi thêm cho cậu thông điệp gì mới vào lúc này. Nhưng vừa lấy bàn phím ra, Mộc Kha lập tức nhắm mắt lại.

Trên bàn phím mất ba mũ phím.

Miêu Phi Răng hứng thú tiến lại gần: “Cái này thì con hiểu được, thứ thiếu là 9, 0, 6, đây hẳn là số phòng bệnh.”

“Có lẽ đây là số phòng bệnh của Bạch Liễu.” Nụ cười của Miêu Cao Cương càng đạo đức giả hơn, “Mộc Kha, chủ nhân mày đang gọi mày đến để hội họp à?”

Miêu Phi Xỉ đè chặt cổ Mộc Kha, ra lệnh: “Trả lời hắn, nói mày lập tức tới.”

“Bây giờ có y tá ở bên ngoài.” Tay Mộc Kha run run, cậu đã hoàn toàn rối loạn, nhưng giọng điệu vẫn cố duy trì sự bình tĩnh, “Mấy người đi lên kiểu gì?”

“Giết đứa trẻ ở lối thoát hiểm.” Miêu Phi Xỉ dùng song đao vỗ vỗ mặt cậu, cười hì hì, “Quên rồi sao? Thanh thể lực của tao đã hồi phục, tốc độ di chuyển của tao nhanh hơn y tá.”

Mộc Kha bị bọn họ ép phải dùng bàn phím trả lời Bạch Liễu rằng mình sẽ lập tức lên đó.

Miêu Phi Xỉ nhìn về phía Miêu Cao Cương, hỏi xem bây giờ có nên giết Mộc Kha không?

Miêu Cao Cương cân nhắc một lúc rồi bác bỏ đề nghị này. Gã nói Bạch Liễu là một người chơi trí lực khá cao lại có phản ứng cực nhanh, nếu trong quá trình cậu đang dùng bàn phím liên lạc với Mộc Kha, nhưng phía Mộc Kha lại không trả lời, đoán chừng sẽ khiến Bạch Liễu nghi ngờ. Nên tạm thời giữ Mộc Kha lại, chờ đến lúc thấy Bạch Liễu rồi xử cũng không muộn. Mộc Kha nghe thấy thì tuyệt vọng vô cùng.

Đợi khi y tá đi vào thang máy kiểm tra tầng khác, nhóm Miêu Cao Cương mới nhanh chóng kéo theo Mộc Kha ra khỏi phòng, đi lên tầng chín bằng lối thoát hiểm.

Thế nhưng nơi đó lại có đứa trẻ dị dạng.

Mộc Kha kinh hồn bạt vía nhìn Miêu Phi Xỉ xử lý mấy đứa trẻ dị dạng đã đuổi bọn họ chạy khắp bệnh viện tối qua như đang cắt dưa xắt rau. Dưới hai thanh đao của Miêu Phi Xỉ, những đứa trẻ này bị cắt thành từng khối, mạch máu nơi mặt cắt dường như đang ngọ nguậy. Tiếng khóc thét chói tai của trẻ con vang lên ầm ĩ trong lối thoát hiểm.

Miêu Phi Xỉ chỉ chán ghét chậc một tiếng, song đao lóe sáng xẹt qua cổ, đầu của đứa trẻ lộc cộc lăn tới bên chân Mộc Kha, hai mắt nó trừng to vì oán hận không cam lòng, nhưng miệng đang há hốc đã không còn phát ra được tiếng khóc nào nữa.

Đây chính là thực lực có sức mạnh có thể nghiền ép kẻ khác. Mộc Kha nhớ lại cảm giác sợ hãi lúc bị song đao của Miêu Phi Xỉ khống chế tối qua, bởi vậy càng thêm thấp tha thấp thỏm,

thậm chí cậu còn không rõ mình đã giải nghĩa LFG đúng hay chưa.

… Bạch Liễu thật sự muốn cậu thuận theo hai người Miêu Phi Xỉ sao? Còn tiếp tục như thế nữa là lên tới tầng bảy rồi!

Mộc Kha bắt đầu điên cuồng cầu nguyện Bạch Liễu không có ở 906.

Trong khi đó, tại trại mồ côi.

Nhóc Bạch Lục cúi người chạy ra ngoài gọi điện thoại, cậu vừa đi vừa cảnh giác nhìn hai bên: "Tôi làm theo yêu cầu của anh là rút mũ phím số 906 rồi, đây là số phòng bệnh của anh à? Bây giờ anh đang ở 906?"

"Đúng." Bạch Liễu trả lời, "Trước đó có người dùng bàn phím liên lạc với nhóc, nhóc trả lời thế nào?"

"Tôi để cho hắn ta lập đội. Trong tình huống này, hắn có chết hay không thì khi bàn phím rơi ra, thân phận gián điệp cũng sẽ bị lộ. Tốt hơn là để hắn đầu hàng trước." Nhóc Bạch Lục nhíu mày, "Nhưng anh nói với tôi, có thể hai người đó sẽ đến tấn công anh vào tối hôm nay. Tôi cứ nghĩ chọn 906 là để bọn họ chạy đến phòng trống, nhưng sao anh lại ở đó? Như vậy không phải bọn họ vừa lên thì anh sẽ…" Bị bắt gặp tại trận à.

"Nhóc không cần để ý bên tôi đâu, tôi đang cần làm bẫy dụ bọn họ lên, nhóc chỉ cần đảm bảo bên nhóc là được rồi." Bạch Liễu bình tĩnh nói, "Trước đó nhóc làm rất tốt, để người bên kia đi tìm kẻ địch lập đội là quyết định rất chính xác. Còn bên nhóc thì sao? Nhóc đã chuẩn bị kỹ càng để thoát khỏi trại mồ côi chưa?"

Nhóc Bạch Lục nhìn thấy mấy đứa trẻ dị dạng chạy qua lại trong khu vui chơi, cậu nhanh chóng tìm chỗ nghiêng người nấp vào, tránh để bị phát hiện.

Trải qua hai ngày rượt đuổi, cậu nhóc cũng đã có thêm kinh nghiệm ẩn nấp, bây giờ nhóc Bạch Lục ra ngoài để thám thính. Ban ngày Bạch Liễu bảo cậu tối nay hãy mang theo mấy đứa nhóc kia trốn đi, bởi vì【Thứ Tư】ngày mai chính là ngày ghép đôi.

“9 giờ đến 12 giờ có đứa trẻ dị dạng đi quanh khu vui chơi, hơn nữa giáo viên cũng chưa ngủ hẳn. Nếu là bình thường tôi sẽ không đề nghị chạy trốn vào lúc này, bởi sẽ rất dễ bị mấy đứa trẻ dị dạng và giáo viên bắt.” Nhóc Bạch Lục trình bày tình hình cậu biết được với bên kia, giọng điệu rất bình tĩnh, “Nhưng hôm nay là ngày rửa tội, cửa trại trẻ vẫn chưa đóng.”

“Sau 12 giờ, cổng trại mồ côi sẽ đóng, vào rạng sáng còn có đám trẻ thổi sáo tới mang mấy đứa nhóc còn lại đi, cho nên tụi tôi nhất định phải chạy trước 12 giờ.”

“Nhưng nếu nhóc chọn chạy trước 12 giờ, làm thế nào để tránh giáo viên và đứa trẻ dị dạng vẫn là một nan đề, phải không?” Bạch Liễu trầm tư một lúc mới hỏi.

“Đúng.” Nhóc Bạch Lục lạnh nhạt đáp, “Nhưng mấy chuyện chạy trốn này tôi cảm thấy rất có thể càng về sau càng khó chạy. Đêm nay có năm đứa trẻ dị dạng, mỗi đêm sẽ tăng thêm hai đứa trẻ, hiện tại đã bằng với số đứa trẻ sẽ chạy trốn vào đêm nay của bên tôi rồi.”

“Nếu có ít hơn 3 con, tôi sẽ cân nhắc tới việc để Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đi dụ nó, sau đó dẫn theo Mộc Kha và Lưu Giai Nghi chạy. Nhưng tối nay có năm đứa trẻ, chia ra thì mỗi người sẽ bị một đứa trẻ dị dạng đuổi. Để Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đi dụ nhiều nhất chỉ kéo được ba con, không có tác dụng gì nhiều.”

Bạch Liễu nghe vậy hứng thú: “Nhanh như vậy mà nhóc đã khiến Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương bằng lòng đi theo rồi à?

Nhóc Bạch Lục thản nhiên trả lời: “Thuyết phục bọn họ rất đơn giản.”

“Nhóc thuyết phục ra sao?” Bạch Liễu hỏi.

“Tôi đã làm một giao dịch với họ.” Nhóc Bạch Lục không nhanh không chậm đáp, “Tôi nói tôi có thể dẫn bọn họ ra ngoài, nhưng họ cần phải làm giao dịch với tôi.”

Bạch Liễu nhướng mày: “Nhóc đã dùng kỹ năng cá nhân của tôi để mua linh hồn của hai đứa trẻ đó? Rất nhanh tay đấy.”

“Không.” Nhóc Bạch Lục phản bác, “Không phải tôi bỏ tiền ra mua linh hồn của tụi nó, mà là chúng tiêu tiền để tôi chăm sóc linh hồn. Chúng nó đưa tôi mười hai tệ năm xu, sau đó giao người hoặc linh hồn cho tôi, tiếp đó tôi sẽ dẫn chúng chạy đi.”

“Nhưng mà không hiểu sao, linh hồn tiền giấy của Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương mà tôi chiếm được không giống như anh nói lắm.” Giọng nói Nhóc Bạch Lục đôi phần ngờ vực, lại dường như không vui khi bị người khác lừa tiền.

Nhưng rõ ràng anh bạn nhỏ này không phải bỏ ra đồng nào, còn thu về được hai linh hồn và mười hai tệ năm xu.

Nhóc Bạch Lục nhíu mày: “Sau khi giao dịch với bọn họ, hệ thống tiền xu nhắc nhở tôi là giao dịch không được trọn vẹn, chỉ có được một phần quyền nợ linh hồn của kẻ đó thôi. Tôi không thể sử dụng kỹ năng và bảng hệ thống của đối phương, chỉ có thể đơn giản quan sát bảng hệ thống của bọn họ.”

“Vậy nhóc có thể làm gì được với tiền giấy linh hồn đó?” Bạch Liễu dò hỏi.

“Chẳng làm được gì cả.” Nhóc Bạch Lục có chút khó chịu nói, “Hệ thống ghi rõ phải tập hợp đủ linh hồn, đồng thời giao dịch thành công với toàn bộ linh hồn, hoặc là một phần linh hồn khác tử vong quy về vị trí đối tượng giao dịch, tờ tiền giấy linh hồn trên tay tôi mới có hiệu lực giao dịch. Chẳng qua cũng không phải là hoàn toàn vô dụng, tôi có thể dùng cái này hạn chế hành động của Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương, cũng giúp cho việc trốn thoát đêm nay dễ dàng hơn một chút.”

Bạch Liễu đăm chiêu suy nghĩ, lúc trước cậu giao đồng xu cho nhóc Bạch Lục cũng vì nguyên nhân này —— cậu muốn thử xem nhóc Bạch Lục có thể giao dịch với linh hồn của Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương được không, rồi từ bên đám trẻ khống chế lại đối phương.

Nhưng cuối cùng thứ thu được quả nhiên chỉ là bán thành phẩm—— Tiền giấy linh hồn chỉ có một nửa quyền nợ nần tương đương với tiền giấy bị xé thành hai nửa. Nhìn thì có vẻ như đã nhận được thứ gì đó, nhưng cậu lại không thể mua được bất cứ thứ gì từ đối tượng giao dịch với tờ tiền giấy không trọn vẹn này.

Phải chiếm được linh hồn hoàn chỉnh của đối phương, hoặc là cùng lúc khiến Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ bản thể bán linh hồn cho cậu, như hệ thống nói là tập hợp đủ linh hồn, nhưng khả năng này là bằng 0.

Miêu Cao Cương cũng không phải kẻ ngốc, tại sao phải làm chuyện như vậy, hơn nữa chuyện Trương Khôi trước đó đã khiến cho gã rất cảnh giác. Tuy không đoán được cách hoạt động cụ thể của kỹ năng mà Bạch Liễu nắm giữ, nhưng xem ra Miêu Cao Cương đã đoán được kỹ năng của cậu thoạt nhìn không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Cả ngày hôm nay Miêu Cao Cương không nhận bất cứ đồ vật gì từ trong tay Bạch Liễu, cũng không đồng ý với bất kỳ bẫy rập ngôn ngữ nào. Gã hầu như không trả lời những câu cầu khiến và nghi vấn của cậu, đều là dùng kiểu câu chủ động để tiếp lời —— Đây là một khuyết điểm lớn trong kỹ năng khống chế của Bạch Liễu, dưới tình huống đối phương phòng thủ tuyệt đối, Bạch Liễu rất khó có thể khống chế nắm quyền chủ động giao dịch được

Tất nhiên còn có một khả năng thứ hai, chính là giết chết bản thể Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương, để linh hồn trở về tuyến thân phận phụ.

Khả năng này thậm chí còn nhỏ hơn 0.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không được.

“Nhóc Bạch Lục, đừng quên những lời tôi đã cảnh cáo khi nhóc dùng kỹ năng này.” Bạch Liễu nhắc nhở, “Kỹ năng giao dịch này hạn chế cả hai bên, nhóc đã đồng ý dẫn theo Miêu

Phi Xỉ và Miêu Cao Cương chạy đi, nhóc phải làm được, nếu không nhóc cũng sẽ ——”

“—— Biến thành nửa tờ tiền linh hồn bị nhốt trong Ví tiền cũ đúng không?” Nhóc Bạch Lục rất bình tĩnh nói.

Bạch Liễu im lặng, từ đầu đến cuối cậu không hề nói với nhóc ấy bất kỳ tin tức gì liên quan đến thân phận của mình. Tên bọn họ lúc đăng ký cũng chỉ là thân phận nhà đầu tư, không hề có người biết tên của bọn họ. Hệ thống hình như đã cố ý không cho mấy đứa trẻ này biết thân phận thật sự của họ. Đối với những NPC trẻ em mà hệ thống đã dựa vào họ để tạo ra trong trại mồ côi này mà nói, bọn họ giống như là một thứ tượng trưng hư vô mờ ảo.

Đoán chừng sẽ rất khó có đứa trẻ nào nghĩ tới【nhà đầu tư】với khuôn mặt âm u quỷ dị này lại là mình của tương lai.

Nhưng Bạch Liễu cũng không ngạc nhiên khi nhóc Bạch Lục có thể đoán ra được cậu là ai.

Giọng nói nhóc Bạch Lục không chút gợn sóng: “Lúc anh đưa đồng xu này cho tôi có lẽ đã đoán được, tôi sẽ dựa vào thông tin bên trong tiền xu của anh để suy đoán ra chuyện này. Tôi là một người có lòng hiếu kỳ rất lớn, nhìn thấy thông tin sẽ suy nghĩ tự hỏi. Bây giờ cuối cùng tôi đã hiểu vì sao anh lại bằng lòng chết vì tôi rồi.”

“Giống như những đứa trẻ khác, tôi là thân phận phụ, là một nửa linh hồn của anh, đúng không Bạch Liễu của tương lai? Hoặc là nói nhà đầu tư có lòng tốt vẫn luôn giấu tên nhỉ.”

Tác giả có lời muốn nói:

Bị Nhóc Bạch Lục phát hiện rồi! Lão 6 lừa đảo bán hàng đa cấp kia!

Chương 101: Trại mồ côi Tình Thương (21)

Chương 101: Trại mồ côi Tình Thương (21)

Edit: Ngân + Beta: Mộc

“Tôi rất hiểu kỳ cuộc sống đã làm gì với anh mới có thể biến anh thành cái bộ dạng…” Nhóc Bạch Lục nói với giọng lạnh lẽo: “… Làm cho tôi thấy ghét như vậy.”

“Ngay từ đầu anh đã gạt tôi, anh biết tôi thích tiền, biết tôi sẽ xúc động và tò mò với loại người thế nào, hiểu rõ động cơ với bản chất tâm lý của tôi, hơn nữa còn biết dùng mánh khóe không ngừng dụ dỗ để tôi làm việc, ngoài ra việc tôi là tuyến thân phận phụ của anh cũng là điều anh cố ý muốn để tôi biết lúc này phải không? Là vì muốn đảm bảo sau khi tôi thành công rời khỏi trại mồ côi vẫn sẽ giữ liên lạc với anh.”

“Anh muốn dám chắc rằng tôi sẽ không phản bội anh, dám chắc tôi sẽ tiếp tục bỏ công sức làm những việc khác ngoài hạn mức số tiền anh cho tôi, anh rất rõ tiền bạc không thể chèo chống mối quan hệ với tôi quá lâu được.”

Hơi thở của nhóc Bạch Lục truyền qua tín hiệu điện thoại khá yếu, nghe thấy giống như dòng nước bị chặn lại, có hơi nặng nề dồn dập: “Bây giờ anh không nói gì là đang đợi tôi bình tĩnh lại phải không?”

Bạch Liễu không có lời gì để nói, vừa giữ điện thoại vừa khoanh tay trước ngực, sắc mặt hờ hững đứng dựa vào tường, cậu đang đợi nhóc Bạch Lục bình tĩnh lại.

Nhóc Bạch Lục là một đứa trẻ rất tỉnh táo, tiếng hô hấp truyền từ đầu kia điện thoại hít sâu hai lần, như để bình ổn lại rồi hồi phục về tốc độ bình thường, tiếng nói cũng hòa hoãn đôi phần: "Không thể không nói, anh hiểu rất rõ chính mình, quả thật tôi vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội bản thân."

Tới chuyện hoang đường như bản thân chỉ là một nửa linh hồn quái dị do người đầu tư tạo ra để hút máu, nhóc Bạch Lục mười bốn tuổi cũng chỉ tốn mất mấy chục phút đã tiếp nhận rồi, nhóc nhanh chóng đã lấy lại tỉnh táo tiến vào chủ đề chính.

"Hai chuyện tối nay tôi đã tránh khỏi là cô nuôi và đứa trẻ dị dạng. Phòng của những đứa trẻ sau khi được rửa tội sẽ có cô nuôi tới kiểm tra, chúng tôi không được phép được đứng đợi ở ngoài quá lâu. Lưu Giai Nghi thì không rõ tại sao, dường như nó rất quen thuộc với trại mô côi này tựa như đã từng ở đây vậy."

Nhóc Bạch Lục nói với giọng điệu ẩn ý: "Nó đã tìm hiểu về quy trình kiểm tra, rồi nói với tôi phần lớn cô nuôi đều kiểm tra phòng ngủ của chúng tôi vào lúc chín giờ mười lăm, chín rưỡi kiểm tra xong phòng nó, vậy thì sau chín rưỡi đám người chúng tôi 00 thể chạy khỏi phòng. Lưu Giai Nghi còn dựa vào sự quen thuộc của nó với trại mồ côi vẽ ra ra bản đồ về hướng chạy trốn."

Nhóc đánh giá: "Nhỏ đó vạch ra kế hoạch với tính hành động rất cao. Tuy ban đầu khi tôi với nó thương lượng chuyện chuồn đi nó còn hơi hoảng loạn, nhưng sau khi đã xác định tôi là người mà anh nó phái tới, Lưu Giai Nghi đã bắt đầu truyền tin tức có ích cho tôi. Đây trông không giống kế hoạch từ kinh nghiệm của một bé gái tám tuổi không có mắt nhìn có thể lập

ra lắm, so ra thì còn có ích hơn cả Miêu Phi Xỉ với Miêu Cao Cương.”

“Nếu không phải nhỏ đó bị mù không thấy đường, cộng thêm đám trẻ dị dạng lượn lờ khắp chốn, tôi cảm thấy đêm nay nó cũng thừa sức mà chuồn khỏi trại mồ côi.” Nhóc Bạch Lục tổng kết.

Bạch Liễu không lên tiếng, cậu im lặng cho nhóc Bạch Lục tiếp tục nói - Chuyện Lưu Giai Nghi hiểu rõ về trại mồ côi là rất bình thường, cô bé đã từng ở đây. Hơn nữa từ việc ngộ độc nấm ở thế giới hiện thực thì tố chất tâm lý và trí lực của Lưu Giai Nghi đều rất xuất sắc, Bạch Liễu hoàn toàn không lo lắng trong quá trình chạy trốn Lưu Giai Nghi có kéo chân Bạch Lục không.

Nhóc Bạch Lục nói tiếp: “Nhưng đám trẻ dị dạng… quả thật là một vấn đề lớn, mà lúc tôi kiểm tra đạo cụ trong đồng xu anh đưa tôi, phát hiện có một đạo cụ có thể phát huy tác dụng ở đây.”

Bạch Liễu đồng thanh với nhóc Bạch Lục: “[Lời chúc phúc của hành khách].”

Đạo cụ bị buff này cũng là nguyên nhân chủ yếu Bạch Liễu đưa đồng xu cho nhóc Bạch Lục.

[Lời chúc phúc của hành khách] là đạo cụ Bạch Liễu được thưởng khi thu thập đủ sách quái vật bên trong phó bản thứ hai, hệ thống giải thích về đạo cụ này là [Đám hành khách cảm ơn sự cứu rỗi của cậu với vận mệnh của họ, ban cho cậu lời chúc phúc, chỉ cần cậu ngồi trên ghế của phương tiện giao

thông, linh hồn của bọn họ sẽ bảo vệ cậu, không để bất cứ quái vật nào làm tổn thương cậu.]

Nhưng phương tiện giao thông không thể do người chơi cố tình man theo, bắt buộc phải là hoàn cảnh vốn có. Mà mỗi một trò chơi cũng chỉ sử dụng được một lần.

Trước đó, trong quá trình Bạch Liễu giả chết không để đạo cụ này rơi vào tay đám Miêu Phi Xỉ, mà là để lại bên trong đồng xu, cũng là bên trong thiết bị quản lý trò chơi. Bởi vì đây là một đạo cụ buff, vì đạo cụ bị buff nên cách sử dụng của đạo cụ cũng không phụ thuộc vào thực thể mà phụ thuộc vào người chơi, là một loại đạo cụ không thể rơi ra, thế nên Miêu Cao Cương chẳng nghi ngờ gì.

“Khu công viên trẻ em của chúng tôi có một xe đồ chơi. Tôi cho rằng nó cũng có thể được xem là một phương tiện giao thông trong trại mồ côi, nhưng xe đồ chơi này sẽ khóa vào sáu giờ chiều, chìa khóa thì do cô nuôi giữ.” Nhóc Bạch Lục vô cùng điềm tĩnh, giống như việc nhóc làm chẳng phải chuyện xằng chuyện bậy gì mà chỉ như trò đùa nghịch của trẻ con: “Lưu Giai Nghi nói nhỏ có thể lừa cô nuôi giữ chìa khóa tới một mình, sau đó chúng tôi đánh ngất cô ta rồi trộm chìa khóa, lái xe đồ chơi đi.”

“Nhưng tôi nhớ xe đồ chơi này chỉ có bốn chỗ.” Bạch Liễu như suy tư xoa cằm nói: “Vậy còn một người trong số mấy đứa thì ngồi ở đâu?”

Nhóc Bạch Liễu quỷ dị ngưng hai giây: “Chúng tôi còn chuẩn bị trộm một chiếc xe tập đi cỡ lớn. Trong trại mồ côi có, nó dùng để chuyên chở trẻ bị tàn tật, có thể móc nối chạy với xe đồ chơi.”

Bạch Liễu im lặng một lúc.

Xe tập đi giống với mô hình đồ chơi trẻ em có yếm quần móc ở các góc vành xe, tốc độ hoàn toàn dựa vào sức chạy của chân, hơn nữa còn phải dang rộng hai chân ở trong xe. Nhỏ nhất trong đám nhóc Bạch Lục cũng đã bảy tám tuổi, không nói tới chuyện khác, chỉ nội trong chuyện này thì nhìn vào cũng trông rất mất mặt - y chang mặc quần sịp chích bông chạy rông ngoài đường cái vậy.

“Bọn nhóc định để đứa nào ngồi xe tập đi?” Bạch Liễu hỏi.

“Lưu Giai Nghi ngồi sau, nhỏ mù không nhìn được nên nguy hiểm lắm, thế nên…” Nhóc Bạch Lục dừng một lát, trong giọng nói không giấu được một tia ác ý: “Chỉ có đứa lùn nhất trong đám bọn tôi là hợp, tôi không phải đứa lùn nhất.”

“Mộc Kha đó.”

Trong lúc nhóc Bạch Lục nói chuyện với Bạch Liễu, ngoài phòng bệnh truyền tới tiếng cao gót đạp trên mặt đất của y tá. Nhưng sau khi y tá rời khỏi không lâu, bên ngoài lại có tiếng bước chân đi tới, nghe ra cũng không phải chỉ một người - Ánh mắt Bạch Liễu hơi tối xuống, bước chân trầm ổn nhanh chóng kiểu này hẳn là của bọn Miêu Phi Xỉ.

Rõ ràng là Miêu Phi Xỉ nhân lúc y tá kiểm tra rời đi mới tới trước cửa phòng Bạch Liễu. Đây chính là điểm mạnh của người chơi có tốc độ di chuyển còn nhanh hơn cả NPC, nào như Bạch Liễu bị đuổi tới sống dở chết dở như bữa qua.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên, thanh âm run rẩy của Mộc Kha truyền tới: “Tôi, tôi là Mộc Kha, tôi tới rồi.”

Ánh mắt Bạch Liễu chuyển qua cánh cửa, cậu trầm giọng nói một tiếng với người đầu kia điện thoại: “Tôi cúp đây.”

“Từ từ.” Nhóc Bạch Lục dừng lại hỏi: “Vậy lần sau lúc nào tôi mới có thể gọi cho anh?”

Bạch Liễu chẳng để ý nói: “Sau chín rưỡi thì tùy nhóc, phí trò chuyện vẫn giá cũ.”

“Ấy là nếu như tôi còn có thể sống để mà nhận điện thoại của nhóc.”

Nhóc Bạch Liễu ngưng chốc lát: “Xem xét từ lợi ích tiền bạc, tôi hy vọng anh có thể sống. Nhưng từ chuyện anh nói cho tôi kế hoạch và thân phận của anh, nếu anh sống chắc tôi sẽ gặp phiền phức to, hơn nữa thứ có giá trị nhất trên người anh cũng đã ở trong tay tôi, vậy nên tôi vẫn hy vọng anh chết đi thì hơn.”

Nói xong, nhóc Bạch Lục dứt khoát ngắt máy.

Bạch Liễu chẳng hề hấn gì, mãi thành quen mà cười một tiếng rồi để điện thoại ra sau người mình. Bàn tay cầm điện thoại của cậu là móng khỉ, Bạch Liễu cúi đầu nhìn móng khỉ trên tay mình - Lúc cậu rời khỏi trại mồ côi, dưới thiết bị bên trong giao diện của hệ thống đã biến bảng giao diện tiền giấy linh hồn của Mục Tứ Thành cố định lên trên người cậu, điều này là để sau khi cậu đưa thiết bị quản lý trò chơi cho Bạch Lục cậu vẫn có thể sử dụng kỹ năng của Mục Tứ Thành.

Nhưng cũng chỉ có thể sử dụng kỹ năng của Mục Tứ Thành.

Cậu không thể đổi thêm tiền giấy linh hồn khác nào nữa được, bên phía nhóc Bạch Lục cũng không có cách điều khiển bảng giao diện của Bạch Liễu. Chỉ là tiền xu thiết bị quản lý trò chơi của Bạch Liễu đã đồng thời trói buộc hai tuyến thân phận phụ của cậu, nhóc Bạch Lục mới có thể nhìn thấy đại khái trạng thái sinh tồn của cậu, bảng thuộc tính cá nhân của một người, có thể nhận được thông báo hệ thống nhắc nhở, từ đó có thể biết được chủ của tuyến thân phận này còn sống hay đã chết.

Từ lúc bắt đầu nghe thấy tiếng bước chân, Bạch Liễu vẫn giữ trạng thái kích hoạt một nửa kỹ năng móng khỉ. Thanh thể lực của cậu cũng đã tiêu hao hết trong tối qua, cho nên trước đó Bạch Liễu thật sự là không có cách nào để sử dụng bất cứ kỹ năng gì của Mục Tứ Thành, cậu chỉ có thể ném mồi nhử Mộc Kha ra ngoài, lắt léo quay vòng đám Miêu Phi Xỉ dẫn tới phòng bệnh, trì hoãn thời gian không đánh trực diện.

Có điều - Bạch Liễu nhìn chiếc đồng hồ quen thuộc treo trên tường phòng bệnh, người chơi chín giờ mười lăm hồi phục thanh thể lực không phải chỉ có mình Miêu Phi Xỉ.

Kẻ có đồng đội phối hợp cũng không chỉ có mình Miêu Phi Xỉ.

Bạch Liễu nghiêng mắt, cậu nhìn về phía Lưu Hoài đang lẳng lặng nín thở sau cửa.

Ám sát viên Lưu Hoài nắm chặt dao găm trong tay, giống một tên thích khách giết người máu lạnh liều chết chân chính, yên

lạnh đứng sau bóng cửa. Sau khi tiếp nhận chỉ thị qua ánh mắt Bạch Liễu, Lưu Hoài hơi gật đầu, hắn ta thở ra một hơi, nhẹ nhàng treo mình lên, không một tiếng động móc hai chân treo lơ lửng giữa đèn trần.

Nhìn xuống Bạch Liễu bên dưới, tâm tình hiện giờ của Lưu Hoài phức tạp hơn bao giờ hết, ánh mắt hắn ta dừng móng khỉ đã chuẩn bị xong của Bạch Liễu - Lưu Hoài không ngờ được, sau đã lâu như vậy hắn ta lại dùng cách này phối hợp với kỹ năng của Mục Tứ Thành.

Đây có thể là lần cuối cùng [Đạo tặc và thích khách] hợp tác.

Lưu Hoài nhắm mắt, hắn ta xoa nhẹ con búp bê được chế tác vụng về tương tự mình ở trong ngực - Đó là món quà hôm nay Lưu Giai Nghi tặng hắn ta, cũng là món quà tặng cho [Người đầu tư].

Một con búp bê thủ công tự làm, cô bé dựa theo dáng vẻ Lưu Hoài tự tưởng tượng ra.

Lưu Giai Nghi rất thích búp bê, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng cô bé thích lắm cảm giác mày mò tạo ra búp bê, giống như một cách mà thế gian đền bù cho đôi mắt không rõ ánh sáng của em, tuy búp bê Lưu Giai Nghi làm ra rất xấu.

Cũng vì Lưu Giai Nghi thích búp bê, Lưu Hoài mới vụng về gắng làm cho Lưu Giai Nghi một con búp bê gấu nhỏ. Thứ làm ra đương nhiên cũng xấu ớn, hai anh em cũng giống nhau ở điểm này, cũng may Lưu Giai Nghi chẳng thể nhìn ra con búp bê gấu nhỏ này rốt cuộc xấu tệ tới mức nào và cố bé vẫn rất thích nó.

Có lẽ đây đã là lần cuối cùng Lưu Hoài trông thấy búp bê anh trai xấu xí mà Lưu Giai Nghi làm.

Lưu Hoài hít sâu một hơi, thân thể hắn như không trọng lực loáng qua một cái đã dùng tay nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh.

Cánh cửa yên tĩnh trong đêm từ từ mở ra, phát ra thanh âm kẽo kẹt. Người đứng ngoài cửa hoàn toàn hiện ra trước mắt Bạch Liễu, song đao lóe sáng đột nhiên lao thẳng tới Bạch Liễu, nương lấy tiếng kêu sợ hãi của Mộc Kha: "Bạch Liễu!"

Câu chuyện nhỏ:

Giọng nhóc Bạch Lục lạnh như băng, nói: "Tôi rất hiếu kỳ cuộc sống đã làm gì mới có thể biến anh thành cái vẻ khiến tôi mới thấy đã ghét như vậy."

Bạch Liễu: Đi làm.

Nhóc Bạch Lục: …?

Haizz, đâu có ai vật lộn trong xã hội gia cầm gia súc mà không đánh mất đi chính mình đâu?

Chương 102: Trại mồ côi Tình Thương (22)

Edit: Ngân + Beta: Mộc

Nhóc Bạch Lục vẫn còn lang thang ở bên ngoài nhìn điện thoại đã tắt, vẻ mặt hơi khựng lại, đồng xu trước ngực rung mạnh, nhóc mở bảng hệ thống ra, nhìn thấy rất nhiều thông báo:

【Thông báo hệ thống: Thanh thể lực của tuyến thân phận chính người chơi Bạch Liễu đã khôi phục, có thể sử dụng thuốc khôi phục thể lực, có sử dụng không?】

【Thông báo hệ thống: Thể lực tuyến thân phận chính người chơi Bạch Liễu khôi phục hoàn toàn】

【Thông báo hệ thống: Thân phận chính người chơi Bạch Liễu có sử dụng kỹ năng cá nhân (Vuốt khỉ của đạo tặc) không?】

Nhóc Bạch Lục hít sâu một hơi, đóng bảng hệ thống. Trong đêm tối, nhóc nhìn cô nuôi ở chậm rãi tới gần phòng ngủ của mình. Sau khi nhóc Bạch Lục dạo hết một vòng bên ngoài gọi điện nói chuyện xong với Bạch Liễu, bấy giờ mới nhón chân trở về, làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra, hơi thở đều đều như đã ngủ say.

Sau khi nhóc Bạch Lục chắc chắn cô nuôi đã kiểm tra phòng ngủ của bọn nhóc xong thì nhanh chóng khỏi giường. Cùng lúc, oắt con Miêu Phi Xỉ, oắt con Miêu Cao Cương với nhóc Mộc Kha cũng nhảy từ giường mình xuống.

Bọn chúng nhìn nhóc Bạch Lục đang đi về hướng cửa phòng ngủ, đá mắt nhau ngầm hiểu, sau đó cẩn thận rời khỏi phòng ngủ đi theo sau lưng nhóc Bạch Lục, đi vào hành lang không thấy ánh sáng. Nhóc Mộc Kha nhìn hành lang và phòng ngủ dần dà bị bóng tối nuốt trọn, kìm lòng không đặng nuốt nước miếng, tự động viên chính mình, vội vã theo sau nhóc Bạch Lục đi giữa bóng đêm đen mịt mờ.

Phòng đối diện phòng Bạch Lục ở tầng 1 tòa nhà bên cạnh là phòng ngủ của Lưu Giai Nghi. Giữa hai tòa nhà là một khu vui chơi nhỏ dành cho trẻ em, lúc này đã có đám trẻ dị dạng đang ngồi chơi, bọn Bạch Lục không thể đi thẳng từ khu vui chơi trẻ em nên chỉ có thể tìm một đường khác.

Nhảy từ cửa sổ của phòng vệ sinh nữ ra, sau đó vòng qua tầng 1 tòa nhà của Lưu Giai Nghi từ phía sau nhà là có thể tránh được ánh mắt của đám trẻ dị dạng truy đuổi - Con đường này là đường Lưu Giai Nghi chỉ cho họ biết.

Bạch Lục dứt khoát đi vào nhà vệ sinh nữ, đảo mắt nhìn quanh, nhóc gạt cỏ ở cửa sổ thông khí trong gian cuối cùng trong phòng vệ sinh nữ, sau tòa nhà đều mọc rất nhiều cỏ dại như vậy - Bạch Lục khẽ sờ mặt tường, sau đó men theo bờ tường tới một tầng khác.

Lúc rời đi bọn chúng còn nghe thấy trong nhà truyền ra tiếng cười thanh thúy như ẩn như hiện của trẻ con.

Tiếng cười mỗi lúc một gần, cuối cùng bám sát theo sau đám Bạch Lục như bóng với hình, giống như có thứ gì lao ra từ trong tòa nhà theo sau đám bọn họ đang vịn trường đi tới tòa lầu khác, và nó cũng đang vịn tường đi giống như đang chơi đùa cùng họ vậy.

Mộc Kha đi cuối thỉnh thoảng lại ngó nghiêng nhìn về phía thanh âm của đứa trẻ đang gần sát, rất nhanh mặt cậu đã bị dọa cho trắng bệch - Cậu vẫn cảm thấy có thứ gì vẫn bám chặt không buông bọn họ.

"Đừng ngoảnh đầu lại." Ngay lúc Mộc Kha nhịn không nổi quay đầu nhìn lại khi nghe thấy tiếng bước chân giẫm trên cỏ đang đi tới thì nhóc Bạch Lục bình tĩnh lên tiếng: "Đúng thật là có thứ gì đó đang bám theo chúng ta, nhưng có thể nó cảm thấy chúng ta đang chơi trò chơi, đi nhanh, đừng để nó đuổi kịp."

Gương mặt của đám trẻ dị dạng ẩn bên trong bụi cỏ cuối cùng cũng hiện ra dưới ánh trăng trắng bệch, bọn chúng ngẩng gương mặt khiếm khuyết của mình, ngây ngơ mà lại âm u. Chúng cười lớn, giơ đôi tay khi bò trên đất bị dính bùn thành màu đỏ ối lên, mở miệng đứt quãng nói:

"Chơi! Chơi với tớ! Ở lại chơi với tớ!"

Mộc Kha nhìn mà giật thót tim, cả đám chạy như điên, cuối cùng thành công chui vào một cửa sổ thông gió khác của nhà vệ sinh nữ ngay trước khi bị đám trẻ dị dạng đuổi kịp.

Miêu Cao Cương hẵng còn đang sợ hãi, tái mặt ngồi phịch trên đất. Nó là đứa cuối cũng chui vào, giày dưới chân bị đám trẻ dị dạng kia giật mất một chiếc, may là Bạch Lục phản ứng nhanh quay đầu giằng nó lại, hai tay hai chân của đám trẻ dị dạng phần lớn là hỏng rồi nên không có khả năng làm ra động tác có độ khó cao như giật người từ một cửa sổ thông khí. Lúc này, đám trẻ dị dạng không thể chui vào cửa sổ thông khí đều tụ tập chen chúc bên ngoài cửa.

Những gương mặt trông giống người nhưng lại cực kỳ quỷ dị lấp ló chen chúc dưới ánh trăng cạnh cửa thông gió, mấy đôi mắt to lớn trừng ra âm u nhìn chằm chằm bọn Bạch Lục, cả người không ngừng di chuyển thò tay muốn bò lên, khóe miệng liên tục lầm bầm:

“Tớ muốn chơi! Các cậu phải chơi với tớ! Ra đây!”

Bạch Lục đưa chiếc giày mình giật lại được cho Miêu Cao Cương, nhàn nhạt liếc nhìn đám trẻ dị dạng: “Bọn chúng tạm thời không thể vào được, mang giày vào đi, để chốc nữa dễ chạy hơn.”

Miêu Cao Cương nhìn sang với ánh mắt phức tạp, nó nói một tiếng cảm ơn, Bạch Lục chẳng phản ứng gì, quay người rời khỏi nhà vệ sinh - Bọn họ cuối cùng cũng đến tòa nhà Lưu Giai Nghi đang ở.

Lúc bọn Bạch Lục đến phòng ngủ của Lưu Giai Nghi thì vừa khéo nghe thấy tiếng Lưu Giai Nghi đang quấn lấy cô nuôi làm nũng: “Cô ơi, hình như người con hơi khó chịu.”

Giọng nói của em vô cùng yếu ớt, lời thoại hết sức nhập tâm, còn mang cả giọng mũi hơi khàn, việc 【món hàng】 ngày mai phải đưa đi mà lại đổ bệnh vào ngày tối hôm trước với cô nuôi của trại mồ côi thật sự chẳng phải là chuyện tốt gì.

Sau khi cô nuôi lặp đi lặp lại hỏi thăm tình hình của Lưu Giai Nghi, Lưu Giai Nghi lại dùng dằng diễn thêm một lúc nữa. Tiếp đó khi Bạch Lục giả mèo meo meo hai tiếng, Lưu Giai Nghi mới đồng ý đi viện khám với cô nuôi, cô nuôi nắm tay em xuống giường, lúc đi tới cửa phòng, Lưu Giai Nghi đột

nhiên kêu lớn ngã nhào xuống đất, cô nuôi bị dọa quay đầu lại, để lộ phần lưng cho đám nhóc Bạch Lục vẫn đang đợi ở cửa.

Nhóc Bạch Lục dẫn đầu cả đám lao lên, ý chí cầu sinh khiến Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương nay đã có dáng dấp của người thành niên càng ra sức chế trụ cô nuôi, mắt cô nuôi trắng dã nhanh chóng ngã xuống đất ngất đi.

Lưu Giai Nghi "yếu ớt" trong nháy mặt giựt phăng tay cô nuôi, bò từ dưới đất lên, đôi mắt mông lung còn lo lắng "nhìn về phía" bọn Bạch Lục: "Tôi không nhìn thấy, các cậu mau tìm chìa khóa trên người cô ta đi! Đợi nữa sẽ có người khác tới kiểm tra mất! Đêm nay phải thật nhanh lên!"

Bọn Bạch Lục nhanh chóng mò ra một chùm chìa khóa từ eo cô nuôi, Lưu Giai Nghi không nhìn thấy, đi đường rất khó khăn, nhóc Bạch Lục để tên đô con Miêu Cao Cương cõng Lưu Giai Nghi, đám chúng nó dẫm lên cô nuôi hai mắt trắng bệch nằm bẹp dưới đất, nhanh chóng chạy đi.

Trừ Mộc Kha, không một đứa nào quay đầu nhìn kẻ bị bọn chúng siết cổ chẳng rõ sống chết kia.

Bọn chúng dường như đều là kẻ phạm tội trời sinh, đối với chuyện hãm hại người khác có thiên phú không hề nhỏ, là những đứa trẻ hư hỏng sẽ không sinh ra bất cứ cảm giác tội lỗi nào đối với kẻ bị chúng ám hại. Mà đứa trẻ Mộc Kha có tam quan bình thường hơn chút, dù chẳng hợp rơ chút nào cũng cứ bám theo chúng, quay đầu lại mở to đôi mắt hoảng sợ nhìn cô nuôi đang nằm dưới đất, nhưng rất nhanh nhóc đã thu lại ánh mắt mình, thấp thỏm bất an chạy theo.

Dù sao thì đêm nay, bọn họ chẳng hề có thời gian để lãng phí đi thương xót kẻ bị hại.

Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương xông lên trước tiên, dẫn dụ đám trẻ dị dạng rời khỏi quảng trường một chốc, nhóc Bạch Lục thừa cơ mở khóa xe trẻ em đỗ bên khu vui chơi, Miêu Cao Cương cõng Lưu Giai Nghi chạy tới, hai người thở hồng hộc chạy lên xe, mà nhóc Mộc Kha…

Nhóc Mộc Kha đạp chân lên xe tập đi, nước mắt lưng tròng, vừa đạp vừa gào rống: "Bạch Lục anh lái xe nhanh chút coi! Gọi điện cái quái gì nữa! Đám trẻ sau em sắp đuổi tới đít rồi kìa!"

Nhóc Bạch Lục ngồi ở ghế lái, tốc độ của xe đồ chơi vốn cũng chẳng nhanh, thêm việc miễn cưỡng nhồi hẳn bốn đứa trẻ vào, trừ Lưu Giai Nghi còn hơi nhẹ chút, mấy đứa khác đều là đám thiếu niên hơn mười mấy tuổi rồi, cũng chẳng nhẹ gì, càng đi càng chậm, cứ như kéo dài hơi tàn lê lết giữa đường.

Đám trẻ dị dạng phía sau chúng rất thích chơi trò đuổi bắt này, cười hì hì kéo lết hai chân dưới đất, hoặc là nhục nhích hai tay hai chân, mắt thấy sắp đuổi kịp bọn Bạch Lục rồi, nhưng ngay lúc đám trẻ dị dạng bày ra vẻ mặt hớn hở sắp thò tay tóm được xe đồ chơi của Bạch Lục, trên xe đồ chơi đột nhiên bốc ra một đoàn khói đen.

Khói đen bốc lên xoắn lại, thả ra vô số xác cháy và tiếng gào thét giương nanh múa vuốt, tựa như hư ảo lại tựa như chân thực, giữa thật giả lẫn lộn, bọn chúng mở cái miệng to tướng phun ra ngọn lửa phừng phực xua đuổi đám trẻ dị dạng đang chạy tới.

【Thông báo hệ thống: Tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu sử dụng đạo cụ (Lời chúc phúc của hành khách).

Ngồi trên phương tiện giao thông, linh hồn của những hành khách này sẽ giúp các bạn xua đuổi quái vật.】

Đám trẻ dị dạng bị dọa, mắt lộ ra vẻ sợ hãi, ồn ào giải tán ngay, nhưng vẫn cố bám theo ở một đoạn không xa, cảnh giác, tò mò, vẫn chẳng cam tâm mà đuổi theo đám Bạch Lục.

Nhóc Mộc Kha đang kêu khóc đến tê tâm liệt phế thấy cảnh này kinh ngạc nức nở một tiếng. Nhóc Bạch Lục một tay cầm điện thoại trẻ em lên, một tay cầm tay lái của xe đồ chơi, ánh mắt bình tĩnh, lạnh nhạt nói với người bên kia: “Alo, Bạch Liễu, bên anh có ổn không?”

Bên kia chẳng có thanh âm gì - Không có người tiếp điện thoại của nhóc.

Nhóc Bạch Liễu không ngừng gọi lại, từ lần trò chuyện ngắn ngủi lúc 9 giờ 15 trước, đã mười lăm phút nhóc không nghe thấy giọng nói của Bạch Liễu rồi.

Ánh mắt của nhóc Bạch Lục trầm xuống, nhanh chóng mở bảng hệ thống ra, phát hiện HP của Bạch Liễu ngay lúc nhóc lên xe chạy trốn đã giảm từ 6 còn 3, vẫn còn tiếp tục giảm xuống với tốc độ thấy mà ghê người, các trị số khác cũng lên xuống tới hoa mắt.

Đặc biệt là thanh thể lực, gần như chỉ còn hai loại trạng thái là sung mãn và suy kiệt, kỹ năng cá nhân thì sử dụng như điên như chẳng cần mạng.

Đồng xu hệ thống chấn động không ngừng, nhảy ra hàng loạt khung cảnh cáo đỏ và thông báo nhắc nhở.

Từ trại mồ côi có thể trông thấy bệnh viện tư nhân bên kia, nhóc Bạch Lục ngẩng đầu nhìn về phía kiến trúc đen kịt phảng phất như muốn ăn sống người ta, đôi con ngươi đen nháy phản chiếu tòa nhà mà một "Bạch Lục" khác đang ở, khóe môi hơi mím chặt.

Đột nhiên, trại mồ côi sau lưng nhóc Bạch Lục sáng đèn lên, có cô nuôi kinh hãi gào lên: "Có đứa đánh ngất cô nuôi xong chạy rồi!"

Đèn của toàn bộ trại mồ côi như thể đều là đèn điều khiển bằng thanh âm, bị một tiếng gọi thét này bật sáng, vẻ mặt cô nuôi trầm xuống một cách khủng bố đứng bên cửa sổ, bóng của họ bị ánh đèn kéo dài phản chiếu lên cửa, trông như 【SlenderMan】 đứng ở cửa sổ chăm chăm nhìn vào đám trẻ không nghe lời muốn chạy trốn kia.

Trong thoáng chốc này, những cô nuôi đó như bỏ đi lớp vỏ hiền lành dễ gần ban ngày, biến thành đám quái vật giống những nhà đầu tư trong bệnh viện.

"Bắt bọn chúng về đây!" Giọng nói của viện trưởng truyền từ loa phát thanh vang vọng trong mọi ngóc ngách của trại mồ côi, âm trầm dội vang, bà ta như là bọn gia trưởng có dս𝔠 vọиg khống chế cực cao, điên cuồng gào khản: "Bắt đám trẻ muốn chạy trốn về trừng phạt thật nặng! Dìm chết đứa cầm đầu xuống hồ rửa tội!"

Chương 103: Trại mồ côi Tình Thương (23)

Chương 103: Trại mồ côi Tình Thương (23)

Edit: Ngân + Beta: Mộc

Những cô nuôi và hộ lý lần lượt chạy ra khỏi mấy căn phòng sáng đèn, biến thành những cái bóng không nhìn rõ mặt trong màn đêm, vặn vẹo hướng về lũ nhóc Bạch Lục.

Trại mồ côi tư nhân này có hơn hai trăm hộ lý, tốc độ của một người trưởng thành hoàn toàn đủ để đuổi kịp con xe đã quá tải lại phải vác thêm hai chiếc xe tập đi của trẻ em. Bọn họ mang vẻ mặt giữ tợn, nổi giận đùng đùng chạy ra từ phòng học, trong đêm tối sắc mặt họ trông còn đáng sợ hơn cả đám trẻ dị dạng cười quỷ dị kia.

Hình như đám trẻ dị dạng bám theo nhóc Bạch Lục cũng sợ đám cô nuôi này, chúng nó vừa thấy cô nuôi là như gặp thiên địch, hét lớn rồi nhanh chóng tản đi.

Đồng xu nhóc Bạch Lục đeo rung lên liên tục.

【Cập nhật 《Sách quái vật của Trại mô côi Tình Thương》 —— Đứa trẻ dị dạng (1/3)】

【Tên quái vật: Đứa trẻ dị dạng (Không phải phiên bản ranh mãnh hút máu)】

【Đặc điểm: Thích lảng vảng giữa đêm chơi đùa với người khác, nhân tiện cắp luôn đứa trẻ chơi với nó đi】

【Nhược điểm: Cô nuôi của trại mô côi (1/3)】

【Cách tấn công: Chích máu (A+), định vị điện thoại (A+), ranh con thổi sáo (A)】

Đám trẻ dị dạng đã chạy đi, còn mấy cô nuôi lại ngày càng gần.

Những cô nuôi này rõ ràng không phải quái vật, vậy thì đương nhiên không thể bị đạo cụ buff 【Lời chúc phúc của hành khách】 chặn ở ngoài được, cửa lớn của trại mô côi đã cách chúng rất gần, nhóc Bạch Lục ngẩng đầu nhìn cánh cửa lớn đang dần khép lại trong bóng đêm.

Ngoài cửa có ánh trăng lay động, có thể nghe thấy tiếng cây cỏ bị gió thổi qua, giống như có người đang đi lại bên trong đám cỏ dụ dỗ bọn họ chạy ngay đi, chạy ra ngoài.

Nhóc Bạch Lục dứt khoát ra lệnh: “Xuống xe rồi chạy!”

Đám trẻ nhất thời hoảng loạn xuống xe, Mộc Kha còn suýt thì không xuống nổi, phải nhờ nhóc Bạch Lục giúp mới hấp tấp xuống được, nhưng cách chạy phân tán mỗi đứa một nơi thế này kiểu gì cũng xuất hiện vấn đề - Chính là đứa nào chạy nhanh hơn sẽ mặc xác đứa chạy chậm.

Miêu Cao Cương vừa xuống xe đã bỏ lại Lưu Giai Nghi, hai tên to đầu nhất là Miêu Phi Xỉ với Miêu Cao Cương có thể lực tốt nhất nên chạy nhanh nhất, chưa gì đã bỏ lại bọn họ ở phía sau.

Lưu Giai Nghi với Mộc Kha chạy chậm nhất, một đứa thì bệnh tim, một đứa thì không nhìn thấy, cả hai tuổi lại còn nhỏ, bị nhóc Bạch Lục kéo đi, nhưng sức lực của nhóc Bạch Lục cũng chẳng tốt gì, bước chân của ba đứa được một lúc đã chậm lại.

Nhóc Bạch Lục cắn răng thở hổn hển, nhanh chóng tỉnh táo lại, lấy tiền giấy linh hồn ra lệnh cho Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương: "Qua đây cõng hai đứa nó."

Miêu Phỉ Xỉ với Miêu Cao Cương không muốn cõng, nhưng cảm giác bức bách từ nhiệm vụ trên giấy linh hồn cũng tương tự lực áp chế, khiến bọn chúng không thể không quay lại.

Rất nhanh, hai tên này đã cõng Lưu Giai Nghi với Mộc Kha lên, lúc này hai người hai đứa, Bạch Lục chạy một mình, tốc độ của cả năm như nhau, nhưng tốc độ này cũng chẳng nhanh, đám cô hồn chạy đuổi phía sau thì ngày càng nhanh. Nhóc Bạch Lục còn nghe thấy tiếng cắn răng chửi rủa bọn chúng là lũ trẻ ranh bẩn thỉu, còn có người hét lớn đòi đóng cửa.

Nhóc Bạch Lục chẳng màng gì lao đầu chạy, phổi nhóc đau đớn như nuốt cả phải một cây đuốc lửa đang chát, khiến nhóc phải há miệng thở dốc.

Mồ hôi ướt đẫm đồ ngủ trông như quần áo bệnh nhân của nhóc Bạch Lục, theo mi mắt khóa chặt trên cánh cửa đang từ từ đóng kín lướt xuống. Ánh trăng chiếu lên gương mặt tái nhợt của nhóc, trong mờ mịt tựa như có một tia sáng lập lòe rơi

xuống, gió thổi lướt qua tai nhóc, giống như có người đang thấp giọng thì thầm.

– Rời khỏi đây, mau rời khỏi đây.

Đứa trẻ hư hỏng không được thần chiếu cố này, ngươi phải nhanh chóng rời khỏi đây, ở đây chẳng ai thích ngươi cả.

Bạch Lục hít sâu, nhóc chạy càng nhanh.

Miêu Cao Cương đột nhiên hét lên một tiếng, ánh mắt nhóc Bạch Lục nhanh chóng quét qua, nhóc cho rằng cái tên này lại tính làm loạn gì, kết quả trông thấy Lưu Giai Nghi đang được Miêu Cao Cương cõng trên lưng nôn ra đầy máu. Máu đen chảy ra từ giữa đốt tay trắng nhợt của bé gái yếu ớt, trong thoáng chốc trông em yếu hắn đi, sắc mặt nhợt nhạt trắng bệch như tờ giấy.

Lưu Giai Nghi giống như sợ làm phiền tới mọi người, em cuộn mình thành tôm nhỏ ho khan một tiếng, sống chết bịt chặt miệng mình, nhưng máu đen vẫn chảy ra từ ngón tay, ngoài ra còn cả nước mắt mà em vẫn luôn cố kiềm lại.

“Đau quá…” Lưu Giai Nghi không nhịn nổi bắt đầu nôn ra, đôi mắt không tiêu cự chảy nước mắt, từng ngụm máu đen đặc cứ thế tuôn trào.

Lưu Giai Nghi ho khan, hoảng hốt lẩm bẩm liên hồi, gọi vị thần bảo hộ chẳng có ở nơi đây của mình: “… Em đau lắm, anh ơi, anh ơi.”

Trong phút chốc, máu đen ấm nóng thấm ướt sống lưng Miêu Cao Cương, Miêu Cao Cương sợ hãi nhìn về phía người đáng tin nhất trong bọn họ: “Bạch Lục, nó nôn ra máu!”

Nhóc Bạch Lục rất nhanh hiểu ra tối nay Lưu Giai Nghi nói với cô nuôi rằng mình không được khỏe chẳng phải nói láo, cũng chẳng phải diễn - Đứa nhóc này thật sự thấy mệt, nhưng vì muốn phối hợp với bọn họ nên mới nhịn không nói ra.

Nhóc nhớ lại những gì Bạch Liễu đã nói với nhóc về bé gái mù Lưu Giai Nghi này.

【Có một người chơi trong số mấy đứa tên là Lưu Giai Nghi, cô bé có hơi kỳ quái, HP khởi đầu không phải một trăm, mà là năm mươi, tôi nghi ngờ rằng cô bé đã trúng phải một loại nấm độc có thể trì hoãn thời gian phát tác, nhưng cũng chỉ là một trong những suy đoán của tôi mà thôi, nhóc chú ý cô bé này một chút, cô bé rất đặc thù, cũng rất nguy hiểm.】

Lưu Giai Nghi nôn đến không còn chút hơi sức nào, em trượt xuống từ trên lưng Miêu Cao Cương. Miêu Cao Cương cũng không giữ nổi em, nhưng nhóc Bạch Lục cứ nhất quyết bắt Miêu Cao Cương cõng Lưu Giai Nghi. Miêu Cao Cương điên tiết lên, bởi vì liên tục phải để ý giữ chặt Lưu Giai Nghi trên lưng khiến tốc độ của nó chậm lại không ít.

Mắt thấy sắp bị đuổi kịp, Miêu Cao Cương thở phì phò, hai mắt tóe lửa gào lớn: “Bạch Lục! Bỏ lại nó đi! Nó hết tác dụng rồi! Ra ngoài được nó cũng chẳng sống nổi! Nôn ra bao nhiêu máu! Để nó lại trong trại mồ côi biết đâu chừng còn có người khám bệnh cho!”

Miêu Phi Xỉ cõng Mộc Kha cũng chẳng chịu nổi nữa, đầu nó toàn mồ hôi, nhe răng trợn mắt gào lên: “Bạch Lục! Con mẹ

mày đào đâu ra lắm lương thiện thế! Vứt mẹ chúng nó đi! Không vứt hai đứa mắc dịch này là bị đuổi kịp đấy!”

Nếu là nhóc Bạch Lục của trước đây, nhóc không chút do dự vứt bỏ hai thứ vướng víu này, tất cả mọi việc đều lấy lợi ích của mình làm đầu, đây là quy tắc của nhóc.

Đương nhiên là hiện tại quy tắc này cũng chẳng thay đổi, chỉ là bây giờ lại có hai nhóc lận.

Mà hai đứa trẻ đang liên lụy đến nhóc cũng lại là móc nối lợi ích đến người kia.

Ánh mắt nhóc Bạch Lục dừng lại trên gương mặt Mộc Kha đang lo lắng bất an nhìn mình, miệng thì gọi tên nhóc, sau đó dịch sang gương mặt đau đến sắp mất ý thức của Lưu Giai Nghi.

Nhóc nhìn cả hai với ánh mắt không cảm xúc —— Nhóc đang cân nhắc giá trị của hai người này, tính xem nên lấy hay bỏ lợi ích của một bản thân khác.

Vứt bỏ Mộc Kha và Lưu Giai Nghi, nhóc Bạch Lục có thể thuận lợi ra ngoài, lợi ích của bản thân cũng sẽ đảm bảo.

Mà không giúp thì rất có khả năng bọn họ sẽ không ra được, nhưng lợi ích của một bản thân khác sẽ được đảm bảo.

Cuối cùng Lưu Giai Nghi cũng hoàn toàn kiệt sức, trượt xuống từ lưng Miêu Cao Cương, gương mặt nhỏ nhắn của em dính đầy máu, mong muốn cầu sinh còn sót lại thôi thúc em ôm

chặt chân Miêu Cao Cương. Miêu Cao Cương bị vấp, vừa khéo ngã lên người Miêu Phi Xỉ, sau khi hai người ngã nhào vào nhau, Miêu Phi Xỉ thuận thể ném luôn Mộc Kha đi, hùng hổ muốn kéo nhóc Bạch Lục chạy.

“Mày đem theo đám không có giá trị lợi dụng này làm gì!”

“Mau đi thôi Bạch Lục! Bọn họ vốn dĩ không phải cùng một loại người với chúng ta!”

Trong mắt nhóc Bạch Lục lúc, mọi thứ đều trở nên chậm chạp như một pha quay chậm, tiếng hít thở gấp gáp, bước chân chạy trên mặt cát, tiếng mắng chửi của cô nuôi đuổi sát sau lưng, đám cô nuôi đang quơ cái gì đó trên tay tới gần bọn họ.

Trong tầm mắt của nhóc Bạch Lục, Mộc Kha bị ném xuống đất mang vẻ mặt sợ hãi đang đưa tay ra cầu cứu bọn họ, Lưu Giai Nghi với gương mặt đầy máu ngước nhìn nhóc, miệng vô thức gọi tên anh trai mình, còn có Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương âm trầm lạnh lùng, gương mặt vặn vẹo chửi bới hai hai đứa trẻ, tất cả như hóa thành một đường ranh giới kỳ lạ, lại giống như một thước phim nhóc từng thấy nơi rạp chiếu phim ngoài trời, phát đi phát lại hai đoạn 【Đứa trẻ tốt】 và 【Đứa trẻ xấu】 trước mặt nhóc.

Nếu dừng lại, vậy nhóc Bạch Lục hẳn là một đứa trẻ tốt, còn nếu chạy thì nhóc sẽ là đứa trẻ hư.

Chiếu theo quy chuẩn đánh giá của thế giới mà nói, có vẻ chỉ cần như vậy đã xác định được một đứa trẻ tốt hay xấu rồi - Nhóc Bạch Lục chợt nghĩ.

Nhưng nhóc vốn dĩ là một đứa trẻ rất xấu xa mà.

Có điều một bản thân khác của nhóc hình như lại không nghĩ như vậy, à, người nọ còn đặt cho nhóc một cái tên mới rất là khó hiểu nữa - "Bạch" trong sớm mai (bạch thiên), Liễu trong tìm thấy hy vọng giữa vực thẳm (liễu ám hoa minh).

【Phải tới tuổi trưởng thành thì nhóc mới có quyền lợi lựa chọn làm người tốt hay xấu.】

【Lúc này ấy à, vẫn nên nên nhường việc người xấu sẽ làm cho tôi, tôi sẽ thay nhóc chịu hết mọi hậu quả phía sau.】

… Mình… đã đồng ý giúp anh ta cứu Mộc Kha và Lưu Giai Nghi, hơn nữa anh ta còn cho mình thù lao - Tay phải của nhóc Bạch Lục nắm chặt lấy đồng xu thiết bị quản lý trò chơi trước ngực, đây là thù lao mà Bạch Liễu cho nhóc.

【Thân phận của tôi là kẻ lang thang, muốn trở thành một kẻ lang thang, nhóc phải tuân thủ giao dịch với bất kỳ người nào, kể cả tôi.】

Ý thức của nhóc Bạch Lục trở về từ một nơi xa, những suy nghĩ tưởng như diễn ra rất lâu này chỉ thành lập trong đầu nhóc không quá mấy giây đã xong xuôi, nhóc Bạch Lục đang bị bị Miêu Phi Xỉ kéo đi đột nhiên dừng lại.

Miêu Phi Xỉ kinh ngạc quay đầu nhìn nhóc Bạch Lục.

"Dừng lại." Nhóc Bạch Lục vô cùng tỉnh táo nói: "Trở lại cõng Lưu Giai Nghi với Mộc Kha lên."

Miêu Phi Xỉ không thể tin nổi kinh ngạc nhìn nhóc Bạch Lục: “Mày điên rồi à Bạch Lục, tao đệt mẹ…”

“Tôi nói quay lại cõng họ lên.” Giọng điệu nhóc Bạch Lục chẳng chút dao động: “Tôi đang ra lệnh, không phải thương lượng, hiểu không?”

Nhóc Bạch Lục nhướng mắt: “Trở về, cõng họ.”

“Đệt!!!” Miêu Phỉ Xỉ với Miêu Cao Cương như phát điên, bọn họ quay lại cõng Mộc Kha đang gào loạn và Lưu Giai Nghi đau sắp chết lên, ôm lấy người xong là chạy như bị chó rượt, rống khản cổ chửi bới nhóc Bạch Lục: “Đcm mày đúng là điên mà Bạch Lục! Tao tưởng mày là người tỉnh táo như tao! Thế đếch nào lại đòi làm thánh phụ! Nếu mà đéo chạy ra nổi tao xem mày làm thế nào!”

“Không chạy ra được…” Bạch Lục bỗng nở nụ cười, nhóc chợt giống một đứa trẻ thật sự, chẳng ngại gió lớn đêm đen mà chạy, lại giống như muốn bung cánh mà bay, hơi thở dồn dập, ngang bướng vô cùng cười phá lên: “Dù sao cũng đã có người nói sẽ giúp tôi thu dọn tàn cục, giờ thì đây đã là chuyện của người đó rồi.”

———

Lời nhắn từ 611 (mong các bạn hãy đọc hết)

_ Truyện vẫn còn typo, xưng hô/ngôi ba chưa đồng nhất, tụi mình vẫn đang beta lại dần, các bạn có thấy sai sai mong bỏ qua nha ❤

_ Về phần cmt trên truyenwk.com, tụi mình sẽ check lại và xóa hết các cmt crack canon Tháp Liễu/đẩy thuyền tà đạo (crack canon Tháp Liễu), mắng chửi nhân vật với ngôn từ quá khích/tục tĩu, KY…

_ TUYỆT ĐỐI KHÔNG CRACK CANON CP CHÍNH (THÁP LIỄU), tụi mình không có thời gian xem hết và kiểm soát cmt được, mong các bạn tuân thủ quy định của 611! Vấn đề này mình đã nhắc lâu rồi nhưng vẫn còn thấy mãi =}}}}}}}}} rất mệt.

_ Đọc truyện vui vẻ!

Chương 104: Trại mồ côi Tình Thương (24)

Chương 104: Trại mồ côi Tình Thương (24)

Edit: Ngân + Beta: Mộc

Trở lại lúc cõng Lưu Giai Nghi với Mộc Kha, tốc độ của ba đứa càng rõ ràng không bì được với người lớn, nhưng may là vừa qua chín rưỡi nhóc Bạch Lục đã bắt đầu chạy nên hiện giờ bọn nhóc vẫn có chút ưu thế về thời gian, tạm thời đám cô nuôi phía sau chưa thể đuổi kịp.

Mắt thấy bọn nhóc sắp sửa chạy tới cửa lớn, Miêu Phi Xỉ với Miêu Cao Cương bày ra vẻ mừng như điên, nhưng chẳng lâu sau, vẻ mặt chúng y sì sáp đèn rơi xuống nước lạnh kẹt cứng trên mặt Miêu Phi Xỉ.

Nó đứng sững tại chỗ, dừng ngay bên rìa cửa lớn đang mở, không hề chạy ra ngoài. Thậm chí còn giật lùi hai bước.

Thứ lượn lờ bên ngoài cửa tối om là vô số nhà đầu tư [Slender Man] đầu đội mũ quấn đầy băng trên mặt.

Miệng chúng nhai nát đống băng gạc bên ngoài dùng để trói chúng, răng nanh sắc nhọn dài hoắt lộ ra như đang cười tới tận mang tai, đầu mũi ngẩng lên trong không khí ngửi về phía con mồi nhỏ bé tươi ngon đang tiến gần về phía bọn chúng, miệng lớn nhỏ ra đầy rãi.

Toàn thân bọn chúng đen đặc, ở trong đêm chẳng thể nhìn rõ, Miêu Phi Xỉ chạy mãi mới phát hiện đốm sáng lập lòe ngoài cửa không phải ánh trăng gì cả.

Mà là lũ mặt rách quấn đầy băng gạc này.

Bọn chúng bị ngăn ở ngoài vì bị cửa lớn của trại mồ côi chắn ngang, duỗi bàn tay thon dài vào cửa hàng rào muốn bắt đám nhóc trong cửa, tiếng răng nanh sắc nhọn trong miệng hợp lại với nhau, chúng tựa như đang mô phỏng ăn theo thứ gì đó, nước rãi nhỏ xuống không ngừng.

Nhìn lũ quái vật bên ngoài cửa, đám trẻ cứng người, Miêu Phi Xỉ với Miêu Cao Cương cõng Mộc Kha với Lưu Giai Nghi đứt phanh quỳ mọp dưới đất, mặt đầy hốt hoảng.

Nhóc Bạch Lục cũng ngồi trên đất, nhóc điều chỉnh hô hấp, bình tĩnh liếc ra ngoài cửa: "… Thất bại rồi, quả nhiên chẳng dễ mà chạy ra ngoài được thế."

Đám quái vật này hẳn là đám nhà đầu tư không có được máu trẻ em phù hợp chết thảm vì bệnh nặng, vào giữa đêm khuya hay lảng vảng bên ngoài trại mồ côi, đám trẻ chạy trốn ra ngoài đụng phải lũ này thì khả năng bị tách ra rất cao.

Đám cô nuôi đã đuổi tới phía sau, bọn chúng chửi rủa lũ trẻ dám cả gan chạy trốn này, nhóc Bạch Lục ăn một bạt tai của cô nuôi, cắm mặt vào đất.

Nhóc chịu mấy cây chổi đánh mạnh vào người, nhưng trên mặt lại chẳng có biểu cảm gì, tựa hồ đã sớm đoán trước được những chuyện này, viện trưởng bám theo chạy tới khóa cửa lớn, vẻ mặt âm trầm từ cao nhìn xuống đám trẻ nghịch ngợm.

Mặt bà ta nặng ra như chảy cả nước, quay người nhìn về phía đám trẻ, cái giọng âm u cất lên: “Giờ nói cho tao đứa nào bày ra vụ này, nói cho tao đây là chủ ý của đứa nào thì có thể không cần phải chịu phạt nghiêm khắc, còn nếu không thì…”

Còn chẳng đợi viện trưởng uy hiếp xong, hai tên mới chạy như điên Miêu Phi Xỉ với Miêu Cao Cương ôm hận mà nhìn chằm chằm nhóc Bạch Lục, không chút do dự chỉ thẳng nhóc: “Là nó!”

Ánh mắt viện trưởng dừng lại trên người mấy đứa vẫn đang bị đánh, nhích dần lên người nhóc Bạch Lục, bà ta ngừng một lát, chẳng rõ ý gì: “Xem ra lần rửa tội ban sáng hôm nay vẫn chưa rửa sạch tội của mày, Bạch Lục.”

“Mày cần phải được tẩy cho sạch hơn nữa.” Viện trưởng cười ôn hòa, nhưng trong mắt bà ta lại chẳng có chút ý cười: “Ngay tối nay, ngay trước ngày thứ tư mày bị đưa tới bệnh viện tiến hành ghép đôi với nhà đầu tư, tao sẽ tẩy cho bằng sạch tội ác trên người mày.”

“Đám trẻ còn lại nhốt hết vào phòng bỏ đói một ngày, Bạch Lục thì để tao tự nhốt nó vào nhà thờ.”

Nhóc Bạch Lục vừa đứng dậy đã bị viện trưởng xách cổ đi, cả người bị lôi xồng xộc tới phía nhà thờ.

Nhóc chạy cả một đêm, hiện giờ đã chẳng còn hơi sức, không chút phản kháng mặc viện trưởng lôi đi, lảo đảo bị ném vào nhà thờ.

May là viện trưởng chỉ lôi trò cũ ra khè nhóc, chỉ ấn dí đầu nhóc vào hồ rửa tội không cho nhóc thở, trò chơi bạo lực trẻ con này viện trưởng chơi nhiều lần rồi.

Nhưng lần này bởi Bạch Lục dẫn theo đám nhỏ chạy trốn đã chọc vào ranh giới cuối cùng của viện trưởng, bà ta không ngại phiền cắm đầu nhóc xuống hồ rửa tội, lải nhải chửi rủa mấy lời mà nhóc Bạch Lục chẳng hiểu được.

“Súc sinh ghê tởm.”

“Mày có thể sống tới lúc này đều là nhờ vào sự bố thí của nhà đầu tư tốt bụng, sao mày dám làm ra chuyện này hả?!”

Nhóc Bạch Lục vô lực trợn tròn mắt, lông mi dính đầy nước, nhóc ngạt thở chật vật ngẩng lên lại bị thẳng tay dìm xuống nước sâu, nước tràn vào mũi khiến nhóc ho khan, nhưng nhóc Bạch Lục còn chưa kịp ho đã bị viện trưởng tức giận đùng đùng dí cổ xuống tiếp.

“Mày biết mày mà chạy ra ngoài sẽ rước bao nhiêu phiền phức cho bọn tao không?!” Bà ta điên cuồng gầm lên, túm chặt tóc ướt trong nước của nhóc Bạch Lục: “Cái con quái vật không có tính người này, cha mj mày vứt mày đi đúng chỉ giỏi thêm phiền cho bọn tao, rõ là nên nhân lúc mày vừa thó đầu ra ngoài thì nên bóp chết mày đi tạo phúc cho đời…”

Ánh mắt của nhóc Bạch Lục dần dần rủ xuống, nhóc bắt đầu mất đi hứng thú với trò chơi [chuột vùng vẫy trong nước] này rồi.

Cũng mất cả sức lực.

Ngay khi Bạch Lục nổi lên lấy một hơi thở thì lại bị dìm xuống nước, nhóc giờ đến thở cũng thở không nổi, sặc khan một tiếng.

Viện trưởng mặt không biểu tình dí đầu nhóc Bạch Lục tới đáy nước, bọt khí tràn vào khoang mũi nhóc, nhưng mặt nhóc lại chẳng có vẻ hoảng hốt sợ hãi của người sắp chết đuổi, mà rất bình tĩnh, cho dù lúc này nhóc có nghĩ về việc mình sắp bị bóp chết thì cũng vậy, bởi vì nhóc đã quá quen với nỗi đau bị dìm chết trong nước rồi.

Bạch Lục nhắm hết mắt lại, nhóc buông thõng hai tay đang bám lấy thành bên của hồ rửa tội, cả mình rơi xuống trong ao, toàn thân hôn mê sâu lềnh bềnh trôi trên hồ rửa tội, đồng xu trước ngực lơ lửng trôi tới, ánh sáng lập lòe bên trên sóng nước.

“Hay thật!” Viện trưởng hung tợn giật đồng xu, bà ta thét lên: “Mày thế mà dám trộm đồ của nhà đầu tư! Cái thứ độc ác ma quỷ sinh này!”

Ngay khi bà ta vẫn đang giày xéo nhóc Bạch Lục, nhóc Bạch Lục cũng thật sự mà tưởng rằng mình sẽ bị dìm chết dễ vậy luôn, bên ngoài nhà thờ đột nhiên truyền tới một tiếng nổ kinh thiên động địa, trước mặt nhóc Bạch Lục nhảy ra một dòng cảnh cáo đỏ chói:

[Hệ thống cảnh cáo: Cảnh cáo! Cảnh cáo! HP của tuyến thân phân phụ của người chơi Bạch Liễu giảm xuống nhanh chóng! Hãy lập tức rời khỏi khu vực nguy hiểm!]

[… HP của tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu giảm còn 2… còn 1… Cảnh cáo! Tuyến thân phận phụ của

người chơi Bạch Liễu sắp chết!!]

Nhà thờ cũng bị chấn động ảnh hưởng lắc lư mấy hồi, viện trưởng cuối cùng cũng thôi hành hạ nhóc Bạch Lục, bà ta vừa chửi vừa đi ra ngoài nhà thờ: "Xảy ra chuyện gì mà tiếng động lớn thế?"

Nhóc Bạch Lục khó khăn bò dậy từ hồ rửa tội, mặt nhóc chẳng có biểu cảm nào cứ vậy ngồi trong hồ rửa tội, nhóc yếu ớt hít thở, ngẩng đầu nhìn về phía tượng thần trông vừa trẻ vừa quỷ dị ở bên cạnh hồ rửa tội, trong mắt phản chiếu màn hình cảnh cáo màu đỏ không ngừng nhảy ra của hệ thống.

Chẳng bao lâu sau viện trưởng đã trở lại, sắc mặt bà ta cực kỳ u ám: "Bệnh viện tư nhân bị nổ, chỉ sợ lễ ghép đôi phải hủy bỏ, đây có phải trò quỷ do thứ mày lấy từ chỗ nhà đầu tư gây ra không?"

Bà ta vừa nói, vừa bực tức bóp cổ nhóc Bạch Lục ấn vào trong nước.

Nhóc Bạch Lục không giãy giụa gì, nhóc thật sự là chẳng còn hơi sức đầu để mà phản kháng.

Nhóc nằm dưới đáy nước, đôi con mắt mở hé, sắc mặt trắng bệch môi bầm tím sẫm, đen cả lại, bởi vì ngạt thở và thiếu dưỡng khí đôi đồng tử tan rã co rút, phía sau bảng số liệu mã hóa màu đỏ xuyên thấu là gương mặt đang ngủ say trên thập tự giá của thần linh.

Tình cảnh quỷ dị này khiến tư duy của nhóc Bạch Lục mém bị dìm chết.

Trên thế gian này thật sự có thần ư? Một nhóc kia không phải đã nói chỉ cần đổi tên mới, đổi thành Bạch Liễu rồi thần sẽ yêu thương nhóc sao?

Tối nay chắc nhóc cũng miễn cưỡng được xem là một đứa trẻ tốt rồi, vậy tại sao thần vẫn không phù hộ?

Mí mắt của thần đột nhiên lay động, mở mắt là một màu chẳng xóa, đôi mắt không có con ngươi nhìn về nhóc Bạch Lục đang ở trong hồ rửa tội, trên người hiện ra một tầng sáng trắng dịu êm, cỏ rối mọc trên người y trườn đi như muốn trói càng chặt lấy y, nhưng ánh sáng trong đôi mắt thuần khiết ấy vẫn như cũ khiến nhóc Bạch Lục hoảng hốt, tựa hồ trong thoáng chốc ấy nhóc đã được ai đó che chở vậy.

[Hệ thống cảnh cáo: HP của người chơi Bạch Liễu tiếp tục giảm… HP của người chơi Bạch Liễu ngừng giảm, HP dư lại chỉ còn 0.5, tuyến thân phận của của người chơi Bạch Liễu còn sống]

[Hệ thống cảnh báo: NPC viện trưởng gồng sức muốn bóp chết trẻ em ngay bên trong nhà thờ đã đụng vào điều cấm luật của thần]

[Thần giáng trừng phạt]

Viện trưởng như bị gợn sóng vô hình nào đó đánh văng ra, ngã sầm vào cột trong nhà thờ, kêu rõ một tiếng thảm thiết.

Nhưng trừng phạt chưa dừng lại, bụi gai sinh trưởng trên kệ Nghịch Thập Tự giá chồi ra vô số nhánh nhỏ cuốn khít lất viện trưởng, bà ta bị gai nhọn đâm vào người, chỉ dư lại một đôi

mắt nhìn xuyên thấu qua rừng gai chằng chịt hoảng sợ nhìn về phía nhóc Bạch Lục đang bò ra khỏi hồ rửa tội và vị thần đang mở to mắt phía sau nhóc Bạch Lục, bà ta sợ tới run rẩy toàn thân, quỳ mọp dưới đất cầu xin tha thứ.

"Không, thần, con không phải muốn dìm nó chết, còn chỉ đang dạy dỗ đứa trẻ ác độc này, không phải, thần, xin đừng buông xuống trừng phạt này – Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!"

Giây tiếp theo, bụi gai cuốn chặt.

Máu của viện trưởng rơi xuống mặt đá cẩm thạch trong nhà thờ, bà ta ngửa đầu phát ra tiếng gào thét chói tai, bụi gai bám theo da thịt bà tà, chui vào khoang miệng mở to, giống như một cối xay thịt nhạo trộn trong người bà ta, toàn thân bà ta thoáng chốc co quắp bị trói đứng trên bụi gai.

Vết máu từ trên người bà ta giống như nước mưa trên người nhóc Bạch Lục, tí tách rơi xuống mặt đất, tụ lại một nơi.

Bà ta trong phút chốc đã trở thành một cái xác, bụi gai chậm chạp thả cái xác trên mặt đất, sự tồn tại của cái xác này cũng chẳng có bao lâu, rất nhanh sau đã biến thành số liệu tiêu tán trong nhà thờ.

[Hệ thống nhắc nhở: NPC Viện trưởng chết vì chịu công kích, đang thu thập số liệu…]

Chương 105: Trại mồ côi Tình Thương (25)

Edit: Ngân + Beta: Mộc

Đám bụi gai dính máu nhanh chóng thu lại dưới đất, vài sợi còn trượt ngang trên đôi chân ẩm ướt của nhóc Bạch Lục, nhưng lực lại rất nhẹ, không hề đau chút nào, giống như có ai đang vỗ về an ủi nhóc vậy.

Bụi gai trở về bên trên Thập Tự Giá, nhưng gai mọc trên mặt thần linh lại càng dày đặc, trước đây chúng còn để lộ ra một gương mặt, mà giờ thì chỉ hé được nửa mặt.

Thần linh bên dưới bụi gai mở bừng mắt, yên tĩnh nhìn nhóc Bạch Lục, sau đó lại như mỏi mệt chầm chậm khép mắt lại.

Nhóc Bạch Lục nhìn mu bàn chân bị bụi gai trượt qua của mình.

Bụi gai còn trườn quanh mắt cá chân của nhóc Bạch Lục, tựa như nũng nịu thân mật, có hơi ngứa.

Nhóc Bạch Lục cong ngón chân cái của mình lên, ánh mắt quái dị nhìn từ chân mình lên gương mặt thần linh bị bụi gai quấn chặt, nhóc Bạch Lục vi diệu nhìn vị thần trông như sắp sửa ngủ say nọ.

… Cái tên này chắc là kẻ mà Bạch Liễu nói đã hôn anh ta hai lần đây mà, gì mà NPC cấp Thần thì phải?

Nhưng NPC này trông cũng chỉ mười sáu mười bảy thôi… Nhóc của tương lai chẳng lẽ lại ở cùng cái kẻ còn nhỏ hơn mình từng này tuổi sao…

Cơ thể nó bị đám dây gai trên Thập Tự Giá xiết càng chặt, khi bước xuống giống như tự xé mình khỏi Thập Tứ Giá, động tác chậm chạp vô cùng, nhóc Bạch Lục hơi cảnh giác lùi về sau mấy bước - Tuy theo lời của Bạch Liễu thì NPC cấp Thần này không có mấy địch ý với cậu, còn là một NPC biết giữ lời và vô cùng lợi hại nữa.

Nhưng hệ thống vẫn nhắc nhở nhóc Bạch Lục phải duy trì cảnh giác.

【Hệ thống cảnh cáo: Tuyến nhân vật phụ của người chơi Bạch Liễu kích phát NPC cấp thần!】

【《Sách quái vật của Trại mồ côi Tình Thương》 cập nhật - Bụi gai thần linh】

【Tên của quái vật: Bụi gai thần linh (NPC cấp Thần)】

【Đặc điểm: Sẽ trừng phạt kẻ muốn bóp chết trẻ em trước mặt nó.】

【Nhược điểm: Tạm thời chưa có (Không yêu cầu người chơi thăm dò nhược điểm của quái vật)】

【Phương thức công kích: Đánh bằng đuôi, cắn mặt (2/???) (Ghi chú: vì không thể xác định số lượng phương thức công kích, thu thập được một cái sẽ coi như người chơi đã thu thập đủ.】

Gương mặt thiếu niên ngây ngô của thần linh bị vùi trong bụi gai dính máu đen nhánh, nó như không cảm nhận được cảm giác đau đớn khi bụi gai trên Thập Tự Giá kéo lại, mà cố chấp, hiếu kỳ tới gần nhóc Bạch Lục, nghiêng đầu dùng đôi mắt tò mò đơn thuần đánh giá nhóc: "Bạch Liễu, ngươi biến thành một… đứa trẻ nhân loại rồi."

Như thể hiếu kỳ, nó vươn tay muốn chạm lên gương mặt của Bạch Lục, nhưng lại bị nhóc Bạch Lục cảnh giác trốn tránh.

Nó lại như hoảng hốt nghĩ tới: "Đúng rồi, HP của ngươi chỉ còn 0.5, không thể chịu được sự tiếp xúc với ta."

"Nhưng mà… cho dù HP của ngươi chỉ có 0.5…" Nó vươn tay, hướng thẳng vào nhóc Bạch Lục, trong mắt viết rõ hai chữ "muốn sờ": "Lúc ngươi còn nhỏ mặt còn bự hơn cả khi trưởng thành nữa Bạch Liễu, ta có thể…"

Nhóc Bạch Lục biết mặt mình có hơi nhiều thịt chút xíu, người thì chẳng có nhiều thịt vậy đâu, nhưng mặt thì đúng là đầy thịt thật.

Nhưng từ miệng cái tên này nói ra thì khác, nhóc Bạch Lục bắt đầu cảm thấy mặt mình cũng dị luôn rồi.

–- Cái vị NPC cấp Thần này dùng từ quỷ dị thật đấy.

Nhóc Bạch Lục lạnh nhạt từ chối thẳng: "… Không cho sờ."

Nó như thể mất mát lắm cụp mắt xuống: "… Lúc trước ngươi còn bảo ta cắn mặt ngươi nữa, giờ sờ một chút thôi cũng không được sao?"

Nhóc Bạch Lục: "…" Tự dưng có cảm giác lỡ bắt nạt người ta luôn rồi.

Hệ thống rõ ràng đã cảnh cáo đây là tên quái vật có lực công kích vô cùng đáng gờm, nhưng sao lại có thiết lập thế này được.

Bạch Liễu anh đã làm gì với quái vật NPC cấp Thần người ta rồi hả?

Trên mặt nhóc Bạch Liễu lại khó mà nhịn nổi lộ ra biểu cảm hơi chút vi diệu.

HP của nhóc Bạch Lục vẫn còn 50, nhưng nhóc vẫn đang đánh giá NPC cấp Thần, không nói với nó HP thật của mình - Nhóc vẫn đang cân nhắc tính nguy hiểm của NPC cấp Thần đột nhiên xuất hiện này.

Nhưng Bạch Liễu đã kể với nhóc, phải cố gắng hết sức thu thập đủ Sách quái vật…

Nhóc Bạch Lục đấu tranh rất lâu, nhóc đánh giá mặt mình một lát, đưa gương mặt vẫn còn hơi ngấn sữa của mình tới ngay trước mặt Tawil bị vây trong bụi gai, giọng hơi cứng lại nói:

“Này, anh muốn sờ thì cũng được, sờ chắc cũng tính là một phương thức công kích đúng không? Anh dù cách sờ không quá mạnh bạo với tôi là được, tôi cần anh tới công kích tôi.”

Tawil ngẩng mặt, mắt sáng lên, nó nhìn chằm chằm gò má của nhóc Bạch Lục rất lâu, như thể đang tính toán nên ra tay từ chỗ nào vậy, đôi mắt chăm chú đặc biệt ấy gần như khiến nhóc Bạch Lục sững người.

Cuối cùng, nó chậm rãi vươn ngón trỏ bị bụi gai cuốn chặt, nhẹ nhàng chọc lên gò má hơi nhô ra của nhóc Bạch Lục.

Bụi gai chạm lên gương mặt nhóc Bạch Lục cọ nhẹ một chút, để lại xúc cảm lạnh lẽo từ đôi tay của Tawil - Ấy thật sự rất nhẹ, nhẹ nhàng tới mức khiến người ta không dám tin rằng đó thật sự là cảm giác mà đôi tay bị vây trong bụi gai nọ có thể làm ra, nhóc Bạch Lục hoàn toàn không có chút cảm giác đau đớn nào.

【Hệ thống cảnh cáo: Tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu đã bị NPC cấp Thần quấn bụi gai công kích , HP giảm xuống… Vì tiếp xúc quá nhẹ còn đang trong tính toán… Tính toán xong, HP giảm 0.3】

【Mở khóa phương thức công kích mới: Đánh bằng đuôi, cắn mặt, chọc mặt (3/???) (Ghi chú: vì không thể xác định xác định số lượng phương thức công kích, thu thập được một cái sẽ coi như người chơi đã thu thập đủ)】

【Chúc mừng người chơi Bạch Liễu tập hợp đủ Sách quái vật trang (Bụi gai thần linh)】

“Thật ấm áp.” Tawil dịu giọng nói: “Bạch Liễu, lúc ngươi còn nhỏ cũng ấm áp thế sao? So với cánh môi và gương mặt lúc trước ta chạm vào còn ấm hơn nhiều.”

Mi mắt nhóc Bạch Lục run khẽ, nhóc không nhịn được mà xoa nhẹ lên nơi má bị y chạm tới.

“Tôi vốn không ấm áp gì.” Nhóc vừa từ hồ rửa tội bò ra, khóe mắt nhóc rũ xuống nhìn đôi tay trắng nhợt lạnh tới mức thái quá của Tawil: “Là anh quá lạnh thôi.”

“Cơ thể ta trước giờ vẫn vậy.” Tawil ngước mắt nhìn nhóc Bạch Lục: “Nhưng ngươi là người đầu tiên tới gần ta, cho ta biết mình là một kẻ lạnh lẽo.”

Gương mặt y lộ ra vẻ mỏi mệt, nhưng lại ý cười thỏa mãn thật nhẹ, tầm mắt Tawil hơi cụp xuống, y thì thầm một mình: “Khi tỉnh lại đã vi phạm quy tắc mà hệ thống trói buộc là giết chết NPC, ta sẽ bị cưỡng chế tiến vào trạng thái ngủ say…”

“Nhưng ta cảm nhận được tiếng gọi của ngươi, vì thế ta tỉnh lại để gặp ngươi.”

Tawil nắm lấy đôi tay vẫn còn vương hơi ấm của nhóc Bạch Lục, y cuối cùng cũng nhắm chặt mắt lại, giọng nói cũng từ từ tan biến: “Bạch Liễu, mỗi lần thức tỉnh đều gặp được ngươi khiến ta rất vui, lần sau gặp lại.”

“Ta rất thích nhiệt độ trên cơ thể ngươi, hy vọng lần sau gặp được ngươi, ngươi có thể cho ta nhiều hơn một chút.”

Để quái vật không có hơi ấm như ta khi chìm trong giấc ngủ say lạnh lẽo, có thể ôm lấy hơi ấm ít ỏi mà ngươi cho ta mỗi khi thức tỉnh, khiến cơn say có thể ấm hơn đôi chút.

Bụi gai càng quấn càng chặt, cuối cùng che kín gương mặt Tawil, nó bị đám gai dữ tợn buộc chặt lên Thập Tự Giá, bụi gai như trừng phạt Tawil mà siết mỗi lúc càng chặt hơn, mà Tawil thì đã ngủ say rồi.

Thiếu niên thần linh trân trọng giữ chặt ngón trỏ của mình, nghiêng đầu ngủ trên bụi gai dính máu, không có hơi thở, nhưng ngủ rất say, nhìn vào trông như vì công kích người khác mà có vẻ hơi mệt.

Với lại nhìn vào cái vẻ nhuần nhuyễn của tay này khi khống chế lực công kích cậu…

Bạch Liễu vẫn chơi cái trò bắt ép người ta tấn công bản thân này với y sao? Nhớ đến mấy lời tiện miệng Bạch Liễu nói về Tawil trước đó đều là cả loạt 【tùy tiện chơi đùa, chỉ là trò chơi, chỉ là NPC】, nhóc Bạch Lục lại nhìn về gương mặt NPC cấp Thần bị trói trên Thập Tự Giá nào đó chỉ chọc có chút xíu thôi đã thỏa mãn cực kỳ nọ…

Nhìn mặt của NPC cấp thần này cũng chỉ khoảng mười sáu mười bảy, cách biệt tuổi tác với Bạch Liễu còn hơi bị lớn, bị Bạch Liễu lừa qua lừa lại còn giúp cậu làm việc, mỗi lần xuất hiện công kích một tí đã giúp Bạch Liễu nhận được đạo cụ của Sách quái vật, bị Bạch Liễu chiếm hời không phải hôn hôn thì là cọ cọ… Mà giờ nhìn lại, người ta còn đang trông ngóng lần gặp tiếp theo kìa.

Tâm trạng nhóc Bạch Lục cũng đã biết được mình là một NPC vô cùng vi diệu, ánh mắt nhóc nhìn Tawil có một sự thương

hại kỳ dị.

—— Cái cảm giác trẻ vị thành niên đang sống sờ sờ mà bị tên khốn nạn đa mưu túc trí dụ dỗ yêu đương này thật là…

“Qe.” Nhóc Bạch Lục mặt không biểu cảm chê bai: “Tôi đúng là ghê tởm thật mà.”

—

Tác giả có lời muốn nói:

Nhóc Bạch Lục: Anh là kẻ tình nghi dụ dỗ trẻ vị thành niên, mời đi theo tôi một chuyến.

Bạch Liễu: Chuyện lúc nào? Sao tôi không biết?

Nhóc Bạch Lục (mặt không cảm xúc lấy còng tay ra): Tôi không nghe anh giảo biện đâu, bắt trước nói sau.

Tawil hóng chuyện bên cạnh: …?

Sờ mặt của trẻ con loài người đã thiệt sự! Mũm mĩm mũn mĩm!

Tawil vô cùng tò mò về nhiệt độ và kết cấu cơ thể con người, còn thích nhiệt độ trên cơ thể Bạch Liễu, là thế này, Tiểu Tháp, tui nói cậu hay chuyện này này, nhiệt độ trực tràng của con người cũng rất…

Nhóc Bạch Lục: Kẻ tình nghi dính líu tới việc phổ cập kiến thức khoa học phi pháp, bắt lại ngay đi.

Bạn gay của tui: Đuôi cá play, gương play cậu cũng cho Tawil với Bạch Liễu chơi cả rồi, thế nên phó bản này là dây đằng play hả? (Hơi bị gì rồi nha).

Nhóc Bạch Lục: … Bị nghi ngờ có liên quan … Dẹp đi, trực tiếp bắt luôn.

Bộ này chính thức tiến vào cao trào! Tui sẽ tăng tốc độ ra chương mới! Yêu mọi người, tối ngủ ngon!

Chương 106: Trại mồ côi Tình thương (26)

Edit: Ngân + Beta: Mộc

Lúc bò ra khỏi hồ rửa tội, do đầu óc choáng váng nên nhóc Bạch Lục vấp phải thành hồ. Cậu nhóc bước đi khập khiễng, gắng gượng đẩy cửa lớn của giáo đường.

Bên ngoài là tiếng gào thét sợ hãi không thôi của cô nuôi đang chạy loạn, đám cô nuôi mới vừa rồi còn bám riết không buông bọn nhóc giờ đây không giấu nổi vẻ kinh hoàng, sợ hãi nhìn tòa kiến trúc chìm trong tàn dư của vụ nổ, ánh lửa thiêu đốt mọi thứ trong bệnh viện tư nhân giống như đom đóm trong đêm, sáng lên lập lòe mang sức nóng tới.

“Tầng bảy của bệnh viện tư nhân đột nhiên phát nổ! Tất cả nhà đầu tư bên trong đều bị thương nặng!”

“… Bên bệnh viện báo rằng ngày mai đám trẻ này không thể tiến hành ghép đôi, các nhà đầu tư cần hồi phục, báo rằng chúng ta phải đợi thêm một ngày, cho tới thứ năm…”

“Hết cách rồi, chờ tới thứ năm mới có thể đưa đám trẻ này tới bệnh viện…”

Nhóc Bạch Lục vịn cửa nhà thờ, nhìn tòa kiến trúc bị thiêu đốt trong đêm phía xa, giống như lửa than còn đang cháy.

Ánh lửa quay quanh bay lên trên, như pháo hoa nở rộ lóa mắt, rực rỡ, lại ấm áp. Còn nhóc Bạch Lục thì đang đứng nơi nhà

thờ lạnh băng trong trại mồ côi, cảm giác như sự lạnh lẽo khi vừa ra khỏi hồ rửa tội cũng bị thứ ánh sáng càn rỡ và nhiệt độ đó làm nóng, thành ra nhóc chẳng còn muốn run rẩy nữa.

Đó là một nửa khác của bản thân nhóc, dùng cả mạng sống để tạo cho nhóc có thêm một ngày cơ hội.

Nhóc Bạch Lục run rẩy lấy chiếc điện thoại ướt nước ra, có hơi do dự, cũng không biết thứ đồ chơi này còn có thể gọi nữa hay không.

Viện trưởng vốn muốn lấy điện thoại và đồng xu quản lý trò chơi khỏi người cậu, nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã chết.

Nhóc Bạch Lục bấm số gọi cho Bạch Liễu. Một lần, hai lần, ba lần, đều không kết nối được với đầu bên kia, nhưng nhóc vẫn chưa từ bỏ, cố chấp phải gọi bằng được, cuối cùng không biết sau bao nhiêu lần thì bên kia đã nghe máy.

“Alo.” Nhóc Bạch Lục bình tĩnh hỏi: “Còn sống không?”

Giọng nói của người bên kia mang theo ý cười, còn ho khan mấy tiếng do sặc khói, nhưng vẫn miễn cưỡng trả lời nhóc: “Tôi còn tưởng tôi bị nổ chết rồi đấy, thế mà vẫn còn sống, sao nào, mấy đứa không chạy thoát được thật à? Sớm vậy đã gọi điện cho tôi rồi?”

“Không thoát được.” Nhóc Bạch Lục chẳng có một xíu cảm giác thất bại nào, cậu nhóc bình tĩnh trả lời: “Bên ngoài cửa lớn có quái vật nhà đầu tư đã chết canh cửa, tôi bỏ cuộc rồi.”

Bạch Liễu cũng không ngạc nhiên: “Dù sao cũng là trò chơi cấp hai mà, nếu chạy thoát dễ vậy thì sao khống chế tỉ lệ tử vong được.”

Cậu vừa nói đã ho hai tiếng, chậm rãi bảo: “Chẳng qua vừa thấy quái vật đã bỏ cuộc trông không giống phong cách của nhóc, tôi còn cho rằng nhóc sẽ lấy đạo cụ bên trong công cụ quản lý trò chơi để thử đột phá vòng vây cơ đấy, dù gì cũng là một cơ hội hiếm có để chạy, sao nào, xuất hiện tình huống bất ngờ khiến nhóc buông xuôi à?”

Khóe miệng nhóc Bạch Lục mấp máy, nhóc sững người một lát mới đáp lại Bạch Liễu: “Ừm, tôi có cân nhắc dùng tới 【lời chúc phúc của hành khách】 để thoát.”

“Kế hoạch của tôi là để đám Miêu Phi Xỉ xông ra ngoài, xem thử có thể tìm thấy phương tiện giao thông nào linh hoạt hơn ở bên ngoài trại mồ côi hay không —— Cũng chính là xe.”

“Hôm nay có rất nhiều nhà đầu tư có tiền tới, bệnh viện tư nhân cũng gần, ngày mai bọn họ còn phải tới để đón chúng tôi, rất có khả năng đám tư nhân này sẽ dừng sẽ bên ngoài, có phương tiện giao thông là có thể dùng [lời chúc phúc của hành khách] đánh lùi đám quái vật, làm như vậy tuy mạo hiểm, nhưng cũng có thể thử chạy ra ngoài.”

Bạch Liễu khẽ ồ lên một tiếng: “Sau đó còn có thể nhân tiện lỡ tay tiễn luôn Miêu Phi Xỉ với Miêu Cao Cương trong quá trình dò đường, như vậy thì nhóc vừa có thể giúp tôi dọn dẹp hai tên này, vừa hoàn thành giao dịch với đám Miêu Phi Xỉ - Nhóc đúng là đã giúp đám Miêu Phi Xỉ ra khỏi trại mồ côi thật, nhóc không làm trái giao dịch [sẽ dẫn bọn họ rời khỏi trại mồ côi],

cuối cùng còn thành công đưa được mấy đứa nhóc mà tôi muốn cứu ra ngoài.”

“Một mũi tên trúng ba con chim, chủ ý này thật sự không tệ, rất đáng thử một lần.” Bạch Liễu khách quan đáp, trong lời còn mang theo ý tán thưởng.

Nhóc Bạch Lục nghe thấy lời bình thì khóe miệng cong lên, nhưng rất nhanh lại hạ xuống.

“Vậy tại sao nhóc lại từ bỏ phương án này?” Bạch Liễu nhẹ giọng dò hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Lần này nhóc Bạch Lục yên lặng rất lâu mới nói: “Lưu Giai Nghi xảy ra chuyện, nó đang chạy thì nôn ra máu, chúng tôi chạy rồi nó sẽ không được cứu chữa kịp thời, tôi cảm thấy nó sẽ chết rất nhanh.”

“Nhưng trong trại mồ côi có bác sĩ, cho nên nhóc vì cô bé mà ở lại.” Giọng nói của Bạch Liễu có hơi kinh ngạc: “Chà… không ngờ đó lại là lựa chọn của nhóc, tôi còn cho rằng nhóc sẽ không do dự mà bỏ lại cô bé, bởi vì rõ ràng lựa chọn này mới có thể đem lại lợi ích lớn nhất cho nhóc.”

Nhóc Bạch Lục siết chặt nắm đấm, môi nhóc nhếch lên, hiếm khi phản bác lại lời châm chọc của Bạch Liễu: “… Tôi ở lại, là một lựa chọn sai lầm sao?”

“Ngược lại cũng không sai.” Giọng nói của Bạch Liễu dịu đi: “Theo giá trị quan thông thường mà nói, lựa chọn mà nhóc làm có thể tính là lựa chọn chính xác.”

Nhóc Bạch Lục hạ giọng, thoáng có chút buồn bực chẳng thể nói rõ được: “Nhưng cả tôi với anh đều chẳng thu được chút lợi ích nào, sự chính xác của giá trị quan thông thường thật kỳ lạ.”

“Bởi vì sự chính xác của giá trị quan thông thường vốn mang ý nghĩa là dâng mình vì người khác —— Người đạt được thứ gì đó là người khác, không phải tôi với nhóc.” Bạch Liễu cười nhẹ: “Lưu Giai Nghi dành được sự sống, anh trai cô bé giữ được đứa em gái còn sống, lúc này hắn đang cảm kích tôi, cũng đang cảm kích nhóc.”

“Việc nhóc làm thật sự rất tuyệt, nhóc Bạch Lục.”

Nhóc Bạch Lục khẽ cong môi, trên mặt hiếm khi lộ ra biểu cảm tựa như đang bối rối, nhưng thoáng chốc đã lấy lại vẻ mặt vốn có: “Ồ, vậy thì phiền anh chuyển lời tới anh trai cô bé đó, tôi không làm chuyện miễn phí đâu, anh nhớ phải thu phí, ít nhất phải cao hơn món lời của tôi và anh mới được, nhưng nhìn chung thì quyết định này với tôi vẫn là một sai lầm.”

“—— Tôi không thể thuận lợi chạy khỏi trại mồ côi.”

“Chuyện này không sao, tôi đã đoán được đêm nay mấy đứa có khả năng không thể thoát ra, cũng đã chuẩn bị trước phương án khác nếu nhóc chạy trốn thất bại.” Bạch Liễu không nhanh không chậm nói: “Ngày mai bên bệnh viện không thể đón mấy đứa, mấy đứa còn một ngày cơ hội để chạy trốn.”

Nhóc Bạch Lục ngẩng đầu nhìn bệnh viện tư nhân còn đang cháy: “Đây là cơ hội mà anh dùng mồi nổ và việc cận kề cái chết để đổi đấy à?”

“Đúng.” Bạch Liễu mỉm cười: “Nhưng tôi cũng không làm chuyện miễn phí cho người nào đâu.”

Cậu nói với vẻ không tập trung: “Tiếp theo nên đến lượt nhóc trả cho tôi rồi, nhóc Bạch Lục.”

Nhóc Bạch Lục yên lặng hồi lâu, lần này nhóc im lặng lâu hơn, giống như đang cân nhắc chuyện gì đó.

Cuối cùng lông mi của nhóc hơi run lên, nhóc lảng tránh câu nói của Bạch Liễu, hỏi ngược lại: “Tôi rất tò mò anh làm thế nào, tuyến thân phận chính của Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương nhìn không đơn giản, cửa hàng hệ thống ở chỗ tôi còn cấm mua đạo cụ phát nổ trong diện rộng nữa.”

“Làm thế nào mà chỉ trong mười mấy phút, anh hố được hai người chơi không chỉ hơn anh một cấp, còn thành công lôi đống bom không biết mò từ đâu ra cho nổ tung bệnh viện?” Nhóc Bạch Lục không biểu tình hỏi.

Bạch Liễu nằm trên mặt đất bị nổ cháy đen kịt, trên mặt và cơ thể cậu đầy vết đâm lẫn vết bỏng, đến quần áo cũng rách nát thảm hại. Dưới quần áo bệnh nhân hơi cháy, một bên tay đã mất, máu thịt bầy nhầy chảy ra từ chỗ gãy, nhìn qua chật vật đến lạ.

Nhưng trên mặt cậu lại lộ ra một nụ cười thỏa mãn như thể kế hoạch đã thành công, cậu vất vả dùng tay cầm lấy chiếc điện thoại còn chưa tan nát —— Đạo cụ điện thoại mà hệ thống phát cho cậu đúng là rất thần kỳ, dưới tình huống như vậy cũng chẳng rơi đâu mất.

Nổ cũng chẳng vỡ, ngâm nước cũng chẳng chết máy luôn.

“Chuyện này ấy à, đây là một kế hoạch vô cùng phức tạp.” Bạch Liễu chầm chậm bảo, ý của lời này là cậu không muốn kể chi tiết.

“Thời gian nói chuyện của chúng ta tính phí theo phút.” Nhóc Bạch Lục bình tĩnh nói: “Anh có thể nói từ từ cũng được.”

Bạch Liễu: “…”

Chương 107: Trại mồ côi Tình Thương (27)

Chương 107: Trại mồ côi Tình Thương (27)

Edit: Ngân + Beta: Sơ Tình

Mười bảy phút trước, trong phòng bệnh 906.

Hai mũi kiếm bổ thẳng về phía Bạch Liễu, Lưu Hoài ngã từ trên xuống, cắn răng nắm chặt dao găm trong tay dùng sức đỡ một đòn này. Song đao của Miêu Phi Xỉ đánh hắn lún vào tường, Bạch Liễu kích hoạt tốc độ tối đa Đạo Tặc Lén Lút lướt nhanh đến bên cạnh Miêu Phi Xỉ đang tấn công trực diện.

Miêu Phi Xỉ đảo mắt ngạc nhiên nhìn Bạch Liễu ngay dưới chân gã, cậu bò sát đất như chim én lướt nước phóng qua, lao thẳng về phía Mộc Kha sau lưng gã.

"Đệt!!" Miêu Phi Xỉ rút đao muốn chém Bạch Liễu đang trườn dưới chân gã, nhưng thanh đao đã bị dao găm của Lưu Hoài giữ chặt. Lưu Hoài gồng hết sức mình kẹp chặt song đao của Miêu Phi Xỉ, gương mặt hắn vô cùng dữ tợn, dao găm trượt trên song đao chém Miêu Phi Xỉ một nhát.

Nhưng đồng thời, song đao của Miêu Phỉ Xỉ cũng chém mạnh lên tay hắn ta.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Miêu Phi Xỉ chịu công kích toàn lực từ Dao găm đêm tối của người chơi Lưu Hoài, giá trị tinh thần giảm xuống 43, xuất hiện ảo giác nguy hiểm!】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Lưu Hoài chịu công kích từ Song Đao Thượng Huyền của người chơi Miêu Phi Xỉ, HP giảm xuống 13.】

Lưu Hoài ngửa đầu dằn xuống tiếng rên la, thanh đao rọc mất một miếng thịt trên cánh tay hắn. Thế nhưng, hiệu quả hắn ta đạt được cũng rất rõ ràng – Miêu Phỉ Xỉ hoảng hốt lùi về sau hai bước. Lý do trước đây khiến gã không vừa mắt Mục Tứ Thành là vì thuộc tính kháng của gã không cao.

Nhưng sức kháng này không cao, bất kể là với Mục Tứ Thành - người chơi có kỹ năng phán định cao, hay người chơi Lưu Hoài với khả năng công kích giá trị tinh thần đều như nhau.

【Đạo tặc và thích khách】vốn dĩ là một tổ hợp phán định cao dành cho người chơi có khả năng kháng thấp.

Nhưng dạo theo bước đi của thời gian, tất cả đều quên mất thích khách đứng trong chỗ tối Lưu Hoài đã biến thành con rối, chỉ mãi nhìn theo đạo tặc phách lối tỏa sáng rực rỡ.

“Phi Xỉ! Bạch Liễu đã bắt tay với Lưu Hoài! Chúng ta bị tập kích! Mau uống thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần!!” Miêu Cao Cương rống lên với Miêu Phi Xỉ.

Thấy Bạch Liễu xông về phía Mộc Kha trong tay mình, Miêu Cao Cương tỉnh táo trở lại, gã bắt Mộc Kha ý đồ bóp chết đối phương. Nhưng Bạch Liễu lướt trên nền đất tựa gió cuốn, cậu đạp mấy bước lên sàn bằng chân trần với tốc độ mắt thường

không thấy được, tàn ảnh đứt quãng, thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Miêu Cao Cương.

Bạch Liễu giơ tay phải, trong vô thức Miêu Cao Cương đỡ lấy công kích của Bạch Liễu. Nhưng Bạch Liễu chỉ tạo hư chiêu, cậu bình tĩnh nhìn Mộc Kha bị bóp đến hôn mê trong giây lát. Vuốt khỉ trên tay trái thò ra nắm lấy gáy Mộc Kha giành người từ trong lòng Miêu Cao Cương bằng góc độ vặn vẹo một cách kỳ lạ, thẳng thừng ném sang hành lang trơn ướt.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng cá nhân [Vuốt khỉ của đạo tặc] thành công đoạt lại người chơi Mộc Kha trong tay người chơi Miêu Cao Cương.】

Mộc Kha đang hôn mê cứ thế bị Bạch Liễu ném đi, trượt trên hành lang một đoạn, đập trúng cửa thang máy cuối hành lang nên tỉnh lại. Cậu ho sặc sụa, ngạc nhiên nhìn Bạch Liễu đang đánh nhau với Miêu Cao Cương, đầu óc cậu hãy còn mê man chưa nhận rõ tình hình xung quanh.

Miêu Cao Cương lao tới muốn giết Mộc Kha, nhưng Bạch Liễu lại sượt ngang như gió từ tường bên chạy đến, ngăn cản trước mặt Miêu Cao Cương. Đôi mắt cậu lạnh nhạt ghim chặt trên người Miêu Cao Cương đang kinh ngạc, cậu giơ tay đánh tới, đồng thời ra lệnh cho Mộc Kha.

Bạch Liễu lạnh giọng: “Vào thang máy, đi xuống gọi y tá tuần tra của tầng khác tới đây!”

Tuy còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng Mộc Kha vừa bị Bạch Liễu ném tới thang máy nhanh chóng hiểu rõ yêu cầu của Bạch Liễu. Cậu luống cuống nhấn thang máy rồi bò vào

trong, bấm nút tầng một. Mộc Kha dõi theo cánh cửa thang máy dần khép, cả người cậu thoát lực trượt xuống nền.

Nhưng tức khắc khi Mộc Kha nhận ra Bạch Liễu đang làm gì, cậu ngồi bật dậy, gương mặt hoảng hốt – Bạch Liễu điên rồi sao! Vậy mà dám kết bè cùng Lưu Hoài chiến với hai cha con Miêu Phi Xỉ!

Miêu Cao Cương nhìn Bạch Liễu liên tục công kích gã từ các hướng khác nhau, trong lòng nảy lên suy nghĩ y xì đúc Mộc Kha.

Sau khi để người chơi cấp A Lưu Hoài đánh lén người chơi hệ công kích Miêu Phi Xỉ, cái tên tàn phế Bạch Liễu này còn muốn xông ra chiến với tên da dày thịt béo như gã?!

Đây là kế hoạch tác chiến rách nát gì vậy? Bạch Liễu điên rồi hả?!

Mớ cảm xúc nghi ngờ quay cuồng hỗn loạn của Miêu Cao Cương cuối cùng dừng lại trên móng vuốt khỉ đen láy của Bạch Liễu.

Đây là kỹ năng thuộc về Mục Tứ Thành – 【Vuốt khỉ của đạo tặc】.

“Đây là kỹ năng của Mục Tứ Thành, sao mày dùng được?!” Miêu Cao Cương nhìn chằm chằm Bạch Liễu, gã chẳng tin nổi dán mắt lên người Bạch Liễu đang công kích mình. Gã đã biết bản thân phải đối mặt với tình huống gì rồi: “Kỹ năng cá nhân của mày thật sự là kỹ năng quy tắc?! Kỹ năng này không

những có thể dùng chung giao diện với đối phương, mà còn có thể xuyên qua vĩ độ và thời không để sử dụng kỹ năng khác?!”

Bạch Liễu không đáp lại Miêu Cao Cương, cậu chẳng lưu tình đẩy nhanh tốc độ công kích Miêu Cao Cương. Miêu Cao Cương một bên cắn răng đối phó Bạch Liễu, một bên nhìn Miêu Phi Xỉ bị Lưu Hoài ngăn cản.

… Tác phong chiến đấu quen thuộc như vậy, cuối cùng Miêu Cao Cương cũng nhận ra kế hoạch của Bạch Liễu.

Đây là một kế hoạch tác chiến vô cùng đơn giản. Về cơ bản, Bạch Liễu không hề muốn đánh nhau với gã, kế hoạch cậu sử dụng vô cùng tùy tiện.

Kế hoạch đơn giản đến cùng cực – 【Đạo tặc và thích khách】.

Bạch Liễu muốn trộm đồ trên người bọn gã, cậu đang lợi dụng thích khách Lưu Hoài cản bước Miêu Phi Xỉ để chiếm tiên cơ. Sau đó để thích khách ngăn cản người chơi công kích cao độ, tương tự vai trò canh gác, tiếp đó, đạo tặc Bạch Liễu sẽ nhân cơ hội cướp đồ từ người chơi khác, cũng chính là Miêu Cao Cương. Đây là lối chơi mà ban đầu Mục Tứ Thành và Lưu Hoài thường dùng – hạ thủ với người chơi tổ đội trong công hội.

Tên thích khách Lưu Hoài mai phục rồi tấn công người chơi có sức công kích tương đối cao, sau đó đến lượt Mục Tứ Thành trộm đạo cụ của người chơi còn lại.

Miêu Cao Cương một lần nữa thành công tránh vuốt khỉ cào sượt ngang má. Gã cắn răng vung nắm đấm về phía Bạch Liễu,

nhưng Bạch Liễu nhanh nhẹn né được.

Đệt!

Bọn gã không muốn đụng độ tên lỏi Mục Tứ Thành cũng vì lý do chết tiệt này!

Kỹ năng của tên tặc đó láu cá và khó chơi vô cùng.

Kỹ năng của Bạch Liễu không thể khiến hai người chơi cấp S- như Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương bị thương. Thế nhưng bọn họ cũng hết cách tóm được thằng cha Bạch Liễu lượn như cá trạch thế kia, thành thử đôi bên tạo ra thế giằng co khốc liệt – có điều hành động kiên nhẫn của tên tặc không cần mạng Bạch Liễu nhanh chóng khơi lên cảnh giác của Miêu Cao Cương, gã nhận ra Bạch Liễu muốn trộm thứ gì đó quan trọng trên người mình.

Vì món đồ này, thằng cha Bạch Liễu thậm chí còn quẳng mạng của cả đám người xuống rồi chắp vá thành một trận đánh đuổi.

Miêu Cao Cương nghĩ tới đây thì không nhịn được chửi tục hai tiếng – Đây mẹ nó là lối đi bình thường của người chơi trong trò chơi! Thằng cha này vậy mà cược hết lợi thế vào lũ NPC trẻ con! Lấy mạng mình ngăn cản hai người bọn gã để tạo cơ hội trốn thoát cho NPC trẻ con!

… Nhưng đạo cụ nào có thể ngăn cản hai người chơi cấp S- bọn họ đây?

Đạo cụ này phải mang tính quyết định, đạo cụ một kích tất sát, bằng không bài tẩy chiến lược【Đạo tặc và thích khách】tốc chiến của Bạch Liễu sẽ chẳng còn ý nghĩa nào. Bởi vì nếu đạo cụ này không thể lập tức công kích khiến bọn gã mất đi năng lực phản kháng thì đợi Miêu Phi Xỉ hồi phục, gã hoàn toàn có thể tức khắc diệt gọn ba người chơi đang kéo dài hơi tàn này bằng khả năng công kích và tốc độ di chuyển vô cùng cao.

Nhưng đạo cụ như vậy về cơ bản là không thể tồn tại.

Miêu Cao Cương không tự phụ, mà dựa trên sự thật khách quan cho thấy – Trên người Bạch Liễu không có đạo cụ với khả năng đột phá giao diện kháng của gã.

Bởi vậy cho nên rốt cuộc Bạch Liễu muốn trộm thứ gì trên người gã?!

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, việc Bạch Liễu muốn trộm đồ của gã là việc không thể xảy ra.

Miêu Cao Cương suy nghĩ rất nhanh, gã nghiêng đầu nhìn về phía Miêu Phi Xỉ bị Lưu Hoài cản trở. Hiện giờ gã đã không còn lo lắng nhiều nữa, ngược lại thấy vô cùng vững lòng – Kế hoạch của Bạch Liễu dành cho Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương xuất hiện một lỗ hổng rất lớn. Đó là sau khi Lưu Hoài dụ Miêu Phi Xỉ đi, Bạch Liễu tuyệt đối không thể dễ dàng trộm đồ từ Miêu Cao Cương.

Kỹ năng [Vuốt khỉ của đạo tặc] mà người chơi giao diện F như Bạch Liễu phát huy được có hạn, tuy Miêu Cao Cương không công kích cậu được, nhưng Bạch Liễu cũng chẳng thể đột phá tuyến phòng ngự của Miêu Cao Cương mà trộm đồ một cách dễ dàng.

Đặc biệt, sau khi Miêu Cao Cương triển khai kỹ năng cá nhân, tuyến phòng ngự của gã mạnh tới mức khó lòng tưởng tượng.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Miêu Cao Cương có muốn kích hoạt toàn bộ kỹ năng cá nhân [Cương thi mục rữa] không? Sau khi kích hoạt toàn bộ kỹ năng cá nhân sẽ đạt tới cấp S-, nhưng thể lực người chơi sẽ bị tiêu hao, trong vòng 24 giờ không thể sử dụng thuốc khôi phục thể lực.】

Miêu Cao Cương: 【Xác nhận.】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Miêu Cao Cương xác nhận sử dụng kỹ năng, thân thể chuyển thành cương thi, kháng +8037, giá trị thể lực giảm nhanh chóng…】

Thân hình Miêu Cao Cương bắt đầu biến đổi. Gã trở nên cao lớn một cách kì lạ, da nổi đầy vết xanh tím trải dày đặc, hai chiếc răng nanh càng lúc càng dài, đôi mắt ánh lên màu xanh quái dị.

Khi vuốt khỉ của Bạch Liễu thò ra đụng trúng lớp da của Miêu Cao Cương, tiếng kim loại va đập với lớp da như va phải miếng sắt cứng rắn vang lên.

【Hệ thống thông báo: Độ phán định kỹ năng [Vuốt khỉ của đạo tặc] của người chơi Bạch Liễu quá thấp, đòn công kích vô hiệu.】

Bàn tay Miêu Cao Cương trở nên to lớn hơn gã, móng tay mọc dài biến thành màu đen. Gã di chuyển về phía Bạch Liễu. Một kích này bất thành, Bạch Liễu nghiêng người linh hoạt đạp lên vách tường. Bạch Liễu tránh được một lần công kích của Miêu

Cao Cương bằng tốc độ chớp nhoáng, móng tay Miêu Cao Cương bắt hụt, phá nát vách tường sau lưng Bạch Liễu. Nhưng việc Miêu Cao Cương đột ngột thay đổi hình thái lại không khiến Bạch Liễu dao động dù chỉ là mảy may.

Ánh mắt cậu hờ hững, dường như không hề để ý đòn công kích vô dụng vừa rồi của mình. Chân trước cậu dẫm nhẹ lên vách tường, vụt xoay người vươn vuốt khỉ ra, đột kích Miêu Cao Cương thêm lần nữa.

Miêu Cao Cương hoàn toàn bình tĩnh, gã đứng yên tại vị trí cũ, không tiếp tục quấn lấy Bạch Liễu nữa. Gã giống một tên thợ săn nhẫn nại đợi chờ con mồi tiêu hao hết sức lực.

Căn cứ vào tất cả số liệu, chỉ cần gã kích hoạt kỹ năng, Bạch Liễu chắc chắn không thể trộm bất cứ thứ gì thuộc về gã. Chỉ cần gã không hành động thiếu suy nghĩ cản trở Bạch Liễu, đợi Miêu Phi Xỉ xử đẹp Lưu Hoài xong, bọn gã lại phối hợp với nhau thì giết Bạch Liễu chỉ là chuyện trong chốc lát.

Dường như chính Bạch Liễu cũng biết rõ món bài tốc kích nếu không thành công thì xả thân này. Nếu không thể giành chiến thắng nhanh chóng, thế bọn họ chết chắc rồi. Bởi vậy cậu mới để Mộc Kha xuống tầng gọi y tá, đây là một chốt an toàn của Bạch Liễu.

Nếu bọn họ không thể, vậy việc rơi vào thế yếu là tất nhiên. Bởi cho nên ý đồ của Bạch Liễu là để đám NPC y tá có ràng buộc với người chơi ngăn chặn công kích của Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ với bọn cậu.

Thế nhưng…

“Tao cảm thấy trước khi y tá tới kịp để cứu bọn mày.” Miêu Cao Cương khinh bỉ cười một tiếng: “Trận này của chúng ta kết thúc rồi, y tá đến nơi cũng chỉ tiện nhặt xác mà thôi.”

Bạch Liễu ngồi trên nóc thư viện khẽ hé mắt, cậu nhìn Miêu Cao Cương từ trên cao, lạnh nhạt nói: “Tôi tán thành quan điểm của ông.”

Miêu Cao Cương nhanh chóng nhận ra ý của Bạch Liễu là dọn xác cho bọn gã, sắc mặt gã chẳng tốt lành gì mắng một câu: “Vịt chết đến nơi còn cứng miệng!”

Chương 108: Trại mồ côi Tình Thương (28)

Edit: Lam + Beta: Mộc

_____

Thật sự là đòn đánh lén lúc trước của Bạch Liễu đã chiếm thế chủ động, khiến cho Miêu Cao Cương luống cuống trong nháy mắt, nhưng sau khi gã tỉnh táo lại, rất nhanh đã nhận ra được bọn họ không có khả năng thất bại.

Miêu Cao Cương kiên nhẫn giống như đang đùa giỡn với một con khỉ, chậm chạp mà vờn đánh với Bạch Liễu – người không ngừng công kích gã, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn trận chiến của Miêu Phỉ Xỉ và Lưu Hoài ở đằng sau.

Quả thật Lưu Hoài là một thích khách rất hợp đánh lén, nhưng tiếc thay Bạch Liễu lại không phải là một đạo tặc xứng danh.

Bên này Bạch Liễu không cướp được đồ gì để bọn họ lùi lại lập tức, Lưu Hoài lại không phải người chơi am hiểu cách chiến đấu trực tiếp nên rất nhanh đã bị đòn tấn công liên tục của Miêu Phi Xỉ hạ gục.

Miệng Miêu Phi Xỉ cắn mở gói thuốc tẩy trắng tinh thần rồi uống, bị tấn công và giảm giá trị tinh thần khiến gã vô cùng cáu gắt, song đao trong tay múa ra một mảng ánh đao dày đặc.

Lưu Hoài phải ứng phó với một người chơi cao cấp như Miêu Phi Xỉ nên tất nhiên đã cố hết sức, nhưng Miêu Phi Xỉ cũng không có ý định chơi cùng hắn, gã lưu loát dứt khoát cắt bỏ

hai tay sử dụng kỹ năng của Lưu Hoài, sau đó xoay người định đi tụ hợp với Miêu Cao Cương bên kia.

【Thông báo hệ thống: Người chơi Miêu Phi Xỉ sử dụng Song đao Thượng Huyền tấn công Lưu Hoài, tấn công thành công, HP của người chơi Lưu Hoài giảm 17, còn lại 20 HP!】

Cắt đứt bộ phận tấn công của đối phương trong trò chơi là một thủ đoạn tấn công cực kỳ có ích thường được sử dụng. Nói cách khác, cắt tay tương đương với việc tước đoạt vũ khí một cách thô bạo, có thể hiệu quả ngăn người chơi và kỹ năng vũ khí của họ lại sinh ra liên kết. Đây cũng là lý do lúc trước Lưu Hoài cắt đứt hai tay của Mục Tứ Thành.

Cũng là lý do mà lúc trước Bạch Liễu và hiện tại là Miêu Phi Xỉ cắt đứt hai tay của Lưu Hoài.

Bả vai Lưu Hoài phun ra một lượng lớn máu, dao găm trong tay và hai cánh tay hắn cùng rơi xuống. Tay cầm dao găm rơi trên đất, phát ra tiếng “leng keng” thanh thúy, Lưu Hoài quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch giống như giấy ngâm trong nước, thở hổn hển từng hồi từng hồi, rõ ràng đã mất hết mọi năng lực tấn công.

【Thông báo hệ thống: Giá trị tinh thần của người chơi Lưu Hoài chấn động mạnh, giảm tới 57, sắp sinh ra ảo giác, mong người chơi nhanh chóng khôi phục giá trị tinh thần!】

Bình thường Miêu Phi Xỉ sẽ thẳng tay giết chết Lưu Hoài, nhưng hiện tại, thời gian gấp rút, muốn giết chết người chơi bảng A như Lưu Hoài còn phải mất thời gian, hơn nữa có người làm cho gã càng sôi máu muốn giết hơn.

Miêu Phi Xỉ nghiến răng vung đao, xoay người: “Bạch Liễu…!”

Gã ngồi xổm, nhảy lấy đà, đao xẹt qua vách tường. Song đao dùng một lực phá hoại mạnh mẽ tấn công về phía Bạch Liễu đang đánh lén Miêu Cao Cương. Vách tường bị song đao cắt ngang, giấy dán tường và tầng thạch cao bị đao phong phá đến nứt toạc, cả phòng đều là mảnh vụn bay tứ tung. Bạch Liễu trong mảnh bụi vụn xoay người người dùng móng vuốt cản lại song đao của Miêu Phi Xỉ với bộ mặt dữ tợn đang xông tới.

Đao của Miêu Phi Xỉ bị Bạch Liễu dùng kỹ năng vuốt khỉ của Mục Tứ Thành đỡ trong chớp mắt, phần lớn lực công kích bị tản đi, nhưng cuối cùng vẫn không cản lại hết được, vẫn bị Miêu Phi Xỉ đã hoàn toàn bùng nổ lửa giận cắn chặt hàm răng chặt xuống, một bàn tay của Bạch Liễu bị Miêu Phi Xỉ cắt đứt, máu tươi phun ra.

【Hệ thống cảnh cáo: HP của người chơi Bạch Liễu đang từ 6 giảm xuống 3! Đang liên tục giảm xuống! Xin hãy nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm!】

Chỉ cần một đao, Miêu Phi Xỉ chỉ cần thêm một đao, Bạch Liễu sẽ chết.

Lưu Hoài nằm trong vũng máu ho một tiếng, giá trị tinh thần giảm xuống làm cho tất cả những gì trước mắt hắn trở nên bồng bềnh kỳ lạ, cứ như là màn hình hỏng đang chậm lại ngàn vạn lần. Lưu Hoài không thể nghe nổi một chút âm thanh, hắn chỉ có thể nhìn thấy cánh tay phun máu của Bạch Liễu đang chậm rãi rơi giữa không trung, ánh mắt không hề gợn sóng của cậu giống như đang nhìn thẳng vào Lưu Hoài.

Ánh mắt này trong khoảnh khắc đã mạnh mẽ kéo Lưu Hoài từ trong thế giới quay chậm ra, Lưu Hoài hơi cử động đầu một chút, khó khăn đứng dậy.

Còn chưa kết thúc, tất cả còn chưa kết thúc!

Theo kế hoạch của Bạch Liễu, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu!

Vì Giai Nghi, Bạch Liễu tuyệt đối không thể chết!

Lưu Hoài cố gắng tập trung nhìn xuống đất tìm kiếm, cuối cùng hắn thấy được đôi tay cầm dao găm bị Miêu Phi Xỉ cắt đứt của mình.

Mũi dao găm hướng về phía trước bị đôi tay hắn nắm chặt không buông, mũi dao lóe lên màu máu, ánh mắt Lưu Hoài ngưng tụ trên vết máu này.

Bạch Liễu đang đánh nhau với Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ, không ai để ý đến góc nhỏ máu chảy khắp ở đây. Ánh mắt Lưu Hoài cuối cùng tụ lại, hắn quỳ trên đất thất thiểu bò hai bước, bò tới chỗ hai tay bị cắt đứt của mình, Lưu Hoài nhìn mũi dao găm ở phía trước hướng về mình, hít sâu một hơi rồi nhắm mắt ngã xuống mũi dao.

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Lưu Hoài bị Dao găm bóng đêm tấn công, giá trị tinh thần giảm xuống… Đang tính toán giá trị tinh thần giảm xuống khi bị vũ khí của chính mình tấn công bản thân… Tính toán xong, giá trị tinh thần của người chơi Lưu Hoài giảm xuống 7!】

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Lưu Hoài mở ra giao diện cuồng bạo!】

【Bảng điều khiển cá nhân của người chơi Lưu Hoài (trạng thái điên cuồng)】

【Giá trị tinh thần: 57→7】

【Giá trị thể lực : 39→319】

【Nhanh nhẹn: 1140→1510】

【Công kích: 731→2200】

【Kháng: 1003→2100】

【Tổng hợp lại: Sức phòng thủ và sức tấn công tăng lên, tổng điểm thuộc tính giao diện vượt quá 5000, người chơi được đánh giá cấp A++, cấp bậc của người chơi Lưu Hoài tăng lên, từ cấp A lên cấp A++】

【Thông báo hệ thống: Người chơi Lưu Hoài có muốn sử dụng toàn lực kỹ năng "Một kích tất giết" không? Sau khi kích hoạt toàn bộ, kỹ năng sẽ nâng lên cấp A++, nhưng thể lực của người chơi vì bị tiêu hao quá mức nên đã bị ảnh hưởng, trong vòng 24h sẽ không thể sử dụng thuốc khôi phục giá trị thể lực.】

Lưu Hoài bò dậy, cả người hắn đều là máu, hai tay rơi trên đất, trong miệng ngậm một con dao găm, một dao găm cắm trên

ngực. Ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng lại mang theo tầng sương mù nặng nề được ăn cả ngã về không vì đau thương tuyệt vọng, điều này khiến hắn thoạt nhìn giống như một thích khách thật sự – một thích khách được bồi dưỡng để giết chết người khác bằng mọi giá.

Và Bạch Liễu là người sử dụng thích khách này, cũng có thể là người cuối cùng sử dụng.

Nước mắt bất giác chảy xuống từ đôi mắt vô hồn của Lưu Hoài.

【Chắc chắn.】

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Hoài xác nhận sử dụng, dao găm tấn công +6037, tổng hợp số liệu giao diện tấn công +2200, tổng số liệu tấn công +8237, thể lực của người chơi Lưu Hoài đang suy giảm nhanh chóng…】

Song đao được Miêu Phi Xỉ giơ lên sắp mạnh mẽ rơi xuống, sau lưng gã giống như bị gió âm áp sát như thể có cái gì đột nhiên xuất hiện từ phía sau lưng, khiến gã cảm thấy nguy hiểm và cảnh giác. Tính cảnh giác từ nhiều lần tác chiến mà ra làm gã nhanh chóng quay đầu.

Lưu Hoài không có tay ngậm chặt dao găm trong miệng, ánh mắt hung ác âm hiểm quyết liệt, đâm về phía Miêu Phi Xỉ đang không kịp né tránh.

“Phi Xỉ, cẩn thận!” Miêu Cao Cương lôi Miêu Phi Xỉ lại, nhưng Lưu Hoài phản ứng quá nhanh, hắn đè thấp người, ngậm chặt con dao, trong nháy mắt khi Miêu Cao Cương đang

muốn bảo vệ Miêu Phi Xỉ liền thay đổi đối tượng tấn công. Lưu Hoài cắn dao găm, vẻ mặt vặn vẹo lại dữ tợn, gào rống trong im lặng, hung ác là chảy nước mắt mà đâm dao găm vào thắt lưng của Miêu Cao Cương đang kinh ngạc.

"Sao mày có thể…" Miêu Cao Cương không thể tin nổi nhìn vào dao găm trên bụng mình, "… phá bỏ phòng ngự của tao…"

【Thông báo hệ thống: Người chơi Lưu Hoài sử dụng kỹ năng cá nhân "Tấn công chớp nhoáng", kỹ năng tấn công mạnh mẽ phá bỏ phòng thủ của người chơi Miêu Cao Cương khiến người chơi Miêu Cao Cương bị tê liệt 30 giây, giá trị tinh thần giảm xuống 51, sắp xuất hiện ảo giác. Vì giá trị tinh thần chấn động, phòng thủ của người chơi Miêu Cao Cương đang giảm xuống…】

Đồng thời, trong nháy mắt khi Miêu Cao Cương bị tê liệt lại còn hoảng hốt tinh thần, Bạch Liễu cảm giác rất rõ làn da vốn cứng rắn của gã mềm đi. Cậu nhanh chóng bắt lấy vuốt khỉ còn nguyên vẹn của mình, trong vài giây ngắn ngủi bình tĩnh chộp tới Miêu Cao Cương.

Mà Miêu Phi Xỉ bị Miêu Cao Cương kéo đi nhìn thấy hành động của Bạch Liễu, hốc mắt gã lập tức đỏ lên, gào một tiếng: "Mẹ nó chúng mày lại dám mơ tưởng đụng đến cha tao!"

Miêu Phi Xỉ giơ song đao, một đao chỉ về phía Bạch Liễu đang chuẩn bị công kích Miêu Cao Cương, một đao chỉ về phía Lưu Hoài.

Lưu Hoài cắn con dao găm ở bụng Miêu Cao Cương rút ra, thể lực của hắn bị hao hụt không ít, đã không còn sức lực để sử dụng đòn tấn công mạnh, chỉ có thể miễn cưỡng tránh đòn tấn

công của Miêu Phi Xỉ, nhưng căn bản không thể tấn công Miêu Phi Xỉ một lần nữa để gã dừng lại đòn tấn công kia.

Nhưng Bạch Liễu vốn không hề để ý đến con dao mà Miêu Phi Xỉ đang muốn đâm về phía mình, ánh mắt cậu tập trung đến độ chẳng thèm để ý đến chuyện sống chết của bản thân. Vuốt khỉ còn đang hướng tới Miêu Cao Cương ở bên kia, cậu giao phó hoàn toàn phía sau lưng của mình cho người không có hai tay là Lưu Hoài.

Đây là những gì mà bọn họ đã nói từ đầu.

【Tôi cảm thấy tôi không thể đâm Miêu Cao Cương một lần rồi lại ngăn cản Miêu Phi Xỉ tấn công anh được, phương án này quá mạo hiểm, nếu anh giao sau lưng cho tôi, anh sẽ chết!】

【Nhưng cậu và Mục Tứ Thành hợp tác nhiều như vậy, cậu ta giao phía sau lưng cho cậu, chẳng phải cậu cũng chưa từng để cậu ta chết hay sao?】

【… Nhưng tôi làm cậu ấy mất đi hai tay.】

【Cậu đã dùng con dao găm trong tay cậu phản bội Mục Tứ Thành, nhưng lúc đó cậu đó hơn phân nửa đã không còn có tay để phản bội tôi. Lưu Hoài, phong cách làm việc của tôi là trước khi xảy ra chuyện gì, tôi luôn giả thiết đối phương có thể làm được, cậu thật sự có thể đúng chứ?】

Giá trị tinh thần giảm xuống khiến ánh mắt Lưu Hoài có chút tan rã và hoảng hốt, hắn nhìn vuốt khỉ đang chìa ra của Bạch Liễu, sau đó dừng lại ở khuôn mặt của cậu.

Cái cảm giác quen thuộc này, cảm giác hợp tác tấn công này khiến cho trong thế giới nơi mà giá trị tinh thần của Lưu Hoài đã giảm xuống, khuôn mặt của Mục Tứ Thành và khuôn mặt của Bạch Liễu chồng lên nhau, tựa như đạo tặc thành thạo trước mắt đang ở cùng hắn, người không chút nghi ngờ gì mà giao phía sau cho hắn dường như là Bạch Liễu, lại dường như là người bạn đã lâu hắn chưa liên lạc.

Anh Tứ.

Lưu Hoài không một tiếng động tự lẩm bẩm.

Phản bội giống như con dao găm cắm vào ngực Lưu Hoài.

Lúc Lưu Hoài đâm thủng Miêu Phi Xỉ, trên mặt hắn đều là nước mắt vô thức chảy ra, hắn chắn trước mặt Bạch Liễu, nhưng hắn đã không phân biệt được phía sau là Bạch Liễu hay là Mục Tứ Thành. Hắn chỉ làm một chuyện thích khách trong tổ hợp 【đạo tặc và thích khách】 nên làm.

— Đứng ở phía sau, dùng tất cả mọi thứ để dọn dẹp hết thảy chướng ngại cho một đạo tặc Cebus capucinus càn rỡ.

Miêu Phỉ Xỉ không kịp thu đao, ngạc nhiên mà chém song đao vào cơ thể Lưu Hoài – người không hề lùi bước đang gào rống đứng trước mặt che chắn cho Bạch Liễu. Bạch Liễu cùng lúc đó nghiêng đầu, vuốt khỉ cuối cùng cũng chạm vào người Miêu Cao Cương.

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Lưu Hoài đã bị song đao Thượng Huyền của Miêu gia Miêu Phi Xỉ tấn công, HP giảm xuống 17… 16… 13… còn 4 điểm! Yêu cầu mau chóng rời

khỏi tình cảnh nguy hiểm! HP vẫn đang liên tục giảm xuống!】

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng cá nhân (Vuốt khỉ của đạo tặc) thành công đánh cắp những vật phẩm xương cá Siren, Quỷ kính (đã lắp hoàn tất) trong kho của người chơi Miêu Cao Cương…】

Bạch Liễu rút ra một cây roi màu trắng có ánh huỳnh quang từ trong cơ thể cứng ngắc của Miêu Cao Cương, còn Miêu Cao Cương đang trong thời gian đông cứng chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Bạch Liễu sau khi rút roi ra thì không chút do dự trở tay vung một roi lưu loát vào đao của Miêu Phi Xỉ đang chém xuống.

Xương cá Siren ở trong tay một người chơi cấp F như Bạch Liễu thì không phát huy được nhiều lực công kích, nhưng vật phẩm này có một bug cực lớn - đó là khả năng phán định công kích cực kỳ mạnh.

Ý nghĩa của phán định công kích mạnh có nghĩa là không cần biết đòn tấn công của đạo cụ có tạo ra thương tổn hay không thì đều thành lập phán định. Roi của Bạch Liễu quất một cái vào song đao của Miêu Phi Xỉ đang cắm vào Lưu Hoài, trực tiếp đánh bay song đao có lực công kích mạnh này. Lưu Hoài bị song đao đâm đến gần chết, hai chân mềm nhũn, ánh mắt tan rã quỳ xuống mảnh đất bị máu của mình nhiễm đỏ.

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Lưu Hoài còn 2 điểm HP! Yêu cầu mau chóng rời khỏi tình cảnh nguy hiểm!】

30 giây cầm chân Miêu Cao Cương sắp hết, nhưng không hiểu sao gã lại lâm vào một trạng thái bất an khó hiểu. Gã nhìn Lưu Hoài đã không còn phản ứng, Bạch Liễu cũng đã tiêu hao gần

hết HP, chỉ cần Miêu Phi Xỉ ra một đòn là rất nhanh có thể giải quyết hai người này.

Mặc dù bọn họ trộm được đồ, nhưng vẫn không có khả năng xoay chuyển như trước, hai vật phẩm kia cũng không thể khiến bọn họ hoàn toàn chuyển bại thành thắng.

Nhưng rốt cuộc cảm giác nguy cơ khiến gã cảm thấy hô hấp không thông này là từ đâu tới?

Miêu Cao Cương nhanh chóng hồi tưởng lại những đạo cụ mà Bạch Liễu đã lấy đi – chúng là những đạo cụ mà Bạch Liễu trước khi giả chết đã bỏ lại.

Người này muốn làm lớn chuyện như vậy chỉ vì muốn lấy lại đồ mà lúc cậu ta dùng thủ đoạn nham hiểm cho bọn hắn?

Không! Từ từ!

Ánh mắt Miêu Cao Cương cứng đờ, hắn nhớ lại một đạo cụ rất kỳ lạ – đạo cụ này không phải của Bạch Liễu, đúng hơn là không phải đầy đủ là của Bạch Liễu.

Chiếc Quỷ Kính đó!

Chiếc gương quỷ đó tối hôm qua, sau khi bọn họ lấy được mảnh kính bị vỡ, bọn họ đã hợp lại xong, nhưng mặt kính này không có bất kỳ tác dụng gì, hệ thống cũng 1giải thích là không có tác dụng cụ thể, thuộc tính không rõ cần tự tìm kiếm, hơn nữa mỗi phó bản cũng chỉ được dùng một lần.

Nhưng mặt gương này sau khi được bọn họ ghép lại cũng không có phản ứng gì, chỉ là một cái gương bình thường có thể đựng đồ bên trong.

Miêu Phi Xỉ còn phun tào làm lâu mà chỉ được như này? Kho lưu trữ dạng cái gương? Dùng ba lô của hệ thống chẳng phải tốt hơn sao? Quỷ mới dùng cái gương này để đựng đồ, ai biết được cho đồ vào rồi có biến mất hay không.

Nhưng mà trong Quỷ Kính có thể chứa đồ đó, vốn dĩ cất giữ một thứ – Quả bom trong《Chuyến tàu cuối nổ tung》.

Miêu Cao Cương không để ý đến quả bom này, bởi vì trong tình huống gã mở toàn bộ kỹ năng thì quả bom này không dễ khiến gã nổ chết được, mà dưới sự bảo hộ của gã thì Miêu Phi Xỉ cũng sẽ không chết dễ dàng như thế. Suy đoán lúc trước của gã là chính xác – trong chiếc ba lô đó hoàn toàn không có gì có thể một kích gïết chết bọn họ.

Nhưng Miêu Cao Cương không nghĩ đến trong phó bản này thế mà có người lại có thể khiến gã bất động 30 giây.

Trong tình huống gã mở kỹ năng thì cho dù có bất động cũng sẽ không bị nổ chết. Nhưng Miêu Phi Xỉ là người chơi có năng lực chống cự rất thấp, ở gần một vụ nổ mạnh chắc chắn sẽ bị nổ chết!

Trước đó Miêu Cao Cương không nghĩ đến chuyện Bạch Liễu sẽ dùng bom. Bởi vì dùng món đồ chơi này thì không chắc sẽ nổ chết gã và Miêu Phi Xỉ, ngược lại Bạch Liễu và Lưu Hoài là hai người chơi có điểm HP cực kỳ thấp, chắc chắn sẽ chết.

Nhưng loại hợp tác đánh lén của hai kẻ điên này không phải là kiểu hợp tác của đạo tặc và thích khách, mà là rõ ràng một cách tập kích kiểu tự sát!!!

Bạch Liễu đang muốn chơi trò lấy hai đổi hai!

Từ đầu đến cuối, Bạch Liễu vốn không định đánh lén, mà là muốn gïết bọn họ!

“Phi Xỉ, đừng tấn công! Cách xa nó ra!” Miêu Cao Cương phá hết toàn bộ xiềng xích, hai mắt đỏ sẫm, khàn giọng gào lớn, “Trốn sau cha!”

Một chân Bạch Liễu dẫm lên tủ sách, một chân kia dẫm lên khung gương Quỷ Kính sau khi tu bổ xong cao chừng bằng một tủ sách, cậu ngồi xổm trên giá sách và cái gương, bàn tay vẫn còn nguyên, hoặc nên nói là vuốt khỉ chồng chất vết thương còn lại tùy ý đặt trên đầu gối của cậu, máu tươi nhỏ giọt rơi xuống mặt gương.

Tay này của cậu cầm một cây roi xương cá phát ra ánh sáng huỳnh quang trắng ôn hòa. Bởi vì lúc nãy đánh nhau nên trên trán có dấu vết trầy da, máu chảy xuống nhiễm ướt đôi mắt và hàng lông mi dài, nhưng cậu vẫn như cũ mở lớn mắt, dùng khuôn mặt chảy đầy máu mang theo ý cười bình thản nhìn Miêu Phi Xỉ còn chưa hồi phục tinh thần và Miêu Cao Cương đang sợ hãi hét lớn bên dưới. Tay cậu đã vói vào mặt kính, giống như dùng sức kéo cái gì ra.

“Muộn rồi nha, cha Miêu.” Bạch Liễu mỉm cười nói, “Cảm giác nhìn thấy con của chính mình chết không tồi nhỉ? Nhưng mà, tôi nói cho ông biết, tôi không làm mấy chuyện tồi tệ như chia rẽ cha con được, vì vậy ông và con trai của mình sẽ

không chia cách, hai người sẽ chết cùng nhau. Ồ, đúng hơn thì không phải là cùng nhau, sức phòng thủ của ông mạnh hơn con trai ông, vậy nên ông sẽ nhìn con trai của mình chết trước, sau đó đi cùng gã nhé."

Miêu Phi Xỉ lúc này đã trốn sau Miêu Cao Cương, gã còn chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng Miêu Cao Cương vừa rồi hét lên rất lớn, không giống chuyện nhỏ, nên là gã vẫn nghe lời.

Thời khắc này Miêu Cao Cương ngẩng đầu lên nhìn Bạch Liễu đang giẫm chân trần lên gương, gã vẫn cực lực duy trì sự trấn định: "Uy lực của quả bom này sẽ không giết chết tao."

Nói đúng hơn, phải cần năm lần nổ lớn của loại bom bình thường này mới có thể giết chết gã.

Bạch Liễu nâng mí mắt nhuốm màu đỏ tươi, đôi mắt không gợn sóng hơi rũ xuống nhìn hai cha con, giống như một vị thần vì buồn chán nên tùy ý trừng phạt tính mạng người khác.

"Ông có thể nghĩ rằng quả bom này không thể giết một người chơi có sức phòng thủ cao như ông, nhưng ông đã quên à, rằng ông bây giờ không chỉ là một người chơi, mà còn là một con quái vật."

"… là một con quái vật bị bệnh nan y hút máu trẻ con, ông có điểm yếu."

Hô hấp của Miêu Cao Cương dừng lại hai giây, đồng tử của gã cũng co lại thành một chấm nhỏ.

Đúng vậy, lúc người chơi có thân phận quái vật, họ sẽ bị ảnh hưởng bởi điểm yếu của chính quái vật đó, ảnh hưởng này không lớn, nhưng chắc chắn sẽ có, mà ảnh hưởng bình thường không nặng không nhẹ này sẽ là một cọng rơm cuối cùng áp chết bọn họ.

Điểm yếu của bệnh nhân ở đây – nơi trồng nấm ẩm thấp không thấy ánh sáng, điểm yếu của bệnh nhân ở đây thật ra đã rõ ràng ngay từ đầu, chẳng qua hệ thống không bán cho họ bất kỳ đạo cụ liên quan nào.

"Các người không thể gặp ánh sáng." Bạch Liễu đưa tay tìm kiếm trong gương, trên mặt gương tỏa ra những gợn nước, cậu rút ra một quả bom đen rất lớn từ trong gương ném xuống đất, rồi mỉm cười cực kỳ nhẹ nhàng, "Cũng không thể gặp lửa, hay là nói, hanh khô."

Quả bom trên mặt đất tỏa ra sức nóng và ánh sáng cực lớn.

Khuôn mặt của Bạch Liễu đang đứng trên gương và đôi mắt trống rỗng của Lưu Hoài đang nằm trên mặt đất dần bị ánh sáng đỏ từ quả bom át đi.

Mắt Miêu Cao Cương như muốn nứt ra: "Dừng lại cho tao!!!"

Cả tòa nhà rung chuyển kèm theo một tiếng nổ mạnh, bùng lên ánh lửa bụi mù khổng lồ.

【Cập nhật《Sách quái vật của Trại mồ côi Tình Thương》– Bệnh nhân thực vật (2/3)】

【Tên quái vật: Bệnh nhân thực vật】

【Đặc điểm: Tốc độ di chuyển 500, lúc sinh trưởng cần nhiều nước, ưa môi trường ẩm ướt】

【Điểm yếu: Linh chi máu, hanh khô, ánh sáng (3/3)】

【Phương thức tấn công: hút thể dịch, khí độc ô nhiễm.】

【Xin chúc mừng thân phận chủ tuyến của người chơi Bạch Liễu gom đủ trang sách quái vật (Bệnh nhân thực vật) này.】

【Thông báo hệ thống: Người chơi Bạch Liễu đã sử dụng Quỷ Kính một lần, nên đạo cụ này trong 《Trại mồ côi Tình Thương》 sẽ tiến vào trạng thái CD, không thể sử dụng lại trong phó bản này…】

“Nên là? Làm sao anh sống sót?” Nhóc Bạch Lục nổi lên một tia hứng thú hiếm có, nhóc vừa xem giao diện sách quái vật, vừa mở miệng hỏi, “Tôi đã nghe lúc trước anh nói, Lưu Hoài, anh trai kia của Lưu Giai Nghi cũng còn sống, làm thế nào mà hai người có thể sống sót sau vụ nổ mạnh như thế?”

Bạch Liễu lười nhác nói: “Vào giây phút cuối cùng của vụ nổ, tôi dùng roi kéo Lưu Hoài cùng trốn vào trong gương. Quỷ Kính là đạo cụ mà tôi xác định có thể chống được vụ nổ mạnh đó, vậy nên may mắn sống sót. Thật sự thì tôi đã nghĩ chúng tôi cũng sẽ chết, bởi vì điểm HP của cả tôi và cậu ta đều quá thấp, bị bén chút nổ mạnh cũng sẽ chết, nhưng cuối cùng rất may mắn, chỉ bị hôn mê vừa tỉnh dậy thôi.”

“Vậy Miêu Cao Cương bọn họ có chết không?” Nhóc Bạch Lục hỏi.

“Đáng tiếc là bọn họ cũng không chết.” Kế hoạch thất bại nhưng Bạch Liễu cũng không có bất kỳ cảm xúc chán nản nào, ngược lại còn rất bình tĩnh đánh giá khách quan, “Là tôi tính toán sai, không biết Miêu Cao Cương cuối cùng dùng cách nào mà tự tấn công mình làm giá trị tinh thần giảm xuống dưới 20, giao diện điên cuồng đã chống được vụ nổ đó.”

“Nhưng HP của họ cũng bị chịu hao tổn nhất định. Sau khi vụ nổ xảy ra, y tá nhanh chóng chạy đến kéo cả hai xuống. Hiện họ đang ở trong phòng mổ để cấp cứu. Tôi cảm thấy ít nhất là ngày mai bọn họ cũng sẽ khó động thủ với các cậu. Y tá sẽ không cho phép, trại mồ côi bên kia cũng không mở cửa.”

“Nhiều nhà đầu tư và giường bệnh của họ đã bị thương do vụ nổ, Linh chi máu trên giường cũng vậy, hiện tại họ đang được cấp cứu. Vì thế bệnh viện đã hủy lễ ghép đôi ngày mai. Tóm lại thì tôi đã đạt được mục tiêu rồi.”

Nhóc Bạch Lục im lặng một lúc không nói gì, nhóc chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở đang dần yếu ớt của Bạch Liễu ở bên kia.

Thật ra có hơi buồn nôn, nhưng nhóc vẫn còn muốn hỏi tình hình của Bạch Liễu thế nào, nhưng nếu hỏi thì cậu lại cảm thấy ghê ghê, vì thế vẫn cứ duy trì sự im lặng như vậy.

“Này? Nếu nhóc không nói nữa, tôi sẽ báo cáo là nhóc nói chuyện tiêu cực để lừa tiền.” Bạch Liễu thản nhiên nói.

“Anh thế nào rồi?” Cuối cùng vẫn hỏi ra, nhóc Bạch Lục mặt không cảm xúc, nói nhanh, “Có chút buồn nôn, nhưng tôi nghĩ rằng tôi vẫn cần biết về tình hình của anh, dù sao thì để tạo cơ hội cho tôi anh cũng suýt chết mà.”

Bạch Liễu bị cắt một tay, đang nằm trên mặt đất không thể cử động, rất khó khăn dùng cánh tay bị nổ rách tung tóe còn lại nghe điện thoại – đang ngửa đầu nhìn trần nhà bị cậu làm nổ ra một cái lỗ lớn.

Bầu trời đêm bên ngoài không có sao, chỉ có đêm đen nặng nề, mặt đất cậu đang nằm và bầu trời giống như đều cùng một màu than sau khi bị cháy. Điều này làm cậu trong chớp mắt còn tưởng như mình đã chết, trở thành một linh hồn trôi nổitrên bầu trời không có sao kia gọi điện cho bản thân lúc mười bốn tuổi.

“Cũng ổn.” Bạch Liễu cười, thu hồi tầm mắt, có chút mệt mỏi nói, “Mọi người vẫn còn sống, đêm nay chúng ta đều làm tốt rồi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Phó bản này sắp tiến vào cao trào kết thúc rồi. Ai đang tích chương có thể nhảy nha!

Cái này vốn thật là khó đánh, bạn gay nói tôi có thù oán với 6, người thứ hai để cậu ta đánh là người chơi league.

Bạn gay: Tuy bà không làm chuyện gì giống người, nhưng mà vì 6 không làm, nên là tôi xem hai người đấu nhau rất sảng khoái. (đánh đi đánh đi. jpg)

Tôi: …

Chương 109: Trại mồ côi Tình Thương (29)

Edit: Ngân + Beta: Sơ Tình

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Liễu nhìn Lưu Hoài chật vật uống thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần – Hắn ta đã bị chặt lìa cả hai tay, hiện giờ phải co người ngậm bình một cách vất vả như kẻ ăn xin, ho chết lên chết xuống vì sặc nước thuốc.

Trước đó Bạch Liễu tính đút Lưu Hoài, nhưng cậu cũng chỉ còn một tay. Nhóc Bạch Lục vừa điện tới thì hắn ta kêu cậu đi nghe, bây giờ Bạch Liễu đã trò chuyện xong, vậy nên cậu liền giơ tay đút thuốc cho Lưu Hoài. Lưu Hoài đảo mắt nhìn Bạch Liễu.

Gương mặt Bạch Liễu chẳng có tí cảm xúc nào, cậu nghiêng bình thuốc thấp xuống một chút.

Lưu Hoài cũng ngửa đầu uống.

Lưu Hoài đoán bộ dạng của bản thân hiện tại chắc chắn cực kỳ khó coi. Khuôn mặt xám đen, giống hệt chó lang thang liên tục hớp nước từ tay người ta. Hắn biết có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm tình trạng xấu xí này của hắn. Giá trị tinh thần dần hồi phục, hắn cảm nhận được sự xấu hổ trước nay chưa từng có, cảm xúc kích động khiến nước mắt chảy dài trên khuôn mặt hắn.

“Cậu khóc gì hả?” Bạch Liễu nâng cao bình, nhàn nhạt nói: “Chẳng phải vẫn còn sống đấy sao?”

“… Tôi cũng không biết mình khóc vì cái gì nữa.” Giá trị tinh thần của Lưu Hoài vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Hắn là một tên ưa thể diện, nam sinh đại học lớn từng ấy tuổi rất dễ cảm thấy bẽ mặt trong tình huống thế này, vậy nên hắn nghiêng đầu không để Bạch Liễu nhìn hắn nữa.

Lưu Hoài cúi thấp đầu, khàn giọng nói: “… Tôi như con chó lang thang chẳng có nhà để về vậy.”

“Đúng là hơi giống thật.” Bạch Liễu không mặn không nhạt nhận xét một câu. Cậu nhìn Lưu Hoài, vết thương trên cánh tay bị chém đứt vẫn đang rỉ máu: “Lúc này hai người chúng ta đều giống chó lang thang, nhưng ít nhất chúng ta là chó hoang còn thở. Tất cả mọi người vẫn sống, em gái cậu cũng vậy.”

Lưu Hoài cắn chặt bình thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần trên tay Bạch Liễu, cố nhịn lại nhịn, cuối cùng vẫn chẳng kìm được bật khóc thành tiếng.

Lưu Hoài cụt tay vừa khóc vừa đứng dậy, eo hắn gập xuống, đầu cúi trước bàn tay vẫn để trên nền đất của Bạch Liễu, giống như đang dập đầu với cậu, úp mở nói tiếng cảm ơn: “… Cảm ơn anh đã cứu tôi, cảm ơn một ‘anh’ kia đã cứu em tôi nữa.”

Note beta: chỗ này là Bạch Lục cứu Giai Nghi nên em thêm ngoặc ‘ ‘ này cho chữ anh để dễ hiểu ấy ạ.

Cách thời khắc nổ tung chỉ mấy giây, Lưu Hoài đinh ninh bản thân sẽ chết. Bởi vì đã mất hai tay, thích khách dù dồn hết sức lực thì đối với người đặt lợi ích lên hàng đầu như Bạch Liễu, hắn đã chẳng còn tí tác dụng nào.

Nhưng Bạch Liễu lại liều chết xông khỏi biển lửa, lấy roi kéo hắn vào trong gương.

“Thực sự tôi cũng không rõ vì sao một ‘tôi’ kia lại cứu em cậu, lý do của nhóc ấy tôi không hiểu cho lắm.” Bạch Liễu rũ mi mắt, cậu cử động cánh tay, dìu Lưu Hoài đang khom lưng cúi đầu dậy, bình thản nhìn Lưu Hoài mặt đầy nước mắt: “Nhưng việc tôi cứu cậu vẫn có lý do riêng, bởi vì cậu cũng từng cứu tôi. Đây là nội dung hợp tác đã giao dịch của chúng ta lúc trước, nếu cậu ngăn cản Miêu Phi Xỉ thành công, vậy tôi cũng sẽ cố hết sức để cứu cậu.”

“Nếu buộc phải nói rõ, thì tôi hắn là…” Bạch Liễu nhìn Lưu Hoài đang không ngừng rơi nước mắt, cậu bình tĩnh nói: “Một con chó lang thang biết giữ chữ tín.”

Ba mươi bảy phút trước, phòng bệnh số 913.

Lưu Hoài lo lắng đi qua đi lại, thi thoảng lại quay đầu nhìn Bạch Liễu trên giường bệnh, hắn hít sâu một hơi: “Anh tính mai phục giết Miêu Phi Xỉ với Miêu Cao Cương thật sao?! Hai tên đó là người chơi cấp S- đấy, nếu chúng ta không thể diệt gọn một lần thì người chết sẽ là chúng ta!”

“Bởi vậy, chúng ta buộc phải giành chiến thắng trong một lần duy nhất.” Bạch Liễu không nhanh không chậm nói: “Bọn họ hẳn đã nghi ngờ thân phận của Mộc Kha, về điều này, tôi cảm thấy họ chắc đã tới phòng bệnh để tìm tôi rồi. Nhưng hiện tại tôi không có trong phòng bệnh, vậy họ sẽ tới nơi khác lục soát để bắt【Mộc Kha】là tôi.”

“Nhưng cũng chưa chắc họ sẽ đoán được Mộc Kha đang ở phòng quản lý hồ sơ bệnh nhân, thế nên bọn họ sẽ không tìm thấy Mộc Kha trong bệnh viện. Nhưng trước chín giờ mười lăm phút Mộc Kha nhất định phải quay lại phòng bệnh, vì y tá ở sẽ đi kiểm tra từng chỗ trong bệnh viện, tôi đoán họ có thể ngồi ôm cây đợi thỏ chờ Mộc Kha.”

“Ôm cây đợi thỏ ở đâu?” Lưu Hoài khẩn trương hỏi: “Bên trong phòng bệnh của Mộc Kha hả? Vậy chẳng phải họ sẽ không qua đây nữa sao?”

“Đứa ngu nào lại đợi trong phòng của Mộc Kha chứ, vì một khi Mộc Kha không trở về phòng của bản thân, mà về phòng của【Bạch Liễu】hoặc phòng trống nào khác, vậy thì hai tên này sẽ bị vây trong phòng bệnh của Mộc Kha khi y tá tuần tra. Đương nhiên, họ cũng có thể luồn qua khe hở của đám y tá tuần tra rồi tìm Mộc Kha, nhưng như thế thì phiền phức gấp bội rồi, đó chẳng phải phương án lý trí gì cho cam.”

Bạch Liễu nhìn Lưu Hoài: “Nếu tôi là Miêu Cao Cương, tôi cho rằng phương án khả thi nhất chính là chầu chực ở thang máy.”

“Mộc Kha không thể đi lối thoát hiểm, bởi giao diện cá nhân của cậu ta chẳng chống cự được đám quái vật bên kia. Mộc Kha sẽ thiên về lựa chọn đi thang máy hơn. Bọn Miêu Cao Cương chỉ cần lợi dụng chỗ hở từ chín giờ tới chín giờ mười lăm phút để canh chừng bên cửa thang máy. Nếu thấy thang máy chuyển động thì bấm nút là được, bởi vì giờ đó tất cả y tá đang giao ca, người sử dụng thang máy chỉ có thể là bệnh nhân âm thầm chạy về phòng mình – cũng chính là Mộc Kha.”

“Sau khi bắt được Mộc Kha, Miêu Cao Cương nhất định sẽ cố đào sạch kế hoạch của tôi với Mộc Kha, nhưng cạy miệng cậu

ấy không dễ, gã nhất định chú ý đến bàn phím mà tôi với Mộc Kha dùng để nói chuyện.” Sắc mặt Bạch Liễu bình ổn, cậu thong thả nói tiếp: “Thông qua bàn phím, tôi sẽ tiết lộ một số tin tức gã hiểu được, ví dụ như【9】【0】【6】. Trong tình huống ấy, Miêu Cao Cương sẽ không tiếp tục hoài nghi tin tức mình có được là thật hay giả.”

“Mà bởi ngày mai là ngày nhận nuôi trẻ em, để tránh ảnh hưởng tới thời khắc mấu chốt, tối nay Miêu Cao Cương nhất định sẽ đến giết tôi.”

“Vì bọn họ muốn tới giết tôi nên quyền chủ động hoàn toàn thuộc về tay bọn họ, bọn họ sẽ không mang bao nhiêu tâm lý phòng bị với người trong phòng bệnh 906.” Bạch Liễu nhìn về phía Lưu Hoài: “Đây là điều kiện để cậu đánh lén thành công, Lưu Hoài, nhân vật chủ chốt trong kế hoạch lần này là cậu. Tuy rằng ngoài mặt chỉ là bài cũ【Đạo tặc và thích khách】của cậu với Mục Tứ Thành, nhưng lần này người nhận nhiệm vụ chủ chốt sẽ là thích khách cậu đấy.”

“… Tôi biết.” Lưu Hoài cũng sang cạnh giường, ngồi bên Bạch Liễu. Hắn ta cúi thấp đầu, hai tay nắm thành quyền áp trán: “Nhưng Bạch Liễu, trước giờ tôi chưa từng đảm nhận vị trí đánh chính, mà vẫn luôn là Tứ… Mục thần làm chuyện này, anh đặt hết vốn liếng lên người tôi như vậy thật sự quá mạo hiểm.”

“Kế hoạch này có ba bước.” Bạch Liễu nhẹ giọng nói: “Bước thứ nhất, trước khi tập kích Miêu Phi Xỉ với Miêu Cao Cương, ngay lúc cửa bị đánh bật ra, cậu phải ngăn cản Miêu Phi Xỉ. Khi ấy, tôi sẽ cướp Mộc Kha từ tay Miêu Cao Cương, để cậu ấy đi gọi y tá. Như vậy, vì Mộc Kha chạy đi gọi y tá nên Miêu Phỉ Xỉ nhất định sẽ rút ngắn thời gian tấn công cậu, chuyển mục tiêu sang tôi.”

Lưu Hoài không ngẩng đầu, giọng hắn càng lúc càng khàn: "Trong tình cảnh đó, nếu Miêu Phi Xỉ muốn rút ngắn thời gian xử lý tôi, đồng thời còn muốn tránh kẻ lúc nào cũng có thể xông tới phá đám việc gã đánh nhau là thích khách như tôi, thì cách tốt nhất là tước luôn vũ khí của tôi."

"Nói thẳng ra chính là chặt đứt hai tay cậu." Bạch Liễu không dao động nói.

Lưu Hoài cúi đầu càng thấp: "… Đúng vậy, đây là cách nhanh nhất giải quyết người chơi… chuyên dùng hai tay."

"Nhưng cũng có một lợi thế, đó là sau khi gã chặt đứt hai tay cậu, gã tuyệt đối sẽ không hoài nghi liệu cậu còn năng lực công kích hay chăng, thả lỏng việc giám sát cậu, như vậy sẽ tiến vào bước thứ hai trong kế hoạch. Tôi sẽ ngăn Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ để giao diện của cậu đủ thời gian bùng nổ." Bạch Liễu hời hợt nói về chuyện cản chân hai người chơi cấp S-, giống như không hề nghĩ tới có lẽ bản thân chẳng thể làm được việc này: "Sau khi giao diện của cậu bùng nổ, cậu có thể sử dụng kỹ năng【Một kích thoáng hiện】của mình, buộc Miêu Cao Cương rơi vào trạng thái đóng băng."

"Sau đó sẽ tới bước thứ ba của kế hoạch, cậu chặn công kích của Miêu Phi Xỉ, chỉ cần một hai giây, tôi sẽ lấy bom ra…"

Lưu Hoài ngẩng phắt đầu ngắt lời Bạch Liễu, trên mặt hắn đầy vẻ sợ hãi: "Bạch Liễu… Tôi thấy tôi không thể đâm Miêu Cao Cương sau đó lại ngăn cản Miêu Phi Xỉ công kích anh, cách này quá nguy hiểm, Bạch Liễu, anh giao hết phía sau cho tôi thì anh sẽ chết! Tôi cũng sẽ chết!"

"Thế nhưng cậu hợp tác với Mục Tứ Thành nhiều lần như vậy, cậu ta cũng giao hết phía sau cho cậu, chẳng phải cậu cũng

chưa từng để cậu ta chết phải không?" Ánh mắt Bạch Liễu bình tĩnh tựa mặt hồ không gợn sóng.

Lưu Hoài yên lặng hồi lâu, nhắm chặt hai mắt: "… Nhưng tôi khiến cậu ấy mất hai cánh tay."

"Đúng thật cậu đã phản bội Mục Tứ Thành bằng dao găm của mình, nhưng lúc đó cậu chẳng còn tay để phản bội tôi." Bạch Liễu như đang hỏi ý kiến của Lưu Hoài: "Lưu Hoài, phong cách làm việc của tôi là, trước khi chuyện gì xảy ra, tôi luôn giả thiết rằng đối phương sẽ làm được, cậu nhất định cũng có thể, phải chứ?"

Lưu Hoài nhẹ giọng nói: "Tôi không biết."

Bạch Liễu mặt không đổi sắc thu lại ánh nhìn: "Vậy thử một lần đi, không làm được hẵng nói."

"Vậy nếu… chết rồi thì phải làm sao?" Giọng nói của Lưu Hoài xen lẫn chút run rẩy, hắn hỏi lại.

"Nếu cậu cản Miêu Phi Xỉ thành công thì tôi chẳng dễ mà chết được, tôi chưa chết thì sẽ không để cậu phải chết. Nhưng nếu cậu không ngăn được Miêu Phi Xỉ, đã chết mất." Bạch Liễu bình tĩnh nói: "Vậy khả năng cao tôi cũng sẽ chết theo cậu."

Lưu Hoài sững sờ nhìn Bạch Liễu, Bạch Liễu liếc mắt nhìn hắn: "Sao nào, tôi chôn thân theo cậu mà vẫn chưa vừa lòng à?"

Vậy mà thật sự không chết.

Lúc Bạch Liễu lôi Lưu Hoài ra khỏi gương, trong lúc hoảng hốt hắn thậm chí cho rằng mình đã bước đến rìa địa ngục. Mãi tới khi trông thấy đôi tay gãy lìa như cũ của mình, hắn mới chợt nhận ra mình vẫn sống. Bạch Liễu nhanh chóng đút cho hắn thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần, Lưu Hoài vừa ho vừa uống, một lát sau nhóc Bạch Lục đã gọi điện tới.

Sau khi Bạch Liễu gác điện thoại, Lưu Hoài uống thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần mới hồi phục một phần, lảo đảo đứng dậy. Sau khi y tá khiêng Miêu Phi Xỉ với Miêu Cao Cương đi, hắn ta với Bạch Liễu mới dám đi ra từ trong gương, vì thế y tá nghĩ rằng nơi đây không có người, vậy nên lúc này vẫn chưa có y tá nào tới cứu chữa cho họ.

Bạch Liễu chẳng chút sốt ruột, nằm trên mặt đất vẫn còn hơi nóng lên: "Đợi chút nữa Mộc Kha sẽ đến tìm chúng ta."

Lớp da ngoài của cái tên【Nhà đầu tư】Bạch Liễu béo tốt lắm, nằm trên mặt đất mới bị nổ tung cũng chẳng thấy nóng tí nào. Giường rơm của cậu thành ra nát bét, Lưu Hoài ngồi xếp bằng dưới đất, dựa vào bờ tường bị thiêu cháy đen thui, nghiêng đầu nhìn về hướng bầu trời vốn chẳng có ánh sáng. Không biết qua bao lâu, Lưu Hoài đột nhiên cúi đầu nhìn sang Bạch Liễu, trong chốc lát lại thấy do dự.

"Giờ tôi bán linh hồn mình cho anh, anh cần không?"

"Cần." Bạch Liễu không hề do dự đáp: "Nhưng thiết bị quản lý trò chơi của tôi đang ở chỗ nhóc Bạch Lục, đợi thằng nhóc trả tôi sẽ lấy linh hồn cậu sau, cậu muốn bao nhiêu nào?"

Lưu Hoài giật mình, hình như dáng vẻ thấy lợi buộc phải chiếm của Bạch Liễu chọc hắn buồn cười, mi mày nhẹ cong lên: “Tôi cho rằng anh sẽ không cần đấy, dù sao khả năng tôi chết trong trò chơi này rất lớn. Linh hồn đã chết của tôi sẽ thành thứ chẳng có giá trị… cũng nên.”

“Nhưng nếu anh thật sự muốn mua.” Lưu Hoài nhẹ giọng nói: “Thì lúc anh Tứ bán cho anh, anh lấy bao nhiêu tiền vậy?”

Bạch Liễu thoáng cảnh giác nhìn Lưu Hoài: “Cậu đừng đòi cái giá của Mục Tứ Thành, đắt thế tôi không mua đâu.”

“… Tôi không cần nhiều thế đâu.” Bạch Liễu thật sự khiến Lưu Hoài khóc cười không nổi, vừa rồi quỷ thần sai khiến mới tiện miệng nói một câu. Chẳng ngờ cái chuyện giao dịch linh hồn vừa nghe đã thấy tà quái ở chỗ Bạch Liễu không khác chào hàng mua bán ngoài chợ là bao, tâm trạng nặng nề của hắn vơi đi một chút.

Lưu Hoài rũ mi mắt đen nhèm xuống, giọng hắn rất khẽ: “Bán cho anh, một điểm thôi, một điểm là được rồi.”

Chương 110: Trại mồ côi Tình Thương (30)

Chương 110: Trại mồ côi Tình Thương (30)

Edit: Nhi + Beta: Hà

“Tôi chỉ muốn tìm một người có thể gửi gắm linh hồn mình. Tôi từng nghe có người trong công hội bảo, linh hồn người chơi chết trong trò chơi này sẽ bị hệ thống thu về.”

Hắn ta im lặng một lúc: “Tôi không muốn như thế.”

【Thông báo hệ thống: Người chơi Lưu Hoài đề cập đến nội dung giao dịch linh hồn đã vi phạm quy định, sẽ tự động xử lý tắt âm trong quá trình mở TV nhỏ. Mong người chơi Lưu Hoài ít đề cập lại, nếu không hệ thống sẽ suy xét khóa TV nhỏ của người chơi Lưu Hoài.】

Lưu Hoài lặng thinh.

“Ngoại trừ linh hồn, tôi còn có thể cho anh thứ này, Bạch Liễu.” Lưu Hoài ngước đôi mắt khô cạn nước mắt lên, “Thứ này hữu dụng hơn linh hồn tôi. Rốt cuộc tôi cũng phải chết, linh hồn đối với anh cũng chỉ là một tờ tiền giấy, anh không có được thứ gì giá trị từ tôi. Nhưng chỉ cần anh ký cái này với tôi, sau khi tôi chết, anh có thể tùy ý sử dụng kĩ năng cá nhân của tôi hệt như kĩ năng cá nhân của anh vậy.”

Trước mặt Lưu Hoài hiện ra một tờ giấy da dê ố vàng trông rất kỳ dị.

Tờ giấy giống tro tàn chưa đốt xong, phiêu phù rơi xuống, Bạch Liễu giơ tay lên, tờ giấy da dê liền dừng lại trong tay Bạch Liễu.

Bạch Liễu nâng mắt nhìn lướt qua:

【《24 điều khoản và thuyết minh liên quan đến việc chuyển nhượng kỹ năng cá nhân của người chơi bên A trước khi chết cho người chơi bên B》】

【Người chơi bên A trước khi chết tự nguyện chuyển nhượng kỹ năng cá nhân sinh ra từ dục vọng bản thân cho người chơi bên B. Nếu người chơi bên B đồng ý kế thừa kỹ năng cá nhân của người chơi bên A, vậy thì người chơi bên B đồng thời cũng phải kế thừa dục vọng của người chơi bên A, trở thành nơi ký túc dục vọng của người chơi bên A, thay người đó thực hiện dục vọng…】

【… Nếu người chơi bên B đã có dục vọng mạnh mẽ diễn sinh ra kỹ năng cá nhân, vì dục vọng người chơi đã bão hòa, người chơi bên B ký kết hiệp nghị có được kỹ năng của người chơi bên A, do không thể chịu tải quá nhiều dụng vọng nên kỹ năng thứ hai có được sẽ xảy ra tình trạng yếu đi. Nếu tiếp tục có kỹ năng thứ ba, hiệu quả sử dụng sẽ cứ thế yếu dần. Nếu người chơi bên B sử dụng kỹ năng cá nhân chuyển nhượng từ người chơi bên A có hiệu quả không tốt, thì đó cũng không phải do hệ thống, mong người chơi hai bên hiểu rõ…】

【… Trước khi ký kết hiệp nghị, người chơi bên A có nghĩa vụ nói cho người chơi bên B ngọn nguồn dục vọng của mình. Hy vọng người chơi bên B sau khi nghe xong suy xét thật kỹ rồi hẵng quyết định có muốn ký kết hiệp nghị hay không…】

【Hiệp nghị sẽ được ký kết bằng linh hồn của hai bên. Một khi đã ký tên, trước khi linh hồn biến mất hai bên không thể đổi ý. Vì hiệp nghị có liên quan đến dục vọng và linh nên nên yêu cầu hai bên tự nguyện ký tên, không được cưỡng chế ký kết.】

【Hiệp nghị chỉ viết một bản, sau khi ký tên có thể ghi vào hệ thống hai bên, bản thảo của hiệp nghị được cơ cấu hệ thống công chính công lập bảo quản thay】

【Bên A: ——】

【Bên B: ——】

Đơn giản nhìn lướt qua xong, Bạch Liễu nhìn về phía Lưu Hoài: “Hiện giờ tôi không ký được, bên tôi không có hệ thống, ký xong cũng không ghi vào được. Hơn nữa xét lại từ các góc độ thì hiệp nghị này của cậu có hạn chế rất lớn với tôi. Tôi cần kế thừa dục vọng của cậu, với lại có được kỹ năng của cậu làm kỹ năng thứ hai của tôi cũng không hẳn có thể phát huy hết tác dụng.”

Dứt lời, Bạch Liễu nhìn về phía hai tay bị chặt đứt của Lưu Hoài. Đôi dao găm được triệu hồi nằm cạnh bên chân hắn ta, trên lưỡi dao độc một màu đen đang phản quang khắc nổi một chữ【Blood】.

Bạch Liễu hơi dừng lại: “Nhưng kỹ năng của cậu thật sự rất thú vị, đúng là thứ có giá trị nhất trên người cậu. Có điều sẽ chẳng phát huy ra tác dụng lớn nhất nếu để tôi dùng.”

“Vả lại, mục đích chủ yếu của cậu hắn là muốn tôi kế thừa dục vọng của cậu nhỉ - bảo vệ Lưu Giai Nghi.” Bạch Liễu không nóng không lạnh nói.

Lưu Hoài sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn Bạch Liễu. Hắn ta đã lấy ra lợi thế áp đáy hòm của mình, thế nhưng Bạch Liễu cũng không lộ ra ham muốn gấp gáp muốn có được, điều này làm hắn ta có chút hoảng loạn.

“Anh không cần kỹ năng của tôi sao?” Lưu Hoài phát run hỏi.

“Cũng không phải không cần. Kỹ năng của cậu rất hữu dụng, nhưng không phải ở chỗ tôi. Có một người sẽ thích hợp với bản hiệp nghị này hơn tôi, cậu ta phù hợp hơn với dục vọng của cậu, cũng có thể phát huy tốt hơn năng lực kỹ năng của cậu.”

Bạch Liễu nâng mắt lên nhìn thẳng Lưu Hoài, “Chẳng hay cậu có bằng lòng thay người chuyển nhượng không.”

Lưu Hoài hơi mờ mịt hỏi: “Là ai vậy?”

Bạch Liễu nói: “Mộc Kha.”

Mộc Kha mặt đen thui nghiến răng nghiến lợi leo lên tầng trên từ tầng dưới đã bị nổ tan tành, trong khi leo lên còn bị bỏng bởi mặt xi măng còn nóng.

Vì bị bệnh, Mộc Kha cũng không phải kiểu người có thể lực tốt, leo lên kiểu này rất tốn thời gian của cậu, cũng may y tá đều đi cứu giúp người bệnh bị nổ đến nửa chết nửa sống, cho cậu đủ thời gian leo lên trên.

Cậu dùng hết sức từ lúc còn bú sữa mẹ cho tới giờ, rốt cuộc cũng bò lên tầng 9 chỗ Bạch Liễu. Vừa lên Mộc Kha đã điên cuồng chạy như bay về phía phòng bệnh 906, chạy đến té lên té xuống, nước mắt cũng rơi luôn. Lúc nhìn thấy Bạch Liễu bị đứt một tay nhưng vẻ mặt vẫn bình thường đang nói chuyện gì đó với Lưu Hoài, Mộc Kha nhịn hết nổi quỳ xuống cái bộp rồi khóc òa lên.

Cậu lo lắng hãi hùng cả đêm, lúc nghe y tá từ tầng trên đi xuống bảo tầng 9 nổ suýt chút nữa hồn bay ra ngoài! Sống chết bất chấp tất cả cũng phải leo lên trên!

Thật may là Bạch Liễu không sao!

Mộc Kha vừa lau nước mắt vừa lết về phía Bạch Liễu: “Anh làm tôi sợ muốn chết!”

“Đừng khóc nữa, nói chính sự đã.” Bạch Liễu dùng tay kia nắm bả vai Mộc Kha xoay cậu ta về phía Lưu Hoài.

Mộc Kha đang nước mắt lưng tròng ngẩn ra nhìn Lưu Hoài đang mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn kỹ cậu. Ánh mắt nhìn chằm chằm của hắn khiến Mộc Kha nổi da gà ngừng khóc, cậu rụt về sau một chút, giọng cũng yếu bớt: “… Chuyện chính sự gì vậy?”

Bạch Liễu vỗ vỗ bả vai Mộc Kha: “Lại đây giới thiệu bản thân chút đi, bao nhiêu tuổi, điều kiện gia đình ra sao, có dự định

tương lai gì với hôn nhân gia đình, định sinh mấy đứa, có ham mê xấu xa khó nói gì không, có bằng cấp nào, đã hẹn hò bao nhiêu bạn gái bạn trai rồi.”

“????” Gì thế?! Tôi phải xem mắt với người tên Lưu Hoài này hay sao?!

Mộc Kha càng lúc càng không hiểu, nhưng ánh mắt bình tĩnh của Bạch Liễu lướt nhìn qua, ý bảo cậu bắt đầu.

Mộc Kha tuy còn chẳng hiểu mô tê gì, nhưng vẫn nghe lời bắt đầu tự giới thiệu bằng thái độ câu nệ: “À ừm, điều kiện nhà tôi không tệ lắm? Mấy trăm triệu chắc là có? Tôi cũng không rõ lắm, nếu anh muốn biết thêm thì về tôi sẽ hỏi giúp cho. Năm nay tôi sắp 21, không hút thuốc, không uống rượu, không có ham mê xấu xa gì. Hôn nhân tương lai… chuyện này tôi chưa nghĩ đến nữa. Chưa từng hẹn hò trai gái. Bằng cấp tuy là bằng khoa chính quy, nhưng muốn thì tôi thi rồi học thạc sĩ lúc nào cũng được.”

Nói xong, Mộc Kha nhìn Bạch Liễu bằng ánh mắt cầu cứu, đưa mắt ra hiệu hỏi cậu — rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?!

Bạch Liễu hơi ngước cằm: “Cậu cũng giới thiệu bản thân chút đi, Lưu Hoài.”

Lưu Hoài nặng nhọc hít sau một hơi, dùng ánh mắt hơi bắt bẻ đánh giá Mộc Kha từ trên xuống dưới: “Người được chọn vừa ý trong lòng tôi thật ra không phải cậu, tôi muốn Bạch Liễu hơn. Nhưng hết cách, anh ấy không chịu, cậu thì nhìn cũng khá được.”

Mộc Kha kinh nghi bất định nhìn về phía Bạch Liễu mặt không đổi sắc, trong ánh mắt như muốn bùng nổ tin tức — Anh còn từng xem mắt với anh ta rồi?! Anh không muốn nên để tôi?!

Bạch Liễu đưa tấm da dê cho Mộc Kha, ý bảo cậu ta xem, Mộc Kha cúi đầu xem, lúc ngẩng lên trong ánh mắt nhìn Lưu Hoài chứa đầy sự phức tạp.

… Người này muốn chuyển nhượng kỹ năng cá nhân cho cậu ư? Tuy lúc trước khi Bạch Liễu lập kế hoạch cậu ta đã biết kết cục của Lưu Hoài chỉ có chết, nhưng không nghĩ tới…

“Tôi có một đứa em gái…” Lưu Hoài lải nhải kể vài chuyện về Lưu Giai Nghi cho Mộc Kha nghe.

Bạch Liễu kiên nhẫn chờ hắn ta kể xong rồi mới mở miệng, cậu nhìn chăm chú Lưu Hoài với ánh mắt như thế thấu rõ hết thảy: “Cốt lõi trong dս□ƈ vọиց của cậu là gì? Lưu Hoài, cậu muốn Mộc Kha gánh vác dս□ƈ vọиց của cuộc đời cậu và em gái, vậy cậu phải thẳng thắn nói rõ hết thảy cho cậu ấy. Nếu không tôi sẽ không dễ dàng cho cậu ấy ký kết hiệp nghị này. Hiệp nghị này khắc vào linh hồn cậu ấy, mà linh hồn cậu ấy hoàn toàn thuộc sở hữu của tôi, tôi cần phải có trách nhiệm với linh hồn trong tay mình.”

“Tôi cần biết tất cả.”

Lưu Hoài hơi hé miệng, lại khép vào.

【Thông báo hệ thống: Người chơi Lưu Hoài có muốn tiêu hai trăm điểm tích lũy mua dịch vụ tắt tiếng hay không?】

【Mua.】

【Thông báo hệ thống: Mua hàng thành công, trong mười phút tiếp theo lời nói của bạn sẽ bị tắt tiếng, người xem TV nhỏ không thể nghe được. Hãy bắt đầu chuyện trò thoải mái nào!】

Lưu Hoài nghiêng đầu, hốc mắt đỏ lên, khàn khàn mở miệng: "… Tôi và Giai Nghi là anh em cùng cha khác mẹ."

"… Nhà của chúng tôi ở một vùng nông thôn rất xa rất nhỏ cũng rất hẻo lánh. Chắc hai người không thể tưởng tượng được miền quê kiểu này dốc thế nào. Sau khi xuống xe phải mang giày nhựa đi một tiếng rưỡi, mưa to xong thậm chí sẽ kẹt đường. Trên đường toàn là bùn, người ở trong không ra được, người bên ngoài vào chẳng xong."

Lưu Hoài nhắm mắt lại, hắn ta nhớ đến nông thôn nhỏ bé, đen như mực lại lầy lội kia.

"Thuở nhỏ tôi còn có một người chị gái, nhưng sau đó chị ấy đã chết đuối trong đê nước vào một ngày mưa. Cha tôi lúc đó đứng bên cạnh đê nước kia chờ chị tôi bắt cá mang về cho ông ta, ông ta không hề xuống cứu chị đang giãy giụa dưới bùn. Lúc ấy tôi còn không rõ vì sao… Cha tôi tuy có cho tôi đi học, nhưng những chuyện khác thì ông ta mặc kệ. Trước kia là chị nuôi tôi, sau đó thỉnh thoảng ông ta sẽ nuôi. Cha tôi nói mẹ tôi đã chạy từ lâu rồi, tôi cũng không biết bà chạy đến chỗ nào, tôi chưa từng gặp bà ấy."

Nước mắt Lưu Hoài chảy xuống, ánh mắt hắn ta xa xôi lại trống rỗng.

“Tôi rất muốn rời khỏi chỗ đó, tôi cố gắng học tập, nhưng lại không thông minh nên học cũng không tốt.”

“Sau này thôn chúng tôi có một người thi đậu trường đại học nổi tiếng, là con gái của dì tôi. Trong thôn tặng hai vạn tiền thưởng, đấy có thể xem như là một con số thiên văn đối với chúng tôi.”

“Bắt đầu từ ngày đó cha tôi đã thay đổi. Trước kia ông ta chưa bao giờ quan tâm thành tích của tôi, từ lúc đó mỗi ngày trôi qua ông ta đều hỏi thành tích. Chỉ cần tôi thi không tốt ông ta sẽ đánh tôi, mặt đỏ tai hồng chửi tôi rằng, đều là con cháu của ông nội, vì sao một thằng con trai như tôi thi cũng không lại con gái của dì, một đứa con gái như nó ngoại trừ có thể mang thai thì tốt hơn trụ cột nhà họ Lưu là tôi ở chỗ nào chứ.”

“Nhưng ông ta càng đánh dữ, tôi lại càng sợ hãi, lúc thi tay cầm bút cũng phát run. Thành tích của tôi càng lúc càng tuột dốc. Rốt cuộc đến một ngày ông ta cảm thấy có lẽ tôi là một thằng thất bại thật, không đánh tôi nữa, tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ông ta bảo muốn tìm chị họ tôi, cũng là người đã thi đậu đại học nổi tiếng kia tới phụ đạo cho tôi mấy tháng, lúc đó tôi đã rất vui.”

Lưu Hoài im lặng rất lâu, lâu đến mức Bạch Liễu cho rằng chuyện của hắn ta cứ kết thúc như thế, nhưng rồi đột nhiên hắn ta như thể không thể nào chấp nhận được cong người xuống, cắn răng hít sâu một hơi, cuối cùng thê lương cười thảm một tiếng:

“Hai người biết vì sao Giai Nghi từ lúc sinh ra đã mù không?”

Bạch Liễu hiểu ra, cậu cũng im lặng vài giây, ngước mắt nhìn bầu trời đêm, giọng nói rất nhạt: “Nhiều trẻ em bẩm sinh khuyết tật dị dạng là vì họ hàng huyết thống gần sinh ra, Lưu Giai Nghi cũng vậy, phải không?”

Mộc Kha bỗng nhận ra ý tứ trong lời nói của Bạch Liễu, ánh mắt nghi ngờ dừng lại trên người Lưu Hoài, lưng nổi một lớp da gà: “Mẹ nó… Không phải chứ?! Vô pháp vô thiên đến như vậy?! Không có người quản sao?”

Lưu Hoài tựa như bộ thi cốt bị gánh nặng tàn khốc đè đến suy sụp, đầu hắn cúi xuống thật sâu.

m thanh Lưu Hoài nghẹn ngào khô khốc, dường như trong giọng nói nghẹn một cục than củi, hắn như trào phúng vừa cười vừa khóc:

“Sẽ không có người quản, vì quá dơ bẩn, dơ đến mức không có ai muốn quản. Những người biết đến đều coi như gièm pha mà che giấu, không được phép nói ra. Chị họ tôi sau khi mang thai muốn báo cảnh sát và phá thai, nhưng cha tôi lại nói trong bụng cô ấy chắc chắn là một sinh viên mới. Ông ta chơi đủ các trò lưu manh vô lại, lại là con trai duy nhất của nhà họ Lưu, được ông nội tôi phối hợp, cuối cùng ông ta thành công.”

Lưu Hoài nhắm mắt lại: “… Mà chị họ tôi sau mấy tháng thì không thể trở về tiếp tục học đại học được nữa. Sau khi sinh non Giai Nghi không lâu, cô ấy cũng chết đuối vì đi bắt cá ở đê nước giống chị tôi. Cha tôi cũng đứng ở cạnh đê nước, nhìn chị họ giãy dụa lầy lội, không hề đi cứu.”

“Tôi bắt đầu học tập như phát điên, thi đậu trường đại học nổi tiếng, cầm hai vạn kia dắt theo Giai Nghi chạy khỏi nơi nông thôn bé nhỏ kia. Nhưng rất nhanh cha tôi đã tìm tới cửa, ông ta

yêu cầu tôi cho tiền phụng dưỡng. Ông ta tra tấn Giai Nghi, tra tấn tôi. Trong góc tối, tôi nhìn trộm gã đàn ông này một ngàn lần, hận không thể một dao giết quách ông ta, nhưng tôi lại không dám, tôi luyến tiếc đại học vất vả lắm mới thi đậu, luyến tiếc Giai Nghi."

Lưu Hoài nghẹn ngào, nước mắt rơi xuống mặt đất, áp lực lại nặng nề gào rống khóc thét, giống một con dã thú yếu đuối bị thương lại không dám dũng cảm phản kháng. Hắn quỳ ở đó, đầu chạm đất, nước mắt cứ tuôn trào.

Bên đầu hắn là con dao găm khắc chữ [Blood], dường như mang cả tội ác từ trong dòng máu hắn khắc lên dục vọng và linh hồn, biến hắn ta thành một chú cá đau đớn không ngừng giãy giụa trong vũng bùn, lại không có cách nào thoát ra.

"Cậu giống một thích khách muốn giết người nhưng lại không dám xuống tay." Bạch Liễu rũ mi, bình tĩnh đánh giá, "Đến cuối cùng kỹ năng cá nhân sinh ra cũng chỉ chém rớt giá trị tinh thần của người khác, không mang theo thương tổn."

"Đúng vậy." Lưu Hoài chống trán xuống mặt đất, mở to đôi mắt đã mất đi thần thái, "… Tôi là một tên thích khách nhu nhược."

【Thông báo hệ thống: Nguồn gốc kỹ năng của người chơi Lưu Hoài — (Thích khách yếu đuối) bối cảnh câu chuyện và dục vọng kèm theo đã kích hoạt, có muốn mở khóa chuyển nhượng kỹ năng cá nhân không?】

【Mở khóa】

Lưu Hoài chậm rãi đứng dậy, nhìn Mộc Kha, hai mắt đẫm lệ mông lung: “Cậu có thể dũng cảm sống thay tôi, cầm lấy dao găm của tôi bảo vệ Lưu Giai Nghi thật tốt trong trò chơi này không? Đây là dụ□c vọиg duy nhất của tôi, cậu đã chuẩn bị để gánh vác chưa?”

Mộc Kha nghiêng đầu vô thức nhìn thoáng qua Bạch Liễu. Cậu chưa chuẩn bị để gánh vác một trọng trách lớn như vậy, cậu đang vô thức tìm kiến nghị của Bạch Liễu.

Vẻ mặt Bạch Liễu bình đạm nhìn Mộc Kha: “Mộc Kha, nếu cậu muốn hỏi kiến nghị của tôi, vậy thái độ của tôi đã rất rõ rồi, tôi kiến nghị cậu chấp nhận. Có được một kỹ năng đối với cậu chỉ có lợi không có hại. Nhưng có chấp nhận hay không chỉ có chính cậu quyết định được thôi.”

“Năng lực và dụ□c vọиg kết nối với nhau.” Bạch Liễu nói, “Một khi cậu lựa chọn cầm lấy dao găm của Lưu Hoài, cậu sẽ phải trở thành thích khách giống như cậu ta.”

“… Tôi có thể cầm thử dao găm của anh không?” Mộc Kha cẩn thận hỏi.

Lưu Hoài gật đầu đồng ý.

Mộc Kha nhìn hai con dao găm màu đen khắc chữ【Blood】nằm trên mặt đất. Một thứ ánh sáng màu đen đậm như máu mang theo điềm xấu cấm kỵ lưu chuyển trên bề mặt chúng. Mộc Kha vươn tay nắm đôi dao, trong nháy mắt cầm vào tay, cậu không nhịn được hơi run rẩy.

Đôi dao găm này có nhịp đập rất khẽ khi cậu nắm trong lòng bàn tay, ấm áp đến nỗi hệt như có mạch máu người sinh ra từ tay cậu. Trái tim yếu ớt của Mộc Kha vì dục vọng mãnh liệt trong dao găm bắt đầu đập nhanh không khống chế được, sức sống bừng bừng và thù hận từ dao găm dọc theo bàn tay cậu chạy một đường thẳng đến trái tim.

Trong nháy mắt, Mộc Kha cảm giác bản thân tựa như có thể cảm nhận được tất cả nỗi oán hận xao động và tình cảm cực đoan suốt cả cuộc đời Lưu Hoài.

Cậu ngơ ngẩn đối mặt với Lưu Hoài mất hai tay, trông vô cùng chật vật. Trên mặt Lưu Hoài dính đầy bùn đất, hô hấp hắn ta mỏng manh, hơi thở thoi thóp, giống con cá không được vớt lên trong đê nước khô cạn.

Cuộc đời của cá giãy giụa trong vũng bùn, vốn là thứ mà mèo trong hộp thủy tinh quý báu sẽ không thể hiểu được. Nhưng tại khoảnh khắc này Mộc Kha và Lưu Hoài bỗng có cảm giác đồng cảm trước nay chưa hề có, trái tim suy yếu của bọn họ đập thình thịch cùng một nhịp điệu, hệt như muốn nhảy ra khỏi cổ họng—

— Chẳng qua bọn họ đều chỉ muốn tiếp tục sống thôi.

Đáng tiếc thế giới lại không cho phép.

“Tôi đồng ý.” Mộc Kha nắm chặt dao găm trong tay, khàn giọng nói, “Tôi muốn kế thừa kỹ năng của anh, làm một thích khách.”

Mí mắt và đầu Lưu Hoài đều mệt mỏi rũ xuống, giọng mỏng manh như sợi khói: “… Cảm ơn cậu.”

【Thông báo hệ thống: Người chơi Mộc Kha và người chơi Lưu Hoài chính thức ký tên《Hiệp nghị 24 điều khoản và thuyết minh liên quan đến việc chuyển nhượng kỹ năng cá nhân của người chơi bên A trước khi tử vong cho người chơi bên B》】

【Hiệp nghị chính thức có hiệu lực sau khi người chơi Lưu Hoài tử vong.】

【Bên thứ ba chứng kiến: Bạch Liễu.】

Chương 111: Trại mồ côi Tình Thương (31)

Chương 111: Trại mồ côi Tình Thương (31)

Edit: Nhi + Beta: Hà

Cuối cùng y tá khoan thai tới muộn cũng tới nâng Bạch Liễu và Lưu Hoài xuống.

Đêm này đã định sẵn là một đêm hỗn loạn. Mộc Kha hoảng loạn chạy theo sau, hình như đám trẻ con quái vật trong bệnh viện cũng bị vụ nổ lớn này dọa, biến mất tăm hết.

Sau một hồi chữa trị sơ sài và ngắn ngủi, hai người bệnh Bạch Liễu và Lưu Hoài chỉ mất máu quá nhiều chứ không bị thương vì vụ nổ nên nhanh chóng được nâng ra khỏi phòng giải phẫu, đưa về phòng bệnh của mình.

Thật ra các y tá cũng muốn đưa bọn họ vào ICU, nhưng hiện tại phòng ICU đã đầy những người bệnh khác rồi. Thương thế của Bạch Liễu và Lưu Hoài lại tương đối nhẹ hơn, nên chỉ có thể ở phòng bệnh bình thường của mình.

Như Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương bị thương nặng giờ đang nằm trong ICU ở tầng hai. Hiện tại vẫn còn hôn mê, trước mắt trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại. Đương nhiên Bạch Liễu từng nghĩ tới việc nhân lúc này đi ám sát hai người họ luôn, nhưng tiếc là phòng ICU luôn có y tá, bọn họ không thể vào được.

Hơn nữa bây giờ bọn họ không có lực lượng tấn công chính.

Lưu Hoài mất hai tay, thể lực và HP của Bạch Liễu gần như đã hao hết, đụng nhẹ một cái cũng có thể chết, chỉ có Mộc Kha còn tốt, nhưng cũng chỉ còn 6 điểm HP quý giá mà thôi.

Mà cho dù Mộc Kha có cầm dao găm đi xuống chém, còn Miêu Cao Cương nằm bất động ở đó, thì Mộc Kha chém hết một tiếng đồng hồ cũng chém không vỡ phòng ngự của Miêu Cao Cương được.

Hơn nữa nếu lỡ đánh thức hai người này, kẻ chết trước sẽ là bọn họ — cho nên án binh bất động là lựa chọn tốt nhất hiện giờ, vì mục đích của bọn họ cơ bản đã đạt tới.

Phòng bệnh của Bạch Liễu và Mộc Kha đều bị nổ tan tành, hai người không về được phòng bệnh của mình. Vụ nổ lần này của Bạch Liễu khiến phòng bệnh còn lại rất ít ỏi, họ lại không thể ở cùng phòng bệnh với nhà đầu tư quái vật khác. Sau một hồi phối hợp, ba người như mong muốn được y tá sắp xếp cho ở cùng một phòng — 501, phòng bệnh của Lưu Hoài.

Lưu Hoài nằm trên giường, Mộc Kha và Bạch Liễu xé sách thành từng trang giấy lót trên mặt đất, chuẩn bị tạm bợ qua một đêm.

Sau khi Bạch Liễu chuẩn bị xong giường của mình cũng không nằm xuống ngay, mà lấy một cây bút từ ngăn kéo, kê trang giấy xé ra lên đùi, dường như tùy ý viết viết vẽ vẽ gì đó.

Mộc Kha tò mò xích lại xem: “Bạch Liễu, anh đang viết gì vậy?”

Bạch Liễu nói: “Tôi đang sắp xếp lại manh mối hiện có trong và ngoài trò chơi.”

“A! Nói tới manh mối mới nhớ, Bạch Liễu!” Mộc Kha như chợt nhớ tới gì đó, bắt đầu nghiêm túc báo lại với Bạch Liễu, “Lúc tôi ở dưới lật xem hồ sơ bệnh phát hiện một chuyện. Tuy rằng【Phương thuốc kéo dài mạng sống】bảo lựa chọn trẻ em có “huyết thống thuần khiết” tốt nhất có lẽ là trẻ em có quan hệ huyết thống gần gũi. Nhưng khi tôi xem tư liệu bệnh án ở dưới, phát hiện phần lớn đứa trẻ mà người bệnh nhà đầu tư chọn để lấy máu—”

“ — Không hề có quan hệ huyết thống với bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn đạt được hiệu quả trị liệu khá tốt, phải không?” Bạch Liễu nhìn những gì ghi trên giấy, “Trường hợp dựa vào hệ thống giả thiết ra quan hệ huyết thống với “trẻ em” của mình như chúng ta dù sao cũng chỉ là thiểu số.”

“Đoán theo lẽ thường và thực tế thì phần lớn nhà đầu tư không thể dùng trẻ em có quan hệ huyết thống với mình để làm phương thuốc cổ truyền thế này được. Hơn nữa bọn họ tìm trẻ em ở trại mồ côi không phải vì tìm đứa trẻ có quan hệ huyết thống với mình.”

Bạch Liễu tiện tay vẽ một căn phòng nhỏ giống trại mồ côi, lại vẽ hai ba bóng dán【Nhà đầu tư】cao gầy, ở giữa trại mồ côi và【Nhà đầu tư】viết một câu【Có lẽ không có mối liên hệ về huyết thống】.

Bạch Liễu như có điều suy nghĩ, gõ gõ bút xuống mặt giấy: “Cho nên quan hệ huyết thống chỉ là một ý của【huyết thống thuần khiết trong【Phương thuốc kéo dài mạng sống】. Rất có thể đó chỉ nhằm vào người chơi được hệ thống tạo cho NPC trẻ em có quan hệ huyết thống như chúng ta mà thôi. Còn đối

với những nhà đầu tư và chủ xí nghiệp khác ở đây,【huyết thống thuần khiết】rõ ràng còn có một định nghĩa khác.”

“Cũng chính là trẻ em phù hợp với định nghĩa này không chỉ là trẻ em có quan hệ huyết thống, mà còn có trẻ em khác phù hợp tiêu chuẩn【huyết thống thuần khiết】trong【Phương thuốc kéo dài mạng sống】nữa. Lúc tôi lật tư liệu bệnh án ở dưới cũng nghĩ như thế.” Mộc Kha gật đầu tán đồng với với cách nói của Bạch Liễu, nhưng rất nhanh lại mờ mịt: “Có điều tôi cũng không rõ lắm tiêu chuẩn cụ thể mà những nhà đầu tư lựa chọn trẻ em【huyết thống thuần khiết】để lấy máu là gì.”

“Nếu【huyết thống thuần khiết】là cần nhóm máu của trẻ em giống với của nhà đầu tư, theo tôi nhớ được, bọn họ chọn trẻ em bất luận là phân theo nhóm máu ABO hay RH, thì nhà đầu tư và trẻ em lấy máu cũng không có nhóm máu giống nhau.” Mộc Kha dựa theo trí nhớ của mình, căn cứ chuẩn xác trình bày phân tích.

“Hơn nữa tôi có dựa vào chỉ tiêu kiểm tra máu của trẻ em bị chọn đơn giản phân tích theo trí nhớ. Nhưng bất luận là chỉ tiêu sinh hóa, hàm lượng huyết sắc tố, thậm chí cả thông tin về bối cảnh và địa phương tôi cũng nhớ kỹ, cũng chẳng thể nhìn ra tiêu chuẩn【 nhà đầu tư】chọn lựa【trẻ em 】là gì. Thực tế tôi không rõ lắm định nghĩa 【huyết thống thuần khiết 】này.”

Lông mày Mộc Kha càng thêm hoang mang nhíu chặt lại: “Hơn nữa sau khi đọc một lượng lớn những tư liệu bệnh án đó, tôi phát hiện một điểm rất kỳ quái, đó là phần lớn những trẻ em bị chọn lấy máu đều không mấy khỏe mạnh…”

“ — Đều có các dạng khuyết tật khác nhau, hoặc là nói bệnh tật bẩm sinh đúng không?” Bạch Liễu dừng mắt ở một chỗ nào đó trên tờ giấy, “Có phải cậu đang thắc mắc vì sao nhà đầu tư không chọn những đứa trẻ khỏe mạnh kiện toàn, mà lại chọn

những đứa trẻ yếu hơn thoạt nhìn có các loại bệnh tật bẩm sinh này?”

“Đúng vậy.” Mộc Kha nhanh chóng gật đầu, cậu ngạc nhiên nhìn Bạch Liễu. “Sao anh lại biết? Đây là một quy luật mà tôi phát hiện ra sau khi đọc rất nhiều tư liệu bệnh án đấy.”

“Thật ra lúc trước tôi có nghĩ tới chuyện này, nhưng tôi tưởng đây là hướng đi chỉ có người đầu óc không bình thường như tôi mới nghĩ ra, rất không thể tưởng tượng mà. Nhưng nghe về thân thế Lưu Giai Nghi xong đã nghiệm chứng suy nghĩ của tôi.” Ánh mắt Bạch Liễu trầm xuống, vẽ ra một bé gái trong trại mồ côi, lại tô đen đôi mắt của em bằng bút chì, ngữ khí không rõ, “【Huyết thống thuần khiết】không hề liên quan đến các chỉ tiêu sinh lý như nhóm máu, chỉ tiêu sinh hóa, hàm lượng huyết sắc tố v.v.”

Lưu Hoài nghe thấy tên Lưu Giai Nghi, khó khăn xoay người ngồi dậy, nhìn về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu rũ mắt nhìn bé gái trên tờ giấy: “【Huyết thống thuần khiết】là chỉ những đứa trẻ vẫn giữ nguyên huyết thống thuần khiết về mặt luân lý.”

“Chúng là những đứa trẻ do họ hàng gần sinh ra, vì thế đầy rẫy khuyết tật bẩm sinh.”

【Thông báo hệ thống: Chúc mừng tuyến thân phận chính của người chơi Bạch Liễu mở khóa nhánh tin tức ẩn – Hàm nghĩa thật sự của huyết thống thuần khiết】

【Thông báo hệ thống: Trong đám trẻ có một đứa bé đặc biệt, chỉ mình máu của nó cũng đủ cứu một vị người chơi nhà đầu tư, không cần dùng thêm máu, cũng không cần quan hệ huyết thống tương ứng. Nó là đứa trẻ như thuốc giải vạn năng trong trò chơi《Trại mồ côi Tình Thương》này nha! Đoán xem nó là ai nào.】

Bạch Liễu vừa dứt lời, trong phòng bệnh chợt im lặng vài phút.

Sau đó Mộc Kha mới lạnh sống lưng, rợn cả người nhẹ giọng hỏi: "… Không thể nào đâu? Mấy nhà đầu tư đó cố ý tìm trẻ em có khuyết tật bẩm sinh sao?"

Bạch Liễu vẽ một ô vuông và một vòng tròn trên giấy, ở giữa dùng một đường thẳng đại biểu cho giao phối nối lại với nhau, sau đó lại viết【Aa】và【Aa】lên trên — Mộc Kha liếc mắt một cái đã nhận ra đây là một sơ đồ di truyền sinh vật.

"Theo cách nói thông thường, trong mỗi người nhìn như bình thường như chúng ta đều có xác suất mang theo gene lặn không bình thường. Mà họ hàng gần kết hợp sẽ tăng xác suất những gene lặn này tập hợp lại, cũng dẫn tới sinh ra trẻ em dị dạng bẩm sinh. Xác suất này gọi là hệ số của hôn nhân cận huyết." Bạch Liễu nói, "Thường thức y học của tôi tàm tạm, nhưng vì làm trò chơi nên có đọc qua vài cuốn sách liên quan. Nghe nói họ hàng gần sinh sản sẽ gia tăng tỉ lệ bất thường nhiễm sắc thể."

Tâm trạng Mộc Kha phức tạp nghĩ, vì làm trò chơi mà bình thường Bạch Liễu đã đọc gì vậy… Khó trách mấy trò chơi làm ra phần lớn không được duyệt…

“Những trẻ em có【huyết thống thuần khiết】mà những nhà đầu tư này muốn cũng không đồng nghĩa với trẻ em dị dạng. Họ hàng gần kết hợp đúng là sẽ tăng xác suất sinh ra đứa trẻ dị dạng, nhưng không đại biểu những trẻ em dị dạng đều là do họ hàng gần sinh ra, điều kiện này vừa không thiết yếu cũng không đầy đủ đối với hai bên.” Mộc Kha lâm vào suy tư, cậu chống cằm hỏi lại, “Hơn nữa những đứa trẻ này lúc đến trại mồ côi đa phần đều không tên không tuổi, cũng không biết bối cảnh gia đình cụ thể thế nào, chỉ biết địa chỉ. Những nhà đầu tư này làm sao xác định được đứa nào có【huyết thống thuần khiết】?”

“Nơi này còn có một cơ chế sàng chọn nữa.” Bạch Liễu chậm rãi ngước mắt, “Bọn họ lựa chọn những đứa trẻ có bệnh tật đặc thù để nhận nuôi, ví dụ như bệnh bạch tạng, bệnh tim, bao gồm tình huống như Lưu Giai Nghi, tiếp đó lại lần nữa sàng chọn đứa trẻ có【huyết thống thuần khiết 】từ những đứa trẻ còn lại.”

Mộc Kha mê mang: “Nhưng dưới tình huống chẳng có tí tin tức nào về cha mẹ hay gì đó liên quan thì làm sao chọn lọc ra những đứa có【huyết thống thuần khiết】 từ trong cả đám trẻ như vậy? Tiêu chuẩn họ hàng gần vốn không có cách chọn lọc mà…”

“Có cách.” Bạch Liễu nhàn nhạt nói, “Chẳng phải cậu đã từng thấy quá trình chọn lọc này một lần rồi sao?”

Mộc Kha ngẩn ra: “Tôi từng thấy ư…”

Đột nhiên cậu như nhận ra gì đó, nghiêng đầu nhìn tờ giấy trên tay Bạch Liễu, vừa nãy Bạch Liễu mới vẽ một cây nấm đại biểu cho linh chi máu.

Mộc Kha cảm giác không thể tin được, bừng tỉnh mở miệng: "… Sự kiện trúng độc nấm ở trại mồ côi…"

"Linh chi máu là loài nấm hút máu trẻ em để sinh trưởng. Nó cần máu của trẻ em có 【huyết thống thuần khiết】mới có thể sinh trưởng bình thường. Linh chi máu chính là một tiêu chuẩn chọn lọc hoàn hảo." Bạch Liễu chẳng hề để ý, tô tô đồ đồ vẽ trên cây nấm, "Sau khi ăn phải nó nếu trẻ em nào bị ký sinh sẽ không xuất hiện dấu hiệu trúng độc rõ ràng, mà là dấu hiệu bị thiếu máu rất nhỏ, chứng tỏ linh chi máu đó đang hút máu của đứa trẻ này, vậy đứa trẻ đó là đứa phù hợp với tiêu chuẩn 【huyết thống thuần khiết】."

"Trại mồ côi ở hiện thực thường xuyên xảy ra sự kiện trúng độc nấm, tôi cảm thấy rất có thể là vì đang chọn lọc trẻ em phù hợp tiêu chuẩn. Nhưng lúc trước có lẽ do khống chế hàm lượng nên những đứa trẻ đó không trúng độc quy mô lớn rồi chết. Những đứa trẻ sau khi ăn không bị trúng độc chính là đứa trẻ phù hợp tiêu chuẩn【huyết thống thuần khiết】. Tôi đoán có thể khoảng trong ngày quốc tế thiếu nhi, sau khi kiểm tra xác nhận đơn giản với nhà đầu tư xong thì những tốp trẻ em này sẽ "bỏ nhà trốn đi" mất tích khỏi trại mồ côi."

Bạch Liễu lười nhác nói: "Nhưng đến cùng là tự bản thân đứa trẻ chạy, hay là sau khi được nhà đầu tư lựa chọn, trại mồ côi đã lén chuyển đến nơi ở của nhà đầu tư trở thành túi máu thì không biết được."

Mộc Kha nổi da gà đầy mình, cậu chà xát hai tay, chần chờ mở miệng hỏi: "… Nhưng nếu như vậy án trúng độc lần này của Lưu Giai Nghi không thể giải thích được…"

"Đúng!!!" Lưu Hoài sắc mặt đen kịt gia nhập thảo luận, trên mặt hắn ta còn có sợ hãi, "Lúc Giai Nghi xảy ra chuyện trại

mồ côi này đã không còn nhà đầu tư tới chọn lựa nữa mà! Tại sao vẫn xảy ra sự kiện trúng độc quy mô lớn như vậy chứ!"

Bạch Liễu nâng mắt, nhàn nhạt nhìn về phía Lưu Hoài đang nằm trên giường: "Trại mồ côi trong hiện thực sắp đóng cửa, không ai đồng ý nhận "hàng hóa trẻ em" đã bị vứt bỏ này, nhưng những "hàng hóa" này thực tế lại có giá trị cực cao bằng với mạng sống. Nếu cậu là người bảo quản những hàng hóa này, cậu sẽ làm thế nào?"

Lưu Hoài ngồi trên giường kinh nghi bất định nhìn Bạch Liễu, như đang sợ hãi người này lại có thể lạnh nhạt tới mức so sánh trẻ em với hàng hóa.

Bạch Liễu thờ ơ nói tiếp: "Nếu tôi là viện trưởng của trại mồ côi, vì thu thêm nhiều lợi ích từ đống "hàng hóa" này, tôi sẽ chủ động bắt đầu từng bước sàng chọn, lựa chọn những hàng hóa hữu dụng nhất, đồng thời tiêu hủy những thứ hàng vô dụng lãng phí tài nguyên. Hơn nữa dùng những hàng hóa chất lượng tốt đã được lựa ra làm "lợi thế", bắt đầu tiến thêm một bước tiếp xúc với nhà đầu tư mới."

Nói rồi, Bạch Liễu nhìn về phía Mộc Kha, Mộc Kha đột nhiên nhớ tới cha mình hình như chuẩn bị đầu tư vào trại mồ côi này, cậu điên cuồng xua tay: "Tuy rằng cha tôi không phải người tốt lành gì, nhưng nếu viện trưởng trại mồ côi đưa ra kiểu… kiểu đề nghị thế này, ông ấy sẽ không chấp nhận đề nghị điên rồ như vậy! Ông ấy là người có điểm đạo đức mấu chốt!"

"Thật vậy không?" Bạch Liễu chợt đè thấp giọng, nghiêng người lại gần Mộc Kha, Mộc Kha bị ánh mắt Bạch Liễu nhìn, theo bản năng lùi về phía sau vài bước.

Tròng mắt đen nhánh của Bạch Liễu trong phòng bệnh tối tăm mênh mang có vẻ quỷ dị lại ngập tràn sự chuyên chú kỳ dị nào đó. Khi cậu nhìn như vậy, hệt như đang dùng ánh mắt khơi dậy ý tưởng tăm tối nhất từ nơi sâu thẳm trong não người khác.

"Nếu tôi nói cho cha cậu biết năm đứa trẻ này sắp bị linh chi máu hút khô máu rồi, ông không cần thì chúng cũng sẽ chết, nếu ông báo cảnh sát tôi sẽ lập tức giết chúng, ông làm như thế thật lãng phí mạng sống của mấy đứa trẻ đó…"

"… Ông đã lớn tuổi vậy rồi, khó tránh khỏi có ung thư hay bệnh tam cao (*) gì đó. Không chuẩn bị chút đường lui gì cho mình sao? Con của ông hẳn là bị bệnh tim nhỉ, thứ linh chi máu này có thể trị bách bệnh, bao gồm bệnh của con ông…"

(*) Bệnh tam cao: cao huyết áp, cao mỡ máu, cao đường huyết (tiểu đường).

"… Ông chỉ cần cho những đứa trẻ này ăn ngon uống tốt trước khi chết là được. Dù sao cũng là trẻ em dị tật, sau này trưởng thành cũng không thể bước vào xã hội được, thế thì cuộc sống sau này sẽ rất vất vả, chỉ có thể ở mãi trong cái trại mồ côi nhỏ hẹp này…"

"… Có vài đứa trẻ thật ra có bệnh trầm cảm và khuynh hướng tự sát rất nặng. Chúng tôi cũng đủ mọi cách cũng không trị khỏi được, vì là bẩm sinh rồi. Ông cũng biết họ hàng gần sinh ra không sống được bao lâu. Chúng nó đều tự nguyện cả đấy, đúng, sao lại cưỡng ép những đứa bé đó được? Chúng tôi đều nói chuyện với chúng rất rõ ràng, nói sau này sẽ cho chúng bánh kem và đồ chơi, sau đó đứa nào cũng vô cùng vui vẻ…"

"… Thay vì để cho chúng càng lớn lên càng đau khổ sống hai mươi mấy năm, chi bằng ông cho chúng vật tư đủ đầy đơn

giản vui vẻ sống mấy năm, hơn nữa dù cho không làm như thế, chúng cũng không sống được bao lâu…”

“Trại mồ côi của chúng tôi là nơi làm việc thiện…” Bạch Liễu rũ mắt, dùng chất giọng như đang câu dẫn người ta sa đọa nhẹ giọng nói với Mộc Kha đã sợ tới mức co rúm vào góc tường, “Chúng tôi còn thương những đứa trẻ này hơn cả ông, làm sao hại chúng được? Hơn nữa ông làm như thế là đang cứu chúng, để kiếp này chúng sống tốt hơn một chút, sau đó đưa chúng đi đầu thai kiếp sau tốt hơn.”

Bạch Liễu từ từ nâng mắt, dùng một ánh mắt bình tĩnh như đã đoán được từ trước nhìn Mộc Kha: “Lúc này thì sao? Cha cậu sẽ chọn thế nào?”

Mộc Kha bị ánh mắt kia của Bạch Liễu nhìn đến tim tê liệt một hồi, cậu há miệng thở dốc, nhưng một chữ cũng không thốt nên lời.

“Đừng hy vọng xa vời có thể dùng đạo đức của con người ước thúc bọn họ nhận lấy lợi ích.” Bạch Liễu lãnh đạm thu hồi ánh mắt của mình, ngồi về vị trí ban đầu, “Vì như thế chỉ khiến cách nhận lấy lợi ích cuối cùng lại diễn ra dưới hình thức đạo đức.”

Lưu Hoài ngồi liệt trên giường, hắn ngây người rất lâu rồi, từ tận đáy lòng hắn thật sự sợ hãi, chậm chạp mở miệng: “… Bạch Liễu, nếu Giai Nghi hiện tại bị thứ nấm này chọn hút máu, vậy thì nếu không nhanh chóng qua màn tìm ra cách giải quyết linh chi máu, Giai Nghi sẽ…”

Bạch Liễu im lặng, cậu không trả lời Lưu Hoài mà chỉ trở lại chỗ ngồi cũ, đôi mắt nặng nề nhìn bé gái cậu vẽ ra trên tờ giấy.

Đường cong trắng đen phác họa ra cô bé cuộn tròn hai chân, Bạch Liễu viết số HP trên người em — 50 (?).

Số này đại diện cho HP của Lưu Giai Nghi không rõ, hơn nữa đang có thể liên tục mất đi.

Trại mồ côi Tình Thương, rạng sáng thứ tư, 3 giờ 45 phút.

Phòng học thủ công.

Trừ Bạch Lục, bốn đứa trẻ khác đều bị cô nuôi khóa trái cửa nhốt trong phòng học thủ công phía sau trại mồ côi.

Phòng học thủ công này nằm sâu bên trong trại, ba vách tường đều không có cửa sổ, mặt có cửa sổ duy nhất cũng là đối diện hành lang, nơi có WC – hộ công và cô nuôi thường lại chỗ này đi WC, dẫn tới phòng học thu công này vô cùng thích hợp để làm một ngục giam nhỏ, nhốt lại đứa trẻ không ngoan muốn chạy khỏi trại mồ côi.

Trong phòng học có vài miếng vải vẽ tranh, đồ dán, vải vụn vân vân có thể dùng làm đồ thủ công, bị vứt bừa bãi trên đất. Đây cũng là nơi lúc trước bọn họ làm lễ vật cho nhà đầu tư, nhưng mấy thứ này bày bừa ra trên đất không phải vì đám trẻ làm lễ vật hôm qua, mà là vì nhóc Miêu Phi Xỉ đang phẫn nộ và nôn nóng.

Nó điên cuồng quét hết đồ vật xuống đất, đi tới đi lui trong phòng học. Miêu Cao Cương không nói một lời nhìn nó làm gì thì làm, Miêu Phi Xỉ lại đột nhiên xoay người rống giận với Miêu Cao Cương: “Mẹ mày mau nghĩ ra cách đi! Ngày mai

tao phải bị chộp ra rút máu rồi! Vậy thì chúng ta xong hết! Chết hết!”

Miêu Cao Cương vừa định mở miệng, cửa phòng học đột nhiên mở ra, cô nuôi đã kéo hai đứa trẻ sắc mặt tái nhợt Lưu Giai Nghi và Mộc Kha trở lại.

Lưu Giai Nghi và Mộc Khi vì vừa nãy đều xảy ra vấn đề nên được đưa đi kiểm tra. Lưu Giai Nghi hộc máu, Mộc Kha đau ngực. Sau khi kiểm tra xong vì tránh bọn họ chạy, cô nuôi cuối cùng vẫn đưa vào “phòng học thủ công” giống cái ngục giam nhỏ này.

Cô nuôi nói với Mộc Kha và Lưu Giai Nghi: “Hai đứa không có vấn đề gì lớn, ngoan ngoãn ở đây đi, chờ ngày mai nhà đầu tư đến đưa hai đứa đến bệnh viện tư nhân khám. Cô không muốn lại thấy có đứa nào chạy ra đâu.”

Nói xong cô ta xoay người rời đi, đóng cửa lại.

Mộc Kha thoi thóp thở, che ngực ngồi xổm xuống đất nghỉ ngơi. Lưu Giai Nghi nhíu mày dựa vào tường hít sâu, môi cắt không còn giọt máu. Hai đứa này chẳng có vẻ gì là không có vấn đề như lời cô nuôi nói.

Miêu Phi Xỉ vừa thấy hai đứa con chồng trước liền bốc hỏa, giơ cao tay lên, vừa đi lại vừa mắng: “Mẹ nó, nếu không phải tại chúng mày thì tụi tao đã chạy ra được rồi!”

Mắt thấy bàn tay sắp rơi xuống trên người cậu và Lưu Giai Nghi, theo bản năng Mộc Kha đứng lên chắn trước mặt Lưu Giai Nghi, duỗi tay bắt lấy bạt tay của Miêu Phi Xỉ, biện giải

một câu: “Không có chúng tôi các người cũng không chạy ra được! Bên ngoài toàn là quái vật!”

Sắc mặt Lưu Giai Nghi suy yếu dựa vào tường từ từ ngồi bệt xuống đất, môi trắng bệch nhẹ nhàng khép mở vì dùng sức hít thở giữa khe hở ngón tay đang che miệng, trông còn tệ hơn cả Mộc Kha.

Miêu Phi Xỉ nhìn Lưu Giai Nghi yếu ớt như thế, bỗng nhiên nuốt một ngụm nước bọt. Nó kéo Mộc Kha đang chắn trước nó ra, đi từng bước đến gần Lưu Giai Nghi ở trong góc tường, đôi mắt nhìn đăm đăm, hầu hết lăn lộn không ngừng vì nuốt nước miếng: “Mẹ kiếp, ngày mai tao bị người ta ăn rồi, tao muốn mà còn chưa ăn được…”

Chương 112: Trại mồ côi Tình Thương (32)

Edit: Thanh + Beta: Sơ Tình

Nhóc Mộc Kha bị nhóc Miêu Phi Xỉ đẩy ra nhưng vẫn muốn che chắn trước mặt Lưu Giai Nghi. Bằng tuổi này gia đình đã dạy cậu phải biết bảo vệ phái nữ, mà rõ ràng người sai là Miêu Phi Xỉ. Cậu cảnh giác, to gan giang hai tay chắn trước mặt Lưu Giai Nghi: "Miêu Phi Xỉ, tôi nói rồi! Anh không chạy được chả liên quan gì đến chúng tôi cả! Nếu anh dám làm gì Giai Nghi, có tin là tôi nói với Bạch Lục không!"

Việc cùng nhau chạy trốn và bị bỏ lại khiến nhóc Mộc Kha nhanh chóng tự mình rút ngắn khoảng cách tâm lý với Lưu Giai Nghi. Bây giờ, cậu đã coi Lưu Giai Nghi như cô em gái yếu đuối giống mình, lại cần mình che chở cho.

Cậu tự biết mình không thể phản kháng lại Miêu Phi Xỉ, tuy nhóc Mộc Kha không rõ hai nhóc con kia đã thỏa thuận gì với Bạch Lục, nhưng rõ ràng Bạch Lục có thể khống chế Miêu Phi Xỉ, cho nên bạn nhỏ Mộc Kha vô sự tự thông (*) mà nghĩ đến chuyện mách tội.

* Raw là 无师自通 - vô sự tự thông: không cần ai dạy cũng tự biết, không cần ai hướng dẫn cũng tự hiểu.

Mộc Kha trợn tròn mắt, giọng điệu vừa bình tĩnh vừa có sức thuyết phục: "Anh không dám làm trái lời Bạch Lục đúng không? Nếu ngày mai Bạch Lục biết anh đối xử với bọn tôi như vậy, anh nghĩ rằng bản thân sẽ được yên sao?"

Bước chân của nhóc Miêu Phi Xỉ hơi khựng lại, vẻ mặt cậu nhóc thoáng cái trở nên dữ tợn hơn. Nó đẩy nhóc Mộc Kha ra: "Hiện tại tao cũng được yên thân đâu! Cút ngay cho tao! Hôm nay tao nhất định phải lấy con mù này ra làm món khai vị, mày mà cản thì tao ăn luôn cả mày đấy!"

Mộc Kha nhìn hai con mắt đỏ lừ của Miêu Phi Xỉ, không khỏi run cầm cập, mà Lưu Giai Nghi lại đột nhiên gọi to: "Cô ơi! Cô ơi!"

Cô nuôi đi vệ sinh ngang qua hành lang, vô tình nghe thấy tiếng kêu của Lưu Giai Nghi, cô ta hơi thiếu kiên nhẫn đẩy cửa vào: "Các em làm sao nữa vậy?"

Thấy Mộc Kha định mách tội mình, nhóc Miêu Phi Xỉ trợn mắt tranh nói trước. Thằng nhóc đứng lên, cười hì hì với cô giáo: "Thưa cô, em xảy ra xung đột nhỏ với Mộc Kha và Miêu Cao Cương, bọn em có đánh một trận."

Nhóc Mộc Kha nghe vậy thì ngẩn ra, nhưng rất nhanh sắc mặt cậu nhóc tối sầm lại. Nhóc Mộc Kha đứng dậy nói to: "Em và Miêu Cao Cương không có xung đột gì với Miêu Phi Xỉ cả! Là cậu ta một mình bắt nạt…"

"Là xảy ra xung đột!" Nhóc Miêu Phi Xỉ gào lên chặn ngang câu nói của Mộc Kha. Nó nheo mắt, khóe miệng nhếch lên chẳng có ý tốt, chậm rãi quay sang nhìn cô nuôi: "Thưa cô, nếu tiếp tục nhốt em và hai đứa nó chung với nhau, em sợ bọn em sẽ đánh tiếp mất. Nhỡ có ai xảy ra chuyện thì không hay đúng không ạ? Em đánh không mạnh nhưng cũng chẳng nhẹ, em nhớ hình như Mộc Kha còn mắc bệnh tim nữa? Em đá nó hai cái, nó mà gặp vấn đề gì thì biết làm sao?"

Đây là hành động uy hiếp trắng trợn, nhóc Mộc Kha tức đến mức mặt đỏ bừng cả lên. Cậu nhóc còn muốn phản bác, nhưng cô nuôi nghe xong thì nhăn mặt, cau mày nói: “Cũng đúng, vậy tách mấy đứa ra đi.”

Cuối cùng nhóc Miêu Phi Xỉ cũng vừa lòng cười đáp: “Cô ơi, vừa nãy lúc đánh nhau Miêu Cao Cương còn bắt nạt Lưu Giai Nghi nữa, nhưng em không bắt nạt bạn nữ.”

Nhóc Mộc Kha tức đến mức hai con ngươi trông như muốn lòi ra, vội vã nhảy cẫng lên hai cái: “Có cái rắm!!” Đây là lời thô tục nhất nhóc nói ở độ tuổi này.

“Trẻ con tí tuổi đầu đã đòi đánh nhau.” Cô nuôi nhìn thoáng qua một chốc rồi kết luận: “Vậy để em và Lưu Giai Nghi ở cùng nhau, nhớ phải ngoan ngoãn, đừng có gây rắc rối cho cô.”

Cuối cùng nhóc Mộc Kha cũng tìm được cơ hội để xen vào: “Nhưng cô ơi, là cậu ta bắt nạt…”

Ngoài mặt nhóc Miêu Phi Xỉ cười cười nhưng trong lòng thì không, thằng nhóc liếc nhìn Mộc Kha: “Tốt nhất mày nên nghĩ kĩ rồi hẵng nói nha Mộc Kha. Tao với Miêu Cao Cương bất hòa nên không thể ở chung, hoặc mày ở chung với tao, hoặc để Lưu Giai Nghi ở chung với tao. Mày nghĩ kết cục khi tao với mày ở cùng nhau sẽ là gì?”

Ánh mắt cậu ta mang theo cơn khát máu trần trụi làm toàn thân Mộc Kha nổi da gà, lùi hai bước liền. Nhưng nhóc nhìn qua Lưu Giai Nghi vừa nãy mới gọi cô, hiện giờ cô bé hãy còn

thở dốc. Cậu nhóc cắn chặt răng, vừa định nói mình sẽ ở chung phòng với Miêu Phi Xỉ.

Đúng lúc này, Lưu Giai Nghi bỗng chậm rãi đứng lên. Tay cô bé sờ soạng hai lần rồi đặt lên bàn tay cô nuôi chìa ra với em, cô bé cúi đầu che đi biểu cảm của mình: "Cô ơi, chúng ta đi thôi."

Nhóc Mộc Kha sốt ruột giậm chân: "Giai Nghi! Em đừng đi!"

Lưu Giai Nghi nghe thấy tiếng gọi, quay đầu "nhìn" Mộc Kha hơi nở nụ cười, mi mắt cong cong, giọng điệu nhẹ nhàng lại xen lẫn niềm vui nho nhỏ: "Không cần lo cho em, em có cách."

Nhóc Mộc Kha ngẩn ra một lúc, theo bản năng lùi về sau nửa bước.

Nụ cười vừa rồi của Lưu Giai Nghi làm nhóc thấy rất lạ, sống lưng chợt lạnh buốt —— Nhóc cảm giác Lưu Giai Nghi dường như biết Miêu Phi Xỉ sẽ làm như vậy, cố ý để cô nuôi cho bọn họ bị nhốt chung một phòng.

Và cô bé mặc cho Miêu Phi Xỉ làm thế.

Mộc Kha nhớ tới lời đề nghị giết chết cô nuôi lúc chạy khỏi trại mồ côi của cô bé, làm vậy có thể kéo dài thời gian, nhưng cuối cùng đã bị Bạch Lục bác bỏ, nói rằng giết mấy NPC gì đó của trại mồ côi không dễ dàng. Mộc Kha nghe không hiểu lắm, song Lưu Giai Nghi nhanh chóng nói, nếu xảy ra chuyện có thể đẩy cho bọn Miêu Phi Xỉ gánh mà?

Trên người Lưu Giai Nghi tỏa ra khí chất vừa tàn nhẫn vừa ngây thơ. Em thông minh, nhạy bén, hành động chính xác, trừ việc không nhìn thấy thì cô bé hoàn toàn có thể sánh ngang với tên nhóc mưu mô Bạch Lục kia.

Kế hoạch chạy khỏi trại mồ côi đêm đó là do cô nhóc và Bạch Lục cùng lập nên.

Quy luật kiểm tra phòng, vị trí chìa khóa và những nơi có thể trốn đều được cô bé mù Lưu Giai Nghi thăm dò kĩ lưỡng chỉ trong một ngày. Em chỉ tốn một phút ngắn ngủi để lừa giáo viên ra ngoài, thậm chí cô bé còn nung nấu ý định giết chết cô nuôi, phòng ngừa lúc tỉnh lại cô ta đuổi theo. Nhưng nhóc Bạch Lục im lặng trong chốc lát rồi nói, tuy cậu cũng nghĩ như vậy nhưng điều đó không ổn, giết người quá mất thời gian.

Mộc Kha nhìn bóng dáng hai người Miêu Phi Xỉ và Lưu Giai Nghi bị cô nuôi đưa đi xa dần, trong lòng vẫn còn thấp thỏm.

Dù Lưu Giai Nghi có thông minh thế nào thì vẫn chỉ là một cô nhóc, em còn yếu ớt như vậy. Khoảng cách chênh lệch thể lực với Miêu Phi Xỉ không thể dùng trí lực bù lại được.

Aaaa làm sao bây giờ! Nhóc Mộc Kha thấy mình điên mất —— nếu có Bạch Lục ở đây thì tốt rồi!

Cô nuôi nhốt nhóc Miêu Phi Xỉ và Lưu Giai Nghi vào một phòng học thủ công mỹ nghệ khác.

Lưu Giai Nghi yên lặng ngồi xổm ở góc phải phòng học. Hôm qua cô nhóc còn làm dở dang búp bê trong này, nên vài mảnh vải vụn ở đầu vẫn còn đây. Em ngồi nhặt từng mảnh, sửa sang

lại đầu nó, đột nhiên tay em bị kim đâm vào chảy ra một giọt máu tươi.

"A! Chảy máu rồi!" Lưu Giai Nghi khẽ kêu lên, cô bé đưa ngón tay lên miệng, hàng mi rũ xuống che đi đôi mắt mờ mịt như chứa cả làn sương mênh mông, có chút tiếc nuối nói: "… Hơi lãng phí, đây là máu có thể cứu anh trai mà."

Từ lúc bước vào phòng, Miêu Phi Xỉ không ngừng nuốt nước bọt. Cậu nhóc bước từng bước đến gần Lưu Giai Nghi. Gương mặt hiện lên biểu cảm dữ tợn mà hào hứng, giống như kẻ bị bỏ đói gần chết lần đầu nhìn thấy bữa tiệc lớn hoành tráng.

Khi Lưu Giai Nghi tự đâm mình, một giọt máu đỏ tươi chảy ra từ đầu ngón tay trắng nõn, "miếng mồi" hấp dẫn như vậy khiến nhịp tim và hô hấp của Miêu Phi Xỉ tăng nhanh, nó bước đến sau lưng Lưu Giai Nghi.

"Em đang xem gì vậy, Giai Nghi?" Miêu Phi Xỉ đã sẵn sàng để bắt đầu bữa ăn của mình một cách tốt nhất, gã thăm dò chiếc hộp vải của Lưu Giai Nghi.

Hôm qua Lưu Giai Nghi ru rú trong góc một mình, vừa cười vừa mân mê cái rương này cả ngày. Nhưng cuối cùng chỉ lấy ra một con búp bê xấu xí, đường may thô sơ, không giống như búp bê bình thường, cảm giác chỉ kéo một phát là có thể đứt…

Có điều hôm qua gã cũng thấy Lưu Giai Nghi xin cô nuôi một cây kim, nhưng cô nói không thể đưa vật nguy hiểm thế cho người mù như em nên không cho. Vậy kim cô bé dùng để may búp bê lấy đâu ra…

Cuối cùng Miêu Phi Xỉ cũng nhìn được bên trong chiếc rương kia, đồng tử co rút. Lưu Giai Nghi mỉm cười rạng rỡ quay đầu lại, em nghiêng đầu: “Không có kim khâu nên em đành phải dùng kim tiêm để may búp bê anh trai ạ.”

Trong rương phủ đầy những mảnh vải khác loại, bên dưới là kim tiêm dính máu, một cái trong đó còn cắm lên đầu con búp bê thành phẩm, như muốn xuyên thủng qua.

Mà con búp bê kia đang mặc bộ quần áo giống hệt Miêu Phi Xỉ hiện tại.

“Đẹp không? Em làm búp bê đó.” Lưu Giai Nghi từ từ đứng dậy, trên khuôn mặt tái nhợt của em là nụ cười ngây thơ trong sáng. Cô bé đưa con búp bê giấu ở sau lưng đến gần, trên tay còn cầm một ống tiêm, từng bước áp sát Miêu Phi Xỉ: “Dựa vào việc trò chơi cấp hai có tỉ lệ tử vong khoảng 50%, ít nhất phải mất 1,6 đứa trẻ mới có thể cứu được một người chơi. Một mình em không đủ máu để cứu anh trai rồi, làm phiền anh Miêu Phi Xỉ thương xót hiến chút máu vậy.”

Miêu Phi Xỉ lùi về sau nửa bước, ngã đập mông xuống đất. Nhóc ta vừa điên cuồng đạp hai chân để lùi về sau vừa gào thét: “Cô ơi!! Cô ơi cứu con!!!”

【Thông báo hệ thống: Người chơi Lưu Giai Nghi sử dụng đạo cụ [Không gian tĩnh lặng], chẳng ai có thể nghe được bất kì âm thanh gì trong không gian này, mong người chơi hãy cố gắng hết sức!】

【Thời hạn sử dụng: Một tiếng.】

【Thông báo hệ thống: Người chơi Lưu Giai Nghi sử dụng đạo cụ [Không gian ma thuật], đây là không gian riêng tư của người chơi, chỉ những người bạn cho phép mới có thể vào, và chỉ những người bạn cho phép rời đi mới được ra ngoài. Bạn chính là pháp sư thống trị không gian này!】

【Thời hạn sử dụng: Một tiếng rưỡi.】

【Thông báo hệ thống: Người chơi Lưu Giai Nghi sử dụng thuốc lỏng hóa cơ bắp, tuyến thân phận phụ của người chơi Miêu Phi Xỉ mất đi khả năng điều khiển cơ bắp và cử động…】

Lưu Giai Nghi đang chăm chú sử dụng đạo cụ trên giao diện của mình, hệ thống không ngừng đưa ra hàng loạt thông báo và câu lệnh mới:

【Thông báo hệ thống: Người chơi Lưu Giai Nghi, kỹ năng cá nhân của bạn trong 《Trại mồ côi Tình Thương》 tương đối đặc biệt, để đảm bảo tính cân bằng của trò chơi, xin hạn chế những điều sau đây ——.】

【Một: Trói chặt HP của bạn và người chơi Lưu Hoài liên quan đến dụ□ vọng trung tâm của bạn.】

【Hai: Bạn đang rơi vào trạng thái trúng buff nấm độc, HP vẫn đang giảm xuống, hãy chú ý hồi phục HP của mình kịp thời.】

(Lưu ý: Buff không phải do hệ thống sắp đặt, vì người chơi trong hiện thực tự mang buff độc vào nên hệ thống chỉ sử dụng một phần rất nhỏ của buff để hạn chế người chơi.)

【Ba: Thời gian hồi chiêu của kỹ năng cá nhân Thuốc giải của bạn từ 1 tiếng kéo dài đến 6 tiếng】

【Bốn: Bạn là người chơi trẻ em sở hữu máu phù hợp nhất để nuôi dưỡng Linh chi máu, không cần quan hệ huyết thống, bạn cũng có thể nuôi ra Linh chi máu chữa khỏi bệnh nan y cho bất cứ nhà đầu tư nào. Máu của bạn gọi là [Máu vạn năng], có thể làm nguồn máu chính của Linh chi máu cho bất cứ nhà đầu tư nào.】

(Lưu ý: Sau khi người chơi nhà đầu tư khác giải mã được manh mối cơ bản của trò chơi, hệ thống sẽ đưa ra một số thông tin hướng dẫn thích hợp cho người chơi này, cho họ biết rằng máu của bạn là máu tốt nhất để nuôi dưỡng. Tất nhiên, trên cơ sở bảo vệ quyền riêng tư của bạn, chúng tôi sẽ không tiết lộ đầy đủ danh tính.)

【Năm:……】

Khoảnh khắc Lưu Giai Nghi tắt giao diện cuối cùng, cô bé có thể thấy logo vương miện lấp lánh bên cạnh bảng thông tin cá nhân của mình:

【Thành viên cao cấp của công hội Vương Miện Quốc Vương: Người chơi hạng nhất trên bảng xếp hạng Tân tinh.】

【Tên thân phận kỹ năng: Phù Thủy Cấm Kỵ bị nguyền rủa.】

Sau khi Lưu Giai Nghi đóng giao diện, cô nhóc rũ mi nhìn Miêu Phi Xỉ không ngừng giãy giụa trên mặt đất.

Nhóc Miêu Phi Xỉ xụi lơ trên sàn như bãi bùn lầy. Cậu nhóc ngửa cổ thở hồng hộc, phát ra chút âm thanh vụn vặt, nước mắt chảy xuống từ khóe mắt.

“Không ai có thể nghe thấy tiếng anh kêu cứu đâu, Phi Xỉ.” Lưu Giai Nghi ngồi xổm, nghiêng đầu chớp chớp mắt “nhìn” nhóc Miêu Phi Xỉ sợ đến nỗi nước mắt nước mũi giàn giụa: “Trước đó em có xem qua TV nhỏ của anh, nghe nói anh thích ăn thịt trẻ em từng miếng một?”

“Em cũng rất thích châm từng cây một vào tĩnh mạch anh để lấy máu.” Lưu Giai Nghi nở nụ cười ngọt ngào, lộ ra hai lúm đồng tiền: “Anh từng thấy thỏ con bị lấy máu từ lỗ tai chưa? Cuối cùng nó có thể chết khi bị tiêm không khí vào từ chỗ đó, nghe nói chết rất đau đớn, giống như cách chết vì ngạt thở một nửa vậy. Em còn có một con hamster nhỏ, là anh trai em tặng ấy. Em muốn dùng nó để làm thực nghiệm.”

“Tiếc là nó quá yếu ớt, em đùa chút mà chết mất rồi, em đã khóc rất thảm thiết đấy.” Lưu Giai Nghi âu yếm vuốt ve đầu nhóc Miêu Phi Xỉ, giọng em rất nhẹ nhàng: “Anh có muốn làm hamster nhỏ của em không?”

Trên mặt nhóc Miêu Phi Xỉ toàn là nước mắt. Cậu ta nhìn ống kim sắc bén lóe sáng trên tay Lưu Giai Nghi, lắc đầu đầy sợ hãi.

“Hamster nhỏ không có quyền từ chối đâu.” Lưu Giai Nghi cười tủm tỉm nói: “Em bắt đầu nha.”

Chương 113: Trại mồ côi Tình Thương (33)

Chương 113: Trại mồ côi Tình Thương (33)

Edit: Lam + Beta: Koo, Huyên

Thứ tư, 4 giờ 17 phút sáng.

Trước đó Lưu Hoài bị suy đoán của Bạch Liễu làm bất an, còn bị mất nhiều máu, hơn nữa lại lo lắng cho em gái nên không chịu nghỉ ngơi, HP có dấu hiệu cạn kiệt. Bởi thế Bạch Liễu trực tiếp dùng thuốc ngủ để hắn ta hôn mê.

Bây giờ Lưu Hoài đang nằm trên giường rơm, Bạch Liễu và Mộc Kha còn chưa ngủ, họ còn đang phân tích tin tức hôm nay thu thập được, chủ yếu là tin tức Mộc Kha tìm ra trong sổ bệnh án từ phòng hồ sơ và tin tức mà Bạch Liễu lấy được thông qua nhóc Bạch Lục.

Tâm tình Mộc Kha phức tạp nhìn thoáng qua Lưu Hoài đang ngủ ngon trên giường rơm — cậu nhớ lại sáng nay, phát hiện ra phương thức nói chuyện của Bạch Liễu thật sự rất đểu, nói chuyện không được thì trực tiếp đánh thuốc. Cách làm này thật sự…

Tóm lại là không giống cách người tốt thường làm.

Mộc Kha chậm rãi chuyển tầm mắt lên Bạch Liễu đang dựa vào tường phân tích thông tin.

Bạch Liễu dựa vào tường, gấp một chân lên kê giấy, chân kia tùy ý duỗi ra, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi mơ hồ, dưới mắt có quầng thâm rõ ràng nhưng ánh nhìn vẫn rất tỉnh táo, cậu cúi đầu dùng bút chỉ lên bức tranh, ngữ điệu bình tĩnh: "Hiện tại chúng ta đã hiểu đại khái cơ chế hoạt động của trại mồ côi và một số tin tức trong phó bản, những nghi ngờ lúc trước của tôi đại khái là đã có lời giải thích. Nhưng mà có hai vấn đề… hai điểm này không nên nói trước mặt Lưu Hoài."

Mộc Kha ngẩn người.

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Lưu Hoài đang ngủ trên giường bệnh: "Điểm thứ nhất, tại sao Lưu Hoài và Lưu Giai Nghi lại bị ràng buộc với nhau, HP còn bị giảm xuống 50?"

"Tôi đoán là vì con bé trúng độc, nhưng cách này thì có hai chỗ không rõ, thứ nhất, vì sao HP của Lưu Hoài cũng bị giảm một nửa, tuy rằng có thể dựa vào tính logic bắt buộc của trò chơi, nhưng giờ tổng hợp lại những thông tin mà Mộc Kha cậu cung cấp thì tôi hoàn toàn phủ định điều này, bởi vì tôi phát hiện ra điểm đáng ngờ thứ hai."

"Điểm thứ hai…" Ánh mắt bình tĩnh của Bạch Liễu nhìn về phía cô bé trên tờ giấy, dùng bút vẽ lên trên cô nhóc gầy yếu kia một dấu chấm hỏi lớn trong bức tranh của mình, mắt không gợn sóng nhìn Lưu Hoài, "Nếu bởi vì Lưu Giai Nghi là đời sau của quan hệ họ hàng gần, trong hiện thực bị cuộc sàng lọc độc linh chi máu chọn trúng, hay nói cách khác, Lưu Giai Nghi bị nấm này ký sinh, như vậy trong tình huống đó, con bé ho ra máu trong lúc trốn chạy là chuyện rất kỳ lạ, không hợp với lẽ thường, linh chi máu sẽ không để con bé lãng phí máu đâu."

“Còn một điều mà tôi thấy rất kỳ quái, đó là thời điểm con bé ho ra máu quá trùng hợp, sớm không ho muộn không ho, lại ho đúng lúc chạy ra cửa lớn.” Bạch Liễu híp mắt, “Lúc đó nhóc Bạch Lục chần chừ và lo lắng là đúng, bởi vì nếu là tôi, tôi cũng sẽ nghi ngờ có phải con bé không muốn chạy mà cố ý kéo dài thời gian không.”

Mộc Kha nghe xong hơi run người, cậu nhìn Bạch Liễu, hạ giọng: “Bạch Liễu, ý của anh là…”

“Nhưng bây giờ tổng hợp lại, rất rõ ràng, con bé nói dối tôi, hoặc phải nói là diễn kịch và nói dối nhóc Bạch Lục.” Đôi mắt Bạch Liễu tối xuống kết luận.

Sau lưng Mộc Kha truyền đến luồng khí lạnh: “Nhưng vì sao Lưu Giai Nghi lại làm vậy? Em ấy ở lại trại mồ côi không có chút lợi nào với bản thân!”

Bạch Liễu nhìn Lưu Hoài đang ngủ trên giường: “Có lẽ con bé muốn cứu anh trai, muốn ở lại trại mồ côi chờ anh trai đến rút máu của mình.”

“Nhưng như vậy em ấy sẽ chết!” Mộc Kha nghĩ không ra, “Em ấy mới bao nhiêu tuổi chứ! Không sợ chết sao?”

Bạch Liễu dừng một chút: “Cũng không hẳn là con bé sẽ chết.”

Mộc Kha càng thêm khó hiểu: “Tại sao? Nếu bị rút máu như chúng ta nói, HP sẽ bị cạn, tức là sẽ chết đó! Em ấy chỉ có 50 điểm HP, càng dễ chết!”

Bạch Liễu chậm rãi ngước mắt lên: “Nếu con bé có kỹ năng hồi phục HP của chính mình thì sao?”

Mộc Kha ngây người vài giây, sau đó nhìn Bạch Liễu với ánh mắt kinh ngạc không thôi: “Mẹ nó! Không phải chứ! Ý của anh là em ấy…”

Lưu Hoài nửa tỉnh nửa mê bị gọi dậy, hắn ta vừa tỉnh đã gặp ngay ánh mắt… quá mức bình tĩnh của Bạch Liễu. Nhưng ánh mắt này lại khiến Lưu Hoài không tự chủ được mà rét run.

“Giai Nghi…” Lưu Hoài lắc lắc đầu, nhớ lại lúc hắn ta đang tỉnh thì cùng Bạch Liễu nói vài chuyện, đôi mắt nhập nhèm lập tức rút hết đi sự buồn ngủ, lập tức trở nên lo lắng: “Bạch Liễu! Anh đã đồng ý với tôi là sẽ cứu Giai Nghi, tôi sẽ làm mọi thứ vì anh! Anh đã đồng ý rồi!”

Bạch Liễu hờ hững đáp lại: “Có lẽ em gái cậu không cần bất kỳ ai trong chúng tôi cứu đâu.”

Bạch Liễu nói cho hắn ta biết suy nghĩ của mình.

Lưu Hoài ngẩn ra, hắn ta nhìn Bạch Liễu, bởi vì mất máu quá nhiều làm phản ứng của hắn ta có chút chậm chạp, hắn ta mê man nhìn Bạch Liễu không có một chút cảm xúc: “… Anh nói Giai Nghi đang diễn trò và nói dối? Có ý gì?”

Bạch Liễu xốc lại mí mắt: “Cậu còn không hiểu à? Tôi đã từng nói rằng em gái cậu không đơn giản như vậy, con bé rất thông minh, thông minh vượt quá sự dự đoán của chúng ta.”

“Hệ thống làm suy yếu HP của các cậu vì tính cân bằng của trò chơi, chủ yếu là vì làm suy yếu em gái cậu. Nếu không làm suy yếu con bé, trò chơi này sẽ không công bằng, bởi vì kỹ năng cá nhân của con bé quá mạnh. Trong một trò chơi mà HP là ưu thế, nếu không làm suy yếu HP của con bé và cậu thì trò chơi này sẽ không còn là một trò chơi nữa, con bé ở trò chơi này giống như một máy gian lận vậy.”

“Lưu Giai Nghi luôn đóng vai là một đứa em gái ngoan trước mặt cậu, ngay cả nhóc Bạch Lục cũng bị lừa — nhưng cuối cùng con bé vẫn để lộ sơ hở, bởi vì cậu.”

Bạch Liễu nhìn thẳng Lưu Hoài: “Con bé đã đoán được cơ chế của trò chơi này, con bé muốn cứu cậu cho nên mới không chạy, con bé giả vờ ho ra máu vì muốn ở lại trại mồ côi chờ ngày mai cậu đến rút máu, nhưng con bé cũng không muốn để lộ thân phận, vậy nên từ đầu đến cuối đều rất cẩn thận, cơ mà vẫn vì cậu mà để lộ sơ hở.”

Lưu Hoài lắc đầu, hắn ta không tin, còn thì thào rằng không thể. Bởi vì không có hai tay nên hắn ta hơi mất thăng bằng, suýt chút nữa đã ngã ra giường vì loạng choạng, vẫn là Mộc Kha luống cuống nhanh chóng đỡ hắn ta lên.

Mộc Kha không đành lòng nhìn biểu cảm của Lưu Hoài, những gì Bạch Liễu nói với Lưu Hoài lúc này còn chưa phải là điều tàn nhẫn nhất.

Lưu Hoài lảo đảo bước xuống giường, hắn ta đi đến trước mặt Bạch Liễu, nhìn cậu, Lưu Hoài loạng choạng, hai mắt tan rã đẫm lệ, dường như không hiểu Bạch Liễu đang nói gì.

“Làm sao có thể? Thân phận? Em ấy chỉ là một đứa trẻ, có thể có thân phận gì chứ? Tôi phải bảo vệ tốt em ấy…”

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Lưu Hoài: “Lưu Hoài, từ đầu đến cuối chúng ta đều nhầm lẫn một quan hệ logic, cũng không phải là do cậu ảnh hưởng nên Lưu Giai Nghi mới tiến vào trò chơi.”

Lưu Hoài không nhúc nhích đứng trước mặt Bạch Liễu, cúi đầu, hắn ta đợi Bạch Liễu nói cho hắn ta sự thật tàn khốc kia.

Bạch Liễu nói từng chữ, rất rõ ràng: “Mà là dս□ƈ vọиg của Lưu Giai Nghi ảnh hưởng khiến cậu tiến vào trò chơi, con bé hẳn là người chơi vào trò chơi trước cậu, buộc hệ thống phải làm suy yếu HP, sau đó trói định cậu đến làm anh trai của người chơi có kỹ năng cá nhân cực kỳ đặc biệt này.”

Lưu Hoài trầm mặc rất lâu, hắn ta giống như vừa phản ứng lại sững sờ cúi đầu nhìn Bạch Liễu với ánh mắt hốt hoảng.

Ánh mắt Bạch Liễu không hề có chút gợn sóng, giọng điệu thong thả: “Lưu Giai Nghi là Phù Thủy nhỏ, là người hợp tác với Trương Khôi trong league, người chơi ngôi sao mới mà công hội Quốc Vương tung ra với kỹ năng cá nhân có thể chủ động phục hồi HP, cũng là người mới No.1 trên Bảng xếp hạng Tân Tinh.”

…

Đại sảnh trò chơi, trong công hội Quốc Vương, văn phòng của Heart Queen.

Heart lười biếng nghiêng chân để giữ cho đôi giày cao gót không bị rơi, nhàm chán ngáp một cái, chống cằm nhìn người dưới đài báo cáo mấy lời dài dòng nhạt nhẽo với cô ta.

Người báo cáo lớn giọng đọc to: “Tiếp theo là số liệu phân tích TV nhỏ của các đội viên công hội Quốc vương…”

“… Trong số các thành viên của chiến đội chúng ta ở quý này, người có số liệu tổng hợp TV nhỏ tăng lên nhanh nhất là đội viên mới【Phù Thủy nhỏ】, em ấy tiến vào trò chơi, sau 7 tuần đã đứng vững trên Bảng xếp hạng Tân Tinh, độ phổ biến và tỷ lệ ủng hộ vẫn cao. Sau khi gia nhập công hội, phát ra và chi viện trong đoàn chiến đều đáng chú ý, là đội viên trung tâm của đoàn chiến…”

Nói xong, người báo cáo nhấp vào bảng giao diện hệ thống của mình, bắn ra một giao diện lơ lửng thật lớn đang truyền phát video trước mặt Heart Queen, giống như PPT. Người báo cáo điều khiển triển lãm cho Heart Queen xem, cuối cùng dừng lại ở một video.

Tiêu đề video là【Bộ Sưu Tập cut của Phù Thủy Cấm Kỵ - Đêm nay tôi có một lọ thuốc độc, một lọ thuốc giải, nhưng tối nay không phải đêm bình an, bạn đoán xem tôi muốn giết ai?】

Heart Queen miễn cưỡng có hứng thú khi thấy tiêu đề này, cô ta hơi ngồi dậy, vươn thẳng người rồi nhấc tay nhấn vào giao diện video, ra hiệu cho người báo cáo, hỏi: “Các người đã biên tập video tiếp ứng cho【Phù Thủy nhỏ】xong chưa? Để tôi xem.”

Video bắt đầu phát theo ý của Heart.

Trong video vốn chỉ có một mảng tối đen từ từ xuất hiện một đoạn khói trắng, giữa màn sương lượn lờ xuất hiện một người chơi mặc váy ren lụa màu đen chạm đất chỉ cao bằng một nửa chiều cao của người trưởng thành, cô gái liếc nhìn màn hình, đi qua không chút để ý. Cả khuôn mặt giấu dưới lớp khăn che mặt không rõ người bên trong là ai, nhưng vì thế mà tăng thêm một chút thần bí.

Cô gái đi chân trần trong khu rừng vào buổi sáng sớm còn sương mù, làn da trắng nõn lộ ra qua những đường thêu hoa văn chạm rỗng, bước chân ẩn hiện phong thái thần bí và tao nhã, nhưng cảm giác tao nhã này đã bị phá hủy ở giây tiếp theo.

Một lượng lớn quái vật xuất hiện trong rừng rậm, chúng nó như mọc từ dây leo, mấp mấp trên mặt đất thối rữa, nhanh chóng trồi lên mặt đất. Có người chơi khản cổ la hét chạy từ trong rừng rậm đầy quái vật, nhưng đã bị quái vật dây leo kia cắn xé chỉ sau chốc lát.

Cô gái vươn ra hai bình thủy tinh dưới tấm mạng đen xinh đẹp, bên trong có chất lỏng, cô chạy nhanh giữa rừng cây, khói đen bốc lên từ tấm lụa mỏng, động tác cực kỳ lưu loát vẩy chất lỏng trong bình.

Quái vật nhanh chóng bị thối rữa, mà những người chơi cầu xin cô gái thương xót cứu giúp cũng bị thối rữa trong khu rừng cùng quái vật, Phù Thủy cứu hết những người chơi trong đội mình cực kỳ chính xác, với những người chơi khác cô còn không thèm liếc mắt một cái, dù cho còn rất nhiều thuốc trong bình.

Các hình ảnh khác của trò chơi đan xen liên tục trong video biên tập, Phù Thủy ẩn mình dưới chiếc khăn che mặt đen

mang điềm xấu dùng chất độc khiến khúc nhạc dạo trở nên chết chóc, đồng thời dùng thuốc giải thương xót những người chơi sắp thối rữa.

Bước chân của cô gái nhẹ nhàng nhanh nhẹn, đi qua tự nhiên giữa những người chơi và quái vật khác nhau. Chiếc khăn che mặt màu đen ướt sũng máu tươi của quái vật và người chơi bất hạnh chết đi, càng lúc càng đặc sệt, không rõ bên dưới là người hay ma.

Máu chảy từ khăn che mặt xuống mu bàn chân trắng nõn của cô gái, lại bị cô không để ý hất đi, đang hất thì bị một người chơi nắm chặt mắt cá chân cầu xin cô cứu giúp. Bàn tay đặt trên mắt cá chân gầy gò tinh tế của cô gái lưu lại một dấu vết gớm ghiếc, trong lúc cô thoát ra, chiếc khăn che mặt vô thanh vô thức rơi xuống che màn hình lại.

"… Ý tưởng trò chơi của【Phù Thủy nhỏ】 chính xác, tiêu chuẩn trò chơi cực cao, tấn công đơn giản hiệu suất cao hơn nữa cực kỳ tàn nhẫn, tố chất tâm lý không thua kém những cao thủ thừng tham gia league, thật sự không tưởng tượng được đây là một, một…"

Người báo cáo bên dưới đã xem nội dung trên bảng giao diện hệ thống, biểu cảm phức tạp dừng lại.

Heart Queen bật cười không rõ ràng, thong thả nói tiếp: "Không thể tưởng tượng lại là một cô bé mới tám tuổi lại còn không nhìn thấy đúng không?"

Người báo cáo thở dài: "Đúng vậy, Queen, lúc Phù Thủy nhỏ tiến vào trò chơi chỉ mới 7 tuổi, cũng có thể giết được danh hiệu đứng đầu từ một đám người mới, hơn nữa con bé còn cực

kỳ thông minh, rất nhanh đã thích ứng được với kỹ năng của mình.”

“Kỹ năng của Phù Thủy nhỏ hết sức hiếm có, lúc ấy nhiều công hội muốn kiểm soát con bé, uy hiếp nhằm làm em ấy gia nhập công hội của bọn họ, nhưng Phù Thủy nhỏ không hề bị thủ đoạn trăm phương ngàn kế của đám công hội đó dọa sợ, sau khi nhận ra sự độc đáo của mình, con bé còn mở một cuộc đấu giá donate — nói rằng công hội nào donate nhiều điểm tích lũy nhất thì sẽ gia nhập công hội đó.”

“Đúng vậy, thật sự là một cô nhóc thông minh.” Heart hứng thú nhớ lại, “Lúc đó cả mười công hội đều tham dự cuộc đấu giá, cực kỳ điên cuồng.”

“Mà em ấy dựa vào việc này xông lên vị trí No.1 Bảng Tân Tinh chỉ trong bảy trò chơi. Trong thời gian này, con bé còn liên tục cứu vãn với các công hội, hợp tác với các công hội khác nhau để qua phó bản, điều này làm tất cả các công hội nhận thức thêm được giá trị của con bé, nhưng họ không muốn làm khó cô nhóc, chỉ có thể dựa vào donate để mời em ấy. Bởi vậy việc donate và truy tìm cô bé càng lúc càng điên cuồng. Tôi nhớ rõ lúc đó lượng donate cao nhất trong trò chơi lên đến 30 vạn?”

“Đúng vậy.” Người báo cáo vừa đau mình vừa sợ hãi vỗ vỗ ngực, “Đối với người mới, đây là một con số phi thường. công hội của chúng ta đã thêm ít nhất 60, 70 vạn điểm tích lũy vào TV nhỏ của Phù Thủy nhỏ mới có thể thắng trận.”

Heart Queen tùy ý để người báo cáo lướt qua giao diện hệ thống hai lần, trên đó xuất hiện mặt của Lưu Hoài.

Nhìn thấy vẻ mặt không hiểu gì của Lưu Hoài trong bảng thông tin, Heart Queen cười hai tiếng, cô ta ngửa đầu để mái tóc dài xoà xuống vai, ý cười càng đậm: “Hơn nữa, cho dù có thêm nhiều điểm tích lũy, nếu không phải người chơi Vương Thuấn của công hội chúng ta thành công tra ra được điểm yếu của con bé - chính là anh trai em ấy, Lưu Hoài, mà trùng hợp là anh trai cô nhóc lại tình cờ tham gia trò chơi bị chúng ta biết, Phù Thủy nhỏ thông minh chắc chắn sẽ không gia nhập công hội Quốc Vương của chúng ta.”

“Nhưng Queen, đây cũng là điều tôi thấy lạ.” Người báo cáo đang tìm kiếm trên bảng hệ thống, hoang mang đặt ra vấn đề, “Sau khi Phù Thủy nhỏ gia nhập công hội Quốc Vương, vì sao con bé không trực tiếp để anh trai mình gia nhập công hội Quốc Vương mà phải thông qua phương thức phức tạp là cho Trương Khôi khống chế Lưu Hoài gia nhập công hội của chúng ta? Hơn nữa sau khi Lưu Hoài gia nhập, Phù Thủy nhỏ cũng không để hắn ta biết con bé chính là người chơi vương bài mới của công hội Quốc Vương, lại không có phản ứng gì khi Lưu Hoài bị Trương Khôi tra tấn?”

Người báo cáo nghi ngờ cau mày, hắn ta nhìn tư liệu của Phù Thủy nhỏ và Lưu Hoài, tâm tình phức tạp: “… Tôi cảm thấy nhược điểm của Phù Thủy nhỏ chính là anh trai của con bé, nhưng mà cách em ấy đối xử với Lưu Hoài không một chút tin tưởng, thậm chí là rất tàn nhẫn…”

“… Hơn nữa lại sắp đến mùa league, tại sao mà Phù Thủy nhỏ lại không nhận đạo cụ khôi phục thị lực của chúng ta mà lại sử dụng đạo cụ khôi phục thị lực ngắt quãng trong trò chơi, duy trì trạng thái mắt mù một nửa? Mà Queen lại rất dung túng cách làm của Phù Thủy nhỏ, đây là điều tôi không hiểu nổi, một Phù Thủy nhỏ có thể nhìn thấy thì có thể giúp chúng ta nhiều.”

Người báo cáo nhìn Heart Queen, trong bụng chướng đầy nghi vấn.

Heart Queen nhấc chân lên, giày cao gót liền lập tức rơi xuống, cô ta không quan tâm mà còn như cười như không nhìn qua người báo cáo đang ngồi trên bàn làm việc đối diện: “Cậu chưa xem tư liệu về Phù Thủy nhỏ mà Vương Thuấn đã điều tra phải không? Cậu xem thử dụ□c vọиg trung tâm của con bé lúc tham gia trò chơi đi.”

Người báo cáo ngẩn người, động tác nhanh chóng tìm tư liệu cá nhân của Phù Thủy nhỏ mà Vương Thuấn đã tổng hợp phân tích.

Vương Thuấn viết dụ□c vọиg trung tâm của Phù Thủy nhỏ lúc tham gia trò chơi là: 【Hy vọng sẽ có được tình yêu của anh trai, mong muốn được ở bên anh trai, mong rằng anh trai mãi mãi yêu mình.】

Một nguyện vọng ngây thơ đơn thuần rực rỡ, chính xác là một nguyện vọng của một đứa trẻ tám tuổi khờ dại có thể mong muốn.

Nhưng trong lòng của người báo cáo rất rõ ràng, Phù Thủy nhỏ - người đã nhảy múa trên bàn tay của đám người cầu cứu, thành thạo đùa giỡn nhiều công hội lớn không phải một đứa trẻ như thế, con bé lạnh lùng tàn nhẫn, sở hữu sự thông minh của người trưởng thành và sự xấu xa của trẻ vị thành niên.

Như vậy, thậm chí 【dụ□c vọиg trung tâm】 cũng là cô nhíc tùy ý tung ra để lừa gạt người khác.

Người báo cáo nheo mày càng lúc càng chặt, hắn ta nhìn 【dụ□ vọиg trung tâm】: "Queen, tôi vẫn không hiểu…"

"Cậu đúng thực là chẳng hiểu phụ nữ." Heart Queen đặt chân trần lên mặt đất, thân thể nghiêng về phía trước, mấy sợi tóc thuận thế chảy xuống qua xương quai xanh rồi rủ lên bộ ngực trắng như tuyết, người báo cáo đỏ mặt rời mắt.

Heart Queen không chút để ý tiếp tục mỉm cười, nghiêng người về phía trước: "Cậu không nghĩ là tại sao dụ□ vọиg Phù Thủy nhỏ lại muốn được anh trai yêu sao? Tất nhiên là do em ấy nghĩ rằng mình chưa được yêu."

Người báo cáo ngẩn ra.

Heart Queen lười biếng tì đầu trên mu bàn tay, cười quyến rũ: "Phụ nữ thông minh là như thế, hoàn cảnh trưởng thành của Phù Thủy nhỏ khiến con bé không hoàn toàn tin tưởng đàn ông, em ấy sinh ra cảm giác chán ghét đối với nam giới, nhất là Lưu Hoài - nguyên nhân khiến con bé có hoàn cảnh trưởng thành khắc nghiệt, nhưng em ấy lại không thể để bản thân bỏ mặc Lưu Hoài. Cũng giống tôi thôi, tôi cũng không tin đàn ông, nhưng điều này và chuyện tôi muốn được bọn họ yêu cũng chẳng có gì mâu thuẫn, phần lớn thời gian tôi đều chiếm được tình cảm của bọn họ."

"Đương nhiên chúng ta đều rõ, dụ□ vọиg trung tâm của Lưu Hoài là cứu em gái mình, nhưng vì để mời chào cô bé thông minh lại đa nghi có thêm chút ngây ngô này, tôi đã che giấu tin tức mà chúng ta điều tra Lưu Hoài với con bé." Một bên bả vai của Heart Queen hơi vươn lên, lộ ra đầu vai trắng tuyết, cô ta như không có xương ngồi vào ghế, ý cười không hề giảm đi, "Con bé càng tin tưởng công hội của chúng ta, đạt được cách yêu mà em ấy muốn."

Người báo cáo giật mình: "… Lúc trước là ngài tự mình đi mời chào Phù Thủy nhỏ, chúng tôi cũng không rõ quá trình cụ thể, tôi nhớ lúc ấy ngài lấy ra một đạo cụ bảo mật cấp Thần từ kho hàng của công hội cho Phù Thủy nhỏ, cô bé đồng ý gia nhập, nhưng đạo cụ là gì vẫn là bí mật với chúng tôi."

"League sắp bắt đầu rồi, nói cho cậu biết đạo cụ kia là gì cũng không sao, đạo cụ tôi đưa cho cô bé từ kho hàng có tên là "Nước mắt Psyche". Nó là một đạo cụ có ý thức, nằm trong bình thủy tinh xinh đẹp." Heart lười nhác cười. "Cũng là một đạo cụ rất phù hợp với Phù Thủy nhỏ, mô tả của nó là sau khi uống xong có thể mãi mãi ở bên người mình yêu, nhưng thứ thuốc đó lại hướng dẫn cô bé làm một số điều thú vị, tôi cũng uống rồi."

Ý cười trên mặt Heart Queen giống như một người chị gái hàng xóm đang khuyên nhủ, thì thầm với vẻ mê hoặc dịu dàng: "Phù Thủy nhỏ rất cảnh giác và có địch ý với đàn ông, nhưng cô bé lại có hảo cảm và sự tin cậy với phụ nữ, nhất là tôi - người đã từng trải qua cảm giác của em ấy, người phụ nữ có sự trông đợi rất lớn đối với cô bé, cuối cùng em ấy nghe lời tôi khuyên, uống bình ma dược kia."

Heart Queen thờ ơ hạ mắt, lông mi dài phủ rợp đôi mắt nhạt màu: "Sau đó con bé bắt đầu từng bước khống chế người anh trai mình lo lắng đề phòng dưới tác dụng của thuốc, ngăn chặn tất cả mọi nguy hiểm cho người đàn ông này, phân tâm tư cho người khác, cuối cùng biến hắn ta trở thành con rối của Trương Khôi."

Người báo cáo không nhịn được mà run lập cập.

Heart Queen khẽ cười một tiếng: "Nhưng Phù Thủy nhỏ hối hận rất nhanh, cô bé không muốn anh trai mình trở thành một

con rối không có linh hồn, em ấy tự hỏi rằng mình dựa vào đạo cụ này để có được tình yêu là thật hay giả, lại bởi vì làm Lưu Hoài bị thương nên vô cùng áy náy.”

“Bởi vậy em ấy càng lúc càng sợ hãi việc rời khỏi Lưu Hoài, trong lòng lại không dám tin tưởng, mờ mịt không biết làm sao, sợ rằng sẽ không thể ở bên nhau. Cuối cùng theo lời đề nghị của tôi, để đảm bảo được “ở bên nhau” mãi mãi, cô bé chỉ có thể liên tục đòi【Nước mắt Psyche】từ tôi — dù sao mô tả đạo cụ mà hệ thống đưa ra cũng không phải là thông tin lừa đảo.”

Người báo cáo nhìn gương mặt tươi cười dịu dàng của Heart Queen, không nhịn được mà lạnh sống lưng — Rõ ràng là một Phù Thủy nhỏ thông minh như vậy, sự việc phát triển từng bước như thế, hóa ra đều bị người phụ nữ Heart Queen này đùa giỡn.

Khó trách rất nhiều đàn ông bị Queen làm tổn thương đều nói Heart Queen là một người phụ nữ không một người đàn ông nào cưỡng lại được, cho dù bị đào tới độ còn trơ mỗi móng cũng không dám nói xấu Heart Queen, họ đều khóc lóc mong được tái hợp.

Phù Thủy nhỏ cũng bị Heart Queen thao túng, càng lúc càng lún sâu.

“Kết quả cuối cùng chính là con bé không ngừng tra tấn đối phương và bản thân, chỉ để kiểm nghiệm tình yêu của đối phương dành cho mình.” Heart Queen hạ mắt nhìn về phía giao diện hệ thống, đưa ngón tay điểm lên mặt Lưu Hoài như thương tiếc, nhẹ giọng nói, “Thật sự là một cô em gái đáng thương, anh trai cũng đáng thương, anh trai rõ ràng muốn hy

sinh cả tính mạng vì em gái, thế mà em gái lại còn nghi ngờ anh trai.”

“Mà em gái cuối cùng cũng không thể không tham gia league để đạt được điểm tích lũy kết xù, đảm bảo anh trai an toàn và yêu mình.”

“Bình thường, phụ nữ chúng tôi gọi quá trình Lưu Hoài trải qua là…” Heart Queen ngước mắt nhìn người báo cáo, cô ta chớp mắt, lắc ngón tay, nụ cười như mang theo hơi thở của một thiếu nữ, “… quá trình thử lòng, đương nhiên hầu hết đàn ông trên thế giới này đều không thể vượt qua thử thách của tôi và Phù Thủy nhỏ.”

Nghĩ đến sau khi Lưu Hoài khi bị Trương Khôi khống chế đã mất đi người bạn tốt nhất, nghĩ đến Lưu Hoài bị thử thách này tra tấn dưới tay Trương Khôi, người báo cáo đã nhanh chóng tỉnh lại từ trầm mê trong sắc đẹp của Heart Queen, hắn ta nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, không nhìn được run người, “… Nhưng điều đó và việc Phù Thủy nhỏ không muốn khôi phục thị lực thì có liên quan gì?”

Heart Queen cười: “Cậu đồng ý yêu một người đã thử lòng cậu bằng cách này sao?”

Người báo cáo điên cuồng lắc đầu.

Heart Queen ngước mắt, nhẹ giọng nói: “Nhưng nếu cô bé mù thì sao? Nếu cậu không biết con bé đang thử lòng cậu, nghĩ đến chuyện con bé là một đứa trẻ 8 tuổi đáng thương không có ai để nương tựa thì sao? Sau này cậu biết con bé tra tấn cậu, cũng sẽ không nhịn được thương xót nó, đồng ý yêu con bé và ở cùng nó mãi mãi thì sao?”

Người báo cáo ngẩn ngơ một lúc lâu, hắn không trả lời được câu hỏi này, mãi sau hắn mới mở miệng được, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang: "Lưu Hoài cũng tội nghiệp thật… bị một đứa em gái như vậy lừa tình."

"Tôi không thấy vậy, kẻ đáng thương phải là Phù Thủy nhỏ." Heart Queen ngước đôi mắt trong veo, "Bởi vì một ngày nào đó Lưu Hoài biết mình bị lừa, hắn sẽ không thương cô bé, sẽ không bảo vệ cô bé nữa, thì cô bé sẽ phát điên."

"Vậy đoạn video chơi đủ phó bản tiếp ứng cho Phù Thủy nhỏ đăng ký league…" Người báo cáo thăm dò, "Queen, ngài cảm thấy ok chưa?"

Heart Queen tùy ý gật đầu, nhẹ nhàng nhắc nhở một câu trong khi người báo cáo thở phào nhẹ nhõm: "Chú ý bảo vệ thông tin của con bé, đừng để lộ cho đội của người khác và Lưu Hoài, bằng không tôi và cậu sẽ chịu thiệt."

Người báo cáo bị hù một trận, nghe thế liền cười khổ: "Đó là tất nhiên."

"À, đúng rồi, hiện giờ có lẽ Phù Thủy nhỏ đang vào phó bản, em ấy đang ở phó bản nào?" Heart Queen đột nhiên nhớ tới nên hỏi, "Chờ con bé ra ngoài thì báo là em ấy có thể bắt đầu tham gia huấn luyện đoàn đội rồi. Lúc trước cô bé tiến vào trò chơi, nếu là trò chơi cấp hai yêu cầu HP khá quan trọng, HP của con bé và đồng đội buộc chung sẽ bị suy yếu nghiêm trọng, sau đó chúng ta cho tìm một người chơi hệ khống chế Trương Khôi cho em ấy, mong rằng phương pháp khống chế thông qua nhiều người có thể giảm bớt sự suy yếu HP của hệ thống. Tuy nhiên Trương Khôi đã chết trước khi biết hiệu quả

rõ ràng, chúng ta cần con bé thích ứng được với tổ đội mới và phương án mới.”

Người báo cáo lại đau đầu: “Nhưng Queen, giờ chúng tôi không biết Phù Thủy nhỏ đang ở đâu, chúng tôi đã kiểm tra tất cả TV nhỏ đang mở, không tra được TV của Phù Thủy nhỏ.”

Đôi mắt của Heart Queen bỗng nhiên nheo lại, cô ta phản ứng cực nhanh: “Cậu để Vương Thuấn đi tra xem có phó bản nào có người đang tắt TV nhỏ không? Con bé là nằm trong top 100 người chơi, có thể tắt TV nhỏ.”

Cô ta nói xong một lúc thì ngồi ngay ngắn trên ghế, bình tĩnh ra lệnh: “Bỏ đi, không cần, trực tiếp đi tra TV nhỏ của Lưu Hoài, xem trong phó bản có người chơi lạ nào đang ngụy trang không.”

“Lưu Giai Nghi là một người rất có kế hoạch, con bé sẽ không làm chuyện gì vượt quá kế hoạch của mình, trừ khi chuyện này liên quan đến Lưu Hoài.”

Văn phòng của cô ta đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, sau khi cô ta gật đầu, Vương Thuấn mồ hôi đầy mặt đi vào, anh ta nhìn Heart Queen: “Queen, Lưu Hoài đã biết Lưu Giai Nghi là Phù Thủy nhỏ!”

“Ai nói cho hắn biết!” Heart Queen ngồi dậy từ trên ghế, ngữ khí trầm xuống.

Vương Thuấn chạy tới một đường, anh ta thở hổn hển, vội vàng nói: “Bạch Liễu! Cậu ta dựa vào cơ chế của trò chơi mà tìm ra! Phù Thủy nhỏ có thể lừa gạt người khác nhưng không thể lừa được Bạch Liễu, hiện giờ tất cả người chơi đều đổ xô

đến TV nhỏ của Bạch Liễu! Bây giờ lượng người xem TV nhỏ của Bạch Liễu đã vượt quá 20 vạn! Cậu ta đang nằm ở vị trí Top.1 Bảng Tân Tinh. Sau khi Bạch Liễu suy luận ra chuyện Lưu Giai Nghi là Phù Thủy nhỏ thì đám fans của em ấy đều lao đến TV nhỏ của cậu ta như điên vậy! Làm thế nào bây giờ?"

Đôi mắt Heart Queen híp lại: "Bạch Liễu? Lại là người mới kia sao?"

Chương 114: Trại trẻ mồ côi Tình Thương (34)

Chương 114: Trại trẻ mồ côi Tình Thương (34)

Edit: Lam + Beta: Hà, Huyên

Màn hình trung tâm trong đại sảnh trò chơi, sảnh Ác Mộng Tân Tinh.

Trước TV nhỏ của Bạch Liễu, mọi người hối hả nhốn nháo. Người chơi bình thường không thể tin được ngẩng đầu lên nhìn No.1 Ác Mộng Tân Tinh trên màn hình TV nhỏ.

“Bạch Liễu xông lên cũng nhanh quá rồi! Cậu ta ăn cái gì mà xông lên nhanh như vậy chứ?!”

“Ăn Phù Thủy nhỏ hử. Đến cả trẻ con cũng muốn ngu luôn rồi, vừa nãy cậu ta nói ai là Phù Thủy nhỏ cơ?”

“Lưu Giai Nghi.”

“Lưu cái gì Nghi cơ?”

“Lưu Giai gì á?”

“… Mấy ông fan của Phù Thủy nhỏ đừng lừa mình dối người nữa. Lưu Giai Nghi, em gái Lưu Hoài. Bạch Liễu vừa suy ra đó, tôi cảm thấy đúng đến tám chín phần rồi.”

“Tôi không nghe tôi không nghe! Phù Thủy Cấm Kỵ lạnh lùng như vậy, vừa ưu nhã vừa trưởng thành, dưới khăn che mặt màu đen ấy chắc chắn phải là một thiếu nữ hai mươi tám tuổi xinh đẹp!”

“Tỉnh lại đê! Phù Thủy Cấm Kỵ lùn như thế, dù có là một thiếu nữ tám mươi tám tuổi cũng không khác mấy đâu!”

“Chẳng phải sách công thức nhân vật của công hội Quốc vương đưa ra đã nói Phù Thủy Cấm Kỵ là một người phát dục không được tốt sao? Mẹ nó! Tôi vẫn luôn nghĩ Phù Thủy Cấm Kỵ là người lùn! Hóa ra phát dục không tốt là ý này!”

“Dưa bay tứ tung, bài post trên diễn đàn đã nổ mạnh, vô số fan bạn trai của Phù Thủy nhỏ đang kêu gào tại sao vợ mình lại trở thành con gái, bọn họ còn chưa chuẩn bị làm cha…”

“Heart đang xử lý chuyện này. Nhưng mà có chút phiền phức vẫn là ở trong trò chơi cơ, tôi cảm thấy tình huống của Lưu Hoài không ổn lắm. Má! Tiếp ứng league năm nay ghê gớm thật, người mới đứng đầu lại làm vỡ một quả dưa lớn như vậy…”

“Tôi thấy người không ổn là Bạch Liễu á, Phù Thủy nhỏ ra tay với những người không phải đồng đội rất độc ác, tôi cảm thấy Bạch Liễu sắp lạnh rồi.”

“No.1 cũ mới của Ác Mộng Tân Tinh chạm mặt nhau, rốt cuộc ai sẽ trở thành Ác Mộng – diễn đàn đã mở ra sóng lớn rồi…

…

Lưu Hoài “bịch” một tiếng quỳ gối xuống trước mặt của Bạch Liễu. Miệng hắn ta mở lớn thật lâu tựa như mất khả năng nói

chuyện. Dường như hắn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ câm lặng.

Trong mắt hắn ta chỉ có một mảng nước mắt mông lung, tầng nước trôi nổi tối đen như mực lại âm u, giống như một khoảng không chẳng phát ra ánh sáng.

Lưu Hoài cúi đầu, quỳ gối trước mặt Bạch Liễu giống như một con rối bị rút đi linh hồn. Hai tay bị đứa trẻ bướng bỉnh lơ đãng gỡ xuống, chỉ còn lại một khối thân thể không thẳng nổi từ eo đến thân sau bị dây rối kéo, uể oải cuộn mình tại chỗ.

Cuối cùng vẫn không kiềm được dòng lệ nữa, Lưu Hoài trợn tròn đôi mắt trống rỗng. Trên mặt hắn ta là những hàng nước mắt liên tục tuôn trào, mọi thứ dường như đều cách hắn ta thật xa.

Phòng bệnh mờ mịt hơi ẩm và nông thôn nhỏ không thấy ánh mặt trời trùng hợp dần xuất hiện trước mặt hắn. Khuôn mặt tươi cười vừa bẩn vừa ngoan là điều duy nhất hắn ta có thể nhìn thấy, khác biệt với toàn bộ những cảnh vật màu sắc khác.

Cô bé chạy vội với đôi chân trần giữa rừng núi, ngửi hoa dại cỏ dại bên đường, sau đó Lưu Giai Nghi quay đầu mỉm cười với Lưu Hoài trong tiếng quát lớn khẩn trương của hắn ta.

Lưu Giai Nghi cong đôi mắt không nhìn thấy, ngẳng đầu gọi lớn hắn ta là “anh trai”, mở hai tay ra chạy như bay đến chỗ hắn. Giống như một con chim nhỏ, một con bươm bướm, một mặt trời không biết mình đang tỏa sáng rực rỡ.

Cô bé ấy vừa lỗ mãng lại ngây thơ biết bao, người em đầy vết thương nhào vào lồng ngực hắn. Tất cả những dấu vết trên cơ thể đều là bị người đánh. Lưu Hoài nghẹn ngào vuốt ve mái tóc của Lưu Giai Nghi, nói, anh trai có thể nhanh chóng vượt qua bài kiểm tra! Em hãy vì anh mà kiên trì chút nữa!

Lưu Giai Nghi dựa vào lồng ngực hắn ta, giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng, Giai Nghi sẽ kiên trì vì anh trai.

Lưu Hoài cõng Lưu Giai Nghi đi ra khỏi núi trong một đêm mưa tầm tã. Vào cái ngày ấy, Lưu Hoài đã thề sẽ không để cô bé nhìn thấy bất kỳ điều đen tối nào trên thế giới. Hắn ta muốn mang đến cho em một tương lai tươi sáng nhất để xứng đáng với những gì em đã trả giá vì mình.

Bọn họ đều có dòng máu của người đàn ông mà họ hận nhất, lại dựa vào huyết mạch ghê tởm này để gắn kết nương tựa lẫn nhau, trong lòng run sợ dựa sát vào nhau mà trưởng thành.

Lưu Hoài nói với Lưu Giai Nghi, anh trai và em đã cùng nhau trải qua chuyện đáng sợ nhất, cho nên dù thế nào chúng ta cũng sẽ không buông tay nhau.

Lưu Giai Nghi là người quan trọng nhất với hắn ta, Lưu Hoài bằng lòng tham sống sợ chết ở trong trò chơi khủng bố này vì cho em một tương lai tươi sáng, bằng lòng vì em mà làm chó săn của Trương Khôi, cầm dao găm lên phản bội lại đồng đội tốt nhất của chính mình, bằng lòng chết vì em.

Nhưng cô bé vẫn lừa hắn.

Giống như lúc trước hắn ta lừa Lưu Giai Nghi, Lưu Giai Nghi cũng lừa hắn ta.

Lưu Hoài hốt hoảng nhớ đến khuôn mặt bẩn được giấu dưới giường Lưu Giai Nghi… Chẳng lẽ đây là báo ứng sao?

Bởi vì chuyện hắn ta đã làm với Giai Nghi, vì hắn ta yếu đuối không hành động, cho nên chẳng lẽ đây cũng là sự trả thù và báo ứng của Giai Nghi với hắn sao?

"… Anh có biết, tại sao tôi lại theo Trương Khôi, phản bội anh Tứ không?" Đầu Lưu Hoài cúi xuống sắp sát mặt đất, hắn ta nói rất nhẹ nhàng: "… Bởi vì lúc ấy Trương Khôi đã cầm tin tức ở cuộc sống hiện thực của Giai Nghi đến uy hiếp tôi, ép tôi gia nhập công hội Quốc Vương và trở thành con rối của gã, bao vây diệt trừ anh Tứ với gã…"

Trong mắt Lưu Hoài không có một chút thần thái: "Gã hứa hẹn sẽ cho tôi đãi ngộ tốt, bảo đảm an toàn của tôi, tôi sẽ là con rối gã sở hữu có đãi ngộ tốt nhất trong những con rối… Nhưng tôi vẫn thấy rất kỳ lạ, tôi chưa từng nói cho bất kỳ ai trong trò chơi về chuyện của Giai Nghi, tại sao Trương Khôi lại biết sự tồn tại của con bé? Tại sao gã lại biết con bé là em gái tôi? Tại sao gã lại biết nhiều chuyện chi tiết của tôi với Giai Nghi như thế, như là tôi chủ động nói cho gã vậy?"

Bạch Liễu im lặng không nói.

Lưu Hoài khẽ cười, nước mắt lại ồ ạt rơi xuống: "Hóa ra, Giai Nghi với gã là một đôi phối hợp à. Mấy chuyện đó hẳn là Giai Nghi nói với gã nhỉ? Tại sao con bé lại nói với gã mấy cái đó? Bạch Liễu, anh nói Giai Nghi thông minh như vậy, có phải con bé… Có phải con bé…"

Cuối cùng hắn ta vẫn nghẹn ngào, trong lòng hốt hoảng tự lẩm bẩm: "… Có phải con bé cố ý không? Từ đầu đến cuối Giai Nghi đều biết chuyện gì xảy ra… Con bé đàn trừng phạt tôi… Trừng phạt tôi đã làm chuyện kia, tôi không phải một người anh tốt…"

"Nếu cậu hỏi tôi…" Bạch Liễu bình tĩnh trả lời, "Tôi cảm thấy có lẽ con bé cảm thấy như vậy là tốt nhất cho cậu, gia nhập công hội Quốc Vương, làm thuộc hạ con rối của Trương Khôi, đối với cậu thì đó là an toàn nhất trong trò chơi. Về việc con bé ám chỉ Trương Khôi khống chế cậu phản bội Mục Tứ Thành, có lẽ vì nếu với năng lực của cậu mà đi theo Mục Tứ Thành thì thực sự không an toàn."

"Cho nên nếu mục đích của con bé là đảm bảo cậu sống sót trong trò chơi thì tôi cảm thấy những gì con bé làm với cậu là hoàn toàn hợp lý – Để người chơi cao cấp mang theo cậu đồng thời giúp cậu rèn luyện năng lực, thay cậu lựa chọn công hội và đồng đội mà con bé có thể khống chế được, cho cậu sự bảo vệ. Lúc cậu tiến vào trò chơi tương đối nguy hiểm sẽ kịp thời đi theo cứu cậu, dù sao cũng phải nói, tất cả những gì con bé làm đều có kế hoạch là bảo vệ cậu."

Sau khi Lưu Hoài bước vào trò chơi, sợ hãi bản thân sẽ chết, không thể không đưa Lưu Giai Nghi vào trại mồ côi. Cô nhóc nho nhỏ cứ cuộn tròn trong lồng ngực của Lưu Hoài, ôm cổ hắn ta, như đang lo lắng nhìn hắn nói, anh, em là gánh nặng và phiền phức của anh ạ? Anh muốn đưa em đi ạ?

Hắn ta cười lắc đầu, nói rằng không phải. Giai Nghi là cả tương lai của anh, xin lỗi vì tạm thời phải đưa em đến đây, nhưng sẽ có một ngày, nếu anh còn sống, anh nhất định sẽ đưa em đi.

Cho em một tương lai tươi sáng nhất.

Lưu Hoài cúi đầu, rất lâu sau vẫn không nói gì, sau đó dại ra, ngẩng đầu: "… Hóa ra từ lúc bắt đầu, tôi muốn sống sót, với em ấy là một chuyện rất phiền phức ư?"

"Không phiền phức, nhưng chắc chắn con bé không cần cậu cứu. Thậm chí vì cứu cậu, rất có khả năng con bé sẽ xuống tay với những đứa trẻ khác. Bởi vì con bé là một người chơi lâu năm có kinh nghiệm nhất định, Lưu Giai Nghi hiểu rõ cơ chế của trò chơi cấp hai này." Ánh mắt Bạch Liễu nhẹ nhàng chuyển qua người Lưu Hoài, "Đó là lấy sạch máu của con bé cũng không đủ, con bé còn cần máu của ít nhất một đứa trẻ nữa mới có thể cứu cậu."

"Như vậy, vấn đề hiện tại là, con bé sẽ tìm đứa trẻ nào để rút máu." Bạch Liễu dừng một chút, "Và Lưu Hoài, bởi vì tôi từng khống chế cậu một trong một trò chơi, với mong muốn bảo vệ cậu của con bé, tôi cảm thấy có khả năng con bé sẽ thấy tôi có nguy hiểm với cậu. Vì ngăn chặn tôi – nhân tố nguy hiểm hơn Mục Tứ Thành với cậu – thì đại khái con bé sẽ giết trẻ em của tôi, cũng là nhóc Bạch Lục."

"Tôi nghi ngờ con bé sẽ rút máu trẻ em của tôi, nhưng may mắn hiện giờ trẻ em của tôi đang ở nhà thờ." Bạch Liễu bình tĩnh nói, "Mà không may là, lấy lực hành động của tôi, rất nhanh nhóc Bạch Lục sẽ tìm đến nơi bọn họ bị nhốt, dẫn bọn họ đi ngay hôm nay – mà hiện giờ tuy rằng tôi đã suy luận được tin tức này."

Bạch Liễu lay điện thoại di động trên tay, hiếm có mà nhăn mày: "Nhưng bởi vì điện thoại chỉ có một hướng, tôi không thể gọi cho nhóc Bạch Lục để thông báo tin tức này, nhất định

phải đợi đến rạng sáng 6 giờ nó gọi đến tôi mới có thể nói cho nó biết chuyện này.”

Bạch Liễu im lặng hai giây: “Nhưng tôi nghi ngờ nó có thể sống sót để gọi đến không.”

“Cho nên hiện giờ, chúng ta là tàn binh bại tướng sắp gặp phải người chơi Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Tương thức tỉnh trong league…” Mộc Kha nhìn Bạch Liễu và Lưu Hoài, lộ ra nụ cười khó coi hơn khóc, “Trẻ em của chúng tôi bên kia hoàn toàn không biết gì trong tình huống sẽ phải đối phó với em gái của anh, No.1 Tân Tinh – Phù Thủy nhỏ.”

“Đại khác là như thế này.” Bạch Liễu thờ ơ nói, “Rất có thể chúng ta sẽ chết, Mộc Kha.”

…

Rạng sáng 5 giờ 37 phút, phòng họv thủ công phía sau trại mồ côi.

Hỗn loạn từ vụ nổ mạnh bên bệnh viện tư nhân mang đến phải tới gần 3 giờ sáng mới kết thúc. Sau khi nhóc Bạch Lục xác nhận gần nhà thờ không có cô nuôi tuần tra đã âm thầm chạy như bay dọc theo đường ở rừng cây nhỏ, tìm kiếm một vòng xung quanh trại mồ côi nơi nhóm nhóc Mộc Kha đang bị giam – mấy cô nuôi đó thường nhốt họ ở hai nơi, một là kho hàng của nhà ăn, còn lại là hai phòng học thủ công giống như ngục giam có một cửa sổ đối diện với WC ở hành lang.

Nhóc Bạch Lục đi qua nhà ăn xem, bên này không có đứa trẻ nào, như vậy có khả năng là đám Mộc Kha bị nhốt trong

phòng học thủ công bên kia. Nhóc Bạch Lục vô cùng cảnh giác, từ WC nữ của trại mồ côi lẻn vào trong lầu, sau đó yên tĩnh chờ sau cửa của WC nữ.

Đang đợi thì có cô nuôi vào WC, tiếng chìa khóa va chạm phát ra bên hông, nhóc Bạch Lục không chút do dự đánh lén cô nuôi từ phía sau cửa.

Cậu dùng giá cắm nến lấy ở nhà thờ đập cho cô nuôi hôn mê, gỡ chìa khóa bên hông của giáo viên rồi trốn ở của WC nữ, cảnh giác và bình tĩnh điều chỉnh hô hấp dồn dập của mình. Sau khi xác định hành lang không có cô nuôi và bảo vệ đến đây, động tác tay chân của Bạch Lục nhẹ nhàng chạy về phía hai phòng học thủ công đối diện hành lang.

Bạch Lục kề sát cửa, nhóc nhìn trái nhìn phải đề phòng có người đi tới, động tác hạ xuống rất nhanh đã mở phòng học thủ công bên ngoài.

Cửa vừa mở ra, Mộc Kha kinh ngạc không thôi nhìn nhóc Bạch Lục lắc mình một cái đã chui vào phòng học, cậu nhóc phấn khích sắp nhảy lên: “Bạch Lục, sao anh lại đến đây?”

“Đến đưa mấy người chạy trốn.” Nhóc Bạch Lục lời ít ý nhiều dặn dò đôi chút về tình huống trước mắt, “Tôi đã đánh dấu ở bên ngoài, tối hôm qua tôi phát hiện ra mấy đứa trẻ thổi sáo mang đầy túi truyền dịch trên người đến từ một địa đạo sau lưng tượng thần ở nhà thờ, chúng nó cũng thông qua địa đạo ở nhà thờ đó đưa mấy đứa trẻ ra ngoài. Tối qua tôi ở nhà thờ nhìn thấy nên đã đi theo chúng một chặng đường, phát hiện ra địa đạo này có mùi thuốc khử trùng nồng nặc.”

“Nhân lúc trời còn chưa sáng, cô nuôi còn ngủ, chúng ta có thể chạy ra từ địa đạo đó. Căn cứ theo mùi nước thuốc khử trùng

dày đặc trong địa đạo mà suy đoán thì nơi thông với địa đạo có lẽ là chỗ mà tốp trẻ con đã từng bị rút máu – cũng chính là bệnh viện tư nhân gần đó. Thời gian hoạt động của các nhà đầu tư sau khi rời giường ở bệnh viện bên kia là sau chín giờ, chúng ta phải chạy đến đó trước chín giờ, tránh việc bị nhà đầu tư bắt được."

"Bệnh viện gần đó chắc chắn có xe, nếu lên được xe chúng ta sẽ an toàn." Nhóc Bạch Lục nói đơn giản về kế hoạch của mình, "Đây là kế hoạch dự phòng mà nhà đầu tư của tôi và tôi đã bàn bạc. Anh ta nói nếu đêm qua là ngày phong tỏa thì chúng ta không thể chạy đi, cửa lớn trại mồ côi đã khóa, vậy có thể bắt đầu kế hoạch dự phòng – chúng ta có thể đi theo đám đứa trẻ thổi sáo để chạy trốn thử, xem bọn nó ra khỏi trại mồ côi kiểu gì."

"Tối hôm qua tôi đã theo vết thông đạo, sau khi tổng hợp lại rồi phân tích, tôi cảm thấy kế hoạch này có thể thực hiện rồi. Mấy người chuẩn bị thu xếp, chúng ta phải hành động nhanh lên."

Tối qua, mảnh đất mà nhóc Bạch Liễn dùng vài ba câu sơ sài nói đến đã xảy ra rất nhiều chuyện chấn động lòng người. Ánh mắt nhóc đảo qua cả phòng học, cuối cùng bình tĩnh nhìn mặt Miêu Cao Cương và Mộc Kha không nói được một lời: "Còn hai người kia đâu? Miêu Phi Xỉ và Lưu Giai Nghi đâu?"

Nhóc Bạch Lục phản ứng rất nhanh, ánh mắt lạnh lẽo của nhóc nhìn về phía Mộc Kha nhỏ: "Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hai người kia lại bị cô nuôi giam ở một gian phòng khác?"

Nhóc Mộc Kha nuốt nước miếng rồi bước lên giải thích với nhóc Bạch Lục chuyện đã xảy ra, ánh mắt nhóc thâm trầm.

Bạch Liễu từng nói, Miêu Phi Xỉ thật sự có thói quen ăn thịt người. Trong tình huống không biết hôm nay mình có được cứu hay không, tên Miêu Phi Xỉ ngu ngốc này dù nảy sinh ý nghĩ【trước khi chết phải ăn uống no nê】hơn nữa còn hành động thật thì nhóc Bạch Lục không cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng Lưu Giai Nghi cũng không phải một đứa trẻ đơn giản, thế mà lại không hề phản kháng đi theo Miêu Phi Xỉ. Suy nghĩ đến chút tin tức mà Bạch Liễu đã nhắc nhở nhóc lúc trước, Lưu Giai Nghi có điểm đáng ngờ, nhưng Bạch Lục không có thời gian đi xử lý điểm đáng ngờ đó.

Nhà đầu tư của nhóc, tương lai của nhóc còn đang chờ nhóc mang những người khác rời đi, Bạch Liễu yêu cầu nhóc cứu Lưu Giai Nghi, mặc kệ trên người Lưu Giai Nghi có bao nhiêu điểm đáng ngờ.

Dù sao thì Bạch Liễu đã đưa tiền.

“Tôi đi xem, mấy người đợi ở đây.” Bạch Lục xoay người rời khỏi gian phòng, nhưng lúc sắp mở cửa, sự nghi ngờ trong lòng làm nhóc dừng lại một giây. Nhóc quay đầu nhìn vào ánh mắt trông chờ nhìn mình của Mộc Kha nhỏ, “Nếu tôi về không kịp, sau mười phút các người nhảy ra từ cửa sổ WC nữ, tự mình chạy đường vòng từ rừng cây bên kia đến nhà thờ.”

“Rời khỏi nơi này, cửa ra ở dưới tượng thần Nghịch Thập Tự bị vô số bụi gai quấn quanh, dưới hồ rửa tội, đợi anh xử lý xong chuyện bên này sẽ đưa đám người Lưu Giai Nghi tới tìm em.” Bạch Lục nhìn Miêu Cao Cương, hơi nheo mắt mang theo uy hiếp, “Mộc Kha có bệnh tim, Miêu Cao Cương cậu tốt nhất là dẫn theo em ấy cùng chạy, chăm sóc tốt cho em ấy, nói cách khác… Cậu biết cậu đang thế chấp thứ gì ở chỗ tôi.”

“Được!” Miêu Cao Cương nghe thấy Bạch Liễu lại cho ra một kế hoạch chạy trốn, vẻ mặt kích động, vội vàng đồng ý.

Nghe được lời dặn dò của nhóc Bạch Lục, tim Mộc Kha đập nhanh hơn vì bất an: “Chỉ là đến một phòng học khác, sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Nếu Miêu Phi Xỉ không theo anh thì sao? Anh có thể trở về chạy cùng bọn em mà!”

“Anh cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vận may của anh rất kém, chuyện tốt không đến lượt rơi trên đầu anh.” Nhóc Bạch Lục chống ở cạnh cửa quay đầu nhìn Mộc Kha. Nắng sớm mờ nhạt rơi xuống sau lưng nhóc, kéo ra một cái bóng dài không may mắn trên mặt đất.

Ánh mắt của nhóc Bạch Lục rất nhạt, nhạt đến mức không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào. Mặt nhóc tái nhợt, vết máu từng chút bị ánh mặt trời nhuộm thành một tầng vàng kim, thậm chí có thể nhìn thấy những sợi lông tơ rất nhỏ như ở vỏ trái cây chưa chín trên mặt cậu. Khóe miệng dường như có chút ý cười không rõ, không nói nên lời.

Ánh mắt của nhóc Bạch Lục cong lên, nhóc cười khẽ: “Nhưng mà tối hôm qua vận may của anh cũng không tệ lắm. Có lẽ là vì anh đã sửa lại tên nên đột nhiên bị đồ vật kỳ lạ phù hộ, có chuyện tốt sẽ sinh ra trên đầu anh đấy.”

Nhóc đẩy cửa ra, quay lưng về phía Mộc Kha mà tùy ý phẩy tay, rời khỏi căn phòng học thủ công mà nhóc đã vẽ cho Bạch Liễu hai bức tranh làm quà tặng.

Chương 115: Trại mồ côi Tình Thương (35)

Chương 115: Trại Mồ côi Tình Thương (35)

Edit: 1814 Hz + Beta: Koo

Nhìn bóng lưng chạy đi của Bạch Lục biến mất trong nắng sớm, trái tim Mộc Kha ngừng đập vài giây, nhóc nghĩ tới nụ cười kỳ quái của Lưu Giai Nghi, chợt nghĩ muốn giữ chặt tay Bạch Lục lại để nhóc đừng đi đến lớp học, nhưng nhóc Bạch Lục chạy quá nhanh, chẳng mấy chốc đã đứng trước cửa một phòng học khác, bình tĩnh mở khóa, nghiêng người đi vào trong.

Mộc Kha thở gấp hai lần, đột nhiên nhớ ra… Nhóc đã không nghe thấy động tĩnh gì từ phòng học kia trong một tiếng đồng hồ rồi.

“Bạch Lục! Quay về!” Mộc Kha vô thức vội vàng gọi Bạch Lục trở lại, nhóc lo lắng đập vào cửa phòng học, “Phòng học này không bình thường! Anh mau ra đây!! Chúng ta mặc kệ Lưu Giai Nghi được không! Bạch Lục, hai người chúng ta mau chạy đi!”

Nhưng cho dù Mộc Kha có gào thét hay giậm chân như thế nào đi chăng nữa thì trong hành lang trống trải chỉ còn lại tiếng thở không ra hơi của nhóc, âm thanh không thể nào truyền trong phòng học thủ công có đặt đạo cụ【Yên lặng không tiếng động】được.

Mộc Kha nhanh chóng kiệt sức vì cực lực phá cửa, nhóc ôm ngực, ngồi xổm trước cửa phòng học mà Bạch Lục đã vào, thở dốc từng cơn, đôi môi trở nên tím xanh, mà phía bên kia hành lang, cô nuôi cũng đã nghe thấy tiếng động, tiếng bước chân ngày càng tới gần.

Miêu Cao Cương cũng theo ra sau, sắc mặt nó hơi phức tạp, nó nhìn Mộc Kha đang nắm chặt lấy tay nắm cửa của phòng học khác, sau đó đẩy từng ngón tay của Mộc Kha ra.

Nó lôi Mộc Kha trở lại phòng học, nhỏ giọng nói: “Mày đừng gọi nữa, nếu không sẽ kéo cô nuôi đến, Bạch Lục cũng phải gặp xui xẻo thôi, trước hết thì mày cứ đợi mười phút như Bạch Lục nói đã rồi tính sau, nó lợi hại hơn chúng ta nhiều, mày phải tin tưởng nó!”

Lồng ngực Mộc Kha phập phồng lên xuống, nhóc nhìn thoáng qua Miêu Cao Cương, há to miệng như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vì thở quá gấp nên cũng không nói được gì, đành quay đầu lại. Nhóc nhìn chiếc đồng hồ làm bằng thạch anh trong lớp, yên lặng cắn môi đếm mười phút.

Một phòng học thủ công khác.

Bạch Lục vừa tiến vào đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, nhóc nhìn Lưu Giai Nghi đang ôm lấy bả vai, ngồi cuộn mình run rẩy trong góc phòng, trên người em có rất nhiều máu, ngoài ra còn có một số vết thương giống như là bị ai đó hung hăng cắn xé.

Những dấu răng đó đích thực là của một đứa trẻ như Miêu Phi Xỉ có thể làm ra.

Nhóc Bạch Lục cau mày, trong lòng hoài nghi, nghiêng về suy đoán có phải Miêu Phi Xỉ đã ức hïếp người ta không.

Nhưng Bạch Lục cũng không dễ dàng lại gần mà lại giữ một khoảng cách nhất định, nhẹ nhàng hỏi: “Lưu Giai Nghi, Miêu Phi Xỉ đâu? Nó tấn công em phải không?”

Lưu Giai Nghi co mình rúc trong cái rương, khẽ thút thít gật đầu: “Dạ phải.”

Tay em run run, chỉ vào một cái bóng trong góc.

Bạch Lục quay đầu nhìn về phía đó, quả thực nơi đó có một bóng người cao lớn, trong đám trẻ con bọn họ thì chỉ có Miêu Phi Xỉ cao gần Bạch Lục, hiện tại bóng người này đang đứng trong góc khuất sau đống đồ thủ công bị bỏ đi, trên tay còn cầm một thứ gì đó, như chuẩn bị tấn công.

Miêu Phi Xỉ như nhìn thấy Bạch Lục đi vào nên chuẩn bị ẩn mình.

“Miêu Phi Xỉ?” Bạch Lục cầm nến, nhóc kiểm tra đồng tiền linh hồn của Miêu Phi Xỉ, bước thử từng bước để thăm dò rồi đi qua.

Có đồng tiền linh hồn trong tay, Bạch Lục không lo Miêu Phi Xỉ sẽ tấn công mình, nhóc đẩy những thứ vướng víu đóng đầy mạng nhện và tro bụi ra, cuối cùng nhìn thấy được thứ đang ẩn nấp phía sau là ánh mắt hoảng sợ của Miêu Phi Xỉ, cho dù đã gặp qua rất nhiều điều kinh khủng nhưng nhìn những thứ trước mặt cũng khiến Bạch Lục phải ngừng thở vài giây.

Miêu Phi Xỉ bị một đống dây truyền dịch trói chặt tứ chi treo trên trần nhà, hệt như một con rối, trên mu bàn tay chi chít ống tiêm, mỗi một ống tiêm đều đang đâm vào một mạch máu trong cơ thể, không ngừng hút máu vào túi truyền dịch.

Nó bị những thứ này hút máu đến độ môi khô khốc, làn da khô ráp tiều tụy như tờ giấy, tay chân không ngừng run rẩy, ngay cả đầu lưỡi cũng bị đâm đầy kim, nó chỉ có thể đau đớn thở phều phào, không thể phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Tay chân của Miêu Phi Xỉ bị treo lên, ánh mắt rệu rã, lúc nhìn thấy Bạch Lục thì liền rơi nước mắt, kêu nhỏ hai tiếng a a đầy giận dữ, thậm chí ánh mắt còn tỏa ra vài phần tuyệt vọng, trên tay nó cầm một con búp bê vải bị vô số kim tiêm đâm xuyên qua đầu, nó ăn mặc giống hệt như Miêu Phi Xỉ hiện tại.

Tiếng khóc thút thít của Lưu Giai Nghi dần biến thành tiếng cười đầy quỷ dị, em chắp tay sau lưng, chậm rãi đứng lên, xoay người, nở nụ cười, lộ ra má lúm đồng tiền, nghiêng đầu "nhìn" Bạch Lục đang đứng trước Miêu Phi Xỉ, em xinh đẹp đáng yêu lè lưỡi: "Lừa anh đó, ngu ngốc như Miêu Phi Xỉ làm sao có thể làm tổn thương em được."

"Những vết thương này đều là em bắt anh ấy cắn, mà, chắc là em đã để lại ấn tượng xấu cho anh ấy về lần đầu tiên ăn thịt người, anh ấy vừa cắn vừa khóc, van xin em thả anh ấy đi." Lưu Giai Nghi thản nhiên dùng tay chỉ những vết thương bị cắn trên người, cười hì hì nói, "Nhưng nếu không làm vậy thì

không thể lừa anh vào được, thông minh, lạnh lùng, anh Bạch Lục chẳng giống bé ngoan bình thường chút nào cả.”

Bạch Lục liếc mắt, nhìn thoáng qua Miêu Phi Xỉ đang nghẹn ngào sau lưng mình, nhóc lập tức nâng nến lên, chuẩn bị tư thế sắp tấn công: “Về điểm này thì anh nghĩ em không có tư cách để nói, em cố ý không giết chết Miêu Phi Xỉ là vì sợ anh phát hiện có gì đó bất thường nên sẽ không vào phòng học này đúng không?”

Nếu đồng tiền linh hồn trong tay có thể nhìn thấy Miêu Phi Xỉ đã chết rồi thì Bạch Lục tuyệt đối sẽ không vào.

“Kỹ năng của anh là có thể nhìn thấy trạng thái sống chết của người bị anh khống chế à?” Lưu Giai Nghi từng bước từng bước đi về trước, lầm lì đến gần chỗ Bạch Lục.

Bạch Lục giơ nến cảnh giác, giữ khoảng cách nhất định với cô bé.

Nhưng Lưu Giai Nghi cũng chẳng để ý, khuôn mặt vẫn cười ngọt ngào như cũ: “Kỹ năng khống chế linh hồn? Nhà đầu tư của anh, cũng có thể nói là anh của tương lai đã đứng nói với em về kỹ năng này, đó thực sự là một kỹ năng rất hoàn mỹ, có thể trao đổi linh hồn, chỉ cần đối phương đồng ý là được đúng không? Dù có một chút hạn chế nhưng nó cũng tương đối ổn, đó là đối với một người mới như Bạch Liễu.”

“Như là đã trở thành một hệ thống khác có thể tước đoạt, lấy đi mạng sống của người khác vậy.” Nụ cười của Lưu Giai Nghi nhạt đi, đôi mắt đầy sương của em chuyển động một chút, lộ ra vẻ kinh tởm trịch thượng, chán ghét đến cực điểm, “Tham vọng và mong muốn có thể kiểm soát được linh hồn,

đây thực sự là một kỹ năng bẩn thỉu, bắt nguồn từ dục vọng của những người đàn ông trưởng thành đáng buồn nôn.”

【Hệ thống nhắc nhở: Lời nói của người chơi Lưu Giai Nghi liên quan đến , các nội dung liên quan khác đã bị hệ thống chặn lại xử lý.】

Lưu Giai Nghi từng bước từng bước đến gần nhóc Bạch Lục, càng lúc càng nhanh, Bạch Lục lùi về sau nhanh hơn.

Lưu Giai Nghi bước qua đống đồ thủ công lộn xộn, vẻ mặt tươi cười ngoan ngoãn, nhảy qua đống rương như một con búp bê đã lên dây cót, giọng nói nhẹ nhàng: “Bạch Lục, thì ra ở tuổi này anh cũng đã bắt đầu say mê cảm giác khống chế người khác phải không? Cái này lại giống với người đàn ông đã sinh ra em, chẳng trách lần trước trong trò chơi anh lại làm vậy với anh trai em, hóa ra đều có nguyên nhân sâu xa cả.”

Nhóc Bạch Lục cẩn thận lùi lại phía sau quan sát, vừa lui vừa sử dụng các vật phẩm để ẩn mình, đại não nhóc suy nghĩ cực nhanh: “Em muốn cứu anh mình là Lưu Hoài đúng không? Nhưng hiện tại em đang giữ máu của Miêu Phi Xỉ, cộng thêm em có khả năng cứu được Lưu Hoài nên không nhất thiết phải xuống tay với anh mà? Lưu Hoài và anh của tương lai hay bây giờ đều là quan hệ hợp tác.”

“Hợp tác?” Tiếng cười của Lưu Giai Nghi nhẹ nhàng vang vọng khắp nơi, truyền đến Bạch Lục từ bốn phương tám hướng trong phòng học, “Là kiểu hợp tác dùng đủ loại điều kiện hạn chế, sau đó dùng lời nói để chèn ép anh trai em phải lựa chọn hợp tác? Loại hợp tác đó buồn nôn đến cỡ nào chứ.”

Nhóc Bạch Lục đánh giá xung quanh phòng học, quan sát những nơi mà Lưu Giai Nghi có thể ra ngoài, giọng nhóc vẫn bình tĩnh: “Nhưng em cũng không ngăn cản, đúng chứ?”

“Rõ ràng là em có thể gọi điện nói anh trai mình là không cần đến cứu, như vậy thì anh trai em không phải bị anh ép buộc hợp tác, nhưng em lại trơ mắt nhìn anh ấy phải đau khổ lựa chọn giữa mình và em, cũng có thể nói là em đang ở đó chờ xem anh ấy lựa chọn em hay mạng sống của mình.”

“Nếu như nói đây là một cuộc hợp tác buồn nôn.” Ánh mắt nhóc Bạch Lục bình tĩnh, “Vậy thì em cũng là người tham gia và thúc đẩy mối quan hệ hợp tác này đó, Lưu Giai Nghi à.”

“Rõ ràng là em muốn thấy Lưu Hoài phải vì em mà bỏ mạng cho cuộc hợp tác này, muốn nhìn anh của em vì cứu em, bảo vệ em mà chịu bị tra tấn đến sống không bằng chết, nếu không phải đến thời khắc cuối cùng, Lưu Hoài xác định sẽ hy sinh vì em thì em thậm chí còn không chịu vạch trần nhỉ Lưu Giai Nghi? Nói đến buồn nôn cực độ thì chúng tôi còn thua kém em xa.”

Tiếng cười của Lưu Giai Nghi đột ngột ngừng lại.

Ánh sáng yếu ớt trên hành lang chợt lóe lên một chút, đợi đến lúc sáng lại lần nữa thì Bạch Lục đã thấy Lưu Giai Nghi ôm đầu một con búp bê, tay chân nó bị xé toạc sắp đứt, mặt không hề biểu cảm gì, em đứng rất gần, thở nhẹ, ngửa đầu nhìn Bạch Lục không chớp mắt.

Con búp bê trên tay Lưu Giai Nghi mặc áo sơ mi trắng, quần u, trên cổ đeo một đồng tiền xu rỗng ở giữa đầy kỳ quái, đầu bị vặn một trăm tám mươi độ, khuôn mặt nó mỉm cười đờ đẫn

quái đản, cùng với Lưu Giai Nghi nhìn thẳng vào nhóc Bạch Lục.

Dù trước giờ chưa từng gặp Bạch Lục ở tương lai, nhưng thông qua miêu tả của Bạch Liễu về bản thân thì nhóc Bạch Lục cũng nhận ra con búp bê trong ngực của Lưu Giai Nghi là mình sau này.

Nhóc Bạch Lục nhìn con búp bê trong lòng Lưu Giai Nghi, hô hấp của nhóc khựng lại, vì tim đập dồn dập nên yết hầu hơi chuyển động lên xuống —— Thì ra nỗi sợ hãi khi kề cận cái chết là như thế này, thậm chí trong nháy mắt, nhóc Bạch Lục còn thất thần nghĩ, dường như cũng không đáng sợ đến vậy.

Giọng Lưu Giai Nghi vô cùng thấp, em cúi đầu vuốt ve con búp bê trong ngực, giống như đang tự nhủ: "Anh biết tại sao phù thuỷ thời Trung cổ lại làm búp bê thế mạng không? Lúc bọn họ bắt đầu nguyền rủa một người hay bắt đầu yêu một người thì sẽ làm một con búp bê hình người này, hy vọng búp bê đó có thể chứa đựng linh hồn của đối phương, kẻ đáng ghét thì chết một cách tức tưởi, còn người thích thì giữ lại bên cạnh."

Nhóc Bạch Lục đã lui đến gần tường, trông nhóc vẫn bình tĩnh: "Em làm vậy thì có khác gì Bạch Liễu không?"

Lưu Giai Nghi im lặng hồi lâu, sau đó em đột nhiên nghiêng đầu, chớp mắt mỉm cười hạnh phúc: "Về cơ bản thì đúng là không có, vậy nên sự tồn tại của em cũng vô cùng ghê tởm, không được anh trai em đối xử tốt thì cũng đáng đời."

"Nhưng Lưu Hoài vì em mà hy sinh tất cả, em đã đạt được tất cả những gì mình muốn." Nhóc Bạch Lục thở rất nhẹ, mũi chân cậu áp lên vách tường, ánh mắt nhìn về phía Lưu Giai

Nghi đã gần sát khuôn mặt mình, “Em đã đạt được điều mà mình muốn, vậy còn không vừa lòng cái gì nữa?”

Cuối cùng Lưu Giai Nghi cũng đã ngẩng đầu lên, khuôn mặt em hờ hững, đôi mắt xám mờ sương trên khuôn mặt dịu dàng non nớt sinh ra cảm giác cổ quái, ma mị, khiến người ta cảm thấy không hòa hợp, buồn bã.

Khóe miệng khóe mắt em cong lên, hệt như một đứa trẻ ngoan ngoãn chưa hiểu chuyện, nhưng lời nói lại như mang theo làn sương dày bồng bềnh mơ hồ: “Bởi vì em chưa từng dám tin tưởng vào anh trai em, vì không chịu tin nên em chưa từng có được.”

Trong mắt Lưu Giai Nghi phản chiếu hình ảnh của nhóc Bạch Lục, là một cảm giác vô cùng mông lung, như là linh hồn thoát xác ẩn trong đôi mắt của cô bé vậy: “Anh của em là một người vô cùng yếu hèn, anh ấy sẽ không và cũng không dám đánh cược tất cả mọi thứ cho em.”

“Phản bội là một thói xấu của anh ấy, và anh là một kẻ tái phạm hèn mọn.”

Nhóc Bạch Lục nhìn Lưu Giai Nghi, nhớ tới điều Bạch Liễu đã nói với mình về việc của Lưu Hoài, dường như Lưu Hoài đã quen với việc phản bội người khác, từ Mục Tứ Thành đến Trương Khôi… Nếu như nói phản bội và yếu hèn là một thói quen xấu thì những người đau khổ nhất phải là những người sớm chiều ở chung.

Nhóc Bạch Lục như đã hiểu được điều gì đó, cậu nhìn về phía Lưu Giai Nghi: “Lưu Hoài phản bội em từ khi nào?”

Cuối cùng nụ cười của Lưu Giai Nghi cũng biến mất, em nhìn thẳng vào nhóc Bạch Lục.

“Anh ấy phản bội em… từ khi nào?” Cô bé nhỏ giọng, mỉm cười, “Không bằng anh hỏi anh ấy xem, khi nào thì anh ấy mới dừng phản bội em.”

Mọi người đều dùng giọng điệu kinh tởm đó để nói chuyện với cô bé.

【Đứa con cận huyết à, chắc không thông minh lắm đâu nhỉ?】

【Quả nhiên là bị mù, lại còn là con nhãi ranh nữa chứ, sao mấy người không bỏ nó đi?】

【… Mẹ tao nói mày là con cận huyết, căn bản còn không có tên trong hộ khẩu, ngay cả học mày cũng không học được, vậy mà anh mày còn nói đi chữa mắt cho mày để mày đọc sách thi đại học, ha ha, đúng là trò cười!】

Lão đàn ông kia uống say rồi đánh đập em, cứ một tát rồi lại một tát, ép một đứa trẻ mới có mấy tuổi phải xuống đập nước mò cá, hung dữ nói nếu bắt không được bao nhiêu cân cá thì không được lên bờ.

Ở đập nước rất lạnh, một cô bé mới vài tuổi, bước xuống nước đã dềnh lên đến cổ họng, khắp nơi đều là bùn và nước, cá bên trong trơn trượt như tay chân của người chết, chúng bơi qua bơi lại xung quanh nhưng rất khó bắt được.

Em giống như người mẹ quá cố của mình, bị rơi xuống đập, không bao giờ được phép trèo lên, Lưu Giai Nghi mãi mãi sẽ không bắt được số cá để người đàn ông kia vừa ý, em đã hiểu, người đàn ông đó chỉ muốn con nhóc vô dụng này chết trong đập nước, nuôi nó chỉ lãng phí thức ăn mà thôi.

Giống như người chị và mẹ đã bị chết đuối của em vậy.

Trong lúc Lưu Hoài không ở đây, lúc đi học, Lưu Giai nghi luôn trốn ở chuồng gà hoặc chuồng heo, ở cùng với động vật, hoặc núp trong tủ âm tường hay dưới giường để đề phòng tên đàn ông kia lỡ đâu gặp chuyện gì tức giận thì sẽ về lục tung phòng lên để tìm em mà đánh.

Hầu hết thời gian em trốn không bị phát hiện thì không sao, nhưng em luôn phải đề cao cảnh giác, nếu không sẽ bị tên đàn ông kia túm tóc quật xuống đất, dùng cây trúc dính đầy nước quất vào người, hoặc là sẽ kéo đến đập nước để bắt cá.

Lúc Lưu Giai Nghi có nhận thức thì em sẽ tránh những chỗ sáng trong phòng, không để lộ ra ngoài, im lặng ôm đầu gối, đếm thời gian trôi qua, chờ Lưu Hoài tan học về nhà, em cảm nhận được cái lạnh của thôn làng vào đêm, từ làn da dần ngấm vào tận đáy lòng.

Có đôi khi em không kiềm chế được mà khóc lớn đầy thê thảm, như một kẻ điên loạn thần kinh mà những người kia thường nói đến, đánh những con vật bị nhốt cùng với mình, như thể nếu làm vậy thì sẽ giải tỏa được tâm trạng oán hận và đau khổ.

Em vĩnh viễn không dám để Lưu Hoài nhìn thấy bộ mặt này của mình, lúc đứng trước mặt Lưu Hoài, Lưu Giai Nghi luôn

là cô bé dịu dàng ngoan ngoãn, lanh lợi, hồn nhiên ngây thơ vô tội, những lúc Lưu Hoài tan học trở về cô bé đều cười ngọt ngào gọi anh trai.

Ngay cả khi em vừa mới bò lên sau thời gian vùng vẫy hấp hối dưới đống bùn ở đập nước, dù cho mười phút trước em suýt bóp chết một con ngỗng đi chăng nữa.

Từ nhỏ Lưu Giai Nghi đã biết, một đứa trẻ hư hỏng sẽ không chiếm được tình yêu, em luôn biết Lưu Hoài dành tất cả tình yêu cho mình là vì em luôn giả vờ bên ngoài, cho nên bất kể khi nào, em cũng đều cảnh giác như lúc trốn trong tủ âm giường, không muốn bộ mặt thật của mình bị Lưu Hoài kéo ra, giống như cách mà người đàn ông kia đã làm, sau đó hung hăng đánh, hỏi một cách đầy thất vọng rằng tại sao lại khốn khổ như vậy?!

Hoặc là không, khi em có lộ ra bộ mặt thật trước mặt Lưu Hoài thì Lưu Hoài sẽ co rúm lại, quay đầu sang chỗ khác, không dám nhìn.

Vì anh trai em là một người luôn sợ hãi khi đối diện với sự thật, là một người hèn nhát.

Ký ức và ý thức dần chìm vào đáy bùn đen tối, Lưu Giai Nghi đứng trước mặt nhóc Bạch Lục, em nhìn nhóc, tròng mắt đen đầy sự chất vấn, Lưu Giai Nghi chợt cảm thấy dường như mình đã quay về căn nhà tồi tàn ở thôn làng năm cũ.

Em vừa học được rằng nấp dưới giường và tủ âm tường sẽ tránh bị người đàn ông kia đánh đập, chỉ có thể chờ Lưu Hoài trở về hoặc người đàn ông kia chìm vào giấc ngủ thì mới lén chạy ra.

Vào một ngày kia, không biết tên đàn ông đó gặp chuyện gì mà cực kỳ tức giận, lục tung cả nhà cũng không tìm được em, chờ đến khi Lưu Hoài tan học về thì gã vẫn ở đó không buông tha.

Tiếng bát đũa vỡ liên tiếp vang lên, Lưu Giai Nghi dùng hai tay che miệng mình, đến thở cũng không dám thở mạnh, em nín thở lắng nghe gã đàn ông kia buông lời nhục mạ mình.

"… Mẹ nó nay cái con nhãi ranh này cũng biết trốn rồi! Tao đang muốn tìm nó giết thời gian một chút mà cũng không tìm được, Lưu Hoài! Lưu Hoài, mày lết đến đây ngay cho tao!"

Sau đó là tiếng bạt tai giòn giã vang lên, cậu trai đè nén tiếng khóc hoảng sợ, gã đàn ông uống ừng ực hai ngụm rượu, tiếng uống rượu vang lên, như đang trôi xuống lỗ tai của Lưu Giai Nghi, nhịp thở của em càng cấp rút, trong miệng bắt đầu dâng lên một thứ gì đó cay đắng khiến em choáng váng.

Quá trình sau đó lại như cũ, uống rượu xong người đàn ông tráng kiện dùng tay chân đập lên lưng Lưu Hoài, âm thanh đánh đập vang lên, rất nhanh dừng lại trong tiếng khóc run rẩy của Lưu Hoài.

"Mẹ nó." Gã đàn ông say khướt bắt đầu chửi mắng, "Đệt mẹ, mày là người nối dõi duy nhất của nhà họ Lưu, tao cũng không muốn đánh mày, nhưng tao mà uống say thì sẽ ngứa tay, còn con nhãi kia lại không ở đây, nó lại trốn đi đâu rồi, nó chỉ ra lúc có mày, tao giả tiếng mày lừa nó ra mà cũng… Ức, chẳng thấy đâu."

“Đi!” Người đàn ông nói năng không được tỉnh táo đá Lưu Hoài một phát, “Mày lừa con nghiệt chủng kia ra đây thì tao không đánh mày nữa.”

Lưu Giai Nghi đợi lâu thật lâu, đợi đến lúc mà em nghĩ rằng trời đã sáng, sau đó nghe được tiếng khóc nức nở của Lưu Hoài vang lên: “Giai Nghi, anh về rồi, em… Ra đây một chút được không?”

“Em ra đây chút được không? Bên ngoài, bên ngoài không có cha đâu! Em ra đi! Không ai đánh em đâu!”

“Em ra đây đi! Thật sự bên ngoài… chỉ có anh thôi! Anh muốn nhìn thấy em!”

Lưu Giai Nghi im lặng thật lâu, giọng nói vang lên truyền vào đôi tai nhạy bén, mang theo bùn nhơ trở thành một nùi khiến em ù tai nghe không hiểu, sau đó từ chỗ em nấp cả ngày, Lưu Giai Nghi run rẩy chui ra từ dưới giường.

Người đàn ông kia kéo tóc của em, lôi ra ngoài quật xuống đất đánh đập, bàn tay đầy mùi rượu cứ đánh thẳng vào người, gã dùng cây roi to bằng ngón út quất vào cơ thể Lưu Giai Nghi đang co quắp trên mặt đất, dùng chân đạp vào phần bụng mềm mại, mỗi lần bị đánh thì Lưu Hoài đứng bên cạnh đều sẽ nhắm mắt khẽ run rẩy.

Nhưng hắn ta không dám bước lên trước, chỉ là hèn nhát rúc vào góc tường, im lặng chờ trận cực hình này kết thúc.

Sau trận đánh tàn bạo, Lưu Hoài ôm Lưu Giai Nghi đang hấp hối vào ngực mà khóc lớn, nói anh nhất định sẽ đưa em đi, anh nhất định sẽ thi đậu đại học để dọn ra ngoài!

Em giúp anh chịu thêm mấy lần, anh nhất định sẽ đưa em đi! Nhanh thôi! Nhanh thôi!

Mà Lưu Giai Nghi chỉ là mở to đôi mắt mờ mịt không nhìn thấy gì, m nghe thấy giọng nói của Lưu Hoài dần trở nên giống gã đàn ông đó, ngón tay Lưu Giai Nghi cuộn tròn lại, chậm rãi buông lỏng xuống đất.

“Được, Giai Nghi sẽ chịu giúp anh.” Em yếu ớt ngoan ngoãn đáp lại, em biết Lưu Hoài cần cái vẻ ngoài【em gái ngoan ngoãn】để trấn an nỗi áy náy từ sâu trong nội tâm.

Lưu Hoài, anh trai của em sẽ hèn yếu như vậy mãi mãi, không dám phản kháng người đàn ông kia mà phản bội, lừa gạt em, đứng ở nhà chính u tối bên cạnh, nơi mà em vì hắn ta mà trèo ra, sau đó bị đánh, hắn ta nhắm mắt lại không dám nhìn.

Anh của em từ đầu đến cuối là một kẻ ám sát hèn nhát, ngay cả vũ khí cũng không có khả năng làm tổn thương đến người khác.

Nhưng thứ tốt nhất mà em có được trên đời này cũng chính là người anh trai hèn nhát đó.

Phản bội và hoài nghi, đúng là anh em trời sinh một cặp.

Chương 116: Trại mồ côi Tình Thương (36)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 116: Trại mồ côi Tình Thương (36)

Edit: Thanh + Beta: Siêu

Cô bé lẳng lặng nhìn nhóc Bạch Lục: "Anh cũng từng có lúc như vậy nhỉ, khi một người nói dối quen mồm chuyên lừa kẻ yếu lại đột nhiên đối xử tốt với anh, anh sẽ vẫn… vẫn nghĩ xem hắn có mục đích gì…"

"… Việc bọn họ vô duyên vô cớ dành cho anh đồ tốt giống như một con bọ cạp xinh đẹp có cái đuôi chứa độc, ong mật có ngòi đốt, khi anh nuốt vào sẽ luôn nghĩ xem thứ độc này khi nào sẽ đâm thủng trái tim mình? Rốt cuộc vì sao hắn lại tốt xử với mình? Hắn có thể phản bội mình không?"

"Chẳng phải anh cũng vậy với kẻ lừa đảo luôn nói dối như Bạch Liễu à? Nhóc Bạch Lục? Tối hôm qua trước khi anh ta sẵn sàng chết vì anh, trước khi anh biết anh ta là một bản thân khác, anh có thật sự tin tưởng anh ta sẽ tốt xử với anh không?"

"Trong suốt thời gian đó, anh vẫn luôn muốn thử mà phải không?"

Nhóc Bạch Lục mím môi, nhóc không trả lời câu hỏi này của Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi cười nhạo một tiếng: “Anh và tôi giống nhau, từ khi sinh ra đã không tin bất kì loại người nào, tôi cũng không ngừng thử đi thử lại trong cái vòng lặp này. Nhưng tôi không giống anh, đối phương cũng là chính mình.”

Em dừng lại một chút, tiếng hít thở mỏng manh dần, giọng điệu mê man: “Tôi mãi mãi sẽ không biết anh tôi nghĩ gì, vì tôi không phải anh ấy. Anh ấy mang dòng máu của người đàn ông kia, anh có giọng nói giống người đàn ông sinh ra tôi, tôi vĩnh viễn không thể ngừng nghi ngờ anh ấy. Mỗi khi tôi nghe giọng anh, tôi không nén được nỗi hận thù trong lòng. Nhưng khi anh ấy mỉm cười gọi tôi là Giai Nghi, khi đối xử tốt với tôi, tôi cũng sẽ không khống chế được mà nghĩ rằng - nếu anh ấy có thể sống lâu hơn một chút, ở cùng tôi nhiều hơn một chút thì tuyệt quá.”

“… Dù cho anh ấy đã phản bội tôi, kể với tên kia bán đứng tôi, nhưng nếu anh ấy vẫn có thể luôn mỉm cười và luôn làm anh của tôi như trước kia thì tốt thật.” m thanh của Lưu Giai Nghi nhỏ dần, dường như em đang chìm trong hồi ức nào đó.

“Thế giới này cũng chỉ có mỗi người này, chỉ có người mang tôi ra khỏi tất cả là khác.” Lưu Giai Nghi thẫn thờ thì thầm: “… Nhưng dù tôi có cố gắng trăm ngàn lần tin tưởng anh ấy, dù cho anh ấy có hứa hẹn điều gì, tôi vẫn không kiềm chế được mà nghi ngờ anh ấy, giống như anh ấy cũng không khống chế được mà phản bội tôi.”

“… Dù cho hôm trước anh ấy có khóc lóc thề thốt nói tôi đừng ra ngoài, nói đây là lần cuối cùng. Nhưng đến hôm sau, chỉ

cần người đàn ông sinh ra tôi đánh anh ấy, anh ấy sẽ đi tìm tôi khắp nơi, khóc lóc cầu xin tôi đi ra. Chờ khi tôi ra rồi, anh ấy sẽ run rẩy nắm tay tôi, đưa tôi đến cho người đàn ông kia đánh… Dù là lần thứ bao nhiêu, đều sẽ như vậy.*

Lưu Giai Nghi khiến bản thân trông rất yếu ớt, lộ ra nụ cười mà một bé gái ngoan ngoãn nên có như em đã tự mình luyện tập nhiều lần: "Chúng ta không thể xác định người rất quan trọng đối với mình có thể quay sang phản bội mình không, cho nên khống chế đối phương mới là lựa chọn tốt nhất. Xem xét những việc anh làm hiện tại, hẳn là anh cũng có lựa chọn giống tôi đúng không? Nhóc Bạch Lục?"

"Không, anh và em không giống nhau." Nhóc Bạch Lục nhẹ nhàng phản bác Lưu Giai Nghi: "Anh lựa chọn bị anh ta khống chế."

Lưu Giai Nghi ngẩn ra.

"Bạch Liễu, cũng chính là một "anh" khác, trước khi chúng ta trốn đi, đối với HP chỉ có 50% kì quái của em, anh ta đã nói cho anh hai suy đoán để anh tự mình lựa chọn." Nhóc Bạch Lục bị Lưu Giai Nghi tiếp cận quá gần, cậu nhóc không thể không cúi đầu nhìn mu bàn chân đã sớm bị Lưu Giai Nghi giẫm lên.

Nhóc Bạch Lục rũ mắt, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh: "Suy đoán thứ nhất là em ở bên ngoài trúng một loại nấm độc khiến HP giảm đi. Đối với suy đoán này thì anh ta đưa ra được khá nhiều chứng cứ có thể chứng minh, nhưng nó lại không hợp lý ở chỗ - suy đoán này không giải thích được vì sao HP của Lưu Hoài cũng bị giảm."

Vẻ mặt của Lưu Giai Nghi hơi đanh lại, giống như nghĩ đến điều gì, bàn tay cầm búp bê chậm rãi siết chặt lại, nhưng giọng điệu vẫn bình thản, em nhìn nhóc Bạch Lục: “Thế cho nên? Suy đoán thứ hai là gì?”

“Suy đoán thứ hai chính là- ” nhóc Bạch Lục nhẹ giọng nói: “Anh ta đoán em là một người chơi cũ, kỹ năng cá nhân, tỷ lệ tử vong và HP có liên quan đến nhau khiến hệ thống không thể không giảm giá trị tồn tại của em, anh ta cũng đoán cho anh tên một người chơi.”

Nhóc Bạch Lục cúi đầu nhìn thẳng Lưu Giai Nghi, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Anh nhớ em được gọi là - Phù Thủy nhỏ phải không?”

Hô hấp của Lưu Giai Nghi ngưng trệ vài giây.

“Vậy vì sao lúc ấy anh còn dừng lại cứu tôi?!” Mặt nạ bé ngoan của Lưu Giai Nghi cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, biểu cảm của em dường như có thêm chút hung ác, dữ tợn, còn xen lẫn chút hoảng loạn: “Anh biết rõ tôi là Phù Thủy nhỏ, vì sao anh còn dừng lại? Vì sao đêm nay anh còn đi vào phòng học này! ang không sợ tôi sẽ giết chết anh sao?!”

“Bởi vì một “anh” khác nói với anh, muốn anh tận lực giữ lại mạng sống của em.” Bạch Lục bình tĩnh mà nhìn thẳng Lưu Giai Nghi: “Đây là một lựa chọn tựa như canh bạc, nếu em không phải Phù Thủy nhỏ, mà lúc đó em lại trúng độc ho ra máu. Nếu anh không cứu em, vậy em sẽ chết. Mà một “anh” khác lại tiêu tiền mua mạng của em, cho nên ít nhất em không thể chết trong tay anh. Đây là đạo đức nghề nghiệp của một kẻ lang thang như anh.”

Tay Lưu Giai Nghi hơi run lên, nước mắt em trào ra, không giấu nổi kinh ngạc mà nhìn nhóc Bạch Lục vẫn duy trì vẻ bình tĩnh đến tận bây giờ: "Anh biết rõ… anh biết rõ… Đêm nay anh đến đây là đi tìm chết à?! Không phải anh đoán được sao?! Vì sao anh còn muốn tới?!"

Nhóc Bạch Lục nhẹ giọng nói: "Nếu đêm nay anh chết trong tay em, chỉ có thể chứng minh rằng ngay từ đầu anh đã đoán sai mà thôi. Khi anh lựa chọn cứu em cũng đã ấn định cái chết chính là kết cục của anh, cho nên đêm nay dù anh có tới hay không cũng vẫn như vậy thôi."

"Nhưng nếu em không phải Phù Thủy Nhỏ, đêm nay anh đến thì có thể cứu được em." Nhóc Bạch Lục bình tĩnh nói: "Từ góc độ lợi ích của một giao dịch, dù em có phải Phù Thủy Nhỏ hay không, vì em không rơi vào khả năng kia thế nên đêm nay anh vẫn cần phải đến đây một chuyến."

Lưu Giai Nghi đột nhiên khom người che miệng ho sặc sụa. Chất lỏng màu xanh lục, tỏa ra mùi nấm từ kẽ tay em chảy ra.

Em bắt đầu ho sặc sụa, bằng mắt thường cũng có thể thấy rõ khuôn mặt của em đang dần mất đi huyết sắc, vì cơn ho quá mức kịch liệt nên nước mắt sinh lí nhanh chóng trào ra. Nhưng em vẫn giống như một con thú nhỏ ngoài mạnh trong yếu, kiên trì trừng nhóc Bạch Lục, giơ con búp bê bị xé toạc cả chân tay lẫn đầu kia uy hiếp cậu nhóc.

Bạch Lục coi như không nhìn thấy, tiến lên dùng một bàn tay nâng Lưu Giai Nghi còn đang nôn từng ngụm chất lỏng nấm, không cảm xúc bình luận một câu: "Xem ra cả hai suy đoán của Bạch Liễu đều đúng, tuy rằng em hộc máu là giả, nhưng em thật sự bị trúng độc ở trại mồ côi, cũng đúng là Phù Thủy

Nhỏ, lúc đó hộc máu là em dùng đạo cụ nào đó để ngụy trang nhỉ?"

"Tôi thật sự sẽ giết anh đó nhóc Bạch Lục." Lưu Giai Nghi hung ác đẩy tay nhóc Bạch Lục đang đỡ em, nhưng trong ánh mắt cô nhóc lại vì ho mà chảy nước mắt, che đi nước mắt yếu ớt bên má em: "Khụ khụ, tôi vừa rồi nói chuyện với anh chỉ vì kéo dài thời gian chờ kỹ năng CD mà thôi. Giờ thời gian CD đã hết, anh không thể chạy thoát được đâu nhóc Bạch Lục!"

【Hệ thống thông báo: Kỹ năng cá nhân (Thuốc độc và thuốc giải) của Lưu Giai Nghi đã kết thúc CD (thời gian đóng băng sau khi dùng), có thể tiếp tục sử dụng.】

【Hệ thống bông báo: Phù Thủy, đêm nay bạn có một lọ thuốc độc và một lọ thuốc giải, bạn muốn dùng thuốc độc hay thuốc giải?】

Nhóc Bạch Lục im lặng nhìn Lưu Giai Nghi.

Trong mắt Lưu Giai Nghi đầy sương mù, em quay đầu không nhìn nhóc Bạch Lục, mím chặt môi rồi cắn răng nói: "… Tôi không tin mấy người muốn cứu tôi! Mấy người đều là kẻ lừa đảo! Trên thế giới này sẽ không có ai đột nhiên vô duyên vô cớ đối xử tốt với tôi! Ngay cả anh tôi đối xử với tôi tốt như vậy, cũng chỉ vì bản thân mình thôi!"

Em vẫn luôn hiểu rõ Lưu Hoài đối xử tốt với em phần lớn xuất phát từ áy náy, mà áy náy thì sinh ra từ phản bội, là thứ tình cảm không đáng nhắc tới nhất.

Lưu Giai Nghi nhắm hai mắt, khóe mắt còn có chút nước thoáng qua: 【Đêm nay tôi muốn dùng thuốc độc】

Quanh người Lưu Giai Nghi là một làn khí đen mù mịt, vặn vẹo, những đoạn ren đen bao phủ toàn bộ cơ thể em, tay cô bé cầm một cái bình thủy tinh lớn, thon dài, cổ tròn chứa một viên bi lăn lộc cộc, phả ra làn khói đen.

Làn khói màu đen lượn lờ, dính như râu bạch tuộc quấn lấy cái chai, vây quanh thân hình nhỏ gầy của Lưu Giai Nghi.

Con ngươi xám xịt của em xuyên qua làn chai rỗng nửa trong suốt, như vương nước mắt nhìn Bạch Lục, khóe miệng em chảy một giọt máu đen, tựa dòng máu bị nguyền rủa cấm kỵ: "Cứu tôi là lựa chọn sai lầm nhất của anh, nhóc Bạch Lục."

"Tôi chưa bao giờ là một bé ngoan biết nhớ ơn hay báo đáp gì cả, tôi là một kẻ không từ thủ đoạn." Em hung tợn nói: "Tôi tuyệt đối sẽ không cảm kích vì anh cứu tôi!"

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi sử dụng kỹ năng cá nhân (Công kích võ trang của Phù Thủy) ——】

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi tiến vào quá trình biến hóa hình thái kĩ năng cá nhân - trạng thái《Sách quái vật: Phù Thủy Cấm Kỵ bị nguyền rủa》】

"Anh cũng không." Bạch Lục giương mắt nhìn Lưu Giai Nghi, dường như hình như đã sớm tiếp nhận kết cục hiện tại, thản nhiên nói: "Kỹ năng của em khá giống anh, anh là kẻ lang thang em là phù thủy, chúng ta nhìn qua đều như kẻ bị Thượng Đế vứt bỏ."

Lưu Giai Nghi cắn môi dưới, lạnh lùng phản bác nhóc Bạch Lục: “Tôi không tin Thần có tồn tại!”

Nhóc Bạch Lục tỏ vẻ thông cảm gật đầu: “Anh cũng không tin, trại mồ côi này nói những đứa trẻ không tin vào Thần sẽ bị trừng phạt và đày xuống địa ngục. Thế nên Lưu Giai Nghi, sau khi em giết anh, chúng ta gặp lại nhau dưới địa ngục đi.”

“Nhưng Lưu Giai Nghi” Nhóc Bạch Lục bình tĩnh: “Mộc Kha hoàn toàn không biết chuyện của em, em không cần giết nhóc ấy.”

Lưu Giai Nghi nắm chặt tay nhìn nhóc Bạch Lục thật lâu, lâu đến mức cậu nhóc cho rằng cô bé thông minh này sẽ không bỏ qua cho Mộc Kha vốn đã thấy có gì đó không đúng.

Cuối cùng Lưu Giai Nghi cũng khô khốc mở miệng: “… Được, chờ khi cửa phòng học mở, tôi sẽ cho các người mười phút để chạy trốn.”

Nhóc Bạch Lục nhắm hai mắt lại, cậu nhóc mở hai tay, hít sâu một luồng khí đen này, sau đó chậm rãi thở ra. Đầu đã hơi choáng váng, nhóc Bạch Lục từ từ mở to mắt nhìn Lưu Giai Nghi cầm thuốc độc tiến lại gần.

“Tôi vẫn không hiểu… vì sao anh muốn cứu tôi.” Lưu Giai Nghi chậm rãi ngồi xổm xuống, dựa đầu vào vai nhóc Bạch Lục đã nhíu mày mất sức ngồi trên mặt đất vì độc sương mù, lông mi run rẩy giống như một cô em gái đang bất an, giọng nói mang chút nghẹn ngào, nhẹ nhàng dò hỏi.

Nếu không phải tay kia của Lưu Giai Nghi còn đang cầm chiếc bình không ngừng tỏa khí đen, người khác nhìn vào sẽ

tưởng em mới là người trúng độc.

Khóe miệng nhóc Bạch Lục từ từ chảy xuống một dòng máu đen, lại bị cậu nhóc nuốt ngược lại, bình đạm mở miệng: “Thật ra anh cũng không biết vì sao anh muốn cứu em.”

“Có thể là… một đứa nhóc làm chuyện xấu lâu rồi, đột nhiên có người muốn anh thử làm đứa trẻ tốt.” Nhóc Bạch Lục khó có dịp buồn rầu thở dài: “Quả nhiên anh không hiểu nổi giá trị của chuyện này. Rõ ràng làm người tốt chả có ích gì, bản thân còn phải gánh chịu biết bao điều xấu.”

Trán Lưu Giai Nghi tựa lên vai nhóc Bạch Lục, em nhắm hai mắt, hốc mắt hơi hồng hồng, khớp hàm lặng lẽ cắn chặt, cố hết sức không để nước mắt chảy ra: “Tên vô lại rõ ràng biết hết mọi chuyện, vốn không cần làm thế, vì cứu tôi mà đi đến bước đường này, tôi sẽ không cảm tạ anh, tuyệt đối không cảm tạ anh, tôi còn hư hơn anh…”

Nhóc Bạch Lục ngửa đầu nhìn trần nhà.

Ý thức của cậu nhóc dần trở nên mơ hồ, nhưng cậu lại có thể cảm nhận được hơi ấm từ trước ngực nơi Lưu Giai Nghi đang dựa vào.

Nhóc Bạch Lục nghi hoặc, vì suy yếu nên tốc độ nói chậm đi, mở miệng hỏi em: “Lưu Giai Nghi, không phải em đến lừa anh à? Không phải là anh thắng sao… Không phải em giết chết được anh như mong muốn sao? Em nên vui vẻ chứ, sao lại khóc?”

Lưu Giai Nghi im lặng thật lâu, sau đó châm biếm một câu, âm thanh phát ra pha lẫn tiếng nức nở: “Bởi vì anh làm tôi khóc ngốc như này… Đồ Bạch Lục ngu ngốc!”

【Hệ thống thông báo: Người chơi Lưu Giai Nghi sử dụng một lọ thuốc độc với tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu】

【Hệ thống cảnh cáo: Tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu đã trúng độc buff tầm trung! HP sẽ giảm xuống nhanh chóng!! Cảnh cáo!”】

_____

Tác giả có lời muốn nói:

Kiến nghị mọi người đọc xong rồi mới xả hết cảm xúc tích góp rồi mắng tôi hoặc nhân vật đều được, cảm ơn cảm ơn, bố gì đó đều ok, không công kích đến người thân tôi ở ngoài đời là được (hèn mọn).

Người quen của tôi đã mắng tôi một lượt rồi, nhưng phó bản này tôi đã viết xong, mọi người mắng cũng không thay đổi được đâu, chỉ có thể chỉnh được một ít thôi, nhân vật và cốt truyện đã định sẵn rồi. Vì thế nên xin ai không thích đọc hãy kịp thời quay đầu bỏ truyện, dù sao đọc truyện thì đừng khiến bản thân không vui, có rất nhiều người viết tốt hơn tôi, hy vọng mọi người đọc truyện vui vẻ là quan trọng nhất, sau này có duyên thì gặp lại, không cần cãi nhau ở bình luận đâu! Có thể mắng tôi nhưng xin đừng cãi nhau, cảm ơn cảm ơn! (chắp tay trước ngực)

Chuyện xưa đều là hư cấu bậy bạ, chỉ là một trò chơi, không liên quan chút nào đến hiện thực, mong mọi người không nhập tâm quá độ (hèn mọn)

Fanart Lưu Giai Nghi (Phù Thủy Nhỏ)

Weibo @ 不会画画的熹微

Chương 117: Trại mồ côi Tình Thương (37)

Chương 117: Trại mồ côi Tình Thương (37)

Edit: Thanh + Beta: Siêu

Khi mười phút đã trôi qua, Mộc Kha nhảy dựng lên như một chú mèo bị giẫm trúng đuôi, mở cửa thám thính bên ngoài. Xác định cô nuôi không đến, cậu nhóc bắt đầu điên cuồng gõ cửa một phòng học thủ công khác.

“Bạch Lục!” Mộc Kha lo lắng đến độ nước mắt cũng trào ra: “Bạch Lục! Em nghe lời anh đã đứng lại đợi rồi, giờ mười phút qua rồi! Anh ra ngoài đi! Em không muốn đi một mình!”

Miêu Cao Cương bế Mộc Kha đang gào thét không ngừng lên vai mặc cho cậu nhóc vung vẩy đánh đấm mình: “Tí nữa cô nuôi đến rồi! Chúng ta đi trước, chờ chút nữa Bạch Lục sẽ theo kịp thôi! Mày còn chạy chậm hơn cậu ta nữa!”

“Không muốn!” Nhóc Mộc Kha gào khóc khàn cả giọng: “Tôi không muốn bỏ anh ấy lại chạy trốn một mình! Muốn chạy thì cùng nhau chạy! Anh ấy chưa bao giờ bỏ rơi tôi!”

Miêu Cao Cương ngẩn ra, nhóc Mộc Kha nhân cơ hội nhảy từ trên vai nó xuống.

Mộc Kha nhịn xuống không khóc nữa, dùng khuỷu tay lau lung tung lên khuôn mặt đầy nước mắt của mình, nhóc nhìn hành lang không có cô nuôi nào đến, tiếp tục nghẹn ngào gõ

cửa điên cuồng: “Bạch Lục!! Mở cửa ra! Coi như em cầu xin anh được không! Anh mở cửa ra đi!”

Cửa đột ngột mở ra, nhóc Bạch Lục hoàn toàn nguyên vẹn, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt đứng ở cửa.

Vẻ mặt nhóc không có biểu tình gì, nhìn thoáng qua nhóc Mộc Kha kêu trời khóc đất: “Không phải anh đã bảo em tự đi rồi sao?”

Nhóc Mộc Kha nức nở lắc đầu, nước mắt lưng tròng, như một chú mèo nhỏ bị bỏ rơi nhào lên người Bạch Lục, giọng điệu chỉ trích mang theo kinh hãi tột độ: “Anh làm em sợ muốn chết huhuhu! Sao anh lại không mở cửa chứ?!”

“Lưu Giai Nghi không chịu đi.” Nhóc Bạch Lục tránh khỏi Mộc Kha lao đến, sắc mặt nhóc trắng bệch, lắc lư một chút cuối cùng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, đứng vững không ngã, nhưng khóe miệng có chút máu sắp chảy ra. Nhóc rũ mắt nhìn Mộc Kha khóc vô cùng đau lòng đang giữ chặt tay mình, hết hơi bối rối rồi lại luống cuống.

Cậu nhóc chưa từng cảm nhận được nước mắt ấm áp và kì lạ như vậy, khiến nhóc hơi mệt mỏi mà lại chẳng biết nên làm sao.

Cuối cùng nhóc Bạch Lục vỗ vỗ bả vai Mộc Kha, đẩy cậu nhóc còn đang lau nước mắt ra, nhẹ nhàng rụt tay về: “Em ấy định ở lại đây, muốn anh vẽ cho em ấy một bức tranh tặng anh trai, anh đồng ý vẽ. Có thể do vẽ chuyên tâm quá nên không nghe thấy tiếng mọi người, giờ anh vẽ xong rồi, cô nuôi cũng sắp đến rồi, chúng ta đi nhanh thôi.”

Bạch Lục cố chịu đựng cảm giác lục phủ ngũ tạng bị ăn mòn, vẻ mặt cậu nhóc lạnh nhạt đi theo sau Mộc Kha, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn thoáng qua Lưu Giai Nghi ngồi trên cửa sổ.

Lưu Giai Nghi ngửa đầu nhắm mắt tắm mình trong ánh nắng sớm, mái tóc vàng xơ rối của em được mặt trời chiều vào, giống như từng sợi tơ vàng quấn lấy má em, đầu em tựa như một vầng sáng thiêng liêng. Lông mi em cũng như được mạ một lớp vàng rực rỡ.

Dưới ánh nắng vàng tràn ngập hi vọng, Lưu Giai Nghi từ từ mở mắt, quay lại liếc nhìn Bạch Lục.

Lưu Giai Nghi ngồi ngược sáng, ánh mắt lộ ra vẻ gầy yếu, trong trắng như một thiên sứ thuần khiết. Bên tay em là bức tranh Bạch Lục vừa vẽ - vẽ Lưu Giai Nghi ngồi trên giường bệnh, khác hẳn với vẻ ngoài của em bây giờ - em ôm đầu, như con chim non sợ hãi tất cả vùi mặt vào đầu gối, mặc bộ đồ bệnh nhân to quá khổ, trong tay nắm chặt cái đầu bị xoay 180 độ của búp bê Bạch Liễu rách nát.

【Tại sao anh của tương lai lại muốn cứu tôi?】

【Anh không biết】

【Tại sao bây giờ anh lại muốn cứu tôi?】

【Anh cũng không biết】

【Vậy… Trong mắt anh tôi như thế nào?】

【Ừm… Đại loại là thế này, em không nhìn được hả?】

【À, đạo cụ trực quan hóa của tôi hết thời gian rồi, giờ thì không thấy】

【Vậy chờ chút đi, chờ em khi có thể thấy tiếp, sẽ có ngày đó thôi, Lưu Giai Nghi】

Người trúng độc và người hạ độc vô cùng bình thản nói chuyện với nhau, làm việc xấu dường như là thứ gì đó khắc sâu vào máu thịt họ.

Bọn họ đều là những đứa trẻ hư trời sinh, không có nhận thức rõ về việc xấu - chúng ra đời trong những điều xấu, bị tra tấn trong những điều xấu, quen và chết lặng với những điều xấu.

Nhưng vì có người nguyện ý đối xử tốt với họ vô điều kiện, nhận hết mọi tra tấn vẫn đồng ý cho họ thấy ánh mắt trời, sự ấm áp và những cơn mưa mà họ chưa từng thấy, khiến những mầm cây và nụ hoa của họ đâm chồi ở nơi tươi sáng.

Bạch Lục quay người đi theo sau nhóc Mộc Kha, mí mắt dần khép lại, dù cố gắng thế nào cũng không ngăn được máu tươi cuồn cuộn tràn ra khỏi khóe miệng, làm ướt phía trước áo cậu. Cậu nhóc nhíu mày che miệng mình lại. Nhưng không lâu sau Mộc Kha đã phát hiện Bạch Lục không bình thường, cậu nhóc sụp đổ kêu thảm thiết: “Bạch Lục! Sao anh lại ho ra máu?”

【Hệ thống cảnh cáo: Tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu đã trúng độc buff tầm trung, HP đang giảm liên tục! Hiện tại là 27…】

Cuối cùng Bạch Lục cũng che miệng lại khụy gối xuống đất, đôi lông mày nhíu lại, khớp hàm cắn chặt.

“Miêu Cao Cương, lại đây cõng tôi, trong vòng mười phút chạy tới trốn dưới góc chết nhà thờ, ở nhà thờ không thể giết trẻ em, nếu không bị Lưu Giai Nghi đuổi kịp thì tất cả chúng ta đều phải chết.” Bạch Lục bình tĩnh quỳ dưới đất, suy yếu ra lệnh: “Chạy mau!”

Sau khi ra lệnh, Bạch Lục lâm vào hôn mê, Miêu Cao Cương luống cuống tay chân cõng Bạch Lục, bắt đầu chạy về phía giáo đường.

Bạch Lục dựa vào tấm lưng cao lớn của Miêu Cao Cương, mí mắt dần dần khép lại, tứ chi dường như mất hết sức lực không thể động đậy.

Hơi thở của nhóc dần trở nên mong manh, máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng, mũi và khóe miệng, theo cằm nhỏ giọt xuống mu bàn tay và cây cỏ rời rạc bên đường. Những giọt chảy theo đường hô hấp thi thoảng còn khiến nhóc bị sặc, mỗi lần sặc Bạch Lục lại trượt từ lưng Miêu Cao Cương xuống một chút. Vẫn phải nhờ Mộc Kha kiệt sức chạy theo đẩy lên mới miễn cưỡng giữ được Bạch Lục vững vàng nằm trên lưng Miêu Cao Cương.

Mộc Kha chạy theo Miêu Cao Cương, vì vận động kịch liệt và cảm xúc hoảng loạn, trái tim nhóc chưa từng đau như vậy. Hai mắt Mộc Kha gắt gao nhìn chằm chằm người như muốn chết

trên lưng Miêu Cao Cương, hốc mắt đều là nước: “Tại sao lại như vậy…”

Miêu Cao Cương mồ hôi đầm đìa chạy tới giáo đường, nó đặt Bạch Lục xuống đất.

Bạch Lục cố hết sức di chuyển cơ thể mình, dựa vào tường, ánh mắt hoàn toàn tan rã, mí mắt khép hờ, trong mắt không có chút ánh sáng, tay như bùn đất tùy ý đặt trên đất. Cậu nhóc cố hết sức, gian nan dùng khí trong phổi níu kéo giọng nói của chính mình, nhấc mí mắt nặng nề nhìn Mộc Kha thều thào mấy chữ ngắn ngủn: “Mộc Kha…”

Nhóc Mộc Kha cuống quít lại gần, tựa vào đầu vai, kề bên miệng của Bạch Lục - giọng của Bạch Lục thật sự quá nhỏ, nhóc không nghe được.

“Em ở đây.” Mộc Kha cố nén nghẹn ngào, thở dốc từng ngụm, “Em ở đây, Bạch Lục. “

“Em ở trong nhà thờ… tương đối an toàn… sẽ không ai làm tổn thương em… Tiếp theo… ha… anh sẽ nói cho em ba điều… anh cảm thấy anh không thể chịu đựng được tới sáu giờ sáng để gọi cho anh ta.” m thanh của Bạch Lục đứt quãng, nhóc bị thuốc độc tra tấn đến nói chuyện cũng rất khó khăn, thanh quản khô khốc không thôi, “Việc thứ nhất, anh có mang theo ống truyền dịch, rút… rút khô máu của anh… trò chơi còn chưa kết thúc… em đưa máu anh cho nhà đầu tư của anh… nhất định phải…”

Bạch Lục gần như cắn răng nhả ra từng chữ: “Nhất định phải cứu anh ta, hiểu không?”

Mộc Kha vừa khóc vừa điên cuồng gật đầu: “Được rồi, em biết rồi!”

Cuối cùng nhóc cũng biết tại sao suốt dọc đường đến đây Bạch Lục đều tự bịt miệng mình không cho máu chảy xuống, đây là máu cho nhà đầu tư của anh ấy.

“Việc thứ hai… ha… ha…” Mặt của Bạch Lục càng ngày càng trắng. Khi nhóc mở miệng, lồng ngực phập phồng kịch liệt, như là bị thứ gì đó tra tấn, nhưng biểu tình của nhóc vẫn rất bình tĩnh - một loại bình tĩnh gần như tĩnh mịch: “…Anh có một đồng xu trên ngực… đó là thứ anh ta đã cho anh… một thứ gì đó rất có giá trị… tiền giấy linh hồn của Miêu Phi Xỉ cũng ở bên trong, thứ này rất quan trọng, tuyệt đối không thể vì cái chết của anh mà làm rơi mất, như vậy em sẽ gặp nguy hiểm, Mộc Kha.”

“Cho nên tí nữa…” Bạch Lục nuốt một ngụm máu bên miệng, hô hấp đình trệ càng ngày càng dài, nhóc xoa xoa yết hầu của mình, âm thanh càng lúc càng nhỏ và yếu: “Anh sẽ nhét nó vào trong cơ thể của mình, ngoại trừ nhà đầu tư của anh, em không được nói cho bất kì ai biết đồng xu này ở chỗ nào, hiểu không?”

Mộc Kha quỳ gối trước mặt Bạch Lục, điên cuồng gật đầu, nước mắt cậu nhóc chảy dài, đầu gật như sắp rụng.

Bạch Lục thấy Mộc Kha như vậy, nhịn không được cười nhẹ, cười chút lại ho khan: “Khụ khụ… còn điều cuối cùng, đó là nói cho nhà đầu tư của anh ——”

“Anh ta là một kẻ nói dối.” Nhóc Bạch Lục nghiêng đầu nhìn mặt trời mọc bên ngoài giáo đường, cậu nhóc cười rộ lên,

trong mắt phản chiếu ánh mặt trời ngoài kia tựa như có ánh nước lấp lánh động đậy: “Anh ta nói sau khi anh đổi tên vận may sẽ tốt hơn, nhưng mà… sau khi anh tên thành Bạch Liễu, dường như vận may vẫn rất kém, có thời gian thì em khuyên anh ta… khụ khụ… đổi tên tiếp đi.”

Bạch Lục ho sặc sụa, dưới sự giúp đỡ của Mộc Kha gian nan nuốt đồng xu kia, dùng sức từ cổ họng mình đẩy đồng xu trượt xuống. Mộc Kha nhìn cũng thấy khó chịu không thôi, sụp đổ khóc lóc điên cuồng, nhưng sắc mặt nhóc Bạch Lục vẫn bình tĩnh, chỉ là máu tươi vẫn tràn ra từ khóe miệng.

Hô hấp của cậu nhóc hoàn toàn biến mất, nhóc Bạch Lục, hay Bạch Liễu chậm rãi khép mắt lại, mang theo ý cười chết trong tia nắng ban mai đầu tiên lúc sáu giờ sáng. Trong tay nhóc còn cầm điện thoại di động của trẻ em, nhưng đáng tiếc chưa kịp gọi điện thoại hung hăng mắng mỏ tên đáng hận kia ỷ vào bản thân đến từ tương lai, hiểu rõ hết thảy liền khống chế tất cả, nhà đầu tư của nhóc ——

Kẻ lừa đảo tuyệt thế này, từ khi gặp anh ta chưa bao giờ anh ta nói được một lời thật lòng nào, một kẻ xấu nợ như anh ta không biết đã thiếu nhóc bao nhiêu - bởi trên thực tế trong đồng xu mà anh đã cho tôi, bảng giao diện của anh ngay từ đầu vốn không có một điểm nào.

Nhưng tôi vẫn sẵn sàng làm tất cả những gì anh muốn mà không đòi một xu.

Bởi vì anh là một “tôi” khác, anh nói dối tôi tất cả mọi thứ, nhưng tôi có thể chắc chắn rằng sự lựa chọn của anh luôn là vì lợi ích chung của chúng ta.

Vì vậy, tôi tin tưởng anh vô điều kiện, vô điều kiện chọn điều có lợi cho anh - người bạn duy nhất trong cuộc sống ảo ngắn ngủi của tôi, một Bạch Liễu khác à.

Đôi mắt của Bạch Lục hoàn toàn nhắm lại, tay cậu nhóc mất sức trượt xuống đất.

【Hệ thống cảnh cáo: HP tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu đang nhanh chóng giảm xuống - HP đạt 0】

【Hệ thống thông báo: Tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu đã chết】

【Hệ thống thông báo: Thiết bị quản lý trò chơi của người chơi Bạch Liễu sẽ được trả cho tuyến thân phận chính】

【Hệ thống thông báo: Tuyến thân phận phụ của người chơi Miêu Phi Xỉ, tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu được xác nhận đã tử vong, giao dịch của hai người sẽ mất hiệu lực, trả lại tiền giao dịch, đồng thời tiền giấy linh hồn tuyến thân phận phụ của người chơi Miêu Phi Xỉ cũng trở thành phế thải, vì tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu chưa hoàn thành nội dung giao dịch nên bị trừng phạt biến thành tiền giấy linh hồn nhốt trong Ví tiền cũ】

【Hệ thống thông báo: Giao dịch còn lại của tuyến thân phận phụ người chơi Miêu Cao Cương sẽ chuyển giao cho tuyến thân phận chính người chơi Bạch Liễu xử lý】

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người Quốc Khánh vui vẻ!

Đúng vậy đó, tiền xu Bạch Liễu đưa cho nhóc Bạch Lục, ngay từ đầu vốn chẳng có một đồng, bởi vì cậu ta đã ném hết ra ngoài. Cậu ta ỷ vào việc sau khi nhận được tiền xu, nhóc Bạch Lục biết cậu ta là ai sẽ giúp đỡ vô điều kiện, vô nhân tính quá đi mà! (Tôi mắng giúp mọi người)

Chương 118: Trại mồ côi Tình Thương (38)

Chương 118: Trại mồ côi Tình Thương (38)

Edit: Thanh + Beta: Hà

Nhóc Mộc Kha ôm đầu Bạch Lục mà gào khóc, nhưng nhóc chỉ khóc một chút rồi lau khô nước mắt. Cậu nhóc đứng lên, dường như mang theo sát khí hung hãn trừng mắt nhìn Miêu Cao Cương đang lén lút rời đi: "Anh muốn đi đâu?! Bạch Lục chết rồi nhưng tôi vẫn còn sống, anh ấy đã đưa đạo cụ có thể khống chế anh cho tôi rồi, anh thành thật chút cho tôi!"

Bóng lưng xoay người chuẩn bị chạy trốn của Miêu Cao Cương cứng đờ, nó chậm rãi quay đầu lại, mặt nhóc Mộc Kha đầy nước mắt không biểu cảm nhìn nó, bị ánh mắt kia nhìn làm Miêu Cao Cương nổi da gà.

Nhóc Mộc Kha cắn răng: "Nếu như anh dám cãi tôi, tôi sẽ giết anh. Tôi sẽ không tốt bụng lưu lại đường sống cho anh như nhóc Bạch Lục. Bây giờ anh cút lại đây, cõng Bạch Lục lên cho tôi."

Mộc Kha nói xong nhìn thoáng qua khuôn mặt không có chút huyết sắc nào của nhóc Bạch Lục đang nằm yên lặng trên mặt đất, hốc mắt hơi phiếm hồng, nhưng cậu nhóc cố nén nước mắt, tiếp tục nghẹn ngào nói: "Cõng anh ấy lên, tôi chưa bảo bỏ thì anh tuyệt đối không được bỏ anh ấy lại, anh mà bỏ anh ấy lại là tôi giết anh luôn."

Mộc Kha hít sâu một hơi, ngước mắt lên nhìn hồ rửa tội dưới tượng thần - dưới kia là lối đi mà nhóc Bạch Lục nói cho nhóc biết để chạy trốn.

Ánh mắt nhóc Mộc Kha rưng rưng nước mắt nhưng vô cùng kiên định nói: “Chúng ta rút khô máu anh ấy, cầm máu đi cứu nhà đầu tư của anh ấy.”

“Đi nhanh hơn chút.” Mộc Kha không nhịn được muốn khóc, nhưng cuối cùng cậu nhóc không rơi nước mắt nữa, giọng nói gian nan nhưng rất bình tĩnh, “Bỏ cơ thể Bạch Lục vào trong hồ rửa tội, tôi tìm thứ gì đó làm nóng nước trong ao đã, đừng để máu trong cơ thể anh ấy… Lạnh đi, như vậy sẽ không dễ rút ra.”

Thứ tư, phòng bệnh số 501, 6 giờ 15 phút sáng.

Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào điện thoại vẫn yên tĩnh của mình trong chốc lát, cuối cùng cất nó đi. Sắc mặt cậu vô cùng bình tĩnh kết luận: “Giờ này còn chưa gọi tới, đứa trẻ của tôi hẳn đã chết rồi.”

Sắc mặt Mộc Kha trắng bệch nhìn về phía Bạch Liễu vẫn không chút thay đổi, người này chỉ còn đúng 0.5 HP quý giá: “Vậy anh tính sao bây giờ?!”

“Có một cách, tôi đã đoán được điều này. Tuy tình hình này thật sự không ổn, nhưng tôi đã chuẩn bị một kế hoạch dự phòng, dù cho nó có hơi nguy hiểm.” Bạch Liễu bình tĩnh dời

ánh mắt nhìn Lưu Hoài còn chưa hoàn hồn ngồi ở mép giường bệnh, “Mấu chốt để thoát khỏi cục diện này nằm ở Lưu Hoài cậu.”

Lưu Hoài thất thần nâng đôi mắt không có tiêu cự của mình lên: “Nằm ở tôi?”

Lưu Hoài gặp đủ biến động trong một đêm, HP giảm mạnh và di chứng do giá trị tinh thần giảm xuống dưới mười, lại bị lượng tin tức cực lớn mà Bạch Liễu nói kích thích, làm tinh thần của hắn ta hiện giờ vừa hoảng hốt vừa không ổn định.

Bên tai hắn ta phảng phất tiếng Lưu Giai Nghi gọi anh như có như không, tiếng cười ngọt ngào, cảnh vật trước mắt xoay tròn. Dường như hắn nhìn thấy không khí trở nên lầy lội, bên trong có rất nhiều cá không lên được bờ, cùng một cô bé bẩn thỉu giấu mình trong bùn, đứng ở phía sau vịn vào vai Bạch Liễu cười xán lạn nhìn hắn ta.

Lưu Hoài biết bản thân đang trải qua di chứng do giá trị tinh thần giảm cực hạn, nó làm hắn ta khó hiểu được lời Bạch Liễu nói.

“Mấu chốt để phá vỡ cục diện này… Vì sao lại nằm ở tôi?” Lưu Hoài mờ mịt cúi đầu nhìn hai tay đầy máu của mình, lộ ra biểu tình mờ mịt, kỳ quái: “Chắc hẳn là tôi sắp chết rồi mới phải chứ?”

Giọng của Bạch Liễu rất lạnh nhạt nói: “Đúng vậy, trông cậu sắp chết thật rồi, nhưng Lưu Giai Nghi sẽ không để cậu chết dễ thế đâu, cho nên cậu thực sự là mấu chốt để chúng tôi qua cửa.”

Nghe đến tên Lưu Giai Nghi, biểu cảm của Lưu Hoài cứng lại.

Bạch Liễu như không nhìn thấy biểu tình của Lưu Hoài, thờ ơ tiếp tục: “Xét thấy điểm đó, trò chơi này cũng không an toàn với Lưu Giai Nghi. Dù sao có hai tuyển thủ league là Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương ở đây, cô b ésẽ vì cứu cậu mà tự rút máu của chính mình.”

“Mặc dù cô bé có thể hồi phục HP của mình, nhưng kỹ năng trị liệu đã bị hệ thống làm suy yếu. Lúc cô bé rút máu cho cậu đến thời gian CD trị liệu kết thúc, cô bé vẫn còn nguy hiểm, thậm chí còn nguy hiểm hơn chúng tôi. Chúng tôi muốn thừa dịp này bắt cóc cô bé, buộc cô bé phải hồi phục máu cho chúng tôi.”

“Nhưng sự cảnh giác của cô bé không thua kém tôi.” Ánh mắt Bạch Liễu chậm rãi đặt trên khuôn mặt ngạc nhiên của Lưu Hoài: “Đương nhiên trừ lúc đối với cậu, Lưu Hoài. Tôi muốn cậu nhân lúc Lưu Giai Nghi rút máu cứu cậu, thừa dịp cô bé suy yếu nhất mà khống chế. Tôi sẽ không giết cũng sẽ không làm cô bé bị thương, chúng tôi sẽ dẫn cô bé cùng qua màn, chỉ là đơn giản lợi dụng một chút mà thôi. “

Ánh mắt Bạch Liễu buông xuống, nhìn về phía chiếc điện thoại trên tay cậu cả buổi sáng không có động tĩnh gì: “Dù sao cô bé cũng lợi dụng một thứ mà tôi hiếm khi thấy, xem như một thứ lương thiện - có lẽ cô bé đã giết chết đứa trẻ của tôi rồi.”

Lần này Lưu Hoài trầm mặc rất lâu, cuối cùng hắn ta cúi đầu hít sâu một hơi: “…Miễn là anh không làm tổn thương em ấy, tôi có thể hợp tác với anh.”

Lưu Hoài vừa dứt lời, điện thoại của Mộc Kha liền vang lên. Cậu kinh ngạc nhận cuộc gọi đó, đầu dây bên kia là nhóc Mộc Kha vừa thở dốc vừa khóc, bọn họ đang chạy: "Xin hỏi nhà đầu tư của Bạch Lục có ở gần đó không? Anh có thể để anh ta trả lời điện thoại không?"

Bạch Liễu và Mộc Kha liếc nhau, cậu nhanh chóng nhận lấy điện thoại của Mộc Kha.

Nhóc Mộc Kha vẫn còn khóc nức nở, thở hổn hển: "Bạch Lục anh ấy, Bạch Lục anh ấy—"

"Chết rồi phải không?" Bạch Liễu rất bình tĩnh bổ sung.

Nhưng câu nói này của cậu giống như chạm vào công tắc tuyến lệ của Mộc Kha, Mộc Kha sụp đổ khóc không ngừng: "Đúng vậy! Không biết Lưu Giai Nghi đã dùng biện pháp gì giết chết anh ấy rồi!"

Cậu nhóc bị bệnh tim khóc, thở hổn hển, nói chuyện đứt quãng.

Khi nhắc tới việc cậu nhóc cho Miêu Cao Cương cõng xác nhóc Bạch Lục chạy, giọng điệu của Bạch Liễu đột nhiên lạnh lẽo: "Vậy còn chính nhóc thì sao? Mộc Kha, phải nhớ là nhóc bị bệnh tim, nhóc không thể vận động kịch liệt. Nhóc cho Miêu Cao Cương cõng xác Bạch Lục, chính nhóc chạy theo không bao lâu sẽ xảy ra chuyện. Thông đạo từ trại mồ côi đến bệnh viện tư nhân không hề ngắn, nhóc chạy như vậy còn chưa tới đã xảy ra vấn đề."

Sự thật đúng là như vậy, tiếng thở của nhóc Mộc Kha đã rất dồn dập, đầu tiên nhóc theo Bạch Lục chạy từ phòng học thủ công đến giáo đường, sau đó lại bận rộn một hồi lấy máu cho Bạch Lục, bây giờ lại qua thông đạo chạy về phía bệnh viện.

Hiện tại nhóc Mộc Kha đang chạy ở trong đường hầm phía dưới thần tượng vốn rất ít không khí, trong lòng nhóc ôm chút máu ấm được rút ra từ trong cơ thể của Bạch Lục, mặt và môi đều hơi tím tái, nhưng vẫn còn cắn răng gọi điện thoại, vừa đi vừa như muốn ngã về phía trước.

"Ném xác của Bạch Lục xuống, để Miêu Cao Cương cõng nhóc chạy." Bạch Liễu bình tĩnh hạ mệnh lệnh với nhóc Mộc Kha, "Xác của Bạch Lục đã không còn tác dụng gì, mang theo chỉ càng liên lụy đến nhóc, bỏ đi."

Nhóc Mộc Kha hít một hơi lạnh, giọng nói của nhóc có vẻ kinh ngạc, không thể tin được, lồng ngực cạu nhóc phập phồng kịch liệt: "Bạch Lục dùng mạng để cứu anh, anh lại bảo tôi tùy tiện ném xác của anh ấy ở địa đạo không thấy mặt trời này?! Để lại anh ấy cho những con quái vật đã ăn thịt hút máu trẻ em đó?!"

"Đúng." Bạch Liễu lạnh nhạt trả lời: "Bởi vì cậu ta đã không còn giá trị nữa."

Nhóc Mộc Kha hít sâu hai hơi, cậu nhóc cố gắng nén nước mắt, nhưng cuối cùng vẫn rống lên: "Tôi không muốn bỏ anh ấy lại!"

Đứa nhỏ khóc lóc, la hét bằng giọng trẻ con, giậm chân, sử dụng những lời tục tĩu mà nhóc biết mắng Bạch Liễu: "Anh là tên súc sinh! Từ đầu đến cuối anh đều lợi dụng Bạch Lục! Anh

nói dối anh ấy! Anh làm anh ấy nghĩ anh là một người tốt! Nhưng anh không phải là người tốt gì cả! Anh ấy chết là vì anh!”

Giọng nói của cậu nhóc nghẹn ngào: “Anh ấy biết rõ rằng anh đang lợi dụng anh ấy nhưng vẫn sẵn sàng chết vì anh! Mỗi giọt máu dành cho anh này là do tôi tự tay rút ra!”

Nhóc Mộc Kha hét lên, nước mắt chảy ròng ròng: “Anh không xứng, không thể, cũng không nên đối xử với anh ấy như vậy! Cho dù anh ấy chết rồi cũng không được! “

Sau khi gào xong, nhóc buộc mình phải hít một hơi thật sâu, hơi thở dần dần bình tĩnh lại.

Đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi lâu, Bạch Liễu mới nghe được tiếng khóc kìm nén của nhóc Mộc Kha. Cậu nhóc tựa như đang che mặt lau nước mắt, khóc vừa chật vật vừa cực kỳ thương tâm.

Nhưng cuối cùng nhóc cũng bắt đầu mở miệng, khóc nức nở, cắn răng gần như kéo những từ này ra từ cổ họng ra, giọng điệu cực kỳ không cam lòng, giống như không muốn để cho người khác nghe thấy mà hạ rất thấp: “Ngay cả khi chết Bạch Lục cũng có giá trị, cơ thể của anh ấy chứa một đồng xu có thể kiểm soát Miêu Cao Cương. Đồng xu này là anh ấy muốn đưa cho anh, không thể nói cho bất cứ ai chỗ cất giấu nó, vì vậy tôi không thể để anh ấy lại được.”

Nhóc Mộc Kha dường như đang thuyết phục Bạch Liễu, cũng giống như thuyết phục chính mình.

Giọng nói của Bạch Liễu vẫn thờ ơ: “Nhóc đặt cậu ta trong đường hầm đi, tôi sẽ đi lấy nó, tôi biết cậu ta giấu ở nơi nào. Tôi tin rằng của ý của cậu ta không phải muốn nhóc mang theo thi thể của mình rồi chạy, mà là để nhóc nói cho tôi biết nơi nhóc đó đang giấu để tôi đến lấy. Nhóc làm như thế này chỉ tiêu phí sức lực một cách vô nghĩa thôi.”

Bạch Liễu nói chuyện không nhanh không chậm. Dù nhóc Mộc Kha vừa mắng cậu như vậy, tâm tình cậu vẫn không có bất kỳ dao động nào mà phân tích khách quan. Điều này giúp nhóc Mộc Kha bình tĩnh hơn một chút.

Bạch Lục đúng thật là muốn nhóc tùy tiện vứt xác mình ở trong đường hầm giấu đi. Sau đó nói cho nhà đầu tư của cậu biết chỗ để đi qua đường hầm mà lấy, đó là phương án an toàn nhất đối với cả hai bên bên — trước mắt đường hầm này chỉ có nhóc và Miêu Cao Cương biết, nhưng Miêu Cao Cương đã đi cùng nhóc, xác của Bạch Lục sẽ không dễ bị phát hiện.

Nhưng… Nhóc Mộc Kha cắn môi dưới, nhóc không muốn bỏ lại Bạch Lục.

“Khống chế Miêu Cao Cương không cần đồng xu kia cũng có thể làm được, dù sao hiện giờ nó đang chạy trốn, chắc chắn sẽ ở cùng một trận doanh với nhóc. Tôi biết nhóc không muốn bỏ lại Bạch Lục, nhưng cậu ta đã trở thành gánh nặng của nhóc.”

“Tôi cũng nguyện ý cam tâm tình nguyện chết vì Bạch Lục, nhưng cậu ta chết không chỉ vì cứu tôi, mà còn vì cứu Mộc Kha nhóc, vì cứu tất cả chúng ta.” Giọng nói của Bạch Liễu bình tĩnh, “Nhóc mang theo xác của cậu ta đi chỉ lãng phí tất cả những gì cậu ta làm cho cậu, lãng phí con đường cậu ta đã mở ra cho cậu. Nếu như trong suốt hành trình nhóc chạy đến

phát bệnh tim, vậy những gì mà Bạch Lục đã làm vì chúng ta đều sẽ uổng phí.”

“Cậu muốn lãng phí tâm huyết của cậu ta sao?” Bạch Liễu hòa hoãn hỏi.

Bên kia chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập, yên tĩnh khoảng nửa phút, nhóc Mộc Kha rốt cục răng cắn đến kêu lên, vừa khóc lóc vừa nói: “Miêu Cao Cương, đặt Bạch Lục… Sang một bên rồi cõng tôi lên.”

“Anh không xứng đáng với những gì Bạch Lục làm để cứu anh.” Nhóc Mộc Kha bị cõng lên, nhóc thở hổn hển, hung tợn nói về phía điện thoại: “Anh nên bệnh chết đi tên rác rưởi! Tôi ghét anh!!”

Bạch Liễu không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ nhóc Mộc Kha ở đầu bên kia tê tâm liệt phế gào khóc xong, chờ nhóc bình tĩnh lại.

Một lúc sau, nhóc Mộc Kha lại nghiến răng nghiến lợi, như rất buồn bực, bất đắc dĩ mở miệng: “Anh ở bệnh viện thành thật chờ đợi đi nhà đầu tư rác rưởi ạ, tôi mang máu của anh ấy đến cứu anh đây.”

Nói xong liền rất hung dữ “bụp” một tiếng cúp điện thoại, một chữ cũng không muốn nói với tên Bạch Liễu rác rưởi này nữa.

Bạch Liễu: “…”

———

Tác giả có điều muốn nói:

Nhóc Mộc Kha tức giận bắt đầu lên hot search:

#Bạch Liễu rác rưởi#

#Bạch Liễu là chó súc vật#

Cầu bình luận!!! (Nằm yên)

Bạn gay của tôi phỉ nhổ vài đoạn hài hước, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng độc giả có thể không đọc.

Bạn gay: Làm thế nào để nhóc Mộc Kha làm nóng nhóc Bạch Lục? Hầm cậu ta bằng nước trong hồ rửa tội à? (Dùng nồi sắt hầm chính mình.jpg)

Chương 119: Trại mồ côi Tình Thương (39)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 119: Trại mồ côi Tình Thương (39)

Edit: Ana + Beta: Huyên

Bạch Liễu bị nhóc Mộc Kha cúp máy thì thất thần vài giây.

Hình như đứa nhóc nào cũng không thích cậu hết… Từ nhỏ đến lớn cậu cứ chưa bao giờ được trẻ con yêu thích.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng giày cao gót vội vã của y tá, tiếng bước chân đang hướng về phía thang máy. Rõ ràng có chuyện gì đó làm bọn họ phải tập trung lại.

Ánh mắt Bạch Liễu trầm xuống: "Có bệnh nhân tỉnh lại rồi."

"Không trùng hợp như vậy chứ…" Sắc mặt Mộc Kha trở nên nghiêm túc, nghiêng đầu nhìn Bạch Liễu. "Chẳng lẽ đôi cha con kia đã tỉnh lại?"

Buổi sáng, 7 giờ 30 phút, lầu hai, phòng chăm sóc đặc biệt.

Da trên người Miêu Cao Cương bị bỏng thành mảng đỏ mảng đen, khi được y tá nâng lên gã không khỏi ho sặc sụa. Quay đầu nhìn về phía bên kia, trên giường còn có Miêu Phi Xỉ đang hôn mê, gã âm thầm cắn răng — ngay cả khi gã chặn phần lớn

công kích thay Miêu Phi Xỉ, đứa con trai da dày này của gã vẫn bị tụt HP nặng hơn gã.

Không những thế, HP của gã bị hao tổn không hề thấp.

Miêu Cao Cương khó khăn tựa đầu lên gối, ánh mắt tối tăm nhìn HP trên bảng giao diện của mình:

[Hệ thống thông báo: HP của người chơi Miêu Cao Cương là 23]

Chỉ đợt này thôi mà Bạch Liễu đã có thể lấy hơn một nửa HP của gã. Cho dù đang thi đấu league, Miêu Cao Cương ỷ vào thuộc tính kháng của mình cao, gã chỉ bị thương nhẹ vài lần.

Đầu gã đau như muốn nứt ra há mồm cắn thuốc khôi phục thể lực lẫn tẩy trắng tinh thần, biểu cảm trên mặt tôi tăm không rõ. HP của gã chỉ còn 23, không biết HP của Miêu Phi Xỉ sẽ còn thấp hơn tới bao nhiêu.

Nghĩ đến điều này, nét mặt Miêu Cao Cương liền lạnh tanh.

Cái thằng điên Bạch Liễu này, cậu ta hoàn toàn không muốn sống mà kiếm máu của bọn họ, rút được của họ giọt nào thì rút giọt đấy.

Nhìn vậy thôi cũng đủ hiểu Bạch Liễu đã dứt khoát từ bỏ con đường qua cửa từ nhà đầu tư này, đặt tất cả ưu thế lên đứa trẻ kia. Giờ bọn họ quyết đấu chơi chết Bạch Liễu thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, việc cấp bách cần làm đó là kiếm đủ máu để

qua màn rồi giết luôn Bạch Liễu và thằng nhõi con kia của cậu.

Nghĩ ngợi xong xuôi, Miêu Cao Cương dùng điểm tích lũy mua băng gạc quấn quanh vết thương vẫn còn đang rỉ máu trên người mình, rồi lại quấn cho Miêu Phi Xỉ. Động tác nhẹ nhàng đánh thức Miêu Phi Xỉ, gã nhe răng trợn mắt tỉnh lại, hoa mắt váng đầu đỡ lấy thanh giường, được Miêu Cao Cương và y tá đỡ lấy.

Miêu Phi Xỉ vẫn còn đang mơ màng thì đã bị ông bô nhà mình nhét thuốc tẩy trắng tinh thần lẫn thuốc khôi phục thể lực vào mồm. Vừa mới tỉnh lại đã bị bắt uống đống chất lỏng đấy khiến Miêu Phi Xỉ túm lấy cạnh giường nôn khan vài cái, gã lau miệng xong đầu óc mới tỉnh táo được một chút.

“Phi Xỉ, HP của con đang là bao nhiêu?” Miêu Cao Cương vừa thấy Miêu Phi Xỉ tỉnh táo lại lập tức nhíu mày hỏi.

Miêu Phi Xỉ click mở giao diện thuộc tính, không nhịn được chửi thề một tiếng, mặt mày đen lại: “Mẹ nó, chỉ còn 11 điểm.”

“… Điểm quá thấp.” Miêu Cao Cương nhíu chặt hai hàng lông mày lại. “Cha đang nghĩ nếu HP của con đủ cao thì chúng ta chơi chết Bạch Liễu rồi qua trại trẻ mồ côi, nhưng chỉ cần lúc con đối chiến mất đi 2 điểm HP thì chỉ số sẽ dưới 10 ngay, đây là con số [Biết trước cái chết].

[Biết trước cái chết] là cách nói của khán giả trong league, hay còn gọi là [Giá trị kề cận cái chết]. Trong đối kháng league, khi HP của một người chơi trong đó giảm xuống một giá trị

nào đó, hệ thống sẽ gửi thông báo [Giá trị kề cận cái chết] cho người đấy. Mục đích để cảnh báo người chơi rằng mạng sống của anh ta đang gặp nguy hiểm, cho dù là đấu đội hay bị quần ẩu đều có thể tước đi sinh mạng của họ một cách dễ dàng.

Người chơi bị tụt HP đến ngưỡng này sẽ bị loại, nhanh chóng bị kéo ra khỏi sân. Vì thế nên HP còn chừng đó đồng nghĩa là khán giả đã biết trước cái chết. Cũng vì vậy mà thông báo [Giá trị kề cận cái chết] của hệ thống lại được gọi là [Biết trước cái chết].

[Giá trị kề cận cái chết] của Miêu Phi Xỉ là 9, mà Miêu Cao Cương lại có chỉ số kháng cao, không dễ bị "làm gỏi" nên ngưỡng của gã là 1.

Miêu Phi Xỉ chạm nhẹ vào vết thương đang chảy máu đầm đìa, đau đến hít hà, gã vừa đau lại còn tức. "Gái mẹ nó biết trước cái chết, thằng nhãi Bạch Liễu thuộc tính cấp F tới league còn chưa thấy qua lần nào. Giá trị kề cận cái chết của bố mày đều nhằm vào người chơi top cao trong league, nó làm đéo gì xứng để được con…"

"Thằng lỏi đấy còn chưa từng đấu league, giao diện chỉ mới cấp F, có thể công kích làm HP của con sắp rớt xuống giá trị kề cận cái chết, cũng làm HP của cha rớt xuống quá nửa chỉ trong một đợt đánh." Miêu Cao Cương rất bình tĩnh mà đập tan những lời nhục mạ lải nhải của Miêu Phi Xỉ. "Con không thấy thằng nhóc đấy đáng sợ à?"

Miêu Phi Xỉ nhe răng sửng sốt.

Miêu Cao Cương hít sâu một hơi: "Có lẽ chúng ta tìm nhầm đối tượng để Marketing rồi. Con mở giao diện hệ thống ra xem đi, chúng ta phải từ bỏ việc dùng nó để marketing rồi nhanh

chóng qua màn thôi. bằng không hai cha con ta sẽ bỏ mạng trong trò chơi này.”

Miêu Phi Xỉ nhíu mày mở bảng giao diện hệ thống, nhìn thấy trên màn hình đang hiện dòng thông báo màu đỏ:

[Thông báo ấm áp từ hệ thống: Ngày mai thứ năm, ngày bị bệnh nặng, nếu chưa có Linh chi máu kịp thời chữa khỏi bệnh nan y cho người chơi nhà đầu tư thì đến 0:00 sẽ có thêm buff (Bệnh nặng), buff (Bệnh nặng) sẽ làm HP của người chơi tự động giảm từ từ xuống, mời người chơi đẩy nhanh tốc độ qua màn]

Nét mặt Miêu Cao Cương nghiêm trọng: “[Bệnh nặng] này là [debuff] cưỡng chế làm suy yếu HP của chúng ta. Dựa theo bài đồng dao kia, [Thứ sáu] chúng ta sẽ bị [bệnh chết]. có nghĩa là tới [Thứ sáu] chúng ta sẽ bị [debuff] này hút hết HP. Theo tình hình hiện tại, HP cực kỳ quý giá với cha con ta, nhưng với thằng nhãi Bạch Liễu ngay từ đầu đã từ bỏ con đường này, HP chả quan trọng gì với bọn họ, có thể tùy tiện lãng phí.

Miêu Cao Cương cúi người về phía trước, ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm vào Miêu Phi Xỉ đang ngây người: “Bởi vì bọn họ không trông cậy vào con đường qua màn từ nhà đầu tư này, con hiểu không Phi Xỉ? Tất cả bọn họ, bao gồm cả Lưu Hoài đều lựa chọn hi sinh bản thân để bảo vệ đám nhóc kia.”

“Còn chúng ta lại lựa chọn bản thân, giết bọn họ không có ý nghĩa gì với chúng ta hết. Bởi hi vọng và dựa vọng của bọn họ đang ở trên một bản thân khác.”

Ánh mắt của gã tối lại: “Chỉ có giết chết đám con nít kia, rút hết máu bọn nó mới là việc đầu tiên chúng ta nên làm để qua

màn, con hiểu chưa Phi Xỉ? Đừng đâm đầu vào Bạch Liễu nữa, trước hết làm chính sự đã.”

Miêu Phi Xỉ bất đắc dĩ nghiến răng gật đầu.

Miêu Cao cương thở phào nhẹ nhõm. Miêu Phi Xỉ rất hay xúc động dễ giận. May thay nó vẫn nghe lời gã mỗi khi gặp chuyện liên quan đến sống chết của hai cha con, đây cũng là lý do gã luôn cưng chiều, dung túng, thậm chí là giúp Miêu Phi Xỉ làm xằng làm bậy – Đứa nhỏ này vẫn luôn là bé ngoan nghe lời cha.

Chỉ cần không nghe lời mẹ nó nói là được.

Miêu Phi Xỉ cũng quả thật là nghe lời cha mình. Khi nhìn thấy cha vì bệnh của mẹ ngày càng năng mà đau khổ, khi cha muốn giết quách mụ đàn bà làm liên lụy cả nhà, khi cha muốn đi tìm người phụ nữ khác tốt hơn nhưng lại sợ bị mẹ phát hiện sẽ không thể lấy được nhà và di sản của mụ đàn bà này. Miêu Phi Xỉ bé nhỏ đã đích thân làm người hùng của cha, kết thúc thứ đã luôn dày vò cuộc sống của cha gã.

“Lần này chúng ta phải sống sót, biết không Phi Xỉ?” Miêu Cao Cương vừa nhỏ nhẹ nói vừa vuốt ve mặt Miêu Phi Xỉ - người đang dựa vào lòng gã. Giá trị tinh thần giảm xuống dưới 20 lại bị cưỡng chế phục hồi khiến trạng thái của Miêu Cao Cương không được bình thường. Đây là di chứng của việc giá trị tinh thần giảm quá mạnh.

Miêu Cao Cương cố gắng hô hấp như bình thường, hít sâu thở đều, ngoài mặt bình tĩnh nhưng bên trong đang giấu giếm sợ hãi, bạo lực, điên cuồng, nói những lời vô cùng vặn vẹo: “Đến con mụ già kai mà chúng ta còn có thể chiến thắng, không có gì mà không thể thắng được nữa.”

Miêu Phi Xỉ được băng vải quấn khắp người, sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu nhìn Miêu Cao Cương, suy yếu làm gã thoạt trông ngoan ngoãn hơn hẳn.

Trong nháy mắt trước mặt Miêu Cao Cương hiện lên một chiếc TV bị mất tín hiệu, Miêu Phi Xỉ đang ngồi trên giường bệnh bỗng đổi thành người đàn bà chết không nhắm mắt, tử khí trầm trầm.

Người phụ nữ không chịu khép mắt, vô hồn nhìn ly nước phía trước cửa sổ, bà nằm trên giường bệnh vặn vẹo mở to miệng, cằm của bà ta đụng đến phần ngực, lộ ra cổ họng đen hun hút — Bên trong thì không có đầu lưỡi.

Đầu lưỡi đã bị Miêu Phi Xỉ ăn mất.

Bị đứa con trai ngoan ngoãn nghe lời cha ăn mất.

Miêu Phi Xỉ nhỏ bé đứng ngay mép giường của mẹ, ánh mắt thèm nhỏ dãi nhìn đầu lưỡi nhô ra nhẹ nhàng lượn một đường gợn sóng ngon miệng trong ly nước khi đang uống nước sôi của mẹ gã, mà ánh mắt thèm thuồng dao động theo gợn sóng trong ly của đứa nhỏ này dần dần hợp lại với ánh mắt của Miêu Phi Xỉ trên giường bệnh.

Miêu Cao Cương giật mình hoảng hồn, đẩy mạnh kẻ đang tựa vào người gã. Miêu Phi Xỉ bị đẩy đến nỗi đau xót, khó hiểu không kiên nhẫn nhìn Miêu Cao Cương: “Cha, cha đang làm gì vậy?”

Miêu Cao Cương miễn cưỡng nở nụ cười: “Không, không có gì, trạng thái tinh thần của cha đang không tốt lắm.”

Xoay người uống cạn lọ thuốc tẩy trắng tinh thần, bởi vì di chứng nên giá trị tinh thần không hề ổn định.

Hiện tại Miêu Cao Cương vô cùng rõ ràng đây là di chứng gã gặp khi giá trị tinh thần giảm xuống dưới 20. Nhưng gã không muốn thừa nhận, cũng không dám thừa nhận – gã đã bắt đầu không phân biệt rõ thực tại và hư ảo, sợ hãi trong tiềm thức đang dần ăn mòn đại não gã, đây là khúc dạo đầu cho việc sắp phát điên.

Phải nhanh chóng rời khỏi trò chơi này mới được. Miêu Cao Cương cắn răng, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng. Gã đưa tay lau mồ hôi trên mặt, ép bản thân bình tĩnh lại.

Miêu Cao Cương quay người nhìn y tá: “Hôm nay chúng tôi cần qua trại mồ côi làm thủ tục nhận nuôi tầm mấy giờ?”

Y ta khó xử nói: “Bởi vì bệnh viện tư nhân bị nổ làm rất nhiều nhà đầu tư bị thương, việc ghép đôi hôm nay ở trại mồ côi bị hủy bỏ.”

Sắc mặt Miêu Cao Cương trầm xuống: “Nhưng ngày mai chúng tôi bị [bệnh nặng], không thể để bọn tôi ghép đôi trước được sao?”

“… Có thể, nhưng nói trước với hai vị, vì đề phòng bọn trẻ bỏ trốn nên trại mồ sẽ không mở cửa, nếu hai người muốn qua đó, chỉ có thể đi bằng đường hầm thông giữa bệnh viện và trại mồ côi.” Y tá giải thích, ánh mắt có phần né tránh.

“Bình thường sẽ đưa thẳng những đứa trẻ đã được rửa tội đến bệnh viện thông qua đường hầm này. Nhưng gần đây có nhiều nhà đầu tư bệnh nặng khiến việc [ghép đôi] buộc phải thực hiện. Chỉ là các ngài đã tìm được đứa trẻ phù hợp với mình, các ngài có thể trực tiếp đi qua con đường này để nhận đứa trẻ.”

Miêu Cao Cương thở phào một hơi: “Cửa vào đường hầm ở đâu?”

Y tá quỷ dị mà trầm mặc hai giây: “Ở phía dưới lối thoát hiểm ạ.”

———

“Bạch Liễu, sao anh biết cửa vào của đường hầm nằm ở phía dưới lối thoát hiểm?” Mộc Kha hoang mang sợ hãi hỏi. Cậu nuốt một ngụm nước miếng, nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường phòng bệnh, cẩn thận nói: “Hiện tại đã hơn 8 giờ sáng, đến 9h đám Đứa trẻ dị dạng kia mới hoàn toàn biến mất, bây giờ chúng nó hẳn là còn lượn lờ ở cửa vào đường hầm, chúng ta phải qua đó thật sao?”

Mộc Kha nhìn Lưu Hoài đã bị chặt mất hai tay và cổ tay áo nhuốm đầy máu của Bạch Liễu. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng vẫn thành thật nói: “Tôi không có bất kì khả năng công kích nào, trạng thái của các anh cũng không tốt, nếu cứ đi như vậy, lỡ như xung đột chính diện với đám quái vật trẻ con kia sẽ rất dễ mà chết đấy, hơn nữa nếu như phán đoán của anh là sai, cửa thông đạo không nằm dưới lối thoát hiểm thì chúng ta qua đó nộp mạng rồi.”

Khi nói, ánh mắt của Mộc Kha vô cùng nghiêm túc, cậu xếp bằng hai chân lại, nắm lấy gấu áo chồm người về phía Bạch Liễu: “Nhóc Bạch Lục chết rồi. Anh không thể nào tự tiện đánh cuộc như vậy được. Chúng ta không thể làm điều gì mạo hiểm nữa. Chỉ cần anh sai một li, người đầu tiên chết trong chúng ta là anh đó, HP của anh chỉ còn 0.5.”

“Tôi không chắc chắn 100%.” Bạch Liễu vẫn vô cùng bình tĩnh. “Nhưng tôi nắm chắc hơn 90% là nơi đó.”

Bạch Liễu nhìn lướt qua Mộc Kha: “Có hai lí do để dẫn đến kết luận này. Thứ nhất, nếu có một đường hầm giữa bệnh viện với trại mồ côi thì chức năng chủ yếu của nó là để vận chuyển trẻ em. Mà nhóc Mộc Kha cũng nói với tôi rằng – đi đi lại lại trong đường hầm toàn là những đứa trẻ quái vật bị rút máu, mà nơi có nhiều đứa trẻ quái vật nhất chính là lối thoát hiểm.

Cậu từ từ duỗi ngón tay thứ hai ra: “Thứ hai, Mộc Kha, cậu còn nhớ trại mồ côi chúng ta đã đến trong hiện thực không?”

Mộc Kha ngẩn ra, gật đầu.

Bạch Liu nói tiếp: “Chẳng phải cô nuôi đã nói với chúng ta rằng cô nhi viện bị thu hẹp quy mô sao? Sau khi trở về tôi đã nghiên cứu bản vẽ thiết kế của trại mồ côi này lúc trước đây và hiện tại. Phía trước trại mồ côi này cũng có nhà thờ, sau này bị bỏ đi xây thành bệnh viện. Cậu đoán xem lối thoát hiểm trên tầng một của bệnh viện nằm ở đâu?”

Mộc Kha nín thở nhìn Bạch Liễu, Bạch Liễu lại vô cùng bình thản nói ra đáp án: “Vị trí đặt tượng thần được xây dựng trong nhà thờ lúc ban đầu giống hệt như lối vào và lối ra của đường hầm này trong trò chơi.”

“Chúng ta không thể rời đi lúc 9 giờ sao?” Mộc Kha cau mày. “Sau 9 giờ sẽ an toàn hơn với anh hơn.”

“Đối với tôi thì đúng là như thế.” Bạch Liễu đứng dậy, cầm lấy cái roi xương thật dài múa vài đường làm nóng cơ thể.

Sắc mặt Bạch Liễu nhợt nhạt, nhưng ánh mắt thì không hề dao động liếc nhìn Mộc Kha đang ngồi dưới đất: “Nhưng đối với một cậu khác thì chưa chắc. Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ hẳn đã tỉnh lại, bọn họ sẽ không đến truy bắt chúng ta. Bởi vì bọn họ biết chúng ta không qua màn bằng con đường [Nhà đầu tư]. Giết chết chúng ta chẳng có ích lợi gì, chỉ thêm lãng phí HP. Nếu tôi là Miêu Cao Cương thì tôi sẽ lập tức đi đến trại mồ côi lấy máu của đám trẻ kia.”

“Mà nhóc Mộc Kha vừa gọi điện đã nói với chúng ta rằng cửa lớn của cô nhi viện không hề mở, có nhiều khả năng Miêu Cao Cương sẽ không đi vào bằng cửa chính. Mà tất nhiên y tá trong bệnh viện này biết rõ đường hầm vận chuyển trẻ con. Nếu y tá nói cho Miêu Cao Cương biết, thì khả năng lớn bọn họ cũng sẽ đi bằng con đường này đến trại mồ côi.”

Bạch Liễu rũ mắt, nhìn xuống nơi gấu áo mà Mộc Kha đang nắm: “Nói cách khác nếu chúng ta không đi nhanh thì đồng nghĩa với việc nhóc Mộc Kha sẽ bị mai phục. Vậy thì cậu cũng sẽ nguy hiểm như tôi thôi, hẳn cậu cũng biết điều này nhỉ?”

Mộc Kha mấp máy môi, cúi đầu yếu ớt phản bác: “Vậy thì liên quan gì chứ, tôi cảm thấy việc cần ưu tiên hàng đầu là đảm bảo mạng sống của anh. Anh chỉ còn 0,5 HP, tôi còn tới 6 điểm.”

“Nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói chuyện này Mộc Kha.” Vẻ mặt Bạch Liễu hờ hững.“Tay cậu đang run, sợ đến như thế rồi thì đừng nói nhảm nữa. Đứng dậy, đi trước nói sau, hoàn cảnh chúng ta đã tệ đến nỗi không thể tệ hơn rồi –”

Bạch Liễu cúi đầu cầm roi khẽ gõ vào trán Mộc Kha. Cậu ngơ ngác sờ trán nhìn Bạch Liễu, mà ánh mắt Bạch Liễu nghiêm túc nhìn cậu, nói: “Mộc Kha à, hoàn cảnh tệ không có nghĩa là chúng ta sẽ thua. Đặc biệt là khi thua sẽ khiến tôi phải trả một cái giá rất lớn. Vậy nên, tôi sẽ không từ thủ đoạn nào để chiến thắng trò chơi này.”

CHÚC MỪNG SINH NHẬT BẠCH LIỄU!!!!!!!!!!!!! HÔM NAY BÃO CHƯƠNG Á NHAAAAAA

fanart Bạch Liễu - artist: enjio

Chương 120: Trại mồ côi Tình Thương (40)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 120: Trại mồ côi Tình Thương (40)

Edit: 1814Hz + Beta: Hilink

Trước khi Mộc Kha kịp phản ứng lại, Bạch Liễu đã nắm lấy cổ áo Mộc Kha để giữ cho cậu đứng vững, sau đó quay người, đưa tay vòng qua bả vai đã mất đi hai cánh tay của Lưu Hoài, đỡ hắn ta đứng dậy. Cậu nắm chặt Roi xương cá trong tay, ánh mắt Bạch Liễu bình tĩnh, cậu nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi hít vào thật sâu: "Mở cửa đi Mộc Kha, trò chơi vẫn chưa kết thúc."

Sắc mặt Lưu Hoài tái nhợt như tờ giấy, đột nhiên ngắt lời Bạch Liễu, ánh mắt run rẩy nhìn chằm chằm Bạch Liễu một hai giây: "Chờ chút, anh đảm bảo nếu anh còn sống thì anh nhất định sẽ cứu Giai Nghi?"

Bạch Liễu: "Tôi bảo đảm."

Lưu Hoài nhắm mắt lại, trước mặt hắn ta hiện ra một đôi găng tay.

【Hệ thống thông báo: Vật phẩm "Găng tay khuyển nho*", sau khi chú chó tội nghiệp phóng túng bị hư hại, có thể trì hoãn thiệt hại dựa vào độ lạc quan của mình trong vòng 14

giờ, nhưng sau 14 giờ nếu người chơi còn chưa qua cửa thì sát thương sẽ ập lên người người chơi.】

*Khuyển nho: Kẻ theo Nho học mà bụng dạ xấu xa.

“Vật phẩm này vốn là tôi đưa cho Giai Nghi để em ấy dùng lúc chạy trốn, hiện tại xem ra…” Lưu Hoài cười khổ một tiếng, “Em ấy không dùng được rồi.”

Phù Thủy Nhỏ có khả năng chữa trị, quả thật không cần đến vật phẩm trì hoãn sát thương để bảo vệ mình.

Lưu Hoài quay đầu nhìn về phía Bạch Liễu, nụ cười của hắn ta càng trở nên đau khổ như thể sắp tiêu tan: “Tôi cũng không có tay để dùng, cho anh đó, Bạch Liễu.”

Bạch Liễu cũng không nói nhiều, trực tiếp nhận lấy găng tay rôi nhìn Mộc Kha đang đứng ở cửa ra vào.

Mộc Kha quay đầu khẽ nhìn Bạch Liễu, khi xác định Bạch Liễu không có chút dao động nào, cậu cũng hít sâu một hơi, tay hơi run run mà đẩy cửa ra.

Lúc này này là 8 giờ 40 phút sáng thứ Tư.

Lối thoát hiểm tầng 1.

Y tá có hơi sợ hãi mà đứng cách xa lối thoát hiểm, cô ta cũng không dám đi sang, chỉ nuốt một ngụm nước bọt rồi đưa tay

chỉ vào con đường đen ngòm: “Ở bên đó, từ tầng 1 đi xuống có một khúc ngoặt sau đó có một lối đi vào, từ đó có thể đi thẳng đến giáo đường của trại mồ côi, tôi không đi đâu.”

Nói xong, y tá nhìn Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ đi mà không có chút do dự, nhịn không được mà gọi bọn họ lại: “Trước 9 giờ không thể rời khỏi phòng bệnh! Tôi chỉ đưa nhóm mấy người đến đây thôi, mấy người không thể tùy tiện ____”

Miêu Cao Cương không chút biểu cảm, xoay người đến gần y tá, đi vài bước đã đi đến trước mặt cô ta, Miêu Cao Cương thân hình to lớn bóp chặt lấy cổ y tá một cái, khớp cổ phát ra tiếng xương kêu rõ ràng.

Cô ta kinh ngạc mở to hai mắt, đồng tử hỗn loạn, chậm rãi vô lực thòng người xuống.

“Cha?!” Không chỉ có y tá cảm thấy kinh ngạc, ngay cả Miêu Phi Xỉ cũng hoảng sợ, “Cha giết NPC làm gì?! Rất dễ dẫn đến phản phệ!”

Lồng ngực Miêu Cao Cương phập phồng lên xuống, hai mắt gã có hơi đỏ hồng, nhưng trên mặt lại không có cảm xúc gì, rõ ràng đã giết người một cách rất nhẹ nhàng nhưng dưới cằm lại chảy mồ hôi, bắp tay bả vai cũng run lên chưa từng dừng lại, khiến cho Miêu Cao Cương đầy vẻ khó chịu lại phải bị đè nén, gã đưa lưng về phía Miêu Phi Xỉ rồi hít sâu một hơi, vẻ mặt làm người ta có chút sợ hãi.

Nhưng rất nhanh Miêu Cao Cương đã bình tĩnh lại, gã dừng một chút, hắng giọng lên tiếng: “Chúng ta không thể trễ thêm

một giây nào nữa, NPC y tá đã nói chúng ta phải đợi đến 9 giờ, oắt con bên kia nhất định là đang mưu tính để bí mật chạy trốn, chúng ta phải qua đó nhanh một chút."

Miêu Phi Xỉ miễn cưỡng bị lý do này thuyết phục, gã rút song đao ra, từng bước từng bước đi vào lối thoát hiểm, một khắc trước khi sắp bước vào lối đi, Miêu Cao Cương đột nhiên nhẹ nhàng hỏi Miêu Phi Xỉ: "Con có phát hiện ra vị y tá trưởng này cực kỳ giống với mẹ con không?"

Miêu Phi Xỉ dừng lại, gã theo khóe mắt mà nhìn thoáng qua khuôn mặt ngây ngô chết không nhắm mắt của cô y tá nhỏ —— Trong trí nhớ, người phụ nữ này khác xa với người phụ nữ đã sinh ra gã, Miêu Phi Xỉ thu hồi ánh mắt, kỳ lạ nhìn về phía Miêu Cao Cương: "Cha làm sao vậy? NPC này và người phụ nữ đã chết đó hoàn toàn không giống nhau mà?"

"Thật không?" Miêu Cao Cương tự mình lẩm bẩm, gã quay đầu lại, nhìn lướt qua mặt của NPCy tá đang nằm trên mặt đất, "Vậy chắc là cha nhìn nhầm."

Cô y tá kia còn trẻ tuổi nhưng bên ngoài thì già yếu, khóe mắt sụp xuống, bệnh nặng, kỳ dị mà mỉm cười với gã, gã vô cùng quen thuộc khuôn mặt này —— Đó là khuôn mặt của người đã ngủ với Miêu Cao Cương vô số lần, gã vừa mở mắt đã nhìn thấy vợ của gã, khuôn mặt của mẹ Miêu Phi Xỉ.

Gương mặt này xuất hiện trên mặt của y tá, trong mắt của Miêu Cao Cương, mỗi lần y tá này nói chuyện đều sẽ nhếch miệng thật cao đến nỗi cằm phát ra âm thanh trật khớp, cứ vậy mà mở to miệng mỉm cười với gã, có thể khiến Miêu Cao Cương dễ dàng nhìn thấy bên trong cái miệng đang nói đó của cô ta không có lưỡi.

Miêu Cao Cương thu hồi tầm mắt của mình, gã đưa tay lau một hôi chảy dài từ thái dương xuống dưới gò má, lấy lại bình tĩnh nhìn về phía lối ra: “Phi Xỉ, con tấn công, cha hỗ trợ.”

8 giờ 45 phút.

Vì vụ ném bom tối qua mà y tá đã không còn sức để đi kiểm tra bệnh nhân ở mỗi tầng lầu nữa, nhóm Bạch Liễu tranh thủ thang máy còn trống, vội vàng đuổi đến tầng 1, sau đó phát hiện lối thoát hiểm đã bị quét sạch, chỉ còn lại một mớ hỗn độn.

Điều này xảy ra thì có một tin tốt và một tin xấu.

Mộc Kha thở phào nhẹ nhõm: “Không cần đối diện trực tiếp với những quái vật bên này.”

Ánh mắt Bạch Liễu dừng lại ở bên mấy đứa trẻ con và khắp nơi đều là ống tiêm, ánh mắt khẽ dao động: “Bọn Miêu Cao Cương tiến vào đường hầm rồi.”

Cậu lại xốc Lưu Hoài đang không phấn chấn mà dần trượt xuống lên, nhanh chóng tiến vào trong, Mộc Kha theo sát phía sau, ngã rẽ phía dưới tầng 1 có một cái thùng rác màu vàng chứa đầy rác thải y tế, bên trong có đủ loại túi truyền máu và ống tiêm, ngoài ra còn có một cái giường có băng dán cố định đơn giản để ở ngoài cùng, chắc là để phòng trẻ con làm loạn lúc đang lấy máu.

Xem ra lúc bị đưa đến đây thì bọn nhỏ đã bị rút máu ở chỗ này, sau đó ném xác và dụng cụ rút máu vào thùng rác cùng với rác thải y tế.

Mà những nhà đầu tư để rút máu bọn trẻ thậm chí còn không muốn nhìn thấy quá trình tàn nhẫn này, chỉ cho phép các y tá nhanh chóng xử lý tốt những【Dược liệu thô】trong một góc dơ bẩn chật hẹp, để cho những【Nhà đầu tư】từ bi sử dụng.

Thùng rác đã bị người nào đó thô bạo đá văng ra, phía dưới là một cái lỗ vuông vức, giống như lối vào tầng hầm, cánh cửa này không lớn, Bạch Liễu nhìn ra diện tích khoảng 40cm x 40cm, cơ bản chỉ đủ cho một đứa trẻ đi vào, nhưng cũng may hiện tại nhóm Bạch Liễu cũng nhỏ con nên có thể vào bằng lối này được.

Bên cạnh cửa vào còn có một vài dấu chân loạn xạ, chắc là của bọn Miêu Phi Xỉ để lại, Bạch Liễu để Mộc Kha đỡ Lưu Hoài, sau đó tiến lên cầm cái cán cửa, kéo cửa hầm ra.

Tức thì tro bụi bay lên, chất bẩn, mùi máu tanh nồng nặc và mùi ẩm ướt, thối rữa của nấm mốc lên men xộc thẳng vào mặt, không biết đã đọng lại trên ván cửa bao lâu, hay bao nhiêu vết máu của người khác đã đổ xuống, lộ ra tấm ván gỗ mốc meo dày đặc phía dưới.

Những hạt bụi nhỏ tròn đang lơ lửng mà những người sắp chết chìm mới có thể nhìn thấy, bồng bềnh trong cửa hầm tối tăm.

Bạch Liễu nín thở, cậu ngẩng đầu nhìn Mộc Kha, không chút do dự mà nhảy xuống dưới mà không cho Mộc Kha bất kỳ cơ hội ngăn cản nào.

“Tôi xuống dưới trước, chờ tôi nói không sao thì mấy cậu hãy xuống.”

Mộc Kha hoảng loạn tiến lên trước nhìn xuống.

Không bao lâu sau, phía dưới truyền đến giọng Bạch Liễu vang vọng: “Không sao hết, Mộc Kha, cậu thả Lưu Hoài xuống trước, cậu xuống sau.”

Mộc Kha cẩn thận di chuyển Lưu Hoài đã mất đi hai tay, đưa hắn ta xuống xong, cậu lại chống đỡ hai tay ngay miệng hầm nhỏ hẹp rồi từ từ đi xuống.

Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, Mộc Kha buông lỏng tay ra, cậu cảm giác như mình đang đứng trên một lối đi nghiêng ẩm ướt hơi dinh dính, cuối cùng cũng xuống đến nơi, nhưng đất dưới chân lại vô cùng kỳ lạ, như có cái gì đó đen đen mềm mềm đang nhô lên, còn có mùi máu tanh nồng nặc và mùi nấm mốc, có cảm giác như đang dẫm lên cả ruộng nấm.

Mộc Kha chậm rãi mở mắt, cảnh tượng trước mắt khiến cậu hít vào một ngụm khí lạnh.

Bốn bức tường xung quanh toàn bộ đều mọc lít nha lít nhít đủ các loại nấm màu sắc sặc sỡ, lớn nhỏ không đều, lấp lóe ánh huỳnh quang, giống như niêm mạc dạ dày bị nhiễm trùng được bao phủ bởi những nốt phồng, ẩm ướt, như chỉ cần sờ thôi cũng đủ để làm vỡ chất lỏng ăn mòn cánh tay.

Trong đám nấm này còn có những sợi tơ máu đỏ hồng loạn xạ ở bên trong, như là một vài cây Linh chi máu dị dạng mọc lẫn lộn trong đó, cả đường hầm sặc mùi dịch tiết ra và mùi lên men, nó có mùi giống như nấm được ủ với rượu kém chất lượng ngâm trong đất cát 20 năm, làm người ta vừa ngửi đã hoa mắt chóng mặt muốn ói.

Mộc Kha muốn nôn tại chỗ, che miệng mình lại: "Sao ở đây lại lớn như vậy, còn nhiều nấm nữa?"

"Nơi này âm u ẩm ướt, cộng thêm là nơi vứt thi thể, chất mùn lại hợp cho nấm sinh sôi phát triển." Bạch Liễu chậm rãi bước từng bước lên phía trước, những cây nấm mềm mại ẩm ướt này chỉ cầm dẫm một bước là đã lên tận mắt cá chân, cậu đánh giá xung quanh tầng hầm này, "Với lại nếu tôi đoán không sai thì còn có Linh chi máu thấp kém bị nhà đầu tư ném vào đây."

Mộc Kha khẽ giật mình: "Vứt bỏ Linh chi máu?! Chẳng phải thứ này vô cùng quý giá sao?!"

"Đó là Linh chi máu được nuôi từ máu của những đứa trẻ có dòng máu "thuần khiết"." Ánh mắt Bạch Liễu lướt qua một cây linh chi máu trên vách tường đang đập đều, nhịp nhàng, xen kẽ đen và đỏ, "Hiện tại chúng ta đang ở mười năm trước, những【nhà đầu tư】vẫn chưa hoàn thiện cơ chế sàng lọc trẻ em của bọn họ, hẳn là đang ở kỳ giữa của cơ chế sàng lọc. Trong quá trình này tất nhiên sẽ sinh ra những sản phẩm thất bại, những thành phẩm thất bại này có thể là công hiệu chưa tốt, hoặc là có độc, những【nhà đầu tư】này không thể sử dụng được, vì vậy liền bị ném đến đây."

Bạch Liễu nhìn về phía trước nói: "Nếu như tôi đoán không lầm thì đường hầm này chính là nơi【Ngày chủ nhật chôn cất】mà trong bài ca dao nhắc đến."

Đường hầm như một hành lang đang sinh trưởng, trong đó như có sức sống kỳ lạ hô hấp theo nhóm Bạch Liễu, kéo dài, nhẹ nhàng, nhưng nhìn kỹ thì là sự rung động của những cây Linh chi máu đang đập đều, nhịp nhàng. Còn có một ít thi thể biến dạng của trẻ con đang trợn tròn mắt, nằm im bất động trên mặt đất, điện thoại của chúng còn nằm rải rác xung quanh.

Bạch Liễu tiến lên nhặt được một chiếc điện thoại, hệ thống thông báo cho cậu vì chủ nhân của điện thoại đã bỏ mạng nên nguồn năng lượng chết không cách nào sử dụng được.

Những đứa trẻ dị dạng này phần lớn đều bị song đao của Miêu Phi Xỉ cắt rời, văng ra những bụi nấm xung quanh.

Trên mặt đất có vài cây nấm bị người ta cắt rồi giẫm đạp, Bạch Liễu cúi đầu, nhìn theo dấu vết chà đạp: "Đi, bọn họ vào trong rồi, chúng ta phải nhanh lên.

Mà bên kia đường hầm, Miêu Cao Cương cõng nhóc Mộc Kha đi lại khá khó khăn, thể lựa của một đứa con nít không bằng người trưởng thành, cõng hai người liên tục chạy đi chạy lại, mặc dù nhóc Bạch Lục và nhóc Mộc Kha không nặng nhưng cũng làm tốc độ của Miêu Cao Cương chậm lại, đầu nó đổ đầy mồ hôi, nó thở hổn hển, bước đi trên mặt đất ẩm ướt mềm mại, như là con đường khó đi này bào mòn thể lực gã gấp bội.

Nhóc Mộc Kha đang ôm túi máu của nhóc Bạch Lục nằm trên lưng sốt ruột nhìn thoáng qua thời gian —— Bạch Lục nói cho nhóc biết nhất định phải đến bên đó trước 9 giờ, nếu không đợi đến 9 giờ thì những nhà đầu tư kia có thể sẽ phát hiện ra, bọn họ sẽ bị bắt lại, và tất cả sẽ xong đời!

Nhưng bọn họ không biết rằng đã có hai nhà đầu tư đã xuất phát trước 9 giờ —— Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương cũng đang đi đến đó.

Nhóc Mộc Kha nhìn thời gian trôi qua từng chút một, cậu nhóc bắt đầu gấp gáp: “Miêu Cao Cương, đi nhanh một chút! Đợi đến 9 giờ thì nhà đầu tư sẽ đến đây bắt chúng ta, đến lúc đó sẽ không chạy kịp!”

“Tao nghĩ không cần chờ đến sau 9 giờ đâu.” Oắt conMiêu Cao Cương lau mồ hôi trên mặt mình, sắc mặt mang theo sợ hãi và khó coi, quay đầu lại nhìn về nhóc Mộc Kha đang nằm sấp trên bả vai mình, “Tao nghe được có người đang giẫm lên cây nấm đang đến gần đây, bọn họ đi rất nhanh.”

Nhóc Mộc Kha ngẩn người, sắc mặt cũng tối sầm lại: “Nhanh lên chút, chúng ta chạy về nhà thờ có kịp không?”

Nhà thờ là nơi cấm giết hại trẻ con, là một khu vực an toàn, mặc dù không biết có thể ở lại bao lâu, nhưng —— nhóc Mộc Kha không cam lòng, cắn răng ôm chặt túi máu của nhóc Bạch Lục trong ngực.

Không thể tùy tiện giao túi máu của nhóc Bạch Lục đi được, hy vọng mấy nhà đầu tư rác rưởi đó có thể chống đỡ một lúc, không được chết một cách tùy tiện.

Trong đường hầm truyền đến tiếng bước chạy nhanh, dẫm lên chất lỏng bắn tung tóe, như là con rắn đang lướt trong những bụi nấm nhanh nhẹn tiếp cận bọn họ.

Miêu Cao Cương hoảng sợ nuốt nước bọt, nó lùi về sau hai bước, chậm rãi lắc đầu: “… Tao nghĩ không kịp nữa rồi, bọn họ đi rất nhanh, chúng ta sẽ bị bắt lại trước khi kịp đến giáo đường.”

“Không thể để bọn họ bắt được chúng ta.” Nhóc Mộc Kha giảm âm lượng lại, đứng trước nguy cơ tồn vong, mất đi người dẫn đầu là nhóc Bạch Lục, cậu nhóc ngược lại bình tĩnh vô cùng, “Miêu Cao Cương, lấy những túi truyền dịch còn dư mà Bạch Lục đã đưa ra, chúng ta dán những đứa trẻ quái vật thổi sáo đó vào người, trong tầng hầm này đèn không sáng lắm, khắp nơi đều có thi thể trẻ con, nếu không đến gần nhìn thì sẽ không nhận ra chúng ta khác với những con quái vật kia.”

Nhóc Mộc Kha nhanh chóng nhảy lên người Miêu Cao Cương, bắt đầu treo túi truyền dịch lên cổ mình và Miêu Cao Cương.

Miêu Cao Cương cũng luống cuống tay chân treo lên, sắc mặt nó trắng xanh: “Cái này có thể ngụy trang để qua mắt những nhà đầu tư kia không?! Chúng ta với những đứa trẻ dị dạng đó rất khác nhau!”

“Giả không được cũng phải dán vào.” Tiếng hít thở của nhóc Mộc Kha rất nhanh, khuôn mặt không cảm xúc, tròng mắt đen như mực ẩn chứa sự dứt khoát kinh người, “Tôi nghĩ rồi, tôi cảm thấy nếu chúng ta chạy về nhà thờ cũng là chờ chết, chờ đến khi cô nuôi thức dậy, nếu chúng ta gặp cô nuôi ở trên đường đến nhà thờ thì chúng ta sẽ bị giam giữ chờ đến thứ Năm ghép đôi, nếu như hôm nay chúng ta không thể ra ngoài thì vĩnh viễn cũng không chạy ra được.”

“Chúng ta chỉ có thể cược một lần.”

Oắt con Miêu Cao Cương cắn răng, nhìn Mộc Kha một giây, cuối cùng nó gật đầu nhẹ.

Tiếng bước chân ngày càng gần, cây nấm to ở lòng bàn chân người trưởng thành phát ra âm thanh như quả chín bị ép nước,

vang lên chít chít, tạo thành tiếng vọng kỳ quặc trong lối đi.

Mùi thối rữa và mùi máu càng trở nên nồng đậm, nhóc Mộc Kha hít sâu một hơi, nhỏ giọng: "Nhất định không được phát ra âm thanh gì, nằm dưới bụi nấm cải trang xác chết, hiểu chưa?"

Nhóc Mộc Kha vội vàng đưa túi máu của Bạch Lục giấu kỹ, rải thêm một ít cây nấm lên người ngụy trang một chút, rồi hít sâu một hơi, đi đến nằm giữa cây nấm.

Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương cuối cùng cũng đi đến đoạn đường hầm này, Miêu Phi Xỉ vừa vung đao đầy máu, vừa nhíu mày nhìn xung quanh: "Âm thanh gì vậy? Hình như vừa có tiếng người vừa nói mà? Cảm giác như không giống giọng của những đứa bé chúng ta giết trước kia, như là hai người sống đang trò chuyện vậy."

Miêu Phi Xỉ nhanh nhẹn hơn, cũng nhạy cảm với âm thanh hơn, nhưng gã nhìn bốn phía một lượt, phát hiện không có tiếng động kỳ quái gì, rất nhanh Miêu Cao Cương đã thúc giục gã: "Đừng tìm nữa, đi nhanh đi, chỗ này rõ ràng là sào huyệt của bọn Đứa trẻ dị dạng kia rồi."

Càng đi sâu vào trong thì Miêu Cao Cương càng có thể khẳng định điều này, lối đi này nhỏ hẹp âm u, khắp nơi đều là nấm, một bên cửa vào là nhà thờ, bên cửa vào còn lại là lối thoát hiểm chứa xác của bọn trẻ con và rác thải y tế, y tá nói cho bọn họ biết số nhà đầu tư đã đi vào đường này đã tăng lên, 【Nhà đầu tư】 dùng 【ghép đôi】 để chọn lựa đứa trẻ, sau đó thì vứt đi.

Nhưng lúc bọn Miêu Cao Cương đi vào lối đi vứt bỏ này thì ngoại trừ lối vào có trẻ con dị dạng ra thì đi vào bên trong cũng có thể thấy dấu vết hoạt động của những đứa trẻ con dị dạng này, chứng minh rằng ngày thường đám trẻ đó cũng sinh tồn ở lối đi bị vứt bỏ này.

Mà nghĩ đến ban ngày lại không thấy tung tích đám trẻ con dị dạng, Miêu Cao Cương càng trầm mặc: "Bọn trẻ con này ngoài thời gian hoạt động là từ 9 giờ tối đến 9 giờ sáng, thời gian còn lại sẽ ở trong lối đi này, Phi Xỉ, đừng lãng phí thời gian nữa, gần đến 9 giờ rồi, chúng ta mau đi, nếu không đám trẻ con kia về lại thì chúng ta sẽ bị cả đám nhãi ranh quái vật này chặn ở đường hầm."

Miêu Phi Xỉ nghe Miêu Cao Cương thúc giục liền cúi đầu nhìn đồng hồ, 8 giờ 51 phút, gần 9 giờ, quả thực không thể lãng phí thời gian ở nơi này nữa, gã thu hồi ánh mắt dò xét xung quanh, giơ song đao lên, suy nghĩ rồi tiếp tục tiến về phía trước."

Nguyên nhân làm gã nghi ngờ có hai chỗ, thứ nhất là sau khi Miêu Cao Cương tỉnh lại sau vụ đánh bom thì luôn rất nôn nóng, bình thường cha gã là một người rất bình tĩnh, điều này khiến trong lòng Miêu Phi Xỉ dâng lên một nỗi nôn nóng bất an.

Thứ hai chính là —— Lúc gã liếc mắt nhìn sang xác hai đứa trẻ bị chôn vùi dưới bụi nấm trên mặt đất, cả quãng đường này gã nhìn thấy rất nhiều xác trẻ em, theo lý mà nói hai cái xác xuất hiện ở nơi này, cái chỗ mà Miêu Phi Xỉ sẽ cảm thấy không có gì kinh ngạc.

Dù sao thì【Nhà đầu tư 】cũng không cho phép trong bệnh viện có mấy thứ xui xẻo như lò hỏa táng hay nhà xác tồn tại.

Bệnh viện không có bất kỳ chỗ nào có thể xử lý đống xác của trẻ em, những y tá kia lại xem lối thoát hiểm này như một bãi rác thải mà vứt xác trẻ em xuống —— mà đúng lúc trong đường hầm lại có nấm có thể dựa vào đó mà phân giải những thi thể này, sau đó lại sinh sôi nhiều nấm phân hủy thi thể hơn nữa, là một lối đi xử lý phế phẩm sinh thái tuyệt vời.

Nhưng hai cái xác này lại mang cho gã cảm giác không nên xuất hiện ở đây, Miêu Phi Xỉ vô cùng nhanh nhẹn, nhưng những người có trí lực bình thường đều tin vào trực giác mà mình trau dồi được trong trò chơi, mà lúc này gã sẽ dùng trí lực đó để xem xét tình huống của cha mình một chút.

Nhưng hiện tại dường như trạng thái của Miêu Cao Cương không tốt, với lại nếu đường hầm này đúng như lời Miêu Cao Cương nói thì đây là nơi ở vào ban ngày của những Đứa trẻ dị dạng, vậy thì thời gian quả thực rất cấp bách, cuối cùng Miêu Phi Xỉ cũng thu ánh mắt mình lại, gã đi về phía trước vài bước.

Nghe bọn họ nói tiếp tục tiến về trước, trong lòng nhóc Mộc Kha thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc còn chưa buông lỏng được bao nhiêu thì Miêu Phi Xỉ phía trước đột nhiên ngừng lại.

Gã quay đầu về sau một chút, cổ phát ra âm thanh của các khớp xương nới lỏng, gã nhìn về hai cái "xác" bằng một ánh mắt hưng phấn điên cuồng khiến người khác sợ hãi, không thể tin được.

Trên vai sau lưng "cái xác" có một vệt nước nhỏ, Miêu Phi Xỉ chậm rãi liếm miệng nhìn vệt nước.

Miêu Cao Cương nhìn ánh mắt này của gã liền biết Miêu Phi Xỉ nghiện thịt, vừa muốn ngăn Miêu Phi Xỉ đã nghe gã nói bằng giọng nhẹ nhàng không tưởng tượng được, vì vừa vui vừa sợ nên giọng nói hơi run rẩy: "Cha, trang phục của hai đứa trẻ con này ẩm ướt, vì bọn nó đổ mồ hôi, con ngửi thấy mùi mồ hôi tươi mới."

"Bọn nó là người sống, là trẻ con còn sống chạy đến."

Thời điểm này, những đứa trẻ con còn sống đang tìm cách chạy trốn khỏi đây —— Miêu Cao Cương khẽ giật mình, ánh mắt gã bỗng lóe lên, nhanh chóng phản ứng kịp: "Đây là đám người chơi trẻ con của bọn Bạch Liễu!!"

Nguy rồi!!

Trong lòng nhóc Mộc Kha lạnh buốt, một vài suy nghĩ lướt nhanh qua đầu cậu nhóc, đột nhiên cậu ôm lấy túi máu trong ngực, không nói lời nào mà nhảy từ dưới đất lên, chạy như điên đến lối ra của bệnh viện, nhóc Miêu Cao Cương cũng từ bụi nấm bò lên, sắc mặt trắng bệch mà đuổi theo phía sau Mộc Kha.

Miêu Phi Xỉ nhe răng cười gằn hai tiếng, xoẹt một cái rút song đao ra: "Mẹ nó, tối hôm qua xém chút nổ chết ông đây, hôm nay tao không rút khô ăn sạch thịt mấy thằng oắt con này thì dù tao có qua cửa cũng thật mất mặt."

Gã nói xong híp mắt nhìn một lúc, đột nhiên huýt sao: "Được lắm, gặp bọn nó mà chẳng tốn chút công sức nào, hôm nay còn mang máu đến, cha, cha lúc nhỏ cũng ở bên trong."

Miêu Cao Cương thấy mình lúc nhỏ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mặt gã vẫn bình tĩnh: “Nhìn đi, Phi Xỉ con lúc giết nhớ tránh động mạch chủ, đừng có lãng phí máu.”

“Ok.” Lưỡi đao của Miêu Phi Xỉ cong chạm đến khuỷu tay, gã tùy tiện lau đi chút máu và dịch nhầy của nấm trên đó một chút, sau đó liếm đôi môi không còn chút máu của mình, trong mắt hằn lên tia máu đỏ rực, “Giết chết mấy người thì trò chơi sẽ nhanh chóng kết thúc.”

Nhóc Mộc Kha chạy rất nhanh, trước giờ tim nhóc chưa bao giờ đau nhức như vậy, cậu có thể cảm nhận rõ ràng lượng máu vượt quá sức chứa của tim đang đổ vào tim như một quả bom, sau đó trái tim cậu “bịch” một tiếng chợt nổ tung, những lượng máu lại vòng qua tâm thất, khiến cậu cảm thấy vô cùng đau nhức, xâm nhập vào từng mạch máu ở tứ chi khiến tay chân run lên.

Nhóc dùng hết toàn lực mở to miệng hô hấp, nhưng cảm giác bị một thứ gì đó vô hình ngăn cản, giống như gió vậy, phổi không thể hấp thụ khí oxi mà bỏng rát chưa từng thấy.

Trước giờ Mộc Kha chưa từng chạy nhanh như vậy, mạng sống có hạn, nhóc thường xuyên ngồi xổm ngẩng đầu nhìn người khác, vì tư thế đó hồi máu càng nhanh hơn, Từ trước đến giờ Mộc Kha chưa dùng tư thế mà khiến nhóc cảm thấy như một giây sau hai chân mình sẽ nổ tung ra, chạy với tốc độ như một con côn trùng nhỏ lao đi trong gió, cậu cũng chưa từng nghĩ mình lại chạy nhanh được như vậy.

Mộc Kha ôm lấy túi máu của Bạch Lục, cậu cảm giác như mình sắp nôn hết máu vào trong túi máu này.

Đôi mắt cậu ngập nước, chạy như bay, hít thở không thông, giống như một con mèo quý bị khuyết tật bẩm sinh, cuối cùng bị kẻ địch kích thích mà chạy ra khỏi nhà sau đó liền đánh thức bản năng chạy trốn, Mộc Kha biết đầu gối mình sắp nhũn ra, đầu óc không nghĩ được gì nữa, nhưng cậu vẫn di chuyển đôi chân mình chạy một cách máy móc.

Không thể dừng lại, Mộc Kha phải sống, Bạch Lục nằm trong vòng tay nhóc yếu ớt nói, như là đang cầu khẩn, như là đang cầu xin, lại như đang bình tĩnh nói cho nhóc biết nhất định phải làm một việc —— Mộc Kha, em nhất định phải cứu lấy nhà đầu tư của anh, nhất định phải sống sót, Mộc Kha.

Nhất định phải, nhất định phải —— Trước mắt Mộc Kha trở nên mông lung, không phải cậu nhóc khóc, mà là vì chạy quá nhanh nên đã bắt đầu cảm thấy mơ hồ muốn ngất xỉu.

Mộc Kha bắt đầu chảy máu mũi, máu mũi nhỏ xuống hai tay đang ôm túi máu trước ngực và mu bàn tay, nhưng cậu đã không còn bất kỳ cảm giác nào nữa, hai mắt Mộc Kha trống rỗng, chỉ biết chạy, không ý thức được Miêu Phi Xỉ đã đuổi kịp đến phía sau.

Miêu Phi Xỉ cầm song đao, im lặng mà nhìn nhóc Mộc Kha chạy như điên: “Mẹ nó, tên nhãi ranh mày cũng chạy nhanh đấy, xém chút đã không bắt được.”

Gã giơ song đao sáng loáng lên, cái bóng mỏng manh phản chiếu trên mặt đất tựa như lưỡi liềm của tử thần, Miêu Phi Xỉ hung hăng nhắm chém xuống bả vai của nhóc Mộc Kha đã không còn ý thức.

Trước mặt nhóc Mộc Kha đã tối đen, cậu nhóc cảm giác như mình được một cơn gió trong hầm lướt qua nhẹ nhàng ôm vào lòng. Nhóc Mộc Kha bị đỡ phía sau gáy, vùi vào lồng ngực của người mặc áo bệnh nhân, cậu bị ù tai, một lúc lâu mới cảm nhận được nhiệt độ từ trên trán truyền đến.

Có người cứu được nhóc, mà hiện tại nhóc đang dựa vào tim của người đó, nhịp tim đối phương và cậu không giống nhau, từ từ chậm rãi, đập lên từng hồi một, giống như những giọt nước đều đặn nhỏ ra từ những tảng đá của một vách đá xa xôi mà không ai biết đến, không ai có thể làm xáo trộn tần số nhịp tim của người này.

—— Cho dù người này đang cầm một thanh đao cong, có thể giết chết nhóc ngay lập tức, cũng không đủ để làm loạn hô hấp và nhịp tim đang đập nhẹ nhàng có quy luật.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng cá nhân của Mục Tứ Thành "Đạo tặc lén lút", tốc độ di chuyển + 3700, thể lực suy giảm nhanh chóng…】

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng cá nhân của Mục Tứ Thành "Vuốt khỉ của đạo tặc" đón đỡ công kích của người chơi Miêu Phi Xỉ】

"Mẹ nó, lại là mày, Bạch Liễu!!" Miêu Phi Xỉ nhanh chóng nổi điên, gã cắn răng, hạ thấp thanh đao xuống, "Tay Lưu Hoài cũng mất rồi, mày tự dâng mình đến đây, để tao xem hôm nay còn ai giúp được mày nữa!!"

Miêu Phi Xỉ gào lên, song đao cuồng dại, ánh sáng bạc của song đao lóe lên trong đường hầm, Bạch Liễu đẩy nhóc Mộc Kha về sau, vừa đẩy vai một cái đã ra hiệu cho nhóc tiếp tục chạy về phía trước, đồng thời nghiêng người né đi song đao

đang cố chém vào một bên vai còn lại của mình —— Miêu Phi Xỉ lại lặp lại chiêu cũ, không biết HP của Bạch Liễu còn có thể chống cự lại bao lâu dưới tình huống này, gã muốn tốc chiến tốc thắng, giao nộp vũ khí của Bạch Liễu.

Bạch Liễu di chuyển nhanh, nghiêng người tránh né một đao tụ lực của Miêu Phi Xỉ, sau đó lại dùng vuốt khỉ tấn công nhanh về phía Miêu Phi Xỉ vài lần, cậu cứ đứng rồi lại lùi, cố hết sức tránh né lưỡi đao của Miêu Phi Xỉ, nhưng Miêu Phi Xỉ nào dễ dàng buông tha cho Bạch Liễu như vậy, đòn tấn công của gã càng lúc càng thâm hiểm khi mắt thấy Bạch Liễu đã sắp không chịu được.

Nhóc Mộc Kha chạy về sau hai bước, trái tim nhóc vẫn còn đập liên hồi, không thể bình tĩnh được, lúc cậu đang chạy đột nhiên nhìn thoáng qua, nhìn thấy nhà đầu tư cứu mình vẫn còn chiến đấu.

Đây là nhà đầu tư sẽ cứu đám trẻ con bọn họ —— 【Anh ấy sẽ không giết em, bởi vì anh ấy là một người tốt kỳ lạ, anh ấy sẽ cứu em.】

Nhóc Mộc Kha đột nhiên bật khóc rồi cười, nhóc loạng choạng chạy đi, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhỏ bé —— thật sự là anh ấy đã cứu em đó Bạch Lục à, nhà đầu tư của anh thật kỳ lạ, rõ ràng không phải là một người tốt ——

—— Anh ấy hại chết anh, nhưng lại cứu em, em không hiểu cuối cùng anh ta muốn làm gì, như là em không hiểu anh đang muốn làm gì.

Rõ ràng cả anh và anh ta đều không phải người tốt, nhưng cuối cùng lại dốc toàn lực ra để bảo vệ em, nhưng chúng ta chỉ mới

gặp nhau hồi Chủ nhật, đến thứ Tư, cả anh và nhà đầu tư của anh đều muốn hy sinh vì em.

Em không muốn như vậy.

Nhóc Mộc Kha chạy trốn không ngừng, cậu nhóc muốn quay lại, kết quả bị một người nấp trong bụi nấm kéo một cái, nhóc sợ đến độ xém kêu thành tiếng, nhưng đối phương đã nhanh chóng bịt miệng cậu lại.

Người đó nhỏ giọng, có hơi kỳ lạ liếc nhìn cậu: "… Em chạy về làm gì?! Tính dâng người lên tận miệng hả? Đừng để anh ấy thêm phiền nữa!"

Mặt mũi nhóc Mộc Kha giàn dụa nước mắt, nhóc ôm lấy túi máu trong ngực, nghẹn ngào nhìn người đó: "Nhưng em không muốn thấy anh ấy vì em mà hy sinh, em đã đồng ý với Bạch Lục rồi, nhất định phải cứu anh ấy."

Mộc Kha hô hấp rất nhẹ, im lặng một hồi, sau đó nói: "Em cũng không muốn nhìn thấy anh ấy chết, nhưng anh ấy cũng đồng ý với em là sẽ không chết, cho nên chúng ta tin tưởng anh ấy, chờ đợi là được."

Mộc Kha và Lưu Hoài nấp vào một khúc ngoặt nói chuyện, hai người đều không có sức chiến đấu, vậy nên Bạch Liễu yêu cầu bọn họ trốn đi, còn cậu một mình đơn độc ra chiến đấu. Ban đầu Mộc Kha kịch liệt phản đối, nói thẳng ra sức chiến đấu của Bạch Liễu chỉ có 0.5 thì có hơn bọn họ là bao không, đây là lần đầu tiên Mộc Kha phản bác một cách chế giễu với Bạch Liễu, nhưng rất nhanh cậu đã ngừng những lời châm chọc đó lại, đôi tai đỏ bừng, nhưng vẫn không xin lỗi.

Nhưng ngay sau đó Bạch Liễu đã đưa ra một kế hoạch có thể tạm thời khống chế kế hoạch của hai cha con Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ, và kế hoạch này miễn cưỡng thuyết phục được Mộc Kha.

‘Đường hầm này là nơi ở vào ban ngày của đám trẻ con dị dạng.” Bạch Liễu nói, “Vừa đến 0 giờ, bọn nó sẽ quay về, nếu như gặp phải kẻ ngoại lai như chúng ta thì nhất định sẽ phát động tấn công, nhưng bọn họ tìm người dựa vào định vị của điện thoại, mà chúng ta ——”

Mộc Kha tỉnh ra: “—— Chúng ta có thể tránh định vị của điện thoại! Là đoạt lấy của đám trẻ con dị dạng đó! Chỉ cần giữ kết nối điện thoại của chúng ta thì bọn chúng sẽ không tìm được, sau đó sẽ đi tấn công bọn Miêu Phi Xỉ!”

Bạch Liễu gật đầu: “Mặc dù loại tấn công này không thể kéo dài được lâu nhưng cũng đủ để nhóm chúng ta mang nhóc Mộc Kha chạy đi, bệnh viện bên đó nhất định là không thể đi được, từ 9 giờ thì nhà đầu tư và y tá sẽ bắt đầu hoạt động, như vậy không an toàn, chỉ có thể đi đến nhà thờ, bên đó là khu vực an toàn cho trẻ em.”

Mộc Kha hít sâu một hơi, nhìn về phía Bạch Liễu. cậu nghiêng người về phía trước, đối diện ánh mắt Bạch Liễu, giọng điệu có hơi hùng hổ dọa người: “Được, Bạch Liễu, kế hoạch này của anh không cần nói gì nữa, nhưng tôi có một vấn đề muốn hỏi anh, chúng ta chỉ có hai cái điện thoại lấy từ hai đứa trẻ dị dạng, mà chúng ta bên này có ba người, nói cách khác sẽ có một người không có điện thoại liên lạc được, đồng nghĩa với việc người này sẽ bị tấn công như Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương, anh đã chuẩn bị để ai sẽ chịu trận tấn công này?”

Bạch Liễu khẽ nhìn Mộc Kha, rủ mắt: “Đợi có nhóc Mộc Kha thì chúng ta có thể gọi máy bận, hoặc có thể nhặt những điện

thoại của các đứa trẻ dị dạng, hoặc có thể đi trộm một cái, luôn luôn có cách.”

“Anh đừng nghĩ sẽ gạt được tôi.” Lồng ngực Mộc Kha hơi phập phồng, cậu nói chuyện nhạt nhẽo, phản bác lại, “Điện thoại của trẻ con sau 9 giờ không thể hoạt động, điện thoại của trẻ con đã chết sẽ không sử dụng được, mà anh lại muốn đi trộm điện thoại bằng cách này ——”

Ánh mắt Mộc Kha dừng lại trên cánh tay cụt, hô hấp và giọng điệu cậu cũng trở nên vộ vàng: “Anh chỉ còn một cách tay có thể dùng, nếu trộm cắp thì không còn cách nào ngăn cản đòn tấn công, mà chúng ta bên này đã không còn người nào có thể phối hợp với anh để trộm cắp, tinh thần của Lưu Hoài không ổn định, tôi cũng không có sức lực tấn công, anh nói những phương án này căn bản cũng không dùng được, cho nên cuối cùng chúng ta cũng chỉ có hai chiếc điện thoại có thể dùng.”

“Điều này có nghĩa là điện thoại của một trong ba người sẽ đổ chuông.” Mộc Kha nhìn chằm chằm Bạch Liễu, “Bạch Liễu, người đó sẽ là ai?”

Bạch Liễu yên lặng, ngước mắt lên nhìn Mộc Kha, đôi mắt cậu rất bình tĩnh, dường như đang thanh tịnh, như có thể nhìn xuống đáy của mặt hồ.

“Không phải cậu đã đoán ra được rồi sao Mộc Kha? Người đó là tôi.”

Mộc Kha chậm rãi phun ra một ngụm khí đục, hai tay siết vào nhau, giữ sự bình tĩnh để nói tiếp: “Tôi không đồng ý, Bạch Liễu, tôi không đồng ý, HP của anh chỉ còn 0.5, tôi và Lưu Hoài không đủ lực tấn công, chúng ta căn bản không còn cách

nào nữa, cũng không có khả năng bảo vệ anh giữa lúc hỗn loạn khi điện thoại đổ chuông.”

“Không ai có thể bảo vệ anh, anh sẽ mất mạng.” Mộc Kha gằn từng chữ, cậu nhìn nét mặt chưa từng thay đổi của Bạch Liễu, ngập ngừng, “… Đừng như vậy có được không, Bạch Liễu?”

Bạch Liễu khựng một lát, đột nhiên khẽ cười: “Ai nói không có người bảo vệ tôi?”

Mộc Kha hơi giật mình: Còn ai có thể bảo vệ anh?”

Bạch Liễu buông tay, nhún vai, cười vô tư: “Tôi có thể tự bảo vệ chính mình.”

Nhưng cuối cùng Bạch Liễu đã dùng một phương án cực kỳ mạo hiểm để thuyết phục Mộc Kha.

Mộc Kha nhắm mắt lại, kết thúc hồi ức, cậu cúi đầu nhìn vào chiếc đồng hồ nhặt được trong đống đổ nát từ vụ nổ hôm qua, kim giây chậm rãi chuyển động đến con số 0 cuối cùng.

9 giờ.

Mộc Kha hô hấp chậm lại, sau đó vội vàng cầm điện thoại di động lên gọi cho Lưu Hoài, đảm bảo điện thoại của Lưu Hoài ở trạng thái bận, sẽ không để trẻ em dị dạng về tổ gọi điện đến.

Mà điện thoại của đứa trẻ còn lại Mộc Kha đang cầm trong tay lại không nhúc nhích, Mộc Kha ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu còn

đang đối đầu với Miêu Phi Xỉ, cậu siết chặt chiếc điện thoại trong tay lại, do dự mấy lần rồi cuối cùng cũng nhấn dãy số của điện thoại kia, cuối cùng cậu dựa vào tường, hít thở sâu, ngón tay hơi run mà bấm số điện thoại của mình.

Điện thoại Mộc Kha còn chưa kịp vang lên thì cậu đã tiếp nhận, bây giờ hai điện thoại đều vô dụng, Mộc Kha tựa vào tường, hai mắt nhắm nghiền, không dám nhìn tình hình phía sau.

—— Nếu mọi chuyện không như dự đoán của Bạch Liễu, vậy thì Bạch Liễu chắc chắn sẽ chết.

Hai lối đi cuối hầm truyền đến tiếng sột soạt, dường như là con chuột chạy tán loạn trên mặt đất, âm thanh truyền đến từ bốn phương tám hướng, như một đám chuột dưới lòng đất ngửi thấy mùi thức ăn mà tràn lên mặt đất, Mộc Kha ngửi thấy mùi máu và mùi hôi thối đang ngày càng nồng nặc. Thứ mùi đó cách cậu ngày càng gần, nhưng kỳ lạ là cậu cũng không nhìn thấy thứ gì đang đến, nhưng dựa vào âm thanh loạn xạ này thì thứ đó đã lướt qua cậu và tiến về phía trước.

Nhóc Mộc Kha trong ngực giật giật tay áo cậu, sắc mặt quỷ dị mà chỉ chỉ phía trên.

Mộc Kha ngửa đầu nhìn lên trên đó —— Cậu không khỏi nín thở, rất nhiều trẻ con với đủ loại hình thù kỳ quái, đầu nhọn não vuông, tứ chi teo nhỏ, xương cốt lòi ra, màu da không được bình thường, cái miệng vô cùng lớn, con mắt mọc ở thái dương, như tàn tật mà ngồi xổm trên mặt đất —— trên người những đứa trẻ con dị dạng này đều dán đầy các loại túi truyền dịch, như là những con dơi đêm treo ngược lên trên, từ từ tiến về phía trước, tròng mắt phản chiếu ánh sáng xanh lục như là một con dơi hút máu biến dị.

Ánh sáng trong đường hầm vô cùng u ám, cộng thêm những đứa trẻ này đều bị vùi trong bụi nấm mà đi lang thang, trên người được bao phủ bởi các túi nấm đầy màu sắc, nên nhất thời Mộc Kha không phát hiện được đám trẻ này đang "đi" ở phía trên.

"Phi Xỉ, đã 9 giờ rồi, cha nghe được âm thanh đang lại gần bên này, đám trẻ con dị dạng kia đã quay về rồi!" Miêu Cao Cương nhỏ giọng, "Đừng quan tâm Bạch Liễu nữa! Giết nó cũng vô dụng! Bắt đứa nhỏ! Chú ý đừng làm kinh động đến đám trẻ con quái vật, nghe âm thanh thì hẳn số lượng rất nhiều, sẽ hao máu của chúng ta…"

Miêu Cao Cương còn chưa dứt lời, Bạch Liễu không chút do dự rút một cây roi huỳnh quang dài trắng toát ra từ trong cơ thể, mạnh mẽ vung vào ngay phía trên!

Lực công kích của roi xương cá không mạnh, không tổn thương được những đứa trẻ quái vật này, nhưng lại là vũ khí có tính quyết định, chớp mắt đã thu hút được giá trị thù hận và chú ý của bọn chúng, quả nhiên, những đứa trẻ đang loạng choạng tiến về phía trước đồng thời dừng bước, mở to đôi mắt xanh mơn mởn ra, nhìn thẳng về phía những nhà đầu tư phía dưới.

【Hệ thống thông báo: Người chơi Bạch Liễu chọc giận những Đứa trẻ dị dạng đang quay về đường hầm để ngủ, bọn họ quyết định trừng phạt kẻ xấu này thật nặng!】

"Mẹ nó! Bạch Liễu mày điên rồi à!!! Mấy đứa trẻ quái vật dị dạng này sẽ tấn công mày đấy!!" Miêu Phi Xỉ ngẩng đầu nhìn lên đám trẻ con quái vật đông đúc, sắc mặt cũng thay đổi, "Tại sao lại có thể nhiều trẻ con quái vật như vậy! Bệnh viện này rốt cuộc đã giết bao nhiêu đứa rồi!!"

Những đứa trẻ ngửa đầu, phát ra tiếng kêu bén nhọn, bọn chúng trên vách tường như đang nhúc nhích, như con dơi bị quấy nhiễu mà giương móng vuốt sắc nhọn ra, đu trên mặt tường lít nha lít nhít, thả người xuống, nhúc nhích rồi hướng lại gần chỗ Miêu Phi Xỉ và Bạch Liễu.

Nhưng ở một nơi tối tăm như vậy, nếu chỉ nhìn bằng mắt thì nhất định không có cách nào xác định chính xác đối tượng mình muốn tấn công và đồng đội của mình, như con dơi định vị nhờ sóng siêu âm, đám trẻ con quái vật này đã sống trong đường hầm lâu năm, giống như loài dơi, mắt và thị lực của chúng nhất định đã bị thoái hóa ở một mức độ nhất định, chúng nó định vị bằng âm thanh.

Điện thoại Miêu Phi Xỉ, Miêu Cao Cương và Bạch Liễu đồng thời vang lên, bọn trẻ con này như con dơi ngửi được mùi tanh, nháy mắt đã giơ ống tiêm lên lao về phía điện thoại reo, bọn nó cười khanh khách đầy ngây dại, khuôn mặt ngây thơ đơn thuần trẻ con, trong tay lại cầm ống tiêm to như muốn xuyên qua đầu người, không ngừng tấn công, sức lực xem ra cũng không nhỏ.

Bạch Liễu kẹp điện thoại giữa vai và cằm, cậu không chút do dự nhấn kết nối bắt cuộc gọi đầu tiên, phía bên kia điện thoại vang lên tiếng cười sắc nhọn: “Vị này là nhà đầu tư đầu tiên, tôi tìm thấy ngài rồi!”

Trong đống trẻ con dị dạng chợt xuất hiện một đứa bé, nó cười u ám dữ tợn, chợt giơ một ống tiêm lên nhào về phía Bạch Liễu, bị Bạch Liễu quất một roi, nhưng sau đó nó đã bám theo cậu, nó nằm sấp bò theo Bạch Liễu, như một đứa trẻ mơ ước có được kẹo trái cây, lựa thời cơ để xông lên đâm ống tiêm vào cổ Bạch Liễu, hung hăng rút một ống máu tươi ăn ngon lành.

Đồng thời, điện thoại Bạch Liễu lại vang lên, mặt cậu không đổi sắc mà nhận máy lần nữa, tất cả những đứa trẻ dị dạng đều nhe răng cười: "Tìm thấy ngài rồi! Máu! Tôi muốn máu của nhà đầu tư!"

Một đứa bé bên vách tường người dính đầy chất nhầy vọt ra, mắt thấy sắp cắn được bả vai Bạch Liễu thì lại bị cậu dùng vuốt khỉ chặn lại, sau đó quất roi văng xa, sắc mặt Bạch Liễu tái nhợt, cắn túi hồi phục thể lực rồi hút ra, cùng lúc đối phó với hai đứa trẻ con quái vật bên này, trong lúc có chút thời gian thì lại nhanh chóng tiếp nhận cuộc gọi thứ ba.

"Máu!!"

"Cho tôi máu!!"

"Giết chết ngài!!!"

Đám trẻ con dị dạng cười một cách điên cuồng dữ tợn, gào thét, ngửa đầu gào lên nhìn về phía Bạch Liễu, xung quanh Bạch Liễu ngày càng có nhiều trẻ con dị dạng, mặt cậu không còn giọt máu, mặc dù không bị thương nhưng rõ ràng cứ vờn nhau như này thì càng phí sức, chỉ có thể dựa vào sự quyết định mạnh mẽ của roi xương cá mới có thể đón chặn, nhưng điện thoại vang lên ngày càng nhiều, Bạch Liễu chịu không được nữa chỉ là chuyện sớm muộn.

Ngay cả Miêu Phi Xỉ cũng vô cùng kinh sợ kiểu tự tìm đường chết này của Bạch Liễu: "Bạch Liễu mày điên rồi à?! Tại sao cứ nghe hoài vậy, chỉ cần mày nhấc máy thì sẽ bị đám trẻ con dị dạng đó khóa chặt hoàn toàn, chạy không thoát!"

Nhìn thấy Bạch Liễu sắp bị lũ trẻ con vây lấy bằng cách nghe điện thoại, trong lòng Miêu Cao Cương cảm thấy vô cùng quái dị.

Mặc dù tiếp nhận điện thoại là một cách có thể giảm hiệu suất tấn công nhưng hậu quả cũng rất rõ ràng, sẽ luôn bị trẻ con quấn lấy, vậy nên Miêu Cao Cương bọn họ tuyệt đối sẽ không dùng biện pháp này —— Đây là kinh nghiệm qua nhiều màn chơi nói cho bọn hắn biết, nếu luôn bị quái vật quấn lấy thì rất phiền.

Miêu Cao Cương có sức phòng ngự cao nên có thể gánh vác được, nhưng còn HP của Miêu Phi Xỉ thì đã bị đám trẻ con này tấn công chồng chất dẫn đến mất một điểm rồi! Vả lại gã thật sự không muốn lãng phí thời gian vì Bạch Liễu nữa.

“Cha bắt được cha lúc nhỏ, còn đứa trẻ con chạy mất là Mộc Kha ——” Miêu Cao Cương liều chết mà bắt lấy tay Miêu Cao Cương nhỏ, gã cắn răng quát, “Phi Xỉ, chúng ta đột phá vòng vây trước, đừng quan tâm đến đứa trẻ kia và Bạch Liễu nữa!!”

Miêu Phi Xỉ không cam lòng quay đầu nhìn thoáng qua, nhưng khi nhìn Bạch Liễu đang ngoan cố chống cự, gã nhịn không được mà cười lạnh một tiếng: “Quên đi, dù sao mày cũng sẽ chết trong cái đường hầm này thôi, chỉ khác là không phải tao giết.” Gã giơ song đao lên chém những đứa trẻ đang vây lấy mình, đuổi theo sau Miêu Cao Cương.

Bạch Liễu sau lưng gã dần bị đám trẻ con bao lấy, trong lúc Miêu Phi Xỉ cho rằng họ sẽ cứ vậy mà đi ra thì Bạch Liễu bên kia đột nhiên nở nụ cười.

Cậu nhận điện thoại, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm vì mọi chuyện vẫn trong dự liệu, nở nụ cười thoải mái: “Cuối cùng là chờ nhóc tới đánh.”

Người ở đầu dây bên kia giọng hơi khàn, nhưng vẫn bình tĩnh như trước: “Là tôi.”

Ở nhà thờ bên kia có thứ gì đột nhiên nhanh chóng lao tới, giẫm lên đống trẻ con chất chồng như núi, như đang bước đi trên mặt đất bằng phẳng bình thường.

Giống như một cơn gió đến từ giáo đường, cơn gió mà Thần dùng để giải cứu thế giới, vững vàng cuốn trôi đám trẻ đang vây lấy Bạch Liễu, bàn chân nhẹ nhàng đáp xuống đất, gió thổi tung bộ quần áo dính máu của cậu rồi lại rơi xuống.

Có người, nói vậy hình như không đúng lắm, phải nói là có một quái vật nhỏ từ trên trời rơi xuống.

Nhóc như lá liễu đáp xuống trong vòng vây, tựa như thần hộ mệnh chưa thành hình bình tĩnh đứng trước mặt cậu.

Tiếng điện thoại của Bạch Liễu cuối cùng cũng ngừng, đám trẻ con dị dạng mất đi con mồi mình đang tìm kiếm, bắt đầu lờ mờ lùi về sau, xem ra đã bị người đột nhiên xuất hiện này làm cho kinh hãi.

Nhóc Mộc Kha nấp trong bóng tối không nhúc nhích, nhìn người đột nhiên xuất hiện, quên cả hô hấp và chớp mắt, chỉ có thể nhìn chăm chú, hết sức chăm chú mà nhìn đứa trẻ đang đứng trước Bạch Liễu, nét mặt cậu nhóc đang cố tỏ ra nghiêm túc và mạnh mẽ, như thể một giây sau sẽ chực chờ bật khóc.

Dường như Bạch Liễu rất quen thuộc và ăn ý với người này, tiện tay ném roi xương cá của mình cho nhóc, duỗi vuốt khỉ ra rồi tựa lưng mình vào lưng người đó.

Đứa trẻ này chỉ cao đến vai Bạch Liễu, mặt mũi tái nhợt, nhuốm đầy máu, thấm ướt cả tóc dính lên trên mặt, mu bàn tay, mu bàn chân đều có những lỗ kim to nhỏ, đều là dấu vết để lại khi lấy máu, đôi môi khô nứt, quần áo trên người đều dính đầy máu đen bắn ra, đuôi tóc nhuốm nước hồ rửa tội, ướt sũng, rủ xuống bờ vai gầy gò yếu ớt.

Nhóc Bạch Lục giơ điện thoại, Bạch Liễu cũng giơ điện thoại, cậu có thể nghe được âm thanh bình thản của nhóc Bạch Lục đồng thời qua điện thoại và không khí, giống như một bản hòa tấu đẹp đẽ truyền vào tai cậu.

Cậu có thể nghe được nhóc Bạch Lục nói với mình: “Buổi sáng tốt lành, nhà đầu tư, hình như tôi không đến trễ.”

Artist:

Nhóc Bạch Lục hơi run, cử động khớp tay mình, nhóc không có hô hấp, không có nhịp tim, giọng nói có hơi trầm và khàn hơn: “Sau khi chết còn để tôi sống tiếp làm chuyện này, tôi muốn gấp đôi tiền thưa quý ngài nhà đầu tư, một phút hai trăm.”

Bạch Liễu lười biếng nở nụ cười: “Được, tùy nhóc thêm, tất cả tiền của tôi đều cho nhóc hết.”

【Hệ thống thông báo: Tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu bị rút máu dẫn đến tử vong, xác chết bị vứt xuống

tầng hầm dẫn đến sinh ra dị hóa, cuối cùng dị hóa hoàn thành ——】

【—— Tuyến thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu hóa thành Đứa trẻ dị dạng trong Sách quái vật】

_____

Tác giả có lời muốn nói:

Thanh dịch dinh dưỡng trống không, nể tình đứa nhỏ một ngày 15 vạn nên tác phẩm đã được vào danh sách chọn lọc, quý độc giả bạn bè có nhu cầu theo dõi thì hãy tặng một phiếu ủng hộ nhé! Vô cùng cảm ơn!

Chương 121

Đôi mắt của Tiểu Bạch Lục nheo lại, một tay cậu nhét thứ gì đó vào trong túi của Bạch Liễu, tay kia đồng thời rút roi ra, nhanh chóng quất một phát không hề nương tay.

Gió trên roi lăn tăn như gợn sóng, đẩy xa vòng vây của đám trẻ dị dạng như sóng biển cuồng nộ.

Trong tiếng khóc thét chói tai của đám trẻ dị dạng, Tiểu Bạch Lục đứng trên đống xác la liệt của chúng, rũ mắt vô cảm: "Ồn ào quá."

Cổ tay cậu lủng lẳng bên hông run lên, một roi khác vút ra, đám trẻ lập tức chạy trốn tán loạn, tiếng kêu khóc càng ngày càng thảm thiết.

【 hệ thống nhắc nhở: Đã phát hiện hành vi bất thường, đang phân tích dữ liệu trung tâm… đã hoàn thành phân tích —— giá trị tinh thần thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu đã bị xóa về 0 hoàn thành dị hóa, phải trở thành quái vật tấn công người chơi, phát hiện hành vi bất thường bảo vệ người chơi… Đang phát hiện tập hợp dữ liệu báo cáo… 】

【 hệ thống nhắc nhở: Thân phận phụ của người chơi Bạch Liễu (đã ch3t và trở thành quái vật) đã vi phạm nguyên tắc của 《 Sách Quái Vật》 … Khởi động chương trình hiệu chỉnh cu0ng chế giá trị tinh thần của quái vật —— giá trị tinh thần

dòng thân phận quái vật là 0, đã hoàn toàn trở thành quái vật, không cần hiệu chỉnh 】

【 hệ thống cảnh báo: Quái vật xảy ra hành vi không thể giải thích, giá trị tinh thần đã trở về 0, nhưng nó vẫn giữ được lý trí và có thể thực hiện một số hành vi hợp lý, dữ liệu tấn công và phòng thủ không xác định, vì giá trị tinh thần của quái vật trở về 0 nên sức chiến đấu có khả năng bạo phát nhanh chóng! 】

【 hệ thống cảnh báo: Người chơi nên cẩn thận, tránh xa loại quái vật bất thường này và vượt cửa càng sớm càng tốt! Sau đó, hệ thống sẽ bắt buộc thiết lập lại trò chơi để loại bỏ dữ liệu bất thường! 】

Tốc độ di chuyển của Tiểu Bạch Lục cực kỳ nhanh, gần ngang ngửa với Bạch Liễu khi đã kích hoạt kỹ năng của Mục Tứ Thành, cậu nhảy thoăn thoắt nhanh trên hành lang, chỉ trong nháy mắt đã tới chỗ Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đang bỏ chạy phía sau, Tiểu Bạch Lục đi chân trần bước lên vách tường búng nhảy vài lần, xoay người phẩy tay, dứt khoát quất một roi xuống.

Trong tròng mắt phản chiếu của Miêu Phi Xỉ, gã nhìn thấy một đứa trẻ quái vật sắc mặt trắng bệt quỷ dị, đang cầm roi của Bạch Liễu quất vào gã.

Theo lẽ thường thì Miêu Phi Xỉ cũng đỡ lấy roi mà chẳng buồn để ý, bởi lẽ gã đã nếm qua mùi vị roi xương cá của Bạch Liễu, cây roi này rất kỳ quái, chỉ cần đánh giá là không có sát thương thì nhiều lắm cũng chỉ làm gã loạng choạng một chút mà thôi.

Nhưng ngay lúc roi của Bạch Liễu sắp giáng xuống người, không biết là do giá trị sinh mệnh của Miêu Phi Xỉ đã gần đến 【dự đoán tử vong 】 khiến gã càng thêm cảnh giác, hay là do kinh nghiệm tham gia quá nhiều trò chơi tạo cho gã giác quan thứ sáu cảnh báo giúp gã tìm đường sống trong cõi ch3t vô số lần ——

——Miêu Phi Xỉ cảm giác vô cùng rõ ràng, nếu gã đón lấy nhát roi này của Bạch Liễu, gã có thể sẽ ch3t.

Miêu Phi Xỉ lắc mình né tránh nhát roi chí mạng, đốt xương cá lăn xuống như bánh xe chà xát trên mặt Miêu Phi Xỉ, gai xương ở hai đầu khẽ cào ra một vết máu trên mặt Miêu Phi Xỉ.

Xương cá nện xuống đất với khí thế ào ạt, đá vụn văng ra xung quanh theo quỹ đạo của roi, cả đường hầm rung chuyển trong chốc lát. Giữa những tiếng gào thét ngày càng rõ rệt của đám trẻ dị dạng, khuôn mặt Tiểu Bạch Lục hiện ra không hề có bất kỳ cảm xúc nào, cậu thu lại roi xương cá đã đập một cái hố dài trên mặt đất.

Miêu Phi Xỉ bất giác đưa tay lên sờ vào vết thương trên mặt, sững sờ khi thấy máu từ vết thương chảy ra —— như dấu hôn của Tử Thần lưu lại trên mặt gã khi gặp thoáng qua.

Roi xương cá này vào tay Bạch Lục đã trở thành một thứ hoàn toàn khác, giống như một thanh quỷ kiếm sắc bén vô song tìm được người thích hợp nhất với nó. Lúc Tiểu Bạch Lục một tay cầm roi nhướng mắt đối mặt với Miêu Phi Xỉ, Miêu Phi Xỉ không thể không nghĩ đến một người chơi khác cũng mang lại cho gã cái cảm giác áp bức mạnh mẽ như vậy.

Roi thằn lằn của Hắc Đào.

Miêu Phi Xỉ Thực Hủ Cương Thi và Hắc Đào Danh Sách Sát Thủ đã từng đoàn chiến một lần, đó là thành tích tốt nhất của bọn họ —— Hắc Đào 1vs5, trò chơi kết thúc trong vòng một phút, Miêu Phi Xỉ nhờ có kim bài miễn tử bảo vệ đăng xuất khỏi sân thi đấu kịp thời, cả người bần thần, thậm chí còn chưa kịp rút song đao của mình ra.

Thời điểm kết thúc thi đấu, Hắc Đào n4mlấy chiếc roi đẫm máu, giẫm lên đầu Miêu Phi Xỉ với cái nhìn trịch thượng cũng như thế —— như thể đang nhìn vào một số dữ liệu vô nghĩa, giống một con kiến bị chà đạp đến ch3t, không đáng để y chú ý.

“Cha!!!” Miêu Phi Xỉ quay đầu lại, vừa chạy điên cuồng vừa rống to, “Mở phòng thủ!! Đừng nhìn lại!! Chạy ra ngoài! Nhất định phải tránh roi của nó!! Sát thương cao lắm!!”

Miêu Phi Xỉ vận hết tốc lực chạy như điên, Miêu Cao Cương nghiến răng mở phòng ngự, Tiểu Bạch Lục thu lại roi, sau đó vung toàn bộ cánh tay quất thêm một nhát roi nữa.

Giữa những lần chuyển động với tốc độ cực nhanh, chiếc roi mang theo ánh sáng lấp lánh đập vào đường hầm như một tia chớp hình vòng cung, Miêu Phi Xỉ trực tiếp bị cả đống đất đá rơi xuống vùi lấp, còn lại Miêu Cao Cương là mục tiêu chính của Tiểu Bạch Lục, mặc dù vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ông ta miễn cu0ng lăn người tránh được nhát roi nguy hiểm, nhưng cũng bị đuôi roi quất vào mắt cá chân.

【 hệ thống cảnh báo: Giá trị sinh mệnh của người chơi Miêu Cao Cương giảm 7, còn 16 máu, vui lòng rời khỏi hiện trường nguy hiểm càng sớm càng tốt! 】

【 hệ thống cảnh báo: Giá trị sinh mệnhcủa người chơi Miêu Phi Xỉ giảm 1, còn 9 máu, vui lòng rời khỏi hiện trường nguy hiểm càng sớm càng tốt! 】

Ánh sáng bình minh từ một lối ra khác chiếu vào khuôn mặt của Miêu Cao Cương đang loạng choạng tập tễnh vì bị gãy mắt cá chân, tay còn lại của ông ta đỡ lấy tiểu Miêu Cao Cương đã hôn mê không rõ sống ch3t. Mắt cá chân ông ta chảy máu đầm đìa, mỗi bước đi đều để lại dấu chân đẫm máu, trên mặt Bạch Lục không hề có một chút đồng tình hay thương hại nào, nhìn chằm chằm Miêu Cao Cương, có vẻ lại định rút roi ra quất tới.

Mục đích của Bạch Lục rất rõ ràng —— tốc độ di chuyển của Miêu Phi Xỉ rất nhanh, đánh trúng gã là một chuyện không dễ dàng, vì vậy dứt khoát chuyển mục tiêu sang Miêu Cao Cương có tốc độ chậm hơn.

Giết từng người một để giảm bớt gánh nặng cho nhóm Bạch Liễu.

Miêu Phi Xỉ lảo đảo rút song đao ra, chưa kịp đứng yên đã thấy Bạch Lục chuẩn bị tung roi về phía Miêu Cao Cương, Miêu Phi Xỉ nghiến răng tung song đao, chúng biến thành hai chiếc boomerang hướng thẳng tới Bạch Lục, muốn đánh gãy quá trình ra đòn của Bạch Lục.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Miêu Phi Xỉ sử dụng kỹ năng cá nhân tấn công tầm xa (khóa đao xoay) 】

Bạch Lục khom lưng cúi xuống tránh song đao xoay chuyển, ánh mắt lạnh lùng, roi trên tay vẫn nhắm ngay Miêu Cao Cương, Miêu Phi Xỉ quát lớn: “Nhìn đằng sau đi!! Người tao muốn giết là người đầu tư sau lưng mày kìa!”

Đao xoay thật sự lướt qua Bạch Lục hướng về phía sau cậu, đôi mắt Tiểu Bạch Lục nheo lại, cậu quay lại không chút do dự vung roi câu lấy một thanh đao xoay, nhưng thanh còn lại vẫn xoay tròn về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu bình tĩnh, hắn vươn móng khỉ chuẩn bị bắt lấy.

Nhưng kỹ năng 【 Móng vuốt khỉ đạo tặc 】phán định tấn công đối với Miêu Phi Xỉ chỉ có 50%, mà Bạch Liễu hiện tại chỉ cần bị tấn công là sẽ lập tức đi đời nhà ma, Tiểu Bạch Lục không thể đặt cược vào 50% này được.

Bạch Lục nháy mắt từ bỏ đuổi theo Miêu Cao Cương, cậu nghiến răng chạy tới chộp lấy thanh đao đang bay về phía Bạch Liễu, mắt thấy mũi đao sắp chạm đến mắt Bạch Liễu thì Bạch Liễu duỗi móng khỉ ra bắt lấy mũi đao, chuôi đao bị Tiểu Bạch Lục kịp thời chụp được, lồng nguc cậu có chút phập phồng —— tuy rằng cậu đã ch3t rồi, nhưng thời gian ch3t không bao lâu, lúc tâm trạng của Bạch Lục dao động dữ dội, cậu sẽ vô thức bắt chước hành động khi mình còn sống.

Ví dụ, nếu bây giờ cậu có nhịp tim, thì nhịp tim của cậu phải rất kịch liệt.

Lợi dụng lúc này, Miêu Phi Xỉ nhanh chóng kéo Miêu Cao Cương và Tiểu Miêu Cao Cương ra khỏi lối ra của nhà thờ, hơi "thở" của Tiểu Bạch Lục có chút gấp gáp, thanh đao của Miêu Phi Xỉ đang cầm trên tay cũng dần biến mất, hẳn là đã được gã triệu hồi trở về —— đây cũng chính là nguyên nhân tại sao việc tước vũ khí không thể tịch thu đạo cụ được.

Đạo cụ kỹ năng cá nhân ràng buộc chặt chẽ với người chơi, có thể triệu hồi bất cứ lúc nào, cũng không dễ đánh rớt, chỉ có thể chuyển nhượng thông qua một hiệp định chuyển nhượng khi người chơi sắp ch3t như Lưu Hoài, cho nên nói chung tước khí giới chẳng khác gì chặt đi đôi tay của họ.

Tiểu Bạch Lục liếc nhìn lại lối vào đường hầm, hừ một tiếng: "Chưa giết được tên nào, khổ cho anh phải ra giá cao 1000.000 để giết Miêu Phi Xỉ và 200.000 để giết Miêu Cao Cương."

Cậu nói xong liền che miệng, cau mày ho khan một tiếng, dựa vào vách đường hầm trượt xuống.

Giữa những ngón tay trắng bệt giống như đồ sứ của Tiểu Bạch Lục chảy ra thứ gì đó rất lạ, giống như một thứ chất lỏng sền sệt màu đen sau khi nội tạng đã thối rữa, một số mảnh vụn nội tạng cũng bị trộn lẫn trong đó.

Bạch Liễu ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai Tiểu Bạch Lục: "Cho dù cuối cùng Miêu Phi Xỉ không đánh lén anh thì thân thể của em, hoặc là thi thể này cũng không thể chống đỡ nổi nữa."

Bạch Liễu dùng cổ tay áo bệnh nhân lau thứ không ngừng chảy ra khỏi miệng Bạch Lục, giống như máu, nhưng máu Tiểu Bạch Lục đã bị rút cạn sạch, chẳng còn giọt nào.

Bạch Liễu dùng một loại giống điệu giống như thở dài, lại giống như có chút khích lệ nói với Tiểu Bạch Lục đang cuộn tròn người, "Trạng thái dị hóa cu0ng chế bạo phát làm thân thể em tiêu hao nhiều quá, lần cuối em vung roi anh đã cảm thấy trạng thái em giảm sút nghiêm trọng lắm rồi, thế mà còn cậy mạnh nữa, em làm rất tốt việc của mình rồi, anh sẽ đưa tiền cho em."

Tiểu Bạch Lục dùng đôi mắt đen như mực nhìn Bạch Liễu, "máu" vẫn còn rỉ ra từ miệng cậu, giọng nói có hơi ngắt quãng vì thỉnh thoảng lại ho khan: "… Tuy rằng em ch3t rồi nhưng anh phải đưa em tiền thật đấy, em không cần tiền âm phủ đâu!"

Bạch Liễu: "…"

Trọng điểm của em toàn là mấy thứ quỷ gì đâu không vậy.

Theo sát phía sau là hai Mộc Kha lớn nhỏ đỡ lấy Lưu Hoài ý thức đã mê mê tỉnh tỉnh.

Tiểu Mộc Kha vừa nhìn thấy Tiểu Bạch Lục thì ghét bỏ đẩy người đầu tư Bạch Liễu khó ưa ra, thịch một tiếng quỳ xuống trước mặt cậu, nước mắt chảy xuống còn nhanh hơn cả máu của Tiểu Bạch Lục, cậu đưa tay ra, dường như muốn chạm vào Tiểu Bạch Lục, nhưng ngay khi chạm vào nhiệt độ cơ thể lạnh như băng của Tiểu Bạch Lục, tiểu Mộc Kha đã nhanh chóng rút tay về như thể bị nhiệt độ băng giá thiêu đốt.

Nước mắt của cậu chảy ràn rụa, nước mũi cũng sắp chảy ra: “Ô ô, Bạch Lục, anh có khỏe không?”

“Khụ khụ, còn tốt, may mà lúc ch3t cũng không quá đau đớn, Lưu Giai Nghi cho anh một cái ch3t thống khoái.” Tiểu Bạch Lục nhẹ giọng nói.

Nghe thấy tên của Lưu Giai Nghi, Lưu Hoài thần chí mơ hồ miễn cu0ng ngẩng đầu lên, cậu ta lẩm bẩm gọi tên Lưu Giai Nghi, nhưng sau vài giây ánh mắt lại tan rã, mất đi tiêu cự lại cúi đầu xuống.

Bạch Lục nhìn sang chỗ khác: “Đây là anh trai mà Lưu Giai Nghi muốn cứu đúng không? Các anh khiến anh ta sống dở ch3t dở thế này à? Dựa vào tính cách độc ác hay trả thù của em ấy, nhất định sẽ gi3t ch3t các anh.”

“Có phải chúng tôi làm đâu, đây là di chứng của việc giá trị tinh thần và giá trị sinh mệnh giảm sút, được như bây giờ là do chúng tôi vẫn luôn cho cậu ta uống thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần để bảo trì trạng thái đấy.” Mộc Kha giải thích, bất lực cười khổ, “Cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Không riêng gì do chúng ta.” Ánh mắt Bạch Liễu giao với Bạch Lục, hắn không nhanh không chậm nói, “Đây không phải là những gì Lưu Giai Nghi muốn thấy sao? Anh trai cuối cùng cũng chấp nhận trả giá vì mình như cô bé mong muốn, vả lại so với việc gi3t ch3t chúng ta thì cô bé sẽ ưu tiên tìm cách giữ lại mạng sống Lưu Hoài hơn chứ?”

Bạch Lục chăm chú nhìn Bạch Liễu, đột nhiên cười nhạo một tiếng: “Thì ra đây mới là nguyên nhân vì sao lúc trước anh cho em đồng xu à? Để Lưu Giai Nghi thấy anh giao cho em vật quản lý trò chơi quan trọng nhất, để em ấy nghĩ rằng các anh đã thật sự từ bỏ con đường vượt cửa bằng 【người đầu tư】, sau đó lại làm cho em ấy cảm thấy đã đạt được thứ mình muốn —— tức là Lưu Hoài yêu thương em ấy đến mức hoàn toàn từ bỏ mạng sống của mình, vì vậy lúc chạy trốn mới để lộ dấu vết thủ đoạn?”

Bạch Liễu lấy đồng xu từ trong túi ra, chậm rì rì đeo nó vào —— trước khi Tiểu Bạch Lục đuổi giết Miêu Cao Cương đã trả nó cho hắn.

Ánh mắt Tiểu Bạch Lục lướt từ đồng xu treo trên cổ Bạch Liễu qua mặt hắn, cậu bình thản hỏi: “Từ lúc quen em, anh có bao giờ nói với em câu nào mà không tính toán chưa Bạch Liễu?”

“Em rất quan trọng đối với anh.” Bạch Liễu mỉm cười nói.

- ——oOo—

Chương 122

Thứ ba, ngày rửa tội, buổi chiều hát thánh ca, trong rừng cây phía sau giáo đường, Bạch Liễu và Bạch Lục đang lên kế hoạch chạy trốn vào thứ tư.

Tiểu Bạch Lục vuốt v3 đồng xu Bạch Liễu đưa cho cậu, Bạch Liễu ngồi xổm dạy cậu cách sử dụng một số chức năng của đồng xu, rồi đột nhiên nói: "À, nhân tiện, em có nhớ cô bé mà anh đã yêu cầu em bảo vệ không, Lưu Giai Nghi ấy?"

"Em ấy hả?" Tiểu Bạch Lục nhăn mày, "Em cảm giác con bé rất kỳ quái, chưa gì đã thích ứng rất nhanh với cái viện mồ côi quỷ ma này, đã vậy còn nhanh chóng thăm dò rất nhiều quy tắc nữa, em nghĩ con bé có khi chẳng cần em bảo vệ đâu."

"Vậy sao?" Bạch Liễu trầm ngâm nói, "HP của cô bé này chỉ có 50, trước đó anh cũng có 2 suy đoán về chuyện này."

Bạch Lục nhìn hắn: "Suy đoán như thế nào?"

"Thứ nhất, con bé này có khả năng bị trúng độc thật, trước mắt có thể xác minh điều này, nhưng chỗ này có một điểm rất kỳ lạ ——" Bạch Liễu nói, "Loại suy đoán này không thể giải thích được tại sao Lưu Hoài lại bị ràng buộc với cô bé, cũng không thể giải thích tại sao HP của Lưu Hoài lại phải giảm đi 50%."

Vừa nói chuyện, Bạch Liễu vừa điều chỉnh giao diện điều khiển đồng xu cho Tiểu Bạch Lục xem: “Nhưng sau này nghĩ lại, tình huống cô bé bị cu0ng bức suy yếu thật ra cũng có chút quen thuộc, trước đây anh gặp phải hai lần rồi, cả hai lần đều là do người chơi có thuộc tính nào đó vượt quá phạm vi cân bằng của trò chơi nên hệ thống phải điều tiết lại cho phù hợp.”

Tiểu Bạch Lục nhanh chóng hiểu được ý tứ trong lời nói của Bạch Liễu: “Ý anh là thuộc tính nhất định của Lưu Giai Nghi mạnh đến mức hệ thống phải làm suy yếu HP của em ấy?”

“Không chỉ bị suy yếu mà còn trói buộc với Lưu Hoài để hạn chế con bé vượt cửa nữa.” Bạch Liễu vừa nói vừa mở giao diện cửa hàng cho Tiểu Bạch Lục, “Lần đầu tiên anh chơi trò chơi cũng bị hệ thống cu0ng ép suy yếu lúc kết thúc trò chơi, nhưng lúc đó là do anh đã thể hiện kỹ xảo phá vỡ tính cân bằng của trò chơi, vượt khỏi các quy tắc thông thường.”

“Nhưng Lưu Giai Nghi lại bị suy yếu và bị hạn chế ngay khi vào game, điều này không giống như một người mới chơi game lần đầu lắm thì phải.”

Mặc dù Tiểu Bạch Lục chưa từng chơi game, nhưng cậu luôn n4mbắt suy nghĩ của Bạch Liễu rất nhanh: “Ý anh là, Lưu Giai Nghi rất có thể là một cao thủ?”

Bạch Liễu sờ sờ cằm: “Đúng là anh đã đoán như vậy, vả lại nhìn từ góc độ làm thế nào để làm suy yếu thuộc tính giành ưu thế của người chơi trong game, ví dụ, trong trò chơi thứ hai mà anh chơi, có một người chơi có giá trị may mắn cực kỳ cao, vì vậy game đã làm giảm giá trị may mắn của cậu ta, vì vậy rất có khả năng là Lưu Giai Nghi này có kỹ năng cá nhân đặc biệt

nào đó mang lại ưu thế về giá trị sinh mệnh —— ví dụ như phục hồi giá trị sinh mệnh hay gì đó."

Tiểu Bạch Lục nhíu mày: "Nhưng không phải anh bảo là rất ít người có kỹ năng này à?"

"Ừ, thế nên mới càng thu hẹp phạm vi nghi ngờ của anh." Bạch Liễu trầm ngâm, "Theo những gì anh biết từ trước đến giờ, thì anh nghĩ Lưu Giai Nghi có thể là một người chơi tên là Phù Thủy Nhỏ, người này không chỉ có kỹ năng hồi phục, mà còn có kỹ năng tấn công rất mạnh nữa."

Tiểu Bạch Lục nhận xét: "Nghe có vẻ là kiểu khó nhằn rồi."

"Nhưng anh muốn linh hồn cô bé." Bạch Liễu cúi đầu nhìn thẳng Tiểu Bạch Lục, "Anh cần kiểu người chơi như cô bé."

"Rắc rối là cô bé đã biết anh có thể thao túng người chơi bằng cách thao túng linh hồn của họ, vì vậy sẽ không dễ dàng đồng ý giao dịch với anh, chỉ có thể thông qua Lưu Hoài để hạn chế cô bé. Vả lại hiện giờ cô bé vẫn che giấu thân phận của mình với Lưu Hoài, điều này chứng tỏ Lưu Hoài cũng rất quan trọng."

Bạch Liễu vuốt xương ngón tay của mình suy tư, "Trước tiên cứ bắt đầu từ góc độ của Lưu Hoài để xem cô bé muốn gì đã."

"Anh đã lập một kế hoạch dựa trên nhiều thông tin khác nhau và tối đa hóa ích lợi." Bạch Liễu gõ vào đồng xu trên nguc Tiểu Bạch Lục, "Em mang theo Mộc Kha và Lưu Giai Nghi

chạy trốn, nhưng đoán chắc con bé sẽ không để em thành công đâu, hơn phân nửa là sẽ xảy ra đủ loại tình huống.”

“Nhưng không sao, anh cũng vạch sẵn kế hoạch dự phòng cho em rồi, anh sẽ tập kích bất ngờ vào bệnh viện tư nhân để trì hoãn việc đưa em đến bệnh viện, có nghĩa là em còn một cơ hội chạy ra ngoài nữa.”

“Sau khi kế hoạch tiến hành đến đó thì sẽ có hai phương hướng.” Bạch Liễu nhướng mi nhìn Tiểu Bạch Lục, “Thứ nhất chính là ngày mai anh sẽ ch3t trong trận tập kích.”

“Nếu trong tình huống đó, ngày hôm sau em không cần xen vào việc Lưu Giai Nghi chạy ra ngoài nữa, chỉ cần mang theo Mộc Kha là được, chúng ta từ bỏ việc thu mua linh hồn của Lưu Giai Nghi, tập trung vào chuyện vượt cửa để tiến hành kế hoạch, bệnh viện bên kia có xe, em có thể trộm một chiếc rồi dùng đạo cụ 【 hành khách chúc phúc 】có thể tránh được hầu hết các loại quái vật, mang theo Mộc Kha chạy trốn ra ngoài.”

Tròng mắt Tiểu Bạch Lục nhìn chăm chú vào Bạch Liễu: “Lỡ mấy người chơi người đầu tư ở bệnh viện bên kia đến bắt em thì sao?”

“Anh sẽ để mọi người ném xác của anh vào khu bệnh nhân quái vật, để đám quái vật đó hút máu anh, dùng sương mù độc tấn công anh, cho đến khi giá trị tinh thần của anh hoàn toàn bị xóa bỏ về 0, tiếp đó xác anh sẽ bị dị hóa thành một con quái vật bệnh nhân như những con quái vật đó, nhưng đồng thời, anh cũng sẽ có thể trở thành một con quái vật hung hãn hơn, lúc em chạy trốn, anh sẽ cố hết sức giữ vững tỉnh táo trong bệnh viện để cản đường người chơi truy kích em và và bảo vệ em.” Bạch Liễu thản nhiên nói.

Tiểu Bạch Lục im lặng một lát, tiếp đó cậu khó hiểu mở miệng: “Vì cứu em mà anh chấp nhận bị dị hóa thành quái vật suốt đời, ở trong cái mà anh gọi là phó bản trò chơi này mà không quan tâm à? Tại sao phải làm vậy vì em?”

“Bởi vì anh cũng hy vọng em có thể làm điều này cho anh, Tiểu Bạch Lục.” Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, hắn nghiêng người nhìn thẳng vào đôi mắt đen có chút m0nglung vì bối rối của Tiểu Bạch Lục, “Nếu anh không ch3t trong trận tập kích bất ngờ đó, thì anh hy vọng sau khi em ch3t, em sẽ trở thành quái vật vì anh —— chúng ta sẽ làm theo cách khác.”

“Anh sẽ hoàn toàn khống chế Lưu Hoài, sau đó anh cần em tìm Lưu Giai Nghi làm cho cô bé hạ thấp cảnh giác đối với anh, để cô bé tin rằng em và người đầu tư của em, tức là anh, thật sự muốn cứu cô bé, như vậy anh mới dễ lấy được lòng tin và linh hồn của em ấy.” Bạch Liễu nhìn Tiểu Bạch Lục trầm mặc, giọng nói càng ngày càng nhẹ nhàng, như một tấm vải lụa trắng mờ ảo che mặt người khác, khi Tiểu Bạch Lục ngẩng đầu nhìn hắn, hắn thong thả nhìn cậu, “Em có biết phải làm gì không?”

Tiểu Bạch Lục nhìn Bạch Liễu không chớp mắt.

Bạch Liễu nói: “Để cô bé tự tay giết em, sau đó để Mộc Kha vứt xác em ở nơi có thể dị hóa, trở thành quái vật đến giúp anh.”

Tiểu Bạch Lục nghẹn người, sau đó mặt không cảm xúc mỉa mai nói: “Người đầu tư tiên sinh thân mến của em, anh giàu trí tưởng tượng thật đấy, không phải ai cũng giống như anh, thích

cống hiến cho người khác một cách vị tha, em sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy vì anh đâu.”

Bạch Liễu cười tủm tỉm sờ sờ mặt của Bạch Lục, nhưng bị cậu dửng dưng quay đầu đi để tránh né, hắn cũng không buồn quan tâm lắm nói tiếp, “Anh rất hiểu em Bạch Lục, hiểu em còn nhiều hơn cả bản thân em nữa, đúng là em sẽ không bao giờ làm chuyện ngu ngốc như vậy vì người khác.”

Ánh mắt Bạch Liễu rơi vào đồng tiền xu trước nguc Bạch Lục, đặt tay lên bờ vai gầy của Tiểu Bạch Lục rồi từ từ áp trán mình vào đồng xu, Bạch Liễu nhắm mắt lại dựa vào lòng Tiểu Bạch Lục, giọng điệu vừa thành kính lại vừa nghiêm túc: “Nhưng em sẽ làm điều đó cho chính mình.”

Giống như anh nguyện ý ch3t vì em, em biết anh chính là tương lai của em, em cũng nhất định nguyện ý ch3t vì anh.

“Tiền xu rất quan trọng, em cứ khám phá từ từ đi.” Bạch Liễu nhếch miệng, “Chú ý đến tên người chơi và một số thứ nhỏ bên trong khi hệ thống nhắc nhở, biết đâu em sẽ nhận được một điều bất ngờ —— chẳng hạn như điều em luôn muốn biết, anh là ai?”

Tiểu Bạch Lục cầm đồng xu, từ từ nhíu mày lại.

……

Khóe miệng Tiểu Bạch Lục lấm tấm “máu”, cậu nhìn Bạch Liễu với sắc mặt nhạt nhẽo: “Hiện tại mọi chuyện đã được tiến hành theo đúng kế hoạch của anh rồi đó, tuy là Lưu Giai Nghi

cảm thấy anh mưu mô xảo trá nhưng em ấy ít nhất cũng tin tưởng là anh muốn cứu em ấy, anh từ bỏ bản thân bảo vệ Mộc Kha và em, thậm chí cả bọn Miêu Phi Xỉ khiến Lưu Giai Nghi cảm thấy anh có loại cảm tình đặc biệt nào đó với nhóm trẻ em, tiếc là không phải."

"Anh chính là một tên lừa đảo khốn khiếp." Tiểu Bạch Lục mặt không cảm giác đánh giá, "Cái nhìn đầu tiên của con bé về anh hoàn toàn chính xác."

Bạch Liễu nhún vai, không chút do dự tiếp nhận lời đánh giá của Bạch Lục: "Em thế nào rồi, chịu được nữa không? Đi theo bọn anh tiếp được không?"

Tiểu Bạch Lục ho khan một tiếng, cúi đầu lau khóe miệng, hơi cau mày: "… Ban ngày chúng ta không thể rời khỏi đường hầm này, hơn nữa nơi hoạt động ban đêm cũng rất có hạn."

"Sau khi đám trẻ dị dạng quái vật trở về tổ của chúng thì đường hầm này sẽ đóng cửa, đợi đến sau 9h tối mới mở cửa trở lại, tốt hơn hết là các anh nên rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, vả lại em đề nghị là không cần phải mang em theo đâu."

Tiểu Bạch Lục ch4m rãi ngẩng đầu lên, đồng tử vì ch3t mà giãn ra, nhìn một vẻ bình tĩnh lãnh đạm: "Vừa rồi là giá trị tốt nhất mà em có thể phát huy, nội tạng của bắt đầu hóa lỏng rồi, đến đêm có lẽ sẽ biến thành một xác ch3t thực sự, hoặc thối rữa thành một đống bùn nhão dùng để trồng nấm trong đường hầm này."

Đúng như cậu nói, trên mặt và tay cậu đều đã xuất hiện thi đốm rõ rệt, và chúng vẫn đang lan nhanh với tốc độ có thể

nhìn thấy bằng mắt thường —— Tiểu Bạch Lục đang biến chất với tốc độ bất thường.

Tiểu Mộc Kha nghe Bạch Lục nói như vậy thì không kìm được nước mắt lại khóc thành tiếng, Mộc Kha cũng quay mặt đi với đôi mắt đỏ hoe, không đành lòng nhìn Tiểu Bạch Lục đang chật vật.

Mà Bạch Liễu cũng giống như Tiểu Bạch Lục đã ch3t, hắn cùng tên nhóc mười bốn tuổi này, từ trong cơ thể của chính mình duy trì cao độ, một loại bình tĩnh gần như là vô cơ.

Nghe Tiểu Bạch Lục nói xong, Bạch Liễu chỉ trầm ngâm gật đầu, nói: "Vậy cũng được, em đi cùng bọn anh quả thật cũng vô dụng, em cứ ở đây thối rữa đi."

Tiểu Mộc Kha nước mắt rưng rưng, nghe vậy quay đầu nhìn Bạch Liễu, giọng điệu và vẻ mặt méo mó chất vấn hắn: "Anh cứ để mặc cho anh ấy ở đây thối rữa vậy hả?! Anh là súc sinh sao?!"

Tiểu Bạch Lục bị câu hỏi thật lòng của tiểu Mộc Kha làm cho buồn cười, khóe miệng của cậu còn lưu lại một ít chất lỏng tanh tưởi, cậu chật vật nâng lên mi mắt dần dần nặng trĩu, nhếch môi cười nham nhở: "Người đầu tư tiên sinh, dựa theo sở thích cá nhân mà nói thì em rất thích bộ dáng súc sinh này của anh, rất phù hợp với cách thức trưởng thành như em kỳ vọng, anh nhất định phải bảo trì đó."

"Anh chỉ súc sinh trong trò chơi này thôi." Bạch Liễu cũng nhếch lên khóe miệng, hắn và Tiểu Bạch Lục cùng lười nhác cười rộ lên, "Lúc không chơi game, anh là một công nhân viên

chức bị đuổi việc, bình thường rất kỷ luật và tuân thủ pháp luật đó. ”

Tiểu Bạch Lục liếc mắt nhìn hắn: “Giả vờ giả vịt thật ghê tởm.”

Bạch Liễu đột nhiên nghiêng người ôm lấy Tiểu Bạch Lục, đặt cằm lên trán Tiểu Bạch Lục, môi áp lên mái tóc rối bời, nhuốm máu và bùn đất của Tiểu Bạch Lục, thấp giọng thì thầm chỉ hai người có thể nghe thấy: “Xác của em sẽ thối rữa ở đây.”

“Nhưng cho dù em trở thành một xác ch3t, một con quái vật, hay biến thành một đống bùn đi chăng nữa thì em cũng sẽ không bao giờ bị mắc kẹt trong cái viện mồ côi tởm lợm và trò chơi kinh tởm này.”

Tiểu Bạch Lục ngẩng đầu lên, cậu nhìn vào mắt Bạch Liễu đang ôm mình, trên khuôn mặt Bạch Liễu vẫn là nụ cười nông cạn và đạo đức giả đó, đôi mắt đen không gợn sóng phản chiếu Tiểu Bạch Lục đang dần suy yếu.

Hắn rũ mi xuống, đặt lên trán Bạch Lục một nụ hôn như đang cầu nguyện cho cậu: “—— bởi vì anh sẽ mang linh hồn của em theo anh, người bạn nhỏ.”

Tiểu Bạch Lục đột ngột nhắm mắt lại.

———————————

Tiểu Mộc Kha vừa đi ra khỏi đường hầm vừa nhìn lại Tiểu Bạch Lục, mắt cậu đỏ hoe vì khóc, giọng vẫn còn thổn thức: "Chúng ta thực sự để Tiểu Bạch Lục ở đó sao?"

Bạch Liễu kéo đỡ Lưu Hoài ra ngoài, thuận miệng trả lời tiểu Mộc Kha, "Em ấy không thể ra ngoài, đường hầm cũng sắp đóng cửa rồi."

Chờ sau khi Bạch Liễu đưa mọi người ra ngoài, hắn vừa quay lại thì thấy tiểu Mộc Kha đang nhìn mình chằm chằm với một loại thù địch, giống như một con mèo sắp cào móng vuốt vào đầu hắn: "Lẽ ra anh có thể cứu được anh ấy."

"Nhưng em ấy đồng ý ch3t vì anh." Bạch Liễu nhếch mép cười, hắn nhún vai, mở miệng nói một câu đóng đinh tiểu Mộc Kha tại chỗ, "Em định tấn công người đầu tư mà Tiểu Bạch Lục vất vả lắm mới bảo vệ được à?"

Tiểu Mộc Kha bị Bạch Liễu nói trúng tim đen, cậu trừng mắt nhìn Bạch Liễu, cuối cùng không thể không nghẹn ngào thỏa hiệp.

Hiện tại bọn họ đang ở bên dưới bức tượng thần, Bạch Liễu nhìn Lưu Hoài đang thở thoi thóp hấp hối, rồi liếc nhìn tờ tiền giấy linh hồn của Lưu Hoài trong ví tiền linh hồn của mình.

Chính là tờ tiền linh hồn mà Lưu Hoài đã thỏa thuận giao dịch với hắn lúc còn trên mặt đất.

Mặc dù Lưu Hoài đã mê mê tỉnh tỉnh, nhưng cậu ta vẫn nhớ những gì mình đã thỏa thuận với Bạch Liễu, vì vậy giao dịch

linh hồn với Lưu Hoài liền nhanh chóng thuận lợi thành công.

Bạch Liễu cũng có thể cảm nhận được Lưu Hoài nguyện ý trao linh hồn cho hắn, không chỉ vì cậu ta đã hứa với Bạch Liễu trước đó, mà còn bởi vì Lưu Hoài, một sinh viên đại học với khao khát tồn tại mạnh mẽ, lại thực sự quyết tâm muốn ch3t sau khi biết sự thật về Lưu Giai Nghi.

Bạch Liễu cúi đầu nhìn thoáng qua ánh mắt vô hồn và đờ đẫn của Lưu Hoài, người này đi theo bọn họ suốt một đoạn đường mà không nói một lời.

Trước đây Lưu Hoài rất sợ mình sẽ ch3t trong trò chơi, vì cậu ta nghe nói trò chơi sẽ thu hồi linh hồn của con người, nghe đáng sợ thật sự, không biết trò chơi sẽ làm gì với linh hồn của mình, ch3t rồi mà vẫn không thể thoát ra thì còn đáng sợ hơn cả chính cái ch3t.

Vì vậy Lưu Hoài hy vọng có thể bán linh hồn của mình cho Bạch Liễu —— đây là một loại ký thác bảo vệ và giải thoát, ít nhất cũng làm cậu ta an tâm mà ch3t.

Nhưng cho dù Lưu Hoài thật sự muốn ch3t, ít nhất hiện tại cậu ta vẫn chưa thể ch3t.

Bạch Liễu nhìn tiểu Mộc Kha: “Em có biết Lưu Giai Nghi ở đâu không?”

Tiểu Mộc Kha: “Trong phòng học thủ công ở tầng một của tòa nhà phía sau viện mồ côi, là phòng thứ hai.”

Bạch Liễu nâng Lưu Hoài dậy.

Lưu Hoài cụt hết hai tay thì hành động khó giữ thăng bằng, đầu ngã vào vai Bạch Liễu, hai mắt khép hờ, hô hấp rất gấp gáp, Bạch Liễu quay đầu lại vỗ vỗ bả vai Lưu Hoài, Lưu Hoài ch4m rãi ngẩng đầu lên, cậu ta có chút mê mang nhìn xung quanh chưa kịp phản ứng: "… Chúng ta đang ở viện mồ côi sao?"

Bạch Liễu nhàn nhạt nhìn cậu ta: "Lưu Hoài, tỉnh táo lại đi, gặp em gái của cậu rồi thì sẽ dễ chịu hơn."

"Gặp em ấy thì sẽ dễ chịu sao?" Lưu Hoài dường như cuối cùng cũng tỉnh táo lại một chút, cậu ta lắc đầu yếu ớt, cười buồn, "Không đâu, nhìn thấy em ấy sẽ càng thêm đau đớn mà thôi, tôi đã hoàn toàn mất đi năng lực và dục v0ng bảo vệ em ấy, tôi không thể bảo vệ em ấy được nữa, tôi không xứng đáng là anh trai em ấy."

"Những người chơi đã mất đi dục v0ng của mình sẽ không thể tồn tại trong trò chơi này."

Mộc Kha lo lắng nhìn Lưu Hoài đang dần dần mất đi sức sống, cho dù cậu có thể nhận được kỹ năng từ cái ch3t của Lưu Hoài, nhưng bây giờ Mộc Kha nhìn Lưu Hoài không đành lòng, nhịn không được động viên cậu ta: "Đừng bỏ cuộc sớm như vậy! Chúng tôi sẽ cố hết sức tìm cách cứu sống cậu! Với lại không phải em gái cậu là người chơi loại hình chữa trị sao! Con bé chắc chắn có thể cứu cậu mà!"

Lưu Hoài cúi đầu, cậu ta nhìn con dao găm đang ghim trên eo mình trở nên trong suốt bởi vì dục v0ng đang dần trở nên mờ mịt, cậu ta đột ngột cười, nước mắt chợt rơi, trầm giọng nói:

"Tôi… Thật ra tôi vẫn luôn làm việc chăm chỉ và nỗ lực sinh tồn. Trên đời này có nhiều thứ rất đơn giản và dễ dàng đối với mọi người, chẳng hạn như ăn gà rán, vào một trường đại học tốt, có một tương lai bình thường, tự do, còn đối với Giai Nghi và tôi, đều chỉ có thể đạt được bằng cách mạo hiểm cuộc sống của chính mình, điều tươi sáng duy nhất về tương lai mà chúng tôi có thể tận hưởng cùng nhau là sự tồn tại của nhau."

"Nhưng sự tồn tại duy nhất này giờ đã mất đi ý nghĩa, sống cũng trở nên… mệt mỏi quá." Nước mắt Lưu Hoài chảy dài trên sống mũi, hàm răng nghiến chặt, nhìn Bạch Liễu khóc khó coi vô cùng, "Bạch Liễu, giá như anh là anh trai của Giai Nghi thì tốt rồi, anh có thể dễ dàng hiểu được em ấy đang nghĩ gì, làm thế nào để bảo vệ em ấy tốt hơn, cũng như xoa dịu những oán giận và hoài nghi của em ấy, tôi thì không thể… Tôi quá nhát gan, tôi không bao giờ có thể bảo vệ được bất cứ thứ gì của em ấy… "

Lưu Hoài nhẹ giọng nói: "Anh đã hứa với tôi Bạch Liễu, nếu tôi ch3t, anh nhất định sẽ đem lại cho em ấy một tương lai tươi sáng, đừng để tâm hồn của em ấy bị bóng tối bào mòn, đừng để linh hồn em ấy bị trò chơi mang đi."

Bạch Liễu nhìn Lưu Hoài mặt đầy nước mắt: "Ừ."

Bạch Liễu nói xong, nhún nhún vai, chống đỡ cẩn thận Lưu Hoài đang dựa vào trên vai hắn, hắn nhìn về phía trước, bình tĩnh mà ôn hòa, "Nhưng đó là chuyện sau khi cậu ch3t, còn

bây giờ, Lưu Hoài, cậu đã bán linh hồn cho tôi rồi, ít nhất phải làm gì đó xứng đáng với giá trị mà tôi đã bỏ ra rồi hãy ch3t."

"Tôi mất cả một điểm mới mua được cậu." Bạch Liễu nhàn nhạt nói.

Lưu Hoài cúi đầu xuống vì kiệt sức, nghe Bạch Liễu nói như vậy cũng không nhịn được cười.

Ánh mắt Lưu Hoài lại từ hư vô chuyển thành có hồn, dao găm trên thắt lưng từ trong mờ dần dần trở thành thực thể, cậu ta thở ra: "Được rồi, tôi nhất định sẽ khiến một điểm anh mua thật giá trị."

Tòa nhà dãy sau của viện mồ côi, trên tầng một, phòng học thủ công áp chót.

Tiểu Miêu Cao Cương cương run bần bật đi tới phía trước.

Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đi theo phía sau, sắc mặt cả hai khó coi cực điểm, mắt cá chân của Miêu Cao Cương vẫn đang chảy máu khiến ông ta phải bước đi ch4m rãi, còn để lại dấu vết, nhưng bọn họ thực sự không dám dừng lại, sức tấn công của con quái vật đó quá mạnh.

Miêu Phi Xỉ thở hổn hển, gã không thể tưởng tượng việc mình tham gia trò chơi với một tân binh mới chỉ tham gia 2 phó bản mà bị rượt đuổi chạy như chó ch3t thế này, ngay cả cơ hội dừng lại buộc băng còn không có, thậm chí suýt nữa là đoàn diệt.

Lúc trước Miêu Cao Cương nhận xét về Bạch Liễu 【 Con không nghĩ là hắn còn đáng sợ hơn những người chơi liên minh sao? 】, Miêu Phi Xỉ còn cảm thấy cha mình đã quá kho4trương, nhưng bây giờ nghĩ đến khuôn mặt mỉm cười nhuốm máu của Bạch Liễu trong đường hầm tối tăm, trong lòng Miêu Phi Xỉ chỉ còn lại một sự khủng hoảng sợ hãi.

Đứa trẻ quái vật đuổi theo bọn họ trong đường hầm rõ ràng là trẻ em của Bạch Liễu. Mặc dù gã không biết Bạch Liễu đã sử dụng kỹ năng gì để điều khiển quái vật trẻ em của mình, nhưng dưới tiền đề trẻ em đã ch3t, con hàng đó rõ ràng chỉ còn một con đường vượt cửa duy nhất là thông qua 【 người đầu tư 】.

Giá trị sinh mệnh chỉ còn chưa đến 1 điểm, lại bị gã chém đứt một bàn tay, chỉ cần Bạch Liễu ch3t là coi như game chơi xong rồi, ấy thế mà dám một mình truy kích bọn họ, lại còn suýt chút nữa là thành công tiêu diệt luôn đội hai người chơi nổi tiếng trong giải đấu!

Nếu gã có thể sống sót rời khỏi trò chơi này, Miêu Phi Xỉ không bao giờ muốn gặp lại tên điên đó nữa!

Nghĩ đến đây, Miêu Phi Xỉ nhìn tiểu Miêu Cao Cương đang đi phía trước, gã vì sợ hãi mà trở nên nóng nảy: “Mày nói thằng nhóc Miêu Phi Xỉ kia ở đâu?! Ở chung với con bé mù trong phòng học thủ công đúng không?”

Tiểu Miêu Cao Cương cúi đầu, cậu ta gật gật đầu, nhưng tay càng ngày càng n4mchặt, trên mặt ẩn ẩn chảy mồ hôi lạnh.

Cậu ta biết Lưu Giai Nghi có điều gì đó không ổn, cô bé mù rất thông minh đó hẳn là người đã gi3t ch3t Miêu Phi Xỉ và Bạch Lục, năng lực của cổ bé thậm chí sẽ khiến những 【người đầu tư】này phải kiêng kị.

Nhưng cậu ta không nói cho hai người đầu tư ép buộc mình chuyện Lưu Giai Nghi có vấn đề, bởi đây là cơ hội trốn thoát duy nhất mà cậu ta có thể tận dụng —— chỉ cần Lưu Giai Nghi đối đầu với hai người đầu tư này thì cậu ta có thể tìm cơ hội đào tẩu!

Cậu ta không muốn bị mấy người đầu tư quái đản này rút máu đến ch3t đâu!

Tiểu Miêu Cao Cương run rẩy nơm nớp lo sợ dừng lại trước phòng học thủ công đối diện nhà vệ sinh: “Tối hôm qua Miêu Phi Xỉ và Lưu Giai Nghi ngủ ở đây.”

Miêu Phi Xỉ một chân đạp tung cánh cửa, bên trong chẳng có gì ngoài bụi bặm và mùi máu tanh bốc lên đập vào mặt. Miêu Phi Xỉ bước vào, đi một vòng, đột nhiên dừng lại trước một chiếc rương sặc sỡ chứa đầy vải vụn ——mùi máu bốc lên từ chiếc rương này. Có hai con búp bê nằm trên đống vải vụn, một con búp bê bị xé mất tứ chi và đầu, trông giống như con búp bê Bạch Liễu, con búp bê còn lại toàn thân cắm đầy kim tiêm, biểu cảm vừa hung dữ, vừa sợ hãi lại đang khóc lóc, rất giống búp bê tiểu Miêu Phi Xỉ.

Có một cảm giác lạnh lẽo khác lạ sau lưng, Miêu Phi Xỉ ch4m rãi vuốt v3 những sợi vải nhung vụn mềm mại, để lộ ra khuôn mặt kinh hãi dày đặc kim tiêm của tiểu Miêu Phi Xỉ.

Không biết cậu ta đã ch3t được bao lâu, da bắt đầu sưng vù lên, trên mặt bắt đầu mọc thi đốm như nấm, miệng nhét đầy vải, cơ thể bị bẻ gập thành một góc vặn vẹo nhồi nhét vào trong chiếc rương vải như một con búp bê mềm mại.

Miêu Phi Xỉ đứng sững sờ trước chiếc rương vải, Miêu Cao Cương đi lên xem xét rồi cũng yên lặng bất động.

Mãi một hồi lâu hai người sắc mặt khó coi mới nhìn nhau, Miêu Phi Xỉ nghiến răng nghiến lợi nói: "Ai rút máu thằng nhóc này rồi?!"

Miêu Phi Xỉ cáu kỉnh vẫy vẫy tay: "Cha, trước tiên rút máu trẻ em của cha đi, rồi trở lại bệnh viện nuôi Huyết Linh Chi, xong xuôi có thể vượt cửa trước một người."

Lúc đến đây bọn họ đã mang theo sẵn các dụng cụ rút máu do Miêu Cao Cương đã tấn công NPC y tá, không biết liệu có xảy ra hậu quả gì ở bệnh viện hay không —— ví dụ như không còn giúp họ, lấy máu cho họ gì đó… nên trước khi xuống đường hầm, bọn Miêu Phi Xỉ đã tranh thủ mua một số ống hút máu và ống truyền dịch từ phòng chăm sóc đặc biệt.

Nhìn thấy mình sắp bị người đầu tư rút máu, Tiểu Miêu Cao Cương cuối cùng cũng hoảng sợ luống cuống, lùi lại hai bước muốn chạy, nhưng không ngờ rằng cửa phòng học đã bị khóa, nhìn thấy bọn Miêu Phi Xỉ cầm ống tiêm tới gần, tiểu Miêu Cao Cương lùi lại từng bước, cuối cùng suy sụp hét lớn: "Tui biết ai đã rút máu của Miêu Phi Xỉ! Là Lưu Giai Nghi!!"

Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ nhìn nhau: "Lưu Giai Nghi? Nó lấy máu trẻ em khác làm gì?"

Tiểu Miêu Cao Cương dựa lưng vào tường, cậu ta nuốt nước bọt: “Nó muốn cứu anh trai đó, nó đang đợi anh trai đến lấy máu nó, nó còn rút máu của Miêu Phi Xỉ để đề phòng thiếu máu nữa, Bạch Lục cũng bị nó gi3t ch3t.”

Thoát khỏi cái bệnh viện khiến giá trị tinh thần dễ dàng bị ảo giác kia làm đầu óc Miêu Cao Cương lúc này mới thanh tỉnh hơn một chút, ông ta nghe thấy lời tiểu Miêu Cao Cương nói thì nheo mắt tự lẩm bẩm: “Đề phòng máu không đủ nên phải rút thêm máu? Lưu Giai Nghi chỉ là một đứa trẻ con, làm sao biết máu một người không đủ chứ? Nghe giống người chơi cũ rất quen thuộc với quy tắc của trò chơi cấp hai thì phải.”

“Nhưng không phải Lưu Hoài đã nói là Lưu Giai Nghi lần đầu tiên tham gia trò chơi sao?” Miêu Phi Xỉ không hiểu mấy chuyện cong cong vẹo vẹo này lắm, gã có chút đau đầu hỏi ngược lại, “Cho dù bây giờ Lưu Hoài và Bạch Liễu hợp tác với nhau, nhưng lúc đó Lưu Hoài không giống như đang nói dối lắm.”

“Không sai.” Miêu Cao Cương suy nghĩ một lát, ánh mắt rơi vào con búp bê giẻ rách xấu xí có hình thù kỳ quái, “Hơn nữa nếu Lưu Giai Nghi này là người của bọn họ thì sẽ không giết trẻ em Bạch Lục, phương pháp giết người này có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu… ”

Miêu Cao Cương có thói quen xem video TV nhỏ của người chơi giải đấu rất nhiều lần, nếu cô bé là người chơi giải đấu thì loại phương thức giết người bằng kỹ năng tấn công búp bê kiểu này chỉ cần xem qua một lần thì ông ta chắc chắn sẽ không bao giờ quên, nhưng ông ta nghĩ mãi cũng chẳng có ấn tượng gì, chứng tỏ Lưu Giai Nghi này không có trong giải đấu.

Nhưng nếu người chơi không có chút điểm sáng nào, Miêu Cao Cương cũng sẽ không tốn quá nhiều sức lực xem TV nhỏ của đối phương, cũng không lưu lại ký ức, nhưng trong số những người chơi mà ông ta lưu ý, không có một người mù nào như vậy cả….

Chỉ là cảm giác mơ hồ này, dường như ông ta đã từng nhìn thấy con búp bê này trước đây, nhưng con búp bê này dường như không phải là đạo cụ chính thì phải, hơn nữa trạng thái tinh thần của ông ta hiện giờ cực kỳ tệ hại nên Miêu Cao Cương nghĩ nát óc cũng không ra.

Miêu Cao Cương nhíu mày còn đang suy nghĩ thì Miêu Phi Xỉ đã cắt ngang dòng suy nghĩ thẫn thờ của ông ta: "Người chơi cũ thì kệ mẹ nó người chơi cũ, con chả có ấn tượng gì với con nhóc chơi búp bê này cả, chắc cũng là vô danh tiểu tốt đâu đó thôi, quan trọng bây giờ là con nhóc mù đó đã đem máu trẻ em của con đi đâu rồi kìa?"

"Chúng ta phải tìm ra con nhóc mù đó để cướp lại máu, còn phải rút máu của nó nữa thì vượt cửa lần này mới có lời!"

Nói rồi, ánh mắt của Miêu Phi Xỉ lại rơi xuống trên người tiểu Miêu Cao Cương, sắc mặt gã âm trầm, tay cầm song đao đi tới phía trước một chút rồi dí vào cổ đứa nhóc: "Nói! Lưu Giai Nghi trốn ở đâu trong viện mồ côi này?!"

"Tui, tui không biết!" Tiểu Miêu Cao Cương hỏng mất kêu gào khóc lóc, "Tuy là nó không thấy đường nhưng tuyến đường chạy trốn và quy luật hoạt động của giáo viên đều là nó thăm dò, nó quen thuộc với viện mồ côi này còn nhiều hơn cả chúng tôi nữa, với lại chìa khóa của giáo viên mà chúng tôi lấy

được lúc chạy trốn cũng nằm trên người nó, nó muốn vào phòng nào cũng được hết, nếu nó đã muốn trốn thì có thể trốn ở tất cả các phòng trong viện mồ côi này!"

"Muốn tìm nó chỉ có thể liên lạc với giáo viên, nhờ họ mở từng phòng ra mà thôi."

"Đ* má!" Miêu Phi Xỉ chửi thề, "Này mẹ nó đến chừng nào mới tìm ra!"

Miêu Cao Cương sắc mặt cũng rất tối tăm: "Không có cách nào, máu của con nằm trong tay con nhóc mù, Mộc Kha thì trong tay bọn họ, lại có thêm đứa trẻ quái vật kia nữa, máu của chúng ta không đủ, trước tiên cứ đi tìm giáo viên viện mồ côi, giải thích thân phận người đầu tư của chúng ta, bọn họ chắc sẽ phối hợp với chúng ta tìm con nhóc mù này."

Hai cha con lại không biết rằng lối đi nối giữa viện mồ côi và bệnh viện sẽ bị đóng cửa sau chín giờ sáng, sức chiến đấu đáng sợ của Tiểu Bạch Lục khiến Miêu Cao Cương mới vừa bị ăn hành thê thảm, càng thêm cảnh giác.

Miêu Cao Cương đã sử dụng hết kỹ năng phòng thủ bùng nổ cấp S của mình trong vụ nổ đêm qua, chỉ số thể lực của ông ta đã cạn kiệt. Trước khi chỉ số thể lực phục hồi vào lúc 9 giờ tối nay, sức mạnh phòng thủ của ông ta không có cách nào tăng lên 10.000, vì vậy Miêu Cao Cương sẽ càng thận trọng hơn khi đối mặt với các đối thủ có lực tấn công cao.

Cho dù đoán được lối đi này có thể bị đóng lại, nhưng ai biết được liệu lũ quái vật bên trong có thể ra vào ban ngày hay không chứ?

Hiển nhiên giáo đường rõ ràng là nơi trú ẩn an toàn cho trẻ em, nhưng không biết nó có tác dụng che chở tương tự cho đám quái vật trẻ em dị dạng đã ch3t hay không? Vì vậy, Miêu Cao Cương sẽ không dễ dàng quay đầu đối mặt với nhóm Bạch Liễu, và Miêu Phi Xỉ cũng đang sợ con quái vật nhỏ Tiểu Bạch Lục kia đến ch3t khiếp, cũng chẳng muốn trở lại đó chút nào.

Như vậy cách duy nhất để bọn họ vượt cửa là tìm ra Lưu Giai Nghi đang mang theo máu của Miêu Phi Xỉ.

Rõ ràng, đó là một kế hoạch vượt cửa rất an toàn dưới sự cân nhắc của nhiều khía cạnh khác nhau, nhưng tại sao… Miêu Cao Cương luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Miêu Cao Cương cảm giác mình bỏ sót chi tiết quan trọng nào đó, nhưng đầu óc hiện tại của ông ta thật sự không còn minh mẫn nữa, cảm giác nghĩ đến sự thật đang cách mình một lớp vải nhựa sương mù mênh mông, chỉ cần một cây kim đâm xuyên qua lớp nhựa này là ông ta có thể thấy điều gì đang khiến mình đang căng thẳng.

Nhưng trong não ông ta không có cây kim đâm xuyên qua mọi vọng tưởng nào cả, cây kim đó đã vướng mắc vào nỗi sợ hãi của ông ta.

———————

Nhóm Bạch Liễu cũng đến phòng học thủ công sau khi bọn Miêu Cao Cương rời đi, mở của ra, Bạch Liễu đi vào dò xét xung quanh giống như Miêu Phi Xỉ, hắn khịt mũi nghe mùi,

nhanh chóng lôi thi thể cứng đờ của tiểu Miêu Phi Xỉ ra khỏi rương vải.

Tiểu Mộc Kha chịu đựng không kêu ra tiếng, sắc mặt của Mộc Kha lớn cũng không được ưa nhìn cho lắm, chỉ có Bạch Liễu trầm tư ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt đầy kim tiêm dưới da của tiểu Miêu Phi Xỉ, sau đó hắn ngước mắt lên nhìn Lưu Hoài đang được Mộc Kha nâng đỡ: "Nhìn cách giết người này, Lưu Hoài, lòng mang thù của em gái cậu rất nặng đấy."

Lưu Hoài lắc đầu cười gượng.

Nếu tiểu Miêu Phi Xỉ muốn ăn thịt cô bé, cô bé sẽ rút cạn máu của tiểu Miêu Phi Xỉ.

Bất quá cũng uổng công tiểu Miêu Phi Xỉ ngáng chân giữa đường, nếu không, dựa vào kế hoạch ban đầu của Lưu Giai Nghi thì lẽ ra cô bé muốn rút máu Tiểu Bạch Lục hơn —— nhưng cuối cùng vị phù thủy nhỏ này cũng để Tiểu Bạch Lục ra đi. Thực tế mà nói thì cứ trực tiếp rút cạn máu của Tiểu Bạch Lục, cắt đường đường sống của Bạch Liễu mới chính là tác phong tàn nhẫn đuổi cùng giết tận của phù thủy nhỏ.

Nhưng cuối cùng cô bé đã không làm điều đó.

Lưu Giai Nghi để Tiểu Bạch Lục rời khỏi phòng học thủ công mà không rút máu cậu, xem như để lại đường sống cuối cùng cho Bạch Liễu, tất nhiên, cũng có khả năng là tiểu Mộc Kha đang gõ cửa bên ngoài, nếu thu hút sự chú ý của giáo viên thì Lưu Giai Nghi sẽ không có thời gian để rút máu và rời khỏi lớp học, vì vậy cô bé phải để Tiểu Bạch Lục đi.

Suy nghĩ của con người rất phức tạp, đặc biệt là một cô bé tám tuổi thông minh và quá nhạy bén, Bạch Liễu sẽ không bao giờ đánh giá thấp khả năng chơi game của đứa trẻ này, hắn hoàn toàn không thể xác định động cơ tâm lý mỗi bước đi của Lưu Giai Nghi, chỉ duy nhất có thể chắc chắn một điều là Lưu Hoài rất quan trọng với cô bé.

Bạch Liễu đứng dậy nhìn xung quanh: "Lưu Giai Nghi không ở trong phòng học này, bạn nhỏ Mộc Kha, em có biết Lưu Giai Nghi trốn ở đâu không?"

Tiểu Mộc Kha ch4m rãi lắc đầu trầm ngâm: "Nhiều nơi để trốn lắm, tìm em ấy không dễ đâu."

Hơn nữa bây giờ đám người Miêu Cao Cương cũng đang tìm Lưu Giai Nghi, nếu lỡ gặp trên đường, đối phương phát hiện bọn họ không còn sự giúp đỡ của Tiểu Bạch Lục thì ai ch3t ai sống khó mà nói được.

Phân tích thông tin tổng hợp, Bạch Liễu không cho rằng tìm Lưu Gia Nghi trong viện mồ côi là một quyết định tốt, ánh mắt Bạch Liễu nhìn sang Lưu Hoài đang suy yếu ——

—— Bởi vì bọn họ hoàn toàn không cần tìm Lưu Gia Nghi, chỉ cần Lưu Hoài ở cùng bọn họ, Lưu Giai Nghi nhất định sẽ tự mình đưa tới cửa.

"Quay trở lại giáo đường, đó là khu vực an toàn cho trẻ em, vả lại Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ cũng không muốn trở lại lối ra của lối đi bên tượng thần đâu, bên đó là lối ra đường hầm của đám trẻ quái vật, tương đối an toàn cho chúng ta."

Ánh mắt Bạch Liễu bình tĩnh ngầm ra quyết định, “Chúng ta trở về chờ Lưu Giai Nghi đến tìm chúng ta.”

_____

Chạng vạng bao trùm khắp nơi, màn đêm từ phía chân trời tràn vào viện mồ côi như một màn sương đen đáng sợ.

Lúc này đã 8 giờ 30 phút tối, đã mười giờ trôi qua kể từ khi bọn Miêu Phi Xỉ ra khỏi lối đi, ngoại trừ Miêu Cao Cương vẫn chưa khôi phục thể lực, phải nghỉ ngơi một tiếng rưỡi giữa trưa để khôi phục thể lực, thì từng người một đều nhanh chóng lùng sục Lưu Giai Nghi dưới sự dẫn dắt của các giáo viên.

Nhưng mãi đến bây giờ bọn họ vẫn chưa tìm thấy con nhóc đó!

Con nhóc này như thể biết phép thuật vậy, hoàn toàn biến mất trong viện mồ côi, không để lại bất cứ dấu vết nào.

- ——oOo—

Chương 123

Cả đám người Miêu Phi Xỉ lùng sục khắp nơi, từng lớp học, phòng ngủ, nhà vệ sinh nam nữ, chỗ nào tìm được đều vào tìm, chỉ thiếu điều chưa đào ba thước tấc lên thôi, ấy thế mà một sợi tóc cũng không thấy, không biết con nhóc mù đó đã trốn ở chỗ nào!

Miêu Phi Xỉ dựa vào tường thở d0c, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, bắt đầu chửi rủa: "Đ* má, con nhóc mù này trốn ở đâu vậy chứ?! Ông đây dùng con mẹ nó đạo cụ trinh sát hết rồi mà cọng lông cũng đéo thấy, nếu không phải biết chắc là nó chưa ra khỏi viện mồ côi thì cũng nghĩ nó trốn thoát rồi quá!"

Nếu Lưu Giai Nghi chạy ra khỏi viện mồ côi thì tức là đã vượt cửa, lúc đó hệ thống sẽ đưa ra thông báo nhắc nhở, nhưng hiện tại bọn Miêu Phi Xỉ vẫn chưa nhận được bất kỳ lời nhắc vượt cửa nào của người chơi, chứng minh Lưu Giai Nghi vẫn còn đang ở đây.

"Còn giáo đường là chưa tìm." Miêu Cao Cương cũng thở phì phò, ông ta không uống được thuốc phục hồi thể lực, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, "Nhưng nãy giờ chúng ta vẫn loanh quanh trên đường đến nhà thờ, nếu nó đi ngang thì chúng ta phải nhìn thấy chứ."

"Bạch Liễu đang mai phục ở giáo đường, Lưu Giai Nghi lại giết trẻ em của Bạch Liễu, nó điên mới đi qua đó dâng mạng." Miêu Phi Xỉ nói.

Nhưng Lưu Giai Nghi không thể không đến giáo đường, bởi vì sau 1 giờ chiều thứ Năm, Lưu Hoài sẽ bước vào trạng thái 【bệnh nặng】, giá trị sinh mệnh của cậu ta sẽ bắt đầu giảm xuống —— Lưu Hoài chỉ còn hai điểm HP, nếu Lưu Giai Nghi không kịp thời chữa trị thì đêm nay nhất định cậu ta sẽ ch3t.

Nhưng cha con họ Miêu lại không biết Lưu Hoài đến cùng Bạch Liễu, dù sao hai tay của Lưu Hoài đã bị Miêu Phi Xỉ chém đứt, Bạch Liễu không có lý do gì để mang theo gánh nặng Lưu Hoài cả.

Trước nửa đêm, Bạch Liễu với 0.5 HP sẽ ch3t trước Lưu Hoài.

Vì vậy bọn Miêu Cao Cương cũng đang đợi đến nửa đêm để thu hoạch tính mạng của Bạch Liễu.

“Cha đã nói con không cần gấp, đừng quan tâm đến Bạch Liễu nữa.” Miêu Cao Cương có chút mệt mỏi nhìn Miêu Phi Xỉ, “Đợi đến thứ năm, giá trị sinh mệnh và sức chống cự của chúng ta đều cao bọn chúng, đủ sức chơi ch3t đám Bạch Liễu.”

Miêu Cao Cương vốn định lải nhải thêm vài câu với Miêu Phi Xỉ, nhưng vừa nhìn sang gương mặt Miêu Phi Xỉ, đồng tử của Miêu Cao Cương co rút lại, bàn tay chuẩn bị vỗ vào vai Miêu Phi Xỉ liền dừng lại giữa không trung.

Miêu Phi Xỉ quay đầu lại, khuôn mặt tuấn tú vốn có của gã không còn nữa, trên mặt gã là khuôn mặt một người phụ nữ già nua, bệnh nặng, không còn chút máu, người phụ nữ này quỷ dị mỉm cười mở miệng nói với ông ta, nước sôi vẫn đang bốc khói sôi sùng sục nhỏ giọt từ khóe miệng.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị tinh thần của người chơi Miêu Cao Cương không ổn định, xảy ra hiện tượng chấn động sụt giảm! Vui lòng nhanh chóng khôi phục lại giá trị tinh thần! 】

Miêu Cao Cương thở gấp gáp, ông ta run rẩy cúi đầu uống nhanh một ngụm thuốc tẩy tinh thần, tự nhủ rằng tất cả chỉ là ảo giác do hậu quả của việc cu0ng chế giảm giá trị tinh thần.

Miêu Phi Xỉ đứng bên cạnh kỳ quái nhìn Miêu Cao Cương: "Cha, cha bị sao vậy? Từ đầu đến giờ đã rất kỳ lạ, nãy con hỏi gì cha có nghe không vậy? Làm gì mà cứ thẫn thờ mãi vậy?"

Miêu Cao Cương miễn cu0ng bình tĩnh lại, ông ta nặn ra một nụ cười nhìn Miêu Phi Xỉ: "… Con vừa mới hỏi cha cái gì?"

"À, không có gì đâu." Miêu Phi Xỉ thờ ơ xua tay, "Con chỉ thắc mắc Lưu Hoài và Lưu Giai Nghi đều muốn sống ch3t vì đối phương, cũng ngu quá đi, không biết bọn chúng có mục đích gì khác hay không."

"… Bọn chúng không phải là anh em sao? Dù có xấu xa thế nào thì vẫn có quan hệ huyết thống." Miêu Cao Cương lẩm bẩm.

"Người thân á? Dù sao con cũng không thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy." Miêu Phi Xỉ chế nhạo khinh thường nói, "Nếu con là Lưu Giai Nghi, thì Lưu Hoài sống ch3t gì cũng mặc kệ nó, cứ chạy trước đã."

Miêu Cao Cương hô hấp lại trở nên gấp gáp, hai mắt có chút đỏ lên, cúi đầu uống một ngụm thuốc tẩy tinh thần: "… Chúng ta tiếp tục đi tìm Lưu Giai Nghi đi."

_____

Giáo đường, 8:47 tối

Lưu Hoài đang dựa vào tường nghỉ ngơi, liếc mắt nhìn qua đồng hồ, trong mắt có chút lo lắng: "… Chẳng lẽ bọn họ đã tìm được Giai Nghi rồi sao?"

"Chắc không đâu." Tiểu Mộc Kha lắc đầu, "Lưu Giai Nghi quá quen thuộc với viện mồ côi này, thậm chí còn rành hơn cả giáo viên, nếu em ấy muốn lẩn trốn thì không dễ bị phát hiện đâu." Cậu mím môi cúi đầu, lông mi run rẩy thì thầm nói: "… Đứa nhỏ này có thể im hơi lặng tiếng giết cả Bạch Lục và Miêu Phi Xỉ, đừng coi thường em ấy quá, em ấy tàn nhẫn như vậy, nếu gặp thật thì cũng không biết ai mới là người ch3t."

Lưu Hoài nghe đến đây, vẻ lo lắng trên mặt bỗng nhiên khựng lại, như thủy triều đột ngột rút đi: "… ừm."

Phù thủy nhỏ tiếng tăm lừng lẫy mà Hiệp Hội Quốc Vương đã trả rất nhiều tiền để mời về, không đến nỗi không có một chút thủ đoạn và đạo cụ bảo mệnh nào chứ nhỉ.

Bạch Liễu đồng ý với ý kiến của tiểu Mộc Kha: "Cứ chờ đã, đối với Lưu Giai Nghi thì cái viện mồ côi này cũng y như công viên giải trí thôi, con bé quen thuộc bản đồ, lại có kỹ năng trị liệu, trạng thái của Miêu Cao Cương cũng không tốt

lắm đâu, lão luyện như thế mà cũng bị tay mơ như Tiểu Bạch Lục quất trúng một roi trong đường hầm, tôi nghĩ Lưu Giai Nghi thận trọng thôi, không đến mức đơn giản để bị người ta tìm thấy."

Mộc Kha lo lắng nhìn Bạch Liễu: "Vậy chúng ta cứ ở đây đợi mà không làm gì à? Lưu Giai Nghi đâu có biết chúng ta đang ở giáo đường, mà sau một giờ nữa, anh sẽ rơi vào trạng thái bệnh nặng! Giá trị sinh mệnh nháy mắt cái là về 0 ngay!"

Lưu Giai Nghi nhất định sẽ chữa trị cho Lưu Hoài, Mộc Kha thì còn có lá bùa cứu mạng tiểu Mộc Kha.

Những người khác vẫn còn hy vọng vượt cửa, chỉ có Bạch Liễu HP 0.5 là không có lối thoát.

Nếu Lưu Giai Nghi không chữa trị cho Bạch Liễu trước mười hai giờ ngày thứ tư, thì viện mồ côi này sẽ là trò chơi cuối cùng của Bạch Liễu.

Ánh mắt Bạch Liễu nhảy nhót rơi vào bức tượng thần trong nhà thờ: "Không phải vẫn còn 0.5 điểm sao?"

Mộc Kha ngẩn người.

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt nhìn về phía Mộc Kha có chút sững sờ, không nhanh không chậm mỉm cười: "0.5 chẳng lẽ rất ít sao? 0.5 rất nhiều, chính là sự khác biệt giữa sống và ch3t, 0.5 này giữ cho tôi sống, trò chơi vẫn chưa kết thúc, vội vàng gì chứ?"

Hắn lắc lắc cổ tay, Bạch Liễu nói tiếp, "Tôi còn một đạo cụ có thể chống đỡ sát thương, ít nhất vẫn có thể sống đến mười hai giờ đêm nay, nhưng tôi nghĩ trước 9h Lưu Giai Nghi sẽ chủ động gọi điện thoại tìm tới chúng ta."

"Nhưng cho dù vậy thì Lưu Giai Nghi cũng khó mà chủ động trị liệu cho anh, đúng không?" Mộc Kha cau mày, cậu đẩy tiểu Mộc Kha ra, đẩy Tiểu Mộc Kha có phần bối rối đến trước mặt Bạch Liễu, nhìn thẳng vào Bạch Liễu, trịnh trọng nói: "Chờ đến 9h lối đi ngầm sẽ lại mở cửa, anh có điện thoại Tiểu Bạch Lục, để cậu ấy hộ tống các anh đem máu của Tiểu Bạch Lục và trẻ em của tôi trở lại bệnh viện, trước tiên cứ dùng máu của họ dưỡng Huyết Linh Chi đã, giá trị sinh mệnh của anh quá nguy hiểm!"

Lưu Hoài cũng nhỏm dậy, nhìn Bạch Liễu: "Đúng là cách này an toàn cho anh hơn nhiều."

"Vậy cứ để mặc hai người cậu không có sức tấn công ở đây à?" Ánh mắt Bạch Liễu quét qua khuôn mặt của Mộc Kha và đôi tay cụt của Lưu Hoài, "Miêu Phi Xỉ hắt xì một cái cũng quét sạch sẽ hai người các cậu."

Mộc Kha vẫn muốn nói, nhưng Bạch Liễu bình tĩnh cắt ngang lời Mộc Kha: "Cậu bảo tiểu Mộc Kha đi cùng với tôi, nhu cầu 1,6 máu trẻ em trước đây của tôi chỉ là một suy luận lý thuyết dựa trên tỷ lệ tử vong tối thiểu của người đầu tư, đó là Huyết Linh Chi của một người đầu tư cần ít nhất 1,6 máu trẻ em, chứ không phải không phải 1,6 máu trẻ em chắc chắn sẽ cứu được tôi."

“Nếu tỷ lệ tử vong trong trò chơi này là 75% thì sao? Vậy thì phải rút sạch máu của tiểu Mộc Kha thì mới có thể cứu được tôi, cậu cũng chấp nhận để em ấy bị rút máu vậy không?”

Mộc Kha mím môi, cúi đầu không trả lời —— hiển nhiên là cậu cũng đã nghĩ đến tình huống này, nhưng vẫn muốn đánh cuộc rằng cả tiểu Mộc Kha và Bạch Liễu đều sẽ sống sót.

Nhìn thấy Mộc Kha như vậy, Bạch Liễu cảm thấy hơi đau đầu, nghĩ thầm Mộc Kha đi theo hắn học gì không học, học được mỗi cái vụ đánh cược thế này.

Sắc mặt tiểu Mộc Kha bị đẩy ra hoàn toàn trắng bệch, lén liếc nhìn Bạch Liễu hai tay run run.

“Lưu Giai Nghi là mấu chốt trong trò chơi này, vì vậy hệ thống mới tìm cách hạn chế cô bé, kỹ năng trị liệu của cô bé sẽ giúp bọn trẻ hồi phục HP lúc lấy máu.” Bạch Liễu bình tĩnh phân tích, “Chỉ cần cô bé đứng về phía chúng ta thì tất cả chúng ta đều sống sót vượt qua phó bản này.”

Trên tầng ba, văn phòng của viện trưởng viện mồ côi, bên cạnh cửa sổ.

Lưu Giai Nghi đội mũ trùm đen, sắc mặt vô cảm, “nhìn” Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đang tìm kiếm mình bên dưới. Cánh cửa phòng làm việc sau lưng cô bé phảng phất cảm giác dao động rào cản kỳ lạ, tựa như sắp biến mất bất cứ lúc nào.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi sử dụng đạo cụ đặc biệt (không gian ma thuật) 】

Hai người kia đã lên văn phòng viện trưởng một lần, nhưng không tìm được, bị đạo cụ của Lưu Giai Nghi chặn lại.

Lưu Giai Nghi thông qua Bạch Lục biết được NPC viện trưởng đã ch3t vào đêm qua, chắc chắn sẽ không ai đặt chân đến văn phòng bà ta trong một thời gian dài, nơi đây chính là nơi ẩn núp thích hợp nhất trong toàn viện mồ côi.

Hai cha con kia đã bị cô bé lừa gạt như thế đó.

"Đạo cụ mà Hồng Đào cho mình quả nhiên dùng rất tốt." Lưu Giai Nghi mặt không cảm xúc lẩm bẩm, "Không hổ là thứ hàng đầu trong kho của hội lớn, sao anh hai nhất định cứ phải đi theo Mục Tứ Thành mà không muốn gia nhập Hiệp Hội Quốc Vương chứ, em nhờ Hồng Đào mời chào anh, anh đều không thèm vào… chỉ khăng khăng đi theo loại nhân vật nguy hiểm như Mục Tứ Thành."

"Ở bên cạnh anh ta, anh chỉ có thể là sát thủ chắn đao và sát thương cho anh ta, chẳng khác nào tự hại ch3t chính mình."

【Giai Nghi, anh có một người bạn! 】

【Cậy ấy tên là Mục Tứ Thành, là bạn cùng phòng của anh, cậu ấy biết hoàn cảnh của anh, anh đã kể mọi chuyện cho cậu ấy biết, đã là bạn bè thì phải thẳng thắng trung thực với nhau đúng không nào… Nhưng cậu ấy không ngại xuất thân của anh một chút nào cả! Cậu ấy rất tốt! Chỉ là có một số sở thích nhỏ không tốt lắm, nhưng không sao, anh có thể chấp nhận được! Xem như bọn anh rất hiểu ý nhau đi, ha ha, cùng nhau chơi game linh tinh gì đó nữa, rất vui vẻ! 】

“Anh hai ngốc nghếch, trên đời này làm sao có người tốt? Chúng ta chưa từng gặp người tốt.” Lưu Giai Nghi khẽ nói, hàng mi dài cụp xuống, “Mục Tứ Thành không xứng đáng để anh coi trọng… anh ta đã làm gì được cho anh? Tại sao anh phải tổn thương và đau khổ vì đã phản bội anh ta chứ?”

Nếu là phản bội, không phải anh cũng phản bội em cả ngàn cả vạn lần rồi đó sao?

Anh có bao giờ cảm thấy đau đớn vì đã phản bội em không, anh hai?

Những giọt nước mắt cay đắng của Lưu Hoài hiện ra trước mặt Lưu Giai Nghi, cậu ta ôm Lưu Giai Nghi kêu khóc đến lả người, nước mắt rơi lã chã đầy mặt.

【Anh không còn bạn bè nào nữa, Giai Nghi, để bảo vệ em, anh đã làm chuyện sai lầm rồi!】

Lưu Giai Nghi từ từ siết chặt n4mtay, cô bé nhanh chóng kiềm chế cảm xúc của mình, chạm vào một chiếc đồng hồ thạch anh đã tháo vỏ trên cổ tay, ngón tay đặt trên kim đồng hồ gấp khúc: “Đã 9h.”

Lưu Giai Nghi lấy điện thoại di động ra, giọng điệu lạnh lẽo ảm đạm lập tức được phủ một lớp mật ong trở nên ngọt ngào và mềm mại, Lưu Giai Nghi lơ đãng dùng ngón trỏ vòng quanh dây buộc điện thoại: “… Anh hai, anh đang ở đâu? Hôm nay bọn em không chạy ra được, ngày mai anh đến đón em được không?”

Chương 124

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Lưu Hoài đang cố kìm lại một cảm xúc nào đó: "… Giai Nghi, bây giờ anh đón em được không? Anh muốn gặp em"

Vẻ mặt thờ ơ vốn có của Lưu Giai Nghi dịu dàng đi trông thấy, giọng cô bé trở nên phấn khích: "Nhưng ngày mai viện mồ côi mới mở cửa tổ chức ghép đôi, anh hai, anh đợi em đến ngày mai nhé! Ngày mai chúng ta gặp nhau rồi!"

"… Có người chỉ anh biết một đường hầm thông đến viện mồ côi, anh theo đường hầm đó lại đây rồi." Lưu Hoài nhắm mắt lại, cổ họng cuộn trào, không kìm được nghẹn ngào, "… giá trị sinh mệnh của anh chỉ còn 1, không đợi được đến ngày mai đâu, Giai Nghi, anh muốn nhìn thấy em trước khi ch3t."

Lưu Giai Nghi nghẹn thở, vẻ mặt nháy mắt đông đặc như tảng băng.

Cô bé n4mchặt điện thoại, thậm chí bỏ qua giọng điệu ngập ngừng của Lưu Hoài khi nói chuyện, trực tiếp hỏi thẳng, "Sao lại giảm thấp như vậy?! Bây giờ anh đang ở đâu?!"

Lưu Hoài không phải ở trong bệnh viện sao?! Ngay cả khi Lưu Hoài từ bỏ việc rút máu của mình, hợp tác với Bạch Liễu để bảo vệ trẻ em thì dựa vào kỹ năng của anh ấy, cho dù đối kháng với cả quái vật và Miêu Phi Xỉ cùng lúc thì cũng không

đến nỗi thê thảm đến mức độ này! Nếu đánh không lại thì Lưu Hoài có thể dùng kỹ năng để chạy trốn và ẩn núp.

Với tính cách của Lưu Hoài, anh ấy ghét nhất là bị người khác khống chế, lại cộng thêm sự ám chỉ của mình, Lưu Hoài cũng biết Bạch Liễu khống chế người khác dựa vào đồ vật và phải được sự đồng ý của đối phương, đã hiểu rõ như vậy thì không thể nào anh ấy bị Bạch Liễu dễ dàng n4mthóp và lợi dụng đến mức chỉ còn 1 HP như vậy được!

Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?! Tại sao HP của Lưu Hoài lại giảm xuống chỉ còn 1?!

——Một Lưu Hoài chỉ có 1 HP, đây giống như một miếng mồi ngon do đối thủ hiểu rõ tính cách cô bé thiết lập ra.

Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu Lưu Giai Nghi, nhưng nhanh chóng bị giọng nói yếu ớt của Lưu Hoài cắt ngang.

“Anh đang ở giáo đường.”

Nếu tối nay mình không trị liệu cho Lưu Hoài, chắc chắn Lưu Hoài sẽ ch3t —— Lưu Giai Nghi nghĩ nhanh.

“Được, anh hai ở trong giáo đường đừng đi đâu hết.” Lưu Giai Nghi hít sâu một hơi, cô bé lo lắng đi tới đi lui, ép bản thân bình tĩnh lại, nhưng tay cầm điện thoại lại run lên một cách thảm hại, “Anh chờ Giai Nghi đến được không? Giai Nghi lập tức đến liền đây!”

Giọng của Lưu Hoài càng thêm nhỏ nhẹ: “Anh thật sự có thể chờ được em sao, Giai Nghi?”

Lưu Giai Nghi hai mắt đỏ lên, cô bé nghiến răng: “Chờ được, anh hai, hãy tin tưởng Giai Nghi, em nhất định sẽ không để cho anh gặp chuyện, em đến liền đây!!”

Lưu Hoài im lặng hồi lâu, sau đó rất mềm mại nhẹ giọng nói đến mức gần như không nghe được:

“Anh tin em, Giai Nghi.”

Lưu Giai Nghi nghẹn thở một lúc.

Cúp điện thoại xong, Mộc Kha lo lắng đến gần Lưu Hoài hỏi: “Sao rồi, Lưu Gia Duệ nghi ngờ cậu sao? Cô bé có tới đây không?”

Lưu Hoài thong thả đờ đẫn lắc đầu: “… em ấy không nghi ngờ tôi.” Cậu ta dừng lại một chút lại nói, “Em ấy có vẻ… luống cuống.”

“Chứng tỏ là cô bé quan tâm đến cậu, chắc con bé sẽ đến nhưng sẽ có chuẩn bị đấy, giáo đường là khu vực an toàn với trẻ em, có thể hạ thấp sự cảnh giác của cô bé.” Bạch Liễu xoa cằm trầm ngâm, “Nhưng tôi cảm thấy dựa vào tính cảnh giác của Lưu Giai Nghi, cho dù luống cuống đi nữa thì đến lúc đó không chừng còn phát sinh vài chuyện khó đỡ.”

Lưu Giai Nghi thần sắc lạnh lẽo trước đi trong bóng đêm bao phủ viện mồ côi.

Chiếc áo choàng phù thủy đen trên người tượng trưng cho thân phận và chất độc đã biến mất, thay vào đó là một bộ quần áo rất tầm thường dành cho tất cả trẻ em trong viện mồ côi.

Lưu Giai Nghi click vào giao diện điều khiển hệ thống và kho hàng của mình, hình ảnh hệ thống được chiếu trực tiếp lên mặt ý thức não bộ để cô bé có thể "nhìn thấy" trực tiếp. Sau khi dọn dẹp kho hàng hệ thống và giao diện điều khiển cá nhân, đôi lông mày mảnh mai và thanh tú của cô bé xoắn tít lại ——

【 kho hàng hệ thống: Người chơi Lưu Giai Nghi, đạo cụ khả thị hóa của ngài sắp hết, ngài có nhu cầu rất lớn về loại đạo cụ sử dụng hàng ngày này, vui lòng bổ sung kịp thời 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi, bởi vì kỹ năng cá nhân của ngài tương đối đặc biệt trong 《 Viện mồ côi Ái Tâm 》, sau khi vào trò chơi, vì mục tiêu cân bằng trò chơi, ngài sẽ bị hạn chế các hạng mục sau ——】

【… Thời gian CD của thuốc giải độc kỹ năng cá nhân từ 1 giờ tăng lên 6 giờ…】

【… Ngài có dòng máu toàn năng…】

Danh sách dài hạn chế này là thứ mà Lưu Giai Nghi thường gặp phải sau khi vào game, vì kỹ năng cá nhân đặc biệt của mình mà cô bé sẽ luôn bị cái hệ thống chó ch3t này giới hạn theo nhiều cách khác nhau.

Cái hệ thống chó ch3t này phân chia độ khó dựa vào tỉ lệ tử vong, nếu tình cờ trong trò chơi trùng hợp có nội dung hoặc cách chơi liên quan đến kỹ năng chữa bệnh thì chắc chắn nó sẽ tìm mọi cách để chèn ép cô bé phát huy lợi thế của mình.

Để có thể phát huy các kỹ năng của Lưu Giai Nghi, Hiệp Hội Quốc Vương đã vắt óc nghĩ ra nhiều cách, bao gồm chỉ định nhiều người chơi khống chế khác nhau cho Lưu Giai Nghi, và giảm giới hạn kỹ năng của Lưu Giai Nghi bằng cách kiểm soát số lượng người chơi chia sẻ tỷ lệ tử vong.

Nhưng hiệu quả thế nào thì khó mà nói, bởi vì mới vài lần luyện tập Trương Khôi đã lăn đùng ra ch3t.

Nói chung, khi Lưu Giai Nghi nhìn thấy cả đống cả mớ hạn chế này thì mặt cũng chẳng buồn đổi sắc, cô bé đã bị chèn ép đến độ chai lì luôn rồi.

Nhưng lần này Lưu Giai Nghi nhìn một sớ dài hạn chế mà máu nóng bốc lên cả đỉnh đầu, "ánh mắt" cô bé dừng lại ở quy tắc thứ nhất và thứ ba, không nhịn được chửi thề: "Tổ cha mày hệ thống!"

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi vị thành niên bị cấm chửi thề, hệ thống đã che chắn xử lý giúp bạn (%^% cha mày hệ thống!) 】

Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu, không nhìn vào giao diện điều khiển hệ thống chọc điên mình nữa —— bởi vì bản thân dính buff trúng độc nấm độc nên cô bé vừa mới sử dụng thuốc

giải vào khoảng 5:30 chiều nay, kỹ năng chữa bệnh này thông thường có CD 1 giờ 1 lần.

Nhưng trong trò chơi này, bởi vì giá trị sinh mệnh là dữ liệu trung tâm quan trọng để vượt cửa, nên hệ thống đã kéo dài thời gian CD của thuốc giải thành 6 giờ 1 lần.

Có nghĩa là lần tiếp theo cô bé có thể sử dụng sẽ là hơn 11:30, tức là rất gần với sáng sớm của 【 ngày bệnh nặng】thứ Năm.

Lưu Giai Nghi tâm phiền ý loạn lại thêm lo lắng sốt ruột, bước chân cô bé càng lúc càng nhanh.

Viện mồ côi sau chín giờ khắp nơi đâu đâu cũng có đám trẻ dị dạng lang thang và săn đuổi những người như cô bé, những đứa trẻ này đã là những xác ch3t lạnh lẽo, hiện tại Lưu Giai Nghi không còn nhiều đạo cụ khả thị hóa nên tạm thời cô bé tạm ngưng sử dụng, bất quá tuy rằng nhìn không thấy gì nhưng Lưu Giai Nghi lại cực kỳ thính tai, vả lại cô bé đã sống trong viện mồ côi này một thời gian, rất quen thuộc với bản đồ ở nơi đây.

Âm thanh phát ra từ hành động của lũ trẻ dị dạng này rất lớn, Lưu Giai Nghi dựa vào những âm thanh đó để xác định vị trí, nghiêng người sang một bên bình tĩnh tránh đi, dáng vẻ chẳng hề có chút chật vật nào khi bị lũ trẻ rượt đuổi như trước đây.

Khi còn cách nhà thờ 100m, Lưu Giai Nghi trốn vào một góc để tránh né đứa trẻ dị dạng phía sau.

Lưu Giai Nghi thở hổn hển dựa vào tường, cô bé nhắm mắt lại để làm dịu nhịp tim và nhịp thở. Một lần nữa, bộ não của cô bé lại bắt đầu nghi ngờ không kiểm soát được tính xác thực của thông tin mà cô bé nhận được từ Lưu Hoài ——

——Lưu Hoài thật sự chỉ còn 1 HP sao? Sao anh ấy tìm được đường hầm này trong viện mồ côi mà ngay cả mình còn không biết?

Lưu Giai Nghi có cảm giác mình đang bị dụ vào bẫy, cảm giác giống hệt như khi Hồng Đào dùng đạo cụ dụ cô bé vào hiệp hội lúc trước vậy.

Cô bé biết có điều gì đó không ổn, nhưng người con mồi lại chính là anh trai cô bé.

Người thiết kế chiếc bẫy này rất hiểu cô bé, cho dù là một cái bẫy ch3t, cô bé nhất định cũng sẽ nhảy vào.

Nhưng thay vì đây là một cái bẫy, Lưu Giai Nghi lại càng không muốn nhìn thấy một tình huống khác —— đó là Lưu Hoài không phải là con mồi của cái bẫy mà là người tham gia và chủ đạo cái bẫy này.

Cô bé không muốn nghi ngờ Lưu Hoài nhưng lại không thể kiềm chế được, loại nghi ngờ cắm rễ từ xương máu trong môi trường sinh trưởng khắc nghiệt đã nhiều lần cứu sống Lưu Giai Nghi trong những tình huống nguy cấp, cô bé chính là kiểu người cực kỳ thích hợp với loại trò chơi không thể tin tưởng lẫn nhau thế này.

Lưu Giai Nghi chắc chắn là người muốn Lưu Hoài sống nhất trên đời, vì mục đích này, cô bé có thể dùng mạng sống của mình để cứu Lưu Hoài, có thể đánh đổi cái ch3t của mình để đổi mạng cho Lưu Hoài, nhưng đó là bởi vì Lưu Hoài không thể chủ động hãm hại cô bé.

Trong gió lạnh của đêm tối, Lưu Giai Nghi hít thở sâu hai lần, lông mày nhíu lại, vẻ mặt nghiêm túc này có chút trái ngược trên gương mặt non nớt của cô bé, Lưu Giai Nghi do dự hồi lâu, nhưng cuối cùng cũng luồn ngón tay sâu vào túi, lấy ra một chai thủy tinh hình giọt nước chứa chất lỏng trong suốt đang lăn tăn, trên chai thủy tinh có một hàng ký tự bay bổng xinh đẹp 【Psyche】.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi có sử dụng đạo cụ (nước mắt Psyche) không? Sau khi sử dụng xong, đạo cụ này sẽ hướng dẫn cho bạn cách lựa chọn vấn đề mà bạn đang do dự, hướng dẫn bạn đến cái kết mà thần linh đã sắp đặt sẵn cho bạn 】

【 đánh giá cấp bậc đạo cụ: đạo cụ siêu phàm, có sức mạnh vận mệnh sánh ngang với thần linh】

【 Hệ thống phát hiện người chơi Lưu Giai Nghi đã sử dụng đạo cụ trước đó, tiếp tục sử dụng có thể nâng cao tác dụng của đạo cụ, bạn có muốn tiếp tục sử dụng đạo cụ đó không? 】

Bàn tay đang cầm cái chai của Lưu Giai Nghi từ từ siết chặt, cô bé cúi đầu nhìn chất lỏng giống như nước mắt trào ra trong bình, hơi thở gấp gáp, cô bé nhớ lại sau khi Lưu Hoài bị Trương Khôi khống chế, gương mặt đẫm lệ không còn hồn vía khi tổn thương Mục Tứ Thành, và những lời Hồng Đào đã nói với cô bé khi cho cô bé đạo cụ này.

Hồng Đào dựa vào sô pha, cô lười biếng duỗi tay chân ra, nhìn Lưu Giai Nghi đang tới tìm mình: 【 à, em bảo dùng đạo cụ này thì nó sẽ chỉ dẫn em làm những chuyện tổn thương Lưu Hoài, em nghi ngờ liệu đạo cụ này có thể giúp mình đạt được mục đích hay không? Phù thủy nhỏ ơi, đây là đạo cụ cấp siêu phàm của hệ thống, tác dụng làm sao mà sai được chứ, em đã nghe câu chuyện về nàng Psyche chưa? 】

Hồng Đào cười tủm tỉm: 【 Psyche là một cô gái rất xinh đẹp nhưng lại đa nghi, nàng rất đẹp, đẹp đến nỗi Venus, nữ thần sắc đẹp và tình yêu, phải ghen tị, Venus muốn hành hạ Psyche vì ghen ghét với nàng, vì vậy Venus sai con trai mình là thần Cupid làm cho Psyche phải lòng con quái vật xấu xí nhất thế giới, nghe thật kinh khủng đúng không? Loại cha mẹ nào mà để con mình làm loại chuyện đó chứ. 】

【Có loại cha mẹ như vậy, ai cũng hoài nghi Cupid liệu có phải là một tên vô lại hay không. Thoạt nhìn thì thấy Cupid thường làm ngơ khi mẹ mình làm những chuyện độc ác, lại còn có mắt không tròng tiếp tay cho nàng ta 】

【Nhưng Cupid bị trúng tiếng sét ái tình, chàng không nỡ làm điều đó với Psyche vô tội 】 Hồng Đào nhẹ giọng nói,
【Chàng cứu Psyche và đem giấu nàng đi, rất yêu thương nàng, chỉ có điều là bịt kín mắt của Psyche, khiến nàng như thể mù lòa, không thể nhìn dáng vẻ của Cupid 】

【Điều này làm cho Psyche vô cùng nghi ngờ không biết người yêu nàng là một con quái vật xấu xí hay một vị thần đến cứu mình. Nàng bị sự nghi ngờ này hành hạ ngày đêm, vừa không muốn tháo xuống mảnh vải che mắt làm tổn thương Cupid, nhưng lại vừa không nhịn được suy nghĩ, lỡ như đây là

một con quái thú giả làm người bình thường để lừa dối mình thì sao? 】

Hồng Đào từ chỗ ngồi bước xuống, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt và tao nhã, cô duỗi ngón tay ra chạm vào đôi mắt mờ sương của Lưu Giai Nghi: 【Cuối cùng, sự nghi ngờ đã đánh bại Psyche, nàng ấy tháo khăn bịt mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt thật của thần Cupid, nhưng không may là thần Cupid cũng bị tổn thương bởi sự nghi ngờ của Psyche, chàng bay về trời, Psyche bị hành hạ ngày đêm bởi nỗi đau và tội lỗi ngày đêm, nàng rơi nước mắt 】

【Nhưng em có biết cái kết của câu chuyện này là gì không? 】 Hồng Đào thì thầm và cười khúc khích như bị mê hoặc, cô đặt chai thủy tinh hình giọt lệ đầy nước mắt vào lòng bàn tay Lưu Giai Nghi, thì thầm đầy dụ hoặc, 【 Psyche trải qua bao nhiêu trắc trở đã đưa thần Cupid bay về trời trở lại với mình, họ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi 】

Hồng Đào rũ mắt xuống, vòng tay trắng như tuyết ôm lấy cổ Lưu Giai Nghi từ phía sau, cúi xuống, nhẹ giọng thuyết phục bên tai Lưu Giai Nghi: 【Cục cưng ơi, nghi ngờ có phải chuyện sai lầm gì ghê gớm đâu, Psyche và Cupid yêu nhau, nghi ngờ chính là liều thuốc giải để cả hai hiểu rõ nhau hơn, để có thể bên nhau mãi mãi mà không hề có khúc mắc gì, không phải sao? 】

【Khi nghi ngờ của em bị lung lay, em có thể uống nước mắt của Psyche, người đã đạt được hạnh phúc nhờ nghi ngờ, Psyche đã hóa thần sẽ cho em biết mình phải làm gì】

Lưu Giai Nghi cuối cùng cũng lấy đạo cụ 【 nước mắt Psyche】 mà Hồng Đào đưa cho cô bé, muốn sử dụng nó thật

cẩn thận bởi vì sử dụng món đồ này rõ ràng sẽ làm tổn thương Lưu Hoài.

Tuy rằng kết quả của loại tổn thương này dường như rút ngắn khoảng cách giữa cô bé và Lưu Hoài sau mỗi lần sử dụng —— điều này trùng khớp với những gì Hồng Đào đã nói.

Nhưng Lưu Giai Nghi không muốn nhìn thấy bộ dạng đau khổ, tâm như tro tàn của Lưu Hoài, như khi Lưu Hoài buộc phải tấn công Mục Tứ Thành một lần nào nữa.

Thời điểm Lưu Hoài đăng xuất khỏi trò chơi khi suýt gi3t ch3t Mục Tứ Thành, ánh mắt trống rỗng không còn sức sống của Lưu Hoài đã làm tim Lưu Giai Nghi đập liên hồi.

Cô bé cảm giác chân thật rằng một phần mới chớm nở trong thế giới tình cảm của Lưu Hoài đã vĩnh viễn bị tước bỏ vì những nghi ngờ của cô bé.

Lưu Hoài sẽ không bao giờ có bạn nữa, Lưu Giai Nghi đã phá hủy khả năng kết bạn của cậu ta.

Sau đó, Lưu Giai Nghi kiểm soát số lần sử dụng đạo cụ này, cũng như sự nghi ngờ của mình đối với Lưu Hoài —— cô bé hy vọng rằng một ngày nào đó, cô bé sẽ không còn phải sử dụng đạo cụ này nữa.

Nhưng lần này, lần này —— Lưu Giai Nghi mím chặt môi, trên mặt hiện lên một tia giãy giụa, nghi ngờ và sợ hãi dày vò cô bé, cô bé giống như nàng Psyche bị bịt mắt, muốn biết rằng Lưu Hoài đang chờ đợi mình trong giáo đường là vị thần cứu

vớt mình, hay một con dã thú khoác tấm da người sẽ xé xác cô bé ra.

Giọng nói mang theo ý cười của Hồng Đào vang lên bên tai cô bé: 【Nghi ngờ là thuốc giải của em, Giai Nghi, uống đi】

Tay cầm chai thủy tinh chứa nước mắt run rẩy, nước mắt trong chai thủy tinh lạnh như băng trong lòng bàn tay khiến cô bé muốn rùng mình.

Lưu Giai Nghi không còn thời gian chần chừ lâu nữa, cô bé hít một hơi thật sâu, hai tay ôm chai thủy tinh hình giọt nước trong lòng bàn tay, cúi đầu đặt cằm lên bàn tay đang n4mchặt của mình, nhẹ giọng nói: "Tôi muốn sử dụng đạo cụ."

Tấm lưng gầy yếu cong cong, đôi môi đặt trên ngón tay cái, dáng điệu cung kính như một cô gái nhỏ đang cầu xin sự phù hộ của thần linh.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi xác nhận sử dụng đạo cụ (Nước mắt Psyche), đang tải đạo cụ… 】

Chất lỏng trong chai trong lòng bàn tay Lưu Giai Nghi bắt đầu nhỏ giọt và biến mất, cô bé không thể không nhắm mắt lại, một giọt nước mắt tự động rơi ra từ khóe mắt —— chính là nước mắt của Psyche.

Khi mở mắt ra lần nữa, trong lòng Lưu Giai Nghi liền xuất hiện một điềm báo kỳ lạ, cô bé bấm vào kho hàng hệ thống của mình, dưới sự thúc đẩy của một trực giác rất mạnh, cô bé

đã lấy ra món đạo cụ khả thị hóa vốn định để dành khi chạy trốn lần cuối cùng mới sử dụng ——【Mắt rắn nhìn đêm 】

【 hệ thống nhắc nhở:: Người chơi Lưu Giai Nghi có thể sử dụng đạo cụ (Mắt rắn nhìn đêm) để quan sát các sinh vật xung quanh bằng công nghệ ảnh nhiệt, thời gian sử dụng là 12 giờ, số lần sử dụng là một lần. 】

Trên đôi mắt của Lưu Giai Nghi đột nhiên phủ một lớp giống như kính áp tròng, đồng tử chính giữa dựng thẳng đứng lên như đồng tử rắn trong đêm tối.

Mang xong đạo cụ, Lưu Giai Nghi nhìn lại giáo đường lờ mờ trong màn đêm cách đó hàng chục mét, ngay lúc cô bé ngước mắt lên, đột nhiên như thể có một mũi kim đâm vào mắt cô bé, Giai Nghi mở to đôi mắt của loài động vật máu lạnh, ngừng lại tại chỗ như bị đóng băng.

Psyche tháo khăn bịt mắt ra và nhìn thấy thần Cupid đẹp trai.

Lưu Giai Nghi đeo kính vào và nhìn thấy Lưu Hoài đã lừa dối mình.

Cô bé có thể thấy rõ hình ảnh thân nhiệt của bốn người trong giáo đường cách đó hàng chục mét ——có nghĩa là Lưu Hoài không ở một mình trong giáo đường, ngoài Lưu Hoài ra còn có ít nhất ba người khác, giữa bốn người họ không có động tác ép buộc hay cu0ng bức nào, họ dựa vào nhau, có vẻ là một mối quan hệ hợp tác.

Những người chơi đó đang chờ đợi mai phục cô bé, mà anh trai cô bé lại chẳng nói lời nào về chuyện này.

Gió đêm lạnh lẽo thổi tới trên mặt Lưu Giai Nghi, cô bé cảm thấy hô hấp và vẻ mặt đều tê dại, cái đầu vốn nóng nảy cũng bị gió đêm làm nguội lạnh, Lưu Giai Nghi phát giác trước đó có rất nhiều sơ hở.

Lưu Giai Nghi ch4m rãi lấy điện thoại ra, cô bé chớp chớp đôi mắt xám đen, kìm lại chất lỏng sắp trào ra trong mắt, cô bé gọi cho Lưu Hoài mà trên mặt không có chút cảm xúc nào, giọng điệu run rẩy sợ hãi hoàn toàn khác với vẻ mặt của cô bé: "Alo anh hai ơi, em sắp đến giáo đường rồi, nhưng tối quá em không nhìn thấy… Anh có thể ra đón em một mình không? Một mình anh thôi."

Bên kia im lặng thật lâu, sau đó Lưu Giai Nghi nhìn thấy một người xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy ——— người này không có tay, đang được ai đó đỡ lấy. Nguc Lưu Giai Nghi phập phồng thở nhanh, cô bé không nhịn được muốn chạy về phía giáo đường nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi nhịn xuống, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay.

Lưu Hoài đã bị cụt tay!!

Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm vào thân nhiệt nóng ấm đang nâng đỡ Lưu Hoài ——— Bạch Liễu, người này chắc chắn là Bạch Liễu.

"Anh hai, anh có thể đi ra không?" Trong lòng Lưu Giai Nghi bồn chồn, cô bé đứng trước cửa giáo đường, nhỏ giọng hỏi.

Hơi thở bên kia nhanh hơn, sau đó chậm lại: “Anh ra được, Giai Nghi, em đang ở đâu, anh ra ngoài tìm em.”

Lưu Giai Nghi nói ra vị trí, khóc lóc bảo có đứa trẻ đang truy đuổi mình, gọi Lưu Hoài phải ra nhanh lên, sau đó cúp điện thoại. Bạch Liễu giúp Lưu Hoài cầm điện thoại, cúp máy xong, Lưu Hoài quay đầu nhìn về phía Bạch Liễu, Bạch Liễu trầm ngâm: “Lưu Giai Nghi đoán có chuyện không hay trong giáo đường rồi, sau khi cô bé bình tĩnh lại thì vẫn nghi ngờ cậu, Lưu Hoài.”

“Tôi biết.” Lưu Hoài cúi đầu nhìn trái nhìn phải chỗ tay cụt, khẽ nhúc nhích phần thịt thừa còn lại, cười khổ nói, “Không biết em ấy nhìn thấy bộ dạng này của tôi rồi thì có thể tin tưởng tôi thêm chút nào không.”

Bạch Liễu không trả lời Lưu Hoài, hắn nghĩ điều đó khó mà xảy ra.

“Để tôi ra ngoài một mình.” Lưu Hoài vừa muốn rời đi, nhưng lại bị Bạch Liễu ngăn lại.

Bạch Liễu nhìn Lưu Hoài: “Chúng tôi theo cậu ra ngoài.”

Lưu Hoài ngẩn ra, vừa định phản đối, Bạch Liễu đã không nóng không lạnh giải thích lý do: “Đã chín giờ rồi, lũ trẻ quái vật thổi sáo sẽ xuất hiện ở lối ra dưới chân tượng thần nhanh thôi, tuy rằng chúng nó không làm hại trẻ em nhưng sẽ bắt trẻ em theo.”

Ánh mắt hắn rơi vào tiểu Mộc Kha đang nấp sau ghế nhìn trộm: “Giáo đường không còn an toàn cho bạn nhỏ tiểu Mộc Kha nữa, trước đó có những người đầu tư kia vào đường hầm để thu hút sự chú ý của đám trẻ, nhưng hiện tại điện thoại chúng ta đều có khả năng bị đường dây bận, không có tiếng vang điện thoại hấp dẫn lực chú ý của đám trẻ kia thì bạn nhỏ tiểu Mộc Kha sẽ trở thành mục tiêu mới của chúng.”

Tiểu Mộc Kha c4n chặt môi dưới phản đối: “Nhưng bây giờ Tiểu Bạch Lục cũng giống như đám trẻ dị dạng đó rồi! Đám trẻ bò ra khỏi đường hầm, có nghĩa là Tiểu Bạch Lục cũng sẽ ra khỏi đường hầm! Em có thể ở cùng với anh ấy!”

“Nhưng em ấy đã là một tiểu quái vật rồi.” Bạch Liễu rũ mắt xuống nhìn khuôn mặt bướng bỉnh của tiểu Mộc Kha đang ngước lên, “Em là người bình thường, ở cùng với quái vật thời gian lâu sẽ giảm sút tinh thần và bị dị hóa rất nguy hiểm, với lại anh cũng không biết tình trạng hiện giờ của em ấy như thế nào, vì vậy tốt hơn hết là em nên ở…” ở lại với bọn anh.

Bị dị hóa càng lâu thì ảnh hưởng càng nặng nề, Bạch Liễu không biết mình 14 tuổi còn có thể chịu đựng được bao lâu trước khi hoàn toàn biến thành quái vật vô tri, vì vậy cách an toàn nhất là trực tiếp đưa tiểu Mộc Kha đi.

- ——oOo—

Chương 125

Tiểu Mộc Kha bị đại Mộc Kha lôi ra khỏi giáo đường, cậu nhóc muốn ở lại giáo đường nhưng Bạch Liễu không cho phép, thế nên hắn không ngần ngại dùng vũ lực lôi xềnh xệch cậu đi theo mình.

Ba người Bạch Liễu và Mộc Kha lớn nhỏ đi ra từ bãi cỏ ở cửa sau của giáo đường, trong khi Lưu Hoài đi ra từ cửa trước một mình. Đám người Bạch Liễu đi vòng qua phía bên của giáo đường và trốn ở đó, có thể nhìn thấy vị trí Lưu Hoài bước ra khỏi cửa chính.

Mất đi hai tay khiến Lưu Hoài khó giữ thăng bằng khi bước đi, cậu ta loạng choạng bước ra khỏi cửa chính, bước chầm chậm vào bóng tối, có tiếng cười loáng thoáng như có như không của một vài đứa trẻ vọng tới, vài tiếng bước chân khẽ khàng kéo lê trên mặt đất tiến đến bên cạnh Lưu Hoài.

Mộc Kha che tay tiểu Mộc Kha còn đang giãy dụa chống cự, ghé vào tai Bạch Liễu có chút run rẩy, thì thào: “Bạch Liễu, tôi nhớ viện mồ côi buổi tối hay có quái vật trẻ em dị dạng đi lang thang, có thể nào Lưu Hoài chưa kịp tới gần Lưu Giai Nghi thì đã bị bọn chúng thịt luôn rồi không?”

“Không đâu”, Bạch Liễu thì thầm đáp lại rất chắc chắn, “Lưu Giai Nghi không để cậu ta ch3t đâu.”

Lúc Lưu Hoài sắp bị một đứa trẻ dị dạng tiếp cận từ phía sau, Mộc Kha muốn gọi cậu ta chú ý một chút, thế nhưng lúc này Lưu Hoài đang trong trạng thái mê man, dường như không nhận thấy có chuyện gì xảy ra xung quanh, cứ tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Nhưng có người gọi Lưu Hoài nhanh hơn cả Mộc Kha.

Giọng nói nhỏ nhẹ yếu ớt mang theo sợ hãi của một bé gái từ đâu truyền đến: "… Anh hai? Là anh sao?"

"Giai Nghi! Là anh!" Cho dù biết Lưu Giai Nghi đã nói dối mình, nhưng thời điểm nghe thấy giọng nói, Lưu Hoài theo thói quen và bản năng nhiều năm nhanh chóng quay đầu lại, cậu ta sốt sắng đáp lại Lưu Giai Nghi, tìm kiếm bóng dáng của Lưu Giai Nghi xung quanh, "Anh hai ở đây, Giai Nghi!"

Lưu Giai Nghi đang dựa vào tường, cô bé cảnh giác ngẩng đầu nhìn Lưu Hoài, ngay lúc Lưu Hoài quay đầu phản ứng theo tiếng gọi, đứa trẻ dị dạng phía sau liền nhảy dựng lên, lao thẳng về phía sau lưng Lưu Hoài!

Mộc Kha không nhịn được muốn nhắc nhở Lưu Hoài, nhưng Bạch Liễu lại bình tĩnh ngăn lại: "Cứ nhìn đi."

Vào lúc Lưu Hoài sắp bị đứa trẻ dị dạng vồ lấy, Lưu Giai Nghi cũng kêu khóc ầm ĩ, nghiêng ngả lảo đảo nhào về phía Lưu Hoài, khoảnh khắc cô bé lao đến và ôm chặt lấy Lưu Hoài, vẻ mặt mong manh hoảng sợ của Lưu Giai Nghi biến mất ngay lập tức.

Cằm cô bé tựa vào vai Lưu Hoài như thể cọ xát quyến luyến, khẽ gọi anh trai bằng giọng điệu ngoan ngoãn, nhưng trên mặt lại không có biểu cảm gì, trên tay xuất hiện một lọ thuốc hình nón màu đen không biết từ bao giờ.

Lưu Giai Nghi lạnh lùng nghiêng cổ tay, tưới thẳng thuốc trong chai vào người con quái vật trẻ em dị dạng sắp nhào lên người Lưu Hoài.

Con quái vật nhỏ há to miệng, chưa kịp kêu la thảm thiết thì đã tan chảy và thối rữa thành một vũng chất lỏng màu đen, tan vào đất một cách lặng lẽ.

Mộc Kha núp phía sau nhìn qua sững sờ: "… Đứa trẻ này là quái vật cấp A mà Lưu Giai Nghi giết nó dễ như vậy, chẳng lẽ giao diện của em ấy là cấp S sao…"

"Không phải, tôi nghe Mục Tứ Thành bảo thuộc tính giao diện của phù thủy nhỏ chỉ có A thôi, chưa tới A+ nữa, không hổ là đệ nhất bảng tân tinh." Bạch Liễu khẽ nhếch môi, "Tiềm lực kỹ năng lớn quá, bảo sao các hiệp hội lớn đổ xô nhau giành giựt."

Lưu Giai Nghi giết đứa trẻ xong thì đảo mắt một vòng, Bạch Liễu thấy cô bé đang nhìn chằm chằm hắn.

Cô bé nghiêng đầu ôm chặt lấy cổ Lưu Hoài, ch4m rãi lắc lắc lọ thuốc độc trong tay, đôi mắt lạnh lùng nhìn Bạch Liễu.

Đó là một ánh mắt đầy đe dọa, ý nghĩa rất rõ ràng —— con quái vật tôi giết này chính là kết cục của anh.

“Cô bé có thể nhìn thấy chúng ta sao?!” Mộc Kha kinh ngạc, “Không phải Lưu Hoài đã nói là Lưu Giai Nghi thật sự không nhìn thấy sao? Hành động ngày thường cũng rất khó khăn mà.”

“Chắc là dùng đạo cụ khả thị hóa, Bạch Lục có kể cho tôi nghe rồi, nhưng trong bóng tối vẫn có thể nhìn thấy vị trí rất rõ ràng như thế này thì hẳn là không phải đạo cụ khôi phục thị lực bình thường đâu.” Giọng điệu của Bạch Liễu vẫn bình tĩnh, “Giờ thì tôi đã hiểu tại sao đột nhiên con bé lại gọi Lưu Hoài ra ngoài, con bé nhìn thấy nhiều người trong giáo đường.”

Mộc Kha giật mình, cậu lo lắng nhìn Bạch Liễu: “Vậy thì phải làm sao bây giờ?! Cô bé đã biết Lưu Hoài lừa mình rồi thì làm sao chúng ta có thể dỗ cô bé trị liệu cho chúng ta đây?”

Bạch Liễu hai mắt hơi híp lại: “E rằng khó đấy.”

“Thay vì dùng thuốc giải cứu tôi thì chắc vị phù thủy nhỏ đó muốn giết tôi bằng thuốc độc hơn.”

Lưu Giai Nghi ôm chặt Lưu Hoài trong tư thế ôm một con búp bê đầy chiếm hữu và kiểm soát, ánh mắt cô bé quét qua những đốm nhiệt đỏ tượng trưng cho người sống ở phía bên kia, cuối cùng đáp xuống đôi vai trống rỗng của Lưu Hoài, bàn tay có thể cảm nhận được nơi cánh tay bị gãy khiến Lưu Hoài hét lên một tiếng đau đớn.

Âm thanh này khiến vẻ mặt của Lưu Giai Nghi trở nên méo mó trong chớp mắt.

Lưu Giai Nghi vùi đầu vào vai Lưu Hoài hít sâu một hơi, cố gắng hết sức kìm nén cảm xúc sắp trào ra trong giọng nói: "… Anh hai, cánh tay của anh sao lại thành ra thế này?"

"Anh vì cứu em." Lưu Hoài thấp giọng an ủi Lưu Giai Nghi như mọi khi.

Lưu Giai Nghi không thể nhìn thấy vẻ mặt trống rỗng của Lưu Hoài, Lưu Hoài cũng không thể nhìn thấy vẻ mặt chật vật của Lưu Giai Nghi. Hai người ôm nhau thật chặt, nhịp tim căng thẳng và đập nhanh liên hồi, sau một lúc cả hai buông nhau ra, cất lên những lời nói vạch trần tấm màn dịu dàng vốn không tồn tại.

"Anh hai, anh vừa muốn phục kích em trong giáo đường phải không? Anh muốn rút máu của em sao?" Lưu Giai Nghi hỏi.

"Giai Nghi, em có phải là phù thủy nhỏ không?" Lưu Hoài hỏi.

Đồng tử của Lưu Giai Nghi co rút lại thành một chấm nhỏ, Lưu Hoài lại chìm vào im lặng lạ thường, hơi thở của Lưu Giai Nghi gấp gáp đến mức giống như cô bé lên cơn suyễn. Cô bé nhanh chóng lùi lại vài bước như thể dẫm phải gai, dùng ánh mắt khó tin nhìn Lưu Hoài.

Còn Lưu Hoài thì nửa quỳ trên mặt đất, cậu ta nhìn Lưu Giai Nghi bằng ánh mắt im lặng, buồn bã dường như chấp nhận tất cả.

“Giai Nghi, từ khi nào em từ em gái của anh trở thành phù thủy vậy?”

Lưu Hoài nhẹ nhàng nói: “Anh đã đánh giá thấp em rồi, Giai Nghi.”

Lưu Giai Nghi lắc đầu nguầy nguậy, khóe mắt rơi lệ, cô bé hoảng sợ lảo đảo lùi về phía sau, giọng điệu thất vọng và suy sụp của Lưu Hoài đang quỳ trước mặt cô bé gần như khiến Lưu Giai Nghi muốn phát điên.

Giờ phút này, Lưu Hoài giống như dã thú khiến nàng sợ hãi ch3t khiếp —— cho dù cô bé vừa mới rúc vào trong vòng tay của dã thú Lưu Hoài để giữ ấm.

“Em không phải, anh hai.” Lưu Giai Nghi miễn cu0ng chống chế, “Em không biết phù thủy nhỏ gì hết, ai nói cho anh vậy!”

“Đừng gọi anh là anh hai, Giai Nghi, anh không xứng đáng làm anh hai của em.” Lưu Hoài loạng choạng đứng lên, cậu ta khẽ lắc đầu, mỉm cười mê man, “Từ nhỏ em đã thông minh hơn anh rồi, giống như mọi người đã nói, em sinh ra là để làm sinh viên đại học, nếu không phải đôi mắt em không nhìn thấy thì nhất định em sẽ rất ưu tú, anh vẫn luôn cảm thấy như vậy đấy.”

“Em quả thực rất lợi hại và xuất sắc, thậm chí anh còn không nhận ra em đang đùa bỡn với anh.” Lưu Hoài nhìn Lưu Giai Nghi vẫn đang lắc đầu, nhìn cô bé với ánh mắt như đang nhìn xuyên vào quá khứ xa xăm, với giọng điệu nhẹ nhàng như đang nói với chính mình, “Giá như em không phải là em gái của anh thì tốt rồi.”

“Nếu em là em gái của người khác thì tốt rồi.”

Lưu Giai Nghi sững người tại chỗ, cô bé gần như bị lời nói của Lưu Hoài nói cho ù tai khiến cô bé đứng không vững.

Gió đêm lướt qua lạnh buốt, Lưu Hoài cảm thấy rất lạnh, ánh mắt và vẻ mặt của cậu ta có một loại tuyệt vọng lạnh lẽo chìm vào đáy nước vắng lặng, nhưng trong đôi mắt đang hoảng hốt của Lưu Giai Nghi lại chỉ là một nguồn nhiệt nóng đỏ bừng bừng.

Thế nhưng nguồn nhiệt đỏ này dần dần chuyển sang màu xanh lam —— nhiệt độ cơ thể của Lưu Hoài đang từ từ giảm xuống.

Điều này có nghĩa là Lưu Hoài sắp ch3t.

Lưu Giai Nghi nặn ra một nụ cười, vươn tay muốn túm lấy quần áo của Lưu Hoài, nhưng mới vừa nửa chừng, cô bé giật phắt người quay đầu nhìn sang: “Ai ở bên đó! Đi ra!”

Hai bóng đỏ thấp thoáng như ẩn như hiện từ phía xa đi tới, kéo theo bóng đỏ của một đứa trẻ, một trong hai người dường như đang kéo thứ gì đó trên tay, tiếng lưỡi đao cọ xát vào nền xi măng trên mặt đất phát ra âm thanh loạt xoạt.

Ánh mắt Bạch Liễu nhìn theo phương hướng Lưu Giai Nghi, hai mắt híp lại: “Là Miêu Phi Tiêu và Miêu Cao Cương.”

“Sao bọn họ lại đến giáo đường chứ?!” Vẻ mặt của Mộc Kha có chút suy sụp, “Chúng ta còn chưa lừa được Lưu Giai Nghi về phía chúng ta! Bây giờ thêm bọn họ đến thì sao làm sao thắng nổi đây! Giá trị sinh mệnh của chúng ta đều chỉ còn một con số!”

“Tôi cứ nghĩ bọn họ không dám đến giáo đường vì sợ Tiểu Bạch Lục, dù sao bên đây cũng còn một ẩn số cuối cùng có thể chống lại sức công kích của bọn họ.” Bạch Liễu mờ mịt nhìn Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương đang ch4m rãi lại gần từ phía cửa hông, “Sáng nay bọn họ không đến giáo đường, không hiểu sao bây giờ lại đổi ý.”

Ánh mắt Bạch Liễu dán vào khuôn mặt của Miêu Cao Cương đang tiến lại đây, nheo mắt quan sát một hồi: “Trạng thái của Miêu Cao Cương không ổn lắm, ông ta và Miêu Phi Xỉ đứng cách xa nhau.”

Càng đến gần, hắn càng nhận ra trạng thái của Miêu Cao Cương khá tệ hại, lúc này đã hơn 9h hôm qua, thể lực của Miêu Cao Cương đã khôi phục lại, thế nhưng ông ta lại mở kỹ năng phòng ngự chế độ cao nhất, tuy rằng xung quanh chỉ có một mình Miêu Phi Xỉ, hai mắt ông ta thất thần sợ hãi, hình như đang rất sợ hãi, cực kỳ sợ hãi người đồng đội bên cạnh luôn phối hợp ăn ý với mình, con trai ruột duy nhất của ông ta —— Miêu Phi Xỉ.

Bạch Liễu rất quen thuộc với trạng thái của Miêu Cao Cương, bởi vì Lưu Hoài cũng đã trải qua cách đây không lâu.

“Di chứng của việc giá trị tinh thần đột ngột giảm xuống sẽ khiến người ta chìm đắm trong nỗi sợ hãi trong tiềm thức.” Bạch Liễu vô cảm nói, “Lưu Hoài trước đây cũng bị nỗi sợ

tiềm thức khống chế, nỗi sợ hãi tiềm thức do di chứng này mang lại chỉ có thể dẫn tới hai kết quả, tự sát hoặc giết người.”

Lưu Hoài hiển nhiên là loại thứ nhất, còn Miêu Cao Cương này —— Bạch Liễu nhìn bàn tay đang n4mchặt của ông ta, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Có vẻ như Miêu Cao Cương này là loại thứ hai.

Một Miêu Cao Cương phòng ngự cao với xu hướng điên cuồng chém giết người khác… Bạch Liễu nhớ lại lời Trương Khôi đã nói với hắn trước khi ch3t ở phụ bản trước, lông mày nhíu lại với nhau.

【Những người chơi chém giết người khác vì giá trị tinh thần không bình thường hay được những người chơi bình thường gọi nôm na là quái vật ngã ba, bọn họ đã trở thành quái vật tiềm tàng, thậm chí sức tấn công của họ còn điên cuồng, mạnh mẽ hơn cả quái vật thật sự do cảm xúc điên loạn của mình.】

Hai mắt Miêu Cao Cương trợn trừng, quanh hốc mắt đỏ rực rất đáng sợ, ông ta nhìn chằm chằm đi về phía trước. Miêu Phi Xỉ nhận ra trạng thái của Miêu Cao Cương có gì đó không ổn lắm nhưng ông ta lại không nói cho gã biết chuyện gì đang xảy ra với mình. Tối hôm qua lúc nổ mạnh Miêu Cao Cương bị giảm giá trị tinh thần thì Miêu Phi Xỉ đã bị chấn ngất đi rồi, không biết cha mình đang rơi vào tình trạng quái vật ngã ba cực kỳ nguy hiểm.

Miêu Phi Xỉ nghiến răng cố gắng ngăn cản Miêu Cao Cương: “Cha, không phải cha đã bảo đợi đến nửa đêm sẽ hốt xác Bạch Liễu rồi mới qua giáo đường nhặt của rơi à?”

“Bây giờ mới hơn 9h thì tới giáo đường làm gì? Lỡ như thằng nhãi Tiểu Bạch Lục còn ở bên đó thì sao?”

Miêu Cao Cương nhìn khuôn mặt thoáng biến nam lại thoáng biến nữ của Miêu Phi Xỉ nhất thời không ngừng run rẩy, mắt càng ngày càng đỏ, hơi thở gấp gáp: “Nó tới thì chúng ta đánh! Phi Xỉ, cha không thể đợi lâu như vậy được.”

Nếu ông ta không vượt cửa ra ngoài kịp thời thì sẽ nhịn không được mà tấn công Miêu Phi Xỉ. Hậu quả của sự bùng nổ và giảm sút tinh thần ngày càng nghiêm trọng hơn, giá trị tinh thần của ông ta hiện đang dao động mạnh.

Bọn họ đã tìm kiếm những nơi khác trong viện mồ côi nhưng vẫn không tìm thấy con nhóc Lưu Giai Nghi kia, hơn phân nữa là con bé đang ở trong khu vực an toàn cho trẻ em ở đây —— ông ta phải nhanh chóng tìm được Lưu Giai Nghi mang theo máu của Miêu Phi Xỉ, tiếp theo vượt cửa mang theo Miêu Phi Xỉ ra ngoài, sau đó đến kho hàng hiệp hội tìm xem có đạo cụ nào giảm bớt di chứng được hay không.

Miêu Phi Xỉ còn muốn nói vài lời để khuyên can hắn, cảm thấy kế hoạch như vậy thật hấp tấp, nhưng Miêu Cao Cương lại nhìn gã một cái kinh hãi, trên trán nổi gân xanh.

Miêu Phi Xỉ biết điều ngậm miệng lại.

——Miêu Cao Cương thường thuận theo ý của gã, nhưng khi Miêu Cao Cương quyết định làm gì đó, cho dù Miêu Phi Xỉ cho là không hợp lý, thì gã cũng chỉ có thể làm theo lời của cha mình.

Nhìn thấy Miêu Cao Cương khuôn mặt đỏ bừng đang máy móc càng lúc càng đến gần, Bạch Liễu nhanh chóng ra lệnh cho Mộc Kha: "Đưa tiểu Mộc Kha trở lại giáo đường, đến đường hầm tìm Tiểu Bạch Lục, nếu trạng thái em ấy vẫn còn tốt thì dẫn em ấy ra ngoài, nếu không ổn thì cứ quay lại giáo đường mà trốn."

Nhưng đến giờ Bạch Liễu vẫn chưa nhận được cuộc gọi từ Tiểu Bạch Lục, cậu nhóc này thường rất đúng giờ, lúc này đã hơn chín giờ, đường đi đã mở lâu như vậy mà Tiểu Bạch Lục vẫn chưa gọi cho hắn, chỉ có thể chứng mình rằng trạng thái của Tiểu Bạch Lục……

Bạch Liễu ánh mắt hơi chìm xuống, nhưng hiện tại hắn chẳng có cách nào tốt hơn.

Hắn nhất định phải tìm được chiến lực trung tâm có thể phá vỡ phòng ngự hoàn toàn của Miêu Cao Cương đang bạo phát —— Bọn họ không thể chống đỡ được Miêu Cao Cương, cho dù tính thêm Lưu Giai Nghi vào cũng vậy, huống gì thêm một Miêu Phi Xỉ lực tấn công đỉnh cấp thì trước sau gì cả bọn cũng bị xóa sổ.

Mộc Kha nghiến răng, ôm lấy tiểu Mộc Kha đi vào giáo đường, đến gần bả vai của Bạch Liễu, nhỏ giọng nói: "Trước khi dụ được Lưu Giai Nghi trị liệu cho chúng ta thì đừng hành động liều lĩnh, đợi đến khi chúng ta tìm được Tiểu Bạch Lục đã."

Bạch Liễu không tỏ ý kiến, gật đầu.

Kết quả Mộc Kha vừa đi vòng qua cửa phụ đến cửa chính thì tiểu Miêu Cao Cương bị Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương bắt đi theo nãy giờ, lợi dụng hai cha con đang cảnh giác với môi trường xung quanh, đột nhiên vùng vẫy thoát khỏi khống chế của Miêu Phi Xỉ, chạy điên cuồng vào trong giáo đường.

Tốc độ chạy bùng nổ cực hạn của tiểu Miêu Cao Cương hầu như không cho ai có cơ hội phản ứng, nhìn thấy khu vực an toàn giáo đường gần kề trong tầm tay, tiểu Miêu Cao Cương như thể tìm được đường sống trong cõi ch3t chạy nhanh vào, cậu ta thở hổn hển lập tức khóa trái cửa giáo đường từ bên trong, bỏ lại hai người Mộc Kha lớn nhỏ bị chặn bên ngoài.

Làm xong xuôi hết thảy, cậu ta run rẩy ngã quỳ trên mặt đất —— người đầu tư cương thi đó thật kinh khủng.

Mộc Kha nhìn cánh cửa bị khóa của giáo đường, tay đập rầm rầm, khóe mắt như muốn nứt ra ——— lối đi đã bị tiểu Miêu Cao Cương khóa ch3t từ trong giáo đường.

Miêu Phi Xỉ đuổi theo tiểu Miêu Cao Cương chạy trốn, nhìn cánh cửa đóng chặt chỉ muốn chửi thề rồi rút đao xông vào phá cửa thô bạo, nhưng vừa bước tới cửa, gã lại thấy Lưu Hoài, Lưu Giai Nghi, Mộc Kha lớn nhỏ, cả đám đều đứng như phỗng trước giáo đường.

Gã giơ song đao lên cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó nhướng mày nói nhỏ với Miêu Cao Cương bên cạnh: “Cha, con quái vật nhỏ kia không có ở đây!”

Mộc Kha cảnh giác kéo tiểu Mộc Kha ra phía sau, cậu dùng tư thế bảo vệ đối mặt với đám người Miêu Phi Xỉ, ánh mắt không

khỏi trôi về phía Bạch Liễu đang ẩn náu, nhịp tim nhanh đến mức thở không nổi.

Vào thời điểm không có chiến lực trung tâm đối kháng như thế này thì Bạch Liễu không cần ra mặt! HP của hắn chỉ còn 0.5, chỉ cần cào trúng một cái cũng về chầu tổ tiên!

“Chúng ta bị lừa rồi, con quái vật nhỏ đó không thể ra khỏi giáo đường.” Miêu Cao Cương nhìn giáo đường đã đóng cửa với vẻ mặt u ám và vặn vẹo, “Bất quá chúng ta đến thật đúng lúc, người đều đông đủ cả, một lưới bắt hết đỡ tốn thời gian.”

Miêu Cao Cương ánh mắt hung hãn quét qua tiểu Mộc Kha đang trốn sau lưng Mộc Kha, rồi quay sang Lưu Giai Nghi đang đứng trước mặt Lưu Hoài, ông ta mỉm cười như một người đàn ông trung niên bình thường lương thiện và tốt bụng khiến người ta phải sởn tóc gáy: “Mọi người đều ở đây rồi.”

“Phi Xỉ, mở cấp S.” Miêu Cao Cương lạnh mặt ra lệnh, “Tốc chiến tốc thắng, bắt mấy đứa trẻ.”

- ——oOo—

Chương 126

Lưu Giai Nghi nhận ra giọng nói của Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ, cô bé vốn không phải là người chơi chủ công, kỹ năng trị liệu lại đang bị giới hạn, nếu cố cương lên 1vs2 với người chơi đã tham gia giải đấu đang bật mode S thì chẳng khác nào tự hiến mạng mình.

Nếu là bình thường, dựa theo phong cách của Lưu Giai Nghi thì cô bé đã rút đạo cụ ra ngay và luôn.

Nhưng bây giờ —— cô bé liếc mắt về phía Lưu Hoài cụt hết hai tay phía sau.

Dù sao thì chuyện cũng đã muộn màng, không biết ai đã nói cho Lưu Hoài biết cô bé là phù thủy nhỏ, nhìn dáng vẻ và biểu hiện hiện tại của Lưu Hoài thì chắc chắn là không muốn đi cùng với cô bé rồi, cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến đến đâu hay đến đó.

Lưu Giai Nghi không khỏi thầm mắng tổ cha đứa nào nhiều chuyện, hít một hơi thật sâu rồi đứng trước mặt Lưu Hoài.

“Trốn sau lưng em đừng đi ra!” Lưu Giai Nghi giang một cánh tay chặn Lưu Hoài, lạnh giọng quát to.

Đôi tay thõng xuống dưới của Lưu Giai Nghi khẽ run, một lọ thuốc màu đen tỏa ra làn sương mù nồng đậm có mùi gay mũi

đột nhiên xuất hiện trên tay cô bé, chiếc áo choàng đen tuyền quấn quanh cổ chân mảnh mai trắng như tuyết bao trùm thân thể, từ một cô em gái Lưu Giai Nghi yếu ớt nhu nhược của tiểu Mộc Kha bỗng biến thành phù thủy nhỏ tiếng tăm lừng lẫy, được các công hội lớn tranh nhau đấu giá 370.000 điểm cho TV nhỏ để mời cô bé về hội của mình.

Nhìn thấy trang phục của Lưu Giai Nghi, Miêu Phi Xỉ đang định tấn công giật cả mình, thế đao chém xuống có chút khựng lại: "Phù thủy nhỏ?!"

Miêu Cao Cương cũng nheo mắt lại —— lúc đầu Hiệp Hội Thực Hủ không tự lượng sức mình cũng tham gia đấu giá trên TV nhỏ của tuyển thủ ngôi sao mới này, nhưng chưa gì đã bị các công hội lớn đưa tay đè bẹp.

Cuối cùng ông ta cũng nhớ ra sự quen thuộc của con búp bê giẻ rách đó, Miêu Cao Cương nhìn con búp bê giẻ rách xấu xí thấp thoáng treo bên ngoài thắt lưng của Lưu Giai Nghi —— đây là đồ vật mà Phù thủy nhỏ luôn mang theo bên người bất kể khi tham gia trò chơi nào.

Lưu Hoài nhìn thấy cảnh này thì im lặng.

Biết mình đã bị bại lộ hoàn toàn, bóng lưng Lưu Giai Nghi cứng đờ, nhưng cô bé nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, quay đầu lại dặn dò Lưu Hoài, "Đợi lúc đánh nhau anh tìm cơ hội chạy đi."

Cô bé muốn nói một câu, anh hai, cứ chạy đi, đừng quan tâm sống ch3t của em, Lưu Giai Nghi mở miệng rồi nhưng vẫn

chẳng thể nào nói ra lời tự mình có chút đa tình này, cô bé quay đầu không chút do dự tấn công Miêu Phi Xỉ.

Vẻ mặt Lưu Giai Nghi ẩn dưới tấm màn đen vô cùng bình tĩnh, ngón tay gầy guộc cầm chặt bình thuốc độc trắng bệch do dùng sức, làn khói độc đen kịt bốc ra từ dưới tấm màn đen, ngoằn ngoèo giống như cái miệng của một con trăn khổng lồ đang mở ra, vặn vẹo nuốt chửng Lưu Giai Nghi từ trên xuống dưới, sau đó phủ rời rạc trên mặt đất thành một khối đen dính khiến người ta hít thở không thông, đem Lưu Giai Nghi giấu ở bên trong.

【 hệ thống cảnh báo: Người chơi Lưu Giai Nghi có sử dụng kỹ năng cá nhân gây nổ (đài phun thuốc độc) để gây sát thương phóng thích chậm liên tục cho tất cả người chơi trong phạm vi không? Sau khi sử dụng kỹ năng này, chỉ số thể lực của người chơi Lưu Giai Nghi sẽ về không. Do người chơi Lưu Giai Nghi còn nhỏ nên di chứng của sự suy kiệt sẽ rất nghiêm trọng, gây ra các tác động nghiêm trọng về cứng khớp như bất động và các tác động vật lý khác… Người chơi Lưu Giai Nghi có đồng ý sử dụng không? 】

【Đồng ý】

Ngay lập tức làn khói độc lạnh sống lưng lan ra, Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương theo bản năng đều dùng cánh tay che miệng mũi của mình, bốn phương tám hướng đều phủ đầy khói đen dày đặc, hoàn toàn không thể nhìn thấy người chơi ở bên trong.

“Phù thủy nhỏ, chúng tôi nể mặt cô nên không muốn đụng đến cô.” Miêu Phi Xỉ c4n răng nói: “Nhưng mọi người đang trong mùa hỗ trợ, Lưu Hoài lại làm chuyện quá trớn như vậy, chúng

tôi không giết cậu ta thì khó mà nói chuyện với fans lắm, thông cảm lẫn nhau đi.”

“Đụng đến anh ấy tức là đụng đến tôi.” Giọng nói của Lưu Giai Nghi lạnh lùng vờn quanh người gã, “Đồ ngốc ăn thịt trẻ con, đừng đứng đó láo nháo mãi nữa, có bản lĩnh thì hai cha con lên luôn một lượt đi.”

“Ghét nhất là loại người đi đánh nhau còn dẫn theo cha, để xem cha anh có ch3t trước khi đụng vào một sợi lông của anh hai tôi không.”

Sương khói mù mịt co cụm lại bao bọc hai cha con nhà Miêu và Lưu Giai Nghi vào trong, Lưu Hoài đứng ngoài ngơ ngác nhìn đám khói đang sôi sùng sục, cậu ta bị thứ gì đó không rõ đẩy ra, đột nhiên, Lưu Giai Nghi đặt thứ gì đó vào lòng nguc của cậu ta, cất giọng lạnh lẽo không có chút cảm xúc nào:

“Đem đạo cụ và máu của em đến bệnh viện! Đừng quay đầu lại!”

Trong lòng nguc của Lưu Hoài là hai túi máu ấm, một khối Rubik xoay tròn, cạnh đó có dòng giải thích lơ lửng 【Đạo cụ siêu phàm Không gian ma thuật】. Trên hai túi máu có một dòng chữ ghi sẵn tên, có vẻ như cô bé sợ Lưu Hoài sử dụng nhầm nên đã viết sẵn lên đó.

Một túi là của Miêu Phi Xỉ, túi kia là của Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi trong màn sương đen dùng một tay che đi cánh tay phải chi chít lỗ kim tiêm, cô bé cảnh giác nhìn xung quanh,

khuôn mặt tái nhợt yếu ớt, nhưng lạnh lùng và đầy thù địch.

Buổi chiều lúc nghe tin giá trị sinh mệnh của Lưu Hoài chỉ còn 1, cô bé đã tự rút rất nhiều máu của mình để dự trữ cho Lưu Hoài mặc dù vẫn đang trong tình trạng trúng độc nấm, sau đó tuy rằng đã sử dụng kỹ năng trị liệu để ổn định máu của mình, nhưng bây giờ lại phải đối kháng với người chơi giải đấu thì cũng lực bất tòng tâm kiệt sức.

Cô bé đã quen với sự bội bạc và phản bội của Lưu Hoài, nhanh chóng hiểu ra sự thật rằng Lưu Hoài đang nghi ngờ mình, lại đứng lên chiến đấu vì Lưu Hoài một lần nữa.

Cũng giống như khi gặp phải mọi nguy hiểm bạo lực trong suốt thời thơ ấu, phản ứng đầu tiên của cô bé là đứng trước mặt Lưu Hoài, bảo vệ Lưu Hoài.

Anh trai lớn hơn cô bé rất nhiều nhưng từ nhỏ đã là người được cô bé che chở, cứ như chỉ cần cô bé không chú ý cẩn thận đến anh mình thì anh ấy sẽ ch3t vì sự yếu đuối, nhát gan, dễ lừa và ngu xuẩn vậy, một chút khả năng tự bảo vệ mình cũng không có.

Lưu Giai Nghi buộc phải trưởng thành quá sớm do sự hèn nhát của Lưu Hoài. Trước khi biết rằng anh trai nên bảo vệ em gái, cô bé đã hoàn toàn quen với việc em gái phải giải quyết mọi vấn đề cho anh trai.

Lưu Giai Nghi bỏ tay đang che vết thương xuống, ch4m rãi đi về phía bên trong vòng sương mù đen, đám sương đen càng ngày càng ngưng tụ vào trong theo tốc độ của cô bé.

Miêu Cao Cương đứng ở trung tâm hút phải một đống sương đen, trên trán ông ta nổi gân xanh, duỗi nấm đấm ra, không nhịn được nói: “Phù thủy nhỏ, không nghĩ là cô lại không biết điều như vậy, đã muốn ch3t thì chúng tôi chìu cô, Phi Xỉ, lên!”

Miêu Phi Xỉ quét ngang một vòng qua làn sương mù đen của Lưu Giai Nghi, song đao lấp loáng ánh sáng như có như không truy tìm thân ảnh của Lưu Giai Nghi, gã cười dữ tợn giơ cao song đao hung hăng chém xuống: “Tìm được cô rồi, Phù thủy nhỏ!”

Lưu Giai Nghi mặt trắng bệch như tờ giấy, cô bé giơ lọ thủy tinh chứa chất độc lên để đỡ lấy thanh đao của Miêu Phi Xỉ, nghiến răng, tạt chất độc tung tóe về đối phương. Cùng lúc đó cô bé nhận thấy Miêu Cao Cương đang muốn thoát ra khỏi đám sương mù đen liền hạ thấp người, dùng thuốc độc ngăn ông ta lại.

“Tất cả phải ở lại đây hết cho tôi!” Lưu Giai Nghi nghiến răng nghiến lợi quát lớn, “Còn không mau đuổi theo ông ta!”

Khói độc ăn mòn tựa như một con rắn đen càng thêm hung tợn trên mặt đất, Lưu Giai Nghi lồng nguc phập phồng kịch liệt, trên khóe miệng còn sót lại vết máu nhàn nhạt, thấm đẫm chiếc áo choàng đen.

Mộc Kha bước tới lôi kéo Lưu Hoài đang choáng váng đỡ đẫn, quát: “Đứng đực đó làm gì vậy! Lưu Giai Nghi giúp chúng ta giữ chân bọn Miêu Phi Xỉ rồi, cậu lại đây mở cửa giáo đường rồi chạy qua đường hầm nhanh lên!”

Bạch Liễu cũng chạy đến để giúp mở cửa, nhưng tiểu Miêu Cao Cương đang ở bên trong không chỉ khóa cửa mà còn chặn ghế và băng ghế trước cửa, chốt khóa hoàn toàn cứng ngắc, Mộc Kha lo lắng đến mức hai mắt đỏ hoe, dùng hết sức đẩy cửa, nhưng tiểu Miêu Cao Cương có vẻ như đã gom hết toàn bộ đồ đạc, dụng cụ trong giáo đường để chặn cửa luôn rồi.

“Không mở được!” Mộc Kha tuyệt vọng nhìn Bạch Liễu, “Tôi nhìn qua cửa hông luôn rồi, bên trong cũng bị chặn lại.”.

Đám sương đen đằng sau không ngừng khiến da đầu người ta căng thẳng, âm thanh của thiết bị và đầu đao cọ xát vào nhau, có mấy lần Mộc Kha nhìn thấy Miêu Cao Cương hoặc Miêu Phi Xỉ sắp thoát ra khỏi đám sương đen của Lưu Giai Nghi nhưng đều bị cô bé mạnh mẽ giữ lại.

Nhưng có thể thấy được là Lưu Giai Nghi không chịu được lâu nữa, bọn họ không còn nhiều thời gian để mở cửa giáo đường.

“Làm sao bây giờ Bạch Liễu?” Mộc Kha nói như muốn khóc.

“Ngoại trừ máu, Lưu Giai Nghi còn đưa cậu cái này phải không?” Ánh mắt Bạch Liễu nhìn sang khối Rubik xoay tròn bên cạnh hai túi máu trước nguc Lưu Hoài, “Cô bé muốn bảo vệ cậu như vậy thì chắc đã sắp xếp đường lui ổn thỏa cho cậu, có thể cho tôi mượn xem thứ này có thể mở cửa được hay không?”

Lưu Hoài ánh mắt đã có chút tan rã, cậu ta trầm mặc gật nhẹ đầu.

Bạch Liễu tiếp nhận khối Rubik.

【 hệ thống nhắc nhở: Đạo cụ siêu phàm Không gian ma thuật có thể thao túng bất kỳ không gian nào】

Bạch Liễu nâng cửa giáo đường lên, quay mặt về phía cửa giáo đường, vừa định mở ra thì một thanh đao bay vút tới từ đám sương đen nhắm thẳng vào cổ họng hắn, Mộc Kha kinh hoảng đẩy Bạch Liễu ra, vài sợi tóc bị đao cắt rụng lả tả, Bạch Liễu đưa mắt nhìn về phía sau lưng hắn.

Sương đen đã tan biến, Lưu Giai Nghi cả người bê bết máu bị Miêu Phi Xỉ dùng chân dẫm lên đầu, lọ thuốc độc cuộn tròn trong lòng bàn tay, hơi thở yếu ớt như sắp ngừng thở.

Nụ cười trên mặt Miêu Phi Xỉ vặn vẹo và tự mãn, gã hung hăng chém xuống: “Từ lúc vào phó bản này mãi chưa giết đứa nào, để tao xem ai trong số chúng mày có thể trốn thoát!”

Bạch Liễu không chút chần chừ tiếp tục dùng khối Rubik để mở cửa, cánh cửa giáo đường từ từ mở ra, sắc mặt của Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ đồng loạt thay đổi —— Bạch Liễu sắp trốn vào giáo đường!

Hai người vừa nhấc chân muốn đuổi theo Bạch Liễu

Nhưng vừa mới bước được một bước thì phải dừng lại, Lưu Giai Nghi hơi thở thoi thóp mở đôi mắt xám đờ đẫn, c4n mạnh vào ống quần của Miêu Phi Xỉ, bàn tay dính đầy bùn đất của cô bé lại vươn về phía trước, đám sương đen tràn vào lọ thuốc

bên cạnh cô bốc hơi một lần nữa, quấn lấy Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ.

【 hệ thống cảnh báo: Người chơi Lưu Giai Nghi sử dụng đạo cụ để giảm giá trị tinh thần xuống dưới 20, tiến vào giao diện bùng nổ trạng thái! Thời gian kỹ năng (Đài phun thuốc độc) được kéo dài! 】

“Đ* má lại nữa!” Nhìn thấy đám người Mộc Kha sắp thành công kéo được Lưu Hoài, Miêu Phi Xỉ rốt cuộc cũng nổi giận, gã vốn muốn chừa Lưu Giai Nghi một mạng để sau này rút máu cô bé, không nghĩ đến Lưu Giai Nghi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt bướng bỉnh đối đầu với gã. Miêu Phi Xỉ trở tay đâm một nhát dao vào lòng bàn tay Lưu Giai Nghi, Lưu Giai Nghi hét lên đau đớn, phải nhả ống quần của Miêu Phi Xỉ đang c4n trong miệng ra.

“Ông đây giết mày, con đ* chó này!!” Miêu Phi Xỉ gầm lên, hung hăng vung đao xuống.

Khuôn mặt hung dữ và vặn vẹo của Miêu Phi dần trùng với ký ức của Lưu Giai Nghi, gợi cho cô bé nhớ về người đàn ông thích tát cô bé và gọi cô bé là con đ*, cô bé ch4m rãi chớp chớp đôi mắt, máu nhỏ giọt từ lông mi xuống khuôn mặt lem luốc bẩn thỉu —— dáng vẻ cô bé vĩnh viễn là như thế này, một con cá trong bùn không lên nổi mặt bàn.

Sinh ra đã như vậy, trước khi ch3t cũng lại là như vậy.

Lưu Giai Nghi nhìn thân người cụt tay vào giáo đường —— đó là Lưu Hoài, Lưu Hoài chạy mất rồi.

Cô bé đột nhiên có một cảm giác, hoảng hốt nhưng cũng rất yên bình —— anh trai cô bé lại chạy thoát khỏi bàn tay của bọn người xấu muốn hành hạ bọn họ.

Dù lại bỏ rơi cô bé như thế nhưng bây giờ cô bé không có gì phải buồn cả, vì đây là anh trai của cô bé, từ lâu cô bé đã chấp nhận anh trai mình như thế này rồi, chỉ là sợ hãi mất đi anh trai mà làm quá nhiều chuyện sai lầm.

Đôi mắt của Lưu Giai Nghi từ từ nhắm lại, một giọt nước mắt rơi xuống.

Em rất muốn tiếp tục là em gái của anh.

【 hệ thống nhắc nhở: Vật phẩm thần cấp của người chơi Lưu Giai Nghi (nước mắt Psyche) có hiệu lực, thần linh chỉ dẫn vận mệnh đến thời điểm này, tín ngưỡng thành kính chỉ dẫn hạnh phúc mà các tín đồ mong muốn, nước mắt Psyche sẽ dập tắt ngọn lửa nghi ngờ 】

- ——oOo—

Chương 127

Lúc bước vào giáo đường, Lưu Hoài đột nhiên dừng lại.

Mộc Kha vội vàng đẩy cậu ta: "Vào đường hầm nhanh lên!"

Lưu Hoài quay đầu lại nhìn Lưu Giai Nghi đang bị d3 xuống đất, cậu ta bỗng nhiên hít sâu một hơi, ném con dao găm buộc ở thắt lưng xuống đất, sau đó hạ người c4n lấy nó, đồng thời để cho con dao găm còn lại c4m vào da thịt mình, Lưu Hoài cúi đầu r3n rỉ, sắc mặt tái nhợt.

Mộc Kha sửng sốt: "Lưu Hoài, cậu làm gì vậy!"

【hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Hoài đã bị dao găm bóng tối tấn công, giá trị tinh thần đang giảm xuống… Giá trị tinh thần của người chơi Lưu Hoài bị chấn động mạnh, giá trị tinh thần đang được tính toán… Giá trị tinh thần đã giảm xuống đến 9, bật chế độ giao diện cuồng bạo, thể lực đang bị tiêu hao dữ dội……】

Lưu Hoài đè thấp thân thể như một con chim yến, vút bay chỉ còn để lại vết tàn ảnh, cậu ta xẹt qua mặt đất, lao nhanh về phía Miêu Phi Xỉ.

Đúng lúc hai thanh đao của Miêu Phi Xỉ sắp chém tới người Lưu Giai Nghi, Lưu Hoài tựa như một sát thủ bước ra từ bóng

tối, một chân đạp trên mặt đất xoay người, miệng c4n chặt dao găm trong miệng đối mặt với Miêu Phi Xỉ.

Miêu Phi Xỉ kinh ngạc nhìn Lưu Hoài —— đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy một sát thủ bị cụt tay và bị 【 tước vũ khí 】 rồi mà vẫn có thể chống đỡ được tấn công của gã.

Đôi mắt của Lưu Hoài lóe lên quyết tâm được ăn cả ngã về không, ánh mắt cậu ta trong trẻo khiến người ta hoảng hốt, một bên mắt đang khép hờ vì đau đớn, khóe miệng bị song đao của Miêu Phi Xỉ chấn mạnh nứt toạc ra nhỏ máu tươi, sắc mặt trắng bệch như một bóng ma, miệng vẫn còn đang ch4y nước miếng.

Lưu Hoài đứng chắn trước mặt Lưu Giai Nghi, lồng nguc kịch liệt phập phồng.

“Đ* má.” Miêu Phi Xỉ trầm mặc một hồi, gã cảm giác thằng điên Lưu Hoài này đang liều sống liều ch3t với gã, nhưng Miêu Phi Xỉ vẫn c4n răng rút đao ra, hung ác lướt tới, “Đứa nào theo Bạch Liễu cũng điên hết rồi! Cha! Lưu Giai Nghi giao cho cha!”

【 hệ thống cảnh báo: Máu của người chơi Lưu Hoài đã giảm xuống 1!!! Hãy nhanh chóng thoát ra khu vực an toàn! 】

Lưu Hoài quỳ trên mặt đất, lảo đảo rồi lại đứng lên, c4n dao găm nhìn thẳng vào Miêu Phi Xỉ —— ý tứ của đôi mắt đó quá rõ ràng, tôi còn muốn đánh với anh, tôi sẽ không dễ dàng ngã xuống.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên quai hàm Miêu Phi Xỉ, gã đưa tay lên lau, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Bạch Liễu con mẹ nó cho cậu uống thuốc mê hay gì?! Cậu làm đến mức này cho hắn có đáng không?!”

Lưu Hoài đột nhiên liếc nhìn Lưu Giai Nghi đang được bao phủ bởi đám sương mù đen.

Nếu lúc này cậu ta không cắm dao găm trong miệng thì có lẽ đã nói với Miêu Phi Xỉ rằng, Bạch Liễu chẳng cho cậu ta thứ gì cả, bọn họ chỉ giao dịch với nhau mà thôi.

【Bạch Liễu, anh thực sự đảm bảo Lưu Giai Nghi có thể an toàn rời khỏi phó bản này, không chỉ riêng phó bản này, mà là toàn bộ trò chơi, anh có chắc mình có thể đưa em ấy ra ngoài không? 】

【Tôi không chắc, nhưng tôi hứa chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ cố gắng hết sức để đưa Lưu Giai Nghi đi】

【… Tôi tin vào hiệu lực giao dịch của anh, haizz, đôi khi tôi nghĩ nếu Giai Nghi không phải em gái tôi thì tốt rồi, em ấy quá thông minh, tôi… tôi không xứng với một em gái thông minh như vậy, Bạch Liễu, nếu anh là anh trai của Giai Nghi thì em ấy sẽ không phải vất vả như thế để bảo vệ tôi】

【Giá như Giai Nghi không phải là em gái tôi thì tốt rồi, em ấy rất tốt, thông minh lại hiểu chuyện, em ấy xứng đáng có một người anh trai tốt hơn, lợi hại hơn tôi】

Song đao của Miêu Phi Xỉ lại rơi xuống không chút lưu tình, Mộc Kha ôm tiểu Mộc Kha chạy điên cuồng, Lưu Giai Nghi cầm lọ thuốc độc chạy về phía bên này, màn sương đen từng chút một lắng xuống, cô bé chật vật bị Miêu Cao Cương đánh ngã xuống đất, quay đầu nhìn về phía Lưu Hoài, suy sụp kêu lên, "Anh ơi! Đừng!!"

Lưu Hoài hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, nghiến chặt dao găm trong miệng ướt dầm dề máu, trong lòng thì thầm tên Bạch Liễu như thể cầu nguyện với một vị thần vô danh.

Bạch Liễu, làm ơn.

Tôi đã dùng giá trị sinh mệnh của mình để lót đường cho anh, hãy làm những gì anh đã hứa với tôi.

【Bạch Liễu, có một điều tôi luôn hối hận trong đời, anh có thể giúp tôi… anh có thể chuyển lời xin lỗi của tôi đến Tứ ca được không? 】

【Cậu tự đi mà nói trực tiếp với cậu ta. 】

【Nếu tôi ch3t thì làm sao mà nói trực tiếp với cậu ấy đây? 】

【Vậy thì cậu cứ đợi đến khi Mục Tứ Thành ch3t thì nói trực tiếp với cậu ta cũng được. 】

【… Tứ ca có biết anh rủa sau lưng cậu ấy vậy không? 】

【Trước mặt cậu ta tôi cũng nói thẳng như vậy.】

Lưu Hoài cuối cùng cũng cười nhẹ nhõm một hơi, khóe mắt rơi lệ.

Thực ra, sống là một việc rất khó khăn đối với cậu ta, giờ đây cuối cùng cậu ta cũng tìm thấy một bến đỗ xa lạ cho tâm hồn mình.

Tuy rằng bến đỗ này có thu phí, nhưng cũng có thể được coi là một nơi an toàn để trở về.

Trước khi song đao của Miêu Phi Xỉ chuẩn bị chém một lần nữa, Bạch Liễu nhảy ra từ bên cạnh, bình tĩnh vung roi tách ngang song đao của Miêu Phi Xỉ, cắt ngang đòn tấn công của gã, hắn đứng chắn trước mặt Lưu Hoài, đối mặt với Miêu Phi Xỉ đang phát điên lên.

Bạch Liễu quay lại nói với Lưu Hoài, "Lưu Hoài, chú ý đến Miêu Cao Cương, ông ta sắp thành quái vật ngã ba rồi, coi chừng ông ta giết Lưu Giai Nghi."

Vừa nghe xong, Miêu Phi Xỉ và Lưu Hoài đều giật mình, hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía Miêu Cao Cương đang khống chế Lưu Giai Nghi ở đằng kia.

Ngoại hình của thây ma Miêu Cao Cương bị ám bởi một màu xanh đen đáng sợ, đôi mắt của ông ta chỉ còn một chấm nhỏ đen ở giữa nhãn cầu, lòng trắng to đùng phồng lên, bao phủ bởi những vết máu đen dày đặc, răng nanh hai bên môi dài đến mức gần chạm đến cằm, làn da nhăn nheo, dày cứng và mốc

meo, trên tay mọc lên lông đen và móng tay đen dài, ông ta dùng một tay ấn xuống cổ Lưu Giai Nghi, càng lúc càng dùng hết sức.

Lọ thuốc của Lưu Giai Nghi rơi xuống đất, trống rỗng —— chất độc ăn mòn quái vật đã được Lưu Giai Nghi tạt thẳng vào người Miêu Cao Cương, nhưng một chút phản ứng cũng không có.

【 hệ thống cảnh báo: Giá trị tinh thần của người chơi Miêu Cao Cương dao động, trạng thái không ổn định… giảm nhanh chóng —— giảm xuống 0】

【 hệ thống cảnh báo: Hoàn thành dị hóa thành quái vật gắn liền với kỹ năng cá nhân, trở thành quái vật tương ứng sách quái vật kỹ năng cá nhân —— 《 Sách Quái Vật: Cương thi thịt thối bất tử 》 】

【 hệ thống cảnh cáo: Quái vật Cương thi thịt thối bất tử là quái vật cấp S trong phó bản trò chơi cấp 3, khả năng phòng thủ rất cao trên 10.000+. Nó sẽ tấn công tất cả người chơi một cách bừa bãi. Tất cả người chơi hãy nhanh chóng chạy trốn! 】

Miêu Phi Xỉ nhìn thảng thốt, gã ch4m rãi buông song đao trong tay xuống, nhìn khuôn mặt cương thi dữ tợn xanh tím mồm há to không còn chút nào hình dáng nhân loại: “Cha…?”

Cương thi mặt mũi hung tợn ngẩng đầu, ánh mắt hung lệ nhìn Miêu Phi Xỉ, thở ra một hơi nồng nặc mùi thịt thối rữa.

Miêu Phi Xỉ lạnh người, đối mặt với khuôn mặt quen thuộc của Miêu Cao Cương, không thể không lùi về phía sau hai bước —— con quái vật này có lực phòng thủ cao khủng khiếp, vả lại bọn họ không còn thời gian để thăm dò yếu điểm của nó nữa. Gã biết khả năng phòng thủ của Miêu Cao Cương đáng sợ như thế nào, cho dù gã kích hoạt toàn bộ kỹ năng chém cả hai thanh đao vào Miêu Cao Cương thì cũng chỉ để lại một vết xước trắng mờ trên cánh tay ông ta mà thôi.

Mà bây giờ các kỹ năng của Miêu Cao Cương lại được kích hoạt hoàn toàn, lực phòng ngự đã tăng lên hơn 10.000 rồi.

Thứ này… con quái vật này, con quái vật diễn sinh từ cha ruột của gã, không cách nào đánh bại được nó!!

Lưu Giai Nghi nhìn Lưu Hoài rơm rớm nước mắt.

Cô bé dường như nhận ra Lưu Hoài định làm gì, ngón tay bấu chặt cát trên mặt đất, điên cuồng vùng vẫy, cố gắng ngăn Lưu Hoài lại, khàn khàn thốt ra vài từ từ cổ họng:

“Anh ơi… anh đừng tới đây!”

Hình ảnh hồng ngoại đại diện cho Lưu Hoài sắp tắt rơi vào đáy mắt đẫm lệ của Lưu Giai Nghi, giống như một ngọn lửa đã được định sẵn là sẽ tàn lụi.

Ngọn lửa ấy đã bị cô bé nghi ngờ, bị cô bé làm tổn thương, mỉm cười chào đón cô bé sinh ra, cõng cô bé về nhà sưởi ấm, n4mtay cô bé và nói rằng sẽ đem lại cho cô bé một tương lai tươi sáng, những hồi ức vụt qua trong đầu Lưu Giai Nghi,

giống như một tia sáng chói lóa và ấm áp xưa nay chưa từng có làm bỏng rát tròng mắt cô bé.

Ngọn lửa lao về phù thủy băng giá đang bị d3 xuống đất gào khóc.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Hoài có sử dụng bùng nổ kỹ năng cá nhân (tấn công chớp nhoáng) không? 】

【Đồng ý】

Lưu Hoài c4n con dao găm, cậu ta trừng mắt nhảy xuống từ giữa không trung, giẫm lên tấm lưng cứng ngắc của Miêu Cao Cương vốn đã trở nên dày bất thường.

Miêu Cao Cương buông tay thả Lưu Giai Nghi sắp bị siết cổ đến ch3t, rống lên một tiếng, quay người muốn đấm vào người Lưu Hoài.

Lưu Hoài không hề né tránh, dùng hai chân kẹp chặt cổ Miêu Cao Cương, thân trên lắc lư theo động tác của ông ta, c4n dao găm gầm lên vẻ mặt hung dữ, giống như một con thú dữ bị thương đang bảo vệ sào huyệt và đàn con của nó, dùng hết toàn lực cắm dao vào cái cổ cứng ngắc của Miêu Cao Cương.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Hoài sử dụng bùng nổ kỹ năng cá nhân (tấn công chớp nhoáng)… Do dục v0ng trung tâm của kỹ năng thay đổi nên hiệu ứng của kỹ năng cũng thay đổi… 】

【 hệ thống nhắc nhở: Phát hiện sát khí cuồng bạo và mong muốn được bảo vệ của người chơi Lưu Hoài, hiệu ứng gây cứng do dao găm bóng tối gây ra vẫn không thay đổi, hiệu ứng sát thương cộng thêm nằm trong tính toán thiệt hại… 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Hoài sử dụng (tấn công chớp nhoáng) gây cứng 1 phút 15 giây lên quái vật cương thi thịt thối, sát thương 6 điểm, lượng máu còn lại hiện tại của quái vật là 10】

【 hệ thống nhắc nhở: Trạng thái kỹ năng của người chơi Lưu Hoài (sát thủ nhát gan) đã được cập nhật do thay đổi kỹ năng —— đổi thành (sát thủ sáng suốt và dũng cảm) 】

Miêu Cao Cương dao gặm đâm vào xương thịt thì gầm lên, ông ta dùng tay chộp lấy cổ Lưu Hoài ném cậu ta ra chỗ khác, sau đó đứng cứng ngắc bất động.

Mà Lưu Hoài bị ném xuống đất ngã lăn mấy vòng, hoàn toàn không đứng dậy được, ho sặc sụa, trên mặt lộ ra một nụ cười rất khó giải thích, miệng mũi khuôn mặt trào máu đầm đìa.

【 hệ thống cảnh báo: Do người chơi Lưu Hoài sử dụng quá nhiều kỹ năng, bị thương ở nhiều chỗ, giá trị sinh mệnh giảm sút do mất máu quá nhiều… 2… 1… Cảnh báo! HP của người chơi Lưu Hoài sắp về 0! 】

Lưu Giai Nghi nằm rạp người dùng cả tay lẫn chân bò đến bên cạnh Lưu Hoài, cô bé nhẹ nhàng ôm lấy đầu Lưu Hoài đang run rẩy đặt lên đùi, tiếng hít thở dồn dập, cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, giao diện hệ thống đang điên cuồng nhảy thông báo:

【hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi, các kỹ năng cá nhân (thuốc giải) và (thuốc độc) của ngài đều đang trong thời gian hồi chiêu, hiện tại không thể sử dụng chúng để phục hồi giá trị sinh mệnh cho bất kỳ ai… 】

【hệ thống nhắc nhở: Không có đạo cụ hoặc dược liệu nào trong ba lô hệ thống của ngài có thể làm giảm bớt vết thương nghiêm trọng ngay lập tức】

【hệ thống nhắc nhở: Vật phẩm siêu phàm duy nhất của ngài (Nước mắt Psyche) là vật phẩm cấp ý thức, không có tác dụng chữa bệnh… 】

“Tổ cha mày! Đ*t cả nhà mày hệ thống!!” Lưu Giai Nghi chửi thề thô bạo, cả khuôn mặt lo lắng đến nỗi máu trào lên, sự bình tĩnh đang kìm nén đã tan vỡ bởi hơi thở đang dần yếu ớt của Lưu Hoài.

Lưu Giai Nghi run rẩy chạm tay vào miệng và mũi của Lưu Hoài, hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại cảm xúc, môi cô bé cũng đang run rẩy, bình tĩnh nói trong khi kìm nước mắt, “Anh ơi, kiên trì thêm một lát nữa nhé, chỉ một lát nữa thôi là kỹ năng điều trị của em sẽ có thể sử dụng lại! Lúc đó em có thể cứu anh rồi!”

“… Giai Nghi, anh không chịu được nữa.” Lưu Hoài ho khan một tiếng, máu từ trong miệng trào ra, cậu ta mỉm cười, mi mắt đều cong lên, “Em lại còn chửi thề nữa kìa……”

“Về sau em không chửi thề nữa, em sẽ nghe lời anh, sẽ không mắng chửi ai nữa.” Hình ảnh thân nhiệt tượng trưng cho Lưu

Hoài từ từ biến thành màu xanh trong vòng tay Lưu Giai Nghi, như ánh đèn le lói dần tắt lịm, Lưu Giai Nghi rốt cuộc không chịu nổi nữa, cô bé ôm chặt Lưu Hoài như một cô bé tám tuổi bình thường, nước mắt ứa ra, "Anh hai, em xin anh!! Tất cả là lỗi của em! Là lỗi của em! Xin anh kiên trì thêm chút nữa! Đừng bỏ em một mình!!"

"Đừng không cần em mà!"

"… Giai Nghi, không phải lỗi của em." Đôi mắt Lưu Hoài dần trở nên đờ đẫn như ánh mắt của Lưu Giai Nghi, "Là anh hai không tốt…"

Cậu ta khó nhọc ch4m rãi nói từng chữ: "Anh không xứng với một người em gái tốt như em, Giai Nghi…"

Lưu Giai Nghi khóc không ra hơi, cô bé lắc đầu nguầy nguậy không biết phải nói gì, chỉ khom người khóc, nước mắt rơi khắp nơi.

"Em biết không, Giai Nghi, trước khi em sinh ra, anh đã nghĩ rằng anh sẽ như thế này cả đời, sống trong ao bùn cả đời." Giọng điệu của Lưu Hoài từ từ suy yếu, cậu ta mỉm cười, "Nhưng khi em được sinh ra, sau đó, lúc anh nhìn vào đôi mắt của em, em đã vươn tay về phía anh và đòi anh ôm, vì vậy anh nghĩ mình không thể tiếp tục như vậy mãi, anh quyết tâm mang em rời đi."

"Bởi vì anh là một người anh trai."

Lưu Giai Nghi muốn che miệng Lưu Hoài đang không ngừng chảy máu, cô bé nghẹn ngào: “Anh đừng nói nữa, đừng nói nữa!”

“Em đã cho anh cả tương lai.” Lưu Hoài lộ ra một nụ cười chân thành, “Em là người em gái tốt nhất trên thế giới này, Giai Nghi.”

Mí mắt cậu ta mệt mỏi khép lại: “Chỉ là… anh không phải là người anh tốt nhất trên đời, anh của em quá ngốc… Anh đã giao em cho Bạch Liễu, anh ấy rất thông minh, anh ấy sẽ hiểu em, em không cần phải vất vả để nghi ngờ ai, bảo vệ ai… ”

“Trong suốt thời gian qua, em đã rất vất vả vì anh rồi, Giai Nghi.”

【 hệ thống nhắc nhở (dành cho tất cả người chơi): Giá trị sinh mệnh của người chơi Lưu Hoài trở về 0, xác nhận tử vong, rời khỏi trò chơi】

Lưu Giai Nghi ngây người nhìn nguồn nhiệt màu đỏ đã tắt hoàn toàn trong lòng nguc mình, cô bé vươn tay sờ lên khuôn mặt Lưu Hoài, một giọt nước mắt bất giác trào ra khóe mắt: “Anh ơi?”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi sử dụng đạo cụ (nước mắt Psyche) có hiệu lực theo từng giai đoạn】

【Nước mắt Psyche sẽ dẫn đường cho bạn đến con đường mà nàng ấy đã trải qua, bạn sẽ mất anh ấy hoàn toàn, rồi lại có thêm lần nữa, vì Psyche ghen ghét, không muốn nữ nhân có

lòng nghi ngờ giống mình có thể nhận được hạnh phúc sớm hơn nàng ấy, nhưng nàng ấy cũng rất nhân từ, cuối cùng sẽ khiến bạn hạnh phúc, bạn sẽ hạnh phúc trong nỗi đau, vì vậy mới biết trân trọng hạnh phúc】

Giọng nói nhẹ nhàng và mê hoặc của Hồng Đào đột nhiên vang lên bên tai Lưu Giai Nghi: “Cupid bay đi, bay trở về thiên đường.”

Lưu Giai Nghi ôm chặt lấy đầu Lưu Hoài, cúi đầu vùi vào lồng nguc không còn nhịp tim của Lưu Hoài, sau đó bật khóc, những giọt nước mắt rơi ra từ đôi mắt lạc thần của Lưu Giai Nghi nhỏ xuống khuôn mặt vô hồn của Lưu Hoài.

Cô bé không kêu được lời nào, chỉ có thể khàn khàn mở miệng: “A ——!!!”

“A a a a a a a a a a a a a!!!”

【Psyche cuối cùng đã nếm trái đắng của sự nghi ngờ, nàng khóc ngày đêm, nhưng Cupid đã bay đi không bao giờ trở về nữa】

【Nghi ngờ giống như một liều thuốc độc, ăn mòn Psyche. 】

【 hệ thống cảnh báo:: Giá trị tinh thần của người chơi Lưu Giai Nghi bị chấn động, đang giảm mạnh… 】

Chương 128

Lưu Hoài đã ch3t, nhưng cậu ta đã khống chế được con quái vật bạo tẩu Miêu Cao Cương, tuy rằng chỉ trong một phút.

Nhìn thi thể của Lưu Hoài, Bạch Liễu sững sờ một lúc, hắn nhanh chóng trấn tĩnh lại, túm lấy Lưu Giai Nghi đang bất động lôi vào giáo đường.

Miêu Phi Xỉ cũng muốn chạy, nhưng điều khiến gã suy sụp hơn nữa là máu của trẻ em mình vẫn còn trên người của Lưu Giai Nghi, mà Lưu Giai Nghi lại đang nằm bên cạnh con quái vật cương thi Miêu Cao Cương, gã không dám chạy đến lấy máu, Miêu Phi Xỉ do dự một hồi, nghiến răng chạy vào giáo đường bắt lấy tiểu Miêu Cao Cương.

Thằng nhóc đó cũng có quan hệ huyết thống với gã, máu nó sử dụng được! Thế nhưng gã vẫn còn thiếu máu của một đứa trẻ, Miêu Phi Xỉ nhìn Mộc Kha lớn nhỏ đang núp phía sau bể rửa tội, con ngươi đỏ tươi khẽ đảo.

Bạch Liễu lôi kéo Lưu Giai Nghi đang đờ đẫn chẳng còn phản ứng gì, cô gái nhỏ ôm lấy thân thể Lưu Hoài, tuyệt vọng quỳ tại chỗ, cương thi bên cạnh trừng lớn hai mắt nhìn Lưu Gia Nghi, bắt đầu yếu ớt cử động, Lưu Giai Nghi dường như không buồn để ý tới, ôm đầu Lưu Hoài ngây ngẩn cả người, lẩm bẩm một mình: “Đúng rồi, mình có thể phục sinh anh hai, mình có thể, chỉ cần đủ điểm, mình có thể……”

“Em không thể phục sinh lại Lưu Hoài.” Bạch Liễu nhẹ ngắt lời lẩm bẩm của Lưu Giai Nghi, “Linh hồn cậu ta ở chỗ tôi.”

Lưu Giai Nghi khựng người, sau đó thoắt cái nhảy chồm lên tóm lấy cổ Bạch Liễu, hung ác đẩy mạnh Bạch Liễu xuống đất.

Người chơi đệ nhất tân tinh này cuối cùng cũng để lộ ra sự nguy hiểm của mình, Lưu Giai Nghi dùng cả tay lẫn chân thít lấy cổ Bạch Liễu, trên mặt đẫm đầy nước mắt, khàn giọng uy hiếp hắn: “Đưa linh hồn của Lưu Hoài cho tôi! Nếu không tôi sẽ giết anh!”

Bạch Liễu bị b0p cổ ho khan, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, giọng nói có chút ấm ách bò dậy: “… Bây giờ cho dù em làm cậu ta sống lại, có chắc cậu ta thật sự muốn sống không? Chính cậu ta muốn ch3t để cứu em, kế hoạch của tôi vốn đã có thể giúp cậu ta sống sót.”

Nhớ lại giọng điệu mệt mỏi và mãn nguyện của Lưu Hoài trước khi ch3t, hơi thở của Lưu Giai Nghi như nghẹn lại, cô bé không khỏi buông bàn tay đang thít cổ Bạch Liễu ra, Bạch Liễu nhanh chóng n4mlấy cổ tay cô bé kéo nhanh về phía giáo đường.

Lưu Giai Nghi ngớ người bị Bạch Liễu kéo đến giáo đường, kỹ năng hao hết thể lực làm cô bé kiệt sức, không còn chút sức lực nào, mới chạy được hai bước đã khuỵu xuống mặt đất, Bạch Liễu vội quay người lại ôm cô bé trên vai.

Bạch Liễu vừa chạy vừa ho sặc sụa, hắn liếc xéo về phía Lưu Giai Nghi đã không buồn phản ứng với mọi thứ, nhàn nhạt

nói, “Lưu Hoài nhờ tôi cứu em ra khỏi trò chơi này.”

“Không chỉ riêng viện mồ côi, mà là cả một trò chơi, có lẽ chờ đến khi thời điểm đó đến, cậu ta sẽ nguyện ý sống lại vì em.”

Đôi mắt Lưu Giai Nghi đau xót, nhưng cô bé nhanh chóng phản bác lại lời của Bạch Liễu: “Tôi không có khả năng sống sót, Miêu Cao Cương đã dị hóa thành quái vật cấp S phó bản 3 phòng thủ hơn 10.000, khi tôi còn đoàn chiến ở Hiệp Hội Quốc Vương, loại quái vật này phải cần đến mười mấy người chơi cấp A+ phối hợp với nhau, thêm cả trị liệu của tôi mới có thể nuốt trôi, bây giờ thì đánh kiểu gì chứ?”

Bạch Liễu giọng điệu bình tĩnh: “Tôi có cách.”

Bạch Liễu vừa dứt lời, con cương thi bị choáng cứng trong một phút mười lăm giây trước đòn tấn công tự sát của Lưu Hoài cuối cùng cũng động đậy trở lại.

Nó hé mở hai chiếc môi đen với những chiếc răng nanh dài, nhảy về phía Lưu Giai Nghi.

Nó nhảy không nhanh nhưng biên độ cực cao, mới nhảy vài cú đã đáp xuống giáo đường, nhưng lại không tấn công Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi đang chạy trước mặt nó, thay vào đó, nó trực tiếp nhảy qua đầu hai người, đi đến cửa hông.

Nó bám vào cửa hông của giáo đường, định từ phía sau lao vào tấn công bọn Mộc Kha, nhìn thấy cương thi nhảy qua đây, Miêu Phi Xỉ không nhịn được chửi thề một tiếng, vội vàng vung đao để tránh. Hai thanh đao chém vào lớp da dày cộm

bên ngoài của cương thi cứ như chém sắt thép, không hề để lại chút dấu vết nào, Miêu Phi Xỉ mở di tốc muốn chạy thoát thân.

Không ngờ Miêu Cao Cương hóa cương thi lại dường như đã rất quen thuộc với cách thức tấn công và thói quen chạy trốn của Miêu Phi Xỉ, Miêu Phi Xỉ chạy vài lần không thoát, ngược lại còn bị cương thi vây chặt mắc kẹt trước giáo đường.

Miêu Phi Xỉ trán đổ đầy mồ hôi, không ngừng múa may song đao, cuối cùng gã buộc phải sử dụng trực tiếp kỹ năng bùng nổ 【song đao oan hồn 】, tuy nhiên do hạn chế về thể chất, Miêu Phi Xỉ chỉ có thể sử dụng kỹ năng này trong một phút.

Những oan hồn phẫn uất bay ra khỏi song đao của Miêu Phi Xỉ, mùi máu tươi ngập ngụa lấp đầy không gian trước giáo đường, song đao của Miêu Phi Xỉ không ngừng múa may chém ngang bổ dọc, trong bóng đêm ánh đao như một mảnh tuyết trắng, chém liên hồi vào Miêu Cao Cương, nhưng ngược lại sắc mặt Miêu Phi Xỉ cũng càng ngày càng trắng, bởi lẽ Miêu Cao Cương cũng đả thương lại gã.

【 hệ thống nhắc nhở: Cương thi thịt thối c4n vào vai người chơi Miêu Phi Xỉ, HP của người chơi Miêu Phi Xỉ -2】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Miêu Phi Xỉ sử dụng kỹ năng cá nhân (song đao oan hồn) để đánh chí mạng một lần, tấn công cương thi thịt thối 3 điểm máu】

【hệ thống nhắc nhở:……】

Miêu Phi Xỉ muốn đột phá vòng vây, nhưng kỹ năng tấn công chí mạng sắp hết thời gian sử dụng, gã bất chấp tất cả dùng một đòn chí mạng cuối cùng, nhưng thanh đao chỉ mới giơ lên được nửa chừng thì bỗng nhiên một con quái vật trẻ em nhảy lên lưng gã.

Con quái vật nhỏ này từ đâu lao ra, ôm cổ Miêu Phi Xỉ từ phía sau, ê ê a a nói lảm nhảm gì đó, Miêu Phi Xỉ tức giận mắng nó, muốn quay đầu lại đâm ch3t tiểu quái vật, nhưng lúc nhìn lại vừa thấy tiểu quái vật này, con ngươi của Miêu Phi Xỉ co rút lại.

Gã biết khuôn mặt này, chính là đứa trẻ bị gã bắt cóc trước khi vào trò chơi, đứa trẻ bị gã chặt ngón tay và ăn thịt, nếu Mộc Kha có ở đây thì chắc cậu sẽ rất ngạc nhiên, bởi lẽ nó chính là đứa trẻ dị dạng đã nhắc nhở cậu không được đi lên trong thang máy

Tiểu quái vật cười hì hì, ôm cổ Miêu Phi Xỉ vỗ tay: “Ngón tay! Ngón tay! Chú thích ăn ngón tay của ta!”

Bàn tay nó chẳng còn ngón tay nào cả.

【 ngón tay 】hai từ này làm đình trệ cuộc tấn công của cương thi Miêu Cao Cương, đây chính là ám hiệu để Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương nhận dạng lẫn nhau trong trò chơi khi người chơi và người đầu tư giống hệt nhau, nó đảo tròn tròng mắt vẩn đục nhìn sát vào Miêu Phi Xỉ, nghẹn ngào nói: ””…… Phi Xỉ thích ăn…… Ngón tay.”

Dường như nó đã nhận ra người trước mặt mình là Miêu Phi Xỉ, ngay lúc Miêu Phi Xỉ định thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng

Miêu Cao Cương đã tỉnh táo lại, Miêu Cao Cương đã b0p lấy cổ Miêu Phi Xỉ, mắt mở trừng trừng, nhìn chằm chằm Miêu Phi Xỉ đang bị nhấc lên không trung: "… một ngày nào đó nó cũng sẽ ăn ngón tay của ta."

Miêu Phi nghiến răng, chân vùng vẫy giữa không trung như một con cóc, gã liều mạng dùng song đao trong tay chém một nhát về phía Miêu Cao Cương, nhưng Miêu Cao Cương chẳng phản ứng gì cả, ông ta b0p chặt ngón tay cái xuống, đôi mắt Miêu Phi Xỉ đã sớm đỏ lên, không thở được nữa, gã nhìn đôi mắt vô thần của Miêu Cao Cương đã hóa cương thi, chợt hiểu nỗi sợ hãi trong tiềm thức của cha mình là gì ——

——Miêu Cao Cương sợ gã ăn thịt mình cho nên trạng thái kỹ năng của ông ta là bất tử, một cương thi thịt thối.

Lòng bàn tay Miêu Cao Cương n4mchặt, thân thể Miêu Phi Xỉ co quắp, hai thanh đao từ từ buông xuống rơi xuống đất, biến mất thành một điểm sáng dữ liệu, đồng tử khuếch tán, miệng mở ra, đầu dựa vào tay Miêu Cao Cương, giống như một đứa trẻ đang làm nũng với cha của mình.

【 hệ thống nhắc nhở (dành cho tất cả người chơi): Giá trị sinh mệnh của người chơi Miêu Phi Xỉ bị giảm về 0, xác nhận tử vong, rời khỏi trò chơi】

"Xong rồi!" Mộc Kha nhìn Miêu Phi Xỉ đại danh đỉnh đỉnh, trong phó bản chém người chơi như chém rau chặt dưa vậy mà chưa đầy một phút đã bị Miêu Cao Cương làm thịt thì không khỏi lạnh cả xương sống, cậu đẩy lối vào đường hầm, mồ hôi chảy ra như suối, "Sao không mở được lối vào đường hầm!"

Bạch Liễu liếc nhìn khe cửa: “Bên trong bị chặn rồi.”

Tiểu Miêu Cao Cương mồ hôi nhễ nhại, dùng hết toàn lực để đến đường hầm, cậu ta còn lấy một khối gỗ to sụ từ giáo đường ghim chặt lối vào đường hầm, làm mọi cách để ngăn người ngoài tiến vào, cậu ta lo lắng nuốt nước bọt —— người đầu tư đó quả nhiên đã biến thành một con quái vật!

Trước đó cậu ta cũng sử dụng bồn rửa tội và một đống ghế để chặn lối ra của lối đi của đám trẻ quái vật dưới tượng thần, vì thế Mộc Kha chỉ mới vừa đẩy được bồn rửa tội, không ngờ còn một đống vật dụng chặn thêm một tầng bên trong.

Miêu Cao Cương giết Miêu Phi Xỉ xong thì quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía Mộc Kha và Bạch Liễu, da đầu của Mộc Kha tê dại chắn trước Bạch Liễu, tiểu Mộc Kha và Lưu Giai Nghi, cậu liếc nhìn giao diện hệ thống của mình, hít sâu một hơi nhìn về phía cương thi thịt thối quái vật cấp S này.

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Mộc Kha đã đạt được thân phận kỹ năng (Sát thủ sáng láng và dũng cảm), bạn có vũ khí diễn sinh kỹ năng (Dao găm ánh sáng và bóng tối) 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha có sử dụng vũ khí diễn sinh kỹ năng không? 】

Mộc Kha thở ra một hơi: 【 Đồng ý 】

Lưu Giai Nghi mặt đầy nước mắt, ngơ ngác nhìn Bạch Liễu còn đang giãy dụa: “Từ bỏ đi, không còn cách nào đâu, chúng

ta đều sẽ ch3t…”

Cô bé chưa kịp nói hết lời thì Mộc Kha đột nhiên bước tới, đứng trước mặt Lưu Giai Nghi, cậu vung tay xuống, trên tay xuất hiện một đôi dao găm.

Đây là một hành động rất quen thuộc trong mắt Lưu Giai Nghi, cô bé nghẹn thở, quên bẵng những điều mình muốn nói.

“Lưu Hoài đã giao kỹ năng của mình cho người khác để bảo vệ em, không phải để em chịu ch3t như vậy, Lưu Giai Nghi.” Bạch Liễu vẫn đang đẩy cửa phân cao thấp với tiểu Miêu Cao Cương ở bên trong, hắn không quay đầu lại, âm thanh có chút hụt hơi vì quá dùng sức, “Em muốn đạp đổ tâm ý anh trai của em vậy sao?”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha có kích hoạt kỹ năng tấn công chí mạng (tấn công chớp nhoáng) không? Vì người chơi Mộc Kha chưa từng sử dụng kỹ năng này nên kỹ năng này sẽ tiêu hao nghiêm trọng chỉ số thể lực của bạn, sau khi sử dụng sẽ xảy ra các hiện tượng không thể thoát ra, bạn có đồng ý sử dụng không? 】

Mộc Kha quay lại nhìn Bạch Liễu, Lưu Giai Nghi đang ngẩn người và tiểu Mộc Kha sau lưng mình, cậu siết chặt cặp dao găm, một cảm xúc chưa từng có khiến tim cậu đập nhanh hơn và đôi mắt đẫm lệ, cậu sợ hãi c4n chặt khớp hàm, một cảm xúc và dục v0ng mãnh liệt khiến cậu bước từng bước, từng bước tiến lên.

【sử dụng! 】

Mộc Kha nhảy dựng lên trên mặt đất, thân ảnh nhiệt trong mắt Lưu Giai Nghi như ánh lửa bừng cháy.

Kẻ sát thủ đã ch3t kia dường như sống lại vào chính lúc này.

Lần này cậu không hề nhát gan, cậu là một sát thủ dũng cảm.

Trong nháy mắt Mộc Kha vút ra ngoài, Lưu Giai Nghi đột ngột quay lại nhìn Bạch Liễu, cúi đầu không nhìn rõ vẻ mặt, giọng điệu lãnh đạm: "Tránh ra."

Bạch Liễu nhướng mày dời đi, Lưu Giai Nghi chống tay lên cửa hầm ngẩng đầu lên, tuy rằng hai mắt đỏ bừng, nhưng mặt không hề cảm xúc: 【 hệ thống, sử dụng đạo cụ (móc xích), vị trí sử dụng là Miêu Cao Cương trong đường hầm. 】

【 hệ thống nhắc nhở: (móc xích) đang được sắp đặt… Đã sắp đặt xong, người chơi Miêu Cao Cương đã bị khóa bên trong】

Tiểu Miêu Cao Cương hoảng sợ nhìn móc xích không biết từ đâu xuất hiện, khóa cứng lấy cổ tay và mắt cá chân của cậu ta, vũng vẫy cỡ nào cũng không thể thoát ra.

Mộc Kha bị Miêu Cao Cương ném ra ngoài, lăn lộn trên mặt đất mấy lần, ho ra một ngụm máu, đau đến mức không gượng dậy nổi, cố gắng thế nào cũng không thể đâm thủng được cơ thể cương thi Miêu Cao Cương để gây hiệu ứng choáng cứng, dao găm trong tay cậu cứ như bị mài cùn vậy, chẳng phát huy được chút tác dụng nào.

【 hệ thống cảnh báo: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mộc Kha giảm từ 5 điểm xuống 1! Cảnh báo! Hãy nhanh chóng thoát khỏi cảnh nguy hiểm! 】

Mộc Kha quỳ rạp trên mặt đất cố gượng dậy, thế giới trước mặt như đang rung chuyển, cậu nhìn thấy cương thi bị cậu ngăn lại chưa đến mười giây nhảy về hướng Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi.

Tiêu rồi! Không được! Lưu Giai Nghi vào giáo đường thì an toàn, nhưng Bạch Liễu thì không!!

Chỉ cần cương thi chạm nhẹ một nhát thôi hắn cũng đi đời nhà ma!

Có cách nào không, có cách nào để khiến con cương này đứng yên được không! Giết nó! Đừng để nó hại ai nữa!

Mộc Kha nhe răng trợn mắt giãy giụa bò dậy, ánh mắt nhìn vào thi thể Lưu Hoài đầy vết thương bên ngoài giáo đường, chợt sững người một lúc —— Lưu Hoài tự đâm chính mình để bùng nổ giá trị tinh thần…

Bạch Liễu xoay người rút roi ra bình tĩnh đối mặt với cương thi nhảy tới, nhưng trước sự ngỡ ngàng của Bạch Liễu, nó lại nhảy qua người hắn tấn công Lưu Giai Nghi phía sau.

Lúc này Lưu Giai Nghi đang dùng lực n4mlấy móc xích kéo nó ra, tiểu Miêu Cao Cương thì vẫn đang liều mạng đẩy mạnh

để ngăn mình bị kéo ra ngoài, Lưu Giai Nghi còn chưa kịp chui vào thì đã nghe được âm thanh cương thi đang nhảy tới, móng tay đen sì của nó sắp chạm vào trán của cô bé, tưởng như chỉ cần duỗi về trước thêm chút nữa là có thể đâm thủng trán của Lưu Giai Nghi.

Thấy vậy đồng tử của Bạch Liễu co rút lại, giáo đường không cho phép giết trẻ em, giết trẻ em sẽ bị trừng phạt, nhưng không có nghĩa là trẻ em sẽ không ch3t —— Lưu Giai Nghi là hy vọng duy nhất của họ để vượt cửa, tuyệt đối không thể ch3t!

Bạch Liễu ném roi ra, quấn quanh eo Lưu Giai Nghi, kéo cô bé vào vòng tay của mình.

Lưu Giai Nghi bị Bạch Liễu ôm trong tay chưa kịp phản ứng, Miêu Cao Cương lại nhảy về phía Bạch Liễu, móng vuốt của cương thi cực nhanh, vừa nhảy lên không trung thì móng vuốt đã duỗi ra tới, Bạch Liễu dùng roi để đỡ, nhưng bị cương thi một tay tóm được, tay còn lại sắc bén hung hãn tấn công Lưu Gia trong vòng tay của Bạch Liễu.

Lưu Giai Nghi có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trên móng vuốt của cương thi, trong đó có mùi máu của Lưu Hoài, cũng có dấu hiệu cái ch3t đang đến gần.

Cô bé đột ngột nhắm mắt lại, chờ đợi cái ch3t giống như anh trai mình.

… Em thực sự đã cố gắng hết sức để tồn tại, anh hai, nếu anh thấy em tìm đến anh, xin đừng trách em.

Bạch Liễu xoay người, không chút do dự áp đầu Lưu Giai Nghi vào lòng nguc mình, buông lỏng roi biến thành móng khỉ, vẻ mặt nghiêm túc đối mặt với móng vuốt của cương thi, bảo vệ Lưu Giai Nghi chặt chẽ trong vòng tay của mình, cương thi gầm lên vồ lấy Bạch Liễu, Lưu Giai Nghi choáng váng nằm gọn trong lòng nguc đầy bùn đất và máu tươi của Bạch Liễu.

Lồng nguc Bạch Liễu rất gầy, nhịp tim rất chậm, lại có một cỗ sức lực cùng nhiệt độ làm cho người ta yên tâm, khiến cho Lưu Giai Nghi không tự chủ được mở mắt ra.

Cô bé nhớ lại những gì Lưu Hoài đã nói với hắn.

Em gái tôi xứng đáng có một người anh tốt hơn tôi gấp vạn lần. Lưu Hoài cười nói với Lưu Giai Nghi, em sẽ có một người anh trai tốt hơn anh, Giai Nghi.

Vì vậy, đừng từ bỏ bản thân, tương lai tươi sáng hơn đang chờ đợi em, Psyche đã phải trải qua muôn vàn khó khăn để đưa thần Cupid trở lại thế gian đấy thôi.

Bạch Liễu dùng móng khí đỡ lấy cương thi, bị móng vuốt của nó chộp xuống phải khuỵu chân lùi lại một đoạn dài, máu trào ra khóe miệng, con cương thi gầm lên dữ dội tấn công Bạch Liễu lần nữa, Bạch Liễu vươn một tay che lại khuôn mặt của Lưu Giai Nghi, ánh mắt tập trung, dùng tay còn lại để đỡ cương thi.

Cương thi ngẩng đầu nổi giận gầm lên, móng vuốt hung hăng tát xuống, Bạch Liễu nghiêm túc đánh giá đối thủ —— nếu móng vuốt này tát trúng hắn, hắn nhất định sẽ ch3t.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha tự đâm mình bằng (dao găm ánh sáng và bóng tối), giá trị tinh thần đang giảm xuống… giá trị tinh thần đã giảm xuống còn 11, kích hoạt giao diện cuồng bạo! 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha sử dụng kỹ năng tấn công chí mạng (tấn công chớp nhoáng)! 】

Mộc Kha lao đến từ xa như một tia chớp, dao găm cầm trong tay tỏa ra ánh sáng chói lọi, soi sáng đêm dài tưởng như không bao giờ sáng này. Mộc Kha quỳ gối trước mặt Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu, trên người đầy vết thương do chính mình đâm một cách vụng về bằng con dao găm, đôi mắt của cậu mờ đục và tan rã.

Nhưng hai tay lại dùng sức n4mchặt lấy dao găm, gắt gao chặn lấy móng vuốt của cương thi.

Cậu giống như một chiếc ô che chở vững chắc, khuôn mặt hung ác cầm dao găm đứng trước Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi, vị thiếu gia này ban đầu nghe nhắc tới cao thủ cấp S thì rùng mình sợ sệt, nhưng lúc này đây lại kiên cố chống đỡ trước một con quái vật cấp S.

Mộc Kha cầm dao găm, tim đập loạn xạ cho đến khi nhói đau, cậu giật bắn người, toàn thân tê dại, như sắp ch3t, đầu gối run và tay cũng run, Mộc Kha cảm thấy như thể mình sẽ ch3t trong giây phút tiếp theo, hoặc không thể chịu đựng được mà quỳ xuống trong giây tiếp theo, nhưng cậu lại không làm vậy.

Mộc Kha quay đầu lại liếc nhìn Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu phía sau, một điều chưa từng có đã kìm nén những giọt nước mắt sắp rơi vì đau, chống đỡ đầu gối đang run rẩy muốn quỳ xuống —— đau quá, Mộc Kha luôn nghĩ mỗi khi lên cơn đau tim đã rất đau rồi, nhưng chưa bao giờ nghĩ lại có thể đau đến như vậy.

Vị thiếu gia cả đời kim kiều ngọc quý này, vừa sợ đau, vừa thích khóc, trong cơn đau nhức căng cứng muốn vỡ tim, cậu cuồng loạn ngẩng đầu rống to, nước mắt đầy mặt:

“Cút đi!!! Không được phép chạm vào bọn họ!!!!”

Dao găm lóe sáng bị Mộc Kha hung dữ đâm vào lớp da kiên cố có một không hai của cương thi.

Cương thi ngẩng đầu gầm lên một tiếng, móng vuốt đè lên Mộc Kha càng thêm mạnh mẽ.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha sử dụng (tấn công chớp nhoáng) để gây choáng cứng cương thi thịt thối trong một phút, giá trị sinh mệnh của cương thi thịt thối giảm xuống còn 5! 】

Mộc Kha bị móng vuốt nặng nề của cương thi đập xuống đất, sắc mặt tái nhợt quỳ trên mặt đất đã nát vụn vì lực chấn của cú đánh.

Lực đè của cương thi cuối cùng cũng dừng lại, Mộc Kha từ từ chớp mắt, sau khi xác định cương thi không nhúc nhích, cậu nhếch mép lẩm bẩm một câu thành công.

Sau đó máu bắt đầu tràn ra từ miệng, mắt và mũi của Mộc Kha.

Mộc Kha buông dao găm, từ từ ngã xuống đất, máu không ngừng ọc ra từ miệng văng tung tóe khắp nơi, ánh mắt tan rã vẫn nhìn Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu đang được cậu bảo vệ —— đó là ánh mắt mà Bạch Liễu rất quen thuộc.

Giống như vẻ tự hào của một đứa con ngoan ngoãn hiếu thuận đang tỏ vẻ kiêu ngạo với cha mẹ của mình, cho dù ánh mắt lạc thần lại yếu ớt như sắp khép lại bất cứ lúc nào, cậu cũng rất vui vẻ.

Bởi vì lần này, giống như Lưu Hoài và Mục Tứ Thành, cuối cùng cậu cũng đã hoàn thành nhiệm vụ tấn công mà Bạch Liễu giao cho mình một cách hoàn hảo.

"… Làm tốt lắm, Mộc Kha." Bạch Liễu nói với Mộc Kha.

Khóe miệng Mộc Kha đầy máu, được Bạch Liễu khen ngợi nên nở nụ cười vui vẻ, khóe miệng nhếch lên có chút tự đắc, nhưng mi mắt vẫn không ngừng rũ xuống.

Cậu cố gắng nói chuyện, giọng điệu cẩn thận, yếu ớt hỏi: "… Lần này chắc tôi không được rồi… lần này tôi… thật sự đã cố gắng hết sức, nỗ lực hết sức rồi, khụ khụ… có làm gián đoạn kế hoạch của anh không… Bạch Liễu?"

“Tôi biết, Mộc Kha.” Bạch Liễu nhướng mắt, “Cậu làm tuyệt lắm, lần này tôi cho phép cậu ch3t.”

Mộc Kha dường như thở dài nhẹ nhõm, nở nụ cười, ho sặc sụa ra máu và bọt máu. Mộc Kha từ từ buông con dao găm đang n4mchặt trong tay, ho4văn trên dao không biết từ lúc nào đã chuyển từ 【máu】thành 【tim】, bởi vì n4mquá chặt nên dòng chữ hằn sâu cả vào lòng bàn tay.

Ánh sáng trên dao găm mờ đi, biến thành một điểm dữ liệu rồi biến mất trên mặt đất.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh thân phận chính của người chơi Mộc Kha giảm về 0, xác nhận tử vong】

Hệ thống vừa xác nhận Mộc Kha tử vong chưa đầy một giây, Bạch Liễu nhanh chóng bế Lưu Giai Nghi đi về phía lối vào đường hầm, Lưu Giai Nghi bị Bạch Liễu vác trên vai, nửa tỉnh nửa mê, trên mặt là biểu cảm kỳ quái mơ hồ.

Cô bé thất thần nhìn ánh lửa lao tới trước mặt mình rồi lại tắt lịm trên nền đất —— đó chính là Mộc Kha, người chơi mới được kế thừa kỹ năng của Lưu Hoài.

Ánh lửa và vũ khí của anh ta cũng giống như anh trai cô bé vậy, vì cô bé mà tử vong lụi tàn trên mặt đất.

Ngón tay gầy guộc của Lưu Giai Nghi ch4m rãi siết chặt lấy vai Bạch Liễu, hai mắt ch4m rãi đẫm lệ: “Tại sao…”

Cô bé chỉ là một đứa con hoang không ai muốn, ông trời muốn cô bé sinh ra chỉ để xác minh hết lần này đến lần khác rằng cô bé là một đứa con hoang trong cuộc đời dài đăng đẳng và xám xịt của mình.

Sự tồn tại của cô bé là vô nghĩa, cô bé chỉ đang vùng vẫy trong bùn, một con cá nhỏ không biết vì sao lại muốn sống sót, sống lay lắt trong cái ao nơi mẹ và chị gái mình bị ch3t đuối, nơi duy nhất có thể thở được chính là lòng bàn tay mà Lưu Hoài đưa cho cô bé.

Lưu Giai Nghi không xứng đáng được cứu thoát, cũng không ai cứu cô bé cả.

Mộc Kha bảo vệ Lưu Giai Nghi giờ đây im lặng nằm trên mặt đất, mắt còn chưa kịp nhắm lại, Bạch Liễu ôm chặt cô bé chạy như bay về phía cửa đường hầm, cô bé n4mvai Bạch Liễu, cả người lung lay, mở to đôi mắt trợn tròn mờ mịt, cảm giác như thể mình cũng muốn bay lên.

Thời gian trôi qua trở nên rất kỳ quái, cô bé ngây người nhìn con quái vật cương thi đã hết choáng cứng nhảy vụt lên không trung tới chỗ mình, khuôn mặt xấu xí và cử động chậm chạp của nó hiển thị dưới ảnh nhiệt biến ảo thành những khuôn mặt người trong đôi mắt Lưu Giai Nghi.

Trên mặt cương thi xuất hiện khuôn mặt dữ tợn hung ác và say khướt của người đàn ông sinh thành cô bé, ông ta rống lên với Lưu Giai Nghi: “Con đ* này! Đẻ mày ra làm con c* gì chứ!”

Sau đó lại biến thành khuôn mặt đầy nước mắt của Lưu Hoài, cậu ta gào khóc: “Thực xin lỗi Giai Nghi, anh không cố ý làm

vậy, vì anh hai, một lần cuối cùng, một lần cuối cùng thôi được không?”

Bạch Liễu áp chặt khuôn mặt của Lưu Giai Nghi vào vòng nguc của mình, những khuôn mặt gớm ghiếc và méo mó đó nháy mắt cách ra xa cô bé.

Lưu Giai Nghi gầy gò co rúm trong nguc hắn như một con mèo non, cô bé nhẹ nhàng n4mlấy hai bên cổ áo Bạch Liễu, hơi thở của Bạch Liễu gấp gáp, nhưng giọng nói lại không nhanh không chậm: “Nếu em vừa hỏi tại sao tôi muốn cứu em.”

“Bởi vì tôi đã thỏa thuận một giao dịch, có người đã bán linh hồn cho tôi, bảo rằng chỉ cần tôi còn sống thì phải đem em ra khỏi đây.”

“Tôi vẫn còn sống.” Bạch Liễu nói, “vậy nên tôi cứu em”.

Lưu Giai Nghi mở to đôi mắt không nhìn thấy của mình, nước mắt đờ đẫn nóng bỏng rơi xuống, làm ướt quần áo của Bạch Liễu.

Hai kẻ từ nhỏ đến lớn chưa từng tin vào thần linh, giờ đây nghiêng ngả lảo đảo, cuối cùng đi vào vùng an toàn được thần che chở.

Con quái vật há to miệng tấn công từ phía sau, Bạch Liễu hung hăng xé toạc móc xích bên ngoài lối vào đường hầm, kéo tiểu Miêu Cao Cương ra khỏi đường hầm mặc cho cậu ta la hét giãy giụa, ném cậu ta cho con quái vật cương thi đang đuổi

theo hắn. Liền sau đó lông mày Bạch Liễu nhíu lại, máu ch4m rãi chảy ra từ khóe miệng đang mím chặt của hắn, Bạch Liễu ho khan một tiếng, quỳ trên mặt đất, đặt Lưu Giai Nghi trên vai xuống.

【 hệ thống cảnh báo: Đạo cụ bảo vệ của người chơi Bạch Liễu (bao cổ tay yếm thế) sẽ hết hạn sau mười lăm phút! Trong quá trình này, sát thương mà người chơi nhận được sẽ lần lượt chồng lên người chơi Bạch Liễu! Giá trị sinh mệnh thân phận chính của người chơi Bạch Liễu sắp bị giảm về 0! 】

Lưu Giai Nghi hoảng sợ nhìn ánh lửa sắp tắt, nước mắt cô bé rơi lã chã: "Bạch Liễu! Này! Bạch Liễu!"

Bạch Liễu ch4m rãi ngã xuống đất.

Hắn buông tay đang cầm roi, máu miệng càng ngày càng chảy ra nhiều hơn, như thể tất cả vết thương lúc trước đều nuốt sạch đến giờ phút này, Bạch Liễu gắn từng chữ từng chữ với Lưu Giai Nghi, khó khăn nói: "Chạy đi…."

"Đừng ch3t!" Lưu Giai Nghi sờ sờ khuôn mặt Bạch Liễu giống như một cô bé tám tuổi bình thường đang hoảng loạn, hoảng sợ khom người áp mặt vào đầu Bạch Liễu, cảm giác được tiếng hít thở của hắn dần dần yếu ớt mà khóc bất lực, "Làm ơn đừng ch3t! Không phải anh muốn cứu tôi sao? Không phải đã hứa sẽ đưa tôi ra khỏi trò chơi này sao?! Đừng ch3t như vậy chứ!"

"Đừng nói dối tôi, đừng để tôi…" Cô gái nhỏ bẩn thỉu ngẩng đầu, mở to đôi mắt xám xịt mờ mịt, quỳ gối trước tượng thần

thuần khiết, thảm thiết gào khóc, máu tươi chảy từ khóe miệng và mũi, “Đừng để tôi lại trốn một mình ở đó!”

Vĩnh viễn ẩn mình trong bóng tối, cô bé giống như một con cá dưới đáy biển sâu không thể nhìn thấy ánh sáng, mang trong mình dòng máu và ngoại hình kỳ lạ cùng một đôi mắt không thể nhìn thấy ánh sáng, sống lạnh lùng dưới lòng đất, lớn lên trong sự phản bội, tồn tại trong sự nghi ngờ, dựa dẫm khả năng nguyền rủa để sống trong một trò chơi mà không thể nói với ai.

Ai sẽ ở bên cạnh cô bé, cá nhỏ vô hình thủ thỉ nói, ta có thể cứu ngươi, cũng có thể hạ độc ngươi, nhưng nếu như ngươi tiếp cận ta bằng tình yêu chân thành, ta sẽ phơi bày chiếc bụng ấm áp nhất cho ngươi.

Chỉ cần ngươi mãi mãi ở bên ta, đừng vớt ta lên rồi lại sợ hãi vẻ ngoài giống như quái vật của ta mà lại hèn nhát ném ta xuống bùn.

Tiểu Miêu Cao Cương bị cái người đã biến thành quái vật kia chụp lấy tay thì gào thét khóc lóc ầm ĩ, ngay lúc cương thi chuẩn bị c4n vào cổ tiểu Miêu Cao Cương thì mí mắt của vị thần trên cây thánh giá động đậy.

【 hệ thống cảnh báo: Phát hiện quái vật tấn công trẻ em trong khu vực an toàn! 】

【 hệ thống cảnh báo: Thần linh giáng xuống trừng phạt! 】

Những chiếc gai dày đặc trải ra từ chân tượng thần, quấn lấy cương thi thịt thối bước vào giáo đường, quái vật cương thi bị gai đen quấn chặt không chút kẽ hở, bao vây tấn công từ khắp nơi, những chiếc gai dễ dàng đâm xuyên vào lớp da xanh tím rắn chắc, vòng quanh bọc lấy chiếc cổ thô cứng, cương thi gầm lên từng hồi, cố gắng xuyên thủng bụi gai để thoát ra ngoài.

Bụi gai quấn quanh cương thi càng lúc càng nhiều, một tầng rồi lại một tầng, tạo thành một cái kén gai bọc lấy cương thi vào trong.

Bụi gai càng lúc càng nhấn sâu, tiếng gầm rú ồn ào của cương thi nhỏ dần theo chuyển động vặn vẹo khi những chiếc gai thu nhỏ lại, tựa như cũng bị nuốt chửng như con quái vật bên trong, dần dần trở nên yếu ớt và câm lặng không còn nghe thấy nữa.

Tiểu Miêu Cao Cương nhìn đống bụi gai um tùm, bao bọc cả giáo đường cao như ngọn đồi nhỏ vẫn đang di chuyển, cậu ta sợ hãi lùi lại hai bước, phát hiện đám bụi gai không ngừng lan tràn ra trên sàn nhà, tụ lại cái kén gai nằm ở giữa.

Những bụi gai từ từ khép lại trong đôi mắt tê dại của tiểu Miêu Cao Cương, chúng tĩnh lặng chảy ra chất lỏng màu đen mang theo mùi máu tanh hôi thối nồng nặc.

【 hệ thống cảnh báo: NPC thần cấp tấn công cương thi thịt thối (người chơi bị dị hóa)… Giá trị sinh mệnh của cương thi thịt thối bị giảm về 0】

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh thân phận chính của người chơi Miêu Cao Cương bị giảm về 0, xác nhận tử vong】

Lưu Giai Nghi ngửi thấy mùi xác ch3t nồng nặc, cô bé nghe thấy tiếng bụi gai rào rào rút trên mặt đất, tiếp theo là tiếng rơi nặng nề của một vật gì đó và tiếng thở gấp gáp của chính cô bé, nhưng những âm thanh này chẳng hề thu hút sự chú ý của cô bé bằng những mảng màu nhạt dần trên cơ thể Bạch Liễu.

Cô bé chẳng buồn quan tâm đến Miêu Cao Cương đã ch3t, nhanh chóng lật giao diện hệ thống:

【 hệ thống nhắc nhở: Thật tiếc quá! Kỹ năng cá nhân (thuốc giải) của ngài vẫn còn một tiếng rưỡi nữa mới hết thời gian cooldown, hiện tại không thể sử dụng】

Lưu Giai Nghi nhắm mắt lại, cô bé thở ra một hơi —— bình tĩnh, Lưu Giai Nghi bình tĩnh nào, nhất định có cách nào đó để cứu Bạch Liễu.

Kỹ năng trị liệu không thể sử dụng được, nhưng cô bé vẫn có một thứ có thể trực tiếp cứu Bạch Liễu —— đó là máu của cô bé, máu của cô bé có thể trực tiếp tưới vào Huyết Linh Chi của bất kỳ ai, có thể chữa khỏi cho Bạch Liễu người đầu tư bị bệnh nan y, nhưng hiện tại cô bé cần một chiếc giường rơm để trồng Huyết Linh Chi.

Bạch Liễu không còn thời gian để quay lại bệnh viện sử dụng giường rơm, chưa kể phải đoạt lấy từ bọn quái vật nhà đầu tư ở đó nữa, mà cho dù Lưu Giai Nghi có khả năng giành lấy thì Bạch Liễu cũng không kịp chờ được.

Ánh mắt Lưu Giai Nghi ch4m rãi dời đến đến nơi phát ra âm thanh vụn vặt của đám bụi gai dày đặc —— đó là một bức tượng thần quấn đầy gai quanh người, vị thần đang mở to mắt nhìn Lưu Giai Nghi, nhưng nhiệt độ cơ thể của y quá lạnh, đó là một khối vật thể đã ch3t.

Tawil chưa kịp lên tiếng thì đã nhìn thấy cô nhóc mù nhỏ xíu lảo đảo đi về phía tượng thần của mình, hung hăng nhổ từng đám gai trên người y như vặt lông dê.

Tawil mới vừa tỉnh dậy có chút mê mang: "…?"

Nhân loại nhìn thấy y thức tỉnh sẽ phát điên, Bạch Liễu là một ngoại lệ, không ngờ cô gái nhỏ này cũng có thể bảo trì lý trí để vặt gai trên người y, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt của Lưu Giai Nghi, Tawil đã hiểu tại sao Lưu Giai Nghi vẫn không có việc gì.

Bởi vì cô gái nhỏ này không thể nhìn thấy.

Khoảnh khắc Lưu Giai Nghi chạm vào Tawil cô bé đã kích hoạt NPC thần cấp, nhưng đây là vùng an toàn của cô bé, cô bé không hề sợ hãi, cứ điên cuồng vừa bứt vừa vặt, khí thế bừng bừng nhổ hết gai Tawil.

Tawil lặng lẽ nhìn Lưu Giai Nghi lột s4ch gai trên người mình: "…"

Y thoáng nhìn Bạch Liễu nằm bất động trên mặt đất, ch4m rãi nhẹ nhàng dùng bụi gai mềm nhẹ quấn lấy Bạch Liễu, những bụi gai vừa mới dễ dàng đập nát phòng ngự trên 10.000 của con quái vật giờ đây lại hết sức nâng niu, một chút thương tổn đều không có, ôm Bạch Liễu đặt vào bể rửa tội phía sau.

Lưu Giai Nghi nghe thấy tiếng động thì hoảng hồn nhìn Tawil, vừa định giành lại Bạch Liễu từ đám bụi gai thì Tawil đã âm thầm đặt bụi gai của mình vào tay Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi ngẩn người.

“Mi định dùng bụi gai của ta để xây dựng nơi nuôi dưỡng Huyết Linh Chi sao?” Tawil thản nhiên nói, “Để ta làm cho mi.”

Những chiếc gai ngoan ngoãn thong thả xếp chồng lên nhau một cách khéo léo và đan dưới đáy bể rửa tội, biến thành một chiếc giường bằng mây gai đen trông rất chắc chắn, trên đó Bạch Liễu mặt trắng nhợt không còn chút máu đang nhắm nghiền mắt.

Lưu Giai Nghi đứng trước bể rửa tội, nhìn xuống người chơi mà cô bé vốn rất căm ghét, không biết vì sao từ lúc trò chơi bắt đầu vẫn luôn muốn cứu sống mình.

“Làm sao mi biết dùng gai của ta có thể nuôi dưỡng Huyết Linh Chi?” Tawil rũ mắt nhìn Lưu Giai Nghi, “Hoặc có thể nói, Huyết Linh Chi là sản phẩm từ gai của ta?”

Lưu Giai Nghi cúi đầu, dường như vẫn đang nhìn Bạch Liễu, sau đó không chút do dự dùng dao cắt vào cổ tay mình, máu tươi ào ạt chảy ra nhỏ vào nước trong bể rửa tội, nhỏ giọt lên cả bụi gai. Dòng máu bẩn thỉu chảy từ cơ thể cấm kỵ của cô bé lan ra thành những đường nét như ho4trong bể nước rửa sạch tội lỗi của tất cả những đứa trẻ.

Những bụi gai ngập trong nước bắt đầu vươn cành, lá, những chấm đỏ như đom đóm lóe lên tại nơi giao nhau giữa cành và lá, cứ như những bào tử nấm mọc lên từ những bụi gai.

Cổ tay trắng như tuyết và mảnh mai của Lưu Giai Nghi nhỏ giọt máu tươi, lông mi run rẩy rơi xuống, trong giọng nói không có một tia cảm xúc: “Tất cả quái vật trong phó bản này đều hút máu người chơi, mi cũng là quái vật, sao lại không hút máu?”

“Từ việc thiết lập vùng an toàn, có vẻ như mi là một vị thần bảo vệ trẻ em.” Lưu Giai Nghi nói, “Nhưng nếu mi thực sự tốt với trẻ em, tại sao những người đầu tư đó lại cuồng tín tôn thờ mi, cứ phải rửa tội cho chúng tôi trước mặt mi? Mỗi phó bản đều có tà vật trung tâm, những thứ xấu xa ác độc đã tràn xuống thế giới, trộn lẫn với những dục v0ng ghê tởm của nhân loại để tạo thành những phó bản trong trò chơi, mà tà vật trung tâm của phó bản này chính là Huyết Linh Chi, mọi thứ bắt đầu từ sự xuất hiện của Huyết Linh Chi.”

“Mi là quái vật quan trọng nhất trong Sách quái vật của phó bản này, sự tồn tại của mi chắc chắn có liên quan đến tà vật trung tâm.”

Lưu Giai Nghi nhướng đôi mắt xám, máu chảy ra từ tay cô bé: “Mi chẳng phải là vị thần tốt đẹp gì cả, mi là một ác thần, các

người đầu tư cung phụng mi vì công thức bí mật và sự ra đời của Huyết Linh Chi, bắt đầu từ mi, đúng không? Chính vị thần như mi đã ban cho họ những thứ này, đó là lý do tại sao bọn họ lại sùng bái mi một cách cuồng nhiệt như vậy.”

Tawil cả người bị trói ở giá chữ thập, ch4m rãi chớp chớp mắt, y nhìn xuống Lưu Giai Nghi đang ngẩng đầu nhìn mình, không chút xao động: “Mi nói không hoàn toàn chính xác, nhưng đúng là Huyết Linh Chi thật sự bắt đầu từ ta.”

“Nhưng ta cũng chỉ là một ác ma bất tử đã sụp đổ, ta không còn là một vị thần.” Những chiếc gai bò nhanh trên người Tawil, y nhẹ giọng nói: “Ta chỉ là chất dinh dưỡng tốt nhất cho Huyết Linh Chi mà thôi.”

“Ta là đứa trẻ đầu tiên mà các người đầu tư phát hiện ra rằng máu có thể được sử dụng để nuôi dưỡng Huyết Linh Chi. Sau khi biết ta sẽ không ch3t, họ dùng gai trói ta vào thánh giá, sau đó cầu nguyện mọi đứa trẻ mà họ rửa tội cũng trở nên giống ta, máu có thể dùng để nuôi dưỡng Huyết Linh Chi —— nếu như lời cầu nguyện này cũng có thể khiến ta trở thành thần, thì quả thực ta là Tà Thần.”

Lưu Giai Nghi nhìn Tawil, hơi thở cô bé như nghẹn lại —— những chiếc gai vô hồn trong mắt cô bé đột nhiên trở nên đỏ rực và nóng bỏng, leo lên bề mặt bức tượng như những mạch máu đang rung động, ngoằn ngoèo, xoay chuyển.

Những chiếc gai khoan vào từng mạch máu của tượng thần, dùng những chiếc gai nhọn đâm vào thành mạch máu của Tawil, tham lam hút máu và chất dinh dưỡng trong cơ thể của y. Cành gai vặn xoắn uốn lượn trong trái tim, giống như một sinh vật sống, không ngừng tiêu thụ chất dinh dưỡng trong cơ

thể của y, sau đó lại tiết ra những thứ giống như bào tử ở giao điểm của dây leo.

Những cây dây leo màu đỏ như máu này là những sợi nấm hút máu, bên trên gai nhọn được bao bọc bởi lớp bào tử chưa phát triển.

Tawil rũ mi xuống: "Ta là chất dinh dưỡng vĩnh viễn cho Huyết Linh Chi mẹ, mỗi tế bào con trên giường rơm trong bệnh viện của người đầu tư đều mọc ra từ những chiếc gai hút máu của ta, lớn lên trên cơ thể của ta."

"Ta là vật cộng sinh của Huyết Linh Chi."

Sau khi điều khiển dây leo để treo cổ quái vật, những dây leo hay còn gọi là sợi nấm này ngày càng phình ra hút máu trong cơ thể Tawil, quấn quanh ngày càng chặt, quấn kéo vào mạch máu và trái tim của Tawil, khuôn mặt của Tawil trở nên mệt mỏi rõ rệt —— đây là lý do tại sao y lại trở nên buồn ngủ mỗi khi dùng dây leo để cứu Bạch Liễu.

Sau khi y điều khiển những sợi nấm trên cơ thể để cứu Bạch Liễu, chúng nó sẽ tăng cường nỗ lực hút máu và chất dinh dưỡng từ y.

Tawil từ từ hạ mi mắt xuống, y chăm chú nhìn Bạch Liễu đang bất tỉnh nằm trong bể rửa tội trước mặt.

Lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Liễu, y là một người cá thối rữa được con người đánh bắt từ dưới nước và đặt vào tủ kính trưng

bày để thu hút khách du lịch đến tàn sát, cuối cùng biến cả thị trấn thành một đám quái vật người cá ma quái.

Lần thứ hai nhìn thấy Bạch Liễu, y nằm trong chiếc Gương Quỷ bị kẻ trộm đánh cắp từ nhà sưu tập, y ẩn chứa nỗi sợ hãi mà cả loài người trên thế gian này không ai dám đối mặt, bọn trộm ngày đêm sợ y sẽ bể nát, sẽ có người ăn trộm, vì vậy gài bom trên người y, cuối cùng chôn cả một đoàn xe vào biển lửa.

Lần thứ ba nhìn thấy Bạch Liễu ——Tawil rũ mắt xuống.

Y lại là một chất dinh dưỡng để cung cấp cho cơ thể mẹ Huyết Linh Chi, y sẽ không ch3t, không ngừng tiết ra máu, chỉ ngủ thiếp đi. Dòng máu đặc biệt của y khiến tất cả những người đầu tư mắc bệnh nan y phát điên, và cuối cùng biến bệnh viện và viện mồ côi, hai nơi được cho là làm việc thiện, thành một trang trại chăn nuôi địa ngục trần gian.

Vì vậy y đã bị các thần phán quyết lưu đày.

【Tawil, mi là một tà vật trời sinh, mi chỉ có thể ngủ say dưới đáy biển, ở trung tâm trái đất, trong tấm gương vỡ vụn mà con người sợ hãi và không thể chạm vào, trong bóng tối vũ trụ cách nơi đây 13,7 tỷ năm ánh sáng 】

【Khi nhân loại đầy dục v0ng sở hữu được mi, nó sẽ dẫn đến trái đắng vô bờ bến và địa ngục. Mi là một vị thần, mi được hưởng tín ngưỡng của nhân loại, và mi phải chịu trách nhiệm cho những bi kịch của nhân loại bắt nguồn từ cái ác của chính mình】

Các vị thần cao cao tại thượng lạnh lùng tuyên án, họ nói, Tawil, không có nhân loại nào có thể nhìn thấy khuôn mặt mi mà có thể bảo trì lý trí và không phát điên, bởi vì mi quá tà ác, từ bề ngoài cho đến tâm hồn đều tràn ngập sự mê hoặc dụ dỗ con người đi đến vực sâu và cùng cực của cái ác, mi có thể làm hư hỏng những đứa trẻ trong sáng và vô tội nhất trong tất cả các vĩ độ bị cắt đứt bởi thời gian và không gian

Nếu một người vẫn có thể tỉnh táo khi nhìn thấy mi, hắn ta sẽ trở thành ——

——một ác ma tiếp theo.

Ác ma tiếp theo ngủ trong bể rửa tội trắng như tuyết nhuốm máu của Phù Thủy Cấm Kỵ, bị thần linh đánh thức khỏi giấc mơ đầy những con đom đóm màu máu, đôi mắt Bạch Liễu ch4m rãi mở ra.

Bạch Liễu mặt tái mét, ngóc đầu dậy, những bộ phận mỏng manh nhất của bàn tay và bàn chân bị dây leo đỏ thắm quấn chặt, nhích dần lên phía trên, cành và lá của cây cứu chữa căn bệnh người thực vật duỗi ra trên bề mặt cơ thể của người bệnh nan y —— Đây là một tư thế rất mong manh, giống như hiến tế.

Những khuôn mặt của vật hiến tế, ác ma và những bệnh nhân đã ch3t ẩn dưới những dây leo, ẩn dưới những bông ho4ác quỷ do dục v0ng của nhân loại trút xuống, bình tĩnh nhìn Tà Thần sụp đổ cũng bị trói buộc bởi những hợp chất diễn sinh từ dục v0ng con người, mà Tà Thần thức tỉnh cũng trầm tĩnh nhìn lại hắn.

“Em có phát điên lên vì nhìn thấy tôi không?” Giọng y ngân nga, vang vọng khắp mọi hướng trong giáo đường bị dây leo nuốt chửng, như thể cả ngàn người đang phán xét những tín đồ đã tự ném mình vào lưới cùng một lúc.

“Không bao giờ.” Tín đồ ác ma cười trả lời y.

Những chiếc gai gọn trên đống dây leo mọc ra từ bức tượng đều nổ tung, những bào tử màu đỏ như máu bay lơ lửng trong giáo đường như những mảnh hành tinh phát sáng bị vỡ, những ngọn nến đỏ rực lơ lửng trên không trung, nhảy múa điên cuồng, trên đỉnh những chiếc gai nổ tung giống như một viên minh châu đỏ rực có màu sắc kỳ lạ bung nở thành bốn cánh hoa, quấn chặt lấy gò má Tawil, chỉ để lộ ra một đôi mắt như điêu khắc mà không hề có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

Không khí tràn ngập mùi máu thơm kỳ lạ của những bào tử nấm linh chi, trong lúc đó, Lưu Giai Nghi vẫn hôn mê gục trên thành bể rửa tội vì tinh thần giảm sút và mất máu quá nhiều.

Cô bé đưa cổ tay lên trên thành bể, máu không ngừng uốn éo vặn vẹo chảy tràn vào trong nước, trên da thịt chằng chịt vết dao mới và một vết dao cũ đã đông máu.

“Rút cạn máu cô bé cũng không đủ nuôi một cây Huyết Linh Chi.” Khuôn mặt Tawil ẩn dưới lớp gai, nhẹ nhàng nói, “Cơ thể mẹ của Huyết Linh Chi cần thêm máu.”

Đây cũng là lý do tại sao những người đầu tư đó không cần cơ thể mẹ để trực tiếp nuôi dưỡng Huyết Linh Chi —— cơ thể mẹ cần rất nhiều máu để nuôi dưỡng Huyết Linh Chi trưởng thành, mà tốc độ tái tạo máu của Tawil chỉ đủ để duy trì việc

cung cấp các tế bào con, vì vậy bọn họ đã chọn các tế bào con từ Tawil để nuôi cấy chúng hiệu quả và độc quyền hơn.

“Còn cần thêm bao nhiêu nữa?” Một âm thanh yếu ớt vang lên từ cửa giáo đường, tiểu Mộc Kha một tay giữ cửa giáo đường, n4mchặt bàn tay đang buông thõng bên hông, căng thẳng hỏi tượng thần, “Thêm máu của Tiểu Bạch Lục và tôi, còn có túi máu của Miêu Phi Xỉ và Lưu Giai Nghi trên người Lưu Hoài nữa, có đủ dưỡng một cây Huyết Linh Chi để cứu anh ấy không?”

“Có lẽ vẫn chưa đủ.” Tawil bình tĩnh nhìn tiểu Miêu Cao Cương đang bất tỉnh trên mặt đất, “Thêm đứa trẻ đó và máu của tôi nữa là được.”

Tiểu Mộc Kha quỳ gối bên cạnh bể nước, xắn tay áo dùng con dao mà Lưu Giai Nghi thả trên đất cứa vài nhát vào cánh tay mảnh khảnh của mình, sau đó lấy túi máu của Tiểu Bạch Lục ra —— máu đã đông lại một chút, cũng có chút lạnh lẽo, tiểu Mộc Kha vừa nhìn thấy túi máu thì mắt đỏ hoe, cậu xé ba túi máu ra đổ vào bể rửa tội dưới chỗ Bạch Liễu đang suy yếu đến nỗi không thể cử động được, sau đó cậu cũng cắt một vết trên cánh tay còn lại, ngâm cả hai tay vào nước.

Tiểu Miêu Cao Cương bị dây leo của Tawil kéo qua, Tiểu Mộc Kha nghiến răng tức tối dứt khoát nhanh lẹ cắt một nhát lấy máu —— nếu không phải vì con chó con này thì bọn họ đã không ch3t nhiều người như vậy!

“Khụ khụ.” Bạch Liễu ho khan hai tiếng, nhìn nghiêng về phía Mộc Kha hai tay đều ngâm ngâm nước, đột nhiên cười cười, hắn không quan tâm lắm đến tính mạng ngàn cân treo sợi tóc

của mình lắm, còn thuận miệng trêu chọc Mộc Kha. “Không phải em ghét anh lắm à? Sao còn muốn cứu anh chứ?”

Tiểu Mộc Kha cúi đầu, thấp giọng nói: “… Tiểu Bạch Lục muốn cứu anh, với lại anh đã cứu em, vậy em cũng sẽ cứu anh.”

Lưu Giai Nghi một tay nhúng qua khe hở giữa những dây leo ngâm mình trong nước lạnh của bể rửa tội, khuôn mặt mệt mỏi tựa vào thành bể, tay kia nhẹ nhàng n4mchặt góc áo của Bạch Liễu.

Cơ thể mỏng manh đầy nước mắt, cánh tay mảnh khảnh đầy những vết dao dọa người —— chính cô bé tự tay cắt những vết dao đó vì sợ giá trị tinh thần mình không chịu được lâu, sợ mình ngất xỉu, vì vậy đã cắt rất sâu để ngừa máu đông lại.

Bạch Liễu quay đầu lại, hắn nhìn lên trần giáo đường, giọng điệu nhẹ nhàng bâng quơ cứ như đang trả lời lại đáp án của tiểu Mộc Kha: “Đúng là logic của trẻ con.”

Logic của một đứa trẻ đơn giản như vậy đấy, vừa đơn giản vừa dễ lừa dối, nếu anh cứu em thì em cũng sẽ cứu anh, anh trả giá vì em vậy em cũng trả giá vì anh.

Lưu Giai Nghi là như vậy, Mộc Kha cũng là như vậy.

Tiểu Bạch Lục cũng vậy, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Bạch Liễu phải nói là từ nhỏ đến giờ hắn cũng chẳng có tiến bộ bao nhiêu, hiện tại logic của hắn cũng như vậy —— logic này là một giao dịch rất thuần túy.

“Vậy thì tại sao anh lại cứu tôi, Tawil?” Bạch Liễu nhẹ nhàng hỏi, “Chúng ta đâu có giao dịch nào khiến anh phải trả giá bằng máu của mình?”

Khuôn mặt của Tawil hoàn toàn chìm khuất trong bụi gai, nhưng giọng nói của y vẫn vang vọng rõ ràng: “Chỉ riêng sự tồn tại của em cũng đã xứng đáng với cái giá mà tôi phải trả rồi.”

“Bạch Liễu.” Giọng Tawil bằng phẳng, lãnh đạm và trang trọng như khi y tuyên bố một điều gì đó thiêng liêng trong giáo đường, một lời thề duy nhất trong đời, “Em là tín đồ duy nhất của tôi.”

【Tawil, nếu có một người như vậy, mi sẽ lại có tín đồ của mình một lần nữa】

【Một kẻ ác ma, tín đồ của Tà Thần】

Tawil nói: “Thần linh đáp ứng vô điều kiện mọi yêu cầu của tín đồ.”

Tiểu Mộc Kha mất quá nhiều máu, nhìn vào khuôn mặt tượng thần, cậu cảm thấy sợ hãi và choáng váng hết cả người, lăn đùng ra té xỉu.

Sợi mây trên người y uốn éo bay lượn, đâm xuyên vun vút qua cơ thể với tốc độ chỉ cần nhìn vào thôi cũng đã cảm thấy đau

thấu da thịt, nhanh chóng bao phủ tất cả các phần của giáo đường giống như máu nhòe nhoẹt lan ra trong bể nước.

Giáo đường thánh khiết trong nháy mắt bị biến thành tổ của đám dây mây đỏ sẫm, phía trên đầy gai nhọn, những bào tử màu đỏ giống như nhụy ho4nhỏ, hoặc có thể nói những thể bào tử hình như có nhịp tim, chúng đập đều đặn thình thịch theo một quy luật nào đó, như thể c4n nuốt được chất dinh dưỡng no nê ngon lành rồi nhanh chóng phát triển, rồi lập tức mọc ra trái tim nấm.

Trái tim Tawil cũng đập cùng nhịp với chúng.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch, cứ như thể nhịp tim của Tawil được khuếch đại gấp trăm lần qua những dây leo này, vang vọng trong giáo đường.

Bạch Liễu nhìn dây leo phủ chằng chịt khe khuất cả bầu trời và 【 trái tim 】đang đập, cuối cùng ánh mắt ch4m rãi rơi vào pho tượng ẩn sau đống dây leo màu đỏ sậm quanh quẩn không thấy mặt.

“Nếu tôi thực sự là tín đồ duy nhất của anh.” Bạch Liễu nói với giọng điệu buông thả, đùa cợt, “Vậy thì xin hãy cứu tôi, Tawil, thần của tôi.”

Hàng ngàn 【 trái tim 】đang nhảy nhót ngừng lại một lúc.

Rồi lại bắt đầu nhảy loạn xạ dữ dội hơn.

Những dây leo bắt đầu thu nhỏ lại, trên thân khô héo đen đúa bắt đầu mọc ra hàng ngàn cây Huyết Linh Chi đỏ rực tươi roi rói, lấp lánh, nhảy nhót, có kích thước như trái tim, giống như một cánh đồng ho4hồng nở rộ huyền ảo vào đêm trước khi lụi tàn ập đến.

Dây leo trên bức tượng héo rũ, khô đen và chảy thõng xuống. Tawil bước xuống khỏi bức tượng, chống hai tay bên hồ rửa tội, vị thần lạnh lùng rũ mắt xuống, làn môi ấm áp như máu, khẽ hôn lên trán Bạch Liễu, thì thầm:

“Thần linh rửa tội cho em, tín đồ duy nhất của tôi.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đạt được danh tính ẩn (tín đồ duy nhất của tà thần) 】

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã lấy được đạo cụ vượt cửa (Huyết Linh Chi), hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến thành công chữa khỏi bệnh nan y và vượt cấp, có thể ra khỏi trò chơi】

【 hệ thống cảnh báo: Bệnh nan y của người chơi Bạch Liễu đã được chữa khỏi, giá trị sinh mệnh khôi phục lên 3, giá trị sinh mệnh khá thấp, bạn có chọn ở lại trò chơi sau khi hoàn thành trò chơi không? 】

【 hệ thống cảnh báo: Người chơi Bạch Liễu chọn ở lại trò chơi. Trong thời gian ở lại, người chơi Bạch Liễu sẽ chịu hậu quả của mọi hành động và hệ thống sẽ không đưa ra bất kỳ cảnh báo nhắc nhở nào】

Chương 129

Vị thần trút cạn giọt máu cuối cùng cho tín đồ của mình rồi nhắm mắt mệt mỏi, ngủ yên bên cạnh tín đồ vừa được tái sinh và chữa lành.

Những dây leo khô héo biến thành một chiếc chăn bông màu đen bao phủ lấy y, vị thần trẻ tuổi thu nhận tín đồ đầu tiên nở một nụ cười rất nhạt trên môi, như thể một đứa trẻ có một giấc mộng đẹp sau khi lấy được món đồ chơi mà mình yêu thích.

Tất cả giống như phép thuật của bà tiên đỡ đầu, bởi vì đồng hồ vừa điểm mười hai giờ đêm.

Lưu Giai Nghi tỉnh dậy ho sặc sụa trong mùi thuốc tẩy tinh thần nồng nặc, vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt tái nhợt đến mức gần như trong suốt, vừa tỉnh dậy, cô gái nhỏ đã lập tức lấy lại cảnh giác, lấy thuốc độc ra nhắm vào hướng phát ra âm thanh.

Đã hết thời gian sử dụng đạo cụ khả thị hóa, hiện giờ Lưu Giai Nghi chẳng nhìn thấy gì cả.

“Là tôi, Bạch Liễu.” Bạch Liễu bị Lưu Giai Nghi dùng độc uy hiếp vẫn giữ bình tĩnh, hắn giang hai tay ra tỏ vẻ mình vô hại, “Em vẫn còn chảy máu nên tôi muốn xử lý cho em. ”

Lưu Giai Nghi ngây người thu hồi thuốc độc, dường như cô bé vẫn chưa hoàn hồn trước sự thật Bạch Liễu còn sống.

Lúc đó cô bé đã định bất chấp tất cả, chỉ muốn làm liều một lần đánh cuộc xem sao, nhưng không ngờ lại cứu được Bạch Liễu, tiếp đó lại nhìn thấy vết thương được băng bó trên tay thì khẽ siết chặt tay, n4mlấy loạt vết rạch vẫn còn nhức nhối trên cánh tay của mình.

“Giá trị sinh mệnh của em hẳn là rất thấp, không muốn tự trị liệu hồi phục à?” Bạch Liễu hỏi.

Lưu Giai Nghi mím môi không nói, kỹ năng trị liệu của cô bé quả thực đã hết thời gian cooldown, Bạch Liễu nói đúng, cô bé đã liều mạng rút máu để cứu Bạch Liễu, giá trị sinh mệnh hiện tại chỉ còn 5 điểm, ngồi trên mặt đất thôi cũng có một cảm giác ớn lạnh muốn phát run cả người.

Lưu Giai Nghi không trả lời hắn, Bạch Liễu cũng không buồn để ý đến cô bé nữa, quay đầu băng bó vết thương cho tiểu Mộc Kha vẫn đang hôn mê, vừa mới băng bó xong, tay Lưu Giai Nghi đột nhiên n4mlấy góc áo của hắn, Bạch Liễu kinh ngạc quay đầu lại, Lưu Giai Nghi nhắm hai mắt lại, lông mi run rẩy dính đầy bọt nước, trên mặt đầy vết máu bẩn, nhưng thân thể lại đột nhiên tản mát ra một vầng sáng trắng lóng lánh như nước vô cùng thánh thiện, lan tràn phủ kín Bạch Liễu và toàn thân Mộc Kha.

Vầng hào quang ấm áp và trắng trẻo tinh khiết khiến người ta không khỏi thả lỏng cơ bắp và thần kinh đang căng thẳng, cô gái nhỏ ở giữa quầng sáng ôm một lọ thủy tinh dài thanh

mảnh, đựng chất lỏng lấp lánh giống như thủy ngân trong lòng nguc.

Lưu Giai Nghi đặt lọ chất lỏng vào tay Bạch Liễu, giọng nói khàn khàn: “Thuốc giải, anh và Mộc Kha uống đi, không cần chừa lại cho tôi đâu, nạp đầy máu lại đi.”

Bạch Liễu vừa muốn hỏi cô bé tại sao lại cho họ uống thuốc giải thì Lưu Giai Nghi dường như cảm thấy lạnh, ôm chặt lấy đầu gối mình, vùi đầu vào giữa.

Giọng nói cô bé rầu rĩ: “Giao diện của anh và Mộc Kha không cao bằng tôi, cấp bậc giao diện cá nhân càng thấp thì hiệu quả hồi máu của kỹ năng thuốc giải càng cao, các anh uống thì có lợi hơn tôi, với lại giá trị sinh mệnh của hai người gần cạn rồi, tôi thì vẫn còn nhiều máu và có kỹ năng trị liệu, dễ sống hơn hai người.”

“Sao lại cho chúng tôi?” Bạch Liễu vẫn hỏi.

“Trả lại cho các anh.” Đầu Lưu Giai Nghi vẫn vùi vào giữa hai đầu gối, không ngẩng đầu lên, không đầu không đuôi nói ra một câu.

Bạch Liễu hiểu.

Tiểu Bạch Lục cứu cô bé, Mộc Kha cứu cô bé, hắn cứu cô bé, cô bé đều nhớ rõ, có thể nghi ngờ, có thể không tin được.

Nhưng cô bé quả thực đã nhớ tất cả mọi thứ.

“Tôi còn tưởng rằng em sẽ rất hận tôi. Lúc ở bên ngoài giáo đường, em đã đoán tôi lợi dụng Lưu Hoài để bắt em phải không?” Bạch Liễu trầm ngâm hỏi.

Lưu Giai Nghi vẫn không nhìn lên, ậm ừ bằng giọng mũi.

Bạch Liễu nhìn xuống mái tóc khô vàng xơ xác của Lưu Giai Nghi: “Vậy là em biết rõ tôi lừa dối em, lợi dụng em, tại sao còn muốn rút máu cứu tôi?”

Lưu Giai Nghi hỏi ngược hắn, “Còn anh? Tại sao anh lại liều mạng cứu tôi?”

Bạch Liễu lời ít ý nhiều: “Giao dịch.”

Lưu Giai Nghi rốt cục ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ bừng: “Bởi vì anh vừa mới cứu tôi.”

Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi khẽ nức nở im lặng nhìn nhau một lúc lâu.

Cô gái nhỏ này có một đôi mắt xám không nhìn ra được thế giới, nên khi ngẩng đầu “nhìn” mọi người lại đem đến một cảm giác bướng bỉnh và cô đơn, dễ bị tổn thương, giống như một chú cá nhỏ nấp trong bùn rình xem chim bay trên trời, nhưng khi bạn thực sự nhìn thẳng vào con cá nhỏ, bạn sẽ thấy rằng đôi mắt của cô bé ấy biết nói, cô bé đang nói 【Ai cứu tôi, tôi sẽ trả lại cho người đó, tôi không nợ ai cả.】

Bạch Liễu trả lại lọ thuốc giải, vẻ mặt và giọng điệu rất bình tĩnh: “Tôi nhận được Huyết Linh Chi, đã vượt cửa rồi, không cần phục hồi giá trị sinh mệnh nữa đâu, em không cần phải trả cho tôi gì cả, bởi vì đã có người trả cho em rồi, chỉ cần để lại một chút thuốc giải cho Mộc Kha là được.”

“Phần còn lại, tôi nghĩ em cũng cần dùng đó.” Bạch Liễu đưa lọ thuốc giải đến trước mặt Lưu Giai Nghi, “HP của em cũng rất thấp, cứ yên tâm uống đi, xảy ra chuyện gì thì có tôi ở đây rồi, tôi đã hứa với Lưu Hoài sẽ mang em ra ngoài.”

Đôi môi khô nứt của Lưu Giai Nghi khẽ hé mở, cằm đặt trên đầu gối co rút lại như một quả bóng nhỏ, ngẩng đầu tràn đầy cảnh giác và nghi hoặc, cô bé chớp chớp mắt để kìm lại cảm xúc dâng trào, mím môi đưa tay định lấy lọ thuốc giải nhưng cả hai tay cô bé đều bị thương, lúc cầm lấy tay cứ run lẩy bẩy, suýt chút nữa là đổ hết cả lọ thuốc.

“Tay em có vết thương.” Bạch Liễu kiên định cầm lấy cái lọ bị rơi, đưa lên miệng Lưu Giai Nghi, “Để tôi đút em uống.”

Lưu Giai Nghi nhẹ nhàng hít vào thở ra, cô bé mở miệng, chưa kịp uống thì một giọt chất lỏng từ trong lọ nhỏ ra.

Một giọt, hai giọt, nước mắt rơi vào trong thuốc giải. Lưu Giai Nghi không biết ai đã nói rằng, nước mắt là thuốc độc để phát tiết cảm xúc con người, nếu rơi vào thuốc giải, không biết nó có làm mất tác dụng của thuốc giải hay không.

Lưu Giai Nghi ngậm miệng chai, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cô bé nghẹn ngào uống thuốc giải, nhẹ nhàng nức nở: “Uống như vậy thật mất mặt….giống như một con…..”

“Chó hoang đúng không?” Bạch Liễu cười, “Câu cửa miệng của em giống y hệ anh trai em vậy, chó hoang cũng tốt mà, tại sao hai người không thích chó hoang chứ?”

Nghĩ đến Lưu Hoài, Lưu Giai Nghi càng khóc nhiều hơn, nước mắt nước mũi chảy ràn rụa, thân thể co quắp vì khóc: “Chó hoang tốt chỗ nào chứ! Bẩn thỉu, lại còn bị người ta ghét bỏ! Mọi người mắng nhiếc đánh đập! Ai cũng chán ghét chó hoang hết!”

Bạch Liễu sờ đầu Lưu Giai Nghi, có vẻ hơi buồn cười khi thấy Lưu Giai Nghi khóc lóc như vậy.

Hắn nói: “Kẻ lang thang không ghét chó hoang.

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu lên với đôi mắt ngấn lệ.

“Đợi đến khi trò chơi kết thúc, mang anh trai của em rời khỏi kẻ lang thang như tôi.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Đợi đến khi trò chơi kết thúc hoàn toàn, em và cậu ta sẽ không còn là kẻ lang thang nữa.”

———————

Tiểu Mộc Kha sau khi tỉnh dậy cũng uống thuốc giải, Lưu Giai Nghi không uống nhiều, cô gái nhỏ thật sự rất cứng đầu, nhất định cứ phải giao cho Bạch Liễu. Bạch Liễu chỉ có 3 điểm HP quả thật không được an toàn cho lắm, vì vậy cũng nghe lời Lưu Giai Nghi uống vào. Hiện tại hắn và tiểu Mộc Kha đầy

máu, Lưu Giai Nghi thì không biết là bao nhiêu máu, hỏi cô bé thì cô bé không trả lời, chỉ nói lượng máu của mình không dễ ch3t, đừng lo lắng cho cô bé.

Lợi dụng ban đêm, Bạch Liễu dời bể rửa tội đi, lộ ra đường hầm bên dưới, hắn vỗ vỗ tay, thở ra một hơi: "Đến lúc này rồi chắc đám trẻ dị dạng không thể đi ra qua lối ra này của giáo đường nữa, hắn sẽ đi theo lối bệnh viện, đường hầm bây giờ chắc là không còn nhiều trẻ em dị dạng… "

"Nhiều cũng chẳng sao." Lưu Giai Nghi đứng trước mặt Bạch Liễu, cô bé cầm lọ thuốc độc, giọng nói vẫn khàn khàn, "Tôi sẽ mở đường."

Bạch Liễu hơi nhướng mày: "Được, tôi đem theo thằng nhóc tiểu Miêu Cao Cương."

Trên người tiểu Miêu Cao Cương có một thỏa thuận linh hồn với Bạch Liễu, sau khi Miêu Cao Cương lớn ch3t, Bạch Liễu chỉ cần thực hiện thỏa thuận này là lấy được tiền giấy linh hồn của Tiểu Miêu Cao Cương, vì vậy Bạch Liễu cứu sống tiểu Miêu Cao Cương, cho cậu ta uống thuốc giải để giữ thanh máu.

Lưu Giai Nghi có thể đoán được điều này, cô bé không phản ứng gì khi nhìn thấy Bạch Liễu đi đến bên cạnh Miêu Cao Cương.

Mộc Kha không bình tĩnh được như cô bé, hai mắt đỏ bừng vì tức giận, chỉ tay về phía Bạch Liễu run rẩy: "Anh cứu nó làm gì?! Anh ngốc à! Tại nó đóng cửa giáo đường nên những người kia mới ch3t!"

“Nó không làm thì chúng ta cũng ch3t.” Bạch Liễu nhẹ liếc nhìn Tiểu Mộc Kha, “Giáo đường không có tác dụng bảo vệ người lớn chúng ta, chúng ta vào đó cũng ch3t.”

Tiểu Mộc Kha vẫn đang nghẹn thở, nhưng Lưu Giai Nghi đã nhảy xuống từ lối đi mở, tiểu Mộc Kha giật mình, Bạch Liễu nói: “Theo cô bé vào thôi.”

Lối đi vẫn tối, ngột ngạt và ẩm thấp, thỉnh thoảng có thứ gì đó sột soạt bò tới, nhưng trước khi đến gần Bạch Liễu thì đã bị Lưu Giai Nghi tiêu diệt, Bạch Liễu theo sau Lưu Giai Nghi, nheo mắt nhìn cô gái nhỏ —— Bị mù bẩm sinh giúp cô bé có lợi thế trong bóng tối, dựa vào âm thanh của mình để tìm mục tiêu tấn công, thậm chí còn nhanh hơn cả quái vật.

Đi một hồi đến nơi, Lưu Giai Nghi nghe thấy tiếng ngón tay sột soạt cào nhẹ trên bùn đất, Lưu Giai Nghi muốn tấn công nhưng tiểu Mộc Kha đột nhiên hét lên: “Chờ đã!”

Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi đều nhìn sang.

Tiểu Mộc Kha nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Bạch Liễu, hơi thở gấp gáp: “Tiểu Bạch Lục… Tiểu Bạch Lục nằm ở đây trước khi đưa chúng tôi lên. Anh đã hứa sẽ đưa anh ấy ra khỏi đây.”

Bọn họ kéo Tiểu Bạch Lục đã xụi lơ bất động dưới bụi nấm ra, trận chiến lúc sáng đã tiêu hao quá nhiều thể lực của cậu, cậu nhóc này đã hoàn toàn mất năng lực hoạt động, càng ngày càng bị dị hóa. Lúc Bạch Liễu ấn tay vào người cậu, cảm giác

như thể đang ấn vào một đống bùn nhão mềm lõm xuống —— thi thể Tiểu Bạch Lục đang bị phân hủy.

Bạch Liễu mười bốn tuổi giống như những đứa trẻ dị dạng khác đã biến thành quái vật, đang trong tình trạng thối rữa, rồi sẽ nhanh chóng trở thành một bãi bùn lầy nằm dưới đường hầm ngầm bị che giấu của viện mồ côi.

Tiểu Mộc Kha lo lắng nhìn Bạch Liễu, Bạch Liễu cõng Miêu Cao Cương trên lưng, nếu mang thêm Tiểu Bạch Lục đã ch3t thì sẽ có chút gánh nặng. Dựa theo tính cách hay lợi dụng giá trị của người này, cậu có chút chột dạ, sợ hắn lại vứt bỏ Tiểu Bạch Lục lại đây giống buổi sáng, cảnh giác hỏi: “Anh đã hứa đưa anh ấy rời khỏi đây, không thể để anh ấy ở chỗ này.”

Bạch Liễu hơi nghiêng đầu, trên mặt không chút biểu cảm nhìn về phía Mộc Kha.

Mộc Kha càng lúc càng căng thẳng, tấm lưng căng cứng cả lên: “Em biết anh ấy chỉ là một cái xác ch3t, nhưng không thể để anh ấy ở đây, anh đã hứa với anh ấy rồi!”

Bạch Liễu đột nhiên cười nhẹ, hắn dùng băng vải quấn quanh tay chân của Miêu Cao Cương cột vào người mình, sau đó ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Bạch Lục.

Trên mặt Tiểu Bạch Lục đã xuất hiện thi đốm, cậu giống như một đứa trẻ ngủ không yên giấc, trước khi ch3t vẫn còn cau mày, nhưng khóe miệng lại có một chút ý cười, vẻ mặt kỳ quái.

“Em xem, em cũng có bạn kìa, Tiểu Bạch Lục.” Bạch Liễu thủ thỉ không biết là đang nói chuyện với ai, “Không phải là Bạch Liễu lừa đảo hay tính toán đâu, mà là người bạn thật sự của em đấy.”

“Vận may của em rồi sẽ tốt hơn.”

Tiểu Bạch Lục vẫn nhắm mắt, lồng nguc bằng phẳng không phập phồng, thi đốm từ nguc lan tràn ra khắp nơi.

Tiểu Mộc Kha tò mò nhìn Bạch Liễu lẩm bẩm một mình, sau đó Bạch Liễu khom lưng ôm thi thể Tiểu Bạch Lục lên, hắn bị hai đứa trẻ một trước một sau đè nặng có chút run rẩy, nhưng vẫn đứng lên. Bạch Lục nằm trong lòng nguc buông thõng tứ chi, đầu nghiêng khỏi khỏi vai Bạch Liễu, bị hắn một tay ôm lại, giữ lấy trong vòng tay, ngủ say sưa như một đứa bé.

Bạch Liễu ôm lấy thân thể mười bốn tuổi của mình, từng bước một đi ra khỏi viện mồ côi.

- ——oOo—

Chương 130

Từ cửa bệnh viện đi ra, Lưu Giai Nghi phụ trách đối phó với quái vật, Bạch Liễu trộm xe bên ngoài bệnh viện, mở đạo cụ 【Chúc phúc hành khách】, mang theo ba đứa nhỏ cao chạy xa bay.

Bạch Liễu lái xe trong bóng tối, xung quanh là những gương mặt quỷ gớm ghiếc dữ tợn vồ lấy hắn nhưng lại bị 【Chúc phúc hành khách】đánh bật ra, hắn lái xe một đường thẳng tiến cho đến khi ánh sáng ban mai ở phía chân trời bắt đầu le lói mờ nhạt. Khi số lượng quái vật người đầu tư lang thang giảm đi rất nhiều, Lưu Giai Nghi đột nhiên nói, "Nhiệm vụ trốn thoát khỏi viện mồ côi đã hoàn thành."

Tiểu Mộc Kha cũng bối rối ôm dụng cụ quản lý trò chơi vào nguc: "Cái này, vừa rồi cũng bảo em đã hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ gì vậy?"

Tiểu Miêu Cao Cương thu mình co ro trên ghế sau của xe, vẫn đang hôn mê chưa tỉnh dậy, nhưng Bạch Liễu cũng vừa được hệ thống nhắc nhở hoàn thành giao dịch linh hồn giữa hắn và Miêu Cao Cương.

Bạch Liễu lười biếng dựa vào ghế phụ: "Hai em thoát ra đi, có chuyện gì thì ra ngoài nói tiếp, tôi còn có một số việc cần giải quyết."

“Thoát khỏi là gì… hả—” tiểu Mộc Kha vẻ mặt hoang mang đi xuống, chưa kịp nói xong thì người đã biến mất.

Lưu Giai Nghi liếc nhìn tiểu Miêu Cao Cương ở ghế sau, liền hiểu Bạch Liễu có chuyện muốn nói với một mình Miêu Cao Cương, cô bé mím môi nhấp nhấp vài cái, cũng thoát ra ngoài.

Hiện tại chỉ còn Tiểu Miêu Cao Cương nằm trên ghế sau của xe và Tiểu Bạch Lục được Bạch Liễu đặt trên ghế phụ. Bạch Liễu thản nhiên cầm vô lăng bằng một tay, tay kia thì cầm một sợi dây xích móc dụng cụ quản lý trò chơi lủng lẳng mà hắn lấy được từ con quái vật cương thi Miêu Cao Cương.

“Dậy đi, bạn nhỏ Miêu Cao Cương, vẫn muốn giả vờ ngủ à?” Bạch Liễu ch4m rãi nói, “Có phải đang thắc mắc tại sao mấy người kia đều biến mất và thoát khỏi trò chơi, còn mình thì không thể không? Bởi vì dụng cụ quản lý trò chơi của cậu đang ở chỗ tôi.”

“Linh hồn của cậu cũng ở chỗ tôi.”

Mí mắt run rẩy của tiểu Miêu Cao Cương cuối cùng cũng mở ra, cậu ta nhìn Bạch Liễu cả người đầy máu đang ngồi thản nhiên trên ghế điều khiển như nhìn một ác ma, bả vai không khỏi run rẩy: “Anh muốn làm gì tôi?”

Khó mà liên tưởng thằng nhóc sợ hãi giả vờ ngủ này với Miêu Cao Cương, kẻ vừa sống mái một trận với Bạch Liễu và giết tất cả mọi người, kể cả con trai của mình.

Quỹ đạo sinh trưởng của con người thật sự là một thứ vô cùng thần kỳ, Bạch Liễu mười năm trước khó có thể nghĩ tới hắn sẽ trưởng thành bộ dáng tuân thủ pháp luật như hiện tại.

Còn bây giờ Bạch Liễu này còn chưa mở miệng, Miêu Cao Cương đã sợ đến ch4y nước mắt, khó có thể tin được trong tương lai cậu nhóc sẽ trở thành một nhân vật phản diện lão làng trong game kinh dị, có thể tùy tiện đưa ra quyết định, lấy mệnh Bạch Liễu để tế cờ.

“Tôi không muốn làm gì cậu cả, cũng có thể để cho cậu rời khỏi nơi này.” Bạch Liễu nói, “Nhưng tôi hy vọng nhận được một thứ của cậu.”

Tiểu Miêu Cao Cương sợ hãi đến mức phát khóc: “Cái gì, thứ gì? Máu của tôi hả?!”

Bạch Liễu nhếch lên khóe miệng: “Không phải, hiệp hội của cậu.”

Trước khi vào trò chơi, Bạch Liễu đã hỏi Mục Tứ Thành, nếu hắn muốn lấy hiệp hội của bọn Miêu Cao Cương thì cần phải làm những gì, mặc dù Mục Tứ Thành cạn lời cho rằng Bạch Liễu đang nói nhảm, nhưng cậu cũng giải thích cặn kẽ cho Bạch Liễu biết phải làm như thế nào.

Đầu tiên, giết Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương, hai người n4mgiữ quyền lực thực sự của hiệp hội, giành quyền lực thông qua bạo lực và sức mạnh tuyệt đối.

Thứ hai, thỏa thuận chuyển nhượng, để Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương ký vào thỏa thuận chuyển nhượng.

Nhưng cho dù cái đầu tiên hay cái thứ hai gì thì cũng đều khó khăn, bởi đối với Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ, hiệp hội quan trọng như mạng sống của bọn họ.

Theo Mục Tứ Thành, kể cả khi Bạch Liễu dùng thủ đoạn để điều khiển linh hồn của Miêu Cao Cương và Miêu Phi Xỉ, hai người này cũng sẽ không bao giờ để Bạch Liễu can dự vào quyền lợi của hiệp hội —— vì điều này liên quan trực tiếp đến việc cung cấp tài nguyên của họ trong giải đấu, và cùng với việc có thể giữ được mạng sống của mình hay không.

So với sinh mệnh và linh hồn, đương nhiên sinh mệnh quan trọng hơn, phải khó khăn lắm bọn họ mới có thể tự mình ký kết thỏa thuận, Bạch Liễu còn chưa đạt tới trình độ bạo lực và thực lực tuyệt đối để có thể trực tiếp điều khiển công hội, cho dù là Miêu Cao Cương ch3t đi nữa thì cũng sẽ có những công hội khác lớn hơn thu gom Hiệp Hội Thực Hủ.

Bạch Liễu định ký thỏa thuận bằng cách lấy linh hồn của Miêu Cao Cương và thao túng giao diện điều khiển của Miêu Cao Cương, nhưng khi hắn đang trực tiếp ký thỏa thuận chuyển giao bang hội thông qua giao diện điều khiển thì hệ thống xuất hiện một cảnh báo:

【 hệ thống cảnh báo: Quyền hạn chuyển nhượng quản lý hiệp hội thuộc quyền hạn cấp cao, người chơi Bạch Liễu đang vượt cấp quyền hạn, người chơi Bạch Liễu chỉ được hưởng một phần quyền nợ linh hồn của người chơi Miêu Cao Cương, không có quyền thuyên chuyển quyền hạn cao cấp, quyền hạn này thuộc về hệ thống, hãy nhanh chóng hủy bỏ! 】

Một khi Miêu Cao Cương biết tầm quan trọng của hiệp hội thì chắc chắn sẽ không dễ dàng ký thỏa thuận, nhưng một Miêu Cao Cương không biết tầm quan trọng của hiệp hội thì chưa chắc là không thể.

Dưới sự chỉ dẫn của Bạch Liễu, Tiểu Miêu Cao Cương nơm nớp lo sợ mở giao diện thỏa thuận chuyển nhượng, sau khi ký xong, cậu ta liếc nhìn Bạch Liễu đang cười mãn nguyện: "Như vậy là được rồi phải không?"

Bạch Liễu thản nhiên cũng ký vào thỏa thuận, hắn gật đầu: "Được rồi, cậu rời khỏi trò chơi đi."

【 hệ thống nhắc nhở:: Người chơi Miêu Cao Cương và người chơi Bạch Liễu đã ký 《 Ba mươi lăm Quy định giải thích về việc chuyển nhượng Hiệp Hội Thực Hủ 》 】

【Không có bên thứ ba làm chứng, bảo đảm duy nhất về đảm bảo tiện ích là hệ thống trò chơi, sẽ có hiệu lực ngay sau khi ký kết】

【 hệ thống nhắc nhở: Xin chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã trở thành hội trưởng mới của Hiệp Hội Thực Hủ. Sau khi thỏa thuận được ký kết, tất cả thành viên Hiệp Hội Thực Hủ đều nhận được thông báo tin tức này. 】

Tiểu Miêu Cao Cương cảm thấy dường như mình đã đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng, nhưng lúc này trong lòng chỉ có cảm xúc vui mừng thoát khỏi kiếp nạn của Bạch Liễu sau thảm họa, không có thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy, Tiểu

Miêu Cao Cương thở phào một hơi, nhấp để thoát khỏi trò chơi.

Trong xe còn lại duy nhất một mình Bạch Liễu, hắn không biết tại sao mình vẫn chưa bỏ game, cứ lái xe về một hướng, lái xe cho đến khi trời hửng sáng, lái xe cho đến khi cảnh vật xung quanh trở nên hoang vắng rồi lại xanh tươi trở lại.

Bạch Liễu ôm Tiểu Bạch Lục ra khỏi xe, hắn mua một cái xẻng và một bia mộ trong hệ thống, sau đó đào một cái hố ở đây, đặt Tiểu Bạch Lục vào đó rồi tùy tiện đặt bia mộ vào cái hố đó, tiếp theo dùng bút đánh dấu —— cây bút cũng được Bạch Liễu lấy từ bệnh viện, mặt trên bia mộ viết 【 Mộ của Bạch Liễu】.

Sau đó viết văn bia bên dưới: 【 Tương lai em chôn cất cho em, nhưng tương lai của em không bị chôn vùi, hãy vui lên nhé bạn nhỏ, vận may của em rồi sẽ tốt hơn. 】

Bạch Liễu cẩu thả dùng bút dạ vẽ nguệch ngoạc Tiểu Bạch Lục trên bia mộ, một cậu bé gầy gò có đôi mắt sáng trong veo, cổ đeo một đồng xu rỗng, Bạch Liễu cũng nghịch ngợm vẽ thêm một cây nấm hoạt hình trên đầu Tiểu Bạch Lục.

Đây là một ngôi mộ rất bình thường và thô sơ.

Nhưng Bạch Liễu cảm thấy Tiểu Bạch Lục sẽ không bận tâm lắm đâu, bọn họ đều không thích tiêu thêm tiền vào những thứ vô bổ.

“Anh đưa em rời khỏi nơi mà em ghét nhất, sau đó chôn em ở một nơi mà anh cũng không biết là ở đâu.” Bạch Liễu đứng trước tấm bia mộ, mặt trời từ từ nhô lên khỏi mắt cá chân, thắp sáng hai gò má hắn, hắn cười nói: “Nhưng mà anh khá thích nơi này, anh nghĩ em cũng sẽ thích.”

“Tạm biệt, Bạch Liễu mười bốn tuổi.”

550.000 tiền được chôn cùng, rải đều xung quanh ngôi mộ của Tiểu Bạch Lục, Bạch Liễu vừa mới dùng điểm để đổi lấy nó, đây là số tiền mà hắn thiếu bạn nhỏ —— Chỉ riêng điểm này thôi, Bạch Liễu nghĩ chắc hẳn Tiểu Bạch Lục sẽ không ghét ngôi mộ này lắm đâu.

Hắn luôn tuân thủ giao dịch, ngay cả với người đã ch3t.

Bạch Liễu quay người rời đi trong ánh bình minh, vẫy vẫy tay, không biết đang nói lời từ biệt với ai, sau lưng chỉ có một bia mộ.

Làn gió nhẹ nhàng từ đâu thổi đến, dàn đồng ca của lũ trẻ cất lên loáng thoáng sau bóng dáng rời đi của Bạch Liễu:

“Ngày thứ hai sinh ra

Ngày thứ ba rửa tội

Ngày thứ tư kết hôn

Ngày thứ năm mắc bệnh

Ngày thứ sáu bệnh nặng thêm

Ngày thứ bảy ch3t đi

Ngày chủ nhật bị chôn vùi trong lòng đất

Đây chính là cuộc đời của Bạch Liễu. ”

Mặt trời chiếu những tia nắng lộng lẫy trên bia mộ, bóng Bạch Liễu ẩn hiện thành vầng hào quang dưới ánh nắng như kim cương rồi biến mất.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu rời khỏi trò chơi. 】

Chương 131

Bạch Liễu từ trò chơi đăng xuất ra ngoài.

Mộc Kha vốn đã qua cửa vẫn luôn căng thẳng đứng chờ ở đây, nhìn thấy Bạch Liễu ra tới thì ch4m rãi thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Rốt cuộc anh cũng ra tới rồi."

Bạch Liễu gật đầu, sau đó dò hỏi: "Mục Tứ Thành đã qua màn chưa?"

Mộc Kha: "Tôi mới vừa đi nhìn thoáng qua, TV nhỏ của anh ấy cũng đang tổng kết, chắc là cũng sắp từ cửa đăng xuất ra tới thôi."

Quả nhiên chỉ một lúc sau, Mục Tứ Thành được Lưu Phúc và Hướng Xuân Ho4mỗi người một bên dìu bả vai đỡ ra tới, dáng vẻ thê thảm không ít, giống hệt như người say rượu đứng loạng choạng không vững.

Ngược lại hai người mới Lưu Phúc và Hướng Xuân Ho4khí sắc nhìn còn khá tốt.

Mục Tứ Thành vừa thấy Bạch Liễu đứng ở cửa chờ thì nhịn không được lê thân tới gần, hùng hùng hổ hổ với hắn: "Tôi phục anh luôn, Bạch Liễu, anh biết nếu anh dùng kỹ năng thì tôi không thể dùng đúng không? Đậu má! Bên kia tôi vừa mở

kỹ năng định dùng thì méo có cái mẹ gì, nhìn lại thì anh đã dùng rồi! Anh coi anh vặt lông dê vậy mà cũng được hả!!”

Bất quá, Mục Tứ Thành ngoài miệng tuy rằng la hét lớn tiếng nhưng nhìn cũng không thật sự tức giận lắm, ngược lại có chút biệt nữu nhỏ giọng mà bổ sung một câu: “ … Nếu không có Lưu Phúc và Hướng Xuân Ho4mấy lần cứu tôi, tôi mẹ nó sớm hay muộn đã bị anh hố ch3t, cho dù anh muốn huấn luyện ý thức hợp tác của tôi thì cũng không cần chơi k1ch thích vậy chứ?”

Lưu Phúc và Hướng Xuân Ho4tuy có chút mệt mỏi nhưng sau khi qua cửa thì vui sướng, cười ha hả xua tay nói: “Không có việc gì, không có việc gì, vất vả cho Tiểu Mục phải mang chúng tôi theo.”

Trong lòng Mục Tứ Thành ít nhiều gì cũng hiểu rõ ý tứ của Bạch Liễu.

Bạch Liễu người này khi giải quyết việc nào đó thì đều chú trọng đến hiệu suất cao và nhanh chóng, Mục Tứ Thành trước đây vì hợp tác với Lưu Hoài thất bại nên bị ám ảnh trong lòng, đó là một cái tai họa ngầm, cậu vốn dĩ lại là một người chơi tốc công (tốc độ + tấn công), trong chiến đội chỉ cần tâm lý chần chờ một chút thôi thì đều là trí mạng với bản thân và cả đồng đội.

Bạch Liễu sử dụng kỹ năng của cậu ở một mặt nào đó mà bắt buộc cậu phải rơi vào thế yếu, vì vậy không còn cách nào khác phải nhanh chóng thích ứng với hai đồng đội của mình, Mục Tứ Thành cấp cao như vậy sẽ không thể dễ dàng ch3t trong trò chơi, vì vậy hắn có thể yên tâm lớn mật mà hố.. à không huấn luyện đối phương.

Mặt khác thì bởi vì kỹ năng của Mục Tứ Thành cũng quá đỉnh đi.

“Bởi vì tôi.. bị ám ảnh với việc hợp tác mà Bạch Liễu anh xuống tay cũng quá độc ác rồi đó …” Mục Tứ Thành dựa vào cửa đăng xuất nghỉ ngơi thở d0c, cậu giãn cổ và bả vai, ánh mắt vô tình liếc qua đôi chủy thủ Mộc Kha đang cầm trên tay.

Lời nói và ánh mắt đột nhiên như bị đóng băng lại.

Đây là đôi chủy thủ mà Mục Tứ Thành rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi cậu chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Đôi chủy thủ này đã cứu cậu rất nhiều lần, vì cậu mà cản lại rất nhiều yêu ma quỷ quái, cũng thiếu chút nữa là đã gi3t ch3t cậu 2 lần.

Mộc Kha vừa ra khỏi phụ bản thì vẫn nôn nóng chuyện Bạch Liễu, không để ý là mình đã đăng xuất lâu như vậy, trên tay còn vô ý thức n4mchặt đôi chủy thủ trên tay.

Thấy Mục Tứ Thành nhìn chằm chằm không nhúc nhích, Mộc Kha cúi đầu liền thấy đôi chủy thủ trên tay mình, nghĩ đến sự tình lắt léo của Mục Tứ Thành và Lưu Hoài, Mộc Kha không biết nên phản ứng như thế nào, cậu theo bản năng muốn thu hồi đôi chủy thủ.

Chủy thủ lập tức biến mất, ánh mắt Mục Tứ Thành lại vẫn dừng lại trên tay Mộc Kha, ngữ khí bình thường hỏi: “Chủy

thủ này từ đâu ra?”

“Lưu Hoài.” Bạch Liễu nói.

Trên mặt Mục Tứ Thành hiện lên một nụ cười kỳ quái, ánh mắt cậu như đóng đinh trên tay Mộc Kha, khóe miệng lại nhếch lên kỳ dị, giống như nghe được một câu chuyện buồn cười làm người ta khó có thể nào tin, “Sao có thể là Lưu Hoài được, muốn chuyển giao kỹ năng thì trước khi ch3t người chơi phải tự nguyện ký tên vào hiệp nghị mới được, cho dù anh muốn xóa đi bóng ma tâm lý trong lòng tôi thì cũng không thể nào lừa tôi như vậy nha, anh nói đây là chủy thủ của Lưu Hoài, có nghĩa là cậu ta …”

Nói đến đây Mục Tứ Thành dừng lại, Mộc Kha có chút sợ hãi nhìn Bạch Liễu một cái.

Bạch Liễu thản nhiên nhướng mi mắt lên: “Cậu ấy đã ch3t, Mục Tứ Thành.”

Mục Tứ Thành chạy như bay ở đường chạy chậm trong trường, cậu dùng hết sức mà chạy như điên, bên tai vang lên giọng nói của Bạch Liễu nói với cậu trước cửa đăng xuất.

【 Lưu Hoài muốn tôi nói với cậu một câu xin lỗi, nhưng tôi cảm thấy loại lời nói này thì để cậu ấy nói trực tiếp với cậu thì tốt hơn 】

【 Nếu cậu chạy nhanh thì không chừng còn kịp nhìn mặt Lưu Hoài một lần trước khi ch3t, hẳn là cậu đã biết chỗ nào rồi phải không? 】

Mục Tứ Thành nghe được âm thanh thở hồng hộc thoát ra từ miệng của mình, cậu chạy đến nỗi phổi nóng lên như bị thiêu đốt —— cậu quả thật là đoán được Lưu Hoài đang ở nơi nào, Lưu Hoài nếu muốn ch3t thì cậu ấy nhất định sẽ chọn nơi lần đầu tiên đăng nhập và đăng xuất trò chơi, nơi đó là một trạm xe buýt gần trường học.

Ở trạm xe buýt đó Lưu Hoài tạm biệt em gái của mình, lúc đó cậu khóc lóc không muốn chia tay em gái đến nỗi những người khác phải xúm lại an ủi.

Cũng tại nơi đó, lần đầu tiên Mục Tứ Thành gặp được Lưu Hoài.

Trạm xe đó là nơi các sinh viên mới tới đại học xuống xe, Lưu Hoài không có rương hành lý, chỉ đem theo mỗi một cái bao lớn đã may vá chằng chịt và một cái thùng, hoàn toàn không hợp với các sinh viên mới khác ở xung quanh. Cậu ăn mặc đơn sơ ngồi dựa vào cửa sổ, trên người toát ra cảm giác thần kinh bất an, đôi mắt cứ dán vào tấm màng cửa sổ ô tô đã bị bong ra, dùng móng tay cạy cạy từng chút từng chút một.

Mục Tứ Thành không nghĩ đến người này lại ở cùng mình trong ký túc xá, cũng không nghĩ đến khi vừa đến ký túc xá thì lại nhìn thấy Lưu Hoài đang ôm thùng khóc lớn, cha cậu trước khi đi đã chửi mắng cậu một cách th0 tục.

Mục Tứ Thành không nhìn thấy áp lực nặng nề khi vừa mới vào đại học của Lưu Hoài, nhưng cậu lại cảm thấy xấu hổ.

Để tránh cho xấu hổ, Mục Tứ Thành rất hào phóng mà mời Lưu Hoài khóc tối tăm mặt mũi kia ăn một chầu KFC, Lưu Hoài đôi mắt ướt dầm dề cảm ơn cậu, gọi cậu là Tứ ca, nói rằng mình chưa bao giờ ăn món này bao giờ, sau đó liền bắt đầu nguyện ý giúp Mục Tứ Thành trước sau làm tất cả mọi việc, từ việc điểm danh, quét dọn vệ sinh, thậm chí còn muốn giúp Mục Tứ Thành giặt vớ và khăn trải giường thế nhưng bị Mục Tứ Thành cạn lời bất đắc dĩ mà từ chối.

Mỗi lần bị từ chối Lưu Hoài lại cúi đầu đứng ở một bên, bất an giống như một đứa trẻ nhỏ đã làm sai chuyện gì đó.

Lưu Hoài là một người vô cùng hướng nội thẹn thùng, nếu những chuyện đó không xảy ra thì có lẽ cả đời này của Mục Tứ Thành cũng không gần gũi với cậu ấy như vậy.

Lưu Hoài không phải là kiểu bạn bè phù hợp với tiêu chuẩn của cậu, không phải bởi vì gia thế mà bởi vì Lưu Hoài có quá nhiều điều không muốn nói ra, cậu ấy giống như một con cá, có nhiều điều muốn nói lại thôi, chỉ biết cất giấu ở trong lòng, hỏi cậu ấy có chuyện gì vậy, cậu ấy chỉ biết cười cho qua chuyện, sau đó nói rằng không có gì cả Tứ ca.

Đó là chuyện riêng của tôi thôi.

Mục Tứ Thành vẫn luôn nói với Lưu Hoài rằng là bạn bè với nhau, chuyện của cậu cũng chính là chuyện của tôi.

Nếu cậu không nói thì trước sau gì tôi cũng bị liên lụy, bởi vì những người liên quan đều có thể truyền lại chuyện này, bất kể là chuyện tốt hay chuyện xấu, không phải không nói ra thì sẽ không ai truyền lại đâu, Lưu Hoài.

Rốt cuộc Mục Tứ Thành cũng chạy đến trạm xe, cậu chống đầu gối thở hổn hển nhìn Lưu Hoài đang ngồi ở bên đường đối diện.

Lưu Hoài cúi đầu xuất thần nhìn thứ gì đó đang ôm trong nguc, một cái túi đóng gói màu vàng, có vẻ là đồ ăn vặt.

Mục Tứ Thành nhịn không được gọi lớn: “Lưu Hoài!”

Lưu Hoài giật mình ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Mục Tứ Thành thì ánh mắt sáng ngời, trong mắt có ánh nước cười rạng rỡ, không hề có chút nào tự ti, chỉ có nụ cười yên ổn buông bỏ hết tất cả, cậu đi từng bước về phía trước, vẫy vẫy tay với Mục Tứ Thành đang chạy đến, âm thanh từ rất xa truyền đến có vẻ rất hạnh phúc:

“Tôi còn tưởng rằng sẽ không gặp cậu nữa, Tứ ca.”

“Thực xin lỗi.” Lưu Hoài đứng ở đối diện lớn tiếng gào lên, khóc nức nở, “Thực sự xin lỗi!! Tứ ca! Là tôi sai rồi!”

Tiếng còi chói tai của xe buýt vang lên, xe buýt mấy khống chế đột ngột đâm vào trạm xa, đồng tử Mục Tứ Thành co rút lại.

Gà rán lăn xuống đầy đất, Lưu Hoài ôm túi đóng gói KFC ngã xuống trong vũng máu.

_____

Đại sảnh trò chơi, ác mộng bảng Tân Tinh.

TV nhỏ của Bạch Liễu đang tổng kết, lần đầu tiên đã lên hẳn khu Trung Tâm, lần thứ hai không thể tưởng tượng mà chiếm lấy vị trí No.2 bảng Tân Tinh, lần thứ ba lúc TV nhỏ chưa tổng kết, lại dựa vào đủ loại xui xẻo trùng hợp —— bị Thực Hủ Hiệp Hội truy sát, bị được phù thủy nhỏ quay như dế với màn kịch của mình, mà xông lên No.1 bảng Tân Tinh.

Thành tựu sau này khó mà lường được.

Nhưng hiện tại đám người đang nín thờ đứng trước TV nhỏ của Bạch Liễu chờ xem tổng kết, rõ ràng là đối với kết quả này thì còn mong chờ những điều bất ngờ khác nữa.

Trước TV nhỏ của Bạch Liễu ngoài trừ Danh Sách Sát Thủ thì tất cả các người chơi cấp độ cao của các hiệp hội cao cấp đều đến đông đủ, bọn bọ đều đang chờ tổng kết của Bạch Liễu.

Trên TV nhỏ của Bạch Liễu liên tục lóe lên những điểm sáng như bông tuyết, đây là hình ảnh xuất hiện trong quá trình tổng hợp số liệu quá mức khổng lồ, Vương Thuấn nhìn mà không nhịn được nuốt nước miếng.

Thời gian TV nhỏ tính toán số liệu đã gần 1 phút, điều này chứng minh lượng số liệu cần tính toán rất nhiều.

Bông tuyết ch4m rãi tiêu tán, TV nhỏ bắt đầu thông báo kết quả tổng kết.

Vương Thuấn hồi hộp đến nín thở, những người chơi ở các hiệp hội cao cấp đứng trước TV nhỏ của Bạch Liễu cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Người xem đều tò mò và háo hức vì Bạch Liễu là người mới nhưng thành tựu lại cực kỳ ấn tượng, bọn họ nhìn trên TV nhỏ của Bạch Liễu xuất hiện biểu tượng vương miệng lấp lánh ánh sáng vàng, xung quanh TV nhỏ không ngừng nở rộ pháo ho43D.

【 có 1.600.673 người like TV nhỏ Bạch Liễu, có 166.700 người follow TV nhỏ Bạch Liễu, có 45.371 người donate cho TV nhỏ Bạch Liễu, người chơi Bạch Liễu đạt được 578.010 điểm 】

【 người chơi Bạch Liễu đạt được 50 vạn like, 50 vạn điểm donate trong vòng 1 phút! Bạn được người xem điên cuồng yêu thích!! 】

【 chúc mừng người chơi Bạch Liễu đạt được vị trí mở rộng cuối cùng, tiến vào màn hình quốc vương trung ương vị trí mở rộng thứ hai mươi, lượng người xem đang tăng nhanh như bay……】

【 chúc mừng người chơi Bạch Liễu mở khóa nhiệm vụ chủ tuyến, qua cửa phó bản《 Viện mồ côi Ái Tâm 》】

【 hệ thống: Người chơi đạt được kết cục true end —— 《 vĩnh viễn thoát khỏi viện mồ côi 》, thân thể của bạn vĩnh viễn ở lứa tuổi trẻ con, gặp lại bọn họ bạn sẽ chán ghét, giúp đỡ hay là rời xa đây? Bọn họ phản chiếu thời gian trưởng thành đầu tiên của bạn, nhận lấy hết tất cả mọi khổ sở, liệu rằng bạn có chọn lựa hy sinh chính mình để cho bọn họ có được một tương lai hoàn toàn mới? Hay là vẫn chọn lựa hấp thụ máu trên người bọn họ, tiếp tục cuộc sống cao cao tại thượng hiện giờ của một người đầu tư đây? 】

【《 Viện mồ côi Ái Tâm 》 không có tình yêu, hiện tại bạn còn giữ được bao nhiêu phần trăm con người trước đây của bạn? 】

【 Hoàn thành true end phụ bản《 Viện mồ côi Ái Tâm 》——khen thưởng 30.000 điểm 】

【 Hoàn thành true end phụ bản《 Viện mồ côi Ái Tâm 》——điểm thuộc tính: 100 (người chơi tăng thuộc tính theo nhu cầu) 】

【 Sách Quái Vật 《 Viện mồ côi Ái Tâm — trang Người bệnh thực vật 》 gom đủ khen thưởng —— đạo cụ: Huyết Linh Chi (dùng chữa khỏi tất cả mọi loại bệnh tật) 】

【 Sách Quái Vật 《 Viện mồ côi Ái Tâm — trang Thần Minh 》 gom đủ khen thưởng —— đạo cụ: mặt trang sức giá Chữ thập ngược (phẩm chất: không rõ; có thuộc tính thân phận, thuộc tính thân phận cụ thể: không rõ) 】

【 Hệ thống: Đánh giá tổng hợp TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu 】

【 Số liệu tổng hợp vượt hơn 300 vạn, tiến hành đánh giá video 《 Viện mồ côi Ái Tâm 》 của người chơi Bạch Liễu —— số like đạt cấp bậc vương miện, so với số dislike tỉ lệ 1: 1702, video không áp dụng bất kỳ hình thức xử lý nào, cuối cùng đánh giá cấp bậc video là huy chương vương miệng, cấp bậc video đạt được tư cách tiến vào kho VIP—— video trò chơi của người chơi Bạch Liễu tiến vào kho VIP 】

【 Sau khi vào kho VIP, nếu có người chơi muốn xem lần chơi 《 Viện mồ côi Ái Tâm 》 này của người chơi Bạch Liễu, cần trở thành thành viên VIP của hệ thống, sau đó trả 1000 điểm, tổng số điểm đạt được hệ thống và người chơi Bạch Liễu chia 50:50 】

【 TV nhỏ Bạch Liễu lần này đạt được những thành tựu sau đây ——】

【 No.20 bảng xếp hạng Quốc Vương 】

【 Kế tiếp Hắc Đào, trở thành người chơi lọt bảng xếp hạng Quốc Vương chỉ sau ba lần qua phó bản 】

…..

Đoạn đường trung tâm lớn nhất đại sảnh trung ương đột nhiên xuất hiện TV nhỏ Bạch Liễu, trên TV nhỏ là một biểu tượng

vương miện vàng tỏa sáng lấp lánh, có người xem qua đường trợn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt gần đây có vẻ quen thuộc.

"Này không phải là người chơi mới Bạch Liễu đang nổi đình nổi đám sao? Sao cậu ta lại vọt lên được vị trí mở rộng quốc vương vậy?!"

"Thành viên Hiệp Hội Thực Hủ không phải đang truy sát cậu ta à?!"

"Mấy người lên diễn đàn xem đi, tin tức đang nóng sốt trên đó kìa, Miêu Phi Xỉ đã ch3t, Miêu Cao Cương thoát game thì tinh thần không bình thường, thành viên Hiệp Hội Thục Hủ thì được thông báo là hội trưởng đã thay đổi.."

"Quả là ngựa chiến nha … Người này quá mạnh đi, sang năm nếu tham gia giải đấu có khi lại làm nên chuyện …"

- ——oOo—

Chương 132

Rất nhiều hiệp hội đều tìm hiểu thông tin về người chơi mới đang hot Bạch Liễu, không ít hiệp hội đều công khai điều kiện chào mời, phát biểu rằng hy vọng Bạch Liễu gia nhập vào hiệp hội mình, bất kỳ điều kiện nào hắn đề ra cũng đều sẽ đáp ứng, bồi dưỡng hắn một cách tốt nhất!

Lúc này các thành viên của Hiệp Hội Thực Hủ đầu óc còn chưa load kịp đã nhảy ra, căm phẫn chỉ trích các hiệp hội cao cấp chỉ toàn thừa cơ thọc gậy bánh xe, mắng bọn họ chỉ toàn nói nhảm! Mấy người không thấy à! Đó là hội trưởng mới của chúng tôi! Không có chuyện dễ dàng đi theo mấy người đâu nhá!

Tuy rằng thành viên của hiệp hội Thực Hủ Cương Thi mất đi Miêu Cao Cương mà sợ hãi, nhưng cũng rất rõ ràng Bạch Liễu là một người chơi xuất sắc cực kỳ có tiềm lực. Thế nên bọn họ còn chưa kịp bất mãn vì bị đổi hội trưởng mới thì đã vội vàng ra mặt gắt gao giữ lấy Bạch Liễu, để khỏi cho các hiệp hội khác túm đi cọng rơm cứu mạng của mình.

Đối với một hiệp hội mà nói, người chơi có thực lực cao cấp tham gia giải đấu là cần thiết, thế nhưng Miêu Phi Xỉ đã ch3t, Miêu Cao Cương lúc out game thì tinh thần không còn bình thường nữa, còn đem tặng hiệp hội cho Bạch Liễu.

Thực Hủ Hiệp Hội là một hiệp hội tương đối ở tầng dưới chót, trừ bỏ Miêu Xi Phỉ và Miêu Cao Cương lợi hại ra thì đa số các thành viên khác chỉ là người chơi bình thường, bằng không

cũng nhiều năm như vậy rồi mà chiến tích của đoàn chỉ vỏn vẹn số 0. Còn các người chơi có năng lực một chút trong hiệp hội sau khi phát hiện cha con Miêu Cao Cương gặp chuyện không may thì đã bỏ hội chạy mất dép từ đời nào.

Tuy rằng thoát hội sẽ bị phạt một số tiền lớn, thế nhưng đối với những người chơi có năng lực thì chẳng là gì cả, gia nhập một cái hiệp hội khác thì tiền đồ tươi sáng hơn gấp bao nhiêu lần Thực Hủ Hiệp Hội nha!

Một vị hội trưởng mới chỉ vừa chơi qua ba phó bản, đặt ở trong mắt người chơi lâu năm căn bản chính là vô dụng!

Không có tài nguyên nhân mạch như các hiệp hội khác, không có người chơi thực lực đáp ứng tiêu chuẩn giải đấu, không có người chơi dẫn dắt kinh nghiệm tham gia giải đấu, cũng không có người chơi cao cấp hỗ trợ tích lũy kho hàng của hiệp hội thì sớm hay muộn thì cũng tèo —— giải đấu mỗi năm một lần đối với các hiệp hội đều rất quan trọng, loại hiệp hội đẳng cấp tầm trung như Thực Hủ Cương Thi cộng với thiếu người chơi có cấp bậc cao để tham gia giải đấu như cha con Miêu, sớm hay muộn gì cũng nhanh chóng trở thành hiệp hội nhỏ, rất nhiều người sẽ thoát hội.

Nhưng người chơi không rời hội mà ở lại cũng rất bình thường, trong trò chơi vốn dĩ người chơi loại cấp bậc nào cũng có.

Bọn họ không có điều kiện đóng tiền phạt rời hội, bên cạnh đó các hiệp hội khác cũng không cần những người chơi có năng lực thấp như bọn họ, vì vậy bọn họ ngoại trừ một mực bắt lấy cọng rơm cứu mạng là Bạch Liễu ra thì cũng không còn cách nào khác.

Thành viên Thực Hủ Hiệp Hộp tự an ủi bản thân, cho dù Bạch Liễu không tham gia giải đấu năm nay được thì cũng không sao, tiềm lực hắn rất cao nha, còn năm sau nữa chi!

Nhưng cho dù an ủi bản thân như thế nào thì trước mắt những người này cũng rất hoảng sợ, một ngày cũng không chịu nổi, một đám người giống như gà con có gà mẹ vừa bị diều hâu quắp đi, lon ton đi tìm hội trưởng mới của bọn họ.

Nhưng kỳ lạ là vị hội trưởng mới nhậm chức này lại không sốt ruột lộ mặt chút nào. Các hiệp hội khác một khi thay đổi hội trưởng thì hội trưởng mới sẽ đọc diễn văn ra mắt, hoặc hứa hẹn lời ngon tiếng ngọt để ổn định nhân tâm của các thành viên, phòng ngừa các thành viên thoát hội, nói đơn giản chính là lãnh đạo mới sẽ tung bánh vẽ cho các thành viên.

Bạch Liễu thì không.

Hiện tại hắn đang lười nhác dựa vào ven đường đại sảnh trung ương. Chính giữa trung tâm ngay giữa đại sảnh trung ương chính là màn hình TV nhỏ bảng xếp hạng quốc vương, không ngừng phát đi phát lại nội dung trong trò chơi của Bạch Liễu. Bạch Liễu có thể nhìn thấy một số người đang sốt ruột tìm hắn, nhưng hắn không ra mặt mà lủi vào một góc đại sảnh trung ương.

“Anh không ra mặt nói chuyện với bọn họ à?” Mộc Kha quay đầu nhìn về phía Bạch Liễu.

“Không, chờ bọn họ đi bớt một mớ rồi tính.” Bạch Liễu rũ mi “Chờ những người muốn thoát hội thoát hết, đám người còn

lại sợ đủ rồi thì tôi sẽ bàn giao dịch với họ ——tôi không muốn làm hội trưởng miễn phí cho người khác, bản chất như vậy so với đi làm không có gì khác nhau cả.”

Mộc Kha biết điều im miệng lại.

Các lãnh đạo mới đối với người chơi hết lòng hứa hẹn, còn đến lượt Bạch Liễu thì ngược lại các thành viên phải đưa điều kiện hứa hẹn với hắn, xùy ra tiền lương thì Bạch Liễu mới đồng ý chịu làm hội trưởng của bọn họ.

Rõ ràng là đem cái hiệp hội Thực Hủ Cương Thi này ép khô từ trên xuống dưới. Nghĩ đến chuyện hiệp hội này lúc đầu còn tỏ vẻ kiêu ngạo với Bạch Liễu, Mộc Kha đột nhiên sinh ra một sự cảm thông sâu sắc đồng bệnh tương liên với đám người thành viên trong đó.

… Sao mọi chuyện lại đi đến nông nỗi này? Chúng ta còn phải trả tiền để hắn làm lãnh đạo nữa à?

Không phải tất cả lãnh đạo đều kêu chúng ta làm việc rồi cho tiền sao? Sau đến phiên Bạch Liễu thì ngược lại dzẫy?

Rốt cuộc là chỗ nào không đúng.

Bạch Liễu bỏ lơ biểu tình phức tạp của Mộc Kha, hắn click mở giao diện hệ thống, kiểm kê các đạo cụ và điểm thưởng của mình.

Ngoại trừ các vật phẩm khen thưởng từ Sách Quái Vật trong trò chơi, thì còn có các đạo cụ và điểm linh tinh lấy được từ cha con Miêu Phi Xỉ và Miêu Cao Cương khá nhiều. Bên cạnh đó, Bạch Liễu còn nhận được một đạo cụ rất đặc biệt.

【 Hệ thống nhắc nhở: Bạn nhận được một (Quỷ Kính Murphy) 】

* Nguyên lý chung của định luật Murphy (còn gọi là định luật bánh bơ): Nếu một điều xấu có thể xảy ra, nó sẽ xảy ra

【 Phẩm chất đạo cụ: không rõ; cụ thể công năng cụ thể: điềm xấu; cách sử dụng đạo cụ: nếu nhìn chăm chú vào mặt gương trong thời gian dài thì trong gương sẽ xuất hiện vật mà ta sợ hãi nhất, bạn càng không muốn thấy cái gì, càng không muốn phát sinh chuyện gì, thì lại càng thấy cái đó, phát sinh chuyện đó. 】

Bạch Liễu đọc phần giải thích đạo cụ trong chốc lát lại nhìn sang điểm của mình, rốt cuộc hắn hài lòng thu hồi giao diện hệ thống rồi xoay người nói với Mộc Kha: “Thoát trò chơi trước đã.”

“Cậu không cần đi theo tôi, tôi có chút việc cần làm.” Bạch Liễu nhìn Mộc Kha xua xua tay, “Cậu cũng mệt mỏi rồi, về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“À, Mộc Kha, cậu nhớ sắp xếp lại thông tin về những người đầu tư rồi gửi cho tôi nhé.”

Mộc Kha ngẩn người, cậu nhanh chóng phản ứng lại: “Anh muốn giúp người bạn kia điều tra phải không? Tôi sẽ tìm người chuyên nghiệp gửi nặc danh thông tin trực tiếp đến hòm thư cơ quan có liên quan, như vậy sẽ không bị phát hiện tung tích, anh thấy được không?”

Bạch Liễu quay đầu cười với Mộc Kha: “Thay mặt bạn của tôi cám ơn cậu, Mộc Kha.”

Lời còn chưa nói xong thì bóng dáng trước mặt Mộc Kha lập lòe thành mấy dãy số liệu rồi biến mất.

Bạch Liễu mở mắt trong căn phòng thuê của mình, vừa ra tới hắn liền s0 soạng tìm di động của mình dưới gối, di động của hắn là một cái di động cũ nhưng còn có thể sử dụng, Bạch Liễu nhìn thời gian trên đó —— buổi sáng hôm qua hắn vào game, bây giờ cũng là 10h sáng.

Hai lần trước hắn tham gia trò chơi cũng tầm khoảng một ngày, xem ra lần nào tốc độ trò chơi so với thế giới hiện thực cũng đều trong khoảng thời gian một ngày.

Nhưng ở đại sảnh trò chơi, mỗi một TV nhỏ đều có thời gian và vĩ độ không gian khác nhau.

Sau khi tiến vào các khu vực xem TV nhỏ khác nhau thì tốc độ thời gian trôi cùng với tốc độ trôi của thế giới trò chơi trong TV nhỏ là giống nhau, hơn nữa nhiều người xem cũng không bị chen chúc nhau, cũng sẽ không tràn ra ngoài khu vực TV nhỏ.

Ngoài ra đại sảnh trò chơi không cho phép người chơi công kích nhau, nhưng trước đây Bạc Liễu có thể dùng xương cá của Siren xuyên qua thời gian và không gian để công kích Mục Tứ Thành.

Bạch Liễu cơ bản có thể suy đoán đại sảnh trò chơi kia là một khu vực có nhiều tuyến không gian và thời gian chồng chéo khác nhau.

Trên lý thuyết mà nói không thể lấy hình thái bình thường khác vĩ độ không gian mà xuyên qua tồn tại được ở khu vực như thế này, thế nhưng rõ ràng là có thể được, lại còn làm cho nhiều người chơi cùng đồng thời tồn tại trong nhiều tuyến không gian chồng chéo, không gian này còn cực kỳ lớn, rõ ràng năng lượng đã vượt ra khỏi phạm trù thường thức của nhân loại.

Nghĩ đến đây, Bạch Liễu cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc giá chữ thập đang treo trên cổ mình.

Quả nhiên mỗi lần mở khóa đạo cụ trang quái vật Thần cấp NPC thì nó sẽ xuất hiện —— còn nói mình là thần.

Nếu loại này chưa từng xuất hiện, nhân loại cũng chưa từng giải thích được thì có thể là đã bị lừa gạt hoặc lợi dụng thần linh để trục lợi, thế nhưng ở đây có thể lý giải được.

【 Cậu là của tín đồ duy nhất của tôi 】—— sinh vật kia đã thì thầm như vậy với hắn.

Giá chữ thập ngược

Tín đồ thất nghiệp hiện đang thưởng thức mặt trang sức chữ thập ngược, rồi nhìn qua chiếc vảy cá đã bị song đao của Miêu Phi Xỉ chém đến nứt toạc ra, chiếc vảy cá trắng bệch treo lơ lửng trên cổ Bạch Liễu.

“Vảy cá này không biết có thể sửa được không nữa..” Bạch Liễu sờ mặt ngoài vảy cá tự nhủ.

Bạch Liễu mặc quần áo chỉnh tề, sau khi ra khỏi cửa thì thẳng một đường đến bệnh viện nơi mấy đứa trẻ đang điều trị, vừa đến bệnh viện thì thấy Lục Dịch Trạm đang dựa vào cầu thang gần lối đi vào giường bệnh của Lưu Giai Nghi hút thuốc hít mây nhả khói.

Trên TV treo ở hành lang bệnh viện đang phát bản tin buổi sáng.

MC nam ăn mặc đơn giản lịch sự nói: “Sáng nay, trong một tòa nhà đông người ở thành phố chúng ta đã xảy ra một vụ án cầm dao chém người nghiêm trọng. Hung thủ họ Miêu, 49 tuổi, sáng nay khoảng 10 giờ đã dùng dao làm bếp trong gia đình cắt đứt 10 ngón tay của con trai ruột 28 tuổi và bắt nạn nhân ăn …”

“ …. Khi cảnh sát đến nơi thì nạn nhân đã mất máu quá nhiều dẫn đến bất hạnh qua đời, hung thủ sau khi giằng co với cảnh sát thì cũng cầm dao cắt cổ tự sát, trước khi ch3t không ngừng điên cuồng kêu to tên một người đàn ông, tuy nhiên tên người đàn ông này không có liên quan gì đến họ Miêu, khả năng trạng thái tinh thần của hung thủ quá kém chỉ vô thức kêu lên, vì vậy chúng tôi đã xử lý dấu tên của người đàn ông này..”

“ … Trước mắt cảnh sát thông báo, trường hợp này là do trạng thái tinh thần của họ Miêu thất thường dẫn đến bi kịch xảy ra, mấy năm gần đây thành phố của chúng ta thậm chí là cả nước, tỉ lệ tự sát và bệnh nhân tâm thần phạm tội đã tăng cao, trước đây không lâu người tình nghi Lý Cẩu trong vụ án giết người nữ học sinh cấp ba cũng bị phạm nhân trong nhà giam tinh thần thất thường, dùng dao đâm ch3t …”

“Tinh thần thất thường và vấn đề tâm lý dẫn đến phạm tội càng ngày càng nhiều, đây có phải đã trở thành vấn đề quan trọng cần được quan tâm trong xã hội hay không? Trên toàn quốc đều có các phòng tư vấn tâm lý miễn phí, liệu rằng có phát huy tác dụng giảm bớt vấn đề tâm lý gay gắt của mọi người hay không? Đối với các bệnh nhân tâm thần có khuynh hướng phạm tội, chúng ta có nên tiến thêm một bước áp dụng cu0ng ép bắt buộc khống chế không? …”

- ——oOo—

Chương 133

Bạch Liễu xem TV trong chốc lát, Lục Dịch Trạm cũng nhìn theo hắn, nhìn thấy trên TV đang nói về vấn đề phòng khám bác sĩ tâm lý, anh thuận miệng hỏi Bạch Liễu: "Lúc trước tớ có giới thiệu cho cậu một phòng khám bác sĩ tâm lý, gần đây cậu có đúng hẹn đi không vậy?"

Trên thế giới này chắc chỉ có duy nhất Lục Dịch Trạm là lo lắng cho sự khỏe mạnh trong nội tâm của Bạch Liễu, anh sợ người này mê tiền mà nhất thời lẩn quẩn trong lòng tim cũng biến đen thui.

"Đi 2 lần rồi, sau khi tôi cảm thấy hiểu được vấn đề mà bác sĩ tâm lý nói thì toàn làm việc thiện không đấy thôi." Bạch Liễu thu hồi ánh mắt xem TV, quay đầu nhìn về phía Lục Dịch Trạm hơi nhíu mi mắt, "Tớ nghĩ bộ dáng hiện tại của cậu cũng cần phải đi khám bác sĩ tâm lý rồi đó."

Lục Dịch Trạm râu ria xồm xoàm mặt ủ mày chau, hai quầng thâm mắt đen thui, tàn thuốc dính đầy người, quần áo thì nhăn dúm dó lại còn dính đầy bụi bặm, vừa nhìn thấy thì biết suốt đêm qua không về nhà mà ở luôn trong bệnh viện, trong đôi mắt toàn là tơ máu hồng, thoạt nhìn cảm xúc vừa nôn nóng lại vừa tàn tạ.

Lục Dịch Trạm bị Bạch Liễu trêu ghẹo cũng chỉ cười khổ một tiếng, "Sao cậu lại tới đây?"

Bạch Liễu là kiểu người không thích xen vào chuyện người khác, lúc trước chịu đến bệnh viện là do xiêu lòng với Lục Dịch Trạm.

Còn chủ động tích cực mà lại đây như bây giờ hoàn toàn không phải là tác phong của hắn.

“Đến xem khi nào thì cậu tự hút ch3t mình luôn.” Bạch Liễu khinh thường nhìn lướt qua đống đầu lọc thuốc chất thành ngọn núi nhỏ trên thùng rác ngay tầm tay Lục Dịch Trạm, “Sao rồi, không để dành tiền cưới Điểm tỷ mà tốn nhiều tiền như vậy mua thuốc hút à?”

Ngón tay cầm thuốc của Lục Dịch Trạm run lên một cái, thông thả phun ra một ngụm khói: “Hút thuốc để tỉnh táo, cậu đừng mách lại cho cô ấy đấy, trong lòng tớ thật sự quá bực bội khó chịu, tối hôm qua có mấy đứa trẻ xảy ra chuyện.”

Bạch Liễu không nóng không lạnh, đợi Lục Dịch Trạm nói xong thì hỏi: “Ừ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lục Dịch Trạm trầm mặc trong chốt lát, rít mạnh một hơi thuốc: “Năm đứa trẻ ở viện mồ côi kia vất vả lắm mới sống sót được, tối hôm qua không biết tại sao lại bắt đầu té xỉu liên tiếp, được đưa đến bệnh viện khẩn cấp rồi.”

“Nhưng kiểm tra các số liệu thì không tìm ra bất cứ vấn đề nào, chỉ là thiếu máu nghiêm trọng, hơn nữa hôm trước vừa mới kiểm tra xong, tình trạng thiếu máu căn bản không nghiêm trọng như vậy, kết quả rạng sáng nay bọn trẻ bắt đầu bị sốc hôn mê, thậm chí bị tình trạng co rút, bác sĩ nói có thể là do bị mất máu quá nhiều. Thế nhưng bọn trẻ đều được chăm

sóc cẩn thận ở bệnh viện, bác sĩ căn bản không tìm được nguyên nhân gây mất máu là gì."

"Lưu Giai Nghi đâu?" Bạch Liễu dường như lơ đãng hỏi một câu, chuyển sang đề tài khác.

Lục Dịch Trạm càng nhăn tít mày lại: "Đứa nhỏ này cũng rất kỳ quái, hôm qua cô bé đi theo anh trai rồi ở lại bên ngoài, sáng nay bọn tớ mới tìm thấy, hỏi cô bé đi đâu thì cô bé không nói, kiểm tra theo dõi cũng chỉ tra được phân nửa thì mất dấu, không ai biết đứa trẻ này tối hôm qua đã đi đâu, bọn tớ chỉ còn cách phái thêm người bảo vệ cô bé, sau khi cô bé trở về đã đưa đi bác sĩ kiểm tra máu, hiện vẫn chưa có kết quả kiểm tra."

"Sắc mặt cô bé còn trắng hơn so với hôm qua, rất giống với bọn trẻ xảy ra chuyện tối qua, rất có khả năng là hiện tượng thiếu máu nghiêm trọng."

"Có cảnh sát muốn thẩm vấn cô bé vì cô bé ra ngoài quá đáng ngờ, nhưng tình trạng của cô bé thật sự không tốt nên trước mắt để cho bác sĩ kiểm tra đã."

Lục Dịch Trạm xả ra một hơi thao thao bất tuyệt, có vẻ như anh cũng bị nghẹn cả một buổi tối rồi, không nói ra được với ai, vất vả mới thấy Bạch Liễu đưa tới cửa, anh liền hướng tới Bạch Liễu cuồn cuộn không ngừng phun nước đắng.

Lục Dịch Trạm thở dài: "Còn nữa, không riêng gì chuyện này, viện mồ côi rõ ràng cũng có vấn đề, tớ cảm thấy có liên quan đến những người đầu tư."

Nói đến đây, Lục Dịch Trạm có chút nôn nóng dùng ngón cái xoa trán mình, giống như nếu chọc vào trán thì có thể tìm được ý tưởng phá án vậy: “Tớ đã hỏi thăm qua, đồng nghiệp điều tra vụ án này cũng có ý nghĩ giống như vậy, bọn họ đã phái tất cả nhân viên trong cục điều tra nhưng vẫn chưa tìm được manh mối gì, những đứa trẻ mất tích trong viện mồ côi đều tự mình chạy ra ngoài, căn bản là không biết chạy đi đâu, còn những người đầu tư thì có thân phận đặc biệt, cho dù có chứng cứ gì thì chúng ta cũng không có khả năng tra xét sâu hơn.”

Bạch Liễu gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, mở miệng hỏi: “Tớ có thể thăm mấy đứa trẻ không?”

Lục Dịch Trạm suy tư trong chốc lát, gật đầu: “Có thể, tớ có thể bảo đảm cho cậu, hiện tại có rất nhiều người hảo tâm muốn đến xem bọn trẻ để nhận nuôi, cậu cũng có thể thăm chúng.”

“Mấy đứa trẻ cũng khỏe rồi, Lưu Giai Nghi thì hơi phiền phức một chút, sau khi chúng tôi bắt buộc cô bé phải cho bác sĩ kiểm tra máu thì vẫn luôn tránh ở dưới giường không ra, bọn tớ đi vào thì cô bé sẽ thét lên um sùm và phản ứng rất kích động, không biết cô bé có đồng ý cho cậu vào không.”

Lục Dịch Trạm dẫn Bạch Liễu đi thăm mấy đứa trẻ.

Mấy đứa trẻ dị dạng mất quá nhiều máu sắc mặt tái nhợt, nằm trên giường hô hấp mỏng manh, nhiệt độ cơ thể rất thấp, trái tim đập từng nhịp ch4m rãi, tựa hồ giới hạn sinh tử trên người chúng đã rất mơ hồ.

Bọn người trưởng thành vì dục v0ng cầu sinh Huyết Linh Chi mà tham lam hấp thụ máu trong cơ thể non nớt tươi sống của bọn trẻ một cách vô độ. Cho dù ở lứa tuổi của bọn trẻ, tốc độ tạo máu có nhanh đến đâu cũng không thể thỏa mãn được sự tốc độ hút máu tham lam dơ bẩn của người trưởng thành.

"Bọn họ không kiểm tra ra được nguyên nhân gây bệnh." Lục Dịch Trạm căn bản không đành lòng nhìn bọn trẻ bệnh tật nằm trên giường bệnh, nhìn một chút hốc mắt đã phiếm hồng, "Tội quá, chỉ mới bao lớn chứ."

Bạch Liễu dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt v3 đôi môi khô nứt của đứa trẻ, giọng nói dịu dàng êm ái, cũng không biết là đang nói với ai: "Đừng khổ sở, mọi chuyện sẽ tốt lên thôi."

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu có muốn sử dụng đạo cụ (Huyết Linh Chi) chữa khỏi bệnh nhân trên giường hay không? 】

【 Nhắc nhở chân tình: Huyết Linh Chi chỉ có một gốc cây, người trưởng thành dùng ba lần, trẻ em dùng sáu lần, đạo cụ có liều lượng sử dụng và quy định số lần sử dụng, người chơi Bạch Liễu có đồng ý sử dụng đạo cụ không? 】

Bạch Liễu: 【 đồng ý 】

【 Hệ thống cảnh cáo: Đạo cụ trò chơi không thể sử dụng trực tiếp trong hiện thực!…… Rẹt rẹt…… Rẹt rẹt…… Phát hiện số liệu bug dị thường đang xâm nhập……】

Bạch Liễu cảm giác chiếc giá chữ thập trước nguc mình bắt đầu nóng lên, có vẻ như đang trong quá trình vận hành quá độ.

【…… Không thể xóa bỏ số liệu dị thường…… Bắt đầu sử dụng đạo cụ (Huyết Linh Chi) ……】

Trong miệng đứa trẻ nhỏ đột nhiên phồng lên một khối kỳ dị, giống như là đang ngậm thứ gì đó, nó theo bản năng nuốt ực xuống một cái.

Sắc mặt đứa trẻ nhỏ đang suy yếu trên giường bệnh nháy mắt trở nên hồng hào, không đến vài giây liền thong thả khôi phục lại ý thức, nó gian nan mở đôi mắt ra.

Bạch Liễu một chút cảm xúc cũng không có, xuất hiện trước mặt nó.

Đứa trẻ hô yếu ớt, nguc nhẹ nhàng phập phồng, nó ngơ ngẩn nhìn người chú có khuôn mặt mơ hồ kỳ quái trong mắt nó, có một cảm giác ấm áp bốc lên từ dạ dày như vừa tiêu hóa thứ gì đó, nó li3m miệng một chút, mùi nấm thơm ngào ngạt chín muồi tỏa ra từ trong khoang miệng của nó.

Hương nấm rất giống loại nấm mà cô giáo cho bọn chúng ăn, khiến bọn chúng trúng độc, thế nhưng loại nấm này so với loại kia thì thơm ngọt hơn, một chút cũng không khó ăn, hương vị nấm tròn trịa ngọt lành đem đến cảm giác thỏa mãn, hoàn toàn không giống như hương vị tà ác hấp thu từ máu trẻ con.

—— hương vị đến từ thần minh, hương vị đem lại hạnh phúc.

“Đi thôi, thăm đứa tiếp theo.” Bạch Liễu lôi Lục Dịch Trạm ngờ nghệch còn chưa phát hiện sự tỉnh táo của đứa trẻ đẩy ra ngoài, đóng cửa lại.

Đứa nhỏ nhìn người chú kỳ quái kia rời đi thì trong lòng không hiểu tại sao lại có chút luyến tiếc và buồn bã, ngón tay gầy yếu đặt trên giường bệnh giật giật, tựa như muốn bắt lấy người đang rời đi.

Liền sau đó, Bạch Liễu ló đầu từ kẹt cửa duỗi ra tới, hắn rất bình tĩnh, một chút cũng không cảm thấy mình quá vô sỉ mà nói với đứa trẻ trên giường bệnh: “Bạn nhỏ à, chú nhớ tên con đó nha, con phải nhớ là chú cứu con đó.”

“Chú tên là Bạch Liễu, sau này lớn lên con phải nhớ là trả tiền thuốc men cho chú, bây giờ con còn quá nhỏ thì không tính, chú tạm thời có thể viết giấy nợ cho con, chú đặt giấy nợ trên đầu giường con đó.”

Đứa trẻ ngơ ngẩn nhìn Bạch Liễu nói xong thì đóng cửa lại, nó bỗng nhiên không biết vì sao lại có chút buồn cười.

Vì vậy nó rất vui vẻ nở nụ cười yếu ớt.

Ngoài cửa truyền đến giọng Lục Dịch Trạm hỏi: “Cậu vừa mới thăm xong lại quay về làm gì đấy?”

“….. Không có gì, tớ tưởng để quên di động…”

Sau khi đi thăm hết năm phòng bệnh, rốt cuộc Bạch Liễu cũng đi tới trước phòng bệnh Lưu Giai Nghi.

Lục Dịch Trạm bắt đầu cảm thấy có chút quỷ dị: “Sao hôm nay tự nhiên cậu lại thiện tâm vậy, đột nhiên lại muốn thăm bệnh bọn trẻ con?”

“Tìm manh mối, không phải cậu muốn tớ giúp cậu điều tra à?” Bạch Liễu mặt không đổi sắc, thuận miệng nói phét lừa gạt Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm không khỏi chìm sâu vào mê mang —— anh đã kiểm tra bọn trẻ con rất nhiều lần, chẳng lẽ còn sót manh mối nào hay sao? Không nên nha.

Không đợi Lục Dịch Trạm nghĩ ra mình đã bỏ sót điều gì thì Bạch Liễu đã mở cửa phòng bệnh Lưu Giai Nghi.

Tiếng thét sắc nhọn của bé gái trong phòng nháy mắt muốn lật cả trần nhà, người cảnh sát nhân dân phụ trách canh giữ phòng bệnh không khỏi nhe răng trợn mắt mà bịt kín lỗ tai, kho4tay múa chân ra hiệu cho Bạch Liễu nhanh chóng đóng cửa lại.

Bạch Liễu không dao động mà nói một câu: “Lưu Giai Nghi, tôi là Bạch Liễu, chúng ta nói chuyện nào.”

Tiếng thét chói tai bên trong của bé gái đột nhiên im bặt.

Người cảnh sát canh gác và Lục Dịch Trạm đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Bạch Liễu.

Dưới ánh mắt dò hỏi của hai người đó, Bạch Liễu vẫn được như ý nguyện đi vào phòng bệnh Lưu Giai Nghi, với điều kiện là phải đem theo bút ghi âm từ bên ngoài vào để tiện theo dõi.

Sau khi Bạch Liễu vào phòng chưa đến một phút, có một người cảnh sát cầm điện thoại sắc mặt khó coi đi tới: "Anh trai Lưu Hoài của Lưu Giai Nghi đã ch3t, bộ giao thông bên kia vừa mới báo cho chúng ta biết, sáng nay vừa xảy ra tai nạn giao thông, bây giờ xem ra là ngoài ý muốn, ngoài anh trai cô bé ra thì ai đi vào cô bé cũng gào thét đến nỗi té xỉu, bây giờ phải làm sao đây?"

Lục Dịch Trạm thần sắc phức tạp mở lớn âm thanh truyền đến từ bút ghi âm, giọng nói Bạch Liễu rõ ràng từ bên trong vang lên: "Lưu Giai Nghi, chúng ta có thể tâm sự không?"

Im lặng thật lâu, giọng nói khô khan nghẹn ngào của một bé gái truyền ra tới: "Anh muốn nói chuyện gì?"

Người cảnh sát cầm điện thoại ngạc nhiên nhìn bút ghi âm: "Ai ở bên trong vậy? Tại sao Lưu Giai Nghi lại đột nhiên đồng ý nói chuyện rồi?!"

"Tôi, à, cậu ấy cũng coi như là … bạn trên mạng của Lưu Hoài.." Thần sắc Lục Dịch Trạm càng thêm phức tạp nói.

Anh hoàn toàn không biết Bạch Liễu quen biết Lưu Hoài như thế nào.

Trong phòng bệnh, Lưu Giai Nghi bò ra từ gầm giường rồi cuộn tròn lại ở một góc tường.

Đầu cô bé vẫn chôn trong đầu gối của mình, đây là một tư thế phòng vệ khi không có cảm giác an toàn, làn da lộ ra bên ngoài và các ngón tay trắng bệch đến dọa người, một chút mạch máu màu xanh lá cũng không thấy.

Rõ ràng là Lưu Giai Nghi cũng đang trong tình trạng mất máu quá nhiều, điểm này Bạch Liễu có thể hoàn toàn đoán được —— bởi vì muốn có đạo cụ giải độc 【Huyết Linh Chi】thì phải gom đủ thông tin trang 《Viện mồ côi Ái Tâm — Người bện thực vật》, nhưng Lưu Giai Nghi cơ bản từ đầu đến cuối đều ở trong viện mồ côi, không có thời gian đi gom đủ như yêu cầu.

"Anh muốn nói với tôi chuyện gì?" Lưu Giai Nghi nghẹn ngào hờ hững hỏi, đầu cô bé vẫn không ngẩng lên.

Bạch Liễu từ trước đến nay chỉ thích nói thẳng: "Em biết Lưu Hoài đã ch3t phải không?"

Toàn thân Lưu Giai Nghi vô thức run rẩy, cô bé càng rúc người vào trong, tựa như muốn biến mất trước mắt người khác, tiếng hít thở cũng dồn dập hơn.

Sáng nay cô bé chạy ra ngoài chính là đi tìm Lưu Hoài.

Nhưng vẫn không tới kịp để ngăn cản cái ch3t của anh mình.

“Linh hồn của cậu ấy ở chỗ tôi, hoặc có thể nói là một phần bộ phận của cậu ấy ở chỗ tôi.” Bạch Liễu không nhanh không chậm thong thả nói: “Em muốn cậu ấy sống lại thì cần phải có linh hồn của cậu ấy, nhưng tôi sẽ không đưa không cho em, em phải lấy đồ vật tới trao đổi.”

Lưu Giai Nghi trầm mặc một lát, hỏi: “Anh muốn cái gì?”

Bạch Liễu liếc mắt nhìn cô bé: “Hẳn là em cũng đoán được là tôi muốn gì, tôi muốn linh hồn của em, tôi muốn năm nay em hỗ trợ tôi tham gia đấu giải, sau khi thắng giải đấu em có thể dùng điểm để cứu anh trai em, đồng thời còn có thể dùng nguyện vọng để thoát khỏi trò chơi, tôi cũng đã đáp ứng Lưu Hoài là sẽ mang em rời khỏi trò chơi, đây là phương pháp mang em rời đi của tôi.”

Lưu Giai Nghi rốt cuộc ngẩng đầu lên, đôi mắt xám xịt của cô bé nhìn chăm chăm Bạch Liễu, xung quanh mắt sưng đỏ cả một vòng, rõ ràng là đã khóc quá nhiều.

Cô bé nói: “Dã tâm của anh thật là lớn, nếu tôi muốn thắng giải đấu thì tại sao không trực tiếp đi theo Hiệp Hội Quốc Vương, tỉ lệ thắng của bọn họ cao hớn, hơn nữa cho dù anh giữ linh hồn của anh trai tôi, chỉ cần tôi thắng giải đấu thì có thể dùng nguyện vọng trực tiếp yêu cầu lấy đi linh hồn của anh trai tôi từ tay anh, hệ thống sẽ giúp tôi làm bất cứ chuyện gì.”

“Bao gồm cả Lưu Hoài vĩnh viễn không có khúc mắc mà trở lại thành anh trai em gái như trước đây sao?” Ngữ khí Bạch Liễu rất bình tĩnh, “Tôi tưởng là em đã ăn đủ các loại khổ sở từ cái miệng dối trá của hệ thống rồi chứ.”

Lưu Giai Nghi n4mchặt tay, cô bé nhớ đến nụ cười ngả ngớn của Hồng Đào và đạo cụ tên gọi 【Nước mắt Psyche】 của hệ thống.

Đạo cụ thần cấp đã là đạo cụ cấp bậc tối cao trong trò chơi, thế nhưng vẫn không thực hiện được nguyện vọng của cô bé.

"Em có thể làm giao dịch với tôi, tôi sẽ nói rõ ràng kỹ năng của mình cho em biết, nếu như tôi vi phạm giao dịch thì linh hồn của tôi cũng bị giam giữ." Bạch Liễu nhìn thẳng Lưu Giai Nghi, "Ít nhất em có thể tin tưởng tôi biết giữ chữ tín."

Lưu Giai Nghi mím môi, sau đó cô bé nhẹ nhàng hỏi: "Nếu tôi đồng ý giao dịch linh hồn với anh, anh sẽ sắp xếp cho tôi như thế nào? Tôi phải tiếp tục ở lại viện mồ côi sao? Mỗi cuối tuần tôi cần phải mất tích để vào trò chơi một lần, hoặc là anh cho tôi về quê thì có thể tiện hơn một chút."

"Viện mồ côi hẳn là sẽ không mở cửa nữa đâu." Bạch Liễu không đề cập đến việc Mộc Kha đã chuẩn bị chứng cứ để nặc danh báo án, "Tôi cũng không thể để em về lại thôn cũ sống với cha ruột, thật ra tôi có một người bạn muốn nhận nuôi em."

Lưu Giai Nghi giống như đã đoán được trước đó, cô bé hỏi lại: "Là người cảnh sát trông coi tôi phải không?"

Bạch Liễu, "Đúng vậy."

Lưu Giai Nghi ôm chặt đầu gối của mình, cô bé quay đầu đi, đôi mắt phủ đầy màu xám "nhìn" ra ngoài cửa sổ, phía ngoài

cửa sổ là đường phố đối diện, lúc này có thể nghe âm thanh vang vọng ầm ĩ mời khách của những người bán hàng ăn sáng dưới lầu tràn ngập hơi thở cuộc sống, thật không hợp với cảm giác ch3t lặng của Lưu Giai Nghi đang cuộn tròn trên giường.

“Bánh đậu đỏ đây, bánh đậu đỏ vừa thơm vừa ngọt đây! Mười đồng ba cái bánh đậu đỏ!”

“Tào phớ đây! Năm đồng một chén tào phớ!”

“Mì thịt bò …”

“Sáng nay chú cảnh sát đó mua cho tôi bánh đậu đỏ.” Lưu Giai Nghi đột nhiên mở miệng, “Bởi vì tôi bị lấy máu, sau đó dường như chú ấy vẫn luôn để ý thấy tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ rằng tôi muốn ăn đồ ngọt nên liền đi xuống mua cho tôi.”

Bạch Liễu nhìn qua trên tủ đầu giường bệnh của Lưu Giai Nghi có một túi giấy đựng bánh đậu đỏ vẫn chưa mở ra, đã nguội ngắt.

“Chú ấy là người tốt nhất mà tôi gặp.” Lưu Giai Nghi thong thả quay đầu lại, thần sắc cô bé bình thản, “Cho nên loại hạ tiện như tôi đây không muốn gây tai họa cho chú ấy.”

“Tôi là một người chơi trò chơi, tiếp xúc với tôi không chừng sẽ bị cuốn vào trò chơi, cho nên thôi bỏ đi, Bạch Liễu.”

Nói xong cô bé lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cơn gió ngày ấm áp thổi qua trong phòng, cuốn lên mùi hương ngọt ngào của bánh đậu đỏ rồi quay cuồng trong không khí quét qua khuôn mặt lạnh lẽo của Lưu Giai Nghi, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu rọi khuôn mặt tái nhợt của cô bé, tạo thành những đốm sáng nhỏ lập lòe xung quanh thân thể của em khiến em hoảng hốt nhắm mắt lại.

Loại người tệ hại như em thì không xứng đáng có người thương yêu, huống chi là một người thuần thiện như Lục Dịch Trạm.

Trên thế giới này người tốt nguyện ý bỏ mười đồng tiền cho cô bé rất ít, tuy rằng em hèn hạ nhưng không phải cứ gặp ai là hại người đó.

“Khả năng này cũng có khả năng xảy ra, nhưng nghĩ đến tính tình đặc biệt của bạn tôi thì khả năng anh ta chịu ảnh hưởng của em bị cuốn vào trò chơi là rất ít.” Bạch Liễu khách quan bình tĩnh phân tích.

“Rốt cuộc tôi không thể quyết định chuyện này, hơn nữa nhận con nuôi thì anh ta cần phải đích thân chọn lựa.” Ngữ khí Bạch Liễu bình tĩnh, “Anh ta rất thích em, thích đến nỗi em chưa cần mở miệng thì anh ta đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng rồi, tôi cũng muốn anh ta sau này sẽ chào đón em tốt hơn.”

“Em thật sự muốn từ chối anh ta sao Lưu Giai Nghi?”

“Lục Dịch Trạm là người cha tốt nhất trên thế giới.” Bạch Liễu nói một cách chắc chắn, “Anh ta sẽ cưng chiều em đến tận trời, nếu em đồng ý, Lục Dịch Trạm có thể từ nhà chạy 5km

lên bệnh viện này để mua bánh đậu đỏ cho em, cho em học trường dành cho người khuyết tật tốt nhất, thức đêm làm búp bê vải cho em, anh ta đều sẽ vui vẻ làm cho em mọi thứ.”

Lưu Giai Nghi vốn muốn cười nhạo một câu anh miêu tả bạn anh thật là ngu ngốc, nhưng khi mở miệng thì ngữ khí lại có chút nghẹn ngào: “Tôi không muốn.”

“Bạch Liễu!!” Lục Dịch Trạm mặt đỏ tai hồng mở mạnh cánh cửa, anh điên cuồng ra hiệu bằng mắt cho Bạch Liễu, “Cậu nói với cô bé cái gì đâu không vậy!”

Lục Dịch Trạm bên ngoài nghe Bạch Liễu chém đinh chặt sắt nói câu 【 Lục Dịch Trạm là người cha tốt nhất trên thế giới 】thì suýt sặc, dưới ánh mắt quỷ dị của hai người đồng nghiệp vội vàng đẩy cửa tiến vào cắt ngang lời Bạch Liễu.

Lục Dịch Trạm cực kỳ thẹn thùng gãi gãi má, anh bước tới lôi kéo Bạch Liễu ra ngoài, vừa đi vừa nhỏ giọng quở trách Bạch Liễu: “Tớ nói cậu này Bạch Liễu, sao cậu lại có thể nói thẳng chuyện của anh trai cô bé rồi chuyển qua chuyện của tớ thế, cậu có phải là người không, cậu nhìn xem, cậu làm cho cô bé buồn như vậy, tớ nhờ cậu đến để điều tra, cậu lại làm mọi chuyện lung tung hết lên thì tớ đá cậu về nhé!”

Nói xong Lục Dịch Trạm trừng hai mắt, muốn phê bình Bạch Liễu thêm vài câu nữa.

Nhưng thanh âm nhẹ nhàng của Lưu Gia Nghi gọi một câu: “Bạch Liễu? Anh đi rồi sao?”

Vừa nói Lưu Gia Nghi vừa đưa tay quơ quào trong không trung, cùng với điệu bộ yếu ớt muốn khóc mà cố nhịn của cô bé khiến da đầu Lục Dịch Trạm tê rần.

Bạch Liễu quay đầu đi, nhún vai dùng khẩu hình nói một câu với Lục Dịch Trạm 【xem ra tạm thời tớ còn chưa đi được nha】.

Dưới cái nhìn chăm chú cạn lời của Lục Dịch Trạm, Bạch Liễu lại trở về ngồi bên cạnh tủ đầu giường của Lưu Giai Nghi, Lưu Giai Nghi từ tốn n4mlấy góc áo của Bạch Liễu, tựa như cực kỳ tin tưởng không muốn rời xa hắn.

"Lục Dịch Trạm, cậu cũng mua cho tớ ba cái bánh đậu đỏ đi." Bạch Liễu tự nhiên sai bảo, "Tớ cũng chưa ăn sáng đây này."

Lục Dịch Trạm: "……"

Lục Dịch Trạm nghẹn một hơi, anh giơ tay lên múa may quay cuồng vài cái với Bạch Liễu, dùng khẩu hình mắng hắn trơ trẽn, nhưng nhìn qua Lưu Giai Nghi đang bất an n4mchặt lấy góc tay áo Bạch Liễu thì Lục Dịch Trạm bất đắc dĩ phải kiềm chế xuống, anh dùng tay cách không điểm lên trán Bạch Liễu, tức giận liếc mắt hắn một cái: "Được rồi, chờ tớ một chút!"

"Lúc nhỏ Bạch Liễu cũng không được trẻ con thích, tại sao cô bé này lại ưu ái cậu ấy như vậy chứ …" Lục Dịch Trạm lẩm bẩm lầm bầm đóng cửa đi xuống dưới, có vẻ như thật sự chuẩn bị đi mua bánh đậu đỏ cho Bạch Liễu, "Già đầu rồi còn ăn bánh đậu đỏ, cũng không sợ ngọt hay gì."

Chờ Lục Dịch Trạm khuất bóng, Bạch Liễu nhìn về phía Lưu Giai Nghi, “Em thật sự không muốn Lục Dịch Trạm nhận nuôi à?”

Lưu Giai Nghi mím môi, cô bé nhẹ nhàng lắc đầu: “Không muốn, tôi có thể đi theo anh trong trò chơi nhưng trong hiện thực không cần người khác nhận nuôi, tôi có thể trở về thôn cũ của cha ruột để che dấu thân phận, ở nông thôn không ai để ý sự sống ch3t của tôi đâu, còn chi phí sinh hoạt của tôi thì vẫn luôn dùng điểm trong trò chơi đổi lấy.”

“Vậy cũng quá lãng phí điểm đi, em thật sự muốn cùng tôi chơi trò chơi?” Bạch Liễu lại hỏi một câu, “Lục Dịch Trạm là đồ ngốc hiếm thấy trong 7 tỷ người, em bỏ lỡ rồi thì sẽ rất khó gặp, tôi thật sự rất muốn giới thiệu bạn của tôi với em, bởi vì anh ta thật sự thích em, nếu không thì tôi cũng không cứu em trong trò chơi.”

Lưu Giai Nghi ngẩn ra, sau đó thong thả kiên định lắc đầu, cười khẽ như là tự giễu mình: “Tôi không hại chú ấy đâu, xem như là cảm ơn ba cái bánh đậu đỏ của chú ấy.”

Bạch Liễu nghiêng thân thể về trước, hắn ngồi trên ghế bên cạnh giường bệnh Lưu Giai Nghi: “Tôi với Lục Dịch Trạm là hai kiểu người khác nhau, anh ấy làm mọi thứ cho em mà không cần hồi báo, nhưng còn tôi thì cho dù mua cho em một cái bánh đậu đỏ cũng phải nhớ kỹ cho đến khi nào em trả lại tôi mới thôi.”

“Nếu em đồng ý giao dịch linh hồn với tôi thì tôi sẽ ép khô giá trị của em cho đến cuối cùng, tất nhiên là tôi cũng sẽ trả cho em thù lao tương xứng, em đã nghĩ kỹ chưa Lưu Giai Nghi?”

Lưu Giai Nghi có thể cảm nhận được vị trí của Bạch Liễu, cô bé “nhìn” chăm chú vào Bạch Liễu trong chốc lát, bỗng nhiên chỉ vào cửa ra vào: “Vậy bây giờ anh xuống mua bánh đậu đỏ cho tôi đi.”

———————

Lục Dịch Trạm cầm theo ba cái bánh đậu đỏ bước lên, lúc ở dưới anh nhận điện thoại của Điểm tỷ nên bị chậm trễ, vì vậy lúc lên thì bánh đậu đỏ đã nguội lạnh, kết quả anh vừa lên tới đã thấy Lưu Giai Nghi đang cầm một cái bánh đậu đỏ, miệng nhỏ vừa thổi vừa ăn.

Anh theo bản năng nhìn lướt qua bánh đậu đỏ để trên tủ đầu giường mua trước đó —— còn nguyên, chưa xé túi.

“Giai Nghi ơi, ai mua cho con vậy?” Lục Dịch Trạm tiến lên tò mò hỏi, “Của chú cảnh sát khác à?”

Miệng nhỏ của Lưu Giai Nghi c4n miếng bánh đậu đỏ, miếng bánh vừa ngọt lại mềm mại trượt xuống cổ họng cô bé toàn toàn thân em ấm áp, Lưu Giai Nghi c4n hai miếng, đột nhiên bị sặc ho khù khụ đến chảy cả nước mắt.

Miếng bánh đậu đỏ cô bé vừa ăn có thêm một ít nấm nhỏ phảng phất mùi máu —— là Huyết Linh Chi.

Quá khó ăn, cô bé không thích ăn bánh đậu đỏ mùi nấm chút nào.

“Bạch Liễu mua cho con.” Lưu Giai Nghi cúi đầu n4mchặt bánh đậu đỏ.

Lục Dịch Trạm kinh ngạc: “Cậu ta tiêu tiền mua đồ cho người khác á?!”

Lưu Giai Nghi lắc đầu: “Không có miễn phí.”

Lục Dịch Trạm thần sắc một lời khó nói hết: “Chú biết mà, cậu ta muốn con trả tiền sao Giai Nghi? Nhưng mà con đâu có tiền..” Lục Dịch Trạm còn đang nghi hoặc thì quét mắt nhìn thấy một tờ giấy để trên tủ đầu giường, anh cầm lên nhìn thoáng qua, nháy mắt mặt sắp nứt ra luôn.

【 Giấy nợ: Hôm nay Lưu Giai Nghi nhờ Bạch Liễu mua 10 đồng bánh đậu đỏ, tương ứng 3,3 đồng 1 cái 】

【 Phí ship giao hàng của Bạch Liễu: Năm đồng, Lưu Giai Nghi dùng bánh đậu đỏ để gán nợ, vì vậy Lưu Giai Nghi chỉ còn thiếu Bạch Liễu 5 đồng 】

“Cái đồ lưu manh!!!” Lục Dịch Trạm cũng phục luôn, “Một cái bánh 3,3 đồng thu người ta 5 đồng ship, vậy mà cũng tính toán cho được, con dùng bánh đậu đỏ để gán nợ gì vậy, con cũng đừng dễ tin cậu ta vậy chứ! Cậu ta lừa con đó, hơn phân nữa là lại đưa con mấy thứ đồ xàm xí, con nói cho chú cảnh sát nghe, chú cảnh sát sẽ lấy lại đồ cho con!”

Lưu Giai Nghi ăn xong miếng bánh đậu đỏ cuối cùng, cô bé vỗ vỗ tay, không biết nhớ đến cái gì, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ híp mắt, cười thơ ngây như một cô bé nhỏ: "Con chỉ dùng đồ vật có giá trị tương đương với một cái bánh đậu đỏ để gán nợ thôi ạ, anh ấy không có lấy thêm gì của con hết."

Lục Dịch Trạm càng thêm mê mang: "Thứ gì?"

Lưu Giai Nghi như không quan tâm lắm trả lời: "Một thứ đồ vật không quan trọng lắm, giá trị không bao nhiêu đâu ạ."

"Cho dù không có giá trị thì con cũng đừng trao đổi với Bạch Liễu như vậy chứ……" Lục Dịch Trạm đau đầu mà nói, "Cậu ta gian xảo lắm, cái gì cũng phải trao đổi với người khác hết, bần tiện muốn sợ luôn."

"Như vậy không tốt sao ạ?" Lưu Giai Nghi ngẩng đầu nhìn Lục Dịch Trạm, ngữ khí có loại mờ mịt, "Con muốn thứ gì thì có thể giao dịch thứ ấy, anh ấy sẽ vĩnh viễn không phản bội con, cũng sẽ không vô cớ nuốt lời, như vậy không tốt sao ạ?"

Cô bé đã không có cách nào tin cậy những người khác, cho nên liền dứt khoát cứ để nghi ngờ tồn tại như vậy đi.

Bạch Liễu là sự lựa chọn tốt nhất của cô bé, bởi vì Bạch Liễu hiểu em, hiểu được sự đê tiện và ác độc của em, hiểu được em không giống như những đứa trẻ khác, cũng không giống như người bình thường.

Cô bé mãi mãi sẽ không lo lắng mình sẽ làm tổn thương Bạch Liễu, cũng không cần lo lắng Bạch Liễu sẽ làm tổn thương

mình, mối quan hệ của bọn họ chỉ tồn tại như những con số giao dịch trong ngân hàng, tính toán rõ ràng hợp lý, không có bất kỳ thứ gọi là phản bội và hoài nghi.

Lục Dịch Trạm nhìn Lưu Giai Nghi biểu tình ngẩn ra, nhưng chẳng được bao lâu thì có người tới gọi anh:

“Dịch Trạm, năm đứa trẻ kia tỉnh rồi!”

Lục Dịch Trạm ánh mắt sáng lên, bỏ vụ Bạch Liễu mua bánh đậu đỏ qua một bên, vội vàng chạy đến.

Bạch Liễu cầm bánh đậu đỏ, hắn nhìn b0p tiền cũ của mình có thêm một tờ tiền giấy linh hồn Lưu Giai Nghi, c4n ngập răng miếng bánh đậu đỏ, sau đó nhíu mày: “Ngọt quá đi, món này cũng bán 3 đồng á? Biết vậy chỉ mua một cái.”

Vừa dứt lời điện thoại liền vang lên, Bạch Liễu bỏ chiếc bánh đậu đỏ lại vào túi, móc di động từ trong túi quần ra, hắn nhìn lướt qua màn hình —— là cuộc gọi của Lục Dịch Trạm.

“Cậu biến đâu rồi?! Tớ mua bánh cho cậu rồi, mau về đây ăn đi!” Lục Dịch Trạm trong giọng nói lộ ra vui vẻ, “Tớ nói cậu nghe, 5 đứa trẻ kia tỉnh rồi! Bác sĩ nói tình huống chuyển biến tốt đẹp! Cậu muốn hỏi gì cũng được!”

“Không cần, tớ đã sắp xếp chuyện này rõ ràng hết rồi.” Bạch Liễu chậm rì rì mà nói, “Các cậu cũng sẽ giải quyết chuyện này nhanh chóng thôi.”

Lục Dịch Trạm kinh ngạc: “Gì?! Cậu sắp xếp chuyện này khi nào? Chúng tôi giải quyết chuyện này nhanh thôi là sao?!”

Bạch Liễu giơ di động quay đầu lại nhìn thoáng qua bệnh viện, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lục Dịch Trạm, mà không đầu không đuôi cảm khái một câu: “Lục Dịch Trạm, tớ phát hiện lúc tớ mười bốn tuổi rất dễ mềm lòng vì cậu.”

“May mắn là bây giờ tớ hết mười bốn tuổi rồi, hết mềm lòng nữa rồi.” Bạch Liễu lại c4n một miếng bánh đậu đỏ, “Sau khi giải quyết xong thì nhớ mời tớ đi ăn đó, tớ giúp cậu cực nhọc lắm, vậy nha, điện thoại tớ hết tiền rồi, cúp máy đây.”

“?!?!?”Lục Dịch Trạm không hiểu ra sao, “Không phải nói là vụ án bị đóng băng sao, làm sao lại giải quyết được chứ —— Alo!! Cậu thật sự cúp máy vậy hả! Bạch Liễu! Bạch Liễu!!”

Lục Dịch Trạm hùng hùng hổ hổ nạp tiền vào số điện thoại di động cho Bạch Liễu, mới vừa nạp xong thì nhìn thấy người cảnh sát phụ trách trông coi Lưu Giai Nghi hoảng hốt nói: “Dịch Trạm, có người đem vụ án của chúng ta post lên mạng rồi……”

“?!”Lục Dịch Trạm kinh nghi không dứt mở di động tìm tòi, “Bên quản lý Internet không hoạt động à? Thông tin vụ án sao lại cho phép post công cộng vậy?”

Người cảnh sát nhân dân cũng không hiểu lắm lắc lắc đầu: “Không phải tình tiết vụ án, mà là manh mối vụ án, có người đem chuyện xảy ra với bọn trẻ năm đó và lịch sử bệnh tật của những người đầu tư liên kết với nhau rồi sắp xếp lại post lên, hiện tại đã nằm trên hot search rồi……”

Lục Dịch Trạm: “?!”

Chương 134

“Tôi nhờ ba ba tìm dân chuyên nghiệp làm, địa chỉ ở nước ngoài nên sẽ không bị truy ra dễ dàng đâu, ba tôi nói nếu có bị truy ra thì cũng có biện pháp giải quyết.” Mộc Kha nói với Bạch Liễu qua điện thoại, cậu có chút chột dạ mà ho khan một tiếng, “Trong danh sách có người có quan hệ cạnh tranh làm ăn với ba tôi, cho nên một số thông tin khó tin bị xóa đi, ví dụ như thông tin về Huyết Linh Chi, chỉ tập trung đẩy mạnh thông tin về người đầu tư lợi dụng trẻ em để thực nghiệm chữa bệnh, hẳn là anh sẽ không để ý phải không?”

Bạch Liễu dùng máy tính kiểm tra hot search:

tập đoàn xí nghiệp

sự thật sau sự kiện động trời viện phúc lợi trúng độc

…

“Không sao.” Bạch Liễu thuộc kiểu người chỉ cần đạt được kết quả mà không quan tâm đến quá trình thực hiện, hắn lười nhác dựa lưng vào ghế sô pha, “Nhưng bây giờ chắc bên kia cũng đang điên cuồng đập tiền xóa hot search phải không?”

“Đúng vậy, nhưng bọn họ cũng không dễ dàng đâu, chúng ta bên này cũng bỏ tiền ổn định hot search, chờ đến khi cảnh sát

nhúng tay vào thì bọn họ cũng không dễ dàng đạt được mục đích.” Mộc Kha nói.

“Làm phiền cậu vậy, Mộc Kha.” Bạch Liễu nói, “Trước mắt cậu nghỉ ngơi khôi phục trạng thái đi, 12 giờ đêm nay sẽ vào trò chơi, chiều tôi còn phải ra ngoài xử lý chút chuyện đã.”

Mộc Kha ngáp một cái: “Được, Bạch Liễu.”

Buổi chiều 3 giờ, Bạch Liễu mang theo một đôi vợ chồng một lần nữa đến bệnh viện.

Lưu Giai Nghi ngồi đối diện một đôi vợ chồng, bọn họ chờ đợi có chút khẩn trương, hai tay xoa n4n đầu gối của mình, lại không thể tin mà nhìn cô bé đang ngồi trên giường bệnh, hốc mắt nhanh chóng ươn ướt, khó tin nhìn Bạch Liễu đang đứng bên cạnh, giọng nói run rẩy dò hỏi: “Bạch Liễu, chúng tôi thật sự có thể nhận nuôi cô bé sao?”

“… Chúng tôi có tư cách nhận nuôi cô bé sao?”

Bạch Liễu dựa cửa, nhàn nhạt nhìn lướt qua Lưu Phúc và Hướng Xuân Hoa: “Hai người phù hợp điều kiện nhận nuôi.”

Con gái duy nhất ch3t đi thê thảm, là người có thanh danh tốt đẹp, điều kiện vật chất đầy đủ lại yêu thương con cái, hơn nữa hai người đều đã lớn tuổi cũng không còn muốn tính toán sinh thêm con nữa, đây là những yếu tố hoàn toàn phù hợp điều kiện nhận nuôi, có thể nói Lưu Phúc và Hướng Xuân Ho4chính là gia đình có điều kiện nhận nuôi tốt nhất, so với

Lục Dịch Trạm làm cảnh sát ăn bữa nay lo bữa mai thì điều kiện tốt hơn rất nhiều.

Đối với việc đi đến viện phúc lợi để xin con nuôi, nếu Lưu Phúc và Hướng Xuân Ho4muốn nhận nuôi đứa trẻ nào thì có thể bọn trẻ sẽ giành giật lẫn nhau – hiện tại đối với bọn họ mà nói, đây cũng là lựa chọn tốt nhất.

Lưu Giai Nghi cũng hiểu điểm này, cô bé chống trên lan can giường bệnh, lúc mở miệng nói chuyện ngữ khí có vẻ cảnh giác: "Bạch Liễu, tôi đã nói tôi có thể tự một mình, anh tìm cho tôi một gia đình nhận nuôi có điều kiện tốt như thế này hoàn toàn không cần thiết, tôi sẽ không cảm ơn anh đâu, hơn nữa tôi cũng không muốn diễn kịch trước mặt người khác nữa, anh biết rõ tôi là một người chơi trò chơi, bọn họ ở bên cạnh tôi không chừng sẽ.."

"Bọn họ cũng là người chơi trò chơi." Bạch Liễu không mặn không nhạt cắt ngang lời Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi im bặt, trên mặt cô bé lộ ra thần sắc kinh ngạc tột độ.

Bạch Liễu trực tiếp kéo ghế ngồi xuống, chặn đứng lời muốn nói tiếp theo của Lưu Giai Nghi: "Bọn họ biết em là phù thủy nhỏ, bọn họ đã xem video TV nhỏ thi đấu của em, bọn họ biết rõ ràng em là cô bé như thế nào, vì vậy em không cần ngụy trang trước mặt bọn họ, muốn vào trò chơi thì vào trò chơi, nên làm thế nào thì làm thế ấy."

"Trước đó tôi khuyến khích em về với Lục Dịch Trạm, một mặt là bởi vì hắn rất thích em, mặt khác chính là anh trai em

rất hy vọng Lục Dịch Trạm nhận nuôi em, cậu ấy cũng cảm thấy Lục Dịch Trạm là người tốt, có thể cho em một gia đình hoàn mỹ.” Bạch Liễu giương mắt nhìn về phía Lưu Giai Nghi, “Nhưng mà em không muốn, tôi cũng giúp em tìm một sự lựa chọn tốt hơn, em sẽ càng hoạt động tự do tự tại, không cần phải lo lắng những chuyện phát sinh sau đó.”

Hướng Xuân Ho4và Lưu Phúc đều có chút khẩn trương.

Hướng Xuân Ho4vẫn liên tục xoa đùi mình, ánh mắt trông mong nhìn cô bé xinh xắn trước mặt: “Trước đây dì cũng có con gái, nhưng… đã xảy ra chuyện. Dì cùng lão Lưu đây không lợi hại gì, trong trò chơi không lợi hại, ngoài trò chơi cũng không lợi hại, nếu không cũng sẽ không làm Quả Quả..”

Dì nói đến đây thì dừng một chút, cúi đầu dùng bạn tay lau mắt, “Giai Nghi ơi, dì biết con là một cô bé lợi hại, chúng ta cũng không thể giúp được con gì cả, nhưng Bạch Liễu nói con cần một chỗ đặt chân sau khi chơi trò chơi, cần một chỗ hợp pháp hợp tình hợp lý, nhưng con lại là một đứa trẻ không thể tìm một nơi tốt như vậy đi.”

“Chuyện này thì chúng ta vẫn có thể giúp con được.” Lưu Phúc tiếp lời Hướng Xuân Hoa, thân mình chú khom xuống, nói chuyện hơi lắp bắp và thấp thỏm, “Quan hệ nhận nuôi này chỉ là kế sách tạm thời, nếu con ghét bỏ chúng ta, không muốn nhận chúng ta là cha mẹ trên danh nghĩa, thì chờ trò chơi kết thúc có thể giải trừ quan hệ cũng được.”

“Nếu con yêu cầu chuyện gì cũng có thể nói với chúng ta, nếu chúng ta làm được thì sẽ nhất định hết sức hoàn thành, như vậy có được không con?”

Hướng Xuân Ho4lại nhịn không được lắm miệng một câu: “Con xem con gầy thành cái dạng gì rồi, ở cùng với chúng ta, ít nhất chơi game ra còn có thể ăn một bữa cơm nóng, cái khác thì dì kém Giai Nghi con chứ dì nấu cơm ngon lắm nhé!”

“Chú hầm canh cũng tạm được nha.” Lưu Phúc cũng có chút ngượng ngùng mà nói.

Rõ ràng là hai người trung niên cộng tuổi lại cũng hơn một trăm tuổi, vậy mà lúc nói chuyện với một cô bé tám tuổi lại rất cẩn thận, ngữ khí thương lượng cứ như dọa sợ cô bé chạy, cảm giác như chính mình không có ưu thế nào để có thể cô bé đồng ý ở lại.

Lưu Giai Nghi cúi đầu ngồi ở mép giường, cô bé im lặng một hồi lâu vẫn không nhúc nhích, chỉ có ngón tay gầy guộc thong thả n4mchặt chăn, ngón chân cuộn tròn treo ở không trung.

“Trò chơi, nơi ở, hỗ trợ che dấu, một nơi có thể an toàn nghỉ ngơi và khôi phục tinh lực đều có, bọn họ cũng là người của tôi, tôi bảo đảm sẽ không hại em, cũng có thể hỗ trợ chăm sóc em, rốt cuộc em còn chưa thành niên, rất nhiều chuyện sẽ rất bất tiện, có hai người lớn bên cạnh giúp em, em còn có vấn đề gì khác nữa sao?” Bạch Liễu hỏi, “Em cứ nói ra đi, tôi sẽ nghĩ cách giúp em.”

Từ trước đến nay vẫn là Lưu Giai Nghi phải tự mình giải quyết, cô bé vẫn luôn nghiêng ngả lảo đảo mà trốn trốn tránh tránh, hoàn toàn có thói quen dựa vào bản thân để đối mặt với tất cả vấn đề, chưa từng có ai nói với cô bé rằng, em nói ra vấn đề của em, tôi giúp em giải quyết.

Lưu Giai Nghi rốt cuộc ngẩng đầu lên, hốc mắt cô bé có chút đỏ lên, nhưng ngữ khí lại rất lãnh đạm: “Được, vậy tôi phải trả lại cho hai người những gì đổi lại những thứ đó đây?”

Hướng Xuân Ho4có chút mê mang: “Trả cho dì.. thứ đó?”

“Thì là nơi ở, cơm nóng đồ ăn ngon, canh hai người hầm, các thứ linh tinh gì đó.” Lưu Giai Nghi cảm thấy chuyện thiếu nợ thì phải trả nợ là điều đương nhiên, “Hai người muốn tôi dùng gì đổi lại? Tiền hay là điểm đây?”

Hướng Xuân Ho4hốc mắt đỏ lên, vừa định nói không cần những thứ đó đâu thì Bạch Liễu đã mở miệng trước: “Tôi sẽ nói hai người đó ghi lại số tiền bỏ ra để tiêu phí cho em, đợi khi nào em chơi xong trò chơi thì sẽ tổng kết một lần luôn, còn vấn đề gì khác nữa không?”

Lưu Giai Nghi thong thả, trì độn mà lắc lắc đầu, cô bé cảm thấy hình như mình thiếu sót chuyện gì đó.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn cô bé cũng không biết đó là chuyện gì, cũng không biết là phải làm như thế nào.

Hướng Xuân Ho4dùng ánh mắt tràn ngập yêu thương muốn ôm Lưu Giai Nghi mà nhìn chăm chú cô bé, do dự thật lâu, người phụ nữ trung niên khuôn mặt tràn đầy tang thương này mới vươn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt Lưu Giai Nghi, giọng nói nghẹn ngào: “Tại sao lại gầy như thế này chứ, mới có lớn một chút thế này, lúc Quả Quả tám tuổi thì đã lớn gấp đôi con rồi..”

Lưu Phúc hốc mắt cũng đỏ lên, giọng nói ông khàn khàn: “Trở về thì dưỡng lại cho tốt, nuôi béo lên một chút, ăn nhiều thịt kho tàu canh xương hầm thì sẽ mau lớn.”

“Giống Quả Quả ăn nhiều một chút cho mau lớn, cho dù hai mắt không thấy nhưng thân thể khỏe mạnh được rồi.”

Lưu Giai Nghi không biết nên nói gì, cô bé im lặng.

Bạch Liễu liếc nhìn cô bé một cái: “Nơi tôi tìm cho em nhất định là sẽ nơi thích hợp cho em sinh tồn nhất, em không cần phải nghĩ nhiều như vậy, nên làm cái gì thì làm cái nấy, đêm nay tôi sẽ vào trò chơi, nếu em muốn theo thì theo, không theo cũng không sao, chờ đến khi Lưu Phúc và Hướng Xuân Ho4nhận nuôi em thì sau này em sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, không cần giống lúc trước chuyện gì cũng trốn tránh.”

Im lặng thật lâu, Lưu Giai Nghi mới nhẹ giọng: “Được.” Một tiếng, tỏ vẻ cô bé đã biết.

Ra khỏi cổng bệnh viện, Lưu Phúc không biết nên nói gì mà chỉ dùng sức n4mcánh tay Bạch Liễu một chút, Bạch Liễu nhìn qua thì thấy Hướng Xuân Ho4và Lưu Phúc cả hai mắt rưng rưng nhìn hắn.

“Cảm ơn, Bạch Liễu, thật sự cảm ơn.” Lưu Phúc sụt sịt nước mũi, chú cũng không biết nói gì thêm đành phải khô khan nói

chuyện nghiêm túc, “Buổi tối muốn vào trò chơi đúng không? Hai chúng ta cũng đi sao?”

Bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái ch3t, lại chưa từng nghĩ rằng trước khi ch3t lại còn có thể nhận một đứa con gái nuôi, ở thời điểm đau khổ nhất bọn họ cũng không phải là không có ý muốn nhận con nuôi, nhưng sau này lại tiến vào trò chơi lại không dám nghĩ đến nữa, tiếp xúc với ai cũng đều rất cẩn thận, chỉ sợ ảnh hưởng làm người ta phải vào trò chơi.

“Đúng vậy, nếu hai người muốn vào thì tôi sẽ nhờ Mục Tứ Thành tiếp tục mang theo hai người, có thể là trò chơi cấp hai, hai người có sợ không?” Bạch Liễu hỏi.

Lưu Phúc cùng Hướng Xuân Ho4chém đinh chặt sắt mà lắc lắc đầu: “Không sợ.”

……

Giải quyết xong chuyện của Lưu Giai Nghi, Bạch Liễu liền trở về phòng trọ nhỏ của mình.

Nhìn thời gian còn sớm, trạng thái tinh thần của Bạch Liễu đã quá mệt mỏi nhưng phải chuẩn bị để tiến vào trò chơi tiếp theo nên hắn quyết định nghỉ ngơi một chút, đặt đồng hồ báo thức xong hắn thay đồ ngủ nằm trên giường, khép hai mắt lại.

Bạch Liễu là người có chất lượng giấc ngủ cực kỳ tốt, rất ít khi nằm mơ.

Nhưng lần này không biết là do tiêu hao thể lực quá nhiều, quá mệt mỏi, Bạch Liễu đã nằm mơ một giấc mộng rất kỳ quái. Hắn cảm giác thân thể mình từ đầu ngón tay bị bị kín một tầng sương trắng, bị đóng băng không thể nhúc nhích được, trên người xuất hiện một thi thể lạnh như đá nặng trĩu đè lên nguc hắn, Bạch Liễu tưởng như mình mơ thấy quỷ áp giường.

Chính là con quỷ này lại khá xinh đẹp.

Tawil chống ở trên người hắn, nhìn xuống hắn, đồng tử nhợt nhạt không hề có cảm xúc loài người: "Vận rủi của cậu sắp đến."

Bạch Liễu có thể cảm nhận được cánh tay Tawil chống bên tai hắn, là một loại xúc cảm lạnh lẽo.

Hắn nửa tỉnh nửa mơ mà ngẩng đầu nhìn Tawil, rất muốn nói rằng hắn chưa từng có vận may nào hết, nhưng đối với xui xẻo lại quá quen thuộc rồi.

Nhưng giọng nói Bạch Liểu giống như một khối âm thanh nhão nhão dính dính, trước sau đều không thể phát ra tiếng ào, chỉ có thể thốt lên một vài âm thanh đứt quãng kỳ dị, dính nhớp, phối hợp với tư thế cơ thể đang bị đè thế này … Bạch Liễu biết ý ngưng lại việc cố gắng phát ra âm thanh, dùng ánh mắt ra hiệu Tawil tiếp tục nói.

Mà Tawil cúi người, dùng ngón tay lướt từ cổ Bạch Liễu đến giá chữ thập treo trước nguc hắn, cúi đầu hôn môi chiếc giá chữ thập rồi đặt ở giữa mày Bạch Liễu, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng ấn xuống.

“Khi đồng hồ treo tường điểm 9 giờ 15 phút, kẻ báo thù mang theo hận ý sẽ đến cùng với vận mệnh chú định tử vong giáng xuống trên người cậu, vì thế thần minh hiện thân, ở nơi này cảnh báo cho cậu, chúc phúc cho cậu, che chở cho cậu.”

Tawil rũ mắt nhìn Bạch Liễu đang nhíu mày giãy giụa, trong ngữ điệu của vị thần trang trọng nhưng hờ hững có loại nói không nên lời.

Y nói: “Tín đồ tà ác của ta, hãy nhớ kỹ, muốn né tránh viên đạn tự sát của thợ săn, không cần dùng bên phải đôi mắt đi thịnh phóng dục v0ng, trước khi tử vong chân chính xuất hiện, trên người của ngươi thời gian duy nhất thả không thể nghịch chuyển.”

Tawil đặt ngón cái lên đôi mắt Bạch Liễu, y cúi đầu hôn môi vào chiếc chữ thập ngược giá giữa trán Bạch Liễu, sau đó dùng đôi môi lạnh lẽo như chiếc giá chữ thập nói: “Tất cả mấu chốt đều ở trong tay phù thủy nhỏ, độc dược hay là giải dược là do sự lựa chọn của cậu.”

“Thần linh tồn tại vĩnh viễn, linh hồn tồn tại vĩnh viễn.”

Tawil đem giá chữ thập thả lại trong quần áo Bạch Liễu, y nhìn chăm chú Bạch Liễu, trong đồng tử ánh lên lên một nhánh lá cây dần dần giãn ra nở rộ màu ho4hồng hồng nhạt: “Hãy cẩn thận ho4hồng.”

Vừa dứt lời, y liền hóa thành hằng hà sa số cánh ho4hồng diễm lệ rơi lả tả lên người Bạch Liễu, một luồng hương ho4hồng nồng đậm tỏa ra từ những cánh ho4hồng khiến Bạch

Liễu không thoải mái lắm, sau đó những cánh ho4liền vỡ ra thành một đám sương khói nhẹ nhàng màu hồng phấn, mê luyến xoay quanh chăn Bạch Liễu, cuối cùng như một nhúm tro tàn sau đám cháy dừng ở dưới giường hắn, bị gió thổi qua liền tiêu tán mất tích.

Bạch Liễu giật mình đến mở mắt.

Ho4hồng cái gì, cánh ho4cái gì, Tawil cái gì cũng đều không có, hắn đang ở phòng thuê cao chưa đến 3 mét của mình, ngủ trên một chiếc giường chân lò xo cũ, Bạch Liễu ngồi dậy, hắn móc chiếc giá chữ thập từ trong cổ mình ra.

Chiếc giá chữ thập luôn đeo bên người hắn mang một xúc cảm lạnh lẽo kỳ quái, Bạch Liễu ghé chóp mũi vào chiếc giá chữ thập ngửi ngửi một chút.

Trên chiếc giá chữ thập còn vương lại mùi hương ho4hồng làm hắn khó chịu.

“Vận rủi cùng tử vong đều sắp xuất hiện trên người ta …” Bạch Liễu vuốt v3 giá chữ thập trên tay mình, híp híp mắt, “ … Phải cẩn thận thợ săn cùng ho4hồng.”

Tawil là thần, bởi vì hắn có giá chữ thập nên đã đạt được thân phận là 【 Tín đồ Tawil】, cho nên hắn vừa mới nhận được những ám chỉ mang tính tin tức của Tawil, nói nôm na chính là 【 thần dụ 】.

Tự cổ chí kim, 【 thần dụ 】là kiểu lời nói mơ hồ thật giả lẫn lộn, lời Tawil nói cho hắn nghe cũng vậy, rất nhiều thông tin

đều không biết rõ đó là gì.

Nếu dùng tri thức thế giới quan trước đây của Bạch Liễu giải thích 【 thần dụ 】 mơ hồ này thì hắn sẽ nói rằng thần không tồn tại, 【 thần dụ 】 đều là do bọn thần côn nói xàm nói phét để lừa gạt tín đồ, bình thường đều hàm hồ cho qua chuyện, đến khi sự tình phát sinh to chuyện rồi thì mới có khả năng lòi mặt chuột.

Nhưng 【 thần dụ 】 lần này của Tawil lại cho hắn một cảm giác rất quen thuộc.

"Có thể là đoạn sau của lời nói đã bị che chắn, bởi vì có nội dung không thể nói thẳng sẽ bị che đi, cho nên không thể không nói quanh co lòng vòng dùng cách biểu đạt khác để diễn tả ý tứ …" Bạch Liễu trầm ngâm suy nghĩ, "Cho nên rất có khả năng Tawil cũng bị một thứ tồn tại cao hơn kiểm soát lời nói của mình, không thể nói trực tiếp cho mình biết cần phải đề phòng cái gì, chỉ có thể ám chỉ ngắn gọn cho mình, làm mình cẩn thận cảnh giác."

Phù thủy dễ đoán nhất, ám chỉ chính là Lưu Giai Nghỉ.

Nhưng ho4hồng và thợ săn thì ám chỉ ai hoặc cái gì đây?

Bạch Liễu n4mlấy giá chữ thập nồng nàn mùi ho4hồng, nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường cũ nát xem thời gian gian, hắn nheo nheo mắt.

Hiện tại vừa đúng 9 giờ 15 phút.

Bạch Liễu nghe được tiếng bước chân lầm rầm truyền đi trên đường trước phòng hắn, phòng cho thuê cách âm không tốt, vì vậy Bạch Liễu có thể nghe rõ ràng tiếng bước chân bên ngoài, không nhiều người lắm, đều là trực tiếp từ cửa đi qua rồi hướng lên trên, có vẻ giống các hộ gia đình bình thường trong tòa nhà.

Nhưng đến lần thứ tư khi tiếng bước chân rất có quy luật kia lại xuất hiện, Bạch Liễu thở nhẹ từ trên giường bước xuống mặc xong quần áo và mang giày, hắn mở cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài, nghiêm túc đánh giá tính toán thử xem nếu mình nhảy từ lầu 5 xuống thì khả năng tồn tại là bao nhiêu phần, cuối cùng lựa chọn từ bỏ.

Tòa nhà nơi hắn ở từ trên xuống dưới đều là phòng trọ giá rẻ, Bạch Liễu ở lầu 5, mà trên lầu 5 tổng cộng chỉ có bốn khách thuê, điều này chứng tỏ người tới không phải là hộ gia đình bình thường trong tòa nhà, hơn nữa loại tiếng bước chân đều đặn chứng tỏ được huấn luyện này Bạch Liễu rất quen thuộc, hắn nghe được rất nhiều lần từ một người quen thuộc ——

——đó chính là Lục Dịch Trạm.

Những tiếng bước chân đó cuối cùng ngừng lại trước cửa phòng Bạch Liễu, cánh cửa sau lưng Bạch Liễu bị đá văng ra một cách mạnh mẽ, một đám người lập tức chĩa súng vào hắn lạnh giọng quát: “Cảnh sát đây! Không cho phép nhúc nhích! Giơ hai tay lên!”

Bạch Liễu nhanh chóng cúi đầu ngậm đồng tiền xu đang treo trên cổ của mình dấu ở mặt dưới lưỡi trong miệng.

Gió đêm luồn vào ô cửa sổ, Bạch Liễu ch4m rãi xoay người không nhanh không chậm giơ đôi tay lên.

Gió thổi tóc trên trán hắn bay lất phất, tuy rằng Bạch Liễu cái gì cũng chưa làm nhưng lại có dự cảm được rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ bị bắt nên rất bình tĩnh. Hắn thuận theo để đám người cảnh sát trói hai tay lại, bọn họ không hỏi han gì nhưng thoạt nhìn không hiểu tại sao lại có vẻ khá sợ hãi.

Tuy rằng Bạch Liễu còn chưa hiểu lắm tại sao mình lại bị trói nhưng đám người cảnh sát này lại cực kỳ sợ hắn, lúc 9 giờ 15 phút các cảnh sát xông vào phòng hắn toàn bộ đều võ trang tận răng, trang phục phòng hộ từ đầu đến chân, Bạch Liễu nhìn ra được độ dày của nó từ 2~3cm, không biết làm từ kim loại gì nhưng vẻ ngoài phòng ngự vô cùng chắc chắn.

Loại trang bị này làm đám người cảnh sát giống như là sắp đi tháo dỡ một loại bom khủng b0 có lực sát thương cực mạnh nào đó.

Mà Bạch Liễu không biết bản thân mình có bom khủng b0 như vậy từ bao giờ hiện đang ngồi trên xe ngủ gà ngủ gật.

Chiếc xe Bạch Liễu đang ngồi cũng là một loại xe đặc biệt, phía trước ngăn cách phía sau bằng một tấm kim loại rất dài, chỉ chừa một cửa sổ nhỏ chừng 15x15cm, nhìn qua cửa sổ có thể thấy một cậu cảnh sát nhỏ đang ngồi khẩn trương nuốt nước miếng, một tay chĩa súng vào Bạch Liễu, có vẻ như sợ cái người đang bị trói tay chân kia đột nhiên phát điên lên vậy.

Ánh sáng đèn đường từ phía trước loang loáng truyền qua cửa sổ nhỏ chiếu đến phía sau nơi Bạch Liễu đang ngồi, trên thành xe có một ký hiệu tam giác màu đỏ vẽ một con bạch tuột đang dữ tợn vặn vẹo xúc tua, bên cạnh vẽ một người tứ chi rụng rơi máu chảy đầy đất bằng nét bút đơn giản, tiếp đó là đánh một dấu đỏ lớn trên mặt bạch tuột.

Phía dưới kèm theo ghi chú rõ ràng:

【Vật phẩm siêu nhiên nguy hiểm chưa xác định, có khuynh hướng gây thương tích cho người khác! Vui lòng cảnh giác giữ khoảng cách!】

Trên gương mặt không cảm xúc của Bạch Liễu đột nhiên lóe lên ánh đèn, cậu cảnh sát nhỏ đang canh giữ hắn từ cửa sổ sợ đến mất suýt chút nữa là đánh rớt súng, cảnh sát đang lái xe cũng bị động tĩnh này làm cho hoảng sợ: "Nó làm sao vậy?! Xuất hiện dị biến sao?"

Cảnh sát nhỏ khóc nức nở nói: "Nó! Nó đang thở!"

"Bình tĩnh coi!" Cảnh sát lái xe hít sâu xuống hai cái, "Nó là quái vật dị đoan hình người đầu tiên mà phân cục chúng ta bắt được, thở là chuyện bình thường, không cần phải sợ hãi như vậy."

- ——oOo—

Chương 135

Đầu lưỡi Bạch Liễu ở khoang miệng tê giật, đồng tiền xu ở niêm mạc dưới lưỡi đang chuyển động nhẹ nhàng, trong mắt hắn không thể hiện cảm xúc gì, thần sắc bình tĩnh lướt qua đôi mắt sợ hãi của cậu cảnh sát nhỏ đang trông coi hắn nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Xe vận tải mang theo theo rương kim loại dày nặng phóng như bay trên đường trong đêm khuya thanh vắng, sau đuôi còn vài chiếc xe chạy theo, cùng hướng đến một toà kiến trúc sân vận động lớn màu trắng có mái vòm nằm giữa cánh đồng hoang vu.

_____

Bên trong mái vòm kiến trúc sáng bóng màu trắng kim loại lạnh lẽo có thể phản xạ ánh sáng, mỗi một mặt đều như gương, bóng đèn to như mặt trời treo chính giữa, ánh sáng lạnh lẽo hắt ra từ các vách tường bốn phương tám hướng bắn lại đây đến chói mắt, các nhân viên đang tới lui bên trong đều phải mang kính tối màu bảo vệ mắt.

Những người cảnh sát bắt giữ Bạch Liễu đi vào toà nhà thì vô cùng thuần thục đeo kính bảo vệ mắt cho mình, còn Bạch Liễu đang bị họ dùng xích kim loại trói lại thì không có chiếc kính bảo vệ mắt nào.

Ở nơi có ánh sáng cao độ, không chỉ không mang kính bảo vệ mà còn mở to mắt, thì chỉ cần một hai giây thôi tròng mắt liền sẽ mất đi công năng thị giác bình thường, chỉ có thể nhìn thấy quầng sáng yếu ớt, nếu nhìn chăm chú trong thời gian dài thì có thể sẽ xuất hiện tình trạng quáng tuyết, tròng mắt bị bỏng ánh sáng dẫn đến mù loà.

Vốn dĩ Bạch Liễu muốn liếc mắt quan sát cấu tạo kiến trúc bên trong toà nhà để tìm thời cơ chạy trốn, nhưng rõ ràng loại ánh sáng cường độ cao được thiết kế như thế này chính là để đối phó với những người muốn ghi nhớ sơ đồ đường đi để trốn thoát như hắn.

Dưới ánh sáng ở đây, tròng mắt người bình thường cơ bản không thể nào nhìn đến bất cứ thứ gì, càng không thể ghi nhớ đường đi.

Bạch Liễu nháy mắt từ bỏ ý tưởng này, hắn nghe lời nhắm mắt lại, bị những người khác kéo túm đi về phía trước.

Những người này cuối cùng đem Bạch Liễu đến một căn phòng nhỏ hình vuông bằng kim loại xám không quá cao. Trong phòng có một cái bàn và hai cái ghế, trên bàn để một chiếc đèn bàn rất cao đang bật sáng, trên vách tường là một cái cửa sổ nhỏ như cái cửa sổ trên xe. Bạch Liễu có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài cửa sổ nhỏ truyền đến.

“Báo cáo phó đội trưởng chi đội số 3! Tiểu đội đã thành công bắt được dị đoan hình người nguy hiểm mã số 006!”

“Nhiệm vụ lần này không ai nổi điên! Không ai bị dị đoan thôi miên hoặc tự sát! Không ai bị dị đoan công kích vật lý gây tổn

thương cơ thể! Do Đường đội dự đoán quái vật dị đoan thuộc màu đỏ nguy hiểm cao nên khi bắt giữ đã điều động 5 chiếc xe thiết giáp đã cải tạo, 17 chi quản thúc súng ống và 1 chi đạn pháo ống, 33 đội viên chi đội số 3, trước mắt không có tiêu hao bất kỳ đội viên hay vũ khí nào, nhiệm vụ đã hoàn thành viên mãn!"

Một giọng nam ôn hoà nói: "Làm phiền các đội viên rồi, tiếp theo tôi sẽ tự mình thẩm vấn điều tra vật dị đoan này."

Giọng nói người báo cáo có chút nóng nảy: "Đội trưởng Tô, anh vội gì chứ, chờ Đường đội đến rồi hãy đi cùng anh ấy! Hai người đề phòng tốt hơn, hơn nữa là cũng nhờ Đường đội dốc hết sức chủ trương đêm nay mới bắt giữ được tên dị đoan này, anh đối mặt một mình như vậy thật quá nguy hiểm đi!"

" Đường đội đâu rồi nhỉ?"

Giọng nói ôn hoà kia có chút vi diệu trở nên lãnh đạm, nam nhân được gọi là Tô đội kia dường như có chút thất vọng mà thở dài một hơi: " Đêm nay phát điên một hồi làm chúng ta đi bắt dị đoan, sau đó lại đi uống rượu rồi, bây giờ không biết đang say xỉn ở đâu, gọi điện thoại cũng không bắt máy, cho người đi tìm đi."

" … Đường đội lại đi uống rượu?" Giọng nói của người đội viên kia có vẻ không thể tin tưởng được, "Sao anh ấy lại vậy được chứ?! Nhiệm vụ đêm nay chính là anh ấy vận dụng đặc quyền đội trưởng, ra lệnh mạnh mẽ bắt hết các dị đoan đã điều tra trước đó! Không phải Đường đội đã nói là sẽ đích thân làm sao? Như thế nào lại đi uống rượu chứ?"

“Cũng không phải là lần đầu tiên anh ta đột nhiên nổi hứng lên rồi yêu cầu chi đội đến địa phương kỳ quái nào đó bắt quái vật.” Đội trưởng Tô cười khổ một tiếng, “Anh ta uống say thì nhìn ai cũng thành quái vật, bất quá đây là lần đầu tiên vận dụng đặc quyền đội trưởng, đêm nay anh ta nghiêm túc cung cấp tin tức dị đoan hình người tên Bạch Liễu này vô cùng chi tiết chính xác, tôi còn tưởng rằng anh ta điều tra ra thì sẽ muốn tự mình làm, bây giờ nhìn tình huống này, nói không chừng người ta chỉ là một dân chúng bình thường vô tội …”

“Tôi đi vào xem trước tình hình như thế nào đã.”

Vừa nói xong thì cánh cửa căn phòng nhỏ bằng kim loại giam Bạch Liễu bị đẩy ra.

Người đến là một nam nhân tầm 30 tuổi, khuôn mặt văn nhã khiêm tốn, thân mặc một bộ cảnh phục ngay ngắn, mang theo mặt nạ phòng hộ và bao tay da màu nâu, vóc người cao hơn 1 mét 8, có một đôi mắt màu vàng xám hoặc là màu hổ phách nhạt dịu, mái tóc có vẻ như đã lâu không chăm sóc, nửa dài rũ xuống hai bên mặt, mắt có vẻ thức đêm mà hiện lên quầng thâm, nhưng tổng thể nhìn sạch sẽ, ngăn nắp, có vẻ như là một nam nhân biết cách giữ gìn tốt trạng thái sinh hoạt của mình mặc dù phải làm việc ở cường độ cao, ánh mắt đầu tiên nhìn qua giao tiếp vừa đủ, là loại hình làm người ta phải buông lỏng cảnh giác khi tiếp xúc.

Ánh mắt Bạch Liễu dừng ở tấm thẻ thân phận kẹp trên túi áo nguc: 【 Phó đội trường chi đội 3 Cục Xử lý Dị đoan Nguy hiểm —— Tô Dạng 】

Tô Dạng ngồi đối diện Bạch Liễu có vẻ hơi xa cách đề phòng, anh ta chú ý Bạch Liễu đang quan sát tấm thẻ thân phận của

mình thì chỉ chỉ vào nó, ngẩng đầu lên bất đắc dĩ giải thích cho Bạch Liễu: “Vị đồng chí này bị cu0ng ép bạo bực bắt đi chắc khó mà tin tưởng, nhưng chúng tôi thật sự là cục chính quy của quốc gia.”

Bạch Liễu không nóng không lạnh giương mắt nhìn Tô Dạng, không đáp lời.

Tô Dạng càng thêm bất đắc dĩ: “Cục của chúng tôi, tuy rằng nghe có vẻ không thực tế, nhưng rất nhiều người dân không biết rằng, trên thế giới này không biết từ khi nào đã xuất hiện rất nhiều sự tồn tại mà kho4học thường thức của nhân loại hoàn toàn không thể giải thích, đó là những thứ giống như quái vật, chúng tôi gọi chúng nó là dị đoan.”

“Những dị đoan đó có thể thôi miên làm người khác nổi điên hoặc hút máu người, mà xử lý chúng ít nhiều gì cũng gây tổn hại cho người dân, vì vậy chúng tôi thành lập một bộ phận chuyên giải quyết những tình huống liên quan đến dị đoan, tối nay những người tham gia chiến dịch đều là thành viên của cục chúng tôi.”

Bạch Liễu nhướng mí mắt lên: “Vậy thì có liên quan gì đến tôi? Tôi nhìn giống dị đoan lắm à?”

Tô Dạng không trực tiếp trả lời Bạch Liễu mà lấy một cái điều khiển từ xa trên bàn trước mặt từ Bạch Liễu, nhắm ngay vách tường nhẹ nhàng ấn một cái, trên vách tường ch4m rãi hạ xuống một cái màn hình màu trắng, đối diện là một cái máy chiếu, bắt đầu mở một tập tin PPT trên màn hình:

【Bộ phổ cập kho4học xử lý dị đoan nguy hiểm】

Tô Dạng nhìn về phía Bạch Liễu: “Trước tiên tôi sẽ giải thích một chút về loại dị đoan mà tôi vừa nói, sau đó sẽ bàn chi tiết về trường hợp của cậu. Như tôi đã nói, tuy rằng bộ phận tôi phụ trách những loại dị đoan trên thế giới nhưng cũng mới thành lập cách đây không lâu thôi, chúng tôi cũng không biết những dị đoan đó đến từ đâu, nhưng sự thật là chúng nó vẫn thường xuyên xuất hiện với rất nhiều hình dạng, người có, động vật có, cũng có dạng vật phẩm nữa.”

Tô Dạng ấn vào điều khiển từ xa, một tấm ảnh hiện ra trên màn hình PPT.

Anh ta tiếp tục nói: “Sức phá hủy của các loại dị đoan này rất đáng sợ, cậu còn nhớ vụ án nổ bom ở Kính Thành không?”

Hình ảnh trên PPT là ảnh chụp cái gương cổ mà Bạch Liễu đã từng thấy ở 《 Trạm cuối bốc lửa 》, chung quanh có một đám người ăn mặc giống Tô Dạng đang cau mày nghiêm túc đo lường thăm dò đo lường mặt gương.

Tô Dạng nói: “Đây là cái gương trong vụ án nổ bom ở Kính Thành, sau khi vụ án xảy ra thì rất nhiều công chúng nghi ngờ tại sao hung thủ lại có thể trắng trợn táo bạo mang bom lên tàu điện ngầm như vậy, kiểm tra an ninh không có tác dụng hay sao, lúc ấy chúng tôi công bố với bên ngoài là bọn trộm dấu bom trong gương, kết quả là bị chửi bới đến gần một tháng, nói chúng tôi vì muốn đùn đẩy trách nhiệm mà cái gì cũng phát biểu được, vì độ lớn và độ dày của bom cơ bản là không có khả năng chứa được một lượng bom như cả nhà máy được.”

Anh ta lại ấn một cái trên điều khiển từ xa, hình ảnh trên màn hình chuyển đổi, vẫn là đám người đang mặc đồ phòng hộ lúc nãy nhưng lúc này biểu tình bọn họ rất khiếp sợ, móc một quả bom to từ trong gương ra, hình ảnh này thật sự hoàn toàn phản không gian và thường thức của con người.

“Nhưng sự thật chính là như vậy.” Tô Dạng quay đầu nhìn về phía Bạch Liễu, “Sau vụ nổ chiếc gương bị vỡ vụn, chúng tôi tốn không ít công sức mới thu thập đủ các mảnh vỡ tái chế lại nó. Sau đó chúng tôi đã làm rất nhiều kiểm tra đo lường và thực nghiệm với chiếc gương, phát hiện nó giống như một không gian gấp vậy, có thể lấy từ trong bên nó các loại đồ vật kích thước lớn nhỏ, ngoài ra, đồ vật đã bỏ vào gương thì không thể nào bị phát hiện dưới X-quang hoặc các trang bị kiểm tra đo lường.”

“Sau một thời gian dài thực nghiệm và kiểm tra thì chúng tôi còn phát hiện ngoài việc chứa vật phẩm ra, chiếc gương còn có chức năng hiện thực hóa tinh thần, nếu nhân viên thực nghiệm nhìn mặt gương trong thời gian dài thì trong gương sẽ xuất hiện loại đồ vật mà họ không mong muốn nhìn thấy nhất.”

“Qua điều tra chúng tôi phát hiện, trước đây trong gương xuất hiện bom là bởi vì anh em bọn trộm kia sau khi trộm được tấm gương thì rất sợ làm vỡ nó, sợ tất cả những thứ có thể làm vỡ chiếc gương quý giá này, hơn nữa bọn chúng ngày đêm nhìn chăm chú vào mặt gương để canh chừng, cho nên sự sợ hãi của bọn chúng biến thành bom tồn trữ bên trong gương, cuối cùng xảy ra vụ nổ trên đoàn tàu như chúng ta đã biết.”

Hình ảnh trên PPT lại thay đổi, lần này biến thành một hình ảnh thuyết minh:

【 Tên vật phẩm dị đoan 】: Kính Murphy

【 Mã số 】: CEDT-0714

【 Báo cáo 】: Được phát hiện sau vụ nổ bom trên tàu hỏa ở Kính Thành, đoàn tàu nổ mạnh trước khi tiến vào ga cuối, đã xác thực các nạn nhân đều tử vong do vụ nổ và bị mảnh kính ghim vào cơ thể ……

…. Sau khi thu thập đủ các mảnh vỡ thì chúng tự động ghép lại nguyên trạng thành kính hoàn chỉnh, không tìm thấy dấu vết bị bể vỡ trước đó..

… Sau nhiều thứ nghiệm, nếu người thực nghiệm nhìn vào gương hơn mười bảy phút thì vật phẩm trong gương sẽ thay đổi thành vật phẩm mà họ sợ hãi nhất..

【 Phương thức bảo quản 】: Đặt dưới mặt đất 17 mét, phủ vải tối màu, muốn vào phòng bảo quản vật phẩm CEDT—0714 cần phải được sự đồng ý cho phép của ba chi đội phó đội trưởng hoặc một chính đội trưởng.

【 Cấp bậc nguy hiểm】: Bậc 1 – Nhẹ – Màu đỏ

“Tất nhiên là những lần thực nghiệm sau này thì đồ vật trong gương không phải là bom nữa.” Tô Dạng mỉm cười trêu ghẹo một câu, “Chúng tôi cho một người nhân viên ghét ăn cay ăn một cái lẩu cay, sau đó để anh ta nhìn vào gương, kết quả trong gương đều là các món nước lẩu cay xé lưỡi.”

Tô Dạng tiếp tục trình chiếu các hình ảnh PPT trên màn hình: “Mới đây không lâu xảy ra vụ án trúng độc nấm ở viện mồ côi, chắc là cậu cũng đã xem bản tin trên TV phải không?”

Bạch Liễu nhìn về phía mặt tường —— trên màn hình là hình ảnh của huyết linh chi, nhưng không phải là ảnh chụp mà chỉ là hình vẽ tay.

“Giữa năm chúng tôi tiếp nhận vụ án đó, điều tra ra được những người đầu tư mấy năm trước khả năng là có liên quan đến vật phẩm này, nghe nói là có thể trị được tất cả các loại bệnh tật, nhưng tiếc là chúng tôi không có manh mối cụ thể.” Tô Dạng cười rất thành thực, tựa như vô tình quét mắt nhìn thoáng qua Bạch Liễu, “Nhưng cậu xem có trùng hợp không, sáng nay vừa có người cung cấp manh mối cho chúng tôi, đội viên của đội 2 đã đi bắt người rồi.”

Hình ảnh trên PPT lại biến thành một đoạn video ngắn của camera phòng bệnh bệnh viện.

Trong video Bạch Liễu đang đứng kế bên giường mấy đứa trẻ bệnh, mà những đứa trẻ này sau khi Bạch Liễu đi liền nhanh chóng khôi phục sức khỏe, lại còn nhìn Bạch Liễu rời khỏi phòng và nói cám ơn.

Bạch Liễu thấy hình ảnh rõ ràng mồn một như thế thì thót cả tim.

Hắn nghĩ thầm, lật cmn xe rồi!

“Sau khi cậu đi thì chúng tôi thu thập các mẫu nôn của mấy đứa trẻ để làm xét nghiệm, phát hiện trong đó có một loại sợi rất kỳ lạ.” Tô Dạng móc một bình thủy tinh nhỏ cỡ ngón tay cái từ trong túi nguc phải ra, bên trong là một sợi thực vật màu hồng được đặt trong dịch bảo quản.

Anh ta ngẩng đầu thẳng tắp nhìn về phía Bạch Liểu, “Đồng chí Bạch Liễu này, ngày hôm đó ngoài cậu ra thì không còn ai đến thăm mấy đứa trẻ cả, ngoài ra sau khi cậu đến thì sức khỏe của bọn trẻ hồi phục rất nhanh chóng, cậu có thể giải thích cho tôi biết loại sợi này từ đâu mà có không?”

Tác giả có lời muốn nói: 6 làm tốt lắm, lật xe chỉ là chuyện xui xẻo thôi! Nhân vật quan trọng còn chưa lên sân khấu đâu quý vị ạ!

- ——oOo—

Chương 136

Thì ra đây là nguyên nhân mà một đám cảnh sát các người đến còng tay bắt một công nhân luôn tuân thủ lật pháp như tôi vào 9h tối à?" Bạch Liễu quơ quơ chiếc còng bạc nặng trĩu trên tay, nhẹ nhàng bâng quơ chuyển sang đề tài khác: "Video này chẳng chứng minh được chứng cứ gì cả."

"Sếp à, có vậy thôi mà đã bắt người rồi, có phải là quá chủ quan không nhỉ?"

Tô Dạng có chút xấu hổ giả vờ ho khan.

Quả đúng là như thế, anh ta chuẩn bị video này để lừa gạt Bạch Liễu chứ thật ra chẳng có chứng cứ gì để bắt người cả.

"Tôi chỉ là một nhân viên văn phòng thất nghiệp ở một phòng trọ cho thuê giá rẻ thôi." Bạch Liễu từ tốn nói, "Nếu tôi có cái vật gì gì có thể điều trị bách bệnh như anh nói thì tại sao phải rảnh rỗi đi cho mấy đứa trẻ đó ăn? Các anh cũng điều tra tôi rồi, hẳn là biết tôi đang thiếu tiền đúng không?"

Tình trạng kinh tế của Bạch Liễu quả thật không tốt lắm, nếu hắn thật sự có được cái Huyết Linh Chi gì đó thì không có lý nào lại làm chuyện tốt không lưu anh, cho mấy đứa trẻ ăn chẳng ích lợi gì cả ——— người bình thường dùng chân cũng có thể suy nghĩ được là thứ đó có thể kiếm bao nhiêu tiền, rất ít người có thể chống cự loại cám dỗ này, huống chi là Bạch Liễu đã thất nghiệp gần một tháng.

“Một nhân viên công chức thất nghiệp à? Thế thì tại sao người đàn ông họ Miêu trước khi cắt cổ tự sát lại kêu to tên của cậu? Tô Dạng rất mau khôi phục bình tĩnh, anh ta lại ấn vào điều khiển từ xa.

Trên màn hình xuất hiện một video ngắn khác.

Trong video là khuôn mặt điên loạn và mệt mỏi Miêu Cao Cương, tròng mắt gã thô lố, xương gò má nhô cao, tay cầm dao để lên yết hầu của mình, dưới chân máu chảy lênh láng, cách đó không xa là thi thể của Miêu Phi Xỉ ch3t không nhắm mắt.

Có tiếng người kêu lớn: “Miêu Cao Cương! Anh bình tĩnh lại đi! Bỏ dao xuống!”

“Tự sát không giải quyết được vấn đề gì hết! Anh trước hết bình tĩnh đã, nếu có chuyện gì không giải quyết được thì có thể nói cho cảnh sát chúng tôi biết!”

Miêu Cao Cương hoảng sợ lắc lắc đầu, tay chân gã co rút lại, giọng khàn khàn rít lên: “Tôi ch3t rồi! Tôi bị Bạch Liễu gi3t ch3t rồi!!”

“Tôi không phải tự sát, tôi bị hắn gi3t ch3t!”Miêu Cao Cương có vẻ rất kháng cự con dao trên tay mình, trán gã căng chặt như thể muốn cách xa thần ch3t trên lưỡi dao, nhưng tay gã lại như có ý thức riêng của nó, mạnh mẽ cứa vào mạch máu trên cổ, gã đau đớn kêu thảm thiết: “Hắn giết tôi!!”

“Bạch Liễu! Bạch Liễu! Bạch Liễu và pho tượng kia là hung thủ gi3t ch3t tôi!!”

Máu ở động mạch phun ra ào ạt lên tới trần nhà, Miêu Cao Cương trợn tròn mắt tay cầm dao ngã xuống vào vũng máu.

Video dừng lại ở hình ảnh Miêu Cao Cương ngã trên mặt đất, Tô Dạng quay đầu nhìn về phía Bạch Liễu: “Cậu có muốn nói gì không?”

“Tôi chẳng có gì muốn nói cả.” Bạch Liễu mặt mày sắc đá, trong ánh mắt còn mang theo một vẻ mê hoặc: “Đồng chí cảnh sát, tôi hoàn toàn không quen biết người này, đây là hung thủ mà trên TV đã thông báo à? Anh ta không phải tự sát sao? Các anh cũng quay chụp toàn bộ quá trình anh ta tự sát rồi, có liên quan gì đến tôi đâu?”

“Trước khi ch3t anh ta kêu lớn tên của cậu.” Tô Dạng nhìn thẳng Bạch Liễu cường điệu, “Anh ta nói rằng cậu giết anh ta, có khả năng là để lại tin tức cho chúng tôi biết.”

“Vậy cho nên anh ta ch3t lại biến thành tôi giết anh ta à?” Bạch Liễu cười như không cười nhìn Tô Dạng, “Đội trưởng Tô, anh làm vậy là ép buộc tôi, tôi bị tổn thương trong lòng, nếu không chịu nổi áp lực mà anh gây ra rồi tự sát, sau đó lúc tự sát tôi gọi tên anh, vậy có nghĩa là đội trưởng Tô là hung thủ gi3t ch3t tôi đúng không?”

Tô Dạng ch4m rãi phun ra một hơi, không trả lời Bạch Liễu, anh ta biết nếu đáp lại thì câu chuyện sẽ đi về nơi xa luôn.

Bạch Liễu này so với sự tưởng tượng của anh ta thì dầu muối không ăn, nói chuyện thì văn vẻ khách sáo, thích ứng cũng rất nhanh nhạy, nhưng trên lý lịch thì thật sự chỉ là một người bình thường.

"Tất nhiên ý tôi không phải như vậy, chỉ là cậu thật sự rất khả nghi, đồng chí Bạch Liễu." Tô Dạng đem câu chuyện vòng trở lại.

"Cảnh sát các người làm việc đều dựa trên chứng cứ đúng chứ?" Bạch Liễu không nhanh không chậm mà liếc mắt nhìn Tô Dạng, "Ngoại trừ nhìn tôi khả nghi ra thì còn chứng cứ nào khác chứng minh tôi giết người họ Miêu kia không?"

Tô Dạng im lặng không nói.

Bạch Liễu và Miêu Cao Cương không hề có bất cứ liên hệ gì, hai người chưa từng gặp mặt nhau, trong sinh hoạt cũng chưa từng đụng chạm liên quan gì nhau, vì vậy Miêu Cao Cương trước khi ch3t lại gọi tên Bạch Liễu thật là quỷ dị, chính vì vậy mà vụ án này bị chuyển qua Cục Xử lý Dị đoan Nguy hiểm.

Nhưng trừ câu nói không đầu không đuôi của Miêu Cao Cương kia ra thì vụ án này không hề có chứng cứ gì cả.

Bạch Liễu bình tĩnh dò hỏi: "Cho nên đúng thật là không hề có chứng cứ, đội trưởng Tô, tôi thật không hiểu, dưới tình huống không hề có bất kỳ chứng cứ nào, sao các anh có thể dùng bạo lực bắt tôi đến đây để thẩm tra vậy? Không đúng với kiến thức pháp luật mà tôi được biết lắm."

Cả Tô Dạng và Bạch Liễu đều mệt mỏi, ánh mắt như thể chưa tỉnh ngủ nhìn nhau trong chốc lát, anh ta rốt cuộc ray rứt lương tâm, bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng. Tô Dạng lấy một cái lọ nhỏ khác trong túi ra, đặt trên bàn trước mặt Bạch Liễu.

Trong lọ nhỏ là một luồng khí màu hồng phấn xoay vòng vòng lấp lánh ánh sáng, tựa như những vì sao lưu lạc trong thiên hà vũ trụ, thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Ánh mắt Bạch Liễu khẽ nhúc nhích —— vật thể trong lọ rất giống luồng sương khói màu hồng phấn mà Tawil hóa thân vỡ vụn trong giấc mộng của hắn.

“Gần đây trên mạng đang bán rất chạy loại nước kho4dạng khí này, gọi là Ho4hồng Càn Diệp.” Ánh mắt Tô Dạng nhìn cái lọ màu hồng phấn tràn ngập hương vị thanh xuân thiếu nữ và mộng ảo lãng mạn kia đầy nghiêm túc, “Loại nước ho4này có thể làm tinh thần người dùng hưng phấn, nghe nói chỉ cần xịt lên người thì có thể nâng cao năng suất làm việc cả ngày, cho nên nó rất được các công ty ưa chuộng, thường mua về để xịt phòng cho không khí tươi mát, cho nên nó còn có biệt danh là 【cà phê dạng khí 】và 【 yêu công việc 】.

“Nhưng gần đây chúng tôi phát hiện, các công ty sử dụng loại nước ho4này sau khi ngưng sử dụng hoặc đổi sang sử dụng hiệu khác thì nhân viên làm việc trong đó sẽ xuất hiện tình trạng nổi điên.” Tô Dạng im lặng một chút lại nói, “Nhưng kỳ lạ hơn nữa là sau khi đem nước ho4đi kiểm tra xét nghiệm thì không tìm thấy bất cứ thành phần gây hại nào, hoàn toàn phù hợp với tất cả tiêu chuẩn chế tạo và tiêu thụ. Chúng tôi cảm thấy có điều bất thường nên đã tiếp nhận vụ án này, đem một số nhân viên đến đây để tiến hành trị liệu và nghiên cứu.”

“… Sau khi kiểm tra xét nghiệm nhiều lần thì chúng tôi phát hiện tình trạng của những người nhân viên này tương tự như bị nghiện m4 tuý.”

Ánh mắt Bạch Liễu dừng trên chiếc lọ nhỏ kia, hắn hiểu rõ ý của Tô Dạng.

“Chúng tôi cho rằng loại nước ho4này là một kiểu m4 tuý dạng khí, vì vậy đã tiến hành cai nghiện cho những nhân viên đó.” Tô Dạng hít sâu một hơi, “Nhưng trong quá trình cai nghiện đã xảy ra chuyện.”

Tô Dạng cầm điều khiển từ xa bấm vài cái, xuất hiện một video mới.

Trong video là một người nam giới trung niên, tròng mắt lồi ra ngoài, không ngừng tru tréo giãy dụa, mặt ông ra màu hồng phấn như luồng khí trong lọ nhỏ, gân xanh trên trán nổi lên chằng chịt, không ngừng đấm đánh bản thân và vào vách tường, có người đi vào trói ông ta lên ghế nhưng rất nhanh chóng đã bị ông ta xé bức dây thành từng đoạn.

Trong tiếng kêu thảm thiết đầy thê lương của người đàn ông, mọi chuyện sau đó xảy ra rất nhanh, trong đồng tử ông đột nhiên xuất hiện một cành ho4hồng héo rũ, sau đó máu thịt trên người ông biến thành màu đen, nhưng một bông ho4hồng héo từ từ bong ra thành từng mảnh từng mảnh, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương trắng phếu sạch sẽ ngồi trên ghế, rồi sụp xuống không còn gì cả.

Trong video truyền đến âm thanh ồn ào tại hiện trường:

“… Đối tượng ô nhiễm mã số CEDT—0756 đã cai nghiện được 6 ngày 17 giờ 57 phút, thất bại …”

Video kết thúc.

Tô Dạng không nhìn màn hình, anh ta lại mở miệng, giọng nói có chút khô khốc: “Chúng tôi đã làm rất nhiều biện pháp, sau đó phát hiện, ngoại trừ phải tiếp tục cho họ sử dụng Ho4hồng Càn Diệp ra thì không còn cách nào khác làm cho những nhân viên này sống sót …”

“Một khi ngưng sử dụng thì bọn họ lập tức sẽ héo tàn.”

Tô Dạng nói xong thì im bặt trong một lúc.

“Đáng lẽ phải nghiêm cấm loại vật phẩm này sản xuất và tiêu thụ, nhưng tiếc là chúng tôi đã phát hiện quá trễ..” Tô Dạng cười khổ một tiếng, anh ta cầm lấy chiếc lọ màu ho4hồng kia, “Cậu có biết doanh số 1 tháng của nó là bao nhiêu không? Mười mấy vạn! Mỗi tháng đều phải dùng, nhiều người dùng như vậy, nếu như phải ngưng sử dụng..”

“Thì sao?” Bạch Liễu không dao động mà hỏi lại, “Đội trưởng Tô, anh nói mấy thứ này lại càng chẳng liên quan gì đến tôi. Anh bắt tôi tới đây cũng không giải quyết được gì cả.”

Tô Dạng thẳng lăng lăng mà nhìn Bạch Liễu: “Không, cậu có cách giải quyết.”

Anh ta chống bàn đứng lên, nghiêng người nhìn vào đôi mắt Bạch Liễu: “Đội trưởng của chúng tôi nói, cậu có thể giải quyết các thứ quái vật tà ác trên thế giới này, chỉ cần bắt được cậu thì mấy thứ điên loạn đó sẽ tạm ngừng quấy phá chúng tôi.”

Một người cao to, say khướt ăn mặc chế phục bị mấy người đội viên xốc nách nâng tới trước phòng nhỏ giam giữ Bạch Liễu, cả đám nhìn cái gã đã say thành một bãi bùn lầy phẩy phẩy mũi: “Đường đội uống bao nhiêu rồi vậy?!”

“Không biết, nằm trước cửa căn cứ không biết bao lâu rồi, được đội viên tuần tra phát hiện.” Đỡ người này đội viên cười khổ một tiếng, “Vậy Tô đội đâu? Còn đang nghiên cứu dị đoan hình người mới bắt về à? Aii, hiện tại nhìn Đường đội như vậy cũng không biết là ảnh chỉ huy chúng ta bắt trúng người thường hay là dị đoan thật đây nữa……”

“Chúng ta phải tin tưởng vào Đường đội, anh ấy có khả năng đặc biệt dự đoán được tương lai cho nên mới gấp rút như vậy, hơn nữa mấy lần trước anh ấy ra lệnh cho chúng ta bắt đều chính xác hết còn gì, lần này hẳn là cũng vậy.. nhỉ?”

Ánh mắt đám người đội viên dừng lại ở đầu tóc bù xù dơ dáy không biết bao lâu rồi chưa gội của vị Đường đội trưởng kia, anh ta đang mơ mơ màng màng chùi chùi miệng rồi gãi gãi đùi.

Ngữ khí đám đội viên có chút do dự: “Tuy là.. gần đây Đường đội uống hơi nhiều, nhưng không phải anh ấy nói là uống càng

nhiều, say đến khi mất đi trạng thái tỉnh táo thì anh mới mới có thể nhìn thấy dị đoan xuất hiện trong tương lai à?"

"Vậy mà cậu cũng tin á? Anh ta chỉ lấy cớ để rượu chè bê tha thôi." Tô Dạng đẩy cửa từ phòng nhỏ đi ra, anh ra thuận miệng tiếp lời các đội viên, "Trước đây Đường Nhị Đả không uống một giọt rượu cũng có thể dự đoán chính xác các vật tà ác đó xuất hiện khi nào, ở đâu, còn bây giờ uống rượu xong thì năng lực càng ngày càng kém, mấy lần hành động gần đây đều xôi hỏng bỏng không, toàn do do rượu tràn lên não."

Nhìn Đường Nhị Đả vẫn nằm xải lai ngáy rì rầm trên mặt đất không nhúc nhích, Tô Dạng trên trán gân xanh run rẩy: "Đi đến hầm băng CEDT—0076 lấy chút nước đá xối cho anh ta tỉnh dậy."

Nước đá vừa tạt xuống, nam nhân đang nằm thẳng trên mặt đất sặc khụ khụ ngồi dậy, tóc tai của gã bù xù lòa xòa ở hai bên tai, râu ria trên cằm mọc xồm xoàm không biết bao lâu rồi chưa cạo, gã dùng ngón tay cái vuốt nước đá trên cằm mình, chậm rì rì mà chống chân lung lay đứng lên.

Người này ăn mặc chế phục cực kỳ lôi thôi lếch thếch, nút áo cái cài cái không, chiếc thẻ bài trên nguc cũng bị lệch lạc tới tận cằm, trên mặt viết: 【Đội trường chi đội 3 Cục Xử lý Dị đoan Nguy hiểm ——— Đường Nhị Đả】.

"Hơ.. ——— phù!" Người này thở ra một ngụm hơi thở nồng nặc mùi rượu, đưa tay vén mái tóc đã bị xối ướt đẫm vuốt ra sau, để lộ một đôi mắt hẹp dài cực kỳ sắc bén, tròng mắt màu xanh biển giống như loài sói.

Rõ ràng cả người đều nồng nặc mùi rượu nhưng đôi mắt của người tên Đường Nhị Đả này một chút m0nglung say rượu cũng không có, thế nhưng chỉ trong một chớp mắt, gã liền mơ mơ màng màng chống tường rung đùi đắc ý: “Sao vách tường quán bar giống hệ như vách tường căn cứ thế nhở..”

Tô Dạng ch4m rãi bất đắc dĩ đỡ trán: “Ba phút sau làm anh ta tỉnh táo rồi đưa vào phòng nhỏ đi, để anh ta tự mình xử lý dị đoan hình người Bạch Liễu mà anh ta nhất định muốn bắt về.”

Ba phút sau, Bạch Liễu nhướng mày nhìn nam nhân toàn thân ướt đẫm ngồi trước mặt hắn, ánh mắt dời xuống chiếc thẻ bài trên nguc gã: “Anh chính là Đường đội trưởng cứ khăng khăng muốn bắt tôi về à?”

“Tôi không biết tại sao mà anh cứ một mực cho rằng bắt tôi thì sẽ giải quyết được vấn đề.. vấn đề quái dị kia của các anh.” Ánh mắt Bạch Liễu đảo qua chiếc lọ ho4hồng nhỏ trên bàn, rồi nhìn về phía Đường Nhị Đả đối diện: “Tôi chỉ là một công dân bình thường bị thất nghiệp thôi.”

“Phì, công dân bình thường á? Ha ha..” Đường Nhị Đả móc từ trong túi áo ra một gói thuốc, gã không nhanh không chậm mồi thuốc, hít sâu một hơi rồi ch4m rãi phun ra, đốm lửa lập lòe trên ngón tay gã, chiếu vào trong ánh mắt tựa như một con sói.

Tròng mắt gã không nhúc nhích mà nhìn chăm chú Bạch Liễu trong chốc lát, bỗng nhiên khóe miệng nhoẻn một nụ cười chăm chọc: “Bạch Liễu, cậu vờ vĩnh với tôi làm gì chứ?”

“Cậu có biết là tôi đã bắt cậu đến đây bao nhiêu lần rồi không?” Đường Nhị Đả chống thân thể đứng dậy, đem tàn thuốc ấn vào còng tay của Bạch Liễu, nét mặt trào phúng phun ra một ngụm khói vào mặt hắn rồi duỗi tay n4mlấy mặt hắn, “Mấy chục lần rồi, đều là hồ ly ngàn năm cả, muốn chơi Liêu Trai với tôi nữa hả?”

Bạch Liễu hơi hơi ngửa ra sau né tránh Đường Nhị Đả tới gần: “Nhưng đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt mà nhỉ, vị Đường đội trưởng này, anh có nhìn nhầm người không vậy?”

Đường Nhị Đả lại đổ người trở về ngồi bất động thù lù trên ghế, đôi mắt gã mang theo men say híp lại đánh giá Bạch Liễu, bỗng nhiên cực kỳ khinh thường mà cười nhạo một tiếng: “Lần đầu tiên gặp mặt ư? Đây không phải là lần đầu tôi chúng ta gặp nhau, chúng ta đã gặp nhau rất nhiều lần rồi.”

“Tín đồ Tà Thần trong truyền thuyết, chó săn trung thành của Tawil, tội phạm bị truy nã số 1 của Cục Xử lý Dị đoan Nguy hiểm, tạo vật độc ác, kẻ cơ hội lợi dụng tà vật để lừa tiền bọn cờ bạc, để tôi nghĩ lại xem kẻ ác ôn nổi danh một cõi như cậu còn có danh hiệu gì nữa nhỉ ——”

“À nhớ rồi ——” Đường Nhị Đả thong thả chiếc cổ cứng ngắc của mình, ánh mắt dừng lại trên mặt Bạch Liễu, “Đội trưởng của chiến đội trò chơi Đoàn Xiếc Lưu Lạc tiếng tăm lừng lẫy, Bạch Lục, Bạch Quốc vương.”

“Tôi không nhớ là đã gặp qua anh, Đường đội trưởng, tôi cũng không hiểu anh đang nói gì cả.” Bạch Liễu mặt không đổi sắc bốc phét.

Đường Nhị Đả mạnh mẽ đứng lên ấn xuống bả vai Bạch Liễu, gã giống như một con sói hung dữ đang chuẩn bị tấn công con mồi, răng nanh c4n chặt vào cổ Bạch Liễu, ngón trỏ thông thả lướt qua xương quai xanh của Bạch Liễu rồi chạm đến chiếc giá chữ thập ngược và chiếc vảy cá xám trắng trước nguc hắn.

Bạch Liễu không dấu những vật đó, bởi vì nếu dấu hết vào trong miệng thì khi nói chuyện rất dễ bị lộ tẩy, bên cạnh đó ngoại trừ đồng tiền xu thì những vật này nhìn qua cũng giống như những thứ trang sức bình thường, hơn nữa chúng là đạo cụ, nếu bị mất thì vẫn tiến vào trò chơi bình thường.

Còn tiền xu thì không được, nếu mất đi thì chắc chắn là không vào game được nữa.

“Trên cổ cậu đang đeo giá chữ thập ngược của Tà Thần, vậy mà cậu lại nói không biết tín đồ duy nhất của Tà Thần là sao?” Đường Nhị Đả ước lượng chiếc giá chữ thập trong tay, cười như không cười mà nâng đầu Bạch Liễu, “Cậu không sợ làm vị Tà Thần kia buồn à, Bạch Lục, tôi cảnh cáo cậu, tốt nhất là lúc nói chuyện với tôi thì dấu đuôi vào thật kỹ, để tôi xem cậu giấu đồng xu quản lý trò chơi ở đâu nào?”

Tay gã dùng một chút lực mở hàm dưới Bạch Liễu làm hắn đau đến mức phải híp mắt, Đường Nhị Đả có chút ghét bỏ lấy cái bao nilon bọc gói thuốc tròng vào hai ngón tay của mình, thô lỗ duỗi vào tìm kiếm dưới lưỡi Bạch Liễu, động tác này làm Bạch Liễu nhíu mày nhưng sau đó Đường Nhị Đả lại rút tay về.

“Không có à?” Đường Nhị Đả nhăn mày, vị đội trưởng này từ nãy đến giờ vẫn luôn biểu hiện n4mrõ Bạch Liễu trong lòng bàn tay bây giờ cảm thấy kinh ngạc và bối rối.

“Mấy tuyến thời gian khác lúc bị bắt cậu đều dấu dưới lưỡi, sao bây giờ lại không có?” Đường Nhị Đả than một tiếng, thần sắc gã tỏ vẻ ghê tởm lắc lắc tay: “Đừng nói là cậu nuốt rồi đấy? Cậu ở tuyến thời gian khác không làm chuyện ngu ngốc không phù hợp với vai ác của cậu thế này đâu.”

Đường Nhị Đả cố ý dùng sức đóng khớp hàm Bạch Liễu lại, một tiếng giòn rộp vang lên chứng tỏ rất đau đớn.

Nhưng Bạch Liễu cũng không vì đau đớn mà để lộ thần sắc yếu đuối như Đường Nhị Đả mong muốn, hắn giật giật cằm thích ứng một chút rồi bình tĩnh ngẩng đầu hỏi Đường Nhị Đả: “Tuyến thời gian khác à? Kỹ năng cá nhân của anh là xuyên qua thời gian sao? Anh đã bắt tôi rất nhiều lần ở các tuyến thời gian khác?”

“Kỹ năng cá nhân của tôi không phải là xuyên qua thời gian, xuyên qua thời gian là một năng lực cực kỳ nguy hiểm ở đây, nói một cách khác đó là năng lực đạo cụ Thần cấp trong trò chơi.” Đường Nhị Đả lười nhác giang hai chân hai tay nằm ườn trên ghế, gã gác chân lên mặt bàn, đầu nghiêng về hướng kia không nhìn Bạch Liễu, “Có lần trong tuyến thời gian kia tôi đã chiến thắng giải đấu, giải thưởng là một nguyện vọng, sau đó trò chơi dựa vào nguyện vọng của tôi mà khen thưởng một loại đạo cụ.”

Đường Nhị Đả dùng răng c4n điếu thuốc chưa đốt, ánh mắt hơi say: “Đạo cụ này có thể giúp tôi thay đổi tuyến thời gian song song bất cứ lúc nào, nếu không hài lòng hoặc hối hận chuyện nào đó thì tôi sẽ nghịch chuyển thời gian để thay đổi nó.”

“Tôi cứ nghĩ rằng tôi có thể nghịch chuyển thời gian nhưng tôi liền phát hiện ra là không phải, tôi chỉ là di chuyển sang một tuyến thời gian, không gian song song khác nhau, chứ không trở lại được tuyến thời gian lúc đầu.” Đường Nhị Đả nhắm mắt, nhấm nuốt tàn thuốc.

Nói đến đây gã có chút trầm mặc, nhưng nhanh chóng khôi phục lại biểu tình bất cần đời của mình, gã quay đầu lại nhìn Bạch Liễu, “Mà điều thú vị là, cho dù trải qua bao nhiêu tuyến thời gian thì cậu cũng nhất định sẽ trở thành kẻ thù lớn nhất của Cục Xử lý Dị đoan chúng tôi, Bạch Lục.”

“Bởi vì tuyến thời gian là vĩnh hằng, vận mệnh sắp đặt cậu sẽ trở thành tín đồ duy nhất của Tà Thần Tawil.” Đường Nhị Đả móc ra một khẩu súng từ bên eo của mình, ánh mắt điên cuồng không còn chút tỉnh táo nào, nhưng tư thế cầm súng lại rất chắc chắn.

Gã nhắm họng súng vào mắt phải Bạch Liễu: “Sau đó cậu sẽ trở thành ác ma vì tiền mà không màng mọi thứ, lợi dụng tín ngưỡng thần linh tà ác của bản thân mà biến thế giới thành một địa ngục tràn ngập các thứ bẩn thỉu độc ác.”

“Cậu dùng thân phận tín đồ Tà Thần của mình để chế tạo các loại tà vật có thể hút tiền, cậu bán đấu giá chiếc gương soi rọi nội tâm sợ hãi của con người với giá trên trời, rồi lại trơ trẽn ăn cắp lại nó để tiếp tục đem ra thị trường bán một lần nữa, cậu đem xương cá Siren triển lãm ở viện bảo tàng để bán vé với giá cắt cổ, làm mọi người điên loạn vì mỹ nhân ngư đã hư thối, cậu bán cho những kẻ có tiền phương thuốc cứu mạng Huyết Linh Chi, đổi lấy dòng máu tươi ngây thơ vô tội của những đứa trẻ.”

“Còn có loại khí Ho4hồng Càn Diệp làm con người điên cuồng rồi héo tàn.” Đường Nhị Đả cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc lọ nước ho4trên bàn, “Cậu bán nó tràn lan rồi lại không ngừng tăng giá, làm cho những người nghèo không đủ sức mua tuyệt vọng mà héo tàn ch3t rũ ven đường không ai thương xót, còn những kẻ giàu đó trong mắt ho4hồng thì phủ phê hưởng thụ lạc thú ở biệt thự dát vàng dát ngọc.”

Đường Nhị Đả dùng ngón tay cái mở chốt súng, ngón trỏ đặt trên cò súng, gã nhìn chằm chằm vào mắt Bạch Liễu đầy sắc bén: “Cậu cũng giống như trò chơi, đều thu mua linh hồn của con người, vì lợi ích bản thân mà khuấy động các thứ tà vật độc ác trên thế giới.”

“Mà số mệnh của tôi chính là gi3t ch3t cậu.”

Pằnggg!

Tác giả có lời muốn nói:

6:? Chuyện của Bạch Lục thì có quan hệ gì với Bạch Liễu tôi??.jpg

Cảnh báo trước: Bạch Lục cùng Bạch Liễu là hai cá nhân khác nhau, Bạch Lục đóng vai người xấu, làm rất nhiều chuyện điên khùng.

- ——oOo—

Chương 137

Viên đạt sượt qua mắt Bạch Liễu, va vào vách tường phía sau hắn, "bangg" một tiếng mạnh mẽ làm mấy người bên ngoài gõ cửa dồn dập hỏi có chuyện gì, Tô Dạng thì mở cửa sổ nhỏ ra nghiêm túc cảnh cáo Đường Nhị Đả.

"Đường Nhị Đả, trong phòng nhỏ như thế mà anh nổ súng, muốn tìm ch3t à? Đạn văng ra cũng đủ bắn thủng đầu anh rồi! Anh không cần năm lần bảy lượt chơi trò tự sát vì không cẩn thận trước mặt tôi mãi thế đâu, trong tay anh là súng, không phải đồ chơi." Tô Dạng lạnh lùng nói, "Anh cứ đùa ch3t chính mình đi, tôi sẽ không nhặt xác cho anh đâu."

Đường Nhị Đả vờ vĩnh đặt khẩu súng lên bàn, gã quay đầu cười giả dối với Tô Dạng, đưa hai tay lên ý bảo mình không chơi súng nữa.

Gã nhìn Bạch Liễu nãy giờ vẫn không dao động chút nào, cợt nhả cười nói: "Tôi muốn dọa cậu ấy một tí, ai ngờ lại dọa cậu, đội trưởng Tô, vị đồng chí Bạch đây hẳn là không cần chúng ta quan tâm rồi."

"Vẫn là tôi với cậu ta chẳng buồn để ý đến chuyện sống ch3t." Đường Nhị Đả nhướng mày cười tới gần Bạch Liễu, giọng nói gần như thì thầm, "Cũng đâu có ch3t được, cậu thấy đúng không, Bạch Lục?"

Tô Dạng không nghe được câu nói sau của Đường Nhị Đả, anh ta liếc mắt cảnh cáo gã rồi đóng cửa sổ nhỏ lại, nói với đội viên bên ngoài không có chuyện gì.

"Cuối cùng thì cậu cũng ch3t thôi, nhưng không phải bây giờ, cũng không phải ở trong Cục Xử lý Dị Đoan, cậu ch3t ở chỗ này phiền phức lắm." Đường Nhị Đả nhướng mắt, "Tôi cũng không phải là lần đầu tiên gi3t ch3t cậu, Bạch Lục, cho nên nếu cậu không muốn chưa kịp kiếm tiền mà đã lăn ra ch3t thì mau thành thật nói ra cách giải quyết khí Ho4hồng Càn Diệp là gì cho tôi đi!"

Đường Nhị Đả vừa nói vừa dùng họng súng đẩy đẩy chiếc lọ thủy tinh, trên mặt lộ ra biểu tình chán ghét quen thuộc: "Thứ này vừa xuất hiện thì đã nhanh chóng phổ biến khắp nơi rồi, trong mắt ai cũng toàn là ho4hồng."

"Người không có tiền mua thì sẽ héo tàn ch3t rục trên đường trên phố, mấy xóm nghèo và phụ cận nhà trọ giá rẻ đầy rẫy cánh ho4máu thịt khô héo, mà kẻ có tiền thì sinh trưởng non tươi mơn mởn, cuối cùng ai ai cũng tham gia chế tạo buôn bán cái thứ này, chúng tôi không tra được nguồn gốc của nó nữa, lần này không hiểu sao lại đột nhiên xuất hiện."

"Tôi rất chán ghét loại kinh doanh này, nhưng mà chắc hẳn là cậu thích đồ vật này lắm phải không, Bạch Lục?" Ánh mắt Đường Nhị Đả bình tĩnh nhìn về Bạch Liễu.

"Tại sao anh lại cảm thấy tôi có liên quan đến khí ho4hồng này chứ? Bạch Liễu không nhanh không chậm hỏi lại, "Lại còn có phương pháp giải quyết nó?"

“Bởi vì trong một tuyến thời gian kia tôi bắt cậu, cậu đã giúp Cục Xử lý Dị đoan giải quyết chuyện này.” Đường Nhị Đả nói.

“Bạch Liễu phản ứng mau lẹ bắt được trọng điểm trong câu nói của Đường Nhị Đả: “Tôi sẽ không vì anh bắt tôi và muốn giết tôi mà làm việc miễn phí cho anh, các anh phải trả tiền cho tôi đúng không?”

Đường Nhị Đả lộ ra biểu cảm giống như vừa mới nuốt ngàn con ruồi bọ, cuối cùng gã vẫy vẫy tay, có chút đè nén thừa nhận: “Uhmm, có, đưa không ít tiền, hơn nữa trong tuyến thời gian đó cậu đã có biểu hiện cống hiến xuất sắc để giải quyết vụ án Ho4hồng Càn Diệp, cho nên cuối cùng cậu đã được phóng thích vô tội.”

Ánh mắt gã một chút cảm xúc cũng không có quan sát Bạch Liễu: “Cho dù tất cả chúng tôi đều biết cậu nhất định có dính dáng đến thứ này nhưng bởi vì không có chứng cứ nên phải đành thả cậu.”

“Chứng cứ chúng tôi có được đều chỉ ra mối liên hệ gián tiếp giữa cậu và Ho4hồng Càn Diệp, chúng tôi biết vật này có nguồn gốc từ cậu, cậu cũng không phủ nhận chuyện đó, thế nhưng lại không có chứng cứ cậu trực tiếp mua bán nó cho nên Tô Dạng kiên quyết cậu vô tội, không thể bắt cậu được, phải thả cậu ra.”

“Sau một năm thì thứ này được bày bán khắp đủ mọi nơi, từ nhà máy hiệu buôn, thậm chí đến cả cửa hàng bán lẻ ngoài Cục quản lý dị đoan cũng có, mọi người trên thế giới đều vì loại này mà trở thành những thi thể héo tàn.” Đường Nhị Đả im lặng một giây, “trong tuyến thời gian kia, cha mẹ Tô Dạng

bởi vì không mua được Ho4hồng Càn Diệp mà ch3t rục ở trong nhà, cậu ta muốn cha mẹ sống lại nên tiến vào trò chơi.”

Ánh mắt Bạch Liễu dừng ở chiếc lọ nước ho4màu ho4hồng: “Loại này đúng là không phù hợp để tôi kiếm tiền.”

Ánh mắt Đường Nhị Đả cực kỳ sắc bén liếc qua, trên mặt gã là biểu tình châm biếm: “Cậu mà chê tiền á? Không phải cậu chỉ muốn kiếm tiền thôi sao? Bởi vì cậu được phóng thích vô tội nên ở một mặt nào đó cũng là vô tình tạo điều kiện cho mọi thứ diễn ra tồi tệ hơn.”

“Những nhà máy sản xuất cho rằng nước ho4cũng giống như thuốc lá, ngoại trừ một số người bị dị ứng với nó thì nó hoàn toàn không gây hại đến tính mạng, bởi vì cậu thoát tội nên bọn họ dựa vào đó để quảng bá, mở rộng marketing càng thêm rộng rãi, bọn họ còn trả cho cậu một số tiền lớn, tôi cũng không thấy cậu từ chối mà nhỉ?”

“Đúng, tiền đến tay thì chắc chắn là tôi không từ chối rồi, nhưng nếu tôi ở tuyến thời gian kia có địa vị và tài nguyên như anh nói thì tôi sẽ không đầu tư vào loại nước ho4gây nghiện kiểu này.” Bạch Liễu duỗi tay cầm lọ thủy tinh màu ho4hồng tập trung quan sát: “Bởi vì loại này một khi sử dụng thì tài nguyên con người không thể tái sinh, chỉ dùng được một lần, cũng giống ho4hồng, nở một lần rồi lụi tàn khô héo.”

“Đây là kiểu bốc lột tư bản cấp thấp nhất, quá ngu ngốc.” Bạch Liễu nhàn nhạt ngẩng đầu nhìn về phía Đường Nhị Đả, “So với ho4hồng thì tôi thích rau hẹ hơn, bởi vì rau hẹ tái sinh được.”

“Nếu là tôi thì tôi sẽ không dễ dàng thu hoạch bọn họ cạn kiệt như vậy, trước tiên tôi sẽ chăm sóc bồi dưỡng bọn họ, cho bọn họ không gian sinh trưởng và tài nguyên tốt nhất, làm cho bọn họ có thể tái sinh vĩnh viễn thì mới có thể bốc lột bọn họ lâu dài được, biến bọn họ trở thành ho4hồng thực quá lãng phí, đúng là không phải cách thức kiếm tiền của tôi.”

Đường Nhị Đả: “……”

Bất kể gã gặp Bạch Liễu bao nhiêu lần đi nữa thì công lực tẩy não xàm xí của người này vẫn không thay đổi gì hết.

“Tôi mặc kệ cậu thích ho4hồng hay là rau hẹ, tốt nhất là cậu cứ đưa ra cách giải quyết khí ho4hồng này cho tôi.” Đường Nhị Đả giả dối lễ phép cười một tiếng, “Còn nữa, phòng này là tôi dùng đạo cụ đặc biệt để chế tạo, có thể ngăn cách các loại tà vật và tiền xu, cho dù cậu nuốt tiền xu đi nữa thì cũng không vào trò chơi được đâu.”

Gã dùng súng chạm chạm vào mặt Bạch Liễu, cười rất hiền lành: “Tôi có rất nhiều thời gian và biện pháp để từ từ chơi với cậu đó, anh bạn trẻ.”

“Đường đội trưởng, tôi có thể hỏi anh một vấn đề cuối cùng được không?” Bạch Liễu ngước mắt nhìn Đường Nhị Đả, “Nếu anh có thể giết được tôi ở tuyến thời gian khác thì tại sao không sớm vào đó để giết tôi, mà phải chờ đến khi loại khí này xuất hiện thì mới tìm tôi ở tuyến thời gian hiện tại? Ở đây tôi chỉ là một người bình thường thôi.”

“Bởi vì tôi nghĩ rằng cậu đã ch3t.” Đường Nhị Đả nhìn chăm chú Bạch Liễu, “Tôi muốn chờ đến khi cậu trưởng thành rồi

mới giết cậu. Trong tuyến thời gian đó, tôi lần theo manh mối của cậu tìm đến viện mồ côi tư nhân nơi cậu sống, thế nhưng người ở đó nói rằng cậu đã ch3t."

"Tôi liền kiểm tra lại các tuyến thời gian, thì ở tuyến thời gian nào cậu cũng đều lớn lên từ viện mồ côi tư nhân ngược đãi trẻ em đó, thế nhưng lần nào viện trưởng cũng nói với tôi là Bạch Liễu đã ch3t vào năm 14 tuổi vì c4n nuốt đồng xu. Cậu ch3t thật ư?"

Đường Nhị Đả nói đến đây thì tạm ngừng hai giây.

"Sau khi cậu trưởng thành thì lôi tất cả những người đầu tư gây ra thảm kịch thời thơ ấu của cậu và viện trưởng kéo vào trò chơi, những người này đều bị ch3t rất thảm khốc, cậu không trực tiếp động thủ gi3t ch3t họ nhưng cậu lại lợi dụng nhiều cách để đem họ vào trò chơi, cho quái vật gi3t ch3t họ. Bạch Lục, cậu lúc nào cũng thông minh như vậy, làm chuyện ác độc nhưng không hề để lại dấu vết và chứng cứ gì, điều tra cậu thật sự rất khó khăn."

Đường Nhị Đả nói tới đây biểu tình có hơi thẫn thờ, đầu ngón tay của gã vô thức gõ xuống mặt bàn: "Cậu không thể ch3t dễ dàng như vậy được, tôi không tin là cậu đã ch3t, một khi cậu tiến vào trò chơi thì người ch3t phải là những kẻ khác. Cậu bị người đầu tư tra tấn chịu không nổi nên phải tự sát á? Đó không phải là tính cách của cậu."

"Nhưng tất cả các dấu vết tôi tra được đều chứng minh đứa trẻ tự sát đó thật sự là cậu."

“Đường Nhị Đả lại đốt một điếu thuốc, gã không nhìn Bạch Liễu, ánh mắt lạc trôi ở một điểm nào đó trong phòng: “Không ngờ rằng ở tuyến thời gian này lại còn có cậu.”

Hắn thong thả nhìn Bạch Liễu.

Đường Nhị Đả và Bạch Liễu cách nhau chỉ một làn khói thuốc mỏng mờ mịt: “Không nghĩ tới tuyến thời gian này lại có một người lớn lên ở viện mồ côi công lập, đổi tên, hoàn toàn chưa dính bất cứ tà vật nào, thoạt nhìn thì 25 năm qua chưa từng làm chuyện gì xấu, hiện tại chỉ là một nhân viên thất nghiệp tên Bạch Liễu.”

“Chuyện không thể nào như vậy được, cậu cơ bản là sẽ không thể chấp nhận ở một vị trí thấp kém bình thường nghèo nàn.” Đường Nhị Đả rít một hơi thuốc sâu rồi phun ra, búng tàn thuốc trên đầu ngón tay, “Tiền lương còn thấp hơn cả người khác làm công nữa! Nếu biết cậu cũng có ngày như thế này thì tôi nằm mơ cũng cười tỉnh luôn!”

“Quả thật so với giết cậu thì dằn vặt cậu như vậy còn khổ sở hơn nhiều, tôi cũng không biết sao cậu lại chịu được nữa.”

Đường Nhị Đả tiếp tục nói: “Chỉ cần cho cậu một cơ hội thì cậu sẽ biến thành một kẻ vô lương tâm chỉ biết có tiền trong mắt, sẽ thuần hóa một đội tội phạm trung thành đáng sợ nhất trên thế giới, sau đó biến thành một tập đoàn chuyên đào vàng, mà những tên triệu phú, tỉ phú trên thế giới đã sớm bán linh hồn cho kẻ lang thang, trở thành những đồng tiền giấy linh hồn trong b0p tiền cũ của cậu.

Đường Nhị Đả ngồi ở trên bàn, ánh mắt gã sâu xa hút một ngụm thuốc, lại từ xoang mũi phun ra.

Từng vòng từng vòng thuốc bay đến trước mặt Bạch Liễu, hắn cố nén sự khó chịu, hô hấp nhẹ nhàng hít thở với tần suất khó mà phát hiện được.

Đường Nhị Đả bỗng nhiên thực cổ quái sung sướng nở nụ cười: "Đúng rồi, cậu rất ghét mùi thuốc, nhìn cậu bị bắt phải chịu đựng hoàn cảnh mà cậu căm ghét lâu như vậy, thật là ____"

"—— so với trực tiếp giết cậu thì sảng khoái hơn nhiều."

Tác giả có lời muốn nói:

6 ở tuyến thời gian khác là kẻ xấu, thật sự rất xấu xa, thủ đoạn kiếm tiền của hắn không theo bất cứ quy tắc đạo đức nào cả, hắn cũng không cảm thấy mình làm như vậy là sai. Nhưng tất nhiên là 6 của chúng ta thì không như thế rồi! Hắn là một nhân viên yêu nghề kính nghiệp tuân thủ luật pháp nhưng vẫn là mới bị thất nghiệp nhé!

- ——oOo—

Chương 138

Khuôn mặt Đường Nhị Đả như ẩn như hiện giữa đám sương khói đầy nicotin nhìn chăm chú vào Bạch Liễu.

"Nhưng cậu đúng thật chỉ là một nhân viên thiết kế game bình thường làm nhiều năm trong công ty, bị nghỉ việc do có thành kiến với cấp trên.

Lúc nói đến đây Đường Nhị Đả không thể nhịn cười: "Lúc tôi tra đến đây thì có hơi nghi ngờ không biết mình có nhận nhầm người hay không, có phải tuyến thời gian này thật sự tồn tại một người thường tên Bạch Liễu, còn Bạch Lục kia thì đã c4n nuốt tiền xu của mình mà ch3t đi."

"Có lẽ Bạch Lục ở tuyến thời gian này vận khí không may mắn, còn chưa kịp trưởng thành thành một con buôn nổi tiếng thì đã ch3t trong trò chơi, cho nên trò chơi mới làm cho cậu ta ch3t như vậy trong thế giới hiện thực, ai mà biết được?"

Đường Nhị Đả bắn tàn thuốc rơi xuống: "Nhưng tôi nhanh chóng liền biết mình đã sai."

"Bởi vì tôi xuất hiện trong trò chơi phải không?" Bạch Liễu nhìn Đường Nhị Đả, "Anh dựa vào kỹ năng để xác định thân phận của tôi?"

“Đúng vậy.” Đường Nhị Đả c4n thuốc trên miệng, “Cho dù hóa thành tro tôi cũng không nhận sai kỹ năng cá nhân thu mua linh hồn của cậu, cậu chính là dựa vào cách thức này để tụ tập một đám người tâm thần y như cậu, suýt chút nữa là toàn diệt căn cứ của chúng tôi.”

“Một đám người tâm thần giống như tôi à?” Bạch Liễu dường như rất thú vị mà hỏi lại.

Đường Nhị Đả nghiêng sang liếc hắn một cái: “Tôi ở mấy tuyến thời gian khác nhau đều rất ngạc nhiên, không hiểu cậu có bản lĩnh gì mà tìm được những kẻ có trạng thái tinh thần và thiên phú trác tuyệt giống y cậu vậy, tạo thành một nhóm gọi là 【 Đoàn Xiếc Thú Lang Thang 】.

“Mà chỉ có tại tuyến thời gian này..” Đường Nhị Đả gõ gõ ngón trỏ lên bàn, gã giương mắt nhìn Bạch Liễu, “Tôi mới lần đầu tiên thấy được quá trình cậu thành lập 【 Đoàn Xiếc Thú Lang Thang 】.

“Ở mấy tuyến thời gian khác, lúc tôi thấy cậu thì thực lực của cậu đã mạnh lắm rồi. Tôi phải bán sống bán ch3t qua mấy chục tuyến thời gian mới đào ra được xuất thân của cậu, nhưng cũng chỉ tìm được thông tin của cậu ở viện mồ côi tư nhân kia, còn thông tin về mấy con chó điên xung quanh cậu thì hoàn toàn mù tịt.”

Đường Nhị Đả nheo đôi mắt lại: “Một là bởi vì mấy con chó điên thuộc hạ của cậu tuy rằng hành động càn rỡ nhưng làm việc lại rất cẩn thận, rất khó truy được thân phận thật sự của bọn họ, hai là bởi vì cậu bảo vệ bọn họ quá tốt, chỉ có thể mơ hồ biết được biệt danh và thói quen của bọn họ, còn lại hoàn

toàn không tra xét gì được. Một khi tra được thì người của bọn tôi cũng xảy ra chuyện."

Gã dựa vào sô pha, lười nhác mà đếm đếm ngón tay: "Những người đó chắc cậu cũng đã gặp qua rồi, con khỉ đạo tặc giúp cậu đánh cắp các loại thông tin cơ mật, phù thủy sát thủ nhỏ chuyên dùng độc dược để giết nam giới."

"Chúng tôi duy nhất chỉ có thể xác định thân phận một người có liên quan đến cậu, đó chính là Mộc Kha, người kế thừa gia nghiệp giúp cậu mở rộng các địa điểm hoạt động. Thế nhưng người tên Mộc Kha này cũng đặc biệt xảo quyệt, một năm 365 ngày đều viện cớ bị bệnh tim mà tránh né ở viện điều dưỡng, chúng tôi mới hỏi hai câu thì đã bắt đầu ôm nguc giả vờ hộc máu, bác sĩ phải đuổi chúng tôi ra về."

"Bất quá bây giờ tôi đều đã biết bọn họ là ai." Tay Đường Nhị Đả kẹp điếu thuốc đặt trên bàn, khói bụi bay lả tả xuống mặt đất, gã cúi người lại gần Bạch Liễu, ngữ khí trầm thấp, "Sau đó tôi phát hiện bọn họ cũng không phải là chó điên bẩm sinh, chỉ là tâm lý có một chút bất ổn."

"Chỉ có cậu là kẻ điên bẩm sinh, Bạch Liễu, cậu lợi dụng sự bất ổn của họ, thuần phục bọn họ thành chó điên thủ hạ của cậu, làm cho bọn họ ngoại trừ cậu ra thì ai cũng c4n."

"Vậy à?" Bạch Liễu không gợn sóng mà đối diện Đường Nhị Đả, "Vậy anh cảm thấy hiện tại tôi đã thuần phục họ thành công rồi sao? Anh cảm thấy họ sẽ c4n ch3t anh bởi vì anh bắt tôi sao, Đường đại đội trưởng?"

Đường Nhị Đả nheo đôi mắt hẹp dài màu xám đậm của mình, sau đó ấn tàn thuốc đang cháy đỏ vào cái cổ trắng nõn của Bạch Liễu.

"Xìii" một tiếng, tàn thuốc bị dập tắt, trên xương quai xanh của Bạch Liễu xuất hiện một vết bỏng, Bạch Liễu nhịn đau thở dồn dập, nhưng đồng thời ở khoảng cách gần như vậy hắn cũng kịp nhìn thấy dưới cổ áo xộc xệch mở rộng của Đường Nhị Đả là một vết sẹo dữ tợn trên xương quai xanh của gã —— tựa như một vết sẹo do thú dữ để lại, mặt trên vẫn còn dấu vết bị ăn mòn.

Có vẻ như là móng khỉ của Mục Tứ Thành và độc dược của Lưu Giai Nghi kết hợp lại tạo thành vết sẹo này —— hơn nữa nếu mang theo sẹo từ trò chơi ra ngoài thì người bị tấn công phải ở trong tình huống bị hạ thấp giá trị tinh thần, ý chí bị dao động.

—— Chủy thủ của Mộc Kha có thể hạ thấp giá trị tinh thần của người chơi.

"Sao cậu lại biết tôi chưa bị c4n ch3t?" Đường Nhị Đả cài lại nút áo, che khuất vết tương của gã, giọng cười của gã lạnh lẽo vang bên tai Bạch Liễu, "Tôi đã gi3t ch3t cậu, cậu cũng đã gi3t ch3t tôi, Bạch Lục."

"Nhưng tiếc là chúng ta đều không ch3t được." Đường Nhị Đả phun một hơi thuốc bên tai Bạch Liễu rồi cười nhẹ trong tiếng ho sặc sụa của Bạch Liễu, "Chúng ta đều sống lại."

Đường Nhị Đả từ trong phòng đi ra, Tô Dạng đón đường gã: "Thế nào rồi? Cậu ta có nói cách giải quyết khí ho4hồng này như thế nào không?"

"Không, còn cứng đầu lắm." Đường Nhị Đả ngậm thuốc lá, có chút cà lơ phất phơ, "Chắc phải cần một ít thời gian nữa, cứ để ý cậu ta cho tốt."

"Một thời gian nữa là bao lâu chứ? Tô Dạng cau mày, "Đường đội, anh có chắc là cậu ta có thể giải quyết chuyện này không?"

Đường Nhị Đả vứt đầu lọc thuốc một phát bay vào trong thùng rác, gã nhìn lướt qua Tô Dạng.

Những người này không biết năng lực của gã là gì, không biết tại sao gã có thể dự đoán chính xác địa điểm xuất hiện các vật dị đoan như vậy. Tuy rằng họ vừa mới đứng ngoài canh giữ ngoài phòng, nghe cuộc trò chuyện giữa Đường Nhị Đả và Bạch Liễu nhưng cũng không hiểu là hai người đang nói điều gì.

Bởi vì thông tin mà Đường Nhị Đả tiết lộ liên quan đến hệ thống và sự tồn tại của trò chơi cho nên lời hắn nói mặc định bị che chắn.

Đây là hạn chế của trò chơi dành cho người chơi, vì vậy Đường Nhị Đả chỉ có thể nói những nội dung đó với Bạch Liễu. Hơn nữa mỗi lần Đường Nhị Đả di chuyển qua nhiều tuyến thời gian khác nhau, mỗi lần như vậy cuộc sống của gã đều có thay đổi chút ít, tính cách, gia đình, hoặc là tình cảm.

Chỉ có Bạch Liễu là bất biến, hắn vĩnh viễn là một kẻ tham lam ác độc, giống như một cái mỏ neo ghìm chân tên thủy thủ Đường Nhị Đả đang phiêu diêu lưu lạc lênh đênh trong dòng nước lũ, bất biến xuất hiện trước mặt gã, cũng không bao giờ cảm thấy kinh ngạc trước sự xuất hiện của gã, chỉ có sự bình tĩnh và ý cười thích thú nhìn gã, tựa như muốn nói rằng, thì ra "tôi" khác cũng thú vị như vậy.

Thế giới này chỉ là một trò chơi trong mắt của hắn.

Mà Đường Nhị Đả chính là một người chơi không cam lòng với số phận của mình, không ngừng tìm kiếm một kết cục hoàn mỹ.

Một điều châm chọc hơn nữa, Bạch Liễu chính là người duy nhất gần gũi và thân thuộc nhất với Đường Nhị Đả.

Gã đã mất đi đồng nghiệp, bạn bè mình, ngay cả Tô Dạng cũng vậy, không biết bao nhiêu lần, cho nên mỗi khi gặp lại gã đều tránh né không dám tiếp xúc nhiều với họ nữa.

Bởi vì gã là người chơi, gã không thể tiếp xúc bất kỳ ai, chuyện này sẽ cuốn họ vào trò chơi —— đây là sự thật tàn khốc mà sau bao nhiêu lần luân hồi Đường Nhị Đả cũng đã nghiệm ra.

Cục Xử lý Dị đoan Nguy hiểm là một bộ phận đặc biệt đối đầu với mọi thứ xấu xa, vì vậy từ trước đến nay rất dễ dàng xuất hiện người chơi ở đây, trong căn cứ hết người này đến người kia liên tục xuất hiện trong game, không ngừng đả kích Đường Nhị Đả.

Những đội viên đã biết rõ ràng nguồn gốc của những loại tà vật này lại không thể nói cho những người khác bởi vì bị trò chơi hạn chế. Thứ mà các anh em đang đối mặt không phải không có nguồn gốc, nó là một trò chơi, nó vĩnh viễn không bao giờ có điểm dừng, các anh em hãy chạy đi!

Khi có đội viên ch3t trong trò chơi, các thành viên khác trong đội không phải là người chơi trò chơi sẽ nhìn thấy những người chơi đã ch3t trong trò chơi này đăng xuất khỏi game và ch3t thảm thương trong thực tế với nhiều tư thế kỳ quặc. Nỗi tuyệt vọng và sợ hãi trước những điều xấu xa ngày càng sâu sắc hơn. Họ bị ảnh hưởng bởi những người chơi là đồng nghiệp của mình, nảy sinh mong muốn mãnh liệt để tồn tại và cuối cùng lại bị cuốn vào trò chơi tiếp theo.

Ở một tuyến thời gian khác vào khoảng thời gian cuối cùng, đa số các đội viên trong Cục Xử lý Dị đoan Nguy hiểm đều biến thành người chơi trò chơi, sau đó lần lượt từng người đều ch3t đi trong trò chơi —— bao gồm cả Tô Dạng trước mặt gã.

Đường Nhị Đả ánh mắt m0nglung thất thường, xuyên qua những hình ảnh ch3t chóc đau thương trong nhiều tuyến thời gian đã qua, ch4m rãi dừng ở nét mặt nhăn nhó dò hỏi của Tô Dạng.

Tô Dạng vì cứu gã mà ch3t, ch3t trên sân thi đấu vòng bán kết của giải đấu.

Các Đội viên Cục Xử lý Dị đoan Nguy hiểm tiến vào trò chơi thì gặp được nhau, ai cũng liều ch3t ngăn cản những người tiếp theo tiến vào trò chơi, muốn thực hiện chức trách của họ trong trò chơi —— bảo vệ thế giới hiện thực không biết là thật

hay giả đang tràn ngập nguy cơ, bảo vệ đồng đội, thân nhân và bạn bè của họ trong hiện thực.

Nhưng rồi mọi thứ diễn ra giống như có một bàn tay to lớn vô hình điều khiển bọn họ, họ giống như những con chuột cống tháo chạy trên đường, không dám gặp người thân của mình, không dám nói chuyện với bạn bè, không dám ôm hôn người mình yêu, chỉ có thể đứng xa xa nhìn ngắm những người mà mình muốn bảo vệ, sợ rằng thân phận người chơi của mình sẽ ảnh hưởng đến người mình yêu quý, không biết đến bao giờ mới đến ngày kết thúc trò chơi tàn khốc này.

Thời điểm Đường Nhị Đả vừa mới tiến vào trò chơi, ngay cả ra cửa mua đồ ăn và thuốc lá gã cũng không dám, mua cơm hộp phải kêu shipper giặt ngoài cửa, đợi một hai giờ sau mới đi lấy, cứ ngồi trong căn phòng đầy đầu lọc thuốc lá và vỏ bia rỗng, chờ đợi 7 ngày để vào game, sau khi cửu tử nhất sinh may mắn sống sót lại kéo dài hơi tàn 7 ngày tiếp theo đó, cuộc sống giống như một loại virus có ý thức bản thân vậy, không muốn đi lây lan bệnh tật cho người khác.

Nhưng có đôi khi, bất kể cẩn thận như thế nào đi nữa, người mà bạn quý trọng cũng bởi vì bạn mà đi vào con đường không có lối thoát.

Đường Nhị Đả vẫn luôn nhốt mình trong nhà không đi làm, cũng không liên hệ với ai một thời gian dài, cuối cùng Tô Dạng đến nhà tìm gã.

Đường Nhị Đả bắt đầu chạy trốn Tô Dạng khắp nơi, gã đổi khách sạn liên tục, thay đổi vị trí đăng xuất game, nhưng Tô Dạng cứ muốn bám dính lấy gã, tìm hết chỗ này đến chỗ khác. Đường Nhị Đả có nhiều thủ đoạn lẩn trốn nhờ vào trò chơi,

nhưng Tô Dạng lại không có, vì vậy khi Tô Dạng nhận ra tất cả mọi phương pháp tìm kiếm đều vô hiệu với Đường Nhị Đả thì anh ta liền thay đổi cách thức khác.

Vị phó đội trưởng Tô này cầm ảnh chụp Đường Nhị Đả hỏi một người qua đường trên phố rằng, xin hỏi anh có gặp qua đội trưởng của tôi hay không?

Mà Đường Nhị Đả đang đứng ở một con hẽm tắt cách Tô Dạng không xa, thuốc cầm trên tay không buồn hút, mãi đến khi Tô Dạng đi rồi, tàn lửa cháy vào tay, gã ta mới đi ra.

Nhưng cuối cùng, Đường Nhị Đả vẫn gặp được Tô Dạng trong trò chơi.

Khoảnh khắc Đường Nhị Đả nhìn thấy Tô Dạng trong trò chơi, vị phó đội trưởng lúc này còn rất trẻ, cười đến mi mắt cong cong, một chút cũng không sợ hãi, nói rằng, đội trưởng ơi, rốt cuộc tôi cũng tìm được anh rồi.

- ——oOo—

Chương 139

Tô Dạng thành lập hiệp hội trong trò chơi, xây dựng chiến đội, ánh mắt anh tỏa sáng n4mlấy tay Đường Nhị Đả, nói với gã rằng, nếu thắng giải đấu thì có thể thực hiện được nguyện vọng của họ.

Đội trưởng, chúng ta có thể đưa ra điều ước đem tất cả mọi người thoát khỏi trò chơi này, thành viên trong cục dị đoan của chúng ta có thể tạo thành một chiến đội để tham gia thi đấu, ở ngoài chúng ta đấu tranh với các thứ xấu xa thì chẳng nghĩa lý mà trong game có sẵn đạo cụ và kỹ năng chúng ta lại có thể thua được.

Đừng nhận thua dễ dàng như vậy nha, không cần bi quan thế đâu đội trưởng! Tô Dạng cười tủm tỉm nói như vậy.

Đám đội viên của gã cười ồn ào hô to, đúng vậy đội trưởng, vào trò chơi cũng đừng ỉu xìu vậy chứ, người của chi đội 3 chúng ta không cần biết là ở đâu, thấy chuyện khó là phải xông pha, đàn ông sẽ không dễ dàng chịu khuất phục!

Bọn họ cùng nhau vào sinh ra tử, kiên cường chiến đấu, tuyệt không nhận thua, nhất định phải chiến thắng.

Các đội viên đều ch3t trên con đường đi đến thắng lợi đó, mang theo nguyện vọng chưa thực hiện được phó thác lại cho người đội trưởng mà bọn họ tin tưởng, thỏa mãn rời đi.

Tô Dạng quyết tuyệt che ở trước gã, anh nhìn Đường Nhị Đả, nụ cười trên mặt nhẹ nhàng thoải mái như biết trước điều sắp xảy ra với mình, dùng khẩu hình nói với Đường Nhị Đả, đội trưởng, tới đi.

Kế tiếp mọi thứ diễn ra như một thước phim quay chậm, trong màn đêm đen thẳm, Đường Nhị Đả mở to đôi mắt nhìn chiếc roi xương màu trắng cuốn quanh chiếc cổ mảnh khảnh của Tô Dạng, kéo cả người anh giống như kéo một con thỏ nhỏ, viên đạn bạc xuyên qua đầu Tô Dạng, máu tươi bắn tung tóe lên khuôn mặt và đồng tử trợn tròn của Đường Nhị Đả.

Cuối cùng chỉ còn một mình Đường Nhị Đả sống sót.

Ngay từ đầu Đường Nhị Đả hỏi, tại sao mọi người lại muốn tôi sống sót?

Sau này Đường Nhị Đả vẫn hỏi, tại sao mọi người lại muốn tôi sống sót?

Cuối cùng, quán quân Đường Nhị Đả quỳ gối trên đài, bên dưới là âm thanh hoan hô nhiệt liệt ầm ĩ dành cho người chiến thắng.

Trên người gã vết thương chồng chất, hơi thở yếu ớt, ánh mắt gã tan rã ngửa đầu nhìn lên không trung, giọng nói nghẹn nghèo khô khốc nói lên điều ước với vị thần linh không biết có tồn tại hay không ——

—— tôi ước mọi người, đặc biệt là Tô Dạng, đều có thể sống sót rời đi trò chơi này.

Vì thế thần linh nhân từ chiếu cố gã, thực hiện nguyện vọng của gã.

Thần linh nói với Đường Nhị Đả rằng, nếu muốn thực hiện điều ước thì phải ngăn chặn mọi thứ trước khi bắt đầu, do đó trò chơi đã đưa cho gã một đạo cụ cấp thần, có thể nghịch chuyển thời gian trở lại quá khứ để thay đổi tất cả mọi chuyện.

Nhưng đây chỉ là lừa gạt gã mà thôi, bởi vì cho dù Đường Nhị Đả nghịch chuyển thời gian bao nhiêu lần đi nữa, gã cũng chưa từng thành công ngăn cản mọi người tiến vào trò chơi dù chỉ một lần. Mà trong quá trình đảo ngược thời gian liên tục này, gã chỉ không ngừng kéo thêm người khác tiến vào trò chơi, không ngừng tiêu hao bản thân mình.

Ngoài ra, ngay khi thật sự cuối cùng có thể ngăn chặn mọi thứ trước khi phát sinh thì cũng không có khả năng không làm mọi người tiến vào trò chơi, bởi vì muốn sự dụng đạo cụ thì 【Đường Nhị Đả】phải ở trong game, mà khi gã sử dụng đạo cụ thì mọi người ra khỏi trò chơi rồi, vẫn còn gã phải ở lại.

Vì vậy Đường Nhị Đả chất vấn thần linh, không phải tôi đã ước rằng mọi người được rời khỏi trò chơi sao? Tại sao tôi lại còn kẹt lại trong đó?

Thần linh thương xót gã, nói, ngay khi ngươi ước điều ước đó, ngươi đã không còn là người nữa.

Ngươi đã trở thành dị đoan và quái vật, cho nên ngươi phải bị nhốt trong trò chơi vĩnh viễn, đây là cái giá mà người phải trả vì đã ước điều ước vượt quá năng lực nguyện vọng của mình.

Đường Nhị Đả đã biến thành dị đoan và quái vật đành phải cay đắng chấp nhận sự thật tàn nhẫn đó, lang thang xuyên qua vô tận trong trò chơi, nơi mà mọi người đều có thể rời đi, ngoại trừ gã.

Lần này là lần kéo dài thời gian lâu nhất của Đường Nhị Đả, đến thời điểm này Bạch Liễul 24 tuổi, mà trong toàn bộ phận thì trừ gã ra chưa ai tiến vào trò chơi.

Mà phó đội trưởng của gã, Tô Dạng, rốt cuộc cũng sống qua 33 tuổi —— đội tuổi mà lẽ ra anh đã phải ch3t trong trò chơi.

“Đường đội, Đường đội! Tô đội đang nói chuyện với anh đó!”

Đường Nhị Đả giật mình phục hồi tinh thần, gã nhìn về phía Tô Dạng: “Uh, tôi chắc chắn cậu ta có thể giải quyết chuyện này, cậu không cần lo lắng, cứ giao cho tôi, cậu chỉ cần bảo vệ bản thân tốt là được..”

“Đường đội, Tô đội không hỏi anh chuyện đó..” Người đội viên vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, “Anh say đến loạn rồi sao, sắp tới tiệc đầy tháng của con trai Tô đội rồi, mời anh đi uống rượu, anh có đi không?”

Đường Nhị Đả ngẩn người ra.

“Được đó Tô đội! Trong đội chúng ta chỉ có cậu là nhanh tay lẹ chân nhất nha! Năm ngoái vừa mới kết hôn, năm nay con đã đầy tháng!”

“Tô đội, bé con mới chỉ một tháng tuổi, giống anh hay là giống chị dâu vậy? Ai.. dù sao thì cả hai người đều đẹp, giống ai cũng được, tôi thì thảm rồi, chỉ có thể trông cậy vào người mẹ xinh đẹp của nó thôi …”

“Tỉnh lại đi, cậu FA 27 năm rồi đó!”

Tô Dạng luôn luôn ôn hòa lịch sự nay bị đùa giỡn đến độ khuôn mặt tao nhã cũng đỏ ửng lên, đôi mắt anh sáng ngời, có chút ngờ nghệch của người lần đầu tiên được làm cha: “Bây giờ nhìn chưa giống ai.. nhưng mà tôi cảm thấy lớn lên rất đẹp, Đường đội, anh đến nhà tôi uống rượu đầy tháng nhé? Tiểu An tự mình xuống bếp đó.”

Bên cạnh có người làm mặt quỷ mà trêu ghẹo: “Năm đó chúng ta đều nói Tô đội là phụ trợ đắc lực của Đường đội, không nghĩ tới phụ trợ còn nhanh lẹ hơn cả Đường đội nữa, có điều Tô đội nói muốn đứa trẻ nhận anh làm cha nuôi đó, Đường đội, anh nhìn phụ trợ đắc lực năm xưa của mình giờ đã thành cha rồi, cảm giác thế nào?”

“Ghen tị muốn ch3t.” Đường Nhị Đả lười nhác nói, “Lúc cậu ta kết hôn tôi đã ghen tị rồi, đến nỗi không thèm đi đám cưới đó thôi, còn muốn cướp cả tân lang để cậu ta khỏi kết hôn luôn.”

Các đội viên khác cười ồ lên, Đường Nhị Đả dường như lơ đãng mà bổ sung một câu, “ … Sớm thật ấy, còn sớm hơn cả

tôi nữa, chưa gì đã kết hôn sinh con.”

Tô Dạng nhìn Đường Nhị Đả ánh mắt đầy vẻ chờ mong, anh thật lòng muốn mời Đường Nhị Đả đến tham gia tiệc đầy tháng con mình, cười rộ lên: “Tôi mua loại rượu anh thích uống nhất, đến lúc đó chúng ta uống hai ly nhé.”

“Lúc tôi kết hôn anh không tới thì bây giờ phải tới đó, đừng có lại trốn biệt tăm biệt tích nữa, tôi làm phó đội trưởng của anh lâu như vậy, Đường đội trưởng hẳn là phải cho tôi ít mặt mũi phải không?

Đường Nhị Đả im lặng nhìn khuôn mặt hạnh phúc của Tô Dạng hồi lâu, sau đó gã nở nụ cười, phất phất tay, xoay người rời đi.

“Đúng là tôi không cho Tô đội mặt mũi thật, tôi chỉ thích uống rượu một mình thôi, chúc mừng Tô đội, mừng cho quý tử, có thời gian thuận tiện tôi sẽ gửi cậu một cái bao lì xì lớn nhé, tôi không đi đâu.”

Tiếng cười của những người khác có chút xấu hổ ngừng lại.

“ ….. Đường đội, anh không đi thật à?”

“Không phải chứ Đường đội, gần đây anh sao vậy, sao lại tránh tiếp xúc với chúng tôi chứ?”

“… Sau khi Tô đội kết hôn thì Đường đội cứ cắm đầu vào men rượu, cho dù ghen tị cũng không đến mức ấy chứ lão Đường!

Điều kiện anh tốt như vậy, sau này cũng có thể tìm được một người vừa ý mà!”

Đường Nhị Đả không quay người lại, gã chỉ lười nhác phẩy tay rồi đi ra ngoài.

“Đường Nhị Đả!” Tô Dạng duỗi tay bắt lấy tay Đường Nhị Đả, anh có vẻ rất tức giận, “Gần đây anh bị sao vậy? Cứ lủi thủi một mình, trốn tôi và mấy đội viên khác? Anh không hài lòng gì với chúng tôi à?”

Đường Nhị Đả theo bản năng gỡ tay Tô Dạng ra, sau đó quay đầu lại nhìn vào đôi mắt có chút uất ức của Tô Dạng, gã giật mình.

【 Đội trưởng, tại sao anh lại muốn né tránh tôi? 】

【 Cứ trốn tôi mãi là ý gì chứ? 】

【 Đường Nhị Đả, chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy, đội trưởng và đội phó, anh trốn tôi như vậy tưởng tôi không biết gì sao? 】

Khuôn mặt Tô Dạng của các dòng thời gian và không gian khác dường như chồng chéo lên nhau vào thời khắc này.

Đường Nhị Đả há miệng thở d0c, gã muốn cười lắm nhưng cuối cùng chỉ cảm thấy kiệt quệ và trống rỗng, gã nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Tô Dạng ở dòng thời gian này vẫn chưa

trải qua bất kỳ tra tấn và ch3t chóc nào, ánh mắt bắt đầu lạc lõng.

Cuối cùng Đường Nhị Đả hít sâu một hơi, giống như cố ép bản thân cười rộ lên: “Đội trưởng Tô, cậu đã lập gia đình rồi.”

Tô Dạng có chút bất ngờ, anh nghi hoặc nhìn Đường Nhị Đả: “Tôi lập gia đình thì sao? Chẳng lẽ tôi lập gia đình thì không thể qua lại với anh được nữa? Làm gì có đạo lý thế chứ, chúng ta là bạn bè đã nhiều năm rồi.”

Ánh mắt đó, ánh mắt đó Đường Nhị Đả đã gặp qua ngàn vạn lần, nhưng không có lần nào làm gã vô cớ trầm mặc.

“Tôi không có ý kiến gì với cậu cả.” Đường Nhị Đả im lặng trong chốc lát để giảm bớt xấu hổ, gã nở nụ cười bâng quơ, “Tôi cảm thấy cậu như bây giờ rất tốt, cực kỳ tốt, vô cùng tốt, một chút bất mãn tôi cũng không có, thật tình chúc phúc cậu.”

Tô Dạng vừa muốn thở phào nhẹ nhõm.

Đường Nhị Đả lại nói tiếp một câu thẳng thừng không hề khách khí: “Tất nhiên là cách xa tôi một chút, đừng có đi theo tôi mãi nữa, học cách chăm sóc gia đình đi đội trưởng Tô.”

Đừng bao giờ ngu ngốc đuổi theo tôi vào trò chơi nữa, Tô Dạng.

Ý cười mơ hồ trên mặt Tô Dạng lập tức biến mất, ánh sáng trong đôi mắt anh ảm đạm chìm dần, anh có vẻ buồn bã không

cam lòng nhìn thẳng Đường Nhị Đả: “Tôi không hiểu, đội trưởng, tại sao anh lại nói như vậy, làm như vậy chứ? Tôi đã làm sai chuyện gì sao?”

“Cậu không làm gì sai cả.” Đường Nhị Đả dừng một chút, “Là tôi không đúng, tôi nghĩ sai rồi, là … Tôi không nghĩ rõ ràng.”

Nói xong câu này Đường Nhị Đả hất tay Tô Dạng đang muốn n4mtới, không chút do dự mặc áo khoác rồi xoay người rời đi.

“Sau này nếu không có việc gì quan trọng thì cấm bất cứ đội viên nào đi tìm tôi, tiếp xúc riêng với tôi.”

———————————

Trong phòng CEDT——006.

Bạch Liễu ngủ trên một cái nệm đặt trong góc, căn phòng nhỏ chỉ mù mờ một luồng sáng mỏng manh truyền từ cửa sổ nhỏ, ngoài cửa đều đặn vang lên tiếng bước chân tuần tra nhịp nhàng.

Dựa theo quy luật tiếng bước chân thì cách khoảng mười lăm phút một lần lại có người tuần tra đi ngang qua cửa sổ hắn, khá giống với nhà tù. Hắn để ý sau khi tiếng bước chân rời đi thì nhanh chóng lấy đồng tiền xu thủng lỗ bên cạnh còng tay của mình ra —— chính là hệ thống quản lý trò chơi.

Trong khoảng thời gian sau khi Tô Dạng rời đi và trước khi Đường Nhị Đả tiến vào, Bạch Liễu đã cúi đầu tránh đi theo dõi

rồi chuyển đồng xu dưới lưỡi dấu bên trong còng tay —— để đồ vật trong miệng lại liên tục bị thẩm tra như thế thì khả năng bị phát hiện quá cao đi, hơn nữa dựa theo cách nói của Tô Dạng thì vị Đường đội trưởng kia có khả năng rất hiểu biết về hắn thì phải.

Đường Nhị Đả cũng không buồn kiểm tra xem Bạch Liễu có dấu hệ thống quản lý trò chơi trên người hay không, ý của gã là 【 tôi đã dùng đạo cụ chuẩn bị căn phòng này cho cậu, cậu có giở trò gì cũng chẳng vào được trò chơi đâu 】.

Giá chữ thập và vẩy cá của Bạch Liễu đều bị Đường Nhị Đả cầm đi, nhờ vào việc Đường Nhị Đả vừa ghê tởm vừa lười lục soát hắn mà bây giờ trên người hắn chỉ còn lại đồng xu này, bất kể thế nào thì cũng đều phải thử, hắn cầm tiền xu trên tay âm thầm mặc niệm:

【 Tiến vào trò chơi 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Rè.. rè..... Tín hiệu bị cách ly, chạm vào đạo cụ cao cấp (không gian ma thuật), chủ nhân không gian đã khống chế người ra vào, tín hiệu trò chơi bị ngăn cách, người chơi Bạch Liễu không thể đăng nhập trò chơi!! 】

“【 Không gian ma thuật 】?” Bạch Liễu suy nghĩ, “Đây không phải đạo cụ mà Lưu Giai Nghi đưa cho Lưu Hoài sao?”

- ——oOo—

Chương 140

Bạch Liễu còn cảm thấy kỳ lạ ở chỗ —— hắn không thể tùy ý dùng vật phẩm trong thế giới thực do sự hạn chế của hệ thống.

Ngoại trừ những vật phẩm đặc biệt có liên quan đến việc thực hiện dục v0ng mà người chơi đổi được sau này không bị hạn chế, có thể trực tiếp sử dụng trong hiện thực, thì hầu hết các vật phẩm khác đều bị hệ thống hạn chế, giống như lần Bạch Liễu sử dụng đạo cụ ở bệnh viện.

Thông thường vật phẩm và kỹ năng cấp bậc càng cao thì người chơi phải chịu hạn chế càng nhiều.

Lần đó Bạch Liễu sử dụng Huyết Linh Chi trong hiện thực.

Huyết Linh Chi đó cũng không thể sử dụng trực tiếp, hệ thống đã cảnh cáo hắn, thế nhưng Bạch Liễu cảm giác sau khi chữ thập ngược rung động hai lần thì hắn lại dùng được. Tuy rằng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn là vị Tà Thần Tawil bí ẩn kia đã giúp đỡ hắn, Bạch Liễu mới có thể sử dụng Huyết Linh Chi.

Nhưng cho dù là Tà Thần che chở đi nữa thì rất nhiều vật phẩm của Bạch Liễu cũng không thể sử dụng được.

Nhưng nghe giọng điệu của Đường Nhị Đả thì dường như lại có thể tự do sử dụng vật phẩm, vượt qua cả sự hạn chế của hệ

thống.

Đối với tình huống này, Bạch Liễu cảm thấy có hai khả năng:

Một là thân phận đặc biệt của Đường Nhị Đả có thể cho phép anh ta du hành trong thời gian, thoát khỏi sự kiểm soát và kiềm chế của hệ thống.

Nhưng Bạch Liễu cảm thấy khả năng này không lớn lắm, bởi vì nếu đã thoát khỏi sự hạn chế của hệ thống rồi thì tại sao vẫn còn là người chơi? Đường Nhị Đả rõ ràng đã xem qua TV nhỏ của hắn, chứng minh là gã ta vẫn còn ở trong trò chơi.

Khả năng thứ hai chính là, vật phẩm mà Đường Nhị Đả lấy được không phải từ hệ thống.

Người này rất có khả năng là đã thấy rõ hoàn toàn bản chất của trò chơi, vật phẩm, tà vật và hiện thực.

Có thể là gã ta đã lợi dụng ưu thế nghề nghiệp của mình —— là một đội trưởng chi đội 3 Cục Xử lý Dị đoan, để đến những nơi cất giữ tà vật xuất hiện trong phó bản, sau đó lấy nó để sử dụng như vật phẩm của riêng mình.

Sau 3 lần vào phó bản thì Bạch Liễu phát hiện, sau khi người chơi qua phó bản nào thì được khen thưởng những vật phẩm có liên quan đến quái vật trong phó bản đó, thậm chí có khi chính là bản thân quái vật đó.

Ví dụ trong phó bản 《 Thị trấn Siren》 vật phẩm khen thưởng là vẩy cá, bùa hộ mệnh và xương cá ; trong 《 Trạm cuối bốc lửa 》thì khen thưởng chiếc gương gây ra vụ nổ, còn phó bản gần nhất 《 Viện mồ côi Ái Tâm 》thì vật phẩm khen thưởng chính là Huyết Linh Chi.

Có vẻ như trò chơi cố ý đem tất cả những vật phẩm tà ác gây hại biến chúng thành phần thưởng cho người chơi, để người chơi mang về sử dụng trong hiện thực.

Trên thị trường đột nhiên xuất hiện một chiếc gương vô giá, đột nhiên những người đầu tư ở viện mồ côi phát hiện phương thuốc Huyết Linh Chi —— tựa như đang tồn tại một thứ gì đó khuấy động sự ác độc và dục v0ng tham lam điên cuồng của con người, dựa vào người chơi đang bị lóa mắt bởi h4m muốn mà chuyển nó vào hiện thực ——— đây rất có thể là cách thức trò chơi thực hiện các bản sao của phụ bản trong thế giới hiện thực.

Kẻ chuyển tiếp những thứ xấu xa —— đây là lời Đường Nhị Đả hình dung để nói về Bạch Liễu.

Không thể không nói, loại hình dung này rất chính xác. Loại người chơi không ngừng di chuyển giữa trò chơi và hiện thực, sử dụng tà vật trong game để thực hiện dục v0ng của mình trong hiện thực, loại người chơi phụ trách tái hiện lại những tà vật trong phó bản game vào hiện thực, đúng thật là một kẻ chuyển tiếp.

Mà nếu người này lại còn là tín đồ của Tà Thần thì hắn nhất định là một kẻ chuyển tiếp hiệu suất cao —— bởi vì thông qua tuần suất và tốc độ tái nhập tà vật quá nhanh của hắn vào hiện thực thì không ai có thể bì kịp.

Bởi vì dưới sự phù hộ của Tà Thần, Bạch Liễu sẽ ít chịu hạn chế trong hiện thực hơn so với người khác, hắn đã thấy rõ được điều này.

Nếu có thể kiếm tiền từ đây … Ánh mắt Bạch Liễu thâm trầm trong chớp mắt.

“Thật là một tương lai tươi sáng đầy hứa hẹn.” Hắn vuốt cằm suy nghĩ sâu xa, “Này gọi là buôn lậu trái phép vật phẩm bị cấm hay sao nhỉ? Có vi phạm luật pháp không đây?”

Thế nhưng sau khi nghiêm túc suy nghĩ tính chất sản xuất ngành nghề thì Bạch Liễu không khỏi tiếc nuối thừa nhận —— phạm pháp cmnr, nếu như bị Lục Dịch Trạm phát hiện thì hắn sẽ bị anh lải nhải đến ch3t, vẫn là tìm cách khác thì hơn.

Nếu trong dòng thời gian khác không tồn tại một Lục Dịch Trạm luôn canh chừng bạn bè, lúc nào cũng lảm nhảm điều hay lẽ phải thì Bạch Liễu cảm thấy rất có khả năng mình sẽ chọn lựa con đường phạm pháp buôn lậu ——hắn sẽ không trực tiếp kiếm tiền từ tà vật, hiệu quả quá thấp.

Mà sẽ nhanh chóng buôn lậu mấy thứ tà vật đó vào thế giới hiện thực, sau đó tính phí độc quyền và phí buôn lậu của những người trong các ngành liên quan, hắn có thể lập ra nhiều kênh kinh doanh vật phẩm tà ác để kiếm lợi nhuận.. Chỉ là mới suy nghĩ tới đó Bạch Liễu đã cảm thấy tự tiếc nuối cho chính mình trong hiện tại, —— quả thật là một con đường làm giàu tiềm năng.

Đáng tiếc là không hợp pháp —— từ thái độ của Đường Nhị Đả thì có thể nhìn ra bọn họ cuối cùng rồi cũng truy được đến hắn, hẳn là sau đó hắn ch3t thê thảm lắm.

Bạch Liễu xoay xoay giao diện hệ thống, phát hiện mất đi vẩy cá và sự che chở của giá chữ thập thì tất cả các vật phẩm của hắn đã không sử dụng được nữa, kể cả kỹ năng cá nhân —— lợi dụng kỹ năng để giao dịch với người khác bây giờ cũng không được.

Ngồi ch3t trong phòng tối không biết đã qua bao nhiêu lâu, trong lòng Bạch Liễu không khỏi cảm thán một câu, Đường Nhị Đả không hổ là đối thủ truyền kiếp của hắn, chỉ một lần đối mặt mà đã chặn hết đường sống của hắn.

Có thể thấy là gã bị đám thủ hạ của mình cho ăn hành không ít, thật sự rất căm hận hắn.

Không phải là Bạch Liễu không nghĩ đến chuyện xin người khác giúp đỡ, nhưng loại người như Đường Nhị Đả không chừa cho hắn cơ hội đào thoát nào.

Nếu hắn đoán không sai, Đường Nhị Đả sẽ nhanh chóng bắt luôn những người còn lại —— giọng điệu gã khi nhắc đến 【Đoàn Xiếc Thú Thang Lang 】có vẻ rất căm ghét.

Hy vọng đám người bọn họ sẽ hiểu được ý nghĩa đằng sau tin nhắn mà hắn đã kịp nhắn cho bọn họ trước khi bị bắt. Bạch Liễu thật sự không muốn nhìn thấy tài sản của mình cũng bị hốt chung vào đây với hắn đâu.

Bạch Liễu dựa vào vách tường, thong thả nhắm mắt lại.

_____

Đại học C, ký túc xá 2 lầu 3.

Mục Tứ Thành vẻ mặt đờ đẫn nhìn chiếc giường đối diện đã bị phủ vải bố trắng —— đó là giường của Lưu Hoài. Sau khi đăng xuất lại chứng kiến Lưu Hoài xảy ra tai nạn, cậu bị cảnh sát mang đi để lấy lời khai, vừa mới trở về.

Ngay cả Bạch Liễu chuyên lột da người cũng suy xét đến khả năng Mục Tứ Thành bị k1ch thích tinh thần mà buông tha cậu, không gọi cậu vào trò chơi, chỉ nhắn cho Mục Tứ Thành một tin nhắn nói đêm nay hắn sẽ tiến vào game trước, còn cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt, chứ không nói chi tiết khi nào thì gọi đến cậu.

Nhưng Mục Tứ Thành không thể nào nghỉ ngơi nổi, cứ mỗi lần cậu nhắm mắt là cảnh tượng Lưu Hoài bị xe buýt đụng ngã trên mặt đất, máu chảy lai láng lại xuất hiện trong đầu cậu.

Cậu nhìn đăm đăm vào tin nhắn lúc 9:16 phút của Bạch Liễu, cậu đọc rõ từng chữ thế nhưng ráp lại thành câu thì chẳng hiểu gì, cứ như bị chứng khó đọc hiểu.

【 cẩn thận ho4hồng và thợ săn, có lẽ tôi sẽ ch3t trong tay thợ săn, không cần chờ tôi, rời khỏi đây đi 】

— Này là ý gì??

Trong lúc Mục Tứ Thành còn đang thất thần mờ mịt thì có người đến gõ cửa phòng cậu.

Mục Tứ Thành có chút hoảng hốt đứng lên trực tiếp mở cửa: "Lão tam, cậu không mang chìa khóa ký túc xá à……"

Nói xong thì ngưng bặt, Mục Tứ Thành và người cảnh sát mặc chế phục đặc thù màu xám đậm đang đứng ngoài cửa bốn mắt nhìn nhau.

Một bàn tay người cảnh sát đặt sau thắt lưng như cầm sẵn cái gì, ánh mắt cảnh giác nhìn thẳng Mục Tứ Thành: "Bạn học Mục Tứ Thành này, chúng tôi có chút việc muốn hỏi cậu, mời cậu đi theo chúng tôi một chuyến."

Mục Tứ Thành khựng lại một chút, sau đó nói: "Tôi vừa mới cung cấp lời khai xong, vừa trở về thôi, những gì các anh muốn hỏi đã hỏi hết rồi còn gì? Ngày mai có thể hỏi được không? Tôi mệt lắm, tôi muốn nghỉ ngơi."

Cậu nói chính là vụ án của Lưu Hoài.

"Chúng tôi không phải cảnh sát giao thông." Người cảnh sát kia đưa cậu xem giấy tờ tùy thân của mình, "Cậu có liên quan đến một sự cố xã hội rất nghiêm trọng, mời cậu phối hợp điều tra với chúng tôi."

Ánh mắt có chút rời rạc của Mục Tứ Thành đảo từ sau thắt lưng người cảnh sát đến giấy tờ tùy thân anh ta đang cầm trên

tay.

Cậu lẩm bẩm đọc: “Nhân viên hiện trường chính thức điều tra dị đoan nguy hiểm chi đội 3 …”

Mục Tứ Thành đọc xong thì im lặng một lúc lâu.

“Mặc dù tôi không rõ anh là người ở bộ phận nào, hay tại sao tôi lại đột nhiên dính vào sự cố xã hội nghiêm trọng gì đó, nhưng tôi sẽ hợp tác điều tra với anh.” Mục Tứ Thành hít một hơi thật sâu, cậu vuốt mặt một cách mệt mỏi, “Nhưng tôi có thể đi vệ sinh trước khi rời đi không. Tôi đã ở đồn cảnh sát một ngày để ghi lời khai rồi, bên đó cứ rót nước liên tục cho tôi mà tôi chưa đi vệ sinh nữa, mới trở về đây thôi. “

Người cảnh sát có chút chần chờ nhìn Mục Tứ Thành trong chốc lát.

Vẻ mặt cậu sinh viên trước mặt ủ rũ mệt mỏi, tinh thần có vẻ cạn kiệt, cảm giác nhắm mắt lại là có thể ngủ bất cứ lúc nào.

Tựa như cái ch3t đột ngột sáng nay của bạn cùng phòng đã gây nên cú shock tinh thần khá lớn cho cậu sinh viên trẻ tuổi tên Mục Tứ Thành này.

Mục Tứ Thành thoạt nhìn một chút cũng không giống như dị đoan hình người, cậu giống như một người bình thường vô tình bị liên lụy bởi một kẻ phát điên vì dị đoan thì đúng hơn.

Nghĩ đến vị đội trưởng nhà mình lúc bắt dị đoan cũng có lúc này lúc kia, đêm nay gã lại uống nhiều rượu như vậy..

“Được rồi.” Người cảnh sát do dự hai giây, cuối cùng cũng chấp thuận: “Cho cậu một phút, hơn nữa cậu không được đóng cửa toilet.”

“Tôi là công nhân của đất nước, bây giờ đi toilet cũng phải canh chừng nữa à, ít nhất các anh cũng chừa chút quyền riêng tư cho tôi chứ?” Mục Tứ Thành có chút cạn lời nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc muốn kiên trì của người cảnh sát thì đành phải nhún vai đồng ý, “Được rồi, nếu anh không thấy tự ti thì cứ nhìn đi.”

Mục Tứ Thành liền mở cửa toilet ký túc xá, cậu k30 khoá qu4n jean xuống chuẩn bị hành sự, người cảnh sát ở ngoài có chút không được tự nhiên vì câu nói giỡn lúc nãy, lúng túng dời ánh mắt sang một bên, trong nháy mắt này, ánh mắt mệt mỏi rời rạc của Mục Tứ Thành chuyển thành sắc bén, cậu bay nhanh nghiêng người đá cửa phòng toilet rồi khóa trái lại, nhốt người cảnh sát còn chưa kịp phản ứng ở ngoài.

Trong tiếng la to đập cửa rầm rầm của người cảnh sát, Mục Tứ Thành n4mchặt hai tay đu lơ lửng trên vòi ho4sen, sau đó khép chặt hai chân đá văng vào lỗ thông gió, rồi thuận theo lực độ của cơ thể nước chảy mây trôi chui nhanh ra ngoài theo lỗ hổng.

Cảnh sát bên ngoài đá văng cửa phòng vệ sinh trong nháy mắt, nhìn lỗ thông gió bị đá thủng một lỗ to, sắc mặt nghiêm trọng thăm dò nhìn ra ngoài, cầm bộ đàm lên trao đổi: “Báo cáo, hình người dị đoan mã số 004 vừa mới chạy trốn từ lỗ thông

gió phòng vệ sinh lầu 6, không thấy đâu nữa, các anh dưới đó có thấy dị đoan hình người 004 không?"

"Không thấy!" Trong bộ đàm nói, "Chúng tôi đã mai phục 4 hướng của ký túc xá rồi, chỉ thấy lỗ thông gió lầu 6 bị nổ tung 1 phút 17 giây trước thôi, nhưng không có thứ gì chạy ra từ lỗ thông gió cả."

Lỗ thông gió thủng một lỗ to nhưng không thấy ai thoát ra từ bên trong, chứng tỏ Mục Tứ Thành biến mất ngay trong phòng vệ sinh.

Thật là tà đạo!

Cảnh sát hít sâu một hơi: "Báo cáo, có thông tin mã số 004 rất thành thạo kỹ năng trộm cắp, do tôi sơ suất để hắn chạy trốn, trở về tôi sẽ lãnh phạt, thông báo các tiểu đội khác nhất định phải cẩn thận bắt giữ những dị đoan mà Đường đội đã liệt kê đêm nay!"

"Chúng nó đều rất gian xảo!"

Trên hành lang bệnh viện.

Hai viên cảnh sát phụ trách trông coi ngoài phòng bệnh của Lưu Giai Nghi đang đứng trao đổi với nhóm người đội viên của bộ phận đặc biệt vừa đến.

“Các anh là..?” Cảnh sát trông coi Lưu Giai Nghi nhìn đám người võ trang tận răng được huấn luyện chuyên nghiệp trước mặt có chút kinh ngạc.

Người đội viên mặc bộ chế phục xám đậm xuất trình giấy tờ tùy thân: “Chúng tôi ở Cục Xử lý Dị đoan nguy hiểm, vừa tiếp nhận vụ án Huyết Linh Chi, đây là vụ án rất quan trọng gây ảnh hưởng không nhỏ đến xã hội, Lưu Giai Nghi là nhân chứng quan trọng trong vụ án này, vì để đảm bảo an toàn cho cô bé nên chúng tôi muốn bí mật chuyển cô bé đến căn cứ đặc biệt trong đêm nay, tin tức cụ thể không tiện tiết lộ thêm, các anh có thể gọi điện cho thượng cấp xác nhận thân phận của chúng tôi.”

Hai người cảnh sát trông coi Lưu Giai Nghi ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn đám đội viên đang mang đầy vũ khí bên người.

Cả đám người tới ai cũng cầm theo súng, còng tay và khóa cổ tay, nếu hai người không nhìn lầm thì bọn họ còn mang theo súng gây mê và lồng thép nữa, chưa kể còn 2 chiếc xe thiết giáp màu xanh lục của quân đội đang đậu bên ngoài bệnh viện.

Đây không giống như kiểu đi bảo vệ nhân chứng quan trọng mà giống bắt nghi phạm quan trọng hơn.

Sau khi hai người cảnh sát gọi điện cho cấp trên của mình xác nhận thông tin chính xác thì họ mới tin người tới thuộc bộ phận chính quy.

Đoàn người nhanh chóng đeo mặt nạ bảo hộ phòng độc lên chỉnh tề khiến cho hai vị cảnh sát kia hết hồn.

Không những vậy, họ còn phát cho hai người hai cái mặt nạ bảo họ mang lên, rồi dặn dò: “Đồng chí, sau khi chúng tôi phá cửa đi vào, nếu thấy trong phòng bệnh tràn ra sương mù đen thì phải chạy ra xa nhé, đừng hít vào, cũng đừng đụng chạm đến, cứ kiếm chỗ nào gió lớn lưu thông thì núp ở đó, loại sương này độc tính rất mạnh.”

“Trong bệnh viện rò rỉ khí độc chỗ nào à đồng chí ơi? Hai người cảnh sát không hiểu gì dò hỏi.

“Không, đáng sợ hơn nhiều.” Đám đội viên chi đội 3 dựa vào cửa, thủ thế ra hiệu với nhau —— một, hai, ba!

Cửa phòng bị mở ra mạnh mẽ, bọn họ nhanh chóng tản ra đứng thành hình quạt, giơ súng gây mê vây quanh một khối nho nhỏ trên giường bệnh.

Đội viên dẫn đầu đang chuẩn bị bắn nhưng rất nhanh đã nhận ra có gì đó không đúng, anh ta giơ tay ra hiệu tạm dừng: “Từ từ.”

Anh ta tiến lên từng bước từng bước, chĩa súng vào khối nhỏ trên giường, sau đó trong ánh mắt khẩn trương của các đội viên còn lại đột nhiên xốc chăn lên —— dưới chăn là một con búp bê xấu xí có kích cỡ tương tự Lưu Giai Nghi lưỡi lè ra cười quái dị, tựa như cười nhạo cả đám người bận rộn cả đêm mà vẫn không bắt được cô bé.

“Lưu Giai Nghi đâu rồi?” Đội viên dẫn đầu nhìn về hai người cảnh sát canh giữ phòng bệnh.

Hai người kia cũng ngốc: “Nhìn camera theo dõi thì cô bé vẫn luôn ngủ trên giường bệnh mà! Cửa và cửa sổ đều đóng, cô bé có thể đi đâu được chứ?”

Lưu Giai Nghi ở trong phòng bệnh kín mít hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Đội viên dẫn đầu thất bại thở dài một hơi, báo cáo trong bộ đàm: “Báo cáo, truy bắt dị đoan dùng khí độc mã số 601 thất bại.”

_____

Khu biệt thự Mộc gia.

Đội viên chi đội 3 đang ngồi trên sô pha đau đầu nhìn Mộc Kha đang ôm nguc đối diện.

Mộc Kha nhíu mày c4n môi dưới, sắc mặt trắng như tờ giấy, tay ôm chặt tim, ngồi cạnh là cha mẹ cậu đang khẩn trương vây quanh. Ba ba Mộc Kha còn gấp rút gọi điện cho hai đội bác sĩ đến thăm khám cho quý tử của mình. Hai vị cha mẹ ánh mắt căm thù nhìn khách đang ngồi trên sô pha không mời mà đến.

Ba ba Mộc nâng tách trà lên, đây là lần thứ ba trong đêm nay ông bưng trà tiễn khách, ngữ khí lạnh lẽo đầy uy hiếp: “Tôi không hiểu con trai tôi bị dính líu vào việc gì, nó bị bệnh tim bẩm sinh, ngày thường cửa lớn không ra cửa nhỏ không đến,

chạy hai bước thôi cũng đã dọa sợ chúng tôi rồi, làm sao có thể liên quan đến sự cố xã hội quan trọng gì gì của mấy người chứ?"

"Bây giờ muốn dẫn nó đi, chưa nói đến việc các người có tư cách hay không, nếu con trai tôi xảy ra chuyện gì thì các người có trả nổi trách nhiệm này không?"

Nói xong ba ba Mộc dằn mạnh tách trà đổ ngã ra bàn, thổi râu trừng mắt: "Mộc Kinh Võ tôi không dễ bị mấy người tùy tiện nắn b0p đâu nhé, mấy người tưởng là xông vào nhà tôi nói nhảm hai ba câu thì có thể đem con trai tôi đi sao, tôi nói với mấy người, chuyện đó không có khả năng, muốn mang con tôi đi thì phải đưa ra chứng cứ chứng minh cụ thể đây. Một bộ phận ất ơ nào đó không biết ở đâu lại muốn đến bắt người, mấy người khinh thường tôi không đọc sách vở hả?!"

Mộc Kha nằm trên sô pha nhắm mắt giả vờ ôm nguc híp híp mắt nhìn qua đám đội viên sắc mặt khó coi ngồi trên sô pha đối diện, khóe miệng nhoẻn lên một độ cong rất nhỏ.

Nhưng rất mau cậu cố nén lại chính mình, nhíu mày tựa lưng trên sô pha, sắc mặt trắng đến trong suốt, nhìn như thể nếu đội viên nào dám chạm vào thì cậu lăn ra ch3t luôn cũng được.

Đám đội viên cũng quá nhức đầu, nhưng bọn họ quả thật là không có biện pháp nào để đối phó với Mộc Kha.

Vị Đường đội trưởng không đáng tin cậy kia nói rằng Mộc Kha không phải hoàn toàn là dị đoan, nhưng nhất định phải bắt được cậu về.

Bởi vì Mộc Kha ở các dòng thời gian khác không có kỹ năng công kích người khác, cậu chỉ đảm nhiệm vị trí người phát ngôn đối ngoại của Bạch Liễu, dựa vào trí nhớ siêu phàm của mình mà điều hành các loại kinh doanh từ tay Bạch Liễu.

Tuy rằng Mộc Kha không có kỹ năng nhưng cậu lại có vai trò vô cùng quan trọng. Cậu là đầu mối trung gian và là điểm trung chuyển của mạng lưới nuốt vàng của Bạch Liễu được xây dựng bởi những thứ xấu xa, và cậu cũng chính là quản lý đội tội phạm ngầm của Bạch Liễu.

Nhiều năm như vậy, Bạch Liễu đều dựa vào Mộc Kha để liên lạc với những thuộc hạ dưới tay và truyền tin cho những kẻ khác. Bạch Liễu che giấu bản thân rất tốt. Trong nhiều năm, Cục Xử lý Dị đoan đã coi Mộc Kha như một kẻ điên, chuyên dựa vào những điều xấu xa để chiếm đoạt sự giàu có. Nhưng cuối cùng họ phát hiện ra rằng Mộc Kha chỉ là một con bài sáng giá của Bạch Liễu. Mà hắn ta, quỷ bài vương chân chính thì vẫn đang lặn sâu ở đâu đó không hề để lộ tung tích.

Mộc Kha dựa vào bệnh tật quanh năm suốt tháng mà chuyên chọc gậy bánh xe Cục Xử lý Dị đoan, một khi xảy ra chuyện thì trợn trắng mắt thở phì phò giả ch3t để bọn họ không thể không đem cậu vào bệnh viện để tiến hành trị liệu, mỗi lần như vậy đều chọc Tô Dạng điên tiết đến độ tóc dựng thẳng lên trời.

Lần này cũng giống như vậy.

Mộc Kha không giống những người khác, cậu có một người cha thân phận hiển hách và một ô dù bệnh tật bẩm sinh của mình.

Đường Nhị Đả khăng khăng muốn bắt Mộc Kha thật sự không phù hợp với luật của bộ phận, phải là dị đoan gây ảnh hưởng xấu đến nhân loại, hơn nữa bộ phận cũng không thể gánh vác trách nhiệm nếu bắt giữ cậu, vì cậu bị bệnh tim là sự thật, thân phận cũng không đơn giản, nếu bị ch3t ở Cục Xử lý thì sẽ là một vấn đề cực kỳ khó giải quyết.

Mộc Kha là một bệnh nhân bệnh tim không có kỹ năng, thoạt nhìn như một chú mèo thủy tinh mỏng manh yếu ớt, nhưng trong mắt các đội viên ở dòng thời khác thì người bệnh Mộc Kha này không ác không làm, tội ác tày trời, âm hiểm xảo trá.

Nhưng thật sự cũng không hẳn như vậy, giống như Đường Nhị Đả nói, Đường Nhị Đả bảo vệ những người xung quanh của hắn rất cẩn thận, bao gồm cả Mộc Kha.

Bất kể là trong trò chơi hay ngoài hiện thực, Mộc Kha từ đầu đến cuối vẫn chưa bao giờ ra mặt trực tiếp giết người hay làm hại người khác, hai tay của cậu không dính máu, cậu chỉ phụ trách việc kinh doanh, đàm phán, buôn bán và quản lý việc kinh doanh của hiệp hội, thậm chí xuất phát từ việc đồng cảm với người chơi khác có hoàn cảnh giống như mình, cậu còn cứu không ít người không có kỹ năng, lang thang tuyệt vọng trong trò chơi.

Đây cũng là một dòng thời gian khác, vì vậy Cục Xử lý Dị đoan rất khó giải quyết vấn đề Mộc Kha —— xét về tình hay lý thì Mộc Kha vẫn chưa gây ảnh hưởng thiệt hại nào cho nhân loại, cậu chỉ là một người bình thường.

Mộc Kha chỉ đầu tư một số các hạng mục mà cậu cảm thấy nó sẽ sinh ra lời, cậu có thể biện minh là cậu cũng không biết đầu

tư vào những thứ này sẽ gây ra hậu quả gì. Cơ bản là Mộc Kha đã đầu tư quá nhiều đi, rất nhiều cái cậu cũng không kiểm tra đối chiếu cẩn thận, vì vậy tất nhiên là có thể nói cậu không biết những thứ này là tà vật.

Bởi vì đúng là nhìn bên ngoài thì chúng cũng giống như những vật phẩm thông thường.

Tựa như một loại nấm bình thường, tựa như một chiếc gương cổ không có gì đặc biệt, hay chỉ là một bức tượng mỹ nhân ngư được điêu khắc tinh xảo mà thôi.

Mộc Kha cảm thấy hạng mục này không tồi liền đầu tư, cậu thậm chí còn không tham gia quá trình cụ thể để chế tạo, cho nên muốn phán định cậu là dị đoan thì không thể nào, trừ khi chính cậu thừa nhận.

Giống như hiện tại.

Đối với Lưu Giai Nghi, Mục Tứ Thành và Bạch Liễu, Đường Nhị Đả có thể khẳng định họ có tội vì gã có chứng cứ phạm tội, bên cạnh đó họ cũng đã gây hại cho nhân loại, là dị đoan phạm tội chủ động, có thể trực tiếp bắt giữ theo đúng quy định.

Nhưng Mộc Kha thì không thể nói như vậy được.

Đường Nhị Đả vẫn chưa rõ ràng Mộc Kha rốt cuộc là bị lừa hay là chủ động cấu kết với Bạch Liễu để làm việc xấu.

Ở các dòng thời gian kia cũng không tìm thấy chứng cứ chứng minh Mộc Kha tự nguyện giúp đỡ Bạch Liễu hay là bị Bạch Liễu ép buộc làm việc cho mình, giới hạn thiện ác trên người Mộc Kha rất mỏng manh lại rất mơ hồ.

Đội viên chi đội 3 năn nỉ ỉ ôi, trước binh sau lễ, áp dụng đủ mọi cách để đem Mộc Kha về căn cứ để điều tra, thế nhưng ba ba Mộc ch3t sống cũng không đồng ý, thậm chí còn muốn gọi cảnh sát báo nguy, lợi dụng một số quan hệ đặc thù của mình để can thiệp, cuối cùng cả đám đội viên đành phải thất tha thất thểu kéo nhau ra về.

Nhìn đến đám đội viên sắc mặt đen thui ra về, Mộc Kha giả vờ bệnh tật đầy mình đang nằm trên sô pha lập tức ngồi dậu, cậu hít thở dồn dập mở di động của mình ra, trong đó là tin nhắn của Bạch Liễu gửi cho cậu vào lúc 9:16 phút.

【 cẩn thận ho4hồng và thợ săn, có lẽ tôi sẽ ch3t trong tay thợ săn, không cần chờ tôi, rời khỏi đây đi 】

Mộc Kha sắc mặt khó coi n4mchặt di động.

Ch3t ở trong tay thợ săn? Nhóm người tối nay đến bắt bọn họ chính là 【 thợ săn 】 sao? Bạch Liễu đã bị bắt rồi ư?

- ——oOo—

Chương 141

Trong trò chơi.

Lưu Giai Nghi chạm mặt Mục Tứ Thành tại cửa đăng nhập trò chơi, bọn họ vừa mới mất đi Lưu Hoài nên không khí giữa hai người có chút nặng nề, nhưng tình hình trước mắt không cho phép hai người im lặng lâu hơn.

Rốt cuộc Mục Tứ Thành mở miệng trước, cậu có chút gượng gạo nói, "Anh nhận được tin nhắn của Bạch Liễu, em có nhận được không?"

Lưu Giai Nghi trầm mặc chỉ chỉ hai mắt của mình.

Mục Tứ Thành xấu hổ ho khan, "Anh quên em không nhìn được, biểu hiện của em trong trò chơi không giống người mù chút nào. Làm cách nào mà Bạch Liễu báo cho em biết được hắn xảy ra chuyện, kêu em vào trò chơi?"

"Anh ấy không nói cho em biết là ảnh gặp chuyện, chỉ kêu em buổi tối vào game thôi." Lưu Giai Nghi ngữ khí bình tĩnh, "Nhưng buổi tối đột nhiên có một đám người tới bắt em, bọn họ hành động ầm ĩ, em lại thính tai, vừa phát hiện thấy có chuyện thì vào trò chơi luôn, quả nhiên là có quan hệ với Bạch Liễu, anh ấy có chuyện gì vậy ạ?"

Mục Tứ Thành đọc lại tin nhắn của Bạch Liễu cho Lưu Giai Nghi nghe.

Lưu Giai Nghi nghe xong thì nhíu mày suy nghĩ: “Thợ săn và ho4hồng à, từ từ, nếu gọi như vậy thì khả năng là em biết một chút.. Có thể em biết người này là ai rồi.”

“Manh mối gì?” Mục Tứ Thành hơi đơ, cậu chưa theo kịp suy nghĩ của Lưu Giai Nghi, sao lại chỉ vừa nghe xong tin nhắn mà đã biết ai bắt Bạch Liễu chứ?

Hắn nhíu mày nhìn về phía Lưu Giai Nghi, “Em biết 【 thợ săn 】bắt Bạch Liễu là ai á?”

“Em không chắc là người kia, nhưng lúc em còn tham gia huấn luyện đấu giải ở chiến đội Quốc vương, Hồng Đào có cho em【 Không gian ma thuật】, là vật phẩm cấp cao.” Lưu Giai Nghi ngẩng đầu, dùng đôi mắt phủ đầy sương mù của mình nhìn về phía Mục Tứ Thành, “Vật phẩm đó phải gom đủ toàn bộ Sách Quái vật trong phó bản trò chơi cấp 3 thì mới có được, rất hiếm, nhưng mà em đã tra qua những người qua được phó bản 3 của trò chơi cũng không thấy ai được khen thưởng 【 Không gian ma thuật】”

“Điều này chứng minh là chưa ai qua được phó bản cấp 3 có vật phẩm【 Không gian ma thuật】, ngoài ra còn một khả năng nữa, “Một khả năng rất hiếm thấy.”

Mục Tứ Thành sắc mặt căng thẳng nghe Lưu Giai Nghi nói tiếp: “Khả năng đó là, có người đã qua được phó bản cấp 3 trò chơi và đạt được phần thưởng của Sách Quái vật trong tình huống tắt TV nhỏ, cho nên chúng ta không tra ra được tin tức

của họ. Bởi vì nếu đóng TV nhỏ thì video qua cửa sẽ không lưu kho, mặc định là bất cứ video qua cửa phụ bản cấp 3 nào cũng được lưu vào kho VIP hết."

"Nhưng nếu như vậy …" Sống lưng Mục Tứ Thành rét lạnh, cậu bực bội quơ loạn đầu tóc của mình, "Đậu má, tham gia phụ bản cấp 3 một mình á, thực lực của người này quá khủng rồi, lại còn qua cửa đạt được phần thưởng của Sách Quái vật nữa.. Người này là người đã bắt Bạch Liễu à? Sao em biết được?"

"Em không biết chắc là gã ta có phải là người đã bắt Bạch Liễu không, nhưng em cảm thấy nhất định là có liên quan, Hồng Đào nói vật phẩm đó lấy từ một người chơi lâu năm có kỹ năng cá nhân rất kỳ lạ." Lưu Giai Nghi "nhìn" Mục Tứ Thành, ngữ khí u ám đen tối, "Kỹ năng cá nhân của gã ta là 【 Thợ Săn Ho4Hồng Héo Tàn 】."

"Chậc.." Mục Tứ Thành xoăn tít mày lại có thể kẹp ch3t ruồi, "Khá giống tin nhắn của Bạch Liễu gửi anh."

"Bất quá chỉ cần Bạch Liễu tìm được cơ hội vào game thì gã thợ săn gì đó cũng không thể làm hại Bạch Liễu trong đại sảnh trung ương được, với lại không hiểu thằng cha Bạch Liễu này làm cái gì mà trêu chọc nhầm hàng khủng như vậy chứ!"

"Xui xẻo đó! Giá trị may mắn của Bạch Liễu bằng 0 thật là danh bất hư truyền." Lưu Giai Nghi không mặn không nhạt mà bình luận, "Em cứ nghĩ rằng anh ta mới chơi lần thứ 3 mà đã gặp em là đã xui xẻo lắm rồi, không ngờ bây giờ lại còn xui xẻo hơn."

Lưu Giai Nghi bình tĩnh nói thêm: “Còn nữa, anh sẽ thất vọng thôi, em nghĩ là Bạch Liễu không thể vào game được đâu.”

Mục Tứ Thành hỏi lại: “Anh ta không vào game được là ý gì, chỉ cần không có 【 người vây xem 】bên cạnh thì người chơi chúng ta đều có thể tiến vào game mà, anh không nghĩ là gã thợ săn gì đó có thể nhốt Bạch Liễu trong hiện thực được.”

Trước mặt Lưu Giai Nghi văng ra một giao diện hệ thống, cô bé đưa qua cho Mục Tứ Thành xem:

【 Tên đạo cụ: Không gian ma thuật】

【 Thuyết minh đạo cụ: Có thể khống chế không gian tùy ý, chỉ có người bạn cho phép mới có thể tiến vào, chỉ có người bạn cho phép mới có thể rời đi, thực xin lỗi, vật phẩm rơi xuống đã bị người chơi Bạch Liễu nhặt, tạm thời bạn không thể sử dụng vật phẩm này 】

“Ngoại trừ không có 【 người vây xem 】tức là người thường ở bên cạnh thì còn có một phương thức khác khống chế người chơi không thể vào game.”

Lưu Giai Nghi nhìn Mục Tứ Thành, “Đó chính là sử dụng vật phẩm đó ở hiện thực, nếu hd lấy được 【 Không gian ma thuật】 từ chỗ Thợ Săn Ho4Hồng Héo Tàn thì chứng minh gã đó đã qua được phụ bản cấp 3 của trò chơi, nói khác khác ____”

Lưu Giai Nghi ngữ điệu đều đều: “—— cứ mỗi lần phụ bản cấp 3 reset, gã lại qua cửa một lần, rồi lại được thưởng thêm

một cái 【 Không gian ma thuật】 nữa, cứ như vậy gã có thể hào phóng tặng lại cho Hiệp Hội Quốc Vương một cái. Điều này chứng tỏ đây là người chơi rất lâu năm, hiểu biết rất rõ về vật phẩm, vì vậy Bạch Liễu có khả năng là đã bị gã nhốt lại rồi."

Mục Tứ Thành cũng nghĩ đến điểm này, sắc mặt cậu trầm ngâm: "Nhưng ngoại trừ vật phẩm đáp ứng dục v0ng, thì không phải những vật phẩm khác không thể tùy tiện dùng ngoài hiện thực sao?"

Lưu Giai Nghi thu hồi giao diện, không nóng không lạnh mà trả lời Mục Tứ Thành: "Lỡ như dục v0ng lớn nhất của người này là liên quan đến Bạch Liễu thì sao?"

"Sẽ không đen như vậy chứ……"

Mục Tứ Thành c4n chặt răng, ấm ức chửi một tiếng, "Bạch Liễu, anh đúng là xui xẻo thật đó!"

"Anh với em đều biết rõ giá trị may mắn của Bạch Liễu như thế nào rồi, cho nên nhìn tình hình trước mắt thì anh nên nghĩ đến tình huống xấu nhất đi." Lưu Giai Nghi vừa tìm kiếm trong kho hàng vật phẩm, vừa nói chuyện với Mục Tứ Thành, "Chúng ta vào trò chơi lâu như vậy rồi mà vẫn không gặp Bạch Liễu, anh ấy có nói là buổi tối sẽ vào game, anh ấy là người không dễ đổi ý, cho nên hơn phân nửa là anh ấy đã gặp tình huống như em nói rồi."

"Đi thôi." Lưu Giai Nghi tìm thấy một chiếc kính đen to đùng đeo lên, nửa khuôn mặt đều bị chiếc kính bảo vệ mắt có hình

dáng cỡ lớn che khuất, sau đó cô bé quay đầu nhìn về Mục Tứ Thành, "Đi cứu thằng cha xui xẻo ấy thôi."

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi đeo vật phẩm (Kính bảo vệ mắt bạo tuyết), trong thời tiết mưa gió bão bùng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, nếu bị hư hỏng sẽ mất đi tác dụng 】

"Nhưng chúng ta không biết thân phận thật sự của gã thợ săn này, cũng không biết gã ở đâu, cũng không biết tìm hắn như thế nào." Mục Tứ Thành nhíu mày hỏi.

"Em cũng không biết." Lưu Giai Nghi đẩy đẩy chiếc kính siêu to khổng lồ bảo vệ mắt trên mặt mình, "Nhưng mà trong thời gian em ở Hiệp Hội Quốc Vương có biết một người có thể điều tra tin tức của gã được."

Mục Tứ Thành cùng Lưu Giai Nghi liếc nhau, nháy mắt phản ứng: "Vương Thuấn!"

"Em hiện tại dù sao cũng là người chơi cao cấp của Hiệp Hội Quốc Vương, có thể tìm Vương Thuấn để hỏi tin tức của Bạch Liễu." Lưu Giai Nghi hít sâu một hơi, "Nhưng mà phiền toái ở chỗ, nếu Hồng Đào biết được em tìm Vương Thuấn vì một người ngoài hiệp hội, xem như em đã phản bội hiệp hội, thì có thể cô ta sẽ gây chuyện với em.."

Mục Tứ Thành cười lạnh hỏi lại: "Chẳng lẽ từ đó đến nay cô ta đối xử tốt với em lắm à?"

Lưu Giai Nghi trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên thở ra một hơi: “Tốt chứ, cô ta lợi dụng em, nhưng nhờ vậy ít nhất em mới an toàn sống đến bây giờ.”

“Bị lợi dụng không có gì không tốt.”

Mục Tứ Thành trên mặt ý cười càng thêm châm chọc: “Ờ, em cảm thấy vậy là tốt cho nên em cũng lợi dụng Lưu……”

Vừa nói đến đây, Lưu Giai Nghi quay đầu nhìn cậu một cái, Mục Tứ Thành im bặt.

Trên khuôn mặt Lưu Giai Nghi hiện lên sự thương tâm tuyệt vọng như không thiết sống nữa.

Mục Tứ Thành nghiến răng, kiềm chế không k1ch thích Lưu Giai Nghi nữa mà chuyển sang chuyện khác: “Nếu em cảm thấy bị lợi dụng là tốt vậy tại sao phải cứu Bạch Liễu phản bội Hồng Đào, hả Phù Thủy Nhỏ hạt giống tuyển thủ của Hiệp Hội Quốc Vương?”

Nói đến cuối cùng, Mục Tứ Thành ngữ khí vẫn là có chút châm chọc ý vị.

“Bởi vì em không còn lý do để bị lợi dụng nữa.”

Lưu Giai Nghi cúi đầu: “Em bị lợi dụng hại ch3t anh trai, mà linh hồn của anh ấy lại lựa chọn Bạch Liễu. Em rất ít khi đồng ý với lựa chọn của anh ấy bởi vì anh ấy rất hèn nhát, mỗi lần lựa chọn đều yếu đuối và ngu xuẩn, lựa chọn làm bạn bè với

thành phần nguy hiểm như anh, lựa chọn đối đầu với Hiệp Hội Quốc Vương, lựa chọn…… bảo vệ một em gái tệ hại như em.”

“Em chưa bao giờ đồng ý với sự lựa chọn của anh ấy, nhưng lúc này em muốn thử xem…… lựa chọn của anh trai là đúng hay sai.”

Mục Tứ Thành cũng im lặng một lúc lâu, cậu có chút biệt nữu mà quay đầu đi, đưa cho Lưu Giai Nghi một tờ khăn giấy: “Cầm lấy.”

Lưu Giai Nghi mặt không biểu tình đẩy tay Mục Tứ Thành ra: “Em không khóc, anh để dành tự mình dùng đi, ăn trộm gì vô dụng.”

“Em nói ai vô dụng đó!” Mục Tứ Thành nổi giận.

“Nếu anh hữu dụng thì cũng không cần em phải tự mình xuất đầu lộ diện, để vật phẩm khả thị hóa ở chỗ người khác.” Lưu Giai Nghi rất là đau mình buồn bực mà nói thầm một câu, “Em chuẩn bị để dùng cho giải đấu đó, nhưng anh ngốc điểm trí lực có mỗi 74 điểm không sử dụng được, vẫn phải đến tay em ……”

“Trí lực 74 điểm thì sao!” Mục Tứ Thành rít gào, “Chẳng lẽ điểm trí lực của em……” Rất cao sao!

Lưu Giai Nghi nhàn nhạt khinh thường mà nhìn lướt qua Mục Tứ Thành đang ngắc ngứ trong cổ họng: “Hứ, anh đừng quên là em và Trương Khôi tổ hợp với nhau đấy.”

【 Tổ hợp hai người có giá trị trí lực cao nhất từ trước tới nay —— Phù Thủy Nhỏ và cùng Người Điều Khiển Rối 】

【Tổ hợp cực phẩm 91 và 93】

【 Người chơi mới có giá trị trí lực tối cao xuất hiện! Liệu rằng có thể trở thành thế hệ quân sư mới trong giải đấu không? 】

Mục Tứ Thành rốt cuộc mới nhớ —— con nhóc Lưu Giai Nghi này là dựa vào trí lực chơi game mà nổi tiếng.

“Anh ngạc nhiên gì đó?” Lưu Giai Nghi bình tĩnh mà quay đầu nhìn thoáng qua Mục Tứ Thành, “Đi thôi, em sẽ nghĩ cách cứu Bạch Liễu ra, anh không cần sợ hãi.”

“Ai sợ hãi chứ! Em đừng có ỷ tuổi mình còn nhỏ mà muốn nói gì thì nói nhé……”

Tác giả có lời muốn nói:

Hai bên bắt đầu đánh cờ, 6 giống như một nàng công chúa ngồi ở trong ngục giam chờ cứu (6: Ngoan ngoãn.jpg)

- ——oOo—

Chương 142

Biệt thự Mộc gia.

Mộc Kha hít sâu một hơi, nhìn về phía cha Mộc vừa mới cúp điện thoại: "Ba ba, hacker mà ba tìm có tra được địa chỉ của nhóm người đó không? Bọn họ rốt cuộc là ai vậy?"

"Không được." Cha Mộc nhíu mày, có vẻ suy nghĩ rất sâu xa, "Bọn họ bảo mật tốt quá, không cách nào định vị được vị trí cụ thể."

Tròng mắt Mộc Kha liếc trái liếc phải một chút, đây là thói quen mỗi khi cậu đang suy nghĩ, rất mau đã ngẩng đầu lên: "Nếu không định vị được địa chỉ căn cứ của họ thì có thể tra được tin tức của một người cụ thể nào đó không ba?"

Cha Mộc dùng tiếng Anh hỏi vài câu với đầu bên kia điện thoại rồi quay đầu trả lời Mộc Kha: "Có thể, nhưng yêu cầu phải có thông tin chi tiết, ví dụ như số điện thoại, tên hoặc ảnh chụp, nhưng lúc bọn họ vừa tới thì đã đeo mặt nạ che chắn rất cẩn thận, chúng ta không chụp được ảnh, máy theo dõi cũng không hoạt động …"

"Con có thể tìm được thông tin của bọn họ." Mộc Kha cắt ngang lời nói của cha Mộc, nhìn đôi mắt trợn to của ông nói tiếp, "Kết cấu khuôn mặt 3D có thể rà quét được thân phận cụ thể của họ, con có thể tái tạo lại cái này."

Cha Mộc bình tĩnh: “Mới có vài phút mà con đã nhớ hết kết cấu khuôn mặt của người ta rồi hả?”

Mộc Kha nói: “Đúng vậy ba ba.”

Cha Mộc lại thì thầm vài câu trong điện thoại, nhìn về phía Mộc Kha: “Có thể, vậy con có chú ý yêu cầu đặc biệt nào không?”

“Trong nhóm người này có người nào đang rất cần tiền, hoặc là có thói quen không tốt như là uống rượu, đánh bạc gì đó, hoặc là muốn kết hôn, vừa có con cái, hoặc là cha mẹ người lớn trong nhà có sức khỏe không tốt.”

Mộc Kha nói nhanh, “Tìm một người đang cần một số tiền lớn, những người này sẽ dễ bị tác động bởi tiền và vật chất hơn, chúng ta có thể lợi dụng họ để lấy tin tức chúng ta cần.”

Cha Mộc làm một động tác OK với Mộc Kha, sau đó trao đổi một hồi với người bên kia điện thoại rồi cúp máy.

Ông quay đầu dùng ánh mắt phức tạp nhìn Mộc Kha đang thở dồn dập, lồng nguc phập phồng: “Bạch Liễu ngoại trừ cứu con còn có rất nhiều chuyện khác phải không? Tiểu Kha, con nhất định phải liên quan đến cậu ta à?”

“Không phải con nhất định phải liên quan đến anh ấy.” Mộc Kha thong thả nhướng mí mắt, trong âm thanh mang theo luồng hơi thở mỏng manh làm cho cậu có vẻ yếu ớt, “Ba ba,

anh ấy khiến con có cảm giác mình còn sống, nếu anh ấy ch3t thì linh hồn của con cũng ch3t theo anh ấy, anh ấy rất quan trọng đối với con.”

Cha Mộc trầm mặc trong chốc lát, sau đó vỗ vỗ bả vai Mộc Kha, nói: “Ba sẽ giúp con, con cần tiền mặt đúng không, bây giờ ba đi lấy cho con, con cần bao nhiêu?”

“Phải xem người đến bắt con muốn bao nhiêu tiền đã.” Mộc Kha bình tĩnh mà nói.

_____

Bên trong Hiệp Hội Quốc Vương.

Vương Thuấn có chút lơ mơ nhìn thông báo màu đỏ của hệ thống vừa gửi đến.

【 Hệ thống nhắc nhở: Có một người chơi quyền hạn cấp cao của Hiệp Hội Quốc Vương gửi đến bạn lời mời gặp mặt ẩn danh, hẹn gặp tại cửa đăng nhập trò chơi 】

【 Ám hiệu gặp mặt: Đã lâu không gặp, ông bạn 】

Loại người chơi trung cấp như Vương Thuấn không có cách nào từ chối thư mời của người chơi quyền hạn cao cấp.

Vương Thuấn mang một bụng nghi ngờ đi tới cửa đăng nhập trò chơi, nhưng hắn không thấy người chơi cấp cao nào quen

mắt mà ngược lại chỉ thấy Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành cũng thấy được hắn, cậu vẫy vẫy tay nở nụ cười giả tạo: “Đã lâu không gặp, ông bạn.”

Vương Thuấn theo bản năng cũng vẫy tay chào lại, sau đó mới ý thức được có gì đó sai sai.

Vương Thuấn cảm giác sau eo của mình bị thứ gì đó kiềm chắc lại, ý thức của hắn nhắc nhở hắn là người chơi không thể giết hại nhau trong đại sảnh trò chơi, thế nhưng hắn vẫn chầm chậm giơ tay lên.

Một giọng nói bé gái nhỏ nhẹ dễ thương mang theo ý cười từ sau lưng hắn vang lên: “Yên tâm, ở đây tôi không thể làm gì anh, nhưng mà đây là cửa đăng nhập trò chơi, tôi có thể bắt anh vào game, lúc đó muốn làm gì anh cũng dễ hết, Vương Thuấn.”

Phía sau lưng Vương Thuấn nháy mắt đã bị mồ hôi lạnh làm ướt, hắn nhận ra âm thanh này, rất kính cẩn nghe theo mà cúi đầu, buông tay xuống, “Phù Thủy Nhỏ, Hồng Đào Hoàng Hậu đang tìm cô đó, cô tìm tôi có chuyện gì chúng ta có thể từ từ nói mà, tôi sẽ phục vụ cô vô điều kiện, dù sao cô cũng là người chơi quan trọng trong chiến đội chúng ta, nhưng cô có muốn gặp Hồng Đào Hoàng Hậu nói chuyện trước không?”

“Bởi vì chuyện của cô mà tâm tình Hoàng Hậu cũng không được tốt lắm.”

Lời này của Vương Thuấn rõ ràng là dùng Hồng Đào để uy hiếp Lưu Giai Nghi, nhưng Lưu Giai Nghi căn bản là không dao động, chỉ cười nhạo một tiếng liền chống sau eo Vương Thuấn, đẩy hắn về phía Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành thuận thế liền kẹp cổ Vương Thuấn, thoạt nhìn có vẻ như hai người rất thân thiết với nhau kề vai sát cánh, nhưng thật ra là cậu đang âm thành dùng sức kéo hắn qua một góc.

Mục Tứ Thành túm Vương Thuấn lại một góc, ép hắn vào tường, để tay chèn cổ hắn rồi cất giọng lạnh nhạt: “Chúng tôi muốn hỏi anh tin tức chi tiết của 【Thợ Săn Ho4Hồng Héo Tàn】, gã tên là gì, ở đâu, dục v0ng lớn nhất tiến vào trò chơi là gì, kỹ năng của anh chắc là tra được hết phải không?”

“Khụ khụ.” Biết rõ sẽ không bị gi3t ch3t, nhưng cảm giác yết hầu bị b0p chặt vẫn làm Vương Thuấn cực kỳ khó chịu.

Mục Tứ Thành mang đến cảm giác áp bách rất lớn làm cho Vương Thuấn cảm thấy hít thở khó khăn, hắn n4mlấy tay Mục Tứ Thành muốn kéo ra nhưng căn bản là không kéo nổi.

Vương Thuấn bắt đầu sặc khụ, tiếng nói chuyện trở nên khàn khàn: “Tôi không thể nói cho hai người được, đây là hành vi phản bội!”

“Phản bội sẽ hoặc là bây giờ vào game để tôi giết anh luôn, chọn một cái đi.” Mục Tứ Thành n4mlấy yết hầu Vương Thuấn nhấc bổng hắn lên, ánh mắt lãnh đạm và tàn nhẫn, “Tôi không muốn tốn nhiều thời gian trên người anh, nói hay không?”

Lưu Giai Nghi chắp tay sau lưng nghiêng đầu, ngữ khí ngọt ngào: “Aiii, tôi còn chưa mang anh vào phụ bản cấp 2 bao giờ, Vương Thuấn, lần này muốn tôi dẫn anh theo không?”

Dẫn hắn đi đâu? Địa ngục hay gì?

Vương Thuấn nhìn đôi mắt của Mục Tứ Thành, cảm xúc kích động mãnh liệt bên trong hình thành một lốc xoáy màu đen như cuốn lấy hắn, hắn cảm thấy choáng váng —— Mục Tứ Thành thật sự sẽ tìm cơ hội ở trong trò chơi gi3t ch3t hắn.

“Khụ khụ! Hai người thả tôi xuống trước đã! Thả tôi xuống tôi mới nói chuyện được!” Vương Thuấn ra sức lôi kéo, Mục Tứ Thành rốt cuộc cũng thu tay lại.

Cậu thản nhiên cắm tay vào túi áo khoác thể dục, rất là khinh thường nhìn lướt qua Vương Thuấn đang ngồi xổm trên mặt đất chật vật ho khan: “Tôi chưa làm gì anh hết nhé.”

Nhưng tôi bị cậu dọa sợ rồi đây —— loại mất mặt xấu hổ này Vương Thuấn kiểu gì cũng nói không nên lời.

Do kỹ năng tra xét 【 vạn sự thông 】 của mình mà cảm xúc cảm giác của Vương Thuấn với những người khác nhạy bén hơn so với người bình thường, ác ý mãnh liệt vừa rồi của Lưu Giai Nghi và Mục Tứ Thành làm hắn không rét mà run, cũng thực thức thời mà lựa chọn thẳng thắn.

“Ta cũng không biết tin tức cụ thể của người có kỹ năng thân phận 【 Thợ Săn Ho4Hồng Héo Tàn 】 gì đó đâu.” Vương Thuấn một bên bình phục một bên nói chuyện.

Mục Tứ Thành lại hung ác mà liếc mắt qua, cậu rút tay thoạt nhìn muốn động thủ, Vương Thuấn nhanh nhạy mà lui ra phía sau hai bước tiếp tục nhanh chóng nói: “Nhưng tôi cũng biết một ít tin tức, có lẽ có ích cho hai người.”

Mục Tứ Thành nhanh chóng hỏi: “Tin tức gì?”

Vương Thuấn cảnh giác mà đỡ hai tay trước nguc phòng ngừa Mục Tứ Thành chụp lấy hắn: “Kỹ năng cá nhân của tôi gọi là 【 vạn sự thông 】, tác dụng là có thể tra xét tin tức cơ bản đối phương, nhưng kỹ năng này cũng không phải vạn năng, không phải lúc nào tôi cũng tra xét tin tức của đối phương được mà phải cần điều kiện nhất định.”

Mục Tứ Thành bắt đầu trở nên có chút không kiên nhẫn: “Điều kiện gì, nói nhanh dùm cái!”

Vương Thuấn ánh mắt lơ đãng: “Với tôi mà nói, mỗi người giống như một cái máy tính, mà tôi là một hacker, muốn đánh cắp thông tin máy tính thì phải qua được 【 tường lửa 】 nội tâm của đối phương.”

“Nhưng độ an toàn của 【 tường lửa 】 mỗi người đều bất đồng, ngoài ra dựa vào cảm xúc và sự chú ý của đối phương thay đổi vào mỗi thời điểm mà 【 tường lửa 】 cũng khác nhau. Ví dụ như Mục Tứ Thành cậu, lúc trước tôi không thể đánh cắp tin tức nội tâm của cậu bởi vì cảm xúc và lực chú ý

của cậu rất ổn định, tập trung, 【 tường lửa 】 của cậu vô cùng vững chắc, rất khó đánh cắp thông tin của cậu.”

Lưu Giai Nghi vẫn nghe chăm chú nãy giờ, đến đây đồng tử co rụt lại, đột nhiên quay đầu quát Mục Tứ Thành: “Anh đần! Ổn định lại cảm xúc của anh đi! Anh ta muốn đánh cắp tin tức trong đầu anh đó!”

“Hả” Mục Tứ Thành còn chưa kịp phản ứng, cậu bị Vương Thuấn dẫn dắt đến mơ màng rồi.

“Nhưng bây giờ lực chú ý của cậu có lỗ hổng ——” Ánh mắt Vương Thuấn biến đổi, từ hệ thống giao diện của hắn nổi lên một bảng thông tin, “Rất xin lỗi Mục Thần.”

Bảng thông tin giống như bảng số liệu trên máy tính, trên đó có rất nhiều ký tự chi chít.

Vương Thuấn đọc thông tin nhanh như gió, lướt qua đống thông tin vừa lấy được trong đầu của Mục Tứ Thành, Mục Tứ Thành nghiến răng nghiến lợi mà áp Vương Thuấn lên vách tường: “Con mẹ nó ——”

Vương Thuấn thở ra một hơi, hắn đưa tay lên tỏ vẻ đầu hàng, hắn yên lặng nhìn về phía Mục Tứ Thành:

“Hai người muốn cứu Bạch Liễu phải không? Cậu ấy bị bắt à, nếu hai người muốn cứu cậu ấy thì chúng ta có thể bàn điều kiện với nhau.”

“Thả anh ta ra đi.” Lưu Giai Nghi mặt không cảm xúc ra mệnh lệnh, “Chúng ta đã mất quyền chủ động rồi.”

Mục Tứ Thành hung hăng mà nghiến răng, cuối cùng buông lỏng tay ra.

Vương Thuấn ngã xuống trên mặt đất, hắn vỗ vỗ đám bụi không tồn tại trên người: “Tôi có thể nói cho hai người tin tức mà tôi biết, nhưng tôi yêu cầu sau khi cứu được Bạch Liễu thì hai người phải đảm bảo cho tôi.”

Lưu Giai Nghi hỏi: “Đảm bảo cái gì”

“Nếu tôi tiết lộ tin tức cho hai người thì sẽ bị coi là phản bội Hiệp Hội Quốc Vương, ngoài ra tôi đã biết quá nhiều, Hoàng Hậu nhất định sẽ tìm mọi cách đuổi giết tôi.” Vương Thuấn cười khổ, “Lúc ấy, nếu Bạch Liễu có thể tiếp nhận bảo vệ tôi, vậy thì quá tốt.”

“…… Chỉ cần đảm bảo chuyện này thôi à?” Lưu Giai Nghi nhíu mày, “Anh nguyện ý chấp nhận nguy hiểm để giúp chúng ta cứu Bạch Liễu? Anh có biết phản bội sẽ chịu hậu quả gì không?”

“Không có ai rõ ràng hơn tôi cả.”

Vương Thuấn hít sâu một hơi, “Ta giúp Hiệp Hội Quốc Vương sàng lọc, chọn lựa rất nhiều rất nhiều người chơi mới có tiềm lực, dùng kỹ năng của tôi để giúp Hiệp Hội Quốc Vương lợi dụng dục v0ng nội tâm và nhược điểm của người chơi mới,

sau đó lừa gạt bọn họ nhập hội, tôi đã thấy rất nhiều người sau khi nhập hội phát hiện mình bị lừa gạt thì đã phản bội.”

“Đa số những người chơi phản bội đều biến mất ở trong trò chơi này.” Vương Thuấn trầm mặc nặng nề.

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu nhìn về phía Vương Thuấn: “Vậy thì tại sao anh lại muốn giúp chúng tôi?”

Vương Thuấn nói: “Bởi vì Bạch Liễu là người mà tôi chọn lựa giữa đám tuyển thủ, là tuyển thủ mà tôi thích nhất, từ trước đến nay tôi cũng chưa từng xâm nhập 【 tường lửa 】 của cậu ấy.”

Hắn dùng một loại ngữ khí vừa phức tạp vừa chân thành nói: “Tôi rất chờ mong ngày cậu ấy thành thần.”

“…… Vậy ra anh là fan của Bạch Liễu à?” Mục Tứ Thành thần sắc quỷ dị nhìn Vương Thuấn.

Vương Thuấn không sao cả mà nhún vai cười một chút: “Cậu có thể giải thích như thế, tôi là người xem trung thành đầu tiên của cậu ấy, tôi hy vọng TV nhỏ của cậu ấy vẫn luôn hot đến cuối cùng, thậm chí đánh bại Hiệp Hội Quốc Vương.”

“Vì mục tiêu này, hai người nhất định phải cứu cậu ấy từ tay 【 Thợ Săn Ho4Hồng】.”

- ——oOo—

Chương 143

Lưu Giai Nghi hỏi: " Thân phận của gã【 Thợ Săn Ho4Hồng 】này rốt cuộc là gì? Tôi không thấy thông tin của gã ở tư liệu người chơi giải đấu, nhưng nếu hắn có thể tắt TV nhỏ thì ít nhất cũng phải lọt top 100 người chơi. Từ trước đến nay tôi chưa từng nghe đến có người chơi kì lạ như vậy trong top 100."

"Bởi vì thứ hạng của gã cũng không ổn định trong top 100, hiện giờ đã bị rớt hạng rồi. Có lẽ hai người mới chơi nên không biết, cách đây mấy năm gã 【 Thợ Săn Ho4Hồng 】nằm trong top 3 người chơi đấy."

Vương Thuấn lấy sổ ghi chép của mình lật lật vài tờ, sau đó đưa Lưu Giai Nghi và Mục Tứ Thành xem thông tin trên đó, "Thấy không? Gã ta là người chơi【 tay súng đánh thuê 】giải đấu."

"Người chơi tay súng đánh thuê giải đấu là sao?" Mục Tứ Thành nghe không hiểu gì: "Nghĩa là gì?"

Vương Thuấn giải thích: "Nghĩa là gã 【 Thợ Săn Ho4Hồng 】này không thuộc hiệp hội nào cả, độc lai độc vãng, không thích bất cứ ai lập bè kết nhóm, có vẻ rất ghét hành động tập thể, vì vậy không ai biết khi nào gã ta sẽ vào game, nhưng mỗi năm đều sẽ tham gia giải đấu."

“Như chúng ta đã biết, điều kiện tham gia giải đấu là 5 người mới có thể báo danh, vì vậy trong thời gian tổ chức giải đấu【 Thợ Săn Ho4Hồng 】sẽ chọn tham gia chiến đội ở hiệp hội nào đó, sau khi giải đấu chấm dứt thì lại thoát ra. Gã là người chơi giải đấu lưu động, cũng được gọi là 【 tay súng đánh thuê 】, hiệp hội nào muốn chiến đội mình có thành viên mạnh thì sẽ ra giá cao để thuê gã.”

Mục Tứ Thành hỏi: “Vậy hiện tại gã đang ở hiệp hội nào?”

Vương Thuấn lắc đầu: “Hiện tại thì gã không ở hiệp hội nào cả, hai năm qua 【 Thợ Săn Ho4Hồng 】 không tham gia giải đấu, cho dù hiệp hội nào ra giá cao để thuê, gã cũng không xuất hiện.”

“【 Thợ Săn Ho4Hồng 】rất xuất quỷ nhập thần, hơn nữa không cho người khác xem TV nhỏ của gã, còn hay thay đổi hình dạng bên ngoài, che dấu bản thân, nếu gã không muốn thì không có hiệp hội nào có thể tìm được gã, vì vậy hai người chưa từng nghe qua tên gã cũng là điều dễ hiểu.”

“Anh có tin tức chính xác của gã không?” Lưu Giai Nghi nhìn thẳng Vương Thuấn, “Rất có khả năng gã là người đã bắt Bạch Liễu.”

Vương Thuấn thở dài lắc lắc đầu: “Tường lửa của gã rất dày, tôi đã nhìn thử vài lần để đánh cắp tin tức nhưng đều thất bại.”

Lưu Giai Nghi c4n c4n môi dưới.

Nhưng Vương Thuấn lại dừng một chút rồi nói sang chuyện khác: “Nhưng có một lần tôi đã thử đánh cắp tin tức nội tâm của gã, lần đó là trên sân thi đấu của giải đấu, khuya lắm Thợ Săn Ho4Hồng mới đến, trạng thái không tốt lắm vì vậy thi đấu thất bại, tôi liền cảm thấy khả năng có cơ hội thừa nước đục thả câu nên chờ gã ta ở cửa đăng xuất.”

Mục Tứ Thành nghe đến đó sắc mặt biến đổi, cậu chợt nhớ đến điều gì đó: “Đậu má anh Vương Thuấn, lúc trước anh tới cửa đăng xuất tìm Bạch Liễu lúc anh ta trong tình trạng giá trị tinh thần giảm thấp, có phải cũng muốn nhân cơ hội đánh cắp tin tức trong đầu anh ta không?”

Vương Thuấn giả vờ như không nghe Mục Tứ Thành mắng chửi, hắn cau mày lục lại hồi ức rồi nói tiếp:

“Tôi nhớ lúc đó trên người 【 Thợ Săn Ho4Hồng 】nồng nặc mùi rượu, gã ta nghiêng ngả lảo đảo từ game đăng xuất ra, giao diện hệ thống cũng chưa kịp đóng, cứ mở toang hoác ra thế, trên đó còn một tin nhắn nhắc nhở của hệ thống, tôi giả vờ lơ đãng đi ngang qua hắn rồi sử dụng kỹ năng ——”

Vương Thuấn hít một hơi thật sâu: “Tôi chưa từng nhìn thấy tin tức trong não nào kì quái như vậy, mọi người đều suy nghĩ về việc của mình, ví dụ như tính mạng, địa chỉ, bề ngoài, sự nghiệp, dục v0ng.v..v. nhưng trong não 【 Thợ Săn Ho4Hồng 】thì không hề có mấy thông tin đó, chỉ duy nhất xuất hiện dày đặc 1 cái tên.”

Vương Thuấn vừa nói vừa lật lật sổ ghi chép hết trang này đến trang khác.

Trên sổ ghi chép giống như bị ai đó dùng bút viết lung lung đầy hết trang chỉ 1 cái tên.

【 Tô Dạng 】.

Tô Dạng Tô Dạng Tô Dạng ——!!!

Tựa như người sắp ch3t đuối, thời khắc thống khổ nhất kịp bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, điên cuồng nhắc đến cái tên đó trong suy nghĩ, trong tiềm thức.

Vương Thuấn trầm mặc mà lật thêm một trang sổ ghi chép:

【 Rốt cuộc cậu cũng có được hạnh phúc như mong muốn, tốt quá, cậu đã đính hôn rồi 】

【 Có phải đây là thời khắc hạnh phúc nhất của cậu không? Rốt cuộc nguyện vọng của tôi đã được thực hiện rồi.】

【 Chờ tôi tiêu diệt hết ngọn nguồn tai họa, kẻ dị đoan tôi đây sẽ mang theo tất cả những gì nguy hại cho hạnh phúc cậu, cách cậu thật xa 】

Vương Thuấn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lưu Giai Nghi cùng Mục Tứ Thành: “Ngày đó tôi còn đọc được nhắc nhở trên giao diện hệ thống của gã.”

“Hệ thống nhắc nhở nói, chúc mừng người chơi thay đổi dục v0ng trung tâm, kỹ năng thân phận từ 【 Thợ Săn Ho4Hồng

】 biến thành 【 Thợ Săn Ho4Hồng Héo Tàn 】.”

Lưu Giai Nghi cùng Mục Tứ Thành liếc nhau: “Anh còn biết thông tin nào liên quan đến Tô Dạng không?”

Vương Thuấn chỉ phía dưới: “Trong đầu Thợ Săn Ho4Hồng đều là thông tin của Tô Dạng, gã vừa nhớ đến Tô Dạng thì trên 【 tường lửa 】của gã liền xuất hiện lỗ hổng, tôi tra được khá nhiều, chờ tôi sắp xếp lại toàn bộ thông tin đã …”

_____

Mộc gia.

Không bao lâu, điện thoại cha Mộc lại vang lên, là điện thoại internet của tên hacker kia.

Cha Mộc bắt máy, ra hiệu cho Mộc Kha đừng nóng nảy.

Ông nói với người trong điện thoại hai câu rồi che lại ống nghe quay đầu nhìn Mộc Kha: “Tra được thông tin đám người đó rồi, nhưng bọn họ không ai gặp khó khăn về tài chính, hơn nữa rất trung thành với tổ chức, dùng tiền mua chuộc xem ra rất khó.”

Mộc Kha sắc mặt biến đổi, liền nghe được cha Mộc phụ nói tiếp: “Nhưng hắn có tra ra được thông tin một người, vợ sinh con trai, vừa mới đầy tháng, con thử điều tra từ người này thử xem.”

Mộc Kha hỏi: “Người đó tên là gì ba?”

Mộc phụ nhìn Mộc Kha: “Tô Dạng.”

_____

Buổi tối 10 giờ rưỡi.

Đèn nhà của các hộ dân đều đã tắt, chỉ còn ánh đèn đường chợt lóe chợt tắt phát ra ánh sáng nhỏ nhoi. Nơi đây là quảng trường cũ, nơi đây đa số là người già và người trung niên làm việc, nghỉ ngơi đều theo quy luật nhất định, bình thường giờ này sẽ không còn ai lai vãng.

Ngay chỗ rẽ chung cư có một gian phòng còn sáng đèn, men theo ánh sáng qua khe hở bức màn nhìn bên trong là một người phụ nữ vừa mới tắm xong, ánh mắt dịu dàng nhìn đứa trẻ nằm trên giường, cô dùng tay vỗ vỗ đứa trẻ, trong miệng còn lẩm nhẩm hát một bài đồng dao không biết tên.

Có vẻ hành động của cô không được thuận lợi lắm, ngồi trên một tấm đệm dựa, khom lưng một hồi liền cảm thấy đau eo, cô nhíu mày đỡ lưng chuẩn bị đứng dậy.

Thế nhưng vừa mới cử động thì đứa trẻ trên giường bắt đầu khóc ré lên, tựa như bất an mà múa may tay chân lung tung, muốn n4mlấy ngón tay của mẹ.

Vì vậy cô bất đắc dĩ phải ngồi trở về, ghé vào bên cạnh giường em bé, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn có chút mệt mỏi: “Hôm nay con làm sao vậy, cứ bám dính lấy mẹ thế này à, cũng không chịu ngủ nữa.”

Vừa nói cô vừa dùng ngón cái nhéo nhẹ chóp mũi em bé một cái, mí mắt bé nhấp nháy hắt xì, miệng ê a vài tiếng.

Lúc này đột nhiên có tiếng gõ cửa, cô vui mừng đứng dậy quay đầu hôn mặt em bé: “Ba con về rồi kìa!”

Cửa vừa mở ra, âm thanh vui vẻ từ trong cổ họng của Quý An liền biến mất: “Anh về ——”

Cô có chút kinh ngạc nhìn cô bé đang đứng ngoài cửa.

Đó là một cô bé ốm yếu, đôi mắt bị phủ một tầng sương sám xịt, ăn mặc khá mỏng manh trong thời tiết hiện tại, thoạt nhìn ngoan ngoãn lại yếu ớt. Cô bé có khuôn mặt xinh xắn giống búp bê phương Tây, có chút mê man sợ hãi nhìn người đối diện nhưng lời nói lại rất lễ phép: “Chị ơi, em xin lỗi, em bị mù, hình như em đi nhầm đường rồi, đây hình như không phải nhà của em thì phải?”

Thì ra là một cô bé mù đi lạc đường, Quý An vừa mới cảnh giác liền thả lòng tâm trạng.

Cô vừa mới sinh con, nhìn đứa trẻ nào cũng đều yêu thích, vì vậy rất nhanh dịu dàng ngồi xổm xuống đối mặt với cô bé nói chuyện: “Em ở đâu? Em có số điện thoại của người lớn trong nhà không? Chị sẽ gọi điện cho họ đến đón em.”

Cô bé kia trầm mặc lắc đầu, mấy ngón tay đặt trước người xoắn xít lại với nhau, giọng nói mỏng manh: “Em, em không nhớ nữa.”

Tình mẹ của Quý An càng thêm lai láng: “Không sao, người lớn trong nhà em tên là gì? Em nói thử xem chị có quen biết không, chị phải nói chuyện với họ trông coi em cẩn thận một chút, sao lại có thể để em lạc ở bên ngoài thế này.”

Cô bé ngẩng đầu lên, ngữ khí rất nghiêm túc: “Dạ, anh ấy tên là Tô Dạng, chị có thể giúp em tìm anh ấy không ạ?”

Quý An nghi ngờ ch4m rãi đứng thẳng người lên: “Đây là nhà của Tô Dạng, người trong nhà em sao lại là ông xã của chị chứ?”

Cô bé, chính là Lưu Giai Nghi nháy mắt khôi phục khuôn mặt không cảm xúc, quay người nói với phía sau: “Tìm được rồi, chính là nơi này, Mục Tứ Thành, hành động đi.”

Quý An rốt cuộc phản ứng có chuyện xảy ra, cô cảnh giác mà lui về phía sau hai bước muốn đóng cửa lại thì phát hiện kéo hết sức cũng không đóng được, liền sau đó một người cao lớn trẻ tuổi bước ra.

Người thanh niên này cao hơn Quý An ước chừng cả hai cái đầu, trên cổ đeo một cái tai nghe hình con khỉ, cậu ta chỉ cần nhấc khuỷu tay chèn vào cửa thì Quý An kéo không nhúc nhích.

Đôi mắt lạnh lùng của Mục Tứ Thành nhìn về phía Quý An: "Gọi Tô Dạng ra đây."

Quý An theo bản năng muốn lấy di động ra báo nguy, kết quả chỉ sờ thấy trống rỗng.

Ngay sau đó, cô thở hổn hển nhìn người trẻ tuổi đối diện kia không nhanh không chậm lấy ra một chiếc di động màu trắng từ trong túi, nhướng mày nhìn về phía cô: "Chị muốn tìm cái này à?"

"Cậu trộm lúc nào!" Quý An sợ hãi lắm rồi, "Hai người rốt cuộc là ai?!"

- ——oOo—

Chương 144

Trong căn phòng phía sau bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc ré lên, sắc mặt Quý An thay đổi, sau đó trở nên tuyệt vọng và luống cuống.

"Có em bé?" Lưu Giai Nghi hơi nghiêng đầu, thính lực của cô bé rất nhạy, rất mau đã đưa ra phán đoán, "Phòng cuối trong nhà, chắc là con của Tô Dạng."

Quý An đại não trống rỗng, cô xoay người nghiêng ngả lảo đảo chạy cuống cuồng vào căn phòng đứa trẻ.

Cô run rẩy khóa trái cửa phòng, xoay người bế con lên, thở dồn dập đi qua đi lại trong phòng, khóe mắt tràn ra nước mắt sợ hãi.

Cô mở cửa sổ ra, hướng về đường phố vắng lặng không một bóng người tuyệt vọng hét to: "Có người không! Cứu mạng đi! Có người không! Cứu tôi với!"

Không ai đáp lại lời cô.

Cô sợ hãi vùi mặt vào tã lót của đứa trẻ khóc nức nở, nhưng bàn tay lại bịt chặt lỗ tai của nó, không ngừng hôn lên khuôn mặt bụ bẫm còn đang ngơ ngác: "Không sao đâu, cục cưng ngủ ngoan đi, mẹ ở đây, mẹ sẽ không để con xảy ra chuyện gì đâu."

Cánh cửa khóa trái sau lưng cô vang lên tiếng răng rắc, tiếng chìa khóa c4m vào ổ rồi thong thả xoay vòng.

Quý An nín thở, cô run rẩy sờ vào túi áo ngủ của mình, chiếc chìa khóa phòng con cô cũng đặt bên trong hiện tại giống như di động đã biến mất, bị hai người kia trộm đi rồi.

Quý An sụt sịt một tiếng, nước mắt đầy mặt, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Phòng đứa trẻ ch4m rãi mở ra.

Bên trong không có một bóng người, chỉ có giường em bé còn vang lên tiếng linh đi lang đang của chiếc chuông gió.

Mục Tứ Thành thốt lên một tiếng kì quái, cậu nhìn chung quanh phòng một vòng, lại khom lưng nhìn dưới gầm giường: "Người đâu rồi? Rõ ràng anh thấy chị ấy chạy vào đây."

Lưu Giai Nghi giơ tay chỉ về phía trước của Mục Tứ Thành: "Em nghe tiếng hít thở."

Cô bé nhắm mắt tập trung "Tuần tra" nghe ngóng một hồi, sau đó ngẩng đầu "nhìn" hướng ngoài cửa sổ, "Người ở phía bên ngoài cửa sổ."

"Phía bên ngoài cửa sổ?!" Mục Tứ Thành kinh ngạc.

Cậu tiến lên kéo cửa sổ nhìn ra bên ngoài, liền thấy Quý An đang ôm đứa bé trong nguc, quỳ gối trên thùng tỏa nhiệt của chiếc điều hòa.

Khí trời buổi tối lạnh lẽo, gió thổi phần phật chiếc áo ngủ của Quý An phồng to tựa như một đóa bồ công anh có thể bị thổi bay bất cứ lúc nào, nước mắt lăn từng giọng từng giọt từ khóe mắt cô.

Quý An hốc mắt đỏ bừng đối diện với Mục Tứ Thành, cô giống như một con thú mẹ đang nhe răng uy hiếp kẻ địch đừng cướp đi con non của mình: “Thà tôi ôm con nhảy xuống cũng không để các người bắt để uy hiếp Tô Dạng!”

Mục Tứ Thành cũng cuống quýt theo: “Bà chị ơi, chúng tôi tạm thời đâu có ý này! Tất nhiên là cũng có nghĩ qua nhưng mà chủ yếu là muốn tìm Tô..”

Đang nói thì Quý An lắc đầu cảnh giác quỳ lui hai bước, thùng tỏa nhiệt điều hòa đã cũ lắm rồi, đinh ốc rỉ sắc lung lay, Quý An vừa lui thì nó sập nghiêng về một bên làm cô hụt chân ngã xuống dưới.

Miệng vừa mới nói ôm con nhảy xuống là thế, nhưng xảy ra chuyện thì Quý An theo bản năng lại đẩy con qua đưa cho Mục Tứ Thành.

Ánh mắt cô tuyệt vọng, tràn ngập cầu xin, giọng nói nghẹn ngào: “Xin cậu! Cứu con tôi với!”

Đồng tử Mục Tứ Thành co lại, phản xạ thần kinh vận động của cậu cực nhanh, một chân câu trên cửa sổ, ánh mắt sắc bén vươn một chân khác câu lấy chiếc thùng điều hòa đang sụp xuống tránh đụng vào Quý An và đứa trẻ.

Trọng lượng quá nặng đè lên mắt cá chân làm Mục Tứ Thành đau muốn nứt gân trán, cậu dán bên ngoài tường, một bàn tay bắt lấy cửa sổ, tay kia khoanh lại ôm lấy eo Quý An.

“Dựa vào tôi!” Mục Tứ Thành mặt đỏ bừng bừng, bởi vì dùng sức quá độ mà động mạch cổ nảy thình thịch, “Chị ôm chặt vào!!”

Đứa trẻ trong lòng nguc Quý An ngây thơ mờ mịt, còn có chút vui vẻ ê a vài tiếng, giật giật đá đá vào cái, từ trong cái bọc từ từ tuột xuống.

“Đậu máaa!” Khóe mắt Mục Tứ Thành muốn nứt ra nhìn đứa trẻ đang ch4m rãi tuột xuống dần, nhưng cậu không còn tay nào khác để bắt lấy nó, “Chị giữ chặt nó lại!”

“Ê a!” Em bé từ trong bọc hoàn toàn tuột ra.

Em bé mở to đôi mắt tròn xoe rơi từ giữa không trung rơi xuống, tay chân lúc n4mlúc mở như muốn n4mlấy ngón tay mẹ, cô cũng không biết làm sao, chỉ mở to đôi mắt nhìn con mình đang rớt.

“Con ơi!!” Quý An xoay người cố hết sức chụp lấy em bé, cô thoạt nhìn như muốn điên rồi, trên mặt tất cả đều là nước mắt, “Con của tôi!!!”

Lưu Giai Nghi lướt qua Mục Tứ Thành, một tay chống cửa sổ không chút do dự nhảy xuống.

Mục Tứ Thành cả kinh nói: “Lưu Giai Nghi! Trời ơi! Em có thấy gì đâu!”

Lưu Giai Nghi không quay đầu lại, cô bé tựa như nhìn thấy rõ ràng, nhẹ nhàng nhảy lên trên chiếc thùng điều hòa n4mđược chân của đứa trẻ đang rơi.

Em bé đổi chiều ở giữa không trung, tưởng người lớn đang muốn giỡn với mình, chổng vó ê ê a a mà loạng choạng, hướng Lưu Giai Nghi muốn ôm một cái.

Một tay Lưu Giai Nghi ôm chặt em bé, lại nhảy lên mấy cái rồi vững vàng mà dừng ở tầng dưới cùng, cô bé đứng dưới lầu hướng về Mục Tứ Thành đưa tay ra hiệu, sau đó ôm đứa nhỏ từ thang lầu bên kia đi lên.

Mục Tứ Thành thở dài nhẹ nhõm một hơi, bên này cũng dùng sức kéo Quý An lên.

Quý An chưa hết hoảng sợ thở hổn hà hổn hển, nghiêng ngả lảo đảo hướng cửa chạy đến.

Cửa mở, Lưu Giai Nghi đã đứng bên ngoài, chiếc tã của em bé bị Lưu Giai Nghi cầm đưa ra xa, nhưng bé có vẻ cảm thấy chơi rất vui vẻ, bị xách như vậy còn cười khanh khách, duỗi tay muốn bắt lấy mặt Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi vẻ mặt ch3t lặng ghét bỏ mà đẩy em bé đang muốn tới gần cô bé, đưa nó cho Quý An: “Trả chị, nó mới tiểu vào áo của em đó.”

Quý An ôm lấy con, mất hết sức lực mà ngồi trên mặt đất, sau khi hít sâu vài cái bình phục cảm xúc thì vẫn không nhịn được che lại mặt khóc rống lên.

Mục Tứ Thành xoa bả vai bước ra, cậu ngạc nhiên nhìn Lưu Giai Nghi: “Thân thủ em không tồi nha, không phải là em không thấy đường sao? Em làm sao mà nhảy lên mấy cái thùng điều hòa đó chính xác vậy chứ?”

“Nghe âm thanh.” Lưu Giai Nghi tự nhiên nói, “Ban đêm rất yên tĩnh, âm thanh nghe được rất lớn, em có thể thông qua tiếng vọng phán đoán vị trí của vật trở ngại, thùng điều hòa tiếng vang sẽ rất lớn rất dễ đoán vị trí của nó, vậy mà anh cũng không biết?”

Nói xong lời cuối cùng, Lưu Giai Nghi biểu tình nhịn không được mang theo một chút khinh thường.

Mục Tứ Thành: “……”

Đừng diễn tả mấy loại kỹ năng kì quái này như chuyện đương nhiên với anh được không vậy!

Này không phải mấy con dơi mới có sao! Người thường có ai làm được mấy chuyện này! Em nhảy từ lầu sáu một cách nhẹ

nhàng như vậy mới là kì quái đó con nhóc quái vật kia!

Chờ sau khi Quý An dỗ em bé xong thì đi ra, trên áo ngủ của cô vẫn còn dính rỉ sắt của chiếc thùng điều hòa.

Mục Tứ Thành và Lưu Giai Nghi phi thường tự tại ngồi ở trên sô pha, hai người có vẻ không biết hai chữ 【 ngượng ngùng 】 này viết như thế nào, ngược lại Quý An từ trong phòng trẻ con đi ra lại có chút e ngại.

Đặc biệt nhìn trên mặt Mục Tứ Thành bị cô cào ra vết thương, Lưu Giai Nghi vì chụp được em bé mà lòng bàn tay sưng đỏ, Quý An cúi đầu hơi hơi hé miệng, những lời trách móc, chất vấn sắc bén không nói nên lời.

Sau một hồi trầm mặc cô quay vào phòng lấy một hộp y tế nhỏ ra, đặt nước sát trùng, băng keo cá nhân và băng vải đặt ở trên bàn trà.

Nhìn đống đồ vật trên bàn trà, Mục Tứ Thành kỳ dị mà ngẩng đầu liếc nhìn Quý An một cái.

Quý An cúi đầu không nói gì, chỉ hơi hơi nghiêng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt của Mục Tứ Thành.

Quý An đầu tóc bù xù, hốc mắt sưng đỏ, rõ ràng vừa mới khóc thút thít ở trong phòng.

Cuối cùng Mục Tứ Thành vẫn cầm lấy dụng cụ tiêu độc trên bàn trà, cậu thuận tay đưa nước sát trùng cho Lưu Giai Nghi.

Chờ Quý An ổn định lại tâm trạng, cô mới hít sâu một hơi, trấn định quay đầu nhìn về phía hai vị khách không mời mà đến: “Hai em tìm Tô Dạng có chuyện gì à?”

“Đồng sự của anh ấy bắt chúng ta……” Mục Tứ Thành đang muốn tìm kiếm quan hệ giữa Bạch Liễu và bọn cậu, nhưng chưa kịp nghĩ ra thì Lưu Giai Nghi đã nhàn nhạt lên tiếng: “Đồng nghiệp của anh ấy không nói không rằng bắt ba của em đi.”

Quý An sắc mặt trở nên có chút kinh ngạc: “Là ba.. của em sao?”

Lưu Giai Nghi mặt không đổi sắc mà thừa nhận: “Dạ.”

Mục Tứ Thành che miệng lại cố để đừng sặc nước miếng, cậu vừa định nói chuyện thì bị bàn tay Lưu Giai Nghi đặt dưới bàn trà thò qua ngắt vào eo, nhịn không được phải hít một hơi khí lạnh mà ôm lấy chỗ bị nhéo.

Lưu Giai Nghi chớp chớp mắt, nháy mắt nước mắt liền chảy rào rạt, cô bé c4n chặt môi dưới, mũi thở phập phồng, thanh âm thổn thức nói: “Chị ơi, chúng em thật sự không muốn làm gì chị hết, nhưng người quan trọng nhất của em là ba đã bị bắt rồi, em chỉ nghe được trong đám người đó có người gọi Tô Dạng, em chỉ biết như thế thôi.”

“Em thật sự là tìm lâu lắm mới tìm được đến nhà chị.” Lưu Giai Nghi đáng thương thảm thiết duỗi tay n4mlấy ống tay áo Quý An, “Bọn em không muốn hại chị và em bé đâu ạ, em chỉ muốn ba em được về nhà, chị và bé cũng đang đợi chồng và

cha về nhà phải không ạ? Chị cũng có em bé rồi, chị biết cảm giác con cái bị bắt rời xa ba mình là như thế nào mà.”

“Em biết ba em làm việc gì đó rất nguy hiểm, nhưng em thề là ông ấy rất tuân thủ luật pháp, ông ấy chỉ muốn em sống tốt thôi, nhưng cho dù là vì em đi nữa ông ấy cũng không làm chuyện xấu đâu ạ.” Lưu Giai Nghi nhăn mũi, nước mắt giọt lớn giọt nhỏ lăn đồm độp xuống dưới, cô bé nghẹn ngào, “Em chỉ muốn ba em, em không hiểu, ba em có làm gì đâu sao lại bắt ba em chứ.”

Quý An lúc nào cũng quan tâm lo lắng Tô Dạng làm ngày làm đêm, nhưng cô lại không biết rõ ràng là anh đang làm việc gì, vì vậy một người mới làm mẹ như cô cảm thấy rất đồng cảm, cô vốn đang phản cảm với 2 người kia lại trở nên do dự.

Thấy Lưu Giai Nghi bụm mặt khóc nức nở đến vô cùng bi thương, Quý An rốt cuộc bị cô bé vừa liều ch3t cứu con mình làm cho cảm động, cô thấy được bóng dáng con mình trên người cô bé gầy yếu trước mặt.

Quý An khom người dịu dàng ôm lấy Lưu Giai Nghi, thở dài sờ sờ đầu tóc cô bé.

“…… Đừng khóc.” Quý An trấn an vỗ vỗ bả vai Lưu Giai Nghi, thở dài nói, “Ba em…… Chắc là không sao đâu.”

Lưu Giai Nghi từ trên vai Quý An ngẩng đầu lên, nước mắt còn đọng lại trên mặt cô bé, nhưng lại không có cảm xúc gì mà dùng khẩu hình nói với Mục Tứ Thành: Học hỏi đi!

Mục Tứ Thành đang xem đến trợn mắt há hốc mồm: “……”

Chương 145

Trong nháy mắt Quý An vừa buông Lưu Giai Nghi ra thì vẻ mặt cô bé lại biến thành biểu cảm mê mang mất mát của đứa trẻ không còn ba bên cạnh.

Cô bé như luyến tiếc cái ôm ấm áp của Quý An, nhẹ nhàng níu hai tay của cô, nhưng có vẻ cảm thấy như vậy là không đúng lắm, lại rất ngoan ngoãn nhanh chóng buông ra.

Lưu Giai Nghi buông đôi tay ra, thẹn thùng n4mlấy quần áo của mình, trên hàng mi run rẩy còn vương những giọt nước mắt.

Động tác nhỏ đó của Lưu Giai Nghi làm cô bé thoạt nhìn như là một bé gái nhỏ vô cùng bất an vì mất đi người thân nhất, cũng làm sắc mặt Quý An càng thêm nhu hòa.

Ngồi trơ mắt xem nãy giờ, thần sắc Mục Tứ Thành càng thêm phức tạp quỷ dị: "…"

Giờ cậu mới hiểu tại sao lh bị Lưu Giai Nghi xoay vòng vòng như dế mà vẫn hết lòng yêu thương em gái.

Kỹ thuật diễn siêu đẳng của Lưu Giai Nghi xứng đáng được trao giải Oscar ảnh hậu rồi, từ ấp ủ cảm xúc đến rớt nước mắt còn chưa đến một giây đồng hồ!

Mục Tứ Thành rất muốn lay tỉnh Quý An nói chị gái ơi tỉnh lại đi, ba phút trước bé gái mù lòa mà chị cảm thấy đáng yêu đáng thương trước mặt đã nhảy từ lầu sáu xuống mà vẫn an toàn đó, bộ chị cảm thấy loại bé gái này sẽ vì mất đi ba mình mà phải lặn lội đường xa tìm đến tận nhà của cảnh sát, để nhờ giúp vợ anh ta giúp đỡ hay gì?

Bé gái này chính là chủ mưu đề ra kế hoạch bắt cóc chị để uy hiếp ông xã chị, làm anh ta phải khai ra chỗ nhốt Bạch Liễu í!

Hiện tại nhìn Quý An nhỏ nhẹ trấn an Lưu Giai Nghi, Mục Tứ Thành có chút lạnh người, cậu nhịn không được chà xát cánh tay của mình.

Tthật đáng sợ! Bạch Liễu tìm loại người gì vô chiến đội vậy trời!

“Chị rất ít can thiệp vào công việc của Tô Dạng, công việc của anh ấy có tính bảo mật rất cao, chị cũng không biết anh ấy cụ thể đang làm gì nữa.” Quý An dỗ dành Lưu Giai Nghi, tuy rằng vẫn còn chút cảnh giác nhưng ý tứ cũng thả lỏng hơn rất nhiều, “Nhưng chị có thể hỏi thăm giúp các em một chút, nếu anh ấy không nói thì chị có thể hỏi địa chỉ nơi giam giữ cho các em, các em là người thân của phạm nhân, chắc là có thể đi thăm tù.”

“Người bị bắt là ba em, vậy người này là gì của em?” Quý An nghi ngờ nhìn về phía Mục Tứ Thành.

Trước khi Mục Tứ Thành kịp mở miệng thì Lưu Giai Nghi đã nhanh chóng trả lời: “Dạ chú ấy là bạn của ba em.”

Quý An còn định hỏi thêm vài câu nữa thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Mục Tứ Thành nhanh chóng bắt lấy tay Lưu Giai Nghi, trước khi Quý An kịp phản ứng thì hai người đã chui vào phòng trẻ con, dứt khoát lưu loát mà đóng cửa khóa trái.

Quý An bên ngoài nôn nóng gõ cửa rồi lại vặn chốt cửa, không mở được —— chìa khóa phòng còn nằm trong tay Mục Tứ Thành.

Trừ khi Mục Tứ Thành mở cửa từ bên trong ra, còn không cô không thể nào vào được.

Giọng nói yếu ớt của Lưu Giai Nghi truyền từ bên trong ra: "Chị ơi, chỉ cần chị giúp em hỏi một chút tin tức của ba em là được, chúng em sẽ không hại con của chị đâu ạ, em thề đấy."

Nghĩ đến việc Lưu Giai Nghi đúng là đã cứu em bé, Mục Tứ Thành cũng cứu mạng cô, sự khủng hoảng của Quý An giảm bớt không ít, cô do dự trước cửa phòng trẻ hồi lâu mới chuẩn bị tâm lý quyết tâm đi mở cửa.

Nhưng người ngoài cửa lần này cũng không phải Tô Dạng.

Nhìn cách ăn mặc của chàng trai trẻ ngoài cửa là biết cậu ta không đơn giản chút nào.

Chiếc đồng hồ đeo tay của người thanh niên đó Quý An đã từng thấy trong một bộ phim truyền hình, giá của nó đến hơn trăm vạn. Vẻ ngoài người thanh niên cực kỳ tinh xảo, quần áo chỉnh chu lịch sự, trên mũi đeo một chiếc mắt kính gọng vàng được làm bằng thủ công, người này thoạt nhìn không cao nhưng có một loại khí thế không giận tự uy.

Bởi vì đối phương không cao hơn cô mấy, hơn nữa cảm giác không có ý công kích, bên trong phòng trẻ lại có thêm Mục Tứ Thành giá trị vũ lực cao, cho nên Quý An đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Quý An lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía người ngoài cửa: “Xin hỏi cậu là?”

“Tôi tên Mộc Kha.” Mộc Kha nho nhã lễ độ khom lưng chào Quý An, sau đó đứng dậy nhìn về phía cô An, lễ phép dò hỏi, “Xin hỏi đây có phải là nhà Tô Dạng không ạ? Cô có phải là vợ của anh ấy không ạ?”

Hai bên tay Mộc Kha đều mang bao tay da đen, cầm 2 chiếc vali khóa mật mã cũng màu đen.

“Phải.” Quý An chần chờ gật gật đầu, cô nhìn 2 chiếc vali trên tay Mộc Kha, “Cậu tìm anh ấy có chuyện gì không?”

Mộc Kha lập tức lấy một cái rương, cậu xoay xoay mật mã vài vòng, sau đó mở rương cho Quý An nhìn —— trong rương đầy ắp những thỏi vàng.

Quý An kinh ngạc không thôi mà ngẩng đầu nhìn thẳng Mộc Kha: “Đây là ——?!!”

“Tôi có thể đi vào nói chuyện với chị không ạ?” Mộc Kha quơ quơ đồ vật trên tay, cậu khéo léo mỉm cười, “2 vail đồ Tô tiên sinh cần thật nặng quá, hơn nữa một mình tôi đứng ngoài cửa cũng không an toàn lắm.”

Quý An có chút mơ màng tránh ra để Mộc Kha tiến vào: “Mời cậu vào.”

Trong đầu cô còn lấp lóe ánh vàng rực rỡ của đống vàng, lúc ngồi xuống còn có chút ho4mắt váng đầu —— cô có nằm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ có người mang theo 2 vali vàng đến tìm mình!

“Xin hỏi, cậu nói chồng tôi muốn hai vali này nghĩa là sao?” Quý An nhạy bén đặt câu hỏi.

“Chuyện này cô nên hỏi chồng cô.” Mộc Kha ung dung ngồi trên sô pha, hai tay cậu giao nhau đặt ở đầu gối, cười như không cười nhìn về phía Quý An đang ngồi đối diện, “Hỏi anh ta vì sao lại dung túng cho các đội viên của mình bắt một người thường không vi phạm pháp luật, sau đó lại yêu cầu bạn bè có tiền của người ta một số vàng lớn để bảo lãnh chứ?”

“Không thể nào.” Quý An không cần nghĩ ngợi mà liền phủ nhận, “Tô Dạng không có khả năng làm chuyện này!”

Tô Dạng đúng là không có làm như vậy.

Thế nhưng điều này cũng không gây trở ngại gì cho Mộc Kha, cậu tiếp tục tự biên tự diễn.

“Anh ấy thật sự không có làm à?” Mộc Kha không nóng không lạnh nhướng mí mắt, ý cười trên mặt vững vàng bất biến, “Vậy thì tại sao sau khi bạn của tôi bị bắt đi, 10h tối nay đội viên của Tô Dạng còn tới biệt thự của tôi để cảnh cáo, yêu cầu tôi phải nộp vàng bảo lãnh, nếu không thì cũng sẽ bắt tôi với danh nghĩa tội phạm?”

Quý An n4mchặt đôi tay đặt trong lòng, cô c4n chặt môi.

Quả thật khoảng 10h tối nay, Tô Dạng gọi điện cho cô nói rằng đột nhiên muốn cùng với đội viên tới một khu nhà giàu để làm nhiệm vụ, hơn nữa là một nhiệm vụ đột ngột từ cấp trên đưa xuống.

Lúc nói rằng buổi tối không thể trở về, ngữ khí của Tô Dạng cũng rất bất đắc dĩ, trong lời nói còn vô tình để lộ ra thông tin đội trưởng của anh ra lệnh bắt người mà chưa có chứng cứ rõ ràng.

Tại sao vụ án chưa có manh mối cụ thể mà đã muốn bắt người …

Hơn nữa, Tô Dạng kể rằng đội trưởng bọn bọ gần đây rất kì lạ, bắt rất nhiều người không có liên quan gì..

Ánh mắt cô dừng lại ở hai vali vàng đặt trên mặt bàn, Mộc Kha nhìn theo ánh mắt cô, hiểu ý mở luôn cái vali còn lại, ánh vàng chói lọi trong khoảnh khắc tràn lan đáy mắt của cô.

Sau đó Quý An giống như bị phỏng mà thu hồi lại ánh mắt nóng rực của mình, n4mchặt tay, đột nhiên đứng dậy đi đi lại lại trong phòng.

“Không thể nào!” Nguc Quý An kịch liệt phập phồng, cô nhắm hai mắt lại không quan tâm đến việc đi pha trà cho đối phương hay 2 vali vàng nữa, “Tô Dạng không phải loại người đó! Cậu đem vàng đi đi!”

“Tình trạng kinh tế của gia đình hai người gần đây không tốt phải không? Ngôi nhà cũ này đã không còn an toàn nữa, hai người cũng đã sớm muốn đổi nhà mới, nhưng tài chính lại không đáp ứng được, rốt cuộc là sinh một đứa trẻ phải chi xài rất nhiều thứ.”

Cho dù nhắm hai mắt lại thì giọng nói của Mộc Kha cũng rõ ràng truyền vào tai Quý An: “Con cái ra đời sẽ thay đổi suy nghĩ và giá trị quan của cha mẹ, phu nhân, trước đây chị và mẹ cũng bất đồng ý kiến với nhau thì phải? Vì con cái của mình, chị cũng có thể làm rất nhiều chuyện mà mình không muốn, đúng không?”

Hơi thở Quý An dồn dập, cô nhéo nhéo vào lòng bàn tay.

“Sao chị lại có thể chắc chắn chồng chị sẽ không thay đổi chứ?” Mộc Kha ngữ điệu trầm xuống, cậu mớm lời từng bước, “Cho dù anh ta không thay đổi thì người lãnh đạo trực tiếp của anh ta thay đổi thì sao? Hoặc lỡ như những người

xung quanh anh ta thay đổi thì sao? Có lẽ anh ta không cam tâm tình nguyện làm chuyện này nhưng nếu những người khác đều làm thì anh ta cũng không thể không thông đồng với họ, thực ra loại chuyện này cũng thường thấy, không phải sao?"

"Nhưng làm thì đã làm rồi, tôi cũng không trách móc anh ta, anh ta cũng không phải cố ý." Mộc Kha đẩy 2 vali vàng về phía Quý An, "Tôi tin chồng chị là một người chính trực, cho nên tôi sẽ không nói cho bất kỳ ai, chỉ cần chị nhận lấy số vàng này và nói cho tôi biết bạn của tôi đang ở đâu thì tôi sẽ không nhắc lại chuyện này nữa. Hơn nữa chị cũng đã giúp Tô Dạng làm điều đúng đắn, cứu một người vô tội."

Mộc Kha đẩy đẩy chiếc kính gọng vàng trên mũi, mỉm cười nói: "Tôi cảm thấy số tiền này rất xứng đáng, với tôi mà nói đây là một giao dịch có lời, tôi tin là Tô Dạng cũng thấy như vậy."

Tiếng hít thở Quý An dồn dập, hai tay rũ hai bên hông n4mchặt, cô nhắm chặt mắt bắt đầu run rẩy.

"Chỉ cần cô hỏi cho tôi tin tức của Bạch Liễu." Mộc Kha nhẹ giọng nói, "Tôi có thể tiếp tục đưa giá cao cho đến khi nào hai người hài lòng thì thôi, cùng lắm thì tôi gọi một xe vàng tới, chúng ta có thể ch4m rãi trò chuyện suốt đêm cũng được."

Quý An mở choàng mắt nhìn về phía Mộc Kha: "Cậy vừa mới nói cậu muốn cứu ai?"

Mộc Kha vừa lập lại tên của Bạch Liễu thì cửa phòng trẻ mở ra, Lưu Giai Nghi ôm nguc dựa vào tường, Mục Tứ Thành thì nhướng mắt nhìn cậu: "Tới nhanh nhỉ!"

_____

Rạng sáng 1 giờ, Tô Dạng toàn thân mỏi mệt gõ cửa nhà trở về.

Cửa mở ra trong nháy mắt, anh vùi người đã mất hết sức lực vào bả vai Quý An cọ cọ: “Vợ ơi, anh đã trở về.”

Nhưng trạng thái lơ lỏng của Tô Dạng duy trì chưa đến một giây, rất mau đã cảnh giác đỡ bả vai Quý An đứng thẳng dậy, đi một vòng quanh phòng: “Hôm nay có người vào phòng à?”

Tình trạng trong phòng không như mọi thường, có một số vật dụng đã bị động tới.

Quý An miễn cu0ng mà cười một chút: “……Cái điều hòa bên ngoài phòng trẻ bị hỏng, suýt chút nữa là rớt xuống, em gọi người đến sửa lại thôi.”

“Vậy à..” Tô Dạng lại có chút thả lỏng, anh hôn hôn vào trán Quý An, ngữ khí ngập tràn xin lỗi, “Xin lỗi em, để em phải ở căn nhà cũ nát như thế này, chờ qua hết khoảng thời gian này đợi chúng ta có tiền thì sẽ đổi nhà mới.”

Đổi nhà cần một số tiền lớn, từ đâu mà có?

Quý An muốn hỏi nhưng cuối cùng cô chỉ trầm mặc cúi đầu dựa vào vai Tô Dạng, nhẹ giọng ừ một tiếng, nói: “Không có

gì phải xin lỗi cả.”

Tô Dạng không phát hiện sự khác thường của Quý An, anh cởi bỏ áo khoác ngoài đi thẳng đến phòng trẻ, sau đó ngây ngô duỗi đầu dán mặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, vừa cọ mặt vừa phát ra âm thanh nhũn nhẽo để chọc con gái.

Vừa trải qua một đêm cảm xúc lên xuống phập phồng, bây giờ lại nhìn bộ dáng ngốc ngốc của chồng, Quý An không nhịn được muốn khóc.

Tô Dạng quay đầu thấy Quý An trộm lau nước mắt, anh bất đắc dĩ đau lòng đi qua ôm lấy eo cô rồi chống trán vợ: “Để em phải lo lắng chờ đợi anh, tính chất công việc của anh là như vậy đó, sau này đừng chờ anh nữa, thân thể em chịu không nổi đâu, cứ ngủ trước đi.”

Quý An lắc đầu, cô ấn xuống hai bả vai Tô Dạng, xoa xoa huyệt Thái Dương muốn Tô Dạng thả lỏng mát xa: “Em chịu không nổi chẳng lẽ anh chịu được sao?”

Tô Dạng được Quý An mát xa thì hoàn toàn thả lỏng, anh nằm trên ghế nhắm mắt, hơi thở nhanh chóng trở nên đều đặn.

Nhưng Quý An biết Tô Dạng còn chưa ngủ, chỉ là tiến vào một loại trạng thái mơ màng.

Lúc này đây ý thức phòng bị của Tô Dạng sẽ rất thấp, Quý An hạ giọng, làm bộ lơ đãng hỏi: “Đêm nay các anh tăng ca bắt ai vậy? Tại sao nói về nhà ăn cơm với em rồi lại đột ngột tăng ca đến 1h sáng?”

Mày Tô Dạng nhăn lại nhưng anh không mở mắt: “Thật sự anh cảm thấy không nên bắt người này, nhưng Đường đội lại cứ nhất quyết dùng đặc quyền để bắt người đó, nhưng anh không biết tại sao, anh không tra được chứng cứ phạm tội của cậu ta. Có thể người này có liên quan nhưng anh cảm thấy không đến mức phải bị như vậy.”

“Gần đây Đường đội cứ yêu cầu bọn anh bắt rất nhiều người mà không có chứng cứ cụ thể, nhìn cũng không giống bọn tội phạm nữa.” Tô Dạng thở dài, “Hơn nữa tình trạng của anh ta rất kém, thường xuyên uống say xỉn đến bất tỉnh nhân sự, đêm nay còn vừa cãi nhau với anh một trận, các đội viên khác cũng cảm thấy anh ta có chút kì lạ.”

“Trước đây anh ta không như thế..” Tô Dạng bắt đầu ngủ gà ngủ gật, lời nói cũng mơ mơ màng màng, “Nhưng anh vẫn tin tưởng Đường đội, rốt cuộc vẫn là anh ấy chèo chống chi đội chúng ta bao năm qua, nếu đúng như Đường đội nói, chỉ cần bắt giữ người này thì sau này mọi người đều nhất lao vĩnh dật, không cần vất vả nữa..”

Lời nói của Tô Dạng hoàn toàn chứng thực ý nghĩ trong lòng Quý An, cô ch4m rãi thở ra, bỏ tay không mát xa nữa, ánh mắt đầy quyết tâm.

Sau khi chờ Tô Dạng ngủ say, Quý An tay chân nhẹ nhàng leo xuống giường, cô lấy thẻ thân phận và khìa khóa phòng làm việc từ trong túi áo khoác của Tô Dạng, mở cửa phòng trẻ rồi vứt xuống dưới lầu.

Sau đó Quý An sắc mặt bình tĩnh mà đóng cửa sổ lại, xoay người hôn em bé một cái rồi rời khỏi phòng giống như chưa có

chuyện gì xảy ra.

Dưới giường em bé cất giấu hai cái vali xách tay da màu đen.

……

Mục Tứ Thành sớm đã chờ ở dưới lầu nhìn thẻ thân phận và chìa khóa rơi xuống đất, cậu để lên mũi ngửi ngửi mùi hương trên đó, sau đó mở miệng: “Không biết là dùng cái gì mà mùi nồng quá, đi thôi, tôi nhớ mùi của anh ta rồi.”

Mộc Kha vừa gọi điện thoại xong, cậu nhìn về phía Mục Tứ Thành và Lưu Giai Nghi, quơ quơ di động trên tay: “Tôi vừa gọi cho hacker, anh ta nói có thể tra được tuyến đường xe đã đi qua thông qua camera giám sát.”

“Đi thôi, đi tìm xe.”

- ——oOo

Chương 146

Rạng sáng 1 giờ rưỡi, căn cứ Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm.

Tuy bị bắt về đây nhưng Bạch Liễu không bị ảnh hưởng tâm lý một chút nào, bất chấp tiếng bước chân tuần tra vang lên đều đặn ngoài cửa phòng hắn vẫn ngủ say như ch3t.

Hắn nhắm mắt lại, mí mắt không động đậy, đội viên được Đường Nhị Đả dặn dò tới kiểm tra tình huống Bạch Liễu mấy lần cũng cạn lời.

"Người này tố chất tâm lý cũng tốt quá đi……"

"Tôi bắt đầu nghi ngờ không biết cậu ta có thật là dị đoan hay không……"

"Aizz, cậu ta có thật sự giải quyết được khí ho4hồng Càn Diệp gì không nhỉ? Trong cục nói vấn đề đã rất nghiêm trọng rồi, đa số đội viên đều đã ra ngoài xử lý, chẳng còn lại bao nhiêu ở đây.."

"Ngày mai chi đội 3 đi điều tra nhà máy sản xuất nước ho4thì phải?"

"Đúng vậy, tôi nghe là Tô đội dẫn đội, hai chi đội trước từ khi trở về không bao lâu thì tất cả các đội viên đều héo tàn, dị

đoan lần này thật khủng khiếp, chắc phải thuộc màu đỏ độ 3 rồi..”

Sau khi bọn họ rời đi một lúc thì Bạch Liễu tưởng chừng như đang ngủ say không một tiếng động mở mắt, hắn đếm thầm trong lòng 900 giây —— tương ứng với thời gian tuần tra viên đảo lại một vòng.

Bạch Liễu lấy đồng tiền xu quản lý trò chơi từ trên cổ xuống, hắn nheo nheo mắt.

Giá chữ thập và vảy cá bị mất, đa số các vật phẩm đặc biệt đều không thể sử dụng ở hiện thực.

Nhưng có một thứ mà hắn có thể tiếp tục sử dụng, loại vật phẩm sinh ra từ dục v0ng nội tâm của hắn, loại vật phẩm có thể sử dụng ở thế giới hiện thực —— đó chính là tiền.

【 Không gian ma thuật 】có thể khống chế người ra vào, nhưng lại không thể khống chế vật ra vào, vì vậy tiền có thể tự do ra vào ở không gian này.

Vậy nếu 【 Bạch Liễu 】cũng là một tờ tiền thì sao?

Nguyên lý vận hành của loại vật phẩm vây khốn người chơi này hắn là dựa vào linh hồn. Nếu 【 Bạch Liễu 】lấy hình thức là linh hồn tiền giấy thoát ra khỏi 【 Không gian ma thuật 】thì có phải là theo một nghĩa nào đó không gian này cũng phải thả hắn ra, không thể nhốt hắn nữa?

Bạch Liễu thong thả rút ra một tờ tiền giấy từ trong túi của mình.

Trên tờ tiền giấy linh hồn in hình khuôn mặt chính diện của Tiểu Bạch Lục —— lần trước Bạch Liễu tham gia trò chơi không thực hiện được giao ước giao dịch của mình nên nửa linh hồn của hắn đã biến thành tờ tiền bị giam trong b0p.

Bạch Liễu rũ mắt, nhìn tờ tiền giấy linh hồn đang kẹp ở đầu ngón tay, hắn cúi đầu, miệng nhếch nhẹ.

Như vậy vấn đề kế tiếp là làm sao để tuần tra viên chủ động mở cửa cho hắn.

———————————

Mười lăm phút lại trôi qua, người đội viên tuần tra theo thói quen mở cửa sổ nhỏ ra để kiểm tra tình trạng của Bạch Liễu. Cửa sổ nhỏ vừa mở ra, hình ảnh Bạch Liễu nằm ngủ say đâu không thấy, chỉ thấy tiền xu cuồn cuộn không ngừng tràn ra từ cửa cổ nhỏ.

Đủ các loại các giá trị tiền xu, tiền giấy lẫn lộn vào nhau ào ạt tuôn ra, giống như người đội viên tuần tra mở nhầm một chiếc máy chơi game bị tắc xu bên trong chứ không phải là phòng giam dị đoan Bạch Liễu.

Một tờ tiền giấy được gấp làm 3 cũng theo dòng tiền hỗn loạn đó lặng lẽ nhảy ra ngoài.

Kích cỡ tờ tiền giấy này thoạt nhìn không khác gì với các loại tiền giấy khác, ngoại trừ hình ảnh được in trên tiền không bình thường, nhưng bởi vì nó đã bị gấp làm ba cho nên điểm khác biệt này cũng hoàn toàn bị che giấu.

Trong nháy mắt tờ tiền vừa thoát ra nằm trên đống tiền xu ngày một ít dần đi, Bạch Liễu sung sướng li3m môi dưới.

Hắn cảm nhận mình đã thoát được một chút khống chế rồi.

Nhưng bởi vì người tuần tra viên bình thường vẫn còn ở đây nên hắn chưa thể trực tiếp tiến vào trò chơi được.

Tuần tra viên bên ngoài hoảng loạn gọi thượng cấp qua máy truyền tin: “Trực đêm báo cáo! Phòng giam dị đoan mã số 006 hiện tại không ngừng tràn tiền ra bên ngoài, không thể thấy dị đoan bị giam giữ ở bên trong! Bên trong toàn là tiền thôi!”

“Cái gì?!” Giọng nói truyền ra từ đầu bên kia của máy truyền tin cũng rất kinh ngạc, nhưng rất mau lấy lại bình tĩnh: “Cậu mở cửa ra tìm dị đoan hình người đi, nhất định phải bắt được hắn ta! Đường đội đặc biệt chú ý dị đoan hình người này, còn dùng 【 Không gian ma thuật 】 mã số 【2617】 để kiểm soát người ra vào phòng giam đó, cậu không cần hoảng loạn, chờ tôi chuyển máy cho Đường đội!”

Tuần tra viên gật đầu: “Được rồi, để tôi kiểm tra!”

Khoảnh khắc cửa vừa mở thì cậu ta cũng nhận được tín hiệu gọi tới.

Trong máy truyền tin vọng ra giọng quát lớn của Đường Nhị Đả: “Tuyệt đối đừng mở cửa!”

Đường Nhị Đả c4n chặt răng: “Một khi hắn bắt đầu tiêu tiền thì nhất định sẽ tìm được cách lấy lại tiền, hắn đã tìm ra cách thoát khỏi đây rồi!”

“Hả ——?” Tuần tra viên có điểm ngốc, “Nhưng tôi vừa mới mở cửa ra rồi? Chắc là không có chuyện gì đâu nhỉ, sinh vật bị nhốt trong 2617 cũng không dễ dàng ra ——”

Tuần tra viên đưa lưng về phía cửa phòng chợt phát ra một tiếng trầm vang, giống như là tiếng động vật gì đó mới ngã xuống, liền sau đó là giọng nói cũng im bặt.

Sau một hồi tu tu trong máy truyền tin, Đường Nhị Đả nghe được âm thanh máy truyền tin đã được nhặt lên.

Giọng nói mang theo ý cười của Bạch Liễu ở đầu bên kia không nhanh không chậm vang lên: “Đường đội, chúng ta làm một giao dịch được không?”

Đường Nhị Đả đạp thẳng chân ga lún cán, gã cố gắng bình tĩnh lại để nói chuyện với Bạch Liễu, kéo dài thời gian: “Giao dịch cái gì? Nếu cậu muốn dùng tiền để mua phương pháp giải quyết khí ho4hồng Càn Diệp thì chúng ta đã nói qua rồi..”

Nói đến đây, gã tựa như không cam lòng nghiến răng nói: “Tôi có thể ra giá gốc để mua phương pháp giải quyết khí ho4hồng

Càn Diệp của cậu, nhưng cậu phải thề là tuyệt đối không được kinh doanh nó! Cũng không để nó tràn lan ngoài thị trường một lần nữa do bất kì sự cố ngoài ý muốn nào!”

Đầu bên kia của máy truyền tin nhanh chóng truyền đến âm thanh tiếng bước chân và tiếng hô to của tuần tra viên phát hiện Bạch Liễu đã chạy trốn: “Có dị đoan trốn chạy!”

Bạch Liễu cũng chạy bình bịch, âm thanh trong máy truyền tin ồn ào hẳn lên.

“Hả?” Bạch Liễu bị truy đuổi nhưng một chút cũng không hoảng hốt, còn có tâm tình nói chuyện phiếm với Đường Nhị Đả, hắn rất hứng thú hỏi lại, “Nghe ra có vẻ trước đây lúc tôi làm giao dịch với mấy người thì đổi ý à?”

Đường Nhị Đả nhắm mắt, gã vừa nghe tiếng của nợ đời này thì khí huyết dâng trào, thái dương nhảy thẳng rồi.

Đúng vậy, lần này ngay từ lúc đầu Đường Nhị Đả đã không chuẩn bị tiền để đổi lấy phương pháp giải quyết 【khí ho4hồng Càn Diệp】của Bạch Liễu, bởi trước đây Bạch Liễu đã đổi ý trong lúc giao dịch với bọn họ.

Sau khi nhận được thù lao, Bạch Liễu quả thật đã giúp Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm giải quyết khí ho4hồng Càn Diệp.

Thế nhưng phương pháp Bạch Liễu dùng là độc nhất vô nhị, đã đăng ký quyền bảo hộ, cho nên hắn không công khai cho Cục Xử lý biết. Sau khi giải quyết xong khí ho4hồng Càn Diệp

thì Bạch Lục được phóng thích bởi vì td kiên quyết cho rằng hắn vô tội.

Một năm sau, nhà máy sản xuất nước ho4ho4hồng Càn Diệp vốn đã ngưng hoạt động lại vận hành trở lại, xuất hiện thêm không ít người bị nó làm hại, cho nên Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm lại không thể không mời Bạch Lục trở về, trả tiền cho hắn giải quyết một lần nữa.

Bạch Lục đồng ý, hắn được chi đội 3 chở lại về nhà máy thăm dò nguyên nhân cụ thể.

Sau đó kẻ này đi tới đỉnh cao nhất của nhà máy rồi nhìn xuống phía dưới, cười hỏi người phụ trách trông coi hắn, các người muốn biết cảm giác khi khí ho4hồng nổ mạnh là gì không?

Các đội viên vẻ mặt mờ mịt, bọn họ cũng không biết Bạch Lục nói cái gì.

Bạch Lục giơ tay lên tạo dáng bom nổ mạnh, hắn cười rất sung sướng, mi mắt cong cong, miệng nói to: "BÙMM! Sau đó các người có thể cảm nhận mùi vị bị ho4hồng thiêu đốt, rất đẹp."

Nhà máy theo đó nổ mạnh.

Sương khói màu ho4hồng mang theo hơi lửa nóng bừng bao phủ hết thảy khu vực này rồi lan ra bốn phương tám hướng dữ dội.

Nhà td trong phạm vi ảnh hưởng của vụ nổ, sau khi vụ nổ xảy ra, toàn bộ thành viên của chi đội 3 đều thiệt mạng.

Ngày đó Đường Nhị Đả mang đội đi thăm dò nhà máy nước hoa.

Đường Nhị Đả vĩnh viễn cũng không quên được thời khắc đó, trong đám khói mù mịt màu ho4hồng lãng mạn, gió lửa thiêu đốt mang theo mùi hương ho4hồng ngào ngạt đến nồng nặc bay tán loạn trong không gian, gã quay đầu lại thấy được Bạch Liễu. Người này đang đứng trên đỉnh nhà máy, tóc và áo khoác bị vụ nổ và gió thổi loạn xạ, như thể một giây tiếp theo sẽ rơi từ trên cao xuống hòa cùng với ho4hồng.

Ở xa như vậy nhưng Đường Nhị Đả nhớ rất rõ ràng, gã thấy Bạch Lục nhàn tản lười biếng nhìn chăm chú vào gã, một bàn tay cắm trong túi áo gió, cười như không cười mà dùng khẩu hình nói với gã:

“Thơm không, Đường đội trưởng?”

Đường Nhị Đả hít sâu một hơi, thu hồi lại hồi ức rời rạc đó.

Gã ổn định lại cảm xúc sắp bùng lên của mình, tiếp tục nói chuyện với Bạch Liễu: “Chỉ cần cậu không đổi ý thì tôi có thể tiến hành giao dịch với cậu, tôi có thể xin phê duyệt một khoản tiền lớn cho cậu.”

“Nghe hấp dẫn thật đấy!” Bạch Liễu thành thật trả lời, “Nhưng hiện tại chắc chắn trong lòng anh chỉ muốn giết tôi sau khi giải quyết xong chuyện thôi đúng không? Như vậy so với việc

phòng ngừa tôi đổi ý thì càng tốt hơn, chỉ có người ch3t mới có thể giữ chữ tín.”

Đường Nhị Đả c4n chặt hàm răng, gã nhìn lướt qua ngoài cửa sổ xe —— gã đã thấy được căn cứ kiến trúc hình tròn kia rồi, sắp tới rồi!

“Đường đội trưởng, anh rõ ràng quan tâm tôi như vậy, nhưng bắt tôi về rồi lại để tôi đợi anh cả đêm trong phòng.” Giọng điệu Bạch Liễu nhàn nhã, Đường Nhị Đả có thể nghe thấy tiếng bước chân của hắn đang di chuyển.

“Để tôi đoán xem, anh tìm ai để đối phó tôi nào?” Ngữ điệu Bạch Liễu có loại ái muội khó tả và lạnh nhạt.

“Anh cảm thấy anh không thể khống chế được tôi, lại không muốn dùng tiền mua phương pháp xử lý khí ho4hồng vì trước kia 【 tôi 】đã đổi ý một lần, cho nên anh muốn tìm người có thể kiểm soát được tôi để thẩm vấn.”

“Lục Dịch Trạm.” Bạch Liễu bình tĩnh nói ra đáp án, “Anh tìm cậu ta đến, đúng không?”

Lục Dịch Trạm ngồi trên ghế phụ xe Đường Nhị Đả đôi mắt buồn ngủ m0nglung, tóc tai tán loạn.

Vẻ mặt anh sững sờ nhìn Đường Nhị Đả lái xe bus kiểu xe đua, gấp rút n4mchặt đai an toàn, muốn lên tiếng để ngăn cản vị Đường cảnh sát đã muốn tăng ca còn tranh thủ đóng fast & furious: “Sếp, Sếp ơi! Có phải anh lái hơi nhanh rồi không?!”

Đường Nhị Đả đánh tay lái dứt khoát, vẻ mặt lộ ra sự hung ác và nụ cười điên cuồng:

“Tôi vẫn luôn tò mò tại sao trong dòng thời gian này cậu lại trở thành người như thế, tôi kiểm tra lý lịch của cậu rồi so sánh với những dòng thời gian khác nhau, sau đó tôi phát hiện thì ra nhân sinh hiện tại của cậu có một điểm khác biệt, điểm khác biệt này chính là ——— Lục Dịch Trạm, phải không?”

Lục Dịch Trạm không hiểu gì hết nhìn qua, chạy quá nhanh gió thổi lồng lộng khiến tai anh bị ù: “Hả? Sếp, anh gọi tôi à?”

Một chân Đường Nhị Đả dẫm lên phanh, gã dùng thẻ công tác nhanh chóng check in lối vào bãi đổ xe căn cứ rồi tiếp tục lái vào bên trong.

Đường Nhị Đả vọt nhanh vào bãi đổ xe, gã nhanh nhẹn cua vòng xe vào vị trí đậu, lốp xe quét trên mặt đất ma sát thành một vết tro bụi, sau đó gã xuống xe đóng cửa, xách cổ Lục Dịch Trạm đã có chút say xe từ ghế phụ ra ngoài.

Lục Dịch Trạm tăng ca mấy ngày tưởng đã có thể ngủ ngon, ngờ đâu vừa trải qua một hồi đua xe giờ lại bị xách ra nên có chút không thoải mái, ghé vào cửa xe nôn khan.

Đường Nhị Đả dùng bả vai kẹp lấy máy truyền tin, lé mắt nhìn Lục Dịch Trạm còn đang nôn khan bên cạnh, cởi bao tay ném vào ghế điều khiển, cười nhạo vào máy truyền tin: “Bạch Lục, cậu thật sự nguyện ý thay đổi vì người bạn này, thật làm cho tôi mở rộng tầm mắt mà.”

Lục Dịch Trạm mới vừa khỏe lại một chút, lúc này có sức đỡ cửa xe đứng lên, anh lau khóe miệng, mang theo mê man và lo lắng nhìn về phía Đường Nhị Đả: "Sếp, anh vừa mới nhắc đến Bạch Liễu à? Bạch Liễu làm sao vậy? Cậu ấy có chuyện gì không?"

Đường Nhị Đả nhướng mày, nói với máy truyền tin: "Bạch Lục, cậu nói thử xem, sau khi người bạn cảnh sát chính trực của cậu biết gương mặt thật của cậu thì sẽ thế nào đây?"

Tiếng bước chân chạy vội của Bạch Liễu trên hàng lang đột nhiên ngừng lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của hắn.

Nhưng tiếng bước chân chỉ ngừng không đến một giây lại vang lên, giọng điệu Bạch Liễu một chút cũng không thay đổi, thậm chí còn mang theo sự trêu chọc: "Đường đội, anh cho rằng cậu ấy không biết tôi là người như thế nào à?"

"Anh cho rằng dựa vào cái gì cậu ta có thể làm bạn bè mười năm với tôi?"

Lục Dịch Trạm đứng thẳng người, trộm nhìn thần sắc căng thẳng của Đường Nhị Đả.

Lục Dịch Trạm vẫn luôn lừa mình dối người rốt cuộc ý thức được Bạch Liễu có thể đã phạm tội gì đó, anh hoảng hốt xoa xoa mặt mình: "Sếp ơi, chẳng lẽ Bạch Liễu đã phạm tội gì đó à? Cậu ấy cũng xem như là một nửa em trai của tôi rồi, người thân của cảnh sát có được giảm hình phạt không?"

“Cậu ấy không giết người phóng hỏa phải không?!” Lục Dịch Trạm khẩn trương nhìn Đường Nhị Đả, “Sếp, cậu ấy có chút nhân cách phản nhân loại xã hội, nhưng cậu ấy không cố ý phạm tội đâu! Ngày thường cậu ấy vẫn kiềm chế bản thân rất tốt, nếu không đụng đến cậu ấy thì không có chuyện gì..”

Đường Nhị Đả im lặng quỷ dị không nói tiếng nào càng làm cho Lục Dịch Trạm thêm nôn nóng, không biết đường nào mà lần.

Lục Dịch Trạm nhịn không được che kín mặt mày, dùng giọng điệu cực kỳ đau khổ nói: “Hay là cậu ấy biến thành một tên bi3n thái giết người liên hoàn rồi sao, còn không thì lẽ nào dính líu đến đại án kinh tế quốc tế, trời ơi, tôi mới tăng ca hai ngày không gặp cậu ta, cậu ta đã biến thành như vậy ——”

“Đều là lỗi của tôi, nếu biết như vậy thì đêm nay tôi không tăng ca rồi.” Lục Dịch Trạm áy náy không nguôi.

Đường Nhị Đả: “……”

Cái đyt!!! Người này sao lại thế này!!

Bạch Liễu tấm tắc hai tiếng: “Anh xem tôi đã nói thế nào?”

“Không bằng suy nghĩ lại, giao dịch với tôi đi, thế nào?” Bạch Liễu vừa tránh né tuần tra viên truy đuổi, vừa nói chuyện với Đường Nhị Đả giống như 2 người bạn buôn chuyện trên bàn cơm.

Đường Nhị Đả mặt mũi đen sì sì, gã kéo cổ Lục Dịch Trạm đi về phía thang máy ở bãi đổ xe, dùng thẻ công tác mở cửa thang máy rồi đi vào nhấn nút Báo động.

"Tôi có thể đưa tiền, cậu ra giá đi, rồi đem phương án giải quyết khí ho4hồng cho tôi." Giọng điệu Đường Nhị Đả bắt đầu trở nên tức tối.

Đường Nhị Đả vừa nhất nút Báo động nháy mắt thì nơi hành lang Bạch Liễu vang lên tiếng cảnh báo, ánh đèn trắng sáng cũng chuyển thành màu đỏ sậm lập lòe.

"Báo động! Báo động! Có dị đoan trốn thoát!"

Bạch Liễu không chút hoang mang quẹo vào một khúc ngoặc ở hành lang, tránh sự truy đuổi của người khác.

Hắn chờ đợi cả đêm, để ý quy tắc tuần tra 15 phút đã rút ra một kết luận —— đó chính là không có nhiều đội viên ở căn cứ, nếu không thì mỗi lần tới kiểm tra hắn cũng sẽ không chỉ có đúng một người.

Trong tình huống đó, Bạch Liễu vượt ngục cũng có vẻ rất thoải mái, hắn không hề sốt ruột mà đổi ngược lại đối phương lại càng gấp rút hơn, bởi lẽ nếu hắn trốn thoát thành công thì chứng minh hắn khó xử lý, tuần tra viên bình thường đều không dám đến gần hắn, hoặc nếu có bắt lấy hắn thì cũng không biết nhốt hắn vào đâu.

Nhưng Đường Nhị Đả cũng đã đến kịp lúc.

Bạch Liễu nghe âm thanh bên Đường Nhị Đả truyền đến tiếng thang máy, tai lắng nghe tiếng nhắc nhở của thang máy mỗi khi đến một tầng, thầm đến trong lòng —— một, hai, ba.

Từ đây đi xuống bãi đổ xe của Đường Nhị Đả 3 tầng hoặc là hướng lên 3 tầng, nhưng Bạch Liễu nhớ kiến trúc hình tròn của nơi đây không cao, khả năng là đi xuống nhiều hơn.

Suy ra nơi này nằm ở tầng ngầm thứ 4 —— Bạch Liễu trong lòng tính toán.

Bạch Liễu đem tờ tiền giấy linh hồn lẫn trong đống tiền xu lúc nãy nhét vào túi, tiếp tục nói qua máy truyền tin: "Tôi muốn bàn với anh không phải vì tiền, tôi có thể nói cho anh biết phương pháp giải quyết khí ho4hồng nhưng đổi lấy thứ khác từ anh."

Lần đầu tiên thấy Bạch Lục chê tiền, Đường Nhị Đả nhăn chặt mày: "Cậu muốn đổi thứ gì?"

"Tôi muốn anh bán linh hồn cho tôi, sau đó gia nhập đội ngũ của tôi." Bạch Liễu chốt hạ, "Tôi muốn tham gia giải đấu năm nay nhưng chiến đội của tôi trước mắt còn rất lộn xộn, bọn họ cần có một huấn luyện viên có kinh nghiệm để huấn luyện bọn họ thi đấu."

"Anh đã thắng giải đấu, cũng có rất nhiều kinh nghiệm phong phú, hẳn là thông tin chi tiết các đội và người chơi tham gia anh cũng hiểu biết rất rõ." Bạch Liễu khen ngợi thật lòng, "Chỉ

có anh mới thích hợp làm huấn luyện viên cho đội ngũ của chúng tôi, Đường đội trưởng."

"Tôi để lại một phòng đầy tiền để mua linh hồn của anh rồi đó, anh thấy có được không? Lâu rồi tôi chưa ra tay rộng rãi như vậy đó!" Giọng điệu Bạch Liễu nhàn nhã trêu chọc mang theo ý cười không đứng đắn, giống như là đang đùa giỡn thú cưng của mình.

Trong máy truyền tin phát ra tiếng cười sát khí lạnh lùng, rõ ràng Đường Nhị Đả đã bị Bạch Liễu chọc giận, gã hít sâu nói: "Bạch Lục, cậu tốt nhất đừng để tôi bắt được."

Theo tiếng thang máy phát ra tiếng "Đinh" báo hiệu tới nơi, Đường Nhị Đả sắc mặt lạnh nhạt cũng cúp máy truyền tin.

Gã túm lấy Lục Dịch Trạm kéo ra thang máy, đồng thời sắc mặt lãnh khốc mà tiếp tục gọi máy truyền tin: "Báo cáo, chi đội trưởng chi đội 3 Đường Nhị Đả đang truy kích dị đoan 006 trốn thoát, yêu cầu đóng hết cửa ra vào căn cứ, theo dõi hướng đi của đối tượng.."

Nói tới đây, gã dừng một chút, đôi mắt màu xanh biển của Đường Nhị Đả mang theo cảm xúc phẫn nộ và căm hận biến thành một màu xám đen, giọng nói cũng trầm thấp nhưng sắc mặt bình thản đến quái dị:

"Nhược điểm của dị đoan mã số 006 là nước, yêu cầu sử dụng phòng dị đoan 【 suối nguồn c4n nuốt】 mã số 1087.. Sau khi bắt giữ 006 sẽ giam hắn ở phòng này tiến hành thẩm vấn."

Đường Nhị Đả li3m răng nanh của mình, đồng tử gã mở rộng, cảm giác hưng phấn giết chóc khiến tiếng hít thở trở nên thong thả: “Muốn tôi áp dụng phương thức thẩm vấn à? Dị đoan 006 không thích bị người khác ấn đầu vào nước liên tục, đây là cách thẩm vấn của tôi.”

Lục Dịch Trạm ch4m rãi nhìn biểu tình vô cảm của Đường Nhị Đả, sắc mặt anh thay đổi.

Lục Dịch Trạm nghiêm túc nhìn Đường Nhị Đả, anh trở tay n4mlấy tay Đường Nhị Đả không cho gã tiến về trước: “Anh không thể làm vậy được, cho dù cậu ấy phạm tội đi nữa thì cậu ấy cũng có nhân quyền.”

“Anh không thể làm như vậy á?” Đường Nhị Đả điên loạn cười một tiếng, tròng mắt mở lớn, trên mặt một chút cảm xúc cũng không có, gã ngước mắt nhìn Lục Dịch Trạm gạt tay anh ra, “Cậu biết không, tôi cũng đã nói với Bạch Lục rất nhiều lần câu đó 【 cậu không thể làm như vậy 】, nếu như cậu ta thật sự không làm một lần thì tôi cũng không ra nông nỗi như ngày hôm nay.”

Đường Nhị Đả dùng sức kéo tay Lục Dịch Trạm ra, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, thế nhưng Lục Dịch Trạm c4n răng vẫn không buông tay. Giây tiếp theo Đường Nhị Đả liếc mắt nhìn Lục Dịch Trạm, gã n4mnhẹ xương cổ tay anh gập lại, Lục Dịch Trạm bị chiêu đó của gã khuyu người xuống dưới không nhịn được suýt xoa một tiếng.

“Nhân quyền à?” Ánh xanh nước biển trong mắt Đường Nhị Đả sáng lên thật ghê rợn, gã đến gần Lục Dịch Trạm lưu loát bẻ gập tay lại như cũ, sau một tiếng răng răng giòn vang, khớp tay anh đã được chỉnh lại.

Lục Dịch Trạm sắc mặt trắng bệch, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh.

“Con người trên toàn thế giới đều có thể sống sót, nhưng dị đoan thì không.” Đường Nhị Đả đồng tử chấn động, gã điên cuồng nhếch miệng, “Bởi vì chúng ta không phải là người, là quái vật.”

“Quái vật thì không có nhân quyền.”

Tác giả có lời muốn nói:

6 muốn chơi xỏ 2, thật ra 2 cũng bị 6 chơi xỏ rất nhiều lần rồi, nhưng cho dù 2 gi3t ch3t 6 thì 2 cũng không thắng được, bởi vì bọn mtt sẽ cứu sống 6.

6 căn bản cũng không quan tâm 2 có thể gi3t ch3t hắn hay không, cho nên 2 sẽ bắt người, nếu không thì sẽ không giết 6 dễ dàng được. Nhưng 2 đã đến cực hạn rồi, ở dòng thời gian khác 6 đã xỏ lá ba qu3 gã vì cảm thấy đùa vui với gã rất thú vị, trong suốt quá trình còn giả vờ phối hợp diễn kịch làm cho 2 nghĩ rằng mình đã thắng, nhưng kì thật tất cả chỉ là trò đùa của 6 mà thôi, thật sự rất ác liệt.

Giá trị tinh thần hiện tại của 2 đã về 0 rồi.

Hãy đầu hàng đi 2! Đối nghịch với 6 chỉ tốn công vô sức thôi! Theo phe công chúa 6 mới là chân ái!

- ——oOo—

Chương 147

Cùng lúc đó, tại bãi đỗ xe ngầm.

Cửa chiếc xe bên cạnh xe của Đường Nhị Đả ch4m rãi mở ra.

Ba người Mục Tứ Thành vẫn luôn quan sát nãy giờ xuống xe, bọn họ nhanh chóng đi tới cạnh thang máy, nhìn Đường Nhị Đả sau khi bước vào thì thang máy chuyển động dừng ở tầng -4.

Bọn họ liếc nhau, Lưu Giai Nghi dùng thẻ công tác của Tô Dạng mở thang máy, sau đó cũng nhấn nút -4.

Ánh mắt Lưu Giai Nghi nhìn ánh đèn đỏ báo động không không chớp lóe trong thang máy, sắc mặt Mục Tứ Thành đen thui, còn Mộc Kha thì im lìm không tỏ vẻ gì.

“Chậc” Mục Tứ Thành nghe được đầu đuôi cuộc nói chuyện giữa Đường Nhị Đả và Bạch Liễu đã nghẹn khuất từ lâu, giờ mới thở ra một ngụm trọc khí, “Xong chuyện hẳn là anh nên cho gã ta một bài học nhỉ?”

“Chẳng lẽ gã nói sai gì à?” Lưu Giai Nghi không nóng không lạnh mà hỏi lại.

Mục Tứ Thành nghẹn họng —— họ Đường nói Bạch Liễu không sai một câu.. con hàng kia từ đầu đến chân quả đúng là thứ đáng ghét…

Nhưng vẫn là.. Rất khó chịu nha!

“Cho dù đúng thì sao chứ, nghe cũng chói tai quá đi.” Ánh mắt Lưu Giai Nghi mang ý đe dọa, cô bé nhíu nhíu mũi, trên mặt hiện lên nét trẻ con hiếm thấy, “em sẽ cố gắng tranh thủ thời gian cho anh, gộp cả phần khó chịu của em nữa, cho gã một trận!”

Mục Tứ Thành ngẩn ra một chút, sau đó nhoẻn cười: “OK.”

Tầng ngầm 4, Bạch Liễu nhanh chóng chạy xuyên qua một con đường khác.

Dọc hai bên đường có rất nhiều phòng, mỗi phòng đều được thiết kế giống nhau, đánh số kim loại bên trên, thỉnh thoảng phát ra những tiếng vang kì lạ từ bên trong. Đi một lúc lâu cảm giác như đang lạc vào mê cung, nếu không có bản đồ trong tay thì muốn thoát ra là một điều không tưởng.

Phiền phức hơn nữa là mỗi chỗ ngoặt đều có tuần tra viên.

Tuần tra viên tuy rằng ít người nhưng phân bố rất kho4học làm Bạch Liễu không có cách nào tiến vào trò chơi, cứ mỗi lần hắn

tiến vào trò chơi thì đều bị ngắt quãng bởi sự xuất hiện của đám tuần tra viên này.

Điều này làm Bạch Liễu nhận ra, bố cục tuần tra này rất có khả năng là do Đường Nhị Đả cố ý thiết kế nhằm vào 【người chơi】.

Dưới kiểu tuần tra như thế này thì rõ ràng 【người chơi】 không thể dễ dàng vào game được.

Đầu tiên Đường Nhị Đả dùng 【Không gian ma thuật】để giam Bạch Liễu vào một lồng sắt nhỏ, chờ sau khi Bạch Liễu chạy thoát thì lại bị khống chế bởi bố cục tuần tra viên, là một cái lồng sắt di động lớn hơn.

Bạch Liễu dán người lên vách tường, hắn điều chỉnh hô hấp, chuẩn bị thực hiện lần cuối cùng.

Bạch Liễu lấy đồng tiền xu tiến vào trò chơi, thế nhưng trong lúc hắn chờ hệ thống load ra thì một tên tuần tra viên từ chỗ ngoặt lại tiến đến, Bạch Liễu không thể không buông đồng xu xuống mà chạy qua đường khác.

Quả nhiên là như vậy, mỗi một【tuần tra viên】tương đương với một điểm cắt ngang trang bị.

Bạch Liễu bị tuần tra viên đuổi theo sau lưng vừa chạy vừa liếc mắt sang trái phải nhìn số phòng ——1097, 1096……

Căn phòng mà hắn trốn đi được đánh số 006, hiện tại đã hơn một ngàn nhưng hắn lại không thấy hết toàn bộ số phòng ở giữa, chỉ cảm giác là mình đang đi vào lối tắt đến căn phòng nào đó.

…… Không phải ảo giác, đám tuần tra viên này cố ý đuổi hắn đến một căn phòng cụ thể.

Bước chân Bạch Liễu dừng lại ở một chỗ ngoặt, ánh mắt nhìn về cuối hành lang, hắn đã bị dồn vào ngõ cụt.

Cuối ngõ cụt kia là một căn phòng đánh số 【1087】

Đường Nhị Đả thông qua camera theo dõi nhìn thấy mục tiêu đã sập bẫy thì bắt đầu tàn nhẫn ra lệnh: "Yêu cầu các tuần tra viên mang mặt nạ bảo hộ không thấm nước, tôi chuẩn bị mở cửa phòng dị đoan 【1087】 【 Suối nguồn c4n nuốt】tiến vào hình thức dưới nước, yêu cầu các đội viên chuẩn bị sẵn sàng ——"

"——3, 2——"

Cửa sổ nhỏ của mấy phòng kim loại xung quanh Bạch Liễu liên tiếp răng rắc khép lại, cửa phòng cũng bị hạ xuống kín mít, tạo thành một hành lang hai bên đều là vách tường kim loại nhẵn nhụi, hắn đối diện đám tuần tra viên đang mang mặt nạ bảo hộ trong suốt, trong máy truyền tin vang lên tiếng đếm ngược cuối cùng ——

"——1."

Cửa phòng【1087】phía sau Bạch Liễu ch4m rãi mở ra.

Một dòng nước suối lạnh lẽo mát rượi cuồn cuộn ào ra, bọt nước bắn lên tung tóe trong ánh mắt Bạch Liễu, cuốn phăng hắn đi trong nháy mắt.

_____

Trong thang máy.

Mục Tứ Thành vừa vào đã vô hiệu hóa camera theo dõi trong thang máy.

Mục Tứ Thành có chút đề phòng: "Bên trong căn cứ chắc là có camera? Aiz, chúng ta có cần phải núp ở đâu đó quan sát tình hình trước không.."

"Không cần đâu." Lưu Giai Nghi ngữ khí lạnh nhạt, "Mục đích của chúng ta sau khi đột nhập là tốc chiến tốc thắng mang Bạch Liễu vào game, tránh né sẽ kéo dài thời gian của chúng ta, bọn họ muốn theo dõi thì theo dõi, em không sao cả."

Mộc Kha cũng nhanh chóng nói: "Anh cũng không hề gì."

" …. Đệt, nhưng tôi còn vướng kì thi cuối kỳ nữa.." Mục Tứ Thành có chút buồn bực, "Bị truy nã thì có thể tham gia thi trong tù không vậy, tôi không muốn thi lại đâu …"

Lưu Giai Nghi coi như không nghe thấy Mục Tứ Thành oán giận, nhìn về phía hai người kia: “Chúng ta tóm tắt kế hoạch một lần nữa nữa, vì chúng ta không hiểu rõ tình huống bên trong lắm, cũng không có bản đồ, để tránh bị bắt thì chúng ta phải dùng đến cơ chế nhảy tọa độ, tức là nếu có người đến bắt chúng ta thì chúng ta phải tiến vào trò chơi ngay lập tức.”

“Sau khi vào trò chơi thì chúng ta sẽ nhận được dãy số tọa độ đăng nhập 12 chữ số, chúng ta sẽ trao đổi các tọa độ nguy hiểm này và đổi tọa độ đăng xuất, sau đó gặp lại nhau ở tọa độ cũ, như vậy chúng ta vừa không bị lạc, lại vừa thu thập được tuyến đường cong của riêng mình.”

“Ba người chúng ta ở ba hướng vuông góc nhau, tương ứng với trục tọa độ 3D x, y, z, phương hướng chúng ta khác nhau thì tọa độ cũng khác nhau, sau đó kết nối lại với tọa độ đầu tiên, sau vài lần thì có thể vẽ được đường cong nhỏ hoàn chỉnh.”

Lưu Giai Nghi kho4tay múa chân diễn tả: “Tất cả các kiến trúc đều có quy tắc, sau khi chúng ta vẽ được đường cong cơ bản của kiến trúc ở đây thì có thể hình dung được bản đồ cơ bản của nó, các anh hiểu không?”

“Hiểu rồi.” Mộc Kha suy tư một hai giây, “Trí nhớ của tôi rất tốt, tôi có thể vẽ lại được toàn bộ bản đồ từ các điểm tọa độ.”

Mục Tứ Thành vẻ mặt đờ đẫn: “……”

Hai người kia đang nói gì thế nhỉ?! Cậu vừa thi xong đại học thì đã vứt luôn sách vở rồi, có biết tọa độ là cái chi chi đâu!

Lưu Giai Nghi mắt lé nhìn Mục Tứ Thành: “Anh nghe không hiểu đúng không?”

Mục Tứ Thành buồn bực mà cúi đầu thừa nhận: “Ừ.”

Thang máy phát ra “Đinh ——” một tiếng.

Lưu Giai Nghi quay đầu bình tĩnh mà nhìn về phía cửa thang máy: “Không hiểu cũng không sao, anh đi theo làm theo lời em nói là được.”

Cô bé chuyển hướng sang cửa thang máy đang mở, hạ giọng ra mệnh lệnh: “Chuẩn bị tấn công, thường sẽ có người canh giữ cửa thang máy.”

Cửa thang máy ch4m rãi mở ra, nước tràn vào nhanh như chớp, Lưu Giai Nghi nhanh mắt lẹ tay leo lên vai Mục Tứ Thành cho khỏi ướt, cô bé nhíu mày nhìn sóng nước dập dờn dưới chân.

Hai người tuần tra ở cửa thang máy thò đầu vào, “Các người là đội viên chi đội 2 tới cứu viện khẩn cấp bắt dị đoan 006 à? Nhớ đeo mặt nạ thở vào, đang dùng nước bắt …”

Ánh mắt bọn họ lia nhanh qua Lưu Giai Nghi, rõ ràng chỗ nay không nên xuất hiện trẻ con mới đúng.

“Các người không phải đội viên ——?!” Hai tuần tra viên nghi ngờ đưa máy truyền tin lên chuẩn bị báo cáo, “Báo cáo, có người đột nhập ——!” Căn cứ ngầm tầng bốn!..”

Chưa kịp dứt lời đã bị Mục Tứ Thành và Mộc Kha núp sau cửa thít chặt cổ kéo vào, dứt khoát hạ gục nhanh gọn lẹ.

Mục Tứ Thành lột s4ch quần áo, mặt nạ bảo hộ và máy truyền tin trên người 2 tuần tra viên đưa cho Mộc Kha, bọn họ đứng trong làn nước đã ngập tới nửa người lắc lư lảo đảo thay trang phục, sau đó mặc lại quần áo của mình cho 2 tuần tra viên rồi nhốt họ vào thang máy.

Mộc Kha ấn xuống nút -1, hai người tuần tra đã bị hôn mê và tráo đổi quần áo dựa vào vách thang máy theo cửa thang máy khép lại mà đi lên.

Trong máy truyền tin truyền đến âm thanh chất vấn: “Alo?! Tình huống có người xâm nhập sao rồi?!”

Mộc Kha nhận máy truyền tin từ Mục Tứ Thành trả lời: “Chúng tôi phát hiện hai kẻ tình nghi không rõ thân phận ở cửa thang máy, hiện bọn chúng đang trốn thoát xuống lầu -1 bằng thang máy.”

Nói xong, Mộc Kha tắt luôn máy truyền tin.

Mục Tứ Thành cõng Lưu Giai Nghi từ thang máy ra tới, cậu vẫy cái tay đầy nước, nhíu mày nhìn nước đã ngập đến bả vai: “Nước này là sao vậy?”

“Cần thay đổi kế hoạch.” Lưu Giai Nghi gỡ kính bảo vệ mắt của mình ra, sắc mặt lạnh lùng: “Có người dùng nước nhốt Bạch Liễu, lúc em tham gia phụ bản với Bạch Liễu có cảm giác anh ấy rất kiêng kị nước, có khả năng là ai đó đang dùng nước để tra tấn Bạch Liễu, chúng ta cần phải nhanh lên.”

Mục Tứ Thành sắc mặt cũng thay đổi, cậu nhìn Lưu Giai Nghi: “Nhanh như thế nào bây giờ?”

Lưu Giai Nghi nhìn chung quanh một vòng, cô bé nhìn vào những kẽ hở dán sát của những cánh cửa đóng kín mít trên hành lang “Ai đó đã cải tạo tầng này thành một môi trường kín, sau đó xả nước để nhốt Bạch Liễu không cho anh ta trốn thoát, nhưng nó cũng khiến cho hành lang này kéo dài ra mọi hướng rất giống cống thoát nước.”

Lưu Giai Nghi cúi đầu “Nhìn” nước dập dềnh: “Bạch Liễu chắc chắn là sẽ thoát ra từ cửa của đường ống nước này, vậy thì chúng ta càng tìm thấy anh ta nhanh hơn, không cần dùng đến phương pháp hệ tọa độ phức tạp kia.”

“Anh hiểu rồi.” Mộc Kha phản ứng rất nhanh, “Dùng dòng nước, đúng không?”

Lưu Giai Nghi gật đầu: “Đúng vậy, dùng dòng nước.”

“Không phải……” Mục Tứ Thành khuất nhục mà cắt ngang đoạn đối thoại của hai người, “Hai người có thể nói cái gì mà người có điểm trí lực 74 có thể nghe hiểu được không?”

Lưu Giai Nghi cạn lời: “Tức là chúng ta có thể nhờ vào hướng đi của dòng nước và âm thanh để phán đoán cửa ra cửa nước, từ đó tìm được Bạch Liễu.”

“Phán đoán bằng cách nào?” Mục Tứ Thành vẫn không hiểu, “Cái này làm gì có biện pháp định vị chính xác được? Dòng nước nhìn rối rắm thế này, cũng đâu phải là một dòng suối nhỏ..”

Lưu Giai Nghi tiện tay đưa kính bảo vệ mắt cho Mục Tứ Thành cắt ngang lời cậu: “Cầm giúp em.”

Mục Tứ Thành không hiểu ra sao nhận lấy, sau đó Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu rồi lặn ngụp vào trong nước, không đến một giây cô bé trồi người lên chỉ về một hướng, sau đó quay đầu hơi có chút ghét bỏ “nhìn” Mục Tứ Thành, có vẻ như không muốn tốn thêm thời gian để giải thích.

“Ở trong nước, em có thể thông qua tiếng nước và phương hướng dòng nước để phán đoạn vị trí mực nước.” Lưu Giai Nghi ra hiệu tới gần cô bé, “Khi dòng nước tới gần ai đó thì sẽ bị cản trở, sau đó chảy vòng ra người họ cũng xuất hiện âm thanh, em cũng có thể dựa vào đó để phán đoán là phía trước có người hay không.”

Mộc Kha nhìn về phía Mục Tứ Thành, cậu thương hại bổ sung thêm một câu cho rõ ràng: “Giống như loài cá có thể cảm nhận phương hướng dòng nước bằng bụng vậy.”

Lưu Giai Nghi gật đầu: “Đại khái là như vậy.”

“Vậy mà em cũng làm được sao?!” Mục Tứ Thành kinh ngạc nhìn Lưu Giai Nghi đang nổi phập phồng trên nước, “Wow! Đây là thế giới hiện thực nha! Em cũng giống quái vật quá rồi?! Đây là siêu năng lực còn gì nữa!”

Lưu Giai Nghi không trả lời, cô bé trừng cậu một cái, xoay người như cá bơi vào trong nước.

Bởi vì bẩm sinh cô bé bị mù cho nên cảm quan của cô bé bù lại sẽ nhanh nhạy hơn người bình thường.

Còn một điều nữa là cô bé đã có thói quen sinh tồn trong nước giống như cá.

Khi còn nhỏ, Lưu Giai Nghi thường xuyên bị cha ruột ném vào hồ cá, vì muốn bắt đủ cá để người đàn ông kia vui vẻ mà buông tha mình nên cô bé phải vùi mình trong bùn, chụp bắt mấy con vật trơn trượt gian xảo đó, dần dần phát triển khả năng cảm giác như loài cá.

Cô bé vẫn luôn chán ghét năng lực này của mình, nhưng giờ phút này là ngoại lệ.

“Cho dù ai quyết định xả nước đi nữa…” Lưu Giai Nghi vuốt mặt, cô bé vẩy bọt nước trên tay, thân thể chìm nổi trong nước, ngữ khí lại bình tĩnh lạnh nhạt, “.. hắn muốn dùng nước tra tấn Bạch Liễu cũng tiện thể giúp một người mù như em tìm được hắn.”

“—148, 149, 150—— được rồi, xả nước.”

Cửa phòng 【1087】đóng kín, hai mặt vách tường hành lang được nới lỏng ra, nước tràn qua từ các khe hở.

Bạch Liễu sặc sụa trồi lên từ trong nước.

Hắn cúi đầu quỳ rạp xuống đất, cong người lên dùng sức ho khục khặc, sơ mi trắng ướt nhép dán sát trên đôi vai run rẩy.

Do ngâm trong nước quá lâu nên da Bạch Liễu đã chuyển sang màu trắng vô cơ, đầu ngón tay thậm chí đã có màu xanh tím do thiếu oxy, nguc thở dồn dập phập phồng, bị ngộp trong nước 3 phút đã làm hắn hoàn toàn kiệt sức.

Bạch Liễu rất nhanh đã kiệt lực. Hắn mở to miệng ngã ngửa xuống đất, hai mắt nhắm lại, dùng phổi ra sức hút lấy dưỡng khí ít ỏi. Nhưng cảm giác thở d0c như thể không còn chút oxy nào khiến Bạch Liễu tưởng như sắp ngất.

“Cảm giác ngâm mình trong nước 3 phút như thế nào? Có quen không?”

Giọng nói Đường Nhị Đả truyền ra từ máy truyền tin trên tay tuần tra viên cuối hành lang không nhanh không chậm: “Nghe nói người nín thở lâu nhất trên thế giới này có thể nín thở 13 phút, cậu có muốn thử không Bạch Liễu?”

“Có làm cậu nhớ đến hồi ức đen tối nào không?” Giọng nói Đường Nhị Đả khàn khàn, “Nghĩ ra xem muốn giải quyết phương án khí ho4hồng cd như thế nào chưa?”

“Cậu căn bản không sợ ch3t cho nên tôi cũng sẽ không dùng cái ch3t uy hiếp cậu. Hiện tại cho cậu hai sự lựa chọn, một là thành thật giao phương pháp giải quyết khí ho4hồng cd cho tôi, sau khi xử lý xong tôi sẽ đưa cậu một khoản tiền khiến cậu hài lòng. Nếu sau này cậu không đổi ý, thành thành thật thật làm người tốt thì chúng tôi sẽ không đụng chạm đến cậu nữa.”

“Lựa chọn thứ hai là tôi sẽ dìm cậu vào 【 Suối nguồn c4n nuốt】, cứ khoảng nửa phút đến ba phút sẽ cho cậu thở một lần, cậu sẽ không ch3t được, nhưng cậu vẫn luôn muốn ngâm mình trong nước mà nhỉ, đối với loại hít thở kiểu này hẳn là rất quen thuộc phải không?”

Đường Nhị Đả ý vị không rõ mà cười khẽ một tiếng, âm điệu trầm đi xuống: “Viện trưởng viện mồ côi tư nhân năm đó rất thích giáo dục cậu kiểu này thì phải, cậu cũng xấu tính quá rồi, lúc nhỏ đã hư hỏng như thế, bà ta muốn dẫn cậu vào con đường chính đạo mới thường xuyên giáo dục cậu như thế.”

“Đáng tiếc là cho dù bà ta dùng phương thức giáo dục nghiêm khắc như thế nào thì cậu cũng chẳng thay đổi gì. Vốn cậu trời sinh ra là một kẻ thích tra tấn người khác, Bạch Lục, cậu hẳn là hiểu rõ cách giáo dục trẻ con như vậy chẳng đem đến cảm giác thành tựu nào.” Đường Nhị Đả kéo dài giọng, gã bình thản như thể đang dạy đời một phạm nhân bị tử hình.

Bạch Liễu lấy tay che khuất ánh đèn chói mắt, hơi thở dần dần yếu ớt.

Đường Nhị Đả tiếp tục nói: “Vì vậy bà ta đã thay đổi rất nhiều cách thức, cuối cùng cũng tìm được cách tra tấn khiến cậu giãy giụa, đó chính là làm cậu ——”

Giọng nói Đường Nhị Đả bị âm thanh gầm rú của Lục Dịch Trạm cắt ngang, anh ra sức hét lên như muốn át tiếng nói của gã: “Đừng nói nữa!! Cậu ấy đã quên rồi!! Đừng làm cậu ấy nhớ đến nữa!!”

Nhưng Đường Nhị Đả lại cất cao âm lượng, lạnh lẽo tiếp tục nói, thanh âm của gã giống như một cây dao sắc bén, hung hăng đâm vào đại não của Bạch Liễu đang hít thở khó khăn gần như hôn mê.

Bạch Liễu hiếm thấy mà nhăn mi lại, hắn theo bản năng bài xích lời nói của Đường Nhị Đả.

“Cậu đã quên sạch rồi sao Bạch Lục?! Căn bản không ai dìm cậu vào nước cả! Là chính cậu không ngừng dúi đầu vào nước!”

“Bởi vì có người đã đội nồi cho cậu, có người nhận lấy trách nhiệm vì những chuyện xấu cậu đã làm, có người vì bảo vệ cậu mà nhận trừng phạt của đám giáo viên kia, thế nhưng đám giáo viên kia trong một phút lỡ tay mà đã làm cậu ta ngạt nước trong quá trình tra tấn, cậu ta bị tra tấn đến ch3t đuối ở hồ nước viện mồ côi.”

“Thân thể cậu ta bị chìm ở đáy hồ, cậu không ngừng dúi đầu nhìn thi thể cậu ta dưới nước, muốn lôi cậu ta ra.”

Đường Nhị Đả ngữ khí thấp đến cùng cực: "—— Bạch Lục, tại sao cậu lại sợ nước, cậu căn bản chẳng sợ nước gì cả, cậu chỉ sợ nhìn thi thể dưới nước thôi, cậu có nhớ cậu ta là ai không?!"

Lục Dịch Trạm dùng hết sức lực toàn thân giãy giụa, muốn ngăn cản Đường Nhị Đả, thanh âm anh tê tâm liệt phế: "Đừng nói cho cậu ấy!!!"

Đường Nhị Đả ngữ khí trầm thấp: "Cậu ta vốn tên là Tạ Tháp, nhưng ở dòng thời gian này cậu lại quên mất cậu ta, xem cậu ta là Lục Dịch Trạm."

"Cậu còn nhớ gương mặt của Tạ Tháp khi cậu vùi đầu xuống nước không? Cho dù là ở bên cạnh làm bạn với cậu hay là ở dưới đáy hồ chăm chú nhìn cậu!"

"Tạ Tháp thật sự đã ch3t vì cậu!"

Tạ…… Tháp……?

Bạch Liễu nhìn thấy một luồng sáng trắng chói lòa trong cơn hấp hối do thiếu dưỡng khí.

Ánh sáng trắng lóe lên vô số ký ức đã sớm bị Bạch Liễu cố ý hoặc vô tình trốn tránh.

Kí ức hóa thành những mảnh vỡ tràn ngập trong ánh sáng trắng, vỡ tan như một cuốn sách ảnh bị người ta xé nát, phân tán thành nhiều mảnh, đen trắng, hoặc những góc trang màu sắc sặc sỡ, trên đó có bóng dáng của người đã sớm bị hắn lãng quên.

Sau đó bằng giọng nói lạnh lùng của Đường Nhị Đả, những góc ký ức ban đầu mơ hồ hoặc bị lãng quên này được tập hợp lại trong tâm trí Bạch Liễu thành những bức ảnh hoàn chỉnh, từng trang từng trang, sau đó giống như một chiếc đèn kéo quân trước khi ch3t, bắt đầu phát lại từng khung hình trước mắt hắn chiếu rọi những năm tháng sôi nổi của thiếu niên.

Ký ức con người sẽ lừa gạt chủ nhân của nó.

Khi bạn không thể chịu đựng được những cảm xúc mãnh liệt chứa đựng trong trí nhớ của mình, trí nhớ của bạn sẽ được tự động điều chỉnh một cách hoàn mỹ, cho phép chủ nhân có thể giả vờ thờ ơ như không có chuyện gì để tiếp tục sống yên bình.

Nói nôm na chính là lừa mình dối người.

Ký ức tự động chuyển thành thứ mà Bạch Liễu có thể tiếp thu được, lưu lại trong não Bạch Liễu, không đến phút cuối cùng thì sẽ không biến trở lại thành bộ dáng ban đầu.

Khuôn mặt chân chất và giản dị của Lục Dịch Trạm đã bị xóa mờ trong ánh sáng trắng của ký ức, biến thành một khuôn mặt khác vừa quen lại vừa lạ đối với Bạch Liễu.

Gương mặt kia có khung xương tuyệt đẹp nhưng có vẻ rất dài, mái tóc dài uốn rũ che khuất đôi mắt y nhưng để lộ đôi môi hình dáng tinh xảo đẹp đẽ, là một khuôn mặt xinh đẹp đến mê người.

Y bị lãng quên trong trí nhớ từ lâu, quay đầu nhìn về phía Bạch Liễu nhẹ giọng gọi tên hắn, Bạch Lục, đã lâu không gặp.

- ——oOo—

Chương 148

Trẻ em có vẻ ngoài xinh đẹp như vậy rất dễ bị ăn hiếp ở viện mồ côi.

Bởi vì loại địa phương như thế này không thể có những đồ vật đẹp đẽ.

Nhưng y rất ít khi bị bắt nạt, tuy rằng trên người lúc nào cũng có vết thương nhưng kẻ bị xui xẻo lại luôn là những người đến gây chuyện.

Bạch Liễu rất thích quan sát tiết mục đứa trẻ quái gở hung ác này đơn độc đối mặt với một đám trẻ em khi dễ y.

Y rất quái dị, trên người lúc nào cũng nồng nặc mùi nấm kì lạ và mùi máu, trên mu bàn tay lộ ra ngoài lúc nào cũng dày đặc dấu vết kim tiêm còn mới, thỉnh thoảng vẫn còn vết máu đọng trên đó, luôn bị y thờ ơ xem thường mà bỏ qua.

Y chẳng thèm nói chuyện hoặc giao lưu với bất cứ ai, ngược lại, cũng chẳng có đứa trẻ nào dám bắt chuyện với đứa trẻ có màu da nhợt nhạt, càng lúc càng trắng bệch như bị quỷ hút máu.

Y cũng không để ý chuyện đó lắm, cứ luôn độc lai độc vãng lui tới một số nơi không ai dám đi, mỗi lần đi chính là cả một ngày.

Mà đây trùng hợp cũng là chuyện Bạch Liễu thích làm nhất.

Người này ngồi trong giáo đường sau lưng viện mồ côi, dựa vào tượng thần duy nhất mở một cuốn sách, cúi đầu nghiêm túc đọc trang này đến trang kia, Bạch Liễu, hoặc nói là Bạch Lục ngồi cách y không xa, mang theo một chút hứng thú lười nhác chống mặt tò mò quan sát đứa nhóc kì lạ và cuốn sách trong tay y.

Đột nhiên, y quay đầu lại nhìn về phía Bạch Liễu, giơ cuốn truyện tranh trong tay lên, ngữ khí nhẹ nhàng: "Cậu có muốn đọc cùng nhau không?"

Bạch Liễu liếc mắt nhìn tựa truyện 《Kẻ sát nhân Slenderman》, hắn nói, "Muốn."

"Cậu cũng mời những người khác cùng nhau đọc truyện à? Bạch Liễu ngồi kế bên y nghiêng đầu dò hỏi, "Còn nữa, tôi rất tò mò sao cậu lại tìm được loại truyện này ở đây vậy, đây không phải hàng cấm sao? Nếu bị viện trưởng thấy được thì bà ta sẽ nổi điên, nói chúng ta có khuynh hướng bạo lực máu me đó."

Y cầm sách, trên tay chi chít lỗ kim, vẫn cúi đầu chăm chú đọc, không nhìn qua Bạch Liễu nhưng vẫn trả lời từng câu: "Lúc trước có hỏi những người khác muốn xem hay không, nhưng bọn họ vừa thấy nội dung trong truyện thì đã hò hét nhau chạy trốn rồi. Truyện là tôi kiếm từ bên ngoài vào, tôi rất xem những thứ kinh dị."

"Sao lại thích những thứ kinh dị?" Bạch Liễu hứng thú hỏi lại.

Y nói: “Bởi vì tôi cảm thấy tôi cũng rất kinh dị.”

Y mắt lé nhìn về phía Bạch Liễu: “Cậu cũng thích à?”

“Tôi cũng thích.” Bạch Liễu mỉm cười lên, “Tôi rất thích đọc tình tiết thể loại quái vật kinh dị tàn sát người chơi nhân loại.”

Sau chuyện đọc sách cùng Bạch Liễu thì đứa trẻ tìm càng nhiều các loại sách truyện và trò chơi kinh dị từ bên ngoài để chia sẻ với hắn.

Bọn họ núp ở sau giáo đường, trốn dưới bức tượng thần, lén lút đọc các câu chuyện kinh dị, chơi trò chơi khủng b0, xem hình ảnh máu me đẫm máu, trên mặt Bạch Liễu lúc nào cũng treo nụ cười vui vẻ —— hắn rất thích chơi chung với đứa trẻ kia.

Y và Lục Dịch Trạm không giống nhau. Khi Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu chơi trò chơi thì cơ bản anh sẽ nhường Bạch Liễu, thua cũng cười ha hả gãi đầu, nói Bạch Liễu cậu thật lợi hại nha.

Nhưng tâm lý hiếu thắng của người này và vẻ ngoài lạnh nhạt của y chẳng phù hợp nhau chút nào, bất kể chơi loại hình game kinh dị nào y cũng đều điên cuồng chém giết lung tung, sau đó hạ gục Bạch Liễu để giành vị trí thứ nhất. Hễ Bạch Liễu buồn bực tức giận vì thua thì y lại có chút không tự nhiên mà vỗ vai Bạch Liễu, nói một câu, cố lên, không chừng lần sau cậu có thể thắng được tôi!

Bạch Liễu rất nhanh sẽ lại khiêu chiến với y, loại đánh trận nào thua trận đó làm hắn hưng phấn, cảm thấy chơi trò chơi cùng với người này cực kỳ thú vị.

Bọn họ cả ngày quấn quýt bên nhau, dần dần thành hai quái thai tự do trong mắt đám người còn lại.

Một ngày nọ, quyển truyện 《 Kẻ sát nhân Slenderman 》 bị cô giáo phát hiện khi tổng vệ sinh, cô ta tịch thu nó rồi báo cho viện trưởng biết, viện trưởng nổi giận lôi đình, lôi hết đám trẻ ra ngoài đứng rồi ép hỏi từng đứa, rốt cuộc ai đã đem thứ sách truyện độc hại này vào viện mồ côi.

Mọi người đều im như ve sầu mùa đông, cả đám cúi đầu run rẩy không ai dám đứng ra.

Vì thế viện trưởng phẫn nộ, từng tờ lại từng tờ xé nát quyển truện trước mặt mọi người.

Bạch Liễu c4n chặt môi, hắn ở trong đám trẻ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cuốn 《 Kẻ sát nhân Slenderman 》 mà hắn đã cùng người kia xem không biết bao nhiêu lần đã bị viện trưởng xé tan nát,

Không ai thừa nhận quyển truyện này là của mình, mọi người đều liều mạng phủ nhận, đem nồi đẩy lên đầu Bạch Liễu và đứa trẻ kì quái kia.

Lúc viện trưởng ép hỏi Bạch Liễu, Bạch Liễu cũng phủ nhận không phải truyện của hắn.

Chỉ có y không phủ nhận.

Y bình tĩnh đứng trước mặt viện trưởng, rũ mí mắt nhìn những mảnh tranh nhỏ trên mặt đất, hỏi lại viện trưởng: “Bà sợ hãi quyển sách này à?”

Y ngẩng đầu nhìn về phía viện trưởng: “Hoặc là nói bà sợ hãi tôi, đúng không? Bà cảm thấy tôi là một thứ quái vật, sẽ gây chuyện đến cho bà?”

Viện trưởng có chút kinh sợ, ánh mắt né tránh những lỗ kim trên người y, không dám nhìn thẳng y, cũng không dám trả lời y.

Sự việc vốn ầm ĩ như vậy cuối cùng được viện trưởng giơ cao đánh nhẹ, buôn tha cho y.

Viện trưởng luôn luôn dành đặc quyền cho y, sẽ không dễ dàng làm y thương tổn. Bà ta có vẻ như không thể, hoặc là không dám làm gì y.

Giống như y nói vậy, viện trưởng cực kỳ sợ hãi y.

Không riêng gì viện trưởng, các giáo viên nơi này cũng sợ y, sợ hãi mùi máu tươi trên người y, sợ hãi hơi thở tràn ngập mùi nấm, sự sợ hãi của các cô không thể che dấu, thậm chí còn lan tràn đến những đứa trẻ am hiểu nhìn mặt đoán ý người.

Đám trẻ con cơ bản không biết đã xảy ra chuyện gì cũng bắt đầu sợ hãi y.

Bọn trẻ đối địch y, bài xích y, ẩu đả y, khi phát hiện đánh không lại thì lại đứng xa xa nhìn ánh mắt như nhìn một con quái vật nhìn y, dùng các loại tưởng tượng nhảm nhí có thể nghĩ ra được để thêu dệt những câu chuyện kinh dị khủng b0 nói về y.

Y biến thành một con quái vật tự mọc ra lỗ kim rướm máu.

Nhưng y cũng không buồn để ý, chỉ bình tĩnh ngồi xổm xuống nhặt các mảnh truyện nhỏ bị xé nát.

Sau khi đám người tan đi, chỉ có Bạch Liễu đứng bên cạnh y, cùng y ngồi xuống nhặt những trang sách rách nát.

Bọn họ nhặt lên tất cả rồi mang đến giáo đường —— đó là khu vực an toàn của bọn họ.

Bởi vì không có đứa trẻ và giáo viên nào muốn đến đó, giáo đường viện mồ côi chỉ mở cửa vào một số ngày đặc biệt. Những ngày đó sẽ có rất nhiều người thoạt nhìn có tiền đến giúp bọn trẻ làm lễ rửa tội và một số nghi thức rất kì quái.

Mỗi lần tổ chức nghi thức Bạch Liễu đều chạy trốn, hắn không thích ánh mắt của bọn người có tiền đó nhìn đám trẻ con.

Giống như là ánh mắt tham lam nhìn đống hàng hóa.

Mỗi lần nghi thức qua đi, lỗ kim trên người y sẽ lại càng nhiều, sắc mặt càng trở nên tái nhợt, từ một con người càng lúc càng giống như một bức tượng điêu khắc cẩm thạch không huyết sắc.

Bạch Liễu cùng y trầm mặc dán lại từng trang quyển 《Slenderman giết người thật lục》 bị xé, mà tượng thần phía trên bọn họ không hề có cảm xúc nhìn bọn họ lóng ngóng làm hành động ấu trĩ vô ích kia.

"Cậu nói xem, những người đến nơi này thật sự tin rằng có thần linh tồn tại sao?" Bạch Liễu đột nhiên hỏi, "Cậu cảm thấy thần có tồn tại không?"

Y vẫn như cũ trầm tĩnh cúi đầu, dùng đầu ngón tay dán trang giấy lại với nhau, hỏi Bạch Liễu: "Cậu có tin không?"

"Tôi không tin." Bạch Liễu rất dứt khoát đưa ra đáp án, hắn chỉ những mảnh giấy nhỏ trên bàn, thuận miệng nói, "Nếu thần thật sự tồn tại thì hãy biến những trang giấy này thành Slenderman thật sự cho tôi đi."

Bạch Liễu dán sách có chút bực bội, nhưng người khác thì vẫn rất kiên nhẫn.

Y ngẩng đầu lên: "Lúc truyện bị xé, có phải cậu không vui phải không?"

"Không có." Bạch Liễu nhanh nhẹn mà phủ nhanh.

Y nhìn thẳng Bạch Liễu, tiếp tục hỏi tiếp: “Cậu thích nhân vật này lắm phải không? Thích Slenderman à?”

“Hoàn toàn không có.” Bạch Liễu lại một lần nhanh chóng phủ quyết.

Y không gợn sóng mà lại cúi đầu, tiếp tục dán trang sách:” Tôi biết rồi.”

Bạch Liễu hiếm thấy mà cảm thấy mình bị đè nén: “Cậu biết gì cơ?”

Sau một tháng, Bạch Liễu rốt cuộc hiểu y biết cái gì.

Trong giáo đường, ngồi lừng lững dưới tượng thần là một con thú bông Slenderman xấu không thể tả nhưng dáng vẻ rất ngay ngắn.

Con thú bông này thoạt nhìn hẳn là được làm từ các loại chăn nệm bị viện mồ côi vứt bỏ, trên đầu còn dính một cọng rơm, nơi nơi trên người đều là mụn vá có màu sắc và ho4văn bất đồng, dẫn đến con 【 Slenderman 】này nhìn có vẻ nghèo nàn và vụng về, giống một kẻ lang thang nghiệp dư vậy.

【 Slenderman 】 quay đầu lại, nhìn về phía Bạch Liễu đang đứng ngơ ngẩn ở cửa, đưa quyển truyện bị xé nát đã được dán lại hoàn chỉnh trong tay, dùng ngữ khí không một chút cảm xúc như thường hỏi hắn: “Muốn xem cùng nhau không?”

Bạch Liễu trấn định đi qua ngồi xuống, cùng đọc truyện với y không đến một phút thì cúi vào bàn cười sằng sặc: "… Mặt cậu ló ra từ búp bê vải nhìn buồn cười quá."

"Mặt phải làm bằng băng vải." Y nhàn nhạt giải thích, "Nhưng không có nhiều băng vải như vậy, cậu nhìn mặt tôi tạm một chút đi, tôi cảm thấy mặt tôi và mặt Slenderman cũng kinh dị như nhau thôi."

'Tôi không tin, cậu vẫn lấy tóc che mặt mình, lỡ đâu mặt cậu còn kinh dị hơn Slenderman thì sao ——" Bạch Liễu thừa lúc đối phương không chú ý, nhào tới thú bông, nhanh nhẹn dùng tay vén tóc của y lên.

Vừa vén lên trong nháy mắt, hai người quỷ dị đối diện nhau đều im lặng.

Đôi mắt màu lam bạc, tròng mắt màu trắng thoạt nhìn như không có, nhàn nhạt nhìn về phía Bạch Liễu, mà đồng tử đen như mực của Bạch Liễu cũng phản chiếu ảnh ngược khuôn mặt của y —— chiếc cằm nhọn và đôi môi tái nhợt không một chút sức sống.

Sau mười mấy giây, hai người đều không hẹn mà cùng mà dời đi tầm mắt.

Bạch Liễu thu hồi cái tay sờ trán đối phương, bình tĩnh mà nhéo nhéo, tiếng hít thở trở nên dồn dập.

Mà y thì cúi đầu, một bàn tay buông xuống dưới bàn n4mchặt, giống như muốn đem tròng mắt dán dính vào trang sách, lướt

qua lướt lại, cũng không biết tốc độ nhanh như thế thì có thể đọc được gì nữa.

“Tôi nhìn…… rất ghê sợ sao?” Y nhẹ giọng hỏi.

“Bình thường mà.” Bạch Liễu miễn cu0ng bình tĩnh mà trả lời, “Không có gì đáng sợ cả.”

“Vậy sao tim cậu đập nhanh như vậy?” Y hỏi, “Không phải bị tôi dọa sợ rồi chứ?”

“Không phải.” Bạch Liễu hít sâu một hơi, hắn khép truyện lại, đưa lưng về phía y đứng lên, “Hôm nay chúng ta đọc đến đây thôi.”

“Từ từ.” Y từ phía sau hơi hơi vây quanh Bạch Liễu, đem cuốn truyện tranh đã dán lại bỏ vào trong lòng nguc Bạch Liễu, ngữ khí mềm nhẹ: “Sửa được rồi, tặng cho cậu.”

Bạch Liễu không dám quay đầu lại, hắn cầm truyện biểu tình căng thẳng, bước nhanh rời đi.

- ——oOo—

Chương 149

Không lâu sau, đám người có tiền kia lại đến giáo đường cử hành nghi lễ hiến tế.

Bạch Liễu ôm quyển truyện tranh 《Kẻ sát nhân Slenderman》mà y đưa trằn trọc không ngủ được, cuối cùng hắn cẩn thận mang giày hướng về phía giáo đường.

Giáo đường bị viện trưởng khóa, nhưng Bạch Liễu la cà đã lâu thì biết một con đường nhỏ có thể lẻn vào giáo đường từ đó, hoặc một cửa sổ nhỏ đã vỡ khung được che khuất bằng một tấm màn.

Bạch Liễu từ cửa sổ bò vào giáo đường, hắn mượn ánh trăng ngồi trên ghế dài nhìn ngó lung tung để tìm tung tích người nọ, cuối cùng phát hiện y ở sau lưng tượng thần.

Trong nháy mắt nhìn y, trên mặt Bạch Liễu không có cảm xúc nào khác.

Y cuộn tròn người trong một bồn tắm nhỏ hơn so với chiều dài thân người mình.

Trong bồn tắm đều là máu loãng, y trắng đến trong suốt, nửa mặt ngâm trong nước máu, hô hấp nhẹ như không, trên lông mi còn đọng một tầng sương băng trắng tinh khiết, trên tay chân và trán đều chi chít lỗ kim còn rướm máu.

“Tạ Tháp.” Bạch Liễu lần đầu tiên kêu tên của y.

Tạ Tháp nằm trong bồn tắm ch4m rãi tỉnh lại, y mở to mắt thấy được Bạch Liễu thì vươn tay muốn chạm vào hắn. Thế nhưng trong bồn tắm chợt xao động, một bụi dây gai mây dính đầy nấm trên đó vươn ra từ trong máu loãng gắt gao quấn lấy cổ và cổ chân Tạ Tháp, trước khi đầu ngón tay Tạ Tháp chạm vào Bạch Liễu đã bao vòng giam cầm y lại trong hồ máu rửa tội.

“Cậu đang làm gì vậy?” Bạch Liễu nghe được thanh âm bình tĩnh của mình dò hỏi.

Tạ Tháp nói:” Rửa tội, đây là rút máu trước khi cử hành nghi thức.”

“Những người đó tới rút máu của cậu phải không? Bọn họ cần máu của cậu để cứu sống bọn họ.” Bạch Liễu tiếp tục bình tĩnh hỏi, “Cậu mất nhiều máu như vậy sẽ ch3t thì sao?”

“Không đâu.” Tạ Tháp nhìn Bạch Liễu, “Tôi là quái vật, cho nên tôi sẽ không ch3t.”

Tạ Tháp khi nói chuyện thở ra một ngụm khí trắng —— chứng minh hiện tại nhiệt độ cơ thể y lạnh biết bao nhiêu.

”Vậy sao cậu lại ngủ ở đây, có lạnh không?” Bạch Liễu hỏi.

Tạ Tháp thành thật mà lắc đầu: “Tôi không cảm giác được.”

Bạch Liễu một chân dẫm vào máu loãng, hắn quỳ xuống nhét bản thân vào khe hở của Tạ Tháp đang cuộn tròn. Nhiệt độ cơ thể ấm áp của Bạch Liễu xuyên qua máu loãng không ngừng truyền đến Tạ Tháp, Tạ Tháp thong thả chớp mắt, sương trên lông mi dần dần tan rã trong hơi thở của Bạch Liễu.

Hiện tại y đã có thể cảm giác được cái lạnh, bởi vì Bạch Liễu thật ấm áp.

Sau đó Bạch Liễu như không có việc gì mà mở cuốn truyện Tạ Tháp đưa hắn, hỏi y: “Muốn xem cùng nhau không?”

Bọn họ cùng nhau ngủ trong hồ rửa tội tràn ngập máu loãng dơ bẩn, nhìn thần tượng đang quan sát bọn họ, chẳng chút cố kỵ mà trò chuyện liên thiên với nhau.

“Rửa tội là sao?”

“Rửa tội chính là thần ban chúc phúc vì tân sinh tín đồ mình yêu thương nhất.”

“Cậu bị như thế này mà cũng coi là chúc phúc à?”

“… Xem như chúc phúc cho bọn họ đi.”

“Cậu tin thật sao? Cậu nên cảm thấy không có thần linh tồn tại mới phải chứ?”

“Ừ.”

……

Bạch Liễu cuộn tròn trên cánh tay lạnh lẽo của Tạ Tháp ngủ say, chờ ngày hôm sau tỉnh lại đã thấy nằm trên giường mình, trên người một chút máu loãng cũng không có.

Buổi chiều lúc Tạ Tháp mới trở về, y càng nhìn tái nhợt hơn so với trước đó.

Lần này lỗ kim đã tràn lên mặt y, trên mu bàn tay và mu bàn chân đều lưu lại dấu vết bị rút máu đến xanh tím nhìn thấy ghê người.

Bạch Liễu trầm mặc trộm lấy đống băng vải quấn quanh lỗ kim đầy máu khi y trong phòng y tế.

Mà Tạ Tháp an tĩnh nhìn hắn, đột nhiên nói: “Cậu huỷ băng vải này đi thì thú bông 【 Slenderman 】 của cậu sẽ xuất hiện.”

Bạch Liễu mím môi thành một cái thẳng tắp.

Đám người có tiền tới càng thường xuyên thì thời gian Tạ Tháp xuất hiện càng lúc càng ít. Mỗi lần y xuất hiện thì mùi nấm và máu nồng nặc trên cơ thể lại khiến người khác không thể chịu được.

Một khi Tạ Tháp xuất hiện, đám trẻ con đều sẽ cách xa y, còn kho4trương quạt quạt tay trước mũi như muốn xua tan đi mùi vị kì quái của Tạ Tháp.

Tạ Tháp có vẻ cũng biết mùi trên người mình khó ngửi vì vậy rất ít xuất hiện trước mặt Bạch Liễu, chỉ đứng xa xa mà nhìn hắn. Mỗi lần Bạch Liễu chạy qua tìm y thì y lại biến mất đâu không thấy.

Nếu y không muốn tiếp xúc với người khác thì giống như không tồn tại vậy, không ai có thể tìm được y, bao gồm cả Bạch Liễu.

Bạch Liễu bắt đầu tiếp xúc với đám người lớn bên ngoài, làm một ít chuyện vặt vãnh mà bọn trẻ có thể làm được, nhờ đó mà hắn đã kiếm chác được không ít tiền.

Chỉ có tiền, năng lực và chuẩn bị tốt thì hắn mới có thể chắc chắn mang theo Tạ Tháp trốn thoát khỏi viện mồ côi và đám người đói khát kia —— tuy rằng đây chỉ là một kế hoạch không đâu vào đâu của một đứa trẻ mới lớn.

Một loại bất an ẩu dấu và gấp gáp khiến Bạch Liễu ý thức được, nếu bây giờ Tạ Tháp không thoát khỏi nơi đó thì y sẽ không bao giờ đi được nữa.

Nhưng chuyện Bạch Liễu làm cuối cùng vẫn bị tố giác.

Đứa nhóc tố giác hắn rúm ró núp đằng sau viện trưởng, trên mặt nó mang theo hưng phấn và một chút gì đó sợ hãi, liên tiếp nuốt nước miếng vài lần rồi mới run run rẩy rẩy chỉ tay về Bạch Liễu mặt không cảm xúc: “Con nhìn thấy nó với người kia làm.. giao dịch! Nó giúp người ta làm chuyện xấu đó! Con chính mắt trông thấy! Những người đó còn cho nó tiền nữa!”

“Con làm những chuyện đó phải không? Bạch Lục!” Viện trưởng nghiêm khắc mà nhìn về phía hắn.

Bạch Liễu chẳng thèm phủ nhận, hắn chỉ quay mặt đi nhìn chằm chằm Tạ Tháp đứng bên trong đám trẻ con, xuất thần mà trầm lặng.

Hắn không giải thích mình đang làm cái gì —— bởi vì không ý nghĩa.

Những người này căn bản không quan tâm hắn làm gì, cũng không hỏi hắn tại sao như vậy thì đã phán định rằng hắn có tội.

Những người giáo viên đó chỉ là đang sợ hãi hắn —— sợ hắn cả ngày quấn quýt bên Tạ Tháp, sợ bọn hắn cùng xem những câu chuyện máu me ngày càng trở nên âm trầm đáng sợ, vì vậy luôn dùng một ánh mắt nhìn những con vật mà nhìn bọn hắn, những đứa trẻ cổ quái.

Vì thế đương nhiên là hắn phải bị phạt, nhưng Bạch Liễu còn có tâm trạng thản nhiên mà đánh giá giáo viên thì mấy thứ kia hắn có hề quan tâm chi, cũng không phải là lần đầu tiên bị phạt.

Nhưng lúc giáo viên vừa n4mlấy cánh tay Bạch Liễu thì Tạ Tháp chống một bàn tay trên lưng ghế, bỗng nhiên lảo đảo đứng lên.

Sắc mặt và ngữ khí của y bình đạm vạn năm bất biến: “Là tôi kêu cậu ấy làm.”

Tất cả giáo viên đứng đó hoàn toàn bùng nổ.

So với Bạch Liễu thì các cô lại càng sợ hãi Tạ Tháp hơn, bọn họ vây quanh Tạ Tháp, cảnh giác cách xa y 1 mét, hình thành một vòng vây chân không.

Viện trưởng vừa cẩn thận vừa sợ hãi, từ trên cao nhìn xuống thẩm vấn y: “Tại sao con lại muốn Bạch Lục làm chuyện đó?”

Bọn họ căn bản cũng không nghi ngờ lời Tạ Tháp nói, giống như mới rồi nhận định Bạch Liễu có tội, dứt khoát chắc chắn cho rằng y cũng phạm tội như vậy.

Bởi vì y là quái vật, Bạch Liễu làm bạn với quái vật cũng là một đứa trẻ hư, trẻ hư làm chuyện xấu là điều tất nhiên.

Tạ Tháp hơi đảo mắt thấy Bạch Liễu đang giằng co lôi kéo với các giáo viên thì đột ngột nhoẻn khóe miệng cười rất nhẹ nhàng. Lúc Tạ Tháp vừa mỉm cười, Bạch Liễu cảm thấy đôi mắt bạc màu lam của y nhất định sẽ rất dịu dàng, đẹp đẽ cong lên, đáng tiếc là bị tóc che khuất nên hắn chẳng nhìn thấy gì cả.

Tạ Tháp dùng giọng nói mềm mại của y như lúc đưa Bạch Liễu cuốn truyện nhận tội.

Y nói: “Bởi vì tôi muốn liên hệ người bên ngoài để mang Bạch Lục chạy trốn.”

“Sao mày dám trốn đi!!” Viện trưởng cuồng loạn hét lớn, “Mày có biết mày mà trốn đi thì sẽ mang đến cho chúng tao bao nhiêu phiền phức không! Đã tiến vào giai đoạn sàng lọc đợt thứ hai rồi! Những người đầu tư không thấy máu mày thì sẽ không đưa tiền đâu!”

Bọn nhỏ kinh hoảng mà tản ra, sợ hãi ríu rít bàn luận

“Máu?! Máu gì vậy?! Lỗ kim của nó có máu sao?!”

“Quả nhiên nó là quái vật mà!”

Viện trưởng phát hiện mình đã lỡ lời thì theo bản năng bịt mồm lại, sau đó hung tợn nhìn về phía Tạ Tháp, túm lấy Tạ Tháp mảnh khảnh đi về hướng giáo đường.

“Tất cả những gì mày có đều nhờ viện mồ côi này, thế mà mày lại muốn chạy trốn!!” Sự phẫn nộ của viện trưởng đã áp đi sự sợ hãi của bà ta, bà ta tàn nhẫn áp dụng hình phạt cho Tạ Tháp, “Chúng tao đã cho mày quá nhiều quyền lợi, mày nên chịu giáo dục một ít thì hơn, đêm nay tao sẽ nhốt mày trong giáo đường để rửa tội!”

Nói xong bà ta liền kéo xềnh xệch Tạ Tháp đi mất.

Bạch Liễu khó khăn lách qua đám trẻ và giáo viên, từ trong vòng vây cố sức đuổi theo, vươn đôi tay muốn bắt lấy Tạ Tháp: "Tạ Tháp!"

Tạ Tháp quay đầu nhìn hắn, gió thổi bay mái tóc xoăn trên trán y lộ ra đôi mắt màu lam bạc, đẹp như lớp băng tuyết tan trên mặt hồ.

Bạch Liễu nhìn đôi mắt Tạ Tháp không một chút đau khổ, chỉ có sự bình tĩnh mang theo chút tình cảm thỏa mãn, trong đáy mắt lam bạc kia đọng lại toàn là hình ảnh của hắn.

Tạ Tháp cũng vươn tay bắt lấy bàn tay của Bạch Liễu, mười ngón tay đan vào nhau chặt chẽ.

Cảm xúc vừa lạnh lẽo lại vừa ấm áp, có thể sờ đến những vết thương do lỗ kim phồng lên trên mu bàn tay.

"Bạch Lục." Y cười đơn thuần, n4mchặt tay Bạch Liễu, "Đừng sợ, tôi là quái vật, tôi sẽ không ch3t."

"Buông ra!" Viện trưởng ngang ngược kéo đôi tay n4mchặt của bọn họ ra.

Bạch Liễu c4n răng không muốn buông ra, nhưng Tạ Tháp an tĩnh mà buông tay mình ra, cảm xúc n4mchặt kia liền có chút mất mát.

Tạ Tháp lắc đầu với Bạch Liễu, ra dấu hắn đừng đuổi theo nữa, theo thói quen mà xoay người bình thản đi vào giáo đường đã sớm quen thuộc với y cùng viện trưởng.

Bạch Liễu trước nay không phải là một đứa trẻ ngoan biết nghe lời, vài phút sau khi viện trưởng mang Tạ Tháp đi thì hắn lén lút cẩn thận vé màn cái cửa sổ nhỏ chui vào trong giáo đường. Bạch Liễu núp sau bức màn, cuộn tròn thành một khối, rình xem Tạ Tháp và viện trưởng ở phía dưới tượng thần.

Tạ Tháp mặc một bộ quần áo thuần trắng, đôi tay cầm ngọn nến lập lòe lay động, đi chân trần đứng trước tượng thần, y ngửa đầu nhắm mắt, không nhanh không chậm mà niệm lời nguyện cầu.

Viện trưởng đứng kế bên Tạ Tháp, cầm roi nhìn y lạnh lùng.

Sau lời cầu nguyện, viện trưởng bước lên nhìn chăm chú y: "Kế tiếp là lễ rửa tội, nhưng hôm nay mày đã có ý nghĩ phản bội chạy trốn thần linh cho nên hôm nay phải rửa tội cho mày, phải hoàn toàn rửa sạch sự tà ác và dơ bẩn bên trong thân thể của mày!"

Tạ Tháp rũ lông mi xuống: "Rửa không sạch được."

"Bản thân tôi chính là sự tà ác không thể rũ bỏ." Y nhẹ giọng nói.

Viện trưởng sửng sốt, sắc mặt càng thêm âm u.

Bà ta đoạt lấy ngọn nến trên tay Tạ Tháp, ấn Tạ Tháp vào hồ rửa tội đầy nước. Bà ta giơ cao ngọn nến cười đắc ý, tựa như cuối cùng cũng chiến thắng sống sót sau một cuộc chiến dài lâu với ác ma.

Viện trưởng thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Tạ Tháp đang chìm trong nước. Bà ta nâng ngọn nến lên và đặt nó bằng phẳng trên hồ rửa tội, nói một cách thờ ơ, "Khi nến cháy hết thì mày mới được đứng dậy, hiểu không?"

Sáp nến rơi xuống từng giọt từng giọt xuống làn nước trong veo, biến thành những bông ho4nhỏ màu trắng, giống như một loài ho4hiến tế nào đó, trôi nổi từng đóa ngay trên Tạ Tháp, người đang nhắm mắt nằm dưới làn nước.

Hồ rửa tội này giống như một cái quan tài nhỏ, chặt chẽ vặn vẹo trói chặt lấy y vào nó.

Trước khi không ai nhận ra, bức tượng thần đối diện với hồ rửa tội đã dịch chuyển một chút. Vẻ mặt của bức tượng thần bằng đá cẩm thạch trắng tinh biểu lộ sự chỉ trích, dường như không hài lòng với đứa trẻ trang rửa tội trong hồ. Tại sao đứa trẻ trong hồ rửa tội này không ngoan ngoãn, muốn chạy trốn khỏi nơi được thần linh che chở?

【 Con là vật tà ác, là vị thần sa ngã, con không thể rời bỏ sự giam cầm của thần linh, con không nên có ý muốn chạy trốn vì một đứa trẻ bị con mê hoặc 】

Tượng thần ngữ khí lạnh nhạt trách móc: 【 Tawil, con biết đứa trẻ kia chỉ bị sự tà ác của con mê hoặc, nó không phải là tín đồ mới của con. 】

Dưới đáy nước mí mắt Tawil giật giật.

【 Không, tôi không xem cậu ấy như tín đồ gì cả 】

Tượng thần lạnh lùng chất vấn: 【 Vậy con xem đứa trẻ kia là gì? Nó đã nhìn thấy đôi mắt của con, rồi nó cũng sẽ rời bỏ con thôi. 】

【 Con phải gi3t ch3t nó, nếu không nó sẽ biến thành quái vật giống như con, hủy diệt thế giới này, con biết đó, con đã làm ô nhiễm quá nhiều thứ rồi, tất cả sẽ dẫn đến hậu quả như vậy. 】

Ngón tay nhỏ của Tawil giao trước nguc động động: 【 Tôi xem cậu ấy…… như là…… Tôi chỉ muốn vĩnh viễn cùng nhau đọc sách với cậu ấy. 】

【 Nhưng con biết không, Tawil, con phải gi3t ch3t nó, gi3t ch3t đứa trẻ đã bị con vấy bẩn! 】 vị thần ra mệnh lệnh.

【 Tôi không làm được 】 Tawil bình tĩnh cự tuyệt, 【 Ngài gi3t ch3t tôi đi, tôi không thể giết cậu ấy được. 】.

Vẻ mặt tượng thần trở nên phẫn nộ: 【…… Bị trục xuất đến nơi này còn dám cãi mệnh lệnh của thần ư, con thật sự hẳn là phải chịu trừng phạt, vĩnh viễn ngủ say đi! 】

Tượng thần xòe tay ra, dòng nước trong hồ rửa tội trở nên dính nhớp, lạnh lẽo và tăm tối, tựa như băng trong cơ thể Tawil

biến thành một cái gai nhọn buốt giá làm cho y khẽ nhíu mày, nhưng rất mau lại thả lỏng ra.

Tạ Tháp cuộn tròn nơi đáy nước n4mlấy tay Bạch Liễu, mí mắt y run rẩy rồi bất động.

Độ ấm lòng bàn tay Bạch Liễu như vẫn còn nằm trong lòng bàn tay y, nhưng dần dần bị tan đi bởi đáy nước lạnh lẽo, cuối cùng trôi theo hơi thở mỏng manh và không còn hô hấp của y.

Bàn tay n4mchặt như muốn lưu lại độ ấm đó thong thả buông ra, thân thể Tạ Tháp dưới đáy nước nổi lên mặt nước.

"Tạ, Tạ Tháp?!" Viện trưởng kinh hoảng thất thố lui ra sau hai bước, sau đó đi tới kiểm tra hơi thở của Tạ Tháp, bà sợ hãi làm rớt ngọn nến trong tay, bước chân hoảng loạn đạp lên dập tắt nó, cũng dập tắt nguồn sáng duy nhất trong giáo đường.

"Xong rồi……" Viện trưởng tinh thần hoảng hốt ngã ngồi trên mặt đất, bà ta điên điên khùng khùng vò đầu bứt tóc, không thể tin tưởng mà lẩm bẩm, "Không phải nó là quái vật sao?! Bị rút nhiều máu như vậy vẫn không ch3t?! Rửa tội nhiều lần như vậy vẫn không ch3t, tại sao lần này lại ch3t đuối chứ?!"

"Mới có vài phút thôi mà?! Nến còn chưa đốt hết!" Vẻ mặt viện trưởng càng thêm sợ hãi, bà ta không ngừng lắc đầu, giống như chỉ cần bà ta không thừa nhận thì Tạ Tháp sẽ sống lại vậy, "Không đâu, không có khả năng! Không có khả năng!"

"Nó ch3t rồi, tôi phải làm sao đây?" Viện trưởng hỏng mất mà quỳ gối trước hồ rửa tội.

Bà ta không thể tưởng tượng cái ch3t của đứa nhỏ này lại mang đến sự sợ hãi ch3t chóc cho bà ta như vậy.

Viện trưởng cúi đầu bừng tỉnh nhìn khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết của Tạ Tháp trong hồ rửa tội, lẩm bẩm tự nói: " … Nếu biết tôi dìm ch3t Tạ Tháp, đám người kia sẽ rút cạn máu của tôi mất, tôi phải tìm được đứa trẻ khác thay thế nó!"

Bạch Liễu núp sau bức màn, sắc mặt không hề có chút cảm xúc nhìn viện trưởng đang rít gào tính toán.

Có một loại kiên định kì lạ làm Bạch Liễu an tĩnh hy vọng —— Tạ Tháp nói cậu ấy là quái vật, cậu ấy sẽ không ch3t, cậu ấy nhất định giả ch3t để lừa gạt bà viện trưởng ngu xuẩn này.

Chờ ở đây thêm một chút, chờ sau khi viện trưởng đi rồi thì Bạch Liễu sẽ lại gần, Tạ Tháp sẽ đứng lên từ trong hồ rửa tội, mỉm một nụ cười hiếm thấy với hắn, có lẽ còn vén tóc mái ướt nhẹp của mình, dùng đôi mắt màu xanh lam bạc kia nhìn chuyên chú hắn, hỏi hắn tại sao lại ở đây.

Tưởng tượng đến cảnh tượng đó làm tim Bạch Liễu đập nhanh hơn.

Viện trưởng không dám để cho đám người đầu tư biết bà ta dìm ch3t Tạ Tháp, bà ta kéo thi thể Tạ Tháp từ trong hồ ra, lén lút khuân ra ngoài từ cửa sau, cột đá vào tay chân Tạ Tháp rồi ném xuống một cái hồ nhỏ nằm giữa bãi cỏ hoang vu —— cái hồ này thông đến một con sông bên ngoài.

Sau vài giờ, thi thể Tạ Tháp sẽ xuôi theo dòng chảy của hồ hướng về sông, lại theo sông chảy vào biển rộng.

Nhưng Bạch Liễu không để Tạ Tháp đi xa như vậy.

Bạch Liễu im ắng một đường đi theo viện trưởng muốn hủy thi diệt tích. Viện trưởng thoạt nhìn đã điên rồi, nếu hắn xuất hiện thì có thể bà ta cũng không quan tâm mà xử lý luôn cả hắn.

Chờ đến khi bà ta hốt hoảng quay người đi, Bạch Liễu mới ló mặt ra, hắn vùi mặt vào cái hồ nhỏ mọc đầy lục bình xanh biếc, lặn sâu dưới đáy nước, duỗi dài tay mò mẫm vào đống bùn vùi lấp Tạ Tháp.

Hồ rất sâu, lục bình rất xanh, Tạ Tháp nhanh chóng chìm rất nhanh trong nước.

Đống bùn đen nhớp nháp giống như những sinh vật c4n nuốt thi thể con người, rất mau bò tràn đầy thân thể Tạ Tháp, tham lam muốn đem y xuống địa ngục.

Nhưng Bạch Liễu nhịn xuống cơn khát vọng sặc sụa và dòng nước cùng bùn lầy dơ bẩn xộc vào mũi miệng của hắn, c4n răng n4mchặt bàn tay của Tạ Tháp lộ ra dưới đám bùn cho đến một hơi thở cuối cùng trong phổi, Bạch Liễu cảm thấy đầu óc mình tưởng chừng như đã bị thiêu cháy vì thiếu oxy.

Cuối cùng hắn cũng kéo được Tạ Tháp lên, Bạch Liễu tháo hết những cục đá buộc chặt trên người Tạ Tháp và dây thừng, ôm y bơi lên bờ.

Sau khi lên bờ, Bạch Lưu chống tay xuống đất, nhìn lên bầu trời không một vì sao, thở hổn hển. Trên mặt và dưới mi mắt đều dính lục bình, toàn thân ướt đẫm, ve kêu inh ỏi trong đám cỏ xung quanh hắn, cảnh tượng thật là chật vật.

Nhưng Bạch Liễu không biết vì sao đột nhiên có chút sung sướng cười hừ một tiếng, hắn dùng nhân đạp vào Tạ Tháp đang nằm yên tĩnh trên mặt đất vẫn chưa tỉnh lại, hỏi y: "Sao cậu lại biết là tôi muốn mang cậu đi? Lỡ đâu tôi kiếm tiền để tự mình tiêu xài thì sao?"

Trên mặt Bạch Liễu mang theo một chút cảm xúc không tự nhiên lại có chút ngại ngùng liếc mắt nhìn về phía Tạ Tháp: "Cậu có phải có chút tự mình đa tình không hả, Tạ Tháp."

Trên mặt Tạ Tháp dính đầy lục bình, y vẫn chưa tỉnh, Bạch Liễu đầu tiên là ngồi dậy, sau đó biến thành tư thế ngồi xổm, hắn rũ mắt nhìn Tạ Tháp không nhúc nhích, sau đó vén lên mái tóc ướt đẫm của Tạ Tháp.

Người này thật là xinh đẹp.

Đầu ngón tay Bạch Liễu đong đưa từ chiếc lông mi mảnh dài dính chút bọt nước của Tạ Tháp, lướt qua chóp mũi thẳng tắp của y, cuối cùng dừng lại ở đôi môi trắng đến không tưởng, còn có đôi mắt màu lam bạc đẹp nhất kia nữa, giống như chỉ để cho hắn nhìn, cũng chỉ nhìn hắn mà thôi.

"Tạ Tháp." Bạch Liễu thanh âm thực nhẹ, hắn cong lưng nghiêng người đem lỗ tai dán vào nguc Tạ Tháp, thẳng tắp mà

mở to mắt, “Nếu cậu không tỉnh thì tôi sẽ làm hô hấp nhân tạo cho cậu đấy, c4n ch3t cậu luôn.”

—— không có tim đập, không có hô hấp, không có nhiệt độ cơ thể, không có dấu hiệu nào chứng minh Tạ Tháp sẽ tỉnh dậy.

“Tôi nói thật đấy.” Bạch Liễu dúi đầu vào lòng nguc Tạ Tháp, n4mtay hắn dần dần n4mchặt, gấp đến độ đầu ngón tay trắng bệch.

Bạch Liễu có thể ngửi được mùi máu tươi quen thuộc nồng nặc trên thân thể người này và hương vị của đáy nước hòa lẫn vào nhau, là một loại hơi thở của ch3t chóc.

Bạch Liễu càng thêm dùng sức mà ôm bả vai Tạ Tháp, gấp gáp vòng tay ôm trọn y, bọt nước nhỏ giọt trên người hai người dung nạp vào nhau.

“Tôi cảm thấy cậu cũng không phải tự mình đa tình đâu.” Bạch Liễu dựa đầu vào hõm vai Tạ Tháp nhẹ giọng nói.

Trán hắn dựa vào nguc Tạ Tháp, cúi đầu thong thả mà chớp chớp mắt, trên lông mi dính lục bình nhỏ từng giọt từng giọt nước.

Đầu Tạ Tháp một chút sức lực đều không có dựa vào vai Bạch Liễu, y không trả lời Bạch Liễu, đôi mắt vẫn nhắm nghiền lại, chỉ có những giọt nước lạnh ngắt từ những sợi tóc lọt vào vạt áo Bạch Liễu, nhắc nhở rằng y vẫn còn tồn tại.

Bọn họ ôm ấp dựa vào nhau, mười ngón tay đan xen nhau, Bạch Liễu dựa vào vai Tạ Tháp, thanh âm hắn bình tĩnh, nhẹ đến một chút phập phồng cũng không có.

“Cậu không phải nói mình là quái vật sao? Cậu sống lại giống như quái vật đi, tôi sẽ thừa nhận cậu là quái vật.”

“Cậu như thế này làm tôi sợ lắm, Tạ Tháp.”

Trên lông mi Tạ Tháp chảy xuống một giọt nước, giống như là một giọt nước mắt đập lên trên mu bàn tay Bạch Liễu.

- ——oOo—

Chương 150

—

“Gần đây thằng nhóc Bạch Lục kia càng ngày càng kỳ quái……” Đám trẻ châu đầu vào nhau thì thầm bàn tán.

Sau khi viện trưởng thông báo Tạ Tháp đã chạy trốn khỏi viện mồ côi thì bọn nhóc chuyển sự sợ hãi của mình đối với Tạ Tháp sang Bạch Liễu.

Mấy đứa trẻ khác trong viện mồ côi thì vừa đề phòng lại tò mò nhìn Bạch Liễu đang trầm mặc ngồi ăn cơm ở bàn dài nhất cuối cùng cách xa những người còn lại ——— đây là vị trí ngồi ăn cơm trước đây của Tạ Tháp.

“Này người mới, cậu tên Lục Dịch Trạm phải không?” Có đứa nhóc quay sang làm mặt quỷ với một cậu bé diện mạo đoan chính, thoạt nhìn lớn hơn bọn trẻ ở đây một chút, “Đứa ngồi chỗ xa nhất kia tên là Bạch Lục, cậu nhớ phải cách xa nó ra đó.”

Lục Dịch Trạm thời niên thiếu nghi hoặc nhìn lại: “Tại sao? Cậu ấy làm gì à?”

“Bởi vì nó là quái vật!” Nhóc kia vừa nói chuyện vừa giương nanh múa vuốt kho4tay múa chân diễn tả, trong miệng còn phát ra âm thanh kì quái gừ gừ, “Nó ăn luôn người bạn duy

nhất của nó, mà bạn của nó cũng là quái vật đấy, một quái nhân đầy lỗ kim máu, nếu cậu làm bạn với nó, nó cũng ăn cậu luôn!”

Nhóc con làm như có thật đe dọa Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm nhíu mày nhìn Bạch Liễu ngồi ở bàn dài cuối cùng —— Bạch Liễu là một đứa trẻ thoạt nhìn rất bình thường, không có gì kì lạ, thậm chí còn có chút hơi ốm yếu, anh không cảm thấy đứa trẻ này có gì phải sợ phải hay cần đề phòng nó cả.

Bạch Liễu nhìn như trước giờ ăn không no vậy, thịt trên má đều teo tóp lại, thoạt nhìn có vẻ rất đói bụng, vì vậy ăn ngấu nghiến rất nhanh.

Nhưng —— Ánh mắt Lục Dịch Trạm dừng trên mâm đồ ăn của Bạch Liễu, trên đó chỉ còn lại một ổ bánh mì, thoạt nhìn thì hắn cũng không muốn đụng tới lắm.

Sau khi Bạch Liễu yên tĩnh nhanh chóng ăn xong thì cầm ổ bánh mì đi đường vòng sau giáo đường đến cái hồ phụ cận.

Lục Dịch Trạm đi theo Bạch Liễu tới giáo đường thì dừng bước, ánh mắt anh càng thêm tò mò nhìn đứa nhóc bí ẩn này.

Nhóc này rốt cuộc đang làm gì vậy?

Mấy đứa trẻ trong viện mồ côi sao lại ghét nó chứ?

Ban đêm.

Viện mồ côi phân cho Lục Dịch Trạm mới đến ngủ trên chiếc giường của Tạ Tháp, chờ đến khi anh chuẩn bị ngủ, vừa nằm xuống thì nhìn thấy Bạch Liễu mặt không cảm xúc đang ôm đệm chăn đứng ở đầu giường của anh.

Lục Dịch Trạm bị hoảng sợ, hoảng loạn ngồi dậy, lấy chăn che nguc: "Bạch Lục, cậu muốn làm gì đó?"

Mấy đứa nhóc khác trong phòng nhìn thấy Bạch Liễu cũng khiếp sợ, bọn chúng kêu thảm thiết kiếm chỗ chạy trốn: "Bạch Lục tới ăn thịt người! Nó muốn ăn thịt chúng ta kìa!"

Chỉ còn Lục Dịch Trạm miễn cu0ng duy trì bình tĩnh, anh nhìn Bạch Lục ôm một đống chăn nệm to đùng đứng sừng sững đầu giường mãi không đi, nghiền ngẫm một chút ý tứ rồi chỉ chỉ giường của mình, xong lại chỉ chỉ đệm chăn trong tay Bạch Liễu, thử thăm dò hỏi: "Cậu là.. muốn đổi giường với tôi à?"

Bạch Liễu an tĩnh nhìn Lục Dịch Trạm, tinh thần hắn có vẻ như không tốt lắm, ánh mắt lơ đãng, phía trước như có màn đêm che phủ, nghe Lục Dịch Trạm hỏi như thế thì thong thả gật đầu.

Lục Dịch Trạm thở dài nhẹ nhõm một hơi —— thật đúng là tới đổi giường.

Lục Dịch Trạm cũng không quan tâm chuyện ai ngủ giường nào, anh thân thiện nhường giường của mình cho Bạch Liễu, lại còn nhắc nhở sáng mai phải đổi lại —— bởi vì giáo viên ở đây quy định cố định giường ai người đó nằm, bọn nhỏ muốn đổi giường cũng được nhưng nếu bị phát hiện thì sẽ bị phạt.

Dặn dò kỹ lưỡng chuyện buổi sáng phải đổi giường xong xuôi, Lục Dịch Trạm ôm chăn đệm của mình đến giường Bạch Liễu ngủ.

Trước khi rời đi, Lục Dịch Trạm quay đầu nhìn Bạch Liễu, anh nhìn thấy Bạch Liễu trải ra giường một con thú bông hình dáng rất kì quái, ốm tong teo lại không có mặt rồi ôm lấy nó an tĩnh nhắm mắt lại.

Bạch Liễu thoạt nhìn không giống như một đứa trẻ lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn còn phải ôm thú bông ngủ, nhưng rõ ràng hắn rất quý trọng con thú bông đó, không chỉ nhường nửa giường cho nó mà còn đắp chăn cho thú bông, còn hắn thì để lộ cả nửa thân mình ra ngoài.

Ban đêm có chút lạnh nhưng Bạch Liễu dường như cũng không cảm giác được, hắn ôm thú bông không bao lâu thì ngủ say sưa.

Nhưng dùng ánh mắt xét nét của người bình thường thì căn bản không cần phải quý trọng và bảo vệ một con thú bông như vậy —— rất nhiều mụn vá, tay nghề thủ công thì thô sơ, chỉ may lòi cả ra ngoài, cũng không có mặt mũi, giống như là một thứ đồ vật chưa hoàn chỉnh.

Bạch Liễu cuộn tròn thành một đoàn nho nhỏ ngủ trong vòng tay của thú bông, thân thể của thú bông thì bị Bạch Liễu bày biện cuốn lại để ôm hắn, hai người thân thiết dán sát vào nhau, giống như là —— giống như đang ôm nhau ngủ ở trong bồn tắm hình trứng.

Thật là.. một tư thế ngủ kỳ lạ!

Tư thế ôm dính búp bê vải như thế làm Lục Dịch Trạm có chút buồn cười, anh nhìn thêm một chút rồi hướng đến giường Bạch Liễu.

Trong lòng Lục Dịch Trạm thầm nhận xét —— Bạch Lục thật là một đứa trẻ kỳ lạ.

Nhưng anh không kì thị Bạch Liễu như những đứa trẻ khác mà lại rất hay kiếm cớ trò chuyện với hắn.

Lục Dịch Trạm càng lúc càng chú ý đến đứa trẻ âm trầm quỷ dị trong miệng người khác là Bạch Liễu.

Ngày thứ bảy Lục Dịch Trạm tới viện mồ côi, Bạch Liễu suýt chút nữa là té xỉu trên bàn cơm, cũng nhờ Lục Dịch Trạm phát hiện hắn có chút không ổn nên cho hắn ăn một viên đường, lại ép hắn ăn thêm phân nửa đồ ăn của mình —— Bạch Liễu rõ ràng là bị tuột huyết áp.

Người này căn bản là không ăn nhiều cơm, mỗi ngày đều chừa ra rất nhiều cơm rồi mang đi, nhưng cũng không biết để làm gì, mỗi tối trở về thì trạng thái tinh thần lại càng lúc càng kém.

Lục Dịch Trạm có hơi lo lắng cho Bạch Liễu, anh bắt đầu cố ý vô tình mà chia đồ ăn của mình cho hắn.

Nhưng đa số là đều bị Bạch Liễu lạnh mặt cự tuyệt nói, tôi không cần.

Đồng thời trong viện mồ côi cũng bắt đầu ngập tràn một loại không khí âm trầm quỷ dị, càng ngày có càng nhiều trẻ em trốn đi, một số thật sự chạy trốn, một số thì "bị bắt" chạy trốn, Lục Dịch Trạm nhạy bén nhận ra sự khác thường ở đây —— viện mồ côi này không được an toàn và nhân đạo như vẻ ngoài của nó.

Theo sự mất tích của ngày càng nhiều trẻ em thì Lục Dịch Trạm càng thêm lo lắng. Sau khi anh phát hiện trên người Bạch Liễu phảng phất mùi máu tươi như sau khi bị rút máu thì rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, anh muốn mang theo Bạch Liễu và các đứa trẻ khác chạy trốn.

Một lần nọ trước khi ngủ, Bạch Liễu lại tìm Lục Dịch Trạm để đổi giường, trước khi rời đi, Lục Dịch Trạm thần sắc bất động n4mcánh tay Bạch Liễu, dán bên tai hắn nhỏ giọng kể lại phát hiện của mình, nhắc nhở rằng viện mồ côi không phải là nơi an toàn, và hỏi hắn có muốn chạy trốn cùng anh hay không?

"Tớ biết một viện mồ côi công lập an toàn hơn ở đây, chúng ta có thể đến nơi đó." Lục Dịch Trạm nhẹ giọng nói, "bên kia rất gần Cục Cảnh sát, sẽ có người bảo vệ chúng ta."

Bạch Liễu thực lạnh nhạt đáp lại: "Không đi."

“Tại sao chứ? “Lục Dịch Trạm có chút nóng nảy, “Nơi này thật sự không an toàn đâu!”

Bạch Liễu rũ mắt nhìn anh, đồng tử một chút tiêu cự đều không có, ngữ khí chậm chạp:” Tôi đang đợi một người tỉnh lại, khi nào cậu ấy tỉnh lại tôi sẽ dẫn cậu ấy cùng đi.”

Có lẽ là tò mò, có lẽ là Lục Dịch Trạm muốn mang Bạch Liễu đi càng nhanh càng tốt, sau một lần lễ rửa tội, Lục Dịch Trạm rốt cuộc cũng phá vỡ nguyên tắc không soi mói bí mật của người khác, anh đi theo Bạch Liễu tiến vào con đường sau lưng giáo đường.

Sau lưng giáo đường của viện mồ côi là vùng cấm, viện trưởng nghiêm cấm không cho bất cứ đứa trẻ nào lai vãng ở đó, bà ta viện lý do bên đó không an toàn, rừng cây còn chưa khai phá và có cả hồ nước chưa cải tạo và tu sửa, trẻ em qua đó rất dễ bị ch3t đuối hoặc kẹt lại trong bùn, vì vậy ngày nào cũng lải nhải dặn dò phòng ngừa có đứa trẻ nào qua đó.

Nhưng Bạch Liễu tìm được một con đường nhỏ có thể nối thẳng đến mặt sau của giáo đường.

Lục Dịch Trạm đi theo Bạch Liễu, anh nhìn Bạch Liễu động tác thuần thục chui qua một cái cửa sổ rách nát vào giáo đường, sau đó lại từ cửa sau giáo đường đi ra ngoài, không chút do dự chui tọt vào đám cỏ xanh tươi rậm rạp, thoáng chút đã nuốt chửng bóng dáng của hắn.

Bạch Liễu quen đường vòng qua mấy bụi cây và tảng đá, cuối cùng hắn đi tới gần một cái hồ nhỏ lềnh bềnh lục bình.

Lục Dịch Trạm trong lòng tràn đầy nghi hoặc núp đằng sau bụi cây ——Bạch Lục tới hồ nước này làm gì? Muốn bơi à?

Nếu là bình thường thì Bạch Liễu chắc chắn đã có thể phát hiện Lục Dịch Trạm theo sau hắn, nhưng nhịn đói thời gian dài đã khiến trạng thái của hắn giảm xuống nghiêm trọng, lực chú ý cũng tiêu hao rất nhiều, cho nên hắn không phát hiện có người đi theo mình ở khoảng cách gần như vậy.

Bạch Liễu đưa lưng về phía Lục Dịch Trạm, không hề phòng bị mà cởi qu4n áo, lộ ra xương sườn rõ ràng, phần lưng trắng đến chói mắt, hắn cong lưng đem bánh mì trong lòng nguc đặt trên quần áo sạch sẽ, sau đó xoay người nhảy vào hồ nước.

Lục Dịch Trạm núp kín trong bụi cỏ, anh lẳng lặng quan sát mọi chuyện, anh có cảm giác anh sắp biết được rốt cuộc mấy ngày nay Bạch Liễu đang làm gì.

Nhưng Lục Dịch Trạm chờ rất lâu cũng không thấy Bạch Liễu trồi lên, anh phát hiện có chút không ổn, quần áo không kịp cởi mà nhảy luôn xuống nước, lặn sâu dưới đáy hồ âm u tìm kiếm Bạch Liễu, rốt cuộc anh thấy Bạch Liễu đang bị kẹt trong bùn hai chân, đôi tay lơ lửng trong nước, rõ ràng là có dấu hiệu ch3t đuối.

Lục Dịch Trạm nín thở bơi nhanh đến, bắt được bả vai Bạch Liễu liền kéo bơi lên trên.

Dường như Bạch Liễu đang níu kéo thứ gì đó, nhưng sức lực hắn quá nhỏ, nhờ sự trợ giúp của Lục Dịch Trạm Bạch Liễu mới miễn cu0ng kéo ra được, cuối cùng Lục Dịch Trạm một

tay vẫy nước, một tay kéo Bạch Liễu và thứ gì đó hắn đang n4mtrong tay trồi lên mặt nước.

Lục Dịch Trạm ghé vào bên hồ mồm to thở phì phò.

Cả người Bạch Liễu đều co rút lại, hắn nôn khan mấy ngụm nước hồ, chờ một hồi lâu mới nghiêng người bò lên mặt đất.

Bạch Liễu vừa suýt ch3t chìm ở đáy hồ, lại còn bị tuột huyết áp và suy yếu, loại hoạt động thể lực với cường độ này Bạch Liễu đã cố gắng làm hết sức mình.

“Cậu nghĩ gì vậy?!” Lục Dịch Trạm tức giận mà một bên thở d0c một bên mắng Bạch Liễu, “Cậu kéo một lần không được cũng không biết trồi lên lấy hơi lần nữa à?! Sao cứ phải để mình ch3t đuối luôn vậy?!”

Nói xong, Lục Dịch Trạm quay đầu nhìn về phía thứ mình và Bạch Liễu vừa kéo lên —— vừa nhìn tới anh theo bản năng đứng phắt dậy, sắc mặt trở nên khó coi hết sức.

Nằm bên cạnh Bạch Liễu là một khối thi thể sạch sẽ, trên mắt cá chân còn bị trói dây thừng để phòng ngừa bị trôi đi.

“Cậu giấu xác ch3t trong hồ này?!” Lục Dịch Trạm muốn điên rồi, “Cậu vậy mà lá gan lớn thật, nơi này đúng là không ai phát hiện ra, nhưng thi thể này là sao? Mỗi ngày cậu kéo lên làm gì vậy?!”

Bạch Liễu trầm mặc mà quỳ gối bên cạnh Tạ Tháp, hắn giống như không nghe được lời Lục Dịch Trạm nói, bẻ từng miếng bánh mì trên quần áo của mình rồi b0p nát như cho cá ăn, sau đó dùng lòng bàn tay xoa xoa đôi môi lạnh lẽo của Tạ Tháp.

Hắn dùng hành động nói cho Lục Dịch Trạm biết hắn muốn làm gì —— hắn lại đây để cho xác ch3t dưới nước này ăn.

Lục Dịch Trạm im lặng sởn tóc gáy, hai mắt anh đăm đăm nhìn Bạch Liễu bình tĩnh đút bánh mì.

Bạch Liễu vỗ vỗ tay để phủ vụn bánh mì, lúc này hắn mới giương mắt nhìn về phía Lục Dịch Trạm, nhàn nhạt mở miệng giải thích một câu: "Cậu ấy là quái vật chứ không phải thi thể, cậu ấy không ch3t, cậu ấy sẽ sống lại cho nên tôi không để cho cậu ấy đói bụng được."

"Cậu biết không Bạch Lục?" Lục Dịch Trạm sắc mặt cùng ngữ khí đều phức tạp đến tột đỉnh, "Cậu bây giờ khá giống quái vật."

Ánh mắt Lục Dịch Trạm dừng ở thi thể Tạ Tháp, tay phải của thi thể đã bắt đầu thối rữa, có thể thấy được Bạch Liễu đã "đút" cho nó ăn bao lâu rồi.

"Cho dù cậu ta là thi thể hay quái vật thì cậu cũng nên biết là cậu ta đã đi rồi." Lục Dịch Trạm cảm giác não mình sắp nổ mạnh, anh ngồi xổm xuống, đỡ bả vai Bạch Liễu nhìn thẳng hắn, muốn giải thích cho Bạch Liễu hiểu rõ tình trạng trước mắt: "Sau khi cậu lớn lên thì có thể trả thù cho cậu ta, có thể tìm thủ phạm gi3t ch3t cậu ta, nhưng bây giờ thì cậu không thể ch3t chung với cậu ta dưới nước được."

“Cậu ta không hô hấp, tim không đập, cũng không biết khi nào sẽ tỉnh.” Lục Dịch Trạm thở dài, “Bạch Lục, cậu không thể ngủ cùng với cậu ta như thế được.”

Tạ Tháp vẫn an tĩnh như cũ nằm trên mặt đất, những lỗ kim trên mu bàn tay y vẫn chưa khép lại, nhưng trong một thoáng chớp mắt Bạch Liễu tựa như thấy được Tạ Tháp mở mắt nhìn hắn, nói với hắn, rời khỏi nơi đây đi Bạch Lục, một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Chúng ta sẽ gặp lại nhau trong vô số trò chơi kinh dị và chuyện xưa mà chúng ta đã từng chơi, từng xem qua.

Cho nên bây giờ hãy để tôi rời đi, chính cậu cũng rời đi đi, có từ biệt thì mới có gặp lại, Bạch Lục.

Bạch Liễu lẩm bẩm tự nói: “Cậu thề chúng ta sẽ gặp lại nhau đi.”

Tạ Tháp cười nhạt, y dùng tay phải đã thối rữa của mình n4mlấy tay Bạch Liễu: “Tôi thề.”

Lục Dịch Trạm nghi hoặc quay đầu lại, anh nổi da gà nhìn thi thể Tạ Tháp vẫn không nhúc nhích: “Bạch Lục, cậu nói chuyện với ai vậy?”

Bạch Liễu thong thả buông lỏng bàn tay đang n4mtay Tạ Tháp, hắn rũ mắt, nước trên người không ngừng nhỏ giọt xuống lòng bàn chân, sau đó Bạch Liễu móc một con dao nhỏ

trong túi ra cắt đứt sợi dây thừng cột trên mắt cá chân Tạ Tháp. Bạch Liễu khó nhọc ôm xác Tạ Tháp lên, từng bước từng bước hướng về phía hồ nước, sau đó bình tĩnh bỏ y vào trong nước.

Mái tóc Tạ Tháp đung đưa chìm dần xuống đáy hồ.

Bạch Liễu chăm chú nhìn y, Lục Dịch Trạm vừa mới thở dài nhẹ nhõm thì nhìn thấy đôi mắt Bạch Liễu chớp chớp, trên lông mi dường như còn đọng hai giọt nước mắt.

Sau đó Bạch Liễu hít sâu một hơi, lại đột nhiên nhảy vào hồ nước.

“Bạch Lục!” Lục Dịch Trạm kinh hồn la lớn, anh cũng theo sát nhảy xuống.

Bùn lầy giống như đêm đen không thể tránh né nhanh chóng bao phủ khuôn mặt Tạ Tháp.

Bùn lầy đen kịt giống như dây leo bò lên mũi Tạ Tháp, môi Tạ Tháp, sau đó đến nguc Tạ Tháp, cánh tay, cuối cùng chỉ còn lại bàn tay trắng bệch đến ghê người lộ ra bên ngoài bùn đất.

Bạch Liễu ra sức n4mlấy cái tay kia.

Cảm xúc của bàn tay đó lạnh lẽo lại ấm áp, hắn cảm thấy bàn tay Tạ Tháp n4mchặt hắn một chút, sau đó lại buông ra, cuối cùng hoàn toàn biến mất ở đáy hồ.

Bai Liu thò tay vào bùn cát. Hắn cố chấp muốn đào đám bùn ra để nhìn đôi mắt đó lần cuối, nhưng Lục Dịch Trạm đã n4mchặt vai hắn, nghiến răng bắt đầu kéo hắn lên.

Phổi Bạch Liễu đã cạn kiệt oxy, không khí như thể bị rút đi rồi nhanh chóng biến mất dưới đáy nước. Trong mũi và miệng Bạch Liễu không ngừng nổi bong bóng, nhưng dường như hắn không cảm nhận được sự ngột ngạt nữa, chỉ mở to đôi mắt với đồng tử giãn nở hết cỡ, máy móc đào bới đám bùn trong nước, cố hết sức tìm kiếm một người mà sinh mệnh đã bị bóng tối hoàn toàn nuốt chửng.

Cuốn truyện tranh được chắp dán lại sau khi bị xé nát, một con thú bông với trang phục đầy những vết khâu chắp vá, một thỏa thuận chưa được thực hiện và một khuôn mặt luôn bị che bởi tóc.

Những gì Tạ Tháp để lại cho hắn vĩnh viễn chỉ là thiếu khuyết, chẳng có thứ nào trọn vẹn.

Những điều không hoàn mỹ đó như nhắc nhở Bạch Liễu rằng Tạ Tháp không có thật.

Người này thật sự sẽ trở về sao?

Người này thật sự tồn tại sao?

Người này…… Thật sự đã từng xuất hiện sao?

Hay cũng chỉ có hắn, Bạch Lục, một đứa trẻ bị mọi người đánh giá là tâm thần, vì để khỏa lấp nỗi cô đơn của chính mình, tự lừa dối mình và tưởng tượng mà sẵn sàng n4mtay một bóng ma?

Trên thế giới này không có thần linh, thế thì vì sao sẽ có một người vĩnh viễn sẽ chờ hắn trong giáo đường để cùng nhau đọc sách, cùng hắn chơi game kinh dị không mấy người yêu thích, làm thú bông cho hắn, ôm quái vật như hắn chứ?

【 Bạch Lục, tại sao cậu nguyện ý tin vào sự tồn tại của quái vật mà lại không chấp nhận sự tồn tại của thần chứ? 】

【 Bởi vì thần linh không đối xử tốt với tôi. 】

Bạch Liễu trợn tròn mắt nhìn một mảnh đáy nước đen nhánh, hắn vô ý thức mà mở miệng ra, bọt khí từ trong miệng trào ra.

Hắn nói: “Tạ Tháp, tôi phải đi rồi, hẹn gặp lại.”

Bạch Liễu nghĩ rằng trước khi Tạ Tháp rời đi hắn chưa chính thức nói lời từ biệt, không có từ biệt thì sẽ không có gặp lại, vì vậy Bạch Liễu nhảy xuống, hắn muốn nghiêm túc từ biệt với y.

Nước xộc vào khoang miệng và khoang mũi Bạch Liễu làm hắn bắt đầu hít thở không thông, bọt nước li ti từ hai bên khóe miệng hắn bay lên.

Bạch Liễu ch4m rãi gục xuống hạ mí mắt, tứ chi hắn mất đi sức lực, giang rộng tay chân ra, lơ lửng trong nước giống như lục bình trôi.

Hắn chìm vào trong luồng ánh sáng trắng chói mắt đến choáng váng.

Trong luồng ánh sáng trắng đó, Bạch Liễu nhìn thấy vô số ký ức ngắn ngủi lóe lên trong chớp mắt, cuối ánh sáng chói mắt đó có một bóng người an tĩnh ngồi ngay thẳng ở hàng ghế đầu tiên trong giáo đường, ăn mặc bộ thú bông Slenderman cũ nát rách rưới, trên tay cầm cuốn truyện tranh 《Kẻ sát nhân Slenderman》được chắp vá sau khi bị xé nát, lật mở từng tờ thong thả đọc.

Người kia dường như thấy được Bạch Liễu đang ngồi phía sau y, y đưa sách lên, có vẻ như muốn hỏi Bạch Liễu rằng có muốn đọc chung với nhau không.

Thật ra trước khi người kia quay đầu lại, Bạch Liễu đã chuẩn bị đồng ý cùng nhau đọc sách với y rồi.

Bởi vì Bạch Liễu rất thích quyển sách kia, tuy rằng đã rách tan nát nhưng Bạch Liễu cũng không thèm để ý, hắn ngồi phía sau người kia, đọc chung với y, một tờ lại một tờ nhìn lén thật lâu rất lâu.

Nhưng khi người kia quay đầu lại, trong nháy mắt ánh sáng trắng biến mất.

Gương mặt lo lắng của Lục Dịch Trạm xuất hiện trước mặt hắn, anh vừa vỗ nhẹ một bên mặt Bạch Liễu vừa kêu tên của hắn: “Này! Này! Bạch Lục!”

Bạch Liễu sặc khụ hộc ra rất nhiều nước, hắn mờ mịt tỉnh lại, nằm ngửa trên mặt đất, ánh mắt tan rã, nguc không tiếng động mà phập phồng, mà Lục Dịch Trạm toàn thân ướt đẫm đứng ở một bên, đôi tay chống ở đầu gối mệt như chó mà thở phì phò.

“Bạch Lục, nếu chúng ta muốn rời khỏi nơi này thì phải đổi tên cho cậu.” Lục Dịch Trạm nói, “Đề phòng giáo viên của viện mồ côi phát hiện ra cậu, cậu gây quá nhiều rắc rối rồi, vả lại nếu để các viện mồ côi khác nhận ra cậu thì có thể sẽ bị giáo viên ở đây cản trở, họ sẽ khó chấp nhận cậu hơn.”

Bạch Liễu im lặng hai giây, nói: “Tôi không muốn sửa tên nhiều lần.”

Lục Dịch Trạm ngẩn ra: “Sao vậy?”

Bạch Liễu gục người xuống, đôi mắt hắn ngơ ngác lại hoảng hốt mà nhìn về phía hồ nước, thanh âm nghẹn ngào: “…… Tôi không biết, tôi luôn cảm thấy không chừng.. sẽ có người đến tìm tên gốc của tôi.”

- ——oOo—

Chương 151

—

Những ký ức mơ hồ, cổ quái đó chồng chéo lên nhau, lật mở lên hình ảnh một người thanh niên có bộ dáng và kỳ quái như hắn nhưng chỉ khác một chữ trong tên đã bị phủ bụi từ rất lâu..

Quay trở lại đây, trong một thoáng chốc khi nước vừa rút đi, Đường Nhị Đả gào rống, rốt cuộc cũng đã mở toang cánh cửa hồi ức đã chìm trong đám bùn dưới đáy nước của Bạch Liễu.

Ánh sáng trắng xoay mòng mòng đến choáng váng biến mất, trước mắt Bạch Liễu là trần nhà bằng kim loại, hắn giống như bị túm lên từ đáy hồ sâu rét lạnh không thấy đáy, ngón tay hơi hơi run rẩy, nguc kịch liệt phập phồng, không ngừng sặc khụ để tống nước trong yết hầu và phổi ra ngoài.

Đường Nhị Đả còn đang ép hỏi hắn: “Bạch Liễu, cậu nghĩ xong chưa?”

Bạch Liễu trở thân mình, một tay hắn chống lên mặt đất, dựa vào mặt tường lảo đảo đứng dậy ho khan, chờ một lúc sau nhắm chừng đã đỡ hơn, người này còn có tâm trạng thong thả sửa lại cúc áo sơ mi của mình, vẫy hết nước còn đọng lại hai bên cổ áo.

Bạch Liễu chậm rì rì mà ngẩng đầu nhìn về phía Đường Nhị Đả, nói chuyện với gã qua máy truyền tin.

“Tôi nhớ ra rồi.” Bạch Liễu bình thản vừa chỉnh sửa trang phục vừa nói chuyện, “Thì sao chứ? Tạ Tháp đã ch3t, hiện tại không phải chúng ta đang làm giao dịch à?”

Đường Nhị Đả ở bên kia c4n răng tĩnh tĩnh.

Con hàng này … Ba lần tạo áp lực tâm lý đều không bị chút ảnh hưởng nào, so với Bạch Lục ở các dòng thời gian khác còn khó chơi hơn…

Hơn nữa con hàng này thật sự có nghiêm túc suy nghĩ không?!

“Tất nhiên là tôi có thể giao cho anh phương án giải quyết khí ho4hồng Càn Diệp.” Bạch Liễu ngẩng đầu, nói như thể mình đã thật sự n4mđược phương án trong tay.

Bạch Liễu dùng vẻ mặt cực kỳ chân thành bắt đầu chém gió, “Nhưng anh phải dùng đồ vật của mình trao đổi với tôi.”

Đường Nhị Đả dự cảm không ổn rồi.

Sau đó Bạch Liễu híp mắt mỉm cười: “Không phải tôi đã nói rồi sao, anh bán linh hồn anh cho tôi, tôi sẽ đưa anh phương án xử lý, Đường đội trưởng.”

Đường Nhị Đả vẻ mặt lãnh cảm, điều chỉnh thời gian ngập nước trên bộ điều khiển lên đến 【240 giây】.

Người đội viên bên cạnh thấp thỏm nhìn gã: "Đường đội, bốn phút dài quá, lỡ như cậu ta chỉ là người thường, bị ch3t đuối ở đây thì sao bây giờ ——"

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn." Đường Nhị Đả hờ hững mà mắt lé nhìn thoáng qua người đội viên này, anh ta liền sợ hãi mà khóa miệng lại.

Lục Dịch Trạm đang bị hai người đội viên khác kiềm chế sau lưng ra sức giãy giụa rống to: "Các người cơ bản không điều tra sự việc rõ ràng! Các người không thể cứ như thế mà bức cung Bạch Liễu được! Cậu ấy vô tội!"

Đường Nhị Đả không buồn quay đầu lại chỉ phẩy tay ra hiệu: "Dẫn cậu ta đến phòng khác đi, canh chừng cho tốt, đừng để cậu ta phá hỏng chuyện của chúng ta."

Lục Dịch Trạm bị mang đi.

Đường Nhị Đả nhìn chăm chú màn hình, gã cầm lấy máy truyền tin một lần nữa: "Bạch Lục, tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, phương án xử lý khí ho4hồng Càn Diệp là gì?"

Bạch Liễu cũng mỉm cười nhìn về phía hắn: "Tôi cũng nói lần cuối cùng, Đường đội trưởng, bây giờ giao dịch với tôi đi, tôi sẽ trả anh giá mua linh hồn khiến anh hài lòng."

Đường Nhị Đả hít sâu một hơi mới khống chế không nổi điên đập luôn máy truyền tin trong tay, gã áp xuống sự tức giận, bình tĩnh khuyên nhủ Bạch Liễu: “Cậy biết không Bạch Lục, tôi không hiểu tại sao cậu cứ khăng khăng muốn đưa các loại dị đoan khủng b0 vào thế giới hiện thực, biến thế giới hiện thực thành game kinh dị thì tốt với cậu chỗ nào chứ?”

“Cậu cũng sống trong thế giới này, một cái thế giới đi đâu cũng đầy rẫy quái vật như vậy, chẳng lẽ cậu sống yên ổn à?”

“Một thế giới đều là game kinh dị và chuyện xưa.” Bạch Liễu ngẩng đầu lên, trên mặt hắn là một nụ cười kỳ lạ, “Thì gặp nhau mới có ý nghĩa, không phải sao?”

‘Tôi vẫn cảm thấy, so với một thế giới mà tất cả đều là quái vật thì thế giới hiện tại của chúng ta đáng sợ hơn rất nhiều.” Bạch Liễu nhướng mắt, màu đen trong đôi mắt hắn sâu thăm thẳm như có một hố sâu vũ trụ xoắn ốc hút tất cả các nguồn sáng vào đó.

Bạch Liễu nhún vai, dùng một loại ngữ khí trêu chọc, mang theo một chút ý cười lười nhác nói: “So với con người thì tôi lại càng thích quái vật hơn, tôi cảm thấy chúng nó chẳng đáng sợ gì hết.”

“Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên tôi thấy cậu có bệnh, nhưng mỗi lần tiếp xúc với cậu thì tôi lại cảm thấy bệnh điên của cậu càng lúc càng nặng hơn.” Máy truyền tin trong tay Đường Nhị Đả bị b0p vang lên tiếng kẽo kẹt, gã c4n chặt răng không do dự nhấn nút, “Hy vọng là sau bốn phút thì cậu cũng cho tôi đáp án giống như vậy.”

Cửa phòng 【1807】 sau lưng Bạch Liễu lại lần nữa mở ra, dòng nước mãnh liệt ào ạt lao tới.

Cùng lúc đó, tại một nơi khác trong căn cứ.

Lưu Giai Nghi đứng ở trong nước đã dần dần giảm bớt một hồi lâu không nhúc nhích.

Ngay cả Mộc Kha trầm ổn cũng đã có chút sốt ruột bắt đầu thúc giục cô bé: “Vẫn chưa tìm được hướng nước chảy à?”

Lưu Giai Nghi lắc lắc đầu: “Hướng nước không đúng, bây giờ đang xả nước chứ không phải bơm nước, hướng nước sẽ thông ra khắp nơi giống như cống thoát nước vậy, Bạch Liễu hẳn là sẽ ra từ cửa nước phụ cận.”

“Em có cảm nhận được không đó?!” Mục Tứ Thành càng nôn nóng thúc giục cả trăm lần rồi, cậu gấp đến nỗi hận không thể biến thành một con cá, “Haizz, nếu tôi cũng có cái cảm giác cảm nhận phương hướng dòng nước gì đó thì tốt rồi!”

Nhưng trên thực tế thì chỉ có mình Lưu Giai Nghi có năng lực của cá.

“Nếu biện pháp này không được thì chúng ta đổi lại sang phương án nhảy tọa độ như trước đi?” Mộc Kha nhíu mày dò hỏi Lưu Giai Nghi.

Lời cậu nói chưa xong thì Lưu Giai Nghi vẫn luôn cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu lên, cô bé “nhìn” chăm chú về phía trước:

“Bắt đầu bơm nước rồi, hướng này!”

Lưu Giai Nghi nói xong thì lặn ngay vào trong nước, hai chân lắc lư nhanh như chớp, đôi tay dán sát người, vun vút bơi nhanh, chỉ có thể nhìn thấy vệt mờ giống như cá lội trong nước.

Cô bé nghe được có người chìm nổi trong dòng nước, sắp hít thở không thông mà mở miệng ra, âm thanh bong bóng nước lõm bõm bay về phía trước.

Thông thường sẽ có một tuần tra viên canh giữ ở mỗi chỗ ngoặc và cửa thông đạo, Lưu Giai Nghi đến đó thì giảm vận tốc lại, cô bé lách người qua linh hoạt như một chiếc đuôi cá, rồi xoay người trườn qua dưới khủy tay của người tuần tra viên muốn bắt mình, sau đó lại nhảy bật lên mặt nước.

“Một người tuần tra.” Lưu Giai Nghi nhắm hai mắt nhẹ giọng nói.

Vừa nói cô bé lại xoay người, nước chảy mây trôi lặn sâu lại vào nước, chỉ để lại phía sau một ít bọt bong bóng mơ hồ.

Tuần tra viên kia đang chuẩn bị dùng máy truyền tin để báo cáo có người đột nhập. Dưới tình trạng nơi nơi đều ngập nước thì camera theo dõi không thể hoạt động, việc theo dõi chủ yếu chuyển thành các tuần tra viên báo cáo với nhau.

Nhưng anh ta vừa mới giơ máy tuyền tin chuẩn bị kết nối với đồng nghiệp thì từ chỗ rẽ lao ra hai người ăn mặc trang phục tuần tra viên, bọn họ chưa để anh ta kịp phản ứng thì đã nhanh

chóng đi tới đánh gục anh ta. Vị tuần tra viên đen đủi còn mang mặt nạ bảo hộ hôn mê lờ đờ nổi lên mặt nước.

Mộc Kha thở hổn hển cùng với Mục Tứ Thành đang phủi tay liếc nhau: "Đi!"

"Vượt qua ba phút rồi …" Đội viên sắc mặt sợ hãi nhìn sống lưng Bạch Liễu nổi trên mặt nước, tay chân giang rộng, mí mắt khép kín, "Hơn mười giây cậu ta không hô hấp rồi, Đường đội, chúng ta có tiếp tục không?!"

Vô số bọt khí nhỏ bay lên từ lông mi của Bạch Liễu, mái tóc lơ lửng trong dòng nước, sắc mặt của hắn trắng xanh, môi khẽ nhếch, thoạt nhìn giống như một thi thể ch3t đuối.

Đường Nhị Đả nhíu mày không nói —— ở các dòng thời gian khác gã cũng tra tấn Bạch Lục như thế nhưng những con hàng đó vẫn gắng gượng được đến phút cuối cùng, còn có thể cười cợt gã, một bên lạnh run răng va vào nhau lập cập, một bên nói ra phương án giải quyết khí ho4hồng cho gã, quả đúng là một tên quái vật và tâm thần như lời đồn đãi.

Lần cuối cùng Đường Nhị Đả nhờ vào thủ đoạn này mà thành công nhận được đáp án mà mình mong muốn từ Bạch Lục, nhưng gã chiến thắng cũng không thấy vui sướng gì, chỉ cảm thấy mệt mỏi và kiệt lực.

Nhưng Bạch Liễu ở dòng thời gian này, mọi biện pháp áp dụng trước đó đều có vẻ như vô tác dụng …

“3 phút 30 giây rồi!” Đội viên nhìn chằm chằm vào màn hình giám thị hoảng loạn nói với Đường Nhị Đả: “Đường đội! Xả nước đi!”

Đường Nhị Đả nhìn chăm chú Bạch Liễu không chút động tĩnh trong màn hình, cuối cùng gã phất phất tay: “Xả nước đi.”

Đội viên thở phào một hơi, nhấn nút xả nước, nhưng lúc đó toàn bộ căn cứ đột nhiên rung chuyển, anh ta kinh hoảng n4mlấy màn hình điều khiển mới đứng vững được: “Tình huống gì vậy?! Đã xảy ra chuyện gì?!”

“Báo cáo ——!!!” Có người thở hổn hển chạy tới từ một phòng điều khiển khác, sự hoảng sợ rõ một mồn trên khuôn mặt, “Đường đội, các dị đoan thu giữ trong căn cứ đều bắt đầu bạo động! Ngoài ra chúng ta vừa phát hiện có ba người đột nhập vào căn cứ!”

“Dị đoan bạo động là sao?” Đội viên ngồi bên cạnh Đường Nhị Đả choáng váng.

Căn cứ quỷ dị này tuy rằng luôn thu dụng đủ thứ lung tung các loại dị đoan kỳ quái, nhưng trước giờ bọn họ chưa bao giờ gặp qua tình trạng dị đoan bạo động.

Do Đường Nhị Đả trở về từ dòng thời gian khác nên gã rất quen thuộc với các loại dị đoan, luôn xử lý tốt trước khi có sự cố xảy ra.

Nhưng bây giờ Đường Nhị Đả vừa lạ lẫm vừa thất thần nhìn đám đội viên kinh hoảng thất thố không biết làm gì, chỉ biết chạy tới chạy lui, gã theo bản năng lùi lại về sau một bước.

Mãi đến vừa rồi gã mới bừng tỉnh phát hiện một điểm trí mạng ————

———— đó chính là bởi vì gã đã xử lý tốt tất cả các tình huống có thể xảy ra cho nên vô tình đã gây nên nguy hiểm cho các đội viên vốn không có quá nhiều kiến thức và kinh nghiệm xử lý dị đoan.

Nói đơn giản hơn chính là, các đội viên này hoàn toàn không có năng lực đối phó với dị đoan bạo động, bao gồm các thành viên chi đội 3 mà năm đó gã đã huấn luyện để tham gia đấu giải giành quán quân.

Những người này đã bị gã dưỡng phế rồi, thậm chí đến mãi tối nay bọn họ mới tiếp xúc đến khái niệm 【dị đoan hình người】, còn nửa tin nửa ngờ đối với Đường Nhị Đả, đột nhiên lại bắt người vô tội, còn nói họ là dị đoan. Bọn họ chỉ là nể mặt gã là là đội trưởng uy nghiêm mới miễn cu0ng không mở miệng, nhưng nhìn sắc mặt thì hiểu bọn họ cũng không tán thành, thậm chí còn sợ hãi Đường Nhị Đả.

Bọn họ cảm thấy Đường Nhị Đả đã bắt đầu nổi điên do tiếp xúc với quá nhiều dị đoan, đầu óc và tinh thần đều không bình thường, có thể là uống nhiều rượu nên con người trở nên bệ rạc rồi.

Tô Dạng cũng cảm thấy như thế.

Vốn dị bọn họ làm ngành này rất dễ bị mất thần trí do tiếp xúc gần gũi với dị đoan, trước đó cách thức xử lý dị đoan đầy cực đoan của Đường Nhị Đả đã làm rất nhiều người trong căn cứ chướng mắt, bọn họ nhìn hắn với ánh mắt xa lạ và bài xích, lẫn một chút ghét bỏ và sợ hãi kín đáo đến không thể nhận ra.

Giống như nhìn một cái 【 dị đoan dị đoan 】.

Từ một vị Đường đội trưởng người người kính yêu và tin tưởng biến thành một tên Đường Nhị Đả bợm rượu lúc nào cũng nghi ngờ và lảng tránh người khác.

Một người đội viên run bần bật:

“Tại sao dị đoan lại bạo động vậy?! Tìm ra nguyên nhân chưa?!”

“Không biết, tất cả dị đoan ở đây đều bắt đầu bạo động, có dị đoan phá cửa, có dị đoan mất dấu theo dõi, các dị đoan đều xuất hiện trạng thái không ổn định.”

Đường Nhị Đả chống tay nhìn màn hình theo dõi, gã gắt gao nhìn chằm chằm vào khuôn mặt im lìm của Bạch Liễu sắp lộ ra theo mực nước giảm xuống.

Vấn đề dị đoan bạo động nhất định là xuất phát từ trên người cậu ta! —— Đường Nhị Đả vô cùng chắc chắn điểm này.

Áo sơ mi của Bạch Liễu nổi phồng lên trong dòng nước yên ả, trên cổ hắn lững lờ trôi nổi một cái mặt trang sức —— là một đồng tiền xu bạc lóe sáng lấp lánh.

Dòng nước xung quanh đồng xu dao động một cách kỳ lạ, giống như nó đang kêu gọi thứ gì đó tới.

Trong nháy mắt nhìn thấy đồng tiền xu, Đường Nhị Đả đột nhiên ý thức được điều gì đó, gã sờ túi của mình, sắc mặt đột nhiên đen kịt.

——— mặt trang sức chữ thập ngược mà gã lấy từ trên người Bạch Liễu nóng đến phỏng tay.

Thì ra con hàng Bạch Liễu này nãy giờ vẫn giả vờ nói chuyện với gã để kéo dài thời gian, dùng đồng xu để tìm kiếm tín hiệu của giá chữ thập trên người gã! Cố ý chọc tức gã, làm cho gã phải dìm hắn trong nước một thời gian dài!

Cái thằng điên này!!!

Đường Nhị Đả nghiến răng nghiến lợi.

Tín đồ duy nhất của Tà Thần thành kính cầu nguyện triệu hoán Tà Thần, vì thế Tà Thần khống chế vật dị đoan mà nó ô nhiễm, cứu vớt tín đồ gần ch3t của nó ———— cho nên các dị đoan mới bạo động!!

Đường Nhị Đả nhanh chóng bắt lấy remote điều khiển màn hình, không chút do dự chuẩn bị nhấn nút ngưng xả nước,

nhưng lúc gã chuẩn bị nhấn thì toàn bộ căn cứ lại rung chuyển kịch liệt, cả người gã bị quăng quật xuống mặt đất, chỉ còn một đội viên may mắn chụp lấy cần điều khiển màn hình còn đứng vững.

Mực nước trong màn hình theo dõi đã hạ xuống đến đỉnh đầu Bạch Liễu.

Đường Nhị Đả khàn cả giọng quát lớn với người đội viên đang n4mcần gạt: "Đóng cửa bơm thủy! Đừng để cậu ta thoát được!!"

Đội viên kia chưa kịp phản ứng: "Sao?!"

Đã muộn rồi.

Bạch Liễu không hề nhúc nhúc bập bềnh trong nước nãy giờ mở mắt, giá chữ thập ngược trong túi Đường Nhị Đả phát ra vù vù.

Một âm thanh nặng nề vang lên, tất cả các đội viên trong phòng điều khiển đều há hốc mồm nhìn lên màn hình theo dõi, sau một trận âm thanh đinh tai nhức óc của các cánh cửa kim loại mở ra va chạm với nhau, tất cả các cửa phòng giam giữ dị đoan trong căn cứ đều bị mở toang ra.

Phòng điều khiển một mảnh yên lặng như tờ, vẻ mặt mọi người đờ đẫn hoảng hốt.

Bọn họ hai mắt đăm đăm mà nhìn về phía màn hình theo dõi.

Theo mực nước dần hạ xuống, Bạch Liễu từ bập bềnh giữa dòng nước đã đứng vững vàng trên mặt đất hành lang, hai bên tóc hắn còn nhỏ nước rỉ rả, tiếng hít thở có chút không ổn định, yếu ớt dựa vào vách tường, nhưng trên khuôn mặt lại nở nụ cười.

Bạch Liễu sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu nhìn lên màn hình mỉm cười: “Thế nào, bây giờ đã đồng ý giao dịch với tôi chưa, Đường đội trưởng?”

Một giây sau, tất cả các hình ảnh trong màn hình theo dõi đều biến thành bông tuyến vụn bay lả tả.

- ——oOo—

Chương 152

là anh ta chứ không phải Bạch Liễu.

Vừa tưởng tượng tất cả các dị đoan có trong căn cứ đã bị thả ra thì chân người đội viên kia mềm nhũn, anh ta hoang mang sợ hãi ngồi bệt xuống đất, nghiêng đầu bất lực nhìn về phía Đường Nhị Đả: "Đường, Đường đội, chúng ta phải làm sao bây giờ?!"

Lúc trước bọn họ đều không đồng ý Đường Nhị Đả bắt 【 người sống dị đoan 】, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy Bạch Liễu trực tiếp thả hết tất cả các dị đoan trong căn cứ …

Điều này cũng giáng mạnh vào nhận thức của họ quá rồi, đến bây giờ bọn họ vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần.

"Đứng lên đi, lấy súng, mặc trang phục phòng hộ vào, đóng tất cả các đường ra của căn cứ phòng ngừa dị đoan trốn thoát, sau đó bắt từng dị đoan trở lại." Đường Nhị Đả rút súng phía sau eo cầm trên tay, ánh mắt lãnh lệ quét qua đám đội viên còn chưa tỉnh hồn, "Thất thần làm gì, thông báo với tất cả đội viên trong căn cứ tiến vào trạng thái đề phòng cấp 1, nhanh lên!"

Mấy người đội viên nhốn nháo hoảng loạn đứng lên, thông báo thông báo, lấy trang phục phòng hộ, lấy trang phục phòng hộ.

“Đề phòng cấp 1! Đề phòng cấp 1!Hơn 80% dị đoan đang trốn thoát!”

Nhưng người đội viên phụ trách nhấn nút đỏ biểu tượng 【hoàn toàn phong tỏa căn cứ】lại có chút run tay.

Anh ta cầu cứu nhìn Đường Nhị Đả, trong mắt tràn ngập nước mắt sợ hãi: “Đường đội, chúng ta thật sự phải đóng kín căn cứ sao?! Như vậy cứu viện bên ngoài cũng không vào đây được, nếu chúng ta không thể thu phục đám quái vật đó, chúng ta cũng phải ch3t cùng với chúng trong căn cứ..”

Đường Nhị Đả thờ ơ giương mắt nhìn về phía đội viên đó: “Cậu có biết tại sao căn cứ có thiết kế hình cầu không?”

“Vì…… để phản xạ ánh sáng trong căn cứ cho tốt sao?” Đội viên run giọng trả lời.

“Không phải.” Đường Nhị Đả lạnh nhạt trả lời, “Là vì nếu phát sinh tình huống khẩn cấp thì sẽ phong tỏa toàn bộ căn cứ, sau đó vĩnh viễn chôn vùi dưới nền đất, không để bất kỳ dị đoan nào thoát ra ngoài gây hại cho người khác.”

“Thời điểm chúng ta gia nhập Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm thì phải hiểu rằng sẽ có lúc cùng táng thân với quái vật dưới nền đất lạnh, hoặc là chúng ta ch3t, hoặc là những người khác trên thế giới này ngoại trừ chúng ta sẽ ch3t đều ch3t, hiểu chưa?”

Người đội viên rưng rưng nước mắt, tay anh ra run rẩy nhưng vẫn cố làm một kính lễ với Đường Nhị Đả: “Tôi hiểu rồi! Đội

trưởng!”

Anh ra c4n răng nhấn nút phong tỏa hoàn toàn căn cứ.

Căn cứ hình tròn màu trắng khổng lồ thong thả đóng kín lại rồi lún sâu vào mặt đất, đất đá cát bụi bay mù mịt xung quanh, cuối cùng hoàn toàn kín đáo chìm sâu dưới lòng đất.

Dưới sự bình tĩnh của Đường Nhị Đả, các đội viên đã nhanh chóng lấy lại trạng thái nghiêm túc, bắt đầu xếp hàng ngay ngắn trật tự để di chuyển theo mệnh lệnh.

Có một người đội viên đã mang trang phục phòng hộ và đội mũ bảo vệ chỉnh tề đi nhanh về phía Đường Nhị Đả báo cáo: “Đường đội trưởng, ngoại trừ dị đoan bạo động, chúng ta còn phát hiện 3 kẻ đột nhập căn cứ!”

“Kẻ đột nhập?” Đường Nhị Đả nhíu mày nhìn, “Chỉ có đội viên mới có thể vào căn cứ, bọn họ đột nhập bằng cách nào?”

“Đúng vậy, tôi muốn nói chính là điều này!” Người đội viên vẻ mặt nghiêm túc, “Bọn họ dùng thẻ nhân viên của đội trưởng Tô Dạng để lẻn vào, thẻ nhân viên của đội trưởng Tô Dạng có quyền hạn rất cao, có thể trực tiếp ra vào tất cả các khu vực, nhưng tôi không biết tại sao bọn họ lại có thể khiến cho Tô đội trưởng …”

Trên mặt Đường Nhị Đả vốn chẳng thể hiện cảm xúc, nhưng khi nghe đội viên báo cáo đến đó gã đột nhiên sững người.

Đường Nhị Đả chậm chạp quay đầu lại, dùng một ánh mắt làm người khác sởn tóc gáy nhìn vào đội viên, gằn từng chữ một: "Cậu nói bọn họ dùng thẻ nhân viên của ai đột nhập vào?"

Đội viên bị ánh mắt khủng b0 của Đường Nhị Đả trừng đến thì không nhịn được rùng mình một cái, giọng nói cũng lí nhí hẳn đi: "Phó đội, Tô.. phó đội trưởng Tô Dạng ạ.."

Trời đã về khuya.

Tô Dạng thần sắc mệt mỏi ngủ say sưa trên giường đôi, nhưng trong vòng tay anh trống không chẳng có ai.

Đêm nay Quý An ngủ trong phòng trẻ, nỗi sợ hại suýt chút nữa là mất đi đứa con khiến cô không dám rời nó nữa, vì vậy cô trải nệm ở dưới đất gần xe nôi của con nằm xuống. Quá nhiều chuyện xảy ra đêm nay rõ ràng đã k1ch thích cô, làm cô ngủ không chút an ổn, toàn mơ thấy những cơn ác mộng.

Di động của Tô Dạng cũng bị cô lấy đi cùng với thẻ nhân viên đặt trên giường em bé không ngừng báo rung.

Cuộc gọi hiển thị tên người gọi đến là 【 đội trưởng 】.

Tiếng chuông vang lên rồi ngừng, ngừng rồi lại vang, càng lúc càng gấp gáp, nhưng Quý An đang chìm trong cơn mộng chỉ nhíu chặt mày, trở mình, chìm sâu vào giấc ngủ.

Tiếng chuông điện thoại cuối cùng cũng ngừng lại.

Dòng nhắc nhở màu đỏ hiện ra một con số: 【 21 cuộc gọi nhỡ từ đội trưởng 】

Vẻ mặt Đường Nhị Đả hung hăng bỏ di động xuống.

Đội viên bên cạnh đã bị biểu tình của gã dọa sợ, nơm nớp hỏi gã: "Tô, Tô đội trưởng không nhận điện thoại sao ạ?"

"Di động, máy bàn, di động vợ.. của cậu ta tôi đều gọi tới nhưng không ai bắt máy." Đôi mắt Đường Nhị Đả bắt đầu phiếm đỏ, trong tròng mắt tất cả đều là tơ máu hồng vì cảm xúc kịch liệt, "Tại sao thẻ nhân viên của Tô Dạng lại ở trong tay Phù Thủy Nhỏ chứ?!"

Đường Nhị Đả đã xem qua camera theo dõi, 3 kẻ đột nhập có 2 người đeo mặt nạ bảo hộ và mặc đồ đội viên không thấy rõ mặt mũi, còn một người bơi lượn trong nước nhanh như chớp kia gã liếc mắt là nhận ra ngay.

Lưu Giai Nghi, hoặc có thể nói là Phù Thủy Nhỏ —— sát thủ trong đội Bạch Lục.

Nổi tiếng là bơi rất giỏi, số lần giết người trong nước còn nhiều hơn cả trên bờ, hễ vào nước thì như biến thành một con

cá mập ăn thịt người.

Mà Phù Thủy Nhỏ rất thích hành hạ đến ch3t đàn ông tuổi từ 30 đến 45, đặc biệt là đàn ông có con gái.

Tô Dạng hoàn toàn phù hợp với mục tiêu chọn lựa giết người của Phù Thủy Nhỏ.

Mà thẻ nhân viên của Tô Dạng lại ở trong tay con bé.

Đường Nhị Đả hít sâu hai hơi, gã hy vọng bản thân mình bình tĩnh lại nhưng vô ích.

Một khi nhắm mắt lại là gã có thể nhìn thấy Tô Dạng toàn thân đẫm máu nằm trước mặt gã cười gọi đội trưởng, Đường Nhị Đả hận không thể tự cho mình một viên đạn vào trán để vĩnh viễn bình ổn trở lại.

“Hiện tại các camera theo dõi đều không nhạy..” Các đội viên liếc nhau nhìn về phía Đường Nhị Đả, “Ngoài ra các đội viên trên lầu đã bắt đầu đi bắt lại dị đoan, chúng ta cũng bắt đầu thôi, Đường đội.”

Đường Nhị Đả yên lặng một giây, sau đó đứng lên, móc ra một cây súng màu bạc khác từ eo của mình.

Đây là một khẩu súng ngắn ổ xoay đã cũ được làm thủ công cực kỳ tinh tế tỉ mỉ, trên báng súng có dấu vết một đóa ho4hồng héo tàn, gã cầm hai tay hai súng đi xuống dứt khoát lên đạn.

Đường Nhị Đả nâng đôi mắt đỏ đậm lên nhìn đám đội viên, giọng nói nghẹn ngào truyền đạt mệnh lệnh: “Nếu có gặp kẻ đột nhập và 【dị đoan hình người 】Bạch Lục thì không cần bắt giữ, cứ trực tiếp gi3t ch3t không luận tội, tôi sẽ gánh chịu tất cả mọi trách nhiệm.”

_____

Lục Dịch Trạm bị nhốt ở phòng khác, nhưng anh vào không bao lâu thì căn cứ bị chấn động, Lục Dịch Trạm còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì hai đội viên phụ trách trông coi anh đã biến sắc vội vàng đưa cho anh một bộ trang phục phòng hộ và một khẩu súng.

“Anh là cảnh sát đúng không?” Hai người đội viên sốt ruột không buồn thăm dò trạng thái của Lục Dịch Trạm đã hỏi, “Hiện tại căn cứ của chúng tôi đang ở trong tình trạng khẩn cấp, nếu anh hỗ trợ được thì tới hỗ trợ nhé! Chú ý bảo vệ tốt bản thân! Nơi này có rất nhiều loại quái vật kỳ quái, nếu gặp bọn chúng mà không ứng phó được thì cứ chạy đi! Không cần phải chiến đấu trực tiếp với chúng!”

Nói xong hai đội viên nôn nóng muốn rời đi.

Lục Dịch Trạm nhanh tay lẹ mắt bắt được một đội viên, anh hỏi: “Tôi muốn hỏi tình huống của Bạch Liễu bạn tôi như thế nào rồi?! Cậu ấy không sao chứ?!”

Đội viên kia quỷ dị nhìn anh: “Nếu Bạch Liễu mà anh hỏi là 【 dị đoan hình người】 chúng tôi vừa mới bắt thì đội trưởng

của chúng tôi vừa ra lệnh 【 gi3t ch3t bất luận tội 】 cậu ta đó.”

Lục Dịch Trạm đờ đẫn nhưng rất mau anh đã phục hồi tinh thần.

Lục Dịch Trạm ánh mắt kiên nghị mặc đồ bảo hộ và chuẩn bị súng sẵn sàng, rất nghiêm túc hỏi đội viên đó: “Nếu tôi có thể tìm được Bạch Liễu trước khi các anh gi3t ch3t cậu ta, hơn nữa chứng minh được cậu ta vô tội, không phải là quái vật hay dị đoan gì gì các người nói, thì có phải là Bạch Liễu không cần bị các người giết một cách oan uổng không?”

Hai đội viên nghe hỏi thì ngây ngẩn cả người.

Bọn họ cho nhau cái liếc mắt kín đáo, chần chờ rồi trả lời: “ … Trên lý thuyết là thế, nếu có thể thu dụng thì chúng tôi cũng không đồng ý giết chóc, nhưng 【 Bạch Lục 】 hiện tại rất nguy hiểm, chúng tôi không khuyến khích anh đi tìm cậu ta đâu …”

“So với các anh thì tôi biết cậu ta không hề nguy hiểm gì cả.” Lục Dịch Trạm cắt lời hai đội viên, anh ngẩng đầu bình tĩnh nhìn về phía bọn họ, động tác trên tay lại không ngừng nạp đạn vào ổ, răng rắc chỉnh khớp súng, sau đó cười lịch sự với họ, “Tôi đã quen biết cậu ấy mười năm, tôi cảm thấy mình có quyền lên tiếng chuyện của Bạch Liễu hơn là các anh.”

Đội viên nhìn thấy Bạch Liễu mở được các phòng chứa vật dị đoan tất nhiên sẽ không tán thành Lục Dịch Trạm, nói: “Cậu ta sẽ gi3t ch3t anh mất.”

Lục Dịch Trạm chân thành tha thiết cười cười: “Tôi dùng chính sinh mệnh của mình đánh cuộc, đánh cuộc cậu ấy sẽ không gi3t ch3t tôi.”

Đoàn người Lưu Giai Nghi dừng lại ở cửa phòng 【1807】, cửa phòng đã mở.

Mộc Kha cảnh giác đi vào thăm dò một vòng, sau đó rời khỏi đó nhìn về Lưu Giai Nghi: “Không thấy Bạch Liễu ở đây, bên trong không có gì cả, em xác định em tìm được cửa nước ở đây à?”

“Đúng là nơi này rồi.” Lưu Giai Nghi một bên mang kính bảo vệ mắt, một bên quan sát tình huống khắp nơi, cô bé nhíu mày thì thầm, “Bây giờ nước đã rút nhưng em cảm thấy tình hình không ổn lắm, tất cả cửa phòng đều đã mở, lúc chúng ta vào thì những phòng đó đều đóng cửa, nhất định là nhốt những thứ cực kỳ nguy hiểm, nhưng hiện tại thì trong những phòng đó đều trống không..”

“Từ từ!” Mục Tứ Thành gỡ mặt nạ bảo hộ hô hấp xuống, cậu ngồi xổm xuống một chỗ, vẻ mặt nghiêm túc ngửi ngửi vài cái, sau đó vẫy tay với Mộc Kha và Lưu Giai Nghi, “Tôi ngửi được mùi của Bạch Liễu ở đây này.”

Mộc Kha và Lưu Giai Nghi đầu dấu chấm hỏi: “Trên người Bạch Liễu có mùi gì chứ?”

Mục Tứ Thành nghiêm trang: “Mùi tiền.”

Mộc Kha: “……”

Lưu Giai Nghi: “…… Anh một hai phải kể chuyện cười cho chúng tôi nghe ở đây à?”

“Không cần dùng ánh mắt nhìn thiểu năng trí tuệ để nhìn tôi! Mục Tứ Thành nổi giận rống lên, “Thật sự tôi có thể ngửi được! Ở đây có mùi của Bạch Liễu, chứng minh anh ta đã ở đây, Lưu Giai Nghi tìm được cửa nước chính xác rồi!”

Chương 153

Luồng suy nghĩa của Lưu Giai Nghi cũng hướng theo đó, cô bé nhíu mày suy nghĩ trầm tư: "Nếu anh ngửi được mùi của Bạch Liễu thì chứng minh em đã tìm đúng, nhưng tại sao Bạch Liễu không có ở đây? Em cảm thấy là đám người kia không dễ dàng để cho Bạch Liễu chạy thoát như vậy, không biết tình huống hiện tại như thế nào nữa?"

Cô bé vừa dứt lời, trong căn cứ liền vang lên tiếng báo động chói tai:

"Đề phòng cấp 1! Đề phòng cấp 1! Sắp phong tỏa hoàn toàn căn cứ! Hơn 80% dị đoan đã thoát khỏi kiểm soát! Yêu cầu các đội viên chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!"

"Gặp được kẻ đột nhập và đám người dị đoan hình người Bạch Lục không cần thu dụng, ưu tiên xử tử tại chỗ!"

"Kẻ đột nhập dị đoan hình người gì đó……" Mục Tứ Thành chỉ vào chóp mũi mình, "Chẳng lẽ là đang nói chúng ta à?"

"Chắc là thế, nhưng tôi cảm thấy bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn nữa kìa." Mộc Kha cảnh giác nhìn về phía sau lưng Mục Tứ Thành, cậu ấn bả vai phải Mục Tứ Thành xuống không cho cậu ta quay đầu lại, "Tốt nhất là cậu đừng quay đầu lại."

Mục Tứ Thành hít sâu một hơi, cậu cũng cảm nhận được: “Có thứ gì đang đứng trên bả vai sau lưng tôi phải không?”

Một con quỷ yếu ớt không xương làn da tái nhợt tràn đầy vết hoen tử thi, móng tay dài đen sì, mặc một chiếc váy cưới tân nương thời Minh Thanh dày cộm, phía trên đội chiếc khăn che mặt thêu chữ 【 hỉ 】đang dựa trên vai Mục Tứ Thành, dưới chiếc khăn che mặt lộ ra nửa khuôn mặt cứng đơ, khóe miệng mỉm cười quỷ dị.

Bọn họ hoàn toàn không biết cô dâu mới này xuất hiện từ khi nào và làm sao đến gần bọn họ.

“Hiện tại tôi nên làm gì bây giờ?” Mục Tứ Thành ngữ khí vẫn rất bình tĩnh.

Lưu Giai Nghi ánh mắt nhìn về phía cô dâu mới, sau đó cô bé nhướng một bên lông mày: “…… Em biết loại quái vật này, em đã từng chơi qua phụ bản có nó.”

“Trong Sách Quái vật nó tên là 【 cô dâu mới 】, phương thức tấn công người trong trò chơi chính là chọn lựa chú rể để bái đường thành thân, sau đó kéo người ta vào âm phủ.” Ánh mắt hài hước của Lưu Giai Nghi quét về phía vẻ mặt sững sờ của Mục Tứ Thành, “Nói đơn giản chính là, nó dựa vào bả vai anh tức là vừa mắt anh rồi đó.”

Mục Tứ Thành muốn hỏng mất: “Nhưng tôi đâu có hứng thú đè nó đâu! Có thể nói cho nó biết nơi này của chúng ta không có trend cu0ng ép duyên cu0ng ép cưới gả không vậy!”

Mộc Kha nhạy bén phát giác trọng điểm trong lời nói của Lưu Giai Nghi: “Nó là quái vật trong Sách Quái vật? Vậy thì nó sẽ có nhược điểm, nhược điểm của nó là gì?”

Lưu Giai Nghi ngữ khí bình tĩnh thong thả: “Thứ nhất, anh không thể quay lưng về phía nó, thứ hai, tốt nhất là anh đừng nằm trong độ tuổi cưới gả mà nó chọn, thứ ba ——”

Lời còn chưa dứt, Lưu Giai Nghi chống vai Mục Tứ Thành nhảy lên, động tác nhanh nhẹn xốc lên khăn che mặt của cô dâu mới, ánh mắt tàn nhẫn: “——— thứ ba, nó sẽ không thể rời khăn che mặt.”

Khăn che mặt rơi xuống đất, cô dâu mới che mặt khuôn mặt đã hoàn toàn thối rữa của mình, phát ra một tiếng kêu thê thảm thiết. Lưu Giai Nghi ném luôn khăn che mặt đi chỗ khác, cô dâu mới liền vội vàng bước qua để chụp lấy.

Lưu Giai Nghi kéo Mục Tứ Thành, cũng không quay đầu lại, lạnh giọng quát: “Chạy!”

———————————

Đường Nhị Đả đi vào hành lang, đối diện gã là một chùm đầu tóc lộn xộn và tanh tưởi giống như mới móc ra từ cống thoát nước nhà tắm, các đội viên nơm nớp lo sợ chuẩn bị qua thu dụng thì bị Đường Nhị Đả giơ tay ngăn cản.

Gã nhìn về phía kia chùm lông tóc kia: “Mỗi dị đoan hoặc là quái vật nơi này đều sẽ có nhược điểm, lúc mọi người thu

dụng nó nhất định phải chú ý lợi dụng điểm yếu bẩm sinh này của chúng.”

Đường Nhị Đả thả nhẹ hô hấp tới gần chùm lông tóc kia: “Ví dụ như dị đoan này, mã số 1402【 thiết tuyến trùng tảo 】, nhìn rất giống một chùm tóc nhưng thật ra là một loại ký sinh trùng quần cư có sinh mệnh dồi dào và sức sinh sản rất lớn, nếu tới gần nó tốt nhất là đừng để cho nó ký sinh vào chúng ta.”

“Nhưng không may là chúng nó sống nhờ vào chủ thể, vì vậy cách xử lý chính là cho nó một sinh vật có thể dời đi sự chú ý của nó trước đã.”

Một đội viên từ phía sau chạy tới đưa cho Đường Nhị Đả một cái lồng sắt nhốt một con chuột bạch nhỏ bên trong.

Đường Nhị Đả nhận lấy lồng sắt, sau đó mở lồng cầm chuột bạch nhỏ ném về đám lông tóc kia cực kỳ chuẩn xác.

Ký sinh trùng ngụy trang thành lông tóc nãy giờ nháy mắt vươn râu cắm chặt vào trong thân thể chuột bạch nhỏ, nó nằm trên mặt đất từ từ co rút thân thể lại, dưới da có thể nhìn thấy vô số sợi tơ mấp máy.

“Lúc ăn là nó yếu ớt nhất, đây là thời điểm nó sẽ không tấn công các sinh vật khác.” Đường Nhị Đả đeo bao tay da bắt lấy chuột bạch nhỏ, nhanh chóng ném vào hộp pha lê.

Chuột bạch nhỏ trong hộp nháy mắt nổ mạnh thành vụn máu, một con sâu giống loài rết vừa ăn no nê dựng đứng thân thể

lên, bò xung quanh ven hộp pha lê muốn thoát khỏi giam cầm.

Một màn này làm các đội viên khác run rẩy, bọn họ hoàn toàn không dám tưởng tượng nếu thứ này thoát ra thì sẽ phát sinh chuyện gì nữa.

Một người đội viên hít sâu một hơi, giơ máy truyền tin lên thông báo: “Báo cáo, đã thu dụng dị đoan 【1402】.”

Một loài động vật giống bò sát nửa trong suốt từ sau lưng Lưu Giai Nghi lẳng lặng bò trốn.

Mũi Mục Tứ Thành giật giật, trước khi đại não phản ứng thì cái mùi ngai ngái vừa xa lạ vừa quen thuộc ấy đã khiến cậu không chút do dự rút khẩu súng của người tuần tra viên cướp được trước đó, nhắm ngay con vật đó b0p cò.

Con vật bò sát đó phát ra tiếng xì xì xì trầm đục giống hệt thằn lằn, từ trên vách tường rơi xuống mặt đất, sau đó tứ chi bay nhanh chạy trốn mất hút.

Lưu Giai Nghi có chút ngạc nhiên nhìn qua, vừa rồi cô bé chẳng nghe được động tĩnh gì

“【Tắc kè ho4trong suốt 】là một loại quái vật anh gặp trong một phụ bản trò chơi, phòng ngự thấp nhưng tính ẩn nấp rất cao.” Mục Tứ Thành vừa xoa bả vai vừa nói, “Anh cũng

không biết nhược điểm của nó là gì, nhưng giá trị tấn công của anh cao nên trực tiếp gi3t ch3t nó cho xong.”

Mục Tứ Thành nhe răng cười cười: “Xem ra mấy loại quái vật này cho dù ở trong trò chơi hay ngoài đời thì vẫn sợ súng đạn như thường nha, may là anh có dùng súng vài lần trong game.”

Mộc Kha đã sớm cầm súng trên tay, cậu cũng đã học qua bắn súng nhưng không phản ứng nhanh như Mục Tứ Thành, hơn nữa toàn bộ tâm tư đều nghĩ về chuyện Bạch Liễu.

Mộc Kha vẻ mặt trầm ngâm: “Mục Tứ Thành, cậu có thể ngửi được mùi của Bạch Liễu à?”

“Chậc.” Mục Tứ Thành có chút bực bội sờ sờ mũi, “Bình thường thì có thể, nhưng chỗ này không được rồi, đủ thứ mùi hòa lẫn vào nhau, mùi của bọn quái vật cũng nồng át hết mọi thứ rồi.”

“Lũ quái vật này chắc chắn không phải bọn họ thả ra.” Lưu Giai Nghi phân tích, “Tuy là em không biết Bạch Liễu có bản lĩnh như vậy từ lúc nào nhưng em cảm thấy hơn phân nửa là anh ta giở trò quỷ, bây giờ vấn đề là chỗ đó, anh ta quậy tung lên như vậy là muốn làm gì?”

Lưu Giai Nghi nhìn về phía Mục Tứ Thành và Mộc Kha: “Hiện tại tất cả các kế hoạch của chúng ta đều bị đổ vỡ, việc duy nhất chúng ta có thể làm là biết rõ mục đích của Bạch Liễu tại sao làm như vậy.”

“Nếu biết rõ điều này thì chúng ta sẽ biết anh ta đi đâu, các anh có quan hệ rất thân thiết với Bạch Liễu, đều nguyện ý sống ch3t vì anh ta, các anh có hiểu gì về Bạch Liễu không?”

Mộc Kha chần chừ nhớ lại: “.. À ừm.. anh đã đền cho anh ta laptop mới vì đã vứt máy cũ của anh ta, anh ta có vẻ rất thích thì phải..”

Mục Tứ Thành vuốt cằm lâm vào trầm tư: “Anh ta rất thích ăn lẩu nha, cái này có tính không?”

Lưu Giai Nghi vẻ mặt ch3t lặng: “……Em không hỏi là hiểu phương diện này, các anh tưởng đang chơi với học sinh tiểu học à?”

Hai người kia cái méo gì cũng không biết, cái méo gì cũng không hiểu cũng đu theo vào đây!

Đến giờ phút này Lưu Giai Nghi mới bừng tỉnh, ba người họ không hiểu gì về Bạch Liễu, ngược lại Bạch Liễu lại rành mạch thông suốt từ tình trạng tâm lý, động cơ mục tiêu, bối cảnh xuất thân, thậm chí ba đời tổ tông của bọn họ từ lâu rồi!

Nếu đổi lại bọn họ bị nhốt trong căn cứ này thì với hiểu biết của mình, Bạch Liễu sẽ phỏng đoán được hành vi của bọn họ, rất mau sẽ tính toán được bọn họ đi đâu, chạy trốn đường nào, sau đó nhanh chóng mau lẹ tìm được vị trí của bọn họ rồi giải cứu ra ngoài.

Sự thấu hiểu của Bạch Liễu với bọn họ tạo cho bọn họ một loại ảo giác dường như bọn họ và Bạch Liễu đã quen biết nhau

từ rất lâu, rất tri kỷ.

Nhưng kỳ thật không phải.

Bọn họ hoàn toàn chẳng hiểu gì về Bạch Liễu cả, hoặc có thể nói, Bạch Liễu chưa bao giờ để cho bọn họ biết hắn đang suy nghĩ điều gì.

Có ai biết được Bạch Liễu đang suy nghĩ gì không?

Người này âm hiểm xảo trá, trên mặt khả năng đeo một ngàn cái mặt nạ mỉm cười khiến người khác nhìn không thấu trong đầu hắn chứa gì.

Trên thế giới này thật sự có người có thể đoán được suy nghĩ của Bạch Liễu, biết hắn sẽ đi nơi nào, tìm được hắn ở nơi nào sao?

Lục Dịch Trạm ánh mắt nghiêm túc mà xuyên qua hành lang, hướng về phía lòng đất, đám người chung quanh anh đều ngược dòng đi lên.

Có người ngăn trở anh: "Này! Cậu đi đâu đó! Bên kia là nơi phong ấn dị đoan nguy hiểm nhất đó! Đội viên chi đội mới có thể xuống đó!"

Lục Dịch Trạm ngoảnh mặt làm ngơ, anh n4mchặt súng trong tay đi lướt qua đám người đó, vô cùng kiên định hướng xuống dưới.

Nơi đó có dị đoan nguy hiểm nhất.

Nơi đó nhất định sẽ có Bạch Liễu, anh quá hiểu Bạch Liễu, thậm chí còn hiểu Bạch Liễu hơn chính bản thân mình. Trời sinh hắn rất thích cảm giác mạo hiểm, thích trò chơi kinh dị, càng mê mẩn với những thứ quái vật không thể khống chế.

Lục Dịch Trạm làm cảnh sát lâu như thế mới biết, đối với loại người như Bạch Liễu có thể gọi một tên khác, đó chính là 【kẻ phạm tội trời sinh】.

Khả năng biểu đạt tình cảm thấp nhưng chỉ số thông minh lại rất cao, theo đuổi sự k1ch thích và khủng b0, không có sự đồng cảm với xã hội và thời thơ ấu bị tổn thương sâu sắc, những người này bẩm sinh rất dễ lầm đường lạc lối so với người bình thường.

Nhưng Lục Dịch Trạm vĩnh viễn tin tưởng Bạch Liễu, Bạch Liễu đã đồng ý với anh không bao giờ phạm tội nên anh liền tin tưởng hắn.

Đám đội viên kia nói rằng Bạch Liễu khống chế mấy loại dị đoan đó, như vậy Lục Dịch Trạm tin tưởng cho dù dị đoan nguy hiểm như thế nào thì cũng sẽ không gi3t ch3t anh, bởi vì người khống chế chúng là Bạch Liễu.

Bởi vì Bạch Liễu là người bạn duy nhất của Lục Dịch Trạm suốt mười năm qua.

Lục Dịch Trạm một thân một mình đi sâu vào dưới lòng đất không thấy đáy, ánh sáng ảm đạm lướt qua sườn mặt của anh, vô số các loại quái vật hình dáng dữ tợn giương nanh múa vuốt tấn công anh.

Anh không né tránh, không chạy trốn, không dao động, chỉ im lặng c4n răng tiến về phía trước, cuối cùng lũ quái vật như thủy triều ào tới rồi rút đi, Lục Dịch Trạm thất tha thất thểu, vết thương chồng chất đỡ vách tường từ trong bóng tối đi ra.

Cuối hành lang, ánh sáng trắng chói mắt đến sắc nhọn, Bạch Liễu yên lặng đi tới trước mặt Lục Dịch Trạm.

“Cậu không nên tới tìm tôi, Lục Dịch Trạm.” Bạch Liễu rũ mắt.

Lục Dịch Trạm cười cười, anh miễn cu0ng chống vách tường đứng thẳng người, trước sau vẫn rất dịu dàng, ánh mắt bao dung hết thảy nhìn về Bạch Liễu: “Cậu cũng để tớ tìm được cậu đấy thôi, Bạch Liễu, nếu cậu thật sự muốn trốn tránh thì tớ cũng không tìm được cậu.”

Anh đối với Bạch Liễu trước sau như một mà vươn tay: “Cùng ra ngoài với tớ đi.”

Bạch Liễu nhìn đôi tay dính đầy máu run rẩy duỗi ra của Lục Dịch Trạm, không nhúc nhích.

Lục Dịch Trạm lúc nào cũng đưa tay ra với hắn như thế, cho hắn đồ ăn, tên mới và bạn bè.

Tuy rằng lần nào cũng bị hắn lãnh đạm cự tuyệt nhưng Lục Dịch Trạm vẫn tự quyết định, không chút để ý mà cười sang sảng thò tay qua, ngang ngược không thèm nói lý lẽ mà kéo Bạch Liễu từ dưới đáy nước lên, kéo hắn chạy trốn.

“Lục Dịch Trạm, cậu hẳn là hiểu rõ bản tính của tôi sẽ làm chuyện xấu.” Bạch Liễu giương mắt nhìn về phía Lục Dịch Trạm, “Tôi có khả năng đó, cũng chỉ quan tâm đến lợi ích bản thân mà không để ý sống ch3t của người khác, những chuyện tôi làm đều có mục đích của nó.”

Bạch Liễu rất bình tĩnh mà nói: “Chúng ta căn bản không làm bạn bè với nhau được, tôi cũng chỉ xem cậu là người dưng mà thôi.”

Bạch Liễu nhìn thẳng Lục Dịch Trạm, ánh mắt và ngữ khí của hắn đều rất nhẹ: “Cậu không phải là y.”

“Lục Dịch Trạm, cậu là người chứ không phải là quái vật, người và quái vật không có khả năng làm bạn với nhau, vì sai lầm của cậu mà chúng ta miễn cu0ng làm bạn với nhau mười năm qua, không cần phải tiếp tục như thế nữa.”

“Theo lẽ thường thì tôi sẽ trở thành tội phạm mà cậu muốn bắn ch3t, mà cậu cũng trở thành cảnh sát bắn ch3t tôi, tôi tha cho cậu lần cuối cùng, sau này nhìn tôi không cần đưa tay ra nữa, cứ rút súng chĩa vào tôi đi.”

Lục Dịch Trạm thong thả cúi đầu, anh thở d0c hai tiếng, tay để trên tường n4mchặt thành quyền, sau đó không chút do dự rút súng từ sau eo ra nhắm vào Bạch Liễu.

Vẻ mặt Bạch Liễu không ngoài ý muốn.

Thả hắn ra thì nguy hiểm như thế nào, chắc chắn Lục Dịch Trạm đã hoàn toàn hiểu rõ, giết hắn ở tại đây mới là lựa chọn tốt nhất, Lục Dịch Trạm chĩa súng vào hắn, nhịp tim và hô hấp của hắn cũng chẳng thay đổi chút nào.

Sau đó Lục Dịch Trạm lại nở nụ cười, anh kéo lê cái chân đã bị thương trên đường đi xuống tới gần Bạch Liễu, sau đó từ từ đặt súng vào lòng bàn tay của Bạch Liễu đang thẫn thờ, dùng bàn tay dày rộng dính đầy máu của mình run rẩy n4mtay của Bạch Liễu, kéo tay hắn để súng nhắm vào anh.

“Tớ vĩnh viễn sẽ không chĩa súng vào cậu, Bạch Liễu.” Lục Dịch Trạm cong mắt cười, trên gương mặt toàn là máu và vết thương trầy trụa, anh cười lên lại có vẻ chật vật làm sao.

Lục Dịch Trạm mở mắt, anh thẳng tắp nhìn về phía Bạch Liễu, sau đó mở chốt bảo vệ súng: “Nếu cậu thật sự phải rời khỏi nơi đây để ra ngoài giết hại người thường, vậy thì hãy để tớ trở thành người đầu tiên cậu gi3t ch3t đi.”

“Bởi vì cảnh sát không thể làm ngơ với những chuyện mà cậu đã làm, nhưng tớ không thể nào rút súng với cậu được.. Từ chuyện hôm nay mà thấy, tớ đã hoàn toàn không thể nào ngăn cản cậu được nữa rồi.”

Lục Dịch Trạm n4mlấy nòng súng nhắm ngay giữa trán anh, một chút cũng không né tránh nhìn về Bạch Liễu: “Nếu như vậy thì xin cậu, trước khi làm những chuyện xấu đó thì hãy gi3t ch3t tên cảnh sát vô dụng là tớ đi, đừng để tớ phải nhìn thấy những chuyện mà cậu làm.”

Dưới họng súng chĩa thẳng vào mặt, Lục Dịch Trạm lộ ra gương mặt quen thuộc tươi cười và bất đắc dĩ mà hắn đã nhìn không biết bao nhiêu lần, “Nhưng chỉ cần một khắc trước khi tên cảnh sát đó ch3t, chỉ cần cậu không làm chuyện xấu thì cậu vẫn là bạn bè của hắn.”

【 Bởi vì bạn bè cảnh sát nhất định không thể là người xấu, nếu có một ngày cậu làm chuyện xấu, tớ sẽ tự mình bắt cậu 】

【 Nếu tôi thật sự làm chuyện xấu, cậu sẽ giết tôi sao, Lục Dịch Trạm? 】

【 Nếu cậu gây ra chuyện phải ngồi tù, vậy thì cậu phải ngồi tù, nếu ngồi tù không có cách nào đền bù, nhất định phải ch3t mới được, thì tôi sẽ liều mình ngăn cản cậu trước khi cậu làm ra hành động đó. 】

Bạch Liễu n4mchặt súng, Lục Dịch Trạm giơ đôi tay lên làm ra tư thế đầu hàng.

Anh không một chút chống cự, chỉ bình tĩnh nhắm mắt lại.

- ——oOo—

Chương 154

—

Một giây, hai giây, chẳng có chút động tĩnh nào, Lục Dịch Trạm lén lút mở một mắt, Bạch Liễu mặt không cảm xúc buông súng xuống.

Bạch Liễu có chút ghét bỏ liếc nhìn Lục Dịch Trạm, ném súng trong tay cho Lục Dịch Trạm: “Tôi không bắn cậu đâu, sau này đừng làm trò mèo này với tôi nữa, gớm ch3t đi được.”

Cũng như Lục Dịch Trạm tuyệt đối không rút súng với Bạch Liễu, Bạch Liễu cũng tuyệt đối không tổn thương Lục Dịch Trạm ——— đây là sự thấu hiểu và tin tưởng lẫn nhau mười năm qua giữa bọn họ.

Cho dù Lục Dịch Trạm chĩa súng vào Bạch Liễu, hay Bạch Liễu chĩa súng vào Lục Dịch Trạm thì hai người vẫn bình chân như vại, bởi lẽ bọn họ biết rằng đối phương sẽ không bao giờ nổ súng, loại tin tưởng này đến từ trong tiềm thức cho nên bọn họ chẳng bao giờ cảm thấy khẩn trương.

Lục Dịch Trạm luống cuống tay chân chụp lấy súng Bạch Liễu ném qua: “Cậu cẩn thận chút được không! Đừng ném lung tung thế! Tớ mở chốt bảo vệ rồi đấy!”

“Nếu cậu ngốc đến độ ch3t vì súng của mình thì tôi cũng lười ra tay với cậu.” Bạch Liễu lười biếng liếc nhìn Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm nhìn vẻ mặt của Bạch Liễu thì biết tâm trạng người này đang không được vui vẻ cho lắm.

Thông thường mà nói, mỗi khi Lục Dịch Trạm lải nhải khuyên nhủ Bạch Liễu không được làm xằng làm bậy hay ép buộc cậu ta phải theo khuôn khổ pháp luật, thì Bạch Liễu đều sẽ lộ ra biểu tình tự kỷ, như thể đứa con nít phá phách bị người lớn tịch thu đồ chơi nguy hiểm mà mình hứng thú vậy.

Lục Dịch Trạm cảm thấy hiện tại tâm trạng Bạch Liễu không tốt, chính là vì không có được món đồ chơi và được chơi trò chơi mà mình muốn, dẫn đến sinh ra một loại cảm giác đè nén không cam lòng.

Nhưng cũng may Lục Dịch Trạm đã có thói quen đối phó với bộ dạng này của Bạch Liễu.

Từ nhỏ đến lớn anh chứng kiến không biết bao nhiêu lần bộ dáng muốn làm chuyện trời ơi đất hỡi của hắn, cuối cùng đều được Lục Dịch Trạm kinh hồn táng đảm, nghìn cân treo sợi tóc mà dỗ dành cho qua.

Giọng nói và động tác của Lục Dịch Trạm càng thêm dịu dàng, tận tình khuyên bảo giống như dỗ dành một người bạn nhỏ: “Trước tiên chúng ta đi ra ngoài đã nhé? Hay là cậu đem nhốt mấy thứ nguy hiểm đó lại trước đi?”

Bạch Liễu thẳng lăng lăng mà nhìn Lục Dịch Trạm, hắn theo thói quen xòe tay ra: “Bắt tôi làm việc à? Thù lao đâu?”

Lục Dịch Trạm nhìn bàn tay xòe ra của Bạch Liễu thì tự hiểu: “Tớ mời cậu ăn một năm, à không, hai năm! Hai năm ăn lẩu, trong hai năm ăn thoải mái luôn, tôi trả tiền hết, thế nào?”

Bạch Liễu vẫn là thẳng lăng lăng mà nhìn Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm đã hiểu, kiểu này là Bạch Liễu chê thù lao quá ít đây, anh có chút đau lòng bấm bụng tăng giá: “Vậy ba năm, bốn năm, năm năm nhé..Cậu phải để tớ chừa tiền lấy vợ nữa chứ Bạch Liễu! Làm người cũng đừng quá đáng nha!”

Bạch Liễu cười lạnh: “Tôi không làm người nhiều năm rồi, một giá thôi, mười năm.”

Lục Dịch Trạm: “……”

Lục Dịch Trạm nước mắt lưng tròng gật đầu: “Thành, thành giao!”

Đúng là công phu ngoạm sư tử, nhưng lỡ như Bạch Liễu không cao hứng không muốn giao dịch thì hậu quả còn tồi tệ hơn.

Sau khi đáp ứng Lục Dịch Trạm, Bạch Liễu tiếp tục dùng ánh mắt buồn chán, không có tinh thần tha thiết mong chờ nhìn anh.

Bạch Liễu rất ít khi xuống tinh thần sau khi giao dịch với người khác. Nhưng mỗi lần giao dịch với Lục Dịch Trạm thì Bạch Liễu đều có cảm giác giống như bị đè nén, như kiểu boss lãnh đạo chỉ phát cho hắn 1 tháng tiền lương nhưng lại bắt hắn phải tăng ca đến 3 tháng!

Bạch Liễu nghỉ việc đã lâu thế mà bây giờ lại có cảm giác như vẫn còn bị bốc lột như hồi làm việc trong công ty.

Lục Dịch Trạm mắt trông mong mà nhìn Bạch Liễu: “Cậu thu lại đống quái vật đó đi! Tớ đáp ứng rồi, ăn lẩu miễn phí mười năm! Cậu không xúc động à?! Lời lắm rồi đó!”

Bạch Liễu: “……”

Không xúc động gì hết.

Nhưng cuối cùng Bạch Liễu vẫn lãnh đạm móc đồng tiền xu vẫn còn rung động trong cổ áo của mình ra n4mtrong lòng bàn tay, một lúc sau đồng tiền xu yên tĩnh lại.

Bạch Liễu làm xong xuôi hết rồi nhướng mí mắt nhìn về Lục Dịch Trạm: “Được rồi đó.”

Lục Dịch Trạm thở phào một hơi, anh lau mồ hôi nhỏ giọt trên trán.

… Loại cảm giác này như thể thằng con quậy phá nhà mình vào nhà người khác, cầm mấy ngàn mô hình limited quý giá (dị đoan) nhảy nhót lung tung, rốt cuộc quậy ra tanh bành đủ thứ, bị gia trưởng là anh bắt gặp ngăn lại kịp thời, cảm giác sống sót sau tai nạn..

Lục Dịch Trạm thầm nghĩ bụng tui khổ quá mà, chân tay mềm nhũn.

Anh thật tình không dám tưởng tượng, lỡ như Bạch Liễu đem cái căn cứ nhìn là biết quý giá này chơi bay luôn thì hậu quả sẽ như thế nào..

Chờ bình tĩnh lại một chút, Lục Dịch Trạm nhìn quanh bốn phía, có chút kỳ quái nhìn về phía Bạch Liễu: “Sao cậu xuống đây được?”

Bạch Liễu để lộ căn phòng sau lưng hắn, tùy ý dựa lên vách tường, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ nhỏ của căn phòng đó.

“Lúc mới bắt đầu bạo động, tôi cảm ứng được căn phòng này có hơi thở của Tạ Tháp.”

Lục Dịch Trạm ngửa đầu nhìn về phía phòng này, căn phòng có cảnh cửa cao đến kỳ cục, nếu nói là cửa thì giống với một con đường đi thì đúng hơn.

Trên cửa phòng là tấm bảng ghi 【0001】, phía dưới còn dán thêm một ký hiệu đầu lâu đỏ cảnh báo viết chữ 【 cực kỳ nguy hiểm 】.

Cả đám đội viên mồ hôi mồ kê nhìn đống quái vật xung quanh đột nhiên bất động ngừng tấn công thì ngẩn người. Bọn chúng như thể bị ai đó rút cạn năng lượng, ngừng tại chỗ không còn chút hung hãn nào.

Làm cho việc thu dụng dễ dàng hơn rất nhiều.

Đường Nhị Đả nhìn một màn quỷ dị trước mặt thì sờ tay vào giá chữ thập ngược trong túi.

Quả nhiên giá chữ thập ngược không còn nóng nữa, lạnh băng nằm trong túi áo.

"…… Bạch Lục vậy mà lại dừng tay……" Đường Nhị Đả nhíu mày, "Cậu ta có kết nối với giá chữ thập, nếu cậu ta không chủ động ngừng thì không ai có thể cắt ngang cậu ta cầu nguyện triệu hoán Tà Thần và các vật dị đoan …"

Hơn nữa loại triệu hoán Tà Thần này là một nghi thức rất độc ác, dùng một lần khả năng là mất hết nửa cái mạng, nếu vô dụng thì không chừng còn bị quái vật phản phệ trực tiếp tử vong, lần này lại chủ động ngừng tay."

Đây không phải là chuyện Bạch Lục sẽ làm, khả năng quá thấp, dựa theo tác phong điên khùng trước sau như một của cậu ta, thì cậu ta sẽ liều nửa cái mạng để thực hiện nghi thức

kêu gọi quái vật quậy tung hết toàn bộ căn cứ mới đúng chứ …

“Đội trưởng!!” Máy truyền tin truyền đến một tiếng thét chói tai kinh hỉ, “Khôi phục được camera theo dõi rồi!”

Đường Nhị Đả nhanh chóng hỏi: “Tìm được Bạch Lục đang ở đâu không?”

“Tôi đang tra vị trí cậu ta! A! Tìm được rồi!” Đội viên nói nhanh báo cáo, “Đường đội, Bạch Lục hiện đang ở tầng ngầm thứ nhất, không biết cậu ta xuống đó bằng cách nào nhưng cậu ta đang đứng ở vùng cấm, bên ngoài phòng dị đoan 【0001】!”

“Dị đoan 【0001】?” Đường Nhị Đả ngữ khí càng thêm nghi hoặc, “Cậu ta tới đó làm gì?”

“Bên trong có dị đoan gì vậy, Đường đội?” Đội viên có chút sợ hãi hỏi, “Bạch Lục sẽ không thả dị đoan này ra ngoài chứ?”

Đường Nhị Đả trầm mặc trong chốc lát: “Tôi cũng không biết dị đoan bên trong là cái gì.”

Giọng nói người đội viên kinh ngạc: “Đường đội cũng không biết sao?!”

“Hồ sơ dị đoan 0001 thuộc cấp tuyệt mật, quyền hạn của tôi không truy cập được.” Đường Nhị Đả dựa vào tường, ánh mắt đen tối không rõ, “Nhưng chúng ta tạm thời không cần lo lắng

Bạch Lục sẽ thả dị đoan này ra ngoài, cậu ta không thả được đâu.”

“Phòng dị đoan 0001 không có cửa, phòng này dùng rất nhiều kim loại và một số nguyên liệu trên người dị đoan khác thiết kế hoàn toàn bịt kín sáu mặt, từ lúc xây dựng đã không thiết kế cửa hay chìa khóa, hay lối ra vào phòng, không ai biết bên trong đó có gì bởi vì không ai vào được, thứ bên trong cũng không thoát ra được.”

Đường Nhị Đả ngửa đầu ra sau, gã như nhớ lại cái gì đó: “Toàn bộ căn cứ chỉ có duy nhất một người có quyền hạn đọc được hồ sơ dị đoan 0001, chính là đội trưởng chi đội 1.”

Giọng nói của đội viên vang lên từ máy truyền tin càng thêm hoang mang: “Đội trưởng chi đội 1 sao? Nhưng anh ấy đã ch3t nhiều năm trước rồi mà..”

Đội viên khẩn trương mà nuốt nước miếng: “Hơn nữa vị đội trưởng đó còn nổi điên tự sát.”

“Tôi biết.” Trong giọng nói Đường Nhị Đả không hề có chút dao động, “Trước khi ch3t anh ta còn tiêu hủy hết tư liệu hồ sơ dị đoan 0001, cho nên bây giờ không ai biết trong phòng đó có gì cả.”

- ——oOo—

Chương 155

Đội viên rùng mình, hoảng sợ lập lại lời Đường Nhị Đả: "Không ai biết bên trong đó có quái vật gì.."

"Bây giờ tôi sẽ xuống đó xem sao, tạm thời đừng ai theo cả, dưới đó đều là khu vực cấm, bọn họ theo tôi sẽ rất nguy hiểm." Đường Nhị Đả nói xong thì lấy một bao thuốc từ trong túi nguc ra, rút một điếu thuốc châm lửa.

Đầu thuốc lóe lên ánh sáng đỏ, đôi mắt xanh xám của Đường Nhị Đả dưới luồng khói nicotin mịt mờ càng thêm hung ác, tràn ngập tính công kích: "Trước khi tôi gi3t ch3t cậu ta thì ngưng hoạt động tất cả thang máy đi, không cho bất cứ ai đi lên."

"Nếu tôi bị cậu ta giết thì cứ trực tiếp phong kín thang máy, tuyệt đối không cho cậu ta thoát khỏi căn cứ ra bên ngoài, nếu Bạch Lục biến mất trong căn cứ thì cứ dựa theo địa chỉ tôi để lại mà tìm cậu ta, nhất định phải gi3t ch3t cậu ta."

Phân phó xong, Đường Nhị Đả một mình một người đi sâu vào dưới lòng đất.

Cùng lúc đó, ở một đầu khác.

Lũ quái vật đã bị các đội viên thu dụng, trong không khí mùi hương của chúng dần dần tan đi, lộ ra hơi thở lạnh lẽo vốn có của căn cứ.

Mục Tứ Thành ngửi ngửi, nhíu mày nhìn về một hướng, "Tôi ngửi được một luồng hơi thở rất mãnh liệt."

"Chẳng lẽ là của Đường đội trưởng gì đó đang muốn đuổi giết Bạch Liễu sao?" Lưu Giai Nghi nháy mắt đã hiểu ý Mục Tứ Thành.

"Mùi hương càng lúc càng nồng, chứa đầy sự căm ghét và ch3t chóc", Mục Tứ Thành ghét bỏ vẫy vẫy tay trước mũi, "Gã ta đang đi đến hướng nào đó."

Lưu Giai Nghi quyết định rất nhanh chóng: "Chúng ta đi theo gã! Gã đang truy lùng Bạch Liễu, chắc chắn là biết Bạch Liễu ở đâu!"

Đường Nhị Đả đi thang máy xuống không bao lâu thì đám người Lưu Giai Nghi cũng từ chỗ ngoặt bước ra, bọn họ nhìn Đường Nhị Đả xuống đến tầng -10 thì Mục Tứ Thành nhịn không được chửi một tiếng: "Cái nơi quỷ quái này sâu như vậy à?"

Thang máy đi xuống thì không lên nữa, Lưu Giai Nghi dùng thẻ nhân viên của Tô Dạng quẹt 2 lần đều không có phản ứng.

Cô bé hiểu rõ: “Bạch Liễu thật sự là ở dưới đó, con hàng kia muốn đi xuống giết anh ta! Thang máy chắc là bị khóa rồi để phòng ngừa Bạch Liễu chạy lên.”

“Cũng có một khả năng nữa là..” Lưu Giai Nghi giơ thẻ nhân viên Tô Dạng lên, nhìn về phía Mục Tứ Thành và Mộc Kha, “Chúng ta bị phát hiện rồi, thẻ nhân viên đã bị vô hiệu hóa.”

Song song đó, đội viên vẫn luôn theo dõi bọn họ nhanh chóng cấp báo cho Đường Nhị Đả: “Đường đội! Ba kẻ dị đoan đột nhập kia vẫn luôn theo sát anh! Có vẻ bọn chúng muốn theo anh xuống dưới, nhưng chúng ta đã khóa thang máy rồi, bọn họ quẹt thẻ nhân viên của đội trưởng Tô cũng không được, trước mắt tôi đang triệu tập tuần tra viên chuẩn bị bắt …”

“Không cần.” Giọng nói hờ hững của Đường Nhị Đả cắt ngang lời người đội viên, “Mở khóa thang máy đi, cứ để cho bọn họ dùng thẻ nhân viên của Tô Dạng xuống đây.”

Đội viên ngẩn ra: “Nhưng Đường đội, bọn họ trên người có súng, hơn nữa có ba người……”

Đường Nhị Đả đôi tay cầm súng, từng bước một vững vàng đi trong bóng tối, đôi mắt lóe lên ánh nhìn điên cuồng, ngữ khí lại bình tĩnh không thể tưởng: “Cộng thêm Bạch Lục thì chỉ có 5 quái vật thôi, tôi cũng không phải là chưa từng giết qua.”

Đội viên ngây ra một lúc, hỏi ngược lại: Năm quái vật à, không đúng rồi, chỉ có bốn dị đoan hình người thôi, còn một người là ai chứ?”

“Đợi tôi gi3t ch3t tất cả quái vật, bao gồm cả tôi nữa, không cần mở khóa thang máy.” Gã nói.

Đội viên cả kinh đứng lên: “Đường đội! Đường đội! Anh đang nói gì vậy!”

“Đường đội! Ở dưới ngoài dị đoan còn có một cảnh sát người thường nữa! Không biết tại sao anh ta cũng lọt vào vùng cấm! Đường đội!!!”

Nhưng đầu bên kia của máy truyền tin không còn âm thanh gì cả.

Đám người Mục Tứ Thành đang đứng trước cửa thang máy suy nghĩ tìm cách nào để xuống dưới thì thang máy vốn đang bị khóa bỗng nhiên ch4m rãi mở ra, cứ như chủ động mời bọn họ đi vào.

“Wow.” Lưu Giai Nghi nhướng mày, “Xem ra vị Đường đội trưởng này rất kiêu ngạo nha, chủ động mời chúng ta đi xuống, rất tự tin về năng lực của mình thì phải.”

Cô bé quay đầu nhìn về phía Mục Tứ Thành cùng Mộc Kha, dò hỏi: “Vậy các anh có dám đi xuống không? Phía dưới hơn phân nửa là gã đang chờ mai phục chúng ta.”

Mục Tứ Thành không nói chuyện, cậu xoa xoa khuỷu tay, cầm súng trên tay dẫn đầu đi vào thang máy, Mộc Kha cũng theo sát đi vào.”

Lưu Giai Nghi bước vào thang máy cuối cùng, cô bé ấn nút -10, vẻ mặt bình tĩnh: “Xem ra chúng ta cùng nhau nhất trí ở điểm này.”

Cửa thang máy ch4m rãi khép kín, hướng dưới nền đất nhanh chóng rơi xuống.

Tầng -10, căn cứ vùng cấm.

Nơi đây rất nhiều chỗ không có ánh đèn, chỉ là một mảnh sâu đen tối không thấy đáy không khác gì dưới đáy biển sâu.

Mà những sinh vật ở đây không thể nào xác định chúng nguy hiểm như thế nào, rất nhiều thông tin trong hồ sơ đều thiếu sót, ví dụ như nhược điểm của chúng, vẻ ngoài của chúng cũng rất quái dị, hơn nữa không thích ánh mặt trời, ánh sáng chói quá mức cũng làm chúng xao động. Bởi vì không biết mức độ nguy hiểm của chúng nên các phòng ở đây đều được xây dựng rất kiên cố, muốn thoát ra cực kỳ khó khăn.

Nhưng cho dù như vậy thì lúc xuống tới Đường Nhị Đả cũng thấy vài phòng đã bị mở ra.

Gã c4n chặt răng, cảnh giác giơ súng lên sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào.

Tầng này cơ bản vô cùng tối, chỉ có thể dựa vào sự quen thuộc bản đồ để hành động mà thôi.

Nhưng chỉ có các đội trưởng chi đội và một ít các đội viên được trọng dụng mới n4mđược bản đồ tầng này, hơn nữa chỉ có quyền hạn từ phó đội trưởng trở lên mới sử dụng được thang máy.

Đường Nhị Đả không thể tưởng tượng Bạch Liễu xuống đấy bằng cách nào, lại còn nhanh chóng tìm thấy phòng dị đoan 【0001】 quái dị kia chỉ trong mấy chục phút đồng hồ ngắn ngủi ở nơi tối tăm này.

Người này luôn có biện pháp.

Lúc Bạch Lục muốn làm điều gì, cho dù toàn thế giới đều chống đối cậu ta thì cậu ta cũng vẫn thành công.

Nhưng tại sao cậu ta lại muốn đến phòng này?

Trong phòng này có gì Đường Nhị Đả cũng không biết, gã đã trải qua rất nhiều dòng thời gian, cũng có ý tìm tòi nghiên cứu nhưng đều không tìm được đáp án.

Duy nhất chỉ có đội trưởng chi đội 1 gọi là 【 nhà tiên tri 】, người tạo lập căn cứ này biết trong đó có gì.

Nhưng người đội trưởng này đều nổi điên tự sát đến thê thảm ở tất cả các dòng thời gian mà Đường Nhị Đả xuất hiện.

Trước khi tự sát, người đội trưởng đó sẽ tiêu hủy hồ sơ phòng này, và lưu lại dặn dò:

【 Vĩnh viễn không được mở phòng, trong đó cất giấu chân tướng khủng khiếp nhất, sẽ khiến cho tất cả nhìn thấy nó trở nên điên loạn, để tôi trở thành nạn nhân cuối cùng của nó, chừa lại một con đường sống cho tương lai sau này 】

Người đội trưởng đó được gọi là 【 nhà tiên tri 】vì anh ta giống như Đường Nhị Đả vậy, có thể đoán được nguy hiểm và sự việc sắp xảy ra trong tương lai, cũng chính vì lý do đó mà anh ta có được quyền hạn cao nhất trong căn cứ.

Mà sau khi anh ta ch3t, anh ta lại giao quyền hạn đó cho Đường Nhị Đả lúc ấy cái gì cũng chưa biết.

Thời điểm đó Đường Nhị Đả vẫn còn là một đội trưởng bình thường, gã chưa có năng lực thay đổi dòng thời gian như hiện nay, nhưng người đội trưởng kia nói, chỉ có Đường Nhị Đả mới có thể kế thừa anh ta, mới có thể dẫn dắt căn cứ tiêu diệt các loại dị đoan nguy hiểm sẽ xuất hiện.

Anh ta tiên đoán Đường Nhị Đả sẽ có năng lực dị đoan nguy hiểm nhất, mạnh mẽ nhất, cũng tiên đoán rằng dị đoan khủng khiếp nhất sau này liên quan đến con số 6.

Mà Đường Nhị Đả vượt qua nhiều dòng thời gian như vậy, có được hàng vạn mảnh ghép ký ức từ những dòng thời gian đó, gã liền thật sự trở thành người như vị đội trưởng kia tiên đoán, có được năng lực "đoán trước" sự xuất hiện của dị đoan nguy hiểm.

Các đội viên khác bắt đầu gọi gã là 【nhà tiên tri nhỏ】, nhưng trong lòng Đường Nhị Đả biết rõ gã chẳng phải là 【nhà tiên tri 】gì hết.

Gã chỉ là một gã thợ săn vô dụng đã trải qua hết tất cả các dòng thời gian mà chẳng thay đổi được điều gì.

Mà nhà tiên tri chân chính đã đoán được gã sẽ đến, đem tất cả quyền lợi và trách nhiệm giao cho một gã thợ săn điên cuồng Đường Nhị Đả.

【 nhà tiên tri 】 tiên đoán chưa bao giờ có sai lầm, những đội viên trong căn cứ may mắn được 【 nhà tiên tri 】cứu sống hết lòng tin tưởng không nghi ngờ.

Từ đó về sau, căn phòng đó cứ như thế dần trở nên vô hình, không còn ai muốn tìm hiểu bí mật bên trong nó.

Nhưng theo thời gian trôi đi, cùng với cái ch3t của vị đội trưởng truyền kỳ kia, Đường Nhị Đả không ổn định trạng thái tinh thần ch4m rãi mất dần uy tín trong căn cứ, thay đổi cái nhìn của các đội viên.

Bọn họ bắt đầu trở nên không tin tưởng Đường Nhị Đả nữa, nghi ngờ gã có thật sự có quyền hạn cao đến như vậy hay không, nghi ngờ gã có lạm dụng chức quyền để chỉ làm những việc phục vụ cho bản thân mình không.

Đường Nhị Đả mạnh mẽ ra lệnh cu0ng chế bắt giam 【dị đoan hình người 】làm mọi thứ hoàn toàn mất khống chế, sự nghi ngờ len lỏi âm thầm giữa các đội viên.

—— nếu người sống nào cũng có thể tùy ý bắt giữ như dị đoan hình người, thì ý nghĩa của sự tồn tại có phải đã từ bảo vệ biến thành tàn sát?

Loại quyền hạn chí cao vô thượng này thật sự rất dễ làm cho 【 người 】tràn ngập tình cảm và dục v0ng phạm đủ mọi sai lầm.

Chỉ có 【 thần 】 mới có thể có được loại quyền hạn này.

Đội trưởng chi đội 1 trong lời đồn giống như thần vậy, không có tư dục, cũng không phạm sai lầm, mọi người đều rất kính yêu anh.

Đáng tiếc vị【 thần 】 này cuối cùng nổi điên rồi tự sát.

Các đội viên mơ hồ cảm giác được, người thừa kế Đường Nhị Đả được 【 thần 】chọn lựa cũng có dấu hiệu điên loạn và tự sát —— càng nhìn thấy nhiều dị đoan thì định trước rằng kết cục cũng giống như thần.

Các đội viên không lên tiếng mà ngầm đồng ý Đường Nhị Đả tự sát cùng với tất cả các dị đoan, cũng như ngầm đồng ý với vận mệnh định sẵn của gã – vận mệnh của một gã thợ săn.

【 thợ săn 】là kẻ giết đi con sói tượng trưng cho 【 thân phận thần linh】, vận mệnh của gã chính là trước khi ch3t đi, phải mang theo con 【 sói 】độc ác nhất mà nhà tiên tri đã tiên đoán.

Gã thợ săn cầm lấy khẩu súng bạc khắc ho4hồng và đi về phía cuối số phận của mình.

- ——oOo—

Chương 156

Kiến trúc toàn thể của căn cứ là hình tròn, mà phòng dị đoan 【0001】lại nằm ở đỉnh của nó, là nơi sâu nhất, cũng chính vì vậy mà con đường đi tới căn phòng đó nghiêng xuống phía dưới.

Đường Nhị Đả tiếp tục đi xuống dưới.

Càng đi xuống hơi nước càng nhiều, có thể ngửi được mùi tanh của hỗn hợp rong biển và các loại cá dưới đáy biển.

Nhưng mùi tanh này cũng không nồng lắm, chỉ thoang thoảng trong không khí, ngửi vào khiến người ta cảm thấy mơ màng như cảm giác chìm vào đáy nước. Đường Nhị Đả đã trải qua rất nhiều kiểu công kích của dị đoan nên loại khí vị mê hoặc này không ảnh hưởng gì đến gã.

Nhưng đối với một người mẫn cảm với mùi tanh mà nói thì loại khí vị này rất có hiệu quả làm hạ thấp giá trị tinh thần cực kỳ nghiêm trọng.

Mùi tanh lúc có lúc không trong gian làm đồng tử Mục Tứ Thành co lại, tiếng hít thở của cậu thô nặng có vẻ rất khó khăn, Lưu Giai Nghi rất nhanh phát hiện cậu không ổn: “Mục Tứ Thành?”

“Mùi tanh này làm anh nhớ đến phụ bản 《 Thị trấn Siren》 đã từng chơi qua, người cá trong đó chính là có mùi này.” Mục Tứ Thành lắc lư đầu, cố làm mình tỉnh táo, “Có thể quái vật ở đây có hình dáng người cá.”

Hiện tại bọn họ đang ở trong hiện thực, nếu như bị quái vật mê hoặc thần chí thì cũng không có thuốc tẩy trắng giá trị tinh thần để hồi phục lại.

“Hay là tạm thời cậu dùng giấy vệ sinh bịt lỗ mũi lại đi, để khỏi ngửi thấy mùi này nữa.” Mộc Kha móc một bao giấy vệ sinh đưa cho Mục Tứ Thành, “Hít thở ít thôi, nếu giá trị tinh thần của cậu bị hạ thấp thì chúng ta liền phiền phức đấy!”

“Khoan đã..” Mục Tứ Thành vừa định duỗi tay qua lấy bao giấy vệ sinh Mộc Kha đưa thì nhíu mày chậm chạp nói, “Mùi này.. còn thoang thoảng có mùi tiền nữa.”

Mộc Kha nhanh chóng lấy lại bao giấy vệ sinh, đôi mắt thẳng lăng lăng nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu ngửi được mùi của Bạch Liễu rồi à? Có ngửi được anh ta đang ở đâu không?”

Cánh tay Mục Tứ Thành đưa ra dừng ở giữa không trung, khuôn mặt cậu không cảm xúc liếc nhìn Mộc Kha.

Mộc Kha tiếp tục hai mắt tỏa sáng nhìn Mục Tứ Thành, hận không thể dí đầu cậu xuống đất để đánh hơi như chó: “Cậu ngửi nhanh đi!”

Mục Tứ Thành: “……”

Sao lúc nãy còn bảo tôi hít thở ít thôi?! Bây giờ xem tôi như công cụ sử dụng dzẫy?!

Cùng lúc đó, rốt cuộc Đường Nhị Đả cũng từ trong bóng đêm s0 soạng ra tới, gã từng bước lướt qua đám sương mù đen quanh quẩn bên thân, n4mchặt súng thợ săn, nhắm ngay Bạch Liễu đang đứng trước căn phòng 【0001】không bao giờ mở cửa.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, Đường đội trưởng.” Bạch Liễu mỉm cười nhìn Đường Nhị Đả, hắn giương mắt nhìn họng súng Đường Nhị Đả nhắm về phía mình, “Chúng ta cùng nhau thương lượng giao dịch tôi mới nghĩ ra đi, được không nào?”

“Tôi giao cho anh phương án giải quyết khí ho4hồng Càn Diệp, nhưng đổi lại anh mở cánh cửa phòng sau lưng ra cho tôi nhìn bên trong nhé?”

“Chỉ cần không có vụ nổ kia thì khí ho4hồng Càn Diệp sẽ không tràn lan khắp nơi trên thế giới.” Trong đôi mắt màu xanh biển của Đường Nhị Đả có một cơn lốc xoáy cảm xúc cực lớn đang điên cuồng xoay tròn, tựa như muốn c4n nuốt Bạch Liễu và cả chính bản thân gã, “Tôi cảm thấy sự tồn tại của cậu sẽ tạo thành nguy hại hơn so với khí ho4hồng Càn Diệp.”

“Cho nên anh rốt cuộc quyết định gi3t ch3t tôi, không trao đổi phương án giải quyết với tôi nữa.” Bạch Liễu hơi có chút kinh ngạc mà nhướng mày, hắn thú vị nhếch khóe miệng, “Vậy còn hơn một ngàn người vô tội khác đã bị khí ho4hồng Càn Diệp ô nhiễm thì sao, anh quyết định không cứu họ à?”

Bạch Liễu đẩy họng súng Đường Nhị Đả ra phía trước, không nhanh không chậm hỏi gã: “Anh muốn trơ mắt nhìn bọn họ khô héo sao, Đường đội trưởng?”

Đồng tử Đường Nhị Đả mở rộng, gã n4mchặt súng không buồn quan tâm lời Bạch Liễu nói: “Cứu bọn họ tức là để cậu tồn tại, cậu tồn tại thì chỉ có thể cứu được một ngàn người, nhưng nếu có thể trừ bỏ mối nguy hại là cậu thì ngoài một ngàn người đó tất cả đều được cứu, để cậu tồn tại là phương án tệ hại nhất.”

“Hy sinh một ngàn người, sau đó gi3t ch3t cậu mới là lựa chọn đúng đắn.”

“Lựa chọn á?” Bạch Liễu tới gần Đường Nhị Đả, gần đến nỗi họng súng của Đường Nhị Đả đã chạm lên trán hắn, hắn mỉm cười, “Nghe giống như là tôi sẽ nói, cũng giống là việc tôi sẽ làm vậy, Đường đội trưởng, rốt cuộc anh đưa ra một sự chọn lựa rất phù hợp với giá trị quan của tôi.”

“Vậy tại sao anh không trực tiếp nổ súng đi?” Bạch Liễu dùng tay cầm họng súng Đường Nhị Đả, hắn nhìn thẳng Đường Nhị Đả, “Anh chọn lựa chính xác rồi, vậy thì còn do dự gì nữa?”

“Là bởi vì trong một ngàn người bị ô nhiễm đó, có một người tên là Tô Dạng phải không?”

Đường Nhị Đả luôn bình tĩnh nãy giờ rốt cuộc không thể kiềm chế được mà run tay, đôi mắt màu lam bởi vì cảm xúc kịch liệt mà chuyển thành gần như màu đen trong nháy mắt, hô hấp

cũng nặng nề, gã n4mchặt khẩu súng đến độ đầu ngón tay trắng bệch.

Tô Dạng thường thường che miệng lại họ sặc sụa, trên thẻ nhân viên lúc nào cũng có mùi nước ho4gay mũi đến kỳ quái,, anh cố nhịn mà luôn đem theo một lọ nước ho4khí ho4hồng Càn Diệp bên người để trì hoãn tốc độ héo tàn, rõ ràng là con gái chỉ vừa mới đầy tháng nhưng rất ít khi về nhà, mỗi lần kiểm tra đo lường đều nhận thấy nội tạng và xương cốt đã dần dần khô héo …

Tất cả đều rõ ràng trước mắt, Tô Dạng lại một lần nữa sẽ héo tàn.

Tô Dạng ngửa đầu cười ngượng ngùng với Đường Nhị Đả, anh nói đội trưởng, không cần gấp gáp tìm kiếm phương pháp giải quyết khí ho4hồng Càn Diệp đâu, chúng ta làm ngành này thì kết cục hẳn là sớm đoán được, được ngày nào hay ngày đó, tôi cũng đã có vợ con, tuy rằng cảm thấy có lỗi với bọn họ nhưng tôi thật sự không có gì tiếc nuối cả, tôi rất hạnh phúc.

Nếu tôi ch3t thì căn cứ sẽ cấp cho gia đình tôi một khoản trợ cấp an ủi, Tiểu An và tôi vẫn luôn muốn dọn sang nhà mới, chờ đến khi nhận được số tiền này, rốt cuộc cô ấy có thể mang con sống ở một nơi ưng ý rồi.

“Đội trưởng!” —— Tô Dạng cười gọi gã, cúi chào gã, dùng con ngươi trong suốt sạch sẽ nhìn gã, nói: “Phó đội trưởng chi đội 3, Tô Dạng, có yêu cầu với nhiệm vụ cuối cùng, bởi vì tôi đã bị ô nhiễm nên hãy để tôi thay anh, mang đội điều tra tới nhà máy ho4hồng!”

Lại là như vậy!

Đường Nhị Đả c4n răng đến độ quai hàm run rẩy, cảm xúc nồng đậm trong ánh mắt như muốn tràn ra ngoài, tròng trắng đều là tơ máu dày đặc.

Tô Dạng rõ ràng biết Bạch Liễu n4mgiữ phương pháp giải quyết, nhưng đến khi sắp ch3t anh cũng lại một lần nữa kiên trì buông tha Bạch Liễu, bởi vì anh tin tưởng Bạch Liễu vô tội.

Cho dù Bạch Liễu có biện pháp giải quyết mọi thứ thì Đường Nhị Đả cũng không nên dùng phương pháp tra tấn như vậy để bức bách Bạch Liễu!

Tô Dạng kiên quyết muốn thả Bạch Liễu, giống hệt như dòng thời gian kia!

Gã sẽ không để sai lầm xảy ra lần nữa! Gã sẽ không để Bạch Liễu sống sót rời khỏi căn cứ!

Cho dù hy sinh Tô Dạng và hơn một ngàn người cũng không làm vụ nổ kia xảy ra, Bạch Lục trưởng thành quá sức nguy hiểm, chỉ tham gia ba phụ bản đã liên hệ được với Tà Thần, còn thể thể thao túng Tà Thần ô nhiễm đến dị đoan..

Nếu thả cậu ta liền tương đương với giao tất cả dị đoan vào tay Bạch Lục —— khuôn mặt máu me đầm đìa của các đội viên đã ch3t trong tay Bạch Lục lại hiện ta trước mắt Đường Nhị Đả, bọn họ rít lên ——

—— đội trưởng, Gi3t ch3t hắn! Gi3t ch3t ngọn nguồn của hết thảy mọi thứ! Giết hắn thì tất cả mới có thể kết thúc! Nếu không cả thế giới sẽ tồn tại dưới sự thống trị của Tà Thần!

Cho đến lúc đó, những người mà Tô Dạng muốn bảo vệ, cha mẹ anh, vợ, con gái, còn có toàn bộ chi đội 3, đều sẽ héo tàn vì loại nước ho4này.

Gã không cứu được Tô Dạng, khi gã muốn cứu, Tô Dạng lại muốn gã cứu người khác.

Đường Nhị Đả kéo cò súng, trong nháy mắt đột nhiên từ bên cạnh có người chạy ra.

Anh từ sau lưng Đường Nhị Đả gập tay gã lại, viên đạn sượt qua sát bên chân Bạch Liễu, Lục Dịch Trạm nhìn mà trong lòng run lên kêu một tiếng: "Cha, Bạch Liễu tớ gọi cậu là cha luôn được chưa! Lần sau cậu đừng n4mhọng súng người khác chĩa vào mình chứ?! Tớ mà phản ứng chậm một chút thì bây giờ phải cùng cậu ăn lẩu ở âm tào địa phủ rồi!"

Bạch Liễu lười nhác mà dựa vào trên tường, mắt lé xem Lục Dịch Trạm: "Thì cũng mới học được từ cậu chứ đâu."

Mười phút phía trước anh đẹp trai Lục Dịch Trạm n4mlấy nòng súng Bạch Liễu nhắm ngay chính mình giữa trán nghẹn lời: "…… Cậu không thể học cái nào tốt của tôi à?!"

"Không thể." Bạch Liễu hơi hơi bĩu môi, "Tôi chỉ thích học cái xấu thôi biết không!"

Đường Nhị Đả đột nhiên bị Lục Dịch Trạm cao to từ phía sau nhào tới làm cho bất ngờ, trong nháy mắt không phản ứng kịp, gã thậm chí còn không nghĩ đến người thường như Lục Dịch Trạm sẽ xuất hiện ở nơi vùng cấm này, cho nên vừa rồi gã còn tưởng sau lưng là quái vật do Bạch Liễu khống chế.

Đường Nhị Đả muốn gi3t ch3t quái vật, theo bản năng cầm súng chuẩn khị bắn thứ sau lưng mình, vừa quay đầu trong nháy mắt thì thấy không phải quái vật, mà là người cảnh sát bị gã mang về đây Lục Dịch Trạm.

Chưa hết kinh ngạc, suýt nữa thì bắn trúng người vô tội, Đường Nhị Đả khống chế không kéo cò súng, gã ném súng mình đi làm viên đạn bắn qua một bên.

Lục Dịch Trạm lợi dụng khe hở vài giây lúc Đường Nhị Đả thu hồi công kích súng của gã thì dùng tiểu xảo mình học được ở trường cảnh sát, lưu loát giữ chặt đôi tay Đường Nhị Đả bắt chéo sau lưng khống chế gã.

Đường Nhị Đả nếu cố gắng thì cũng không thể không thoát được, gã được huấn luyện chuyên nghiệp, tố chất thân thể so với Lục Dịch Trạm thì chỉ hơn chứ không kém, nhưng nếu gã muốn thoát ra thì phải dùng cách thức bạo lực, hiện tại tay chân của Lục Dịch Trạm đều dán sát gã, như vậy Lục Dịch Trạm nhất định sẽ bị mất tay mất chân, Đường Nhị Đả cũng không muốn tổn thương Lục Dịch Trạm vì anh chỉ là người thường, cho nên tư thế phản kháng cũng thu lực không ít.

Càng làm cho Lục Dịch Trạm lên mặt.

Có tiện nghi không chiếm là thằng ngu, Lục Dịch Trạm lợi dụng khe hở Đường Nhị Đả không muốn làm anh bị thương, n4mlấy hai tay bắt chéo sau lưng của Đường Nhị Đả áp gã lên tường.

Đường Nhị Đả tức đến nỗi gân xanh nổi đầy cổ: “Tôi là thượng cấp của cậu đó! Cậu buông tôi ra!”

Lục Dịch Trạm được tiện nghi còn khoe mẽ, một bên dùng thân thể to bự của mình áp Đường Nhị Đả dán trên vách tường gắt gao, một bên tỏ vẻ đáng thương la lớn: “Sếp ơi! Đừng tùy tiện dùng súng vậy chứ! Có chuyện gì cả nhà ngồi xuống ăn cái lẩu cùng nhau tâm sự được mà! Cứ phải để máu chảy làm chi! Tôi thề là bạn tôi tuy rằng không phải người tốt gì, nhưng chuyện xấu cậu ta làm chưa đến nỗi phải bị tử hành đâu sếp ơi!!”

Bạch Liễu thuận miệng hùa theo Lục Dịch Trạm: “Đúng vậy đó sếp ơi, tôi chỉ làm buôn bán nhỏ, giao dịch lớn nhất giá trị cũng chưa đến một vạn nữa, không đến mức đối xử với tôi như vậy chứ?”

- ——oOo—

Chương 157

Đường Nhị Đả bị chọc tức đến sắp ngất xỉu: Lục Dịch Trạm, cậu buông tôi ra! Cậu không biết Bạch Liễu là loại quái vật nguy hiểm như thế nào đâu!”

Lục Dịch TrạmLục Dịch Trạm đột nhiên nghiêm túc hẳn lên: “Tôi dùng tính mạng của tôi đảm bảo, đời này của Bạch Liễu từ trước đến nay chưa làm bất cứ chuyện gì vi phạm pháp luật cả.”

Đường Nhị Đả hai mắt đỏ sậm: “Đó cũng chỉ là trước mắt thôi, chẳng lẽ cậu không biết, Bạch Lục người này chính là loại hình tội phạm bẩm sinh hay sao?!”

“Chỉ cần cho cậu ta một cơ hội và hoàn cảnh thích hợp, cậu ta sẽ thực hiện hành vi phạm tội không thể cứu vãn. Cậu cũng là cảnh sát, chẳng lẽ cậu không biết cách xử lý loại người này như thế nào sao?”

“…… B0p ch3t hành vi phạm tội, kiểm soát hành vi và quan sát động cơ.” Lục Dịch Trạm trầm ngâm một chút rồi trả lời.

Tiếng hít thở của Đường Nhị Đả nặng nề, giọng nói lạnh lùng: “Ở Cục Xử lý Dị đoan, chúng ta chỉ có một loại phương pháp xử lý hợp lý nhất đó chính là gi3t ch3t.”

Nói xong, lợi dụng lúc Lục Dịch Trạm lơi lỏng trong một chớp mắt, cánh tay Đường Nhị Đả đã vùng vẫy thoát khỏi khống chế của anh.

Đường Nhị Đả trở tay xoay người n4mlấy cánh tay Lục Dịch Trạm hung hăng vặn một cái, Lục Dịch Trạm ăn đau lập tức liền buông ra, Đường Nhị Đả chuyển sang thế tấn công, trở tay dùng khủy tay chèn cổ Lục Dịch Trạm, tay trái vung lên, không chút do dự nã súng vào Bạch Liễu đang đứng đối diện.

Lục Dịch Trạm bị chèn cổ thì giãy giụa, đôi tay anh n4mchặt lấy tay Đường Nhị Đả, một chân bay đá lên hành lang, phần eo phát lực đá vào súng Đường Nhị Đả.

Họng súng Đường Nhị Đả chệch sang một bên hụt mục tiêu, viên đạn bắn vào hành lang kim loại, đoàngg một tiếng giòn tan rồi dội ngược về hướng về Bạch Liễu cùng với tiếng hô tê tâm liệt phế của Lục Dịch Trạm: “Bạch Liễu!! Nằm sấp xuống!!”

Viên đạn sượt qua vành tai Bạch Liễu, đập vào căn phòng 【0001】sau lưng hắn, nhưng quỷ dị là một chút tiếng vang cũng không có, cứ mềm oặt mà rơi xuống mặt đất.

Ánh mắt Đường Nhị Đả và động tác hắn ẩn chứa sự hung tàn: “Cậu có biết thứ cậu nhất định cứu là gì không?!”

Gã thủ thế phát lực, ngón trỏ và ngón giữa tách ra giữ chặt lấy một tấc xương trên hầu kết Lục Dịch Trạm, Lục Dịch Trạm hít thở không thông vô thức buông lỏng tay gã ra, chân phải Đường Nhị Đả dứt khoát lưu loát gắt gao quấn lấy cánh tat

Lục Dịch Trạm cong người qua, đầu gối hung hăng chấn vào đỉnh đầu Lục Dịch Trạm.

Đầu Lục Dịch Trạm ong ong một tiếng, bị Đường Nhị Đả đạp vào xương chẩm ấn quỳ một gối trên mặt đất, anh cảm thấy răng hàm của mình dường như bị lỏng ra hết rồi vì cú đá vừa rồi của Đường Nhị Đả.

Quả nhiên vừa rồi Đường Nhị Đả không dùng hết sức lực.

Miệng Lục Dịch Trạm tê rần, máu từ kẽ răng bị va chạm mạnh chảy ra rớt trên mặt đất, dính đầy khuôn mặt của anh.

Vừa nãy bắn hụt Bạch Liễu, Đường Nhị Đả lại một lần nữa giơ súng lên chĩa vào hắn, Bạch Liễu bất động thanh sắc cầm đồng tiền xu trước ngực, hắn lé mắt nhìn Lục Dịch Trạm đang bị Đường Nhị Đả khống chế ——

—— tuy rằng hắn đã đồng ý với Lục Dịch Trạm là không gọi quái vật ra nữa, nhưng tình huống trước mắt cũng có thể gọi là bất đắc dĩ nhỉ?

Nhưng sau lần triệu hồi trước đó, Bạch Liễu rõ ràng cảm nhận được sinh mệnh của mình dường như bị tiêu hao rất nhiều, khiến cơ thể hắn suy nhược rất nhanh, hắn băn khoăn không biết nếu sử dụng một lần nữa thì sẽ xảy ra chuyện gì …

Lục Dịch Trạm thấy động tác Bạch Liễu n4mđồng xu thì anh không nhịn được chửi một tiếng, muốn chống sàn nhà bò dậy: ““Bạch Liễu! Đừng dùng cái kia!! Đừng triệu hoán những quái vật đó nữa!!”

Trên hành lang đen nhánh sau lưng đột nhiên xuất hiện một bóng đen vun vút lao tới, dnd phản ứng cực nhanh, gã không chút do dự muốn nã tiếp một phát súng về bóng đen thoạt nhìn giống quái vật đó, thế nhưng chưa kịp hành động thì đã bị bóng đen chồm tới muốn cướp súng, Đường Nhị Đả bèn trở tay dùng báng súng đập trở lại.

Bóng đen bị đập trúng, thấp giọng "Đệt" một tiếng, nhanh chóng biến vào màn đêm.

"?!" Lục Dịch Trạm quỳ rạp trên mặt đất hoảng sợ, kêu lên thảm thiết: "Không phải đã kêu cậu đừng gọi quái vật ra hay sao!"

Bạch Liễu vô tội nhún vai: "Tôi không có nha, chưa kịp gọi nữa này, 【 quái vật 】đó tự xuất hiện mà."

Mục Tứ Thành từ trong bóng đêm bước ra, cậu dùng ngón cái lau vết máu trên mặt mình do bị báng súng đập, liếc nhìn Bạch Liễu rất không kiên nhẫn: "Anh nói ai là quái vật đó?!"

Trên tay cậu cầm súng chuẩn xác chĩa vào Đường Nhị Đả.

Cứ như vậy là bị trộm đi khẩu súng, Đường Nhị Đả vẫn như cũ không biến sắc: "Quả nhiên là cậu, đạo tặc Mục Tứ Thành."

Bóng đen kìa vừa ra tay trộm súng thì Đường Nhị Đả cũng lập tức biết được —— đây là chính là thành viên 【 Khỉ mũ đạo

tặc 】trong đội Bạch Lục, lúc gã từng đuổi bắt cũng đã bị đối phương trộm súng như vậy.

Sau đó đối phương một bên vừa chơi đùa khẩu súng trên các ngón tay, một bên vừa đánh gục tất các đội viên và Đường Nhị Đả đang đuổi bắt hắn.

Từ bóng đêm đi ra thêm một người khác cũng giơ súng chĩa vào gã, là Mộc Kha, Lưu Giai Nghi đứng bên cạnh Mộc Kha khuôn mặt không hề có cảm xúc nhìn Đường Nhị Đả.

Người giao dịch Mộc Kha, Phù thủy nhỏ Lưu Giai Nghi, Khỉ mũ đạo tặc Mục Tứ Thành ———— Đường Nhị Đả thong thả mà nhìn chung quanh một vòng, đây đều là những người quen cũ của gã.

———— chỉ cần thêm một đội viên trung tâm nữa là 【Đoàn Xiếc Thú Lang Thang 】của Bạch Lục sẽ đủ mặt.

5 năm sau, bọn họ sẽ được Bạch Lục huấn luyện thành những thủ hạ chó điên trung thành nhất, sẽ biến thành những con quái vật trong trí nhớ Đường Nhị Đả.

—— một đạo tặc chỉ cần chớp mắt là có thể trộm súng trong tay gã, một Phù thủy nhỏ xếp hạng 4 trong bảng xếp hạng Quốc Vương, và Mộc Kha, lúc gã bắt đầu điều tra Mộc Kha thì người này đã tích lũy được một số tài sản lớn đến không thể tưởng tượng nổi.

Còn có 【 Tên hề xạ thủ 】, đội viên điên loạn nhất trong team, chính tên này đã tàn sát toàn bộ đội ngũ của gã trên sân

thi đấu giải đấu, thân phận trong hiện thực là con trai một kẻ buôn lậu súng ống đạn dược, trước khi vào trò chơi là một tên tội phạm bị truy nã toàn cầu, liên quan đến các tổ chức khủng b0 lớn trên thế giới.

————cũng chính【 Tên hề súng bắn tỉa 】này đã phối hợp với Bạch Lục, dùng viên đạn bạc bắn ch3t Tô Dạng ở dòng thời gian ban đầu.

Nhưng hiện tại, tất cả mọi thứ đều chưa xảy ra.

Những tên quái vật đó đều chỉ là những đứa trẻ chưa trưởng thành, còn chưa gây ra những tội ác tày trời đó thì bây giờ đã bị gã nhốt toàn bộ trong nhà giam không thấy đáy này. Chỉ cần gã nhẹ nhàng bắn một phát súng thì tương lai đen tối mà gã sợ hãi sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Đôi mắt không có tiêu cự của Đường Nhị Đả lướt từ Lưu Giai Nghi cả người ướt đẫm dơ dáy bẩn thỉu đến khuôn mặt rướm máu và đôi tay cầm súng không chuyên nghiệp của Mục Tứ Thành, rồi lại chuyển sang Mộc Kha sắc mặt căng thẳng, đang n4mchặt súng nhắm ngay gã.

Cuối cùng, gã nhìn về phía Bạch Liễu đang đứng trước cửa dị đoan 【0001】.

Bọn họ đều không giống trong trí nhớ của Đường Nhị Đả, còn quá yếu ớt, quá mỏng manh, tựa như hồi ức kinh khủng về bọn họ chỉ là do Đường Nhị Đả tưởng tượng ra để an ủi bản thân mình, nhưng nháy mắt vừa nhìn thấy Bạch Liễu thì suy nghĩ này lại tan biến.

Chỉ có Bạch Liễu không thay đổi gì cả, hắn giống hệt người trong trí nhớ của Đường Nhị Đả ở dòng thời gian kia, mặc một bộ quần tây áo sơ mi trắng đơn giản rẻ tiền, dáng người thon gầy và đôi mắt đen như mực không hề có chút ánh sáng.

Bạch Liễu bình tĩnh mà rũ mắt nhìn về phía Đường Nhị Đả, đôi mắt đen như bầu trời đêm như thể không bao giờ nghênh đón ban ngày, hắn nhìn chăm chú gã, giống như là vực sâu đang nhìn chăm chú gã thợ săn vô dụng.

Đó là một loại rất kỳ quái cảm giác.

Đường Nhị Đả có quá nhiều ký ức, gã đã không còn nhớ mình đã trải qua bao nhiêu dòng thời gian nữa, trong đầu gã chỉ toàn là hồi ức đau đớn thống khổ, vì vậy gã đã quên mất rất nhiều sự việc rồi.

Nhưng từ trước đến nay, ký ức nhiều vô số như thế mà trong đầu gã cũng chỉ lưu lại một đôi mắt đen như mực của Bạch Liễu là rõ ràng nhất.

Bạch Liễu như một vị thần tà ác không thể phá hủy, không thể đánh gục được, vĩnh viễn ở sâu nhất trong vùng ký ức xưa cũ, cứ như vậy dùng ánh mắt bình tĩnh mang theo một chút ý cười nhìn chăm chú Đường Nhị Đả, tựa như từ trên cao nhìn xuống một cách thương hại, nói, anh xem cho dù anh giãy giụa như thế nào thì vẫn không đạt được kết quả anh mong muốn, không cứu được người anh muốn cứu.

Những người đã ch3t vô số lần duỗi tay bắt lấy mắt cá chân Đường Nhị Đả, muốn kéo gã xuống vực sâu và địa ngục, thê

lương tru lên với gã —— đội trưởng!! Gi3t ch3t hắn!! Báo thù cho chúng tôi!!

Mỗi một ký ức hồi tưởng lại trong đầu Đường Nhị Đả đều có thể k1ch thích tình cảm của gã, cuối cùng trộn lẫn lại biến thành một mảnh xám đen không phân rõ chuyện này hay chuyện kia, mà là một ký ức hỗn hợp chứa đầy hận thù của rất nhiều người —— đã không còn là ký ức của riêng một mình Đường Nhị Đả nữa.

Tựa như có rất nhiều người ch3t đi rồi ở lại trong đầu gã, tồn tại bên người gã, mỗi phút mỗi giây không lúc nào ngơi nghỉ, đưa khuôn mặt đẫm máu ghé sát vào bên tai Đường Nhị Đả nói nhỏ —— đội trưởng, tại sao anh chưa báo thù cho tôi?

Anh quên chúng tôi rồi sao?

Quên những đội viên đã ch3t vì anh, quên mất ý nghĩa tồn tại của bản thân, quên lý do tại sao anh muốn đi trên con đường này rồi sao?

Loại phẫn nộ này sẽ không ngừng lập đi lập lại rồi lên tới đỉnh điểm mỗi khi Đường Nhị Đả nhìn thấy Bạch Lục.

Giống như những oan hồn luôn quanh quẩn bên người gã nghẹn ngào trút hết sự giận dữ của mình lên Bạch Lục, tại sao mi lại làm như vậy!!

Những loại đồ vật mà mi mang đến thế giới này hại biết bao nhiêu người vô tội, mi không cảm thấy tội lỗi chút nào sao?!

Đây là điều mà Đường Nhị Đả chất vấn Bạch Lục khi lần đầu tiên bắt được hắn.

Lúc ấy gã còn trẻ, đối diện với Bạch Lục không thể duy trì bình tĩnh, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ là muốn trút hết cả băng đạn vào Bạch Lục đang ngồi trong phòng thẩm vấn.

Tổn thất gần hai chi đội mới có thể bắt được Bạch Lục này về căn cứ, nhưng một số các đội viên khác cũng bị 【Đoàn Xiếc Thú Lang Thang】bắt làm con tin.

Mà khi thẩm vấn Bạch Lục, cứ mỗi phút mỗi giây các đội viên may mắn còn sống sót trong căn cứ sẽ nhận được video tra tấn bức cung các đội viên bị bắt đi.

Những đội viên bị bắt làm con tin còn sống so với ch3t rồi lại càng đáng sợ hơn, bọn họ bị hành hạ đánh đập tra tấn dã man sau đó bị quay lại video và gửi vào di động hoặc máy tính các đội viên trong căn cứ.

Mặt tên hề xuất hiện trong video, trên mặt hắn vẽ những khối vuông hoặc ký hiệu ho4mai màu sắc tươi sáng sặc sỡ, dưới mắt phải vẽ một giọt nước mắt màu đen lớn, hai bên môi dùng màu đỏ vẽ thêm chiếc miệng rộng đang cười toe toét một cách kho4trương.

Bên cạnh hắn là một đội viên ngồi trên ghế hành hình, đã bị tra tấn đến độ nhìn không ra hình người được nữa. Tên hề nói, nếu muốn đội viên của các người sống sót thì lấy lão đại của chúng ta ra trao đổi đi.

Khuôn mặt đội viên đó Đường Nhị Đả nằm mơ cũng không thể quên được.

Chế phục trên người anh ướt đẫm máu, toàn thân vô ý thức co rút run rẩy, thẻ nhân viên trước nguc cũng loang lổ vết máu, mơ hồ có thể nhìn thấy một chữ Tô, còn lại các chữ khác đều bị máu làm ướt nhẹp.

Đội viên đó bị tên hề n4mtóc, nhưng ánh mắt trong màn hình không còn tiêu cự nữa, đã hoàn toàn tan rã.

Tên hề như sực nhớ đến gì đó, hắn n4mtóc, đem người đội viên đang thở thoi thóp trên ghế, mí mắt đã nhắm nghiền, dí sát vào màn hình cười nói, à quên nói cho mấy người biết thân phận của người bị phạt lần này, đây là phó đội trưởng chi đội 3 Tô Dạng.

Tô Dạng khổ sở nâng khuôn mặt chi chít vết thương dơ dáy bẩn thỉu lên, máu loãng từ vết thương trên trán anh nhỏ giọt xuống, rơi từ mắt, đọng lại ở cằm rồi tí tách rớt đầy trên mặt đất.

Anh bị tên hề xé rách miệng vết thương, đau đớn đánh thức ý thức đang mơ hồ của Tô Dạng, anh trì độn nhìn về màn hình, khô khốc nói, đội trưởng, nhất định phải bình tĩnh, đừng làm theo lời của bọn họ.

Đường Nhị Đả chẳng suy nghĩ gì được nữa, gã đứng trước video Tô Dạng bị hành hạ, đầu óc đông đặc như đá.

Gã dặn lòng nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh, gã không thể lạm dụng tư hình với tù nhân chưa có chứng cứ xác thực, gã phải giữ vững chính nghĩa tư pháp, chính Tô Dạng nói với gã như thế, chính Tô Dạng đã hy vọng gã giữ vững điểm mấu chốt, duy trì giới hạn cuối cùng giữa người và quái vật.

Nếu người chấp pháp mất đi bình tĩnh bắt đầu ngược đãi phạm nhân thì chẳng khác gì với tên hề trong video kia.

Đường Nhị Đả hận không thể trực tiếp gi3t ch3t Bạch Lục đang ngồi ở ghế đối diện, còn nhìn gã thong thả mỉm cười.

Nhưng Tô Dạng máu me đầy mặt nhìn gã nói câu ấy, biến thành một sợi dây thừng vô hình cột gã gắt gao trên ghế, làm gã chỉ có thể đỏ mắt, giữ khoảng cách, gào rống chất vấn hành động của Bạch Lục và sứ giả độc ác đứng sau màn kia.

Gân xanh trên trán Đường Nhị Đả nổi lên, hung tợn chất vấn Bạch Lục: “Cậu đã có tiền, có sự giàu sang, cũng đủ để cậu tùy tiện tiêu xài phung phí mấy đời, tại sao lại còn tiếp tục gây hại cho người khác chứ, chỉ vì đồng tiền mà cậu lại gieo rắc tà ác vào thế giới này như vậy!!”

Mà Bạch Lục chỉ nhếch khóe miệng, đôi khuỷu tay của hắn chống trên ghế dựa mười ngón đan vào nhau, trên cổ tay là đôi còng tay màu bạc.

Hắn lười nhác mà tựa lưng vào ghế ngồi, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về Đường Nhị Đả phía đối diện, cười cợt Đường Nhị Đả lập lại câu hỏi: “Tại sao tôi phải đem tà ác vào thế giới này ư?”

Hắn chống mặt bàn đứng lên, nghiêng thân thể cúi đầu nhìn chăm chú vào Đường Nhị Đả đang bị cảm giác áp bách cố định trên ghế không thể động đậy, trước nguc áo sơ mi lộ ra đồng tiền xu và giá chữ thập ngược lắc lư qua lại.

Đường Nhị Đả cảnh giác vớt tay ra sau eo, gã ngẩng đầu nhìn Bạch Lục.

Bạch Lục rũ mắt: “Anh cảnh sát, vì sao tôi phải đem tà ác vào thế giới này, tất nhiên là trên thế giới này có rất nhiều người muốn mua tà ác của tôi nha.”

“Tôi không làm chuyện không có lợi, nhưng nhìn chung mà nói, tôi cũng chỉ là một mắt xích trong vòng tròn cung cầu, anh không nên nghiêm khắc trừng phạt một kẻ buôn lậu như tôi mà là những kẻ nhân loại tham lam thích mua sắm tà ác kia mới phải, không có bọn họ thì tôi cũng không tồn tại.”

Đường Nhị Đả ngừng thở nhìn về phía Bạch Liễu.

Bạch Lục lại chậm rì rì mà ngồi trở về: “Tại sao anh không đi bắt những người đó đi?”

“Là vì số lượng bọn họ quá nhiều đúng không? Nhiều đến nỗi pháp luật cũng không rớ tới bọn họ được, anh cảnh sát, tôi hiểu đạo lý này mà.”

Bạch Lục nhướng mí mắt: “Thời điểm thuốc lá bắt đầu lưu hành cũng có rất nhiều người phản đối, từ chính phủ đến dân

chúng bình thường có nhận thức đúng đắn đều phản đối, nhưng bất kể cho áp dụng cách nào đi nữa, từ đánh thuế nhập khẩu cao đến cấm hút thuốc nơi công cộng, cho dù trên mỗi hộp thuốc lá in ấn dòng chữ – hút thuốc có hại cho sức khỏe – hay loại này có thể nâng cao tinh thần, có chứa chất gây nghiện nhẹ, có chứa chất gây hại đến sức khỏe, thì thuốc lá vẫn biến thành loại vật phẩm mang tính thư giãn phổ biến nhất, lưu thông hàng ngày trên thị trường, bởi vì đa số các quốc gia trên thế giới đều thu được một khoản thu nhập kếch xù từ việc đánh thuế nhập khẩu nó.

Bạch Lục một bên nhẹ giọng nói, một bên ánh mắt quét về phía trước túi nguc Đường Nhị Đả —— nơi đó lộ ra nửa hộp thuốc.

Đường Nhị Đả bị ánh mắt xem thường của Bạch Lục đảo qua thì theo bản năng xiết chặt hộp thuốc của mình.

“Anh xem, anh cũng nghiện ngập loại đồ vật này đấy thôi.” Bạch Lục cười khẽ, hắn mở tay ra, “Sếp à, anh không thấy mình tiêu chuẩn kép à? Bản thân anh không chống cự được sự mê hoặc của thuốc lá, thì anh làm sao có thể yêu cầu người dân bình thường chống cự được sự mê hoặc của khí ho4hồng Càn Diệp chứ? Chúng nó chẳng khác gì nhau cả, đều là có thể nâng cao tinh thần, có chứa chất gây nghiện nhẹ, là loại vật chất gây hại cho sức khỏe con người.”

“Hai loại này cơ bản không giống nhau!” Đường Nhị Đả rống giận phản đối, “Cậu không cần đổi khái niệm với tôi Bạch Lục! Tôi có thể cai thuốc nhưng loại kia cai nghiện thì sẽ mất mạng! Bọn họ sẽ khô héo!”

Bạch Lục rốt cuộc cũng phát ra tiếng cười sung sướng từ nội tâm, hắn bình tĩnh nhìn về Đường Nhị Đả: “Anh biết không, lúc thuốc lá bắt đầu lưu hành, có rất nhiều người phổ cập kho4học nói rằng loại này không tốt, đừng đụng vào, anh đã gặp qua bao nhiêu người có thể cai nghiện thuốc lá?”

“Bây giờ anh có thể hứa hẹn rằng mình có thể cai nghiện, còn không phải anh muốn hút thuốc để tìm kiếm cảm giác an toàn, lừa mình dối người sao? Bọn họ từ bỏ khí ho4hồng Càn Diệp thì sẽ khô héo, chẳng lẽ anh từ bỏ thuốc lá thì không bị gì à? Chẳng lẽ anh sẽ không vì không hút thuốc được, trạng thái tinh thần không tốt cảm thấy bực bội à?”

“Cả đời anh sẽ chìm đắm trong trạng thái này, không có lúc nào mà không chống cự loại nghiện ngập này, anh cảm thấy loại này gọi là 【 có thể từ bỏ 】 sao?”

Bạch Lục cười nhìn thẳng Đường Nhị Đả.

Đường Nhị Đả nhìn đôi mắt đen nhánh của Bạch Lục, một chữ cũng không nói được.

Bạch Lục thu hồi ánh mắt của mình, hắn không nhanh không chậm mà nói nhỏ nhẹ: “Cho nên trên cơ sở không thể cai nghiện được, chỉ cần duy trì cung ứng thì thứ này cũng giống như thuốc lá, có thể nâng cao tinh thần, nâng cao sức sản xuất của mọi người, vừa rẻ lại vừa vui sướng.”

“Anh cho rằng thật sự sẽ có người từ chối loại đồ vật này á? Không đây, đám tư bản hám lợi sẽ tự động mở rộng thị trường bán loại đồ vật này, dùng để nâng cao năng suất của công nhân, cuối cùng nó sẽ có vị trí như cà phê vậy.”

Đường Nhị Đả thở dồn dập.

Bạch Lục dùng ánh mắt thương hại nhìn về gã: “Chỉ cần bán tràn lan loại đồ vật này thì con người sẽ có thói quen chấp nhận sự tồn tại của nó, tự động tìm kiếm lý do cho nó, giống như thuốc lá, trên thế giới này cũng có rất nhiều quốc gia hợp pháp hóa cần s4, quà tặng Giáng sinh của bọn họ đều là cần s4 đấy thôi.”

“Có lẽ ngay từ đầu bọn họ cũng cảm thấy loại đồ vật này không tốt, nhưng bây giờ anh nhìn bọn họ đi, bọn đã bắt đầu cảm thấy mình có thể tận hưởng tự do, cảm thấy cao quý hơn chúng ta, còn quay lại thương hại chúng ta, tôi tin là anh đã gặp qua nhiều người như vậy rồi, đúng không cảnh sát Đường?”

“Cho dù anh in nhãn dán 【 ngửi là ch3t 】trên khí ho4hồng Càn Diệp, bọn họ cũng xem như không có gì mà xé đi, sau đó đắm chìm trong hương thơm ho4hồng của nó.

Đường Nhị Đả nhìn dòng chữ đỏ loẹt 【 hút thuốc có hại cho sức khỏe 】trên gói thuốc của mình, khóe mắt muốn nứt ra.

“Người anh ngăn cản không phải là tôi, mà là nhân loại đang đắm mình trong trụy lạc.” Bạch Lục nhẹ giọng nói nhỏ, “Tôi đã nói với họ hãy cẩn thận ho4hồng, nhưng bọn họ vẫn cứ tự nguyện trở thành con rối của tà ác, nguyện ý khô héo, vậy thì sao anh lại có thể trách móc tôi được, anh cảnh sát?”

“Đường đội!!” Cửa phòng thẩm vấn đột nhiên bị đẩy ra, có một đội viên sắc mặt cực kỳ tệ nhìn lướt qua Bạch Lục rồi rơi

xuống khuôn mặt Đường Nhị Đả, giọng nói khó khăn: ““Đã xảy ra chuyện, anh ra ngoài nhìn đi……”

Đường Nhị Đả vừa ra khỏi phòng thẩm vấn thì nhìn thấy các đội viên bên ngoài đồng thời cúi đầu đau khổ, một số đội viên hốc mắt đỏ bừng.

“Xảy ra chuyện gì?” Đường Nhị Đả cố giữ bình tĩnh, “Đối phương lại gửi video mới à?”

Có đội viên cười khổ một tiếng: “Không phải, so với cái kia còn tệ hơn, Đường đội, thông tin chúng ta bắt giữ và tạm ngưng hoạt động sản xuất khí ho4hồng Càn Diệp đã bị rò rỉ tung lên mạng, hiện tại.. bị rất nhiều người chống đối..”

“Bị chống đối … là ý gì?” Đường Nhị Đả bình tĩnh hỏi.

“bị chống đối tức là …” Đội viên tới báo cáo hít sâu một hơi, hốc mắt của anh ta cũng đỏ lên, “Bọn họ không muốn chúng ta bắt giữ người sản xuất khí ho4hồng Càn Diệp, bọn họ muốn hợp thức hóa thứ này mặc dù rất nhiều người biết rõ rằng nó nguy hiểm, càng ngày càng nhiều người trầm mê loại mùi này đó …”

“Bọn họ cảm thấy việc sản xuất là hợp pháp, không nên bị chúng ta bắt giữ như vậy, bọn họ cảm thấy loại đồ vật này không nguy hiểm như chúng ta nói, ngược lại còn có rất nhiều ưu điểm..”

Đội viên ch3t lặng mà báo cáo: “Nhân viên dùng thì hoàn tất công việc nhanh hơn, học sinh dùng thì học hành thi cử thành

tích cao, phụ nữ dùng thì cảm thấy xinh đẹp quyến rũ, đàn ông dùng thì trở nên cường tráng nam tính, thậm chí người già dùng cũng hạn chế được bệnh tật và đau yếu, loại đồ vật này chẳng sợ có phản ứng phụ cũng căn bản là không ai ghét bỏ nó cả, còn cảm thấy chúng ta là … chúng ta là..”

Đường Nhị Đả không hề cảm xúc hỏi lại: “Cảm thấy chúng ta là gì?”

“Cảm thấy chúng ta…… đang ngăn cản dân chúng bình thường như họ hưởng thụ đồ vật mà chỉ có giai cấp đặc quyền mới có thể hưởng thụ, là.. Chó săn.” Đội viên c4n chặt răng, “Bởi vì bọn họ thấy người giàu đều sử dụng rồi quay video quảng bá bản thân up lên mạng, cho dù sau đó chúng ta có xóa đi nữa thì bọn họ cũng lén lút truyền bá, chúng ta cơ bản là ngăn cản không xuể.”

Đường Nhị Đả nhắm hai mắt lại: “Chúng ta có đứng ra thông báo, giải thích rằng những kẻ có tiền thích mua sắm, sử dụng loại nước ho4này rất có khả năng chỉ là thủ đoạn marketing, để k1ch thích dân chúng bình thường như họ tiêu phí không?”

“Đã có thông báo rồi.” Đội viên cười khổ, “Nhưng không ai tin chúng ta.”

“Còn một nguyên nhân rất quan trọng nữa, sau khi sử dụng loại nước ho4này thì không thể ngưng lại được, đã có dân chúng bị ô nhiễm sợ rằng chúng ta ngưng hoạt động nhà máy nên bắt đầu chủ động phun loại nước ho4này ở nơi công cộng, nửa cu0ng ép những người khác cũng bị ô nhiễm như mình … Mà một khi đã bị loại nước ho4này ô nhiễm thì sức phán đoán của họ bị giảm đi nhanh chóng, rất dễ điên loạn, rất dễ si mê

loại đồ vật này, cuối cùng cũng gia nhập vào đội ngũ chống đối chúng ta..”

“Đội trưởng, có rất nhiều dân chúng đã bị ô nhiễm biểu tình trước cửa chính phủ, yêu cầu hủy bộ của chúng ta……”

“Đội trưởng, bên kia vẫn đang gửi video qua! Chúng ta làm sao bây giờ?!”

“Đội trưởng, đội viên đã ô nhiễm bắt đầu khô héo, Bạch Lục thật sự sẽ giải quyết được chuyện này sao!”

“Đội trưởng……”

“Đội trưởng……”

Những ánh mắt thất thần vây quanh Đường Nhị Đả, sự nôn nóng, sợ hãi, phẫn nộ hiện rõ trên mặt các đội viên, gã hốt hoảng nhìn họ, cuối cùng là xuyên qua cửa sổ nhỏ ở phòng thẩm vấn nhìn đến bóng dáng đang ngồi thong thả trong đó.

Qua cửa sổ nhỏ, Bạch Lục quay đầu lại, đôi mắt đen nhánh hút đi ánh sáng cứ như vậy mà trầm tĩnh nhìn gã, mỉm cười, dùng khẩu hình nói với gã:

“Đường đội trưởng, ho4hồng có thơm không?”

Một tiếng thét chói tai chui vào màng nhĩ gã, có người đội viên thất tha thất thểu chạy tới cầm theo máy tính: “Đội

trưởng!! Tên hề bắt đầu giết người!!”

Đường Nhị Đả cảm giác gã bị đóng đinh trước màn hình máy tính, trong video, bộ mặt cười của tên hề quá sức ngứa mắt, hắn giơ súng nhắm ngay một người xụi lơ đầy máu nằm trên đất, trong miệng nghịch ngợm phát ra thông báo bắt đầu trò chơi như máy móc:

“Trò chơi nhỏ hành hạ đội viên, Ready——Go!”

“Đoàng!” Một viên đạn bắn vào lòng bàn tay phải, người trên mặt đất nhịn không được ngửa đầu che lại tay phát ra một tiếng nghẹn ngào đau đớn.

“Đoàng!” Bắn mắt cá chân trái.

“Đoàng!” Tay phải.

“Đoàng!” Tay trái.

“Đoàng!” Cẳng chân.

Người bị bắn không thể khống chế đau đớn, toàn thân run rẩy nhưng có thể nhận thấy anh dùng toàn lực để kiềm chế không kêu la than thở, anh không muốn hình ảnh khó coi của mình bị quay lại rồi phát trước mặt các đội viện khác, phản ứng này của anh càng làm các đội viên thêm đau lòng.

Xem đến một nửa thì đa số các đội viên đều đỏ mắt quay đầu đi, chỉ còn lại Đường Nhị Đả như thể si ngốc, cứ nhìn màn hình không chớp mắt.

Tên hề đạp người kia hai cái, cuối cùng nhắm súng vào đầu anh.

Tên hề n4mtóc anh dí mặt vào màn hình, quay cận cảnh cặp đồng tử đã giãn rộng vô hồn.

Đôi mắt luôn hiền hòa của Tô Dạng giờ đây đã không còn một chút thần thái nào, anh nhắm nghiền mắt, trên lông mi dính đầy máu tươi của mình. Vị phó đội trưởng chi đội 3 Tô Dạng lúc nào cũng sạch sẽ, dịu dàng, đáng tin cậy giờ đây dáng vẻ dơ dáy bẩn thỉu, nếu là ngày thường thì người này sẽ nhịn đau mà tắm rửa sạch sẽ trước rồi mới chịu đến bệnh viện để thăm khám.

Nhưng hiện tại anh đã không có cơ hội này.

Chữ 【 tô 】có thể nhìn được duy nhất trên thẻ nhân viên trước nguc đã bị máu từ trên mặt nhỏ xuống, hoàn toàn nhiễm đỏ.

“Từ giờ trở đi, nếu mấy người không thả Bạch Lục thì cách một tiếng tôi sẽ giết một đội viên, bắt đầu từ anh ta.” Tên hề vui cười, cầm súng nhắm ngay ót Tô Dạng.

Tô Dạng thong thả chớp mắt, đôi môi khô khốc của anh giật giật, hô hấp mỏng manh: “ … Tuyệt đối đừng.. đừng làm theo

lời hắn … đội trưởng, nhất định phải … cứu những người.. bị ô nhiễm..”

“Đoàng ———!!”

Máu bắn tung tóe trong đáy mắt Đường Nhị Đả.

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Dịch Trạm không phải tên hề, cũng như Bạch Lục không phải là Bạch Liễu. Tất cả những kẻ xấu trong quyển sách này đều sẽ bị trừng phạt. Đây là một quyển sách hoàn toàn phù hợp với giá trị quan của chủ nghĩa xã hội!

- ——oOo—

Chương 158

Khung cảnh ồn ào im bặt.

Đội viên không ai lên tiếng.

Loại im lặng này cuối cùng cũng bị cắt đứt, rất nhanh có một đội viên khác nơm nớp lo sợ đi tới, mắt rưng rưng đưa ra một máy tính khác: " Đội, đội trưởng, bọn họ lại gửi tiếp ảnh chụp xác của đội viên đã ch3t."

Đường Nhị Đả lung lay chống lưng ghế đứng lên, gã cúi đầu thật lâu không nói lời nào, lúc ngẩng đầu lên thì ánh sáng trong mắt đã tắt, gã không nhìn bất cứ ai, chỉ cất tiếng khàn khàn hỏi lại: "Bạch Lục sợ nước phải không?"

Tựa hồ từ trong nháy mắt kia, thân phận cảnh sát của Đường Nhị Đả theo cái ch3t của Tô Dạng và tiếng cười điên loạn của tên hề kia cũng đã tan vỡ.

Tất cả ký ức của gã đều chỉ còn lại hình ảnh đôi mắt trầm tĩnh như mặt hồ sâu không sóng không gió của Bạch Liễu.

Lần này cũng như thế.

Đường Nhị Đả đang quỳ gối trên người Lục Dịch Trạm lảo đảo đứng lên, đôi mắt xanh lam mờ mịt không có ánh sáng, gã

lập tức giơ súng nhắm ngay Bạch Liễu.

Cũng giống như tên hề cười cợt chĩa súng vào Tô Dạng, giờ phút này đây Đường Nhị Đả cũng ch3t lặng mà chĩa súng vào Bạch Liễu vô tội.

Gã thợ săn chính nghĩa bị đọa lạc sau vô số lần lưu lạc trong dòng thời gian, rốt cuộc cũng biến thành bộ dáng của thành viên 【Đoàn Xiếc Thú Lang Thang】 mà gã căm ghét nhất.

Mục Tứ Thành và Mộc Kha đang chĩa súng về Đường Nhị Đả cảnh giác đi tới gần, súng của Mục Tứ Thành cơ hồ đã sát đến đầu của Đường Nhị Đả nhưng gã vẫn thờ ơ chĩa súng vào Bạch Liễu làm Mục Tứ Thành hoang mang, cậu hừ một tiếng: "Đường đội đừng manh động, trước khi anh bắn Bạch Liễu thì chúng tôi cũng kịp biến đầu anh thành đống bắp rang rồi đấy!"

Mộc Kha bình tĩnh mà khuyên bảo: "Cho nên tốt nhất là anh bỏ súng xuống đi."

Lục Dịch Trạm bị Đường Nhị Đả đạp ngã trên mặt đất nén đau đớn lê lết đứng dậy, Lưu Giai Nghi từ bên người anh nhanh nhẹn nhảy qua bên cạnh Bạch Liễu, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu từ trên xuống dưới như để xác định Bạch Liễu không có vấn đề gì, sau đó mới quay đầu nhìn về 4 tên to xác đang giằng co với nhau trên hành lang.

Nếu là bình thường thì Lưu Giai Nghi nhất định sẽ kêu bọn họ cứ việc gi3t ch3t Đường Nhị Đả luôn đi, sau đó chúng ta trực tiếp tiến vào trò chơi, việc này kết thúc nhanh gọn lẹ.

Nhưng hiện tại ánh mắt cô bé dừng lại trên người Lục Dịch Trạm đang lung lay đứng đó —— Lục Dịch Trạm không phải là người chơi, vì vậy có anh ở đây bọn họ không thể vào game được.

Ngoài ra nếu bọn họ tùy tiện gi3t ch3t Đường Nhị Đả thì theo hiểu biết của cô bé về vị cảnh sát chính trực Lục Dịch Trạm này, giây tiếp theo bọn họ sẽ bị anh bắt đưa về đồn cảnh sát.

Lưu Giai Nghi nghĩ đến việc nếu Lục Dịch Trạm phát hiện ra mình làm chuyện vi phạm pháp luật, thì hơn phân nữa là sẽ bị anh tận tình khuyên bảo và giáo dục tư tưởng không biết đến ngày tháng năm nào.

Chú cảnh sát phụ trách trông coi cô bé lúc trước này, rất thích xen vào việc người khác, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng có thể càm ràm phê bình và lên lớp giáo dục dạy đời làm Lưu Giai Nghi tưởng như mình đồng thời có đến 50 mẹ già về hưu đến tuổi mãn kinh, lúc nào cũng niệm bên tai khiến cô bé phải trắng mắt, nổi da gà toàn thân.

Nghĩ đến đây Lưu Giai Nghi tự nhiên thấy rùng mình, cả người tê hết cả dại, cô bé theo bản năng mà núp sau lưng Bạch Liễu, tay chỉnh chỉnh kính mắt như muốn che hết khuôn mặt của mình càng kín đáo càng tốt.

Bạch Liễu nghiêng người nhìn động tác Lưu Giai Nghi né tránh Lục Dịch Trạm, cô bé giương mắt nhìn hắn một cái sau đó ăn ý dời ánh mắt đi chỗ khác.

—— nhìn thôi cũng hiểu, lại thêm một nạn nhân của mẹ già Lục Dịch Trạm.

Quả nhiên, sau khi Lục Dịch Trạm đứng lên, anh liền phá vỡ thế giằng co của ba người trước mặt, nguc anh che lại họng súng của Đường Nhị Đả chĩa vào Bạch Liễu, ánh mắt trong trẻo dùng mỗi bên tay cầm một bên súng của Mục Tứ Thành và Mộc Kha nhắm vào Đường Nhị Đả, thở dài một tiếng rồi bắt đầu diễn thuyết:

"Cứ đánh đánh giết giết mãi thì tốt ở đâu cơ chứ, cả nhà không thể hòa hợp ngồi xuống ăn lẩu rồi cùng nhau nói chuyện hay sao? Cứ có chuyện gì cũng phải dùng súng để giải quyết à, mấy người nhìn đi, nơi này chật hẹp như thế, hai bên đều là vách tường kim loại, bắn r4 đạn thì vỏ đạn cũng dội ngược lại vào người, này cũng chứng tỏ đạo lý, bắn người khác thì cuối cùng đạn cũng trúng mình, tội gì phải như vậy chứ.."

Mục Tứ Thành bị giữ chặt lấy súng vẻ mặt khiếp sợ: "Ông anh ở đâu ra dzậy?!"

Mộc Kha muốn rút lại súng của mình thì phát hiện rút không được: "???"

Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu đứng sau lưng lộ ra biểu cảm "Rồi, tới rồi.", Lưu Giai Nghi có chút lạnh người chà xát cánh tay —— cảm giác này quen thuộc quá!

Đường Nhị Đả đột nhiên lên tiếng cắt ngang buổi biểu diễn của Lục Dịch Trạm, gã nhìn anh đang đứng chắn phía trước: "Cậu nói rất đúng, bắn người khác thì cuối cùng đạn cũng quay trở lại mình."

Gã nói xong thì ch4m rãi nâng khuỷu tay lên 90 độ, dưới ánh mắt trừng trừng há hốc mồm của Lục Dịch Trạm mà thay đổi hướng súng nhắm ngay đầu mình. Cây súng đó là một khẩu súng lục màu bạc có khắc ho4hồng trên đó.

Đường Nhị Đả dùng ngón cái mở khóa cò bảo vệ, nhẹ giọng nói với Lục Dịch Trạm: "Tôi hiểu điều này hơn so với bất kì ai khác."

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Đường Nhị Đả giá trị tinh thần về 0 trong hiện thực, hóa quái vật hoàn toàn, trở thành quái vật mở khóa đăng nhập phó bản hiện thực 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Đường Nhị Đả sử dụng kỹ năng hóa quái vật, mở khóa hình dạng 《 Sách Quái Vật: Thợ Săn Ho4Hồng Héo Tàn 》, có thể sử dụng kỹ năng cá nhân (Cò quay Nga) 】

【 Cò quay Nga: Súng lục tổng cộng có sáu viên đạn, trong đó có ba viên sẽ gi3t ch3t chính mình, ba viên sẽ gi3t ch3t kẻ địch, thợ săn dùng súng ho4hồng bắn vào đầu mình, mỗi lần kéo cò là một lần đánh bạc, bạn sẽ tự sát hay là lấy mạng đối phương đây? Có đồng ý sử dụng kỹ năng này hay không? 】

【…… Đồng ý…… …】

【 Kỹ năng khóa định đối tượng: Bạch Liễu 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Cò quay bắt đầu chuyển động, đánh bạc sắp bắt đầu……】

Khẩu súng lục bên huyệt Thái Dương vặn vẹo bắt đầu chuyển động, âm thanh nạp đạn và xoay vòng quay đánh cuộc vận mệnh quen thuộc với Đường Nhị Đả vang lên, Lục Dịch Trạm kinh hoàng nhìn ánh mắt Đường Nhị Đả đã mất đi tiêu cự cầm súng muốn tự sát, ngay cả Mộc Kha và Mục Tứ Thành cũng đơ ra, tuy rằng cũng chĩa súng vào Đường Nhị Đả nhưng cũng không biết phải phản ứng như thế nào.

Lưu Giai Nghi phát giác có điều không ổn, cô bé nhíu mày đi tới trước một bước rồi một bước chắn trước mặt Bạch Liễu, trong đầu vang lên giọng nói của Vương Thuấn ……

【 Ho4Hồng Thợ Săn là một người chơi tay súng thiện xạ, bất kể gã ngắm bắn từ đâu, cho dù cách xa ngàn dặm đi nữa thì mục tiêu là người hay quái vật cũng bị bắn ch3t một cách chính xác ……】

【 Kỹ năng của gã à? Không rõ lắm, Ho4Hồng Thợ Săn độc lai độc vãng, cho dù là hợp tác thì cũng ko ai biết rõ kỹ năng của gã là gì, chỉ biết kỹ năng của gã là một cây súng lục màu bạc, có liên quan đến ho4hồng……】

Súng lục màu bạc…… Có liên quan đến ho4hồng…… Ánh mắt Lưu Giai Nghi nhìn khẩu súng trên tay Đường Nhị Đả —— đó là kỹ năng vũ khí!!

Tại sao Đường Nhị Đả lại có thể dùng kỹ năng vũ khí ở hiện thực chứ!?! Điều này không hợp lý!

Nhưng cho dù hợp lý hay không thì tình huống trước mắt đều không cho phép Lưu Giai Nghi chần chờ.

“Mộc Kha! Mục Tứ Thành! Nổ súng gi3t ch3t gã!!” Lưu Giai Nghi lạnh giọng quát, “Súng của gã có vấn đề!!”

Đường Nhị Đả đột nhiên cười nhẹ một tiếng, tiếng cười của gã hòa với tiếng quát chói tai của Lưu Giai Nghi hòa lẫn vào nhau tạo thành một bản hòa tấu kì dị khiến người ta sởn tóc gáy, đôi mắt màu lam sậm gần như đen của gã nhìn về Bạch Liễu đứng sau Lục Dịch Trạm, giọng điệu khinh thường: “Cậu biết không Bạch Lục, trò chơi đánh cuộc mạng sống này là trò chơi duy nhất mà tôi có thể thắng cậu.”

“Bởi vì vận may của cậu quá kém, viên đạn này nhất định sẽ gi3t ch3t cậu.”

Vì để gi3t ch3t “Người sói” ác độc do nhà tiên tri chỉ định mà gã thợ săn được thần linh lựa chọn cũng sắp biến thành quái vật để sử dụng kỹ năng của mình.

Đồng tử Lục Dịch Trạm co rút nhìn Đường Nhị Đả b0p cò súng.

Một viên đạn bạc từ lòng súng xoắn ốc bắn r4, giống như một thước phim quay chậm thong thả xuyên vào đầu Đường Nhị Đả, thế nhưng lại không gi3t ch3t gã như tưởng tượng, mà xuyên thẳng qua đầu gã không gây một chút tổn thương nào, dội lên vách tường kim loại rồi mang theo những tia lửa nhỏ do ma sát bay nhanh về phía Bạch Lục.

Lưu Giai Nghi lấy một loại tốc độ nhanh đến mắt thường không thể thấy được leo lên người Bạch Liễu.

Trong lúc Bạch Liễu còn chưa kịp phản ứng thì Lưu Giai Nghi c4n răng nhắm mắt ôm kín đầu của hắn, phần eo cong lại chừa ra khe hở giảm xóc cho viên đạn trước phần đầu Bạch Liễu và thân thể cô bé.

Nếu kỹ năng của gã là kiểu viên đạn tự sát như này thì dựa theo vị trí viên đạn bắn vào Đường Nhị Đả, dội lên Bạch Liễu chắc chắn sẽ là huyệt Thái Dương, cũng chính là vị trí bên mắt phải!

Viên đạn như một quả đạn pháo bắn vào eo Lưu Giai Nghi, cô bé kêu lên một tiếng, toàn bộ thân thể đều bị đường đạn chấn động phải đổ về phía trước, vừa đúng vào khe hở giảm xóc mà cô bé đã chừa ra trước đó.

Viên đạn tựa như vừa bắn nát một cái bình nhỏ đựng đầy máu tươi, máu ào ạt tràn ra từ lỗ hổng trên bình, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ chiếc áo sơ mi trắng của Bạch Liễu.

Ngay khi viên đạn c4m vào người, Lưu Giai Nghi n4mchặt áo sơ mi Bạch Liễu, sau đó liền buông lỏng ra, cô bé thoát lực ngã xuống về phía sau dừng lại trên cánh tay Bạch Liễu kịp duỗi ra đỡ lấy mình vào lòng nguc, khóe miệng bắt đầu chảy máu.

Cô bé dùng ngón cái cố hết sức n4mlấy cổ áo Bạch Liễu, để lại một dấu bàn tay máu đỏ tươi, Lưu Giai Nghi sặc sụa nói với Bạch Liễu: “ …Tránh xa.. đi..”

Bạch Liễu nhìn xuống cô bé, bình tĩnh tiếp lời: “Tránh xa Lục Dịch Trạm, mang em vào trò chơi, anh biết rồi.”

Lưu Giai Nghi nhắm hai mắt lại, cố sức cuộn tròn trong lòng nguc Bạch Liễu.

Máu từ miệng vết thương trên eo cô bé luồn qua kẽ tay của Bạch Liễu không ngừng nhỏ giọt, hơi thở và giọng nói của em càng lúc càng yếu ớt: “Để em ở lại, anh tự đi đi, em không còn.. tỉnh táo rồi.”

- ——oOo—

Chương 159

Đường Nhị Đả bị viên đạn hất tung đập vào tường, gã quơ quơ đầu chống vách tường muốn đứng lên nhưng mãi mà không được, có vẻ như sử dụng kỹ năng đã làm gã kiệt lực không ít.

【 Hệ thống nhắc nhở: (Cò quay Nga) đang trong thời gian cool down, sau mười phút nữa mới có thể sử dụng, giá trị thể lực của người chơi Đường Nhị Đả cạn kiệt nghiêm trọng……】

Cánh tay Đường Nhị Đả nổi đầy gân xanh, cuối cùng cũng lảo đảo đứng vững, không chút do dự dùng một khẩu súng khác nhắm ngay Bạch Liễu định nổ súng.

Mộc Kha vừa nghe Lưu Giai Nghi nói lúc nãy thì nhanh chóng muốn ngăn không cho Đường Nhị Đả nổ súng, thế nhưng họng súng của cậu lại bị Lục Dịch Trạm cản lại. Lục Dịch Trạm vừa nãy ngẩn người nhưng vẫn chưa buông tay n4msúng của Mục Tứ Thành và Mộc Kha ra. Mộc Kha lại biết quan hệ của Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu nên cậu không thể tùy tiện nổ súng với Lục Dịch Trạm được.

Vừa nãy Mục Tứ Thành chưa kịp phản ứng, bây giờ nhìn thấy Lưu Giai Nghi cả người đầy máu nằm trong lòng nguc Bạch Liễu thì nháy mắt nổi điên, một chân đá văng Lục Dịch Trạm: “Con mẹ anh! Buông tay ra coi!”

Anh tồ Lục Dịch Trạm bị Mục Tứ Thành một chân đá văng ra đất, anh thuận tay lợi dụng lúc Đường Nhị Đả vừa đổi súng thì chớp luôn khẩu súng ho4hồng của gã.

Mục Tứ Thành vẫn còn tức tối lắm nhưng Mộc Kha bên cạnh cũng đã dùng súng nhắm vào đầu Đường Nhị Đả.

Bạch Liễu ôm thân thể Lưu Giai Nghi đã dần dần lạnh lẽo, ra lệnh: "Mang Lục Dịch Trạm đi nơi khác, tôi muốn vào trò chơi, nhanh lên!"

Lục Dịch Trạm nằm bò trên mặt đất ngốc nghếch: "Mấy người muốn vào gì cơ?!"

Mộc Kha và Mục Tứ Thành nhận được mệnh lệnh của Bạch Liễu thì phản xạ có điều kiện đồng ý lập tức: "Được."

Mộc Kha dùng súng đánh vào đầu Lục Dịch Trạm, mạnh mẽ lôi anh cảnh sát Lục Dịch Trạm đang mơ màng khiếp sợ lại đen đủi ra ngoài, trong lúc đó Mục Tứ Thành cầm súng giằng co với Đường Nhị Đả.

Bạch Lục bế Lưu Giai Nghi lồng nguc phập phồng hơi thở mỏng manh lên, trong chớp mắt khi Lục Dịch Trạm vừa biến mất khỏi tầm mắt, xác định không có người vây quanh nữa, hắn và Lưu Giai Nghi liền biến mất trước cửa phòng 【dị đoan 0001】.

Ngay sau đó, Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả đang liếc nhau giằng co cũng lập tức biến mất.

Mộc Kha kéo Lục Dịch Trạm tiến vào trong bóng tối.

Lục Dịch Trạm còn đang không ngừng nhớ lại tình huống của Bạch Liễu lúc nãy, nhưng anh cũng biết là mình đã kéo chân sau hắn. Mộc Kha nãy giờ vẫn hung hăn chĩa súng vào sau lưng anh, không cho anh quay đầu lại, ép buộc anh đến bên cạnh thang máy, sau đó lại bắt anh đi vào, mặt thản nhiên nhấn nút đóng mở cửa và lùi về phía sau.

Khoảnh khắc thang máy vừa đóng cửa lại, Mộc Kha và khẩu súng ho4hồng cắm trên eo bị Lục Dịch Trạm chộp lấy từ Đường Nhị Đả lúc nãy đều biến mất.

Trong lúc đó, các đội viên đang quan sát màn hình theo dõi trước cửa phòng dị đoan 【0001】chỉ thấy trong màn hình toàn là bông tuyết nhập nhòe nhiễu loạn, đợi đến khi khôi phục xong thì tất cả mọi người đều biến mất không dấu vết, trước cửa phòng dị đoan 【0001】 chỉ có 1 vũng máu không biết của ai và Lục Dịch Trạm đang khập khễnh bước ra từ thang máy, mặt đầy vết thương.

Nhớ lại lần dặn của Đường Nhị Đả trước khi đi, đội viên nghiêm túc cầm máy truyền tin lên: “Chú ý! Chú ý! Dị đoan 0006, 0601, 0004, và một kẻ dị đoan đột nhập hình người chưa đánh số đã biến mất ở tầng cuối căn cứ, yêu cầu thông báo đến các đội viên bên ngoài, chuẩn bị vây bắt các địa điểm mà Đường đội đã lưu lại, bao gồm các địa điểm sau ——”

“Dị đoan hình người 0006 có thể xuất hiện ở căn hộ cho thuê gần đường ..”

“Dị đoan hình người 0601 có thể xuất hiện ở Viện mồ côi Ái Tâm trong thành phố hoặc Tào gia mương ở Bỉnh Châu..”

“Dị đoan hình người 0004 có thể xuất hiện ở ký túc xá Kính đại trong thành phố..”

“Dị đoan hình người chưa đánh số có thể xuất hiện tại khu biệt thự Hương Phong Sơn..”

“Còn nữa, mấy người bọn họ cùng biến mất ở tầng cuối cùng của căn cứ, trước cửa phòng dị đoan 【0001】, chờ sau khi thu dụng tất cả dị đoan xong, chúng ta sẽ cho đội viên cầm súng đến canh giữ vùng cấm này.”

“Tất cả các đội tham gia truy bắt dị đoan tại các địa điểm trên cầm súng đợi lệnh, nếu thấy dị đoan xuất hiện thì phải hạ gục ngay lập tức. Tôi tin là các đội viên trong căn cứ vừa nãy cũng đã tận mắt chứng kiến dị đoan nguy hiểm như thế nào rồi phải không! Đường đội không nói sai, bọn họ là những dị đoan hình người cực kỳ nguy hiểm!”

Các đội viên trong căn cứ trầm mặc nhìn căn cứ đã bị các dị đoan tháo chạy phá hư thành một đống đổ nát hoang tàn, còn có rất nhiều đội viên đã bị thương nặng trong quá trình thu dụng dị đoan đang hôn mê ở các phòng y tế..

Đội viên phòng điều khiển nhìn vũng máu trong màn hình theo dõi, anh ta n4mchặt tay, giọng thông báo càng thêm nghiêm túc: “ ——trong quá trình truy bắt nếu có xảy ra bất cứ tổn thất nào, chúng ta sẽ cùng chịu trách nhiệm với đội trưởng chi đội 3”

“Tuyệt đối không để bọn dị đoan hình người đó sử dụng quái vật để gây hại cho dân lành!”

【 Hệ thống nhắc nhở: Chào mừng người chơi Bạch Liễu trở lại trò chơi 】

Bạch Liễu ôm Lưu Giai Nghi máu me đầy người vừa xuất hiện ở đại sảnh trò chơi liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của người khác, hiện tại hắn và Lưu Giai Nghi đều là những nhân vật trong trò chơi được bàn tán nhiều nhất, huống chi là cả hai dùng cách xuất hiện ấn tượng bạo liệt như vậy.

Chưa đến mười giây, diễn đàn trò chơi lại lần nữa bùng nổ với chủ đề Bạch Liễu lần đầu tiên xuất hiện sau khi lọt top Quốc Vương và Phù Thủy Nhỏ bị thương.

Lần trước Bạch Liễu im hơi lặng tiếng biến mất không tung tích khiến đa số người ở hiệp hội lớn và Hiệp Hội Thực Hủ đều tìm hắn, bây giờ lên sân khấu lại hoành tráng như thế, tuy rằng trước mắt không ai dám đi lên hỏi han gì hắn, nhưng phía sau vẫn có một đám quần chúng vây quanh chuẩn bị buôn dưa lê bê dưa hấu.

Nhưng Bạch Liễu không thèm quan tâm đến mấy chuyện đó, hắn ôm chặt Lưu Giai Nghi đang yếu ớt dần dần đi thẳng đến cửa đăng nhập trò chơi.

Kỹ năng cá nhân của Lưu Giai Nghi là 【 thuốc độc hoặc thuốc giải】có chứa tính công kích, không thể sử dụng ở đại sảnh trò chơi, nói cách khác, muốn trị liệu cho vết thương của Lưu Giai Nghi thì bọn họ chỉ có thể vào game.

Bạch Liễu vừa đi vừa nói chuyện với Lưu Giai Nghi: “Phụ bản cấp 1 và 2 đều dùng giá trị sinh mệnh để áp chế tỉ lệ tử vong, mức độ hạn chế kỹ năng của em quá lớn, nếu vào thì kỹ năng của em sẽ bị CD (cool down) đến 6 tiếng đồng hồ giống như phụ bản trước, không tốt cho vết thương của em, em đã từng vào phụ bản cấp 3 rồi, có bị hạn chế kỹ năng nhiều hay không?”

Lưu Giai Nghi che bụng đang đổ máu, khó khăn trả lời một câu: “Không có.. hạn chế..”

Bạch Liễu bình tĩnh ngầm ra quyết định: “Vậy chúng ta sẽ tiến vào phụ bản cấp ba.”

“Nhưng phụ bản cấp 3 có giới hạn người qua cửa.” Lưu Giai Nghi cố gắng nói thêm, máu chảy quá nhiều làm sắc mặt cô bé tái nhợt, cô bé n4mchặt cổ tay áo Bạch Liễu nhắc nhở: “Quy định chỉ có một số người chơi mới có thể qua cửa.. anh đừng tùy tiện vào, sẽ ch3t..”

“Chuyện đó nói sau đi, trước mắt trị vết thương cho em đã, còn lại cứ giao cho anh.” Bạch Liễu nói ngắn gọn, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu lên —— hắn đã chạy đến cửa đăng nhập trò chơi.

Hắn lướt mắt qua giao diện trò chơi chọn lựa, cuối cùng ngừng lại ở một phụ bản chưa có ai đăng nhập.

Giao diện của trò chơi này là một đóa hồng lóe sáng đang héo tàn, đặt trong bình thủy tinh dài hình bán nguyệt.

Bạch Liễu click mở nội dung giới thiệu:

【 Tên phó bản trò chơi: 《 Nhà máy ho4hồng 》】

【 Cấp bậc: Cấp 3 (Trò chơi có tỉ lệ người chơi tử vong lớn hơn 80% nhỏ hơn 90% thuộc cấp bậc 3) 】

【 Hình thức: Hình thức nhiều người (0/6) 】

【 Miêu tả tổng hợp: Đây là trò chơi nhiều người chơi theo định hướng thăng cấp. Hương ho4hồng tháng 5 thoang thoảng khắp mọi nơi. Chỉ một ngày đắm chìm trong mùi hương đó người lao động cũng sẽ héo tàn. Đời người ngắn ngủi tựa như ho4hồng tháng năm hiếm hoi. Chỉ có nhà pha chế nước ho4thực sự mới có thể khám phá ra những bí mật ẩn sâu trong nhuỵ ho4, và biết cách hút thêm hương thơm từ người héo tàn.

【 Trái tim con người nặng 250g, vậy bạn có biết ho4hồng nặng bao nhiêu không? 】

Đôi mắt Bạch Liễu nheo lại —— hắn vừa mới gặp loại sự tình này thì trong trò chơi đã tạo ra phụ bản tương ứng.

Có vẻ như màn chơi này hoàn toàn không phải là ngẫu nhiên xuất hiện, mà tuân theo một loại quy tắc nào đó mà Bạch Liễu

vẫn chưa nghĩ ra.

Cảm giác rất quen thuộc, cứ như phụ bản này đang lẳng lặng nằm trong hệ thống chờ Bạch Liễu tới, mà Bạch Liễu ở ngoài trò chơi thì tình cờ lại bị cảm giác dẫn dắt tới đây..

Giống như Bạch Liễu đã được định sẵn để bước vào các trò chơi liên quan đến hắn trong các dòng thời gian khác, giống như vòng trước của 《 Viện mồ côi Ái Tâm 》 vậy.

Cảm giác khó chịu khi bị điều khiển, thao túng này đã ám ảnh Bạch Liễu kể từ khi hắn tiến game, hoặc thậm chí cả trước khi hắn vào game, đến nỗi Bạch Liễu có thể cảm thấy nó luôn quanh quẩn bên người hắn, lúc có lúc không, nhưng lại không biết chính xác nó đến từ đâu, và làm sao bắt giữ nó.

Hơn nữa, cứ theo 【 Lời tiên tri 】mà Tawil nói cho hắn lúc trước, Tawil chắc hẳn cũng biết sự tồn tại của nó đang thao túng cuộc sống và số phận của Bạch Liễu, hay nói cách khác, Tawil cũng bị thao túng.

Nhưng trốn tránh không phải là phong cách của Bạch Liễu, thay vào đó, hắn thích trực tiếp giải quyết rõ ràng những thứ mà hắn ta không hiểu, vì vậy, Bạch Liễu không hề do dự, hắn nhanh chóng đăng nhập vào trò chơi với Lưu Giai Nghi đang hấp hối.

【 Phụ bản 《 Nhà máy ho4hồng 》 đã có hai người chơi đăng nhập, còn cần bốn người chơi nữa mới có thể bắt đầu 】

Cùng lúc đó, Mục Tứ Thành và Mộc Kha đuổi theo Bạch Liễu tới nơi nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống:

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu bạn theo dõi đã đăng nhập trò chơi ~ hãy tới xem đi nào ~】

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi bạn theo dõi đã đăng nhập trò chơi ~ hãy tới xem đi nào ~ ……】

Mục Tứ Thành và Mộc Kha sắc mặt khó coi nhìn nhau liếc mắt một cái, Mục Tứ Thành mở miệng trước: "Bạch Liễu vào trò chơi rồi, mẹ nó, anh ta mang theo Lưu Giai Nghi đang bị thương vào game gì chứ?!"

"Gấp gáp gì không biết! Không thể chờ ông đây thêm chút nữa à!" Mục Tứ Thành nghiến răng, cậu nhìn về một đống màn hình trò chơi, "Bây giờ phải tìm anh ta kiểu gì đây cơ chứ!"

Mộc Kha miễn cu0ng duy trì bình tĩnh, cậu nhanh chóng gạt bỏ lời nói Mục Tứ Thành: "Anh ta không đợi chúng ta rất có khả năng là không cần dùng đến chúng ta, nếu anh ta muốn chúng ta đi theo thì hẳn đã đợi rồi, tôi nghĩ Bạch Liễu có lý do gì đó."

Nói tới đây, Mộc Kha cũng không cam lòng mà c4n chặt khớp hàm, hốc mắt đỏ lên: "Điều này có thể chứng minh, Bạch Liễu cho rằng chúng ta không thể giúp được gì cho anh ta trong trò chơi lần này, cho nên anh ấy mới không chờ chúng ta."

Cậu hít sâu một hơi, tiếp tục bình tĩnh mà phân tích: "Ở phụ bản trước trò chơi dùng giá trị sinh mệnh để cân bằng tỉ lệ tử

vong cho nên kỹ năng của Lưu Giai Nghi bị hạn chế khá nhiều, nếu Bạch Liễu muốn dùng kỹ năng trị liệu của Lưu Giai Nghi để cứu cô bé thì nhất định sẽ chọn phụ bản không hạn chế kỹ năng đó, cậu có biết loại phụ bản đó không?”

Mục Tứ Thành trầm mặc trong chốc lát, cậu n4mchặt n4mtay, thở ra một hơi nặng nề: “Có, phụ bản cấp 3.”

- ——oOo—

Chương 160

“Mẹ nó!” Mục Tứ Thành chán nản đến mức muốn đấm vào không khí, “Ông đây còn không có cách nào đảm bảo có thể sống sót trong phụ bản cấp 3! Bạch Liễu chỉ là một người chơi cấp cmn thấp, làm sao anh ta có thể có gan vào đó chứ?! “

Mộc Kha điều chỉnh hơi thở của mình vài lần, sau đó quay sang nhìn Mục Tứ Thành kinh nghiệm đầy mình: “Vậy thì sao, bây giờ chúng ta có thể làm gì cho Bạch Liễu đây?”

“Chúng ta có thể không vào trò chơi, bảo đảm an toàn ở bên ngoài để Bạch Liễu có thể thoải mái sử dụng kỹ năng của chúng ta.” Mộc Kha im lặng một lúc mới quay lại lời của Mục Tứ Thành, “Trước mắt mà nói thì giá trị của chúng ta với anh ấy chỉ có như thế. “

“Tôi nói với anh ta là mua linh hồn của tôi với giá 100 điểm là quá rẻ, tôi bị lỗ nặng rồi, ngờ đâu chỉ mới chơi 1 ván mà tôi đã vô dụng như vậy.” Mục Tứ Thành hạ giọng nói, cúi đầu nhìn lòng bàn tay n4mchặt của mình, “Quả nhiên, một trăm điểm này của anh ta hơi phí rồi.”

Cảm giác bất lực khi nhìn Lưu Hoài bị người khác thao túng, khống chế, cuối cùng phải ch3t ngay trước mắt lại dâng lên trong lòng Mục Tứ Thành – một lần nữa cậu vẫn chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn người mà mình mới trao đi tình cảm và sự tin tưởng bước đi về con đường tử vong và nguy hiểm.

Con người lúc đầu là thế này, Lưu Hoài thế này, Bạch Liễu bây giờ là như thế này, cứ nghĩ rằng mình sẽ làm được rất nhiều nhưng cuối cùng mọi thứ đã muộn màng.

Cảm giác mất kiểm soát này nhanh chóng bị áp chế bởi bàn tay siết chặt của Mục Tứ Thành.

Nhưng Mộc Kha rất nhanh đã tìm ra cách giải quyết, cậu nhìn vào diễn đàn đang xôn xao bàn tán, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Mục Tứ Thành, "Chúng ta có thể làm thêm một việc."

Mục Tứ Thành nhìn sang: "Việc gì?"

Mộc Kha hai mắt sáng ngời một cách kinh ngạc: "Công hội, công hội của Bạch Liễu! Công hội Thực Hủ mà anh ấy có được ở trò chơi lần trước!"

"Anh ấy có nói với tôi một số ý tưởng quản lý." Mộc Kha tìm ra cách giúp đỡ Bạch Liễu vì vậy nhanh chóng bình tĩnh trở lại, luồng suy nghĩ trở nên trật tự rõ ràng và lý trí.

"Trước đó có rất nhiều người chơi thực lực rời khỏi công hội Thực Hủ, những người còn lại đều là tàn binh bại tướng muốn phụ thuộc vào anh ấy, nhưng những người này không hẳn là không có giá trị. Tôi sẽ yêu cầu thông tin của tất cả bọn họ, sau đó phân loại ra có ai hữu dụng với Bạch Liễu hay không.."

Mộc Kha phân tích lần lượt những gì họ có thể làm cho Bạch Liễu tiếp theo, trong lúc đó Mục Tứ Thành cũng lắng nghe rất nghiêm túc.

Nếu Đường Nhị Đả ở đây chắc hẳn gã sẽ rất kinh ngạc phát hiện 【Đoàn Xiếc Thú Lang Thang】mà mười phút trước gã cho rằng chưa trưởng thành, sau khi Bạch Liễu mang theo Lưu Giai Nghi đang bị thương tiến vào trò chơi cấp 3, đã ch4m rãi phát triển thành một đoàn đội hùng mạnh trong tương lai.

Một tên trộm khao khát trở nên mạnh mẽ, Mộc Kha, người bắt đầu đảm đương vai trò người quản lý của hội, và cô Phù Thủy Nhỏ đã đỡ đạn cho Bạch Liễu …

Mọi thứ dường như đã được định sẵn để hướng tới quỹ đạo đã định sẵn.

Sự thay đổi duy nhất có thể xảy ra là chính gã thợ săn đã rơi xuống vực sâu.

Đường Nhị Đả bước vào trò chơi, nhanh chóng đổi một lọ thuốc tẩy tinh thần uống một ngụm lớn mới thoát khỏi trạng thái điên cuồng muốn giết người khác hoặc giết chính mình. Gã nhắm mắt nghỉ ngơi, không vội đuổi theo Bạch Liễu.

Gã đuổi theo Bạch Liễu tới tận đại sảnh trung tâm nhưng không thể giết hắn, vì vậy chỉ có thể đợi Bạch Liễu vào trò chơi.

Tuy rằng sau khi vào trò chơi thì Bạch Liễu sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn, nhưng Đường Nhị Đả tin rằng hắn sẽ sớm vào game

nhanh thôi.

Bởi vì Lưu Giai Nghi đang bị thương.

Không ngoài dự kiến của Đường Nhị Đả, gã ta đã rất nhanh nhận được thông báo của hệ thống:

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu bạn theo dõi đã đăng nhập trò chơi ~ hãy tới xem đi nào ~】

Vừa nghe thấy thông báo nhắc nhở, Đường Nhị Đả lập tức đi về phía cửa đăng nhập trò chơi.

Đường Nhị Đả vừa đi về hướng cửa đăng nhập, vừa lạnh lùng gửi tin nhắn đến các công hội cấp cao muốn thuê gã để tham gia giải đấu sắp tới..

Nội dung tin nhắn rất ngắn gọn rõ ràng —— gã muốn giết Bạch Liễu, công hội nào cho gã mượn người để kiềm chế Bạch Liễu thì gã sẽ gia nhập chiến đội miễn phí.

Không thể không nói rằng đây là một mồi câu cực kỳ ấn tượng và hấp dẫn. Nghe nói gã 【 Thợ Săn Ho4Hồng】 này đã sớm thăng lên cấp S nhưng vẫn luôn dấu diếm không để ai biết, bây giờ đột nhiên lại sẵn sàng tham gia chiến đội để đấu giải năm nay. Điều này tương đương như bom tấn ảnh hưởng đến hướng đi của cả giải đấu.

Đường Nhị Đả vừa gửi đi tin nhắn thì trong nháy mắt các cuộc thảo luận gay gắt đã nổ ra trong các hiệp hội có thứ hạng cao.

Trên thực tế, với thực lực của Đường Nhị Đả, gã hoàn toàn có thể tự mình săn lùng Bạch Lục.

Nhưng điều này phải dựa trên một điều kiện rất quan trọng, đó là Bạch Lục đừng chạy trốn giữa các trò chơi.

Nếu Bạch Lục chơi xấu cứ chọn hết phụ bản cấp thấp này đến phụ bản cấp thấp khác để qua cửa, lợi dụng cơ chế qua cửa của trò chơi để gian lận và trốn thoát, lang thang giữa các phụ bản đơn giản để tránh né sự truy đuổi của Đường Nhị Đả, thì việc bắt giữ Bạch Lục không còn dễ dàng nữa.

Nếu không có ai vào game để lấp đầy các phụ bản khác ngăn Bạch Lục tiến vào, thì người truy đuổi Bạch Lục mãi mãi cũng chỉ chạy sau đuôi hắn —— đừng hỏi vì sao Đường Nhị Đả biết điều này, bởi vì gã đã bị Bạch Lục chơi như vậy trong một dòng thời gian.

Bạch Lục trời sinh để dành cho những trò chơi kinh dị này, và không ai có thể chiến thắng trong các trò chơi có hắn.

Áp chế tuyệt đối sức chiến đấu giết không được Bạch Lục, Đường Nhị Đả hiểu rõ điều này hơn ai hết, nếu không thì Bạch Lục đã trực tiếp bị gã giết hàng trăm lần lần, gã cũng không đến nỗi tuyệt vọng mà diễn sinh ra kỹ năng 【Cò quay Nga】mới có thể miễn cu0ng gi3t ch3t được Bạch Lục.

Đường Nhị Đả dựa vào kỹ năng này mà chiến thắng 【Đoàn Xiếc Thú Lang Thang】 trên sân thi đấu giải —— bởi vì gã đã gi3t ch3t Bạch Lục.

Đương nhiên con hàng kia cũng không thật sự ch3t. Sự nổi tiếng của hắn đã giúp hắn có được kim bài miễn tử, tránh được cái ch3t trong giải đấu. Thế nhưng tuy rằng không ch3t nhưng khoảnh khắc hắn bị hạ gục trên sân thi đấu, toàn bộ các thành viên của đoàn xiếc thú đã lựa chọn kết thúc trò chơi và đầu hàng Đường Nhị Đả để đảm bảo an toàn cho Bạch Lục.

Cho dù lúc ấy trên sân thi đấu chỉ còn duy nhất một mình Đường Nhị Đả, nhưng cả đoàn xiếc từ bỏ thi đấu không do dự một giây nào.

Đối với nhóm chó điên được huấn luyện bài bản trong đoàn xiếc, ý nghĩa của sự sống và cái ch3t của Bạch Lục lớn hơn nhiều so với chiến thắng của giải đấu – có lẽ chỉ có Bạch Lục, một kẻ thần kinh, mới đặt chiến thắng và tiền bạc trước sinh mạng của chính mình.

Đường Nhị Đả đi tới trước cửa đăng nhập trò chơi, đồng thời cũng nhận được phản hồi tin nhắn của gã.

Phản hồi nhanh nhất cho gã là hiệp hội Quốc Vương.

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Đường Nhị Đả, bạn có tin nhắn từ Hồng Đào Hoàng Hậu ~]

Đường Nhị Đả nhấn vào biểu tượng phong thư thông báo trên bảng điều khiển hệ thống có hình trái tim trong bộ bài Poker.

[Hồng Đào Hoàng Hậu trả lời: Ngài thợ săn kính mến, tôi cũng đang theo dõi Bạch Liễu, hắn đã bắt cóc cô Phù Thủy Nhỏ đáng yêu của hội chúng tôi. Nếu ngài không phiền thì chúng tôi rất mong được hợp tác với Ngài để giết Bạch Liễu và mang Phù Thủy Nhỏ về. 】

[Tất nhiên, nếu sau này ngài muốn gia nhập đội của chúng tôi, Vương hội sẽ rất vinh dự, nhưng nếu Đức ngài không muốn tham gia, chúng tôi sẽ không ép buộc, nhưng đối với vấn đề của Bạch Liễu, tôi tin rằng chúng tôi có thể đạt được một sự hợp tác ngắn hạn dễ chịu cho cả hai bên ~]

Mắt Đường Nhị Đả hơi chùng xuống khi nhìn thấy thông báo.

Hồng Đào, một người phụ nữ kỳ diệu.

Ngoài Phù Thủy Nhỏ, cô là người phụ nữ duy nhất mà Đường Nhị Đả biết qua các dòng thời gian có liên quan trực tiếp đến Bạch Liễu.

Đường Nhị Đả đọc dòng tin nhắn của Hồng Đào yêu cầu hợp tác với gã để đuổi giết Bạch Lục có cảm giác rất vi diệu —— bởi lẽ đa số các dòng thời gian khác Hồng Đào Hoàng Hậu đều không mấy thân thiện với gã.

Trong các dòng thời gian khác nhau, thân phận và hoàn cảnh của mỗi người khác nhau, mỗi sự kiện có những lựa chọn khác nhau, và cùng một người sẽ có tương lai khác nhau – đây là lý thuyết về thời gian và không gian song song.

Giống như trên đời này sẽ không tồn tại hai chiếc lá giống hệt nhau, cho dù là cùng một người ở mỗi dòng thời gian thì cũng sẽ không có tương lai giống nhau, bởi vì mỗi người trong mỗi dòng thời gian ở một khoảnh khắc nào đó, dù ít hay nhiều thì họ cũng sẽ tạo nên những sự lựa chọn khác biệt, dẫn đến một cuộc sống hoàn toàn khác.

Ngoại trừ Bạch Lục, hắn giống như bug game vậy, hoàn toàn không đúng với bất cứ lý thuyết lý luận nào trước giờ.

Bạch Lục ổn định đến mức không giống như người thường, đối mặt với biến cố lớn ở mỗi dòng thời gian có thể quyết định phương hướng cuộc sống sau này của mình, Bạch Lục nhất định sẽ không chút do dự vẫn luôn tiến về con đường khiến hắn kiếm được tiền nhiều nhất.

Về điều này, Bạch Lục ở thời gian và không gian khác đã từng cười nói với gã: đa số các cách kiếm tiền nhanh chóng trên thế giới này đều là gợi lên dục v0ng của con người để rồi k1ch thích h4m muốn tiêu dùng..

Còn gì thú vị hơn là kinh doanh cái ác chứ?

Thật vậy, không hề có, Bạch Lục đã chứng minh điều này với Đường Nhị Đả bằng một nụ cười trong vô số dòng thời gian.

Mong muốn theo đuổi tiền bạc của Bạch Lục, trong các dòng thời gian khác nhau, ổn định như một tọa độ đã định sẵn, và sẽ không thay đổi chút nào, điều này khiến hắn đi đến cùng một tương lai trong mỗi dòng thời gian – điều này tự nó đã không bình thường.

Con người không thể ổn định như vậy.

Giống như Hồng Đào trong các dòng thời gian khác, có lúc người phụ nữ này là tình nhân tin đồn của Bạch Lục, có lúc lại là đối tác buôn lậu của Bạch Lục, cũng có lúc hợp tác với Cục Xử lý Dị đoan nguy hiểm để giết hắn, cũng có lúc ngẫu nhiên chẳng có liên quan gì với Bạch Lục – đây là 【đường cong dao động trong tương lai】của một người bình thường.

Trong trường hợp không có những thay đổi đáng kể trong môi trường phát triển của con người, nhiều tình huống cơ bản có thể được xác định, nghĩa là không có thời gian và không gian song song vô hạn có thể có đối với một người, và tương lai bắt nguồn từ một người là xoay quanh 【tiêu chuẩn tương lai giá trị】, dao động trong một giới hạn trên và dưới được xác định gần đúng – ví dụ như Hồng Đào chính là như vậy.

Cô ấy sẽ tiếp xúc với Bạch Lục trong hầu hết các dòng thời gian, nhưng thái độ của cô ấy đối với hắn là hoàn toàn khác nhau vì vị trí của cô ấy là khác nhau.

- ——oOo—

Chương 161

Ngay từ lúc Đường Nhị Đả đi đến viện mồ côi và nhận được thông tin 【 Bạch Lục 】đã ch3t, gã vẫn còn rất ngờ vực, vì vậy Đường Nhị Đả muốn tạo sự liên hệ với Hồng Đào, vì nghĩ rằng trong dòng thời gian này cô ta có khả năng dính dáng đến Bạch Lục. Thế nhưng ngoài mong đợi của gã là Hồng Đào thật sự không có liên quan gì đến Bạch Lục cả.

Rốt cuộc ai có thể nghĩ được rằng, trong dòng thời gian này Bạch Lục tham gia trò chơi muộn như vậy nhưng lại lấy tốc độ gấp 8 lần để hoàn thành những gì hắn phải làm chỉ trong 3 vòng phụ bản, còn phát triển chiến đội của mình nhanh chóng để có thể chiến với đám bạn cũ chứ.

Nếu cứ để mặc cho mọi chuyện tiếp diễn … Đường Nhị Đả c4n chặt răng, gã hồi âm lại cho Hồng Đào: 【 Được, cô sai người chặn các phụ bản khác lại, tôi sẽ tự mình truy sát hắn 】

Hồng Đào: 【 Anh biết hắn đang ở trong trò chơi nào không? 】

Đường Nhị Đả: 【 Trò chơi cấp ba 】

Lưu Giai Nghi bị thương, để tránh bị trò chơi cấp 2 dùng giá trị sinh mệnh cân bằng với tỉ lệ tử vong để hạn chế kỹ năng của cô bé, Bạch Liễu tuyệt đối sẽ bí hóa hóa liều vào trò chơi cấp ba để cứu Lưu Giai Nghi —— hắn luôn luôn hết lòng với các đội viên của mình.

Hồng Đào hồi âm rất nhanh: 【 Nếu anh đã xác định Bạch Liễu vào trò chơi cấp ba thì bên này tôi có ba người chơi của hiệp hội cấp cao lực công kích cũng không tệ lắm, bọn họ đã từng tham gia trò chơi cấp 3, là đội viên dự phòng chiến đội của chúng tôi, có thể kết hợp với anh để bắt Bạch Liễu, Bạch Liễu không dễ chơi đâu, hẹn gặp lại anh ở cửa đăng nhập trò chơi 】

Tỉ lệ qua cửa của trò chơi cấp 3 chỉ có 10% đến 20%, Hồng Đào cứ như vậy mà thản nhiên giao ra ba hội viên hiệp hội để cho gã 【 sử dụng 】…… Người phụ nữ này vẫn tàn nhẫn độc ác y hệt như những dòng thời gian khác.

Cô ta hoàn toàn không xem tính mạng của các thành viên trong hội ra gì, hay nói cách khác, sau khi vào trò chơi này, mạng sống của mọi người không còn là mạng sống nữa, các thành viên này có lẽ cũng chẳng đoái hoài gì đến mạng sống của mình.

Theo nguyên tắc họ có thể sống lại, cuộc sống của họ chỉ là một chuỗi dữ liệu được nạp đầy linh hồn mà thôi.

Cửa đăng nhập trò chơi.

Hồng Đào khoác chiếc áo khoác lớn màu đỏ rượu thướt tha, đội chiếc mũ cao nhọn màu ho4hồng, mặc áo vest tây trang hở vai phẳng phiu và váy ôm sát cặp m0ngtròn trịa cùng màu, chân bước trên đôi giày cao gót nhọn hoắc, mắt nhìn thẳng ch4m rãi đi đến.

Sau lưng cô là hàng trăm hội viên của Hiệp Hội Quốc Vương mặc những bộ trang phục trắng đỏ đen với biểu tượng cơ, rô, bích, chuồn tương tự như những quân bài Poker.

Đám hội viên này theo sát phía sau Hoàng Hậu rồi tản ra đi đến những màn hình lớn chọn lựa trò chơi kế bên cửa đăng nhập. Bọn họ dựa vào cấp bậc, giao diện, và kỹ năng của mình rồi chọn lựa các phụ bản chắn chắn sẽ thông qua cửa, sau đó từng người tiến vào một cách trật tự, biến mất sau lưng Hồng Đào.

Động tác của bọn họ không hề có chút nào hỗn loạn, từ đầu đến cuối không hề phát ra tiếng động, thao tác cực kỳ nhanh chóng và thành thạo, hầu như chỉ cần nhìn giao diện trò chơi là có thể biết được mình có qua cửa được hay không.

Theo sự biến mất của đám người này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên liên tục:

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi … bạn theo dõi đã đăng nhập trò chơi ~ hãy tới xem đi nào ~】

Lúc Hồng Đào đi đến trước mặt Đường Nhị Đả thì đám người sau lưng người phụ nữ này đã biến mất tăm mất tích không còn một mống.

Cùng lúc đó, một trăm trò chơi trên màn hình trò chơi công cộng ban đầu được đánh dấu màu xanh lá cây 【đang chờ……】ở góc dưới bên phải, biểu tượng vẫn chưa đủ người chơi, giống như lật một trang sau vài bước chân của Hồng Đào đều biến thành màu đỏ, tượng trưng cho biểu tượng 【full 】trò chơi đã đủ người.

Những người chơi bình thường đang lựa chọn và chuẩn bị vào game đều sững sờ khi nhìn thấy toàn bộ màn hình đều full đỏ, tất cả đều tự động tránh ra nhường chỗ, không hiểu chuyện gì đang diễn ra mà rầm rộ như vậy.

Một số người thì đã kịp nhìn thấy Hồng Đào mang theo hội viên lại đây chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, không nhịn được bắt đầu buôn dưa lê phía sau cô:

“Vụ này là sao mấy thím?! Đám người kia là đội viên đội dự bị của Hiệp Hội Quốc Vương mà nhỉ! Sao không tham gia huấn luyện ở khu huấn luyện mà đến khu người chơi bình thường này chi dzậy!? Hồng Đào còn đích thân dẫn đội nữa!”

“… Cảm giác mạnh mẽ quá! Quả nhiên là tuyển thủ muốn đánh giải, khác hẳn với người chơi bình thường.”

“Ơ, nhưng còn 2 tháng nữa phải thi đấu rồi, bọn họ không tích cực luyện tập đi, ở đây làm gì nhỉ? Có người chơi bình thường nào chọc phải ổ kiến lửa à? Vây bắt cũng quá khí thế rồi..”

“Chỉ có mình tôi là để ý đến giao diện của đám người chơi dự bị thôi à? Hàng khủng không đó! Mấy cái thuộc tính điểm đều phải đến -S rồi kìa!!”

“Mấy đợt huấn luyện trước đây của Hiệp Hội Quốc Vương khủng khiếp lắm, ngay cả người chơi cao cấp cũng bị ăn hành tơi tả. Có người còn nói Kẻ điều khiển rối nhờ có kỹ năng bổ sung cho Phù Thủy Nhỏ mới miễn cu0ng được Hồng Đào cho nhập đội, vì thuộc tính điểm của hắn ra quá thấp nên lúc nào

cũng dựa vào trí lực, kết quả là lật xe vì một người chơi mới toanh..”

“Trời **.. cho nên bọn họ hùng hổ ra mặt như vậy là để cho Hồng Đào giải quyết Hắc Đào à? Cô ta vì yêu sinh hận à?”

“Tỉnh đi ba, Hắc Đào đang tham gia huấn luyện ở khu huấn luyện rồi, có ở đây đâu …”

Tất cả các màn hình công cộng đều full đỏ, chỉ một trò chơi duy nhất giao diện là một đóa hồng đang héo tàn, góc phải bên dưới biểu tượng vẫn là màu xanh lục 【đang chờ……】

Bởi vì Đường Nhị Đả đang canh giữ trò chơi này nên Hồng Đào không cho người vào game.

Cô đi tới trước Đường Nhị Đả, tay giữ vành mũ duyên dáng, theo ánh mắt Đường Nhị Đả nhìn về phía giao diện ho4hồng héo tàn.

Hồng Đào dường như không thèm để tâm đến động tĩnh rầm rộ mà mình gây ra, nhẹ nhàng bâng quơ hỏi Đường Nhị Đả: “Ngài thợ săn, ngài xác định là trò chơi này sao? Hay chỉ là xúc cảnh sinh tình?”

Cô đang nhắc đến tên kỹ năng thân phận của Đường Nhị Đả 【 Thợ Săn Ho4Hồng Héo Tàn 】.

Đường Nhị Đả vừa thấy Hồng Đào thì đã nổi da gà, kỹ năng của người phụ nữ này khá khó chịu. Khi ánh mắt của Đường

Nhị Đả lướt qua Hồng Đào như có như không thì đột nhiên bị hấp dẫn trong nháy mắt, khuôn mặt Hồng Đào n4mchặt lấy ánh mắt Đường Nhị Đả, sau đó bắt đầu biến đổi trong con ngươi của gã.

Trên gương mặt Hồng Đào phát sinh một loại thay đổi kỳ lạ, góc mặt mềm mại của cô ta trở nên vuông vức và nam tính như khung xương đàn ông, màu sắc của nhãn cầu bắt đầu chuyển từ đỏ sẫm sang nâu nhạt, mái tóc nhanh chóng co ngắn lại, quần áo trên người đã thay đổi từ váy sang đồng phục của Cục Xử lý Dị đoan.

Đường Nhị Đả nhanh chóng nhìn qua hướng khác.

—— Hồng Đào bắt đầu biến thành dáng vẻ của Tô Dạng.

“Nếu đây là thành ý hợp tác của cô thì việc hợp tác của chúng ta có thể dừng ở đây.” Đường Nhị Đả quay mặt đi lãnh đạm nói.

Hồng Đào khẽ cười một tiếng, cô thu hồi kỹ năng, khôi phục lại dáng vẻ của mình: “Ngài thợ săn sợ người ta biết dáng vẻ người yêu mình à, có gì mà phải ngại ngùng chứ? Tôi cảm giác là một người đàn ông rất đáng yêu nha.”

Đường Nhị Đả quét mắt liếc nhìn cô: “Cậu ấy như thế nào không liên quan gì đến cô, bớt dùng kỹ năng nhìn trộm tôi đi, chúng ta ở đây để bàn chuyện của Bạch Liễu chứ không phải để soi mói tôi.”

Hồng Đào cong đôi môi đỏ lộ ra dưới vành nón: “Là tôi quá tò mò với ngài, thật xin lỗi.”

Người phụ nữ Hồng Đào này lời nói và động tác đều có chút dây dưa ái muội mơ hồ, mỗi lần xuất hiện gương mặt đều khác nhau, nhưng mỗi khi đối diện với cô ta, nhìn khí chất cô ta thì đều có thể nhận ra được đây chính là Hồng Đào mà không phải khuôn mặt người khác ảo tưởng ra.

Nhưng bạn cũng có thể nhìn thấy bóng dáng người mà bạn yêu nhất trên khuôn mặt cô ta —— đó là kỹ năng của Hồng Đào.

Hồng Đào sẽ dựa vào sự tưởng tượng của đối phương để biến thành bộ dáng người mà đối phương thân mật nhất để mê hoặc họ, rồi dễ dàng khống chế họ —— một chiếc vỏ ngoài diễm lệ nhưng đầy nguy hiểm, người phụ nữ này ở bất cứ dòng thời gian nào cũng tạo cho người ta cảm giác phải đề phòng.

Lúc trước Đường Nhị Đả dựa vào kỹ năng này của Hồng Đào mà phát hiện ra sự tồn tại của Tạ Tháp —— khi Hồng Đào hợp tác với Cục Xử lý Dị đoan, cô ta khai rằng lúc Bạch Lục nhìn vào cô, cô liền biến thành dáng vẻ của Tạ Tháp.

Sau khi Bạch Lục nhìn thấy khuôn mặt của Tạ Tháp xuất hiện trên mặt Hồng Đào thì giống như những kẻ bị cô ta mê hoặc, bắt đầu theo đuổi cô ta.

Không lâu sau đó, Bạch Lục mời Hồng Đào gia nhập 【Đoàn Xiếc Thú Lang Thang】mà không cần phải bán linh hồn như những thành viên khác —— đây là một quyết định quá cảm tính, vì vậy tất cả các thành viên trong đoàn xiếc thú đều không đồng ý với hắn.

Nhưng chuyện mà Bạch Lục muốn làm thì không ai có thể cự tuyệt được.

Hồng Đào theo lời Cục Xử Lý Nguy Hiểm Dị Đoan đồng ý làm nội gián trong 【Đoàn Xiếc Thú Lang Thang】. Thế nhưng tuy rằng Bạch Lục để mặc cô ta tự do nhưng cô ta lại bị các thành viên khác giám sát rất chặt chẽ. Vì vậy, Đường Nhị Đả và Hồng Đào càng lúc càng khó liên lạc với nhau, có may mắn truyền tin tức ra ngoài cũng làm Đường Nhị Đả hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của nó.

Thoạt nhìn thì Bạch Lục đã bị Hồng Đào mê hoặc và trở thành tình nhân của cô ta, sẵn sàng sống ch3t vì cô ta mà bất hòa với các thành viên khác trong đoàn xiếc thú.

Nhưng trong tin tức của Hồng Đào truyền ra thì mỗi lần Bạch Lục nhìn cô đều là ở trong trò chơi, tầng ngầm của 【Đoàn Xiếc Thú Lang Thang】dưới lòng đất không hề có ánh sáng, trong căn phòng tối u ám dưới nước, ánh sáng của nước phản chiếu vào mặt cô, sau đó hắn đưa cho cô một truyền truyện tranh rách nát đã được chắp dán lại có tựa đề 《Kẻ sát nhân Slenderman》, mỗi tờ bên trong đều đã bị xé nát, không hiểu tại sao Bạch Lục lại giữ gìn nó cẩn thận như vậy.

Bạch Lục giấu mình trong bóng tối, cách một khoảng xa xa mà nhìn khuôn mặt Hồng Đào đã biến thành người khác, nhẹ giọng kêu Hồng Đào cúi đầu đọc sách, rồi cứ thế yên tĩnh ngồi nhìn dáng vẻ của cô.c

Đôi khi Hồng Đào cũng sẽ nói chuyện vẩn vơ với Bạch Lục, hắn cũng không đáng sợ như những lời đồn đãi bên ngoài, hầu hết thời gian đều rất hiền hòa, thậm chí có chút lười nhác, đặc

biệt đối với khuôn mặt trên mặt cô cực kỳ chìu chuộng, có thể để cô thỏa thích dò hỏi mọi thứ về mình.

“Khuôn mặt trên mặt tôi là của một người rất quan trọng với ngài sao, Bạch tiên sinh?” Hồng Đào hỏi vu vơ.

“Tôi không biết.” Bạch Lục khép hờ hai mắt, chắp tay trước bụng dưới, thả lỏng dựa vào lưng ghế, nhẹ giọng đáp: “Tôi không biết người trên gương mặt của cô hoặc tôi không thể nhớ nữa.”

Hồng Đào: “Vậy tại sao ngài lại để tôi gia nhập đội của ngài? Ngài đã từng nói qua sẽ không bao giờ thu nạp đội viên không có giá trị lâu dài với ngài, tôi cảm thấy tôi chẳng có giá trị lâu dài gì với ngài cả.”

Bạch Lục nhắm hai mắt lại: “Tuy rằng tôi không quen biết gương mặt này nhưng mỗi lần nhìn gương mặt này tôi lại có có dục v0ng chiếm hữu nó, đúng là cô chẳng có giá trị lâu dài gì với tôi cả, nhưng cô có thể cho tôi nhìn thấy gương mặt mà tôi muốn, đối với cô mà nói thì cũng đủ giá trị để tôi cho phép cô vào 【Đoàn Xiếc Thú Lang Thang】rồi.”

Hắn ch4m rãi mở đôi mắt đen nhánh ra, giờ phút đó Hồng Đào đã lặng yên không tiếng động cầm một khối Rubik đứng trước mặt hắn, muốn dùng vật phẩm để bắt hắn.

Nhưng Bạch Lục như cũ không nhanh không chậm mà nói: “Bất kể cô đến đây với mục đích gì tôi cũng không quan tâm, chỉ cần bảo vệ khuôn mặt và kỹ năng của cô là được.”

“Đó là toàn bộ giá trị tồn tại của cô đối với tôi.”

Giây tiếp theo, một cây roi xương đen từ phía sau Bạch Lục xuất hiện, hắn bắt chéo đôi tay Hồng Đào ra sau ấn trên mặt đất, ngón trỏ và ngón cái n4mlấy quai hàm cô, khiến cô phải ngước lên.

Trên khuôn mặt của cô lại hiện ra khuôn mặt Tạ Tháp yếu ớt, tái nhợt, đầy lỗ kim.

Ngón tay cái Bạch Lục ch4m rãi vuốt v3 mái tóc xoăn dài, ướt đẫm trước trán Tạ Tháp, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh bạc tuyệt đẹp ẩn hiện dưới làn tóc.

Giữa bọn họ có mùi máu tươi và sự lạnh lẽo dưới đáy nước vừa xa lạ vừa quen thuộc, Hồng Đào ngước khuôn mặt Tạ Tháp lên, dùng ánh mắt chăm chú nhìn Bạch Lục đang ảm đạm tái nhợt.

Cô ta giả vờ dáng vẻ của vị thần ch3t chìm nơi đáy nước, muốn dùng đôi tay chạm lấy Bạch Lục, bắt chước giọng nói thiếu niên nhẹ nhàng, thì thầm gọi tên của người đàn ông trước mặt:

“Bạch Lục…… Cậu không nhớ tôi sao?”

Bạch Lục hô hấp trở nên nhẹ nhàng hơn, hắn ch4m rãi thu lại chiếc roi sắc bén đang cắm trên chiếc cổ mỏng manh của Hồng Đào, xoay người ngồi xuống ghế, trở về với dáng vẻ lười biếng rũ mắt.

Hồng Đào và Bạch Lục chẳng còn xa lạ gì đối với chuyện vừa phát sinh —— loại chuyện này có thể xảy ra bảy, tám lần mỗi khi Bạch Lục đến gặp cô.

Hồng Đào không bao giờ từ bỏ việc đánh lén Bạch Lục, cô biết rất rõ rằng Bạch Lục sẽ không bao giờ giết cô bởi vì khuôn mặt này, Bạch Lục sẽ đủ bao dung để bỏ qua hành vi nguy hiểm của cô không ngừng cố gắng giết hắn, thậm chí để cô ta tiếp tục ở bên cạnh hắn, chỉ để mô phỏng khuôn mặt của một người đang đọc sách trước mặt Bạch Lục mà thôi.

“Đọc sách tiếp đi.” Bạch Lục nhàn nhạt ra lệnh, “Còn nữa, đừng để tôi thấy cô dùng khuôn mặt cậu ấy gọi tên tôi một lần nữa.”

- ——oOo—

Chương 162

Nghĩ đến những chuyện sẽ phát sinh sau này giữa Bạch Lục và Hồng Đào, Đường Nhị Đả nảy sinh một cảm giác vừa đồng tình lại vừa phức tạp với người phụ nữ này.

Nhưng rất mau gã đã thu hồi lại cảm giác dư thừa đó mà trả lời câu hỏi của Hồng Đào: "Đây chắc chắn là một phụ bản cấp 3 mới chưa có ai chơi qua."

Từ trước đến nay Bạch Lục rất thích chơi trò chơi mới, đặc biệt hắn sẽ phát huy ưu thế của mình tốt nhất khi có đối thủ chơi cùng.

"Nhà máy ho4hồng?" Hồng Đào nhướng mí mắt, ý cười phảng phất trên mặt, "Có vẻ là một trò chơi rất lãng mạn thì phải, thật xứng đôi với kỹ năng thân phận của ngài, thợ săn tiên sinh, tin rằng anh n4mchắc được phần thắng trong trò chơi này, giết Bạch Lục để đoạt Phù Thủy Nhỏ của tôi trở về."

Hồng Đào dùng ánh mắt đen tối nhìn Đường Nhị Đả: "Thợ săn tiên sinh, tôi sẽ dốc hết sức lực trợ giúp anh, tin rằng anh có thể cảm nhận được thành ý của tôi, nhưng tôi có một yêu cầu duy nhất, đó chính là tuyệt đối không được làm Phù Thủy Nhỏ bị thương, cho dù trong trò chơi hay ngoài trò chơi."

Đường Nhị Đả quỷ dị trầm mặc một giây —— Lưu Giai Nghi đỡ dùm Bạch Lục một viên đạn, hiện tại không biết sống ch3t như thế nào.

Hồng Đào nhanh chóng dời ánh mắt đi chỗ khác, cô ta chẳng có hứng thú tìm tòi nghiên cứu gì suy nghĩ của Đường Nhị Đả, nói thêm một câu: "Tôi nghe nói lúc Phù Thủy Nhỏ tiến vào game thì trên người có vết thương do súng gây ra, tôi hy vọng là loại chuyện này sẽ không xảy ra nữa, thợ săn tiên sinh."

Cô khéo léo tao nhã mà khom người mỉm cười: "Cô bé là do chính tay tôi bồi dưỡng, rất quan trọng với tôi, chỉ cần trên người cô bé có một chút thương tổn nào thì cũng đều là do tôi không bảo vệ tốt. Tôi đã từng làm cô bé thất vọng vì không đem lại được hạnh phúc mà cô bé mong muốn. Nhưng tôi không muốn cô bé sẽ trả giá vì đi theo người mà cô bé không nên theo."

"Tôi không muốn những kẻ khác dạy hư cô bé, vì vậy những kẻ dạy hư đó anh có thể tùy tiện xử lý."

Đường Nhị Đả cảm thấy một loại khó khăn quen thuộc.

…. Việc nữ nhân Hồng Đào này bênh vực người của mình rất cực đoan đúng là.. làm người khác cảm thấy cực kỳ phiền phức.

Lưu Giai Nghi hiện tại là người trong hiệp hội của cô, hơn nữa thoạt nhìn cô rất yêu thương Lưu Giai Nghi, cho dù Lưu Giai Nghi cấu kết người ngoài phản bội thì Hồng Đào cũng không thèm quan tâm.

Giải đấu sắp đến, Hồng Đào rõ ràng là muốn đội viên như Lưu Giai Nghi, chỉ cần Lưu Giai Nghi an toàn trở về, cô ta đã biểu

lộ thái độ của mình —— chỉ cần Lưu Giai Nghi an toàn trở về thì cô ta không truy cứu mọi chuyện..

Nếu gã đụng vào Lưu Giai Nghi thì Hồng Đào nhất định sẽ tìm cách dùng kỹ năng để đào ra thân phận của gã, sau đó trả thù gã —— người phụ nữ này đã có dấu hiệu làm như vậy rồi.

“Ba người này là những người dự bị xuất sắc trong chiến đội của hiệp hội chúng tôi.” Hồng Đào quay sang một bên, để ba người chơi đứng sau lưng cô đi tới và giới thiệu ngắn gọn, “Họ đều là những người chơi đã từng huấn luyện với cô phù thủy nhỏ, có một số hiểu biết về các kỹ năng và phương pháp tấn công theo thói quen của cô bé, đồng thời biết cách kiểm soát mà không làm tổn thương cô bé. “

Hồng Đào nâng vành mũ lên, con ngươi của cô ta lúc này cũng giống như màu nâu nhạt của Tô Dạng, trên khuôn mặt có nét gì đó quyến rũ, ánh mắt dịu dàng đến mức làm tim Đường Nhị Đả đập rất nhanh, thậm chí giọng của cô ta cũng giống với giọng của Tô Dạng như đúc. Tất cả đều giống nhau đến khó phân biệt:

“Thợ săn tiên sinh, tôi giao hết thảy cho ngài.” Cô ta cúi người, cặp mắt kia càng ngày càng giống Tô Dạng, giọng nói đã trở nên nam tính.

Hồng Đào nhón mũi chân thân mật nói nhỏ bên tai Đường Nhị Đả: “Nhờ anh mang Phù Thủy Nhỏ của tôi về nhé.”

“Đội trưởng.”

Một tiếng cười thật thật giả giả mơ hồ gọi đội trưởng làm Đường Nhị Đả đột nhiên tỉnh táo lại.

Hồng Đào đã xoay người tránh đi rất xa, chỉ để lại một bóng dáng thướt tha yêu kiều và một câu oán giận nũng nịu: "Thợ săn tiên sinh sao lại cảnh giác tôi như vậy chứ, tôi cũng chưa nhìn rõ toàn bộ khuôn mặt dưới đáy lòng của anh mà …"

Sắc mặt Đường Nhị Đả nháy mắt đen thui, gã không dây dưa lằng nhằng với mấy người đội viên mà Hồng Đào mang đến, chỉ dặn dò bọn họ hãy cẩn thận đừng giao dịch bất cứ gì dính dáng đến tiền bạc với Bạch Lục, sau đó bốn người tiến vào trò chơi.

【 Trò chơi 《 Nhà máy ho4hồng 》 đã đủ người chơi, trò chơi sắp bắt đầu……】

Bạch Liễu mở mắt ra trong trò chơi. Một chiếc TV nhỏ với màn hình đen thui trong khu vực trò chơi nhiều người chơi sáng lên sau tiếng điện rè rè, trên đó xuất hiện khuôn mặt nhuốm máu của Bạch Liễu, theo sát đó 5 chiếc TV xung quanh hắn cũng đều sáng lên lúc cùng lúc.

Khi người xem thấy tân nhân huyền thoại Bạch Liễu được diễn đàn bàn tán từ lúc nào không biết lại xuất hiện, sau một hồi ngớ người, bọn họ điên cuồng lao về phía chiếc TV nhỏ của Bạch Liễu.

"Tôi tới đây!! Trực tiếp vào luôn trò chơi cấp ba, một lần thăng một cấp trò chơi, cũng quá khủng rồi!!"

“Mị vừa mới thấy bọn Hồng Đào vây bắt ai đó, chẳng lẽ là hắn ta..”

“Thím không xem diễn đàn à?! Không phải nói lần này Bạch Liễu ôm Phù Thủy Nhỏ bị thương tiến vào game sao! Dám làm Phù Thủy Nhỏ bị thương Hồng Đào nhất định sẽ b0p ch3t hắn! Chiến đội Hiệp Hội Quốc Vương năm nay chủ yếu đều dựa vào kỹ năng của Phù Thủy Nhỏ đó!”

“Tôi thấy rất nhiều người chơi dự bị của Hiệp Hội Quốc Vương cũng vào game, nhưng lần trước Bạch Liễu đã thắng bọn Thực Hủ Cương Thi, lần này nói không chừng cũng có thể thắng lần nữa nha!”

Sắc mặt Vương Thuấn đen kịt nhìn người xuất hiện ở TV nhỏ bên cạnh TV nhỏ của Bạch Liễu —— là Ho4Hồng Thợ Săn!

Xét riêng về lực chiến đấu thì một mình gã thợ săn còn khó nhằn hơn so với 3 thành viên kia gộp lại.

Nhưng đối với người chơi cấp thấp bình thường thì họ không biết nhiều về gã thợ săn này, hơn nữa gã cố ý che dấu giao diện của mình nên bọn họ không biết thực lực chính xác của gã, còn hứng thú bừng bừng chờ mong một trận chiến hấp dẫn sắp tới —— lần trước Bạch Liễu dưới cơ nhưng chuyển bại thành thắng làm rất nhiều người tin tưởng kỳ vọng vào hắn.

Nhưng Vương Thuấn đã xem qua Thợ Săn Ho4Hồng đấu giải.

Tại sao đến bây giờ các hiệp hội đều sẵn sàng ra giá cao để mời thợ săn tham gia đấu giải? Đó là bởi vì người này đấu đơn

không bao giờ thua —— đó là một loại thực lực khủng b0, gần như là trời ban cho.

Hai năm trước, khán giả không phải nhóm tuyển thủ này chưa từng chứng kiến thợ săn, thời điểm viên đạn Thợ săn ho4hồng được bắn r4, khán giả đã bắt đầu tung hô chiến thắng của hắn —— đây là điều mà các tuyển thủ hàng đầu giải đấu phải thần phục, không phải là thứ mà Bạch Liễu hiện tại có thể dễ dàng đối phó.

Nếu là trong giải đấu, Bạch Liễu chắn chắn phải ch3t nếu gặp thợ săn.

Nhưng nếu trong trò chơi thì vẫn còn cơ hội —— bởi vì trong trò chơi có cửa hàng hệ thống, Bạch Liễu có thể dùng điểm để mua vật phẩm quấy rầy hoặc ngăn cản công kích của thợ săn, sau đó tìm ra phương pháp qua cửa trò chơi.

Tuy rằng cách này chi phí khá cao nhưng trước mắt đây là cách tốt nhất mà Bạch Liễu có thể làm.

… Cũng không biết Bạch Liễu có đủ điểm để làm theo cách này không..

Vương Thuấn đứng trước TV nhỏ của Bạch Liễu đang chuẩn bị donate cho hắn thì Hồng Đào đột nhiên mang theo một nhóm người đi vào xem TV nhỏ Bạch Liễu.

Đám người tự động tản ra, nhường một khoảng trống khá lớn trước TV nhỏ Bạch Liễu cho Hồng Đào vừa đến.

Vương Thuấn cảnh giác thay đổi bề ngoài, hắn kéo mũ trùm đầu xuống, thu mình lùi lại, nhưng cũng không đi xa lắm mà chỉ đứng phía sau, nhíu mày ngửa đầu nhìn khuôn mặt đang thưởng thức TV nhỏ Bạch Liễu của Hồng Đào.

Biểu hiện hứng thú của Hoàng Hậu với Bạch Liễu làm Vương Thuấn có một loại cảm giác bất an quen thuộc..

Hồng Đào xoay người lại, cô ta hướng về phía đám người xem Bạch Liễu hơi hơi khom người, tựa hồ rất có lễ phép hành lễ: "Tuy rằng làm phiền sự theo dõi của quý vị, nhưng từ giờ trở đi Bạch Liễu chính thức trở thành kẻ địch số một của Hiệp Hội Quốc Vương, chúng tôi cấm bất cứ ai donate cho hắn, hy vọng các vị thông cảm nhé."

"Chúng tôi sẽ cho một nhóm hội viên canh giữ bên cạnh TV nhỏ Bạch Liễu, cho đến khi hắn bị rớt vào 【Vùng đất vô danh】mới thôi, tin là các vị sẽ không muốn dính líu đến tranh chấp giữa chúng tôi và hắn, vì thế mong là các vị qua thưởng thức các TV nhỏ của người khác nhé."

Hồng Đào mỉm cười phất tay ra hiệu, đám hội viên sau lưng cô theo mệnh lệnh nhanh chóng sắp xếp thành một hàng rào người vây lại khu vực xem TV nhỏ Bạch Liễu

Hội viên Hiệp Hội Quốc Vương chắp tay sau lưng hướng về hàng rào người, vẻ mặt vô cảm đứng đó. Đám hội viên trung cấp và cao cấp này cực kỳ đáng sợ với những người chơi bình thường, cho dù trong đại sảnh trung ương không thể đánh giết nhau, nhưng đám người xem thấp cổ bé họng cũng không ai can đảm vượt tường đi donate cho Bạch Liễu.

Mà đối với những tuyển thủ thật sự hứng thú với Bạch Liễu, chỉ còn hai tháng nữa là bắt đầu giải đấu, Hồng Đào đang ở đây, nếu mạo hiểm đắc tội hiệp hội lớn nhất trong game để biểu lộ sự yêu thích cho Bạch Liễu thì rõ ràng không phải là hành vi lý trí lắm.

Vương Thuấn sắc mặt đen thui bị bức tường người đẩy lùi ra khỏi khu vực xem TV nhỏ Bạch Liễu, hắn kéo mũ áo choàng che kín mặt mày rồi nhìn về phía Hồng Đào Hoàng Hậu đứng đó giống như ác long trấn trụ, không ai dám tiếp xúc với TV nhỏ Bạch Liễu.

Chuyện này không ổn rồi..

Không có điểm chỉ là đầu tiên, theo đó Hồng Đào muốn đẩy Bạch Liễu rớt xuống 【 Vùng đất vô danh 】, đây là muốn trực tiếp b0p ch3t mạng sống của Bạch Liễu trong trò chơi rồi …

Trong 【 Vùng đất vô danh 】, các TV nhỏ đều hư hỏng, màn hình thì nhiễu sóng, hoàn toàn không thấy rõ người chơi phát sóng bên trong, tất nhiên cũng không phân biệt được ai với ai, bởi vì lý do này là không ai đến 【 Vùng đất vô danh 】 xem cả, chẳng ai thèm để ý người chơi trong TV ở đó.

Vì thế mà khu này gọi là 【 Vùng đất vô danh 】, hễ rớt vào rồi thì bạn sẽ mất đi tên tuổi của mình, trở thành một kẻ bình thường không tên không họ, giãy giụa hấp hối mà thôi.

Nếu TV nhỏ Bạch Liễu bị rớt vào đống TV bị bỏ hoang trong 【 Vùng đất vô danh 】, cho dù người xem muốn donate cho

Bạch Liễu thì cũng không thể tìm thấy TV nhỏ của hắn giữa hàng ngàn hàng vạn TV nhỏ bị vứt đi, mà một khi không còn điểm và donate thì TV nhỏ Bạch Liễu cũng không thể ra khỏi 【 Vùng đất vô danh 】.

Điều này trở thành một vòng lập ch3t chóc vô hạn —— một khi đã rớt vào 【 Vùng đất vô danh 】thì lần sau vào trò chơi mới TV nhỏ cũng sẽ bắt đầu ở 【 Vùng đất vô danh 】, như vậy chỉ cần một lần rơi vào 【 Vùng đất vô danh 】 thì người chơi mãi mãi giãy giụa trong chiếc màn hình bị bỏ hoang không ai theo dõi cho đến khi biến thành quái vật hoặc ch3t đi mới thôi.

Việc một hiệp hội lớn sử dụng tài nguyên để chặn kênh phát triển của người chơi mới có thực lực rất đơn giản, nếu không thì cũng sẽ không có nhiều người mới thích chọn gia nhập hiệp hội và chấp nhận bị bốc lột lợi dụng hơn là tự mình phát triển như vậy.

Là một trong những nhân viên cấp trung quan trọng đã giúp Hiệp Hội Quốc Vương sàng lọc thông tin những người chơi mới, Vương Thuấn thực sự chán ghét loại hành vi áp bức và độc quyền này từ nội tâm —— bởi lẽ hắn cũng bị người khác phát hiện kỹ năng, sau đó vừa đe dọa vừa dụ dỗ hắn vào Quốc Vương Hiệp Hội.

Nhưng cho dù không thích loại hành vi này đến đâu, Vương Thuấn cũng phải thừa nhận rằng trong tình hình hiện tại, trừ phi có một hội cùng cấp với Hiệp Hội Quốc Vương sẵn sàng ra mặt cho Bạch Liễu, chống lại Hiệp Hội Quốc Vương, nếu không thì tình huống này là không thể giải quyết được. —— Bạch Liễu nhất định sẽ rơi vào 【 Vùng đất vô danh 】dưới sự canh gác nghiêm ngặt của Hiệp Hội Quốc Vương và bước vào một vòng quay ch3t chóc vô tận không ai quan tâm.

Nhưng xui xẻo là, công hội do Bạch Liễu làm chủ, tức là Hiệp Hội Thực Hủ, còn cách ít nhất một chức vô địch giải đấu nữa thì mới có thể phát triển thành một bang hội lớn ngang tầm với Hiệp Hội Quốc Vương.

Vl lại thay đổi diện mạo khác, hắn đeo khẩu trang lên, ánh mắt u ám đi về hướng phía sau đại sảnh.

—— hắn biết một đội trưởng hiệp hội có khả năng là sẽ hứng thú với tình huống này của Bạch Liễu.

Hiệp hội giàu nhất trong trò chơi —— hiệp hội đứng thứ năm, Liên Minh Dân Cờ Bạc.

Nhưng trước khi hắn tìm được viện binh thì hy vọng Bạch Liễu đừng bị thợ săn gi3t ch3t.

Cùng lúc đó, tại Thần Điện Laleille.

Đây là một hòn đảo nhỏ cạnh biển, hoặc gọi nó là một hòn đảo chưa đủ chính xác mà phải nói rằng nó là một góc của một tòa nhà cổ khổng lồ bị bỏ hoang từ dưới đáy biển nổi lên bờ biển.

Những cột đá trắng xám cao gọn gàng và bẩn thỉu thả mình trên mặt nước biển xanh thẫm, dưới sóng nước đung đưa có

thể nhìn thấy những đàn cá bơi đang ngấu nghiến những dây leo hoại sinh trên bậc đá xanh thẫm.

Trên bậc thềm đá tráng lệ của ngôi đền, có một người đàn ông đội mũ trùm đầu màu đen và đeo mặt nạ hình xoắn ốc hình chữ thập, đang ngồi yên lặng hồi lâu bỗng nhiên giật mình.

Điều này khiến tro bụi vẫn còn đọng lại trên chiếc mũ trùm đầu cũ kỹ màu đen của gã bay lả tả, một con chim biển không rõ loài đã xây tổ trên vai gã cũng đập cánh hoảng hốt.

Gã chậm rì tì gỡ chiếc tổ trên vai xuống, đặt lên chiếc bàn đá cũ kỹ trước mặt.

Con chim nhỏ nhắn nhảy ra khỏi tổ, vô tri vô giác mổ vào đầu ngón tay của gã, rồi nhảy đến một tấm thẻ đặt úp xuống bàn đá, nó quan sát các tượng thần xung quanh bàn đá với đôi mắt nhỏ của mình.

Người đàn ông đeo mặt nạ được bao quanh bởi tám tượng thần có hình dáng và thần thái khác nhau. Nửa người trên của các tượng thần là hình dáng con người, nửa dưới lại là các loại hình dáng kỳ quái làm người khác sợ hãi, đuôi cá thô to, lông chim đầy màu sắc, còn có cả thực vật mọc đầy ký sinh vật.

Bọn nó nhắm nghiền đôi mắt thần thánh của mình. Dù chỉ là những bức tượng, nhưng chúng dường như không thể coi thường và không thể xâm phạm. Có một ánh sáng cổ kính và thiêng liêng chảy trên ho4văn bị thời gian ăn mòn của chúng làm người khác không dám nhìn thẳng. Có vẻ như nếu nhìn vào phần dưới xấu xí và đáng sợ của chúng, bạn sẽ không thể

kiểm soát được mình trở nên điên loạn, dâng hiến linh hồn của mình cho những vị thần cổ đại này và tự sát.

Điều đáng mừng duy nhất là những vị thần này vẫn đang ngủ say, và điều đáng tiếc là họ dường như đang ngủ say như thể họ sắp thức giấc vào giây phút tiếp theo vậy.

Những bức tượng này nhắm mắt ngồi trên bệ đá. Phần thân du0i của người đàn ông đeo mặt nạ cũng bắt đầu hóa đá, ngón chân bám đầy các lại ốc, rêu và cỏ xanh rậm rạp và các loài thân rễ của thực vật chẳng biết là chủng loại gì.

Bọn họ ngồi vây quanh cái bàn đá rất lớn.

Bàn đá dày nặng cũ kỹ, trên mặt bàn đầy những vết lồi lõm do bị mưa gió bào mòn, nguyên bản trên đó khắc hình con quái vật với những xúc tu bạch tuộc khổng lồ, giống hệt logo của Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm.

Đối diện với người đàn ông này là một người đàn ông cũng đội mũ trùm đầu, nhưng trông nhàn nhã và sạch sẽ hơn nhiều. Y giấu mặt dưới chiếc mũ choàng màu đen, chỉ lộ ra cổ tay trắng đến trong suốt, một bàn tay khớp xương rõ ràng vươn ra từ dưới áo choàng chạm vào những quân bài ẩm ướt úp trên bàn.

“Nhà tiên tri.” Gã nói với một nụ cười hờ hững “Đây là đêm thứ tư của trò chơi giết Ma sói, ngài muốn chọn ai?

Nhà tiên tri ngồi đối diện im lặng, chỉ có tiếng sóng dữ dội đập vào ngôi đền cũ.

“Có cần tôi giúp ngài xem lại toàn bộ quá trình giết Ma sói mà ngài nhất định phải chơi với tôi không?” Người đàn ông thản nhiên nói, ngón tay điểm nhẹ lên những lá bài khác đã bị lật.

“Đêm đầu tiên ngài không chọn gì, tôi để mỹ nhân ngư xuất hiện.” Nam nhân ch4m rãi gõ đầu ngón tay lên một tấm thẻ của Siren Vương, nhắm mắt lại, “Đêm đó không có ai ch3t, thật là một đêm yên ả. “

“Đêm thứ hai, ngài thử thách một tên trộm, còn tôi gửi một chiếc gương xuống. Đêm đó, dưới sự hướng dẫn của ngài, người sói đã giết một kẻ điều khiển rối, một người dân đầy tội lỗi và trừng phạt hai tên【 tội phạm 】, ngài thắng đêm đó.”

“Vào đêm thứ ba, ngài đã gửi【 phù thủy 】và 【 thần tình yêu 】, còn tôi đã gửi 【 Huyết Linh Chi 】, đêm đó, ngài đã hướng dẫn 【 thần tình yêu 】tức là Lưu Hoài kết nối 【 người sói 】và 【 phù thủy 】. 【 người sói 】đã xử phạt hai 【 tội phạm 】nhưng 【 thần tình yêu 】vô tội cũng ch3t vì 【 người sói 】. Vì vậy đêm đó chúng ta hòa nhau. Ngài đã chơi một trận đấu đẹp mắt. “

Đầu ngón tay của người đàn ông đảo khắp mặt bàn, trước mặt gã là một lá bài chú hề đang cười rất tươi.

Hình chữ thập ngược mà Joker vẽ dưới mắt phải của mình trên lá bài này hoàn toàn giống với họa tiết trên mặt sau quần áo hắn.

Đầu ngón tay của người đàn ông cuối cùng cũng đặt trên thẻ bài thợ săn bị dây leo ho4hồng quấn quanh. Gã nhìn người đàn

ông đối diện, gió biển thổi căn lều đen của gã căng phồng lên.

“Thẻ bài thợ săn này là thẻ ma thuật cuối cùng ngài có thể chọn lựa, Nhà tiên tri, ngài có muốn chọn anh ta tối nay không?”

Nhà tiên tri đã hóa đá nửa người dưới im lặng một chút rồi nhẹ giọng trả lời: “Tôi muốn chọn anh ta, xin hỏi anh ta là người, thần hay là quái vật?”

Người đối diện cười như không cười nói: “”Thợ săn vốn muốn trở thành thần. Sau khi được ngài chọn làm thợ săn, anh ta đã trở thành một con người. Bây giờ anh ta sắp trở thành một con quái vật trong vòng quay vô tận của luân hồi.”

“Nhà tiên tri, ngài chắc chắn muốn dùng quân bài này chứ? Trong ván này cho dù người sói hay thợ săn giết người thì ngài đều thua, đêm tiếp theo ngài chỉ còn lại lá bài của chính mình —— nếu thần bị ô nhiễm, người sói sẽ bị tàn sát.

Nhà tiên tri nhắm hai mắt lại: “Đúng vậy.”

“Vậy thì tôi sẽ gửi một đóa hồng.” Người đàn ông đối diện với nhà tiên tri lật một tấm thẻ trước mặt gã, nhẹ nhàng nói, “Tôi rất thích mùi của nó, tôi nghĩ nó rất hợp với thợ săn của ngài, mùi vị hơi thở của sự tuyệt vọng. “

“—Giống như mùi của một con quái vật.”

Trên thẻ bài được lật ra là hình ảnh một bình thủy tinh hình trụ dài đựng một nụ ho4đang rũ xuống, cảm giác như một bông hồng sắp héo tàn.

Chương 163

_____

Đường Nhị Đả mở mắt trong trò chơi.

Những cánh ho4hồng dày mịn và xinh đẹp đầy sức sống tràn ra từ phía chân trời bay lả tả khắp không trung, cánh đồng ho4rộng lớn rực rỡ sắc màu lấp ló phía chân trời đã nở rộ. Giữa một trấn nhỏ nông thôn đột nhiên xuất hiện một nhà máy hiện đại không hợp với hoàn cảnh chút nào.

Một bức tĩnh vật khổng lồ bằng đồng thau được đặt ở lối vào của nhà máy như vật trang trí, kế bên treo một tấm biển bằng gỗ sơn mài màu trắng có dòng chữ 【 Nhà máy ho4hồng Càn Diệp 】bằng cả tiếng Trung và tiếng Anh.

Đường Nhị Đả như ngừng thở trong chốc lát, vô thức nhìn về phía trên cùng của nhà máy – không có ai ở đó, chỉ có một ít ho4hồng tươi trong vỏ quả đang phơi mình dưới ánh trăng, cánh hồng trải dài dưới ánh trăng tạo ra một hương thơm cực kỳ gây nghiện trong không khí.

Ở nơi cao nhất của nhà máy, Bạch Lục đã đứng đó hỏi gã 【 Ho4hồng có thơm không? 】

Trong tất cả các dòng thời gian mà gã đã qua, Đường Nhị Đả chưa từng thấy phụ bản cấp 3 này.

Hắn biết khí ho4hồng Càn Diệp nhất định phải có lời giải ở một trò chơi nào đó trong hệ thống, nhưng dù Đường Nhị Đả có chơi trò chơi điên cuồng như thế nào đi chăng nữa thì gã cũng chưa từng chơi trò chơi này.

Tựa như có thứ gì đó tồn tại đang ngăn gã tiến vào trò chơi này, trêu đùa gã, cho nên Đường Nhị Đả đã sớm không còn hy vọng mình có thể chơi những trò chơi có liên quan đến khí ho4hồng Càn Diệp.

Nhưng lúc Đường Nhị Đả đã hoàn toàn tuyệt vọng, gã trời xui đất khiến thế mà lại vào trò chơi này trong lúc đuổi theo Bạch Liễu.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Đường Nhị Đả nhìn thấy cửa nhà máy, kích hoạt nhiệm vụ chính của trò chơi 】

【Hệ thống nhắc nhở: Thân phận người chơi bắt đầu từ vị trí thấp nhất trong nhà máy ho4hồng Càn Diệp là công nhân hái ho4hồng. Bạn cần phải làm việc chăm chỉ trong nhà máy để được thăng chức thành nhà pha chế nước ho4hàng đầu. Sau khi trở thành nhà pha chế nước hoa, người chơi có thể đuổi giám đốc nhà máy đi, trở thành giám đốc nhà máy mới】

【 Sau khi trở thành giám đốc nhà máy, người chơi sẽ được qua cửa. Trò chơi kết thúc khi giám đốc nhà máy mới xuất hiện.】

【 Bây giờ mời người chơi vào nhà máy, hôm nay chính thức làm công nha! 】

Cùng lúc đó, Bạch Liễu đang trốn sau nhà máy cũng đang hậm hực xác nhận lại nhiệm vụ chính của mình, bên cạnh là Lưu Giai Nghi đã uống thuốc giải để trị thương, vết máu vẫn còn trên người nhưng sắc mặt cô bé đã hồng hào lên rất nhiều, vết thương do đạn bắn cũng không còn chảy máu nữa.

Sau khi Lưu Giai Nghi xác nhận nhiệm vụ chính của mình, cô bé liếc mắt nhìn sắc mặt đen thui của Bạch Liễu, có chút biệt nữu mà xoay người nhỏ giọng nói thầm: "Đã nói là đừng tùy tiện vào trò chơi cấp 3 rồi, em vất vả lắm mới cứu được anh, bây giờ anh lại còn dùng thái độ như vậy …"

Bạch Liễu buồn bực chán nản liếc nhìn Lưu Giai Nghi: "Không liên quan đến em, là bởi vì nhiệm vụ này."

"Nhiệm vụ này thì làm sao? Tỉ lệ tử vong của trò chơi cấp 3 chính là dựa vào hạn chế người qua cửa, trước khi vào em đã nhắc anh còn gì.." Lưu Giai Nghi nhanh chóng suy nghĩ, cô bé cất chai thuốc giải nhíu mày, "Tỉ lệ tử vong của trò chơi cấp 3 từ 80% đến 90%, trò chơi này có 6 người, bình thường chỉ có 1 người sống, nhưng trò chơi cấp 3 cũng không phải là không có sơ hở."

"Tuy nhiên trò chơi này quy định chỉ có người chơi làm giám đốc nhà máy mới có thể qua cửa, lúc chúng ta tiến vào có nhìn sơ qua, gần đây chỉ có một cái nhà máy ho4hồng Càn Diệp này, cho nên điều kiện thông quan bị kẹt ở đây, chỉ có thể đi đến đâu nhìn đến đó, anh không thích nhiệm vụ cấp 3 cũng dễ hiểu thôi, độ linh hoạt giảm còn khó khăn thì tăng lên.."

Bạch Liễu hiếm thấy xuất thần, ánh mắt đảo qua: " … Lại phải đi làm công, tại sao vào game rồi mà vẫn còn bị bốc lột chứ,

anh không muốn bị bốc lột …”

Lưu Giai Nghi: “……”

Đây là lý do anh rầu rĩ nãy giờ à!!!

Lưu Giai Nghi mặt không cảm xúc bò lên vật trang trí đồng thau đánh vào ót Bạch Liễu: “Phiền phức, lấy lại tinh thần cho em! Trước tiên là phải giải quyết thằng cha đội trưởng cứ đuổi giết anh kìa, sức chiến đấu của gã rất mạnh, tốt nhất là anh nghĩ cách làm thế nào để chúng ta qua cửa trò chơi này đi!”

Bạch Liễu bị Lưu Giai Nghi tát bay vào tường vẫn bất động.

Lưu Giai Nghi: “……”

Lưu Giai Nghi kéo đầu Bạch Liễu ra, hét to: “Anh đừng có giả ch3t để khỏi làm công! Anh đem em vào đây thì phải có trách nhiệm đem em ra ngoài! Lấy lại phong độ đàn ông cái coi Bạch Liễu!!!”

Bạch Liễu ch4m rãi thò đầu ra sau tường, dùng ánh mắt chán nản nhìn Lưu Giai Nghi: “Làm việc ở đây có ai cho anh tiền không?”

Lưu Giai Nghi: “…… Tất nhiên là không rồi, anh nằm mơ gì vậy hả??”

“Ờ” Bạch Liễu lại ch4m rãi vùi đầu vào tường, ồm ồm nói: “Thế thì anh không làm đâu, anh vừa mới bán thân 10 năm mệt ch3t đi được, bây giờ lại còn muốn anh làm không công nữa, anh phải hồi máu, không có sức làm nổi đâu.”

Bạch Liễu hoàn toàn chính là một Grandet sau khi bị bắt buộc phải để lại tài sản cho con mình thì phát hiện mình vẫn còn chưa ch3t, bộ dạng quá mức lỗ vốn bây giờ sống không còn gì luyến tiếc nữa —— rõ ràng là chấn thương tinh thần sau giao dịch lẩu 10 năm với Lục Dịch Trạm vẫn chưa hồi phục!

Lưu Giai Nghi đạp lên vai Bạch Liễu, cố sức đem con hàng đang trốn việc ra, vừa kéo vừa mắng: “Đàn ông không thể tùy tiện nói mình không được!! Đi làm việc nhanh lên!!”

Sau một hồi lâu phát hiện làm thế nào cũng không vực dậy được tinh thần con hàng đang hậm hực chìm đắm trong cảm giác lỗ vốn, Lưu Giai Nghi đành phải dùng tuyệt chiêu cuối cùng: “Anh làm việc đi, em trả tiền lương cho anh, một giờ một trăm tệ được không?”

Bạch Liễu đang vùi đầu vào tường quay ngoắt lại, hai mắt lóe sáng nhìn Lưu Giai Nghi, xòe tay ra không ngại ngùng chút nào: “Thỏa thuận, đưa tiền trước làm việc sau.”

Lưu Giai Nghi: “……”

Mẹ nó, cảm giác như kiểu Bạch Liễu đang bẫy mình, chờ mình đưa tiền cho anh ta vậy……

Đàn ông kiểu gì keo kiệt vậy trời?! Tiền bé gái 8 tuổi cũng lấy luôn?!

Lưu Giai Nghi trong lòng mắng chửi, ngoài mặt vẫn trả tiền cho Bạch Liễu, Bạch Liễu thong thả ung dung cầm tiền, sửa sang lại quần áo lại khôi phục thành bộ dáng nhân viên gương mẫu nhân mô cẩu dạng: "Đi thôi! Trước tiên đến nhà máy kiểm tra quy trình đã."

"Từ đã! Lưu Giai Nghi giữ chặt Bạch Liễu phía trước, mở miệng nói có chút bất đắc dĩ, "Nãy giờ em nói gì anh có nghe hay không vậy, thằng cha Đường đội trưởng gì đó cũng đang đuổi theo anh vào trò chơi, nếu bây giờ anh cứ đi đến nhà máy tìm NPC lãnh nhiệm vụ thì đụng mặt gã còn gì.. kỹ năng sử dụng súng của gã rất lợi hại, có thể sử dụng trong cả hiện thực, bây giờ anh gặp gã, nhất định gã sẽ giết anh!"

Bạch Liễu dắt Lưu Giai Nghi tay, vẻ mặt thản nhiên: "Ngay từ lúc bước vào trò chơi này gã sẽ không giết anh đâu."

Lưu Giai Nghi ngẩn ra: "Tại sao?"

"Có người hoặc là thứ gì đó cố ý dàn dựng《 Nhà máy ho4hồng 》này cho Đường Nhị Đả và anh lên sân khấu." Bạch Liễu rũ mắt xuống, ánh mắt đen tối không rõ, "Trong trò chơi 《 Nhà máy ho4hồng 》 nhất định cất giấu bí mật có thể giải cứu tất cả những thứ bị nước ho4ô nhiễm, cũng giống như Huyết Linh Chi – vật phẩm khen thưởng của Sách quái vật của 《 Viện mồ côi Ái Tâm 》 có thể cứu bọn trẻ bị trúng độc vậy."

“Mà Đường Nhị Đả cho rằng bí mật này nằm trong tay anh, gã nghĩ anh biết cách qua cửa trò chơi này, vì vậy sẽ tập trung ở điểm này, tìm cách qua cửa trước. Vì vậy trước khi gã tìm thấy đồ vật cần thiết thì sẽ không đành lòng gi3t ch3t anh đâu.”

“—— thuốc giải để cứu những người mà gã muốn đã gần ngay trước mắt rồi, tin là vị Đường đội trưởng chính nghĩa đó không điên khùng đến nỗi mang theo hơn một ngàn người đồng quy vu tận với anh đâu.”

Bạch Liễu không nhanh không chậm mà phân tích, miệng lưỡi còn mang theo chút ý cười trêu chọc: “Rốt cuộc trong mắt vị Đường đội trưởng đó, mạng sống của anh còn không quý bằng vị phó đội họ Tô kia.”

Anh n4mtay Lưu Giai Nghi tung tăng đi dạo trên cánh đồng ho4hồng ở thị trấn nông thôn, sau khi đi vòng qua khu nhà máy thì nhìn thấy hai cánh cửa chính rèn bằng sắt của nhà máy đã mở ra. Có một tấm bảng bằng gỗ treo trên lối vào chính, trên đó ghi — 【Chào mừng đến Nhà máy Ho4hồng】.

Bạch Liễu n4mtay Lưu Giai Nghi bước vào. Sau khi bước vào là một nơi làm việc rộng lớn, thoáng đãng, mặt đất rải rác những bông ho4hồng tươi mới hái từ cánh đồng hoa, có người ngồi xổm trên mặt đất phân loại hỗn hợp cành lá và cánh ho4hồng thành từng đống riêng biệt.

Hai bên của sân là những lò nung bằng đồng khổng lồ đang hoạt động hết công suất, hơi nước nóng và khí trắng tỏa ra liên tục, người bên cạnh lò luyện đồng không ngừng khuấy tròn những cánh ho4hồng bằng một chiếc xẻng thép, thoạt nhìn đây là cảnh tượng làm việc vui vẻ thoải mái, nhưng bề ngoài

những người công nhân này có chút kỳ quái, giờ giấc làm việc cũng không đúng, bởi vì trời đã về khuya.

Những người đang làm việc ở đây mặc quần áo bảo hộ màu đen với dây thun quấn quanh cổ tay, đeo găng tay trắng và ủng cao su đen, đội mũ cát đen. Nhìn trang phục thì không giống xử lý ho4hồng chút nào, mà giống như một nhà kho4học đang xử lý virus trong phòng thí nghiệm nguy hiểm hoặc một người nuôi ong thì đúng hơn.

Khoảnh khắc Bạch Liễu dẫn Lưu Giai Nghi đi vào thì bị những người này ngăn lại.

Những công nhân này đưa cho Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi hai bộ quần áo bảo hộ giống hệt nhau, có vẻ như được đặt may riêng, họ ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào hai vị khách không mời với một sự căm ghét và cảnh giác nhất định, giọng khàn khàn nứt nẻ, “Các người phải mặc quần áo bảo hộ khi vào nơi này, đừng để mùi cơ thể làm ô nhiễm mùi hương ho4hồng, hiểu không người mới đến!”

Ở khoảng cách gần như vậy, Bạch Liễu có thể nhìn thấy rõ ràng rằng dưới tấm màn đen che mặt, khuôn mặt của người hoặc không còn được coi là người nữa, chằng chịt những vết nứt sâu. Dọc theo vết nứt là từng mảng từng mảng thịt đen đã thối rữa, sưng tấy, bầy nhầy, như thể một bông hồng đang nở dọc theo thớ thịt dưới mắt anh ta.

Mà trong đôi mắt của người công nhân đang nhìn thẳng vào Bạch Liễu có một bông hồng đỏ thắm sắp héo và thâm đen ở mép – rất giống với vết nứt trên mặt anh ta.

———

Bạch Liễu cùng Lưu Giai Nghi liếc nhau, yên lặng nhận lấy bộ đồ bảo hộ bọn họ đưa rồi mặc vào, theo đối phương dẫn đường đi vào bên trong.

Người công nhân vừa đi vừa quay đầu giới thiệu với Bạch Liễu ba phân xưởng khác trong nhà máy, nhưng sức chú ý của Bạch Liễu đã nhanh chóng bị những thứ khác hấp dẫn.

Khi người này bước đi, một bên mặt trong bộ đồ bảo hộ sột soạt rơi xuống chuyển động của anh ta, phát ra tiếng lá rơi theo, sau đó thứ rơi xuống bị anh ta giẫm bẹp bằng lòng bàn chân, thịt nát và máu tươi bắn r4 tung tóe, nhưng dường như anh ta không thèm để ý, vẫn đang giới thiệu say sưa cấu trúc và quy tắc của nhà máy:

“… Có ba phân xưởng trong nhà máy sản xuất nước hoa, chỗ các người vừa thấy lúc nãy là xưởng chế biến và chưng cất cánh hoa, hiện tại chúng ta đang ở xưởng tinh luyện tinh dầu, còn xưởng chế tạo hương liệu cốt lõi nhất của nhà máy thì các người chưa có tư cách vào đó đâu, chỉ có nhà pha chế nước ho4mới có tư cách làm việc trong xưởng đó … “

“Ở đây chúng tôi tuyển dụng 4 loại công nhân, đầu tiên là chịu trách nhiệm hái ho4hồng trái mùa, đây là công nhân bậc thấp nhất. Những người mới đến đều bắt đầu từ công việc này. Những người có thành tích hái ho4xuất sắc sẽ được thăng chuyển vào làm việc ở phân xưởng chế biến cánh hoa, trở thành nhân viên chế biến. Nếu chế biến xuất sắc thì lại được thăng chuyển vào phân xưởng tinh luyện, trở thành công nhân chính thức. Ở cấp độ này thì các người mới đủ điều kiện để học cách chế biến nước ho4..”

“Mà công nhân có khả năng học hỏi tốt nhất, có tài năng chế tạo nước ho4bẩm sinh, và chế tạo ra nước ho4đầu tiên thì có thể trở thành một nhà chế tạo nước hoa. Đó là một vinh dự lớn, có điều nói với những người mới đến như mi thì còn xa lắm.… ”

Bạch Liễu một bên quan sát hoàn cảnh chung quanh, một bên nghe NPC này lải nhải giới thiệu nhà máy cho hắn, cuối cùng mới hỏi một câu: “Vậy nếu muốn trở thành giám đốc nhà máy thì phải làm sao?”

Vừa nãy người công nhân này chỉ nói đến việc thăng chức lên nhà chế tạo nước ho4thì ngừng lại rồi.

Anh ta quay đầu lại, vết nứt lòi cả máu thịt trên xương gò má thấp thoáng dưới tấm màn đen che mặt, anh ta hạ giọng âm trầm đáng sợ: “Giám đốc nhà máy à? Giám đốc nhà máy không đơn giản thăng chức là được, anh ấy là người n4mgiữ kỹ thuật quan trọng nhất của nhà máy nước ho4và phương pháp sản xuất ho4hồng Càn Diệp, mà mấy thứ này không thể truyền bá ra ngoài được, các người muốn trở thành giám đốc nhà máy thì chờ có những thứ đó đi rồi hẵng nói tiếp.”

Bạch Liễu thay đổi cách hỏi: “Vậy các anh từng có bao nhiêu giám đốc nhà máy rồi?”

“Tám người.” Công nhân nói.

Bạch Liễu nhàn nhạt mà à một tiếng, hỏi: “Vậy tại sao bọn họ lại bị thay thế?”

Sắc mặt người công nhân trở nên khó coi hẳn, anh ta hiểu ra ý Bạch Liễu muốn hỏi gì, im lặng trong chốc lát mới trả lời: “.. Giám đốc đời trước biến mất, giám đốc kế tiếp có công thức chế tạo nước ho4và cách chế biến ho4hồng thì sẽ tự động được thay thế.”

Bạch Liễu hỏi đến đây thì khôn ngoan dừng lại – xem ra đây vẫn là cách thức luân phiên nhau, giám đốc nhà máy đời trước biến mất không hề đơn giản, mà muốn làm giám đốc nhà máy đời tiếp theo cũng không phải dễ dàng, 【 công thức nước hoa】và phương pháp 【 chế biến ho4hồng】tương đương với ấn ngọc (ngọc tỷ) của một quốc gia vậy, ai lấy được sẽ nhận chức.

Càng đi vào trong nhà máy càng thấp dần nhưng lại trở nên rộng hơn hai bên trái phải, nhiều đường ống làm mát bằng nhôm khác nhau được gắn vào các bức tường xung quanh, bên trong nước chảy ào ạt.

Trên sàn bê tông có một đống các thiết bị chưng cất và sấy khô, vỏ của những thiết bị này đã được nhuộm một màu hồng nhạt tương tự như ho4hồng, tỏa sáng trong ánh sáng vàng mờ lấp lánh – ho4hồng bình thường không có tính ăn mòn mạnh như vậy, tô màu luôn cho cả kim loại.

Ngay cả khi bọn Bạch Liễu đang mặc quần áo bảo hộ thì vẫn ngửi thấy mùi thơm nồng nàn của ho4hồng trong không khí. Mùi hương này tỏa ra từ bên trong thiết bị chế tạo, trong các ống dẫn thủy tinh có thể nhìn thấy những giọt dầu màu ho4hồng ch4m rãi chảy qua các đường ống, sau đó nhỏ giọt từ vòi vào một cái cốc chịu nhiệt nhỏ cỡ một n4mtay.

“Nhà máy nước ho4của chúng tôi là nhà máy duy nhất trên thế giới có thể sản xuất 【 Khí ho4hồng Càn Diệp】, nước ho4của chúng tôi sẽ được vận chuyển từ đây đi khắp thế giới, mỗi người trên thế giới đều phát cuồng vì loại nước ho4hày và không thể sống thiếu nó, nhưng chúng tôi cũng không phải là thuận lợi phát triển cho tới hôm nay.”

Người công nhân dùng giọng điệu tự hào giới thiệu với Bạch Liễu: “Trên tường bên trái các người có ghi lại lịch sử phát triển nhà máy chúng tôi, tất cả đều được đăng trên các tờ báo địa phương.”

Bạch Liễu hướng tầm mắt về bên trái, hắn thấy toàn bộ vách tường được phủ đầy những tờ báo cũ đặt trong tủ kính thủy tinh, trên đó có rất nhiều cúp lưu niệm cùng linh tinh các loại giấy khen như 【Nước ho4xuất sắc nhất năm 202X】, 【 Top 10 doanh nghiệp hàng năm 】..

“…. 10 năm trước, lúc khí ho4hồng Càn Diệp còn bị nghiêm cấm, nhà máy của chúng tôi gần như phải đóng cửa, nhưng một vụ nổ lớn gần như phá hủy hoàn toàn nhà máy của chúng tôi lại khiến mùi thơm của khí ho4hồng bay ra khắp nơi xung quanh thành phố lớn, hàng triệu người đã trở nên nghiện loại nước ho4này chỉ sau một đêm, nước ho4có sức quyến rũ chính là như vậy, nó làm cho nhà máy hoạt động trở lại và phát triển lên đến đỉnh cao!”

“Hiện tại toàn thế giới đều dùng loại nước ho4này, cung không đủ cầu, khí ho4hồng Càn Diệp còn quý hơn cả vàng!!”

Người công nhân còn mải lải nhải thì Bạch Liễu đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc trên tường báo, hắn tiến về phía trước và dừng lại bên tủ kính.

Ánh mắt hắn nhìn vào tờ báo cũ ố vàng dán trên mép tủ kính mà không hề bị lệch, tờ báo đã có từ rất lâu, dòng tiêu đề được in đậm chữ đen ở phía trên bên trái rất bắt mắt:

【Một nhà máy chế biến nước ho4và hóa chất ở ngoại ô Kính Thành bị rò rỉ do các biện pháp bảo vệ không phù hợp, khiến 139 công nhân bị thương và 17 cảnh sát đến khám nghiệm hiện trường đã ngất xỉu sau khi ngửi phải khí độc】

Ánh mắt Bạch Liễu dời xuống, bên dưới tiêu đề là một tấm ảnh tin tức đen trắng khổ lớn với hai gương mặt mà hắn rất quen thuộc – cả hai đều mặc đồng phục, nằm trên cáng, có vẻ thần chí đã rất mơ hồ sắp được đưa lên xe cứu thương, rõ ràng đã bị ảnh hưởng bởi hiện trường khí rò rỉ từ nhà máy sản xuất nước hoa.

Lưu Giai Nghi cũng nhận ra một người trong đó, cô bé mở to mắt đi đến tủ kính trước mặt, nhón chân để nhìn kỹ ảnh chụp khuôn mặt người cảnh sát hôn mê đang nằm trên cán, cô bé nhìn một hồi lâu không nói gì, sau đó mở giao diện hệ thống:

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi có muốn sử dụng 600 điểm để tắt tiếng TV nhỏ không? Giọng nói của bạn và người chơi xung quanh bạn 1 mét đều sẽ bị tắt tiếng, có thể ảnh hưởng đến trải nghiệm của khán giả đang xem TV nhỏ. 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Giao dịch đã hoàn thành, người chơi hiện tại có thể nói thoả thích! 】

Lưu Giai Nghi làm xong thì quay đầu nhìn về phía Bạch Liễu, giọng nói có chút khẩn trương: “Đây không phải là … chú

cảnh sát Lục Dịch Trạm sao?”

Bạch Liễu không nóng không lạnh mà ừ một tiếng: “Người kia thì tên là Tô Dạng.”

Hắn nhìn ngày tháng trên tờ báo —— là một ngày sau khi bọn họ tiến vào trò chơi.

Trò chơi 《 Nhà máy ho4hồng 》 này rõ ràng có liên hệ chặt chẽ với hiện thực —— đây là một phó bản trò chơi còn chưa kịp đăng nhập vào thực tế, mà cách xâm nhập của trò chơi chính là trận nổ này.

Thời gian chính thức bắt đầu của phó bản là sau vụ nổ mạnh mười mấy năm, cũng chính là hiện tại.

Cơ hội khiến phó bản trò chơi này đăng nhập vào hiện thực đó là vụ rò rỉ lớn bắt đầu khiến khí ho4hồng Càn Diệp phổ biến trên toàn thế giới, xảy ra vào ngày thứ hai sau khi Bạch Liễu vào trò chơi.

Một trò chơi thường diễn ra trong 1 ngày, có nghĩa là..

Bạch Liễu nhìn thời gian cụ thể xảy ra vụ nổ được đưa tin trên báo — khoảng 4 giờ 15 phút sáng, đại khái là lúc Bạch Liễu vừa mới vào trò chơi sai sót trước sau không quá mười phút.

Điều này có nghĩa là cho dù Đường Nhị Đả hay Bạch Liễu qua cửa trò chơi, thì ngay khi họ ra ngoài, những gì họ nhìn thấy chính sẽ là cảnh Lục Dịch Trạm hoặc Tô Dạng bị ảnh hưởng

bởi vụ nổ, bị ô nhiễm bởi khí ho4hồng Càn Diệp và cảnh tượng sắp tàn lụi và khô héo.

Ngay cả khi các vật phẩm phần thưởng mà họ nhận được khi qua cửa có thể giải cứu những người bị ô nhiễm đi nữa, thì vụ rò rỉ gây ô nhiễm quy mô lớn cho người dân cũng đã xảy ra.

Mà vật phẩm khen thưởng qua cửa hoặc vật phẩm cứu người bị ô nhiễm đều có giới hạn sử dụng, giống như 【Huyết Linh Chi】ở vòng trước Bạch Liễu nhận được chỉ có thể cứu được đúng 6 đứa trẻ mà thôi.

Theo sự sắp xếp của những người đứng phía sau hậu trường thì nhất định trò chơi 《Nhà máy ho4hồng》sẽ được làm mới sau khi họ qua cửa, tức là ngăn cản họ không thể liên tục lấy được vật phẩm.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ngay cả khi họ có được những vật phẩm để cứu những người bị ô nhiễm, thì nó cũng chỉ có thể cứu được hơn một nghìn người hiện đang bị ô nhiễm.

Nhưng nếu vụ nổ lớn này lan rộng thì các vật phẩm giải cứu người dân có khả năng là không đủ.

Dựa theo sự hiểu biết của Bạch Liễu về Lục Dịch Trạm và Tô Dạng thì hai người kia là điển hình cho tính cách chính nghĩa nơi công sở, nếu dân chúng bình thường chưa được cứu thì bọn họ tuyệt đối cũng không sử dụng loại vật phẩm đó.

Đây hẳn là tình huống mà người sắp xếp mọi thứ ở hậu trường muốn thấy, gã ta muốn cười nhạo —— Bạch Liễu và Đường Nhị Đả đứng trước giường bệnh của những người bạn quan trọng nhất của họ, bất lực nhìn họ ngày càng khô tàn héo rũ. Liệu rằng hai người Bạch Liễu và Đường Nhị Đả vẫn chém giết lẫn nhau hay chọn lựa hy sinh mạng sống những người vô tội để cứu lấy bạn mình, trở thành kẻ ác mà bạn bè của họ căm ghét?

Thật là một sự sắp xếp tuyệt vời.

Bạch Liễu nhớ lại trước khi hắn vào trò chơi có nghe được Tô Dạng nói rằng hôm sau muốn tới nhà máy nước ho4để thăm dò điều tra.

Mà tối nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, tên ngốc Lục Dịch Trạm vì muốn chứng minh hắn không liên quan gì đến khí ho4hồng Càn Diệp, và muốn biết Bạch Liễu đã xảy ra chuyện gì, chứng minh Bạch Liễu trong sạch nên nhất định cũng sẽ chủ động xin ra trận cùng chi đội 3 điều tra sự thật —— tất cả tạo thành một ván cờ hoàn mỹ mà người đứng sau muốn thấy.

Những quân cờ đã được bày ra, người chơi đang ở đấu trường còn kẻ vây xem đang giấu ở vực sâu và đáy biển, khoái trá nhìn màn kịch mình dàn dựng sắp bắt đầu.

Trò hay sắp mở màn —— Bạch Liễu tựa hồ nghe có người sung sướng lại điên cuồng mà nói nhỏ bên tai hắn.

- ——oOo—

Chương 164

Lưu Giai Nghi cũng phát hiện có chuyện không ổn, cô bé n4mtay Bạch Liễu, nhíu mày tới gần thì thầm: "Em tắt tiếng TV nhỏ rồi, người xem không nghe thấy lời của anh và em nói đâu. Sao lại thế này? Em cảm thấy có chuyện gì đó, làm gì trùng hợp như vậy chứ, cảm giác như là..

"Có người sắp đặt trò chơi này chờ anh và Đường Nhị Đả vào, phải không?" Bạch Liễu nhẹ giọng nói.

Ánh mắt Bạch Liễu như cũ dừng ở tờ báo trên tường: "Em không cảm thấy là vòng chơi trước cũng được sắp đặt cho anh và em sao? Theo lý mà nói trò chơi đã đăng nhập qua một lần thì sẽ không xảy ra nữa, nhưng cuối cùng vẫn khéo như vậy, viện mồ côi nơi em ở bị rút đầu tư, đi tới cùng đường bí lối, viện trưởng viện mồ côi vì lợi ích cuối cùng phải làm thịt mấy đứa trẻ còn lại, cuối cùng làm lớn chuyện rồi đẩy đến cho anh."

"Thêm một cái trùng hợp nữa, trong 《 Trạm cuối bốc lửa 》 Lưu Hoài gặp được anh, thiếu anh một ân tình, tiếp theo bởi vì chuyện trong hiện thực mà cậu ta đuổi theo anh vào 《 Viện mồ côi Ái Tâm 》, hơn nữa trò chơi sắp xếp cậu ta và em rời xa nhau, bắt anh và cậu ta phải ngồi chung một thuyền.

Bạch Liễu nhìn khuôn mặt trắng đen đau đớn của Lục Dịch Trạm trên tờ báo không nhúc nhích, giọng điệu rất bình tĩnh:

“Kể cả Mục Tứ Thành ở lần chơi thứ hai, cũng vừa lúc gặp Lưu Hoài —— Lưu Hoài giống như sợi dây liên kết giữa anh và bọn e, hơn nữa còn tác động vào tâm lý cảm xúc của mọi người, làm mọi người yếu đuối, nếu chơi trò chơi cùng với anh thì anh sẽ tận dụng nhược điểm đó kiềm chế mọi người để đạt được lợi ích, sau đó mối quan hệ giữa chúng ta sẽ trở nên gay gắt, mọi người sẽ gi3t ch3t anh, mà anh vì chống cự cũng sẽ gi3t ch3t mọi người.”

“Anh rất ít khi tin tưởng trên thế giới này có nhiều chuyện trùng hợp như vậy.” Bạch Liễu rũ mắt, thu hồi ánh mắt của mình trên bức tường báo.

Lưu Giai Nghi bừng tỉnh lẩm bẩm tự nói: “Đúng là, giống như có người cố ý dàn dựng nhiều sự trùng hợp như vậy, mổ xẻ nhược điểm của mọi người để cho anh lợi dụng, sau đó làm chúng ta chém giết lẫn nhau..”

“Nhưng anh lại không giết mọi người, mà mọi người cũng không giết anh, người chơi trò chơi này sau lưng chúng ta đã đi vào bế tắc.” Giọng nói Bạch Liễu thản nhiên, “Vì vậy, gã ta đã phơi bày cả điểm yếu của anh trong lần chơi này để gia tăng mâu thuẫn giữa anh và đối thủ.”

“Lục Dịch Trạm bạn anh cũng bị cuốn vào rồi.” Lưu Giai Nghi rất nhanh hiểu ra, “Anh vì bạn anh sẽ cố gắng qua cửa nhanh hơn, nhưng trò chơi chỉ có một người chơi mới có thể qua cửa, vì vậy anh và Đường đội trưởng kia sẽ càng cạnh tranh gay gắt với nhau hơn.”

“Ừ” Bạch Liễu thái độ như cũ rất bình tĩnh, “Nhưng bên kia không chừng sẽ làm Đường Nhị Đả nổi điên —— vụ nổ kia

làm bị thương 17 đội viên đều thuộc chi đội 3 của gã ta, mà lúc Tô Dạng dẫn đội đi kiểm tra nhà máy thì xảy ra chuyện.

"Đường Nhị Đả hắn sẽ rất khó duy trì được bình tĩnh."

Bạch Liễu trầm mặc một giây, hắn cũng không có nói cho Lưu Giai Nghi tình huống phức tạp hơn là —— ở một dòng thời gian khác, Đường Nhị Đả tận mắt chứng kiến hắn đứng sau vụ nổ ho4hồng kéo cả thế giới cùng sa đọa này.

Điều này về cơ bản dẫn đến thực tế là khi Đường Nhị Đả hoàn thành trò chơi, gã ta chắc chắn sẽ chọn giết Bạch Liễu, thủ phạm có thể gây ra vụ nổ, để ngăn chặn sự tái diễn của tất cả các kết cục bi thảm.

Tất cả mọi thứ trong trò chơi dường như được tạo ra đặc biệt để bẫy Bạch Liễu và Đường Nhị Đả. Cách duy nhất để phá vỡ trận cờ này này là hắn phải giết Đường Nhị Đả, cũng như cách duy nhất của Đường Nhị Đả là giết hắn.

Kẻ đứng sau màn dùng cái ch3t của Tô Dạng làm Đường Nhị Đả nổi điên, biến thành một thợ săn quái vật bị dồn vào đường cùng, giờ này lại giở trò cũ một lần nữa, dùng cái ch3t của Lục Dịch Trạm để Bạch Liễu từ bỏ một Bạch Liễu nguyên tắc và tuân thủ pháp luật mà Lục Dịch Trạm đã tạo ra —— gã muốn dẫn dắt Bạch Liễu gi3t ch3t người vô tội, biến thành một quái vật như Đường Nhị Đả vừa điên loạn vừa tỉnh táo.

Người này muốn bức ép hắn biến thành Bạch Lục.

Công nhân tiếp tục đi vào bên trong, xuyên qua một hành lang rất sâu và trầm tối, trước mặt Bạch Liễu xuất hiện một văn phòng kiểu dáng cổ điển, bên trong là một vị quản sự đeo kính mắt, ngồi sau chiếc bàn làm việc bằng gỗ hồ đào nhâm nhi tách trà ho4hồng.

Người quản sự này không mặc trang phục phòng hộ mà mặc một bộ âu phục được may thủ công đường nét tinh tế sang trọng, có thể thấy địa vị của ông ta cao hơn những những công nhân ban nãy một bậc.

Người này ngẩng đầu đánh giá Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi, giữa tròng mắt gã có một đóa ho4hồng đang ch4m rãi nở rộ.

Đóa hồng trong mắt quản sự tươi tắn, đẹp đẽ, hiển nhiên có sức sống hơn ho4hồng sắp tàn trong mắt công nhân, tương xứng với dáng vẻ đó, trên người gã cũng tỏa ra mùi hương ho4hồng phảng phất dịu nhẹ.

“Mấy người là công nhân mới tới à?” Người quản sự buông tách trà xuống, nhìn Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi với vẻ khinh khỉnh, “Chỗ này là nhà máy ho4hồng nổi tiếng nhất thế giới, mấy người ở đây chính là để chuẩn bị sản xuất loại nước ho4cao cấp nhất trên thế giới, hy vọng là mấy người sẽ làm việc nghiêm túc!”

Nói xong, quản sự rút ra 2 tờ hợp đồng từ trong ngăn kéo bàn, nâng cằm đẩy sang cho Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi.

“Đây là hợp đồng lao động, sau khi ký xong và lấy thẻ nhân viên thì có thể đi làm việc được rồi.”

Bạch Liễu cầm lấy hợp đồng lao động nhanh chóng lật xem, sau đó buông hợp đồng, dùng một ánh mắt không rõ ý vị nhìn quản sự: “Không quy định thời gian công tác à? Miễn phí cung cấp ngày ba bữa ăn và chỗ ở? Tiền lương trả bằng nước ho4khí ho4hồng Càn Diệp à? Không trả tiền à?”

“Cậu có ý kiến gì sao?” Người quản sự khinh miệt nhìn Bạch Liễu, “Hiện tại chỉ có công ty cao cấp nhất toàn thế giới mới dám dùng khí ho4hồng Càn Diệp làm tiền lương phát công nhân, người thường mua không nổi khí ho4hồng Càn Diệp thì đều liều sống liều ch3t muốn đến làm công ở nhà máy chúng tôi, chính là vì lấy nước ho4làm tiền lương đó.”

“Bây giờ cứ tùy tiện đi ra ngoài là cậu có thể dùng nước ho4để đổi lấy bất cứ đồ vật nào mà cậu muốn, đồ ăn, phòng ở, trang sức, vàng, thậm chí nam thanh nữ tú hay động vật quý hiếm gì đó cũng được, toàn thế giới đều đang cuồng điên vì khí ho4hồng Càn Diệp.”

Quản sự chậm rì rì mà uống một ngụm ho4hồng trà, đóa ho4hồng trong mắt lại càng thêm diễm lệ, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý quỷ dị: “Bởi vì nếu không có nước ho4thì người sẽ khô héo, tiền chỉ là một đống giấy lộn, đã sớm không còn là giá trị ở thế giới này rồi.”

“Ho4hồng mới chính là tiền tệ mới của thế giới.”

Bạch Liễu trầm mặc một giây, không lâu sau liền cúi xuống ký hợp đồng, Lưu Giai Nghi cũng âm thầm ký, mà công nhân dẫn bọn họ tới lại lưu luyến không rời, dùng ánh mắt vô cùng khao khát nhìn tách trà ho4hồng đã bị quản sự uống sạch sẽ.

Người quản sự theo thói quen đảo ngược tách trà xuống, một giọt trà rơi trên mặt đất, những người công nhân dẫn bọn Bạch Liễu tới đây lập tức quỳ trên mặt đất, khom người như một con chó thè chiếc lưỡi nứt nẻ từ dưới lớp áo bảo hộ, tham lam và điên cuồng li3m giọt trà sắp bốc hơi trên mặt đất.

Trong nháy mắt li3m giọt nước trà đó, miệng lưỡi nứt đen của công nhân giống như ruộng cạn được tưới nước, đầu lưỡi như cánh ho4khô nứt nẻ vặn vẹo co rút lại biến thành màu hồng nhạt bình thường.

Quản sự tỏ vẻ ghê tớm đá văng người công nhân đang li3m láp trên mặt đất: "Cẩn thận, đừng để mùi hôi thối trên người làm ô nhiễm mùi ho4hồng trong phòng làm việc của tao."

Người công nhân nằm chống tay trên mặt đất, gật gật đầu, trong lòng tràn đầy cảm kích vui mừng vì được ban ân: "Cám ơn ông vì giọt trà này! Đây là trà ho4hồng thơm nhất mà tôi từng uống! Nó được pha ho4hồng khô sau khi chiết xuất khí ho4hồng Càn Diệp nhỉ!"

Công nhân dán người trên mặt đất đã bị đầu lưỡi anh ta li3m sạch, hít sâu một hơi: "Hương vị … thật là vi diệu!"

Như thể biết ở lại đây sẽ không được thưởng thêm chút nào, người công nhân bất đắc dĩ đứng lên liếc mắt nhìn tách trà, sau đó cúi đầu lui ra phía sau hết sức cung kính: "Quản sự, vậy tôi đem hai người mới tới đi làm việc đây. "

Nói xong vẻ mặt thay đổi, công nhân sốt ruột vẫy tay với Bạch Liễu: "Đi theo ta!"

Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi cúi đầu đi theo công nhân bước thấp bước nhỏ một đường ra bên ngoài nhà máy.

Cánh đồng ho4trong đêm thật huyền bí và duyên dáng. Những con côn trùng tỏa ra ánh sáng lung linh đang rơi trên những bông ho4đang chớm nở. Làn gió nhẹ lướt qua giữa những cánh ho4khiến những bông hồng nhấp nhô, va chạm vào nhau dưới màn đêm như sóng biển, phát ra những nét huyền ảo hòa cùng tiếng cọ xát. Đất ẩm màu đỏ sẫm phản chiếu một màu gần như bị máu tươi làm ẩm dưới ánh trăng.

Các công nhân nhìn họ: "Đây là nơi làm việc của mấy người. Cánh đồng ho4mà nhà máy của chúng tôi sử dụng để trồng ho4hồng Càn Diệp tổng cộng có 16.000 mẫu, một đến hai công nhân chịu trách nhiệm cho một mẫu, mấy người sẽ phụ trách hái ho4hồng ở mẫu ruộng này."

"Đêm khuya là lúc ho4hồng Càn Diệp nở to nhất, loại ho4ho4hồng này rất nhạy cảm với ánh sáng mặt trời. Mấy người phải hái càng nhiều cánh ho4hồng Càn Diệp càng tốt trước khi chúng gặp những tia nắng mặt trời đầu tiên ——Chỉ những đóa ho4Càn Diệp mọc vào ban đêm mới có thể pha chế ra mùi thơm đẹp nhất, tinh khiết nhất không lẫn tạp chất, còn ho4hồng Càn Diệp sau bình minh thì không còn mùi thơm nữa".

Người công nhân dẫn Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi đến cánh đồng hoa, chỉ vào một số lều nhỏ được dựng cạnh nhau trên lối đi của cánh đồng hoa, nói với vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, "Mấy người có nhìn thấy những lều nhỏ đó không? Mấy người là công nhân hái ho4cấp bậc thấp nhất nên sẽ không được ở trong ký túc xá của nhà máy. Mấy người phải tự dựng lều sống trên cánh đồng ho4này. Mấy người tùy tiện nhìn

đi, lều nào không có người tức là công nhân hái ho4đã bị đuổi việc đi lang thang rồi, mấy người cứ vào đó sống là được.”

Trên các bờ đất chật hẹp giữa cánh đồng ho4và ven cánh đồng ho4quả thật có rất nhiều lều vải đơn sơ và bẩn thỉu được dựng ở đó, những chiếc lều này có kích thước khác nhau, thoạt nhìn thì chúng chỉ có thể chứa tối đa 3 người cùng một lúc. Lều được làm bằng vải bạt màu xám và xanh lam, vốn có chất liệu và màu sắc rất bền, nhưng giờ đây đầy những vết máu và có cả dấu tay.

Cũng không biết là máu thật hay là những người công nhân làm việc xong rồi thuận tay trét bùn đất dơ bẩn lên lều của mình.

- ——oOo—

Chương 165

“Lo thu thập đi, trước hừng đông chúng tôi sẽ đến lều trại tìm mấy người lấy ho4hồng.”

“Nhớ đừng để bọn lưu dân xung quanh cánh đồng trộm đi cánh ho4hồng Càn Diệp đấy!” Công nhân nghiêm khắc cảnh cáo, “Nếu bị trộm đi thì mấy người không chỉ một giọt nước ho4cũng không lấy được mà còn bị nhà máy đuổi việc, kết cục cuối cùng giống như bọn lưu dân đó vậy! Hiểu chưa?”

Nói xong, công nhân đưa cho Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi hai túi vải bố để đựng hoa, một đôi găng tay bông hái ho4để ngăn mùi trên da tay làm ô nhiễm ho4hồng, một chiếc nhíp dài để nhặt những nụ bị rụng và một tờ bảng biểu tiền lương.

Công nhân tùy tay đưa bảng biểu tiền lương cho Bạch Liễu, còn rất đắc ý nói thêm: “Mấy người làm việc cẩu thả chụp giựt thì coi chừng sẽ bị đuổi việc trở thành lưu dân nhé, tỉ lệ đào thải ở nhà máy chúng tôi rất cao, những người có thể thăng chức thành nhân viên chế biến như tôi đều có khả năng hái 6kg ho4hồng trong 1 giờ đấy.”

“Nhìn mấy người thì hơn phân nửa là không bằng được 1/6 của tôi rồi, rất có khả năng đây là đêm cuối cùng của mấy người trong nhà máy đó, cố gắng hưởng thụ mùi hương ban đầu của ho4hồng Càn Diệp đi, đối với mấy người cũng chẳng thiệt thòi gì ——— lều trại trên cánh đồng chúng tôi chính là phòng khách sạn quý nhất trên thế giới, không biết bao nhiêu

người sẵn sàng bỏ hàng đống vàng ở một đêm phải đặt trước biết bao lâu..”

“Cũng là mấy người may mắn..” Công nhân một bên bước nhanh trở về một bên căm giận bất bình mà nói thầm, “Năm ngoái sản lượng ho4hồng Càn Diệp không nhiều, rất nhiều người bị héo tàn, năm nay bệnh bạc lá không nghiêm trọng, khó mà tìm thấy người thường không ăn trộm ho4hồng trong ruộng hoa, lễ hội ho4hồng tháng 5 lại sắp tới, đúng lúc thời điểm ho4quý thiếu người mới đến lượt người mới như mấy người có cơ hội vào đây làm việc..”

“… Nhóm của tôi chỉ tuyển nghiên cứu sinh có trình độ 985211 trở lên, hoặc là những người đã xuất bản hơn ba bài báo nghiên cứu về ho4hồng Càn Diệp và tốt nghiệp với hệ số tác động SCI từ 1,0 trở lên để hái ho4… “

(* Dự án 211 là các trường đại học trọng điểm quốc gia. Còn dự án 985 là các trường đại học đẳng cấp thế giới. – ý cha này là tuyển mấy học bá vô hái ho4hồng đó =)))

Sinh viên thời đại cả ngày chơi game dẫn đến thành tích bê bết, gà rừng tốt nghiệp đại học Bạch Liễu: “…”

Học sinh lớp hai tại một trường tiểu học khuyết tật, đang tập đọc Lưu Giai Nghi: “…”

Mặc dù giá trị trí lực của tôi không thấp nhưng anh đang nói cái quỷ vì vậy??

Lưu Giai Nghi giơ hai cái bao tay to tổ bố bằng cả khuôn mặt của mình, yên lặng ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Liễu: “Anh có thể hái ho4hồng không?”

—— nghe công nhân kia nói thì hái ho4hồng Càn Diệp cũng là một nghệ thuật sống thì phải.

“Không, anh chưa hái ho4hồng bao giờ.” Bạch Liễu trả lời rất kiên quyết, nhưng hắn nhanh nhẹn buộc chặt cái bao bên cạnh cạp quần, kéo tay áo sơ mi trắng lên, buộc chặt ống quần rồi mang chiếc bao tay vải dày như nướng bánh, nháy mắt thay đổi từ một công nhân cổ cồn trắng thành thị thành một gã nhà quê, nhìn dáng vẻ như sẵn sàng làm việc trên đồng ruộng bất cứ lúc nào.

Hắn nhìn về phía vẻ mặt chất vất của Lưu Giai Nghi 【 sao anh lại thuần thục như vậy? 】, tay cầm nhíp giải thích: “Lúc nhỏ anh đã cắt qua cỏ heo rồi, tuy rằng thu hoạch khác với ho4hồng nhưng chắc là cách thức cũng giống nhau đó.”

Lưu Giai Nghi: “……”

Làm ơn đừng coi ho4hồng là cỏ heo được không!!

Bạch Liễu quỳ một gối xuống, cũng giúp Lưu Giai Nghi xắn tay áo, buộc chặt ống quần, miễn cu0ng kéo găng tay xuống và đeo vào cho cô bé. Hắn vừa làm vừa bình tĩnh giải thích với Lưu Giai Nghi: “Tạm thời không cần lo lắng sẽ xảy ra chuyện, em không phát hiện là Đường Nhị Đả không ở đây sao?”

Thật ra Lưu Giai Nghi đã phát hiện nhưng cô bé lại không hiểu tại sao.

“Nếu những người sau màn muốn anh và Đường Nhị Đả chém giết nhau thì họ nên thả Đường Nhị Đả, một con mãnh thú có sức sát thương mạnh mẽ vào đầu trò chơi để nhanh chóng giết kẻ yếu ớt như anh mới đúng.” Tay Lưu Giai Nghi đỡ lấy bải vai Bạch Liễu, nâng chân để Bạch Liễu sửa giày và tất cho mình, nhưng khuôn mặt non nớt lại mang theo vẻ thâm trầm không phù hợp với tuổi tác của cô bé chút nào, “Nhưng người đó lại cố ý ngăn cách anh và Đường Nhị Đả, đây là bảo vệ anh, tại sao chứ?”

“Bởi vì mục đích gã thiết kế trò chơi này không phải làm anh bị gi3t ch3t.” Bạch Liễu đứng dậy vỗ vỗ tay, hắn rũ xuống mi mắt ngữ khí không rõ, “Mà để anh có năng lực bắt lấy nhược điểm rồi gi3t ch3t đối thủ.”

Lưu Giai Nghi ngẩn ra: “Giống như trong vòng trước của trò chơi, trước tiên để anh n4mđược linh hồn của Lưu Hoài, sau đó đối phó em phải không? Trong trò này rất có khả năng là Đường Nhị Đả đã bị phái đi cánh đồng ho4khác, chờ cho đến khi ——”

“—— chờ cho đến khi gã cảm thấy anh có năng lực gi3t ch3t Đường Nhị Đả thì chúng ta mới có thể đối mặt với nhau.” Bạch Liễu nhàn nhạt bổ sung lời nói của Lưu Giai Nghi, trên mặt hắn còn mang theo một chút ý cười thản nhiên: “Tiết mục mãnh thú giết người thì kém thú vị hơn là quẳng hai con mãnh thú đang nổi điên vào thú trường cho chúng chém giết nhau.”

“Đương nhiên, gã làm như vậy còn có một nguyên nhân, nhưng mà anh cảm thấy em đã đoán được.” Bạch Liễu nhìn về

phía Lưu Giai Nghi

Một cơn ớn lạnh không kiềm chế được chạy dọc sống lưng Lưu Gia Linh, cô bé ch4m rãi nói: “Bởi vì khán giả cũng thích xem loại diễn biến này, nếu có liên quan đến hệ thống thì có thể kiếm lời từ hệ thống. Dựa vào TV nhỏ này là cách dễ dàng nhất cách để nhận được donate và lượt thích, mà các nguồn tiền và lợi ích khác nhau chúng ta nhận được từ khán giả sẽ bị hệ thống trích xuất một số … “

“Thậm chí nếu chúng ta ch3t thì tiền của chúng ta và cả linh hồn nữa, đều bị hệ thống lấy đi..”

Tất cả bọn họ đều chỉ là..những con vật được người sau màn tùy ý thả ra mua vui cho người khác.. mà thôi.

“Cho nên tạm thời không cần lo lắng chuyện sống ch3t của chúng ta, người sau màn không dễ dàng để anh ch3t đâu.” Bạch Liễu rút tờ bảng biểu tiền lương trong túi ra, đưa Lưu Giai Nghi xem rồi thở dài, “Đi làm công thật nè trời …”

Trọng lượng ho4hồng và tiền công tương ứng được liệt kê trên bảng lương.

Số liệu tham khảo: Một đóa ho4hồng Càn Diệp (chưa sấy khô) nặng khoảng 2g.

Hái 40kg ho4hồng Càn Diệp (còn nguyên ho4và cành) đổi được một lọ nước ho4ho4hồng Càn Diệp 35ml, nồng độ 30% ~ 40%

(Lưu ý: Một lọ nước ho4cấp thấp có nồng độ từ 30 đến 40% có thể lưu hương trên cơ thể người trong 4 giờ)

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi mở khóa nhiệm vụ phụ】

【Nhiệm vụ phụ: Người chơi thu thập 40 kg ho4hồng tối nay】

【Nếu nhiệm vụ thành công, người chơi có thể đổi lấy lọ nước ho4cấp thấp đầu tiên của ho4hồng Càn Diệp, có thể dùng để giải trừ ô nhiễm, bước đầu tiên sẽ được thăng cấp thành nhân viên chế biến! Nếu nhiệm vụ thất bại sẽ bị sa thải và bị đuổi ra bên ngoài, trở thành lưu dân. 】

Bạch Liễu ở trong lòng yên lặng tính toán, một đóa ho4hồng 2g, như vậy 40 kg ho4hồng chính là……

"… 20.000 bông hồng …" Lưu Giai Nghi không thể tin nổi từ bảng lương nhìn qua Bạch Liễu, "Muốn chúng ta hái 20.000 bông hồng Càn Diệp mới đưa cho chúng ta một lọ nước ho4cấp thấp dùng được 4 giờ?! Bọn họ tưởng chúng ta là thú vật chắc?"

Bạch Liễu tập mãi thành thói quen nhìn lướt qua Lưu Giai Nghi: "Chúc mừng em, người bạn nhỏ, em đã giác ngộ được chân lý đi làm công rồi đó!"

"Tháng nào trả lương anh cũng nói chuyện với sếp y như vậy đó." Bạch Liễu ngậm ngùi, "Sau đó anh bị cấp trên sa thải,

nhưng anh cũng cảm thấy không còn hứng thú với chuyện làm nhiều hưởng ít như vậy nữa. Sau này anh vừa mới bắt đầu làm nghề tự do (kiếm tiền trong game kinh dị), chưa được vui sướng bao lâu thì bây giờ game kinh dị lại bắt anh làm công nữa, mà tiền lương còn ít hơn cả lúc trước …

Mắt thường cũng nhìn thấy là hắn bắt đầu than khóc.

Lưu Giai Nghi: "……"

Được rồi, đụng đến vết thương lòng của hắn rồi …

Nhưng Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi nói thì nói, tay chân vẫn rất nhanh nhẹn cầm bao tải bước xuống cánh đồng hoa.

Cánh đồng ho4dày đặc những bông hồng tươi tốt, những hàng bụi hồng chừa lối đi hẹp chừng một người, Bạch Liễu lúc này đang chầm chậm di chuyển trên lối đi này, dùng nhíp nhặt những bông hồng hai bên.

Bạch Liễu muốn di chuyển thật nhanh, nhưng dưới đáy ruộng ho4hồng là một lớp bùn đỏ khá mềm và dính, bước vào giống như bước vào đầm lầy, dù có ủng bằng nhựa trơn cũng rất khó di chuyển, hơn nữa loại bùn đỏ này phảng phất có một mùi tanh, không phải mùi máu, mà là mùi biển.

Một điều kỳ lạ nữa là hầu như tất cả các bông hồng nở rộ ở đây đều giống hệt nhau về kích thước, màu sắc, số lượng cánh hoa, giống như ai đó đang chọn vào bông hồng rồi copy và paste tất cả các bông hồng vào trong toàn bộ cánh đồng ho4hồng.

Bạch Liễu dùng nhíp giữ gốc ho4hồng và nhấc lên, cành hồng được hái, hắn cách một khoảng cách xa quan sát ho4hồng Càn Diệp mới hái này —— đây là một loại ho4hồng rất độc đáo, ít nhất Bạch Liễu chưa bao giờ nhìn thấy chủng loại ho4hồng này trong thực tế.

Khi các chồi chưa được kéo dài hết, các cánh ho4nhô ra khỏi gốc có màu đỏ sẫm gần như màu đen và tím, mép của cánh ho4dần dần trở thành một loại màu đỏ hồng, và ngoài cùng là màu hồng nhạt khác với ho4hồng thường hình bầu dục xanh đậm, lá và gai hình trái tim trên thân của ho4hồng Càn Diệp khi trưởng thành đã ngả sang màu vàng, héo rũ và rụng ngay khi vừa hái —— đây cũng là nguồn gốc tên của ho4hồng này.

Trong nháy mắt khi ho4hồng lá khô trưởng thành, toàn bộ thân và lá đã cung cấp dinh dưỡng sẽ khô héo, chỉ còn lại những nụ ho4căng mọng và thơm ngào ngạt —— giống như con người ta nghiện mùi thơm nồng của nó, nhưng vẫn không thể chiếm được nó.

Nó là một loài ho4hồng rất hung dữ, phát triển và tạo ra hương thơm.

Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi chân thấp chân cao đi dạo trong cánh đồng hoa, sau khoảng một giờ, hai người không hẹn mà cùng ngừng lại đi về hướng ven cánh đồng.

Lưu Giai Nghi đưa tay lau mồ hôi trên trán, thở ra đưa cho Bạch Liễu cái bao đựng đầy ho4hồng vừa hái được ôm ngang hông, sau đó mềm nhũn ngồi trên mặt đất uống một hơi thuốc bổ sung sức lực.

Hiện tại trong game đã gần đến tháng 4 và tháng 5 rồi, đêm cũng không mát cho lắm, ở một nơi cây cối um tùm, ẩm thấp như ruộng hoa, sẽ có một cái nóng oi ả phả vào cổ và sống lưng, đặc biệt là khi họ vẫn đang lội sâu vào một cánh đồng ho4để hái hoa, hoàn toàn chính là lao động thủ công.

- ——oOo—

Chương 166

Đường Nhị Đả hít sâu một hơi, vác bao tải đứng dậy, lại bắt đầu nhanh nhẹn hái ho4hồng, tuy rằng động tác của gã còn có chút vụng về không thành thạo nhưng lại rất mau lẹ —— ít nhất do với Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi thì tốc độ hái ho4nhanh hơn rất nhiều.

Dù sao gã ta cũng là một người đàn ông mạnh mẽ, giỏi làm việc thể chất, khác xa với một đứa trẻ như Lưu Giai Nghi và một kẻ suốt ngày vùi đầu vào máy tính như Bạch Liễu.

Nhưng lúc Đường Nhị Đả đã thu thập gần nửa túi ho4hồng Càn Diệp thì chung quanh ruộng ho4đột nhiên truyền đến tiếng sột sột soạt soạt —— như thể có một loại động vật nào đó đang phủ mình nằm trên đất bùn, không ngừng quơ quào bốn chân để bò lại gần gã.

Âm thanh nhỏ vụn, nhớp nháp và dày đặc của tiếng chân bò trên mặt đất làm Đường Nhị Đả cảnh giác quay đầu lại, trên bàn tay trống rỗng của gã nháy mắt xuất hiện một khẩu súng lục màu bạc, bị gã n4mchặt giơ lên.

Đường Nhị Đả cẩn thận bước vòng qua nơi phát ra tiếng động kỳ dị đó, ngón tay cái khẽ nhúc nhích lên đạn, giơ súng nhắm ngay thứ đang run rẩy trong bụi ho4hồng.

Bụi ho4tươi tốt và lộng lẫy không ngừng lắc lư run rẩy, thứ ẩn dấu trong đất theo đó tiến lại gần Đường Nhị Đả từng chút

một, đem theo một mùi hương nồng nặc tựa lá khô cũ kỹ đang mục nát ập thẳng vào mặt gã.

Chấn động tiếp tục tới gần, cuối cùng cách Đường Nhị Đả chừng nửa mét thì dừng lại.

Đường Nhị Đả di chuyển một cách thận trọng, nửa ngồi xổm sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào, gã dùng tay không cầm súng vạch đám bụi lá đang che khuất sinh vật kia ra, trong khi tay cầm súng thì vững vàng nhắm ngay nó.

Thứ đó dường như cũng biết rằng Đường Nhị Đả đang cầm vũ khí nhắm vào nó. Nó im lặng bất động hồi lâu, nhưng cuối cùng cũng bị đánh bại bởi mùi hương của những cánh ho4trong bao tải của Đường Nhị Đả, một con quái vật hình người gầm rú lao ra khỏi đất..

Thân nó dính đầy chất bùn mềm đỏ tươi, vẫn còn đang nhỏ xuống tí tách, chỉ có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ của hình người, bên ngoài, những chiếc lá khô héo có màu đen, xương giống như thân cây, thịt đen nứt ra từ xương cốt, làn da cũng vàng héo như ho4hồng Càn Diệp.

Mỗi khi con quái vật này cất bước, “chiếc lá” treo trên người nó cũng run lên, khi di chuyển, đất trên mặt nó cuối cùng cũng nhỏ giọt, lộ ra gương mặt thật —— hai tròng mắt trũng sâu và đen ngòm, bên phải da thịt của khuôn mặt đã khô héo toàn bộ, không còn thịt, chỉ còn xương cốt, nhưng kỳ lạ thay, một số cựa xương trắng, dày đặc như mầm gai đang nhấp nhổm trên gò má nó, như thể chúng sắp mọc ra trong giây tiếp theo.

Con quái vật giương hai con mắt sắp rơi xuống, bên trong có một đôi ho4hồng sắp héo, nó há miệng cái miệng đã thối rữa cả lợi và lỗ mũi, phát ra một giọng khàn khàn kì dị dưới hàm răng trắng: “Tôi muốn nước ho4!! Cho tôi nước ho4!!”

Những mầm thịt đang uốn éo trên xương của nó lập tức duỗi ra, hóa thành những xúc tu dài màu thịt có lỗ khí, đâm vào Đường Nhị Đả. Vốn những chỗ xương cốt không có thịt rơi xuống, lại bị lấp đầy bởi những xúc tu ngoằn ngoèo cỡ ngón tay cái.

Đường Nhị Đả chính là đang đợi quái vật này tấn công gã, chỉ có sau khi quái vật tấn công thì gã mới kích hoạt được Sách Quái Vật.

【 Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Đường Nhị Đả kích hoạt Sách Quái Vật 】

【《 Sách Quái Vật Nhà máy ho4hồng》 đổi mới —— Kẻ nghiện ho4hồng Càn Diệp (1/3) 】

【 Tên quái vật: Kẻ nghiện ho4hồng Càn Diệp (lưu dân) 】

【 Đặc điểm: Những kẻ lưu dân cấp thấp sẽ dần héo mòn sau khi chúng không thể có được nước ho4nồng độ thấp, nhưng trước khi khô héo hoàn toàn, trước tiên chúng sẽ rơi vào tình trạng điên loạn vì nghiện nước hoa, loại điên loạn này khiến cho bọn chúng ảo tưởng rằng không gì không làm được …】

【 Để có được khoái c4m cuối cùng trước khi ch3t, những kẻ nghiện ngập thấp hèn táo bạo này tìm đến những cánh đồng

ho4có thể sản xuất ho4hồng Càn Diệp để ăn trộm ho4hồng, nhưng tiếc thay, những kẻ thấp hèn này lại bốc mùi hôi thối nồng nặc không thể chạm vào những bông ho4hồng trong cánh đồng, vì vậy chúng chỉ có thể ăn trộm những bông ho4hồng mà công nhân hái ho4đã hái, những công nhân hái ho4thân mến, hãy cẩn thận với những tên trộm này ho4hồng này!】

【 Nhược điểm:??? (đang thăm dò) 】

【 Phương thức tấn công: Trộm cướp ho4hồng (A+), dùng xúc tu tấn công công nhân hái ho4để đánh cắp lao động thành quả của đối phương 】

Xúc tu của loại quái vật này rất dài, từ bốn phương tám hướng quét đến làm Đường Nhị Đả liên túc lùi lại vài bước, thế nhưng gã vẫn chưa lập tức ra tay.

Theo lời của công nhân nhà máy đã đưa gã đến đây thì chắc chắn loại quái vật lưu dân này không chỉ có một con, Đường Nhị Đả lên kế hoạch khiến con quái vật này tấn công nhiều lần để tìm ra tất cả các phương pháp tấn công của nó.

Độ nhanh nhẹn của gã rất cao, dư sức đối phó với loại quái vật cấp bậc A+ này, nhưng ý nghĩ này lại duy trì không đến một giây.

Khi con quái vật duỗi những xúc tu của mình ra để tấn công Đường Nhị Đả lần nữa, Đường Nhị Đả nhìn những xúc tu lăn lộn và cọ xát chưa đầy hai cm trước nhãn cầu của mình —— những xúc tu hơi giống như thân rễ của một loại thực vật nào

đó, trên xúc tu còn có những vết sẹo trông giống như một cái gì đó đã rơi ra.

Chẳng mấy chốc Đường Nhị Đả nhanh chóng hiểu ra những vết sẹo đó là gì ——những vết sẹo này là dấu vết của các điểm nối trên xương sau khi "chiếc lá" bằng thịt khô đi và rơi xuống, và những xúc tu mọc ra từ xương cũng có những vết sẹo này.

—— Dấu vết này giống hệt như dấu vết để lại trên thân rễ của cây hồng Càn Diệp sau khi lá héo rũ rụng xuống mà Đường Nhị Đả vừa mới hái.

Đường Nhị Đả đen mặt lùi lại vài bước, gã nhận ra điều gì đó và ngay lập tức rút súng ra bắn con quái vật trước mặt.

Con quái vật rít lên và ngã xuống đất, nhưng đã quá muộn, ngày càng nhiều bụi ho4hồng không ngừng rung chuyển.

Đường Nhị Đả cảm giác khi lùi về phía sau đã giẫm phải một khối thịt mềm mại, ngoằn ngoèo, nhìn xuống thì thấy vô số xúc tu giống như thân rễ ngoằn ngoèo dưới lòng bàn chân, vặn vẹo quấn quanh như thể đang giao phối với bầy trăn, trải dài từ lòng bàn chân của Đường Nhị Đả đến từng ngóc ngách của những cánh đồng ho4nhấp nhô.

Trong ruộng ho4hồng rộng lớn, những kẻ lưu dân loạng choạng bò ra khỏi đất, mặt mũi và thân thể mọc đầy xúc tu. Những chiếc xúc tu ngoằn ngoèo bò đầy trên cánh đồng hoa, dưới ánh trăng, rễ và lá ho4hồng được kết nối nhau càng thêm xinh đẹp.

Những 【 lưu dân 】này là ký sinh vật của ho4hồng Càn Diệp, chúng nó sống dưới lòng đất những ho4hồng này.

Chúng vẫn lẩn nấp cả ngày lẫn đêm trong lòng đất, dùng hai tròng mắt đã nhuộm đẫm ho4hồng, thèm muốn và điên cuồng nhìn ra khỏi mặt đất, chờ đợi những bông ho4bụ bẫm với những chiếc lá khô héo được công nhân hái ho4hái xuống

Cuối cùng, ngay cả xương cốt cũng bị ký sinh bởi những thân rễ ho4hồng, và cơ thể đầy những vết sẹo sau khi lá khô rụng đi.

Cánh đồng ho4đã thay đổi từ một vùng nước rỉ màu đỏ đậm thành một đầm lầy thối rữa – lớp bùn đỏ trơn trượt trên bề mặt được hình thành do sự tích tụ và giẫm đạp của [những chiếc lá] do những người ẩn náu này rơi xuống, nhưng mùi của ho4hồng được làm đậm đà hơn. mùi thơm bao phủ và bạn không thể ngửi thấy nó một chút nào.

Ruộng ho4thay đổi từ lớp bùn đất mềm mại đỏ thẫm trở thành một đầm lầy máu thịt thối rữa —— lớp bùn đỏ trơn trượt trên bề mặt đều được hình thành từ sự tích tụ và giẫm đạp lên 【 phiến lá 】rơi xuống từ những kẻ lưu dân, nhưng lại bị mùi hương nồng nặc của ho4hồng che đậy nên không thể ngửi thấy mùi của chúng.

Những kẻ lưu dân mọc lên khỏi mặt đất với xúc tu đầy người và ho4hồng nở rộ trong đôi mắt, từng bước tiến lại gần Đường Nhị Đả giống như một con rối bị đảo ngược, mắt cá chân của gã cũng xúc tu vươn ra từ dưới nền đất cuốn lấy.

Một khuôn mặt người hiện ra bên cạnh chân Đường Nhị Đả. Gần 2/3 khuôn mặt người này đã bị thối rữa và đầy xúc tu. Trong cái miệng đang mở rộng của nó cũng lúc nhúc đầy xúc tu, co rút lại rồi quấn chặt lấy mắt cá chân của Đường Nhị Đả, và kéo gã xuống đất.

Nó mở miệng lúng búng không rõ với cái miệng chứa đầy xúc tu.

“Cho ta nước hoa!!”

“Cho ta ho4hồng!”

Âm thanh như tiếng gọi hồn không tiêu tan giống giàn hợp xướng từ bốn phương tám hướng truyền đến, vầng trăng chiếu sáng trên mặt đất đỏ thẫm, Đường Nhị Đả nghiến răng bắn vào xúc tu trên mắt cá chân, lúc xúc tu đứt đoạn, trong mắt gã đóa hồng đã nở rộ cánh thứ hai.

【 Hệ thống nhắc nhở: Giá trị tinh thần của người chơi Đường Nhị Đả giảm xuống còn 78, vui lòng nhanh chóng sử dụng nước ho4khôi phục giá trị tinh thần, phòng ngừa bị dị hoá 】

—

Đi về phía trước dọc theo cánh đồng ho4dưới ánh trăng trong trẻo, ở đầu kia cánh đồng ho4xa tít tắp, Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi đang nằm dài trên bờ biển làm cá khô.

Hai người nhìn chằm chằm bầu trời không nháy mắt, ngoại trừ lồng nguc vẫn còn đang phập phồng lên xuống do hoạt động thể lực quá độ thì thoạt trông giống như hai cái xác vừa được đưa đến đây.

“Em nghỉ ngơi 5 phút rồi, phải lên hái ho4thôi.” Lưu Giai Nghi nói.

“Em thấy bây giờ chúng ta nghỉ 5 phút với 10 phút thì có liên quan gì đến chuyện chúng ta hoàn thành công việc không?” Bạch Liễu bình tĩnh hỏi lại.

Lưu Giai Nghi yên lặng một hồi: “…… Hình như là không.”

Rốt cuộc đến bây giờ bọn họ cũng chỉ hái được 6kg, xem ra trước bình mình cũng không có khả năng hái đủ 40kg theo yêu cầu nhiệm vụ.

Bạch Liễu nhàn nhạt: “Vậy chúng ta nghỉ ngơi nhiều một chút cũng không sao.”

Lưu Giai Nghi: “……”

Tâm lý quyết tâm làm cá khô này là sao đây?!

“Bạch Liễu, sao lần chơi này anh sa sút tinh thần vậy!” Lưu Giai Nghi ngồi dậy nhìn Bạch Liễu đang bất động, cô bé ôm nguc nhìn xuống con cá khô nào đó đang nằm bên cạnh, “Bình thường anh đều tìm mọi cách để qua cửa mà, em không tin là anh không có ý tưởng gì trong đầu.”

Bạch Liễu mắt trợn ngược nhìn về phía Lưu Giai Nghi: “Anh cũng không tin là trong đầu em không có, cho nên hiện tại chúng ta không hành động là có nguyên nhân giống nhau đó.”

Lưu Giai Nghi vi diệu mà im lặng một hồi lâu.

Bạch Liễu quay đầu lại nhìn trời, nói tiếp: “Thứ nhất, anh và em quả thực không thể thu được 40kg ho4hồng bằng sức lao động chân tay được. Nếu như không có biện pháp thông quan bằng phương pháp này, thì sức lao động của chúng ta là vô ích, vả lại cứ cắm đầu vào làm như thế sẽ làm tăng tốc độ ô nhiễm của chúng ta.”

“Sau khi thống kê thành quả lao động của anh và em sau một giờ thì chúng ta có thể chắc chắn là phương pháp này không dùng được, cho nên loại lao động không ý nghĩa này không cần tiếp tục làm nữa.”

- ——oOo—

Chương 167

Lưu Giai Nghi là trẻ con thì không nói, Bạch Liễu là người trưởng thành mà áo sơ mi cũng ướt đẫm mồ hôi, hắn ngồi xổm xuống thở d0c phục hồi thể lực, giơ tay lau giọt mồ hôi đang nhỏ bên má, sau đó cúi đầu mở bao tải đựng ho4của hai người ra đếm.

"Chưa đến 1300 đóa." Bạch Liễu giơ bao tải lên, "Dựa theo 1 đóa 2g thì hai chúng ta cùng nhau hái trong 1 giờ không nghỉ ngơi cũng chưa được 3kg."

Lưu Giai Nghi đang chống tay ra sau nghỉ ngơi, nghe Bạch Liễu tính ra kết quả thì trực tiếp ngồi dậy: "Vậy chẳng phải là chúng ta phải hái liên tục không ăn không ngủ 15 tiếng đồng hồ mới đổi được một lọ nước ho4cấp thấp sao?!"

Cô bé cũng coi như chơi không ít trò chơi cấp 3, nhưng đây là lần đầu tiên phải làm culi như vậy —— trước giờ Lưu Giai Nghi chỉ toàn chơi ở vị trí trị liệu sư được cả đội nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, phần lớn chỉ toàn sử dụng trí lực hoặc là kỹ năng đối kháng cao cấp, nói nôm na tức là vú em hoặc là phụ trợ.

Không nghĩ tới lần đầu tiên chơi trò chơi với Bạch Liễu lại phải đi làm công sấp mặt, đã vậy còn bị bốc lột như chóa.

Lưu Giai Nghi ủ rũ ngã người ra sau, hai mắt ngơ ngác nhìn bầu trời đêm: "Mới chỉ là bước đầu thôi! Sau này còn phải làm

giám đốc nhà máy nữa! Làm công tới năm nào đây trời ơi!”

“Lúc anh đi làm, mỗi ngày cũng tự hỏi như vậy đó.” Bạch Liễu lặng lẽ nói, “Nhưng sau này anh mới biết, đã là làm công thì cuối cùng chỉ có ch3t hoặc tệ hơn là nghỉ việc thôi.”

Lưu Giai Nghi: “……”

Bạch Liễu, cuộc sống bị bốc lột và nghỉ việc rốt cuộc để lại cho anh bao nhiêu sang chấn tâm lý vậy …

Lưu Giai Nghi yên lặng mà ngồi dậy, phiền muộn mà thở dài một hơi: “Vậy bây giờ phải như thế nào đây? Nước ho4gì đó chắc chắn là vật phẩm quan trọng, nếu chúng ta không lấy được thì nhất định sẽ gặp chuyện phiền phức.”

“Bây giờ đã phiền phức rồi, không cần đợi đến lúc sau đâu.” Bạch Liễu gỡ mặt nạ bảo hộ xuống, trong con mắt phải đã có một đóa hồng ướt át xinh đẹp ch4m rãi vươn ra cành lá xanh tươi, “Trong quá trình hái ho4hồng chúng ta đã bị ô nhiễm rồi.”

Lưu Giai Nghi ngẩn ra, cúi đầu gỡ bao tay vải xuống nhìn đôi tay của mình —— đôi mắt cô bé xám xịt nên không thể thấy rõ bên trong có ho4hồng nở rộ hay không, không thể dùng cách này để kiểm tra.

Nhưng có một cách khác để kiểm tra bản thân đã bị ô nhiễm ho4hồng hay chưa.

Sau khi gỡ bao tay ra, Lưu Giai Nghi nhìn đôi tay mình nín thở ——

—— Có thể thấy rõ trên mu bàn tay và đầu ngón tay của cô bé đã có những vết nứt đen như đá nứt lan rộng trên cổ tay, nối thành hình cánh ho4trong lòng bàn tay.

“Em cho rằng ít nhất phải chờ chúng ta sử dụng nước ho4lần đầu tiên thì mới bị ô nhiễm chứ.” Lgm mím môi, “Trong quá trình hái ho4chúng ta đều đeo mặt nạ bảo hộ, cũng không trực tiếp tiếp xúc với ho4hồng, ngoại trừ thời gian ở nhà máy ra thì chúng ta không ngửi mùi hương nhiều lắm, lúc đó chúng ta chưa bị ô nhiễm, như vậy suy ra chúng ta bị ô nhiễm lúc ở trên ruộng hoa, nhưng mùi ho4hồng ở đây cũng không nồng nặc như trong xưởng.”

Lưu Giai Nghi đeo lại bao tay, che lại phần da thịt nứt nẻ đang lan rộng dần, cô bé nhìn về phía Bạch Liễu: “Vậy thì tại sao chứ? Thứ này ô nhiễm không phải thông qua mùi hương à?”

“Từ tình huống của chúng ta thì khả năng không phải lây truyền thông qua mùi hương.” Bạch Liễu nói.

Đóa ho4hồng bên mắt phải của Bạch Liễu đang ch4m rãi nở rộ, ho4văn màu đen lan dần dọc theo hốc mắt của hắn, nhưng bên mắt trái thì vẫn là tròng mắt đen bình thường.

Lưu Giai Nghi nhíu mày im lặng nhìn đôi mắt Bạch Liễu: “Thật kỳ lạ, mắt trái của anh vẫn còn bình thường, mắt phải lại có ho4hồng, điều này chứng minh cái gì? Tức là anh bị ô nhiễm một nửa theo đường dọc? Nhưng hai tay của em đều bị khô héo.”

Bạch Liễu hơi hơi rũ mi mắt xuống che đi nửa đóa hồng bên mắt phải, nhẹ giọng nói: “Anh không biết, chúng ta phải xem đã.”

——【 Đừng để mắt phải của cậu nở ho4dục v0ng 】.

Tawil đã nói với hắn như thế, còn nói thêm rằng, hãy cẩn thận ho4hồng.

Ánh mắt Bạch Liễu rơi trên những đóa hồng đang nở rộ trên ruộng hoa.

Những bông ho4hồng này yên tĩnh và xinh đẹp, nhẹ nhàng đung đưa dưới ánh trăng sáng ngời, như thể chúng hiền lành chờ người đến hái, trên cành không hề mọc gai nhọn, lại tinh xảo và tao nhã đến mức không thể nhìn thấy một chút độc ác nào.

Có vẻ như ngoài việc sử dụng nó làm nguyên liệu để chiết xuất nước ho4ma quỷ, loại ho4hồng vô hại chủ động làm hại người chơi sẽ là điều khó có thể xảy ra nhất trong phó bản này.

Quả thật là như vậy, bọn Bạch Liễu vừa rồi đi xuống hái nhiều ho4hồng như vậy, những ho4hồng này cũng không có kích hoạt Sách Quái Vật, cũng không có chủ động công kích bọn họ.

Bạch Liễu lại đeo chiếc mặt nạ bảo hộ đen đã dính đầy đất cát vào, nghiêng người nhìn đám ruộng ho4hồng dưới bóng đêm:

“Dựa theo tốc độ ô nhiễm như thế này thì khả năng là không đến 15 tiếng đồng hồ chúng ta sẽ bắt đầu khô héo.”

“Không chỉ khô héo mà chúng ta còn bị dị hóa nữa.” Lưu Giai Nghi mở giao diện của mình ra, giá trị tinh thần và giá trị sinh mệnh đang giảm xuống, giá trị tinh thần còn giảm nhanh hơn giá trị sinh mệnh.

Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi không lên tiếng, chỉ liếc mắt nhìn nhau rồi cùng lấy lọ thuốc tẩy trắng tinh thần chuẩn bị sử dụng.

【 Hệ thống nhắc nhở thân thiện: Trong trò chơi này, thuốc tẩy trắng tinh thần không thể khôi phục giá trị tinh thần. 】

【 Trong trò chơi 《 Nhà máy ho4hồng 》 , chỉ có nước ho4khí ho4hồng Càn Diệp mới có thể khôi phục giá trị tinh thần người chơi, nếu người chơi không thể hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định và đạt được nước ho4 khí ho4hồng Càn Diệp, người chơi sẽ theo giá trị tinh thần giảm xuống mà bắt đầu phát tác cơn nghiện, biến thành một con quái vật hoàn toàn mất đi lý trí nhaaa ~】

Sắc mặt Lưu Giai Nghi căng thẳng nhìn về phía Bạch Liễu: “Giá trị tinh thần đã bị kiểm soát.”

Bông hồng trong mắt Bạch Liễu run rẩy vươn cánh ho4đầu tiên, vết nứt quanh hốc mắt càng sâu, nhưng giọng điệu vẫn rất nhẹ nhàng: “Quả thật nước ho4rất quan trọng.”

Bên kia cánh đồng hoa.

Đường Nhị Đả nửa ngồi xổm trên hố đất trong cánh đồng ho4để hít thở, mặt nạ bảo hộ đã bị gã ném sang một bên, hai mắt đều đã nở ra ho4hồng, khuôn mặt bắt đầu xuất hiện ho4văn màu đen nứt nẻ chằng chịt, từng mảnh từng mảnh uốn lượn như da rắn.

Lúc đầu, Đường Nhị Đả còn nghĩ rằng mặt nạ bảo hộ có thể làm chậm tốc độ ô nhiễm của mình, nhưng sau khi phát hiện ra nó hoàn toàn vô dụng, không thể ngăn chặn mùi thơm của ho4hồng Càn Diệp thì nhanh gọn ném luôn để tăng tốc độ hái.

Gã chống tay vào đầu gối, ngửa đầu uống một lọ thuốc khôi phục thể lực, lau khô miệng rồi nhìn bao tải căng phồng dưới chân mình.

Nhìn thì có vẻ nhiều nhưng cũng chỉ có 8kg ho4hồng đã đầy kín bao tải.

Nếu muốn hái tiếp thì phải vào lều nhỏ để dỡ hàng, vì những người công nhân đó chỉ quay lại lấy ho4và thanh toán lương vào ngày hôm sau. Ai đã hái đầy bao tải rồi thì phải tạm dỡ hàng bớt ở chỗ của mình.

Công nhân kia nói với Đường Nhị Đả rằng nơi dỡ hàng là chiếc lều nhỏ giữa cánh đồng ho4nơi gã ta đang ở, đồng thời cũng căn dặn Đường Nhị Đả phải cảnh giác với những kẻ lưu dân đến ăn trộm ho4hồng vào ban đêm.

“Cất ho4hồng ở lều trại cũng chẳng an toàn đâu.” Vẻ mặt người công nhân chán ghét nói, “Lúc nào cũng có mấy tên nghèo kiết xác vừa tham lam vừa đê tiện thừa cơ lấy trộm.”

Nhưng Đường Nhị Đả là một người chơi có kinh nghiệm chơi qua trò chơi cấp 3 rất phong phú, gã đã sớm có cách đối phó với các kiểu tình huống như thế này —— đó chính là số lượng vật phẩm tồn kho rất đáng kể.

Là một người chơi đã du hành trên rất nhiều dòng thời gian, chất lượng và số lượng của kho vật phẩm cấp ba trong trò chơi của Đường Nhị Đả, nhìn vào trong toàn bộ trò chơi, ngoại trừ kho vật phẩm của Danh Sách Sát Thủ được vạn người mê, còn lại kho vật phẩm của Đường Nhị Đả không hề thua kém với bất cứ hiệp hội nào.

Chỉ dựa vào kho vật phẩm phần thưởng của tất cả các trò chơi mà Đường Nhị Đả đã thông qua trong dòng thời gian, Đường Nhị Đả thừa sức đánh gục hầu hết các công hội cấp thấp, vì vậy đó cũng là nguyên nhân có rất nhiều công hội cấp cao sẵn sàng chi trả rất nhiều tiền để thuê gã ta gia nhập đội, ngoài sức mạnh chiến đấu xuất chúng của cá nhân Đường Nhị Đả, cũng không thể tách rời với kho vật phẩm siêu cấp của gã.

Đường Nhị Đả để ho4hồng trong lều nhỏ, sau đó khom lưng đi ra khỏi lều nhỏ, xoay người ném một khối Rubik. Một lớp ngăn giống như nước dâng lên từ mặt đất xung quanh đỉnh lều, tạo thành một khối bốn mặt chặt chẽ vừa sát với đỉnh lều.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Đường Nhị Đả sử dụng vật phẩm (không gian ma thuật), không gian này thuộc quyền khống chế của người chơi, chỉ có những người được người chơi cho phép mới ra vào tự do. 】

Sau khi cất vật phẩm cẩn thận, Đường Nhị Đả cũng quay đầu đi không thèm nhìn lại —— tuy rằng vật phẩm này không vây bắt được Bạch Liễu trong thực tế, nhưng Đường Nhị Đả rất chắc chắn rằng ngoại trừ Bạch Liễu có thể tìm ra cách giải quyết, còn lại các quái vật bình thường trong trò chơi cấp ba không bao giờ có thể tìm thấy cách vào hoặc ra.

Sau khi Đường Nhị Đả vào game cũng không phải là không cố gắng tìm Bạch Liễu, mà là trong bản đồ game này có đến 16.000 mẫu ruộng ho4tươi tốt và vô số lều nhỏ có hình dáng và hình dáng tương tự được dựng lên. Muốn tìm được một người chơi giỏi ẩn nấp và vận dụng cơ chế game để thoát thân thực sự không phải là một nhiệm vụ dễ dàng, đặc biệt là Bạch Liễu vẫn luôn am hiểu cách đùa bỡn với đối thủ của hắn.

Thậm chí gã và ba người chơi của Hiệp Hội Quốc Vương vẫn chưa có cơ hội họp mặt lại với nhau —— bản đồ này thật sự quá lớn, hơn nữa thiết kế lại giống nhau, rất dễ bị lạc.

Nhất là khi giá trị tinh thần của bạn giảm xuống nhanh chóng và không có cách nào phục hồi được, người bình thường đi dạo trong bản đồ này chẳng khác nào uống hai chai vodka 96 độ và đi trong một chiếc kính vạn ho4đang quay, chóng mặt, buồn nôn và muốn ói, không thể tìm thấy bất kỳ cảm giác phương hướng nào, đó là một trải nghiệm cảnh trò chơi với mức độ ô nhiễm quang học.

Đường Nhị Đả đã từng gặp phải loại trò chơi có thiết kế tương tự như vậy trước đây, và việc đi lại trong trò chơi này rất nguy hiểm —— bởi vì một khi bạn rời khỏi nơi đang làm nhiệm vụ và đi lạc vào lãnh địa của quái vật, thì rất khó tìm đường trở lại, hơn nữa rất có thể phát điên với vô số lần bị lạc đường trước khi người chơi quay trở lại.

Rõ ràng đây là một trò chơi thiên về tấn công tinh thần.

Đường Nhị Đả biết rất rõ rằng gã không thể cạnh tranh với Bạch Liễu trong việc tìm người, vì vậy gã quyết định từ bỏ, chọn hoàn thành nhiệm vụ trước, đợi Bạch Liễu hoàn thành công việc rồi vào nhà máy.

Tìm người trong nhà máy thì dễ hơn là ở ngoài ruộng hoa.

Đường Nhị Đả chưa bao giờ nghi ngờ rằng bb có thể hoàn thành nhiệm vụ trong game một cách xuất sắc, thậm chí gã còn tin là Bạch Liễu sẽ thuận lợi qua cửa trò chơi cấp 3 này còn nhanh hơn gã —— đặc biệt là trò chơi 《 Nhà máy ho4hồng 》 này có liên quan đến khí ho4hồng trong thực tế.

Đường Nhị Đả nhìn lòng bàn tay đã nứt đến tận xương nhưng không có máu chảy ra. Đôi mắt xanh sẫm như nước biển của gã sưng tấy và nổi lên một bông hồng nhạt đang dần nở —— cánh ho4thứ hai đã nở, đuôi của cánh ho4đầu tiên đã thay đổi trở thành màu đỏ thẫm.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Đường Nhị Đả, giá trị tinh thần của bạn đã giảm xuống còn 89……】

Chương 168

Lưu Giai Nghi không nói gì nhưng cô bé quả thật cũng nghĩ như thế, nếu không thì chưa đến một giờ đã lên bờ nằm dài với Bạch Liễu.

"Hơn nữa trò chơi đã nhắc nhở chúng ta." Giọng điệu Bạch Liễu thản nhiên, "Không nhất định phải làm việc thành thật thì mới có thể thăng chức, hoặc có thể nói, làm việc thành thành thật thật là cách ngu nhất để thăng chức."

"Trong thế giới hiện thực, cách thăng chức trực tiếp nhất thông thường là đoạt lấy thành quả lao động của người khác."

"Cho nên nếu chúng ta không thể lao động chân tay để hoàn thành nhiệm vụ thì chỉ có một con đường, đó chính là cướp của người công nhân hái hoa."

"Nhưng vấn đề ở đây là công nhân hái ho4đa số đều là NPC, mới vào trò chơi mà đã gây chuyện với NPC không phải là cách làm hay lắm, giống như ngang nhiên vơ lấy thành quả lao động của đồng nghiệp tại nơi làm việc cũng tương tự như gieo rắc một mối tai họa tiềm ẩn trong tương lai vậy."

Bạch Liễu ngồi dậy vỗ vỗ bùn đất trên người, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Lưu Giai Nghi: "Nhìn từ góc độ này, chúng ta phải chọn một con đường hợp lý hơn."

“Đó là lưu dân.” Lưu Giai Nghi hai mắt nhìn thẳng Bạch Liễu, cô bé nhanh chóng trả lời.

Bạch Liễu đứng lên, hắn cũng kéo Lưu Giai Nghi đứng dậy, vỗ vỗ đất trên người cô bé, giải thích nói: “Đúng vậy, cướp của lưu dân là con đường thích hợp nhất.”

“Lưu dân trong trò chơi này có thể là quái vật hoặc là NPC, dựa theo lời công nhân dẫn chúng ta tới thì đám lưu dân này sẽ ăn trộm cánh ho4hồng, do đó chúng ta không cần cướp của công nhân hái ho4khác, cứ nhắm vào đám lưu dân là được.”

“Nhưng tiền đề là.. ” —— Bạch Liễu vỗ vỗ bả vai Lưu Giai Nghi, khóe miệng tươi cười dối trá như mấy ông bán hàng đa cấp, “Phù Thủy Nhỏ của chúng ta có thể hoàn mỹ b0p ch3t đám lưu dân để đem ho4hồng bị trộm về.”

Lưu Giai Nghi yên lặng mà nhìn Bạch Liễu, khóe miệng cô bé có chút run rẩy: “ … Từ đầu anh đã tính toán hết rồi đúng không?”

Nhưng ngay sau đó cô bé nhăn lại mi: “Nhưng kế hoạch này cũng không an toàn, anh sẽ gặp nguy hiểm.”

Thật ra Lưu Giai Nghi cũng đã nghĩ đến biện pháp này, nhưng cô bé không xác định được quái vật trong trò chơi cấp 3 thuộc cấp bậc nào, cô bé có thể thuận lợi tiêu diệt được hay không, vì vậy mãi chưa nói ra —— Lưu Giai Nghi tất nhiên là không hề trông cậy vào Bạch Liễu vốn cấp bậc chỉ thuộc F, hiện tại cũng mới miễn cu0ng lên đến C mà đã đối kháng với quái vật trong trò chơi cấp 3.

Hoặc cũng có thể nói điều này có chút liên quan với tính cách cô bé, từ trước đến nay Lưu Giai Nghi đều có thói quen xử lý mọi thứ một mình.

Cô bé theo bản năng muốn che chở cho Bạch Liễu, bảo vệ đồng đội của mình —— tấn công và bảo vệ, thuốc độc và thuốc giải, đây chính là nhiệm vụ của phù thủy, cũng là nguyên nhân Lưu Giai Nghi trở thành Phù Thủy Nhỏ.

Lúc không xác định mình có bảo vệ đồng đội được không, Lưu Giai Nghi sẽ do dự —— nếu cô bé trở thành người tấn công chính thì không có ai bảo vệ Bạch Liễu, trong trò chơi cấp 3 có tỉ lệ tử vong lên đến 90% thì điều này thật sự quá nguy hiểm.

Nhưng Bạch Liễu vừa lúc hóa giải sự do dự của cô bé.

Bạch Liễu mỉm cười: “Anh tất nhiên là sẽ gặp nguy hiểm, nhưng rõ ràng em còn gặp nhiều nguy hiểm hơn, đây là con đường lời nhất rồi, chúng ta không có lý do gì do dự cả.”

Hắn đưa tay xuống, tùy ý dùng ngón tay cái lau bùn đất dính dưới mắt phải của Lưu Giai Nghi, cắt ngang động tác do dự của cô bé: “Em chỉ cần làm tốt chuyện của em là được, đừng quan tâm đến anh, anh sẽ phối hợp tấn công với em. Nếu em không thành công thì hơn phân nửa là chúng ta sẽ ch3t, còn nếu em thành công thì chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua màn chơi này. Trong trò chơi này, việc hai chúng ta chỉ tồn tại một sẽ không hiệu quả về chi phí —— bởi vì chúng ta còn phải cùng nhau giành chiến thắng nhiều hơn nữa.”

Bạch Liễu nhìn thẳng vào Lưu Gia Linh bằng con ngươi ho4hồng: “Em hiểu ý của anh không? Anh sẽ đứng ở hàng ngũ tấn công để yểm trợ cho em. Chúng ta là quan hệ hợp tác.”

Lưu Giai Nghi chỉ hơi giật mình, mở tay ra cho Bạch Liễu lau vết bẩn, sau đó hít một hơi thật sâu quay đầu đi: “Hiểu rồi, vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Chờ đã.” Bạch Liễu nhìn phía xa xa, “Chờ đám lưu dân ăn trộm ho4hồng ‘thành thục’, sau đó chúng ta sẽ cướp của chúng.”

Lưu Giai Nghi hỏi: “Theo anh thì chờ đến khi nào đám lưu dân mới ‘ thành thục ’?”

“Chờ đến khi chúng nó tấn công hai công nhân hái ho4thu hoạch thấp nhất là chúng ta, lúc đó chúng nó đã thành thục.” Bạch Liễu lé mắt nhìn lướt qua bao tải đựng ho4hồng bị hắn tùy ý đặt ở trên mặt đất, “Trong tình huống bình thường thì loại hành vi trộm cướp này sẽ được thực hiện từ cao tới thấp, tức là lúc lưu dân tấn công chúng ta thì có nghĩa là bọn chúng đã tấn công các công nhân hái ho4thu hoạch tốt hơn chúng ta rồi —— cho dù là tấn công không thành công đi nữa thì bọn chúng ít nhất cũng phải có 80kg ho4 hồng.

“Cho nên trước lúc đó, chúng ta phải chuẩn bị tốt để chờ bọn lưu dân tới.” Lưu Giai Nghi nói thế nhưng cô bé vẫn không bước xuống ruộng, còn đứng cách xa ruộng ho4một khoảng.

Nơi bọn họ nghỉ ngơi ban đầu cách cánh đồng ho4một đoạn, nhưng lúc Lưu Giai Nghi lùi lại, Bạch Liễu cũng hiểu ý lùi lại, đứng cách cánh đồng ho4xa hơn một chút.

—— cảm quan của Lưu Giai Nghi nhanh nhạy hơn so với hắn, cô bé lui lại tức là đã nghe ngóng được động tĩnh gì rồi.

Có một số chuyện giữa Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi không cần phải nói nhưng cũng đều nhất trí hành động —— ví dụ như hái ho4được 1 giờ thì lên bờ thống kê số lượng, phát hiện quá ít liền lập tức ngưng không làm nữa, hoặc ví dụ như tránh xa các cánh đồng ho4bây giờ.

Theo lẽ thường thì bây giờ đám lưu dân đã bắt đầu tấn công công nhân ngoài ruộng ho4rồi, nhưng nhìn xung quanh ruộng ho4vẫn yên bình tĩnh lặng, ngoại trừ đom đóm bay lơ lửng và công nhân lao động thì không có người hay quái vật kỳ quái nào..

Điều này chỉ có thể chứng minh hai loại tình huống ——

Một là đám lưu dân chưa bắt đầu tấn công công nhân chung quanh ruộng hoa.

Hai là lưu dân không tấn công từ trên cánh đồng ho4mà xuất hiện từ bên dưới mặt đất.

Vì vậy, Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu không xuống mặt đất vì còn cân nhắc những điều khác —— họ quan sát thấy cảnh trên mặt đất quá yên bình, vì vậy muốn xem xét liệu có chuyện gì xảy ra dưới mặt đất hay không.

Cánh đồng ho4trước mặt bắt đầu ch4m rãi phập phồng, đung đưa thành từng đợt sóng màu đỏ dưới ánh trăng, trên không trung bắt đầu truyền ra tiếng mây di chuyển, dường như không có việc gì.

Lưu Giai Nghi cảnh giác đưa tay ra sau lưng, chai thủy tinh chứa chất độc màu đen từ từ hiện ra trong lòng bàn tay cô bé.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi có đồng ý sử dụng kỹ năng (thuốc độc) không? 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Đồng ý…… Thuốc độc đang được tạo ra, thời gian hồi chiêu của kỹ năng là 1 giờ và thể lực của người chơi Lưu Giai Nghi đang giảm mạnh …. 】

Lưu Giai Nghi lấy ra tám lọ thuốc độc từ phía sau, cổ của mỗi lọ thuốc độc được cô bé dùng hai ngón tay kẹp chặt vào giữa.

Chai thuốc độc nào cũng đầy, khói đen sâu hun hút bao trùm lấy cô bé trong chốc lát, bộ quần áo công nhân màu da cam trên người bị khói cuốn bay biến thành một bộ áo choàng đen bao phủ toàn thân cô bé từ đầu đến chân.

“Bạch Liễu, kỹ năng thuốc độc của em đang hồi chiêu, 1 tiếng sau mới sử dụng tiếp được.” Lưu Giai Nghi tiến lại gần Bạch Liễu, cô bé và Bạch Liễu quay lưng về phía cánh đồng hoa, nói với giọng điệu nghiêm túc, “Em cũng còn một kỹ năng tiềm lực S, gọi là Đài phun thuốc độc.”

Lưu Giai Nghi mở giao diện hệ thống của mình ra, nghiêng người cho Bạch Liễu xem kỹ năng trên giao diện rồi giải thích.

【 Mô tả: Kỹ năng cá nhân (Đài phun thuốc độc) —— Gây sát thương ăn mòn từ từ cho tất cả người chơi trong phạm vi. Sau khi sử dụng kỹ năng này, chỉ số thể lực của người chơi Lưu Giai Nghi sẽ về không. Do người chơi Lưu Giai Nghi còn nhỏ nên di chứng của sự suy kiệt sẽ rất nghiêm trọng, gây ra các tác động nghiêm trọng về cứng khớp như bất động và các tác động vật lý khác 】

“Em có thể sử dụng hai kỹ năng này làm đòn tấn công chính.” Lưu Giai Nghi nhìn những làn sóng ho4hồng đang ch4m rãi đung đưa, sắc mặt và giọng điệu trở nên nghiêm nghị, “Những con quái vật trong phó bản cấp ba nói chung là từ A + trở lên, nếu ít thì em có thể tấn công được, nhưng nếu bọn chúng quá nhiều thì em không thể quét sạch tất cả quái vật cùng một lúc được!”

“Chúng ta sẽ bị lâm vào vòng lẩn quẩn, chỉ có thể dựa vào hồi máu, nhưng kỹ năng của em đang trong thời gian cool down, hơn nữa thuốc tẩy trắng tinh thần lại không có hiệu quả, bây giờ đang gấp rút, đi tìm nhược điểm của quái vật để kiềm chế chúng nó cũng không kịp rồi.” Lưu Giai Nghi ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Liễu, “Tỷ lệ thắng quá thấp, anh còn muốn đánh không?”

Là người có vai trò chữa bệnh tuyến sau, Lưu Giai Nghi là tiêu chí đánh giá tiêu chuẩn khi thực hiện một nhiệm vụ —— miễn là cô bé có thể sống sót và giá trị sinh mệnh vẫn còn, thì vẫn còn cơ hội sống.

Nhưng Bạch Liễu lại không phán đoán như thế, hắn cực kỳ quả quyết: “Đánh, có xác suất thắng thì chúng ta có thể thử xem, em phụ trách tấn công chính là được, anh có cách rồi.”

Lưu Giai Nghi không kịp hỏi Bạch Liễu có cách gì, tình huống trong trò chơi đều rất khó lường, đặc biệt là một trò chơi mới không có bất cứ tư liệu nào để tham khảo, chỉ có thể dựa vào tình huống trước mắt, tổng hợp kỹ năng đội viên để hình thành chiến thuật đối đầu ——— đó cũng là chiến thuật trong giải đấu.

Trong tình huống quái vật sắp tấn công tới nơi, Lưu Giai Nghi ngoại trừ tin tưởng khả năng chỉ huy và kiến thức chiến thuật của Bạch Liễu thì cũng không có cách nào khác.

Mặc dù Hồng Đào có ý định bồi dưỡng Lưu Giai Nghi thành một chiến thuật gia thế hệ tiếp theo, nhưng cho đến nay trò chơi chiến thuật của Lưu Giai Nghi đã có ít nhất năm người chơi dự bị cấp S. Bây giờ chơi cùng một người chơi cấp C như Bạch Liễu, cộng với trò chơi cấp ba có hỗ trợ A như thế này thì Lưu Giai Nghi thực sự chưa bao giờ chơi qua.

Nói cách khác, Lưu Giai Nghi không thể đối đầu trực diện trong trò chơi này ——tỷ lệ thắng quá thấp, rất dễ bị lật xe và nó không phù hợp với thẩm mỹ chiến thuật của cô bé.

Nhưng hiện tại người kiểm soát thế cục này là Bạch Liễu chứ không phải cô bé.

Thẩm mỹ chiến thuật của Bạch Liễu chỉ có một chữ ——— đánh cuộc.

Không cần biết tỷ lệ thắng thấp đến đâu, miễn là tỷ lệ thắng đừng bằng 0 và kèm theo đó là phần thưởng cao thì hắn nhất định phải đặt cược và chơi thử.

Bạch Liễu từ phía sau không chút do dự lấy ra một cây roi xương trắng như tuyết, ho4hồng trong mắt giãn ra, nhìn cánh đồng ho4hồng một cách phấn khích.

- ——oOo—

Chương 169

Từ trong những bụi ho4hồng leo lét, bóng đen của những kẻ bị ruồng bỏ lần lượt trồi lên, bộ xương trơ trụi, nhãn cầu rỗng và đôi môi thối rữa được bao phủ bởi những xúc tu màu da thịt uốn éo như dây leo và lá, kéo chúng xuống bùn đất được kết nối với rễ của những bông hồng đang đung đưa. Những kẻ lưu dân này giống như một bầy mực đầm lầy nguy hiểm, dùng hai tay kéo những xúc tu trong đất để tiếp cận Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi trên bờ.

Những chiếc xúc tu tươi tốt tràn ra khỏi mép ruộng giống như một chiếc bát câu đầy giun đất và mồi, một chiếc xúc tu dày như đuôi ngựa chồm lên khỏi mặt đất, vặn cổ chân quấn lấy Bạch Liễu, cố gắng kéo hắn vào trong đất.

Bạch Liễu nhanh tay lẹ mắt quất một nhát roi xương cá, bắt buộc đám xúc tu vặn vẹo này phải buông ra.

Lưu Giai Nghi bên kia cũng phun độc ăn mòn một cái xúc tu muốn quấn lên eo cô bé.

Sau khi bị quái vật tấn công, Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu đồng thời kích hoạt Sách Quái Vật cùng một lúc.

Bạch Liễu lướt nhanh qua thông tin đặc điểm của loại quái vật này, sau đó bình tĩnh ra mệnh lệnh: “Lưu Giai Nghi, em dùng khói độc mở rộng phạm vi tấn công, giết nhiều càng tốt, đám lẻ tẻ còn lại anh sẽ kết thúc sau đó.”

“Bọn chúng là quái vật cấp A+ hay là nhóm quái vật cấp A+ gì đó.” Sắc mặt Lưu Giai Nghi càng ngày càng xấu, cô bé nhanh chóng quan sát hai bên trái phải, khói độc đang tạo thành một vòng vây quanh cô bé và Bạch Liễu để phòng ngừa đám xúc tu tới gần, “Chúng không xuất hiện riêng lẻ mà họp lại thành nhóm, nhìn thì giống như cá thể riêng biệt nhưng chúng được kết nối với nhau bằng các xúc tu trong lòng đất, chúng là một đám sinh vật cộng sinh với ho4hồng …”

Trong tình huống không có cách nào khôi phục giá trị tinh thần, lại phải chiến đấu với đám quái vật không thể tiêu diệt hoàn toàn như vậy được thì bọn họ dần dần sẽ bị tiêu hao thể lực, lũ quái vật này còn mọc thành từng đám cho nên thua chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng Lưu Giai Nghi cũng không nghi ngờ quyết định của Bạch Liễu, chỉ dứt khoát nhanh chóng làm theo.

Lưu Giai Nghi hít sâu: “OK, vậy em nên làm thế nào đây?”

Bạch Liễu quất một roi đem con quái vật ném trở về ruộng hoa, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Lưu Giai Nghi: “Kéo dài thời gian, thời gian hồi chiêu của em là 1 giờ, vì vậy kéo dài đến lúc đó thì chúng ta sẽ thắng, hơn nữa trong 1 giờ này em phải kiểm soát được liều lượng thuốc độc nữa.”

“Kiểm soát như thế nào?” Lưu Giai Nghi hỏi.

Bạch Lưu giương mắt nhìn đám lưu dân đông như kiến, giọng điệu nhẹ nhàng: “Kiểm soát đủ để giữ chân đám lưu dân này hơn 1 giờ, sau khi kỹ năng của em hết cool down, anh sẽ dụ

chúng vào trong không gian nhỏ, tiếp đó là dùng kỹ năng kích nổ để thuốc độc của em phát huy tác dụng lớn nhất.”

Lưu Giai Nghi ngẩn người ra rồi rất mau hiểu ý Bạch Liễu muốn làm gì, vẻ mặt cô bé thay đổi liên tục, cuối cùng như trút đi gánh nặng rụt rè nói: “Đương nhiên là được.”

“Đối với quái vật A+ thì thuốc độc của em không có cách nào chữa được.”

Những xúc tu uốn éo liên tục khuấy động trong ruộng ho4hồng, Bạch Liễu đứng bên cạnh, dùng bờ ruộng làm làm tuyến phòng thủ cuối cùng, đồng thời ghim một chiếc bao tải có ho4hồng quanh eo làm mồi nhử, hắn một bên quất đám lưu dân và xúc tu đang muốn leo lên bờ cho bọn chúng quay trở lại nơi cố định —— một bên vừa dụ dỗ, cố gắng lùa bọn chúng đến một không gian cố định để tập hợp lại.

Lưu Giai Nghi bảo vệ Bạch Liễu một cách cực kỳ kín kẽ, ngoại trừ việc Bạch Liễu dùng roi làm thể lực kiệt sức nhanh chóng, phải liên tục uống thuốc phục hồi thể lực khiến mồ hôi lạnh toát ra, thì hắn không hề bị lưu dân hoặc xúc tu chạm vào được —— nhưng từ lúc đầu bị chụp vài cái khiến giá trị tinh thần và giá trị sinh mệnh của Bạch Liễu bị giảm xuống không ít, làm cho đóa ho4hồng trong mắt hắn càng thêm kiều diễm ướt át, vết nứt màu đen trên mặt cũng sâu hơn rất nhiều.

Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi hai người chống lại một số lượng lớn quái vật A +, thông thường, tuyệt đối không thể chống lại đến một giờ —— kỹ năng có cool down, hơn nữa trong tình hình cả đàn quái vật cứ cuồn cuộn cuồn cuộn không ngừng lao tới như thế này thì lực sát thương của Lưu Giai Nghi và cả Bạch Liễu đều có giới hạn, đặc biệt là Bạch Liễu, roi của hắn

chỉ có thể đuổi quái vật đi xuống chứ không gây một chút thương tổn nào đáng kể.

Nhưng Bạch Liễu chủ yếu cũng không muốn giết đám quái vật đó, hắn chỉ muốn đuổi chúng xuống, không cho bò lên bờ mà thôi.

Tính ra trò "đuổi vịt" này lại rất đơn giản, dựa trên năng lực của Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi được phát huy tối đa, và Bạch Liễu không mắc sai lầm nào thì hoàn toàn có thể chống đỡ được đến 1 giờ.

Nhưng không may là dưới bờ ruộng đang chờ sẵn một đám lưu dân đen nghìn nghịt ——— trong đó không chỉ có những con mà Bạch Liễu đã đuổi xuống mà còn cả đống đang đứng phía sau.

Những xúc tu dày đặc quay cuồng trong lớp bùn đỏ mượt như nhung, tựa như nước sôi, hoặc lông tơ của ruột non đang tiêu hóa thức ăn, những khuôn mặt, xương và tay chân thối rữa chảy ra và tru lên trong bùn đỏ đang lẫn lộn, và những bông hồng trong đó lắc lư không hề hấn gì ——đám lưu dân này dường như cố tình bảo vệ những bông hồng chưa được hái.

Ở một khoảng cách xa cánh đồng hoa, không có mùi thơm nồng của ho4hồng bao phủ, mùi hôi thối tanh tưởi của đám lưu dân đang ẩn náu cùng những xúc tu mọc trên người nồng nặc đến gay mũi, vô số xúc tu túm lấy đất trên bờ muốn lên bờ.

Đối mặt với mật độ xúc tu dày đặc như thế này, cơ hồ chỉ thấy được tàn ảnh màu trắng roi Bạch Liễu lóe lên liên tục.

Hắn vừa uống ừng ực lọ thuốc khôi phục thể lực cao cấp thó được từ giao diện của Mục Tứ Thành để bổ sung thể lực, vừa vung roi tới tấp vào đám quái vật.

Bọn họ đã giằng co khoảng chừng đã hơn bốn mươi phút.

Mồ hôi theo sợi tóc Bạch Liễu chảy xuống nhỏ giọt ướt đẫm bộ đồ bảo hộ lao động, hiện tại cả người hắn như thể mới rớt từ dưới nước ra.

Thuốc độc của Lưu Giai Nghi cũng sắp hết, tuy rằng bản lĩnh cô bé cao hơn Bạch Liễu, nhưng sử dụng kỹ năng với độ chính xác cao và phải bảo vệ cho bản thân cùng Bạch Liễu trong một giờ cũng khiến cô bé sắp đuối sức, hiện tại cô bé c4n chặt răng kiên trì.

Thế nhưng tuy rằng Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi đang chiến đấu kịch liệt như thế, 【 người xem 】trước màn hình —— hay nói đúng hơn là những người chơi của Hiệp Hội Quốc Vương đang bao vây trước màn hình Bạch Liễu lại rất thờ ơ vô cảm.

Đa số người chơi mà Hồng Đào mang đến để bao vây TV nhỏ Bạch Liễu đều thuộc cấp thấp và cấp trung trong hiệp hội, bọn này chính là thích cấu kết với nhau đè người dưới mình, ngứa mắt với những người chơi vừa có năng lực lại có kiểu chơi mới lạ như Bạch Liễu, mắt thấy có tương lai tươi sáng hơn bọn họ rất nhiều.

Hơn nữa Hồng Đào đã tỏ rõ thái độ thù nghịch với hắn, vì vậy toàn bộ đám người chơi của Hiệp Hội Quốc Vương ở đây

không ngại ngần gì bình luận, châm biếm trước TV nhỏ của Bạch Liễu.

Bọn họ nhìn Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi đang làm chuyện "vô ích", "vô nghĩa", chỉ biết kéo dài thời gian chống cự thì sôi nổi bĩu môi cười nhạo:

"Trong trò chơi cấp 3 còn muốn kéo dài thời gian? Sợ đầu thai chậm quá hay gì? Gã này lần trước có thể lên bảng xếp hạng Quốc Vương chắc là dựa hơi phù thủy quá."

"Nhìn phân tích thiết lập quái vật trong trò chơi thì nên săn quái vật để lấy ho4hồng. Bốn người còn lại đã bắt đầu săn quái vật rồi, chỉ có nhóm Bạch Liễu là chả có tiến bộ gì." Một người xem bĩu môi chỉ vào TV nhỏ bên cạnh Bạch Liễu, "TV nhỏ này của thợ săn gì đó, chưa nghe qua bao giờ, nhưng nghe nói đó cũng là quân tiếp viện mà Hoàng Hậu chiêu mộ, có vẻ như thực lực khá mạnh, bắt đầu một cuộc đại chiến phản giết nãy giờ rồi."

TV nhỏ bên cạnh Bạch Liễu là của Đường Nhị Đả, trong màn hình má phải Đường Nhị Đả đã nhuộm đỏ máu, một đôi mắt xanh mờ có ho4hồng lơ lửng đỏ tươi ma mị, tựa như ngọn lửa nóng cháy trong địa ngục, tay phải gã cầm một khẩu súng lục bạc, bông hồng khắc trên báng súng đã bị máu thấm vào từng đường nét, biến thành một "bông hồng Càn Diệp" màu đỏ đậm.

Xung quanh Đường Nhị Đả được bao phủ bởi những xúc tu vẫn đang co giật và xác của đám lưu dân bị bắn ch3t. Vỏ đạn màu bạc nằm rải rác đầy trên mặt đất.

Dưới ánh trăng tròn đầy mê hoặc, đôi mắt xanh đen của gã thợ săn siết chặt súng, liên tục bắn xung quanh cánh đồng hoa, giết một con quái vật cố gắng tiếp cận gã để cướp ho4hồng một cách tàn bạo và chính xác, cả người gã nhuộm đẫm máu tươi và dục v0ng không kiểm soát, có cảm giác điên cuồng muốn biến thành người sói bất cứ lúc nào.

Sau một đợt bắn súng nữa, Đường Nhị Đả cúi đầu thở d0c, máu chảy ra từ cánh tay và quần áo, gã ngây người đá bay mấy cái xúc tu đang treo trên chân, nhanh chóng c4n miếng băng để xử lý vết thương chảy ra trên miệng hổ khẩu ——— gã không xử lý vết thương ở những nơi khác, nhưng nếu vết thương ở nơi này chảy máu, nó sẽ khiến lòng bàn tay của gã trơn trượt, ảnh hưởng đến cảm giác cầm súng.

Xử lý xong vết thương, Đường Nhị Đả lạnh lùng tiếp tục nạp đạn vào khẩu súng từng viên một.

Xác của đám lưu dân đã ch3t chất đống thành một ngọn núi nhỏ xung quanh Đường Nhị Đả, mà sau khi bọn chúng ch3t, những bông ho4hồng bị bọn chúng đánh cắp cũng rơi xuống.

Người xem bên TV nhỏ của Đường Nhị Đả chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn gương mặt xa lạ kia được hệ thống không ngừng bắn r4 giao diện khen thưởng che đi:

【 Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Đường Nhị Đả đánh ch3t một quái vật lưu dân, nhận được chiến lợi phẩm là 1.5kg ho4hồng Càn Diệp lưu dân ăn trộm được. 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Đường Nhị Đả đánh ch3t một quái vật lưu dân, nhận được chiến lợi phẩm là

11kg ho4hồng Càn Diệp lưu dân ăn trộm được ……】

Khi Đường Nhị Đả giương đôi mắt nhuốm máu, giết chóc không còn cảm xúc, nhắm vào chiếc TV nhỏ giơ súng và b0p cò, ngay cả khi biết rằng Đường Nhị Đả đang tấn công con quái vật trong trò chơi, khán giả trước TV nhỏ theo bản năng cũng lùi lại một bước.

Sức mạnh bùng nổ thị giác và sự hung hãn đáng sợ của Đường Nhị Đả khiến khán giả đứng ở hàng đầu chiếc TV nhỏ không khỏi nuốt nước miếng, ngay cả thảo luận cũng không dám lớn tiếng, chỉ dám thì thầm:

"…… Người này là ai vậy?! Từ đầu đến cuối bắn phát nào trúng phát đó, mỗi phát đều giết 1 con quái cấp A+ còn được khen thưởng nữa, giá trị tấn công của một phát súng trung bình là A, tuyệt đối phải hơn 6000, kỹ năng còn không bị cool down nữa chứ, sao tui chưa bao giờ nghe nói đến người này?! Khó tin quá thể!"

"Một người có thể dựa vào công kích mạnh mẽ để trấn áp cả đám quái vật trong trò chơi cấp ba … Đây là thực lực của các tuyển thủ hàng đầu … Đáng sợ quá, năm nay Hiệp Hội Quốc Vương còn giấu một con bài như vậy sao?!"

- ——oOo—

Chương 170

“… Nếu người này thực sự là tuyển thủ của chiến đội Hiệp Hội Quốc Vương, với kỹ năng và khả năng chiến đấu cá nhân này, thì trận đấu đơn năm nay ước tính hấp dẫn đấy. Tui dự đoán người này hẳn sẽ lọt trong top năm … “

“Nhưng rốt cuộc gã là ai vậy? Mị tìm kiếm trong toàn bộ thư viện video cũng không thấy video nào của gã, mạnh như thế này mà chẳng thấy tên tuổi gì, mà gã đã chọn hiển thị bảng điều khiển chính mình xem thôi. Móa, mị tò mò thật đấy! Không biết cấp bậc gã như thế nào!”

Một người đàn ông đội mũ chóp, mặc vest chỉnh tề, trên tay đeo vài chiếc nhẫn kim cương lớn sáng bóng, nhưng lạ lùng là lại đeo một lớp găng tay trắng dưới nhẫn đứng giữa đám đông khán giả. Anh ta chống một cây trượng bằng gỗ sơn mài đen, ngẩng đầu nhìn vào chiếc TV nhỏ của Đường Nhị Đả.

Ngón tay của người đàn ông đang cầm đầu nhọn hình bầu dục của quyền trượng nhúc nhích một chút, tựa như đang suy nghĩ, cuối cùng nở nụ cười: “Năm nay nhiều ngựa chiến thật đấy.”

Anh ta ngẫu nhiên rút ra một nửa chiếc khăn quàng cổ màu trắng từ trong nguc, nhưng chiếc khăn nguc màu trắng kia dường như có phép thuật, lần lượt rút ra từng cái, từng cái khác nhau, trên khăn nguc đều in những ho4văn khác nhau, trên đó có rất nhiều ảnh chân dung của nhiều người chơi, và chân dung cuối cùng là của Hắc Đào.

Nếu Vương Thuấn ở chỗ này, hắn nhất định có thể nhanh chóng nhận ra thân phận người đàn ông ăn mặc quái dị, hành vi kỳ lạ, không ai biết rõ kia là ai —— chính là người là Vương Thuấn đang tìm, người mà hắn cho rằng có thể phá giải tình hình bế tắc của Bạch Liễu bị Hiệp Hội Quốc Vương vây khốn —— Charles, hội trưởng hiệp hội thứ năm 【 Hiệp Hội Dân Cờ Bạc】.

Kỹ năng thân phận của hội trưởng Charles tên là 【 Ảo thuật gia trên chiếu bạc】, việc người này thích làm nhất đó chính là tìm kiếm người chơi hắc mã có thể xuất hiện trong giải đấu, sau đó bỏ vốn đầu tư vào đối phương, để đối phương phát triển thực lực mạnh mẽ nhất, cuối cùng tỏa sáng rực rỡ trong giải đấu.

Đồng thời, vị hội trưởng này sẽ đặt cược cao ngất trời cho 【 hắc mã 】 mà anh ta đã bồi dưỡng và lựa chọn trong suốt giải đấu. Sau đó dựa vào màn trình diễn tuyệt vời của 【 hắc mã 】, vị hội trưởng cũng là người đầu tư này, sẽ thắng cuộc và nhận được một đống điểm từ vụ cá cược.

Nói đơn giản hơn, cách đánh bạc ưa thích của vị hội trưởng 【 Hiệp Hội Dân Cờ Bạc】này đó chính là 【 cược ngựa 】, anh ta cũng có sở thích lưu lại những【 quán quân hắc mã 】mà anh ta thắng hàng năm trên các dụng cụ ma thuật của mình (chẳng hạn như trên khăn lụa).

Ví dụ như hiện tại, vị hội trưởng không ngừng rút chiếc khăn vuông có hình chân dung người chơi từ trong túi áo nguc ra, đó chính là chân dung nhà vô địch mỗi năm của giải đấu.

Trên chiếc khăn cuối cùng là chân dung của Hắc Đào, chính là quán quân giải đấu năm ngoái.

Còn có một chút xuất thân người ngoài đều không biết, khi Hắc Đào còn là người chơi mới, chính là nhờ sự ủng hộ mạnh mẽ của vị hội trưởng này mới thành công đoạt chức vô địch. Mà lúc Charles chọn Hắc Đào làm hắc mã để đặt cược, anh ta cũng dựa vào biểu hiện xuất sắc của Hắc Đào một đường hạ gục hết tất cả người chơi trong giải đấu mà kiếm cả núi điểm.

Tuy nhiên, tỷ lệ cược của Hắc Đào năm nay quá thấp, hầu như không ai cược Hắc Đào thua, tất cả đều chọn y chiến thắng.

Trong một cuộc đặt cược một chiều như vậy, ngay cả khi thắng, người chiến thắng cũng chả kiếm được bao nhiêu điểm.

Là một tay cờ bạc hy vọng đặt cược một vốn bốn lời, Charles đương nhiên sẽ không hài lòng với một 【 hắc mã 】có tỷ lệ cược thấp. Điều anh ta cần là một con【 hắc mã 】có sự lội ngược dòng ngoạn mục và đầy k1ch thích.

Chỉ có loại hắc mã như vậy mới đem lại cho anh ta lợi nhuận cao —— đây vốn là bản chất của dân cờ bạc, thế nên vị hội trưởng này mới bắt đầu đi tìm 【 hắc mã 】 mới cho mùa giải năm nay.

Công hội lớn có một số nguồn thông tin mà người ngoài không biết, chẳng hạn như Vương Thuấn ở hiệp hội của Hồng Đào, mà Hiệp Hội Dân Cờ Bạc cũng có nguồn thông tin không thua kém.

Vị hội trưởng ăn mặc quái dị tìm kiếm trong túi áo vest, lục lọi hồi lâu mới rút ra một chiếc khăn lụa màu đỏ hồng rực rỡ, anh ta thở ra một nụ cười: “Tìm được rồi.”

Trên mặt trước của chiếc khăn lụa là bức chân dung của Đường Nhị Đả. Trong bức tranh Đường Nhị Đả trông trẻ hơn và nghiêm nghị hơn bây giờ, nhưng tình trạng của gã không tốt lắm. Gã mặc một bộ đồng phục văn phòng hành chính dính máu, trên mặt có vết thương, đôi mắt trống rỗng và tản mác, nhưng trong ánh mắt nhìn thẳng, đôi mắt của gã lại ẩn chứa một nỗi hận thù và tuyệt vọng lơ lửng, có vẻ suy sút và điên cuồng.

Đường Nhị Đả trong bức tranh có một chiếc cúp vàng nhỏ dưới nguc phải của gã, và hai bên trái và phải của chiếc cúp được vẽ những cành nguyệt quế tượng trưng cho nhà vô địch.

Trên mặt sau của chiếc khăn, một số thông tin được viết bằng một ký tự tượng hình rất lạ mà bất kỳ người chơi phổ thông nào trong game cũng không thể hiểu được, nhưng sau khi liếc mắt một hồi, Charles mới thích thú nhìn vào chiếc TV nhỏ của Đường Nhị Đả:

“Hèn chi nhìn thấy thật quen mắt, thì ra là mi, Thợ Săn Ho4Hồng Héo Tàn.” Charles hạ mũ và cười đầy ẩn ý, “Nhà du hành thời gian, cựu vô địch của các dòng thời gian khác nhau, để tôi xem thử trong các dòng thời gian đó, những kẻ kia ngu ngốc như thế nào khi cổ vũ mi giành được cúp, vị cứu tinh mà họ nghĩ có thể đưa họ khỏi trò chơi ——”

Ngón tay anh ta chạm vào khăn lụa trượt xuống, liền nhìn thấy khẩu hiệu cổ vũ của Đường Nhị Đả: “—— Thợ săn huyền thoại bách phát bách trúng giết quái vật cứu dân lành, n4mđấm thép, súng thần Đường Nhị Đả. “(Ở đây dùng khẩu hiệu của Lý Thúc Văn, một tay súng thiện xạ của triều đại nhà Thanh)

Khi Charles nhìn thấy khẩu hiệu cổ vũ của Đường Nhị Đả thì nụ cười của anh ta càng trở nên không rõ ràng: “ 【 nếu tôi thắng, tôi muốn kết thúc trò chơi này, bảo vệ mỗi một người vô tội để mọi người đều thành công rời khỏi trò chơi 】 ”

“Thật là ngây thơ.” Charles thản nhiên cuộn lại chiếc khăn lụa màu hồng phấn có vẽ Đường Nhị Đả đặt vào lòng bàn tay, chiếc khăn lụa biến mất, “Có bao nhiêu người bước vào trò chơi này là vô tội chứ?”

“Những người chơi không thể đạt được thỏa thuận về mục đích và phương pháp này sẽ phát điên vì cuối cùng họ không thể đạt được mục tiêu của mình, ngay cả khi họ giành chiến thắng.”

Tóm lại là không thích hợp làm con ngựa đen của anh ta, anh ta thích một người chơi thực dụng hơn, người hiểu hắn đang làm gì và hắn có thể nhận được gì.

Ảo thuật gia không nhanh không chậm kéo tay xuống, và khi chiếc khăn lụa được kéo ra khỏi kẽ tay anh ta thì nó đã biến thành một bó ho4hồng nở rộ trong lòng bàn tay.

Charles thản nhiên đưa bó ho4cho một khán giả nữ đang đứng trước TV nhỏ cổ vũ Đường Nhị Đả vừa mới giật mình vì hành động của anh ta, nửa thân người của anh ta bị che khuất mỉm cười nói: “Xin lỗi vì mới quấy rầy cô, nhưng TV nhỏ của người chơi này sẽ đẹp hơn với bó ho4hồng, tặng cho cô này, cô gái.”

Sau khi nữ khán giả ngơ ngác cầm lấy bó ho4hồng, ảo thuật gia lạ mặt đã biến mất trước khi cô kịp phản ứng, cô nhìn

xuống bó ho4hồng trên tay, sắc mặt trở nên kỳ lạ.

Những bông hồng vừa được trao cho cô vẫn còn đang nở rộ giờ đã bắt đầu khô héo.

Nhưng cô đã sớm quên mất con người kì lạ này bởi có chuyện thú vị hơn thu hút sự chú ý của cô, cô căng thẳng nín thở nhìn chiếc TV nhỏ Đường Nhị Đả đang tiến hành tính toán.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi *** (người chơi lựa chọn không công khai tên họ vì vậy đã bị hệ thống xử lý che đi) 】

【 Có 10107 người mới like TV nhỏ của người chơi ***, 0 người theo dõi TV nhỏ người chơi *** (người chơi này cấm người xem theo dõi TV nhỏ của mình), có 7003 người donate 10102 điểm cho người chơi *** 】

【 Có 18020 người đang vây xem TV nhỏ người chơi ***, chúc mừng người chơi đạt được một vạn like trong một phút! Một vạn điểm! Bạn được người xem nhiệt liệt yêu thích! 】

【 Chúc mừng người chơi *** đạt được vị trí mở rộng, tiến vào vị trí mở rộng trung tâm của màn hình trung ương, lượng người xem đang tăng nhanh chóng……】

“Thăng cấp! Trò chơi cấp 3 thăng cấp rồi! Khởi đầu tốt đẹp!”

“Người này rốt cuộc là ai vậy, vừa mạnh vừa bí ẩn nữa, giao diện tên họ cũng che giấu, còn không cho phép người khác theo dõi……”

_____

Tầm mắt hướng về TV nhỏ Bạch Liễu.

Bên kia TV nhỏ của Đường Nhị Đả sôi nổi náo nhiệt bao nhiêu thì bên này TV nhỏ của Bạch Liễu ảm đạm thê lương bấy nhiêu.

Không chỉ cùng Lưu Giai Nghi chiến đấu vất vả mà có vẻ như còn muốn câu thêm giờ để chờ kỹ năng của Lưu Giai Nghi hồi chiêu, một chút tự tin chiến đấu cũng không có, như kiểu chỉ miễn cu0ng cố gắng sống sót, tư thế hết sức yếu đuối hèn nhát, cho dù là Bạch Liễu có người xem thì cũng làm cho bọn họ thất vọng bỏ đi.

Chưa kể khán giả đâu không thấy, chỉ thấy một đám người đang hy vọng Bạch Liễu ch3t càng sớm càng tốt.

“Thật lãng phí năng lực của Phù Thủy Nhỏ, cũng không biết tại sao Phù Thủy Nhỏ lại muốn chạy theo hắn……”

“Không phải nói hắn là người chơi hệ khống chế à? Chắc là đã khống chế được Phù Thủy Nhỏ, nhưng có Phù Thủy Nhỏ mà vẫn chơi tệ như vậy thì cũng quá phế rồi, mấy đội trước giờ trong hiệp hội chưa từng để cô bé vất vả như vậy bao giờ, không hiệu chậm phát triển kiểu gì mới có thể nghĩ ra cách kéo dài thời gian như vậy nữa.. Đừng có bắt Phù Thủy Nhỏ gánh team nữa thằng ngu kia! Đàn ông thì phải đứng ra bảo vệ cô bé chứ!”

Đám người chơi trung cấp trong hiệp hội đang xem quả thật hận không thể chơi dùm cho Bạch Liễu.

Không giống như đa số người chơi cấp thấp âm dương quái khí ghen tị với Bạch Liễu, đám người chơi trung cấp trong Hiệp Hội Quốc Vương rất nhiều người đã nhận được hỗ trợ trị liệu của Lưu Giai Nghi mà thăng cấp.

Lưu Giai Nghi vừa thao tác rất tốt vừa có ý thức đồng đội. Hồng Đào thường không quan tâm lắm đến tính mạng của người chơi trong bang hội, cô ta thường để một số lượng lớn người cùng chơi game cấp 3 chẳng khác nào dưỡng cổ thông qua cơ chế trò chơi tàn khốc, từ người trung trung cấp chọn ra người chơi cao cấp, sau đó lại chọn ra thành viên dự bị cho giải đấu.

(* dưỡng cổ: quăng 1 đám sâu trùng vào chung với nhau, con mạnh sẽ ăn thịt con yếu, dần dần chọn ra được con mạnh nhất)

Cho nên đối với rất nhiều hội viên mà nói, bọn họ sợ hãi vị hội trưởng tàn nhẫn độc ác Hồng Đào này nhiều hơn là kính sợ.

Dưới cách làm dưỡng cổ của Hồng Đào thì sự tồn tại của Phù Thủy Nhỏ cực kỳ quý giá.

Lưu Giai Nghi có khả năng kiểm soát nhóm và ổn định trị liệu rất mạnh, trên cơ sở đảm bảo trò chơi được thành công, cô bé sẽ cố gắng hết sức để đưa mọi người ra khỏi trò chơi.

Đối với nhiều người chơi trung cấp không quá mạnh, mạng sống của họ thực sự là do Lưu Giai Nghi ban tặng, và Lưu

Giai Nghi chính là bùa cứu mạng của họ, họ thực sự có tình cảm sâu sắc với cô bé.

Thời điểm lúc còn chưa biết tuổi tác của Phù Thủy Nhỏ, đám người chơi này xem Phù Thủy Nhỏ như nữ thần của mình. Đến lúc biết được tuổi Phù Thủy Nhỏ, đám này lại giành giựt nhau làm anh trai và ba ba của cô bé.

Bây giờ nhìn thấy Phù Thủy Nhỏ đang chạy trốn cùng Bạch Liễu, cảm giác giống như em gái (con gái) cục cưng của họ đã bị bắt cóc bởi tên phản diện độc ác Bạch Liễu vậy, có thể nói là có thù không đội trời chung với Bạch Liễu, nói nôm na chính là —— hận không thể nghiền Bạch Liễu ra bã rồi cướp Lưu Giai Nghi về.

Nhưng hiện thực phũ phàng, Phù Thủy Nhỏ mà họ cưng như cưng trứng, hứng như hứng ho4đang sấp mặt làm culi cho bb, bảo vệ Bạch Liễu một cách nghiêm túc, cạn kiệt thể lực đến mức sắc mặt tái mét cũng không thốt lên một lời than thở, lúc đó tâm trạng của họ chỉ đơn giản là … …

Cho dù họ ghét Bạch Liễu đến mức ch3t đi sống lại, 1 like cũng chả thèm cho Bạch Liễu, nhưng rất nhiều người trong số họ vẫn lặng lẽ xem TV của Phù Thủy Nhỏ nhỏ, lén lút donate, lạy ông lạy bà cho cô bé không gặp chuyện gì.

- ——oOo—

Chương 171

【 Có 0 người chơi like TV nhỏ Bạch Liễu, 0 người follow TV nhỏ Bạch Liễu, 0 người donate cho Bạch Liễu】

【 Có 0 người xem TV nhỏ Bạch Liễu, số liệu giảm quá nhiều so với video lần chơi trước, người chơi Bạch Liễu sắp từ (Khu Trò Chơi Nhiều Người) chuyển xuống đến (Khu Nhảy Disco Trên Mộ), người chơi Bạch Liễu vui lòng nghiêm túc chơi trò chơi! 】

Vị trí mở rộng trò chơi Bạch Liễu bị giảm xuống chỉ là chuyện sớm hay muộn, bị Hiệp Hội Quốc Vương nghiêm khắc khống chế TV nhỏ thì Bạch Liễu rớt đến 【 Khu Vô Danh 】 chỉ là chuyện trước mắt mà thôi.

Hồng Đào đứng ở trước TV nhỏ Bạch Liễu, hai mắt như sương mù, phiêu dật dừng trên khuôn mặt tái nhợt, mồ hôi dày đặc của Bạch Liễu, thật giống như đang thưởng thức một bức tranh miêu tả cảnh tượng ch3t chóc trong bảo tàng tranh, mang theo một chút nuối tiếc trước cái ch3t của người trong tranh do mình ban tặng.

Cô ta nâng cao vành mũ rộng của mình, quay lại nhìn các thành viên phía sau, ra mệnh lệnh tàn nhẫn hơn với ánh mắt đầy tiếc nuối dành cho Bạch Liễu: “Xuống Khu Nhảy Disco Trên Mộ dành cho người mới, tiếp tục chặn hắn cho đến khi đảm bảo hắn bị rớt vào Khu Vô Danh.”

Cùng lúc đó, trong TV nhỏ Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi cũng cực kỳ chật vật.

Nếu không tiêu diệt được đám lưu dân này, khi số lượng bọn chúng càng lúc càng tăng lên thì thuốc độc sẽ bị tiêu hao nhanh hơn, tám lọ thuốc độc, cho dù dưới sự điều khiển chính xác của Lưu Giai Nghi, hiện tại cũng sẽ sớm thấy đáy..

Đám lưu dân ký sinh với những xúc tu chồng chất trong cánh đồng hoa gào thét, tuôn trào và sôi sục, giống như một cơn sóng lớn dưới biển sâu nuốt chửng mọi thứ, dựng lên một bức tường cao phủ đầy xúc tu ở bờ ruộng hoa. Lúc này, chỉ dựa vào chất độc của Lưu Giai Nghi và roi của Bạch Liễu để đẩy lùi tất cả quái vật và các xúc tu đã là một điều không thể tin được.

Nhưng hai người kia đã làm được điều ấy.

Khói độc bị kìm hãm kéo thành những sợi tơ vô hình xung quanh Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi, sắc mặt Lưu Giai Nghi tái mét, việc sử dụng kỹ năng cấp cao này khiến cô bé gần như đứng không vững, cô bé nắm chặt lấy chai thuốc độc th0 dốc từng hơi.

Nhưng trong nháy mắt vào lúc những xúc tu vặn vẹo dày đặc vươn tới, Lưu Giai Nghi đang thở hổn hển cúi đầu xuống, nắm lấy cái chai trong tay và siết chặt kéo nó ra trước mặt. Khói độc mỏng manh như những sợi tơ rơi xuống như một cái lưới lớn, những xúc tu nằm trong phạm vi cái "lưới" này đều bị "cắt" rơi xuống, trên bề mặt đứt ra là dấu hiệu bị chất độc ăn mòn.

Lưu Giai Nghi lắc lư một hồi, trong cổ họng có mùi máu tanh, nhưng nghiến răng nghiến lợi nuốt trở lại, độc dược trong tay cạn dần thấy đáy.

Một xúc tu bị rớt ngoài lưới từ phía sau xuyên qua, cái đầu sắc nhọn sắp xẹt qua nguc của Lưu Giai Nghi thì một chiếc roi trắng như tia chớp phóng qua rất nhanh, "bốp" một tiếng chạm vào xúc tu đang muốn hướng đến người Lưu Giai Nghi, lại thêm vài tiếng "bạch bạch bạch", mấy cái xúc tu "lọt lưới" đã bị Bạch Liễu xử đẹp sạch sẽ.

Tuy rằng thao tác của Bạch Liễu chính xác đến khó tin, nhưng tình trạng hiện tại của hắn hiển nhiên không tốt lắm, sắc mặt Bạch Liễu so với Lưu Giai Nghi tái nhợt hơn, trắng như màu trắng cây roi xương trong tay hắn, tay cầm roi run lên yếu ớt.

"Thời gian hồi chiêu kỹ năng em sắp hết chưa?" Bạch Liễu mắt lé nhìn về phía Lưu Giai Nghi đang ngồi xổm phía sau hắn nghỉ ngơi.

Lưu Giai Nghi cố gắng ngửa đầu nhìn về phía Bạch Liễu:
"…… Không đến một phút."

"Cố thêm một đợt tấn công nữa." Bạch Liễu nhìn đám lưu dân đen nghìn nghịt, "Sau đó chúng ta có thể bắt đầu thu hoạch."

Những xúc tu bị hỏng tái sinh và cong lên ngay lập tức, trộn lẫn với những xúc tu dày đặc trên cánh đồng hoa, chúng tấn công Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi một cách kín kẽ!

Mà Bạch Liễu thậm chí còn không nhấc roi lên, hắn bình tĩnh nhìn những xúc tu này xoắn lại thành một bức tường và những xác ch3t vỡ vụn của đám lưu dân gào rống lăn xuống, giống như một con sóng khổng lồ sắp bị sóng thần cuốn đi và nuốt chửng khách du lịch trên bờ.

Trên tay Bạch Liễu bỗng nhiên xuất hiện một khối Rubik xoay tròn.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng đạo cụ (không gian ma thuật), không gian được giới hạn trong cánh đồng hoa đối diện (vật phẩm này đã đạt đến độ rộng không gian tối đa và thời gian sử dụng chỉ có 5 phút), bất kỳ lưu dân nào đã vào đều bị cấm ra ngoài】

【 Hệ thống nhắc nhở: Hoàn thành xây dựng không gian】

Một giây tiếp theo, những "làn sóng" cuộn trào này va vào một bức tường trong suốt vô hình, phát ra âm thanh "Ầm ầm" vang vọng trong não, "làn sóng lớn" tạo thành từ những xúc tu màu da thịt chạm vào bức tường cao không thể xuyên thủng từ từ rơi trở lại vào cánh đồng hoa, ánh mắt phẫn uất của đám lưu dân trong đó nhìn những bông hoa hồng trên mặt đất một cách thèm thuồng.

Đám lưu dân này này nhốt trong một không gian vuông vức vô hình, chúng nó vặn vẹo giãy giụa bên trong, bò khắp các bức tường, giống như một căn phòng đầy rắn mặt người với những khuôn mặt quấn vào nhau, như thể giây tiếp theo sẽ c4n xuyên tường và gi3t ch3t Bạch Liễu đứng cách chúng không xa.

Bất quá chúng nó vĩnh viễn không bao giờ chờ được đến giờ phút đó.

Lưu Giai Nghi đứng phía sau Bạch Liễu c4n thuốc khôi phục thể lực từ từ đứng dậy, những "lưu dân" mà họ dồn hết sức lực cuối cùng cũng đến thời điểm chín muồi để thu hoạch. Cô bé bình tĩnh nhìn cánh đồng hoa có thể không còn được nhìn thấy, và sau đó đưa tay ra.

Cô bé liếc mắt nhìn Bạch Liễu xua tay ra hiệu cho hắn đi xa thêm một chút, Bạch Liễu lập tức thức thời biến đi rất nhanh.

【 Hệ thống cảnh cáo: Người chơi Lưu Giai Nghi có đồng ý sử dụng kỹ năng cá nhân gây nổ (Đài phun thuốc độc), gây sát thương ăn mòn từ từ cho tất cả người chơi trong phạm vi hay không? Sau khi sử dụng kỹ năng này, chỉ số thể lực của người chơi Lưu Giai Nghi sẽ về 0. Người chơi Lưu Giai Nghi có chắc chắn sử dụng nó không?

【 Đồng ý. 】

Khói đen dày lượn lờ toát ra từ cổ tay áo của Lưu Giai Nghi tràn vào 【 không gian ma thuật 】trên cánh đồng hoa, sau đó lấp đầy toàn bộ không gian trong tích tắc. Âm thanh của da thịt bị hóa chất đốt cháy ăn mòn "xì xì" kèm theo tiếng hét thảm thiết của đám lưu dân vang lên. Thỉnh thoảng, những xúc tu vặn vẹo trên tường trượt xuống một cách yếu ớt khỏi bức tường trong suốt.

Một phút sau, xúc tu cuối cùng dính vào bức tường trong suốt rơi xuống đất cùng với sắc mặt Lưu Giai Nghi đã tái nhợt.

Nhưng trước khi Lưu Giai Nghi yết ớt ngã xuống đất, Bạch Liễu đã vững vàng bế cô bé lên. Lưu Giai Nghi đang bị ảnh hưởng bởi tác dụng phụ của kỹ năng không thể nhúc nhích, tuy rằng cũng không muốn dựa vào người Bạch Liễu nhưng hiện tại cũng không thể làm gì khác, dựa vào vai hắn nhắm mắt th0 dốc.

Đương nhiên lúc này Bạch Liễu cũng không thể đứng vững, nên chẳng bao lâu hắn đã mềm nhũn ngã nhào xuống đất như không có xương.

Lưu Giai Nghi vừa ngồi dậy trên mặt đất: " …. = = đã thế lại còn muốn đỡ em làm gì?"

Bạch Liễu sờ sờ tóc mái ướt đẫm trên trán Lưu Giai Nghi mỉm cười: "Anh thấy các phụ huynh khác dùng cách này để khuyến khích con cái của họ ngoan ngoãn nên anh học theo, vừa rồi em ngầu lắm, Phù Thủy Nhỏ."

Lưu Giai Nghi dựa đầu vào nguc Bạch Liễu vi diệu im lặng hai giây, sau đó quay đầu đi: " … Em chính là top 1 bảng Tân Tinh đó."

Cô bé nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đây không phải là chuyện đương nhiên à?"

Theo màn sương đen của 【 không gian ma thuật 】 tan biến, xác của đám lưu dân đã ch3t vì bị ăn mòn liên tục tuôn ra hoa hồng, đồng thời giao diện nhắc nhở hệ thống của Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi không ngừng vang lên.

【 Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Lưu Giai Nghi đánh ch3t một quái vật lưu dân, nhận được chiến lợi phẩm là 1.5kg hoa hồng Càn Diệp lưu dân ăn trộm được 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu dùng đạo cụ vây giết một quái vật lưu dân, nhận được chiến lợi phẩm là 0.3kg hoa hồng Càn Diệp lưu dân ăn trộm được ……】

【 Hệ thống nhắc nhở:……】

Trên mặt đất vốn đầy nghẹt lưu dân hiện tại rải đầy hoa hồng Càn Diệp, Bạch Liễu đỡ Lưu Giai Nghi ở trên người mình chậm rãi ngồi dậy, nhìn chiến lợi phẩm khắp nơi, khóe miệng co giật:

“Không tồi, xem như được mùa, đêm nay cũng không vô ích.”

Người xem Hiệp Hội Quốc Vương trước TV nhỏ Bạch Liễu trợn mắt há hốc mồm nhìn giao diện hệ thống không ngừng bắn r4 thông báo khen thưởng.

Bọn họ vừa mới cười nhạo người này nắm được quân bài mạnh như Phù Thủy Nhỏ mà không biết sử dụng, giờ phát hiện ra là không phải không sử dụng được mà còn dùng Phù thủy hồi máu chơi AOE một cách bá đạo nhất!

(* Kỹ năng AOE tức là kỹ năng có tầm ảnh hưởng lên một phạm vi rộng lớn, chứ không chỉ tác động tới một mục tiêu.)

Ấn tượng trước đây của mọi người đối với Phù Thủy Nhỏ đều là 【 người chơi trị liệu duy nhất trong trò chơi】, chưa từng nghĩ rằng lực tấn công của 【 thuốc độc】Lưu Giai Nghi lại khủng khiếp đến như vậy.

Nhưng trong tay Bạch Liễu, hắn lợi dụng vật phẩm 【 không gian ma thuật 】cùng với Lưu Giai Nghi cấp A + hắn cấp C là có thể chống lại một làn sóng lớn quái vật cấp A+ trong trò chơi cấp 3!

Quả thực chính là cái kỳ tích!

Nhưng Bạch Liễu chính là làm được!

Con hàng này mới rồi còn là tân binh suýt bị giết bởi quái vật A+ ở hai trận trước!! Tốc độ phát triển như này cũng quá bi3n thái đi!

Người vừa mới chế nhạo Bạch Liễu dựa hơi Phù Thủy Nhỏ để lên bảng xếp hạng Quốc Vương lẩm bẩm một mình với vẻ mặt ngáo ngơ: "… Phù thủy trong hội chúng ta ghê gớm như vậy à? Có thể chống đỡ được cả đám quái vật trong trò chơi cấp 3 cùng một lúc luôn?"

Một người khác vẻ mặt cũng đờ đẫn không kém: "Tui nhớ là không có …"

"Đó là chiến thuật. Chiến thuật của Bạch Liễu đối với phù thủy phát huy được hiệu quả tấn công lớn nhất của cô bé,

không để lãng phí một giọt thuốc độc hay kỹ năng nào luôn.” Người chơi trung cấp này đã hơi hiểu hiểu chiến thuật của Bạch Liễu nhưng sắc mặt cũng không được vui vẻ cho lắm, “Hắn ta dùng roi để gom những con quái vật này lại với nhau, dùng thuốc độc của phù thủy để kiềm chế những con quái vật này, lùa lũ quái vật vào một cái lồng như vịt, sau đó nhốt chúng vào lồng, cuối cùng là dùng sự bùng nổ kỹ năng của phù thủy để xóa sổ tất cả những con quái vật bị nhốt trong đó … “

Người chơi phân tích điều này có cảm giác không thể không phục: “Trước đây chúng ta chưa bao giờ thử khai thác các kỹ năng tấn công của phù thủy, nhưng Bạch Liễu đã sử dụng vũ khí khống chế mạnh của mình là roi xương cá để phát huy tối đa kỹ năng tấn công của phù thủy, hơn nữa hắn kéo dài thời gian đợi kỹ năng của phù thủy hồi chiêu, như vậy vừa gom được cả đống lưu dân nhận đủ khen thưởng, mà sau khi nổ hết quái vật rồi, nếu có quái vật nào lọt lưới tấn công bọn họ, bởi vì hồi chiêu kỹ năng độc dược của phù thủy đã kết thúc nên bọn họ cũng sẽ an toàn … “

“Bạch Liễu đã xây dựng chiến thuật quá hoàn hảo để hoàn thành nhiệm vụ trò chơi bằng cách tận dụng tối đa các kỹ năng của phù thủy.”

Vẫn còn một ít người chơi không phục nhỏ giọng bức xúc:

“Hừ, chiến thuật méo gì chứ.. Nếu tôi có vũ khí giống hắn và phối hợp với phù thủy thì cũng chơi được kiểu này!”

“Chứ gì nữa, cũng chỉ là dụ quái, đặt vật phẩm rồi chờ phù thủy ra tay thôi! Này mà cũng gọi là chiến thuật? Cũng xúc phạm chiến thuật quá rồi!”

“Không chỉ vậy đâu, mấy người suy nghĩ đơn giản quá rồi.” Một người chơi cấp trung khác thở dài: “Chiến thuật của Bạch Liễu rất nhẹ nhàng im ắng, mấy người còn nhớ Mục Tứ Thành? Người chơi tân tinh vẫn luôn bị Trương Khôi ở hiệp hội chúng ta đuổi giết đấy.”

Mấy người chơi khác dừng một chút, bọn họ đều nhớ tới người chơi cao cấp này của Hiệp Hội Quốc Vương đã bị Bạch Liễu tàn nhẫn phản giết như thế nào, thế nên tâm trạng vốn đang bức xúc với Bạch Liễu cũng nguội đi nhanh chóng, giọng nói yếu ớt hẳn: “ …. Nhớ rõ, thì sao?”

“Mục Tứ Thành không hề có cơ hội chiến thắng trước Trương Khôi, có vài lần Mục Tứ Thành còn suýt bị Trương Khôi khống chế, nhưng sau khi Bạch Liễu cầm được con bài của Mục Tứ Thành, lúc đó hắn ta chỉ mới vào game lần thứ hai.” Mấy người còn nhớ kết cục của Trương Khôi không?”

Nói đến đây, hội viên Hiệp Hội Quốc Vương đang phân tích Bạch Liễu cho mọi người hít sâu một hơi, trấn tĩnh lại rồi nói tiếp: “Sau khi Trương Khôi bị Mục Tứ Thành khống chế, Bạch Liễu đã đánh trả thành công, còn Trương Khôi thì bị thiêu sống trong gương ch3t đi.”

“Trước khi Mục Tứ Thành gặp Bạch Liễu, mấy người có bao giờ nghĩ đến ngày mà Mục Tứ Thành có thể gi3t ch3t Trương Khôi không?” Người đàn ông liếc nhìn những người khác, “Không ai có thể nghĩ đến ngày đó, đúng không? Tất cả chúng ta đều nghĩ Mục Tứ Thành là con cá trên thớt của Trương Khôi, bắt nó chỉ là chuyện sớm muộn.”

Tất cả mọi người không nói chuyện nữa, các người chơi vừa mới phê phán Bạch Liễu lâm vào một loại im lặng quỷ dị.

Bọn họ chậm rãi ngẩng đầu nhìn TV nhỏ Bạch Liễu, đột nhiên cảm thấy một sự sợ hãi cùng sởn tóc gáy tự đáy lòng —— đúng vậy, Bạch Liễu đã lợi dụng Mục Tứ Thành vốn không thể phản kháng Trương Khôi, cuối cùng áp đảo và phản giết Trương Khôi.

…… Nếu bọn họ không nhớ lầm thì lúc ấy tiến trình trò chơi thậm chí còn chưa đến một nửa, Trương Khôi cũng chẳng hề có sức phản kháng Bạch Liễu …

—— rõ ràng chỉ là một người chơi mới, rõ ràng giao diện mới C cấp, rõ ràng giá trị trí lực cũng không phải đứng đầu, không nói đến Trương Khôi đã ch3t, ngay cả Phù Thủy Nhỏ đang hợp tác với Bạch Liễu cũng cao hơn hắn.

Tại sao con hàng này có thể dễ dàng lấy yếu thắng mạnh, khống chế mọi thứ như vậy chứ?

Người vừa phân tích Bạch Liễu cũng theo ánh mắt mọi người nhìn về phía TV nhỏ Bạch Liễu, từ trong nội tâm của anh ta sinh ra một sự sợ hãi: “Đây là chỗ đáng sợ nhất trong chiến thuật của Bạch Liễu.”

“Bạch Liễu không có được những quân bài tốt nhất, hắn cũng không sử dụng những chiến thuật khác thường, nhưng hắn và những quân bài trong tay hắn đều được phát huy với hiệu quả rất cao. Ví dụ như lúc hắn hợp tác với Mục Tứ Thành trong 《Trạm Cuối Bốc Lửa》 không hề có sai sót nào, trong trò chơi lần này cũng vậy, cùng Phù Thủy Nhỏ giăng bẫy và thu lưới

đều rất hoàn mỹ —— Bạch Liễu chịu trách nhiệm các sai sót có thể xảy ra trong kế hoạch và hoàn thành nó rất hoàn hảo …”

Người này thần sắc phức tạp mà thở dài: “……Rõ ràng chỉ là lần đầu hợp tác mà ăn ý như thể đã hợp tác với nhau cả ngàn lần, có thể phát huy sức mạnh lớn nhất của mọi người, xem ra tên này năng lực thật sự xuất chúng. Trong thời điểm xây dựng chiến thuật, hắn đã nhìn thấy sự kết thúc của tất cả người chơi —— quả là người có thực lực tổng hợp trò chơi quá sức kinh khủng … “

“Chiến thuật của Bạch Liễu chưa bao giờ sai lầm, bản thân hắn cũng chưa từng mắc sai lầm, dưới sự sắp xếp của hắn, hắn cũng tin tưởng 100% bản thân mình ra bài không bao giờ sai. Với loại tự tin điên cuồng như vậy, con bài trong tay người này sẽ gây ra sát thương cho chúng ta không tưởng tượng được đâu.”

…. Mà người chơi mới này nếu tham gia giải đấu, nếu trong tay hắn có 5 quân bài tốt, sau đó dựa vào tình huống của địch và ta rồi sắp xếp chiến thuật đối phó tương ứng …

Người này nghĩ nghĩ không nhịn được rùng mình, anh ta nhìn về TV nhỏ Bạch Liễu ánh mắt kiên định: “Đi thôi, Hoàng Hậu nói nhất định phải phá hỏng chỗ này của Bạch Liễu, đá hắn xuống 【 Khu Vô Danh】, bằng không chờ con hàng này năm sau đánh giải thì chiến đội hiệp hội của chúng ta trầy trật không ít đâu.

Hình ảnh Bạch Liễu trên TV đột nhiên tắt ngúm.

Bạch Liễu dựa theo chỉ thị hệ thống bị rớt vào【 Khu Nhảy Disco Trên Mộ】.

Chương 172

Trong trò chơi.

Rốt cuộc tất cả các kỹ năng của Lưu Giai Nghi được thiết lập lại.

Kỹ năng của cô bé có điểm đặc biệt, đó là có thể sử dụng lượt kế tiếp mà không cần phải phụ thuộc vào trạng thái thể lực.

Nhưng đối với đa số người chơi khác mà nói, sau khi thể lực cạn kiệt thì sử dụng kỹ năng cá nhân sẽ chịu hạn chế nghiêm trọng, ví dụ như kỹ năng 【 Móng vuốt khỉ đạo tặc 】của Mục Tứ Thành, trong tình huống thể lực cạn kiệt mà không thể uống thuốc khôi phục thể lực thì Mục Tứ Thành chỉ có thể chọn cách hồi phục thể lực tự nhiên mới có thể sử dụng kỹ năng tiếp theo.

Mà Lưu Giai Nghi ngoại trừ kỹ năng bùng nổ 【 Đài phun thuốc độc】không chịu sự hạn chế, thì kỹ năng 【 thuốc độc】của cô bé là loại kỹ năng mặc định của 【 pháp sư】, chỉ cần thời gian hồi chiêu kết thúc là có thể sử dụng tiếp tục.

Cho nên sau khi chờ hết thời gian hồi chiêu, Lưu Giai Nghi lại có tiếp 8 bình thuốc độc. Cô bé không động đậy nổi, chỉ có thể đưa thuốc độc cho Bạch Liễu, còn mình thì xụi lơ nằm lăn quay ra đất nghỉ ngơi.

Bạch Liễu cầm thuốc độc đi xung quanh 【 Không gian ma thuật 】 kiểm tra xem có sót lưu dân nào chưa ch3t hay không, nếu còn thì hắn nhẹ nhàng vẩy một nhát, xem như là ch3t trong êm ái nhẹ nhàng.

Chờ sau khi hoàn toàn kiểm tra xong thì Bạch Liễu mới mở 【 Không gian ma thuật 】, nhanh chóng thu nhặt hoa hồng —— bởi vì cách đó không xa lại bắt đầu xuất hiện lưu dân và xúc tu.

Sau khi tính toán đơn giản tổng hợp phần thưởng nhận được trên bảng giao diện hệ thống đã hơn 80kg, Bạch Liễu dứt khoát vác Lưu Giai Nghi trên lưng, bắt đầu chạy tới lều trại của họ.

Lưu Giai Nghi sống không còn gì luyến tiếc mà ghé vào trên lưng Bạch Liễu, hai tay ôm lưng hắn giọng điệu nghẹn ngào bình tĩnh: " … Em vừa mới nhớ một chuyện, vật phẩm 【 Không gian ma thuật 】 là anh lấy của em, nào giờ em cứ tưởng là anh đã làm mất nó, nhưng mà từ đầu cho đến giờ anh vẫn đem theo nó vào game …"

"Vậy thì tại sao anh không dùng nó ngay từ đầu để bảo vệ chúng ta một giờ, chờ kỹ năng của em hết hồi chiêu, như vậy thì không cần phải cố sức chiến đấu rồi ….."

Lưu Giai Nghi gian nan nhích lên nhích xuống, vẻ mặt không cảm xúc dùng đôi tay ôm lấy cổ Bạch Liễu, nhỏ giọng hỏi: "Vật phẩm 【 Không gian ma thuật 】 này nên sử dụng với chiều rộng không gian tối đa, sử dụng có thời hạn trong một ngày."

“…… Bạch Liễu, anh không phải là muốn dùng chiều rộng lớn nhất của 【 Không gian ma thuật 】để gom được nhiều quái vật nhất, nhặt được nhiều hoa hồng nhất mà bắt em cầm cự đánh quái trong 1 giờ đi …?”

Bạch Liễu: “.”

Lưu Giai Nghi uất ức đến sắp hộc máu: “Bạch Liễu anh ** lại ** lợi dụng em! Đồ khốn khiếp **, bắt bà đây **! Anh có thể ** một chút!”

【 Hệ thống nhắc nhở thân thiện: Trẻ em nói lời th0 tục sẽ bị TV nhỏ xử lý che chắn nhaaaa ~】

Sau lưng lưu dân không ngừng đuổi theo Bạch Liễu, lúc xúc tu vừa quấn lên mắt cá chân Bạch Liễu, hắn lộn nhào vào lều trại của mình, sau đó dứt khoát lưu loát kéo khóa kéo lều trại lên.

Xúc tu uốn éo đập “bang bang” trên mặt vải bố lều trại, khóa kéo cũng từ từ nhúc nhích, cảm giác như thể đám lưu có thể dùng xúc tu chui vào để đem 2 người bọn họ đã hao hết thể lực ra ngoài bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Bạch Liễu bình tĩnh lấy khối Rubik xoay tròn kia ra.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng vật phẩm (Không gian ma thuật), không gian sử dụng (lều trại người chơi, không gian nhỏ lại và thời gian sử dụng lâu hơn), hạn chế sử dụng (ngoại trừ bản thân và Lưu Giai Nghi thì cấm bất cứ sinh vật nào từ bên ngoài đi vào) 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Vì trước đó người chơi đã sử dụng vượt quá chiều rộng tối đa của vật phẩm (không gian ma thuật), cho nên thời gian sử dụng không gian ma thuật được rút ngắn, chỉ có thể sử dụng trong không gian lều khoảng 3 giờ 】

Khối Rubik trong tay Bạch Liễu xoay tròn vài vòng sau đó thu nhỏ lại, rồi nó phân tán ra biến thành một hình vuông hình dáng giống cái lều.

Lưu Giai Nghi vừa mới mắng Bạch Liễu lúc nãy bây giờ có chút xấu hổ.

Ánh mắt cô bé nhìn khối Rubik tứ diện bị thu nhỏ trong lòng bàn tay Bạch Liễu —— cô bé cứ nghĩ rằng Bạch Liễu muốn tối đa hóa lợi ích trong một lần nên mới kêu nàng chiến đấu với quái vật, ngờ đâu hắn chỉ muốn dùng 【 Không gian ma thuật 】 để bảo vệ an toàn cho hai người bọn họ đợi đến bình minh.

Bạch Liễu rõ ràng đã tính toán thời gian sử dụng vật phẩm … có phải cô bé đừng nên dùng ý đồ xấu xa như vậy để suy đoán Bạch Liễu không —— vừa nãy cô bé có chút hơi quá đáng rồi.

Lưu Giai Nghi cũng không phải là đứa trẻ dễ xấu hổ, cô bé nhìn về phía Bạch Liễu thẳng thắng xin lỗi: “Thực xin lỗi, lúc nãy em mắng anh hơi quá đáng, em không biết là anh tiết kiệm vật phẩm để đảm bảo an toàn cho chúng ta.”

Bạch Liễu kỳ quái mà nhìn về phía Lưu Giai Nghi:” Làm gì có, anh tiết kiệm vật phẩm để cho em giết được nhiều quái một

lần đó. “

Lưu Giai Nghi:”…… “

Bạch Liễu nghiêm túc giải thích: “Anh tiết kiệm thời hạn sử dụng vật phẩm này để nếu dùng một lần vẫn chưa thu thập đủ hoa hồng thì anh sẽ dùng nó để em phục hồi thể lực, sau đó chúng ta sẽ bẫy tiếp quái vật để em bùng bổ kỹ năng một lần nữa. Tuy rằng đã có 80kg hoa hồng nhưng loại vật phẩm phù hợp với tất cả các trò chơi định vị thì càng nhiều càng tốt …”

Lưu Giai Nghi: “……”

Bạch Lưu tự suy tư, hắn có vẻ rất tiếc nuối nhìn Lưu Giai Nghi đang mệt mỏi thở dài: “Nhưng em xem làm có được đâu, dù sao em vẫn còn là một đứa trẻ, trạng thái sau khi kiệt sức quá tệ, quả nhiên không thể nào … “

Lưu Giai Nghi bỗng nhiên nở nụ cười ngọt ngào, để lộ cả hai lúm đồng tiền, cô bé giơ hai bình thuốc độc lên trước mặt Bạch Liễu, ngoan ngoãn đáng yêu nghiêng đầu về phía hắn: “Anh trai Bạch Liễu, anh mà nói lại thì em sẽ tức giận đấy.”

Nhìn sương đen 【 thuốc độc】đã quấn lên tới cổ mình, Bạch Liễu nhanh nhẹn thay đổi đề tài: “Bạn nhỏ Lưu Giai Nghi, đêm nay em thật là vất vả! Xin hỏi bây giờ em đã buồn ngủ chưa?”

Mẹ nó, thật là rất muốn mắng chửi người.

Bạch Liễu muốn đến lều trại để Lưu Giai Nghi nghỉ ngơi là có nguyên nhân.

Sau 3 giờ sau, nếu trời còn chưa sáng, đám quái vật xúc tu vẫn còn bên ngoài, bọn họ liền không thể không lại đi ra ngoài lần nữa để đánh giằng co. Trong 2~3 giờ, kỹ năng của Lưu Giai Nghi có thể sinh ra kha khá thuốc độc, hơn nữa Lưu Giai Nghi còn có thể nghỉ ngơi khôi phục thể lực đáng lẻ, như vậy bọn họ có thể miễn cưỡng dựa vào số thuốc độc này chống cự đến hừng đông.

Bên trong lều chỉ có một chiếc giường nhỏ bóng loáng bẩn thỉu, chiều ngang bằng nửa người đàn ông, chiều dài bằng người lớn, với một tấm chăn len lem nhem bên ngoài.

Bạch Liễu đặt Lưu Giai Nghi lên chiếc giường nhỏ này, sau đó dùng một chiếc chăn len tùy ý làm đệm lót, rồi cuộn mình trên chiếc chăn nhỏ này ngủ thiếp đi.

Bên má phải hắn còn dính vài vết máu của xúc tu, chưa kịp lau đã nhắm mắt lại ngủ rồi.

Trong trường hợp không thể khôi phục lại giá trị tinh thần của mình, Bạch Liễu nhận nhiệm vụ kết thúc và bảo vệ Lưu Giai Nghi tấn công chính, điều này khiến hắn bị ô nhiễm bởi những xúc tu và lưu dân khiến giá trị tinh thần giảm xuống không ít. Đồng thời, giá trị tinh thần liên tục xuống dốc khiến thể chất của Bạch Liễu kiệt quệ giống như thức khuya với cường độ cao, còn không để xảy ra bất kỳ sai sót nào khi phải làm thêm giờ, điều này khiến Bạch Liễu mệt mỏi gấp đôi.

【 Hệ thống cảnh cáo: Giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu giảm xuống còn 61, vui lòng nhanh chóng phục hồi giá trị tinh thần! 】

Vết nứt đen trên mặt lõm xuống, da thịt trên mặt Bạch Lưu bị tách ra, cảm giác như sắp rơi xuống.

Trong lúc ngủ, một âm thanh sột soạt đã đánh thức Bạch Liễu đang say ngủ. Hắn liếc nhìn Lưu Giai Nghi đang thu mình vào giấc ngủ ngon lành trên chiếc giường nhỏ, cúi đầu xác nhận rằng thời hạn cho 【 Không gian ma thuật 】 vẫn chưa hết —— còn thừa khoảng một giờ.

Vậy là hắn đã ngủ khoảng hai giờ rồi.

Đám lưu dân bên ngoài lều dường như đã biến mất khi trời vừa hừng sáng, âm thanh đánh thức Bạch Liễu không phải từ bên ngoài lều mà từ bên trong lều.

Ánh mắt Bạch Liễu chậm rãi nhìn xuống gầm giường nơi Lưu Giai Nghi đang ngủ ——tiếng sột soạt, giống như có thứ gì đó đang bò từ từ phát ra rõ ràng từ dưới đáy giường, càng ngày càng lớn.

Lưu Giai Nghi đang ngủ say dường như cũng muốn bị âm thanh này đánh thức, cô bé nhíu mày trở mình, Bạch Liễu cởi áo khoác của mình che lỗ tai cô bé lại, vì thế cô bé lại giãn mày ra chìm vào giấc ngủ.

Bạch Liễu nửa ngồi xổm trước giường Lưu Giai Nghi, hắn nắm lấy roi nghiêng đầu nhìn về phía dưới giường.

Lúc hắn sử dụng 【 Không gian ma thuật 】đã chỉ định rõ ràng rằng bất kỳ sinh vật nào cũng không vào lều được ngoại trừ bản thân và Lưu Giai Nghi. Lúc này có thể tồn tại với hắn và Lưu Giai Nghi trong cùng không gian, không bị đẩy ra mà còn phát ra âm thanh thì chỉ có thể là thứ không phải sinh vật sống.

Hoặc là sinh vật này có năng lực phá vỡ kết giới do vật phẩm cấp bậc 【 siêu phàm 】【 Không gian ma thuật 】thiết lập ra.

Vật phẩm được xếp loại 【 siêu phàm 】chính là vật phẩm nhận được từ Sách Quái Vật trong trò chơi cấp 3, vì thế ngược lại, trong trò chơi cấp 3 tồn tại thứ gì đó có thể phá giải vật phẩm 【 siêu phàm 】thì cũng không có gì ngạc nhiên cả.

Bạch Liễu đề phòng chắn roi trước nguc, ánh mắt trực tiếp quét tới gầm giường —— cái giường nhỏ bẩn thỉu này có đầy những thứ lộn xộn, một nửa cây bút chì gãy, một ít giấy vệ sinh đã dùng, một bao tải bị rách, và một mô hình bàn tay phải xinh đẹp không hiểu có công dụng gì.

Dưới gầm giường không có dấu vết của bất kỳ sinh vật sống nào, tối om và hôi hám, trông giống như một chiếc giường bình thường đã được nhiều công nhân ở trọ và chưa được dọn dẹp qua.

Cứ như thể âm thanh mà Bạch Liễu vừa nghe là ảo giác của hắn, dù sao giá trị tinh thần của hắn quả thực đã thấp đến gần cực hạn của ảo giác.

Nhưng Bạch Liễu vẫn không thu hồi tầm mắt, mà là nhìn chằm chằm vào gầm giường, hay nói chính xác hơn là nhìn mô hình bàn tay giống như một loại đồ chơi nào đó ở dưới gầm giường.

Bạch Liễu nhận ra mô hình bàn tay phải hoàn hảo này trông giống như được chạm khắc từ một mô hình bằng vàng.

Đây là bàn tay phải mà hắn từng nắm chặt rồi tự nguyện buông ra.

Đây là bàn tay phải của Tạ Tháp.

- ——oOo—

Chương 173

Bạch Liễu nhìn bàn tay kia, hắn lưu luyến chui vào dưới gầm giường tối tăm, cố gắng chạm tới mẫu tay tượng màu trắng như tuyết, nhưng ngay lúc hắn đang chuẩn bị chạm vào bàn tay thì một đóa hoa hồng giống như dây mây từ phía gầm giường chui ra, phát ra âm thanh như bò trườn mà Bạch Liễu vừa nghe thấy.

Dây mây quấn lấy bàn tay trước mắt Bạch Liễu như muốn kéo bàn tay này xuống lòng đất, Bạch Liễu dùng sức vươn về phía trước, ném roi ra để mở sợi mây, nhưng sợi mây đã co lại và quấn chặt bàn tay. Một giây trước khi mô hình tay bị kéo xuống đất, Bạch Liễu đã kịp nắm lấy nó.

Bàn tay phải của bức tượng băng giá uốn động nhẹ nhàng trong lòng bàn tay Bạch Liễu, như muốn giữ hắn lại, sau đó biến thành những cánh hoa hồng rải rác trong tay Bạch Liễu, những dây leo đó cũng từ từ chui xuống đất rồi biến mất.

Những cánh hoa rải rác làm bằng bàn tay bị đứt lìa trắng như tuyết đốt lên ngọn lửa màu xanh nhạt lập lòe, hóa thành tro tàn và khói mù mịt hoàn toàn tan biến trước mắt Bạch Liễu.

Dưới gầm giường tối tăm không có gì, tất cả mơ hồ hiện lên trong đáy mắt đen lay láy chứa đóa hồng của Bạch Liễu, như thể đó chỉ là ảo giác chưa từng xảy ra.

Bạch Liễu không cảm nhận được xúc cảm của vật thể vừa rồi, hắn cho rằng bàn tay bị chặt đứt mà hắn vừa nắm chặt chỉ là một ảo ảnh.

Bạch Liễu chẳng cảm thấy gì ngoại trừ một cảm giác lạnh lẽo như băng đọng lại trên năm ngón tay hắn.

Lưu Giai Nghi bị động tác của Bạch Liễu đánh thức, cô bé ngồi dậy, dụi dụi mắt buồn ngủ, mê man sờ lên kính bảo hộ để bên cạnh gối, sau khi khôi phục thị lực, Lưu Giai Nghi nhìn xuống liền thấy Bạch Liễu đang chui vào dưới gầm giường mình.

Lưu Giai Nghi nháy mắt giật cả mình, cô bé mở miệng hoảng hốt: "Anh đang làm gì vậy Bạch Liễu?"

Bạch Liễu chậm rì rì chui ra từ dưới giường, sau khi hắn chống mép giường loạng choạng ngẩng đầu với Lưu Giai Nghi, cô bé ngẩn người ra.

… Thần sắc của Bạch Liễu có chút mờ mịt hiếm thấy, giống như bị thứ gì đó mê hoặc lấy đi linh hồn lơ lửng, đóa hoa hồng trong mắt đung đưa nở ra cánh hoa thứ tư, vết nứt đen dưới hốc mắt bên phải càng sâu, lớp da thịt dưới mắt phải bong ra có cảm giác như sắp run rẩy "rơi ra".

"…… Bạch Liễu." Giọng nói Lưu Giai Nghi có chút khô khốc, "Anh mở giao diện cho em xem giá trị tinh thần hiện tại là bao nhiêu?"

Bạch Liễu trầm mặc một hồi, dường như nhận ra Lưu Giai Nghi đang nói chuyện với mình thì ngoan ngoãn cúi đầu, xoay người tìm đồng xu trên nguc, liếc mắt liền rút ra bảng điều khiển hệ thống, cúi người tới cho Lưu Giai Nghi xem, trên vai nồng nặc một mùi hương hoa hồng cháy bỏng cực kỳ mê hoặc.

Mùi thơm khiến Lưu Giai Nghi sững sờ trong giây lát, sau đó cô nhanh chóng mở giao diện điều khiển mua hai chiếc mặt nạ thở, đeo vào cho Bạch Liễu và bản thân trước khi cô bé ngất xỉu.

Nhưng vẫn còn hơi muộn.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi ngửi thấy nồng độ cao của hương hoa hồng ban đầu. Vì người chơi hiện không chịu được được nồng độ này của hương hoa hồng nên bắt đầu có hiệu ứng debuff (choáng), giá trị tinh thần giảm xuống 63, và sắp nhìn thấy ảo giác. 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu ngửi thấy nồng độ cao của hương hoa hồng ban đầu. Vì người chơi hiện không chịu được được nồng độ này của hương hoa hồng nên bắt đầu có hiệu ứng debuff (choáng), giá trị tinh thần giảm xuống 46! Vui lòng nhanh chóng khôi phục giá trị tinh thần! 】

Lưu Giai Nghi trước mắt quay cuồng, cô bé ngã xuống giường dùng mặt nạ che mặt lại thở một cách khó khăn, Bạch Liễu cũng ngã xuống đất, hơi thở yếu ớt của hắn tạo nên một lớp sương nước trên mặt nạ.

Mùi thơm nồng nặc làm người ta không thể động đậy, chỉ có thể để nó hành hạ lưu chuyển trong não, khiến người ta gần

như buồn nôn, Lưu Giai Nghi ho khan mấy tiếng. Mà mọi thứ trước mắt Bạch Liễu trở nên vặn vẹo và xoay tròn.

Hắn chìm trong bóng tối ngột ngạt màu hồng dưới nước —— như thể có một bàn tay phải bị gãy vô hình đang bóp nghẹt cổ họng hắn một cách bình yên.

Mí mắt Bạch Liễu mí chậm rãi rũ xuống.

“Dậy đi! Mau đứng dậy coi!” Một giọng nói tức giận, rất mất kiên nhẫn vang lên kèm theo tiếng vỗ tay “bạch bạch bạch”, “Giờ này còn ngủ nướng nữa à! Có biết thời điểm Lễ hội Hoa hồng tháng 5 thì giá lều này bao nhiêu một đêm không hả??”

“Nếu không phải thiếu người thì cũng không để cho đám người hạ đẳng như mấy người vô đây hái hoa đâu!”

Kèm theo lời mắng mỏ, Bạch Liễu cảm thấy mình bị người ta túm cánh tay kéo từ trên mặt đất đứng dậy, đầu óc hắn căng như dây đàn, cảm giác như mới thức đêm tăng ca một tuần rồi bị đồng nghiệp kéo đi tụ tập xã giao rồi rót cho hắn mười chai Vodka, sau đó mới chỉ ngủ được một tiếng đã phải tiếp tục tăng ca.

—— như kiểu chỉ cần thổi nhẹ một cái là Bạch Liễu lăn quay ra đột tử vì đã lâu không ngủ.

Bạch Liễu lắc lắc cái đầu tê rần rần, chống lưng ghế bên cạnh ổn định thân thể không phối hợp, hít thở sâu mấy hơi trước khi định hình cảnh tượng đang quay đung đưa trước mặt.

Vẫn là căn lều cũ nát nhưng đã sáng sủa hơn rất nhiều, bên ngoài trời cũng đã sáng rồi.

Bạch Liễu nhìn Lưu Giai Nghi đang lảo đảo bò ra khỏi giường, sau khi công nhân chế biến nhấc Lưu Giai Nghi lên thì quay lại hét lên với họ, “Hoa hồng đâu! Hoa hồng mà mấy người đã hái qua đêm đâu! Cho mấy người nguyên cả đêm để hái hoa hồng mà cũng không làm xong nữa! Hai cái đứa vô dụng này!”

Vừa nói, công nhân nhà máy vừa tức giận giơ chân đá vào lưng Lưu Giai Nghi vẫn đang đi loạng choạng.

Cú đá này không có hạ xuống, Bạch Liễu sắc mặt tái nhợt quỳ xuống, cái chân vững vàng chạm vào đầu gối hắn, một cước đạp vào đầu gối của Bạch Liễu.

Bạch Liễu kính cẩn gật đầu với người công nhân, chỉ vào những chiếc bao tải căng phồng và những bông hoa hồng được phủ bởi tấm chăn phía sau hắn.

“Hoa hồng hái được đêm qua đều ở đây.” Bạch Liễu ngước mắt, “Tổng cộng 83.7kg”

Vẻ mặt của công nhân chế biến mấy lần thay đổi, cuối cùng rút chân đi về phía sau Bạch Liễu kiểm tra hoa hồng, sau khi đại khái xác nhận trọng lượng mà Bạch Liễu nói là đúng, trong mắt anh ta hiện lên vẻ sợ hãi và oán độc, bực bội quay đầu nhìn Bạch Lưu chằm chằm một lúc mới mở miệng nói: “Miễn cưỡng xem như mấy người đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“Đừng có đắc ý! Cho dù đám người mới mấy người đều hoàn thành nhiệm vụ thì muốn thăng chức trở thành công nhân chế biến, loại bỏ đám nhân viên cũ chăm chỉ như chúng tao thì còn sớm lắm!!”

Anh ta đã đi đến mép lều nhưng quay lại mà không báo trước đá, Bạch Liễu một cách ác ý lần nữa, khóe miệng cong lên đầy ác ý: “Tối nay, nhiệm vụ của mấy người sẽ tăng lên gấp bội, yêu cầu mọi người hái 80kg hoa hồng. Nếu không làm được thì sẽ bị cho thôi việc và bị tống cổ ra ngoài!”

Cú đá này trúng vai Bạch Liễu, Bạch Liễu lúc này còn đang ở trong trạng thái choáng váng “yếu ớt”, không có sức phản kháng, đã bị cú đá cực mạnh này đá trở lại, cả người lùi về phía sau một khoảng trúng vào chiếc ghế hắn vừa dùng để vịn tay.

Người công nhân chế biến khịt mũi lạnh lùng, mang đi những bông hoa hồng mà Bạch Liễu hái được, sau đó ném hai chai nước hoa thủy tinh nhỏ màu hồng nhạt, Lưu Giai Nghi nhanh chóng bắt lấy trước khi chúng rơi xuống đất.

【 Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu hoàn thành nhiệm vụ phụ (ngắt lấy 40kg) hoa hồng, đạt được phần thưởng một lọ (nước hoa hoa hồng Càn Diệp cấp thấp) 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu kích hoạt nhiệm vụ mới, vui lòng hái 80kg hoa hồng tối nay và nhận phần thưởng (hai chai nước hoa hoa hồng Càn Diệp cấp thấp) và tiến trình của nhiệm vụ chính (trình độ thăng cấp của người chế biến) sau khi thành công 】

Lưu Giai Nghi xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến chỗ Bạch Liễu đang ngồi dưới đất, lấy nước hoa ra và xịt vào mặt hắn.

【 hệ thống nhắc nhở: Hiệu ứng (choáng váng) debuff của người chơi Bạch Liễu được giải trừ, giá trị tinh thần tăng lên 81】

Vết nứt trên mặt Bạch Liễu đã khép lại trở thành một vết sẹo mờ nhợt nhạt, nhưng đóa hoa hồng trong mắt hắn dường như đã nhận được sự nuôi dưỡng nào đó, lay động cành lá và bung ra những cánh hoa. Loại thay đổi thoạt nhìn có cảm giác không ổn này khiến Lưu Giai Nghi ngừng xịt nước hoa.

Cô bé chần chờ trong chốc lát mới c4n răng xịt nước hoa vào mặt mình để giải trừ trạng thái 【 choáng váng 】.

Lưu Giai Nghi dựa nửa người vào ghế, hai tay vẫy vẫy trái phải trước mặt Bạch Liễu để thu hút sự chú ý của hắn, giọng điệu ủ rũ: “Này, anh tỉnh rồi à? Tối hôm qua anh gặp phải thứ gì đó dưới gầm giường, suýt chút nữa là hại ch3t hai chúng ta rồi.”

Mùi nước hoa nồng nặc khiến Bạch Liễu vừa tỉnh dậy ho nhẹ một tiếng khó chịu, tựa đầu nặng nề tựa lưng vào ghế ngẩng đầu nhìn Lưu Giai Nghi, ánh mắt còn có chút buồn ngủ. Bạch Liễu bèn thuật lại mọi chuyện rõ ràng từ việc nghe thấy tiếng động kỳ lạ cho đến lúc nhìn thấy đồ vật đó nói cho Lưu Giai Nghi nghe.

“Trong lúc 【 Không gian ma thuật 】còn hiệu lực mà vẫn có thứ gì đó chui vào được trong lều trại của chúng ta sao?” Lưu

Giai Nghi càng nghe càng nhăn mày, “Điều này không thể xảy ra được.”

Bạch Liễu nhìn cô bé dò hỏi.

Lưu Giai Nghi xoay người lại, cúi đầu nhìn thẳng vào Bạch Liễu tiếp tục giải thích: “Em biết anh đang nghĩ gì, trong trò chơi cấp 3 mới quả thật là có khả năng tồn tại quái vật có thể phá vỡ 【 Không gian ma thuật 】, nhưng anh suy nghĩ xem Bạch Liễu, nếu tối hôm qua có quái vật xuất hiện thì xem như chúng ta đã bị tấn công rồi, anh có kích hoạt Sách Quái Vật không?”

“Và nếu con quái vật này thực sự mạnh đến mức có thể dễ dàng xuyên thủng 【 Không gian ma thuật 】 vào được lều của chúng ta” ——Lưu Giai Nghi khoanh tay trước nguc và nhướng mày ung dung, “——tại sao nó không giết cả hai người chơi chúng ta? Mà chỉ rúc xuống gầm giường để nắm tay anh, sau đó biến thành hoa hồng cho anh xem?”

“Em nói cũng đúng.” Bạch Liễu bình tĩnh nói, “Nhưng nếu ý định ban đầu của nó không phải là tấn công và làm bị thương chúng ta thì thực thể của nó cũng không xuất hiện vào đêm qua, anh cũng không bị tấn công để kích hoạt Sách Quái Vật, tất cả những gì anh thấy là một bóng ma mà nó muốn cho anh thấy thì sao?”

Lưu Giai Nghi theo bản năng liền muốn phản bác: “Không có loại quái vật nào mà ý đồ cuối cùng không phải là tấn công, làm người chơi bị thương cả, không có tồn tại..”

Bạch Liễu lẳng lặng mà nhìn cô bé.

Lưu Giai Nghi đang nói đột nhiên im bặt, cô bé nhớ đến gì đó, sau đó vẻ mặt thay đổi: ““…… NPC thần cấp ở 《 Viện mồ côi Ái Tâm》 …Anh và y quan hệ là gì vậy?”

Quả thực cô bé chưa từng thấy một con quái vật nào có mục đích không làm người chơi bị thương, nhưng NPC cấp thần trong phó bản vừa rồi lại tự nguyện hiến máu để cứu Bạch Liễu khi y có thể giết Bạch Liễu.

Lưu Giai Nghi chơi qua nhiều game như vậy, đó là lần đầu tiên và duy nhất cô bé nhìn thấy quái vật cứu người chơi.

“… Quan hệ gì à…?” Ánh mắt Bạch Liễu đảo tới đảo lui nhìn lên nóc lều.

Hắn muốn tìm ra một định nghĩa chính xác và dễ hiểu về mối quan hệ giữa mình và Tạ Tháp, nhưng lại có loại khó nói không nên lời.

Nếu trước khi tiến vào trò chơi, Bạch Liễu có thể 100% không thẹn với lương tâm mà nói với Lưu Giai Nghi rằng, Tạ Tháp và hắn là bạn bè trong sáng

… Nhưng hiện giờ, từ “bạn bè” đã xuất hiện trên môi rồi, Bạch Liễu lại nhớ đến ánh mắt ngây thơ không hề có tạp chất, lại có chút bối rối của Tawil, và những nụ hôn trân trọng một lần lại một lần đặt trên môi và cái trán lạnh lẽo của hắn.

Và cuộc hội ngộ của hai người trong 《 Thị trấn Siren》, sau một thời gian dài gặp lại, Bạch Liễu có thể đùa giỡn trơ trẽn tán tỉnh Tạ Tháp ——【 Tôi muốn gì … Hay là cho tôi một nụ hôn nhé? 】

Bạch Liễu: "…"

Lưu Giai Nghi đặt câu hỏi này thì cứ nghĩ rằng sẽ nhận được câu trả lời kiểu như 【 con quái vật này là người chơi bị dị hóa thành quái vật, sau đó bị anh mua linh hồn 】, nhưng phản ứng kỳ lạ của Bạch Liễu khiến trong đầu cô bé xuất hiện một loạt chấm hỏi.

Giọng điệu Bạch Liễu rất bình tĩnh: "Bọn anh từng là bạn bè, nhưng khi gặp lại, lúc đó anh không được tỉnh táo lắm (giá trị tinh thần quá thấp), cho nên anh đã làm chuyện vượt qua ranh giới với y, giữa bọn anh đã phát sinh chuyện không nên xảy ra giữa những người bạn với nhau."

"Nhưng sau khi anh tỉnh táo lại thì vẫn muốn làm bạn bè với y, tuy rằng anh không biết là y nghĩ như thế nào, nhưng đối với anh thì bọn anh vẫn là bạn bè —— trước mắt quan hệ của bọn anh là như thế."

Bạch Liễu cố gắng tóm tắt nhanh gọn lẹ những chuyện xảy ra giữa hắn và Tạ Tháp.

Lưu Giai Nghi chậm rãi: "Hả??"

Đây là cách nói của tra nam à??? NPC mà anh cũng làm được chuyện đó nữa sao Bạch Liễu?!

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Liễu (không biết xấu hổ): Chúng ta là quan hệ bạn bè trong sáng

Tawil (cũng chưa hiểu rõ lắm chuyện gì đang xảy ra, nhưng Bạch Liễu nói cái gì thì chính là cái đó) vẻ mặt nghiêm túc: Ừmm

+1 (giận xốc bàn): Đừng lạm dụng cái từ bạn bè này!! Còn nữa Bạch Liễu, anh đã nói với em là anh chỉ có duy nhất một người bạn là Lục Dịch Trạm thôi, đúng không!?

Tawil (tầm mắt thong thả yên tĩnh nhìn về phía Bạch Liễu): Ngoại trừ anh, Bạch Liễu cũng duy trì loại quan hệ này với người khác sao?

Bạch Liễu:……

Nói ra chắc anh không tin đâu, nhưng em và Lục Dịch Trạm thật sự là quan hệ bạn bè trong sáng.jpg

- ——oOo—

Chương 174

Vào ban ngày, những bông hoa hồng trong cánh đồng hoa khép lại thành nụ hoa e ấp, đất ẩm trở nên khô ráo, cánh đồng hoa trông vô hại và yên tĩnh, nhưng bọn Bạch Liễu kiểm tra trong chốc lát thì phát hiện ra rằng nếu họ ở gần cánh đồng hoa thì giá trị tinh thần sẽ giảm nhanh hơn so với ở những nơi khác.

Bọn họ chỉ có hai lọ nước hoa cấp thấp, thế nên để duy trì giá trị tinh thần bình thường, nếu ở quanh cánh đồng hoa, nước hoa có thể sẽ dùng hết trước đêm, vì vậy Bạch Liễu quyết định tránh xa cánh đồng hoa —— nói chính xác hơn thì Bạch Liễu hy vọng tránh xa toàn bộ nhà máy sản xuất nước hoa không rõ nguồn gốc gây ô nhiễm này.

Hai lọ nước hoa dùng được bốn tiếng, nếu bọn họ muốn cố gắng cầm cự đến sáng hôm sau thì rõ ràng là ở gần một nơi dễ bị ô nhiễm không phải là một giải pháp tốt.

Bạch Liễu quyết định đi dọc bên ngoài nhà máy để xem có phát hiện được gì không.

“Anh nghĩ ra được thì người khác cũng có thể nghĩ ra được.” Lưu Giai Nghi nắm tay Bạch Liễu khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó: “Nếu chúng ta cứ đi ra ngoài thế này thì sẽ rất dễ gặp những người khác, với lại anh không nghĩ cách xem tối nay chúng ta kiếm mỗi người 80kg hoa hồng kiểu gì à? Cách làm như tối qua đã phát huy tối đa khả năng của em rồi, cũng mới

miễn cưỡng gom đủ 80kg thôi, bây giờ đến 160kg thì sợ là không nổi đâu.”

Bạch Liễu lại rất thong thả: “Sáng nay em không nghe công nhân chế biến nói à, tối hôm qua người hái hoa mới hoàn thành nhiệm vụ.”

“Trò chơi này tổng cộng có 6 người chơi, ngay từ đầu thân phận của người mới chính là công nhân hái hoa, nếu nói tất cả công nhân hái hoa đều hoàn thành nhiệm vụ, cũng tức là nói ngoài chúng ta thì 4 người chơi kia cũng có năng lực hái được 40kg hoa hồng trong 1 đêm.”

Bạch Liễu mỉn cười: “Mỗi người cả đêm hái được 40kg, nhân lên 4 người thì không phải vừa đủ 160kg như chúng ta yêu cầu sao?”

“……” Lưu Giai Nghi chà xát cánh tay đang nổi da gà của mình vì nụ cười mê hoặc của Bạch Liễu, hỏi, “Anh muốn làm gì?”

“Trước mắt cứ xem xét tình huống phụ cận nhà máy này đã.” Ánh mắt Bạch Liễu thâm trầm, “Trong trò chơi, quái vật nào cũng đều có nguyên nhân và nguồn gốc sinh ra, lưu dân là do người biến thành, nếu anh có thể giao dịch với người thì..”

“Anh muốn giao dịch với đám lưu dân sao?” Lưu Giai Nghi nhíu mày hỏi lại, “Rất nhiều quái vật trong trò chơi đã bị ô nhiễm, giá trị tinh thần về 0, chúng nó đã điên hết rồi, sao có thể giao dịch với sinh vật bị điên được chứ? Thậm chí chúng nó còn không có tỉnh táo nghe hiểu lời của anh nói.”

Bạch Liễu rũ mi mắt xuống, nhìn về phía Lưu Giai Nghi: “Vậy nếu chúng nó có thể khôi phục sự tỉnh táo trong thời gian ngắn thì sao?”

Lưu Giai Nghi ngẩn ra, theo bản năng phản bác: “Không có khả năng.”

Trong trò chơi không thể nghịch chuyển lại quái vật đã bị dị hóa, đây là quy tắc 【 quy tắc 】, cũng tức là sau khi giá trị tinh thần đã về 0 thì không thể nào dùng 【thuốc tẩy trắng tinh thần 】để hồi phục lại được.

Quái vật thì vẫn luôn là quái vật, không thể biến trở lại thành người.

Nhưng Lưu Giai Nghi rất nhanh cũng phát hiện điểm không đúng —— trong trò chơi này 【 【thuốc tẩy trắng tinh thần】 không hề có tác dụng!

Thuốc tẩy trắng tinh thần không chỉ vô tác dụng với quái vật mà cả bọn họ cũng vậy, nhưng nước hoa lại không bị hạn chế với 【 lưu dân 】, nói cách khác, nếu nước hoa có hiệu lực với 【 lưu dân 】 thì đám quái vật đó sẽ khôi phục lại sự tỉnh táo, trở lại thành【 lưu dân 】bình thường, nói không chừng còn có thể tạm thời làm cho bọn chúng ngưng tấn công —— giống như 【pho tượng người cá 】nếu nhìn thẳng thì chúng sẽ đứng yên.

“Nước hoa rất có khả năng là nhược điểm của đám lưu dân.” Lưu Giai Nghi ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Liễu, “Anh nghĩ ra điểm này từ bao giờ vậy? Chính là trong trò chơi này có thể

dùng 【 nước hoa 】làm 【thuốc tẩy trắng tinh thần】cho đám quái vật lưu dân?

“Trước khi tiến vào trò chơi.” Bạch Liễu nói.

“Trước khi tiến vào trò chơi á?!” Lưu Giai Nghi đầy đầu dấu chấm hỏi.

Bạch Liễu ném lọ nước hoa trong tay, ánh mắt chuyển động lên xuống nhìn lọ nước hoa bị ném, khóe miệng giật giật: “Trước khi vào trò chơi, có người nói với anh rằng, cho dù công nhân đang điên loạn như thế nào, chỉ cần xịt nước hoa là có thể giúp bọn họ tỉnh táo lại.”

“Lúc ấy anh liền suy nghĩ —— này quả thực chính là phiên bản thuốc tẩy trắng tinh thần.”

Bạch Liễu rũ mắt, tùy ý tung hứng hai bình nước hoa, “Có thể khôi phục lại trạng thái tinh thần, khiến người điên cuồng trở nên tỉnh táo, thêm vào đó là cài đặt của trò chơi —— đối với người chơi mà nói, nếu vẫn luôn không dùng 【 thuốc tẩy trắng tinh thần 】 thì giá trị tinh thần của họ sẽ bị ô nhiễm bởi quái vật trong trò chơi rồi từ từ nổi điên.

“Đối với người chơi, 【 thuốc tẩy trắng tinh thần 】 chính là 【 nước hoa hoa hồng】, người chơi bình thường như chúng ta sẽ “nghiện” nó, muốn mua nó để tồn tại thì phải làm 【 công nhân hái hoa】trong trò chơi, 【 lưu dân 】không kiếm được nhiều điểm thì sẽ bị 【 nghỉ việc 】, và bị vứt bỏ xuống 【 Khu Vô Danh】, còn người chơi cao cấp nếu hoàn thành được nhiệm vụ thì sẽ được thăng cấp lên sân khấu.”

Bạch Liễu nhìn về phía Lưu Giai Nghi: “Em không cảm thấy cơ chế này quen mắt à?”

Lưu Giai Nghi có chút sởn tóc gáy, cô bé hiểu ý Bạch Liễu: “…… Trò chơi, chính là một【 Nhà máy Hoa Hồng】lớn.”

—— nếu trò chơi là nhà máy lớn bốc lột người chơi, vậy thì trong trò chơi này,【 giám đốc nhà máy 】bốc lột người chơi và kiếm được nhiều lợi ích nhất đang ở đâu?

Ánh mắt Bạch Liễu tối sầm —— bọn họ đi tới bên cạnh cánh đồng hoa.

Bên ngoài cánh đồng hoa lộng lẫy không phải là một thị trấn với hương thơm dễ chịu mà là một vùng ngoại ô hoang tàn và đổ nát, những tờ báo bỏ đi cuộn tròn và một số nhà máy bỏ hoang từ lâu, những cánh đồng hoa rực rỡ và nhà máy sản xuất nước hoa giống như một bức tranh của hai thế giới.

Bạch Liễu bước đến cổng của một nhà máy bỏ hoang trong số đó, mặt trên dán thông báo tuyển dụng nhưng thời gian lại là mười năm trước.

Tuy nhiên, có vẻ như nhà máy không cần tuyển người nữa – cửa cuốn bằng thiếc của nhà máy có một chữ 【 phá dỡ 】lớn được viết bằng sơn màu vàng.

Lưu Giai Nghi ngồi xổm xuống xem các mảnh báo nhỏ rời rạc trên mặt đất:

【 Sự ra đời của nước hoa hoa hồng?! Chất gây nghiện mới, bị cấm trên toàn quốc, làm dấy lên làn sóng phản đối của công chúng!!

—— —— Loại này nhất định phải cấm, vậy tại sao không cấm cà phê, thuốc lá?! Điều này vi phạm nghiêm trọng quyền tự do tiêu dùng của nhân dân ta!!

(Ông Vương, chủ cửa hàng tiện lợi, người dẫn đầu cuộc biểu tình, nói rằng ông bị cáo buộc tích trữ rất nhiều nước hoa hồng trong cửa hàng của mình và ông đã kiếm được hàng trăm nghìn đô la từ nước hoa hồng trong năm nay) 】

【 Vụ nổ nhà máy, lan truyền nước hoa, phản đối chiến thắng, nước hoa hoa hồng Càn Diệp bán chạy trên toàn thế giới!! 】

【 Nước hoa hoa hồng làm cho tinh thần con người thăng hoa, hiệu quả học tập của học sinh được nâng cao, nâng cao hiệu quả công việc của nhân viên … Mở ra thời kỳ vàng phát triển nhanh chóng, các nhà máy, xí nghiệp sẽ mở rộng tuyển dụng thêm 7,2% trong năm nay……】

【…… Khí hoa hồng mở ra đợt tăng giá lớn thứ ba trong năm nay, gây ra các cuộc biểu tình quy mô lớn trên khắp thế giới. Như một nhu cầu thiết yếu, loại nước hoa này đã trở thành gánh nặng cho hầu hết những người có thu nhập trung bình hàng năm dưới 100.000… Nước hoa hoa hồng là một hương thơm trị giá hàng tỷ đô la. Nhu cầu thiết yếu của người dân … Có một xu hướng mờ nhạt đối với hàng xa xỉ 】

【…… Ba lần tăng giá liên tiếp của nước hoa là một tín hiệu gióng lên hồi chuông báo tử cho vô số người dân nghèo……】

【 Các chính phủ trên thế giới đã cùng nhau phản đối giá nước hoa cao ngất trời, xử phạt hành vi tăng giá không hạn chế đối với nước hoa Càn Diệp, và yêu cầu các nhà máy dừng hành vi này, nếu không sẽ buộc phải đóng cửa nhà máy……】

【…… Những người đứng đầu chính phủ của ba quốc gia đã héo hon trong chuyến công du do mất nguồn cung cấp nước hoa… Nhà máy sản xuất nước hoa hứa sẽ ưu tiên cung cấp nước hoa cao cấp cho các quốc gia sẵn sàng thỏa thuận hữu nghị với nhà máy… Hiệp hội trừng phạt chung sụp đổ……】

【…… Danh sách những người giàu nhất thế giới đã bị tàn sát bởi ngành sản xuất và kinh doanh nước hoa hồng……】

【…… Trong thời kỳ Đại suy thoái… Một số lượng lớn các nhà máy đóng cửa… Các trường học đóng cửa… Tỷ lệ thất nghiệp đang gia tăng… Các cuộc bạo động diễn ra thường xuyên… Những người tị nạn héo hon và ch3t chóc có thể nhìn thấy khắp nơi tại các ngã tư đường phố……】

【…… Ngành sản xuất hoa hồng có thể trở thành lối thoát duy nhất cho việc làm của những người trẻ đương thời……】

【…… Năm ngoái, sản lượng hoa hồng giảm, và số lượng hoa hồng héo trên thế giới tăng hơn những năm trước……】

……

Bạch Liễu cũng ngồi xổm xuống bên cạnh Lưu Giai Nghi để đọc báo trên mặt đất.

Ngay cả khi Lưu Giai Nghi không phải là một cô bé đặc biệt tốt bụng, cô bé vẫn có cảm giác nhột nhạt khi nhìn thấy những tờ báo này và những bức ảnh đen trắng gây sốc trên đó.

Dòng người lộn xộn, những con đường bê bết máu, có những người sắp ch3t treo cổ trên cầu chui ra khỏi hố, mắt tê dại nhìn vào máy ảnh, trong những bức ảnh đen trắng có một cảm giác ớn lạnh khiến lưng người ta ớn lạnh âm u.

“Thứ này quả nhiên chỉ có hủy hoại sinh thái.” Bạch Liễu từ dưới đất nhặt lên một tấm ảnh chụp với tiêu đề 【Những người tị nạn héo hon và tuyệt vọng treo cổ tập thể trên hố cầu, xưởng sản xuất hoa hồng vẫn thờ ơ không chịu bán giảm giá nước hoa】.

【Nước hoa hoa hồng vốn được quảng cáo miễn phí trong những ngày đầu và hứa hẹn sẽ được bán cho công chúng với giá rẻ, nay đã tăng lên mức cao ngất ngưởng……】

“Trong thời gian quảng cáo bạn sẽ được dùng miễn phí và mua với giá rẻ. Đợi đến khi bạn đã quen thuộc với nó rồi thì nó đã độc quyền trên thị trường và bạn không thể tìm thấy bất kỳ lựa chọn thay thế nào, sau đó nó tăng giá nhưng bạn không thể thoát khỏi nó nữa, chỉ có thể trả giá cao hơn để mua nó và trở thành nô lệ của hoa hồng.”

“Đó là một kịch bản bóc lột thông thường nhưng được thực hiện trên một chất gây nghiện gây ra cái ch3t, nó dẫn đến sự

tàn phá giống như tội ác gi3t ch3t toàn bộ nhân loại —— trong những thời điểm tận thế này, ngay cả tiền bạc cũng mất đi vẻ rực rỡ.”

“Cho nên anh không thích thứ này, nó làm mất đi ý nghĩa những thứ mà anh đang theo đuổi.”

Bạch Liễu bình tĩnh nới lỏng ngón tay, gió lạnh thổi qua cuốn đi những mảnh báo cũ trong tay.

Đường Nhị Đả đã thấy được tương lai không hề có lối thoát này sao?

Trơ mắt nhìn Tô Dạng và đội viên của mình biến thành những kẻ bị hoa hồng ám ảnh, lại không có biện pháp cứu họ, chỉ có thể nhìn họ héo tàn hoặc là trốn tránh vào những tuyến thời gian khác …

Loại chuyện này xảy ra nhiều lần như vậy, chẳng trách người này bị nổi điên.

Bạch Liễu nheo mắt. Vài bóng đen vụt qua nhà máy bỏ hoang trống trải phía sau hắn, những xúc tu dày đặc trải dài trên mặt đất. Lưu Giai Nghi cảnh giác tiến lại gần Bạch Liễu và đứng trước mặt hắn —— đám 【 lưu dân 】 này đang trốn trong nhà máy đang muốn tấn công họ.

“Nước hoa! Trên người hắn có mùi nước hoa!”

Một tiếng rít lên điên cuồng, bóng đen đung đưa phát ra tiếng kêu thảm thiết, tất cả các bóng đen lao về phía Bạch Liễu.

“Nơi này có nhiều lưu dân quá.” Lưu Giai Nghi cầm thuốc độc, lưng siết chặt, “Anh có chắc là nước hoa của chúng ta đủ dùng không?”

“Không chắc lắm.” Bạch Liễu thành thật mà trả lời, “Nhưng không phải có em rồi sao?”

Lưu Giai Nghi: “……”

Lưu Giai Nghi nổi khùng: “Ch3t tiệt!!!”

Đám lưu dân đông như kiến mang theo xúc tu, giống như một bầy rắn uốn éo trên mặt đất, báo trên mặt đất bị xúc tu cuốn lên không trung, bay lơ lửng trên bầu trời tối bụi mù mịt, bị gió cuốn đi xa.

Một trong những bức ảnh là một người hái hoa đang cười vui vẻ với khuôn mặt rách nát —— 【Cho dù làm ngày làm đêm mỗi ngày không nghỉ ngơi, cũng không phải là nhân viên chính thức, hái được 40kg hoa hồng khô mới đổi được một lọ nước hoa cấp thấp, nhưng có thể làm việc trong nhà máy sản xuất hoa hồng là điều hạnh phúc nhất trên thế giới.】

【Chúng tôi đang làm công việc thay đổi thế giới và cứu những người khác.】

【 Chỉ cần chúng ta làm việc chăm chỉ, có lẽ chúng ta có thể giảm giá nước hoa và để nhiều người sống hơn!! 】

—— một người công nhân hái hoa sắp khô héo yếu ớt nói.

(Khi báo cáo được xuất bản, người hái hoa sẵn sàng phỏng vấn đã bị sa thải vì tiết lộ chi tiết công việc vi phạm quy định của nhà máy hoa hồng..)

- ——oOo—

Chương 175

_____

Sắc trời âm u.

Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu vết thương chồng chất đang nằm bên cạnh cánh đồng hoa. Bọn quay lại đã khá lâu, bây giờ đang hồi phục —— Trận chiến với đám lưu dân vào ban ngày đã gần như quét sạch sức chịu đựng của hai người họ.

Nhưng bọn hắn cuối cùng vẫn thành công chạy trở về.

Sau khi trở về, Bạch Liễu phát hiện bên cạnh ruộng hoa đã có thêm 2 cái bao bố lớn, hẳn là tên công nhân chế biến kia tới đưa thêm cho bọn họ chuẩn bị hái hoa tối nay.

Lưu Giai Nghi còn nằm bên cạnh Bạch Liễu th0 dốc: "Khoảng hai tiếng nữa em mới có thể khôi phục thể lực, vậy chúng ta chờ ở đây luôn hay là xuống ruộng hái hoa hồng để dụ lưu dân đến?"

"Kế hoạch lợi dụng 4 người chơi khác của anh cần rất nhiều lưu dân phải không?" Lưu Giai Nghi chống mặt đất ngồi dậy, duỗi tay ra sau vặn vai, bắt tay khởi động.

Cô bé lé mắt nhìn về phía Bạch Liễu đang ngồi bên cạnh: “Tuy là em cảm thấy cách này rất nguy hiểm, cũng rất dễ bị lật xe nhưng mà anh sẽ không thay đổi đúng không?”

Bạch Liễu trợn mắt, nhìn về phía Lưu Giai Nghi ngồi bên cạnh hắn: “Sẽ không.”

Lưu Giai Nghi giống bà cụ non, lo lắng thở dài một hơi, cô bé giống như một bà mẹ già lo lắng cho tương lai của đứa con trai bị thất nghiệp, đỡ trán quay đầu nhìn Bạch Liễu:

“Thỉnh thoảng em chỉ hy vọng anh có thể cư xử như đàn ông trưởng thành hai mươi mấy tuổi, suy nghĩ hợp lý hơn một chút, đừng luôn nghĩ đến thắng cá cược, đi theo con đường của người chơi bình thường dùm em.”

“Nhưng hiện tại thì anh cũng mới chỉ là người chơi giao diện cấp C, nói mấy điều này thì quá sớm, chờ anh trưởng thành thêm một chút, dù gì thì bây giờ còn có thể dựa vào em, sau này hãy dựa vào chính mình đi đó.”

Lưu Giai Nghi bất lực nhìn Bạch Liễu liếc mắt một cái, lắc lắc đầu.

Bạch Liễu: “……”

“Vậy thì bây giờ thế nào đây? Lưu Giai Nghi hỏi, “Kế hoạch của anh là lợi dụng lưu dân để dụ 4 người chơi kia lại, nhưng anh không hái hoa hồng thì làm sao dụ lưu dân xuất hiện được?”

Bạch Liễu chậm rì rì móc ra một lọ nước hoa từ trong túi.

Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm vào lọ nước hoa một lúc rồi chuyển ánh mắt sang khuôn mặt của Bạch Liễu một cách vô cảm: "Đây là chai nước hoa cuối cùng của chúng ta, nếu anh lãng phí nước hoa mà em cực khổ lắm mới kiếm được thì em sẽ giết anh luôn."

Bạch Liễu: "……"

Bạch Liễu ngập ngừng mở nắp bình nước hoa ra.

Lưu Giai Nghi nâng thuốc độc lên nở một nụ cười ngọt ngào: "Em không đùa với anh đâu anh trai Bạch Liễu, đây là tiền công em kiếm được từ công việc đầu tiên của mình, tốt nhất là anh đừng nên dùng nó —— ban ngày anh đã dùng một chai rồi."

Bạch Liễu: "…"

Có vẻ con bé thật sự tức giận rồi … Tuy rằng ngày hôm nay hắn quả thật là có hơi dùng bữa bãi một tí …

Nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay, Bạch Liễu ánh mắt đảo qua trong chốc lát: "Nhưng nước hoa quả thực là cách nhanh nhất để thu hút lưu dân…"

“Nếu đã biết là dùng ban đêm thì ban ngày đừng dùng!!” Lưu Giai Nghi không chịu nổi nữa, “Hãy trân trọng thành quả lao động của hai người chúng ta một chút đi! Đừng tiếp tục chơi loại trò chơi mạo hiểm này để vượt cửa chứ!”

Tay Bạch Liễu đặt trên đùi, tư thế thẳng lưng quỳ xuống, xin lỗi với vận tốc ánh sáng: “Thực xin lỗi, trong đầu anh chỉ nghĩ đến việc tối đa hóa lợi nhuận và tiết kiệm chi phí của việc dùng nước hoa thôi, không tính đến tỷ lệ sống sót của chúng ta, là lỗi của anh.”

Lưu Giai Nghi 8 tuổi tức giận nổi điên lên chỉ vào Bạch Liễu đang quỳ xuống đất xin lỗi mắng: “Bộ anh là con nít sao! Chẳng lẽ muốn làm gì thì làm à!!”

“Tỷ lệ sống sót là quy tắc đầu tiên để qua cửa! Sau này làm thế nào anh có thể chơi một giải đấu sử dụng tỷ lệ sống sót làm tiêu chí chiến thắng chứ?”

Vú em Lưu Giai Nghi tức giận mắng mỏ Chiến Thuật Sư Bạch Liễu não rỗng chỉ biết đến điểm và đầu người, ngoài ra không còn gì khác.

“Lần sau anh sẽ tính toán đến tỷ lệ sống sót.” Bạch Liễu gật gật đầu, giả vờ như hắn đã nhớ được lời của Lưu Giai Nghi, sau đó nhanh chóng đem đề tài chuyển về nhiệm vụ: “Nhưng tối nay để đạt được tối đa số lượng hoa hồng Càn Diệp thì cứ làm như thế trước đã, anh dùng nước hoa đây.”

Nói xong tay Bạch Liễu đã đặt trên chai nước hoa.

Lưu Giai Nghi: "……"

Chiếu lệ đến mức không cảm nhận được một chút thành khẩn nhận lỗi nào!!!

Đêm càng ngày càng tối.

Đường Nhị Đả cảnh giác cầm súng nhìn xung quanh, chuẩn bị đi săn.

Bao tải của gã tùy ý vứt sang một bên, trong đó chỉ chứa một ít hoa hồng Càn Diệp, không nhiều.

Tối nay, Đường Nhị Đả chỉ hái một ít hoa hồng rồi ngừng hoạt động vì gã đã tìm ra quy tắc của trò chơi —— nhiệm vụ hái hoa hồng không phải để người chơi thực sự hái, mà là để người chơi cướp đoạt thành quả của người khác thông qua lưu dân.

Hơn nữa nếu tối qua yêu cầu 40kg hoa hồng thì gã vẫn có khả năng hái, nhưng 80kg hoa hồng tối nay đã khiến Đường Nhị Đả đơn giản từ bỏ việc làm vô ích này và chọn cầm súng đi săn những kẻ lưu dân suốt đêm.

Nhưng kỳ quái là, vào thời điểm này tối qua thì có rất nhiều lưu dân tấn công gã.

Nhưng đến đêm nay —— Đường Nhị Đả đi lên bờ ruộng, phóng tầm mắt nhìn quanh quất, ngoại trừ một số lưu dân đến tấn công gã từ sớm thì nửa đêm về sáng chẳng còn thấy một bóng dáng lưu dân nào nữa.

Đường Nhị Đả nhìn về phía cái bao tải bị gã ném sang một bên, nhíu mày suy nghĩ —— là do gã hái hoa hồng quá ít sao? Cho nên mồi câu không hấp dẫn như tối hôm qua?

Nhưng đến bây giờ, ở đây cũng đã có một mớ hoa hồng Càn Diệp bị hái rồi, chẳng lẽ 1 lưu dân cũng không dụ được?

Trong bối cảnh bản đồ bom tấn có hiệu ứng ô nhiễm tinh thần nhất định như vậy, người chơi có kinh nghiệm sẽ không dễ dàng di chuyển, nhưng tình hình trước mắt hiển nhiên không bình thường, nếu không có thêm lưu dân ở đây thì nhiệm vụ đêm nay của Đường Nhị Đả sẽ không hoàn thành.

Lâm vào đường cùng, Đường Nhị Đả bất đắc dĩ chọn cách di chuyển, gã quyết định chủ động đi tìm đám lưu dân đã ăn trộm hoa hồng.

Cánh đồng hoa về đêm chìm trong im lặng lạ lùng, Đường Nhị Đả đi dọc bờ ruộng theo một hướng nhất định, gã nhìn thấy rất nhiều người hái hoa có thân phận giống mình, mũ trùm có màn mỏng che mặt màu đen, c4m mặt cúi xuống lặng lẽ hái hoa.

Những người này di chuyển rất nhanh, qua lớp màn mỏng che mặt có thể mơ hồ nhìn thấy những thứ "rơi" xuống từ mặt và thân thể của những người hái hoa này. Bọn họ dường như đã

quá quen thuộc với tình huống này, cứ c4m cúi tiếp tục hái hoa.

Một số công nhân hái hoa thậm chí bàn tay đã khô héo chỉ còn xương, nhưng vẫn làm việc rất chăm chỉ. Nhìn bằng mắt thường có thể thấy sự sợ hãi trên gương mặt họ và dường như họ đang cưỡng ép chính mình để hoàn thành xong công việc, vừa ho khụ khụ kiệt liệt, vừa hái hoa hồng luôn tay.

Đến lúc này rồi, điều họ sợ không phải là khô héo, mà là bị sa thải ——trên đời này, không có công việc nào là điều khủng khiếp hơn cái ch3t.

Đường Nhị Đả thu hồi tầm mắt của mình, gã nắm chặt súng bên người.

Gã không nhớ nổi mình đã nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc này bao nhiêu lần, để rồi khi nhìn thấy lại, trái tim gã chỉ còn lại một loại thờ ơ lãnh đạm, gần như là máu lạnh.

—— hoặc là sự bất lực vô vọng.

Đây là một thế giới không thể thay đổi, một khi hoa hồng Càn Diệp được phổ biến thì tất cả sẽ không còn đường sống, tất cả những người bình thường bị lừa gạt, ô nhiễm sẽ trở thành kẻ nuôi dưỡng hoa hồng Càn Diệp, đem tiền bạc và lao lực cả đời mua sắm nó, còn vui vẻ chịu đựng.

Mặt trăng tròn sáng treo lơ lửng trên bầu trời phía bắc, và ánh trăng màu tuyết chiếu xung quanh thành một thứ ánh sáng lạc lõng.

Nhưng mơ hồ như thế này, ánh sáng trắng nhẹ nhàng dịu dàng đột ngột dừng lại ở rìa cánh đồng hoa, chia bên trong và bên ngoài cánh đồng hoa thành hai thế giới hoàn toàn khác nhau —— bên ngoài cánh đồng hoa là một bức tranh phác họa đơn giản và tối tăm, không có ánh trăng, trong khi bên trong cánh đồng hoa là một bức tranh sơn dầu phản chiếu như bình minh.

Những bông hồng chín đỏ sẫm, bầu trời xanh thẫm không mây, đất ẩm hồng nhạt, những người lao động cần cù trong những khoảng ruộng hoa dưới tấm màn đen, đọng lại trên chóp mũi mọi người là hương thơm của hoa hồng khiến lòng người xao xuyến —— mọi thứ thật hài hòa và yên bình.

Cảnh tượng này được chụp ảnh màu và tung lên mạng hay báo chí rầm rộ, cảnh tượng này đủ để thu hút vô số người khao khát một thiên đường, và ngay cả sự thật của cái ác ở cánh đồng hoa cũng sẽ bị chôn vùi.

Những người dân thường đang suy sụp tuyệt vọng nhìn thẳng vào cảnh tượng khó tin này, xem các phương tiện truyền thông lấy tiền để quảng bá sự quý giá và hiếm có của hoa hồng, vẻ đẹp không thể thay thế của nơi này để cho những người bình thường chấp nhận một cách tinh tế giá cắt cổ nước hoa.

—— Sau cùng, so với sự oán hận trước vẻ đẹp của nhà máy hoa hồng, nơi đẹp đẽ duy nhất còn sót lại trên thế giới vẫn còn một sự oán hận bản thân không đủ tiền để mua, và sự mặc cảm bản thân ngày càng xấu xí khô héo.

Đúng vậy, hoa hồng rất hiếm, hoa hồng Càn Diệp lại có tác dụng như vậy, bán đắt là chuyện đương nhiên, mua không nổi là vì họ không có tiền cũng không có khả năng.

Đó là lỗi của họ, không phải lỗi của hoa hồng, hoa hồng đẹp và hữu ích đến vậy sao có thể sai được chứ?

——Tất cả thông tin họ nhìn thấy đều nói với họ như vậy.

Cuối cùng, những người trong cơn mê man bắt đầu xem bông hồng bị đẩy xuống vực thẳm làm cứu cánh cuối cùng, cấm mọi người mở miệng làm ô uế sự quý giá của bông hồng, xóa bỏ sự tồn tại của bông hồng, và trở thành kẻ thù của tất cả những ai đã từ chối bông —— bởi vì đây là hy vọng cuối cùng họ nghĩ đến.

Đường Nhị Đả lần đầu tiên nhìn thấy quá trình tự gây mê này đã rất tức giận, sau đó thất vọng, sau đó tê dại, bây giờ chỉ còn lại một tia bình tĩnh điên cuồng.

Một bóng đen vụt qua trên cánh đồng hoa, Đường Nhị Đả chăm chú nhìn nó.

Trên mặt đất ở rìa cánh đồng hoa, một đám lưu dân giống như những chấm đen nhỏ đang lảo đảo đi đến một nơi nào đó theo từng nhóm, đám lưu dân giống như những con kiến bị vị ngọt hấp dẫn, không còn tản ra như hôm qua, mà tụ lại cố định về một hướng nhất định.

Đường Nhị Đả nghi ngờ nhíu mày đuổi theo chúng.

Theo chân đám lưu dân này, vừa đi được một đoạn đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến gã nổi da gà —— một lọ nước hoa

được đặt giữa cánh đồng hoa, xung quanh là những xúc tu dày đặc và những lưu dân với hàm răng trắng ởn kêu la.

Nhưng dù đám lưu dân có cố gắng đến đâu thì dường như chúng vẫn bị ngăn bởi một lớp kính vô hình, không thể tiếp cận với nước hoa bên trong.

Cảnh tượng này làm Đường Nhị Đả nháy mắt liên tưởng đến một cái đạo cụ ——【 Không gian ma thuật 】!

Đây là cái bẫy được tạo ra để dụ quái vật đến.

Ý nghĩ này khiến Đường Nhị Đả không chút do dự rút súng ra, muốn một phát làm nổ tung nước hoa trong "Tủ kính pha lê".

Nhưng khoảnh khắc gã vừa rút súng ra, Đường Nhị Đả cảm thấy một sự trói buộc khó tả —— nó giống như không khí hai bên trái phải của hắn ngưng tụ thành không khí loãng, tạo thành một đường ván kính cực kỳ hẹp, khiến hắn vốn rút súng ra thuận lợi cả thì bây giờ bị dừng lại trong một hoặc hai giây.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu kéo căng (Không gian ma thuật) để bẫy người chơi Đường Nhị Đả! 】

- ——oOo—

Chương 176

Chỉ trong một hoặc hai giây, một cây roi xương trắng không biết từ đâu lao tới, dứt khoát "bang" một tiếng, đập vỡ lọ nước hoa trong tích tắc.

Nước hoa thấm vào lòng đất, trong đêm chỉ còn lại mùi hương hồng nhạt, cùng mùi hoa hồng được thanh tẩy ủ luyện làm cho đám lưu dân như điên cuồng mà bắt đầu tràn vào trong không gian.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã thay đổi quy tắc ra vào của (không gian ma thuật), thay đổi quy tắc (cấm bất kỳ lưu dân nào vào) thành (cấm bất kỳ người chơi nào ra ngoài, lưu dân có thể tự do ra vào) 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã thay đổi hình dạng của (không gian ma thuật) từ một hình chữ nhật không đều thành một hình lục giác đều 6 mét vuông để đảm bảo rằng người chơi Đường Nhị Đả có thể di chuyển tự do trong đó 】

Đám lưu dân mở to đôi mắt thèm thuồng, vươn những xúc tu của mình về phía Đường Nhị Đả đã bị tẩm đầy nước hoa, lần lượt tiến vào trong 【 Không gian ma thuật 】.

Con đường dài hẹp ban đầu trói buộc Đường Nhị Đả ngày càng mở rộng, gã rút súng ra lưu loát, ánh mắt nhìn thẳng vào đám lưu dân đang lao tới trước mặt mình, đặt ngón tay cái vào ổ xoay của súng.

Lòng súng phát ra một tiếng “cùm cụp”, âm thanh lên đạn giòn tan, sau đó chính là liên tiếp 6 phát súng vừa nhanh vừa chuẩn “pằng pằng pằng pằng pằng pằng”.

Họng súng phun ra sáu chùm lửa tức thì liên tiếp, những viên đạn bắn chính xác vào tim của đám lưu dân. Chỉ một giây trước khi chạm vào thợ săn thì bọn chúng ngay lập tức đã bị súng của gã gi3t ch3t.

Những bông hoa hồng rơi xuống từ đám lưu dân khô héo, khuôn mặt biến dạng của chúng nở một nụ cười mãn nguyện và điên cuồng —— cuối cùng chúng cũng ngửi thấy hương thơm hoa hồng mơ ước trước khi ch3t.

Trước mặt Đường Nhị Đả, lưu dân bị gã giết đã ngã xuống đông như rạ, thế nhưng cho dù có bao nhiêu người bị giết, thì sẽ luôn có nhiều hơn những người từ mặt đất trào ra!

Gã nghiến răng dọn dẹp đám lưu dân cuồn cuộn không ngừng liên tục đến để ngửi mùi thơm, đôi mắt xanh đen của gã thậm chí còn sáng lên màu đỏ tươi như máu——

—— con hàng Bạch Lục này, gã lại trúng kế nữa rồi!!

Bạch Lục cố tình tạo ra một cái bẫy như vậy, cố tình dụ hắn và những người chơi khác đuổi theo đám lưu dân để làm nhiệm vụ, và sau đó bẫy gã ở đây với không gian ma thuật, trong khi Bạch Lục đang ẩn trong bóng tối âm thầm tính kế những người chơi khác giết lưu dân cho hắn ta!

Bạch Lục chỉ cần chờ bọn họ giết cả đêm, sau đó ra nhặt hoa hồng của lưu dân đã ch3t thì có thể hoàn thành nhiệm vụ!

Hơn nữa nếu bọn họ không hoàn thành nhiệm vụ, người chơi bị đoạt lấy thành quả lao động sẽ bị cho lưu đày và nghỉ việc, còn Bạch Lục thì dựa vào thành quả của bọn họ để nhanh chóng thăng chức, vứt bỏ bọn họ!

Đường Nhị Đả c4n chặt hàm răng, gân xanh trên trán nhảy lên, tốc độ đổi đạn bóp cò càng lúc càng nhanh, lưu dân trước mặt cũng ngã xuống càng lúc càng nhiều, cả người gã đều bị vây quanh bởi hoa hồng rớt ra từ lưu dân.

—— nhưng ngay cả như vậy vẫn không đủ thời gian để Đường Nhị Đả sử dụng kỹ năng 【viên đạn tự sát 】

Đường Nhị Đả muốn dùng 【 viên đạn tự sát 】 tấn công Bạch Lục, ít nhất là buộc con hàng đang trốn sau màn phải lộ diện.

Nhưng thực tế là đám lưu dân liên tục đổ về. Dù khả năng chiến đấu cá nhân của Đường Nhị Đả mạnh đến đâu thì gã cũng không có cách nào tìm ra kẽ hở trong một đám quái vật lúc nhúc đông đúc để sử dụng kỹ năng bùng nổ —— đặc biệt là khả năng chiến đấu của Đường Nhị Đả sau khi sử dụng 【 viên đạn tự sát 】 cần thời gian hồi kỹ năng đến mười phút.

Bạch Lục đã tính toán thời gian rất kỹ, hắn căn bản không cho Đường Nhị Đả cơ hội để phản kích.

“Thợ săn tiên sinh?” Một trong ba hội viên của Hiệp Hội Quốc Vương theo Đường Nhị Đả tiến vào game cũng theo sát đám lưu dân đuổi tới đây. Ruộng hoa hồng chỗ cậu ta cũng chẳng thấy mống lưu dân nào, vì vậy phải ra ngoài tìm lưu dân.

Người này nghi ngờ nhìn Đường Nhị Đả gần như không động đậy mà vẫn tấn công đám lưu dân giữa cánh đồng, sau đó đi về phía gã, “Anh đang làm …”

Đường Nhị Đả đột nhiên quay đầu, lạnh giọng quát lớn nói: “Đừng tới đây!!”

Nhưng đã quá muộn màng.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu kéo dài (Không gian ma thuật) để bẫy người chơi Tề Nhất Phảng 】

Tề Nhất Phảng bị hành lang thủy tinh vô hình bẫy lại, cậu ta chớp mắt nhìn đám lưu dân ùa tới sau đó liếc mắt nhìn Đường Nhị Đả đang ôm trán, rốt cục hiểu được vì sao Đường Nhị Đả lại bảo cậu ta đừng tới.

Tề Nhất Phảng bị nhốt bắt buộc phải lấy dụng cụ quan sát khí tượng ra, cậu ta có cảm giác dở khóc dở cười —— con hàng Bạch Liễu này, dám bày ra lại bẫy rập có một không hai, lá gan cũng lớn quá đi!

Thảo nào đến Hoàng Hậu cũng thấy hắn khó chơi.

———————————

“Úi trời, nhiều măng ghê, chậc chậc chậc.” Lưu Giai Nghi cầm ống nhòm nghía qua nghía lại rồi xuýt xoa dối trá: “Anh thật sự quá lợi hại luôn, Bạch Liễu, bây giờ cả 4 người đều đang cày không công cho anh kìa.”

Bạch Liễu cũng đang cầm ống nhòm quan sát, mới nãy hắn dùng roi đánh vỡ chai nước hoa thì đã nhanh chóng rút lui, lúc này đang cùng với Lưu Giai Nghi trốn ở phía sau nhà máy.

Trong ống nhòm là 4 người chơi ở phe đối lập với bọn họ đang phối hợp lẫn nhau tích cực cày cuốc sấp mặt cho Bạch Liễu, thật là một cảnh tượng cảm động muốn trào nước mắt!

Đáng tiếc người trong cuộc hình như không nghĩ như vậy thì phải.

Hoa hồng rớt ra trên đất vung vãi chồng chất ngày càng nhiều, nhưng bọn Đường Nhị Đả đang bù đầu bù cổ ứng phó với đám lưu dân, căn bản là không có thời gian để nhặt được bông nào!

Đường Nhị Đả sử dụng súng cực kỳ thành thạo và chuyên nghiệp, mỗi phát súng hạ một con, thế nên hoa hồng xung quanh gã nhiều nhất. Gã cũng rất chú ý để hoa hồng bên cạnh mình, đồng thời đưa ánh mắt lạnh lẽo dò tìm bóng dáng của Bạch Liễu trên ruộng hoa.

Kiểu như Bạch Liễu mà thò đầu ra nhặt hoa là gã bắn cho ch3t luôn.

“Í!” Lưu Giai Nghi cầm ống nhòm, dùng khủy tay chọt vào Bạch Liễu đứng bên cạnh, “Đường đội trưởng gì kia, anh thấy gã không, mạnh thật ấy.”

“Anh đúng là xui xẻo thành thần, đối thủ cùng cấp bậc với em mà cũng dám chọc vô nữa.” Giọng điệu Lưu Giai Nghi tán thưởng.

Bạch Liễu: “……”

Lưu Giai Nghi nhìn chăm chú vào Đường Nhị Đả trong ống nhòm trong chốc lát, thu lại giọng điệu đùa bỡn trêu chọc của mình, vẻ mặt rất nghiêm túc: “ … Kỹ năng tấn công bằng súng của người này còn khó đối phó hơn là so với tưởng tượng của em, từ nãy đến giờ theo em quan sát thì ngoại trừ thời gian đổi đạn, em không thấy kỹ năng gã bị cool down gì hết.”

Hơn nữa tốc độ đổi đạn của gã cũng rất nhanh, giá trị tấn công cũng cực cao, một phát súng có thể gi3t ch3t một quái vật cấp A+ thì giá trị tấn công trung bình phải là 5000, cấp A.”

Lưu Giai Nghi lướt mắt từ ống nhòm nhìn sang Bạch Liễu: “Hiện tại anh đang khống chế mấy người bọn họ trong phạm vi nhỏ hẹp để bọn họ không thể chủ động tấn công anh, nhưng kỹ năng của Đường gì đó là tấn công tầm xa, hơn nữa xác suất bắn hụt của gã là bằng 0.”

“Em cảm thấy chỉ cần anh xuất hiện là gã có thể nhắm chuẩn anh đó, có vẻ như gã cũng nghĩ như thế, cho nên đang chờ anh xuất hiện nhặt hoa hồng kìa.”

“Vì vậy anh muốn đi nhặt hoa hồng kiểu gì đây?” Lưu Giai Nghi nhướng mày hỏi lại: “Anh có chắc là muốn dùng phương án lúc sáng không? Em thấy rất dễ bị lật xe đó.”

“Không lật xe đâu, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì hết.” Bạch Liễu nhìn vào ống nhòm, vẻ mặt bình tĩnh: “Dù gì đi nữa thì anh đâu có tự mình nhặt hoa hồng.”

Lưu Giai Nghi lại giơ ống nhòm lên, từ đáy lòng thở dài: “Cũng là anh hại người lợi mình quá thành thạo đi, thật là thiên phú trác tuyệt!”

Đúng như lời Lưu Giai Nghi nói, Đường Nhị Đả chính xác là đang đợi Bạch Liễu thò đầu ra để nhặt hoa hồng.

Lúc đầu Đường Nhị Đả vừa bị nhốt thì muốn nổi điên không thơi, nhưng ngay sau đó gã đã bình tĩnh trở lại —— 【 Không gian ma thuật 】 không chỉ hạn chế phạm vi hoạt động của họ, mà còn hạn chế chuyển động và điểm đến của Bạch Liễu.

Hoa hồng rơi ra sau khi lưu dân bị đánh ch3t đều tập trung xung quanh bọn họ, cũng chính là trong Không gian ma thuật, mà Không gian ma thuật lại hạn chế khá nhiều, đa số các vật phẩm di động đều không thể sử dụng, vì vậy nếu Bạch Lục muốn nhặt chiến lợi phẩm thì hắn phải nhất định lại đây.

Cho nên Đường Nhị Đả chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi đến lúc con mồi xuất hiện —— đây là phẩm chất cơ bản của một thợ săn.

Gã và Bạch Lục truy đuổi nhau như hình với bóng qua nhiều thế giới như vậy, Đường Nhị Đả không thiếu nhất chính là sự

nhẫn nại.

Nhưng một giờ đi qua…… Hai giờ đi qua…… Ba giờ đi qua……

Ánh bình minh đầu tiên đã ló dạng nơi chân trời nhưng Bạch Liễu vẫn chưa xuất hiện.

Ba thành viên khác của Vương hội bị nhốt trong 【 Không gian ma thuật 】 đều đã kiệt sức sau trận chiến kéo dài nửa đêm. Ngoại trừ Đường Nhị Đả có thể duy trì mức độ chính xác và hiệu quả tấn công cao, những người khác đều bắt đầu xuất hiện sai lầm trong tấn công.

Những chỗ trống tạo ra bởi những sai lầm này đã được Đường Nhị Đả lấp đầy một cách liền mạch.

Tề Nhất Phảng thở hồng hộc, ánh mắt ngạc nhiên đánh giá thợ săn cùng tiến vào với bọn họ, cậu ta không quen biết Đường Nhị Đả, lần này tới cũng vì tuân theo mệnh lệnh mà thôi.

Cậu ta cứ nghĩ rằng bọn họ vào đây là để bảo vệ 【 thợ săn 】 vô danh tiểu tốt, rốt cuộc, bảng điều khiển của bọn họ đủ để coi thường hơn 95% người chơi trong trò chơi, chưa kể người chơi này chưa bao giờ được ai biết đến.

Ở trong trò chơi, người chơi mạnh rất khó dấu diếm thân phận mình.

Nhưng hàng khủng này……

“Pằng pằng!”

Tề Nhất Phảng nhìn một viên đạn bạc sáng lạn bay tới trước mắt trúng một tên lưu dân hung dữ đang lao tới phía sau như bay chậm, hóa giải đúng sơ hở phòng ngự của cậu ta.

Cùng lúc đó, một viên đạn khác sượt qua vai của một người chơi bên cạnh, trúng vào đỉnh đầu của một trong ba người anh ta đang chống cự từ phía sau, làm giảm áp lực tấn công của người chơi đang mệt mỏi này.

Tề Nhất Phảng thu hồi ánh mắt đang thất thần, không thể tưởng tượng lại rơi vào hình ảnh Đường Nhị Đả đang nhanh chóng đổi băng đạn.

Đường Nhị Đả từ đầu đến cuối đều không nhìn đi chỗ khác, gã tập trung vào đống lưu dân trước mặt, sau khi thay băng đạ lại giơ súng lên.

Tề Nhất Phảng xem đến sững sờ.

Kỹ năng chiến đấu của người này quá kinh người!

Một mình đối mặt với cả đám quái vật mà vẫn còn phân tán sự tập trung để chú ý đến đồng đội của mình, hiển nhiên người này vừa có sức tấn công chính mạnh, vừa có thể âm thầm làm phụ trợ để lấp lỗ hổng phòng ngự của người khác, bảo vệ đồng đội.

…… Một người vừa có thể 【 tấn công 】 vừa có thể 【 phòng thủ 】 hiệu quả.

Còn ở cấp độ tuyển thủ đấu giải nữa chứ!

… Nếu năm nay chiến đội của Hiệp Hội Quốc Vương có thể nhận được sự trợ giúp của người thợ săn bí ẩn này, cộng với Phù Thủy Nhỏ giỏi tấn công và trị liệu …

Tề Nhất Phảng liếc nhìn Đường Nhị Đả không ngừng công kích, khóe miệng khô khốc không thể giải thích được, không khỏi nuốt nước miếng, ánh mắt có chút cứng đờ.

—— này tuyệt đối là chiến đội mạnh nhất của Hiệp Hội Quốc Vương từ trước đến nay!

Cậu ta đã nghĩ ra khẩu hiệu cho chiến đội của Vương hội luôn rồi, một thợ săn và một phù thủy, vì vậy được gọi là 【 đêm nay không phải đêm Bình An 】!

Tề Nhất Phảng mơ màng tưởng tượng đến cảnh Hiệp Hội Quốc Vương chiến thắng giải đấu, cậu ta ôm Hồng Đào Hoàng Hậu đứng trên đài trao giải quán quân, trên mặt nở nụ cười mê hoặc.

Tác giả có lời muốn nói:

Tề Nhất Phảng (cực kỳ đau lòng): Tại saooo? Dù thợ săn hay phù thủy nhỏ thì tui cũng thích trước mà. Tui còn nghĩ sẵn

khẩu hiệu cho đội rồi, tại sao anh (cướp người) lại điêu luyện như vậy

6:. ….

+1: Chứ sao nữa, anh trai Tề Nhất Phảng, anh chưa từng nghe qua một câu à, gọi là đi trước sẽ thua ……

Tề Nhất Phảng:……

- ——oOo—

Chương 177

Một người chơi khác nhíu mày tới gần Tề Nhất Phảng cắt ngang sự tưởng tượng của cậu ta.

Cậu này cũng là tuyển thủ được Đường Nhị Đả cứu thoát khỏi đòn tấn công vừa rồi, lúc này trong giọng nói có chút sợ hãi: "Anh Tề, em cảm thấy có gì đó không ổn…"

Tề Nhất Phảng là người chơi mạnh nhất trong bộ ba và có nhiều khả năng lọt vào đội chiến lược của Hiệp Hội Quốc Vương so với hai người chơi còn lại. Mặt khác, nhìn Đường Nhị Đả lầm lì và mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải ngứa da đầu, thì khi gặp vấn đề gì thì bọn họ vẫn có xu hướng thảo luận với Tề Nhất Phảng.

Tề Nhất Phảng thu hồi ánh mắt nhìn về phía Đường Nhị Đả, quay về phía người chơi, hỏi: "Sao vậy? Làm sao vậy?"

"Anh Tề, anh có cảm thấy không……" Sắc mặt người chơi căng thẳng, "Số lượng hoa hồng xung quanh chúng ta đang giảm từng chút một …"

Tề Nhất Phảng nghe xong thì sửng sốt, Đường Nhị Đả phía sau cậu ta đang tấn công cũng chậm tay lại một nhịp.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn chung quanh một vòng —— hoa hồng không có dấu hiệu giảm đi rõ ràng lắm.

Nhưng điều này không bình thường chút nào!!

Bởi vì bọn họ đã tấn công lưu dân liên tục trong 3 giờ đồng hồ, hoa hồng phải tăng lên mới đúng chứ!!

Sắc mặt Tề Nhất Phảng cũng thay đổi: "Có người tới trộm hoa hồng à? Bạch Liễu đã tới?!"

Bọn họ trong không gian này điên cuồng đánh ch3t đám quái vật điên khùng, chính là chờ Bạch Liễu tới đây để trộm hoa hồng rớt ra!

"Không thể nào, ngoại trừ đám quái vật lưu dân bị mùi nước hoa dụ tới thì tôi không nhìn thấy bất kỳ sinh vật nào khác tới gần." Đường Nhị Đả phản đối.

Nhưng sau khi nói xong, sắc mặt Đường Nhị Đả trở nên đen kịt, gã vẫn không ngừng chú ý tới xung quanh, nếu Bạch Lục thật sự xuất hiện để ăn trộm hoa hồng thì gã không thể nào không nhìn thấy.

Vậy rốt cuộc là ai đã trộm hoa hồng?

Xa xa, Bạch Liễu giương ống nhòm, nhếch khóe miệng, xung quanh hắn là những đồi hoa hồng Càn Diệp chất cao đáng kể, số lượng vẫn không ngừng tăng lên, bởi vì có người không ngừng vận chuyển hoa hồng đến đây, hoặc nói cách khác là ăn trộm hoa hồng.

Đi tới đi lui chăm chỉ vận chuyển hoa hồng Càn Diệp thế mà lại là một đám lưu dân quần áo rách rưới tả tơi nhưng tinh thần lại rất tỉnh táo minh mẫn!

Nhìn mặt những lưu dân thì nhận ra chính là những lưu dân đã tấn công Bạch Liễu ban ngày ở nhà máy bỏ hoang.

Những lưu dân này âm thầm ẩn nấp trong đống quái vật lưu dân điên cuồng tấn công Đường Nhị Đả, nhẹ nhàng gom góp những bông hoa hồng ở rìa 【 Không gian ma thuật 】, cố gắng không thu hút sự chú ý của Đường Nhị Đả hoặc lọt vào phạm vi tấn công của bọn họ.

Những lưu dân này đã khôi phục lại ý thức, có thể duy trì tỉnh táo tương đối rõ ràng với mùi nước hoa, cho nên sẽ không hỗn loạn tấn công Đường Nhị Đả.

Khi bốn người kia còn đang quay cuồng với đám quái vật lưu dân, thì những người lưu dân bình thường âm thầm lặng lẽ chuyển một số lượng lớn hoa hồng Càn Diệp cho Bạch Liễu.

Trước đó, Bạch Liễu cũng từng tính đến việc trực tiếp sử dụng những lưu dân trong cánh đồng hoa để giúp hắn ăn trộm từ những người hái hoa khác, nhưng sau khi nói chuyện với những lưu dân trong nhà máy và tự mình thử nghiệm, Bạch Liễu nhận ra rằng đám lưu dân cả ngày ở dưới ruộng hoa đã hoàn toàn hết thuốc chữa.

Cho dù dùng nước hoa nồng độ cao cũng không thể khiến bọn chúng tỉnh táo, nước hoa có thể tạm thời ngăn chặn công kích, đây chính là điểm yếu của bọn chúng, nhưng không có cách nào khôi phục ý thức.

Đám lưu dân xuất hiện vào ban đêm đã biến thành sinh vật cộng sinh hoàn toàn với hoa hồng Càn Diệp và mất linh hồn con người —— chúng nó trở thành một loại quái vật hoàn chỉnh, vì vậy mới có trong Sách Quái Vật "Nhà máy hoa hồng".

Nhưng may mắn là Bạch Liễu đã tìm những lưu dân nghiện nước hoa nhưng vẫn có thể khôi phục sự tỉnh táo trong nhà máy —— Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi cũng đoán được điều này, nếu không giả thiết 【 nước hoa = thuốc tẩy trắng tinh thần 】sẽ vô dụng trong trò chơi.

Trò chơi sẽ không tạo ra các quy tắc vô ích.

"Bạch Liễu tiên sinh, ở đây đã có 160kg hoa hồng Càn Diệp rồi, xin hỏi chúng tôi còn phải khuân vác thêm nữa không?" Một lưu dân đứng đầu cung kính khom lưng, khuôn mặt ông ta vẫn còn khô héo rạn nứt rất nghiêm trọng nhưng ánh mắt đã sáng rõ tỉnh táo hơn rất nhiều.

Bạch Liễu gật đầu, Lưu Giai Nghi bên cạnh đang chữa trị cho một số người lưu dân bị thương trong quá trình vận chuyển —— những lưu dân trộm hoa hồng này không vào trung tâm của trận chiến vì vậy vết thương tương đối nhẹ, về cơ bản Lưu Giai Nghi chỉ cần một giọt thuốc giải độc là có thể điều trị được.

Ngược lại, những lưu dân được đối xử tử tế lại cảm thấy sợ hãi lóng ngóng không biết phải làm gì —— lâu lắm rồi họ đã không được đối xử như con người, còn bị đám người trong nhà máy gọi là tiện dân.

Người lưu dân mới vừa thông báo tình hình hoa hồng Càn Diệp cho Bạch Liễu do dự một lúc, sau đó ngẩng đầu yếu ớt nhìn hắn với vẻ hy vọng:

“Cảm ơn rất nhiều vì lòng tốt của ngài. Ngài thật tốt khi sẵn sàng phân phát nước hoa quý giá miễn phí cho đám người điên cuồng vì không có nước hoa như chúng tôi, để chúng tôi lại có thể khôi phục sự tỉnh táo của con người nói chuyện với ngài. “

Ông ta mím môi, tiến lên một bước, lo lắng nhẹ giọng nói: “Mong ngài thông cảm cho sự dông dài nhiều lời của tôi, tôi muốn chân thành hỏi lại, ngài nói rằng có thể cung cấp nước hoa cho những lưu dân như chúng tôi dùng phải không? “

“Đương nhiên là thật.” Bạch Liễu đặt ống nhòm xuống, chậm rãi quay người lại.

Nụ cười trên môi của Bạch Liễu khiến Lưu Giai Nghi nổi da gà, Bạch Liễu chân thành hứa: “Chỉ cần ông sẵn sàng hợp tác với tôi mọi lúc và ủng hộ tôi lên làm giám đốc nhà máy, tôi hứa rằng những lưu dân sẽ sẽ không phải lang thang nữa và sẽ sống một cuộc sống bình thường.”

“Ngày mai, tôi sẽ tiếp tục phát nước hoa kiếm được cho ông. Ông chỉ cần ở chỗ cũ chờ tôi.” Bạch Liễu nói.

Lời hứa đẹp như mơ này khiến nhóm lưu dân đang mang hoa hồng kích động một hồi, nhưng ngay sau đó họ đã bình tĩnh trở lại, ngoan ngoãn dưới ánh mắt của Bạch Liễu, nhìn chằm chằm Bạch Liễu với vẻ không tin.

“Tất nhiên tôi còn một việc nữa muốn nhờ ông.” Bạch Liễu nói, “Ngày mai hãy cố gắng tập hợp những lưu dân xung quanh ông, dụ họ lại đây.”

Bạch Liễu mỉm cười, đưa tay ra: “Tôi cũng sẽ cố gắng hết sức giúp bọn họ lấy lại tỉnh táo, sau đó mọi người cùng nhau cố gắng.”

Người lưu dân dẫn đầu nhìn bàn tay đang dang ra của Bạch Liễu, đóa hoa hồng trong mắt sắp héo tàn, nước mắt cả đời quấn quít lấy đôi mắt đang mở to.

Ông ta lau tay nhiều lần trên bộ quần áo rách nát của mình trước khi cẩn thận đưa bàn tay khô của mình ra nắm lấy Bạch Liễu.

“Chúng tôi tin ở ngài!” Ông ta nghẹn ngào nói trong nước mắt, “Tôi, chúng tôi sẵn sàng làm tất cả những gì có thể cho những người tốt bụng, những người đã quên mình giúp đỡ chúng tôi như ngài, chúng tôi sẵn sàng sống ch3t vì ngài!”

Bạch Liễu cười hiền lành lương thiện: “Đừng cám ơn tôi, chúng ta là quan hệ hợp tác, đây là điều tôi nên làm.”

Lưu dân nắm tay Bạch Liễu, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi: “Không phải.. ngài.. ngài … chỉ có bấy nhiêu nước hoa, ngài kiếm được cực khổ bằng chính công sức của mình.. dùng hết sức để giúp chúng ta.. là thật, ngài thật sự là người tốt!”

Lưu Giai Nghi lặng lẽ nhìn 160kg bông hồng được những người lưu dân mạo hiểm cả mạng sống để mang về, sau đó liếc nhìn bốn người chơi vẫn còn quay cuồng cày bừa trong 【 Không gian ma thuật 】ở phía xa kia.

Cuối cùng, đôi mắt ch3t lặng của cô bé rơi vào Bạch Liễu đang cười hớn hở như gió xuân nhưng đêm nay méo động đến một ngón tay.

“Cũng không vất vả lắm đâu.” Bạch Liễu xua tay, thở dài như đồng cảm với nhóm lưu dân, “Làm việc cho bọn tư bản, bị bọn tư bản hút máu khắp nơi như thế này, cũng không có thời gian hưởng thụ, không bằng sử dụng nước hoa mà mình kiếm được giúp đỡ người khác đúng không?”

Những người lưu dân cảm động quá mức: “hu hu hu! Ngài Bạch Liễu là người tốt!!”

Lưu Giai Nghi: “…”

Bạch Liễu, thật đáng sợ.

———————

Sắc trời sắp hừng đông, hoa hồng trong ruộng hoa khép lại cánh hoa, từng đợt lưu nhân không ngừng tấn công rốt cuộc dừng lại, bức tường trong suốt vô hình không biết đã biến mất từ lúc nào.

Khi lưu dân cuối cùng bị Đường Nhị Đả bắn ch3t, Tề Nhất Phảng mệt mỏi gục xuống quỳ trên mặt đất.

Tay và chân cậu ta co rút lại, hoàn toàn không thể đứng thẳng —— sau vài giờ tấn công liên tục, ngay cả người phục hồi thể lực tốt nhất cũng không thể hồi phục kịp khi phải hành động với nhịp độ nhanh cộng với sự kiệt quệ về cơ bắp, tinh thần như vậy.

Ngay cả khi Tề Nhất Phảng đã được Hồng Đào ma quỷ huấn luyện đặc biệt trong 【Hồ Trò Chơi】một thời gian, thì cậu ta cũng khó có thể chống lại loại chiến đấu căng thẳng qua đêm này.

Hai người chơi khác cũng xụi lơ nằm lăn quay trên bùn đất.

Chỉ còn Đường Nhị Đả sau khi thu súng lại vẫn có thể đứng vững trên mặt đất, giống như đã quen với loại tập trận xa luân chiến cường độ cao này.

Đường Nhị Đả cúi đầu nhặt một ít hoa hồng bỏ vào bao tải, sau đó vác lên vai lạnh lùng nói: “Tôi mang số này đi, hoa hồng còn dư tùy mấy người tự chia nhau.”

Sau đó bỏ đi luôn mà không buồn ngoảnh lại.

Tề Nhất Phảng dại ra nhìn bóng dáng rời đi Đường Nhị Đả, cậu duỗi tay muốn giữ đối phương lại, nhưng mở miệng rồi lại chẳng biết nói gì.

Cậu ta cảm thấy nên nói lời cảm ơn với người thợ săn mạnh mẽ đã bảo vệ họ suốt đêm, nhưng việc Đường Nhị Đả lạnh lùng rời đi đã cho thấy rõ ràng rằng gã không cần những thứ như "Lời cảm ơn của Tề Nhất Phảng".

Sự bảo vệ suốt đêm của người thợ săn bí ẩn đối với họ dường như chỉ là sự bảo vệ theo thói quen dành cho những người đồng đội đang chiến đấu cùng nhau.

Người chơi bên cạnh thấy Đường Nhị Đả lấy đi một số lớn hoa hồng, vì thế nhanh chóng bò dậy đếm đếm số lượng hoa hồng còn lại.

Kết quả đếm tới một nửa, người này sững sờ quay đầu nhìn về phía Tề Nhất Phảng: "Anh Tề, tối hôm qua chúng ta đánh số lượng hoa hồng, mỗi người không đến 80kg đúng không?"

"… Không có, tôi đếm được một nửa, còn thiếu nhiều lắm." Tề Nhất Phảng ngồi thẳng trên mặt đất, mệt mỏi xoa xoa thái dương hỏi: "Làm sao vậy? Thợ săn lấy nhiều hoa hồng sao?"

"Nhưng tối hôm qua anh ta là người chiến đấu nhiều nhất, 80% lưu dân là do anh ấy giết, lấy đi hoa hồng để hoàn thành nhiệm vụ là đúng rồi…"

Điều mà Tề Nhất Phảng nghĩ là số lượng hoa hồng mà ba người họ đã kiếm được đêm qua chưa đến 80 kg, hơn nữa hoa hồng bị mất tích không thể giải thích được.

Cho nên Tề Nhất Phảng cảm thấy chỉ có một mình thợ săn kia là có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

“Anh Tề.” Người chơi này giơ hoa hồng, ngơ ngác mà cắt ngang lời Tề Nhất Phảng nói, “…… Thợ săn kia, hình như đều để lại cho chúng ta mỗi người đủ 80kg hoa hồng Càn Diệp, tất cả chúng ta đều có thể hoàn thành nhiệm vụ hôm nay.”

Tề Nhất Phảng: “?!”

Tề Nhất Phảng thật sự kinh ngạc, cậu ta ngồi ngay ngắn, biểu tình ngạc nhiên: “Hoa hồng biến mất liên tục như vậy mà thợ săn đó vẫn chừa cho chúng ta mỗi người đủ 80kg hoa hồng ư?!”

Người chơi kia có chút hoảng hốt trả lời Tề Nhất Phảng: “Vâng, đúng vậy.”

“Thợ săn này, một mình chiến đấu với bao nhiêu quái vật chứ……” Tề Nhất Phảng không thể tin nổi mà lẩm bẩm tự nói.

Chờ khi ba người rời khỏi ruộng hoa của Bạch Liễu, quay trở về ruộng hoa của mình để kết toán thì Bạch Liễu mới đủng đỉnh chậm rãi dẫn Lưu Giai Nghi đi ra từ chỗ khuất.

Tuy rằng tối hôm qua hai người đều tránh xa cánh đồng hoa để giảm tốc độ ô nhiễm giá trị tinh thần, nhưng bởi vì cả hai đều phân phát nước hoa, Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi tối hôm qua cũng không có xịt nước hoa để khôi phục giá trị tinh thần nên giá trị tinh thần của họ bây giờ rất thấp.

Nhưng vấn đề này rất nhanh đã được giải quyết.

Công nhân chế biến vừa thấy số hoa hồng của Bạch Liễu thì sốc muốn rớt cằm.

Anh ta đi vòng quanh đống hoa hồng, cân tới cân lui đến lần thứ 3 mới dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn vẻ mặt vô tội của Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi đánh giá.

“200kg hoa hồng Càn Diệp?!” Vẻ mặt công nhân chế biến không thể tin nổi, nhướng cao một bên lông mày nghi ngờ nói, “Mấy người hái suốt đêm luôn à?”

Tác giả có lời muốn nói:

Cơ hữu: Chú ý! Chú ý! Xin giới thiệu! Không ngại khó, chăm chỉ, lãnh đạo nói gì làm đó, vừa hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ lại còn tích cực giúp đỡ đồng nghiệp mà không cần hồi đáp (2:?), là người gánh vác tất cả trách nhiệm, osin văn phòng được người người yêu mến, cán bộ lão thành tốt nhất của các người mới, đồng nghiệp mến thương, cấp dưới ngoan hiền của lãnh đạo, tiểu đội trưởng Đường Nhị Đả!

Ta: 2 làm người thật đáng thương.jpg

2:……

- ——oOo—

Chương 178

Bạch Liễu mặt đầy chân thành: "Chúng tôi có năng lực phối hợp lao động rất cao, sức một người mà như trăm người."

Lưu Giai Nghi liên tục gật đầu: "Đúng, đúng!"

Cho dù công nhân chế biến này không tin hay không cam lòng như thế nào thì 200kg hoa hồng cũng thật sự đang nằm chất đống trước lều trại, không thể phủ nhận điều đó.

Công nhân chế biến chỉ có thể oán hận liếc nhìn bọn họ, ném cho bọn họ 4 bình nước hoa cấp thấp rồi kéo bao tải đựng hoa hồng, xoay người ra hiệu cho bọn họ "Đi theo tôi."

"Mấy người đã thăng chức đủ tư cách trở thành công nhân chế biến rồi." Công nhân chế biến lạnh lùng nói, "Sắp tới sẽ còn cạnh tranh kịch liệt, không làm đàng hoàng thì sẽ bị đá xuống trở lại làm công nhân hái hoa cấp thấp đấy nhá. Bây giờ đi theo tôi học cách làm công nhân chế biến."

【 Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu hoàn thành nhiệm vụ phụ. 】

【 Khen thưởng nhiệm vụ: Người chơi Bạch Liễu nhận được 4 bình nước hoa cấp thấp, đạt được tiến độ nhiệm vụ chính (thăng cấp làm người chế biến) 】

Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi nhìn nhau liếc mắt một cái rồi đi theo, bọn họ lại lần nữa bước vào nhà máy Hoa Hồng đang ngày đêm làm việc.

Đây là lần thứ hai Bạch Liễu bước vào khu vực ngoài trời của Nhà máy Hoa Hồng.

Những cánh hoa hồng được thu hái ở khu quảng trường ngoài trời được đặt trên một màng nhựa dày để phân loại và sấy khô, những công nhân chế biến ra vào đều mặc quần áo bảo hộ kín mít, bên cạnh là vài cái vạc khổng lồ đang phơi khô cánh hoa.

“Người chế biến có trách nhiệm thu thập hoa hồng Càn Diệp mới hái từ công nhân hái hoa cấp dưới.”

Công nhân chế biến vừa dẫn Bạch Liễu vào trong vừa giải thích: “Sau khi thu hái xong thì làm vệ sinh đơn giản, sau đó đem phơi khô trên tầng cao nhất ở quảng trường ngoài trời này, phơi khô dưới ánh nắng và ánh trăng trong mười hai giờ mới có thể chuyển sang bước xử lý tiếp theo.”

Người công nhân chế biến chỉ vào những chiếc vạc trong góc và những người công nhân đang đổ cánh hoa vào trong vạc:

“Sau khi cánh hoa đủ khô thì đổ cánh hoa vào nồi này để chiên hoặc sấy khô, đến khi cánh hoa chuyển sang màu hồng nhạt thì lúc này công đoạn sơ chế hoa hồng lá khô mới sẵn sàng. Mấy

người chỉ cần giao hoa hồng Càn Diệp đã qua xử lý cho công nhân nhà máy chính thức, những người đó sẽ thực hiện công đoạn chế biến tiếp theo.”

Công nhân chế biến dẫn họ vào hành lang dài mà họ đi qua lần đầu tiên, nhưng thay vì đi thẳng thì lại rẽ phải khi đi qua phòng triển lãm, tầm nhìn vừa chuyển thì đã đi vào một hành lang khác.

Hai bên là các căn phòng được đánh số thứ tự giống như ngục giam, cuối chỗ ngoặc hướng về trước là một cái cầu thang.

“Đây là ký túc xá của công nhân, mấy người không cần ở trong lều nữa.” Công nhân chỉ vào những căn phòng này, “Nói chung, ký túc xá của chúng tôi là phòng tám người, nằm ở tầng một, hai, ba. Mấy người có thể đi lên từ cầu thang, phía trên nữa là phòng của công nhân nhà máy, phòng của họ là phòng đôi. Tầng trên cùng là phòng của nhà pha chế nước hoa, có cấu trúc giống căn hộ chung cư rất sáng sủa và rộng rãi —— Công nhân cấp thấp như chúng ta không được lên tầng của công nhân nhà máy và nhà pha chế nước hoa.”

“Phòng của nhà pha chế ở tầng cao nhất, vậy phòng của giám đốc nhà máy ở đâu?” Bạch Liễu hỏi.

Công nhân chế biến nhìn Bạch Liễu như kẻ tâm thần, nghẹn một chút rồi mắng: “Phòng của giám đốc càng không phải là chỗ mấy người có thể tới!”

Bạch Liễu giả vờ vô tội nhìn công nhân chế biến: “Nhưng ít nhất tôi phải biết phòng giám đốc ở đâu thì mới tránh được? Nếu không, lỡ đột nhập phòng giám đốc thì sao?”

Sắc mặt công nhân chế biến ngẩn ra một chút rồi chế nhạo: "Không phải cứ đi lung tung là đột nhập được phòng giám đốc đâu."

"Được rồi, giới thiệu qua mấy cái khác." Anh ta lướt qua chủ đề này với thái độ lấp lửng, "Rẽ phải trước cầu thang là phòng y tế. Chúng tôi cho phép nhân viên nghỉ ốm ở đây, nhưng để đề phòng công nhân lười biếng thì sau khi nghỉ bệnh phải đến phòng y tế khám bệnh, khỏi bệnh phải quay lại làm việc ngay."

"Cuối cùng là vấn đề tiền lương của công nhân chế biến." Công nhân chế biến xoay người nhìn về phía Bạch Liễu, "Sau khi các ngươi trở thành công nhân chế biến thì đã tính là một nửa công nhân chính thức của Nhà máy Hoa Hồng rồi, mỗi ngày chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ cơ bản là có thể nhận được 3 bình nước hoa cấp thấp."

Bạch Liễu dò hỏi: "Nhiệm vụ cơ bản là gì?"

"Mỗi ngày mỗi người phải sơ chế sấy khô 240kg hoa hồng Càn Diệp tươi để giao cho công nhân nhà máy." Công nhân chế biến nói.

Lưu Giai Nghi chậm rãi ngẩng đầu, ủ rũ hỏi lại: "…… Anh vừa nói bao nhiêu kg hoa hồng?"

Công nhân chế biến cười lạnh liếc cô bé: "240kg, công việc của mấy người bao gồm sàng lọc, phơi nắng, sấy khô và sơ chế 240kg hoa hồng này. Đây chỉ là nhiệm vụ cơ bản nhất, nếu không hoàn thành thì sẽ không nhận được lương, sau ba ngày

sẽ bị công nhân hái hoa khác thăng chức thay thế và bị đào thải.”

“Đối với công nhân mới như mấy người mà nói thì tăng ca cả đêm để hoàn thành nhiệm vụ là chuyện bình thường, ký túc xá chỉ là vật trang trí mà thôi.”

Công nhân chế biến giả vờ vỗ vỗ vai Bạch Liễu: “À, đúng rồi, mấy người biết cũng vô dụng thôi nhưng tôi vẫn nói vậy, lễ hội hoa hồng tháng 5 sắp tới rồi, gần đây nhà máy có cơ chế khuyến khích công nhân làm việc, sau khi hoàn thành nhiệm vụ cơ bản, cứ 60kg hoa hồng được xử lý thì có thể nhận được một chai nước hoa hồng trung cấp làm phần thưởng đấy.”

“Cố mà làm đi.” Công nhân chế biến cười nhạo một tiếng, “Đừng có mơ mộng đến giám đốc nhà máy của chúng tôi nữa, nếu không hoàn thành nhiệm vụ cơ bản thì ba ngày sau không chừng mấy người trở thành lưu dân đấy.”

“Mấy người dùng thẻ nhân viên hiện tại là có thể thu thập hoa hồng từ những người hái hoa, nhớ kỹ là thu thập bao nhiêu thì phải xử lý bấy nhiêu. Hoa hồng bị hái rồi thì chỉ cần nửa ngày đã hết tươi, lúc đó hoa hồng lãng phí sẽ bị trừ vào tiền công của mấy người —— bên kia là chỗ phát đồng phục, thay xong quần áo là có thể bắt đầu làm việc rồi đó.”

Công nhân chế biến chỉ bọn Bạch Liễu chỗ thay quần áo xong thì vội vã kéo bao tải hoa hồng đi đến khu vực ngoài trời của nhà máy.

【 Hệ thống nhắc nhở: Kích hoạt nhiệm vụ phụ —— đạt được một lọ nước hoa hoa hồng Càn Diệp trung cấp】

Lưu Giai Nghi trầm mặc thật lâu sau mới mở miệng: “Nhiệm vụ mỗi ngày 240kg, nhiệm vụ khen thưởng 60kg, tổng cộng phải xử lý 300kg hoa hồng Càn Diệp, cho dù chúng ta làm 24 tiếng đồng hồ không ngủ không nghỉ thì mỗi giờ cũng chỉ xử lý được 12.5kg……”

“Không đâu, phải hơn như thế, bởi vì nếu bắt đầu tính từ thu thập thì phơi nắng đã mất một ngày một đêm.” Bạch Liễu sờ sờ cằm, lâm vào trầm tư, “Có nghĩa là ngày đầu tiên chúng ta chưa thể bắt đầu công việc được, theo lời của công nhân chế biến vừa nói, trong ba ngày không thể hoàn thành nhiệm vụ cơ bản thì chúng ta sẽ bị thay thế bởi công nhân hái hoa thăng cấp. Nói tóm lại, khối lượng nhiệm vụ trung bình của chúng ta trong hai ngày tới phải là 360kg, còn nếu muốn thêm khối lượng nhiệm vụ phần thưởng hàng ngày thì … “

Bạch Liễu bình tĩnh bổ sung thêm một câu: “Không sao, bất quá đây là chuyện tăng ca bình thường hàng ngày của nô lệ xã hội, anh có thể chấp nhận được.”

Lưu Giai Nghi: “……”

Chưa gì Lưu Giai Nghi đã bắt đầu sợ hãi cuộc sống bon chen sau khi bước vào xã hội rồi.

———————

Bọn Bạch Liễu đi lãnh đồng phục, bình thường mà nói, bọn họ hiện tại hẳn là phải dựa theo mệnh lệnh bắt đầu ra ruộng thu thập hoa hồng, nhưng Bạch Liễu lại cực kỳ yên tâm để cho

Lưu Giai Nghi một mình ra lấy 720kg hoa hồng, còn hắn thì vẫy vẫy tay nói mình có việc phải đi một chuyến.

Lưu Giai Nghi cạn lời: “Một mình em không xử lý nhiều như thế được, tốt nhất là anh mau trở về đó.”

“Anh biết rồi.” Bạch Liễu nhoẻn khóe miệng, rũ mắt nhìn bốn bình nước hoa trên tay mình, “Không phải anh đi kiếm người giúp xử lý sao?”

Mắt thấy Bạch Liễu xoay người phải đi, Lưu Giai Nghi gọi hắn lại: “Từ từ!”

Bạch Liễu nhướng mày quay đầu lại đi.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi dùng 200 điểm để sử dụng (tắt tiếng TV nhỏ)】

Lưu Giai Nghi nhìn xung quanh khắp nơi một chút, xác định phụ cận không ai tới gần, mới nhíu mày tới gần Bạch Liễu nhỏ giọng nói: “Tối hôm qua anh dụ 4 người chơi kia tới, có ba người đều là người chơi cao cấp Hiệp Hội Quốc Vương, em đã nói với anh chưa nhỉ?”

Bạch Liễu gật đầu.

“Em cảm thấy là thợ săn kia đã hợp tác với Hiệp Hội Quốc Vương rồi.” Lưu Giai Nghi siết chặt chân mày, “Mục tiêu của thợ săn rõ ràng là anh, mà nếu Hiệp Hội Quốc Vương hợp tác với thợ săn thì mục tiêu của bọn họ là em.”

Lưu Giai Nghi mím môi, lặng im một lát mới mở miệng: "Hồng Đào…… Hoàng Hậu rất coi trọng em, cô ấy bồi dưỡng em làm Chiến Thuật Sư của chiến đội, nếu em phản bội hiệp hội thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc tham gia giải đấu của Hiệp Hội Quốc Vương ……"

"Anh trắng trợn lôi em vào game như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ chĩa mũi nhọn vào anh, dựa vào cách làm của Hoàng Hậu thì khẳng định cô ấy cảm thấy chỉ cần giết anh thì em sẽ trở về Vương hội …"

Lưu Giai Nghi có chút không được tự nhiên kéo kéo bộ đồ đồng phục quá khổ trên người, ngón tay vặn vẹo sau lưng, cô bé quay đầu đi thấp giọng nhanh chóng nói: "Xin lỗi anh, chuyện của em làm ảnh hưởng đến anh rồi."

Sở dĩ Lưu Giai Nghi nói như vậy là có lý do, nếu Bạch Liễu đơn giản chỉ vì muốn cứu Lưu Giai Nghi, chữa khỏi vết thương của Lưu Giai Nghi thì hắn chỉ cần ném cô bé vào trò chơi cấp 3 rồi để cô bé tự mình qua cửa trở ra.

Như vậy vừa tránh cho hiệp hội Hồng Đào theo dõi Bạch Liễu, còn làm cho Lưu Giai Nghi nhanh chóng trị liệu vết thương rồi qua cửa nhanh chóng, khách quan mà nói đây là biện pháp tốt nhất.

Nhưng nếu dùng cách này thì Lưu Giai Nghi nhất định sẽ bị Hiệp Hội Quốc Vương chèn ép, lâm vào hoàn cảnh rất khó khăn.

Người của Hiệp Hội Quốc Vương tuy rằng sẽ không hại Lưu Giai Nghi, nhưng sẽ tìm mọi cách hạn chế tự do của cô bé, để cô bé tham gia giải đấu sắp tới.

Hồng Đào có khá nhiều kỹ năng tẩy não, hơn nữa với sự hỗ trợ của nhiều đạo cụ giá trị tinh thần cất giữ trong hiệp hội và các kỹ năng của Hồng Đào, không khó để Hồng Đào điều khiển Lưu Giai Nghi phục vụ Hiệp Hội Quốc Vương hết mình.

Vừa nghĩ thế thì Lưu Giai Nghi không muốn trở về, cô bé bắt đầu cảm thấy sợ hãi Hoàng Hậu, Lưu Giai Nghi sợ mình một lần nữa lại trở thành Phù Thủy Nhỏ bị cuốn vào vòng xoáy của sự nghi ngờ dưới sự mê hoặc của Hoàng Hậu.

Mà Bạch Liễu đi theo Lưu Giai Nghi tiến vào, rõ ràng là muốn bảo vệ cô bé, đứng ra làm bia đỡ đạn để dời lực chú ý, nguyện ý đối lập với Hiệp Hội Quốc Vương vì cô bé.

Lưu Giai Nghi không phải đứa ngốc, ngược lại cô bé rất thông minh, cô bé hiểu là Bạch Liễu bị phiền toái là do mình cho nên mới nói câu xin lỗi này.

—— tuy rằng cô bé cứu Bạch Liễu một lần, chắn đạn cho Bạch Liễu, nhưng đó chỉ là trả ơn cho hắn.

Tiểu Bạch Lục đã cứu cô bé một lần ở viện mồ côi, Bạch Liễu liều ch3t ở giáo đường để cứu cô bé.

Hiện tại đến lượt cô bé thiếu nợ Bạch Liễu —— Lưu Giai Nghi có chút ủ rũ, cô bé cảm thấy mình và Bạch Liễu không thể tính ra món nợ trong thời gian ngắn được.

Nhưng sau khi thì thầm nói lời xin lỗi, Lưu Giai Nghi lén lút ngẩng đầu lên, cố gắng "vô tình" liếc nhìn phản ứng của Bạch Liễu từ khóe mắt, thì nghe Bạch Liễu thản nhiên nói: "Nói chuyện nhỏ xíu vậy còn muốn xin lỗi anh à?"

Lưu Giai Nghi: "……"

- ——oOo—

Chương 179

Lưu Giai Nghi mặt vô cảm giơ thuốc độc lên.

Bạch Liễu liếc mắt nhìn khói độc bốc hơi từ bình thủy tinh trên tay Lưu Giai Nghi, nhanh chóng sửa miệng: "Tuy rằng nói nhỏ nhưng anh nghe rõ ràng đó là lời xin lỗi rất chân thành, quả nhiên đúng là bạn nhỏ Lưu Giai Nghi."

"……" Lưu Giai Nghi đỡ trán, "Anh không cần phải kiếm chuyện khác đánh trống lảng để tự mình đi làm chuyện nguy hiểm một mình, em chỉ muốn hỏi anh là anh có biện pháp gì hay không?"

Con hàng Bạch Lưu này, không bao giờ trao đổi bất kỳ kế hoạch nào trong đầu với đồng đội, nhìn thì có vẻ hay cười nói thản nhiên, nhưng khi thực hiện kế hoạch thì y như là một vị vua độc tài vậy, hắn chỉ muốn mọi người thực hiện hành động theo như lời hắn nói mà không cần thắc mắc về quyết định của mình —— bởi vì hắn sẽ không thay đổi kế hoạch cho nên cũng không cần phải thông báo.

Rốt cuộc thì tên cầm đầu có bệnh này lúc nào cũng ở tuyến đầu thực hiện kế hoạch nguy hiểm của riêng mình.

"Nếu anh có biện pháp thì nên chia sẻ với đồng đội chứ …" Lưu Giai Nghi được đào tạo như một chiến thuật gia dự bị ở giải đấu nâng cao, khá đau đầu với thành viên thích làm liều trong đội như Bạch Liễu, "Nếu kế hoạch của anh xuất hiện sự

cố ngoài ý muốn, thì ở bên này em cũng có thể kịp thời tìm cách hỗ trợ anh.”

Bạch Liễu lẳng lặng nhìn Lưu Giai Nghi, hắn chẳng nói chẳng rằng.

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu nhìn thẳng Bạch Liễu: “Em biết tại sao anh không nói người khác nghe kế hoạch của mình, bởi vì kế hoạch của anh quá cực đoan, khả năng chịu thất bại lại quá thấp, một khi xuất hiện biến cố ngoài ý muốn thì gần như là không cứu chữa được, cho nên nói hay không nói cũng như nhau.”

“Anh hiểu trò chơi cho nên mỗi lần anh đánh bạc đánh cược giống như kế hoạch đều thắng, nhưng cũng chỉ là thắng một ván game mà thôi.”

Nhưng nếu ở giải đấu thì đây là cách bố trí chiến thuật thất bại nhất.”

Lưu Giai Nghi nghiêm mặt nói: “Thứ mà anh đối đầu không phải là trò chơi có hình thức cố định, mà là sự tấn công của 5 người chơi cao cấp có khả năng phối hợp và tính cơ động cao, anh phải thắng con người chứ không phải trò chơi, nếu anh vẫn giữ mãi kế hoạch 【hiệu suất cao quyết định thắng bại】thì anh sẽ thua rất thê thảm —— một đội ngũ thay đổi rất nhiều hơn là một trò chơi.

“Đừng xem thường đối thủ tương lai của anh.”.” Lưu Giai Nghi hít sâu một hơi, nắm tay bước đến gần Bạch Liễu, “Cũng đừng xem thường đồng đội mà anh đã lựa chọn.”

“Nói cho em nghe kế hoạch của anh đi.”

Ánh mắt Bạch Liễu không né tránh, ngẩng đầu nhìn thẳng Lưu Giai Nghi đối diện trong chốc lát.

Thật ra Lưu Giai Nghi nói rất chính xác, Bạch Liễu thực sự đã quen với việc nghĩ cách chiến đấu một mình và sẽ chỉ ra lệnh cho những người chơi hợp tác với hắn, chứ không phải hợp tác với nhau.

Rất ít người chơi mà hắn hợp tác trước đây có ý tưởng theo kịp hắn, bởi vì giá trị trí lực tương đối thấp, chẳng hạn như Mục Tứ Thành, hoặc những người có ý tưởng có thể theo kịp Bạch Liễu, nhưng họ quá phụ thuộc vào Bạch Liễu và các rào cản tâm lý, chẳng hạn như Mộc Kha.

Hai loại người chơi này không có cách nào tiến vào giai đoạn trao đổi kế hoạch với Bạch Liễu, bởi vì các ý kiến đưa ra không quá nhiều thông tin, mà dựa theo theo phong cách trò chơi của riêng Bạch Liễu thì rất dễ dàng chơi kiểu hoặc là【 một đêm phất nhanh 】 hoặc là 【 toàn quân bị diệt 】.

Nhưng trong giải đấu thì loại chiến thuật này tất nhiên là không thể thực hiện được.

Mà Lưu Giai Nghi đã loại bỏ yếu tố ảnh hưởng cảm xúc, là người chơi đầu tiên mà Bạch Liễu gặp phải có chất lượng chiến đấu và tư duy đối đầu tuyệt vời.

Lưu Giai Nghi thậm chí còn trưởng thành và ổn định hơn Bạch Liễu về số lượng trò chơi, sự đào tạo mà cô bé đã nhận được và kiến thức của cô bé về các trò chơi.

Chỉ có thể nói Lưu Giai Nghi xứng đáng là tuyển thủ được đào tạo thành trụ cột của đội Quốc Vương, hai tuyển thủ mà Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu gặp trước đây không cùng đẳng cấp chút nào.

Trong vòng cuối cùng của trò chơi, Lưu Giai Nghi dưới tình huống bị 【 Lưu Hoài 】ảnh hưởng cảm xúc vẫn có thể xoay hai người chơi cấp tuyển thủ giải đấu như chong chóng, cuối cùng còn kích hoạt nhiệm vụ chính để cứu Bạch Liễu, sau đó cô bé cũng là người đầu tiên tìm thấy được Bạch Liễu, giúp chắn đạn Đường Nhị Đả cho Bạch Liễu ——

—— ngắn gọn mà nói thì Lưu Giai Nghi là một đồng đội cực kỳ giá trị.

Những lời khuyên của cô bé dành cho Bạch Liễu rất khách quan và hiệu quả.

Trước sự ngạc nhiên của Lưu Giai Nghi, Bạch Liễu ngồi xổm xuống nhìn cô bé, đơn giản thừa nhận sai lầm: “Em nói đúng, anh đã không suy nghĩ về nó một cách toàn diện, anh nên trao đổi kế hoạch với em.”

Lưu Giai Nghi ngẩn ra.

Bạch Liễu ngồi xếp bằng trên mặt đất, hạ thấp độ cao để cho Lưu Giai Nghi có thể nhìn hắn, hắn click mở giao diện giải

thích kế hoạch của mình cho Lưu Giai Nghi nghe: “Kế hoạch của anh là như thế này …”

“ … Mục đích chủ yếu của bọn họ là giết anh để mang em đi, nếu là như vậy thì có thể làm như thế này ….”

Lưu Giai Nghi yên lặng nghe xong, dứt khoát phản đối: “Không được, nếu làm như vậy thì anh sẽ phải làm mồi câu, dụ đến 5 người, nguy hiểm quá lớn, nếu lật xe căn bản là chạy không thoát, chắc chắn phải ch3t đó.”

Bạch Liễu khiêm tốn hỏi lại: “Có cách nào có thể hạ thấp nguy hiểm không?”

Cô bé nói xong thì suy nghĩ trong chốc lát, mở bảng hệ thống của mình, lục tung kho vật phẩm hồi lâu, tìm được một lá bài Át Cơ.

“ ….. Đây là lá bài kỹ năng của Hoàng Hậu cho em, xem như dùng để bảo vệ em lúc nguy cấp nhất, chỉ có thể sử dụng trong một trò chơi.” Lưu Giai Nghi chậm rãi giải thích, đưa lá bài poker cho Bạch Liễu, “Theo như kế hoạch của anh thì không chừng vật phẩm này có thể hạ thấp nguy hiểm cho anh.”

Bạch Liễu nhướng mí mắt nhìn quân Át Cơ của Hồng Đào.

“… Giai Nghi, em đây là muốn cho hai chúng ta thành miếng mồi hấp dẫn như nhau.” Bạch Liễu rốt cục dùng hai ngón tay bắt lấy quân bài, khóe miệng hơi cong lên, “Nhưng anh tin tưởng khả năng thoát thân của mồi nhử như em, nó khiến anh có một cảm hứng chiến thuật tốt hơn nhiều.”

“Trong bốn người này có hội viên nào quan hệ rất tốt với em không?” Bạch Liễu tùy tay nhét thẻ bài vào túi quần đứng dậy.

Lưu Giai Nghi ngẩn người: “…. Có, Tề Nhất Phảng, em đã cứu anh ta không dưới một lần.”

“À, vừa nghe nhân viên chế biến giới thiệu quy trình làm việc của nhân viên chế biến, em nhớ rồi, kỹ năng cá nhân của Tề Nhất Phảng rất độc đáo nha, nếu được sử dụng đúng cách thì sẽ rất hữu ích cho công nhân chế biến đó.”

Bạch Liễu đang đứng lên đi về phía trước nghe thấy thế thì dừng chân xoay người, vẻ mặt dịu dàng đến không tưởng: “Thật sao? Vậy em có thể kể thêm cho anh nghe về cậu ta được không?”

Lưu Giai Nghi: “……”

Cô bé bị nụ cười tươi roi rói và vẻ mặt hạnh phúc sung sướng kiểu 【 hi hi, lại có người làm công đưa tới cửa rồi 】 của Bạch Liễu làm ớn lạnh sống lưng.

Em chân thành xin lỗi anh, Tề Nhất Phảng —— Lưu Giai Nghi yên lặng ở trong lòng xin lỗi.

———————————

Tề Nhất Phảng hắt xì, cậu ta xoa xoa mũi, tiếp tục giãy giụa mặc vào bộ đồng phục bảo hộ màu đen, một chân nhảy lên để mang giày vào.

Hai người chơi khác của Hiệp Hội Quốc Vương thì đang mặt mày ủ ê thay quần áo.

Bọn họ chơi trò chơi cấp 3 không nhiều, nhưng vì để học tập tham khảo nên xem qua video cũng không ít, lần đầu tiên gặp được phó bản trò chơi có quy tắc kỳ quái như vậy.

240kg hoa hồng Càn Diệp, lượng công việc này mà là trò chơi gì chứ, căn bản chính là làm công thì đúng hơn!

“Anh Tề, với khối lượng công việc như này thì chúng ta rất khó tiếp tục thăng chức.” Hai người chơi khác của Vương hội nói, “Ba người chúng ta mỗi ngày là 720kg hồng khô, cần sàng lọc, phơi nắng, sấy khô và pha chế, sao mà đủ thời gian chứ.”

Tề Nhất Phảng đã mặc xong quần áo vỗ vỗ lên bộ trang phục khiến cậu ta không thoải mái lắm, nhớ lại một chút mấy thao tác quan trọng để làm việc mà cậu ta vừa thấy ở khu vực ngoài trời.

…… sàng lọc thân cây, phơi nắng, sấy khô cùng chế biến……

Sau khi lướt qua những thao tác này trong đầu, Tề Nhất Phảng không hề hoảng hốt chút nào, cậu ta thản nhiên vỗ vai hai người chơi đang lo lắng, giơ ngón tay cái lên, nở một nụ cười tự tin rạng rỡ:

“Hái hoa hồng thì tôi chịu, nhưng còn mấy quy trình công việc này thì toàn bộ có thể giao cho tôi!”

Hai người chơi Hiệp Hội Quốc Vương liếc nhau, đột nhiên chợt nghĩ đến kỹ năng của Tề Nhất Phảng.

Được nha!

Kỹ năng của Tề Nhất Phảng cực kỳ hữu dụng để làm việc này!

Cậu ta là 【 Quan sát viên khí tượng 】!

Đường Nhị Đả buộc chặt cổ áo trang phục bảo hộ, phía dưới hở hẳn một đoạn cổ chân, gã có chút không được tự nhiên nhúc nhích, cổ áo và khóa kéo eo của trang phục bảo hộ chật ních, nhỏ xíu so với gã.

Công nhân nhà máy dẫn gã đến đây có chút đau đầu, gãi gãi đầu: “Đây là bộ đồng phục lớn nhất rồi đó, anh chờ tôi chút, tôi tìm xem có bộ nào khác nữa hay không.”

“Anh cao quá đi……” Công nhân nhà máy quét ánh mắt vi diệu nhìn cánh tay căng chặt của Đường Nhị Đả dưới lớp áo bảo vệ, “Cơ bắp cũng to ghê …”

Công nhân mới tới này, coi bộ chăm chỉ rèn luyện lắm nha..

Đường Nhị Đả phớt lờ ánh mắt hâm mộ của công nhân nhà máy, cởi bộ đồ bảo hộ, thái độ rất lịch sự trả lại anh ta: "Làm phiền anh rồi."

"Vạm vỡ cũng tốt đấy." Công nhân nhà máy cười nhận lại bộ đồ, "Làm công nhân chế biến phải hao phí rất nhiều thể lực, cứ làm tốt đi, từ công nhân chế biến thăng chức lên công nhân nhà máy là được làm công nhân chính thức rồi, lúc đó không dễ bị sa thải đâu."

Lúc công nhân nhà máy muốn xoay người rời đi thì Đường Nhị Đả nãy giờ vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng, "Tôi muốn hỏi chút, tất cả công nhân chế biến làm việc chung với nhau à?"

Công nhân nhà máy sửng sốt: "Không có, khu vực ngoài trời trong nhà máy xử lý hoa hồng Càn Diệp chia làm 4 hướng đông tây nam bắc, sân phơi nắng rất rộng, gần ruộng hoa cũng có thể phơi nắng nhưng phải canh chừng cẩn thận, không thôi sẽ bị lưu dân trộm đi, cho nên tốt nhất là phơi trong nhà máy."

"Bất quá các anh là công nhân mới tới, không có cách nào giành được vị trí phơi nắng trong nhà máy đâu." công nhân nhà máy lắc đầu, "Đám người công nhân chế biến cũ sẽ chèn ép các anh, các anh chỉ có thể phơi nắng bên ngoài nhà máy thôi."

"Có nơi nào mà tất cả các công nhân chế biến đều làm việc chung với nhau không?" Đường Nhị Đả hỏi.

Công nhân nhà máy nghĩ nghĩ: “Có, sau khi phơi nắng xong thì phải tập trung lại phía bắc nhà máy để cân số lượng.”

“À đúng rồi, nhắc anh một câu.” Công nhân nhà máy cầm quần áo Đường Nhị Đả trở về sực nhớ đến chuyện gì nói thêm: “Lúc phơi nắng hoa hồng thì chú ý thời tiết một chút, nếu trời mưa thì xem như các anh xui xẻo, hoa hồng Càn Diệp không phơi nắng được sẽ mốc meo, nếu hoa hồng mốc meo thì nhà máy sẽ trừng phạt công nhân làm lãng phí hoa hồng đó.”

- ——oOo—

Chương 180

Bên ruộng hoa hồng.

Hàng trăm kg hoa hồng thu được nằm chất đống như một ngọn đồi bên cạnh cánh đồng hoa. Tề Nhất Phảng đứng trước cánh đồng hoa hồng, cậu ta lấy ra một tấm biển chỉ dẫn lắc lư trái phải theo gió và giơ nó lên ngay ngọn núi hoa hồng, nhắm mắt hít một hơi thật sâu.

"… Độ ẩm tương đối của không khí là 78%, nhiệt độ là 26 độ C, trời mây đến nhiều mây, không có gió nhẹ liên tục, hướng gió bắc cấp 1 …"

Tề Nhất Phảng đột nhiên mở mắt, cậu ta dùng ngón tay cái vuốt bảng chỉ dẫn bằng gỗ, giọng nói trầm tĩnh: "Hôm nay bắt đầu dự báo thời tiết ban ngày."

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Tề Nhất Phảng sử dụng kỹ năng (phát sóng thời tiết) 】

【 Phạm vi sử dụng kỹ năng: Một khu vực hình tròn với bán kính cục bộ là 10 mét 】

【 Hiệu quả sử dụng kỹ năng: Nó có thể dự đoán thời tiết và kiểm soát hướng gió, sức gió, nắng mưa và các đặc điểm thời tiết có thể có trong một phạm vi nhất định.】

【 Nhắc nhở thân thiện: Kỹ năng này sẽ khiến thể lực và giá trị tinh thần của người chơi suy giảm ở một mức độ nhất định. Người chơi có chắc chắn sử dụng kỹ năng này không?? 】

【 Xác định. 】

Bảng chỉ dẫn bằng gỗ trên tay Tề Nhất Phảng rơi xuống cùng với âm thanh thông báo của hệ thống, nó bắt đầu lắc lư nhanh chóng qua trái và phải, trong khi đó các thanh thể chất và tinh thần trên bảng điều khiển cá nhân của Tề Nhất Phảng cũng bắt đầu giảm xuống.

Tề Nhất Phảng thở ra một hơi, bắt đầu trầm giọng thông báo:

"… Trong ngày hôm nay, cục bộ xuất hiện một cơn lốc xoáy nhẹ với sức gió khoảng 2g, gió lốc cường độ thấp … Kế tiếp là trời nắng liên tục 12 tiếng, ban đêm sức gió nhỏ, nhiều mây…"

Cánh quạt thời tiết trong tay cậu ta bắt đầu xoay theo giọng nói, từ xoay trái phải đến xoay tròn không ngừng.

Một cơn gió lạnh thổi qua, vùng đất nhỏ bên cạnh cánh đồng hoa bắt đầu quay cuồng, nó lượn đi lượn lại quanh những đồi hoa hồng chất đống, những bông hồng nặng khoảng 2g bay lơ lửng trên bầu trời theo vòng quay nhẹ nhàng của gió, các tạp chất nhẹ bị thổi bay, trong khi các tạp chất nặng hơn vẫn còn trên mặt đất.

Cơn lốc xoáy ma thuật với các thông số trọng lượng được thiết lập giống như một chiếc máy ly tâm có độ chính xác cao, giúp tách hoa hồng và những thứ khác một cách hoàn hảo.

Phải mất một ngày một đêm để hái ra những bông hồng Càn Diệp tươi. Lần này, chỉ mất mười phút để sàng lọc chúng sạch sẽ tinh khiết và chất sẵn thành từng đống. Cơn lốc xoáy nhẹ nhanh chóng biến mất, ánh nắng tràn xuống ngay lập tức, những hạt sương trên cánh hoa tỏa sáng rực rỡ.

Tề Nhất Phảng thu hồi chong chóng đo chiều gió, nhìn đống hoa hồng Càn Diệp trước mặt đã bước vào giai đoạn 【 phơi nắng, vỗ vỗ đám váng cỏ bị thổi bay dính đầy khắp người, hài lòng quay đầu lại, mỉm cười với hai người kia.

“Mọi thứ đã được xử lý xong, sáng mai là chúng ta có thể tiến vào giai đoạn thứ hai.”

_____

Quảng trường ngoài trời Nhà máy Hoa Hồng.

Có một hàng dài các dụng cụ bên cạnh một thiết bị sàng lưới hoàn toàn tự động.

Đây là thiết bị máy móc hiện đại tương đối hiếm có trong nhà máy sản xuất hoa hồng, chỉ mất vài phút sàng lọc là đổ hoa hồng vào, sau khi phân loại là có thể thu được hoa hồng Càn Diệp sạch.

Tuy nhiên, vì nhà máy sản xuất hoa hồng chủ yếu tập trung vào các nhãn hiệu nước hoa chống công nghiệp được tinh chế thủ công nên loại công cụ như vậy không nhiều lắm, đã bị các công nhân cũ chiếm giữ và coi như đặc quyền của họ.

Trước đó nhóm Tề Nhất Phảng cũng định xếp hàng ở đây để sử dụng dụng cụ này sàng lọc hoa hồng, nhưng đã bị một vài công nhân chế biến cũ lớn tiếng đuổi đi, mắng họ chỉ mới được thăng chức mà đã lười biếng như vậy, không cố gắng làm việc mà chỉ toàn tính toán thủ đoạn lươn lẹo sử dụng máy móc, cút hết dùm cái!

Tuy rằng bọn Tề Nhất Phảng không sợ đám công nhân này, nhưng suy nghĩ đến chuyện trong trò chơi tốt nhất là không nên gây chuyện với NPC, hơn nữa bọn họ cũng có cách xử lý công việc —— chính là dùng kỹ năng của Tề Nhất Phảng.

Trong một trò chơi mà giá trị tinh thần không thể phục hồi chủ động, sử dụng các kỹ năng tiêu hao giá trị tinh thần để hoàn thành nhiệm vụ không phải là một lựa chọn tốt, nhưng Tề Nhất Phảng không muốn gây ra quá nhiều phiền phức, mục đích chính của họ là cứu Phù Thủy Nhỏ, vì vậy cuối cùng cậu ta cũng đưa hai người kia bỏ đi trong sự tức giận.

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi rõ rệt.

Lúc Đường Nhị Đả cao to vạm vỡ vừa bước vào hàng đợi thì đám công nhân chế biến cũ bắt đầu chú ý la ó:

“Tên người mới này sao không biết điều vậy chứ?! Hả?! Cứ phải giành dụng cụ của người cũ chúng tôi à! Tự mình kiếm cách khác mà làm đi chứ!”

“Đúng rồi, không thể hiểu nổi, mới vừa nhận việc đã muốn lười biếng sử dụng máy móc, không dạy dỗ thì sau này cái gì cũng không biết, rồi sẽ bị xuống chức đấy, chúng tôi cũng vì muốn tốt cho anh thôi.”

Ánh mắt Đường Nhị Đả nặng nề lướt qua đám công nhân đang mắng mỏ gã.

Gã không trực tiếp mở miệng nhưng thân hình gã to cao, tay chân vừa dài vừa cứng rắn vạm vỡ, bộ đồng phục bảo hộ vốn rộng thùng thình khoác lên người gã như thể áo khoác thể dục vậy, nhìn là biết không dễ đụng vào, gã lại đứng từ trên cao liếc mắt nhìn xuống có cảm giác rất hung dữ.

Đám công nhân bị gã liếc mắt thì im thin thít, không dám nói gì nữa, chỉ dám nhỏ giọng thì thầm.

Nhưng vừa nhìn thấy Đường Nhị Đả chuẩn bị sử dụng dụng cụ, một lão công nhân liền trực tiếp chen ngang hàng của Đường Nhị Đả, còn nhìn về phía Đường Nhị Đả rất khiêu khích, sau đó vỗ tay ra hiệu cho đám người đang xếp hàng sau Đường Nhị Đả cũng chen ngang lên.

Người này rõ ràng muốn ra oai phủ đầu Đường Nhị Đả, không cho người mới như Đường Nhị Đả sử dụng dụng cụ.

Mới tới mà có thể dùng dụng cụ thì chẳng phải là hiệu suất của bọn họ sẽ càng cao hơn sao?

Nhà máy Hoa Hồng vốn đã có tỉ lệ đào thải cao rồi, nếu không chèn ép mấy người mới tới thì bọn công nhân cũ như họ muốn thăng chức lên càng khó!

Muốn cho những người mới đến biết những quy tắc bất thành văn thì hãy sử dụng những quy tắc bất thành văn này để siết chặt không gian sống của họ, vắt kiệt thành quả lao động của họ và tạo điều kiện thăng tiến cho chính mình —— đây là ý nghĩ thông thường của tất cả các công nhân cũ.

Mặc dù ý nghĩ và cách làm của họ không khác gì việc cắt đứt đường sống của người công nhân mới và tống họ vào chỗ ch3t, nhưng những công nhân cũ không quan tâm đến điều này.

Bọn họ thậm chí hy vọng rằng càng nhiều công nhân mới ch3t càng tốt, để không ai có thể thay thế và sa thải họ.

Tề Nhất Phảng cũng đụng phải loại chuyện này mới bất đắc dĩ rời đi —— bọn họ vẫn chưa thăm dò được kịch bản cụ thể của trò chơi cấp 3 này cho nên không thể tùy tiện chọc giận một đám NPC được.

Nhưng Đường Nhị Đả thì chẳng sợ đắc tội NPC.

Thực lực của gã đã đủ để gã muốn làm gì thì làm trong trò chơi cấp 3 rồi, cho dù sau này Đường Nhị Đả hấp dẫn giá trị thù hận khiến cả đám công nhân biến thành quái vật đuổi giết gã, thì gã cũng nắm chắc được sẽ giết hết bọn chúng.

Vì thế Đường Nhị Đả chuyển bao tải đựng hoa hồng sang tay trái, vẻ mặt lạnh lẽo phẩy tay phải một cái, trong tay đột nhiên

xuất hiện một khẩu súng lục màu bạc.

Khẩu súng nặng nề rơi xuống, bị Đường Nhị Đả móc nhẹ vào ngón trỏ xoay người, sau đó giơ lên, nhắm súng vào sau đầu của lão nhân viên vừa chen lên trước gã.

“Tôi không ngại giết người trước khi làm việc đâu.” Giọng điệu gã bình tĩnh lạnh nhạt, “Công việc trước đây của tôi là gi3t ch3t đám người tệ hại, lão cảm thấy hiện tại mình đủ tệ chưa?”

Lão công nhân vốn đang đắc ý nghe tiếng súng lên đạn thì run như cầy sấy, sắc mặt lão ta trắng bệch, nghiến răng nghiến lợi tránh ra.

Đường Nhị Đả cầm theo bao tải bước tới như không có chuyện gì xảy ra, đổ hoa hồng vào thiết bị sàng lọc rồi lấy hoa hồng đã lọc bỏ vào bao, khoác bao lên vai bước ra ngoài.

Mấy lão công nhân già cản trở Đường Nhị Đả lúc nãy nhìn vẻ mặt gã rồi cun cút chừa ra một con đường.

“Quỷ mới tới này làm gì hung dữ vậy chứ!” Lão công nhân mới bị Đường Nhị Đả chĩa súng vào đầu thấy gã đã đi xa lắm rồi mới hùng hùng hổ hổ chửi, “Chỉ biết giành dụng cụ của chúng ta chứ chẳng biết làm việc gì, hai đứa còn lại vẫn chưa sàng lọc nữa kìa!”

“Sắp trưa tới nơi rồi, cũng không biết là chạy đi đâu, nếu không tiến hành phơi nắng thì ngày mai đi cân giao không đủ kg hoa hồng.” Tên công nhân vẻ mặt vui sướng khi thấy người

gặp họa, “Thì chắc chắn là hai đứa kia sẽ bị giáng cấp xuống làm công nhân hái hoa.”

_____

Bên trong nhà máy bỏ hoang.

Bạch Liễu đang đứng trên một chiếc container vận chuyển rỉ sét, xung quanh là một nhóm lưu dân đã hồi phục ý thức.

Những lưu dân vừa được nước hoa của Bạch Liễu làm cho tỉnh táo ngoan ngoãn ngồi trên sàn nhà bẩn thỉu xung quanh thùng chứa. Tất cả đều nhìn lên Bạch Liễu đứng phía trên, dùng ánh mắt nóng bỏng và tràn trề hy vọng nhìn vị cứu tinh của mình.

“Tin rằng tất cả các bạn đều đã biết ngài Bạch Liễu.” Lưu dân dẫn đầu đêm qua cũng đang đứng trên container, ông ta đứng sau cách Bạch Liễu nửa bước một cách kính cẩn nửa bước, giới thiệu hắn với những người bên dưới với ánh mắt rạng ngời. “Nước hoa hồng mà các vị nhận được lần này là do ngài Bạch Liễu làm việc trong nhà máy kiếm được và phân phát miễn phí cho chúng ta!”

Nhóm lưu dân ở dưới ồ lên xôn xao hẳn lên, nhưng rất mau đã im lặng lại sau cái phất tay ra hiệu của người lưu dân đứng trên.

“Được rồi, được rồi, các vị tạm thời đừng phấn khích, ngài Bạch Liễu sẽ đem đến cho chúng ta nhiều tin tốt nữa.” Người

lưu dân này vui vẻ khom lưng mời Bạch Liễu, “Bây giờ mời ngài Bạch Liễu nói vài lời với chúng tôi!”

Bạch Liễu thong thả ung dung tiến lên, tiếng nói của hắn không lớn nhưng vì nhóm lưu dân phía dưới im lặng giữ trật tự, nên giọng nói của hắn lại có vẻ vang vọng rất rõ ràng trong nhà máy bỏ hoang này.

“Từ tận đáy lòng, tôi muốn giúp mọi người miễn phí.” Bạch Liễu lấy một lọ nước hoa mới từ trong túi ra, ánh mắt bình tĩnh và giọng điệu chân thành, “Nhưng tôi chỉ có một mình, sức lực thực sự là quá hạn chế, vả lại tôi cũng chỉ là một công nhân chế biến cấp thấp trong nhà máy, được trả lương đúng hạn mỗi ngày mà thôi.”

“Hiện tại tôi chỉ có thể kiếm được tối đa 3 bình nước hoa cấp thấp mỗi ngày, một chai nước hoa cấp thấp có thể lưu hương đến bốn giờ, dựa theo trọng lượng của bình nước hoa này chia cho mỗi người thì không thể giữ cho nhiều người tỉnh táo được lâu, nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ không thể giúp các vị trong thời gian dài được.”

Lời nói của Bạch Liễu làm ánh mắt của nhóm lưu dân ngồi phía dưới thùng hàng ảm đạm buồn bã hẳn.

Nhưng bọn họ cũng không trách móc Bạch Liễu tại sao không giúp đỡ bọn họ.

Sau một thời gian dài chịu sự tra tấn và dằn vặt, Bạch Liễu giống như một vị thần xuất hiện, ban cho họ sự giúp đỡ hoàn toàn vô điều kiện, dù sự giúp đỡ này chỉ là ngắn hạn nhưng nó có thể khiến họ trở lại hình dạng con người và tồn tại trong

một thời gian. Không cần phải đắm chìm trong sự mê hoặc của nước hoa hoa hồng, cùng với sự ngứa ngáy của những xúc tu bất tận trên xương đã khiến họ rất cảm kích.

Họ đã không duy trì hình dạng của một con người đã quá lâu rồi nên họ không thể phân biệt được là người hay quái vật. Ngay cả khi họ đang ngồi trên mặt đất đúng cách, họ vẫn muốn quỳ xuống và bò đi như quái vật.

“Nhưng chỉ cần các vị sẵn lòng giúp đỡ tôi thì tôi cũng sẽ trợ giúp các vị vô thời hạn.” Lời nói của Bạch Liễu vừa thay đổi thì những lưu dân đang cúi đầu lại ngẩng phắt lên, nhìn hắn vừa lo lắng vừa háo hức..

Bạch Liễu không nhanh không chậm nói tiếp: “Sức lực của tôi là có hạn, nhưng nếu các vị có thể giúp tôi hoàn thành nhiều công việc hơn trong nhà máy, lấy thêm nước hoa, phân phát cho nhiều lưu dân để họ được thức tỉnh, thì tôi hứa rằng mỗi chai nước hoa mà các vị giúp tôi sản xuất sẽ được dùng để giúp đỡ nhiều lưu dân hơn, để họ tham gia vào nhóm của chúng ta cho đến khi tôi trở thành giám đốc nhà máy ”.

“Khi tôi có được công thức nước hoa hồng và trở thành giám đốc nhà máy.” Bạch Liễu nghiêm túc nói, “Tôi cam kết rằng mỗi chai nước hoa hoa hồng sản xuất từ nhà máy đến tay mọi người là miễn phí và luôn luôn miễn phí”.

Đây rõ ràng là một đề nghị rất hấp dẫn.

Những lưu dân bên dưới không khỏi nuốt nước bọt, nhưng trên khuôn mặt họ vừa mừng vừa sợ —— một lời hứa đã quá quen thuộc với họ.

Năm đó, khi nước hoa hồng tràn lan, các nhà sản xuất cũng dùng những biểu ngữ ngọt ngào như thế để dụ họ c4n vào miếng mồi ngon, nhưng sau đó thì sao?

Những nhà sản xuất nói rằng họ sẽ phân phối nước hoa hồng miễn phí cho họ bây giờ chỉ ước gì bán được một chai nước hoa với giá cao ngất trời!

Bọn họ nhìn Bạch Liễu thản nhiên đứng trên thùng đựng hàng sự nghi ngờ, sợ hãi, lo lắng và nước mắt lưng tròng, chẳng khác gì nhìn đống rơm cuối cùng trong đầm lầy tối tăm, họ không biết là người này đang lừa bọn họ, hay là quẳng họ rơi vào vũng lầy lớn hơn, sâu hơn, không thể thoát khỏi.

Nhưng có ích lợi gì đâu chứ? Ngoài việc tin rằng Bạch Liễu sẽ là một giám đốc nhà máy tốt, họ không còn lựa chọn nào khác.

Khi nước hoa hồng được họ chấp nhận và lạm dụng một cách vô thức, thì cái kết là số phận đã cam chịu rồi, họ chỉ có thể chọn cách chấp nhận cái kết này, hoặc thoát khỏi cái kết này bằng cái ch3t.

Một lúc lâu sau, có người khẽ nâng bàn tay run rẩy đã khô héo không còn xương cốt, trầm giọng hỏi: "… Ngài Bạch Liễu, ngài thật sự có thể trở thành một giám đốc nhà máy tốt sao?"

Người đặt câu hỏi là một người phụ nữ với thân hình thối rữa đã phân nửa, khuôn mặt chỉ có cái trán khô héo, trên tay đang ôm một đứa bé với đôi chân khô héo trông mới vài tháng tuổi.

Đứa bé bé bỏng nằm cuộn tròn trong lòng nguc mẹ, mut lấy ngón tay cái sắp héo úa, trong đôi mắt đen tròn trong veo là hai bông hồng già héo úa màu đen khác hẳn với tuổi của đứa bé nhỏ này.

Cô nhìn Bạch Liễu với đôi mắt đẫm lệ có đóa hoa hồng sắp héo úa, giọng nói nghẹn ngào: "… Nếu trở thành giám đốc nhà máy, ngài vẫn luôn là người tốt bụng sẵn lòng giúp đỡ chúng tôi không?"

"Không." Bạch Liễu thẳng thừng đáp: "Rất có thể là không. Tôi chỉ nói điều này để lừa các vị làm việc cho tôi, giống như giám đốc nhà máy trước đây đã quảng cáo nước hoa hoa hồng vậy thôi."

Sau một lúc im lặng, lời nói của Bạch Liễu rơi vào ánh mắt kinh ngạc của nhóm lưu dân bên dưới, giống như giọt nước bắn vào chảo dầu đang sôi.

Những lưu dân nắm chặt tay đứng lên, lồng nguc phập phồng kịch liệt, hung hăng nhìn chằm chằm Bạch Liễu, ánh mắt vốn dĩ ẩn chứa một tia hy vọng mờ mịt trở nên tức giận, có người cúi đầu tê dại, tựa hồ như đã biết trước kết quả như thế này.

Người mẹ trẻ vừa hỏi Bạch Liễu yếu ớt hạ tay xuống, cô ta che mặt và bắt đầu nhỏ giọng khóc, trong miệng như thể đang gọi tên đứa trẻ.

Nhưng trong số đó, vẫn không có ai xông lên tấn công Bạch Liễu.

—— Bởi vì cho dù Bạch Liễu lộ ra ý đồ xấu của mình thẳng thừng như vậy, Bạch Liễu cũng là hy vọng cuối cùng của bọn họ, cũng giống như tuyệt vọng của bọn họ.

Chỉ cần có thể thoát khỏi cơn nghiện nước hoa hoa hồng một thời gian ngắn, những lưu dân bất lực chỉ có thể bị những kẻ nắm vững ngọn nguồn cu0ng bức và buộc phải rơi vào một địa ngục sâu hơn.

Đôi mắt của Bạch Liễu lướt qua những khuôn mặt xuất hiện nhiều cảm xúc khác nhau của những lưu dân bên dưới.

Lẽ ra hắn có thể dùng lý do vừa rồi để lừa gạt những người lưu dân tuyệt vọng này.

Bạn thấy đấy, ngay cả khi bây giờ hắn nói với họ rằng hắn đang nói dối họ thì họ cũng sẽ tự lừa dối mình mà làm việc miễn phí cho hắn ta, chỉ vì một mùi hương mờ mịt ảo tưởng.

Chừng nào nước hoa còn tồn tại thì cái vòng luẩn quẩn này cũng phải tồn tại, khi những người bình thường bắt đầu hy vọng rằng suy nghĩ 【 người tốt sẽ trở thành giám đốc nhà máy 】 sẽ khiến mọi người hài lòng, điều này tự nó có nghĩa là không có cách nào để những thứ khác kìm hãm cái ác ——

——Nếu đạo đức được dùng để kìm hãm lợi ích, thì lợi ích sẽ chỉ được trình bày dưới hình thức đạo đức.

Nhưng Bạch Liễu không thích nước hoa, hắn thích tiền, thế giới này đối với hắn chẳng có ý nghĩa gì, cho dù hắn có dựa vào những lưu dân này để lấy thêm nước hoa, thì nó cũng chỉ

tượng trưng cho cảm giác thượng đẳng nhìn xuống trên bình diện tinh thần.

Bạch Liễu không có cảm giác gì về loại 【ưu việt】này cả.

Hắn chỉ thích một thế giới nơi đồng tiền quyết định tất cả, vì vậy hắn muốn chấm dứt sự tồn tại của thế giới này.

“Các vị không thể mong đợi tôi là người tốt, tôi cũng không phải là người đặc biệt tốt, hoặc có thể nói, chỉ cần nước hoa hoa hồng còn tồn tại thì ai làm giám đốc nhà máy cũng đều không phải là người tốt.”

Bạch Liễu cụp mắt nhìn nhóm lưu dân bên dưới, giọng điệu vẫn như cũ thản nhiên, “Nhưng nếu tôi nói, hãy để tôi làm giám đốc nhà máy, tôi sẽ có cách làm cho nước hoa hoa hồng biến mất, để không một ai trong số các vị tiếp tục khô héo nữa, thì các vị có sẵn lòng giúp tôi không?”

Nhóm lưu dân dưới sân khấu chậm rãi ngẩng đầu lên, không thể tin được, khuôn mặt không cảm xúc của Bạch Liễu hiện lên trong tròng mắt được cấy hoa hồng.

“Các vị giúp tôi trở thành giám đốc nhà máy, ngược lại tôi sẽ giúp các vị chấm dứt số phận khô héo.” Bạch Liễu nói, “Đây không phải là trợ giúp miễn phí, mà là một giao dịch tương đương, các vị có làm không?

Người mẹ trẻ đứng lên đầu tiên với đôi mắt ngấn lệ, bế đứa trẻ lên nói năng có chút lộn xộn, “Thật sao? Bạch Liễu tiên sinh,

ngài thật sự có cách chấm dứt sự khô héo của chúng tôi, chấm dứt sự khô héo của con tôi sao?!”

Bạch Liễu nở nụ cười, cánh hoa hồng thứ sáu trong mắt phải nở rộ, vết nứt trên viền hốc mắt sâu đến thấu xương: “Nếu không làm được thì tôi cũng héo. “

“Tôi sẽ đem gần hết số nước hoa mà tôi có cho các vị, nhưng nếu không tìm được phương pháp giảm bớt thì tôi sẽ là người khô héo đầu tiên, vậy các vị có sẵn lòng tin tưởng tôi không?” “

Một khoảng lặng ngắn, yên tĩnh đến độ có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Người mẹ ôm chặt đứa nhỏ, cúi đầu, run run môi kêu lên: “Cám ơn ngài, cám ơn ngài!!”

Sự phấn khích không thể giải thích được bùng lên trong nhà máy bỏ hoang.

Nhóm lưu dân tung hô vang trời, những bông hồng trong mắt họ như ngọn lửa sắp tắt lại bùng cháy yếu ớt nhưng kiên quyết.

- ——oOo—

Chương 181

Cạnh cánh đồng hoa hồng.

Lưu Giai Nghi vừa thu thập một đống lớn hoa hồng Càn Diệp thở hổn hà hổn hển, cô bé mệt mỏi đến mức ngồi phịch trên mặt đất uống thuốc phục hồi thể lực.

Hoa hồng rác rưởi này, không cách nào nhét vào vật phẩm không gian! Chỉ có thể vận chuyển thủ công!

Cô bé mất ba giờ mới thu thập đủ 720 kg hoa hồng Càn Diệp —— ngoại trừ nhiệm vụ trong hai ngày của họ là 480 kg hoa hồng Càn Diệp, 240 kg còn lại có thể dùng để đổi lấy bốn lọ nước hoa trung cấp.

Lưu Giai Nghi vừa kiểm tra phiếu lương, nước hoa hoa hồng trung cấp là loại nước hoa có nồng độ từ 50 ~ 80%, có thể lưu hương trong 12 giờ, tăng gấp ba lần thời gian lưu hương!

Nếu bọn họ có thể đổi được nhiều loại nước hoa tầm trung như vậy thì sẽ khiến nhiều lưu dân tỉnh táo và tham gia với họ hơn.

Nhưng tiền đề là họ có thể xử lý thuận lợi một số lượng lớn hoa hồng Càn Diệp như vậy.

Lưu Giai Nghi uống thuốc phục hồi thể lực xong thì lau miệng đứng dậy, quay người lại, phía sau cô bé có rất nhiều lưu dân đang đứng.

Bạch Liễu đứng trước mặt nhóm lưu dân này này, họ xấu hổ nép vào phía sau Bạch Liễu, hơi cúi đầu thận trọng gật đầu chào Lưu Giai Nghi.

Nhóm lưu dân tự nhiên có cảm giác kính sợ đối với Lưu Giai Nghi đang làm việc trong nhà máy hoa hồng, ngay cả khi cô bé chỉ là một đứa trẻ.

“Đây là những lưu dân anh tìm được có hiểu biết công việc chế biến.” Bạch Liễu xoay người để lộ những lưu dân phía sau hắn, “Một số người trong số họ từng là công nhân chế biến đã làm việc trong nhà máy hoa hồng nhưng bị sa thải và bị đuổi ra ngoài.”

Dưới ánh mắt của Bạch Liễu, những lưu dân co rúm người phía sau hắn thu hết can đảm, đi lên phía trước, ngồi xổm xuống bắt đầu xử lý đám hoa hồng trên mặt đất.

Những người này tay chân nhanh nhẹn, tốc độ làm việc rất nhanh, một khi vào trạng thái làm việc sẽ toàn tâm toàn ý, lúc đầu có chút ngại ngùng tránh Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi một chút, sau dần dần thoải mái hơn.

Dưới sự phân loại nhanh chóng của họ, những ngọn đồi hoa hồng dần dần cao bắt đầu thích hợp để phơi nắng.

Những công nhân bị sa thải này đã trải qua quá trình đào tạo và mài giũa công việc cường độ cao không thể so sánh với những người mới như Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi. Họ không thể dựa vào việc săn lưu dân để cướp hoa hồng thăng chức mà là thuần túy dựa vào hiệu suất công việc để thăng chứ, vì vậy tốc độ làm thủ công của họ diễn ra rất nhanh, một số nhân viên xử lý có tay nghề cao thì tốc độ cũng tương đương như máy móc.

Lúc đầu Lưu Giai Nghi định tham gia sàng lọc với bọn họ để làm việc cùng nhau, sau đó cô bé nhận thấy rằng mình sẽ chỉ khiến những lưu dân này rụt rè sau khi tham gia, vì sợ rằng bàn tay bẩn của mình sẽ chạm vào cô bé, ngược lại còn làm gián đoạn nhịp làm việc của chính họ, thế là Lưu Giai Nghi không thể không rời khỏi đó.

Mà Bạch Liễu sau khi dẫn nhóm người này về thì liền ngồi ở một chỗ xa xa hoa hồng nhàn nhã nghỉ ngơi, cũng không có ý đồ muốn làm việc gì cả.

Khi Lưu Gia Nghi nhìn thấy Bạch Liễu như vậy cũng không chế nhạo hắn lười biếng, mà tâm tình cảm thấy phức tạp, muốn thở dài một hơi.

Bạch Liễu đưa hầu hết nước hoa cho lưu dân và cô bé sử dụng, hắn thực sự cần tránh xa sự ô nhiễm của hoa hồng Càn Diệp để giá trị tinh thần của mình không bị sụt giảm quá nhanh, nhưng tương ứng với việc trong phó bản này chỉ có thể dùng nước hoa để phục hồi giá trị tinh thần, thì Bạch Liễu có giá trị tinh thần thấp nhất sẽ chịu rủi ro cao nhất.

Mặc dù bản thân hắn dường như chẳng buồn quan tâm đến nó lắm.

Sau khi hoa hồng được phân loại, những người lưu dân này đưa Bạch Liễu đến một chỗ k1n đáo nhưng ánh sáng đầy đủ mà họ thường phơi hoa hồng, trải hoa hồng ngay ngắn rồi gật đầu với bọn Bạch Liễu và nói rằng nếu hôm sau vẫn cần bọn họ thì bọn họ sẽ quay lại đây, sau đó rời đi.

Rốt cuộc, ở gần với hoa hồng một thời gian lâu cũng sẽ khiến nước hoa mất tác dụng nhanh hơn.

“Phơi nắng phải mất mười hai tiếng ban ngày và mười hai tiếng ban đêm dưới trăng.” Lưu Gia Linh liếc nhìn thời gian, “Chúng ta sau khi phơi khô sẽ phải đợi đến trưa ngày hôm sau, hẳn là sẽ khác thời gian cân với những người khác.”

“Nhưng em đoán là bọn họ sẽ chờ anh.”

Cô bé ngước nhìn Bạch Liễu nói: “Vậy lúc đó anh định làm gì?”

“Để bọn họ bắt được anh.” Bạch Liễu cười nói, “nhưng lại luyến tiếc giết ta.”

Trưa ngày hôm sau, lối vào cổng bắc của cánh đồng hoa hồng, chỗ cân nặng.

Nhóm của Tề Nhất Phảng đã cân xong, cả đám đang khoanh tay đứng bên cạnh điểm cân, Đường Nhị Đả dựa vào cửa ra vào với một cái bao tải to, dường như gã trắng đêm không ngủ, mắt còn có quầng thâm, nhưng tinh thần thoạt nhìn rất tốt.

Hoa hồng Càn Diệp của Đường Nhị Đả vẫn đang được cân, nhưng khuôn mặt của người công nhân chế biến đã tạ hơi cứng lại.

Để khống chế sai số, một lần cân 5kg hoa hồng, một đống hoa hồng Càn Diệp đã được cân đã chất thành đống dưới chân công nhân cân.

“715kg, 720kg, 735kg …” Người công nhân chế biến hít một hơi thật sâu nhìn Đường Nhị Đả, “Anh có chắc là cần cân nhiều như vậy cùng một lúc không?! Nếu không thể hoàn thành quá trình phơi nắng và sấy khô tiếp theo thì sẽ lãng phí rất nhiều hoa hồng bị mốc, anh sẽ bị phạt đấy! “

Đường Nhị Đả đưa bao tải cuối cùng cho nhân viên cân, giọng điệu không nóng không lạnh: “Không lãng phí đâu, cứ cân đi.”

Vẻ mặt của Tế Nhất Phảng rất phức tạp còn có chút ghen tị —— ba người họ thêm cả sử dụng kỹ năng của mình mà vẫn kém hơn Đường Nhị Đả 100kg …

Người này rốt cuộc là làm công việc gì ngoài đời thế? Có phải là đang trồng hoa hồng chuyên nghiệp không vậy? Tại sao lại chuyên nghiệp thế chứ?

Chờ sau khi Đường Nhị Đả cân xong, người xử lý cân cũng tiến hành cân hoa hồng của một số các công nhân khác thu gom, sau khi các công nhân khác cân xong hoa hồng đã phơi nắng, họ vào xưởng và nhanh chóng bước vào bước tiếp theo là sấy khô và quy trình làm khô.

Chỉ còn đám người Tề Nhất Phảng và Đường Nhị Đả, đúng như Lưu Giai Nghi nói, mặc dù họ đã hoàn thành cân từ rất sớm, nhưng tất cả đều ở lại bên cạnh không rời đi.

Bọn họ chăm chú nhìn cánh đồng hoa hồng, hiển nhiên là đang đợi Bạch Liễu mãi chưa đến cân.

Mặt trời đang di chuyển về hướng Tây, đã một giờ trưa và cái nắng chói chang nhất trong tháng 5. Hầu hết công nhân đã cân xong và đi làm.

Và người xử lý phụ trách cân nặng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng thu dọn đồ đạc rời đi, lúc này có hai người một lớn một nhỏ kéo chiếc xe hàng chất đầy bao tải đi tới.

Sóng nhiệt của ánh nắng trực tiếp khiến bóng dáng của họ trên mặt đất biến dạng, lúc ẩn lúc hiện, nhưng nó vẫn thu hút sự chú ý của mọi người.

Tề Nhất Phảng buông hai tay ôm nguc xuống, cầm lấy bảng hiệu phương hướng trong tay.

Đường Nhị Đả đứng thẳng dậy, ánh mắt có chút mệt mỏi chuyển sang cô đọng và sắc bén, hai tay gã d3 xuống quần,

trên tay phải lặng lẽ xuất hiện một khẩu súng ngắn ổ xoay của anh ấy, nắm chặt lên đạn.

Hai người bước đi không nhanh cũng không chậm, chiếc xe cũ kỹ mang theo bao tải nặng nề phát ra tiếng kêu cót két dưới sức kéo, bọn họ còn chưa đến trước mặt thì Đường Nhị Đả đã giơ súng lục lên trước, chong chóng đo chiều gió trên tay Tề Nhất Phảng cũng bắt đầu xoay xoay.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ đều ngạc nhiên dừng động tác.

Tuy rằng có hai người tới,một người là Lưu Giai Nghi, người kia lại không phải Bạch Liễu mà chỉ là một lưu dân bình thường.

Lưu dân này dường như đã được Lưu Giai Nghi dùng nước hoa thuê để mang theo hoa hồng, sau khi di chuyển đến chỗ cân, anh ta gật đầu cảm ơn với Lưu Giai Nghi, đợi Lưu Giai Nghi xịt nước hoa vào mặt mình rồi rời đi nhanh chóng.

“Bạch Liễu đâu?” Đường Nhị Đả giương súng vào mặt Lưu Gia Linh, lạnh giọng, “Tại sao cậu ta lại không tới cân?”

Lưu Giai Nghi như thể không nhìn thấy khẩu súng mà Đường Nhị Đả giơ lên nhắm vào mặt mình. Sau khi đưa xe đẩy có chứa những bông hồng khô sau khi sấy khô cho nhân viên cân, cô bé quay lại và nhìn lên Đường Nhị Đả, vẻ mặt vô tội, và giọng điệu ngây thơ: “Bạch Liễu gì chứ, tôi không vào trò chơi với anh ta, tôi không gặp anh ta bây giờ, đây đều là hoa hồng tôi tự tay hái và sàng lọc, và tất cả đều thuộc tên tôi, liên quan gì đến anh ta chứ? “

Đường Nhị Đả cau mày nhưng gã không hạ súng nhắm vào Lưu Giai Nghi.

…. Có điều gì đó không ổn, nếu Bạch Liễu không hợp tác với Lưu Giai Nghi mà hành động một mình, mà Bạch Liễu lại không tự mình đến cân đo đăng ký, thì hắn sẽ không có đăng ký hoa hồng Càn Diệp phơi nắng, như vậy thì hắn sẽ không có cách nào tiến vào bước làm việc kế tiếp.

Là người chế biến, không đăng ký nguyên liệu rất nguy hiểm, nếu hôm nay Bạch Liễu không đến đăng ký, thêm hai ngày nữa không giao hoa hồng Càn Diệp đã qua chế biến, thì không lâu nữa hắn sẽ bị hạ cấp trở thành công nhân hái hoa.

Nhìn thấy Đường Nhị Đả không chút do dự rút súng nhắm vào Lưu Giai Nghi, Tề Nhất Phảng vốn đang chuẩn bị đón tiếp kẻ địch với gã giật hết cả mình, bị dọa đến nỗi thiếu chút nữa là vứt luôn chong chóng đo chiều gió trong tay.

—— Điều này khác với những gì chúng ta đã nói lúc đầu, người thợ săn này! Không phải nói không được thô bạo với tiểu phù thủy sao!

Kia là nữ thần cũ của tôi đó … bây giờ là con gái của tôi! Người đã cứu mạng tôi!

Tề Nhất Phảng giơ bảng chỉ dẫn lên, da đầu tê hết cả dại, cậu ta nhảy dựng lên chắn trước Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi.

Cậu ta cố gắng hết sức để duy trì bình tĩnh và giơ hai tay lên, trong tư thế không chủ động tấn công, nhưng đôi mắt lại nhìn thẳng vào khẩu súng chuẩn bị sẵn sàng trong tay Đường Nhị Đả: "… Ngài thợ săn, kẻ thù hiện tại của chúng ta là Bạch Liễu, trước mắt chúng ta nên tập trung giải quyết hắn trước đúng không, tiểu phù thủy cũng chỉ mới tám tuổi, hiện tại xem ra cũng bị Bạch Liễu lừa gạt mà thôi."

Tề Nhất Phảng trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, dùng hai ngón tay cẩn thận kẹp chặt họng súng Đường Nhị Đả rồi dời đi, nhưng Đường Nhị Đả chỉ cần nặng nề liếc nhìn cậu ta một cái, họng súng vừa di chuyển liền xuyên qua Tề Nhất Phảng đứng trước mặt Lưu Giai Nghi, và nhắm thẳng vào Lưu Giai Nghi phía sau cậu ta một lần nữa.

Tay phải đang cầm súng của Đường Nhị Đả lướt qua cánh tay Tề Nhất Phảng với tốc độ nhanh như chớp, nhắm thẳng vào giữa lông mày của Lưu Giai Nghi.

"Trước khi vào trò chơi tôi chưa từng hứa sẽ không làm tổn thương Lưu Giai Nghi." Đường Nhị Đả ngước đôi mắt xanh sẫm gần như đen lên, những bông hoa hồng dần nở bung ra như một vũng máu đông lại dưới mắt gã, "Tôi chỉ hứa với các người là sẽ cùng nhau hạ gục Bạch Liễu thôi."

- ——oOo—

Chương 182

Trước khi vào trò chơi, Đường Nhị Đả chỉ muốn lợi dụng Vương hội để "lấp" đầy các trò chơi ngăn cho Bạch Liễu trốn thoát. Nhưng sau khi vào trò chơi thì mục đích của gã và Vương hội lại hoàn toàn khác nhau.

Trong chuyện Phù Thủy Nhỏ, mọi người rõ ràng là không cùng mục đích với nhau —— có lẽ đây cũng là nguyên nhân tại sao Hồng Đào lại phái người của mình theo sau Đường Nhị Đả tiến vào game. Cô ta đã nhận ra vết thương của Phù Thủy Nhỏ là do súng của Đường Nhị Đả gây ra, cho nên chính xác những người mà cô ta phái vào game không phải giết Bạch Liễu, mà mục đích là bảo vệ Phù Thủy Nhỏ khỏi sự tấn công của Đường Nhị Đả.

Đây là lý do tại sao từ đầu đến giờ Đường Nhị Đả đều không chủ động hợp tác hành động với bọn Tề Nhất Phảng.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, không cùng chung mục đích thì không thể nào hợp tác được, mỗi người đều có những mục tiêu khác nhau, có thể hợp tác trong một thời gian ngắn vì một mục đích chung, nhưng không nhất thiết phải luôn đoàn kết —— một liên minh với những mục tiêu khác nhau sớm muộn gì cũng tan vỡ.

Một bàn tay của Đường Nhị Đả bị Tề Nhất Phảng giữ chặt, hai người bọn họ ánh mắt u ám giằng co với nhau trong im lặng, chóp mũi và sau lưng đều chảy mồ hôi lạnh. Hai người chơi khác vẻ mặt cũng rất căng thẳng vây quanh Đường Nhị Đả,

nhưng Đường Nhị Đả sắc mặt vẫn như cũ, tay kia vẫn nắm chặt súng không buông.

Tề Nhất Phảng nghiến răng, cậu ta hoàn toàn hiểu tại sao Đường Nhị Đả không bỏ súng xuống ngay cả khi ba người đang bao vây gã ta.

Bởi vì họ hoàn toàn không thể đánh bại gã, đây là một loại áp chế sức mạnh tuyệt đối. Đường Nhị Đả chỉ cần ba phát súng là ba người bọn họ đều phải hít đất ——kỹ năng sử dụng súng của người đàn ông này rất nhanh và chính xác, kỹ năng chiến đấu thể chất của gã cũng thuộc loại đỉnh cao.

Cánh tay phải của Tề Nhất Phảng siết chặt lấy cánh tay của Đường Nhị Đả, toàn bộ trọng lượng cơ thể đang treo trên cánh tay của Đường Nhị Đả, cố gắng ấn xuống cánh tay phải đang cầm súng của gã.

Khi cánh tay phải của Tề Nhất Phảng hơi đau, Đường Nhị Đả đỡ lấy sức nặng của cậu ta mà không cử động tay phải, mạnh như một con quái vật, vẫn giương súng về phía Lưu Giai Nghi.

Công nhân chế biến đang cân bên cạnh gần như ch3t lặng.

Lưu Giai Nghi bị chĩa súng tiến lên một bước, trong khi tay phải của Đường Nhị Đả cùng với Tề Nhất Phảng đang treo trên cánh tay của anh ta cũng theo đó mà tiến lên một bước vững vàng, vẫn nhằm vào cô.

Nhưng Lưu Giai Nghi không hề hoảng sợ, thay vào đó, cô bé nhắc nhở người công nhân chế biến đang choáng váng, “Anh

ơi có thể cân nhanh lên không?”

“… Ah, ah được rồi.” công nhân chế biến hoảng hốt gật đầu lia lịa, anh ta cúi đầu xuống, mơ mơ màng màng vừa cân vừa sợ hãi.

Lưu Giai Nghi quay đầu lại, họng súng lạnh lẽo đen kịt cách giữa lông mày chưa đến một cm, kỳ thực ở khoảng cách này, chỉ cần súng bắn r4 một viên đạn, cô bé chắc chắn sẽ ch3t.

Nhưng trong trò chơi, ngay cả khi cô bé bị bắn vào đầu, miễn là HP của Lưu Giai Nghi không bị xuống 0 bởi đòn tấn công của Đường Nhị Đả thì vẫn còn đường sống.

Cô bé là một phù thủy nhỏ, chỉ cần cô bé không bị giết hoàn toàn trong một lần thì có thể sống lại một lần nữa với thuốc giải độc.

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu lên, cô bé cởi bỏ mũ trùm đầu màu đen, để lộ khuôn mặt gầy gò và ngoan ngoãn của một bé gái nhỏ.

Cô bé đeo một chiếc kính cận khổng lồ trong mờ giả cổ trên mặt, ánh sáng mặt trời bị khúc xạ thành một màng ánh sáng đen dày đặc trên tròng kính, ánh sáng bạc tản ra từ nòng súng đan xen vào nhau trước mắt cô bé.

Lưu Giai Nghi nhìn Đường Nhị Đả, cô bé đột nhiên nở nụ cười kỳ lạ, nhanh chóng vươn tay cầm súng của Đường Nhị Đả, luồn những ngón tay mảnh khảnh nhỏ bé của mình vào cò súng của Đường Nhị Đả.

Trong vẻ mặt kinh ngạc của Đường Nhị Đả, biểu hiện của Lưu Giai Nghi lại vô cùng bình, cô bé ấn ngón tay xuống không chút do dự.

Đồng thời trong cổ họng của cô bé phát ra tiếng hét trong nỗi sợ hãi không thể tin được, hoàn toàn khác với biểu hiện của cô bé: "… Đừng bắn tôi! Đừng——!"

"Pằng ——!"

Họng súng lóe lên tia lửa, tạo ra âm thanh nghẹt thở đánh vào máu thịt cơ thể, viên đạn màu bạc sáng loáng nhanh chóng xẹt qua đầu cô gái nhỏ, một sợi máu đỏ tươi loang ra ngay ngắn rải trên mặt đất.

Khi cô bé từ từ ngã về phía sau, yếu ớt và sắp ch3t, chuyển động của tất cả mọi người dường như bị đóng băng, mờ dần và chậm lại trong một kết giới nhỏ ba người.

Đường Nhị Đả kinh ngạc nhìn Lưu Giai Nghi bị trúng đạn và ngã xuống đất phía sau Tề Nhất Phảng.

Mà Tề Nhất Phảng đang quay lưng về phía Lưu Giai Nghi nghe thấy tiếng súng thì đồng tử co rút không thể tin được, vội quay lại, cử động đột ngột khiến cậu ta toát mồ hôi hột..

Kính bảo hộ trên mắt Lưu Giai Nghi yếu ớt trượt xuống, đôi mắt xám vốn có của cô bé ấy đã mất đi vẻ rực rỡ cuối cùng, chúng ch3t đi như hai viên sáp đã qua sử dụng nhúng vào nhãn

cầu. Giữa hai lông mày có một vết thương chảy máu, máu chảy thành dòng, máu chảy giàn giụa vào đôi môi tái nhợt khẽ nhếch lên trước khi ch3t của cô bé.

Cô bé trông như thể đã sắp ch3t, thậm chí không thể đứng dậy và sử dụng các kỹ năng của mình, và không ai có thể cứu cô bé ngoại trừ chính cô bé.

Phù Thủy Nhỏ, người đã nhiều lần cứu cậu ta … cứ như vậy mà bị Đường Nhị Đả bắn ch3t, mà cậu ta chẳng kịp bảo vệ được gì…

Cô bé có khả năng sẽ ch3t trước mặt cậu ta.

Con ngươi của Tề Nhất Phảng co rút lại tản ra, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống cằm, trên mặt lộ ra vẻ mặt giống như là đang sững sờ trong cơn mê man, như thể linh hồn đã bị rút đi khỏi cơ thể rồi được bị huyệt Thái Dương đau đớn đến tận cùng kéo trở về lại.

【 Hệ thống cảnh báo: Giá trị tinh thần của Tề Nhất Phảng đang chấn động! Giảm xuống còn 40! Người chơi Tề Nhất Phảng hãy nhanh chóng khôi phục giá trị tinh thần! 】

Tiếng hít thở gấp gáp nặng nề bị ngừng lại một chút, cậu ta cố gắng khống chế chính mình bình tĩnh lại.

Tề Nhất Phảng chậm rãi quay đầu lại nhìn chằm chằm Đường Nhị Đả, ký hiệu phương hướng trong tay nhanh chóng lắc lư từ bên này sang bên kia, nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy

dư ảnh của cánh đồng thời tiết, trong con ngươi tan rã phản chiếu ảnh ngược của Đường Nhị Đả đang xuất thần.

Tề Nhất Phảng hít sâu một hơi, nắm chặt bảng chỉ dẫn trong tay.

Bình tĩnh —— Tề Nhất Phảng ——mày không thể đánh bại anh ta! Trừ khi mày liều ch3t giảm giá trị tinh thần của mình thì mới có thể miễn cưỡng chiến đấu với thợ săn này, nhưng hiện tại mày đang là người dẫn đầu đội, đừng mất khống chế! Cứ nhớ kỹ mối thù của Phù Thủy Nhỏ, sau này phải trả thù cho cô bé!

Bây giờ mấu chốt là phải qua cửa, mày không thể bị cảm xúc cuốn đi ——! Mục tiêu chính bảo vệ Phù Thủy Nhỏ phải gạt sang một bên!

Khi Tề Nhất Phảng bình tĩnh chưa được bao lâu, Lưu Giai Nghi đang nằm trên mặt đất nhếch khóe miệng.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng bảng điều khiển cá nhân của người chơi mk để huy động kỹ năng cá nhân của người chơi mk (tấn công chớp nhoáng) 】

Một bóng người mờ ảo gần như bị xé toạc đột nhiên xuất hiện giữa Tề Nhất Phảng và Đường Nhị Đả đang lơ đãng trong giây phút ngắn ngủi.

Một tay cầm roi và tay còn lại cầm dao găm, Bạch Liễu nhảy lên không trung với hai chân cuộn lên trên đầu gối chen vào giữa Đường Nhị Đả và Tề Nhất Phảng đang đối mặt với nhau.

Đường Nhị Đả trúng đòn ngay lập tức lấy lại tinh thần, muốn lấy khẩu súng từ dưới cánh tay của Tề Nhất Phảng bắn hắn.

Bạch Liễu dùng roi quất vào mặt Đường Nhị Đả, Đường Nhị Đả động tác cực nhanh, nghiêng vai nghiêng người để né tránh, đồng thời tay trái hóa thành nắm đấm giáng xuống mặt Bạch Liễu một cách tàn nhẫn.

Bạch Liễu xoay người quỳ một gối lên vai Tề Nhất Phảng để tránh, nắm đấm của Đường Nhị Đả đuổi theo sát đến chóp mũi của Bạch Lưu.

Bạch Liễu dùng sức kẹp chặt đầu và thắt lưng của Tề Nhất Phảng cúi người về phía sau tránh nắm đấm của Đường Nhị Đả, đồng thời mang theo Tề Nhất Phảng đang quỳ hoảng loạn ngã ra sau.

Đường Nhị Đả bị cánh tay của Tề Nhất Phảng kẹp chặt cũng bị kéo về phía trước ngã xuống.

Đường Nhị Đả nghiến răng ngồi xổm xuống, cố gắng rút súng và tay cùng nhau, nhưng Lưu Giai Nghi vốn đang giả ch3t sau Tề Nhất Phảng lại lăn bằng một đầu gối, sau đó quay lại quét bằng chân nhanh chóng mạnh mẽ đá văng khẩu súng trên tay Đường Nhị Đả.

Tề Nhất Phảng bị Bạch Liễu cưỡi lên đầu, ép đến nỗi mông quỳ trên mặt đất, cậu ta còn đang choáng váng thì Lưu Giai Nghi đã từ phía sau lao ra, chống tay xuống đất, ngẩng khuôn mặt đầy máu hét lên với hai thành viên Vương hội đang ngây người: “Đứng đực ra đó làm gì! Còn không mau tấn công anh ta đi!”

Sau khi súng của Đường Nhị Đả bị đá ra chỗ khác, nó vỡ thành một đốm sáng, sau đó, với vẻ mặt tàn nhẫn gã rút bàn tay bị mắc kẹt của mình ra khỏi cánh tay của Tề Nhất Phảng, súng một lần nữa lại xuất hiện trong tay.

Nhưng trong khoảng thời gian này, chỉ cần mười giây đồng hồ là đủ để hai người kia tập hợp kỹ năng của mình để vây bắt Đường Nhị Đả.

—— Kỹ năng của Đường Nhị Đả là đáng sợ nhất ở điểm này, gã thuộc loại hình tấn công nhanh, nếu họ không hoàn toàn giết Đường Nhị Đả cùng một lúc thì chỉ có thể trì hoãn thời gian Đường Nhị Đả giết họ mà thôi.

Đây chính là điều mà Bạch Liễu muốn.

Bạch Liễu nâng dao găm lên, Đường Nhị Đả quét mắt qua nhìn dao găm, sẵn sàng đối phó với nó, nhưng Bạch Liễu lại cười nhẹ với gã ——

——Sau đó vung dao găm c4m vào vai Tề Nhất Phảng.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã sử dụng (tấn công chớp nhoáng) để tấn công người chơi Tề Nhất Phảng, khiến giá trị tinh thần của người chơi Tề Nhất Phảng giảm xuống còn 27 điểm 】

【 Hệ thống cảnh báo: Giá trị tinh thần của người chơi Tề Nhất Phảng giảm xuống còn 13 điểm, bước vào trạng thái

cuồng bạo! 】

【 Bảng điều khiển cá nhân của người chơi Tề Nhất Phảng (Trạng thái cuồng bạo) 】

【Giá trị tinh thần: 40 → 13】

【Thể lực: 1339 → 1873】

【Nhanh nhẹn: 1795 → 2010】

【Tấn công: 2700 → 6100】

【Phòng ngự: 1840 → 2100】

【 Sức mạnh phòng thủ toàn diện và sức mạnh tấn công tăng lên, tổng điểm bảng thuộc tính vượt quá 10.000, và được đánh giá là người chơi cấp S, cấp độ của người chơi Tề Nhất Phảng đã tăng lên từ cấp S- lên cấp S đồng 】

【 Chúc mừng giá trị bảng tiềm năng của người chơi Tề Nhất Phảng đạt cấp S, mở khóa xếp hạng giả thần bằng đồng, hãy tích cực thu thập điểm tín ngưỡng để trở thành thần tướng đi nào! 】

Đồng tử của Tề Nhất Phảng co lại thành một điểm nhỏ có kích thước bằng đầu đinh ghim, dụng cụ chỉ hướng trên tay cậu ta chuyển từ lắc sang quay nhanh, thoạt nhìn giống như một

chiếc quạt một cánh đang đung đưa vì tốc độ quá nhanh không thể nhìn rõ.

Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn Đường Nhị Đả vẻ mặt trống rỗng và trì trệ gần như mất đi linh hồn, một cơn gió nhẹ cuộn không ngừng thổi xung quanh như muốn xé nát ống quần của cậu ta.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Tề Nhất Phảng tiến vào trạng thái biến hóa hình thái thân phận kĩ năng 《 Sách Quái Vật: Phát thanh viên thời tiết khắc nghiệt 》】

- ——oOo—

Chương 183

Tề Nhất Phảng lảo đảo giơ bảng chỉ dẫn, lẩm bẩm một mình: "… Gió siêu mạnh, gió giật trên 14, mưa to đến to, lượng mưa lên tới hơn 100ml … Nơi này sắp có bão, cảnh báo thời tiết đỏ.. "

Chong chóng thời tiết màu đen không ngừng xoay chuyển thành màu đỏ tươi chỉ vào Đường Nhị Đả.

Sau một khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, mưa xối xả và gió giật ập đến, một cơn lốc xoáy dữ dội xuất hiện từ bầu trời như thể có thể cuốn phăng mọi người lên cao.

Lưu Giai Nghi và Tề Nhất Phảng gầy nhất là những người đầu tiên bị gió cuốn lên trời, tiếp theo là Bạch Liễu đã ổn định thăng bằng, Đường Nhị Đả cũng đuổi theo sau Bạch Liễu, và cuối cùng là hai thành viên của Vương hội.

Anh công nhân chế biến đang cân bên cạnh nhìn thấy cơn bão sắp tới thì sợ hãi đến mức vác hoa hồng chạy vào nhà máy, nhưng bất ngờ ngoài dự kiến của anh ta, thời tiết kỳ lạ tưởng chừng như bao trùm lấy toàn bộ nhà máy hoa hồng này lại chỉ dừng ở trước cổng nhà máy, trước sau khoảng chục mét, không lan tràn ra bên cạnh chút nào.

Trong một không gian chật hẹp như vậy, thời tiết và cảnh vật hoàn toàn khác hẳn với không gian bên ngoài.

Bầu trời không mây trong xanh ngăn ngắt, nhưng bầu trời phía trước cổng phía Bắc nhà máy lại bị bao phủ bởi mây đen và sấm sét ầm ầm.

Cơn cuồng phong xoáy vào mọi thứ nó có thể chạm vào tạo thành một dải hình trụ màu xám đục vươn lên bầu trời, đồ vật và con người đều bị cuốn vào cái ống tròn hình trụ xoay tròn, giống như một cái lồng máy giặt bị ném xung quanh với tốc độ nhanh như chớp.

Lúc Đường Nhị Đả bị cuốn vào vòng quay này, gã đã hiểu tại sao Bạch Liễu không trực tiếp tấn công gã mà lại tấn công Tề Nhất Phảng khiến cậu ta bùng nổ kỹ năng của mình.

——Vì hiệu quả chi phí của việc tấn công gã kém hơn nhiều so với tấn công Tề Nhất Phảng.

Bạch Liễu không có cách nào để giết gã ngay lập tức, bất kỳ cuộc tấn công nào vào Đường Nhị Đả cũng đều vô hiệu và phí công sức.

Chỉ cần có cơ hội để Đường Nhị Đả, một kẻ tấn công nhanh và có sức sát thương cao chạm vào vũ khí, thì dù chỉ trong một phút, gã thợ săn không sợ ch3t này cũng sẽ trực tiếp chiến đấu với họ cho đến ch3t.

Vì vậy Bạch Liễu đã thay đổi quyết định, khi đối đầu trực diện không có lợi thế hắn dứt khoát không đấu với Đường Nhị Đả nữa mà chọn sử dụng kỹ năng của Tề Nhất Phảng để hạn chế kỹ năng của Đường Nhị Đả ——

——Trong một "lồng máy giặt" nơi mọi người đều bị quay cuồng với tốc độ cao, cho dù Đường Nhị Đả có là một tay bắn giỏi thì cũng rất khó để gã ta nhắm vào một ai đó.

Bởi vì trong một trận cuồng phong lớn như thế này, gã bị gió thổi đến mức không thể mở mắt, lại càng không thể nhắm chuẩn vào một người, thời tiết khắc nghiệt đã cản trở tầm nhìn của gã.

Trong cơn gió lớn này, nếu cứ bắn lung tung mà không nhìn rõ thì có thể trúng ngược vào mình.

Nhưng tình huống này đối với Bạch Liễu thì khác.

Bạch Liễu duỗi căng tay chân để ổn định cơ thể trong gió, cơn gió dữ dội thổi bay góc áo sơ mi vốn được buộc trong quần âu của hắn, chiếc áo sơ mi trắng tinh bị lật ngược lên đã bị vấy bẩn bởi một một ít máu nhỏ ra từ kính bảo hộ, bị hắn không để ý đến lau đi.

Hắn đeo một chiếc kính đen khổng lồ trên mắt, trên chiếc băng vải vẫn còn dính máu, vừa được cởi ra từ trên khuôn mặt của Lưu Giai Nghi.

Đây là vật phẩm trực quan hóa hàng độc của Lưu Giai Nghi —— gọi là là 【 Kính bảo vệ mắt bạo tuyết 】.

【 Hệ thống nhắc nhở: (Kính bảo vệ mắt bạo tuyết) có thể duy trì tầm nhìn rõ ràng trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt như

bão tuyết, nếu bị hư hỏng sẽ mất đi tác dụng. 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Bạn có muốn sử dụng chế độ hồng ngoại (thời tiết khắc nghiệt) để tìm kiếm và định vị đồng đội không? 】

Bạch Liễu đẩy kính bảo hộ lên: 【 xác định 】.

Trong khoảnh khắc, cơn gió hỗn loạn hiện lên rõ ràng trước mặt Bạch Liễu, bốn người đang xoay tròn trong gió biến thành hình người hồng ngoại dễ dàng quan sát, giống như bốn sọc vải đỏ trong một vùng xám của máy giặt rất dễ thấy.

Loại tình huống có thể xác định được vị trí của người khác khiến Bạch Liễu mỉm cười.

Hiệp Hội Quốc Vương thật sự rất tốt với Lưu Giai Nghi.

【 Kính bảo vệ mắt bạo tuyết】 này ban đầu vốn là phần thưởng của Tề Nhất Phảng trong một phó bản trò chơi cấp 3, nơi Lưu Giai Nghi đã cứu cậu ta. Nhưng sau khi Tề Nhất Phảng biết Lưu Giai Nghi có vấn đề về thị lực thì cậu ta không chút do dự đưa 【 Kính bảo vệ mắt bạo tuyết】 cho Lưu Giai Nghi như một lời cảm ơn.

Lúc đầu Lưu Giai Nghi nhất quyết từ chối nhưng Tề Nhất Phảng cứ khăng khăng đưa nó cho cô bé, vì vậy Lưu Giai Nghi nói rằng cô bé sẽ cất giữ nó cẩn thận trong thùng vật phẩm của mình. Lần này nếu không phải vì để cứu Bạch Liễu, Lưu Giai Nghi cần phải có thị lực tốt hơn và di chuyển nhanh hơn thì cô bé cũng không lấy ra dùng.

Có ngờ đâu vật phẩm này lại có tác dụng cực kỳ hữu ích như vậy trong lần chơi này.

Lưu Giai Nghi có chút ngại ngùng xoắt xít chứ còn Bạch Liễu mặt đã chai như tường thành thì sẽ chỉ tận dụng nó một cách tốt nhất.

Còn có cả Hồng Đào, cái khác không nói, Hồng Đào đối xử với Lưu Giai Nghi rất hào phóng —— Trong toàn bộ trò chơi, ngoại trừ Hồng Đào, có thể không có người thứ hai sẵn sàng lưu trữ kỹ năng của họ trong một lá bài poker để bảo vệ người kia, để cho Lưu Giai Nghi mang nó bên mình như một tấm bùa cứu mạng.

Kỹ năng cá nhân tương đối riêng tư trong trò chơi và có liên quan đến việc cứu mạng, Hồng Đào không chỉ hào phóng chia sẻ điều đó với Lưu Giai Nghi, mà để bảo vệ cô bé, nghe nói phải mất rất nhiều thời gian và phương pháp mới luyện ra được thẻ bài poker này cho Lưu Giai Nghi sử dụng, còn dùng các biện pháp mã hóa nữa.

Ngay cả khi người khác lấy được, họ cũng sẽ không biết tấm thẻ này có thể làm được gì, ngay cả Bạch Liễu, người có thể trực tiếp mở bảng điều khiển của Lưu Giai Nghi cũng không biết tấm thẻ này có tác dụng gì, có thể nói rằng nó bảo vệ Lưu Giai Nghi từ tất cả mọi mặt.

Trong toàn bộ trò chơi không có người chơi thứ hai được đối xử tốt như vậy.

Lưu Giai Nghi cũng rất băn khoăn nhưng cuối cùng cô bé vẫn nói với Bạch Liễu cách sử dụng nó và kỹ năng của Hồng Đào là gì.

Bạch Liễu kẹp chặt lá bài Át Cơ của Hồng Đào, dùng kính bảo hộ trong gió mạnh, bởi vì giá trị tinh thần suy giảm nên không thể ổn định chút nào, Tề Nhất Phảng đang không ngừng xoay tròn 360 độ trước mặt, trong đầu Bạch Liễu vang lên cuộc nói chuyện của Lưu Giai Nghi và hắn trước đó.

Lưu Giai Nghi đưa tấm thẻ cho hắn với tiếng thở dài nhẹ: "Tấm thẻ này lưu trữ kỹ năng của Hoàng Hậu, kỹ năng của cô ấy có thể khiến anh biến thành dáng vẻ của người mà đối phương khao khát và lo lắng nhất trong một khoảng thời gian ngắn, với một sự mê hoặc nhất định, ngoài ra nó sẽ phản ngược lại tất cả các đạo cụ phát hiện, có nghĩa là, nếu anh trở thành một người nào đó, ngoại trừ người mà anh trở thành thì những người khác sẽ hoàn toàn không thể phân biệt được 2 người bọn anh. "

"Loại kỹ năng này …" Bạch Liễu nhướng mày nhìn Lưu Giai Nghi, "Rất thích hợp để khơi gợi lòng trắc ẩn, làm phản hoặc lừa gạt trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, Hồng Đào rất tốt với em nhỉ."

Lưu Giai Nghi trầm mặc một hồi: "Hoàng Hậu quả thật rất tốt với em."

Ngoại trừ việc dụ dỗ cô bé … lần đó, lòng tốt của Hồng Đào đối với Lưu Giai Nghi không thể chê trách một chút gì.

Hồng Đào đào tạo cô bé, huấn luyện cô bé, dạy cô bé cách trở thành một con người, dạy Lưu Giai Nghi cách học nhanh trong thực tế và trò chơi, và bảo vệ bản thân.

Khi năng lực của Lưu Giai Nghi còn chưa phát huy hết ưu điểm và dưới sự chỉ trích và tranh cãi của những người trong Vương hội, Hồng Đào vẫn gần như dành hết tài nguyên của cả hội cho cô bé.

Thậm chí, người phụ nữ mắt cao hơn đầu này còn đích thân đưa Lưu Giai Nghi vào trò chơi, nhẹ nhàng dịu dàng dạy cô bé cách chơi, bồi dưỡng cho cô bé để chuẩn bị cho vị trí Chiến Thuật Gia, thậm chí sẵn sàng dung túng cho những thói quen nhỏ có thể cản trở việc giành chức vô địch của Lưu Giai Nghi ——chẳng hạn như vẫn luôn từ chối khôi phục thị lực.

Lưu Giai Nghi có thể yên ổn để trưởng thành như ngày hôm nay thật sự không thể tách rời sự vun đắp và chăm sóc không ngừng của Hồng Đào.

Nếu “tốt” là thứ có thể định lượng được thì Lưu Giai Nghi có thể nói chính xác rằng Hồng Đào là người đối xử tốt nhất với cô bé trước khi cô bé gặp Bạch Liễu, thậm chí Lưu Hoài cũng không so sánh được với Hồng Đào.

Đây cũng là lý do tại sao Lưu Giai Nghi muốn sống trong trò chơi trước đây —— cô bé có cảm giác thân thuộc ở đây.

Sự tin tưởng và quan tâm vô điều kiện của Hồng Đào đã làm cho Lưu Giai Nghi vô thức nảy sinh lòng trung thành với nơi lạnh lẽo và tàn khốc như trò chơi.

Hồng Đào Hoàng Hậu giống như gia đình của cô bé hơn tất cả những người mà Lưu Giai Nghi từng gặp.

Nhưng cũng chính người này đã khiến cô bé mất đi người nhà duy nhất của mình.

Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu và trao con Át Cơ của Hồng Đào cho Bạch Liễu: "… Trong tình huống Tề Nhất Phảng chứng kiến cái ch3t của em và bị anh tấn công giá trị tinh thần thì có khả năng là anh sẽ đạt được mục đích ——"

Cô bé ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Bạch Liễu: "—— Trong nháy mắt đó, trong lòng Tề Nhất Phảng lo lắng nhất là em, nếu anh tới gần Tề Nhất Phảng vào lúc đó thì anh sẽ biến thành dáng vẻ y hệt em dưới tác dụng của kỹ năng Hồng Đào."

Bạch Liễu trong gió rút ra một cây roi xương từ sau lưng, lốc xoáy thổi phần phật, cuốn bay vạt áo và tóc trên trán của hắn.

Hắn nghiêng người sang một bên như thể đang bước lên chiếc máy bay ảo đang lắc lư, đi qua lại vài lần để giữ vững thân thể trong gió, sau đó Bạch Liễu nhìn chung quanh một vòng, rất nhanh chóng đã tìm được vị trí của Tề Nhất Phảng nhờ 【Kính bảo vệ mắt bạo tuyết】.

Roi xương trong tay phải của Bạch Liễu chém gió hình chữ Z rồi phóng về phía trước hướng đến chỗ Tề Nhất Phảng, roi xương trắng tinh di chuyển nhanh như tia chớp chói mắt trong cơn bão xoáy.

“Đùng” một tiếng đập vào da thịt, đuôi roi cuốn lấy mắt cá chân Tề Nhất Phảng.

Bạch Lưu một tay nắm lấy cán roi xương, một tay kéo roi xương về phía trước, hai người nhanh chóng áp sát vào giữa mắt bão, roi xương như một chiếc cầu xương trắng lóe sáng nổi liền Bạch Liễu và Tề Nhất Phảng.

“Pằng pằng ——!!”

Hai viên đạn liên tiếp băng qua tâm bão bắn vào roi xương trắng nối Bạch Liễu và Tề Nhất Phảng. Sau khi Đường Nhị Đả giữ vững thân thể trong gió thì nhanh chóng đổi băng đạn, ánh mắt hung bạo nhắm roi xương bắn liên tục.

Gã có thể không thấy rõ một người núp trong cơn gió mù mịt, nhưng hai điểm đong đưa hai đầu roi xương thì gã có thể thử xem sao!

Đường Nhị Đả lần lượt bóp cò.

“Pằng pằng pằng pằng –!!”

Viên đạn gõ vào chiếc roi xương đang trượt lên xuống tạo ra âm thanh giòn tan, giống như những hạt sạn dính vào đó, đánh đều đặn và ngắt quãng.

Trong tình hình bão tố cuồng bạo này, Đường Nhị Đả quả thực cũng có thể dựa vào roi trắng xuất hiện chớp nhoáng mà bắn

một viên đạn cực kỳ chính xác vào điểm cuối của roi —— thân thể của Bạch Liễu!

Bạch Liễu nghe thấy tiếng súng đến gần liền không chút do dự cầm lấy thẻ bài Hồng Đào, lấy ra một lọ thuốc giải, đặt thẻ bên miệng vào giữa ngón áp út và ngón tay đuôi, ngẩng đầu lên uống cạn thuốc giải độc.

Gió lốc quay cuồng, Đường Nhị Đả đang thay đổi đạn có thể liếc mắt thấy Bạch Liễu, nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh nụ cười trên mặt của hắn mà gã đã thấy hàng nghìn lần, cùng câu nói đó, dùng khẩu hình nói với gã:

“Tự chúc phúc cho mình đi, Đường đội trưởng.”

Bạch Liễu sắc mặt chợt lóe, biến mất tăm trong cơn gió.

Lưu Giai Nghi nhẹ nhất và bay cao nhất trong gió giang rộng chân tay và lòng bàn tay, cô bé nghe được tiếng súng thì hít sâu một hơi, chắp tay trước nguc.

【 Hệ thống nhắc: Người chơi Lưu Giai Nghi có sử dụng kỹ năng nổ (đài phun chất độc) không? 】

【Có. 】

Sương mù độc màu đen bốc lên từ bầu trời lan tỏa theo gió lớn, biến gió lốc thành một đống mây đen dính nhớp sền sệt che hết tầm nhìn của Đường Nhị Đả, cũng che khuất luôn phương hướng mà gã đang nhắm tới ——

——Đó là hướng gã đang nhắm vào Bạch Liễu.

- ——oOo—

Chương 184

Cơn lốc màu xám ngoằn ngoèo bị biến thành màu đen, làn sương mù độc hại bị gió xoáy bao phủ, che khuất tầm nhìn của mọi người trong đó.

Viên đạn màu bạc lướt qua tai Bạch Liễu, hắn ngậm quân bài Át Cơ trong miệng bay bay trong gió lốc, nắm lấy roi và tiến đến chỗ Tề Nhất Phảng ở đầu bên kia.

Tề Nhất Phảng giá trị tinh thần quá thấp, lại choáng váng trước đòn tấn công sương độc của Phù Thủy Nhỏ, Tề Nhất Phảng giang rộng tứ chi hòa toàn không có ý định vùng vẫy trong cơn gió lớn do chính mình tạo ra, giống như một cái xác.

Nhưng Tề Nhất Phảng sẽ không ch3t, Lưu Giai Nghi cũng không có ý định giết đồng đội đã từng vượt cấp nhiều lần với cô bé. Những đồng đội này đều ở cấp độ S-, lực phòng ngự đủ để không bị khói độc gi3t ch3t.

Nhưng bị thương và cứng đơ dưới tác dụng của chất độc là điều không thể tránh khỏi.

Bạch Liễu nắm lấy mắt cá chân của Tề Nhất Phảng dọc theo cây roi, quân bài Át Cơ trong miệng hắn bắt đầu xoay tròn một cách kỳ lạ, Bạch Liễu từ từ điều chỉnh vị trí của mình để Tề Nhất Phảng đang nằm trong gió đứng thẳng và đối mặt với cậu ta.

Tề Nhất Phảng nhìn chằm chằm Bạch Liễu với đôi mắt đã mất đi tiêu cự, trái tim màu đỏ ở trung tâm của thẻ kỹ năng Át Cơ mà Bạch Liễu đang giữ bên cạnh hắn xoay tròn nhanh hơn.

Bạch Liễu đưa thuốc giải vào miệng Tề Nhất Phảng.

Tề Nhất Phảng ho khan vài tiếng, nuốt xuống thuốc giải, giá trị tinh thần thấp cùng với trạng thái trúng độc hỗn loạn khiến cậu ta không phân biệt được tình hình hiện tại, chỉ có mùi vị quen thuộc của thuốc giải trong miệng khiến cậu ta nhúc nhích ngón tay, tựa hồ muốn tóm lấy người cho mình thuốc giải trước mặt, nhưng cuối cùng lại không còn sức mà giơ cánh tay lên.

Tề Nhất Phảng hốc mắt đỏ lên, yếu ớt buồn bã thì thầm:

"… Xin lỗi, Phù Thủy Nhỏ…"

—— Tôi đã không bảo vệ tốt cho em, lại nhờ em cứu tôi một lần nữa.

… Tôi ở đây để đưa em trở lại hội, nhưng có vẻ không thành công rồi, có vẻ như em đã tìm được nơi tốt hơn để thuộc về …

Trái tim đỏ tươi ở chính giữa quân bài dần dần hiện ra bóng người, đồng thời tay chân của Bạch Liễu cũng nhanh chóng co rút lại và trở nên mảnh mai.

Mái tóc vốn dĩ chỉ dài đến dưới tai kéo dài tới gáy, y phục trên người cũng biến thành một tấm áo choàng màu đen sẫm, đôi mắt đen bình tĩnh ban đầu dần dần biến thành màu xám đục, giống như một mảnh kính được tạo ra bởi tay nghề thấp kém.

Bạch Liễu biến thành Lưu Giai Nghi trong gió.

Đám tro đen xám xịt trên mặt Tề Nhất Phảng do chất độc gây ra dần dần tan đi vì cậu ta đã kịp thời uống thuốc giải, cậu ta chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cơn cuồng phong quay cuồng kỳ quái ngừng lại khi Tề Nhất Phảng nhắm mắt, tất cả những người đang bị cuốn vào nó đều ngã xuống đất.

Đường Nhị Đả bị thuốc độc tấn công cũng chấn động toàn thân, gã cố đứng vững giương súng lên tìm kiếm bóng lưng của Bạch Liễu, hai thành viên khác của Vương hội gương mặt xanh đen sau khi trúng độc nằm dài trên mặt đất.

Tề Nhất Phảng ngã trên mặt đất, nôn mửa điên cuồng sau khi tiếp đất.

Cậu ta đã giải trừ trạng thái nhiễm độc, đáng lý ra thì tình trạng sẽ không bị nặng đến thế.

Nhưng Tề Nhất Phảng bị say “gió”.

Đúng vậy, không sai đâu, mặc dù Tề Nhất Phảng là một người thích quan sát gió, nhưng cậu ta lại bị say gió như kiểu say xe

vậy.

Trong cơn gió xoay tốc độ cao này, Tề Nhất Phảng chỉ cần đi tới đi lui mấy vòng thì sau khi đi xuống liền có thể phun ra hết mật.

Đây cũng là lý do tại sao các kỹ năng của Tề Nhất Phảng rất tốt, các chỉ số bảng của cậu ta cũng cao về mọi mặt, nhưng cậu ta vẫn ở trong đội dự bị của Vương hội mà không phải là thành viên chính thức của chiến đội —— bởi lẽ Tề Nhất Phảng không thể vận dụng các kỹ năng của mình một cách tối đa.

Cách đó không xa là hai người mặc áo choàng đen đang ngồi, có thể là Bạch Liễu và Lưu Gia Nghi, Đường Nhị Đả bước tới, thận trọng dùng súng đẩy hai người đang ngồi bất động trên mặt đất ra ngoài.

Khuôn mặt của hai bé gái nhỏ gầy giống hệt nhau nhô ra khỏi áo choàng ngây thơ nhìn gã.

Tề Nhất Phảng sững sờ nhìn hai Lưu Giai Nghi trước mặt.

Đường Nhị Đả nắm chặt súng, sắc mặt tối sầm đến cực điểm.

Đã trúng kế!

Nếu sớm biết như thế thì lúc đang ở trong cơn lốc, gã ta không nên do dự vì thời gian hồi chiêu của súng sau khi kỹ năng nổ là mười phút, mà nên trực tiếp sử dụng kỹ năng bùng nổ 【Viên đạn tự sát】để kết thúc Bạch Liễu luôn.

Đường Nhị Đả hiểu rõ kế hoạch của Bạch Liễu.

Con hàng Bạch Liễu này biết rất rõ rằng Đường Nhị Đả sẽ không thực sự giết hắn trong trò chơi 《 Nhà máy Hoa Hồng》, bởi vì Đường Nhị Đả cần Bạch Liễu nói cho gã biết cách đối phó với bông hồng Càn Diệp.

Đường Nhị Đả tin chắc rằng Bạch Liễu phải biết cách qua cửa trò chơi này như thế nào thì mới có thể lấy được những đạo cụ quan trọng để giải quyết hoa hồng Càn Diệp.

Giải pháp nằm trong tầm tay, mục đích chính của Đường Nhị Đả là hạn chế và kiểm soát Bạch Liễu, không thể giết Bạch Liễu trực tiếp trong game chứ đừng nói đến việc giết Lưu Giai Nghi.

Nói cách khác, Đường Nhị Đả thực sự không có ý định tấn công Lưu Giai Nghi mà chỉ nhắm súng vào Lưu Giai Nghi để lấy được tung tích của Bạch Liễu.

Tuy nhiên, việc Lưu Giai Nghi chủ động ăn vạ đã khiến Đường Nhị Đả buộc phải đội cái nồi 【Ám sát Phù Thủy Nhỏ không lý do】, và hàng loạt hành động sau đó của Bạch Liễu đã đặt Đường Nhị Đả vào thế hoàn toàn bị động.

Bây giờ Bạch Liễu đã trở thành Lưu Giai Nghi.

Không cần biết ai là thật và ai là giả, chỉ cần Đường Nhị Đả có ý đồ đụng đến Lưu Giai Nghi thì ba người chơi còn lại của

Vương hội chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để ngăn Đường Nhị Đả làm bị thương hoặc khống chế một trong hai Lưu Giai Nghi.

Vị trí của mọi người đã bị Bạch Liễu phá vỡ và sắp xếp lại qua cơn bão bất ngờ này —— ba người chơi còn lại đã bị Bạch Liễu cu0ng bức chuyển sang đội của hắn.

Tình thế hiện tại bây giờ không phải một mình Bạch Liễu chống lại bốn người bọn họ.

Mà là Đường Nhị Đả một chọi năm.

Bởi vì trạng thái đã suy giảm do trúng độc, Đường Nhị Đả xanh xao tái nhợt, nắm chặt khẩu súng trong tay, gần như nghiến răng nghiến lợi.

… Tình hình hiện tại không phải là không thể giải quyết, một chọi năm cũng không phải không đánh được, nếu gã liều ch3t cũng có thể giết hết tất cả mọi người.

Nhưng gã không muốn giết người bừa bãi, gã theo đuổi Bạch Liễu để cứu người khác, nếu phải gi3t ch3t ba người chơi bình thường vô tội của Vương hội đã bị Bạch Liễu lừa thì không phải là chuyện mà gã muốn làm.

Gã không muốn hợp tác với ba người này, ý định ban đầu vốn là không muốn liên lụy đến ba người bình thường không liên quan gì đến chuyện nguy hiểm dính dáng đến Bạch Liễu, gã thà rằng một mình độc lai độc vãng xử lý tất cả.

Nhưng ngược lại lại vô tình đem ba người chơi vốn có quan hệ hợp tác với gã, có cảm tình với gã vì được gã giúp đêm qua, đẩy sang phe Bạch Liễu.

Gã không muốn nhìn thấy tình huống như vậy, nhưng phải nói rằng Đường Nhị Đả đã quá quen với tình huống này.

Sau khi nhận ra mình là một thợ săn bị thần linh lừa gạt và sẽ dần biến thành quái vật mang lại xui xẻo cho người khác, gã bắt đầu cắt đứt mọi liên lạc giữa mình và người, chỉ cho phép mình lang thang trong đám quái vật.

Đường Nhị Đả ngẩng đầu, lông mày rất thấp, khi nhìn vào một người bên trong sẽ có cảm giác rất dữ tợn, giống như một con sói đang nhìn chằm chằm bạn và cố gắng săn lùng bạn.

Vốn dĩ gã thực sự là một con sói alpha dẫn đầu nhóm xông vào trận chiến, sẽ không bị các thành viên trong nhóm tra hỏi, phản bội, luôn là tướng quân tốt nhất, là con tốt nhất, giết nhiều kẻ thù và con mồi nhất.

Bạch Lục buộc Đường Nhị Đả phải từ bỏ danh tính, đội ngũ của mình, và thậm chí từ bỏ quyền tồn tại như một con người để đánh bại Bạch Lục.

Nhưng bây giờ Đường Nhị Đả chỉ là một con sói sắp ch3t muốn làm điều gì đó cho bầy sói trước khi ch3t mà thôi.

Tề Nhất Phảng và hai thành viên khác của Vương hội cảnh giác đứng giữa hai Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả.

Tuy rằng bọn họ cũng khá mơ màng với tình huống hiện tại, nhưng chắc chắn là trong 2 cô bé này có 1 Lưu Giai Nghi thật sự, bọn họ phải bảo vệ cô bé không bị thợ săn bắn ch3t.

Trước đó Lưu Giai Nghi bất ngờ bị tên thợ săn thần kinh này bắn và suýt ch3t, trong lòng ba người chơi vẫn còn rất sợ hãi.

Bọn họ chặt chẽ chặn ở trước mặt hai người Lưu Giai Nghi, cảnh giác dò xét Đường Nhị Đả đang có vẻ mặt ảm đạm không nói gì.

Đường Nhị Đả nhìn chằm chằm vào "Lưu Giai Nghi" với đôi mắt xanh sáng, khẩu súng trong tay chần chờ rồi vẫn không chĩa về phía ba người chơi Vương hội đứng trước mặt gã —— đây có thể là phòng tuyến cuối cùng giữa gã và một con quái vật hoàn toàn.

Hai "Lưu Giai Nghi" được bảo vệ phía sau nhìn nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười giống nhau.

Xem ra vị thợ săn tiên sinh này tuy rằng đầu óc có vẻ không được tốt lắm, nhưng quả thực là một người tốt, sẽ không dễ dàng đối phó với những người không liên quan.

Người tốt là loại người trên đời mà người bình thường bất kể là tốt hay xấu đều thích nhất, đúng là Bạch Liễu đã lợi dụng điểm sơ hở này của Đường Nhị Đả để tranh thủ tìm một đường sống cho mình.

Sau khi Đường Nhị Đả quay người đi không rõ vì lý do gì và giữ khoảng cách an toàn với họ, Tề Nhất Phảng được đồng bọn dùng nước hoa phục hồi tinh thần, rồi cùng hai người kia thở hổn hển nằm nghỉ mệt trên mặt đất.

Tề Nhất Phảng trong lòng sợ hãi uống thêm một đống thuốc phục hồi thể lực nữa —— quả thật là vừa rồi cậu ta cứ tưởng Đường Nhị Đả sẽ cầm súng lên bắn luôn cả 5 người bọn họ.

Công nhân cân nặng đứng ngóng hồi lâu, đợi khi bão tan mới dám run rẩy vác bao tải đựng hoa hồng đi ra.

Anh ta bối rối nhìn hai Lưu Giai Nghi giống hệ nhau trước mặt, vừa khó xử vừa cẩn thận: "Chỉ có 360kg hoa hồng, chỉ đủ cho một người ở đây làm công nhân chế biến. Đây là … hoa hồng của ai?"

Lời nói của công nhân cân nặng khiến những người khác chú ý, theo đó bọn họ chuyển sự chú ý sang hai người Lưu Giai Nghi, thậm chí cả Đường Nhị Đả đang ngồi cách đó ở một khoảng xa cũng ngẩng lên.

Lưu Giai Nghi chỉ mang theo 360kg hoa hồng Càn Diệp đã được phơi nắng, còn Bạch Liễu thì chỉ tay không xuất hiệp chớp nhoáng, 360kg hoa hồng chỉ đủ cho một người tiếp tục làm công việc chế biến, nếu Bạch Liễu không có đủ số hoa hồng để hắn ở lại thì một trong hai người Lưu Giai Nghi sẽ bị giáng chức xuống làm công việc hái hoa.

Tề Nhất Phảng và hai thành viên khác của Vương hội chắc chắn không muốn Lưu Giai Nghi bị giáng chức, bọn họ cẩn

thận nhìn chằm chằm hai Lưu Giai Nghi, cố gắng tìm ra kẻ giả mạo.

Đầu tiên họ sử dụng đạo cụ phát hiện, nhưng nhanh chóng phát hiện ra là ngoại trừ biết được Bạch Liễu đang giả dạng Lưu Giai Nghi thì hầu như không có bất kỳ đạo cụ phát hiện nào để phân biệt thật giả.

Tề Nhất Phảng cau mày —— ngoại trừ kỹ năng của Hoàng Hậu, cậu ta chưa từng nghe nói qua kỹ năng ngụy trang cao cấp như vậy, có thể né tránh tất cả đạo cụ.

Những người chơi dự bị này không biết rằng Hoàng Hậu thiên vị Phù Thủy Nhỏ đến mức đã trao kỹ năng của mình cho cô bé.

Thậm chí rất ít người trong hội biết rằng Lưu Giai Nghi có kỹ năng bài poker của Hồng Đào Hoàng Hậu.

Nhưng ngay sau đó ba người này đã bình tĩnh trở lại, dù sao thì họ cũng đã nhiều lần hợp tác với Phù Thủy Nhỏ trong game.

Tề Nhất Phảng từng chơi một trận đấu tập với Lưu Giai Nghi khi là thành viên đội dự bị. Ngay cả khi Bạch Liễu trông giống hệt Lưu Giai Nghi thì bọn họ vẫn tự tin để phân biệt ai là người thật thông qua một số hành động, hành vi và thói quen nhỏ.

Bạch Liễu muốn giả dạng cô bé trước mặt một người quen biết Lưu Giai Nghi không phải là chuyện đơn giản.

Đường Nhị Đả cũng nghĩ như vậy, gã nhìn chằm chằm vào hai Lưu Giai Nghi giống như hai lớp vỏ đang copy paste với nhau, gã không quen thuộc với Lưu Giai Nghi cho lắm, nhưng lại rất quen thuộc với Bạch Liễu.

Chỉ cần một trong những "Lưu Giai Nghi" thể hiện những hành động và lời nói theo thói quen của Bạch Liễu thì Đường Nhị Đả có thể nhanh chóng phân biệt được họ.

Nhưng ngay sau đó biểu hiện của họ đều cứng đờ.

Bởi vì tốc độ mà hai người Lưu Giai Nghi đứng lên, vài cái hơi hơi lệch đầu, thậm chí quay đầu lại vỗ bụi trên quần, động tác thu dọn cổ tay cùng cổ tay hoàn toàn y hệt nhau.

Những động tác này thoạt trông hoàn toàn khác với những gì Lưu Giai Nghi thường làm trước đây, trông giống như động tác của một người đàn ông trưởng thành ở độ tuổi đôi mươi chú ý đến ngoại hình của mình và thường mặc vest hơn là một cô bé tám tuổi.

Ba thành viên của Vương hội không sai, Bạch Liễu không giỏi bắt chước một cô gái nhỏ, nhất là hắn và Lưu Giai Nghi quen biết nhau chưa lâu, nếu muốn bắt chước tất các động tác, thói quen của Lưu Giai Nghi một cách sinh động, đối với Bạch Liễu mà nói đó là chuyện rất khó khăn.

Nhưng đối với Lưu Giai Nghi vốn được một tay Hồng Đào Hoàng Hậu bồi dưỡng thì rất muốn cô bé bắt chước Bạch Liễu là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa cô gái nhỏ thông minh này còn có thể bắt chước nó một cách cực kỳ hoàn hảo.

Nói cách khác, hai bên gặp phải tình huống khó khăn nhất —— đây là hai Bạch Liễu trong lớp vỏ của Lưu Giai Nghi.

Bọn họ không thể phân biệt được ai là ai.

Tác giả có lời muốn nói:

Bạn gay của tôi: Đây là bố – con gái đúng không? Đúng là bố – con gái nhỉ? Ai nhìn thấy cũng sẽ nói hai người là một gia đình đúng không?

Tôi: Đúng dzậy.

Bạn gay của tôi: +1 thực sự là học cái xấu quá nhanh, sau khi con theo 6 thì 6 thật sự không dạy dỗ đàng hoàng gì cả, toàn là ăn trộm cái gì, câu cá gì, lừa đồng đội cái gì … Bắt đầu lo lắng cho tương lai +1, khi nào thì có phụ huynh khác sẽ đứng ra hướng con đi về đường chính đạo đây?

Tôi: …

Sau khi Hồng Đào và Bạch Liễu tiếp quản Phù Thủy Nhỏ, lịch trình của cô bé thay đổi:

Các khóa học mà Hồng Đào cung cấp cho +1:

Kỹ năng diễn xuất, ngụy trang, chiến đấu, kiến thức cơ bản của giáo dục bắt buộc chín năm, kiến thức giáo dục đại học có chọn lọc, cách phân biệt và khai thác điểm yếu của lòng người, kỹ năng phá game nhanh, chiến thuật, khoa học đen, chế độ quân chủ …

Bạch Liễu dạy dỗ cho +1:

Sờ cá, để trẻ nhi đồng chưa đủ tuổi vị thành niên làm việc cho mình, ăn cắp kết quả của đồng nghiệp, trở mặt với đồng đội …

Các vị phụ huynh muốn giao con cho ai?

Lưu Hoài: Giờ tôi hối hận lắm rồi, hối hận lắm luôn.jpg

- ——oOo—

Chương 185

Công nhân phụ trách cân nặng đứng bên cạnh thấy hai Lưu Giai Nghi thực hiện động tác giống nhau như thể song bào thai thì chỉ biết há hốc mồm kinh ngạc.

"Hai người … rốt cuộc hoa hồng Càn Diệp là của ai đây chứ.." Công nhân giơ bao tải lên cạn lời.

Hai Lưu Giai Nghi liếc nhau, như thể đã thương lượng với nhau trước, Lưu Giai Nghi đứng bên trái chỉ sang người bên phải: "Tính cho người này đi."

Ánh mắt công nhân nhìn Lưu Giai Nghi bên trái: "Nếu xác định là của người này thì cô phải bị giáng chức thành công nhân hái hoa."

Lưu Giai Nghi bên phải gật gật đầu, tựa như đã tính đến tình huống này: "Vậy đêm nay tôi sẽ bắt đầu hái hoa đúng không? Thù lao cũng giống như trước, hái 40kg hoa hồng sẽ đổi được 1 lọ nước hoa hoa hồng cấp thấp phải không?"

Công nhân cân nặng càng lúc càng bối rối nhưng anh ta cũng chỉ làm việc theo quy định, vì vậy thành thật đáp lời Lưu Giai Nghi bên trái: "Đúng rồi.. chờ một chút đi theo tôi nhận quần áo và công cụ hái hoa."

“Về phần cô.” Công nhân cân nặng chuyển ánh mắt sang Lưu Giai Nghi bên phải, đưa bao tải đựng hoa hồng đã cân xong cho cô bé, “Tổng cộng 360kg, cô mang tới nhà máy tiếp tục làm công đoạn tiếp theo đi.”

Hai Lưu Giai Nghi một người thì chuẩn bị theo công nhân đi lãnh quần áo lao động hái hoa, một người thì vác theo bao tải đựng hoa hồng đi tới quảng trường ngoài trời.

Đám người Tề Nhất Phảng ngớ người nhìn bên này, rồi lại quay sang nhìn bên kia, hai Lưu Giai Nghi đi hai hướng khác nhau, một bên là ngoài cánh đồng hoa, một bên là nhà máy.

Một thành viên của Vương hội đầu óc choáng váng nhìn Tề Nhất Phảng xin chỉ thị, “Anh Tề, có đến 2 Phù Thủy Nhỏ, chúng ta đi theo ai đây?”

Hai Lưu Giai Nghi thì nhất định có 1 là Lưu Giai Nghi thật, 1 là Bạch Liễu giả dạng, nhưng vấn đề là ai mới là thật, ai mới là giả —— có 2 Lưu Giai Nghi thì bọn họ nên đi theo ai đây?

Tề Nhất Phảng nhíu mày nhìn hai Lưu Giai Nghi dáng vẻ bình tĩnh đường ai nấy đi.

Đường Nhị Đả cũng chăm chú nhìn hai Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi hiển nhiên chỉ là người thực hiện và tuân theo kế hoạch của Bạch Liễu, cô bé không đóng vai trò quyết định mà rõ ràng chỉ có Bạch Liễu mới là người quyết định con đường đi.

Trong lòng bọn họ giờ đây cùng chung ý nghĩ: Thế thì Bạch Liễu sẽ lựa chọn con đường nào?

Đường Nhị Đả tập trung suy nghĩ —— dựa theo tính cách luôn thích tối đa hóa lợi ích và tính cách độc tài, khống chế quá mức của Bạch Lục thì hắn sẽ không giao cho người khác hoàn thành nhiệm vụ chính quan trọng, mà nhất định sẽ tự tay làm.

Dựa theo điểm này, ánh mắt của Đường Nhị Đả chuyển đến công nhân chế biến Lưu Giai Nghi đang thở hổn hà hổn hển vác một bao tải to đùng chuyển đến nhà máy —— Lưu Giai Nghi này nhiều khả năng là Bạch Liễu.

Nhưng có điều gì đó làm Đường Nhị Đả cảm thấy không ổn lắm.

Ánh mắt Đường Nhị Đả chuyển sang Lưu Giai Nghi vừa mới bị giáng chức thành công nhân hái hoa đang đi về phía cánh đồng hoa, nhìn tư thế đi đường của người này giống hệt Bạch Lục làm gã nheo nheo đôi mắt lại.

Thành thật mà nói thì gã tin rằng với thủ đoạn của Bạch Lục, cho dù hai người tiếp tục làm công nhân chế biến thì vẫn có thể hoàn thành 720kg như thường.

Con hàng này dưới tình huống khó khăn như hôm qua vẫn có thể nghĩ cách gì đó lấy đi hoa hồng từ chỗ gã, có thể nói là vượt mức hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc.

Nhưng nhiệm vụ hôm nay đơn giản như thế mà cuối cùng Bạch Liễu chỉ đưa ra 360kg nguyên liệu hoa hồng, chỉ đủ để một người Lưu Giai Nghi hoặc là hắn có thể tiếp tục vào nhà máy làm công nhân chế biến.

Hơn nữa, nếu kế hoạch 【hai Lưu Giai Nghi】nếu chỉ đơn giản là làm lẫn lộn tầm mắt của gã và đám người chơi Vương hội, thì chắc chắn là 2 Lưu Giai Nghi phải ở chung một chỗ sẽ tốt hơn chứ.

Như thế thì Hiệp Hội Quốc Vương sẽ càng tập trung bảo vệ cô bé hơn, cũng khó phân biệt ai là ai hơn.

Bạch Lục chưa bao giờ làm chuyện vô ích, vì vậy ngoại trừ nhiệm vụ chính thì 【Lưu Giai Nghi】bị giáng chức làm công nhân hái hoa rốt cuộc có ích lợi gì?

…… Nhưng nhiệm vụ chính của trò chơi là yêu cầu phải thành giám đốc nhà máy, hơn nữa chắc chắn là phải hoàn thành nhiệm vụ chính trong trò chơi nhà máy Hoa Hồng này thì mới được khen thưởng vật phẩm..

Sau một hồi suy nghĩ nát óc, Đường Nhị Đả nắm chặt súng trong tay đi theo công nhân chế biến Lưu Giai Nghi.

Tề Nhất Phảng nhìn tới nhìn lui hai Lưu Giai Nghi, phát hiện kiểu gì mình cũng không đoán ra ý đồ của Bạch Liễu, lại nhìn đến Đường Nhị Đả đã đi theo Lưu Giai Nghi vào nhà máy, cậu ta bế tắc đành phải chọn lựa.

“Tách đội ngũ ra.” Tề Nhất Phảng hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía công nhân hái hoa Lưu Giai Nghi, “Tôi đi theo Phù Thủy Nhỏ công nhân hái hoa, các cậu đi theo Phù Thủy Nhỏ kia đi, nhớ kỹ có chuyện gì thì phải liên hệ tôi liền.”

“Chúng ta đều được Phù Thủy Nhỏ cứu mạng, nhất định phải bảo vệ tốt cô bé.” Ánh mắt Tề Nhất Phảng nghiêm túc dặn dò, cậu thở ra một hơi, vẻ mặt có chút hơi phức tạp, “…. Cô bé luôn bảo vệ người khác … Nếu có thể được thì xin hãy bảo vệ một 【 cô bé 】khác đi.”

Hai thành viên khác của Vương hội nhìn nhau, họ hiểu ý Tề Nhất Phảng.

“Chúng ta đều thiếu nợ cô bé.”

Tề Nhất Phảng nói xong thì lấy hết hoa hồng trong tay mình đưa cho hai người kia, còn mình thì dứt khoát xoay người kiên quyết đi theo Phù Thủy Nhỏ hái hoa.

_____

Đại sảnh trò chơi, Khu Nhảy Disco trên mộ.

Đám hội viên của Vương hội theo sát TV nhỏ của Bạch Liễu xuống đây, trên mặt ai ai cũng tràn đầy tức giận và oán hận, liên tục chửi mắng Bạch Liễu không ngừng bắt Phù Thủy Nhỏ phải làm nô lệ cho mình và đùa giỡn với Tề Nhất Phảng.

Chẳng được bao lâu thì vẻ mặt của bọn họ đều thay đổi.

Thời điểm Lưu Giai Nghi lấy quân bài Át Cơ của Hồng Đào đưa cho Bạch Liễu, biểu tình của tất cả mọi người đều ngỡ ngàng đến khó tin.

Bọn họ không thể tin được là Hoàng Hậu lại dành cho Phù Thủy Nhỏ sự tin tưởng cao như vậy, và điều khó tin hơn nữa là Phù Thủy Nhỏ thực sự đã phản bội lại Hoàng Hậu dưới sự sủng ái và tin tưởng của cô.

—— cứ thế mà giải thích rõ ràng kỹ năng của Hoàng Hậu cho người khác nghe, lại còn giao con át chủ bài kỹ năng Hồng Đào cho người ta sử dụng, hành động này quả thực như thể để người khác nắm lấy điểm yếu và dục v0ng trung tâm của Hoàng Hậu.

“Hoàng, Hoàng Hậu.” Bên cạnh có người chơi cẩn thận mở miệng, “Phù Thủy Nhỏ, cô ấy.. cô ấy tắt tiếng TV nhỏ, ngoại trừ Bạch Liễu thì cô ấy chắc là không có nói cho ai biết về kỹ năng của ngài, có lẽ là nhất thời làm loạn thôi, ngài đừng tức giận cô ấy..”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói người chơi này vừa yếu ớt vừa sợ hãi nhỏ dần đi, nhưng hắn vẫn cố gắng nói thêm một câu: “Xin ngài, xin ngài tha thứ cho cô ấy!”

Bọn họ đều hiểu sự phản bội không thể chối cãi mà Phù Thủy Nhỏ đã làm, nhưng họ vẫn không muốn Hoàng Hậu thực sự tức giận và giết cô bé nên họ đang ra sức bênh vực cô.

Phù Thủy Nhỏ thật sự đã cứu bọn họ, nếu có thể trở về thì cô gái nhỏ này nhất định còn sẽ tiếp tục cứu rất nhiều người nữa.

Tuy bọn họ biết rằng Phù Thủy Nhỏ không phải là một cô bé tốt bụng, nhưng cô bé thật sự rất tốt với bọn họ, như thế cũng đủ rồi.

Phù Thủy Nhỏ là tia sáng cứu mạng duy nhất mà những người chơi chưa đủ mạnh, hoặc chưa phát triển có thể nhìn thấy trong trò chơi tàn khốc trong bang hội khổng lồ và khắc nghiệt này.

Cho dù Phù Thủy Nhỏ thật sự phản bội hiệp hội thì bọn họ cũng không muốn nhìn thấy Phù Thủy Nhỏ ch3t.

Hồng Đào thoạt nhìn dường như cũng chẳng tức giận gì, cô nhìn TV nhỏ ánh mắt bình tĩnh như mặt hồ ngày thu, còn có chút mệt mỏi lười biếng.

Trong TV nhỏ của Bạch Liễu, Lưu Giai Nghi ngẩng đầu, ưỡn nguc lớn tiếng yêu cầu Bạch Liễu, “Em muốn tham gia vào kế hoạch của anh” khiến cô nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy đứa con gái nhỏ này.

Lúng túng, mất cảnh giác, dậy thì sớm do trí thông minh quá mức, và sự nghi ngờ ủ rũ pha trộn bừa bãi trên khuôn mặt, Phù Thủy Nhỏ còn non nớt mở đôi mắt xám không nhìn thấy gì trên đời, cầm trên tay thuốc độc và thuốc giải, đứng trên bờ vực chuộc lỗi và tự hủy diệt của chính mình.

Hồng Đào thích cô gái nhỏ lúc nào cũng xù lông như nhím này, cô thấy được chính mình qua sự hoài nghi và chấp nhiệm của Lưu Giai Nghi dành cho Lưu Hoài, vì vậy cô đã vươn tay ra kéo cô bé vào trong lòng nguc.

Lưu Hoài cũng không thích hợp làm anh trai của đứa nhỏ này.

Nếu Lưu Giai Nghi muốn thoát khỏi trạng thái tinh thần đang run rẩy và hướng tới một tương lai tươi sáng, trở thành trụ cột của đội, cô bé phải có một đồng đội và gia đình xứng đáng để cô bé tin tưởng như một phòng tuyến cuối cùng vững chắc.

Anh trai cô bé đương nhiên là phải vĩnh viễn không phản bội, vĩnh viễn yêu thương em mình, vì em mình mà vượt mọi khó khăn, đến ch3t mới thôi.

Ánh mắt Hồng Đào nhìn bóng dáng Tề Nhất Phảng và 2 thành viên khác của Vương hội trong TV nhỏ của Bạch Liễu.

Toàn bộ thành viên đội dự bị đều là 【 anh trai 】được lựa chọn cẩn thận cho Lưu Giai Nghi.

Họ rất biết ơn Lưu Giai Nghi, trung thành, có năng lực, đầy tính hợp tác và nhân cách tốt, họ đã hợp tác với Lưu Giai Nghi nhiều lần, cô bé tám tuổi này vẫn rất mềm lòng, tuy rằng ban đầu có chút từ chối, nhưng đã dần bắt đầu chấp nhận.

Nếu một ngày nào đó, một trong số họ có thể thế chỗ 【 Lưu Hoài 】thì Vương hội sẽ trở thành ngôi nhà thực sự của Phù Thủy Nhỏ đầy triển vọng này.

Hồng Đào có thể là người hiểu rõ Lưu Giai Nghi nhất trên đời, hơn ai hết cô ấy hiểu rõ cô gái nhỏ này có thể phản bội bất cứ ai, nhưng cô ấy sẽ không phản bội gia đình mình.

Cho dù cô bé bị người nhà phản bội một ngàn một vạn lần đi nữa thì cô bé cũng sẽ cam tâm tình nguyệt ch3t vì họ.

Đến lúc đó, Lưu Giai Nghi sẽ nghiễm nhiên trở thành Hoàng Hậu và biểu tượng tinh thần tiếp theo của Vương hội, và là một Chiến Thuật Gia không thể lay chuyển trong đội.

Đáng tiếc là quá trình di tình hoàn hảo và bồi dưỡng này đã bị Bạch Liễu phá rối.

Nhưng phá rối cũng không có nghĩa là không thể tiếp tục.

Ba thành viên trong đội dự bị này là do cô cố ý chọn lựa để vào trò chơi, mục đích là để ngăn cản Thợ Săn Hoa Hồng làm hại Lưu Giai Nghi.

Nhưng bản chất gã thợ săn kia là người có đạo đức, dù không biết chuyện gì xảy ra trước đó khiến Lưu Giai Nghi bị bắn nhưng sau khi vào game, Hồng Đào đã hai lần cảm nhận được sự dao động trong lòng đối phương, không giống như có địch ý với Lưu Giai Nghi lắm.

Hồng Đào ngước đôi mắt liễu nhìn Tề Nhất Phảng đang đuổi theo công nhân hái hoa Lưu Giai Nghi với vẻ mặt kiên định trong TV nhỏ ——

Phù Thủy Nhỏ, đây là thành viên trong đội dự bị có quan hệ tốt nhất với em, là người anh trai hoàn hảo mà em mong muốn, nếu em lựa chọn đi theo Bạch Liễu thì phải hy sinh Tề

Nhất Phảng và hai thành viên khác cũng rất tốt với em thì mới có thể rời khỏi trò chơi ——

—— em có thể tàn nhẫn như thế không?

- ——oOo—

Chương 186

Dưới sự giám sát nghiêm ngặt của Vương hội, tổng hợp TV nhỏ của Bạch Liễu lại bị sụt giảm một cách thê thảm.

【Có 0 người like TV nhỏ Bạch Liễu, 0 người theo dõi TV nhỏ Bạch Liễu, 0 người donate cho Bạch Liễu 】

【Có 0 người vây xem TV nhỏ TV Bạch Liễu, đối với việc người chơi Bạch Liễu không được ai quan tâm hệ thống cảm thấy cực kỳ thất vọng, bạn đã mất đi quyền lợi Nhảy disco trên mộ, mời người chơi xuống mồ luôn cho rồi 】

【TV nhỏ người chơi Bạch Liễu sắp từ (Khu Nhảy disco trên mộ) chuyển xuống đến (Khu Phòng tối), người chơi Bạch Liễu vui lòng nghiêm túc chơi trò chơi! 】

Nếu nói Khu Nhảy disco trên mộ là 【 lãnh cung 】trong trò chơi, vậy thì Khu Phòng tối chính là 【 ngục giam 】trong trò chơi.

Chỉ có người chơi ù lì, tiêu cực, không chịu chơi trò chơi hoặc chống đối nó thì mới bị hệ thống lưu đày đến chỗ này.

Ví dụ những người chơi không tự động vào trò chơi trong bảy ngày sẽ được hệ thống chọn ngẫu nhiên để chơi một trò chơi khó, sau đó những chiếc TV nhỏ mà những người chơi này đăng nhập sẽ xuất hiện trong 【 Khu Phòng tối 】.

Nói ngắn gọn, 【 Khu Phòng tối 】là khu vực quảng bá tồn tại như một hình phạt, nếu như ở 【 Khu Nhảy disco trên mộ 】 còn có khán giả bình thường đến xem, thì khán giả ở 【 Khu Phòng tối 】về cơ bản là xuống dưới xem cho vui thôi. Những khán giả đó sẽ không bao giờ like, theo dõi hay donate gì cho TV nhỏ của người chơi.

TV nhỏ trong 【 Khu Phòng tối 】cũng không được lựa chọn like hay theo dõi gì cả.

【 Khu Phòng tối 】là một khu vực toàn màu đen, nơi các TV nhỏ được khóa trên hàng rào sắt lưới vuông, kệ lưới hình nhà tù, mà các tùy chọn 【 Theo dõi 】và 【 Like 】trên TV nhỏ đều bị khóa thành màu xám và trắng, chỉ có thể nhấp vào tùy chọn 【 Donate 】.

Nói cách khác, trong trường hợp chỉ có thể nhận donate, những người chơi bị đày vào 【 phòng tối 】phải đạt đủ điểm nạp mới có thể được thả ra. Cho nên người chơi còn có một cách nói khác, đó là nếu người chơi bị tống vào 【 ngục giam 】 thì chỉ có thể donate dùng 【 tiền chuộc 】để thoát ra ngoài.

Nếu không có đủ 【 tiền chuộc 】thì hệ thống sẽ "Giết con tin" TV nhỏ người chơi —— lưu đày người chơi vào khu mộ phần, chính là 【 Khu Vô Danh】

Mà đã vào 【 Khu Vô Danh 】rồi thì đường trở về nhà sẽ xa tít tắp, có thể không bao giờ được quay trở lại nữa.

Hồng Đào dẫn một đám người Hiệp Hội Quốc Vương đến 【 Khu Phòng tối 】.

Chiếc TV nhỏ của Bạch Liễu được đặt ở vị trí dễ thấy nhất trên chiếc kệ giống như nhà tù, bên cạnh có một dãy số màu đỏ: 【 Bạn có thể rời khỏi Khu Phòng tối sau khi điểm sạc đạt 10W 】.

Trong tình huống như thế này, đừng nói là 10 vạn điểm, bây giờ 1 điểm cũng không có khán giả nào cho Bạch Liễu. Toàn bộ khu Phòng tối đều bị đám người Hiệp Hội Quốc Vương chiếm giữ, khiến các người xem đều sợ hãi bỏ chạy.

Nếu 1 điểm cũng không có thì Bạch Liễu sẽ nhanh chóng bị đá vào 【 Khu Vô Danh 】.

Hồng Đào bình tĩnh xem TV nhỏ Bạch Liễu, đôi mắt cô rũ xuống, có vẻ như đang trầm tư, lại có vẻ như thất thần.

Chuyện Phù Thủy Nhỏ đem con át chủ bài của nàng giao Bạch Liễu dường như cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến tâm trạng của Hoàng Hậu cả, cô vẫn thong thả ung dung chờ đợi trước TV nhỏ Bạch Liễu, chờ đợi đến giây phút đài TV này biến thành bông tuyến “ch3t”.

Xung quanh chiếc TV nhỏ là một đám hội viên trong hội, vẻ mặt ai cũng lo lắng và căng thẳng.

Vào thời điểm Bạch Liễu sắp hoàn toàn sụp đổ, cho dù là những người chơi của Vương hội đang nuôi trong lòng oán hận, ghen tị, hận thù hay tức giận với Bạch Liễu, họ đều giữ

im lặng im lặng vào lúc này —— đây là sự tôn trọng cơ bản dành cho người chơi có thành tựu cao trong tương lai.

Tất cả mọi người nhìn lên TV nhỏ Bạch Liễu, bọn họ im lặng chờ đợi hệ thống thông báo.

【 Hệ thống nhắc nhở: Sau khi vào Khu Phòng tối, TV nhỏ người chơi Bạch Liễu vẫn không có ai donate 10w điểm, hệ thống đưa ra phán quyết sau đối với TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu 】

【Người chơi Bạch Liễu không nghiêm túc trong trò chơi, từ lúc tiến vào 《 Nhà máy Hoa Hồng 》 ngay cả một người xem cũng không hấp dẫn nổi. Các số liệu like, theo dõi, donate đều bằng 0, thậm chí sau khi tiến vào Khu Phòng tối cũng không có đột phá, thật uổng phí khi mở rộng vị trí tuyên truyền cho người chơi này trước đó …】

【 ….. Vì vậy, hệ thống tổng hợp thông báo, người chơi Bạch Liễu không thích hợp hoạt động trên TV nhỏ nữa, sẽ bị đá vào …】

Vào giây phút cuối cùng khi hệ thống thông báo, xung quanh chiếc TV nhỏ Bạch Liễu bỗng nhiên náo động, một bóng người chớp nhoáng đột phá hàng phòng ngự của Vương hội và bước vào khu vực xem TV nhỏ Bạch Liễu.

Cùng lúc đó, số liệu TV nhỏ Bạch Liễu đột nhiên nhảy vọt lên, số liệu donate từ số 0 màu đỏ trở thành 14.000.

【Hệ thống nhắc nhở: Có một người chơi cao cấp donate cho TV nhỏ người chơi Bạch Liễu 14789 điểm! Quyết định ngưng phán xét! Giữ lại TV nhỏ người chơi Bạch Liễu. 】

Mục Tứ Thành mặt và cổ mồ hôi nhễ nhại chạy tới, cậu thản nhiên lau mồ hôi nhỏ giọt trên cằm, ánh mắt tỏa sáng ngẩng đầu lên nhìn TV nhỏ Bạch Liễu, thở ra một hơi nhẹ nhõm: "Tới kịp rồi!"

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành đã gom hết ví tiền của mình để donate cho TV nhỏ người chơi Bạch Liễu 】

Mộc Kha cũng theo sát sau lưng Mục Tứ Thành, cậu cũng thở hổn hển, trên mũi và lông mi đều là mồ hôi nhỏ giọt.

Cậu chạy thẳng vào khoảng trống mà Mục Tứ Thành vừa mở đường, vào tới TV nhỏ Bạch Liễu thì chống tay vào đầu gối thở phì phò, gương mặt đỏ ửng lên vì sắp hết hơi.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha đã gom hết ví tiền của mình để donate cho TV nhỏ người chơi Bạch Liễu 】

Con số trên TV nhỏ Bạch Liễu lại nhảy vọt lên, từ 14.000 lên 16.000.

Hai người vừa đến đột nhiên quấy rối hàng ngũ của Hiệp Hội Quốc Vương, nhưng rất nhanh đám người Hiệp Hội Quốc Vương cũng phản ứng lại, kêu gào muốn đuổi Mục Tứ Thành và Mộc Kha đi chỗ khác.

Có người xoa tay hầm hè, châm chọc nói:

“Hai người dám tới đây khiêu khích Hiệp Hội Quốc Vương, lá gan cũng lớn nhỉ, đây là lần đầu tiên tôi thấy người chơi không thuộc hiệp hội mà dám thách thức chúng tôi đấy.”

Ánh mắt Mục Tứ Thành đảo hết toàn bộ, trên mặt lộ ra nụ cười tự mãn và ánh mắt khinh thường: “Ai nói chúng tôi chỉ có hai người?”

Mộc Kha thong thả đứng thẳng người, sau khi sửa sang dáng vẻ lại lộ ra dáng dấp thanh niên lịch sự nhã nhặn mỉm cười: “Tôi vừa mới biết nghi thức ngoại giao giữa các hiệp hội, Hồng Đào Hoàng Hậu, cho nên chúng tôi đưa toàn bộ hiệp hội đến đây để chào hỏi cô.”

Sau lưng bọn họ càng lúc càng xuất hiện nhiều người.

Những người này trông có vẻ rụt rè và do dự, thoạt nhìn thì cấp bậc giao diện và tố chất trò chơi không quá cao, nhìn sơ qua thì họ là những người chơi cấp thấp mà không ai mong muốn.

Nếu là ngày thường thì đám người này chỉ cần thấy thành viên của Vương hội thôi là đã chạy mất dép, chứ đừng nói đến việc đi tới thách thức bọn họ.

Nhưng lần này, đám người chơi thoạt nhìn có vẻ rất sợ hãi nhưng không ai lùi bước cả, cứ chậm rãi tụ lại phía sau Mộc

Kha và Mục Tứ Thành, giống như một đống núi cát không dễ thấy, yếu ớt nhu nhược nhưng có thể ăn thịt người.

Có người sắc mặt đen thui tiến đến bên cạnh Hồng Đào Hoàng Hậu thì thầm giải thích: " …. Chắc là đám người chơi cấp thấp còn sót lại trong Hiệp Hội Thực Hủ Cương Thi mà trước đây Bạch Liễu đã cướp về, người chơi cao cấp đã chạy hết rồi, chỉ còn lại một đám phế vật người chơi cấp thấp thôi …"

"… Không phải vấn đề lớn gì, rất dễ xử lý …"

Hồng Đào quay đầu nhìn lại, thấy Mộc Kha đang nhìn thẳng cô, cô nhướng đuôi mắt lên mơ hồ hỏi lại: "Không phải vấn đề lớn à?"

"Không phải lúc trước mi nói cho ta biết hiệp hội này đã bị mi xử lý, còn để cho mi thông báo Vương hội sẽ thu nhận bọn họ sau khi Bạch Liễu qua đời, để bọn họ không phản đối hành động ngăn cản Bạch Liễu của chúng ta sao?"

Cô nhìn về phía Mộc Kha đang cười ẩn ý, vẻ mặt âm u: "Thế thì tại sao bây giờ những người này lại kích động tụ tập ở đây?"

Nửa giờ trước trong trò chơi.

Hiệp Hội Thực Hủ.

Khác với Hiệp Hội Quốc Vương trực tiếp mua luôn toàn bộ cao ốc để làm trụ sở, Hiệp Hội Thực Hủ sống ở khu nhà trọ giá rẻ rất nghèo nàn.

Mỗi ngày chỉ cần tốn 60 điểm là người chơi có thể ở 1 đêm trong tòa nhà có giá thuê bèo bọt này.

Các video VIP của TV nhỏ cấp độ đồng thau trong nhà trọ giá rẻ có thể xem miễn phí, vì vậy nhiều người chơi thuê nhà giá rẻ để xem video trò chơi, học các kỹ năng và chiến lược thông quan để tiết kiệm điểm khi mua video.

Hiệp Hội Thực Hủ thuê loại nhà giá rẻ này làm căn cứ, và dựa vào việc nếu gia nhập Hiệp Hội Thực Hủ thì thành viên có thể sống trong một ngôi nhà thuê giá rẻ miễn phí, bọn họ đã thu hút một số người chơi hám lợi tham gia vào hội.

Cha con họ Miêu sáng lập hiệp hội rất keo kiệt, đa số lợi nhuận của hiệp hội đều bị cha con này gom hết, cũng không thèm đầu tư bồi dưỡng người chơi hay phát triển hiệp hội, vì thế tuy rằng Hiệp Hội Thực Hủ cũng đông đúc người chơi nhưng chất lượng trung bình của toàn bộ người chơi trong hiệp hội đều không cao lắm.

Sau khi cha con Miêu ch3t thì một số người chơi tốt chạy mất, chất lượng người chơi còn lại lại còn tệ hại hơn.

Mộc Kha và Mục Tứ Thành bỏ không ít công sức mới tìm được căn cứ của Hiệp Hội Thực Hủ.

Nhưng lúc các cậu ta tới thì người của Hiệp Hội Quốc Vương cũng đã tới.

Đám người chơi còn lại của Hiệp Hội Thực Hủ từ trong tình cảnh bi thảm 【Hội trưởng mới của hội chưa gì đã bị Hiệp Hội Quốc Vương vây giết】 nháy mắt chuyển thành 【trời ơi, chúng ta có thể tham gia Vương hội rồi, tại sao có chuyện tốt như thế chứ?】, người người mừng vui hớn hở.

Thế nên lúc Mộc Kha và Mục Tứ Thành vừa đến giới thiệu thân phận là người của Bạch Liễu thì đám người này liền khinh khỉnh bài xích, còn có chút khinh thường hội trưởng mới Bạch Liễu, hoàn toàn không muốn đi theo Mộc Kha và Mục Tứ Thành.

Thái độ phản đối và chán ghét mơ hồ đã khiến Mục Tứ Thành tức giận, cuối cùng trở thành xung đột bạo lực giữa bọn họ.

Bất quá trong trò chơi có bạo lực xung đột thì cũng chẳng tổn hại gì nhau, thoạt nhìn một đám người xô tới đẩy lui, chửi bới nhục mạ nhau mà thôi.

Một mình Mục Tứ Thành có thể chống lại thiên quân vạn mã, 1 vs tất cả, bởi vì âm thanh mắng chửi của cậu ta lớn nhất, vừa lên tiếng là khí thế át người, lại thêm vào con khỉ huơ tay múa chân phụ họa hoành tráng không kém.

Nhưng tất cả đều bị chìm hết khi Mộc Kha cầm loa khuếch đại âm thanh lên tiếng.

Trong khung cảnh cãi nhau ầm ĩ hỗn loạn với nhau, Mộc Kha lôi ra một cái loa không biết lấy từ khu nhà cho thuê giá rẻ nào, bước lên chiếc bàn cao nhất, giậm chân thật mạnh, cố gắng thu hút sự chú ý của mọi người.

Đương lúc mọi người đang trợn mắt há hốc mồm ngửa đầu nhìn vị thiếu gia sang trọng thì Mộc Kha hắng giọng, nghiêm túc mở loa chuẩn bị nói.

Nhưng đáng tiếc là vị thiếu gia nhà giàu này chưa từng dùng qua loại loa này. Loại loa plastic giá rẻ này sau khi mở ra thì đều sẽ phát một đoạn ghi âm sẵn.

Mộc Kha hít sâu một hơi mở ra miệng: "Tất cả mọi người hãy nghe tôi nói, hôm nay chúng tôi tìm đến mọi người là vì có chuyện cực kỳ quan trọng, Bạch Liễu nhờ chúng tôi đại diện anh ấy tìm mọi người, vì chúng tôi muốn tốt cho tương lai của mọi người, là vì ——"

Trong loa truyền ra một âm thanh rao hàng đến xé lòng:

"—— thu TV cũ, dụng cụ quản lý trò chơi cũ, xe điện đụng ngựa Pony bé nhỏ cũ, cân Thiên Bình cũ đêyyyy."

Mộc Kha: "……"

Mục Tứ Thành đang đánh đấm tơi bời những người khác: "……"

Những người khác: "……"

- ——oOo—

Chương 187

Vẻ mặt Mộc Kha đờ đẫn, tay cầm loa không biết nói gì thêm.

Đợi cái loa nói xong, vị thiếu gia xấu hổ đến cuộn tròn cả ngón chân giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì tiếp tục nói tiếp, nhưng giọng nói rõ ràng yếu ớt hẳn: "—— Bạch Liễu muốn chúng tôi đến tìm các anh, vì muốn cùng các anh xây dựng hiệp hội lớn mạnh."

Đám người chơi Hiệp Hội Thực Hủ lia mắt đến cái loa đồng cũ nát trong tay Mộc Kha, sau đó lại vi diệu chuyển đến Mộc Kha đang đứng trên bàn.

Tuy rằng chẳng nói gì cả, nhưng Mộc Kha có thể đọc được từ trong ánh mắt bọn họ ý nghĩ "Cái này à?"

Mộc Kha: "……"

Hai bên tự dưng như thể bị bấm nút tạm ngừng giằng co một cách kì dị.

Mục Tứ Thành chắn trước cửa đại sảnh một bước không lùi, canh không cho ai chạy thoát.

Nhưng đồng thời, lập trường của những người này cũng rất kiên định, dù có bị mắc kẹt ở đây cũng sẽ không dễ dàng bị

Mộc Kha thuyết phục từ bỏ quyền gia nhập Vương hội để giúp đỡ một người hội trưởng mới chưa từng gặp mặt, hiện vẫn đang bị bao vây.

Bọn họ có thể tham sống sợ ch3t tồn tại trong trò chơi này lâu như vậy, cái khác không nói chứ khả năng tìm kiếm lợi nhuận và tránh bị tổn hại là hạng nhất.

Mộc Kha hít sâu một hơi, lại giơ lên loa, âm thanh khuếch đại của chiếc loa truyền đi giọng nói trong trẻo của ml vang khắp tầng trệt của khu nhà.

“Chúng tôi sẽ không ngăn cản người chơi muốn gia nhập Hiệp Hội Quốc Vương, nếu các anh muốn đi, các anh cứ việc đi, nhưng chúng tôi cũng muốn gửi lời khuyên đến những người chơi không muốn bị hiệp hội lớn bốc lột nô dịch, nhưng cũng không có hướng thoát ra.”

“Nếu ai đó cảm thấy mệt mỏi với việc trở thành mục tiêu bị áp bức và bốc lột dưới đáy của hiệp hội, mệt mỏi với cuộc sống sợ hãi không có tôn nghiêm và năng lực, thì có thể lắng nghe lời của tôi, lời này có thể sẽ đem đến cho các anh một sự lựa chọn hoàn toàn khác biệt.”

Mộc Kha ánh mắt trong trẻo: “Sau khi tôi nói xong, cho dù các anh lựa chọn như thế nào thì chúng tôi cũng sẽ để anh các rời đi.”

Vẻ mặt người chơi ở dưới không tin lắm, nhưng đã bắt đầu xuất hiện sự tò mò với lời Mộc Kha nói.

Mặc dù biết rằng lựa chọn lý tưởng theo lời của Mộc Kha khó có thể tồn tại trong trật tự trò chơi hiện tại, nhưng vẫn muốn nghe người chơi trẻ tuổi này có thể nói gì nữa.

Hoặc có thể họ vẫn còn một chút hy vọng, hy vọng vào một lựa chọn tốt hơn Vương hội, mặc dù họ lý trí biết rằng điều này là không thể.

Có rất ít người chơi bình thường trong trò chơi có thể sống sót mà không cần tham gia hiệp hội.

Đây là một sự thật tồn tại dựa trên tỉ lệ sinh tồn —— trong những tình huống cực kỳ tồi tệ, chẳng hạn như trong trò chơi này, tỷ lệ sống sót của các cá thể trong một nhóm sẽ cao hơn nhiều so với các cá thể riêng lẻ.

Giống như nếu bị mắc kẹt trong vùng hoang vu đầy tuyết, thì một nhóm người ôm nhau để giữ ấm có khả năng sống sót cao hơn rất nhiều so với một người.

Ngay cả khi kẻ yếu trong nhóm có thể bị lợi dụng, hy sinh, thậm chí bị chà đạp để làm trò cười cho kẻ mạnh, nhưng nếu bạn từ bỏ tôn nghiêm của mình thì bạn vẫn có thể sống sót thêm một thời gian nữa. Đây là cách người bình thường tồn tại sau khi bước vào trò chơi này, cũng là cách tốt nhất để đi đến thành công, mặc dù hèn nhát nhưng có lý do để làm theo.

Đám đông chen chúc về phía lối ra của Mục Tứ Thành dần dần quay trở lại.

Bọn họ nhìn Mộc Kha đứng ở trên bàn bằng một đôi mắt cảnh giác khó tin, nhưng thân thể của bọn họ lại hoàn toàn tương phản vây xung quanh Mộc Kha, lựa chọn lắng nghe cậu mặc dù chưa biết thật giả thế nào.

Đám người chơi này đã sống trong khu nhà trọ rẻ tiền rất lâu rồi, mặt mũi lấm lem, chẳng khác gì những người sống trong khu nhà trọ giá rẻ mấy chục năm ở thế giới bình thường, bừa bộn, nhếch nhác và tinh thần sa sút.

Sau khi ánh mắt và vẻ mặt đã thả lỏng lại trở nên uể oải trong tiềm thức, như thể đã bị tra tấn đến mức thần kinh không bình thường.

Khi những người chơi này đứng lẫn vào nhau, chen chúc nhau, dùng ánh mắt trống rỗng nhìn Mộc Kha và Mục Tứ Thành, làm cậu đột nhiên liên tưởng đến một đám dân chạy nạn.

Trong trò chơi này, bạn có thể điều chỉnh ngoại hình của mình theo ý muốn, những người chơi có ngoại hình này thường là người chơi ở tầng chót nhất của game. Họ không quan tâm đến ngoại hình của mình và cũng không có bất kỳ yêu cầu nào khác.

Yêu cầu duy nhất của họ là sống sót.

Mộc Kha đứng trên bàn cao hơn những người khác hơn 1 mét, giữa đám người vây quanh chăm chú lắng nghe, cậu thậm chí có chút khá hoảng hốt, dường như thấy được trong ánh mắt ch3t lặng của họ lóe lên tia sáng giữa sự tuyệt vọng như cậu đã từng, tia sáng ấy nhỏ nhoi kêu gào cứu tôi, hãy cứu lấy tôi.

“Cậu nói … hội trưởng mới Bạch Liễu cho chúng tôi lựa chọn khác, vậy lựa chọn đó là gì?” Có người rốt cuộc nhịn không được, hắn tiến lên một bước, ngẩng đầu hỏi Mộc Kha.

Mộc Kha hít sâu một hơi: “Là giao dịch, Bạch Liễu sẽ giao dịch với các anh, sau khi giao dịch, anh ấy sẽ phụ trách bồi dưỡng năng lực các anh, làm cho các anh có thể độc lập qua cửa trò chơi.”

“Nhưng các anh phải trả lương hàng tháng cho anh ấy —— sau khi trả lương hàng tháng cho anh ấy, thì tất cả điểm và vật phẩm các anh kiếm được trong game dù ít hay nhiều cũng đều thuộc về các anh, anh ấy sẽ không lấy bất cứ thứ gì, càng không thu tiền hoa hồng của các anh như mấy hiệp hội khác.”

Đám người chơi bên dưới trợn to đôi mắt, không thể tin được nhìn Mộc Kha, liên tục nhấc tay hỏi:

“Không thu tiền hoa hồng và vật phẩm của chúng tôi thật à?”

“Thật không vậy?”

“Còn cung cấp tài nguyên để bồi dưỡng chúng ta sao?!”

“Đúng vậy.” Mộc Kha cực kỳ khẳng định gật đầu, cậu thở ra một hơi nhìn đám người chơi, “Bạch Liễu sẽ không và cũng không muốn trở thành giai cấp thống trị các anh, anh ấy sẽ không bốc lột các anh mà chỉ trợ giúp, bồi dưỡng các anh, làm

cho các anh có năng lực kiếm thêm nhiều điểm và tiền, sau đó trả lương tháng cho anh ấy.”

“Các anh biết công ty giải trí không? Bạch Liễu giống như người đại diện của các anh vậy, anh ấy sẽ quản lý các anh, cung cấp cho mỗi người các anh kế hoạch bồi dưỡng và tài nguyên, đồng thời cũng vạch ra lộ trình tốt nhất để mỗi người phát triển ưu thế của mình trong trò chơi này.”

Mộc Kha nhoẻn miệng cười: “Hội trưởng mới của các anh không thích làm chủ nhân, anh ấy nói với tôi, nếu các anh đồng ý giao dịch với anh ấy vậy thì các anh chính là ông chủ trả lương hàng tháng cho anh ấy, như vậy đương nhiên các anh mới là chủ nhân của hiệp hội, có được quyền lợi lớn nhất trong hiệp hội.”

“Anh ấy sẽ đem quyền lợi hội trưởng trao cho mỗi người, biến hiệp hội thành một cộng đồng.”

Đám người bên dưới xôn xao ồn ào hẳn lên. Họ chưa bao giờ nghe nói về một khái niệm bang hội kỳ lạ như vậy. Cứ như thể ai đó đang xây dựng một cái bẫy rập hoàn mỹ không thể tưởng tượng được.

Nhóm người này vẫn kinh hãi và hoài nghi như cũ, thậm chí nghe lời hứa hẹn đẹp đẽ như thế họ còn lo lắng hơn gấp bội. Bọn họ không kiềm chế được chụm đầu vào nhau bàn luận, trao đổi thì thầm, nhưng càng lúc càng tiến gần đến bàn tròn nơi Mộc Kha đang đứng.

Có người đồng ý hạ thấp quyền lợi của mình để nhường cho cộng đồng thật ư?

Điều này thoạt nhìn trông giống như một lời nói dối đẹp đẽ được thêu dệt ra để cám dỗ họ, trong trò chơi có rất nhiều những người chơi thông minh hơn họ, đây không phải là lần đầu tiên họ nghe được mấy lời "nói dối" hào nhoáng bóng bẩy như thế này.

Nhưng lần này, bọn họ lại không cầm lòng được muốn dò hỏi lời nói dối tiếp theo.

Có người giọng điệu run rẩy đặt ra vấn đề: "Bạch Liễu, không, Bạch hội trưởng sẽ trao quyền lợi của anh ấy như thế nào?"

"Nếu các anh đồng ý hợp tác." Mộc Kha nhìn về phía mọi người, cậu bình tĩnh, click mở giao diện trò chơi, "Trước khi tiến vào game, hội trưởng mới của các anh đã ký tên sẵn lên rất nhiều giấy tờ và đưa cho tôi, bây giờ tôi sẽ đưa cho các anh xem."

Mộc Kha giơ bảng điều khiển hệ thống của mình lên, trên đó là bản sao của "Bảy mươi tám quy định giải thích về việc chia tách và chuyển giao quyền quản lý của Hiệp Hội Thực Hủ", kéo xuống có thể thấy Bạch Liễu đã ký tên sẵn vào đó, chỉ còn để trống phần Bên B.

"Bạch Liễu đã ký sẵn hơn một ngàn bản hợp đồng rồi." Mộc Kha lấy ra một tờ hợp đồng cho người chơi bên dưới xem, "Nếu các anh bằng lòng chấp nhận điều kiện của Bạch Liễu thì tôi sẽ đưa bản hợp đồng này cho các anh ngay bây giờ, để các anh ký vào bên B."

Mộc Kha ánh mắt bình tĩnh, cậu giải thích từng chữ một: "Bạch Liễu sẽ chuyển giao quyền và lợi ích của hiệp hội cho từng người, để mỗi người đều có một phần của hiệp hội này. Anh ấy không chỉ nói suông mà dùng giấy trắng mực đen chứng minh cho các anh thấy. Quy tắc hợp đồng được hệ thống công nhận sẽ biến các anh trở thành một hội trưởng thực sự."

Sau khi tài liệu này xuất hiện, toàn bộ tòa nhà cho thuê đều rơi vào tình trạng im lặng như tờ.

Những người chơi này thở gấp gáp, đồng tử giãn ra, lồng nguc phập phồng nhìn tập tài liệu được Mộc Kha giơ cao, ngẩng cao đầu háo hức đọc từng chữ trên đó.

Mộc Kha còn chu đáo quỳ một chân xuống bàn hạ bảng hệ thống xuống để những người chơi đến gần có thể nhìn rõ khế ước.

Trong trò chơi, mọi thứ đều có thể là giả, tên, ngoại hình, đạo cụ, kỹ năng, những thứ này có thể bị làm giả và đánh lừa theo nhiều cách khác nhau, nhưng có một điều không thể là giả ——

——Đó là hợp đồng đã được hệ thống đóng dấu xác nhận.

Điều này là có thật!!!

"Là hợp đồng thật!!! Hợp đồng thật do hội trưởng Bạch tự tay ký!!" Khi người chơi đầu tiên vừa rống lên sau khi xác minh

tính xác thực, tòa nhà cho thuê giá rẻ vốn ban đầu rất yên tĩnh lập tức nổ ra âm thanh vang dội.

Vẻ tái nhợt tê dại trên gương mặt của những người này dần dần biến thành hưng phấn không thể tin được, họ đỏ mặt tía tai, âm thầm ngẩng đầu khóc lóc, cảm xúc đầy màu sắc trên gương mặt của những người chơi cấp thấp này vốn dĩ cứng ngắc, lãnh đạm như xác ch3t chợt thay đổi một cách ngoạn mục.

Sau khi Mộc Kha vất vả trấn an đám người đang sôi trào bình tĩnh lại, người chơi đầu tiên còn chưa kịp bình tĩnh lại bắt đầu hỏi cậu: "Chính là, chúng tôi đều rất cảm ơn Bạch Liễu, không không không! Là hội trưởng Bạch nguyện ý ra quyết định như thế! Chúng tôi rất sẵn lòng hợp tác với hội trưởng Bạch!"

Người đàn ông này dừng lại một lúc rồi thay đổi đề tài: "Nhưng chúng tôi đều muốn hỏi một chuyện."

Mộc Kha hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Những người chơi này hai mặt nhìn nhau rồi nhìn về phía Mộc Kha, bọn họ nắm chặt tay trước nguc xoa xoa căng thẳng, quét sạch thái độ khinh thường trước đó, cúi người hỏi rất chân thành: "Chúng tôi muốn hỏi, hội trưởng Bạch muốn giao dịch gì với chúng tôi? Chúng tôi, những người … chúng tôi.. thực sự có thể đáp ứng được yêu cầu của hội trưởng Bạch sao?"

"Các anh hoàn toàn có thể làm được, trên người các anh có đồ vật mà hội trưởng Bạch cảm thấy cực kỳ có giá trị." Mộc Kha nói

“Trên người chúng ta có thứ gì…… có thể làm Hội trưởng Bạch cảm thấy hợp đồng này giá trị chứ?” Những người khác nghi ngờ vò đầu hỏi. Mộc Kha ôn hòa mỉm cười: “Hội trưởng Bạch muốn linh hồn của các anh.”

- ——oOo—

Chương 188

Bạch Liễu hiện vẫn còn trong game, những người này dù đã ký hợp đồng nhưng vẫn phải đợi Bạch Liễu ra ngoài rồi mới có thể giao dịch linh hồn, có nghĩa là trước tiên Bạch Liễu giao quyền lợi hiệp hội cho những người chơi này, đợi bọn họ thỏa mãn hết rồi thì sau đó hắn mới tiến hành giao dịch tiếp theo.

Nhìn thấy từng thành viên hiệp hội phấn khởi ký hợp đồng với Mộc Kha, Mục Tứ Thành đang đứng nhìn bên cạnh cũng nhăn mày, cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, cậu có loại cảm giác bị dụ rất quen thuộc thì phải..

Nhưng cụ thể như nào thì cậu cũng không nói được.

… Nhìn thì có vẻ các thành viên kia đều đang được lợi từ Bạch Liễu, rốt cuộc linh hồn vẫn chưa đưa ra mà đã có được quyền quản lý hiệp hội rồi, lợi trước mắt như thế rồi sao mà không chiếm được chứ!

Nhưng việc Bạch Liễu bị người khác lợi dụng khiến cho Mục Tứ Thành cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi Mộc Kha phát hết giấy tờ, Mục Tứ Thành lén lút đến gần, hạ giọng nói nhỏ vào tai Mộc Kha: "….. Này, trong hồ lô của cậu bán thuốc gì thế? Cứ thế mà đưa hiệp hội cho những người này à, Bạch Liễu cũng đâu phải thể loại giao hàng trước lấy tiền sau đâu nhỏ."

Cứ theo phong cách con buôn lòng dạ hiểm độc như Bạch Liễu thì con hàng này sẽ lấy tiền trước, sau đó mới giao hàng, hàng không giống quảng cáo thì cũng đếch có vụ trả lại đâu nhé.

Mộc Kha vẫn duy trì nụ cười lễ phép rụt rè trên mặt, đầu hơi ngửa về phía sau, tạo một khoảng cách với Mục Tứ Thành, dùng giọng điệu không mặn không nhạt hỏi lại: "Cậu cảm thấy thứ gì giá trị nhất trong loại hiệp hội cấp thấp như thế này?"

Mục Tứ Thành bị Mộc Kha hỏi lại đến ngẩn ra.

Thứ gì giá trị nhất trong hiệp hội cấp thấp này á?

…… Vật phẩm cao cấp trong kho vật phẩm, thông tin tối mật trong cơ sở dữ liệu, điểm dự trữ trong hiệp hội cao, các tài liệu tham khảo để qua cửa phụ bản —— các đồ vật này thường được các hiệp hội khác dùng để thu hút người chơi tham gia, còn Hiệp Hội Thực Hủ thì chẳng có méo gì cả.

Một số vật phẩm cấp cao và điểm không nhiều lắm trong hiệp hội đều đã bị cha con Miêu vơ vét, trong vòng trước của trò chơi đã bị Bạch Liễu cướp sạch sẽ hết rồi.

Thông tin và tài liệu tham khảo về cách qua cửa trò chơi được cung cấp cho những người chơi cấp thấp muốn chơi lại trò chơi, nhưng Bạch Liễu là người chơi thần kinh luôn nhảy từng mức độ khó một lại thích chơi trò chơi mới nhất, vì vậy không nhất thiết phải tìm tư liệu tham khảo ở đây.

Mục Tứ Thành dường như nhận ra điều gì đó, cậu ta quay đầu lại nhìn những người chơi bình thường đang giành giựt hợp đồng vẻ mặt hưng phấn.

—— Hiệp Hội Thực Hủ này thứ gì cũng không có, đã sớm bị Bạch Liễu khoét sạch thành một cái vỏ rỗng, hiện tại thứ có giá trị nhất chính là những người chơi còn sót lại.

Nói cách khác, Bạch Liễu vừa mới đem một cái vỏ rỗng chia làm mấy ngàn phân bán cho đám người chơi này, còn làm cho họ nghĩ rằng mình chính là chủ nhân của cái vỏ rỗng đó.

Trong hoàn cảnh như thế, những người chơi ở tầng dưới chót nhất định sẽ làm việc chăm chỉ hơn để phát triển hiệp hội vỏ rỗng này của "riêng mình" và lấp đầy nó, vì vậy không cần biết trong tương lai linh hồn của những người này có bị bán cho Bạch Liễu hay không, Bạch Liễu cũng chẳng thiệt thòi gì cả.

Bởi vì thứ mà hắn bán đơn giản chỉ là một quả bom không khí, trông có vẻ như nổ rất to, nhưng thật ra bên trong không có gì hết.

Và những người này sẽ cố gắng hết sức để lấp đầy quả bom không khí mà Bạch Liễu đã bán cho họ, sau đó gửi lại cho Bạch Liễu, còn biết ơn Bạch Liễu nữa…

Quả thực là đã tính toán vét sạch đến sức làm việc cuối cùng của đám người chơi này!

Này mẹ nó là người sao! Rõ ràng là đang lừa gạt người ta thì có!

Mục Tứ Thành nhẫn nhịn chịu đựng, nhịn không được lại quay đầu nhìn Mộc Kha vẻ mặt ôn hòa, bức xúc nói: “Các người làm ra chuyện này cũng quá tệ đi!”

Mục Tứ Thành vốn là một người chơi solo chịu không ít đắng cay, nhưng cậu lại có một sự đồng cảm dành cho những người chơi cấp thấp này, những người thực sự bị bóp ch3t đến tuyệt vọng.

Rốt cuộc, những người này rất có thể là tương lai của cậu nếu không thể bay một mình ngay từ đầu —— bị buộc phải tham gia vào hội, sau đó bị áp bức đến mức mất đi giá trị cuối cùng.

“Nếu không làm vậy thì nhóm người này sẽ ch3t sớm.” Tiểu thiếu gia Mộc Kha dường như có một loại khí chất điềm tĩnh khi đối mặt với cảnh tượng giao dịch như thế này, cậu đẩy gọng kính trên mũi, dùng ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn Mục Tứ Thành, “Cậu nghĩ cái gì đang vây khốn bọn họ?”

“Nhiều nhân viên của cha tôi giống hệt những người này, làm như trâu chó ở nhà máy cũng không dám rời đi, một số người thì không có năng lực rời đi, trong khi một số người sợ rằng họ sẽ không thể sống sót sau khi mất đi công việc.”

“Họ sẽ cố gắng hết sức để ngăn người khác hoặc máy móc thay thế mình, cản trở việc hiện đại hóa toàn bộ nhà máy, nhưng cuối cùng, khi quá trình tái thiết nhà máy nhanh chóng, cuộc cách mạng công nghệ cơ khí hoặc khủng hoảng kinh tế

đến, những người này sẽ luôn là những người đầu tiên bị đào thải. “

Mộc Kha thu hồi ánh mắt của mình: “Nhưng nếu chia cho mỗi công nhân một số cổ phần, cho bọn họ một nhà máy hoàn toàn mới, cậu biết sẽ có chuyện gì xảy ra không?”

“Chuyện gì sẽ xảy ra?” Mục Tứ Thành hỏi.

“…. Tất cả mọi người trong nhà máy kia đều liều mạng phát triển nhà máy, làm cho bản thân mình và mọi người đều có thể sống sót.” Mộc Kha rũ xuống mi mắt, nhẹ giọng nói, “Cho dù là trong hoàn cảnh khốc liệt như thế nào, thì đến cuối cùng nhà máy kia cũng không có công nhân nào bị sa thải.”

Mục Tứ Thành thẫn thờ nhìn vào đám người đang ồn ào ký hợp đồng nơi đại sảnh.

Trên vô số giao diện hệ thống chồng chéo được giơ cao trong đám đông, cậu nhìn thấy dòng chữ Bạch Liễu trên hợp đồng phản chiếu trong đôi mắt mờ mịt của những người này, sau đó, họ thành kính ghi tên mình vào vị trí còn lại.

Ánh sáng màn hình xanh mờ trong mắt giống như một niềm tin sống lại từ đống tro tàn.

_____

Khu Phòng tối.

Trước chiếc TV nhỏ của Bạch Liễu, hai nhóm người lặng lẽ đối đầu nhau.

Cạnh của chiếc TV nhỏ vây đầy những thành viên cao cấp và mạnh mẽ của Hiệp Hội Quốc Vương, cao hơn cả một cái đầu đối với đám người chơi cấp thấp của Hiệp Hội Thực Hủ. Đám người kia lại đứng trên cao nhìn xuống với cặp mắt trịch thượng, cộng thêm vẻ mặt cau có nhăn nhó, thỉnh thoảng lại "hừ hừ" khiến cảm giác thật căng thẳng.

Đám người chơi Hiệp Hội Thực Hủ núp sau Mộc Kha và Mục Tứ Thành không khỏi co rúm người lại —— trước giờ bọn họ đã gặp qua tình huống như này đâu trời!

Không ít người chơi trước đây đã theo Miêu Phi Xỉ vây bắt Bạch Liễu, lý tưởng tối cao đó chính là gia nhập Hiệp Hội Quốc Vương, bây giờ mắt thấy sắp đánh nhau với Hiệp Hội Quốc Vương tới nơi rồi, trong lòng bọn họ như sắp gục ngã gào thét.

Lá gan mấy người cũng lớn quá đi! Từ từ chút được không! Tôi (nhóm tôi) vừa mới có quyền quản lý hiệp hội, mấy người cũng đừng quậy nát nó ra chứ!

"Trước đó bị rớt đến khu Nhảy disco trên mộ, tôi còn tưởng không ai tới nhặt xác cho Bạch Liễu chứ." Một người đứng cạnh TV nhỏ châm chọc, "Bây giờ cả đám người kéo đến khu phòng tối thì có ý nghĩa gì nữa?"

"Tại sao không có ý nghĩa." Mộc Kha không nhanh không chậm mà nói, mí mắt nhướng lên, "Chúng tôi cứu không được

Bạch Liễu ở Khu disco trên mộ, nhưng phòng tối thì có thể.”

Đây là kế hoạch của Mộc Kha, sau khi tìm hiểu kỹ và phân loại dữ liệu vị trí thăng hạng của hầu hết người chơi, cậu nhanh chóng tính toán và tích hợp trong đầu, tìm ra vị trí xếp hạng khả dĩ của Bạch Liễu từ hàng nghìn phân vùng trong game —— đó chính là phòng tối này.

Phòng tối thực ra là một khu vực không được nhiều người biết đến, phần lớn mọi người chỉ dừng lại ở mức hiểu biết, nếu thật sự rơi xuống thì cơ bản đều là người đã ch3t.

May mắn thay, bộ óc của Mộc Kha rất nhanh nhạy, trước khi vào game cậu đã thuộc lòng hầu hết các tuyến và cách phân chia trong game, về cơ bản thì Mộc Kha đã có ấn tượng với hàng nghìn cách phân chia trong game nên có thể tìm hiểu và tìm thấy khu vực ít được chú ý này.

Quy tắc của 【 Khu Nhảy disco trên mộ 】là dữ liệu phải vượt qua lần trước, căn bản không thể làm điều đó dưới sự giám sát của Vương hội.

Bởi vì lần trước dữ liệu của Bạch Liễu quá tốt, lọt hẳn vào bảng xếp hạng Quốc Vương, lượt thích, lượt theo dõi và số liệu donate đều không thể thu thập bằng sức mạnh của một mình Hiệp Hội Thực Hủ được, Mộc Kha rất tỉnh táo và bình tĩnh, cậu biết rằng nếu chỉ có quân bài Hiệp Hội Thực Hủ trong tay thì cứu Bạch Liễu từ khu vực đó ra hoàn toàn là không thể.

Nhưng trước khi hoàn toàn rơi vào 【 Vùng đất không người 】hệ thống đã thiết lập một cơ chế 【 tiền chuộc 】để vắt kiệt

giá trị cuối cùng từ mỗi người chơi —— nghĩa là, trong khu vực này, hãy phát huy hết khả năng cuối cùng có thể cứu người chơi giúp người chơi nạp điện TV nhỏ.

Cho nên thông thường số tiền nạp không quá cao, là do hệ thống tính toán, người ủng hộ người này mới có thể bỏ ra được bao nhiêu đó điểm.

Ví dụ như 【 tiền chuộc 】 Bạch Liễu là 100.000 điểm —— số điểm này về cơ bản vừa vặn bằng số điểm của Mục Tứ Thành, Mộc Kha, cộng với tất cả những người chơi bình thường trong Hiệp Hội Thực Hủ.

Nhưng tình thế khó khăn lúc này là —— Mộc Kha ngửa đầu nhìn đám hội viên Hiệp Hội Quốc Vương đang ngăn họ phía trước.

Muốn nạp điện thì ít nhất phải vào được khu vực TV nhỏ của Bạch Liễu, nhưng hiện tại bức tường thịt người của Hiệp Hội Quốc Vương đã bao vây kín mít không một kẽ hở. Chỗ Mục Tứ Thành vừa phá ra lúc nãy cũng đã được “khép lại”, một con kiến cũng không chui qua được.

Những người chơi sau lưng cậu không thể lọt vào đó, chỉ có thể thử xem có thể xé rách một khoảng trống từ bên trong hay không.

Chỉ cần xé rách một khoảng nhỏ thôi thì đám người chơi yếu đuối kia mới dám ủng hộ, dám mạo hiểm đi theo bọn họ để nạp điện cho Bạch Liễu.

Mộc Kha hít sâu một hơi, xoay hai tay chạm vào cổ tay nhanh nhẹn dứt khoát, một đôi dao găm đen bóng hiện ra trong lòng bàn tay trắng nõn.

Thành viên canh gác của Hiệp Hội Quốc Vương vừa thấy đôi chủy thủ thì cảnh giác lui ra sau một bước, nhưng hắn rất nhanh ý thức được ở đây là đại sảnh trò chơi, loại vũ khí tấn công sát thương như chủy thủ thì không thể sử dụng được.

Hắn khinh thường bĩu môi cười, ỷ vào chính mình thân cao cười nhạo Mộc Kha: "Nhóc con, có biết luật chơi không đó, chủy thủ của cậu không dùng.."

Cảm xúc trên mặt Mộc Kha không chút thay đổi. Cậu giơ con dao găm của mình lên và lao về phía trước, giống như một bóng ma xuyên qua các thành viên của Vương hội, dưới cái nhìn sững sờ của đối phương, dứt khoát tiến vào vòng vây.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha sử dụng kỹ năng (tấn công chớp nhoáng) 】

"Ai nói là cầm dao thì phải tấn công chứ?" Mộc Kha nhướng mày ranh mãnh. Cậu không chút do dự dùng khủy tay đẩy mạnh người hội viên đang quay lưng về phía mình. "Đây chỉ là kỹ năng giảm giá trị tinh thần không gây sát thương!"

Cậu dùng để di chuyển mà thôi.

Sơ hở của vòng vây đột nhiên đã bị phá vỡ.

- ——oOo—

Chương 189

Có lẽ đó là sự thấu hiểu ngầm lâu đời giữa sát thủ và kẻ trộm.

Mặc dù Mộc Kha không nói cho Mục Tứ Thành biết cậu sẽ làm gì trước khi hành động, nhưng Mục Tứ Thành đã nắm bắt thời cơ lúc Mộc Kha thu hút hỏa lực của thành viên Hiệp Hội Quốc Vương để phát huy bản lĩnh của một tên trộm nhạy bén.

Mục Tứ Thành ánh mắt sắc bén, một tay ôm lấy bả vai của người bị Mộc Kha đẩy về phía trước, ấn xuống mượt lực linh hoạt nhảy lấy đà, giẫm lên lưng thành viên không kịp đề phòng này.

Sau đó cậu ta cực kỳ hung ác giơ ngón giữa lên với đám hội viên đang vây quanh, nhướng mày cười cười, rồi ngoắc ngoắc bọn họ!

Đám người Hiệp Hội Quốc Vương bị Mục Tứ Thành chọc tức thì nổi điên lên nhào tới bắt cậu, thế nhưng cậu lại nhanh nhẹn nhảy lên vai người này, giẫm lên lưng người kia chạy như bay.

Bức tường thịt người Hiệp Hội Quốc Vương lập tức ngã trái ngã phải.

“Thời cơ đã đến!!” Mộc Kha rống to, “Nhào vô nạp điện! Chuộc Bạch Liễu ra ngoài!!”

Một bên bị Mộc Kha rống lên vội vàng chen vào, một bên thì bị Mục Tứ Thành chà đạp muốn giữ vững phòng thủ, trong tình huống không làm tổn thương đến nhau, mọi người chen chúc xô đẩy nhau thành một đống bùi nhùi hỗn loạn. Đầu của người này thò ra khỏi đáy quần của người kia, cánh tay của người kia chẹn ngang miệng của người nọ. Mục Tứ Thành loạng choạng giẫm lên đầu người ta và chạy xung quanh, Mộc Kha thì thỉnh thoảng lại dùng kỹ năng 【tấn công chớp nhoáng】để tranh thủ làm đoàn người thêm xào xáo.

Toàn bộ khung cảnh hỗn loạn như vào giờ cao điểm buổi sáng của tuyến số 4 Kính Thành, chỉ có thể nhìn thấy là "chiếc bánh người" được cuộn lại rồi vỡ ra thành nhiều mảnh.

Hai bên "đánh nhau" loạn xì ngầu, TV nhỏ Bạch Liễu thì không ngừng có người lén lút bò lên để nạp điện.

Có người không ngừng mở giao diện hệ thống trong lúc hỗn chiến, lại bị người khác cắt ngang, ánh sáng màu xanh lam đứt quãng ở TV nhỏ Bạch Liễu lóe sáng.

Mà ánh mắt của Bạch Liễu trên màn hình TV nhỏ được khóa trên kệ hàng rào sắt cũ kỹ cao bằng phẳng và yên bình, dường như hắn xuyên qua màn hình nhìn thấy được mọi chuyện xảy ra ở đây đều là vì hắn.

Hắn dường như đã sớm biết được những gì sắp xảy ra, lại dường như chẳng biết chuyện gì đang xảy ra ngoài màn hình, chỉ liếc mắt rồi lại thu hồi trong chớp mắt, như một vị thần lạnh lùng và vô nhân đạo không quan tâm đến sự sống và cái ch3t của người phàm.

Nhưng quả thực chính vị thần ham tiền này lại thống trị mọi thứ khiến người ta phải điên đầu.

Trong đám đông hỗn loạn chỉ có Hồng Đào đứng ở trung tâm là sừng sững không ngã, cô giữ chặt mũ và váy để ngăn những người bên cạnh chạm vào mình, cô không buồn quan tâm đến tình hình xung quanh mình, chỉ ngước đôi mắt thú vị nhìn TV nhỏ Bạch Liễu.

“Khó trách Lưu Giai Nghi lại chọn cậu.” Hồng Đào khép hờ mắt, đôi môi đỏ mọng thì thầm: “—— quả thật cậu rất thích hợp làm 【 anh trai 】 cô bé.”

—— tại sao lại không chọn anh trai hoàn hảo nhất, cũng không chọn anh trai mà cô bé thích nhất, càng không chọn anh trai đối xử với mình tốt nhất, thậm chí không chọn cả anh trai thật sự của mình?

Tại sao lại chọn Bạch Liễu?

Bạch Liễu có thể nói là ích kỷ, quỷ quyệt và xảo quyệt, ở con người này chỉ có một lát cắt rất nông cạn, chỉ có thể bóc ra khỏi nụ cười đạo đức giả chuyên nghiệp trên khuôn mặt Bạch Liễu dùng để lừa người khác, hắn chỉ trung thực với thỏa thuận và không bao giờ quay lưng lại với dục v0ng của bản thân.

Tại sao phù thủy lại sẵn sàng cung cấp thuốc giải độc và linh hồn cho một kẻ tương tự như người sói khi có rất nhiều 【 dân làng 】 tốt hơn xung quanh?

Luồng gió do đám người đánh nhau đã thổi bay mái tóc xoăn màu đỏ tía bên cạnh thái dương của Hồng Đào, cô nhìn lên chiếc TV nhỏ của Bạch Liễu với đôi mắt nhòe đi.

——Khi một người tự cho mình là 【người sói】thì điều này không có nghĩa là người này không cần thiết phải bị nghi ngờ?

Lưu Giai Nghi vĩnh viễn sẽ không hoài nghi Bạch Liễu, đây là nguyên nhân cô bé lựa chọn hắn.

Phù Thủy Nhỏ sẽ không trở lại nữa, cô bé đã tìm được 【anh trai】thích hợp nhất cho mình rồi.

Hồng Đào thu hồi ánh mắt, bên trái cô đột nhiên xuất hiện Mục Tứ Thành, người này đạp lên đầu vài người chơi, bay nhanh tới trước người Hồng Đào.

Ngay sau đó bên phải cô xuất hiện một dư ảnh đang cầm chủy thủ trong tay tấn công cô, là Mộc Kha theo sát phối hợp với Mục Tứ Thành.

Mộc Kha dùng chủy thủ quét tới mắt cá chân của Hồng Đào, Mục Tứ Thành đạp lên vai một người chơi bay lên đá thẳng chân vào mặt Hồng Đào, hai người bọn họ phối hợp cực kỳ hoàn hảo như thể đã phối hợp trăm ngàn lần vậy, không cần phải nói lời nào, nhưng họ đã cùng nhau chặn mọi con đường có thể thoát ra của Hồng Đào.

Mục Tứ Thành trên mặt là biểu tình giận dữ phẫn nộ còn Mộc Kha thì bình tĩnh hơn —— cậu vừa thấy Mục Tứ Thành phóng qua đây thì đã biết cậu ta muốn làm gì, lý trí cậu cảm thấy làm vậy có chút lạc quẻ, cũng chẳng có chút ý nghĩa gì.

Mộc Kha biết trong trò chơi không thể tấn công người khác, nhưng trong khoảnh khắc đó cậu lại tức giận khi nghĩ đến việc Bạch Liễu bị nhốt, bị đám người Hiệp Hội Quốc Vương này phán án tử vây giết đủ kiểu …

Cho nên trước khi đại não Mộc Kha bình tĩnh thì thân thể cậu đã phối hợp luôn với Mục Tứ Thành rồi.

Mục Tứ Thành còn xúc động hơn cả Mộc Kha, cậu muốn cho dù đánh không được cũng phải đá ngã con mụ Hồng Đào Hoàng Hậu này trước mặt đám hội viên cho ả xấu mặt! Cậu tấn công Hồng Đào chính là vì muốn trút giận!

Mục Tứ Thành đã chán ngấy cái Hiệp Hội Quốc Vương chó ch3t này rồi!

Bà thím không phải vẫn luôn õng ẹo giả vờ làm người đẹp với thuộc hạ hay sao! Để tôi xem bà chổng mông lên trời rồi còn giả vờ kiểu gì được nữa!

Mục Tứ Thành ánh mắt hung ác, dưới chân dùng sức, chiếc quần thể thao rộng thùng thình tạo nên những đợt sóng trong không khí. Con dao găm của Mộc Kha phát ra tiếng kêu chói tai khi chạm đất, cậu nghiêng người nhấn xuống, mũi dao nhọn đâm vào mắt cá chân của Hồng Đào.

Hai người này là một sát thủ một tên trộm đều có tốc độ cực kỳ nhanh, nhưng đối với Hồng Đào thì hành động của họ như thể phim quay chậm vậy.

Người phụ nữ mặc váy ôm ngang hông ấn đuôi váy xuống và nâng đầu gối lên nhảy không ngừng nghỉ, động tác của cô ấy giống như một cô bé gái đang nhảy dây, lúc cô rơi xuống, đôi giày cao gót mảnh mai chính xác không nghiêng không lệch mắc vào lỗ tròn trên con dao găm của Mộc Kha, Mộc Kha đang lao tới thì bị kẹt ngay tại chỗ, con dao găm cũng không rút ra được.

Đồng thời, Hồng Đào nghiêng thân thể một cách tao nhã, cô đè thấp vành mũ to rộng của mình tránh thoát cú đá của Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành không đá trúng vào mũ mà chỉ phớt nhẹ qua nó, lập tức chiếc mũ bị rớt khỏi đầu Hồng Đào từ từ rơi xuống.

Hồng Đào quay người, gót giày của cô vẫn còn đạp lên dao găm của Mộc Kha, cô dùng một bàn tay xoay tay nắm lấy vành mũ, một tay luồn dưới vành mũ nắm lấy mắt cá chân của Mục Tứ Thành hất cậu tung lên trời.

Mục Tứ Thành không kịp đề phòng, cứ như thế bị Hồng Đào hất ngã trên mặt đất.

Người phụ nữ từ từ bỏ chiếc mũ che kín khuôn mặt xuống, trên mặt mang theo nụ cười chuẩn như khuôn mặt của người mẫu nhưng còn bí ẩn hơn nhiều, bởi vì cô ấy quả thực rất đẹp.

Đôi môi đỏ mọng và làn da tuyết, một đôi mắt đỏ sẫm như muốn hút đi linh hồn của người khác, cùng với mái tóc xoăn màu đỏ tía vừa mới xõa tung trên mặt trong lúc đánh nhau khiến cho những đường nét trên khuôn mặt vốn đã cứng nhắc lại vừa xinh đẹp của Hồng Đào không thể cưỡng lại được.

Hồng Đào nghiêng người về phía trước, rũ mắt nhìn xuống Mục Tứ Thành đang nằm trên mặt đất, khuôn mặt cô ấy nhanh chóng biến hóa và thay đổi, mái tóc xoăn dài biến thành mái tóc dài đuôi ngựa sạch sẽ, bộ quần áo chỉnh tề trên người biến thành quần áo học sinh, đôi mắt dài hẹp màu đỏ biến thành cặp mắt hạnh nhân tròn xoe xinh đẹp …

Quá trình biến hóa chỉ mới một nửa mà Mục Tứ Thành như thể bị đứng hình.

Cậu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Hồng Đào, đôi mắt không thể di chuyển, biểu hiện trên khuôn mặt không phải là ánh mắt mê hoặc mà là nhớ lại ký ức nằm giữa nỗi sợ hãi và sự im lặng ch3t chóc.

Hồng Đào cong môi mỉm cười, cô vươn ngón trỏ câu lấy cằm Mục Tứ Thành đang hoảng hốt: “… Đây là người mà cậu sợ hãi nhất phải không?”

Một giây trước khi Hồng Đào chạm vào Mục Tứ Thành, Mộc Kha một chân đá văng cậu ta ra. Mục Tứ Thành nằm ngửa trên mặt đất, hai mắt thất thần mở miệng hít thở. Hồng Đào xoay người nhìn về Mộc Kha ở phía sau, Mộc Kha cảnh giác liên tiếp lùi về mấy bước, lúc Hồng Đào vừa đến gần thậm chí còn quay mặt đi trốn tránh, không dám nhìn thẳng đối phương.

Cậu vừa mới thấy được kỹ năng của Hồng Đào, Mộc Kha không rõ kỹ năng này cụ thể là gì nhưng tóm lại không phải là thứ hay ho gì cả —— nhìn vẻ mặt của Mục Tứ Thành thì hình như cậu ta vừa mới thấy ảo giác gì đó rất kinh khủng.

"Mộc Kha." Giọng nói Bạch Liễu đột nhiên vang lên trước mặt Mộc Kha.

Mộc Kha theo bản năng mà ngẩng đầu lên, giây tiếp theo con ngươi của cậu co rút lại.

Hồng Đào đã biến thành Bạch Liễu, mang khuôn mặt Bạch Liễu đang tươi cười nhìn cậu.

Hồng Đào chậm rãi vươn tay ra với Mộc Kha, trong giọng nói có ý cười và dụ dỗ: "Muốn rời khỏi đây với tôi không?"

"Không phải lúc nào cũng muốn chơi trò chơi với tôi sao?" Giọng nói Bạch Liễu chưa từng dịu dàng với cậu như vậy bao giờ: "Cậu là đồng đội hữu dụng nhất với tôi, tôi rất tin tưởng cậu, Mộc Kha, tôi tin tưởng cậu còn hơn Mục Tứ Thành, xin lỗi vì lúc trước đã lạnh nhạt với cậu, thật ra tôi không ghét cậu chút nào cả."

"Cho dù lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không có ấn tượng tốt lắm, nhưng tôi không quan tâm đến nó đâu, bởi vì cậu đã chứng minh được cậu quan trọng với tôi biết bao nhiêu."

Mộc Kha hít thở dồn dập, trước mặt là làn sóng nắng nóng mùa hạ và sương mù, vạn vật đều trong mây mù, chỉ có Bạch

Liễu chậm rãi bước về phía cậu là thật, làm người ta phải rung động t1nh nguyện theo sau.

“Mộc Kha.” Bạch Liễu kia mỉm cười nhìn cậu, bàn tay mở ra hướng về phía trước, “Cậu còn do dự gì nữa?”

Mộc Kha cảm thấy mặt đất dưới chân rơi xuống, xung quanh lắc lư từ bên này sang bên kia, cậu lảo đảo lùi lại hai bước rồi dùng hết sức lắc đầu, cố gắng tỉnh dậy khỏi giấc mơ đẹp đẽ này, nhưng lại như bị bóng đè, rõ ràng biết đó là giả, biết đó chỉ là một giấc mơ, nhưng lại không thể cử động, cũng không thể tỉnh lại.

Giống như một con rối bị điều khiển, cậu từng bước tiến về phía Hồng Đào, chậm rãi đưa tay đặt lên tay cô.

【 hệ thống nhắc nhở: TV nhỏ người chơi Bạch Liễu đã đạt tới mười vạn điểm, chính thức bỏ lệnh cấm! 】

【 TV nhỏ người chơi Bạch Liễu đã được trở lại (Khu Trò Chơi Nhiều Người Chơi) 】

Mộc Kha đang định đặt tay vào lòng bàn tay của Hồng Đào đột nhiên tỉnh lại, Hồng Đào hay có thể nói là Bạch Liễu giả dạng ngẩng đầu nhìn TV nhỏ phát ra thông báo hệ thống, khóe miệng chợt nở một nụ cười mơ hồ.

Lần đầu tiên có người có thể thoát được sự phong tỏa của Hiệp Hội Quốc Vương.

Tác giả có lời muốn nói:

6: Nghe nói có người giả dạng tôi để mê hoặc cậu?

Mộc Kha (bắt đầu áy náy): Là ý chí của tôi không kiên định

6: Mộc Kha, hãy nhìn tôi.

Mộc Kha (bắt đầu căng thẳng):……!

6 (bắt chước giọng nói quyến rũ của Hồng Đào): Mộc Kha ơi, nghe đây, hiện tại tôi là Hồng Đào, két sắt nhà cậu dấu ở đâu? Mật mã là gì? Sau khi cậu tỉnh táo nếu phát hiện mất két sắt thì hãy đi tìm Hồng Đào nhé, cô ấy lấy đó.

Mộc Kha:……

Hồng Đào:……

Ta: Khúc mắc của Tiểu Kha: Ban đầu, cha 6 của cậu không thích cậu lắm, rất ghét cậu, còn so sánh cậu với đứa trẻ khác (4), cho nên vẫn luôn chờ mong được 6 công nhận.

Cơ hữu: chậc chậc, nhìn coi, một người cha không yêu thương con cái đã để lại cái bóng quá sâu cho con mình trong quá trình giáo dục thời thơ ấu (?)

- ——oOo—

Chương 190

TV nhỏ Bạch Liễu trong khu phòng tối tắt, giây tiếp theo lại xuất hiện ở khu trò chơi nhiều người chơi.

Hồng Đào không chút hoang mang khôi phục lại dáng vẻ của mình rồi quay người đi.

Nhóm người hỗn chiến ở khu phòng tối không còn ý nghĩa nữa, đối phương đã có đủ điểm thì nhất định đã "chuộc" được Bạch Liễu ra ngoài —— cơ chế hoạt động của phòng tối do hệ thống thiết lập chính là bắt người chơi phải nạp tiền.

Nhưng chuộc ra rồi thì sao chứ?

Hồng Đào mặt mày nhạt nhẽo vẫy vẫy tay với đám hội viên của mình, "Quay trở về khu nhiều người chơi, tiếp tục bao vây hắn lần nữa."

Đám thuộc hạ còn đang ảo não vì bị Mộc Kha và Mục Tứ Thành phá rối đồng thời ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Hồng Đào: "Hoàng, Hoàng Hậu, lại bao vây nữa à?"

Một hiệp hội lớn như vậy lại dùng hết sức vây ép một người chơi mới mới chơi game lần thứ 4, đã thất bại còn chưa đủ mất mặt hay sao mà lại tiếp tục bao vây nữa chứ?

“Tại sao lại không bao vây nữa? Mi nghĩ ta không nên bao vây à?” Hồng Đào mặt mày nhạt nhẽo quay đầu nhìn người vừa nói, tuy là đang hỏi nhưng sóng mắt vẫn lúng liếng lười nhác, có chút ý vị không nói nên lời.

Người bị cô nhìn không khỏi căng thẳng, toàn thân lạnh lẽo từ đầu đến chân, giống như học viên quân sự bị huấn luyện viên điểm danh, hai chân kẹp vào đùi, anh ta đứng thẳng dậy đáp lại lời của Hồng Đào, giọng điệu rất yếu ớt: “… Nếu lần này lại bị bên kia phá ngang nữa thì sao ạ?”

Tiền chuộc phòng tối dựa trên số điểm cân bằng của những người có thể trả tiền chuộc, nếu lần sau Bạch Liễu bị chặn ở đây thì hệ thống sẽ đặt ra tiền chuộc thấp hơn so với lần trước.

Giống như Bạch Liễu bị hệ thống bắt cóc là con trai của một gia đình giàu có, tiền chuộc có thể lên đến 10w điểm bởi vì Mộc Kha có thể trả được.

Nhưng hiện tại Bạch Liễu chỉ là con trai của một đám nhà nghèo rớt mồng tơi, vì thế hệ thống cũng không thể bắt hắn phải nộp tiền chuộc cao được.

Mà tiền chuộc càng thấp thì nhóm Mộc Kha mới có thể đập nồi bán sắt, gom góp vay mượn khắp nơi mới có thể chuộc Bạch Liễu ra ngoài.

Nói cách khác thì bao vây lần thứ 2 có khả năng là không có hiệu quả.

Hồng Đào nói: “Vậy thì vây tiếp lần thứ ba.”

Vẻ mặt người này càng thêm kinh ngạc và hoang mang, buột miệng thốt ra: “Lần thứ ba ….? Có cần thiết như thế không ạ?!”

“Các người cảm thấy vì sao lần đầu tiên có thể vây kín được hắn?” Hồng Đào giọng điệu bình tĩnh hỏi lại, “Hắn là hội trưởng, đây là ván cờ giữa hiệp hội và hiệp hội, chưa kể Bạch Liễu rất giỏi thu phục lòng người, thực lực trò chơi cũng rất xuất sắc —— trước hắn thì chỉ có Hắc Đào mới 3 lần chơi đã nhảy đến trò chơi cấp 3, giải đấu năm ngoái chỉ mất 2 chiêu đã giết hết toàn bộ chiến đội của chúng ta.

Người này á khẩu không trả lời được, ngây người nhìn Hồng Đào.

Hồng Đào nhướng mi mắt liếc người này một cái: “Chúng ta là đang đối mặt với một kẻ có khả năng tạo rắc rối cho chúng ta trong giải đấu sắp tới, mi nghĩ là có thể giải quyết hắn ta mà không cần phải hao tổn bất cứ một binh một tốt nào à?”

“Mi đừng xem thường Bạch Liễu, đừng nghĩ rằng không cần hao phí tâm sức để đối phó với hắn, mi đang nghi ngờ sự phán đoán của ta phải không?” Hồng Đào nhàn nhạt nhìn người này, hỏi ngược lại.

Người này lập tức cúi đầu: “Tôi không có ý tứ này! Hoàng Hậu!”

Hồng Đào đi lướt qua anh ta, giọng điệu không rõ ngầm ra mệnh lệnh: “Tranh thủ vây giết Bạch Liễu trước khi hắn thoát khỏi trò chơi, cứ vây đến khi nào Hiệp Hội Thực Hủ không thể

giao ra tiền chuộc nữa, đá hắn rớt vào khu không người thì thôi.”

Mộc Kha nhìn Hồng Đào rời đi, vẻ mặt căng thẳng quay đầu nhìn những người khác.

“Hồng Đào chắc chắn sẽ tiến hành đợt vây ép thứ hai, chúng ta chờ ở đại sảnh, nghĩ cách like TV nhỏ Bạch Liễu, kéo dài thời gian để Bạch Liễu đừng rớt vào khu phòng tối. Tiền chuộc của chúng ta đã hết sạch rồi, nếu bị vây ép đến lần thứ 3 thì cũng đành phải nhìn anh ta bị rớt vào khu vô danh thôi.”

Mộc Kha hít sâu một hơi, nhìn về phía Bạch Liễu TV nhỏ.

Hồng Đào đi đến gần khu phòng tối, quay đầu nhìn thoáng qua TV nhỏ Bạch Liễu.

Hai người một vẻ mặt nặng nề, một cười như không cười cùng mở miệng.

“Để xem Bạch Liễu có kịp qua cửa trò chơi trước khi giao nộp tiền chuộc lần thứ ba không.”

“Nếu trước đó không ra được thì hắn sẽ vĩnh viễn rơi vào khu không người.”

Trong trò chơi.

Đường Nhị Đả và 2 thành viên Hiệp Hội Quốc Vương đi theo Lưu Giai Nghi hướng về nhà máy chế biến. Hai người kia che chở sau lưng Lưu Giai Nghi, cảnh giác nhìn Đường Nhị Đả đi cuối cùng, phòng ngừa đối phương thình lình đánh lén.

Mà Lưu Giai Nghi đang đi phía trước không hề để tâm đến chuyện gì xảy ra với mình, cô bé nhanh chóng tiến vào giai đoạn xử lý hoa hồng tiếp theo —— sơ chế và sấy khô.

Đổ những cánh hoa đã được phơi nắng vào một chiếc nồi sắt to và xào liên tục cho đến khi nước của những cánh hoa này bay hơi hết, màu ngả sang nâu đỏ sẫm và tỏa ra mùi thơm mê người là đã hoàn thành.

Nghe thì có vẻ đơn giản nhưng kiểu xào cường độ cao này cần phải làm liên tục hơn tám tiếng đồng hồ không gián đoạn, chỉ cần dừng lại là có thể bị cháy chảo, cánh hoa dính vào đáy chảo là cháy đen thui.

Chưa kể những người mới vào nghề chỉ có thể dùng đáy nồi toàn vết ố rất dễ bị dính nồi. Và vì để tránh việc nồi của mình bị thợ cũ giành trước trước, công nhân mới thường phải xào một lúc 360kg hoa hồng, tóm gọn mà nói đó thật sự là công việc tay chân hàng thật giá thật đòi hỏi phải có thể lực rất cao.

Lưu Giai Nghi đổ hoa hồng khô vào nồi trên bếp, hoa hồng được dựng trong nồi sắt cao hơn cô bé, còn cái xẻng dùng để chiên còn cao hơn cô bé cả một cái đầu.

Ngay khi ngọn lửa bùng cháy, Lưu Giai Nghi đặt chiếc xẻng vào, nhảy lên và đè lên chiếc xẻng, dùng sức nặng của cơ thể

lắc chiếc xẻng xuống như ngồi trên bập bênh, cựa quậy hết sức, cố sức để xào lên.

Cô bé thật sự muốn làm chuyện này, nhưng thoạt nhìn thì lực bất tòng tâm!

Cảm giác quen thuộc như kiểu đang thuê lao động trẻ em khiến một đám người xung quanh, bao gồm cả một số công nhân xử lý NPC, không thể không sử dụng biểu cảm này = = nhìn Lưu Giai Nghi giẫm lên xẻng, thở hổn hà hổn hển nhảy múa điên cuồng.

Đây là công việc đòi hỏi tay chân và sức lực nên Đường Nhị Đả làm thuận tay hơn rất nhiều, ánh mắt sáng ngời, xẻng lật nhanh như chớp, chẳng mấy chốc, một làn khói trắng bốc lên từ chiếc nồi sắt lớn, tỏa ra mùi thơm khiến người mê mẩn.

Đường Nhị Đả lắc lư trước mùi thơm này, dùng xẻng chống trên mặt đất để ổn định cơ thể, lắc đầu, một mảng da quanh khóe miệng bong ra giống như một lớp sơn rối mưng mủ.

【 Hệ thống nhắc nhở: Giá trị tinh thần của người chơi Đường Nhị Đả giảm xuống còn 51, vui lòng bổ sung kịp thời! 】

Đường Nhị Đả lấy lọ nước hoa từ trong túi ra, cau mày xịt vào mình, giá trị tinh thần của gã lại trên mức an toàn, những vết nứt trên mặt dần lành lại dưới tác dụng của nước hoa, nhưng bông hồng trong mắt càng ngày càng nở ra một cách kiêu ngạo.

Cánh hoa thứ mười đã nở, bông hồng Càn Diệp nở hoàn toàn có 20 cánh, còn còn mười cánh nữa thì bông hồng trong mắt Đường Nhị Đả sẽ hoàn toàn nở rộ.

Hai thành viên của Vương hội quan sát một lúc, không còn cách nào khác đành phải bước tới ôm lấy Lưu Giai Nghi mồ hôi ướt đẫm đầu, tay chân run rẩy nhưng vẫn cố chấp không rời đi, thở dài nói: "Phù Thủy Nhỏ, việc này giao cho đám đàn ông trưởng thành như bọn anh đi."

Mặc dù họ không biết Phù Thủy Nhỏ này có thật hay không, nhưng họ cảm thấy Lưu Giai Nghi này hơi khác so với người trong trí nhớ của họ …

Phù Thủy Nhỏ sẽ không bao giờ ép bản thân mình đi làm cu li, cô bé biết mình không giỏi nên thường sẽ tìm cách phù hợp hơn để giải quyết công việc này —— chẳng hạn như sử dụng đạo cụ.

Lưu Giai Nghi này thì lại cho bọn họ cảm giác cô bé đang cố ý giả vờ thảm thương trước mặt họ, làm cho bọn họ phải làm thế cho cô bé —— cảm giác giống phương pháp của tên người mới vô liêm sỉ Bạch Liễu hơn —— lợi dụng người khác.

【Tất cả chúng ta đều nợ cô bé.】

【Đây là lần đầu tiên cô bé muốn bảo vệ một người đến như vậy, nếu giúp được thì hãy giúp cô bé.】

Nghĩ đến những gì Tề Nhất Phảng đã nói với bọn họ lúc trước, sau khi hai người nhìn nhau thở dài một hơi, không khỏi nở nụ

cười khổ.

Ngay cả khi Lưu Giai Nghi này là giả, họ nhìn thấy Phù Thủy Nhỏ đang cố gắng dùng bản thân làm lá chắn để ngăn trước mặt Bạch Liễu để bảo vệ hắn, ngay cả khi họ cảm thấy hận thù, chua chát và khó chịu và không thật sự muốn giúp, thì họ cũng không thể tàn nhẫn như thế được.

——Vậy nếu đây là một Phù Thủy Nhỏ thực sự thì sao?

Lưu Giai Nghi rõ ràng đã cứu mạng họ! Chẳng lẽ thực sự cứ đứng đó nhìn cô bé không hoàn thành nhiệm vụ và xảy ra chuyện sao?

Một người cam chịu giơ cái xẻng bắt đầu xào, người kia thì nâng bao tải lên đổ hoa hồng Càn Diệp vào, cả hai hùng hục phối hợp nhau làm, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán thấm vào quần áo bảo hộ bị họ lau đi.

Cứ như thể đợi đến khi cả hai kiệt sức uống thuốc phục hồi thể lực thì lấy lại tinh thần làm tiếp.

Lưu Giai Nghi đứng bên cạnh cúi đầu uống thuốc phục hồi thể lực, dường như cô bé đã kiệt sức muốn ch3t rồi, hô hấp vẫn còn khò khè, người cũng có chút uể oải không có tinh thần.

Thỉnh thoảng quét mắt quan sát tình hình bên này Đường Nhị Đả lại cau mày —— gã nhìn 360kg hoa hồng Càn Diệp trong nồi sắt do Lưu Giai Nghi mang đến, trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Gã thật sự không tin Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi, hai người có bộ óc mưu mẹo nhanh nhẹn như thế mà chỉ có thể phơi được 360kg hoa hồng Càn Diệp, 360kg thì cũng khá nhiều đấy, nhưng cũng chỉ đủ cho một người tiếp tục làm công nhân chế biến.

Nhưng nếu hai người bọn họ đã làm được nhiều hơn 360kg hoa hồng Càn Diệp mà không nộp để thăng chức, vậy thì số hoa hồng dư còn lại đã bị đưa đi đâu?

Đường Nhị Đả quả thật không đoán sai, bọn họ đã thu thập nhiều hơn 360kg hoa hồng —— chính xác là hai người bọn họ đã thu thập được đến 900kg hoa hồng, đạt đến số lượng tối đa mà họ có thể trưng thu hoa hồng trong một ngày.

Lưu Giai Nghi lơ đãng liếc qua nhựa hoa hồng còn lưu lại trên tay mình —— thứ này còn lưu lại khi cô bé lén mang hoa hồng ra khỏi nhà máy vào sáng nay.

- ——oOo—

Chương 191

Bên trong nhà máy bỏ hoang.

Những bông hồng Càn Diệp tươi roi rói mới hái được chất thành một ngọn đồi nhỏ trong không gian thoáng đãng của nhà máy, nhóm lưu dân được Bạch Liễu khôi phục tỉnh táo trước đó trợn mắt há hốc mồm nhìn đống "tang vật" vừa mới được vận chuyển đến đây sáng nay.

Một vài lưu dân đầu ướt đẫm mồ hôi đỡ lấy bụi hoa hồng bên cạnh, rũ sạch mồ hôi trên tay, thở ra một ngụm hơi thoải mái. Bọn họ là những công nhân từng có kinh nghiệm làm việc trong nhà máy hoa hồng, được Bạch Liễu mang đi hỗ trợ phơi nắng hoa hồng sáng nay.

Đống hoa hồng Càn Diệp số lượng không ít này cũng là do bọn họ khuân vác mang về.

Có người nhìn cảnh này thì hoảng hốt, lảo đảo tiến lên hỏi han, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi không dấu diếm: "Sao mấy người lại lấy trộm nhiều hoa hồng thế này! Nếu bị người trong nhà máy bắt được sẽ bị xử tử đấy!"

"Đúng vậy, đúng vậy, mau trả về chỗ cũ đi!"

"Nếu ăn trộm từ 1kg hoa hồng Càn Diệp trở lên, ngoại trừ thủ phạm bị gi3t ch3t, thì 3 đời dòng họ đều không được phép

tham gia vào các ngành sản xuất liên quan đến hoa hồng!”

Sau khi khí hoa hồng Càn Diệp lan rộng khắp thế giới, dưới sự kêu gọi của những người có liên quan trong nhà máy sản xuất hoa hồng —— để bảo vệ nguồn tài nguyên quý giá và có hạn của hoa hồng Càn Diệp, các quốc gia nên xây dựng bộ luật bảo vệ nó.

Bất chấp mọi tranh cãi, bộ luật này đã được đưa ra.

Nội dung của bộ luật này bao gồm việc tấn công hoa hồng Càn Diệp và những người dân thường cổ súy lý thuyết rằng hoa hồng Càn Diệp có hại sẽ bị phạt tiền hơn 10 triệu nhân dân tệ và bị giam giữ.

Người dân bình thường nào ăn cắp, cướp giựt, buôn lậu hoặc buôn bán trái phép từ 1kg hoa hồng Càn Diệp trở lên, hoặc hơn ba chai nước hoa hoa hồng Càn Diệp cấp thấp nhưng ít hơn năm chai, sẽ bị kết án tử hình.

Nói nôm na hình phạt có nghĩa là, nếu phạm nhân phạm tội liên quan đến hoa hồng Càn Diệp, nếu nhà máy Hoa Hồng muốn, thì có thể giao tử tù cho nhà máy Hoa Hồng xử lý —— sống hay ch3t không quan tâm.

Khi luật mới được ban hành, một nửa thế giới đã phản đối hình phạt quá nặng, nhưng không ai đặt câu hỏi về tính hợp lý của hình phạt này. Sau này, với sự phổ biến của hoa hồng Càn Diệp và giá cả tăng cao, càng có nhiều người không đủ tiền mua nước hoa hoa hồng Càn Diệp vì thế tiếng phản kháng ngày càng lớn.

Vào thời điểm này, nhà máy sản xuất Hoa Hồng đã ban hành một quy định, đó là nếu thông báo cho nhà máy những nơi chứa chấp vi phạm và những người chế tạo nước hoa trái phép thì nhà máy sẵn sàng cung cấp nước hoa miễn phí cho bạn trong mười năm.

Trong một thời gian, mọi người khắp nơi đều dò xét tố cáo lẫn nhau, người ta nói rằng lúc cao điểm, Nhà máy Hoa Hồng có thể nhận 100.000 cuộc gọi tố giác mỗi ngày, sau trận chiến này, Nhà máy Hoa Hồng đã điều tra gọn gàng và trừng trị rất nhiều thường dân tội phạm. Những tiếng phản đối đã dần yếu đi, không còn ai đặt câu hỏi về quy tắc này nữa.

Từ sự chống trả quyết liệt lúc ban đầu, giờ đây ai cũng sợ hãi khi nhìn thấy đống hoa hồng bị đánh cắp —— không chỉ sợ hãi quy định bản thân, mà còn sợ hãi bên trong bọn họ có người phản bội.

Bởi vì quy định kia của Nhà máy Hoa Hồng vẫn còn đó, tuy rằng phần thưởng đã giảm từ mười năm xuống còn một năm, nhưng vẫn có một lượng người đều đặn gọi đến tố giác.

Thậm chí, có những người mẹ, người con tuyệt vọng, để cứu con mình hoặc cha mẹ mình đang hấp hối đã chủ động ăn trộm hoa hồng Càn Diệp trở thành tội phạm, rồi bắt người nhà phải báo tin để đối phương có thể kéo dài cuộc sống thêm 10 năm nước hoa.

Nhưng hiện tại không ai nói ra nguyên nhân tại sao mọi người lại sợ hãi như vậy.

“Ch3t hay không tôi không quan tâm.” Một lưu dân khuân vác hoa hồng đã hít thở đều lại, ngẩng đầu nhìn nhóm lưu dân đang sợ hãi chung quanh, cười khổ một tiếng: “Bạch tiên sinh đã mạo hiểm lấy hoa hồng Càn Diệp ra vì chúng ta, ngài ấy không sợ ch3t, tại sao chúng ta phải sợ chứ?”

Có người cầm hoa hồng đứng lên, vẻ mặt phức tạp thở dài một hơi, nhưng ánh mắt rất kiên quyết ngẩng đầu lên: “Bạch tiên sinh là một công nhân chế biến, vốn dĩ không phải lo lắng chuyện áo cơm, có thể giàu sang cả đời, nhưng vẫn nguyện ý liều mạng giúp đỡ chúng ta, còn đem nhược điểm giao vào tay chúng ta … Ngài ấy thật sự tin tưởng đám người nghèo hèn như chúng ta đây.”

Cảnh tượng bỗng im bặt, ai nấy đều nặng nề nhìn đống hoa hồng.

“Tôi biết tất cả mọi người đều sợ hãi.” Người đàn ông nói xong thì quay đầu nhìn những người khuân vác khác, “Đám hoa hồng này là do chúng tôi lấy về, vừa nãy chúng tôi cũng đã thảo luận trên đường, nếu ai trong số mọi người thực sự muốn tố giác để nhận phần thưởng nước hoa 1 năm từ Nhà máy Hoa hồng ——”

Ông nhìn những lưu dân sắc mặt trắng mét: “Vậy cứ tố giác bọn tôi đi, vốn dĩ cũng chính là bọn tôi trộm lấy, không thể để người tốt đứng ra chịu ch3t được.”

“Làm người tốt trong thời đại ngày nay có nghĩa là phạm pháp, không ai dám chấp nhận rủi ro để làm người tốt.” Ông cười trong nước mắt, đưa tay nghẹn ngào đưa tay lau đi khóe mắt nứt nẻ, “Bây giờ không có Bạch tiên sinh này thì Bạch tiên sinh tiếp theo có khi phải đợi đến khi cháu tôi ch3t thì mới

xuất hiện nữa, tôi không muốn ngài ấy ch3t, ngài ấy là người hiếm thấy.”

Người đàn ông nói xong, tất cả mọi người đều không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, bất động.

Một phút, hai phút…… Rốt cuộc có người di chuyển.

Người phụ nữ ôm con trước đó đặt đứa trẻ trên tay xuống đưa cho người bên cạnh, hít một hơi thật sâu rồi bước tới, cúi xuống ôm rất nhiều hoa hồng vào vòng tay của cô, sau đó quay lại nhìn những người còn lại.

“Nhiu đây hoa hồng hẳn là đã hơn 1kg.” Màu đỏ tươi của hoa hồng ánh lên gương mặt cô tạo cảm giác hồng hào như người sống, cô ngửa đầu nhìn nhóm lưu dân nói, “Đống hoa hồng này là do tôi trộm, không liên quan gì đến Bạch tiên sinh, nếu mọi người muốn tố giác thì hãy tố giác tôi đi.”

“Tôi tin rằng ngài Bạch sẽ mang đến cho con tôi một thế giới hoàn toàn mới, tự do, nơi sẽ không còn hình phạt tử hình vì tội ăn trộm hoa hồng.” Đôi mắt cô sáng rực, hoa hồng trong mắt cô lộng lẫy như lửa, và lời cô nói rõ ràng và kiên quyết, “Tôi sẵn sàng ch3t đi vì điều này.”

Ánh mắt của mọi người đã thay đổi.

Dần dần, nhóm lưu dân này từ từ, ngập ngừng tiến về núi hoa hồng như thể họ đã đưa ra quyết định.

Bọn họ bước tới ôm lấy những bụi hoa hồng, những bông hoa hồng Càn Diệp sẽ không héo trên nguc, nở rực rỡ và mãnh liệt như ánh lửa trong đáy mắt bọn họ.

“Một kg này tính cho tôi đi …”

“Nhà chúng tôi trừ con tôi ra thì có 3 thành viên, làm ơn cho tôi 3kg..”

“Một mình tôi lãnh 10kg luôn được không? Dù sao cũng đều là tử hình, nhiều hay ít gì cũng vậy …”

Ngọn núi hoa hồng khổng lồ dần biến mất, trở thành một bó hoa hồng nhỏ trong vòng tay của nhóm lưu dân. Bọn họ giống như những diễn viên đứng trên mặt đất của nhà máy bỏ hoang vừa được tặng hoa, biểu diễn tiết mục 【 phản kháng 】 theo sự sắp đặt và suy nghĩ trước đó của Bạch Liễu.

Mà để đánh giá cao những màn trình diễn hoàn hảo, nhiệt tình và hết lòng của họ, Bạch Liễu đã tặng một bó hoa hồng Càn Diệp cho những diễn viên lưu dân vô danh này.

Người lưu dân lên tiếng đầu tiên đứng ở một bên, có chút không ngờ nhìn nhóm lưu dân trước mặt.

Nhiều năm như vậy, chưa từng có ai đồng lòng hợp tác phản kháng hoa hồng Càn Diệp mà không bị tố giác để nhận thưởng của nhà máy Hoa Hồng. Ông chẳng qua chỉ làm theo lời Bạch tiên sinh nói mà thôi …

Lần này thế mà không ai tố giác bọn họ lấy trộm hơn 1000kg hoa hồng.

Người khuân vác này nhớ lại chuyện xảy ra lúc sáng nay.

Lúc ông ăn trộm hoa hồng cũng rất lo lắng sốt ruột, báo cho Bạch Liễu nghe về chuyện tố giác nhận phần thưởng, ông cũng khẳng định bản thân và những người khuân vác sẽ không bán đứng Bạch tiên sinh, nguyện ý làm việc cho hắn, nhưng vẫn sợ rằng trong nhóm lưu dân sẽ có người phản bội bọn họ!

Loại hành vi này căn bản là không thể ngăn chặn được! Bạch Liễu là người lãnh đạo của bọn họ chắc chắn sẽ dễ dàng bị nhắm vào nhất!

Bạch Liễu đứng dưới ánh mặt trời, hé mở mi mắt, bông hồng trong mắt phải là một bông hồng xinh đẹp nõn nà mà lưu dân chưa từng thấy qua.

Bạch Liễu nở nụ cười kỳ lạ, hắn hỏi lưu dân, “Tại sao lại phải ngăn chặn loại hành vi này?”

Lưu dân này ngẩn ra: “Nếu không ngăn chặn được thì việc mà ngài dẫn dắt chúng tôi làm, hoàn toàn hỏng..”

“Thứ nhất, con người đều là những sinh vật ích kỷ, không ai gạt bỏ những lợi ích trước mắt mà chọn chấp nhận rủi ro cho những chuyện mà người đã làm. Điều này không hợp logic, vì vậy muốn ngăn chặn hành vi tố giác của người khác trên căn bản là không làm được.”

Bạch Liễu quét mắt nhìn ông một cái, tiếp tục nói, “Thứ hai, tôi cảm thấy mọi người vẫn đang hiểu lầm một việc, tôi không dẫn dắt mọi người làm chuyện này, chuyện này mọi người tự mình làm, tôi chỉ là người mua sắm phương án giải quyết giám đốc mà thôi, mà mọi người mới là đối tác đã trả giá cho giao dịch.”

“Tóm lại, cách duy nhất để giải quyết triệt để vấn đề tố giác này là, hãy làm cho mỗi người trong nhóm tự đứng lên phản kháng, chứ không phải lấy tôi ra làm biểu tượng hư vô mờ mịt.”

“Khi bản thân mỗi người đều nhận được ích lợi từ việc này thì chuyện tố giác sẽ không xảy ra nữa.”

Bạch Liễu nhàn nhạt mà nhìn hắn: “Điều ông phải làm là khiến cho mỗi người trong đó, dưới sự tác động của ông, mà nhận rõ rằng mình mới là chủ thể phạm tội, chứ không phải khách thể, nếu bọn họ muốn tố giác thì cũng bao gồm họ trong đó.”

“Vậy, tôi phải làm như thế nào đây?” Lưu dân như lọt vào sương mù, tràn đầy hy vọng nhìn Bạch Liễu, “Bạch tiên sinh, tôi phải tác động họ như thế nào?”

Bạch Liễu nhếch lên khóe miệng, lộ ra nụ cười thân thiện mà Mục Tứ Thành, Mộc Kha, Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả sẽ rùng mình khi nhìn thấy: “Nếu là tôi, có lẽ tôi sẽ nói như thế này……”. “

Người lưu dân này nhìn chằm chằm vào mọi thứ diễn ra trong nhà máy với ánh mắt bàng hoàng.

Chuyện vừa xảy ra, hầu hết mỗi một bước đều được thực hiện theo những gì Bạch tiên sinh dặn dò, thậm chí Bạch tiên sinh còn nhắc vài câu để ông cường điệu về chuyện con cái khi nói chuyện, và nên giao tiếp bằng mắt nhiều hơn với người mẹ đã hỏi Bạch Liễu ngày hôm qua ——

—— bằng cách này, người mẹ kia sẽ trở thành người thứ nhất bị ông tác động.

Chỉ cần người đầu tiên bước lên thì tấm màn chắn sẽ bị phá vỡ, sự việc lúc sau rất dễ xử lý.

Vốn dĩ cũng không phải là chuyện khó khăn gì —— vị Bạch tiên sinh kia thản nhiên đánh giá —— loại quần thể có lợi ích chung bị áp bách như này, tốt nhất là nên kích động họ một chút.

Bởi vì với tình trạng thê thảm hiện giờ thì bọn họ chẳng còn lựa chọn nào khác.

- ——oOo—

Chương 192

Nhóm lưu dân đem hoa hồng phân chia rồi cân chúng.

Đống hoa hồng này nặng khoảng hơn 1400kg, Bạch Liễu sử dụng hết hạn ngạch 900kg mỗi ngày mà hắn và Lưu Giai Nghi thu được, trừ 360kg để lại cho Lưu Giai Nghi thì tất cả số hoa hồng còn lại đều bị Bạch Liễu trộm mang về đây.

Sau khi phân chia hoa hồng xong, nhóm lưu dân có chút mê mang nhìn mấy người phụ trách khuân vác: "Hoa hồng nhiều thế này Bạch tiên sinh muốn chúng ta làm gì đây?"

"Bạch tiên sinh muốn giảm bớt bệnh trạng của mọi người càng sớm càng tốt nên đã quyết định đem hoa hồng về đây, tự sản xuất nước hoa phân phát cho lưu dân." Người khuân vác nói.

Nếu nói sản xuất nước hoa ngay từ đầu thì chắc hẳn nhóm lưu dân sẽ lại hoảng kinh cho rằng đây là hành vi phạm tội, nhưng đã đến bước này rồi thì mọi người cũng chỉ ngạc nhiên mà thôi.

Có người nghi hoặc hỏi lại: "Bạch tiên sinh đã có được công thức pha chế nước hoa rồi à?"

Có hai lý do khiến nhà máy Hoa Hồng có vị thế cao như vậy, điểm thứ nhất là giống hoa hồng Càn Diệp được trồng độc

đáo, mà điểm thứ hai chính là công thức bí mật để làm ra khí hoa hồng Càn Diệp.

Mùi thơm của hoa hồng Càn Diệp sau khi bị hái rất dễ tiêu tan, nếu không được chế biến và cô đặc kịp thời để làm nước hoa thì nhiều nhất cũng chỉ giữ được hương thơm vài chục phút.

Mà thời gian vận chuyển hoa hồng từ ruộng hoa về đến nhà máy bỏ hoang thì còn lâu hơn như thế.

Chẳng hạn như bây giờ, đống hoa hồng Càn Diệp bị chuyển đến đây mùi hương đã rất mờ nhạt, nếu không vùi đầu sát vào hoa thì thậm chí chẳng ngửi thấy gì cả, mà mùi hương nhạt như thế thì không có tác dụng với nhóm lưu dân đã gần ch3t huống chi là muốn cứu thêm nhiều người.

Nhắc đến cũng thật kỳ quái, việc sản xuất nước hoa đâu đâu cũng chẳng khác gì nhau, trên cơ sở nguyên liệu chính của một loại nước hoa chỉ là một loại hoa, nên việc giải mã một loại nước hoa rất đơn giản.

Nhìn xa mà nói, dù không thể tái tạo hoàn hảo nhưng bằng cách hái, phơi, chưng cất và sấy khô các quy trình cơ bản này, ít nhất cũng có thể sản xuất ra tinh dầu lưu giữ mùi thơm của nguyên liệu —— chỉ cần làm được đến đây thì bước đầu đã có thể sản xuất được sản phẩm thô để cho lưu dân sử dụng.

Nhưng tiếc là trước đó đã có vô số người đã thử qua, cũng không ít người liều mạng bí mật nghiên cứu quy trình sản xuất khí hoa hồng Càn Diệp, dùng rất nhiều biện pháp, nhưng vẫn không ai có thể nghiên cứu ra công thức bí mật chính xác.

Thậm chí nhiều người còn biết rằng cho dù cứ làm theo đúng các bước xử lý trên thì tinh dầu thô tạo ra cũng chỉ có thể giữ được mùi thơm nhiều nhất là nửa tiếng.

Đấy là trường hợp chưa mở nắp chai, còn nếu mở nắp chai thì mùi hương tan ngay lập tức.

Chỉ có loại nước hoa được sản xuất bởi nhà máy Hoa Hồng, khí hoa hồng Càn Diệp, mới có thể duy trì hương thơm nồng nàn của hoa hồng trong một thời gian dài.

Điều này cho thấy các bước chế biến tiếp theo hoàn toàn khác so với các bước xử lý nguyên liệu thô thông thường.

“Bạch tiên sinh chưa có công thức bí mật đó.” Người khuân vác thở dài một hơi, “Ngài ấy chỉ là một công nhân chế biến, nếu muốn biết công thức thì ít nhất phải đạt đến cấp bậc nhà pha chế nước hoa.”

Người khuân vác đã từng làm việc trong nhà máy hoa hồng nhớ lại: “Nghe nói … chỉ có giám đốc nhà máy mới biết công thức bí mật hoàn chỉnh để chế tạo khí hoa hồng Càn Diệp.”

“Vậy bây giờ chúng ta làm gì với đống hoa hồng này đây?”

“Bạch tiên sinh nói trước tiên cứ sấy khô rồi chế biến thành bán thành phẩm, ở đây chúng ta có không ít tay già đời, phụ cận nhà máy cũng có không ít các nhà máy gia công nước hoa hoa hồng Càn Diệp giả nhưng đều bị niêm phong vì vi phạm

bản quyền … trong các nhà máy này có nhiều công cụ chế biến vẫn chưa được loại bỏ, có thể dùng trực tiếp được … “

“Thế nếu sau khi chúng ta sơ chế xong mà Bạch tiên sinh vẫn chưa tìm được công thức bí mật thì sao? Hoa hồng Càn Diệp bán thành phẩm chỉ có thể bảo quản tối đa trong ba ngày thì sẽ không còn mùi hương nữa..”

“Không ai trong chúng tôi ở đây từng là công nhân nhà máy cao cấp, cũng không biết phải làm gì với bán thành phẩm trong bước tiếp theo, hoặc những đồ dùng nào để sử dụng. Nếu bước tiếp theo không thể thực hiện được thì rất nhiều bán thành phẩm đều sẽ phải bỏ đi … “

Người khuân vác hít sâu một hơi: “Bạch tiên sinh nói, sau 3 ngày ngài ấy sẽ lên làm giám đốc nhà máy, lúc đó sẽ cho chúng ta biết bước tiếp theo làm gì.”

“Mọi người bắt đầu đi!”

Đêm khuya, ruộng hoa.

Lưu Giai Nghi bị giáng chức xuống thành người hái hoa ngồi trên bờ ruộng, cô bé đang mặc bộ đồ bảo hộ của người hái hoa, bên cạnh là Tề Nhất Phảng đã đi cùng cô bé một ngày, cũng im lặng mặc quần áo đeo găng tay.

Tề Nhất Phảng từ bỏ cơ hội được thăng chức, cậu và một Lưu Giai Nghi cùng nhau bị giáng chức thành công nhân hái hoa.

Sau khi Lưu Giai Nghi mặc xong quần áo bảo hộ thì chỉnh sửa cổ áo, điều chỉnh 【Kính bảo vệ mắt bạo tuyết】trên mặt rồi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Tề Nhất Phảng qua kính bảo hộ.

Tề Nhất Phảng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Giai Nghi và chiếc kính bảo vệ mà cậu ta đưa cho cô bé to gần bằng nửa khuôn mặt, trong lòng có cảm xúc lẫn lộn không biết nên nói gì.

Cậu ta không biết động tác này có giống như động tác của Bạch Liễu hay không, cô bé Phù Thủy Nhỏ có chút kỳ lạ và khó hiểu này rốt cuộc có phải là thật hay là giả đây?

Cuối cùng Tề Nhất Phảng thở dài một hơi nói: “Trong bản đồ này chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ gốc, hái đủ 40kg hoa hồng thì sẽ không bị đuổi việc biến thành lưu dân đâu.

Cậu ta im lặng trong chốc lát, cảm nhận được sự thờ ơ của Lưu Giai Nghi đối với mình thì không nhịn được mở miệng: “Nếu em không hái đủ thì có thể đến chỗ anh lấy thêm, nếu muốn anh hỗ trợ.. anh sẽ không đi xa đâu, nếu cần anh thì gọi một tiếng là được.”

Nói xong Tề Nhất Phảng cầm bao tải chuẩn bị đi về phía ruộng hoa, nhưng vừa đi vài bước thì ngừng lại, nhỏ giọng thì thầm: “Nếu em muốn tránh khỏi TV nhỏ của anh thì làm đi, anh sẽ không nhìn bên đó đâu.”

Nói xong thì vác bao tải lên vai, dứt khoát quay người đi mất.

Lưu Giai Nghi chớp đôi mắt một chút, cô bé quay đầu nhìn bóng dáng lặng lẽ rời đi của Tề Nhất Phảng, đôi mắt mờ mịt như sương mù xám xịt, không thấy được gì hết.

Khi màn đêm tối dần, những xúc tu uốn éo bắt đầu xuất hiện dưới cánh đồng hoa, gương mặt của những kẻ 【lưu dân hoa hồng】gớm ghiếc lại xuất hiện khắp mọi nơi.

Nhưng lần này Lưu Giai Nghi chẳng làm gì cả, đợi Tề Nhất Phảng rời đi hẳn, cô bé liền chui vào một cái lều trại cách ruộng hoa rất xa, còn mở ra một 【 không gian ma thuật 】 nho nhỏ để vây mình lại, thông qua hạn chế cấm bất kỳ sinh vật nào tiến vào không gian mà bảo vệ mình hoàn hảo.

Lưu Giai Nghi nhàn nhã ngáp một cái, thoạt nhìn thì cô bé không phải chuẩn bị ra ruộng hoa mà là chuẩn bị đi ngủ.

Quy tắc sử dụng của 【 không gian ma thuật 】là 【 kích thước không gian 】và 【 thời gian sử dụng】có giá trị giới hạn cụ thể. Khi không gian tương đối nhỏ thì thời gian sử dụng sẽ lâu hơn.

Như vậy nếu Lưu Giai Nghi dùng【 không gian ma thuật 】bao phủ phạm vi bằng với kích thước của cô bé thì trên lý thuyết cô bé có thể ngủ yên cho đến sáng hôm sau.

Nhưng làm thế thì chỉ đảo bảo an toàn cho cô bé mà không thể đảm bảo được thu hoạch —— đặc biệt là khi cô bé đã bị nghỉ

việc, không có tiền lương cố định, nếu còn phải dùng nước hoa cho lưu dân thì cách làm này không sáng suốt cho lắm.

Nếu Tề Nhất Phảng ở xa có nảy sinh sự hiếu kỳ, nhìn lại đây thấy Lưu Giai Nghi không làm gì thì nhất định sẽ đến hỗ trợ.

Suy cho cùng, trong trò chơi mà thuốc tẩy trắng tinh thần là nước hoa, thì nếu một ngày không làm việc, không nhận được nước hoa thì kết cục tất nhiên là sẽ nổi điên.

Nhưng vị 【 Quan sát viên khí tượng 】này chỉ gọi gió to để cuốn 【 lưu dân hoa hồng】, rất thành thực giữ đúng lời hứa, không quay đầu xem tình huống bên này của Lưu Giai Nghi.

Nhưng rất mau tình hình xuất hiện thay đổi.

Bên ruộng hoa của Lưu Giai Nghi bắt đầu xuất một ít lưu dân lưng đeo sọt, ánh mắt chớp lóe như điện, nhanh tay lẹ chân ngắt lấy hoa hồng Càn Diệp.

Những lưu dân này cẩn thận bước đi trên bờ ruộng, tránh những xúc tu đang trồi lên dưới chân và những tên trộm có thể ập đến lấy trộm hoa hồng của họ bất cứ lúc nào, tay họ thoăn thoắt trên những bụi hồng để hái, hầu như chỉ nhìn thấy những dư ảnh, cả hai tay vung lên xuống giữa những bông hoa, chỉ trong vòng một hoặc hai giây, trên mỗi đốt ngón tay đều là những bông hồng mới hái.

Hầu hết họ là những lưu dân có kinh nghiệm làm việc liên quan đến công việc hái hoa, thật đáng tiếc khi họ đã trở thành lưu dân sau khi bị cho thôi việc vì lý do này hay lý do khác.

Nhưng sáng nay khi người khuân vác trở về, ông đã hỏi nhóm lưu dân trong nhà máy một câu, có ai đồng ý sẵn sàng vào ruộng hoa ban đêm để giúp ngài Bạch hái trộm hoa hồng không?

Nếu trước đó có ai nhờ họ hái trộm hoa hồng như thế này thì chắc chắn họ sẽ không đồng ý.

Nhưng đêm nay —— nhóm lưu dân dùng tốc độc nhanh lẹ nhất của mình, hận không thể trong một đêm hái hết toàn bộ ruộng hoa hồng, ánh mắt ai cũng sáng rực.

Nếu Bạch Liễu thực sự thành công được thăng chức lên công nhân nhà máy, cuối cùng trở thành giám đốc nhà máy, rồi có được công thức hoàn chỉnh của khí hoa hồng Càn Diệp, thì tất cả hoa hồng Càn Diệp hái được sẽ được chế biến thành nước hoa mơ ước của họ, sau đó lại phân phát cho bọn họ!

Có thể giúp bọn họ sống sót một thời gian rất lâu!

Nghĩ đến đây, những lưu dân trở nên cảnh giác hơn, bọn họ vừa hái vừa nhìn xung quanh, tránh bị đám 【 lưu dân hoa hồng】điên loạn kia tấn công, đồng thời cũng sợ bị công nhân hái hoa phát hiện.

Vừa hay là công nhân hái hoa ở ruộng hoa này chính là Lưu Giai Nghi.

Trước đó bọn họ cũng đã được người khuân vác thông báo, chỉ khi biết cánh đồng hoa này an toàn thì họ mới dám bí mật đến đây hái hoa hồng vào ban đêm.

Trước đây người tấn công bọn trộm hoa hồng nhiều nhất chính là người hái hoa, bởi người hái hoa nào cũng ghét cay ghét đắng hoa hồng bị trộm, có khi nếu người hái hoa bị trộm quá nhiều hoa hồng, nếu bị cấp trên phát hiện, thì họ sẽ bị phạt hoặc thậm chí bị sa thải!

Nhưng bây giờ tình thế đã thay đổi, những lưu dân ăn trộm hoa hồng này, hoặc có thể nói là những người hái hoa đã bị đuổi việc, nhìn hoa hồng ngày càng nhiều trong tay còn có chút vui sướng lâng lâng!

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhận ra rằng hái hoa hồng là một công việc thu hoạch, một niềm vui lao động.

Bởi vì sự vất vả và thậm chí mạo hiểm cả tính mạng của họ để hái hoa hồng không còn bị người trên bóc lột nữa, mà thực sự là thành quả của chính họ.

Trước đó bọn họ không hề cảm nhận được niềm vui sướng hạnh phúc này, bởi cứ phải nơm nớp lo sợ rằng ngày nào đó mình sẽ bị sa thải và tương lai không có lối thoát.

Nhưng bây giờ đã có thể —— tất cả đều nhờ Bạch tiên sinh mang đến.

Sau cả đêm làm việc vất vả, những lưu dân bận rộn đến mức xanh xao, bước đi vô hồn này lại nở một nụ cười mãn nguyện trên khuôn mặt.

Bọn họ lặng lẽ đến khu vực lều trại, sau khi tìm được đúng lều thì lặng lẽ và cung kính đặt một số bông hồng Càn Diệp đã hái trước cửa lều nơi Lưu Giai Nghi đang ngủ.

Đây là thù lao mà bọn họ tình nguyện trả giá.

- ——oOo—

Chương 193

Trong khi những lưu dân đang bí mật hái hoa hồng trong cánh đồng hoa, thì【 Lưu Giai Nghi 】do Bạch Liễu giả dạng đã khôi phục lại thành vẻ ngoài Bạch Liễu vì thể lực đã kiệt quệ, hắn cuộn tròn người trên chiếc giường nho nhỏ thở hổn hển, nghỉ ngơi một lát thì nhắm mắt lại ngủ thiếp đi vì quá kiệt sức.

Hơn nữa, là một người chơi có chỉ số cơ bản tương đối thấp, Bạch Liễu không muốn sử dụng thẻ kỹ năng cấp cao của Hồng Đào nữa vì hắn bị tiêu hao thể lực quá nhiều, cũng không có cách nào khôi phục thể lực bằng cách uống thuốc khôi phục thể lực được, chưa kể giá trị tinh thần hiện tại của Bạch Liễu cũng thấp.

Dưới tác động của nhiều yếu tố như thế, Bạch Liễu biết mình thật sự cần nghỉ ngơi, vì vậy đêm nay hắn không còn sức lực đi hái hoa hồng.

Cũng may là Bạch Liễu đã sắp xếp hết mọi thứ chu toàn để hắn có thể nghỉ ngơi thoải mái.

Nhưng ngủ trong lều không được bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng, Bạch Liễu cảm thấy có một bàn tay cực kỳ lạnh lẽo nắm lấy mắt cá chân của mình, nhẹ nhàng kéo kéo tựa như muốn đánh thức hắn ta.

Đáng nói ở đây chính là hiện giờ toàn thân Bạch Liễu đều đang được 【 không gian ma thuật 】bao vây lấy.

Sự việc như hôm trước lại xảy ra lần nữa —— có thứ gì đó đã phá vỡ rào cản của 【 không gian ma thuật 】 để chạm vào Bạch Liễu. Cùng lúc đó, một mùi hương hoa hồng nồng nàn đến chóng mắt bắt đầu tràn ngập trong lều.

Bạch Liễu vốn dĩ đã mở mắt tỉnh táo vì bị thứ gì đó tóm lấy cổ chân, nhưng trong chốc lát, ý thức của hắn lại bắt đầu mờ mịt dưới tác động của mùi thơm quá nồng này.

Đó là một cảm giác rất ảo diệu. Bộ não của Bạch Liễu có thể duy trì một lượng suy nghĩ nhất định, nhưng các cơ tay chân của hắn lại bị tê liệt dưới tác dụng của loại nước hoa này, hắn không thể cử động, hơi thở trở nên cực kỳ chậm chạp, trước mặt hắn xuất hiện một chiếc kính vạn hoa với những cánh hoa đỏ rực xếp chồng lên nhau và xoay tròn.

Giống như đang bị bóng đè vậy.

Bạch Liễu cảm giác bàn tay đang nắm lấy mắt cá chân của mình dường như đã nhận ra hắn đã tỉnh liền buông mắt cá chân ra, ngón tay dịu dàng luồn xuống ống quần của bộ đồ bảo hộ Bạch Liễu, dán vào da thịt Bạch Liễu rồi từ từ hướng lên trên, những ngón tay mảnh khảnh, lành lạnh như một khối ngọc được chạm khắc tinh tế di chuyển lên trên dọc theo bắp đùi ấm áp của Bạch Liễu.

Cảm giác da thịt gần gũi nhẹ nhàng như dính mà không dính, giống người mà không phải người khiến Bạch Liễu không khỏi cong thắt lưng, rùng mình một cái.

Hầu kết của Bạch Liễu cuộn lên cuộn xuống một cách khó chịu, hắn hơi nhắm mắt lại, hơi thở trở nên nặng nề hơn …

Bàn tay phải đã trườn gần tới …

Cho dù Bạch Liễu không phải là người rất quan tâm đến phương diện này, nhưng sau khi nhận ra bàn tay trong quần rất có thể là tay của Tạ Tháp thì lúc này sau gáy cũng có chút tê dại, khó thở

Bạch Liễu mắt đỏ hoe vì mùi thơm, cả người chệnh choạng, dùng hết sức lắc lư hai chân, bàn tay phải kia không phản ứng kịp liền tuột theo ống quần hắn văng ra ngoài.

Bàn tay có vẻ hơi sững sờ, dường như là do nó không có mắt để nhìn, chỉ đơn giản là muốn trèo lên dọc theo thân thể Bạch Liễu, nhưng bây giờ lại bị Bạch Liễu chống cự dùng chân ném nó đi, khiến cho nó không biết phải làm sao bây giờ.

Cuối cùng, năm ngón tay của bàn tay phải co lại dưới lòng bàn tay, làm ra tư thế giống như đang ngồi xổm rúc lại bên chân Bạch Liễu, cổ tay hướng về phía ngoài giường hạ xuống, nó trông giống như một con bạch tuộc nhỏ cuộn tròn với các xúc tu ũ rũ buồn bã.

Bạch Liễu rũ mi mắt nhìn bàn tay phải đang ngồi xổm dưới giường của hắn, không hiểu sao có cảm giác như thể nó mới vừa gặp chuyện gì đó ủy khuất lắm.

Bạch Liễu: “……”

Không phải vừa mới s0 soạng lưu manh sao? Tại sao như kiểu hắn mới là người làm sai vậy chứ……

Bàn tay phải chẳng tự kỷ bao lâu thì đã hào hứng trở lại, bắt đầu lại nắm lấy tầng tầng lớp lớp bộ đồ phòng hộ của Bạch Liễu bò lên trên, cuối cùng s0 soạng một hồi chung quanh cổ Bạch Liễu rồi chạm đến một sợi dây có treo đồng xu ở đó.

Những ngón tay trắng trẻo lần xuống dây buộc, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó trên sợi dây, lần đầu không tìm được thì dừng lại một chút, sau đó lại bắt đầu kiên trì mò mẫm tìm kiếm một lần nữa.

Lúc Bạch Liễu nhìn thấy động tác tìm kiếm của bàn tay phải thì biết đối phương đang tìm gì.

—— Tawil đang tìm giá chữ thập ngược.

Giá chữ thập ngược là vật liên lạc giữa Tà Thần và tín đồ, mặc dù Bạch Liễu không biết đã có chuyện gì xảy ra với Tawil trong phó bản Nhà máy Hoa Hồng này, nhưng dựa theo tình hình trước mắt Tawil chỉ có một bàn tay không thể nào giao tiếp rõ ràng với hắn, như vậy sự tồn tại của giá chữ thập là cực kỳ quan trọng.

Dưới sự hướng dẫn của giá chữ thập ngược, vị thần tật nguyền có thể ban hành lời thánh cho tín đồ của mình.

Nhưng trước khi vào trò chơi, giá chữ thập ngược trên người Bạch Liễu đã bị Đường Nhị Đả lấy mất.

Khi bàn tay phải vuốt dây buộc trên cổ Bạch Liễu đến lần thứ tư, Bạch Liễu hơi khom người về phía trước, đưa tay lên cắt ngang động tác của bàn tay phải —— hắn đã bị hương hoa hồng từ nhà máy và cánh đồng hoa làm xói mòn cả một ngày đêm, hiện tại đã có chút thích ứng với mùi hương hoa hồng nồng nặc này, mặc dù vẫn cảm thấy choáng váng, nhưng ít nhất hắn sẽ không ngất đi, còn có thể cử động một chút.

Bạch Liễu nắm bàn tay phải trước mặt, nhưng bàn tay phải này dường như không tin rằng Bạch Liễu sẽ làm mất cây thánh giá mà nó đã trao cho hắn, nó khẽ vặn vẹo muốn thoát ra, cố chấp hướng về phía cổ áo đã hơi mở rộng của Bạch Liễu để tìm kiếm.

Sức lực Bạch Liễu không bằng bàn tay này, lại bị hương hoa hồng tác động, hiện tại toàn thân mềm nhũn, chỉ có một chút xíu sức lực, phải cố hết sức lực toàn thân mới có thể động đậy tay chân một chút.

Bàn tay vẫn cứ giữ điệu bộ lưu manh hồn nhiên như thế mà không biết rằng nếu nó chui vào dưới cổ thật thì sẽ phát sinh một số chuyện tế nhị không thể miêu tả bằng lời.

Nhưng để ngăn chặn điều đó xảy ra, và để chương này vượt qua quá trình kiểm duyệt một cách suôn sẻ, Bạch Liễu đã tuân theo đạo đức nghề nghiệp của một nam chính Tấn Giang, nhanh chóng bình tĩnh tìm ra cách giao tiếp với bàn tay dưới tình huống không thể giao tiếp bằng lời nói.

Bạch Liễu dùng đầu ngón tay viết vào lòng bàn tay phải kia một câu: 【 giá chữ thập ngược bị người khác lấy mất rồi, tôi đánh mất rồi 】

Tay phải ngừng giãy dụa, nó chậm rãi lui về phía sau hai bước, sau đó lại làm động tác tiểu bạch tuộc co quắp chân ngồi xổm xuống rúc người lại.

Bạch Liễu: "…"

Bạch Liễu hiếm khi cảm thấy bất lực như thế này, hắn thở dài thườn thượt, tựa đầu vào đốt ngón tay của "con bạch tuộc nhỏ", rồi dùng ngón tay nhẹ nhàng đẩy những ngón tay đang cụp xuống của Tawil ra, rũ mắt, viết từng nét lên lòng bàn tay trắng nõn của đối phương: 【 thực xin lỗi 】.

Tawil dừng một chút, giãn 5 ngón tay khớp xương rõ ràng đứng lên, dùng đầu ngón tay viết lên bàn tay của Bạch Liễu:

【 Còn nhớ những gì ta đã nói với cậu không? Chìa khóa của mọi thứ nằm trong tay phù thủy, thuốc giải và thuốc độc là chìa khóa cho sự lựa chọn của cậu …】

【 Trước khi cái ch3t thực sự đến, thời gian trên người cậu là duy nhất và không thể thay đổi …】

Sau khi viết xong, lòng bàn tay của Tawil phủ lên khuôn mặt của Bạch Liễu, Bạch Liễu khẽ rung lông mi, ngón trỏ của người kia đặt ở trên trán của hắn, đầu ngón tay dịu dàng mà lạnh lẽo, giống như lần Tawil dịu dàng hôn lên trán Bạch Liễu lúc ban thần dụ cho hắn vậy.

Sau đó bàn tay phải màu trắng tinh khiết hóa thành những cánh hoa hồng nhạt rải rác rơi xuống đất, bị dây leo đang trồi lên lôi xuống đất.

Bạch Liễu ngủ say sưa trong lời tiên tri của hoa hồng.

Hôm sau.

Bạch Liễu đột nhiên mở mắt, hắn ngồi dậy, xung quanh cái gì cũng không có giống như tình huống lần trước, tựa như mọi thứ đều chỉ là một giấc mộng, nhưng Bạch Liễu nghiêng đầu ngửi chiếc gối, hắn ngửi thấy mùi hương hoa hồng nhẹ nhàng còn lưu lại trên đó.

Hơn nữa trên đùi, cổ, thậm chí trên eo cũng có một mùi hương hoa hồng nồng nàn, nồng đến mức như thể hắn đã ngủ trên thảm hoa hồng cả một đêm.

Đúng là đêm qua có một bàn tay phải không mời mà đến.

… Vẻ ngoài của Tawil dường như cũng bị hạn chế, không hiểu sao nó bị vỡ ra từng khối vụn như vậy, những sợi dây leo cứ kéo nó xuống đất là minh chứng tốt nhất.

Nhưng cho dù dưới rất nhiều sự hạn chế như vậy, Tawil vẫn kiên trì xuất hiện vài lần như để nhắc nhở Bạch Liễu chú ý đến điều gì đó.

Bạch Liễu nheo lại đôi mắt.

Tawil nhắc nhở hắn về lời tiên tri mà y đã nói qua trước đây.

Hay là hắn còn bỏ sót điểm nào đó? Không nghĩ đến vấn đề nào đó?

Chìa khóa của mọi thứ nằm trong tay phù thủy … Thuốc giải và thuốc độc là chìa khóa cho sự lựa chọn …

Trước khi cái ch3t thực sự đến, thời gian trên người cậu là duy nhất và không thể thay đổi.

Trong lúc Bạch Liễu còn mãi suy nghĩ thì bên ngoài lều vang lên tiếng bước chân. Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ một đêm, Bạch Liễu đã có đủ thể lực để sử dụng kỹ năng của Hồng Đào, trong nháy mắt thân thể Bạch Liễu từ người trưởng thành biến thành một cô gái nhỏ, thậm chí bộ đồ phòng hộ trên người cũng thu nhỏ theo.

Giọng nói Tề Nhất Phảng vang lên bên ngoài lều: “Hôm qua em hái được nhiều hoa hồng thế này à?”

Nhìn lại dáng vẻ biến thành Phù Thủy Nhỏ của mình, Bạch Liễu cúi đầu đánh giá bản thân rồi bỗng nhiên sực tỉnh.

Trong chớp nhoáng hắn nghĩ đến điều gì đó.

【 Chìa khóa của mọi thứ nằm trong tay phù thủy. Thuốc giải và thuốc độc là chìa khóa cho sự lựa chọn】cốt lõi của câu này không phải chỉ đến Lưu Giai Nghi mà lúc trước hắn đã tưởng.

Bởi vì trước mắt trong phó bản Nhà máy Hoa Hồng này có đến 2 【 phù thủy 】, dựa vào câu sau thuốc giải và thuốc độc là chìa khóa cho sự lựa chọn của 【 cậu 】, tức là câu tiên tri này của Twil không phải ám chỉ 【 phù thủy 】thật sự.

—— mà là phù thủy giả, cũng chính là hắn.

Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt hắn mang theo nụ cười thú vị.

Lời tiên tri của Tawil đã sớm tiên đoán rằng hắn sẽ biến thành Phù Thủy Nhỏ để lừa gạt người khác, điều này khớp với suy đoán, nếu 【 phù thủy 】trong lời tiên tri này là 【 phù thủy giả 】, thì【 thuốc giải】và 【 thuốc độc 】của【 phù thủy giả 】cũng không phải là thuốc giải độc và thuốc độc theo nghĩa thông thường.

Dựa theo suy đoán này thì 【 thuốc độc 】trong trò chơi Nhà máy Hoa Hồng đã quá rõ ràng, đó chính là 【 khí hoa hồng Càn Diệp】 —— lựa chọn 【 thuốc độc 】tức là tìm ra công thức bí mật của Nhà máy Hoa Hồng, sau đó trở thành giám đốc nhà máy rồi qua cửa.

Tawil nói 【 phù thủy 】 có thể lựa chọn 【 thuốc độc】 và 【 thuốc giải】, vậy chứng minh hắn có hai loại đồ vật này.

Vậy 【 thuốc giải】 là cái gì chứ?

- ——oOo—

Chương 194

Mặc dù Bạch Liễu nói cho các lưu dân khác rằng hắn biết cách xử lý mọi thứ, nhưng thực tế thì trước mắt hắn còn rất mù mờ thông tin không biết làm sao để giải quyết khí hoa hồng Càn Diệp này.

Nói một cách đơn giản chính là Bạch Liễu đã dùng chính mạng sống của mình như một vật thế chấp để viết séc trắng cho những lưu dân để giải quyết nước hoa hồng, để những người lưu dân này làm việc cho hắn trước.

Nhưng tấm "chi phiếu" này cũng không phải là không có căn cứ, nhất định hắn sẽ tìm ra cách giải quyết khí hoa hồng Càn Diệp ——— điều này dựa theo lời Đường Nhị Đả đã nói, có thể suy ra Bạch Lục ở các dòng thời gian khác nhau.

Nếu Bạch Lục ở dòng thời gian khác có thể tìm được thì Bạch Liễu cũng tự tin rằng khả năng bản thân hoàn thành nhiệm vụ này có xác suất trên 50%.

Là một người chơi dám đặt cược toàn bộ với xác suất thành công hơn 10%, Bạch Liễu hiện đã sử dụng 【 có thể giải quyết khí hoa hồng Càn Diệp】 làm điều kiện tiên quyết của mình, và dùng điều này để đánh lừa người khác

Mãi cho đến khi được Tawil nhắc lại thần dụ, Bạch Liễu mới xác định phương án giải quyết cụ thể 【 khí hoa hồng Càn Diệp】chính là 【 thuốc giải】.

Nếu nước hoa hoa hồng là 【 thuốc độc】, vậy thì 【 thuốc giải】sẽ tương ứng với loại vật chất nào đó có thể pha loãng, hoặc trung hòa được độc tính và tính gây nghiện của hoa hồng Càn Diệp.

Nhưng ở trong trò chơi, từ đầu cho tới giờ Bạch Liễu vẫn không nhận được thông tin nhắc nhở gì liên quan đến 【 thuốc giải】, hệ thống cũng không đưa ra bất kỳ nhiệm vụ tương ứng, từ đó Bạch Liễu suy đoán —— 【 thuốc giải】không hề liên quan đến việc qua cửa trò chơi, nói cách khác nó không liên quan đến nhiệm vụ chính là 【 trở thành giám đốc nhà máy 】

Trong trò chơi kinh dị hoặc trò chơi có cốt truyện thông thường đều sẽ có 3 loại kết cục ——【good】, 【normal】 và 【true】.

Hai loại trước tương đối nhẹ nhàng đơn giản, không cần phải tìm ra hết các thông tin ẩn để qua cửa, đó cũng là cách qua cửa thông thường nhất của người chơi bình thường, nhưng các nhà thiết kế trò chơi cũng thường giấu một câu chuyện sâu sắc, đầy đủ hơn về thế giới trò chơi, khi kết thúc trò chơi mà càng tìm ra được nhiều thông tin thì gọi là 【true ending】.

Muốn đạt được 【true ending】thì đường đi của trò chơi sẽ nguy hiểm hơn, thậm chí đôi khi phải làm điều gì đó hoàn toàn ngược lại với nhiệm vụ chính để kích hoạt một số điểm cốt truyện đặc biệt để lấy thêm thông tin.

Rất rõ ràng 《 Nhà máy Hoa Hồng 》chính là một trò chơi như vậy.

Trước đó Bạch Liễu cũng hành động dựa trên suy nghĩ đó, nhưng hắn chuẩn bị cả 2 con đường, vừa âm thầm bí mật chế tạo【 thuốc độc】trong nhà máy bỏ hoang, đồng thời vừa tìm kiếm dấu vết của 【 thuốc giải】trong nhà máy sản xuất hoa hồng thật.

Để có được lọ thuốc này, hắn cần thêm rất nhiều thông tin —— nhưng điều này phụ thuộc vào Lưu Giai Nghi sẽ tiếp tục thăng tiến trong nhà máy, Bạch Liễu đã giao phần việc này cho cô gái nhỏ.

Bạch Liễu tập trung, nhắm mắt thu lại các cảm xúc trên gương mặt, sau khi hoàn toàn biến thành dáng vẻ của Lưu Giai Nghi thì vén rèm cửa lều trại đi ra ngoài.

Tề Nhất Phảng đang đứng trước lều trại kinh ngạc nhìn đống hoa hồng chất đống như ngọn núi nhỏ.

Tề Nhất Phảng thấy hắn bước ra có chút ngượng ngùng mà gãi gãi đầu: “Anh cứ tưởng rằng em sẽ cần anh giúp chứ..”

Trên tay cậu ta cũng đang cầm một túi nhỏ hoa hồng Càn Diệp, hẳn là Tề Nhất Phảng sợ 【 Lưu Giai Nghi 】hái không đủ nên mang thêm cho cô bé, nhưng hiện tại nhìn lại thì chưa biết ai cần ai giúp đỡ đây.

Bạch Liễu lắc lắc đầu từ chối số hoa hồng của Tề Nhất Phảng, hắn xuyên qua đôi mắt xám xịt của Lưu Gia Nghi nhìn ống khói nhà máy đang phun khói mù mịt, trông giống như một cơ sở chế biến công nghiệp nặng, ánh mắt mờ mịt.

_____

Trong Nhà máy Hoa Hồng.

Công nhân mới ở khu ký túc xá ở tầng một của Nhà máy Hoa hồng có hàng chục người, không phân biệt giới tính, chen chúc hỗn loạn trên một chiếc giường lớn, không có mùi chua của mồ hôi nhưng lại có mùi tanh tưởi của thịt thối, và một hương thơm thoang thoảng của hoa hồng thoảng qua những mùi hôi thối này.

Hai thứ mùi này hòa quyện thành một thứ mùi vừa thơm phức vừa tanh nồng khiến người ta phải buồn nôn, người lần đầu bước vào sẽ không thể chịu được mùi nồng nặc như thế, phải hít một hơi thật mạnh bên ngoài rồi mới dám đi vào.

Lưu Giai Nghi, hai thành viên của Hiệp Hội Quốc Vương, Đường Nhị Đả và một số các công nhân chế biến khác ngủ chung trên cái giường lớn này.

Sai một ngày làm việc mệt nhọc, công nhân chế biến nghỉ ngơi chưa được ba tiếng đồng hồ thì trời đã sáng.

Lưu Giai Nghi trong ký túc xá mở mắt trước, cô bé đã để lại 【kính bảo vệ mắt bạo tuyết 】cho Bạch Liễu để hắn dễ dàng cải trang, đó là đạo cụ khả thị hóa cuối cùng của cô bé vì thế suốt ngày hôm qua cô bé luôn thao tác mờ mờ mịt mịt.

Nhưng cũng may là hai thành viên Hiệp Hội Quốc Vương đi theo Lưu Giai Nghi có mang theo vài đạo cụ khả thị hóa thường dùng đưa cho cô bé, sau khi cô bé tiếp nhận thì lễ phép nói lời cảm ơn, đổi lại cô bé đã rót một chén thuốc giải nhỏ để ổn định giá trị sinh mệnh của bọn họ.

Hai người này vốn định từ chối, bởi vì đạo cụ này vốn dĩ là chuẩn bị sẵn cho Lưu Giai Nghi, cuối cùng dưới sự kiên quyết của Lưu Giai Nghi thì mang tâm tình phức tạp uống vào.

Bọn họ đều hiểu đây là thói quen của Phù Thủy Nhỏ, cô bé không muốn mắc nợ bất kỳ đồng đội nào.

Mấy ngày trước Lưu Giai Nghi được Bạch Liễu che chở đã nghỉ ngơi rất tốt, hơn nữa hôm qua cô bé không phải lao động vất vả gì, đều là được hai người kia hỗ trợ làm, vì vậy so với mấy người công nhân chế biến khác mồ hôi mồ kê nhễ nhại thì trạng thái thể chất và tinh thần của Lưu Giai Nghi là tốt nhất, cho nên hiện tại cô bé là người duy nhất thức dậy trên chiếc giường chung.

Những người khác, bao gồm cả Đường Nhị Đả vốn có độ nhạy bén cao cũng đã hao hết thể lực, cộng thêm dưới tác dụng thôi miên của hương hoa hồng nồng nặc đã ngủ say như ch3t.

Nhưng vào ngày đầu tiên, Lưu Giai Nghi đã bị hít một hơi hoa hồng nguyên chất (mùi hương trên tay Tawil) từ vua xui xẻo Bạch Liễu, thế nên bây giờ cô bé ít bị ảnh hưởng bởi mùi hương hoa hồng từ nhà máy.

Tuy rằng có đạo cụ khả thị hóa nhưng Lưu Giai Nghi không muốn lãng phí nó, bình thường cô bé vẫn có thể dùng lỗ tai để

định vị các hành động xung quanh, thế nhưng vừa mới bước xuống giường thì Lưu Giai Nghi đột nhiên nghe thấy một tràng âm thanh bất thường.

Một loại âm thanh giống như có con nhện bát giác khổng lồ đang bò trên trần nhà không ngừng phun tơ dệt mạng, lắc lư qua lại trên đầu Lưu Gia Nghi tích tích tác tác, động tác rất nhỏ nhưng Lưu Gia Nghi vẫn nghe thấy.

Tiếng thở và tiếng ngáy đều đều của những công nhân nằm trên chiếc giường hẹp, tiếng kêu răng rắc của bức tường bong tróc theo thời gian, cùng với âm thanh loáng thoáng của một thứ gì đó đang kéo đi.

Cô bé đeo đạo cụ khả thị hóa ngẩng đầu nhìn lên trần nhà nhưng chẳng thấy gì cả. Trên những bức tường màu vàng nhạt cũ kỹ và lốm đốm, chỉ có những mảng vôi vữa bị rơi ra và vài vết hoa hồng sẫm đã hun khói hoặc ố vàng, thoạt nhìn trông giống như vết máu khô.

Lưu Giai Nghi nhíu mày —— là một người đã dựa vào thính giác để sinh tồn lâu năm, cô bé tin tưởng thính giác của mình hơn thị lực, đặc biệt là trong một buổi sáng yên tĩnh như vậy, thính giác của cô bé không thể sai được.

Trừ khi thứ này có tồn tại nhưng cô bé không nhìn thấy.

Nghĩ đến đây Lưu Giai Nghi nhanh chóng quyết định lay tỉnh một thành viên Hiệp Hội Quốc Vương bên cạnh, lúc đối phương còn đang nửa tỉnh nửa mê, cô bé dán ở bên tai cậu ta thì thầm dò hỏi: “Suỵt, anh ngẩng đầu lên đi, có thể nhìn thấy thứ gì không?”

Tuy rằng vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn nhưng bản chất các thành viên trong đội giải cứu này là tuân theo mệnh lệnh của phù thủy, cậu không chút do dự ngẩng đầu nhìn lên, một lát sau mê man quay đầu nhìn Lưu Giai Nghi: " … Đâu có cái gì đâu.."

Đội viên này cũng không nhìn thấy gì cả, vậy vấn đề không phải ở đôi mắt của cô bé —— suy nghĩ của Lưu Giai Nghi thay đổi rất nhanh, cô bé bình tĩnh suy tư.

Trên trần nhà nhất định là có quái vật gì đó, nhưng dùng mắt thường và đạo cụ khả thị hóa đều không thấy, tức là muốn thấy loại quái vật này thì phải phù hợp với điều kiện nào đó.

Nhưng điều kiện này là gì chứ?

Suy nghĩ của Lưu Giai Nghi chạy nhanh như chớp —— Họ chỉ mới vào ở nhà máy này một ngày, cả ngày đều lao động cực nhọc, thông tin hoàn toàn không có đầy đủ, trước mắt mà nói thì nếu dựa vào các manh mối từ nhà máy thì không tìm ra được điều kiện để nhìn quái vật là gì.

Nếu như bình thường thì Lưu Giai Nghi chắc chắn sẽ tạm ngừng ở đây, trước mắt sẽ rời khỏi ký túc xá, đợi đến khi thu thập tin tức đầy đủ thì mới quay lại mở khóa loại quái vật này.

Nhưng hiện tại cô bé có một con đường lấy được thông tin khác, đó là Bạch Liễu.

Trước khi tiến vào trò chơi, Bạch Liễu đã nói cho cô bé nghe về lời tiên tri của Tawil.

Tuy rằng cô bé không biết tại sao hai người này rốt cuộc cứ kỳ kỳ quái quái, trò chơi nào cũng phải đều dính ở bên nhau làm cô bé nổi hết da gà, nhưng nếu Bạch Liễu nói không sai thì Tawil sẽ là boss trùm của trò chơi 《 Nhà máy Hoa Hồng 》 này, đêm qua lại còn tới tìm hắn, như vậy trước khi tiến vào trò chơi Tawil truyền thần dụ cho Bạch Liễu có khả năng là nhắc nhở hắn phải lưu ý điều gì đó.

Lưu Giai Nghi nhắm mắt nhớ lại lời thần dụ mà Bạch Liễu kể cho cô bé nghe nhằm tìm kiếm thông tin hữu hiệu trong đó, đồng thời nhỏ giọng lẩm bẩm: "… Đừng dùng mắt phải để nảy sinh dục v0ng …"

Bạch Liễu bị hoa hồng ăn mòn mắt phải, nhưng mắt trái của con hàng này thì không bị gì cả!

Đây là một loại ám chỉ! Tawil ám chỉ Bạch Liễu dùng một con mắt xem đồ vật!

Lưu Giai Nghi bừng tỉnh mở mắt, nhanh tay lẹ chân bịt kín mắt phải của thành viên Hiệp Hội Quốc Vương đang mơ màng bên cạnh, dùng tay nâng cằm đối phương lên, nhắm ngay góc trần nhà mà cô bé nghe thấy âm thanh, giọng điệu lạnh lùng hỏi: "Bây giờ anh có nhìn thấy thứ gì không?"

Thành viên Hiệp Hội Quốc Vương kia vốn còn đang ngái ngủ đột nhiên căng thẳng, con ngươi con rút lại, khuôn mặt buông thõng của cậu ta co giật run rẩy như thể thấy được thứ gì đó kinh tởm lắm. Cậu ta không dám thở mạnh, máu trên mặt nháy

mắt bị rút sạch trở nên trắng bệch, tay chân đều mềm nhũn không đứng dậy nổi. “Thấy, thấy được rất nhiều.” Giọng cậu ta run run, nuốt ực nước miếng quay sang nhìn Lưu Giai Nghi, “Phù Thủy Nhỏ, khắp phòng, đều là quái vật.”

- ——oOo—

Chương 195

Sau khi nhìn thấy phản ứng của thành viên Hiệp Hội Quốc Vương, Lưu Giai Nghi không chút do dự cởi bỏ đạo cụ khả thị hóa bên mắt phải, chỉ có mắt trái mới có thể nhìn thấy, cô bé ngẩng đầu lên nhìn xung quanh

Trên bốn góc trần nhà ký túc xá là những thứ giống như nhện khổng lồ, hay nói đúng hơn là con người.

Làn da của thứ này tách ra từ đỉnh đầu cho đến phần trên của cơ thể, phần da tách ra không bong từng mảng mà uốn cong ở phần cuối giống như một bông hoa hồng đang nở, trở thành những phần đính cứng giống như chân đốt của loài nhện bám cứng vào tường cho phép chúng di chuyển nhanh chóng.

Lớp vôi vữa trên tường không ngừng bong rớt ra lạo xạo mỗi khi chúng di chuyển tới lui.

Mà ở giữa "bông hồng" người đã bị lột bỏ lớp da, phần xương cốt nhầy nhụa máu thịt đã trở thành nhị hoa của "bông hồng nở" này.

Phần trên của "nhị hoa" là lớp mô dưới da rỉ máu nhớp nháp, cảm giác tươi mới như mới "nở" không bao lâu, khi cử động sẽ rơi ra hỗn hợp máu thịt. Khuôn mặt của chúng lại càng khó nhận ra hơn, có thể nhìn thấy nướu răng tr4n trụi trắng ởn nhô ra và một đôi mắt lồi lộ ra hơn phân nửa đang nhìn chằm chằm vào những người ở dưới.

Lưu Giai Nghi quay đầu nhìn quanh bốn phía, sắc mặt cô bé âm u hẳn.

Ngoài những con quái vật tương đối lớn này, trong ký túc xá còn rất nhiều con quái vật khác, chúng dường như vẫn chưa "nở rộ" hết, các "nhị hoa" chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt, hoặc ít hơn một nửa khuôn mặt. Những con quái vật này có kích thước nhỏ hơn, dường như di chuyển cũng bị hạn chế.

Đám quái vật nhỏ này đa số đều ngủ dưới giường của bọn Lưu Giai Nghi, những đôi mắt ti hí nhỏ xíu xuyên qua ván giường nhìn chằm chằm vào bọn họ, đây cũng là nguyên nhân khiến thành viên Hiệp Hội Quốc Vương vừa nãy sợ đến mất mật.

Một "cánh hoa" nở ra từ con quái vật dưới gầm giường xuyên qua tấm ván giường dính vào tay cậu, vân da đang mấp mô rướm máu, chỉ cần một khoảng cách ngắn nữa thôi thành viên này có thể chạm vào nó.

Bọn họ đã ngủ say sưa suốt cả đêm dưới cái nhìn chòng chọc của đám quái vật vô hình này.

Loại sợ hãi này liên quan đến cảnh tượng hiện tại, cho dù thành viên này đã trải qua rất nhiều sóng gió trong trò chơi, lúc này trong lòng cũng run lên vì sợ hãi.

Cậu ta chưa bao giờ nhìn thấy loại quái vật kỳ quái như vậy, chỉ có thể nhìn thấy bằng một mắt, lại ở cùng bọn họ cả đêm mà không tấn công bọn họ!

Nhưng sự im lặng cả đêm kỳ lạ này sắp bị phá vỡ vào lúc này.

Đám quái vật lớn nhỏ dường như cảm thấy hai người kia có thể nhìn thấy chúng thì đều vặn vẹo đầu quay lại theo nhiều cách khác nhau, nhãn cầu đảo tròn quay về phía họ, những "cánh hoa" màu đỏ tươi nhấp nhô phập phồng, từ từ hình thành một vòng vây tiếp cận Lưu Giai Nghi và những người khác.

Hội viên này run như cầy sấy quay đầu nhìn Lưu Giai Nghi, cậu ta bị dọa đến khóc: "…. Làm sao bây giờ?"

"Em hy vọng là có thể giả vờ như không nhìn thấy đám quái vật này." Lưu Gia Nghi đứng trên giường, mặt tối sầm lại, "Nhưng bây giờ dường như đã muộn rồi, cứ kích hoạt nó trước đã, xem thử có thể giết một con không, nếu không thì chúng ta liền chạy!"

Lưu Giai Nghi vừa nói xong thì những con quái vật t0 lớn nằm ở tám góc phòng rít lên một tiếng chói tai, tất cả những con quái vật trong toàn bộ ký túc xá bắt đầu chạy về phía Lưu Giai Nghi.

Nhưng kỳ quái chính là những con quái vật này phát ra tiếng động lớn như vậy mà những người ngủ trên giường giống như xác ch3t, nằm cùng một chỗ không nhúc nhích, không bị đánh thức chút nào, những thứ này chạy vòng quanh công nhân chế biến, không gây ra bất kỳ động tĩnh gì, như thể chúng chỉ tồn tại trong thế giới mà người chơi nhìn thấy.

Nhưng một khi người chơi nhận ra chúng, chúng liền ở trong một chiều không gian với người chơi và có thể giết người

chơi.

Mà không có đôi mắt phải đầy dục v0ng chính là chìa khóa để phá bỏ chiều không gian để nhìn thấy một thế giới khác trong nhà máy này.

Lưu Giai Nghi bị đuổi theo chạy thật nhanh, cô bé gắng đánh thức một thành viên khác của Hiệp Hội Quốc Vương đang ngủ say, nhưng khi cô bé chạy đến chỗ cậu ta ngủ thì lại không nhìn thấy khuôn mặt của đối phương đâu cả.

Mà là một khuôn mặt của công nhân chế biến nào đó hoàn toàn xa lạ.

Khuôn mặt này đã khô héo và thối rữa như thể đã ch3t từ lâu, đồng phục chế biến trên người dính đầy bụi và mạng nhện, dùng sức lực của một cô bé 8 tuổi như Lưu Giai Nghi chạm vào cơ thể của người này cũng khiến bộ xương của người đàn ông tan rã, lớp da khô vỡ vụn thành tro bụi.

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, ký túc xá vừa rồi chỉ toàn người sống, giờ đã trở thành một nhà xác.

Thoạt nhìn, tất cả chỉ là một màu xám đen, lớp vải trắng bụi bặm phủ quá đầu những xác ch3t nằm trên cái giường chung, mạng nhện khổng lồ vương vãi khắp nơi, lăn xuống đất cuộn thành những tấm màng rồi lăn khắp nhà, mọi thứ đều đổ nát và ch3t chóc, lớp bụi trên mặt đất dày đặc đến nỗi chỉ sau hai bước chân sẽ khiến người ta nghẹt thở.

Một thành viên khác vẫn đang chạy điên cuồng nhìn thấy cảnh này liền quay sang Lưu Giai Nghi gào rú: ” Phù Thủy Nhỏ, chúng ta đã tiến vào thế giới của quái vật này rồi! Mau nghĩ cách đi! Chúng di chuyển nhanh quá, chúng ta không thể kéo dài được bao lâu đâu!”

Lưu Giai Nghi lưu loát nghiêng người tránh né một cánh hoa sắc bén từ quái vật phóng tới từ phía sau: “Em biết rồi, em đang nghĩ cách đi ra ngoài.”

【 Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Lưu Giai Nghi kích hoạt Sách quái vật 】

【 《 Sách quái vật Nhà máy Hoa Hồng》 đổi mới —— Công nhân thối nát (2/3) 】

【 Tên quái vật: Công nhân thối nát (Công nhân chế biến, Công nhân nhà máy và Nhà pha chế nước hoa) 】

【 Đặc điểm: Những người thuộc tầng lớp thượng lưu đã thích nghi với nước hoa hoa hồng nồng độ thấp đã không còn hài lòng với hương thơm nồng độ thấp nữa, họ phải sử dụng nước hoa hoa hồng với nồng độ ngày càng cao ……】

【…… Khi nồng độ nước hoa hồng họ sử dụng ngày càng cao, họ trở nên rạng rỡ, trẻ trung và xinh đẹp, xanh tươi và hoàn hảo như một bông hoa hồng Càn Diệp nở suốt đời ……】

【…… Nhưng chẳng bao lâu, họ thấy mình ngày càng giống hoa hồng, Năng lượng trong vân da tràn đầy đến mức phải

bùng nổ mới có thể hoàn toàn hài lòng. Để trì hoãn sự nở rộ như vậy, những người nghiện nước hoa phải sử dụng nồng độ nước hoa cao hơn để thuần hóa cơ thể, trì hoãn mùa hoa nở của bản thân ….】

【…… Nở hoa là định mệnh của hoa hồng, nếu không chịu khô héo thì chắc chắn sẽ mở ra số phận nở hoa. Những quý tộc điên cuồng xé bỏ bộ mặt đạo đức giả của họ để bộc lộ trái tim thật đẫm máu của họ. Lúc này, những gì bạn thấy là một nhóm của những nô lệ thuộc tầng lớp thượng lưu được nuôi dưỡng bởi hoa hồng, hãy tận hưởng xem lần nở hoa lộng lẫy cuối cùng của họ, nếu bạn từ chối, bạn sẽ bị đưa đến một thế giới khác để ngắm nhìn vinh quang trước đây của họ ……】

【 Nhược điểm:??? (đang thăm dò) 】

【 Phương thức tấn công: Hoa hồng gãy cành (A+), tấn công đối thủ bằng động vật chân đốt. 】

Lưu Giai Nghi đọc nhanh mô tả về con quái vật này, đồng thời quay đầu kiếm chỗ núp những kẻ truy đuổi phía sau —— trong trò chơi, trò chơi có bối cảnh thế giới thường ẩn nhiều thông tin trò chơi hơn.

Tên Bạch Liễu thần kinh kia muốn chơi một 【true ending】 thì chắc chắn sẽ phải lật tung thế giới này lên, thăm dò tất cả mọi thông tin lớn nhỏ đang bị che dấu của nó thì mới đạt được 【true ending】.

Nhưng trong tình huống này Lưu Giai Nghi chỉ có thể chạy, cô bé không giỏi thể loại đối kháng trực tiếp lấy yếu thắng mạnh.

Mặc dù làm vú em nhưng cũng không muốn khuyến khích hành vi tự tìm đường ch3t như này, nhưng Bạch Liễu quả thực rất giỏi trong các trận đánh bạc —— nghĩa là hắn không có nổi một phần trăm chiến thắng, vì vậy buộc phải đặt cược mọi thứ.

Mà loại phương pháp chiến đấu này sẽ rất hiệu quả khi đối thủ thực sự mạnh hơn mình rất nhiều.

Người nào giỏi phần nào thì giao cho họ làm phần đó, một mình chịu mọi rủi ro ngược lại mới là cách chiến đấu mạo hiểm nhất —— đây là nguyên tắc chiến thuật của Lưu Giai Nghi, cũng là điều cô bé đã dạy Bạch Liễu trước đây, bây giờ nó sẽ được thực hiện ngay lập tức.

Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu, thành thật xin lỗi thành viên của Hiệp Hội Quốc Vương đang chạy cuống cuồng né tránh quái vật —— anh ơi, bây giờ em sẽ giao anh cho một tên điên không đáng tin chút nào.

—— anh hợp tác với anh ta nhất định phải cẩn thận đó, tuy rằng anh ta sẽ không để anh ch3t nhưng cũng không để anh sống dễ dàng đâu.

Lấy chỉ số thông minh của anh thì cứ tin tưởng anh ta là được.

Sau khi mặc niệm xong những lời này, Lưu Giai Nghi click mở giao diện của mình, lấy một lá bài poker A Bích đen từ trong kho đạo cụ.

Hồng Đào Hoàng Hậu cho Lưu Giai Nghi một cặp bài A kỹ năng là Át Cơ và Át Bích.

Nhưng trong trường hợp không có Hồng Đào thì chỉ có lá bài Át Cơ là có tác dụng —— bởi vì kỹ năng của Át Bích gọi là 【Điện Tâm Đồ】

Kỹ năng 【Điện Tâm Đồ】tức là sau khi Lưu Giai Nghi sử dụng thẻ bài này, cô bé sẽ có thể tiến hành 3 lần hoán đổi thân phận với bất kỳ ai mà cô bé lựa chọn mà đối phương không thể nào kháng cự được.

Lá bài này chỉ hữu dụng khi có sự xuất hiện của Hồng Đào Hoàng Hậu, vì chỉ có cô ấy mới có thể trở thành người mà Lưu Giai Nghi muốn biến thành, sau đó trong tình huống cực kỳ cấp bách mà Lưu Giai Nghi không thể tự mình xử lý, Lưu Giai Nghi có thể lợi dụng cặp bài này để hoán đổi thân phận với Hồng Đào Hoàng Hậu, để Hồng Đào Hoàng Hậu thay cô bé gánh vác nguy hiểm.

—— Đây là bộ thẻ kỹ năng dùng kết hợp, đồng thời cũng là mật mã cứu mạng do Hồng Đào Hoàng Hậu chuẩn bị cho Lưu Giai Nghi trong giải đấu, tương đương với việc hy sinh bản thân một lần để Lưu Giai Nghi có cơ hội trốn thoát.

Kết quả bây giờ đã bị Lưu Giai Nghi đưa cho Bạch Liễu sử dụng.

Lưu Giai Nghi chạy vội chạy vàng thở ra một hơi dài, cô bé nhắm mắt giơ thẻ bài Át Bích lên.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi có muốn sử dụng kỹ năng (Điện Tâm Đồ) không? 】

【 Xác định. 】

Con bích đen trên lá bài bắt đầu xoay tròn nhanh chóng, khuôn mặt của Lưu Giai Nghi trên con bích đen từ từ biến thành Bạch Liễu, đồng thời thân hình khẽ rung động như thể vừa nhảy một bước lên không trung, một giây tiếp theo, 【 Lưu Giai Nghi 】 mở to mắt.

【 cô bé 】 nhìn tình huống trước mặt, nhướng mày lộ ra một nụ cười mỉm.

Làm tốt lắm Phù Thủy Nhỏ! Đã tìm ra được tin tức mà tôi muốn.

- ——oOo—

Chương 196

Bốn phía xung quanh là đám quái vật có làn da nở như cánh hoa bò lổn nhổn nhanh như chớp trên bức tường cũ, khuôn mặt đẫm máu mở ra cái miệng hôi hám tởm lợm, từ cổ họng vặn vẹo phát ra những âm thành khàn khàn đe dọa bọn Bạch Liễu.

Lưu Giai Nghi sử dụng kỹ năng 【 Điện Tâm Đồ 】trực tiếp trao đổi thân thể với Bạch Liễu, nhưng chỉ số giao diện Bạch Liễu lại không cao, thế nên vừa mới bị quái vật đuổi một lúc đã đuối sức mệt lả người.

Thành viên Hiệp Hội Quốc Vương kia nhìn thấy 【 Lưu Giai Nghi 】sắp bị quái vật sau lưng mở "nụ hoa" ra nuốt chửng thì không thể không c4n răng duỗi tay qua túm lấy cổ áo 【 Lưu Giai Nghi 】lôi nhau chạy.

Ngay sau đó, bọn họ chạy đến cửa của ký túc xá, thành viên kia dùng sức vặn nắm cửa gỉ sét hai lần nhưng vẫn không mở được nó.

"Mẹ nó." Thành viên này tức giận mắng một tiếng, nhanh chóng quay đầu lại, lưng dán sát cửa, ánh mắt âm u nhìn đám quái vật hoa hồng tiến đến không ngừng, rút ra một cây búa dài cầm trên tay, "Đám quái vật này đều là cấp S-, chúng ta không chống đỡ được lâu đâu."

Bạch Liễu đột nhiên đưa ra một vấn đề: “Nếu một mình anh chống đỡ thì có thể chịu được bao lâu?”

“???? Chắc là 5, 6 phút.” Thành viên này hoang mang trả lời, “Từ đã, sao lại muốn anh chống đỡ một mình chứ, Phù Thủy Nhỏ, em không ở bên …”

Bạch Liễu nở một nụ cười hiền lành lễ phép rồi giơ lọ nước hoa cấp thấp mới lãnh lương sáng nay lên xịt thẳng vào cậu chàng còn đang ngơ ngác.

Mùi nước hoa ngột ngạt khiến thành viên che mặt ho sặc sụa vài cái, đợi đến khi nước hoa lan tỏa, một mùi thơm hoa hồng nhẹ nhàng tỏa ra từ trên người cậu ta, đám quái vật vốn đang nhìn chằm chằm vào hai người Bạch Liễu không hẹn mà cùng quay ngoắc lại dời tầm mắt sang thành viên kia, trên khuôn mặt đẫm máu của chúng hiện lên một nụ cười thèm thuồng nhễ nhãi nước miếng.

【 Hệ thống nhắc nhở: Cảnh báo! Cảnh báo! Nồng độ nước hoa trên cơ thể người chơi qua cao! Hấp dẫn sự chú ý của (Công nhân thối nát)! Chúng nó sắp tới gần để hít mùi của bạn! 】

Thành viên ngẩng đầu lên: “……”

Cậu ta phát ra một tiếng thét oán giận: “** má mày!! Mày là Bạch Liễu!!”

Đám quái vật giống như những con nhện bị chọc tổ, nhanh chóng lao về phía thành viên kia rồi ngay sau đó tạo thành một

vòng vây kín kẽ xung quanh cậu ta. Cậu chàng một bên tức điên người chửi mắng mười tám đời tổ tông Bạch Liễu, một bên đành phải xách búa đập tứ tung thu hút sự chú ý của đám quái vật.

Mà Bạch Liễu tay mắt lanh lẹ từ vòng vây luồn lách thoát ra, bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm manh mối thế giới này.

Cài đặt của 【 thế giới 】 trong trò chơi thường có thể được giải thích theo cách này, đó chính là hai nhánh thời gian khác nhau, hoặc các thế giới song song ở các thời điểm khác nhau chồng lên nhau ở một nơi, mà khi những người chơi vào đây đáp ứng các điều kiện nhất định, thì họ có thể di chuyển tự do giữa hai giới tuyến.

Nhìn chung, phương thức phụ bản thế giới này nhằm tạo điều kiện cho người chơi xuyên không về một mốc thời gian nào đó trong quá khứ hoặc tương lai để khám phá những thông tin ẩn chứa đằng sau thế giới quan trong game, nên nhìn chung có rất nhiều thông tin then chốt trong thế giới này.

Điều Bạch Liễu cần phải làm bây giờ là tìm ra thông tin then chốt mà hắn muốn.

Hơn một chục xác ch3t của công nhân nằm chen chúc nhau trên chiếc giường lớn, đồng phục họ mặc khác với bộ mà Bạch Liễu và những người khác đang mặc bây giờ, trông họ cũng già hơn —— đây rất có thể là quá khứ của 【 thế giới 】.

Ngay sau đó, Bạch Liễu đã tìm thấy một tờ báo dưới một xác ch3t để chứng minh suy đoán của hắn.

Đây là tờ báo Bản tin buổi tối Kính Thành, tiêu đề trên đó là —— 【 Nước hoa bất hợp pháp có thể chứa các chất độc và gây nghiện, khiến một số công nhân bị nghiện và mất tích, hiện đã bị các nhà chức trách có liên quan bưng bít thông tin 】.

Bạch Liễu nhìn xuống nội dung bài báo, ngay lập tức lông mày của hắn nhướng lên.

Nội dung trong đó ghi rõ:

【…… Giám đốc của nhà máy sản xuất nước hoa bất hợp pháp là một đứa trẻ mồ côi tên Trương. Do bị đục thủy tinh thể bẩm sinh mắt trái, ông lớn lên trong một viện mồ côi tư nhân tên là Viện mồ côi Ái Tâm và quyết tâm trở thành tỷ phú. Ông được nhận làm con nuôi mười ba tuổi, sau khi cha mẹ nuôi qua đời ông được thừa kế gia sản, ba lần vào tù vì tội buôn lậu, cũng lén tích cóp được nhiều của cải và mối quan hệ nhưng vẫn không hài lòng …】

【 Vào tháng 9 năm nay, khi vụ ngộ độc viện mồ côi nổ ra, ông Trương nhìn thấy tin tức liền trở về viện mồ côi ban đầu và muốn quyên góp tiền quyên góp, nhưng ông cũng đề xuất điều kiện quyên góp là muốn mua bức tượng thần của viện mồ côi trên căn cứ đóng góp …】

【…… Viện trưởng viện mồ côi đồng ý, và cuối cùng ông Trương đã dùng số tiền quyên góp được là 10 triệu nhân dân tệ để đổi lấy bức tượng của vị thần được chôn dưới đất trong quá trình cải tạo viện mồ côi……】

【 Không lâu sau đó, người đứng đầu viện mồ côi đã bị bỏ tù vì vụ Huyết Linh Chi. Các bộ phận liên quan đã điều tra ông Trương, người có quan hệ tài chính với người đứng đầu viện mồ côi, tuy nhiên ông Trương tuyên bố rằng ông không biết gì về các hành vi phạm pháp của người đứng đầu viện mồ côi, ông chỉ muốn quyên góp tiền để giúp đỡ trẻ em và ông chỉ thích bức tượng thần. Sau đó, các bộ phận liên quan đã lục soát tất cả các nhà ở cố định và két ngân hàng đứng tên Trương, nhưng bức tượng thần không bao giờ được nhìn thấy 】

【 Sau khi các nhân viên có liên quan hỏi viện trưởng viện mồ côi nguồn gốc của bức tượng, vị viện trưởng đã bị điên loạn này nói rằng bức tượng này là một bức tượng ma quỷ không rõ nguồn gốc, nó được nhà đầu tư sử dụng để cầu nguyện cho việc nuôi cấy Huyết Linh Chi suôn sẻ. Bức tượng được mua trong viện bảo tàng ở thị trấn ven biển được cho là bức tượng đắt nhất ở thị trấn đó. 】

【 Bà ta cũng kể ra lý do tại sao những nhà đầu tư này nghĩ rằng bức tượng có thể bảo vệ việc nuôi cấy Huyết Linh Chi, là bởi vì khuôn mặt của bức tượng này giống hệt khuôn mặt của một đứa trẻ xấu xa đã tạo ra Huyết Linh Chi và đã ch3t từ rất lâu rồi! 】

【 Kể từ đó, ông Trương đã tham gia vào việc trồng hoa hồng mới và nghiên cứu phát triển nước hoa, thuê một cánh đồng lớn ở ngoại ô, thuê một số lượng lớn nhân công để bắt đầu trồng hoa hồng quy mô lớn, và đặt tên cho loài hoa hồng có lá héo sau khi ra hoa này là hoa hồng Càn Diệp 】

【 Chu kỳ sinh trưởng của loại cây này (đề cập đến hoa hồng Càn Diệp trong văn bản) là vô cùng kỳ diệu. Nó vẫn có thể phát triển nhanh chóng trên vùng đất có thổ nhưỡng không

phù hợp với sự phát triển của hoa Tường Vi, và có thể bao phủ toàn bộ vùng ngoại ô chỉ sau một đêm. 】

【 Sau đó, ông Trương đã chế tạo nước hoa có tính gây nghiện đối với công nhân, rất phổ biến và được yêu thích trên thị trường thông qua hình thức bán hàng trên Internet, nhưng sau đó bộ phận giám sát đã can thiệp và phát hiện ra rằng loại nước hoa này có những nguy cơ nghiêm trọng về an toàn. Ông Trương bị phạt một số tiền lớn, đồng thời bị nghiêm cấm trồng và bán loại nước hoa này một lần nữa. 】

【 Một tuần sau, ông Trương biến mất và không thấy tin tức gì cho đến nay. 】

Bài báo đến đây thì chấm dứt.

Nhưng nhìn theo tình hình thực tế thì có thể thấy vị giám đốc Trương đầu tiên của Nhà máy Hoa Hồng này chẳng những không ngừng tay, mà còn âm thầm xây dựng Nhà máy Hoa Hồng quy mô lớn hơn nữa, cuối cùng đánh động cả Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm phải tham gia vào.

Những công nhân đang nằm đây chắc hẳn là nhóm công nhân đầu tiên của nhà máy đã ch3t vì nước hoa hoa hồng và bị thủ tiêu xác, cũng chính là nhóm công nhân không rõ tung tích trong tiêu đề tờ báo.

Sau khi Bạch Liễu đọc báo xong thì tiếp tục lục soát dưới giường các thi thể và xung quanh nhằm tìm cho được thông tin nào hữu ích —— những đồ vật chứa thông tin trong game kinh dị thật ra cũng chỉ có thế.

Báo chí, giấy tờ, lịch ngày, băng ghi âm ghi hình hoặc là sổ nhật ký.

Ngay sau đó, Bạch Liễu tìm thấy một cuốn nhật ký trong bụng của một xác ch3t đang nằm ngửa trong một căn phòng lớn, trên tay đang cầm một con dao c4m vào cổ, vẻ mặt đau đớn khổ sở.

Bạch Liễu mở cuốn nhật ký ra, góc dưới cùng bên phải của trang đầu tiên đầy bụi và cũ kỹ là một dòng chữ đầy hối hận:

【 Tôi chưa bao giờ hối hận vì đã mở đường cho thứ ma quỷ độc ác đó xuất hiện. Tôi vốn tưởng rằng điều kinh khủng nhất trên đời là dục v0ng không có giới hạn của mình, nhưng sau này tôi mới biết điều đó không đúng, mà chính là pho tượng tôi đã mua về! 】

【 Hoa hồng Càn Diệp là loài hoa do Tà Thần nuôi trồng, nó sẽ không héo úa, sẽ không lụi tàn, mà chỉ phản ánh quá trình nở và rụng của nó qua cơ thể con người bị nó hoàn toàn mê hoặc, nó là thứ được thần linh ưu ái, nó đẹp bất tử trong xương và thịt của cơ thể con người, trong hương thơm của sự điên cuồng 】

【 Khí hoa hồng Càn Diệp là loại nước hoa hoàn hảo nhất, là loại độc không có thuốc giải. Là một người phát minh, tôi rất thấu hiểu điểm trước, và tôi dùng thân phận của người đã ch3t để chứng minh điểm sau. 】

Bạch Liễu nhìn vào từ cuối cùng của đoạn này, lật sang trang tiếp theo mà không ngừng lại.

【 Tôi lớn lên trong một viện mồ côi tư nhân được tài trợ, tôi phát hiện các nhà đầu tư ở đây có một loại tà thuật rất đặc biệt, loại tà thuật này có liên quan đến một đứa trẻ kỳ lạ trong viện mồ côi. Đó là một đứa trẻ cực kỳ quái dị, tôi không biết mặt nó, bởi vì nó luôn xõa mái tóc dài của mình xuống để hai che mắt của mình 】

【 Nhưng tôi tin chắc rằng cho dù là ai, chỉ cần nhìn thấy đứa nhỏ này một lần, sau này nhất định sẽ nhận ra nó!! 】

【 Bởi vì nó quá đáng sợ, khoảnh khắc tôi nhìn thấy nó, trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ đáng sợ khiến tôi run lên khi nghĩ lại. Tôi thực sự sợ nó, nhưng khi tôi nhìn thấy nó qua mái tóc mềm mại, và đôi mắt xanh nhạt như dã thú khổng lồ dưới đáy biển sâu, sau khi vô tình liếc nhìn nhau, trong tâm trí tôi chỉ có một sự thôi thúc dường như bị quỷ ám ——】

【—— Tôi muốn giết nó! Tôi muốn đập nát nó thành từng mảnh nhỏ! 】

- ——oOo—

Chương 197

【 Nhưng ý nghĩ đó chỉ lóe lên trong chớp mắt, ngay sau đó tôi bắt đầu bị sốc và khiếp sợ trước ý tưởng kỳ quái đó. Cũng giống như những người khác, tôi bắt đầu bài xích, thậm chí xúc phạm Tạ Tháp khi tôi tìm thấy cơ hội, nhưng tôi Lúc nào cũng không dám thẳng vào mặt nó, một phần nguyên nhân là do thị lực của tôi. 】

【 Chẳng bao lâu tôi đã được một cặp vợ chồng trung niên không

con cái nhận nuôi và rời khỏi đây, nhưng trong mỗi giấc mộng vào đêm khuya, tôi thường hay mơ về đôi mắt màu lam bạc lạnh lẽo không có cảm xúc con người mà tôi chỉ nhìn thoáng qua một lần đó, sau khi tôi mơ thấy đôi mắt ấy, nỗi sợ hãi bên trong và dục v0ng sẽ bắt đầu cùng nhau gào thét, lúc đó tôi không thể ngủ yên được nữa. 】

【 Tôi cảm thấy hơi thở của mình nóng như thiêu đốt, máu chảy trong huyết quản như nước sôi, khiến thái dương của tôi như muốn nổ tung. 】

【 Trong đôi mắt đó có thứ gì đó hút hết thần trí của tôi. 】

【 Tôi từ trên giường đứng lên, tới phòng bếp lấy dao, đi đến bên giường của cha mẹ nuôi, cúi đầu xuống rất gần quan sát cha mẹ nuôi đang ngủ yên bình không một chút đề phòng, hô hấp của tôi đột nhiên tăng lên.】

【 Vào thời điểm đó, cũng giống như khoảnh khắc lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tạ Tháp, sự thôi thúc dữ dội, mất mát từ lâu luôn tồn tại trong trái tim tôi lại trỗi dậy——】

【—— Tôi muốn gi3t ch3t hai người này! Tôi muốn chặt họ ra thành nhiều mảnh! 】

【 Người trên thế giới này đều là heo, đều là chó, đều là thú vật đã bỏ rơi tôi và không cần tôi! Một đám sinh vật thấp kém chỉ biết nhìn vào tiền bạc và tiềm năng tương lai! Bỏ rơi tôi chỉ vì tôi không thể nhìn thấy! Tôi chưa bao giờ được xem là người lớn, ngay cả việc bố thí và nhận nuôi cũng như đối với chó mèo vậy! 】

【 Tôi muốn dẫm đạp lên đầu các người, tôi sẽ dùng một con mắt lành lặn để khống chế tất cả các người! Để các người phải giống như tôi bây giờ, giống như một con chó vẫy đuôi lấy lòng mới có thể miễn cưỡng sống sót! 】

【 Chờ đến khi tôi giật mình sực tỉnh, tôi nhìn thấy một con chó nhỏ lông vàng đang nhìn đôi tay đẫm máu của tôi sủa inh ỏi. 】

【 Con chó lông vàng này mới được hai tháng tuổi. Cha nuôi của tôi đã đặc biệt mua nó cho tôi, để tôi xem nó một người bạn mới cùng tôi trưởng thành. 】

【 Khi tôi nhìn thấy con chó lông vàng nhỏ bé này, tôi bàng hoàng tỉnh táo, tôi quỳ gối trước thi thể của bố mẹ nuôi, run rẩy nắm lấy bàn tay phải bị chặt rớt của họ gào khóc thảm thiết, gọi bọn họ ba ơi mẹ ơi con xin lỗi. 】

【 Nhưng con chó nhỏ lông vàng cứ không ngừng sủa, nó sủa mãi, sủa mãi, vì vậy tôi vừa khóc vừa đành phải giết nó rồi chặt xác nó ra trộn lẫn với xác của cha mẹ nuôi của tôi. 】

【 Khi đứng dậy, nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi biết mọi thứ đều không thể cứu vãn được nữa, chỉ có người sống, tức là tôi quan trọng nhất, nên tôi dọn dẹp phòng, nấu chín bọn họ rồi đem chôn ở sân sau. Sau một tháng nhắm chừng tất cả số thịt đó đã phân hủy hết, tôi dùng khuôn mặt nước mắt đầm đìa đến báo cảnh sát, kể rằng bố mẹ tôi đã mất tích khi mang chó đi dạo. 】

【 Không ai có thể nghi ngờ một đứa trẻ mười bốn tuổi thị lực kém, họ cũng không hiểu dục v0ng của tôi lớn đến dường nào dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt ấy. Cảnh sát mất 3 năm tìm kiếm cha mẹ nuôi tôi nhưng không thành công, cuối cùng tôi được thừa hưởng di sản của họ năm 18 tuổi và trở thành một người trưởng thành có chút vốn liếng trong tay. 】

【 Nhưng đôi mắt trong lòng vẫn đang nhìn tôi chằm chằm, tôi biết như vậy là chưa đủ, điều này còn lâu mới có thể thỏa mãn đôi mắt đó. 】

【 Tôi biết rằng có một thứ có thể nhanh chóng thỏa mãn nó —— đó là viện mồ côi, chỉ cần tôi có được thứ mà những nhà đầu tư khao khát, tôi liền có thể bán nó với giá cao chưa từng có, cứ như vậy thì chẳng bao lâu nữa tôi sẽ trở một người đàn ông giàu có, người có thể kiểm soát số phận của tôi! 】

【 Tôi quay trở về viện mồ côi, thứ đó đã bị canh giữ rất nghiêm ngặt nên tôi không lấy được, chỉ mơ hồ biết rằng nó có liên quan gì đó đến bức tượng rất giống Tạ Tháp. 】

【 Chẳng bao lâu sau, tôi kết hôn. Vợ tôi là một nhà pha chế nước hoa và có một nhà kính trồng đầy hoa hồng. Cô ấy chế tạo rất nhiều loại nước hoa nổi tiếng, nhưng chúng vẫn không thể đạt được mức độ mà tôi mong muốn —— chỉ là một số thành tựu nhỏ nhoi chẳng đáng kể, ngoài kia có nhiều người giỏi hơn chúng tôi rất nhiều. 】

【 Để cuộc sống của chúng tôi tốt đẹp hơn, tôi đã dùng nhiều cách, nhưng vợ tôi không bao giờ thấu hiểu cho tôi. Mỗi lần đến nộp tiền bảo lãnh cho tôi, cô ấy luôn nóng nảy chất vấn tại sao tôi lại làm chuyện như vậy, tôi phải giải thích một cách bất lực rằng tôi đang hy sinh bản thân vì tương lai tốt đẹp hơn của chúng tôi. 】

【 Sau đó cô ấy liền rời bỏ tôi, nói rằng muốn đi du lịch cho khuây khỏa, sau khi trở về sẽ làm thủ tục ly hôn với tôi và sẽ để lại cho tôi nhà kính hoa hồng. 】

【 cảnh sát báo với tôi rằng vợ của tôi đã mất tích rồi, ba năm sau, tôi được hưởng toàn bộ di sản của cô ấy. 】

【 Chẳng bao lâu viện mồ côi xảy ra sự cố, tôi đã bán tất cả mọi thứ và quay lại mua bức tượng. Ngay lúc nhìn vào đôi mắt trắng như tuyết của bức tượng, tôi biết vận may của mình sắp đến rồi. 】

【 Tôi đặt bức tượng này trong nhà kính trồng hoa hồng của vợ tôi, lá hồng trong đó nhanh chóng héo rũ, mép cánh hoa lộ ra một màu đỏ thẫm mờ ảo tươi tốt, hương thơm ngào ngạt đến nỗi người chưa từng biết nước hoa cũng mê mẩn. Tôi bắt đầu trồng loại hoa hồng Càn Diệp này, nhưng tôi thấy cho dù trồng

như thế nào đi nữa thì hoa hồng Càn Diệp này cũng sẽ không phát triển được nếu không có bức tượng. 】

【 Tôi nhìn chằm chằm vào bức tượng xinh đẹp, yên tĩnh, đổ nát và thánh thiện, nó cũng nhìn lại tôi với nhãn cầu trắng tinh không có đồng tử, loại cảm xúc mà lần đầu tiên nhìn thấy nó, tàn nhẫn, đẫm máu, không thể ngăn cản thôi thúc trỗi dậy một lần nữa từ lồng nguc nhói lên điên cuồng, tôi mỉm cười giơ một lưỡi cưa lên và đi về phía nó. 】

【 Trong nháy mắt, tôi như nhìn thấy đôi mắt lam bạc trong lòng mình nhắm lại. 】

Xem lướt qua cuốn nhật ký khá dài, càng về sau chữ viết càng lộn xộn hỗn loạn, Bạch Liễu phớt lờ tiếng la hét của thành viên Hiệp Hội Quốc Vương phía sau hối thúc hắn ta nhanh lên, nhanh chóng lật đến những trang cuối cùng của cuốn nhật ký.

Hắn muốn tìm ra công thức chế tạo bí mật của khí hoa hồng Càn Diệp và nơi giấu xác tượng của Tawil sau khi bị cưa bể.

Không có, Bạch Liễu lật đến trang cuối cùng, chẳng thấy gì cả.

Phần sau cuốn nhật ký đều là những lời than thở vụn vặt và cách ông ta mua dây buộc mình —— khi bắt đầu không hài lòng với nước hoa nồng độ thấp, ông ta đã dùng mọi cách để nghiên cứu chế tạo nước hoa nồng độ cao, dẫn đến cuối cùng bị ngộ độc nặng nề, và vị giám đốc nhà máy đời đầu tiên này đã bị "nở hoa".

Cuối cùng ông ta đau đớn chọn cách tự sát để kết thúc tất cả, còn để lại một bức di thư tràn ngập sự hối hận, nhưng Bạch Liễu nhìn lướt qua không thấy tin tức gì quan trọng thì không để ý đến nữa ——

—— Hắn rất hiểu loại người như gã Trương này, thứ được viết ra hơn phân nửa là dùng để tô vẽ cho bản thân và lừa gạt người tới sau, tất cả logic của người này đều xoay quanh tính tự cao tự đại và ông ta là một tội phạm đạo đức điển hình, hoàn thành tội phạm rồi lại tự biện minh cho bản thân.

Trong lịch sử có rất nhiều kẻ giết người liên hoàn đều chọn lý do này để ngụy biện —— tôi bị ác ma mê hoặc, tôi vô tội.

Hơn nữa trong đó, Bạch Liễu cảm nhận được một loại ác ý thú vị mà nhà thiết kế trò chơi này dành cho hắn —— nửa cuộc đời của gã Trương này giống hệ hắn, yêu tiền, nổi loạn, xuất thân từ trại trẻ mồ côi, bị Tawil kích động để trốn khỏi trại trẻ mồ côi.

Tựa như có điều gì đó đang thì thầm độc ác vào tai hắn —— ngươi thấy đấy, đây mới là quỹ đạo cuộc sống ban đầu của ngươi.

Đang lúc Bạch Liễu vừa định đóng nhật ký lại thì thi thể khô khốc của gã Trương trong nhật ký trước mặt đột nhiên ngồi bật dậy.

Nhưng Bạch Liễu cũng chẳng hoảng hốt, hắn bình tĩnh lui về sau hai bước —— tuy rằng không rõ tin tức bên trong nhật ký có bao nhiêu thật bao nhiêu giả, nhưng Bạch Liễu có thể

khẳng định một điều rằng, gã giám đốc nhà máy ích kỷ này không hề tự sát.

Nó chỉ giả vờ như thế để bẫy người chơi như bọn họ tiến vào thế giới bên trong tốt hơn thôi.

Vô số xúc tu mọc trên xương sườn trống rỗng của bụng xác ướp này, da khô trên người cuộn lại biến thành máu thịt đỏ tươi.

Cái đầu teo tóp, hóp lại đã được khôi phục thành đầu của một người bình thường sau một hồi vặn vẹo, mắt trái của ông ta trắng đục giống như viên bi trắng, còn mắt phải thì bên trong có một bông hoa hồng đã nở hoàn toàn.

Nếu chỉ nhìn phần đầu mà bỏ qua phần dưới thì người đàn ông này có vẻ như là một người đàn ông trung niên lịch sự và ưa nhìn, nhưng nhìn đến những xúc tu đang uốn lượn và những cánh hoa chằng chịt trên phần dưới thì trông gã như một nơi chăn nuôi vui nhộn với hoa hồng mọc đầy trên xương cốt.

Những bông hồng trên đó nở rộ, tỏa ra hương thơm lưu luyến nồng nàn hơn những bông hồng bình thường.

Mùi thơm khiến người ta ù tai hoa mắt, đồng thời, tiếng đánh nhau sau lưng Bạch Liễu cũng dần dần yếu đi. Khi Bạch Liễu quay lại, hắn thấy hơn phân nửa đầu của thành viên Hiệp Hội Quốc Vương kia đã bị một con quái vật nuốt chửng, chỉ còn lại tay chân mềm nhũn xụi lơ lắc lư ở bên ngoài.

Bạch Liễu không chút do dự dùng roi quất vào đầu quái vật, nó ré lên một tiếng quái dị, phun cái đầu của thành viên Hiệp Hội Quốc Vương ra, quay đầu dùng gương mặt máu thịt lẫn lộn oán hận trừng mắt với hắn.

"Đám nhện" bị hương thơm nồng đậm hấp dẫn, bắt đầu tích tích tác tác bò tới gần Bạch Liễu, sau lưng hắn là "gã Trương" cao to bằng cả cái giường tầng, bốn phía tỏa ra mùi thơm hoa hồng càng lúc nồng nặc.

【 Hệ thống nhắc nhở: Cảnh báo! Giá trị tinh thần Người chơi Bạch Liễu thấp hơn 60! Vui lòng nhanh chóng phục hồi giá trị tinh thần! 】

Bạch Liễu như bị mùi hương hoa hồng thôi miên, hắn mê man ngã xuống mặt đất, bị xúc tu của con quái vật to đùng kia trườn tới xoắn lại, như muốn xé hắn ra thành nhiều mảnh. Cái miệng tròn lởm chởm răng nhọn của con quái vật lẩm bẩm:

"…… Trên người của ngươi có…… hơi thở Tà Thần ……"

Ngay lúc thứ này cuộn đến eo hắn rồi nhấc hắn lên, Bạch Liễu nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【《 Sách quái vật Nhà máy Hoa Hồng》 đổi mới —— Công nhân thối nát (2/3) 】

【 Tên quái vật: Công nhân thối nát (Giám đốc nhà máy đời đầu tiên) 】

【 Nhược điểm:??? (đang thăm dò) 】

【 Phương thức tấn công: Cảm ứng hương thơm (S-), dùng hương thơm dụ dỗ đối phương rồi ăn tươi nuốt sống. 】

Thành viên Hiệp Hội Quốc Vương sau lưng Bạch Liễu vừa bị quái vật nhổ ra, đang thở thoi thóp thì thấy Bạch Liễu vì cứu cậu ta mà bị quái vật nhấc lên, cậu ta cố gắng đứng dậy, c4n răng ngẩng đầu —— sau đó liền sợ ngây người.

Sắc mặt cậu ta trắng bệch không còn tí máu nào, dò xét giao diện quái vật giám đốc nhà máy một hồi rồi lắp bắp: "S, quái vật cấp S!!"

Quái vật cấp S trong trò chơi cấp 3 thật ra không hiếm nhưng cũng khá khó giải quyết, đặc biệt là con quái vật nhấc Bạch Liễu lên chuẩn bị xé người này không phải là cấp S thấp, ngược lại giao diện nó đã có đến 13.000, ở cấp S có thể xem là quái vật cao cấp rồi.

Trong trường hợp hầu hết người chơi chưa đạt cấp S, cách duy nhất để người chơi chiến đấu chống lại quái vật cấp S là tìm ra điểm yếu của đối thủ.

Nhưng con mẹ nó! Còn có vài giây nữa là quái vật này xé xác Bạch Liễu ra luôn rồi! Chạy đâu tìm nhược điểm đây chứ!

Cùng lúc đó, tại đại sảnh trò chơi khu nhiều người chơi, trước TV nhỏ Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành, Mộc Kha và thành viên Hiệp Hội Thực Hủ đang so kè từng giây từng phút với đám thành viên Hiệp Hội Quốc Vương xem ai nhanh tay nhanh chân hơn, một bên thì sơ hở là nhấn like điên cuồng, còn bên kia thì cũng trơ trẽn dislike liên tục không kém.

Hầu như gần hết thành viên của Hiệp Hội Thực Hủ đều like TV nhỏ Bạch Liễu, nhưng donate thì không có nhiều cơ hội, nếu cứ giằng co như thế thì chẳng mấy chốc TV nhỏ Bạch Liễu sẽ bị đá xuống!

Mắt thấy số liệu TV nhỏ Bạch Liễu giảm dần, Bạch Liễu trong TV nhỏ lại đang gặp tình thế nguy hiểm, Mộc Kha vốn đang bình tĩnh chỉ huy mọi người cũng trở nên hoang mang lo lắng, hai bàn tay nắm chặt, đôi mắt đỏ hoe nhìn chăm chăm trên TV nhỏ.

TV nhỏ gì đó, khu Phòng tối gì đó, Mộc Kha bây giờ không buồn quan tâm đến tình huống ngoài trò chơi nữa, lúc có người vừa hô to lên quái vật đang nhấc Bạch Liễu lên là cấp S thì sắc mặt cậu trắng bệch.

Nếu không phải Mục Tứ Thành tay mắt lanh lẹ đỡ được Mộc Kha thì có lẽ cậu đã mềm nhũn chân quỳ luôn trên mặt đất.

Trong trò chơi trước, có 3 người chơi đã bị quái vật cấp S gi3t ch3t, cuối cùng vẫn nhờ Bạch Liễu gọi NPC thần cấp tới giết nó mới an toàn qua cửa, điều này đã tạo thành bóng ma tâm lý cho Mộc Kha.

Mộc Kha nhịn một hồi lâu, sau đó nhịn không được nữa thì nước mắt ràng rụa, khụt khịt nức nở: “Hu hu hu, Bạch Liễu!

Bạch Liễu ơi, anh đừng xảy ra chuyện gì nhé! Nếu anh ch3t rồi thì tôi phải làm sao đây!”

Mục Tứ Thành sửng sốt: “!”

Không phải là còn chưa xảy ra chuyện gì sao! Khóc lóc cứ như thể Bạch Liễu đi chầu ông bà rồi vậy!

Mục Tứ Thành muốn giữ bình tĩnh một chút, nhưng chưa được bao lâu lại bị bọn người Hiệp Hội Quốc Vương mở máy châm chọc mỉa mai, cậu liền trực tiếp bùng nổ.

“Nhìn xem, thứ rác rưởi này không cần chúng ta dislike cũng chẳng sống được bao lâu.”

“Tuy rằng dislike không quá đạo đức nhưng ông đây sảng khoái là được, nhìn cảnh này lại dislike thêm vài cái, quả thực thoải mái muốn ch3t!”

Mục Tứ Thành vén lên tay áo, nghiến răng nghiến lợi: “Tao đm cho mày thoải mái này, thoải mái nhá……”

Hai bên lại xông vào nhau ẩu đả không gây thương tích.

Mỗi khi có hai hiệp hội choảng nhau vẫn luôn thu hút không ít quần chúng tới hóng hớt, nhưng lần này e ngại thanh thế của Hiệp Hội Quốc Vương nên không ai dám lại gần, tuy rằng vẫn tò mò với Bạch Liễu nhưng chỉ dám lén lút đứng từ xa coi trộm.

Lúc này hai bên đang hăng tiết vịt, rốt cuộc có một ít quần chúng thích ăn dưa kìm nén không được sự tò mò, cũng chen chúc mò vào xem.

Vừa thấy TV nhỏ Bạch Liễu, nhóm người xem lập tức liền kinh ngạc —— đây là lần đầu tiên họ thấy một TV nhỏ có lượng dislike lớn đến thế này, hẳn là sẽ sớm rớt ra khỏi khu trò chơi nhiều người.

Lại nhìn xem TV nhỏ, nhóm người xem bình thường tuy rằng thương cảm với việc Bạch Liễu bị chèn ép, nhưng họ cũng không thể không đồng ý với lời châm chọc của thành viên Hiệp Hội Quốc Vương lúc nãy —— không cần dislike cũng chẳng sống được bao lâu.

Còn có người chơi kiêu căng khinh miệt nói: “Cứ tưởng ầm ĩ như thế thì mới vây được hắn, ai ngờ cửa cũng không qua được, chỉ lãng phí sức lực thời gian của Hiệp Hội Quốc Vương.”

Tuy rằng rất nhiều người chơi bình thường không đồng ý với gã ta, nhưng cũng không thể không ngậm ngùi nói thầm vận may của Bạch Liễu thật sự quá kém.

Trong tình hình như này, cho dù biết được nhược điểm của quái vật cấp S, thì với giao diện cùi bắp của Bạch Liễu muốn tấn công vào nhược điểm đó cũng quá miễn cưỡng rồi.

Đám người ăn dưa chuẩn bị quay người rời đi thì ai đó hoảng hốt la lên một tiếng, bọn họ quay đầu lại —— trong TV nhỏ lúc Bạch Liễu vừa bị quái vật nhấc đến ngang tầm nhìn của nó

thì trong nháy mắt tay phải của hắn biến thành một bàn tay khỉ màu đen, quào một phát chụp ngay mắt phải của quái vật.

Quái vật rú lên thảm thiết đau đớn, buông lỏng Bạch Liễu ra, Bạch Liễu quay người về phía thành viên Hiệp Hội Quốc Vương đang choáng váng đứng giữa đám quái nhện, hắn quất ra một roi cuốn lấy eo cậu ta kéo lại gần, sau đó giơ tròng mắt quái vật lên cho đối phương xem.

Con quái vật t0 lớn giận dự đấm ầm ầm lên mặt đất, các xúc tu cuồng loạn bay sát tới gần Bạch Liễu, toàn bộ mặt đất đều đang chấn động như thể thế giới sắp sụp đổ.

Bạch Liễu lại như cũ giọng điệu bình tĩnh, nhưng nhanh chóng ra lệnh: "Có thấy một thế giới khác qua nhãn cầu này không? Nhắm mắt trái lại, dùng mắt phải tràn ngập dục v0ng nhìn qua tròng mắt này."

Người chơi này ngây ngốc nhắm mắt trái mình lại, khoảng một giây sau cậu ta nhìn thấy một cái xúc tu đang phóng tới sau lưng Bạch Liễu, giây tiếp theo nữa, cậu ta đã ngồi bên cạnh Bạch Liễu ở trên giường chung trong ký túc xá, mọi thứ bình thường như chưa hề có gì xảy ra.

Hai hiệp hội đang xung đột kịch liệt trước TV nhỏ đồng thời ngừng lại.

Mục Tứ Thành âm thầm thở ra một hơi tự mãn, cậu đắc ý huých bả vai Mộc Kha, nhìn đám hiệp hội bên kia khiêu khích: "Tôi nói này, đám này có ch3t sạch rồi thì Bạch Liễu cũng vẫn chẳng hề hấn gì đâu."

Nhưng mà Mộc Kha vẫn ngây người nhìn TV nhỏ của Bạch Liễu – chỉ mới có một lúc thôi mà lượng like đã tăng vọt.

Trừ đám người thành viên Hiệp Hội Quốc Vương thì tất cả người xem đều tranh thủ yên lặng like và theo dõi TV nhỏ Bạch Liễu!

Mộc Kha thở dài nhẹ nhõm một hơi, liếc nhìn cái TV nhỏ của Bạch Liễu —— trận này đánh giằng co, còn phải đánh nữa!

_____

Trong trò chơi.

Thành viên Hiệp Hội Quốc Vương kia sắc mặt trắng bệch, lảo đảo lắc lư ngồi trên giường của mình của mình thở hổn hển vì sợ hãi.

Bạch Liễu thản nhiên liếc cậu ta một cái, uống xong một lọ thuốc khôi phục thể lực thì nhảy xuống giường đệm, đi ra ngoài.

Hiện tại hắn vẫn hình dáng của Lưu Giai Nghi, là công nhân chế biến chính thức của Nhà máy Hoa Hồng nên không ai đuổi hắn đi.

Không bao lâu, người chơi Hiệp Hội Quốc Vương kia cũng lén lút đi theo sau lưng hắn, Bạch Liễu quay đầu lại liếc mắt

nhìn đối phương, phát hiện con hàng này đã lấy băng keo 2 mặt dán mí mắt của mình, hai con mắt mở to như chuông đồng, chớp mắt cũng ko dám chớp lấy một cái cứ mở to thế nhìn trừng trừng Bạch Liễu, trông giống như chú mèo Tom đang mở mắt để tỉnh táo trong một tập phim Tom và Jerry nào đó.

Chắc bị cơ chế trò chơi chuyển đổi thế giới trong chớp mắt dọa sợ đến nơi rồi.

Bạch Liễu: "……"

Bạch Liễu trong lòng âm thầm nhớ lại Lưu Giai Nghi, Tề Nhất Phảng, Đường Nhị Đả, những người mà hắn đã tiếp xúc và những người có liên quan đến Vương hội, cùng với thành viên hiện tại có vẻ không được thông minh cho lắm.

Có cảm giác hình như hội viên của Hiệp Hội Quốc Vương đầu óc đều không được bình thường lắm thì phải?

Lò dò đi theo phía sau Bạch Lưu một hồi, cậu chàng kia vẫn không kìm lòng được, cúi đầu thấp giọng hỏi: "Này, vừa rồi sao anh lại biết mắt phải quái vật là nhược điểm mà phản ứng nhanh như thế chứ?

"Nó viết trong nhật ký như thế." Bạch Liễu thuận miệng trả lời qua loa.

Cậu chàng kia trầm mặc sau một lúc lâu, tin tưởng không nghi ngờ, thập phần khiếp sợ: "Lần đầu tiên tôi thấy một con quái vật thẳng thắng lương thiện như vậy đấy!!"

Bạch Liễu: "……"

Hắn nhớ tới Lưu Giai Nghi từng nói cho hắn, trong hai thành viên Hiệp Hội Quốc Vương có một người đầu óc không quá thông minh, rất dễ lừa gạt, giá trị trí lực chỉ có 59, cùng họ với cô bé, tên là Lưu Tập.

Khi đó Bạch Liễu liền cảm thấy cái tên này cực kỳ phù hợp với giá trị trí lực.

- ——oOo—

Chương 198

Lưu Tập nhắm mắt theo đuôi theo sau Bạch Liễu, chẳng nói năng, chẳng có ý đồ tấn công, cũng chẳng quay lại mật báo thương lượng với Đường Nhị Đả gì cả.

Nhưng khi người này đã biết hắn là Bạch Liễu mà vẫn đối xử với hắn như thế thì hơi kì quái.

Bạch Liễu mắt lé liếc cậu ta một cái, không buồn nói chuyện.

Lưu Giai Nghi quả nhiên nói không sai, tâm tính của cậu Lưu Tập này đơn thuần như trẻ con vậy, chỉ cần giúp cậu ta thì cậu ta sẽ nhớ ơn và không chơi xấu đối phương, người cũng giống như kỹ năng vũ khí là một cây búa lớn, rất đơn giản mộc mạc, rất dễ đối phó —— đó cũng là lý do tại sao Lưu Giai Nghi lại đánh thức cậu ta dậy, nếu Bạch Liễu cần một người giúp đỡ thì Lưu Tập là lựa chọn tốt nhất.

Mà Lưu Tập dường như cũng chưa biết rằng mình bị Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu liên kết gài bẫy, chỉ nghĩ rằng mình bị lọt vào 【 thế giới 】kia là ngoài ý muốn và may mắn được Bạch Liễu cứu thoát, cho nên cậu ta phải nhớ ân tình này.

Giống như cậu ta nhớ ơn Lưu Giai Nghi cứu cậu ta vậy.

Nhắc đến cũng thật trùng hợp, trong Hiệp Hội Quốc Vương có không ít thành viên âm hiểm xảo trá, nhưng trong đội dự bị cơ

bản đều là những người tốt —— bởi vì những người này được tuyển chọn để làm 【anh trai dự phòng】của Lưu Giai Nghi cho nên nhân phẩm và các phương diện khác đều khá tốt, riêng giá trị trí lực là yêu cầu không cao, nhưng đặc biệt quan trọng nhất là phải có sự trung thành và biết nhớ ơn, vì vậy mới không dễ dàng phản bội Lưu Giai Nghi.

Cơ chế sàng lọc thành viên cho đội dự bị này lại vô tình làm cho Bạch Liễu nhặt được của rơi giữa đường —— đây chính là kiểu tính cách mà hắn ta dễ lừa dối nhất.

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt đánh giá Bạch Liễu, đi về hướng quảng trường ngoài trời —— hôm nay là ngày bọn họ phải giao bán thành phẩm cho công nhân nhà máy.

3 công nhân chế biến có số lượng bán thành phẩm nhiều nhất và tỷ lệ xuất hàng cao nhất thì sẽ có cơ hội thăng chức làm công nhân nhà máy.

Lưu Tập đi qua, liền nhìn thấy mấy công nhân nhà máy đã ngồi sẵn ở quảng trường ngoài trời.

Bọn họ mặc áo choàng bằng vải trắng tinh từ đầu đến cuối, quấn chặt cứng kín mít từ cổ đến mắt cá chân, nửa dưới của khuôn mặt được quấn băng gạc rất nhiều vòng, thoạt nhìn như thể đang đeo một chiếc mặt nạ rất dày nặng.

Bọn Bạch Liễu là những công nhân chế biến đến sớm nhất, nhóm công nhân nhà máy thấy họ xuất hiện thì cũng không nhìn ngó nhiều —— phải đợi các công nhân chế biến đến đông đủ thì mới có thể bắt đầu thu bán thành phẩm.

Bạch Liễu cũng không gấp gì, hắn hỏi Lưu Tập bán thành phẩm của bọn họ để ở đâu rồi thong thả đi qua nhìn.

Kích thước của những bông hồng trong nồi sắt đã bị thu hẹp lại rất nhiều so với lúc mới hái, từ có thể lấp đầy toàn bộ nồi sắt đến chỉ còn một lớp dưới đáy nồi.

“Hôm qua chúng ta thay phiên nhau xào, bởi vì hoa hồng teo lại rất nhiều nên càng lúc càng nhẹ, càng lúc càng ít.” Lưu Tập thở dài, “Bán thành phẩm hoa hồng sấy khô chỉ có một phần tư đến một phần mười sản lượng, hôm qua chúng ta có nhiều hoa hồng Càn Diệp như thế mà sau khi xào xong chỉ còn lại chưa đầy 100kg chia cho ba người.”

Bạch Liễu nhìn chung quanh, hoa hồng trong nồi sắt của các công nhân chế biến khác còn nhiều hơn của họ, đặc biệt là cái nồi sắt cách bọn họ không xa thoạt nhìn có số lượng bán thành phẩm nhiều nhất trong số các công nhân chế biến.”

Thấy Bạch Liễu đang nhìn nồi của người khác với ánh mắt tò mò, Lưu Tập vội vàng nhắc nhở: “Nồi đó của Đường Nhị Đả, công nhân chế biến bị cấm cướp đoạt thành quả lao động của nhau, nếu bị bắt sẽ bị đuổi thẳng tay!”

Bạch Liễu gật gật đầu ý bảo hắn đã biết.

Nhìn đống nồi sắt đựng hoa hồng được đặt trực tiếp ở đây, Bạch Liễu nhận ra quản lý khu vực này hẳn là khá nghiêm khắc, ít nhất là sẽ không xảy ra tình trạng cướp đoạt giữa các công nhân, nếu không thì toàn bộ sự vận hành của nhà máy sẽ

xảy ra hỗn loạn —— mọi người không ai lao động, cứ trực tiếp cướp của người khác là xong.

Bạch Liễu tuần tra một vòng rồi quay trở về ngồi kế bên nồi của bọn họ, Lưu Tập có chút phiền muộn thở dài một hơi: "Sau khi chia ra chắc số lượng bán thành phẩm của chúng ta là thấp nhất, không biết có bị giáng chức không đây."

"Không đâu." Bạch Liễu nghiêng đầu nhìn cậu ta, "Chỉ cần cậu đồng ý trả giá thích hợp thì sẽ được thăng chức thôi."

Lưu Tập nhìn lớp hoa hồng mỏng dính dính trên đáy nồi, mặt đầy dấu chấm hỏi nhìn về phía Bạch Liễu: "?? Trả giá gì cơ??"

Bạch Liễu mỉm cười: "Nước hoa."

Mỗi ngày công nhân chế biến đều có thể lãnh lương cố định 4 bình nước hoa cấp thấp, Lưu Tập quả thật còn dư nước hoa trên người, cậu ta thắc mắc nhìn Bạch Liễu, cố gắng hỏi thêm vài câu: "Nước hoa có thể làm tôi thăng chức được à? Nhưng ở đây tôi chỉ có nước hoa cấp thấp thôi, sao lại có chuyện tốt thế chứ.."

Cho dù là đem hối lộ cho công nhân nhà máy thì người ta cũng chướng mắt.

Lưu Tập hỏi tới hỏi lui vài câu nhưng Bạch Liễu không nói gì nữa, làm cho cậu ta không khỏi nảy sinh nghi ngờ —— Hay là Bạch Liễu đang bịa ra để lừa nước hoa của cậu nhỉ?

Muốn bịa thì cũng hơi quá rồi, nếu mấy bình nước hoa cấp thấp bèo bọt mà đổi được cơ hội thăng chức đơn giản thế, thì trò chơi này cũng không phải là trò chơi cấp ba nữa.

Lưu Tập lắc đầu, cậu ta biết đầu óc mình không được thông minh cho lắm, nếu như Bạch Liễu muốn lừa cậu ta thì quá đơn giản.

Điều duy nhất cậu ta có thể làm âm thầm tự nhủ với bản thân —— cho dù Bạch Liễu có làm gì hấp dẫn đến đâu đi nữa thì nhất quyết không được giao nước hoa cho anh ta!

Thằng cha Bạch Liễu chuyên lừa đảo nói dóc này sẽ không thể nào làm ra được chuyện tốt lành thế đâu! Không có thằng ngu nào chịu đổi cơ hội thăng chức để lấy mấy bình nước hoa cấp thấp cả!

Bạch Liễu không buồn quan tâm đến suy nghĩ đang dằn xé trong nội tâm của Lưu Tập, hắn chỉ lẳng lặng đứng nhìn ra cổng lớn nhà máy mờ mịt trong màn sương trắng, rồi bỗng nhiên như thấy gì đó, hắn đứng dậy chạy ra ngoài.

Lưu Tập vội vã đuổi theo, Bạch Liễu quẹo bảy cua tám vòng qua ruộng hoa đi đến chỗ trước đây bọn họ phơi nắng hoa hồng.

Cánh đồng hoa vào buổi sáng sớm được phủ một lớp sương mù mờ ảo, vài bóng người thấp thoáng đứng chờ trong đó, điều này khiến Lưu Tập lập tức cảnh giác, nhưng Bạch Liễu giống như không thèm để ý, cứ tiếp tục đi đến gần.

Sương mù nhanh chóng mờ dần khi khoảng cách thu hẹp lại, vài người lưu dân đang rúm ró đứng đó, mỗi người đều cầm một bao tải lớn trên tay, vừa nhìn thấy Bạch Liễu thì hai mắt tỏa sáng, cực kỳ kính trọng nhỏ giọng gọi hắn: "Em gái của Bạch tiên sinh tới rồi!"

"Chúng tôi tới không muộn chứ!"

Bạch Liễu gật gật đầu, hỏi: "Mọi người mang đủ đồ đến chưa?"

"Mang đến đủ hết rồi ạ!"

Lưu dân đem bao tải trong tay đưa cho Bạch Liễu, Lưu Tập cũng phụ đỡ mấy bao.

Lưu Tập vừa cầm lấy thì nặng trĩu cả tay, cậu ta vừa mở ra thì trợn tròn mắt —— trong bao tải đầy ắp hoa hồng bán thành phẩm đã phơi khô xào xong.

Một bao tải đã nhiều thế này, ở đây lại có mấy bao tải, biết bao nhiêu bán thành phẩm chứ!

"Vất cả cho mọi người rồi." Bạch Liễu nghiêm túc gật đầu với những lưu dân, sau đó xoay người nhìn Lưu Tập đang đờ đẫn, rất tự nhiên nghiêng nghiêng đầu, "Một bao tải đổi 1 lọ nước hoa, ở đây tôi với cậu có tổng cộng 5 bao, trả tiền cho người ta đi."

“À à à, được rồi.” Lưu Tập bị giọng điệu tự nhiên của Bạch Liễu làm phân tâm, cậu ta đang định lấy nước hoa ra thì đột nhiên sực tỉnh.

Lưu Tập quay đầu hỏi Bạch Liễu: “Không phải chứ, tôi lấy bao nào thì trả tiền bao đó thôi, tại sao anh không trả tiền bao của anh mà còn bắt tôi trả tiền luôn chứ?!”

Lưu Tập quả thật quá khiếp sợ trước sự vô liêm sỉ một cách thẳng thắn của Bạch Liễu —— bạn gái của cậu ta còn chưa bao giờ bắt cậu ta trả tiền đấy!

“Phần đó là phí môi giới của tôi.” Bạch Liễu nghiêm túc mỉm cười, “Tôi giới thiệu những lưu dân này với cậu, nếu cậu muốn giao dịch với họ mà không có tôi giới thiệu thì họ sẽ không đồng ý đâu, không tin thì cậu cứ thử xem.”

Lưu Tập theo bản năng quay đầu nhìn về phía những lưu dân.

Những lưu dân cũng cảnh giác nhìn cậu, duỗi tay đoạt lại bao tải trong tay cậu ta: “Em gái của Bạch tiên sinh không đồng ý giao dịch này, làm phiền trả lại bán thành phẩm cho chúng tôi.”

Lưu Tập muốn phun máu: “……”

Cậu ta bị đè nén, đành phải thay Bạch Liễu, thành thật lấy ra 5 bình nước hoa cấp thấp trả cho lưu dân, nhóm lưu dân nhận lấy nước hoa mừng rỡ không thôi, cứ mãi cúi đầu khom lưng cảm ơn Bạch Liễu, cảm động đến rơi nước mắt rồi quay người đi.

Lưu Tập: “……”

Ủa alo, tôi là người trả tiền mà!! Tại sao không ai cám ơn tôi dzậy!!

Mấy người làm NPC kiểu gì thế này! Có tìm đúng đối tượng để thù hận và cám ơn không đó?!

Nhưng Lưu Tập không biết chính là, lưu dân cảm ơn Bạch Liễu vì vốn dĩ bọn họ muốn giao bán thành phẩm cho Bạch Liễu miễn phí —— Bạch Liễu vừa cung cấp nguyên vật liệu, lại cho bọn họ nước hoa miễn phí, nếu bọn họ còn đem bán những thứ này cho Bạch Liễu thì cũng vô ơn quá rồi.

Nhưng lúc đó Bạch Liễu chỉ mỉm cười bí hiểm, nói là có người sẽ trả tiền thay hắn, chỉ cần bọn họ phối hợp diễn kịch với hắn là được.

Không nghĩ là quả nhiên có thằng ngốc c4n câu thật! Thế là bọn họ vô duyên vô cớ nhận được 5 bình nước hoa, tự nhiên là sẽ cảm kích Bạch Liễu vô cùng.

Lưu Tập có cơ hội được thăng chứ nhưng trong lòng không vui chút nào, cậu ta vác mấy bao tải bán thành phẩm về quảng trường ngoài trời, lúc này công nhân chế biến đã tụ tập rất đông đúc.

Đường Nhị Đả và một thành viên khác của Hiệp Hội Quốc Vương đang làm thêm giờ để hoàn thành công việc, các công

nhân chế biến khác khí thế cũng hào hứng ngất trời chuẩn bị cho buổi xét duyệt của công nhân nhà máy.

Bạch Liễu đi theo Lưu Tập, im hơi lặng tiếng đem trộn bán thành phẩm vừa mua lẫn vào nồi sắt.

Thành viên Hiệp Hội Quốc Vương kia nhìn hoa hồng đầy vun lên trong nồi sắt thì kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về bọn họ.

Bạch Liễu khẽ lắc đầu với cậu ta, ra hiệu cho cậu ta đừng lên tiếng, ba người lặng lẽ chia đều nhau cái nồi hoa hồng này.

Buổi xét duyệt của công nhân nhà máy chính thức bắt đầu.

Công nhân chế biến đem hoa hồng đã xào xong trút vào bao tải, theo thứ tự xếp hàng, trước tiên để cho công nhân nhà máy xác nhận chất lượng của bán thành phẩm sau đó mới đem cân. Tiêu chuẩn xét duyệt dựa trên 2 yếu tố: một là năng suất, hai là màu sắc hoa hồng.

Bọn Bạch Liễu xếp hàng cuối cùng, phía trước không ngừng vang lên tiếng than thở hay vui mừng của ai đó.

Đa số công nhân chế biến đều có sản lượng trung bình khoảng 200kg.

Đột nhiên ai đó hô lớn một tiếng:

“352.3kg! Năng suất người này cao quá, gần 50% luôn rồi kìa!”

“… đệt, là công nhân chế biến mới tới, thể lực và sức chịu đựng của người này cũng trâu bò quá rồi, loại này phải khuấy hoa hồng liên tục nhanh lẹ để nước đừng bị bay hơi quá nhiều …”

“Nhiều vậy luôn hả, mẹ nó, chắc chắn được 1 suất làm công nhân nhà máy rồi.”

Đám công nhân chế biến phía sau chửi bới ỏm tỏi, Bạch Liễu nghiêng đầu nhìn qua Đường Nhị Đả đang đứng kế bên đài cân nặng, vẻ mặt lạnh nhạt.

Dường như gã không nghĩ rằng một mình gã làm ra khối lượng bán thành phẩm gấp ba lần những người khác là vi phạm quy định của ngành gì cả, chỉ bình thản bắt tay công nhân nhà máy đang vui vẻ, gật gật đầu rồi đi xuống.

Sắc mặt của Lưu Tập căng thẳng hẳn, tổng khối lượng hoa hồng bán thành phẩm của bọn họ chỉ hơn 800kg, chia bình quân đầu người khoảng hơn 200kg/người —— tuy rằng cao hơn so với đa số công nhân khác nhưng lại kém Đường Nhị Đả quá xa.

Nếu tiếp theo còn có người cao hơn bọn họ … thì 3 suất công nhân nhà máy kia khẳng định là vô vọng!

“Chọn 1 người 240kg, 2 người còn lại thì 300kg.” Bạch Liễu nhìn hai người kia nhanh chóng ra quyết định, “Để lấy được vị

trí công nhân nhà máy.”

“Vậy để tôi 240kg đi.” Thành viên Hiệp Hội Quốc Vương thức dậy muộn nhất cười khổ một tiếng, “Tôi không biết sao mà hai người lấy được nhiều như thế, cũng không liên hệ gì đến tôi, có thể lấy bao nhiêu đó cũng được rồi.”

Bạch Liễu: “Được, cứ vậy đi.”

Chờ đến lượt Bạch Liễu lên cân, công nhân nhà máy cúi đầu tính toán khối lượng hái và khối lượng chế biến, so sánh chênh lệch xong thì ngẩng đầu lên nhìn Bạch Liễu với vẻ không thể tin nổi: “Hái 360kg hoa hồng tươi mà chế biến được đến 302.7kg bán thành phẩm á??”

“Tỷ lệ sản xuất lên đến 84%, tỷ lệ đầu ra gần như 1-1 luôn rồi, cô làm như thế nào vậy?”

Bạch Liễu: “……”

Đại khái là bạn học Bạch Liễu đã nhiệt tình sao chép bài tập quá mức mà bỏ quên vấn đề tỷ suất luôn rồi..

- ——oOo—

Chương 199

Bạch Liễu mặt không đổi sắc, quen cửa quen nẻo lừa bịp công nhân nhà máy: "Tôi có kỹ năng chế biến đặc biệt."

Công nhân nhà máy nửa tin nửa ngờ mà nhìn "cô bé", chế biến hoa hồng Càn Diệp vốn là một công việc đòi hỏi thể lực cao, trẻ em làm việc này chắc chắn không thể chiếm ưu thế, chưa kể lại đạt năng suất cao như vậy.

Bạch Liễu giả vờ sốt ruột nhìn về phía hai thành viên Hiệp Hội Quốc Vương kia, liếc mắt một cái.

Thế là công nhân nhà máy ngộ ra —— chắc là hai đứa kia đã giúp cô bé này, đem hoa hồng của mình cho cô bé.

Công nhân chế biến tuy rằng không được cướp giựt công khai thành quả lao động của người khác nhưng lén lút cho nhau thì vẫn được, xét theo nhiều nghĩa khác nhau, việc xét thăng hạng công nhân chế biến lên công nhân nhà máy cũng không hoàn toàn công bằng.

Những quy tắc bất thành văn bất thành văn này được công nhân nhà máy hiểu rõ, họ cũng đã đi lên từ nhân viên chế biến và họ cũng không muốn truy hỏi trách nhiệm của những người khác.

Mặc dù không rõ cô gái nhỏ dùng phương pháp gì, hay hai công nhân kia có phải là người thân của cô bé muốn chủ động đem hoa hồng Càn Diệp cho cô bé hay không, nhưng sự việc đã phát triển đến thời điểm này, những người công nhân nhà máy cũng không muốn gây khó khăn cho những công nhân làm việc chăm chỉ như thế.

Rốt cuộc, sự cạnh tranh giữa bọn họ cũng không kịch liệt lắm.

"Công nhân chế biến số 71063 nộp 302.7kg hoa hồng Càn Diệp bán thành phẩm."

Công nhân nhà máy bên cạnh cúi đầu ghi chép lại số liệu của Bạch Liễu, phất phất tay ra hiệu hắn đi xuống, mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho hắn.

Đa số các công nhân chế biến khác đều nộp trung bình dưới 250kg, rất ít người vượt hơn 280kg."

Bạch Liễu, Lưu Tập và Đường Nhị Đả là ba công nhân chế biến duy nhất cung cấp hơn 300kg hoa hồng Càn Diệp cho tới thời điểm này.

Cân nặng xét duyệt nhanh chóng kết thúc, khi công nhân nhà máy cúi đầu kiểm tra số liệu, Lưu Tập kéo Bạch Liễu lẳng lặng đứng dậy, tránh xa đám công nhân chế biến đang căm thù nhìn chằm chằm vào họ.

Riêng Đường Nhị Đả thì bị vây trong một vòng tròn chân không, đám công nhân chế biến xung quanh gã hận đến ngứa răng, nhưng nhìn vóc dáng cao to của gã cộng thêm khuôn mặt

dữ tợn đằng đằng sát khí thì không ai dám hó hé, chỉ dám lui về sau hung hăng chăm chăm nhìn Đường Nhị Đả.

Ba đứa công nhân mới tới thế mà đoạt được cơ hội thăng chức thành công nhân nhà máy!

Nhóm công nhân nhà máy kiểm tra đối chiếu số liệu xong thì ngẩng đầu lên: "Mời 3 công nhân chế biến có mã số sau đi theo chúng tôi."

"Số 71063, … Ba công nhân này sẽ được ba công nhân nhà máy của chúng tôi dẫn vào nhà máy để tìm hiểu về công việc hàng ngày của công nhân nhà máy, nhưng xin lưu ý rằng điều này không có nghĩa là các bạn có đủ tư cách để trở thành công nhân nhà máy nhé."

Công nhân nhà máy đứng đầu kia nghiêm túc nói: "Đây chỉ là một cơ hội dành cho các bạn. Các bạn vẫn còn một chặng đường dài trước khi trở thành công nhân chính thức của nhà máy."

Nói xong ông ta xoay người phất phất tay với Bạch Liễu: "Cô đi theo tôi."

Bạch Liễu đi tới, Lưu Tập lo lắng nhìn hắn sau đó quay người đi theo một công nhân nhà máy khác.

Còn lại Đường Nhị Đả cũng theo sau một công nhân nhà máy, trước khi đi gã quay đầu lại chăm chú nhìn bóng dáng 【 Lưu Giai Nghi 】.

Hôm nay gã cảm thấy một loại cảm giác rất quen thuộc trên người 【 Lưu Giai Nghi 】 này, làm gã cảm thấy chẳng vui vẻ chút nào.

Bạch Liễu được công nhân nhà máy dẫn đi qua một hành lang sâu, hẹp có mái vòm rất cao, hai bên hành lang chính là căn phòng giường tầng chung mà đêm qua họ đã ngủ, tất cả các cửa đều đóng kín, một tia sáng nhỏ nhoi cũng không lọt vào nổi.

Điều kỳ lạ là, nơi này chỉ có hai người đi lại, nhưng trên hành lang không ngừng vang lên những âm thanh kỳ quái, có nhiều tiếng bước chân vội vàng, cửa hai bên kẽo kẹt như thể có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào chân bọn họ qua khe cửa.

Khuôn mặt của công nhân nhà máy đi phía trước có chút tái nhợt, dường như ông ta cũng nghe thấy được những âm thanh đó, bất giác chạy nhanh hơn.

Trái lại Bạch Liễu chẳng hề hoảng loạn, hắn biết bây giờ chỉ cần nhắm mắt phải thì có thể nhìn thấy một thế giới thực hoàn toàn khác.

Nhưng hiện tại không cần thiết phải làm thế, mặc dù hắn đã tìm được "chìa khóa" để đi vào 【 thế giới 】 đó, nhưng hắn cũng đã thu thập đủ thông tin mình cần trong 【 thế giới 】 rồi, trước mắt cần phải thu thập những tin tức quan trọng khác.

Bạch Liễu nhìn công nhân nhà máy đang đi nhanh, lễ phép hỏi: "Xin hỏi, nếu tôi muốn trở thành công nhân chính thức của nhà máy thì phải làm thế nào?"

Người công nhân nhà máy vốn đang sợ hãi bởi những âm thanh kia nghe giọng nói của Bạch Liễu thì bình tĩnh trở lại, sắc mặt dịu xuống trả lời hắn: “Chúng tôi sẽ cung cấp cho một số công nhân chế biến xuất sắc cơ hội được thăng chức thành công nhân nhà máy, nhưng cơ hội này không phải ai cũng có thể nắm bắt được nó —— chỉ những người có một số phẩm chất đặc biệt bẩm sinh mới có thể được chọn làm công nhân nhà máy.”

Bạch Liễu quay đầu đi: “Ví dụ như phẩm chất đặc biệt gì?”

“Phẩm chất đặc biệt của nhà pha chế nước hoa.” Công nhân nhà máy nhẹ giọng trả lời, “Nhà máy Hoa Hồng chọn lựa công nhân nhà máy là những công nhân chính thức không bị sa thải bởi vì tất cả chúng ta đều là người dự bị cho nhà pha chế nước hoa, bọn họ có tuổi thọ rất ngắn, nếu không chọn trước những ứng viên dự phòng, trong trường hợp xảy ra vấn đề thì nhà máy không thể tiếp tục hoạt động được nữa.”

“Cho nên công nhân nhà máy còn được gọi là học việc nhà pha chế nước hoa.” Công nhân nhà máy này tiếp tục nói, sắc mặt phức tạp, “Trước khi chính thức trở thành Nhà pha chế nước hoa, chúng tôi phụ trách chưng cất, chiết xuất, tinh chế và cô đặc, sau khi trở thành Nhà pha chế nước hoa, chúng tôi mới có thể chính thức chế tạo nước hoa hoa hồng Càn Diệp.”

“Hầu hết các Nhà pha chế nước hoa chỉ có thể pha chế nước hoa cấp thấp trong suốt cuộc đời của họ. Quá trình pha chế nước hoa trung cấp rất phức tạp và số lượng sản xuất không lớn, bên ngoài có bỏ ngàn vàng cũng chưa chắc mua được, chỉ cung cấp cho một số khách hàng đặc biệt nào đó thôi, mà nước hoa cấp đặc biệt ——”

Công nhân nhà máy quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Chỉ được bán đấu giá ở lễ hội Hoa hồng tháng 5 mà thôi, ai trả giá cao thì mua được.”

“Vậy thì dùng tiêu chí nào để chọn lọc người đó có phẩm chất đặc biệt của Nhà pha chế nước hoa hay không?” Bạch Liễu hỏi, hắn ngẫm nghĩ các yêu cầu của nghề nghiệp pha chế nước hoa trong thế giới hiện thực, “Là độ nhạy của khứu giác à?”

Nói xong thì trên tay hắn bắt đầu đổi giao diện.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu có muốn sử dụng tiền giấy linh hồn của người chơi Mục Tứ Thành để mở hệ thống giao diện đối phương hay không? 】

【 Xác định. 】

Nếu Bạch Liễu nhớ không lầm thì khứu giác của con hàng Mục Tứ Thành cực kỳ nhạy bén.

Bất quá cho dù có khứu giác xuất sắc đi nữa, nếu để Bạch Liễu ngửi thì hắn cũng không phân biệt được chính xác hương liệu nào với hương liệu nào, nhưng cấp độ này của trò chơi hẳn chỉ là lọc một đặc điểm nhất định nào đó —— nếu không thì ngoại trừ những người làm nước hoa chuyên nghiệp thì sẽ không có người chơi bình thường nào có thể thông qua.

Nếu thế thật thì trò chơi đã đánh mất bản chất vui chơi của nó.

Tuy rằng không có cơ sở, nhưng Bạch Liễu cảm thấy người thiết kế trò chơi đứng sau hệ thống hẳn sẽ không thích loại trò chơi không có tính chất giải trí như thế.

“Chúng tôi không sàng lọc công nhân chế biến dựa trên khứu giác” công nhân nhà máy lắc lắc đầu, ông ta nói: “Chúng tôi sàng lọc dựa trên một dụng cụ pha chế nước rất quan trọng.”

Dụng cụ á?

Lần đầu tiên Bạch Liễu mới nghe thấy dụng cụ có thể kiểm tra đo lường phẩm chất đặc biệt của Nhà pha chế nước hoa.

Trong ấn tượng của hắn, hầu hết các dụng cụ tạo mùi đều được sử dụng để khuấy và trộn hỗn hợp ví dụ như ống đo dung tích, ống chiết, giấy thử mùi, nhiều loại tương đối đơn giản và lâu đời, không có nội dung kỹ thuật, cũng không đòi hỏi kỹ thuật tiên tiến gì cả.

Trong thế giới game mà trình độ công nghệ ngày càng tụt hậu về mọi mặt, làm sao một công cụ như vậy vẫn tồn tại được?

Nhưng sau đó Bạch Liễu truy hỏi về dụng cụ đó như thế nào đi nữa thì người công nhân nhà máy kia cũng không trả lời.

Mỗi khi Bạch Liễu cố gắng vòng vo nói về nhạc cụ này thì trên gương mặt ông ta lại xuất hiện sự sợ hãi và thành kính.

Cuối cùng ông ta lấp lửng: “Không, đó không phải là bất kỳ loại nhạc cụ nào mà cậu có thể tưởng tượng được, đó là nhạc

cụ đến từ người đã ch3t, nhưng nó thực sự là một nhạc cụ sống, nó thậm chí còn có nhịp tim!”

“Nhạc cụ giống như xác sống này sẽ chọn lựa người có thể sử dụng nó.”

Nói xong câu đó, người công nhân nhà máy im lặng không nói gì thêm nữa.

Ông ta trầm mặc, vẻ mặt tái nhợt dẫn Bạch Liễu đến một căn phòng trắng tinh như phòng mổ để khử trùng.

Công nhân nhà máy yêu cầu Bạch Liễu thay một bộ quần áo bảo hộ sạch sẽ đã được khử trùng, đồng thời rửa tay sạch sẽ trước khi vào phòng tiếp theo để tiếp tục sàng lọc.

Tiếp đó, Bạch Liễu lại được công nhân nhà máy dẫn đi qua một căn phòng khử trùng bằng tia cực tím, rồi lại đi qua thêm vài căn phòng khử trùng với đủ loại khí khác nhau mà hắn không biết tên. Công nhân nhà máy kia giải thích làm thế để chắc chắn cơ thể đã được khử trùng hoàn toàn trước khi bước vào phòng pha chế trung tâm của bọn họ. Bộ quần áo bảo hộ mà Bạch Liễu thay trước đó cũng có tác dụng bảo vệ đơn giản.

Những căn phòng đó sử dụng phương pháp khử trùng đồ vật để khử trùng thô sơ và trực tiếp những người còn sống, không buồn quan tâm đến việc họ có ch3t hay không vì không chịu được cường độ khử trùng. Có thể thấy rằng người xây dựng Nhà máy Hoa Hồng cho rằng dụng cụ có thể đo lường phẩm chất đặc biệt Nhà pha chế nước hoa thì quan trọng hơn mạng sống của những người này.

Đi qua thêm ba bốn phòng nữa, rốt cuộc Bạch Liễu cũng đến trước một căn phòng kim loại bịt kín 4 hướng.

Mãi đến lúc này, ánh mắt Bạch Liễu lần đầu tiên mới thay đổi sau khi bước vào nhà máy nguy hiểm này, hắn ngẩng đầu quét mắt nhìn cửa căn phòng này từ trên xuống dưới.

—— quạt thông gió bị bịt kín hoàn toàn, cánh cửa cao vút có cấu tạo giống hệt cánh cửa phòng của dị đoan 【0001】ở Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm, thậm chí cửa sổ nhỏ bị hàn kín cũng giống như đúc.

Công nhân nhà máy gõ hai lần vào cửa sổ nhỏ, phía bên trong có tiếng gõ 2 lần đáp lại ông ta.

Công nhân nhà máy cung kính cúi đầu, hạ giọng nói với người bên trong: "Tôi mang người mới đến cho 【 nó 】chọn lựa."

Bên trong yên lặng trong chốc lát, sau đó cánh cửa dày nặng chằng chịt vết hàn chậm rãi mở ra.

Đồng tử Bạch Liễu khẽ co lại khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong

- ——oOo—

Chương 200

Ánh sáng nhợt nhạt chớp lóe màu đỏ sậm trong căn phòng, các đường ống nước lạnh chảy từ mọi phía vào trung tâm giống như những con rắn vặn vẹo dữ tợn, quấn cuộn vào nhau, những đường ống này vòng qua một số đồ gỗ ở trên cùng của căn phòng, thu nhỏ cấu trúc chống đỡ xà nhà rồi cuộn xuống rơi đến giữa phòng.

Chính giữa căn phòng là một cái tủ trưng bày bằng kính khổng lồ, bốn cạnh được viền bằng đồng thiết, bên trong chứa đầy một thứ chất lỏng sền sệt không rõ nguồn gốc.

Hắn đã thấy qua chiếc tủ kính này rồi. Đó là chiếc tủ kính chứa thi thể của Tawil trong viện bảo tàng của 《 Thị trấn Siren 》. Nhưng hiện tại trong trò chơi 《 Nhà máy Hoa Hồng 》 này, mỹ nhân ngư xinh đẹp thối rữa đã không còn trong tủ kính nữa, mà thay vào đó là một trái tim đỏ tươi đang đập thình thịch.

Các ống kim loại nước lạnh được khoan qua các lỗ nhỏ trên đỉnh tủ trưng bày và được nối với các lỗ mở của động mạch chủ, động mạch phổi, tĩnh mạch phổi, tĩnh mạch chính và tĩnh mạch chủ trên và dưới của trái tim, sau đó sử dụng một số loại thiết bị giống kim ghim cố định trên thành bình

Các đường ống đã biến thành các mạch máu được xương sắt gia cố, và các "mạch" này đang chảy ra một chất lỏng màu hồng có mùi thơm của hoa hồng, giống như màu của máu sau khi bị ngộ độc carbon monoxide, mà trái tim được phân nhánh

bởi các mạch máu cứng như một mỏ hàn treo lơ lửng ở giữa tủ trưng bày, đập đều đặn và yên bình.

—— đó là người bạn cũ xa cách từ lâu mới gặp lại của Bạch Liễu, bị đặt cho cái tên ác thần, gọi là trái tim quái vật Tawil.

Ký ức mơ hồ của Bạch Liễu chớp mắt trở nên rõ ràng khi hắn đứng trước trái tim.

Hắn nhớ thời điểm đó hắn vẫn là Bạch Lục, vừa quen Tạ Tháp không lâu, hắn nở nụ cười tinh quái, nằm dài trên bàn trước nhà thờ, chỉ chỉ vào nguc Tạ Tháp hỏi —— 【 cậu nói cậu là quái vật không ch3t, vậy lỡ như có người nào đó, ví dụ như tôi, cố ý moi tim của cậu ra thì cậu có ch3t không? 】

Mà Tạ Tháp vẫn bình tĩnh trả lời hắn ——【sẽ không, trái tim của tôi sẽ đập trên tay cậu. 】

Y chưa bao giờ lừa gạt Bạch Liễu, Tawil chắc chắn sẽ không ch3t, chẳng qua trái tim của hắn không đập trên tay Bạch Liễu mà trong một trò chơi tràn ngập hoa hồng và hủy diệt.

Trái tim Tawil giống như gai nhọn của hoa hồng Càn Diệp đã biến mất, rồi lại đột nhiên xuất hiện vào lúc Bạch Liễu không thấy đâu nữa, đâm thẳng vào trái tim của người từng tự nhận là sẽ móc nó ra bằng chính tay mình.

Người công nhân nhà máy dẫn Bạch Liễu đến đây không có phản ứng gì, ông dắt hắn đi tới một cầu thang gỗ phía sau tủ kính trưng bày trái tim.

Bạch Liễu đứng trên tầng một của cầu thang duỗi tay là có thể chạm vào những khe hở mà các đường ống dẫn vào tủ trưng bày.

Công nhân nhà máy giải thích bước tiếp theo cho hắn: “Phải kính trọng dụng cụ, sử dụng nó cẩn thận và không được chạm vào các ống phía trên, tất cả đều là dung dịch nước hoa nguyên chất được chiết xuất và chưng cất, vẫn còn nóng, phải thông qua chu kỳ tuần hoàn của trái tim mới trở thành nguyên liệu có thể sử dụng của Nhà pha chế nước hoa. Nhưng tác dụng của nguyên liệu này không mạnh, còn kém xa so với nước hoa cấp thấp, phải được Nhà pha chế nước hoa có thiên phú phối tạo thì mới giữ hương lâu được.”

“Tiếp theo, tôi sẽ đưa cho cậu dung dịch nước hoa chưa tuần hoàn để cậu đổ vào tủ kính này, nếu dung dịch gốc có độ đổi màu nhất định, có nghĩa là cậu có thiên phú sử dụng dụng cụ này, màu càng đậm thì phẩm chất thiên phú pha chế nước hoa càng cao.” Công nhân nhà máy nhìn Bạch Lưu, “Nếu như xác định cậu có thiên phú thì có thể thăng làm công nhân nhà máy.”

Công nhân nhà máy đặt một lọ nhỏ dung dịch nước hoa vào lòng bàn tay Bạch Liễu, cẩn thận mở những đường ống xung quanh, lộ ra một khe hở nhỏ, nhẹ nhàng đẩy hắn: “Bây giờ thử xem.”

Bạch Liễu cầm dung dịch nước hoa trong lòng bàn tay, không nhúc nhích nhìn xuống trái tim, trong mắt không có một tia cảm xúc nào.

Trái tim đang đập “thịch thịch thịch” trong mắt hắn, như thể nó vẫn ở trong lồng nguc của Tạ Tháp.

Công nhân nhà máy khó hiểu nhìn Bạch Liễu đang bất động: “Công nhân chế biến số 70365, sao cậu chưa làm đi?”

Không biết có phải do ông ta bị ảo giác hay không, nhưng ông ta cảm thấy người công nhân chế biến vốn luôn bình tĩnh dường như đang … tức giận khi nhìn thấy dụng cụ này.

Tuy rằng biểu hiện chẳng thay đổi gì nhưng khí tức của hắn đột nhiên trở nên rất đáng sợ.

Rõ ràng là dáng vẻ của một cô gái nhỏ nhưng lại khiến cho một người lớn như ông không dám lớn tiếng thúc giục, chỉ dám nhắc nhở một cách lịch sự —— nếu là ngày thường có người kiểm tra đo lường kiểu như thế thì ông đã sớm chửi ầm lên rồi.

Dụng cụ quý giá như thế, không thể kéo dài thời gian tiếp xúc được, như vậy sẽ làm ô nhiễm dụng cụ.

Dưới sự thúc giục của công nhân nhà máy, Bạch Liễu bước tới, giơ tay lên một cách vô cảm, sau đó trở tay nhỏ chất lỏng trong lọ vào tủ kính từ khe hở.

Một giọt chất lỏng màu đỏ hồng rơi vào tủ kính, và khi từng lớp gợn sóng cuốn trôi bề mặt chất lỏng sền sệt, màu đỏ hồng càng đậm và không lan rộng ra.

Công nhân nhà máy kinh ngạc trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Bạch Liễu, không thể tin được.

Nhưng đây chỉ là một thay đổi dạo đầu mà thôi.

Ngay sau đó, một cơn gió từ hư không thổi qua không gian hạn chế, giọt dung dịch gốc nhỏ giọt vào tủ kính trưng bày giống như một thứ bột màu rất đậm, bắt đầu loang ra với một đường cong kỳ lạ, rồi đậm dần từng lớp một.

Chất lỏng lan từ màu đỏ hồng gần hồng sang màu đỏ hồng đậm, sau đó chuyển sang màu đỏ nhạt, và cuối cùng khi chất lỏng ban đầu lan đến trái tim, nó đã trở thành màu đỏ thực sự của một bông hồng trưởng thành.

Đồng thời, khi màu sắc trong tủ kính tối đi, trái tim cũng đập nhanh hơn, đẩy nhanh tốc độ bơm chất lỏng ra ngoài.

Các đường ống cố định trên tường bắt đầu không thể chịu được áp lực do tim bơm vào, các khớp nối của đường ống bắt đầu rỉ "máu" và rung chuyển tựa như sẽ sớm rơi ra, lớp kính pha lê dày cộp theo màu sắc biến đổi mà "đùng" một tiếng xuất hiện vết rạn nứt.

Công nhân nhà máy hốt hoảng gọi nhân viên đang bảo vệ dụng cụ, đây là lần đầu tiên họ gặp trường hợp như vậy, ai nấy đều có chút hoang mang.

Tất cả đều là ống kim loại dày và kính chống đạn đấy!

“Xả nước và thay bể!” Người nhân viên gầm lên và đóng sầm cánh cổng trong tầm tay.

Ngay lập tức, nắp dưới tủ kính được mở ra, đồng thời một khe ngầm xả nước cũng mở ra, bên trong tràn ra chất lỏng màu đỏ, gần như cùng lúc đó, chiếc hộp bên ngoài được kéo lên, và một hộp mới hơn, kiên cố hơn trồi lên từ bên dưới, bơm chất lỏng vào và treo trái tim lại.

Lúc thay nước, Bạch Liễu đã bị công nhân nhà máy ôm đến phòng bên cạnh để tránh cho ô nhiễm dụng cụ.

Ngay khi công nhân nhà máy đang kinh hãi vì chuyện vừa xảy ra, ông ta vô tình bắt gặp Bạch Liễu đang mỉm cười.

—— Đó là một kiểu phản ứng giống như nhận được phản hồi từ trái tim xác sống đó, khiến ông ta rợn tóc gáy, nụ cười thỏa mãn của một ác ma.

Nụ cười trên khuôn mặt dịu dàng của một cô bé mù với đôi mắt xám đặc biệt làm người ta lạnh sống lưng.

Ông ta thậm chí không dám hỏi cô gái nhỏ đang cười cái gì, chỉ nhớ lại những gì ông vừa nhìn thấy, mơ hồ phán đoán rằng nhà máy đã đào tạo ra một Nhà pha chế nước hoa tài năng nhất trong lịch sử.

Màu sắc đó chỉ có thể là màu sắc của loại nước hoa cấp đặc biệt.

Người công nhân nhà máy lo lắng nuốt nước bọt, trong căn phòng nhỏ bên cạnh phòng dụng cụ, đôi tay run rẩy vẫn còn vương chất dịch ban đầu, ông cầm bút viết một lá đơn xin việc ——

—— 【 Các vị cấp trên và các Nhà pha chế nước hoa tôn kính, một trong ba nhà chế biến được chọn hôm nay để kiểm tra tài năng của Nhà pha chế nước hoa đã gây ra một tai nạn vô cùng nghiêm trọng. Trong quá trình kiểm tra, cô ấy vô tình làm nứt chiếc tủ kính đựng dụng cụ, nghe có vẻ là một điều không thể tha thứ, và phải bị trừng phạt bằng cái ch3t …】

【…… Nhưng xin cho phép tôi nêu ý kiến của mình, xét về tình, đây là một điều có thể tha thứ, tôi viết đơn không những xin các vị đừng giết cô ấy mà còn đặc biệt đề xuất cho cô ấy được thăng chức làm Nhà pha chế nước hoa …】

【…… Lần kiểm tra này, màu đỏ do dụng cụ chuyển đổi là thứ mà tôi chưa từng thấy bao giờ, một màu đỏ đậm như hồng ngọc giống như máu, rất đẹp, nếu tôi đoán không sai thì người đã vô tình phạm phải lỗi lầm này sẽ là Nhà pha chế nước hoa tài năng nhất trong Nhà máy hoa hồng của chúng ta từ khi thành lập cho đến nay. 】

【 Chúng ta biết trong thế giới này, Nhà pha chế nước hoa bất hạnh như thế nào, nghề làm nước hoa cận kề cái ch3t như thế nào, được chọn lọc bởi nội tạng của người ch3t, sản xuất nước hoa của cái ch3t, và cuối cùng sẽ xuống địa ngục trong mùi hương của cái ch3t. 】

【 Tôi đã thấy hơi thở của sự ch3t chóc trên người vị công nhân chế biến này, không gì sánh nổi, cô ấy sinh ra từ cái ch3t, là thiên tài trong ngành nghề này —— tất nhiên cả tôi và dụng

cụ đều nghĩ như thế, đến đây, xin các vị hãy cẩn thận suy xét đề nghị của tôi.】

【Lễ hội hoa hồng tháng 5 đang đến gần, chúng ta rất cần một Nhà pha chế nước hoa có thể sản xuất nước hoa cấp đặc biệt như thế này.】

Viết xong lá đơn này, công nhân nhà máy vội vàng đưa Bạch Liễu đến văn phòng trên lầu ba, bắt đầu làm thủ tục để công nhân chế biến thăng chức thành công nhân nhà máy.

Cùng lúc đó, một công nhân nhà máy khác đưa Đường Nhị Đả đã thay bộ đồ bảo hộ khử trùng vào phòng chứa dụng cụ mới được tân trang lại.

Đường Nhị Đả nhíu mày nhìn chăm chú căn phòng —— hắn cũng như Bạch Liễu, đã nhận ra cấu trúc đặc biệt của nó.

Căn phòng trong trò chơi này trông giống hệt như căn phòng được đánh số 【0001】trong Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm.

Đôi mắt gã quét qua toàn bộ những đường ống làm lạnh chứa đầy chất lỏng màu đỏ sẫm, phòng chứa dụng cụ, và cuối cùng là dừng lại ở trái tim kỳ dị đang nối với những ống làm lạnh, được đặt trong một tủ kính khổng lồ nằm giữa căn phòng —— trái tim này vẫn còn đập.

Đường Nhị Đả có nhiều năm kinh nghiệm đối phó với những kẻ dị giáo nguy hiểm cùng với vô số ký ức trò chơi đã qua cửa,

nhưng gã chưa bao giờ nhìn thấy một dị đoan hay quái vật kỳ lạ như vậy, dù là trong thực tế hay trong game.

Dường như chỉ cần trái tim này đập thêm một giây nữa, nhịp tim của hắn sẽ bị mê hoặc, dần dần sẽ phù hợp với nhịp đập của trái tim ác độc này.

Kinh nghiệm nhiều năm đối phó với những kẻ dị giáo xấu xa đã khiến Đường Nhị Đả phát triển một trực giác rất nhạy bén. Gã nhìn vào trái tim đang đập, cau mày ngày càng sâu hơn, đưa tay ra sau và những đốm sáng nhỏ tụ lại trong lòng bàn tay của Đường Nhị Đả ngưng tụ thành một khẩu súng bạc.

Họng súng ẩn khuất ở một vị trí khó thấy, nhắm thẳng vào trái tim.

- ——oOo—

Chương 201

Cuối cùng Đường Nhị Đả vẫn không bóp cò súng.

Công nhân nhà máy nói với gã rằng đây là cách duy nhất để gã được thăng chức lên làm công nhân nhà máy, và sau đó là Nhà pha chế nước hoa, công cụ cốt lõi cho toàn bộ hoạt động của nhà máy hoa hồng.

Đường Nhị Đả có lý do tin rằng trái tim thần kỳ này có liên quan đến nhiệm vụ chính của trò chơi ——【 trở thành giám đốc nhà máy 】.

Thời điểm nhìn thấy trái tim này, gã cảm thấy không tự chủ được, như thể bị người nào đó kích động giết người từ tận đáy lòng, điều này không bình thường, có thứ gì đó đang muốn gã giết người, gã có chút khó chịu.

Hơn nếu nếu như trái tim này không phải là quái vật như gã suy đoán, mà chỉ là một trái tim vô tội bị ô nhiễm thì sao?

Loại chuyện như thế này trước đây Đường Nhị Đả cũng gặp qua nhiều rồi, vì thế gã suy nghĩ một hồi, cố khống chế sát ý từ trong đáy lòng mình, bình tĩnh buông súng xuống, quyết tâm tìm ra nguồn gốc ô nhiễm trong trò chơi này rồi mới quyết định sau.

Dưới sự hướng dẫn của công nhân nhà máy, Đường Nhị Đả cầm chai dung dịch gốc hoa hồng đi lên cầu thang và đổ xuống, nhân viên bên cạnh đang phụ trách bảo vệ dụng cụ lo lắng nhìn gã, bàn tay của ông đặt trên cần gạt sẵn sàng kéo xuống bất cứ lúc nào ——Trước đó Bạch Liễu làm ra chuyện hỗn loạn như thế đã để lại bóng ma cho ông ta.

Nước hoa hồng mà Đường Nhị Đả nhỏ vào tủ kính chỉ lan ra một tầng hồng nhạt.

Công nhân nhà máy và công nhân bảo vệ đang chờ kết quả bên cạnh cảm thấy thất vọng, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi —— kết quả này xem như cũng tạm được.

Chỉ là nếu so sánh với người công nhân chế biến trước thì tệ hơn nhiều.

“Thiên phú của cậu không cao lắm, nhưng nếu muốn thăng chức làm công nhân nhà máy cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng, bởi vì lễ hội hoa hồng tháng 5 sắp tới rồi, chúng tôi đang thiếu công nhân nhà máy.” Công nhân nhà máy dẫn dắt Đường Nhị Đả nhìn hắn, “Cậu phải làm thêm một lần kiểm tra đo lường bằng giấy thử mùi nữa, nếu xác định có cơ sở thiên phú nhất định thì có thể chuyển làm công nhân nhà máy chính thức.”

Đường Nhị Đả nhíu mày: “Kiểm tra đo lường bằng giấy thử mùi là sao?”

Cùng lúc đó, tại văn phòng nhà máy trên tầng ba.

Bạch Liễu ngước mắt nhìn vị trưởng phòng nhà máy ngồi sau bàn làm việc: “Giấy thử mùi kiểm tra đo lường là gì?”

Trưởng phòng trả lời: “Để khẳng định thêm rằng tài năng của cô đủ để được nâng cấp đặc biệt, chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra đo lường một lần nữa, nhưng vấn đề là chúng tôi không dám mạo hiểm dùng dụng cụ cho nên sẽ chuyển sang dùng giấy thử mùi, độ chính xác của nó tuy rằng không cao bằng dụng cụ, nhưng cũng có thể xác định phạm vi nào đó.”

“Bất quá nhìn sức phá hoại dụng cụ của cô thì rất có thể là giấy thử mùi cũng bị cô phá hỏng luôn quá!”

Trưởng phòng đan mười ngón tay vào nhau đặt trên bàn, ông nhìn thẳng vào Bạch Liễu, gõ gõ vào tờ đơn xin việc: “Tuy rằng giấy thử mùi là tài nguyên quý giá không thể tái tạo với bất cứ nhà pha chế nước hoa nào, nhưng trong thư xin việc cũng khẳng định rất rõ tài năng của cô, vì vậy rất đáng giá để chúng tôi tốn một cái giấy thử mùi để kiểm tra đo lường lần nữa.”

Một cái giấy thử mùi?

Cách dùng lượng từ của vị trưởng phòng làm Bạch Liễu nhíu mày.

Bạch Liễu đã từng nhìn thấy giấy thử mùi thơm trong quầy nước hoa ở một số trung tâm mua sắm. Giấy thử mùi thơm trong ấn tượng của hắn là một loại giấy bìa cứng tương tự như giấy thử ph, nó có khả năng hút nước tốt, có thể thấm nước hoa tốt hơn và giữ được mùi thơm lâu dài.

Đặt một tờ giấy thử có dính nước hoa khoảng chục cm trước mũi, quạt nhẹ, bạn có thể ngửi thấy mùi nước hoa nguyên chất hoặc mùi của gia vị tốt hơn, đó là một dụng cụ thông dụng trong ngành nước hoa.

Nhưng dù thế nào thì loại giấy thử này cũng nên dùng lượng từ là "mảnh" hoặc "tờ" chứ không phải là "cái".

Bạch Liễu cũng không hỏi lại mà chờ vị trưởng phòng nói tiếp.

"Tiếp theo, nếu sức khỏe của cô không có việc gì thì chúng ta sẽ tiếp tục kiểm tra." Vị trưởng phòng gật đầu với công nhân nhà máy đã dẫn Bạch Liễu tiến hành kiểm tra dụng cụ trước đó, sau đó quay đầu nhìn Bạch Liễu, "Tôi sẽ để anh ta mang cô xuống tầng dưới, tức là nơi giam giữ giấy thử mùi và tử tù hoa hồng để tiến hành kiểm nghiệm giấy thử mùi."

Nói xong, trưởng đưa cho công nhân nhà máy kia một chùm chìa khóa, nói: "Mang cô ấy xuống dưới đi."

Thật ra Bạch Liễu biết tử tù hoa hồng là gì.

Trước đó nhóm lưu dân đã phổ cập kiến thức khái niệm này cho hắn nghe, những tù nhân phạm án tử hình liên quan đến hoa hồng Càn Diệp, nếu Nhà máy Hoa Hồng đồng ý tiếp quản, đồng ý cho phạm nhân đó dùng sức lao động của họ để đổi lấy sự tồn tại, thì tử tù đó sẽ được chuyển thành tù chung thân, và bị Nhà máy Hoa Hồng toàn quyền quyết định quyền sống và quyền sử dụng sinh mạng của họ.

Nhưng giam giữ giấy thử mùi.. và lượng từ “cái” chỉ đơn vị …

Trong lòng Bạch Liễu mơ hồ có một cảm giác không thoải mái lắm, hắn nhớ đến suy đoán của mình, người thiết kế trò chơi này từ đầu đến cuối đều nhắm vào hắn với ý đồ xấu, điều này làm ý cười trên mặt Bạch Liễu nhạt nhẽo đi rất nhiều.

Công nhân nhà máy dẫn Bạch Liễu đi xuống, họ đi qua hành lang dài mà họ đã đi qua trước đó, và trước khi đến hành lang của ký túc xá, họ rẽ vào một góc rất tối.

Nơi đó có một cánh cửa gỗ xộc lên mùi hương khác hẳn hoàn toàn với Nhà máy Hoa Hồng, không hề thơm một chút, trái lại còn nồng nặc tanh tưởi hôi thối.

Công nhân nhà máy lấy ra một chùm chìa khóa, chọn một chìa bên trong đó rồi c4m vào cửa gỗ, cửa gỗ kẽo kẹt một tiếng chậm chạp mở ra, một mùi mồ hôi chua nồng lên men từ thịt và quần áo bốc ra, hơi giống như khí mêtan.

Đối diện cánh cửa gỗ là cầu thang đi xuống chìm vào bóng tối không đáy, tường đá hai bên cầu thang cực kỳ chật hẹp, ở xa lắp một bóng đèn vàng mờ không sáng cho lắm, chỉ có tác dụng chiếu sáng mờ nhạt, Bạch Liễu liếc mắt một cái, tầm nhìn của hắn chỉ giới hạn trong vòng 10 mét.

Dường như đã dự liệu tình huống này từ trước, lúc công nhân nhà máy xuống còn mang theo đèn pin, mở đèn dẫn Bạch Lưu đi xuống.

Vừa đi, công nhân nhà máy vừa phổ cập kiến thức cho Bạch Liễu: “Đây là tầng âm của nhà máy, chỉ có công nhân nhà máy cao cấp và Nhà pha chế nước hoa mới đủ tư cách vào đây.”

Bạch Liễu ước chừng đi xuống khoảng hai mươi mét là tới đáy, nhìn lên thì thấy một nơi có kiến trúc rất giống nhà giam.

Có một lối đi hẹp ở giữa lòng đất ẩm ướt dơ dáy, hai bên trái phải là những hàng rào sắt tương tự như những cái lồng được gắn vào tường từng khối một và kéo dài sát nhau, bên trong là một số tử tù người không ra người quỷ không ra quỷ.

Bạch Liễu hình dung bọn họ như thế bởi vì bọn họ giống như đám quái vật lưu dân ngoài ruộng hoa vậy, không còn hình dáng con người nữa.

Đám tử tù gầm gừ những âm thanh vô nghĩa trong miệng, bọn họ duỗi tay ra muốn tóm lấy Bạch Liễu và công nhân nhà máy đang đi ngang qua lối đi chính giữa, nhưng lại quá yếu ớt đến không thể di chuyển được, chỉ biết trơ mắt bất lực hai người, quỳ rạp trên mặt đất và vùng vẫy yếu ớt, phát ra tiếng gào rú thảm thiết, tuyệt vọng.

Âm thanh gào rú khiến Bạch Liễu cảm thấy bọn họ duỗi tay ra không phải tìm kiếm sự trợ giúp, mà là van nài cho họ một cái ch3t nhanh chóng.

Có một số người khác đã ch3t, nằm ngửa trên mặt đất, mắt mở và miệng há ra, thối rữa đến mức chỉ còn lại một ít thịt nát vụn đã hóa giòi, âm thanh vo ve của ruồi nhặng bay tới bay lui xung quanh xác ch3t.

Tương đối quỷ dị chính là, đa số các xác ch3t cho dù bị phân hủy như thế nào thì vẫn còn thấy rõ khuôn mặt của họ, trên đó đều là những nụ cười mãn nguyện.

Giống như tồn tại đối với họ là một điều rất vô cùng thống khổ và dày vò, bọn họ đã chờ đợi đến giờ phút ch3t đi này rất lâu lắm rồi, cuối cùng cũng đã thỏa mãn hạnh phúc.

Đôi mắt Bạch Liễu chậm rãi đảo qua những tử tù hoa hồng, như thể đang cố đọc được điều gì đó từ nét mặt của họ

Công nhân nhà máy dường như nhận ra ánh mắt của Bạch Liễu, không khỏi nghiêng đầu biện hộ: "Nhà máy không có sở thích tra tấn những tử tù này. Sau khi tiếp quản những tử tù này, hầu như mỗi ngày chúng tôi sẽ xịt nước hoa cho họ để giữ cho chúng sống sót—— so với đãi ngộ dành cho đa số công nhân hái hoa thì tốt hơn nhiều."

"Vậy à?" Bạch Liễu không dao động mà nhàn nhạt hỏi lại: "Nói như vậy tức là các người thật ra là nhà từ thiện, cho phạm nhân dùng nước hoa à? Sao các người không hỏi là bọn họ muốn ch3t hay là muốn các người tiếp quản chứ?"

Công nhân nhà máy bị Bạch Liễu xỉa xói như thế thì im lặng không nói gì.

Nhà máy Hoa Hồng chắc chắn không phải là một nhà máy làm việc thiện bằng cách lãng phí nước hoa. Họ không tiếp quản tất cả các tử tù mà chỉ tiếp quản một số người nào đó, chứng tỏ ở đây có vấn đề —— từ góc độ lợi ích mà suy đoán thì những

tử tù được Nhà máy Hoa hồng tiếp quản có những phẩm chất đặc biệt nào đó có lợi cho sự phát triển của nhà máy này.

Ngay từ đầu Bạch Liễu không hiểu lắm cái "lợi ích" này là gì —— rốt cuộc theo quan điểm nào đi chăng nữa thì việc chi nước hoa để hỗ trợ một số người có sức lao động thấp không phải là một việc kinh doanh khôn ngoan.

Nhưng hiện tại hắn đã biết cái "lợi ích" này là gì.

Công nhân nhà máy trầm mặc trong chốc lát, thở dài một tiếng, mới có chút xấu hổ mà mở miệng: "…..Những tử tù này được nhà máy đặc biệt tuyển chọn, họ có sức đề kháng nhất định với nước hoa hồng."

"…. Cho dù những người này bị nước hoa bào mòn cũng không dễ dàng xuất hiện dấu hiệu nghiện nước hoa. Bọn họ có ý chí rất cao, thà ch3t chứ không khuất phục trước khí hoa hồng Càn Diệp —— thực tế, sở dĩ bọn họ bị bắt vì phạm tội, đa số là dùng để nghiên cứu chế tạo thuốc giải cho nước hoa hoa hồng."

Công nhân nhà máy im lặng một lúc rồi nói: "Khi hầu hết mọi người đã quen thuộc với tính gây nghiện của nước hoa hồng, ngoại trừ dụng cụ, chúng tôi khó có thể phát hiện chính xác nồng độ và độ lưu hương của nước hoa hồng thông qua giấy thử mùi thông thường."

"Bởi vì các Nhà pha chế nước hoa vốn đã là những người nghiện nước hoa nên rất khó nhận biết chất lượng của một loại nước hoa thông qua phản ứng của chính họ với nước hoa. Hầu

hết các Nhà pha chế nước hoa đều sử dụng nước hoa hồng nồng độ cao cả ngày lẫn đêm, vì vậy họ đã bị lờn mùi.”

“Nhưng cô cũng thấy rồi đó, dụng cụ rất quý giá, không phải lúc nào chúng tôi cũng lấy ra để kiểm tra đo lường nước hoa được.”

“Lúc này, chúng tôi cần phải tìm kiếm những đối tượng có khả năng chống lại nước hoa hồng, để thông qua phản ứng đau đớn của họ phỏng đoán hiệu lực của nước hoa —— chúng tôi gọi những người này là giấy thử mùi.

Vừa nói công nhân nhà máy vừa dẫn Bạch Liễu đi sâu vào bên trong: “Đám người vừa rồi đều là giấy thử mùi sắp hỏng rồi, bọn họ sắp chịu không nổi, nhưng vẫn có thể sử dụng thêm một, hai lần nữa. Nhưng mà lần này tôi sẽ dẫn cô đi đến một nơi rất đặc biệt, giấy thử mùi mà cô sử dụng là loại giấy lâu đời nhất của nhà máy chúng tôi.”

Nói xong, công nhân nhà máy thở dài: “Mấy cái giấy kiểm nghiệm nước hoa kiểu cũ này sắp ch3t rồi. Hôm qua, nghe nói nhân Lễ hội hoa hồng tháng 5, một Nhà pha chế nước hoa đã thử một lọ nước hoa cao cấp, lại ch3t thêm một cái, nhưng lần này là dùng giấy kiểm tra chất lượng cao nhất trong nhà máy của chúng ta, tinh thần của anh ta thoạt nhìn khá tốt, phản ứng bài xích nước hoa hoa hồng cũng rất ổn định.”

Nói tới đây, công nhân nhà máy này không khỏi cảm thán một tiếng: “Tôi chưa từng thấy ai kháng cự nước hoa hồng kiên định như vậy, rõ ràng đau đớn lắm rồi nhưng vẫn chưa bao giờ thay đổi sự bài xích nước hoa hồng, tâm trí kiên định thật đáng khâm phục”.

Lễ hội hoa hồng tháng 5 đã thử nghiệm vài chai nước hoa cao cấp trên người anh ta, mặc dù cơ thể anh ta đã bị nhiễm độc ở một mức độ nhất định, nội tạng suy yếu, sức khỏe cũng yếu ớt hơn, nhưng phản ứng bài xích thì vẫn không thay đổi trong 10 năm qua."

"Tôi nghi ngờ không biết anh ta có phải thật sự là con người hay không, cũng quá cố chấp rồi."

Bạch Liễu không nói một lời, hắn nhìn những tử tù chung quanh, ánh mắt càng ngày càng âm u, cuối cùng nhẹ nhàng nói một câu: "Tôi cũng cảm thấy quá cố chấp."

Công nhân nhà máy không nghe rõ Bạch Liễu nói, xoay người lại hỏi lại hắn: "Cô nói cái gì?"

Lần này Bạch Liễu không trả lời ông ta.

Công nhân nhà máy tiếp tục dẫn hắn vào trong, đường hầm càng ngày càng tối, những chiếc lồng bên trái và bên phải đường hầm ngày càng lớn, tiện nghi sinh hoạt bên trong ngày càng đầy đủ khiến nó càng giống một phòng khách tạm thời cho một người.

Cuối cùng, công nhân nhà máy ghé vào một cái nhà giam độc lập, cái nhà giam này lớn hơn, giường đặt ở trong cùng, "Giấy thử mùi" bên trong ẩn trong bóng tối, không nhìn ra được gì, chỉ có thể thấy lờ mờ một bóng đen uốn éo hình người.

So với các nhà giam khác thì nhà này gọn gàng hơn nhiều, trên hàng rào có treo hai bộ quần áo cũ kỹ, ố vàng, một số sách vở, giấy bút, vài hộp thuốc lá vương vãi và hộp thuốc lá cũng được đặt ngay ngắn trên bàn bên trong đã trống trơn..

Công nhân nhà máy dẫn Bạch Liễu tới đây, nhìn nhà giam này sạch sẽ không giống trong ngục tối, vẻ mặt phức tạp: "… Anh ta lại tự mình lau chùi … Anh ta thật sự nhìn không giống như giấy thử mùi lâu năm, thậm chí anh ta còn không nghĩ về điều đó, còn có thể duy trì sự tỉnh táo. "

"Đây là giấy thử mùi hôm nay cô thử nghiệm." Công nhân nhà máy lấy chìa khóa ra, nhét vào lỗ khóa.

Cùng lúc đó, trong một đường hầm khác được ngăn cách bởi một bức tường, một công nhân nhà máy khác dẫn Đường Nhị Đả vào bên trong, nói chuyện phiếm và tự hào giải thích về hầm ngục của Nhà máy Hoa Hồng cho gã ta.

Đường Nhị Đả nhìn những tử tù trong những nhà giam này, lông mày nhíu lại đến mức có thể bắt được ruồi —— khoảnh khắc nhìn thấy những tử tù bông hồng này, gã đã vô thức rút súng ra, nhưng ngay sau đó, gã nhận ra sự khác biệt giữa những tử tù này và những lưu dân hoa hồng.

Sự khác biệt này làm gã cau mày càng chặt.

——Những người này tuy rằng đã bị nước hoa ô nhiễm, nhưng bọn họ đều rất tỉnh táo, đang chống chọi với hương hoa hồng ăn mòn ý thức của mình

Người công nhân nhà máy đi đến trước mặt Đường Nhị Đả, gõ vào cánh cửa sắt của một cái nhà giam, ghen tị nói: “Cậu thật may mắn, đây là một cái giấy thử mùi kiểu cũ sắp bị loại bỏ, hôm qua đã bị một Nhà pha chế nước hoa sử dụng để thử nước hoa cao cấp làm hỏng luôn, bây giờ nhìn nửa sống nửa ch3t, vừa lúc có thể dùng cho cậu làm kiểm tra đo lường.”

Đường Nhị Đả quay đầu nhìn vào bên trong cái lồng tối tăm u ám này.

Trong ngục tối không có đèn, tầm nhìn cực kỳ thấp, đại khái chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen hình người đang dựa vào tường. Cơ thể yếu ớt nhấp nhô theo nhịp thở, và một mùi hôi thối gần như đã thối rữa bốc ra từ chỗ này. Khí tức tản ra khiến công nhân nhà máy chán ghét vẫy vẫy không khí trước mũi.

Người này, hoặc là tờ giấy thử mùi này, chỉ có một cánh tay và nửa khuôn mặt thò ra khỏi bóng tối, lộ ra trong ánh sáng yếu ớt, có lẽ muốn nhìn rõ hơn, Đường Nhị Đả nhìn lên tay và mặt của đối phương.

Gần như toàn bộ bàn tay của anh ta đều nứt ra, những đường hằn đen như máu lan từ hổ khẩu xuống đến khuỷu tay, nửa khuôn mặt lộ ra càng không thể nhận ra, bong tróc và rướm máu, con ngươi sáng màu không còn thần sắc, vô hồn đối diện với Đường Nhị Đả đang đứng ngoài hàng rào.

Trong khoảnh khắc, một nỗi sợ hãi khôn tả tràn ngập trong lòng Đường Nhị Đả ——nửa khuôn mặt này, nửa khuôn mặt đẫm máu này, dường như gã đã từng nhìn thấy trong một thế giới mộng mị nào đó, điều này khiến tay cầm súng của Đường Nhị Đả run lên không thể kiềm chế được.

Đường Nhị Đả lồng nguc phập phồng kịch liệt, nhưng hô hấp gần như ngừng lại, cả người như bị đông cứng lại, bất động đứng ở nơi đó, nhìn thẳng vào khuôn mặt này.

Khẩu súng tuột khỏi lòng bàn tay gã, biến thành một đốm sáng và rơi xuống đất.

Nhưng công nhân nhà máy không nhận thấy sự bất thường của Đường Nhị Đả, ông ta đút chìa khóa vào lỗ quay.

Cánh cửa phủ đầy bụi và gỉ sét từ từ mở ra trước mặt Bạch Liễu và Đường Nhị Đả cùng lúc.

Công nhân nhà máy tránh ra để Bạch Liễu phía sau có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong nhà giam, đưa cho hắn đèn pin trong tay, nghiêng đầu ra hiệu Bạch Liễu đi vào, chờ bên ngoài rồi giải thích: “Mùi hoa hồng trên người chúng tôi quá nồng, sẽ làm nhiễu giấy thử mùi, một người đi vào là được rồi.”

“Sau khi tiến vào, giấy thử mùi này sẽ dạy cho cô cách kiểm tra thiên phú của mình, hắn đã quen thuộc với việc này rồi, tính tình cũng rất tốt nên sẽ không tấn công cô đâu.” Công nhân nhà máy nghĩ tới rồi nói thêm, “Tuy rằng cái giấy thử mùi này thỉnh thoảng nói những điều lạ lùng với người đến thử, nhưng nhìn chung là rất hợp tác.”

Bạch Liễu gật đầu tỏ ý đã hiểu, bình tĩnh cầm lấy chiếc đèn pin mà công nhân nhà máy đưa cho, vặn ở độ sáng tối đa rồi bước từng bước vào trong nhà giam.

Chùm sáng của đèn pin theo Bạch Liễu bước vào, từ dưới đất chậm rãi tiến đến giường, trong quầng sáng nhàn nhạt đầu tiên xuất hiện một chiếc giày da cũ mà Bạch Liễu nhìn có chút quen mắt, sau đó là một chiếc quần tây đồng phục đã được giặt sạch tẩy đến trắng bệch, quét lên nữa có thể thấy một người đàn ông cầm mẩu thuốc lá chưa cháy và cúi đầu xuống ngồi bên cạnh giường.

Khuôn mặt và cánh tay của người này đã bị biến dạng hoàn toàn, các khớp ngón tay trơ trụi, xương có xúc tu, hô hấp phảng phất gần như không tồn tại, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nổi rõ, hai bên má vốn dĩ vuông vức và đẹp đẽ bây giờ đã chùng hẳn xuống, như thể mấy chục năm rồi không ăn thịt, gầy đến nỗi chỉ còn lại bộ xương.

Bạch Liễu chưa bao giờ nhìn thấy anh như thế này ngay khi họ ở giai đoạn tồi tệ nhất.

Mặc dù người này đã nhường đồ ăn cho Bạch Liễu khi còn ở trong cô nhi viện, nhưng cũng chưa bao giờ đói và hốc hác như vậy.

Chỉ có đôi mắt ấy, vẫn là sự dịu dàng và kiên định như cũ, không có một bông hồng nào trong đó.

Bạch Liễu cuối cùng cũng lên tiếng, chĩa đèn pin vào đầu người đàn ông, giọng điệu không chút dao động: ” Lục Dịch Trạm, rốt cuộc cậu không có tiền mua thuốc lá đúng không?”

Người đàn ông cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Lưu Giai Nghi đang đứng trước mặt, sau đó sửng sốt một hồi,

hơi có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, ngốc nghếch lầm bầm lầu bầu: “A, vừa rồi mình lại gặp ảo giác sao?”

“Lần này là giọng của Bạch Liễu và cô gái nhỏ Lưu Giai Nghi — wow, biểu cảm của Lưu Giai Nghi này thực sự giống Bạch Liễu nha.” Nói xong, Lục Dịch Trạm miễn cưỡng di chuyển tay sang bên giường, anh tò mò nhìn sát vào khuôn mặt không cảm xúc của Bạch Liễu đánh giá hắn.

Bạch Liễu ngơ ngác nhìn hắn.

Sau đó Lục Dịch Trạm đột nhiên nhếch lên khóe mắt cười nhẹ, vươn bàn tay xương xẩu hướng về Bạch Liễu: “Nhưng cho dù là ảo giác, tớ vẫn rất vui vẻ.”

“Bởi vì ngay cả trong thế giới ảo ảnh, chúng ta cũng đã lâu không gặp nhau, Bạch Liễu.”

- ——oOo—

Chương 202

Cánh cửa sắt lung lay mở ra, Đường Nhị Đả đang đứng trước cửa bất động.

Gã dường như đã biến thành một tác phẩm điêu khắc bằng gỗ trong nháy mắt, hoặc vào lúc này, gã ước mình chỉ là một tác phẩm điêu khắc bằng gỗ.

Công nhân nhà máy bối rối đẩy gã hai lần, nhưng Đường Nhị Đả cao to nên ông ta đẩy chẳng xê dịch gì, lúc này "giấy thử mùi" trong nhà giam đột nhiên di chuyển ngón tay, hơi hướng về phía gã.

"Giấy thử mùi" dựa vào trên tường, đôi mắt tan rã cố gắng tập trung vào Đường Nhị Đả, phát ra giọng nói khàn khàn rất yếu ớt: "… Đội trưởng?

Chỉ với một âm thanh nhẹ nhàng như vậy, Đường Nhị Đả vốn đang bất động ở chỗ cũ, cảm giác như bị trúng một phát súng, đau đến mức suýt chút nữa nghiến răng nghiến lợi, bộ mặt dữ tợn mới có thể khống chế được biểu lộ của mình.

Đường Nhị Đả hai mắt đỏ hoe, chỉ có thể ổn định thân thể tựa vào trên tường, đang nhìn người trong nhà giam, hoặc có thể gọi là giấy thử mùi.

Có thứ gì đó đã rút cạn sức lực của Đường Nhị Đả, khiến gã kiệt sức, đau đớn khôn tả, gã chỉ có thể dựa vào vật bên ngoài để chống đỡ cơ thể, từng bước một, nghiêng ngả lảo đảo đi vào nhà giam vẫn luôn vây nhốt gã, vây nhốt Tô Dạng.

Đường Nhị Đả đi tới trước giấy thử mùi, lúc này mới nhìn rõ toàn bộ tình trạng của đối phương.

Cả khuôn mặt Tô Dạng đều đã "nở hoa", những bông hoa hồng trong mắt anh tươi tốt như trên cánh đồng hoa, khuôn mặt chằng chịt hoa văn lẫn lộn máu thịt, anh đang mặc đồng phục của đội phó Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm, thậm chí vẫn còn mang theo huy hiệu của mình.

Thẻ nhân viên trên huy hiệu của Tô Dạng bị dính máu, trông rất bẩn thỉu.

Khuôn mặt này và tấm thẻ nhân viên này khiến Đường Nhị Đả nhớ lại lần Tô Dạng bị tên hề xử tử, những tiếng la hét thấu tim của các thành viên trong đội dường như vẫn còn văng vẳng bên tai gã.

Mà Đường Nhị Đả ở bên cạnh như đã mất hồn, thẫn thờ nhìn băng ghi hình ghi lại cái ch3t của Tô Dạng, não bộ dường như trục trặc, chỉ lặp đi lặp lại một câu —— giá như tôi ở bên cạnh Tô Dạng thì tốt rồi.

—— nếu tôi bị bắt cùng với Tô Dạng thì tốt rồi, nếu như tôi bị bắt thay Tô Dạng thì tốt rồi, nếu như tôi là Tô Dạng thì tốt rồi.

Nếu như tôi bị tra tấn, bị đau đớn, bị ch3t thay Tô Dạng thì tốt rồi.

—— tại sao lần nào, lần nào cũng thế, lần nào cũng phải là Tô Dạng?

Tại sao lần nào cũng cứ phải là một kẻ nhát gan như gã, trải qua bao nhiêu dòng thời gian cũng không dám nhìn thẳng vào người quan trọng nhất với mình để nói lời nào?

Đường Nhị Đả nhắm mắt lại, mu bàn tay đang dựa vào tường nổi lên gân xanh khiến gã suýt chút nữa đứng không vững.

Có một tia sáng rất mỏng manh, yếu ớt trong mắt Tô Dạng, anh ấy dường như không cảm thấy mình đang chịu đau đớn, làn da không đồng đều trên gương mặt thuần khiết, nhìn thấy sự tin tưởng và vui vẻ của đội trưởng Đường Nhị Đả, anh như muốn bật cười.

Nhưng làn da và cơ bắp nứt nẻ đã cản trở nụ cười của Tô Dạng.

Vì vậy khóe miệng cong lên một nửa, bất lực rơi xuống, chỉ có giọng điệu vẫn là vui vẻ: “Thật sự là anh, Đội trưởng!”

Tô Dạng muốn nhấc tay chạm vào góc quần áo của Đường Nhị Đả nhưng chạm mãi mà vẫn không thành công, thay vào đó tay anh run lên vì dùng lực quá mạnh.

Lại một lần nữa, khi Tô Dạng giơ tay lên rồi rơi xuống, Đường Nhị Đả rốt cục im lặng ngồi xổm xuống, gã nhẹ nhàng dùng bàn tay đang run rẩy của mình, ở một khoảng cách xa, bao bọc lấy bàn tay Tô Dạng trong hư không.

Tô Dạng yếu ớt thở hổn hển, dựa vào tường thở thoi thóp, nhắm hờ mắt cười nhìn gã, sau đó đột nhiên quay người nắm tay Đường Nhị Đả.

Đường Nhị Đả hít một hơi thật sâu để kìm nén những cảm xúc hỗn loạn đó, lần đầu tiên trong dòng thời gian này gã không từ chối thân cận với Tô Dạng, mà ngược lại còn nắm lại tay anh, cất giọng khàn khàn khó nghe: "Ừ, đội trưởng tới đây cứu cậu ra ngoài."

"Không, không thể…… cứu tôi đi ra ngoài! Khụ khụ khụ ——" Trên mặt Tô Dạng có chút buồn bực, lại có chút bất đắc dĩ buồn cười.

Anh giống như mọi lần hợp tác với Đường Nhị Đả trước đây, tựa như gặp khó khăn trước quyết định hấp tấp của đội trưởng nhưng cuối cùng vẫn đủ kiên nhẫn để thuyết phục đối phương.

Giọng nói của Tô Dạng có chút ngắt quãng vì hơi thở gấp gáp của anh: "Anh cứu tôi ra cũng vô dụng, tôi thực sự sắp ch3t rồi."

Tô Dạng rũ mắt xuống, giọng điệu càng trầm: "Gia đình, cha mẹ, đội viên của tôi không cầm cự được, tất cả đều khô héo, bây giờ chỉ còn lại một mình tôi, nhưng tôi cũng không thể cầm cự lâu thêm nữa."

“Tôi chỉ là không cam lòng, không cam lòng vì không thể làm gì trong tình cảnh này, tôi thật vô dụng.” Giọng điệu của Tô Dạng thì thào hoảng hốt, anh ngẩng đầu lên, đóa hoa hồng trong đôi mắt màu sáng của anh đặc biệt rõ ràng, anh nắm chặt bàn tay Đường Nhị Đả muốn rút ra, “Nhưng đội trưởng, anh thì khác! Anh là người được nhà tiên tri lựa chọn! Anh chắc chắn có thể thay đổi tất cả những điều này!”

Giờ phút này, dường như ký ức của Đường Nhị Đả trong tất cả các dòng thời gian đều cô đọng lại trong câu nói này.

【 Đội trưởng! Anh nhất định có thể! 】

【 Đội trưởng, chúng tôi tin tưởng anh! 】

【 Đội trưởng, khụ khụ, chỉ cần anh tồn tại, chúng tôi sẽ có hy vọng! 】

Vô số, tất cả, những Tô Dạng khác nhau đều nhìn gã với cùng một đôi mắt sáng ngời của sự nhẹ nhõm và hy vọng, với khuôn mặt đẫm máu, tan nát, nhợt nhạt, đầy sẹo, hoặc đầy máu, và hét lên kêu gã là đội trưởng.

Rồi khoảnh khắc tiếp theo, anh mỉm cười ch3t đi, linh hồn anh biến mất trong vầng sáng, không chút dấu vết.

Đường Nhị Đả mơ hồ nhìn Tô Dạng vẻ mặt lo lắng, nhìn chằm chằm vào gã, nhất thời cảm thấy thứ mình nhận lấy không còn

là sự giao phó tin tưởng của Tô Dạng, mà là một loại nguyền rủa được ăn cả ngã về không cùng rời xa.

Tô Dạng khó khăn lết về phía trước, anh dựa vào vai Đường Nhị Đả, trầm giọng nói: "Đội trưởng, nghe này, cứu tôi ra cũng vô ích. Anh đến rồi, anh nên được thăng chức làm công nhân nhà máy. Bước tiếp theo là được thăng chức làm nhà pha chế nước hoa. Có một loại thuốc giải độc cho nước hoa hồng, nhưng chỉ có mỗi giám đốc nhà máy mới biết."

"Chỉ cần anh được thăng chức từ nhà pha chế nước hoa lên giám đốc nhà máy, anh sẽ biết thuốc giải độc là gì." Nói đến đây, Tô Dạng có chút khó thở, dựa vào vai Đường Nhị Đả ngẩng đầu lên, rồi lại tiếp tục. nhanh chóng, với một ý cười trong giọng điệu của mình, "Lúc ấy, anh có thể cứu những người bị ô nhiễm."

Đường Nhị Đả không biết mình rốt cuộc yên lặng bao lâu, mới nghẹn ngào mà mở miệng: "…… Vậy còn cậu?"

Tô Dạng không nói gì, chỉ an tĩnh dựa vào vai Đường Nhị Đả, nhắm hai mắt nguc thở phập phồng nhẹ nhàng.

Sự ăn ý của bọn họ không cần họ phải nói thêm, cả hai đều hiểu Tô Dạng quyết định như thế nào, Tô Dạng quyết định hy sinh bản thân kiểm tra đo lường cho Đường Nhị Đả, để Đường Nhị Đả có thể được thăng chức thành công nhân nhà máy."

Điều này tương đương với việc Đường Nhị Đả tự tay giết Tô Dạng để cứu những người khác trong trò chơi này.

Ngay cả Tô Dạng này chỉ là một nhân vật trong trò chơi, chỉ là Tô Dạng giả, nhưng Đường Nhị Đả cũng không thể xuống tay được.

"Nhưng đội trưởng à …" Tô Dạng dựa vào vai Đường Nhị Đả, mở to hai mắt hư vô, như là đang tự lẩm bẩm nói: "Tôi không cứu được nữa rồi, tôi nghiện rồi."

"Đội trưởng, làm người phải an nhiên tự tại một chút, cái ch3t.. tất cả ai rồi cũng phải ch3t." Trong giọng điệu của Tô Dạng có một chút ý cười thản nhiên, lãnh đạm, như thể anh ta đang dỗ dành Đường Nhị Đả, "Nếu tôi phải ch3t, tôi hy vọng cái ch3t của tôi có ý nghĩa với anh."

"Thật ra tôi rất vui vẻ vì có thể nhìn thấy anh trước khi hoàn toàn khô héo, điều này chứng minh sự chịu đựng đau khổ của tôi trong thời gian qua là rất ý nghĩa." Tô Dạng quay đầu nhìn Đường Nhị Đả, dịu dàng nhìn vào gã, "Ý nghĩa của tôi là chờ anh tới, đội trưởng."

Đường Nhị Đả có thể nhìn thấy những vết nứt trên mặt Tô Dạng dần dần lõm sâu rồi rơi ra, máu ứa ra từ mép, hình dáng Tô Dạng phản chiếu trong con ngươi của gã càng ngày càng giống như một đóa hoa hồng.

Ngày càng giống một con quái vật.

Gã chưa bao giờ nhìn thấy sự sống của con người trôi nhanh đến như vậy.

Tô Dạng khẩn cầu nhìn Đường Nhị Đả.

Đường Nhị Đả buông lỏng tay Tô Dạng một chút, sau đó lại bắt lấy bàn tay mà gã chủ động thả vào khoảng không, giọng nói nghẹn ngào. "… Kiểm tra đo lường, phải làm thế nào đây?"

Tô Dạng nở nụ cười nhẹ nhõm: "Cảm ơn anh, đội trưởng."

"Đúng rồi." Tô Dạng tựa như nhớ tới cái gì chuyện quan trọng, sắc mặt trở nên ngưng trọng, "Đội trưởng, anh còn nhớ dị đoan Bạch Liễu mà anh đã bắt về rồi sau đó chạy trốn không? Sau khi anh rời khỏi đây, nếu có cơ hội tìm được hắn, phải nhất định gi3t ch3t người này."

"Chính là hắn, hắn đã cho nổ nhà máy lúc chúng tôi đi kiểm tra đo lường, cùng ngày hắn thoát khỏi Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm."

Trong một nhà giam khác được ngăn cách bởi bức tường.

Sau khi Lục Dịch Trạm cuối cùng cũng phân biệt được lgn trước mặt mình là Bạch Liễu thì hai người chậm rãi trò chuyện với nhau.

Bạch Liễu nhướng mí mắt nhìn thoáng qua Lục Dịch Trạm ngồi đối diện hắn: "Tớ làm nổ nhà máy Hoa Hồng thật à?"

“Ừ.” Lục Dịch Trạm có vẻ không cho rằng mình đang nói về một chủ đề rất quan trọng, thân thể và giọng điệu thoải mái, nằm trên giường chắp tay sau đầu, “Tớ và những nhân viên khác của Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm đã nhìn thấy điều đó. Với sự hiểu biết của tớ về cậu trong mười năm thì xác định người đứng trên nhà máy Hoa Hồng, tuyên bố sẽ cho nổ tung nhà máy này chắc chắn là cậu.”

“Cậu nói rằng cậu muốn cho nổ nó, làm rò rỉ khí hoa hồng Càn Diệp, hủy diệt thế giới, tôi cũng đã nói vài câu với cậu, cuối cùng xác nhận rằng cậu chính là người mà tôi biết.” Lục Dịch Trạm ngửa mặt nói.

Dòng thời gian của trò chơi 《 Nhà máy Hoa Hồng 》 là mười năm sau trong thế giới thực

Bạch Liễu tóm tắt lại dòng thời gian mà Lục Dịch Trạm đã nói với hắn.

Vụ nổ làm lan truyền khí hoa hồng Càn Diệp ra khắp thế giới xảy ra một ngày sau khi Bạch Liễu trốn thoát khỏi Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm.

Cùng ngày, Lục Dịch Trạm và Tô Dạng – đội phó đội 3 của Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm, cùng đến Nhà máy Hoa Hồng để điều tra nhà máy đã bị cưỡng chế đóng cửa nhưng bí mật mở cửa trở lại —— đây là nội dung trong tờ báo mà Bạch Liễu đọc được ở nhà máy, cơ bản phù hợp với thực tế mà Bạch Liễu đã đoán, và cũng phù hợp với những gì Lục Dịch Trạm vừa nói với hắn.

Sau khi Lục Dịch Trạm nói xong, Bạch Liễu nghe vài câu rồi nhướng cao lông mày.

Lục Dịch Trạm nói rằng khi họ đến nhà máy, trong nhà máy khắp nơi đều là đồ dùng để tàng trữ khí hồng Càn Diệp, toàn bộ nhà xưởng đều rất kỳ quái, trang thiết bị dụng cụ đầy đủ nhưng không thấy một bóng người nào, cũng không biết bọn họ đã đi đâu.

Bọn không ngủ không nghỉ tìm kiếm cho đến tận rạng sáng, nhưng không tìm thấy gì ngoài một số nồi sắt và thiết bị chưng cất có chứa tàn tích của quá trình ủ hoa hồng.

Lúc này Bạch Liễu như từ trên trời rơi xuống, xuất hiện trên nóc Nhà máy Hoa Hồng, một tay ôm một cái túi to không biết lấy từ đâu ra, một tay đút túi, lười nhác hét lên với đám đông bên dưới ——

Lục Dịch Trạm bắt chước hoàn cảnh lúc bấy giờ: “Tôi là Bạch Liễu, một phần tử chống đối xã hội, bởi vì tôi đã bị cho nghỉ việc hơn một tháng, tôi không xin được việc làm, tôi không còn tiền, tôi rất buồn, tôi nghĩ thế giới nên bị hủy diệt cùng với tôi, vì vậy tôi sẽ cho nổ nhà máy này để cho rò rỉ khí hoa hồng Càn Diệp, để mọi người chơi với tôi.”

Bạch Liễu quỷ dị mà trầm mặc trong chốc lát, sau đó hỏi lại: “Sau đó Nhà máy Hoa Hồng liền nổ mạnh?”

Lục Dịch Trạm thành thật gật đầu: “Ừ, sau đó cậu liền hoàn toàn biến mất, bởi vì chuyện này mà có thời gian Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm treo phần thưởng truy nã cậu đến 16 triệu, tôi cũng muốn động tâm luôn.”

Bạch Liễu liếc mắt nhìn Lục Dịch Trạm đang nằm trên giường: “Cậu không nghĩ là tớ gây ra vụ nổ sao?”

Nếu như Lục Dịch Trạm thực sự chắc chắn rằng vụ nổ là do Bạch Liễu gây ra, chỉ cần anh còn có thể di chuyển, thì chắc chắn anh sẽ bật khỏi giường đánh ch3t Bạch Liễu ngay tại chỗ lúc Bạch Liễu vừa bước vào nhà giam.

Nhưng bây giờ Lục Dịch Trạm vẫn đang nằm trên giường bình tĩnh trò chuyện với Bạch Liễu, điều này chứng tỏ Lục Dịch Trạm cho rằng vụ nổ không liên quan gì đến Bạch Liễu.

Lục Dịch Trạm tĩnh trong chốc lát, mới mở miệng: “Tớ chắc chắn chính cậu là người hét lên nóc nhà máy hoa hồng, kêu gào muốn làm nổ tung nhà máy, tớ cũng chắc chắn 15’ sau khi cậu nói xong thì nhà máy hoa hồng phát nổ, tiếp đó là vụ rò rỉ nước hoa gây nguy hiểm cho mọi người.”

Sau đó, Lục Dịch Trạm đưa ra một suy đoán rất thiếu trí óc: “Nhưng tớ nghĩ là việc này không phải cậu làm.”

Bạch Liễu rất có thú vị mà hỏi lại: “Vì sao chứ?”

Bạch Liễu hiếm khi nghi ngờ những suy luận của Lục Dịch Trạm về hắn, Lục Dịch Trạm có thể quen thuộc với hắn hơn cả bản thân hắn, anh cũng không bao giờ nói dối hắn.

Lục Dịch Trạm nói rằng người đứng trên mái nhà là Bạch Liễu, và Bạch Liễu đoán rằng đó thực sự là chính bản thân

hắn.

Lục Dịch Trạm nhìn l3n đỉnh nhà giam một lúc như sững sờ rồi mới trả lời Bạch Liễu: “Rất thiếu chuyên nghiệp và chủ quan, tớ tin cậu sẽ không làm chuyện như vậy.”

Bạch Liễu liếc mắt nhìn anh: “Tớ chưa từng biết là cậu lại tin tưởng nhân phẩm của tớ như thế đấy?”

Lục Dịch Trạm chậm rì rì mà “Ai” một tiếng, quay đầu lại liếc mắt nhìn Bạch Liễu một cái: “Không phải bởi vì cái cái, tớ cũng không tin nhân phẩm của cậu lắm đâu.”

Nếu không có những hoa văn kỳ lạ trên khuôn mặt của Lục Dịch Trạm thì cuộc trò chuyện của họ giống như những cuộc trò chuyện chọc ghẹo nhau bình thường vậy.

Lục Dịch Trạm nhìn Bạch Liễu: “Nhưng tớ tin tưởng vào đạo đức giao dịch của cậu, hôm qua cậu đã đồng ý thỏa thuận giao dịch lẩu mười năm với tớ, không cần phải hủy diệt cả thế giới mà chưa kịp ăn bữa nào, như vậy rất thiệt thòi, tớ không tin là cậu có thể làm chuyện đó.”

“Ừ.” Bạch Liễu nhìn thoáng qua Lục Dịch Trạm, “Tuy rằng tôi cũng cảm thấy đúng như vậy đó, nhưng mà người khác sẽ không cảm thấy như vậy đâu nhỉ?”

Lục Dịch Trạm cười cười, lại đem đầu xoay trở về, ngữ khí cảm khái: “Chính xác, chỉ có mình tôi nghĩ như thế, bọn họ nói rằng lý do đó quá chủ quan, không thể thuyết phục bọn họ

được, vì vậy mới ra lệnh truy nã phần thưởng số tiền kếch xù kia đấy.”

“Đáng tiếc là bọn họ không thể kéo dài mãi được, từng người lần lượt ra đi.” Vẻ mặt của Lục Dịch Trạm cuối cùng cũng trở nên phức tạp, anh thở dài một hơi, “Trên đời này chỉ còn lại một người tin tưởng cậu, cũng còn lại một người hận thù cậu.”

Người tin tưởng Bạch Liễu hiển nhiên là Lục Dịch Trạm, dựa theo người thiết kế trò chơi ác độc kia, nếu Bạch Liễu đoán không sai thì người hận thù hắn chính là Tô Dạng —— lúc này giấy thử mùi của Đường Nhị Đả hơn phân nửa chính là Tô Dạng.

Lục Dịch Trạm tiếp tục nói: “Trong mười năm ở đây, tớ đã suy nghĩ về 10 năm quen biết cậu và cố gắng tìm manh mối về con người thật của cậu, chứng thực suy đoán của tớ rằng bạn sẽ không cho nổ tung nhà máy hoa hồng, trong khi người kia không ngừng cường điệu chứng cứ, nhấn mạnh anh ta đã chính mắt thấy cậu kích nổ nhà máy.”

Lục Dịch Trạm nhìn thẳng lên trần nhà, giọng điệu trở nên rất nhẹ, giống như đang nói với chính mình: “Cậu rốt cuộc là dạng người gì chứ, đó trở thành lý do duy nhất cho sự tồn tại của chúng tôi.”

“Khi nhìn lại, tớ bắt đầu nghi ngờ liệu cậu có tồn tại hay không, liệu cậu có phải chỉ là một người bạn mà tớ tưởng tượng vì quá cô đơn ở đây, một kẻ giết người, một kiểu tự an ủi để tỉnh táo —— biết rằng cậu tồn tại, tôi ít nhất còn có hy vọng.”

Bạch Liễu bình tĩnh mà nghiêng đầu: “Vậy thì sao?”

Lục Dịch Trạm tựa như oán giận liếc mắt nhìn Bạch Liễu một cái: “Tốt xấu gì cũng thương tớ chút đi, tớ thảm như vậy rồi còn gì.”

Sau khi nói xong, Lục Dịch Trạm im lặng một lúc rồi cười: “Vì vậy, mỗi khi có người vào thử nước hoa, tớ sẽ hỏi họ —— mấy người có biết Bạch Liễu không, mấy người cảm thấy hắn là người như thế nào?”

“Có thể là do tớ phối hợp thử mùi rất tốt nên cơ bản bọn họ đều trả lời, tớ nhận được rất nhiều câu trả lời về 【Bạch Liễu】,nhưng không ai trong số họ có thể thuyết phục tớ rằng cậu thực sự tồn tại, và không ai trong số họ có thể mô tả những điều mà tớ biết về cậu.”

Lục Dịch Trạm khó khăn chống giường ngồi dậy, hít sâu một hơi ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu: “Bây giờ đến lượt cậu trả lời câu hỏi của tớ. Cậu có biết Bạch Liễu không?”

Anh nhìn đăm đăm vào Bạch Liễu đang đứng ở mép giường: “—— cậu cảm thấy Bạch Liễu là người như thế nào?”

“Tôi biết Bạch Liễu.” Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Lục Dịch Trạm đang yếu ớt thở hổn hển nói, “Hắn ta là một tên vô liêm sỉ, đáng khinh bỉ, không biết thông cảm, không khoan nhượng, không có nhận thức xã hội thông thường, giá trị quan tầm thường và không chấp nhận đạo đức thông thường, nói một cách đơn giản, là một tên khốn hoàn toàn, cùng với h4m muốn tiền bạc mạnh mẽ, hắn ta là một kẻ rất nguy hiểm về mọi mặt.”

“Ừ ừ.” Lục Dịch Trạm nghiêm túc gật gật đầu, “Đúng là Bạch Liễu mà tớ biết, tiếp tục đi.”

Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào Lục Dịch Trạm một lúc lâu trước khi nói, “Hắn ta thực sự là bạn của cậu, vì vậy ngay cả khi hắn ta là một kẻ xấu xa như vậy, hắn ta sẽ giữ thỏa thuận của mình với cậu —— Tôi sẽ không cho nổ nhà máy, nếu người đứng trên mái nhà của nhà máy hoa hồng là tôi thì chắc hẳn đã có một tình huống nào đó buộc tôi phải nói thế, đưa ra lựa chọn đó, nhưng tôi sẽ không làm bất cứ điều gì trái với thỏa thuận.”

Lục Dịch Trạm ngẩn ra một cái chớp mắt, anh tự đáy lòng mà nở nụ cười: “Đúng vậy, tớ cũng tin tưởng như vậy.”

Bạch Liễu tiến lên một bước: “Được rồi, nói mấy chuyện vô nghĩa với cậu rồi đó, bây giờ dạy tớ kiểm tra đo lường như thế nào đi.”

Lục Dịch Trạm sửng sốt một chút, sau đó bất lực nở nụ cười: “Cậu cũng quá ác rồi đó Bạch Liễu, tôi vừa rồi nghe công nhân nhà máy kia nói, thiên phú của cậu có khả năng kiểm tra đo lường xong là tôi cũng ch3t luôn!”

“Có lẽ cậu sẽ ch3t ở đây.” Bạch Liễu liếc nhìn Lục Dịch Trạm, “Nhưng kỳ thực cậu sẽ không ch3t, cậu có muốn thỏa thuận giao dịch với tớ không? Tớ có thể ngăn chặn vụ nổ xảy ra để cứu cậu và những người khác.”

Lục Dịch Trạm ngây người nhìn Bạch Liễu một lúc lâu, mặc dù anh có vẻ không hiểu Bạch Liễu đang nói về cái gì, cũng

không biết Bạch Liễu làm thế nào để ngăn chặn những gì đã xảy ra ——

—— nhưng anh biết nếu Bạch Liễu đồng ý giao dịch thì ít nhất 50% là hắn sẽ làm được.

“Muốn!” Lục Dịch Trạm một ngụm trả lời, đôi mắt anh tỏa sáng, “Nội dung giao dịch là gì?”

Bạch Liễu: “Mời tớ ăn lẩu hai mươi năm.”

“Trước đó thêm mười năm, tổng cộng cũng ba mươi năm rồi! Cũng quá nhiều đi!!” Lục Dịch Trạm kêu thảm thiết, “Bây giờ cậu nhìn tớ xem, tớ làm sao có thể sống lâu như thế chứ!!”

Bạch Liễu ngắm anh liếc mắt một cái: “Vậy cố gắng sống đến lúc đó để giao dịch với tớ.”

Lục Dịch Trạm ngẩn ngơ, anh nhìn nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Bạch Liễu, không nhịn cười lên.

Muốn quan tâm người khác lại còn thích lòng vòng —— đúng là nghiện mà còn ngại.

———————

Tô Dạng nắm lấy tay Đường Nhị Đả, anh hiếm khi có vẻ mặt hối hận như vậy: “Đội trưởng, ngày nào tôi và các thành viên trong đội cũng rất hối hận vì chúng tôi đã không thực hiện

mệnh lệnh của anh một cách nghiêm túc, nếu chúng tôi giết hắn lúc đó, thì rất nhiều người ….”

Đôi mắt sáng màu giàn giụa nước mắt, giọng nói khàn khàn đứt quãng: “Rất nhiều người.. sẽ không ch3t vì bị Bạch Liễu báo thù.. vì thứ nước hoa độc ác bị rò rỉ đó!!!”

“Đội trưởng, giá như tôi có thể ngăn chặn chuyện này xảy ra ngay từ đầu, tất cả đều là lỗi của tôi……”

Tô Dạng dường như bị một trách nhiệm và cảm xúc vô cùng nặng nề nào đó đè nặng, anh từ từ gục xuống trước mặt Đường Nhị Đả.

Anh như già đi hàng chục tuổi trong nháy mắt vì hối hận và tự trách, các đốt xương sống sau lưng phồng lên như hạt cườm trên tấm lưng quá gầy, gầy đến mức không thể đứng thẳng được.

Đường Nhị Đả nắm chặt tay —— tất cả chuyện này đã quá muộn đối với Tô Dạng trước mặt gã.

Nhưng đối với gã, thì vẫn còn kịp.

Chỉ cần gã qua cửa kịp thời, tìm ra thuốc giải và giết Bạch Liễu —— tất cả những gì gã thấy, sự thống khổ muốn ch3t đi của Tô Dạng, tất cả những điều này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Đường Nhị Đả tính toán trong đầu thời gian tương ứng với sự kết thúc của trò chơi trong thực tế và thời gian Bạch Liễu gây ra vụ nổ, ánh mắt gã bất giác chớp một cái —— Điều này tương đương với việc sau khi thông quan, Bạch Liễu đã lập tức đến nhà máy gây ra vụ nổ.

Gã phải gi3t ch3t Bạch Liễu trong trò chơi!

Sau khi gã nắm được thuốc giải và trở thành giám đốc nhà máy, không thể để Bạch Liễu sống sót!

- ——oOo—

Chương 203

Kiểm tra thử mùi rất đơn giản.

“Chỉ cần bôi dung dịch nước hoa lên lòng bàn tay của cậu rồi xoa đều.” Lục Dịch Trạm nói với Bạch Liễu.

“Sau đó áp lòng bàn tay của anh vào phần da lành lặn trên người tôi.” Tô Dạng nói với Đường Nhị Đả.

“Tiếp theo, chỉ cần quan sát tốc độ nứt ra của phần da này và phản ứng đau đớn của tôi là được. Tốc độ nứt ra càng nhanh, tôi càng đau, nghĩa là thiên phú của anh càng mạnh, càng thích hợp pha chế nước hoa hoa hồng.”

Tô Dạng dùng những ngón tay yếu ớt run rẩy cởi từng chiếc cúc áo đồng phục, cởi bỏ bộ đồng phục rồi quay lưng về phía Đường Nhị Đả.

Bộ đồng phục chất đống lỏng lẻo trên eo, trên t4m lưng trắng n0n, những đường da thịt nở ra như những hình xăm dang dở, uốn lượn từ cổ bị mái tóc dài buông hờ đến phần eo hơi trũng xuống.

Trên toàn bộ lưng, chỉ có phần da bên trái của xương bả vai là còn nguyên vẹn.

——Đó chính xác là vị trí hình chiếu phía sau của trái tim, Đường Nhị Đả biết rằng mình có thể từ bên cạnh bắn thẳng vào trái tim được bao bọc bởi thùy phổi.

Lục Dịch Trạm ngồi xếp bằng trên giường quay lưng về phía Bạch Lưu, anh vén tóc lên để lộ phần gáy hoàn toàn không có vết nứt hay dấu hiệu khô héo, sau đó cúi đầu xuống, để lộ làn da ở phía sau cổ.

Đây là phần da còn lành lặn trên cơ thể của họ.

Tô Dạng cùng Lục Dịch Trạm đều hít sâu một hơi, bọn họ nhắm hai mắt lại: "Bắt đầu đi."

Bạch Liễu nhỏ dung dịch nước hoa vào lòng bàn tay, Đường Nhị Đả thất thần xoa đều nó, sau đó họ đưa tay ra và đặt nhẹ lòng bàn tay lên da của Lục Dịch Trạm / Tô Dạng.

Gần như trong nháy lắt lúc bọn họ ra tay, Lục Dịch Trạm và Tô Dạng đều ngã xuống đất phát ra tiếng kêu thảm thiết khiến người ta sau khi nghe xong đều phải rùng mình.

Cùng lúc đó, hai công nhân nhà máy đứng bên ngoài nhà giam nhận ra buổi thử mùi đã bắt đầu khi họ nghe thấy tiếng hét, họ lấy trong túi ra một chiếc đồng hồ hẹn giờ và bắt đầu ghi lại việc thử mùi——Tức là ghi lại khoảng thời gian mà giấy thử mùi la hét bên trong.

Lục Dịch Trạm co quắp giãy giụa trên giường, phần gáy bị Bạch liễu sờ vào giống như bị dao khắc, có vết máu hằn sâu trong xương, hoa hồng trong mắt hiện lên, và khuôn mặt của

anh biến dạng đến mức dường như tất cả các cơ bắp đều căng ra, tiếng r3n rỉ không ngừng thoát ra từ mũi.

Tô Dạng áp trán xuống đất hít sâu một hơi, hoa hồng trong mắt nở ra chói mắt, gần như phát ra tia sáng trong nhà giam tối đen.

Tất cả những hoa văn trên lưng anh đang trào ra và tụ lại với nhau, máu chảy ra từ từng vết sẹo, nhanh chóng thấm ướt bộ đồng phục đang vắt hờ trên thắt lưng anh.

Tô Dạng cố gắng hết sức để kìm chế không phát ra tiếng động để gây ra gánh nặng tâm lý cho Đường Nhị Đả, mồ hôi lạnh và nước mắt hòa vào nhau nhỏ xuống đất dọc theo chóp mũi.

Quá đau, thật sự là quá đau!!!

Dùng hết sức lực để kháng cự sự ăn mòn của nó, thật sự quá đau!!

Đường Nhị Đả hoảng hốt quỳ bên cạnh Tô Dạng, nỗi đau sâu sắc của Tô Dạng khiến gã sắp phát điên.

Trong một khoảnh khắc, gã không biết liệu Tô Dạng đang bị tra tấn hay gã đang bị tra tấn nữa.

Trong vài giây, khi Tô Dạng nhìn gã với hai mắt đẫm lệ, đầu óc Đường Nhị Đả trở nên trống rỗng, không tự chủ được rút súng kỹ năng ra, muốn bắn vài phát vào tay chân mình.

Như thể nếu gã và Tô Dạng cùng chịu một nỗi đau nào đó, có thể khiến Tô Dạng cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng Tô Dạng nắm chặt cổ tay của gã, từng chữ từng chữ nói: "Đội trưởng, anh còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, không cần phải chịu chung số phận với tôi ở đây, đừng vì áy náy mà tự làm tổn thương chính mình."

"Rất vô nghĩa, đội trưởng." Anh nhẹ giọng nói.

Lực cản của Tô Dạng quá nhẹ, Đường Nhị Đả có thể dễ dàng thoát ra, nhưng gã vẫn run rẩy đặt súng xuống —— gã thấy trên cánh tay mảnh khảnh của Tô Dạng có vô số vết sẹo.

Không giống như những vết sẹo do nước hoa hồng gây ra, những vết sẹo này đều là do con người tạo ra —— đây là vết sẹo của vết thương do chính Tô Dạng gây ra.

Vết thương trên mặt Tô Dạng cũng rỉ máu, anh ngẩng đầu lên, trên mặt nở nụ cười rất khó coi, ánh đỏ hồng trong mắt vụt tắt lại trở nên nhẹ nhàng rõ ràng:

"Có một người cũng đã phải chịu đựng điều tương tự như tôi và ngăn tôi đừng làm tổn thương bản thân mình, cậu ta nói rằng hận thù một ai đó giúp tôi tồn tại, thì cứ hận thù đi.

"Cho dù người tôi hận thù là bạn thân của cậu ta."

Hơi thở của Tô Dạng dần dần chậm lại, mi mắt rũ xuống, giọng điệu cũng trở nên yếu ớt hơn nhiều:

“Ngay cả khi tận mắt chứng kiến, cậu ấy cũng tin rằng Bạch Liễu không làm nổ nhà máy. Tôi không thể thuyết phục cậu ấy, cậu ấy cũng không thể thuyết phục tôi.”

“Chúng ta không có bất kỳ bằng chứng xác thực nào để chứng mình Bạch Liễu có kích nổ nhà máy hay không, đội trưởng, chúng ta đã xử lý những vụ án kỳ lạ này trong nhiều năm, chúng ta biết rằng đôi khi chúng ta đã tận mắt chứng kiến …” Nó không có nghĩa là đúng hoàn toàn.

Vì vậy, theo định lý không bao giờ nghi ngờ tội lỗi, người đó thực sự đúng, nhưng tôi cũng …

Mọi người luôn truyền sự tức giận bất lực của mình cho người khác, rồi dần dần trở thành một dị đoan không có nhân tính.

Tôi đã sống như một kẻ dị đoan vặn vẹo và kinh tởm cho đến tận bây giờ, đến khi gặp anh, đội trưởng, tôi không biết mình có còn là người không.

Tô Dạng mở miệng muốn nói tiếp, nhưng vết sẹo trên lưng lúc này đang điên cuồng vặn vẹo khiến mắt anh lập tức đỏ lên.

Những bông hoa hồng vốn đã biến mất lại bắt đầu đỏ rực trong mắt Tô Dạng, anh đau đớn kêu lên, vẻ mặt dịu dàng trở nên khá hung dữ.

Tô Dạng nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Đường Nhị Đả và siết chặt, anh nghiêng người về phía trước và nhìn thẳng vào Đường Nhị Đả, những bông hoa hồng trong mắt anh đang nở rộ, hận thù và dục v0ng hiện rõ trên khuôn mặt nát tươm của anh:

“Giết Bạch Liễu! Đội trưởng, tôi đã tận mắt chứng kiến hắn cho nổ nhà máy. Tình hình hiện tại không cho phép chúng ta chần chừ thêm nữa! Nếu không giết hắn, tất cả chuyện này sẽ không thể cứu vãn!”

Da thịt trên mặt Tô Dạng rụng rời rơi xuống từng mảnh, cánh hoa hồng trong mắt anh uốn éo căng ra, nở rộ hoàn toàn.

“Giết tôi đi, đội trưởng, tôi thật sự muốn biến thành dị đoan.”

Đường Nhị Đả móc súng ra, Tô Dạng mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Viên đạn màu bạc vẽ ra những vết vết máu trên mặt đất, tiếng nổ vang trời xen lẫn tiếng hét thấu tim không phân biệt rõ là của ai.

Ở bên còn lại.

Những hoa văn trên gáy Lục Dịch Trạm lan ra phía trước bò lên mặt anh, anh nằm trên mặt đất hít một hơi thật sâu, đóa hoa hồng trong mắt lóe lên dường như cố định trong mắt anh, nhưng sẽ luôn bị loại bỏ một cách mạnh mẽ trước sự kiên cường của Lục Dịch Trạm, sau đó lại bị cuốn vào làn sóng đau đớn tiếp theo.

Bạch Liễu đứng bên cạnh yên lặng nhìn xuống, giống như người đang quằn quại giãy giụa trên mặt đất đau đớn không liên quan gì đến hắn.

“Nếu sớm biết… cậu có thiên phú chế tạo nước hoa như thế.” Lục Dịch Trạm thở ra để kiềm chế cơn đau, mồ hôi lạnh đã ướt đẫm quần áo, nhưng tên này vẫn có thể lơ đễnh mà chế nhạo Bạch Liễu, “Công việc này lại kiếm nhiều tiền như vậy, trước đó cậu nên làm nhà pha chế nước hoa mới đúng.”

Lục Dịch Trạm đang ám chỉ đến nghề pha chế nước hoa trong thế giới thực.

Bạch Liễu lười biếng nói “ừm” rồi hỏi: “Nói chung, cậu chịu đựng được bao lâu, kết quả của khảo nghiệm thử mùi cho thấy tôi có thiên phú chế tạo nước hoa cao cấp à?”

“Khó nói lắm, đợi xem công nhân nhà máy quyết định như thế nào.” Lục Dịch Trạm sắc mặt tái nhợt nói, lời nói có chút mơ hồ.

Bạch Liễu ngồi xổm xuống bên cạnh Lục Dịch Trạmhắn tùy ý đặt hai tay lên đầu gối, nhìn thẳng vào Lục Dịch Trạm bằng ánh mắt khó tránh khỏi: “Vậy thì tớ hỏi cách khác, cậu nghĩ với thiên phú của tôi thì kiểm tra kiểu này sẽ tra tấn cậu bao lâu nữa mới dừng lại?”

Thời gian kiểm tra giấy thử mùi của nhà pha chế nước hoa lâu hay mau là do thiên phú của đối phương quyết định, nói chung là khoảng mười phút, thời gian chịu đựng của Lục Dịch Trạm hiển nhiên đã vượt quá mười phút, hoa văn không những

không dừng lại mà còn bắt đầu lan sang các phần da còn nguyên vẹn khác trên cơ thể Lục Dịch Trạm.

Nếu công nhân nhà máy nhìn thấy kết quả kiểm tra thì ông ta cũng khẳng định rằng thiên phú của hắn đủ để thổi bay giấy thử mùi này.

Mà loại thiên phú vượt quá phạm vi chịu đựng của giấy thử mùi thường thường chỉ có một kết quả, đó là giấy thử mùi trực tiếp bị biến thành quái vật, theo thuật ngữ nhà máy là phế bỏ.

Tuy nhiên, Lục Dịch Trạm lại là một anh chàng có ý chí mạnh mẽ đáng kinh ngạc, anh không muốn bị dục v0ng dị hóa nên cứ mãi kháng cự, tất nhiên cũng làm anh chật vật không kém.

Kết quả cũng rõ ràng, Lục Dịch Trạm lúc nào cũng phải chịu đựng cơn đau gấp đôi.

Thiên phú của Bạch Liễu khiến thí nghiệm này không thể ngừng lại một khi nó bắt đầu, có nghĩa là trừ khi Lục Dịch Trạm thừa nhận thất bại, còn không anh sẽ chịu đựng nỗi đau ngày càng nghiêm trọng cho đến khi biến thành một con quái vật.

Mà Bạch Liễu nhận ra Lục Dịch Trạm cứ mãi kháng cự, cònlảng tránh chủ đề của mình nên đã hỏi anh như thế.

Lục Dịch Trạm dù đau đến mức tay chân run rẩy, nhưng chỉ đùa giỡn trả lời Bạch Liễu: “Ít nhất cũng phải 30 năm, nếu không sao lại mời cậu ăn lẩu lâu như vậy chứ.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống, nhìn thấy Lục Dịch Trạm trắng bệch đến mức không còn chút máu, vết nứt trên mặt chia thành từng mảnh rướm máu, nhưng mắt của người đàn ông này vẫn sạch sẽ, không có hoa hồng nào.

Lục Dịch Trạm là người kỳ lạ nhất mà Bạch Liễu từng gặp.

Nếu để hàng tỷ người trên thế giới lựa chọn, nếu họ cần phải chịu đựng nỗi đau thấu tim gan này mà sống, thì hầu hết họ sẽ hèn nhát chọn từ bỏ bản thân và trở thành quái vật, còn những người có chút kiêu ngạo sẽ đơn giản tìm đến cái ch3t.

Nhưng Lục Dịch Trạm thì không, anh chỉ muốn thẳng thắn, đau đớn sống với nụ cười.

Trong anh có sự ngoan cường và nhân hậu, nhưng lại càng cứng đầu không thể lay chuyển, Bạch Liễu thường cho rằng người thông minh không nên có những tính cách như thế này.

Tuy nhiên, Lục Dịch Trạm rất thông minh, nhưng sự thông minh của anh chàng này là tập trung vào chuyện làm việc thiện, anh là một người tốt theo đúng nghĩa.

Theo cách hiểu của Bạch Liễu đối với hầu hết những người tốt, bọn họ nhất định đều phải gặp sóng gió, hoặc trong thế giới quan những game như Nhà máy Hoa Hồng đặt ra, người tốt phải là người biến mất đầu tiên.

Mà Lục Dịch Trạm cũng kỳ lạ nhất trong đám người tốt, vì theo logic của anh, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức để bản thân được sống và để người khác sống để cứu nhiều người hơn —— anh sẽ là người tốt sống sót sau cùng.

"Thật ra, tớ muốn giết cậu, Lục Dịch Trạm." Bạch Liễu từ tận đáy lòng nói, "Người tốt như cậu ch3t ở thế giới này còn dễ hơn, sống quá đau đớn."

Lục Dịch Trạm đau đến mức nhắm một mắt, nghiến răng nghiến lợi, các cơ co giật, nhưng anh chợt bật cười khi nghe những lời của Bạch Liễu, anh nói với hắn:

"Đừng coi thường cảnh sát nhân dân như thế, chỉ là một lọ nước hoa thôi mà."

"Người tốt thì sẽ yếu ớt à? Bạch Liễu, để tớ nói cho cậu biết, một người tốt có thể làm bất cứ điều gì họ có thể để trở thành một người tốt!"

"Cậu cho rằng mình là người xấu thì hay lắm sao? Để tớ nói cho cậu biết, Bạch Liễu, cậu không thể đánh bại tớ đâu!"

- ——oOo—

Chương 204

Nhìn đôi mắt bướng bỉnh của ldt một hồi, Bạch Liễu đứng dậy, cất cây roi xương đã rút ra —— hắn vốn dĩ định cho Lục Dịch Trạm một cái ch3t thống khoái, nhưng xem ra đối phương không cần thì phải.

Vết roi trắng như tuyết rơi xuống đất, nhuốm máu rỉ ra từ cơ thể Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm lại nằm trên mặt đất, bởi vì đau đớn, hô hấp trở nên nặng nề, giọng nói có chút ngưng trọng: "Đi ra ngoài hỏi đi.. hỏi.. công nhân nhà máy kia.. hức hức.. thiên phú của cậu hẳn là đặc cấp rồi."

Bạch Liễu đi ra ngoài hỏi công nhân nhà máy, công nhân nhà máy nhìn xuống thời gian, sau đó hỏi đặc điểm giấy thử mùi của Bạch Liễu, khẳng định tài năng chế tạo nước hoa của Bạch Liễu là trên mức đặc biệt.

Đồng thời, công nhân nhà máy ngạc nhiên hỏi, giấy thử mùi bên trong vẫn chưa phế hỏng à?

Bạch Liễu trầm mặc một hồi rồi, nói không có.

Công nhân nhà máy đi vào kiểm tra xem Bạch Liễu mô tả có đúng không, Lục Dịch Trạm giống như lần đầu tiên Bạch Liễu nhìn thấy anh trong ngục tối này, anh ngồi xuống bên cạnh

giường và c0i quần áo của mình cho công nhân nhà máy kiểm tra.

Sau khi kiểm tra, Lục Dịch Trạm đi khập khiễng, đặt quần áo đẫm máu và mồ hôi của mình vào bồn rửa, có vẻ như anh sẽ đi giặt sau đó.

Nếu không phải vì nhìn thấy hoa văn trên mu bàn tay Lục Dịch Trạm vẫn còn đang lan ra, Bạch Liễu thậm chí sẽ cho rằng người này không sao cả.

Công nhân nhà máy hết lần này đến lần khác kinh ngạc nói rằng, không ngờ sau khi kiểm tra đo lường ra thiên phú đặc cấp mà giấy thử mùi vẫn có thể giữ được.

Sau khi kiểm tra xong mọi việc, công nhân nhà máy chuẩn bị dẫn Bạch Liễu lên, trước khi rời đi, Lục Dịch Trạm gọi Bạch Liễu, Bạch Liễu quay lại thì thấy Lục Dịch Trạm đang ngồi bên giường với nụ cười nhẹ nhõm, hoa văn trên mặt anh không ngừng lan ra rồi lành lại, thoạt nhìn kinh hãi và đẫm máu, chỉ có nụ cười mang hơi ấm của một người bình thường

Lục Dịch Trạm khó khăn đứng lên, đẩy đẩy lưng Bạch Liễ, tiễn hắn ra khỏi phòng giam, anh nói rất nhẹ:

“Giao dịch lẩu ba mươi năm, cậu hứa rồi đó, hãy thay đổi thế giới này cho tớ xem.”

Bạch Liễu mang theo cây roi xương dính máu Lục Dịch Trạm, không nhìn lại, chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi bước ra khỏi phòng giam.

Một bên khác.

Đường Nhị Đả cúi đầu, gã nắm chặt cây súng có dính máu Tô Dạng thất thểu ra khỏi phòng giam.

Khi công nhân nhà máy nhìn thấy Đường Nhị Đả cầm súng trong tay đi ra, ông ta cũng không nói nhiều, chỉ nhìn lướt qua giấy thử mùi dính máu trong phòng giam, thờ ơ gật đầu với Đường Nhị Đả: “Giấy thử mùi báo hỏng rồi, đúng không? Chúng tôi sẽ giải quyết sau, cậu đủ tư cách rồi.”

Đường Nhị Đả làm như không nghe thấy, gã cầm súng đi ngang qua người công nhân nhà máy và bước ra ngoài với ánh mắt vô hồn.

Máu của Tô Dạng chảy ra từ đầu ngón tay, trên quần áo, trên giày, thậm chí trên mặt đều có vết máu vừa mới bắn xuyên tim Tô Dạng.

Mỗi dấu chân Đường Nhị Đả tạo ra, mỗi hơi thở, mỗi bước đi về phía trước, đều dính máu của Tô Dạng khô héo.

Từ trên tay Đường Nhị Đả, máu chảy xuống chân gã tạo thành một đường, dẫn đến cái phòng giam phía sau đang dần dần đóng lại, giam kín Tô Dạng, dường như gã chưa bao giờ ra khỏi cái lồng mà Tô Dạng đã vẽ ra với cái ch3t của mình.

Gã muốn ch3t trong cái phòng giam đó cùng với Tô Dạng, nhưng với tư cách là đội trưởng, gã không có cuộc sống tốt

đẹp như vậy.

Nếu Đường Nhị Đả là một tuyển thủ bình thường, có lẽ Tô Dạng sẽ thương hại gã và sẵn sàng để gã ch3t một cách gọn gàng.

Nhưng gã là đội trưởng —— trách nhiệm và ý nghĩa mà danh hiệu này trao cho gã đã khiến Đường Nhị Đả căm hận vào lúc này.

Đội trưởng Đường không thể chạy trốn, không thể dừng lại, thậm chí không thể ch3t, gã chỉ có thể chứng kiến kết thúc bi thảm của mọi người hết lần này đến lần khác trong một thế giới vô tận và không thể thay đổi, và gã phải xem mình như một cái máy bước tiếp mà không có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

Gã muốn ch3t biết bao nhiêu, người thợ săn đã hoàn toàn khô héo thậm chí còn có dấu vết của sự tự sát trên viên đạn.

Kỹ năng 【viên đạn tự sát】của Đường Nhị Đả chỉ được sử dụng khi người sử dụng, cũng chính là bản thân gã, giờ giờ phút phút, từng phút từng giây, mỗi một lần rút súng ra đều phải thật lòng muốn tự sát.

Cuối cùng, Đường Nhị Đả thậm chí không thể biết liệu gã muốn giết kẻ thù hay chính mình khi gã bóp cò.

Nhưng gã vẫn sống, như thể gã đã bị ngàn nhát dao chém, sống như một xác ch3t biết đi mang theo hy vọng của tất cả những người đã ch3t.

Bạch Liễu có thể ch3t, Tô Dạng có thể ch3t, đội của gã có thể ch3t, bất kỳ người thường, kẻ xấu, kẻ tốt, đều có thể ch3t trên thế giới này.

Chỉ có Đường Nhị Đả, người được chọn làm thợ săn, không bao giờ có thể ch3t.

Vì gã đã ước với thần rằng muốn tất cả mọi người được sống, nên thần đã tước đi quyền được ch3t của gã.

Giọng nói thình lình của công nhân nhà máy vang lên sau lưng Đường Nhị Đả đang xuất thần, ông ta phẫn nộ chỉ chỉ trỏ trỏ, "Giấy thử mùi báo hỏng lần này tởm thật, dùng làm phân bón luôn thôi."

Đường Nhị Đả nắm chặt khẩu súng trong tay, nhưng trong giây tiếp theo, giống như một ảo giác, giọng nói yếu ớt của Tô Dạng vang lên trước khi ch3t:

"Đội trưởng, đi về phía trước, đừng … nhìn lại."

【Hệ thống cảnh báo: Tinh thần của người chơi Đường Nhị Đả bị chấn động dữ dội và tụt xuống 11! Bảng điều khiển sắp phát nổ! 】

Đường Nhị Đả vô cảm quay đầu chĩa súng vào đầu công nhân nhà máy đang đá vào người Tô Dạng, như đang trả lời ai đó, gã thì thào tự nói: "Tô Dạng, tôi không thể không quay đầu nhìn lại."

Bởi vì gã đã sớm không còn đường lui, điều duy nhất gã có thể làm là quay đầu lại.

“Pằng–!”

———————————

Chỉ cách một bức tường Bạch Liễu cũng cầm theo roi, ánh mắt nhạt nhẽo đi về phía trước đi.

Phía sau hai người cách nhau một bức tường là thân thể tan nát của những người bạn thân, trước mặt là một con đường khép kín, đồng thời họ đang ở trong lòng đất tối tăm, mang theo vũ khí nhuốm máu của những người quan trọng nhất của họ, hội tụ về cuối số phận của mình.

Công nhân nhà máy lắp chìa vào ổ khóa và mở cửa trước mặt Bạch Liễu.

Đường Nhị Đả đá đi xác ch3t của công nhân nhà máy vừa nói muốn băm xác Tô Dạng làm phân bón.

Trên trán của xác ch3t có một lỗ thủng của vết đạn bắn. Có vẻ như một giây trước khi ông ta ch3t, công nhân nhà máy bị bắn ch3t bởi Đường Nhị Đả quay lại cũng bị sốc trước kết cục của mình.

Đường Nhị Đả kẹp khẩu súng dính máu bằng hai ngón tay lỏng lẻo ở tay phải, tự mình mở cửa ngục tối bằng chìa khóa trong tay trái.

Ánh bình minh ngoài cửa tan thành một chùm sáng chói, đồng thời rơi trên gương mặt của Bạch Liễu và Đường Nhị Đả.

Bạch Liễu nhẹ ngẩng đầu, tia sáng chói mắt trên mặt.

Đường Nhị Đả thô bạo nhếch lên khóe miệng, trên mặt đầy máu bắn tung toé, biểu hiện là một nụ cười quái dị tàn nhẫn.

Ánh sáng rơi xuống nửa trên khuôn mặt gã, hoa hồng trong mắt Đường Nhị Đả căng lên và nở rộ trước tia sáng đầu tiên chiếu vào đồng tử, phía sau là xác công nhân nhà máy đã ch3t thảm thương.

“Thật là một cuộc gặp gỡ hoàn hảo, không uổng phí tốn nhiều thời gian như vậy để thiết kế nó.” Người đàn ông mặc áo trùm đen trong trò chơi đánh bài giết người sói thích thú dịch chuyển thẻ thợ săn đến trước mặt mình.

Lá bài thợ săn này khác với lá bài thợ săn ở đầu trò chơi, người thợ săn có vẻ mặt dữ tợn trên lá bài bây giờ đang ôm một bông hồng héo và bi thương rơi lệ, bông hồng trong nguc gã cũng héo theo.

“Thẻ ma thuật thợ săn trở nên điên loạn và thẻ sói dường như đang thực hiện sứ mệnh giải cứu thế giới, thật là thú vị.”

Người đàn ông nói xong thì nhướng mắt nhìn vị tiên tri ngồi đối diện vẫn im lặng nãy giờ, chống cằm thản nhiên trên đôi tay đang khoanh lại, cười khó hiểu: "Nhà tiên tri, ngài có muốn dùng khả năng dự đoán kết quả không? Hoặc là ngài có dự đoán được tình huống này không?"

Nhà tiên tri không trả lời gã, chỉ im lặng.

Người này không thèm đếm xỉa đến nhà tiên tri, vẫn tiếp tục cười nói với chính mình: "Quả nhiên, bất kể là trong dòng thời gian nào, Bạch Lục cũng thú vị nhất."

Nhà tiên tri cuối cùng cũng lên tiếng: "Ở dòng thế giới này, cậu ấy tên là Bạch Liễu."

"Nếu ngài cố chấp như thế." Người đàn ông đối diện nhún vai, "Tôi nghĩ cậu ta thích được gọi là Bạch Lục hơn."

Người đàn ông cười nói: "Hay là, tôi nghĩ cậu ta sẽ sớm trở thành Bạch Lục. Sau cuộc đọ sức với thợ săn, nếu cậu ta gi3t ch3t người thợ săn thì Bạch Lục sẽ mất vị trí người thường, trong dòng thời gian của chúng ta sẽ có kết quả đánh cược của Bạch Liễu."

"Chỉ cần ngài thua một lần, trò chơi giết người sói của chúng ta sẽ kết thúc."

Nhà tiên tri nhìn chằm chằm quân bài Thợ săn khóc và quân bài Người sói trên bàn như một tác phẩm điêu khắc trên đá, không nói gì.

Cùng lúc đó, bên cạnh ruộng hoa.

Lưu Giai Nghi đọc lướt qua cuốn nhật ký mà Bạch Liễu đặt trong thư viện đạo cụ của cô bé, hiểu cơ bản về nội dung bổ sung của toàn bộ trò chơi.

Ngay khi cô bé muốn liên lạc với Bạch Liễu để xác định bước đi tiếp theo của hắn thì phía xa đột nhiên nổ ra một tiếng nổ lớn từ nhà máy, có thể nghe rõ âm thanh tiếng súng xen lẫn tiếng kính vỡ vụn, xa đến mức Lưu Giai Nghi bên cạnh cánh đồng hoa cũng nghe được.

Đương nhiên thính giác của cô bé hơn người thường rất nhiều, chẳng hạn như Tề Nhất Phảng ở bên cạnh không nghe rõ, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy một tiếng động lớn, đang lo lắng nhìn sang.

Cô bé nhanh chóng quay đầu nhìn lại, với sự trợ giúp của các đạo cụ trực quan, cô bé có thể thấy rõ ràng có thứ gì đó nhanh chóng đập qua cửa sổ ký túc xá đang mở trên tầng một của Nhà máy Hoa hồng, cũng như tiếng r3n rỉ nghẹt thở mơ hồ của Bạch Liễu.

“Ch3t tiệt!” Vẻ mặt của Lưu Giai Nghi thay đổi, “Bạch Liễu và tay súng đó đánh nhau!

Cô bé sẽ không bao giờ nghe nhầm tiếng súng. Đây là vũ khí kỹ năng kỳ lạ mà cô bé đã bị bắn —— phát súng của khẩu súng lục ổ quay bạc!

Khẩu súng này có tiếng nổ khi thay đạn trước khi bắn!

Cô bé theo bản năng muốn đi xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng ngay sau đó Lưu Giai Nghi đã bình tĩnh lại —— mặc dù Bạch Liễu là một người chơi thích đánh cuộc vốn nhỏ lời to, nhưng không phải là một nhà chiến thuật bốc đồng, hắn đã đấu tay đôi với Đường Nhị Đả có giá trị giao diện cao hơn hắn thì nhất định đã có sự cân nhắc.

Bây giờ không phải lúc để cứu Bạch Liễu, hắn có bảng kỹ năng phù thủy của mình, hắn có thể hồi phục sức khỏe và không dễ ch3t.

Với tư cách là người chơi phụ trợ của Bạch Liễu, bây giờ cô bé phải tìm ra Bạch Liễu đang làm gì để giữ Đường Nhị Đả lại!

Lưu Giai Nghi một lần nữa mở cuốn nhật ký mà Bạch Liễu đã giữ trong hòm đạo cụ, cuối cùng tìm thấy một câu rất nguệch ngoạc ở trang cuối, rõ ràng là được viết vội vàng——

—— 【 Trước khi cái ch3t thực sự đến, thời gian trên người là duy nhất và không thể thay đổi. 】

“Thời gian, thời gian …” Lưu Giai Nghi lẩm bẩm, “Trước khi cái ch3t thực sự đến, cái ch3t thực sự ——”

Xuyên suốt trò chơi, thứ gì đó đại diện cho thời gian và cái ch3t theo đúng nghĩa xuất hiện ——

Đôi mắt của Lưu Gia Linh đột nhiên mở to: “Ngày xảy ra vụ nổ trên báo và thời gian cụ thể xảy ra các sự kiện tử vong!!”

- ——oOo—

Chương 205

Tề Nhất Phảng nghe Lưu Giai Nghi đột nhiên nói ra câu đó thì sửng sốt, vẻ mặt ngốc nghếch: “Cái gì, thời gian gì chứ?!”

Lưu Giai Nghi nắm lấy cổ tay Tề Nhất Phảng chạy như bay: “Với trí thông minh của anh thì tạm thời không hiểu được đâu, muốn qua cửa thì cứ giúp em!”

Tề Nhất Phảng bị bắt chạy theo: “???”

Mặc dù anh nghe không hiểu thật, nhưng Phù Thủy Nhỏ à, em cũng đừng nói thẳng ra làm tổn thương anh vậy chứ!

Đôi mắt Lưu Giai Nghi kiên định, có chút hơi ảo não —— một bí ẩn đơn giản như vậy mà sau khi được Bạch Liễu nhắc nhở cô bé mới nghĩ đến!

Khi nhìn thấy từ khóa “tách rời” trong dòng 【true end】của trò chơi, cô bé nên nhận ra rằng đó là một trò chơi thu thập giống như 《 Trạm cuối bốc lửa 》, trò chơi 《 Nhà máy Hoa Hồng 》ngoài nhánh chính thăng cấp đơn giản ra còn một nhánh phụ tiết lộ thông tin được ẩn dấu bên dưới, mà manh mối của nhánh phụ này chính là dẫn tới manh mối thu thập các phần thân thể của bức tượng Tawil.

Gợi ý mà cô bé nhận được —— 【 Trước khi cái ch3t thực sự đến, thời gian trên bạn là duy nhất và không thể thay đổi 】.

Trong trò chơi này chỉ có một thứ duy nhất khiến cô bé nhớ đến cái ch3t thực sự và thời gian không thể thay đổi —— đó là tờ báo được dán trên tường mà cô bé và Bạch Liễu đã nhìn thấy khi lần đầu tiên họ bước vào nhà máy, một tủ trưng bày báo về những sự kiện lớn trong Nhà máy Hoa hồng trong những năm qua!

Nhà máy Hoa Hồng mỗi lần mở rộng đều kéo theo cái ch3t của vô số người, đây có thể nói là một con đường phát triển đẫm máu thực sự, đối với con người trong thế giới game này, đây là cái ch3t thực sự, và đây là thời điểm không thể thay đổi.

Mà đối với những người ngoài cuộc như cô bé và Bạch Liễu, thời gian này là hư ảo, có thể đảo ngược và thay đổi, nhưng nếu họ ch3t trong trò chơi này, thời gian của họ sẽ bị đóng băng và trở thành một trong những cái ch3t của nhà máy hoa hồng, được ghi lại trên báo, đăng trên bức tường đó —— đây là điểm mấu chốt!

Lưu Giai Nghi thở hồng hộc cuối cùng cũng tìm thấy chiếc tủ trưng bày mà cô bé đã nhìn thấy từ cửa trước của nhà máy hoa hồng.

Những tờ báo được dán ngay ngắn trong tủ trưng bày, Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm vào bức tường báo, nheo mắt rồi bắt đầu đếm nhẹ nhàng từ trên xuống dưới, đồng thời dùng bút dạ đánh dấu thời gian xảy ra những sự kiện ch3t chóc.

Sau khi Lưu Giai Nghi đánh dấu xong, Tề Nhất Phảng không khỏi có chút tê dại khi nhìn những con số dày đặc tượng trưng cho cái ch3t.

Chưa sàng lọc thì chưa nhận ra gì, nhưng khi được Lưu Giai Nghi sàng lọc và sắp xếp, Tề Nhất Phảng cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn ——các con số biểu thị thời gian được phân bố đặc biệt gọn gàng trên hàng ngang và cột, hình dạng gần giống một hình vuông.

“Đúng như dự đoán, số hàng và cột xuất hiện thời gian tử vong là 400 * 400.” Lưu Giai Nghi lùi lại một bước, cô bé nhìn vào bức tường mà mình đã vẽ, nghiêm nghị thở ra, “Trùng với số mẫu ruộng hoa nhà máy là 16.000.”

Giải mã đã xong mọi thứ đều sáng tỏ, cơ thể bức tượng bị phân rã của Tawil được chôn dưới cánh đồng hoa, và mọi con số trên tường báo đều tương ứng với một khối ruộng ——vấn đề hiện giờ là, xác tượng của Tawil sẽ được chôn ở đâu, hoặc dưới con số nào?

Có mười số từ 0 đến 9, kẻ điên đã chôn Tawil sẽ chọn con số nào, hay người chôn cất anh ta sẽ chọn con số bao nhiêu?

Có phải là ngày sinh nhật của gã? Ngày gã nhận được di sản thừa kế của cha mẹ nuôi, ngày nhận được tài sản của vợ gã, hay ngày gã mua được tượng thần?

Những con số nào có ý nghĩa đặc biệt đối với gã?

Không! Quá nhiều con số! Trong quyển nhật ký không có chỗ nào thể hiện gã này thích một con số đặc biệt nào đó! Không thể đoán được!

Lưu Giai Nghi cau mày, cô bé nghiến răng kiểm tra lại toàn bộ bức tường đánh số một lần nữa.

Bên ngoài cửa sổ vang lên âm thanh đánh nhau chói tai, tủ trưng bày ở tầng một nơi Lưu Giai Nghi đang đứng rất gần nơi Bạch Liễu và Đường Nhị Đả đang đánh nhau, hai người đánh nhau rất kịch liệt làm không gian nơi Lưu Giai Nghi đứng cũng lung lay sắp sụp đổ, đèn và vách tường rung chuyển dữ dội, bụi rơi mù mịt.

Đá vụn chảy ào ào từ trên tường xuống, có vẻ như nó sẽ sụp đổ hoàn toàn trong một giây tiếp theo.

Rõ ràng là không dễ nghĩ trong một môi trường như vậy, đặc biệt là khi bạn biết rằng đồng đội của bạn là Bạch Liễu đang chiến đấu với một người có giá trị giao diện cao hơn hắn ta hàng chục lần.

Ngay cả Tề Nhất Phảng, một người ngoài cuộc không biết là ai với ai đang chiến đấu, cũng không thể không cảnh giác và đề phòng, cậu ta lấy cánh quạt thời tiết của mình ra nhìn xung quanh: “Chuyện gì vậy?”

Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu, cô bé bỏ tất cả những suy nghĩ phức tạp của mình qua một bên và nhắm mắt lại trên nền đất đang rung chuyển dữ dội.

Không, suy đoán của mình sai rồi.

Cô bé không nên nghĩ theo cách nhìn của một tên trùm thần kinh trong trò chơi. Đây là một ý tưởng giải mã thông thường,

nhưng nó không áp dụng trong 《 Nhà máy Hoa Hồng 》 .

Bởi vì trò chơi này không phải là một trò chơi đơn giản,

《 Nhà máy Hoa Hồng 》 là một trò chơi được ai đó hoặc thứ gì đó đặc biệt chuẩn bị cho Bạch Liễu, Bạch Liễu đã nói với cô bé tất cả các thiết kế trong trò chơi này, bao gồm cả gã giám đốc nhà máy đời đầu bệnh tâm thần là k1ch thích Bạch Liễu để đạt được một mục đích nhất định của nhà thiết kế game.

Nếu suy nghĩ từ góc độ này, những người đứng sau nó sẽ chọn con số nào để chôn cất thi thể của một người có ý nghĩa đặc biệt với Bạch Liễu?

Đá vụn rơi khỏi mặt tường bên cạnh Lưu Giai Nghi, Tề Nhất Phảng lo lắng gọi cô bé, “Phù Thủy Nhỏ! Căn phòng này sắp chịu không nổi!”

Lưu Giai Nghi mở mắt: “Là sáu!”

Tên cũ của Bạch Liễu là Bạch Lục!

“Tề Nhất Phảng, giúp em ghi lại tọa độ của con số sáu bên trái!” Lưu Giai Nghi hét vào mặt Tề Nhất Phảng trong hỗn loạn, “Em sẽ ghi bên phải!

Tề Nhất Phảng vừa ho vừa che miệng làm động tác OK, cậu ta dùng chong chóng đo chiều gió để che đỉnh đầu ngăn cát đá, lại gần tủ trưng bày nhanh chóng ghi chép.

Lưu Giai Nghi nhoài người nằm trên tủ trưng bày bên phải, hai mắt nhanh chóng đảo qua, trong miệng thì thào nói thầmnhanh chóng ghi nhớ tới.

Lúc ghi chép gần xong, đột nhiên có một tiếng động lớn kinh thiên động địa ở hành lang liền kề, một hình người xoắn lại xuyên qua bức tường của hành lang và đập vào mặt đất của quảng trường ngoài trường, tạo ra một cái hố khổng lồ.

Cùng với âm thanh giòn tan của chân tay bị gãy xương là tiếng kêu đau thấu tim.

Ngay sau khi bị đập xuống hố, thất khiếu của người đàn ông chảy ra máu, khoang nguc của anh ta bị lõm xuống, anh ta từ từ nghiêng đầu, đồng tử giãn rộng ra ch3t đi.

Lưu Giai Nghi đồng tử co lại quay đầu, cô bé nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Anh ta mặc đồng phục của Cục Dị đoan, đôi mắt màu sáng vô hồn, khuôn mặt không còn chút máu, tứ chi co quắp và gãy trong một tư thế kỳ lạ, huy hiệu trên nguc đẫm máu, nhưng Lưu Giai Nghi vẫn nhận ra. anh ta ——

——Người này là Tô Dạng.

_____

Mười lăm phút trước, trong một hành lang khác được ngăn cách bởi quảng trường ngoài trời, Bạch Liễu dựa vào tường, yếu ớt giơ tay đầu hàng với Đường Nhị Đả đang chĩa súng đối mặt với hắn.

"Tôi nhận thua, nghỉ giữa hiệp được không vậy? Đội trưởng Đường, nghỉ giải lao một chút rồi hãy đánh tôi nhé?" Bạch Liễu thản nhiên dựa vào tường, hắn cười như không cười, duỗi tay gạt súng Đường Nhị Đả sang chỗ khác, "Tạm thời cũng đừng dùng súng, anh thu hồi luôn đi nha?"

Bạch Liễu bị thương rất nặng, nội tạng bị đánh đến chảy máu ra khóe miệng, trên mặt cũng có vết xước rách da, nhưng không có vết thương do súng bắn, tất cả đều là chấn thương do va chạm cơ thể —— Đường Nhị Đả không muốn dùng súng đối phó với hắn dễ dàng như thế.

Có lẽ cựu đội trưởng của chi đội 3 chưa bao giờ nghĩ rằng gã thực sự chọn cách mà gã từng căm thù để áp dụng với kẻ địch của mình.

Nhưng dù có tra tấn Bạch Liễu như thế nào, gã cũng không thể nhìn thấy vẻ đau đớn của chính mình trên khuôn mặt của Bạch Liễu.

Bạch Liễu trước sau vẫn bình tĩnh, thậm chí còn mỉm cười nhìn gã, rõ ràng người bị tra tấn là đối phương, nhưng Đường Nhị Đả mỗi lần đấm vào mặt và bụng Bạch Liễu, gã nghe thấy bên kia rên đau thì dường như gã còn đau hơn Bạch Liễu gấp ngàn lần.

Đường Nhị Đả cảm thấy đau đớn vì hành hạ người khác, tức giận vì những người vô tội bị tra tấn không thể giải thích được —— đây là ý định ban đầu của gã khi chọn trở thành thành viên của Cục Dị đoan, và cho dù gã có bị điên thì cũng không có cách nào thay đổi được.

Mà bây giờ, sự tức giận và đau đớn đan xen chồng chéo vào nhau trên khuôn mặt gã, trong đôi mắt màu xanh tối của Đường Nhị Đả đang nhìn thẳng vào Bạch Liễu có một con quái vật tên Bạch Lục.

Cho dù muốn làm người xấu thì cũng phải có thiên phú, nhưng tiếc thay, Đường Nhị Đả lại không có được thiên phú này.

Bạch Liễu tựa đầu vào tường, rũ mắt thở phì phò, nhìn vẻ mặt hung dữ của Đường Nhị Đả, ánh mắt thương hại: "Đường đội trưởng, buông tha chính mình đi, anh không thích hợp làm mấy chuyện này đâu."

Mọi biểu cảm trên gương mặt Đường Nhị Đả đều biến mất trong tích tắc.

Gã thờ ơ ngẩng đầu, dùng tay trái bóp chặt cổ tay Bạch Liễu, nhấc người hắn vung lên rồi vật xuống, sau đó lật người, nhấc xương chân lên đạp xuống, Đường Nhị Đả quỳ gối trên xương bắp chân bị gãy của Bạch Liễu, dùng tay trái khóa cằm Bạch Liễu, nâng lên: "Đau lắm phải không?"

Bạch Liễu mặt đầy mồ hôi lạnh vì đau, nhưng vẻ mặt rất bình tĩnh: "Ừm, đau lắm, không nghĩ là anh có thể làm vậy đấy."

Vẻ mặt của Đường Nhị Đả lại không khỏi ủ rũ: “Đây là phương thức tra tấn mà cậu đã từng dùng với Tô Dạng!!”

“Khi cậu ấy được khiêng trở về, gần như mọi khối xương trên cơ thể đều bị gãy! Cậu còn để lại một cuộn băng ghi âm trong bụng cậu ấy ——”

Hoa hồng trong mắt gã càng ngày càng đậm, nhưng giọng điệu lại tràn đầy hận ý chua xót cùng nước mắt: “Cậu nói, những chuyện tôi làm với cậu chỉ như ruồi bu —— cậu nói cậu sẽ đích thân dạy tôi, cái này mới gọi là tra tấn!!”

- ——oOo—

Chương 206

Đường Nhị Đả giơ nắm đấm đập mạnh xuống mặt Bạch Liễu, Bạch Liễu ho ra máu quay mặt đi, nắm đấm phớt qua mặt hắn đập xuống mặt đất tạo ra một vết nứt.

Bạch Liễu muốn áp dụng một số chiến thuật và mánh khóe với vị đội trưởng nà nhưng lại bị giao diện khủng b0 của đối phương áp chế quá dữ dội, trong lúc vật lộn với Đường Nhị Đả, hắn hoàn toàn không thể cử động, thậm chí không có không gian để mở bảng điều khiển hệ thống — động tác của Đường Nhị Đả quá nhanh.

Mặc dù đầu óc của người này không còn bình thường nữa nhưng phản xạ thể chất của gã thực sự rất đỉnh. Bạch Liễu hầu như chỉ cần có ý đồ phản kháng, mới vừa nhúc nhích thôi, chưa kịp di chuyển là cú đánh của Đường Nhị Đả Một sẽ nhanh chóng quất xuống khiến hắn như rụng rời xương cốt.

Bạch Liễu đã cảm nhận sâu sắc câu 【 một anh khỏe chấp mười anh khôn 】 từ Đường Nhị Đả.

Kinh nghiệm, kỹ xảo, năng lực, kỹ năng, tốc độ, giới hạn của các tiêu chí khác nhau được sử dụng để đánh giá một người chơi được hiển thị nhuần nhuyễn trên người Đường Nhị Đả vào lúc này.

Dù chỉ là cảm giác, Bạch Liễu lờ mờ cảm thấy giá trị bảng điều khiển của Đường Nhị Đả lúc này đã có thể đã vượt quá

50.000

Đây không phải là một cuộc đối đầu ngang cấp, không có đối thủ nào mà Bạch Liễu từng gặp trước đây có thể mang lại cho hắn cảm giác như vậy. Sức mạnh điên cuồng cực hạn của Đường Nhị Đả không chừa cho Bạch Liễu con đường sống.

Hắn thực sự bất lực, Đường Nhị Đả thậm chí còn chưa bắn một phát nào mà Bạch Liễu cảm thấy mình đã bị dồn vào bước đường cùng.

Nếu không phải vì Đường Nhị Đả điên cuồng suy sụp, muốn tra tấn Bạch Liễu, Bạch Liễu từ tận đáy lòng cảm thấy cỏ trên mộ của mình lẽ ra phải cao hơn hai thước rồi – Đường Nhị Đả muốn giết hắn quả thật rất đơn giản.

—— Tình huống này có thể nói là xui xẻo, nhưng đối với Bạch Liễu, nếu chỉ nhìn vào kết quả, cũng có thể là một loại may mắn nào đó.

Bạch Liễu không còn là dáng vẻ của Lưu Giai Nghi nữa.

Vừa thấy Đường Nhị Đả đỏ mắt hung bạo, hắn đã nhanh chóng hủy kích hoạt thẻ kỹ năng Át Cơ —— Sử dụng ngoại hình của một cô bé tám tuổi để đấu với Đường Nhị Đả không phải là một lựa chọn sáng suốt, chưa kể thẻ kỹ năng này sẽ tiêu hao một lượng thể lực nhất định của hắn.

Cho nên bây giờ Bạch Liễu đang dùng thân thể của chính mình đánh nhau với Đường Nhị Đả Dạ, hoặc nói đúng hơn là Bạch Liễu đang bị Đường Nhị Đả đánh tơi tả, máu bắn tung

toé giữa hai người bọn họ, Bạch Liễu nhìn vẻ mặt vặn vẹo cùng tàn bạo của Đường Nhị Đả Dạ, hơi thở cũng dần dần suy yếu đi.

——Sau đó hắn đột nhiên nở nụ cười khó hiểu

【Hệ thống cảnh báo: HP của người chơi giảm xuống còn 3!】

Nhưng không phải là hoàn toàn không có cơ hội thắng được người này.

Đường Nhị Đả hiện tại giống như một con quái vật cấp S, trong lúc trở nên mạnh mẽ cực độ vì điên loạn, gã cũng đã hoàn toàn phơi bày những điểm yếu của mình trước Bạch Liễu.

Chỉ là lần đánh cược này, nếu thua cuộc thì có thể sẽ làm Đường Nhị Đả hoàn toàn nổi điên, lúc đó hắn thật sự phải ch3t.

Tôi chỉ muốn đánh cuộc một lần, thua cược có thể sẽ khiến Đường Nhị Đả đánh ch3t tên này, sau đó thật là tức ch3t rồi.

Nhưng chỉ cần thắng cuộc ——

Bạch Liễu nhìn Đường Nhị Đả đang thả nắm đấm lên cao —— ngay lúc này đây!

Bạch Liễu nãy giờ vốn vẫn thả lỏng không kháng cự tạo thành quán tính cho Đường Nhị Đả, khoảnh khắc đối thủ buông nắm đấm, Bạch Liễu mở to hai mắt, lưu loát tránh sang một bên, hoàn toàn không giống với bộ dáng yếu ớt mà hắn để đối thủ tấn công trước đó.

Mà Bạch Liễu lợi dụng khoảng trống ngắn ngủi chỉ một giây ngừng công kích đó để nhanh chóng mở bảng điều khiển hệ thống.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu có muốn sử dụng thẻ kỹ năng Át Cơ không? 】

【 xác định. 】

Một lá bài Át Cơ thình lình xuất hiện trong tay Bạch Liễu, trái tim ở giữa lá bài càng lúc càng quay nhanh khi Đường Nhị Đả đến gần, người ở giữa trái tim dần dần thay đổi từ Lưu Giai Nghi ——

Đường Nhị Đả giơ nắm đấm tiến lên một bước, nhanh chóng tới gần sau đầu Bạch Liễu, khàn khàn gầm lên: “Bạch Liễu—”

Bạch Liễu chậm rãi quay người lại, bộ đồ bảo hộ trên người dần dần biến thành đồng phục của Cục Dị đoan, đôi mắt đen trở nên nhạt màu và trong trẻo, chiều cao tăng lên nửa cái đầu, trên tay đeo găng tay trắng như tuyết, tóc ngắn đã chuyển sang tóc dài đến cổ.

Anh xoay người lại và cong khóe mắt, máu trên khóe miệng, dường như không bận tâm đến việc Đường Nhị Đả đang

muốn tấn công mình, thay vào đó, anh nói với một giọng khàn khàn nhẹ nhàng, “Đội trưởng. “

——Giống hệt như Tô Dạng trong ký ức ban đầu của Đường Nhị Đả.

Nắm đấm của Đường Nhị Đả dừng lại ở chóp mũi của Bạch Liễu, luồng gió của nắm đấm thổi bay những sợi tóc dính máu ở hai bên mặt hắn.

Khuôn mặt của Bạch Liễu đầy sẹo sau khi bị Đường Nhị Đả tấn công, những vết sẹo này chồng lên khuôn mặt hiền lành của Tô Dạng lại mang đến cảm giác mệt mỏi và thích hợp kỳ lạ.

Hai tay Đường Nhị Đả siết chặt run rẩy trước mặt Bạch Liễu, đồng tử run lên khi nhìn khuôn mặt rất quen thuộc của Tô Dạng.

—— Đây là Tô Dạng của thế giới thứ nhất, đây là Tô Dạng ban đầu của gã, đây là ——

—— Chính là Tô Dạng thật sự, dấu sâu dưới đáy lòng của gã.

——Là người duy nhất sẽ không bao giờ quay lại, Tô Dạng, người đã bị tiêu diệt linh hồn.

“Sao cậu dám xuất hiện trước mặt tôi với khuôn mặt của em ấy!!!”

Đường Nhị Đả hai mắt đỏ tươi như muốn nhỏ máu, gã nhìn Bạch Liễu bằng ánh mắt rợn người, bàn tay nắm chặt gần như trong nháy mắt xuất hiện một khẩu súng, gã chĩa nó vào trán Bạch Liễu, rồi bắn không chút do dự.

"Pằng–!!"

Tô Dạng trực tiếp bị bắn chậm rãi ngã xuống đất, không hề nhúc nhích —— anh cũng không biến trở lại bộ dáng Bạch Liễu, mà chỉ dùng bộ dáng Tô Dạng vừa mới ch3t mở to đối mắt vô hồn nhìn đội trưởng của mình.

Bất kể là kỹ năng và đạo cụ nào, chúng cũng không thể tồn tại cho đến khi ai đó ch3t, nếu sau khi ch3t Tô Dạng vẫn như thế này …

Đường Nhị Đả nhận ra điều gì đó, gã buông khẩu súng trên tay xuống, quỳ xuống trước thi thể của Tô Dạng.

——Đây không phải Bạch Liễu giả dạng Tô Dạng, đây là Tô Dạng.

Giọng Bạch Liễu không biết từ đâu phát ra, uể oải, đầy chán ghét như mọi khi: "Đường đội trưởng, anh thấy đấy, người anh vừa bắn ch3t không phải tôi giả dạng Tô Dạng, mà chính là Tô Dạng sâu trong lòng anh sợ hãi nhất —— anh ngẩng đầu lên nhìn trước sau của anh đi."

Đường Nhị Đả đờ đẫn, ngây người ngẩng đầu lên.

Cuối hành lang trước mặt gã là một chiếc gương rất lớn, nó phản chiếu một chiếc gương được đặt ở đầu kia của hành lang.

Hai gương được đặt ở đầu này và đầu kia ở cuối hành lang, đối diện nhau và phản chiếu nhau, mỗi tấm gương sẽ phản chiếu một tấm gương mới, và tấm gương mới trong gương sẽ tiếp tục phản chiếu gương đó. liên tục khúc xạ và phản xạ giữa hai gương, tạo thành một hành lang gồm những tấm gương dài vô tận.

Đường Nhị Đả biết chiếc gương này —— đây là 【Gương quỷ Murphy】được bảo vệ trong Cục Quản Lý Dị Đoan.

—— đây là một vật phẩm dị đoan cấp cao, rất khó bị nghiền nát, trong vụ nổ mạnh như thế mà vẫn hoàn hảo không nứt mẻ gì, khi một người nhìn vào gương thời gian dài thì trong gương sẽ xuất hiện thứ đồ vật mà họ sợ hãi nhất.

Bạch Liễu lợi dụng lúc Đường Nhị Đả không chú ý mà đặt hai chiếc gương ở phía trước và sau hành lang, tạo thành một hành lang gấp khúc không gương như vậy —— thật ra hắn vốn dĩ chỉ có một chiếc gương, đó là phần thưởng sách quái vật trong 《 Trạm cuối bốc lửa 》 , cái còn lại là lúc hắn bị giam giữ tại Cục Quản Lý Dị Đoan đã thừa cơ mang nó theo khi gây náo loạn

Nhưng trong thế giới thực, chiếc gương không thể đưa vào hệ thống và sử dụng trong trò chơi nếu không có sự can thiệp của Tà Thần.

Giá chữ thập ngược của Bạch Liễu vẫn còn nằm trong tay Đường Nhị Đả, theo quy luật, Bạch Liễu không thể mang một chiếc gương khác vào trò chơi, nhưng hắn đã mang chiếc gương vào bằng cách khác thiết kế hành lang gấp khúc này bẫy Đường Nhị Đả.

——Đối với một gã thợ săn đang có tâm bệnh nặng nề, không có cái phòng giam nào tốt hơn là quá khứ đáng sợ nhất của chính gã ta.

Các loại Tô Dạng bắt đầu xuất hiện trong gương, họ mỉm cười leo ra khỏi gương, đến gần Đường Nhị Đả và gọi gã một cách nhẹ nhàng.

” Đội trưởng ……”

“Đội trưởng, anh xem dị đoan này đi…”

“Đội trưởng! Sau khi tan làm thì đi uống một chén nhé! Chi đội 2 mời chúng ta!”

“Đội trưởng, anh thích con trai hay con gái hơn?”

Rõ ràng là cuộc sống thường ngày vui vẻ thoải mái và ấm áp như vậy, rõ ràng người bạn cũ có nụ cười hiền lành lâu rồi không gặp, nhưng Đường Nhị Đảa sợ đến mức ngón tay nào cũng phát run, nhìn những ký ức đẹp như mơ này tựa vào bức tường và loạng choạng lùi lại, gã lắc đầu nguầy nguậy:

“Không muốn–!”

“Đừng tiếp tục nữa—!!”

Đáng tiếc gã không thể rút lui, một Tô Dạng khác đi ra từ chiếc gương sau lưng Đường Nhị Đả.

Anh nhã nhặn nở nụ cười tràn ngập vui vẻ vỗ vỗ bờ vai Đường Nhị Đả, Đường Nhị Đả chậm chạp quay đầu, Tô Dạng cười nói với gã: “Đội trưởng, chỉ cần chúng ta thắng trận chung kết này thì chúng ta sẽ thắng được Bạch Lục, tất cả đều kết thúc ____”

Não bộ chưa kịp phản ứng, Đường Nhị Đả đã theo bản năng che lấy huyệt Thái Dương của Tô Dạng, gã đau đớn hét lên như có vật gì gõ mạnh trong xương cốt: “Đừng nói nữa!! Anh không muốn thắng hắn ta nữa!!”

“————Anh chỉ muốn em sống sót!!!!”

Một viên đạn từ hư không bay xuyên qua lòng bàn tay của Đường Nhị Đả, chính xác xuyên qua thái dương của Tô Dạng, phát ra một tiếng “ba” giòn vang. Ánh mắt Tô Dạng khẽ nheo lại, nụ cười tươi tắn trên môi vẫn chưa mất, lảo đảo ngã về phía sau.

Máu tươi ào ạt chảy ra từ ngón tay của Đường Nhị Đả đang phủ lên thái dương của Tô Dạng.

“Đội trưởng, đội trưởng …” Giọng nói đứt quãng khiến Đường Nhị Đả kinh ngạc quay đầu lại.

Tô Dạng vừa rồi còn quay đầu lại cười hỏi Đường Nhị Đả thích con trai hay con gái, lúc này tứ chi đang vặn vẹo một góc kỳ lạ, dường như có thứ gì đó vô hình đang giẫm lên người anh, cuốn lấy thân thể anh, túm lấy mái tóc buộc anh phải ngẩng đầu lên nhìn Đường Nhị Đả.

Một nửa khuôn mặt Tô Dạng đẫm máu, bộ đồng phục trên người thì bẩn thỉu rách nát, nhưng trên mặt lại nở một nụ cười kiên định:

“Đội trưởng … phải cứu những người bị ô nhiễm đó …”

“Pằng——!”

Một phát đạn xuyên thẳng từ sau đầu đến giữa hai lông mày, Tô Dạng còn chưa kịp nói xong đã thất thần ngã xuống đất, máu bắn tung tóe trên mặt đất.

Tô Dạng vừa hỏi gã tan tầm có muốn đi uống rượu với chi đội 2 không đã bị Bạch Lục bắt cóc sau giờ làm việc. Hiện giờ anh đang cuộn tròn như một quả bóng trên mặt đất, như thể có thứ gì đó vô hình không ngừng vặn xoắn từng đốt xương của anh, anh không thể hét lên được nữa, chỉ có thể run rẩy với khuôn mặt tái nhợt mỗi khi bị tra tấn

Có thứ gì đó mắc kẹt ở quai hàm của Tô Dạng, một cuộn băng ghi âm bị nhét vào miệng của Tô Dạng.

“Đừng ——!!!” Đường Nhị Đả suy sụp quỳ xuống trước mặt Tô Dạng này, cố gắng dùng mọi cách rút cuộn băng đang cứng ngắc nhét vào bụng Tô Dạng, “Đừng ép em ấy ăn cái này. Em ấy đau lắm! Em ấy thực sự rất đau!”

Trên cuộn băng ghi âm dính đầy chất nhầy, Đường Nhị cầm mãi vẫn không thể giữ chặt nó, cuối cùng gã trợn mắt quỳ trên mặt đất, gắt gao c4n lấy cuộn băng ghi âm muốn nuốt nó xuống.

Nước mắt rơi từ đôi mắt xanh mờ nhạt của gã.

Người nhét cuộn băng ghi âm vào bên trong dường như cũng phát hiện miệng của Tô Dạng quá nhỏ, không thể nhét vào được, cho nên hắn ta đã gỡ khớp hàm Tô Dạng, bắt anh phải nuốt cuộn băng ghi âm góc cạnh đó.

Đường Nhị Đả không thể ngăn cản hắn, chỉ có thể bất lực nhìn Tô Dạng đang ôm bụng run rẩy trên mặt đất nuốt nước bọt, rồi dần dần tắt thở, khoang miệng đầy vết máu đen ——

—— Cũng giống như khi em ấy bị giải phẩu tử thi vậy.

Đường Nhị Đả quỳ tại chỗ như nhũn ra, hai tay khuỵu xuống, giống như đã ch3t theo Tô Dạng vậy.

【Gương quỷ Murphy】, chiếc gương có thể phản chiếu sự đáng sợ nhất trong lòng mọi người, giờ đây, chiếc gương này đang tái hiện lại quá trình ch3t chóc của Tô Dạng trong mọi dòng thời gian trước mặt Đường Nhị Đả.

Từng khung hình, từng cảnh tượng trước mắt Đường Nhị Đả, cuộc sống hàng ngày từng khiến gã cảm thấy hạnh phúc, tất cả đều xảy ra trước khi Tô Dạng qua đời, gã đã nhớ lại không biết bao nhiêu lần, nên khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười trước khi ch3t của Tô Dạng, gã liền không thể không bắt đầu sợ hãi.

Cho dù gã đã cố gắng bao nhiêu lần và chạy bằng tất cả sức lực của mình trong bao lâu, cho đến nay, dù chỉ một lần, gã vẫn chưa bao giờ giải cứu được Tô Dạng khỏi tay Bạch Lục.

Chỉ có thể hết lần này đến lần khác, trơ mắt mà nhìn Tô Dạng trong nhiều tư thế khác nhau, bị tra tấn đến ch3t, còn phải chấp nhận những lời dạy bảo và câu hỏi tu từ chậm rãi của Bạch Lục ——

【 Đúng là tôi sẽ không đau khổ vì nỗi đau của người khác, nhưng anh xem, nếu tôi cứ tùy tiện làm việc gì đó, thì có phải là người tốt như anh sẽ đau khổ hơn là một kẻ xấu xa như tôi không. 】

Trong đoạn băng, hắn ung dung cười hỏi Đường Nhị Đả: 【 Vậy đội trưởng Đường, đến bước này rồi, anh còn có thể cho tôi biết trở thành một người tốt có ý nghĩa gì không? 】

Đường Nhị Đả loạng choạng đứng dậy, Tô Dạng đã ch3t trước mặt gã ta giờ đây chồng chéo với ảo giác trong ý thức của gã, gã giống như xuyên qua thời gian và không gian tự lầm bầm với chính mình mà không buồn trả lời Bạch Lục:

“Làm người tốt, quả nhiên là chuyện vô ích tốn công, cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Nhưng ta khinh thường làm người xấu, thật là ghê tởm, cho dù rất muốn ch3t, cho dù chỉ là ảo giác … Nhưng chỉ cần còn sống, tôi sẽ cứu em ấy!”

Đường Nhị Đả nghiến răng lấy súng ra, nhắm ngay đầu hắn: “Bởi vì tôi là đội trưởng của em ấy!!”

“Dừng lại tất cả những chuyện này đi, Bạch Liễu!” Ánh mắt Đường Nhị Đả nhìn thẳng vào Tô Dạng có chút kỳ lạ trước mặt, bóp cò không chút do dự.

Tô Dạng phía trước chậm rãi quay đầu lại, hai mắt tối sầm —— quả nhiên là Bạch Liễu!

【Hệ thống nhắc nhở: Giá trị tinh thần người chơi Đường Nhị Đả bị sụp đổ, bảng điều khiển nổ tung toàn bộ! 】

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Đường Nhị Đả kích hoạt kỹ năng nổ (Cò quay Nga — viên đạn tự sát)】

【Đối tượng bị khóa: Người chơi bị nghi ngờ là Bạch Liễu】

【Hệ thống nhắc nhở: Cò quay bắt đầu quay, đánh bạc sắp bắt đầu … Đánh bạc thất bại, viên đạn tự sát có hiệu lực——】

Viên đạn xuyên qua đầu Đường Nhị Đả, tạo ra một tiếng nổ lớn, nửa khuôn mặt vẫn còn đang ngạc nhiên của Đường Nhị Đả bắn đầy máu tươi, gã và Tô Dạng kia cùng nhau ngã xuống vào vũng máu, không còn cử động.

Trong một thoáng hoảng hốt, Đường Nhị Đả nhìn thấy "Tô Dạng" đứng trước gã đột ngột biến thành Lưu Giai Nghi.

"Vậy mà cũng thoát được …" Đường Nhị Đả mí mắt rũ xuống, nhưng trên mặt rốt cuộc lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, "Quên đi, cậu ta luôn có cách để thắng trò chơi."

Đường Nhị Đả hai mắt dần dần nhắm lại: "Cuối cùng tôi cũng thua cược rồi, có thể rời đi…"

"Này, dậy đi." Lưu Giai Nghi im lặng ngồi xổm trước mặt Đường Nhị Đả.

Vừa rồi Bạch Liễu đã kích hoạt 【 Điện Tâm Đồ 】 trực tiếp hoán chuyển cô bé đến chỗ hắn, cô bé còn chưa kịp định thần xem chuyện gì xảy ra thì đã nhìn thấy gã đàn ông to lớn ngu ngốc này tự bắn mình, cô bé sợ đến mức tưởng rằng chuyện cũ sẽ lặp lại nên vội vàng uống cạn thuốc giải độc.

Kết quả là tên cao to ngu ngốc này tự mình bắn mình, Lưu Gia Nghi nhìn mà choáng váng, Bạch Liễu đã hạ cổ cho gã ta hay gì vậy?!

——Còn có kiểu chơi như vậy à?!

Lưu Giai Nghi đối mặt với Đường Nhị Đả đang nằm trên mặt đất sắp ch3t, đau đầu không biết có nên cứu hay không thì cửa ngoài hành lang đột nhiên mở ra.

Bạch Liễu từ ngoài cửa thong thả đi vào, hắn dường như đã đoán trước được tình huống bên trong, chỉ liếc mắt nhìn Đường Nhị Đả đang nằm trên mặt đất, quay đầu nhìn Lưu Giai Nghi: "Cứu người trước đã."

Lưu Giai Nghi vừa cho Đường Nhị Đả uống thuốc giải vừa nhìn Bạch Liễu với vẻ khó tin: "Anh làm như nào mà gã thành ra thế này vậy?"

Đường Nhị Đả ít nhất là một người chơi cấp S, giá trị bảng điều khiển cao khủng b0, ngày cả những con quái vật trong trò chơi này cũng không thể làm gì được gã ta. Có thể nói, người duy nhất có thể đánh bại gã trong trò chơi này là chính bản thân gã.

Sau đó Bạch Liễu quả thật đã thành công trong việc khiến Đường Nhị Đả bắn vào mình —— nổ súng trong tình huống bùng nổ bảng giao diện đã xuyên thủng hoàn toàn giá trị bảo vệ của Đường Nhị Đả, đánh gã chỉ còn một hơi tàn.

Lưu Giai Nghi mà đến muộn một chút là gã lên đường theo chầu ông bà luôn rồi.

"Ừm..anh đã nghiên kỹ năng Cò quay Nga của anh ta một chút." Bạch Liễu giải thích một cách có trật tự, "Đó là kỹ năng đánh cược sự may rủi, ai có giá trị may mắn cao nhất sẽ không bị bắn trúng, nhờ vậy mà lần nào chơi trò này gã cũng thắng được anh. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, trước tiên anh đã

dùng thẻ Át Cơ để biến thành hình dáng của em, sau đó sử dụng Át Bích để kích hoạt Điện Tâm Đồ, chuyển hoán vị trí của em và anh.

“Do đó em là người đánh cược vận may với anh ta. Anh nghĩ là em may mắn hơn anh, xác suất thắng cược cũng phải cao hơn anh.” Bạch Liễu ngây ngô nhìn Lưu Giai Nghi, “Quả nhiên là em đã thắng cược.”

Lưu Giai Nghi: “…”

Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu: “Bạch Liễu, sakj của cha anh (* & @ * & # đúng là đồ đê tiện!”

- ——oOo—

Chương 207

Lưu Giai Nghi tận lực cho Đường Nhị Đả uống thuốc giải đến khi gã bắt đầu phục hồi được chút ít thì kịp thời dừng tay lại —— vất vả lắm mới hạ gục được tên to xác này, cô bé cũng không dám chữa trị hoàn toàn cho gã.

"Tiếp theo thế nào đây?" Lưu Giai Nghi nhướng mày nhìn Bạch Liễu, "Anh định làm gì?"

Bạch Liễu thản nhiên ngồi xếp bằng ở bên cạnh Đường Nhị Đả: "Thật hiếm khi anh ta yên tĩnh như vậy, chuẩn bị tâm sự với anh ta thôi."

"Sau đó là giao dịch thỏa thuận đôi bên cùng có lợi." Bạch Liễu mỉm cười nhìn Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi nhìn thấy nụ cười đó của Bạch Liễu thì lặng lẽ lùi lại hai bước, sau đó xoa xoa cánh tay nổi da gà, không khỏi nhìn Đường Nhị Đả vẫn đang hôn mê có chút thương hại.

—— Anh đần đáng thương, sớm bị Bạch Liễu lừa gạt cho xem.

Giọng nói kinh hãi của Tề Nhất Phảng từ xa truyền đến, dường như cậu ta đang chạy về phía bên này, sự hoán chuyển thân thể giữa Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu vừa rồi khiến cậu chàng còn

đang c4m cúi ghi số sợ hãi, lúc này mới tỉnh táo chạy về phía bên này của hành lang.

Lưu Giai Nghi cất thuốc giải độc rồi đứng dậy: "Em sẽ chặn Tề Nhất Phảng ở bên ngoài, cho anh mười lăm phút để giải quyết chuyện này với Đường gì đó, thời gian như vậy có đủ không?"

Bạch Liễu dựa vào bức tường trong hành lang, lười biếng giơ tay lên làm động tác OK.

Lưu Giai Nghi xoay người rời đi, trước khi đi, cô bé ném cho Bạch Liễu một lọ thuốc giải độc mà không thèm nhìn lại: "Trước khi đối phó với người khác, hãy giải quyết chính mình trước."

"Cầm bảng giao diện kỹ năng của em mà còn bị thương đến nông nỗi này, thật mất mặt."

Bạch Liễu giơ tay lau vết máu rơi ở khóe miệng, sau đó kiên quyết bắt lấy thuốc giải mà Lưu Giai Nghi ném cho mình, cười nói: "Cảm ơn."

Quả thật là hắn có bảng giao diện của phù thủy Lưu Giai Nghi, nhưng bản thân Bạch Liễu đã gần như cạn kiệt thể lực trong cuộc đối đầu với Đường Nhị Đả vừa rồi, vẫn chưa kịp hồi phục thể lực, nên hắn đã không thể sử dụng các kỹ năng của Lưu Giai Nghi.

Chưa kể Bạch Liễu, với tư cách là một tuyển thủ có tâm lý nặng nề, quả thực không nhạy cảm lắm với sức khỏe của bản

thân.

Nếu Lưu Giai Nghi không kịp thời nhận ra sức khỏe yếu của Bạch Liễu và ném thuốc giải độc cho hắn, thì Bạch Liễu chắc hẳn cũng để thân thể què quặt của mình ngồi bàn chuyện với Đường Nhị Đả.

Nếu Đường Nhị Đả gần ch3t mà vẫn còn một chút sức lực để giết hắn thì xem như hắn xong đời.

Cô phù thủy nhỏ sốt ruột xua tay rồi bỏ đi.

Trong hành lang tối tăm và ảm đạm, chỉ còn lại Bạch Liễu và Đường Nhị Đảa, hai đối thủ mới vừa sống ch3t ác liệt với nhau.

Sau khi Bạch Liễu uống thuốc giải độc và dung dịch phục hồi thể lực, hắn khôi phục bảng điều khiển của mình về giá trị đầy đủ, rồi vỗ nhẹ lên khuôn mặt đẫm máu của Đường Nhị Đả.

Nửa khuôn mặt của Đường Nhị Đả bị đạn bắn thủng bê bết máu, máu dưới người cũng chảy ra không ít, hơi thở và nhịp tim của gã gần như không nghe được, nếu Lưu Giai Nghi cố gắng cứu sống thì bây giờ gã đã ch3t rồi.

Hiện tại bị Bạch Liễu lay nhẹ như thế, Đường Nhị Đả khẽ mở mắt, một tia sáng xanh mờ nhạt chiếu qua mắt gã, màu sáng duy nhất trong hành lang tối tăm này.

Khoảnh khắc nhìn thấy Bạch Liễu, những ngón tay nhúng máu của Đường Nhị Đả di chuyển theo phản xạ, như thể gã muốn triệu hồi một khẩu súng, nhưng cuối cùng lại yếu ớt buông nó ra —— gã ta đã không còn sức chiến đấu.

Gã chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Liễu bằng đôi mắt xanh nhuốm máu, tựa hồ muốn lật người nắm lấy mắt cá chân của Bạch Liễu, chật vật nói từng chữ một, "… Buông tha … Tô Dạng…"

"Thực ra, tôi rất tò mò." Bạch Liễu không né tránh, thay vào đó, hắn lại gần Đường Nhị Đả hơn, nhìn thẳng vào gã mà không hề né tránh, "Tôi nhìn thấy nó trong gương, Tô Dạng lúc đầu khiến anh phải bắt đầu hành trình đuổi giết tôi đã ch3t lâu rồi, ngay cả linh hồn của anh ta cũng biến mất, đúng không?"

Đường Nhị Đả đang cố gắng tóm lấy Bạch Liễu đột nhiên rụt tay lại.

Bạch Liễu bình tĩnh tiếp tục hỏi: "Bất kể như thế nào, cho dù nguyện vọng của anh cuối cùng thành hiện thực, mọi người được cứu, tôi cũng sẽ ch3t ở mọi dòng thời gian, không còn hại người khác, nhưng Tô Dạng mà anh muốn cứu nhất cũng vẫn chưa trở về phải không? "

"Vậy anh cứ mãi đuổi giết tôi, có còn ý nghĩa gì nữa chứ?"

Đường Nhị Đả nằm trên mặt đất như một bức tượng ch3t, bất động, chỉ có những ngón tay co quắp vào nhau, như thể gã muốn tạo ra một nắm đấm, nhưng gã đã quá mệt mỏi.

Cho dù là hành động như nắm chặt tay, Đường Nhị Đả cũng không làm được, chỉ có thể mở to mắt nhìn trần nhà đen kịt của hành lang, trong đầu hiện lên vô số tiếng nói hỗn tạp.

【….. Một đối thủ khủng khiếp, Đoàn Xiếc Thú Lang Thang thật đáng gờm, tất cả các tuyển thủ đều sợ hãi tên hề nên không ai dám đối đầu với bọn họ! 】 Một giọng nói dõng dạc hùng hồn giải thích, 【Nhưng đội tham gia trận chung kết hôm nay hiển nhiên không phải kẻ nhát gan như vậy, bọn họ dũng cảm đối mặt với Đoàn Xiếc Thú Lang Thang! 】

【Bạn phải biết rằng kỹ năng của tên hề bắn tỉa là một khẩu súng có thể bắn nát linh hồn! Đây không phải là bí mật đối với tất cả người chơi của chúng tôi, đây là tin tức mà đội trưởng Bạch Liễu của họ đã ngầm tiết lộ. 】

【Đây là một kỹ năng khá đáng sợ, đã khiến nhiều đội lựa chọn đầu hàng trước khi đối đầu —— bởi vì một khi bị tên hề bắn trúng, ngay cả linh hồn cũng sẽ tan thành hàng nghìn mảnh trong chốc lát! 】

【Những người từng trải qua nỗi đau này không còn có thể nói cho chúng ta biết nữa, bởi vì bọn họ đều đã rời bỏ thế giới này, nhưng đây không phải là phần kinh khủng nhất của khẩu súng linh hồn vỡ vụn, phần kinh khủng nhất của khẩu súng này là ——】

【——Nó sẽ gi3t ch3t một người hoàn toàn, không có khả năng sống lại, và họ sẽ hoàn toàn, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. 】

【Cho dù thời gian có quay ngược lại, cho dù núi non đảo ngược cũng tuyệt đối không thể sống lại. 】

【Bởi vì linh hồn của họ đã hoàn toàn biến mất. 】

【Hôm nay! Qua cuộc phỏng vấn trước, chúng tôi được biết mục tiêu chính của tên hề bắn tỉa của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang là đội trưởng của một đội khác, Mr. Hunter, cũng là một xạ thủ! Có vẻ như chúng ta có thể tận hưởng một cuộc đối đầu va chạm khốc liệt giữa những người chơi hàng đầu với những kỹ năng giống nhau! 】

Âm thanh nền ồn ào của đấu trường, những ánh đèn sân khấu chói lọi chiếu xuống từ đỉnh độ cao không xác định, những khán giả cổ vũ và huýt sáo, một đội khác đang đi về phía họ từ xa.

Người đeo mặt nạ của một chú hề cười khúc khích đứng sau Bạch Liễu với nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt, Lưu Giai Nghi, Mục Tứ Thành và Mộc Kha duy trì thái độ lười biếng khác nhau, đứng ở hai bên Bạch Lục.

Bạch Lục nhìn gã đầy hứng thú, trước khi trận đấu bắt đầu còn thường xuyên vươn tay bắt tay gã, nói một câu mà Đường Nhị Đả từ trước đến giờ không thể trừ bỏ trong đầu.

Bạch Lục cười nói: “Trên người ngài có đồ vật nào mà tôi chưa có không, ngài thợ săn, tôi rất tò mò về ngài.”

“Tôi muốn biết trong hoàn cảnh nào ngài sẽ vứt bỏ một thứ như vậy.”

Đường Nhị Đả cảnh giác rút tay về: “Bất kể thứ gì mà cậu nói, tôi cũng sẽ không dễ dàng vứt bỏ nó.”

“Ồ, thật sao?” Bạch Lục vẫn mang nụ cười lễ phép như cũ, hắn liếc nhìn Tô Dạng đang đứng phía sau Đường Nhị Đả, nụ cười trên mặt hơi trầm xuống, “Ngài thợ săn, tốt nhất là nên cấm chuyện tình cảm trong đội đi, đối với chiến đội thì không tốt đâu. “

Đường Nhị Đả ngẩn ra, sắc mặt Tô Dạng sau lưng hơi thay đổi.

Bạch Liễu phất phất tay xem như không nói gì, tủm tỉm xoay người rời đi.

“Yêu trong đội à?” Đường Nhị Đả cau mày quay đầu nhìn Tô Dạng khó hiểu, “Không phải chúng ta đều là nam trong đội sao? Trong đội làm sao có người yêu được?

Tô Dạng sắc mặt nhất thời tái nhợt, hắn ngẩng đầu nhìn Đường Nhị Đả hồi lâu, cuối cùng bất lực nở nụ cười, như là thừa nhận thất bại.

Anh nâng đôi mắt sáng màu lên nhìn Đường Nhị Đả nhẹ nhàng, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, như đã chuẩn bị tâm lý để nhận sai lầm của mình, nhẹ nhàng nói: “Hắn đang nói về tôi, đội trưởng.”

“Tôi thích anh, cũng không định nói cho anh biết. Tôi đã định giấu kín bí mật này cho đến ch3t.” Tô Dạng cụp mắt xuống, thấp giọng cười nói, “Đáng tiếc là Bạch Lục liếc mắt đã nhận ra. “

“Tô Dạng trong thế giới thứ nhất có cảm tình với anh đúng không?” Bạch Liễu nhìn xuống Đường Nhị Đả nói: “Tôi nhìn thấy trong gương, anh cũng chậm hiểu quá đi, nhìn ánh mắt Tô Dạng như thế mà không biết anh ấy thích anh sao?”

Sự sợ hãi của con người, ngoài những điều mà họ sợ hãi, còn có niềm hạnh phúc ẩn giấu mà họ đã bỏ lỡ.

Tô Dạng luôn mãi chằm chằm vào đôi mắt sáng màu của Đường Nhị Đả mãi mãi. Trong đấu trường, anh luôn là trợ thủ có thể theo sát đòn tấn công của Đường Nhị Đả nhanh nhất, khi có người nhìn đến đánh giá anh là “vợ hiền” của Đường Nhị Đả thì sẽ hơi đỏ mặt, sau đó nhanh chóng nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Đường Nhị Đả không biết giải thích như thế nào.

Họ là bộ đôi xuất sắc nhất đã quét sạch mọi thứ trong cuộc thi năm đó, sự thấu hiểu ngầm của họ thậm chí còn đánh bại một đôi vợ chồng đoạt giải quán quân hàng năm. Khi Đường Nhị Đả ôm vai Tô Dạng và mỉm cười đứng trên bục chiến thắng, vào lúc đó, gã quay đầu lại và hỏi Tô Dạng muốn phần thưởng gì.

Đường Nhị Đả biết rằng Tô Dạng vì muốn giành chiến thắng và đuổi kịp gã, cũng như hợp tác với gã, anh thực sự đã phải trả giá rất nhiều và rèn luyện bản thân trong một thời gian dài.

Đường Nhị Đả theo lẽ thường cảm thấy nên thưởng cho đội phó xuất sắc của mình một phần thưởng.

Tô Dạng chỉ ngẩng đầu nhìn gã thật lâu, thật lâu, dường như chiến thắng cũng không có hấp dẫn anh bằng khuôn mặt Đường Nhị Đả bên cạnh, sau đó Tô Dạng trợn tròn mắt lộ ra một nụ cười rất tươi, rất vui vẻ tươi cười, anh nói ——

——Được đứng cùng đội trưởng bây giờ là phần thưởng lớn nhất đối với tôi.

—— Tôi hi vọng lần sau đội trưởng gặp phải chuyện gì thì sẽ không một mình gánh vác, có thể nghĩ đến tôi là tốt rồi.

【Tôi muốn vẫn luôn là đội phó đáng tin cậy của đội trưởng.】

Tô Dạng luôn nói như vậy, luôn lặng lẽ theo sau Đường Nhị Đả, Đường Nhị Đả dù cố trốn cũng không xong, bỏ cũng không xong, mỗi lần gã quay đầu lại liền nhìn thấy Tô Dạng đang đứng phía sau hỏi gã cần gì.

Tô Dạng vĩnh viễn là đội phó tốt nhất của gã, mà gã chưa bao giờ nghĩ về lý do tại sao.

Nhưng cuối cùng đợi đến khi Đường Nhị Đả hiểu ra thì đã quá muộn, lúc Tô Dạng tỏ tình, đầu óc trống rỗng gã trống rỗng, tuy rằng nói sẽ xem xét nghiêm túc, nhưng trong lòng đã hoảng loạn lắm rồi.

Tô Dạng chỉ xua tay, thản nhiên cười nói, đội trưởng không cần quan tâm, cứ coi như tôi chưa nói gì cả, nếu không phải Bạch Lục cố ý nhắc tới, tôi cũng sẽ không nói bây giờ.

—— Chờ sau này anh có thời gian, hãy nghĩ lại lời nói của tôi, tôi chỉ cảm thấy …

Tô Dạng quay đầu lại giữa ánh đèn và tiếng hò reo trong đấu trường, trên mặt vẫn mang theo nụ cười dịu dàng đó, nhưng không hiểu sao trong nụ cười đó lại phảng phất một nỗi buồn.

—— Trong nháy mắt đó, khi anh hỏi tôi, đội trưởng, tôi đột nhiên cảm thấy nếu tôi không nói cho anh biết bây giờ, tôi có thể không còn cơ hội để nói nữa.

Trên sân thi đấu, Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đang dồn ép họ liên tục, hơn nữa có sự xuất hiện của tên hề súng bắn tỉa, bên Đường Nhị Đả sợ ném chuột vỡ đồ nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, Đường Nhị Đả vốn dĩ định dùng bản thân làm mồi nhử để khiến tên hề bắn tỉa gã.

Chỉ cần tên hề bắn một phát súng thì bọn họ có ít nhất mười lăm phút để tranh thủ hành động khi đối phương chờ hồi kỹ năng.

Nhưng không biết tên hề đã tiếp nhận mệnh lệnh gì của Bạch Lục, tên này luôn bốc đồng và điên cuồng, nhưng lần này, bất kể Đường Nhị Đả có khiêu khích hắn như thế nào, hắn cũng chỉ loanh quanh ở bên ngoài, gây rất nhiều áp lực cho bọn Đường Nhị Đả.

Chẳng bao lâu, Đường Nhị Đả đã hiểu ra ý định của Bạch Lục —— tên ma mãnh này đang muốn chơi giằng co kéo thời gian!

Nhóm đội viên của Bạch Lục đều đều có giao diện cao hơn so với những đội viên mới huấn luyện bên Đường Nhị Đả, vì vậy việc giằng co quá lâu sẽ khiến họ bị tiêu hao thể lực và xuống sức rất nhanh.

Đường Nhị Đả c4n răng dựa vào tường, về phía mình, HP hai thành viên trong đội gã đang giảm dần, nếu cứ tiếp tục như thế này ——

Nhưng mồi không ngon, tên hề sẽ không chịu c4n câu!

"Đội trưởng." Tô Dạng im lặng một hồi, đột nhiên ngẩng đầu nói: "Để tôi làm mồi dụ."

"Không được." Đường Nhị Đả phủ quyết, "Cậu không thể làm mồi nhử, tên hề chủ yếu nhắm vào tôi, nếu như cậu đi ra ngoài hắn sẽ không bắn."

"Mục tiêu của họ đúng là anh, đội trưởng." Tô Dạng bật cười, anh giơ thẻ kỹ năng Át Cơ lên, "Nhưng không phải là tôi hoàn toàn không thể trở thành đội trưởng được, đây là đạo cụ mà tôi đã giành được từ một người chơi tên Hồng Đào, chỉ cần có đạo cụ này là tôi có thể biến thành dáng vẻ người trong lòng …Anh, sẽ không người nào nhận ra sơ hở cả."

Điều kiện để sử dụng đạo cụ ngụy trang cao cấp này nói chung là rất khó khăn, Đường Nhị Đả cau mày: "Điều kiện để sử

dụng công cụ này là gì?”

“Gương.” Tô Dạng rũ mắt xuống, lông mi khẽ run, “Tôi chỉ cần một chiếc gương để tôi có thể nhìn thấy chính mình, thì có thể biến thành dáng vẻ của anh.”

- ——oOo—

Chương 208

Đường Nhị Đả cau mày không tin: “Đơn giản chỉ soi gương thôi à? Là cậu có thể biến thành tôi?”

Tô Dạng ngẩng đầu lên, anh cười nói: “Chỉ cần đơn giản như vậy, ngoài ra không cần gì khác —— chỉ cần soi gương là xong.”

Đường Nhị Đả nhìn một đội viên khác: “Tô Dạng, cậu là hỗ trợ, giá trị công kích quá thấp, nếu làm mồi nhử, lỡ đâu cậu không thể chịu được, cậu đưa đạo cụ cho … “

“Không được đội trưởng.” Tô Dạng nhìn thẳng Đường Nhị Đả, trong mắt dường như có thứ gì đó thoáng qua, nhưng nụ cười trên mặt lại rất chân thật, “Chỉ có tôi mới có thể dùng đạo cụ này, chỉ có tôi soi gương thì mới có thể biến thành anh.”

“Tôi là người duy nhất trên thế giới có thể sử dụng công cụ này.”

Đường Nhị Đả và Tô Dạng nhìn nhau, Tô Dạng nhìn Đường Nhị Đả không hề né tránh —— thực ra, lúc này trong lòng bọn họ đều hiểu rằng ai sẽ là miếng mồi kia không quan trọng, giá trị tấn công có cao hay không cũng không quan trọng.

Bọn họ nhất định phải thua.

—— Vấn đề là ai sẽ bị tên hề bắn tỉa bắn trúng mà thôi.

Đường Nhị Đả hy vọng rằng gã sẽ là người bị bắn mà không phải là Tô Dạng.

Tô Dạng đứng dậy, thẳng lưng, chào Đường Nhị Đả theo lễ nghi: "Đội trưởng! Xin hãy để tôi làm đội phó, hỗ trợ anh đến cùng!"

Đường Nhị Đả bị đánh bại dưới cái nhìn thẳng thắn và thành thật của Tô Dạng, gã cảm thấy sự ích kỷ nhỏ nhen của mình dường như đã bị Tô Dạng nhìn thấu.

Giống như việc gã không thể ngăn cản Tô Dạng đơn phương đến với gã và theo gã vào trò chơi, gã không có cách nào ngăn cản người này tiếp tục đi theo gã —— vì vậy Tô Dạng được như ý nguyện trở thành một Đường Nhị Đả khác.

Họ chia quân thành hai nhóm, một thành viên khác trong đội chi viện họ từ xa để quan sát xem tên hề bắn tỉa sẽ chọn mồi nào để bắt đầu —— hai mồi nhử, tên hề chỉ có thể đi rảo vòng ngoài và chọn một con mồi để giết, nếu không thì ngược lại hỏa lực của Đường Nhị Đả sẽ gây áp lực lên Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Quả nhiên, tên hề đã lựa chọn, khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kỳ dị đó đến gần mình, Đường Nhị Đả thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm trong lòng —— gã đã trở thành miếng mồi ngon mà tên hề muốn ăn.

Đánh nhau được một hồi, cuộc tấn công liều ch3t điên cuồng của Đường Nhị Đả đã khiến Mộc Kha ch3t, Mục Tứ Thành bị thương nặng, Bạch Lục cũng bị thương không nhẹ, tên hề bắn tỉa dường như cuối cùng đã mất khống chế.

Sau khi thấy Bạch Lục bị thương, tên hề đã không tuân theo mệnh lệnh của hắn, không còn sử dụng các kỹ năng của mình để ngăn cản nữa mà giơ súng nhắm về phía Đường Nhị Đả.

Một ngọn lửa màu trắng xám hội tụ thành hình một bộ xương ở họng súng —— Đường Nhị Đả nhận ra đây là trạng thái kích hoạt kỹ năng của đối thủ.

Linh hồn vỡ vụn à? Có vẻ như đây là một kết thúc tốt đẹp, Đường Nhị Đả thất thần nghĩ trong đầu khi nhìn vào cái họng súng đen khổng lồ.

Gã thậm chí còn nở một nụ cười thoải mái —— ít nhất trong mười lăm phút tới, Tô Dạng và người kia vẫn bình an vô sự.

Miễn là trò chơi kết thúc sau mười lăm phút, dù thắng hay thua, họ sẽ ổn thôi —— chỉ là ——

Một giây trước khi Đường Nhị Đả trúng đạn, gã đột nhiên nghĩ đến lúc Tô Dạng rũ mắt xuống, thầm nói thích gã, không hiểu sao tim gã lại đập nhanh hơn gấp đôi.

Cũng may là gã không đồng ý, nếu không Tô Dạng sẽ rất buồn nếu gã ch3t.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Tô Dạng kích hoạt kỹ năng (Điện Tâm Đồ) của thẻ bài Át Bích trao đổi vị trí với người chơi Đường Nhị Đả】

Đường Nhị Đả có lẽ không bao giờ có thể quên được cảnh tượng tiếp theo.

Người đội phó tốt bụng và chính trực của gã, người thậm chí còn lắp bắp khi nói dối để xin phép cho các thành viên lười biếng trong đội nghỉ phép, thế mà đã nói với gã một lời nói dối hoàn hảo không thể nhận ra.

Đường Nhị Đả ghi nhớ lời nói dối ấy mãi cho đến bây giờ.

Thẻ kỹ năng lá bài Át đó không phải là kỹ năng riêng lẻ, mà là một cặp, Tô Dạng đã sớm quyết định bất kể tên hề chọn con mồi nào, anh cũng sẽ chặn nó cho gã —— đó là lý do tại sao Tô Dạng rất quyết tâm đi cùng gã.

Roi xương trắng như ảo ảnh, uốn éo hình chữ "z" ném ra bám sát phía sau Tô Dạng để ngăn chặn Tô Dạng chạy thoát.

Vừa thấy tên hề sử dụng kỹ năng của mình, Bạch Lục đơn giản không để nó lãng phí, hắn phản ứng cực kỳ nhanh chóng và hợp tác với tay hề bắn tỉa.

Và chỉ sau một giây này, viên đạn bạc đã xuyên qua thái dương của Tô Dạng.

Huyết tương bắn tung tóe trên khuôn mặt của Đường Nhị Đả đang thẫn thờ.

Tô Dạng lập tức thoát ra Đường Nhị Đả, hai mắt vô hồn, trở lại bộ dáng của mình, ngã xuống trên mặt đất.

Anh ch3t quá nhanh nên không kịp nói lời nào với Đường Nhị Đả, trong tay còn nắm chặt lá bài kỹ năng, trái tim chính giữa là dáng vẻ của Đường Nhị Đả.

Thành viên duy nhất của đội cũng bị Lưu Giai Nghi và Mục Tứ Thành vây giết.

Đường Nhị Đả là người duy nhất còn lại trên sân, quỳ gối trước thi thể của Tô Dạng, tất cả các thành viên của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đang lao đến đây —— kết quả đã được định đoạt.

Nhưng trong đầu Đường Nhị Đả chỉ có một giọng bình luận phóng đại trước trận đấu:

—— 【Súng Vỡ Linh Hồn! Khẩu súng này và khẩu súng lục ổ quay của thợ săn, ai sẽ mạnh hơn?! Tất nhiên, điều duy nhất chúng ta có thể biết là Súng Vỡ Linh Hồn đau đớn hơn, những người bị trúng đạn Súng Vỡ Linh Hồn đều mang vẻ mặt đau đớn trước khi ch3t, còn khẩu súng lục ổ quay của thợ săn không tạo ra cảm giác này! 】

Đường Nhị Đả tầm mắt chậm rãi dời xuống, vốn dĩ không muốn nhìn mặt Tô Dạng, nhưng đã đến giờ phút này, nếu

không nhìn thì không còn dịp nào để thấy nữa, dù sao đây cũng là đội phó của gã, vì thế gã đã nhìn xuống.

Điều kỳ lạ là Tô Dạng không có vẻ mặt đau đớn dữ tợn, chỉ có nụ cười thanh thản, trên cổ có vết roi, thoạt nhìn như thể đang nằm sung sướng trên vũng máu.

Ngay lúc đó, Đường Nhị Đả đã hiểu Tô Dạng đang nghĩ gì —— anh chàng này cũng có cùng suy nghĩ với gã trước khi ch3t.

Một khi nghĩ rằng một người khác có thể sống sót nhờ cái ch3t của tôi, tôi cảm thấy hạnh phúc vì điều đó, ngay cả nỗi đau ch3t chóc và tâm hồn tan nát cũng không thể che dấu được hạnh phúc —— bởi vì người kia là người quan trọng nhất trong trái tim tôi.

【 Có thể đứng cùng đội trưởng bây giờ là phần thưởng lớn nhất đối với tôi! 】

【Đội trưởng!! Đừng uống tiếp nữa!! Chưa bắt được dị đoan cũng không cần uống nhiều như thế! 】

【Đội trưởng đã ba mươi sáu tuổi rồi, sao anh không nghĩ đến việc lập gia đình? … không muốn lập gia đình á? == Cứ trả lời kiểu thế chẳng trách năm nào anh cũng là người trong đội bị giục kết hôn nhiều nhất … 】

【Tôi sao? Tại sao tôi không lập gia đình? … Có lẽ là vì … người tôi thích cũng không nghĩ đến việc lập gia đình. 】

Đó là nhân dịp lễ kỷ niệm cuối năm của cục xử lý dị đoan.

Đường Nhị Đả nhấp một ngụm rượu, lắng nghe đội phó có vẻ ngây thơ đang cố thuyết phục Tô Dạng: “Loại người như vậy hả, anh nhân lúc còn sớm thì từ bỏ đi, cô ấy chỉ đang bỡn cợt với anh thôi, anh đã gần ba mươi tuổi còn chưa chịu kết hôn với anh —— hơn phân nửa là tra nữ rồi.”

Tô Dạng có chút say dựa vào Đường Nhị Đả, liếc mắt cười cười ngọt ngào như thể một đứa trẻ đang ăn kẹo: “Anh ta không có bỡn cợt tôi, chỉ là … quá chậm hiểu mà thôi.”

Tô Dạng say khướt ôm lấy Đường Nhị Đả: “Nhưng … không sao, anh không thể gạt bỏ em, em sẽ luôn, luôn luôn…”

Đôi mắt anh dần nhắm lại vì say: ” —— chờ đợi anh.”

Trên vạch biên, Bạch Lục và Đoàn Xiếc Thú Lang Thang chuẩn bị cho Đường Nhị Đả một đòn cuối cùng, nhưng lúc này người thợ săn cũng giương súng nhắm ngay vào hắn, nở nụ cười hạnh phúc giống như Tô Dạng đang nằm trên mặt đất.

Đường Nhị Đả nhắm mắt và lẩm bẩm một mình như thể gã đang thì thầm với Tô Dạng:

“Anh sẽ không để em đợi lâu nữa.”

【Hệ thống nhắc nhở: Dục v0ng trung tâm của người chơi Đường Nhị Đả đã thay đổi —— tạo ra các kỹ năng tấn công (Cò quay Nga) 】

【Hệ thống nhắc nhở: Mục tiêu của người chơi Đường Nhị Đả là chính mình, bởi vì mục tiêu đã bao gồm chính người chơi, không được phép tự khóa liên tục và mục tiêu khóa sẽ tự động thay đổi thành người chơi có sát ý nặng nhất —— người chơi Bạch Lục】

【Hệ thống nhắc nhở: Cò quay bắt đầu quay …】

Viên đạn xuyên qua đầu gã thợ săn, bắn trúng đội trưởng của kẻ thù, cả Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đều phải rời trò chơi.

Mà Đường Nhị Đả cứ thế đã thắng trò chơi khiến gã phải trả giá bằng mọi thứ.

—— Chiến thắng của một người.

Những kẻ đó không quan tâm đến chiến thắng trong trò chơi, vì vậy họ có thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy, họ chỉ dựa vào việc đùa giỡn đối thủ để đạt được niềm vui trong trò chơi.

Đối với Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, trò chơi bi thảm này đối với Đường Nhị Đả không gì khác ngoài một trò chơi khá thú vị.

Vị thần hỏi gã điều ước của gã là gì, người thợ săn đã chiến thắng mọi thứ ngẩng đầu lên với ánh mắt tan rã, và nói lên một

điều ước không thể ngăn cản:

【Tôi muốn mọi người, đặc biệt là Tô Dạng, có thể tồn tại trong trò chơi này.】

Vị thần hỏi gã: 【Ngươi có dám trả bất cứ giá nào để có nó không?】

Đường Nhị Đả nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ chảy dài trên má: 【Được.】

Đường Nhị Đả nằm trên mặt đất thờ ơ nhìn về phía đầu hành lang, tâm hồn như bay lơ lửng rất xa, phải suy nghĩ hồi lâu mới có thể nghe được lời Bạch Liễu nói rồi mới trả lời hắn.

Bạch Liễu hỏi hắn, "Anh muốn cứu Tô Dạng này, còn ý nghĩa gì sao? Tô Dạng từ đầu mà anh muốn cứu không phải bọn họ, đúng không?"

"Tôi biết …" Khuôn miệng khô khốc của Đường Nhị Đả khép lại, giọng nói nghẹn ngào khàn khàn, "Tôi biết không có cách nào cứu em ấy, nhưng tôi chỉ là không cam lòng, không cam lòng lần nào cũng không thể cứu Tô Dạng từ trong tay cậu."

"Tôi không cam lòng vì lần nào cậu cũng đều tra tấn em ấy!!!" Đường Nhị Đả bất đắc dĩ chống người xuống đất, chậm rãi khởi động, trên mặt đầy nước mắt, gã quỳ trên mặt đất, giơ khẩu súng bạc ẩn ẩn hiện hiện nhắm ngay Bạch Liễu.

Bàn tay gã run rẩy, cơ thể lắc lư lảo đảo. Vừa lúc nãy Lưu Giai Nghi đã kiểm tra hơn phân nửa đầu của Đường Nhị Đả gần như đã bị gã tự mình bắn nát, mà giờ đây gã vẫn có thể đứng dậy triệu hồi kỹ năng của mình —— Ý chí của người đàn ông này thật đáng kinh ngạc.

“Chỉ cần..tôi còn sống.” Bởi vì đại não của gã tan nát, Đường Nhị Đả hai mắt đã bắt đầu trở nên xám xịt, hiện tại nhất thời không nhìn thấy, căn bản không thể nhắm chuẩn vào Bạch Liễu, chỉ có thể giống như một con ruồi không đầu, gục xuống và gào lên, “thì cậu sẽ không thể hại ai được nữa!!”

“Pằng——pằng——pằng -!”

Bạch Liễu đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, bình tĩnh nhìn Đường Nhị Đả quỳ trên mặt đất mò mẫm tìm súng, sau khi cạn kiệt thể lực liền ngã xuống đất, co quắp giãy dụa.

Khẩu súng nằm ở gần ngón tay Đường Nhị Đả, chập chờn chập chờn, tựa như sắp biến mất, nhưng Đường Nhị Đả mò mẫm chung quanh cảm nhận, nhưng lại không phát hiện được.

Một thợ săn không có súng, một con thú bị thương đã mắc kẹt trong bẫy.

Bạch Liễu đi tới trước mặt Đường Nhị Đả, ngồi xổm một đầu gối, cầm súng bỏ vào lòng bàn tay của Đường Nhị Đả, sau đó nắm tay Đường Nhị Đả, giơ súng lên trán, giọng điệu không lạnh không nóng: “Nếu anh muốn giết tôi thì cứ làm đi.”

Vẻ mặt kinh ngạc hiện lên trên gương mặt Đường Nhị Đả.

“Tôi biết là anh không tin tưởng tôi, tôi sẽ không tin tưởng anh, nhưng từ những gì tôi đã nghe và xem tình huống hiện tại thì chúng ta nên hợp tác chung với nhau.” Bạch Liễu ngước mắt lên và giải thích cho Đường Nhị Đả từng chút một, “Các thế giới khác thì tôi không biết, ít ra thì ở thế giới này, tôi không có hứng thú gì với việc hành hạ đội phó của anh. Ai đó đã bày ra trò chơi này để anh buộc tôi phải làm những gì hắn ta nghĩ tôi nên làm.”

“Nhưng thật đáng tiếc, tôi là người phản nghịch, không thích làm theo ý người khác.” Bạch Liễu nhướng mắt, “Hắn muốn anh giết tôi, hoặc là tôi giết anh, tôi muốn làm ngược lại, tôi phải cứu anh rồi mới giải quyết vấn đề về nước hoa hồng, xem hắn sẽ nghĩ gì?”

“Anh đã cùng tôi đi qua bao nhiêu thế giới, vậy thì cũng đã biết rất rõ kỹ năng của tôi. Anh có thể không tin tưởng tôi, nhưng ít nhất anh nên tin tưởng giao dịch của tôi, nếu vi phạm giao dịch thì tôi cũng không có kết quả tốt.”

Bạch Liễu đưa tay về phía Đường Nhị Đả, hắn nở nụ cười: “Anh giao linh hồn của anh cho tôi, tôi giúp anh thực hiện ước nguyện, thế nào?”

Đường Nhị Đả dường như nhận thức được Bạch Liễu đang vươn tay về phía mình, gã cố gắng hết sức để đỡ nửa người lên, dùng hết sức mở bàn tay của Bạch Liễu ra.

Đường Nhị Đả thở hổn hển, hung hăng rút súng khỏi tay Bạch Liễu, nhắm lại vị trí nghe thấy tiếng thở của Bạch Liễu, từng chữ từng chữ nói: “Bạch Lục, cậu cho rằng nếu nói như vậy thì tôi sẽ tin sao?” Đúng vậy, không sai, hậu quả của việc vi

phạm kỹ năng giao dịch của cậu thực sự nghiêm trọng, nhưng cậu cũng có cách giải quyết nó.”

Bạch Liễu có chút tiếc nuối lùi lại nửa bước ——đại ca này thực sự không dễ thuyết phục, gã ta quá nhạy bén.

Chính xác như lời Đường Nhị Đả nói, Bạch Liễu đã có kế hoạch để đối phó với giao dịch thất bại, hắn cũng không hoàn toàn không có khả năng đối phó với một kết quả như vậy —— có vẻ như Đường Nhị Đả quả thực đã bị Bạch Lục tra tấn nhiều lần, ngay cả điều này cũng dự đoán được.

Đường Nhị Đả chật vật nâng nửa khuôn mặt duy nhất của mình lên, “nhìn” Bạch Liễu với đôi mắt xanh xám và vô hồn, khẩu súng cầm trên tay khẽ lắc lư: “Tôi sẽ không bao giờ hợp tác với một con quái vật.”

Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi: “Đội trưởng Đường, tại sao anh lại cho rằng tôi là quái vật, hay là dị đoan hình người chứ?”

“Tôi có gì rất khác người bình thường à?”

Đường Nhị Đả hít một hơi thật sâu, dựa vào tường th0 dốc hai cái rồi mới nói tiếp: “Đương nhiên là khác rồi, cậu chỉ là một con quái vật trong lớp da của một người bình thường sống trong cuộc sống của người thường!”

“Ở các dòng thế giới khác, cục xử lý dị đoan phân biệt giữa dị đoan người sống, tức là quái vật trông giống hệt người bình thường với người sống bình thường bằng cách sử dụng một loại đạo cụ.” Vẻ mặt Đường Nhị Đả lộ ra vẻ méo mó, “Cậu

cũng biết dụng cụ này rồi, đó là chiếc gương quỷ định lý Murphy mà cậu vừa áp dụng cho tôi.”

Bạch Liễu nhướng mày: “Thật sao? Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói dùng chiếc gương này để phân biệt giữa quái vật và người sống.”

Đường Nhị Đả nói: “Chiếc gương này cho phép một người nhìn thấy thứ mà anh ta sợ nhất, trong khi quái vật không có gì phải sợ, vì chúng không có cảm xúc, không có trái tim và tâm hồn thì tràn ngập dục v0ng, chỉ biết tấn công và cướp bóc. “

“Ngoại trừ thế giới này, chúng tôi đã thực hiện bài kiểm tra này đối với cậu ở hầu hết mọi thế giới, kết quả là cậu không có gì phải sợ hãi cả, thậm chí khi cậu đứng trước tấm gương này cũng chẳng có gì trong gương! Ngay cả chính cậu!”

Đường Nhị Đả ho dữ dội vì cảm xúc mãnh liệt khi nói chuyện.

Máu tràn ra khỏi miệng, người đàn ông trượt xuống tường, nhưng súng vẫn nhắm vào Bạch Liễu.

“Yếu điểm của cậu là nước là tất cả những gì chúng tôi tìm thấy từ kinh nghiệm tiếp xúc với cậu, nhưng đối với cậu, nước không ở mức độ cảm xúc của sự sợ hãi, nó chỉ gây cho cậu sự chán ghét mà thôi.”

“Cậu có thể dùng hai cái gương làm hành lang gấp khúc mà không bị ảnh hưởng, bởi vì cái gương này đối với cậu vô dụng —— Bạch Lục, cậu là thứ quái vật chẳng biết sợ gì cả.”

“Tôi sẽ không bao giờ giao dịch với cậu.” Nói xong, Đường Nhị Đả lại định bóp cò.

Lần này, Bạch Liễu đứng đối diện trực tiếp với gã, thay vì né tránh, hắn lại gần Đường Nhị Đả hơn, đến khi gần như đối mặt, hắn đưa tay ra và nắm lấy họng súng của gã.

“Có đó.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, lông mi khẽ rung, “Điều sợ hãi, tôi cũng có.”

“Anh muốn xem không?”

Đường Nhị Đả lần này thực sự choáng váng.

Cùng lúc đó, Lưu Giai Nghi đứng ngoài cửa lại lấy cuốn nhật ký ra cúi đầu đọc.

Tề Nhất Phảng bị Lưu Giai Nghi ngăn ngoài cửa, lúc này lại nhìn cô bé đang xem nhật ký thì tò mò nhìn qua: ” Phù Thủy Nhỏ, không phải em đã đọc một lần rồi sao? Có manh mối trò chơi nào trong đó không?”

“Không có.” Lưu Giai Nghi tiếp tục lật không ngẩng đầu lên, “Không phải trò chơi, em đang xác định quỹ đạo của NPC thần cấp đó.”

Tề Nhất Phảng lại lâm vào mê mang: “???”

Cái gì dzậy? Sao lại liên quan đến NPC thần cấp ở đây nữa?!

Lưu Giai Nghi đặt ngón tay của mình dò theo dòng chữ viết trên nhật ký, cau mày để kiểm tra quỹ đạo của bức tượng ——

—— Xuất hiện ở một thị trấn ven biển, sau đó được chuyển đến một viện mồ côi, và cuối cùng được mua vào nhà máy sản xuất hoa hồng này.

Đúng vậy, hành trình xuất hiện của bức tượng này đại khái phù hợp với vài trò chơi từng xuất hiện NPC thần cấp, theo mô tả trong nhật ký này, thứ tự là 《 Thị trấn Siren》, 《 Viện mồ côi Ái Tâm 》và 《 Nhà máy Hoa Hồng 》”

Vẻ mặt của Lưu Giai Nghi tối sầm lại —— nhưng có điều gì đó không ổn.

Còn một trò chơi có NPC thần cấp xuất hiện —— 《 Vụ án đánh bom Kính Thành 》.

Theo quỹ đạo mà cuốn nhật ký này đưa ra, thì bức tượng này không thể xuất hiện ở tàu điện ngầm —— lúc đầu bức tượng luôn được trưng bày trong viện bảo tàng ở một thị trấn ven biển xa xôi, sau đó nó được chở thẳng đến viện mồ côi bằng xe tải, tiếp theo, nó được tên giám đốc nhà máy thế hệ đầu tiên bị loạn thần kinh này mua lại, cuối cùng là bị đập vỡ ra và chôn trong một cánh đồng hoa hồng.

Có nghĩa là, nếu tượng thần đại diện cho NPC thần cấp, thì trong thời gian khi vụ đánh bom tàu điện ngầm ở Kính Thành

xảy ra, tượng thần vẫn còn ở trong viện mồ côi chứ không thể xuất hiện trên tàu điện ngầm.

Theo sự xuất hiện của tượng thần trong thực tế thì trò chơi mới xuất hiện mối quan hệ đối ứng với NPC thần cấp, không thể có NPC thần cấp trong 《 Trạm cuối bốc lửa 》 .

Nói cách khác, thứ xuất hiện trên tàu điện ngầm không phải là tượng thần thật sự, hay nói cách khác là một NPC thần cấp, mà chỉ đơn giản là thứ phản ảnh từ gương quỷ mà thôi.

Tại sao Bạch Liễu lại có thể nhìn thấy các NPC thần cấp thông qua tấm gương đó trong trò chơi?

Khả năng của chiếc gương đó, cô bé nhớ là ——

Lưu Giai Nghi đột ngột đóng cuốn nhật ký lại, cô bé nhìn lại hành lang đã đóng cửa với vẻ mặt kinh ngạc.

——Cô bé biết tại sao Bạch Liễu lại có thể nhìn thấy NPC thần cấp trong gương của Trạm cuối bốc lửa.

Bạch Liễu chắc chắn là sợ NPC thần cấp, và sau khi soi gương, thông qua kỹ năng gương, anh ấy đã nhìn thấy NPC thần cấp mà anh ấy sợ hãi!

“Không đúng.” Lưu Giai Nghi lấy làm lạ lầm bầm lầu bầu, “Tên Bạch Liễu kia không giống sợ NPC thần cấp lắm? Vậy thì sợ cái gì chứ, tại sao có thể nhìn thấy NPC thần cấp trong gương được?”

“Nếu bản thân không sợ NPC thần cấp thì chẳng lẽ là sợ trạng thái nhất định nào đó NPC thần cấp ư?”

Lưu Giai Nghi hai tay ôm đầu suy nghĩ miên man, cô bé cố gắng nhớ lại những gì mình đã thấy trong video: “Em nhớ Bạch Liễu trong video 《Trạm cuối bốc lửa》, khi anh ấy nhìn thấy Tawil, người kia trông giống như là đang trôi trong nước, mái tóc tản ra bay lững lờ, và sau đó vẻ mặt là ——”

Trong mắt Bạch Liễu hiện lên một tia cảm xúc kích động, nhưng kỳ quái chính là vẻ mặt của hắn bình tĩnh đến khó tin, mà Đường Nhị Đả bị Bạch Liễu bình tĩnh như vậy đến gần, không tự chủ được bị lan truyền cảm xúc.

Đường Nhị Đả cảm nhận được một cảm xúc tiêu cực sâu sắc và không thể nhận ra ở Bạch Liễu, gã cực kỳ quen thuộc với cảm xúc này —— đó là nỗi đau và nỗi sợ hãi xé nát mọi thứ khi gã nhìn thấy thi thể của Tô Dạng.

Cảm xúc mạnh mẽ và tương tự đang đến gần, Đường Nhị Đả không thể không lùi lại giữ khoảng cách với Bạch Liễu.

Nhưng gã quá yếu, Bạch Liễu dễ dàng dùng tay phải đỡ lấy cằm Đường Nhị Đả, tay trái cầm họng súng của Đường Nhị Đả rồi dùng sức tiếp cận gã.

Bạch Liễu thì thầm vào tai Đường Nhị Đả, giọng điệu thản nhiên như thể đang nói dối:

“Đường Đội trưởng, tôi thật sự sợ hãi một điều.”

“Từ nhỏ, tôi đã sợ hãi nhìn thấy ai đó nhắm mắt trước mặt tôi và không bao giờ mở ra nữa.”

- ——oOo—

Chương 209

Hơi thở của Đường Nhị Đả ngưng trệ trong giây lát, gã nhớ tới —— NPC thần cấp đang nhắm mắt trong gương khi Bạch Liễu làm vỡ gương trong đoạn video 《 Trạm cuối bốc lửa 》.

Chẳng lẽ không phải là có sẵn trong phó bản mà đã xuất hiện vì sự sợ hãi của Bạch Liễu?!

Bạch Liễu vén mái tóc bệt máu bên tai Đường Nhị Đả, để Đường Nhị Đả dựa vào vai hắn rồi nhẹ nhàng nói: "Anh muốn đối mặt với nỗi sợ hãi của tôi không?"

Nói rồi, bàn tay của Bạch Liễu chậm rãi đưa lên, trước mặt hắn hiện ra một tấm gương khổng lồ lấp lánh ánh kim cương, gợn sóng trong gương dâng lên từng lớp từng lớp, như thể có thứ gì đó sẽ xuất hiện từ đó trong một giây tiếp theo.

"Không muốn ——!" Đường Nhị Đả chật vật muốn quay đầu lại, gã không muốn nhìn thấy tấm gương này lần nữa, nhưng gã lại đang ngồi gần Bạch Liễu, gần đến nỗi dựa sát vào hõm vai Bạch Liễu —— Đó là cảm giác dựa dẫm, điều này khiến Đường Nhị Đả vốn không quen dựa dẫm vào ai, trong tiềm thức muốn chui đầu ra khỏi vai Bạch Liễu.

"Không sao." Giọng điệu của Bạch Liễu nhẹ nhàng chưa từng có, ngón tay của hắn c4m vào mái tóc nhuốm máu sau đầu Đường Nhị Đả, nhẹ nhàng nhào nặn tách ra, như thể đang xoa

dịu một con chó cưng lớn đang sợ hãi, “Lần này là tôi sử dụng gương, Tô Dạng của anh sẽ không sao đâu.”

Đường Nhị Đả yếu ớt không ngừng giãy giụa hoảng hốt dưới sự an ủi của Bạch Liễu, Bạch Liễu nhẹ nhàng quay về phía Đường Nhị Đả, nâng cằm lên, làm cho hắn đối mặt với gương —— Đường Nhị Đả vừa nhìn thấy tình cảnh trong gương, trong nháy mắt con ngươi liền co rút lại.

—— gã nhìn thấy một người, một đứa trẻ bị ch3t đuối vô số lần trong nước, bị giam cầm trong một tác phẩm điêu khắc bằng đá cẩm thạch để người người chiêm ngưỡng, nhìn thấy đứa trẻ bị trói và bị rút máu, toàn thân chi chít lỗ kim, nhìn thấy người này bị đập thành nhiều mảnh rồi bị đào khoét trái tim đang đập để đặt trong căn phòng của nhà máy, nơi mọi người liên tục đổ chất lỏng nóng vào đó.

Nước hoa được bơm vào trái tim như máu, khiến trái tim đập thình thịch vì đau đớn —— trái tim gã nhìn thấy trong căn phòng nhà máy thì ra là …

Cảnh tượng tàn khốc như vậy vượt quá mức chịu đựng của Đường Nhị Đả, gã nhịn không được toàn thân không khỏi run lên, rụt người lại, quay mặt cố gắng thoát khỏi cảnh tượng này.

Gã cứ nghĩ rằng mình đã trải qua cực hạn của sự tra tấn của người sống, nhưng gã lại chưa bao giờ biết rằng sự tra tấn đó không hề dừng lại sau khi ch3t.

Bạch Liễu không cho phép Đường Nhị Đả quay đầu lại, mà dùng hai tay giữ chặt đầu gã, ép gã đối diện với cảnh tượng trong gương.

“Nhìn xem, chúng ta giống nhau.” Bạch Liễu nhẹ nhàng nói bên cạnh Đường Nhị Đả, vẻ mặt trống rỗng, “Tất cả chúng ta đều cảm thấy sợ hãi, tức giận và không thể kiểm soát vì thấy ai đó bị tra tấn.”

“Tôi có thể cảm nhận được nỗi đau của người khác.” Bạch Liễu cụp mắt xuống, khuỵu gối hơi nghiêng người về phía trước, ngay lúc Đường Nhị Đả ngả người ra sau tránh né, Bạch Liễu không ngờ lại ôm chặt Đường Nhị Đả, “Tôi biết anh rất đau đớn, đau đớn giống như tôi vậy, Đường đội trưởng.”

“Xin hãy tin tôi, tôi sẽ không để anh phải đau buồn nữa, hãy để tất cả nỗi đau trước đây mà tôi đã gây ra dừng lại ở đây đi.”

“Mặc dù tôi không phải là một trong những Bạch Lục đó, nhưng tôi biết có thể anh muốn nghe tôi nói ba từ này với anh —— Tôi xin lỗi, từ trước đến nay anh đã rất vất vả rồi.” Bạch Liễu vỗ vai gã.

Đường Nhị Đả bị ôm thì sững sờ, ngẩng đầu lên không tin, nước mắt không ngừng rơi xuống từ đôi mắt xanh xám.

Bạch Lục … Không phải, là Bạch Liễu xin lỗi gã ư?

Tawil ngước mắt lên trong gương, đôi mắt màu xanh bạc giống như tinh thể băng tan trong ánh mặt trời, Đường Nhị Đả đang chói mắt dưới ánh nhìn của đôi mắt này, trên trán xuất hiện một tia chớp khiến quá khứ của gã gần như mờ đi trong ánh sáng trắng.

Ánh sáng trắng lan xa, rất xa, lơ lửng trước mặt Đường Nhị Đả như những tia cực quang, gã dường như trở nên nhẹ nhàng hơn, lơ lửng không ngừng trong ánh sáng, gã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tô Dạng trong ánh sáng. Người đàn ông đó đứng trước mặt gã, kiên định hỏi gã:

"Đội trưởng, sao anh lại cứ khăng khăng muốn kết tội Bạch Lục chứ? Rõ ràng là không có chứng cứ mà?"

Dường như gã đã nói gì đó khiến Tô Dạng tức giận, Tô Dạng trước nay chưa từng tức giận như vậy, mắng gã: "Đội trưởng, nếu chúng ta làm chuyện hoàn toàn dựa trên cảm xúc và dục v0ng, thì chúng ta cùng những kẻ dị đoan kia có gì khác biệt!"

"Bất kể là lúc nào cũng nhất định phải dùng đôi mắt và chứng cứ xác định người này là quái vật hay là người!"

Sau khi hét lên, Tô Dạng có chút bất lực cúi đầu.

Gã dường như muốn rời đi, nhưng lại bị Tô Dạng ngăn lại, hai người bị kẹt trong lối đi hẹp của Cục xử lý dị đoan, sau đó, Tô Dạng đột nhiên hít sâu một hơi, ngẩng đầu:

"Nếu một ngày, đội trưởng thực sự không thể chịu được mà bị ô nhiễm như những người khác."

"Tôi nhất định sẽ cứu anh."

Tô Dạng cười như chưa bao giờ giận dỗi gã, anh nhìn gã, tiến lên một bước, mở miệng thì thầm gì đó: "——"

Bạch Liễu cụp mắt xuống, hắn thì thầm bên tai Đường Nhị Đả, "____"

Giọng nói của hai người hòa vào nhau không thể phân biệt được, trùng lặp bên tai Đường Nhị Đả: "Đường Đội trưởng, nếu anh thực sự không thể kiên trì được nữa, hãy để phần còn lại cho tôi."

Bạch Liễu ôm đầu Đường Nhị Đả và nói nhỏ: "Hãy giao nguyện vọng của anh cho tôi, cho tôi linh hồn của anh, cho tôi nỗi đau của anh, và để cho tôi thay thế kẻ đầu sỏ gây ra tất cả những việc này gánh vác cho anh, đây là điều tôi nên làm."

Đường Nhị Đả hơi thở thoi thóp, nửa khuôn mặt đã bay mất dựa vào bả vai Bạch Liễu, nhìn hắn như thể hồn bay phách tán, hai tay buông xuống không còn chút sức lực, cũng không có phản ứng gì.

Không biết từ bao giờ, một giọt nước mắt chảy dài trên quai hàm Đường Nhị Đả, ngón tay gã di chuyển, cánh tay nhấc lên cực kỳ chậm rãi, vất vả và chật vật, gã như thể sắp ch3t đi mà đau đớn ôm lại Bạch Liễu, nghiến răng nghiến lợi:

"Bạch Liễu, đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng tôi tin tưởng giao dịch với cậu."

Một nụ cười nhẹ nhõm hiện lên trên mặt Bạch Liễu: "Anh sẽ không hối hận."

Đường Nhị Đả nhắm mắt lại: “Tôi sẽ giao linh hồn tôi cho cậu, đổi lại cậu sẽ thực hiện nguyện vọng của tôi.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Tôi đã để lại tiền cho anh rồi còn gì, không thanh toán thêm nữa đâu.”

Đường Nhị Đả ngẩn ra, nhận ra Bạch Liễu đang nói đến việc người này vì chạy trốn mà vứt tiền xu vào trong phòng ở Cục xử lý dị đoan nguy hiểm.

Trong lúc không nói nên lời, Đường Nhị Đả cuối cùng cũng thả lỏng người, gã nhìn xa xăm, không biết đang suy nghĩ gì, trên mặt nở một nụ cười nhẹ, giọng điệu mơ hồ:

“Cậu thật đúng là … vẫn tính toán như thế.”

“Hy vọng anh đừng để ý đến thói quen nhỏ đó của tôi, rốt cuộc có vẻ như là ——” Bạch Liễu giơ một tờ giấy linh hồn có hình chân dung của Đường Nhị Đả trên đó, mỉm cười và nhướng mày, “—— Chúng ta hẳn là phải hợp tác với nhau một thời gian rất lâu đó. “

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã mua linh hồn của người chơi Đường Nhị Đả bằng * @ & @ nhân dân tệ (số lượng phức tạp và đang được tính toán)]

———————————

Thần Điện.

Vào lúc Đường Nhị Đả đồng ý thỏa thuận, lá bài thợ săn trên bàn trôi nổi, biến từ một thợ săn đang khóc thành thợ săn đội mũ trùm đầu người sói với đôi mắt hung dữ, và nó trôi từ phía nhà tiên tri sang phía người đội mũ trùm đầu.

Người đàn ông mặc áo trùm đầu hai ngón tay kẹp quân bài lơ lửng, nhìn nhà tiên tri đối diện, cười nói: "Lá bài thợ săn cuối cùng của ngài đã có thể hạ xuống, cũng thay đổi sang đội người sói rồi, hiện tại ngài phải làm sao bây giờ?"

Ánh mắt của nhà tiên tri dừng lại trên lá bài ma sói: "Trò chơi vẫn chưa kết thúc."

Người đàn ông trùm đầu nhìn thẻ bài hoa hồng hắn vừa đặt xuống, nở nụ cười nửa miệng: "Nhanh thôi."

"Tất cả manh mối đều đã được thu thập, Bạch Liễu sẽ không để trò chơi này kéo dài quá lâu."

Bạch Liễu từ hành lang đi ra, Lưu Giai Nghi cúi đầu nhìn một chút thời gian: "Mười sáu phút, anh xử lý anh ngốc kia xong rồi à?"

"Xong rồi." Bạch Liễu sửa sang quần áo và cổ tay đều dính máu khi ôm Đường Nhị Đả, may mà hắn cũng không quan tâm lắm.

Hắn quay đầu nhìn Lưu Giai Nghi: “Em vào trị liệu cho anh ta đi.”

Lưu Giai Nghi đảo mắt, cầm hai lọ thuốc giải đi vào: “Anh thật sự là chẳng thèm đề phòng anh ta chút nào.”

“Nếu cứ mãi để ý chuyện đó thì anh với em cũng đâu hợp tác được với nhau.” Bạch Liễu cười nhìn Lưu Giai Nghi một cái, “Rõ ràng anh không phải là người như thế, không hợp với nguyên tắc làm việc với lợi ích tốt nhất của anh. “

Lưu Giai Nghi lặng lẽ thu hồi ánh mắt, thành thật cầm thuốc giải bước vào.

Bạch Liễu nói thêm: “Trận sau sẽ nhờ anh ấy đánh với quái vật trong thế giới ẩn nên em hãy cố gắng làm cho anh ấy bình phục hoàn toàn nhé —— hiện giờ anh ấy là tài sản cá nhân của anh, anh thực sự không muốn thấy anh ấy chiến đấu trong tình trạng bị thương đâu.”

“Hiểu rồi!” Lưu Giai Nghi sốt ruột xua tay.

Tề Nhất Phảng sửng sốt khi thấy Bạch Liễu tự nhiên ra lệnh cho Phù Thủy Nhỏ – Trong Vương hội, Phù Thủy Nhỏ có địa vị rất khác biệt và cao quý, thậm chí ngang hàng với Hồng Đào Hoàng Hậu, ngay cả nữ hoàng cũng không dám sai bảo Phù Thủy Nhỏ như osin thế này.

Bạch Liễu cũng nhìn thấy Tề Nhất Phảng, gật đầu với cậu ta không chút ngại ngùng, thậm chí còn rất giả tạo đưa tay ra bắt tay với Tề Nhất Phảng, mở miệng ra là: “Tôi rất thích kỹ năng

của cậu, có cơ hội đi ăn máng khác thì về với đội chúng tôi luôn nha.”

Tề Nhất Phảng: “…”

Mời chào kiểu quỷ gì vậy chứ!

Thái độ quá thẳng thắn và không biết xấu hổ của Bạch Liễu lại khiến Tề Nhất Phảng bắt đầu tự hỏi liệu người này có phải đang nói đùa với mình hay không. Đang lúc cậu ta còn đang nghi thần nghi quỷ tự hỏi thì Đường Nhị Đả cùng với Lưu Giai Nghi bước ra ngoài.

Đội trưởng Đường vừa chuyển đội hiển nhiên không quen lắm, vừa nhìn thấy Bạch Liễu thì liền muốn rút súng, nhưng hắn sớm nhớ ra mình vừa được Phù Thủy Nhỏ do Bạch Liễu phái tới cứu cho nên cảm thấy có chút xấu hổ thu hồi súng về.

Đường Nhị Đả nhìn Lưu Giai Nghi đang đánh giá gã từ trên xuống dưới với ánh mắt cực kỳ khó chịu, và Bạch Liễu đang đứng bên cạnh gã, cảm thấy cả người không thoải mái chút nào —— những người này trước kia đều là kẻ thù hàng thật giá thật của gã, đã từng một sống hai ch3t rất nhiều lần trước đây!

Không nói đâu xa, chỉ nói gần đây ngay trước khi vào game, gã suýt chút nữa đã bắn ch3t Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi.

Đường Nhị Đả vừa mới giao dịch với Bạch Liễu được mười phút đã bắt đầu hối hận rồi —— gã cảm thấy chắc 10’ trước

gã hẳn là bị thứ gì đó mê hoặc, hoặc Bạch Liễu đã sử dụng đạo cụ nào đó để thôi miên gã thì phải.

Gã nhất định là điên lắm rồi mới chọn lựa giao dịch linh hồn với Bạch Liễu!

Đang lúc Đường Nhị Đả đang âm thầm hối hận vì hành động bốc đồng của mình thì Bạch Liễu đột nhiên đưa tay về phía gã, điều này khiến Đường Nhị Đả, người luôn đề cao cảnh giác và phản xạ có điều kiện với Bạch Liễu, một lần nữa vô thức rút súng và nhắm vào hắn.

Bầu không khí có chút ngột ngạt một hồi, Lưu Giai Nghi biểu tình không tốt mấy cầm một lọ thuốc độc: "Bạch Liễu, anh có chắc là đã huấn luyện chú hai này chưa vậy?"

"Anh ấy không tin tưởng anh cho lắm." Bạch Liễu nhún nhún vai, tiếp tục dửng dưng tiến lên một bước, không chút sợ hãi khẩu súng của Đường Nhị Đả, hắn nắm lấy bàn tay đang nắm chặt kia để sát vào bên người Đường Nhị Đả đưa tay lắc lắc, sau đó nhìn Đường Nhị Đả cười cười, "Không sao, tôi tin tưởng năng lực anh là được."

Hành động của Bạch Liễu giống như một người chủ kiên nhẫn dạy dỗ một chú chó mới đến còn rất cảnh giác cách bắt tay với chủ nhân.

Đường Nhị Đả vừa rồi có chút bất lực vì hành động rút súng của mình, từ từ bỏ súng xuống, nhìn Bạch Liễu một cái, ánh mắt vẫn còn cảnh giác, nhưng lại chần chừ nắm tay Bạch Liễu.

Giống như một con sói lớn vừa được thuần hóa, thu lại ranh năng của mình thành một con chó săn to bự đuôi và tai cụp xuống.

Nụ cười trên mặt Bạch Liễu sâu hơn rất nhiều. Mặc dù anh ấy không thông minh cho lắm, nhưng quả thật là rất dễ lừa, này cũng có thể coi là một lợi thế đi.

- ——oOo—

Chương 210

Sau khi Đường Nhị Đả đặt súng xuống, dưới ánh mắt của Bạch Liễu, Lưu Giai Nghi bực bội thu lại thuốc độc, sau đó quay đầu nhìn Bạch Liễu: "Em đã gọi một nhóm lưu dân đến đây chuẩn bị đào NPC thần cấp."

"Em xác định địa điểm chưa?" Bạch Liễu liếc nhìn Lưu Giai Nghi.

"Không chắc 100% nhưng 80-90% thì có thể." Lưu Giai Nghi nói, "Em dựa theo thông tin của anh đánh dấu địa điểm ở cánh đồng hoa rồi, nhưng mà có chuyện rất quan trọng là ——"

Lưu Giai Nghi nhìn xung quanh và dang tay: "Anh định làm gì với đám công nhân nhà máy hoa hồng muốn ngăn cản hành động chúng ta đây?"

Trước đó Đường Nhị Đả và Bạch Liễu đánh nhau rầm rộ nên những công nhân chế biến đó không dám đến, bây giờ cuộc chiến đã dừng lại, nhìn thấy đám người Bạch Liễu phá hỏng tanh bành nhà máy, công nhân hái hoa và chế biến ở nhà máy bắt đầu vây quanh họ thành một vòng tròn với ánh mắt không có ý tốt, trên tay cầm các dụng cụ thép hoặc kìm hái hoa di chuyển đến nơi nhóm Bạch Liễu đang đứng.

Bạch Liễu nhìn xung quanh, càng ngày càng có nhiều công nhân chế biến thức dậy làm việc vây quanh họ, tạo thành một vòng tròn dày đặc.

Tề Nhất Phảng cảnh giác nâng chong chóng đo chiều gió lên, Lưu Giai Nghi lại lấy thuốc độc ra, bọn họ đã có kinh nghiệm hợp tác nhiều lần, hai người ngả người về phía sau như một phản xạ có điều kiện để kiểm tra tình hình xung quanh.

"Đám NPC công nhân này không mạnh lắm nên đối phó cũng không khó." Tề Nhất Phảng cười khổ, "Nhưng quá đông đi, hơn nữa nếu chiến đấu kịch liệt thì rất có thể sẽ bị biến thành quái vật, gây thù với một đám người nhiều như vậy … nếu bị khóa định giá trị hận thù thì sẽ không tốt cho chúng ta."

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu: "Quan điểm của em cũng vậy, nhưng em muốn nhắc anh một câu, nếu muốn đào được thứ đó thì trước tiên phải xử lý nhân viên canh giữ ruộng hoa đã, nếu không thì ăn hành không ít đâu"

"Nhưng chúng ta ít người không có cách nào đối phó nhiều như vậy …" Tề Nhất Phảng không nhịn được nói thêm một câu.

Bạch Liễu suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn về phía Đường Nhị Đả đang im lặng, nghiêm túc hỏi: "Anh có thể giải quyết không?"

Đường Nhị Đả đột nhiên bị đơ ra, sửng sốt một chút cũng không có trả lời ngay, nhưng Bạch Liễu vẫn không dời mắt, bình tĩnh nhìn gã.

Dưới ánh mắt không hề nghi ngờ và dò xét của Bạch Liễu, có thể gọi là toàn tâm toàn ý, Đường Nhị Đả không nhịn được

lâu, hơi ngượng ngùng dời tầm mắt, quay mặt đi, mở miệng ra vẻ muốn trả lời, nhưng cuối cùng lại không nói lời nào.

… thật là kỳ lạ, rất nhiều thế giới, gã và Bạch Lục đã đối mặt nhau bằng rất nhiều tâm thái, tức giận, đùa giỡn, đánh nhau giữa sự sống và cái ch3t, hận đến tận xương tủy——

—— Chỉ duy nhất là không có tình trạng như thế này.

Bạch Liễu thế mà … không lo lắng rằng gã ta sẽ giết hắn chút nào, tựa như muốn giao phía sau mình cho gã bảo vệ không do dự —— nếu Đường Nhị Đả cố ý phá rối làm đứt đoạn móc xích này thì rất đơn giản để giết Bạch Liễu.

Điều này khiến Đường Nhị Đả luôn muốn giết Bạch Liễu lại có cảm giác vớ vẩn rằng, hình như Bạch Liễu cố tình đưa cổ vào tay gã ta và lịch sự yêu cầu gã giết mình.

Mục tiêu gã truy đuổi bấy lâu nay đột nhiên lại nằm trong tầm tay của gã một cách kỳ lạ, nhưng Đường Nhị Đả lại bất ngờ … mất đi ý định giết người.

Thành thật mà nói, Đường Nhị Đả bây giờ cảm thấy khá ghê tởm, con hàng Bạch Liễu này … tóm lại chính là dáng vẻ vi diệu quá đi.

Mặc dù vòng vây đã dần tiến lại gần, Bạch Liễu không hề vội vàng, hắn tiến lên một bước đến gần Đường Nhị Đả, dùng ánh mắt gần gũi tha thiết đó nhìn Đường Nhị Đả, hỏi lại với giọng điệu nhẹ nhàng hơn: “Đường đội trưởng, một mình anh có thể xử lý nhiều người như vậy không? “

—— Giống như lo lắng rằng anh ấy sẽ gặp nguy hiểm nếu chiến đấu một mình vậy.

Đường Nhị Đả nổi da gà toàn thân, khó chịu lùi lại một bước, cả khuôn mặt quay đi không nhìn Bạch Liễu, đẩy Bạch Liễu ra rồi nhanh chóng đáp: "Một mình tôi đủ rồi!"

Bạch Liễu chắp tay sau lưng, nhoẻn miệng cười tiếp tục đến gần: "Thật sao? Tôi có thể làm phiền Đường đội trưởng sao?"

Đường Nhị Đả cuối cùng cũng nghiêm mặt quở trách Bạch Liễu: "Đứng yên đó cho tôi! Nói chuyện bình thường đi!"

—— nếu không nhận ra tên Bạch Liễu này đang cố ý chọc ghẹo giễu cợt thì đầu óc gã có vấn đề rồi!

Bạch Liễu nghe lời đứng thẳng dậy, kiềm chế nụ cười dịu dàng quá mức trên mặt, trở nên bình tĩnh, hắn bình tĩnh ra lệnh: "Đội trưởng Đường trấn thủ ở đây đi, cầm chân đám NPC lại, Lưu Giai Nghi và Tề Nhất Phảng cùng tôi đi ruộng hoa, có vấn đề gì không?"

Lưu Giai Nghi gật đầu.

Dưới ánh mắt dò hỏi của Bạch Liễu, Tề Nhất Phảng bất giác đáp lại Bạch Liễu: "Tôi cũng không thành vấn đề."

Chờ đến khi trả lời Bạch Liễu xong, Tề Nhất Phảng cảm thấy có gì đó không đúng, cậu ta mới phản ứng lại —— Chờ đã, không đúng nha, tôi đã hứa cái gì, liên quan gì đến tôi chứ! Tại sao tôi lại đột nhiên hợp tác với anh!

Tôi là một thành viên của Hiệp Hội Quốc Vương, kẻ thù của anh đó!

Không đúng, Tề Nhất Phảng cau mày, phát hiện ra điều gì đó không ổn —— cả thợ săn nữa! Vậy tại sao vừa rồi Bạch Liễu cũng ra lệnh cho thợ săn?

Sau vài giây suy nghĩ, Tề Nhất Phảng cuối cùng cũng tìm ra mấu chốt của vấn đề —— ủa, tên này sao lại có thể sai sử đội địch tự nhiên như đội mình thế này?!?

Nhưng Bạch Liễu không cho Tề Nhất Phảng nhiều thời gian để suy nghĩ xem có chuyện gì xảy ra, sau khi ra lệnh, hắn rút roi ra và lắc ra hình chữ "z", dứt khoát quét ra một đường máu giữa đám công nhân rồi chạy thẳng ra đường, dẫn đầu hướng tới ruộng hoa.

"Đi mau!" Lưu Giai Nghi quay đầu gọi Tề Nhất Phảng.

Bạch Liễu cứ thế mà kéo một đống hận thù của đông đảo NPC, nếu không rời đi thì cậu ta sẽ trở thành mục tiêu, Tề Nhất Phảng nghẹn ngào nuốt lại câu nói 【 tôi không phải đội ngũ của mấy người màaa! 】, khóc không ra nước mắt lệt bệt chạy theo.

Rốt cuộc là cái quỷ gì vậy nè! huhu

NPC bị tấn công thì giá trị tức giận tăng cao định đuổi theo Bạch Liễu ra khỏi cửa, ngờ đâu Đường Nhị Đả lại bình tĩnh rút khẩu bạc từ thắt lưng ra, giơ cánh tay ngăn cản đám người này.

Trên người gã vẫn còn bê bết máu chưa kịp lau sạch, đôi mắt xanh trầm lặng, từ eo sườn rút ra một khẩu súng màu bạc, động tác cực nhanh để đổi đạn.

Rút súng, nạp đạn, đóng băng đạn, quay buồng nạp đạn, hộp tiếp đạn bạc hạ cánh dưới đôi chân đẫm máu của gã, nảy lên hai lần dưới ánh nắng lấp lánh.

Đường Nhị Đả một mình đứng trước cánh cửa náo nhiệt, bị ánh mắt căm ghét của mọi người nhìn chằm chằm.

Trong đám đông đen nghìn nghịt của đám người điên cuồng và những bông hồng còn sót lại rải rác đã qua xử lý và vứt bỏ, người thợ săn giơ súng lên mà không hề dao động.

Những công nhân náo động và tràn lan vốn đã phát cuồng vì hoa hồng được phản chiếu trong đôi mắt của thợ săn, giống như ngọn lửa đen của ánh sáng và bóng tối xấu xa.

Đường Nhị Đả điều chỉnh tư thế và xoay nhẹ khẩu súng lục trên tay để các ngón tay của gã có thể bắt vào cò súng. Mặt ngoài màu bạc của khẩu súng tạo ra một vòng tròn sáng ở bên ngoài con ngươi màu xanh đậm của Đường Nhị Đả, làm sáng con ngươi hoa hồng ở chính giữa đang nở rộ và sắp héo tàn.

“Giết kẻ trộm hoa hồng!”

“Giết tên tội phạm đã phá hủy hoa hồng!”

“Giết kẻ sát nhân đã giết tử từ hoa hồng!”

“Giết Bạch Liễu!”

Đám công nhân đuổi theo ngẩng đầu la hét thê lương, làm nứt nẻ từng đường nét trên da của họ trong mùi hương hoa hồng thơm phức, biến thành một con quái vật đã mất hết nhân tính.

“La hét gì chứ? Bạch Liễu cũng đã giết hoa hồng của tôi, tôi còn muốn giết hắn hơn bất kỳ ai trong số các người.” Đường Nhị Đả thì thào một mình, gã thở ra một hơi ngạt thở.

Nhưng ngay sau đó, gã không chút do dự bóp cò súng, trên mặt hiện lên một nụ cười kéo dài, Đường Nhị Đả ngẩng đầu lên, ánh mắt không lay chuyển và kiên định: “Nhưng trước khi tôi thực sự tìm ra chứng cứ kết tội hắn ta—”

” —— Tôi không cho phép bất kỳ người nào, hay quái vật nào, giết hắn trước mặt tôi!”

“Pằng ——!”

Vỏ đạn màu bạc rơi xuống đất phát ra âm thanh giòn tan.

Bạch Liễu giẫm lên đám hoa hồng trong cánh đồng hoa, vừa nghe thấy tiếng súng liền nhìn lại nhà máy đằng xa, trên mặt nở nụ cười nhẹ.

Tề Nhất Phảng trợn to hai mắt, không thể tin được: “Chuyện gì xảy ra?! Tại sao thợ săn lại làm việc cho anh vậy?!”

“Đó là bởi vì sức hấp dẫn của tôi.” Bạch Liễu nghiêm túc đáp lại Tề Nhất Phảng, giọng điệu hắn đùa giỡn, “Anh ta bị tôi mê hoặc đến độ mất hồn mất vía nên sẵn sàng làm mọi việc cho tôi đó”.

Bạch Liễu nhướng mi, liếc nhìn Tề Nhất Phảng cười nửa miệng: “Nếu như cậu không giúp đỡ tôi đàng hoàng thì tôi cũng sẽ mê hoặc linh hồn của cậu.”

Tề Nhất Phảng: “??????”

Tề Nhất Phảng hai tay che nguc, kinh hãi lùi lại mấy chục bước, Bạch Liễu nhìn thấy Tề Nhất Phảng nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của hắn, biến thành một cái chấm nhỏ, liền nghe thấy Tề Nhất Phảng ở đằng kia gào thét: “Thể xác và tinh thần của tôi đều để dành cho Hồng Đào Hoàng Hậu!! Anh đừng đến gần tôi!! “

Lưu Giai Nghi: “… = = Đừng chọc ghẹo Tề Nhất Phảng nữa, anh ấy thật sự tin đó. Anh ấy mê Hồng Đào thất điên bát đảo mới cố gắng hết sức huấn luyện để được vào Vương hội đấy.”

Bởi vì động tĩnh ồn ào sáng nay mà hầu hết những người hái hoa đều bị thu hút về nhà máy, lúc này tất cả đều bị Đường

Nhị Đả một mình xử lý.

Trên cánh đồng hoa không có nhiều công nhân hái hoa, việc xử lý cũng đơn giản hơn rất nhiều.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Lưu Giai Nghi vỗ tay ra hiệu cho tất cả những lưu dân đang sợ hãi bước vào ruộng hoa. Sau khi chỉ cho họ tọa độ cụ thể, cuộc khai quật hùng vĩ bắt đầu.

Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu cũng ra hỗ trợ đào, Tề Nhất Phảng thì sử dụng sức gió để giúp cuốn trôi thân rễ hoa hồng và bùn đất đã được đào lên. Việc khai quật diễn ra nhanh hơn họ nghĩ, nhưng chẳng bao lâu một sự số đã xảy ra.

Một số lưu dân dường như bị ảnh hưởng bởi điều gì đó trong quá trình khai quật, không kiểm soát được bắt đầu dị hóa phát điên lên.

Sau khi phục hồi lưu dân bằng nước hoa hồng, Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu nhìn nhau, và cả hai đều hiểu chuyện gì đã xảy ra.

—— Suy đoán của Lưu Giai Nghi là đúng, họ đã đào gần tới nơi chôn xác của Tawil, vì vậy những lưu dân sẽ bị ảnh hưởng bởi sự suy giảm giá trị tinh thần và bắt đầu dị hóa.

Bạch Liễu người dính đầy bùn đứng dậy, hắn vỗ tay để thu hút sự chú ý của nhóm lưu dân đang giúp đào bới, nói: “Mọi người chú ý, nếu có bất kỳ hiện tượng dị hóa nào trong quá trình khai quật, xin hãy thông báo kịp thời cho tôi để tôi làm nốt phần việc khai quật còn lại.”

“Tôi sẽ không bị ảnh hưởng nhiều đâu.” Bạch Liễu khom người nói lời cảm ơn với nhóm lưu dân đến giúp mình toàn thân dơ bẩn, “Này thật ra xem như là việc cá nhân của tôi, còn lại để tôi tự làm được rồi, thật làm phiền mọi người quá.”

Bất cứ khi nào nhóm lưu dân xảy ra dị hóa thì họ sẽ ngừng đào theo những gì Bạch Liễu dặn dò, sau đó chỉ còn lại Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi quỳ trên mặt đất để đào trong toàn bộ cánh đồng hoa.

Nhưng khi Lưu Giai Nghi không nhịn được run lên lần thứ ba, Bạch Liễu đã đỡ Lưu Giai Nghi, ngăn lại bàn tay đang muốn tiếp tục đào bới của cô bé: “Không sao đâu.”

Bạch Liễu nhìn Lưu Giai Nghi, cười nói: “Em bị ảnh hưởng nhiều lắm rồi, giúp anh đến đây thôi, phần còn lại anh sẽ tự làm.”

“Nhưng mà …” Lưu Giai Nghi c4n chặt môi dưới, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn thỉu nhìn Bạch Liễu một cái, tựa hồ muốn cố chấp.

Bạch Liễu vỗ đầu cô bé, mi mắt cong cong cười, rất nghiêm túc cảm ơn cô bé: “Em vốn giúp anh rất nhiều rồi, nhưng mấy chuyện này cứ để người lớn như anh làm tiếp đi nhé?”

“Đừng lo lắng cho anh.” Bạch Liễu ghé sát vào tai Lưu Giai Nghi thì thầm, “Nó sẽ không làm anh bị thương đâu.”

Lưu Giai Nghi im lặng một lúc, cô bé lảo đảo đứng lên, thay vào đó là Tề Nhất Phảng đang căng thẳng cùng với nhóm lưu dân kéo nhau đến hố đào.

Trong toàn bộ cánh đồng hoa, Bạch Liễu là người duy nhất không nói lời nào, một mình quỳ trên ruộng bùn lộn xộn tập trung đào đất.

Những người lưu dân hoàn thành việc của mình xong thì cũng không vội rời đi, mặc dù Bạch Liễu nói đó là việc cá nhân của hắn nhưng những lưu dân này vẫn im lặng đứng trên bờ ruộng, giữ khoảng cách không bị ô nhiễm, nhìn Bạch Liễu tự đào xuống.

Lưu Giai Nghi cũng đứng ở bên bờ ruộng, cô bé ngây người nhìn Bạch Liễu đang rũ mắt xuống, điều chỉnh hô hấp, cẩn thận từng li từng tí một đào bới.

Biểu cảm trên mặt của Bạch Liễu khiến Lưu Giai Nghi có chút ngây ngẩn cả người.

Cô bé chưa từng thấy Bạch Liễu như thế này bao giờ, không còn biếng nhác nữa, không còn đùa bỡn với mọi thứ nữa, không còn phớt lờ những người chung quanh nữa, chỉ còn sự nghiêm túc và tập trung như vậy khiến cô bé cảm thấy có chút không quen.

Trước khi cứu Bạch Liễu, Lưu Giai Nghi phát hiện ra rằng họ không biết gì về Bạch Liễu.

Lúc đó cô nghĩ, tên Bạch Liễu này thật sự quá tinh vi, chuyện gì của bọn họ cũng biết, nhưng chuyện bản thân hắn thì một chút cũng không tiết lộ ra ngoài, có cả ngàn loại mặt nạ để đối phó với bọn họ.

Cho đến giờ phút này, Lưu Giai Nghi đột nhiên có cảm giác chạm vào cảm giác chân thật mà Bạch Liễu đã che giấu.

——Một Bạch Liễu cô độc, toàn thân dính đầy bùn, đang đến gần một người khác đang bị chôn vùi dưới đất.

Không ai có thể giúp hắn, không ai có thể đến gần hắn.

Tất cả mọi người chỉ có thể tự nguyện hoặc bị động làm khán giả của Bạch Liễu, đứng ở phía sau vạch an toàn cách hắn một đoạn, nhìn hắn bình tĩnh ngoan cố tiếp cận quái vật dưới lòng đất.

Trong mười phút Lưu Giai Nghi mất tập trung, Bạch Liễu dường như đã đào được thứ gì đó, nhóm lưu dân vây xem hét lên phấn khích, Lưu Giai Nghi cũng bị tiếng ồn ào làm giật mình, cô bé tò mò nhìn vào cái hố.

Bạch Liễu đào ra một bàn tay phải trắng như tuyết với những đốt ngón tay thanh mảnh rõ ràng, Lưu Giai Nghi thở phào nhẹ nhõm —— cũng may là cô bé đã đoán đúng.

Đương lúc cô bé chuẩn bị gọi Bạch Liễu mang đồ vật lên để không bị ảnh hưởng quá nhiều đến tinh thần, thì hành động của Bạch Liễu khiến cô bé đột nhiên choáng váng.

Cô bé thấy Bạch Liễu rũ mắt xuống, sau đó đột nhiên vươn tay nắm lấy bàn tay phải, những ngón tay đan vào nhau thật chặt.

"Cuối cùng cũng…" Bạch Liễu thở không ra hơi vì đào bới liên tay, khuôn mặt lấm lem bùn đất lộ ra vẻ lém lỉnh gian xảo, giống như nụ cười xấu xa mà đơn thuần của cậu bé Bạch Lục mười bốn tuổi sau khi thắng trò chơi. "——bắt được cậu rồi."

Lưu Giai Nghi không biết mình có nhìn nhầm hay không —— cô bé dường như nhìn thấy bàn tay bị gãy vùi trong đám hoa hồng đang nắm lại tay Bạch Liễu.

- ——oOo—

Chương 211

Mọi người xé một cái lều nhỏ và trải nó ra giữa cánh đồng hoa, Bạch Liễu khó khăn trèo lên khỏi hố, đặt bàn tay đang nắm chặt vào giữa tấm vải bố.

Để không bị ô nhiễm, mọi người đều giữ một khoảng cách nhất định với Bạch Liễu, nhưng bọn họ vẫn cố chấp không rời, cứ như vậy lặng lẽ tách ra từ khoảng cách này, tựa như thủy triều đuổi theo gót chân dính đầy bùn đỏ của Bạch Liễu, theo hắn, đẩy hắn tiến lên.

Bạch Liễu tiếp tục khai quật những mảnh tượng bị vỡ dưới lòng đất.

Tay trái, bàn chân trái, bắp chân, nửa xương sườn và cổ hoàn chỉnh từ đốt sống cổ thứ nhất đến đốt sống cổ thứ ba bị Bạch Liễu đào càng ngày càng sâu từ trong đất, sau đó đặt lên tấm vải, dựa theo cấu tạo thân thể con người ráp lại một cách cẩn thận.

Khi toàn bộ cơ thể chỉ còn lại phần đầu và trái tim, các mạch máu định hình lại và phát triển từ kết cấu cô đặc, các dây thần kinh bị rách được kết nối dọc theo các điểm đứt gãy mịn màng, và khoang nguc rỗng không tim dường như đang hít thở phập phồng nhẹ nhàng.

Không thấy dòng máu ấm áp lưu chuyển nhưng cơ thể điêu khắc tái sinh một cách kỳ dị, và bắt đầu chuyển động trước

mắt Bạch Liễu.

Còn Bạch Liễu thì chỉ yên lặng, không nói một lời, đào bới khiêng, chắp nối thân thể, tinh thần bị ảnh hưởng và làm việc quá sức suýt chút nữa đã khiến hắn đứng không vững ngã xuống, nhưng không ai có thể bước tới giúp hắn —— tất nhiên hắn cũng không cần, phần lớn thời gian hắn chỉ nằm trong bùn đất và hít một hơi thật sâu, sau đó lại thất tha thất thểu đứng dậy.

Trên mặt Bạch Liễu không hề có cảm xúc, nhưng không biết tại sao Lưu Giai Nghi lại cảm thấy người đàn ông này tuy rằng trông rất đáng thương khi đào bới như vậy thực ra trong lòng rất vui vẻ.

——Đó là loại niềm vui khi sắp đoàn tụ với một người rất quan trọng sau một thời gian dài không gặp mặt.

“Ngài Bạch ơi, lên đi! Đã đào hết những điểm đánh dấu rồi!” Những lưu dân đứng trên bờ ruộng cầm loa hét lên.

Lưu Giai Nghi từ xa liếc nhìn bức tượng được Bạch Liễu ghép lại với nhau, mặc dù cô bé không thể nhìn rõ nhưng bức tượng trông giống như không có đầu, điều này khiến cô bé cau mày: “Sao lại không có phần đầu nhỉ? Là em thiếu 1 số sao? “

Bạch Liễu dùng vải bọc bức tượng, cố gắng khiêng nó lên nhưng đều thất bại hai lần, cuối cùng, hắn đành phải nhờ một lưu dân giúp mang cho hắn một chiếc xe đẩy nhỏ, sau đó mới miễn cưỡng đẩy bức tượng ra khỏi cánh đồng hoa.

Vừa đi ra ngoài, liền nghe thấy Lưu Gia Nhiên tự hỏi, Bạch Liễu phất tay, dựa vào xe đẩy hít một hơi, sau đó trả lời Lưu Giai Nghi: “Không phải là em thiếu, mà đầu chắc chắn không phải chôn ở ruộng hoa.”

Lưu Giai Nghi giữ một khoảng cách nhất định với Bạch Liễu, cô bé nhìn Bạch Liễu nghi ngờ: “Vậy thì cái đầu sẽ được chôn ở đâu?”

“Đây là một trò chơi.” Bạch Liễu nhìn Nhà máy Hoa Hồng, nơi tiếng súng không ngừng vang lên, mỉm cười, “Phần thưởng tốt nhất và đẹp nhất, tất nhiên, chỉ có thể nhận được sau khi giết tên trùm lớn nhất.”

Lưu Giai Nghi đột nhiên sực tỉnh, cô bé không thể tưởng tượng được lầm bầm: “Lẽ nào giấu trong quái vật kia … ở thế giới ẩn …..”

“Ừ, chắc chắn là nằm trong thân thể khổng lồ của quái vật giám đốc nhà máy.” Bạch Liễu nói.

Hắn hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt khép hờ, hơi thở giờ đây đã ổn định hơn nhiều: “Tên giám đốc nhà máy này xem Tawil là biểu tượng của dục v0ng, gã ta đổ lỗi cho Tawil là thủ phạm khiến gã tàn sát dã man, cảm thấy ý thức của gã bị quỷ điều khiển mới làm ra hành vi phạm tội như vậy —— một kẻ sát nhân điển hình với nhận thức về bản thân và các thuộc tính đạo đức quá mức.

“Sau khi giết người hàng loạt kiểu này, gã ta thường để lại những vật kỷ niệm có giá trị nhất theo chủ quan của gã, chẳng hạn như tài sản thừa kế của cha mẹ nuôi, nhà kính hoa hồng

của vợ.” Bạch Liễu quay đầu lại và nhìn lên vẻ mặt kinh ngạc của Lưu Giai Nghi, “Chẳng hạn, gã nghĩ những phần đẹp nhất của Tawil —— cái đầu và trái tim.”

“Vậy thì anh định làm gì?” Vẻ mặt Lưu Giai Nghi căng thẳng, “Con quái vật đó là quái vật cấp S, muốn chạy thoát thì lợi dụng điểm yếu của nó là được, nhưng bây giờ anh phải giết nó! Khó lắm! Vương Hội muốn giết một con quái vật cấp S cần ít nhất sự hợp tác của hơn 20 thành viên trong đội dự bị.”

“Anh quả thật là không làm được.” Bạch Liễu chuyển xe đẩy cho Lưu Giai Nghi, “Nhưng đội trưởng Đường thì chắc là có thể, anh đi gặp đội trưởng nhờ anh ấy giúp đỡ đây, giữ dùm anh một chút ——— Cẩn thận đừng để quái vật cướp mất nó đấy.”

Bạch Liễu quay đầu lại cười cười, sau đó vẫy vẫy tay chạy về phía nhà máy: “Nếu em mà làm mất thì anh chỉ biết khổ sở ôm mặt khóc thút thít thôi đó.”

“Này! Chờ đã!” Lưu Giai Nghi vội vàng nhận lấy xe hàng, nhưng sực nhớ lại tốt nhất không nên lại gần xe hàng để tránh bị ô nhiễm.

Cuối cùng, Lưu Giai Nghi không còn cách nào khác là dùng kìm dài của người hái hoa để kẹp tay cầm của xe đẩy và đẩy nó về phía trước.

Nhìn bóng lưng Bạch Liễu đã chạy rất xa, Lưu Giai Nghi suýt chút nữa là phát điên: “Em chỉ kêu anh giao bớt việc cho em thôi chứ không yêu cầu anh để lại cho em cả đống hỗn độn nàyyyy!”

“Muốn làm gì thì cũng bàn bạc với em một chút chứ …” Lưu Giai Nghi bĩu môi, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Đội trưởng Đường, đội trưởng Đường, có phải là đội trưởng của anh không mà anh gọi anh ta thân thiết như vậy chứ?”

“Em còn chắn đạn của đội trưởng Đường gì đó cho anh một lần kìa …”

Lưu Giai Nghi càng nói chuyện càng phiền muộn, vẻ mặt tức giận phụng phịu, giậm chân nói: “Người hời hợt gì đâu á!”

Một đầu khác, Bạch Liễu – hời – hợt còn chưa tới cổng nhà máy đã đưa một tay lên miệng làm loa phóng thanh, tay kia giơ lên vẫy vẫy, vô cùng mừng rỡ gọi: “Đội trưởng Đường, tôi đến nhờ anh giúp đỡ này!”

Đường Nhị Đả đang chăm chú canh gác ở cổng nhà máy nghe tiếng thét của Bạch Liễu thì suýt chút nhảy dựng lên vứt luôn cả súng, gã quay đầu lại nhìn Bạch Liễu với khuôn mặt cười tươi roi rói đang chạy lon ton về phía gã, vừa chạy vừa kéo nhão giọng ra chầm chậm:

“—Đội — trưởng — Đường — đang — bận — lắm — sao —?”

Đường Nhị Đả bơ đi không thèm trả lời, mới vừa rồi gã còn tưởng Bạch Lục đang làm trò dọa gã, suýt nữa đã cho Bạch Liễu một phát súng luôn rồi.

Nhưng rất may là gã đã kịp thắng lại, nếu không thì truyện ngắn đến đây là kết thúc.

Đường Nhị Đả tim đập thình thịch vì sợ hãi —— một nửa vì gã suýt bắn ch3t Bạch Liễu, một nửa là sợ hãi trước vẻ ngoài quá khích của hắn.

Gã căng mặt, nhanh chóng tránh xa Bạch Liễu đang tới gần, lạnh lùng nói: "Cậu gọi tôi làm gì?"

"Tôi cần anh giúp một việc." Bạch Liễu cười tủm tỉm, thoạt nhìn tâm trạng rất vui vẻ.

Đường Nhị Đả nhanh chóng vung tay gi3t ch3t một con quái vật đang vồ tới từ phía sau Bạch Liễu, vẻ mặt lạnh lùng, không khỏi chỉ trích Bạch Liễu: "Cậu nhìn chung quanh thử xem —— muốn tôi giúp cậu gì nữa?"

Bạch Liễu giải thích ngắn gọn rõ ràng đầu đuôi câu chuyện, Đường Nhị Đả nghe xong thì cau mày khó chịu —— gã đã xem gương của Bạch Liễu, biết rằng NPC thần cấp này là người quan trọng nhất của Bạch Liễu, và bây giờ hắn đang đi tìm đầu của người kia đã bị chặt và giấu trong cơ thể của con quái vật, nghe thôi đã thấy không vui chút nào rồi.

Nhưng Bạch Liễu thoạt nhìn rất vui vẻ, điều này khiến Đường Nhị Đả cảm thấy phức tạp không thể giải thích, còn có một chút thương hại mềm lòng —— phải chăng Bạch Liễu đang che giấu nỗi buồn của mình bằng một nụ cười …

Cậu ấy thật mạnh mẽ.

“Tôi đi thì được rồi.” Đường Nhị Đả dịu giọng không ít, “Nhưng đám quái vật nhà máy này thì thế nào?”

Nếu không phải Đường Nhị Đả canh giữ cổng nhà máy ở đây thì bọn quái vật trong nhà máy sớm đã chạy tung tăng bốn phía gây họa từ lâu, bây giờ gã đi cùng Bạch Liễu thì nơi này sẽ không có ai canh giữ.

“Không cần lo.” Bạch Liễu hoàn toàn không nghĩ đến cảm xúc của Lưu Giai Nghi, hắn bắt đầu bán luôn đồng đội của mình mà không cần suy nghĩ, “Cứ để đám này cho Phù Thủy Nhỏ và Tề Nhất Phảng giải quyết là được.”

Đường Nhị Đả suy nghĩ một chút —— Lưu Giai Nghi và Tề Nhất Phảng thực sự rất mạnh, cả hai đều có kỹ năng tấn công nhóm, hơn nữa trong dòng thời gian này họ là thành viên dự bị của Vương hội và đã được Hồng Đào huấn luyện.

Mặc dù có rất nhiều quái vật này nhưng cấp độ của chúng không cao, sau khi chạy lung tung ra ngoài chắc sẽ không gây nhiều áp lực lắm …

Đường Nhị Đả cất súng đi, nhìn Bạch Liễu: “Làm sao vào được thế giới ẩn mà cậu nói?”

Bạch Liễu lấy ra một nhãn cầu đẫm máu —— đây là nhãn cầu của con quái vật mà hắn lấy được lúc trước, đến lúc này, nụ cười trên mặt hắn bỗng nhiên trở nên nguy hiểm, có điều gì đó khiến Đường Nhị Đả phải căng thẳng lưng —— Bạch Liễu cười như thế này, thực sự rất giống với Bạch Lục …

Có loại bất an mãnh liệt làm người khác phải lo sợ.

Bạch Liễu hé mở mi mắt, nâng nhãn cầu đặt ở trước mắt phải của mình: “Chỉ cần dùng mắt phải nhìn qua nhãn cầu này là được.”

Đường Nhị Đả cao hơn Bạch Liễu khoảng hơn mười cm, gã phải cúi người về phía trước và hơi ngồi xổm xuống để mắt phải đối diện với nhãn cầu này.

Khi tầm nhìn của hai người ngang tầm mắt phải, nhãn cầu bắt đầu nhấp nháy, mí mắt đầy vết nứt hoa hồng mở ra, đồng thời, bông hồng trong mắt phải của Bạch Liễu cũng nở ra cánh hoa cuối cùng.

Thế giới trong mắt cứ xoay chuyển như một chiếc kính vạn hoa, những bông hoa hồng phản chiếu bóng trong nhà kính pha lê vỡ vụn, biến thành hàng nghìn bông hồng với các màu thay đổi dần dần quấn quanh nhãn cầu, nhà kính và tất cả vùng đất xung quanh chúng.

Vầng hào quang màu đỏ sậm chuyển sang hồng nhạt rồi tan rã, nụ hoa mọc ra từ nhãn cầu, từ đáy sọ, từ ánh mắt màu xanh bạc không thể ngăn cản, sau đó héo rũ lá, biến thành một nụ hồng thân mảnh mai duyên dáng xinh đẹp, bao bọc lấy trái tim, phát triển mạnh mẽ với sự nuôi dưỡng của ác thần.

Sau một cơn choáng váng khiến đầu gối nhũn ra, Đường Nhị Đả bước vào thế giới đang mục nát này.

Một con quái vật cao to sừng sững bằng quả đồi đang đứng trước mặt họ, thân hình to lớn như thể nuốt chửng một nhà kính hoa hồng, lớp da bên trên phập phồng, giống như chất lỏng sền sệt lăn tới lăn lui dưới da ẩn hiện những đóa hoa hồng nở rộ. Tất cả những người mà nó ăn tươi nuốt sống đều trở thành chất dinh dưỡng của nó.

Mà hiện tại nó nhìn thẳng vào Bạch Liễu với con mắt trái ố vàng xấu xí, mủ chảy nhầy nhụa —— kẻ này đã lấy đi con mắt phải của nó.

【Hệ thống cảnh báo: Giá trị thù hận của quái vật (Giám đốc nhà máy đời đầu tiên) khóa định người chơi Bạch Liễu! Người chơi Bạch Liễu không có khả năng chống lại quái vật, hãy nhanh chóng thoát khỏi cảnh này! 】

Nếu là trước đây, Bạch Liễu nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy không chút do dự, nhưng bây giờ, Bạch Liễu đã nhanh chóng chạy đến khu vực an toàn phía sau Đường Nhị Đả để ẩn nấp, đồng thời vẫy tay với gã: “Đội trưởng Đường, xin hãy giải quyết con quái vật này trước… “

Đường Nhị Đả: “…”

Đường Nhị Đả một lần nữa hối hận vì mình đã lên nhầm thuyền giặc, đồng thời nhanh chóng giơ súng lên, ánh mắt sắc bén mà bắn r4 một phát đạn thổi bay mắt trái của con quái vật đang cố gắng tiếp cận tủ đồ ẩn náu của Bạch Liễu một cách chính xác và gọn gàng.

Con quái vật t0 lớn ném xúc tu và la hét dữ dội, mặt đất rung chuyển vì sự giãy giụa của nó, bụi bặm vôi vữa trên tường rơi

rào rào, một số quái vật nhện nhỏ dường như bị đánh thức bởi động tĩnh này, chúng bò từ bốn phương tám hướng trong phòng, dữ tợn hướng về phía Đường Nhị Đả.

Những con quái vật này có thể khiến Bạch Liễu và các thành viên của Vương Hội phải bỏ dép mà chạy về cơ bản là không thể hó hé gì trước mặt Đường Nhị Đả.

Động tác của gã cực kỳ sắc bén, một phát bắn vào một con quái vật, ngoại trừ việc thay băng đạn sẽ tạm thời khiến con quái vật tới gần, có thể nói là trong vòng bán kính 3 mét nơi Bạch Liễu trốn thì không con quái vật nào có thể thoát khỏi đường đạn của Đường Nhị Đả, giống như có một hàng rào an toàn vô hình bảo vệ Bạch Liễu cực kỳ cẩn mật.

Càn quét hết đợt thứ nhất, Đường Nhị Đả dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua căn phòng, sau khi xác định sẽ không còn sót tên quái vật nào có thể làm hại Bạch Liễu, gã thu hồi súng, lạnh giọng nói: “Ra đi.”

“Quái vật nhỏ đều bị thu dọn sạch sẽ, quái vật lớn thì không thấy, giá trị thù hận khóa trên người cậu cũng vô dụng.”

Bạch Liễu từ phía sau tủ quần áo thò đầu ra, vỗ vỗ đống tro bụi trên người mình, liếc nhìn căn phòng đầy xác quái vật gần như bị giết bởi một phát súng.

Bạch Liễu không khỏi nhướng mày nhìn Đường Nhị Đả đang bình tĩnh đứng trước mặt, tay áo không dính chút một hạt bụi.

—— đại ka này, quá đỉnh luôn.

Cảm giác trước đây của hắn quả nhiên không sai, giá trị bảng điều khiển của Đường Nhị Đả hắn là đã vượt xa cấp S.

Đường Nhị Đả ném một ống ngắm bán nguyệt cho Bạch Liễu, khẽ gật đầu và nhìn lại Bạch Liễu: "Cậu cầm đạo cụ này đi, mỗi khi dùng súng tôi thường không cần ống ngắm, nhưng cái ống ngắm này có độ chậm, cậu có thể sử dụng nó để xem có gì trong cơ thể con quái vật này và những viên đạn của tôi đang di chuyển ở đâu."

"Trong cơ thể con quái vật này có rất nhiều đầu người, tôi không xác định được là cậu muốn đầu của ai, vì vậy cứ chờ đến khi tôi bắn nó, cậu cầm đạo cụ ngắm mục tiêu này xác định đường đạn, nếu thấy tôi sắp bắn trúng đầu người đó thì hãy nhắc tôi, tôi sẽ gỡ bỏ đường bắn."

"Tôi ở bên cạnh quấy nhiễu thế này có ảnh hưởng đến anh không?" Bạch Liễu lễ phép dò hỏi, hắn nhướng mày liếc nhìn con quái vật t0 lớn, "Đây là quái vật cấp S đó."

Đường Nhị Đả quay đầu lại, khẽ liếc Bạch Liễu: "Không đến mức đó, trên sân thi đấu, mệnh lệnh của Chiến Thuật Gia còn nhiều hơn thế này."

"Không phải cậu muốn tham gia giải đấu sao?" Đường Nhị Đả ngẩng đầu nhìn con quái vật t0 lớn, một chân thu về tư thế cất cánh, vô số điểm sáng tụ lại trên khẩu súng lục bạc trong tay, "Bây giờ chúng ta cùng tìm hiểu một chút, thế nào là tuyển thủ giải đấu đi."

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Đường Nhị Đả có xác định trang bị 《 Trạng thái Sách Quái Vật: Thợ Săn Hoa Hồng Héo Tàn 》 không? 】

【 Xác định 】

Mái tóc của Đường Nhị Đả bồng bềnh bay lên trong những đốm sáng lơ lửng, đồng tử trong đôi mắt xanh lam đột nhiên dựng lên và co lại, biến thành mắt sói.

Khẩu súng bạc trên tay trái của gã tụ lại thành những đốm sáng chói mắt, thân súng dài đến khoảng một mét, một loại dây đai trang bị giống như dây leo nào đó nhanh chóng mọc ra và lan rộng từ vị trí trước nguc Đường Nhị Đả, uốn lượn cho đến cuối súng, một băng đạn khổng lồ được trang trí bằng hoa hồng lơ lửng sau thân của khẩu súng lục ổ quay, tạo ra tiếng lách cách liên tục khi đạn được nạp.

“Chú ý quỹ đạo viên đạn của tôi.” Đường Nhị Đả liếc mắt nhìn lại Bạch Liễu, “Nếu cậu không để ý thì lỡ trúng cũng không phải lỗi của tôi nhé”.

Trong giây tiếp theo, Đường Nhị Đả dường như chỉ cần khuỵu nhẹ chân sau xuống, sau đó gã bắn xuống đất bằng khẩu súng lục ổ quay kỳ dị dài đó, dựa vào độ giật của đạn cả người bay ngược về phía sau biến mất trước mặt Bạch Liễu, chỉ để lại một chút dư ảnh và luồng gió lớn thổi bay tóc Bạch Liễu mang theo mùi thuốc súng.

Giờ đây Bạch Liễu mới hiểu tại sao Đường Nhị Đả lại muốn đưa cho hắn ống ngắm có chức năng xem chậm.

Bởi vì tốc độ di chuyển của Đường Nhị Đả quá nhanh, Bạch Liễu thậm chí không thể nhìn thấy cụ thể hình dáng Đường Nhị Đả trông như thế nào. chỉ có thể nhìn thấy vô số đạn dược và đường gió do chuyển động nhanh đan chéo vào nhau, sau đó con quái vật vặn vẹo và vùng vẫy dữ dội, phát ra những tiếng hét xuyên thấu tim thảm thiết, như thể bị đả kích không chịu nổi.

Bạch Liễu giơ kính nhắm lên.

Dưới tầm quan sát của ống kính màu đỏ, viên đạn bay về phía trước theo một quỹ đạo kỳ lạ, xuyên thẳng vào một không gian dường như chỉ toàn các thiết bị báo động hồng ngoại đan xen với nhau trước mặt hắn.

Một cái xúc tu xẹt qua tấn công Bạch Liễu, nhưng còn chưa kịp chạm vào Bạch Liễu thì đã bị một viên đạn không biết từ đâu xuyên thủng qua, biến thành một cái xúc tu cháy xém, yếu ớt cựa quậy trên mặt đất.

Trong cơ thể con quái vật có vô số cái đầu, giống như một cỗ máy búp bê với nhiều con búp bê cùng kích thước và hình dạng, hơn nữa cỗ máy búp bê này vẫn đang nhảy nhót lung tung khiến việc xác định vị trí chính xác của một cái đầu bên trong càng trở nên khó khăn hơn.

Bạch Liễu nhanh chóng rà quét cơ thể con quái vật hai lần, ngay sau đó, hắn xác định được vị trí cụ thể của Tawil, đồng thời cũng nhìn thấy một đường bắn màu đỏ tươi dường như đang nhắm vào Tawil.

“Vị trí đó, Đường đội trưởng.” Bạch Liễu nói rất nhanh.

Gần như ngay lúc giọng nói của mình phát ra, Bạch Liễu nhận thấy đường bắn đã chuyển vị trí của nó và thổi bay một cái đầu bên cạnh Tawil.

Bạch Liễu thở phào nhẹ nhõm, nhưng lực chú ý quá tập trung, cộng với ảnh hưởng của tầm nhìn phạm vi, ngoài xương cốt và đạn đạo, rất nhiều thứ đều mờ mờ ảo ảo, không có cách nào để xác định cụ thể vị trí của một món đồ.

Vì vậy, Bạch Liễu không để ý rằng con quái vật đã leo l3n đỉnh đầu của hắn và mở “cánh hoa” ra, sẵn sàng nuốt chửng hắn.

Một giây tiếp theo, Đường Nhị Đả thình lình trước mặt Bạch Liễu, cúi đầu xuống, tay trái cầm một khẩu súng dài hơn một mét nhắm vào đầu con quái vật, Đường Nhị Đả đưa lưng về phía quái vật, tay kia bắt lấy vai Bạch Liễu lật úp lại, bảo vệ Bạch Liễu trước người, đồng thời băng đạn hoa hồng bao quanh khẩu súng không ngừng phát ra tiếng “da-da-da” giòn tan.

Họng súng nhắm chính xác vào đầu con quái vật lóe lên màu đỏ.

“Pằng — pằng pằng pằng pằng pằng!!”

Con quái vật khổng lồ từ từ ngã xuống đất trong tiếng súng nổ liên hồi, bụi bay mù mịt đầy trời.

【Hệ thống nhắc nhở: Xin chúc mừng người chơi Đường Nhị Đả đã tiêu diệt quái vật cấp S— (Giám đốc nhà máy đời đầu tiên)! 】

Một cuộc tấn công bằng hỏa lực có thể nói là nhanh, gọn lẹ.

Sau khi con quái vật ngã xuống đất, Đường Nhị Đả ngay lập tức lùi lại cách xa Bạch Liễu, gã quay đầu lại nắm chặt tay một cách mất tự nhiên, như thể không hài lòng với việc bảo vệ Bạch Liễu trong tiềm thức của mình, sau đó dường như nhớ ra điều gì đó, gã ngẩng đầu nghiêm nghị khiển trách Bạch Liễu: "Không phải đã dặn cậu phải để ý đến quái vật xung quanh sao?"

"Chỉ tập trung vào mục tiêu như thế thì làm sao chơi giải đấu chứ?"

- ——oOo—

Chương 212

“Anh tiếp thu chuyện tham gia đấu giải với chúng tôi nhanh thật đấy.” Bạch Liễu trầm ngâm nhìn Đường Nhị Đả, “Ở các dòng thời gian khác tôi đã từng mời anh tham gia à?”

Đường Nhị Đả đang ngồi xổm tìm cái đầu bên trong thi thể của con quái vật đã ch3t kia đột nhiên sững sờ, giống như nhớ tới chuyện gì đó cực kỳ khó chịu, ánh mắt lại trở nên dữ tợn.

“Ừ.” Gã thở ra hơi chế giễu, “Nhưng không phải theo cách dễ chịu như bây giờ.”

Dễ chịu ư?

Bạch Liễu không cảm thấy cách mời chào Đường Nhị Đả tham gia đấu giải của mình dễ chịu như thế nào.

Hắn lợi dụng điểm yếu của Đường Nhị Đả, gần như xuyên thủng hoàn toàn hàng phòng ngự về thể chất và tâm lý của Đường Nhị Đả. Khi lý trí của Đường Nhị Đả yếu ớt, lời nói của người khác sẽ định hình lại quan điểm và ý kiến của bản thân gã.

Bạch Liễu cũng lợi dụng những đặc điểm dễ đồng cảm của Đường Nhị Đả với tư cách là một công chức chính trực, để Đường Nhị Đả chứng kiến trải nghiệm đau đớn tương tự của mình, điều này khiến vị đội trưởng tốt bụng về cơ bản có

tương tác tâm lý đối với Bạch Liễu, sinh ra sự phụ thuộc và cảm giác thuộc về quần thể.

Con người là sản phẩm của quần thể và môi trường, cô độc quá lâu có thể khiến con người ta phát điên, xu hướng chấp nhận những quần thể quen thuộc là bản năng của một người bình thường có nhận thức xã hội.

Mà Đường Nhị Đả, vốn là một đội trưởng lại bị các đội viên trong Cục dị đoan nghi ngờ và bài xích, thậm chí bị cô lập, nên dần dần đã không còn nơi để về.

Đường Nhị Đả cũng không thể tiếp cận những người bình thường khác để thiết lập các mối quan hệ xã hội ổn định, bởi vì ý thức đạo đức của gã không cho phép gã gieo rắc điều xui xẻo gọi là "trò chơi" cho những người vô tội khác.

Mà nếu chọn thiết lập liên lạc với những người trong trò chơi, chẳng hạn như các hiệp hội lớn, thì họ chỉ đơn giản là lợi dụng và lấy lòng Đường Nhị Đả chứ họ không thể đồng cảm với Đường Nhị Đả, vì vậy Đường Nhị Đả chỉ chấp nhận bản thân được thuê bởi những người này thay vì thành lập một nhóm cố định tạo ra sự kết nối tình cảm.

Trong khoảng thời gian dài đen tối vô biên đó, Đường Nhị Đả buộc phải lang thang một mình mọi lúc.

Mà sâu trong lòng gã luôn khao khát có sự liên hệ với một ai đó, một nhóm nào đó.

Trong trường hợp đó, cách tiếp cận của Đường Nhị Đả sẽ không cảm thấy có lỗi, cũng không phải chịu trách nhiệm về điều đó, thậm chí gã còn hiểu biết Đoàn Xiếc Thú Lang Thang ở một mức độ nào đó trong quá trình thù địch lâu dài, từ sự tàn nhẫn của Bạch Liễu, hắn suy xét đến những cảm xúc cá nhân của Đường Nhị Đả ——

—— Hắn cảm thấy Đoàn Xiếc Thú Lang Thang thực sự là một lựa chọn nhóm tốt cho Đường Nhị Đả.

Vấn đề là làm thế nào để biến sự căm ghét của Đường Nhị Đả về Đoàn Xiếc Thú Lang Thang thành sự đồng cảm —— Bạch Liễu đã chọn cách bắt đầu nó từ góc độ 【đồng loại】.

【Trên đời này có những người đau đớn và cô đơn như tôi, chúng ta có thể hiểu và chấp nhận nhau.】

【Tất cả chúng ta đều giống nhau, đều là những người đã bị số phận đùa giỡn và bỏ rơi, không ngừng lang thang lưu lạc.】

Loại nhận thức này có thể nói là một cọng rơm cứu mạng cho những người bình thường bấy lâu nay vẫn một mình lang thang trong mọi dòng thời gian và sắp không thể níu kéo được nữa.

Đối với Đường Nhị Đả, toàn bộ quá trình biến đổi không hề nhẹ nhàng, có thể nói rằng gã sẽ ch3t và sau đó được tái sinh.

Nhưng Đường Nhị Đả thực sự nghĩ rằng điều này là dễ chịu ư? Điều này khiến Bạch Liễu thực sự thích thú.

TV nhỏ của Đường Nhị Đả, để không thu hút sự chú ý, luôn mở dịch vụ trả phí với chế độ tắt tiếng hoàn toàn, tức là nội dung cuộc trò chuyện của Bạch Liễu với gã sẽ bị tắt tiếng, vì vậy Bạch Liễu rất thoải mái trực tiếp nói chuyện với gã mà không cần e dè gì cả.

Bạch Liễu ngồi xổm xuống bắt đầu tìm kiếm Tawil trong xác quái vật bị Đường Nhị Đả dùng súng xé xác, trong lúc tìm kiếm, hắn giả vờ vô tình nhắc tới: "Tôi có thể hỏi Bạch Lục ở các dòng thời gian khác đã đối xử với anh như thế nào?"

Sau đó Bạch Liễu nhanh chóng bổ sung một câu đầy áy náy: "Đương nhiên, nếu nhắc đến chuyện buồn của anh thì không cần nói —— Tôi xin lỗi vì 【 tôi 】mà anh đã trải qua những chuyện đó."

Động tác của Đường Nhị Đả dừng một chút, mới nói tiếp: "Cậu không cần xin lỗi, những chuyện đó không liên quan gì đến cậu."

"Trong dòng thời gian đó, sự phát triển của chú hề không đáp ứng kỳ vọng của cậu, cho nên Bạch Lục muốn tìm người thay thế hắn cho giải đấu." Đường Nhị Đả dừng lại, "Sau đó Bạch Lục nhìn thấy chiếc TV nhỏ của tôi, ngay lập tức hắn ta thích thú tôi… Tóm lại, hắn đã dùng rất nhiều cách để mời chào tôi tham gia, nhưng thái độ thù địch của tôi rất cứng rắn."

Đường Nhị Đả hít sâu một hơi: "Lúc đó, bọn hắn có một loại đạo cụ, Bạch Lục dùng đạo cụ này để dụ dỗ tôi, sau đó phát hiện được … Người quan trọng nhất đối với tôi chính là Tô Dạng."

“Bạch Lục vốn là muốn lợi dụng Tô Dạng để tôi gia nhập đội, nhưng … vì Bạch Lục bỏ rơi tên hề nên đã khiến gã tức giận. Tên hề rất căm ghét tôi. Gã cảm thấy chính vì tôi mà Bạch Lục mới bỏ rơi gã.”

“Khi Tô Dạng đi công tác nước ngoài, Bạch Lục đã ra lệnh bắt cóc Tô Dạng và sử dụng Tô Dạng như một con bài lợi thế để thương lượng lại với tôi, nhưng tôi vẫn không đồng ý —— Tô Dạng cũng sẽ không cho phép tôi đồng ý tham gia một tổ chức như vậy vì em ấy.”

“Nhưng sau hai vòng đàm phán, Bạch Lục đã mất kiên nhẫn và dứt khoát từ bỏ việc thuyết phục tôi gia nhập đội. Hắn cảm thấy hiệu quả chi phí của việc dành thời gian cho tôi là quá thấp, sau đó hắn quay sang tìm kiếm những người chơi khác.”

Đường Nhị Đả nhắm mắt lại: “—— Bạch Lục đã ném Tô Dạng không còn khả năng lợi dụng cho tên hề.”

“Chuyện tiếp theo, cậu cũng đã thấy trong gương rồi đó.”

Bạch Liễu lịch sự im lặng một lúc, sau đó đưa tay ra vỗ vai Đường Nhị Đả an ủi —— hắn cảm thấy lúc này đây hắn là vị đội trưởng Đường cần sự động viên của một người bình thường.

Đường Nhị Đả đột nhiên mở mắt ra, dường như vẫn còn đắm chìm trong một loại cảm xúc nào đó chưa phát ra, con ngươi trong đôi mắt xanh thẳm co rút lại, dựng đứng.

Ngay trước khi bàn tay của Bạch Liễu sắp chạm vào vai của mình, Đường Nhị Đả đã tàn nhẫn hất tay Bạch Liễu ra, vẻ mặt hung dữ, khàn khàn phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp đầy uy hiếp: "Đừng chạm vào tôi!"

Trong nháy mắt, Bạch Liễu cảm thấy như thể vừa nhìn thấy một con sói nhe răng cúi xuống c4n xé cổ họng hắn.

Đường Nhị Đả lồng nguc kịch liệt phập phồng, gã bình tĩnh mới lấy lại hơi thở nhịp nhàng, hơi hơi hé miệng như nói gì đó, Bạch Liễu nhìn khẩu hình thì chắc là muốn nói thực xin lỗi.

Nhưng cuối cùng Đường Nhị Đả vẫn không nói lời nào, ngược lại im lặng quay đầu đi, cúi đầu tiếp tục tìm kiếm cái đầu mà Bạch Liễu nhờ gã tìm trong thi thể quái vật.

Căng thẳng sau chấn thương rất nặng.

Bạch Liễu trong lòng phán đoán đơn giản, sau khi có được thông tin mình muốn, Bạch Liễu rút tay về, không cảm thấy xấu hổ chút nào, ngược lại rất cân nhắc chuyển đề tài, đưa bậc thang ra cho đối phương:

"Đội trưởng Đường, mới vừa chiến đấu, anh không cần ống kính nhắm cũng có thể nhìn thấy đầu của Tawil, sao lại muốn đưa cho tôi kính nhắm vậy?"

Đường Nhị Đả im lặng một lúc, rốt cuộc vẫn trả lời Bạch Liễu: "Tầm nhìn để tấn công khác với tầm nhìn để tìm đồ vật,

lúc tôi sử dụng súng kỹ năng để tấn công đồ vật thì không chú ý đến mấy cái đầu bên trong.”

“Vì vậy lúc đó tôi cần người khác giúp tôi xác định vị trí.” Đường Nhị Đả dừng lại thêm một hoặc hai giây, “Cái đầu đó quan trọng với cậu cũng giống như Tô Dạng quan trọng với tôi, sử dụng ống ngắm sẽ an toàn hơn nhiều và sẽ không bắn nhầm. “

Bạch Liễu mỉm cười: “Đúng vậy, cậu ấy rất quan trọng với tôi, rất cảm ơn anh đã nghĩ đến tôi, Đường đội trưởng.”

“… Vừa rồi…” Lòng bàn tay Đường Nhị Đả vì lời cảm ơn của Bạch Liễu mà siết chặt, gã siết chặt nó, hầu kết lăn lộn một hồi rồi thở ra một hơi nóng, “… Tôi xin lỗi.”

——Đây là lời xin lỗi vì vừa rồi đánh Bạch Liễu.

“Không sao.” Bạch Liễu bình tĩnh nhận lấy, sau đó vung tay lên.

Lần này, bàn tay của Bạch Liễu cuối cùng cũng đáp xuống bờ vai căng thẳng quá mức của Đường Nhị Đả, hắn cười mỉm: “Tôi có thể hiểu được cảm xúc của đội trưởng Đường, tức giận vì người quan trọng bị tổn thương, không phải là lỗi của anh, tôi cũng vậy mà.”

Tấm lưng của Đường Nhị Đả vốn cứng ngắc như một tấm thép bất giác tan chảy sau khi bàn tay Bạch Liễu vỗ về —— gã thở phào nhẹ nhõm một cách khó hiểu.

Bạch Liễu quay lại và tiếp tục lục tung cái xác, Đường Nhị Đả có chút xuất thần nhìn sườn mặt Bạch Liễu ——

——Bạch Liễu nói rằng cậu ấy có thể hiểu được cảm xúc của chính mình.

Bạch Lục … cậu ấy thực sự cũng sẽ tức giận sao …

Đường Nhị Đả đã chơi qua rất nhiều dòng thời gian nhưng chưa bao giờ thấy Bạch Lục tức giận, hắn luôn lý trí và không có điểm yếu, đó là lý do tại sao hắn bất khả chiến bại như vậy.

Nhưng vừa rồi —— Lực chú ý của Bạch Liễu đều tập trung tìm kiếm đầu Tawil, hoàn toàn không để ý tới chung quanh, suýt nữa bị quái vật ăn thịt.

Trước đó, anh chàng này đã chạy lại và mỉm cười vẫy tay với gã, gọi gã là đội trưởng Đường, Đường Nhị Đả nhớ lại nụ cười của Bạch Liễu lúc đó, cảm giác hắn như một đứa trẻ nghịch ngợm có chút lợi hại đang quay trở về trả thù kẻ xấu đã bắt nạt người quan trọng nhất với mình.

Đường Nhị Đả ngơ ngác nhìn Bạch Liễu đang lục tung cái xác, mặt đầy bùn và máu, nhưng hắn không hề quan tâm chút nào ——

—— đây là Bạch Liễu có cảm giác và nhược điểm, hoàn toàn không phải quái vật.

Không phải Bạch Lục.

“Tìm được rồi!” Bạch Liễu nhẹ nhàng gạt đống đầu lâu lộn xộn sang một bên, nâng lên một cái đầu đang ngủ say sưa dưới đống xương và hoa hồng.

Hơi thở Bạch Liễu trở nên nhẹ hơn, hắn quỳ trên mặt đất tiến lên một bước, cực kỳ nhẹ nhàng nâng cái đầu lên đặt trên đầu gối của mình. Đôi lông mi hắn rũ xuống dính những mảnh hoa hồng rải rác, cằm và mũi đầy bùn đặc, hắn khẽ cúi người uốn cong thành một vòng cung rất nâng niu để bảo vệ cái đầu trong vòng tay.

“Tìm được cậu rồi.” Bạch Liễu cong khóe mắt, hắn cúi đầu dán đầu mình lên, lộ ra nụ cười thuần khiết vui vẻ không hề che giấu.

Đường Nhị Đả gần như nghĩ rằng mình bị điên khi nhìn thấy nụ cười như vậy trên khuôn mặt của Bạch Liễu.

Nhưng nụ cười đó thật dễ lây lan, Đường Nhị Đả nhìn một lúc cũng không nhịn được mà thả lỏng người, mở hai tay ra, tựa lưng vào đống xương vừa tìm được, mệt mỏi nhìn lên bầu trời xám xịt buồn tẻ của thế giới bên trong, cũng hừ một tiếng cười từ trong mũi tự nhủ: “Tốt rồi, đã tìm thấy cậu ấy.”

“Hoàn hảo nguyên vẹn, tìm được cậu ấy.”

- ——oOo—

Chương 213

Bên ngoài nhà máy.

Lưu Giai Nghi một tay kéo cái kìm dài cầm xe, tay kia cầm thuốc độc, cảnh giác vừa kéo xe vừa nhìn quanh một vòng.

Cô bé tứ phía đều bị bao vây bởi đủ loại quái vật công nhân hoa hồng, lại còn bị giới hạn bởi chiếc xe chở xác Tawil.

Cũng may là hai thành viên khác của Hiệp Hội Quốc Vương cũng chạy ra khỏi nhà máy để giúp cô bé, hơn nữa nhờ kỹ năng khống chế quy mô lớn của Tề Nhất Phảng mà đám quái vật bị phân tán không ít, cục diện cơ bản là được duy trì trong phạm vi có thể chống lại.

"Bạch Liễu thật sự là …" Lưu Giai Nghi đuối sức dựa vào vách tường thở hổn hển, cô bé đưa khuỷu tay lên lau mồ hôi chảy ra từ mặt bên, nhìn chiếc xe đẩy bị ngăn cách bởi chiếc kìm dài của mình, khẽ than thở, "Không phải đồ vật trên xe đẩy này rất quan trọng với anh à?"

"… Giao cho em dễ dàng như vậy, nếu em không bảo vệ tốt thì sau này dùng nó để chì chiết hành hạ em đúng không??"

Một con quái vật đột nhiên xuất hiện từ phía sau Lưu Giai Nghi, cô bé vô thức nhảy ra chặn trước xe đẩy rồi lấy thuốc độc ra, đồng thời hét toáng lên: "Cút đi!"

Chất độc đen như mực được đổ vào "cánh hoa" mà con quái vật mở ra, nó lập tức tan chảy và biến dạng với âm thanh thối rữa, biến thành một vũng máu.

Cuộc tấn công bất ngờ của con quái vật khiến Lưu Giai Nghi vốn đã kiệt sức vì chiến đấu đã quên giữ khoảng cách với xe đẩy và bị ảnh hưởng bởi những thứ trên xe, giá trị tinh thần của cô bé giảm xuống theo từng giai đoạn

Lưu Giai Nghi lắc đầu hai cái, tập trung lấy chai nước hoa hồng trong túi ra để khôi phục lại giá trị tinh thần của mình, nhưng sau khi lấy ra thì mới phát hiện —— lọ nước hoa đã hết sạch.

Xác quái vật thối rữa bởi chất độc đã thu hút thêm nhiều quái vật, vòng vây quanh Lưu Giai Nghi dần thu hẹp lại, khoảng cách giữa cô bé và xe đẩy ngày càng gần, cô bé ngày càng bị ảnh hưởng bởi NPC cấp thần trên xe nặng đến mức không thể tránh khỏi cảm giác choáng váng, phải bám vào những chiếc gọng kìm dài mới có thể đứng vững.

Sau khi bị tháo rời, thân thể bên trong NPC cấp thần hoàn toàn lộ rõ, tác động lên người chơi còn nặng nề hơn ở viện mồ côi trước đây!

"Mẹ nó ——" Lưu Giai Nghi không nhịn được chửi thề một tiếng, dứt khoát buông chiếc kìm dài, hai tay cầm thuốc độc nghiến răng nghiến lợi, tiếp tục ngăn trước xe đẩy.

"Phù Thủy Nhỏ! Em hết nước hoa rồi phải không? Nhận lấy này!"

“Đây nữa! Cầm lấy!”

“Bên anh cũng có!”

Ba giọng nói từ các hướng khác nhau cùng ba chai nước hoa được ném qua đến từ ba thành viên của đội dự bị Hiệp Hội Quốc Vương, đồng đội cũ của cô bé.

Lưu Giai Nghi nhìn ba lọ nước hoa đang rơi trong không khí, cô bé mím môi, muốn vươn tay ra rồi lại nắm trở lại —— cô bé không muốn mắc nợ ân tình người khác quá nhiều.

… trước đây hợp tác còn có thể nói là mọi người cùng nhau chiến đấu để qua cửa, nhưng bây giờ trong tình huống này, lượng quái vật cuồn cuộn không ngừng, nước hoa của mọi người cũng không nhiều nhặn gì …

… mà trong tương lai Bạch Liễu sẽ thi đấu ở giải đấu, nếu tương lai gặp Tề Nhất Phảng và những người khác trên sân, theo sự hiểu biết của Lưu Giai Nghi về bản thân, những món nợ không thể trả này sẽ khiến cô bé do dự, điều đó không phải chuyện tốt.

Nhưng nếu cô bé không nhận lấy thì cũng sẽ không thể chịu đựng được lâu.

“Giai Nghi!” Tề Nhất Phảng thấy Lưu Giai Nghi vẫn đang cúi đầu chưa lấy nước hoa thì lo lắng đến mức gọi tên cô bé,

“Nhận nhanh đi! Giá trị tinh thần của em sắp giảm xuống dưới 40 rồi kìa!”

Nước hoa vừa rơi xuống trước mặt Lưu Giai Nghi thì bị một người đột ngột xuất hiện từ phía sau Lưu Giai Nghi chụp lấy, sau đó ném ngược trở lạ.

Tề Nhất Phảng và hai người kia hốt hoảng chụp lấy lọ nước hoa của mình.

“Cảm ơn các cậu đã quan tâm và giúp đỡ Phù Thủy Nhỏ của tôi.”

Bạch Liễu đáp xuống đất nhẹ nhàng như chiếc lá, hắn cầm lấy xe Lưu Giai Nghi chuyển cho mình đồng thời ném cho cô bé một lọ nước hoa, sau đó quay đầu không chút do dự quất thẳng vào đám quái vật đã tới gần, hình thành một vòng đai chân không hình bán nguyệt.

Hắn chậm rãi nâng mắt lên, từ xa nhìn bọn họ, mỉm cười đạo đức giả, lễ phép cúi đầu: “Nhưng sau này ai cũng có thể là kẻ thù của nhau, vậy thì tốt hơn hết đừng nên thân như vậy đúng không Giai Nghi?”

Lưu Giai Nghi thở phào nhẹ nhõm.

Theo bản năng đầu tiên của y tá, Lưu Gia Nghi liếc nhìn Bạch Liễu toàn thân từ trên xuống dưới để chắc chắn rằng đối phương không bị thương tích gì lớn, sau đó cô bé ôm nguc mỉa mai nói: “Em còn tưởng anh độc chiếm nuốt luôn 3 bình nước hoa này chứ “

“Anh cũng muốn lắm chứ.” Bạch Liễu quay đầu nhìn Lưu Giai Nghi cười nửa miệng, “nhưng chắc là em cũng không mong anh độc chiếm đâu, hoặc là thật sự không muốn mắc nợ bọn họ cho nên mới không nhận nước hoa.”

Lưu Giai Nghi phun nước hoa cho mình hai lần, hít sâu một hơi, nhìn Bạch Liễu khịt mũi, “Anh nói nhiều quá!”

Chờ sau khi giá trị tinh thần hồi phục, Lưu Giai Nghi nhìn quanh: “Vậy còn Đường đội trưởng gì đó đâu rồi?”

Bạch Liễu dùng roi quét sạch lũ quái vật đang tới gần, dành thời gian trả lời Lưu Giai Nghi: “Anh nhờ anh ấy giúp anh ra cứu viện cho em trước, sau đó để anh ấy dọn dẹp lũ quái vật trong nhà máy.”

“Chờ anh ấy dọn dẹp quái vật trong nhà máy rồi sẽ ra ngoài tham gia cùng chúng ta.”

“Sau khi dọn dẹp?” Lưu Giai Nghi cau mày, “Phần lớn quái vật chủ yếu tập trung ở nhà máy, ông chú đó có thể tự mình thu dọn…” Kết thúc rồi sao?

Lưu Giai Nghi nhịn không được muốn hỏi Bạch Liễu liệu hắn có quá tin tưởng vào khả năng của Đội trưởng Đường vừa mới gia nhập này không.

Gần như vào lúc giọng của Lưu Giai Nghi vừa cất lên, một người đã chống một tay vào bức tường cao Lưu Giai Nghi

đang dựa vào, nhảy phắt ra bằng một động tác điêu luyện và gọn gàng.

Cùng lúc đó, người đàn ông này dùng tay kia ném ra một khẩu súng lục ổ quay bằng bạc có hình thù kỳ dị dài khoảng 1m, để giảm độ giật của phát súng liên tục, gã ta đã giữ khẩu súng dưới vai khiến thắt lưng của gã cong thành một tư thế rất chuẩn, thoạt nhìn trông mạnh mẽ.

Gió thổi tung mái tóc và vầng trán gã, để lộ một đôi mắt xanh rất nghiêm nghị.

Gần như vào lúc người đàn ông vẫn còn đang nhảy qua tường, gã bắt đầu bắn liên tiếp vào những con quái vật đang không ngừng tiếp cận Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi.

“Pằng —— da da da da da!!”

Ngọn lửa và thuốc súng ngay lập tức vẽ một hàng rào cảnh báo trước mặt Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi không ai dám xâm phạm.

Tầng tầng lớp lớp quái vật dày đặc bị bắn phá giãy dụa biến thành tro tàn trong nháy mắt. Đường Nhị Đả quỳ một chân xuống nền đất đen bị đạn bắn, rồi nghiêm mặt đứng dậy.

Khẩu súng lục ổ quay dài kỳ dị ngạo nghễ trên tay Đường Nhị Đả gấp lại, tạo ra âm thanh va chạm kim loại lạch cạch, và chỉ trong vòng một giây nó trở thành một khẩu súng ổ quay bình thường có chiều dài bằng lòng bàn tay gã ta.

Gã nới lỏng băng đạn, tự tay thả hộp đạn ra, sau khi thay đạn thì quay đầu bình tĩnh nhìn Bạch Liễu, như thể hỏi Bạch Liễu còn cần gì nữa không.

"Wow, tốc độ nhanh hơn tôi tưởng." Bạch Liễu nhướng mày nhìn Đường Nhị Đả, "Anh dọn dẹp xong mấy con quái vật trong nhà máy rồi à?"

Đường Nhị Đả chẳng có biểu hiện gì trên mặt, dường như không nghĩ rằng mình đã làm được điều gì đáng chú ý, nên chỉ đáp: "Ừ."

Như vẫn cảm thấy mình làm không tốt, Đường Nhị Đả cau mày nói thêm: "Khu vực công nhân nhà máy và trưởng phòng không thể vào nếu không có chìa khóa, cho nên bên trong chưa kiểm tra, còn lại dọn sạch sẽ rồi."

Bạch Liễu nở một nụ cười hài lòng: "Làm tốt lắm."

Chẳng lẽ còn không tốt à?!

Lưu Giai Nghi kinh ngạc liếc nhìn bãi đất trống trước mặt bị nhuộm đen bởi thuốc súng, rồi ngẩng đầu nhìn Đường Nhị Đả.

Ba thành viên của Hiệp Hội Quốc Vương gần như ch3t lặng, hai mắt bọn họ chăm chăm, kinh hãi nhìn khẩu súng trên tay Đường Nhị Đả, suy nghĩ trong đầu hiếm khi trùng hợp với Lưu Giai Nghi lúc này ——

——Trời đậu xanh rau má, cái này là trò chơi cấp 3 đó nha!!

Sức tấn công của đại ka này giống như siêu nhân vậy, thật kinh người!

Để nghiên cứu học hỏi, Lưu Giai Nghi đã xem rất nhiều băng video ghi hình TV nhỏ của các tuyển thủ trong giải đấu trong hai năm qua, nhưng ngoại trừ Hắc Đào, cô bé chưa bao giờ thấy những kỹ năng và đòn tấn công đáng sợ như vậy.

Thực lực này không thể gói gọn trong bốn chữ tuyển thủ giải đấu nữa rồi.

Lưu Giai Nghi nhìn thẳng vào Đường Nhị Đả, đây là lần đầu tiên cô bé đối mặt với đối thủ này sau khi vào trận.

Cô bé nhanh chóng tính toán bảng điều khiển của Đường Nhị Đả trong đầu ——

——Tối đa một phát bắn có thể đối phó với một con quái vật cấp S đang bùng nổ, giá trị tấn công của một phát bắn chắc chắn là hàng chục nghìn.

Cơ bắp được huấn luyện tốt, ý thức chiến đấu xuất sắc, tốc độ thực hiện nhiệm vụ nhanh, phòng thủ kịp thời và đảm bảo hành vi an toàn của đồng đội, và quá trình báo cáo với Bạch Liễu vừa rồi, rất giống với thông tin phản hồi đầu ra từ tiền tuyến cho Chiến Thuật Gia ——

Lưu Giai Nghi kinh ngạc nhìn Đường Nhị Đả —— chú hai này là một cao thủ hạng nhất của giải đấu đã trải qua hàng trăm trận chiến.

Dữ liệu tấn công và phẩm chất chiến đấu của chú hai này thậm chí còn được phóng đại hơn so với những kẻ tấn công của nhiều đội hàng đầu —— ít nhất là theo sự hiểu biết của Lưu Giai Nghi, những kẻ tấn công trong đội của Hiệp Hội Quốc Vương có khả năng không thể chiến đấu trực diện trước Đường Nhị Đả.

Kiểu gì mà Bạch Liễu lại đắc tội một kẻ tấn công hạng nhất bí ẩn như vậy chứ?

Hơn nữa hiện tại thì có vẻ như Bạch Liễu đã thu nạp được nhân vật đáng sợ này cho riêng mình!

Vì sự hiện diện mạnh mẽ của Đường Nhị Đả, Lưu Giai Nghi vốn có thù địch nhất định với gã không thể không lùi lại hai bước, núp phía sau Bạch Liễu.

Cô bé nhìn xuống khẩu súng lục đã rút ngắn trên tay của Đường Nhị Đả, ngập ngừng hỏi: "——Sao chú lại thay đổi vũ khí kỹ năng sau khi rời nhà máy? Vũ khí vừa rồi rõ ràng có sức tấn công cao hơn mà."

Đường Nhị Đả liếc mắt nhìn Lưu Giai Nghi, nhẹ giọng đáp: "Nếu không cần thu dọn gấp gáp thì súng lục là đủ rồi."

Mẹ nó! Này cũng được sao! ——Lưu Giai Nghi nắm lấy vạt áo của Bạch Liễu, trong lòng âm thầm chửi bậy, chấp nhận sự

thật rằng giá trị tấn công của vũ khí A của Đội trưởng Đường này cũng phải trên 10.000.

Không có gì lạ khi người này có thể chơi một mình trong ngục tối cấp 3. Với mức sức mạnh này, gã có thể quét sạch toàn bộ trò chơi.

Nghĩ đến chuyện trước đây còn đối đầu với gã … Lưu Giai Nghi sợ hãi xoa xoa nguc, liếc nhìn Bạch Liễu vẫn đang mỉm cười đứng trước mặt cô bé, không khỏi thay đổi thành biểu cảm = = lần nữa.

… Từ các ý nghĩa đó mà nói, Bạch Liễu này thật sự quá thần kỳ, xui xẻo gặp được đối thủ như vậy mà vẫn có thể sống sót …

Nhưng nếu có một người như vậy tham gia …

Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu.

——Cứ dựa theo mấy chuyện kỳ quái trên người Bạch Liễu, thì chiến đội kỳ lạ do người này dẫn đầu không chừng có thể thực sự vô địch thì sao?

Sau khi dọn dẹp cơ bản những con quái vật nhỏ bên ngoài nhà máy, Bạch Liễu mở vải quấn lại với nhau trên xe rồi đặt đầu Tawil xuống.

Làn da trắng như tuyết nhanh chóng sinh trưởng theo hoa văn trên cổ, trên khuôn mặt vốn dĩ tĩnh lặng lộ ra vẻ tức giận đặc biệt, đôi lông mi dài màu bạc cụp xuống khẽ run lên, ánh bạc huyền bí kỳ lạ mọc lên dọc theo những đường nét tản mác của mái tóc xoăn duỗi ra, lồng nguc trống rỗng bắt đầu khép lại và hơi mở rộng từ bên này sang bên kia, như thể trái tim đang đập trong đó.

Bạch Liễu cụp mắt xuống nhìn Tawil nằm bất động trên đùi mình, yên lặng một phút.

Sau đó hắn đột nhiên đưa tay ra đặt vào lồng nguc trống rỗng đó, giống như đang chơi một trò chơi, nắm chặt tay để bắt chước hình dạng của một trái tim, đồng thời miệng khẽ khàng bắt chước tiếng tim đập, trên mặt nở một nụ cười kì lạ.

“Thình thịch ——thình thịch ——”

【Nếu tôi đào trái tim của cậu ra, cậu nói trái tim của cậu sẽ không ngừng đập, mà là sẽ tiếp tục đập trong tay của tôi như vậy sao? 】

Bạch Liễu mười bốn tuổi đùa giỡn nắm chặt tay thành nắm đấm, co rụt lại trước mặt Tạ Tháp, đồng thời dán mặt lại gần Tạ Tháp, miệng phát ra tiếng đập của trái tim: 【 thình thịch — thình thịch —— trái tim của cậu đập ở trong lòng bàn tay tôi như thế này sao?】

【 Nếu cậu tò mò muốn biết……】 Tạ Tháp đột nhiên nắm lấy bàn tay giả trái tim của Bạch Liễu đặt ở trước trái tim y, ngẩng

đầu lên, nhẹ giọng nói với hắn, 【 Chỉ cần chạm vào là biết trái tim tôi đập như thế nào. 】

Bàn tay của Tạ Tháp đặt trên mu bàn tay của Bạch Liễu, trái tim y đang đập trong lòng bàn tay của Bạch Liễu.

Bọn họ cứ ngồi lặng thinh như thế hồi lâu, không có ai thu tay lại, nhịp tim của cả hai dần dần rối loạn.

Cho đến khi Tạ Tháp thì thầm hỏi hắn: 【 là thình thịch —— thình thịch —— như vậy sao? 】

【 không phải ——】 Bạch Liễu không biết tại sao lại cảm thấy miệng khô khốc, hầu kết của hắn trượt lên trượt xuống, khàn giọng trả lời, 【 là thình thịch thình thịch —— thình thịch thình thịch —— thình thịch thình thịch —— nhịp tim cậu đập như vậy đó. 】

【 tôi như vậy…… Là không bình thường sao? 】 Tạ Tháp dò hỏi hắn.

Bạch Liễu quay mặt đi, muốn rút tay về: 【 tôi không biết. 】

Nhưng Tạ Tháp không để hắn rút tay lại, mà bình tĩnh cũng đặt tay trước nguc Bạch Liễu như cảm nhận nhịp tim của hắn, rồi Tạ Tháp như đang cười, tiếng cười rất khẽ: 【 xem ra là bình thường. 】

【Trái tim của cậu cũng đập giống như của tôi. 】

“Anh ấy đang làm gì vậy?” Lưu Giai Nghi nghi ngờ nhìn Bạch Liễu quỳ trên mặt đất ôm NPC cấp thần, cúi đầu không biết đang làm gì, trong miệng phát ra một âm thanh kỳ quái, “Cho dù anh ấy ít chịu ảnh hưởng của NPC cấp thần thì cũng không cần phải ôm suốt như thế chứ! “

Lưu Giai Nghi vừa nói vừa có chút nóng lòng bước tới cắt ngang suy nghĩ của Bạch Liễu: “Cho dù ảnh hưởng nhỏ nhưng vẫn là có ảnh hưởng! Để Bạch Liễu đặt xuống rồi chúng ta nhanh chóng đi thôi!”

Đường Nhị Đả vươn tay ngăn cản Lưu Giai Nghi tiến lên: “Chờ một chút.”

Lưu Gia Nghi lập tức dâng lên thuốc độc, cảnh giác nhìn hắn: “Làm sao? Chú cứ để Bạch Liễu ôm cái đó đến nổi điên…”

Đang nói nửa chừng, Lưu Giai Nghi đột nhiên dừng lại —— cô bé nhìn thấy sự kinh ngạc tột cùng trên gương mặt Đường Nhị Đả.

Gã dường như bị sốc, đồng thời cũng có vẻ choáng váng trước cảnh tượng vừa nhìn thấy, một lúc lâu sau mới khó khăn mở miệng.

“… Khi bắt gặp cảnh tượng gây tổn thương sẽ tự động lặp lại một cách máy móc những hành động rập khuôn liên quan đến cảnh này trong trí nhớ…” Đường Nhị Đả sắp đứng không vững, gã đột nhiên lẩm bẩm một mình, “… đây là triệu chứng điển hình của căng thẳng rối loạn do chấn thương.”

Bạch Liễu và gã đều bị PTSD.

Vậy mà gã chẳng hề nhận ra một chút nào.

*PTSD: Rối loạn stress sau sang chấn (PTSD) là những hồi tưởng mang tính thâm nhập, tái hiện của một sự kiện sang chấn quá mạnh; sự hồi tưởng kéo dài> 1 tháng và bắt đầu trong vòng 6 tháng sau sự kiện

Tác giả nói:

Tôi đã giải thích rằng Bạch Liễu và những Bạch Lục khác có tuổi thơ khác nhau, họ là những người hoàn toàn khác nhau.

- ——oOo—

Chương 214

Bạch Liễu cũng không ở lại lâu, ngay sau đó hắn quấn xác Tawil đặt lên xe đẩy như không có chuyện gì xảy ra, quay đầu nhìn về phía nhóm người phía sau, trên mặt nở nụ cười giả tạo mà bọn Mục Tứ Thành, Mộc Kha, Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả rất quen thuộc nhẹ nhàng nói:

"Bây giờ, chúng ta hãy lật đổ Nhà máy Hoa Hồng độc ác này đi."

Trò chơi đại sảnh, Khu Nhảy disco trên mộ

Cho dù đám người Mộc Kha có kiên trì như thế nào, níu kéo khán giả đi ngang nhờ họ thích hay follow TV nhỏ Bạch Liễu ra sao, thì dưới áp lực của hiệp hội cấp cao, TV nhỏ của Bạch Liễu cuối cùng cũng không thể thoát khỏi vẫn rơi vào Khu Nhảy disco trên mộ.

Cho dù đó là Mộc Kha xuất thân từ gia đình được nuông chiều, hay Mục Tứ Thành có cấp độ cao trong trò chơi, giờ đây đều phải từ bỏ những thứ như lòng tự trọng và mặt mũi để níu kéo từng khán giả qua đường để cố gắng hết sức giúp Bạch Liễu trì hoãn thời gian

Sau khi nhìn thấy trong TV nhỏ của Bạch Liễu trò chơi cuối cùng cũng kết thúc, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm.

——Trong cuộc chiến giằng co này, đối mặt với một đối thủ như Hiệp Hội Quốc Vương, họ đã chiến đấu hết sức.

Bọn họ cũng dự tính sẽ để Bạch Liễu rớt vào khu Phòng tối thêm một lần nữa, sau đó trả tiền chuộc và đưa Bạch Liễu ra ngoài, trong khoảng thời gian này cũng phải đủ để Bạch Liễu qua cửa.

"… Hoàng hậu, nếu cứ tiếp tục như vậy, Bạch Liễu có lẽ thật sự có thể qua cửa suôn sẻ …" Có người sắc mặt khó coi thì thào khoác vai Hoàng Hậu, "Hiện tại đang là lúc kêu gọi tài trợ, hai lần phong tỏa mà vẫn không lấp kín được, này cũng … quá mất mặt rồi, tỷ lệ tài trợ của hiệp hội chúng ta sẽ bị ảnh hưởng…"

"Sẽ không thất bại đâu." Hồng Đào khoanh tay nhìn lên chiếc TV nhỏ của Bạch Liễu, "Vây trận này nữa là kết thúc."

Người đàn ông bên cạnh Hồng Đào sững sờ.

Ngay sau đó có người không giấu được vẻ phấn khích trên mặt chạy tới, dừng lại trước mặt Hồng Đào cung kính cúi đầu, sau đó ngẩng đầu lên nói: " Hoàng Hậu! 【 Phòng thủ 】của đội của chúng ta vừa mới qua cửa Hồ Trò Chơi! Có gọi hắn đến đây không ạ? "

Hồng Đào khẽ gật đầu: "Gọi hắn qua đây đi."

Hội viên còn đang lo lắng trước đó đột nhiên thay đổi sắc mặt, không khỏi liếc nhìn thoáng qua Hồng Đào, sau đó tiến đến hội viên tới báo tin hỏi lại, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Là 【 Phòng thủ 】chính thức của chiến đội muốn đến đây à?"

Không thể che giấu được sự phấn khích trên khuôn mặt của thành viên này, anh ta lại gật đầu lia lịa: "Đúng vậy! Vừa ra khỏi Hồ Trò Chơi đã lao ngay tới đây! Đang trên đường tới rồi!"

"Sau khi 【 Phòng thủ 】 tới thì đợt vây này sẽ kết thúc!"

Mục Tứ Thành cau mày nhìn các thành viên của Vương hội đang bắt đầu náo loạn trong khu vực TV nhỏ: "Bọn họ đang bàn tán cái gì vậy? Không ngăn được Bạch Liễu thì bắt đầu phát điên à?"

"Không phải." Mộc Kha trong lòng có linh tính không tốt, "… Bọn họ đều là đang cười.

Mộc Kha không mong chờ các thành viên của Hiệp Hội Quốc sẽ nói cho cậu biết họ đang cười cái quái gì, cậu nhanh chóng mở bảng hệ thống, mở diễn đàn rồi nhanh chóng tìm kiếm thông tin mà mình muốn ——

——ngay sau đó, một bài đăng phổ biến đã thu hút sự chú ý của cậu.

—— 【 (Phòng thủ) của Hiệp Hội Quốc Vương rời Hồ Trò Chơi để gia nhập đội ngũ vây chặn, Hồng Đào lần này cũng chơi quá lớn đi!! 】

"…【 Phòng thủ 】là gì?" Mộc Kha cau mày hỏi.

Mục Tứ Thành cũng mở diễn đàn, lúc nhìn thấy tiêu đề bài viết thì sắc mặt trở nên ảm đạm, nhanh chóng giải thích với người mới là Mộc Kha, "Đó là danh hiệu chuyên nghiệp trong đội."

"Các vị trí thông thường của đội năm người trong giải đấu là 【 Tấn công 】, 【 Phòng thủ 】,【 Đi lang thang 】【 Khống chế 】và 【 Chiến thuật gia 】."

*Đi lang thang là Roam đó mn, không cố định 1 chỗ mà đi hết bản đồ game liên tục để kill enemies đó.

"Tôi chưa xem Hiệp Hội Quốc Vương thi đấu, nhưng tôi nghe nói rằng đội của họ là một đội 【 khống chế 】kép, hai người chơi 【 khống chế 】cực kỳ giỏi, một trong những người chơi 【 khống chế 】là Hồng Đào, người còn lại là được cho là Phù Thủy Nhỏ."

"Người chơi 【 Tấn công 】rất khó tìm, Hồng Đào vẫn chưa tìm được người thích hợp, vì vậy người chơi 【 Tấn công 】của chiến đội bọn họ tố chất rất kém ——"

Mục Tứ Thành nhướng đôi mắt mơ hồ: "—— nhưng để bù đắp sự thiếu hụt này, 【 Phòng thủ 】của họ cực kỳ mạnh."

Tiếng bước chân rầm rầm nặng nề từ xa truyền đến, Mộc Kha xoay người lại nhìn, vẻ mặt và hơi thở đều có chút ngưng trệ trong giây lát——

Một người đàn ông khổng lồ quái dị to cao đến nỗi không thấy được đỉnh đầu xuất hiện. Gã mặc một bộ giáp đồng dày cộm trên tay và chân, vòng quanh cổ tay là một chuỗi rậm rạp các vòng tay gai, theo bước chân của gã, những chiếc nhẫn và vòng ngọc trên cơ thể va chạm nhau, phát ra âm thanh leng keng ầm ĩ, chấn động cả khoảng không xung quanh.

Người đàn ông này có bàn tay và bàn chân cực kỳ dài, gã lắc lư đẩy khán giả và đám đông trước như thể đang xua đuổi kiến hoặc tiện tay vạt đám cỏ dại mọc trên con đường quê, căn bản là không ai có thể ngăn cản.

Sau đó, gã chậm rãi bước đến trung tâm TV nhỏ trước mặt Hồng Đào, cúi đầu đặt tay trái lên nguc hành lễ, ầm ầm quỳ một chân xuống đất, giọng nói vang vọng vang dội giống như tiếng súng thần công, làm cho người ta che đầu muốn quỳ:

“Queen, Τιτν (Titan) is here.”

Hồng Đào vén gấu váy lên hơi cúi đầu đáp lại, sau đó đặt tay lên những ngón tay khổng lồ của Titan, khiến Titan ngượng ngùng hôn lại cô.

“Τιτν, do me a favor (giúp ta một việc).” Hồng Đào quay đầu nhìn về phía Mộc Kha đang đứng bên cạnh, cười nói: “Beat them, as usual (Đánh bại bọn họ như thường lệ đi).”

* Τιτν: Nhân vật này là ng nước ngoài, bản gốc nói tiếng Anh nên mình để nguyên tiếng Anh nhé

Lúc này, cô nở nụ cười khó tả giống như Bạch Liễu trên TV nhỏ.

Titan đứng dậy, quay mặt về phía Mộc Kha và những người khác, gã vươn lòng bàn tay to bằng đầu người lớn nhìn xuống Mộc Kha và Mục Tứ Thành đang cảnh giác rút lui.

” Yes, my Queen.”

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Titans sử dụng kỹ năng cá nhân (Lá chắn không gian) trên toàn bộ khu vực không gian TV nhỏ Bạch Liễu 】

【 Sau khi sử dụng kỹ năng này, các không gian khác nhau sẽ bị chia cắt thành các chiều không gian và thời gian khác nhau, tất cả các sinh vật và phi sinh vật đều không thể đi vào không gian này, ánh sáng và âm thanh không được truyền đi và không gian nơi kỹ năng được triển khai sẽ không còn được hợp nhất dưới cùng một không gian đa chiều (bao gồm cả sảnh trò chơi) 】

【Thời gian tác dụng: Một giờ đồng hồ】

Chỉ trong phút chốc, toàn bộ khu vực đặt TV Bạch Liễu trước mặt Mộc Kha biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại một quả cầu đen như mực không thể tiếp cận.

Trong một quả cầu đen tuyền lớn bằng khu vực quan sát, có nhiều hạt sao lấp lánh nhỏ lơ lửng trong đó, giống như một góc của vũ trụ.

Mộc Kha lảo đảo lui về phía sau hai bước, trên mặt lộ ra vài phần tuyệt vọng —— một tiếng đồng hồ không có bọn họ bên ngoài hỗ trợ cũng đủ để Bạch Liễu trực tiếp rơi vào Khu Không Người!

Trừ khi Bạch Liễu qua cửa… nếu không thì họ sẽ không thể làm gì được nữa.

———————————

Hiệp hội Câu lạc bộ Dân cờ bạc, Văn phòng Hội trưởng.

Charles nhắm mắt dựa lưng vào chiếc ghế giám đốc lớn, thả lỏng người trên tay vịn bọc da ở hai bên ghế, như thể đang suy nghĩ điều gì đó, anh ta uốn cong ngón trỏ bên phải của mình với chiếc nhẫn kim cương sáng chói lớn, gõ lần lượt vào tay vịn, tạo ra một âm thanh buồn tẻ đều đặn.

Vương Thuấn ngồi đối diện với Charles, hai tay chống trên đầu gối, nghiêng người về phía trước —— đây là một tư thế yêu cầu rất tiêu chuẩn để xin giúp đỡ, hơn nữa hắn đang ở thế thấp hơn.

Mà người được cầu xin, tư thế nằm thoải mái của Charles cho thấy anh không nghiêm túc quan tâm đến yêu cầu của Vương

Thuấn lắm.

“Hội trưởng Charles.” Vương Thuấn hơi cao giọng, cố gắng đánh thức vị chủ tịch như muốn nhắm mắt ngủ, “Tôi mới cho anh xem vài video trò chơi của Bạch Liễu, cậu ấy có tiềm lực và thực lực rất lớn, cũng rất phù hợp với yêu cầu của anh về việc chọn hắc mã, xin anh suy xét qua ạ!”

Charles uể oải mở to một mắt nhìn Vương Thuấn, nụ cười trên mặt hiển nhiên là giễu cợt: “Hắn rõ ràng phù hợp với khẩu vị yêu thích của tôi, nếu là mười phút trước, tôi có lẽ đã bị cậu thuyết phục ——nhưng bây giờ thì?”

Anh ta từ từ ngồi thẳng dậy, đưa ngón trỏ lên và lắc từ bên này sang bên kia: “No no no, tôi thích hắc mã, nhưng tôi không thích những con ngựa đánh bạc đã được đóng cọc.”

——Điều đó có nghĩa là con ngựa đó đã bị những người khác nhắm tới trước khi vào đường đua, chẳng hạn như cài những chiếc đinh nhỏ vào móng ngựa, khiến con ngựa đó không thể chạy tốt trên đường đua, hoặc thậm chí là không có cách để vào đường đua.

Đối với Charles, hiện tại Bạch Liễu đã bị Hiệp Hội Quốc Vương đóng cọc.

Với một chút tiếc nuối, Charles lục lại thông tin Bạch Liễu mà Vương Thuấn đã sắp xếp cho anh trên màn hình, vuốt v3 khuôn mặt Bạch Liễu hai lần, sau đó không thương tiếc ném vào thùng rác dưới gầm bàn.

“Tôi sẽ không nói với cô chủ Hồng Đào của cậu rằng tên hội viên đáng tin của cô ấy đến gặp tôi để giới thiệu một người mới.” Charles liếc nhìn Vương Thuấn đang lo lắng với nụ cười nửa miệng, đôi tay đeo găng tay trắng từ từ gập ngón tay lại trước bụng, bổ sung thêm nửa câu sau, “—— một người mới đang bị cô ấy nhắm tới.”

“Nhưng cậu đã lãng phí thời gian của tôi khoảng …” Charles giơ tay tháo đầu găng tay và liếc nhìn đồng hồ đeo tay cũng nạm kim cương, “30 phút, để thuyết phục tôi chấp nhận một người mới sẽ sớm hoàn toàn vô giá trị.”

“Thời gian của tôi là rất quý giá. Nếu cậu lãng phí nó một cách tùy tiện, cậu sẽ luôn phải trả một cái giá nào đó.” Charles ngước mắt nhìn Vương Thuấn, nâng Quyền trượng Văn Minh bên chân ghế không nhanh không chậm đứng dậy, đi tới phía sau Vương Thuấn eo lưng đang căng thẳng, sau đó đưa hai tay đeo găng lên vai Vương Thuấn trượt xuống, giọng điệu không rõ ràng, “Đã đến gặp tôi rồi thì nhất định phải lưu lại gì đó.”

“—— Nói cho tôi một ít tin tức quý giá chỉ cậu mới biết đi, Ngài-Gì-Cũng-Biết đáng yêu của tôi.”

Không biết Quyền trượng Văn Minh đã găm vào cổ Vương Thuấn từ lúc nào, sự di chuyển chậm chạp của Charles khiến Vương Thuấn cảm thấy ngột ngạt muốn vùng vẫy —— nhưng Vương Thuấn đã khống chế bản thân để đừng thể hiện ra động tác gì quá lớn.

Hiện tại anh ta chỉ đang dọa dẫm, nếu thật sự đụng đến anh ta thì hôm nay thật sự sẽ ch3t ở chỗ này!

Charles cực kỳ căm ghét người khác chạm vào phụ kiện và dụng cụ ma thuật của mình —— chẳng hạn như đồng hồ kim cương, nhẫn, hoặc cây quyền trượng Văn Minh được làm bằng loại gỗ quý hiếm không rõ nguồn gốc này.

“Khụ khụ ——” Vương Thuấn bị bóp cổ đến nỗi tơ máu bắt đầu trào ra trong nhãn cầu. Hắn cố hết sức dựa lưng vào ghế để giảm áp lực lên khí quản của cây gậy. “Anh thực sự sẽ không hối hận khi đầu tư vào Bạch Liễu —— “

“Tôi biết lời tiên tri của Giáo Đồ Nghịch Thập Tự dành cho Bạch Liễu ——”

Quyền trượng Văn Minh lập tức bị rút về, Vương Thuấn che cổ ho dữ dội.

Charles lấy trong túi ra một chiếc khăn lụa mịn lau trượng Văn Minh của mình từ đầu đến cuối rồi ném sang một bên, sau đó quay đầu nhìn Vương Thuấn trầm ngâm: “— Giáo Đồ Nghịch Thập Tự? Người đứng thứ ba trong tổng thể bảng xếp hạng? Tôi nhớ tên hắn ta vốn là —— “

“【Thẩm Phán Nghịch Thần】——năm nay khụ khụ, hắn đổi tên thành 【 Giáo Đồ Nghịch Thập Tự】sau khi được chuyển từ guild thứ sáu 【 Săn Hươu 】sang guild thứ nhất 【Danh Sách Sát Thủ 】.” Vương Thuấn gạt đi những giọt nước mắt, hít thở sâu hai hơi rồi nhìn Charles, “Anh có biết kỹ năng của người chơi 【 Giáo Đồ Nghịch Thập Tự】này là gì không?”

Charles nhẹ liếc Vương Thuấn: “Tiên tri.”

“Chính xác mà nói, kỹ năng của anh ấy có tên là 【 Lắng nghe lời Thần 】 Vương Thuấn thở hổn hển, “Trước đây tôi đã phát hiện một lời tiên tri trong lòng anh ấy, có liên quan đến Bạch Liễu.”

Charles gõ vào nguc Vương Thuấn bằng trượng Văn Minh, làm một cử chỉ lịch thiệp mời mọc, và mỉm cười vô hại: “Tôi muốn nghe chi tiết.”

- ——oOo—

Chương 215

Vương Thuấn lùi ghế về phía sau một chút, giữ cho nguc của mình một khoảng nhất định với mũi nhọn của Quyền trượng Văn Minh, sau đó cẩn thận nói, "… Tôi thấy một đoạn thơ rải rác được ghép lại với nhau."

"Những đoạn thơ rải rác?" Charles không rõ ràng nhướng mày, "Nghe không giống như phong cách tiên tri lời ít ý nhiều của 【 Thẩm Phán Nghịch Thần 】 lắm, vậy thì sao? Đây là thể loại thơ gì?"

Vương Thuấn hít một hơi thật sâu, hắng giọng và nói:

"Ác thần khoe khoang rằng ai đó sẽ đi lang thang trong bóng tối của hắn,

Người đàn ông trong bóng tối mười bốn tuổi,

Vì vậy, ác thần đã ban cho người đàn ông này một chiếc xương sống, một trái tim và một biểu tượng thần thánh,

Khoe khoang rằng người đàn ông này sẽ là tín đồ duy nhất của nó,

Người đàn ông trong bóng tối hai mươi bốn tuổi,

Sau đó, ác thần rơi xuống cánh đồng tuyết, xác sống của tín đồ trôi dạt trong biển sâu,

Cột sống, trái tim, biểu tượng đều bị gãy,

Các vị thần xấu xa thay đổi,

Người đàn ông trong bóng tối ba mươi tuổi,

Anh ta đang đi lang thang, đi lang thang, chú hề ngồi xổm trước mặt anh ta, cười và hỏi người trong bóng tối rằng anh ta sẽ đi đâu,

Người trong ảnh nói rằng khi mặt trời biến mất ba phần tư thời gian, sẽ có người cũ tới tìm tôi lạnh lùng cứng đờ.

Chú hề nói, nếu bạn ch3t, tôi sẽ đập nát linh hồn bạn và để bạn rơi xuống tuyết với các vị thần,

Người đàn ông trong bóng tối bốn mươi mốt tuổi,

Thần ch3t thì hắn sống, người ác sống đời đời.”

Vương Thuấn nói xong nuốt nước miếng, lo lắng nhìn Charles: “Anh có thể dùng cân Thiên Bình kiểm tra tôi, tôi không có nói bậy đâu, có lẽ tôi không nhớ rõ lắm, nhưng tôi đã thật sự thấy bài thơ này ở 【 Thẩm Phán Nghịch Thần 】 . “

“Tôi không nghi ngờ điều này.” Charles thu lại Quyền trượng Văn Minh và liếc nhìn Vương Thuấn, “Tôi chỉ nghi ngờ đối tượng của lời tiên tri có phải là Bạch Liễu hay không thôi. Loại thơ khó hiểu này có thể đọc từ mọi góc độ, tôi cũng có thể nói rằng bài thơ nói về một người khác.”

“Cậu nói lời tiên tri này nói đến Bạch Liễu, còn chứng cớ nào khác không?”

Vương Thuấn im lặng hồi lâu, bất lực thở ra một hơi dài: “… Không có.”

“Vậy thực ra cậu không biết lời tiên tri này có phải là về Bạch Liễu hay không?” Charles nhẹ nhàng ngồi xuống bàn, nhàn tản bắt chéo chân lên bàn một cách lơ đễnh, “Có nghĩa là vừa rồi cậu đã nói dối tôi để thuyết phục tôi đầu tư vào Bạch Liễu?”

Vương Thuấn hơi mấp máy miệng nhưng vẫn thừa nhận: “Đúng vậy.”

“Nói dối với một con bạc nói dối giỏi hơn cậu gấp mười lần thì không phải là một điều khôn ngoan cho lắm đâu, Ngài-Gì-Cũng-Biết.” Charles dùng trượng Văn Minh nâng đầu Vương Thuấn nở nụ cười hài lòng, “Nhưng tôi rất thích lời nói dối vừa rồi của cậu —— nghe có vẻ như cậu có thể lừa được rất nhiều con bạc thiếu hiểu biết và bốc đồng đặt cược vào Bạch Liễu, đó là một lời nói dối khá đáng giá đối với những con bạc.”

Vương Thuấn kinh ngạc nhìn Charles.

“Tôi đã đầu tư vào Bạch Liễu.” Charles không nhanh không chậm lấy lại Quyền trượng Văn Min của mình, xoay vài vòng biến nó thành một bó hoa hồng rực rỡ rồi đưa nó cho Vương Thuấn vẫn còn mơ mơ màng màng.

Vương Thuấn bối rối nhận lấy: “Vậy thì, hội trưởng Charles, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Charles nhảy khỏi bàn: “Bây giờ á?”

Anh ta chỉnh lại quần áo và nở nụ cười rạng rỡ: “Tất nhiên là phải ăn mặc đẹp để chào đón hắc mã của chúng ta đang trên đường về đích ở cánh đồng hoa hồng rồi.”

Nói rồi, Charles quay lại nhìn Vương Thuấn đang ngồi trên ghế, lắc đầu bất mãn, lấy trượng Văn Minh vừa biến thành bông hồng từ trong nguc ra vuốt xuống, cây gậy dài khoảng một thước ngay lập tức biến thành một cây gậy chỉ có kích thước ba mươi cm —— thoạt nhìn trông hơi giống một cây đũa thần.

“Là người phát ngôn công khai và là người truyền bá lời tiên tri của nhóm Bạch Liễu trong tương lai, trông cậu hơi đơn giản quá, Ngài-Gì-Cũng-Biết.” Charles bực bội dùng đũa phép gõ vào chiếc áo sơ mi kẻ sọc và quần jean trên người Vương Thuấn —— cách ăn mặc điển hình của một lập trình viên..

“Ăn mặc như thế thì khó thuyết phục mọi người rằng cậu đến từ một đội vô địch lắm.”

Vương Thuấn vẫn chưa phản ứng kịp: “—Người phát ngôn viên tuyên truyền và người truyền bá lời tiên tri nào?”

“Nói một cách đơn giản, đó là một công cụ lừa người khác đặt cược và bỏ phiếu cho đội Bạch Liễu.” Charles lịch sự giải thích, rồi vẫy đũa phép, và tất cả quần áo trên người Vương Thuấn đều biến mất.

Charles liếc nhìn Vương Thuấn đang che thân du0i của mình một cách vô thức, từ trên xuống dưới, nhướng mày huýt sáo, “Dáng người không tồi nha.”

“——Tại sao anh có thể tùy ý thay đổi thiết lập ngoại hình của tôi chứ ——?!” Vương Thuấn cả người choáng váng, hai tay giữ rịt lấy các vị trí quan trọng.

Charles vẫy tay lần nữa, Vương Thuấn xoay người tại chỗ, cả người từ trên xuống dưới đều được thay đổi một bộ trang phục khác —— một chiếc nơ chấm bi tinh tế, một bộ tây trang ba mảnh với áo vest và quần yếm,tóc được chải keo và vuốt ngược ra sau, và một đôi giày da nâu vừa vặn lộ ra đôi tất trắng bằng vải cotton.

“Bộ này tặng cậu tham khảo đấy —— sở thích của tôi có chút cổ điển, hy vọng là cậu thích nó.” Charles thu hồi trượng gỗ của mình ra và ra hiệu cho Vương Thuấn đang mơ hồ làm theo, “Bây giờ chúng ta bắt đầu tạo dựng tiếng tăm thanh thế cho chiến đội mới của chúng ta nào.”

Vương Thuấn luống cuống tay chân chạy theo — Không biết Charles chọn quần áo cho cậu như thế nào, nhưng vừa liếc mắt đã thấy kích cỡ của bộ đồ này cực kỳ vừa vặn khiến Vương

Thuấn vốn quen quần áo rộng có chút bất tiện, vừa đuổi theo vừa hỏi: “Tạo dựng thanh thế tiếng tăm như thế nào? Bạch Liễu dường như đã bị 【 Phòng thủ 】 của Hiệp Hội Quốc Vương vây giữ trong lá chắn không gian rồi, một khi rơi vào 【 Khu Không Người 】 thì không thể ra ngoài nữa!”

“Nếu cậu ấy rơi vào 【 Khu Không Người 】 thì sẽ rất khó tham gia cuộc thi —— cậu ấy không thể nhận được sự bình chọn của khán giả bình thường vì vậy thậm chí không thể đăng ký nữa.”

“【 Phòng thủ 】 của hiệp hội cậu à?” Charles cân nhắc trong một hoặc hai giây, “Vậy thì Bạch Liễu chắc chắn sẽ rơi vào 【 Khu Không Người 】.”

Vương Thuấn sắc mặt lập tức trở nên buồn bực: “Hội trưởng Charles, đến anh cũng không nghĩ ra được cách giải quyết nào à?”

“Nhưng tôi không nghĩ rơi vào 【 Khu Không Người 】 là một điều xấu.” Một nụ cười đầy ẩn ý xuất hiện trên khuôn mặt Charles, “Tôi nhớ là dường như Bạch Liễu vừa giành được một hội nhỏ cho riêng mình, khoảng năm trăm người thì phải.”

“Một đội vô địch thì nhân số cũng chỉ tầm đó thôi.” Charles thản nhiên dùng ngón trỏ vuốt v3 viên hồng ngọc trên đầu Quyền trượng Văn Minh, “Ngài-Gì-Cũng-Biết, có lẽ tôi biết rõ hơn cậu về lịch sử thành lập mười hiệp hội hàng đầu ở đây —— Có lẽ rớt vào 【 Khu Không Người 】 là cơ hội để thành lập một hội lớn đấy, cậu có nhớ Hội Tam Điểm Thiên Đường không?

“—— Hiệp hội bao gồm những người ăn xin được thành lập bởi những người chơi trốn khỏi Khu Không Người.” Charles nói.

Vương Thuấn được Charles nhắc nhở thì dường như nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên kinh hãi nhìn Charles: “Hội trưởng, anh không phải là muốn —— nhưng như vậy sẽ tốn rất nhiều tiền! Ít nhất cũng phải mấy chục triệu điểm đấy!”

“Tôi không thiếu tiền, tôi là người chơi giàu nhất trong trò chơi này.” Charles ngước mắt lên nhìn Vương Thuấn, nụ cười trên mặt anh càng sâu, “Điều tôi thích thú là kho4i cảm hưởng thụ của cờ bạc —— mà cờ bạc làm sao có thể thú vị bằng giải đấu hàng năm chứ?”

“Hơn nữa, tôi không thể cho phép hắc mã mà tôi đặt cược nghèo nàn như Hội Tam Điểm Thiên Đường được —— cũng chỉ có hàng chục triệu điểm thôi, đánh cược cho hắc mã giai đoạn đầu như thế không tính là nhiều.” Charles bâng quơ nói.

Mấy chục triệu điểm … Vương Thuấn theo sau Charles hoa mắt.

———————————

Trong trò chơi.

Những lưu dân theo sau Bạch Liễu đi về phía bên trong Nhà máy Hoa Hồng.

Họ bị kẹt ở cánh cửa của căn phòng trông giống như phòng dị đoan 0001, đây cũng là lối đi dẫn đến điểm xử lý nội bộ của Nhà máy Hoa Hồng.

Trên thực tế, với giá trị lực lượng của Đường Nhị Đả, không phải là không thể trực tiếp đột phá, nhưng trái tim của Tawil được treo trên đường ống nối với tường, một cú đột phá bạo lực trực tiếp có khả năng xé nát trái tim của Tawil, cho nên Đường Nhị Đả vẫn dừng lại ở cửa và không tiếp tục dọn dẹp vào.

Nhưng chìa khóa của cánh cửa này là của công nhân nhà máy đang ẩn náu bên trong, không cách nào mở được nếu không phá cửa đột nhập.

Đường Nhị Đả nhìn Bạch Liễu: "Làm sao tiến vào?"

"Rất đơn giản —— còn nhớ lúc kiểm tra đo lường không?" Bạch Liễu giơ một chai nước hoa lên và nhỏ giọt xuống khe cửa với một nụ cười, "——để trái tim mở cửa cho tôi."

Trong quá trình thử nghiệm, trái tim của Tawil đã phản ứng dữ dội với dung dịch nước hoa đã rót của Bạch Liễu, chỉ một giọt nhỏ thôi đã làm rung chuyển tủ kính lơ lửng, mà bây giờ Bạch Liễu đã đổ cả chai như thế này ——

—— Trong vòng chưa đầy một giây, toàn bộ căn phòng bắt đầu ầm ầm và lắc lư.

Cùng với tiếng kêu răng rắc của các đường ống cơ khí bị ngắt, tiếng chạy hoảng loạn và la hét của các công nhân nhà máy

bên trong cũng phát ra qua khe cửa:

“Tim đập nhanh quá!!”

“Mở cổng và xả nước ——!!”

“Không kịp rồi —— tủ kính nổ tung rồi!!”

” Rầm ——”

Sau tiếng vỡ vụn lanh lảnh của thủy tinh, Bạch Liễu nhắm mắt lại, nín thở và dán chặt vào cánh cửa sắt lạnh lẽo trong dòng người hối hả và nhộn nhịp ——

——Hằn nghe thấy tiếng tim đập dữ dội.

Thình thịch — thịch thịch thịch —thình thịch thình thịch —!

Giống hệ như nhịp tim hiện giờ của Bạch Liễu.

Chất lỏng màu hồng hồng nhạt rỉ ra từ khe cửa, cánh cửa dường như bị chất lỏng và khí dư thừa này nghiền nát, bắt đầu phồng ra và biến dạng, khóa vòng khóa bị lung lay và biến dạng, rốt cuộc chịu không nổi nữa, từ phía trước ầm ầm vang dội ngã xuống.

Chất lỏng và mùi thơm ào ra như sóng thần.

Bạch Liễu, người đứng gần cửa nhất, từ đầu đến cuối đều bị chất lỏng như máu thấm đẫm, nhếch mi ướt đẫm nhìn vào trong phòng.

Các đường ống làm mát bị rò rỉ và sụp đổ giống như máu, bắn tung tóe khắp nơi, xỉ thủy tinh trên mặt đất bị ngâm trong khí màu hồng và chất lỏng trong suốt, và có thể nhìn thấy dòng điện xanh tím nóng hổi bên cạnh công tắc đang leo xung quanh với các đường ống, vang lên tanh tách.

Trong sự hỗn loạn, trái tim treo lơ lửng giữa phòng, giống như trái cây chín đỏ tươi được chờ đợi từ lâu, phát ra âm thanh nhắc nhở "thình thịch thình thịch" —— nhắc nhở người đã nói sẽ đến đón nó, nếu không đến đón nó mau thì nó sẽ nhảy cho đến khi phát nổ.

Bạch Liễu tiến lên một bước, hắn ngẩng đầu hái quả trái tim ướt át đập trong tay tựa như muốn trốn đi bất cứ lúc nào, Bạch Liễu nhíu mi quan sát trái tim, một giọt dịch lỏng ban đầu theo lông mi của hắn nhỏ giọt rơi xuống trái tim.

Trái tim đập nhanh hơn vì chất lỏng đột ngột này.

Bạch Liễu ôm chặt trái tim trong lòng bàn tay, mỉm cười.

——Hóa ra đó là cảm giác được nắm chặt trái tim của Tạ Tháp trong tay.

Cực kỳ —— cực kỳ tuyệt vời.

———————————

Thả lại tim vào lồng nguc một người là cảnh tượng như thế nào?

Dù ở ngoài đời hay trong game, chưa bao giờ Đường Nhị Đả phải chứng kiến cảnh tượng kỳ quái và khó tưởng tượng như vậy.

Chưa kể đến nhân vật chính của chuyện máu me này, khuôn mặt Bạch Liễu lúc nào cũng nở một nụ cười kỳ quái khiến Đường Nhị Đả muốn rút súng bắt hắn ngay lập tức.

—— Cứ như thể hắn đã tự tay đào lấy trái tim ra vậy.

Xương sườn rút lại, tim được bảo vệ bởi thùy phổi, bầu nguc phát triển và khép lại dọc theo các điểm sinh trưởng, và cuối cùng là làn da được bao phủ hoàn hảo —— mịn màng, trắng trẻo, khỏe mạnh, giống như một cơ thể nằm trên mặt đất không có chuyện gì xảy ra trước mặt Bạch Liễu, lồng nguc hơi hơi phập phồng lên xuống.

Hàng mi của nó khẽ run lên.

“Chúng ta ra ngoài đi.” Sau khi Bạch Liễu lắp ráp đủ thân thể bộ phận Tawil, Lưu Giai Nghi đề phòng lùi lại vài bước, “Nó sắp tỉnh lại rồi, sẽ ảnh hưởng lớn đến chúng ta.”

Một nhóm người, giống như khi họ đến, ra khỏi phòng giống như đã được huấn luyện kỹ càng, và đóng cửa một cách chu đáo, để lại không gian cho Bạch Liễu và Tawil đang chuẩn bị thức dậy.

Bạch Liễu dựa vào kệ thủy tinh còn sót lại sau khi tủ kính vỡ vụn, mở bảng điều khiển hệ thống, hiếm thấy mà bỏ tiền ra để bật dịch vụ tắt tiếng cho chiếc TV nhỏ của mình, hắn quay đầu nhìn thẳng vào mặt Tawil, mở miệng như thể đang nói với chính mình:

“Tôi biết cậu tỉnh rồi, Tạ Tháp.”

Lông mi của Tawil lại rung lên hai lần, nhưng chúng vẫn không mở ra.

Bạch Liễu hai tay đặt ở hai bên Tawil, hắn đơn giản hạ thấp người tới gần Tawil, ánh mắt vẫn rơi vào trên mặt Tawil chăm chú, hai người càng ngày càng gần, cuối cùng suýt nữa là mũi người này đã chạm tới chóp mũi người kia.

“Muốn nằm mãi như thế đúng không?” Bạch Liễu đặt một tay sau cổ Tawil, hơi ngước mắt lên khi nhìn xuống đôi môi nhạt màu xỉn của Tawil —— đó là tư thế muốn hôn môi.

“Giả vờ nữa thì tôi làm tiếp đấy,” Bạch Liễu thấp giọng nói.

Một giây trước khi hắn định hôn, Tawil cuối cùng cũng đưa tay lên che đôi môi tới gần của Bạch Liễu, y ngước đôi mắt nhạt màu lên, đôi mắt xanh bạc quen thuộc của Bạch Liễu lại xuất hiện trước mặt hắn, vẻ mặt y điềm đạm hỏi Bạch Liễu:

“Lần đầu gặp mặt không phải đã yêu cầu tôi làm như vậy với cậu sao?”

“Chuyện này có gì quá mức à?” Tawil ngồi thẳng dậy đến gần Bạch Liễu.

Bạch Liễu nháy mắt tránh xa Tawil, quay mặt sang một bên, hít thở sâu hai hơi rồi quay lại giả bộ bình tĩnh hỏi Tawil: “Quả nhiên là cậu còn nhớ tôi, lần đầu tiên gặp lại còn giả vờ gì nữa chứ? “

Tưởng tượng đến chuyện hắn vừa thấy mặt đã đòi Tạ Tháp hôn hắn —— Bạch Liễu bình tĩnh véo vào lòng bàn tay, cố giữ cho vỏ bọc không biết xấu hổ đừng bị nát quá.

Trên đời này còn gì đáng xấu hổ hơn là khi không nhớ tới bạn thân của mình, sau đó vừa gặp nhau là say như điếu đổ rồi ép bạn phải hôn mình?

Có, chính là việc bạn vừa nhìn thấy anh ấy hoàn – toàn – khỏa – thân.

Bạch Liễu cố gắng hết sức để giữ ánh mắt của mình trên khuôn mặt của Tawil.

Tawil ngẩng đầu nhìn hắn, dường như không nghĩ mình đã làm gì sai: “Cậu không nhớ tôi vì vậy tôi đã lịch sự giới thiệu, rồi chúng ta lại quen nhau.”

“Vậy tại sao vừa rồi cậu lại giả vờ không thức dậy làm gì?” Bạch Liễu giả vờ lơ đãng cởi bỏ bộ đồ bảo hộ để che nửa thân du0i của Tawil, sau đó giọng điệu mới trở lại bình thường, bình tĩnh ép hỏi, “Cậu đang sợ cái gì chứ?”

Tawil im lặng một hồi, sau đó nghiêm túc trả lời: “Mặc dù không biết tại sao, nhưng tôi cảm giác được cậu đang tức giận.”

Bạch Liễu khoanh tay trước nguc không có ý cười, liếc mắt nhìn Tawil: “Vậy á? Tại sao tôi lại không cảm thấy vậy nhỉ.”

Tawil: “…”

“Tôi xin lỗi.” Tawil nhanh chóng xin lỗi.

Bạch Liễu định nói tôi thật sự không tức giận, cậu không cần xin lỗi thì Tawil nghiêng người ôm lấy hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Có lẽ hiện tại cậu thật sự rất tức giận, tuy rằng hơi muộn một chút, nhưng tôi thực sự rất hạnh phúc.”

“Cuối cùng thì cậu cũng nhớ ra tôi,” Tawil nói, “Tôi tưởng cậu cố tình quên tôi vì sợ hãi”.

Bạch Liễu bả vai nhịn không được buông lỏng ra, lười biếng thấp giọng hỏi: “Vậy rốt cuộc tại sao tôi lại phải sợ cậu chứ?”

“Mọi thứ —— tôi không thể ch3t, tay phải và đuôi thối rữa, bị trói trong nhà thờ như một biểu tượng cầu nguyện hút máu, cơ thể rã rời và trái tim tôi vẫn đập sau khi tôi rời khỏi nó.” Giọng

Tawil lạnh như băng nhưng khi rơi vào tai của Bạch Liễu như thể tan chảy và trở nên mềm mại như nước, “Tôi rất vui vì cho dù cậu không nhớ tôi, cũng không sợ hãi tôi.”

Tawil vùi đầu vào vai Bạch Liễu thật chặt ôm lấy hắn, giọng điệu rất thành kính: “Mỗi khi tỉnh dậy, điều đầu tiên tôi nhìn thấy đều là cậu, vì vậy ngủ say cũng không còn đáng sợ nữa.”

“Tôi nhớ cậu lắm.”

Đồng tử của Bạch Liễu hơi co lại khi Tawil nói 【 tôi nhớ cậu lắm 】.

Hắn mở lòng bàn tay ra, từ từ đặt nó lên vai Tawil rồi ôm nhẹ Tawil lại.

Bạch Liễu không quen với những cử chỉ gần gũi như vậy, nhưng Tạ Tháp là một ngoại lệ, họ đã ngủ chung với nhau một thời gian rất dài, quen thuộc đến nỗi tuy hai mà một, hai con quái vật không đồng dạng với con người dựa vào mối liên hệ tình cảm nhỏ bé đó với nhau để cải trang thành con người ở thế giới này.

Nhưng đã rất lâu, rất lâu kể từ lần cuối cùng họ có thể nhận ra rõ ràng người bên kia là ai, đối với Bạch Liễu, đó là mười năm mất hết ký ức, còn đối với Tawil, đó là một chu kỳ tra tấn bất tận không thể dừng lại.

Sau khi rời xa nhau, họ không thể thay đổi được 【 khoảng trống 】này, họ sẽ không bao giờ lấy lại được cảm giác quen thuộc mà họ đã có khi đó.

Những 【 khoảng trống 】 này quá nguy hiểm, thậm chí còn đáng sợ hơn khoảng cách, thời gian, sự sống và cái ch3t, đáng sợ đến mức mỗi lần gặp lại họ còn xa lạ hơn lần đầu gặp mặt.

Một bên không nhớ, một bên nuông chìu để bên kia không nhớ, cứ cho nhau là người xa lạ —— Nếu những ký ức về "cái ch3t" của Tạ Tháp khiến Bạch Liễu khiếp sợ, thì Tawil sẵn sàng nguyện ý chỉ để bản thân mình mãi mãi nhớ rõ.

Ngay cả khi phải bắt đầu lại mỗi lần họ gặp lại nhau, y cũng cảm thấy không sao cả.

Nhưng khoảnh khắc Bạch Liễu nhìn thấy đôi mắt xanh bạc của Tạ Tháp như thể chim trở về lồng cũ, hắn ngã vào Tawil dựa vào trên vai khẽ khóc, người bạn cũ lạnh lẽo của Bạch Liễu rốt cục đã trở về.

Quái vật mà Bạch Liễu đã đánh rơi từ rất lâu, đôi mắt cô đơn và cuộn tròn trong bể rửa tội đẫm máu năm đó, nhưng khoảnh khắc tiếp theo khi Bạch Liễu xuất hiện trước mặt y, Tạ Tháp vẫn không nhúc nhích lặng lẽ nhìn chằm chằm vào sự xuất hiện đột ngột của Bạch Liễu, đôi mắt xanh bạc ánh lên ánh trăng chói lọi.

Đôi mắt ấy cực kỳ nhẹ, bồng bềnh và đẹp đẽ, cực kỳ lạ thường, như thể một vị thần này nhìn thấy một vị thần khác đang đến.

——Mà vừa rồi Tawil đã nhìn hắn với đôi mắt như vậy.

Đôi môi của Bạch Liễu đóng mở, giọng nói của hắn nhẹ nhàng như thể thì thầm trong không khí:

“Tôi … cũng rất nhớ cậu.”

Bạch Liễu nhắm mắt lại, thả mình đắm chìm trong hương hoa hồng sắp làm hắn mê muội của chàng trai này. Hắn cầm tay đối phương trong tay, trong giọng nói mang theo ý cười:

“Từ lúc nhớ ra cậu, tôi đã bắt đầu nhớ cậu rồi.”

- ——oOo—

Chương 216

Tawil nhắm mắt lại: “Tôi cũng vậy.”

“Em phải lựa chọn.” Tawil đột ngột xoay người, y buông Bạch Liễu ra, áp trán vào mặt Bạch Liễu, nhẹ giọng hỏi hắn: “Thuốc giải hay là thuốc độc?”

Bạch Liễu hai tay co quắp tỏ vẻ thất vọng.

Tawil bình tĩnh nhìn hắn, đôi mắt xanh bạc giống như một tấm gương đặt dưới nước, mặt nước đung đưa phản chiếu gương mặt dao động vô cảm của Bạch Liễu.

Y nói: “Em hẳn đã biết thuốc giải là gì, hãy lựa chọn đi.”

Bạch Liễu hai mắt vô hồn trong giây lát, ký ức lướt qua trong chớp mắt xuyên qua đôi mắt Tawil trôi đi rất xa, rất xa.

Trong thư viện của viện mồ côi cũ, những bài thơ cũ thấm dầu nằm rải rác trên đùi Tạ Tháp. Đó là một buổi trưa mùa hè, nắng chiếu qua mái tóc xõa trên trán, xuyên qua những nhánh cây dày rậm và tỏa ra, rải rác những tia sáng rơi trên những trang sách đã ố vàng, cũ nát.

Trong không khí có khói bụi và sóng nóng trôi nổi lơ lửng, bệ cửa sổ của thư viện đối diện với đám cỏ dại chưa phát quang

và bóng xanh hé mở, hồ nước rực sáng như vảy cá dưới ánh mặt trời thiêu đốt, giống như một vạn viên kim cương rải trên mặt nước thật bắt mắt.

Bạch Liễu không có hứng thú đọc sách, vì vậy hắn lấy một cuốn sách lười biếng che mặt, trên tay buông thõng xuống, mồ hôi theo hơi nước thấm ướt cổ áo.

Hắn không thể nhớ chi tiết cụ thể là gì, nhưng họ được cử đến làm công việc dọn dẹp trong một thư viện mà dường như đã không được dọn dẹp trong nhiều thập kỷ —— một hình phạt phổ biến đối với cả Bạch Liễu và Tạ Tháp.

Nhưng cũng may đó là một thư viện nhỏ, Tạ Tháp cũng không vội vàng, y lặng lẽ ngồi bên bệ cửa sổ nhìn những cuốn sách cũ bị vùi dưới lớp bụi, trầm giọng đọc:

“Làm sao tôi có thể so sánh em với mùa hè?

Em không chỉ đáng yêu hơn nó, mà còn dịu dàng hơn nó,

…

Nhưng mùa hè vĩnh cửu của em sẽ không bao giờ lụi tàn,

…

Ngay cả thần ch3t cũng không thể khoe khoang rằng có em dưới trướng

Khi em bước vào thơ vĩnh cửu với thời gian

Miễn là một ngày nào đó có con người, hoặc con người có mắt,

Các vị thần sẽ tồn tại mãi mãi và mang sự sống đến cho em.”

* Tạ Tháp đang đọc bài thơ Sonnet 18 của William Shakespeare (mình ko biết dịch thơ nên dịch tạm theo ý thôi nhé)

Bạch Liễu cuối cùng cũng bị đánh thức bởi tiếng lải nhải đọc thơ huyên thuyên của Tạ Tháp, hắn gỡ cuốn sách che mặt ra, nhưng lười biếng vẫn không mở mắt, hỏi Tạ Tháp: “Câu cuối cùng không phải là như thế này đúng không? Cậu đừng tùy tiện bóp méo bài thơ của người khác.”

“Câu gốc là 【Bài thơ này sẽ tồn tại mãi mãi và mang sự sống đến cho em】.” Tạ Tháp bị vạch trần cũng không buồn bực, vẫn bình thản nhìn Bạch Liễu, ánh mắt như muốn nói “Tôi không bóp méo bài thơ, nhưng tôi thấy dáng vẻ cậu trong bài thơ này.”

“Bài thơ này rất hợp với cậu.”

Bạch Liễu lẩm nhẩm bài thơ tình kinh khủng khiếp này trong đầu, giả vờ đứng dậy lật người, không thèm nhìn Tạ Tháp phía sau, trầm mặc một lát, hắn lại lên tiếng:

“Cậu không được tùy tiện dùng thơ chọc ghẹo tôi.”

“Tôi không chọc ghẹo cậu.” Tạ Tháp bình tĩnh nói, “Mùa hè vĩnh cửu của cậu sẽ không bao giờ lụi tàn. Đây là một bài thơ mô tả tương lai của cậu, sẽ có người nói cho cậu biết.”

“Tương lai của tôi? Còn cậu thì sao?” Bạch Liễu xoay người hỏi ngược lại, đôi lông mày nhướng lên, “Chỉ có mùa hè vĩnh cửu của tôi sẽ không lụi tàn thôi à?”

Hắn vốn chỉ muốn nói đùa, nhưng hôm đó Tạ Tháp im lặng rất lâu rồi mới ngước mắt lên nhìn hắn, giọng nói nhẹ nhàng như chiếc lá đang rơi:

“Tôi không có mùa hè.”

Y thở nhẹ: “Tôi chỉ … thầm chia sẻ mùa hè với cậu thôi.”

Tạ Tháp nhìn khung cảnh mùa hè xanh um ngoài cửa sổ: “Mùa hè năm nay thật sự rất đáng yêu và dịu dàng, là mùa hè đẹp nhất mà tôi từng thấy, nhưng những thứ này … không thuộc về tôi.”

“Tôi sẽ luôn rời đi.”

Cuối mùa hè năm đó, Tạ Tháp biến mất dưới hồ nước sâu không đáy.

Mà đầu hè chỉ mới bắt đầu ở Nhà máy Hoa Hồng, những bông hồng tháng 5 đang nở rộ và đang trong đợt ra hoa đầu tiên.

Khoảnh khắc Tawil buông ra, Bạch Liễu dường như cảm giác được điều gì, hắn theo bản năng nắm lấy cổ tay Tawil, bình tĩnh nhìn y: "Anh lại phải đi sao?"

"Chúng ta sẽ gặp lại nhau." Tawil đưa tay còn lại lên nhẹ nhàng vuốt v3 mí mắt và khuôn mặt của Bạch Liễu, "Đây không phải là mùa hè và hoa hồng của em, tôi sẽ không ở lại đây, em cũng vậy."

Bàn tay lạnh như băng của Tawil chạm vào da thịt Bạch Liễu như tuyết rơi trên mặt.

"Khi 3/4 mặt trời biến mất, sẽ có những người già nua tìm kiếm em lạnh lùng cứng đờ, đừng sợ sự khác biệt do cái ch3t mang lại, và đừng sợ cây thập tự ngược bị gãy trong cánh đồng tuyết."

"Đừng sợ tôi sống hay ch3t." Tawil ôm đầu Bạch Liễu trong vòng tay và cúi xuống hôn lên những sợi tóc ướt đẫm hương hoa hồng của hắn. "Đừng sợ tôi rời xa mùa hè vĩnh cửu của em."

"Tôi là thần linh sa đọa không có mùa hè, nhưng tôi có cả mùa đông chờ em."

"Bây giờ chúng ta hãy lựa chọn, thuốc giải hay thuốc độc." Tawil rũ xuống đôi lông mi mảnh mai như tuyết, ôm Bạch Liễu trong vòng tay không có động tĩnh gì, chỉ vùi đầu trong

vòng tay y, trong khi nhẹ nhàng vuốt v3 đuôi tóc của Bạch Liễu, “Dù em có lựa chọn nào đi chăng nữa ——”

“Anh định đi à?” Bạch Liễu hỏi với giọng như bị bóp nghẹt.

Tawil im lặng, trả lời hắn một cách thành thật: “Ừ.”

Bạch Liễu yên lặng trở lại, nhưng Tawil cảm thấy vòng tay Bạch Liễu ôm chặt lấy eo và bụng y —— vẫn giống hệt như khi họ còn nhỏ.

Tawil đột nhiên muốn cười.

Khi đối mặt với những tình huống mà cậu không muốn đối mặt, hoặc khi cậu tức giận với những đứa trẻ hoặc giáo viên khác, hoặc khi cậu không muốn thừa nhận sự khác biệt, cậu bé Bạch Liễu mười bốn tuổi vẫn bình tĩnh, thậm chí còn mở miệng mỉa mai vài câu.

Nhưng khi mọi người không chú ý, Bạch Liễu gầy gò sẽ lẻn về ôm con búp bê Slenderman to lớn phủ đầy vết vá và vùi đầu vào nó bất động để giải phóng cảm xúc của mình ——tư thế như bây giờ đây.

“Nhưng cho dù em phải lựa chọn thế nào đi nữa.” Tawil vuốt v3 mái tóc dính vào tai Bạch Liễu, cúi đầu nói nhỏ bên tai hắn, “Đối với tôi, em luôn là người quan trọng nhất”.

“Bất kể em phải trải qua chuyện gì, tôi nhất định, nhất định sẽ tới gặp em.”

Bạch Liễu từ từ chống người khỏi vòng tay của Tawil rồi ngồi dậy, nhìn thẳng vào Tawil —— cuối cùng hắn cũng nhớ ra tại sao trước mười bốn tuổi mình không có thói quen nhìn thẳng vào người khác, mà chỉ sau khi mười bốn tuổi mới có.

Bởi vì Tạ Tháp đã nói: 【Đừng nhìn thẳng vào tôi, tôi có đôi mắt rất đáng sợ】

Bạch Liễu ác ý trêu chọc y: 【 Nhưng nếu không nhìn thẳng vào cậu thì làm sao cậu biết tôi đang nói chuyện với cậu chứ? Lỡ như tôi đang nói chuyện với người khác, cậu lại cho rằng tôi nói chuyện với cậu thì không phải là xấu hổ lắm sao? 】

Tạ Tháp im lặng một lúc nói: 【 Nhưng nếu là như vậy thì bất kể cậu đang nói chuyện với ai, tôi cũng có thể giả vờ rằng cậu đang nói chuyện với tôi. 】

Bạch Liễu nhớ lúc đó Tạ Tháp đang nói chuyện với hắn, y cúi đầu xuống thấp hơn để che đôi mắt mình, môi mím chặt.

—— Cũng giống như bây giờ.

“Đừng nói những câu như muốn rời đi.” Bạch Liễu vuốt tóc trên trán Tawil, cúi người cười than thở nói, “Nhưng mà biểu hiện thì như thể không muốn rời đi còn hơn em.”

Mười năm trước, Bạch Lục nói: 【Cậu không cần phải giả bộ như thế này. Thực ra tôi chỉ nói chuyện với cậu, cũng chỉ có cậu thật sự lắng nghe từng lời tôi nói. 】

【Vì vậy, bất kể tôi nói chuyện với ai thì cũng đều là nói cho cậu nghe, và tôi sẽ luôn nhìn vào mắt cậu khi nói chuyện.】

【Tôi không thấy cậu đáng sợ chút nào.】

Mười năm sau, Bạch Liễu nói: "Em sẽ không còn sợ cái ch3t của anh nữa. Về bản chất, cái ch3t là điều đáng sợ nhất đối với con người."

"Mà anh sẽ không ch3t, bất kể ai đã trao điều này cho anh, thần linh hay ma quỷ, cho dù người khác nghĩ anh là thần linh, quái vật hay thứ gì đó —— với em, anh chỉ là Tạ Tháp mà thôi, em cảm thấy anh có thể tồn tại là tốt rồi."

"Em không thấy anh đáng sợ chút nào."

Bạch Liễu dừng một chút, sau đó tiếp tục nói một cách bình tĩnh: "Thuốc độc là hoa hồng Càn Diệp mọc từ trong cơ thể anh, còn thuốc giải là Huyết Linh Chi dùng máu anh tưới lên, phải không?"

Khi nhìn thấy cuốn nhật ký có liên quan đến viện mồ côi, Bạch Liễu đã nhận ra thuốc giải là gì.

Giải thích về chức năng của Huyết Linh là nó có thể ngăn chặn tất cả các hiệu ứng tiêu cực, hiệu ứng tiêu cực này có khả năng bao gồm trạng thái gây nghiện do hoa hồng Càn Diệp gây ra, mà vừa lúc giám đốc nhà máy đã mua bức tượng từ trại trẻ mồ

côi —— rất có khả năng là mẫu nấm mẹ Huyết Linh Chi đã được chôn cùng thân thể của Tawil.

Chỉ là do xác ch3t bị tách rời, không thể hình thành các mạch máu và các cơ quan liên kết với nhau nên không có cách nào tạo ra máu để có thể tưới máu cho Huyết Linh Chi.

Giám đốc nhà máy cũng nên biết điều này, nhưng gã ta đã hoàn toàn mất kiểm soát.

So với 【 thuốc giải 】 có thể cứu gã ta thì 【 thuốc độc 】 có nồng độ cao hơn, khiến anh ta điên cuồng nghiện ngập hơn —— nước hoa hồng hấp dẫn hơn đối với gã.

Gã không thể ngừng h4m muốn nước hoa hồng, càng không thể đặt công cụ sản xuất cốt lõi (trái tim) vào lồng nguc của Tawil, để Tawil biến trở lại thành một cỗ máy cung cấp máu sản xuất ra Huyết Linh Chi cứu vớt gã, điều này cũng hoàn toàn hủy diệt gã.

Nguyên tắc của trò chơi này cũng giống như vậy —— sau khi theo dõi những bí mật cốt lõi về hoạt động của toàn bộ Nhà máy Hoa Hồng, người chơi sẽ có 2 con đường để lựa chọn đi tiếp.

Một là tiếp tục sử dụng Tawil tách rời để lai tạo hoa hồng Càn Diệp và sản xuất nước hoa hoa hồng.

Hai là hấp thụ máu của Tawil, giống như các nhà đầu tư trong phó bản thứ 3, để cho bụi gai Huyết Linh Chi xuyên qua và

phát triển trong cơ thể của Tawil, liên tục sinh trưởng Huyết Linh Chi để có thể cứu tất cả mọi người.

Hoa hồng Càn Diệp không có gai, thân rễ nhẵn có lá khô héo vừa lúc Huyết Linh Chi có 2 thứ này —— hai loại cây này lúc đầu được thiết kế để bổ sung và hạn chế lẫn nhau.

“Em đang trốn tránh phải không?” Tawil nhìn chằm chằm Bạch Liễu, “Bởi vì em không muốn chọn cái nào hết.”

“Nhưng đây là điều không thể tránh khỏi —— em hẳn biết rõ rằng ngay từ đầu thiết kế của trò chơi này, em chỉ có thể chọn trong hai con đường.”

“Người đó đang buộc em phải đưa ra lựa chọn —— có nên cứu thế giới bằng cách tra tấn tôi, hay cứ mặc thế giới để tôi được tốt hơn.”

Bạch Liễu biết.

Ngay từ khi bước chân vào trò chơi, hắn đã biết —— vì vậy hắn vẫn tiếp tục trốn tránh tiến hành trò chơi.

—— Một người nào đó đang tra tấn Tawil để ép hắn trở thành Bạch Lục.

- ——oOo—

Chương 217

Ai đó đang buộc Bạch Liễu phải tổn thương Tawil, những nhà đầu tư và tên giám đốc nhà máy đều làm những việc buộc hắn phải trở thành người mà lẽ ra hắn phải trở thành.

Bạch Liễu không muốn làm, nhưng hắn cũng không phải là không có biện pháp, hắn chỉ cần đánh cược một lần.

Nhưng Tawil sẽ không bao giờ cho phép điều này.

Bạch Liễu nghĩ đến giải pháp này, liền nhanh chóng cúi đầu xuống.

Tawil biết rõ hắn đến nỗi Bạch Liễu khó có thể che giấu suy nghĩ của mình trước mặt người này, vì vậy hắn chỉ có thể nhíu mày giả vờ suy nghĩ, sau đó đưa ra câu trả lời: "… Chọn thuốc giải vậy, em không có sự lựa chọn nào khác, em đã thỏa thuận giao dịch với những người khác rồi."

"Vậy chỉ cần máu của tôi là được." Tawil đưa tay ra, một sợi dây gai nhọn Huyết Linh Chi nhỏ xíu đâm xuyên từ gân xanh dưới cổ tay trắng nõn của y, dòng máu đỏ tươi lập tức vòng qua cổ tay của y hai lần rồi nhỏ xuống.

Những sợi dây leo tham lam vòng theo đường chảy của máu và bắt đầu mọc dài ra, lan thành từng bó trên cánh tay của Tawil, những chiếc gai đen sắc nhọn đâm thủng làn da trắng

như sứ, chẳng mấy chốc máu từ vết thương càng chảy ra nhiều hơn.

Mặt Tawil nhanh chóng tái đi vì dây leo chằng chịt, nhịp thở bắt đầu chậm lại vì mất máu quá nhiều, máu không ngừng chảy ra từ đầu ngón tay y đang ôm Bạch Liễu.

“Tôi… cần một nơi chứa máu.” Tawil mí mắt khép hờ, chậm chạp lên tiếng. “Giống như hồ rửa tội ấy.”

Bạch Liễu đưa mắt nhìn quanh phòng, ánh mắt ngừng lại trên một chiếc tủ trưng bày bằng kính mở ra theo chiều ngang.

Tawil tự giác nằm trong tủ kính mới thay thế do các công nhân nhà máy chuẩn bị cho trái tim của y —— chiếc tủ vừa được kéo ra thì bọn Bạch LIễu đã xông vào, nó vẫn còn nguyên vẹn không bị hư hại, có chiều cao ngang với Tawil, đủ để y nằm gọn vào.

Máu rỉ ra âm thầm nhanh chóng thấm đẫm mu bàn tay của Tawil trên cả hai mặt của tủ kính.

—— Cảnh này giống hệt như khi Tạ Tháp đang nằm trong bể rửa tội trong nhà thờ.

Bạch Liễu quay mặt đi trong tiềm thức, đưa lưng về phía cảnh này.

Hô hấp của hắn không tự chủ được tăng nhanh, hai tay không ngừng thả ra thu vào, không ngừng tiến lại gần Tawil, mùi

thơm khiến giá trị tinh thần của hắn từ từ giảm xuống, lúc này cuối cùng hắn cũng đạt tới điểm mấu chốt của ảo giác.

Rất nhiều giọng nói hỗn loạn bắt đầu xuất hiện trong đầu hắn:

【Anh ấy đang đau đớn! Cậu không thấy anh ấy đang đau sao! Cậu là quái vật sao! Cậu không có cảm xúc sao! Dừng lại ngay! 】

【Cậu có biết em ấy đau đớn như thế nào không! Tại sao cậu lại hành hạ em ấy! Loại người như cậu mà cũng có người quan trọng nhất sao! 】

【Cậu không có khả năng đồng cảm với mọi người à? 】

【Nó quả nhiên là quái vật, phải không? 】

【Bạch Liễu, trạng thái tinh thần của cậu không ổn lắm, đi gặp bác sĩ tâm lý đi…]

【… Hội chứng căng thẳng chấn thương tâm lý nặng, khi gặp cảnh gây tổn thương thì trong tiềm thức sẽ lặp lại những hành động rập khuôn lúc đó … 】

【Bạch Lục, tại sao cậu lại sợ nước? Cậu hoàn toàn không sợ nước, chỉ sợ nhìn thấy xác ch3t dưới nước thôi, cậu còn nhớ y là ai không?! 】

【Đúng là Tạ Tháp đã ch3t vì mày! 】

【… Một số bệnh nhân PTSD không bị tổn thương bởi bản thân họ, nhưng có sự đồng cảm mạnh mẽ sẽ liên tục tưởng tượng về cảnh ban đầu, mô phỏng bản thân để chịu tổn thương thay cho người đó để giảm bớt cảm giác tội lỗi của họ … 】

【Nếu là tôi bị tra tấn, là tôi chịu đựng, tôi là người ch3t … Giá như tôi có thể thay thế Tô Dạng thì tốt rồi … 】

Mọi thứ bắt đầu rối rắm trong tâm trí Bạch Liễu.

Cậu bé Bạch Liễu 14 tuổi nhìn lén qua khe hẹp sau tấm rèm, nhìn Tạ Tháp liên tục chìm trong bể rửa tội, máu chảy ra từ những sợi tóc rơi xuống hai bên mặt.

Từ đầu đến cuối, những tưởng tượng thời thơ ấu ban đầu của Bạch Liễu luôn là Tạ Tháp —— người bị bọn trẻ con gọi là quái vật, người bị giáo viên xua đuổi và trừng phạt, người được rửa tội trong nhà thờ, người bị chìm trong lễ rửa tội, cùng với người không có cách nào để thoát khỏi trại trẻ mồ côi đó đều là Tạ Tháp.

Không phải Bạch Liễu, không phải Bạch Liễu, mà là Tạ Tháp.

Mà trong trí nhớ cũ đã mất của Bạch Liễu, tại sao người trải qua chuyện này lại được thay thế bằng chính hắn chứ?

Bạch Liễu thở gấp gáp, cảm giác ngứa ran xuất hiện trên da, như thể có một số dây leo đã chui ra ngoài.

Hắn che cổ mình, cơn đau dữ dội như một cây nho đâm vào các tĩnh mạch ở cổ khiến hắn cau mày —— nhưng thật ra không có gì ở đó cả.

Một cây nho cứng cáp đâm xuyên qua cổ Tawil, hô hấp của y dần dần yếu đi, mái tóc dài của anh ta lơ lửng trong máu vướng vào đám dây leo.

Bạch Liễu bắt đầu đứng không vững, hắn cảm thấy như từng khúc xương bị nhổ ra, mỗi khi hắn thở đều cảm thấy đau dữ dội do co rút cơ khiến hắn không vững giữa các hành động và gần như choáng váng, hắn phải quỳ xuống.

Nhưng thật ra trong cơ thể Bạch Liễu chẳng có gì cả, chỉ là ảo giác, ảo giác quá thực.

Những ảo giác do tiềm thức của Bạch Liễu tạo ra đang khiến hắn và Tawil trải qua điều tương tự.

Giọng Tawil từ sau lưng vang lên: “Em phải đi sao?”

“Em định làm gì?”

Giọng nói ôn hòa của Tawil khiến Bạch Liễu bình tĩnh lại.

Bạch Liễu giữ chặt một cái ống làm mát đã vỡ vụn, hít sâu hai hơi, để bộ não lộn xộn duy trì suy nghĩ cơ bản, sau đó trả lời Tawil: “Đi nói với những người bên ngoài là em đã tìm được 【thuốc giải】.”

“Nói dối,” Tawil nói, “Bạch Liễu, em chưa bao giờ dám nhìn thẳng mặt tôi khi em nói dối.”

Giọng điệu của y nhẹ nhàng như lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Liễu ở trong nhà thờ: “Có muốn nói cho tôi biết rời tôi đi rồi thì em sẽ làm gì không?”

—— 【có muốn cùng tôi đọc sách không? 】

Cơ thể Bạch Liễu dường như bị thao túng bởi một loại ý thức nào đó mà hắn không biết, hắn giống như một con rô bốt bị trục trặc quay lại và thấy Tawil đang ngồi dậy trên vũng máu.

—— trên người đầy gai, nhưng vẫn nhìn hắn với đôi mắt chuyên chú, những vết thương như lỗ kim trên khắp cơ thể, y nở nụ cười nhợt nhạt trên khuôn mặt.

Đồng tử của Bạch Liễu hơi co lại rồi mở rộng.

… xác của Tạ Tháp người đầy lỗ kim bên ao, và Bạch Liễu đang quỳ bên cạnh y đã kiệt sức sau khi liên tục hô hấp nhân tạo không biết đã bao lâu.

Bạch Liễu ánh mắt trầm xuống tại chỗ, sau đó áp sát thi thể, nắm chặt tay thành quả đấm áp vào lồng nguc không còn nhịp tim của Tạ Tháp, nhẹ nhàng mở ra khép lại, trong miệng khẽ thì thào, bắt chước tiếng tim đập:

“Thình thịch ——thình thịch —— thình thịch…”

“Không phải nhịp tim sẽ nhanh hơn sao? Tại sao bây giờ vẫn còn chưa đập chứ…”

“Đập cho tôi đi mà…”

Những lời của bác sĩ tâm lý gàn dở mà Bạch Liễu đã từng gặp vài lần vì miễn phí vang lên không ngừng bên tai hắn:

【 ….. Dựa theo lời bạn của cậu thì cậu bị PTSD rất nghiêm trọng, một loại tổn thương do chứng kiến tận mắt, cậu cần phải tự điều chỉnh … 】

【Tuy nhiên, tính cách của cậu quá cực đoan, nếu lần sau gặp phải cảnh tượng tương tự thì có thể phản ứng của bạn sẽ rất quá khích —— cậu sẽ cố gắng hết sức để ngăn những điều tương tự xảy ra trước mặt mình, hoặc thậm chí có thể thay thế đối phương …… 】

“Em định làm gì, Bạch Liễu?” Tawil nâng đôi mắt xanh bạc lên nhìn hắn.

Bạch Liễu di chuyển những ngón tay buông thõng bên cạnh mình, triệu hồi một lá bài —— lá bài Át Cơ.

Hắn hơi mở miệng, cuối cùng cũng nói, “Em chuẩn bị đi tìm một chiếc gương.”

【Lưu Giai Nghi, lá Át Cơ này có thể biến đổi hoàn toàn người này thành người khác không? Kể cả máu hay gì đó? 】

【Anh hỏi cái này làm gì? Nếu anh có thể tìm được người tồn tại trong lòng anh và đến gần người đó, thì thẻ kỹ năng này có thể thực hiện chuyển đổi cơ bản các thành phần máu. 】

【Còn một số tính năng thì sao? Chẳng hạn như tốc độ tái tạo máu và khả năng chịu đựng khi ch3t? 】

【= = Cái quỷ gì thế này? Anh chuẩn bị hóa thân thành ai à? Người quan trọng nhất trong lòng anh là kiểu đó hả? Tái tạo máu, khả năng chịu ch3t, nghe giống như ——】

【—— Giống như một con quái vật. 】

“Em đang tìm một chiếc gương để làm gì?” Tawil hỏi.

“Để em tự nhìn chính mình.” Bạch Liễu nói.

【Đúng vậy, người quan trọng nhất trong lòng hắn chính là quái vật này đây ~】

【Trời ơi, Bạch Liễu, biểu hiện trên mặt của anh thật là ghê tởm quá đi mất, vừa rồi anh cười rất kỳ quái! 】

“Tại sao lại muốn nhìn thấy chính mình?” Tawil hỏi.

Bạch Liễu rũ cổ, cúi đầu, bình tĩnh nhìn bóng mình phản chiếu ở vũng nước trên mặt đất, từng đợt hoa hồng vẫn chói mắt phản chiếu trong con ngươi như nước hồ mùa hạ, trên mặt chẳng có cảm xúc gì.

Cứ như vậy thật lâu thật lâu, đồng thời, trái tim ở trung tâm lá Át Cơ quay cuồng trong tay hắn.

Người trong lòng trái tim nhanh chóng từ Tô Dạng thay đổi thành một người khác.

Tóc của Bạch Liễu đã dài ra, tứ chi trở nên cường tráng và hoàn mỹ như điêu khắc, cơ thể nổi đầy lỗ kim, trên cổ nổi lên gai nhọn, cơ thể đẫm máu, lông mi dài màu xanh bạc rủ xuống, và chất lỏng màu hồng hồng nhạt hòa với máu chảy ra từ quai hàm, lông mi, những lọn tóc uốn cong sau eo hắn.

“Bởi vì lần này… em muốn trở thành con quái vật bị tra tấn đó.” Bạch Liễu nói.

- ——oOo—

Chương 218

Đám người Lưu Giai Nghi đứng canh bên ngoài cánh cửa đóng chặt.

Cô bé cau mày nhìn thứ chất lỏng màu hồng chảy ra từ khe cửa càng lúc càng đậm, và cuối cùng biến thành một màu tuyệt đẹp gần như màu máu.

Lưu Giai Nghi nhăn mũi, ẩn dấu dưới mùi hương hoa hồng nhạt của chất lỏng ban đầu, cô bé ngửi thấy một mùi máu và nấm rất khó chịu ——khiến cô bé nhớ đến lần vào phó bản trước.

… Ở phó bản trước —— trong chớp nhoáng, Lưu Giai Nghi nhớ đến phần thưởng sách quái vật của 《 Viện mồ côi Ái Tâm 》—— Huyết Linh Chi.

Cô bé không hoàn thành sách quái vật nên không được khen thưởng Huyết Linh Chi.

Trước giờ Lưu Giai Nghi hoàn toàn không nghĩ tới hướng sử dụng Huyết Linh Chi, bởi vì nó quá thái quá —— nhưng bây giờ khi cô bé ngửi thấy mùi này, Lưu Giai Nghi đã hiểu Bạch Liễu nói thuốc giải là gì.

——Đó là Huyết Linh Chi.

Cô bé cũng nhớ lại những câu hỏi kỳ quặc của Bạch Liễu về cách sử dụng thẻ bài Át Cơ … Quỷ cũng không thể tưởng tượng được là hắn muốn làm gì!

Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu, cảm giác nhức đầu hiếm thấy khi thành viên trong đội thích làm bậy, cô bé đẩy đám người lưu dân trước mặt ra, phun nước hoa hồng đầy đủ cho mình để hạ thấp giá trị tinh thần rồi gỡ đạo cụ trực quan xuống, bước vào cửa.

——Điểm mạnh nhất của đòn tấn công từ xa của NPC cấp thần đó là đôi mắt, nếu bạn không thể nhìn thấy nó thì có thể làm giảm tốc độ dị hóa phần nào đó.

Nhưng ngay khi Lưu Giai Nghi bước lên, vô số gai và dây leo tràn ra từ khe cửa.

Những cây dây leo này giống như những cây leo dưới ống kính tốc độ kép, nhanh chóng leo lên và lan rộng dọc theo hành lang hẹp của nhà máy hoa hồng. Trong nháy mắt, hành lang dẫn ra bên ngoài đã biến thành một khu rừng nguyên sinh rậm rạp, đâu đâu cũng đều là những tán lá rậm rạp và dây mây kéo dài.

Những chiếc gai rậm rạp mọc dày đặc trên những dây leo này giống như hàm răng của ma cà rồng vẫn đang hút máu sau khi bị nhổ ra, hút lấy thứ chất lỏng màu máu chảy trên mặt đất, sau đó lớn lên nhanh chóng.

Các chấm huỳnh quang màu đỏ sẫm đang đập như trái tim, đập thình thịch và tụ tập bên cạnh những chiếc gai dường như

sẽ vỡ ra trong giây tiếp theo.

“Tình hình thế nào?” Đường Nhị Đả cảnh giác rút súng nhắm vào đám gai đang nở nhanh này, “Đây không phải là cây hoa hồng Càn Diệp, Bạch Liễu làm cái gì vậy?”

Lưu Giai Nghi cúi đầu đeo đạo cụ khả thị hóa lên, ngẩng đầu nhìn cánh cửa đóng chặt: “Anh ấy đã làm những gì anh ấy luôn muốn làm.”

Đường Nhị Đả giật mình.

Cánh cửa to lớn đóng chặt bị dây leo tăng vọt đẩy ra, Đường Nhị Đả xoay người nhìn vào.

Ở trung tâm căn phòng, Đường Nhị Đả nhìn thấy lõi của cây mây đang phát triển và lan rộng, khiến hơi thở của gã ngưng trệ trong giây lát.

Trong tủ trưng bày trong suốt đầy máu, hai người nằm trên vũng máu loãng tựa vào nhau.

Một người áp vào nguc người kia, với những sợi dây leo đầy gai đâm ra từ cơ thể, dường như họ không cảm thấy đau đớn chút nào, đắm chìm trong dòng máu ấm áp ôm nhau, thanh thản, yên tĩnh, như thể khoảnh khắc này giống như một giấc ngủ vĩnh hằng.

Lá Át Cơ nhuộm đỏ trái tim nổi trên mặt nước đẫm máu.

Những chiếc gai bật sáng rực rỡ, những điểm sáng màu đỏ sẫm lơ lửng từ dưới chiếc ô nấm, xuyên qua hành lang sâu và tối và bơi dọc theo cuối dây đằng đến nơi ánh nắng tháng Năm có thể chiếu tới được —— nơi đó là mẫu ruộng 6000 mẫu chôn vùi một người bạn cũ.

Những bông hoa hồng thiếu đi nguồn dinh dưỡng bay lả tả vương đầy trời và héo úa vì sự ra đi của vị thần linh, là 16.000 sự nhớ nhung đã bị băm nhỏ và cất giấu, và mùa hè đang đến dưới cái nắng như thiêu đốt, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi xuất hiện trên thế giới, rồi biến mất cùng với những cánh hoa rơi thành cát bụi.

Cuồng phong đã nuốt chửng những ngày đầu mùa hè, thời gian lao động vào mùa hè quá ngắn.

Mười sáu nghìn mẫu hoa hồng làm đảo lộn cả thế giới đã rụng, nhưng mùa hè dài đằng đẵng của em sẽ không bao giờ tàn.

—— Đó là một mùa hè tuyệt đẹp mà ngay cả các vị thần cũng phải khoe khoang.

———————————————

Trong sảnh trò chơi, khu vực TV nhỏ bị bỏ trống với kỹ năng của Titan lóe sáng hai lần, đột nhiên xuất hiện trở lại.

Mục Tứ Thành và Mộc Kha vẫn chờ đợi nãy giờ đột ngột đứng dậy, Mục Tứ Thành xác định thời gian——Còn rất lâu

mới đủ 1 giờ, nhưng người của Hiệp Hội Quốc Vương đã ra ngoài …

Linh cảm không lành trong lòng cậu và Mộc Kha càng lúc càng nặng trĩu.

Titan bước ra khỏi khu vực TV nhỏ với những bước chân rầm rầm nặng nề, trên cánh tay mạnh mẽ cường tráng của gã là Hồng Đào đang ngồi lười nhác che miệng ngáp.

Dường như nhìn thấy Mộc Kha và Mục Tứ Thành đang đứng trước con đường mà nàng đang đi, Hồng Đào nheo mắt lại, ánh mắt lướt qua giữa hai người, cô chợt chống cằm lên cười khúc khích:

“Đứng ở đây oán hận trừng mắt nhìn tôi cũng chẳng có tác dụng gì đâu.” Cô cười, ánh mắt dịu dàng, “Bây giờ đi tới Khu Không Người nhìn xung quanh đi, nói không chừng còn có thể tìm được ông chủ của các cậu đấy.”

“Tất nhiên, nếu các cậu không tìm thấy, Bạch Liễu không thể sống sót thoát khỏi trò chơi, và nếu các cậu không còn nơi nào để đi ——” Hồng Đào lười biếng đưa tay về phía Mộc Kha, nụ cười của cô ấy sâu hơn, “—— cổng của Hiệp Hội Quốc Vương mãi mãi chào đón những người chơi tiềm năng.”

Mục Tứ Thành tức giận đến mức muốn lao vào đánh thì bị Mộc Kha giữ chặt lại, phải hít thở sâu để kiềm chế cảm xúc.

Sắc mặt cậu ta hoàn toàn trắng bệch khi nghe tin Bạch Liễu không thể sống sót ra khỏi trò chơi, không có chút máu nào,

giống như một con búp bê sứ sắp vỡ tan tành.

Biết rằng những lời nói của Hồng Đào có lẽ là để lừa họ, nhưng chiếc TV nhỏ đã rơi vào Khu Không Người, khi không có cách nào để biết bất kỳ tin tức về Bạch Liễu, Mộc Kha không thể không c4n câu.

Nhưng tình huống thiếu vắng Bạch Liễu này hoàn toàn làm cho tâm trí của Mộc Kha vận động với tốc độ cao đến kinh ngạc.

Đừng hoảng sợ, nếu hoảng sợ thì sức mạnh duy nhất còn lại đằng sau có thể giúp Bạch Liễu sẽ hoàn toàn biến mất.

Mộc Kha lo lắng đến mức hai mắt đỏ hoe, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, đứng sau lưng Mục Tứ Thành đang mắng chửi Hồng Đào. Cậu xoay người lại nhìn các thành viên hiệp hội lo lắng phía sau, trên mặt lại mang một chiếc mặt nạ nụ cười hoàn hảo:

“Mọi người, chúng ta vừa đạt được một chiến thắng.”

Các thành viên trong nhóm vốn đang sốt ruột và Mục Tứ Thành đều sử dụng một loại ánh mắt【 Cậu có bị điên không?! 】 nhìn về phía Mộc Kha đang cười nghiêm túc.

Mộc Kha tiếp tục chậm rãi nói:

“Có phải Bạch Liễu là người quan trọng nhất trong hiệp hội của chúng ta không? Không, người quan trọng nhất trong hiệp

hội của chúng ta là mọi người, Bạch Liễu chỉ là một người đại diện, có thể có có thể không, bất kỳ ai cũng có thể trở thành người đại diện để phục vụ tất cả mọi người —— Mà các anh mới chính là chủ nhân hiệp hội này, các anh mới là quan trọng nhất. “

Mộc Kha bình tĩnh kể lại: “Mà các anh ngươi vừa mới —— chứng tỏ được sức mạnh của mình với sự tồn tại không quan trọng của Bạch Liễu, thậm chí có thể làm rung chuyển cả Hiệp Hội Quốc Vương khi buộc họ phải sử dụng một trong những tuyển thủ mạnh nhất trong đội để ngăn chặn các anh —— đó chẳng phải là một chiến thắng sao?”

“Đây có thể gọi là thắng lợi lớn!”

Các thành viên trong hội nhìn nhau đầy lo lắng, họ cảm thấy có điều gì đó không ổn trong logic của Mộc Kha, nhưng họ không thể tìm ra điểm nào để bác bỏ, vì thế mà xuôi dần theo.

“Việc chúng ta phải làm bây giờ là đừng bao giờ bỏ cuộc, sau đó theo đuổi chiến thắng.” Mộc Kha cười vô cùng khéo léo và chân thành, “Chúng ta đã thắng được một nửa rồi, chỉ cần chúng ta tìm được Bạch Liễu trong Khu Không Người thì chúng ta sẽ thắng!”

Rõ ràng là không thể tìm thấy ai đó trong 【Khu Không Người】, nhưng lại bị Mộc Kha cứ thế nhẹ nhàng nói ra, như thể là chỉ cần dùng một ít thời gian và sức lực là có thể làm được.

Mục Tứ Thành ghé sát tai Mộc Kha, từ kẽ răng thốt ra một chữ nhắc nhở: ” Khu Không Người không biết có bao nhiêu

cái TV nhỏ đã hư hỏng, những người này có lẽ sau mười năm tìm kiếm cũng không tìm được.”

“Vậy thì hãy tìm trong 20 năm —— bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ chạy nếu chi phí trả trước bị giảm xuống.” Mộc Kha trầm giọng cười đáp lại, cậu liếc xéo Mục Tứ Thành, đôi mắt rực lửa: “Nếu bọn họ ch3t trong trò chơi, tôi sẽ tuyển mộ thành viên mới, tôi phải tìm Bạch Liễu, và tôi sẽ không bỏ cuộc.”

Mộc Kha khẽ nhếch hàm, vẻ mặt có chút kiêu ngạo không hiểu vì sao: “Cậu có thể đi, tôi muốn trở thành người có ích với Bạch Liễu hơn cậu.”

Mục Tứ Thành ngẩn ra.

Mộc Kha không thèm đếm xỉa đến cậu ta, cậu quay đầu lại lớn tiếng nói với các thành viên: “Bây giờ chúng ta sẽ đến Khu Không Người!”

Hồng Đào ngồi trên vai Titan hơi nhướng mày khi nhìn thấy cảnh này —— cậu nhóc Mộc Kha này, nói chuyện thật không tồi.

Cô bật giày cao gót lên chân, các thành viên trong đội bên dưới cũng ngước nhìn cô như đang tâm phục khẩu phục: ” Hoàng Hậu, ngài cần phân phó gì sao?”

Ánh mắt của Mộc Kha rơi vào bóng dáng của Mộc Kha: “Bảo Vương Thuấn kiểm tra người mới tên là Mộc Kha này.”

Cô chưa kịp nói hết câu thì đã có người vỗ tay và đi tới.

“Bộp bộp bộp——!” Charles vỗ vỗ tay mỉm cười, bước sang một bên để lộ Vương Thuấn đang đi theo phía sau, “Vương Thuấn, tôi tìm được người thích hợp để quảng bá cho đội Bạch Liễu hơn cậu rồi.”

Vương Thuấn ăn mặc chỉnh tề cúi đầu tê dại, hai tay đặt ở hai bên ống quần, hoàn toàn không dám nhìn lên cao, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “… Hoàng… Hoàng Hậu.”

Charles nhảy ra và duỗi thẳng một gót chân xuống đất, cởi chiếc mũ trên đầu xuống, lật nó thành thạo trong tay rồi đặt lên nguc mình, cúi xuống và giơ tay lên để chào Hồng Đào một cách màu mè: ” Chào buổi chiều, Hoàng Hậu xin đẹp của tôi. “

Tất cả ý cười trên mặt Hồng Đào đều biến mất, cô cụp mắt xuống quét qua quét lại Vương Thuấn và Charles vài lần, mặt không chút cảm xúc nói: “Charles, tôi tưởng thỏa thuận giữa các hiệp hội là không được đụng vào hội viên tin tức của đối phương mà nhỉ.”

“Tất nhiên là đúng với hiệp hội lớn rồi.” Charles lật mũ hai lần và đội nó vào đầu một lần nữa, anh ta đứng thẳng dậy và nhìn Hồng Đào đang ngự trên vai Titan mỉm cười, “Nhưng hội người mới nên được khoan dung đặc biệt, đúng không?”

“Nếu anh muốn nói đến hội của người mới là Hiệp Hội Thực Hủ.” Hồng Đào dang tay trên chiếc váy xòe ngang hông, tựa vào Titan, đôi mắt mơ màng, “Charles, tôi rất tiếc phải thông báo cho anh, khoảng ba phút trước, hội trưởng của hiệp hội này, Bạch Liễu, đã rơi vào Khu Không Người.”

“Đây thực sự là tin tức đáng tiếc, ôi, Bạch Liễu đáng thương.” Charles khoanh tay thật chặt ôm ở trong lòng có vẻ vô cùng đau đớn, nhưng vẻ mặt đau đớn lưu lại trên mặt không đến một giây liền trở thành một nụ cười khó hiểu, “Nhưng có lẽ đây cũng không phải là một kết cục xấu.”

Hồng Đào cuối cùng cũng nhận ra Charles định làm gì, cô ngồi thẳng dậy, cau mày nói với vẻ cảnh cáo: “Charles, mùa hỗ trợ vừa mới bắt đầu, anh có rất nhiều lựa chọn tốt hơn, không cần tốn kém cho một người mới.”

“Nhưng tôi đã yêu cậu ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi cũng không buồn để mắt đến những người chơi khác nữa.” Charles dùng quyền trượng che lại trán làm một cử chỉ đầy mê hoặc.

Charles chùng vai nhìn Hồng Đào, mang theo vẻ cười giễu cợt: “Hoàng Hậu, cờ bạc cũng giống như ái tình, khi đã đắm chìm vào nó thì phải hết lòng, một con ngựa mà tôi thích đáng để bỏ ra hàng nghìn đô la.”

“Cho dù hắn chỉ mới chơi ba ván mà đã rơi vào Khu Không Người, cũng chỉ có một hiệp hội rách nát tả tơi.” Hồng Đào thờ ơ hỏi, “Anh cũng không thay đổi ý kiến à?”

Charles nhún vai: “Hoàng Hậu biết đấy, đối với một kẻ mê cờ bạc như tôi thì việc chọn một con ngựa để đánh cược cũng phi lý như yêu một người vậy”.

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn Hồng Đào với nụ cười vui đùa và chế giễu trên mặt: “Tôi nghĩ một người đã bị tổn thương sâu sắc vì đàn ông như Hoàng Hậu đây, hẳn là sẽ có thể hiểu được

cảm giác biết rõ là không được nhưng vẫn không thể ngăn được con tim của mình, không phải sao?”

- ——oOo—

Chương 219

Mộc Kha lặng lẽ di chuyển ra sau Charles.

Ngay cả khi cậu không biết thân phận của ngài Charles mới xuất hiện đột ngột này, thì cũng có thể cảm nhận được rằng tình hình hiện tại Bạch Liễu đã nhận được sự giúp đỡ từ Charles.

“Tôi không nghĩ chuyện mê đàn ông và cược ngựa ở giải đấu hàng năm là giống nhau.” Tất cả biểu cảm trên mặt Hồng Tảo đều ẩn sâu, đôi mắt đỏ rượu lấp lánh, “Đừng lấy thú tính của anh ra so sánh với tôi, Charles.”

“Vậy thì tôi xin lỗi vì sự không đứng đắn của mình.” Charles cúi đầu và mở rộng nụ cười, “Nhưng đối với tôi, thú tính là một lời khen ngợi, và tôi ngưỡng mộ những người có thú tính.”

Hồng Đào im lặng trong một giây, cô nhận ra rằng Charles đã quyết tâm cứu Bạch Liễu ra, người đàn ông này đã nổi máu đánh bạc lên thì không ai có thể ngăn cản anh ta

Hồng Đào không do dự chút nào, cô quay lại nhìn Titan: “Titan, hãy bao vây chúng.”

Một quả cầu đen khổng lồ từ trên trời rơi xuống, giống như một lỗ đen nuốt chửng Charles, Vương Thuấn, Mộc Kha và

đoàn người phía sau bọn họ.

Charles không hề hoảng sợ, anh nâng Quyền trượng Văn Minh trên tay để chống lại quả cầu đen đang rơi xuống

Quả cầu đen bị nuốt chửng từng chút một dọc theo đầu trượng Văn Minh, khi nó sắp chạm vào mũi Charles thì anh ta cởi chiếc mũ đội đầu màu đen của mình và kéo nó trở lại phần cuối của trượng Văn Minh bằng quả bóng đen, đồng thời, Charles xoay chiếc mũ và ấn nó vào quả bóng đen khổng lồ này.

Như thể có ma thuật, quả bóng đen khổng lồ bị chiếc mũ trên ngăn lại, ép vào chiếc găng tay trắng của Charles, và biến thành một quả bóng đen nảy tưng tưng lên trong lòng bàn tay anh.

【Hệ thống nhắc: Người chơi Charles sử dụng kỹ năng (Nuốt Bóng Ma)】

【Kỹ năng này có thể nuốt chửng kỹ năng của đối thủ tại thời điểm tấn công, sau đó chuyển đổi nó thành một loại vật phẩm ma thuật nào đó và cất giữ.】

“Kích hoạt kỹ năng chống lại tôi cũng vô ích.” Charles ném quả bóng nảy trong tay hai lần với sự thích thú, sau đó tháo găng tay trắng ra để quấn chúng và cho vào túi của Vương Thuấn bên cạnh cùng với găng tay, “Chơi dơ hết rồi, tặng cậu đấy.”

Vương Thuấn: “????”

Hắn đã sớm nghe nói rằng Charles là một người rất giống lông gà, nhưng không ngờ lông gà đến mức độ —— chỉ mới dính một chút bụi cũng đã vứt bỏ.

Charles từ từ biến ra một đôi găng tay trắng đeo chúng lần nữa, nâng cao chiếc mũ của mình để đáp lại Titan và Hồng Đào, mỉm cười rất dè dặt, "Hoàng Hậu, cho phép tôi đi trước nhé."

Sau đó, Charles quay lại, nâng khuỷu tay về phía Vương Thuấn, hơi nâng cằm và ra hiệu lịch sự hai lần, gõ nhẹ vào khuỷu tay hai lần bằng ngón trỏ.

Vương Thuấn ngơ ngác ngây thơ một hồi mới hiểu ra là Charles muốn mình đi theo anh ta.

… = = người này quả thật rất màu mè …

Nhưng dù trong lòng có than thở vài câu, Vương Thuấn vẫn thành thật nắm tay Charles, Charles lúc này mới hài lòng đi về phía trước.

Anh ta bước đến gần Mộc Kha mỉm cười nói, "Tôi tin rằng cậu đã nhìn thấy thành ý của tôi đối với Bạch Liễu, hẳn là không ngại cùng chúng ta đi đến 【 Khu Không Người 】 chứ?"

Mộc Kha nín thở chờ đợi vị hội trưởng Charles này rất lâu, nhưng lúc này cũng ra vẻ giữ giá, thay vì hoảng sợ và thô lỗ

thì cậu đưa tay ra không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo, rất chân thành cảm ơn: “Hoàn toàn không ngại ạ.”

“Rất hoan nghênh ngài đi với chúng tôi.”

Khu Không Người

Sau khi có sự can thiệp của Charles, đám khán giả bình thường ham vui vốn sợ đến xem dưới sự ngăn cản mạnh mẽ của Vương hội giờ đã sôi nổi náo nhiệt tràn đến.

Hơn nữa, bởi vì chuyện 【 vây ép Bạch Liễu 】biến đổi bất ngờ, sức nóng đang bị hạn chế trên diễn đàn rốt cuộc cũng bùng nổ. Rất nhiều cuộc thảo luận đã nổ ra khiến hầu hết những người chơi bình thường đều tò mò về vấn đề này.

Một số lượng lớn khán giả bình thường vẫn lén lút đi theo sau lưng đám người Mộc Kha giả vờ đi ngang qua và theo họ đến tận 【 Khu Không Người 】.

Cũng không thể trách bọn họ phải giả vờ thì người của Hiệp Hội Quốc Vương cũng đi theo, đám người tới ăn dưa hóng hớt cũng không dám quá công khai.

Hai phe đối mặt giằng co với nhau tại cổng của 【 Khu Không Người 】vắng lặng khỉ ho cò gáy, Charles và Hồng Đào đứng trước mặt các thành viên trong hội, cảm thấy như thể họ có thể chiến đấu bất cứ lúc nào.

Những khán giả bên cạnh vô cùng phấn khích trong im lặng —— giải đấu chưa bắt đầu mà húp được một mớ dưa ngon quá trời quá đất rồi.

Trong Khu Không Người, bông tuyết và tiếng động chập chờn trên những chồng TV cũ. Thỉnh thoảng, dưới những sọc đen trắng, một bóng người méo mó gục xuống đập vào màn hình TV, hầu hết đều đang kêu gào giúp đỡ.

Giọng nói khàn khàn và tuyệt vọng truyền qua chiếc loa hư hỏng ở hai bên TV, kéo dài nó thành một giai điệu kỳ lạ không thể nghe được từ bản gốc.

Những game thủ bị mắc kẹt trong Khu Không Người này xuất hiện ngắt quãng trên TV đen trắng, giống như một đoạn video mà họ dùng để nhớ lại cuộc sống của mình sau khi ch3t.

Hai bên sườn của Khu Không Người là những bức tường trắng và mịn đến chói mắt, và những chiếc TV xoay tròn cũ kỹ được xếp chồng lên nhau theo chiều ngang, tạo thành một ngọn núi TV mọc vượt quá tầm nhìn, kéo dài đến tận nơi sâu nhất của Khu Không Người.

Không ai biết nơi kết thúc của Khu Không Người là ở đâu, bởi vì chưa ai đã từng đi đến đoạn cuối của Khu Không Người.

Tên đầy đủ của 【Khu Không Người】 là 【Khu Vô Danh】, nhưng nơi này không phải là không có người, ngược lại chất đầy TV cũ của những người chơi còn liều mạng để sóng sót đến phút cuối cùng.

Những người này đã mất đi tên họ trong trò chơi, cũng mất quyền tồn tại như một con người, họ chỉ có thể biến thành những con quái vật quên đi nguồn gốc của mình trong những chiếc TV cũ.

Đây là lần đầu tiên Mộc Kha đến nơi này, từ trong đáy lòng của cậu vô cùng kinh ngạc, nhất là khi Vương Thuấn thở dài nói với cậu, rất nhiều người chơi trong 【 Khu Không Người 】là những người mới tham gia trò chơi lần đầu.

“Người mới vào game nếu không được khán giả công nhận, không nhận được điểm thưởng của khán giả thì sẽ không mua được đạo cụ và rất khó để vượt cấp.”

Trong mắt Vương Thuấn hiện lên một tia thương hại: “Họ sẽ sớm rơi vào 【 Khu Không Người 】. Điều duy nhất họ có thể làm là trì hoãn thời gian trong quá trình dần dần bị dị hóa, và cố gắng đừng ch3t nhanh như vậy.”

“Nó rất đau đớn, bọn họ không nhìn thấy hy vọng, họ chỉ vật lộn trong trò chơi theo bản năng, chờ đợi ai đó sẽ giải cứu họ ra ngoài.”

Mộc Kha sững sờ nhìn trên núi TV, nhẹ giọng hỏi: “Có phải … giống như tôi trong 《 Thị trấn Siren》không?”

“Ừ.” Vương Thuấn nói, “Nếu lúc đó Bạch Liễu không cứu cậu thì nơi này chính là nghĩa trang của cậu.”

“Đôi khi những người này không cần nhiều, chỉ cần cho họ một vài điểm là đủ để họ nhìn thấy ánh sáng ban ngày một lần

nữa và leo ra khỏi nghĩa trang Khu Không Người này."

Vương Thuấn quay lại nhìn Mộc Kha, hắn thở dài: "Nhưng đáng tiếc, rất ít người trong trò chơi này có lòng tốt như vậy."

"Không phải ai cũng may mắn như cậu, có một Bạch Liễu cưỡng ép đột phá không gian cứu cậu." Vương Thuấn thở ra một hơi dài, trên mặt cuối cùng mang theo một nụ cười, "Nhưng bây giờ có lẽ rất nhiều người sẽ được cứu vì Bạch Liễu."

Đám người xem quây quần thì thầm, thảo luận xem Charles và Hồng Đào muốn làm gì.

Hồng Đào liếc ngang nhìn ngọn núi TV dài vô tận, sau đó quay sang nhìn Charles đang tươi cười như cũ: "Anh có chắc muốn lãng phí cả đống điểm cho Bạch Liễu để câu hắn ta ra khỏi bãi rác này không?"

"Cũng không lãng phí lắm đâu." Charles cười đáp lại, "Tôi gọi tất cả tiêu thụ vừa ý tôi là giải trí hợp lý. Bạch Liễu rất thú vị, phải không?"

Hồng Đào không tỏ ý kiến: "Anh thực sự là một người đàn ông vô lý."

Charles cúi xuống và nhận lời: "Cảm ơn lời khen của cô."

"Anh chuẩn bị bao nhiêu điểm?" Hồng Đào hỏi.

Charles đứng thẳng dậy, anh quay lại nhìn phông nền trắng chói ở Khu Không Người, xoay chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay cái, rồi nheo mắt: "—— cho đến khi tôi nhìn thấy Bạch Liễu xuất hiện trước mặt tôi thì thôi."

Mộc Kha hít một hơi thật sâu, cậu đứng trước mặt các thành viên trong hội, thay mặt Charles ra lệnh: "Bây giờ Charles sẽ chuyển một triệu điểm cho mỗi người, nhưng điểm này cũng có hạn chế, mọi người không thể không sử dụng nó."

"Chức năng duy nhất của số điểm được chuyển đến mọi người là nạp điện cho người chơi ở Khu Không Người. Mỗi chiếc TV nhỏ sẽ được nạp từ 5 đến 10 điểm. Trong khi nạp điện thì mọi người cũng phải like và theo dõi nó cho đến khi nó tắt thì thôi."

"Đánh dấu vị trí của chiếc TV nhỏ sau 10 điểm vẫn chưa dập tắt rồi giao cho ta. Chúng tôi sẽ tiến hành phân tích thứ cấp người chơi bên trong. Nếu xác định người chơi bên trong nghi ngờ là Bạch Liễu thì chúng tôi sẽ tiến hành nạp điện lần 2 khi thích hợp."

Mộc Kha sang trái một bước, nhường Vương Thuấn đứng ra rồi giới thiệu: "Đây là nhân viên phân tích dữ liệu của hiệp hội chúng ta, Vương Thuấn, tất cả dữ liệu truyền hình nhỏ mà mọi người lấy được sẽ do anh ấy thống kế, tính toán, chúng tôi sẽ tiến hành 3 lần sàng lọc TV nhỏ ở Khu Không Người."

"Mà Mục Thần No4 bảng Tân Tinh nổi tiếng của chúng tôi", Mộc Kha nhẹ liếc nhìn Mục Tứ Thành nãy giờ vẫn cúi gằm mặt và không nói gì, "Sẽ canh giữ ở cổng Khu Không Người

để bảo vệ hành động của chúng ta không bị Vương hội quấy rầy.”

Mục Tứ Thành ngẩng đầu nhìn Mộc Kha đầy thuốc súng.

Cậu hít một hơi thật sâu, quay đầu đi và cáu kỉnh mắng mỏ, cậu không phản bác hay đồng ý, nhưng vẫn đứng dậy và đứng ở cửa Khu Không Người, cằm hơi nhếch lên nhìn các thành viên trong Vương hội.

Mục Tứ Thành nhận thấy thái độ thù địch của Mộc Kha đối với mình, điều này làm cho Mục Tứ Thành không vui, nhưng điều khiến cậu không hài lòng hơn chính là lúc này, Mộc Kha thực sự có tài tổ chức hơn cậu rất nhiều!

Nói xong, Mộc Kha liếc nhìn các thành viên hiệp hội trước mặt: “Mọi người còn thắc mắc chuyện gì không?”

Các thành viên của hội đứng bên dưới nghe choáng váng cả người.

Bọn họ đã tham gia Hiệp Hội Thực Hủ lâu như vậy cũng chưa bao giờ nhìn thấy một triệu điểm, bây giờ mỗi người được nhận một phần để cứu người mà họ còn chưa gặp qua bao giờ —— chuyện k1ch thích như vậy mấy đời họ cũng không thể tưởng tượng ra, một đám đều đầu váng mắt hoa, gần như không ngồi không yên.

Quần chúng vây xem bên cạnh vừa nghe lại càng sửng sốt hơn, họ nhìn Charles đang chống gậy không có chuyện gì xảy ra, rồi hốt hoảng quay lại nhìn đống TV chất chồng như núi.

—— Charles đang… nói đùa, phải không?!

Để tìm được người trong núi TV dài như vậy, ít nhất phải bỏ ra mấy chục triệu điểm!!

Nhưng ngay sau đó họ phát hiện ra rằng Charles thực sự không nói đùa.

Người chơi của hiệp hội lần lượt bước lên đi tới trước mặt Charles, run rẩy nâng bảng hệ thống của họ lên và chờ đợi chuyển giao, sau đó bước xuống sau khi chuyển giao thành công.

Hàng chục triệu điểm đã được phân phát, Charles thậm chí không thay đổi nụ cười của mình từ đầu đến cuối.

Anh nhẹ nhàng vỗ vai những thành viên hiệp hội đang mê sảng này: “Bây giờ, đi tìm hội trưởng mất tích của các người đi.”

———————

Thần Điện.

Giữa bàn là một tấm thẻ bất ngờ được lật úp, nhân vật trên tấm thẻ là một pháp sư bí ẩn, nhẹ nhàng kéo mũ xuống che đi khuôn mặt tươi cười của mình.

Người đàn ông đội mũ trùm đầu trầm ngâm gõ ngón tay lên đó, cười nói: “Thật thú vị, có một thẻ bài pháp sư không phải của trại ma sói cũng không phải trại thần, tình hình đã thay đổi.”

“Ngài vẫn muốn hạ thẻ của mình sao, nhà tiên tri?” Gã cười hỏi.

Nhà tiên tri im lặng một lúc: “Không.”

“Cảnh này đã rối tung lên như thế này rồi …” Dưới mũ trùm đầu, đôi mắt của người đàn ông đang chuyển sang thẻ thợ săn của người sói, phù thủy đứng bên cạnh, thẻ hoa hồng nhấp nháy sắp biến mất, và thẻ của pháp sư đó đột nhiên xuất hiện một ảo thuật gia, sau đó chợt nở nụ cười nhẹ như thể sợ rằng thế giới sẽ không hỗn loạn, “Vậy thì càng thêm hỗn loạn đi.”

Một lá bài mới toanh xuất hiện giữa ngón trỏ và ngón giữa của gã, gã ấn nó vào bên phải của lá bài ma sói.

Đôi mắt của nhà tiên tri đã thay đổi rõ ràng ngay khi nhìn thấy lá bài này.

Đây là một thẻ bài hoàn toàn khác với các thẻ khác. Nó không tuân theo các quy tắc cho lắm. Ngay lúc đặt xuống bàn, nhân vật trong lá bài này bay lơ lửng trên bàn như một cuốn sách bật lên, cầm một khẩu súng đồ chơi có kèn hoa hòe lòe loẹt lạ mắt, đinh đong đinh đong chạy quanh bàn.

Nó mặc chiếc quần dài quá khổ bằng nhung, quần dài màu cà rốt màu đỏ tươi, tay áo phồng và đường viền cổ xếp chồng lên

nhau bằng ren bao quanh toàn bộ cổ.

Một chiếc mũ hai sừng hai màu có chuông ở cuối kêu leng keng khi nó chạy.

Nó được bao phủ bởi lớp sơn dầu dày màu trắng từ mặt đến cổ, miệng của nó được vạch ra bằng màu đỏ tươi và mở rộng, đôi mắt của nó được vẽ bằng bút đen, một đôi mắt xanh lá cây ẩn dưới những lọn tóc vàng óng ánh trên đỉnh đầu của nó.

Đây rõ ràng là một chú hề, hay đúng hơn là một tên hề.

Và bây giờ tên hề này đang cầm khẩu súng sừng sững của mình, biubiubiu khắp bàn, gần như ngay khi nhìn thấy lá bài, nó đã bắn điên cuồng vào mặt nhân vật trên lá bài, sau đó tạo ra một tiếng cười sảng khoái, chát chúa và chói tai.

Cuối cùng, tên hề làm loạn khắp bàn, đi ủng ngắn cũn cỡn và đứng nghiêng đầu trên quân bài ma sói —— đây cũng là quân bài nhân vật duy nhất mà nó không tiêu diệt bằng súng sừng.

“King!” Tên hề nhảy cẫng lên sung sướng, nó mở to đôi mắt xanh lục sáng như đá quý, rồi nằm trên tấm thẻ người sói, cuộn tròn trên tấm thẻ với sự lưu luyến, áp mặt vào người sói và nói với một tràng cười lo lắng, “King! Find my King!”

“Ngươi đã làm gì tên hề?” Giọng điệu của nhà tiên tri hiếm khi trở nên trịnh trọng, “Đây không phải là trạng thái bình thường của thẻ nhân vật ban đầu trong trò chơi, tên hề có vẻ nhớ Bạch Liễu —— nhưng trong dòng thời gian này, tên hề và Bạch Liễu chưa bao giờ gặp nhau trước đây.”

Người ngồi đối diện khoanh tay trên bàn, nhướng mắt cười: "Ngài đang sợ hãi sao? Sợ tên hề ảnh hưởng đến Bạch Liễu sẽ biến hắn thành Bạch Lục sao?"

Nhà tiên tri lạnh lùng phản bác lại: "Ngươi đang phá vỡ quy tắc của trò chơi."

"Tôi không bao giờ phá hư quy tắc trò chơi." Người đàn ông buông hai tay khoanh lại, ý cười không giảm, "Tôi chỉ hạ lá bài tên hề nhưng không để nó xuất hiện mà thôi."

Nhà tiên tri vừa muốn mở miệng: "Sao …" Điều đó có nghĩa là gì?

Nhưng gã chưa kịp hỏi thì nhà tiên tri đột nhiên dừng lại, nhìn người ngồi đối diện với vẻ ngờ vực: "Ngươi … đưa nó vào Khu Không Người ư?!"

"Đúng vậy, trò chơi chơi đơn đầu tiên mà tôi để tên hề đăng nhập vào là trò chơi cấp ba, tự nhiên nó bị mắc kẹt trong đó và không thể thoát ra được, rồi ngay sau đó, khán giả cảm thấy tội nghiệp cho tên hề không có kỹ năng và không có cách nào để vượt qua cấp độ, dần dần đã mất hứng thú và bỏ mặc nó ở Khu Không Người. "Người đàn ông nói với vẻ thương hại.

Giọng nhà tiên tri run lên: "… Nó ở trong trò chơi bao lâu rồi?"

Người đàn ông thản nhiên nói, “Nó đã ở với những con quái vật đó … gần mười năm. Tôi thực sự sẽ không để nó ch3t, nhưng bây giờ nó gần như phát điên rồi.”

Nhà tiên tri giương mắt nhìn người đối diện: “Tại sao tên hề lại nhớ rõ Bạch Liễu chứ?”

Người đàn ông nghiêng người tiến đến gần nhà tiên tri: “Vì muốn nó kiên trì trò chơi cấp ba đáng sợ này đã hành hạ nó đến mức tự sát, tôi đã quyết định cho nó hy vọng, cho nên tôi để nó nằm mơ mỗi đêm.”

“Trong giấc mơ, tên hề sẽ nhìn thấy một người tên là Bạch Liễu, người đã cứu nó như một vị thần và dẫn nó đánh đâu thắng đó, bất khả chiến bại, trở thành nhà vô địch.”

“Người đó hoàn toàn hiểu nó, đồng ý với nó, đánh giá cao nó. Anh ta là người duy nhất trên thế giới mà nó đi theo, nó là tên hề trung thành nhất trong tay anh ta, mà anh ta là Vua của nó.”

Người đàn ông cụp mắt nhìn chú hề trên bàn: “Giấc mơ đẹp này khiến nó kiên trì đến tận bây giờ.”

Nhà tiên tri nhắm hai mắt lại, hô hấp bắt đầu khó nhọc: “Ngươi làm tên hề … mơ thấy những điều xảy ra dòng thời gian khác… Nhưng hiện tại dòng thời gian này hoàn toàn rối tung, Bạch Liễu lúc đó cũng không giải cứu nó ..… ”

“Tên hề cô độc trong trò chơi chờ Bạch Liễu vốn sẽ không bao giờ xuất hiện, suốt mười năm…”

“Chúc mừng, bây giờ cuối cùng cũng đợi được rồi phải không?” Người đàn ông cười càng ngày càng vui vẻ, “Bạch Liễu sẽ sớm xuất hiện ở Khu Không Người và giải cứu nó.”

“Ngài đã bao giờ nghe kể về một câu chuyện cổ tích chưa?” Người đàn ông đột ngột đưa ra một chủ đề khác, nhưng rõ ràng gã rất muốn nói chuyện với nhà tiên tri về câu chuyện cổ tích này, sau đó gã tiếp tục mà không đợi nhà tiên tri trả lời, “Câu chuyện này tên là 《 người đánh cá và ác quỷ 》 ”

“Cách đây rất lâu, rất lâu, có một tên hề giống ác quỷ bị Thần linh phong ấn trong một cái chai. Nó đau đớn đến mức không thể thoát ra được. Không ai có thể nhìn thấy hay cảm nhận được nỗi đau của nó. Nó chỉ có thể sống sót dựa vào những ảo ảnh về người đó trong giấc mơ của nó. “

“Vì vậy, nó đã thực hiện một điều ước trong lòng rằng nếu người đó cứu nó trong năm đầu tiên, nó sẽ cho người đó số tiền mà anh ấy xài cả đời cũng không hết.”

“Đáng tiếc người đó không xuất hiện. Vào năm thứ ba, tên hề nghĩ, nếu người đó cứu mình vào lúc này, nó sẽ tham gia vào giải đấu vì người đó và trở thành cấp dưới của người đó.”

“Nhưng người đó vẫn không xuất hiện. Năm thứ sáu, tên hề nghĩ rằng nếu người đó cứu mình vào lúc này, nó sẽ sẵn sàng trở thành con chó của người đó và bán linh hồn của mình cho anh ta.”

“Nhưng người đó vẫn không xuất hiện.”

Gã nhìn nhà tiên tri, độ cong khóe miệng không thay đổi: “Sau năm thứ mười, tên hề rốt cuộc đợi được người đó. Ngài nghĩ tên hề sẽ làm gì Bạch Liễu, vị Vua mà nó đã chờ đợi 10 năm?”

Nhà tiên tri mở bừng mắt: “Nó sẽ giết Bạch Liễu.”

- ——oOo—

Chương 220

Vào ngày Lễ hội Hoa Hồng vào tháng Năm.

Quảng trường ngoài trời của Nhà máy Hoa Hồng được trang trí bằng những dây leo hoa hồng và hoa khô, công nhân đi tới đi lui ai cũng mang theo hoa hồng trong mắt, vui vẻ ném những thiết bị làm nước hoa không còn sử dụng ra ngoài.

Bạch Liễu sắc mặt tái nhợt ngồi bên cánh đồng hoa héo úa, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục sau lễ hiến tế đã hút rất nhiều máu của hắn.

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả đứng sau Bạch Liễu.

"Em không ngờ anh lại hy sinh bản thân như vậy, thực sự là tự đặt mình vào trong." Lưu Giai Nghi cúi người ngồi xuống bên cạnh Bạch Liễu, đung đưa chân rồi thở dài, "—— Trồng nhiều Huyết Linh Chi như thế, bây giờ lại còn nảy ra ý tưởng điên rồ là chế biến Huyết Linh Chi thành một loại nước hoa xịt để cứu nhiều người nữa."

"Nhưng không thể cứu được tất cả." Đường Nhị Đả nghiêm khắc cắt ngang lời của Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi trợn mắt, vừa muốn mở miệng cãi lại thì Bạch Liễu đã mang theo ý cười mở miệng, ánh mắt hắn nhìn xa xăm: "Anh đã giao phương pháp cho bọn họ rồi, bọn họ tự

mình chọn 【 thuốc độc 】, muốn quay lại con đường 【 thuốc giải 】thì luôn phải trả một cái giá.”

“Cậy định để bọn họ tự mình nuôi cấy Huyết Linh Chi à?” Đường Nhị Đả nhanh chóng hiểu được ẩn ý của Bạch Liễu, gã cúi người cau mày, “Nhưng phương pháp chế tạo Huyết Linh Chi quá nguy hiểm, cần máu của những đứa trẻ đặc biệt… “

“Nếu không có hoa hồng Càn Diệp thì quả thật là như vậy.” Bạch Liễu cong một chân lên, chống cằm lên đầu gối một cách lười biếng, “Nhưng hoa hồng Càn Diệp và Huyết Linh Chi là thực vật cộng sinh, máu của những người bị ô nhiễm bởi hoa Hồng Càn Diệp sẽ có tác dụng nuôi cấy Huyết Linh Chi.”

Đường Nhị Đả hỏi lại: “Sao cậu lại biết?”

Bạch Liễu ngửa mặt đón cơn gió nhẹ thổi từ cánh đồng hoa đến, thoải mái nheo mắt: “Anh không để ý là khi Huyết Linh Chi đang lớn lên, ngay cả chất dịch hoa hồng cũng bị hấp thụ sao? Mà nó lại càng phát triển tươi tốt hơn nữa.”

“Trò chơi ám chỉ đã quá rõ ràng rồi.” Bạch Liễu quay đầu lại, nâng cằm và ngước mắt lên nhìn Đường Nhị Đả, “—— Giống như Tawil, chất độc sinh ra từ dục v0ng của trái tim những người này, nhưng thuốc giải cũng cất dấu trong chính cơ thể của họ.”

“Chỉ là để xem họ lựa chọn như thế nào thôi” Bạch Liễu quay đầu lại, nhẹ giọng nói: “ —— xem bọn họ có đủ can đảm chọn con đường 【 thuốc giải 】gai bao quanh xương, đâm thủng tim để tự cứu mình hay không.”

Bạch Liễu được Lưu Giai Nghi đỡ đứng dậy, hắn vỗ vỗ ống quần dính đầy bùn đất và cỏ dại của mình:

“Dù tốt hay xấu, con người luôn phải trả giá cho sự lựa chọn của mình.” Bạch Liễu quay đầu nhìn Đường Nhị Đả đang sững sờ cười, “Chỉ là họ chưa bao giờ phải lựa chọn, nên tôi cho họ thêm một lựa chọn.Thế giới phát triển như thế nào không phải do anh hay tôi quyết định.”

Bạch Liễu nhìn về phía sau Đường Nhị Đả, chỉ đám người đang hớn hở vui mừng chạy đến với hắn: “—— mà chính những người này mới là người quyết định.”

” Bạch tiên sinh ——!!”

” Bạch tiên sinh ——chúng tôi đã chuẩn bị xong đài triển lãm cho Lễ hội Hoa Hồng tháng Năm!”

“——!!!! Chậm thôi Bạch tiên sinh! Vết thương của ngài vẫn chưa hoàn toàn bình phục!”

Những người này chứng kiến cảnh tượng thảm thiết đổ máu của Bạch Liễu để cứu bọn họ, lúc này trong lòng không khỏi nóng lòng muốn ôm Bạch Liễu vào lòng, Bạch Liễu đi đường vấp một cái cũng phải hoảng hốt rối rít một hồi, cung kính bước theo sau Bạch Liễu, trông chừng hắn rất cẩn thận.

“Lễ hội Hoa Hồng tháng Năm được tổ chức theo yêu cầu của ngài, chúng tôi cũng đã tiêu hủy tất cả nước hoa trong Nhà

máy Hoa Hồng luôn rồi, chỉ để lại những loại nước hoa cao cấp được bán đấu giá tại Lễ hội Hoa Hồng thôi ạ."

"—— Những người đến với Lễ hội Hoa Hồng lần này đều là những người giàu có hàng đầu, đều làm nên cơ nghiệp từ những mắt xích nhất định trong chuỗi sản xuất hoa hồng Càn Diệp, quảng bá mạnh mẽ nước hoa hồng trên toàn thế giới. Mỗi năm, bọn họ sẽ đến để mua một hoặc hai chai nước hoa cao cấp để tự mình tận hưởng —— "

"Bây giờ bọn họ đều đang đợi ở quảng trường ngoài trời chờ ngài tới ạ."

Đây là một điểm nữa mà Đường Nhị Đả không thể hiểu được Bạch Liễu, gã tiến lên đi đến bên cạnh Bạch Liễu: "Cậu đã hủy gần hết hoa hồng và nước hoa, tại sao còn muốn giữ lại những loại nước hoa thượng hạng này chứ?"

Bạch Liễu sửa sang áo sơ mi của mình, quay đầu về phía Đường Nhị Đả, mỉm cười mơ hồ, giọng điệu buông thả: "—— Phải để cho mọi người có sự lựa chọn thì mới công bằng."

Người phía trước dẫn Bạch Liễu từ bên trong nhà máy ra phía sau quảng trường, mở cửa sau, lộ ra một bậc thang nhỏ giúp Bạch Liễu lên sân khấu, tiếp đó hưng phấn và vinh hạnh cúi đầu mở màn cho Bạch Liễu:

"Thưa ngài, họ đang đợi ngài ở phía trước."

Bạch Liễu bước lên bậc thềm không chút do dự, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt gần như trong suốt vì mất máu quá

nhiều.

Trước mặt hắn là một bục phát biểu nhỏ bằng gỗ được thiết kế riêng cho hắn, chiếc micrô dựng thẳng đứng bên miệng, bên dưới là một nhóm chức sắc trong bộ quần áo lộng lẫy gần như sắp mất hết kiên nhẫn.

Bạch Liễu mỉm cười, hắn cụp mắt xuống tiến lại gần micro, giọng nói khàn khàn truyền qua loa trong quảng trường ngoài trời:

“Đã đợi lâu rồi, thưa các vị khách quý.”

“Tôi là đại lý mới của Nhà máy Hoa Hồng, Bạch Liễu.”

Sau khi giới thiệu ngắn gọn về bản thân, Bạch Liễu vẫy tay về phía bên trái, lịch sự chỉ vào một đống các dải Huyết Linh Chi mẹ đã được cắt thành các đoạn dài từ 1 đến 2 cm trên tấm gỗ và giới thiệu một cách có trật tự:

“Đặt bên trái của các vị là sản phẩm mới chúng tôi vừa phát triển, cũng có thể nói là sản phẩm phụ của nước hoa hồng, những cành tươi của nó được cắt bỏ và phơi khô, những chiếc gai trên đó vẫn giữ được sức sống mãnh liệt.”

Bạch Liễu ngước mắt lên và nhìn xung quanh những người bên dưới: “Tôi tin rằng mọi người chắc hẳn đang thắc mắc tại sao tôi lại giới thiệu một loại gai theo cách này, sau đây tôi sẽ cho các vị biết giá trị của nó —— chiếc gai nhỏ này có thể làm giảm tác dụng gây nghiện của nước hoa hồng đối với cơ thể con người.”

Bên dưới lập tức náo loạn, sau một hồi thảo luận, một người ngồi ở hàng ghế đầu giơ tay nghiêm nghị nói: “Vị đại lý này, tôi đồng ý trả tiền mua độc quyền bụi gai này, cậu không thể quảng bá đại trà!”

“Đúng, đúng! Nếu thứ này được quảng bá rộng rãi thì nước hoa sẽ không bán được…”

“Tôi vừa dùng nước hoa để khống chế một quan chức cấp cao, dựa vào đó sắp được thăng chức rồi…”

“Các vị không cần phải lo lắng nhiều như vậy.” Bạch Liễu mỉm cười cắt ngang cuộc thảo luận, “Tác dụng phụ khi sử dụng bụi gai này rất mạnh —— cần phải nuốt vào bụng, sau đó chịu đựng đau đớn để gai phát triển trong cơ thể và hút máu, nó sẽ khiến các vị cảm thấy yếu ớt, cuối cùng thì mới tạo ra loại thuốc giải hoàn chỉnh.”

“Hơn nữa loại gai này có yêu cầu về máu thuần khiết, giống như cấy ghép nội tạng, chỉ có máu của chính mình mới có thể nuôi được thuốc giải độc cho chính mình.”

“Vì vậy mọi người đến mua thuốc giải độc thì đều phải chuẩn bị tâm lý sẽ chịu đau đớn ch3t đi sống lại nhé”.

Những người bên dưới lại im lặng.

Lưu Giai Nghi đứng ở hậu trường vén một mảnh vải nhỏ nhìn Bạch Liễu trên sân khấu, không khỏi sửng sốt: “Tên Bạch

Liễu này đúng là vô đạo đức.”

Mặc dù đang mắng Bạch Liễu, nhưng trên mặt Lưu Giai Nghi rõ ràng là nở nụ cười chờ đợi được xem kịch hay: “Huyết Linh Chi rõ ràng là bị nhà đầu tư lợi dụng để bóc lột trẻ em, bây giờ lại bị tên này dựa vào điểm thuần khiết của máu để cho đám người đầu tư tự họ tra tấn họ.”

“Bụi gai, thế mà Bạch Liễu thật sự muốn dùng gai để cấy vào cơ thể người.” Lưu Giai Nghi lại thở dài một hơi, “Ảnh thật sự là thiên tài dằn vặt người khác.”

“Rốt cuộc cậu ta định làm gì?” Đường Nhị Đả càng ngày càng khó hiểu.

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu nhìn chú hai to đầu ngốc nghếch không nói nên lời: “Chú vẫn chưa hiểu à?”

Đường Nhị Đả đánh mày trầm tư: “… Hiểu gì chứ?”

Lưu Giai Nghi dí sát mắt vào đường nối phía sau tấm rèm, nở nụ cười xấu xa trên khuôn mặt: “Anh ấy đang chuyển những lựa chọn mà những người đứng sau màn yêu cầu anh ấy thực hiện cho người khác ——”

“— sang cho người này tự lựa chọn.”

Bạch Liễu vẫy tay lần nữa, lần này là bên phải.

Trên bàn trưng bày bên phải là một dãy nước hoa thượng hạng được xếp ngay ngắn, những chai nước hoa hình viên kim cương tuyệt đẹp dưới ánh mặt trời tỏa sáng vô song, chất lỏng màu hồng nhạt chảy ra bên trong càng đẹp như mơ.

"Tất nhiên, chúng tôi cũng đã chuẩn bị một loại nước hoa đặc biệt cho cuộc đấu giá như thường lệ. Nước hoa lần này đều do tôi tự mình chế tạo, có nồng độ đặc biệt rất cao."

Bạch Liễu đồng thời chỉ trỏ trái phải rồi cười nói: "Thuốc giải hay thuốc độc, các vị sẽ lựa chọn đấu giá loại nào?"

Những cuộc đấu giá điên cuồng lần lượt vang lên.

Một số người nuốt bụi gai, một số người hít thở hương nước hoa. Bọn họ nhanh chóng biến thành những vật thể kỳ cục trên mặt đất của quảng trường ngoài trời, bụi gai đâm thủng tim và xương sống lưng của bọn họ, còn hoa hồng thì đốt cháy sự tỉnh táo và đau đớn của họ.

Một số người bắt đầu trở thành quái vật một cách mất kiểm soát.

Khi người đầu tiên trở thành quái vật gầm lên và lao về phía Bạch Liễu đang đứng yên lặng trên sân khấu, một viên đạn bạc từ phía sau bắn vào giữa trán của con quái vật, Bạch Liễu từ từ mở mí mắt, dời tầm mắt từ khung cảnh tuyệt đẹp của đám người đang quằn quại trên mặt đất, sang nhìn Đường Nhị Đả đang đứng ở cổng nhà máy, tay cầm súng và thở hồng hộc.

Giết một con quái vật không thể làm Đường Nhị Đả thở hổn hển như thế, mà điều thật sự k1ch thích gã chính là những người đang lăn lộn đau đớn trên mặt đất vì bụi gai, hoặc là nghiện ngập nước hoa.

Mười phút trước, những người này vẫn còn là một nhóm người ăn mặc chỉnh tề, đôi mắt sạch sẽ, là biểu tượng của hàng đầu thế giới này —— và mười phút sau, họ đã đánh mất hết tự tôn của mình, kéo dài hơi tàn trước mặt Bạch Liễu.

Mà Bạch Liễu thậm chí còn không bắt họ làm bất cứ điều gì.

Đường Nhị Đả ánh mắt tan rã nhìn Bạch Liễu trên sân khấu, gã hơi mở miệng, muốn nói rằng hắn vốn có thể cứu họ, cũng muốn nói rằng nếu muốn trừng phạt bọn họ thì cũng có thể dứt khoát gi3t ch3t bọn họ ——

——Cậu đang hành hạ họ, tại sao chứ?

Bạch Liễu như hiểu được ánh mắt của gã, hắn cười ẩn ý: "Đây không phải là tra tấn, bọn họ biết hậu quả do mình lựa chọn, tôi đã dặn dò bọn họ cẩn thận hoa hồng rồi mà."

"Tôi chỉ để họ lựa chọn, sau đó trả giá của sự lựa chọn đó thôi —— đó là giao dịch cả hai đều đồng ý thỏa thuận với nhau."

Bạch Liễu bước ra khỏi sân khấu, đi đến trước mặt Đường Nhị Đả trên nền máu và hỗn độn, sau đó ngẩng đầu nhìn gã, trong đôi mắt đen không có hoa hồng cũng không có ánh sáng:

“—— Như ai đó đã làm với tôi và Tawil.”

Bạch Liễu thản nhiên vỗ vỗ vai Đường Nhị Đả, đi ra khỏi quảng trường ngoài trời không nhìn lại: “Giúp tôi thu dọn một chút.”

Đường Nhị Đả im lặng đứng tại chỗ, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không nói lời nào rút súng ra quét sạch đám quái vật do Bạch Liễu tạo ra.

Nói cách khác, những con quái vật này đã lựa chọn tự mình trở thành quái vật.

Sau khi trải qua một hồi đẫm máu như vậy, Bạch Liễu thực sự bắt đầu đi dạo bên cạnh cánh đồng hoa cùng với Đường Nhị Đả —— có vẻ như hắn rất thích cánh đồng hoa khô héo này.

Lưu Giai Nghi lẽo đẽo đi theo hắn dưới chân, chắp tay sau lưng líu rít nói gì đó với hắn, không biết đang nói cái gì, Bạch Liễu thỉnh thoảng sẽ cong mắt cười một chút.

Nếu không phải vì trước mắt của Đường Nhị Đả tràn ngập tàn tích của những con quái vật, thì cơ bản là gã sẽ không nhận ra Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi đi ra từ đây —— cảnh tượng này quá ấm áp.

Đường Nhị Đả sững sờ một lúc, nhân lúc không để ý đã để một con quái vật chui ra từ phía sau chạy về phía Bạch Liễu, gã ta nhanh chóng chạy lên và bắn ch3t con quái vật.

Bạch Liễu nhướng mi nhẹ liếc Đường Nhị Đả: “Thu dọn xong chưa?”

“Xong rồi.” Đường Nhị Đả siết chặt khẩu súng trong tay, thở ra một hơi, không cần suy nghĩ nói: “Cậu không cần thiết phải thế.”

“Tra tấn người khác à?” Bạch Liễu lập tức hiểu được ý của Đường Nhị Đả, hắn quay đầu nhìn Đường Nhị Đả, Đường Nhị Đả không khỏi lạnh người trước ánh mắt của hắn.

Bạch Liễu hỏi: “Thật ra tôi có điều rất tò mò. Trong gương tôi nhìn thấy ngoài tôi thích tra tấn người ra, thì còn có một đội viên khác là tên hề thì phải.”

“Nhưng anh chỉ tập trung hận thù tôi mà thôi.” Bạch Liễu cười nửa miệng, “Tên hề cũng làm thế nhưng anh lại có một sự tha thứ khoan dung nào đó dành cho hắn —— tựa như anh cũng không hận hắn lắm, tại sao vậy?”

Đường Nhị Đả siết chặt khẩu súng trong tay, nói giọng khàn khàn, “Tôi không biết tại sao cậu lại nghĩ là tôi tha thứ cho hắn, tôi cũng rất hận hắn.”

“Nhưng không giống như việc anh hận tôi. Anh hận tên hề vì hắn là đồng bọn của tôi, còn hận tôi vì tôi là phạm tội chính, chủ ý hận thù của anh rất rõ ràng” Bạch Liễu trầm ngâm sờ sờ cằm, ” —— Anh không phải là người không công bằng, nhưng có điều gì đó khiến trong tiềm thức của anh cảm thấy hắn không cần phải bị trừng phạt nghiêm khắc như vậy, hơn nữa loại chuyện này phù hợp với thủ tục tư pháp ——”

“—— Anh nghĩ rằng tôi đang ở vị trí kiểm soát tuyệt đối, khiến hắn phạm tội ——”

Đường Nhị Đả không kìm được mà xen ngang Bạch Liễu một câu: “Cậu xúi giục mọi người phạm tội ——”

“Tên hề này ——” Bạch Liễu nhìn thẳng vào Đường Nhị Đả, “—— có phải hắn có quan hệ đặc biệt gì với tôi không?”

Đường Nhị Đả vừa muốn nói bọn họ không có phát hiện ra, nhưng bị Bạch Liễu nhắc nhở, liền cau mày bắt đầu nghĩ lại: “… Chúng ta từng có suy đoán.”

“Bởi vì tên hề có quan hệ chặt chẽ nhất với cậu, hắn chỉ nghe theo lời cậu, rất bài xích đối với những người khác trong Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.”

“Trong … một lần chúng tôi muốn bắt giữ cậu.” Đường Nhị Đả dường như đang nghĩ đến chuyện không được tốt đẹp lắm, gã hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại, “Lúc đối đầu, hắn thậm chí còn bất ngờ bắn bị thương Mục Tứ Thành, sau đó ném Mục Tứ Thành cho chúng tôi, để chúng tôi giết cậu ta.”

“Sau khi nghiên cứu hồ sơ tâm lý, chúng tôi nhận thấy rằng hắn không có cảm giác hợp tác với những người khác trong Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, mà ngược lại có thái độ thù địch rất mạnh mẽ, sự thù địch này xuất phát từ việc phải chia sẻ cậu với những người này.” Đường Nhị Đả nhìn Bạch Liễu, ” —— hắn chỉ muốn làm tên hề duy nhất của cậu.”

Bạch Liễu nhướng mày: “Hình thành một mối quan hệ tâm lý thái quá như vậy thì cần phải bồi dưỡng một thời gian rất dài.”

“Đó là thuần hóa!” Đường Nhị Đả nghiêm khắc sửa lại lời của Bạch Liễu.

Bạch Liễu nghe lời tiếp nhận lời nói của Đường Nhị Đả: “Hắn đã được thuần hóa cường độ cao từ khi hắn còn là một thiếu niên, tôi biết tại sao anh lại có bộ lọc cho hắn rồi —— tên hề bao nhiêu tuổi rồi?”

Đường Nhị Đả tính toán một hồi: “Chúng tôi đoán lần đầu tiên hắn gặp cậu lúc 14 tuổi, cậu lúc đó 21 tuổi.”

“Vào năm thứ hai, cha hắn ta qua đời, đồng thời cậu đã tìm đến tiếp xúc hắn trong thực tế, hơn nữa còn giúp hắn chiếm được di sản của cha mình —— một chuỗi buôn lậu khổng lồ bao gồm nhiều thứ, chẳng hạn như súng ống, đạn dược.”

“Hắn điên cuồng tôn thờ cậu, xem cậu như một vị thần, tự xưng là tín đồ duy nhất của cậu và là thành viên đầu tiên trong đoàn xiếc của cậu.”

Đường Nhị Đả ngẩng đầu: “Tên hề gọi cậu là King, nhưng một vài lần hắn ta lại gọi cậu bằng những cái tên khác, chúng tôi đoán sau khi cha hắn ch3t, cậu có khả năng là cha của hắn —— Cha đỡ đầu.”

“Bây giờ tôi 24 tuổi …” Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, “Nếu tên hề này vẫn còn sống, thì hắn ta sẽ là ——”

Đường Nhị Đả phức tạp nhìn Bạch Liễu: “Một ngày trước khi cậu tiến vào trò chơi 《 Nhà máy Hoa Hồng 》 này là sinh nhật lần thứ 17 của hắn, trong các dòng thời gian khác, hàng năm Bạch Lục đều sẽ tổ chức tiệc sinh nhật lớn cho hắn.”

“Cậu rất cưng chiều hắn ta.”

———————

Khu Không Người.

Những chiếc TV nhỏ cứ thế tắt rồi rời đi, các thành viên cẩn thận khám phá sâu bên trong Khu Không Người, vây xung quanh ngọn núi TV cao ngất nạp điện, thích và theo dõi liên tục, khi thấy chiếc TV nhỏ nào tắt đi thì họ sẽ thở phào nhẹ nhõm.

Có thành viên chạy tới chạy lui ở các khu khác nhau, thông báo tin tức xem chiếc TV nhỏ vừa ra ngoài có phải là Bạch Liễu không.

Một số lượng lớn TV nhỏ của những người chơi xa lạ đã tràn vào khu thông thường, khán giả bàng hoàng dường như cũng nhận ra chuyện gì đang xảy ra, sau khi nhìn vào diễn đàn thì lập tức đổ xô về Khu Không Người xem náo nhiệt.

Đồng thời, một số người chơi Khu Không Người được giúp đỡ đã vượt cửa thành công, lượng người đăng xuất dần tăng lên —— những người chơi này đã phải cô độc vật lộn trong một

thời gian dài trong trò chơi, vì vậy vừa mới rời khỏi trò chơi liền bắt đầu suy sụp, nằm trên mặt đất kêu gào khóc lóc.

Hầu hết những người chơi này đều là người mới, họ bật khóc một hồi rồi loanh quanh trong lối ra đăng xuất như một bóng ma.

Họ đã cạn kiệt cảm xúc và động lực bởi trò chơi, họ không biết phải làm gì hay phải đi đâu, giờ họ chỉ còn biết đi như những cái xác không hồn.

Lúc này những người xung quanh mới kinh ngạc nhìn họ bàn tán, thu hút sự chú ý của họ:

“Thật sự ra rồi kìa? Giải cứu nhiều người như vậy thiệt luôn?”

“Bạch Liễu chơi mỗi lúc một lớn nhaaa…”

“Mẹ nó, thật không hiểu trò nhà giàu! Dọn sạch Khu Không Người cho Bạch Liễu cũng quá shock đi!”

Những người mới ra dường như nhận ra rằng người xem đang nói về họ, chờ thêm một lúc lâu sau, một người đàn ông trên mặt đầy nước mắt tiến đến dò hỏi những người chơi lâu năm: “Xin lỗi, cho hỏi là vừa rồi Bạch Liễu đã cứu chúng tôi à?”

“… Không thể nói là cậu ta đã cứu ông.” Vẻ mặt của người chơi cũng rất phức tạp, “Nhưng nếu không phải do cậu ta thì ông nhất định cũng sẽ không thoát ra được.”

Như thể cuối cùng đã tìm chân ái của đời mình, đôi mắt người đàn ông sáng ngời một cách kinh ngạc: “Vậy thì tôi có thể tìm cậu ta ở đâu?”

Người đàn ông thở dài một hơi: ” Khu Không Người, chỗ ông vừa thoát ra ấy.”

- ——oOo—

Chương 221

Khu Không Người.

Những người chơi Khu Không Người đi ra khỏi cửa đăng nhập dần dần tụ tập về đây.

Bọn họ mệt mỏi và tò mò nhìn lên vùng đất trắng xóa đã từng giam giữ họ, sự trống rỗng ngoài tầm mắt khiến những người vừa trốn thoát cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Mà khu vực vốn dĩ hoang vắng này giờ đã tấp nập người đang chen chúc nhau tìm kiếm.

Họ lần lượt dọn dẹp từng chiếc TV cũ, vừa sạc vừa thích, hồi hộp nhìn chằm chằm vào màn hình bông tuyết của chiếc TV nhỏ, thở ra một hơi dài khi màn hình tắt, quay về phía lối ra và hét lên: “Vương Thuấn, lối này, thêm một chiếc TV nhỏ đã bị tắt! “

“Có một cái ở đây nữa!”

“Anh Vương, bên này có 3 cái!”

Vương Thuấn đứng ở cửa đang cầm một tập giấy ghi chú dày cộp, cây bút bay lượb trên đó gần như vẽ nên những tia dữ liệu vô hình.

Sau khi ghi lại khoảng một trăm chiếc TV nhỏ đã bị tắt, Vương Thuấn quay lại nhìn các thành viên đang đứng bên cạnh mình, xé dữ liệu trên sổ tay và đưa cho họ, ánh mắt động viên dặn dò:

“Theo tính toán của tôi, các TV nhỏ chưa từng lên vị trí mở rộng sẽ tập trung ở khu vực nhiều người hoặc một người, cũng như khu vực rìa của sảnh trung tâm, mọi người đến đó xem có TV nhỏ Bạch Liễu trong đó không.”

Những người này nhận lấy tờ giấy, gật đầu rồi xoay người chạy tới khu vực mà Vương Thuấn nói với bọn họ.

Lúc này, nhóm người cuối cùng đi khu di động kiểm tra xem có TV nhỏ Bạch Liễu không đã trở lại, bọn họ thở hổn hển lắc đầu với Vương Thuấn:

“Anh Vương, trong mấy cái TV nhỏ này không có Bạch Liễu.”

Vương Thuấn sắc mặt nhất thời không thể che giấu sự thất vọng, giây tiếp theo liền trở lại bình thường, vẫy tay ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống: “Chuyện bình thường, các cậu nghỉ ngơi một lát đi, chuẩn bị cho đợt luân phiên tiếp theo.”

Trong toàn cảnh, mọi người đều có sự phân công lao động có trật tự và tổ chức rõ ràng, giống như một dây chuyền sản xuất có hiệu suất nhanh.

Những người chơi vừa mới ra khỏi cửa đăng xuất, quay trở về Khu Không Người gần như ch3t lặng.

Trước ngọn núi TV dài đến mức khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, những người chơi bình thường khuân vác những chiếc TV cũ kỹ này từng chút một khiến họ cảm thấy một loại chấn động giống như đang xem Ngu Công dời núi.

Đó là cách họ được đưa ra khỏi nơi vô vọng đó.

——Chỉ vì cứu một người tên là Bạch Liễu mà thôi.

Giống như họ, người đàn ông tên Bạch Liễu này đã bị mắc kẹt trong Khu Không Người này.

Nhưng bản thân cậu ta không bỏ cuộc, và những người cứu cậu ta cũng tin rằng cậu ấy sẽ không bỏ cuộc —— nên mới có cảnh này.

Vì vậy, những người bị mắc kẹt trong một thời gian dài tuyệt vọng đến mức muốn từ bỏ cuộc đấu tranh của mình đã có cơ hội chờ đợi đến ngày họ nhìn thấy ánh sáng ban ngày một lần nữa.

Cảm giác về sức mạnh 【 dường như tôi cũng có thể thay đổi thực tế 】 tràn ngập trái tim vốn ban đầu trống rỗng của những người chơi Khu Không Người.

Họ nắm chặt tay, cuối cùng cũng không kìm được cảm xúc rối bời, bước tới trước mặt Vương Thuấn có vẻ là giám đốc, cẩn

thận và chân thành hỏi: “Xin lỗi, chúng tôi cũng có thể tham gia đội tìm kiếm Bạch Liễu được không?”

“Chúng tôi đã được cứu vì cậu ấy, chúng tôi muốn làm điều gì đó cho cậu ấy.”

Vương Thuấn quay đầu nhìn về phía Mộc Kha đang đứng xem tình hình.

Mộc Kha tiến lên mang theo nụ cười, đỡ sau lưng những người này đẩy vào, quay đầu đối với bọn họ nói: “Đương nhiên có thể, chúng tôi chỉ cần các vị giúp chúng tôi…”

… Nhưng chúng tôi không có điểm nào, vì vậy tôi không biết phải làm thế nào để giúp …” Có người thì thầm và ngượng ngùng nói thêm, “… Ngoại trừ việc hoàn thành trò chơi, thì các cậu nhầm lẫn khi nạp điện cho chúng tôi … “

Nụ cười trên mặt Mộc Kha càng ngày càng dịu dàng: “Sao có thể coi là nhầm lẫn chứ? Sự xuất hiện của các vị đã tăng giá trị cho những điểm này lên gấp trăm lần.”

“Các vị có thể sống sót rời khỏi trò chơi và xuất hiện ở đây để giúp Bạch Liễu, đây là điều chúng tôi muốn thấy nhất khi nạp điểm vào.”

“Các vị có thể giúp bọn họ thích và theo dõi các TV nhỏ … đó là một trợ giúp lớn cho chúng tôi …”

Nhìn thấy những người chơi này được Mộc Kha hướng dẫn, Vương Thuấn thở phào nhẹ nhõm, hắn quay lại nhìn Charles đang xem kịch vui với vẻ thích thú: “Anh chính là đang chờ đợi những người có thể sống sót từ Khu Không Người trở về phải không —— mục yêu thích của các thành viên gần như đầy rồi, không có ai đến giúp like và theo dõi thì cần phải tăng số điểm nạp điện mới có thể tiếp tục thu hút mọi người.”

“Đúng vậy, bọn họ nhất định sẽ trở lại, nếu không thì làm sao Hội Tam Điểm Thiên Đường tới chứ?” Charles nhướng mày cười đáp lại, anh nhìn bóng lưng của những người chơi Khu Không Người này. “Những người đã trải qua một thảm họa lớn có cảm giác đồng cảm và mong muốn giúp đỡ những người đã trải qua cùng trải nghiệm, điều này giúp họ dễ dàng đoàn kết hơn.”

“Nhất là khi họ vừa thoát khỏi nguy hiểm và biết được người cứu họ cũng bị mắc kẹt trong tình huống tương tự.” Vương Thuấn thở dài, “Cảm giác bất lực mạnh mẽ sẽ buộc họ phải ra tay, từ một kẻ yếu đuối bất lực trở thành cực kỳ hiếu chiến —— họ sẽ sử dụng Bạch Liễu như một chứng minh cho của danh tính của họ, làm mọi thứ có thể để bảo vệ cậu ta.”

“So với việc tôi trả tiền để cứu bọn họ thì tình cảm của họ dành cho Bạch Liễu còn mạnh mẽ hơn là cho tôi” Nói xong, Charles không hề khó chịu mà còn cười thêm:

“Nếu cuộc giải cứu thành công, họ sẽ cảm nhận lại toàn bộ quá trình được giải cứu trên người Bạch Liễu, cảm nhận sức mạnh của họ để chống lại số phận, khi đó, Bạch Liễu sẽ hoàn toàn trở thành biểu tượng tinh thần của họ.”

“Họ sẽ là những hội viên trung thành nhất của Bạch Liễu.”

“Anh đang lợi dụng và thao túng tình cảm của họ.” Vương Thuấn cau mày khó chịu.

Charles hờ hững xòe tay: “—— Thông qua phương thức cứu bọn họ, tôi tin rằng dù tôi có nói cho họ biết tại sao tôi lại làm như vậy, họ cũng sẽ không từ chối phương pháp này, cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của họ đối với Bạch Liễu.”

“Bọn họ chủ động muốn đi theo Bạch Liễu, đây là chính là sự lựa chọn của bọn họ.”

Charles nhún vai: “Tất nhiên tôi nghĩ đây là sự lựa chọn tốt nhất cho họ —— ít nhất Bạch Liễu sẽ không để họ ch3t một cách dễ dàng.”

Vương Thuấn yếu ớt gục vai xuống.

Hắn không thích cách này lắm, nhưng Charles có lý.

——Trong trò chơi tàn khốc này, đây có thể là lựa chọn tốt nhất cho những người bình thường vẫn có thể có thiện chí này.

Cũng giống như sự lựa chọn của chính Vương Thuấn —— đi theo Bạch Liễu.

Trong game.

Bạch Liễu cầm một chiếc kéo và bước đến bàn cắt băng khánh thành nhà máy mới.

Lưu Giai Nghi trên khán đài không khỏi thầm than thở với Đường Nhị Đả bên cạnh và vỗ tay tán thưởng: "Chú không cảm thấy Bạch Liễu giống như một lãnh đạo tham gia xây dựng trong giai đoạn sau điều hành nhà máy, suốt ngày họp hành thông báo à?"

"Đây là trò chơi kinh dị mà nhỉ, có chỗ nào không đúng lắm thì phải?"

"… Cậu ta muốn qua cửa trò chơi." Đường Nhị Đả bất giác bảo vệ Bạch Liễu, "Muốn cho mọi người đều qua cửa thì ít nhất phải thành lập sáu nhà máy."

Ngoại trừ Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi đang thì thầm, những khán giả còn lại đều vỗ tay nhiệt liệt và nhìn Bạch Liễu trong bộ vest và đôi giày da trên sân khấu với đôi mắt sáng ngời.

Bọn họ đều là những lưu dân đã phục hồi hoàn toàn khỏi sự kiểm soát của nước hoa hồng.

Bạch Liễu đứng trên sân khấu, dùng tay điều chỉnh micro, ngẩng đầu nhìn người dưới sân khấu, hắng giọng, bình tĩnh nói:

"Mùa thu vàng sảng khoái, thơm hương ô mai khi nhà máy bụi gai thứ sáu ra mắt, chúng ta quây quần bên nhau để ăn mừng thành quả lao động vất vả…"

“A! Thật là sung sướng!”

Lưu Giai Nghi: “Phụt ——!!”

Đường Nhị Đả: “…”

Lưu Giai Nghi không thể chịu đựng thêm nữa: “Tên Bạch Liễu này có thể thay đổi kịch bản diễn thuyết được không! Ổng rốt cuộc là lười biếng sao chép nó từ đâu vậy! Đã nói sáu lần rồi, không thấy xấu hổ sao?!”

Bạch Liễu không hề cảm thấy xấu hổ vẫn đứng bất động như núi, thốt ra lời mở đầu mà hắn đã đạo văn từ ông chủ của mình mà không thèm thay đổi một chữ, tiếp tục:

“… Dù chúng ta đến từ khắp nơi trên thế giới, ở đây, vào thời điểm này, chúng ta là một gia đình yêu thương nhau …”

Lưu Giai Nghi ôm đầu kêu thảm thiết: “Kêu ổng ngưng đi!”

Cùng lúc đó, Khu Không Người.

Các thành viên khai quật đến kiệt sức nhìn lại “Núi TV” đã bị lật xuống đáy phía sau, kinh ngạc cảm thán không ngờ mình đã làm được nhiều như vậy, nhưng khoảnh khắc quay đầu lại, họ lại rơi xuống vực sâu trầm cảm bất lực —— phía sau vẫn còn rất nhiều.

Vương Thuấn hoa mắt chóng mặt, không nhớ được mình đã làm việc bao lâu, thiếu chuýt nữa là té xỉu.

Cuối cùng, sau khi được Charles nhắc nhở thì Vương Thuấn cũng nghỉ ngơi, hắn tìm một thành viên tương đối nhạy cảm với các con số để thay thế mình.

Không có Vương Thuấn, hiệu quả công việc của họ giảm sút hẳn.

Mộc Kha làm chủ tình hình vẻ mặt căng thẳng, Mục Tứ Thành gia nhập đội luân chuyển, Charles đỡ trượng Văn Minh, đứng trước mặt các thành viên của Vương hội đang canh gác tại đây, anh giơ tay ngáp dài —— Hồng Đào và Titan đã đi rồi, Charles chỉ cần đứng đây làm cảnh là được, anh là người thảnh thơi nhất ở đây.

Mục Tứ Thành chạy qua chạy lại giữa các phân khu khác nhau của TV nhỏ, tốc độ di chuyển cao cho phép cậu tự mình đứng đầu một đội luân phiên để nhiều người tham gia vào đội tìm kiếm Bạch Liễu hơn.

Giữa những lần xoay người, Mục Tứ Thành ngẩng đầu lên uống một chai thuốc phục hồi thể lực, khoanh chân ngồi trên chiếc TV nhỏ, cúi đầu thở hổn hển.

Mộc Kha đột nhiên ngồi bên cạnh, cũng đang uống thuốc phục hồi thể lực.

“Khi Bạch Liễu rơi vào Khu Không Người, cậu đã nghĩ đến việc từ bỏ anh ấy đúng không?” Giọng nói của Mộc Kha có

chút lạnh lùng, cậu không nhìn về phía Mục Tứ Thành, nhưng mà Mục Tứ Thành biết rằng cậu ta đang nói chuyện với chính mình.

Mục Tứ Thành ngẩng đầu, uống thêm một chai thể lực, nhưng cậu không phủ nhận.

Sau một lúc im lặng, Mục Tứ Thành nói một cách bình tĩnh, "Tôi nghĩ Bạch Liễu có thể an toàn hơn ở Khu Không Người."

Giọng nói của Mộc Kha càng lạnh hơn: "Muốn từ bỏ cũng không cần phải nói hay như vậy."

Nói xong liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Sao vậy, cậu nhạy cảm với việc từ bỏ à?" Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn Mộc Kha sau lưng, "Ai từ bỏ cậu? Anh trai? Bạn gái? Cha mẹ?"

Khi nói đến 【 cha mẹ 】, bóng lưng của Mộc Kha dừng lại một chút, tay đang cầm lọ thuốc khôi phục thể lực đột nhiên nắm chặt lại.

Mục Tứ Thành nhướng mày với vẻ chân thành mơ hồ: "Tôi khuyên cậu, tốt hơn hết cậu nên giảm bớt tình cảm mà mình dành cho Bạch Liễu, đừng thực sự coi anh ấy như đối tượng di tình từ 【 cha mẹ 】 của cậu."

Cậu ta chống hai đầu gối đứng dậy, dùng tay vò nát chai thuốc phục hồi thể lực đã rỗng bên cạnh rồi dùng tư thế bắn súng

ném vào thùng rác trước mặt Mộc Kha.

Mộc Kha vẫn đứng đó bất động.

Mục Tứ Thành c4m tay vào túi áo, đi ngang qua cậu không buồn nhìn lại.

“Con hàng đó chơi đến điên rồi, nếu ra ngoài sẽ là mục tiêu của tất cả mọi người, cậu vội vàng làm con anh ta cũng vô ích thôi.” Mục Tứ Thành nói với vẻ chế giễu, “Một thằng nhóc điên loạn mới thích hợp với anh ta hơn.”

Mộc Kha cúi đầu không nhìn rõ vẻ mặt, cái chai rỗng trong tay đã bị cậu vặn thành một khối nhựa xoắn.

Trong vòng vài giây sau khi cả hai đang giằng co, một thành viên đã chạy lại thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại.

“Tôi, tôi đã thấy TV nhỏ của Bạch Liễu!”

Ánh mắt của Mộc Kha và Mục Tứ Thành xoay phắt lại.

- ——oOo—

Chương 222

“Chính giữa, khu rìa của đại sảnh trung tâm!” Người này thở phì phò chỉ về phía xa, “Vị trí ở hàng dưới!

Người này còn chưa nói xong thì Mục Tứ Thành đã biến mất.

Mộc Kha hít một hơi thật sâu, ném cái vỏ nhựa biến dạng trong tay rồi cũng chạy theo Mục Tứ Thành.

Vương Thuấn đang nghỉ ngơi ở một bên thấy hai người đã chạy biệt tăm biệt tích thì đành bất đắc dĩ đứng dậy, tiếp nhận đống hỗn độn do hai vị chủ lực ném cho mình.

“Mọi người, công việc của các vị đã có kết quả.” Vương Thuấn tươi cười, “Bây giờ chúng ta đào hội trưởng của chúng ta ra nào.”

Đám đông đang leo trên Núi TV ngớ người ra một chút, sau đó giơ tay lên cao vỡ òa trong tiếng hò reo.

Các thành viên kích động đến mức nhăn nhó rơi lệ, vội vàng từ trên núi TV trèo xuống, chen chúc trước mặt thành viên đến báo tin, bắt anh ta phải xác nhận tới xác nhận lui rồi mới hét lớn:

“Hội trưởng sắp ra tới!!”

“Anh ấy đã trở lại!!”

Khu vực rìa của sảnh trung tâm.

Mục Tứ Thành là người tới trước phanh gấp dừng lại trước cái TV nhỏ, cậu lùi lại hai bước, bắt đầu tìm kiếm người mà mình quen thuộc trên màn hình TV.

Tầm mắt của cậu dán vào góc dưới, Mục Tứ Thành nhìn chằm chằm vị trí này một hồi, không kìm được thở ra một hơi, nở nụ cười.

Mà nụ cười này có lẽ chỉ có Vương Thuấn, người đến sau mới hiểu được, đây là vị trí thăng cấp mà hắn và Mục Tứ Thành gặp Bạch Liễu lần đầu tiên ở sảnh trung tâm.

“Mạng lớn thật.” Mục Tứ Thành ôm nguc, nhìn lướt qua tình trạng của Bạch Liễu từ đầu đến cuối rồi cười hừ, “Có vẻ như tinh thần còn rất tốt.”

Mộc Kha theo sát đó, ngây người nhìn Bạch Liễu trên TV nhỏ một lúc.

Sau khi biết Bạch Liễu bước vào trò chơi cấp ba, Mộc Kha luôn sợ hãi nhưng cậu cứ kìm nén không dám lộ ra ngoài —— cậu vẫn phải kháng cự sự thật, muốn hoàn thành nhiệm vụ của Bạch Liễu giao cho cậu.

Nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy Bạch Liễu, cảm xúc vẫn luôn kìm nén rốt cuộc mãnh liệt bùng nổ, Mộc Kha chớp đôi mắt đỏ hoe, sụt sịt mũi, nước mắt đọng lại ở hốc mắt lại không thể rơi xuống.

Lúc này nếu Bạch Liễu ở trước mặt hắn, Mộc Kha hẳn là sẽ khóc.

Vương Thuấn dẫn đại quân đi theo, khi nhìn thấy vị trí của Bạch Liễu TV, hắn sững sờ một lúc sau đó nở nụ cười vui vẻ:

“Người an toàn là tốt.”

Các thành viên khác, hoặc những người chơi Khu Không Người được giải cứu vì Bạch Liễu, đều tò mò ngưỡng mộ nhìn người trên màn hình với hàng ngàn cảm xúc phức tạp không rõ ràng.

Người này có một khuôn mặt khó quên, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng nhận ra hắn ta giữa đám đông bởi vẻ ngoài của hắn.

Hắn mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần âu thông thường nhất, đứng trên sân khấu cầm một xấp bài phát biểu đọc vội một thứ gì đó, nhìn xuống phía sân khấu và thỉnh thoảng mỉm cười.

Thoạt nhìn không giống như một người chơi mới bị mắc kẹt trong một trò chơi cấp 3 chút nào.

—— Đây là Bạch Liễu.

Hắn rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy?

Nghĩ như vậy, đám người không khỏi lại gần TV nhỏ của Bạch Liễu, thậm chí còn gần hơn, cho đến khi bước vào khu vực xem chiếc TV nhỏ của Bạch Liễu, cuối cùng cũng nghe được Bạch Liễu đang nói gì.

Bạch Liễu nhìn xuống bài phát biểu, với giọng điệu chậm rãi:

"… tất cả chúng ta đều đã trải qua thời kỳ đen tối nhất, chúng ta bị mắc kẹt trong một kẽ hở nơi chúng ta không thể nhìn thấy ánh sáng để tồn tại, bị người khác lợi dụng để mua vui, vắt kiệt giá trị cuối cùng của chúng ta và ném chúng ta vào một nhà tù tăm tối …… "

Biệt danh của 【 Khu Không Người 】là nhà tù của trò chơi.

Nghe Bạch Liễu nói, những người bên dưới không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc, trầm giọng nói chuyện với nhau:

"… Bạch hội trưởng biết chúng ta bên ngoài đã xảy ra chuyện gì à?"

"Anh ấy không phải ở trong trò chơi sao? Sao có cảm giác như anh ấy đang nói chuyện với chúng ta vậy?"

Bạch Liễu ở trong TV nhỏ đột nhiên nhướng mi, hắn liếc nhìn màn hình, chợt nở nụ cười:

“Ngẩng đầu nhìn thẳng tôi, các vị và ta cùng nhau chiến đấu, tôi không phải dẫn dắt hay cứu các vị, mà chính là bản thân các vị, vì vậy đừng cúi đầu với tôi.”

Khán giả bên ngoài TV thực sự kinh hãi, họ nhìn trái nhìn phải, cuối cùng phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn như lời dặn dò của Bạch Liễu trong chiếc TV nhỏ.

Trên mặt Mục Tứ Thành cũng có biểu hiện sợ hãi.

Những lời của Bạch Liễu khiến cậu sởn cả tóc gáy.

Mục Tứ Thành dựa vào bên cạnh Vương Thuấn xoa xoa cánh tay, thấp giọng trách mắng, “Ch3t tiệt! Sao lại vậy chứ! Như kiểu có cảm giác Bạch Liễu biết chuyện xảy ra ngoài này vậy!”

Vương Thuấn cười khổ: “Làm sao tôi biết chứ, cậu cho rằng tôi giống người có thể hiểu được Bạch Liễu đang suy nghĩ cái gì à?”

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy một người chơi có thể tương tác với các hành động bên ngoài trò chơi.” Charles vô cùng thích thú đến gần chiếc TV nhỏ, anh nhìn lên Bạch Liễu bên trong, “Cậu ấy hợp với khẩu vị của tôi hơn là tôi tưởng đấy.”

Charles chân thành khen ngợi: “Dù là ngoại hình hay hành động thì đều rất xinh đẹp”.

Bạch Liễu trên chiếc TV nhỏ thu hồi ánh mắt, tiếp tục vừa đọc vừa nhìn bài diễn văn trên bàn:

… Đây là một thế giới không công bằng, luôn có những kẻ cố gắng lợi dụng chúng ta như những con kiến và xây dựng một vương quốc trên cuộc sống của chúng ta, để chúng tận hưởng và yêu cầu chúng ta sống theo quy tắc của họ."

"Bất kể chúng ta chiến đấu như thế nào, họ vẫn có lúc thành công."

Lúc này, Bạch Liễu ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn những lưu dân:

"Chúng ta đã phải trả một giá rất đắt."

Những người chơi cấp dưới và những người chơi Khu Không Người ngoài TV không khỏi ngạc nhiên, họ lặng lẽ nhìn Bạch Liễu, nhận ra rằng Bạch Liễu đang nói chuyện với họ ——

——Đây là tình hình hiện tại của họ.

"Không có gì đáng xấu hổ khi thua cuộc, không cần phải xấu hổ khi thua bởi những kẻ áp bức mình, chỉ thật đáng xấu hổ khi ngừng chống cự, thật đáng xấu hổ khi không chiến đấu vì kết cục thua cuộc."

"Bất cứ ai cũng sẽ thua, người tốt và người xấu." Bạch Liễu nhìn xung quanh những lưu dân bên dưới. "Tôi cũng sẽ thua."

Những lưu dân bên dưới không khỏi phản bác lại câu này: "Bạch tiên sinh, ngài sẽ không thua!"

"Cám ơn nguyện vọng của mọi người." Bạch Liễu cười nhẹ, "Nhưng hiện tại ở nơi mà tôi đã lâu không tiếp cận được, hẳn là đã thua đến rối tinh rối mù rồi."

"Tôi đã rơi vào một nơi chỉ có thể chôn xác, nơi đó có thể còn tối hơn nhà tù của các vị, nơi đó hoang tàn và đổ nát, không ai có thể thoát ra khỏi nơi đó."

Bạch Liễu bình tĩnh nói: "Tôi cũng không thể."

Những lưu dân im lặng.

Khán giả bên ngoài màn hình TV ngây ngốc nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Bạch Liễu trong chiếc TV nhỏ.

Họ biết Bạch Liễu đang nói về điều gì.

Anh ấy thực sự biết!

"Đối mặt với một điều gì đó vượt quá khả năng của mình, chúng ta với tư cách là cá nhân bất lực để chống lại, ngay cả khi nó sẽ lấy đi tài sản, tính mạng, linh hồn của chúng ta, ngay cả khi nó không phù hợp với đạo đức, luật pháp, thủ tục, hoặc thậm chí quy luật tự nhiên."

Bạch Liễu nói, “Nhưng với tư cách là một nhóm, chúng ta có thể làm được.”

“Tôi không thể thoát khỏi nơi khủng khiếp đó một mình, nhưng tôi biết rằng sẽ có một nhóm người sẽ cố gắng hết sức để cứu tôi. Nhóm người này sẽ dần dần tăng lên và trở nên mạnh mẽ hơn, sẽ tạo thành một nhóm hoàn toàn mới để thay đổi trật tự ban đầu. Nhóm mới —— các vị sẽ thay đổi thế giới, cứu chính mình và cứu những người khác.”

“Các vị thật tuyệt vời.” Bạch Liễu nói, “Các vị đã làm được”.

Bạch Liễu ánh mắt bình tĩnh: “Chúng ta tin tưởng trật tự chính xác không phải lúc nào cũng thắng, theo lý thì kẻ xấu phá hoại nhiều hơn người tốt.”

“Vì vậy, cuối cùng công lý sẽ không đánh bại được cái ác. Tôi tin rằng mỗi người trong các vị đã từng trải qua cái ác đều hiểu sự thật này.”

“Nhưng miễn là một người tốt không ch3t, với tư cách là một nhóm, công lý sẽ tồn tại mãi mãi.”

“Các vị có thể thua, nhưng miễn là một trong hai người vẫn chiến đấu, các vị sẽ không bao giờ bị loại.”

Bạch Liễu mở tập tài liệu dài ra trước mặt:

“Vì vậy, tôi đưa ra quyết định này. Tôi quyết định chia cổ phần của sáu nhà máy bụi gai mới mở cho mỗi người trong số các

vị, và mỗi người sẽ đảm nhận một phần trách nhiệm của giám đốc nhà máy.”

“Vậy thì thế giới có thể trở nên như thế nào ——” Bạch Liễu sắp xếp các tài liệu, cúi đầu và lùi lại sau bục giảng, “—— đó là lựa chọn của riêng các vị.”

Trong và ngoài trò chơi đều im lặng như tờ.

Những người chơi đi ra khỏi Khu Không Người, những người chơi khác bị thu hút lại đây, và các thành viên trong hiệp hội đều cúi đầu im lặng, âm thầm mở bảng hệ thống của họ.

Nó chứa đầy đủ loại TV nhỏ mà họ mới theo dõi, các kênh họ thích thậm chí còn hoa hòe lòe loẹt hơn, còn số điểm được phân bổ cho họ đã được tiêu hết.

Bọn họ thoạt nhìn giống như chẳng làm gì cả, rồi giống như đã làm rất nhiều —— vào lúc này, được nhắc nhở bởi bài phát biểu của Bạch Liễu, những người mới này nhận ra điều đáng kinh ngạc mà họ vừa làm được là gì.

——Dưới sự ngăn chặn mạnh mẽ của Hiệp Hội Quốc Vương, họ đã tìm ra một người chơi mới!

Nếu họ có thể giúp đỡ lẫn nhau và đoàn kết như thế này, chẳng phải những hiệp hội lớn đó sẽ không thể bao vây và áp bức họ một cách tùy ý sao?

——Có một nhóm như vậy tồn tại không?

Trong trò chơi tàn khốc này, liệu có một hiệp hội phân chia quyền lợi cho từng thành viên như vậy sao?

Một số người bắt đầu thấp giọng hỏi thăm hiệp hội của Bạch Liễu, và nhiều người bắt đầu hỏi Mộc Kha làm thế nào để vào hội của Bạch Liễu.

Charles nhìn Vương Thuấn sửng sốt, nở nụ cười: “Xem ra ngựa đen hay nói trắng ra là ngựa của chúng ta đều có thể xử lý tốt mọi việc theo cách của cậu ta mà không cần dùng đến điểm khống chế cảm xúc của bất kỳ ai.”

“Ừ.” Vương Thuấn không khỏi xua tay kêu to, hắn cười như chưa từng được cười bao giờ, “Ừ!”.

Ngày càng có nhiều người tụ tập bên cạnh chiếc TV nhỏ của Bạch Liễu.

Có quá nhiều người hỏi thăm, trí nhớ của Mộc Kha bắt đầu bị ảnh hưởng, may mắn thay, Vương Thuấn đã kịp thời can thiệp để gánh vác giúp cậu ta một chút.

Những con số nhỏ trên TV của Bạch Liễu đang tăng lên với tốc độ kinh hoàng.

Sau khi rời khỏi 【 Khu Không Người 】, chiếc TV nhỏ của hắn giống như c4m vào cánh máy bay trực thăng, khiến người ta choáng váng, nhảy vài vị trí thăng cấp rồi trực tiếp nhảy lên vị trí thăng cấp cốt lõi trong đại sảnh trung tâm.

Sau khi ở trong sảnh trung tâm đợi chưa đến mười giây, khán giả ngơ ngơ ngác ngác nhìn TV nhỏ Bạch Liễu bay thẳng lên bảng Ác mộng Tân Tinh, sau đó ngồi vững vàng ở vị trí đầu tiên với số liệu tăng vọt trong vòng ba giây.

Mục Tứ Thành kinh ngạc khi nhìn thấy nó: "Tôi biết tên này không thể dùng lẽ thường để suy luận, nhưng này có hợp lý không thế?"

"Nó không hợp lý lắm." Vương Thuấn thành thật trả lời, "Tôi đã ghi hình người chơi trong nhiều năm như vậy, nhưng tôi chưa từng thấy một chiếc TV nhỏ nào có thể đạt đến dữ liệu này trong ván thứ tư".

"Ngay cả Hắc Đào cũng không thể có được nhiều người theo dõi hết lòng hết dạ trong thời gian diễn ra trò chơi như vậy."

Vương Thuấn nhìn số lượng người chơi đông đảo đang liên tục hỏi ý kiến của Mộc Kha về cách tham gia hiệp hội của Bạch Liễu, thở dài nói: "… Cậu ấy dường như được sinh ra để dành cho trò chơi này."

Vào lúc hệ thống thông báo kết thúc trò chơi, TV nhỏ tắt để bắt đầu thống kê tính toán, dữ liệu tổng hợp của Bạch Liễu đạt đến con số tám chữ số đáng kinh ngạc —— một dữ liệu tính bằng hàng chục triệu.

Ngay cả Vương Thuấn lúc này cũng bắt đầu hoài nghi chính mình, vừa rồi có phải là nhớ lầm không?

——Đó là số liệu khổng lồ chỉ có Hắc Đào mới có, Bạch Liễu dù có mạnh cỡ nào cũng vẫn là người mới không có cơ sở, thật sự có thể đạt được thống kê này sao?

Nhưng sau thông báo của hệ thống, Vương Thuấn đã xua tan nghi ngờ của mình.

【 Có 8.064.673 người like TV nhỏ Bạch Liễu, có 307.700 người theo dõi TV nhỏ Bạch Liễu, có 1.256.171 người donate TV nhỏ Bạch Liễu, người chơi Bạch Liễu đạt được 2.789.651 điểm 】

【 Người chơi Bạch Liễu nhận được hơn 5 triệu lượt thích trong một phút và nhận được hơn 2,5 triệu điểm donate! Bạn được khán giả hết lòng yêu mến! 】

【 Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đạt được vị trí mở rộng cuối cùng ——】

Pháo hoa ảo khổng lồ xuất hiện xung quanh chiếc TV nhỏ và một biểu tượng vương miện lớn xuất hiện ở trung tâm. Hệ thống phát đi với một giai điệu vui vẻ:

【Không thể tin được —— Tổng hợp số liệu TV nhỏ người chơi Bạch Liễu đứng thứ nhất toàn khu vực về số liệu toàn diện, giành vị trí thứ nhất vị trí mở rộng màn hình Quốc vương, và là Vua của ngày hôm nay!! 】

【 Lượt xem TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu đang tăng lên nhanh chóng ……】

【 Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã mở khóa tất cả các nhiệm vụ chính và hoàn thành phó bản 《 Nhà máy Hoa Hồng 》】

【 Hệ thống: Người chơi hoàn thành kết cục true end——《 Nhà máy nơi hoa hồng rơi mãi 》】

【 Nếu có một thế giới cấm trồng hoa hồng và sản xuất nước hoa, mà còn sản sinh ra những bụi gai buộc người ta phải nuốt chúng —— thì đó chính là thế giới này】

【 Nghe có vẻ như những người sống ở đây đều đáng thương và bất hạnh, mất đi quyền sở hữu hoa hồng, nhưng họ cảm thấy thế giới của họ chưa bao giờ đẹp hơn như thế —— đây là sự lựa chọn của họ. 】

【 Một trái tim nặng 250g, một đóa hoa hồng nặng 2g, bạn có sẵn lòng dùng một trái tim đổi lấy một trăm đóa hoa hồng, hay là dùng một trăm đóa hoa hồng đổi lấy một trái tim? 】

【 《 Nhà máy Hoa Hồng 》 đang chờ bạn lựa chọn. 】

———————

【Vượt phó bản《 Nhà máy Hoa Hồng 》đạt true end—— khen thưởng 300000 điểm】

【Vượt phó bản《 Nhà máy Hoa Hồng 》đạt true end—— thuộc tính điểm: 500 (người chơi tăng thuộc tính theo nhu cầu) 】

【《 Sách quái vật Nhà máy Hoa Hồng — Kẻ nghiện Càn Diệp 》 gom đủ khen thưởng —— đạo cụ: Lồng xúc tu (dùng bắt giữ vật thể đang chuyển động, đạo cụ dùng một lần) 】

【《 Sách quái vật Nhà máy Hoa Hồng — Trang Công nhân Hoa Hồng 》 gom đủ khen thưởng —— đạo cụ: Mắt phải nghịch chuyển (người chơi đeo sau khi giá trị tinh thần hạ thấp, tính cách sẽ trở nên tà ác, nhìn thấy cảnh tượng chân thật bị che dấu ở phó bản, mỗi phó bản chỉ được dùng một lần, đạo cụ cấp siêu phàm) 】

【《 Sách quái vật Nhà máy Hoa Hồng — Trang Tượng Thần 》: Gom đủ khen thưởng —— Một đóa hồng chưa nở (phẩm chất không rõ, có thân phận thuộc tính, thân phận thuộc tính cụ thể không rõ) 】

【 Hệ thống: Đánh giá tổng hợp TV nhỏ của người chơi Bạch Liễu 】

【 Số liệu tổng hợp hơn 20 triệu, tiến hành đánh giá xếp hạng video《 Nhà máy Hoa Hồng 》của người chơi Bạch Liễu —— video này phải là video cấp huy hiệu vương miện kim cương, tuy nhiên tỷ lệ like: dislike là 214: 13 cho nên kéo thấp cấp bậc ——】

【 Xếp hạng cuối cùng là video đạt được cấp huy hiệu vương miện vàng, có thể đủ tiêu chuẩn để vào thư viện VIP ——

video trò chơi của người chơi Bạch Liễu lần này vào thư viện VIP】

【 Sau khi vào thư viện VIP, nếu người chơi muốn xem video trò chơi 《 Nhà máy Hoa Hồng 》 của Bạch Liễu lần này thì cần trở thành thành viên VIP của hệ thống sau đó nộp 10.000 điểm vào hệ thống, tổng số điểm đạt được hệ thống và người chơi Bạch Liễu chia 50:50】

【 TV nhỏ Bạch Liễu lần này đạt được những thành tựu sau ——】

【 No1 bảng xếp hạng Quốc vương 】

【 Người chơi thứ mười bảy sở hữu TV nhỏ với hàng chục triệu dữ liệu 】

……

Cửa đăng xuất trò chơi.

Bởi vì trước đó Charles đã ném rất nhiều tiền vào Khu Không Người, cho nên càng nhiều người chơi hiện đã đăng xuất xuất hiện nhộn nhịp trong không gian hệ thống.

Từ cửa đăng xuất có thể mơ hồ nhìn thấy màn hình vị trí mở rộng của trung tâm đại sảnh Quốc vương.

Vị trí mở rộng Quốc vương được đặt ở giữa sảnh trung tâm là một màn hình cực lớn, khi có người mới vào, nó sẽ thông báo ở tất cả các phân khu còn lại của toàn bộ trò chơi —— đây là kênh quảng bá tốt nhất cho người mới.

Vì vậy, những người chơi mới ra từ cửa đăng xuất có thể xem TV nhỏ của Bạch Liễu đang phát thông báo từ bảng Quốc vương, và nghe thấy loa của hệ thống phát ra hiệu ứng âm thanh vui tươi:

【Không thể tin được —— Tổng hợp số liệu TV nhỏ người chơi Bạch Liễu đứng thứ nhất toàn khu vực về số liệu toàn diện, giành vị trí thứ nhất vị trí mở rộng màn hình Quốc vương, và là Vua của ngày hôm nay!!】

Dù là để xem cho vui hay bị Bạch Liễu hấp dẫn, hầu hết những người chơi đổ ra khỏi cửa đăng nhập đều đi vào sảnh trung tâm ngay khi vừa bước ra.

Tất nhiên, một số người trong số họ đã đến hội trường trung tâm, những người chơi này thường rất vội vàng —— chẳng hạn như các thành viên cao cấp của hiệp hội đã được chính hiệp hội của họ triệu hồi để thảo luận khẩn cấp những vấn đề liên quan đến Bạch Liễu.

Sự can thiệp của Charles và sự nổi tiếng của Bạch Liễu đồng nghĩa với việc mùa giải hỗ trợ này sẽ không đơn giản như thường lệ —— ngay cả khi Bạch Liễu năm sau mới dự thi thì mùa giải hỗ trợ năm nay của họ nhất định cũng bị san sẻ bớt cho anh chàng này!

Cách người này xuất hiện lần nào cũng bắt mắt! Lần này lại đặc biệt hơn cả!

Một sự kiện lớn như giải đấu thế mà đã bị anh chàng này xen vào, hầu hết sự chú ý của khán giả đều tập trung vào cậu ta!

Phần này những người chơi sau khi rời khỏi lối ra đăng xuất thì vội vã đến bang hội của họ, không buồn lướt nhìn Bạch Liễu trên màn hình Quốc vương lần nào ——đây là nguồn gốc của những rắc rối của họ.

Nhưng một bộ phận người chơi khác không thể có mặt tại sảnh trung ương thì đáng thương hơn.

Họ bị thương nặng trong trò chơi, ngay sau khi đăng xuất khỏi trò chơi họ đã nằm lăn ra đất, không thể cử động được chút nào.

Nói chung, chấn thương trong trò chơi sẽ không được đưa ra khỏi trò chơi, nhưng trò chơi đã phá hủy hoàn toàn sự tỉnh táo của con người, khiến anh ta xóa nhòa ranh giới giữa thực tế và trò chơi, vì vậy tất cả những tổn thương mà người này nhận được trong trò chơi sẽ vẫn còn dù đã được đưa ra khỏi trò chơi.

Bởi vì anh ta chắc chắn trò chơi là thực tế, cho nên những vết thương còn lại trong "thực tế" sẽ tự nhiên được đưa ra hiện thực.

Nhóm người này nằm ở cửa ra vào bầm dập, không thể động đậy tùy ý để người ra vào giẫm lên, tuy rằng những người tới

lui sẽ không giẫm lên, nhưng hầu hết mọi người cũng sẽ không ngó ngàng gì đến bọn họ, cứ để cho bọn họ nằm liệt ở đó.

Những người như vậy trèo lên xong cũng không buồn nằm qua một bên, phần lớn đều là điên cuồng, nằm ngửa với đôi mắt trống rỗng mặc cho người khác giẫm đạp lên mình, không khác gì một cái xác.

Nhưng trong số đó, một "xác ch3t" bò ra gây chú ý đặc biệt.

Người này dường như được vớt ra khỏi biển máu, máu chảy tí tách khắp cơ thể, không thể phân biệt được đó là của mình hay của người khác.

Đường nét của cậu ta không sâu, thoạt nhìn giống như con lai, nét mặt đẫm máu nhưng vẫn có thể nhìn thấy ngũ quan cực kỳ đẹp đẽ, có cảm giác tuổi mới lớn ngây ngô tươi sáng —— mái tóc vàng nửa xoăn nhuộm màu cam của máu, cậu nửa dựa vào bức tường của lối ra, ẩn dưới những lọn tóc bẩn thỉu là đôi mắt màu xanh lá cây táo tươi.

Mà hiện tại, cậu ta đang nhìn chằm chằm vào màn hình lớn với đôi mắt màu xanh lá cây táo của mình từ xa, nhìn không chớp mắt một hồi lâu, thậm chí máu chảy vào rồi vẫn không buồn chớp mắt.

Vì vậy máu chảy vào mắt cậu ta, nhuộm đôi mắt màu xanh lá cây táo của cậu ta thành một màu đỏ sẫm đáng sợ.

Cậu ta nghiêng đầu nhìn người trên màn hình một lúc lâu, sau đó từ từ quyến luyến, dùng tứ chi và ngón tay bị gãy leo lên

trên mặt đất, tiến đến nơi đặt màn hình lớn Bạch Liễu.

Giọng nói của Bạch Liễu trên chiếc TV nhỏ vang lên, hắn đang đọc diễn văn cho những lưu dân trong nhà máy:

"… Tôi đã làm theo thỏa thuận và cố gắng hết sức để cứu từng người …"

"Mỗi người trong số các vị đều đáng được cứu …"

Đôi tay đang leo lên của người này như ngừng lại, cậu ta giống như một con rối gỗ bị cắt ra, miễn cưỡng ghép lại với nhau, cử động chân tay cứng đờ, vòng tay và cúi xuống để che mặt, đây là động tác tự bảo vệ, nhưng khóe miệng của cậu ta lại quỷ dị bị tách ra từ cả hai bên của bàn tay.

—— Nếu cậu ta bỏ tay ra, hẳn là một tràng cười cường điệu đến đáng sợ.

Cậu ta bật cười không kiểm soát.

Nghẹn ngào, khô khốc, như tiếng cười của một con quỷ chui ra từ đáy vực thẳm.

"Bugiardo (kẻ nói dối)," cậu ta thì thầm, "Padre, mi hai mentito (Cha, người đã nói dối con)."

- ——oOo—

Chương 223

Khán giả dưới màn hình quốc vương ở sảnh trung tâm tụ tập ngày càng đông, nhưng màn hình thông báo chẳng mấy chốc đã kết thúc.

Đám đông không thể kìm được sự phấn khích hét lên:

“Đến cửa đăng xuất chào đón hội trưởng Bạch vượt cấp nào!”

Vì thế mọi người lại càng ào ạt phô trương thanh thế hướng về cửa đăng xuất.

Cửa đăng xuất vốn luôn hoạt động bình thường giờ đã chật cứng người, những người này không chỉ là hội viên tới chào Bạch Liễu mà còn có cả người ngoài tới tham gia chung vui, thậm chí còn có những bang hội khác đến hỏi thăm tình hình của Bạch Liễu.

Cũng may là mọi người ở đây đều được phân chia theo chiều không gian, nếu không dòng người dày đặc như vậy nãy giờ cũng xảy ra cả chục vụ dẫm đạp nhau rồi.

Trong nháy mắt, cửa đăng xuất nhộn nhịp hẳn lên, đám đông chen chúc nhốn nháo, hầu như ai nấy cũng đều căng cổ lên để được nhìn thấy Bạch Liễu bước ra từ lối ra đầu tiên.

Bạch Liễu bước ra khỏi cửa đăng xuất trong tình huống người người mong đợi như thế.

Có rất nhiều người chơi ra vào cửa đăng xuất, nhưng khoảnh khắc Bạch Liễu bước ra, bất cứ ai nhìn vào đều có thể dễ dàng nhận ra người đàn ông mặc sơ mi trắng giản dị, quần âu, khí chất điềm tĩnh đến lạ lùng này.

"— Là Bạch Liễu!!"

"Anh ấy thực sự đã hoàn thành trò chơi cấp 3!!"

Đám đông người xem vốn còn đang kiềm chế đứng khép nép hai bên chừa lối ra, vừa nghe thấy 2 người kia gào lên thì lập túc xúm vào bao vây thành một hình bán nguyệt kín mít, ai cũng muốn chứng kiến cảnh người đàn ông kỳ lạ rơi xuống vùng đất không người và leo lên vị trí đầu bảng đến gần.

Cũng may là các hội viên do Mộc Kha và Mục Tứ Thành đem đến đã cu0ng bức mở ra một lối đi, tạo khoảng cách giữa những người này và Bạch Liễu.

Theo sau Bạch Liễu là Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi cũng ra khỏi cửa đăng xuất, Mộc Kha và Mục Tứ Thành thở phào nhẹ nhõm.

Giữa những tiếng reo hò, cổ vũ, hò hét của đám đông, có một người nằm trên mặt đất, người bê bết máu, đôi mắt khép hờ nhìn xuyên bóng lưng của vô số tay chân đang cử động đến bóng dáng Bạch Liễu đi ở giữa bên cạnh Đường Nhĩ, hắn đang thì thầm điều gì đó.

Bạch Liễu đứng giữa đám đông, được mọi người che chở, nhưng lại là trung tâm của mọi người.

Nhưng cậu ta biết rằng chỉ cần một câu nói nhỏ của Bạch Liễu, nhóm người phát cuồng vì hắn sẽ im lặng và tuân theo mệnh lệnh tiếp theo của hắn.

—— Cậu ta đã mơ thấy cảnh này 3.741 lần.

Trong đôi mắt màu xanh lá cây táo của cậu ta phản chiếu bóng dáng bất động của Bạch Liễu bị ngăn cách bởi vô số bóng người, và những người xung quanh Bạch Liễu —— Đường Nhị Đả, người đứng sau vai trái Bạch Liễu; Lưu Giai Nghi, con nhóc chỉ cao tới thắt lưng Bạch Liễu; Mộc Kha, người đến gần Bạch Liễu là không kìm được nước mắt; và Mục Tứ Thành, người tùy tiện gác khuỷu tay trên vai phải Bạch Liễu.

—— vị trí này, người gần nhất với Bạch Liễu trong mộng vốn chính là cậu ta.

Cậu ta sẽ luôn đứng sau Bạch Liễu mười sáu tấc. Đó là vị trí bảo vệ có thể tấn công tất cả mọi người trừ Bạch Liễu. Cậu ta sẽ đứng ở vị trí đó, đợi Bạch Liễu quay đầu lại và đưa tay vỗ nhẹ vào đầu, lưng hoặc, mỉm cười và nói với cậu ta, “Daniel, con làm tốt lắm.”

* 1 tấc = 10cm (theo google)

Khi Bạch Liễu đi đến một khoảng cách gần cậu ta, cậu ta đột nhiên động đậy.

Daniel cử động tay chân bị thương của mình, bò lết dưới chân của đám đông, bị những người này giẫm lên đầu, nhưng cậu dường như không để tâm chút nào, chỉ nhìn thẳng vào mặt Bạch Liễu, ngoan cố bò về phía trước từng tấc một, kéo theo một vết máu dài trên mặt đất.

Cuối cùng thì cậu cũng đến được vị trí trước đây —— cậu hiện tại cách Bạch Liễu mười sáu tấc.

Daniel không nhúc nhích, yên lặng, bị đám người giẫm đạp dưới chân không phát ra tiếng động, hai cánh tay trên gẫy xương đang cố gắng chống đỡ run rẩy, giống như một con chó nhỏ bị thương trốn trong cỏ sau khi học cách săn mồi lần đầu tiên.

Cậu hơi ngẩng đầu, phủ phục trên lòng bàn chân của mọi người, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu qua khe hở trong đám người dày đặc, trong mắt có một tia sáng yếu ớt rơi xuống, máu chảy xuống quai hàm, nhỏ giọt trên mu bàn tay run rẩy.

Daniel đang đợi người kia quay lại và tìm cậu ta —— hắn nhất định sẽ quay đầu lại.

Bạch Lục luôn quay đầu xác nhận sự tồn tại của cậu mỗi khi thoát ra khỏi màn đăng xuất game, nếu không có cậu, Bạch Liễu sẽ không rời đi, đợi cho đến khi cậu xuất hiện mới thôi.

【Daniel là con trai quan trọng nhất của tôi】.

——Bạch Lục luôn nói như thế với nụ cười nhẹ nhàng dường như muốn trêu chọc cậu.

Bạch Liễu đi đến vị trí đó đột nhiên dừng lại, Daniel ngẩng đầu lên, hơi thở ngưng lại, nhìn từ dưới lên, Bạch Liễu như thể có một vòng tròn ánh sáng trên đầu, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì cho thấy hắn vừa trải qua một trò chơi đáng sợ như vậy, người này lúc nào cũng mạnh mẽ và thờ ơ như một vị thần.

—— Giống như trong giấc mơ của cậu ta.

Bạch Liễu quay lại, mang theo nụ cười mà Daniel nhắm mắt vẫn có thể vẽ ra được, hắn đặt tay lên đầu Mộc Kha, cười khúc khích, "Khóc gì chứ, cậu làm tốt lắm, Mộc Kha."

Vị thần của cậu ta, chịu đựng sự đau khổ trước mặt cậu ta, nhưng lại ban phước lành cho một đứa trẻ khác.

——Chỉ vì đứa nhỏ đang khóc trong hạnh phúc.

Mộc Kha vốn đang bình thường, bây giờ được Bạch Liễu an ủi đến mức suýt nữa thì lên cơn đau tim vì khóc.

Bạch Liễu cũng không lãng phí thời gian đối phó Mộc Kha, hắn chỉ đơn giản ra lệnh: "Tất cả dừng lại đi, có việc phải làm rồi."

Nước mắt của Mộc Kha ngừng lại, cậu nhìn Bạch Liễu với đôi mắt đẫm lệ mơ hồ, cố gắng hết sức chuyển về bộ dáng nghiêm túc: "… có chuyện gì vậy?"

Trong khi họ đang nói chuyện, một bàn tay đẫm máu với vài đốt ngón tay bị đứt lìa đột nhiên vươn ra khỏi đám đông nắm lấy mắt cá chân của Bạch Liễu từ phía sau Mộc Kha, cố gắng ngăn Bạch Liễu rời đi, một tiếng kêu nhỏ xíu 【padre (cha ơi) 】phát ra.

Mộc Kha giật mình, cậu theo bản năng tiến lên một bước, chặn lại tầm bàn tay với lấy Bạch Liễu này.

Bàn tay này bị Mộc Kha đá bay, yếu ớt nằm liệt ra mặt đất, dường như đây là sức lực cuối cùng của nó nên bàn tay nhanh chóng bị đám người quấn lấy, rồi lại biến mất.

"Gì vậy?" Bạch Liễu quay đầu lại hỏi Mộc Kha.

"Không có gì… Hình như có người đang chơi khăm." Mộc Kha bối rối quay đầu lại, cố gắng tìm kiếm người vừa đưa tay ra khỏi đám đông dày đặc.

Bạch Liễu lần này đã đụng phạm rất nhiều người, có rất nhiều hiệp hội muốn nhắm vào hắn, nhưng bày trò trong sảnh trò chơi thì cũng thật kỳ quái —— người chơi trong sảnh không thể tấn công lẫn nhau, hơn nữa bàn tay máu me kia như kiểu một loại đạo cụ game kinh dị vậy.

Vì vậy, Mộc Kha cho rằng đó là một trò chơi khăm để làm Bạch Liễu ghê tởm.

Nhưng Mộc Kha vẫn muốn tìm người đó, nhưng tìm hai lần cũng không xác định được bàn tay đó là của ai đành phải bỏ cuộc, quay đầu nhìn Bạch Liễu: "… Vừa rồi anh muốn nói với tôi chuyện gì?"

Khoảnh khắc Mộc Kha quay lại, ánh mắt Bạch Liễu đã bị bờ vai của Mộc Kha chặn lại hoàn toàn, không còn kịp nhìn đám đông đang cổ vũ cho mình và đám người dưới nữa.

Họ sẽ không biết rằng ở cuối đám đông, ở một nơi mà ánh sáng không thể xuyên qua, có một đôi mắt xanh nhuốm máu, bất đắc dĩ, điên cuồng và không hề dao động nhìn chăm chú sau lưng Bạch Liễu.

—— Nhìn những người đứng bên cạnh Bạch Liễu đã được hắn cứu sống và ban cho ân huệ.

"Mộc Kha, cậu còn nhớ rõ địa chỉ nhà máy bị điều tra không?" Bạch Liễu nhìn Mộc Kha, giọng nói gấp gáp: "Nhà máy sắp nổ rồi, chúng ta phải đăng xuất chạy tới."

Tất cả mọi người đều sững sờ trong giây lát.

Đường Nhị Đả thậm chí còn nhìn Bạch Liễu đầy hoài nghi: "—— Cậu còn định đánh bom nhà máy?!"

Ý thức của gã vẫn bị kẹt ở khoảnh khắc mà Tô Dạng nói với gã rằng Bạch Liễu đã cho nổ tung nhà máy. Vì vậy, Đường Nhị Đả theo sát Bạch Liễu không hề lo lắng rằng nhà máy sẽ

phát nổ —— gã nghĩ rằng chỉ cần gã theo dõi sát Bạch Liễu thì vụ nổ ở nhà máy do Bạch Liễu gây ra sẽ không xảy ra.

“Tôi không cho nổ nhà máy, nhưng nếu tôi đoán không sai thì vụ nổ phải là một phần trong quy trình cố hữu của trò chơi để đăng nhập vào thực tế ——” Bạch Liễu nói rất nhanh, “—— Người bắt đầu vụ nổ là Giám đốc Nhà máy Hoa hồng đời đầu tiên.”

Sau khi giải thích, Bạch Liễu không quan tâm đến việc Đường Nhị Đả có tin mình hay không, nhìn thẳng vào Mộc Kha.

Sau một khoảng thời gian ngạc nhiên ngắn ngủi, Mộc Kha nhanh chóng đuổi kịp dòng suy nghĩ của Bạch Liễu, sau khi tìm kiếm một vòng thông tin trong trí nhớ, cậu trả lời Bạch Liễu một cách chắc chắn: “Tôi nhớ địa chỉ của nhà máy đó.”

“Được rồi, bây giờ tất cả chúng ta kiểm tra vị trí đăng xuất gần nhất với nhà máy.” Bạch Liễu nhìn những người xung quanh, “Xung quanh đó có ai đăng nhập hay đăng xuất game không? Tốt nhất là có ô tô.”

Mọi người đều cúi đầu nghiêm túc kiểm tra địa chỉ đăng nhập của mình.

Vẻ mặt Đường Nhị Đả hoảng hốt, Bạch Liễu vỗ vỗ vai gã, ôn nhu nói: “Thả lỏng đi, bất kể xảy ra chuyện gì, tôi đều có cách giải quyết.”

【 tôi đều có cách 】, mỗi khi câu nói này thoát ra khỏi miệng Bạch Lục, Đường Nhị Đả sẽ chỉ cảm thấy rùng mình, nhưng

bây giờ khi câu nói này ra khỏi miệng Bạch Liễu —— vậy mà lại khiến người ta yên tâm một cách đáng kinh ngạc.

Đường Nhị Đả thở ra một hơi dài, lấy lại tinh thần rồi nhanh chóng kiểm tra vị trí đăng xuất của mình.

“Tôi có vị trí đăng xuất chỉ cách nơi đó 5 km.” Mục Tứ Thành nhanh chóng giơ tay lên, “Tôi thuê một căn hộ ngoài khuôn viên trường ở đây, tôi cũng có xe, nhưng nó chỉ chở được nhiều nhất là hai người, chúng ta vẫn nên lấy một chiếc khác.”

Bạch Liễu nhanh chóng cắt ngang lời nói của Mục Tứ Thành: “Hai người cũng được, xe gì? Nhanh không?”

Mục Tứ Thành co giật khóe miệng: “… rất nhanh là khác, đó là một chiếc mô tô hạng nặng.”

———————————

Bốn giờ sáng, đường phố ở các vùng ngoại ô lân cận vắng lặng.

Trên con phố vắng vẻ yên tĩnh, một tiếng mô tô với tiếng gầm rú đang phóng nhanh như bay rõ ràng là đang ảnh hưởng trị an không nhỏ, nhưng rõ ràng hai người trên xe không hề quan tâm đến chuyện đó.

Bạch Liễu ở ghế sau cũng không ngồi xuống, mà là cúi eo dựa sát vào Mục Tứ Thành đang ngồi ở phía trước, hắn không đội

mũ bảo hiểm, hai tay ôm chặt lấy eo Mục Tứ Thành, gió đêm thổi bay chiếc áo sơ mi trắng của hắn phồng lên phần phật.

Bất cứ cảnh sát giao thông nào nhìn thấy tư thế lái xe của hai người này chắc chắn sẽ thổi còi cảnh cáo.

"… Đã nói với anh là chiếc motor này là đồ chơi của tôi thôi, chỉ có một chỗ ngồi, không hay chở người khác đâu." Mục Tứ Thành đội một chiếc mũ bảo hiểm to sù sụ, nắm chặt tay cầm điều khiển chiếc mô tô để tránh Bạch Liễu đừng bị hất ra ngoài.

Cậu bất lực phàn nàn: "Chỉ có một cái mũ bảo hiểm, anh cmn cứ bắt tôi đội lên! Lại còn bắt tôi phải chạy hết tốc độ nữa chứ!"

"Tốc độ tối đa hơn 400! Anh mà té xuống là não rơi đầy đất nhé!"

"Tin là cậu sẽ không để tôi ch3t dễ như thế này đâu." Bạch Liễu ra lệnh không chút hoảng sợ, hắn liếc nhìn thời gian trên xe của Mục Tứ Thành, rồi bình tĩnh ra lệnh, "Lái hết tốc lực, nếu không sẽ không kịp ngăn trò chơi đăng nhập. "

"Fu ck!" Mục Tứ Thành nhỏ giọng mắng, siết chặt tay, động cơ xe máy phát ra tiếng gầm rú chuẩn bị tăng tốc, "Ôm chặt đi, anh mà bị té thì tôi còn phải chịu trách nhiệm lo cho anh nữa!"

- ——oOo—

Chương 224

Trong đêm, một chiếc mô tô khổng lồ đen viền nâu vàng xẹt qua, cuốn lên vô số bụi.

Họ ngày càng đến gần nhà máy sắp nổ.

Nhà máy bị phát hiện bí mật chế tạo nước hoa hồng được xây dựng ở ngoại thành, lúc này cũng là lúc nhóm người Tô Dạng đi điều tra.

Tô Dạng cầm một khẩu súng đặc biệt do Cục Xử lý Dị đoan chế tạo bên hông, tựa lưng vào cửa nhà máy, thận trọng nhìn vào.

Sau khi nhìn quanh hai bên, Tô Dạng bước ra, anh nhướng cổ lên nói vào micro nhỏ gắn trên đó:

“Không có ai, an toàn.”

Cùng lúc đó, một câu trả lời truyền đến từ tai nghe của anh:

“Tô đội, bên chúng tôi cũng không có ai, an toàn.”

“Khu hai cũng an toàn.”

“… Khu ba cũng an toàn, Tô đội, thật là kỳ quái…” Giọng nói trong tai nghe ngập ngừng dừng lại, “Có vẻ như không có ai làm việc ở đây, nền đất rất cũ kỹ, dấu chân mới nhất là của chúng ta.”

“Lần trước chúng tôi đến kiểm tra nhà máy này, mọi chuyện không giống như thế này, lần này giống như nó bị bỏ hoang mấy năm rồi vậy…”

Tô Dạng ánh mắt trong trẻo, vẻ mặt bình tĩnh: “Đừng hoảng sợ, rất có thể là đã xuất hiện dị đoan cộng sinh với hoa hồng Càn Diệp, hoặc là dị đoan mới ảnh hưởng từ hoa hồng Càn Diệp.”

“Chắc hẳn đây là khả năng của dị đoan này.”

Tô Dạng tiếp tục xuống phía dưới tìm kiếm, anh bước vào quảng trường ngoài trời phủ đầy cành Càn Diệp héo, đi đến ký túc xá của công nhân chế biến. Anh nhìn chằm chằm vào cánh cửa cũ kỹ và dị thường của ký túc xá, không chút do dự, duỗi chân đá vào khoảng trống dưới cánh cửa đang nhô lên vì độ ẩm.

Hàng loạt thi thể nằm trên giường trong ký túc xá mở mắt ra, chúng nó vặn vẹo chân tay đứng lên, ánh mắt thối rữa nhìn về phía cánh cửa đổ nát sắp bị đạp tung ra, động tay chân muốn xuống giường, dùng cánh tay chỉ còn xương trắng bò lết về phía cánh cửa.

Trong khi đó, ở tầng trệt ngầm nhà máy.

Các thành viên trong nhóm bịt mũi tiến về phía trước nhà tù hôi thối, họ dùng ánh mắt phức tạp quét qua những chiếc nhà giam bằng sắt được sắp xếp gọn gàng. Một thành viên trong nhóm ở phía sau cầm chiếc máy ảnh ban đêm nghiêm túc chụp các bức ảnh về cấu trúc của nhà máy.

Màn hình màu xanh lá cây của camera ban đêm chiếu ra ánh sáng mờ mịt dưới lòng đất nguy hiểm này.

"… Không biết mấy cái lồng sắt này giam giữ cái gì …" Một thành viên trong nhóm cau mày bước vào vài bước. "Một tháng trước lúc chúng tôi tới niêm phong nhà máy không có những cái này."

"Đúng vậy." Một thành viên khác cũng đồng tình, "Không chỉ vậy, chúng tôi đã theo dõi chặt chẽ tình hình ở đây, nhà máy này không có cách nào hoạt động được, không biết họ vẫn sản xuất và vận chuyển nước hoa kiểu gì nữa".

Họ vừa nói chuyện vừa bước vào trong.

Ở phía cuối tầng hầm có một cái tủ kính hình trụ rất lớn cao ba thước bốn người ôm không xuể. Phần nắp của bình này không đóng kín mà đang tỏa ra những luồng khói màu đỏ hồng, nhìn kỹ vào bên trong, bình chứa đầy chất lỏng nước hoa hoa hồng Càn Diệp có màu sắc rực rỡ.

Trên tủ kính có treo một chiếc đồng hồ đếm ngược, thời gian còn lại trên đó không đến mười phút.

Nếu Bạch Liễu ở đây, hắn có thể ước tính lượng nước hoa này đủ để trả lương cho tất cả công nhân của nhà máy Hoa Hồng trong trò chơi trong suốt một năm.

Khí hoa hồng Càn Diệp là một chất lỏng dễ cháy và dễ nổ, sự bùng nổ của lượng chất lỏng này sẽ lan tỏa hương thơm của hoa hồng đến toàn bộ cư dân Kính Thành đang ngủ gần đó.

Ngay cả khi Bạch Liễu đã biết cách sử dụng các cành của Huyết Linh Chi để đối phó với hoa hồng Càn Diệp, thì trong những ngày đầu của thảm họa, trước khi mọi trật tự được thiết lập, một số lượng đáng kể người dân cũng sẽ bị khô héo vì hoa hồng Càn Diệp.

——Ví dụ như bà mẹ đang còn cho con bú và trẻ mới sinh được một tháng.

Đoàn người cẩn thận đi tới cuối nhà giam, có người khịt khịt mũi nhíu mày: "… Tôi ngửi được mùi hoa hồng rất nồng."

Câu nói này ngay lập tức khiến tất cả các thành viên trong đội cảnh giác, họ giơ đèn pin và tìm kiếm cẩn thận trong ngục tối, đi đi lại lại trước bình thủy tinh chứa chất lỏng hoa hồng khổng lồ không biết bao nhiêu lần.

Nhưng một điều kỳ lạ đã xảy ra, họ dường như không thể nhìn thấy tủ kính, thậm chí họ còn có thể đi xuyên thẳng qua tủ kính ——

—— Cứ như thể bọn họ và chiếc tủ kính sắp nổ tung này đang ở hai thế giới không gian khác nhau.

“… Quái lạ, tôi đã ngửi thấy nó, nhưng tại sao tôi không nhìn thấy gì cả?” Các thành viên trong đội nhìn chiếc lồng trống rỗng cuối cùng, cau mày bối rối, nhưng cuối cùng vẫn quay người rời đi.

Các thành viên trong đội đi về phía lối ra ở tầng hầm, bật thiết bị liên lạc và báo cáo với Tô Dạng: “Tô đội, có thể ngửi thấy mùi thơm của hoa hồng ở tầng hầm nhưng không có gì ở tầng này cả.”

Sau lưng, bom hẹn giờ đếm ngược nhảy một giây, từ 9:00 còn 8:59.

Ở lầu một của nhà máy, bên ngoài cửa ký túc xá của công nhân chế biến, Tô Dạng đạp cửa đi vào.

Tô Dạng bước vào sàn ký túc xá đầy bụi, giơ súng lên và cảnh giác nhìn xung quanh, cuối cùng ghim súng sau thắt lưng.

Anh cau mày nhìn ký túc xá trống rỗng, giơ cao cổ áo thông báo: “Lầu một của khu ký túc xá không có phát hiện gì, chỉ ngửi thấy mùi xác ch3t thối rữa nồng nặc…”

“Tôi tưởng có thể tìm được mười mấy công nhân mất tích ở đây chứ, đã một tháng nay vẫn chưa tìm được họ…” Tô Dạng thở dài, sau đó vui mừng lên, “Không có tin tức gì cũng có thể coi là tin tức tốt, có lẽ bọn họ vẫn còn sống. “

“Mọi người, tinh thần phấn chấn lên, ngoài việc tìm kiếm thiết bị bí mật chế tạo nước hoa hồng trong nhà máy này, chúng ta cũng cần chú ý tìm kiếm hơn mười công nhân đã biến mất trong danh sách công nhân một tháng trước đây … “

“Hầu hết những công nhân này là những người nhập cư có nguy cơ cao đến làm việc từ nơi khác, có mất tích cũng không ai quan tâm, họ có thể vẫn còn sống, vì vậy hãy để các thành viên trong đội sẵn sàng ứng cứu bất cứ lúc nào …”

Vừa nói, Tô Dạng vừa đi ra ngoài.

Ở một không gian khác phía sau Tô Dạng, hàng chục cặp mắt thối rữa đầy giòi bọ nhìn anh không nhúc nhích.

Còn 8:47 trước khi vụ nổ xảy ra.

“Vẫn còn tám phút bốn mươi bảy giây.” Nhìn thời gian trên xe, Bạch Liễu bình tĩnh thông báo.

“Đã là tốc độ nhanh nhất rồi!” Mục Tứ Thành nghiến răng, lốp xe máy gần như ma sát ra ánh lửa trên nền đất cứng lạnh vì vòng quay tốc độ cao, cậu gấp đến độ văng tục, “Ch3t tiệt! Nếu vụ nổ mạnh như thế trong game thì cần phải có một thùng lớn để đựng nước hoa chứ, sao người đi điều tra lại không phát hiện được! “

“Không thể không nhìn thấy.” Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, “Để giảm thiểu tác hại của nước hoa hồng, Cục Xử lý Dị đoan đã vượt qua dòng thời gian để đến bắt tôi trong tương lai.”

“Chuyện đó là bình thường, đừng nói đến một lọ nước hoa hồng, bình thường mà nói thì một hạt giống hoa hồng họ cũng không nhìn thấy được.”

Mục Tứ Thành giật mình: “Vậy thì tại sao…”

“Bởi vì thế lực phía sau lên kế hoạch cho trò chơi 《Nhà máy Hoa Hồng》đăng nhập vào 【thực tế】có quyền hành thế giới cao hơn của họ, giống như những người bình thường không thể nghe bất cứ điều gì về trò chơi trong thế giới này.” Gió đêm thổi qua trán khiến tóc mái Bạch Liễu lất phất ra sau, hắn nhướng mắt nhìn về phía nhà máy cách đó không xa, “Những người bình thường này muốn bảo vệ người khác đều không thể nhìn thấy hay chạm vào thế giới liên quan đến trò chơi.”

“Để đảm bảo rằng nhà máy có thể hoạt động bình thường trong 【thực tế】, nhà thiết kế trò chơi đã tạo ra một 【thế giới trung gian】để gã giám đốc nhà máy che giấu nhà máy hoa hồng thật.”

Mục Tứ Thành thở ra một hơi lạnh: “Nó giống với thiết kế của trò chơi 《Nhà máy Hoa Hồng》phải không?”

“Ừ.” Bạch Liễu bị gió đêm dữ dội thổi đến híp mắt, “Theo tôi biết, đám người Đường Nhị Đả đang giám sát nhà máy có thể sản xuất nước hoa 24/24, nhưng nhà máy này dù bị giám sát mà vẫn có thể sản xuất nước hoa hồng để tiêu thụ là điều không hợp lý.”

“Trừ phi bọn họ chế tạo nước hoa ở thế giới bên trong, sau đó đem ra thực tế bán, như vậy sẽ hoàn toàn không điều tra được, đúng không?” Mục Tứ Thành hùng hồn hỏi.

Bạch Liễu: “Đúng vậy.”

Bạch Liễu nói tiếp: “Không chỉ vậy, tờ báo trong game còn nói rằng trước khi vụ nổ xảy ra, các thành viên của Cục Xử lý Dị đoan đã nhiều lần khám xét nhà máy nhưng họ không đưa ra bất kỳ thông báo nào để người dân thành phố phải sơ tán khẩn cấp mà còn lưu lại cho đến khi bom nổ.”

“Chứng tỏ là họ không thấy bất cứ điều gì nguy hiểm.”

“Rất có thể.” Bạch Liễu nhìn về phía nhà máy càng ngày càng gần, “—— Cái mà bọn họ nhìn thấy chỉ là một nhà xưởng trống không đã bị ngụy thôi.”

“Sẽ không có gì trong đó cả.”

“Tô đội, đây là một nhà máy bỏ hoang.” Sau khi lục soát toàn bộ nhà máy, đội viên báo cáo kết quả cho Tô Dạng, “Bên trong không có gì cả.”

Tô Dạng cau mày, ngẩng đầu nhìn cái nhà xưởng cũ nát trong đêm, cảm giác có điềm xấu ngày càng trầm trọng.

Anh quay người trở lại xe, chuẩn bị lấy một số thiết bị nhìn đêm đặc biệt để lục soát một lần nữa, nhưng ngay khi anh mở

cửa, một đôi tay dường như đang chờ Tô Dạng quay lại để lấy thiết bị nhìn đêm, vì vậy kéo nó ra và đưa cho anh.

Tô Dạng nhìn người ngồi trong xe ngẩn ra: “Sao cậu lại đi theo ra đây? Không phải tôi đã bảo cậu ở lại Cục xử lý dị đoan nghỉ ngơi thật tốt sao?”

Lục Dịch Trạm ngồi ở ghế sau xe, gãi gãi đầu cười khổ nói: “Đội trưởng Tô, tôi đã nghĩ kỹ rồi, chuyện này có liên quan đến Bạch Liễu, nếu cậu ấy thật sự làm như vậy, tôi lại là công dân nhà nước gần gũi với cậu ta mà không giám sát tốt cũng không thể thoát tội, nên sau khi nghĩ lại, tôi vẫn quyết định đi theo. “

Lục Dịch Trạm nhướng mắt, thở ra một hơi, nhìn Tô Dạng: “Cũng xin đội trưởng Tô cho tôi cùng tìm kiếm!”

Tô Dạng trầm mặc một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ bị đánh bại dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Lục Dịch Trạm, gật đầu: “Là nhà máy trống không, không có nguy hiểm, cậu muốn tới xem thì tới đi.”

Lục Dịch Trạm thở phào nhẹ nhõm, xuống xe đi theo nhóm Tô Dạng đang chuẩn bị lục soát lần thứ hai vào nhà máy.

Còn 6 phút 31 giây trước khi vụ nổ xảy ra.

Tiếng xe máy ầm ầm vang lên, vững vàng chuyển hướng dừng lại ở cổng nhà máy.

Bạch Liễu nhìn lướt qua thấy một vài chiếc xe có biển hiệu của Cục Xử Lý Nguy Hiểm Dị Đoan đang đậu trước nhà máy.

Trên đường đến Cục Xử lý Dị đoan, Bạch Liễu đã ngồi trên chiếc xe loại này và vô cùng ấn tượng trước dấu hiệu bạch tuộc kỳ lạ.

Bạch Liễu và Mục Tứ Thành xuống xe tìm chỗ trốn, những người từ Cục Xử lý Dị đoan đang tuần tra bên ngoài. Bọn họ hiện tại một là dị đoan đã trốn thoát khỏi nhà tù, người còn lại là tội phạm cướp tù, vừa ló mặt ra thì chắc chắn sẽ bị bắt tại chỗ.

Chuyện bị bắt cũng là sớm hay muộn, Đường Nhị Đả có thể giúp đối phó với nó, nhưng bây giờ nếu bị bắt thì sẽ lãng phí thời gian của họ.

“Làm sao vào được? Định đột nhập?” Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu rồi liếc mắt nhìn đồng hồ điện tử, sắc mặt tối sầm lại, “Còn sáu phút!”

Ánh mắt Bạch Liễu nhìn chằm chằm nhà xưởng: “Trực tiếp đi vào luôn.”

Hắn chạm vào giá chữ thập ngược và đồng xu hệ thống ở cổ đã được Đường Nhị Đả trả lại.

【Hệ thống cảnh báo: Cấm sử dụng đạo cụ không liên quan đến dục v0ng trung tâm trong thực tế —— rẹt rẹt rè rè —— Cấm —— Dừng lại——】

Âm thanh rè rè phản đối của dòng điện nhỏ dần.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu có sử dụng đạo cụ siêu phàm (nhãn cầu đảo ngược) không? 】

【Đạo cụ này có thể nhìn thấy sự thật xấu xa ẩn giấu】

【Xác định. 】

Bạch Liễu lấy ra một nhãn cầu như viên bi thủy tinh, giữa tròng mắt là một đóa hồng trôi nổi nở rộ, hắn nâng nó lên giữa Mục Tứ Thành và mình:

“Nhắm mắt trái và nhìn vào nhãn cầu này, chúng ta có thể bước vào thế giới bên trong của nhà máy.”

Trước khi Mục Tứ Thành có thời gian suy nghĩ dụng ý của Bạch Liễu thì cậu đã vô thức làm theo lời hắn nhắm mắt trái lại.

Hoa hồng trong mắt chậm rãi nở rộ khiến người ta lóa mắt, cảnh vật tươi tốt xung quanh càng lúc càng khô héo, dưới chân xuất hiện tiếng tru của xác ch3t và đầu lâu của người vô danh.

Mục Tứ Thành hít một hơi thật sâu, cậu che đầu đẩy nhãn cầu ra rồi lùi lại hai bước.

Mục Tứ Thành vừa rồi đua xe lâu như thế vẫn không có cảm giác khó chịu, giờ đây chỉ cần nhìn vào nhãn cầu này trong một giây, liền cảm thấy hơi buồn nôn —— cảm giác tinh thần bị ô nhiễm.

Họ bước vào một 【thế giới bên trong】tăm tối đầy chân thật.

Bạch Liễu chẳng cảm thấy bị ảnh hưởng gì, hắn thu hồi tròng mắt quay đầu nhìn nhà máy phía sau —— nhà máy vốn dĩ trống không nay lại sáng rực, bóng người hay là bóng ma nào đó qua lại liên tục trong ánh đèn mờ ảo, tay cầm những cái thùng vận chuyển hoa hồng.

—— Nó giống hệt cảnh tượng trong《Nhà máy Hoa Hồng》.

Bạch Liễu nắm lấy cổ tay Mục Tứ Thành chạy vào: "Đi."

"Chờ đã! Anh có biết bom và nước hoa được đặt ở đâu không?!" Mục Tứ Thành cố gắng giữ Bạch Liễu lại, "Ít nhất chúng ta phải xác định được vị trí rồi mới có thể xông vào, nếu không thì chẳng khác nào đút đầu vào rọ chứ?"

"Tôi đoán đó là cái nhà giam cuối cùng trong ngục tối dưới lòng đất." Bạch Liễu đang chạy, quay đầu lại nhìn Mục Tứ Thành. "Có người nói cho tôi biết."

Mục Tứ Thành sững sờ: "Ai nói cho anh chứ?"

Trên mặt Bạch Liễu không có biểu cảm gì: “Tên ngốc Lục Dịch Trạm”

“Này! Này! Sao tôi lại không biết anh ta nói với anh lúc nào chứ! Có phải là trong lúc bị Hồng Đào phong tỏa phải không? Nói cho tôi biết với, Bạch Liễu!”

Bạch Liễu không nói gì, không thèm đếm xỉa đến Mục Tứ Thành đang la hét, cứ thế kéo cậu vào nhà máy.

Trong trò chơi 《 Nhà máy Hoa Hồng 》, nơi giam giữ giấy thử mùi Lục Dịch Trạm, là phòng giam cuối cùng trong nhà tù ở tầng hầm.

Mà tên ngốc Lục Dịch Trạm này, nếu hắn bị bắt cùng một nhóm người sau vụ nổ, thì tên ngốc đó chắc chắn sẽ nộp đơn xin giam ở nơi ô nhiễm độc hại nhất để bảo vệ người khác, và thế chỗ của người khác để nhận tra tấn nghiêm trọng nhất.

——Mà toàn bộ Nhà máy Hoa Hồng, có nơi nào còn ô nhiễm hơn nơi phát nổ mười năm trước chứ?

Bạch Liễu cảm thấy không có, ước chừng tên ngốc Lục Dịch Trạm cũng cảm thấy như vậy.

——Vì vậy, anh đã bị giam cầm ở nơi xảy ra vụ nổ suốt mười năm.

Bạch Liễu vượt qua hàng rào phòng thủ của nhà máy và đi vào nhà máy bằng cửa sau, khi đi qua hành lang, Mục Tứ Thành

đã hạ gục một vài xác ch3t ọp ẹp, sau đó bọn họ rẽ vào góc và đi đến lối vào của tầng hầm.

Mục Tứ Thành bật đèn pin của điện thoại di động và bước xuống theo Bạch Liễu, họ đi tiếp cho đến khi đến phòng giam cuối cùng.

Một chiếc tủ thủy tinh khổng lồ đang mở liên tục tỏa ra khói màu hồng, toàn bộ phòng giam ngập tràn hương thơm của hoa hồng.

Đếm ngược trên kính chỉ còn hơn bốn phút.

“Xử lý như thế nào?” Mục Tứ Thành che miệng và mũi, ồm ồm hỏi Bạch Liễu: “Chuyển ra ngoài? Hay là trực tiếp đập luôn tại chỗ?”

Bạch Liễu nhìn chằm chằm nhìn tủ đựng nước hoa không đến một giây, sau đó bình tĩnh nói: “Không kịp rồi.”

“Sao lại không kịp chứ?!” Mục Tứ Thành sững sờ, vô thức nhìn quả bom đếm ngược, “Còn hơn bốn phút nữa mà?”

Bạch Liễu ánh mắt dời xuống, nhìn quả bom ở dưới đáy bình thủy tinh: “Đập nát cũng vô dụng, quả bom thật không tính theo thời gian này, quả bom này chỉ là một 【 bật lửa 】, còn quả bom thực sự là những loại nước hoa và khí bay ra ngoài.”

“Loại nước hoa khí hoa hồng Càn Diệp này hẳn là tương tự khí lỏng, cho dù chúng ta đập vỡ tủ thủy tinh hoặc loại bỏ quả

bom, chỉ cần chất lỏng vẫn còn ở đó và ai đó mang theo tia lửa thì vụ nổ vẫn có thể diễn ra suôn sẻ. “

Nếu nhà thiết kế trò chơi muốn làm cho nhà máy này nổ tung tối nay, gã có thể làm điều đó với bất kỳ ai trong nhà máy với số nước hoa này, chúng ta không đề phòng được chuyện đó.”

Nói đến đây, Bạch Liễu vẫn chưa như cũ không hề hoảng hốt: “——Trừ khi tất cả chất lỏng nước hoa cất giữ trong nhà máy này bị tiêu hao, nếu không thì bọn họ có thể tạo ra một vụ nổ từ thế giới bên trong bất cứ lúc nào, sau đó chuyển đổi nó vào thế giới thực khi phát nổ.”

Mục Tứ Thành buông tay che miệng mũi, vẻ mặt căng thẳng: “Vậy thì làm sao bây giờ?”

“Di tản mọi người đi.” Bạch Liễu nhướng mắt, “Sau đó cho nổ tung nhà máy này trước.”

———————

Đường Nhị Đả trưng dụng một chiếc xe tư nhân cao cấp đi ngang qua, lúc này Mộc Kha đang phóng hết tốc lực lái xe đến nhà máy.

Ngồi ở ghế sau xe là Mộc Kha và Lưu Giai Nghi, chủ nhân của chiếc xe bị trưng dụng không muốn cho mượn, nhưng Mộc Kha đã trực tiếp ném cho anh ta một thẻ tín dụng trị giá hơn ba triệu nhân dân tệ mua luôn chiếc xe, nhóm Đường Nhị Đả mới thuận lợi cấp tốc chạy tới nhà máy.

“Gọi điện thoại vẫn không được sao?” Mộc Kha lo lắng nhìn kính chiếu hậu.

Đường Nhị Đả trầm giọng nói: “Không thể gọi được. Bọn họ đều phải tắt máy khi đang thi hành nhiệm vụ, muốn liên lạc với bọn họ thì phải trở về trụ sở cục xử lý dùng đường dây vô tuyến.”

“Không kịp thời gian.” Lưu Giai Nghi bác bỏ đề nghị mà không do dự, “Bọn Bạch Liễu hẳn đã tới đó rồi, gọi cho bọn hắn hỏi tình hình bên đó như thế nào.”

Lưu Gia Linh vừa nói xong thì Bạch Liễu gọi đến.

Hắn gọi cho Đường Nhị Đả: “Đội trưởng Đường, có cách nào để giải tán những người dân trong phạm vi vụ nổ trong thời gian ngắn không?”

“Báo động phòng không của thành phố.” Đường Nhị Đả nhanh chóng trả lời, nhưng gã nhanh chóng nắm chặt tay, “Nhưng điều đó cần phải có nhiều bằng chứng để chứng minh rằng một tình huống có nguy cơ cao sắp xảy ra. Đặc quyền của tôi chỉ dành cho việc đối phó với những kẻ dị đoan trong văn phòng, tôi không thể kích hoạt mức độ cảnh báo được.”

“Nhưng chúng ta không thể chứng minh, chúng ta thậm chí không thể chứng minh cho những người chưa vào game biết rằng nhà máy sắp nổ tung, bởi vì đây là nội dung trong game, lời chúng ta nói ra cũng sẽ câm lặng, đúng không?”? ”Bạch Liễu hỏi.

Đường Nhị Đả yếu ớt dựa vào ghế sau xe: "… Đúng vậy, bọn họ hoàn toàn không nghe được."

"Vụ nổ… nó vẫn sẽ xảy ra, đúng không?" Đường Nhị Đả đưa tay lên che mắt và khàn giọng hỏi.

Bạch Liễu thành thật trả lời hắn: "Ừ."

"Bất quá chỉ là một vụ nổ mà thôi." Giọng hắn vẫn bình thản, không có chút gợn sóng, "Đội trưởng Đường, vừa rồi anh đã nói rằng nếu ai đó có thể chứng minh rằng sẽ xảy ra chuyện cực kỳ nguy hiểm như một vụ nổ khí hoa hồng, vậy thì báo động có thể được khởi động, đúng không?"

Đường Nhị Đả từ từ ngồi thẳng dậy, gã nhận ra rằng Bạch Liễu dường như đã tìm ra cách, nhưng gã không thể nghĩ ra đó là gì.

"Ừ." Hơi thở của Đường Nhị Đả trở nên nặng nề, "Nhưng cho dù dùng phương pháp gì, bọn họ đều không thể tiếp nhận tin tức mà cậu muốn truyền tải, thậm chí còn cho rằng cậu bị nổi điên."

"Làm thế nào để anh chứng minh rằng một điều gì đó kinh khủng mà anh đã tận mắt chứng kiến thực sự có thể xảy ra?"

Trong giọng Bạch Liễu có một ý cười lười biếng, hắn không đầu không đuôi nói một câu: "Đội trưởng Đường quyền lực tối cao, nhớ cứu tôi ra đó."

Sau đó, hắn dứt khoát cúp điện thoại, bỏ lại Đường Nhị Đả đang bối rối.

Bóng tối sắp nhường lại cho bình minh đang đến gần, tiếng gió phần phật.

Đăng xuất khỏi thế giới bên trong, Bạch Liễu sửa sang chiếc áo khoác màu đen không vừa vặn cho lắm.

Sau khi hắn đập vỡ tủ thủy tinh và ném bộ đếm thời gian quả bom phát nổ, hai người bọn họ đã bị người trong nhà máy Hoa Hồng thế giới bên trong phát hiện.

Sau khi Bạch Liễu và Mục Tứ Thành bị phát hiện, bọn họ đã bị đám công nhân này đuổi theo, đồng thời đám công nhân này cũng đang sử dụng chất lỏng hoa hồng dự trữ để tạo ra vụ nổ thứ hai —— đúng như dự đoán của Bạch Liễu.

Để trì hoãn thời gian, Bạch Liễu để lại Mục Tứ Thành có khả năng di chuyển nhanh trong thế giới bên trong để phá rối đám công nhân đang chuẩn bị cho vụ nổ thứ 2, đồng thời hắn đăng xuất khỏi thế giới bên trong chuẩn bị chịu trách nhiệm để người dân trong thành phố di chuyển ra khỏi phạm vi ảnh hưởng vụ nổ.

Trước khi Bạch Liễu rời khỏi thế giới bên trong, Mục Tứ Thành đã hỏi câu hỏi tương tự như Đường Nhị Đả —— làm

thế nào để anh có thể thuyết phục những người này rằng điều đó sẽ xảy ra?

Để những người bình thường không tham gia trò chơi này tin rằng thế giới của họ là một trò chơi tàn ác đầy quái vật?

Đặc biệt là khi bạn còn bị cấm nói.

Nhiệt độ ở thế giới thực có chút thấp, Bạch Liễu mặc một chiếc áo gió thuận tay lấy từ thế giới bên trong, không rõ là ai đang dùng nó để tránh lạnh.

Bạch Liễu núp ở tầng lầu phía sau nhà máy, từng bước một đi đến nơi cao nhất của Nhà máy Hoa Hồng, trên cổ tay đeo một cái loa nhựa lớn dành cho công nhân huấn luyện —— cũng được Bạch Liễu lấy từ thế giới bên trong.

Thời điểm lên đến tầng cao nhất, hắn đã bị các thành viên trong đội đang tuần tra chặt chẽ nhà máy bên dưới phát hiện.

“Có bóng người trên nóc nhà!”

“Có phải là giám đốc nhà máy bỏ trốn không! Bật đèn cao lên xem là ai!”

“Cảnh báo cấp một!”

Hai chùm sáng chói lóa đung đưa định vị hình người trên tầng cao nhất, Bạch Liễu bị ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào mặt,

nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, vững vàng đứng trên sân thượng cao nhất.

Gió đêm lạnh lẽo thổi tóc mái của Bạch Liễu xõa ngang mặt, vạt áo dài phập phồng trên người, sương sớm như có như không quấn quýt bên người hắn, hương hoa hồng rơi rớt trên đế giày dừng ở lòng bàn chân hắn.

Những người bên dưới đã nhận ra hắn là ai.

“—— Là Bạch Liễu!!”

“Tại sao hắn lại ở đây?! Mau thông báo cho cục xử lý! Dị đoan 0006 trốn thoát đã xuất hiện trong nhà máy!”

” Đường đội nói hắn ta cực kỳ nguy hiểm! Hắn ta có khả năng điều khiển tất cả những kẻ dị đoan! Hắn ta làm gì ở đây vậy?!”

Tô Dạng và Lục Dịch Trạm nhìn lên Bạch Liễu dường như từ trên trời rơi xuống, không thể tin được.

Với nụ cười trên môi như mọi khi, Bạch Liễu nhếch mép, hắn đặt loa lên miệng: “Mọi người, chào buổi sáng.”

“Đúng vậy, trước khi trốn thoát, tôi đã quyết định làm một việc phù hợp với thân phận của mình——” Bạch Liễu nhướng mi, nụ cười càng sâu trong cơn gió dần dần hung bạo, “—Là một nhân viên công chức bị sa thải được xác định là có tính cách chống đối xã hội, làm sao có thể không trả thù xã hội chứ?”

“Tôi mất việc, bạn bè, tất cả mọi thứ của tôi mà không có lý do —— nhưng không thể tìm ai đổ lỗi được, còn bị các người giam cầm trong lồng như quái vật.”

“Tôi làm sao không báo thù chứ?” Bạch Liễu nhếch miệng, nhẹ giọng nói: “Tôi quyết định cho các người trải nghiệm thành quái vật sẽ như thế nào.”

“Tôi quyết định cho nổ tung toàn bộ nhà máy này, để hoa hồng Càn Diệp lan rộng khắp thế giới và biến các người thành nô lệ của tôi.”

Sau vài giây đông cứng, ai đó hét lên khàn khàn: “—— Liên hệ với thành phố, báo động phòng không, cho tất cả cư dân rút khỏi phạm vi khu vực vụ nổ!!”

“Có người ác ý phát tán khí gây nghiện!!”

Tô Dạng sởn tóc gáy nhìn Bạch Liễu đang đứng trên tầng cao nhất, một tay đút túi áo gió.

Qua cơn gió ban mai và màn đêm mờ ảo, người đó mỉm cười với anh một cách thích thú, lười biếng dùng khẩu hình nói với anh: “Hương hoa hồng trên người anh có thơm không, đội trưởng Tô?”

- ——oOo—

Chương 225

“Lập tức bắt giữ dị đoan 0006 Bạch Liễu!!”

Tô Dạng lấy máy bộ đàm ra, sắc bén ra lệnh: “Sở chỉ huy đang vận chuyển một lượng lớn mặt nạ phòng độc và quạt hút, đội ngũ còn lại sẽ ra ngoại vi dẫn quạt hút bao vây toàn bộ nhà máy.”

“Phải đảm bảo kiểm soát mùi thơm từ vụ nổ trong một phạm vi nhất định!”

Các thành viên trong đội chào rồi quay người rời đi.

Trên nền đất trống trải trước nhà máy, chỉ có mấy đội viên chĩa súng về phía Bạch Liễu, Tô Dạng cùng Lục Dịch Trạm vẫn chưa hoàn hồn, nghi ngờ nhìn góc áo Bạch Liễu tung bay trong gió đêm.

Bạch Liễu còn thản nhiên vẫy tay với anh, như thể không ý thức được rằng hắn đã phạm một tội ác tày trời và cần phải chạy trốn ngay lập tức, mỉm cười với Lục Dịch Trạm: “Nhớ mời tớ 30 năm ăn lẩu đó, Lục Dịch Trạm.”

Lục Dịch Trạm bị lời nói của Bạch Liễu làm cho ngơ ngáo, buột miệng muốn hỏi ngược lại, không phải là lẩu mười năm sao?!

Tại sao lại tăng giá đột ngột đến ba mươi năm rồi?!

Nhưng trước khi Lục Dịch Trạm hỏi câu này, Bạch Liễu đã giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng. Hắn dường như có thể nhìn thấy các đội viên đang tiến đến phía sau để bắt hắn, hơn nữa hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để bị bắt.

Các thành viên trong đội sững sờ không đến một giây, sau đó nhanh chóng tiến lên bắt chéo hai tay Bạch Liễu, dùng còng cứng nhất khóa vào cổ tay hắn.

Lúc này, lời nhắc nhở nghiêm túc của Tô Dạng truyền từ máy truyền tin treo trên vai một đội viên: "Cẩn thận đừng nói chuyện với cậu ta! Đường đội nói cậu ta rất có năng lực lừa gạt người lạ! Cậu ta rất giỏi trong việc hướng dẫn người khác làm việc cho mình! "

"Là như thế này à, đội trưởng Tô?" Bạch Liễu đang bị trói thong thả ung dung đến gần người đội viên mang máy truyền tin. Đội viên trong nhóm chưa kịp phản ứng, hắn đã chống cằm bấm nút trả lời, mỉm cười nói vào máy truyền tin: "Nếu tôi nói tôi có biện pháp giải quyết nước hoa hồng trên người anh, tôi cũng không được phép nói sao?"

Tất cả thành viên trong đội lập tức nhìn thẳng vào Bạch Liễu, một thành viên trong đội không kìm lòng được, thậm chí tiến lên một bước, túm cổ Bạch Liễu ép hỏi hắn giải pháp là gì!

Đây là cách để cứu Đội trưởng Tô và hàng nghìn người dân bình thường trong Cục Dị đoan!

Tô Dạng hô hấp ngừng lại một giây, sau đó lạnh giọng ra lệnh: “Khóa miệng cậu ta lại, trước khi tổng bộ đến tiếp quản thì không ai được phép nói chuyện riêng tư với cậu ta!”

“Đương nhiên, nếu cậu bằng lòng khai ra địa điểm phát nổ thì tôi có thể để cậu nói.” Tô Dạng nói chậm lại, đây là phương pháp gây áp lực tâm lý phổ biến trong thẩm vấn của bọn họ.

Bạch Liễu thở dài, thành thật trả lời, “Tôi thực sự đã cố gắng ngăn chặn nó, nhưng vụ nổ phải xảy ra mới có thể giải quyết tất cả.”

Tô Dạng dừng lại không tới một giây: “Khớp miệng cậu ta lại, cấm cậu giao tiếp với bất kỳ ai, cũng đừng bị lời nói của cậu ta tác động.”

Các đội viên đeo một chiếc cùm vòng rất lớn vào răng hàm ở cả hai bên miệng của Bạch Liễu, đẩy hàm trên và hàm dưới của hắn ra, khá giống như loại dụng cụ mở miệng của nha sĩ —— cách làm này thường được sử dụng cho những kẻ dị đoan để ngăn bọn họ tấn công hoặc c4n người trong quá trình vận chuyển.

Bạch Liễu bị áp giải khỏi đỉnh tòa nhà trong tư thế miệng há hốc và không nói được gì, thế nhưng lúc đi ngang qua Lục Dịch Trạm, hắn còn liếc xéo anh một cái và tranh thủ dùng tay bị còng sau lưng ra hiệu con số ba mươi.

Còn Lục Dịch Trạm thì ch3t lặng nhìn Bạch Liễu bị áp giải ngang qua mình lên xe.

Lục Dịch Trạm đầu gối nhũn ra, hít sâu hai hơi mới ổn định lại thân thể, ngẩng đầu nhìn Tô Dạng đi theo xe lên: “Anh … anh đưa Bạch Liễu đi làm gì?”

“Thẩm vấn.” Tô Dạng một chân bước lên xe, quay đầu nhìn Lục Dịch Trạm phía sau, “Giao cho người chuyên nghiệp, áp dụng cách thức thẩm vấn dành riêng cho dị đoan.”

Nói xong, anh đóng cửa xe.

Lần cuối Lục Dịch Trạm nhìn thấy Bạch Liễu, chính là người này ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt bình tĩnh như nước.

——Có vẻ như tất cả những điều này đã sớm nằm trong dự liệu của hắn.

———————————

Chiếc xe gần đến xưởng đã bẻ cua với tốc độ cực mạnh dưới tay lái của Mộc Kha rồi lao sang đường khác, để lại vệt đen do lốp xe lưu lại trên đường.

“Không gọi cho Bạch Liễu được à?” Mộc Kha mắt nhìn đường mà cả người ngả về ghế sau, giọng điệu trầm trầm, “Bạch Liễu vừa mới thông báo như vậy đã cúp máy, đội trưởng Đường, anh biết điều này có nghĩa là Bạch Liễu đã làm cho anh, phải không?”

“Hẳn là anh ấy đã bị người trong cục quản lý dị đoan của anh bắt rồi, tốt nhất là anh nên giải cứu anh ấy để đáp lễ đi.” Đôi mắt của Mộc Kha ảm đạm đến cực hạn, “Bằng không, nếu Bạch Liễu xảy ra chuyện, tôi sẽ không buông tha cho bất cứ ai trong cục quản lý dị đoan đó đâu.”

“Bao gồm cả anh, đội trưởng Đường.” Mộc Kha buồn bực liếc nhìn kính chiếu hậu.

Ngồi ở hàng ghế sau, tâm trí của Đường Nhị Đả bây giờ đã nhão như hồ dán, cuộc gọi vừa rồi của Bạch Liễu chỉ khiến đầu óc gã rối tung lên ——rõ ràng là cách làm giống như các dòng thời gian khác, nhưng mục đích thì hoàn toàn khác hẳn.

Điều này khiến Đường Nhị Đả tự hỏi phải chăng Bạch Lục ở các dòng thời gian khác cũng đang cố gắng cứu người sao?

Nhưng Đường Nhị Đả nhanh chóng bác bỏ ý kiến này —— Bạch Lục không ở đó để cứu người, lý do khiến hắn đến nhà máy là để xem, hay nói cách khác, để thưởng thức sự sụp đổ của thế giới.

Bạch Lục biết giám đốc nhà máy đời đầu tiên sẽ cho nổ phân xưởng ở đâu, vì vậy hắn canh thời gian và cố ý dẫn đường cho toàn bộ chi đội thứ ba đến Nhà máy Hoa Hồng, sau đó đứng trên tầng cao nhất có tầm nhìn tốt nhất, chỉ để có một hàng ghế đầu để xem cận cảnh thảm họa dày vò mọi người mà thôi.

Nhưng Bạch Liễu thì hoàn toàn khác —— anh chàng này thực sự đã tìm ra biện pháp và biến những điều không thể xử lý thành một chuyện rất đơn giản.

Đường Nhị Đả chưa bao giờ nghĩ đến việc trực tiếp giả định vị trí của mình và đe dọa người khác theo cách làm của mình, nhưng đây thực sự là phong cách làm việc của Bạch Liễu.

Quá trình này rất bi thảm, các phương pháp kỳ quặc, chi phí cao —— đây căn bản không phải là một giải pháp mà một người bình thường có thể nghĩ ra.

Nhưng Bạch Liễu đã đạt được mục đích của mình.

Tiếng chuông báo động chói tai liên tục vang lên trên bầu trời, lúc này đèn trong các ngôi nhà hai bên đường lần lượt bắt đầu sáng lên, Đường Nhị Đả thấy mọi người hốt hoảng chạy ra khỏi nhà, mặc bộ đồ ngủ và vội vã lái xe sơ tán theo thông báo của cảnh sát.

Cùng lúc đó, một số lượng đáng kể cảnh sát được trang bị vũ khí dày đặc cũng đến theo tiếng còi báo động, Đường Nhị Đả cũng nhìn thấy một số thành viên trong đội đi cùng.

Họ đeo khẩu trang, đeo găng tay, quấn chặt kín mít từ đầu đến cuối, mỗi người cầm trên tay một chiếc quạt hút điện cỡ lá chắn, đã được huấn luyện cẩn thận, bao vây xung quanh nhà máy tạo thành một phòng tuyến ngược gió khoảng 5km.

Con phố vốn yên tĩnh trở nên sôi động náo nhiệt không ít.

Đường Nhị Đả vẫn giữ được bình tĩnh cơ bản, cố gắng hết sức để tìm ra manh mối từ tình huống kỳ lạ này:

“Điện thoại di động của Bạch Liễu đã tắt, hẳn là đã bị các thành viên trong đội kiểm soát, điện thoại di động của Mục Tứ Thành thì nằm ngoài vùng phủ sóng, tạm thời không rõ tình hình ra sao. Nếu Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đồng thời bị bắt thì họ có khả năng được chuyển đến Tổng cục quản lý để thẩm vấn.”

Đường Nhị Đả thở ra một hơi dài: “Nếu Bạch Liễu bao che cho Mục Tứ Thành, chỉ mình cậu ta bị bắt —— tôi biết Cục Xử lý Dị đoan có một cứ điểm cách đây 3 km.”

“—— Đặc biệt dùng để xử lý những kẻ dị đoan sắp bị đưa vào tổng cục, hiện tại vụ nổ chưa xảy ra, rất có thể Bạch Liễu sẽ được chuyển đến đó để thẩm vấn tìm hiểu thông tin cụ thể của vụ nổ.”

“ Vậy nếu Bạch Liễu tiếp tục giả vờ là thủ phạm gây ra vụ nổ để đảm bảo tất cả mọi người trong thành phố đều được sơ tán, thì điều gì sẽ xảy ra?” Mộc Kha bình tĩnh hỏi.

Đường Nhị Đả giọng nói có chút khàn khàn: “… Chúng tôi có thể sử dụng một ít dị đoan đặc biệt dùng để thẩm vấn…”

Mộc Kha siết chặt tay lái: “Ví dụ như gương quỷ Murphy, đúng không?”

Đường Nhị Đả nhắm mắt lại và trả lời một cách khó khăn, “… Ừ.”

Mộc Kha nghiến răng đạp ga phóng xuống nhanh về phía trước.

_____

Mặt Bạch Liễu bị che bằng một tấm vải đen được đưa vào phòng thẩm vấn, mãi cho đến khi hắn ngồi xuống thì tấm vải đen mới được kéo xuống.

Nhìn người đối diện, Bạch Liễu kinh ngạc nhướng mày.

Tô Dạng dùng ánh mắt nặng nề nhìn hắn, đưa ngón tay vào trong khoang miệng, chạm vào móc cài c4m ở răng hàm hai bên Bạch Liễu, "cùm cụp" một tiếng, chiếc cùm miệng được tháo gỡ ra.

Khoảnh khắc chiếc cùm miệng được tháo ra ép vào nướu, máu chảy ra từ khóe miệng Bạch Liễu.

Hắn thản nhiên li3m máu dính vị kim loại lạnh lẽo trên miệng, nhướng mắt nhìn thẳng Tô Dạng cười nửa miệng, "Không ngờ đội trưởng Tô lại có hứng thú thẩm vấn tôi lần thứ hai."

"Đây không phải là thứ cậu muốn sao?" Tô Dạng không né tránh, nhìn thẳng vào mắt Bạch Liễu, "Cậu chỉ ra rằng tôi bị trúng độc bởi nước hoa hồng, cậu còn dùng thứ này để dụ các thành viên trong đội của tôi, nếu bọn họ đến tra hỏi cậu, trong trường hợp lo lắng cho tôi, bọn họ có thể dễ dàng bị cậu bắt lấy nhược điểm rồi lại tiếp tục chạy trốn."

Bạch Liễu dựa lưng vào ghế, hai tay bị còng, nhưng nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm: “Cho nên để bảo vệ đội viên không bị tôi tác động, anh đã lựa chọn đích thân tới, đội trưởng Tô, anh thực sự là một đội trưởng tốt.”

“—— Làm tôi nhớ đến một đội trưởng khác không được hoan nghênh cho lắm.”

“So với anh.” Bạch Liễu nhướng mi, cười nhìn Tô Dạng, “Đãi ngộ của anh ta so sánh với các đội viên khác thật sự là đáng thương, chuyện lớn như vậy vẫn không ai quan tâm anh ta đi đâu làm gì.”

Nghĩ đến Đường Nhị Đả vốn dĩ nhất định muốn bắt Bạch Liễu nhưng luôn bị nghi ngờ, Tô Dạng trong lòng nhất thời chua xót, hai tay ôm chặt đầu gối, nhưng ngay sau đó buộc mình phải bình tĩnh trở lại, không được lơ là Bạch Liễu, tiếp tục đối đầu với Bạch Liễu một cách bình tĩnh.

Đội trưởng nói đúng, Bạch Liễu quá giỏi trong việc điều khiển cảm xúc của con người, giống như khả năng dị đoan vậy.

“Cậu muốn tôi thẩm vấn cậu, hiện tại cậu đã đạt được mục đích này rồi.” Tô Dạng nhìn thẳng Bạch Liễu, “Bây giờ cậu đồng ý nói cho tôi biết địa điểm nổ ở đâu chưa?”

“Không, tôi không nói.” Bạch Liễu nhẹ nhàng nói.

Tô Dạng nhìn chằm chằm Bạch Liễu: “Tại sao cậu lại làm như vậy? Nếu cậu có mục đích gì thì có thể nói cho chúng ta biết,

cục xử lý dị đoan của chúng tôi có thể giúp cậu đạt được điều đó theo cách hợp lý hơn.”

“Không có lý do gì cả.” Bạch Liễu nhìn Tô Dạng đối diện thích thú, “Nếu phải nói, tôi chỉ là muốn nói cho cả thế giới biết, ngoài thuốc lá và rượu, còn có một thú tiêu khiển thứ ba khiến người ta phải thần hồn điên đảo.”

“Họ nên thử hương vị của hoa hồng.” Bạch Liễu cúi người thì thầm vào tai Tô Dạng. “Bởi vì điều đó thực sự tuyệt vời.”

“Tôi tin rằng đội trưởng của anh cũng sẽ đồng ý với tôi.”

Đồng tử Tô Dạng hơi co lại.

- ——oOo—

Chương 226

Xe ô tô mà bay được chắc Mộc Kha cũng cho nó bay luôn, chưa đầy ba phút đã đến cứ điểm mà Đường Nhị Đả nói.

Đường Nhị Đả lấy đồng phục và thẻ căn cước bước ra khỏi xe, đóng cửa sau chặn Mộc Kha đang chuẩn bị xuống xe, nghiêm mặt cảnh cáo:

"Cậu và Lưu Giai Nghi vẫn nằm trong danh sách truy nã của Cục quản lý dị đoan, cứ ở trong xe chờ đã ——cậu cứ khăng khăng đi vào với tôi sẽ chỉ làm trì hoãn thời gian cứu cậu ta thôi."

Mộc Kha vừa kéo cửa xe xuống thì động tác khựng lại.

"Tôi hứa sẽ mang Bạch Liễu ra ngoài vô sự." Đường Nhị Đả nghiêm nghị hứa hẹn, nhìn chằm chằm Mộc Kha, "Cậu ta đã làm những gì đã hứa với tôi, tôi cũng sẽ làm những gì đã hứa với cậu ta."

"Đem cậu ta ra bằng mọi giá."

Nói xong, gã rút súng ở lưng dưới rồi vội vã đi từ chỗ đậu xe về căn cứ.

Nhìn từ bên ngoài, căn cứ của Cục xử lý dị đoan trông giống như một cửa hàng tiện lợi bình thường, nhưng khi cả thành phố náo loạn, công nhân trong cửa hàng tiện lợi này vẫn rất trật tự, mua đồ và bán đồ thì lại có chút không bình thường.

Đường Nhị Đả vừa bước vào, nhân viên cửa hàng tiện lợi đang bán hàng ngẩng đầu nhìn thấy gã thì vui mừng khôn xiết, liền dẫn gã vào nhà kho.

Nhìn thấy Đường Nhị Đả biến mất vào cửa hàng tiện lợi, Mộc Kha đang ngồi trong xe, hít một hơi thật sâu rồi mới buông tay ra khỏi cửa.

“Em có nghĩ rằng anh ta sẽ cố hết sức để giải cứu Bạch Liễu không?” Mộc Kha nhìn Lưu Giai Nghi đang im lặng ngồi ở ghế sau nãy giờ vẫn không nói gì.

Lưu Giai Nghi đeo một chiếc kính râm để che đi đôi mắt bất thường của mình. ngủ.

Lưu Giai Nghi đeo một cặp kính râm để che đi đôi mắt dị thường của mình, không có vẻ gì là hoảng sợ cả, Đường Nhị Đả vừa rời đi, cô bé đã vươn vai nằm xuống chiếm hết băng ghế sau, thoạt nhìn như chuẩn bị ngủ một giấc.

“Anh hỏi em á?” Lưu Gia Linh quay đầu “nhìn” về hướng Mộc Kha, kéo kính xuống để lộ ra đôi mắt xám mờ mịt, “Em nghĩ anh nên đổi câu hỏi khác.”

Thái độ thản nhiên quá mức của Lưu Giai Nghi làm cho Mộc Kha hơi giật mình, nhưng cậu nhanh chóng tiếp tục hỏi: “…

Vậy anh nên hỏi cái gì?”

“Không phải khi nào đội trưởng Đường có thể giải cứu Bạch Liễu.” Lưu Giai Nghi dùng ngón trỏ đẩy chiếc kính lại, lười biếng trượt vào ghế sau của chiếc xe hơi một cách thoải mái, “Mà là khi nào Bạch Liễu cho rằng đội trưởng Đường đã có đủ tư cách và nguyện ý để tự mình cứu hắn ra.”

Mộc Kha khó hiểu: “… ý của em là?”

Lưu Gia Linh thấp giọng lẩm bẩm, “Anh cũng không phải kẻ ngốc, tại sao mỗi lần Bạch Liễu gặp chuyện thì lại hoang mang, lo sợ vậy? Anh không nhìn thấy sao? Bạch Liễu cố ý để mình bị người của Cục quản lý dị đoan bắt được.”

Mộc Kha hoàn toàn đình trệ: “… Cố ý à?!”

“Đúng vậy.” Lưu Giai Nghi dường như đã biết điều đó từ lâu, giọng điệu của cô bé rất bình tĩnh, “Nếu không, sau khi con hàng đó tuyên bố cho nổ nhà máy, buộc những người này phải cảnh giác, thì xem như đã đạt được mục đích, có thể sử dụng tròng mắt nghịch chuyển để trốn vào 【thế giới bên trong】 rồi còn gì, đâu cần phải ở tại chỗ chờ bị bắt như thế.”

“Nhưng anh ấy đã bị bắt.” Lưu Giai Nghi nhún vai, “Điều đó chỉ có thể có nghĩa là —— anh ấy cố tình để mình bị bắt.”

“Vậy tại sao Bạch Liễu lại để mình bị bắt ——?!” Mộc Kha đột nhiên tỉnh dậy, cậu nhìn vào cửa hàng tiện lợi, “Anh ấy đang muốn lừa Đường Nhị Đả à?!”

“Anh đoán đúng mục đích chính của anh ấy rồi đó.” Lưu Giai Nghi quay đầu và tiếp tục, “Bạch Liễu đã cho phép Đường Nhị Đả gia nhập nhóm, như vậy Đường Nhị Đả chính là thành viên trong nhóm của chúng ta, Bạch Liễu lại có dục v0ng khống chế mạnh như vậy, hẳn sẽ không cho phép Đường Nhị Đả trung thành với một nhóm khác ngoài chúng ta.”

“Bạch Liễu hẳn là muốn dùng sự việc này để buộc Đường Nhị Đả phải lựa chọn, để Đường Nhị Đả chủ động tách nhóm Cục quản lý dị đoan và hoàn toàn bị anh ấy khống chế —— Kiểu người như đội trưởng Đường rất dễ bị khống chế hoàn toàn vì cảm giác áy náy, mà Bạch Liễu đã lợi dụng điều này.”

Lưu Giai Nghi hơi quay đầu lại nhìn Mộc Kha: “Nếu em không nhầm, Bạch Liễu sẽ để người trong Cục quản lý dị đoan có quan hệ tốt nhất với Đội trưởng Đường thẩm vấn anh ấy, hơn nữa còn khiến họ trừng phạt anh ấy ——”

“—— Nếu chứng kiến cảnh Bạch Liễu bị những người thân cận nhất trừng phạt, điều này sẽ càng làm tăng thêm tội lỗi của Đường Nhị Đả. Để bù đắp cho Bạch Liễu, chú hai đó sẽ chủ động phân rõ giới hạn với mọi người trong cục dị đoan… ” Mộc Kha lẩm bẩm bổ sung nửa câu sau thì im lặng.

Lưu Giai Nghi búng tay: “Bingo!”

Mộc Kha thở ra: ” —— Bạch Liễu làm vậy là gì giải đấu, phải không?”

“Đúng vậy.” Lưu Giai Nghi gật đầu một lần nữa, “Đường Nhị Đả là một tấn công chủ lực xuất sắc, có tình cảm sâu sắc với

chiến thuật gia của đội ban đầu, sự phục tùng của chú ấy đối với đội mới không cao, Bạch Liễu là chiến thuật gia mới tiếp quản chú ta, để đảm bảo rằng chú ta tuyệt đối phục tùng thì cần phải xử lý tâm lý của chú ta nữa.”

“Mà kiểu xử lý này thường là cắt đứt mối liên hệ tâm lý giữa người này và những người thân thiết nhất của chú ta.”

“—— Giống như những gì Hồng Đào đã làm với em vậy đó.” Lưu Giai Nghi im lặng một lúc sau khi nói điều này, “Mặc dù điều đó thật tàn nhẫn, nhưng đó là điều bắt buộc đối với một trò chơi mà sự sống và cái ch3t là quan trọng nhất”

“Trên sân thi đấu, chúng ta không thể có một chút nghi ngờ mệnh lệnh của chiến thuật gia, bọn họ là quan trọng hàng đầu, Đường Nhị Đả hiển nhiên có một mức độ từ chối và nghi ngờ về Bạch Liễu, đối với một người tấn công chính thì điều này là một điểm yếu có thể gây ch3t người.”

“Vì vậy Bạch Liễu bày ra màn diễn này cho anh ta.” Sau khi biết Bạch Liễu sẽ không sao, Mộc Kha hoàn toàn thoải mái, “Em nói đây chỉ là một trong những mục đích của Bạch Liễu, còn những cái khác thì sao?”

Lưu Giai Nghi tháo kính râm xuống, đôi mắt xám xịt “nhìn” bảng hiệu cửa hàng tiện lợi ngoài cửa sổ.

Có một con bạch tuộc nhỏ phiên bản Q trên biển hiệu —— đây là biểu tượng của Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm.

“Em đoán Bạch Liễu muốn sử dụng thân phận kẻ đánh bom, phối hợp với bên thứ ba Đường Nhị Đả, để hợp tác với Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm.”

Mộc Kha giật mình: “Hợp tác?”

Chuyện đã lộn xộn đến như thế này, người trong Cục Xử lý Dị đoan đều hận không thể giết Bạch Liễu ngay và luôn, làm sao còn có thể hợp tác với hắn chứ?

_____

“Cậu đã làm gì đội trưởng?!” Giọng điệu của Tô Dạng cuối cùng cũng thay đổi, ngón tay đặt trên bàn gập lại, cố gắng kìm chế cơn tức giận.

Bạch Liễu ngồi trở lại băng ghế, băng ghế đung đưa dưới áp lực của hắn, hắn nhếch lên chân bắt chéo, hơi nâng cằm lên và nở một nụ cười khiêu khích: “Tôi dùng nước hoa hồng để mê hoặc anh ấy và khiến anh ấy hoàn toàn trung thành với tôi.”

“Anh ấy bị anh bỏ rơi, cho nên tôi nhặt về, huấn luyện anh ấy, khiến anh ấy trung thành với tôi, phản bội các người.” Bạch Liễu cười, “Như vậy có gì không đúng à?”

“Chúng tôi không bỏ rơi đội trưởng!” Tô Dạng chịu không nổi vỗ bàn, cố gắng hít thở sâu để điều chỉnh cảm xúc, kiềm chế h4m muốn chất vấn Bạch Liễu đã làm gì Đường Nhị Đả rồi chuyển đề tài đã được Bạch Liễu đánh trống lảng, “Địa điểm vụ nổ ở đâu?”

Bạch Liễu cười không thay đổi: “Trong nhà máy, đội trưởng Tô không biết sao?”

Tô Dạng hỏi: “Nhà máy ở đâu?”

“À, đúng rồi, đội trưởng Tô vẫn không biết tại sao lại chọn địa điểm nổ ở nhà máy này.” Bạch Liễu cười càng thêm vui vẻ, “Tôi biết nhà của đội trưởng Tô cách nhà máy này năm km.”

Hơi thở của Tô Dạng ngừng lại trong một giây.

“Đội trưởng Tô, anh đã xem video về cái ch3t của những người cố gắng cai nghiện chưa?” Bạch Liễu dựa vào ghế, tựa đầu vào vai cười với Tô Dạng đang đối mặt với hắn. “Để tôi kể cho anh một chuyện mà anh không thấy trên video nha.”

“Dưới tác động của vụ nổ, cường độ của hương thơm trong vòng năm km đủ để trẻ sơ sinh và bà mẹ rơi vào trạng thái nghiện nặng.” Giọng điệu của Bạch Liễu rất nhẹ, “Nếu không được xịt nước hoa nồng độ cao. trong vòng 30 phút, bọn họ sẽ bắt đầu khô héo.”

“Đội trưởng Tô chưa nhìn thấy quá trình tàn lụi của những người nghiện nặng sao? Tôi đã thấy khá nhiều.”

“Đầu tiên, cánh tay và nhãn cầu của em bé sẽ bắt đầu vỡ ra, xuất hiện những vết nứt như da khô, và vì đau đớn, chúng sẽ bắt đầu khóc cầu xin anh xịt nước hoa cho nó như là đòi sữa.”

“Mà anh là một người cha, anh biết nó muốn gì, nhưng anh chỉ có thể nhìn con mình khóc trong đau đớn trước mặt anh, biến thành một cái xác tan nát trong vòng tay của anh ——”

Tô Dư giương đôi mắt đỏ ngầu: “Vụ nổ nhà máy xảy ra ở đâu?”

Bạch Liễu nhìn thẳng vào hắn, đột nhiên mỉm cười, giọng điệu càng thêm ôn nhu: “Đội trưởng Tô có bao giờ cảm thấy, tại sao tôi lại biết rõ quá trình héo tàn dưới sự bào mòn của hương thơm của một đứa trẻ vừa đầy tháng không?”

“Tất nhiên là do tôi đã tự mình trải qua điều đó —— một đứa trẻ tội nghiệp khô héo trong vòng tay tôi, và khi nó ch3t, chỉ có mẹ nó quỳ dưới chân tôi và cầu xin tôi cứu nó.”

Bạch Liễu thở dài: “Nhưng tôi không thể làm gì được, tôi chỉ có thể nhìn nó héo mòn trong vòng tay của tôi, cha của nó thậm chí còn không ở bên cạnh.”

Tô Dạng nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen nhánh của Bạch Liễu, cố gắng hết sức để duy trì vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng dường như mở rộng ra như một lỗ đen —— không đâu, An An và bé con vẫn ổn trước khi anh rời đi …

Anh vô thức nhìn về phía ngoài cửa phòng thẩm vấn —— đội viên ngoài cửa cầm một cái cân Thiên Bình với vẻ mặt ảm đạm.

Đây là dị đoan 【1076】——cân thẩm phán Thiên Bình, một công cụ được sử dụng để phát hiện hành vi nói dối.

Khi Bạch Liễu nói dối, cân Thiên Bình sẽ nghiêng về phía 【 Không 】, mà trong suốt toàn bộ quá trình thẩm vấn nãy giờ, kim đồng hồ của cái cân chỉ hướng về phía 【 Có 】.

——Điều này có nghĩa là Bạch Liễu không hề nói dối.

Đầu óc Tô Dạng trở nên trống rỗng.

Bạch Liễu cụp mắt xuống thì thầm: "Đội trưởng Tô, anh có biết rằng trước khi thực sự tiến hành vụ nổ, thủ phạm ném bom sẽ chọn một địa điểm nhỏ tương đối giống để thử nghiệm vụ nổ trước không?"

"Anh đoán xem địa điểm thử nghiệm trước cho vụ nổ tối nay là ở đâu?"

Khi Bạch Liễu nói những lời này, trên mặt và khóe miệng đều nở nụ cười, nhưng nụ cười đó Tô Dạng đã thấy rất nhiều lần trên gương mặt của những dị đoan bị ô nhiễm —— nụ cười khi họ đã hoàn toàn đánh mất nhân tính. Nụ cười trên mặt Bạch Liễu nhợt nhạt nhưng vì vậy lại càng ghê sợ hơn.

Bạch Liễu cười: "Đội trưởng Tô thử nghĩ xem, chúng tôi lấy thẻ căn cước của anh bằng cách nào?"

"Hay là anh hỏi thăm vợ của mình xem, tối nay cô ấy sao rồi?"

- ——oOo—

Chương 227

Tô Dạng bước ra khỏi phòng thẩm vấn với vẻ mặt tái mét, so với Bạch Liễu đang bị thẩm vấn thì anh có vẻ giống người bị thẩm vấn hơn, khi bước ra, đầu gối nhũn ra gần như không đứng dậy được phải quỳ xuống.

Các đội viên khác nhanh chóng nâng Tô Dạng dậy.

Tô Dạng và Bạch Liễu đang ở trong phòng thẩm vấn bằng kính một mặt, mọi người bên ngoài đều có thể nghe thấy cuộc nói chuyện, biết Bạch Liễu vừa nói gì, hiện giờ nhìn dáng vẻ Tô Dạng như vậy, các thành viên khác trong đội đều chịu không nổi.

"Đội trưởng! Dùng dị đoan khác thẩm vấn hắn đi! Ví dụ như Con Mắt Hồ Xuân ấy, Đường đội nói điểm yếu của 0006 là nước!"

"Không được!" Vẻ mặt hoảng hốt của Tô Dạng đột nhiên định thần lại, anh nắm chặt tay ngăn lại hành vi của đối phương, "Không có bằng chứng trực tiếp chứng minh Bạch Liễu thật sự là dị đoan, chúng ta không thể sử dụng loại đồ vật đó để thẩm vấn cậu ta được."

"Nếu cậu ta chỉ là một tên tội phạm bình thường thì việc sử dụng loại đồ vật này sẽ trái với quy tắc và không công bằng…"

Khuôn mặt của đội viên đầy phẫn nộ không thể che giấu, anh ta thô bạo gầm lên bên tai Tô Dạng: “Tội phạm bình thường mà đặt tất cả mọi người trong thành phố vào tầm ngắm của Hoa Hồng Càn Diệp à?!”

“Đội trưởng, tôi biết anh muốn kiên trì điều gì. Anh đã nhiều lần thẩm vấn Bạch Liễu và ngăn cản chúng tôi dùng dị đoan để tra tấn hắn ta, chẳng phải anh chỉ muốn coi Bạch Liễu như một tội phạm bình thường hơn là dị đoan sao?”

“Nhưng nó có đáng không?!”

Tô Dạng nhìn đội viên sắc mặt tái nhợt, trong mắt rõ ràng: “Cậu ta xứng đáng.”

Đội viên bị lời nói không thể lay chuyển của Tô Dạng làm cho ngộp thở, hai mắt đỏ hoe, lồng nguc kịch liệt dâng lên rồi mới tiếp tục hỏi: “Cho dù người yêu, con cái, cha mẹ của anh có thể đã bị con thú này tra tấn đến ch3t vì vụ nổ, anh nhất định vẫn không dùng dị đoan tra tấn hắn đúng không?”

“Đúng vậy, tôi khẳng định.” Tô Dạng không chút do dự, “Nếu Bạch Liễu là người thì không nên đối xử giống như quái vật.”

Đội viên hít sâu một hơi: “Tô đội, chi đội 2 sẽ sớm tới tiếp quản Bạch Liễu, nếu trước đó không moi được thông tin gì từ miệng Bạch Liễu thì chi đội 2 sẽ không để Bạch Liễu cho chúng ta xử lý nữa.”

“Bọn họ sẽ dìm hắn vào suối nguồn giống như Đường đội đã làm.”

“Tôi biết.” Tô Dạng vẫy vẫy tay, uống một ngụm nước trên bàn, quay người lại đi vào, “Tôi sẽ thử lại.”

Tô Dạng bước vào phòng nơi Bạch Liễu đang bị thẩm vấn một lần nữa.

Mấy ngày liền anh không ngủ được, cộng với sự tàn phá của hoa hồng Càn Diệp, Tô Dạng lúc này trông rất hốc hác, nhưng khi đối mặt với Bạch Liễu rất có thể đã làm chuyện xấu với vợ và con gái của mình, anh vẫn cố giữ bình tĩnh.

Tô Dạng ngồi đối diện với Bạch Liễu, anh không chỉ tự mình uống nước mà còn rót một ly nước cho Bạch Liễu.

“Tôi thực sự muốn giúp cậu, nếu bạn sẵn sàng cho tôi biết vụ nổ ở đâu, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp cậu nhận được sự khoan hồng.”

Bạch Liễu ánh mắt rơi vào ly nước như chuồn chuồn lướt nước.

Đội trưởng Tô, người mà Đường Nhị Đả không bao giờ quên, quả nhiên không phải là người dễ bị cảm xúc chi phối —— không có gì lạ khi anh ấy có thể là chiến thuật gia của đội Đường Nhị Đả. Tâm tính người này rất vững vàng, cơ bản là không dễ dàng bị dao động.

“Không phải là tôi không muốn nói cho các anh.” Bạch Liễu lập tức đổi giọng điệu, hắn tiếc nuối thở dài, “Mà là tôi không thể nói cho các anh.”

Tô Dạng vừa nhìn thấy Bạch Liễu liền thay đổi giọng điệu, liền đuổi theo: “Tại sao không? Có người uy hiếp hay ngăn cản cậu nói hay sao? Chẳng lẽ là có người khác khởi xướng vụ nổ? Nếu như cậu sợ sau khi rời khỏi đây sẽ bị trả thù thì chúng tôi sẽ thu xếp cho cậu … “

Bạch Liễu cắt ngang lời bảo đảm của Tô Dạng, hắn kiềm chế biểu cảm, thản nhiên nhìn anh: “Không phải như vậy, tôi có thể nói, nhưng anh nghe không được, nhớ không được, đây là loại sự vật anh không thể chạm vào.”

“Đội trưởng của anh đã liều mạng như vậy chỉ để làm cho anh …” Bạch Liễu quay lại nhìn tấm kính đen.

Hắn biết các đội viên của Đường Nhị Đả đang nhìn chằm chằm vào mình với sự căm ghét, nhưng Bạch Liễu không bận tâm, hắn nói một cách bình tĩnh: “—— cùng với những người sau tấm kính này, vĩnh viễn sẽ không bao giờ nhìn thấy sự thật.”

Bạch Liễu quay đầu đối mặt Tô Dạng: “Tôi nghĩ thật là ngu ngốc, nhưng nếu loại ngu ngốc đó là ý nghĩa anh ta muốn theo đuổi, các người lại chịu không nổi loại ngu xuẩn này, thì tôi sẽ tàn nhẫn gạt các người sang một bên.”

“Nhưng lần này —— ” Bạch Liễu nhìn thẳng vào đôi mắt sáng màu của Tô Dạng một lúc lâu rồi mới tiếp tục, “—— Hãy

để Đội trưởng Đường tạm biệt các người theo cách ngu ngốc của riêng anh ấy.”

Tô Dạng giật mình: “… Ý của cậu là?”

Ngay khi anh vừa nói xong, máy truyền tin của anh vang lên:

“Tô đội, Đường đội đến rồi!!”

” Tô đội, người của đội 2 cũng đến rồi!!”

Tô Dạng sắc mặt hơi rùng mình đứng lên muốn đi ra ngoài, Bạch Liễu bình tĩnh nhìn anh, sau đó trả lời câu hỏi của anh:

“Đội trưởng Tô, khi ở cùng vợ và con gái, anh có cảm thấy sự bảo vệ chặt chẽ của mình sẽ có lúc sẽ gi3t ch3t bọn họ không?”

Tô Dạng hơi sững sờ.

Bạch Liễu nhẹ nhàng nói: “Đội trưởng của anh cũng cảm thấy như vậy.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía tấm kính, ánh mắt bình lặng đến mức không có sóng gió, dường như có thể nhìn xuyên qua tấm kính một chiều để thấy được tình hình bên kia.

Nhưng Tô Dạng biết điều đó là không thể, trừ khi đeo kính áp tròng đặc biệt như anh, còn không thì Bạch Liễu không thể nhìn thấy những gì diễn ra bên kia tấm kính.

Tô Dạng bước ra khỏi phòng thẩm vấn một cách lơ đễnh giữa tiếng triệu tập bên ngoài —— anh cảm thấy một loại dịu dàng ở Bạch Liễu, mặc dù hắn luôn biểu hiện lạnh lùng bên ngoài.

Bạch Liễu dường như đã sẵn sàng làm điều gì đó tàn nhẫn hơn với bản thân, nhưng không hiểu vì lý do gì, cuối cùng hắn đã dừng lại và nhường quyền lựa chọn cho Đường đội trưởng.

Tô Dạng bối rối bước ra khỏi phòng thẩm vấn, đối mặt với tình thế giằng co đầy mùi thuốc súng bên ngoài.

So với chi đội 3 thường trực tại đại bản doanh đã lâu, sát khí của chi đội 2 trực tiếp chém giết những kẻ dị đoan nguy cơ cao ở bên ngoài nặng hơn nhiều, thủ đoạn đối phó với dị đoan cũng tàn nhẫn, quả quyết hơn.

Bởi vì sự phân chia trách nhiệm khác nhau, quyền hạn tổng thể của đội 2 cao hơn đội 3 một bậc, đó là điều mà thành viên của đội 3 vừa nói, nếu đội 2 muốn bắt Bạch Liễu đi, thì không người nào có thể ngăn được.

Nhưng trong đội 3 có một trường hợp đặc biệt —— đó chính là đội trưởng Đường Nhị Đả.

Quyền lực của Đường Nhị Đả được chính tay cựu đội trưởng của chi đội 1 giao cho, đó là quyền hạn cao nhất của toàn bộ

tổng bộ cục quản lý dị đoan, có nghĩa là, nó cao hơn cả chi đội 2.

Có Đường Nhị Đả ở đây, chi đội 2 muốn bắt giữ Bạch Liễu để xử lý không phải là một nhiệm vụ dễ dàng.

Nhưng ngược lại trong tình huống xảy ra khủng hoảng lớn như vậy, Đường Nhị Đả muốn cứu Bạch Liễu khỏi tay đội trưởng đội 2 tàn nhẫn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ngay khi Tô Dạng bước ra, anh đã nhìn thấy Đường Nhị Đả đang đối đầu với đội trưởng chi đội 2 với vẻ mặt lạnh lùng và nghiêm nghị.

Đội trưởng đội 2 là một người có vẻ ngoài trông không được thân thiện cho lắm, mắt trái bị bịt mắt, từ cằm đến xương quai xanh có hai vết sẹo cũ chằng chịt dữ tợn, chiếc áo khoác đồng phục khoác hờ hững trên vai, trên cổ tay áo vẫn còn một số vết máu chưa rửa sạch, thẻ căn cước treo trên áo khoác ghi:

【Đội trưởng chi đội hai: Sầm Bất Minh】

Mọi người có mặt đều biết mắt trái của Sầm đội trưởng đã bị dị đoan ăn ngay tại chỗ khi anh đang truy bắt nó, lúc đó đội phó của anh cũng bị ăn thịt.

Đến nay, chi đội 2 không có đội phó, Sầm Bất Minh không thành lập, cũng không đề bạt ai làm đội phó, bỏ trống vị trí đội phó, anh là đội trưởng nòng cốt của toàn đội, toàn đội chỉ duy nhất nghe anh chỉ huy, sức mạnh đồng lòng của toàn đội cực kỳ mạnh.

“Đường đội, dị đoan 0006 nên được giao cho chi đội 2.” Sầm Bất Minh đi thẳng vào vấn đề, “Vụ nổ sắp xảy ra, đội 3 tiếp quản dị đoan trong mười ba phút nhưng vẫn không moi được thông tin vụ nổ. Đáng lẽ ra sau khi dị đoan bị bắt phải lập tức tiến hành giai đoạn tra tấn tiếp theo, nhưng đội phó của cậu ____”

Con ngươi nguyên vẹn của Sầm Bất Minh hơi nâng lên, nó có một loại màu vàng mờ sau khi kết tủa, giống như một con đại bàng bị thương, khi nhìn chằm chằm vào người ta khiến họ cảm giác như thể mình là con mồi đang bị quan sát: “——Tô Dạng lại không ra tay, vẫn trì hoãn cho đến bây giờ, đó là một sự thiếu trách nhiệm rất lớn.”

Đường Nhị Đả tiến lên một bước chặn trước Tô Dạng: “Đó là mệnh lệnh của tôi —— Bạch Liễu vẫn chưa thể xác định là dị đoan hay không, vì vậy không thể trực tiếp thực hiện loại tra tấn này.”

Sầm Bất Minh thu hồi ánh mắt trên vẻ mặt của Tô Dạng, quay sang Đường Nhị Đả, cười mỉa mai: “Đường đội, nếu tôi nhớ không lầm, 25 giờ trước, cậu đã dùng hơn ba loại dị đoan để tra tấn dị đoan 0006.”

“Ngoài ra, trong quá trình chạy trốn, dị đoan này đã giải phóng những kẻ dị đoan khác trong toàn bộ trụ sở, khiến 67 thành viên trong đội bị thương, 17 người trong số đó bị thương nặng, hiện vẫn đang nằm trong phòng cấp cứu để được giải cứu.”

“Vào lúc 4:17 ngày hôm sau, kẻ dị đoan trốn thoát, và để trả thù, hắn đã tuyên bố gây ra một vụ nổ tại Nhà máy Hoa hồng gây ô nhiễm toàn bộ thành phố.”

“—— Bây giờ cậu lại nói cho tôi biết đó không phải là dị đoan sao?” Sầm Bất Minh kéo áo khoác trên vai, ném nó sang một bên, cầm lấy một túi đựng tài liệu màu đỏ tía từ đội viên phía sau, đến trước mặt Đường Nhị Đả trực tiếp mở ra, cầm lấy tài liệu bên trong ném cho gã, “Nhìn đi, Đường đội trưởng.”

Đường Nhị Đả tiếp nhận túi hồ sơ, nhìn nhãn bìa trên đó thì trong lòng thót lại ——Số 0006.

——Các thông tin hồ sơ đều ở đây, tổng bộ đã xem Bạch Liễu như một kẻ dị đoan.

Đường Nhị Đả vẻ mặt nghiêm trọng mở tài liệu:

【Tên của dị đoan bị giam giữ】: Bạch Liễu

【Số】 : CEDT-0006

【Báo cáo】: Bị đội trưởng chi đội 3 tiên đoán bắt giữ, có mối quan hệ chặt chẽ với những dị đoan khác trong quá trình lẩn trốn …

… một chất tương tự hình người, có khả năng suy nghĩ và hành động giống như con người, là kẻ dị đoan người sống đầu tiên bị bắt bởi Cục Xử lý Dị đoan …

… Theo khẩu cung của đội trưởng chi đội 3, dị đoan này không chỉ có khả năng điều khiển các dị đoan khác, mà còn có

sự thù địch rất lớn đối với con người, thích tra tấn nhân loại, am hiểu dụ dỗ và thao túng nhân loại, có năng lực làm ô nhiễm tinh thần rất mạnh, có khả năng lợi dụng người sống bị ô nhiễm thành dị đoan để họ làm việc cho mình …

… đã gây ra thiệt hại lớn cho cộng đồng …

… Sau khi thử nghiệm, dị đoan này có tính kháng cự mạnh đối với chất lỏng nước (bao gồm nhưng không giới hạn ở nước ngọt, nước biển, v.v.) …

【Phương pháp quản thúc】: Không khuyến khích giam giữ, nên tiêu hủy ngay sau khi bị bắt. 【Mức độ nguy hiểm】: Không xác định (cực kỳ cao, không thể đánh giá phân loại hiện tại).

- ——oOo—

Chương 228

“Tất cả những thứ trên đều do Đường đội cậu chứng tỏ trước mặt mọi người, bây giờ lại không có lý do gì để phủ nhận nó cả.”

Sầm Bất Minh tiến lên một bước, muốn vào căn phòng nơi Bạch Liễu bị giam giữ.

Nhưng vừa bước tới cửa nơi giam giữ Bạch Liễu, trên đầu có một tiếng động lớn vang lên, sau khi mặt đất rung chuyển một hồi, có người từ trong lối ra bước vào với sắc mặt tái nhợt, ngẩng đầu nhìn mọi người nói ngắt quãng:

“Báo cáo! … Nhà máy nổ, nổ rồi!”

Tô Dạng hỏi ngay: “Tất cả những người trong bán kính năm cây số đã được sơ tán chưa? Không chỉ người dân, mà cả những người vô gia cư ngủ trên đường phố, đã được thông báo chưa?”

Người này nuốt nước bọt vội vội vàng vàng: “Tất cả đã được thông báo, một con mèo cũng bị đuổi đi, mùi thơm vẫn đang lan tỏa, tuyến phòng thủ thứ hai đang được chuẩn bị, nhưng hẳn là có thể kiểm soát phạm vi ô nhiễm xung quanh nhà máy trong vòng 28 km.”

“Nhưng các đội viên của tuyến phòng thủ đầu tiên …” Người này lộ vẻ mặt buồn bã, “Tất cả đều bị ô nhiễm.”

Đường Nhị Đả nhắm mắt lại, mọi lo lắng cùng sợ hãi bấy lâu nay đều thả lỏng, mọi bắp thịt trong cơ thể đều sụp đổ, gã ngã về phía sau trên một chiếc ghế dài, tay chân buông thõng bên mép, ngửa đầu ra sau nhìn chiếc đèn dây tóc chói mắt trên trần nhà.

Trong vài giây, Đường Nhị Đả thậm chí còn không nghe thấy tiếng những người xung quanh gọi mình, chỉ có tiếng ù tai kéo dài xen lẫn với giọng nói bình tĩnh của Bạch Liễu —— 【Đội trưởng Đường, giao cho tôi đi, tôi có cách giải quyết】.

——Đây là tình huống ít thương vong nhất và là tình huống có thể kiểm soát được nhất trong rất nhiều thế giới mà Đường Nhị Đả đã trải qua.

Không chân thật giống như một giấc mơ được ông trời ban tặng.

Đường Nhị Đả đưa tay lên sờ mặt, đột nhiên phá lên cười trong không khí thê lương của cả căn phòng, khiến các đội viên đứng trước mặt giật mình.

Họ kinh ngạc quay đầu lại thì thấy Đội trưởng Đường đang ngồi trên băng ghế che nửa mặt cười to, trong giây lát, họ còn tự hỏi liệu đội trưởng của mình có phải không chịu được tin dữ nên bị phát điên lên.

Sầm Bất Minh nhướng mày nhìn Đường đội trưởng: “Nếu Đường đội còn chưa tỉnh rượu thì tôi xin phép mang dị đoan 0006 đi nhé.”

Đường Nhị Đả bỏ tay xuống, đứng lên, nặng nề nhìn Sầm Bất Minh: “Anh không thể mang cậu ta đi.”

“Tôi sử dụng quyền hạn 【 nhà tiên tri 】 lần cuối.” Đường Nhị Đả tháo thẻ căn cước của mình để trên bàn, dùng bốn ngón tay đẩy nó đến trước mặt Sầm Bất Minh, “—— Dùng thân phận đội trưởng cam đoan, dị đoan 【0006】 được ràng buộc với thân phận cá nhân của tôi.”

“Nếu Bạch Liễu làm sai, tôi và Bạch Liễu sẽ cùng nhau chịu trách nhiệm.” Đường Nhị Đả ngẩng đầu nhìn Sầm Bất Minh đang đối mặt với mình, “Nếu muốn tra tấn gi3t ch3t cậu ta, thì cũng phải tra tấn gi3t ch3t tôi.”

Hiện trường rơi vào im lặng kéo dài.

Tô Dạng kinh ngạc nhìn Đường Nhị Đả: “Đội trưởng?!”

Đường Nhị Đả nhìn Sầm Bất Minh không hề né tránh ánh mắt.

Sầm Bất Minh im lặng vài giây sau mới từ từ buông tay, cầm lấy thẻ căn cước của Đường Nhị Đả trên bàn, ngước mắt lên nhìn Đường Nhị Đả đối diện: “Đường đội, sau khi ràng buộc với dị đoan, cậu sẽ không thể trở về cục quản lý dị đoan, cũng không còn là đội trưởng nữa.”

“—— Cậu phải theo dõi dị đoan này trong suốt phần đời còn lại của mình, nếu dị đoan làm bất cứ điều gì sai trái, cậu phải chịu trách nhiệm với hắn, và khi cậu nhận ra cậu không thể kiểm soát được dị đoan này nữa thì cậu phải tự sát, hơn nữa còn phải mang hắn về —— “

“Mục đích tồn tại của cậu là để cho dị đoan này hoạt động ở thế giới bên ngoài như một con người, cậu chỉ là một cái hộp hình người để nhốt dị đoan này, hay có thể nói là một cái chốt an toàn.” Sầm Bất Minh nghiêm giọng hỏi, “Ngay cả như vậy, cậu cũng vẫn sẽ thả dị đoan 0006 à?”

Đường Nhị Đả trực tiếp nhìn anh ta: “Đúng vậy.”

“Cho dù giống như đội trưởng của đội một, cậu tự sát vì bị ràng buộc với dị đoan 0001, cậu cũng không hối hận sao?” Sầm Bất Minh nhìn chằm chằm Đường Nhị Đả.

“Tôi không hối hận.” Đường Nhị Đả nói.

Quyền hạn 【 nhà tiên tri 】trong Cục quản lý dị đoan chính là một trong những quyền hạn từng thuộc sở hữu của đội trưởng chi đội một, và quyền hạn đặc biệt nhất trong số đó là 【 Ràng buộc với dị đoan nào đó, đưa nó trở lại xã hội loài người, chăm sóc nó và chịu trách nhiệm hoàn toàn với mọi hành động của nó 】 .

Đây là một quyền hạn rất kỳ lạ, hoàn toàn trái ngược với nhiệm vụ chính của toàn bộ Cục Xử lý Dị đoan.

Nếu nói rằng việc bắt những kẻ dị đoan vào 【 Cục Xử Lý Dị Đoan Nguy Hiểm 】 là một quá trình khử nhân tính những dị đoan nguy hiểm và coi chúng như những thứ đã ch3t, thì quyền hạn này lại giống như trao quyền của con người cho những dị đoan một lần nữa, là một quá trình nhân tính hóa để đưa nó trở lại thế giới loài người.

Nhưng quá trình này rõ ràng là nguy hiểm đối với con người.

Vì vậy, khi đội trưởng của chi đội một đề xuất quyền hạn này, đồng thời cũng có một câu hỏi cực kỳ sắc bén xuất hiện —— 【 Ai sẽ chịu trách nhiệm cho những dị đoan đã được đưa trở lại xã hội loài người? 】

【Điều gì sẽ xảy ra nếu những kẻ dị đoan này tiếp tục giết người khác và gây ô nhiễm cho người khác? Ai là người chịu trách nhiệm về những hậu quả này? 】

Vì vậy, đội trưởng của chi đội 1 đã đề xuất 【 Hệ thống trách nhiệm trọn đời 】, còn được gọi là 【 Quyền hạn trách nhiệm cha mẹ 】.

Đội viên yêu cầu thả dị đoan vào xã hội loài người phải chịu trách nhiệm hoàn toàn đối với dị đoan, chăm sóc, bảo vệ nó và giáo dục nó để hòa nhập vào xã hội loài người, cũng như chịu trách nhiệm hoàn toàn về mọi việc nó làm, nói cách khác đội viên này như là cha mẹ dị đoan vậy.

Nhưng là một bậc cha mẹ, và một phụ huynh của một “đứa trẻ” nguy hiểm như vậy, bạn đương nhiên nên theo dõi sát sao suốt ngày đêm.

Vì vậy, khi đội viên này trở thành 【 cha mẹ 】 của một kẻ dị đoan, nhiệm vụ chính của anh ta về cơ bản là theo dõi dị đoan suốt đời, không cần làm đội viên của Cục xử lý dị đoan nữa.

Lúc đầu, không ai sẵn sàng có quyền hạn này, cũng không thành viên nào trong nhóm sẵn sàng chịu trách nhiệm như vậy.

Họ không thể hiểu tại sao 【 nhà tiên tri 】 lại có ảo tưởng phi thực tế về những kẻ dị đoan xấu xa và khủng khiếp rằng bọn chúng sẽ trở thành con người, hơn nữa còn cho chúng nó sự cảm thông và dạy dỗ như cha mẹ dành cho những đứa trẻ, mong chúng lớn lên thành "người".

Trong mắt hầu hết các thành viên trong đội, dị đoan là dị đoan, quái vật là quái vật, có ranh giới rõ ràng với con người, không thể trở thành con người được.

Nhưng 【 nhà tiên tri 】 luôn nhìn thấy tương lai nhiều hơn họ, vì vậy cuối cùng quyền hạn này đã được thông qua, nhưng chỉ 【 nhà tiên tri 】 mới được sử dụng.

Vì vậy 【 nhà tiên tri 】 đã loại bỏ các quyền và nghĩa vụ của đội trưởng chi đội một, và dị đoan đầu tiên dự kiến được thả ra là 0001.

Sau đó, anh ta phát điên và tự sát, đồng thời phá hủy hồ sơ của Dị đoan 0001 và mang về Cục quản lý dị đoan, vĩnh viễn bị nhốt trong tầng hầm sâu nhất của Cục quản lý dị đoan, không ai được phép do thám những bí mật bên trong.

Đây rõ ràng là một nỗ lực thất bại, vì vậy không ai nhắc đến quyền lực vô lý này nữa.

Nhưng quyền hạn này thực sự tồn tại, và nó được bao bọc bởi rất nhiều quyền hạn kỳ lạ, được 【 nhà tiên tri 】 chuyển cho Đường Nhị Đả.

Và nếu Đường Nhị Đả muốn sử dụng 【 quyền hạn cha mẹ】 này để bảo vệ Bạch Liễu, gã cần từ chức đội trưởng, bảo vệ và trông coi Bạch Liễu mọi lúc mọi nơi, và chịu trách nhiệm mãi mãi về mọi việc Bạch Liễu làm —— bao gồm cả vụ nổ nhà máy hoa hồng hiện tại.

Sầm Bất Minh ném lại thẻ căn cước của Đường Nhị Đả: "Tổng cộng có gần 2.000 người bị nhiễm bệnh hoa hồng Càn Diệp, một nửa trong số họ là thành viên trong nhóm của chúng tôi, cậu chịu trách nhiệm cho việc này như thế nào đây?"

"Bạch Liễu có một giải pháp." Đường Nhị Đả nhanh chóng trả lời.

Sầm Bất Minh chế nhạo: "Cậu trông cậy vào một kẻ tội phạm đánh bom giải quyết á?"

Đường Nhị Đả bình tĩnh lại, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Sầm Bất Minh, quay đầu lại hỏi: "Có thể để tôi và Bạch Liễu nói chuyện trước được không?"

"Nếu cậu nhất định muốn ràng buộc với dị đoan nguy hiểm này." Sầm Bất Minh đang đứng trước cửa lùi lại, anh ta liếc nhìn Đường Nhị Đả với vẻ mặt mơ hồ, nhẹ nhàng nói, "——

tất nhiên là cậu có thể bàn quyền lợi với 【 con trai 】 của cậu.”

Đường Nhị Đả mở cửa bước vào.

Bạch Liễu chống cằm, chán muốn ch3t liếc nhìn Đường Nhị Đả.

Ánh mắt hắn nhìn vào mảnh trống chỗ đeo thẻ căn cước trước nguc phải của Đường Nhị Đả, dừng một chút, sau đó Bạch Liễu nhướng mắt nhìn Đường Nhị Đả cười mà không cười: ” Wow, đội trưởng Đường vì cứu tôi mà chấp nhận hy sinh lớn như vậy nha.”

Đường Nhị Đả xoay người ngồi xuống, ngồi khá thẳng lưng, chống tay lên bàn một cách trật tự, cúi đầu im lặng —— so với Bạch Liễu có thái độ thoải mái, gã càng giống tội phạm hơn.

“Tôi xin lỗi.” Đường Nhị Đả trầm giọng nói, “Cảm ơn.”

Lời xin lỗi không đầu không đuôi này dành cho tất cả những gì gã đã làm trước đây, còn lời cảm ơn này là cảm ơn Bạch Liễu vì tất cả những gì hắn vẫn nguyện ý làm sau tất cả mọi việc.

“Không sao đâu, không có gì đâu.” Bạch Liễu cười trả lời.

Bạch Liễu liếc nhìn tấm kính một chiều: “Có bao nhiêu người bị ảnh hưởng bởi vụ nổ?”

“Con số hiện tại là gần 1.000 người, trên cơ bản đều là thành viên trong đội.” Đường Nhị Đả thở ra một hơi dài, “Nhưng xu hướng tổng thể của sự lây lan là trong tầm kiểm soát, tình hình cũng ổn.”

“Vậy anh vào đây là vì có người muốn cứu mấy ngàn đội viên đó sao?” Bạch Liễu chống tay xuống cằm, đặt ở trên bàn, nghiêng đầu trên mặt bàn buồn ngủ ngáp một cái, “Không phải là không thể, nhưng tôi có một điều kiện.”

Đường Nhị Đả nghe theo lời hắn, hỏi: “Điều kiện gì?”

Mặc dù Bạch Liễu đang nói chuyện với Đường Nhị Đả, nhưng hắn nhìn vào tấm kính một chiều cười khúc khích, “Tôi không bao giờ thực hiện một thỏa thuận mà không có lợi ích nhất định.”

“Nếu muốn hợp tác với tôi để tôi cứu người, chỉ cần đưa ra thứ gì đó có thể gây ấn tượng với tôi.”

Đường Nhị Đả đẩy cửa bước ra ngoài, nhìn tất cả đội viên bên ngoài: “Điều kiện của Bạch Liễu, vừa rồi các anh cũng nghe thấy rồi đó.”

Vẻ mặt của mọi người đều có biểu cảm vô cùng phức tạp với nhiều cảm xúc lẫn lộn, giống như chẳng biết phải làm thế nào với yêu cầu của Bạch Liễu, nhưng Sầm Bất Minh trên mặt lại không có chút cảm xúc nào.

Thay vào đó, vị đội trưởng dường như có chút hứng thú, nhìn chằm chằm Bạch Liễu đang ngồi sau tấm kính có vẻ như đang ngủ trên bàn.

“Thật sự rất thú vị, tôi còn tưởng rằng nó sẽ đòi tiền.” Sầm Bất Minh mím môi, “—— hóa ra là nhờ chúng ta mở cánh cửa dị đoan 0001.”

- ——oOo—

Chương 229

Trụ sở của Cục Quản lý Dị đoan nguy hiểm.

Bạch Liễu được chở đến đây dưới sự canh gác nghiêm ngặt, lần này hắn được chào đón từ cổng một cách trang trọng.

Mọi người xếp hàng dọc hai bên lối vào chính, họ theo dõi với vẻ sợ hãi, căm thù và không thể tưởng tượng nhìn kẻ dị đoan đã trốn thoát khỏi đây đêm qua và được chào đón tích cực vào sáng nay.

Quả cầu trắng lấp lánh khổng lồ từ từ chuyển động, mở ra lối vào cho hắn.

Bạch Liễu mắt nhìn thẳng đi vào, bên trái hắn là đội trưởng đội 2, Sầm Bất Minh đang hộ tống hắn, bên phải hắn là Đường Nhị Đả, phía sau là hàng loạt các thành viên trong đội.

Nếu không phải Bạch Liễu hai tay bị trói sau lưng thì thoạt nhìn hắn chính là thủ lĩnh dẫn dắt hai đội —— vốn là là đội trưởng của đội một.

Nhưng trên thực tế hắn chỉ là kẻ tội phạm vượt ngục phải cử hai biệt đội đi truy bắt.

Bạch Liễu được dắt tay tận tình vào thang máy, Sầm Bất Minh quẹt thẻ để bật sáng nút hoạt động của thang máy, Đường Nhị Đả tiến lên một bước, hít một hơi thật sâu rồi ấn nút phía dưới.

Thang máy có ba người xuống từng tầng một rồi chìm sâu vào lòng đất.

Không biết mùi tanh của biển bắt đầu thấm vào chiếc thang máy chật hẹp này từ khi nào.

“Rất ngạc nhiên là các anh đã đồng ý với điều kiện của tôi một cách dễ dàng như vậy đấy.” Bạch Liễu quay đầu nhìn Sầm Bất Minh đang đứng phía sau bên trái hắn, “Dù gì thì dị đoan 0001 hình như rất quan trọng với các anh thì phải.”

Sầm Bất Minh liếc hắn một cái: “Quan trọng như thế nào cũng không bằng 2000 sinh mạng, mà chỉ quan trọng với đội trưởng chi đội 1 thôi, anh ấy là người bảo vệ nó và là người quyết định phong ấn nó, chúng tôi đều không biết dị đoan này là gì.”

“Hơn nữa cậu chỉ nói là muốn nhìn sơ qua thôi, chẳng ảnh hưởng gì đến chúng tôi.” Sầm Bất Minh lạnh lùng kẹp đầu Bạch Liễu quay đầu lại, “Nhìn về phía trước đừng nhìn tôi, trong hồ sơ có nói đôi mắt của cậu có hiệu ứng mê hoặc con người.”

Bạch Liễu – có – sức – mê – hoặc chưa kịp đề phòng bị xoay đầu: “…”

Đường Nhị Đả cung cấp thông tin trong hồ sơ: “…”

Thang máy vững vàng dừng lại, cửa thuận lợi mở ra, Bạch Liễu bước ra ngoài.

Bước vào đáy hầm của Cục Xử lý Dị đoan nguy hiểm một lần nữa, tình hình rất khác với lần trước, nhưng khung cảnh vẫn như cũ ——

——Một lối đi dài, tối tăm đến không có ánh sáng, giống như đường hầm sâu dưới biển, mùi nước biển từ hư không lơ lửng trong không khí, cánh cửa lặng lẽ ở cuối cùng vĩnh viễn đóng lại.

“Nói trước nhé, tôi không mở cánh cửa này cho cậu, dù sao cũng không có ai biết dị đoan này nguy hiểm như thế nào.” Sầm Bất Minh đưa mắt nhìn Bạch Liễu, “Vừa rồi chúng ta chỉ đáp ứng cậu sử dụng dị đoan 7061. 【 Gương Mắt Thần 】để nhìn những gì đằng sau cánh cửa thôi.”

“Chính xác là một phút.”

Sầm Bất Minh giơ chiếc hộp đen có số 【7061】lên, anh lắc lắc một chiếc đồng hồ kỳ lạ trên cổ tay trước mắt Bạch Liễu: “Nếu cậu xác nhận, tôi sẽ mở còng tay và đưa 【 Gương Mắt Thần 】cho cậu, sau đó bắt đầu tính giờ.”

Bạch Liễu quay lại không phản đối, để Sầm Bất Minh mở còng cho hắn.

Sầm Bất Minh cúi đầu và cởi còng tay cho Bạch Liễu: "—— thêm nữa, theo như tôi biết, tất cả những ai từng nhìn thấy dị đoan 0001 đều phát điên và tự sát."

Anh dừng lại: "—— bao gồm cả đội trưởng cũ của tôi, cũng là đội trưởng vĩ đại nhất của Cục Xử lý Dị đoan, đội trưởng đội đầu tiên 【 nhà tiên tri 】, bây giờ cậu muốn đổi ý thì vẫn còn kịp đấy."

Khoảnh khắc còng tay được cởi ra, Sầm Bất Minh dùng súng giữ đầu Bạch Liễu.

Bạch Liễu tự nhiên giơ tay biểu thị mình vô hại, sau đó xoa xoa cổ tay bị còng bầm tím, quay đầu đối mặt với họng súng của Sầm Bất Minh, hứng thú hỏi:

"Vậy thì đại đội trưởng vĩ đại kia còn nói gì liên quan đến dị đoan 0001 không?"

Đường Nhị Đả đứng ở một bên lắc đầu: "Phần lớn đều được niêm phong trong hồ sơ tuyệt mật, không ai có quyền xem."

"Nhưng có một vài phần mà tôi biết." Sầm Bất Minh nhìn Bạch Liễu, "【 nhà tiên tri 】nói rằng mọi người sẽ rất sợ những gì dị đoan 0001 trình bày, vì vậy họ sẽ phát điên khi nhìn thấy nó."

Bạch Liễu nhướng mày: "Tương tự như Gương quỷ Murphy à?"

“Không, Gương quỷ Murphy là giả, nhưng những gì dị đoan 0001 cho cậu thấy là thật.” Sầm Bất Minh đến gần Bạch Liễu, họng súng áp vào trán Bạch Liễu, họng súng kim loại lạnh lẽo giống hệ như ánh mắt của Sầm Bất Minh lúc này, “Dị đoan đều có tên, cậu có biết tên dị đoan 0001 là gì không?”

Bạch Liễu hỏi: “Là gì?”

Sầm Bất Minh: “【tương lai】.”

Đường Nhị Đả cũng sửng sốt, Bạch Liễu liếc nhìn vẻ hoang mang của Đường Nhị Đả từ khóe mắt, nhận ra rằng đội trưởng của chi đội 3 cũng mới lần đầu tiên nghe thấy tên dị đoan 0001 giống như hắn.

“Tại sao nhiều người lại phát điên vì sợ hãi 【tương lai】 chứ?” Bạch Liễu nhướng mắt nhìn đội trưởng đội 2 dường như đang dấu diếm rất nhiều bí mật.

“Có lẽ ý nghĩa sự tồn tại của 【tương lai】là khiến mọi người cảm thấy sợ hãi và phát điên lên vì nó.” Sầm Bất Minh dùng súng chĩa vào sau đầu Bạch Liễu buộc hắn tiến về phía trước, giọng điệu và biểu cảm của anh ta bình tĩnh dị thường, “Sợ hãi cái mình không biết, còn có cái gì không biết đáng sợ hơn 【tương lai】nữa chứ?”

Bạch Liễu giơ hai tay lên đi về phía trước: “Có vẻ như Sầm đội trưởng đã nhìn thấy 【tương lai】của mình rồi thì phải.”

“Tôi chưa nhìn thấy nó bao giờ, biết trước 【tương lai】sẽ khiến chúng ta mất đi sợ hãi và động lực để theo đuổi.” Sầm

Bất Minh dừng lại, “nhưng cậu phải sớm quyết định có muốn nhìn thấy 【 tương lai 】 của mình hay không.”

Bạch Liễu ngẩng đầu lên, trước mặt là cánh cửa dị đoan 0001 khép kín.

Cánh cửa này cao, lạnh lẽo và không thể phá hủy, không có lối vào, không có chìa khóa, cô đơn như thể sinh ra đã vốn vậy, Bạch Liễu ngửi thấy nó dày đặc hơi thở của Tạ Tháp.

Bạch Liễu đã ngửi thấy mùi của Tạ Tháp trong 【 tương lai 】 của mình.

“Cậu nghĩ kỹ chưa?” Sầm Bất Minh nhìn Bạch Liễu, “Có muốn nhìn thấy 【 tương lai 】đáng sợ của mình không?”

“Có lẽ đôi khi 【 tương lai 】không đáng sợ lắm đâu nhỉ?” Bạch Liễu nhẹ nhàng trả lời, “Khi chúng ta biết rằng trong 【 tương lai 】có người mà chúng ta mong đợi.”

Bạch Liễu không nhìn lại, bình tĩnh đưa tay về phía Sầm Bất Minh, Sầm Bất Minh im lặng một lúc rồi đặt chiếc hộp chứa dị đoan 7061 vào lòng bàn tay Bạch Liễu, rồi mở khóa hộp bằng dấu vân tay của mình.

Chiếc hộp thép không gỉ nặng nề gấp bốn phía quay cuồng mở ra, bên trong là một chiếc đồng hồ đơn kiểu cổ được chế tác tinh xảo, bọc trong một tấm vải nhung mịn.

“Giữ nó thẳng hàng với đường đồng tử của cậu giống như khi đo thị lực, điều chỉnh vị trí cho đến khi cánh cửa sắt trước mặt cậu trở nên trong suốt là được.”

Đường Nhị Đả trầm giọng hướng dẫn Bạch Liễu cách sử dụng chiếc đồng hồ đeo tay, giọng điệu của gã trở nên phức tạp không thể kiểm soát được: “… Sau đó cậu sẽ có thể nhìn thấy … 【 tương lai 】 bên trong.”

Cùng lúc đó, Sầm Bất Minh nhấn nút đếm giờ trên đồng hồ của mình.

Trong tiếng tích tắc của kim giây, Bạch Liễu nhìn xuyên qua thấu kính bán lồi cũ kỹ với đủ loại vết xước trên đó, nhìn thấy cánh cửa sắt dần dần biến mất, sau cánh cửa hiện ra một màu trắng tinh khôi trống rỗng.

Ánh sáng trắng tinh khiết đang lan rộng ra càng lúc càng lớn, giống như cho dù có nhìn vào bên trong bao nhiêu đi nữa thì cũng chỉ có thể nhìn thoáng qua những ánh sáng trắng vô cảm này trong vô vọng.

Cuối cùng, khi Bạch Liễu bắt đầu trở nên cay mắt, một chiếc TV nhỏ với màn hình bông tuyết ở cuối ánh sáng trắng xuất hiện.

Chiếc TV nhỏ dường như nhận ra Bạch Liễu đang xem nó, các nút trên cạnh bấm tự động như thể đang dò kênh. Màn hình bông tuyết nhấp nháy hai lần, sau đó biến thành một hàng chữ cái đen trắng giới thiệu một bộ phim cũ, trên đó là những đốm sáng nhấp nháy và một hàng ký tự lớn phụ đề ở trung tâm:

【Trò chơi dòng thế giới cuối cùng】

【người chơi: Bạch Liễu và những người bạn (?)】

【Chế độ cài đặt: Chế độ cực kỳ khó (Chế độ địa ngục) 】

【Thiết lập tuyến chính của trò chơi phần 1 —— bi kịch tình yêu sinh ly tử biệt】

Phụ đề mờ dần, các dòng trên TV nhỏ nhấp nháy hai lần rồi xuất hiện một cảnh tượng mờ mịt từ góc nhìn thứ nhất, giống như một trò chơi kinh dị độc lập trong những năm 1980 và 1990.

Trên chiếc TV nhỏ, Bạch Liễu nhìn thấy sóng nước lắc lư, những tảng băng nhỏ vụn và bong bóng từ mũi miệng của hắn không ngừng nổi lên, theo tầm nhìn của hắn thì hắn là đã chìm trong nước trong hơn bốn phút, dường như sắp ch3t đuối.

Nhưng hiện tại tay chân hắn còn đang quơ quào yếu ớt, xem ra hình như vẫn còn ý thức.

Điều kỳ lạ là thay vì chèo lên mặt nước, hắn lại tiếp tục lặn sâu xuống dưới đáy —— như thể muốn chụp lấy thứ gì đó rơi xuống nước.

Theo sự rung chuyển của màn hình và sự thay đổi góc nhìn, Bạch Liễu đã nhìn thấy thứ mà hắn đang nắm lấy —— đó là

một trái tim đang đập liên tục rơi xuống đáy biển sâu hơn của tảng băng.

Ngay khi Bạch Liễu định nắm lấy nó, một bàn tay lướt qua lồng nguc của hắn nắm lấy trái tim trước hắn, khi bàn tay đó rút về, dường như muốn nhổ cỏ tận gốc, không một chút thương tiếc bóp nát trái tim Bạch Liễu.

Màn sương máu bùng phát từ cơ thể hắn, lan ra tất cả những nơi mà nước biển có thể chạm tới.

Bạch Liễu nhìn thấy chính mình xoay người chậm rãi, tay chân xoãi ra chìm đắm trong biển xanh xanh đỏ đỏ, mí mắt yếu ớt nhắm lại, hình ảnh trên TV nhỏ bắt đầu không tự chủ được chuyển thành màu đen lắc lư.

Nhưng Bạch Liễu đã nhìn thấy người đàn ông làm tan nát trái tim mình có khuôn mặt giống hệt Tawil.

Y vô cùng hờ hững, ôm trái tim đang đập, lơ lửng trong nước như một vị thần, nhìn Bạch Liễu bị đóng băng trong làn nước không độ.

Ánh sáng huyền ảo của bầu trời biến mất, mặt trời ở chân trời chưa hoàn thiện, chỉ còn lại một phần tư và đáy biển bao trùm Bạch Liễu càng lạnh hơn.

Hình ảnh dần mờ đi, một dòng phụ đề mới xuất hiện trên chiếc TV nhỏ:

【Thiết lập tuyến chính của trò chơi phần 2 —— bạn cũ mười năm đường ai nấy đi】

Lần này, màn hình TV nhỏ lại càng rung chuyển, giống như có người đang nắm lấy cổ áo Bạch Liễu, lắc đầu dữ dội, cuồng loạn chửi mắng:

“Bạch Liễu!! Cậu không thể tiếp tục nữa! Cậu đã thắng đủ rồi!!”

Bạch Liễu nhận ra giọng nói này.

Bạch Liễu cũng nhận ra khuôn mặt của người đàn ông chảy đầy nước mắt đang đánh mình trong chiếc TV nhỏ, khuôn mặt đỏ bừng, gân cổ dựng lên —— đây là lần đầu tiên sau mười năm, hắn mới thấy tên này biểu hiện như vậy.

Lục Dịch Trạm đứng trước mặt hắn, nắm vai và tay hắn, nện hắn xuống đất hết lần này đến lần khác —— đây là cách anh đối xử với các tù nhân.

Bạch Liễu trên người máu tươi đầm đìa, tay chân bầm tím, nhưng Lục Dịch Trạm cũng không khá hơn là bao, mũi vẹo, mặt mũi bầm dập sưng vù, đôi mắt lúc nào cũng ưu tư hay hiền hòa bây giờ chỉ còn cảm xúc mãnh liệt chưa từng có, anh đứng bất động nhìn Bạch Liễu chằm chằm, dường như sẵn sàng lao lên bất cứ lúc nào.

Bọn họ dường như ngang ngược và nhẫn tâm đánh đấm lẫn nhau.

Bạch Liễu nghe thấy tiếng thở dữ dội và nặng nhọc của hắn, hẳn là hắn bị thương nặng hơn —— Lục Dịch Trạm đã được huấn luyện chuyên nghiệp và Bạch Liễu không phải là đối thủ của anh trong trận chiến tay đôi.

Nhưng Lục Dịch Trạm bị thương nhẹ lại giống như không nhịn được, cuối cùng không cầm được nước mắt khóc nức nở, anh đưa tay lên lau mắt, lau toàn bộ khuôn mặt đẫm máu, rồi ngẩng đầu lên, cố nén nghẹn ngào hỏi hắn, "Bạch Liễu, ý nghĩa tồn tại của cậu là gì?"

"—— Có phải chỉ để trở thành con quái vật đứng đối diện với tớ không?"

"Chẳng lẽ cậu không phải còn có tớ sao?"

- ——oOo—

Chương 230

Hình ảnh của Lục Dịch Trạm mờ dần và chuyển sang màu đen, một dòng phụ đề mới xuất hiện trên TV nhỏ:

【Thiết lập tuyến chính của trò chơi phần 3 —— chiến đội thân thiết tan rã】

Bức tranh khuất dần từ xa, mặt trời tròn trên biển và làn sương mờ ảo mờ mịt, tầm mắt chuyển sang một Thần Điện to lớn uy nghiêm và trang nghiêm thấp thoáng trong sương mù biển xanh, cực kỳ đẹp đẽ và huyền bí như ẩn như hiện dưới ánh nắng rực rỡ.

Nhưng ngôi đền này dường như đã trải qua một trận chiến khốc liệt, khắp nơi đều có những hố đen nơi đá lửa rơi xuống, Bạch Liễu chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra đó là dấu vết tan chảy do chất độc ăn mòn của Lưu Giai Nghi, vết móng vuốt cào của Mục Tứ Thành, những lỗ đạn của Đường Nhị Đả và vết cắt từ dao găm của Mộc Kha.

Những người này vừa rồi lẽ ra phải chiến đấu ở đây, nhưng không biết tại sao chỉ còn lại Bạch Liễu, có chút kỳ lạ hơn nữa là Bạch Liễu lại không tìm thấy dấu vết công kích của hắn.

Dấu vết của roi xương cá rất dễ nhận ra, Bạch Liễu đã tìm kiếm trên màn hình nhiều lần nhưng không tìm thấy chúng, nhưng dấu vết của các cuộc tấn công của bốn người khác có thể nhìn thấy khắp nơi …

Có vẻ như Bạch Liễu không tồn tại, hoặc sự tồn tại của hắn là vô nghĩa trong trận chiến ác liệt của mọi người.

Tiếp tục đi vào sâu bên trong, xuyên qua bụi cây rừng rậm đen kịt và đá trắng xám rải rác khắp nơi, Bạch Liễu nhìn thấy dấu vết của bốn người mà hắn tìm kiếm.

Dùng dấu vết không hình dung chính xác được nữa, mà phải là những cái xác.

Trên trán Lưu Giai Nghi có một lỗ đạn, cô bé nằm trên mặt đất với đôi mắt xám mở trừng trừng, chất độc trong tay cô bé rỉ ra lan xuống mặt đất nơi Mộc Kha đang nằm.

Mộc Kha hai mắt vô hồn, trong tay cậu chỉ cầm một con dao găm, một con khác thì đâm vào nguc Mục Tứ Thành, mà Mục Tứ Thành bị con dao găm này đóng đinh vào thân cây, ngửa đầu dựa vào thân cây, móng vuốt buông thõng bên hông, máu chảy ròng ròng.

Còn chủ nhân của vết máu —— Đường Nhị Đả thì gục đầu vào tảng đá, mắt nhắm nghiền, cổ họng rướm máu, tay vẫn cầm súng, nhưng khẩu súng không thấy đâu nữa.

Bạch Liễu cuối cùng đã biết tại sao không có dấu vết tấn công của hắn —— bởi vì đây là cuộc nội chiến sóng còn trong nhóm mà hắn không tham gia.

Lúc này, hắn nghe thấy một giọng nói mờ mịt từ trong mây mù truyền đến sau lưng, mang theo ý cười khó lường, vang vọng cả núi rừng:

“Trò chơi của dòng thế giới này đã kết thúc, Bạch Liễu.”

“Bạn đã thua.”

Hình ảnh mờ dần và màu phụ đề của TV nhỏ chuyển sang màu đen:

【Thiết lập tuyến chính trò chơi DLC —— kho lưu trữ trò chơi của các dòng thế giới khác】

Hình ảnh đầy tạp âm trên chiếc TV nhỏ trở nên rõ ràng, trên màn hình là một căn phòng màu trắng tinh giống hệt như dị đoan 0001, chính giữa căn phòng là một chiếc bàn dài với năm dòng chữ được xếp thành một hàng trên bàn hồ sơ bằng vải kaki.

Phía sau bàn làm việc là một người đàn ông mặc đồng phục của Cục Xử lý Dị đoan, hình ảnh chỉ giới hạn ở nguc, không thể nhìn thấy khuôn mặt của anh ta, nhưng có thể nhìn thấy thẻ căn cước mà anh ta đã kẹp vào túi trước nguc, mặt trên viết 【Đội trưởng chi đội một】.

Nhưng tên đằng sau nó đã được mã hóa, Bạch Liễu không thể nhìn rõ.

Đội trưởng của chi đội 1 đang sắp xếp các túi hồ sơ trên bàn.

Túi hồ sơ mở khóa ra, các hồ sơ bên trong được sắp xếp theo thứ tự. Bạch Liễu thấy các số ở đầu hồ sơ là 【0002】, 【0004】, 【0601】, 【0005】và 【0006】.

Đội trưởng đội 1 đang phân loại và xem xét từng tài liệu này, Bạch Liễu cũng có thể xem nội dung cụ thể của những tài liệu này.

【Dị đoan 0004: Mục Tứ Thành】

【Quá trình giảm thiểu chiều sâu tinh thần (quá trình từ một người bình thường bị hạ cấp thành quái vật do giá trị tinh thần bất thường): Vào học kỳ thứ hai của trường trung học năm 200X, tận mắt chứng kiến cảnh người bạn cùng lớp của mình là Viên Tình Tình bị xe buýt số 11 tông ch3t ngay tại chỗ do sơ suất của cậu ta, sau đó bị bạn cùng phòng trường đại học là Lưu Hoài ảnh hưởng vào trò chơi, thường bị vây chặn vì không muốn tham gia bất kỳ hiệp hội lớn nào …】

【… Sau đó, dưới sự hướng dẫn của Bạch Liễu, cậu ta đã giết Lưu Hoài, kẻ phản bội mình, trong cơn giận dữ, mất khống chế dục v0ng mong muốn trở thành ăn trộm và trở thành thành viên của gánh xiếc lang thang … 】

【Kết cục dị đoan 0004 trong dòng thế giới 0237: Bị Phù Thủy Nhỏ Lưu Giai Nghi ám sát】

…

【Kết cục dị đoan 0004 trong dòng thế giới 0412: Ba năm sau, cậu ta mất khả năng thi đấu do chấn thương và bị Bạch Liễu bỏ rơi, bị tên hề bắn ch3t trong một cuộc rượt đuổi, sau đó bị ném cho Cục xử lý Dị đoan … 】

……

【Dị đoan 0004 trong dòng thế giới 0045 được Cục quản lý dị đoan thu dụng, sau đó được thả vào xã hội ở dòng thế giới 0047 dưới sự bảo lãnh của đội trưởng chi đội 1 (tức là bản thân tôi). Trong dòng thế giới này cậu ta đã hoàn toàn hòa nhập vào xã hội, biến đổi từ một kẻ dị đoan thành một con người bình thường, phát triển tinh thần thành công … 】

【Ở dòng thế giới hiện tại (số thứ tự 0658) thành lập tổ đội mới cùng Bạch Liễu, mức độ tinh thần ổn định, chưa xuất hiện dấu hiệu hạ cấp thành quái vật…】

Làm xong tài liệu, đội trưởng tiếp tục mở cái tiếp theo:

【Dị đoan 0601: Lưu Giai Nghi】

【Quá trình giảm thiểu chiều sâu tinh thần: mù bẩm sinh, bị cha ruột bạo hành, trước 6 tuổi thường xuyên bị hành hạ một thời gian dài, năm 7 tuổi anh trai Lưu Hoài được nhận vào trường đại học đã mang theo cô bé, nhưng cô bé vẫn không thoát khỏi cha mình, bị cha theo dõi và quấn lấy hơn một năm … 】

【… Một ngày nọ, Lưu Giai Nghi bị cha bắt cóc và bán cho một người bán thịt trung niên tên Lý Cẩu làm con gái nuôi,

nhưng Lưu Hoài đã cố gắng ngăn cản nên chuyện đó không thành công. Tuy nhiên, trong quá trình diễn ra sự việc, Lưu Giai Nghi đã tiếp xúc với Lý Cẩu và đã bị k1ch thích nghiêm trọng. Lưu Hoài đã đưa cô bé vào viện mồ côi để tránh bị cha ruột làm phiền, sau khi vào viện mồ côi, cô bé đã bộc ph4t dục v0ng tiến vào trò chơi】

【Sau đó, dưới sự hướng dẫn và giúp đỡ của Bạch Liễu, cô bé đã tự tay tra tấn và gi3t ch3t cha mình và Lý Cẩu trên thực tế, mất khống chế dục v0ng và gia nhập Đoàn Xiếc Thú Lang Thang … 】

【Kết cục dị đoan 0601 trong dòng thế giới 0261: bị chính quyền bắt được khi tra tấn và gi3t ch3t cha ruột, sau đó bị bắn ch3t tại chỗ vì có hành vi kháng cự dữ dội 】

……

【Dị đoan 0601 trong dòng thế giới 0068 được Cục quản lý dị đoan thu dụng, và được thả vào xã hội trong dòng thời gian số 0071 dưới sự bảo lãnh của đội trưởng chi đội 1 (tức là tôi). Trong dòng thế giới này, cô bé hòa nhập hoàn toàn vào xã hội, biến đổi từ một kẻ dị đoan thành một con người bình thường, phát triển tinh thần thành công… 】

Vị đội trưởng nhìn rất nhanh túi hồ sơ, chỉnh sửa xong một cái khác liền nhanh chóng mở ra cái tiếp theo:

【Dị đoan 0005: Cinquemani Daniel】

【Quá trình giảm thiểu chiều sâu tinh thần: Sinh ra trong gia đình của một trùm buôn lậu vũ khí quốc tế, theo truyền thống gia đình, các đứa trẻ trưởng thành đều bị cha mình ném vào băng đảng, không màng đến sống ch3t, chỉ những đứa trẻ sống sót mới xứng đáng được tôn trọng … 】

【Lúc bảy tuổi, mẹ ruột bị bắn ch3t tại chỗ vì phản bội cha ruột. Để dạy dỗ Daniel, cha ruột đã yêu cầu Daniel quay cảnh mẹ ruột bị bắn ch3t và ra lệnh cho Daniel phải xem video mỗi ngày khi cầu nguyện với Chúa trước khi đi ngủ, với danh nghĩa là một phần của giáo dục gia đình … 】

【… Daniel được yêu cầu lãnh đạo một băng nhóm đánh chặn một lô vũ khí nhập lậu khi mới mười bốn tuổi, nhưng những vũ khí này thực sự là hàng nhập lậu dị đoan của Bạch Liễu. Daniel không đánh chặn được nên trốn về nhà và bị trừng phạt nghiêm khắc, chuẩn bị bị giết bởi cha mình. Tuy nhiên Bạch Lục đã can thiệp vào vấn đề này và liên lạc với cha ruột Daniel, đưa số hàng lậu này miễn phí cho cha cậu ta, sau đó trở thành đồng đội với ông … 】

【Daniel sống sót vì điều này, sau đó cha cậu ta đã công nhận Bạch Lục là cha đỡ đầu của Daniel để thể hiện sự yêu thích của mình với Bạch Lục … 】

【… Bạch Lục giữ Daniel ở bên cạnh để dạy dỗ, không lâu sau đó Daniel đã tiến vào trò chơi. Một năm sau, Daniel đã dùng súng bắn ch3t cha mình, đập nát chân tay và não của cha mình, bắt cả gia đình đầu hàng Bạch Lục… 】

【Kết cục của dị đoan 0005 trong dòng thế giới 0107: Trong khi thực hiện nhiệm vụ lao vào Cục quản lý dị đoan đã gi3t ch3t 7 đội viên, thả 108 kẻ dị đoan, sau đó bị giết tại chỗ】

……

【Dị đoan 0005 được Bạch Lục thuần hóa rất cao, cực kỳ khó bắt. Tính đến dòng thế giới hiện tại, đã bị giết rất nhiều lần, không thể thu dụng… 】

Khi đội trưởng cầm lấy một văn kiện khác, anh ta do dự một chút, khoảnh khắc này cực kỳ ngắn ngủi, nhưng vẫn bị Bạch Liễu bắt được.

—— Điều này có nghĩa là tài liệu này có ý nghĩa nào đó với vị đội trưởng.

Ánh mắt Bạch Liễu chuyển tới văn kiện trên bàn.

【Dị đoan 0002: Đường Nhị Đả】

【Quá trình giảm thiểu chiều sâu tinh thần: Cựu thành viên của đội thứ nhất, bây giờ là đội trưởng của đội thứ ba, tinh thần của thế giới ban đầu ổn định, về sau trở thành thợ săn trong thế giới 【0317】chiều sâu tinh thần bắt đầu vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Sau dòng thế giới 【0325】được đội trưởng chi đội 1 (tức là bản thân tôi) chọn làm thợ săn thế hệ thứ hai để tiếp quản quyền lực của 【 nhà tiên tri 】, phụ trách gi3t ch3t những kẻ dị đoan gây ra tội ác, đồng thời thu dụng các dị đoan đang chuẩn bị hành vi phạm tội …】

【… Trong khoảng 300 thế giới, liên tục bị ô nhiễm vì dị đoan 0006 lợi dụng điểm yếu tâm lý để ô nhiễm tinh thần, bắt đầu

giảm chiều sâu tinh thần sau dòng thế giới 【0642】. Sau khi tiếp tục kiên trì hơn mười thế giới thì tinh thần hạ thấp hoàn toàn, tan rã thành dị đoan, tự nguyện bị thu dụng, tự nguyện bị gi3t ch3t … 】

【Người này có độ nguy hiểm thấp, không bị tiêu hủy dưới sự bảo đảm của đội trưởng đội 1 (tức là tôi), tạm thời đang được theo dõi … 】

【… cùng với dòng thế giới hiện tại (số thứ tự 0658), dị đoan 0002 và dị đoan 0006 hợp thành một đội, trạng thái tinh thần hiện tại ổn định, không có dấu hiệu tiếp tục giảm chiều … 】

Sau đó đến hồ sơ cuối cùng, Bạch Liễu nhìn vào tài liệu được đánh số 【0006 】, tài liệu này dày và cũ hơn nhiều so với những tài liệu trước.

Đội trưởng đội 1 im lặng một lúc rồi mới mở tài liệu cuối cùng ra.

【Dị đoan 0006: Bạch Lục (Bạch Liễu)】

【Quá trình giảm thiểu chiều sâu tinh thần: không rõ, xem ra từ lúc sinh ra đã hoàn thành quá trình giảm thiểu thứ nguyên tinh thần … 】

【Ngoại trừ dòng thời gian hiện tại, không có dòng thời gian nào cho thấy dị đoan này ít gây hại hơn … 】

……

【Kết cục dị đoan 0006 ở dòng thế giới 0003: sử dụng dị đoan để làm ô nhiễm dòng thế giới thành công, trò chơi kết thúc】

……

【Kết cục dị đoan 0006 ở dòng thế giới 0407: sử dụng dị đoan để làm ô nhiễm dòng thế giới thành công, trò chơi kết thúc】

【Ngoại trừ dòng thế giới hiện tại, tất cả các dòng thế giới đều bị dị đoan 0006 làm ô nhiễm thành công, dòng thế giới hiện tại bị ô nhiễm nhẹ, tác hại của dị đoan 0006 hiện chưa được biết rõ … 】

【Sau dòng thế giới 0006, dị đoan 0006 đã tự nguyện đầu hàng Cục quản lý Dị đoan và bị thu dụng. Lý do được đưa ra là sự cố ô nhiễm đơn giản quá đơn điệu, không thể tối đa hóa lợi ích trong quá trình đấu tranh, vì vậy anh ta cần Cục quản lý Dị đoan sử dụng tất cả toàn lực để chiến đấu chống lại anh ta …… 】

【Dị đoan 0006 đã yêu cầu chơi một cuộc thi ô nhiễm dị đoan với Cục Xử lý Dị đoan, kết quả của cuộc thi là liệu dòng thế giới có bị ô nhiễm hoàn toàn hay không】

【Chỉ cần thua một trò chơi, anh ta sẽ chủ động chấp nhận bị giam giữ vĩnh viễn. Nếu tiếp tục chiến thắng, anh ta sẽ luôn sử dụng Cục Xử lý Dị đoan làm chuẩn mực cho một công cụ thù địch khách quan tồn tại trong mọi thế giới, không ngừng chiến đấu chống lại nó. 】

【Và Bạch Liễu sẽ sử dụng tổ chức thù địch Cục Xử lý Dị đoan để k1ch thích khả năng chiến đấu của đội anh ta và năng suất của cấp dưới … 】

【Cục quản lý dị đoan đồng ý tiến hành cuộc thi của mình … 】

【Dị đoan 0006 được nửa thu dụng trong dòng thế giới 0006, dưới sự bảo đảm của đội trưởng chi đội 1 (tức là tôi), được thả vào xã hội trong dòng thế giới 0007, phóng thích không thành công, dòng thế giới bị ô nhiễm … 】

【Được thả vào xã hội trong dòng thế giới 0008, phóng thích không thành công, dòng thế giới bị ô nhiễm … 】

……

【Được đưa vào xã hội trong dòng thế giới 0658 (dòng thế giới hiện tại), dòng thế giới này bị ô nhiễm nhẹ, chưa có sự cố ô nhiễm dị đoan quy mô lớn nào xảy ra … 】

【… Dị đoan 0006 được nghi ngờ là đã hoàn thành quá trình nâng cấp tinh thần và có thể hòa nhập xã hội thành công … 】

【Kết thúc của dòng thế giới này sẽ được xác định … 】

Tất cả hình ảnh trên chiếc TV nhỏ đều mờ đi, thấu kính của Bạch Liễu bị Sầm Bất Minh tháo ra, trước mặt là một cánh cửa kim loại dày cộp.

Sầm Bất Minh nhướng mày nhìn Bạch Liễu: “Hết giờ rồi, nhìn cái gì nãy giờ còn chưa thấy đủ à?”

“Tôi đã nhìn thấy sự thật của thế giới.” Bạch Liễu nói.

Sầm Bất Minh nhìn hắn: “Nghe có vẻ đáng sợ hơn 【 tương lai 】 nhỉ.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Đồng ý, anh nói đúng đấy.”

“Vậy sự thật là gì?” Sầm Bất Minh hỏi.

Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, “Sự thật là thực tế của chúng ta là một trò chơi có thể được khởi động lại liên tục.”

- ——oOo—

Chương 231

Sầm Bất Minh che tai nhíu mày, sau đó nhanh chóng buông ra: "Vừa rồi cậu nói cái gì? Tai tôi ù đi, không nghe thấy gì cả."

"Không có gì đâu." Bạch Liễu đổi chủ đề, "Tôi đã nhìn thấy thứ ở sau cánh cửa, đổi lại, tôi sẽ cho các anh biện pháp để giải cứu hai ngàn người."

"—— Có một thứ có thể loại bỏ các triệu chứng ô nhiễm do hoa hồng Càn Diệp gây ra một cách dễ dàng."

Sầm Bất Minh nín thở: "Cái gì?"

"Huyết Linh Chi." Bạch Liễu nhún vai, "Nếu tôi nhớ không nhầm, hẳn là các anh đã lấy được mầm nấm từ trên người bọn trẻ may mắn còn sống sót ở cô nhi viện, hoặc là nói theo kiểu của các anh là các anh đã thu dụng được nguyên vật liệu để chế tạo thuốc giải rồi đấy."

Sầm Bất Minh nhìn Bạch Liễu chằm chằm, chĩa súng vào trán Bạch Liễu: " Huyết Linh Chi chỉ có thể được nuôi bằng máu của một số trẻ em, nhưng lại có gần 2.000 người lớn đang chờ giải cứu —— cậu đang xúi giục chúng tôi lợi dụng máu của trẻ em để đào tạo dị đoan phi pháp à?"

Bạch Liễu nở nụ cười: "—— Không phải thường nói là thuốc giải thường được dấu gần thuốc độc sao? Biết đâu các anh có

thể dùng máu của 2000 người đó để điều chế Huyết Linh Chi chứ?”

Sầm Bất Minh ngẩn ra.

Như thể không nhìn thấy súng đang chĩa vào mình, Bạch Liễu thản nhiên đẩy vai Sầm Bất Minh, đi về phía cửa thang máy.

Đường Nhị Đả đè lại họng súng của Sầm Bất Minh nhắm ngay Bạch Liễu, gã liếc mắt, lắc lắc đầu tỏ ý khuyên nhủ.

Sầm Bất Minh đặt súng xuống, anh liếc nhìn Đường Nhị Đả rồi tiếp tục đi theo Bạch Liễu, nheo mắt phải còn nguyên vẹn, sau đó lau mạnh họng súng, ghim súng vào sau thắt lưng.

“Đội trưởng Đường có biết không, đây không phải là lần đầu tiên tôi sử dụng 【Gương Mắt Thần】” Sầm Bất Minh lạnh lùng nói, “Nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy có người sử dụng 【Gương Mắt Thần】bằng mắt trái —— đặc biệt là người sử dụng thuận tay phải, theo thói quen thì không thuận bên cho lắm.”

“Tôi cứ nghĩ rằng kẻ bị cậu giám hộ đang chế giễu tôi vì chỉ có một mắt bên phải đó chứ.”

Bạch Liễu quả thật có khả năng và sở thích xấu khi làm như vậy.

Đường Nhị Đả cũng thấy Bạch Liễu cố ý đổi tay khi cầm và đặt thấu kính, hắn còn nhướng mày liếc mắt trái Sầm Bất

Minh một cách chậm rãi.

Bạch Liễu thù dai như quỷ, hắn cố ý khiêu khích Sầm Bất Minh, tuy rằng rõ ràng người này sẽ không nói lời nào, nhưng những chi tiết nhỏ đó cũng khiến người ta điên không ít.

Sầm Bất Minh lạnh lùng nhìn Đường Nhị Đả: "Cậu chắc chắn muốn thả một dị đoan thông minh vậy à?"

"Tôi nợ cậu ta." Đường Nhị Đả nói xong liền chạy về hướng Bạch Liễu.

Chỉ còn lại một mình Sầm Bất Minh chìm trong bóng tối dưới đáy của Cục quản lý dị đoan. Một lúc lâu sau, Sầm Bất Minh từ trong bóng tối bước ra, anh dùng một tay bịt mắt vuốt v3 mắt trái, nhìn Bạch Liễu rời đi cùng Đường Nhị Đả với mắt phải, thì thầm với một giọng cực kỳ lạnh lùng:

"Không ai nợ những con quái vật, tất cả những con quái vật đều nợ chúng ta."

———————————

Đường Nhị Đả đưa Bạch Liễu đến trước cửa của Cục quản lý dị đoan, nhìn thấy một nhóm đội viên của đội 3 nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu với thái độ thù địch ở cửa thì không khỏi đau đầu ——

——Đây là những món nợ mà gã phải trả.

Đêm qua, rất nhiều thành viên trong đội ở lại đây đã có một trận chiến ác liệt với những kẻ dị đoan do Bạch Liễu triệu tập, nếu không có cách nào để nói cho họ biết sự thật, sự thù địch của họ với Bạch Liễu sẽ kéo dài rất lâu.

Trừ khi … chuyển những ân oán này sang cho gã.

Lúc Đường Nhị Đả đang cúi đầu suy tư, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng kêu to: "Đội trưởng!!"

Đường Nhị Đả đồng tử hơi co lại, gã dừng bước đi ra ngoài, chậm rãi quay người lại.

Tô Dạng đứng ở cửa nhìn gã thật sâu, trong tay cầm đồng phục, hai mắt đỏ hoe, phía sau hầu như đều là tất cả đội viên chi đội 3.

Bọn họ thật khó tin và không thể tin được, nhìn đội trưởng cũ của họ như thể họ đã bị bỏ rơi, nhìn gã thợ săn hoang mang và chạy trốn này.

"Đội trưởng, anh thật sự rời đi sao?"

Đường Nhị Đả bị những lời này đóng đinh tại chỗ, gã nắm chặt tay, không cách nào tiến lên được ——

——Những người này, đội viên này, ánh mắt này.

Một chút hạnh phúc nhỏ nhoi mà gã có được trong hơn 300 lần tái sinh vô nghĩa đều liên quan đến gương mặt đang cười hay đang ngủ yên lành của những con người này.

Khi gã thợ săn say rượu nằm co quắp trong đống quái vật kiệt sức, dùng súng làm gối, khuôn mặt của những người này vẫn sống động như chưa từng có trong giấc ngủ.

——Đây là trách nhiệm của gã, sứ mệnh của gã, số phận của gã, và khi những người này ch3t vì gã, gã không thể tránh khỏi cam chịu.

Bạch Liễu cũng dừng bước chân, hắn quay đầu lại nhìn thấy cảnh này, liếc mắt nhìn Đường Nhị Đả đã kinh ngạc dừng lại, tỏ vẻ tự tin vỗ vỗ vai Đường Nhị Đả đang bất động ở chỗ đó rồi đẩy gã một cái nhẹ nhàng:

“Tạm biệt đồng đội đi, tôi sẽ đợi anh ở bên ngoài.”

Bạch Liễu nói rồi lười nhác vẫy tay quay đi không ngoảnh lại.

Đường Nhị Đả bị đẩy về phía trước, lảo đảo một bước, cúi đầu nhìn bộ đồng phục luộm thuộm, lỗi thời của Cục dị đoan trên người, rồi lại nhìn đôi tay đã bắn giết vô số quái vật và những kẻ dị đoan sống đến nỗi chai dày một lớp da, sau đó gã ngẩng đầu lên, bối rối, mê mang nhìn chằm chằm vào Tô Dạng và các đội viên đang đối diện ——

——Gã đột nhiên phát hiện ra rằng gã gần như không thể nhớ được lúc đầu dáng vẻ của mình và họ như thế nào.

Đường Nhị Đả chỉ nhớ rõ những hình ảnh xấu xa, không trọn vẹn, tràn ngập máu me và hận thù, những hình ảnh này giống như những con dao nhỏ, cứa vào khuôn mặt của từng người này, rồi từng chút từng chút khắc sâu vào ký ức của Đường Nhị Đả thành từng giọt máu nhìn không thể nhận ra.

Gã không nhớ nổi lần cuối cùng gã và Tô Dạng uống với cốc bia bị vỡ là lần nào, không nhớ nổi lần cuối cùng ăn mừng với lũ ngốc này là khi nào, càng không nhớ nổi Tô Dạng dựa vào vai gã cong mắt cười nói, em sẽ chờ anh.

Rõ ràng quan trọng đến như thế, dựa vào những ký ức này để tồn tại mãi đến bây giờ, nhưng giờ phút này, những ký ức đó dường như đã quá xa vời với gã, xa đến mức mờ mịt, vàng ố và nhạt nhòa, xa đến nỗi chúng như thể là ký ức của một người đội trưởng chi đội ba khác.

Mà không phải là ký ức của Đường Nhị Đả chính gã, người đã biến thành một con quái vật.

Càng về sau, gã càng muốn trở lại như trước, càng không thể rời xa thêm nữa.

“Đội trưởng, xin đừng đi!!”

Tô Dạng hai tay giữ đồng phục của Đường Nhị Đả, lưng thẳng, cúi đầu 90 độ với gã một cách trật tự, giọng nói dù buộc phải bình tĩnh nhưng vẫn có thể nghe thấy nghẹn ngào.

“Đội trưởng, xin đừng đi!!”

Dưới sự dẫn dắt của Tô Dạng, toàn bộ thành viên chi đội ba cúi đầu chào Đường Nhị Đả, họ hét đến khản cả cổ để giữ gã lại, nước mắt rơi trên khuôn mặt của một số người và nhỏ xuống đất.

Đường Nhị Đả cuối cùng cũng tiến lên trước một bước, chậm rãi đi từng bước về phía Tô Dạng và chi đội ba, im lặng lấy đồng phục đội của mình từ tay Tô Dạng.

Tô Dạng kinh ngạc ngẩng đầu: “Đội trưởng?!”

Một nơi khác.

Mộc Kha và Lưu Giai Nghi nhận được tin nhắn văn bản từ Đường Nhị Đả, sau đó họ lái xe đến Cục xử lý dị đoan và chờ đợi bên ngoài.

Lúc này Bạch Liễu đã đi ra vô sự, Mộc Kha đang ngồi ở ghế lái mới thở phào nhẹ nhõm, xụi lơ xuống ghế.

Lưu Giai Nghi đã sớm ra khỏi xe để hít thở không khí, đang dựa vào cửa, dường như nghe thấy ai đó đến gần, cô bé ngẩng đầu lên ngạc nhiên.

Cô bé nghe đi nghe lại vài lần, rồi nghi ngờ hỏi: “Chỉ có tiếng bước chân của anh thôi, anh thực sự đã để ông chú to con ngu ngốc đó lại ở cục quản lý dị đoan à?!”

“Anh không sợ chú ấy ở lại sao?” Lưu Giai Nghi ôm nguc “nhìn” về hướng bước chân của Bạch Liểu, “Em không tin là anh không thấy lòng trung thành của ông chú đó với Cục quản lý dị đoan, anh lại để cho chú ấy ở lại một mình, chờ chú ấy cắt đứt với chi đội ba chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.”

“Chú ấy sẽ không đặt lòng trung thành vào nhóm chúng ta đâu.” Lưu Giai Nghi lắc đầu đưa ra kết luận chắc chắn, “Em có thể cảm thấy chú ấy rất ghét bỏ, thậm chí là thù địch với chúng ta nữa.”

Lưu Giai Nghi nhướng mày sốt ruột chỉ trích Bạch Liễu: “Anh bày ra màn kịch lớn như vậy không phải để hoàn toàn khống chế Đường Nhị Đả sao? Sao lại thế này, chỉ còn một móc xích nữa lại thả tay ra, đây có phải là phong cách của anh đâu?”

Bạch Liễu bị Lưu Gia Linh chất vấn một hơi, hắn xoay người dựa vào cửa xe, lấy một chai nước từ cửa sổ xe đang mở bên kia, vặn mở và nhấp một ngụm rồi trả lời Lưu Giai Nghi:

“Anh đột nhiên rất tò mò, nếu anh không cố tình chia cắt, thì vị Đường đội trưởng sẽ lựa chọn như thế nào đây?”

“Sao đột nhiên tò mò chứ!” Lưu Gia Linh dậm chân, lo lắng nói: “Giải đấu chỉ còn hai tháng nữa, nếu không nhanh chóng khống chế tuyển thủ của mình, Đường Nhị Đả lại chất lượng cao như vậy, anh sẽ giống Hồng Đào bị người khác cướp đội viên đấy!”

Bạch Liễu rũ mắt xuống nhìn Lưu Giai Nghi: “—— vậy em cũng muốn anh dùng cách Hồng Đào khống chế em để điều

khiển Đường Nhị Đả à? Bắt anh ta chia lìa sinh ly tử biệt với những điều thân thiết nhất của mình sao?”

Lưu Giai Nghi ngơ ngẩn.

“Anh cũng vốn định làm như vậy.” Lời nói của Bạch Liễu lại thay đổi, anh thừa nhận không chút do dự.

Bạch Liễu đậy nắp chai nước khoáng, tùy ý đút một tay vào túi quần, từ xa nhìn tòa nhà hình tròn khổng lồ màu trắng. Gió thổi ào ào lướt qua hắn, hất mái tóc bù xù và chiếc áo sơ mi quá khổ không được nhét vào trong quần Bạch Liễu phồng lên.

Ánh mặt trời đầu ngày chói lọi chiếu vào sườn mặt của Bạch Liễu, nâng niu nụ cười nhàn nhạt của hắn, chiếu vào bình minh sắp tàn.

“Nhưng vào một số thời điểm nhất định, anh nghĩ dùng phương pháp của Lục Dịch Trạm để hướng dẫn lòng người cũng là điều tốt.”

Ánh mặt trời chói lọi chiếu thành vô số tia sáng trong sương sớm, rồi những chùm sáng đó hòa vào nhau, dần dần nhuộm từ bầu trời vào trong, biến mặt đất cằn cỗi và trống trải, tòa nhà kim loại hình tròn khổng lồ, và cả con bạch tuộc trên đồng phục tỏa sáng thành ánh vàng rực rỡ phản chiếu ánh sáng.

Đường Nhị Đả nhìn xuống huy hiệu bạch tuộc rực rỡ ánh mặt trời trên tay đã gắn bó với mình hàng thế kỷ, hồi lâu cũng

không cử động, sau đó thở ra một hơi thật dài rồi đột nhiên cười khẽ một tiếng.

"Đội trưởng?" Tô Dạng cẩn thận hỏi.

"Cậu có nhớ lần đầu tiên chúng ta tham gia huấn luyện với tư cách là những đội viên dự bị trong Cục quản lý dị đoan không?" Đường Nhị Đả đặt ra một câu hỏi hoàn toàn không liên quan.

Tô Dạng sửng sốt trong giây lát, nhưng anh vẫn nghiêm túc trả lời câu hỏi của Đường Nhị Đả: "… Nhớ, lúc đầu chúng ta đều là đội viên dự bị của đội một, tập luyện rất vất vả."

"—— Ngăn tôi đừng ngớ ngẩn chắc cũng vất vả nhỉ?" Trong mắt Đường Nhị Đả lộ ra hoài niệm, "Lúc đó, người bốc đồng nhất trong toàn đội là tôi, cứ gặp dị đoan giết người là không thể nhịn được, nhất định phải giết dị đoan, lần nào cũng bị đội trưởng chi đội 1 ngăn cản, anh ấy quả thật đã dạy chúng ta rất nhiều."

"Đúng vậy, khi đó Sầm Bất Minh vẫn là đội phó đội 1, anh ấy đối với chúng ta rất nghiêm khắc, nhưng rất ngoan ngoãn gọi đội trưởng đội 1 là sư huynh."

Tô Dạng không biết Đường Nhị Đả muốn nói gì, nhưng anh vẫn hiền lành nhớ lại điều đó với Đường Nhị Đả, "—— lúc đó anh không thích anh ấy, anh còn chế nhạo anh ấy bằng cách bắt chước cách anh ấy gọi đội trưởng đội 1 là sư huynh, sau đó anh ấy mắng anh rằng anh có tính khí hung bạo như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị ô nhiễm, tinh thần giảm sút."

Đường Nhị Đả có chút hoảng hốt: “… Tôi và Sầm Bất Minh đánh nhau sao?”

“Cũng hơn 20 năm rồi, không nhớ cũng là chuyện bình thường.” Tô Dạng cười, “Sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này?

“Tôi chỉ là, đột nhiên nhớ lại những gì đội trưởng đội một từng nói với tôi.” Đường Nhị Đả cụp mắt nhìn logo của đội, nắm chặt tay thì thào, “—— Trên đời này không có hai chiếc lá giống nhau, và cũng không có hai dòng thời gian giống nhau ——“

“—— Khi cậu được lựa chọn bởi thời gian, bất kể cậu gặp phải những thứ hay những người muốn bạn ở lại, cậu phải biết rằng họ không còn là thực nữa, họ đã qua đi rất lâu rồi … “

“Cậu không thể nhìn lại, cậu chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.”

“——Đây là 【 tương lai 】 của cậu.”

Đường Nhị Đả ngẩng đầu lên, gã nhìn quanh tất cả các đội viên trầm giọng nói:

“Tôi đã trở thành 【 người giám hộ 】 và 【 người ràng cuộc 】 của Dị đoan 0006. Những sự cố do dị đoan 0006 gây ra vào đêm qua và sáng nay đều do nhận định không đúng đắn của tôi về dị đoan 0006, dẫn tới việc ——”

Đôi mắt xanh của gã sáng và trong veo: "—— Tôi nên hoàn toàn chịu trách nhiệm về việc này."

"Dị đoan 0006 là loại dị đoan không gây thương tích cho người khác, đã kiểm soát bản thân trong hai cuộc bạo động, chưa bao giờ giết một người nào và thực hiện các biện pháp đền bù sau đó để cứu vãn hậu quả mà cậu ta gây ra, mà tôi đã đánh giá sai dị đoan 0006, sử dụng nhiều cách khác nhau khủng b0 cậu ta, đó là nguyên nhân gây ra tai nạn ngay từ đầu, điều này —— "

Đối mặt với những đội viên đang sững sờ phía sau, Đường Nhị Đả cúi xuống thật sâu và cúi chào họ:

"—— Tôi vô cùng xin lỗi."

"Tôi sẽ cố gắng hết sức để đền bù cho 67 đội viên bị thương đêm qua, vụ nổ ở Nhà máy Hoa hồng cũng sẽ được giải quyết vào ngày hôm sau. Và để trừng phạt mình —— " Đường Nhị Đả nắm lấy huy hiệu của đội trên đồng phục và giựt nó xuống một cách mạnh mẽ.

Tô Dạng nghiêm nghị ngăn gã lại: "Đội trưởng!!"

Nhưng vẫn quá muộn.

Biểu tượng của đội hoàn toàn bị gỡ bỏ, Đường Nhị Đả hít một hơi sâu: "——Tôi từ chức đội trưởng của chi đội ba, hơn nữa, với tư cách là người ràng buộc của dị đoan 0006, tôi sẽ không

bao giờ trở lại Cục Xử lý dị đoan cho đến khi nó được hòa nhập hoàn toàn vào xã hội.”

Tô Dạng nhắm mắt lại, quai hàm run lên vì nghiến răng.

Đường Nhị Đả duỗi thẳng thắt lưng, cười nhẹ coi như buông bỏ hết mọi thứ, nhưng đôi mắt lại đỏ hoe, gã run rẩy cầm huy hiệu đội trong tay, sau đó rũ bỏ bộ đồng phục đội, khoác lên vai Tô Dạng, vỗ vai cười nhẹ nhàng đặt huy hiệu đội đại diện cho đội trưởng vào lòng bàn tay Tô Dạng.

Tô Dạng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn gã.

Đường Nhị Đả trầm giọng nói, “—— tại đây, tôi chỉ định Phó đội trưởng Tô Dạng làm Đội trưởng mới của chi đội ba, chuyển giao mọi quyền hành ngoại trừ quyền hạn của 【 nhà tiên tri 】 cho cậu ta.”

“Tôi ra lệnh cho cậu, Đội phó Tô, nhận huy hiệu!” Đường Nhị Đả đột nhiên hạ giọng.

Tô Dạng nhịn rồi lại nhịn, nhưng vẫn không kìm được, nước mắt chảy dài, cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi nhận lấy huy hiệu đội do Đường Nhị Đả đưa cho: “——Ừm, đội trưởng.”

Đường Nhị Đả cười nói: “Tô Dạng, cậu sẽ là đội trưởng tốt hơn tôi.”

Tô Dạng ôm huy hiệu và đồng phục đội gào khóc.

Hơn 20 năm, anh không bao giờ tưởng tượng được có ngày Đường Nhị Đả không còn là đội trưởng của anh, và tự trừng phạt mình một cách tàn nhẫn như vậy.

Tô Dạng hiểu Cục dị đoan có ý nghĩa như thế nào đối với Đường Nhị Đả, cũng hiểu Đường Nhị Đả từ bỏ nơi này sẽ khủng khiếp như thế nào.

Tô Dạng đã nghĩ về 10.000 cách Đường Nhị Đả rời khỏi Cục dị đoan —— bị dị đoan giết, tự sát vì ô nhiễm, hoặc thậm chí trở thành một người bảo vệ dị đoan và ch3t ở đây vì tuổi già.

Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng nó sẽ như thế này,

Trong quan niệm của Tô Dạng và từng thành viên trong nhóm, Đường Nhị Đả không bao giờ bỏ mặc Cục quản lý dị đoan —— điều đó có nghĩa là, trong nhận thức của họ, rời bỏ Cục quản lý dị đoan đối với Đường Nhị Đả còn đáng sợ hơn cả cái ch3t.

Đường Nhị Đả dẫn dắt họ xông vào trận chiến, gã được mọi thành viên chi đội 3 vĩnh viễn công nhận là đội trưởng. Gã chính trực, dũng cảm và đôi khi hơi nóng nảy, nhưng gã sẽ không bao giờ bỏ lỡ bất kỳ trận chiến sinh tử nào, không sợ bất cứ “trò chơi” dị đoan một đi không trở lại nào.

Nhưng rốt cuộc là họ đã xa cách nhau từ bao giờ?

Tô Dạng nhìn theo bóng lưng Đường Nhị Đả rời đi trong ánh bình minh nước mắt lưng tròng, gã thoải mái vẫy vẫy tay, dường như không còn luyến tiếc ở đây, nhưng quần áo, thậm chí cả giày và tất của anh chàng này đều là đặc chế của Cục quản lý dị đoan.

Bộ đồng phục mặc đến mục nát, giặt sạch đến mức trắng bệch, nhưng vẫn được Đường Nhị Đả mặc ở trên người —— cứ như bộ đồng phục cũ của Cục quản lý dị đoan này đã mọc lên trên người gã, không cách nào cởi ra được.

Nhưng chiếc huy hiệu đội "Trưởng" trong nguc gã đã bị chính tay gã tháo xuống.

Bạch Liễu ở bên cạnh xe đợi một hồi, Lưu Gia Nhiên không khỏi chế nhạo Đường Nhị Đả còn chưa đi ra: "Bạch Liễu, anh sẽ hối hận vì đã mềm lòng, vị đội trưởng này của chúng ta xem ra không dễ chia tay đội của ổng đâu … "

Trước khi Lưu Giai Nghi nói xong, một đốm đen xuất hiện dưới tòa nhà hình tròn đang đi về phía họ.

Gã đang đi chậm rãi, mặc một bộ đồng phục rách nát, nhưng quả thật đang đi về phía này.

Lưu Giai Nghi dừng lại, cô bé ngờ vực nhìn về phía nơi có tiếng bước chân.

Đường Nhị Đả đi tới, Bạch Liễu nhìn tình trạng của gã từ trên xuống dưới, ánh mắt lưu lại trên bộ đồng phục rách nát trong

hai giây, liền cười trêu chọc: “Tôi cứ tưởng anh sẽ để lại đồng phục và huy hiệu đội cho Tô Dạng chứ.”

Đường Nhị Đả không khỏi ngạc nhiên khi Bạch Liễu có thể đoán được mọi chuyện đang diễn ra, gã gật đầu, khàn giọng nói: “Vốn là dự định như vậy, tôi muốn đưa cho cậu ấy đồng phục đội và huy hiệu đội…”

Ánh mắt Bạch Liễu dừng ở bộ đồng phục trên người Đường Nhị Đả: “Sau đó?”

“Nhưng Tô Dạng nhất định muốn tôi giữ lại đồng phục đội.” Đường Nhị Đả nhẹ giọng nói, “Cậu ấy nói chỉ tạm thời bảo quản huy hiệu đội cho tôi, cậu ấy sẽ luôn đợi tôi về.”

Sau khi nói xong, Đường Nhị Đả im lặng một lúc lâu mới nói, “—— nhưng tôi không thể quay đầu lại, đó không phải 【 tương lai 】 của tôi.”

“Tôi chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.”

Quyển thứ ba Hồ Trò Chơi.

- ——oOo—

Chương 232

Trên xe trở về, Bạch Liễu ngồi trên ghế phụ lái nêu ý kiến ngắn gọn của mình về giải đấu.

“Các cậu muốn thi đấu năm nay?” Đường Nhị Đả cau mày.

“Em cũng cảm thấy quá gấp gáp, chỉ còn có hai tháng nữa thôi, Bạch Liễu, số lượt đăng ký trò chơi giải đấu của anh và Mộc Kha còn cách nhau đến 48, 49 lần.” Lưu Giai Nghi nằm im trên ghế,” Em nghĩ hai người báo danh rất khó đó.”

Bạch Liễu khẽ quay đầu nhìn Đường Nhị Đả đang ngồi ngay phía sau: “Đường đội trưởng có đề nghị gì hay không? Nếu anh dẫn chúng tôi đi, thì tốc độ hoàn thành phụ bản nhanh nhất là bao lâu?”

Đường Nhị Đả lông mày càng ngày càng nhíu chặt hơn: “Tôi còn chưa biết tình huống của các cậu như thế nào, cho nên không đánh giá trước được…”

Bạch Liễu hỏi cách khác: “Vậy tính riêng anh thôi, nếu lấy thời gian hiện thực làm thước đo, thì tốc độ hoàn thành phó bản cấp 3 nhanh nhất của anh là bao lâu?”

Đường Nhị Đả nói không chút do dự, “31 phút.”

Lưu Giai Nghi đang uống nước ở băng ghế sau sặc ho dữ dội, Mộc Kha đang lái xe thì suýt nữa là trượt tay lái lao luôn ra đường.

Cả bọn đồng thanh hỏi: “Anh chơi kiểu gì nhanh vậy?!”

Mẹ nó, người này là loại quái vật gì đây?! 31 phút để hoàn thành một trò chơi cấp 3?!

“Thời gian trong trò chơi phải chuyển đổi hai lần mới thành thời gian trong hiện thực.” Đường Nhị Đả trầm giọng giải thích, “Đầu tiên là đổi sang thời gian ở đại sảnh hệ thống, sau đó lại thông qua thời gian hệ thống đổi thành thời gian hiện thực.”

“Mà thời gian trong trò chơi được chuyển đổi thành thời gian sảnh hệ thống không phụ thuộc theo thời gian trôi qua trong trò chơi, mà thông qua ba kết thúc trò chơi khác nhau.”

Đường Nhị Đả đưa ra một ví dụ: “Một trò chơi có ba kết thúc khác nhau, 【bad end】, 【normal end】và 【true end】.”

“Kết thúc【bad end】thì không có hiệu quả chuyển đổi thời gian, nghĩa là, nếu người chơi hoàn thành 【bad end】 ch3t hoặc trở thành quái vật trong trò chơi, thì từ lúc vào trò chơi thời gian của người đó bị vô hiệu, hoàn toàn đứng yên trong trò chơi, không thể chuyển đổi thành thời gian hệ thống hoặc thời gian thực.”

“Mà đối với Bạch Liễu hoàn thành được 【true end】, thì thời gian chơi trong trò chơi dài nhất được chuyển đổi sang

thời gian ở sảnh hệ thống từ khoảng 3,5 đến 5,5 giờ, sau đó tiến thêm một bước nữa chuyển đổi thành thời gian trung bình của thực tế là từ 21 đến 27 giờ.”

Bạch Liễu xoa cằm, trầm ngâm suy nghĩ, “Có tỷ lệ đo lường cố định để chuyển đổi chiều thời gian thành thời gian thực không?”

Đường Nhị Đả lắc đầu: “Không có, nhìn thì có vẻ giống như có quy luật nhưng loại quy luật này rất linh động, trong một khoảng thời gian thì giữ nguyên nhưng trong khoảng thời gian tiếp theo thì lại thay đổi. Hiện tại, tôi chưa tìm ra tỷ lệ cố định, chỉ có thể đoán thôi.”

Bạch Liễu nheo mắt lại: “Hiện thực cùng hệ thống lưu chuyển, quy tắc thời gian bất định…”

—— Không phải giống với quy tắc chuyển đổi thời gian giữa phó bản trò chơi và sảnh hệ thống sao?

Theo những gì Bạch Liễu đã thấy trong 【 tương lai 】 trước đây, về cơ bản hắn có thể chắc chắn rằng 【 hiện thực 】 cũng là một chiều không gian của một phiên bản trò chơi.

Nếu 【 hiện thực 】 cũng là một bản sao trò chơi trong hệ thống, thì 【 hiện thực 】 và tiêu chuẩn chuyển đổi chiều thời gian trong hệ thống cũng phải có 【kết thúc】 khác nhau.

Hệ thống và 【 hiện thực 】 duy trì quy tắc chuyển đổi thời gian nhất định trong một khoảng thời gian, người chơi phải đi trên một đường 【kết thúc】 nhất định trong thời gian này, mà

khi người chơi thay đổi đường dẫn trò chơi và đi đến 【kết thúc】khác thì các quy tắc chuyển đổi thời gian trong hệ thống cũng được thay đổi.

—— Vậy thì hiện tại hắn đang đi con đường 【kết thúc】trò chơi của phó bản 【 hiện thực 】nào đây?

【bad end】, 【normal end】hay 【true end】?

“Cách nhanh nhất để qua cửa chính là chơi dòng 【normal end】”, Đường Nhị Đả tiếp tục nói, “Đừng khám phá bất kỳ Sách Quái Vật nào, đừng tìm kiếm bất kỳ manh mối qua cửa nào, chỉ cần giết boss lớn, sau đó cứ thô bạo hoàn thành các điều kiện nhiệm vụ để vượt cấp là được. Kỷ lục nhanh nhất của tôi là 17 phút, phó bản một người chơi cấp hai.”

Lưu Giai Nghi sống không còn gì luyến tiếc nằm trên ghế không nhúc nhích.

Phó bản cấp 2 trong vòng 17 phút …

Với tốc độ qua cửa này, cho dù là gánh thêm bốn người đi nữa thì hai tháng cũng đủ đem tất cả bọn họ tiến vào giải đấu.

Tuyển thủ giải đấu khủng b0 như vậy sao…

“Nhưng trong hai tháng thì vẫn gấp lắm.” Đường Nhị Đả nghiêm túc cảnh báo, “Cho dù có tư cách báo danh thì tố chất của các cậu vẫn còn kém xa so với các tuyển thủ giải đấu. Đối

với các cậu thì tham gia huấn luyện quan trọng hơn là đạt được tư cách báo danh.”

“Sau khi đạt được tư cách báo danh, các cậu còn phải tham gia huấn luyện ở Hồ Trò Chơi ít nhất 60 lần, có hiểu biết cơ bản về phó bản trò chơi và luật chơi của giải đấu thì mới có thể dự thi được.”

Lưu Giai Nghi giơ tay bổ sung: “Trừ cái đó ra thì sự nổi tiếng cũng rất quan trọng, các anh cần phải thu hút phiếu bầu ngoài trận đấu để khán giả ủng hộ và nạp điện phiếu bầu, phải lọt top 100 tuyển thủ được yêu thích nhất trong mùa cổ vũ để tranh thủ giành lấy 【kim bài miễn tử】nữa.”

“Hồ Trò Chơi và kim bài miễn tử là cái gì?” Mộc Kha có chút hoa mắt.

Mộc Kha là người chơi mới chỉ mới tìm hiểu các quy tắc cơ bản của sảnh trò chơi, đối với quy định cụ thể của giải đấu thì hiển nhiên là hoàn toàn kém hiểu biết so với Đường Nhị Đả kỳ cựu và Lưu Giai Nghi được đào tạo.

Lưu Giai Nghi dường như cũng nhận ra điều này, hơi có chút đau đầu đỡ trán: “Em quên mất các anh vẫn là người mới, nghe cho kỹ nhé, 【Hồ Trò Chơi】là khu vực mới toanh, chỉ có những người chơi đã báo danh thành công giải đấu mới có thể đăng nhập vào, xem như khu vực đào tạo nội bộ các tuyển thủ của giải đấu ấy.”

Đường Nhị Đả gật đầu đồng ý với cách giải thích của Lưu Giai Nghi: “Khu vực này chứa màn hình lựa chọn trò chơi, cửa đăng nhập trò chơi và cửa đăng xuất trò chơi đều riêng

biệt. Các trò chơi trong khu vực này cũng không hiển thị cho khán giả bên ngoài xem vì vậy không có TV nhỏ, cũng có thể gọi nó là 【 khu không có TV nhỏ】. ”

“—— Ngoài ra, khi tham gia trò chơi trong khu này người chơi có thể đăng xuất bất cứ lúc nào.” Lưu Giai Nghi giơ ngón tay lên với vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy, “Đây cũng là phần đặc biệt nhất của khu này. Người chơi giải đấu sẽ được bảo vệ nhất định, mà cơ chế bảo vệ chính là là sự tồn tại của khu 【 Hồ Trò Chơi 】.”

“Để đảm bảo rằng những người chơi đã đăng ký giải đấu thành công có thể tham gia giải đấu thành công, trước khi giải đấu chính thức bắt đầu, những người chơi này tiến hành huấn luyện trò chơi trong 【 Hồ Trò Chơi 】, trong lúc huấn luyện, nếu nhận thấy sinh mệnh nguy hiểm thì chỉ cần nộp một số điểm nhất định là có thể rời khỏi trò chơi.

Bạch Liễu nhướng mày: “Xem ra, giải đấu đối với hệ thống thật sự rất quan trọng.”

—— thế mà lại có một khu huấn luyện từ bỏ thu hoạch linh hồn người chơi, chỉ để đảm bảo rằng những người chơi này có thể tham gia giải đấu thành công.

“Đừng thiếu cảnh giác.” Đường Nhị Đả trầm giọng cảnh báo, “Sở dĩ có loại cơ chế này tồn tại là vì các trò chơi ở đây đều là trò chơi giải đấu kết nối trực tiếp với phó bản cấp 3, rất nhiều người chưa kịp đăng xuất ra đã ch3t rồi.”

“Đúng vậy.” Lưu Giai Nghi nghiêm trang gật đầu, “Nghe Hồng Đào nói, các phó bản đối kháng giải đấu trong những

năm qua đều được lấy ngẫu nhiên từ Hồ Trò Chơi, điều này thực sự rất khó. Vì để làm quen với sự vận hành của phó bản giải đấu mà rất nhiều thành viên của các hiệp hội lớn sau khi hoàn thành 52 phó bản đều ngay lập tức vào【 Hồ Trò Chơi 】 để luyện tập cường độ cao.”

“Thảo nào mà chúng ta bên ngoài không nhìn thấy bất kỳ thành viên chiến đội của hiệp hội lớn nào” Mộc Kha nói.

“Người chơi chỉ có thể thấy những tuyển thủ ngôi sao được hiệp hội đưa ra thông qua 【 khu TV nhỏ】để kinh doanh quảng bá thôi, còn các tuyển thủ chiến đội có thực lực mạnh cơ bản đều huấn luyện trong 【 Hồ Trò Chơi 】cả năm rồi, không dễ gì thấy được.”Đường Nhị Đả nhẹ nhàng nói.

Lưu Giai Nghi phản bác lại: “Nhưng không có nghĩa là các tuyển thủ ngôi sao yếu đâu, ngược lại, đa số bọn họ đều rất mạnh”.

Mộc Kha ngẩn ra: “Tuyển thủ ngôi sao á?”

Bạch Liễu lấy ra một cây bút và giấy từ ngăn kéo ở ghế trước của ô tô, viết một vài từ khóa trên đó, sau đó vẽ một vòng tròn trên từ khóa 【 kim bài miễn tử 】trong đó rồi hỏi: “Tuyển thủ ngôi sao có quan hệ với kim bài miễn tử à?”

Đường Nhị Đả im lặng một lúc, rồi nói: “Ừ.”

“Mặc dù có thể đăng xuất trò chơi trong Hồ Trò Chơi bất cứ lúc nào, nhưng trò chơi trong giải đấu không thể đăng xuất cho

đến khi người chiến thắng được quyết định, có nghĩa là người thua cuộc về cơ bản sẽ bị xóa sổ. “

Bạch Liễu chấm chấm đầu bút hai lần vào 【 hiệu quả chi phí 】rồi cụp mắt xuống nhẹ nhàng nói: “—— nhưng đây là giải đấu, nếu bên thua bị xóa sổ có nghĩa là một chiến đội sẽ biến mất trong trò chơi, trò chơi cơ bản cũng không có cách nào tiếp tục tận dụng sự ủng hộ tinh thần của khán giả để họ nạp điện nữa, vì vậy nó phải tối đa hóa lợi ích cao nhất của giải đấu.”

“Dưới tình huống đó, người chơi càng nổi tiếng, càng được yêu thích thì sẽ có đạo cụ —— 【 kim bài miễn tử 】giải đấu ra đời.”

Lưu Giai Nghi thở dài: “Đại khái là như thế, sau khi người chơi đạt được 【 kim bài miễn tử 】thì hệ thống sẽ tự động đăng xuất họ khỏi trò chơi khi giá trị sức khỏe hoặc tinh thần giảm xuống mức nguy hiểm trong quá trình chơi.”

“【 kim bài miễn tử 】phụ thuộc vào độ nổi tiếng, cũng chính là tỷ lệ khán giả ủng hộ người chơi, đây cũng là nguồn gốc của mùa cổ vũ ——hai tháng trước khi giải đấu bắt đầu, các hiệp hội lớn sẽ bắt đầu điên cuồng quảng bá chiến đội nhà mình, đồng thời để các tuyển thủ ngôi sao điên cuồng kinh doanh.”

“Về cơ bản, nếu một chiến đội có một hoặc hai tuyển thủ ngôi sao sáng giá thì các thành viên khác trong đội không phải lo lắng về 【 kim bài miễn tử 】 của họ, bởi vì người hâm mộ của các tuyển thủ ngôi sao sẽ tính phí và bỏ phiếu cho mọi người trong toàn đội, đảm bảo rằng họ có thể tấn công mà không cần lo lắng trong giải đấu.”

Lưu Giai Nghi bắt đầu vặn vẹo ngón tay đếm: “Ví dụ như Hồng Đào của Hiệp Hội Quốc Vương, Hắc Đào của Danh Sách Sát Thủ, Charles của Hiệp Hội Dân Cờ Bạc, Georgia của Bình Minh Vàng, và Thẩm Phán Nghịch Thần của Thợ Săn Hươu —— gã này vừa chuyển đến Danh Sách Sát Thủ trong năm nay rồi.”

Lưu Giai Nghi đặt hai ngón tay của cô bé lại gần Bạch Liễu: “Vì vậy năm nay Danh Sách Sát Thủ có đến 2 tuyển thủ ngôi sao, mùa giải hỗ trợ này, hiệp hội của họ dứt khoát không thèm kinh doanh trong năm nay bởi vì không cần phải lo lắng về 【kim bài miễn tử】nữa.

“Nhưng mà —— ” Lưu Giai Nghi biểu tình tim tui đau quá man rút ngón tay về, “Trong hiệp hội của chúng ta chỉ có em là xem như nửa tuyển thủ ngôi sao thôi, nếu các anh muốn giành 【kim bài miễn tử】thì hơi khó khăn đấy, phải tìm cách gom fan kiểu khác …”

“Loại chuyện này người ngoài có ủng hộ hay không đều chẳng sao cả, giải đấu phải tùy thuộc vào thực lực của chính mình.” Đường Nhị Đả lạnh lùng sửa lại câu nói của Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi trợn to hai mắt, khinh thường lấy ra một cặp kính bảo hộ đeo vào, nhìn Đường Nhị Đả từ trên xuống dưới với ánh mắt đánh giá khắc nghiệt.

Cô bé chế nhạo: “Nhìn ngoại hình của chú là biết chú không thể nào làm tuyển thủ ngôi sao rồi, không lấy được kim bài miễn tử nên ghen tị với tôi đúng không.”

Đường Nhị Đả lúc này quả thật chả có tí đẹp mắt nào, râu ria xồm xoàm, quần áo rách rưới, mắt đỏ hoe, trên người còn có mùi hoa hồng và máu thịt hỗn hợp rất kinh tởm, thoạt nhìn thì lôi thôi lếch thếch, ngồi co rúm ở băng ghế sau rất giống một con chó bự lang thang ngoài đường được Bạch Liễu tiện tay nhặt về.

Đường Nhị Đả mở miệng muốn nói gì đó, nhưng liếc nhìn Lưu Giai Nghi đang ngồi chỉ cao đến thắt lưng, dường như cảm thấy tranh cãi với một con nhóc nhỏ có chút mất mặt nên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe lạnh lùng, không thèm trả lời Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi ra trận toàn thắng thì khịt mũi, nằm trên lưng Bạch Liễu tiếp tục lải nhải: "Anh đừng nghe ông chú ấy nói hươu nói vượn Bạch Liễu, 【 kim bài miễn tử 】 rất quan trọng, Hồng Đào đã cho em xem báo cáo tóm tắt về tỷ lệ tử vong trong giải đấu, những đội có tuyển thủ ngôi sao sẽ có tỷ lệ sống sót tổng thể cao hơn nhiều so với các đội khác."

Nói đến tỷ lệ sống sót, Đường Nhị Đả nắm chặt tay nhất thời trống rỗng, vẻ mặt ngưng trọng, nhưng ánh mắt có chút sững sờ —— có lẽ những gì Lưu Giai Nghi nói là đúng …

Lúc đầu gã kiên trì tập trung vào sức mạnh, không kinh doanh gì cả, bắt toàn đội tập luyện điên cuồng trong Hồ Trò Chơi, nhưng khi đấu với Bạch Liễu, không ai trong toàn đội sống sót ngoại trừ gã, nhưng trớ trêu chính là gã lại có kim bài miễn tử …

Bạch Liễu viết bốn chữ 【 tuyển thủ ngôi sao 】 vào một cuốn sổ ghi chú nhỏ trên tay, bên cạnh đặt một dấu chấm hỏi nhỏ.

“Anh hiểu tầm quan trọng của các tuyển thủ ngôi sao, nhưng muốn bồi dưỡng một tuyển thủ ngôi sao không phải là chuyện dễ dàng, đúng không?” Bạch Liễu liếc mắt nhìn Lưu Giai Nghi đang dựa vào ghế sau, “Anh đoán lý do tại sao hầu hết các tuyển thủ ngôi sao đều là những tuyển thủ ngôi sao, về cơ bản là vì họ đã thể hiện rất tốt trong giải đấu, phải không?”

“Nếu chỉ dựa vào màn trình diễn trong 【Khu TV nhỏ】thì anh nghĩ rất khó để tạo ra một tuyển thủ ngôi sao có lượng người hâm mộ khổng lồ —— ví dụ như bản thân em, Giai Nghi.”

Bạch Liễu dùng bút ký để miêu tả khuôn mặt của Lưu Giai Nghi với khoảng cách từ xa, bình tĩnh thuật lại sự thật: “Em có một khuôn mặt rất dễ khiến người ta có thiện cảm, một kỹ năng đặc thù cao, một bang hội lớn hàng đầu đã dành toàn bộ sức lực để tạo lợi thế cho em, ngoài ra còn có một tuyển thủ ngôi sao hạng hai mở đường cho em nữa.”

“Em đã thu thập được lợi thế lớn nhất và mánh lới quảng cáo của một người chơi chưa tham gia giải đấu, nhưng em có thể chắc chắn rằng em sẽ nhận được kim bài miễn tử ngay khi tham gia vào giải đấu không?”

Lưu Giai Nghi ngơ ngẩn.

Bạch Liễu thản nhiên hỏi lại: “Không thể, đúng không?”

“Về điểm này, tôi đồng ý với ý kiến của Đường đội trưởng. Đối với đội tân binh, điều quan trọng nhất là tập trung nâng cao thực lực hơn là phụ thuộc vào quảng cáo và người ngoài,

bản chất của giải đấu cơ bản là thực lực đối kháng chứ không phải so sánh sự nổi tiếng, cho nên hai tháng tới đây, chúng ta sẽ tập trung rèn luyện ở Hồ Trò Chơi."

Bạch Liễu dứt khoát đưa ra quyết định cuối cùng, sau khi liếc nhìn Lưu Giai Nghi đang kinh ngạc ôm má, Đường Nhị Đả vốn đang bình tĩnh lại nhẹ nhõm một hơi, Bạch Liễu lại nở một nụ cười khiến người ta lạnh sống lưng.:

"Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta từ bỏ việc thu hút khán giả. Trước khi bước vào Hồ Trò Chơi, chúng ta vẫn có gần 50 trò chơi được chơi trong 【 Khu TV nhỏ】."

"Chúng ta sẽ làm hết sức mình tận dụng năm mươi trò chơi này để thu hút khán giả ủng hộ chúng ta."

Ánh mắt của Bạch Liễu dừng lại trong giây lát trên mái tóc bờm xờm của Đường Nhị Đả: "Bắt đầu bằng cách biến Đường đội trưởng của chúng ta trở thành một soái ca để đẩy mạnh tiêu thụ thị trường nào."

Đường Nhị Đả: "…????"

———————

Mục Tứ Thành vừa chạy ra cửa sau của nhà máy vừa ho sặc sụa. Sau khi xác nhận đội của Quản lý Dị đoan đã hoàn toàn tiếp quản nhà máy ở thế giới đảo ngược, và kiểm soát gã giám đốc nhà máy chuẩn bị trốn thoát, cậu liền nhanh chóng chuồn ra ngoài phóng mô tô chạy mất.

Đội xong chiếc mũ bảo hiểm xe máy đeo tai nghe bluetooth con khỉ xong, Mục Tứ Thành gấp gáp gọi ngay cho Bạch Liễu, trong lòng lo lắng vô cùng.

Tên Bạch Liễu này muốn đi ra ngoài tuyên bố rằng hắn là kẻ đánh bom, còn để cậu ở thế giới bên trong tương đối an toàn để kéo dài thời gian.

Cũng không biết lần này Bạch Liễu bị Cục xử lý dị đoan bắt đi thì có bị hành hạ gì nữa hay không!

Tôi không biết liệu Bạch Liễu có làm gì anh ta sau khi bị kiểm soát bởi chính quyền Dị giáo hay không!

Lần trước Bạch Liễu đi vào, cậu cảm thấy nửa cái mạng cũng không còn!

Tuy rằng Bạch Liễu luôn nói có cách đối phó, nhưng ngoài đời hắn cũng chỉ là một người bình thường, có thể chống lại một tổ chức lớn như vậy đến mức nào chứ?!

Mục Tứ Thành hít một hơi thật sâu hồi hộp chờ kết nối cuộc gọi, cuộc gọi vừa được kết nối, cậu đã gấp không chờ nổi nóng lòng hỏi: “Bạch Liễu, anh không sao chứ?! Anh đang ở đâu?”

“Tôi không sao.” Giọng Bạch Liễu từ đầu bên kia điện thoại, “Bây giờ tôi…”

Hắn còn chưa nói xong, một tiếng gầm phản kháng điên cuồng vang lên cắt ngang giọng nói của Bạch Liễu: “Tránh xa tôi ra! Các người đang làm gì tôi?! Tôi không làm cái đó đâuuu!!”

“Buông tôi ra!!” Đường Nhị Đả nhìn nhân viên làm đẹp đang cầm một cuộn băng keo dán màu đen tới gần gã, ánh mắt sợ hãi, “Thả tôi xuống!”

Mục Tứ Thành có chút bối rối, cậu nghe thấy giọng nói vừa rồi là giọng của Đường Nhị Đả, vì vậy giảm tốc độ phóng xe máy, chất vấn: “Anh bắt Đường Nhị Đả ra khỏi cục xử lý dị đoan rồi khống chế anh ta à?”

Bạch Liễu giơ điện thoại di động lên nhìn Đường Nhị Đả bị trói ở ghế gội đầu giãy giụa kịch liệt bọt nước bắn tung tóe: “Cậu có thể nói như vậy.”

“Buông tôi ra!

“……” Mục Tứ Thành hả hê khi thấy người gặp họa nhưng tâm tình cũng rất phức tạp, “Anh đang làm gì anh ta vậy? Tra tấn hả? Đây là thế giới thực đó Bạch Liễu, đừng chơi high quá.”

Bạch Liễu cố gắng giải thích: “—— Tôi không có tra tấn Đường Nhị Đả.”

Phía sau truyền đến âm thanh r3n rỉ đau đớn của một người đàn ông trưởng thành bị tra tấn đến cực điểm.

Mục Tứ Thành dừng xe máy, 120% không tin: “Vậy thì anh đang làm gì anh ta?”

“Làm đẹp và làm tóc toàn thân.” Bạch Liễu nhìn chân của Đường Nhị Đả đang dán đầy băng dính rụng lông, “Chính xác mà nói thì, anh ta đang wax lông chân.”

Em gái trong tiệm làm đẹp vẻ mặt dữ tợn nắm lấy một đầu cuộn băng, thẳng tay xé cái “xoẹt” xuống không thương tiếc.

Đường Nhị Đả nắm chặt tay, r3n rỉ thêm một tiếng, gã nhìn Bạch Liễu gần như cầu xin lòng thương xót, nước mắt lưng tròng: “—— Tại sao tôi phải làm chuyện này vậy?!”

“Tôi cũng đâu biết.” Bạch Liễu nhún vai, “Hỏi Mộc Kha ấy, cậu ấy đưa chúng ta đến tiệm làm đẹp, còn đặt gói làm đẹp và làm tóc cao cấp nhất cho anh đó.”

Đường Nhị Đả nhìn Mộc Kha.

Mộc Kha mặt cười phớ lớ gió xuân lồng lộng: “Đây là tiệm chăm sóc sắc đẹp cho sao nam lợi hại nhất mà tôi biết trong ngành đấy, rất nhiều người nổi tiếng đến đây để tạo kiểu và chăm sóc sắc đẹp, nói không chừng tiệm này phù hợp với anh đó Đường đội trưởng.”

Em gái xinh đẹp liên tục lặp lại: “Đúng đúng! Ngôi sao lớn Triệu Mộc Thỉ cũng làm ở đây này, năm nào cũng hot! Năm nay có đến 2 bộ phim truyền hình ăn khách nhé!”

Em gái vừa nói vừa cười, tay thì liên tục xé roẹt roẹt mấy tờ băng dán lông.

Đường Nhị Đả hít một hơi thật sâu, gian nan nói: “Vậy thì cũng đâu cần thiết phải làm như này, trên TV tôi cũng đâu để lộ chân…”

“Cần thiết chứ sao không, ai nói trước được chứ, nếu lỡ anh lộ chân ra thì sao?” Mộc Kha tiến lên hai bước, tiến đến gần Đường Nhị Đả, trên mặt nở một nụ cười thân thiện, “Chúng ta phải đảm bảo mỗi bộ phận trên cơ thể của anh đều có thể thu hút người xem ”.

Khoe chân trên TV … thu hút người xem á …

Em gái đang xé cuộn băng nhìn cơ thể hoàn mỹ cường tráng của Đường Nhị Đả, vẻ mặt không khỏi trở nên kỳ quái.

Mộc Kha liếc nhìn lại, chắc chắn rằng Bạch Liễu đã quay lưng lại với mình khi đang nói chuyện điện thoại với Mục Tứ Thành thì nhanh chóng cúi đầu thì thầm vào tai Đường Nhị Đả, nụ cười trên mặt không hề suy giảm: “Lúc anh dìm ch3t Bạch Liễu có cảm thấy điều đó không cần thiết không hả?”

Đường Nhị Đả khịt mũi dứt khoát làm lơ.

Bạch Liễu nói chuyện với Mục Tứ Thành xong thì quay lại.

Mộc Kha nhanh chóng lùi lại cách xa Đường Nhị Đả, sau đó nhìn đôi chân quấn băng dán của Đường Nhị Đả rất dịu dàng,

nhẹ nhàng nói: "——Tôi đã gọi một bữa ăn theo set cao cấp nhất cho anh rồi, đừng khách sáo, tiền cũng đã thanh toán xong hết, tôi cố ý đặt gói triệt lông thủ công bán vĩnh viễn cho toàn bộ cơ thể của anh đấy, hơi đau một chút nhưng hiệu quả lắm."

Mộc Kha cười ha hả vỗ về cái đùi đỏ bừng bị wax lông tan nát của Đường Nhị Đả: "Trở thành soái ca rồi thì nhất định phải kinh doanh thật tốt cho đội của chúng ta đấy, Đường đội trưởng."

Đường Nhị Đả toàn thân bắt đầu đau nhức: "…"

Em gái xinh đẹp nắm lấy cuộn băng dính sát đùi trong của Đường Nhị Đả, thừa lúc gã và Mộc Kha đang trò chuyện không để ý lại hung hăng kéo "roẹt" xuống một cái!

Nhìn thấy Đường Nhị Đả đang dần xụi lơ trên ghế, Bạch Liễu tràn đầy thương hại báo Mục Tứ Thành vị trí tiệm làm đẹp của họ.

Mục Tứ Thành vẻ mặt đờ đẫn cởi bỏ tai nghe đang không ngừng phát ra các loại than đau r3n rỉ.

- ——oOo—

Chương 233

Cạo râu, đắp mặt nạ, trị mụn, gói chăm sóc tóc, tạo hình và massage cơ, căng da hàm và thư giãn mặt …

Đường Nhị Đả bị lăn lộn khiến ánh sáng trong mắt dần dần lụi tàn.

Vốn dĩ có thêm combo nắn xương nhưng thầy nắn xương bảo xương của Đường Nhị Đả đã vào đúng vị trí rồi, không cần phải nắn lại nữa, cố quá thì sẽ biến cong thành thẳng nên Mộc Kha đành tiếc nuối từ bỏ ——Nghe nói làm cái này cũng đau lắm thì phải.

Để tiết kiệm thời gian, Mộc Kha yêu cầu phải làm nhiều việc cùng lúc, chẳng hạn như khi làm tóc, Đường Nhị Đả vẫn thực hiện tỉa lông mày và kéo căng cơ mặt.

Người tỉa lông mày là một em trai chuyên viên trang điểm thanh tú, vóc người nhỏ xinh. Vì Đường Nhị Đả đang nằm ngửa người gội đầu làm tóc thế nên cậu gần như phải cúi xuống dán sát vào người gã để tỉa lông mày, càng tỉa mặt càng hồng, cuối cùng chậm rì rì không tỉa được cộng lông mày nào, mắt thì lia xuống cơ nguc và cơ bụng của Đường Nhị Đả, tốc độ làm cũng lề mề câu thời gian hẳn ra.

Đường đội trưởng thì nằm im thẳng cẳng không biết gì cả, vẫn đang nhắm mắt gội đầu.

Đường Nhị Đả dành cả cuộc đời cho trò chơi và cục xử lý dị đoan không hề biết rằng những nơi này có tỷ lệ gay cao khủng khiếp, nhận thức của gã vẫn ở mức độ rằng những người thích đàn ông thuộc về một nhóm rất thiểu số, không hề nhận ra bên cạnh mình có sẵn một em bot bé bỏng đang thừa cơ ăn đậu hũ của gã một cách rất nhiệt tình.

Bạch Liễu đang ngồi trên ghế sô pha bên cạnh thản nhiên lật mấy cuốn tạp chí, nhìn lướt qua cảnh này khẽ mỉm cười.

Lưu Giai Nghi đeo kính bảo hộ chú ý tới biểu tình thoáng qua của Bạch Liễu liền nhìn theo ánh mắt của hắn, không kìm được khóe miệng co giật.

Bạch Liễu đặt tạp chí xuống, ưu nhã đứng dậy ngồi ở bên cạnh Đường Nhị Đả, nâng mắt liếc nhẹ em trai trang điểm.

Dường như ý thức được sự cảnh cáo trong mắt Bạch Liễu, em trai trang điểm vội vàng đẩy nhanh tốc độ tỉa lông mày, sau đó hoảng sợ bỏ chạy.

Lưu Giai Nghi đi theo sau, không khỏi bám vào bên người Bạch Liễu nói nhỏ: “Anh lại đây tuyên thệ chủ quyền bảo vệ ông chú đó làm gì? Để cho ông chú to con ngốc nghếch này bị ức hiếp nhiều không tốt sao?”

Bạch Liễu nhìn Đường Nhị Đả đang ngồi dậy sau khi gội đầu, quay sang bên cạnh thấp giọng nói: “Anh không thích nhìn tài sản riêng của mình bị người khác lợi dụng.”

“Đặc biệt là khi loại hành vi này không có lợi gì cho anh.”

Bạch Liễu đưa tay lên, xoa đầu Lưu Giai Nghi một cách dịu dàng: “Nếu em bị ai đó ức hiếp, anh cũng sẽ rất tức giận.”

Lưu Giai Nghi kìm những lời muốn nói vào bụng, quay mặt đi không nhìn Bạch Liễu —— cô bé thực sự có chút phiền muộn vì thái độ của Bạch Liễu đối với Đường Nhị Đả.

Chính ông chú này đã bắn cô bé, cô bé vẫn còn chưa quên đâu.

“Vậy nếu em muốn bắt nạt chú ấy thì sao?” Lưu Giai Nghi hung hăng hỏi.

Bạch Liễu nở nụ cười: “Tùy em, anh không ngại để cho các tài sản đấu đá nhau một chút, chỉ cần mọi người đừng làm tổn thương nhau quá nhiều làm giảm tổng giá trị tài sản của anh là được.”

Lưu Giai Nghi lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn Đường Nhị Đả, xoa xoa nắm đấm chuẩn bị tìm chỗ xuống tay, nhưng vừa nhìn thấy Đường Nhị Đả trong nháy mắt cô bé lại ngẩn người ra.

Bạch Liễu nhướng mày, ghé vào bên tai Lưu Giai Nghi nói nhỏ, “Trong lúc bắt nạt anh ta, cố gắng đừng làm hỏng mặt mũi nhé, xem ra rất có giá trị đó.”

Đường Nhị Đả đã được làm đẹp xong lúc này mới không được tự nhiên đứng lên, xoa gáy chỗ này, rờ cằm chỗ kia, sau đó

nhìn đến Lưu Giai Nghi cùng Bạch Liễu không nói lời nào, càng ngày càng co quắp.

Gã mím môi, miễn cưỡng giữ được khí chất của đội trưởng: "Tôi đã nói làm mấy cái này với tôi cũng vô dụng thôi, không hấp dẫn người xem đâu mà …"

"Không." Bạch Liễu liếc mắt nhìn Đường Nhị Đả một cái, nụ cười nhạt nhẽo trên mặt trở nên sâu hơn, "Ít nhất về phương diện thẩm mỹ, sức hút của anh đối với tôi đã tăng lên."

Vừa rồi, chuyên gia trang điểm đã tỉa lông mày của Đường Nhị Đả rất thấp, đồng thời tỉa bớt tóc mai hai bên, điều này càng làm nổi bật khuôn mặt rõ ràng và đôi mắt xanh không giấu được vẻ hung hãn của Đường Nhị Đả.

Khung xương của gã sắc nét và góc cạnh, khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng, thân hình cao lớn, vai rộng và vòng eo săn chắc, cơ thể luôn duy trì trạng thái sẵn sàng hành quân khiến gã nhìn qua có cảm giác nguy hiểm và cấm dục khó tả.

Lưu Giai Nghi xoay quanh Đường Nhị Đả một vòng, sau đó phải thất vọng thừa nhận —— ngoại hình của ông chú này chắc chắn sẽ khiến người xem đứng ngồi không yên.

Trước đó Đường Nhị Đả đã có thể đánh bại một nhóm tuyển thủ ngôi sao để giành được 【kim bài miễn tử】, ngoại trừ bản thân đã chứng tỏ được thực lực qua thử thách, thì điều kiện vẻ ngoài ưu việt của gã cũng đem lại không ít hỗ trợ cho gã.

Tất nhiên chính gã cũng không nhận thấy điều đó.

Nói cách khác, vì bản thân Đường Nhị Đả đã lăn lộn quá lâu trong đám quái vật nên, gã cũng không hiểu rõ lắm về sở thích vẻ ngoài của nhân loại hiện nay.

Gã cảm thấy gã có vẻ ngoài bình thường, vẻ ngoài hiền lành và thân thiện của Tô Dạng mới gọi là xinh đẹp.

Đường đội trưởng không hiểu gì về sự đa dạng thẩm mỹ của xã hội loài người ngày nay, thấy Bạch Liễu khen mình cười thì phản ứng đầu tiên của gã là nghĩ người này lại đang giễu cợt mình.

Vì vậy đội trưởng Đường càng ngày càng không được tự nhiên, lông mày hạ xuống, vẻ mặt thậm chí còn lộ ra một chút lạnh lùng, giơ tay lên định làm rối kiểu tóc vừa làm: "Tôi đã nói là vô dụng rồi! Đừng làm loại này với tôi!"

Chuyên gia trang điểm bên cạnh nhìn thấy Đường Nhị Đả sắp phá hủy tạo hình thì hét lên, rồi khoác tay Đường Nhị Đả gào thét, "Tui không cho phép anh xúc phạm bản thân như thế này! Anh có biết mình đẹp trai không! Nếu chọn thêm hai bộ quần áo đẹp mặc ra ngoài thì có khi đám người tìm kiếm tài năng có thể xếp hàng trước cửa hàng của tui đó!"

"Nếu anh tham gia showbiz…" Em trai trang điểm kiềm chế vuốt v3 cánh tay cường tráng của Đường Nhị Đả, sắc mặt đỏ bừng, "Tui nhất định sẽ là fan vợ của anh."

Gì??? Fan vợ gì???

Đường Nhị Đả nào giờ chỉ nghe đến bánh bà xã chứ chưa nghe đến fan vợ, đầu đầy dấu chấm hỏi nhấc cánh tay của mình ra khỏi tay chuyên viên trang điểm.

* Bánh bà xã là món bánh ngọt truyền thống của Quảng Đông (老婆粉:lão bà phấn, 老婆饼: lão bà bánh) =))

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt: "Đi chọn hai bộ quần áo vừa vặn cho anh ta."

"Cửa hàng may sẵn có được không?" Mộc Kha hỏi, "Tôi có hai cửa hàng may sẵn tương đối lớn, nếu không anh ta sẽ không thể mua quần áo ở cửa hàng bình thường đâu."

"Được." Bạch Liễu giơ điện thoại lên, "Tôi nhắn tin chỗ mới cho Mục Tứ Thành."

Bên trong cửa hàng quần áo.

Biển số nhà của cửa hàng này là một chuỗi tiếng Pháp mà Bạch Liễu nhìn không hiểu, đa số nhân viên trong đó cũng đều là người nước ngoài, nhưng Mộc Kha có thể giao tiếp với những người này bằng tiếng Pháp thông thạo, vì vậy Bạch Liễu liền phủi tay mặc kệ, dứt khoát ngồi bên cạnh xem kịch vui.

Phải nói rằng Mộc Kha đúng là có tầm nhìn xa, người thợ may đo chiều cao của Đường Nhị Đả là 1,92 mét, ngoại trừ quần áo

cửa hàng thể thao thì quả thực rất khó để chọn được trang phục nam phù hợp với đại ka này.

Ngay cả trong cửa hàng quần áo may sẵn, quần áo của Đường Nhị Đả cũng không dễ chọn, người thợ may râu xồm lúng túng vẫy tay với Mộc Kha, Mộc Kha lại dường như khăng khăng muốn đo toàn bộ kích thước cơ thể rồi mới cho kết luận.

Vì vậy Đường Nhị Đả được gọi vào khu bên trong quây bằng một tấm rèm vải trắng, cởi áo ra đo số đo, Bạch Liễu và Mộc Kha đều đi theo gã vào trong chọn quần áo tham khảo cho gã.

Lưu Giai Nghi buộc phải ở bên ngoài.

Lúc này Mục Tứ Thành cũng đến, sau khi nghe Lưu Giai Nghi kể hết đầu đuôi câu chuyện, cậu không nói hai lời dứt khoát xắn tay áo lên, vẻ mặt cười nham nhở bước vào.

Còn con mẹ nó khoảnh khắc nào thích hợp hơn lúc này để trả thù tên Đường đội trưởng ngốc nghếch này không chứ?!

Chờ đến khi nhìn thấy Đường Nhị Đả bị lột quần áo, cậu nhất định phải làm nhục bộ dáng của đối phương mới được! Ông đây soạn sẵn 8000 từ để chê đối phương xấu ma chê quỷ hờn rồi!

Với bộ dạng lôi thôi luộm thuộm như ngủ ngoài đường nửa năm thì thành soái ca kiểu gì chứ?

Mục Tứ Thành 1000% không hề tin, ít nhất là không tin Đường Nhị Đả có thể đẹp trai trẻ trung như mình, vì thế cậu đơn giản vuốt lại tóc tai, kiêu căng ngạo mạn vén rèm lên bước vào trong.

Đường Nhị Đả nửa người trên tr4n trụi nhấc mí mắt nhìn qua.

Bộ đồng phục cũ của gã bị lột xuống chất thành đống quanh eo, từ nguc đến lưng có những vết sẹo cũ lớn nhỏ và nhiều vết thương do súng bắn. Cơ bắp của gã hoàn toàn căng chặt vì phơi bày ra không khí, kéo dài một đường từ sống lưng duỗi thẳng đến eo, đường vòng cung nhấp nhô uyển chuyển mang lại cảm giác quyền lực lạ thường.

Tóc ngắn gọn gàng ngăn nắp, khuôn mặt đẹp trai sạch sẽ, đôi mắt xanh biếc mang theo hung hãn khó tránh khỏi nhìn thẳng vào người mở màn, sau khi xác định người này là đồng đội vô hại, gã lạnh lùng quay mặt đi, tay duỗi ra để thợ may đo chiều dài cho mình.

Những vết sẹo này thoạt nhìn không hề đơn giản, khiến người thợ may đo kích thước cho Đường Nhị Đả cũng phải sợ hãi, thở cũng không dám thở mạnh

Mục Tứ Thành mặt không cảm xúc hạ rèm xuống, sau đó ngẩng đầu lên, âm thầm đập nguc hú lên một hai giây.

Vừa mới đối mặt đã thua!! Oh SHIT!! Nhìn ngầu vãi chưởng!! Dáng người cực phẩm!!

Mục Tứ Thành do dự hai giây, nghiến răng nghiến lợi không muốn thừa nhận thất bại, cậu lại cởi áo khoác thể thao, chuẩn bị chỉ mặc một chiếc áo phông vào trong.

Mẹ nó, cậu cũng được coi là chơi thể thao vận động nhiều, dáng người cũng đâu đến nỗi!

Lưu Giai Nghi nhìn cái hiểu luôn, tỏ vẻ thương hại: "Anh không thắng Đường Nhị Đả được đâu, cơ nguc của chú ấy còn lớn hơn của anh, em đoán vòng nguc của chú ấy phải hơn 110."

Cùng lúc đó, giọng nói xác nhận của Mộc Kha từ trong rèm: "Vòng nguc là 115, nhiều như vậy sao? Anh có chắc đây là vòng nguc bình thường không vậy, không phải phát triển quá mức à?"

Người thợ may trả lời bằng tiếng Trung sứt sẹo: "Rất, chuẩn, Perfect!"

Mộc Kha có vòng nguc chỉ 90: "…"

Mục Tứ Thành có vòng nguc chưa đến 111: "…"

Thua, thua!

Mục Tứ Thành im lặng mặc lại chiếc áo khoác thể thao đã cởi ra, kéo khóa kéo kín mít không để lộ một tí thân trên nào để người khác so sánh được, cậu điều chỉnh tốt biểu cảm của mình, rồi lại mở màn đi vào.

Đường Nhị Đả đang mặc quần áo vào, gã không có thói quen để người khác tiếp cận mình như vậy, cho nên sau khi bị Bạch Liễu ấn đầu ép đo kích thước một hồi, sắc mặt gã cũng đen thùi lùi, giọng nói trầm xuống: “Còn muốn tiếp tục đo sao?”

“no!” Người thợ may phấn khích vẫy tay. Anh ta dùng cử chỉ để đo hình dạng của nguc, eo và mông Đường Nhị Đả, sau đó giơ ngón tay cái lên tán thưởng bằng khẩu âm tiếng Anh kỳ lạ. “——beautiful!! “

Đường Nhị Đả vẻ mặt căng thẳng, nhích ra xa người thợ may.

Mục Tứ Thành và Mộc Kha đứng bên cạnh không dấu được ghen tị trên mặt, nhìn chằm chằm nguc Đường Nhị Đả hồi lâu, sau đó cô đơn cúi xuống nhìn nguc của chính mình.

Mục Tứ Thành còn đưa tay lên so sánh bộ nguc của mình, sau đó đại khái mở to ra 5 phân rồi lại so sánh, trong lòng càng cảm thấy xót xa —— lớn lên đẹp trai lại có nguc to như thế sao không lộ ra sớm hả! Che che dấu dấu đến bây giờ là để làm nhục tôi, đúng không!

Sau khi đo kích thước của Đường Nhị Đả, người thợ may giải thích vài câu cho Mộc Kha, sau đó chống cằm nhìn Đường Nhị Đả khiến Đường Nhị Đả nổi cả da gà.

Mộc Kha phiên dịch cho Bạch Liễu: “Anh ấy vừa hỏi tôi về nghề nghiệp của Đường Nhị Đả, bảo là ngoại trừ người mẫu, rất ít người có số đo chuẩn và chiều cao như vậy. Tôi giải thích rằng Đường Nhị Đả đã trải qua khóa huấn luyện quân sự chuyên nghiệp, nhưng hiện tại đã xuất ngũ.”

“Cho nên anh ấy đề nghị chúng ta nên cho anh ta mặc đồng phục quân nhân.” Mộc Kha giải thích, “Đồng phục quân đội thật sự có quy định nghiêm ngặt không thể mặc tùy tiện, nhưng có những kiểu quần áo tương tự cũng có thể thử.”

Đang nói thì người thợ may cởi một chiếc áo khoác đồng phục màu xám đậm từ móc áo ra, đưa cho Đường Nhị Đả mặc thử.

Sau một hai phút, Đường Nhị Đả mặc quần áo xong xuôi đi ra.

Bờ vai gã cực kỳ rộng, chiếc áo sơ mi bên trong thẳng thớm căng chặt càng làm nổi bật dáng người.

Chiếc áo này trông có vẻ thon gọn hơn so với áo sơ mi nô lệ xã hội của Bạch Liễu, phía trên nguc là hai hàng khuy màu đen, trên vai có dây đai màu đen khóa sát từ sau bả vai đến eo.

Phần eo bụng quần khá rộng nhưng bó sát vào hông, kẹp bên eo là bao da màu tối để gắn súng lục.

Người thợ may vừa lòng gật gật đầu, quay đầu nói với Mộc Kha vài câu.

Mộc Kha phiên dịch: “Anh ấy nói đây là bộ đồng phục dựa trên kiểu dáng của FBI, rất phù hợp với một người được đào tạo huấn luyện và có hình thể chuẩn như Đường Nhị Đả.”

Đường Nhị Đả vẫn đang sửa sang đường viền cổ áo của mình, dường như gã không quen với loại quần áo sát chặt kiểu này, lông mày xoăn tít hết lại.

"Thế nào?" Bạch Liễu hỏi, "Mặc bộ trang phục này có ảnh hưởng đến hoạt động của anh không?

Đường Nhị Đả do dự hai giây, sau đó gã giơ cánh tay lên, thành thật trả lời: "Không."

"Vậy thì lấy bộ này." Bạch Liễu quyết định, "Gói lại đi, tiếp tục mua những thứ khác."

47 phút sau,

Sau khi mua các phụ kiện như kẹp cà vạt, giày da, tất và các phụ kiện khác, Đường Nhị Đả mặt lạnh đứng trong căn nhà cho thuê nhỏ của Bạch Liễu mang theo một đống túi lớn bé đủ kích cỡ, cau mày và giơ tay cởi cúc áo sơ mi —— quá chật, gã không quen với kiểu quần áo này cho lắm.

Bạch Liễu trong phòng đang gọi điện cho cấp trên: "Alo, Mộc Kha ở chỗ tôi, ông tới đón cậu ấy đi."

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Liễu gọi cho vợ chồng Hướng Xuân Hoa: "Giai Nghi đang ở chỗ tôi, đến đón cô bé đi."

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Liễu quay đầu nhìn Mục Tứ Thành: "Cậu tự mình về được không?"

Mục Tứ Thành gật đầu.

Sau khi xử lý chuyện ăn ở của tất cả các thành viên trong đội, Bạch Liễu quay sang đối diện với họ: “Bởi vì chúng ta may mắn có được sự hỗ trợ đắc lực của đội trưởng Đường nên việc đăng ký không còn là vấn đề nữa, sẽ có nhiều thời gian hơn để lên kế hoạch hợp lý.”

Ánh mắt Bạch Liễu dừng lại trên người Đường Nhị Đả đang đứng cuối cùng: “Đội trưởng Đường nói với tôi, ngoài việc huấn luyện, việc nghỉ ngơi cũng quan trọng không kém. Bây giờ đã gần mười một giờ trưa, mọi người nên về nghỉ ngơi đi, chiều nay 5h30 tập trung tại nhà hàng lẩu trước cửa nhà tôi, cùng nhau ăn lẩu, sau đó 6h30 đăng nhập vào game, chính thức bắt đầu tập huấn giải đấu, mọi người có ý kiến gì không?”

Cả đám đều lắc đầu.

“OK.” Bạch Liễu gật đầu, vừa định tiếp tục nói chuyện, cùng lúc đó chuông cửa vang lên.

Đường Nhị Đả đứng ở cuối cùng xoay người đi mở cửa, ngoài cửa là cấp trên vừa nhận được điện thoại đã vội vã tới đây ngay lập tức.

Đường Nhị Đả quá cao, đây đều chỉ là thứ yếu, gã lại mới vừa xổ tung quần áo tóc tai cho thoải mái nên bộ đồng phục trên người nhìn rất hỗn loạn, kiểu tóc mới làm cũng bù xù lên, người cũng mới tắm xong.

Cổ áo mở rộng vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy một vài vết sẹo do dao kiếm, cơ thể toát ra mùi dầu gội vừa mới tắm xong (thực ra là gội đầu), đuôi tóc rũ xuống còn nhỏ vài giọt nước ——

—— Trông cực kỳ hoang dã, như thể vừa mới lăn lộn trên giường.

Bởi vì Bạch Liễu vẫn đang giải thích sự tình bên trong cho Mộc Kha, vì vậy Đường Nhị Đả chặn cấp trên ngoài cửa, trịch thượng nhìn ông: "Có chuyện gì sao?"

Cấp trên nơm nớp lo sợ co rụt lại thành một quả bóng run rẩy ngẩng đầu nhìn gã, khí tức mạnh mẽ của Đường Nhị Đả áp đảo khiến ông lắp bắp: "Tui, tui tới đây tìm Mộc Kha."

"Chờ một chút." Đường Nhị Đả nói, "Bạch Liễu vẫn ở bên trong với cậu ấy…" để giải thích vấn đề.

Cấp trên không thể tưởng tượng cắt ngang lời của Đường Nhị Đả, buột miệng thốt ra: "Bạch Liễu vẫn chưa kết thúc sao?! Không phải cậu mới xong việc với Bạch Liễu à?"

—— Cậu cmn bự con như thế mà chưa làm xong Bạch Liễu à?!

Tuy câu nói này nghe có chút kỳ lạ, nhưng Đường Nhị Đả cũng không phân biệt được chỗ nào không đúng, chỉ cau mày giải thích: "Bạch Liễu mới làm tôi thôi, còn chưa làm hai người kia."

Chuyện của Lưu Giai Nghi căn bản có thể tự mình giải quyết, Bạch Liễu không cần lo lắng.

Cấp trên hoa mắt, dựa vào tường mới đứng vững, run giọng hỏi: “Bạch Liễu làm hai người kia trước mặt cậu hả?!”

Này mẹ nó này có phải là thứ do con người làm không?!

Để một trong số tình nhân ra tiếp khách dùm mình, còn mình thì hì hục bên trong làm những người khác á?!

Đường Nhị Đả cau mày hỏi: “Có cái gì không làm được sao?”

Cấp trên bị câu hỏi của Đường Nhị Đả làm cho choáng váng, suýt chút nữa là tuột luôn xuống đất, ánh mắt quét tới vết sẹo trên cổ Đường Nhị Đả, ma xui quỷ khiến hỏi một câu: “Những vết thương trên người cậu là do Bạch Liễu gây ra à?”

Vẻ mặt của Đường Nhị Đả thay đổi, gã nhanh chóng siết chặt cổ áo, nắm lấy hai tay của cấp trên bắt chéo lại, đẩy ông vào tường lạnh lùng hỏi, “Làm sao ông biết?! Ông cũng đã chơi qua rồi à?!”

“Tui cmn điên mới chơi loại trò chơi bẩn thỉu ác độc này với Bạch Liễu!!” Cấp trên tức giận gào lên, “Thả tui ra!”

Đám đàn ông của Bạch Liễu ghen tuông kinh khủng đến vậy sao! Chỉ mới tình một đêm với Bạch Liễu mà đã muốn bóp

ch3t ông vì tưởng ông muốn tham gia NP à!

Đương lúc cấp trên sắp bị Đường Nhị Đả đánh ch3t thì Bạch Liễu đẩy cửa ra, hơi nâng cằm ra hiệu Đường Nhị Đả buông ra: “Ông ta không phải người chơi, thả ông ta ra đi.”

Đường Nhị Đả lúc này mới buông tay ra, nửa tin nửa ngờ lùi lại phía sau.

Cấp trên sợ hãi rụt người lại, vừa nhìn đến Bạch Liễu đang đẩy cửa ra thì tinh thần lại chấn động tiếp.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi mà Bạch Liễu tiều tụy phờ phạc không ít, sắc mặt xanh xao, hai mắt xanh đen như thể con nghiện c4n thuốc cả ngày đêm không ngủ.

Cấp trên bước tới dắt Mộc Kha đi, trước khi đi còn liếc nhìn lại cổ áo mở rộng của Bạch Liễu, trên cổ Bạch Liễu cũng có một vết thương hình tròn nhỏ cùng vị trí với Đường Nhị Đả —— tương tự như vết thương do tàn thuốc.

Nhưng lúc cấp trên đến đón Mộc Kha ngày hôm qua thì ông vẫn chưa nhìn thấy vết thương đó.

Mới có một đêm thôi, này con mẹ nó muốn chơi liệt người luôn hay gì!

Cấp trên giật mình nắm lấy tay Mộc Kha rồi bỏ chạy thật nhanh.

Chờ đến khi Mộc Kha bước ra ngoài, cấp trên không nhịn được hóng hớt: “Bạch Liễu bị người ta dí tàn thuốc vào cổ khi đang chơi sao?”

Mộc Kha kinh hãi hỏi: “Làm sao ông biết?!”

Cấp trên rút ra một điếu thuốc châm lửa đốt, nhàn nhã nhìn về phía xa xăm, u sầu thở ra một ngụm vòng khói: “Đôi mắt của tôi đã nhìn thấy quá nhiều ô trọc trên cõi đời này …”

- ——oOo—

Chương 234

Năm giờ rưỡi chiều, trước quán lẩu.

Bạch Liễu ngồi bên nồi lẩu đang sôi sùng sục, bên cạnh là Lục Dịch Trạm vừa tan việc cầm thực đơn trong tay với vẻ mặt mê mang.

Hiếm khi anh không làm thêm giờ, vụ nổ lớn chưa từng có ngày hôm qua khiến cho cục quản lý dị đoan thay bộ phận Lục Dịch Trạm tiếp quản trong thời gian ngắn, để những người bình thường như bọn họ có thể ở nhà không bị ảnh hưởng.

Thế là khi Bạch Liễu hẹn anh đi ăn lẩu, Lục Dịch Trạm cũng thành thật đi tới.

Nhưng Lục Dịch Trạm ra lần này chủ yếu là để tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra ngày hôm đó.

Lục Dịch Trạm vẫn không hiểu tại sao vụ đánh bom cục diện hỗn loạn như vậy, tình hình trong ngày đang được phát thông báo khẩn cấp khắp nơi trên TV.

Mà thủ phạm là Bạch Liễu lại vẫn có thể thản nhiên ngồi bên cạnh anh, tay cầm một tách trà lúa mạch miễn phí do nhà hàng lẩu khuyến mãi, còn không biết xấu hổ tỏ vẻ với nhân viên muốn thêm một phần tôm nữa.

Lục Dịch Trạm không thể nhịn được nữa, giựt lấy thực đơn tức giận nhìn chằm chằm Bạch Liễu.

Bạch Liễu uống một ngụm trà chậm rãi liếc anh một cái: “Sao, cậu muốn hỏi tớ chuyện ngày đó à?”

“Không!” Lục Dịch Trạm chua xót nói, “Cho dù tớ mời thì cậu cũng không thể gọi thêm món chứ! Bữa này 6 người ăn lận đấy!

Bạch Liễu: “…”

Mạch não của anh trai này thực sự rất khác so với người thường.

Từ lúc gặp nhau đến giờ, Lục Dịch Trạm không nhắc một lời về vụ nổ ngày đó, vững như núi Thái Sơn.

Nếu Bạch Liễu không xác định đã nhìn thấy người này vào ngày hôm đó, hắn có thể nghĩ rằng Lục Dịch Trạm thậm chí còn không biết 【 kẻ đánh bom 】 là hắn.

“Cậu không tò mò về việc tớ đã làm nổ nhà máy hoa hồng như thế nào à —— ” Bạch Liễu quay đầu lại nhìn Lục Dịch Trạm, “—— sau đó chạy ra ngoài, bây giờ còn có thể ngồi đây ăn lẩu với cậu được nữa?”

Lục Dịch Trạm thành thật gật đầu: “Tớ cũng rất tò mò, nhưng tớ sẽ sửa lại một chút.”

Bạch Liễu hỏi: “Sửa cái gì?”

Lục Dịch Trạm trả lời: “Tớ không nghĩ rằng cậu đã đánh bom nhà máy.”

“Tại sao không phải tớ?” Bạch Liễu hỏi ngược lại, “Cậu tận mắt nhìn thấy rồi đó không phải sao?”

“Đúng là tớ tận mắt chứng kiến, cho nên tớ không nghĩ là cậu làm.” Lục Dịch Trạm nâng cốc nhấp một ngụm, thở ra một hơi dài, “—— Từ phương diện tình cảm, tớ tin rằng nếu cậu đã giao dịch với tớ thì sẽ không dễ dàng vi phạm, từ phương diện lý trí, thứ yêu thích của cậu là tiền.”

Lục Dịch Trạm quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Nổ nhà máy như thế, tớ cảm thấy cậu chẳng được ích lợi gì cả mà là chủ nhà máy, cho nên dựa theo góc độ này suy đoán, tớ nghĩ rằng kẻ đánh bom là giám đốc nhà máy bị bắt, còn cậu bạn chỉ là chiêu bài ngụy trang thôi. “

“Tớ không hiểu vì sao cậu lại nhảy ra chủ động đội nồi, nhưng cậu làm việc đều có lý do, cho nên tớ sẽ không hỏi.”

Suy đoán của Lục Dịch Trạm chính xác từng chữ, không chút dư thừa.

Từ khi còn nhỏ Bạch Liễu đã biết rằng anh chàng Lục Dịch Trạm này rất thông minh.

Thành tích xuất sắc, hành động mạnh mẽ, xử lý quyết đoán, không bao giờ ngần ngại làm những gì mình muốn, là một chàng trai ngoan cố và bướng bỉnh đáng kinh ngạc.

Mặc dù Bạch Liễu chơi trò chơi vẫn luôn thắng Lục Dịch Trạm, nhưng hắn biết rất rõ rằng hắn chỉ có thể thắng vì Lục Dịch Trạm không nghiêm túc.

Lục Dịch Trạm không quan tâm đến việc thắng hay thua trong trò chơi. Anh dành tất cả sự khéo léo và năng lượng của mình để trở thành một người tốt, vì vậy thông thường những người biết anh đại khái sẽ cảm thấy rằng Lục Dịch Trạm có một sự ngây thơ và ngu ngốc đến khó hiểu.

Nhưng thực ra Lục Dịch Trạm không phải là người ngây thơ, ngược lại, người này rất thực tế —— nếu không thì anh cũng không chấp nhận quy tắc giao dịch của Bạch Liễu dễ dàng như vậy.

Thông thường mà nói, một người ngây thơ về mặt tình cảm không thể chấp nhận việc bạn bè trả giá hay quá sòng phẳng với mình, loại tình cảm này cũng quá phũ phàng đi.

Nhưng Lục Dịch Trạm hoàn toàn không quan tâm đến điều này, điều này cho thấy Lục Dịch Trạm hoàn toàn đồng ý với quan điểm giao dịch của Bạch Liễu.

Bạch Liễu cầm cây bút chì chọn đồ ăn trong tay, quay đi quay lại một cách chán nản: "—— chơi cờ năm quân không?" (cờ caro)

Lục Dịch Trạm cầm cái cốc trong tay, thở dài một hơi từ chối: "—— Giờ này là giờ nào mà còn chơi game chứ ——"

"Nếu thắng ba lần liên tiếp thì tớ sẽ cho cậu biết tình huống tiếp theo của nổ nhà máy mà cậu đang lo lắng." Bạch Liễu quay bút chì và vẽ một chữ thập trên menu đồ ăn, nhướng mí mắt, "Nếu cậu có thể thắng năm trận liên tiếp thì tớ sẽ giúp cậu giải quyết chuyện này."

Bạch Liễu đã giải quyết xong vụ nổ nhà máy mặt không đổi sắc đánh lừa Lục Dịch Trạm.

"Đồng ý!" Lục Dịch Trạm nhanh chóng c4n câu, đặt cái cốc xuống, cầm lấy cây bút mà Bạch Liễu đưa cho, suy nghĩ một hồi liền cẩn thận vẽ một vòng tròn trên giấy.

Họ chơi cờ rất nhanh, gần như ngay khi một người cầm bút lên thì người kia bắt đầu viết, không có ván cờ nào là không vẽ cả một tờ giấy. Thời gian của một ván cờ về cơ bản là trong vòng một phút, nếu người thắng hay người thua được quyết định, tờ giấy đó ngay lập tức được xé và ném vào thùng rác.

Lúc Đường Nhị Đả tới thì thùng rác bên cạnh hai người đã đầy giấy vụn.

Lục Dịch Trạm tập trung cao độ vào tờ giấy, hầu như không để ý có người đến, chỉ nhanh chóng theo sau Bạch Liễu vẽ những

vòng tròn.

Tình huống này tiếp tục cho đến khi cả năm người tới, Bạch Liễu khép giấy chơi cờ: “Tạm dừng, ăn cơm trước, trước mắt cậu vẫn chưa thắng liên tiếp tớ đâu.”

Lục Dịch Trạm tiếc nuối ngẩng đầu, nhìn đám người đang chỉnh tề đứng vây quanh sợ tới mức suýt chút nữa lật người ra phía sau ghế dựa.

“Giới thiệu một chút, đồng nghiệp mới của tớ.” Bạch Liễu giơ bốn ngón tay lên và lần lượt giới thiệu, “Đường Nhị Đả, Mục Tứ Thành, Mộc Kha, và cô bé này cậu biết rồi đấy, Lưu Giai Nghi, mọi người, đây là bạn thân của tôi, Lục Dịch Trạm.”

Mộc Kha lễ phép gật đầu chào: “Chào anh Lục.”

Mục Tứ Thành không được tự nhiên gãi đầu: “… Xin chào.”

Đường Nhị Đả thẳng thắn gật đầu: “Xin chào.”

Lưu Giai Nghi đang ngồi trên ghế rung chân, ôm mặt cười ngọt ngào với Lục Dịch Trạm: “Chào chú Lục.”

Lục Dịch Trạm kinh ngạc nhìn Lưu Giai Nghi: “Không phải chứ?! Cậu rốt cuộc làm việc cho công ty nào vậy, Bạch Liễu?! Tại sao sử dụng lao động trẻ em hả?!”

“Nếu phải nói thì …” Bạch Liễu suy tư một chút, “Một công ty bồi dưỡng ngôi sao?”

Lục Dịch Trạm nhìn đoàn người đã tút tát vẻ ngoài muốn mù mắt, lo lắng nuốt nước bọt, run rẩy hỏi: “Hợp, có hợp pháp không?”

Bạch Liễu cười: “Là hợp pháp.”

Lục Dịch Trạm còn muốn hỏi Bạch Liễu về sự việc cụ thể, nhưng nhìn thấy đám người đã bắt đầu ăn hết cái lẩu với lời chào của Bạch Liễu thì đau ví không thôi, không thể đem nghi ngờ nuốt xuống!

Thảo nào Bạch Liễu đặt nhiều món một lúc như vậy, thì ra là có đồng bọn!

Nhưng ngay sau đó, sự chú ý của Lục Dịch Trạm đã bị chuyển hướng, Bạch Liễu vừa ăn lẩu vừa phân tâm đánh cờ với anh, Lục Dịch Trạm nhanh chóng hòa mình vào trận chiến với Bạch Liễu, không buồn ăn đồ ăn nữa, hết sức tập trung nghiên cứu ván cờ.

Lưu Giai Nghi ăn ít, vì vậy cô bé gần như ăn xong nhanh nhất.

Cô bé di chuyển một chiếc ghế dài nhỏ ngồi cạnh họ để xem hai người chơi cờ.

Lưu Giai Nghi đeo đạo cụ kính áp tròng có thể nhìn thấy, nhưng Lục Dịch Trạm đang nghiêm túc chơi cờ thì không chú

ý đến.

Tốc độ hai người vẽ vòng tròn và chữ thập trên giấy càng lúc càng nhanh, Bạch Liễu không còn đánh cờ với Lục Dịch Trạm trong lúc nhàn rỗi ăn lẩu nữa, mà xoay người nhìn chằm chằm vào tờ giấy, một tay chống cằm.

Vẻ mặt của Lưu Giai Nghi đang quan sát kế bên cũng dần dần trở nên nghiêm túc.

Cô bé có chút không tưởng tượng nổi ngẩng đầu nhìn Lục Dịch Trạm —— ông chú này thoạt nhìn hiền lành khù khờ, không ngờ phản ứng suy nghĩ còn có thể theo kịp tên bi3n thái Bạch Liễu?!

Hơn nữa cơ hội chiến thắng ngày càng lớn nữa chứ?!

Mộc Kha bị trận cờ thu hút này, cũng nhanh chóng chạy qua xem.

Mục Tứ Thành không no, nhưng cậu thực sự tò mò không biết Bạch Liễu làm gì, vì vậy cậu gắp đầy đồ ăn vào bát của mình rồi nhảy nhót chạy lại hóng hớt.

Nhưng Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm đã hạ cờ quá nhanh, Mục Tứ Thành xem đến hoa cả mắt, chưa kịp nhìn rõ mặt giấy thì hai người đã xé xuống rồi lại bắt đầu.

Mục Tứ Thành phải cầu cứu Mộc Kha bên cạnh: “Bọn họ đang chơi cờ gì vậy?”

“Cờ năm quân.” Mộc Kha đáp.

Mục Tứ Thành càng lúc càng hoang mang: “Tôi cũng cảm thấy là cờ năm quân, nhưng nhiều nhất tôi chỉ thấy ba bước là bọn họ đã xé giấy làm lại từ đầu…”

“Bởi vì đã là ván ch3t rồi.” Mộc Kha chăm chú trả lời, “Bọn họ hẳn là đã chơi rất nhiều lần, nước cờ cũng rất quen thuộc, chơi đến một mức độ nhất định cũng có thể nhìn ra đại khái.”

Trong khi nói, Bạch Liễu đã thua hai ván liên tiếp.

Mục Tứ Thành trợn to hai mắt ngạc nhiên: “Bạch Liễu thật sự thua trò chơi…”

Mộc Kha hít một hơi thật sâu: “Loại trò chơi cờ năm quân này tương đối đơn giản, chủ yếu kiểm tra khả năng tư duy và tốc độ phản ứng. Trí thông minh của Bạch Liễu cực cao, nói một cách logic thì anh ta rất chiếm ưu thế, Lục Dịch Trạm quả thực ngay từ đầu đã thua rồi…”…. ”

“Nhưng trong quá trình chơi cờ với Bạch Liễu, năng lực tư duy và tốc độ phản ứng của anh ấy đều tăng lên nhanh chóng…”

“Càng để lâu, Lục Dịch Trạm lại càng mạnh…”

“Ý của cậu là bây giờ Lục Dịch Trạm đang chiếm thế thượng phong, đến lượt Bạch Liễu bị thua phải không?” Mục Tứ Thành nhìn tờ giấy với vẻ không tin.

Bạch Liễu và 【 vẫn luôn thua 】 trong mắt Mục Tứ Thành là một thứ đi ngược lại với lẽ thường.

Bạch Liễu ngừng viết, mười ngón tay giao nhau đặt ở trên bàn, nhìn chằm chằm Trạm Lư không chút biểu cảm.

Lục Dịch Trạm còn đang đắm chìm trong không khí đánh cờ, thấy Bạch Liễu ngừng viết thì bối rối ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu: “Sao không tiếp tục chơi?”

“Có đi cũng không thắng được.” Bạch Liễu thẳng thắn thừa nhận, hắn đứng dậy đứng sau lưng Lưu Giai Nghi đang ngồi bên cạnh, để Lưu Giai Nghi thế chỗ mình, mỉm cười nhìn Lục Dịch Trạm, “Tiếp theo Giai Nghi sẽ chơi, nếu cậu có thể thắng cô bé ba trận liên tiếp, thỏa thuận của chúng ta sẽ vẫn như cũ.”

Lục Dịch Trạm nhíu mày: “Con bé không nhìn được, cậu đừng có đùa giỡn như vậy…”

“Chú Lục, cháu có thể nhìn thấy.” Lưu Giai Nghi chỉ vào mắt cô bé giải thích, “Cháu đeo kính áp tròng mà chú Bạch Liễu mua cho cháu, loại kính này có thể khôi phục lại một phần thị lực của cháu.”

Lưu Giai Nghi hai tay ôm ngực, chớp chớp đôi mắt to, cầu khẩn nói: “Chú Lục, cháu thấy chú chơi rất vui, chú cho cháu chơi được không?”

“… Miễn không ảnh hưởng đến mắt là được.” Do dự một chút, Lục Dịch Trạm đồng ý.

Lưu Giai Nghi thu lại vẻ đáng yêu của mình, cúi đầu cầm cây bút chì Bạch Liễu đưa cho, nhìn chằm chằm vào giấy bút, rồi vẽ ra cái dấu thập đầu tiên.

Mục Tứ Thành có chút không hiểu tình huống lắm: “Tình hình này thế nào?”

“Trí thông minh của Lưu Giai Nghi cao hơn Bạch Liễu.” Mắt Mộc Kha dán chặt vào mảnh giấy. “Càng chơi cô bé sẽ càng có lợi thế —— Bạch Liễu đang kiểm tra trí thông minh trong trò chơi của Lục Dịch Trạm.”

Tốc độ chơi cờ của Lưu Giai Nghi càng ngày càng nhanh, cô bé một đường đại sát tứ phương, còn Lục Dịch Trạm vốn có lợi thế trước Bạch Liễu lại bắt đầu thua, rất khó có thể thắng một lần.

Nhưng rất mau cục diện bắt đầu thay đổi.

Lưu Giai Nghi nghiến răng, vẻ mặt của cô bé đen thui, tốc độ viết bắt đầu chậm lại, trong khi tốc độ viết của Lục Dịch Trạm không hề thay đổi.

Mộc Kha đưa ra kết luận: “Lưu Giai Nghi chịu không nổi rồi.”

Nửa giờ sau, mọi người đều rời khỏi nhà hàng lẩu, Lục Dịch Trạm nước mắt lưng tròng thanh toán tiền lẩu, còn phải thanh toán tiền hai quyển vở mà bọn họ chơi cờ, vẫy tay tạm biệt Bạch Liễu và những người khác.

Sau khi Lưu Giai Nghi ngọt ngào nói lời từ biệt với chú Lục, hẹn gặp lại chú Lục, chờ đến khi Lục Dịch Trạm đi hẳn rồi thì quay lại vẻ mặt sa sầm: "Bạch Liễu, bạn của anh có vấn đề."

"Sao vậy?" Bạch Liễu cầm trong tay ba viên giấy, từ từ mở ra, bên trong là ba ván cờ cuối cùng của Lưu Giai Nghi và Lục Dịch Trạm chơi.

——Đó cũng là ba trận thua liên tiếp của Lưu Giai Nghi.

"Cờ năm quân là loại trò chơi đơn giản nhất để đo lường giá trị trí thông minh của một người." Lưu Giai Nghi ngước nhìn Bạch Liễu, "Đối với một người có giá trị trí thông minh cao, trò chơi này không có giai đoạn khởi động, hay giai đoạn khởi động là rất ngắn, còn đối với những người có trí thông minh rất thấp, thì chơi trò chơi này luôn luôn bị thua."

"Phía trước không có chuyện gì, mà là phía sau càng ngày càng mạnh ——" Lưu Giai Nghi cau mày nhớ lại cảnh đánh cờ vừa rồi, bực bội vò đầu bứt tóc, "—— đặc biệt là lúc đánh cờ với anh, giá trị thông minh của người này ngày càng tăng lên, trước sau vẫn áp chế anh, có cảm giác như giá trị trí thông minh của người này tăng lên ——"

"—— Không có giới hạn, đúng không?" Bạch Liễu liếc nhìn Lưu Giai Nghi, sau đó nhìn lên bóng lưng của Lục Dịch Trạm,

“Mỗi khi chơi game với cậu ấy, anh cũng hay có cảm giác này.”

“Nhưng căn bản là ngay khi anh vừa cảm thấy được một chút, cậu ấy liền nhường cho anh thắng.”

Lưu Giai Nghi giật mình: “Vậy tại sao hôm nay … chú ấy không nhường anh?”

“Có lẽ là vì anh đã đặt thứ cậu ấy muốn trước mặt cậu ấy.” Bạch Liễu quay người lại như không có chuyện gì xảy ra, c4n viên đường vị bạc hà từ nhà hàng lẩu trong miệng, “vì vậy cậu ấy quyết định nghiêm túc chơi trò chơi với anh.”

- ——oOo—

Chương 235

Đại sảnh trò chơi.

Sau khi Bạch Liễu dẫn mọi người vào game, hắn trực tiếp đi tìm Charles —— Mộc Kha đã kể lại toàn bộ sự việc cho hắn vì vậy Bạch Liễu cảm thấy cần phải gặp trực tiếp vị hội trưởng hiệp hội thứ năm phi thường này.

Bên trong Hiệp hội Dân Cờ Bạc.

Charles ngồi đối diện với bàn làm việc, hơi nhướng mày ngạc nhiên giơ tay ngăn người hầu rót trà cho Bạch Liễu, lặp lại những gì Bạch Liễu vừa nói với anh ta một cách thích thú: "Cậu muốn tham gia giải đấu năm nay?"

"Chẳng lẽ ngài không tính đến chuyện đó sao? Hội trưởng Charles?" Bạch Liễu bình tĩnh hỏi.

"Đương nhiên là không." Charles phủ nhận không chút do dự, "Mặc dù tôi đã chọn cậu làm 【 ngựa cá cược 】của mình, nhưng thông thường thì 【 ngựa cá cược 】 vẫn nên chăn nuôi một năm trước khi ra sân."

Charles liếc nhìn Bạch Liễu từ trên xuống dưới với ánh mắt hơi bắt bẻ, sau đó dang tay tiếc nuối: "Bạch Liễu, bây giờ cậu không phải là 【 ngựa cá cược 】có trạng thái đỉnh cao, nên giấu tài thì hơn, tôi cũng không ngại chăn nuôi cậu thêm một

năm nữa, thực ra mà nói thì các khán giả kia của cậu cũng không ngại nuôi cậu thêm một năm.”

“Chăn nuôi à?” Bạch Liễu nhướng mày, “Vậy đây là ý nghĩa của cơ chế nạp điện, thích và theo dõi đúng không? Đây đều là nhằm mục đích tích lũy năng lượng cho cuộc đánh bạc 【giải đấu】quy mô lớn này sao?

Charles tán thưởng gật đầu: “Không sai, cậu rất thông minh, Bạch Liễu.”

Anh chống trượng Văn minh đi vòng ra sau Bạch Liễu: “Tất cả người chơi trong trò chơi đều tồn tại để kiếm được nhiều điểm hơn. Trong mắt 【Hiệp Hội Dân Cờ Bạc】chúng tôi có hai loại trò chơi kiếm được nhiều điểm hơn, một loại là là 【dân cờ bạc】, loại kia là 【ngựa cá cược】.”

“【ngựa cá cược】là sự tồn tại đặt cược, người chơi tham gia huấn luyện trong trò chơi, được chúng tôi nạp điện và nhận được điểm khi tham gia giải đấu, đây là phương pháp đơn giản nhất để thu tiền, nhưng trong trò chơi này, có một cách thú vị hơn, phương pháp đầu tư với rủi ro và lợi tức cao hơn ——”

Charles câu môi, ngón tay đảo qua, một con chip lạ không biết từ đâu lóe lên giữa ngón trỏ và ngón giữa, anh nghiêng người đặt nó trong vòng tay Bạch Liễu.

“—— Chúng tôi gọi phương pháp này là 【dân cờ bạc】.”

“Với tư cách là 【dân cờ bạc】, chúng tôi đã chọn cậu làm 【ngựa cá cược】của chúng tôi, chúng tôi sẽ đầu tư và tính

phí cho cậu, chăn nuôi đào tạo cậu, cổ vũ cho cậu, để cậu có thể trở nên nổi tiếng, đợi cho đến khi giải đấu hàng năm diễn ra thì sẽ đem toàn bộ vốn liếng đặt cược hết lên người cậu ——— “

Charles ánh mắt sâu thẳm nhìn xuống Bạch Liễu đang dựa trên ghế: “——— Nếu thắng, tiền đầu tư của chúng tôi có thể tăng gấp đôi, nếu thua, chúng tôi sẽ mất tất cả, đây là mối quan hệ giữa 【 dân cờ bạc 】 và 【 ngựa cá cược 】.”

Bạch Liễu hơi nghiêng đầu về phía sau để tạo khoảng cách với Charles, hắn cụp mắt xuống nhìn con chip trên tay ——— nền xanh đậm viền vàng có giá trị là 6.

Hắn nhớ các sòng bạc ngoài hiện thực không có chip có giá trị này, hắn là trong trò chơi mới có.

“Vậy cơ bản mà nói, đối với 【 dân cờ bạc 】của các anh thì nếu thắng cược trong giải đấu chính là sẽ gom hết số tiền mà người chơi ở cả hai bên đặt cược, một trò chơi rủi ro cao như vậy sẽ không đạt được mức độ phổ biến của loại hình tham gia đầy đủ này và tỷ lệ cược là quá cao.” Bạch Liễu thờ ơ hỏi,” ——— cho nên sẽ có người đứng ra làm nhà cái, phải không?”

“Đúng vậy” Charles trả lời.

Nụ cười trên mặt anh ta càng trở nên ý tứ, “Chủ ngân hàng là hệ thống. Khi đánh bạc trong giải đấu, hệ thống sẽ lập một quỹ cơ bản vào nhóm đánh bạc của mỗi đội, và quỹ cơ bản này là tổng điểm nạp của thành viên trong cả hai đội ——— “

Charles duỗi ra năm ngón tay: "—— năm lần."

"Nói cách khác, tổng điểm nạp của hai bên đối phương càng cao thì quỹ cơ bản trong hồ cờ bạc của cả hai đội càng cao." Bạch Liễu trầm ngâm, "Tức là nếu đội của chúng ta thắng đội mạnh, những người chơi nạp điện cược cho chúng tôi cũng có nhiều khả năng thắng gấp đôi."

"Hơn nữa quỹ cơ bản này không bao gồm điểm cho các lần đặt cược bổ sung tiếp theo. Cuối cùng, điểm trong nhóm cờ bạc của người thua được chia cho người thắng theo tỷ lệ cá cược."

Charles chỉ đơn giản đưa ra một ví dụ: "Ví dụ: nếu cậu chơi một giải đấu với Hiệp Hội Quốc Vương, điểm nạp điện của đội Hiệp Hội Quốc Vương là 10 triệu và điểm nạp điện của đội cậu là 1 triệu, vậy thì cơ bản trong hồ của hai bên đánh bạc chia đều là 55 triệu. "

"Trên cơ sở này, Hiệp Hội Quốc Vương đặt cược 50 triệu điểm, còn bên cậu chỉ đặt cược 100.000 điểm, nhóm cờ bạc của họ có quỹ là 150 triệu, trong khi nhóm cờ bạc của cậu chỉ có 55,1 triệu."

"Nếu Hiệp Hội Quốc Vương thắng thì những người chơi đặt cược vào Hiệp Hội Quốc Vương có thể phân phối số điểm trong nhóm cờ bạc của cậu tương ứng với số điểm họ đã đặt."

"Ví dụ, tôi là một người chơi đặt cược vào Hiệp Hội Quốc Vương, tôi đặt cược 25 triệu trên tổng số tiền cược 50 triệu, chiếm 50%, thì tôi cũng được 55% trong tổng số 55,1 triệu trong tổng số tiền cược của bạn là 27,55 triệu, và tỷ lệ lợi nhuận là 110%."

“Lợi nhuận cao.” Bạch Liễu đánh giá khách quan.

Charles đưa mắt nhìn chăm chú Bạch Liễu trên mặt không nhúc nhích: “Đúng vậy, đây quả thực là một công việc làm ăn thuận lợi, nhưng đây không phải là một đánh bạc.”

Bạch Liễu ngước nhìn Charles, Charles đưa tay lên sờ sờ môi dưới đang mỉm cười, nói tiếp: “Theo một cách khác, nếu cậu thắng Hiệp Hội Quốc Vương trong trò chơi này, và chỉ một mình tôi đặt cược 100.000 vào bể cờ bạc thì sao?”

“Vậy thì tôi có thể thắng được 105 triệu với 100.000, tỷ lệ lợi nhuận là 105 lần.”

Charles giang hai tay ra, nhìn Bạch Liễu cười: “Cục cưng, đây mới là đánh bạc.”

“—— Chào mừng đến với Câu lạc bộ Dân cờ bạc.”

“Theo cách nói này, chiến đội của tôi càng có nhiều nguy hiểm, sự chú ý càng lớn, tranh cãi tiêu cực càng lớn, tỷ lệ thắng càng nhỏ, thì tỷ lệ lợi nhuận càng cao.” Bạch Liễu ngước mắt lên nhìn Charles, “Vậy không phải là thời điểm tốt để tham gia cuộc thi năm nay sao?”

Charles dừng lại, sau đó nhìn Bạch Liễu ngạc nhiên và mỉm cười: “Có vẻ như tôi đã gặp một con bạc còn điên cuồng hơn tôi.”

Hắn ngồi trở lại chỗ ngồi xoay người, cầm trượng Văn minh gõ liên tiếp hai cái trên mặt đất, trước khi quyết định có chút cao hứng: “Tôi thích đề nghị của cậu, vừa lúc cậu cũng đang hot, tôi cũng không cần bận tâm duy trì nhiệt độ cho cậu cho đến khi giải đấu tiếp theo.”

Charles nhìn thẳng vào Bạch Liễu: “Bây giờ là lúc mọi người đang theo dõi. Nếu lần này cậu thua trong giải đấu, cậu sẽ trở nên vô dụng trong tương lai. Cậu có chắc chắn muốn tham gia năm nay không? Tất nhiên, nếu cậu đã chắc chắn, tôi sẽ hỗ trợ tất cả và chuẩn bị hậu cần cho giải đấu của cậu.”

Bạch Liễu: “Tôi chắc chắn.”

Charles tà mị nắm Bạch Liễu tay, cúi đầu hôn hít: “Như ý của cậu, bạch mã vương tử của tôi.”

Bạch Liễu: “…”

Nhà đầu tư của hắn hơi bị sến súa thì phải.

Nhưng không sao, hắn là người trưởng thành rồi, vì tiền hắn hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Sau khi Bạch Liễu bước ra khỏi hiệp hội Câu lạc bộ Cờ bạc thì trực tiếp ghé qua Hiệp Hội Thực Hủ của mình.

Charles nhắc nhở hắn rằng nếu muốn tham gia giải đấu thì phải chuẩn bị cho công việc kinh doanh —— ví dụ như bề ngoài của tuyển thủ, tên hiệp hội và đội, thậm chí cả biểu tượng của hiệp hội, tất cả đều cần phải chú ý đến.

Sau khi Bạch Liễu đến hiệp hội và tham khảo ý kiến của những thành viên, hắn dứt khoát đổi tên hiệp hội thành Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Sau đó, bọn họ thả thông tin tuyên bố rằng sẽ tham gia vào giải đấu năm nay.

Quần chúng ồ lên ngạc nhiên.

Nhưng Bạch Liễu cũng không bắt họ phải nộp đạo cụ để tham gia hiệp hội như các hiệp hội khác, không bắt họ tham gia vào các trò chơi có độ rủi ro cao để tìm đạo cụ cao cấp, hoặc thậm chí không buộc họ phải nạp điện duy trì phát triển chiến đội ——những điểm này Charles hoàn toàn chịu trách nhiệm, mặc dù anh chàng này có chút kỳ quặc nhưng tài nguyên thực sự tốt.

Đội viên của chiến đội cũng đã tuyển chọn xong xuôi.

Rõ ràng hiệp hội tham gia giải đấu là một sự kiện lớn, theo lẽ thường hẳn là toàn bộ hiệp hội phải tận lực hỗ trợ, nhưng Bạch Liễu đã tự mình lo liệu tất cả, chỉ thông báo sơ qua cho họ.

Ban đầu các hội viên có chút bất lực và lo lắng, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nhẹ nhàng của Bạch Liễu, nghĩ đến những khúc

quanh trong cuộc hành trình của người này, bọn họ lại bình tĩnh lại một cách thần kỳ.

Nếu là Bạch hội trưởng thì biết đâu chừng có thể thắng giải đấu …

Tại thời điểm đó, bọn họ dường như có một nhận thức mới về hiệp hội thần kỳ này.

Có vẻ như họ thực sự không phải trả bất cứ thứ gì cho hiệp hội, bởi vì ngay cả khi hiệp hội tham gia vào sự kiện hàng đầu như giải đấu, hội trưởng của họ cũng chưa bao giờ để họ phải lo lắng về điều đó, vì vậy họ chỉ cần an tâm trưởng thành trong cộng đồng này là được

“Vậy thì chúng tôi có cần làm gì cho ngài không, Bạch hội trưởng?” Có người thận trọng hỏi, “Đã đến mùa hỗ trợ, ngài có cần chúng tôi hỗ trợ việc lặt vặt gì hay không ạ?”

——hiệp hội tham gia giải đấu sự kiện lớn như vậy, các thành viên cái gì cũng không làm thật kỳ lạ!

“Tất nhiên là chúng tôi cần hỗ trợ, hãy giúp tôi lan truyền tin tức rằng tôi sẽ tham gia giải đấu.” Bạch Liễu mỉm cười, “Sau đó phải hạ thấp tôi xuống, nói tôi sẽ không bao giờ giành chiến thắng, bàn luận về các điểm xấu của chiến đội, tốt nhất là nói rằng mọi người không ủng hộ tôi tham gia giải đấu, nhưng tôi cứ nhất quyết muốn tìm đường ch3t, nội dung ủng hộ đại khái là thế đấy, làm phiền mọi người nhé.”

Các thành viên: “…”

Các thành viên: “????”

Đây là loại phương pháp hỗ trợ mới nào?!

Vương Thuấn đang đứng bên cạnh chưa kịp choáng váng khi nghe thông báo Bạch Liễu muốn tham gia giải đấu, lại nghe đến cách hỗ trợ kỳ lạ của Bạch Liễu thì trực tiếp ch3t máy luôn.

Hắn chưa bao giờ thấy kiểu hỗ trợ như này!

“… Không phải chứ, Bạch Liễu, cậu muốn làm gì?!” Vương Thuấn lon ton chạy tới phía sau Bạch Liễu, “Sao lại để bọn họ hạ thấp cậu làm gì?! Tỷ lệ ủng hộ của người chơi sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc cậu có thể nhận được kim bài miễn tử hay không … “

“Trước khi thi đấu hơn phân nửa là lấy không được.” Bạch Liễu đơn giản đưa ra quyết định, “Tôi sẽ đợi trận đấu chính thức dùng hiệu suất để củng cố tỷ lệ hỗ trợ, sau đó giành được kim bài miễn tử thì sẽ có hiệu quả chi phí cao hơn. “

Vương Thuấn ánh mắt lấp lánh sao xẹt: “Hiệu quả chi phí là gì?”

Bạch Liễu nở nụ cười, ánh mắt hơi sáng lên: “Tôi sẽ nâng tỷ lệ lên sau đó đặt cược vào 【 Đoàn Xiếc Thú Lang Thang 】, tôi mới phát hiện trò chơi này còn ẩn chứa 【 chiếu bạc 】 nữa, thật sự rất thú vị.”

Vương Thuấn: “!!!”

Vương Thuấn đau đầu nâng trán: “Cậu nói chuyện với Charles rồi à?”

Hắn sớm đã đoán được, hai người này mà sáp vào nhau là thể nào cũng gây ra chuyện mà!

P/S: Giải thích sơ về cách làm Bạch Liễu:

Vd: Bên A (mạnh, nổi tiếng, có khả năng thắng 99%, nhiều ng đặt cược) vs Bên B (yếu, ko nổi tiếng, khả năng thắng 1%, ít người dám đặt cược)

Nếu bạn đặt cược vào bên B – mà lỡ bên B thắng thì bạn sẽ win được gấp 150 lần số tiền bạn bỏ ra (vốn ít hưởng nhiều) – vì vậy Bạch Liễu mới kêu hiệp hội dìm ảnh xuống, để sau này ảnh thắng dc nhiều tiền hơn đó:)))

- ——oOo—

Chương 236

Vương Thuấn bất đắc dĩ cố gắng ngăn Bạch Liễu: "Trong giải đấu không có ai lên sân thi đấu rồi đến sòng bạc cả."

"Quy tắc không cho phép à?" Bạch Liễu liếc mắt nhìn Vương Thuấn.

Vương Thuấn dừng lại: "Quy tắc cho phép."

Nhưng sau đó hắn nôn nóng nói thêm: "Nhưng đội chủ nhà hầu như không bao giờ vượt qua được trước mùa giải, điều hành sòng bạc đòi hỏi rất nhiều nhân lực và tiền bạc, còn mang đến cho đội viên áp lực tâm lý nữa, một khi thua còn bị đám cờ bạc điên cuồng trút giận nữa, thật sự rất thảm!"

"Vậy thì cứ thắng là được." Bạch Liễu trả lời đơn giản.

Hắn ngắt lời Vương Thuấn đang muốn tiếp tục: "Hiệp hội sẽ tạm giao cho anh, sau này không còn yên ổn nữa đâu, chú ý đừng xuất hiện với những thành viên khác."

"—— cẩn thận bị những người hiệp hội khác đánh đấy."

"… Tại sao lại bị đánh?" Vương Thuấn còn chưa kịp phản ứng, Bạch Liễu đã uể oải vẫy vẫy tay rồi đi về phía đám người Đoàn Xiếc Thú Lang Thang chờ hắn bên ngoài.

Chẳng mấy chốc, Vương Thuấn đã hiểu tại sao Bạch Liễu nói rằng sẽ không được yên ổn.

"Anh Vương Thuấn, có một cuộc cãi vã trên diễn đàn!" Có người vội vàng vừa chạy tới báo tin cho Vương Thuấn, vừa lo lắng nhìn xung quanh, "Hội trưởng Bạch ở đâu?! Có người giả mạo anh ấy đăng tin bậy bạ trên diễn đàn!"

Vương Thuấn mở bảng điều khiển hệ thống, nét mặt đờ đẫn hẳn ra.

Trên diễn đàn có mấy chục bài post thảo luận đang hot, người post cũng không thèm ẩn danh mà để lộ luôn tên thật của mình —— tất cả đều là Bạch Liễu.

Trong mấy chục bài đăng này, hắn chế nhạo mười hiệp hội hàng đầu một cách gay gắt, chỉ trích từng hiệp hội chẳng ra gì, còn tung hô chiến đội 【 Đoàn Xiếc Thú Lang Thang 】 của mình lên tận mây xanh, hơn nữa còn cực kỳ kiêu ngạo mà hạ chiến thư cho Hắc Đào Top 1 bảng xếp hạng người chơi ——

—— 【 Không hài lòng với nhãn Hắc Đào dán trên người tôi lắm, tôi chỉ thích nhìn nhãn Bạch Liễu dán trên người Hắc Đào thôi. 】

Vương Thuấn choáng đầu hoa mắt loạng choạng lùi lại hai bước, suýt nữa là khuỵu xuống!

Bây giờ là thời điểm khốc liệt nhất của mùa hỗ trợ, một chút tia lửa có thể bùng nổ giữa các nhóm cổ động viên của các hiệp hội lớn, đội ngũ hiệp hội đều rất cẩn thận, hết sức cẩn thận vì sợ bị đối thủ bắt được điểm yếu để tấn công.

Bây giờ Bạch Liễu đã thả bao nhiêu "quả bom nguyên tử" mạnh như vậy, tất cả hỏa lực trên diễn đàn đều tập trung chưa từng có, đều nhắm vào tên Bạch Liễu này, náo động hẳn lên.

Đã có khá nhiều người hâm mộ tức giận muốn đến để vây đổ Bạch Liễu, đánh cho hắn một trận tơi bời để giải tỏa cơn tức giận.

Vương Thuấn bị Bạch Liễu quăng cho cục diện rối rắm lộn xộn, ngồi phịch xụi lơ xuống ghế, cười khổ: "Thọc rổ xong liền chạy mất, Bạch Liễu, ngươi đúng là đồ khốn kiếp…"

Ở một nơi khác.

Tên khốn hội trưởng Bạch Liễu không một chút hối hận về những gì mình đã làm, ngược lại càng hành động ngạo mạn hơn, không biết lấy đâu ra một cặp kính râm được trang trí lộng lẫy đeo vào, khệnh khạng bước vào lối đăng nhập trò chơi dưới sự hộ tống của các thành viên đoàn xiếc, ngửa đầu tra cứu và bắt đầu chọn trò chơi muốn đăng nhập.

Mục Tứ Thành cảnh giác nhìn xung quanh nghi hoặc hỏi: "Đó có phải là ảo giác của tôi không? Tại sao tôi cảm thấy nhiều người rất ác cảm với chúng ta vậy …"

“Không phải ảo giác của cậu đâu.” Mộc Kha mở diễn đàn và cau mày, “Diễn đàn có rất nhiều thảo luận về chúng ta, nhưng tất cả đều là tiêu cực… Nguyên nhân là do một người tự xưng là Bạch Liễu đã đăng rất nhiều tin nhắn khiêu khích đến các hiệp hội khác.”

Lưu Giai Nghi nghiêng người về phía trước nhìn một cái, sau khi xem tất cả các bài viết, biểu cảm của cô bé chuyển thành = =.

Loại hành động tâm thần kiểu này không cần suy nghĩ cũng biết là do Bạch Liễu làm …

——Hoạt động của làn sóng tiếp thị ngược này thực sự rất khó khăn, mặc dù thu hút rất nhiều sự chú ý nhưng phía Vương Thuấn hẳn là khá đau đầu.

Đám fans không tìm thấy chính chủ Bạch Liễu để trút giận thì hơn phân nữa sẽ giận chó đánh mèo …

Trong lúc cả bọn đang thảo luận thì liên tục có những người chơi tức giận đến gần nhóm Bạch Liễu.

Trong bài đăng, Bạch Liễu miêu tả rõ đặc điểm của toàn bộ Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, thậm chí còn tả cụ thể loại kính râm mà hắn đang đeo, vì vậy đám người chơi liếc mắt là đã nhận ra Bạch Liễu.

Bạch Liễu chọn xong trò chơi thì quay lại từ từ hạ kính râm xuống, để lộ ra một đôi mắt đen đang cười nhìn những người chơi đang đến gần mình.

Dường như hắn thấy cảnh tượng trước mắt rất thú vị.

Nhưng Bạch Liễu nhanh chóng quay đầu lại: “Vào trò chơi, chúng ta dự định mỗi ngày chơi ít nhất mười ván, nếu có người không nhịn được thì nghỉ ngơi, tiến vào sau.”

Năm người biến mất giữa đám đông.

Trong một góc khuất người, một đôi mắt màu xanh quả táo không nhúc nhích nhìn cảnh này, sau đó cũng xoay người tiến vào trò chơi cấp ba.

Bên trong Hiệp Hội Dân Cờ Bạc, Charles kéo chiếc khăn lụa trên nguc ra.

Sợi chỉ vàng của số phận thêu lên chiếc vương miện trên khăn lụa, khuôn mặt Bạch Liễu lúc ẩn lúc hiện, Charles cất chiếc khăn lụa trở lại túi, nâng ly rượu đỏ với nụ cười nửa miệng nhìn vào khoảng không:

“—— Nâng ly vì chiến thắng và tiền bạc do số phận ban tặng.”

Trong Hiệp Hội Quốc Vương, Hồng Đào lắc lắc lọ nước mắt của Psyche Lưu Giai Nghi đã trả lại cho cô.

Xuyên qua chiếc chai thủy tinh hình giọt nước, đôi mắt Hồng Đào lơ lửng xa xăm, như thể nhớ lại một linh hồn đã tiêu tan

từ lâu đằng sau giọt nước mắt còn sót lại này, cho đến khi ai đó gõ cửa phòng cô.

Có người bất an đẩy cửa ra, nhỏ giọng báo cáo: “Hoàng Hậu, năm nay Bạch Liễu hình như sẽ tham gia thi…”

“Vậy dự thi đi.” Hồng Đào cất cái chai thủy tinh trả lời lạnh nhạt, “Chúng ta đã làm mọi cách ngăn cản hắn rồi, kết quả này cũng phải chấp nhận thôi”.

Hồng Đào nhìn vào bức ảnh trên bàn làm việc. Đó là bức ảnh chụp nhóm sau khi thông quan một phó bản quy mô lớn.

Trong bức ảnh, Lưu Giai Nghi vén một góc khăn che mặt của phù thủy lên, trên khuôn mặt lạnh lùng nở một nụ cười ngây thơ hiếm thấy, tràn ngập tự tin và tin cậy nhìn vào Hồng Đào đang đứng bên cạnh mình, nền bức ảnh là một màn sương huyền bí với một tương lai bất định —— Đó là nền của trò chơi cấp 3 nguy hiểm này.

Nhưng sự nguy hiểm này dường như tan biến bởi nụ cười sạch sẽ của Lưu Giai Nghi.

Trong ảnh là Lưu Tập đứng ngây ngốc, Tề Nhất Phảng bị thương ngồi xổm dưới chân Lưu Giai Nghi với một nụ cười rạng rỡ, trong khi Titan khổng lồ nửa quỳ im lặng ở phía sau, dù cố cúi đầu xuống nhưng máy ảnh chỉ chụp được phần cằm của gã.

Hồng Đào đứng ở trung tâm của tất cả mọi người, Lưu Giai Nghi đang dựa vào lòng nguc của cô ấy —— họ là lõi kép

trung tâm của chiến đội năm nay, được bao quanh bởi tất cả mọi người.

Mắt cô nhìn vào bức ảnh một lúc, rồi duỗi tay úp bức ảnh xuống bàn.

Hồng Đào đặt chai thủy tinh vào ngăn tủ sâu nhất, sau đó ngẩng đầu lên: “Thông báo tin tức Phù Thủy Nhỏ đã phản bội Vương hội ra ngoài đi.”

Người báo tin bóng lưng dừng lại, hai mắt hắn đỏ lên ngẩng đầu: “Hoàng Hậu, Phù Thủy Nhỏ thật sự không trở về…”

Trên khuôn mặt của Hồng Đào không có một chút cảm xúc nào, cô tiếp tục ra lệnh: “… Mang theo tuyển thủ bí mật 【 Nữ Tu】 mà chúng ta đã chuẩn bị ban đầu cho Phù Thủy Nhỏ, sắp xếp để cô ấy vào Hồ Trò Chơi hôm nay, tôi sẽ bắt đầu huấn luyện đặc biệt cho cô ấy như một thành viên chính thức …”

Đầu người báo tin yếu ớt rũ xuống: “… Vâng, Hoàng Hậu.”

Khi người báo tin đang định quay người rời đi, Hồng Đào đột nhiên ngăn hắn ta lại: “Chờ đã.”

Người báo tin quay đầu lại ngạc nhiên khi thấy Hoàng Hậu luôn quyết đoán giờ đang ôm trán, ánh mắt lạc lõng nhìn vào bức ảnh trên bàn làm việc —— hắn nhớ Hoàng Hậu vừa úp bức ảnh này xuống bàn.

Không rõ vì lý do gì mà cô lại dựng bức ảnh này lên.

Người báo tin cẩn thận hỏi: “Hoàng Hậu, còn có chuyện gì không?”

Hồng Đào cụp mắt xuống, cô vươn đầu ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt v3 Lưu Giai Nghi trong ảnh, như phiền muộn mà bất lực thở dài, mệt mỏi nhắm mắt lại, ném hai cái hộp cho người báo tin.

“—— Đây là hai đạo cụ siêu phàm vốn được chuẩn bị cho Phù Thủy Nhỏ. Một là cặp kính áp tròng có thể nhìn thấy vĩnh viễn, môi trường khắc nghiệt như thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc sử dụng ——” Hồng Đào im lặng một lúc rồi tiếp tục, “—— Một vật phẩm khác là một lọ thuốc, có thể khôi phục thị lực mãi mãi.”

“Mang cho cô bé giúp tôi.” Hồng Đào nhẹ nhàng nói, “Nhắn với cô bé —— hẹn gặp lại lần sau trên sân thi đấu.”

“—— Cho dù cô bé lựa chọn điều gì, dù sau này phản bội hay nghi ngờ, đừng hối hận mà trốn tránh, hãy tận mắt nhìn nó.”

“Đây là điều cuối cùng tôi dạy cô bé.”

Người báo tin đứng hồi lâu, cúi đầu và lùi lại: “Vâng, thưa Hoàng Hậu.”

Hồng Đào nhìn chằm chằm vào bức ảnh một mình, ngồi lặng lẽ trong bóng tối một lúc lâu, cuối cùng cô cất bức ảnh này vào ngăn kéo đựng nước mắt của Psyche.

Ở phần sâu nhất của ngăn kéo này, thấp thoáng thấy một bức ảnh thậm chí còn cũ hơn, trong bức ảnh, Hồng Đào còn nhỏ đang ngồi trên đầu gối của một người đàn ông không nhìn rõ mặt. Cô được ông ôm tay vòng qua eo, vô tư vẫy tay và cười rất tươi.

Hồng Đào khóa ngăn kéo, đứng dậy rời đi không quay đầu lại.

Hiệp hội Bình Minh Vàng.

Mặc dù hiệp hội hạng ba này có một cái tên sáng chói như vậy, nhưng trụ sở chính thực sự nằm bên cạnh một khu vực tương đối âm u của trò chơi. Nhìn từ bên ngoài, tòa nhà ảm đạm và kém hấp dẫn, giống như cách cư xử của hiệp hội này vậy, rất kín đáo và đơn giản, khắt khe và cứng nhắc.

Nhưng ngược lại, bên trong tòa nhà đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ như ánh nắng ngày hè, không ngừng có người chơi liên tục tới lui với một bảng hệ thống phân tích một lượng lớn dữ liệu treo lơ lửng trước mặt, vẻ nghiêm túc, giống như một căn cứ thử nghiệm công nghệ cao cấp hơn là một hiệp hội nơi người chơi tụ tập.

Bình Minh Vàng là một hiệp hội rất độc đáo. So với một hiệp hội có tính mở cao, cho phép người chơi tham gia và rời khỏi với lượng người lớn, Bình Minh Vàng và Danh Sách Sát Thủ là những hiệp hội rất khép kín.

Người chơi muốn tham gia Bình Minh Vàng phải trải qua quá trình kiểm tra nghiêm ngặt, không ai biết tiêu chuẩn xét duyệt của hiệp hội này là gì, họ chỉ biết rằng về cơ bản rất ít người

chơi có thể tham gia hoặc bỏ hiệp hội này, vì vậy có rất ít người chơi bình thường trong hiệp hội —— điều này cũng làm cho hiệp hội này rất bí ẩn, không ai tìm được thông tin nội bộ của hiệp hội này.

Hầu hết ấn tượng của các hiệp hội về Bình Minh Vàng cũng giống như đánh giá của Vương Thuấn—— có vẻ như đây là một hiệp hội chỉ tập hợp người nước ngoài.

Mà đúng như ấn tượng của Vương Thuấn về nó —— hội trưởng của Hiệp hội Bình Minh Vàng cũng là một người nước ngoài.

“Cốc cốc cốc -!” Có người gõ cửa văn phòng hội trưởng, “Đội trưởng Georgia, tôi có chuyện cần báo cáo.”

“Mời vào.”

Cánh cửa từ từ được đẩy ra, ngồi sau bàn làm việc là một người đàn ông cao mảnh khảnh với mái tóc dài màu nâu sẫm và đôi mắt nâu đen.

Đội trưởng Georgia có đường nét sâu nhưng mềm mại, sống mũi cao, và các đường nét trên khuôn mặt của anh ấy, theo cách nói của người hâm mộ, là thuần khiết và tao nhã như bình minh, thoạt nhìn có cảm giác sang trọng lấp lánh ánh vàng, nói một cách đơn giản là cực kỳ cao quý và giàu có.

Lần đầu tiên xuất hiện trong giải đấu, anh đã được những người hâm mộ nhiệt liệt ném vào vạch an toàn và giành được kim bài miễn tử ngay lập tức, đây là kim bài miễn tử nổi tiếng

có được nhờ nhan sắc —— Hiện tại, danh sách nổi tiếng đứng thứ ba, chỉ sau Hồng Đào, có liên quan đến tính ẩn dật và ngại xuất hiện của Georgia.

Nhìn qua khuôn mặt của anh ấy có vẻ khá thân thiện, nhưng khi anh ấy nhìn bạn từ phía trước, cảm giác này tan biến ngay lập tức.

Đôi mắt của Georgia rất tập trung và mạnh mẽ, người mà anh ấy đang nhìn sẽ vô tình có ảo tưởng rằng 【Tôi dường như rất quan trọng đối với anh ấy】. Nhưng khi làm quen với anh ấy, bạn sẽ thấy rằng anh ấy chỉ đang quan sát xem bạn có phải là người nguy hiểm, hay một người nghiêm túc và khó gần hay không.

Vẻ ngoài cũng giống như tính cách của anh, mái tóc dài mượt mà màu nâu sẫm được buộc gọn gàng thành một búi cao sau đầu Georgia, nhưng khuôn mặt anh rõ ràng là không khỏe mạnh lắm, có một màu trắng lạnh kỳ lạ xung quanh mép môi dưới của anh. Nhưng điều này hoàn toàn không thể hiện rõ qua phong thái thường ngày của anh chút nào.

Người đến thấy Georgia đứng chống bàn, lập tức lo lắng bước tới, bảo anh ngồi xuống: “Đội trưởng, vết thương cũ bị dị đoan tấn công của anh vẫn chưa lành, anh cứ ngồi nghe tôi báo cáo là được!”

Georgia nắm chặt tay ho khụ khụ, xin lỗi một lúc rồi mới ngồi xuống.

Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm tiếp tục báo cáo: “Đội trưởng, chuyện như thế này, cục quản lý dị đoan quận 1 gần

đây mới thu dụng hai dị đoan, một loại được gọi là nước hoa hồng có màu đỏ đặc biệt, loại còn lại là một xác ch3t liên quan đến nước hoa hồng, được cho là rất nguy hiểm, hiện không thể phân loại được mức độ nguy hiểm của nó."

Xác ch3t này được cho là ảnh hưởng đến những kẻ dị đoan khác tiến hóa, đặt ở khu vực có nhiều dị đoan không tốt lắm, vì vậy chuẩn bị được chuyển giao cho bộ phận quản lý dị đoan nước ngoài."

"—— Trước mắt quận 1 có xu hướng chuyển đến quận 3 của chúng ta." Người này giao bảng điều khiển hệ thống cho anh, "Quận 1 yêu cầu chúng ta phải dọn dẹp một cứ điểm trước để ngăn chặn mối nguy hiểm chưa biết của dị đoan này. Đội trưởng, nếu anh đồng ý với đơn của Quận 1, chúng tôi sẽ đăng xuất khỏi trò chơi và bắt đầu công tác chuẩn bị."

Georgia tiếp quản bảng điều khiển hệ thống của bên kia, nhưng lại cau mày khi nhìn thấy người ký tên trên đơn đăng ký: "—— Sao lại là đội trưởng đội 2 Sầm Bất Minh? Chuyển nhượng dị đoan đỏ bậc 1 không phải là đội trưởng đội 3 đề xuất à?"

Người tới ngập ngừng một lúc, như thể anh ta không biết phải nói thế nào với Georgia, nhưng cuối cùng, dưới ánh mắt nhìn thẳng của Georgia, anh ta đã giơ tay đầu hàng, phải thành thật giải thích: "—— Tôi nghe nói là đội trưởng của đội 3 đã rời đội."

"Rời đội?" Georgia giật mình "Tại sao cậu ta lại rời đội? Vị đội trưởng đó thoạt nhìn có vẻ rất yêu thích công việc".

“—— Đừng coi mọi người là chính mình, đội trưởng.” Hội viên phàn nàn, “Không phải ai cũng tham công tiếc việc như anh đâu, rõ ràng anh có thể xin nghỉ và đi tập huấn khi bị thương mà. Công việc của cục quản lý Dị đoan quá mệt mỏi, tiền lương lại không cao như trong game, tôi hoàn toàn có thể hiểu được lý do tại sao đội trưởng kia lại từ chức. “

Georgia nhàn nhạt liếc nhìn anh ta: “Đây là một công việc thiêng liêng.”

Hội viên khôn ngoan thức thời làm động tác kéo khóa miệng ngừng nói.

Sau khi Georgia đồng ý với đơn đăng ký, anh giao lại bảng hệ thống cho thành viên trong nhóm. Hội viên cầm bảng hệ thống liếc nhìn Georgia một cách lo lắng, không rời đi mà thấp giọng hỏi: “——Georgia, em trai anh vẫn còn giận anh về chuyện anh làm nhiệm vụ mà không mang cậu ấy theo à?”

Anh ta xưng hô là 【 Georgia 】 chứ không phải là 【 đội trưởng 】 , rõ ràng là thái độ muốn hỏi về những vấn đề cá nhân.

Tốc độ xem xét tài liệu của Georgia chậm lại, anh cong ngón tay siết chặt cây bút nhưng không nhìn lên.

Hội viên hiểu ra: “Hay là anh vẫn còn tức giận vì chuyện em trai gạt anh tham gia trò chơi 1 năm qua, còn lén lút gia nhập chiến đội tham gia giải đấu năm nay?”

Georgia vẫn không nói gì.

Hội viên không nhịn được lải nhải: “Tuổi trẻ liều lĩnh và bốc đồng lắm, cậu ấy lo lắng cho anh nên mới làm vậy, anh nên nói chuyện với cậu ấy, dù gì anh cũng là người thân duy nhất của cậu ấy. Anh cũng biết là sau khi bị dị đoan ảnh hưởng, sức khỏe của anh không còn tốt như trước, lại vẫn hay bị thương, cậu ấy làm vậy chỉ là lo lắng cho anh thôi …”

“Em ấy cũng là người nhà duy nhất của tôi.” Georgia ngẩng đầu lên, anh ngắt lời hội viên, “Nếu em ấy có nghĩ đến cảm xúc của tôi thì đã không làm vậy.”

Bởi vì cảm xúc phập phồng, khuôn mặt luôn bình tĩnh tự chủ của Georgia thoáng hiện lên chút ửng hồng, hơi thở gấp gáp, cúi đầu che miệng ho dữ dội.

“OK! OK! Tôi không nói nữa!! Georgia, bình tĩnh!” Hội viên đưa tay lên và lùi lại một cách bối rối: “Hít một hơi thật sâu nào!”

Georgia dửng dưng giơ tay: “Mời anh ra ngoài.”

Hội viên quay đi trong bất lực, cuối cùng thì thào qua khe cửa: “Georgia, tôi nghe nói rằng đội trưởng của chi đội 3 đã rời đội vì một người tên là Bạch Liễu.”

“Nghe nói nước hoa hồng là hắn chế tạo, nhưng không hiểu vì lý do gì mà quận 1 lại thả hắn cùng đội trưởng đội 3. Có người còn cho rằng đội trưởng đội 3 chạy theo Bạch Liễu vì yêu hắn nữa, nếu không thì không thể tìm ra lời giải thích hợp lý nào.”

Hội viên nhún vai: “Nghe có vẻ thái quá phải không? Tôi cũng nghĩ là thái quá nên chỉ là chuyện tầm phào thôi, nghe thôi là được.”

Nói rồi, anh ta nhanh chóng đóng cửa bỏ trốn trước khi Georgia già mồm mắng mỏ anh ta vì tội buôn chuyện.

Georgia trong phòng cau mày suy nghĩ: “Bạch Liễu à?”

Ở đầu bên kia, nhóm Bạch Liễu đã chơi đủ mười trò chơi bước ra khỏi trò chơi.

Bạch Liễu áo sơ mi cùng quần tây ướt sũng, cả người giống như bị lôi ra khỏi nước, nhưng thật ra toàn bộ đều là mồ hôi, Mộc Kha nằm trên mặt đất cũng không nhúc nhích, Lưu Giai Nghi thì ngồi bệt mông trên mặt đất, nửa sống nửa ch3t há mồm th0 dốc.

Mục Tứ Thành là người duy nhất nhìn còn tàm tạm, dựa vào tường để uống chất phục hồi thể lực của mình, tóc cậu chảy mồ hôi ròng ròng.

Đường Nhị Đả tất nhiên là ở trong tình trạng tốt nhất, ngoại trừ việc lưng gã hơi ướt thì trông như thể gã chẳng làm gì trong trò chơi.

Những người chơi ban đầu muốn chế nhạo Bạch Liễu đã trở nên ch3t lặng ——— đây là lần thứ mười họ thấy nhóm người này xuất hiện trong phần đăng nhập trò chơi.

Đám người bi3n thái này … trung bình trong vòng chưa đầy nửa giờ đã thông quan một phó bản cấp hai hoặc thậm chí cấp ba, các trò chơi trên màn hình lần lượt bị dập tắt như thể bị nhóm người này nuốt chửng.

Khán giả trong khu vực TV nhỏ xem đến trợn mắt há hốc mồm —— họ xem TV nhỏ của năm người này như thể bấm nhanh x32 lần vậy, thậm chí có lúc chưa kịp hiểu trò chơi này yêu cầu gì thì 5 người đã nhanh chóng vượt cấp và đăng nhập vào trò chơi tiếp theo.

Vốn dĩ có rất nhiều người mắng Bạch Liễu là ngu dốt, nhưng bây giờ diễn đàn đều im hơi lặng tiếng, không ai dám hó hé gì nữa.

Áp chế sức mạnh tuyệt đối của Đường Nhị Đả thật sự là quá sốc.

Bạch Liễu kiếm đâu ra một kẻ tấn công chính đáng sợ như vậy?! Bảng tấn công của gã này cao đến mức nào, và làm thế nào mà nhóm người này theo kịp tốc độ tấn công của Đường Nhị Đả?! Có thể thấy tốc độ bắn của gã này không?!

Dưới sự chú ý lớn, những chủ đề thảo luận này đã thay thế thành công những bài đăng do Bạch Liễu post ban đầu, trở thành chủ đề nóng cho mọi người trong toàn bộ trò chơi.

Nằm trên mặt đất, Bạch Liễu đưa tay vén mái tóc ướt đẫm ra sau đầu, vui vẻ thở ra, cười nhìn Đường Nhị Đả: “Trong mười trận đấu vừa rồi, anh là người có điểm sạc cao nhất trong số chúng tôi —— có vẻ khán giả rất yêu thích ngoại hình và sức mạnh của anh đó nha, tất nhiên chúng tôi cũng vậy.”

“…” Đường Nhị Đả không quá am hiểu thảo luận về sức hấp dẫn của chính mình, nên thẳng thừng đổi chủ đề, “Hôm nay huấn luyện trò chơi đến đây thôi, đăng xuất khỏi trò chơi đi, chúng ta sẽ bàn lại tin tức cụ thể của đối thủ trong tương lai.”

“Tại sao còn có …” Mục Tứ Thành hú lên một tiếng khổ sở, bất lực ngồi trên mặt đất.

Bạch Liễu làm một cử chỉ OK.

Bên trong ngôi nhà cho thuê của Bạch Liễu.

Bạch Liễu không biết tìm đâu ra một tấm bảng trắng và một ít bút lông, dựng đứng lên để thuận tiện cho của Đường Nhị Đả viết chữ, những người khác thì ngồi trên giường đối diện với bảng trắng, nhìn về phía thầy Đường đang chuẩn bị giảng bài.

Bị cả đám kẻ địch trong quá khứ nhìn chằm chằm bằng ánh mắt hiếu học như vậy Đường Nhị Đả có chút không tự nhiên lắm, nhưng gã cố kìm nén, hắng giọng, giơ bút đánh dấu màu đỏ lên và bắt đầu thuyết minh trên bảng trắng:

“Mười hiệp hội hàng đầu trong trò chơi là kẻ thù số một của các cậu, các cậu phải chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu chống lại bất kỳ kẻ nào trong số họ. Cái gọi là” biết địch biết ta trăm trận trăm thắng” là vậy. Tiếp theo, tôi sẽ giải thích các đặc điểm của mỗi đội theo thứ tự của các hiệp hội … “

Đường Nhị Đả đưa mắt nhìn xung quanh:

“Bởi vì tôi không biết nhiều về chiến đội Danh Sách Sát Thủ, còn các cậu đều quá am hiểu về Hiệp Hội Quốc Vương rồi, cho nên hôm nay chúng ta sẽ bàn về hội thứ ba ——”

“—— Hiệp hội Bình Minh Vàng.”

Chờ hôm nay giải thích xong, những người khác thu dọn đồ đạc, nên về nhà thì cứ về nhà, nên đi học thì phải đi học, Bạch Liễu nhìn Đường Nhị Đả đang ngồi trước bảng trắng nhìn chằm chằm chữ 【 Bình Minh Vàng 】, liền rót một ly nước đưa tới: “Anh biết hội trưởng của họ à?”

Đường Nhị Đả sực tỉnh, cũng không nhận lấy nước Bạch Liễu: “Sao cậu lại biết được.”

“Tôi nhìn thấy được.” Bạch Liễu để ly nước sang một bên rồi ngồi vào bên cạnh Đường Nhị Đả, “Anh đang cố ý tránh giải thích kỹ năng của anh ta —— đây thường là thái độ của anh đối với người quen, có thể nói cho tôi biết một chút về vị hội trưởng Georgia này không?”

Đường Nhị Đả từ trong túi lấy ra một điếu thuốc so đo với Bạch Liễu: “Cậu có phiền không?”

Bạch Liễu cười: “Anh biết tôi không thích mùi thuốc lá mà, nhưng muốn hút thì cứ hút đi.”

Đường Nhị Đả châm một điếu thuốc và nhấp một ngụm dài: "—— Tôi và anh ấy không phải người quen, chúng tôi chỉ có thể coi là đồng nghiệp. Anh ta ở quận thứ ba của Cục xử lý dị đoan, phụ trách các trường hợp dị đoan có nguy cơ cao."

"Chính xác mà nói, người quen thực sự với anh ấy ——" Đường Nhị Đả nhìn Bạch Liễu, "—— chính là cậu, Bạch Liễu."

Bạch Liễu hiểu ra: "Tôi và anh ấy ở dòng thời gian khác đã xảy ra chuyện gì?"

"Khi cấp dưới của cậu là Mục Tứ Thành đang buôn lậu những kẻ dị đoan nước ngoài, cậu ta đã đụng phải Georgia đang đi tuần tra, nên đã bắt anh ấy và giao cho cậu. Cũng không biết cậu đã làm gì với Georgia, hoặc sử dụng một dị đoan gì làm ô nhiễm anh ấy, chỉ biết là cậu giữ anh ấy lại một đêm, sau đó thả về."

"Nhưng sau khi Georgia trở về, cơ thể anh ấy ngày một yếu đi, mỗi ngày như bị tra tấn nghiêm trọng. Anh ấy bất tỉnh, thậm chí anh ấy không thể giải thích những gì cậu đã làm với anh ấy ngày hôm đó, có đôi khi anh ấy còn tự sát."

Đường Nhị Đả chậm rãi thở ra một hơi khói: "—— Sau đó, Armand, em trai của Georgia, để trả thù cho anh trai mình, đã phục kích đường dây buôn lậu do Mục Tứ Thành quản lý, cùng ch3t với Mục Tứ Thành."

- ——oOo—

Chương 237

Bạch Liễu chỉ nhận xét đơn giản: “Nghe có vẻ như việc tôi sẽ làm trong các dòng thời gian khác nhỉ.”

Đường Nhị Đả liếc hắn một cái: “Nếu chỉ đơn giản thế thì cũng chỉ là chuyện nhỏ trong cái mớ hỗn loạn mà cậu đã làm thôi, không đến mức phải làm tôi nhớ đến bây giờ.”

Bạch Liễu quay đầu nhìn Đường Nhị Đả: “Về sau còn xảy ra chuyện gì?”

“… Georgia tỉnh lại sau cái ch3t của Armand, nhưng cái ch3t do báo thù của Armand lại tiêu diệt anh một lần nữa, Georgia bị tàn phá nặng nề, rất muốn làm việc nhưng không thể bắt tay vào việc, và Cục Dị đoan phải buộc anh nghỉ dài ngày…”

“Sau khi nghỉ phép, Georgia nhốt mình trong phòng của Armand và ngồi đó cả ngày. Tôi đã đến gặp anh ấy vài lần, cố gắng nói chuyện và hỏi Bạch Lục đã làm gì anh ấy, nhưng anh ấy chỉ mất hồn mất vía lầu bầu tự nói với chính mình —— không nên như thế này, tôi không nhìn thấy tương lai như thế này, người ch3t phải là tôi, hẳn là những người khác trên thế giới, không phải Armand… ”

Đường Nhị Đả im lặng một lúc, gã c4n điếu thuốc, nhìn lên dòng chữ 【 Bình Minh Vàng 】trên bảng trắng:

“Sau đó, tôi hỏi đồng nghiệp của anh ấy rốt cuộc Bạch Lục đã làm gì Georgia, đồng nghiệp của anh ấy kể lại, Georgia nói rằng Bạch Lục chỉ để anh ấy nhìn thoáng qua 【 tương lai 】.”

“Không ai biết Georgia đã nhìn thấy【 tương lai 】như thế nào, nhưng những gì xảy ra tiếp theo nằm ngoài dự đoán của tôi.”

Đường Nhị Đả nhìn Bạch Liễu: “Bạch Lục lần lượt phá hủy sáu cứ điểm bí mật của Cục xử lý dị đoan, cướp đi nhiều kẻ dị đoan có nguy cơ cao mà chúng tôi thu dụng. Mặc dù chúng tôi cũng đã giết thành công tên hề đến tiêu diệt dị đoan nhưng chúng tôi vẫn bị tổn thất trầm trọng.”

“Nhưng điều đáng sợ nhất trong vấn đề này không phải là tổn thất, mà là làm thế nào Bạch Lục biết về vị trí bí mật của Cục Xử lý Dị đoan, các cứ điểm đó chỉ có Georgia biết, mà chắc chắn không phải là anh ấy nói ra.”

“—— Trừ khi đó là người mà Georgia hoàn toàn tin tưởng, người này là Armand.”

Đường Nhị Đả khẽ thở dài: “Mặc dù chúng tôi không muốn tin rằng Georgia sẽ phản bội cục dị đoan và nói cho Bạch Lục biết vị trí của cứ điểm bí mật, nhưng vì thận trọng, chúng tôi bắt đầu điều tra Georgia.”

“Georgia đã vượt qua 127 vòng kiểm tra bằng cân Thiên bình, chúng tôi đã xác nhận rằng anh ta ghét Bạch Lục và sẽ không bao giờ phản bội cục dị đoan, hòa bình và công lý, nhưng cuối cùng, dưới sự cân nhắc của tất cả các bên, chức vị của Georgia

tạm thời được bảo lưu, việc điều tra Georgia cũng chuyển sang kín đáo hơn là công khai.”

“Việc điều tra Georgia bên ngoài trò chơi đã rơi vào bế tắc, nhưng trong một lần chơi trò chơi, tôi thấy trong đội của Bạch Lục đột nhiên xuất hiện một tuyển thủ dự bị đeo mặt nạ, sức tấn công rất mạnh mẽ, giết người lạnh lùng và kiên quyết, giống như một cỗ máy giết người, giống Georgia về mọi mặt, nhưng điều khiến tôi nghi ngờ nhất chính là kỹ năng của anh ấy.”

Đường Nhị Đả nhìn Bạch Liễu chằm chằm một hồi, sau đó quay đầu hút một điếu thuốc, trầm giọng nói: “Kỹ năng của anh ấy là cung tên, gọi là Hồi Tưởng Chi Cung, có thể truy ngược thời gian hồi tưởng của xác người đến ba giờ trước đó.”

“Khoảng cách thời gian lúc Armand ch3t đến khi chúng tôi phát hiện ra thi thể của cậu ấy chính xác là ba giờ.”

Đường Nhị Đả hít một hơi thật sâu và nói, “Tôi đã tìm thấy Georgia và hỏi tuyển thủ dự bị bổ sung trong đội Bạch Lục có phải là anh ấy không, anh ấy đã thừa nhận điều đó.”

“Tôi không hiểu tại sao anh ấy lại chọn vào đội của Bạch Lục. Georgia đã vượt qua bài kiểm tra của cân Thiên Bình. Tôi chắc chắn rằng trong lòng anh ấy rất ghét Bạch Lục và khao khát hòa bình và công lý, nhưng tôi không biết tại sao anh ấy sẵn sàng trở thành một cây cung trong tay của Bạch Lục.”

“Vì vậy, tôi hỏi anh ấy tại sao, Georgia nói rằng dù anh ấy có cố gắng bù đắp mọi chuyện như thế nào đi chăng nữa, thì đó sẽ không phải là tương lai dẫn đến hòa bình và công lý, cũng

không phải tương lai mà Armand sẽ tồn tại, anh ấy nói chỉ có Bạch Lục mới có cách để thay đổi tương lai.”

“Cho nên mặc dù hận Bạch Liễu vô cùng, anh ấy vẫn sẵn sàng làm một cây cung nhuốm máu của những người vô tội vì tương lai đúng đắn. Khi Armand trở về tương lai, anh ấy sẽ ch3t vì tội lỗi của mình, đó mới là tương lai đúng đắn.”

Trong lúc trò chuyện, điếu thuốc trên tay Đường Nhị Đả đã cháy gần hết, Bạch Liễu đưa gạt tàn, mở mắt nhìn Đường Nhị Đả bỗng im bặt: “Thế còn kết cục của Georgia trong dòng thế giới cuối cùng thì sao?”

Đường Nhị Đả không nói một lời dập tàn thuốc trong cái gạt tàn do Bạch Liễu đưa cho, quay đầu đối mặt với Bạch Liễu và thở ra vòng thuốc cuối cùng trong cổ họng: “Anh ấy theo Bạch Lục đoạt vô địch giải đấu và giành được nguyện vọng, tôi không biết anh ấy ước gì, nhưng anh ấy đã tự tử vào ngày hôm sau.”

“Georgia ch3t tại nơi Armand ch3t, chúng tôi tìm thấy thi thể của anh ấy ba giờ sau đó.”

_____

“Tôi ước Armand sẽ hồi sinh trong một tương lai chính xác.”

Trong giấc ngủ, Georgia thấy mình đầy máu quỳ trước một khối ánh sáng vô hình ước một điều ước, bên cạnh là một cây cung dài màu bạc hình giọt nước đã gỉ sét.

Anh mơ hồ nhận ra rằng có một sự tồn tại rất phi thường trong ánh sáng trước mặt —— sự tồn tại của thần linh.

Thần linh hỏi anh: “Ngươi không cần sống lại ở tương lai chính xác sao?”

Georgia nhìn thấy mình lắc đầu, nói, “Tôi không xứng đáng có một tương lai như vậy, tôi đã lựa chọn sai lầm, tôi phải chịu trách nhiệm về nó, cái ch3t mới là tương lai mà tôi nên có.”

Vì vậy thần linh lại hỏi anh: “Người là một người chiến thắng tốt bụng, chẳng lẽ ngươi cũng không muốn người khác tồn tại trong tương lai chính xác sao?”

Georgia lại lắc đầu: “Tương lai sai lầm là do mọi lựa chọn của mọi người trên thế giới này, cũng như tôi phải chịu trách nhiệm cho những lựa chọn không đúng đắn của mình, tất cả mọi người trên thế giới này đều xứng đáng có một tương lai tàn khốc cho những h4m muốn buông thả của họ.”

Thần nói: “Armand cũng vậy, ngươi đang dung túng cho những sai lầm của nó và cho nó một tương lai chính xác sau khi nó đã lựa chọn sai.”

“Đây là sự ích kỷ và h4m muốn của ngươi, Georgia, đó là sự bất công của ngươi.”

Georgia nhắm mắt cúi đầu im lặng một lúc lâu, máu chảy ra từ hàng mi dài như giọt nước mắt thương hại chính mình.

“Đúng, đây là sự ích kỷ của tôi với tư cách là anh trai nó, tôi biết rằng nó đã làm sai và nó phải chịu trách nhiệm về nó. Tôi chỉ mong rằng mọi tội lỗi đều trút lên tôi mà không phải Armand.”

“Nhưng tôi biết điều đó là không thể.”

Thần nói, “Cả ngươi và Armand đều nên trả giá cho những h4m muốn và bất công.”

“Nhận lấy sự trừng phạt này, ngươi sẽ vĩnh viễn không bao giờ có được tương lai của Armand, mà Armand cũng sẽ không bao giờ có được tương lai của anh trai nó.”

“Ngoại trừ giây phút sinh ra đời, hai người sẽ trở thành một cặp anh em luôn đi ngược chiều nhau.”

Georgia muốn thức dậy khỏi giấc mơ mơ hồ đầy xáo trộn này, nhưng dù anh có vùng vẫy thế nào đi chăng nữa, giấc mơ vẫn tiếp tục, trở nên rời rạc hơn.

Anh nhìn thấy chính mình đang cúi đầu cung kính, nửa quỳ trước một người khuất trong bóng tối, chiếc cổ trắng nõn lỏa lồ đầy những vết roi đỏ sậm đan chéo nhau.

Người đàn ông thong thả ung dung sửa sang chiếc roi dài màu đen trong tay, lười biếng dùng mũi giày da nâng cằm Georgia, vì vậy Georgia trong giấc mơ cuối cùng cũng nhìn thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông này.

Người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế da lớn, khuôn mặt Á Đông vô cùng điển trai, vô hại, trên mặt mang theo nụ cười rất thân thiện, giọng điệu thản nhiên như đang trò chuyện với anh: "Georgia, tôi rất hài lòng với anh."

"Tôi biết anh không muốn phục tùng tôi, nhưng thành tích của anh thật sự quá ưu tú." Bạch Lục rũ mắt xuống, dùng tay cầm một cây roi dài thay cho mũi chân để nâng quai hàm của Georgia lên.

Cái cổ mảnh mai của Georgia bị nâng lên và sụp xuống cực độ trước sự đùa giỡn ác độc của Bạch Lục, hầu kết trượt lên xuống một cách kiềm chế, vết hằn phía trên xương quai xanh rất rõ ràng.

"Trong một trò chơi, anh có thể giết hơn một chục người chơi bình thường mà không do dự, anh cũng có thể cho tôi biết thông tin của sáu cứ điểm bí mật, đưa tin tức hàng trăm đội viên của anh đã ch3t trước mặt anh mà anh vẫn không buồnchớp mắt."

Bạch Lục ca ngợi với giọng điệu như thở dài: "Dù là tướng mạo hay hành động, anh đều hoàn hảo như một cái máy."

"Trong game có người khen anh là yêu tinh xinh đẹp không cảm xúc." Bạch Lục duỗi ngón tay cái ra vuốt v3 khuôn mặt không chút cảm xúc của Georgia," Tôi rất đồng ý với điều này, không thể nhìn ra dáng vẻ của vị đội trưởng Georgia thánh thiện và cao quý ngày đó chút nào nữa."

“Thực sự ngạc nhiên khi cái ch3t của một người thân thiết có thể thay đổi anh nhiều như vậy.”

Bạch Lục rút tay về, trầm ngâm cầm roi: “Tôi cũng từng trải qua chuyện tương tự, nhưng sự thay đổi duy nhất của tôi là khi nhìn thấy khuôn mặt quá giống em trai của anh, tôi không thể kiềm chế được cơn tức giận của mình.”

Giọng hắn ấy lười biếng nhạt nhẽo, không ai có thể ngờ rằng hắn sẽ quất mạnh vào Georgia khi đang nói chuyện.

Nhưng Georgia đang quỳ dường như đã quen với việc Bạch Lục quất mình, anh chỉ rùng mình một cái, rồi lại cúi đầu xuống.

“Để tôi nghĩ xem, khi anh bắn ch3t những người vô tội tội nghiệp đó trong trò chơi lần này, anh đã tấn công họ ở đâu?” Bạch Lục nhẹ giọng hỏi, “Tôi tin rằng đội trưởng Georgia của chúng ta sẽ nhớ, đúng không?”

Lông mi Georgia khẽ rung lên, anh nhẹ nhàng đáp: “Tôi nhớ.”

Bạch Lục khép hờ đôi mắt: “Anh nên bị trừng trị vì tội giết người tàn bạo, c0i quần áo anh ra.”

Georgia đứng dậy, ngoan ngoãn c0i quần áo, cơ thể anh chằng chịt những vết roi ngổn ngang chưa kịp lành, giống như những con rắn độc trườn qua eo và đùi, quấn lấy làn da trắng nõn.

Trong giấc ngủ mơ Georgia thở gấp —— anh hoảng hốt chợt nhận ra rằng mỗi vết roi đều có nghĩa là anh đã giết một người.

Người đàn ông trước mặt anh đang hành hạ anh.

Người này biết rằng anh không cảm thấy đau đớn khi bị quất vào da thịt đơn giản như thế, nhưng anh sẽ hoàn toàn đau khổ vì sự không trong sạch, không chính xác và bất công của mình.

Vì vậy, bất cứ khi nào họ có một trò chơi, khi Georgia giết người trên sân, người này sẽ yêu cầu Georgia báo cáo tên của người mà anh đã giết và vị trí mũi tên được bắn sau trận đấu, sau đó quất roi Georgia cùng một vị trí đó.

Bạch Lục đang sử dụng những vết sẹo và nỗi đau này để liên tục nhắc nhở Georgia về một sự thật tàn nhẫn: những gì tôi đã làm với anh không tàn nhẫn như những gì anh đã làm với những người đó.

Để che dấu vết roi, Georgia mặc một bộ đồng phục có cổ áo dài và dây kéo, có thể kéo đến tận cằm, cúi đầu cung kính hành lễ với Bạch Lục rồi lui ra ngoài.

Georgia nhìn thấy mình đi khắp các dãy hành lang mà không thèm nhìn ngang, bước đến cửa một căn phòng nào đó, mở ra rồi bước vào, sau đó lập tức lao vào nhà vệ sinh và nôn thốc nôn tháo, đau đớn cào cấu cơ thể.

Anh dường như muốn nhổ một thứ gì đó ra khỏi cơ thể khiến anh tự ghê tởm bản thân, nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng chỉ có thể phun ra nước, cuối cùng hành động ép nôn khiến cả người Georgia co giật.

Georgia tiếp tục tự hành hạ mình bằng nhiều cách khác nhau,

Anh ta thậm chí còn dùng dao để tạo dấu vết trên những vết roi đó nhằm mục đích khoét sâu chúng để trừng phạt bản thân, Georgia lặng lẽ thở hổn hển, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

Cuối cùng Georgia cũng thấy mình gục trên giường, kiệt sức, cuộn mình trong cơn mê mang nắm lấy chiếc đồng hồ bỏ túi, dường như anh muốn mở ra để xem, nhưng cuối cùng anh chỉ hôn lên chiếc đồng hồ bỏ túi, nhắm nghiền đôi mắt đẫm lệ và chìm vào giấc ngủ.

Georgia biết chiếc đồng hồ bỏ túi đó, anh biết nó có một bức ảnh cũ của Armand và anh.

Bạch Liễu đem Đường Nhị Đả ra khỏi phòng, họ vừa trò chuyện vừa đi dạo trên phố.

“Tôi rất tò mò, lúc anh phát hiện ra Georgia phản bội cục dị đoan chắc chắn phải báo ngay cho cục dị đoan.” Bạch Liễu quay đầu nhìn về phía Đường Nhị Đả, “Vậy cục dị đoan xử lý anh ta như thế nào?”

Đường Nhị Đả nhún vai, khoác áo khoác, xoay người: "Đầu tiên là thu lại chức vị Georgia, sau đó bắt đầu điều tra nguyên nhân Georgia phản bội, kết quả là mới bắt đầu điều tra thì Georgia đã đào tẩu."

"Lúc đó cục dị đoan đưa ra hai cách giải thích, một là cho rằng Georgia đã bị Bạch Lục dùng dị đoan nào đó làm ô nhiễm, việc giảm kích thước chiều sâu tinh thần mới bị Bạch Lục kiểm soát."

"Nhưng cách giải thích này không hợp lý nếu Georgia cung cấp vị trí 6 cứ điểm bí mật cho Bạch Lục —— ngay cả khi Georgia điên, nếu Bạch Lục không thể khiến Georgia điên cuồng tin tưởng hắn 100%, thì cũng không có cách nào để moi thông tin vị trí của cứ điểm bí mật từ miệng của Georgia."

"Còn có một giả thuyết khác mà có người đoán được…" Nói xong, Đường Nhị Đả do dự một hồi, sắc mặt trở nên méo mó, "Có người suy đoán Georgia yêu cậu vì bị Stockholm, cho nên mới bị cậu hoàn toàn khống chế."

Bạch Liễu nhướng mày: "Mấy người cũng nhiều chuyện ghê."

"… Không phải nhiều chuyện đâu, để tìm ra sự thật, chúng tôi phải giả định từ mọi góc độ." Đường Nhị Đả gian nan biện hộ một cách, sau đó liếc nhìn Bạch Liễu, vi diệu nói thêm, "Lúc đó cách giải thích này được rất nhiều người đồng ý, thêm một lý do khác là trên cơ thể Georgia luôn có một số vết roi không thể giải thích được, mà vũ khí của… Bạch Lục tình cờ là một chiếc roi dài."

Bạch Liễu: “…”

Ở dòng thời gian khác, hắn chơi hết mình như vậy luôn à?

- ——oOo—

Chương 238

Armand đột ngột tỉnh dậy sau giấc ngủ, cậu ngồi trên mép giường, mồ hôi nhễ nhại, cúi đầu thở hổn hển một lúc mới hoàn hồn sau cơn ác mộng.

Hay nói cách khác, đang hồi phục tinh thần từ thực tại u ám.

Armand lắc lắc bàn tay đẫm mồ hôi lạnh, hình ảnh cuối cùng trong giấc mơ của cậu là Mục Tứ Thành gục đầu xuống đất chảy máu, đồng tử giãn ra.

Máu của đối phương loang ra trên mặt đất, hòa vào vũng máu dưới cơ thể của chính mình.

Armand thất thần ngồi ở mép giường nghĩ về giấc mơ vừa rồi, hay nói cách khác kiếp trước của mình.

Anh trai Georgia của cậu là đội trưởng quận 3 của Cục quản lý dị đoan, từ khi Armand hiểu chuyện và bắt đầu có ký ức thì anh trai đã vô cùng bận rộn. Vì Georgia đang tham gia vào một công việc rất nguy hiểm nên anh rất muốn bảo vệ Armand —— Mọi động thái của Armand đều được Georgia lên kế hoạch nghiêm ngặt.

Ví dụ, Georgia nghiêm cấm Armand vào Cục Xử lý Dị đoan và tham gia vào bất kỳ công việc nào liên quan đến dị đoan.

Nhưng Armand không nghe lời anh, Georgia càng không cho phép thì cậu càng muốn vào, công việc của Cục xử lý dị đoan rất hấp dẫn trong mắt cậu —— đây là công việc giải cứu thế giới trong tưởng tượng của cậu đó!

Armand tôn thờ anh trai Georgia của mình từ khi còn nhỏ, đối với cục quản lý dị đoan thì lại càng khao khát hơn, đến khi vào tuổi dậy thì cậu đã nổi loạn và trực tiếp vào trại huấn luyện của cục dị đoan.

Điều này khiến Armand và Georgia xảy ra cuộc cãi vã đầu tiên, Armand hùng hùng hổ hổ đấu tranh, cuối cùng cậu đã đạt được ý nguyện của mình.

Nhưng Georgia lại lạnh lùng nói với cậu, Armand, em là người rụt rè và mềm yếu, không thể ra tay tàn độc với kẻ thù, nếu em nhất quyết đi theo con đường này thì sẽ bị số mệnh trừng phạt nặng nề.

Hiện tại ngẫm nghĩ lại Georgia đã đúng, Georgia luôn luôn đúng.

Lúc ấy, Armand vẫn chưa bị số phận trừng phạt nghiêm khắc, cậu luôn có một số ảo tưởng phi thực tế và ngây thơ về sự nhân từ của số phận.

Cậu mang theo cái nhìn trong trẻo về cuộc đời gia nhập cục quản lý dị đoan, sau đó bị Georgia gửi đến bộ phận giám sát dị đoan an toàn nhất, phụ trách các thủ tục giấy tờ.

Armand chán nản truy bắt đủ mọi loại dị đoan, tận dụng mọi cơ hội để chạy đến chiến tuyến nguy hiểm nhất, nhưng lần nào cũng sẽ bị con mắt sắc bén của Georgia phát hiện, sau đó lại bị kiểm soát chặt chẽ hơn trong trụ sở của quận ba.

Armand cảm thấy một sự cô đơn khó tả.

Ngay từ khi bắt đầu trưởng thành, cậu đã được bao quanh bởi bức tường bảo vệ cao mà Georgia xây dựng để bảo vệ cậu khỏi dị đoan, trong tường không có gì cả, chỉ có bản thân cậu, thậm chí ngay cả Georgia cũng thận trọng ở bên ngoài bức tường, ăn cơm phải cách một cái lồng nhựa để phòng ngừa cậu bị ô nhiễm.

Mà khi đã trưởng thành rồi, cậu vẫn ở trong hàng rào này, không có ai để nói chuyện.

Không lâu sau đó, người đó đã xuất hiện.

Quận 3 do Georgia phụ trách là khu vực lưu trữ các dị đoan có nguy cơ cao, nhưng đồng thời cũng là khu vực có giá trị nhất, mà các cứ điểm của quận 3 nói chung đều ở những vị trí rất bí mật, ít người có thể phát hiện ra. Nhưng tất cả những điều này đều là ngoại lệ đối với Mục Tứ Thành —— khắc tinh lớn nhất của quận 3.

Mục Tứ Thành là kẻ thù lớn nhất của quận 3. Mỗi lần đến quận 3, tên trộm kiêu ngạo này hầu như lúc nào sẽ gây ồn ào, các thành viên trong đội ở quận 3 gần như lúc nào cũng phải nghiên cứu điểm yếu của tên trộm khó nắm bắt này, tìm cách bắt đối phương.

Nghiên cứu tới nghiên cứu lui, cuối cùng cũng phát hiện một ít điểm yếu của hắn.

Khi Armand đang nhét bánh mì vào miệng, cậu không khỏi tròn mắt khi nghe đội viên bên cạnh nhắc đến lai lịch của Mục Tứ Thành lần thứ 1001.

“Mục Tứ Thành…… Bạn thân đã ch3t… Bây giờ không cách nào hợp tác với ai, đặc biệt quái gở và đơn độc…”

“Hắn có vẻ rất để tâm đến điều này, mỗi lần nghe thấy sẽ tức giận và mất kiểm soát … Chúng ta có thể lợi dụng điểm này …”

Armand nhồm nhoàm miếng bánh mì trong miệng nói chen vào: “Bạn thân đã ch3t sao lại là nhược điểm được chứ?”

Cậu vỗ nguc cười tự tiến cử bản thân: “Trừ khi các anh cho hắn một người bạn thì mới có thể gọi là nhược điểm. Em làm được này, để em làm bạn của tên trộm đó, giúp các anh làm gián điệp nhé.”

Các thành viên trong đội biết Armand là em trai của đội trưởng nên cười trêu chọc cậu: “Em có biết bạn của tên trộm đã ch3t như thế nào không?”

Armand thành thật lắc đầu.

Đội viên hù dọa cậu: “Bị chính tay Mục Tứ Thành gi3t ch3t đấy! Nếu em làm bạn với hắn thì nói không chừng cũng bị hắn gi3t ch3t luôn!”

Armand sững người trong giây lát, mắc nghẹn vì miếng bánh mì mà cậu vừa nuốt xuống.

Đêm đó, báo động đỏ ở quận 3 vang lên.

Armand mơ mơ màng màng bừng tỉnh dậy thì nghe thấy giọng nói nghiêm túc của Georgia trên đài: “Toàn bộ khu vực đang trong tình trạng báo động! Lúc Mục Tứ Thành lấy trộm ba dị đoan cấp hai màu đỏ đã bị tôi đánh vào thắt lưng, bây giờ hắn đang mất khả năng di chuyển, đang chạy trốn bên trong cục quản lý! Tất cả các thành viên bắt đầu tiến hành truy tìm!”

“—— Nếu cần, giết ngay tại chỗ!”

Các đội viên tìm kiếm từng phòng một để lùng sục tên trộm bị bắn, trên khuôn mặt không dấu được sự vui mừng, vì vậy đã nhắm mắt làm ngơ với việc Armand cũng lén lút tham gia đội ngũ truy bắt.

Armand hào hứng truy lùng tên trộm, nhưng sau khi tìm kiếm hai lần lại bị Georgia bắt gặp, cậu lại chán nản ủ rũ cụp đuôi quay về phòng sau khi bị Georgia khiển trách.

Nhưng khi Armand trở về phòng, cậu lập tức nhận ra rằng có điều gì đó không ổn, có thứ gì đó đã lẻn vào phòng cậu.

Lúc Armand rời khỏi ký túc xá thì không đóng cửa, tuy rằng người đột nhập rất đề phòng, mọi thứ trong phòng vẫn y nguyên không bị đụng vào, nhưng vẫn không che dấu được mùi hương —— Armand ngửi thấy mùi máu nồng nặc.

Tim cậu hồi hộp đập thình thịch.

Armand rất tự giác rằng mình không thể ngăn cản đối phương, vì vậy cậu giả vờ như không tìm thấy gì, quay người chuẩn bị rời đi để thông báo cho những người khác.

Nhưng ngay lúc cậu quay đầu lại, có người dùng móng vuốt sắc bén móc vào cổ họng cậu, một nam nhân cao lớn thở phì phò sau người cậu, cười xấu xa nói: “Khôn nhỉ, mũi cũng thính giống tôi đó, ngửi được mùi máu của tôi rồi đúng không?”

Tim Armand gần như nhảy ra khỏi cổ họng, cậu giơ hai tay lên ra hiệu đầu hàng, chưa kịp nói thì người đàn ông trên vai cậu đã từ từ trượt xuống.

Armand hoảng hốt xoay người lại.

Cậu nhìn thấy một thanh niên trạc tuổi mình nằm yếu ớt trên vũng máu trên đầu còn mang chiếc tai nghe khỉ, thở hổn hển dồn dập.

Người này mất quá nhiều máu và bị sốc, Armand ngay lập tức nhận ra điều này, cậu ngây người nhìn Mục Tứ Thành đang nằm trên vũng máu, trong đầu vô thức nhớ lại những thông tin về hắn.

【… không bạn bè … một mình … có vẻ cô đơn … chỉ có thể nói chuyện với con khỉ sau lưng … 】

【 Ăn cắp và làm mọi thứ để làm hài lòng kẻ đứng sau để nhận được sự công nhận của đối phương … 】

【Có vẻ như gần đây kẻ đứng sau đang mở rộng đường dây buôn lậu, nên Mục Tứ Thành đến thăm quận 3 ngày càng thường xuyên hơn … 】

Armand tưởng rằng đối phương là một ông già hom hem chừng 40-50 tuổi, không ngờ lại … trẻ như vậy.

Máu từ cơ thể Mục Tứ Thành lan ra thành vũng máu, cậu ta lơ đãng cuộn mình lại, thay vì băng bó vết thương, cậu ta lại dùng phần bụng bị thương của mình để bảo vệ ba chiếc hộp dị đoan vừa trộm được bên trong.

Môi của Armand mím lại thành một đường thẳng, cậu rút súng sau thắt lưng ra, nghiến răng chĩa súng vào đầu Mục Tứ Thành.

Nhưng cho dù cậu cố gắng thế nào, Armand cũng không thể làm được —— anh trai cậu đã đúng.

Cậu không thể bắn một người sống như vậy, ngay cả khi cậu biết rằng đối phương là một kẻ xấu ghê tởm, từ trong đôi mắt hấp hối của Mục Tứ Thành, cậu có thể nhận thấy khát vọng của cậu ta muốn chứng tỏ bản thân giống như mình.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa phòng cậu.

Armand giật mình, cậu vô thức nâng Mục Tứ Thành lên, giấu xuống gầm giường, sau đó lau sàn sạch sẽ, xịt thật nhiều nước xịt phòng trong không khí rồi nằm trên giường giả vờ ngủ.

Người đến là đội viên đang truy tìm tên trộm, hỏi Armand, "Em có thấy người nào khả nghi không?"

Armand đang ở trên giường, nhanh chóng trả lời: "Không có! Em mới đi nặng hôi lắm nên vừa xịt phòng nhiều thôi!"

Người tới: "… em không cần phải khai báo với anh đâu."

May mắn là không ai nghi ngờ Armand em trai của đội trưởng, vì vậy trong không khí nồng nặc mùi nước hoa xịt phòng, người tới bịt mũi rồi bỏ đi.

Armand xụi lơ trên giường, do dự hồi lâu, cậu đặt một lọ thuốc đặc trị và một cuộn băng ở dưới giường.

Sau một lúc lâu, rất lâu, một đôi móng vuốt khỉ thò ra từ đáy giường, móc những thứ này vào trong.

Armand ôm đầu gối ngồi xổm trên giường, ánh mắt thất thần, suy nghĩ không hiểu tại sao lại làm ra chuyện này.

Nhưng cậu còn chưa kịp nghĩ ra thì từ dưới giường vang lên một giọng nói trẻ trung, đã hồi phục sức sống: “Này, cậu tên gì vậy?”

Armand thành thật trả lời: “Armand.”

Giọng nói dưới gầm giường giễu cợt: “Tên khó nghe ghê, cậu giống hệt người đã bắn tôi bị thương vậy, anh ta là ai vậy?”

“… Anh tôi.” Nói đến đây, Armand càng thêm chán nản.

Tại sao cậu lại muốn cứu kẻ thù bị anh trai cậu bắn chứ??

Dưới gầm giường im lặng một lúc lâu, rồi hỏi cùng một câu hỏi mà Armand đã nghĩ trong đầu: “Cậu …tại sao cậu muốn cứu tôi?”

Armand phiền muộn thở dài: “Tôi cũng không biết, tôi nhịn không được nên muốn cứu thôi.”

Dưới gầm giường phát ra một tràng cười giễu cợt xen lẫn tiếng ho khục khặc, sau đó thấp giọng cười mắng một câu: “Đồ ngốc.”

Armand: “…”

Mặc dù tôi cũng nghĩ mình ngu ngốc thật, nhưng cậu cũng không cần phải nói ra chứ?

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Mục Tứ Thành đã đi rồi, Armand thở phào nhẹ nhõm, nhưng mặt khác lại tự hỏi có phải vì mình khao khát muốn chứng tỏ bản thân đến nỗi nằm mơ bắt được Mục Tứ Thành?

Nhưng tại sao bản thân trong giấc mơ lại cứu cậu ta rồi lại để cậu ta đi?

Armand cảm thấy khó hiểu nên thôi từ bỏ.

Nhưng không lâu sau, tên trộm khét tiếng lại đến thăm cục quản lý dị đoan, nhưng lần này Mục Tứ Thành không lấy gì cả mà chỉ để lại một thứ.

Giống như tất cả những tên trộm kiêu ngạo trong lịch sử, lần này cậu ta thực sự đã gửi thông báo tới quận 3.

【—— Thứ tư đến ăn trộm, trộm cái gì còn chưa biết, cứ chờ đi, kêu em trai đội trưởng mấy người, tên Ar Ar khó nghe gì đó nhớ rửa ráy sạch sẽ nằm sẵn chờ ta! 】

Georgia nhướng mi ném tờ thông báo trước mặt Armand đang đần mặt ra: “Giải thích xem, sao Mục Tứ Thành lại nhắc đến em hả?”

“… Em cũng không biết nữa …” Armand khóc không ra nước mắt, cậu thực sự hối hận lắm rồi.

Georgia hít một hơi thật sâu, anh nhìn chằm chằm vào Armand hồi lâu, cuối cùng đưa ra phán quyết: “Cho dù em và Mục Tứ Thành xảy ra chuyện gì, Armand, em phải ghi nhớ rằng người này là ác quỷ, cuối cùng em sẽ bị cậu ta làm hại.”

“Nhưng nếu em muốn nhận ra thực tế này, anh sẽ cho em cơ hội đó.”

Georgia nhìn Armand đang chột dạ: “Thứ tư đem theo súng theo bọn anh vây bắt.”

Vào thứ Tư, Armand cầm súng nơm nớp lo sợ đứng ở phía trước, ngay sau đó, tên trộm đã đến.

Đây là lần đầu tiên Armand nhìn thấy tên trộm khét tiếng Mục Tứ Thành lướt như bay.

Mục Tứ Thành nhanh như gió, cũng tự do như gió, tốc độ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, cậu ta mỉm cười lướt qua bên hông Armand đang ngơ ngẩn, sau đó nắm lấy cổ tay Armand, kéo Armand đang choáng váng đi theo cậu ta.

Trong khung cảnh tiếng súng ầm ĩ và tiếng la hét của tất cả các đội viên của Cục xử lý dị đoan, tên trộm và Armand như hai đứa trẻ nghịch ngợm đang bị phụ huynh đuổi bắt, phóng bay vun vút.

Armand ngây ngốc, cậu rút tay muốn rời đi, nhưng lúc này Mục Tứ Thành nhướng mày kiên định nhìn cậu trong gió: “Nhìn bọn họ không bắt được chúng ta kìa, chơi vui không?”

Armand giật mình quay đầu lại, phía sau là các thành viên trong đội đang cuồng loạn đuổi theo, với tốc độ cực nhanh của Mục Tứ Thành, nét mặt dữ tợn của các đội viên đang chạy lại có chút buồn cười —— thật sự rất vui, Armand không nhịn được nở nụ cười.

Mục Tứ Thành chạy trốn rất nhanh, Armand đang nắm tay cậu cũng chạy rất nhanh.

Nhiều dị đoan nguy hiểm khác nhau lần lượt được trình bày dưới kỹ năng ăn trộm siêu việt của Mục Tứ Thành như thể những món đồ chơi đơn giản. Mà Mục Tứ Thành cũng không phải là tên tội phạm trộm cắp gây nguy hiểm cho thế giới, mà tất cả chỉ là ý thích của cậu mà thôi.

Mục Tứ Thành ném cho Armand một cái dị đoan cười: “Cậu biết cái này dùng để làm gì không?”

“Số 8035 …” Armand vắt óc nhớ lại những thống kê mà cậu đã thực hiện, “Cái này hình như là … trong gió …” … Con bướm.

Mục Tứ Thành sốt ruột ngắt lời Armand, duỗi tay trực tiếp mở ra: “Không phải mở ra là biết luôn sao?”

Một đàn bướm đầy màu sắc kỳ lạ bay ra khỏi hộp, gió thổi từ dưới chiếc đuôi sặc sỡ của chúng, cơn gió dữ dội ào ạt thổi qua lại trong phòng kín, thổi bay chân tóc người ra sau một cm.

Armand đột nhiên chưa kịp phòng ngừa bị thổi bay vào không trung.

Mục Tứ Thành nắm lấy mắt cá chân của Armand để ngăn cậu bị thổi bay, nhịn không được bật cười ha ha: “Cậu ở đây lâu như vậy mà anh trai cậu không cho cậu chơi cái này à?”

“Chơi cái gì mà chơi chứ?!” Armand thất kinh hét lên. “Dừng lại đi, nó sẽ gây ra biến đổi khí hậu nghiêm trọng đấy!”

“Không đâu.” Mục Tứ Thành giữ thăng bằng cơ thể trong gió, cậu lơ lửng bay ở phía trên Armand, giữ chặt bả vai Armand cười giải thích, “Ngốc thật sự, không biết anh trai cậu dạy dỗ kiểu gì nữa, nhìn này, mọi dị đoan đều có điểm yếu ——”

Mục Tứ Thành điều khiển những ngón tay của Armand nắm lấy đuôi của một con bướm đang bay trong gió, gắn vào bên hông Armand và nói nhỏ: “—— Chỉ cần cậu khống chế được điểm yếu của nó, thì dị đoan này chính là đồ chơi của cậu.”

Armand kinh ngạc nhìn con bướm trong tay ngừng vỗ ngoan ngoãn dừng lại trong tầm tay mình.

Mục Tứ Thành đắc ý hừ một tiếng: “Thấy không?”

Nhưng ngay sau đó, Mục Tứ Thành ác ý buông ngón tay đang ôm con bướm ra, dùng ngón trỏ hất nhẹ lông đuôi con bướm, tức khắc gây ra một cơn cuồng phong.

Mục Tứ Thành tóm lấy gáy Armand đang hoảng loạn, nhanh chóng rút lui trong cơn cuồng phong do con bướm gây ra, cười điên cuồng với các đội viên đuổi theo trong gió, chào tạm biệt bằng hai ngón tay:

"Tôi trộm em trai đội trưởng mấy người đi chơi đây!"

Rồi cả hai biến mất không dấu vết trong cơn gió.

Thực ra gió cũng không đưa hai người bọn họ đi lâu nên Mục Tứ Thành dừng lại.

Không biết cậu nhận được cuộc gọi của ai, vẻ mặt hớn hở của cậu lập tức bình tĩnh trở lại, giọng điệu chuyển từ vui vẻ thành bình tĩnh: "… Hiểu rồi, tôi sẽ mang đồ về, đường dây buôn lậu bên này không có vấn đề gì."

Nói chuyện điện thoại xong, Mục Tứ Thành quay lại nhìn thấy Armand, nháy mắt cười sằng sặc.

Armand có khuôn mặt giống đến 99% với Georgia, lúc này mái tóc nâu đã bị gió thổi bay thành chuồng gà, cỏ xén bám đầy đầu, vẻ mặt cũng mờ mịt dại khờ.

Cậu khom tay khom chân quỳ rạp trên mặt đất —— không phải vì cậu không muốn đứng dậy, mà bởi vì cậu chưa bao giờ cưỡi gió như thế cả, có chút chóng mặt hoa mắt.

Mục Tứ Thành nửa ngồi xổm trước Armand đang nằm trên mặt đất, nở nụ cười nửa miệng, "Tôi còn tưởng rằng em trai

của tên cổ quái kia là nhóc cổ quái, không ngờ là nhóc thiểu năng trí tuệ nha.”

Armand liếc mắt nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu lại chửi bớt nữa rồi.”

Mục Tứ Thành nhịn cười, cậu đứng lên lấy trong túi ra một ít hộp dị đoan ném hết cho Armand: “Được rồi, hôm nay tôi chơi thế thôi, có dịp sẽ lại tìm cậu chơi nữa, tạm biệt. “

Nói xong liền xoay người rời đi.

Armand định thần lại, cậu nhìn vào những chiếc hộp trước mặt đột nhiên ngẩn ra ——

——Ngoài những chiếc hộp bị Mục Tứ Thành lấy đi hôm nay còn có ba chiếc hộp lần trước Mục Tứ Thành lấy lúc bị thương, cũng được trả cho cậu.

“Mục Tứ Thành —— ” nghĩ đi nghĩ lại, Armand vẫn không thể không ngăn Mục Tứ Thành lại, “Cậu trả lại cho tôi những gì cậu đã trộm lần trước à.”

Mục Tứ Thành nhướng mày, xoay người lại: “Thì sao, tốt như thế chưa đủ à?”

Armand thành thật trả lời: “Hôm nay cậu hẳn là muốn chơi đùa nên tất cả dị đoan lấy được đều là màu đỏ cấp độ một, nhưng ba cái này là màu đỏ cấp độ thứ ba, chắc là mục tiêu

của cậu, cậu trả lại cho tôi thì tốt rồi nhưng tôi sợ lần sau cậu lại đến ăn trộm.”

“Đúng là mục tiêu của tôi.” Mục Tứ Thành cong môi nở nụ cười, “Nhưng mà lần trước tôi bị cậu bắt được, ăn trộm thất bại, đây không phải là chiến lợi phẩm của tôi.”

Mục Tứ Thành vẫy vẫy tay rồi bỏ đi không thèm nhìn lại, trong giọng nói mang theo nụ cười: “Đương nhiên là tôi sẽ lại ăn trộm, nếu cậu không muốn thua thì cứ cố gắng bắt lấy tôi, Armand.”

Armand nhìn vào ba chiếc hộp im lặng một lúc lâu.

Armand đã thành công mang lại chiếc hộp bị đánh cắp, cuối cùng cũng có đủ tư cách để vào tiền tuyến.

Sau đó, Mục Tứ Thành thỉnh thoảng sẽ gửi thư thông báo cho Armand, mà Armand dường như đã trưởng thành qua một đêm, trở nên bình tĩnh hơn, sẽ dùng hết sức lực để truy lùng Mục Tứ Thành.

Bất cứ khi nào Mục Tứ Thành đến, Armand đều là người chạy nhanh nhất, gần như nhanh bằng Mục Tứ Thành, nhưng cậu chưa bao giờ bắn Mục Tứ Thành cả.

Dần dần, Armand trở thành người thu hồi được nhiều đồ ăn cắp nhất từ tay Mục Tứ Thành.

Trong quá trình truy đuổi Mục Tứ Thành, Armand cũng trưởng thành từng ngày, cậu dần ổn định hơn, có trách nhiệm hơn và có năng lực hơn, cậu trở thành đội phó của Georgia.

Một ngày nọ, khi Armand trở về ký túc xá sau bữa tối, cậu tìm thấy một tờ tin nhắn bên cạnh giường, có nội dung ——
【Đội phó, hôm nay không chơi đuổi bắt, đi uống rượu nhé?】

Armand khẽ nhếch khóe miệng, sau khi cẩn thận xác nhận anh trai mình không có ở đó, cậu liền chuồn khỏi cửa sau của cục quản lý dị đoan.

Armand đến địa điểm nơi cậu bị gió cuốn đi —— thỉnh thoảng bọn họ đến đây để gặp nhau, mặc dù không biết tại sao hai người từ hai phe đối địch lại làm như vậy nhưng nó bắt đầu một cách vô tình, rồi dần dần trở thành một quy ước bất thành văn giữa hai người.

Khu đất trống này trên mặt đất rất cằn cỗi, nhưng khi ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy bầu trời đêm rất sáng, khi Armand đến, Mục Tứ Thành đang ngồi trên sườn đồi nhìn lên bầu trời đầy sao.

“Tới rồi à.” Mục Tứ Thành lười biếng chào Armand, ném cho cậu một chai rượu.

Armand theo thói quen tiếp nhận nó, sau đó ngẩng đầu lên và dừng lại.

Cậu nhận thấy đêm nay tâm trạng Mục Tứ Thành không tốt lắm.

“Có chuyện gì vậy?” Armand ngồi bên cạnh Mục Tứ Thành hỏi.

Mục Tứ Thành ngẩng đầu lên, nhấp một ngụm rượu, thở ra một hơi nặng nề “Người kia đã giao đường dây buôn lậu cho tôi, sau này sẽ không đến ăn trộm nữa.”

Cậu im lặng một lúc khi nói câu này, rồi nói tiếp như không có chuyện gì xảy ra: “Về sau gặp lại thì hai ta có thể bắn nhau đấy, thay khẩu súng giả không đạn của cậu đi.”

Mục Tứ Thành nói xong, Armand cũng im lặng.

——Nếu chỉ là ăn cắp, nó vẫn có thể là một trò chơi, nhưng khi nó chuyển thành buôn lậu có thể gây nguy hiểm cho mọi người thì nó không còn là một trò chơi giữa họ nữa.

Nó là sinh tử của vô số người.

Armand rất ít khi uống rượu, nhưng khi đó, cậu uống một ngụm lớn, lau miệng nói: “Ừ, biết rồi.”

“Tôi đã chơi rất nhiều trò chơi, một số trò bi thảm, kinh hoàng, và một trò …” Mục Tứ Thành nhìn lên bầu trời đầy sao và lẩm bẩm một mình, “—— Tôi sẽ không bao giờ quên được.”

“Nhưng trong khoảng thời gian này, tôi chơi vui nhất.” Mục Tứ Thành cúi đầu, cậu không nhìn Armand mà đưa tay về phía cậu ta, “Cảm ơn, vì cậu đã tha cho tôi và chơi cùng với tôi.”

Armand nắm lấy tay Mục Tứ Thành, nghiêm túc nói: “Không sao, chúng ta là bạn.”

Mục Tứ Thành dừng lại, cậu im lặng một lúc, sau đó cười nhạo: “Cậu có biết người bạn cuối cùng của tôi ch3t như thế nào không?”

“Chính tay cậu gi3t ch3t.” Armand nắm chặt tay Mục Tứ Thành, sự kiên định không thể lay chuyển trong đôi mắt nâu đen của cậu, “Nhưng tôi tin rằng cậu sẽ không giết tôi, hay đúng hơn, tôi sẽ cố gắng hết sức để mạnh mẽ hơn cậu rất nhiều, để cậu không thể giết tôi, mà tôi cũng sẽ không giết cậu!”

Armand nắm chặt tay và nói, “Tôi sẽ đủ mạnh mẽ để ngăn chặn những gì cậu định làm!”

Mục Tứ Thành rút tay về, biệt nữu quay đầu đi, nhưng trên mặt lại có một chút ý cười: “… Nhóc thúi tha, đừng thấy bắt được tôi nhiều lần rồi đắc ý chứ.”

Nhưng có lẽ cả Armand và Mục Tứ Thành đều không nghĩ rằng đây là lần cuối cùng họ mỉm cười với nhau.

Ba tháng sau, Bạch Lục đến để giao một lô hàng, trong quá trình bàn giao, Mục Tứ Thành bị George đi tuần phát hiện dấu vết.

Sau khi Georgia xác định đây là một nhóm buôn lậu dị đoan có nguy cơ cao, một khi xâm nhập vào thị trường sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng, anh đã ra tay quyết liệt không chút do dự, mà Mục Tứ Thành ở lại đã cố gắng hết sức chống cự. Ngờ đâu, sau khi giao hàng xong Bạch Lục đã quay trở lại cảng.

Với sự hỗ trợ của Bạch Lục, Mục Tứ Thành đã vị đội trưởng nổi tiếng của quận ba. Khi nhìn thấy người bị bắt là Georgia, con ngươi của Mục Tứ Thành không khỏi hơi co lại.

Bạch Lục đang ngồi trên ghế không bỏ lỡ chút biến hóa này trong biểu cảm của Mục Tứ Thành, hắn nhìn Georgia đang quỳ gối trước mặt, khẽ nhướng mày.

“Cậu biết vị đội trưởng này à?”

Mục Tứ Thành khó khăn trả lời: “Tôi thường đến quận 3 của anh ta để ăn trộm dị đoan …”

Bạch Lục quay mặt sang một bên, nhàn nhạt nhìn Mục Tứ Thành: “Tôi không thích ai đó nói dối tôi, cậu biết tôi hỏi mức độ hiểu biết như thế nào mà —— cậu có tình cảm với anh ta à?”

“Không phải!” Mục Tứ Thành nhanh chóng phủ nhận.

Bạch Lục trầm ngâm quay đầu nhìn Georgia: “Nhưng phản ứng của cậu khi nhìn thấy khuôn mặt này không thể giả được, nếu không phải anh ta, hắn là người giống anh ta.”

Hắn nâng đầu Georgia lên, nhìn xuống khuôn mặt: “Từ hình dáng cơ thể, có thể phán đoán gia đình trực hệ của một người phụ nữ có phải là người đó hay không, vì vậy người này hẳn là một người đàn ông, còn là người cùng độ tuổi với cậu, nếu không thì cậu sẽ không nhầm lẫn vẻ bề ngoài lúc mới gặp anh ta.”

Mục Tứ Thành hô hấp gần như ngừng lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

“—— Có phải là em trai của anh ta không?” Bạch Lục bình tĩnh tuyên bố câu trả lời, “Cùng tuổi với cậu, có lẽ với kinh nghiệm tương tự ở một mức độ nhất định, loại quan hệ được thiết lập trên vị trí đối lập này ——”

Bạch Lục nhướng mi nhìn Mục Tứ Thành không nói gì, khoanh tay trước mặt: “—— chơi vui không?”

Mục Tứ Thành hai mắt đỏ hoe, thở ra một hơi dài, không hề biện hộ lấy một lời, cúi đầu quỳ xuống.

“Xin ngài… thả Georgia ra.” Cậu từng chữ từng chữ nói, “Là tôi sai, lần sau tôi sẽ tự kiềm chế, nếu giết anh ta bây giờ sẽ khiến khu ba thay đổi người quản lý, thay đổi cách bố trí, không tiện cho chúng tôi để điều tra …”

Mục Tứ Thành chuẩn bị nói tiếp, nhưng dường như cũng hiểu việc thuyết phục thả Georgia là vô lý và bất lực như thế nào nên vẫn luôn im lặng và quỳ xuống bất động trước Bạch Liễu.

Bạch Lục rũ mắt xuống: “Tôi rất coi trọng những việc cậu làm trong thời gian này, ta có thể thả anh ta đi.”

Mục Tứ Thành kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Không có lần sau.” Bạch Lục khẽ liếc nhìn Georgia: “Nhưng trước đó, để tránh cho đội trưởng của quận 3 nhớ ra đường buôn lậu của chúng ta, chúng ta cần cho anh ta xem một vài thứ.”

Mục Tứ Thành thở phào nhẹ nhõm: “—— Là đạo cụ xóa trí nhớ phải không?”

“Không.” Bạch Lục nhẹ nhàng nói, “Tôi sẽ để anh ta thử đạo cụ tôi mới có được, 【 tương lai 】.”

Sau khi Georgia nhìn vào thứ đó, dường như linh hồn của anh đã bị hút đi, tựa như một cái xác bất động, bị Bạch Lục ném trên một khu đất hoang vắng —— cũng chính là nơi Mục Tứ Thành thỉnh thoảng đến uống rượu với Armand.

Mục Tứ Thành bí mật thông báo cho Armand đến đưa anh trai mình đi.

Armand hoảng sợ đến nơi cõng Georgia trên lưng trở về.

——Đó là khởi đầu của tất cả những cơn ác mộng.

Georgia im lặng trong một tháng không nói lời nào, lúc nào cũng sẵn sàng tự tử. Cuối cùng Armand bùng phát trong tuyệt vọng, cậu đăng nhập vào trò chơi.

Sau khi vật lộn thông quan trò chơi, Armand hơi thở thoi thóp đã nhìn thấy mặt khác của tên trộm Mục Tứ Thành lần đầu tiên trên màn ảnh rộng.

Người này cười tùy ý, tùy ý tàn sát, mạng người trong tay hắn như những đồ chơi, đi theo sau người khác, từ một tên trộm trở thành một thứ vũ khí sắc bén vô song, đã ra tay thì sẽ giết chóc.

Armand ch3t lặng đứng trên khán đài cổ vũ cho Mục Tứ Thành túm cổ đối thủ của mình, cậu nhìn lên người bạn trên màn hình lạ lẫm, đầu óc trở nên trống rỗng.

Hóa ra những trò chơi mà Mục Tứ Thành đề cập … là như thế này …

Là vậy sao?

Thắng một ván nữa, Mục Tứ Thành tùy ý nhặt quần áo lau mồ hôi và máu chảy ra trên quai hàm, sốt ruột vẫy tay chào khán giả đang cổ vũ, rồi chuẩn bị rời đi.

Bạch Lục phảng phất hứng khởi, quay đầu lại hỏi cậu ta: “Chơi trò chơi ở đây và chơi trò chơi với người bạn phó đội trưởng quận 3 thì cái nào vui hơn?”

Tinh thần giảm xuống, dục v0ng giết người trộm cắp bộc phát khiến đồng tử Mục Tứ Thành hơi co lại vì hưng phấn, cậu nở một nụ cười xấu xa, hàm răng sắc nhọn lộ ra nơi khóe miệng, giống như một con quỷ kéo dài bản tính sau khi tắm máu: "Cần nói nữa sao?"

"—— Tất nhiên là trò chơi ở đây rồi."

Armand tựa như một tác phẩm điêu khắc bằng gỗ đứng giữa đám đông náo nhiệt, màn hình cực lớn phát ra ánh sáng trắng sau lưng, đội dẫn đầu bởi Bạch Lục đi ngang qua Armand trong tiếng hò reo của khán giả.

Và người anh hùng lớn nhất của trò chơi này, Mục Tứ Thành, người đã giết nhiều kẻ thù nhất, đi sau Bạch Lục.

Mục Tứ Thành cũng không quan tâm đến việc mình vừa đụng ngã người chơi yếu ớt chật vật nào.

Mục Tứ Thành đang chìm đắm trong một cảm xúc nào đó, chỉ liếc nhìn lại một cách trịch thượng rồi lại liếc nhìn về phía người chơi đã bị cậu đụng ngã.

Armand đang ngồi dưới đất kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy Bạch Lục quay đầu lại trước mặt, từ xa nhìn cậu, sau đó nở một nụ cười có vẻ thương hại.

Cậu nhìn thấy Bạch Lục cười nói với cậu: "Chỉ là một trò chơi."

——Mọi thứ chỉ là một trò chơi.

Armand mê sảng quên mất cách mình đăng xuất khỏi trò chơi như thế nào. Cậu nghiêng ngả lảo đảo trở lại ký túc xá cục quản lý dị đoan, đem hết những tin nhắn mà Mục Tứ Thành đã viết trước đó, điên cuồng xé rách thành từng mảnh rồi bật lửa đốt hết.

Bỏ hết mấy chai rượu đã uống cùng Mục Tứ Thành, trò dị đoan đã chơi cùng Mục Tứ Thành, thay thế khẩu súng rỗng bằng những viên đạn thật.

Armand nằm ở trên giường hồi lâu, nhắm mắt lại, như có thể ngửi thấy mùi máu phảng phất từ dưới đáy giường, có thể nghe thấy cậu ta cười tủm tỉm gọi mình là đồ ngốc, cũng có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao tự do trên vùng đất hoang vu đó.

Nhưng khi cậu mở mắt ra, đôi mắt rám nắng của Armand trống rỗng không có gì cả.

Cậu đứng dậy như một con rối, thay băng đạn trống rỗng khẩu súng bằng đạn thật, sau đó liên lạc với Mục Tứ Thành —— cậu không biết liệu Mục Tứ Thành có đến hay không, cậu chỉ có thể hy vọng rằng Mục Tứ Thành sẽ kiên nhẫn chơi trò chơi bạn bè này đến cuối cùng.

Mà Armand cũng sẽ cùng chơi với cậu ta đến cuối cùng.

Mục Tứ Thành tới.

Thế là Armand chấm dứt trò chơi bạn bè, cậu khóc nức nở, nghiến răng nghiến lợi, lần đầu tiên bắn ch3t kẻ xấu đang nói dối, mà tên này cũng đã chộp vào yết hầu của cậu một lỗ thủng thật to.

Khoảnh khắc trước khi Mục Tứ Thành ngã xuống đất, cậu nhìn Armand với vẻ mặt hoài nghi, như thể không tin được Armand lại làm chuyện như vậy với mình.

Sau khi ngã xuống đất, Mục Tứ Thành vẻ mặt nhăn nhó vì đau đớn, cố gắng biến ra móng khỉ, khó khăn bò về phía Armand.

Armand nghĩ rằng cậu ta muốn tấn công, vì vậy dùng hết sức lực của mình bắn một phát nữa vào đầu cậu ta.

Súng bắn trúng thái dương, Mục Tứ Thành nắm lấy bàn tay của Armand bằng móng khỉ của mình, khàn giọng nói, "—— Bắt anh trai cậu, tôi xin lỗi ——"

Tay của Mục Tứ Thành đặt trên tay Armand, như muốn nắm một chút, đôi mắt tan rã nhìn Armand, đôi mắt sáng ngời luôn mang theo nụ cười xấu xa giờ đây đã ảm đạm.

Tên này rõ ràng đã bị cậu bắn ch3t, nhưng lời cuối cùng nói với cậu lại là xin lỗi, tôi đã bắt được anh trai của cậu.

Nước mắt của Armand chậm rãi chảy xuống.

Cậu muốn nói chuyện với kẻ xấu đã ch3t này, nhưng cậu lại không thể phát âm một từ. Armand ý thức được yết hầu của

cậu đã bị móng vuốt của Mục Tứ Thành quào lủng một lỗ, dây thanh quản đã đứt, hiện tại không nói nên lời.

Armand cảm thấy cơ thể của mình dần dần lạnh lẽo, tim đập cũng chậm đi.

Điều cuối cùng cậu nhìn thấy là một đôi giày da đang đi về phía cậu, và một chiếc roi đen kéo trên mặt đất.

Armand nhìn thấy người đàn ông quỳ một gối xuống, quay đầu Mục Tứ Thành đã bị cậu bắn ch3t, ôm vào lòng nhẹ nhàng rồi trang trọng dùng đôi tay đeo găng vuốt đôi mắt Mục Tứ Thành nhắm lại.

Armand nghe thấy người đàn ông thì thầm với Mục Tứ Thành đã ch3t trong vòng tay của hắn: "—— Nếu đây là trò chơi do cậu lựa chọn, thì đây chính là 【end】 của cậu."

"Nhưng cái ch3t chỉ là một giấc ngủ dài đối với cậu, linh hồn của cậu là tài sản của tôi sẽ không bao giờ ch3t, sau một giấc ngủ dài, chúng ta sẽ gặp lại nhau."

"Ngủ đi."

Giọng điệu nhẹ nhàng và bay bổng, như thể một người cha kiên nhẫn đang kể một câu chuyện cổ tích tuyệt đẹp về cái ch3t dỗ đứa con không ngủ được.

Armand cố hết sức ngẩng đầu nhìn xem người tới lấy thi thể của Mục Tứ Thành là ai.

Nhưng dù Armand có cố gắng mở mắt ra để nhìn rõ mặt người này thế nào đi chăng nữa, mí mắt của cậu ngày càng nặng và hơi thở của cậu trở nên yếu ớt hơn trong giọng nói dỗ dành lạ lùng của hắn.

Khoảnh khắc trước khi Armand nhắm mắt hoàn toàn, cậu nghĩ rằng nếu anh trai mình ở đây, anh nhất định sẽ chỉ trích cậu vì đã không biết lượng sức mình, bắt cậu viết một bản kiểm điểm dài ba nghìn chữ về mối quan hệ bất chính giữa cậu và Mục Tứ Thành, trước ngày mai phải nộp lại cho anh …

Một giọt nước mắt lóe lên từ khóe mắt Armand, tâm hồn cậu bay bổng như cánh bướm trước gió cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ dài mang tên tử thần.

Trận cuồng phong bên trong bức tường cuối cùng cũng dừng lại.

- ——oOo—

Chương 239

Mở mắt ra lần nữa, Armand đã quay trở lại thời điểm trước khi xảy ra tai nạn.

Nói cách khác, việc sử dụng vụ tai nạn để xác định thế giới mà Armand đang ở là không chính xác, nó giống như cậu đã bước vào một thời gian và không gian song song khác, mọi thứ dường như giống với thế giới trước khi cậu ch3t, địa điểm khác nhau nhưng nhìn chung dường như không khác nhiều.

Vẫn còn đó cục xử lý dị đoan, những trò chơi, người anh trai quan trọng nhất của cậu, Georgia.

Armand cảm thấy may mắn khi mình ở đây —— vì ở đây anh trai cậu vẫn sống khỏe mạnh, không bị Mục Tứ Thành bắt và tra tấn đến điên điên khùng khùng.

Trong thế giới này không có tên trộm khỉ nào điều hành một đường dây buôn lậu dị đoan khổng lồ khiến quận 3 khốn khổ, Armand đã nhiều lần xác nhận điều này trong vòng một tháng sau khi tỉnh dậy, nhưng mỗi lần xác nhận lại khiến cậu hào hứng hơn.

Nghĩ đến đây, Armand thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nhưng có vẻ như sâu bên trong lòng cậu dường như trốn tránh điều gì đó, một cảm giác trống rỗng kỳ lạ không thể dứt bỏ làm cậu ray rứt.

Cậu đã bình yên trong bức tường vây xung quanh mình, lần này không còn ai phá vỡ nó nữa.

Armand không hiểu tại sao mình lại xuất hiện ở thế giới này sau khi ch3t, cũng không hiểu đây là thế giới thực hay là một ảo ảnh hoàn hảo ở địa ngục thế giới bên kia để mê hoặc người ch3t dừng lại.

Armand chạm vào cổ họng nơi Mục Tứ Thành quào lấy, cảm thấy mình được ưu ái bởi một vị thần không tồn tại, để trò chơi 【 cuộc sống 】của cậu có thể được hoàn nguyên, có thêm cơ hội chơi một trò chơi có 【 dòng tương lai 】hoàn hảo.

Nhưng không biết đây là 【 tương lai 】thực hay ảo, đối với cậu, nó có thực sự là tương lai chăng?

Nếu ngay cả cái ch3t cũng mất đi giá trị, mọi thứ có thể được làm lại từ đầu, những lỗi lầm và tội lỗi của cậu được tẩy rửa thì sự tồn tại của cậu còn ý nghĩa gì nữa?

Armand cũng không biết câu trả lời, cậu còn quá trẻ.

Những người trẻ tuổi không giỏi suy nghĩ về cuộc sống, đặc biệt là một thanh niên như Armand, người đã dành phần lớn sức lực của mình để chống lại một tên trộm trong cuộc đời ngắn ngủi hơn 20 năm của mình.

Nhưng trong thời gian và không gian mà “kẻ cắp” không tồn tại này, mọi thứ dường như thật vô lý.

Armand đột nhiên cảm thấy thế giới giống hệt như kẻ xấu kia đã đánh giá vậy —— 【 Chỉ là một trò chơi thôi mà, có chuyện gì lớn đâu. 】

Armand không hiểu tại sao Mục Tứ Thành lại luôn tách mình ra khỏi thế giới thực như vậy, nhìn mọi người từ trên cao xuống và coi mọi thứ như một món đồ chơi.

Sau khi chơi đùa, rõ ràng là đã làm điều ác, nhưng cậu ta lại nằm một mình trên bãi đất hoang nhìn trời, nói với cậu rằng, Armand, trò chơi không có bạn bè chẳng vui vẻ gì cả.

Tôi không muốn tiếp tục, Mục Tứ Thành lấy khuỷu tay che mắt lại, nhẹ nhàng nói, ngay lúc đó, Armand cảm thấy cậu ta như sắp khóc.

Cậu ta là người lựa chọn cuộc chơi, cậu ta cũng không chịu dừng cuộc chơi, cuối cùng cậu ta cũng là người đau khổ nhất.

Armand hít một hơi thật sâu rút lại suy nghĩ của mình. Cho dù đây là thế giới hay trò chơi nào, cậu đều biết rằng điều duy nhất cậu có thể làm bây giờ là bảo vệ Georgia.

Cậu không thể để Georgia phải trải qua những điều khủng khiếp đó một lần nữa.

Armand chải mái tóc dài ngang vai và ghim huy hiệu hình cánh nhỏ tượng trưng cho Hiệp hội Bình Minh Vàng vào sau một bên tai của mình.

Armand không thích buộc tóc như anh trai, cậu nghĩ rằng cột như thế thì quá chật, cậu chỉ thích buông xõa tự do thôi, vì vậy Georgia đã yêu cầu cậu phải tự chăm sóc mình.

Cậu muốn tập luyện trong Hồ Trò Chơi —— đây điều duy nhất cậu có thể làm vào lúc này.

Georgia cấm cậu chơi trò chơi trong khu vực TV nhỏ, nói rằng trò chơi ở đó không thể thoát ra bất cứ lúc nào và không an toàn, vì vậy kể từ khi cậu thức tỉnh, Armand chưa đến khu vực TV nhỏ bao giờ và cũng không hiểu tình hình ở đó lắm.

Kiến thức về game của Armand rất hạn chế, sau khi tỉnh dậy, cậu dành phần lớn thời gian ở Hồ Trò Chơi với những người khác.

Nếu trước đó cậu không bí mật đăng ký vào chiến đội Hiệp hội Bình Minh Vàng sau lưng anh, thì hơn phân nửa là Georgia lại chuẩn bị sẵn sàng để nhốt cậu cả đời —— Georgia luôn là như vậy, luôn muốn đặt cậu ở nơi an toàn nhất.

Nhưng Armand đã đăng ký rồi, ở Bình Minh Vàng năng lực của cậu cũng không tệ lắm, dù sao thì lúc trước cậu cũng là đội phó.

Cho dù Georgia tức giận thì anh cũng không thể không cho cậu vào chiến đội chính thức —— ngay cả khi Armand là em trai của anh, anh cũng không thể vi phạm các quy tắc của hội và đuổi một người chơi đã đăng ký được.

Tuy nhiên dù đã làm vậy nhưng rõ ràng Georgia vẫn chưa sẵn sàng giảng hòa với Armand, hai bên vẫn đang chiến tranh lạnh với nhau.

Thế nên khi Armand bước ra khỏi ký túc xá nhìn thấy Georgia đang đứng trước cửa nhà mình, cậu rất sửng sốt.

“Armand, anh mơ thấy em.” Georgia dường như đang nhớ lại giấc mơ khó chịu này, “Anh không nhớ chính xác lắm, anh mơ thấy em ch3t cùng ai đó để bảo vệ anh.”

Tay Armand đột nhiên nắm chặt, cậu cúi đầu mím môi không nói gì.

Nhìn thấy cậu như vậy, Georgia đưa tay ra vỗ vỗ đầu dọc theo mái tóc dài của Armand, vuốt v3 đôi mắt của Armand bằng ngón tay cái của mình: “—— đôi khi anh chỉ hy vọng em mãi mãi đừng lớn lên.”

“Nhưng em đã trưởng thành rồi.” Ánh mắt Georgia rơi vào bả vai Armand, nơi đó có một con bướm vỗ cánh nhẹ nhàng, “Kỹ năng của em từ cung tên giống anh thay đổi thành một con bướm, điều đó có nghĩa là dục v0ng trung tâm của em đã thay đổi, nhưng mỗi lần anh hỏi em, em cũng đều không nói cho anh biết tại sao như vậy.”

“Từ nhỏ anh đã có thể đoán được em đang nghĩ gì, thậm chí chúng ta còn mơ thấy giống nhau, em vẫn luôn tự hào về khả năng thần giao cách cảm của anh em mình.”

“Nhưng bây giờ, ngay cả khi anh nhìn thấy giấc mơ của em, anh cũng không biết em đang nghĩ gì, em có bí mật, Armand.”

Armand mở miệng dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng cậu lại không nói gì.

Georgia nhìn con bướm ngoan ngoãn và xinh đẹp, hạ mắt xuống: “Anh không thể giữ em ở nơi an toàn được nữa.”

“Bướm không thể sống sót trong một nơi chật hẹp.”

Armand kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Georgia nhìn thẳng cậu: “Hôm nay đội sẽ đi tuần tra khu vực TV nhỏ để ra mắt các tuyển thủ năm nay nhằm thu hút sự chú ý của người xem. Nếu em đã quyết định tham gia giải đấu, thì hãy nghiêm túc thu thập bản thân rồi họp mặt với đội.”

Nói xong Georgia liền xoay người rời đi, để lại Amand đang ngẩn người sờ sờ mái tóc đã bị Georgia làm rối tung, hốc mắt đỏ bừng thấp thoáng ý cười.

“Vâng, thưa đội trưởng!” Armand lớn tiếng trả lời.

Con bướm trên vai cậu nhẹ nhàng đập cánh.

Khu vực TV nhỏ.

Đám người Bạch Liễu đang tựa vào đại sảnh trung tâm nghỉ ngơi. Nhìn Đường Nhị Đả, không ai dám tới quấy rầy họ, tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn 5 kẻ điên đã chơi mười ba trận trong 2 ngày qua.

Bạch Liễu liếc mắt, dùng ngón tay vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi ra sau đầu, Mục Tứ Thành ngồi bên cạnh cúi đầu thở hổn hển.

Đường Nhị Đả ôm nguc khiển trách hai người: “Mới chơi 3 trò đã chịu không nổi, ngày hôm qua không phải chơi được 10 trò luôn sao?”

“Thì bởi hôm qua chơi mười trận liên tiếp nên hôm nay cơ thể tôi mới bắt đầu đau nhức đó.” Bạch Liễu nghiêm túc cãi lại, “Cường độ quá lớn Đường đội trưởng ơi, loại nhân viên văn phòng như tôi chịu không nổi.”

Mục Tứ Thành thở ra một luồng hơi nóng: “Tôi có thể chịu đựng được, nhưng hai người kia chắc sắp không nổi rồi.”

Đường Nhị Đả ngẩn ra rồi quay đầu nhìn Lưu Giai Nghi và Mộc Kha sắc mặt trắng bệch, thở hổn hển —— gã theo bản năng đặt ra tiêu chuẩn tương lai cho nhóm người này, không nghĩ đến tình huống thân thể của Lưu Giai Nghi và Mộc Kha yếu hơn những người khác, thật sự không thể chống đỡ nổi loại cường độ đào tạo cao như vậy.

Nhưng cả hai đều có cá tính mạnh mẽ, vẫn luôn c4n răng chịu đựng không kêu than.

Mục Tứ Thành nói: “Mấy trò chơi anh chọn toàn là tấn công nhanh và chiến đấu với quái vật, căn bản không yêu cầu giải mã, dù cấp độ có thấp thì anh cũng đã vượt cửa rồi, tất nhiên anh chơi phải nhanh, nhưng chúng tôi phải cố hết sức mới đuổi kịp.”

“Kết hợp làm việc và nghỉ ngơi một chút đi, Đường đội trưởng.” Bạch Liễu tủm tỉm cười nói.

Đường Nhị Đả dừng một chút, sau đó chấp nhận, “Nghỉ ngơi nửa giờ.”

Bạch Liễu nói xong, quay đầu nhìn Lưu Giai Nghi: “Số trò chơi của em sắp đủ để đăng ký giải đấu rồi nhỉ?”

Lưu Giai Nghi nhấp vào bảng hệ thống để xác nhận, sau đó trả lời Bạch Liễu, “Ừm, vẫn còn hai cái nữa.”

“Em đăng ký giải đấu dưới danh nghĩa hiệp hội của chúng ta, tức là chính thức rút lui khỏi Hiệp Hội Quốc Vương đúng không?” Bạch Liễu hỏi.

Lưu Giai Nghi im lặng một hồi: “Ừm.”

Bạch Liễu nhìn cô bé: “Không hối hận à?”

Lưu Giai Nghi không khỏi trợn to hai mắt: “Anh cho em cơ hội hối hận à? Xong hết rồi giờ mới hỏi.”

“Làm gì có.” Bạch Liễu không biết xấu hổ thừa nhận, cười hỏi: “Vậy thì em đã từng hối hận chưa?

“Ừm.” Lưu Giai Nghi thừa nhận không chút do dự, cô bé dừng một chút, cúi đầu nhéo nhéo đầu ngón tay, cất giọng trong trẻo nói, “… Nhưng mà, lúc ở bên ngoài cục dị đoan, anh nói rằng sẽ không dùng cách của Hồng Đào, làm em cũng không hối hận lắm … “

Cô bé chưa kịp nói xong thì trước mặt đã náo động hẳn lên, đám đông đột nhiên tụ tập về một hướng.

Đám người Bạch Liễu đứng dậy lùi lại, Đường Nhị Đả cao nhất tầm mắt cũng nhìn xa hơn, cau mày nói: “Có hiệp hội ra ngoài tuần tra.”

“Hiệp hội nào mà hoành tráng thế?” Mục Tứ Thành nhướng mày hỏi: “Ba hiệp hội đứng đầu à?”

Đường Nhị Đả quay đầu nhìn Bạch Liễu, trầm giọng nói: “Bình Minh Vàng.”

Bạch Liễu cũng nhướng mày, hắn nhìn nghiêng về phía đội Bình Minh Vàng đang tiến đến đại sảnh trung tâm.

Bình Minh Vàng tuần tra mang theo rất nhiều hội viên, phân tách khán giả đến xem một cách trật tự và cách biệt một khoảng nhất định, để mọi người nhìn thấy những hội viên đi giữa rõ ràng hơn.

Trong số khán giả đến xem có rất nhiều người là fan Bình Minh Vàng, hoặc người chơi muốn đặt cược vào Bình Minh Vàng, họ tham lam quan sát kỹ đội hình năm nay, khi nhìn thấy hai gương mặt gần như giống hệt nhau nghiêm nghị đi đầu trong đội, thì nhịn không được phát ra một tràng hoan hô ầm ĩ.

"… Thành viên mới này là ai? Em trai của Georgia à?!"

"Tổ hợp song tử! Cuộc thi đôi năm nay rất đáng xem nha!"

" Bình Minh Vàng dấu hàng cũng kỹ thật đấy, bây giờ mới chịu show ra, không biết có phải là đòn sát thủ không nữa? Kỹ năng là gì nhỉ?"

"Chậc chậc chậc, cái mặt này, lên sân khấu lại khiến người xem điên cuồng cho coi, chẳng lẽ lại giống như Georgia dựa vào mặt có được kim bài miễn tử à?"

……

Tiếng thảo luận của các người chơi càng lúc càng lớn, thu hút hết tầm mắt vốn chỉ tập trung vào nhóm Bạch Liễu.

Cũng có rất nhiều người chơi không hài lòng với đám người Bạch Liễu, nhưng không dám nói gì, bây giờ Bình Minh Vàng xuất hiện, bọn họ như tìm được một chỗ dựa lớn, hết lần này đến lần khác liếc nhìn nhóm Bạch Liễu bằng ánh mắt khinh thường, trong miệng còn âm dương quái khí hừ hừ:

“Đây mới chính là chiến đội chính quy, có mấy người… vẫn là không thể so sánh với đội ngũ của hiệp hội lớn.”

“Nhìn đội viên mới kìa, chậc chậc.”

Đương nhiên, đám người chơi cấp thấp này vẫn không dám trực tiếp chế nhạo nhóm Bạch Liễu, bởi vì Đường Nhị Đả đang đứng bên cạnh, chán sống rồi mới đắc tội với gã.

Bạch Liễu mắt điếc tai ngơ bơ hết thảy, hắn bị chế nhạo quen rồi, cũng chả buồn quan tâm nữa, nhưng Mục Tứ Thành có chút bực bội. Mấy ngày nay cậu bị Đường Nhị Đả trấn áp huấn luyện cùng chỉ trích, vốn đã tức giận trong người, hiện tại những người này còn làm cậu ngứa mắt.

Mục Tứ Thành vẻ mặt âm trầm vén tay áo lên, chuẩn bị bắt lấy đám người hóng hớt nhiều chuyện đánh cho tơi bời!

Đám người chơi cấp thấp này nhìn thấy Mục Tứ Thành đi tới cũng không ngờ là đội viên tham gia giải đấu lại hung hăng như vậy, tính toán so đo với cả người chơi bình thường cấp thấp như bọn họ, bị Mục Tứ Thành bắt được thì sợ đến mức suýt khóc, may là Bạch Liễu ra tay can thiệp, Mục Tứ Thành xả giận được một lúc mới thả bọn họ ra.

Người chơi chạy trốn mất hút rồi Mục Tứ Thành vẫn không hài lòng.

Cậu và Bạch Liễu hiện đang đứng ở vành đai bên trong của những người chơi chào đón đội tuần tra, vừa quay đầu lại là có thể thấy chiến đội Bình Minh Vàng mà những người chơi vừa

rồi dựa hơi để sỉ nhục cậu. Mục Tứ Thành không phục ló đầu nhìn qua, chuẩn bị xem người mới được bọn kia thổi phồng lên tận mây xanh rốt cuộc là ai.

Bạch Liễu và Đường Nhị Đả cũng đứng vào vòng trong.

Trong đội ngũ trước mắt đang chậm rãi tiến lên có một người đàn ông mắt nâu, tóc nâu dài cột đuôi ngựa đến thắt lưng nhìn rất bắt mắt, hai cái phù hiệu cánh bằng vàng sáng bóng kẹp hai bên tóc đuôi ngựa, trên người mặc một bộ âu phục trắng bạc chải chuốt rất chỉnh tề, đôi ủng có vạch chỉ vàng, thoạt nhìn rất có phong cách của các nhà quý tộc bất khả xâm phạm.

Theo sau bên phải của Georgia là một tuyển thủ trông giống anh gần 100%.

Cậu trông thấp hơn một chút so với thủ lĩnh Georgia, đôi mắt màu rám nắng sẫm hơn, mái tóc dài ngang vai được ghim ra sau đầu bằng huy hiệu cánh vàng, để lộ một khuôn mặt mềm mại hiền hòa, trên vai phải là một vật trang trí hình bướm không nhúc nhích.

Lúc này cậu đang nhìn thẳng hướng về phía trước, trên mặt không có một tia cảm xúc, tuy rằng còn rất trẻ tuổi nhưng lại có khí chất uy nghiêm đã từng dẫn dắt đội ngũ lâu.

Mục Tứ Thành nhìn Armand đang từ từ đến gần mình, nheo mắt đầy ác ý, dừng mắt trên huy hiệu cánh sau tai của Armand.

Mục Tứ Thành di chuyển những ngón tay ngứa ngáy, thong thả thay đổi từ bàn tay người thành móng khỉ ——

—— lâu rồi cậu không trộm cắp gì cả.

Vào thời điểm khi Armand lướt qua trước mặt Mục Tứ Thành, con bướm trên vai phải của cậu đột nhiên vỗ cánh vài cái, ngay lúc đó, Mục Tứ Thành duỗi ra móng khỉ của mình không chút do dự thăm dò phía sau tai Armand.

Armand nhanh chóng quay đầu né tránh, nhưng chiếc huy hiệu yếu ớt đã bị Mục Tứ Thành nhanh mắt ác ý dùng móng tay cắt phăng rớt xuống.

Mái tóc dài màu nâu xõa ra chậm rãi, nửa khuôn mặt của Armand khuất sau mái tóc, chỉ để lộ một đôi mắt nâu đen ngơ ngẩn.

Chiếc huy hiệu sáng chói rơi xuống đất, phát ra âm thanh "đinh" giòn tan.

Mục Tứ Thành cúi xuống dùng móng khỉ nâng huy hiệu của Armand lên, cậu thản nhiên dùng móng tay cào cào hai lần, ngước mắt lên nhìn Armand với nụ cười xấu xa: "Tính cảnh giác của chiêu bài mới Bình Minh Vàng chỉ có vậy thôi à? Thật là mở rộng tầm mắt mà."

Khuôn mặt khiêu khích của Mục Tứ Thành hiện rõ trong đôi mắt đen của Armand, đồng tử cậu bất giác co rút lại.

Con bướm trên vai cậu bắt đầu vỗ cánh nhanh chóng, một cơn gió từ đâu tràn đến quét điên cuồng giữa Mục Tứ Thành và Armand, thổi Mục Tứ Thành đến nỗi cậu không thể không che mặt lùi về phía sau, người xem ở hai bên cũng bị thổi chạy tán loạn, cũng làm rối tung cả mái tóc dài mà Armand vừa chăm sóc.

Armand đứng trong mắt bão bình tĩnh lấy lại huy hiệu của mình từ Mục Tứ Thành, ghim nó vào sau đầu một lần nữa. Cậu quay đi không ngoảnh đầu lại.

Trận cuồng phong lại đến rồi.

- ——oOo—

Chương 240

Armand quay trở lại đội, Mục Tứ Thành bị gió thổi ngã sóng xoãi ra đất tức giận đứng lên muốn tiếp tục lao về phía trước, nhưng lại bị Bạch Liễu giữ lại.

Bạch Liễu bị tách khỏi đám đông chạm mắt Georgia đang quay đầu lại.

Ánh mắt của Georgia chỉ dừng lại ở kẻ gây rối Mục Tứ Thành chưa đầy một giây, rồi chuyển đến khuôn mặt của Bạch Liễu, đội trưởng Bình Minh Vàng nhìn Bạch Liễu với ánh mắt tập trung và nghiêm túc, như thể anh sắp xuyên thủng một lỗ to trên mặt hắn.

“Chà.” Bạch Liễu cười, “Đội trưởng Georgia này hình như biết tôi.”

Vẻ mặt của Đường Nhị Đả trở nên căng thẳng: “… Chắc là không phải, nếu anh ấy thật sự nhớ rõ những gì 【 cậu 】 làm thì anh ấy đập cho cậu một trận luôn rồi.”

“Georgia ra tay rất dứt khoát.”

“Vậy tại sao vị đội trưởng Georgia này cứ nhìn chằm chằm vào tôi mãi thế?” Bạch Liễu liếc mắt nhìn Đường Nhị Đả, “Đừng nói là tình yêu sét đánh với tôi nhá?”

Đường Nhị Đả cầm lòng không được buột miệng thốt ra: "Cũng không phải là không thể, lúc trước anh ta vừa thấy mặt cậu thì cũng chạy theo cậu luôn đó thôi…"

Bạch Liễu: "…"

Cũng may Georgia không quan sát Bạch Liễu quá lâu, khi Armand quay trở lại bên cạnh anh, Georgia thu hồi ánh mắt rồi bình tĩnh tiếp tục dẫn dắt cả đội đi về phía trước như thể chưa từng nhìn thấy Bạch Liễu.

Đám người vây xem bị gió thổi bay tán loạn nhanh chóng hò reo và la hét —— bọn họ hiểu vụ tai nạn vừa rồi là một cuộc quyết đấu nho nhỏ giữa hai hiệp hội.

Và người chiến thắng trong cuộc so tài này hiển nhiên là Armand, đồng nghĩa với việc người mới có ngoại hình sáng sủa này cũng có phẩm chất chiến đấu tốt, điều này khiến những người ủng hộ Bình Minh Vàng khá phấn khích.

Khi đội ngũ lấp lánh ánh vàng này đi qua trước mặt đám người Bạch Liễu, tiếng hoan hô lên đến đỉnh điểm giống như một sự khiêu khích.

Mục Tứ Thành càng thêm cáu kỉnh: "Mẹ nó, do kỹ năng của tôi bị cấm thôi, có bản lĩnh thì vào trò chơi đấu tay đôi…"

"Được rồi." Bạch Liễu nhẹ liếc cậu một cái, "Hôm nay cậu tuyên truyền cho bọn họ tốt như vậy, hay là chúng ta huấn

luyện luôn đi.”

“… Ờmm.” Mục Tứ Thành ủ rũ siết chặt tay, cậu nhận ra mình thật bốc đồng, ngón tay chuyển từ móng khỉ trở lại hình người, nhịn không nói nữa.

Họ lại đến cổng đăng nhập và bắt đầu vòng huấn luyện tiếp theo.

_____

Sau hai trò chơi, bảng điều khiển hệ thống của Lưu Giai Nghi đang trèo ra khỏi đầm lầy và sương mù độc xuất hiện một dòng lời nhắc:

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi đã đạt yêu cầu về số lượng trò chơi đăng ký trong giải đấu. Bạn có muốn đăng ký không? 】

Lưu Giai Nghi ngước nhìn ánh mắt cương quyết của Bạch Liễu, hít một hơi thật sâu.

【Xác định. 】

【Lựa chọn Hiệp hội đăng ký: Danh Sách Sát Thủ, Hiệp Hội Quốc Vương… Đoàn Xiếc Thú Lang Thang…]

Ánh mắt của Lưu Giai Nghi dừng lại một chút trên biểu tượng vương miện của Hiệp Hội Quốc Vương rồi chọn Đoàn Xiếc

Thú Lang Thang.

【Hệ thống nhắc nhở: Bạn đã trở thành người chơi đầu tiên của (Đoàn Xiếc Thú Lang Thang) đăng ký thành công giải đấu, vui lòng tìm bốn đồng đội còn lại càng sớm càng tốt …】

Trong nháy mắt khi Lưu Giai Nghi xác nhận đăng ký, một bức ảnh của cô bé xuất hiện ở cuối thông báo bình chọn độ nổi tiếng —— đây là một bức ảnh có góc chụp rất lạ, Lưu Giai Nghi bị gió thổi nửa tấm khăn che đang đứng trên một con quái vật, tay cầm thuốc độc, động tác tàn nhẫn dứt khoát, khóe miệng nhếch lên một cách trẻ con, lộ ra vẻ vui tươi và ngây thơ.

Đây là ảnh đăng ký mặc định, là Hiệp Hội Quốc Vương đã chuẩn bị sẵn cho cô bé.

Góc chụp rất gần cô bé, rõ ràng không phải chụp từ màn hình TV nhỏ, mà là có người rất thân thiết đã chụp lén khi cô bé đang chiến đấu với quái vật.

Lưu Giai Nghi sững sờ nhìn tấm ảnh —— từ góc chụp này, cô bé nhớ ra người đứng sau phòng thủ cho mình trong trò chơi đó là … Hồng Đào.

Sau khi cô bé giết con quái vật t0 lớn đó, Hồng Đào nhìn cô bé mỉm cười, không chút do dự rút một con bài tấn công cô bé, cắt đứt tấm màn của Lưu Giai Nghi đang mất cảnh giác, lưu lại một vết máu nhỏ trên sườn mặt.

Cô bé kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Hồng Đào, không hiểu tại sao cô ấy lại làm như vậy.

Hồng Đào ngồi xổm xuống nhìn cô bé, mỉm cười và nói: “Đây là bài học đầu tiên ta dạy em về giải đấu, đừng bao giờ tin tưởng ai, cho dù là đồng đội thân thiết nhất của mình”

Hồng Đào rũ mắt xuống thì thào nói: “—— Em sẽ không biết khi nào đồng đội xung quanh phát điên, phản bội em và tấn công em đâu.”

“Đồng đội cũng không đáng tin cậy. Trong trò chơi, với tư cách là một Chiến Thuật Sư, em chỉ có thể tin tưởng vào chính bản thân và phải kiểm soát tuyệt đối đồng đội của mình —— ngay cả khi bọn họ phát điên, bọn họ cũng chỉ là vũ khí của em.”

Lưu Giai Nghi dừng một chút, thay đổi bức ảnh, ngẩng đầu bước ra khỏi lối ra.

Tin tức về việc Lưu Giai Nghi đăng ký tham gia giải đấu được hiển thị trên bảng thông báo công cộng của hệ thống, đồng thời bảng hệ thống của cô bé cũng đột nhiên phát ra tiếng pháo thông báo.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi gia nhập chiến đội Đoàn Xiếc Thú Lang Thang! 】

【Thông báo của hệ thống: Người chơi Lưu Giai Nghi sẽ vĩnh viễn rút khỏi chiến đội Hiệp Hội Quốc Vương! 】

Pháo hoa thông báo toàn khu rõ ràng là do Hiệp Hội Quốc Vương mua, giữa những mảnh pháo hoa điện tử đang lần lượt rơi xuống, Lưu Giai Nghi nhìn thấy một người quen cũ đang đứng thẳng tắp cách lối ra không xa.

Tề Nhất Phảng hai mắt đỏ hoe cầm hai cái hộp, như thể đã khóc rất nhiều, nhưng trước mặt Lưu Giai Nghi, cậu vẫn cố gắng giữ được dáng vẻ của anh trai, vừa cười vừa khóc nhìn Lưu Giai Nghi vừa mới đăng xuất trò chơi:

“Chúc mừng Phù Thủy Nhỏ tham gia giải đấu!”

Bước chân của Lưu Giai Nghi dừng lại.

Bạch Liễu đi phía sau nhẹ nhàng đẩy cô bé về phía trước: “Em qua đó đi, tạm biệt cậu ta đi.”

Lưu Giai Nghi chậm rãi bước đến trước mặt Tề Nhất Phảng.

“Hức hức, Giai Nghi, em thật lợi hại, anh nhìn mà vui lắm …”

Tề Nhất Phảng ngồi xổm xuống, nước mắt lưng tròng sụt sịt hai cái: “Anh, anh cũng mới gia nhập chiến đội chính thức Giai Nghi.”

Lưu Giai Nghi liếc cậu một cái: “Này không phải rất tốt sao?”

“Không tốt chút nào cả, hức hức.” Tề Nhất Phảng vừa nói vừa khóc, nước mắt rơi lã chã, “Gần đây bọn anh đang tập luyện với một tuyển thủ Nữ Tu, cô ấy rất mạnh mẽ, anh và Lưu Tập không thể theo kịp cô ấy, Hoàng Hậu mỗi ngày đều mắng anh là phế vật, tưởng tượng đến lúc về sau sẽ đánh nhau với em, anh rất sợ hãi, hu hu hu.”

“Lỡ chúng ta thắng thì sao bây giờ?” Tề Nhất Phảng khóc lóc thảm thiết, bong bóng từ mũi cậu phập phồng, “Hoàng Hậu nói sẽ không tha em đâu.”

Lưu Giai Nghi không nhịn được nở nụ cười, cô bé ôm nguc nâng cằm hừ một tiếng, “Đừng coi thường đội mới của em chứ, ai thắng ai còn chưa biết được đâu!”

“Anh đừng khóc nữa!” Lưu Giai Nghi đau đầu hét lên, “Khóc đến vậy luôn rồi, anh không biết xấu hổ hả?”

Tề Nhất Phảng đưa chiếc hộp cho Lưu Giai Nghi, chuyển lời của Hồng Đào Hoàng Hậu, nức nở biện hộ: “Vốn là trưởng phòng thông tin mới của hiệp hội tới đưa quà cho em, nhưng trên đường cậu ta nhận được thông báo hệ thống là em đã tham gia giải đấu, nhất thời chưa thể tiếp thu được.”

“Cậu ấy còn khóc thảm thiết hơn cả anh, các đội viên dự bị khác cũng đang khóc trong ký túc xá, chỉ có anh là có thể kiềm chế một chút nên bọn họ để anh mang quà đến cho em.”

Lưu Giai Nghi im lặng cầm lấy hai chiếc hộp, sau đó Tề Nhất Phảng không biết từ nơi nào lấy ra một đôi giày trượt băng đưa cho Lưu Giai Nghi.

Đó là một đôi giày trượt màu hồng xinh xắn, bên hông còn được vẽ một con búp bê Tây Dương và một phù thủy nhỏ đang nắm tay nhau một cách vụng về —— hai hình vẽ này rõ ràng được vẽ thêm vào chứ không phải vốn có.

Nhìn thấy đôi giày này, Lưu Giai Nghi kinh ngạc ngẩng đầu: “【giày trượt băng siêu tốc】? Anh kiếm đôi giày này ở đâu vậy?, Em nhớ phó bản cấp 3 có loại đạo cụ này không xuất hiện lâu lắm rồi.”

“Trong Hồ Trò Chơi có phó bản đó, nhưng rất khó thu thập hết sách quái vật để nhận được đạo cụ này.” Tề Nhất Phảng đáng thương nói, “Đám bọn anh phải mất hơn nửa tháng mới có được một đôi, là phần thưởng của Lưu Tập đấy, cậu ta còn bị thương nữa, nhưng cũng may là phúc trong họa, trong quá trình vượt cửa bọn anh đã tăng cấp rất nhiều, vì vậy mới được vào đội tuyển chính thức.”

Nụ cười trên mặt Lưu Giai Nghi lắng xuống.

Tề Nhất Phảng tiếp tục: “Bọn anh muốn giành tặng em trước khi em bước vào giải đấu vì em không thể di chuyển nhanh được, có đôi giày này thì chạy cũng mau hơn, không dễ bị thương.”

“Bây giờ em đã tham gia giải đấu.” Tề Nhất Phảng đẩy đạo cụ đến trước mặt Lưu Giai Nghi, ánh mắt mong đợi nhìn cô bé, “Em nhận lấy đi.”

Lưu Giai Nghi lặng lẽ nhìn cậu ta, sau đó bình tĩnh nói: “Nửa tháng trước em còn là thành viên của Hiệp Hội Quốc Vương,

nhưng bây giờ không phải nữa, em cũng không không tham gia giải đấu vì các anh, vì vậy em sẽ không… ”…… muốn.

“Nhưng bọn anh muốn!!” Tề Nhất Phảng bật khóc, cậu nửa quỳ trên mặt đất, tiến lên một bước ôm lấy Lưu Giai Nghi khóc, “Bọn anh gia nhập chiến đội là muốn bảo vệ em thôi!”

Hơi thở của Lưu Giai Nghi hơi ngưng trệ.

Tề Nhất Phảng nghẹn ngào nói: “Dù em chọn tham gia chiến đội của ai, bọn anh cũng mong em bình an vô sự.”

“—— Hoàng Hậu nói rằng trò chơi rất tàn nhẫn và công bằng, người còn nói em rất thông minh, em có thể nhận ra bọn anh sẽ nhường nhịn em trên sân thi đấu, mà điều này ngược lại sẽ quấy nhiễu em phát huy sức mạnh của mình, làm cho em có khả năng gặp nhiều nguy hiểm hơn, bởi vì em cũng sẽ mềm lòng với bọn anh mà ảnh hưởng tới quyết định của mình.

Các ngón tay của Lưu Giai Nghi nắm chặt lại.

Tề Nhất Phảng nhắm mắt lại: “Bọn anh không thông minh bằng em, cũng không biết phải làm sao, suy nghĩ một hồi mới nghĩ ra được cách này.”

Cậu đột ngột mở mắt, ôm chặt Lưu Giai Nghi vào lòng: “Bọn anh thề sẽ cố gắng hết sức để đối phó với em, Giai Nghi, em cũng nên cố gắng hết sức để đối phó với bọn anh, nếu phát hiện bọn anh đang đuổi giết em thì hãy chạy đi!”

“Chạy càng xa càng tốt! Để bọn anh có cố gắng hết sức cũng không bắt kịp em! Chạy cho đến khi kết thúc trò chơi mới thôi!”

“Em nhất định phải sống sót, Giai Nghi!”

Lưu Giai Nghi cười nhẹ, hai mắt đẫm lệ vươn tay hào phóng ôm Tề Nhất Phảng: “Không được nói em như vậy.”

“Ai muốn chạy chứ, chúng em sẽ thắng!”

Tề Nhất Phảng buông tay ra, cậu giơ tay lau nước mắt, bật cười kiên định nói: “Bọn anh cũng vậy!”

Bạch Liễu nhìn Lưu Giai Nghi ôm hai hai chiếc hộp và một đôi giày trượt băng trở lại.

Tề Nhất Phảng phía sau cô bé lau nước mắt rồi quay người rời đi, nhưng không được bao xa thì lại khóc nấc lên.

Lưu Giai Nghi bước đi từng bước, rồi nhịn không được chạy vội lên nhào vào lòng nguc của Bạch Liễu, vùi mặt vào đó, không muốn người khác nhìn thấy những giọt nước mắt trên mặt mình.

“Bạch Liễu, chúng ta thật sự sẽ… thắng sao?” Cô bé ôm eo Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi.

Bạch Liễu sờ sờ đầu cô bé: “Sẽ thắng.”

Giọng của Lưu Giai Nghi thì thầm: “Vậy cái giá của chiến thắng là gì?”

Bạch Liễu từ xa nhìn bóng lưng Tề Nhất Phảng: “Em không cần trả giá gì cả, bởi vì em đã trả tiền cho anh rồi.”

“Chỉ mình anh trả giá cho chiến thắng là đủ.”

Trong bảng bình chọn mức độ phổ biến của hệ thống, số 【0】dưới áp phích của Lưu Giai Nghi đột ngột thay đổi.

【Tuyển thủ giải đấu Lưu Giai Nghi đã nhận được một phiếu bầu.】

【Tuyển thủ giải đấu Lưu Giai Nghi đủ điều kiện để vào Hồ Trò Chơi.】

- ——oOo—

Chương 241

Ba ngày sau.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành đã hoàn thành phó bản trò chơi 《chuyện lạ đô thị》】

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành đủ điều kiện đăng ký giải đấu】

Mục Tứ Thành nắm lấy một sợi dây thừng vô hình giữa biển lửa và khói thuốc súng lướt thật nhanh trong cơn gió, nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống thì huýt sáo nhếch khóe miệng.

Âm nhạc tiết tấu nhanh điếc tai đang vang lên trong tai nghe, dưới ánh lửa, vẻ mặt sung sướng của Mục Tứ Thành mang một vẻ dữ tợn kỳ lạ.

【 xác định. 】

Trong nháy mắt TV nhỏ của Mục Tứ Thành vừa tắt, một tấm áp phích mới xuất hiện ở phần cuối đăng ký giải đấu của hệ thống. Trên tấm áp phích là Mục Tứ Thành giơ cao móng khỉ, hai mắt nhìn về phía xa xăm, vẻ mặt hung ác tà khí, bối cảnh là một đoàn tàu sắp nổ tung —— đây là cảnh Mục Tứ Thành bị Bạch Liễu đâm và giá trị tinh thần của cậu bùng nổ trong Trạm cuối bốc lửa.

Trước chiếc TV nhỏ của Mục Tứ Thành là một người thanh niên đang ngẩng đầu nhìn chăm chú, con bướm trên vai cậu vẫy cánh nhẹ nhàng, mang theo làn gió thổi bay mái tóc dài xõa trên vai.

Trên TV nhỏ, Mục Tứ Thành tự hào tuyên bố với Bạch Liễu: "Đăng ký thành công, chúng ta chờ giành chiến thắng giải đấu thôi!"

Armand rũ mắt xuống, hàng mi dài phủ bóng dày đặc trên khuôn mặt, cậu quay người rời đi với nụ cười rất nhạt trên môi.

—— Mục Tứ Thành, lần này bất kể cậu muốn chơi trò chơi nào ——

Giống như trước đây, tôi sẽ chơi với cậu đến cuối cùng,.

Thắng bại trò chơi của đời trước chúng ta bất quá chỉ là 50-50, cùng nhau bỏ mạng.

Muốn thắng tôi ư, không dễ dàng như vậy đâu.

Đứng thứ 3 trong danh sách Ác mộng bảng Tân Tinh sau Armand là một người chơi đeo mặt nạ chú hề xấu xí tự vẽ, cậu ta cười toe toét, sử dụng một khẩu súng đồ chơi dài nửa mét bắn bừa bãi vào những con quái vật và người chơi trước mặt, thịt máu bấy nhầy văng tung tóe.

Khán giả đứng trước TV nhỏ của cậu ta một hồi lâu mà vẫn bàng hoàng không nói nên lời.

“Được rồi, đáng sợ quá, người này có bị điên không?! Tôi nhớ cậu ta vẫn còn là người mới, đúng không? Sao vượt cấp kiểu liều mạng vậy chứ? Đây là lần thứ 7 tôi nhìn thấy cậu ta ở bảng Tân Tinh mới 2 ngày thôi đó, cậu ta không ngủ luôn à?”

“… Hôm qua tui cũng thấy có người từ hiệp hội Kabbalah vào game để chiêu mộ cậu ta, nhưng bị cậu ta trực tiếp gi3t ch3t luôn …”

“Hôm nay, cả đám người Hiệp hội Kabbalah bao vây cậu ta, đúng không? Má ơi, cậu ta giết sạch hết luôn …”

“Rốt cuộc đây là loại kỹ năng gì vậy mấy ông? Bắn một phát là không thành viên dự bị nào của hiệp hội Kabbalah chịu nổi. Cậu ta chỉ là người mới thôi mà nhỉ, giá trị sát thương kỹ năng làm sao cao hơn 10,000 được chứ …”

Daniel bước ra từ cổng đăng nhập đầy máu.

Đám người chơi xung quanh kinh hoàng lùi lại tránh ra —— con hàng này là người chơi duy nhất sống sót trong trò chơi vừa rồi.

Không phải vì tỷ lệ phá game thấp, mà là cậu ta đã giết tất cả những người chơi khác! Gần như xay thành thịt băm!

Nhưng Daniel không quan tâm đến phản ứng của người khác.

Ngay từ lần đầu tiên đăng xuất game, cậu đã yêu cái cảm giác đắm chìm trong máu nóng khi đăng xuất khỏi trò chơi —— điều đó khiến Daniel cảm giác như cậu vẫn còn sống như trước đó vậy.

Trước khi gặp Bạch Liễu, trước khi giấc mơ ngọt ngào biến thành một cơn ác mộng.

Daniel bóp nát ném đi chiếc mặt nạ tự tạo dính máu dùng một lần trên mặt, quay người lại, một người đàn ông lặng lẽ đứng trước mặt cậu, nửa khuôn mặt bên trái của anh ta được giấu dưới một bộ giáp kim loại, đôi mắt dán chặt nhìn Daniel —— rõ ràng là đang chờ cậu.

Nếu là trong game thì chắc giờ này Daniel đã rút súng bắn ch3t anh ta rồi, nhưng đây là sảnh game, Daniel làm ngơ như không nhìn thấy, đi ngang qua người đàn ông này, nhưng người đàn ông đó đưa tay kéo cậu lại.

“Cậu có muốn tham gia hiệp hội của tôi không?” Người đàn ông nói.

“Người nói chuyện kiểu như thế này với tôi lần trước.” Daniel khóe miệng mở to một cách phóng đại, nhưng trong mắt lại không có ý cười “Đã trở thành một đống máu thịt trên mặt nạ tôi rồi”.

Nam nhân không chút dao động, cười hừ một tiếng không để bụng: “Nếu tôi nói, tôi có thể làm cho Bạch Liễu tiếp nhận cậu, cậu có nguyện ý đi theo tôi không?”

Daniel đối mặt với người đàn ông một lúc, cuối cùng hỏi, “Tên hội của anh là gì?”

Người đàn ông này dường như đã đoán trước được sự thỏa hiệp của Daniel: “Hiệp hội thứ sáu, Thợ Săn Hươu.”

“Tôi không hợp tác với những người không dám dùng gương mặt thật.” Daniel liếc nhìn chiếc mặt nạ trên mặt, gắt giọng, “Cởi mặt nạ ra đi, tôi sẽ cân nhắc xem một kẻ nhát gan giấu đầu giấu đuôi như anh đủ điều kiện để hợp tác với tôi hay không. “

“Tôi tưởng là cậu thích người đeo mặt nạ như mình chứ. Rốt cuộc, không có loại quái vật nào sợ đối mặt với ý nghĩa tồn tại hơn cậu cả, Daniel.”

Người đàn ông không bị lời nói của Daniel làm xúc phạm, ngược lại còn phản bác bằng một lời chế nhạo ác ý, từ từ cởi bỏ mặt nạ, nhìn cậu bằng con mắt phải mờ nhạt như chim ưng, con mắt trái dưới chiếc mặt nạ là một lỗ đen trống rỗng làm cho da đầu người nhìn phải ngứa ran.

” Sầm Bất Minh, hội trưởng hiệp hội thứ sáu.”

……

Sáu ngày sau.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu / Mộc Kha đã hoàn thành phó bản trò chơi 《 Con gái đầm lầy 》】

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu / Mộc Kha đủ điều kiện đăng ký giải đấu】

【Hệ thống nhắc nhở: Chiến đội Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đã tập hợp được năm người chơi cơ bản, chính thức bước vào quá trình sàng lọc giải đấu. Hy vọng các bạn sẽ đạt được kết quả tốt trong giải đấu …】

Đường Nhị Đả nhìn mọi người xung quanh gật đầu, "Được rồi, giá trị bảng điều khiển cơ bản đã tăng lên hơn 8.000, vào Hồ Trò Chơi đi."

Cánh cửa đóng của Hồ Trò Chơi từ từ mở ra, ánh sáng màn hình đầy màu sắc chiếu vào mặt mọi người.

Khoảnh khắc cánh cửa vừa đóng lại, vị trí đầu tiên trong danh sách Ác mộng bảng Tân Tinh ở khu vực TV nhỏ đã trở thành gương mặt đeo mặt nạ chú hề của Daniel, cậu hì hì cười lớn: "Tôi đến giải đấu chơi với mọi người đây, hãy ủng hộ tôi thêm nhé."

Cậu lễ phép cúi đầu, đơn phương giơ một tay lên thực hiện động tác hạ màn rất chuẩn cho màn biểu diễn, hơi hơi ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi mắt màu xanh lá cây táo trong veo sạch sẽ, cong mắt mỉm cười:

"Nếu không thì tôi sẽ tìm cơ hội giết hết những người xem không ủng hộ tôi."

Cùng lúc đó, Hiệp hội Thợ Săn Hươu đưa ra thông báo ——
【 Người chơi No1 bảng Tân Tinh là một trong những thành viên chính thức của chiến đội Hiệp hội chúng tôi năm nay. 】

Trong thế giới thực, trụ sở của Cục xử lý dị đoan.

Sầm Bất Minh mặc đồng phục đi ngang qua văn phòng trống của Đường Nhị Đả, anh nghiêng người, đảo mắt nhìn quanh văn phòng trống trải, cuối cùng dán mắt vào khẩu súng trên bàn làm việc, im lặng vài giây, rồi cười nhạo chế giễu:

“Số phận của thợ săn, chính là bị các nhà tiên tri vứt bỏ sao?”

“Cho dù đó là thế hệ đầu tiên hay thế hệ thứ hai, kết quả đều biến thành những con quái vật bị quan sát —— thật là … đủ thảm hại không chứ.”

Nói xong, anh ta híp mắt, dùng ngón chân đóng cửa lại, vẻ mặt u ám không rõ, rời đi không thèm quay đầu nhìn lại.

Văn phòng này từng là văn phòng của Nhà tiên tri đội trưởng chi đội 1, sau này trở thành văn phòng của Đường Nhị Đả, trên máy tính để bàn là một túi hồ sơ tối mật chỉ có Nhà tiên tri mới có thể phát hiện ra, bên cạnh là một mặt kính nhìn xuyên thấu để xem túi hồ sơ tối mật.

Rõ ràng là Đường Nhị Đả đã định dùng chiếc kính để dò xét thông tin trong hồ sơ lưu trữ tối mật được niêm phong này

trước khi gã rời đi, nhưng cuối cùng, trong lòng gã vẫn không thể vượt qua khảo nghiệm, và gã vẫn không điều tra..

Lúc này, chiếc kính một mặt trên bàn bị gió lật úp trên một hồ sơ với mặt trước quay lên. Qua thấu kính lồi, có thể nhìn rõ tiêu đề nội dung trên hồ sơ ——

—— 【dị đoan số 0009】

【 Tên của Dị đoan: Thợ săn thế hệ 1 Sầm Bất Minh】

【… cựu phó đội trưởng của chi đội 1, trong dòng thế giới 0006 bắt đầu tiếp quản quyền lực của Nhà tiên tri, thực hiện nhiệm vụ thợ săn, trong dòng thế giới 0317 tinh thần hoàn toàn bị giảm chiều sâu kích thước, xảy ra lần bạo động đầu tiên, hủy bỏ chức vụ thợ săn, thủ tiêu quyền hạn Nhà tiên tri, trở thành đội trưởng của chi đội 2, tất cả các quyền hạn đều giao lại cho đội trưởng của đội 3, tức là thợ săn thế hệ 2 Đường Nhị Đả… 】

【… Cho đến nay, chưa có ý định làm tổn thương bất kỳ ai trong dòng thế giới này, có xu hướng phục hồi, việc quan sát đang được tiến hành … 】

Trong Hồ Trò Chơi.

Khu vực này hoàn toàn khác với TV nhỏ bên ngoài, trên mặt đất chỉ có một cái màn hình cực lớn chiếu xuống, tựa như một cái hồ bơi cực lớn, rìa của “hồ bơi” được bao bọc bởi một con đập cao chừng nửa mét.

Toàn bộ khu vực Hồ Trò Chơi được bao phủ trong ánh sáng mê hoặc âm u đầy màu sắc ảo giác kỳ lạ —— cảm giác giống như phòng khiêu vũ dưới lòng đất từ những năm 1980.

Trong màn hình mặt đất đầy màu sắc, vô số trò chơi xoay tròn nhanh chóng, giống như một đàn cá chép lắc lư trong ao, khiến người xem hoa cả mắt.

Thỉnh thoảng, người chơi nhảy vào, hoặc nhảy ra khỏi nó, cảnh tượng cực kỳ mộng ảo.

“Ánh sáng ở đây … chói quá …” Nhìn được không bao lâu Mộc Kha bắt đầu dụi mắt, “Nhìn hồi lâu đầu tôi choáng váng luôn.”

“Đương nhiên rồi.” Lưu Giai Nghi xòe tay, “Ánh sáng trong Hồ Trò Chơi có tác dụng hạ thấp giá trị tinh thần, cũng là một phần yêu cầu nâng cao thực lực.”

Mục Tứ Thành liếc nhìn Lưu Giai Nghi: “Đây không phải là lần đầu tiên em đến đây à? Sao lại rành như vậy chứ?”

Lưu Giai Nghi dừng lại một cách tinh tế: “Trước đây Hồng Đào có yêu cầu em sử dụng thẻ kỹ năng biến thành cô ấy, trà trộn vào Hồ Trò Chơi để huấn luyện em —— huấn luyện trò chơi ở đây khốc liệt hơn, đa số thời gian em đều chơi ở đây.”

“Hèn chi anh không thường thấy em trên bảng xếp hạng.” Mục Tứ Thành bừng tỉnh vỗ tay một cái, “Thì ra em ở trong đây

—— có thời gian mãi không thấy em xuất hiện, anh còn tưởng em ch3t trong trò chơi nào rồi chứ.”

Lưu Giai Nghi: “…”

Thôi bỏ, tên ngốc này nói chuyện méo dùng não, nhịn.

Đứng bên cạnh màn hình mặt đất cực lớn, Bạch Liễu trầm ngâm nói: “Mấy tấm áp phích trò chơi chuyển động nhanh này cũng là một phần của khóa huấn luyện phải không? Đánh giá về tầm nhìn động và khả năng tiếp thu thông tin à?”

Đường Nhị Đả trả lời câu hỏi của Bạch Liễu: “Đúng vậy, việc chọn game phù hợp là rất quan trọng đối với đội mới làm quen như chúng ta, bởi vì các hiệp hội mạnh sẽ chọn cố định một số game để huấn luyện, chúng ta phải tránh chơi những game này, nếu không thì ngay từ đầu đụng vào …”

Gã còn chưa dứt lời thì một đám người chơi đột nhiên ào ạt đăng xuất từ Hồ Trò Chơi.

Người chơi đăng xuất thì không có gì lạ, nhưng những người chơi này như gặp phải ma, vẻ mặt hoảng sợ bò ra bên ngoài, vừa bò vừa la hét chửi bới thảm thiết:

“Dcm nó vận may kiểu gì thế này? Chọn đại một trò cũng dẫm trúng mìn nữa!”

“Mẹ nó cũng may là ông đây chạy nhanh, nếu không đã bị một roi ném ch3t!”

“đm đm đm, vừa nhìn thấy Hắc Đào ở bản đồ trò chơi là mị muốn đái ra quần!”

“Không phải gần đây Danh Sách Sát Thủ chọn phó bản băng tuyết làm nơi cố định huấn luyện à! Sao hôm nay đột nhiên lại đến phó bản Kỷ Băng Hà dzậy!”

Bạch Liễu nhướng mày nhìn đám người chơi ướt sũng nhảy lộn nhào ra khỏi Hồ Trò Chơi, tiếp lời Đường Nhị Đả: “—— thì sẽ giống như mấy người này à?”

Trong khi đang nói, một bàn tay trắng nõn thon dài đầy đặn nắm lấy thành Hồ Trò Chơi chống xuống, người trong hồ giống như cá trồi lên khỏi mặt nước, thân trên cao dài mảnh mai nổi lên từ mặt hồ.

Người này mặc một chiếc áo đen đơn giản và một chiếc quần yếm rất rộng có nhiều túi ở phía dưới, tay còn lại cầm một chiếc roi dài màu đen kéo lê trên mặt đất.

Cả người y ướt sũng, tóc không ngừng nhỏ giọt từ đuôi tóc che mắt đến ống quần bó chặt —— như thể y vừa bước ra từ một phó bản băng tuyết nào đó như người chơi vừa trốn thoát đã nói, nhiệt độ quanh người tỏa ra rất lạnh, làm người khác không dám dễ dàng tiếp cận.

Người này co một chân lên mép bể trò chơi, một tay chống lên nhảy ra bên ngoài nhẹ nhàng, đứng vững trước mặt Bạch Liễu.

Y chỉ nhạt nhẽo dùng khóe mắt khẽ liếc nhìn Bạch Liễu một cái, giống như cách y đang đối xử với hàng chục người chơi xa lạ khác đang sợ hãi, cọ qua vai Bạch Liễu đi về phía trước.

Trong nháy mắt y vừa đi ngang qua, Bạch Liễu đột nhiên vươn tay, nắm lấy cổ tay lạnh lẽo không có chút ấm áp nào của y.

- ——oOo—

Chương 242

Bạch Liễu vừa duỗi tay ra nắm tay Hắc Đào thì tất cả những người chơi xung quanh chạy ra cửa đăng nhập đều ch3t lặng.

Mục Tứ Thành và Lưu Giai Nghi đột ngột ho khù khụ, Mộc Kha là người chơi mới chưa gặp qua Hắc Đào bao giờ nhưng cũng mơ hồ nhận ra người trước mặt không dễ chọc cho lắm, Đường Nhị Đả đứng cạnh Bạch Liễu thì trán nhảy gân xanh, không nói hai lời liền đưa tay gỡ tay Bạch Liễu ra.

Giờ phút này, trong lòng mọi người đều không hẹn mà có chung một câu: Anh trêu chọc y làm gìiiiii!

Đường Nhị Đả can thiệp vào thì Bạch Liễu buông tay ra, lùi về sau một bước tạo khoảng cách với Hắc Đào, sau đó mỉm cười lịch sự: "Xin lỗi vì đã giữ tay anh, tôi chỉ muốn làm quen với anh thôi."

Hắc Đào nghiêng người lại, nước từ đuôi tóc chảy xuống đôi môi tái nhợt, khẽ mở ra: "Hắc Đào."

Bạch Liễu tự giới thiệu: "Bạch Liễu."

Hắc Đào đôi mắt ẩn hiện sau mái tóc ướt át dường như nhìn hắn, sau đó khẽ gật đầu: "Tôi biết cậu, trên diễn đàn cậu nói muốn dán tên cậu trên người tôi."

Bạch Liễu: "…"

Hắn quên khuấy chuyện này luôn rồi.

Cảnh tượng lập tức xấu hổ vô cùng, Bạch Liễu mím môi, bình tĩnh nói: "Vậy anh cảm thấy như thế nào?"

"Nếu cậu thắng được tôi thì tôi sẽ làm." Hắc Đào trả lời, giọng y nhẹ nhàng nhã nhặn vô cùng, "Tôi không ghét tên cậu, nghe rất êm tai."

Đám quần chúng vây xem bên cạnh há hốc mồm kinh ngạc —— này mẹ nó là sao?!

Bạch Liễu hơi thở gấp gáp, hai tay co quắp nắm chặt sau lưng nhưng trên mặt nhìn không ra thay đổi chút nào, mỉm cười cưỡng ép tiếp tục đề tài: "Dán bất cứ chỗ nào trên người anh đều được à?"

Hắc Đào dường như không cảm thấy câu hỏi đó có gì sai sai, bình tĩnh nhìn Bạch Liễu: "Dán chỗ nào cũng được, nếu cậu có sở thích đặc biệt với bộ phận nào của tôi thì nhớ nói trước để tôi chuẩn bị."

Bạch Liễu: "…"

Quần chúng đang hóng hớt: "…"

Cứuuuu!! Đây là chuyện mà bọn tui có thể tùy tiện nghe sao!

“Nhưng trước tiên là cậu có thể đánh bại tôi đã.” Hắc Đào nhìn Bạch Liễu, “nhưng bây giờ hình như cậu chưa đủ thực lực đó.”

Bạch Liễu không nhìn thẳng vào Hắc Đào, khẽ chớp mắt: “Lần này tôi nhất định sẽ thắng anh trong trò chơi.”

Hắc Đào vô thức gật đầu: “Vậy thì cậu có thể dán tên cậu trên người tôi.”

Bạch Liễu: “…”

Hắn thật sự không phải vì chuyện đó mà …

Nói xong Hắc Đào phủi tay thu lại roi, xoay người rời đi không quay đầu. Đám người chơi trợn mắt há hốc mồm nhanh chóng nhường đường qua một bên, không nghĩ là một tên máu lạnh cả người đầy sát khí như Hắc Đào lại có thể thân thiện với người chơi mới cản đường y như vậy.

Chờ sau khi Hắc Đào rời khỏi, Lưu Giai Nghi lẳng lặng nhích lại gần, ngẩng đầu liếc nhìn khuôn mặt và lỗ tai của Bạch Liễu, không khỏi thương hại: “Rõ ràng mới câu đầu đã chống đỡ không được còn cố làm gì, cứ phải một hai nói chuyện tiếp với y.”

“Tên đó hoàn toàn không có thường thức nhân loại bình thường đâu, y miễn nhiễm hoàn toàn với mọi khiêu khích trêu

chọc và tỏ tình của đối thủ, còn có thể phản kích vô thức nữa, nhìn xem anh đã bị đùa giỡn đến…”

Bạch Liễu thân thiện đè đầu Lưu Giai Nghi: “Em mới nói gì đó?”

Lưu Giai Nghi ngoan ngoãn sửa miệng: “Vừa rồi em thấy anh khiêu khích Hắc Đào mà toát hết mồ hôi lạnh, anh giỏi thật đấy!”

Mục Tứ Thành nhịn không được hỏi một câu, “Vừa rồi anh chọc y làm gì?”

Bạch Liễu nhướng mắt nhìn về phía bóng dáng Hắc Đào rời đi: “Để xác nhận một chuyện.”

“Vậy thì anh xác nhận chưa?” Mộc Kha nhẹ giọng hỏi.

Bạch Liễu đột nhiên nở một nụ cười vô cùng thoải mái: “Xem như là vậy.”

Ngoài người đó ra, có lẽ không có người thứ hai nào trên thế giới này có thể khiến hắn nghẹn thành như thế này ngay khi gặp nhau.

Tuy rằng không rõ tại sao tên này lại không nhớ tới hắn, nhưng không sao cả.

Một số điều không mấy tốt đẹp để một người nhớ đến là đủ rồi.

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía Hồ Trò Chơi ánh sáng lấp lánh, đôi mắt đen phản chiếu đủ màu sắc xảo trá: “Bắt đầu huấn luyện đi.”

“Được!”

———————————

Ngày thứ bảy của khóa huấn luyện.

Charles ngồi ở trên ghế, hai tay xếp bằng trước bàn, cúi người về phía trước: “Giải đấu càng ngày càng gần, chuyện hỗ trợ hiện tại do tôi và các thành viên trong hiệp hội của cậu xử lý, tạm thời các cậu không cần nhúng tay, hôm nay gọi là các cậu đến đây vì có hai việc rất quan trọng các cậu cần phải tự quyết định —— “

“——Biểu tượng đội và sửa đổi vũ khí!” Charles xòe hai ngón tay mỉm cười, “Các cậu cần huy hiệu đội tập thể, giống như các đội khác.”

“Các đội phổ biến nhất được xếp hạng theo thứ tự từ trên xuống dưới, huy hiệu Danh Sách Sát Thủ là chữ thập ngược, Hiệp Hội Quốc Vương là vương miện, Bình Minh Vàng là đàn lia có cánh, hiệp hội thứ tư Kabbalah là chiếc lá cuộc sống, hiệp hội thứ năm —— tức là Câu lạc bộ người chơi cờ bạc của tôi, huy hiệu là một con chip.

Charles lật ngón tay, huy hiệu con chip trang trí bằng bạc xuất hiện, anh đặt trên bàn, mỉm cười nhìn Bạch Liễu đối diện rồi tiếp tục:

” Hiệp hội thứ sáu Thợ Săn Hươu là đầu của một con nai, Paradise Freemason hiệp hội thứ bảy là chiếc áo choàng gấp, v…v…”

“Huy hiệu ban đầu của hiệp hội Thực Hủ là một chiếc ngà thây ma, nhưng rõ ràng là không phù hợp với phong cách của đội các cậu rồi. Sau một tuần thảo luận cẩn thận, nhóm thiết kế của tôi đã thiết kế một huy hiệu mới cho các cậu đây.”

Charles lấy ra một chiếc hộp đựng đồ có giá trị từ ngăn kéo bên cạnh, dùng đôi tay đeo găng mở nhẹ, hài lòng nhìn Bạch Liễu: “Đại khái là như thế này.”

Bên trong chiếc hộp là một huy hiệu tròn tỏa sáng lấp lánh, đó là một ngôi sao sáu cánh viền kim cương, ngay trung tâm là một đôi mắt người sói đang hé mở, giữa đôi mắt là một viên hồng ngọc đỏ như máu có kích thước bằng quả trứng chim bồ câu.

Bạch Liễu rũ mắt nhìn kỹ một hồi, sau đó nói: “Ngôi sao sáu cánh là biểu tượng của quỷ Satan, tôi thường thấy đôi mắt người sói nửa mở này trên các lá bài của trò chơi giết người sói, nó tượng trưng cho quân bài ma sói.”

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thẳng Charles: “Tôi nhớ đội của tôi có tên là Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, có liên quan gì đến Satan và người sói đâu nhỉ?”

“Thử tìm ra mối liên hệ sâu kín ẩn giấu giữa các cậu và biểu tượng này xem.” Nụ cười trên mặt Charles càng lúc càng mơ hồ, ánh mắt xẹt qua chữ thập ngược trên xương quai xanh Bạch Liễu, rồi thở dài tiếc nuối, “ —— Vốn dĩ định chọn chữ thập ngược hợp với cậu hơn là sao sáu cánh, nhưng mà nó đã là phù hiệu của Danh Sách Sát Thủ, bất đắc dĩ phải thay đổi thôi.

Bạch Liễu ánh mắt dừng một chút trên mặt Charles, sau đó rơi vào huy chương đỏ rực.

Charles đưa tay giới thiệu đúng lúc: “Nếu cậu chấp nhận thiết kế này thì có thể tặng cho cậu huy hiệu này để tham khảo, giá của nó là khoảng 10.000 điểm, được quy đổi thành nhân dân tệ là —— “

“—— 10 triệu.” Bạch Liễu mỉm cười vươn tay nhận lấy huy hiệu mà Charles đưa cho hắn. “Cám ơn ngài Charles đã lo lắng, Đoàn Xiếc Thú Lang Thang quyết định chọn mẫu này đi.”

Mục Tứ Thành, Mộc Kha, Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả đứng bên cạnh: “…”

Vừa mới không chấp nhận huy hiệu! Đưa 10 triệu đã đổi ý là sao?

Đúng vậy, 10 triệu đã khiến Bạch Liễu nhanh chóng nhượng bộ, hắn ra hiệu cho Charles tiếp tục.

“Và ——— ” Charles đưa chủ đề trở lại, “——— quan trọng hơn là sửa đổi vũ khí.”

Charles lười biếng ngả người ra ghế, búng ngón tay, một màn hình hệ thống tự động mở ra trước mặt anh.

Màn hình hệ thống có thể chiếu ra từ hư không, nhưng điều đó không phù hợp với thẩm mỹ của Charles, vì thế người đàn ông này đã chiếu màn hình lên một tấm gỗ sâu.

Khi Lưu Giai Nghi nhìn thấy tấm ván gỗ này, cô bé không thể kìm lòng được mà phải = = ——— Ngay cả tấm ván gỗ hình chiếu này cũng được dát vàng viền.

Xa xỉ cực độ …

Màn hình chiếu trên bảng gỗ là một sơ đồ cấu trúc 3D xoay tròn của nhiều loại vũ khí khác nhau, từ roi đen, thẻ bài, đến súng và cung tên, vũ khí của các người chơi hiệp hội lớn đều được hiển thị từng thứ một.

“Trong trò chơi này, có hai cách để thay đổi vũ khí của chính mình, một là thay đổi dục v0ng trung tâm của một người ——— ví dụ như dao găm của Mộc Kha.”

Đôi mắt của Charles quét qua Mộc Kha, rồi dừng lại trên Lưu Giai Nghi, anh cười dè dặt: ” ——— còn một loại nữa là dựa vào kỹ năng của người khác.”

“Thẻ kỹ năng bài poker Hồng Đào cho Phù Thủy Nhỏ chính là là tích trữ kỹ năng của cô ấy trong thẻ chơi thông qua kỹ năng của tôi, sau đó tặng cho em sử dụng.”

“Hoàng Hậu đã phải trả giá rất nhiều đấy” Charles chậm rãi nói.

Lưu Giai Nghi ngạc nhiên ngẩng đầu lên —— cô bé biết kỹ năng 【 Kẻ nuốt bóng ma 】 của Charles có thể biến kỹ năng của người khác thành vật lưu trữ, nhưng lại không biết là thẻ bài kỹ năng đó được tạo bằng cách này …

Bởi vì Hồng Đào chẳng mặn nhạt gì với Charles lắm, cô không thích một người đàn ông phù phiếm như vậy chứ đừng nói là hợp tác với anh ta.

“Kỹ năng của tôi rất phù hợp để sửa đổi vũ khí, vì vậy cũng có thể coi như tôi là một cải tạo sư khá được đấy —— để tôi làm mẫu cho các cậu xem.”

Charles đứng dậy đi tới trước mặt Bạch Liễu, cúi xuống đưa tay ra, giống như ảo thuật gia đường phố hỏi đạo cụ người qua đường, anh ta cười hỏi: “Ví dụ như —— ngài Bạch Liễu, ngài có thể cho tôi mượn vũ khí kỹ năng ví tiền cũ một chút không?”

Bạch Liễu nhướng mày, lấy chiếc ví cũ từ bảng hệ thống ra đưa cho Charles.

Charles cúi đầu nhận lấy chiếc ví cũ, đan hai tay vào nhau và lật ngược lại, ví tiền cũ liền biến thành một đôi bao tay da

thuộc cũ kỹ ố vàng, bị Charles dùng ngón cái cùng ngón trỏ kẹp lấy cho Bạch Liễu xem.

“Chuyển thành một cái bao tay ví rồi đây. Tiền giấy của cậu được bọc ở bên trong rất dễ lấy ra, không dễ thấy như ví mà cũng thuận tiện cho cậu dùng để giao dịch.” Charles tách lớp trong của găng tay ra cho Bạch Liễu xem, ” Vũ khí chính của cậu là một cây roi dài, sử dụng găng tay thì lại càng phù hợp hơn, bảo vệ tay cầm vũ khí của cậu nữa.”

Charles đặt lại chiếc găng tay vào lòng bàn tay Bạch Liễu và làm động tác mời: “Cậu có thể thử.”

Chiếc găng tay vừa với kích thước của Bạch Liễu, không quá lớn cũng không quá nhỏ, Bạch Liễu thử lấy tiền giấy linh hồn và tiền điểm từ trong găng tay ra.

Qua bàn tay của ảo thuật gia Charles, việc sử dụng điểm của hắn đơn giản như phép thuật, hắn có thể dễ dàng móc một đồng xu từ lớp trong của găng tay và kẹp nó giữa các ngón tay của mình.

Lúc sử dụng roi dài cũng không bị cọ xát lòng bàn tay, quả thực là tiện lợi hơn rất nhiều.

Mục Tứ Thành và Mộc Kha xem mà háo hức trong người —— đây là lần đầu tiên họ thấy sửa đổi vũ khí ngay tại chỗ.

Lưu Giai Nghi cúi đầu im lặng không nói lời nào, Đường Nhị Đả nhìn chiếc găng tay với ánh mắt phức tạp, sau đó dời tầm mắt sang khuôn mặt Bạch Liễu đang hí hửng vui mừng.

Gã có cảm giác nhìn thấy Bạch Liễu trở thành Bạch Lục trong dòng thời gian này từng chút một.

Vũ khí kỹ năng của Bạch Lục cũng là một đôi găng tay được biến tấu từ một chiếc ví, nhưng trông nó sang trọng tinh tế và đắt tiền hơn nhiều so với đôi của Bạch Liễu, đó là một đôi găng tay da bóng màu đen nhìn rất cao cấp, nghe nói là mỗi năm hiệp hội Đoàn Xiếc Thú Lang Thang phải tốn chi phí bảo trì đôi găng tay đến hàng triệu điểm …

“Cải tạo kiểu này có thu tiền tôi không vậy?” Bạch Liễu đeo găng tay vào, duỗi duỗi mấy ngón tay ra nói.

Nụ cười trên khuôn mặt Charles đông cứng trong một giây, rồi trở lại bình thường: “Tôi rất vui lòng khi được cống hiến cho ngựa cá cược mà tôi đã chọn.”

Anh ta nói, ánh mắt lưu lại trên đôi găng tay sờn rách của Bạch Liễu trong chốc lát, hơi có chút không đành lòng: “—— nhưng cậu nên bảo quản vũ khí kỹ năng của mình cẩn thận một chút, tôi chưa từng thấy vũ khí kỹ năng nào mòn cũ như thế này cả.”

“Bảo dưỡng phải tốn bao nhiêu điểm?” Bạch Liễu thuận miệng hỏi.

Charles nghiêm túc: “Chi phí bảo trì vũ khí của mỗi hội trưởng hiệp hội là khác nhau, nhưng chi phí bảo dưỡng trung bình của mười hội trưởng hiệp hội hàng đầu nói chung là khoảng 630.000, đắt nhất trong số đó là roi xương thằn lằn, chi phí bảo dưỡng năm ngoái là 1,26 triệu điểm …… “

Bạch Liễu im lặng một hồi, sau đó hoài nghi hỏi: “Anh ấy tiêu nhiều tiền như vậy sao…”

Tác giả có lời muốn nói

Hắc Đào là Tạ Tháp nhưng không có ký ức, chỉ là vật chứa đã mất đi ký ức linh hồn và thân thể, mọi người tiếp tục xem rồi sẽ biết.

6: Đắt quá. Hồi nhỏ anh ấy không như thế này đâu. Lúc nhỏ anh ấy phải tự trang trải cuộc sống của mình, làm sao lại có thể tiêu nhiều tiền như vậy khi lớn lên chứ? (6 suy nghĩ cách kiếm tiền để nuôi gia đình rơi vào trầm tư)

Phí bảo dưỡng của Hắc Đào thật sự quá cao, 6 phát hiện mình nuôi không nổi!

- ——oOo—

Chương 243

“Đúng là phí bảo trì của Hắc Đào rất tốn kém.” Charles không để ý đến sự kỳ lạ của Bạch Liễu, tiếp tục nói, “Nhưng hiệu quả chiến đấu của cậu ta cũng là hạng nhất, vũ khí của cậu ta hoàn toàn xứng đáng với chi phí bảo dưỡng. Nếu là tôi, tôi cũng hoàn toàn sẵn lòng chi nhiều điểm như vậy cho cậu ta.”

Bạch Liễu liếc nhìn Charles, trả lời hờ hững, “Ồ, vậy à?”

Charles hoàn toàn không cảm thấy sự lạnh lùng trong mắt Bạch Liễu, nói tiếp, “Bạch Liễu, tôi có thể sửa đổi kỹ năng vũ khí của cậu, chỉ cần thay đổi nhỏ là được, nhưng roi của cậu và vũ khí của các đội viên khác nữa ——”

Đôi mắt anh lần theo roi, súng, móng khỉ và dao găm: “—— Loại vũ khí hạng nặng này cần người tu sửa chuyên nghiệp, cậu cũng cần giao tiếp trực tiếp với người tu sửa để cho họ biết thói quen, phương thức và loại hình tấn công, ông ấy sẽ biến đổi theo yêu cầu của cậu.”

Lưu Giai Nghi nhướng mày dò hỏi, “Thợ sửa vũ khí trong trò chơi rất hiếm, đa số những người chuyên nghiệp đều thuộc các hiệp hội lớn hết rồi, anh tìm thợ sửa vũ khí ở đâu để cải tạo từng người một cho chúng tôi?”

“Như chúng ta đều biết, những người sửa đổi và thẩm định vũ khí giỏi nhất trong trò chơi đều ở trong Hiệp Hội Quốc Vương.” Charles ngồi trở lại ghế của mình một cách bình tĩnh,

nhìn Lưu Giai Nghi với một nụ cười nửa miệng, “Nhưng Phù Thủy Nhỏ, anh tin là em cũng biết đó chỉ là mánh lới quảng cáo của Hồng Đào thôi, những người thẩm định của Hiệp Hội Quốc Vương giỏi thật đấy, nhưng những người sửa đổi vũ khí thì chưa phải là giỏi nhất đâu.”

Lưu Giai Nghi im lặng không nói.

Charles mỉm cười bí ẩn: “Nhưng em nói cũng đúng, đa số những người sửa vũ khí giỏi thường được các hiệp hội lớn nuôi dưỡng, trong trò chơi này, người sửa đổi vũ khí tốt nhất thuộc Hiệp hội Thợ Săn Hươu.”

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu: “Người sửa đổi vũ khí trong hiệp hội bị cấm sửa đổi vũ khí của người chơi bên ngoài.”

Charles nhún vai, thản nhiên xoay chiếc nhẫn trên tay: “Luôn có cách khiến đối phương thay đổi quy tắc.”

“—— Chỉ cần đối phương tham gia trò chơi vì h4m muốn thì bọn họ sẽ luôn thỏa hiệp với điều gì đó vì mong muốn của mình, tôi rất giỏi trong việc tìm hiểu xem đối phương muốn gì.”

“Bất quá tôi đề nghị các cậu nên nghỉ ngơi một đêm thật vui vẻ trước khi gặp người sửa đổi vũ khí.” Charles giơ tay và liếc nhìn đồng hồ, “Nếu không có trạng thái tinh thần tốt thì người sửa đổi vũ khí rất khó điều chỉnh loại vũ khí phù hợp nhất cho các cậu, cơ hội này không dễ đến đâu, hy vọng các cậu hãy trân trọng nó.”

“Vậy hôm nay cứ về nghỉ ngơi đi đã, ngày mai trước khi huấn luyện thì tới tìm tôi, tôi sẽ giới thiệu người sửa đổi vũ khí cho các cậu.”

Charles vẫy tay ra hiệu tiễn khách.

Bạch Liễu hơi cúi người xuống, lịch sự chào tạm biệt, “Tôi xin lỗi đã làm phiền ngài Charles lo lắng cho chúng tôi.”

Sau khi rời khỏi văn phòng của Charles, Bạch Liễu cúi đầu hỏi Lưu Giai Nghi nhìn có vẻ căng thẳng: “Charles tìm người sửa vũ khí cho chúng ta có chỗ nào không ổn à?”

Lưu Giai Nghi ngập ngừng lắc đầu: “Không có gì sai cả, anh ấy nói đúng, những người sửa đổi vũ khí giỏi nhất quả thực không ở trong Hiệp Hội Quốc Vương, vả lại tìm kiếm người sửa đổi vũ khí trước trận đấu rất có lợi cho những người chơi mới như chúng ta, chỉ là……”

Bạch Liễu thong dong hỏi ngược lại, “Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là không biết anh ta làm như thế nào.” Lưu Giai Nghi c4n chặt môi dưới, vẻ mặt lộ rõ vẻ phiền muộn, “Có lẽ em đang suy nghĩ quá nhiều, nhưng mỗi hiệp hội đều canh chừng rất nghiêm ngặt những người sửa đổi vũ khí, bởi vì đối phương sẽ nắm rõ kỹ năng của đội viên chiến đội.”

” Thợ Săn Hươu là một hội lớn. Thường thì trong loại hội lớn này, chỉ có hội trưởng mới có quyền điều động người sửa đổi vũ khí, Charles lại mượn được người sửa đổi vũ khí của Thợ

Săn Hươu để sửa cho người ngoài, chỉ có thể chứng minh là ____”

Bạch Liễu tiếp lời cô bé: “—— Đó là hội trưởng của Hiệp hội Thợ Săn Hươu đã chủ động cho Charles mượn người sửa vũ khí của mình để sửa vũ khí cho chúng ta.”

Lưu Giai Nghi nghiêm túc gật đầu: “Nhưng không có lý do gì cả. Mượn người sửa đổi vũ khí rất mạo hiểm, em không biết Charles đã dùng cách nào để gây ấn tượng với hội trưởng Thợ Săn Hươu…”

Nói đến đây, cô bé dừng lại rồi tiếp tục: “Nhưng người đàn ông này dường như luôn có nhiều cách để đạt được mục đích của mình, giống như anh không biết anh ta đã hợp tác với Hồng Đào từ bao giờ …”

Bạch Liễu trầm ngâm: “Điều đó có nghĩa là, việc sửa đổi vũ khí có lợi cho chúng ta, nhưng đồng thời cũng tiềm ẩn những rủi ro —— có cách nào để tránh được không?”

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu: “Thẩm định viên, thẩm định viên càng giỏi thì càng có khả năng xác định vũ khí sửa đổi có vấn đề gì không.”

Bạch Liễu nhớ lại: “Anh nhớ Charles nói rằng những người thẩm định giỏi nhất là của Hiệp Hội Quốc Vương.”

“Đúng vậy.” Lưu Giai Nghi bực bội giật giật tóc, “Lúc còn ở Hiệp Hội Quốc Vương, em có thể tùy tiện gọi, nhưng bây giờ thì không thể.”

“Nhưng anh nghe nói người tu sửa và người thẩm định khác nhau, đúng không?” Mộc Kha ngập ngừng hỏi, “Người thẩm định chỉ chịu trách nhiệm thẩm định, không thể hiểu được cấu tạo bên trong của vũ khí. Yêu cầu của hiệp hội đối với người thẩm định không quá khắt khe. Anh nhớ người thẩm định có thể nhận đơn hàng ở ngoài thì phải?”

Lưu Giai Nghi phe phẩy tóc mình một hồi.

Bạch Liễu hiểu rõ nói: “—— nhưng trước tiên là Hồng Đào phải đồng ý để người giám định nhận đơn hàng của người đã cướp đi Phù Thủy Nhỏ của cô ta đã.”

Lưu Giai Nghi bỏ tay ra khỏi mặt, thở dài một hơi.

Sau khi đăng xuất khỏi trò chơi.

Bạch Liễu kêu người khác về nhà nghỉ ngơi trước, chấn chỉnh tinh thần, chuẩn bị sửa đổi vũ khí ngày mai —— tuy việc này mạo hiểm nhưng hiện tại lợi ích nhiều hơn nguy hiểm.

Charles nói với Bạch Liễu rằng anh ta có thể làm một số sản phẩm tùy chỉnh theo huy hiệu thiết kế, chẳng hạn như phụ kiện tóc, huy hiệu đội đầu, kim cài áo, v.v., để tạo sự bắt mắt thu hút khán giả và làm cho khán giả nhớ đến biểu tượng của họ.

Theo nhận thức thông thường của Charles, hẳn là Bạch Liễu sẽ chọn làm các phụ kiện tóc bằng vàng, kim cài áo kim cương, thậm chí mặt dây chuyền rỗng bằng kim loại quý, nhưng anh

ta có ngờ đâu vì giá thành chế tạo của những thứ này quá cao nên Bạch Liễu chẳng buồn cân nhắc chút nào.

Bạch Liễu dựa vào trên giường, không nhanh không chậm mở Pinduoduo trên điện thoại, thuần thục tìm kiếm đồ trang trí, sau đó điều chỉnh tiêu chuẩn lựa chọn giá cả từ thấp đến cao.

*Pinduoduo: giống như shopee, lazada ở VN

Mười ba phút sau, Đường Nhị Đả, Mục Tứ Thành và Mộc Kha bị Bạch Liễu kéo vào nhóm.

【music (Mục Tứ Thành) 】:?

【music】 đổi tên nhóm thành 【 Tên ngốc Bạch Liễu lại muốn làm chuyện gì? 】.

【 Mộc Kha 】 đổi tên nhóm thành【Đoàn Xiếc Thú Lang Thang không có khỉ 】.

【music】: đậu mé??? Mộc Kha, cậu không đến nỗi đó chứ!

【Đường Nhị Đả đội trưởng chi đội 3 】 vỗ vỗ 【music】.

【 Đường Nhị Đả 】: Đừng mắng chửi người khác trong nhóm.

【 Mộc Kha 】: @ Bạch Liễu, có chuyện gì à?

【 Bạch Liễu 】: 【 chia sẻ link Pinduoduo —— thẻ chó bằng thép không gỉ dán keo siêu tỉ mỉ – trả giá thoải mái —— quẹo lựa trả giá đi quý dzị ơi! 】

【music】: Bạch Liễu, anh mua thẻ chó làm gì? Một khối bốn một cái, anh muốn nuôi chó à?

【 Bạch Liễu 】: Không phải, cho các cậu đeo đó.

【 Đường Nhị Đả 】:?

【 Mộc Kha 】:??

【music】:????????? Anh mới chửi bọn tôi đó à!

【 Bạch Liễu 】: Charles yêu cầu tôi làm một vật có biểu tượng huy hiệu, tôi xem kỹ lắm rồi, cái này tương đối thích hợp, mặt trên có thể khắc laser lên nữa, tôi cũng đeo.

【 Đường Nhị Đả 】:…… Cái này, hơi kì thì phải.

【 Mộc Kha 】: Ờmm…… Tôi cũng cảm thấy có thể đổi một cái……

【music】: Bạch Liễu, cầu xin anh đối xử với bản thân và bọn tôi như con người dùm cái!! Méo ai muốn đeo thẻ chó để dự thi đâu!! Ít nhất anh cũng phải chọn cái gì nhìn cao cấp hơn chút chứ!

【 Bạch Liễu 】: 【 chia sẻ link Pinduoduo —— Thẻ chó bằng kim loại cao cấp Alumina xoắn ốc ——2.1/ cái 】

【 Bạch Liễu 】: Cái này thì sao?

【music】: Này mẹ nó cũng không phải là thẻ chó sao!!!

【 Bạch Liễu 】: Mắc hơn 70 xu, khá cao cấp đó.

【music】: Không phải Charles mới tặng cho anh một cái huy hiệu 10 triệu sao?! Anh để bọn tôi đeo cái này mà được hả!

【 Bạch Liễu 】: 【 chia sẻ link Pinduoduo —— thẻ chó kim loại tùy chỉnh cao cấp một đổi một, tích hợp định vị GPS, tìm chó nhanh chóng, cả đời không lo ——56.3/ cái 】

【 Bạch Liễu 】: Đây là thẻ chó đắt nhất của Pinduoduo đấy, thấy được không?

【music】:…… Bạch Liễu, tôi giết anh!!

【 Mộc Kha 】: Tôi cảm thấy cái này không ổn lắm, tôi biết mấy chỗ nhận đặt thiết kế đồ trang sức khá cao cấp nè.

【 Mộc Kha 】: 【 Cửa hàng tùy chỉnh thẻ chó cưng —— yêu cầu đặt trước 】, có thể tùy chỉnh thẻ chó bằng vàng và các kim loại quý khác nhau, dát kim cương cũng được nữa, thành phẩm tương đối cao cấp đó.

【music】:…… Này con mẹ nó vẫn không phải là thẻ chó à!! Không cần tùy tiện từ bỏ quyền làm người chỉ vì sở thích xấu của Bạch Liễu, Mộc Kha!

【 Đường Nhị Đả 】: Giải đấu không phải trò đùa, tốt nhất là đừng nên dùng mấy loại trang trí không rõ nguồn gốc.

【music】: Rốt cuộc cũng có người bình thường!

【 Đường Nhị Đả 】: Bạch Liễu nếu cậu muốn loại này thẻ bài, trong kho hàng nuôi chó của cục quản lý dị đoan có không ít mấy cái thẻ chó vứt đi, tôi có thể lấy cho cậu, mấy thẻ chó đó đã trải qua kiểm tra đo lường rồi, tương đối an toàn đấy.

【music】:…… Anh hai Đường Nhị Đả à, tại sao anh và Mộc Kha lại có thể dễ dàng chấp nhận đeo thẻ chó vậy hả!!

【 Bạch Liễu 】: Miễn phí à?

【 Đường Nhị Đả 】: Tôi có quyền hạn có thể xin sử dụng một thời gian ngắn, nhưng mà phải trở về lấy nữa, đêm nay khắc tên đơn giản rồi gửi qua bưu điện cho các cậu là được.

【 Bạch Liễu 】: Vậy làm phiền Đường đội trưởng, chọn cái này đi.

【music】:…… Mấy người con mẹ nó cứ hùa theo Bạch Liễu đi! Dù sao ông đây cũng đếch đeo thẻ chó gì đâu nhé!

Đăng nhập trò chơi ngày hôm sau.

Mục Tứ Thành đang đeo thẻ chó chỉnh chỉnh tề tề, nhìn nhóm người đối diện với vẻ mặt vô cảm: "… Tại sao chỉ có mình tôi đeo thẻ chó vậy?"

Bạch Liễu vô tội chớp mắt, giang hai tay: "Tối hôm qua tôi chỉ nói đùa để mọi người thả lỏng tinh thần thôi, cậu lại tưởng thật à?"

Mục Tứ Thành nhìn trân trối vào Mộc Kha và Đường Nhị Đả, Mộc Kha cố nín cười quay đầu đi.

Đường Nhị Đả giả vờ đứng đắn nhìn đi chỗ khác, nắm chặt tay ho khù khụ, đồng ý với câu nói của Bạch Liễu, nhưng tay còn lại sợ hãi cầm thẻ chó trong túi —— thì ra là nói giỡn sao … gã còn tưởng phải đeo thật chứ.

Nhưng gã cảm thấy đeo nó vào game thì quá …, nên định đeo nó cùng mọi người sau đó, không ngờ trời xui đất khiến lại tình cờ thoát được một kiếp.

Cho nên cuối cùng chỉ có Mục Tứ Thành chịu đựng suy sụp và xấu hổ đeo vào.

Mục Tứ Thành giựt thẻ chó ra, gầm lên một tiếng kinh thiên động địa: “Mấy người khốn nạn quá màaaa!!!”

Tác giả có lời muốn nói:

Nhật ký giải đấu của Mục Tứ Thành:

Hôm nay mặt trời, lớn, thời tiết, tàm tạm.

Ngày huấn luyện thứ tám, Bạch Liễu lại chơi tôi, mẹ nó tức muốn ch3t! Sau khi giải đấu kết thúc, ông đây nhất định phải nhét đồ ăn của chó vào thức ăn cho hắn! Cho hắn ăn thành chó luôn!

- ——oOo—

Chương 244

Cuối cùng, dưới sự đấu tranh thừa sống thiếu ch3t của Mục Tứ Thành, Bạch Liễu đã để cho bọn họ tự giải quyết huy hiệu đội.

Điểm nổi bật của năm nay là sửa đổi vũ khí.

Người thợ sửa đổi vũ khí mà Charles giới thiệu cho bọn họ có vẻ ngoài lập dị, nhếch nhác, mái tóc dài ngang lưng bị cô đặc thành những lọn dầu máy màu đen lủng lẳng lơ lửng bên cạnh bộ râu rối bù, khuôn mặt xấu xí cực kì bẩn thỉu khiến người ta không thể phân biệt được tuổi tác.

Nơi sửa đổi vũ khí cách rất xa trong trò chơi, trông khá giống một nhà kho xe hơi. Các bức tường treo đầy những con dao sửa đổi lớn nhỏ, tua vít chữ thập, lưỡi cưa, cùng nhiều công cụ sửa đổi hình dạng kỳ lạ và bán thành phẩm, trong không khí tràn ngập mùi xăng dầu và bụi mù khó ngửi.

Có một cái lò luyện sắt khổng lồ trên mặt đất đang bốc cháy, bên trong là một lò dung nham đang sủi bọt, vũ khí trong hình dạng ban đầu được ngâm trong dung nham.

“Xìiiii ——” Một làn khói đen dài thoát ra từ dung nham.

Hai giây sau, người sửa đổi rút chiếc móc dài ra, vũ khí trên đó đã biến đâu mất —— rõ ràng là đã bị nung chảy trong dung nham.

“Chậc chậc.” Người sửa đổi lại bất mãn hừ hừ, “Ai đưa vũ khí kỹ năng có nhiệt độ nóng chảy thấp như vậy chứ, cứ ngâm là hỏng mất!”

Tên nhóc học việc bên cạnh nhìn nồi dung nham nước mắt lưng tròng, lo lắng nhảy dựng lên: “… Sư phụ à, ngài nên đo nhiệt độ nóng chảy của vũ khí trước khi cho vào nồi! Bây giờ làm sao vớt vũ khí từ trong nồi ra đây chứ! “

“Vớt không được thì thôi.” Người sửa đổi ném đại chiếc móc dài sang một bên quát lên, “Tam Muội Chân Hỏa của tau còn không chịu được thì cải tạo cái rắm í! Bỏ mẹ nó luôn cho rồi đi!”

Đám người Mộc Kha ánh mắt không khỏi liếc xuống nồi dung nham đang sủi bọt, không kìm được nuốt nước bọt, nắm chặt vũ khí trong tay.

Người sửa đổi vũ khí mặc bộ đồ công nhân những năm 1980 và 90, đeo tạp dề bằng len dày, giơ tay hất mái tóc nhờn rít ra sau đầu, đặt một khẩu súng hàn nhấp nháy lên tường, rồi quay lại liếc bọn Bạch Liễu một cái: “Mấy người muốn cải tạo hay gì?”

Charles kiềm chế mong muốn rời khỏi đây ngay lập tức, gật đầu dè dặt: “Là họ.”

“Bạch Liễu, đây là người cải tạo vũ khí tốt nhất trong trò chơi —— Hoa Càn Tương.”

Hoa Càn Tương giấu một đôi mắt như móc sắt giữa mái tóc bù xù và khuôn mặt gian xảo, sắc bén quét qua bọn họ một lượt rồi giơ cánh tay lên móc, chưa ai kịp phản ứng thì ông ta đã lấy đôi găng tay từ trong tay Bạch Liễu móc vào trong bàn tay của mình.

"Đây là vũ khí kỹ năng của cậu à?" Mặc dù Hoa Càn Tương đang hỏi Bạch Liễu nhưng ông ta chẳng buồn nhìn hắn, chỉ thuần thục lấy một chiếc kính lúp lấy nét dạng bút từ ngăn kéo và đặt nó bên mắt trái, tay kia cầm một con dao sắc bén không do dự rạch luôn một nhát trên bề mặt của chiếc găng tay!

Găng tay bị thọc một cái lỗ ngay và luôn.

Mục Tứ Thành không kìm được hét vào mặt ông, "Này! Đừng có lộn xộn!"

Hoa Càn Tương mắt điếc tai ngơ, con dao càng lúc càng nhanh, rạch thêm vài nhát trên găng tay Bạch Liễu, sau đó lấy một cây kim xỏ sẵn chỉ từ mớ tóc bù xù của mình, li3m hai cái rồi khâu lại.

Sau một lát, chiếc ví đã co lại rất nhiều, Hoa Càn Tương ném chiếc ví cho Bạch Liễu, lấy khăn lau tay: "Thử lại xem."

Bạch Liễu cầm lấy ví tiền, đeo trên tay, nhướng mày: "Vừa hơn lúc nãy rất nhiều."

Da được cuộn vào trong, co lại ở các đốt ngón tay và một phần đuôi của chiếc găng tay giúp ôm sát cổ tay —— đeo thoải mái hơn nhiều so với kiểu mà Charles sửa đổi cho hắn.

“Không hổ là người tu sửa tốt nhất.” Bạch Liễu từ đáy lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Charles cởi mũ cúi đầu, mỉm cười rồi lùi lại: “Vậy thì làm phiền ngài Hoa Càn Tương vậy.”

Hoa Càn Tương vẫy vẫy tay chiếu lệ.

Chờ Charles đi khuất, vị sửa đổi vũ khí cao lớn thô kệch này lại tự tin hẳn lên: “Kỹ năng của tôi chính là ngọn lửa này, gọi là Tam Muội Chân Hỏa.”

Học việc bên cạnh thấp giọng sửa lại: “—— Gọi là hòa tan hồ dán, sư phụ ơi.”

Hoa Càn Tương tức giận tát vào sau đầu nó: “Mày không lên tiếng thì không ai nói mày câm đâu, tau muốn kêu Tam Muội Chân Hỏa thì kêu Tam Muội Chân Hỏa đi! Tau chỉ thích Tam Muội Chân Hỏa, không được hả?!”

Học việc: “… Được.”

“Ở chỗ tôi, cải tạo kỹ năng được chia thành hai phần, phần đầu tiên là định hình đơn giản, vừa nãy tôi làm cho cậu mới là định hình thôi, nếu cậu hài lòng thì mới bỏ vào lửa để giữ vẻ ngoài, sau đó rèn ra bước cuối cùng.”

Hoa Càn Tương vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chỉ có vũ khí kỹ năng không tan rã mới có thể tiếp tục duy trì hình thái đặc thù làm vũ khí kỹ năng để các cậu sử dụng trong thi đấu.”

“Trong quá trình giữ hình ảnh và rèn, có thể thêm rất nhiều vật phẩm quý hiếm để tăng thuộc tính của vũ khí —— ví dụ như thuộc tính tấn công và những thứ tương tự.”

Hoa Càn Tương liếc nhìn đôi găng tay trên tay Bạch Liễu: “Ví dụ, đôi găng tay này nếu phủ thêm một lớp sa tanh kim loại, bên trong nhúng một lớp da cừu xanh thì giá trị phòng ngự có thể tăng lên khoảng 2700.”

“Nhưng tương ứng, đôi găng này cũng sẽ nặng 120kg, tương đương với việc lúc nào cũng ôm một người đàn ông nặng 200 pound.”

*200 pound ~ 90kg

Bạch Liễu: “… tôi ôm không nổi.”

Hoa Càn Tương tiếp tục nói: “Vì vậy, trong quá trình rèn, các cậu phải tùy theo tình hình của mình mà lựa chọn, thêm vào hay không và thêm những gì —— tất cả chi phí rèn giũa của các cậu đều do Charles chi trả, các cậu có thể sử dụng các nguyên liệu ở đây tùy thích.”

Nói xong, Hoa Càn Tương vươn tay về phía Bạch Liễu: “Cởi bao tay ra, để tôi nhúng vào dung nham.”

Bạch Liễu ngoan ngoãn nghe lời, “Nếu nó chịu không nổi, bị hòa tan vào dung nham giống như cái mới nãy thì sao bây giờ?”

“Vũ khí kỹ năng được sinh ra từ dục v0ng, dục v0ng càng thuần túy thì tiềm năng của vũ khí càng cao, sau khi luyện hóa sẽ càng mạnh.”

Hoa Càn Tương đeo bao tay vào cái móc dài, nói mà không quay đầu lại: “Vũ khí kỹ năng cấp thấp sẽ bị hòa tan, nếu là như vậy thì mấy người tự gánh chịu rủi ro.”

Bạch Liễu nhẹ giọng: “Nếu tôi cho ông ví tiền, ông sẽ dành hết những gì mình có, thậm chí là linh hồn để giúp tôi rèn vũ khí kỹ năng sao?”

“Cậu là khách hàng của tôi. Chỉ cần vũ khí của cậu có thể chịu được thì đương nhiên tôi sẽ chế tạo ra vũ khí thỏa mãn cậu.”

Bạch Liễu câu môi cười nhẹ đến không thể phát hiện ra.

Nói rồi, Hoa Càn Tương không chút do dự dìm đôi găng tay cũ nát của Bạch Liễu vào trong dung nham nóng bỏng.

“Zizzi-“

Dung nham thoát ra một âm thanh cháy dài vang dội của đồ vật bị đun nóng, có thể thấy rõ ràng một vài tờ tiền trong ví đã bị đốt cháy.

Mộc Kha, Mục Tứ Thành, Lưu Giai Nghi, và Đường Nhị Đả sâu kín khẽ chuyển ánh mắt sang Bạch Liễu: "…"

Lưu Giai Nghi bình tĩnh nhắc nhở, "Vừa rồi anh quên lấy thứ gì ra thì phải?"

Bạch Liễu lúc này mới giả bộ nhớ ra kịp thời, mỉm cười xin lỗi không chút áy náy: "Thực xin lỗi, vừa rồi tôi quên lấy tiền giấy của mọi người."

Con hàng này tuyệt đối là cố ý!!

Mục Tứ Thành nghiến răng định tiến lên gây sự với Bạch Liễu, nhưng lại bị Đường Nhị Đả Đa ngăn lại, Lưu Giai Nghi che mặt không thèm nhìn, còn Mộc Kha thì ngây người nhìn vạc dung nham đỏ tươi.

Đôi con ngươi đen nhánh của Bạch Liễu lặng lẽ phản chiếu chiếc nồi màu đỏ đang nuốt chửng ví tiền của hắn, sau khi lửa tắt, khói bốc lên từ bề mặt chiếc nồi như thể linh hồn bị dục v0ng thiêu đốt.

Tiền giấy linh hồn của hắn cũng ở trong đó.

Quá trình luyện khí có một cảm giác bốc hơi kỳ lạ, những cảm xúc dư thừa trong cơ thể bị rút cạn như nước, sau đó lại được rót vào những dục v0ng tươi mới, nóng bỏng, đập rộn ràng.

Trong làn sóng nhiệt bị bóp méo và dung nham cuồn cuộn, linh hồn của hắn bị ngọn lửa thiêu đốt để loại bỏ những tạp chất dư thừa và biến thành một dục v0ng con người thuần khiết hơn.

Hoa Càn Tương ấn cổ tay nâng móc câu lên, khi nhìn thấy chiếc găng tay ở đầu móc, ông đột nhiên quay đầu nhìn Bạch Liễu đang ngồi bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Học việc bên cạnh xem đến mắt trợn trừng, vẻ mặt ngây ngốc: "… Sư phụ, cái găng tay này … sao có thể biến thành như thế này?"

Đôi găng tay ban đầu bị hư, bong tróc giờ lại nhẵn nhụi như mới. Lớp da đen mịn và ôm khít lấy lớp trong của găng tay từng li từng tí. Phía dưới cổ tay là một vòng dây đeo cổ tay bằng kim loại hơi bóng. Trên mu bàn tay là một ngôi sao sáu cánh lớn có đôi mắt người sói lõm vào, phản chiếu dung nham đỏ rực đang lưu chuyển sóng sánh cực kỳ đẹp mắt.

Trong nháy mắt găng tay vừa nhấc lên thì trong nồi chỉ còn chưa tới 1/3 dung nham.

Học việc theo Hoa Càn Tương lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy quá trình rèn đúc có thể nuốt dung nham vào vũ khí kỹ năng của mình, nhóc ta lắp bắp: "Sư phụ, dung, dung nham không phải là vũ khí kỹ năng của ông sao?! Sao lại bị nuốt đi chứ?!"

Hoa Càn Tương giữ nhóc học việc phía sau mình, đưa móc câu trước mặt Bạch Liễu, lạnh lùng nói, "Cậu đã làm gì?!"

Ông đã cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Trong sảnh trò chơi cấm sử dụng các kỹ năng tấn công, hơn nữa kỹ năng cá nhân của Hoa Càn Tương lại cực kỳ bá đạo, vì thế mà ông ta không hề có chút phòng ngừa nào với đám Bạch Liễu.

Thế mà trăm triệu lần không ngờ được Bạch Liễu liều mạng, ngay lúc mấu chốt cải tạo vũ khí mà gài bẫy ông ta!

Bạch Liễu không nhanh không chậm đứng dậy, tháo găng tay khỏi móc đeo vào —— đôi găng tay vừa lấy ra từ dung nham còn hơi hơi ấm, nhưng không hề nóng, cũng không có dấu hiệu tan ra.

Có vẻ như dung nham nhiệt độ cao này cũng phải bó tay với vũ khí phát sinh từ dục v0ng của Bạch Liễu.

“Tiền giấy linh hồn cũng là một loại tiền tệ.” Bạch Liễu lấy ra một tờ tiền linh hồn mới tinh từ lớp trong của găng tay, kẹp nó giữa ngón trỏ và ngón giữa.

Trên tờ giấy bạc này là khuôn mặt giận dữ của Hoa Càn Tương.

Bạch Liễu mỉm cười: “Thời điểm ngài Hoa Càn Tương nhận lấy ví của tôi, ngài đã hoàn thành giao dịch với tôi rồi.”

Hoa Càn Tương lồng nguc kịch liệt phập phồng, ông nghiến răng nghiến lợi phun nước miếng vào Bạch Liễu: “Tôi chưa từng thấy vũ khí kỹ năng nào tham lam như vậy, cậu sớm muộn gì cũng bị dục v0ng của chính mình nuốt chửng!”

“Có lẽ ngày đó sẽ đến.” Bạch Liễu không phủ nhận, tiếp tục cười đến gần Hoa Càn Tương, dùng găng tay nắm lấy móc câu của Hoa Càn Tương, ấn chặt ông ta xuống ghế, rũ mắt nhìn ông ta.

“Nhưng trước đó, ngài Hoa Càn Tương, ngài có thể nói cho tôi biết —— Rốt cuộc ngài hội trưởng Thợ Săn Hươu đã giao nhiệm vụ gì cho ngài, để một người sửa đổi vũ khí kiêu ngạo, chỉ hết lòng phục vụ thành viên hiệp hội như ngài đây, lại đồng ý khom lưng uốn gối lấy lòng bọn tôi, sửa đổi vũ khí cho tôi vậy chứ?”

Bạch Liễu nhướng mi, liếc nhìn nhóc học việc đang run rẩy bị Mục Tứ Thành dùng móng vuốt khống chế cổ họng: “Ông nói dối cũng được, nhưng tin là một người thầy tốt như ông sẽ không để học trò của mình gánh chịu hậu quả của việc nói dối đâu nhỉ?!”

Đồng tử Hoa Càn Tương đột nhiên co rút lại.

Ngay lập tức, vị trí của Thợ Săn Hươu và hươu bị săn đã đảo ngược.

- ——oOo—

Chương 245

“Ngài nói hôm đó hội trưởng Thợ Săn Hươu đã đưa một người mới đến để sửa đổi vũ khí, còn muốn người mới này tham gia chiến đội ——”

Bạch Liễu kinh ngạc nhướng mày: “—— nhưng người mới này nói rằng sẽ gia nhập chiến đội Thợ Săn Hươu với điều kiện duy nhất là yêu cầu ông sửa đổi vũ khí cho tôi á?”

Hoa Càn Tương lau khóe miệng: “Đúng vậy, người mới này biết tôi là người tu sửa tốt nhất trò chơi, yêu cầu tôi phải sửa sang lại vũ khí cho cậu, hơn nữa còn phải cải tạo thích hợp nhất, cải thiện tốt nhất sức chiến đấu và khả năng phòng thủ của cậu.”

Hoa Càn Tương ánh mắt rơi vào trên tay Bạch Liễu: “Chính người mới này nảy ra ý tưởng biến ví của cậu thành găng tay.”

“Cậu ta muốn cậu có một đôi găng tay da đen bảo vệ tay hoàn hảo, thích hợp cầm roi, có thể lấy tiền giấy bất cứ lúc nào, còn phải bền ko dễ rách nữa.”

“Để chiêu mộ người mới này vào hội, hội trưởng của chúng tôi đành phải đồng ý với yêu cầu kỳ quặc của cậu ta.”

Khi Hoa Càn Tương nói lời này, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tức giận, nhưng nhanh chóng ông kiềm chế lại.

“Để đáp ứng yêu cầu của người mới này, hội trưởng đã thương lượng với Charles nhà đầu tư của cậu. Thỏa thuận ban đầu là chỉ cần sửa đổi vũ khí cho cậu thôi, nào ngờ tên Charles kia cứ lải nhải tới lui, kết quả là hội trưởng bắt tôi phải sửa đổi cho nguyên cả đội của cậu!!”

“Đây là một sự xấu hổ và phản bội đối với những người tu sửa vũ khí trong hội!”

Bạch Liễu buông hai tay đang nắm chặt Hoa Càn Tương: “Nhưng ông vẫn đồng ý đấy thôi.”

Cơn tức của Hoa Càn Tương bị câu nói Bạch Liễu nhẹ chặn lại, buồn bã cúi đầu: “… Ừ, tôi không thể không tuân theo yêu cầu của hội trưởng.”

Ông dừng lại một chút, sau đó nói, “Cho dù cậu lấy được linh hồn tôi, tôi cũng sẽ không phục vụ bất kỳ ai khác ngoài Hiệp hội Thợ Săn Hươu, cậu giết tôi đi.”

Bạch Liễu ngước mắt nhìn Lưu Giai Nghi bên cạnh, ánh mắt dò hỏi, Lưu Giai Nghi lắc đầu nhìn hắn thở dài, ý bảo hắn nên dừng tay.

——Như Hoa Càn Tương đã nói, ông thà ch3t chứ không muốn phục vụ người ngoài hiệp hội.

Không giống như đa số các thành viên trong nhóm dự bị hoặc kiểu người hay giao tiếp với nhiều người như Vương Thuấn,

hiệp hội kiểm soát người tu sửa rất chặt chẽ, vì vậy cho dù Bạch Liễu bắt được linh hồn của Hoa Càn Tương thì muốn thỏa hiệp với ông ta cũng cực kỳ khó khăn.

Dục v0ng của người sửa đổi khác với dục v0ng cố định của người chơi thông thường. Dục v0ng và linh hồn của họ đã được hợp nhất với vạn vật trong quá trình mài giũa và tôi luyện lâu dài, họ trở nên bất khả xâm phạm, họ không giao tiếp với mọi người mà chỉ giao tiếp với cấp dưới của mình và những thứ vũ khí dục v0ng nung cháy đến đỏ bừng.

Mà hiệp hội của bọn họ chính là món vũ khí yêu thích nhất mà họ chế tạo ra được, nếu không thì người tu sửa cũng sẽ không chọn sống trong hội này.

Người sửa đổi sẽ không bao giờ phản bội "công cụ", chứ đừng nói đến hội mà họ tạo ra, vì vậy họ là những sinh vật trung thành nhất trong hội.

Hoa Càn Tương là người tu sửa giỏi nhất, đương nhiên ông cũng là người khó khuất phục nhất trong số những người tu sửa.

Nếu như ngay từ đầu Mục Tứ Thành không khống chế nhóc học việc thì ông ta nhất định sẽ không nói lời nào.

Sau khi nhận được tín hiệu của Lưu Giai Nghi, Bạch Liễu bình tĩnh thay đổi giọng điệu của mình: "Tôi không yêu cầu ông lúc nào cũng phải phục vụ chúng tôi, chúng tôi chỉ muốn biết tại sao."

“Ông muốn bảo vệ hiệp hội của mình, tôi cũng muốn bảo vệ các thành viên trong hiệp hội của tôi.” Bạch Liễu cười, “Ông có thể cho tôi biết một số thông tin hữu ích không? Ví dụ như đội viên mới yêu cầu ông sửa vũ khí cho tôi ấy, là ai?”

Điều này không đụng đến cốt lõi bí mật của hiệp hội, dù sao thì thành viên trong đội sớm muộn gì cũng bị kéo ra ngoài gặp gỡ mọi người.

Hoa Càn Tương do dự một chút, nhưng vẫn lựa chọn nói ra: “Tôi không biết cụ thể ai, lúc hội trưởng đưa cậu ta tới thì cậu ta đang đeo một chiếc mặt nạ đầy máu.”

“Nhưng vũ khí kỹ năng của cậu ta là một khẩu súng đồ chơi dài bằng nhựa màu xanh lá cây.”

Bạch Liễu chậm rãi nghịch cái móc dài bên cạnh nồi hơi: “Ngài Hứa à, loại tin tức sơ sài như này không đủ để tống cổ chúng tôi đi đâu.”

Hoa Cường nghiến răng nói tiếp, “Tôi không tiết lộ kỹ năng của cậu ta là gì đâu, nhưng tôi có thể cho cậu biết quá trình cải tạo đã xảy ra chuyện gì.”

“Chất liệu của khẩu súng rất kỳ lạ, trông giống như một khẩu súng bằng nhựa, vừa bỏ vào dung nham chưa đầy 1 giây đã bị hòa tan ra.”

Hoa Càn Tương cau mày nhớ lại: “Tôi đã sửa đổi rất nhiều vũ khí mà chưa bao giờ thấy vũ khí kỳ quái như vậy, chủ nhân của vũ khí cũng kỳ quái nữa, vũ khí đã bị hòa tan mà cậu ta

vẫn ngồi kế bên ngâm nga, chẳng có chút vội vàng nôn nóng nào.”

“Để vớt vũ khí ra, tôi không còn cách nào khác đành phải đổ thêm nguyên liệu vào để bão hòa độ nóng chảy của dung nham, đợi nguội bớt rồi mới câu ra được.”

Hoa Càn Tương nói tới đây thì trên mặt lộ ra vẻ đau lòng: “—— Đổ hết nửa cái kho hàng nguyên liệu mà dung nham không có động tĩnh gì, lúc đó tôi mới nhận ra có điều gì đó không ổn.”

“Những vật liệu kia không hề hòa tan vào dung nham mà đã bị khẩu súng đó ăn sạch sẽ!”

“Tôi lại cho thêm rất nhiều nguyên liệu vào, kho hàng của hiệp hội bị quét sạch mà khẩu súng vẫn chưa ăn đủ, cuối cùng hội trưởng đành phải đến Charles để mua vật liệu mới, vì vậy cũng bắt đầu thỏa thuận với Charles.”

Hoa Càn Tương thở ra một hơi dài: “Charles hứa cung cấp miễn phí một lượng nguyên liệu lớn cho chúng tôi, đổi lại yêu cầu tôi sửa đổi vũ khí cho toàn bộ đội của cậu.”

“Ngày đó, tôi đã bỏ rất nhiều nguyên liệu để cải tạo, nhưng khẩu súng đó giống như một cái hố đen cực lớn vậy, nuốt chửng dục v0ng và linh hồn người khác mãi mà không bao giờ thỏa mãn.”

“… Tôi chưa bao giờ thấy một vũ khí kỹ năng tham lam như vậy.”

Hoa Càn Tương hoảng hốt nhìn nồi hơi đang bốc lửa: “Cuối cùng, Charles đưa cho hội trưởng một mảnh ví da cũ kỹ từ, bảo là thứ sót lại khi bước đầu sửa đổi vũ khí cho cậu.”

“Tôi ném miếng da này vào, dung nham sôi lên, sau đó tôi thấy mảnh vỡ của khẩu súng đang tan ra tụ lại xung quanh miếng da, giống như một hạt đa nhân kết tủa từ một dung dịch bão hòa.”

Hoa Càn Tương ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu, giọng nói khô khốc: “Khi dung nham của tôi sắp cạn kiệt thì đông đặc lại một lớp dưới đáy nồi, vừa nhìn thấy thì tự nhiên tôi lại sợ súng bắn tỉa.”

“Nếu nói tôi bị khống chế trong lúc rèn găng tay cho cậu, thì khẩu súng đó giống như một cái động không đáy vậy, chỉ cần một cái nhìn thôi là cảm giác linh hồn sẽ bị nuốt chửng và không bao giờ trở lại.”

Đường Nhị Đả im lặng nãy giờ hô hấp cứng lại.

Bạch Liễu đặt cái móc dài xuống, hắn dùng hai ngón tay vuốt v3 vòng kim loại trên găng tay, híp mắt lại.

Hoa Càn Tương chú ý tới ánh mắt của Bạch Liễu, thở dài: “Xem ra cậu cũng đoán ra rồi, đúng vậy, vòng kim loại trên găng tay của cậu chính là nguyên liệu trên khẩu súng đó.”

“Hơn nữa nó không phải là nguyên liệu còn sót lại, mà là nguyên liệu cốt lõi.”

“Người mới đeo mặt nạ dính đầy máu kia sau khi lấy súng thì đã hỏi tôi những vật liệu cần thiết để sửa đổi găng tay. Loại vũ khí kỹ năng không có tính tấn công như găng tay rất khó sửa đổi, người mới này không thèm quan tâm đến quá trình cải tạo vũ khí của mình, mà lại rất quan tâm đến quá trình cải tạo vũ khí của cậu.”

“Tôi nói rằng nếu lực cổ tay của cậu không đủ tốt thì nên làm găng tay nhẹ nhàng thôi, nhưng nếu vậy thì hầu hết các nguyên liệu cao cấp đều không sử dụng được, vì chúng quá nặng, bởi vậy cũng không thể tăng trị số cơ bản của găng tay.”

Hoa Càn Tương hít một hơi thật sâu: “Nghe tôi nói vậy, cậu ta liền hỏi tôi rằng súng của cậu ta có đủ cao cấp để làm nguyên liệu hay không.”

“Tôi nói được, hoàn toàn quá được, nhưng súng của cậu là một khẩu súng đã được cải tạo hoàn chỉnh rồi, bây giờ bất kể cậu lấy một bộ phận nào ra thì đều sẽ phá hủy tính toàn vẹn vũ khí của cậu.”

“Hơn nữa lúc đó cậu ta đã thiết lập kết nối linh hồn với vũ khí đã được cải tạo hoàn toàn, vũ khí sinh ra từ bản thân cậu ta, tùy tiện lấy ra một mảnh khỏi khẩu súng, dù là nguyên liệu thừa đi nữa thì cậu ta cũng sẽ cảm thấy đau đớn.”

“Nhưng cậu ta nói, tại sao phải dùng nguyên liệu thừa cho cậu?” Hoa Càn Tương méo mặt như thể vừa nhìn thấy một con

quái vật nào đó, “Sau đó tên này rút lõi súng ra, ném vào dung nham rồi bỏ đi.”

“… Giữa lúc đó tôi cũng luyện chế rất nhiều vũ khí, nhưng lõi súng của cậu ta tựa như thật sự hòa tan rồi vậy, chẳng có chút phản ứng nào.”

Hoa Càn Tương nhìn chiếc vòng kim loại trên mép găng tay của Bạch Liễu với ánh mắt phức tạp: “Nhưng hôm nay, lúc găng tay của cậu ra lò, vừa nhìn thấy vòng kim loại này là tôi liền biết đó là lõi súng của cậu ta.”

Bạch Liễu im lặng một lúc rồi đứng dậy: “Ngài Hoa Càn Tương, lấy tư cách Bạch Liễu tôi đây, tôi xin hứa với ngài rằng sau lần hợp tác này, tôi sẽ không dùng linh hồn của ngài để làm bất cứ điều gì có hại cho ý định ban đầu của ngài, nhưng theo đó, tôi hy vọng lần này ngài sẽ cố hết sức để cải tạo vũ khí cho các đội viên của tôi.”

Bạch Liễu nói xong vẫy tay, Mục Tứ Thành nửa tin nửa ngờ nhìn chằm chằm Hoa Càn Tương một lúc, sau đó buông lỏng móng vuốt khống chế nhóc học việc.

Nhóc học việc sợ teo người ngã xuống đất, rúc thành một cục nhìn đám người này.

Hoa Càn Tương ngạc nhiên nhìn Bạch Liễu hào phóng thả người, trầm ngâm một lúc lâu mới cười nhạo, đáp: “Người có tội, vũ khí vô tội, cho dù mấy người làm gì thì vũ khí của mấy người cũng không có liên quan.”

“Tôi không tính toán với vũ khí của mấy cậu, tất nhiên là tôi sẽ đối xử tốt với chúng.”

Bạch Liễu gật đầu tán thưởng, sau đó cười nói: “Đương nhiên, ngoài chuyện đó ra, tôi còn có một yêu cầu quá đáng với ngài Hoa Càn Tương đây.”

“Tôi hy vọng ngài sẽ lấy danh nghĩa của ngài đặt đơn hàng giám định vũ khí của người giám định ở Hiệp Hội Quốc Vương.”

Hoa Càn Tương hỏi: “Mấy cậu muốn giám định cái gì?”

Bạch Liễu đan hai tay vào nhau, ánh mắt đen tối không rõ: “Đôi găng tay này của tôi.”

Hoa Càn Tương hiểu rõ: “—— Và tất cả vũ khí được tôi sửa đổi, đúng không? Cái này cũng được, mấy cậu giám định tùy ý, tôi sẽ giúp mấy cậu đặt hàng.”

Nói xong, người sửa đổi thất hồn lạc vía này vỗ vỗ mông đứng lên, sau đó đỡ nhóc học việc đang xụi lơ dưới đất dậy.

Người này thật giống như không có chuyện gì xảy ra, kéo móng khỉ của Mục Tứ Thành vừa mới bắt cóc người học việc của mình lại, đeo kính lúp lên nghiêm túc bắt đầu nghiên cứu.

Bạch Liễu ngồi ở trong góc, rũ mắt xuống xem xét găng tay trên tay, Đường Nhị Đả đứng sau lưng hắn, khàn giọng nói: “… Là tên hề.”

“Ừ, tôi đã đoán ra.” Bạch Liễu nói, “nhưng tôi không hiểu lý do tại sao cậu ta lại làm vậy, bây giờ tôi và cậu ta đâu có quen biết nhau.”

“Nhưng mỗi một hành động của cậu ta đều cho thấy cậu ta rất hiểu tôi…” Bạch Liễu khép hờ đôi mắt, “Nếu tên hề biết kỹ năng của tôi là gì, cũng đoán được tôi sẽ làm gì, như vậy cậu ta yêu cầu người sửa đổi vũ khí làm cho tôi như một kiểu tặng lễ vật cho tôi.”

Đường Nhị Đả trầm giọng nói: “Tên hề biết rằng cậu có thể dùng kỹ năng của mình để khống chế người tu sửa này.”

Bạch Liễu nắm lấy mép găng tay kéo xuống, hắn trầm ngâm nhìn chiếc vòng kim loại bên cạnh chiếc găng tay: “Còn nguyên liệu này nữa, cậu ta chủ động nung chảy nguyên liệu tốt nhất, sau đó chỉ cần đợi tôi tới nhận nó thôi.”

“Tôi biết cậu đã làm gì, nhưng câu hỏi đặt ra là tại sao cậu ta lại làm điều đó?”

Đường Nhị Đả nói, “Nếu trong dòng thế giới khác thì tôi biết tại sao tên hề lại làm như vậy.”

Bạch Liễu giương mắt nhìn sang.

“Nguyên liệu tốt nhất, người tu sửa tốt nhất …” Đường Nhị Đả trong lòng phức tạp thở dài, “Trong những dòng thế giới

khác, tên hề luôn dành những thứ tốt nhất cho cậu, bởi vì trong mắt cậu ta, chỉ có thứ tốt nhất mới xứng đáng với cậu.”

- ——oOo—

Chương 246

Trong lúc Bạch Liễu và Đường Nhị Đả trao đổi, Hoa Càn Tương lấy một chiếc thước đo ra, cẩn thận kéo nó từ móng khỉ bên trái của Mục Tứ Thành sang móng khỉ bên phải, sau đó đo hai điểm ở vai một lần nữa.

"Chiều dài của cánh tay dang ra là 2,17 mét, chiều dài của móng vuốt là 9 cm, chiều rộng của vai là 46 cm, tổng chiều dài của chi trên là khoảng 77 cm."

Hoa Càn Tương đọc đến đâu nhóc học việc đứng kế bên ghi lại đến đó, cuối cùng ông đè bả vai của Mục Tứ Thành xuống, quay đầu lại và nói: "—— Chi trên và chiều cao có thể phát triển đến 85 cm."

Mục Tứ Thành không được tự nhiên nhúc nhích tới lui.

Nhóc học việc lùn tịt có chút không thể tin liếc nhìn Mục Tứ Thành, trong lòng thầm ghen tị lẩm bẩm: "Tay đã dài như vậy mà còn phát triển thêm nữa à, đúng là khỉ…"

Mục Tứ Thành hung dữ liếc nhìn nhóc học việc một cái, "Ông đây đang lớn! Ông đây vẫn còn trẻ, toàn thân trên dưới chỗ nào cũng phát triển hết! Nguc ông đây cũng còn phát triển nữa nè!"

Học việc: "… = = …"

Hoa Càn Tương cắt ngang lời khiêu khích nhóc học việc của Mục Tứ Thành: “Thằng nhóc đang khen cậu đấy, tay dài là chuyện tốt.”

Mục Tứ Thành nhìn qua đầy hoài nghi.

Hoa Càn Tương giải thích: “Nhìn dáng người của cậu, hẳn là vận động thường xuyên đúng không? Vậy thì tôi sẽ lấy thể thao làm ví dụ. Trong hầu hết các môn thể thao đối kháng, chẳng hạn như bóng rổ, bóng chuyền, thậm chí cả bóng bàn vận động toàn thân rất ít, tức là có phải các vận động viên có tay dài hơn thì sẽ nổi tiếng hơn không? “

“Chắc hẳn từ nhỏ cậu đã có lợi thế về thể thao rồi nhỉ?” Hoa Càn Tương liếc nhìn cánh tay cậu.

Mục Tứ Thành do dự gật gật đầu.

“Tay cậu dài có nghĩa là phạm vi tấn công và phòng thủ của cậu lớn hơn những người khác. Tôi đã xem video về trò chơi của cậu do Charles gửi. Phản xạ thần kinh của cậu khá nhanh nhẹn, độ nhạy của mắt cũng thuộc top 1, top 2 trong số người chơi mà tôi đã từng gặp qua, vì vậy 90% các cuộc tấn công trong phạm vi phòng thủ của cậu sẽ bị chặn lại.”

Hoa Càn Tương cất thước đo, nhướng mi: “Cậu biết cái này có nghĩa là gì không?”

Mục Tứ Thành còn đang suy nghĩ miên man, Hoa Càn Tương cũng không mong chờ con hàng này sẽ cho mình câu trả lời, ông xoay người tiếp tục nói: “Chiến đội của các cậu không có đội viên nào có kỹ năng phù hợp với 【 phòng thủ 】.”

“Tốc độ di chuyển cao và kỹ năng đánh lén khiến cậu phù hợp 【 lang thang 】hoặc 【 tấn công 】 hơn, nhưng chiều dài cánh tay của cậu lại mở rộng phạm vi phòng thủ, có nghĩa cậu chơi vị trí 【 phòng thủ 】cũng không tồi đâu.”

Hoa Càn Tương quay đầu nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu bù đắp phòng ngự thiếu sót của tổ đội, đồng thời có thể làm 【 lang thang 】kiêm công kích phụ.”

“Chơi được 3 vai trò này, Chiến Thuật Gia có thể phân bố cậu để thu hẹp và mở rộng chiến thuật, giúp linh hoạt hóa phương pháp tấn công và giảm nguy cơ tấn công.”

Nói xong, Hoa Càn Tương thử một miếng sắt áo giáp lên người Mục Tứ Thành, sau đó đưa miếng giáp sắt cho cậu, bảo cậu như thể đi rửa tay đi: “Vậy cầm miếng sắt này nhúng vào dung nham đi.”

Mục Tứ Thành đang được thổi phồng có chút lâng lâng, nói: “À, được … cái gì?! Sao lại muốn tôi đưa tay vào!?”

Hoa Càn Tương kỳ quái liếc cậu một cái: “Vũ khí của cậu là móng khỉ, đương nhiên phải nhúng tay vào luyện khí rồi.”

Mục Tứ Thành liếc nhìn dung nham bốc lửa sủi bọt, nhóc học việc mới bỏ vào một viên kim cương lấp lánh vào đó, trong

vòng chưa đầy một giây, nó đã tan chảy chỉ còn lại một làn khói xanh.

“Nhiệt độ dung nham của sư phụ lại tăng lên rồi sao?” Nhóc học việc vỗ trán đau khổ “Kim cương có nhiệt độ nóng chảy 4.000 độ mà chỉ có thể nấu chảy làm nền, chi phí cải tạo lại tăng lên nữa rồi… “

Mục Tứ Thành: “…”

Này con mẹ nó đưa vào thì cánh tay dài hơn hai mét của cậu sẽ bị tan chảy chỉ còn một mét ngay lập tức!

Mục Tứ Thành nhất quyết không làm, vì vậy Hoa Càn Tương nhanh gọn lẹ —— nhờ Bạch Liễu giúp đỡ: “Này, đội viên của cậu không chịu làm này.”

Bạch Liễu đang nói chuyện với Đường Nhị Đả, thò đầu ra: “Sao vậy?”

Hoa Càn Tương chỉ vào Mục Tứ Thành đang chống tay sau lưng mình: “Tôi yêu cầu cậu ta bỏ tay vào dung nham, nhưng cậu ta không chịu làm.”

“Bỏ tay vào kiểu gì chứ?!!!” Mục Tứ Thành trợn to hai mắt, mắng, “Ông mẹ nó tự bỏ tay vào thử xem!”

Bạch Liễu hất cằm ra hiệu cho Đường Nhị Đả: “Giúp cậu ta đi.”

Nhìn thấy Đường Nhị Đả đang đi về phía mình, Mục Tứ Thành không khỏi che nguc, kinh hãi hét lên: “Này ——! Anh làm gì vậy!! Đừng tới đây!!! A————!!”

Mục Tứ Thành bị Đường Nhị Đả đè cổ, dùng sức kẹp chặt hai tay vào dung nham, sửng sốt một chút: “Ơ, không đau nha.”

Dung nham ấm áp bao bọc móng khỉ, kim loại trong bàn tay nóng chảy như bơ lượn quanh trên một tấm sắt, trượt khỏi các ngón tay của cậu rồi từ từ mạ các cạnh ngón tay.

Không những không nóng mà còn có chút thoải mái.

Lần này, Mục Tứ Thành lại đứng lên, cậu ngạo nghễ đổ dung nham lên cánh tay, liếc nhìn Đường Nhị Đả đứng ở phía sau, một cước đá văng gã ra: “Lăn đê, đợi anh giúp tôi hả, tôi tự mình … “

Lời còn chưa dứt, hành động đổ dung nham của Mục Tứ Thành khiến những giọt nước bên ngoài lò hơi bắn r4 trên ống quần của cậu, trong nháy mắt thủng ra một lỗ lớn, ngọn lửa bốc lên dọc theo cái lỗ đốt trụi Mục Tứ Thành.

Cũng may Lưu Giai Nghi nhanh tay lẹ mắt dùng bình cứu hỏa dập tắt ngọn lửa.

Cô bé không nhịn được thương hại nhìn cái quần bị cháy thủng lỗ to như lỗ đen vũ trụ cách ba tấc dưới rốn của Mục Tứ

Thành, “Đây là dung nham, ngoại trừ luyện kỹ năng và vũ khí thì nhiệt độ của nó vẫn có thể nướng chín anh luôn đó.”

Mục Tứ Thành cúi đầu, trên đùi đã được che bằng một tấm thảm (vì Bạch Liễu cảm thấy lộ đùi trước mặt bé gái nhỏ là quá mất thuần phong mỹ tục, nên hắn đã yêu cầu Mục Tứ Thành phải che lỗ thủng trên quần của mình).

Mục Tứ Thành gục đầu xuống bên cạnh nồi hơi như con dâu nhỏ bị nhà chồng áp bức, không dám làm gì nữa, rửa tay bằng dung nham mà nước mắt lưng tròng.

So với quá trình gà bay chó sủa của Mục Tứ Thành, quá trình cải tạo của Lưu Giai Nghi và Mộc Kha thuận lợi hơn nhiều.

“Cháu chịu trách nhiệm vị trí 【 khống chế 】nhưng cháu hy vọng sẽ mở rộng phạm vi kiểm soát.” Lưu Giai Nghi lấy lọ thuốc độc và thuốc giải bằng thủy tinh của mình ra, ngắn gọn nói, “Lọ thủy tinh dễ vỡ làm hạn chế hiệu suất của cháu, cháu cần một vật chứa rút ngắn thời gian gián đoạn và dễ bay hơi, tốt nhất là có thêm các đặc tính tiến công nhất định nữa.”

Hoa Càn Tương chỉ suy tư trong chốc lát: “Có một vật chứa đáp ứng yêu cầu của cháu, nhưng không biết có thể dung hợp thuận lợi với thuốc của cháu hay không.”

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu: “Vật chứa gì ạ?”

“Đợi đã, để tôi tìm cho cháu …” Hoa Càn Tương vùi nửa thân trên vào một đống bùi nhùi trông như đống rác, lâu lâu lại gãi gãi mông, “… tôi nhớ là để nó ở đây mà nhỉ, aiiiz!”

Hoa Càn Tương ném ngược hai cái bình sắt gỉ về phía sau, Lưu Giai Nghi vững vàng chụp được, cúi đầu nhìn xuống, khóe miệng không khỏi giật giật hai lần: "—— bình xịt chống sói á?"

Hoa Càn Tương vỗ tay tro trên tay: "Tôi chưa quyết định cho cháu dùng cái này hay không, để cháu tham khảo trước đã, loại bình sơn phun này có thể chứa được thuốc độc dạng sương mù và thuốc giải của cháu, hơn nữa còn có thể tối đa hóa tác dụng, đồng thời mở rộng phạm vi sử dụng nữa. "

"Có loại bình xịt này, cháu có thể sử dụng kỹ năng liên tục mà không bị cool down, miễn là tính toán liều lượng thuốc độc và thuốc giải hợp lý là được."

Lưu Giai Nghi ước lượng bình xịt chống sói trong tay rồi ném lại cho Hoa Càn Tương: "Nếu cháu dùng cái này thì phạm vi khống chế tối đa là bao nhiêu?"

Hoa Càn Tương bắt lấy bình xịt: "Tôi có thể điều chỉnh vòi phun để phun đến phạm vi 30 mét, nhưng ở khoảng cách đó tác dụng của thuốc sẽ rất thấp, nó sẽ bị phân tán gần hết, chỉ có thể uy hiếp địch là chính."

Lưu Giai Nghi gật đầu hiểu ý, loại bình xịt phun sương này phạm vi tấn công càng xa thì hiệu quả càng thấp.

Hoa Càn Tương đội mũ hàn xì, lấy mỏ hàn ra chỉ vào bình xịt, nhìn Lưu Giai Nghi dò hỏi: "Nếu cháu xác định dùng vật chứa này thì tôi có thể làm cho cháu vài vòi phun điều khiển với các

chức năng khác nhau, ví dụ như vòi phun dài 15 mét nồng độ thuốc mạnh nhất, sau đó là 25 mét, và 30 mét là yếu nhất."

"Cũng có thể tạo vòi phun với các mức độ đậm đặc khác nhau, phải không ạ?" Lưu Giai Nghi hỏi, "Ví dụ, hình dạng cây kim có độ tập trung cao, còn hình dạng vòi hoa sen có độ lan tỏa rộng hơn."

Hoa Càn Tương gọn gàng gật đầu: "Dễ thôi."

Lưu Giai Nghi đơn giản đưa ra quyết định: "Vậy quyết định chọn nó đi!"

Nhóc học việc đặt chai xịt đã được Hoa Càn Tương tu sửa và chai thủy tinh đựng kỹ năng của Lưu Giai Nghi vào một cái muôi, ngâm nó trong dung nham.

Mục Tứ Thành vẫn đang rửa tay bằng dung nham tò mò nhìn xung quanh, cậu thấy chai thủy tinh của Lưu Giai Nghi từ từ tan chảy thành chất lỏng trong muôi, rồi từng chút một bám vào đầu kia của chai sơn xịt.

Hoa Càn Tương ném một cặp dao găm đen lên, dùng ngón trỏ móc lấy chúng, nhìn nghiêng về phía Mộc Kha: "Đây không phải là vũ khí kỹ năng của cậu, không có mối liên hệ dục v0ng nào giữa cậu và cặp dao găm này cả."

"Đúng vậy, nó được người khác chuyển giao lại cho tôi." Mộc Kha thành thật trả lời Hoa Càn Tương.

“Nhẹ, nhanh và bén.” Hoa Càn Tương dùng ngón tay cái vuốt lưỡi dao găm, nhìn thấy vết máu thì thè lưỡi ra li3m, chốc lát lại vỗ một cái, “Là một cặp dao găm của sát thủ hàng đầu, điểm yếu duy nhất của nó là khó gây sát thương cho người khác.”

“Là một gã mềm yếu và nhát gan.” Hoa Càn Tương nhướng mi và liếc nhìn Mộc Kha, “——hoàn toàn khác với cậu.”

“Mặc dù cậu không thể hiện tính công kích của mình ra bên ngoài, nhưng nó rất mạnh. Dao găm tạo ra từ dục v0ng của cậu hẳn là phải tàn nhẫn và hung ác, trông vô hại nhưng nó phải làm tổn thương người ta, khác hẳn với con dao găm mềm yếu này.”

Mộc Kha cười thân thiện lặp lại lời nói của Hoa Càn Tương: “Vậy sao?”

Hoa Càn Tương liếc cậu một cái: “Đây không phải là vũ khí ban đầu của cậu, vì vậy quá trình thay đổi sẽ phiền phức hơn rất nhiều, nhưng tôi có thể xử lý hết những thứ đó, điểm phiền phức nhất ở đây là sau khi thay đổi, tôi không đảm bảo cậu vẫn có thể thiết lập kết nối linh hồn giữa cậu và hai con dao găm này không.”

“Nó không phải sinh ra từ dục v0ng của cậu, tôi không biết liệu nó có thể tiếp tục đáp ứng dục v0ng của cậu sau khi sửa đổi hay không.”

Mộc Kha hỏi: “Nếu không được thì sao?”

“Cậu và dao găm sẽ cùng nổ hỏng.” Hoa Càn Tương bấm mạnh ngón tay vào con dao, “Cách tốt nhất là cứ để nguyên nó, cậu an toàn, dao găm cũng an toàn.”

“An toàn à …” Mộc Kha rũ xuống hàng mi mảnh mai, cậu có dung mạo thanh tú với đôi môi đỏ mọng, răng trắng, khi cụp mắt xuống không nói gì lại cho người ta cảm giác mong manh đáng quý, như các đồ vật quý giá dễ vỡ chỉ có thể được sử dụng để trang trí.

“Nếu là trước kia, tôi có lẽ sẽ lựa chọn phương án an toàn.” Mộc Kha tựa hồ cũng đã nghĩ tới, ngẩng đầu nở nụ cười nhẹ, ánh mắt xuyên thấu Hoa Càn Tương nhìn đến Bạch Liễu đang tựa vào tường.

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Mộc Kha, như thể hắn đã biết cậu sẽ lựa chọn như thế nào.

Mộc Kha tập trung ánh mắt vào khuôn mặt Hoa Càn Tương Giang: “Có cách nào để phát huy tối đa sức tấn công của con dao găm này, trong tích tắc gi3t ch3t đối thủ chỉ bằng một chiêu không?”

“Tôi muốn trở thành sát thủ giỏi nhất, một khi ra chiêu sẽ lấy mạng Chiến Thuật Gia của đối phương.”

Hoa Càn Tương đáp: “Có.”

Nhưng ông lại nói thêm: ” Sát thủ thích hợp với vai trò 【 lang thang 】nhất, nhưng số phận của một sát thủ là hy sinh, cậu lại

ngạo mạn muốn giết Chiến Thuật Gia của đối phương chỉ bằng một chiêu, vậy đã chuẩn bị hy sinh bản thân chưa?"

Mộc Kha không chút do dự: "Rồi."

Hoa Càn Tương nhìn chằm chằm Mộc Kha một hồi, sau đó nhắm mắt lại, nhìn cặp dao găm đặt ở trên bàn, hít sâu một hơi, nói: "Cậu không hợp với loại dao găm ngắn này."

"Cậu thích hợp với loại kiếm samurai dài, sẵn sàng hy sinh bản thân vì chủ nhân của mình hơn."

Mộc Kha không thấy câu nói "hy sinh bản thân vì chủ nhân" của Hoa Càn Tương có gì sai, cậu lễ phép khom người cám ơn, "Làm phiền ngài Hoa Càn Tương rồi."

Mục Tứ Thành vẫn đang rửa tay bằng dung nham thì thấy nhóc học việc mang một đôi dao găm và một con dao dài dính máu treo bên cạnh lò hơi, sau đó gọi Bạch Liễu và Đường Nhị Đả đi qua.

Nhóc học việc sợ hãi liếc mắt nhìn cả bọn: "Đến, đến lượt các anh."

Bạch Liễu cùng Đường Nhị Đả nhìn nhau đi tới, Đường Nhị Đả rút súng ra đặt ở trên bàn.

Hoa Càn Tương quan sát vũ khí hồi lâu rồi mới tháo kính lúp treo bên cạnh, nhìn chằm chằm Đường Nhị Đả: "Vũ khí của cậu không cần sửa đổi."

Ông lau sạch khẩu súng rồi đặt lại vào tay Đường Nhị Đả: "Vũ khí của cậu chính là thứ phù hợp nhất với cậu, dục v0ng của cậu ngay từ lúc bước vào trò chơi cũng chưa bao giờ thay đổi, điều duy nhất cần thay đổi là ——"

Hoa Càn Tương chỉ vào biểu tượng hoa hồng trên tay cầm súng: "——chính là dấu vết hoa hồng này, cậu nên đổi biểu tượng cho vũ khí của mình."

"Giống như thay đổi một nơi trú ẩn khác cho linh hồn của cậu." Hoa Càn Tương nói, cho Đường Nhị Đả một cái nhìn sâu sắc.

Đường Nhị Đả ngơ ngẩn, gã bất giác nắm chặt khẩu súng trong tay, dấu hiệu hoa hồng trên thân súng cộm lên trong lòng bàn tay, lạnh lùng lại quen thuộc, đó là dấu ấn của vô số thế giới đã đi theo hắn ——

——Giống như nụ cười Tô Dạng dịu dàng chờ đợi gã, gọi gã một tiếng đội trưởng.

Nhưng Tô Dạng hiện tại là đội trưởng, anh đã không cần đợi đội trưởng vô trách nhiệm, chỉ biết trốn tránh như gã nữa rồi.

Đường Nhị Đả nhìn xuống khẩu súng xem xét hồi lâu, cuối cùng thấp giọng cười nói nhẹ nhõm một hơi, "Đổi đi."

Nhóc học việc lại lấy muôi vớt súng và một chiếc găng tay của Bạch Liễu ngập đầy dung nham treo bên cạnh nồi hơi.

Mục Tứ Thành tò mò hỏi: “Vũ khí của Bạch Liễu không phải đã cải tạo xong rồi sao? Sao lại lấy lại?”

Nhóc học việc không quay đầu lại: “Không phải cải tạo vũ khí cho ngài Bạch Liễu, mà dùng vũ khí của ngài Bạch liễu đổi biểu tượng mới cho súng của ngài Đường Nhị Đả thôi.”

“Cuối cùng chỉ còn lại một mình cậu.” Hoa Càn Tương quét mắt qua roi xương Bạch Liễu đang cầm, nhướng mày, “Cậu không biết quy tắc của người tu sửa sao? Không tu sửa roi xương.”

Đây là lần đầu tiên Bạch Liễu nghe thấy, hắn thích thú hỏi: “Tại sao?”

Hoa Càn Tương trả lại roi xương của Bạch Liễu: “Bởi vì trong trò chơi hiện tại, loại vũ khí hoàn hảo nhất chính là roi xương.”

“Bất kỳ người tu sửa nào từng thấy Hắc Đào dùng roi xương sẽ không bao giờ có thể nghĩ ra loại vũ khí tấn công sắc bén nào hơn nữa.” Hoa Càn Tương dừng lại như thể nhớ lại điều gì đó, rồi nói, “Mà tôi đã từng thấy nó nhiều lần.”

“Tôi nghĩ tôi không thể thay đổi hình thức vũ khí tốt hơn roi xương hiện giờ, vì vậy tôi đặt ra quy tắc không được thay đổi roi xương.”

Hoa Càn Tương sốt ruột xua tay: “Mau cất vũ khí hoàn hảo của cậu đi!”

Bạch Liễu nghe lời thu hồi roi xương về.

Quá trình cải tạo vũ khí sắp kết thúc.

Lưu Giai Nghi gây khá nhiều phiền tóa cho Hoa Càn Tương khi yêu cầu ông phải khắc biểu tượng Đoàn Xiếc Thú Lang Thang trên cặp kính áp tròng mà Hồng Đào tặng cô bé, Mục Tứ Thành thì cẩn thận rút bàn tay đã ngâm trong dung nham khá lâu ra khỏi nồi hơi.

Bộ giáp kim loại màu nâu sẫm trên móng khí mềm và dai, có kết cấu của da động vật và độ lạnh của kim loại, Mục Tứ Thành vươn dài móng tay, mặt trên như được mạ một lớp bạc mỏng lấp lánh tỏa sáng, tùy ý quất một trảo xuống, vật phòng thủ dưới 4000 giống như miếng đậu hũ lập tức nát bấy.

“Oa hết sẩy ——!!” Mục Tứ Thành đột ngột đứng lên, nâng niu bàn tay với đôi mắt sáng ngời, “Giá trị công kích đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều!”

Mộc Kha rút thanh kiếm samurai khác hẳn với vẻ ngoài của mình ra khỏi vỏ. Đó là thanh kiếm ngắn dài chừng 40cm, lưỡi kiếm lạnh lẽo như tuyết phản chiếu khuôn mặt bình tĩnh của Mộc Kha.

Có thể thấy dấu vết của hai con dao găm khảm vào nhau ở giữa. Mộc Kha dùng sức một chút, chuôi kiếm tách ra, biến

thành hai con dao găm hơi dính vào nhau, rồi lại như nam châm hút vào nhau trở thành một thanh kiếm duy nhất.

Mộc Kha lặng lẽ nhìn thanh kiếm ngắn, hơi thở nhẹ nhàng đến mức không thể nghe thấy, yên tĩnh như hồ sâu nước lặng không một gợn sóng, nét mặt và dáng vẻ đều dấu kín sau lưỡi kiếm.

Đôi tay cậu cầm lấy chuôi kiếm, ánh mắt lóe lên, không hề báo trước vung tay chém xuống một viên kim cương đặt trên bàn.

Viên kim cương chẳng hề hấn gì.

Mộc Kha thu kiếm vào vỏ, điềm tĩnh quay lưng bỏ đi.

Sau hơn mười giây, một số vết nứt nhỏ xuất hiện ở tâm của viên kim cương, những vết nứt này ngày càng lớn hơn đan xen vào nhau, cuối cùng viên kim cương vỡ vụn thành một đống bụi mịn.

Chiếc lọ thủy tinh của Lưu Giai Nghi đã biến thành hai bình xịt sơn, một màu tím và một màu trắng, dài bằng lòng bàn tay người lớn, nhẹ nhàng, tiện lợi với hơn chục vòi phun với nhiều mức độ tán xạ khác nhau, Lưu Giai Nghi tò mò phun thử trên mặt đất —— sau đó vẽ một bức tranh trừu tượng bằng chất độc ăn mòn trên tường.

Chỉ có Đường Nhị Đả lấy được vũ khí thì bình tĩnh hơn một chút, gã nhìn chằm chằm vào ngôi sao sáu cánh và đôi mắt của người sói trên tay cầm khẩu súng, đồng thời vô thức xoa xoa các ngón tay của mình.

“Tôi nói này…” Hoa Càn Tương đau đầu ngắt lời đám người đang nháo loạn hết cả lên, “Gần xong hết rồi đó, không được dùng kỹ năng công kích người trong đại sảnh hệ thống, chỉ có thể thử đồ vật thôi, nhưng đồ vật ch3t và người sống đang tấn công trong trò chơi khác nhau hoàn toàn, muốn thử thì vào trò chơi mà thử.”

Bạch Liễu tập hợp đám thành viên trong nhóm đang phấn khích như con nít đến cảm ơn Hoa Càn Tương, nhưng bị ông nóng nảy đuổi đi: “Cút mau, cút mau!”

Tai nghe của Mục Tứ Thành được bàn tay của Hoa Càn Tương chạm khắc biểu tượng sao sáu cánh và người sói, lúc này cậu nhếch miệng cười đeo lên trên đầu.

Đường Nhị Đả đưa tay cầm khẩu súng có ngôi sao sáu cánh, ánh mắt gã quét khắp mọi nơi với vẻ cảnh giác, Lưu Giai Nghi ngồi trên vai Đường Nhị Đả, đeo kính áp tròng của Hồng Đào, trên đồng tử phản chiếu sao sáu cánh và người sói —— Hoa Càn Tương phải mất khá nhiều công sức mới khắc được biểu tượng vào kính áp tròng cho cô bé.

Hoa Càn Tương vốn dĩ muốn khắc biểu tượng của đội lên con dao găm của Mộc Kha luôn, nhưng Mộc Kha lắc đầu từ chối —— cậu là sát thủ, càng ẩn dấu kín đáo thì càng dễ thành công, biểu tượng dễ thấy không tiện cho cậu ngụy trang lắm.

Vả lại……

Mộc Kha ngước mắt nhìn bóng lưng Bạch Liễu đang đi ở phía trước, thành kính mà chăm chú, hơi thở nhẹ đến khó tin.

Cậu không cần phải khắc dấu ấn đó ra bên ngoài, bởi vì cuộc đời, trí nhớ, thậm chí cả tâm hồn của cậu đã được khắc dấu đó rồi.

Sau khi Bạch Liễu sửa sang lại mép găng tay, hai tay tự nhiên buông thõng bên người, biểu tượng sao sáu cánh lấp lánh tỏa sáng rực rỡ trên mu bàn tay, hắn nhướng mí mắt, bước lên phía trước:

“Ngày mai chính thức bắt đầu huấn luyện đối kháng trong giải đấu, chúng ta tìm mấy tuyển thủ giải đấu so tài thử nào.”

“Được!!”

Mục Tứ Thành hăng hái đáp lời: “Ngày mai chúng ta đi đánh ai!”

Bạch Liễu quay đầu lại, cười như không cười, “Danh Sách Sát Thủ.”

Mục Tứ Thành ngu người: “?! Cái gì?! Hiệp hội nào cơ?!”

“Ngày mai chúng ta cùng đi phó bản Kỷ Băng Hà với Hắc Đào.” Bạch Liễu thản nhiên lắc lắc chiếc roi xương cá trong tay, nụ cười càng sâu, “Trải nghiệm bản lĩnh của vũ khí hoàn mỹ nhất trong lời đồn xem nào.”

HẾT HỒ TRÒ CHƠI.

- ——oOo—

Chương 247

Thế giới thực 8 giờ tối, Cục quản lý dị đoan.

Các đội viên mặc sắc phục trật tự khiêng những chiếc hộp 40cm * 40cm vào xe vận tải, Tô Dạng cầm súng đứng chăm chú quan sát, không dám phân tán chút nào.

Đêm nay, bọn họ sẽ đưa những dị đoan màu đỏ đặc cấp này lên máy bay và vận chuyển chúng đến quận 3 được canh gác chặt chẽ.

Đây ban đầu chỉ là một hoạt động vận chuyển nguy hiểm như mọi ngày, nhưng sự tồn tại của loại dị đoan đặc biệt đã khiến quá trình vận chuyển trở nên cực kỳ mạo hiểm.

Tô Dạng dời tầm mắt về phía cuối đội vận chuyển.

Một số đội viên đang cẩn thận khuân vác vài chiếc hộp. Những chiếc hộp này sử dụng kim loại tối màu các hộp khác và trông nặng hơn, đè nặng trên tay các đội viên đến nỗi nhóm đội viên được đào tạo bài bản không thể không khom lưng xuống.

Tô Dạng bước tới giúp đỡ, hỏi, “Xác định các mảnh thi thể chúng ta đào ra từ nhà máy Hoa Hồng đã đủ hết chưa?”

Nhóm đội viên dừng lại th0 dốc một hồi, trả lời: ” Tô đội, đã kiểm tra qua, đủ hết rồi”.

Tô Dạng gật đầu, không chút lơ là dặn dò: “Thi thể lần này có cấp bậc nguy hiểm cao hơn các dị đoan khác, không thể đặt chung trên xe hoặc máy bay, tôi đã nộp đơn xin Cục cấp riêng một máy bay vận chuyển hàng không cho thi thể này rồi, mọi người sẽ đi khác tuyến đường.”

Đội viên cẩn thận đặt những chiếc hộp lên xe trung chuyển, quay người dựa vào xe th0 dốc, nhìn Tô Dạng đang đi về phía cuối đội: “… Tô đội lần này cẩn thận thật.”

Đội viên đang nghỉ bên cạnh trả lời: “Cậu không biết khối thi thể dị đoan này có sức mạnh như thế nào đâu, nhóm đội viên đến nhà máy đào xác hôm đó khi trở về đều điên cả rồi, hiện tại vẫn đang trong quá trình huấn luyện giảm thiểu chiều sâu tinh thần, không biết liệu có thể hồi phục hay không nữa kìa.”

Đội viên xoa tay choáng váng: “… đáng sợ vậy sao?”

Đội viên bên cạnh trợn tròn mắt: “Bằng không cậu nghĩ tại sao Tô đội lại đặc biệt tách cái xác này ra chứ? Đặt chung với những dị đoan khác thử xem, lỡ mà có chuyện gì xảy ra thì “bùm”, cả đám đều tèo!”

“Nhưng tách riêng ra như thế thì có an toàn cho chiếc máy bay hộ tống dị đoan này không?”, đội viên lo lắng hỏi.

“Đương nhiên là không an toàn, nhưng ít nhất là không cần nhiều người hộ tống như vậy, hơn nữa công việc của chúng ta

có lúc nào gọi là an toàn cơ chứ?" Đội viên bên cạnh lắc đầu chế giễu.

"Vốn dĩ nghe nói đội trưởng Tô đích thân muốn áp tải, nhưng Đường đội đã rời đi, đội 3 không thể không có người phụ trách nên trong Cục mới bắt anh ấy ở lại."

Khi nói đến chủ đề "Đường đội đi rồi", hai đội viên không hẹn mà cùng đồng thời im lặng.

… Khi Đường Nhị Đả vẫn còn ở đây, những công việc nguy hiểm như thế này sẽ không bao giờ đến tay họ.

Trước khi nguy hiểm xảy ra thì Đường Nhị Đả đã giải quyết mọi việc nhanh chóng sạch sẽ, một mình gánh chịu mọi rủi ro, mặc dù Cục quản lý dị đoan là một nơi bấp bênh nay sống mai ch3t, nhưng có Đường Nhị Đả, bọn họ đều vĩnh viễn được che chở dưới chiếc ô này để tránh gió mưa.

Nhưng cuối cùng chiếc ô che chở bọn họ cũng đã rời đi.

Đội viên bất đắc dĩ chuyển chủ đề: "… Tô đội đã xin xe trung chuyển và máy bay trung chuyển cho dị đoan thì có thể hiểu được, nhưng xin luôn đường bay riêng để làm gì nhỉ?"

Không phải trước đây Cục quản lý dị đoan chưa từng áp giải những kẻ dị đoan siêu nguy hiểm, ví dụ như lần bắt Bạch Liễu, nhưng kiểu áp giải riêng một đường bay như thế này thì quả thực là lần đầu tiên.

“Hơn nữa tuyến đường này không phải là tuyến đường hàng không bình thường, tôi có nhìn thoáng qua rồi, điểm hạ cánh ở Nam Cực thì phải? Này …” Đội viên cố gắng tìm từ hình dung thích hợp, “Cũng rầm rộ quá rồi? Sao lại muốn đem dị đoan này đến tận Nam Cực vậy?”

Đội viên bên cạnh liếc nhìn trái phải để chắc chắn không có ai nhìn bọn họ, sau đó tiến lại gần đội viên kia nhỏ giọng nói: “Tô đội yêu cầu đấy, nói rằng dị đoan này không thể để ở quận 3 được, cũng không thể đặt gần khu vực có dân cư thường trú, sẽ xảy ra vấn đề, ảnh hưởng của dị đoan này quá lớn, rất dễ ch3t người.”

“Cuối cùng, văn phòng đã báo cáo đơn yêu cầu của Tô đội, trì hoãn đến ngày hôm qua mới được phê duyệt. Họ nói rằng họ đã liên hệ với trạm nghiên cứu địa cực, quyết định biến dị đoan này thành một lõi băng, thu dụng bằng nhấn chìm nó dưới lớp băng Nam Cực, ngoài ra còn phái người của quận ba đến nơi thu dụng để canh giữ liên tục 365 ngày.”

Đội viên cảm thán: “… đặc biệt canh giữ 365 ngày…đây vẫn là dị đoan đầu tiên bị kiểm soát chặt như vậy nhỉ.”

“Ai nói là đầu tiên?” Đội viên bên cạnh bĩu môi, “Cậu quên Bạch Liễu rồi sao? Hắn ta cũng bị kiểm soát canh giữ đấy thôi.”

Đội viên này nghe Đường đội rời đi thì khó chịu, vì vậy lại vòng về chủ đề cũ lần nữa: “Này, Nam Cực lớn như vậy, cậu có nghe nói phong ấn dị đoan này ở đâu không?”

Đội viên bên cạnh cau mày nhớ lại hồi lâu: "… Tôi nghe không rõ, hình như khu vực A mái vòm nào đó, điểm cao nhất trên tảng băng Nam Cực, đủ cao và đủ dày để ngăn chặn dị đoan này … "

11h30 đêm, trên đường ra cảng biển.

Nhóm áp tải các dị đoan khác thì đi thẳng ra sân bay, còn xe trung chuyển chở khối thi thể dị đoan thì đi đến cảng biển rồi được chất lên một chiếc tàu chở hàng loại nhỏ.

Tàu chở hàng này lại phải đi đến một cảng khác, nơi đó có một chiếc máy bay đặc biệt đang chờ sẵn nhóm người áp tải dị đoan đến Nam Cực.

Tổng cộng có năm người áp tải —— đây là số lượng người ít nhất mà Tô Dạng đã cân nhắc.

Tô Dạng đứng nhìn chiếc hộp được đóng gói ký gửi lên tàu chở hàng, đường băng rút dần về tàu, chiếc tàu chở hàng nhỏ chắc chắn được tàu kéo xuống nước, dần dần rời bến cảng dưới màn đêm bao phủ, 5 đội viên áp giải đứng trên nắp hầm đối diện với Tô Dạng cúi chào anh, sau đó vẫy tay đi xa.

Tô Dạng ngơ ngác nhìn năm đội viên khuất tầm mắt, vẫy vẫy tay, nỗi bất an trong lòng càng lúc càng dâng cao theo hơi nước mù mịt.

Khoảnh khắc con tàu biến mất khỏi tầm nhìn của anh, Tô Dạng hoảng sợ đến mức khó thở.

Anh dường như nhìn thấy xác ch3t phủ đầy sương giá của năm đội viên vừa rồi.

Do di chứng của nước hoa hồng và khai quật tử thi trong nhà máy, bản thân Tô Dạng cũng có dấu hiệu giảm kích thước tinh thần, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ảo giác.

Chính vì Tô Dạng đã tự mình trải nghiệm điều này nên anh hiểu rõ sự nguy hiểm của khối thi thể đó hơn ai hết.

Khoảnh khắc lần đầu tiên nhìn thấy những mảnh thi thể đó, nội tâm Tô Dạng luôn vững vàng và kiên định lại có dục v0ng hỗn loạn tăng vọt chưa từng có, nếu không phải anh cứng rắn chống đỡ khôi phục lý trí, thì các đội viên tham gia đào thi thể rất có khả năng chém giết nhau để giành khối thi thể.

——Khối thi thể này có thể xúc tác việc giảm kích thước tinh thần của con người. Nhưng miêu tả quá trình giảm kích thước tinh thần cũng không chính xác lắm, nói đúng ra thì khối thi thể này là chất xúc tác cho sự mở rộng vô hạn h4m muốn tiêu cực của con người đến mức phá hủy tận cùng bản chất con người

Sau khi nhận ra điều này, Tô Dạng nhất định phải thay đổi vị trí cất giữ của khối thi thể —— thứ này không được đặt trong quân trại, nếu không thì nhất định sẽ phát sinh chuyện khủng khiếp, thậm chí khủng khiếp hơn cả nước hoa hồng.

Cuối cùng, sau khi cân nhắc và thương lượng với tất cả các bên, khối thi thể đã được quyết định đặt ở dưới cùng của Mái vòm A —— nơi lạnh nhất Nam Cực, được mệnh danh là nơi

khó tiếp cận nhất, cao hơn 4093 mét so với mực nước biển, không có dấu chân con người.

——Đây là nơi an toàn nhất mà Tô Dạng có thể nghĩ tới.

Nhưng anh cũng biết …

Đôi mắt sáng màu của Tô Dạng phản chiếu những con sóng đang đung đưa trên mặt biển, trong lồng nguc có một cảm xúc nặng nề như sóng nước vỗ vào bờ, anh nhắm mắt lại, cảm thấy sự vô lực đã từ rất lâu không thấy.

… Anh biết rất rõ trên đời này không có miền đất hứa nào có thể thoát khỏi dục v0ng của con người.

Anh chỉ hy vọng rằng sẽ không có thêm người vô tội nào thiệt mạng trong quá trình này.

Nhưng sao có thể chứ?

Dù h4m muốn của con người là tốt hay xấu, nhưng khi đi đến thời điểm cực đoan, họ đều có thể tổn thương lẫn nhau.

Sau khi Đường Nhị Đả ra đi, Tô Dạng đã phần nào hiểu được những gì Bạch Liễu đã nói với anh trong phòng thẩm vấn ngày hôm đó.

Thanh niên có khuôn mặt sạch sẽ ngẩng đầu, dùng đôi mắt đen láy như chứa đựng vạn vật trong vũ trụ kia, nhẹ giọng nói, Tô

đội, bảo vệ quá kỹ sẽ hại ch3t người.

Tô Dạng cầm huy hiệu đội hình bạch tuộc trên nguc phải, thở dài quay đi trong gió đêm băng giá.

Chiếc tàu chở hàng nhỏ phía sau vang lên tiếng còi lanh lảnh, lái vào màn đêm sâu không đáy.

———————————

Hồ Trò Chơi.

Đám người Bạch Liễu tăm tia đội ngũ Hắc Đào vài lần, cuối cùng cũng tìm ra được cách thức hoạt động của bọn họ —— nhìn chung, bọn họ sẽ thành lập một đội cố định để tham gia phó bản nhất định nào đó.

Nhưng thỉnh thoảng Hắc Đào sẽ rời đội đi đến phó bản băng nguyên một mình —— giống như lần trước Bạch Liễu vừa vào Hồ Trò Chơi nhìn thấy cảnh đó.

Y dường như có tình cảm đặc biệt nào đó với phó bản băng nguyên đó, như thể mọi người đang luyến tiếc nơi ở và giường ngủ của mình, sẽ định kỳ quay trở lại theo nhịp độ sinh học.

—— Cứ như thể Hắc Đào lấy phó bản băng nguyên làm nhà của mình.

Mục tiêu của Bạch Liễu chính là phó bản băng nguyên này.

Hắn không ảo tưởng Đoàn Xiếc Thú Lang Thang có thể hạ gục cả chiến đội Danh Sách Sát Thủ ngay từ lần đầu. Nhưng trong trường hợp không có nguy hiểm đến tính mạng, Bạch Liễu cảm thấy bọn họ có thể lập nhóm và.. chơi hội đồng một tuyển thủ ngôi sao nào đó.

Đây là điều có lợi nhiều hơn hại.

Bọn họ có thể lấy thông tin của tuyển thủ ngôi sao này, mài giũa thực lực đội của mình, hơn nữa nếu ăn may thắng được còn có thể tạo danh tiếng thông qua đó.

Tuy rằng hơi vô sỉ một chút, nhưng chắc chắn hữu dụng.

Dựa trên tâm lý nghiên cứu tìm tòi kỳ lạ nào đó mà Bạch Liễu quyết định thử nghiệm với Hắc Đào trước. Hắn nhìn chằm chằm vào đám người chơi ra vào Hồ Trò Chơi, đến khi nhìn thấy bóng dáng người nào đó đang lẳng lặng đi tới, xua đuổi những người chơi xung quanh, hắn không khỏi nhếch môi cười.

Hắc Đào sửa sang lại chiếc roi trên tay thong thả đến Hồ Trò Chơi.

Đám người chơi xung quanh phát hiện ra y thì nín thở lùi lại, thậm chí không dám vào game vì sợ rằng sẽ không may chọn cùng trò chơi với tên ác thần này.

Nhưng Hắc Đào dường như không để ý nhiều đến hoàn cảnh xung quanh lắm, y lặng lẽ quan sát những tấm poster trò chơi đang xoay tròn trong chốc lát, rồi dứt khoát chọn một cái trong đó nhảy vào.

Trong nháy mắt đó, Bạch Liễu không chút do dự rút roi móc thắt lưng của Hắc Đào, kéo một hàng dài đội viên phía sau hắn vào trò chơi.

Hắc Đào khẽ liếc nhìn hắn, ánh mắt đó không chút gợn sóng, lạnh như nước đá, chẳng mấy chốc đã bị Hồ Trò Chơi nuốt chửng.

Chờ đến khi Hồ Trò Chơi lắng xuống, đám người chơi xung quanh sững sờ trước cảnh tượng dìu già dắt trẻ vào chỗ ch3t vừa rồi, mãi cũng không dám tiến vào Hồ Trò Chơi.

Thật lâu sau mới có người hỏi: "… Này rốt cuộc là làm cái quỷ gì vậy?"

Băng tuyết phủ đầy trời, gió lớn gào thét.

Bạch Liễu ho khan một tiếng rồi tỉnh lại, vô thức co quắp lại vì nhiệt độ quá lạnh, chỉ trong phút chốc mà da thịt đã đông đá tê dại đến mức không còn cảm giác.

Mãi cho đến khi một giọng nói vang lên từ phía sau, Bạch Liễu mới nhận ra rằng mình không phải đang nằm trên mặt

đất, mà là trong lòng nguc của ai đó.

“Cậu không nên vào trò chơi này với tôi.” Hắc Đào ôm Bạch Liễu đang ngã ở trên người hắn, da thịt Bạch Liễu run lên dưới lòng bàn tay khiến y lạnh nhạt kết luận, “Cậu rất sợ lạnh.”

Lúc này Bạch Liễu mới quay lại.

Hắc Đào dựa sát vào hắn đến nỗi Bạch Liễu quay đầu lại là có thể đụng tới chóp mũi của y.

Hô hấp Bạch Liễu ngừng lại, sau đó theo bản năng mà nhích ra một khoảng cách.

Hắc Đào không nghĩ khoảng cách thân mật như vậy có gì không ổn, y tự nhiên đứng lên, đồng thời đỡ Bạch Liễu đang ngã ở trên người y đứng dậy, thuần thục lấy chiếc áo khoác trên tường mặc vào kéo khóa, sau đó cũng đưa cho Bạch Liễu một cái khác.

Sau khi trang bị đầy đủ vũ khí, Hắc Đào mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài.

Bạch Liễu híp mắt cầm lấy áo khoác: “Anh không hỏi tại sao tôi muốn vào với anh à?”

Hắn đã chuẩn bị rất nhiều lý do để đối phó, ví dụ như cọ nhiệt độ của tuyển thủ ngôi sao này nọ..blah blah..

Hắc Đào đẩy cửa ra, quay đầu lại trong cơn gió tuyết quất mạnh vào mặt, gió thổi mái tóc trước trán bay tán loạn, nhưng trong đôi mắt đen láy giống như Bạch Liễu không có chút cảm xúc nào.

“Cậu theo tôi vào không phải vì muốn thắng tôi trong trò chơi sao?”

Bạch Liễu đơ người.

Hắc Đào kéo kính bảo hộ xuống, bước ra khỏi phòng, giọng nói của y trong bão tuyết nghe rất lạ lẫm:

“Đừng dùng lý do khác để lừa dối tôi hoặc chính bản thân cậu. Nếu muốn chơi trò chơi với tôi thì hãy chơi thật tốt, cố gắng hết sức để thắng tôi, Bạch Liễu.”

Tác giả có lời muốn nói:

Hiện tại Bạch Liễu đang ngồi trên người Hắc Đào, Hắc Đào vững như Thái sơn tự hỏi: Em ấy sợ lạnh, chắc là nên cách xa mình một chút

Sau đó Bạch Liễu ngồi trên người Hắc Đào (nhiệt độ cơ thể lạnh như băng), muốn đứng dậy: Em sợ lạnh, anh cách xa em một chút đi.

Hắc Đào (bình tĩnh ôm người xuống):…… Ngồi nhiều một chút sẽ hết lạnh.

- ——oOo—

Chương 248

Nói xong, Hắc Đào đóng cửa lại, khi Bạch Liễu mở ra lần nữa thì y đã biến mất trong vùng tuyết mênh mông.

… Này đại khái chính là muốn thi đấu công bằng với hắn ta hử?

Bạch Liễu nhướng mày, đóng cửa lại, nhéo nhéo đầu ngón tay tê dại, cất áo khoác, quay đầu lại nhìn thấy đám người Đường Nhị Đả.

Đường Nhị Đả cũng mặc một chiếc áo khoác dày, khi mở miệng thở ra một hơi trắng xóa: "—— Nguồn điện trong nhà đã tắt. Chúng ta cần phải đại tu và mở hệ thống sưởi ấm, nếu không thì cả bọn ch3t cóng hết."

"Anh có biết sửa chữa không?" Bạch Liễu hỏi.

Đường Nhị Đả gật đầu: "Lúc còn ở cục dị đoan tôi đã được huấn luyện trong môi trường khắc nghiệt tương tự, các thiết bị cơ bản đều được sử dụng qua, nhưng muốn tu sửa thì phải ra bên ngoài, tốc độ gió ở đây quá cao, cần phải có người giữ dây an toàn cho tôi, nếu không thì tôi sẽ bị gió cuốn bay."

"Tôi đi theo anh." Mục Tứ Thành dứt khoát mặc thêm quần áo bảo hộ vào.

Hai người nhanh chóng thắt dây an toàn quanh eo, mở cửa phòng, gian nan khởi động tay chân vài cái dưới cơn gió tuyết đang hoành hành, rồi mới đi ra ngoài.

Không bao lâu, Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả lần theo dây an toàn quay về, Bạch Liễu đang canh giữ trước cửa, lập tức đóng cửa lại.

Chỉ trong một thời gian ngắn, tuyết thổi vào từ khe hở mở đã ngưng tụ thành khối băng mắc kẹt sau cánh cửa. Răng của Mục Tứ Thành đánh vào nhau lập cập vì lạnh, muốn gỡ dây an toàn ra khỏi chiếc móc nhưng bởi vì tay quá lạnh mà cởi mấy lần vẫn không được, cuối cùng phải nhờ Mộc Kha lấy giúp.

“Quá… quá con mẹ nó lạnhhh!” Mục Tứ Thành nhảy lò cò tại chỗ, phà hơi vào lòng bàn tay trong tay cố gắng làm ấm bản thân.

Bạch Liễu để ý Mục Tứ Thành vừa mới ra ngoài một chuyến ngắn ngủi chưa tới mười phút đồng hồ mà hai tay đã đông lạnh đến xanh tím, các khớp ngón tay cũng không còn uốn cong linh hoạt được, trông giống như một khối thịt bị thối rữa.

Chờ đến khi các bóng đèn theo thứ tự sáng lên vì nguồn điện đã được khôi phục thì Bạch Liễu mới thật sự nhận ra bọn họ đang ở chỗ nào.

Phía trước là một ống thông gió rất hẹp, dài và thấp, các bức tường được làm bằng ván container chắc chắn, như kiểu vật liệu thường được sử dụng để xây dựng các khu dân cư tạm thời trên các công trường xây dựng, trên đỉnh đầu treo lơ lửng

một loạt bóng đèn sợi đốt sáng lóa, cửa sổ hai bên tường đều dán giấy niêm phong, nhìn xuyên qua cửa sổ đã đóng băng phân nửa có thể thấy cơn bão tuyết đang gào thét không ngừng bên ngoài.

Tầm mắt hắn anh rơi xuống cuối ống thông gió, nơi có một tấm biển được đóng đinh xiêu xiêu vẹo vẹo, trên đó viết:
【Trạm Nam Cực Edmund (Trạm Nghiên cứu khoa học và Quan sát Nam Cực Edmund)】

Bạch Liễu nhìn tấm biển vài giây, sau đó cúi đầu mở bảng hệ thống của mình, trên đó có thông báo mà hắn vẫn chưa đọc.

【 Hệ thống nhắc nhở: Chào mừng người chơi tiến vào trò chơi 《 Kỷ Băng Hà 》】

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi nhận được nhiệm vụ chính của trò chơi —— Sự ấm lên toàn cầu 】

【Bối cảnh trò chơi: Một năm trước, một trận tuyết lớn không dứt từ Nam Cực đã đột ngột quét qua toàn cầu. Cùng với nhiệt độ không khí ngày càng hạ thấp, sự chuyển hướng của các dòng hải lưu, mây dày đặc và các vấn đề khí tượng khác, tất cả các nơi trên thế giới bắt đầu đóng băng … 】

【… Tảng băng ở Nam Cực dường như đã trở thành một căn bệnh truyền nhiễm bắt đầu lan ra khắp thế giới. Các nhà khí tượng học nói rằng do một số nguyên nhân bất khả kháng, chúng ta bị buộc phải bước vào một kỷ băng hà lớn khác kể từ kỷ băng hà thứ tư, con người không hề có chút phòng ngừa nào đã ch3t hàng loạt do thiếu lương thực và thời tiết siêu lạnh … 】

【Theo đó, mọi hoạt động nghiên cứu khoa học ở Nam Cực buộc phải dừng lại. Bạn sẽ nhập vai thành một nhà thám hiểm nắm được thông tin nội bộ rằng tất cả những điều này liên quan đến một hoạt động nghiên cứu khoa học đen tối ở Nam Cực. Sau khi thành lập một đội ngũ gồm những người yêu thích thám hiểm và nhận được tài trợ từ Công ty Sông Băng Liên Liệp Nam Cực, bạn tới Nam Cực để khám phá những bí mật chìm sâu dưới lớp băng này. 】

【Bạn đến Nam Cực bằng máy bay nhưng bị lạc đường trong cơn bão tuyết. Trong tình huống khẩn cấp, bạn đã tìm thấy trạm quan sát bị bỏ hoang này và buộc phải đi vào để tránh bão tuyết. 】

【——Người chơi hãy ghi nhớ, bạn là một nhà thám hiểm vĩ đại! Hãy can đảm để khám phá tìm ra sự thật và làm cho thế giới ấm áp trở lại! 】

【Tiến độ hiện tại của nhiệm vụ chính: 0%】

【Vị trí hiện tại của người chơi: Trạm Nghiên cứu khoa học và Quan sát Nam Cực Edmund】

Lúc này, Mục Tứ Thành cũng đã đọc phần giới thiệu trò chơi, không khỏi than thở: “Cái này là sao đây? Thế giới thực không phải đang ấm lên à? Tự dưng vào Kỷ Băng Hà là cái quỷ gì?”

Cả người Lưu Giai Nghi chìm lỉm trong chiếc áo khoác lông vũ dày cộp, so với đám người lớn như Bạch Liễu thì trẻ con nhạy cảm với nhiệt độ hơn, vừa vào game cô bé đã tìm đủ thứ quần áo quấn mình như quả bóng.

Sau khi đọc phần giới thiệu trò chơi, cô bé cau mày nhắc nhở: "Bạch Liễu, Hồ Trò Chơi mô phỏng giải đấu vì vậy hệ thống giao dịch cửa hàng sẽ bị đóng cửa, chúng ta không thể mua bất kỳ vật phẩm nào từ cửa hàng, nếu là loại bối cảnh này thì thức ăn và quần áo giữ ấm là vấn đề ưu tiên hàng đầu của chúng ta."

"Nếu không thì chúng ta chỉ có thể chịu được mấy ngày là phải chủ động rời khỏi trò chơi."

Bạch Liễu đồng ý với ý kiến của Lưu Giai Nghi, hắn gật đầu ra lệnh: "Mộc Kha lục soát nhà kho chứa lương thực, Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành sẽ tu sửa toàn bộ tòa nhà làm căn cứ cho chúng ta thăm dò, Giai Nghi và tôi sẽ đến phòng điều khiển tìm xem có hộp đen hay nhật ký về những gì đã xảy ra ở đây một năm trước hay không."

"Được rồi / OK / Đã biết!"

Mọi người nhận lệnh bắt đầu tản ra, Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi tìm kiếm phòng điều khiển của căn cứ —— may mắn là căn cứ này không lớn lắm, chẳng mấy chốc họ đã tìm thấy nó.

Đáng tiếc là cánh cửa phòng điều khiển đang mở, bên trong tuyết đóng thành từng tảng to dầy, hiện đang dần tan ra dưới sức thổi của hệ thống sưởi đã hoạt động trở lại.

Nhìn bàn điều khiển phủ đầy sương tuyết đang rã thành nước, Lưu Giai Nghi xoa xoa tay, thở dài như người lớn: "Chắc phải đợi xem Đường Nhị Đả có thể sửa chữa hộp đen này hay không."

Bạch Liễu ngồi xổm xuống, hắn mang bao tay lấy một cái đục ra và bắt đầu gõ vào các kẽ hở của ngăn kéo —— những chỗ này cũng đã bị đóng băng, phải lấy đá ra thì mới mở ngăn kéo được.

Cũng may là băng ở những nơi này không dày, Bạch Liễu đục hai cái thì nó đã rụng xuống loạt xoạt cả khối.

Bạch Liễu mở ngăn kéo gập ghềnh ra, trong ngăn kéo không tích tụ bụi bặm mà chỉ phủ một tầng tuyết mỏng, sau khi phủi sạch sẽ thì có thể thấy ở đây cất giữ mấy quyển sổ da màu đen.

Dựa theo hiểu biết thông thường của Bạch Liễu về game kinh dị, loại sách này thường được sử dụng cung cấp cốt truyện, tức là phải có ghi chép nhật ký linh tinh gì trong đó.

Nhưng vừa mở ra trong nháy mắt hắn liền đơ ra.

Lưu Giai Nghi đang lục tung các ngăn kéo khác, thấy Bạch Liễu đang cầm một cuốn sổ đen bất động thì tò mò thăm dò: "Có vẻ có manh mối trong đó, sao anh không nói gì…"

Khoảnh khắc Lưu Giai Nghi nhìn thấy nội dung trong cuốn sổ trên tay Bạch Liễu, cô bé cũng vi diệu dừng lại.

Nội dung trong cuốn sổ chỉnh tề rõ ràng, tất cả đều được ghi bằng tiếng Anh.

Bạch Liễu thân là một nô lệ lao động xã hội, tuy rằng lúc làm game kinh dị cũng đọc tiếng Anh không ít nhưng đều tương đối đơn giản, bây giờ nhìn đến một nùi tiếng Anh dày đặc với rất nhiều từ ngữ chuyên môn nghiên cứu thế này …

Bạch Liễu tỉnh như không đóng cuốn sổ lại: "Chờ chút đưa Mộc Kha xem, anh đọc không hiểu."

Lưu Giai Nghi cũng đọc không hiểu: "…"

Tuy rằng lý trí cô bé biết rằng Bạch Liễu không hiểu là chuyện bình thường, dù sao trí thông minh cùng khả năng ngôn ngữ là không giống nhau, nhưng sao cô bé lại cảm thấy kỳ quái như thế nào ấy…

Trạm quan sát Edmund không lớn lắm, có tổng cộng bốn tầng.

Tầng một là khu dự trữ. Nhiên liệu, thực phẩm, nước ngọt và quần áo ngoài trời được cất giữ trong các kho khác nhau ở tầng này, được bọc trong nhiều lớp nhựa, hai nhà chứa máy bay trực thăng nằm ngoài trời, được che chắn đơn giản bởi một nhà kho.

Tầng hai là khu sinh hoạt, có phòng xông hơi khô, phòng ăn, khu văn phòng và một vài chiếc máy vi tính không biết đã để đó được bao lâu.

Tầng ba và bốn là ký túc xá, hoặc có thể nói là cabin, rất hẹp, có hai giường tầng chen chúc trong không gian chưa đầy năm mét vuông lộ ra một sự ấm áp gần gũi.

Dựa theo quan sát từ khu ký túc xá thì sức chứa nhân viên của toàn căn cứ tầm khoảng 80 đến 100 người, ngày thường hẳn là rất đông nhưng hiện giờ vắng tanh kèm theo một cảm giác bất thường kỳ lạ.

Ánh mắt Lưu Giai Nghi quét qua tô mì đã đông cứng trên bàn ăn, trên thớt còn một nửa củ khoai tây mốc đang cắt dở dang, công tắc ga vẫn đang bật.

“Mọi người ở đây đang vội vàng đi đâu đó.” Cô bé kết luận.

Bạch Liễu bước xuống từ góc của tầng ba, sửa lại một chút giả thuyết của Lưu Giai Nghi: “—— hoặc có thể là một vụ bắt cóc vội vàng.”

Lưu Giai Nghi nhìn lên.

Bạch Liễu lắc lắc một chiếc quần l0t và tất trong tay: “Anh tìm thấy bên mép giường trong ký túc xá. Anh không nghĩ có người xông ra ngoài mà không mặc quần l0t và tất trong thời tiết lạnh giá như vậy.”

Lưu Giai Nghi hỏi: “Chẳng lẽ những người này bị cái gì dọa sợ nên chạy mà không kịp mặc quần áo?”

“Không có khả năng.” Sau khi kiểm tra nhà kho, Mộc Kha đi lên góc cầu thang ở tầng một, nhìn Lưu Giai Nghi, “Anh vừa đi xem phòng trưng bày của họ. Nhân viên ở trạm quan sát Edmond đều là lính leo núi chuyên nghiệp và lính cứu hỏa.

Các thành viên trong nhóm nghiên cứu khoa học đã được đào tạo đáng kể, cũng giành được rất nhiều danh hiệu và đã được thử nghiệm trong nhiều tình huống khắc nghiệt khác nhau, nói chung rất khó để làm họ sợ hãi như thế này.”

Mộc Kha vừa nói vừa liếc nhìn đồ ăn mới ăn được một nửa.

“Bọn họ phải hiểu rõ, ở đây chạy ra ngoài mà không đem theo gì cả không khác gì chịu ch3t.”

Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả từ sân thượng trên tầng 4 cũng bước xuống. Hai người họ vừa đi sửa đài phát thanh.

Mục Tứ Thành hai má tái xanh vì lạnh, sau khi xuống thì tìm đại ký túc xá co người vào ổ chăn, bắt đầu duỗi chân run lẩy bẩy.

Đường Nhị Đả nhìn khá hơn một chút, nhưng khi lấy găng tay ra, Bạch Liễu thấy lòng bàn tay gã cũng dính một mảng da máu, vết thương đẫm máu lộ ra trong không khí nhưng không có một giọt máu nào chảy ra.

Vì quá lạnh nên máu đều bị đông lại.

Đường Nhị Đả nhận thấy ánh mắt của Bạch Liễu, giải thích, “Nền tảng lắp dựng quá lạnh, cách bao tay thì không có cách nào siết chặt thiết bị được, vì vậy tôi đã lấy găng tay ra sờ một chút ——”

“——Sau đó bị mặt trên kim loại bóc lấy 1 lớp da?” Bạch Liễu nói nửa câu sau.

Lưu Giai Nghi lấy bình xịt thuốc giải ra xịt vào lòng bàn tay Đường Nhị Đả, vết thương từ từ lành lại, nhưng Mục Tứ Thành nằm trên giường rên hừ hừ vì lạnh thì không có cách nào giải quyết, cậu hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều.

Thuốc giải có thể chữa lành vết thương, nhưng không có cách nào chữa khỏi rét lạnh.

“Tôi đã xem nhiệt kế thời tiết bên ngoài.” Đường Nhị Đả lắc lắc bàn tay đã hồi phục của mình, gã nghiêm nghị nhướng mắt nhìn Bạch Liễu, “—— nhiệt độ âm 50 độ C, thời tiết khắc nghiệt này không thể để lâu được, chúng ta sẽ bị ch3t cóng, phải nhanh ra khỏi —— ” trò chơi …

Lúc này Mộc Kha đang xem cuốn sổ đen mà Bạch Liễu đưa cho mình, sắt mặt tái xanh, cậu run rẩy cắt lời Đường Nhị Đả: “—— Trạm quan sát Edmund này đang nghiên cứu khối thi thể do Cục xử lý dị đoan gửi đến.”

Tim Đường Nhị Đả đập loạn nhịp, gã phủ nhận điều đó không chút do dự: “Không thể được, đồ vật của Cục quản lý dị đoan có công ước quy định, không cung cấp cho bất kỳ quốc gia nào để nghiên cứu khoa học kinh tế, quân sự, văn hóa và chính trị, mục đích nghiên cứu khoa học duy nhất của Cơ quan Quản lý Dị đoan chỉ có thể là thu dụng!”

“Người bên quận 3 đến tiếp ứng, còn có năm người áp giải từ quận 1 nữa, họ không thể để người khác nghiên cứu đồ vật của Cục quản lý dị đoan!”

Mộc Kha thở ra một hơi dài, hơi nước trước mắt đọng thành một tầng băng tuyết không thể nhìn rõ, giọng nói rất khẽ:

“Vậy nếu tôi nói với anh, chiếc máy bay vận chuyển khối thi thể dị đoan đã bị rơi khi đến Nam Cực, 5 người áp giải trên máy bay ch3t ngay tại chỗ thì sao?”

- ——oOo—

Chương 249

Mộc Kha trải cuốn sổ da đen ra cho mọi người xem, bên trái cuốn sổ được dán một bản fax rõ ràng.

Mộc Kha chỉ vào dòng chữ đánh số ở góc dưới bên trái: "Con số ở đây là năm, tháng, ngày, mọi người hẳn là nhận ra ngày tháng này rồi chứ".

"0807." Lưu Giai Nghi đọc lên, cô bé dường như nhận ra điều gì đó, nhìn Bạch Liễu, "Đây là ngày chúng ta bước vào trò chơi."

Lưu Giai Nghi đã có chút mơ hồ quen thuộc với loại kịch bản này, cô bé nhớ đến thiết kế của trò chơi trước, chắc chắn hơn về suy đoán mà Bạch Liễu đã nói với mình ——

—— Nhà thiết kế phía sau trò chơi cố tình nhắm vào Bạch Liễu, sau khi Bạch Liễu vào game thì sẽ để phó bản đăng nhập vào thế giới thực, ảnh hưởng đến hắn hoặc những người xung quanh hắn.

Cảm giác bị đâm sau lưng thế này … Lưu Giai Nghi bất mãn mím môi.

Tầm mắt Bạch Liễu rơi vào bản báo cáo fax một năm trước —— những từ tiếng Anh trên đó tương đối đơn giản, hắn có thể đọc hiểu được.

Bản fax được gửi từ một căn cứ khác có tên là Thái Sơn, rõ ràng là tên tiếng Trung Quốc, đây hẳn là bản fax do trạm quan sát trong nước gửi đến căn cứ Edmund này.

Nội dung đại khái của bản fax này là:

【Thật đáng tiếc vì sự cố rớt máy bay khi đang vận chuyển hàng hóa nguy hiểm … Năm người áp giải trên máy bay cũng ch3t ngay tại chỗ …】

【Kiểu cục thật thương tâm, nhưng nó không nằm ngoài dự đoán của chúng tôi. Sinh tồn trong băng tuyết là một cơn ác mộng đối với tất cả mọi người. 】

【Ý nghĩa tồn tại duy nhất của chúng tôi ở đây là nghiên cứu thêm các quỹ đạo phát triển khí tượng trong quá khứ và tương lai, làm chậm tốc độ nóng lên toàn cầu và cố gắng hòa hợp hơn với thiên nhiên vì nhân loại trong suốt cuộc đời của họ, cho đến khi họ ch3t. Đây chính là ý nghĩa cuộc sống của mỗi chúng ta ở Nam Cực … 】

【… Tất cả những người của trạm quan sát đều tham gia tìm kiếm và cứu nạn chiếc máy bay, nhưng khi đến nơi, chúng tôi phát hiện ra rằng trong kho hàng của chiếc máy bay bị rơi thiếu ba chiếc hộp niêm phong, không khớp với số lượng ban đầu. Tuy rằng tôi không muốn suy đoán lung tung, nhưng ở vùng tuyết trắng xóa Nam Cực, hộp kim loại đen nổi bật như vậy tự dưng mất tích có thể là có sự can thiệp của con người…】

【Tôi biết các nhà nghiên cứu ở Nam Cực đã duy trì sự tò mò mạnh mẽ về những thứ bí ẩn lạ lùng trong điều kiện vô cùng nhàm chán như vậy trong một thời gian dài. Mọi người luôn muốn khám phá và phân tích mọi thứ, cảm thấy rằng có sự cứu rỗi nhân loại ẩn trong đó, chìa khóa để trì hoãn sự nóng lên toàn cầu … 】

【Edmund, tôi phải nghiêm túc cảnh báo ông, đó là những chiếc hộp khá nguy hiểm, tôi không thể kể cho ông nghe chi tiết bên trong về những chiếc hộp, nó không được phép công khai, tôi chỉ có thể nói với ông rằng những chiếc hộp đó được cho là đã được chôn cất ở nơi "Tuyệt đối không thể đụng vào"…. 】

【Nhưng Edmund à, trên đời này luôn tồn tại một số thứ nguy hiểm đáng để chúng ta kính sợ và không nên động vào nghiên cứu, không phải bất kỳ thứ gì cũng chỉ gây tổn thương khách quan như thời tiết đâu … 】

【Nếu ông tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của ba chiếc hộp bị mất tích đó, hãy cho tôi biết, tôi cần phải niêm phong chúng dưới mái vòm A ngay lập tức. 】

Chữ ký là 【Bạn của ông —— Trạm quan sát Thái Sơn】.

"Đây là một bản fax gửi hàng loạt đến tất cả các trạm quan sát chứ không chỉ gửi riêng cho trạm quan sát Edmund." Bạch Liễu sau đọc xong thì đưa ra kết luận, hắn ta ngước mắt lên nhìn xung quanh, "Ba chiếc hộp đó hẳn là đã bị các nhân viên nghiên cứu ở các trạm quan sát khác trộm dấu rồi."

“Căn cứ theo nhiệm vụ chủ tuyến của trò chơi, chúng ta nên tìm chiếc 3 chiếc hộp trước, sau đó tìm ra nguyên nhân gây ra sự lạnh toàn cầu dựa trên chiếc hộp này, có thể trạm quan sát Edmund có dấu một cái trong số chúng.”

Bạch Liễu nhìn về phía Mộc Kha: “Mộc Kha, cậu và Lưu Giai Nghi ở lại trạm quan sát ban đầu tìm kiếm xem có manh mối nào khác không, Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành thu thập đồ ăn, chuẩn bị đến các trạm quan sát khác gần đó để tìm các hộp khác.”

Mọi người gật đầu đồng ý rồi giải tán.

Bạch Liễu đưa mắt nhìn về phía Đường Nhị Đả đang im lặng ảm đạm: “Đường đội trưởng, mời anh qua đây, tôi muốn nói chuyện riêng với anh một chút.”

Đường Nhị Đả chuẩn bị ra ngoài thì dừng lại, gã xoay người lẳng lặng đi theo Bạch Liễu vào một gian nhà gỗ.

Bạch Liễu thuận tay đóng cửa lại.

Trong căn nhà gỗ nhỏ năm mét vuông, hai người im lặng một lúc, Bạch Liễu mặc dù nói muốn cùng Đường Nhị Đả nói chuyện nhưng hắn không lên tiếng trước, chỉ khoanh tay nhắm mắt lại, như thể đang chờ Đường Nhị Đả mở miệng.

Vì vậy, Đường Nhị Đả bắt đầu trước, vẻ mặt gã đờ đẫn, giọng nói khàn khàn: “… Xin lỗi, phán đoán của tôi đã sai. Đáng lẽ tôi không nên yêu cầu cậu giao thi thể cho Cục quản lý dị đoan, tôi không ngờ là vậy. … “

Nghe câu xin lỗi, lúc này Bạch Liễu mới không nhanh không chậm tiếp lời Đường Nhị Đả: "Đó không phải hoàn toàn là lỗi của anh, tôi đã tự mình cân nhắc quyết định này, xét về điều kiện khách quan, tôi quả thực không nghĩ là ở Cục quản lý dị đoan sẽ có điều kiện bảo tồn hoàn thiện, vì vậy mới quyết định đặt cái xác ở cánh đồng hoa để Cục quản lý dị đoan khai quật và niêm phong nó."

Nhưng nói về chủ quan, mặc dù Bạch Liễu biết có kẻ đứng sau tình huống này, cho dù làm thế nào đi nữa thì điều đó vẫn không thể tránh khỏi, Cục quản lý dị đoan đã làm hết sức mình.

Có điều sau khi biết thân thể của Tạ Tháp bị rơi vào tình trạng như vậy, tâm trạng của Bạch Liễu vẫn có phần khó chịu.

Ban đầu Bạch Liễu dự định giữ thân thể Tạ Tháp trong thế giới thực, nhưng xét đến sự ảnh hưởng của cơ thể này và Bạch Liễu không có nơi ở riêng trong thực tế, hắn vẫn còn sống trong một căn nhà thuê giá rẻ, cuối cùng sau khi thương lượng với Đường Nhị Đả, hắn đã thỏa hiệp và quyết định để xác ch3t tại chỗ để cho Cục quản lý dị đoan tiếp quản.

Xem như Bạch Liễu cho Đường Nhị Đả một chút mặt mũi.

Nhưng không ngờ lại bị tát vào mặt nhanh như vậy.

Đường Nhị Đả một mặt lo lắng cho năm người áp giải trong thực tế, một mặt tiếp nhận câu nói có vẻ nhẹ nhàng bâng quơ nhưng kỳ thật là chứa dao lam của Bạch Liễu, trong lòng gã buồn bực khổ sở, có chút mất hồn mất xía, hai mắt đỏ lên cúi

đầu, khàn giọng nói: "… Đó là lỗi của tôi, nếu không năm người áp giải đã không ch3t…"

"Hiện tại còn chưa chắc đã ch3t." Bạch Liễu bình tĩnh ngắt ngang Đường Nhị Đả nói.

Đường Nhị Đả nhịn không được đột nhiên ngẩng đầu lên, gã nhìn thẳng Bạch Liễu: "Cậu có biện pháp?!"

Bạch Liễu cảm thấy tai và đuôi của Đường Nhị Đả như thể lập tức dựng đứng.

Trong quá trình huấn luyện, vị huấn luyện viên Đường này rất nghiêm khắc với mọi người, ngay cả bản thân gã lúc nào cũng nghiêm túc khiến Bạch Liễu suýt quên hẳn tính cách tên này vốn là một con chó bự.

Đường Nhị Đả vừa buột miệng thì xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, nắm chặt tay nói: "Không có cũng không sao, trước tiên tôi sẽ thử đăng xuất khỏi trò chơi xem có thể ngăn máy bay cất cánh không…"

Theo ý Đường Nhị Đả, chính gã đã gây ra sự việc như thế này, Bạch Liễu có thể được coi là một nạn nhân, nhưng bây giờ gã lại cần nạn nhân đưa ra ý tưởng …

Tóm lại, Đường Nhị Đả có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Ở phó bản 《 Nhà máy Hoa Hồng 》, Bạch Liễu đã từng so chiêu một lần với người đứng sau màn, theo những gì hắn biết

về người này, chắc chắn người kia không phải là một nhà thiết kế trò chơi nhân từ để lộ sơ hở cho bọn họ lợi dụng.

Hắn nhẹ nhàng duỗi tay ra ngăn Đường Nhị Đả nhấp vào bảng điều khiển hệ thống: "Máy bay hơn phân nửa đã cất cánh, anh đăng xuất trò chơi quay trở lại thực tế sẽ chỉ làm tăng tốc thời gian thôi, tốt hơn hết là anh nên hoàn thành phó bản này trước, tìm kiếm nguyên nhân mọi việc và cách khắc phục nó xem sao."

Đường Nhị Đả chậm rãi đặt bảng điều khiển xuống: "Cậu có ý tưởng rồi à?"

Bạch Liễu gật đầu: "Đúng vậy, nhưng vẫn còn thiếu thông tin. Trò chơi được thiết kế dựa trên bối cảnh thực tế. Trước đó anh có nói đã từng được huấn luyện ở Nam Cực trong thực tế, hẳn là có chút hiểu biết về tình huống ở đây, anh nói chi tiết những gì anh biết đi. "

"Bắt đầu từ đâu?" Đường Nhị Đả hỏi.

Bạch Liễu nhướng mi: "Nói ngay từ đầu, ví dụ như tại sao anh lại tới đây huấn luyện?"

Đường Nhị Đả hít sâu một hơi: "… Tôi tới đây bằng phi cơ trực thăng, làm nhiệm vụ một năm, thực hiện 《 Kế Hoạch Quận 4 》 ."

Bạch Liễu nhướng mày: " Kế Hoạch Quận 4?"

Đường Nhị Đả giải thích: “ 《 Kế Hoạch Quận 4 》 là kế hoạch điều tra xem liệu môi trường địa lý ở Nam Cực có phù hợp để làm khu vực quản lý dị đoan mới hay không, bởi vì Nam Cực con người không thể tiếp cận được, rất thích hợp để phong ấn dị đoan siêu nguy hiểm.”

“Vậy rốt cuộc tại sao không được triển khai?” Bạch Liễu hỏi ngược lại.

“Xây dựng quy mô quá lớn nên khó tránh khỏi bị các quan sát viên các nước khác chú ý. Các quan sát viên trong nước thì đã biết một chút về 《 Kế Hoạch Quận 4 》 do phải liên lạc với họ để triển khai, nhưng những quan sát viên nước ngoài thì vẫn chưa biết gì về dị đoan.”

Đường Nhị Đả thở dài: “Dân số cư trú của Nam Cực vào mùa hè là hơn 5.000 người. Chúng tôi không thể mạo hiểm nói với mọi người rằng dị đoan tồn tại để xây dựng một quận mới ở đây, cuối cùng đành phải từ bỏ 《 Kế Hoạch Quận 4 》.”

Bạch Liễu hờ hững hỏi: “Vậy tại sao các người lại khởi động lại kế hoạch vì khối thi thể kia?”

“Dữ liệu lưu trữ của 《 Kế Hoạch Quận 4 》 cho thấy nếu muốn phong ấn dị đoan gây ô nhiễm tinh thần nguy hiểm cao thì nơi này là an toàn nhất.” Đường Nhị Đả nói.

Bạch Liễu thay đổi chủ đề: “Anh có ấn tượng gì với trạm quan sát Edmund này không?”

Đường Nhị Đả hơi dừng lại, cân nhắc rồi trả lời: “Không có, trong thế giới thực không có trạm quan sát nào như vậy cả.”

Bạch Liễu: “Còn trạm quan sát Thái Sơn?”

Đường Nhị Đả thành thật lắc đầu: “Nếu trí nhớ của tôi không sai thì trong nước cũng không có trạm quan sát nào có tên như vậy.”

Bạch Liễu gật đầu hiểu ý —— có vẻ như tình hình cũng giống《 Trạm cuối bốc lửa 》.

Những người đứng sau chỉ tham khảo thực tế chứ không hoàn toàn dùng thực tế 100% để thiết kế trò chơi.

Bạch Liễu hỏi theo một cách khác: “Vậy trong trí nhớ của anh có trạm quan sát nào gần cực không?”

Nhìn từ bản đồ Nam Cực được dán trên tường của trạm quan sát Edmund trong trò chơi, trạm quan sát Edmund nằm cách Nam Cực 100 mét.

Đường Nhị Đả nhướng mày: “… có một trạm quan sát quốc gia A.”

Bạch Liễu hỏi tiếp: “Vậy anh có biết bây giờ nghiên cứu chính của họ là gì không?”

Đường Nhị Đả nhận ra Bạch Liễu muốn hỏi điều gì, gã thong thả trả lời: "… chi tiết cụ thể thì không rõ, công bố với bên ngoài là nghiên cứu tác động của động vật thân nhiệt thấp đối với sự phục hồi khí hậu, tôi nghe các đội viên khác nói lại thì động vật thân nhiệt thấp đó bao gồm cả hai dạng sống và ch3t …"

"Bạch Liễu——" Mục Tứ Thành giơ một tập hồ sơ hay gì đó, cửa chưa gõ đã vội vã xông vào, thở hổn hển nhét mấy thứ trong tay vào tay Bạch Liễu, "Xem cái này đi!"

Bạch Liễu cụp mắt xuống nhìn thứ trong tay —— đó là một gói hàng hình hộp được quấn chặt bằng tấm bạt không thấm nước, trên đó có một tấm nhãn dán cũng là loại vật liệu không thấm nước.

Nhãn được viết bằng tiếng Anh: 【Hồ sơ nghiên cứu về các mảnh động vật thân nhiệt thấp đặc biệt (tế bào vẫn hoạt động) và sự thay đổi nhiệt độ bề mặt】.

- ——oOo—

Chương 250

Bạch Liễu tìm thấy một con dao cắt từ ngăn kéo trong ký túc xá, hắn ủ trong lòng bàn tay một chút để rút lưỡi dao ra dễ hơn, rồi cắt xuyên qua lớp bọc hồ sơ, thứ cất giữ bên trong hiện ra.

Đó là một chồng các báo cáo thí nghiệm được đóng gói gọn gàng.

Những tờ báo cáo thí nghiệm này đều được viết bằng tiếng Anh chuyên ngành, có một số dữ liệu đo lường biểu đồ, và một số hình ảnh lát cắt màu đen trắng hoặc màu kỳ lạ. Tóm lại đây là loại tài liệu rất khó đọc, nếu không có người có kiến thức chuyên môn tương ứng thì khả năng là xem không hiểu.

Bạch Liễu khẽ lật từng trang, sau đó ngẩng đầu nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu tìm thấy thứ này ở đâu?”

Mục Tứ Thành hít một hơi thật sâu nói: “Tầng hầm, lúc nãy khi tôi ra ngoài kiểm tra nhà chứa máy bay trực thăng, tôi phát hiện có một cánh cửa hầm bằng nút kéo ẩn dưới bảng điều khiển, bên dưới là một tầng hầm hai tầng với nhiều loại dụng cụ thí nghiệm, còn có một số bắp cải muối và củ cải nữa. “

“Có tìm thấy nhật ký thí nghiệm và các luận văn hoàn thành liên quan trong tầng hầm này không?” Bạch Liễu hỏi.

Các báo cáo thí nghiệm chỉ là tài liệu ch3t, Bạch Liễu cần một số kiến thức cơ bản chuyển đổi để hiểu dữ liệu trên các báo cáo này có ý nghĩa gì.

Mục Tứ Thành lắc đầu: "Tôi chưa tìm kỹ, cái túi này ở trên bàn, cảm giác nó rất quan trọng nên tôi lấy trước cho anh xem."

Bạch Liễu: "Gọi Mộc Kha đến đây. Cậu đi theo Lưu Giai Nghi kiểm kê đồ ăn ở tầng một, chuẩn bị số lượng cần thiết để chúng ta ra ngoài. Tôi và Mộc Kha sẽ xuống tầng hầm xem thử."

Mục Tứ Thành quay đầu tìm Mộc Kha, Bạch Liễu liếc nhìn Đường Nhị Đả, đưa văn kiện trong tay cho gã: "Anh nhìn xem có thể hiểu được không?"

"Tôi có thể hiểu một chút." Đường Nhị Đả chỉ cần lật vài trang rồi nhanh chóng trả lời, nhưng ánh mắt lại dừng lại trên một biểu đồ nào đó, "Biểu đồ này… Đây là sử dụng tiếng vọng của radar tần số kép để dò xét độ dày mặt băng. Sau khi thu được dữ liệu dò tìm, có thể thấy được địa hình dưới mặt băng, thuận tiện cho việc khoan xuyên qua lớp băng mà không gặp phải chướng ngại vật như đá."

Bạch Liễu nhận thấy biểu hiện khác lạ trên khuôn mặt Đường Nhị Đả và hỏi: "Biểu đồ này có gì không đúng à?"

Đường Nhị Đả do dự một chút, sau đó chỉ vào mô tả sau trên biểu đồ: "Biểu đồ này là biểu đồ phát hiện băng rất phổ biến ở các vùng địa cực, nhưng vị trí nó phát hiện là mái vòm A, cũng chính là băng khung A."

“Gần Mái vòm A chỉ có trạm quan sát nghiên cứu trong nước đóng quân ở đó. Tuy rằng bầu không khí giữa các trạm quan sát của các quốc gia khác nhau ở phía Nam Cực tương đối ôn hòa, nhưng sự phân chia các khu vực nghiên cứu giữa họ cũng rất tương đối rõ ràng. Trạm quan sát Edmund không có khả năng và trình độ để thăm dò băng khung A, có nghĩa là, trạm quan sát Edmund không thể có bất kỳ dữ liệu thí nghiệm nào về băng khung A.”

Đường Nhị Đả nghi hoặc lật lại một vài trang dữ liệu báo cáo thí nghiệm: “Nhưng ở đây họ lại có rất nhiều phát hiện và báo cáo nghiên cứu lõi băng ở băng khung A, điều này không bình thường chút nào.”

“Một trạm quan sát có tài liệu nghiên cứu bí mật từ trạm quan sát khác.” Bạch Liễu liếc nhìn tài liệu trong tay Đường Nhị Đả, “thông thường, chỉ có hai khả năng.”

Đường Nhị Đả nhìn qua, Bạch Liễu tiếp tục chậm rãi nói: “Một là khả năng tốt. Trạm quan sát trong nước, tức là trạm Thái Sơn trong trò chơi, đã chủ động chia sẻ dữ liệu thí nghiệm với trạm quan sát Edmund.”

Đường Nhị Đả cau mày phủ nhận: “Điều này là không thể, đây là một vụ rò rỉ dữ liệu nghiên cứu khoa học rất nghiêm trọng.”

Bạch Liễu nhướng mắt cười: “Có vẻ như đội trưởng Đường cũng như tôi, thiên về khả năng xấu —— Trạm quan sát Edmund đã dùng phương thức nào đó để cưỡng chế lấy dữ liệu nghiên cứu băng khung A.”

“Hoặc tệ hơn, những kẻ từ Trạm quan sát Edmund đã trực tiếp giết những người ở Thái Sơn, sau đó chiếm trạm quan sát Thái Sơn để tiến hành nghiên cứu khoa học đo lường băng khung A.” Lưu Giai Nghi xuất hiện trước cửa.

Cô bé chống tay vào thành cửa, nhướng mày nhìn Bạch Liễu: “—— Em đã tìm thấy cabin của Edmund, em cảm thấy người này không phải là một nhà khoa học bình thường, từ những thứ còn sót lại trong đó thì người này có tính công kích rất cao.”

“Đưa bọn anh lên xem.” Bạch Liễu tiến lên một bước nắm lấy tay Lưu Giai Nghi, thuần thục đổi đôi găng tay ấm áp của hắn với đôi găng tay rộng thùng thình của Lưu Giai Nghi rồi đeo cho cô bé.

Nhân viên nghiên cứu ở trạm Edmund đều cao lớn, lại không có trẻ con nên quần áo nào cũng to bự rộng rãi, bình thường Bạch Liễu mặc vào đã dài từ đầu gối đến mắt cá chân, huống chi là Lưu Giai Nghi thấp bé.

Tuy rằng Lưu Giai Nghi đã sớm quấn mình trong nhiều lớp quần áo, trông cũng rất gọn gàng, nhưng chắc chắn quần áo cũng sẽ có khe hở lọt gió, chẳng hạn như găng tay.

Nhưng Lưu Giai Nghi rất mạnh mẽ không quen được chăm sóc, bây giờ tay lạnh đến mức đóng băng cũng không rên một tiếng, trên mặt cũng chẳng có biểu hiện gì, thoạt nhìn trông còn trưởng thành hơn một người hơn hai mươi tuổi như Mục Tứ Thành.

Hành động đổi găng tay của Bạch Liễu quá tự nhiên, cứ như mặc định chuyện đó là điều đương nhiên vậy, người khác thậm chí còn không nhận ra hắn đã làm gì.

Lưu Giai Nghi chỉ dừng lại một chút rồi nắm tay Bạch Liễu: "Cabin của Edmund ở tầng bốn."

Cô bé không thích loại đàn ông có tính công kích cao như thế này, luôn khiến cô bé nghĩ đến những chuyện không hay, mỗi khi nhớ lại, trong tiềm thức cô bé không khỏi lo lắng và chán ghét. Bạch Liễu cũng là một kẻ có tính công kích đến thái quá, chỉ là nhìn không giống mà thôi …

Lưu Giai Nghi cầm chiếc găng tay rộng và ấm Bạch Liễu mới thay, che mặt thở ra một ngụm hơi nước, mím môi vẻ mặt trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Tuy rằng Bạch Liễu cũng rất phiền, nhưng không biết vì sao, cô bé chỉ tiếp được nhận được người này mà thôi.

Lưu Giai Nghi đưa Bạch Liễu đi hết đường tới một chỗ ngoặt, nơi có một căn phòng rộng hơn những cabin khác khoảng một mét vuông. Bạch Liễu bước tới đây, ngẩng đầu là có thể thấy gió không ngừng thổi qua khe nứt trên cửa sổ, gào thét cuốn đi toàn bộ độ ấm trong căn phòng.

Giấy niêm phong xung quanh có những gờ băng dày bằng đầu bút bi nhỏ giọt ngưng tụ, phát sáng trong ánh đèn mờ ảo.

Lưu Giai Nghi nhét găng tay vào túi: "Ban đầu em không phát hiện cabin này là của ngài lớn Edmund, bởi vì nó nằm ở lỗ

thông gió, hễ có bão tuyết thì bị thổi bay đầu tiên, quá nguy hiểm cho người nào sống ở đây, nằm ngủ cũng có thể bị đông ch3t nữa.”

“Nhưng em tìm thấy thứ này sau cánh cửa.” Lưu Giai Nghi đá vào cánh cửa đóng băng.

Cánh cửa ố vàng phát ra âm thanh giòn giã, đóng sầm lại dưới sức gió thổi, trên cửa là một hàng súng trường đã cải tiến dài khoảng 70cm được treo ngay ngắn trên các móc sắt, họng súng bằng đồng đều đã bị kết băng.

“Các phòng khác không có bất kỳ dấu vết nào của súng đạn, chỉ có sách, máy tính, thuốc men, v.v. chỉ có phòng này là có súng, còn có rất nhiều đạn dự trữ.”

Lưu Giai Nghi dùng ngón chân móc một chiếc hộp dưới đáy giường, dùng eo kéo ra ngoài, cô bé thở ra một hơi dài, dùng mũi chân giẫm lên những viên đạn 7,62mm được sắp xếp gọn gàng trong hộp, mỉa mai nói:

“Lúc đầu, em nghĩ là của quân nhân trong trạm quan sát, nhưng em tìm được hóa đơn mua hàng dưới hộp đạn được mua bằng tên cá nhân của Edmund, nơi này chắc chắn là cabin của ông ta.”

Đường Nhị Đả cau mày nói: “Công ước Nam Cực quy định người ở trạm quan sát cấm sử dụng súng ống và vũ khí quân dụng, đồng thời cũng nghiêm cấm cất giữ những vật phẩm tương tự ở đây.”

Lưu Giai Nghi nhún vai: “Nhưng ông ta sử dụng rồi đấy thôi. Em đã xem ngày mua và ghi chú trên hóa đơn. Sau khi đến Nam Cực, ông ta lấy lý do tự vệ để nhờ đội vận tải trực thăng ở Nam Cực mua và vận chuyển lại đây “

“Ngoài ra có vẻ ông ta sống ở đây một mình thì phải. Em không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của khác sống ở đây, có thể là không ai biết ông ta có súng.”

Bạch Liễu đưa mắt lướt qua đống súng trường, rồi đứng ở cửa phòng mô phỏng tư thế giương súng lên không trung, liếc mắt nhìn xuống sàn qua lỗ bắn tỉa không tồn tại:

“Vì vậy người tên Edmund này đã mua đạn và súng trường với danh nghĩa tự vệ, giấu chúng trong phòng của mình, tình nguyện chấp nhận nguy cơ ch3t cóng để sống một mình trong cabin gió lùa, ôm súng trong giá lạnh mỗi ngày, điểm nhắm duy nhất là những người trong các cabin khác trên hành lang này —— “

Bạch Liễu đặt “khẩu súng” trong tay xuống, hắn có chút hứng thú nói: “Có vẻ như vị tiến sĩ Edmund này sợ những nhân viên khác trong trạm quan sát sẽ tấn công mình, thậm chí sợ đến mức muốn mua súng để phòng thân.”

Mộc Kha từ tầng ba đến chỗ ngoặt tầng bốn bước ra, theo sau là Mục Tứ Thành.

Hai người nhìn thấy Bạch Liễu ở cuối hành lang, Mộc Kha vẻ mặt ngưng trọng bước tới, lấy ra một xấp danh sách lớn đưa cho hai người, giải thích: “Lúc tôi và Mục Tứ Thành chuẩn bị đồ ăn cho mọi người thì phát hiện ra một lượng lớn thực phẩm

tươi sống trong kho đã thối rữa, còn một lượng lớn đồ hộp để nguyên trong kho chưa mở niêm phong bên ngoài. “

“Tôi và Mục Tứ Thành đều cảm thấy có điều gì đó không ổn nên đã đến kiểm tra danh sách ghi chép lượng thức ăn và thuốc men tiêu thụ. Lúc đầu nhìn sơ qua thì chưa phát hiện được gì, sau đó mới nhận ra, lượng thức ăn tiêu thụ trên mục 【phải được tiêu thụ】 trên bảng lưu lượng không khớp với lượng thức ăn còn lại.”

“Sau đó tôi kiểm tra cẩn thận việc tiêu thụ thực phẩm và thuốc, phát hiện ra mặc dù tên thực phẩm được ghi【phải được tiêu thụ】đều là tên thực phẩm, nhưng thực tế chúng lại là những loại thuốc men, ví dụ như bánh mì thì là 【 Lithium carbonate 】. ”

Mộc Kha chăm chú nhìn Bạch Liễu: “Những người trong khu quan sát này lấy thuốc làm bữa ăn, cung cấp ba bữa/ngày, còn có người thì cưỡng ép họ dùng thuốc.”

Bạch Liễu hỏi: “Cậu có biết đó là loại thuốc gì không?”

“Lorazepam, Dioxetine, Chlorpromazine, Olanzapine …” Mộc Kha đọc một loạt danh sách dài các tên thuốc, sau đó kết luận, “Hầu hết chúng đều là thuốc chống trầm cảm nặng, thuốc trị lo âu trầm trọng, và chứng hưng cảm”.

“Người ở trạm quan sát Edmund mỗi ngày đều uống rất nhiều loại thuốc này, thậm chí còn không buồn ăn thức ăn.” Mộc Kha hít sâu một hơi, “Nếu là như vậy, thì nơi này cũng giống như bệnh viện tâm thần, những người này bình thường có tố chất thân thể rất tốt, nhưng khi mắc bệnh thì lại rất hung hãn.”

Bạch Liễu di chuyển ánh mắt của mình xuống hộp đạn lạnh lẽo trên sàn nhà Edmund.

“Tôi đại khái có thể hiểu tại sao tiến sĩ Edmund lại muốn mua súng và đạn.” Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, “Ông ấy đang cố gắng giam giữ những bệnh nhân nguy hiểm này”.

*Mái vòm A (băng khung A): Dome A hay Dome Argus là mái vòm băng cao nhất trên Cao nguyên Nam Cực , nằm trong đất liền 1.200 km (750 mi). Nó được cho là nơi tự nhiên lạnh nhất trên Trái đất ; với nhiệt độ được cho là đạt từ −90 ° C (−130 ° F) đến −98 ° C (−144 ° F). [2] Đây là đặc điểm băng cao nhất ở Nam Cực , bao gồm một mái vòm băng hoặc độ cao 4.093 mét ‘(13.428 ft) trên mực nước biển. Nó nằm gần trung tâm của Đông Nam Cực , khoảng giữa đầu khổng lồ của Sông băng Lambert và Cực Nam địa lý , trong tuyên bố của Úc . (theo google)

- ——oOo—

Chương 251

“Mộc Kha, cậu và Lưu Giai Nghi lên phòng y tế lầu hai tìm xem có bệnh án gì liên quan không, xem tại sao nhóm người này lại uống thuốc nhiều như vậy.”

Bạch Liễu ánh mắt thâm thúy: “Những người này lúc mới đến Nam Cực tinh thần hẳn là phải bình thường, chúng ta cần phải tìm ra nguyên nhân khiến bọn họ rối loạn tinh thần.”

Mộc Kha gật đầu rồi dắt Lưu Giai Nghi đi xuống, trước khi đi, Bạch Liễu ném cho họ hai khẩu súng và ba bốn hộp tiếp đạn: “Nhớ cẩn thận.”

Mộc Kha vững vàng cầm lấy khẩu súng và băng đạn, nạp đạn rồi dắt vào bên hông một cách điêu luyện.

Lưu Giai Nghi sử dụng có chút chật vật, súng trường tuy rằng đã được cải tiến nhưng vẫn còn quá dài, phải nâng cánh tay lên mới có thể giữ được, nhưng tư thế thì hơi khó khăn một chút.

Vượt qua rất nhiều phó bản, bây giờ bọn họ hầu như đều có thể sử dụng súng, tuy độ chính xác không bằng Đường Nhị Đả, nhưng ít nhất cũng có thể đạt đến trình độ bậc thầy về súng trong trò chơi.

Ngay cả Lưu Giai Nghi cũng có thể sử dụng thành thạo các loại cót tự động hoặc bán tự động, nhưng loại súng trường này

có hạn chế về chiều cao và độ giật mạnh nên cô bé ít sử dụng hơn, nhưng không phải là không sử dụng được.

Nhưng bây giờ không phải là lúc kén chọn, trong điều kiện băng tuyết khắc nghiệt này, thay vì tiêu hao thể lực để sử dụng các kỹ năng thì tốt nhất vẫn nên sử dụng nguyên liệu có sẵn của phó bản.

Bạch Liễu dẫn Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả, cầm lấy súng đi theo Mộc Kha, Lưu Giai Nghi xuống tầng dưới, bọn họ chuẩn bị đi xuống tầng hầm dưới nhà chứa máy bay trực thăng bên ngoài trạm quan sát để kiểm tra.

Hai đội tách ra ở tầng hai.

Bạch Liễu bước tới cửa chính, mới có một tiếng ngắn ngủi mà xung quanh cửa lại bị băng tuyết bao phủ, tay nắm khóa cửa phủ một lớp bọt biển trắng xóa ngưng tụ, chạm tay vào vừa lạnh vừa cứng.

Nơi này quá lạnh, nhiệt độ cực thấp và gió bão làm cho các khối tuyết hình thành đông đặc nhanh chóng, mọi vật xung quanh cứ như những khối băng rắn chắc.

Bạch Liễu chuyển tầm mắt sang chiếc máy đo gió treo bên cạnh cửa, chiếc máy báo nhiệt độ và tốc độ gió bên ngoài cửa sổ:

【-55,8 ℃, tốc độ gió 119km / h, sức gió cấp 12, cơn bão cấp 1, cấm đi ra ngoài】

Mục Tứ Thành lớn lên ở phương nam, chưa bao giờ trải qua cái lạnh khắc nghiệt như vậy, nhận thức được mình đang ở trong môi trường nhiệt độ thấp âm năm mươi độ càng khiến cho cậu cảm thấy lạnh lẽo đến thấu xương.

Tuy vậy dù không có khái niệm gì về nhiệt độ thấp, nhưng cậu lại tương đối quen thuộc với các cơn bão. Mục Tứ Thành nhìn cơn bão cấp 1 líu lưỡi nói: "Đậu má! Gió lớn dữ vậy?! Ở đây mà gần biển thì cây to cũng bị thổi bật gốc …"

Đường Nhị Đả cũng nhướng mày: "Thời tiết khắc nghiệt kiểu này không thể lái trực thăng, sẽ bị gió thổi rớt mất, phải lái xe trượt tuyết ra ngoài tìm các trạm quan sát khác thôi."

Bạch Liễu chẳng ừ hử gì, hắn bình tĩnh mở cửa.

Từng cơn gió ầm ầm thổi tới, ngoài cửa cũng không có ánh sáng, chỉ có tuyết dày cản lại ánh sáng nhạt nhòa phía chân trời, khiến cho tầm mắt trở nên tối tăm.

Cánh cửa bị gió thổi mạnh đập rầm rầm vào bản lề, cánh cửa đã phủ một lớp tuyết dày, cao tới đầu gối của một người, gió thổi bên trong rất mạnh khiến Đường Nhị Đả không thể không đưa tay lên che mắt, gã bị gió thổi ù ù đến nỗi phải lùi lại một khoảng cách.

"Đeo kính bảo hộ và giày trượt tuyết vào!", Đường Nhị Đả phải hét to lên để người khác nghe thấy giọng nói của mình trong gió tuyết, "Giữ chặt dây an toàn quanh thắt lưng, đừng để bị thổi bay! Coi chừng vết nứt băng dưới chân! Tuyệt đối đừng để rơi vào đó! "

Tốc độ gió nhanh nhất của Nam Cực có thể đạt tới 35 mét / giây, đủ sức thổi bay mười vật thể nặng như Đường Nhị Đả, nhưng đây không phải là điều đáng sợ nhất ở đây.

Ở đây, điều đáng sợ nhất là khe nứt băng, không ai sinh tồn ở Nam Cực mà không sợ điều này.

Bề mặt băng ở Nam Cực không hoàn toàn bằng phẳng, với sự thay đổi của nhiệt độ thời tiết, trong quá trình tan chảy và đông lại, bề mặt băng sẽ xuất hiện nhiều vết nứt sâu hơn 100 mét, sau đó tuyết sẽ bao phủ lên những khe nứt này khiến chúng không thể nhìn thấy bằng mắt thường, rất khó phát hiện ra.

Điều này đương nhiên có nghĩa là mọi người đi trên băng hoặc tuyết, nếu không cẩn thận thì rất dễ bị ngã vào đó.

Đường Nhị Đả nhớ trước đây gã đã từng nghe một câu chuyện xưa, kể rằng một nhân viên của trạm quan sát Nhật Bản ra ngoài sửa chữa thiết bị, khi anh ta trở về thì bất ngờ có một cơn gió mạnh thổi qua, người đó liền biến mất.

Bốn ngày sau, các nhân viên của trạm quan sát tìm thấy thành viên này trong một khe băng nông cách cửa chưa đầy ba mét.

Thành viên đội mất tích đã ch3t cóng. Mặt anh ta phủ đầy tuyết và sương giá, đôi mắt tràn ngập oán hận phẫn uất nhìn lên khe nứt băng, mười ngón tay bị gãy, móng tay vì cào cấu mà đầy vết thương và máu loãng, một nửa răng cửa bị gãy do gặm nhấm, miệng đầy máu, trên mặt băng còn dính một ít máu da người.

Tuyết phủ trên các vết nứt băng cũng không dày, theo lý thuyết mà nói đội viên này có thể mở kẽ băng và trèo ra ngoài, anh ta chắc hẳn cũng nhận ra điều này, vì vậy liều mạng dùng tay và răng cào cấu, gặm nhấm lớp tuyết phủ sâu.

Vốn dĩ có thể thoát ra thành công.

Nhưng trong hai ngày đó, thành viên của trạm quan sát đã đi ra ngoài rất nhiều để tìm thành viên đội mất tích, xe trượt tuyết liên tục chạy qua vết nứt này khiến tuyết bị nén chặt lại trong các khe băng.

Người đội viên bất hạnh chứng kiến những người này mang danh nghĩa cứu anh, nhưng lại biến cánh cửa sinh tồn duy nhất của mình thành cánh cửa tử thần lạnh lẽo, khiến anh bị mắc kẹt ch3t cóng tại đây.

Kể từ đó, cứ vào những đêm bão tuyết là các thiết bị của trạm quan sát Nhật Bản lại bị hỏng, một số đội viên ra ngoài sửa chữa cho biết, trên đường trở về khi họ đi qua khe nứt băng, họ có thể nghe thấy tiếng ai đó bên dưới rít lên oán hận kêu cứu.

Có đội viên sợ hãi còn kể rằng rằng họ có thể nghe thấy tiếng cào cào điên cuồng của móng tay và tiếng nghiến răng dưới lớp tuyết, cảm giác như những thứ bên dưới sẽ cào xuyên qua lớp băng, oán độc lôi bọn họ xuống dưới.

Sau khi mất tích thêm một vài thành viên trong đội bảo trì, Nhật Bản bắt buộc phải đổi sang một trạm quan sát khác làm căn cứ.

Đường Nhị Đả nghi ngờ tính xác thực của câu chuyện này, bởi vì trạm quan sát sẽ thường xuyên kiểm tra xem có vết nứt băng xung quanh hay không, nhưng cũng chính qua câu chuyện này, người ta mới nhớ đến các vết nứt băng.

Vì vậy, khi Bạch Liễu nói muốn đi ra ngoài, Đường Nhị Đả cũng kể cho Mục Tứ Thành và Bạch Liễu nghe câu chuyện để nhắc nhở cả bọn nên chú ý.

Mục Tứ Thành nghe xong thì tỏ ý: Đệt, nếu vậy tôi không đi đâu, hai người đi đi.

Bị Bạch Liễu thẳng thừng bác bỏ.

Cả ba người thắt chặt dây an toàn quanh eo, loạng choạng đi tới nhà chứa máy bay trực thăng trong cơn bão, cũng may là cách đây không xa lắm, chẳng bao lâu đã tới, Đường Nhị Đả mở cửa ra, cả ba lần lượt bước vào tầng hầm.

Mục Tứ Thành phủi tuyết bám trên người, răng va vào nhau lập cập: “Mẹ nó, thời tiết gì thay đổi cũng nhanh quá đi, lúc nãy tôi tới đây gió đâu có lớn vậy chứ!”

“Cậu mà ở đây lâu thêm tí, chờ đến khi gió lên, trên người lại không mang bất cứ thứ gì, không có lấy một sợi dây an toàn hay điện thoại vệ tinh.” Bạch Liễu liếc Mục Tứ Thành một cái, “… không chừng bị gió thổi kẹt vào kẽ băng nào đó luôn rồi…”

Mục Tứ Thành: “…”

Đậu mé!

“Nhưng đây là Hồ Trò Chơi, tôi vẫn có thể thoát game!” Mục Tứ Thành ngoài mạnh trong yếu cố cãi lại.

“Chưa chắc nhé, nếu bị như vậy thì tuyệt đối không thể thoát khỏi phó bản dễ như vậy đâu.”Đường Nhị Đả nhìn ánh mắt ra hiệu của Bạch Liễu ý bảo dọa thêm cho thằng nhóc sợ thì bổ sung tiếp, “Khe băng sâu nhất ở đây là 100 mét, nhiệt độ thấp nhất có thể lên tới -89 độ, mười lăm giây cũng đủ khiến cậu choáng váng, chưa kịp thoát game thì cậu đã ch3t cóng rồi.”

Mục Tứ Thành: “…”

Đậu méeeee!!!!

Trò chơi quỷ gì vậyyy!!

Nhóm Bạch Liễu bước vào tầng hầm ngầm có 2 tầng.

Mặt trên tầng một dành để thí nghiệm cường độ thấp, không có nhiều đồ vật và cũng không cần quá sạch, một số dụng cụ cảm biến, búa thủy lực và các vật dụng khác được xếp chồng lên nhau, trong góc còn có hai lọ lớn ướp dưa chua, bắp cải và củ cải.

Đường Nhị Đả nhấc tấm bìa lên liếc nhìn, một mùi chua hôi nồng nặc tỏa ra trong không gian.

Mũi của Mục Tứ Thành giật giật —— từ khi bước vào phó bản đâu đâu cũng đông cứng không mùi không vị này, đây là lần đầu tiên cậu ngửi thấy thứ mùi k1ch thích như vậy.

“Mùi như món dưa cải thối bị hỏng của bà tôi vậy.” Mục Tứ Thành nôn khan, đưa tay quạt quạt trước mũi.

Đường Nhị Đả đặt tấm bìa xuống, gã nhìn Bạch Liễu với vẻ mặt phức tạp: “Bắp cải muối chua này là cách làm của người Trung Quốc, người ở Trạm quan sát Edmund không biết làm nên bị hỏng và bốc mùi.”

“Nhưng chắc là bọn họ đã nghe ai hướng dẫn nên mới tích trữ lương thực theo cách này.” Bạch Liễu trầm ngâm, “—— Xem ra mối quan hệ giữa trạm Thái Sơn và trạm quan sát Edmund không quá căng thẳng như chúng ta nghĩ.”

Nếu không, những người ở trạm Thái Sơn sẽ không thân thiện hướng dẫn đối phương cách làm dưa cải bắp.

Bạch Liễu đi vòng quanh cái lọ vài vòng, hắn có vẻ trầm ngâm, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Mục Tứ Thành không nhịn được mở miệng hỏi: “Chỉ là hai lọ dưa cải, anh nhìn cái gì vậy?”

“Đang tìm ngày sản xuất.” Bạch Liễu nhẹ giọng đáp.

“?” Mục Tứ Thành có chút sững sờ, “Ai làm dưa cải muối mà ghi ngày sản xuất chứ? Không phải cứ tùy tiện làm ra thứ này…”

Cậu đang nói thì đột ngột dừng lại, Bạch Liễu ngồi xổm bên cái lọ, lấy tay lau một vết bùn đen ở góc dưới bên trái.

Ở góc dưới bên trái của lọ đồ chua có dán nhãn của phòng thí nghiệm, mặt trên có dòng chữ ngay ngắn: 【 10/8, 12.14kg củ cải 】

Như thể đánh dấu một thí nghiệm nào đó.

Mục Tứ Thành sửng sốt: “Sao anh biết họ có dán ngày sản xuất?!”

Bạch Liễu chậm rãi đứng dậy: “Đây là phòng thí nghiệm, Edmund là nhà khoa học, ông ta không biết làm dưa cải cho nên đặt hai lọ dưa cải này ở đây chỉ có một mục đích —— đó là làm thí nghiệm và ghi chép lại quá trình lên men của dưa cải này.”

“Mà dựa theo thái độ nghiêm khắc của tiến sĩ Edmund đối với các thí nghiệm, ông ta chắc chắn sẽ tạo ra một số ghi chép cơ bản trên mặt đồ vật.”

Hắn nhướng mắt cười: “Ví dụ như ngày tháng.”

Đường Nhị Đả đang ngồi xổm bên dưới một lọ dưa cải khác, gã cẩn thận dùng đầu ngón tay lau lọ dưa cải cũ, tìm thấy một nhãn khác ở cùng vị trí.

"Ở đây cũng ghi ngày 10 tháng 8." Đường Nhị Đả ngước nhìn Bạch Liễu, nhưng gã nhanh chóng cảm thấy có gì đó không ổn, cau mày, "Ngày máy bay rơi ở đây là ngày 7/8, đến ngày 8/8 trạm Thái Sơn gửi bản fax ám chỉ trạm Edmund đã đánh cắp thi thể, nhưng Edmund này ——"

"—— đột nhiên ngày 10/8 lại đi làm 2 lọ dưa chua, có phải rất kỳ quái hay không?" Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi.

Lông mày Đường Nhị Đả nhíu lại, gã không thể hiểu tại sao.

Nhưng Bạch Liễu không có ý trả lời nghi ngờ của gã, tiếp tục đi về phía cửa kéo dẫn đến tầng hầm thứ hai.

Có một cánh cửa trượt giữa tầng ngầm thứ nhất và tầng ngầm thứ 2, cánh cửa này rõ ràng là đã bị đóng băng, nhưng Mục Tứ Thành đã đục vỡ nó khi cậu xuống, Bạch Liễu đưa tay vuốt v3 những vụn băng trên đó rồi mở ra.

Trong nháy mắt cửa mở, Bạch Liễu đã hiểu tại sao Mục Tứ Thành lấy tư liệu xong thì bỏ chạy.

Một mùi hôi thối nồng nặc, kỳ quái tanh tưởi khiến người ta say xẩm mặt mày bốc lên, theo đó là một lượng bụi bặm đáng kể và khói nhẹ phát tán rải rác trong không khí.

Sau khi hệ thống sưởi được khôi phục, các tảng băng trên đỉnh của lớp ngầm thứ hai tan chảy, chất lỏng đục như thạch nhũ rơi xuống nhấn chìm mặt đất, biến mặt đất thành một lớp nước bùn màu xám đen, trên mặt nước đục ngầu có rất nhiều lam kính cùng một số tài liệu bị bịt kín bằng nhựa.

Tóm lại thì cảnh tượng không tốt đẹp gì mấy.

Mục Tứ Thành thấy Bạch Liễu định đi xuống thì lo lắng nhắc nhở: “Dưới đó có nước! Cạnh cầu thang có ủng cao su và găng tay cao su! Mang vào rồi hãy xuống!”

Bạch Liễu thay đôi ủng cao su và găng tay cao su, lấy một túi đựng tài liệu bằng nhựa trùm lên đầu, bước xuống tầng hầm thứ hai.

Bước xuống mùi tanh tưởi lại càng nồng nặc, giống như mùi tanh của những loài cá dưới đáy đại dương vừa được trục vớt, trơn nhớt, nhớp nháp như một con rắn biển bơi quanh Bạch Liễu trong không khí bụi bặm đen tối.

Nước trên mặt đất chỉ cạn đến đế giày, động tác của Bạch Liễu làm sóng nước lắc lư, hắn cúi xuống nhặt lam kính và một số tài liệu trôi nổi trên mặt nước.

Trên tấm kính ghi tên của lát cắt sinh vật, Bạch Liễu lờ mờ nhận ra một vài trong số đó là cá voi sát thủ, cá voi xanh và một số loài chim cánh cụt khác nhau.

Các tấm kính nổi trên mặt nước cơ bản là lớp mỡ và lớp biểu bì của các loài động vật vùng cực này, hầu hết các tư liệu trôi

nổi cũng ghi lại kết quả nghiên cứu của các loài động vật đó.

Ở trung tâm tầng hầm có một bàn viết to dày nặng, trên đó có đặt bốn kính hiển vi, một hộp trượt lật úp ở giữa, hai giá đựng ống nghiệm nhỏ.

Có một số hàng ống nghiệm nhỏ được xếp gọn gàng trên giá đựng ống nghiệm, bề mặt của dung dịch cố định tế bào bên trong hơi đông lại, đang dần dần tan chảy khi nhiệt độ phục hồi, các mô sinh vật nổi bên trong bị nhuộm màu hồng phấn kỳ lạ.

Trong quá trình ấm dần lên, các cạnh của mô thịt bắt đầu đen lại quái dị, thậm chí các mô trong một số ống nghiệm nhỏ cũng bắt đầu hơi ngọ nguậy, như thể chúng sắp sống lại.

Bạch Liễu liếc nhìn nhãn trên nắp của những ống nghiệm này, trên đó có ghi: 【Chim cánh cụt (cá voi sát thủ) + sinh vật không xác định X tế bào tự do được nuôi cấy】.

Trong đống thịt đen kịt đang xoắn vặn lại, có một mảnh mô nằm lặng lẽ không hề nhúc nhích, trước và sau khi rã đông đều có màu đỏ tươi của bề mặt sinh vật vừa mới cắt ra.

Bạch Liễu cảm thấy thậm chí hắn có thể nhìn thấy mao mạch trên các lát cắt rỉ máu và tan biến trong dung dịch cố định.

Hắ bước tới dùng hai ngón tay kẹp chiếc ống nghiệm nhỏ ra khỏi giá đựng ống nghiệm. Trên nắp trên của giá đựng ống nghiệm có một nhãn mác hoàn toàn khác với các ống nghiệm

khác, dòng chữ này ghi —— 【Sinh vật không xác định: X】.

Lúc ống nghiệm nhỏ được lấy ra, mô trong ống nghiệm nhỏ kia dường như bị xâm phạm, miệng ống nghiệm phun ra hơi nước bén nhọn, chất lỏng fomandehit bên trong lập tức bốc hơi.

Miếng thịt nhỏ này bắt đầu nhanh chóng phân hóa và phát triển theo chiều hướng không rõ, chui ra khỏi ống nghiệm dính vào nhau, nhưng trong nháy mắt chúng đã lớn lên thành một khối thịt đen bóng, có xúc tu và dính chặt nhau như quả bóng rổ.

Quả cầu thịt này có lớp da mịn của chim cánh cụt và cá voi sát thủ, vết răng sắc nhọn của động vật ăn thịt, đôi cánh thịt ở hai bên mọc đầy những xúc tu mới đang chồm lên, đập rộn rã sinh trưởng nhanh chóng.

Những xúc tu này dường như liên kết với nhau, đan xen vào nhau, bị cuốn vào trong cơ thể của quả cầu thịt, nhanh chóng phân hóa thành một mô mới —— một đôi bàn chân có màng giống như đuôi cá.

Quả cầu thịt gào thét kịch liệt, duỗi xúc tu lao về phía Bạch Liễu, Đường Nhị Đả đứng ở lối vào cầu thang nhanh tay lẹ mắt nhanh chóng ngả về phía sau, dựa vào trên cầu thang mượn lực, rút súng trường ở thắt lưng của mình để lên vai, dán mặt, nhắm, bắn.

“Pằng pằng!”

Hai phát gọn ghẽ, quả cầu thịt nằm bất động trong làn nước đục ngầu.

Đường Nhị Đả buông súng trường xuống, thở phì phò, nghiêm nghị nhắc nhở: “Tôi mới kích hoạt sách quái vật, đây hẳn là một trong những quái vật trong phó bản này, gọi là Sinh vật không xác định x Cá thể bị ô nhiễm, đây rất có thể là một phó bản ô nhiễm sinh hóa, cậu hãy cẩn thận một chút, đừng chạm vào nguồn ô nhiễm.”

“Được rồi.” Bạch Liễu hiền lành đáp, hắn trở tay giấu nhanh ống nghiệm nhỏ vào trong túi.

Hắn bước qua cái xác ô nhiễm, ngồi xổm xuống tiếp tục tìm kiếm thông tin trong phòng thí nghiệm, cuối cùng cũng tìm thấy thứ mình muốn trong một chiếc két sắt bị khóa —— Bạch Liễu yêu cầu Đường Nhị Đả sử dụng khẩu súng trực tiếp phá khóa.

Bên trong là nhật ký thí nghiệm được sắp xếp theo thời gian.

Sau khi lấy xong, Bạch Liễu đi ra khỏi cửa phòng thí nghiệm ngầm, đóng cửa cẩn thận rồi theo bọn Mục Tứ Thành ra ngoài.

Phía sau bọn họ, đống sinh vật bị Đường Nhị Đả bắn ch3t bắt đầu biến dạng chảy ra như nhựa đường, sau đó nhanh chóng dung hợp lại từ hình dáng méo mó chậm rãi biến thành thứ giống như con người, khuôn mặt, các đặc điểm trên khuôn mặt và chân tay bắt đầu xuất hiện trên cơ thể nó.

Nó dường như đang điều chỉnh ngoại hình và cơ thể, cứ lặp đi lặp lại ba hình dạng khác nhau, đầu tiên là cơ thể một người cường tráng, tiếp theo biến thành một người có dáng vẻ tao nhã sạch sẽ, tiếp nữa là hình dạng chiếc tai nghe khỉ trên đầu, thỉnh thoảng từ "nhựa đường" cũng nổi lên một đôi mắt trong vắt tò mò thuần túy.

Cuối cùng, nó dường như đã quyết định sẽ biến thành bộ dáng như thế nào, dưới làn nước đục ngầu, lớp vỏ đen như rắn lột dần dần mất đi, đôi bàn tay và bàn chân trắng nõn gầy guộc lộ ra khỏi vỏ.

Một Bạch Liễu cả người tr4n trụi vấp ngã quỳ trong làn nước bùn. "Hắn" mở một đôi mắt trong veo, cổ họng phát ra tiếng kêu tần số cao như tiếng cá voi kêu gọi bạn đồng hành.

Những tài liệu sao chép nằm rải rác trên mặt nước Bạch Liễu chưa kịp mang đi viết lộn xộn:

【——Mô cá voi sau khi nuôi cấy huyền phù tế bào X của sinh vật chưa biết cho thấy sự tái tổ hợp và tái sinh của thực vật, mức độ biệt hóa giảm xuống mức thấp nhất, có thể gây ra sự phân hóa … 】

【 Tế bào có trí thông minh cao của các cá nhân, và "sinh vật bậc thấp giống xúc tu bóng rổ" (sau đây gọi là bóng rổ) phân hóa cho thấy sự khác biệt của tất cả các chủng loại sinh vật, bao gồm người, chim, cá, thậm chí cả dương xỉ và vi sinh vật cổ đại……】

【 Tế bào cá voi bắt đầu đóng vai trò chủ đạo, tạo ra thói quen của cá voi và phát triển một lớp mô biểu bì mịn bao bọc "quả

bóng rổ". Quá trình phân hóa tế bào dần trở nên bình thường, sau một vòng phân hóa các tế bào dần dần ch3t đi……】

【 Tập tính cá voi xuất hiện trước khi ch3t, bắt đầu lột xác, sau khi lột xác … Chúa ơi! Nó tái sinh! Nó có thể học hỏi! Nó bắt đầu kiểm soát phương hướng phân hóa của chính nó … Chúa ơi! Nó bắt đầu phân hóa theo chiều hướng con người sau nhiều lần lột xác!!! 】

【—— Không được, tôi phải dừng thí nghiệm, đây là một sinh vật bẩn thỉu không thể chấp nhận được về mặt đạo đức, nó sẽ làm ô nhiễm bộ gen của con người! 】

- ——oOo—

Chương 252

“Mộc Kha, cậu và Lưu Giai Nghi lên phòng y tế lầu hai tìm xem có bệnh án gì liên quan không, xem tại sao nhóm người này lại uống thuốc nhiều như vậy.”

Bạch Liễu ánh mắt thâm thúy: “Những người này lúc mới đến Nam Cực tinh thần hẳn là phải bình thường, chúng ta cần phải tìm ra nguyên nhân khiến bọn họ rối loạn tinh thần.”

Mộc Kha gật đầu rồi dắt Lưu Giai Nghi đi xuống, trước khi đi, Bạch Liễu ném cho họ hai khẩu súng và ba bốn hộp tiếp đạn: “Nhớ cẩn thận.”

Mộc Kha vững vàng cầm lấy khẩu súng và băng đạn, nạp đạn rồi dắt vào bên hông một cách điêu luyện.

Lưu Giai Nghi sử dụng có chút chật vật, súng trường tuy rằng đã được cải tiến nhưng vẫn còn quá dài, phải nâng cánh tay lên mới có thể giữ được, nhưng tư thế thì hơi khó khăn một chút.

Vượt qua rất nhiều phó bản, bây giờ bọn họ hầu như đều có thể sử dụng súng, tuy độ chính xác không bằng Đường Nhị Đả, nhưng ít nhất cũng có thể đạt đến trình độ bậc thầy về súng trong trò chơi.

Ngay cả Lưu Giai Nghi cũng có thể sử dụng thành thạo các loại cót tự động hoặc bán tự động, nhưng loại súng trường này

có hạn chế về chiều cao và độ giật mạnh nên cô bé ít sử dụng hơn, nhưng không phải là không sử dụng được.

Nhưng bây giờ không phải là lúc kén chọn, trong điều kiện băng tuyết khắc nghiệt này, thay vì tiêu hao thể lực để sử dụng các kỹ năng thì tốt nhất vẫn nên sử dụng nguyên liệu có sẵn của phó bản.

Bạch Liễu dẫn Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả, cầm lấy súng đi theo Mộc Kha, Lưu Giai Nghi xuống tầng dưới, bọn họ chuẩn bị đi xuống tầng hầm dưới nhà chứa máy bay trực thăng bên ngoài trạm quan sát để kiểm tra.

Hai đội tách ra ở tầng hai.

Bạch Liễu bước tới cửa chính, mới có một tiếng ngắn ngủi mà xung quanh cửa lại bị băng tuyết bao phủ, tay nắm khóa cửa phủ một lớp bọt biển trắng xóa ngưng tụ, chạm tay vào vừa lạnh vừa cứng.

Nơi này quá lạnh, nhiệt độ cực thấp và gió bão làm cho các khối tuyết hình thành đông đặc nhanh chóng, mọi vật xung quanh cứ như những khối băng rắn chắc.

Bạch Liễu chuyển tầm mắt sang chiếc máy đo gió treo bên cạnh cửa, chiếc máy báo nhiệt độ và tốc độ gió bên ngoài cửa sổ:

【-55,8 ℃, tốc độ gió 119km / h, sức gió cấp 12, cơn bão cấp 1, cấm đi ra ngoài】

Mục Tứ Thành lớn lên ở phương nam, chưa bao giờ trải qua cái lạnh khắc nghiệt như vậy, nhận thức được mình đang ở trong môi trường nhiệt độ thấp âm năm mươi độ càng khiến cho cậu cảm thấy lạnh lẽo đến thấu xương.

Tuy vậy dù không có khái niệm gì về nhiệt độ thấp, nhưng cậu lại tương đối quen thuộc với các cơn bão. Mục Tứ Thành nhìn cơn bão cấp 1 líu lưỡi nói: "Đậu má! Gió lớn dữ vậy?! Ở đây mà gần biển thì cây to cũng bị thổi bật gốc …"

Đường Nhị Đả cũng nhướng mày: "Thời tiết khắc nghiệt kiểu này không thể lái trực thăng, sẽ bị gió thổi rớt mất, phải lái xe trượt tuyết ra ngoài tìm các trạm quan sát khác thôi."

Bạch Liễu chẳng ừ hử gì, hắn bình tĩnh mở cửa.

Từng cơn gió ầm ầm thổi tới, ngoài cửa cũng không có ánh sáng, chỉ có tuyết dày cản lại ánh sáng nhạt nhòa phía chân trời, khiến cho tầm mắt trở nên tối tăm.

Cánh cửa bị gió thổi mạnh đập rầm rầm vào bản lề, cánh cửa đã phủ một lớp tuyết dày, cao tới đầu gối của một người, gió thổi bên trong rất mạnh khiến Đường Nhị Đả không thể không đưa tay lên che mắt, gã bị gió thổi ù ù đến nỗi phải lùi lại một khoảng cách.

"Đeo kính bảo hộ và giày trượt tuyết vào!", Đường Nhị Đả phải hét to lên để người khác nghe thấy giọng nói của mình trong gió tuyết, "Giữ chặt dây an toàn quanh thắt lưng, đừng để bị thổi bay! Coi chừng vết nứt băng dưới chân! Tuyệt đối đừng để rơi vào đó! "

Tốc độ gió nhanh nhất của Nam Cực có thể đạt tới 35 mét / giây, đủ sức thổi bay mười vật thể nặng như Đường Nhị Đả, nhưng đây không phải là điều đáng sợ nhất ở đây.

Ở đây, điều đáng sợ nhất là khe nứt băng, không ai sinh tồn ở Nam Cực mà không sợ điều này.

Bề mặt băng ở Nam Cực không hoàn toàn bằng phẳng, với sự thay đổi của nhiệt độ thời tiết, trong quá trình tan chảy và đông lại, bề mặt băng sẽ xuất hiện nhiều vết nứt sâu hơn 100 mét, sau đó tuyết sẽ bao phủ lên những khe nứt này khiến chúng không thể nhìn thấy bằng mắt thường, rất khó phát hiện ra.

Điều này đương nhiên có nghĩa là mọi người đi trên băng hoặc tuyết, nếu không cẩn thận thì rất dễ bị ngã vào đó.

Đường Nhị Đả nhớ trước đây gã đã từng nghe một câu chuyện xưa, kể rằng một nhân viên của trạm quan sát Nhật Bản ra ngoài sửa chữa thiết bị, khi anh ta trở về thì bất ngờ có một cơn gió mạnh thổi qua, người đó liền biến mất.

Bốn ngày sau, các nhân viên của trạm quan sát tìm thấy thành viên này trong một khe băng nông cách cửa chưa đầy ba mét.

Thành viên đội mất tích đã ch3t cóng. Mặt anh ta phủ đầy tuyết và sương giá, đôi mắt tràn ngập oán hận phẫn uất nhìn lên khe nứt băng, mười ngón tay bị gãy, móng tay vì cào cấu mà đầy vết thương và máu loãng, một nửa răng cửa bị gãy do gặm nhấm, miệng đầy máu, trên mặt băng còn dính một ít máu da người.

Tuyết phủ trên các vết nứt băng cũng không dày, theo lý thuyết mà nói đội viên này có thể mở kẽ băng và trèo ra ngoài, anh ta chắc hẳn cũng nhận ra điều này, vì vậy liều mạng dùng tay và răng cào cấu, gặm nhấm lớp tuyết phủ sâu.

Vốn dĩ có thể thoát ra thành công.

Nhưng trong hai ngày đó, thành viên của trạm quan sát đã đi ra ngoài rất nhiều để tìm thành viên đội mất tích, xe trượt tuyết liên tục chạy qua vết nứt này khiến tuyết bị nén chặt lại trong các khe băng.

Người đội viên bất hạnh chứng kiến những người này mang danh nghĩa cứu anh, nhưng lại biến cánh cửa sinh tồn duy nhất của mình thành cánh cửa tử thần lạnh lẽo, khiến anh bị mắc kẹt ch3t cóng tại đây.

Kể từ đó, cứ vào những đêm bão tuyết là các thiết bị của trạm quan sát Nhật Bản lại bị hỏng, một số đội viên ra ngoài sửa chữa cho biết, trên đường trở về khi họ đi qua khe nứt băng, họ có thể nghe thấy tiếng ai đó bên dưới rít lên oán hận kêu cứu.

Có đội viên sợ hãi còn kể rằng rằng họ có thể nghe thấy tiếng cào cào điên cuồng của móng tay và tiếng nghiến răng dưới lớp tuyết, cảm giác như những thứ bên dưới sẽ cào xuyên qua lớp băng, oán độc lôi bọn họ xuống dưới.

Sau khi mất tích thêm một vài thành viên trong đội bảo trì, Nhật Bản bắt buộc phải đổi sang một trạm quan sát khác làm căn cứ.

Đường Nhị Đả nghi ngờ tính xác thực của câu chuyện này, bởi vì trạm quan sát sẽ thường xuyên kiểm tra xem có vết nứt băng xung quanh hay không, nhưng cũng chính qua câu chuyện này, người ta mới nhớ đến các vết nứt băng.

Vì vậy, khi Bạch Liễu nói muốn đi ra ngoài, Đường Nhị Đả cũng kể cho Mục Tứ Thành và Bạch Liễu nghe câu chuyện để nhắc nhở cả bọn nên chú ý.

Mục Tứ Thành nghe xong thì tỏ ý: Đệt, nếu vậy tôi không đi đâu, hai người đi đi.

Bị Bạch Liễu thẳng thừng bác bỏ.

Cả ba người thắt chặt dây an toàn quanh eo, loạng choạng đi tới nhà chứa máy bay trực thăng trong cơn bão, cũng may là cách đây không xa lắm, chẳng bao lâu đã tới, Đường Nhị Đả mở cửa ra, cả ba lần lượt bước vào tầng hầm.

Mục Tứ Thành phủi tuyết bám trên người, răng va vào nhau lập cập: “Mẹ nó, thời tiết gì thay đổi cũng nhanh quá đi, lúc nãy tôi tới đây gió đâu có lớn vậy chứ!”

“Cậu mà ở đây lâu thêm tí, chờ đến khi gió lên, trên người lại không mang bất cứ thứ gì, không có lấy một sợi dây an toàn hay điện thoại vệ tinh.” Bạch Liễu liếc Mục Tứ Thành một cái, “… không chừng bị gió thổi kẹt vào kẽ băng nào đó luôn rồi…”

Mục Tứ Thành: “…”

Đậu mé!

“Nhưng đây là Hồ Trò Chơi, tôi vẫn có thể thoát game!” Mục Tứ Thành ngoài mạnh trong yếu cố cãi lại.

“Chưa chắc nhé, nếu bị như vậy thì tuyệt đối không thể thoát khỏi phó bản dễ như vậy đâu.”Đường Nhị Đả nhìn ánh mắt ra hiệu của Bạch Liễu ý bảo dọa thêm cho thằng nhóc sợ thì bổ sung tiếp, “Khe băng sâu nhất ở đây là 100 mét, nhiệt độ thấp nhất có thể lên tới -89 độ, mười lăm giây cũng đủ khiến cậu choáng váng, chưa kịp thoát game thì cậu đã ch3t cóng rồi.”

Mục Tứ Thành: “…”

Đậu méeeee!!!!

Trò chơi quỷ gì vậyyy!!

Nhóm Bạch Liễu bước vào tầng hầm ngầm có 2 tầng.

Mặt trên tầng một dành để thí nghiệm cường độ thấp, không có nhiều đồ vật và cũng không cần quá sạch, một số dụng cụ cảm biến, búa thủy lực và các vật dụng khác được xếp chồng lên nhau, trong góc còn có hai lọ lớn ướp dưa chua, bắp cải và củ cải.

Đường Nhị Đả nhấc tấm bìa lên liếc nhìn, một mùi chua hôi nồng nặc tỏa ra trong không gian.

Mũi của Mục Tứ Thành giật giật —— từ khi bước vào phó bản đâu đâu cũng đông cứng không mùi không vị này, đây là lần đầu tiên cậu ngửi thấy thứ mùi k1ch thích như vậy.

“Mùi như món dưa cải thối bị hỏng của bà tôi vậy.” Mục Tứ Thành nôn khan, đưa tay quạt quạt trước mũi.

Đường Nhị Đả đặt tấm bìa xuống, gã nhìn Bạch Liễu với vẻ mặt phức tạp: “Bắp cải muối chua này là cách làm của người Trung Quốc, người ở Trạm quan sát Edmund không biết làm nên bị hỏng và bốc mùi.”

“Nhưng chắc là bọn họ đã nghe ai hướng dẫn nên mới tích trữ lương thực theo cách này.” Bạch Liễu trầm ngâm, “—— Xem ra mối quan hệ giữa trạm Thái Sơn và trạm quan sát Edmund không quá căng thẳng như chúng ta nghĩ.”

Nếu không, những người ở trạm Thái Sơn sẽ không thân thiện hướng dẫn đối phương cách làm dưa cải bắp.

Bạch Liễu đi vòng quanh cái lọ vài vòng, hắn có vẻ trầm ngâm, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Mục Tứ Thành không nhịn được mở miệng hỏi: “Chỉ là hai lọ dưa cải, anh nhìn cái gì vậy?”

“Đang tìm ngày sản xuất.” Bạch Liễu nhẹ giọng đáp.

“?” Mục Tứ Thành có chút sững sờ, “Ai làm dưa cải muối mà ghi ngày sản xuất chứ? Không phải cứ tùy tiện làm ra thứ này…”

Cậu đang nói thì đột ngột dừng lại, Bạch Liễu ngồi xổm bên cái lọ, lấy tay lau một vết bùn đen ở góc dưới bên trái.

Ở góc dưới bên trái của lọ đồ chua có dán nhãn của phòng thí nghiệm, mặt trên có dòng chữ ngay ngắn: 【 10/8, 12.14kg củ cải 】

Như thể đánh dấu một thí nghiệm nào đó.

Mục Tứ Thành sửng sốt: “Sao anh biết họ có dán ngày sản xuất?!”

Bạch Liễu chậm rãi đứng dậy: “Đây là phòng thí nghiệm, Edmund là nhà khoa học, ông ta không biết làm dưa cải cho nên đặt hai lọ dưa cải này ở đây chỉ có một mục đích —— đó là làm thí nghiệm và ghi chép lại quá trình lên men của dưa cải này.”

“Mà dựa theo thái độ nghiêm khắc của tiến sĩ Edmund đối với các thí nghiệm, ông ta chắc chắn sẽ tạo ra một số ghi chép cơ bản trên mặt đồ vật.”

Hắn nhướng mắt cười: “Ví dụ như ngày tháng.”

Đường Nhị Đả đang ngồi xổm bên dưới một lọ dưa cải khác, gã cẩn thận dùng đầu ngón tay lau lọ dưa cải cũ, tìm thấy một nhãn khác ở cùng vị trí.

"Ở đây cũng ghi ngày 10 tháng 8." Đường Nhị Đả ngước nhìn Bạch Liễu, nhưng gã nhanh chóng cảm thấy có gì đó không ổn, cau mày, "Ngày máy bay rơi ở đây là ngày 7/8, đến ngày 8/8 trạm Thái Sơn gửi bản fax ám chỉ trạm Edmund đã đánh cắp thi thể, nhưng Edmund này ——"

"—— đột nhiên ngày 10/8 lại đi làm 2 lọ dưa chua, có phải rất kỳ quái hay không?" Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi.

Lông mày Đường Nhị Đả nhíu lại, gã không thể hiểu tại sao.

Nhưng Bạch Liễu không có ý trả lời nghi ngờ của gã, tiếp tục đi về phía cửa kéo dẫn đến tầng hầm thứ hai.

Có một cánh cửa trượt giữa tầng ngầm thứ nhất và tầng ngầm thứ 2, cánh cửa này rõ ràng là đã bị đóng băng, nhưng Mục Tứ Thành đã đục vỡ nó khi cậu xuống, Bạch Liễu đưa tay vuốt v3 những vụn băng trên đó rồi mở ra.

Trong nháy mắt cửa mở, Bạch Liễu đã hiểu tại sao Mục Tứ Thành lấy tư liệu xong thì bỏ chạy.

Một mùi hôi thối nồng nặc, kỳ quái tanh tưởi khiến người ta say xẩm mặt mày bốc lên, theo đó là một lượng bụi bặm đáng kể và khói nhẹ phát tán rải rác trong không khí.

Sau khi hệ thống sưởi được khôi phục, các tảng băng trên đỉnh của lớp ngầm thứ hai tan chảy, chất lỏng đục như thạch nhũ rơi xuống nhấn chìm mặt đất, biến mặt đất thành một lớp nước bùn màu xám đen, trên mặt nước đục ngầu có rất nhiều lam kính cùng một số tài liệu bị bịt kín bằng nhựa.

Tóm lại thì cảnh tượng không tốt đẹp gì mấy.

Mục Tứ Thành thấy Bạch Liễu định đi xuống thì lo lắng nhắc nhở: “Dưới đó có nước! Cạnh cầu thang có ủng cao su và găng tay cao su! Mang vào rồi hãy xuống!”

Bạch Liễu thay đôi ủng cao su và găng tay cao su, lấy một túi đựng tài liệu bằng nhựa trùm lên đầu, bước xuống tầng hầm thứ hai.

Bước xuống mùi tanh tưởi lại càng nồng nặc, giống như mùi tanh của những loài cá dưới đáy đại dương vừa được trục vớt, trơn nhớt, nhớp nháp như một con rắn biển bơi quanh Bạch Liễu trong không khí bụi bặm đen tối.

Nước trên mặt đất chỉ cạn đến đế giày, động tác của Bạch Liễu làm sóng nước lắc lư, hắn cúi xuống nhặt lam kính và một số tài liệu trôi nổi trên mặt nước.

Trên tấm kính ghi tên của lát cắt sinh vật, Bạch Liễu lờ mờ nhận ra một vài trong số đó là cá voi sát thủ, cá voi xanh và một số loài chim cánh cụt khác nhau.

Các tấm kính nổi trên mặt nước cơ bản là lớp mỡ và lớp biểu bì của các loài động vật vùng cực này, hầu hết các tư liệu trôi

nổi cũng ghi lại kết quả nghiên cứu của các loài động vật đó.

Ở trung tâm tầng hầm có một bàn viết to dày nặng, trên đó có đặt bốn kính hiển vi, một hộp trượt lật úp ở giữa, hai giá đựng ống nghiệm nhỏ.

Có một số hàng ống nghiệm nhỏ được xếp gọn gàng trên giá đựng ống nghiệm, bề mặt của dung dịch cố định tế bào bên trong hơi đông lại, đang dần dần tan chảy khi nhiệt độ phục hồi, các mô sinh vật nổi bên trong bị nhuộm màu hồng phấn kỳ lạ.

Trong quá trình ấm dần lên, các cạnh của mô thịt bắt đầu đen lại quái dị, thậm chí các mô trong một số ống nghiệm nhỏ cũng bắt đầu hơi ngọ nguậy, như thể chúng sắp sống lại.

Bạch Liễu liếc nhìn nhãn trên nắp của những ống nghiệm này, trên đó có ghi: 【Chim cánh cụt (cá voi sát thủ) + sinh vật không xác định X tế bào tự do được nuôi cấy】.

Trong đống thịt đen kịt đang xoắn vặn lại, có một mảnh mô nằm lặng lẽ không hề nhúc nhích, trước và sau khi rã đông đều có màu đỏ tươi của bề mặt sinh vật vừa mới cắt ra.

Bạch Liễu cảm thấy thậm chí hắn có thể nhìn thấy mao mạch trên các lát cắt rỉ máu và tan biến trong dung dịch cố định.

Hắ bước tới dùng hai ngón tay kẹp chiếc ống nghiệm nhỏ ra khỏi giá đựng ống nghiệm. Trên nắp trên của giá đựng ống nghiệm có một nhãn mác hoàn toàn khác với các ống nghiệm

khác, dòng chữ này ghi —— 【Sinh vật không xác định: X】.

Lúc ống nghiệm nhỏ được lấy ra, mô trong ống nghiệm nhỏ kia dường như bị xâm phạm, miệng ống nghiệm phun ra hơi nước bén nhọn, chất lỏng fomandehit bên trong lập tức bốc hơi.

Miếng thịt nhỏ này bắt đầu nhanh chóng phân hóa và phát triển theo chiều hướng không rõ, chui ra khỏi ống nghiệm dính vào nhau, nhưng trong nháy mắt chúng đã lớn lên thành một khối thịt đen bóng, có xúc tu và dính chặt nhau như quả bóng rổ.

Quả cầu thịt này có lớp da mịn của chim cánh cụt và cá voi sát thủ, vết răng sắc nhọn của động vật ăn thịt, đôi cánh thịt ở hai bên mọc đầy những xúc tu mới đang chồm lên, đập rộn rã sinh trưởng nhanh chóng.

Những xúc tu này dường như liên kết với nhau, đan xen vào nhau, bị cuốn vào trong cơ thể của quả cầu thịt, nhanh chóng phân hóa thành một mô mới —— một đôi bàn chân có màng giống như đuôi cá.

Quả cầu thịt gào thét kịch liệt, duỗi xúc tu lao về phía Bạch Liễu, Đường Nhị Đả đứng ở lối vào cầu thang nhanh tay lẹ mắt nhanh chóng ngả về phía sau, dựa vào trên cầu thang mượn lực, rút súng trường ở thắt lưng của mình để lên vai, dán mặt, nhắm, bắn.

“Pằng pằng!”

Hai phát gọn ghẽ, quả cầu thịt nằm bất động trong làn nước đục ngầu.

Đường Nhị Đả buông súng trường xuống, thở phì phò, nghiêm nghị nhắc nhở: “Tôi mới kích hoạt sách quái vật, đây hẳn là một trong những quái vật trong phó bản này, gọi là Sinh vật không xác định x Cá thể bị ô nhiễm, đây rất có thể là một phó bản ô nhiễm sinh hóa, cậu hãy cẩn thận một chút, đừng chạm vào nguồn ô nhiễm.”

“Được rồi.” Bạch Liễu hiền lành đáp, hắn trở tay giấu nhanh ống nghiệm nhỏ vào trong túi.

Hắn bước qua cái xác ô nhiễm, ngồi xổm xuống tiếp tục tìm kiếm thông tin trong phòng thí nghiệm, cuối cùng cũng tìm thấy thứ mình muốn trong một chiếc két sắt bị khóa —— Bạch Liễu yêu cầu Đường Nhị Đả sử dụng khẩu súng trực tiếp phá khóa.

Bên trong là nhật ký thí nghiệm được sắp xếp theo thời gian.

Sau khi lấy xong, Bạch Liễu đi ra khỏi cửa phòng thí nghiệm ngầm, đóng cửa cẩn thận rồi theo bọn Mục Tứ Thành ra ngoài.

Phía sau bọn họ, đống sinh vật bị Đường Nhị Đả bắn ch3t bắt đầu biến dạng chảy ra như nhựa đường, sau đó nhanh chóng dung hợp lại từ hình dáng méo mó chậm rãi biến thành thứ giống như con người, khuôn mặt, các đặc điểm trên khuôn mặt và chân tay bắt đầu xuất hiện trên cơ thể nó.

Nó dường như đang điều chỉnh ngoại hình và cơ thể, cứ lặp đi lặp lại ba hình dạng khác nhau, đầu tiên là cơ thể một người cường tráng, tiếp theo biến thành một người có dáng vẻ tao nhã sạch sẽ, tiếp nữa là hình dạng chiếc tai nghe khỉ trên đầu, thỉnh thoảng từ "nhựa đường" cũng nổi lên một đôi mắt trong vắt tò mò thuần túy.

Cuối cùng, nó dường như đã quyết định sẽ biến thành bộ dáng như thế nào, dưới làn nước đục ngầu, lớp vỏ đen như rắn lột dần dần mất đi, đôi bàn tay và bàn chân trắng nõn gầy guộc lộ ra khỏi vỏ.

Một Bạch Liễu cả người tr4n trụi vấp ngã quỳ trong làn nước bùn. "Hắn" mở một đôi mắt trong veo, cổ họng phát ra tiếng kêu tần số cao như tiếng cá voi kêu gọi bạn đồng hành.

Những tài liệu sao chép nằm rải rác trên mặt nước Bạch Liễu chưa kịp mang đi viết lộn xộn:

【——Mô cá voi sau khi nuôi cấy huyền phù tế bào X của sinh vật chưa biết cho thấy sự tái tổ hợp và tái sinh của thực vật, mức độ biệt hóa giảm xuống mức thấp nhất, có thể gây ra sự phân hóa … 】

【 Tế bào có trí thông minh cao của các cá nhân, và "sinh vật bậc thấp giống xúc tu bóng rổ" (sau đây gọi là bóng rổ) phân hóa cho thấy sự khác biệt của tất cả các chủng loại sinh vật, bao gồm người, chim, cá, thậm chí cả dương xỉ và vi sinh vật cổ đại……】

【 Tế bào cá voi bắt đầu đóng vai trò chủ đạo, tạo ra thói quen của cá voi và phát triển một lớp mô biểu bì mịn bao bọc "quả

bóng rổ". Quá trình phân hóa tế bào dần trở nên bình thường, sau một vòng phân hóa các tế bào dần dần ch3t đi……】

【 Tập tính cá voi xuất hiện trước khi ch3t, bắt đầu lột xác, sau khi lột xác … Chúa ơi! Nó tái sinh! Nó có thể học hỏi! Nó bắt đầu kiểm soát phương hướng phân hóa của chính nó … Chúa ơi! Nó bắt đầu phân hóa theo chiều hướng con người sau nhiều lần lột xác!!! 】

【—— Không được, tôi phải dừng thí nghiệm, đây là một sinh vật bẩn thỉu không thể chấp nhận được về mặt đạo đức, nó sẽ làm ô nhiễm bộ gen của con người! 】

- ——oOo—

Chương 253

Mục Tứ Thành bị dọa đến choáng váng luôn rồi, cậu không thể chấp nhận nổi loại quái vật sinh hóa này chút nào!

Đường Nhị Đả vẫn tương đối bình tĩnh: "Vậy chúng ta cứ trực tiếp đi vào luôn? Hay là gọi điện cho bọn Mộc Kha báo tình hình trước?"

"Lúc hạ cánh điện thoại đã gặp trục trặc rồi." Bạch Liễu mở điện thoại vệ tinh gọi cho Đường Nhị Đả, trên màn hình thể hiện tín hiệu kém, không gọi được.

Đường Nhị Đả cau mày.

Trên đường đi, bất kể thời tiết xấu như thế nào, tín hiệu của điện thoại vệ tinh vẫn ổn định, thế mà vừa đến trạm Thái Sơn thì bắt đầu ….

"Đây chắc là một điểm quan trọng trong trò chơi." Bạch Liễu nâng cằm và ra hiệu cho mọi người lên máy bay, "Lấy súng đi, chúng ta trực tiếp vào luôn."

Đường Nhị Đả lái máy bay lên không trung rồi phóng về phía trước, đến gần trạm Thái Sơn thì nháy đèn ra hiệu muốn hạ cánh, trong chốc lát, bên trạm Thái Sơn cũng phát ra đèn tín hiệu lập lòe, báo hiệu bên dưới đã chuẩn bị sẵn sàng đón tiếp.

“Bên trạm Thái Sơn có thể giao lưu với chúng ta bằng công nghệ cao …” Mục Tứ Thành lúc này nhìn thấy cái gì cũng nghi thần nghi quỷ, cậu thúc khuỷu tay vào Bạch Liễu, “Chắc là con người nhỉ?”

“Lỡ như đám quái vật này có năng lực bắt chước rất cao, chúng đã học được cấp độ giao tiếp này và sử dụng để lừa con người hạ cánh xuống thì sao?” Bạch Liễu thản nhiên nói.

Mục Tứ Thành xoa xoa da gà nổi trên cánh tay, thành thật im lặng —— cậu lơ mơ nhận ra tốt nhất là đừng nghe Bạch Liễu nói gì nữa thì hơn.

Tên này chỉ thích hù dọa cậu thôi!!

Đường Nhị Đả bay lên bầu trời phía trên trạm Thái Sơn, nhìn xuống thì thấy một người nào đó đứng trên mặt đất đang múa may vẫy lá cờ đỏ ra hiệu có thể hạ cánh ở đây. Gã quay đầu lại liếc mắt hội ý với Bạch Liễu, sau khi được Bạch Liễu đồng ý, mới bắt đầu điều khiển máy bay hạ xuống.

Cánh quạt máy bay quay chậm rãi rồi dừng lại, xe trượt tuyết rì rì nhô ra từ khe rãnh bộ phận hạ cánh áp sát xuống đường băng.

Gió tuyết thổi ào ạt, nhóm Bạch Liễu nhìn thấy bóng dáng người đàn đang vẫy lá cờ đỏ từ cửa bên trong suốt của trực thăng.

Người này mặc một bộ quần áo trượt tuyết kiểu chim cánh cụt màu cam, dùng cọc c4m chặt trên mặt đất để ổn định cơ thể trước cơn gió lớn, hầu hết khuôn mặt chìm khuất dưới chiếc mũ len dày, liên tục vẫy tay về phía máy bay trực thăng như thể rất vui khi nhìn thấy nhóm Bạch Liễu.

Loại cao hứng này khiến Mục Tứ Thành không nhịn được rùng mình, cậu thu mình lại sau vai Bạch Liễu: "Mẹ nó, người hay là quái vật đây…"

"Xuống xem rồi biết." Bạch Liễu nói, hắn mở toang cánh cửa trực thăng, quay người nhảy xuống.

Người kia muốn tiến lên một bước để đỡ Bạch Liễu thì Đường Nhị Đả từ đầu bên kia đã nhảy xuống cảnh giác đẩy cậu ta ra: "Để tôi làm, cám ơn cậu."

Người này kéo mũ lên, để lộ khuôn mặt đỏ bừng vì lạnh, kích động đến độ vừa khóc vừa nói bằng tiếng Trung lưu loát: "Tôi là nhân viên của trạm quan sát Thái Sơn, các anh đến từ bên ngoài đúng không?! Các anh hạ cánh lần đầu tiên ở đây luôn đúng không?! Ôi trời ơi! Lần đầu tiên sau hơn 1 năm tôi mới thấy đồng hương của mình đến trạm quan sát này đấy, các anh tuyệt đối chưa bị 【 ký sinh 】!Các anh chắc chắn là con người!"

"Vào đi!" Người này vội vàng dẫn nhóm Bạch Liễu vào trong, vừa đi vừa cảnh giác nhìn xung quanh, súng cầm trên tay nhắm khắp nơi.

Bạch Liễu và Đường Nhị Đả lẳng lặng nhìn nhau, cả bọn đi theo phía sau người đội viên có chút tưng tửng này.

Khi họ đến cửa trạm Thái Sơn, một số đội viên của trạm quan sát cũng mặc bộ đồ chim cánh cụt đứng đó, dáng người thẳng tắp, bên chân dựng một khẩu súng, giống như đang đứng gác.

Những "lính canh" này lạnh lùng nhìn nhóm Bạch Liễu, vừa nhìn thấy khuôn mặt của họ thì vẻ mặt giãn ra một chút —— vẻ ngoài nhóm Bạch Liễu rõ ràng là đến từ Trung Quốc, nhưng ngay sau đó, những "lính canh" này trở nên cảnh giác trở lại, giương súng vào đầu họ.

Người thanh niên dẫn họ đến hào hứng giải thích với lính gác: "Tôi là Phương Tiểu Hiểu, nghiên cứu sinh ngành khí tượng học vừa ra ngoài để đón máy bay, họ đến từ bên ngoài Nam Cực, tôi có thể đưa họ vào không?"

Các lính canh không hề dao động, lạnh lùng nói: "Tất cả mọi người, bao gồm cả cậu, sau khi ra khỏi trạm đều phải kiểm tra hoạt động của tế bào trước khi vào trạm."

Phương Tiểu Hiểu cười xin lỗi với nhóm Bạch Liễu: "Các anh mới đến chắc là chưa biết rõ, ở Nam Cực đã xảy ra chuyện, mỗi lần ra ngoài chúng tôi đều phải kiểm tra hoạt động của tế bào trước khi vào trạm này để bảo vệ sự an toàn của những người bên trong."

Nói xong, cậu ta mở miệng theo thói quen, lính canh đeo găng tay vào, dùng tăm bông cẩn thận cạo một phần niêm mạc trên niêm mạc miệng của Phương Tiểu Hiểu rồi cho vào một ống nghiệm nhỏ.

Các lính canh lấy ra ba chiếc tăm bông mới, ra hiệu cho nhóm Bạch Liễu mở miệng.

Bạch Liễu bình tĩnh ra hiệu cho Mục Tứ Thành bỏ súng xuống, ngoan ngoãn cởi mũ xuống, bước lên phía trước khẽ mở miệng, để cho đối phương cạo một mảnh niêm mạc miệng bên trái.

Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả cũng bị lấy niêm mạc.

Phương Tiểu Hiểu nói với họ: "Chờ kết quả kiểm tra, nhanh lắm. Nếu không có vấn đề gì thì 10 phút nữa chúng ta có thể đi vào trong, các anh chờ chút nhé."

Bạch Liễu thuận thế nhẹ nhàng nhắc tới: "Xảy ra chuyện gì, sao mọi người lại cảnh giác như vậy?"

Phương Tiểu Hiểu thở dài: "Chuyện xảy ra vào tháng 8 cách đây một năm rưỡi, tôi cũng không biết cụ thể như thế nào, thời điểm đó tình cờ là vào lúc thay ca mùa hè ở vùng cực."

"Thay ca mùa hè?" Bạch Liễu hỏi.

Phương Tiểu Hiểu giải thích: "Các đội viên của trạm quan sát bên này sẽ thay ca mỗi năm một lần, bởi vì thời tiết ở Nam Cực quá khắc nghiệt, hơn nữa còn có bốn tháng đêm vùng cực trong mùa đông lạnh giá từ tháng 4 đến tháng 10."

* Ban đêm vùng cực hay đêm vùng cực là thời gian mà đêm kéo dài trên 24 giờ

“Con người ở trong bóng tối liên tục bốn tháng rất dễ bị mắc bệnh tâm thần và hội chứng T3, cho nên các đội viên trải qua mùa đông ở Nam Cực về cơ bản sẽ rời đi vào mùa hè năm sau, lúc ấy tàu phá băng cũng sẽ mang theo nhóm đội viên mới để thay ca.”

“Nhưng chúng tôi đã ở đây ba mùa đông rồi.” Phương Tiểu Hiểu cười khổ, “Mùa hè năm trước, lẽ ra nhóm người chúng tôi đã đến lượt thay ca, nhưng đến nay vẫn chưa thấy ai liên lạc, cũng không ai đến giao thực phẩm …… “

Vừa nói đến đây thì cậu ta đột nhiên dừng lại, giống như đụng đến đề tài cấm không thể nói được, cứ ngắc ngứ mãi trong cổ họng không biết bắt đầu từ đâu.

Bạch Liễu kịp thời bày tỏ sự khen ngợi: “Các cậu lợi hại lắm, chỉ dựa vào nguyên liệu 1 năm mà có thể sống sót đến bây giờ.”

Phương Tiểu Hiểu rơi vào khoảng lặng hiếm hoi, cậu ta nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Vẻ mặt của hai lính canh bên cạnh cũng trở nên khá nghiêm túc, nhưng họ dường như không đành lòng vỗ vai Phương Tiểu Hiểu: “—— Tất cả là vì sự sống còn.”

Kết quả kiểm tra tế bào được đưa ra đúng thời điểm, hoạt động tế bào của mọi người đều nằm trong giới hạn bình thường.

Phương Tiểu Hiểu thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ dẫn đám người Bạch Liễu đi vào: “Tôi đưa mọi người lên cabin, chắc mọi người cũng vất vả lâu lắm rồi, cứ nghỉ ngơi thoải mái, ngủ một giấc ngon lành đi.”

Bạch Liễu nhận thấy Phương Tiểu Hiểu coi bọn họ như những đội viên thay ca mùa hè, nhưng hắn cũng không vạch trần mà chỉ giả vờ như không biết gì, liền hỏi: “Các cậu bị mắc kẹt ở đây, tại sao không chủ động liên lạc với bên ngoài?”

“Bởi vì không thể liên lạc được.” Nói đến đây, Phương Tiểu Hiểu càng cười khổ hơn, “Chúng tôi đã bị mắc kẹt ở đây một năm rưỡi, cố gắng dùng mọi cách nhờ thế giới bên ngoài giúp đỡ rồi, ví dụ như Internet, điện thoại vệ tinh, nhưng Internet thì không hoạt động, trạm tiếp nhận bên ngoài hình như cũng xảy ra vấn đề gì đó, mãi không trả lời tín hiệu của bọn tôi.”

“Chúng tôi thậm chí đã liều lĩnh gửi hai máy bay quân dụng và máy bay trực thăng ra ngoài, nhưng vừa bay ra khỏi Nam Cực thì radar dò đường đã bị nhiễu bởi từ trường, cuối cùng tất cả chúng đều bị rơi trên sông băng.”

Phương Tiểu Hiểu lắc đầu, hai mắt nhìn thẳng, tự lẩm bẩm một mình: “Nếu như các anh không tới, có lẽ chúng tôi thật sự không hòa nhập được vào xã hội loài người nữa, ai cũng sẽ điên cuồng trong đêm tối cực hạn…”

Mục Tứ Thành nhìn thấy vẻ mặt buồn bã thất thần của Phương Tiểu Hiểu, không khỏi thì thầm bên tai Bạch Liễu: “NPC này cũng thảm thật đấy, xem ra cậu ta bị mắc kẹt ở Nam Cực, không biết thế giới bên ngoài đang lạnh dần, những người ở trạm tiếp nhận bên ngoài mà cậu ta nói có lẽ đã ch3t cóng từ đời nào rồi … “

Trong trường hợp toàn cầu lạnh đi, những người bị mắc kẹt trong môi trường cực lạnh của vùng cực khó có thể cảm nhận được, vì khí hậu ở đây khắc nghiệt, khó tồn tại và khó giao tiếp với thế giới bên ngoài, vì vậy Phương Tiểu Hiểu và mọi người ở trạm Thái Sơn chỉ cảm thấy thiết bị liên lạc gặp trục trặc mà không nghĩ đến phương hướng kỷ băng hà.

Mà Bạch Liễu cũng sẽ không nói với NPC trông rất mong manh yếu đuối sự thật này, thế giới bên ngoài mà cậu ta nói từ lâu cũng giống như Nam Cực, đã trở thành một vùng đất hoang phủ đầy băng tuyết.

NPC trước mắt thoạt nhìn không thể chịu nổi loại tin tức này đâu.

Đôi mắt Bạch Liễu vô tình lướt qua túi áo khoác đang mở của Phương Tiểu Hiểu —— hắn thấy bên trong có hai lọ thuốc nhỏ, tình cờ là một trong vài loại thuốc mà Mộc Kha đã nhắc đến với hắn, chống hưng cảm và trầm cảm.

“Nguyên liệu chỉ đủ một năm mà phải đợi hai năm rưỡi, các cậu xoay sở bằng cách nào?” Bạch Liễu có vẻ rất hứng thú với chủ đề này.

“Có một nguồn dự trữ năng lượng mặt trời vào những ngày cực thấp ở đây, tiết kiệm một chút cũng miễn cưỡng đủ dùng hàng ngày, còn về nhiên liệu …”

Phương Tiểu Hiểu che trán, cậu thở dài khó chịu: “Tôi biết công ước Nam Cực quy định không được tấn công động vật hoang dã ở đây, nhưng trong suốt năm ngoái, quần thể nhuyễn

thể ở đây tăng nhanh rất bất thường, vào tháng 10 năm ngoái chúng gần như nhuộm vùng nước ngoài khơi của biển Ross thành màu đỏ cam."

"Một số lượng lớn động vật vùng cực như chim cánh cụt, hải cẩu và cá voi ở đây ăn nhuyễn thể. Thức ăn đầy đủ khiến những loài động vật này sinh sản với tốc độ cực nhanh, số lượng đã tăng gấp đôi chỉ trong một năm, chất béo trên người chúng rất dồi dào … "

Phương Tiểu Hiểu mím môi, trên mặt hiện lên một nỗi đau vi phạm nguyên tắc đạo đức: "Các anh cũng biết đấy, ban đầu khi con người khám phá Nam Cực, họ đã săn những con chim cánh cụt và hải cẩu này để bổ sung thức ăn và dầu mỡ …"

"Cho nên các cậu đã ăn thịt chim cánh cụt và hải cẩu à?" Mục Tứ Thành không thể hiểu được nỗi đau của Phương Tiểu Hiểu, nhưng cậu đại khái cũng nhận ra những thành viên trong nhóm nghiên cứu Nam Cực có lẽ rất tôn trọng những con vật này.

Mục Tứ Thành vỗ vai Phương Tiểu Hiểu thương cảm: "Trong tình huống thiếu thốn thức ăn thì cậu ăn thịt chúng để sống sót cũng là chuyện bình thường…"

Khi Phương Tiểu Hiểu nghe Mục Tứ Thành nói từ "thức ăn", cậu ta không khỏi giật mình, sắc mặt tái đi.

"Không phải, bọn họ không ăn thịt chim cánh cụt và hải cẩu." Bạch Liễu nhàn nhạt nói, "Trong những chuyến thám hiểm Nam Cực đầu tiên, người ta không dùng thịt chim cánh cụt và hải cẩu để làm nguyên liệu nấu ăn, mà là dùng chúng để làm nhiên liệu thiêu đốt vì chúng có lượng dầu mỡ dồi dào."

Bạch Liễu ngước nhìn Phương Tiểu Hiểu: “Nếu tôi không nhầm, cậu đi săn hải cẩu và chim cánh cụt rất nhiều, không phải để làm thức ăn, mà là để lọc nhiên liệu vận hành toàn bộ trạm quan sát, nếu không sẽ ch3t cóng, đúng không?”

Phương Tiểu Hiểu c4n môi dưới khẽ ậm ừ, nước mắt lấp lánh: “Dầu tinh luyện từ động vật không thể dùng trực tiếp làm nhiên liệu, nhưng sau một số biến đổi công nghệ thì có thể đốt cháy đơn giản để cung cấp năng lượng……”

“… Nhưng ở trạm quan sát cũng không thiếu lương thực, nhiên liệu.” Hai mắt Phương Tiểu Hiểu bừng lên tia sinh tồn, cậu ta bước tới nắm chặt tay Bạch Liễu, “Nguyên liệu mà chúng tôi thiếu nhất chính là thuốc! Thiếu thuốc điều trị tâm thần! Mọi người đều mắc hội chứng T3 nặng, không thể kiểm soát cảm xúc và hành vi của mình, không thể phân biệt giữa thực và ảo, họ sẽ phát điên!”

Bạch Liễu bình thản nhìn cậu ta, giọng điệu vẫn bình tĩnh: “Các cậu không ăn thịt hải cẩu và chim cánh cụt, vậy các cậu lấy lương thực từ đâu?”

Phương Tiểu Hiểu nhìn vẻ mặt vô cảm của Bạch Liễu, hai tay như bị ong đốt, hoảng sợ thu tay về, né tránh ánh mắt, thở gấp.

“Tôi đoán thức ăn của các cậu đều được trữ đông trong các khe nứt của băng bên ngoài, phải không?” Bạch Liễu thản nhiên nói.

“Sau khi thực hiện nhiều thí nghiệm khác nhau trên những quái vật sinh hóa đã phân hóa thành người, ban đầu các cậu

định vứt chúng đi làm chất thải, nhưng việc thiếu lương thực đã khiến các cậu quyết tâm tái sử dụng những chất thải này, vì vậy đã tận dụng 【 tủ lạnh 】 thiên nhiên ngoài trời để cất giữ chúng.”

Bạch Liễu giọng nói rất nhẹ, giống như đang nói chuyện vẩn vơ: “Các cậu ăn thịt người, đúng không?”

Phương Tiểu Hiểu đôi mắt đỏ hoe hét lên: “Chúng là quái vật, động vật, không phải người!!”

Tác giả có lời muốn nói:

Đoạn miêu tả sử dụng hải cẩu và chim cánh cụt để đốt lửa có tham khảo từ bộ phim phóng sự tài liệu của Scott (nhà thám hiểm thứ hai đến Nam Cực) vào năm 1912. Chim cánh cụt và hải cẩu được sử dụng để cung cấp chất ấm bên trong cabin. Người ta sẽ dùng gậy đánh ch3t chim cánh cụt, hải cẩu thì bị cắt ra đốt trực tiếp làm nguyên liệu, vì cơ thể chúng chứa nhiều dầu mỡ, có thể cháy rất lâu.

*Hội chứng T3: tui search google thì nó liên quan đến các bệnh về tuyến giáp gì đó, mọi người muốn hiểu thêm thông tin thì search google tham khảo nhé.

- ——oOo—

Chương 254

Vừa hét lên xong, Phương Tiểu Hiểu dường như cũng nhận ra cảm xúc của mình đã mất kiểm soát, cậu ta lùi lại hai bước, chóng mặt ngồi xổm xuống dựa vào tường cố nuốt hai viên thuốc vào miệng.

Nuốt thuốc được một lúc, Phương Tiểu Hiểu miễn cưỡng ổn định lại được, cậu ta thở hổn hển ôm chặt lấy đầu gối, những giọt nước mắt nóng hổi bất giác rơi ra khỏi khuôn mặt tê lạnh, tự lẩm bẩm một mình: "Chúng nó không phải người, thật sự không phải mà, tôi không có ăn thịt người … "

Cậu ta lảm nhảm, cả người run rẩy vùi mặt vào đầu gối, nghẹn ngào nức nở, xin lỗi lung tung:

"xin lỗi xin lỗi……"

Bạch Liễu quỳ một chân xuống, hắn đưa cho Phương Tiểu Hiểu một chiếc khăn mềm.

Phương Tiểu Hiểu lặng lẽ cầm lấy lau nước mắt trên mặt.

Bạch Liễu nhẹ giọng nói: "Chúng nó là loại quái vật gì?"

"… những con quái vật rất thông minh." Phương Tiểu Hiểu đứng dựa vào tường, khàn giọng trả lời, "Lần đầu tiên chúng

xuất hiện, tất cả chúng tôi đều vô cùng sợ hãi, bởi vì chúng trông giống hệt như những thành viên đã ch3t của trạm quan sát, chúng tôi còn tưởng là quỷ nữa, sau đó mới phát hiện đó là một sản phẩm sinh hóa bất hợp pháp của trạm quan sát Edmund."

"Chúng sẽ chủ động bắt chước những sinh vật có năng lực sinh tồn mạnh nhất trong môi trường, cố gắng tiếp cận chúng tôi và học hỏi kỹ năng sinh tồn của chúng tôi. Đám quái vật đó có thể đã quan sát chúng tôi trong một khoảng thời gian, phát hiện chúng tôi có tình cảm tốt với các đội viên đã ch3t, cho nên bọn chúng chọn biến thành hình dạng những người đó để tiếp cận chúng tôi… "

Phương Tiểu Hiểu hít một hơi dài: "Chúng cảm thấy chỉ cần biến thành hình dạng mà chúng tôi thích thì chúng tôi sẽ chấp nhận chúng, thế nhưng lính canh ở căn cứ bị dọa sợ nên đã bắn ch3t bọn chúng, và kéo trở về căn cứ để nghiên cứu."

"… Trong quá trình nghiên cứu, chúng lại lột da lần thứ hai, thay đổi càng giống người hơn."

"Chúng có khả năng học hỏi rất cao. Thông qua những lời nói và quan sát chúng tôi sau khi vào căn cứ, bọn chúng đã bắt chước giống hệt đội viên đã ch3t, lời nói, ngoại hình và thói quen đều không thể phân biệt được, ngoại trừ một số ký ức còn thiếu hụt thì cứ như thể là đồng đội ch3t đi sống lại vậy … kinh khủng đến mức chúng tôi đã dùng dao gi3t ch3t nó lần thứ hai."

Phương Tiểu Hiểu lông mi run lên, nước mắt rơi trên bàn tay đang siết chặt khăn vải: "… Chúng tôi phát hiện ra dù dùng phương pháp nào để giết chúng, bởi vì tế bào của chúng có

hoạt tính rất cao, chỉ cần một con không bị giết, chúng sẽ tự động phân hóa để tạo thành tế bào gốc phôi, sau đó lại phân hóa thành người.”

“… trừ khi trước tiên là đốt lớp biểu bì của chúng bằng lửa để hạn chế xu hướng phân hóa của chúng, sau đó ngâm chúng trong hóa chất kiềm hoặc axit mạnh để làm cho các tế bào này ch3t hoàn toàn, nhưng trạm quan sát cơ bản là không có nhiều nhiên liệu và hóa chất này để xử lý chúng.”

“Ban đầu, chúng tôi không thể làm gì được. Ngay cả khi chúng tôi biết mối nguy hiểm của chúng, chúng tôi cũng không có đủ nguồn lực để đối phó. Chúng tôi chỉ có thể mổ chúng ra và đóng băng chúng trong các khe băng để chúng không thể thoát ra ngoài, nhưng không lâu sau đó … “

Cổ họng của Phương Tiểu Hiểu giống như bị một đôi tay vô hình nắm lấy, mặc dù đang mở miệng nhưng không thể phát ra âm thanh, chỉ có nước mắt tuôn rơi.

Bạch Liễu bình tĩnh tiếp nhận: “Bọn cậu đã sớm phát hiện ra, lửa và axit ăn mòn mạnh chính là quá trình nấu nướng và tiêu hóa thức ăn của con người phải không?”

“Vừa lúc các cậu đang trong tình trạng thiếu hụt thức ăn, mà nếu có thể loại bỏ hoàn toàn lũ quái vật này bằng cách ăn thịt nó, một công đôi việc thì tại sao không làm phải không?”

Bị Bạch Liễu vạch trần, Phương Tiểu Hiểu hai mắt trống rỗng, lồng nguc phập phồng, không kìm được mà lui về phía sau nôn khan, che miệng chạy đi: “Thực xin lỗi, tôi có chút không thoải mái, các anh cứ nghỉ ngơi trước đi.”

Bạch Liễu nhìn Phương Tiểu Hiểu đã đi xa, sau đó quay người bước vào cabin, theo sau là Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả.

Đường Nhị Đả dùng tay khóa trái cửa lại, dán tai lên cửa nghe ngóng bên ngoài một lúc mới quay đầu lại báo cáo với Bạch Liễu: "Hiệu quả cách âm tốt, không nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, muốn nói gì thì cứ thoải mái nói."

Mục Tứ Thành vừa nghe Phương Tiểu Hiểu và Bạch Liễu nói chuyện, lúc này người có chút ngốc, ngồi ở mép giường nhìn chằm chằm Bạch Liễu, gáy ớn lạnh: "Này mẹ nó là sao đây? Vậy là người ở trạm quan sát này ăn thịt quái vật luôn à?!"

"Chưa chắc đúng." Bạch Liễu dựa vào trên giường, dùng hai tay chống cằm lười biếng, "Có khả năng giống như tôi đã nói trước đây, chỗ này là người, hoặc là quái vật giả làm người để lừa gạt chúng ta."

Mục Tứ Thành hoang mang không thôi: "Không phải chứ, nếu là quái vật thì tại sao bọn chúng lại ngụy trang kiểu này để lừa gạt chúng ta? Có ý nghĩa gì à? Nếu bọn chúng muốn giết chúng ta thì cứ trực tiếp ra tay luôn là được, anh cũng nghe rồi đó, ở một mức độ nào đó bọn chúng là bất tử còn gì, có thể trực tiếp đối đầu với chúng ta mà!"

"Còn chủ động nói cho chúng ta biết điểm yếu của bọn nó nữa chứ?"

Đường Nhị Đả đúng lúc gật đầu: "Vừa rồi điểm yếu trong sách quái vật của tôi đã sáng lên, những gì Phương Tiểu Hiểu nói

đều đúng, lửa và ăn mòn hóa học là điểm yếu của loại quái vật này.”

Bạch Liễu cười cười, đột nhiên đưa ra một chủ đề hoàn toàn không liên quan: “Hai người biết phép thử Turing không?”

Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả đều gật đầu.

Mục Tứ Thành khá thiếu kiên nhẫn: “Cái này liên quan gì đến phép thử Turing? Phép thử đó không phải dùng để kiểm tra xem AI có trí thông minh của con người hay không à?”

“Điểm giống nhau là AI và quái vật ở đây đều do con người tạo ra, nếu các loài ở đây được so sánh với AI thì cậu nghĩ xem, phải thử nghiệm như thế nào để chứng minh các loài ở đây hoàn toàn thông minh như con người?” Bạch Liễu chậm rãi nhìn Mục Tứ Thành, “Còn nhớ giả thuyết nổi tiếng trong phép thử Turing không?”

Mục Tứ Thành chợt nhận ra điều gì đó, cậu rùng mình nói: “—— Nếu những AI thông minh này thực sự có trí thông minh của con người, liệu chúng có vượt qua được bài kiểm tra Turing bằng cách đánh lừa con người không?”

“Giả sử 【mọi người】 ở đây đều là quái vật, bọn chúng cố gắng bắt chước con người, hơn nữa trí thông minh của chúng đã phát triển đến mức tương đương với nhóm nghiên cứu khoa học ở đây, chúng hoàn toàn có thể tự mình tiến hành các bài kiểm tra Turing để kiểm tra riêng con người, kiểm tra mình đã bắt chước đủ tiêu chuẩn hay không, có thể dung hợp hoàn toàn vào chúng ta không?”

Bạch Liễu nhướng mắt: “Mà chúng ta là nhóm người ngoài xa lạ, là những mẫu vật tốt nhất để kiểm tra xem chúng có thể đánh lừa con người thành công hay không. Những gì mà 【Phương Tiểu Hiểu】 vừa nói lúc nãy chỉ là chúng nó dựa trên sự hiểu biết của con người, bắt chước kể ra những tình huống có thể thuyết phục chúng ta, làm chúng ta cảm thấy chúng nó chính là con người.”

Đường Nhị Đả im lặng, Mục Tứ Thành cong ngón tay nắm lấy lòng bàn tay, lạnh hết sống lưng.

“Đương nhiên.” Bạch Liễu thay đổi cách nói, chậm rãi nói: “Đây chỉ là phỏng đoán của tôi, cũng có thể mọi người ở đây thật sự là người, mọi chuyện chỉ là tôi tưởng tượng thôi.”

Đường Nhị Đả bình tĩnh dò hỏi, “Vậy thì làm thế nào để xác minh ý tưởng của cậu?”

Bạch Liễu cười nhẹ: “Rất đơn giản, đêm nay chờ chúng nó ngủ say, chúng ta sẽ đi đào khe băng xem 【người】 bên trong có thể sống sót hay không.”

Nửa đêm.

Mặt trời ở Nam Cực tháng 2 kéo dài rất lâu, khi mặt trời khuất bóng thì trời đã sáng sớm, người trong trạm quan sát cơ bản đã ngủ say, chỉ có hai lính canh đứng canh trước cửa, nhưng bọn họ muốn vòng qua hai người này thì cũng khá đơn giản.

Trạm quan sát tuân thủ nguyên tắc vào ra nghiêm ngặt, không quản chặt chẽ việc ra ngoài của nhân viên nội bộ.

Nói cho cùng thì chán sống lắm mới chạy khơi khơi ra ngoài trời Nam Cực.

Nhóm Bạch Liễu chui ra từ cửa sau xử lý rác của nhà bếp trên tầng hai, sau đó đi vòng quanh nơi đậu trực thăng, lấy thiết bị khoan bên trong ra.

Nhờ thời tiết xấu ở Nam Cực, dưới bóng đêm và gió tuyết gào thét, tầm nhìn không vượt quá 30 mét, nhóm Bạch Liễu trắng trợn lấy đi thiết bị mà lính canh cách đó không xa cũng không nhìn thấy.

Dưới sự dẫn dắt của lão làng Đường Nhị Đả, bọn họ trang bị quần áo trượt tuyết, đặt thiết bị nặng hàng trăm kg lên xe trượt rồi kéo đến một địa điểm cách đó hơn chục km, nơi họ đã thám hiểm trước đó.

Mục Tứ Thành thở hổn hển, cả người vã mồ hôi, Bạch Liễu nhìn còn ổn, Đường Nhị Đả không để hắn ta làm gì cả, gã chịu trách nhiệm gánh vác phần lớn trọng lượng của thiết bị hàng trăm kg.

Da của Đường Nhị Đả lúc này ướt đẫm mồ hôi từ mặt đến xương quai xanh, cơ bắp căng chặt lộ ra vẻ gợi cảm, gã cố gắng điều chỉnh hơi thở đều đặn của mình.

Mục Tứ Thành thở phì phò như lừa trợn mắt nhìn.

Cái đệt! Đường Nhị Đả này mẹ nó là chó kéo xe trượt tuyết đầu thai à?! Vậy mà cũng kéo nổi?!

Đường Nhị Đả không để ý đến ánh mắt ghen tị của Mục Tứ Thành, gã đặt thiết bị lên xe trượt tuyết trên băng, sau đó theo sự sắp xếp của Bạch Liễu, bắt đầu dùng thiết bị khoan để khoan xuống địa điểm mà trước đó họ đã phát hiện ra bóng người.

Áp nhiệt làm tan chảy từng lớp băng, đến khi hạ xuống vị trí xác định, Bạch Liễu ra hiệu dừng lại, Đường Nhị Đả ấn dụng cụ xuống, nhấc lõi băng lên kéo nó ra.

Một người nhỏ gầy bị mắc kẹt trong lõi băng, không có tứ chi nên trông vô cùng nhỏ nhắn, vừa đủ để nhóm Bạch Liễu khóa trong lõi băng kéo lên —— đây cũng là lý do Bạch Liễu chọn địa điểm này để khoan.

"Con người" bị mắc kẹt trong một lõi băng dài khoảng 2m và đường kính khoảng 1m có biểu hiện vô cùng sợ hãi, tứ chi bị chặt ngay ngắn, giống như bị cắt bằng dụng cụ sắc bén, và nó vẫn chưa hư thối.

Nhóm Bạch Liễu mang theo dầu đốt và đổ nước nóng lên lõi băng hết lần này đến lần khác, không bao lâu lõi băng từ từ tan chảy.

"Đó là băng làm từ tuyết." Đường Nhị Đả khẳng định đưa ra kết luận, "Băng thật sẽ không tan nhanh như vậy, cũng sẽ không sạch sẽ và kỹ lưỡng như vậy."

Không mất nhiều thời gian để băng tan, cái xác bên trong nằm bất động trên mặt băng.

Đến khi Mục Tứ Thành quá lạnh muốn quay về, trên mặt cắt của tay chân người này đột nhiên mọc lên những mầm thịt yếu ớt, xoắn xuýt như một con sâu, chẳng mấy chốc liền kết lại với nhau thành tứ chi.

Người này từ từ đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Bạch Liễu.

Rõ ràng, thứ họ đào lên là một con quái vật.

Đường Nhị Đả đá đối phương ra xa với tốc độ sấm sét, gã dùng tay trái nhét họng súng vào họng đối phương, vẻ mặt lạnh lùng, tưởng như sắp bóp cò tới nơi.

Bạch Liễu kịp thời ngăn lại, đi tới trước mặt người này, hắn ra hiệu Đường Nhị Đả cất súng đi, người đàn ông lê lết chật vật đứng dậy, vừa mở miệng đã khiến Mục Tứ Thành kinh ngạc.

“Tôi là Phương Tiểu Hiểu thật.” Giọng cậu ta khàn khào, vừa nói xong, nước mắt đã tuôn rơi, cậu ta quỳ lạy Bạch Liễu, “Những người được chôn ở dưới là nhân viên thật sự của Trạm quan sát Thái Sơn, xin hãy cứu họ!”

Bạch Liễu đỡ cậu ta dậy, nhẹ nhàng an ủi: “Chúng tôi sẽ cứu, trước tiên nói chuyện gì đã xảy ra đã.”

“Anh đã thấy quái vật ở trạm quan sát chưa?” Phương Tiểu Hiểu được Bạch Liễu đỡ ngồi lên xe trượt tuyết.

Mục Tứ Thành đun một cốc nước ấm cho người nghiên cứu sinh khí tượng đang run rẩy này, nhưng bị Phương Tiểu Hiểu cười gượng gạo đẩy ra: “Cám ơn, hiện tại thân thể của tôi không cần sưởi ấm, chỉ là rùng mình do phản xạ có điều kiện thôi.”

Bạch Liễu đặt cốc nước ấm lên đầu gối Phương Tiểu Hiểu: “Cậu có phản xạ lạnh của con người, vì vậy cậu là người bình thường cần phải giữ ấm, cứ cầm lấy đi.”

Không biết những lời này đã làm Phương Tiểu Hiểu xúc động như thế nào, nước mắt cậu ta không thể ngừng rơi.

Cậu ta nước mắt lưng tròng nhìn Bạch Liễu, cuối cùng cầm lấy cốc nước ấm, nghẹn ngào nói: “Cám ơn đồng chí, cám ơn anh đã nói cho tôi biết tôi vẫn là người.”

Phương Tiểu Hiểu nhấp vài ngụm nước ấm, lấy lại sức rồi mới nói: “Một năm rưỡi trước vào tháng 8, chúng tôi nhận được chỉ thị cất giữ một khối thi thể sinh hóa rất nguy hiểm ở phía Nam Cực. Lúc đầu, người phụ trách Trạm Thái Sơn không đồng ý, bởi vì theo Công ước Nam Cực, không được phép đặt các đối tượng nghiên cứu gây ô nhiễm ở đây.”

“Nhưng sau nhiều lần liên lạc, cuối cùng người phụ trách Trạm Thái Sơn cũng đồng ý. Mặc dù chúng tôi không biết họ truyền đạt thông tin gì, nhưng người phụ trách buồn bã nói với chúng tôi rằng mảnh đất tinh khiết cuối cùng ở Nam Cực sẽ không còn là chốn tinh khiết nữa.”

“Để bảo vệ người bên ngoài và bảo vệ thế giới đầy dục v0ng này, mảnh đất thuần khiết cuối cùng vẫn bị ô nhiễm.”

Phương Tiểu Hiểu hít một hơi thật sâu, Bạch Liễu nhận thấy cậu ta thở ra không có nhiệt độ, cũng không hình thành khí trắng.

“Vì vậy, chúng tôi đã sẵn sàng để đón chiếc máy bay đang vận chuyển các bộ phận cơ thể, nhưng máy bay đã gặp tai nạn khi bay qua biển Ross, cuối cùng không hạ cánh gần trạm quan sát của chúng tôi mà bị rơi gần trạm Archibald ở bờ biển phía nam đảo Ross —— Đó là trạm quan sát của quốc gia A.”

“Mặc dù chúng tôi đã đi tìm kiếm ngay lập tức, nhưng ba chiếc hộp vẫn bị mất tích, cả năm người áp giải trên máy bay đều thiệt mạng. Tôi đã gọi điện thoại liên tục đến trạm Archibald để nhờ giúp đỡ, thậm chí còn trực tiếp đến gặp người phụ trách của họ ngay trong đêm hôm đó.”

“Nhưng ngay sau đó họ bắt đầu không trả lời các cuộc gọi của chúng tôi, đóng cửa không chấp nhận các chuyến thăm viếng của chúng tôi. Hơn nữa vào đầu giờ sáng hôm đó, các đội viên của chúng tôi đã nhìn thấy một chiếc trực thăng bay từ trạm Archibald đến trạm Edmund, nghi ngờ bí mật vận chuyển thứ gì đó, chúng tôi nghi ngờ đó là ba chiếc hộp.”

Phương Tiểu Hiểu khớp hàm run rẩy, nắm chặt chiếc cốc: “Trạm Edmund là một trạm quan sát khác của họ, nằm gần Nam Cực, được canh gác nghiêm ngặt và khó tiếp cận hơn, ngoài ra còn có rất nhiều thiết bị quân sự. Sau khi bên kia từ chối trả lời cuộc gọi của chúng tôi nhiều lần, chúng tôi đành phải liên lạc bằng fax.”

“Người phụ trách Trạm quan sát Edmund có tên là Edmund Allen. Ông ấy đã ở Nam Cực hơn 30 năm và luôn có mối quan hệ tốt với chúng tôi. Ông ấy sẵn sàng chia sẻ nhiều kết quả nghiên cứu với chúng tôi. Ông ấy là một người già với tinh thần Nam Cực, đã có những đóng góp xuất sắc trong nghiên cứu khí tượng và sinh học ở Nam Cực, đó là lý do tại sao trạm quan sát được đặt theo tên của ông ấy …”

“Giáo sư Edmund đã từng buông lỏng dưới sự thuyết phục của chúng tôi, muốn bí mật trả lại chiếc hộp cho chúng tôi, tự mình nhận mọi lỗi lầm …”

Phương Tiểu Hiểu không kìm được nước mắt: “Nhưng chính trị và quân sự của đất nước A không cho phép điều đó. Sau khi phát hiện ra Edmund có khuynh hướng hành động như vậy, chúng đã hãm hại Giáo sư Edmund tàn nhẫn, trấn áp tâm lý và thí nghiệm lên người ông ấy, còn ép ông ấy phải dùng một số loại thuốc khống chế tinh thần, khiến ông Edmund phát điên …“

Cậu ta che mặt gào khóc, người mà trước đây cậu ta vẫn gọi là “Giáo sư” nay đã trở thành một “người thầy” đầy thân thiết.

“Đám súc sinh đó đã giết hại một con người vĩ đại! Chúng đã tiến hành các thí nghiệm sinh học liên quan đến khối thi thể trên người ông Edmund!!”

“Bọn họ buộc ông Edmund phải chọn một con đường khác!”

“Thầy đã sử dụng khối thi thể này để bắt đầu nhân giống sinh vật với số lượng lớn, lai gen của chúng với gen của những sinh

vật cực thấp để lai tạo ra những sinh vật săn mồi thích nghi hơn với khí hậu Nam Cực, những kẻ hãm hại ông đều bị những sinh vật này gi3t ch3t …”

Phương Tiểu Hiểu dường như đang nhớ về những ký ức vô cùng đau buồn, cậu ta ôm đầu lẩm bẩm một mình trong cơn mê:

“Nhưng sau đó mọi thứ đã vượt quá tầm kiểm soát. Những sinh vật đó bắt đầu phát triển trí thông minh của con người. Chúng được Edmund giáo dục, có tính tò mò, khám phá mạnh mẽ về nghiên cứu khoa học và con người. Chúng bắt đầu bắt chước những việc con người đã làm với chúng, bắt đầu tái tạo những thí nghiệm tàn bạo đó trên con người để khám phá con người.”

“Mà những người chúng ta đang mắc kẹt ở trạm quan sát là tư liệu tốt nhất để chúng luyện tập.”

Phương Tiểu Hiểu như dở khóc dở cười: “Chúng nó xẻ thịt, tách rời, thái mỏng, nhuộm da rồi phân loại chúng tôi theo giới tính và khu vực … Nhưng ở trạm quan sát mùa đông không còn bao nhiêu thức ăn, bọn nó không muốn chúng tôi đói ch3t nên đã ép chúng tôi phải ăn thịt chim cánh cụt, hải cẩu và thịt của chúng.”

“Thịt của chúng phù hợp với cơ thể chúng tôi, chúng tôi giống như thực vật bị ghép loài vậy, bị bóp méo và tiến hóa, cuối cùng trở nên giống như chúng, không sợ lạnh giá, khả năng sống sót mạnh mẽ hơn, cũng biến thành những con quái vật không dễ dàng ch3t đi.”

Một giọt nước mắt rơi trên gương mặt vô hồn của Phương Tiểu Hiểu: “Chẳng bao lâu, đám quái vật thông minh này đã khám phá mọi bí mật về cơ thể chúng tôi, chúng vứt chúng tôi như những chất thải thí nghiệm dưới lớp băng để bảo quản và tiến vào giai đoạn cuối của cuộc nghiên cứu —— giao tiếp nhận biết lẫn nhau của con người và cảm ứng tâm lý.”

“Chúng nó cần những con người hoàn toàn xa lạ để hợp tác trong giai đoạn thí nghiệm cuối cùng của chúng, nhưng Nam Cực đã lâu lắm rồi vẫn không có người mới đến.”

“Vì vậy, chúng liên tục mô phỏng điều kiện sinh tồn của con người trong những tình huống khắc nghiệt, chúng thậm chí còn tạo ra một số xung đột thực tế rồi giết nhau, sau đó mở lớp băng và vứt xác của những con quái vật 【 đã ch3t 】”

Phương Tiểu Hiểu khóe miệng giật giật: “Đương nhiên những con quái vật này thật sự không ch3t, chúng chỉ đóng vai một con người thua trận mà ch3t bên cạnh đám người đóng băng chúng tôi thôi.”

Cậu ta nói xong, tất cả mọi người đều im lặng.

Bạch Liễu vỗ vai Phương Tiểu Hiểu để cậu ta nghỉ ngơi thật tốt, nói rằng sẽ khoan cứu hết mọi người ở trạm Thái Sơn, sau đó quay người trở lại vị trí khoan tiếp tục làm việc.

Đường Nhị Đả chịu trách nhiệm canh gác Phương Tiểu Hiểu, không đi cùng hắn.

Mục Tứ Thành dường như kinh sợ quá thể, cậu rúc người bên cạnh Bạch Liễu, thì thào: “Đậu má! Y như anh nói luôn! Đám quái vật trong trạm quan sát đang thực hiện phép thử Turing! Thành viên thật sự của trạm quan sát đang ở khe nứt băng!”

Bạch Liễu mở dụng cụ, liếc nhìn Mục Tứ Thành không chút biểu cảm: “Làm sao cậu có thể chắc chắn rằng 【những người】 trong các khe băng không phải là đám quái vật cực kỳ thông minh, muốn nghiên cứu tâm lý con người chúng ta bằng phép thử Turing mới chứ?”

Mục Tứ Thành giật mình, da đầu râm ran: “Ý của anh là, Phương Tiểu Hiểu này cũng là một con quái vật giả vờ tới thử nghiệm chúng ta à?!”

Bạch Liễu hai mắt híp lại: “Không nhất định, cậu ta cũng có thể là người thật.”

“Ai nói với cậu phép thử Turing chỉ giới hạn ở một địa điểm chứ, những loại kiểm tra tính xã hội loài này thường được thực hiện trên toàn bộ bản đồ.”

Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành: “Nói một cách đơn giản, toàn bộ Nam Cực này có thể là bản đồ thí nghiệm mà chúng dựng lên cho người bên ngoài chúng ta. Người trong bất kỳ trạm quan sát nào cũng có thể là thật hoặc giả, chúng phân biệt cách chúng ta nhận ra đồng loại bằng cách chúng ta nhận biết con người thật và giả như thế nào.”

“Nói một cách khác, giống như đặt một con khỉ bên ngoài vào một nhóm khỉ mô phỏng và khỉ thật, quan sát phản ứng của khỉ bên ngoài, xem nó sẽ đưa ra phản ứng phán đoán tương tự

với loại khỉ nào, sau đó đám quái vật này sẽ bắt chước những con khỉ đó, giả vờ chúng là khỉ thật, đến gần con khỉ này và làm các thí nghiệm khác."

Ánh mắt của Bạch Liễu rơi vào Phương Tiểu Hiểu đang đứng sau Mục Tứ Thành: "Ví dụ như chặt bỏ tứ chi của một con khỉ, sau đó quan sát xem con khỉ có tìm kiếm sự giúp đỡ từ đồng loại của nó hay không."

Mục Tứ Thành cảm thấy tay chân có chút lạnh, cậu lặng lẽ tháo tai nghe khỉ xuống.

Bạch Liễu nhún vai: "Đó là cách con người nghiên cứu các loài khác."

** **Phép thử Turing** là một bài kiểm tra khả năng trí tuệ của máy tính. Phép thử như sau: một người chơi thực hiện một cuộc thảo luận bằng ngôn ngữ tự nhiên với một con người và một máy tính, cả hai đều cố gắng chứng tỏ mình là con người. Ba bên tham gia phép thử được cách ly với nhau. Nếu người chơi không thể nhận ra máy tính không phải là con người, máy tính đó vượt qua phép thử. Vì bài kiểm tra có mục đích là thử khả năng trí tuệ của máy tính mà không phải là khả năng nghe âm thanh, cuộc thảo luận hạn chế trong một kênh văn bản như một bàn phím và màn hình

- ——oOo—

Chương 255

Bên kia, Đường Nhị Đả đang trò chuyện với Phương Tiểu Hiểu.

Đường Nhị Đả dù gì cũng từng là đội trưởng Cục xử lý dị đoan cho nên gã luôn cực kỳ cảnh giác với Phương Tiểu Hiểu, không biết cậu ta là NPC khả nghi hay là quái vật, cho nên trong câu chuyện cũng mang ý tứ tra hỏi không ít.

“Làm sao cậu biết chúng tôi gặp Phương Tiểu Hiểu khác ở trạm quan sát?” Đường Nhị Đả trịch thượng thẩm vấn, “Tôi cảm giác cậu rất quen thuộc với chuyện bị đào lên thì phải.”

Phương Tiểu Hiểu dường như không ngạc nhiên trước sự tra hỏi của Đường Nhị Đả, cậu ta cười khổ: “Bởi vì đây không phải là lần đầu tiên tôi bị đào lên, đám quái vật này không chỉ thí nghiệm với người bên ngoài, mà còn thí nghiệm phản ứng của con người đối với đồng loại nữa.”

“Thời gian đầu bị ném vào kẽ nứt băng, bọn quái vật còn chẳng buồn phủ tuyết vùi lấp chúng tôi.”

“Chúng nó muốn thực hiện chủ đề về cách con người có thể tồn tại trong một môi trường khắc nghiệt với nguồn tài nguyên hạn chế. Bọn chúng còn nói rằng trong vòng 3 ngày sẽ lấp tuyết vào kẽ băng, nếu người nào có thể cướp được tài nguyên chạy trốn thì chúng sẽ thả đi, nếu không thì sẽ bị đóng băng vĩnh viễn.”

Nói tới dây, cậu ta khó khăn nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống: “Để đánh lừa nhận thức của đám quái vật về con người, để chúng bắt chước con người tàn sát, diệt sạch lẫn nhau, chúng tôi đã giả vờ dựng lên một tiết mục cướp đoạt tài nguyên, giết chóc đối phương tàn nhẫn.”

Phương Tiểu Hiểu hít sâu một hơi, hai tay cầm cốc không khỏi run lên, cúi đầu uống một ngụm nước ấm, Đường Nhị Đả nhận thấy giữa hai hàm răng cậu ta có những vệt máu đông lại, giống như đã c4n xé con mồi nào đó.

“Chúng tôi … tập trung tài nguyên vào những thành viên nhỏ tuổi nhất trong đội, để họ trốn thoát, và ba ngày sau, chúng tôi bị chôn vùi trong tuyết.”

Khi nói đến đây, vẻ mặt luôn u buồn của Phương Tiểu Hiểu cuối cùng không thể nhịn được lộ ra sự dữ tợn, cậu nghẹn ngào bi thảm rống lên như dã thú bị thương:

“Chúng tôi cứ tưởng cuộc thí nghiệm của chúng đã kết thúc! Nhưng không ngờ chúng đã đánh dấu những đội viên trẻ rời đi đó, liên tục theo dõi tung tích của họ, đến khi bọn họ không nhịn được quay trở về muốn cứu chúng tôi thì đám quái vật lại nổi lên hứng thú nghiên cứu mới, chúng nó dụ họ đi sai hướng, đào một kẽ nứt băng khác!!”

Phương Tiểu Hiểu run rẩy toàn thân:

“… Đám quái vật này dựng ra một cái bẫy, chúng để hai con quái vật biến hình thành hai người đội viên trẻ tuổi trong nhóm trốn thoát để đào vết nứt băng của chúng tôi, bên kia thì khiến

những đội viên trẻ tuổi thật sự đào kẽ nứt băng chứa những con quái vật giả dạng hình dạng chúng tôi…”

“Chúng nó muốn biết liệu bên chiến thắng là con người sẽ tin tưởng kẻ thất bại mình cứu vớt là đồng loại, hay là kẻ thất bại dễ tin tưởng người cứu vớt chính mình là đồng loại hơn …”

** đoạn này hơi khó hiểu, mình giải thích tí: 【người chiến thắng】là người đào kẽ băng cứu người – hoặc là người thật, 【kẻ thất bại】là quái vật – hoặc là người bị nhốt dưới kẽ băng

Đường Nhị Đả mở miệng, nhìn vẻ mặt tê dại của Phương Tiểu Hiểu, gã không khỏi hạ thấp giọng điệu: “Vậy … kết quả thử nghiệm là gì?”

Khuôn mặt của Phương Tiểu Hiểu vô cảm, chỉ có một nụ cười xấu xí và cứng đờ xuất hiện nơi khóe miệng, nước mắt cứ thế tuôn rơi trên đôi mắt trống rỗng:

“Sau khi được đào lên chúng tôi đã phân biệt được 【người chiến thắng】, nhưng đám đội viên trẻ ấy lại không thể phân biệt được 【kẻ thất bại】, bọn họ sinh sống với đám quái vật đó hơn 2 tháng, hơn nữa còn phát sinh quan hệ tình cảm với hai con quái vật trong đó, sau đó hai người này bị đưa đến trước mặt chúng tôi vạch trần kết quả.”

“Hai người trẻ đó phát điên lên, bọn họ đổ xăng vào mình tự thiêu, sau đó nhảy vào axit mạnh tự sát”.

“Một trong những quái vật hình người mà chúng giả dạng để đánh lừa những đội viên trẻ này chính là Phương Tiểu Hiểu.”

Đường Nhị Đả im lặng một lúc, sau đó tiếp tục hỏi: “Tại sao cậu có thể chắc chắn chúng tôi tới đào cậu không phải quái vật?”

Phương Tiểu Hiểu đưa mắt đờ đẫn, lẩm bẩm một mình: “Các anh không phải là quái vật đâu, bởi vì những quái vật này chỉ bắt chước con người đã xuất hiện rồi, không có cách nào mô phỏng một con người mới tinh, tôi chưa từng thấy các anh ở Nam Cực.”

“Hơn nữa bọn chúng đã thí nghiệm khả năng phán đoán của chúng tôi, xem chúng tôi có thể phân biệt những người tới đào có phải là 【 con người 】đồng loại hay không, chúng cũng không dồn hết sức lực vào việc biến hình vô ích, mỗi lần bọn chúng đến đào đều để nguyên hình dạng cơ bản chứ không biến thành người.”

Bạch Liễu đang đào hì hục bên kia vẫy tay ra hiệu cho Đường Nhị Đả qua đó.

Đường Nhị Đả bình tĩnh nhìn Phương Tiểu Hiểu ngồi trên xe trượt tuyết bất động hồi lâu, dù biết nghiên cứu sinh này chỉ là NPC nhưng cuối cùng cũng không đành lòng vỗ vai cậu ta: “…Cậu ở đây nghỉ ngơi thật tốt, đừng chạy lung tung.”

Nói xong, gã lon ton chạy đến bên Bạch Liễu, thành thật báo cáo những gì Phương Tiểu Hiểu vừa nói với mình.

Mục Tứ Thành không khỏi nổi da gà khắp người, điên cuồng xoa xoa cánh tay.

Bạch Liễu trầm tư, sau đó nở một nụ cười khiến sống lưng Mục Tứ Thành càng lạnh hơn: "Xem ra sự tình phức tạp và thú vị hơn chúng ta tưởng một chút, có lẽ tôi biết ông Edmund này muốn làm gì, nhưng tôi vẫn phải liên lạc với Mộc Kha để xem cậu ta có tìm thấy nhật ký của vị giáo sư già không để hỗ trợ cho suy đoán của tôi."

Mục Tứ Thành có chút bối rối: "Chúng ta cần đào tiếp không?"

"Đào đi." Bạch Liễu vừa ra lệnh vừa cười, "Đào xong rồi mang về trạm Thái Sơn, cho cả đám đối mặt với nhau xem ai mới là quái vật."

Mục Tứ Thành: "!!!"

Trạm quan sát Edmund.

Mộc Kha và Lưu Giai Nghi đã dọn gần hết sách và tài liệu của toàn bộ trạm quan sát, đọc từng cái một theo tên. Tài liệu nào ngắn và dễ thì giao cho Lưu Giai Nghi, tài liệu nào dày và chuyên sâu thì Mộc Kha đảm nhận, dịch xong thì giao lại cho Lưu Giai Nghi để tổng hợp thông tin.

Cũng may là do các nghiên cứu sinh sống ở đây nên trong cabin có rất nhiều sách tham khảo cơ bản, mỗi lần Mộc Kha xem số liệu thí nghiệm không hiểu đều có thể tra sách kiểm tra, công việc cũng khá nhẹ nhàng.

“Chủ yếu là sách chuyên ngành về khí tượng và sinh học, còn có khá nhiều sách về xã hội học.” Mộc Kha lục tủ sách trong cabin của Edmund, cậu lật nhanh từng trang, lướt qua nội dung, phần lớn là chú thích.

Sau đó, cậu đột nhiên dừng lại, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có vẻ như giáo sư Edmund này rất không hài lòng với chính trị và chính quyền của đất nước A thì phải. Ông ấy viết rất nhiều ý kiến trong các bài ca ngợi việc giải phóng nhân quyền trong sách lịch sử hiện đại của đất nước.”

Lưu Giai Nghi lò mò đi tới, cũng nhìn thấy: “——Bóc lột sức lao động song song là quyền chủ yếu của con người đối với tư bản. (Lưu ý 1).”

Mộc Kha lật lại: “Ở đây cũng có, được viết bên cạnh lời kể về cuộc chiến Bahata, đây là trận chiến mà nước A phát động khi đối thủ lén nghiên cứu chế tạo vũ khí sinh học và hóa học.”

Lưu Giai Nghi đọc nó từng chữ: “—— không có tự do trật tự và tự do không có trật tự đều có sức hủy diệt như nhau (Chú thích 2).”

Mộc Kha tiếp tục lục tung trạm quan sát, tìm thấy một bản fax riêng giữa Edmund và trạm quan sát Thái Sơn trong một hồ sơ tội phạm trong kho lưu trữ, mặt trên có một con dấu cấm màu vàng niêm phong ghi: 【Bản sao Bằng chứng phản quốc của Edmund】

Mộc Kha và Lưu Giai Nghi nhìn nhau, không chút do dự xé ra luôn.

Các bản ghi fax bên trong được sắp xếp theo ngày, rất đơn giản.

1 tháng 10:

Bạn của tôi, bạn nói đúng, tôi đã kiểm tra những mảnh thi thể này này, nó, hoặc chúng, thực sự không thể được sử dụng cho bất kỳ nghiên cứu khoa học nào, chúng sai về mặt đạo đức, ô nhiễm tinh thần, vi phạm đạo đức cơ bản của tôi với tư cách là một nhà khoa học con người.

Giờ đây tôi đã hiểu tại sao nó nên bị phong ấn ở đây, nó thực sự không nên tồn tại ở bên ngoài, tôi sẽ cố gắng thuyết phục những "tên cướp" đã cướp những chiếc hộp và sẽ mang chúng nguyên vẹn về cho bạn.

Bạn đã làm một điều nguy hiểm và tuyệt vời. Một trăm năm nữa, cả nhân loại nên khắc ghi bạn trên jie fang (bính âm do Edmund viết ở đây) để ca ngợi bạn! (lần trước bạn đã kể tôi nghe, bảng vàng danh dự chiến sĩ của các bạn được gọi là jie fang, phải không?)

** 解放Jiěfàng: tự do

Chúc mừng hạnh phúc thành lập đất nước của bạn!

7 tháng 10:

Tôi rất tiếc vì tạm thời không thể trả lại chiếc hộp cho bạn.

Thật kỳ lạ, đây là lần đầu tiên tôi bị buộc phải thực hiện nghiên cứu của riêng mình.

Cảm giác bây giờ chính là không còn mùi vị và hơi ấm, thỉnh thoảng đi trên đường sẽ buồn cười mà té ngã bởi vì tiểu não đã được tu sửa, cảm giác thăng bằng có một chút vấn đề (nhưng trước khi cải tạo, lão bạn già của tôi cũng thường xuyên bị đấy thôi), mọi thứ khác đều ổn, tôi cảm thấy như mình đã trở thành một chú cá voi nhỏ ấm áp, có lẽ bây giờ tôi nên ra biển và có một nụ hôn gần gũi với chú cá voi nhỏ ấm áp thực sự chăng?

Rốt cuộc tôi không còn sợ hãi giá lạnh, cũng không còn là một con người nữa, tôi có thể trở thành một con cá voi dưới đáy biển sâu.

Haha, tôi khá thích cách chúng chà xát vào đá khi chúng lột xác và ngứa ngáy, giống hệt cái cách mà lão bạn già của tôi không thể đưa tay gãi lưng và chà xát vào tủ quần áo.

Đừng lo lắng về chiếc hộp, họ vẫn cần tôi nghiên cứu, tôi luôn có thể tìm cách trả lại chiếc hộp cho bạn.

17 tháng 10:

Trời ơi, các bạn bị tôi dọa sợ rồi sao?

Thằng nhóc tên Phương Tiểu Hiểu ôm lấy cái chân cụt của tôi khóc lóc, tôi nhớ nó đang học ngành khí tượng, trước đây tôi

đã hướng dẫn luận văn cho nó.

Tôi phải nói rằng đó là một bài luận văn tệ hại, rất nhiều nội dung không có hình ảnh minh họa và định dạng trích dẫn tài liệu cũng sai be bét, tôi thực sự không biết làm thế nào mà thằng nhóc này được nhận vào trường cao học và đến Nam Cực nữa.

Lần này bọn họ lái xe trượt tuyết kéo cổ tôi lê đi trong tuyết, đó chỉ là một hình phạt khác dành cho tôi khi cố gắng ăn cắp chiếc hộp, hoặc có thể nói đó là một bài kiểm tra khả năng của cơ thể hàng ngày mà thôi. Sau cùng, tôi vẫn là người được cải tạo thành công nhất, tôi vẫn là tội phạm nữa chứ, quả thật là một đối tượng thí nghiệm khiến cho bọn họ hưng phấn ——— đây là một truyền thống ở đất nước chúng tôi.

Mặc dù cuối cùng tay chân tôi đứt ra khỏi người rồi lăn lông lốc như cái ống đựng bút hoen rỉ, nhưng không đau chút nào, vì tôi đã lạnh cứng rồi, bảo thằng nhóc đó đừng khóc vì tôi nữa.

Tôi nhìn cậu ấy vừa khóc thét lên vừa đuổi theo đôi chân đứt gãy của tôi mà cảm thấy thật đau lòng, cậu ấy gọi tôi là thầy, chúa ơi, tôi thề rằng đây là điều hạnh phúc nhất mà tôi đã nghe được trong thời gian gần đây, tuy rằng cậu ấy đang khóc, nhưng tôi lại mỉm cười bị kéo lê ở đằng sau chiếc xe trượt tuyết.

Sau khi tôi bị đối xử như một tội phạm, đã không còn ai gọi tôi là thầy nữa.

Đừng lo lắng cho tôi, tôi sẽ tìm cách giải quyết chuyện chiếc hộp. Phương thức liên lạc qua fax tương đối bí mật, hơn nữa tài liệu giấy tờ khiến những kẻ ngốc này nghĩ rằng tôi sẽ không dám làm như vậy. Tôi sẽ cho bạn biết nếu có tiến triển.

17 tháng 12:

Dường như họ đã phát hiện tôi bí mật gửi fax cho bạn, vì vậy 2 tháng qua tôi phải ngừng liên lạc.

Chà, có lẽ tôi đã quá kiêu ngạo và đánh giá thấp trí thông minh của nhóm người này, fax quả thực không an toàn.

Đây có thể là lần cuối cùng tôi gửi fax cho bạn để duy trì ý chí của con người. Bạn của tôi ơi, cho phép tôi lan man một chút về cuộc sống của một lão già khọm tôi đây nhé, hy vọng đừng chê tôi phiền chán, tôi chẳng biết còn có thể trò chuyện với ai được nữa.

Tôi đến Nam Cực cách đây 33 năm, lúc đó trạm quan sát này chưa có tên là Trạm quan sát Edmund, tôi quên mất nó gọi là gì rồi, tóm lại là không nổi tiếng bằng Edmund.

Người đưa tôi đi trên tàu phá băng Bắc cực là một lão chiến binh trong Chiến tranh bán đảo (tuy lúc tham gia ông chưa già nhưng lúc gặp tôi, ông đã quá già rồi, tôi luôn giễu cợt ông ấy).

Ông ấy là một trong số ít bạn bè của tôi.

Rốt cuộc, một kẻ mọt sách như tôi không thể tìm được người thứ hai sẵn sàng nói chuyện với mình trong thời đại đào vàng đầy mạo hiểm đó.

Mười lăm năm sau khi tôi đến Nam Cực, ông ấy đã rời bỏ tôi mãi mãi vì sự tàn tật và sinh hoạt khổ sở do chiến tranh mang lại, sau đó trả lại tất cả số tiền sinh hoạt phí mà tôi đã gửi cho ông không thiếu một đồng (ông ấy cứ kiên quyết là mượn tôi chứ không xin xỏ).

Bác sĩ nói với tôi rằng ông ấy tự nguyện bỏ điều trị, vì sau chiến tranh, ông ấy luôn bị đau đớn dày vò vì những giấc mơ đầy máu, đây là hiện tượng bình thường nhiều người lính đều mắc phải.

Nhưng tôi biết không đơn giản như vậy, bạn tôi đã ch3t vì một cuộc chiến khác.

Lý do duy nhất để ông tham gia chiến tranh là để kết thúc chiến tranh.

Ông đã bị dư luận và chính trị dạy dỗ, lừa dối và lợi dụng công lý và sự thân thiện để ra chiến trường, ông nghĩ rằng mỗi nhát dao ông đâm và mỗi phát súng ông bắn r4 là để cứu thêm những người bình thường bị tổn thương bởi chiến tranh.

Nhưng ông ấy cũng nhận thức sâu sắc rằng những người ông ấy giết cũng vô tội như ông ấy, điều đó khiến ông ấy đau đớn, lý do duy nhất có thể thuyết phục ông ấy tiếp tục là khẩu hiệu của thời đó —— hãy để đây là cuộc chiến cuối cùng của chúng ta, hãy chấm dứt thế giới hỗn loạn và không công bằng này.

Ông ấy nghĩ rằng đây là kết thúc, nhưng các cuộc chiến vẫn tiếp tục phát động, và thế giới mà ông ấy muốn thấy dường như sẽ không bao giờ đến.

Cho đến cuộc chiến mười lăm năm trước, cuộc chiến tranh xâm lược tàn bạo do đất nước mà ông tin tưởng khởi xướng đã hoàn toàn hủy diệt ông, và ông biết rằng những gì ông đã làm là bất công.

Nó thật kinh tởm, bẩn thỉu và xấu xí nhất trong tất cả những thứ mà ông ấy ghét.

Ông ấy chỉ là một đao phủ được các chính trị gia tẩy trắng, ông ấy không thể cho phép mình sống như thế này nữa, vì vậy ông ấy nói với tôi rằng ông ấy không thể chịu đựng được nữa.

Tôi không biết làm thế nào để trả lời ông ấy, tôi chỉ biết đọc sách, điều dũng cảm duy nhất tôi đã làm trong đời là trốn tránh mọi thứ và đến với Nam Cực.

Nhiều người ở Nam Cực đã đứng lên và tổ chức một cuộc biểu tình phản đối chiến tranh trong cái lạnh khắc nghiệt (Chú thích 3). Tôi đứng trong đám đông, tay run run cầm bảng hiệu 【no war】, nhìn đêm địa cực đang đến gần, tuyết lạnh gần như chôn vùi tôi.

Dường như tất cả những gì chúng tôi có thể làm là phản đối, tất nhiên là cuối cùng điều này đã không có kết quả.

Khi tôi đang đọc thư tuyệt mệnh của ông ấy, tôi thấy ông ấy viết cho tôi: 【Nam Cực chắc tốt lắm nhỉ, tuy rằng lạnh giá, lạnh lẽo và không bao giờ có nắng, nhưng ở đó chắc chắn không có chiến tranh, ở đó chỉ có một cõi thanh tịnh, tôi hy vọng ông sẽ không đem ký ức về một cuộc chiến tranh đưa đến vùng đất thuần khiết này để làm ô nhiễm nó.】

Nhưng không phải như vậy, Nam Cực đúng thật là lạnh lùng nhưng không hề trong lành như ông ấy tưởng tượng.

Tất cả những ai đến vùng đất thanh tịnh này đều có lý tưởng vĩ đại là cứu nhân loại và xoa dịu cuộc khủng hoảng toàn cầu.

Chúng tôi ghi lại dữ liệu một cách tỉ mỉ, đánh dấu trên da cá voi và vòng chân của chim cánh cụt, xác định năm này qua năm khác rằng những sinh vật này giảm số lượng xuống dưới năm mươi phần trăm kích thước ban đầu của chúng theo độ tuổi, đáng sợ hơn là một nghìn feet sông băng bị hủy diệt trong đại dương trong vòng một giờ, như một chiếc đồng hồ báo thức theo lịch trình cố định cho các chính trị gia cấp cao —— thời tiết xấu, trái đất nóng lên, con người gặp nguy cơ.

Mà bọn họ vẫn luôn nghe chiếu lệ buồn ngủ, nhưng trên màn hình TV sẽ lấy những thứ này ra chân chính giương cao ngọn cờ, đồng thời tiếp tục lên kế hoạch tham vọng gây ô nhiễm quy mô lớn.

Không cần biết bên trong hay bên ngoài, không cần biết đúng hay sai, chỉ chú trọng nhiệm kỳ và lợi ích cá nhân của bọn họ.

Tôi chắc rằng không ai trong số những người này có thể kể ra sự gia tăng nhiệt độ trung bình toàn cầu vào năm ngoái.

Bạn của tôi ơi, xem đến đây hẳn là bạn đã chán rồi nhỉ và nghĩ rằng tôi thực sự là một ông già dài dòng, nhưng hãy cho phép tôi tiếp tục trò chuyện một cách mệt mỏi và dong dài nữa nhé.

Tôi sinh ra ở một đất nước nổi tiếng với tự do cá nhân và dân chủ, như thể quyền tự do hành động của mọi người đều được tôn trọng.

Hy sinh cho tập thể là điều mà các anh hùng cá nhân cần phải làm.

Nhưng các bạn ạ, cả tôi và bạn đều biết rất rõ rằng con người tồn tại trong quần thể, không loài nào có thể theo đuổi tự do một cách cô lập, nếu quần thể không tồn tại, tự do sẽ vô nghĩa.

Chỉ có chúng ta là "anh hùng" thì không được.

Các giá trị quần thể mà chúng ta theo đuổi không được xã hội công nhận, chẳng hạn như con cá voi đơn độc nhìn thấy một vụ phun trào núi lửa sắp xảy ra, một cơn sóng thần, nhưng chỉ có thể cảnh báo những con cá voi khác về một thảm họa với tần suất kỳ lạ, chúng không hiểu, và chúng không không buồn nghe lời khuyên của những con cá voi kỳ lạ là chúng tôi.

Họ sẽ theo đuổi một con cá biển, một đám nhuyễn thể, núi lửa và sóng thần không quan trọng đối với họ, đó là việc của người hùng.

Giống như tôi đang sống ở Sato (Thuyết minh 4), một đất nước vô lý, giải trí cho đến ch3t, đầu óc hẹp hòi và đang hướng đến sự tan rã.

Việc tài trợ cho trạm quan sát đối mặt với khả năng bị cắt giảm ngân sách khác vào năm ngoái, đơn giản vì các nhà lãnh đạo hiện tại của chúng ta không tin vào hiện tượng ấm lên toàn cầu và hiệu ứng nhà kính.

Rất nhiều lần tôi bị hoảng hốt nhận ra những gì tôi đang làm không phải là một công việc vĩ đại để cứu nhân loại, mà là một sản phẩm của trò chơi chính trị ——giống như bạn của tôi vậy.

Tôi ghen tị với các bạn, những người bạn của tôi, các bạn không chiến đấu một mình, cộng đồng của bạn biết trách nhiệm của bạn và không trốn tránh việc chia sẻ trách nhiệm với bạn.

Các bạn không phải là 【anh hùng】mà là 【đội tiên phong】.

Mỗi thanh niên ở trạm Thái Sơn nhờ tôi hướng dẫn đều ấp ủ một đất nước tươi sáng trong mắt cậu ấy, đẹp làm sao. Tuyết ở Nam Cực không quá tinh khiết, nó làm tôi nhớ đến người bạn của tôi sau khi xem 《 The Titanic 》 thì đưa tôi lên thuyền, ông ấy mỉm cười vẫy tay, gào lớn, coi chừng đụng phải băng đấy, tìm xem trên thuyền có Rose hay không, xem cô ấy có xinh đẹp hay không.

*Rose: nhân vật trong Titanic

Rốt cuộc muôn loài sẽ tuyệt chủng, con người cũng vậy, bạn của tôi, tôi tin bạn và tôi cũng rất tin vào điều này, đây là vận mệnh của tất cả sinh vật, giống như con người phải ch3t vậy.

Nhưng chúng ta có thể quyết định khi nào, ở đâu và làm thế nào để diệt vong.

Tôi hy vọng rằng trong tương lai, chúng ta sẽ thấy chúng ta ch3t trong cái ôm lạnh giá trong băng tuyết, tôi không muốn nhìn thấy hai người cuối cùng trên trái đất này c4m mũi giáo vào trái tim của nhau để tranh giành con mồi của những kẻ tàn phá tàn tích.

Xin thứ lỗi cho tôi, các bạn của tôi, tôi đã chọn bạn trong sự tuyệt vọng, và tôi đã làm cho bạn điều mà một Thượng đế kiêu ngạo đã làm cho nhân loại.

Cái xác chứa năng lượng có thể đảo lộn thế giới. Nó dường như được sinh ra để dành cho những mong muốn và dục v0ng của tôi. Sau khi hạt hóa, nó có thể tạo ra những ảnh hưởng chưa từng có về khí tượng và sinh học. Thay vì để nó rơi vào tay người khác, tôi sẽ dành nó để viết một kết thúc trò chơi sẽ tốt hơn.

Lần đầu tiên, tôi sử dụng kiến thức của mình một cách hiểm ác như vậy để làm nguội thế giới và hủy diệt nhân loại.

Tôi có thể thực sự điên rồi.

Nhưng tôi vẫn giấu một chút sự điên rồ của mình, tôi đã nghiên cứu những sinh vật có thể thích nghi với hoàn cảnh

này, và tôi đã chọn các bạn, thêm gen của bạn vào dịch hỗn huyền của chúng, để chúng kiểm tra xem bạn có thể là người duy trì tia lửa hay không.

Các bạn của tôi ơi, cứ oán hận tôi đi, tôi cầm khẩu súng trường của mình lên như cầm một chai Vodka, xua đuổi đám người bị tôi khống chế 2 tháng qua đi vào vùng đất băng tuyết, ra lệnh cho họ không được mang đi bất cứ thứ gì kể cả quần áo và thực phẩm.

Thật buồn cười, mặc dù tôi đã chịu đựng đủ mọi kiểu tra tấn dã man nhưng yêu cầu được tự do sử dụng súng để tự vệ của tôi đến giờ phút này vẫn được tôn trọng. Rốt cuộc, họ không nghĩ rằng tôi, một nhà khoa học yếu ớt, lại có dũng khí chống lại, nên họ cho tôi quyền tự do để tự vệ.

Có lẽ đây là điều tốt đẹp duy nhất mà tự do mang lại cho tôi, mặc dù nó phá vỡ các quy tắc của Nam Cực.

Tôi cầm súng, những sinh vật tôi dạy dỗ ngồi xổm trên nền tuyết bên cạnh tôi, lặng lẽ cùng tôi chờ đợi những con người này ch3t lạnh trong tuyết như tôi muốn.

Hiện tại tôi trở lại phòng và viết bản fax này cho bạn, điểm dừng cuối cùng cho âm mưu khủng khiếp này mà tôi đã lên kế hoạch từ ngày 10 tháng 8.

Ngay lập tức, những sinh vật đó sẽ đến lãnh thổ của bạn …..

(Bổ sung: Tôi đã làm dưa cải theo phương pháp của bạn, nhưng nó không thành công. Chúa ơi, các món ăn của bạn

thực sự khó hơn các thí nghiệm sinh hóa. Tôi đã chuẩn bị một chiến lược dự trữ mùa đông cho các bạn, nhưng để an toàn, tôi không khuyên bạn lấy hai lọ dưa cải bắp này.) Bạn của bạn
—— Edmund.

- ——oOo—

Chương 256

Sau khi Mộc Kha đọc hết bản fax và báo cáo thí nghiệm, vẻ mặt cậu càng trở nên trịnh trọng, quay đầu nhìn Lưu Giai Nghi: "Điện thoại vệ tinh không liên lạc được với bọn họ à?"

"Từ nãy giờ vẫn chưa liên lạc được." Sắc mặt của Lưu Giai Nghi cũng chẳng tốt gì mấy, nhưng cô bé vẫn rất bình tĩnh, "Có Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả theo cùng chắc Bạch Liễu không gặp chuyện gì đâu, anh cứ tiếp tục xem đi, em ra ngoài xử lý quái vật dưới tầng ngầm kia đã."

Theo báo cáo thí nghiệm thì súng không thể giết quái vật, vì vậy chắc chắn con quái vật dưới tầng hầm vẫn còn sống.

Bạch Liễu để lại một thùng nhiên liệu cạnh tầng hầm, bản thân Lưu Giai Nghi thì có chất độc ăn mòn, không biết kết hợp 2 thứ ấy có tác dụng gì không.

Mộc Kha nói, "Xử lý xong chúng ta sẽ đi đến trạm Thái Sơn để báo cho bọn họ biết thông tin này."

Cửa vừa mở ra, ba người vẻ ngoài sương gió vội vàng bước tới, Mục Tứ Thành thở phì phò giậm chân, Đường Nhị Đả tháo súng đặt ở cạnh cửa, Bạch Liễu đi phía trước, lông mi phủ đầy tuyết, nghiêng đầu nhìn qua.

"Chúng tôi đã trở lại."

Mộc Kha không chút do dự giơ súng, Lưu Giai Nghi nâng độc dược, cảnh giác nhìn nhóm đồng đội đột nhiên quay lại, bọn họ lùi lại hai bước, cách ba người một khoảng cách nhất định, trầm giọng hỏi: “Các anh trở về làm gì?”

Bạch Liễu hơi nghiêng người, để lộ một đám người trạm Thái Sơn ăn mặc rách nát, tay chân cụt gãy vừa mới đào được từ trong kẽ băng đứng phía sau hắn.

Nhóm đội viên này quần áo tả tơi, toàn thân run rẩy, đi trong tuyết lâu như vậy đáng lẽ phải ch3t cóng, nhưng hiện tại chỉ có sắc mặt là hơi xanh xao, còn các dấu hiệu sinh tồn thì tương đối ổn định. Vẻ mặt ai cũng ảm đạm đờ đẫn, như thể đã chịu đựng sự tra tấn tàn khốc nào đó, linh hồn đã thoát ly khỏi thể xác.

“Chúng tôi tìm thấy nhóm thành viên Trạm Thái Sơn này bị chôn vùi trong các khe băng, vốn dĩ ban đầu muốn đưa họ trực tiếp đến đối mặt với các thành viên của Trạm Thái Sơn, nhưng phát hiện tình trạng tinh thần của họ rất có vấn đề, không có cách nào để giao tiếp bình thường, trong đây chỉ có cậu Phương Tiểu Hiểu này là tinh thần còn khá bình thường.”

Một người ló đầu từ sau Bạch Liễu, cười gượng gạo chào: “Xin chào, tôi là Phương Tiểu Hiểu.”

“Cậu ấy nói với tôi những người trong đội cần thuốc trị liệu tâm lý, cho nên trước mắt mới phải quay về lấy thuốc cho bọn họ.” Bạch Liễu nâng mắt, bình tĩnh nhìn qua.

Họng súng của Mộc Kha chĩa thẳng vào hắn, giọng điệu lạnh lùng: “Tôi không tin, mở bảng hệ thống của anh cho tôi xem.”

“Cậu không thể nhìn thấy bảng hệ thống của tôi.” Bạch Liễu nhẹ giọng phản bác lại, hắn tỏ ý khen ngợi Mộc Kha, “Cậu cũng biết gài bẫy đấy nhỉ.”

Hồ Trò Chơi áp dụng hình thức giải đấu cho nên bảng điều khiển hệ thống của người chơi không những không có chức năng lưu trữ mà còn được giữ bí mật với nhau. Điều đó có nghĩa là, ngay cả khi một bên mở bảng hệ thống của mình lên thì bên kia cũng không thể nhìn thấy nó.

Mộc Kha nửa tin nửa ngờ liếc nhìn Lưu Giai Nghi rồi hạ súng xuống dưới ánh mắt ra hiệu của cô bé, nhưng ngón tay vẫn giữ chặt súng để có thể bắn bất cứ lúc nào.

Bọn họ tránh sang một bên, Lưu Giai Nghi giấu thuốc độc sau lưng, nhẹ giọng nói: “Vào trước đã.”

———————

Một đầu khác.

Bạch Liễu đưa nhóm người quần áo rách rưới tả tơi được đào từ khe băng đến trạm Thái Sơn.

Đến khoảng cách chưa đầy 500 mét, họ phát hiện một chiếc máy bay khác có cùng logo với máy bay của họ đang đậu trên nhà chứa máy bay trực thăng bên ngoài trạm Thái Sơn.

“Là một chiếc trực thăng khác từ trạm quan sát Edmund.” Đường Nhị Đả nhìn thoáng qua đã nhận ra, gã nhíu mày, “Sao nó lại ở đây? Nhóm Mộc Kha tới đây à?”

Bạch Liễu liếc mắt nhìn máy bay một cái, không biết suy nghĩ gì mà híp híp mắt, sau đó hướng về Phương Tiểu Hiểu phía sau nói: “Các cậu tìm chỗ trốn bên ngoài trước đi, chúng tôi giải quyết nội bộ đã.”

Đợi các đội viên ngoan ngoãn rời đi, Bạch Liễu ra hiệu cho Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả, cả hai ngầm hiểu giơ súng lên.

Mục Tứ Thành cầm súng trong tay chuẩn bị chiến đấu, cậu lo lắng nuốt nước bọt: “Ch3t tiệt! Đừng nói là đám quái vật biến thành họ tới đây nhé? Không biết bọn họ thế nào rồi?! Chẳng lẽ bị đám quái vật này bắt đi rồi sao?”

Đường Nhị Đả lạnh lùng cầm súng dán sau lưng Bạch Liễu đang thong thả đi bộ về hướng cổng trạm Thái Sơn.

Lính gác ở cửa lại bóc tách niêm mạc miệng của họ và cho họ vào, tuy rằng cũng hỏi nhóm Bạch Liễu tối qua đã đi đâu nhưng bị bọn họ đơn giản nói dối cho qua.

Mặc dù biết Bạch Liễu chỉ làm chiếu lệ, nhưng bọn lính canh cũng lằng nhằng lâu, trước mắt bọn họ còn có chuyện ầm ĩ hơn cần phải giải quyết.

Từ cửa rẽ vào một lối đi thông gió, có thể nghe thấy giọng nói the thé đầy phấn khích của Phương Tiểu Hiểu ở trạm Thái Sơn từ xa.

“Trời ơi! Sao các anh tìm được tư liệu này của giáo sư Edmund!”

“Có tư liệu về khí hậu dị thường và những sinh vật đó thì chúng ta sẽ có thể nghiên cứu giải quyết tình trạng khó xử hiện tại rồi!”

Bạch Liễu đẩy cửa cabin ra, Phương Tiểu Hiểu đang ngồi xếp bằng trên giường tầng dưới, tay cầm một tập tài liệu giấy, nước mắt lưng tròng, vừa đọc vừa nghẹn ngào.

Bạch Liễu nhận ra chữ viết ở mặt trước của tài liệu là 【bản ghi fax】.

Lưu Giai Nghi đứng cạnh cửa, mỉm cười rất lễ phép khách sáo, Mộc Kha ngồi trên giường tầng trên, hai mắt sáng lên khi thấy Bạch Liễu đi vào nhưng nhanh chóng hạ nhiệt, cậu nhảy xuống từ giường tầng trên, thần sắc trấn định cầm súng sau lưng Lưu Giai Nghi.

Cả hai dường như đã phải chịu đựng rất nhiều sương giá, trên chóp mũi và môi đều có dấu hiệu lành lại sau khi nứt nẻ vì tê cóng —— hẳn là Lưu Giai Nghi đã dùng thuốc giải.

Nhìn thấy đám người Bạch Liễu đi vào, vẻ mặt Phương Tiểu Hiểu hơi thay đổi, cậu ta miễn cưỡng đặt bản fax xuống rồi rời

đi: “Người các cậu muốn tìm đã về rồi, mọi người nói chuyện trước đi, sau đó chúng ta sẽ trao đổi thông tin.”

Ngay sau khi Phương Tiểu Hiểu rời đi, Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành đối diện Mộc Kha và Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm vào nhau trong vài giây, sau đó không do dự rút súng ra, nhắm vào các điểm chí mạng của nhau.

Bạch Liễu ngồi bất động trong một khoảng trống nhỏ, bị bao vây bởi hai đội người bốn cây súng.

Cả hai phe đối đầu đều ăn ý bỏ qua hắn ta, nhưng người này lại ung dung bình luận về cảnh tượng hiện tại: “Xem ra chúng ta đều nghi ngờ đối phương là quái vật mà không phải là người thật.”

“Để xem chúng ta ai có thể thuyết phục ai trước.” Bạch Liễu quay đầu nhìn Lưu Giai Nghi, “Tại sao em lại đưa Mộc Kha tới đây?”

Lưu Giai Nghi mím môi: “Bởi vì trạm Edmund đã bị quái vật chiếm giữ.”

“Bọn em đã tìm thấy bản ghi fax ở trạm Edmund, em chắc chắn đó là một manh mối quan trọng của trò chơi, nhưng điện thoại vệ tinh không liên lạc được với anh, bảng điều khiển hệ thống giữa những người chơi trong Hồ Trò Chơi thì bị che chắn, vì vậy bọn em đã thiêu ch3t quái vật ở tầng ngầm, sau đó nghĩ cách dùng trực thăng đến trạm Thái Sơn để đưa tư liệu cho anh.”

Đường Nhị Đả nhíu mày, chỉ ra kẽ hở trong câu nói của Lưu Giai Nghi: "Nhưng cả em và Mộc Kha đều không biết lái máy bay trực thăng, trong đội chỉ có duy nhất tôi biết lái, sao hai người lại đến đây bằng trực thăng được?"

Lưu Giai Nghi ngước mắt lên nhìn Đường Nhị Đả: "Chúng tôi không thể, nhưng chúng tôi biết là chú có thể."

Bạch Liễu cười đầy ẩn ý: "Kế hoạch hay đấy, hai người bắt kẻ giả mạo anh ta làm con tin à?"

"Đúng vậy." Mộc Kha hít một hơi thật sâu, nói thêm, "Lúc Giai Nghi định dùng nhiên liệu và chất độc thiêu đốt quái vật dưới tầng ngầm thì bọn anh mang theo một đám đội viên trạm Thái Sơn trở về, nói là muốn lấy thuốc điều trị tâm thần, chúng tôi nghi ngờ đó là kẻ giả mạo nên cũng vờ vĩnh một hồi với bọn nó."

"Nhưng không nghĩ đến chuyện sức chiến đấu của em và Mộc Kha đều không đủ, mà ba con quái vật giả dạng lại cực kỳ hung hãn, thậm chí còn có thể bắt chước các kỹ năng của bọn anh."

Lưu Giai Nghi cầm súng ảm đạm nói thêm: "Bọn em dùng nhiên liệu và thuốc độc giết 【Mục Tứ Thành】, nhưng cố hết sức vẫn không giết được 【Bạch Liễu】, thứ đó quá xảo quyệt, cuối cùng bọn em phải rút lui. Sau đó, lợi dụng 【Đường Nhị Đả】 không đề phòng thì dùng thuốc độc để ép nó lái máy bay trực thăng chạy trốn."

Mục Tứ Thành nghe tới đó thì lông tóc dựng ngược: "Vậy còn Đường Nhị Đả thì sao?"

Lưu Giai Nghi nhún vai: “Sau khi đến trạm Thái Sơn thì em bắn vào đầu nó luôn rồi, cũng dùng nhiên liệu và chất độc hủy xác để nó khỏi tái sinh —— chắc đây là nhược điểm của quái vật, em thấy Sách Quái Vật sáng lên.

Đường Nhị Đả rũ mắt xuống, gã thấy có vết máu trên ống tay áo khoác của Lưu Giai Nghi.

Trong lúc này, Trạm quan sát Edmund.

Sau khi vào trạm quan sát, Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành nhanh chóng rút súng nhắm vào Lưu Giai Nghi và Mộc Kha. Lưu Giai Nghi và Mộc Kha cũng mau lẹ giơ súng và thuốc độc lên.

Bạch Liễu thong thả bước tới giữa bốn người đang so súng với nhau: “Wow, lại nữa rồi, hai người cũng nghi ngờ chúng tôi là quái vật à?”

Đôi mắt đen lay láy của hắn nhìn thẳng vào Mộc Kha và Lưu Giai Nghi: “Tôi cũng nghi ngờ hai người, thủ thuật nhỏ hai người mới sử dụng để lấy lòng tin của tôi cũng không tồi đâu.”

“Đáng tiếc là cậu đã sử dụng một lần ở trạm Thái Sơn rồi, Mộc Kha.”

Mộc Kha cau mày hỏi: “Anh nói vậy là sao?”

Mục Tứ Thành phun ra một ngụm nước bọt đỏ ngầu, lợi bị đấm một quyền đã chảy máu, cậu âm u quay đầu nhìn Mộc Kha và Lưu Giai Nghi, nhe răng lộ ra một nụ cười đầm đìa máu tươi: "Thật chán con mẹ nó ghét phó bản này."

"Chúng tôi đã gặp 【Lưu Giai Nghi】và 【Mộc Kha】một lần ở trạm Thái Sơn, bọn nó nói là đến để gửi tài liệu cho tôi, còn kể là đã chiến đấu với đám quái vật ở trạm Edmund, sau đó bắt ép quái vật Đường Nhị Đả mới chạy trốn thành công."

Bạch Liễu mỉm cười: "Tiếc là chúng tôi đã phát hiện ra bọn nó là kẻ giả mạo, vì vậy đã gi3t ch3t bọn nó, sau đó dùng máy bay trực thăng của trạm Thái Sơn quay về đây cùng với các đội viên Thái Sơn còn sót lại, để xem chuyện gì đã xảy ra ở đây, và ——"

Hắn ngước mắt lên, giọng điệu nhẹ nhàng khó tin, trong mắt không có một tia sáng nào, nó tối tăm và sâu thẳm như màn đêm cực hạn, không thể nhìn thấy một chút ánh sáng:

"—— Các thành viên thật sự trong nhóm của tôi đang ở đâu?"

"Tìm mãi không thấy người thật, chẳng vui chút nào."

Bạch Liễu rũ mắt xuống, di chuyển ngón tay ra hiệu, giọng điệu không chút do dự, hắn ra lệnh: "—— Giết hết bọn nó."

Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả vô cảm giơ súng lên bóp cò, trong họng súng có thể thấy lờ mờ ánh lửa đỏ tươi của những viên đạn sắp bùng cháy thoát ra ngoài.

- ——oOo—

Chương 257

Trạm quan sát Thái Sơn.

Trong không gian nhỏ hẹp được bao bọc bởi bốn khẩu súng, Bạch Liễu ngồi đó rất nhàn nhã, hắn nhìn Lưu Giai Nghi: "Sau đó em đã bắt cóc kẻ giả dạng Đường Nhị Đả, quyết định đến trạm Thái Sơn để hợp lại với bọn anh, nhưng lại không xác định được bọn anh có phải là quái vật hay không nên quyết định đánh phủ đầu?"

Bạch Liễu tựa vào lưng ghế, nhướng mi, giang hai tay cười tủm tỉm: "Bây giờ em đã khống chế được bọn anh rồi thì sao? Làm sao em quyết định được bọn anh là quái vật hay là đồng đội thật sự của em?"

Môi Lưu Giai Nghi mím lại thành một đường thẳng, cô bé vặn vẹo nắm chặt khẩu súng trong tay, đôi găng tay to sụ vốn là Bạch Liễu mang cho cô bé, nhưng giờ này chúng đã không còn chút hơi ấm nào, các đầu ngón tay của cô bé tê cóng vì lạnh.

"Em có cách để phân biệt anh và quái vật." Hơi thở của Lưu Giai Nghi tỏa ra một làn sương trắng.

Đôi mắt xám của cô gái nhỏ nhìn vào gò má Bạch Liễu qua lớp kính bảo hộ mờ ảo, có một cảm giác lạnh lẽo tràn trề, nhưng cảm giác lạnh lẽo này bất giác dịu đi khi chạm vào đôi mắt bình tĩnh của Bạch Liễu.

Cô bé không thể nói ra phương pháp tàn nhẫn đó, mặc dù cô bé đã sử dụng thành công hai lần.

Bạch Liễu tốt bụng giải thích dùm cô bé: “Quái vật có điểm yếu, em có thể sử dụng điểm yếu này để phân biệt bọn anh với chúng nó. Lúc ở Trạm quan sát Edmund, em đã dùng nhiên liệu và chất độc để thiêu ch3t 【 Mục Tứ Thành 】, sau đó lợi dụng cách này để khống chế 【 Đường Nhị Đả 】.”

” Quái vật 【 Đường Nhị Đả 】sợ những thứ này nên mới bị bắt làm con tin.” Bạch Liễu ngước mắt lên nhìn thẳng vào Lưu Giai Nghi, “Nhưng anh đoán, quái vật 【 Bạch Liễu 】chạy thoát không phải vì nó xảo quyệt, đúng không?”

Bạch Liễu vừa nói vừa dùng tay đeo găng giữ họng súng của Lưu Giai Nghi, ấn chặt nó vào trái tim và thong thả ung dung đứng dậy.

Hắn từ trên cao nhìn xuống buộc cô bé lùi lại vài bước, tỏ vẻ thương hại nhìn cô bé: “Giai Nghi, em không thể ra tay với 【 Bạch Liễu 】.”

Lưu Giai Nghi không thể sử dụng phương pháp tàn nhẫn như vậy để kiểm tra Bạch Liễu thật hay giả, vì vậy cô bé đã thả 【 Bạch Liễu 】chạy —— mặc dù cô bé biết 99% khả năng 【 Bạch Liễu 】đó là một con quái vật.

Nhưng lỡ không phải thì sao?

Cô bé không muốn giết hắn nên đành phải dùng cách này.

Chưa kể đến Mộc Kha, cậu vừa chạm dao vào khuôn mặt trắng nõn của quái vật Bạch Liễu thôi mà đã khóc bù lu bù loa.

Môi của Lưu Giai Nghi tái xanh, cô bé ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu hơn mười giây, hít sâu một hơi, cất súng, rút độc dược ra: "Đúng vậy, lần trước anh cũng nói với em như vậy, cho nên anh cút qua một bên đi, em sẽ xác nhận hai người còn lại."

"Không cần kiểm tra đâu, chúng ta đều là thật." Bạch Liễu cười, "Anh chắc chắn anh là Bạch Liễu thật, cho nên em cũng là Lưu Giai Nghi thật."

Lưu Giai Nghi kinh ngạc ngẩng đầu: "Làm sao anh nhận ra được?!"

Bạch Liễu vỗ đầu cô bé: "Đây là thí nghiệm có đối chứng, bọn anh đã thử qua phiên bản của trạm quan sát."

Lưu Giai Nghi cau mày: "Thí nghiệm gì?"

Bạch Liễu kể cho bọn họ nghe về thí nghiệm của quái vật Phương Tiểu Hiểu, sau đó mỉm cười vô cùng thích thú:

"Mọi người thấy nó giống với tình hình hiện tại của chúng ta không? Đều là một đội bị tách ra làm hai hướng, một bên thì trở về giải cứu, còn bên kia thì ở tại chỗ để đợi giải cứu, sau đó thí nghiệm xem hai bên có nhận ra đối phương hay không?"

Bạch Liễu vừa nói xong, Mục Tứ Thành sờ sờ cằm, bỏ súng xuống, trầm tư nói: "… Hình như là vậy."

Ngay lập tức cậu sửng sốt phản ứng lại, lớn tiếng phản bác: "Không đúng nha, nếu dựa theo thí nghiệm này thì bên chúng ta phải có người thật, có người giả chứ!"

"Không không không." Bạch Liễu trấn an lòng cảnh giác của Mục Tứ Thành, cười giải thích, "Lần này là thí nghiệm mà một bên là thật và một bên là giả."

Mục Tứ Thành sững sờ: "Tại sao lại vậy?!"

Lưu Giai Nghi không khỏi trợn to hai mắt, cô bé cất thuốc độc đi, thì thầm nói: "Đồ ngốc, vậy mà cũng là sinh viên đại học?"

Mộc Kha cũng buông súng xuống, tựa đầu vào giường tầng trên thở phào nhẹ nhõm, hai tay trượt xuống, quay đầu giải thích với Mục Tứ Thành:

"Theo như Bạch Liễu nói, đây là thí nghiệm xã hội có độ lặp lại rất thấp, thí nghiệm đã làm xong sẽ không tiến hành lần thứ hai, bởi vì bọn họ đã thu được kết quả thí nghiệm trong trường hợp của Phương Tiểu Hiểu nên sẽ không thử nghiệm với chúng ta nữa, phải thử nghiệm cách khác."

Bạch Liễu giơ ngón tay lên, nụ cười càng sâu: "Nói đơn giản, chúng ta là nhóm đối chứng trong nhóm thí nghiệm của Phương Tiểu Hiểu. Theo suy luận này, chúng ta có thể đi đến

kết luận —— bởi vì chúng ta là thật, cho nên nhóm Mộc Kha đến chỗ chúng ta cũng là thật.”

Mục Tứ Thành quay cuồng trong đầu, nghe vậy liền trợn tròn mắt: “… này là sao chứ, tại sao có thể trực tiếp rút ra kết luận này được…”

Lưu Giai Nghi cho Mục Tứ Thành một ánh mắt【 không thể cứu nổi 】 rồi quay người ngáp một cái, mở giường tầng dưới ra, cởi áo khoác dính máu, mệt mỏi cuộn mình thành một quả bóng, hét to “Em muốn ngủ”.

Nói xong, Lưu Giai Nghi nhắm mắt lại, hai tay ôm tròn lấy người, siết chặt đôi găng tay của Bạch Liễu, như thể cuối cùng con non đã tìm thấy đúng tổ của mình, cô bé thở đều, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mộc Kha che nửa người trước giường, thấp giọng giải thích, “Trên đường tới đây hai người chúng tôi đều dựa vào thuốc độc của Lưu Giai Nghi để đối phó với quái vật, tuy là có thuốc khôi phục thể lực nhưng dù sao con bé cũng là trẻ con, tinh thần cũng kiệt sức rồi.”

Đường Nhị Đả liếc nhìn máu bắn tung tóe khắp nơi trên người của Mộc Kha và vẻ mặt mệt mỏi phong sương của cậu, liền biết cậu ta vừa đọc xong mớ tài liệu thì phải chạy theo Lưu Giai Nghi đến đây, hao phí không ít tinh thần.

“Cậu cũng nghỉ ngơi một chút đi.” Đường Nhị Đả mở miệng an ủi.

Mộc Kha gật đầu, dè dặt xoay người cởi bỏ quần áo rồi trèo lên giường tầng trên, chỉnh lại chăn bông, nhưng vừa nằm xuống được một phút thì đã ngủ thiếp đi, hai tay buông thõng xuống mép giường.

Đường Nhị Đả thở dài, bước tới nhét tay của Mộc Kha lại: "Xem ra bọn họ tới đây gửi tin cho chúng ta bị ăn hành không ít, khổ thân."

Mục Tứ Thành cuống quýt xoay quanh Bạch Liễu, chỉ vào hai người trên giường, nhỏ giọng hỏi: "Rốt cuộc anh làm sao dám chắc 2 đứa này không phải là quái vật chứ?!"

Không thèm dùng lửa đốt, cũng không thèm dùng axit ăn mòn, hai yếu điểm duy nhất để phân biệt quái vật và người thì không dùng, chỉ nhìn thoáng qua bên ngoài đã xác định, ai biết trong hồ lô con hàng Bạch Liễu này bán thuốc gì chứ!

Bạch Liễu nở nụ cười: "Tò mò lắm à?"

Mục Tứ Thành gật đầu lia lịa.

Bạch Liễu lấy ra một tờ giấy và một cây bút, đặt lên chiếc bàn nhỏ giữa cabin, khom người giải thích với Mục Tứ Thành: "Cậu có nhớ thí nghiệm mà Phương Tiểu Hiểu kể với cậu lúc trước không?"

"Nhớ." Mục Tứ Thành vừa nhớ đến thí nghiệm kia thì đã muốn xoa tay nổi da gà, "Một vài người trong nhóm họ trốn thoát từ kẽ nứt băng, sau đó quay lại để cứu họ, kết quả gặp

được hàng giả, một bên không phân biệt được người và quái vật.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống: “Cậu nghĩ mục đích của thí nghiệm này là gì?”

Mục Tứ Thành sững sờ một lúc, vắt óc suy nghĩ mãi mới đưa ra câu trả lời: “Chắc là… Muốn nghiên cứu xem con người cùng cộng đồng làm sao có thể phân biệt được quái vật và con người trong môi trường khắc nghiệt? “

Cậu nhớ Phương Tiểu Hiểu đã nói như thế.

“Nói cách khác, đây là một thí nghiệm nhằm khám phá sự phân biệt giữa những người giống nhau và khác nhau trong một nhóm.” Bạch Liễu viết bốn chữ cái【A1】, 【A2】, 【B1】, 【B2】trên giấy rồi tiếp tục vừa viết vừa nói.

“Giả sử A là một nhóm người, A1 và A2 là hai đội tách ra từ nhóm người, B là một nhóm quái vật, cũng tách ra thành 【B1】, 【B2】giả dạng 【A1】, 【A2】 trà trộn vào quần thể của nhau.”

Bạch Liễu liệt kê bốn chữ cái trong bảng 2 × 2: “Theo mục đích thí nghiệm, quá trình thăm dò thí nghiệm sẽ có khả năng, A1 gặp B2, A2 gặp B1, hai cái này chính là bọn Phương Tiểu Hiểu đã tiến hành thí nghiệm qua.”

“Nhóm người A1 ghi nhớ về thí nghiệm phân biệt đối xử này, còn nhóm người A2 không thể chịu được kết quả thí nghiệm và tự sát, vì vậy không thể thí nghiệm tình huống này lại với

họ nữa, phải làm thí nghiệm mới với một nhóm người mới để kiểm nghiệm 2 tình huống còn lại.”

Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Mục Tứ Thành: “Tức là A1 gặp A2, B1 gặp B2, hai thí nghiệm đối chứng —— chính là thí nghiệm vừa rồi của chúng ta.”

“Vì vậy tôi mới nói, nếu chúng ta là thật thì Mộc Kha cũng là thật.”

“Tất nhiên từ tình huống hiện tại cũng không thể loại trừ khả năng chúng ta đều là giả. Hiện tại tôi nghi ngờ rằng thí nghiệm của đám quái vật này có liên quan đến ký ức.”

Mặc dù phỏng đoán một điều đáng sợ như vậy nhưng giọng điệu của Bạch Liễu lại thản nhiên đến khó tin: “Nhưng nếu hai bên đều là giả thì đối với tôi mà nói cũng không khác gì sự thật.”

Mục Tứ Thành lùi lại hai bước, kinh hãi nhìn bốn thí nghiệm được Bạch Liễu liệt kê trên trang giấy trắng, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh thấu xương.

Cái lạnh này thậm chí còn lạnh hơn cả khi đi trong tuyết ở nhiệt độ âm năm mươi lăm độ —— đó là một cái lạnh thuần khiết, tàn khốc, cảm giác như họ đã mất đi nhận thức cảm xúc và bản sắc của con người.

Giống như cậu không khác bất kỳ loại sinh vật nào trên thế giới này, chỉ là một đống xương, mô liên kết và một số nội

tạng được bọc bằng da với mỡ theo một trật tự vững chắc, tùy ý để đấng tối cao mặc sức đùa bỡn.

Cũng giống như những gì con người làm với các sinh vật khác, sự sống bị tước bỏ giá trị của chúng hoàn toàn được vật chất hóa thành những ký hiệu vô nghĩa trên giấy —— A1, A2, B1, B2.

Mục Tứ Thành môi run lên, không rõ nhìn Bạch Liễu một cái: "Nếu là giả, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Bạch Liễu hờ hững nhìn cậu: "Tất nhiên là phải gi3t ch3t người thật, sau đó thay thế họ."

- ——oOo—

Chương 258

Bọn Mộc Kha ngủ khoảng 2, 3 tiếng thì tự động thức dậy theo đồng hồ sinh học.

Lưu Giai Nghi dụi mắt ngồi bên mép giường mang giày, Bạch Liễu thì cặm cụi mặc một chiếc áo khoác vừa vặn hơn cho cô bé.

Quần áo của cô bé dính đầy máu, cũng may Bạch Liễu đã tìm được quần áo size nhỏ bên trạm Thái Sơn nên lấy cho Lưu Giai Nghi thay.

Bạch Liễu buông tay đang cầm áo khoác của Lưu Giai Nghi, ánh mắt rơi vào bản ghi fax mà Mộc Kha đưa cho hắn, liếc mắt đọc nhanh như gió.

Ánh mắt hắn dừng lại vào năm từ 【Phân hạt các mảnh xác】 được đánh dấu trong bản dịch của Mộc Kha, rồi tiếp tục xem như không có chuyện gì xảy ra.

“Xem ra lần này trùm cuối của chúng ta là nhà khoa học tên Edmund.” Đọc xong, Bạch Liễu đưa tài liệu cho Đường Nhị Đả bên cạnh, quay sang nhìn Mộc Kha, “Bản báo cáo thí nghiệm với nhật ký thì sao? Cậu có lọc ra được thông tin giá trị nào không? “

Mộc Kha xấu hổ: “Xin lỗi, tôi chỉ hiểu đại khái nội dung của báo cáo và nhật ký thí nghiệm thôi, tạm thời vẫn không thể xác định nó có tác dụng gì.”

“Không sao.” Bạch Liễu nói, “Nội dung báo cáo thí nghiệm là gì?

Mộc Kha ngẩng đầu: “Nội dung chính của báo cáo thí nghiệm có hai phần. Phần thứ nhất là số liệu đo nhiệt độ, là nhiệt độ hàng ngày của các vị trí bề mặt và khu vực đại dương ở Nam Cực, vẫn được ghi chép lại cho đến tháng trước.”

Mộc Kha xoa trán đau đầu: “—— Số liệu tích lũy khá lớn, hiện tại tôi cũng không có cách nào xác định cái nào hữu dụng.”

Bạch Liễu lật qua xem số liệu thống kê nhiệt độ. Dữ liệu hiển thị dày đặc với các biểu đồ đường dọc ngang, hình tròn và biểu đồ khác nhau được vẽ dựa trên các con số.

Mộc Kha bất lực yếu ớt nhìn đống biểu đồ rậm rạp như cánh rừng Amazon.

Cho dù cậu có trí nhớ hạng nhất đi nữa thì cũng khó mà xác định được lĩnh vực nghiên cứu chuyên môn của một ngành khoa học khác —— mới nhìn một ngày một đêm thôi mà cậu đã cảm giác giá trị tinh thần của mình đã bị hạ xuống 60.

“Trạm quan sát Edmund đã thả một số lượng lớn khí cầu thời tiết ở nội địa Nam Cực để theo dõi nhiệt độ, rất nhiều phao

định vị cũng đã được đặt ở vùng biển xung quanh để đo nhiệt độ nước.”

Mộc Kha sờ sờ mặt, thở dài một hơi: “Bởi vì dự đoán và xây dựng mô hình thời tiết trong tương lai dựa trên dữ liệu nhiệt độ tổng thể là chuyên môn của Edmund, cho nên trong khu vực này có rất nhiều dữ liệu thí nghiệm. Toàn bộ khu Nam Cực Edmund tổng cộng có gần 600 địa điểm triển khai đo nhiệt độ.”

“Edmund tin rằng 600 địa điểm này là chìa khóa để thay đổi khí hậu thế giới ở Nam Cực, có thể phản ánh ảnh hưởng của các dòng hải lưu, tầng bình lưu, sự chiếu sáng của mặt trời và chuyển động của lớp vỏ, yêu cầu quan sát cẩn thận và phản hồi kịp thời, vì vậy từ 33 năm trước đến 1,5 năm trước, ông ta đã đo nhiệt độ 600 địa điểm này trung bình từ ba đến năm lần một ngày.”

Mộc Kha nhìn chồng tài liệu dày cộp trên tay Bạch Liễu một cách bất đắc dĩ: “—— thật sự là quá nhiều nên tôi chưa đọc xong.”

Mục Tứ Thành đứng bên cạnh nghe được thì trợn mắt há hốc mồm.

Thông tin trong vòng 33 năm, cũng chỉ có Mộc Kha mới có thể cưỡng ép chính mình phải đọc xong một ngày.

Cho cậu 33 năm chắc cũng chưa đọc xong luôn quá.

Bạch Liễu nhìn lướt qua chủ đề,hỏi lại, “Báo cáo thí nghiệm thứ hai của Edmund là gì?”

Mộc Kha nghiêm sắc mặt: “Đó là dữ liệu thí nghiệm sinh hóa về sinh vật không xác định X, kéo dài từ ngày 7 tháng 8 năm trước đến tháng 12. Các hồ sơ thí nghiệm về phần này đã bị gián đoạn một thời gian ngắn trong hai tuần đầu tiên của tháng 10, nhưng nội dung phía sau thì quan trọng hơn hẳn.”

“Anh nhìn ở đây.” Mộc Kha nghiêng người giúp Bạch Liễu lật lại cuốn nhật ký thí nghiệm hồi đầu tháng mười.

“Biên bản nhiệt độ giống như bình thường, nhưng hồ sơ thí nghiệm sinh học để trống, môi trường nuôi cấy chưa được chụp ảnh, cũng như chưa được đặt trong phòng ủ để nuôi cấy ở nhiệt độ không đổi, trạng thái sinh trưởng của các mô sinh học này cũng không đã được ghi lại, hiển thị trạng thái hoàn toàn bị bỏ rơi.”

Những ngón tay của Mộc Kha lướt dọc theo bản báo cáo: “Nhưng đến tháng 11, số lượng ống nghiệm nuôi cấy vừa và nhỏ tăng mạnh từ 10 ống lên 300 ống, còn liên tục trộn lẫn tế bào với các sinh vật khác, chẳng hạn như chim cánh cụt hoàng đế, hải cẩu, cá voi và các sinh vật khác.. “

“Và ——” Mộc Kha ngón tay dừng ở trên bảng biểu, ánh mắt phức tạp, “—— 67 tế bào người.”

Bạch Liễu nhìn vào cột: “Chắc hẳn đây là tế bào của nhân viên nghiên cứu trạm Thái Sơn.”

Mộc Kha gật đầu, cậu dùng móng tay cái của mình vạch một cạnh thẳng trên bản báo cáo, giải thích cho Bạch Liễu rõ ràng bằng cách so sánh bản tiếng Anh trên cạnh:

"—— đúng vậy, Edmund đã sử dụng những tế bào người này để nuôi dưỡng quái vật, đầu tiên là tiến hành thí nghiệm thăm dò cơ bản, ví dụ như phân chia và sinh sản, cắt và tái trồng mô, điều kiện ch3t và hủy diệt..v.v. ——"

Mộc Kha ánh mắt sắc bén: "Sau khi nhận thấy những con quái vật này có tính học hỏi mạnh và có xu hướng phân biệt thành người, Edmund đã báo cáo sự việc này với các kiểm soát viên chính trị và quân sự tại trạm quan sát vào đầu tháng 10, yêu cầu ngừng việc nghiên cứu trái đạo đức như vậy."

"Nhưng với danh nghĩa là phát triển ngành công nghiệp quân sự, bên kia đã buộc Edmund phải tiếp tục cuộc thí nghiệm, đồng thời yêu cầu ông phải phát triển một phương pháp nhân giống hàng loạt và kiểm soát những con quái vật này thành đội quân bất tử."

"Edmund kịch liệt phản đối và lên tiếng chỉ trích, sau đó ông tự bắn nát tay mình, lựa chọn bãi công."

"Vào ngày 3 tháng 10, Edmund bị phát hiện lấy trộm chiếc hộp lần đầu tiên, cấp trên đã trừng phạt ông rất nghiêm khắc. Họ không tin những lời cảnh báo của Edmund về sự nguy hiểm của thí nghiệm, hơn nữa còn khinh miệt yêu cầu ông phải tự chứng minh rằng thứ đó sẽ làm nhân loại diệt vong.

Mộc Kha hít một hơi thật sâu: "Ngày hôm sau, họ bắt Edmund phải ăn những mô sinh học mà ông nuôi cấy, mặc dù những

mô đó đã phân hóa thành phôi người, hay nói cách khác, chính là dáng vẻ trẻ sơ sinh.”

“Edmund bắt đầu bị chấn thương tâm lý nặng nề. Tôi tìm thấy nhiều bằng chứng chứng minh ông bắt đầu thường xuyên đến phòng y tế, yêu cầu bác sĩ kê đơn thuốc chống trầm cảm. Theo chẩn đoán của bác sĩ, Edmund bị lệ thuộc thuốc trầm trọng. Thế nhưng song song với việc ông tăng liều lượng thuốc dùng thì thí nghiệm cũng tiến triển nhanh chóng.”

“Vào ngày 15 tháng 10, Edmund đã cố gắng đánh cắp chiếc hộp lần thứ hai, nhưng học trò của ông, người phụ trách mối liên hệ, đã phản bội ông.”

“Vì vậy ông bị phát hiện một lần nữa, và bị cấp trên tức giận ném đến trại lính để trừng phạt. Lúc này bởi vì cơ thể của ông không còn là con người, cho nên cấp trên ra lệnh —— 【Không cần phải nhân từ vô nghĩa, cứ tra tấn ông ta bằng thí nghiệm sinh học yêu thích nhất của ông ta đi!】.”

Mộc Kha nói nhanh: “Lần tra tấn này dường như đã k1ch thích ông ta. Vào ngày 28 tháng 10, Edmund được 【phóng thích vô tội】sau hai tuần tra tấn.”

“Vào ngày 29 tháng 10, sau một cuộc nói chuyện dài với cấp trên, liều lượng thuốc chống trầm cảm của Edmund lại tăng lên.”

“Theo chẩn đoán của phòng y tế, ông ta dường như có một số triệu chứng của bệnh tâm thần phân liệt và rối loạn đa nhân cách. Ông ta bảo bác sĩ rằng mình là người của trạm Thái Sơn,

còn gào khóc xin người trạm Thái Sơn đến cứu ông ta, nói rằng ông không phải người của trạm quan sát đầy tội ác này.”

“Nhưng sau đó có vẻ ông ta đã nghĩ thông suốt, bắt đầu tuân theo chỉ thị của cấp trên, nghiên cứu ra đội quân quái vật có thể chiến đấu anh dũng trên chiến trường đồng thời tuyệt đối trung thành với lãnh đạo,”

“—— Đây là kết quả nghiên cứu của Edmund —— một thí nghiệm thôi miên trí nhớ.” Mộc Kha chỉ vào một tài liệu có con dấu màu đỏ tươi ghi Tuyệt mật.

Cậu nhìn Bạch Liễu: “Anh xem đi, tôi cảm thấy thí nghiệm này là tư liệu cực kỳ có giá trị.”

Bạch Liễu nhìn xuống tài liệu mà Mộc Kha chỉ.

Thí nghiệm thôi miên ký ức bắt nguồn từ một suy luận trên giấy ban đầu của Edmund —— sự khác biệt giữa con người và các loài thông minh giống người là gì?

Trong lịch sử phát triển lâu dài 300 triệu năm của loài người, tại sao chỉ có con người mới phát triển đến quy mô như vậy, và tại sao các loài khác có cùng tiềm năng phát triển lại không thể tồn tại trên trái đất trong tình trạng trí tuệ cao như con người?

Tại sao những loài này tuyệt chủng? Tại sao con người có thể tồn tại?

Mà nếu có một loài chưa bị tuyệt chủng, có trí thông minh tương đương hoặc thậm chí vượt trội như con người, và ẩn mình trong bóng tối, thì đâu là điểm khác biệt giữa chúng và con người?

Edmund đã đưa ra câu trả lời là con người có xu hướng hướng tới các nền văn minh và quần thể.

—— 【Chính vì chúng ta kính sợ những sinh mạng đã qua đời trong bộ tộc, cảm thấy tội nghiệp cho những người có cùng số phận như chúng ta đang đấu tranh để tồn tại, nên chúng ta hợp lực lại giúp đỡ lẫn nhau, ôm nhau để sưởi ấm, điều đó khiến chúng ta tồn tại cho đến nay. 】

【 Thượng đế đã ban cho chúng ta bản năng sáng tạo nền văn minh trong tiềm thức. 】

Lý thuyết này là phần cuối của bài báo mà Edmund đã viết cách đây rất lâu, trong thí nghiệm này, Edmund đã thêm nửa sau của câu vào đoạn cuối ——

【Tôi muốn xin lỗi vì kết luận hấp tấp của mình trước đây, bản năng sinh tồn cũng có tiềm thức hủy diệt nền văn minh. 】

【Thật không may, ý thức này mạnh hơn nhiều so với ý thức khác. 】

【Tôi sẽ sử dụng phương pháp thôi miên để đưa hai tiềm thức vào cùng lúc cho những con người mới sinh này. 】

【Nhưng nếu không có khung ký ức hợp lý và thực tế để mang hai tiềm thức tồn tại, những đứa trẻ (kids) mới chào đời này sẽ phát điên lên vì mâu thuẫn của chúng, vì ngay từ đầu chúng được "sinh ra" để hủy diệt, ngoại trừ con người, không có sinh vật nào tồn tại với mục đích phù phiếm như vậy. 】

【Cấp trên nói với tôi rằng, miễn là tôi có thể sản xuất những người lính thiện chiến mà ông ấy muốn, ông ấy có thể đáp ứng mọi yêu cầu của tôi, bao gồm cả việc cho phép tôi đưa tất cả ký ức về cuộc đời của một người vào não của những con quái vật này, sau đó lợi dụng tất cả các loại thông tin làm cho chúng cảm thấy chúng là "những người" bảo vệ quê hương và đất nước, để chúng chiến đấu cho cái gọi là công lý suốt đời. 】

[Điều này làm tôi nhớ đến ông bạn già của tôi. 】

【Lúc này đây tôi mới bừng tỉnh, hóa ra bạn tôi, người bạn ch3t trong đau đớn và ăn năn cả đời, cũng là một trong những đối tượng thí nghiệm của đám người kiêu ngạo này, mà tôi cũng sẽ trở thành người mà ông ấy ta căm ghét nhất—— hướng dẫn một nhóm "con người" vô tội, những người nghĩ rằng họ đang tạo ra tương lai đến vực thẳm mang tên hủy diệt. 】

Mặt sau của báo cáo thí nghiệm nêu chi tiết cách đưa ký ức của những người này vào não của quái vật, điểm quan trọng nhất là ——

"Những con quái vật này không nhận ra chúng là quái vật." Mộc Kha cười khổ, "Vì vậy đó là lý do chúng tôi không thể làm gì được anh, Bạch Liễu, bởi vì chúng tôi không biết bản thân mình có phải là quái vật thật hay không".

Mục Tứ Thành ôm chính mình run rẩy: “Không phải chứ, bọn họ làm sao có được ký ức của chúng ta?!”

“Tâm lý ám chỉ và thôi miên.” Bạch Liễu gõ gõ trên giấy, rũ mắt xuống, ánh mắt u ám không rõ, “Rất có thể lúc tiếp xúc với quái vật Edmund, ký ức của chúng ta vô thức đã bị thu lấy, chắc đó là kỹ năng của con quái vật Edmund này.”

Mục Tứ Thành sững sờ: “Nhưng từ đầu đến giờ chúng ta vẫn chưa gặp qua con quái vật Edmund này mà? Sách Quái Vật của tôi đâu có sáng lên ——”

“—— Ơ sáng rồi này?!” Mục Tứ Thành sửng sốt, “Tôi thề là lúc nãy Sách Quái Vật vẫn còn tối! Vừa nhắc tới đã sáng lên liền.”

Mộc Kha cũng nhanh chóng mở cuốn sách quái vật của mình, mặt cậu cũng sa sầm lại khi nhìn thấy Sách Quái Vật: “Tôi cũng sáng trang mới, kỹ năng của nó thực sự là tâm lý ám chỉ và thôi miên.”

“Chúng ta cần phải tự mình nhận thức mới có thể phá được thuật thôi miên của nó.” Bạch Liễu khẽ liếc nhìn Mục Tứ Thành, “Còn nữa, tuy rằng chúng ta quả thực chưa từng nhìn thấy vị giáo sư Edmund bí ẩn, nhưng cậu đã quên rằng quái vật ở đây có thể biến hình à?”

Mục Tứ Thành ngẩn ra một lúc, sau đó lẩm bẩm hỏi: “Ừ nhỉ, nó sẽ biến thành ai…”

Bạch Liễu nhìn văn kiện trong tay, cầm đầu bút lên c4n:

“Tôi cảm thấy thí nghiệm này còn có điều gì đó rất kỳ lạ. Tế bào X huyền phù tế bào của con người bắt đầu được nuôi cấy vào tháng 11. Vào thời điểm đó, trạm Edmund đã được bảo vệ nghiêm ngặt, Edmund bị giam trong tầng hầm cả ngày để làm thí nghiệm, rất khó tiếp xúc với nhân viên trạm Thái Sơn, làm thế nào ông ta lấy được tế bào của nhân viên của Trạm Thái Sơn, rồi mang về làm thí nghiệm chứ?”

Mộc Kha không chút do dự suy nghĩ: “Chẳng lẽ bên trạm Thái Sơn có nội ứng, trộm tế bào người mang về cho Edmund?”

Bạch Liễu lắc đầu trầm ngâm: “Bên trạm Thái Sơn chắc chắn là có nội ứng, nhưng trộm tế bào để mang qua thì không có khả năng.”

“—— Một nhóm tồn tại sự phản bội, trong mắt Edmund, giống như một tấm vải trắng nhuộm màu, không phù hợp với thẩm mỹ của Edmund là giúp đỡ lẫn nhau và tin tưởng lẫn nhau.”

“Nếu Trạm Thái Sơn thực sự có nội ứng ăn cắp tế bào thì Edmund có thể trực tiếp giết tất cả mọi người ở Trạm Thái Sơn, thay vì chọn giữ họ lại để tiếp lửa cho nhân loại.”

Mộc Kha cau mày: “Nhưng nếu không có người bên trạm Thái Sơn phối hợp thì sao ông ta lấy được tế bào của mọi người chứ?”

“Chẳng lẽ Edmund biến thành người trạm Thái Sơn, trà trộn vào đó quan sát rồi nhân cơ hội lấy được tế bào của người khác sao?” Lưu Giai Nghi ở bên cạnh mở miệng hỏi.

“Anh cũng từng nghĩ vậy.” Bạch Liễu trầm tư, “Nhưng vào thời điểm đó, những người ở trạm Thái Sơn đã bị mắc kẹt ở vùng địa cực trong một năm rưỡi, hàng chục người đối mặt với nhau trong một nơi chật hẹp, họ đã rất quen thuộc với nhau, chỉ cần ai không cạo râu một ngày cũng có thể nhận ra.”

“Bên cạnh đó, các đội viên trạm quan sát Thái Sơn cũng biết được qua fax rằng Edmund đang tiến hành một số loại thí nghiệm sinh học. Vì vậy cho dù Edmund biến thành ai đi nữa, nếu không có ký ức hàng ngày tương ứng thì cũng rất khó lừa dối người khác.”

Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, “Trừ khi vào tháng 11, ông ta đã dung hợp ký ức để tạo ra một 【Thành viên Trạm Thái Sơn】 hoàn hảo, giúp ông ta xâm nhập vào Trạm Thái Sơn.”

Vẻ mặt của Lưu Giai Nghi lạnh lùng —— Bạch Liễu nói đúng.

Cô bé nhíu mày vặn lại: “Nhưng thời gian không khớp. Theo thông tin trong báo cáo thí nghiệm, để đào tạo cơ thể trưởng thành cần ít nhất một tháng, cơ thể hoàn chỉnh đầu tiên tích hợp trí nhớ con người của Edmund là vào tháng 12, tất cả đối tượng thí nghiệm trước cuối tháng 10 đã bị ông ta tiêu hủy.”

Bạch Liễu lật về phía trước hai trang báo cáo thí nghiệm, dán mắt vào một trang nào đó, liếc mắt: “Còn sót một con quái vật ông ta chưa tiêu hủy.”

Mộc Kha tưởng mình đã bỏ sót thông tin, bất giác hỏi, "—— là cái nào?"

Bạch Liễu nhướng mắt: "Chính ông ta."

"Ta nghi ngờ Edmund bắt đầu thực hiện dung hợp ký ức vào chính mình từ đầu tháng 10, cho nên lúc đó ông ta bắt đầu có vấn đề tâm thần, đến tháng 11 thì cơ bản hoàn thành, triệu chứng loạn thần của ông ta càng ngày càng nghiêm trọng. Đó là lý do tại sao các bác sĩ chẩn đoán ông ta mắc chứng rối loạn đa nhân cách."

"—Thực tế đó không phải là đa nhân cách, mà là não ông ta có ký ức của 2 người, và ông ta không biết mình là ai." Bạch Liễu bình tĩnh nói, " Edmund đã sử dụng những ký ức hợp nhất này để biến thành một người nào đó ở trạm Thái Sơn xâm nhập thành công vào trạm Thái Sơn, lấy trộm tế bào của các đội viên khác."

Mà Edmund cũng lợi dụng điểm này, ẩn núp trong cơ thể đội viên đó, âm thầm tiếp xúc với chúng ta, thôi miên và dùng tâm lý ám chỉ chúng ta, lấy đi trí nhớ của chúng ta để nhanh chóng tiến hành thí nghiệm tiếp theo."

Bạch Liễu nói với vẻ ngưỡng mộ, "Thật là một nhà nghiên cứu xuất sắc."

Mục Tứ Thành lo lắng nuốt nước bọt: "Vậy ông ta đã biến thành ai?"

Bạch Liễu khẽ liếc cậu ta một cái: “Đáp án không phải đã rõ ràng rồi sao? Từ đầu đến giờ không phải chỉ có một nhân viên trạm Thái Sơn tiếp xúc với chúng ta thôi à?”

Lưu Giai Nghi đột nhiên nhớ lại vị nghiên cứu sinh quá nhiệt tình khi họ đến: “Phương Tiểu Hiểu?!”

_____

Bão tuyết bên ngoài trạm Thái Sơn.

Trên khuôn mặt Phương Tiểu Hiểu lộ ra biểu tình già nua và thương tâm, cậu ta liếc nhìn căn phòng quan sát tràn ngập ánh sáng từ xa, tiếp theo đó, những biểu tình này lại biến mất, trở nên sạch sẽ rõ ràng.

Cậu ta đứng trong cơn bão tuyết, nhìn những thành viên tàn khuyết của Trạm Thái Sơn phía sau, nước mắt đục ngầu và đau đớn trào ra, dẫn đầu nhóm vật phẩm thí nghiệm ngây thơ này bước sâu vào cánh đồng băng lạnh giá.

Đêm cực dạ sắp đến.

** Huyền phù là một hệ gồm pha phân tán là các hạt rắn lơ lửng trong môi trường phân tán lỏng; các hạt rắn không tan hoặc khó tan vào môi trường phân tán. Nếu để yên một huyền phù thì ngược lại với dung dịch, chất rắn có kích thước không nhỏ lắm sẽ lắng xuống dưới tạo thành một lớp cặn. (Wikipedia) – tui cũng ko biết kiểu gì nữa:))

Nhưng đến đây thì mn cũng hiểu rồi đó, ông Edmund này lai tế bào mảnh xác ch3t (của Tạ Tháp) + các sinh vật khác /tế bào con người = quái vật

- ——oOo—

Chương 259

* Không hiểu câu này nghĩa là gì 😀

Đám Bạch Liễu rời trạm Thái Sơn đi đến chỗ núp trước đó của Phương Tiểu Hiểu, phát hiện cậu ta đã thực sự biến mất.

“Phương Tiểu Hiểu còn mang theo các đội viên khác nữa.” Đường Nhị Đả tỏ vẻ nghiêm nghị.

Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu: “Vậy tiếp theo chúng ta đi tìm bọn họ à? Bọn họ sẽ đi đâu?”

“Đại khái tôi biết tại sao Edmund lại rời đi, và họ sẽ đi đâu.” Bạch Liễu thở ra một hơi trắng xóa, hắn đứng giữa trời tuyết băng giá, nhìn mặt trời xám lung linh ở phía rìa lục địa Nam Cực.

Bạch Liễu nở một nụ cười thoải mái, có chút đùa giỡn: “—— Xem ra đã có người chơi khác gây áp lực không nhỏ cho trùm cuối giáo sư Edmund, buộc ông ta phải tạm thời từ bỏ thí nghiệm chúng ta để quay lại đối phó với y rồi.”

Lưu Giai Nghi luôn là người phản ứng nhanh nhất, cô bé quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Là Hắc Đào à? Anh ta đã làm gì?”

“Đi làm nhiệm vụ chính của trò chơi.” Bạch Liễu thản nhiên nhìn lại cô bé, “——làm ấm toàn cầu.”

_____

Bên cạnh tảng băng Ross trắng lạnh buốt giá.

Ở vùng biển gần Victoria, lượng muối lớn chứa trong nước biển có thể làm cho điểm đóng băng của nước giảm xuống dưới điểm đóng băng.

Đêm vùng cực là thời điểm lạnh nhất khi biển lạnh và biển ấm ở Nam Cực gặp nhau, người bình thường chỉ cần rơi vào nước 15 phút sẽ lập tức tử vong do bị hạ th4n nhiệt.

Trong dòng nước biển lạnh lẽo, một bóng người vun vút nhấp nhô trồi lên lặn xuống như một con cá voi gây chú ý không ít.

Trên bờ biển có một nhà kho giống như căn lều được xây bằng các khối tuyết được xếp ngẫu nhiên, bên trong là đồ hộp, áo khoác, một đôi tất được sắp xếp gọn gàng và một chiếc xe trượt tuyết.

Có một giá phơi đồ phía trên xe trượt, phía trên treo một chiếc quần sịp boxer ngoại cỡ đang được sấy khô bằng hai ngọn đèn cồn rắn đang cháy.

Có vẻ như chủ nhân của nó không muốn mặc đồ lót của người trong trạm quan sát nên phải tranh thủ hong khô để mặc lại.

Trên đỉnh của “căn lều” tuyết là một lá cờ nhỏ màu đỏ đang lắc lư chấn động dữ dội trong gió biển, trên lá cờ có loại vật liệu gì đó phát ra ánh huỳnh quang đặc biệt làm nó khá dễ thấy trong đêm tối.

Người trong biển lặn ngụp liên tục, tốc độ bơi nhanh đến bất thường, thậm chí còn nhanh hơn cả hải cẩu và cá voi sát thủ bắt đầu kiếm ăn trong mùa đông.

Khi hai sinh vật này rình rập săn đuổi con mồi, y chỉ cần thực hiện một cú đánh nhẹ là có thể quay đầu dễ dàng trong nước, lượn qua miệng của hai kẻ săn mồi hàng đầu Nam Cực trong nháy mắt.

Bong bóng trào ra từ kẽ môi y —— chỉ từ lúc này bạn mới có thể nhận ra người này là một con người đặc biệt, mà không phải là một con quái vật hình người lạnh lùng sinh ra trong vùng biển lạnh giá.

Ngay cả hải cẩu đang cố gắng săn y cũng chỉ có thể thắc mắc trong lòng —— tại sao không cảm nhận được bất kỳ bức xạ nhiệt nào của con mồi này.

Giống như băng, thậm chí còn lạnh hơn băng.

Trước khi chúng loay hoay tìm ra câu trả lời, “con mồi” xảo quyệt này lại nước chảy mây trôi lướt qua những chiếc răng nanh hung dữ, đong đưa đôi chân, khẽ mở mắt rồi lặn xuống biển sâu nơi không thể nhìn thấy ánh sáng.

Mười phút sau, Hắc Đào trồi lên mặt nước, trong tay đang kéo một chiếc thước đo thủy triều nặng vài trăm kg.

Y bước lên băng bằng chân trần đi về phía trước, dùng tay trái kéo cái khung màu vàng cam khổng lồ chứa dụng cụ, vẽ một dấu vết dài trên tuyết. Nước trên lông mi và tóc tạo thành băng trước khi nhỏ giọt xuống dưới, bị y duỗi tay phải ra gạt tan nó thành từng mảnh.

Làm như vậy rất nguy hiểm, dễ gây tổn thương cho da mắt, dễ gây tê cóng nặng và dễ gây co giật.

Nhưng đối với Hắc Đào dường như chẳng hề hấn gì.

Loại chấn thương chí mạng và nhiệt độ lạnh cóng chẳng là gì với Hắc Đào, thậm chí y không buồn gạt đi những mảnh băng vụn dính trên lông mi và mái tóc.

Băng bị vỡ vụn giống như một viên kim cương nhỏ chưa được đánh bóng đơn giản, treo lơ lửng trên cơ thể căng chặt duyên dáng của Hắc Đào, rồi được phản chiếu ở góc độ nhất định, tỏa ánh sáng lấp lánh trên làn da lạnh lẽo của y.

Y không thuộc tuýp người cường tráng vạm vỡ, nếu siết chặt bả vai thì nhìn còn có vẻ khá gầy, thế nhưng tỷ lệ khung xương từ vai đến eo bụng, rồi đến mắt cá chân cực kỳ hoàn hảo, cơ bắp mỏng nhưng dẻo dai rắn chắc bao trọn từ gáy đến mu bàn chân, tựa như mỗi một lượng cơ bám vào từng đốt xương khớp đã được tính toán kỹ lưỡng để tạo nên một bộ vỏ chắc chắn và cân đối như vậy.

Làn da ngâm trong nước biển đã lâu vẫn không biến xanh, thay vào đó nó như một loại men sáng sau khi đá cẩm thạch được đánh bóng, một màu trắng mờ ảo đầy gợi cảm.

Giống như một sản phẩm nghệ thuật sau khi được chạm khắc cẩn thận bảy tỷ lần vẫn chưa đạt yêu cầu, hầu hết các nhà điêu khắc trên khắp thế giới đều phải phát điên lên để chạm khắc một tác phẩm điêu khắc bán khỏa thân như vậy.

Điều đáng tiếc duy nhất là nửa khuôn mặt nhỏ của bức tượng điêu khắc bị tóc che mất, chỉ có thể nhìn thấy hàm dưới rất phù hợp với tác phẩm nghệ thuật này.

Hắc Đào không cảm thấy lạnh, y giống như một tảng đá sáng, đều đều kéo vật nặng về phía, cuối cùng dùng tròng mắt và bề mặt cơ thể để làm chúng tan chảy.

Vì vậy ánh sáng chói mắt này cũng biến mất ở trong gió tuyết to lớn gào thét, không ai có thể nhận thấy được quái vật lạnh lùng này sau khi lặn xuống biển sâu lại có cảnh tượng sáng ngời như vậy.

Hắc Đào thản nhiên dùng một tay ném dụng cụ nặng mấy trăm kg sang một bên, quỳ gối lên trên nó rồi cúi xuống lục lọi bên trong, sau đó y rút roi ra không chút do dự, cầm cán roi như cầm một con dao găm đâm sâu vào bên trong dụng cụ.

Đâm vào xong y mới nhận ra mình đã làm sai chỗ nào đó, chậm rãi mở miệng, “À” một tiếng.

【Đây là roi, không phải dao găm!! Không phải là dao mổ lợn!! Cũng không phải là dùi hay nạng! Roi thì chỉ quăng ném thôi!! Không thể đâm, thọc, giết mổ và chặt! 】

Hắc Đào phản xạ có điều kiện nhớ lại người đồng đội mới vừa chuyển đến hiệp hội mình, anh ta gọi là Thẩm Phán Nghịch Thần gì đó gào thét khàn cả giọng bên tai y:

【 Dùng roi đàng hoàng dùm tôi một chút đi! Đừng có dùng roi sử dụng mấy cái kỹ năng kỳ quái của vũ khí khác chứ! Tôn trọng hình thái vũ khí mình đang sử dụng có được không!! Cậu có biết năm ngoái hiệp hội đã tốn bao nhiêu điểm để bảo trì vũ khí cho cậu không hả! 】

Người này vô cùng đau lòng quở trách y:

【Cậu cầm cán roi đâm lung tung vậy mà không thấy xót à? Cậu có biết trên đó khảm biết bao nhiêu nguyên liệu quý giá không! 】

Hắc Đào thực sự không biết điều này, y chỉ có trách nhiệm giành chiến thắng trong trò chơi, ngoại trừ kết quả của trò chơ, y chẳng bao giờ quan tâm đến điều gì cả.

Y nhớ lại cách mình trả lời người chơi mới của Danh Sách Sát Thủ:

—— 【thắng là đủ rồi. 】

Y cực kỳ am hiểu tất cả các loại hình thái vũ khí tấn công đối phương, nhưng không biết tại sao, đến cuối cùng kỹ năng của mình lại quyết định chọn một chiếc roi.

Hắc Đào không thích dùng roi lắm. Y dùng dao ngắn hoặc trùy thuận tay hơn, nhưng roi thì cũng miễn cưỡng tạm được.

Bởi vì tuy rằng dùng roi là chính, nhưng y cũng có thể mạnh mẽ dùng roi sử dụng phương thức tấn công của vũ khí khác để phát huy lực tấn công rất mạnh.

Cho nên cuối cùng, y vẫn thường đạt được dục v0ng trung tâm —— giành chiến thắng trong trò chơi.

Cho nên từ trước đến nay y chưa bao giờ quan tâm đến chuyện này, nhưng đồng đội Thẩm Phán Nghịch Thần của y trong chiến đội năm nay lại cực kỳ để ý.

Bất kể vị Thẩm Phán Nghịch Thần kia rưng rưng nước mắt tuyệt vọng cảnh cáo y bao nhiêu lần, thì Hắc Đào vẫn cứ dùng roi theo cách của y.

Vì vậy anh ta kích hoạt kỹ năng của mình dự đoán tương lai của Hắc Đào, đe dọa y rằng, Hắc Đào, nếu cậu không sử dụng roi đàng hoàng, cậu sẽ thua một người chơi dùng roi giỏi hơn cậu trong giải đấu sắp tới!

Hắc Đào quan tâm đến việc thắng và thua, thế nên lần này y cũng chịu để bụng.

Từ khi vào game đến giờ, Hắc Đào vẫn ngoan ngoãn thành thật vung roi theo quy củ, tuy không thoải mái lắm nhưng không phải là không dùng được.

Nhưng vừa rồi chỉ mới lơ đãng một chút, y đã thuận tay dùng roi thọc thủng luôn thước đo thủy triều.

Bất quá vị người chơi mới phiền phức kia không ở đây nên không nhìn thấy cảnh tượng bi thảm này, cho nên Hắc Đào chỉ dừng lại một chút, tiếp tục cạy lớp vỏ thép bên ngoài của dụng cụ như thể không có chuyện gì xảy ra, đào bên trong một chiếc nhiệt kế được quấn nhiều lớp vải nhựa không thấm nước.

Hắc Đào xé mở lớp vải bên ngoài, bên trong có một hộp kim loại đang chấn động nhỏ.

Chiếc hộp kỳ lạ này làm cho tần số cao chuyển động không đều theo mọi hướng, nằm trong tay Hắc Đào vẫn phát ra âm thanh rung động sắc bén tần số cực kỳ cao, chỉ cần cầm nó cũng bị chấn động xương cốt đập nát.

Hắc Đào chụm năm ngón tay lại, để lại dấu vân tay rõ ràng trên chiếc hộp kim loại.

Y trực tiếp niết dẹp hộp, sau đó ấn ngón tay cái vào bên hông bấm sâu vào trong, chọc một lỗ trên hộp.

Y dùng lòng bàn tay đè lại cái lỗ vừa bị chọc thủng, mang chiếc hộp quay trở về lều tuyết.

Y có thể cảm thấy rất nhiều thứ giống như bụi đập vào tay mình liên tục, móng tay của y đều đã tụ máu.

Chắc là đau lắm, nhưng tiếc là y chẳng cảm nhận được gì cả.

Hắc Đào câu lấy chiếc quần l0t đã khô, cúi xuống dùng một tay lục lọi trong lều một hồi, tìm được một chai thủy tinh có chứa axit mạnh, sau đó y trực tiếp cầm hộp đem nướng trên đèn cồn.

Đôi mắt y nhìn chằm chằm ngọn lửa đèn cồn bất động, thở nhẹ, ánh sáng nhảy dựng một tia ấm áp trong mắt, làn da lạnh lẽo dần dần ấm áp dưới ánh đèn cồn đang nhảy nhót.

Cùng lúc đó, chiếc hộp kim loại trong lòng bàn tay cũng đang nóng dần lên.

Hộp kim loại bị nung nóng đến nhiệt độ cao không tưởng, làn da ẩn ẩn ửng đỏ, tay Hắc Đào cầm chiếc hộp nóng đến mức khiến chiếc hộp phát ra âm thanh xèo xèo của vỏ băng bốc hơi, nhưng dường như y chẳng bị ảnh hưởng chút nào, vẫn thờ ơ nắm chặt lấy.

Dưới nhiệt độ cao nung nóng, bụi bên trong hộp rung lên càng lúc càng nhanh, toàn bộ cánh tay của Hắc Đào cũng điên cuồng lắc lư.

Không biết bị nướng bao lâu thời gian, cánh tay của Hắc Đào từ từ ngừng rung động, dường như các hạt bên trong đã bị nhiệt độ cao đốt cháy mất đi sức sống. Y cảm thấy mọi chuyện đã ổn, thu tay lại, mở lòng bàn tay ấn xuống cái lỗ của chiếc

hộp, không chút do dự đổ luôn chai axit mạnh vào trong đó rồi lắc đều.

Axit mạnh tạo ra âm thanh phản ứng dữ dội, khí tiếp tục tràn ra khỏi lỗ của chiếc hộp, thậm chí bề mặt của chiếc hộp còn phản chiếu một lớp màng oxit sẫm màu.

Hắc Đào rũ mắt nhìn xuống chiếc hộp, y nghe thấy hệ thống của chính mình phát ra:

【Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Hắc Đào phá hủy thiết bị phản ứng hạt khí tượng (521/600) 】 【Trò chơi sắp kết thúc, người chơi hãy kiên trì nỗ lực! 】

- ——oOo—

Chương 260

* Không hiểu câu này nghĩa là gì 😀

Đám Bạch Liễu rời trạm Thái Sơn đi đến chỗ núp trước đó của Phương Tiểu Hiểu, phát hiện cậu ta đã thực sự biến mất.

“Phương Tiểu Hiểu còn mang theo các đội viên khác nữa.” Đường Nhị Đả tỏ vẻ nghiêm nghị.

Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu: “Vậy tiếp theo chúng ta đi tìm bọn họ à? Bọn họ sẽ đi đâu?”

“Đại khái tôi biết tại sao Edmund lại rời đi, và họ sẽ đi đâu.” Bạch Liễu thở ra một hơi trắng xóa, hắn đứng giữa trời tuyết băng giá, nhìn mặt trời xám lung linh ở phía rìa lục địa Nam Cực.

Bạch Liễu nở một nụ cười thoải mái, có chút đùa giỡn: “—— Xem ra đã có người chơi khác gây áp lực không nhỏ cho trùm cuối giáo sư Edmund, buộc ông ta phải tạm thời từ bỏ thí nghiệm chúng ta để quay lại đối phó với y rồi.”

Lưu Giai Nghi luôn là người phản ứng nhanh nhất, cô bé quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Là Hắc Đào à? Anh ta đã làm gì?”

“Đi làm nhiệm vụ chính của trò chơi.” Bạch Liễu thản nhiên nhìn lại cô bé, “——làm ấm toàn cầu.”

_____

Bên cạnh tảng băng Ross trắng lạnh buốt giá.

Ở vùng biển gần Victoria, lượng muối lớn chứa trong nước biển có thể làm cho điểm đóng băng của nước giảm xuống dưới điểm đóng băng.

Đêm vùng cực là thời điểm lạnh nhất khi biển lạnh và biển ấm ở Nam Cực gặp nhau, người bình thường chỉ cần rơi vào nước 15 phút sẽ lập tức tử vong do bị hạ th4n nhiệt.

Trong dòng nước biển lạnh lẽo, một bóng người vun vút nhấp nhô trồi lên lặn xuống như một con cá voi gây chú ý không ít.

Trên bờ biển có một nhà kho giống như căn lều được xây bằng các khối tuyết được xếp ngẫu nhiên, bên trong là đồ hộp, áo khoác, một đôi tất được sắp xếp gọn gàng và một chiếc xe trượt tuyết.

Có một giá phơi đồ phía trên xe trượt, phía trên treo một chiếc quần sịp boxer ngoại cỡ đang được sấy khô bằng hai ngọn đèn cồn rắn đang cháy.

Có vẻ như chủ nhân của nó không muốn mặc đồ lót của người trong trạm quan sát nên phải tranh thủ hong khô để mặc lại.

Trên đỉnh của “căn lều” tuyết là một lá cờ nhỏ màu đỏ đang lắc lư chấn động dữ dội trong gió biển, trên lá cờ có loại vật liệu gì đó phát ra ánh huỳnh quang đặc biệt làm nó khá dễ thấy trong đêm tối.

Người trong biển lặn ngụp liên tục, tốc độ bơi nhanh đến bất thường, thậm chí còn nhanh hơn cả hải cẩu và cá voi sát thủ bắt đầu kiếm ăn trong mùa đông.

Khi hai sinh vật này rình rập săn đuổi con mồi, y chỉ cần thực hiện một cú đánh nhẹ là có thể quay đầu dễ dàng trong nước, lượn qua miệng của hai kẻ săn mồi hàng đầu Nam Cực trong nháy mắt.

Bong bóng trào ra từ kẽ môi y —— chỉ từ lúc này bạn mới có thể nhận ra người này là một con người đặc biệt, mà không phải là một con quái vật hình người lạnh lùng sinh ra trong vùng biển lạnh giá.

Ngay cả hải cẩu đang cố gắng săn y cũng chỉ có thể thắc mắc trong lòng —— tại sao không cảm nhận được bất kỳ bức xạ nhiệt nào của con mồi này.

Giống như băng, thậm chí còn lạnh hơn băng.

Trước khi chúng loay hoay tìm ra câu trả lời, “con mồi” xảo quyệt này lại nước chảy mây trôi lướt qua những chiếc răng nanh hung dữ, đong đưa đôi chân, khẽ mở mắt rồi lặn xuống biển sâu nơi không thể nhìn thấy ánh sáng.

Mười phút sau, Hắc Đào trồi lên mặt nước, trong tay đang kéo một chiếc thước đo thủy triều nặng vài trăm kg.

Y bước lên băng bằng chân trần đi về phía trước, dùng tay trái kéo cái khung màu vàng cam khổng lồ chứa dụng cụ, vẽ một dấu vết dài trên tuyết. Nước trên lông mi và tóc tạo thành băng trước khi nhỏ giọt xuống dưới, bị y duỗi tay phải ra gạt tan nó thành từng mảnh.

Làm như vậy rất nguy hiểm, dễ gây tổn thương cho da mắt, dễ gây tê cóng nặng và dễ gây co giật.

Nhưng đối với Hắc Đào dường như chẳng hề hấn gì.

Loại chấn thương chí mạng và nhiệt độ lạnh cóng chẳng là gì với Hắc Đào, thậm chí y không buồn gạt đi những mảnh băng vụn dính trên lông mi và mái tóc.

Băng bị vỡ vụn giống như một viên kim cương nhỏ chưa được đánh bóng đơn giản, treo lơ lửng trên cơ thể căng chặt duyên dáng của Hắc Đào, rồi được phản chiếu ở góc độ nhất định, tỏa ánh sáng lấp lánh trên làn da lạnh lẽo của y.

Y không thuộc tuýp người cường tráng vạm vỡ, nếu siết chặt bả vai thì nhìn còn có vẻ khá gầy, thế nhưng tỷ lệ khung xương từ vai đến eo bụng, rồi đến mắt cá chân cực kỳ hoàn hảo, cơ bắp mỏng nhưng dẻo dai rắn chắc bao trọn từ gáy đến mu bàn chân, tựa như mỗi một lượng cơ bám vào từng đốt xương khớp đã được tính toán kỹ lưỡng để tạo nên một bộ vỏ chắc chắn và cân đối như vậy.

Làn da ngâm trong nước biển đã lâu vẫn không biến xanh, thay vào đó nó như một loại men sáng sau khi đá cẩm thạch được đánh bóng, một màu trắng mờ ảo đầy gợi cảm.

Giống như một sản phẩm nghệ thuật sau khi được chạm khắc cẩn thận bảy tỷ lần vẫn chưa đạt yêu cầu, hầu hết các nhà điêu khắc trên khắp thế giới đều phải phát điên lên để chạm khắc một tác phẩm điêu khắc bán khỏa thân như vậy.

Điều đáng tiếc duy nhất là nửa khuôn mặt nhỏ của bức tượng điêu khắc bị tóc che mất, chỉ có thể nhìn thấy hàm dưới rất phù hợp với tác phẩm nghệ thuật này.

Hắc Đào không cảm thấy lạnh, y giống như một tảng đá sáng, đều đều kéo vật nặng về phía, cuối cùng dùng tròng mắt và bề mặt cơ thể để làm chúng tan chảy.

Vì vậy ánh sáng chói mắt này cũng biến mất ở trong gió tuyết to lớn gào thét, không ai có thể nhận thấy được quái vật lạnh lùng này sau khi lặn xuống biển sâu lại có cảnh tượng sáng ngời như vậy.

Hắc Đào thản nhiên dùng một tay ném dụng cụ nặng mấy trăm kg sang một bên, quỳ gối lên trên nó rồi cúi xuống lục lọi bên trong, sau đó y rút roi ra không chút do dự, cầm cán roi như cầm một con dao găm đâm sâu vào bên trong dụng cụ.

Đâm vào xong y mới nhận ra mình đã làm sai chỗ nào đó, chậm rãi mở miệng, “À” một tiếng.

【Đây là roi, không phải dao găm!! Không phải là dao mổ lợn!! Cũng không phải là dùi hay nạng! Roi thì chỉ quăng ném thôi!! Không thể đâm, thọc, giết mổ và chặt! 】

Hắc Đào phản xạ có điều kiện nhớ lại người đồng đội mới vừa chuyển đến hiệp hội mình, anh ta gọi là Thẩm Phán Nghịch Thần gì đó gào thét khàn cả giọng bên tai y:

【 Dùng roi đàng hoàng dùm tôi một chút đi! Đừng có dùng roi sử dụng mấy cái kỹ năng kỳ quái của vũ khí khác chứ! Tôn trọng hình thái vũ khí mình đang sử dụng có được không!! Cậu có biết năm ngoái hiệp hội đã tốn bao nhiêu điểm để bảo trì vũ khí cho cậu không hả! 】

Người này vô cùng đau lòng quở trách y:

【Cậu cầm cán roi đâm lung tung vậy mà không thấy xót à? Cậu có biết trên đó khảm biết bao nhiêu nguyên liệu quý giá không! 】

Hắc Đào thực sự không biết điều này, y chỉ có trách nhiệm giành chiến thắng trong trò chơi, ngoại trừ kết quả của trò chơ, y chẳng bao giờ quan tâm đến điều gì cả.

Y nhớ lại cách mình trả lời người chơi mới của Danh Sách Sát Thủ:

—— 【thắng là đủ rồi. 】

Y cực kỳ am hiểu tất cả các loại hình thái vũ khí tấn công đối phương, nhưng không biết tại sao, đến cuối cùng kỹ năng của mình lại quyết định chọn một chiếc roi.

Hắc Đào không thích dùng roi lắm. Y dùng dao ngắn hoặc trùy thuận tay hơn, nhưng roi thì cũng miễn cưỡng tạm được.

Bởi vì tuy rằng dùng roi là chính, nhưng y cũng có thể mạnh mẽ dùng roi sử dụng phương thức tấn công của vũ khí khác để phát huy lực tấn công rất mạnh.

Cho nên cuối cùng, y vẫn thường đạt được dục v0ng trung tâm —— giành chiến thắng trong trò chơi.

Cho nên từ trước đến nay y chưa bao giờ quan tâm đến chuyện này, nhưng đồng đội Thẩm Phán Nghịch Thần của y trong chiến đội năm nay lại cực kỳ để ý.

Bất kể vị Thẩm Phán Nghịch Thần kia rưng rưng nước mắt tuyệt vọng cảnh cáo y bao nhiêu lần, thì Hắc Đào vẫn cứ dùng roi theo cách của y.

Vì vậy anh ta kích hoạt kỹ năng của mình dự đoán tương lai của Hắc Đào, đe dọa y rằng, Hắc Đào, nếu cậu không sử dụng roi đàng hoàng, cậu sẽ thua một người chơi dùng roi giỏi hơn cậu trong giải đấu sắp tới!

Hắc Đào quan tâm đến việc thắng và thua, thế nên lần này y cũng chịu để bụng.

Từ khi vào game đến giờ, Hắc Đào vẫn ngoan ngoãn thành thật vung roi theo quy củ, tuy không thoải mái lắm nhưng không phải là không dùng được.

Nhưng vừa rồi chỉ mới lơ đãng một chút, y đã thuận tay dùng roi thọc thủng luôn thước đo thủy triều.

Bất quá vị người chơi mới phiền phức kia không ở đây nên không nhìn thấy cảnh tượng bi thảm này, cho nên Hắc Đào chỉ dừng lại một chút, tiếp tục cạy lớp vỏ thép bên ngoài của dụng cụ như thể không có chuyện gì xảy ra, đào bên trong một chiếc nhiệt kế được quấn nhiều lớp vải nhựa không thấm nước.

Hắc Đào xé mở lớp vải bên ngoài, bên trong có một hộp kim loại đang chấn động nhỏ.

Chiếc hộp kỳ lạ này làm cho tần số cao chuyển động không đều theo mọi hướng, nằm trong tay Hắc Đào vẫn phát ra âm thanh rung động sắc bén tần số cực kỳ cao, chỉ cần cầm nó cũng bị chấn động xương cốt đập nát.

Hắc Đào chụm năm ngón tay lại, để lại dấu vân tay rõ ràng trên chiếc hộp kim loại.

Y trực tiếp niết dẹp hộp, sau đó ấn ngón tay cái vào bên hông bấm sâu vào trong, chọc một lỗ trên hộp.

Y dùng lòng bàn tay đè lại cái lỗ vừa bị chọc thủng, mang chiếc hộp quay trở về lều tuyết.

Y có thể cảm thấy rất nhiều thứ giống như bụi đập vào tay mình liên tục, móng tay của y đều đã tụ máu.

Chắc là đau lắm, nhưng tiếc là y chẳng cảm nhận được gì cả.

Hắc Đào câu lấy chiếc quần l0t đã khô, cúi xuống dùng một tay lục lọi trong lều một hồi, tìm được một chai thủy tinh có chứa axit mạnh, sau đó y trực tiếp cầm hộp đem nướng trên đèn cồn.

Đôi mắt y nhìn chằm chằm ngọn lửa đèn cồn bất động, thở nhẹ, ánh sáng nhảy dựng một tia ấm áp trong mắt, làn da lạnh lẽo dần dần ấm áp dưới ánh đèn cồn đang nhảy nhót.

Cùng lúc đó, chiếc hộp kim loại trong lòng bàn tay cũng đang nóng dần lên.

Hộp kim loại bị nung nóng đến nhiệt độ cao không tưởng, làn da ẩn ẩn ửng đỏ, tay Hắc Đào cầm chiếc hộp nóng đến mức khiến chiếc hộp phát ra âm thanh xèo xèo của vỏ băng bốc hơi, nhưng dường như y chẳng bị ảnh hưởng chút nào, vẫn thờ ơ nắm chặt lấy.

Dưới nhiệt độ cao nung nóng, bụi bên trong hộp rung lên càng lúc càng nhanh, toàn bộ cánh tay của Hắc Đào cũng điên cuồng lắc lư.

Không biết bị nướng bao lâu thời gian, cánh tay của Hắc Đào từ từ ngừng rung động, dường như các hạt bên trong đã bị nhiệt độ cao đốt cháy mất đi sức sống. Y cảm thấy mọi chuyện đã ổn, thu tay lại, mở lòng bàn tay ấn xuống cái lỗ của chiếc

hộp, không chút do dự đổ luôn chai axit mạnh vào trong đó rồi lắc đều.

Axit mạnh tạo ra âm thanh phản ứng dữ dội, khí tiếp tục tràn ra khỏi lỗ của chiếc hộp, thậm chí bề mặt của chiếc hộp còn phản chiếu một lớp màng oxit sẫm màu.

Hắc Đào rũ mắt nhìn xuống chiếc hộp, y nghe thấy hệ thống của chính mình phát ra:

【Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Hắc Đào phá hủy thiết bị phản ứng hạt khí tượng (521/600) 】 【Trò chơi sắp kết thúc, người chơi hãy kiên trì nỗ lực! 】

- ——oOo—

Chương 261

Phòng chờ Hiệp hội Danh Sách Sát Thủ.

Thẩm Phán Nghịch Thần nằm liệt trên ghế sô pha điên cuồng uống nước, người bên cạnh cũng giống như bị vắt khô, dưới chân là một đống chai nước khoáng, chất phục hồi thể lực, và chất phục hồi tinh thần đã uống cạn đáy.

“Phó bản sa mạc nóng thật đấy.” Một người ngồi ngoài cùng bên trái bị nóng đến nỗi hai má đỏ bừng, cầm cái chai trước nguc lẩm bẩm một mình, “Hồ Trò Chơi còn cấm cửa hàng, nước thì không cho mua, cứ tưởng là tôi ch3t khát trong phó bản này luôn rồi chứ.”

“Do chúng ta bất cẩn.” Thẩm Phán Nghịch Thần xoa lông mày, “Không ngờ lại mắc bẫy, phối hợp cũng không đủ, chủ yếu là do chúng ta không mang đủ đồ.”

Người đàn ông đột ngột ngồi dậy, nhìn ngơ ngác xung quanh, kỳ quái nói: “Sao thế này, Hắc Đào vẫn chưa trở về à? Mọi thường y toàn ra sớm chờ chúng ta, hôm nay lại không thấy người đâu?”

“Mua cả đống dầu nhiên liệu với axit mạnh vào phó bản Kỷ Băng Hà rồi.” Thẩm Phán Nghịch Thần nói, anh cười cười, “Đang chơi tuyến 【true end】.”

Người bên cạnh hiểu ngay, chân mềm nhũn đi về, ngẩng đầu thở dài: “Bao nhiêu lần rồi chứ, y còn chưa chịu bỏ cuộc à?”

Thẩm Phán Nghịch Thần lắc đầu, dường như thấy buồn cười: “Không biết, tôi để ý cũng rất nhiều lần rồi, mỗi lần vào Hồ Trò Chơi, cậu ta đều đứng trước poster Kỷ Băng Hà lườm người khác một vòng, nếu không có ai dám vào thì cậu ta sẽ thừa lúc chúng ta sơ hở lại chạy vào đó.”

“Y đã vượt cửa tuyến 【normal end】 của Kỷ Băng Hà rồi còn gì.” Người này khó hiểu hỏi, “Cứ tưởng Hắc Đào sẽ không ngó ngàng đến mấy trò chơi đã chơi qua rồi chứ?”

“Tuyến 【true end】 của trò này có điểm gì thu hút y nhỉ, không phải chỉ là nhiệm vụ thu thập xác ch3t sao, mỗi ngày nhất định đều phải chơi mới được à?”

Nghịch Thần ngẩng đầu lên lại uống một chai nước khoáng, dễ chịu thở phào nhẹ nhõm: “Tôi nhớ nhiệm vụ thu thập xác ch3t của Hắc Đào trong Kỷ Băng Hà chỉ thiếu một ít nữa thôi, hình như là còn thiếu trái tim thì phải, tìm mãi mà vẫn chưa thấy.”

“Tính cách của Hắc Đào cậu cũng biết rồi đó, chưa tìm thấy thì sẽ còn tiếp tục kiên trì, cứ tùy cậu ta đi, xem như mài giũa tâm tính.”

Nam nhân c4n miệng bình nước, vẻ mặt phức tạp, mơ hồ nói: “Hắc Đào mà cần phải mài giũa tâm tính thì chẳng lẽ tôi phải bỏ vào lò nấu lại luôn à?”

Thẩm Phán Nghịch Thần thần thánh cầm chai nước, vẻ mặt lạnh nhạt.

Người kia cũng im lặng.

Câu này có chút hơi quá rồi —— Nghịch Thần là Chiến Thuật Gia kiểm soát tình hình chung, không đến lượt người chơi thắc mắc về quyết định của mình.

Có thể do anh gia nhập hiệp hội không lâu, tính tình không sắc sảo, tính cách và cách cư xử không cực như các Chiến Thuật Gia khác, do vậy các đội viên thỉnh thoảng lại quên thân phận Chiến Thuật Gia của anh.

Nhưng dù sao thì Chiến Thuật Gia cũng là Chiến Thuật Gia, đội viên không được phép xúc phạm như vậy.

Người này lúng túng chậm rãi mở miệng, "Tôi xin lỗi."

"Không sao đâu." Nghịch Thần thờ ơ vẫy tay, cười hiền lành bỏ qua chủ đề khó chịu này, "Cậu hợp tác với Hắc Đào cũng 1 năm rồi, có thể nói cho tôi biết ấn tượng mà cậu ta lưu lại cho cậu trong thi đấu là gì không?"

Loại trò chuyện hỏi han như thế này cũng không phải là lần đầu tiên, Hắc Đào không thể hòa nhập vào nhóm một cách suôn sẻ, Nghịch Thần đành phải thỉnh thoảng lại lôi kéo tâm sự các đồng đội khác đến để hỏi họ nghĩ gì về Hắc Đào.

Người này có dáng vẻ y như con gấu Pooh vậy, tay cầm chai nước, trầm ngâm: “Thực ra trận nào cũng khá ấn tượng, nhưng ấn tượng sâu sắc nhất là trận đấu với chiến đội của Nghĩa trang Russell.”

Nghịch Thần nhớ lại một lúc, nhanh chóng tiếp lời: “A, trận đó đánh nhau thê thảm.”

Người này lòng còn sợ hãi gật đầu: “Đâu chỉ là thảm thôi đâu, trận khủng b0 nhất năm ngoái luôn ấy, lúc sau tôi cứ tưởng là cả đoàn bị diệt rồi.”

Tỷ số trận đấu giữa Nghĩa trang Russell và Danh Sách Sát Thủ là 16:8.

Vào thời điểm đó, sức mạnh của Hắc Đào đã được bộc lộ hoàn toàn, người chơi khắp nơi đều lùng sục tin tức về người chơi mới không rõ lai lịch này, trong đó đặc biệt là Nghĩa trang Russell —— hiệp hội này dùng tất cả biện pháp để khai quật những bí mật của Hắc Đào và cố gắng khám phá ra điểm yếu của y.

Nghĩa trang Russell là bang hội đứng thứ 12 trong năm trước, nhưng đội này khác với các đội nổi tiếng khác, không có tuyển thủ ngôi sao và cũng không mạnh lắm. Mỗi năm, các thành viên trong đội đều thay máu, đều là những gương mặt mới trên sân khấu, không để lại ấn tượng đáng nhớ cho người xem.

Tất nhiên, cũng không hoàn toàn nói như vậy được, đặc điểm đáng nhớ duy nhất của đội Nghĩa trang Russell là họ thích tiết chế trong các trận đấu đơn và đấu đôi, thế nên Nghĩa trang Russell còn được gọi là 【 Đội Pháo đôi 】, có nghĩa sau khi

lên sân thì không làm gì cả, trước tiên đầu hàng 2 lần, sau đó mới tung chiêu cuối một lượt.

Tuy nhiên, phong cách thi đấu của đội này ổn định một cách đáng kinh ngạc, luôn có thể tạo nên bom tấn trong một số trận chiến, thắng chỉ bằng một đòn, thậm chí còn đánh bại luôn tuyển thủ ngôi sao của đối thủ.

Năm trước Danh Sách Sát Thủ gần như sụp đổ trước Nghĩa trang Russell.

Lần đó Hắc Đào suýt chút nữa là đi đời nhà ma —— Nghĩa trang Russell dựa theo theo phong cách chiến đấu của Hắc Đào, thiết lập riêng một người chơi có kỹ năng có thể hạn chế y, để người chơi này tạm thời làm Chiến Thuật Gia để đối đầu với Danh Sách Sát Thủ trong trận đó.

—— Tên kia có một kỹ năng cực kỳ tàn nhẫn.

Ngay khi trận đấu bắt đầu, đội Russell nhanh chóng bạo phát, họ gi3t ch3t một đội viên của mình để làm vật hiến tế.

Thông qua sự hiến tế này, Chiến Thuật Gia của Russell đã kích hoạt kỹ năng của gã, biến vùng đất dưới chân của Hắc Đào thành một vũng lầy lớn.

Mà vũng lầy này có thể vô hiệu hóa tất cả các đòn tấn công của người chơi, còn có thể từ từ gi3t ch3t người chơi bằng cách nuốt chửng anh ta. Kỹ năng 1 giết 100 khủng khiếp như vậy chỉ có duy nhất một khuyết điểm —— hiến tế một đồng đội bên mình thì mới kích hoạt được kỹ năng.

Năng lực của người chơi bị nuốt chửng càng mạnh, thì vũng lầy sẽ nuốt chửng càng chậm.

Hắc Đào bị giam trong vũng lầy, không thể công kích, không thể phá giải, liên tục trong bảy ngày, thân phận từ 【 tấn công 】 chuyển sang 【 phòng thủ 】, nhưng y cũng khiến đối thủ không thể đánh trả và mắc kẹt trong bản đồ trò chơi.

Nhưng cuối cùng cũng đã đến lúc vũng lầy nuốt chửng tất cả.

Một nửa khuôn mặt của Hắc Đào chìm sâu dưới vũng lầy, đồng đội của y tìm mọi cách để đưa y ra ngoài, họ quỳ xuống bên cạnh vũng lầy nguy hiểm, dùng tay không đào bới y, đồng thời còn phải đề phòng đối thủ đánh lén.

Khán giả không bao giờ quên được những biểu cảm dữ tợn trên gương mặt của tất cả thành viên của chiến đội Danh Sách Sát Thủ.

Tàn bạo, thịnh nộ, sợ hãi và tuyệt vọng đan xen với nhau, chứa đầy một cảm xúc mạnh mẽ không thể diễn tả thành lời, những giọt nước mắt đục ngầu rơi trên khuôn mặt méo mó của họ, cổ họng phát ra một tiếng gầm thét chói tai điên cuồng —— đó là một nỗi sợ hãi thuần khiết và tự nhiên khi đối diện với 【 cái ch3t 】 sắp xảy ra.

Mỗi người trong số họ đều biết rất rõ rằng, nếu Hắc Đào ch3t ở đây, họ chắc chắn cũng sẽ bị ch3t dần ch3t mòn trong trò chơi này.

Mà Hắc Đào cũng không sợ hãi đến thế, y chỉ bình tĩnh nhìn đám người này, vũng lầy nuốt chửng y từng chút một, y nói: "Các ngươi có thể chạy trốn."

Nhưng vẫn không có ai chạy, một số gào thét thảm thiết, phát điên như muốn thí mạng với đối thủ.

Trong trò chơi đó, Hắc Đào vẫn chiến thắng.

Cả tập thể đồng đội đang sợ hãi ào lên chống đỡ được đường tấn công của Russell. Một người đã chặt đứt cánh tay của Chiến Thuật Gia phe địch, tước lấy vũ khí quyền trượng của gã, giải trừ kỹ năng vây hãm Hắc Đào.

Một khi Hắc Đào có thể tấn công thì bất khả chiến bại, vì vậy chiến thắng đến là điều đương nhiên.

Trong trận đó, khi Hắc Đào cả người đẫm máu và bùn đen trườn ra khỏi đầm lầy, nắm roi trên tay, toàn bộ khán giả đều sôi trào hào hứng, bọn họ đứng thẳng lên chào đón Hắc Đào, la hét và cổ vũ cho một ác ma đang bò ra khỏi vực thẳm

Toàn thân y từ trên xuống đều dính đầy bùn, cuộc giằng co kéo dài bảy ngày đã để lại cho Hắc Đào những vết thương bẩn thỉu và kinh hoàng trên khắp cơ thể, bên ngoài da lộ ra vài mảnh xương gãy nhọn hoắc sắc bén, nước đục ngầu có lẫn máu đông cứng lại dính trên xương.

Cho dù tư thái chật vật là thế, cũng không ai nghi ngờ chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về y.

Hơn mười phút sau, Hắc Đào đứng trước đội đối diện đã gục xuống đang quỳ trên mặt đất. Vẻ mặt y lạnh nhạt, cầm một chiếc roi nhuốm máu trên tay trái, tay phải y nắm đạo cụ cốt lõi của trò chơi tượng trưng cho chiến thắng, những vết bùn nhỏ giọt từ quai hàm và các khớp ngón tay.

Chiến đội Nghĩa trang Russell run rẩy, những tân binh lần đầu tiên lên sân khấu khóc lớn, lắp bắp cầu xin đối thủ tha mạng cho mình.

Hắc Đào cũng là người mới, nhìn họ không nói một lời, khoảng cách giữa kẻ thắng và kẻ thua, khoảng cách giữa sự sống và cái ch3t.

Đây là một trò chơi sinh tử, họ bày mưu tính kế Hắc Đào, Hắc Đào cũng có thể giết họ để hả giận.

Những tiếng reo hò phấn khích của khán giả vẫn tiếp tục, có người hét lên: “Hãy giết chúng đi!”

“—— gi3t ch3t bọn chúng!”

Những người của đội Nghĩa trang Russell nhắm mắt trong tuyệt vọng, họ đã dùng mạng sống của người khác để giành chiến thắng, nhưng cuối cùng họ phải trả giá bằng chính mạng sống của mình cho thất bại.

Họ nghĩ rằng họ sẽ ch3t, mọi người nghĩ rằng họ sẽ ch3t.

Cuối cùng Hắc Đào hỏi họ một câu hỏi.

Mái tóc đặc sệt bùn che khuất đôi mắt của Hắc Đào, y nói: "Các ngươi gi3t ch3t đồng đội của mình, cũng như đồng đội của ta cố gắng để ta đừng ch3t, đều là vì sợ hãi cái ch3t."

"Nhưng khi các ngươi giao phó mạng sống của mình cho người khác." Hắc Đào nhìn xuống đám người, trong mắt không hề có cảm xúc, "Các ngươi không thấy rằng cái ch3t của các ngươi cũng đã bị ràng buộc với nhau sao?"

Cả đám người không nói nên lời nhìn lên Hắc Đào.

Hắc Đào yên lặng chờ đợi câu trả lời.

Vì vậy, tên Chiến Thuật Gia bị chặt hai cánh tay kia ngẩng đầu lên, gian nan đáp lại: "… không phải như thế, chỉ cần một người ch3t đi thì tất cả chúng tôi đều có thể sống sót, đây là chiến thuật của chúng tôi, hơn nữa nó có hiệu quả, không phải lúc đầu cậu cũng bị vây hãm trong đó sao?"

"Làm như vậy là để bảo vệ nhiều thành viên khác trong đội hơn! Ch3t một người có thể cứu rất nhiều người!" Gã vừa nói vừa rơm rớm nước mắt, phấn khích giải thích, không biết để thuyết phục người khác hay chính bản thân mình.

Chờ gã nói xong, Hắc Đào bình tĩnh gật đầu xem như có đáp án: "Ta đã biết, mi không thể nhìn ra vận mệnh của mi."

“Ta sẽ không giết mi, mi có mệnh của mi, cái ch3t của mi không thuộc về nơi này, cũng không phải do ta ban cho.” Hắc Đào không chút xao động tiếp tục, “Mi sẽ ch3t trong vũng lầy của chính mình.”

Tên Chiến Thuật Gia kinh ngạc nhìn Hắc Đào quay đi, mắt vẫn còn ngấn lệ.

Cuối cùng Hắc Đào không giết họ.

Không lâu sau đó, đội Nghĩa trang Russell đã bị đội địch thủ cướp thời cơ gi3t ch3t trước khi họ bổn cũ soạn lại, chuẩn bị hy sinh đồng đội của mình một lần nữa.

Tên Chiến Thuật Gia kia ch3t chìm trong vũng lầy kỹ năng mà gã sắp kích hoạt.

Nhớ lại ký ức ảm ánh đó, người này khỏi thở dài: “Lúc đó tôi không hiểu Hắc Đào nghĩ gì nữa, nếu là tôi, tôi giết quách bọn chúng luôn rồi.”

“Bất quá tôi cảm thấy nhờ chuyện đó.” Người này nhìn Thẩm Phán Nghịch Thần, thành thật nói “Hắc Đào cuối cùng đã nhận ra tầm quan trọng của đội, cho nên năm nay mới đào anh về.”

Thẩm Phán Nghịch Thần trầm tư, anh đột nhiên nói: “Thực ra, tôi cũng đã hỏi Hắc Đào tại sao lại chọn tôi làm Chiến Thuật Gia của các cậu.”

Người kia tò mò hỏi: “Y trả lời như thế nào?”

Thẩm Phán Nghịch Thần nở nụ cười: “Cậu ta nói, tôi nhìn thấy vận mệnh của anh là làm Chiến Thuật Gia cho tôi, sau đó ch3t trên sân thi đấu.”

Người kia phụt nước: “Y trực tiếp nói như vậy ở trước mặt anh à?! Này cũng quá là…”

Dùng cái ch3t để đe dọa nhà tiên tri… Quả nhiên là Hắc Đào!

“Nói cho đúng hơn thì kỹ năng của tôi không phải tiên tri, nó được gọi là 【Nghe lời Thần】.” Thẩm Phán Nghịch Thần nhún vai, “Đôi khi tôi không thể phân biệt được cậu ta là nhà tiên tri hay tôi là nhà tiên tri nữa, tên đó có trực giác chính xác đến kinh người, thậm chí còn tốt hơn cả tiên đoán.”

“Ví dụ trong phó bản 【Kỷ băng hà】, tất cả chúng ta đều phải đối mặt với sinh vật chưa biết X biến thành người thực sự khá rắc rối, ngay cả tôi cũng không thể biết ai là người thật và ai là quái vật, bởi vậy cho dù năng lực chúng ta không thấp thì cũng khó mà hành động trong phó bản đó —— bởi vì chúng ta không tìm thấy mục tiêu tấn công chính xác.”

Thẩm Phán Nghịch Thần nhìn thành viên trong đội đang ngồi đối diện với mình: “Nhưng cậu có nhớ lúc Hắc Đào đi cùng chúng ta, cậu ta đã vượt cửa như thế nào không?”

Thành viên trong đội lẩm bẩm một mình, “Ngay khi bước vào, y đã giết tất cả những kẻ giả mạo ngoại trừ chúng ta …”

Thẩm Phán Nghịch Thần gật đầu: “Đúng vậy, ngay khi đoàn quân tiến vào, cậu ta đã nhanh chóng tìm ra Edmund đang ẩn nấp trong cơ thể của Phương Tiểu Hiểu sau đó gi3t ch3t đối phương, dừng âm mưu sử dụng thiết bị hạt ảnh hưởng đến khí hậu toàn cầu, hoàn thành nhiệm vụ chính là làm nóng lên toàn cầu, rồi tiếp theo là vượt cửa.”

“Đây là 【normal end】 của trò chơi này.” Thẩm Phán Nghịch Thần giang tay, “Từ khi chúng ta bước vào trò chơi cho đến khi chúng ta tìm thấy Hắc Đào bên cạnh đám xác ch3t giả mạo, cậu ta chỉ mất chưa đầy ba mươi phút để vượt cửa.”

“Cậu không tò mò à? Tại sao cậu ta có thể xác định ai là người và ai là quái vật dễ dàng như vậy? Trong trò chơi này, quái vật được nhân hóa đến mức ngay cả bản thân chúng ta cũng nghi ngờ không biết mình là thật hay giả.”

Người kia cũng sờ sờ cằm suy tư, tự hỏi: “Đúng vậy, sao Hắc Đào có thể xác định được chứ?”

“Tôi hỏi cậu ta.” Vẻ mặt Thẩm Phán Nghịch Thần lộ ra một chút bất lực, “Cậu biết cậu ta trả lời như thế nào không?”

Người kia hỏi, “Trả lời như thế nào?”

Thẩm Phán Nghịch Thần thở dài: “Trực giác —— cậu ấy đơn thuần nhận ra bằng trực giác.”

“Mặc dù tôi không muốn thừa nhận trực giác của cậu ấy rất mạnh mẽ, nhưng Hắc Đào không bao giờ nói dối.” Thẩm Phán Nghịch Thần thở dài, “Nhưng này lại càng phiền phức hơn, Hắc Đào muốn hòa nhập vào đội ngũ thì phải tin tưởng chiến thuật của tôi chứ không phải trực giác của cậu ta.”

“Nhưng nếu trực giác của cậu ta chính xác như vậy, tôi lại không có cách nào, cũng như có sự tự tin để thuyết phục Hắc Đào từ bỏ trực giác của mình để tuân theo chiến thuật sắp xếp của tôi.”

Người này cũng cau mày: “Có cách nào để chúng ta phối hợp với trực giác của Hắc Đào không?”

“Tôi đã nghĩ tới rồi.” Thẩm Phán Nghịch Thần hít một hơi thật sâu, “nhưng vô ích thôi, Hắc Đào không có cách nào thể hiện chính xác trực giác của mình với chúng ta, trực giác của cậu ấy thường là cảm giác nhất thời, đợi đến khi chúng ta bắt kịp trực giác của cậu ta thì cậu ta đã chạy xa 800 dặm rồi.”

Người này dường như cũng nhớ tới cảnh tượng đuổi bắt Hắc Đào trong trò chơi, rùng mình nằm dài trên bàn, giọng điệu không còn gì luyến tiếc: “————— bỏ mặc chúng ta quay cuồng tìm kiếm khắp nơi.”

“Chủ yếu vẫn là vấn đề giao tiếp. Hắc Đào nói chuyện với chúng ta vài câu thì đã thất thần, cho dù tôi khua chiêng gõ trống cũng không thu hút được sự chú ý của cậu ta.” Thẩm Phán Nghịch Thần mặt mày nhăn nhó rúm ró khổ sở, anh chống đầu, hai mắt đăm đăm, “—— không biết có ai có thể khai sáng cho Hắc Đào, chỉ cậu ta cách giao tiếp với con người không nữa ….”

_____

Trong trò chơi, bên cạnh tảng băng trôi Roth.

Thu dọn xong mọi thứ, Hắc Đào thắt dây an toàn vào ván trượt tuyết rồi buộc quanh eo, kéo lê về phía trước. Y cúi đầu lục lọi tấm bản đồ địa hình nhăn nhúm trong người, liếc nhìn một lượt rồi xác định địa điểm tiếp theo cần phải đi.

Sau khi đi đến điểm phao ở biển Ross, Hắc Đào đã đi qua hàng chục điểm, hiện tại các vị trí trên bản đồ đã bị y thu dọn sạch sẽ, chỉ còn lại một số vị trí.

Cuối cùng, ánh mắt của y quét qua bản đồ, đáp xuống Nam Cực nội địa, sau đó chậm rãi thở ra một hơi trắng.

Trạm quan sát Edmund.

Y nhớ chỗ này dường như là nơi mà người chơi tên Bạch Liễu đăng nhập cùng với y.

Sau khi xác định mục tiêu, Hắc Đào lấy roi ghim vào sau thắt lưng, điều chỉnh ván trượt tuyết cố định trên chân, sau đó nghiêng người về phía trước, hơi cong đầu gối và nhìn xuyên qua cơn bão tuyết mù mịt, khóa theo một hướng nhất định, sau đó đơn giản vung tay trái phải để phủi tuyết.

Roi đập mạnh trên mặt đất, quanh người nổi lên một tầng tuyết trắng dày đặc, Hắc Đào dùng roi như cây đánh tuyết, lợi dụng phản lực cực lớn của roi với mặt đất để lướt thật nhanh như bay, bóng dáng như một tia chớp màu đỏ cam vun vút trên mặt băng.

Nếu Thẩm Phán Nghịch Thần ở đó, anh sẽ lại tuyệt vọng hét vào mặt Hắc Đào: Đừng dùng roi như chó kéo xe trượt tuyết vậy chứ!

Nhưng anh không có ở đó.

Vì vậy, Hắc Đào đeo kính bảo hộ màu đen, cúi thắt lưng và vung roi từ bên này sang bên kia, lướt nhẹ nhàng, nhanh chóng biến mất trong làn gió tuyết.

Trạm Thái Sơn.

Nhóm Bạch Liễu dừng lại ở trạm Thái Sơn một lúc, thừa cơ lúc đám người bên trong chưa kịp phản ứng thì cướp lấy một chiếc trực thăng đậu bên ngoài, khởi động bay đi.

Bên ngoài trực thăng gió gào thét ầm ầm, lái máy bay trong thời tiết như vậy với tầm nhìn xa không quá 30m chẳng khác nào múa cột trên lưỡi hái của thần ch3t.

Nhưng với tư cách là người lái xe, Đường Nhị Đả không thể làm trái mệnh lệnh của Bạch Liễu —— đôi mắt Chiến Thuật Gia của họ lúc này đang sáng lên như thể sắp nhặt được 100 triệu, hơi thở có chút dồn dập, những ngón tay mảnh khảnh siết chặt ghế điều khiển trở nên trắng bệch.

“Đi đâu?!” Đường Nhị Đả gào lên hỏi.

Bạch Liễu trả lời: “Trạm quan sát Edmund.”

- ——oOo—

Chương 263

Mục Tứ Thành cúi đầu lục tung đống tư liệu Bạch Liễu đưa cho cậu, 33 năm ghi chép nhiệt độ, tìm được nơi lạnh nhất vào ngày 10 tháng 8 năm đó.

Hồ sơ ghi rõ vĩ độ và kinh độ của nơi này, chính là nơi mà nhóm Bạch Liễu đang đứng.

Đường Nhị Đả dời máy dò radar lên băng, thở ra một ngụm khí nóng, thẳng thắt lưng quay đầu nhìn Bạch Liễu: "Vẫn làm như cũ, trước tiên dò xét rồi mới khoan?"

Bạch Liễu gật đầu.

Đường Nhị Đả di chuyển chiếc búa thủy lực để lên mặt băng, sau khi kiểm tra cẩn thận không có vết nứt băng nào gần đó, gã leo lên trực thăng và bắt đầu vận hành thiết bị.

Lưu Giai Nghi trở lại trực thăng với gã.

Gió ở nơi này mạnh đến mức gần như có thể cuốn cô bé lên không trung, buộc cô bé phải quay trở lại trực thăng.

Lưu Giai Nghi đặt tay lên ghế lái của Đường Nhị Đả, cố hết sức nhìn vào màn hình radar trên bảng điều khiển.

Dụng cụ quét từng lớp xuống, cuối cùng là quét trúng một vật kim loại có hình dạng đều đặn ở khoảng cách hơn 1.000 mét, phát hiện này khiến cô bé nhíu mày: "Sâu như vậy? Đào mất bao lâu?"

"Ước tính sẽ mất hơn sáu tiếng." Đường Nhị Đả xoa xoa đôi tay đỏ bừng vì lạnh, nhíu mày, "Có chút phiền phức, nhiệt độ ở đây quá thấp, cho dù thay phiên nhau làm việc và nghỉ ngơi cũng không có cách nào để giữ ấm vì nhiên liệu cũng sẽ cạn kiệt."

"Nếu muốn đào gấp thì sẽ rất nguy hiểm."

Lưu Giai Nghi nhìn nhiệt kế treo trên tay Đường Nhị Đả, ngẩng đầu hỏi gã: "Nhưng bây giờ nhiệt độ ở đây không thấp lắm, chỉ mới âm 30 độ, trước đây ở trạm Thái Sơn âm 50 độ vẫn chịu được còn gì, sao chỗ này lại nguy hiểm hơn chứ?"

"Bởi vì tốc độ gió ở đây quá mạnh." Đường Nhị Đả trịnh trọng giải thích, "Ở Nam Cực, gió lạnh hơn tuyết".

"Nhiệt độ thấp sẽ làm con người giảm độ ấm từ từ, nhưng gió tốc độ cao sẽ lấy đi nhiệt độ bề mặt cơ thể của con người nhanh hơn. Ở đây chúng ta lại không đủ thiết bị và trang bị giữ ấm, rất dễ bị ảnh hưởng bởi gió mạnh, có thể trực tiếp gây chết người đấy."

Đường Nhị Đả nhìn mấy người Bạch Liễu đang ổn định thiết bị bên ngoài trực thăng.

Mục Tứ Thành và Mộc Kha lạnh đến mức mặt tím tái chỉ trong vài phút, liên tục nhảy nhót vận động trên tuyết để giữ ấm, Đường Nhị Đả lo lắng: “Để tôi xuống thay cho họ. “

“Nhưng gió mạnh như vậy chú không thể trụ được lâu, sớm muộn gì cũng bị chết cóng thôi.” Lưu Giai Nghi đầu óc tỉnh táo, chỉ ra mấu chốt của vấn đề, “Cho dù chúng ta thay phiên nhau đào trái tim thì trước sau gì cũng bị chết cóng hết —— chúng ta không đủ đồ giữ ấm, nhiên liệu đốt cũng gần hết rồi.”

Lưu Giai Nghi dừng lại một lúc, nhưng vẫn không thể không nói:

“Chúng ta tạm thời không cần phải sống chết với Hắc Đào trong trò chơi này. Hiện tại chúng ta không thể thắng anh ta là chuyện bình thường. Chúng ta có thể thuyết phục Bạch Liễu đăng xuất trước.”

“Dù là nhiệm vụ đào trái tim ở độ sâu dưới 1.000 mét hay thắng Hắc Đào thì cũng quá sức mạo hiểm đối với chúng ta!!”

Lưu Giai Nghi bám chặt vào khung của chiếc trực thăng, đôi mắt cô bé đỏ ửng, giọng nói gần như yếu ớt trong gió và tuyết, giống như bất lực thực sự:

“Hắc Đào thật sự rất đáng sợ. Tôi đã thấy Hồng Đào đấu với anh ta rồi. Cô ấy hỏi tôi, nếu cô ấy bị Hắc Đào hạ gục thì liệu tôi có chắc có thể cứu cô ấy được không? Lúc đó tôi không dám trả lời cô ấy.”

“Nhưng bây giờ để tôi nói cho chú biết đáp án. Câu trả lời là hoàn toàn không. Tôi hoàn toàn không có khả năng cứu bất kỳ đồng đội nào của mình khỏi tay Hắc Đào.” Lưu Giai Nghi nén khóc, ngón tay nắm lấy khung máy bay trắng bệch, “… Tôi không muốn thấy Hắc Đào giết Bạch Liễu, giống như anh ta đã ném 【 Bạch Liễu 】 vào vũng axit trước đó.”

“Anh ấy chắc chắn sẽ thua, tôi không thể cứu được anh ấy.”

Lưu Giai Nghi sắp khóc: “Nhưng tôi không chắc mình có thể thuyết phục Bạch Liễu rời khỏi trò chơi, anh ấy tin tưởng vào chú, chú có thể giúp tôi thuyết phục anh ấy được không?”

Đường Nhị Đả nhìn lại cô gái nhỏ đang thành tâm nài nỉ với đôi mắt ngấn lệ, vẻ mặt của cô bé yếu ớt đến nỗi gã chợt nhận ra —— thì ra Phù Thủy Nhỏ lạnh lùng, tàn nhẫn và thông minh cũng biết sợ hãi.

—— Cảnh tượng ở trạm Edmund khiến cô bé sợ hãi.

Cô gái nhỏ không hề biểu lộ sự sợ hãi kể từ khi lên máy bay, vẫn bình tĩnh cho đến khi Bạch Liễu rời đi rồi mới bàn bạc với gã.

Đường Nhị Đả hơi bước ra ngoài rồi khựng lại, sau đó gã lại tiếp tục bước đi trên nền tuyết trắng, quay đầu nắm lấy cửa máy bay trực thăng, nìn Lưu Giai Nghi, gió thổi ào ạt làm vành mũ lông bay tán loạn.

Lưu Giai Nghi nói đúng, nhưng Bạch Liễu là một nhà chiến thuật.

——Đây là thân phận không thể nghi ngờ.

“Em đang nghi ngờ về quyết định của Chiến Thuật Gia à?” Đường Nhị Đả trầm giọng hỏi.

Lưu Giai Nghi cắn m0i dưới không nói gì.

“Đừng bao giờ thắc mắc về quyết định của Chiến Thuật Gia.” Đường Nhị Đả ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Lưu Giai Nghi, “Thời điểm cậu ấy đưa ra quyết định, cậu ấy đã sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình để giành chiến thắng —— Bạch Liễu hiểu rõ hậu quả của tất cả những điều này hơn em đấy.”

“Đối với Chiến Thuật Gia, chiến thắng trong trò chơi là điều quan trọng nhất, tất cả những gì đội viên chúng ta phải làm là thực hiện các quyết định của cậu ta và giành chiến thắng trong trò chơi.”

Lưu Giai Nghi giọng nói khàn khàn: “… Cho dù để chiến thắng, Bạch Liễu có chết cũng không thành vấn đề sao?”

Đường Nhị Đả bình tĩnh nói: “Đúng vậy, không thành vấn đề.”

“Bởi vì đó là những gì cậu ấy muốn.”

Đường Nhị Đả nói xong liền xoay người rời đi, để lại trên mặt tuyết những dấu chân nặng nề.

Lưu Giai Nghi đứng bên cửa nhìn xuống dấu chân một lúc, hít một hơi thật sâu, lau đi nước mắt, xoay người bắt đầu lục tung các hộc tủ để tìm bản đồ và tư liệu.

Cô bé nghiến răng nghiến lợi nghĩ —— chết thì chết, nhưng trước đó phải đào trái tim cái đã.

Không thể chết cóng ở đây được!

Lúc Đường Nhị Đả đến thay ca cho nhóm Bạch Liễu, Lưu Giai Nghi đã dựng trại trên tuyết, còn lấy cả thiết bị sưởi để giữ ấm cho cả ba người.

Mục Tứ Thành cầm một cốc ấm rùng mình, cậu run rẩy nói lắp bắp: "Má nóoo ~ ó ~ lạnh ~ quá ~ đi ~ mất ~!"

Lưu Giai Nghi đưa cho Bạch Liễu một cái chăn lông nhung nhỏ, Bạch Liễu cầm lấy lau đuôi tóc dính băng của mình: "Cảm ơn em."

"Nhiên liệu sắp hết rồi." Đợi cả đám hồi phục lại, Lưu Giai Nghi bắt đầu báo cáo tình hình thực tế, "Chừa ra số nhiên liệu dùng cho máy bay trực thăng thì nhiên liệu của chúng ta chỉ đủ hoạt động chưa đến 6 tiếng nữa."

Bạch Liễu suy nghĩ một chút liền đưa ra giải pháp: "Gần đây có trạm quan sát nào khác không? Chúng ta có thể qua đó xem có nhiên liệu và vật tư để bổ sung hay không."

“Đúng rồi, em cũng nghĩ vậy.” Lưu Giai Nghi lấy ra một tấm bản đồ, trải giữa mình và Bạch Liễu, “nhưng em đã kiểm tra rồi, chỉ tìm được một nơi có khả năng dự trữ vật tư thôi.”

Lưu Giai Nghi chỉ vào một dấu hiệu cabin bằng gỗ trên bản đồ: “Đây là phòng nhỏ của Scott, một di tích văn hóa còn sót lại khi những nhà thám hiểm đầu tiên đến đây vào năm 1912.”

Mộc Kha hà hơi hấm trong lòng bàn tay, nhìn sang: “Nhưng loại công trình di tích văn hóa này làm bằng gỗ, rất dễ cháy, không biết trong đó có dự trữ nhiên liệu nhiều không?”

“Có.” Lưu Giai Nghi gật đầu khẳng định, “Em đã đọc sách của Edmund, trong đó có một tập tài liệu du lịch giới thiệu rất nhiều về căn nhà gỗ của Scott này, căn nhà này vẫn đang được bảo trì và sửa sang, có người ở gần đó nên chắc chắn sẽ có nguồn nhiên liệu dự trữ.”

Bạch Liễu gật đầu: “Cách nơi này không xa, chúng ta có thể trực tiếp đi bộ tới phòng nhỏ của Scott.”

Hắn dứt khoát đơn giản ra lệnh: “Mộc Kha, Mục Tứ Thành và Giai Nghi, tất cả các người đi cùng tôi, đem theo một ít nhiên liệu và vật tư, phần còn lại giao cho Đường đội trưởng, anh ấy có khả năng chịu lạnh cao, có thể lái trực thăng và cũng quen thuộc với Nam Cực, tập trung khoan đào ở đây là được.”

“Chờ chúng ta đến nơi thì gọi cho anh ấy một cuộc điện thoại vệ tinh. Nếu còn dầu thì nhờ anh ấy qua tiếp nhiên liệu, còn không thì cứ anh ấy cứ tiếp tục ở lại đây chờ lệnh.”

Bạch Liễu nhìn quanh: “Có ai có ý kiến không?”

Mộc Kha và Mục Tứ Thành: “Không.”

Lưu Giai Nghi mím môi không trả lời.

Bạch Liễu yên lặng nhìn cô bé.

Lưu Giai Nghi giương đôi mắt đỏ hoe nhìn hắn một cái: “Anh nhất định phải thắng Hắc Đào?”

Bạch Liễu cười: “Ừ.”

Mặc dù cô bé đã đoán được câu trả lời này, nhưng Lưu Giai Nghi không khỏi muốn mắng hắn: “Nếu chết cũng không thành vấn đề sao?”

Bạch Liễu mỉm cười đứng dậy, xoa đầu Lưu Giai Nghi, duỗi ngón tay cái ra lau đi giọt nước mắt mãi không chịu rơi, nhẹ nhàng ôm lấy cô bé: “—— Anh đảm bảo sẽ thắng được anh ta trước khi chết.”

Cả nhóm tạm biệt Đường Nhị Đả, nắm lấy xe trượt tuyết và gậy tuyết, đi về phía nhà gỗ của Scott.

Nhà gỗ của Scott quả thật không xa, đi một lúc thì cả nhóm có thể nhìn thấy ngôi nhà hoài cổ này trên bờ biển.

Trong ngôi nhà gỗ có ánh sáng yếu ớt, một luồng hơi ấm tỏa ra khiến đoàn người vượt qua gió tuyết cũng cảm thấy dễ chịu và ấm áp, Mục Tứ Thành thoải mái đến mức không khỏi thả lỏng bả vai cứng ngắc của mình.

Bạch Liễu đặt gậy tuyết sang một bên, cởi giày trượt tuyết, lấy roi ra và bước vào căn phòng của Scott.

Một ông già đang ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế dài bằng gỗ ọp ẹp, mắt nhắm hờ, sưởi ấm bên lò sưởi, tay khoanh trước bụng, bộ râu hếch lên run rẩy, khóe miệng khẽ mở phát ra âm thanh khò khò nhè nhẹ.

Tiếng bước chân của Bạch Liễu vào nhà và tiếng gió lùa vào cửa đánh thức ông, ông mở đôi mắt nhập nhèm mơ ngủ ra đã thấy Bạch Liễu đứng trước mặt mình chưa đầy năm mét.

Ông có vẻ rất vui mừng, không hề bối rối trước sự không mời mà đến của vị khách này, nhướng mày ngạc nhiên: “Nhìn xem, tôi phát hiện được gì nào.”

Đôi mắt tươi cười của Edmund đáp xuống chiếc roi trong tay Bạch Liễu: “—— lại thêm một vị khách mới thích dùng roi.”

- ——oOo—

Chương 264

“Vị khách cầm roi kia đã đi rồi, cậu ta nói sau khi tìm được trái tim thì sẽ quay lại ban cái chết cho ta.”

Edmund thản nhiên hiền hòa nhìn Bạch Liễu, ông dường như đã dự liệu tất cả, mỉm cười: “Nhưng ta biết cậu ấy sẽ không tìm được, bởi vì trái tim đó không thuộc về cậu ấy, mà thuộc về con, con đã phát hiện nơi ta giấu trái tim rồi phải không?”

Bạch Liễu nhướng mày, hướng băng ghế gỗ nhàn nhã ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Edmund đối diện có chút hứng thú: “Xem ra ông không phải NPC đơn giản, làm sao ông biết? “

Edmund tháo chiếc kính mặt dây treo trên tai xuống, đôi mắt như một vùng biển sâu vô tận trôi nổi với những tảng băng vụn.

Ông hoảng hốt, nhẹ nhàng dùng ngón tay héo quắt chạm vào Bạch Liễu: “Ta đã thấy con, trong giấc mộng tiên tri của một người.”

Bạch Liễu hỏi: “Lời tiên tri của ai?”

“【 Thẩm Phán Nghịch Thần 】một kẻ phản bội Thần.” Edmund khẽ lẩm bẩm, ánh mắt đảo qua, “Ta có thể chiếm được ký ức của cậu ta, cho nên ta đã nhìn thấy tất cả chân

tướng mọi chuyện, ta nhìn thấy tương lai của con và và lời tiên tri.”

“Chính vì vậy mà sau khi thức tỉnh, ta vẫn không thể nào quên đi tất cả mọi thứ, cũng không thể chết đi và biến mất mãi mãi, bởi vì đó không phải là sự thật, ta biết ta sẽ tái sinh.”

“Cuối cùng, ta phải giữ cho mình sống sót bằng cách mượn tay người chơi để trừng phạt chính bản thân mình.”

“Chỉ có Thượng đế, chỉ có Thần mới có thể loại bỏ hoàn toàn tội lỗi của ta và sự tồn tại của thế giới ma quỷ giống như trò chơi này.”

Edmund ánh mắt lạc thần nhìn Bạch Liễu, môi run lên: “——Ta đã thấy trong bài tiên tri đó, con có thể làm được điều này.”

“Đó là một lời tiên tri đầy hy vọng và tuyệt vọng, nó thuộc về con và số phận của Thần.”

Edmund ngân nga lại lời tiên tri mà ông đã thấy:

“Tà Thần khoe khoang rằng ai đó sẽ đi lang thang trong bóng tối của hắn.

Người đàn ông trong bóng tối mười bốn tuổi.

Vì vậy, Tà Thần đã ban cho người đàn ông này một xương sống, một trái tim và một biểu tượng thần thánh.

Tự hào rằng người đàn ông này sẽ là tín đồ duy nhất của nó.

Người đàn ông trong bóng tối hai mươi bốn tuổi.

Sau đó, Tà Thần rơi xuống cánh đồng tuyết, vong linh tín đồ trôi dạt trong biển sâu.

Cột sống, trái tim, biểu tượng của thần đều bị gãy ——“

Edmund nhìn thẳng Bạch Liễu:

“Tà thần thay đổi, thần chết vì ngươi,

Cái ác kéo dài mãi mãi.”

Đọc xong, ông cong người ho dữ dội như thể vừa bị lời nguyền nào đó, Edmund vội vàng rút trong túi áo một chiếc khăn lụa dính máu, che miệng ho ra máu đến khản cả cổ.

Edmund dường như đang chịu đựng một cơn đau nào đó, cố gắng hết sức để ngẩng đầu lên, như thể ông không thở được, vẻ mặt thống khổ, hơi thở đứt quãng thoát ra từ trong cổ họng.

Ông nắm chặt tay Bạch Liễu, nhìn hắn với đôi mắt đỏ ngầu.

“Chỉ những trò chơi mà Thần đi qua mới là chân thật, chỉ những trò chơi mà Thần vứt bỏ mới bị hủy diệt, và chỉ những con quái vật mà Thần đã giết mới không bao giờ tồn tại nữa.”

“—— Bạch Liễu, từ lúc con tham gia trò chơi này, nó đã thực sự tồn tại trong mọi không gian.”

“Nếu Hắc Đào thực sự phá hủy những mảnh thi thể đó, Tawil sẽ không còn tồn tại ở bất cứ đâu, vào bất kỳ thời điểm nào.”

“Nó sẽ giống như những con quái vật trong tất cả các trò chơi mà con đã vượt cửa trước đó, hoàn toàn vĩnh viễn biến mất, và những dấu vết tồn tại của nó trong tất cả các thế giới có thể nhận thức được cũng sẽ bị xóa bỏ.”

“Nó không phải là một con quái vật không có điểm yếu, con trai, cái chết mà con ban tặng cho nó là điểm yếu duy nhất của nó.”

Mặt Edmund thâm tím do hít thở không thông, giọng nói không thể nghe rõ và đôi mắt đẫm lệ, như thể có một bàn tay vô hình đang hung hãn bóp nghẹt cổ họng, ngăn cản ông tiết lộ lời tiên tri này với Bạch Liễu:

“Ta biết điều đó quan trọng với con, nhưng con à, không ai có thể thoát khỏi số phận, kể cả Thần.”

“Cái giá mà con phải trả cho việc bất chấp số phận nằm ngoài sức tưởng tượng của con.”

Lúc Edmund buông tay Bạch Liễu, bàn tay vô hình như đang thít chặt cổ họng của ông cũng buông lỏng ra.

Ông trượt khỏi băng ghế gỗ, loạng choạng ngã người, thở hổn hển ho yếu ớt, lấy từ trong túi ra một chai vodka đựng trong lon sắt dẹp, ngẩng đầu lên uống hai hớp mới định thần lại được.

Bạch Liễu trên mặt không có một tia cảm xúc, hai tay vẫn đặt ở trên bàn như bị Edmund nắm chặt, đôi mắt đen thuần khiết nhìn Edmund đang ngồi đối diện hắn:

“Cãi lại số phận phải trả giá, bất quá cũng chỉ là giao dịch mà thôi.”

Edmund hai má đỏ bừng nhìn lại hắn: “Quả thực là một giao dịch, nhưng cái giá phải trả quá lớn, thần giao dịch vận mệnh với chúng ta chính là một tên tham lam, không ai có thể chuộc lại vận mệnh từ hắn.”

Bạch Liễu bình tĩnh nói: “Nếu giao dịch không được, vậy thì giết hắn đi, đổi người làm thần.”

Nói xong liền đẩy bàn đứng lên như chưa từng nghe thấy chuyện gì, Edmund lắc lắc đầu, phất tay nói: “Ta biết con tới đây làm gì —— dầu hỏa đặt ở sau nhà, con lấy hết đi.”

Ông nhấp một ngụm rượu mạnh, lẩm bẩm một mình, “—— chừa lại một thùng cho ta là được, ta sẽ dùng để tự thiêu.”

“Mọi thứ … gần như đã kết thúc.”

Bước chân rời đi của Bạch Liễu không hề dừng lại.

Sau khi lấy xong nhiên liệu thì bọn họ trở về —— Edmund dường như đã biết bọn họ trở lại, hơn nữa nhiên liệu cũng buộc vào xe trượt, cho nên không cần thông báo Đường Nhị Đả dùng trực thăng đến kéo.

Mọi việc diễn ra rất suôn sẻ, nhưng trên đường về, mọi người đều im lặng và bầu không khí trầm lặng khó hiểu.

Mục Tứ Thành muốn hỏi xem lời tiên tri vừa rồi là sao, nhưng nhìn đến sắc mặt khó coi của Lưu Giai Nghi thì cậu bỏ luôn ý định dò hỏi.

Bạch Liễu vẻ mặt bình tĩnh giao nhiên liệu cho Đường Nhị Đả, trở lại trực thăng ghi lại số liệu, cho ba người kia vào lều sưởi ấm trước, sau đó chuẩn bị chờ Đường Nhị Đả thay ca.

Hắn sắp xếp mọi thứ gọn gàng ngăn nắp, không để lộ chút sơ hở nào, nhưng Lưu Giai Nghi không vào trong lều sưởi ấm như Bạch Liễu mong muốn mà leo lên trực thăng.

Cô bé run lên vì lạnh, đôi mắt xám phiếm đỏ một vòng bị gió thổi qua, giọng nói khàn khàn sau khi cố gắng chịu đựng hết mức: “Bạch Liễu, anh muốn làm gì?”

Bạch Liễu đang ngồi ở ghế lái, không quay lại trả lời câu hỏi cô bé —— điều này thật hiếm thấy.

Tên này nhìn thì rất độc tài, nhưng từ lúc Lưu Giai Nghi nói chuyện với hắn trong Nhà máy Hoa Hồng, Bạch Liễu đã cẩn thận hỏi han và tổng hợp ý kiến của mọi người trước khi đưa ra quyết định

Bạch Liễu không phải là một Chiến Thuật Gia quá độc đoán, ngược lại, hắn là kiểu người mềm mỏng hiếm có, không bao giờ né tránh các câu hỏi của đội viên.

Nếu nói rằng sự do dự của Lưu Giai Nghi là do phong cách không phù hợp với Bạch Liễu, thì đó sẽ được coi là một câu hỏi không phù hợp.

Nhưng sự im lặng của Bạch Liễu đã xác nhận phỏng đoán của Lưu Giai Nghi mới nảy sinh.

Bạch Liễu … Thật sự sẽ làm chuyện khác thường.

Lưu Giai Nghi hỏi lại lần nữa: “Bạch Liễu, anh có dám nhìn vào mắt em và nói cho em biết suy nghĩ của anh khi Edmund nói với anh rằng Tawil sẽ biến mất không?”

Bạch Liễu vẫn không quay đầu lại, nhưng lần này hắn nói, “Anh đang nghĩ, làm thế nào để thắng được Hắc Đào.”

“Với điều kiện không phá hủy trái tim Tawil, đúng không?!” Giọng của Lưu Giai Nghi sắc bén.

Cô bé cố gắng giữ bình tĩnh: “Bạch Liễu, tỉnh táo lại đi, Hắc Đào đang chơi tuyến 【true end】 rồi, anh ta đã phá hủy gần hết các mảnh thi thể của Tawil, anh muốn thắng Hắc Đào và vượt cửa thì nhất định cũng phải phá hủy trái tim.”

“Ngược lại, cho dù có thể thắng được Hắc Đào, buộc anh ta phải rời khỏi trò chơi, nhưng nếu muốn bảo vệ Tawil không bị hủy diệt, ngăn trò chơi này kết thúc, thì anh sẽ phải vĩnh viễn ____”

“—— Vĩnh viễn bị chôn vùi trong cánh đồng tuyết cùng với trái tim.” Bạch Liễu quay đầu lại, hắn bổ sung nửa câu sau bằng giọng đều đều, “Chỉ cần một người chơi bị mắc kẹt trong trò chơi, trò chơi sẽ không kết thúc, mà trò chơi chưa kết thúc thì cũng không thể tải thành hiện thực, thời gian sẽ ngưng lại, và Tawil vẫn luôn tồn tại cho dù chỉ còn một trái tim.”

Lưu Giai Nghi bật khóc: “Đệch cha anh, anh có điên không! Anh sẽ chết cóng ở đây đấy!”

Giọng cô bé run run: “Bạch Liễu, cửa hàng hệ thống và nhà kho trong Hồ Trò Chơi bị đóng cửa, trước khi trò chơi kết thúc đều không thể chuyển sinh vào Hồ Trò Chơi, nếu anh bị kẹt ở đây mà bọn em bị anh cưỡng ép rời khỏi trò chơi thì không ai có thể tìm được anh nữa —— cho dù anh dùng tiền giấy linh hồn cũng không có cách nào kết nối với bọn em.”

“Anh sẽ ở lại đây một mình, cạn kiệt nguồn cung cấp từng chút một, sau đó chết đói và chết cóng.”

Nếu Bạch Liễu muốn ở lại đây, Lưu Giai Nghi hoàn toàn có thể đoán được người này sẽ làm gì tiếp theo —— hắn nhất

định sẽ ép họ đi!!

Bạch Liễu không phủ nhận những gì Lưu Giai Nghi đã đoán, ngược lại nhìn cô bé cười: “Cũng chưa chắc, anh có thể ăn thịt quái vật, biến thành quái vật là có thể sống sót…”

Bạch Liễu còn chưa nói xong, Lưu Giai Nghi đã bước tới cúi đầu xuống, đưa tay lên giáng cho hắn một cái tát vào mặt.

Bạch Liễu bị đánh lệch đầu sang một bên.

“Bạch Liễu anh thật sự là khốn nạn.” Lưu Giai Nghi hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt ẩn dưới kính bảo hộ xám xịt mờ mịt, nước mắt rơi từng giọt từng giọt, gương mặt khóc đỏ bừng, nhưng giọng nói vẫn hằn học, “Anh một hai nhất quyết phải nói cho em biết kết quả cuối cùng vậy sao?”

——Rõ ràng biết chính xác Bạch Liễu muốn làm gì, cũng biết rõ là Bạch Liễu biết cô bé đã hiểu mà vẫn cố ý nhất quyết phải làm cho bằng được ——

Nhưng cô bé không thể ngăn cản được, Bạch Liễu luôn tìm được một ngàn một vạn cách để đạt được mục đích của mình, cho nên cô bé chỉ có thể bất lực nhìn tên này tự làm tự chịu.

Lưu Giai Nghi không kìm được nước mắt, nghiến răng nghiến lợi mắng: “Bạch Liễu, anh thật sự là đồ không ra gì, tôi bị mù mới gia nhập đội của anh.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống, trên mặt có dấu tay nho nhỏ: “Thực xin lỗi.”

Lưu Giai Nghi quay đầu đi, khịt khịt mũi.

Từ khi gia nhập đội, Bạch Liễu chưa bao giờ nói lời xin lỗi với bất kỳ ai khác.

Người này đã nói xin lỗi cô hai lần nhưng đâu vẫn hoàn đó, lúc chuyện xảy ra thì chỉ lo cho người khác mà không buồn quan tâm đến chính bản thân mình.

Ai muốn anh ta quan tâm chứ! Anh ta chẳng biết gì hết …

Lưu Giai Nghi nghĩ đến đây thì lại nổi nóng, hận không thể tát Bạch Liễu thêm cái nữa.

Nhưng cuối cùng, Lưu Giai Nghi chỉ mệt mỏi ngồi lại, thu mình trên chiếc ghế rộng quá khổ so với thân hình cô bé, ôm lấy cánh tay vì sợ lạnh, thu mình lại thành một cụm, thì thào tuyệt vọng hỏi, “NPC lang thang tên Tawil gì đó, thật sự rất quan trọng với anh sao?

Bạch Liễu nhìn ra khỏi trực thăng.

Ngoài cửa sổ gió và tuyết ngừng rơi, ánh nắng hiếm hoi ở Nam Cực mùa này chiếu vào khúc xạ trên tuyết, một tia sáng trắng nhạt mờ ảo phản chiếu trên mặt Bạch Liễu qua lớp kính.

Lúc này hắn vẫn đang cười, phản chiếu trong ánh sáng trong veo của tuyết rơi có vẻ mềm mại.

“Ừ.” Bạch Liễu quay lại nhìn Lưu Giai Nghi, giọng nói nhẹ nhàng hơn bao giờ hết.

Bạch Liễu khóe miệng cong cong, hắn lặp lại: “Ừ.”

“Anh ấy rất, rất quan trọng.”

- ——oOo—

Chương 265

“Vậy thì anh định làm gì với … bọn em?” Lưu Giai Nghi thu mình lại trong ghế, vùi đầu vào đầu gối của mình, “… ném bọn em ra khỏi trò chơi, sau đó thì sao?”

“Anh không ném mọi người ra khỏi trò chơi, mọi người cần phải thay anh làm chuyện khác nữa.” Bạch Liễu nhìn Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi hơi ngẩng đầu lên, nhìn hắn với đôi mắt đỏ hoe: “… chuyện gì chứ?”

“Hiện giờ Kỷ Băng Hà chưa có ai vượt cửa, tức là chưa có dòng 【end】 nào xuất hiện, thời gian game tương ứng với thực tế bị trì trệ, phó bản vẫn chưa được tải vào thực tế cho nên vẫn còn đường cứu vãn.”

Bạch Liễu nói, “Anh yêu cầu mọi người rời khỏi trò chơi để ngăn chiếc máy bay đó lao xuống Nam Cực.”

Lưu Giai Nghi duỗi người ra, cau mày hỏi lại: “Nhưng theo kịch bản thông thường, khi trò chơi tái nhập thực tế thì hơn phân nửa là chiếc máy bay đó đã bay tới Nam Cực rồi, thời gian trong hiện thực trôi qua từng giây từng phút, không bao lâu nữa cũng sẽ rớt xuống thôi.”

“Làm sao bọn em ngăn được máy bay rơi ở Nam Cực được chứ.”

Bạch Liễu cười: “Được chứ, có người có thể.”

Lưu Giai Nghi nghi ngờ ngẩng đầu: “Ai?”

Bạch Liễu: “Đỗ Tam Anh.”

Đường Nhị Đả gõ cửa trực thăng: “Nhìn thấy đường viền của hộp kim loại rồi.”

Gã thở ra một hơi trắng xóa, lông mày và tóc đều phủ một lớp băng giá, nhưng vẻ mặt của Đường Nhị Đả còn lạnh lẽo hơn cả những lớp sương giá này: “—— đó là hộp của Cục Xử lý Dị đoan.”

———————

Thực tế, trên bầu trời Nam Cực.

Chiếc máy bay chuẩn bị hạ cánh phát ra tín hiệu rất lâu vẫn không nhận được phản hồi, 5 người áp giải trên máy bay nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Bọn họ nhìn nhau, một điềm báo không lành hiện lên trong đầu họ.

“Máy bay —— rẹt rẹt —— Gọi trạm liên lạc mặt đất —— rẹt rẹt—— Gặp phải rất nhiều mây mù, các anh nghe được thì trả lời ——”

Máy bộ đàm vẫn im lặng, luồng không khí ở hai bên cánh càng lúc càng mạnh và xóc nảy, những người áp giải hít thở sâu, họ phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

“Phía trước là chỗ nào?”

“Khu vực biển Ross.”

“Chuẩn bị hạ cánh khẩn cấp.”

……

Nam Cực, khoảng đất trống phía trước trạm quan sát gần Mái vòm A.

Một nhóm đội viên quan sát tiên phong mặc áo khoác đỏ bắt mắt, xoa tay dậm chân ngẩng đầu nhìn trời, thấp giọng bàn luận với nhau, có chút bất an nói:

“Không phải anh nói hôm nay chúng ta kiểm tra vết nứt băng để máy bay thuận lợi hạ cánh à, sao nó vẫn chưa tới chứ …”

“Không biết nữa, tôi vừa ra khỏi trạm quan sát. Nhân viên liên lạc bên trong nói từ nãy giờ vẫn chưa nối máy được với phi

công, dùng tất cả các cách điện thoại vệ tinh luôn rồi mà không có tín hiệu phản hồi… “

“Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

……

Phòng xử lý dị đoan, Quận 1.

Tô Dạng vẻ mặt mệt mỏi và căng thẳng, mặc bộ quân phục đội trưởng hơi rộng so với anh, đi qua hành lang rực rỡ ánh đèn vào ban đêm, vào một phòng máy ở một gian phòng trong góc.

Phòng máy khắp nơi hỗn loạn, các tách cà phê đặt bừa bãi trên bàn, một số nhân viên truyền thông mặt đất đang điều khiển bàn máy nhìn chằm chằm vào màn hình lớn.

Mắt ai cũng thâm đen như gấu trúc, gương mặt mệt mỏi tiều tụy cứ như sắp đột quỵ tới nơi.

Đội trưởng Tô rất coi trọng chuyện áp giải khối thi thể, những người bên dưới đương nhiên cũng trở nên căng thẳng theo.

Từ khi nhóm áp giải rời cảng đến nay cho đến bây giờ đã qua tới Nam Cực, thiết bị liên lạc mặt đất vẫn duy trì liên lạc trong suốt toàn bộ quá trình, nhân viên liên tục tăng ca không ngủ mấy ngày liền.

Nhưng mặc dù đã cẩn thận đến thế, khi máy bay chuẩn bị đến Nam Cực, mọi người sắp thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên xảy ra chuyện.

Dù sử dụng phương tiện nào, họ cũng không thể liên lạc được với những người áp giải trên chiếc máy bay này.

Nhân viên truyền tin mặt đất tái mét mặt mũi: "Đội trưởng Tô, phải làm sao đây?"

Tô Dạng đã không ngủ từ lúc nhóm người áp giải xuất phát, anh nhìn mặt tuyết trắng tinh của Nam Cực do vệ tinh phát hiện trên màn hình lớn, màu sắc tươi sáng chiếu vào não anh một mảnh mênh mông.

Một cảm giác bất lực, dù thế nào cũng không thể ngăn cản một số việc xảy ra tràn ngập trong lòng anh.

"Cho nên đây là ý nghĩa của việc 【nhà tiên tri】có quyền tối cao trong Cục Xử lý Dị đoan." Sầm Bất Minh không biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh Tô Dạng.

Tô Dạng quay đầu nhìn sang: "Sầm đội trưởng…"

Sầm Bất Minh khoanh tay, nhìn cánh đồng tuyết qua con mắt vàng như chim ưng một lúc, rồi quay sang nhìn Tô Dạng: "Bởi vì 【nhìn】quan trọng hơn nhiều so với 【làm được】."

"—— vận mệnh có sự sắp xếp của riêng nó, mà những nhân vật trên thẻ như chúng ta chỉ có thể tuân theo."

Sầm Bất Minh cũng không quay đầu lại, lướt qua bên người Tô Dạng đang thất thần: “Chuẩn bị nhặt xác năm người áp giải.”

“Đội trưởng Tô, làm sao bây giờ?”

“Đội trưởng Tô, chúng tôi vẫn tiếp tục liên lạc hay sao?”

“Đội trưởng Tô…”

“Đội trưởng Tô…”

Tô Dạng nhắm mắt lại, anh đỡ lấy mép bàn, khổ sở nói: “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, liên lạc với phía Nam Cực chuẩn bị đội cứu hộ và…. túi xác.”

“Bất kể như thế nào cũng phải mang được họ về.”

Trong game.

Bạch Liễu và Mục Tứ Thành luân phiên thay ca Đường Nhị Đả tiếp tục làm việc, gió không còn mạnh như trước, thay vào đó là mặt trời bắt đầu chiếu những tia cực tím mãnh liệt.

Càng đến gần trái tim, nhiệt độ trên mặt băng không ngừng tăng lên, Mục Tứ Thành mồ hôi nhễ nhại.

“Trời ơi, chuyện gì nữa đây?” Mục Tứ Thành phe phẩy cổ áo, mồ hôi và nhiệt cùng nhau bốc lên, “Sao lại tự nhiên nóng như thế này chứ? Thời tiết ở đây khó chịu như chó ấy!”

Bạch Liễu ngồi xổm xuống, hắn nhìn mặt băng có dấu hiệu tan chảy rõ ràng: “Không phải là thời tiết đột nhiên trở nên nóng bức.”

“Vì chúng ta đào trái tim hoàn thành nhiệm vụ chính nên thế giới đang bắt đầu ấm lên.”

Đường Nhị Đả từ trên trực thăng thăm dò rống to: “—— Bạch Liễu, nhiệt độ tăng cao bất thường, bây giờ trên 0 độ rồi!”

Gã nhảy ra khỏi trực thăng, đi tới trước mặt Bạch Liễu: “Với tốc độ tăng nhiệt độ này, mặt băng sẽ sớm tan chảy.”

Bạch Liễu lắc đầu: “Tôi nghĩ nó không chỉ tan nhanh, trái tim này rất có thể là nơi đặt thiết bị cốt lõi của Edmund để xây dựng hệ thống làm mát toàn cầu, nó cũng là vật phẩm cuối cùng của dòng 【true end】.”

“—— Nếu lấy ra, tôi nghi ngờ sự nóng lên toàn cầu này sẽ khiến toàn bộ tảng băng ở Nam Cực tan chảy hết.”

Đường Nhị Đả nhíu mày: “Thế thì, Nam Cực chẳng phải sẽ trở thành đại dương mênh mông à?”

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn gã: “Còn có phiền phức hơn cái này.”

“Nếu các tảng băng tan chảy hoàn toàn, diện tích Nam Cực sẽ giảm đi đáng kể, lượng băng và tuyết mất đi nhiều sẽ dẫn đến những thay đổi mạnh mẽ về khí hậu, thời tiết khắc nghiệt như bão tuyết làm cản trở tầm nhìn và chuyển động, như vậy nếu trong cùng một bản đồ, chúng ta sẽ dễ dàng bị phát hiện hơn.”

Bạch Liễu dừng lại: “Hắc Đào sẽ nhanh chóng tìm thấy chúng ta.”

Ngụ ý của Bạch Liễu đã quá rõ ràng, hắn phải tìm cách che giấu trái tim, nếu không sớm muộn gì Hắc Đào cũng tìm đến.

Đường Nhị Đả nhíu mày: “Nhưng giấu ở đâu bây giờ, tốc độ tấn công và tốc độ di chuyển của Hắc Đào quá cao, cậu ta thăm dò hết mọi nơi trên toàn bộ Nam Cực rồi, giấu trái tim ở đâu cũng không an toàn.”

Gã không thể không thở dài: “Ngoại trừ không giỏi giải mã, tên này thực sự là một kẻ tấn công chính hoàn hảo.”

Bạch Liễu cười: “Chuẩn đấy, chúng ta sẽ cho anh ấy giải câu đố.”

Đường Nhị Đả ngẩn ra: “Câu đố gì?”

Bạch Liễu nói, “Giấu cây trong rừng.” (gốc là 藏木于林)

Phòng nhỏ của Scott.

Nhiệt độ tăng nhanh, tuyết xung quanh túp lều bị tan rã, ngôi nhà nằm giữa một ngọn đồi ẩm ướt, bùn dính đầy trên những tấm ván gỗ trông thật bẩn thỉu.

Lúc Bạch Liễu lại đến thăm, Edmund kinh ngạc không thôi: "Các con đào được trái tim rồi ư?"

"Vâng." Bạch Liễu nhìn Edmund, hắn đưa hộp kim loại cho ông, "Tôi có chuyện muốn nhờ giáo sư."

Edmund nhận lấy cái hộp, càng ngày càng nghi hoặc: "Đây là cái hộp đựng trái tim sao? Tại sao lại đưa cho ta?"

Bạch Liễu mỉm cười: "Giáo sư hãy giúp tôi giấu trái tim này đi, đừng để Hắc Đào tìm thấy."

Edmund mỉm cười bất lực: "Con trai, Hắc Đào là người chơi đến đây thường xuyên nhất, cậu ta còn quen thuộc với từng ngọn cỏ cây ở đây hơn ta. Ta không chắc mình có thể tìm được một nơi nào đó ở Nam Cực để giấu trái tim mà không bị Hắc Đào phát hiện."

Bạch Liễu nói: "Tôi có một chỗ giấu không tồi, tất nhiên là cũng không hoàn hảo lắm, có khả năng bị phát hiện ra, nhưng trước mắt ở trong trò chơi Kỷ Băng Hà này, đó là nơi xa lạ nhất đối với Hắc Đào."

Edmund ngạc nhiên hỏi: “Là ở đâu?”

Bạch Liễu nhìn ông: “Trong cơ thể của tôi.”

“Con đã có một trái tim trong cơ thể rồi, còn chỗ nào để chứa thêm trái tim khác nữa chứ?” Edmund trêu đùa hắn bằng giọng điệu vui vẻ, “Con trai, khi con yêu ai đó cũng không thể dùng hai trái tim đâu nhé.”

Bạch Liễu bình tĩnh trả lời ông: “Có, chỉ cần moi tim của tôi ra.”

Edmund sửng sốt một hồi mới nhận ra Bạch Liễu không phải nói đùa với ông.

Ánh mắt ông liên tục nhìn qua lại giữa Bạch Liễu và chiếc hộp trong tay với vẻ không thể tin nổi, sau đó run rẩy nhìn lên Bạch Liễu:

“Con điên rồi sao? Con muốn ta lấy trái tim của con, rồi thay thế trái tim này vào?!”

“Con sẽ trở thành yêu quái!!” Edmund kinh ngạc nhìn Bạch Liễu, ông nâng cái hộp có trái tim, lớn tiếng nhấn mạnh, “Con là người thật, có cuộc đời thực, con hoàn toàn không giống sản phẩm của game như ta đây.”

“Con có biết ý nghĩa của việc con làm không?!” Edmund run rẩy gào lên.

“Nếu như ta đặt trái tim vào trong cơ thể con, chờ đến khi nó hoàn toàn dung hợp với con, thì con sẽ biến thành một …”

Edmund thở hổn hển, “—— một con quái vật hoàn chỉnh!”

Bạch Liễu hơi nhướng mắt, hắn nhìn cái hộp Edmund đang cầm trên tay, sau đó dời tầm mắt lên khuôn mặt ông.

“Tôi vẫn luôn là một con quái vật.”

Edmund lui về phía sau hai bước, trực tiếp nhìn Bạch Liễu một hồi lâu, rốt cục phảng phất mệt mỏi và uể oải ngồi trên ghế.

“Nhưng cho dù con giấu trái tim trong cơ thể cũng không đủ.” Edmund ngẩng đầu, “Hắc Đào vẫn có khả năng tìm được, cậu ta am hiểu mọi thứ, chỉ là không giỏi giải mã thôi… “

“Tôi biết.” Bạch Liễu nói, “vì vậy tôi đã chuẩn bị một câu đố cho anh ấy.”

“Giáo sư, ngài có cách nào làm ra một số lượng lớn 【 Bạch Liễu 】, phẫu thuật tim cho bọn họ, rồi chuyển giao ký ức của 【 tôi 】 vào mỗi người bọn họ, để tôi ẩn mình trong đó không?”

Edmund kinh ngạc nhìn Bạch Liễu: “Con muốn … Hắc Đào giải câu đố chọn gỗ trong rừng sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, “Hơn nữa đây sẽ là câu đố không có đáp án.”

“—— Vì tất cả các 【 Bạch Liễu 】đều sẽ nghĩ rằng họ là Bạch Liễu thật và đang giấu trái tim thật. Ngay cả tôi cũng không biết mình là thật hay giả, không biết đáp án là ai.”

Bạch Liễu nhìn xuống Edmund: “—— Chỉ cần liên tục sản xuất 【 Bạch Liễu 】, trì hoãn tốc độ giết chóc của Hắc Đào thì đây là một câu đố không ai có thể giải được.”

“Chờ đến khi anh ấy ra khỏi trò chơi, tôi sẽ thắng.”

Edmund ngồi trên băng ghế gỗ, im lặng một lúc lâu.

“Con có biết ta nhìn thấy điều gì trên khuôn mặt con không?” Edmund thì thầm tự nói, “Ta đã nhìn thấy sự điên rồ của mình vào đêm trước thí nghiệm, bằng mọi giá phải cứu những thứ mà ta yêu thích”.

Edmund đôi mắt ngấn lệ nhìn lên “Ta sẽ giúp con, con trai, dù cho điều này là sai trái.”

Bạch Liễu chân thành cảm ơn: “Cám ơn giáo sư Edmund.”

Đường bờ biển càng lúc càng cao, băng tan càng ngày càng bóng loáng dưới tia nắng, mãi cho đến khi tia nắng cuối cùng khuất dần ở đường chân trời.

Nhiệt độ trong không khí không ngừng tăng lên.

“Gần mười độ rồi.” Đường Nhị Đả cởi áo khoác, cau mày nhìn xung quanh, “Sao Bạch Liễu vẫn chưa trở lại? Không phải cậu ta nói muốn cầm trái tim đi tìm Edmund để mở khóa cốt truyện cuối cùng, sau đó phá hủy trái tim để vượt cửa trò chơi rời đi à?”

Đường Nhị Đả không đi vào căn nhà gỗ với Bạch Liễu, gã không biết Edmund đã nói gì với Bạch Liễu.

Cũngkhông biết kết quả của việc phá hủy trái tim.

Lưu Giai Nghi mím môi không nói gì, Mộc Kha thoáng liếc nhìn cô bé.

Mục Tứ Thành cũng thắc mắc giống Đường Nhị Đả: “Đúng rồi, đợi biết bao lâu rồi?”

“Nếu cậu ta không quay lại thì chỗ này sẽ sớm ngập nước.” Đường Nhị Đả liếc nhìn tảng băng đã bị xé toạc ra như mảnh ngói, “Lên trực thăng trước đã ——!!”

Đường Nhị Đả chưa kịp nói thì một chiếc roi đen nhánh từ xa quét tới, quấn vào thiết bị hạ cánh của máy bay trực thăng, kéo nó lại, hất Đường Nhị Đả đang chuẩn bị leo lên trực thăng rơi xuống đất.

“Đậu máa!! Hắc Đào kìa!!!”

Mục Tứ Thành vô thức sử dụng kỹ năng của mình, dùng hai tay giương móng khỉ ra, cố gắng bắt lấy roi đen đang tiếp tục quét về phía bọn họ.

Cây roi nhìn như mềm mại đập vào lòng bàn tay của Mục Tứ Thành, trong tích tắc cậu cảm thấy đau đớn khủng khiếp, từng đốt xương bàn tay như thể dập nát, chưa kịp cảnh báo những người khác đã bị ném thẳng vào lớp băng dày.

Mục Tứ Thành bị dư chấn của roi quất thêm một nhát, nguc lõm vào một đoạn, cậu sặc ra một ngụm máu.

Đường Nhị Đả không chút do dự rút súng ra, bắt đầu nhắm vào Hắc Đào nhanh chóng nổ súng, lúc này họ mới nhìn thấy Hắc Đào vung roi điềm tĩnh bước ra từ trong đám mây sương mù.

Y cầm roi bằng một tay với vẻ mặt lạnh lùng, roi múa trước mặt y thành một dư ảnh như bóng gió, những viên đạn bắn vào roi phát ra tiếng nổ giòn giã.

Đường Nhị Đả bắn liên tục, vai và tay phải cầm roi của Hắc Đào đã bị trúng đạn —— mục tiêu của Đường Nhị Đả quá rõ ràng, gã muốn tước vũ khí của Hắc Đào.

Đây là phản xạ có điều kiện của những kẻ tấn công chuyên nghiệp khi họ gặp đối thủ —— khống chế vũ khí của đối thủ.

Đường Nhị Đả đã bắn trúng Hắc Đào, máu không ngừng tràn ra từ cơ thể y, theo lý mà nói, đáng lẽ Hắc Đào phải ngừng tấn công.

Nhưng dường như Hắc Đào chẳng có cảm giác gì cả, y tiếp tục tiến lại gần hơn.

Đường Nhị Đả vừa đánh vừa lui, da đầu gã thắt lại bởi cảm giác áp bức mạnh mẽ chưa từng có, gã phải mở hình thái quái vật ——【Thợ Săn Hoa Hồng】, thay đổi súng lục để bắn nhanh hơn.

Hắc Đào bị bắn liên tục, máu rỉ ra từ bề mặt quần áo kéo thành một dấu vết dài trên mặt băng.

Nhưng y vẫn tiếp cận, tấn công ngày càng nhanh hơn —— nhưng mục tiêu của y không phải là người, mà là chiếc trực thăng trên mặt băng.

Y quất chiếc trực thăng tan nát thành nhiều mảnh, dùng roi đẩy "đống đổ nát" của nó trên mặt băng, như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Nhưng y dường như không tìm được thứ mình muốn, vì vậy quay đầu bỏ roi xuống, nhìn về phía Đường Nhị Đả: "Trái tim không có ở đây à?"

Đường Nhị Đả dường như cũng nhận ra tên này không hề có ý định tấn công họ, gã giả vờ như súng mất khống chế, bắn thêm hai phát về phía Hắc Đào để thăm dò.

Hắc Đào quả nhiên bị bắn trúng, nhưng y không đánh trả mà thay vào đó vẫn nhìn chằm chằm vào Đường Nhị Đả với khuôn mặt không chút cảm xúc, như thể đang chờ đợi câu trả lời của gã.

Đường Nhị Đả nói, "Trái tim không ở chỗ chúng tôi."

"À." Hắc Đào không chút do dự "bạch bạch", quất Đường Nhị Đả hai roi, nhướng mày, "Tôi biết vừa rồi anh cố ý, trả lại cho anh hai phát súng đấy."

Đường Nhị Đả: "….."

Sau khi nhận được câu trả lời, Hắc Đào lại rời đi.

Mục Tứ Thành nôn ra một ngụm máu được đỡ dậy, đầu đầy dấu chấm hỏi: "Anh ta chỉ đến hỏi chuyện thôi à?! Vậy tại sao lại đánh tôi chứ?!"

Nếu có Hắc Đào ở đó, có thể y sẽ trả lời là vì trực giác —— Cảm thấy nên đánh Mục Tứ Thành trước, nếu không đợi cậu lao vào thì phiền phức lắm.

Nhưng Hắc Đào không có ở đó, vì vậy Mục Tứ Thành không biết đáp án, âu cũng là chuyện tốt.

Mộc Kha lo lắng nhìn bóng lưng Hắc Đào rời đi: "Chắc anh ta đi tìm Bạch Liễu."

“Bạch Liễu sẽ không sao đâu, chỉ cần anh ấy phá hủy trái tim thì có thể vượt cửa.” Lưu Giai Nghi ngẩng đầu, “Chúng ta phải rời khỏi trò chơi trước khi anh ấy vượt cửa mới kịp với thời gian trong hiện thực, lúc đó mới tranh thủ giải quyết chuyện trong hiện thực được.”

Đường Nhị Đả đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lưu Giai Nghi: “Bạch Liễu nói cho em biết cách giải quyết vấn đề ở hiện thực chưa?”

“Anh ấy nói rồi.” Lưu Giai Nghi nói.

Đường Nhị Đả thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, trên mặt nở nụ cười hiếm thấy: “Cậu ấy luôn có cách, vậy chúng ta cứ đăng xuất khỏi trò chơi trước đi.”

Mục Tứ Thành cũng buông lỏng tinh thần, cười mắng một tiếng, “Không nói sớm, em làm anh sợ phát khiếp lên được, còn tưởng anh ta xảy ra chuyện nữa chứ.”

Lưu Giai Nghi nắm chặt tay.

Không ai thắc mắc về quyết định của Bạch Liễu, không ai nghĩ rằng Bạch Liễu không có lựa chọn nào khác.

Anh ấy luôn là người toàn năng, không thể sai lầm, không có điểm yếu.

Cô bé cũng tin như vậy nên luôn … muốn đợi một chút.

Nói không chừng Bạch Liễu sẽ quay lại đột ngột, mỉm cười nói rằng mọi chuyện đã được giải quyết tốt đẹp, sau đó cùng nhau đăng xuất khỏi trò chơi.

Nhưng bây giờ Hắc Đào xuất hiện, sự bình yên giả tạo trong lòng cô bé đã tan vỡ, trước mắt phải lập tức thực hiện những chuyện cần thiết.

Cô bé phải chuẩn bị cho thất bại của Bạch Liễu và đưa cả đội ra khỏi trò chơi trước khi Hắc Đào quay trở lại.

Nụ cười mời chào giả tạo của Bạch Liễu hiện lên trước mặt Lưu Giai Nghi, hắn chạm vào mái tóc của Lưu Giai Nghi, nụ cười vừa đạo đức giả vừa ấm áp.

【Giai Nghi, em là một cô gái nhỏ thông minh, em biết phải làm sao, khi anh không có ở đó, anh sẽ tạm thời giao đội lại cho em. 】

【Vốn dĩ em được Hồng Đào đào tạo như một Chiến Thuật Gia thứ hai, bây giờ anh cảm thấy em hoàn toàn có khả năng đảm nhận vị trí này. 】

Hắn mỉm cười khen ngợi cô bé: 【Bởi vì không ai thích hợp vị trí này hơn em, Giai Nghi. 】

Lưu Giai Nghi nghiến răng, ngẩng đầu ra lệnh, “Đăng xuất khỏi trò chơi ngay lập tức!!”

Bờ biển

Nhà gỗ nhỏ của Scott hoàn toàn chìm trong nước, Hắc Đào nổi trên mặt băng nhìn xuống nhà gỗ bỏ hoang đang lắc lư dưới mặt nước.

Hắc Đào cởi bỏ chiếc áo khoác nặng nề và giày đi mưa, nhảy xuống nước, y bơi vào ngôi nhà gỗ nhỏ, rồi xuyên qua nó, một cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong lòng Hắc Đào, y nhanh nhẹn nghiêng đầu sang một bên, một chiếc roi bằng xương trắng tinh nhô ra từ sau tai y.

Bạch Liễu mặc áo sơ mi trắng quần âu nhìn y nở nụ cười dưới nước, lần thứ hai ra tay quất vào y.

Hắc Đào vung tay hất ra, y chú ý thấy máu rỉ ra từ nguc của Bạch Liễu, vì vậy Hắc Đào dứt khoát vươn tay ra nắm lấy cổ áo, thuận tay cởi áo sơ mi Bạch Liễu.

Hàng cúc áo sơ mi bị xé toạc trong nước, trôi nổi khắp nơi, trước nguc Bạch Liễu có một vết sẹo dài kéo dài toàn bộ phần nguc bên phải.

Vết sẹo này dường như vừa mới xuất hiện, chưa lành hẳn, những tơ máu dày đặc chằng chịt trên vết sẹo giống như những sợi chỉ may chưa được cắt gọn.

Hắc Đào nhìn chằm chằm vào vết sẹo một hồi, sau đó ngước mắt lên nhìn Bạch Liễu, nhân lúc Bạch Liễu lao về phía mình,

y tóm lấy cổ hắn, sau đó bóp cổ đối phương.

【 xác chết 】rơi xuống phía dưới.

Hắc Đào há miệng, bọt nước tràn ra khóe môi, y bình luận: "Chất lượng kém."

Y trồi lên khỏi mặt nước và quay vào bờ.

Hắc Đào nhìn đáy nước tối đen như mực, hiếm thấy cau mày: "Phiền phức quá…"

Bạch Liễu này đã chuẩn bị một đám người giả mạo giống hệt chính mình để ẩn mình trong nước.

Mà rất khó giết bọn chúng trong tình huống băng tan ở Nam Cực này như thế này

—— điểm yếu của đám quái vật này là dầu đốt và axit mạnh, không thể sử dụng ở trong nước.

Bạch Liễu này cũng giấu trái tim vào trong cơ thể 【 chính hắn 】, nhưng những 【 Bạch Liễu 】này giết không xong cũng không giết được, giết một con thì con khác sẽ lại xuất hiện.

… Ngay cả khi bắt được Bạch Liễu thực sự, thì với tình huống có cùng chung ký ức như thế này, ngay cả Bạch Liễu cũng không biết trong thân thể 【 Bạch Liễu 】nào có giấu trái tim.

Đây là một trò chơi được thiết kế không thể phá giải.

Hắc Đào không thích loại trò chơi này, y ngồi trên băng một lúc, mở mắt ra, nước chảy từ cằm rơi xuống đất.

Y không giỏi trong tình huống này lắm, cũng tương tự như y không giỏi đối phó với các Chiến Thuật Gia.

Người đàn ông tên Bạch Liễu này hẳn là một Chiến Thuật Gia khá giỏi, đây là Chiến Thuật Gia đầu tiên dùng chính cơ thể mình để gài bẫy y.

Đa số đều là Chiến Thuật Gia phải đau đầu với Hắc Đào, cả trong và ngoài game.

Hắc Đào ngồi trên bờ một lúc lâu, sau đó y đứng dậy, ánh mắt quét trên mặt nước tĩnh lặng hồi lâu.

【 trên thế giới này, không có trò chơi nào là không thể phá giải. 】

Người nào đó cười nói bên tai y, tựa vào vai y, ngẩng đầu nhìn y, trong đôi mắt đen nhánh phản chiếu sự hồn nhiên và hứng thú của người chơi.

Nhưng Hắc Đào không nhớ hắn trông như thế nào và hắn là ai.

Y chỉ nhớ những lời hắn nói.

【Mỗi trò chơi được thiết kế ra đều hy vọng người chơi có thể giải được, vì vậy trên thế giới này, không có trò chơi nào là không thể phá giải.】

【 Cậu nhất định có thể thắng tôi trong trò chơi, dù sao thì ngoại trừ cậu, ở đây cũng chẳng có ai chơi trò chơi với tôi, cậu là người chơi duy nhất của tôi đấy.】

【 Nói cách khác, trò chơi của tôi thiết kế ra chính là để cho cậu chiến thắng.】

Hắc Đào lao xuống nước, y dựa vào trực giác dẫn dắt càng lúc càng lặn sâu xuống đáy biển sâu không đáy, đáy biển chằng chịt một đống xác 【 Bạch Liễu 】.

Thỉnh thoảng lại có 【 Bạch Liễu 】sống lại và nổi lên, nhưng nhanh chóng bị chìm do ngạt thở.

Những 【 Bạch Liễu 】này có vẻ không thích nước lắm, dù bơi đi lên bơi xuống thì chuyển động của chúng đều lộ ra cảm giác chán ghét.

Tìm đúng một trong số những 【 Bạch Liễu 】giữa biển cả mênh mông dường như là 【 mò kim đáy bể 】 về mặt ngữ nghĩa.

Hắc Đào lơ lửng trong làn nước biển băng giá, Bạch Liễu không ngừng cố gắng tiếp cận và giết y nhưng bị y quét sạch,

cuối cùng, ánh mắt y dừng lại ở một Bạch Liễu đang chìm khuất dưới hàng hà sa số xác chết.

—— Bạch Liễu này chưa từng tấn công y.

Hắn ngủ yên dưới đáy biển, mắt nhắm nghiền, vết thương trên người hiện rõ qua lớp áo sơ mi đang mở.

Trên người Bạch Liễu này có một cảm giác rất đặc biệt pha trộn giữa quái vật và con người —— giống như một cơ thể chuyển tiếp đang được biến đổi.

Hắc Đào có một trực giác mãnh liệt —— Trái tim được giấu trong Bạch Liễu này.

Y nhanh chóng lặn xuống, lúc duỗi tay chạm vào Bạch Liễu, Bạch Liễu mở mắt ra.

Bạch Liễu môi sủi bọt, đung đưa chi dưới bơi nhanh trong nước.

Đám 【 Bạch Liễu 】 dưới đáy biển giống như bầy cá đã thức tỉnh, tràn ra quấn lấy Hắc Đào, lắc qua lắc lại hoa cả mắt, Bạch Liễu mà Hắc Đào vừa xác định chớp mắt đã biến mất không thấy dấu vết.

Nhưng Hắc Đào đã nhanh chóng khóa chặt tầm mắt vào Bạch Liễu đó.

Trên người Hắc Đào như thể có trang bị thiết bị theo dõi Bạch Liễu, y có thể phát hiện Bạch Liễu trong một đám Bạch Liễu giống nhau như đúc, sau đó đuổi theo không chút do dự.

Con sóng nước trong xanh đung đưa lấp lánh, những mảnh vụn tan chảy của băng tuyết lớn nhất thế giới trôi nổi, những tảng băng lớn trôi khỏi đất liền lênh đênh trên biển, một phần của tảng băng nhô ra khỏi mặt nước trông như một hòn đảo lơ lửng trên bầu trời.

Hắc Đào và Bạch Liễu đang né tránh và truy đuổi lẫn nhau xung quanh【 đảo nhỏ 】trắng tinh lạnh lẽo này.

Nhưng bất kể Bạch Liễu trốn thoát bằng cách nào, Hắc Đào cũng đều có thể tìm thấy hắn từ hàng ngàn Bạch Liễu giống hệt nhau trong thế giới dưới nước lạnh lẽo như địa ngục này.

Dưới vòm băng A đang tan chảy, dưới đáy biển tối tăm nhất, cuối cùng Hắc Đào cũng bắt được Bạch Liễu.

Hắc Đào nhẹ nhàng duỗi tay vào vết thương chưa lành của Bạch Liễu.

Các mạch máu đang co giật nối liền với tim, máu ấm tràn ra các khe hở ngón tay Hắc Đào, y cầm trái tim băng giá đang đập loạn nhịp trong cơ thể ấm áp của con người đó, cúi đầu nhìn Bạch Liễu đang bị mình khống chế.

Trong tích tắc, Hắc Đào cảm thấy vẻ mặt của Chiến Thuật Gia này có phần quen thuộc.

Dường như đã rất lâu, rất lâu trước đây, Chiến Thuật Gia tên Bạch Liễu này đã từng bình thản nhìn y, trói cổ chân đã thối rữa của y, quấn xác y và hắn lại với nhau, chìm sâu chôn vùi vào dưới đáy nước.

Hắc Đào chậm rãi gập lòng bàn tay lại, trái tim tan nát trong nháy mắt, y cũng không biết tại sao, cúi xuống ôm Bạch Liễu, cằm đặt ở trên vai Bạch Liễu, dùng khẩu hình nói 【 xin lỗi 】.

Bạch Liễu nhắm mắt trong nước, sương máu chung quanh bùng nổ, thần thức trôi vào hư vô.

Tawil, Tạ Tháp…

【 Đừng lo lắng tôi sống hay chết. 】

【 Tôi mãi mãi dùng mùa đông chờ đợi em. 】

【—— cho dù em chọn lựa như thế nào, anh cũng đều rời đi phải không? 】

【—— ừ. 】

- ——oOo—

Chương 266

Khoảnh khắc bàn tay của Hắc Đào xuyên qua lồng nguc của Bạch Liễu, trái tim được Bạch Liễu cố định trên mạch máu đã trượt ra khỏi người hắn.

Trái tim đang đập rơi trong biển đen xanh thẳm, Bạch Liễu hai mắt khép hờ, hắn biết là vô dụng, nhưng hắn không tự chủ được vươn tay cố gắng chạm tới trái tim đã biến mất trong biển sâu.

Những ngón tay mảnh khảnh mở ra và khép lại yếu ớt trong làn nước lạnh giá.

Hắc Đào nắm lấy xương sườn của Bạch Liễu, nhấc bổng hắn lên, sau đó quay người đuổi xuống biển sâu, rõ ràng là đang cố gắng tóm lấy trái tim phá hủy nó hoàn toàn.

Bạch Liễu hờ hững duỗi ra tứ chi, chậm rãi thụ động dùng lực nâng người hướng lên mặt biển lấp lánh ánh sáng nhỏ vụn.

Mặt trời lặng im dưới chân trời, chỉ còn lại một tầng mờ ảo lung linh như khung tranh bàng bạc bên mép biển vô biên.

Các dòng sông băng và băng trôi, đồ lưu niệm hoặc mảnh vỡ của nó lững lờ quanh Bạch Liễu rồi trôi đi theo dòng hải lưu.

Bầu trời đen tuyền không có mây, chỉ có vô số vì sao trong vũ trụ, chúng tỏa ra những tia chớp mê người, chói mắt và mờ ảo, giống như những viên kim cương lớn bị nghiền nát, như những chuỗi ngọc rải rác trên tấm vải nhung kiêu sa.

Giống như tất cả những thứ xa hoa nhất trên thế giới này đều điên cuồng nở rộ vào lúc trái tim tan vỡ.

Vẻ đẹp này bị che khuất bởi một tấm màn xanh nhạt rung chuyển từ bầu trời phía đông nam — đó là cực quang.

Cực quang lưu chuyển trong đêm, màu huỳnh quang lơ lửng như một bức màn rẻ tiền lúc mở đầu sân khấu.

Bạch Liễu hé mắt, tinh thần và sức khỏe sa sút trầm trọng, những lời khuyên nhủ của Edmund cứ như một ảo giác văng vẳng bên tai.

【 Con trai, đừng bao giờ dùng thật giả để thử thách người yêu của con, ta cũng đã làm như vậy, ta kiên trì làm thí nghiệm đó, nhưng kết quả duy nhất chính là ——】

【 Họ có thể phân biệt được. 】

【 Quái vật và người khác nhau ở đâu, hiện tại ta cũng không biết được, cho dù bọn có cùng trí nhớ, cùng cơ thể, cùng cấu trúc với chúng ta, giống như một chúng ta khác ở song song thời gian và không gian, nhưng trong mắt những người yêu thương chúng ta, bọn nó vẫn không phải là chúng ta. 】

【 Rốt cuộc khác biệt ở đâu chứ? 】

【 Lúc đầu ta muốn làm thí nghiệm, là để khám phá xem liệu những con quái vật được tạo ra này có thể vượt qua bài kiểm tra Turing và trở thành con người không thể phân biệt được hay không, và bọn nó khác với con người chúng ta như thế nào.】

【 Bọn bọn nó giống chúng ta, vậy chúng ta có thật sự là con người không? 】

【Có lẽ chúng ta cũng chỉ là những con quái vật cùng loại với bọn nó được đặt trên hình tinh này, trò chơi này mà thôi, một giống loài được sinh ra hướng đến chiến tranh và tự hủy diệt —— giống như những gì lãnh đạo của ta đã yêu cầu ta làm với đám quái vật này. 】

【Nếu vậy thì mọi thứ đều hợp lý, ta hiểu tất cả những bất hạnh đã và đang diễn ra với ta, với bạn bè của ta, những người xung quanh ta suốt thời gian qua —— bởi vì số phận thảm khốc của chúng ta đã được những người có vị trí cao hơn, hoặc có thể gọi là Thần, quyết định. 】

【Nếu khác nhau, khi cơ thể, cốt lõi và trí nhớ đều giống nhau, thì những khác biệt này đến từ đâu, và khi bản thân chúng ta không thể phân biệt thật giả, thì tại sao ai đó có thể xác định được đâu là thật của chúng ta? 】

【Những người ở trạm Thái Sơn đã cho ta câu trả lời, đó là do con người, ta đã xác minh lại câu trả lời một lần nữa, nhưng ta vẫn không hiểu tại sao. 】

【Sự khác biệt này đến từ đâu? 】

【Trước khi con đến đây, đã có rất nhiều khách đến nơi này, và ta đã làm thí nghiệm với họ, một số người đã bỏ dở giữa chừng, và một số ở lại đây mãi mãi —— Mỗi kẽ nứt băng ở đây đều giấu "xác chết" của những người khác đã thí nghiệm thất bại. 】

【Mọi người ở trạm Thái Sơn xóa đi ký ức của mình, bắt đầu lại từ đầu, nhưng dù khách tới là ai thì họ vẫn có thể nhận ra được, và đôi khi khách đến cũng có thể nhận ra nhau. 】

【Nhưng tại sao chứ? 】

【Tại sao một số người có thể phân biệt, một số người lại không? Tại sao người ở trạm Thái Sơn lúc nào cũng có thể phân biệt, nhưng khách đến đây thì lại không thể. 】

【Ta không thể tìm ra yếu tố ảnh hưởng đến kết quả của thí nghiệm, vì vậy, cho dù ta đã thí nghiệm bao nhiêu lần, ta vẫn không thể kiểm soát kết quả của thí nghiệm —— cho đến khi ta gặp Hắc Đào. 】

【Cậu ấy là vị khách có thể phân biệt đồng đội nhanh nhất mà ta từng gặp, cậu ấy cũng đồng ý cho ta câu trả lời —— trực giác. 】

【Đây là biến số thí nghiệm kỳ lạ nhất mà ta từng nghe —— nếu sinh viên của ta dám đưa ra đáp án này trong báo cáo thí

nghiệm, ta nhất định sẽ làm nó xấu hổ đến mức phải nhảy xuống biển Ross 】

【Ta đã nhìn thấy con trong ký ức của Nghịch Thần —— đồng đội của Hắc Đào, con sẽ thực hiện một thí nghiệm còn cực đoan và điên rồ hơn gấp ngàn lần so với thí nghiệm mà ta đang làm —— con sẽ dùng hàng nghìn bản sao của mình để kiểm tra cảm giác của một người khác đối với con. 】

【Ta biết con sẽ làm như vậy, tin rằng con cũng biết hậu quả của việc làm đó, nhưng con cũng như ta vậy, muốn xem một lần và kiểm chứng kết quả——】

【Những Bạch Liễu đó có ngoại hình, trí nhớ và cốt lõi giống hệt con, thậm chí trái tim của con cũng bị dị hóa thành quái vật —— liệu Hắc Đào có thể tìm ra con không? 】

【Cảm ơn con cuối cùng đã cho ta biết câu trả lời cho câu đố chưa được giải đáp này. 】

【Ta vẫn luôn nghĩ rằng chính con người sẽ xác định quái vật, nhưng không phải vậy, mà là quái vật không thể đưa ra phản hồi cảm xúc đặc biệt mà phía con người mong muốn. 】

【Mặc dù con đã là một con quái vật, nhưng con yêu cậu ta, Bạch Liễu】

【Vì vậy, con không có cách nào giấu trái tim Tawil trong cơ thể của những "Bạch Liễu" khác, bởi vì đó là trái tim thuộc về con. 】

【Con đã tự làm lộ bản thân mình. 】

【Tình yêu khiến con thay đổi từ quái vật thành người, tình yêu khiến con trở nên yếu đuối, tình yêu khiến con bị cậu ta giữ chặt trái tim trôi trong biển sâu, tình yêu khiến con trở nên nổi bật giữa hàng ngàn quái vật và trở thành người đặc biệt nhất trong mắt Hắc Đào. 】

【Vì vậy, cậu ấy đã tìm thấy con. 】

【 Nhưng đừng đau lòng, con trai à, số phận không bắt con theo số phận, mà chính là tình yêu 】

【 Tình yêu chia cắt các con, nhưng cuối cùng sẽ khiến các con gặp lại nhau. 】

Bề mặt băng tan ra thành từng mảng lớn, "xác" quái vật nhợt nhạt đóng băng trôi lềnh bềnh trộn lẫn với đá vụn bên cạnh Bạch Liễu, những hạt băng tròn nhỏ đọng trên lông mi hắn tỏa ra ánh sáng xanh lục lập lòe, nước biển cọ rửa qua lồng nguc trống rỗng.

Có người trồi lên từ đáy dưới nước, Hắc Đào ôm lấy eo và đầu gối của Bạch Liễu, nhấc bổng Bạch Liễu đã bất tỉnh lên bờ, hai tay ôm chặt hai trái tim.

Một trái tim bị bóp dẹp đến tả tơi, nhưng nó vẫn đập yếu ớt, trái tim còn lại bị đông cứng trong một khối băng, vẫn tươi roi

rói như thể vừa được lấy ra khỏi lồng nguc —— đó là trái tim Hắc Đào vừa moi ra từ thân thể 【 Bạch Liễu 】.

Hắc Đào cẩn thận làm tan băng trái tim.

"Đây mới là trái tim thật sự của cậu." Hắc Đào nhìn Bạch Liễu đang bất động, bỏ trái tim vừa tan đá vào trong cơ thể Bạch Liễu, "Trả lại cho cậu."

Cơ thể Bạch Liễu vốn đã được Edmund biến đổi, nhanh chóng kết nối với các mạch máu của tim, cơ và da trên trái tim mỏng manh lành lại ngay lập tức, lồng nguc lạnh lẽo ban đầu bắt đầu đập chậm rãi và yếu ớt.

Hắc Đào xoay người, y lấy nhiên liệu và axit mạnh dự trữ trong kho hàng ra, bắt đầu xử lý trái tim đang đập yếu ớt trong tay.

Trong ánh lửa cháy đỏ và tiếng axit ăn mòn, trái tim đã hóa tro tàn.

Bạch Liễu động đậy ngón tay đông cứng, bầu trời đêm tuyệt đẹp phản chiếu trong đôi mắt đen láy của hắn, không có gì cả.

Vào thời điểm trái tim kia bị bóp nát, lồng nguc vốn đang nhấp nhô của Bạch Liễu cũng ngừng lại trong giây lát.

Như thể nhịp tim của hắn cũng đã ngừng lại cùng với nhịp đập tắt lịm của trái tim kia.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào đã phá hủy khối thi thể cuối cùng, đạt được thành tích true end, tất cả người chơi đều được thông quan, phó bản sẽ sớm đóng cửa … 】

Cánh đồng tuyết sau lưng sụp đổ, bảng hệ thống của Bạch Liễu nhảy ra và tự động thoát game. Hắc Đào khuỵu gối đứng bên đống tro tàn và Bạch Liễu có vẻ đã chết, khẽ ngẩng đầu nhìn thế giới băng tuyết đang tan.

Sau khi Bạch Liễu bên cạnh lóe sáng biến mất, Hắc Đào đứng dậy chuẩn bị rời khỏi trò chơi.

Y cũng không hiểu tại sao mình phải đợi Bạch Liễu thoát game trước.

Đó dường như là một thói quen ăn sâu vào trực giác.

Hắc Đào cảm thấy như thể đã nhìn người này thoát game biến thành những đốm sáng, rồi lại chìm vào bóng tối dài dằng, đợi game sau mới bắt đầu gặp lại, nên lần này y cũng làm như vậy.

Cũng giống như trực giác trong tiềm thức rằng phải đến đây để tiêu diệt tất cả các khối thi thể.

Hắc Đào mơ hồ cảm thấy người thiết kế trò chơi này đang lợi dụng khối thi thể và trái tim để gài bẫy Bạch Liễu mãi mãi, để Bạch Liễu sống trong cánh đồng tuyết như một con quái vật cả đời.

Chuyện này rất có khả năng là vậy, Lưu Giai Nghi thậm chí còn thấy may mắn khi người đăng nhập với họ là một Hắc Đào.

Bởi vì những người khác không thể ngăn cản sự điên cuồng của Bạch Liễu.

Nếu Bạch Liễu và những người chơi khác cùng nhau đăng nhập vào trò chơi, nhận thấy nhiệm vụ chính ở đây là phá hủy khối thi thể, chỉ cần một người chơi tìm thấy khối thi thể, dòng 【true end】 sẽ được kích hoạt.

Ngay cả khi những người chơi này bị giết và Edmund bị giết, trò chơi cũng sẽ không kết thúc.

Bởi vì trò chơi đã tiến vào tuyến 【true end】, nếu cuối cùng không phá hủy khối thi thể thì không vượt cửa trò chơi được.

Bạch Liễu cũng có thể thoát game trực tiếp, nhưng lúc đó game sẽ được hiện thực hóa, tái nhập vào thực tế.

Sau khi thoát ra 【 Kỷ Băng Hà 】, Bạch Liễu cũng sẽ tiến vào phó bản 【 Kỷ Băng Hà】ở thế giới thực, và bản chất cũng không khác gì khi ở trong trò chơi.

Trong thế giới thực, nếu đã biết phương pháp phá hủy khối thi thể thì cũng không tránh khỏi việc phá hủy các thiết bị hạt khí tượng này mãi.

Chắc chắn khối thi thể phải bị phá hủy, vô số người sẽ cố gắng hết sức để làm điều đó.

Bạch Liễu biết hắn mãi mãi không thể là kẻ thù của cả thế giới, vì vậy lúc ấy hắn đã lựa chọn ở lại trò chơi.

Hắn dùng cách này để ngăn cản trò chơi kết thúc, không để kết thúc true end, cũng không để trò chơi tái nhập hiện thực.

Có thể nói từ đầu đến cuối, trò chơi này là một cạm bẫy được thiết kế đặc biệt dành riêng cho Bạch Liễu, thời điểm Bạch Liễu bước chân vào trò chơi này, trước mắt chỉ có hai sự lựa chọn ——

—— Trở thành quái vật mãi mãi và ở lại cánh đồng tuyết.

—— Hoặc là … Phá hủy trái tim Tawil, phá hủy cảm xúc, tình yêu và điểm yếu duy nhất trong tâm trí của hắn, trở nên tàn nhẫn, trở nên vô tình lạnh lẽo, vô lương tâm, tính toán mọi thứ, sau đó chiến thắng vượt cửa trò chơi.

Khiến Bạch Liễu đổi từ Bạch Liễu thành Bạch Lục.

Đó là những gì mà người đứng sau hậu trường vẫn luôn làm.

Lưu Giai Nghi chân thành cảm ơn may mà họ gặp được Hắc Đào trong trò chơi này.

Bởi vì những người chơi khác không thể ngăn cản Bạch Liễu, nhưng Hắc Đào có thể đánh bại Bạch Liễu, chỉ cần y thắng, Bạch Liễu không cần phải chọn lựa.

Chỉ cần Hắc Đào phá hủy trái tim, Bạch Liễu đành phải thoát khỏi cánh đồng tuyết.

Lưu Giai Nghi không biết sự kiên trì và trực giác của Hắc Đào nhất định phải phá hủy trái tim đến từ đâu.

Tuy rằng trực giác Hắc Đào rất tàn nhẫn với Bạch Liễu, đã hủy diệt trái tim của người quan trọng nhất với Bạch Liễu.

Nhưng quả thật y đã cứu Bạch Liễu.

Bởi vì y đã tiêu diệt hoàn toàn điểm yếu duy nhất của Bạch Liễu, để người thiết kế trò chơi sau hậu trường không bao giờ lợi dụng điểm yếu này được nữa.

Tác giả có lời muốn nói:

Nó hơi khó hiểu, để tôi giải thích cho bạn. Bạch Liễu là người chơi thí nghiệm cuối cùng, sau khi thí nghiệm hoàn tất thì trò chơi có thể online. Do đó, để ngăn trò chơi online, Bạch Liễu không chơi tuyến 【true end】 nữa mà muốn chết trong trò chơi này. Do hắn chơi lưu manh như vậy nên người đứng sau trò chơi không thể làm gì hắn, đành phải từ bỏ trò chơi này luôn.

Sau đó, Hắc Đào buộc Bạch Liễu phải vượt cửa trò chơi.

Đại khái là vậy đó!

_____

Tiểu kịch trường:

Tôi: Phỏng vấn đương sự một chút, Hắc Đào, cậu có cảm nghĩ gì về hành động xuất phát từ nội tâm lần này?

Hắc Đào (thất thần):……

Bạch Liễu (mỉm cười): Tôi cảm thấy anh ấy đã sớm lên kế hoạch rồi, lúc ở Nhà máy Hoa Hồng nói với tôi mấy lời đó để chuẩn bị tinh thần cho tôi đấy thôi. Nhưng mà không sao cả, tôi không giận gì đâu, cũng không phải là lần đầu tiên anh ấy làm như vậy.

Hắc Đào (theo bản năng): Xin lỗi em.

Bạch Liễu (liên tục mỉm cười): Em không có giận mà.

Hắc Đào:……

Trực giác của y cho thấy có một luồng sát khí đang quanh quẩn đâu đây thì phải.!

- ——oOo—

Chương 267

Hiện thực.

Lưu Giai Nghi mang theo nhóm Đường Nhị Đả vừa ra khỏi trò chơi thì bảo gã gọi điện cho Tô Dạng để hỏi thông tin máy bay.

“Máy bay vừa vượt qua biển Nam Cực thì đã mất liên lạc.” Giọng nói Tô Dạng căng thẳng, “Đội trưởng, anh … 【 nhìn thấy 】 rồi phải không?”

Ý muốn hỏi Đường Nhị Đả có nhìn được tương lai giống 【 nhà tiên tri 】 không.

“…… Xem là vậy.” Đường Nhị Đả xoa xoa mày, ngữ khí mệt mỏi, “Nhưng lần này lúc tôi 【 nhìn thấy 】 thì đã không còn kịp rồi, xin lỗi.”

“Không cần phải xin lỗi tôi, đội trưởng.” Tô Dạng cười khổ, “Là tôi sai.”

Lưu Giai Nghi nhảy dựng lên đoạt lấy điện thoại Đường Nhị Đả, nói với người bên kia: “Đội trưởng Tô, chưa chắc đã không giải quyết được.”

Tô Dạng lập tức trầm giọng: “Tôi phải làm gì bây giờ?”

Lưu Giai Nghi nói nhanh: “Kiểm tra giúp chúng tôi xem ở Kính thành có người nào tên Đỗ Tam Anh không, Đỗ trong ngăn chặn, Tam là số 3, Anh trong anh vũ.” (杜三鹦)

“Được, tên này rất ít thấy, hai người khoan cúp điện thoại, đợi tôi tìm rồi trả lời ngay.”

Sau đó là tiếng bước chân Tô Dạng vội vàng rời đi, không lâu sau anh đã quay trở lại, thở gấp nói: “Trong Kính thành không có ai tên Đỗ Tam Anh cả, có cần mở rộng phạm vi tìm kiếm không?”

Lưu Giai Nghi nhíu mày, cô bé hiểu ra được —— con hàng Đỗ Tam Anh này đã đổi tên trong trò chơi.

Phiền toái rồi, tìm một người chơi không biết tên thật ở thế giới hiện thực chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Tô Dạng cũng hiểu ra, giọng nói của anh gấp gáp: “Người này có đặc điểm gì khác nữa không? Bên chúng tôi cố hết sức giúp đỡ hai người.”

Máy bay bên Nam Cực bất kỳ lúc nào cũng có thể xảy ra sự cố, 5 mạng người áp giải trên máy bay đang tranh thủ từng phút từng giây giành giật sự sống.

Lưu Giai Nghi mím môi, mở miệng nói: “Người này có một điểm rất đặc biệt.”

Tô Dạng hỏi ngay: “Đặc điểm gì?”

Lưu Giai Nghi: “Cậu ta cực kỳ may mắn.”

_____

Bạch Liễu rời khỏi Hồ Trò Chơi, toàn thân ướt dầm dề đứng vững chưa đến một giây liền nhanh chóng đăng xuất trò chơi, hợp mặt cùng với đám Lưu Giai Nghi đang tìm kiếm Đỗ Tam Anh.

Địa điểm hợp mặt ở nhà Bạch Liễu.

Bạch Liễu thoạt nhìn sắc mặt vẫn như thường, ngoại trừ cổ áo sơmi và cổ tay áo có chút nhăn nhúm chưa được xử lý thì trạng thái vẫn còn rất tốt.

Bạch Liễu nhìn lướt qua Lưu Giai Nghi, liền bừng tỉnh nói: “Cậu ta đổi tên à? Thế thì hơi phiền phức rồi.”

Than phiền phức nhưng biểu tình trên mặt người này vẫn nhẹ nhàng thản nhiên như cũ.

Nhưng Lưu Giai Nghi lại có một cảm giác không tốt lắm.

Bạch Liễu đăng xuất trò chơi, vậy chứng tỏ trái tim kia đã bị phá hủy……

Cô bé biết trái tim kia rất có ý nghĩa đối Bạch Liễu, thế mà Bạch Liễu lại có biểu tình 【 nhẹ nhàng thản nhiên 】 thế này quả thật là không bình thường.

Nhưng cô bé không có cách nào mở miệng hỏi, bởi vì Bạch Liễu rất nhanh đã hướng suy nghĩ qua mục tiêu khác.

Bạch Liễu nhìn về phía Lưu Giai Nghi: "Tiếp theo em định tìm kiếm như thế nào?"

"Tìm người tương tự xung quanh chúng ta." Lưu Giai Nghi sắc mặt nghiêm túc, "Anh đã nói, dựa theo sự hiểu biết của anh với bản thân mình, cũng tức là 【 Bạch Lục 】, nếu người may mắn như 【 Đỗ Tam Anh 】 tồn tại thì chắc chắn anh sẽ không bỏ qua cậu ta."

"Cậu ta rất đặc biệt, hơn nữa còn rất có giá trị."

"Đúng vậy." Bạch Liễu nhướng mí mắt lên mỉm cười nhìn về phía Đường Nhị Đả, "Cho nên bây giờ chúng ta phải nhờ Đường đội trưởng kiên nhẫn nhớ lại, trong những dòng thời gian khác, Đoàn Xiếc Thú Lang Thang có nhân vật nào đáng yêu may mắn như vậy hay không?"

Đường Nhị Đả nhanh chóng nhận ra Bạch Liễu muốn làm gì, gã nhíu chặt mày, nhớ lại những hồi ức sâu xa, thật lâu sau mới thong thả nói:

"Trong đa số các dòng thời gian khác, tôi để ý chiến đội Đoàn Xiếc Thú Lang Thang chỉ bao gồm cậu và 4 người đã biết thôi,

nhưng nếu người ngoài chiến đội hoặc thành viên không chính thức thì quả thật là có một người giống như vậy.”

Bạch Liễu dùng ánh mắt ra hiệu Đường Nhị Đả tiếp tục nói.

Đường Nhị Đả cố gắng hết sức mới có thể nhớ đến nhân vật có độ tồn tại gần như vô hình kia:

“Cậu ta rất ít xuất hiện, nhưng cậu…… Bạch Lục thường xuyên dẫn cậu ta theo ……”

—— làm cái gì nhỉ?

Cậu nhóc học sinh thỉnh thoảng xuất hiện trên sân thi đấu, cúi gằm mặt ngồi trên băng ghế lạnh lẽo, vẻ mặt hoàn toàn mờ nhạt trong ký ức của Đường Nhị Đả.

Nói ra cũng kỳ lạ, Bạch Lục chưa bao giờ để người vô giá trị bên cạnh mình, ấy thế mà Đường Nhị Đả nhớ rất rõ rằng —— Bạch Lục chưa bao giờ để cậu nhóc học sinh đó lên sân thi đấu.

Như thể Bạch Lục đang che chở cho cậu nhóc ấy……

Nhưng nếu đội viên dự bị không có giá trị ở trên sân thi đấu thì còn có tác dụng gì khác chứ?

Tại sao trận thi đấu nào Bạch Lục cũng đều dẫn cậu ta theo?

Đường Nhị Đả đột nhiên ngẩn ra, gã sực nhớ ra một đoạn hồi ức ——— cậu học sinh này co rúm người lại đứng trước Bạch Lục, rút thăm chọn đối thủ giúp hắn.

Rút thăm chọn đối thủ là một phần rất quan trọng trong giải đấu.

Giải đấu được chia làm 3 phần: trước mùa giải, giữa mùa giải và sau mùa giải.

Trước mùa giải là trận đấu kịch bản, hay còn gọi là trận đấu người chơi mới.

Các đội thi đấu trong phần này là các đội cũ có thứ hạng < 32 trong giải đấu năm ngoái và các đội mới đăng ký tham gia giải đấu lần đầu tiên trong năm nay.

Cuối cùng chọn ra 2 đội nổi bật trực tiếp giành quyền vào vòng loại trực tiếp của giải đấu.

Giữa mùa giải là trận đấu của các tuyển thủ ngôi sao.

Các đội ở phần thi này có thứ hạng > 32 trên BXH năm ngoái, có thực lực và trình độ cao, hầu hết các đội cũng sẽ có những tuyển thủ ngôi sao, có thể nói đây là vòng đấu đáng xem nhất trong giải đấu.

Các đội này sẽ thi đấu nhiều lượt với nhau, cuối cùng chọn ra 8 đội có tổng điểm cao nhất sẽ vào vòng loại trực tiếp.

Vòng loại trực tiếp lại được chia thành các trận đấu thử thách và các trận đấu chính.

Trận đấu thử thách dành cho hai đội ngôi sao đang lên đã giành chiến thắng trước mùa giải và thử thách ngẫu nhiên hai trong số tám đội đã vào vòng loại trực tiếp. Nếu thắng, họ sẽ vào vòng loại trực tiếp thay vì đội còn lại.

Nếu thua thì số phận của hai đội này chấm dứt tại đây.

Trận đấu chính là trận chung kết đơn của 8 đội còn lại, nếu thắng sẽ được thăng hạng, nếu thua sẽ bị loại, hết đường cứu vãn, đây cũng là phần thú vị nhất của toàn bộ giải đấu —— dành cho cả người chơi và khán giả con bạc.

Thường thì khi trận đấu đến đây thì tất cả khán giả đều gần như phát điên, sau khi trận đấu kết thúc thì việc đánh nhau trong game là chuyện thường tình.

Mà rút thăm là một phần quan trọng của trận đấu thử thách trước mùa giải và sau mùa giải —— bởi vì trong hai lịch trình tương đối ngẫu nhiên này, các đội sẽ quyết định đối thủ của mình một cách ngẫu nhiên bằng cách rút thăm trong hộp.

Nếu bạn may mắn rút thăm được một đội đối thủ có thể trạng kém, thực lực kém, hoặc có kỹ năng tương khắc với đội mình thì đó là một điều vô cùng may mắn.

Bạch Lục thường xuyên có loại may mắn như vậy —— nhưng tên này là người chơi có giá trị may mắn bằng 0!

Đường Nhị Đả nói suy đoán của mình cho Bạch Liễu.

Nếu Đỗ Tam Anh đã từng xuất hiện xung quanh Bạch Lục ở các dòng thế giới khác, thì chắc chắn cũng phải có sự giao thoa nào đó với Bạch Liễu ở dòng thế giới này.

Dù sao thì người hoặc thần đứng sau màn muốn biến Bạch Liễu thành Bạch Lục cũng sẽ không thay đổi bất cứ sự khác biệt nào giữa bọn họ.

Trước đó vị thần này đã mang Đỗ Tam Anh đến trước mặt Bạch Liễu, nhưng Bạch Liễu chưa khống chế được Đỗ Tam Anh, một phần vì đặc điểm của cậu ta.

Cậu nhóc đó có giá trị may mắn đến 100%, nếu muốn trốn tránh Bạch Liễu trùm bất hạnh thì thật sự là quá đơn giản.

Nhưng nếu như vậy thì 【 thần 】 nhất định sẽ sắp xếp Đỗ Tam Anh ở một nơi cố định nào đó mà Bạch Liễu dễ dàng có thể tìm thấy, để thuận tiện 【 sử dụng 】 đội viên mà gã đã dày công chuẩn bị cho hắn.

Nhiều năm trôi qua, do tính chất công việc và một số nguyên nhân khác, Bạch Liễu vẫn luôn duy trì trạng thái sinh hoạt lưu động, thay đổi phòng thuê liên tục, xem như là không có chỗ ở cố định.

Chỉ có một nơi có thể tạm gọi là cố định với hắn.

Nhưng nơi này đã bị đập bỏ xây dựng lại rồi.

Bạch Liễu nheo nheo mắt: “Nhờ Tô Dạng điều tra tất cả các bệnh nhân, nhân viên chăm sóc và bác sĩ ở viện điều dưỡng trước đây là viện mồ côi mà tôi ở.”

Đường Nhị Đả gọi điện thoại, Tô Dạng đầu dây bên kia hỏi: “Yêu cầu tìm người đặc điểm như thế nào?”

Bạch Liễu: “Bản thân rất may mắn, nhưng người chung quanh thì đều bất hạnh.”

———————

Thần Điện.

Người đàn ông mang mũ choàng đối diện với nhà tiên tri chán chường thở dài, gã chống tay nhìn thẻ bài người sói trên bàn, có chút tiếc nuối mà lắc đầu: “——tiếc thật, ta còn tưởng sẽ được nhìn thấy Bạch Liễu tự mài mòn trái tim mình chứ.”

“Dù sao cũng là trò chơi lột xác mà ta đã tỉ mỉ chuẩn bị cho cậu ta.”

Nhà tiên tri nói: “Bạch Liễu sẽ không làm như vậy.”

Người đàn ông hứng thú ngước mắt lên, gã nhìn chăm chú vào nhà tiên tri: “Nhưng ta vẫn đạt được mục đích của mình.”

“Ngài xem, bây giờ Bạch Liễu không còn chán ghét nước nữa, thậm chí cậu ta còn chủ động lợi dụng ưu thế của nước để ngăn cản đối thủ, cũng sẽ không dừng lại vì trái tim đã bị phá hủy, thậm chí còn ——”

Nhà tiên tri lạnh giọng cắt ngang lời nói của gã: “Đó không phải là trái tim của cậu ấy!”

Người đàn ông không nhanh không chậm bổ sung nửa câu sau: “—— thậm chí còn chủ động sử dụng 【 người may mắn 】 mà ta đã chuẩn bị cho cậu ta.”

Gã mỉm cười: “Lột xác thêm vài lần, Bạch Liễu sẽ bắt đầu coi thường những người xung quanh mình, tình cảm của cậu ta cũng đã chết đi theo trái tim đó, trong mắt cậu ta chỉ có giải đấu và h4m muốn tiền bạc tột cùng mà thôi.”

“Thật đẹp, giữa cậu ta và Bạch Lục chỉ có một chiến thắng duy nhất.”

“Tuy rằng quá trình không như ta mong đợi, năm cậu ta 14 tuổi, ta đã định dùng cái chết của Tạ Tháp để hủy hoại tình cảm duy nhất của cậu ta, nhưng đáng tiếc …” Người đàn ông rũ mắt xuống, dùng ngón trỏ vuốt v3 đôi mắt đỏ người sói trên lá bài: “—— nhưng không sao cả, cậu ta sẽ sớm trở thành thứ ta muốn.”

Nhà tiên tri đã bị hóa đá tới eo, lồng nguc mỏng manh phập phồng: “Mi làm những chuyện phi thần.”

Người đàn ông cười: “Đúng vậy, bởi vì ta là tà thần.”

“Đùa bỡn con người, đạt được ích lợi và nô lệ bọn họ mới là điều ta thích làm nhất.”

“Chẳng hạn như lá bài ngu ngốc này.” Người đàn ông tùy ý vứt một lá bài ra, “Ta thực sự chẳng thích thú gì với loại thẻ người tốt hiền lành ngoan ngoãn nhưng lạc quẻ với người sói này, nhưng nó khá thú vị đấy chứ, cũng rất có giá trị, thích hợp với đội ngũ Bạch Lục.”

Trên tấm thẻ người đàn ông ném trên bàn là hình ảnh một cậu nhóc mặc đồng phục bệnh nhân, đầu hơi rúc lại như thể đang sợ ai đó, những đốm tàn nhang rải rác trên má và sống mũi, một cặp kính gọng vuông nghiêm chỉnh trên khuôn mặt.

Người đàn ông rũ mắt nhìn lá bài, đôi tay giao nhau: “Một thằng ngốc với giá trị may mắn 100%, thiết lập không tồi, ở các dòng thế giới khác Bạch Lục đều thích cậu ta, mong là trong dòng thế giới này Bạch Lục cũng thế.”

Nhà tiên tri nghẹn ngào mở miệng: “Bởi vì cậu ta cứu Bạch Lục.”

“Cứu?” Người đàn ông cười rộ lên, gã khẽ lắc đầu, “Ta thích gọi quá trình này là vận mệnh an bài hơn.”

Gã vươn mấy ngón tay gõ gõ trên lá bài ngốc nghếch đó, ánh mắt tản mạn: "—— Lúc xảy ra xung đột với cục xử lý dị đoan ở hiện thực, Bạch Lục đã bị thợ săn nổi điên dùng kỹ năng tự sát làm cho bị thương."

"Trong lúc Đoàn trưởng Đoàn Xiếc Thú Lang Thang bất hạnh bị thương lẩn trốn, hắn ta đã bị cuốn vào một vụ tai nạn xe thảm khốc."

"Mà trong vụ tai nạn xe ấy, người may mắn duy nhất sống sót chính là Đỗ Tam Anh."

"Tên nhóc đó quá may mắn, tất cả mọi người đều chết ngay lập tức, chỉ có mình cậu ta còn sống." Người đàn ông lãnh đạm khoanh tay, "Nhưng sự may mắn của cậu ta phải đánh đổi bằng sự bất hạnh của những người xung quanh."

Người đàn ông ngẩng đầu lên, cười nhìn phía nhà tiên tri: "Bởi vì thần rất công bằng, bất hạnh và may mắn phải đều nhau."

Giọng nói nhà tiên tri nghẹn ngào: "…… Cha, mẹ, em gái, anh trai, chị gái của Đỗ Tam Anh đều chết trong vụ tai nạn xe cộ đó."

"Gia đình đó đã tổ chức đi chơi để chúc mừng cậu ta thi đậu đại học, thế nhưng mi đã làm cả nhà họ đều chết hết trước mặt Đỗ Tam Anh, thậm chí còn để cho cậu ta biết rằng những người này chết là do vận may của cậu ta."

Người đàn ông giang tay: "Con người phải nên biết rằng vận may của mình đắt giá như thế nào, nếu không bọn họ sẽ không

quý trọng nó.”

“Đó là may mắn do thần ban tặng.” Gã cười nhạt, “—— nếu là tôi thì mức giá sẽ cao hơn thế nhiều.”

Nhà tiên tri nhìn chằm chằm người đàn ông: “Nhưng cậu ta đã trả giá rồi, mi khiến cậu ta cứu Bạch Lục đang bị thương, chẳng lẽ còn chưa thỏa mãn cái giá của mi sao?”

“Không không không.” Người đàn ông lắc đầu, trong mắt mỉm cười, “Ta không khiến cậu ta cứu.”

“Là chính Đỗ Tam Anh chủ động cứu.”

“Cuộc đời Đỗ Tam Anh trôi qua vô cùng thuận lợi may mắn, gia đình êm ấm, anh chị em thương yêu nhau, tất cả mọi người đều bất hạnh để trả giá cho sự may mắn của tên nhóc đó.”

Nhà tiên tri lạnh lùng nói: “Là mi gây ra.”

“Cũng có thể nói như vậy.” Người đàn ông ngước mắt, cười như không cười, “—— chỉ có Bạch Lục giá trị may mắn bằng 0, là người bất hạnh duy nhất không phụ thuộc vào vận may Đỗ Tam Anh.”

“Bạch Lục bẩm sinh đã bất hạnh, không liên quan gì đến Đỗ Tam Anh, nhưng ngược lại, sự tồn tại của Đỗ Tam Anh sẽ giúp Bạch Lục may mắn. ”

Người đàn ông dưới mũ áo choàng mỉm cười: "—— cho nên, Đỗ Tam Anh nhất định sẽ liều mạng để cứu sống Bạch Liễu, thậm chí không cần giao dịch linh hồn cũng trở thành thủ hạ của hắn."

"Sở dĩ Đỗ Tam Anh liều mạng bảo vệ Bạch Lục trong vụ tai nạn xe ở các dòng thế giới kia là bởi vì ngoại trừ điều đó ra, tên nhóc đó không biết ý nghĩa tồn tại của bản thân mình là gì."

Nhà tiên tri cắt lời gã: "Với điều kiện là Đỗ Tam Anh phải nhớ rõ những chuyện xảy ra với mình."

"Tên nhóc đó sẽ nhớ ra nhanh thôi." Người đàn ông rũ xuống mi mắt nhìn lá bài ngu ngốc kia, "——vận mệnh thuộc về cậu ta đã đến."

———————————

Chưa đầy năm phút, Tô Dạng gọi điện thoại lại, nhanh chóng thuật lại tình hình:

"Đã tìm thấy rồi, tên thật cậu ta là Đỗ Dĩnh, đứng thứ ba trong nhà, phía trên có một anh trai, một chị gái, phía dưới có một em gái, gia đình bọn họ là người dân tộc thiểu số, không giới hạn kế hoạch hoá gia đình, cho nên gia đình rất đông đúc."

"Gia đình bọn họ từ trước đến nay tương đối suôn sẻ, nhưng lại thỉnh thoảng lại đặc biệt xui xẻo, chẳng hạn như cha Đỗ là một luật sư, mỗi lần Đỗ Dĩnh đi tìm ông thì nhất định ông sẽ

gặp những chuyện phiền phức dẫn đến bị thương, mà Đỗ Dĩnh ngược lại chẳng hề hấn gì.”

“Đỗ Dĩnh vốn rất thích đến công ty chờ cha tan sở làm, nhưng sau khi cậu ta nhận ra mình mang đến phiền phức cho cha thì không đi đón ông nữa.

“Lúc học tiểu học, có một kẻ trả thù xã hội tấn công lớp Đỗ Dĩnh đang học, toàn bộ trẻ em ngồi xung quanh Đỗ Dĩnh đều bị kẻ bắt cóc đâm chết, chỉ riêng Đỗ Dĩnh là vẫn còn sống.”

“Sau đó, không ai dám kết bạn làm thân với Đỗ Dĩnh nữa, vì vậy cậu ta tự giác ngồi ở góc vứt rác trong lớp học, chung quanh không có người, chỉ có thùng rác.”

“Lên sơ trung, thầy chủ nhiệm lớp cậu ta là một kẻ có sở thích luyến đồng, vốn dĩ vừa mắt Đỗ Dĩnh, muốn xuống tay với cậu ta, nhưng ngày nọ em gái Đỗ Dĩnh xung phong đến đón anh tan học, bị chủ nhiệm lớp thấy được, chủ nhiệm lớp liền dời mục tiêu qua em gái Đỗ Dĩnh.”

Tô Dạng hít sâu một hơi: “Em gái Đỗ Dĩnh suýt nữa là bị xâm hại t1nh dục, nhưng Đỗ Dĩnh kịp thời phát hiện.”

“Đỗ Dĩnh xông vào đánh nhau với thầy giáo, bị bắt chuyển trường, nhưng sau khi chuyển trường thì Đỗ Dĩnh không liên lạc với người nhà nữa, cậu ta cảm thấy mình có vấn đề, vì vậy nhân dịp chuyển trường cũng dọn ra ở riêng.”

“Nhưng người trong nhà không đồng ý, nghĩ rằng Đỗ Dĩnh cứu em gái, không muốn từ bỏ Đỗ Dĩnh, vẫn luôn muốn liên

lạc với cậu, ngay cả em gái cũng thường tìm đến thuyết phục cậu ta.”

“Sau đó Đỗ Dĩnh dần dần cũng thả lỏng tinh thần, năm ba trung học cậu ta chuyển lại về nhà, hơn nữa còn quyết định muốn học thành luật sư giống cha Đỗ để giúp đỡ những trường hợp bất công trong xã hội.”

Tô Dạng thở dài: “Trong kỳ thi đại học, Đỗ Dĩnh phát huy thực lực cực kỳ xuất sắc, điểm rất cao, đứng nhất thành phố, nhưng ngày thường thành tích cậu ta cũng tốt như vậy cho nên cả gia đình đều cao hứng.”

“Sau khi hoàn tất điền vào nguyện vọng, gia đình quyết định tổ chức một chuyến đi du lịch chúc mừng Đỗ Dĩnh.”

“Nhưng xe của bọn họ bị cuốn vào một vụ tai nạn giao thông liên hoàn trên đường cao tốc, ngoại trừ Đỗ Dĩnh toàn thân lành lặn, không một ai sống sót.”

“Sau đó Đỗ Dĩnh mắc một chứng bệnh tâm thần rất kỳ lạ gọi là Hội chứng Chu Dịch. Cậu ta chỉ có thể nhớ những gì đã xảy ra trong một tuần, trước đó nữa thì quên sạch sẽ.”

“Một năm trước cậu ta bị mất trí nhớ một lần nữa, không thể duy trì sinh hoạt bình thường, vì vậy bác sĩ yêu cầu cậu ta phải nằm viện trị liệu, hiện tại Đỗ Dĩnh đang ở viện điều dưỡng, phòng 906.”

“Đây là thông tin trong hồ sơ bệnh án của cậu ta.”

Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi liếc nhau —— đây là căn phòng Bạch Liễu đã ở trong 《 Viện mồ côi Ái Tâm 》 .

Xem ra từ lúc ấy, người phía sau màn đã an bài vị trí Đỗ Tam Anh rồi.

- ——oOo—

Chương 268

Tô Dạng điều động xe của cục xử lý dị đoan đưa bọn Bạch Liễu đi đến viện điều dưỡng, trước đó cũng đã thông báo cho người phụ trách viện điều dưỡng đón tiếp, bọn Bạch Liễu vừa đến, người phụ trách viện điều dưỡng liền nhanh chóng chào đón, dẫn bọn họ vào trong.

Viện điều dưỡng khá cũ kỹ nhưng trang trí và phủ xanh không tồi, giữa các tòa nhà đều có khu vườn nhỏ được chăm sóc cẩn thận. Tòa nhà nằm ở góc yên tĩnh nhất thì cao cấp hơn, bên cạnh lối vào chính có một cái ao nhỏ, có hoa sen và cá, tình trạng tốt hơn những tòa nhà khác

“Bệnh nhân phòng 906 ở tòa nhà trong cùng.”

Người phụ trách viện điều dưỡng mang theo Bạch Liễu đi qua khu vườn nhỏ, vừa đi vừa giới thiệu: “Hai bệnh viện gần đây đều có hợp tác với chúng tôi, bệnh viện của họ thường không đủ phòng bệnh, vả lại cũng không rộng rãi thoải mái.”

“Bệnh nhân có điều kiện tài chính tốt không muốn sống trong khu phòng bệnh, nếu sẵn sàng trả viện phí viện điều dưỡng thì có thể tự chuyển đến viện điều dưỡng của chúng tôi.”

“Bệnh nhân 906 thuộc trường hợp như vậy đấy.”

Người phụ trách viện điều dưỡng nói: “Bác sĩ của bệnh nhân này nói với tôi, tình trạng bệnh của bệnh nhân không nguy cấp cấp, hoàn toàn là vấn đề tâm lý mà thôi.”

“Bác sĩ nói bệnh nhân có khuynh hướng chán ghét và bác bỏ những sự kiện xảy ra trước đây, không muốn nhớ lại những ký ức cho nên bị mất trí nhớ, thuốc men chỉ có tác dụng tương đối hạn chế, hơn nữa cần phải hồi phục từ từ cơ thể và tinh thần trong môi trường thoải mái một thời gian dài, vì vậy mới đề nghị cho bệnh nhân đến nơi này.”

Nói xong, người phụ trách vẻ mặt phức tạp, ngửa đầu nhìn thoáng qua tòa nhà lớn ẩn mình dưới bóng cây:

“Nhưng đối với bệnh nhân này mà nói, nếu có thể quên hết mọi chuyện thì có lẽ cũng là một điều may mắn.”

Bạch Liễu nhìn về phía người phụ trách: “An dưỡng ở đây lâu như vậy, ai thanh toán viện phí cho cậu ta?

“Tự cậu ta thanh toán.” Người phụ trách trả lời, “Bệnh nhân 906 không có cha mẹ thân thích, cậu ta được thừa kế một số tài sản khá lớn, đủ sống ở đây vài chục năm.”

“Cậu ta có một thẻ ngân hàng chuyên thanh toán viện phí của chúng tôi, mỗi tháng chúng tôi tiêu tiền trong đó là được.”

“Vả lại cậu ta cũng làm nghề gì đó, cụ thể thì tôi không biết, hình như là trò chơi trên mạng thì phải, mỗi cuối tuần ngân hàng đều nhận được rất nhiều tiền, nhưng hỏi tiền ở đâu ra thì cậu ta lại không nhớ.”

Người phụ trách giải thích: “Bởi vì bệnh nhân này chỉ có thể nhớ rõ những chuyện xảy ra trong vòng 1 tuần, cho nên tiền từ đâu ra cậu ta cũng không biết được.”

Bạch Liễu hiểu rõ gật gật đầu.

Mỗi tuần một lần, tần suất này hiển nhiên là điểm Đỗ Tam Anh giành được trong trò chơi chuyển vào tài khoản

Người phụ trách dẫn bọn Bạch Liễu vào thang máy: “Do bệnh nhân này chỉ có ký ức trong 1 tuần, có vấn đề về nhận thức nên rất hoảng loạn sợ hãi với môi trường xung quanh, vì vậy mong các vị sẽ yên lặng và thân thiện khi gặp cậu ấy, đừng làm cậu ấy sợ.”

Thang máy tới lầu chín, người phụ trách dẫn đoàn người Bạch Liễu xuyên qua hành lang, đi đến chỗ ngoặt, dừng trước cửa phòng 906.

Bên trong cửa truyền ra một giọng nói líu lưỡi rất kỳ lạ: “Có người tới! Có người tới!”

Mục Tứ Thành nghi hoặc: “Đây là…… tiếng chim à?”

“À! Suýt chút nữa thì quên mất!” Người phụ trách vỗ đầu trước khi mở cửa, quay đầu nói xin lỗi với Bạch Liễu, “Quên nói với các vị, bệnh nhân 906 có nuôi một con chim anh vũ.”

“???”Mục Tứ Thành đầu đầy dấu chấm hỏi, “Cậu ta nuôi anh vũ làm gì?!”

Người phụ trách nói: “Do bệnh nhân 906 chỉ có trí nhớ một tuần nên thường muốn ghi lại những gì đã làm cách đây một tuần, nhưng để tránh việc bệnh nhân tự gây thương tích nên viện điều dưỡng không cung cấp vật sắc nhọn cho bệnh nhân tâm thần, vì vậy chúng tôi không thể cung cấp bút viết cho cậu ta.”

“Sau đó cậu ta liền nuôi một con chim anh vũ, dạy nó nói một ít từ ngữ quan trọng để nhắc nhở bản thân tuần trước đã làm gì.”

Mục Tứ Thành mơ hồ: “Sao các anh không cung cấp thiết bị điện tử cho cậu ta? Ví dụ như điện thoại di động gì đó? Để cậu ta ghi nhớ vào điện thoại cũng được mà.”

“Chúng tôi có cung cấp rồi.” Người phụ trách buông tay, “Nhưng sau một tuần bệnh nhân này lại quên mất mật mã khởi động máy.”

Mục Tứ Thành: “……”

Người phụ trách bất đắc dĩ: “Nơi này của chúng tôi là viện điều dưỡng chuyên nghiệp, không được phép ghi lại bất kỳ thông tin nào về mật khẩu giúp bệnh nhân, điều đó bị nghi ngờ là vi phạm quyền riêng tư.”

“Mà nếu cố tình khởi động máy thì số liệu bên trong di động sẽ bị hủy, chúng tôi cũng đã đề nghị dùng máy ghi âm, bảng

vẽ điện tử rồi, nhưng bệnh nhân 906 sau khi mất trí nhớ lại không nhận ra giọng nói và nét vẽ của mình, cậu ta không tin đó là ghi nhớ của mình 1 tuần trước."

"So với thiết bị điện tử thì bệnh nhân tin tưởng thú cưng của mình hơn."

Người phụ trách thở dài: "Vốn dĩ chúng tôi cũng không đồng ý cho cậu ta nuôi chim anh vũ, nhưng sau khi hỏi ý kiến bác sĩ, bác sĩ cảm thấy nuôi thú cưng có thể cải thiện tình trạng nhận thức, nên đành phải đồng ý."

"Vả lại chim anh vũ không nuôi trong phòng, chỉ treo bên ngoài ban công thôi, cho nên không sao."

Người phụ trách nói xong thì nhẹ nhàng gõ cửa: "Xin hỏi tôi vào được không?"

Bên trong im lặng hồi lâu mới truyền ra tiếng chim anh vũ kỳ lạ lễ phép trả lời: "Mời vào."

Người phụ trách đẩy cửa ra, trong phòng trống trải, cửa sổ ban công mở toang, cửa sổ lưới trống hoác, con vẹt dè dặt đứng gác một chân trên thanh ngang, trên giường không có ai, trong nhà vệ sinh đang mở cửa cũng không thấy bóng người.

Mục Tứ Thành nhìn qua nhìn lại: "??? Người đâu?!"

Ánh mắt Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi dừng lại ở mép giường.

Người phụ trách quen cửa quen nẻo thở dài, sau đó ngồi xổm xuống nhìn dưới gầm giường, nhỏ nhẹ nói: "—— Đỗ tiên sinh, đừng sợ, chúng tôi không phải người xấu, chúng tôi đến thăm cậu mà."

Mục Tứ Thành không tin nổi khom lưng xuống, đúng như cậu phỏng đoán, Đỗ Tam Anh thế mà đang núp ở gầm giường!

Cậu nhóc gầy gò ôm chăn gối co ro trong góc tường, nửa khuôn mặt bị che khuất kín mít, đầu gối co vào nguc thể hiện tư thế không có cảm giác an toàn, từ mép chăn bông chỉ lộ ra một con mắt cảnh giác thận trọng và một cặp kính cận to sụ đến chân mày.

"Tôi không quen biết các anh." Đỗ Tam Anh thì thào nói.

Cậu lại co rụt người lại, rõ ràng là sẽ không dễ dàng đi ra.

Người phụ trách đau đầu vỗ trán.

Bạch Liễu khom người cảm ơn: "Thực xin lỗi, có thể để chúng tôi nói chuyện riêng với cậu ta được không?"

Người phụ trách bất lực gật gật đầu: "—— có chuyện gì nhớ gọi tôi, đừng làm cậu ta sợ, hẳn là cậu ta vừa mới quên ký ức gần đây."

Sau khi người phụ trách rời đi, Mục Tứ Thành hai mắt sáng rực, cậu xoa xoa tay áo, quỳ sát đất duỗi móng vuốt muốn kéo Đỗ Tam Anh ra ngoài.

Năm đó Đỗ Tam Anh dựa vào vận may chèn ép cậu, cướp không ít chiến lợi phẩm của cậu, lại còn hay giả vờ ngây thơ vô số tội trước mặt cậu, Mục Tứ Thành chưa quên đâu nhé!

Tuy rằng cảm thấy con hàng này cũng quá thê thảm, nhưng mà có dịp bắt nạt cậu ta như thế này mà Mục Tứ Thành không tranh thủ thì cũng quá sức có lỗi với bản thân!

Kết quả Mục Tứ Thành vừa duỗi tay vào gầm giường, Đỗ Tam Anh sợ hãi la lớn "A" một tiếng, chiếc giường liền sập xuống một bên, kệ giường vừa vặn đè lên tay Mục Tứ Thành.

Giá truyền dịch ở mép giường cũng lung lay, sắp đâm vào cổ họng Mục Tứ Thành.

Đường Nhị Đả tay mắt lanh lẹ chụp lại cái giá.

Mục Tứ Thành kêu thảm thiết, nhanh chóng rút tay lại, một bên dậm chân một bên thổi phù phù bàn tay bị đập đến bỏ bừng của mình.

Cậu sợ hãi nhìn hàng rào sắt của giường đột nhiên đứt gãy: "Này con mẹ nó vậy mà cũng gãy được sao?!"

Ánh mắt Lưu Giai Nghi lộ ra thương hại: "Đỗ Tam Anh may mắn 100%, anh cảm thấy mình có thể dùng bạo lực kéo anh ta

ra được à?”

Cô bé nhìn về phía chiếc giường: “Chỉ cần bản thân anh ta không muốn chui ra, cho dù hôm nay có động đất chôn vùi tất cả chúng ta thì Đỗ Tam Anh cũng chẳng hề hấn gì nằm im dưới gầm giường.”

Mục Tứ Thành cạn lời lúc lắc bàn tay sưng đỏ: “Vậy sao em không nói sớm cho anh biết?”

Lưu Giai Nghi mắt lé nhìn cậu: “Em muốn xác minh lại, anh cũng tích cực ghê.”

Mục Tứ Thành: “……”

Người thông minh méo có gì tốt.

Bạch Liễu ngồi xổm xuống, đôi tay hắn vịn đầu gối, nhìn thẳng vào Đỗ Tam Anh đang hoảng sợ dưới gầm giường, sau đó không chút do dự cúi người chui vào.

“!!!”Đỗ Tam Anh sợ tới mức điên cuồng duỗi chân trốn vào góc giường, kêu to, “Anh đừng tới đây! Sẽ bị thương đấy!”

Bạch Liễu yên ổn nằm xuống bên cạnh, nghiêng đầu mỉm cười nhìn về phía Đỗ Tam Anh: “Thì ra cậu núp ở dưới giường không phải vì nhát gan, mà là sợ người khác bị thương vì cậu, đúng không?”

Đỗ Tam Anh ngơ ngẩn nhìn đôi mắt đen lay láy của Bạch Liễu, cậu chậm rãi buông lỏng tấm chăn dày đang bao lấy mình, không thể tin nổi đánh giá Bạch Liễu, lắp bắp nói:

"…… Anh, anh không bị sao à?!"

Bạch Liễu thân thiện vươn tay: "Có lẽ tôi nên nói lần đầu gặp mặt, Bạch Liễu."

"——cậu đã gặp qua một lần trong game."

Đỗ Tam Anh ngơ ngác nhìn chằm chằm Bạch Liễu trong chốc lát, sau khi xác định Bạch Liễu thật sự không bị thương vì tới gần cậu thì mới thử duỗi một ngón tay ra, nhè nhẹ chạm vào lòng bàn tay Bạch Liễu rồi rút trở về, nhỏ giọng nói:

"…… Người ta gọi tôi là Đỗ Dĩnh, bảng hiệu bệnh nhân ở đầu giường của tôi cũng viết như vậy."

Bạch Liễu cũng không thu hồi tay, ngược lại còn xoay người toàn thân đối mặt Đỗ Tam Anh, đến gần cậu thêm một chút, cười dịu dàng thấp giọng nói: "Cậu đã từng giúp tôi, chúng ta ra ngoài nói chuyện được không?"

Đỗ Tam Anh nửa tin nửa ngờ đánh giá Bạch Liễu hồi lâu, như thể xác định người tới gần mình đây sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, mới ngại ngùng đặt tay vào lòng bàn tay Bạch Liễu.

"Được rồi, tốt."

Bạch Liễu nắm tay Đỗ Tam Anh, lấy thế đẩy góc giường đã sụp xuống, sau đó kéo Đỗ Tam Anh từ dưới giường ra.

Sau khi ra tới, Đỗ Tam Anh theo bản năng cách xa một khoảng với Bạch Liễu, cậu không được tự nhiên quay mặt đi, đôi tay ôm chặt trước nguc, đầu cúi thấp xuống, tư thế toàn thân căng thẳng như thể muốn chống đối với cả thế giới bên ngoài.

Vừa thấy liền biết đã không giao tiếp với ai trong một thời gian dài.

Bạch Liễu ân cần cách xa cậu ra, lui lại đến một vị trí tạo cảm giác an toàn cho Đỗ Tam Anh rồi mới mở miệng nói: "Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, chúng ta đã gặp nhau trong trò chơi rồi, cậu còn giúp tôi không ít."

Đỗ Tam Anh quay đầu đối diện Bạch Liễu, cậu kinh ngạc trợn tròn đôi mắt: "…… Tôi, giúp anh á?"

Bạch Liễu mỉm cười: "Ừ, cậu giúp tôi rất nhiều, lần này cũng là tới nhờ cậu giúp đỡ."

"Mong là cậu nể tình bạn cũ của chúng ta, giúp tôi lần này."

Đỗ Tam Anh trợn mắt đến nỗi tròn xoe: "…… Anh là bạn của tôi?"

“Tất nhiên rồi.” Bạch Liễu nhẹ nhàng thản nhiên tự biên tự diễn, hắn tựa như hoài niệm nhìn Đỗ Tam Anh mỉm cười, “—— nếu không phải lúc trước cậu quên mất tôi, không quan tâm đến tôi, thì tôi nhất định đã đuổi theo chơi trò chơi với cậu rồi.”

Bạch Liễu cô đơn lẻ loi rũ mắt xuống, thở dài tiếc nuối: “Thật đáng tiếc, vừa chơi game vui vẻ với nhau xong thì cậu đã quên mất tôi rồi, mãi không còn cơ hội gặp nhau nữa.”

“Vốn dĩ chúng ta có cơ hội trở thành bạn tâm giao rồi.” (* gốc 灵魂挚友: bạn tri kỷ, soulmates, bạn linh hồn:v)

Mục Tứ Thành: “Phụt!!”

Quỷ thần ơi, bạn con mẹ nó tâm giao!

Tức là bạn thân bị anh lấy đi linh hồn đó hả?!

Đỗ Tam Anh quên mất bạn thân tâm giao của mình thì cực kỳ cảm thấy có lỗi, tay chân cậu luống cuống buông lỏng ra, lúng túng xoa xoa trên mép quần, lén nhìn Bạch Liễu một cái.

“Thực xin lỗi……” Đỗ Tam Anh xấu hổ đến đỏ mặt, “Bạch Liễu, tôi quên mất anh rồi, tôi cũng không nhớ chúng ta đã từng chơi trò chơi gì nữa……”

Chim anh vũ ngoài ban công nghe được từ ngữ mấu chốt nào đó, giống như thú bông ghi âm bị kích hoạt công tắc, xù lông

đập cánh điên cuồng, ngọng nghịu hét to: “Bạch Liễu, Bạch Liễu, người xấu, người xấu, gặp được, chạy mau! Chạy mau!”

Đỗ Tam Anh: “……”

Bạch Liễu: “……”

Đường Nhị Đả: “……”

Lưu Giai Nghi: “……”

Mục Tứ Thành: “Phụt ——!!!”

Chương 269

Sắc đỏ trên mặt Đỗ Tam Anh dần dần nhạt đi, cậu cảnh giác lui về phía sau hai bước, khom lưng nhìn Bạch Liễu: "—— Rốt cuộc anh là ai?"

Tại sao lại hiểu rõ về cậu như vậy, nếu không phải là bạn……

"Tôi đã từng lợi dụng cậu." Bạch Liễu không chút do dự trực tiếp ngả bài, "Vì vậy cậu không muốn gặp tôi."

Bạch Liễu nhìn thẳng Đỗ Tam Anh: "Nhưng tôi cũng không cưỡng ép cậu mà là cậu tự nguyện để tôi lợi dụng, trực giác và sự may mắn của cậu mách bảo rằng cậu phải đi theo tôi, vì vậy chúng ta mới cùng đội với nhau."

"Trực giác hiện giờ của cậu thì sao?"

Đỗ Tam Anh ngẩn ra, cậu chậm rãi đứng thẳng người —— quả thật người này nói không sai.

Sự may mắn làm cậu tin tưởng Bạch Liễu, cho nên ngay từ đầu cậu mới thuận theo như vậy.

Nhưng tại sao chim anh vũ lại bảo cậu phải tránh xa người này chứ?

Bạch Liễu thản nhiên nhìn chim anh vũ ngoài cửa sổ: “Cậu biết tại sao cậu lại chọn chim anh vũ để ghi lại ký ức không?”

Đỗ Tam Anh thành thật lắc lắc đầu.

Hiện tại đầu óc cậu trống rỗng, rất nhiều lúc phải dựa vào linh cảm còn sót lại do may mắn đem đến để quyết định mọi việc.

Ví dụ như người tới gần cậu sẽ không có kết cục tốt, ví dụ như tin tưởng lời nói của chim anh vũ.

Hoặc ví dụ như cậu phải đi theo người tên Bạch Liễu này.

“Bởi vì trên thế giới này, cậu không tìm được cách thứ hai để ghi lại ký ức.” Bạch Liễu bình tĩnh nói, “Cậu đang ở trong một trò chơi nguy hiểm, nhưng cậu vẫn luôn có thể sống sót nhờ vào vận may của chính mình, cho dù sự may mắn này đôi khi làm tổn thương người khác.”

“Cậu chán ghét những ký ức đó cho nên mỗi tuần quét sạch nó một lần, nhưng mặc dù là thế, cậu vẫn phải tiếp tục chịu đựng sự thống khổ trong trò chơi để tồn tại.”

Đỗ Tam Anh nhịn không được đặt câu hỏi: “Tại sao chứ? Tại sao tôi không thể rời khỏi trò chơi chứ?”

“Không thể.” Bạch Liễu trả lời, “Bởi vì dục v0ng của cậu vẫn chưa được thỏa mãn.”

Bạch Liễu ngước mắt: “Cậu muốn bù đắp cho những người không may mắn vì cậu, cậu muốn hồi sinh cha mẹ, anh chị em, bạn bè, những người đã chết vì cậu, cậu muốn ngăn chặn vận rủi này và cứu vớt những điều bất hạnh xảy ra vì cậu.”

“Mà trò chơi này mang lại hy vọng và dục v0ng cho cậu.”

Đỗ Tam Anh bất giác run rẩy, cậu vô ý thức lắc đầu, muốn phản đối lời nói của Bạch Liễu, nhưng cậu chỉ có thể hé miệng, một chữ cũng nói không nên lời.

Bởi vì cậu không nhớ gì cả.

Bạch Liễu tiếp tục nói: “Cậu không thể tiết lộ trò chơi này cho bất kỳ ai, không thể ghi lại trên giấy, thiết bị điện tử cũng không giữ được thông tin trò chơi, mà cho dù cậu nói ra được thì 7 giây sau ký ức của người nghe cũng bị phá hủy.”

Đỗ Tam Anh phản đối: “Nhưng chim anh vũ nhớ rõ trò chơi, nó vẫn còn nhớ anh đấy thôi!”

“Nếu tôi đoán không nhầm thì chim anh vũ này là đạo cụ cậu thắng được trong trò chơi, phù hợp với dục v0ng trung tâm của cậu, được cậu mang vào hiện thực để làm vật dẫn ký ức.” Ánh mắt Bạch Liễu chuyển sang chim anh vũ, “—— nó vốn là sinh vật trong trò chơi.”

Mục Tứ Thành đứng kế bên bừng tỉnh: “Cho nên chim anh vũ này mới có thể nhớ rõ mọi chuyện trong trò chơi.”

Bạch Liễu vươn tay về phía Đỗ Tam Anh, thái độ hắn chân thành tha thiết thành khẩn, trong đôi mắt đen lay láy phản chiếu ảnh ngược Đỗ Tam Anh đang do dự.

Đỗ Tam Anh hoảng hốt nhìn ảnh ngược của mình như nhìn vào mặt hồ dưới lầu.

“Có lẽ tôi là người xấu thật.” Bạch Liễu nhẹ giọng nói, “Nhưng tôi chưa bao giờ hại cậu, quan trọng hơn cả là ——”

“—— cậu cũng không thể thương tổn tôi, vận rủi của tôi là bẩm sinh, so với bất hạnh mà cậu đem lại thì còn tệ hại hơn nhiều. Sự may mắn mà cậu khịt mũi xem thường lại là thứ mà tôi tha thiết ước mơ.”

Bạch Liễu ngước mắt nhìn chăm chú vào cậu, tiến lên một bước tới gần Đỗ Tam Anh.

Đỗ Tam Anh bị Bạch Liễu nhìn đến nỗi không thể lui về phía sau, sững sờ đứng bất động tại chỗ.

Cậu nhìn thấy đôi mắt của Bạch Liễu phảng phất như có gió lạnh hoang vu và tuyết quấn vào nhau, vụn băng sau khi tan chảy, lửa và axit nồng nặc bốc khói nghi ngút bao trùm hai mắt Bạch Liễu.

Giữa khói, bụi, tuyết và sự tàn phá thoáng qua, trong tròng mắt hiện lên một bóng người, rồi biến mất ở đáy mắt Bạch Liễu,

như thể đó là một ký ức đẹp đẽ không tồn tại, như bóng trăng dưới nước, theo gió bay xa.

Đỗ Tam Anh cảm nhận được…… Người này đang rất đau lòng.

“Tôi cầu xin cậu, hãy giúp tôi.” Bạch Liễu nhẹ giọng nói, “Dùng sự may mắn của cậu, cứu lấy người quan trọng nhất đối với tôi.”

Đỗ Tam Anh yên lặng một lát, cậu cúi đầu nhỏ giọng hỏi: “…… Nếu tôi đi thì thật sự có thể cứu người, không hại ai chứ?”

“Không đâu.” Bạch Liễu nhìn cậu, mỉm cười, “Khi một người đã đủ bất hạnh, thì bất hạnh mà cậu mang tới sẽ là một loại may mắn.”

“Đối với tôi, đối với người mà tôi muốn cứu, đối với 5 người áp giải trên máy bay thì cậu sẽ không hại ai hết.”

Bạch Liễu rũ mắt: “Bởi vì bọn họ không có kết cục nào bất hạnh hơn thế này nữa.”

Đỗ Tam Anh khẽ cắn m0i, cậu đột nhiên hít sâu một hơi, nắm chặt tay Bạch Liễu: “Được, tôi đi theo anh, làm thế nào mới có thể cứu bọn họ?”

Bạch Liễu nhanh chóng giải thích tình huống hiện tại cho Đỗ Tam Anh.

Đỗ Tam Anh có chút bối rối: “Máy bay đã đến không phận Nam Cực rồi, tôi có thể làm gì được chứ?”

“Dịch chuyển cậu lên máy bay, lợi dụng sự may mắn của cậu để xem có thể làm phi cơ rớt xuống mặt biển thay vì mặt đất hay không, như vậy sẽ giảm bớt mức độ tai nạn, tận lực bảo vệ người và vật phẩm trên đó.” Bạch Liễu nói.

Đỗ Tam Anh sửng sốt: “Dịch chuyển tôi lên máy bay sắp rơi á?!”

Bạch Liễu ấn cậu xuống, bình tĩnh nói: “Tôi đi với cậu.”

Đỗ Tam Anh sợ đến mức tái mặt, nhưng vẫn miễn cưỡng giữ được bình tĩnh, nắm lấy cánh tay yếu ớt của Bạch Liễu dò hỏi: “Làm sao, làm sao dịch chuyển?”

Bạch Liễu tầm mắt nhìn về phía chim anh vũ ngoài ban công: “Lợi dụng đạo cụ trò chơi.”

Đỗ Tam Anh tiến vào trò chơi khoảng chừng một năm trước, đúng lúc gia đình cậu ta xảy ra chuyện, như vậy có thể dễ dàng suy đoán, dục v0ng trung tâm k1ch thích Đỗ Tam Anh vào game liên quan đến vụ tai nạn giao thông này.

Ví dụ dục v0ng trung tâm là dịch chuyển cả gia đình khỏi hiện trường vụ tai nạn giao thông trong tích tắc.

Mà chim anh vũ này phù hợp với dục v0ng trung tâm của Đỗ Tam Anh mới có thể mang được vào hiện thực, hơn nữa người phía sau màn trăm phương ngàn kế thiết kế……

Bạch Liễu có vô vàn lý do hoài nghi tác dụng thật sự của con chim anh vũ này là đạo cụ dịch chuyển.

Đường Nhị Đả nhận được mệnh lệnh của Bạch Liễu chụp cánh chim anh vũ, bắt nó vào phòng.

Chim anh vũ rướn cổ gào rống, cánh không ngừng đập phành phạch: “Bạch Liễu! Xấu xa! Bạch Liễu! Xấu xa!”

Đỗ Tam Anh sợ sệt, lại không đành lòng, nhịn không được yếu ớt nhắc nhở: “Nhẹ tay một chút, nó không thoải mái.”

Bạch Liễu nhận lấy con chim anh vũ trong tay Đường Nhị Đả, rồi giao cho Đỗ Tam Anh.

Chim anh vũ nhanh nhẹn bò lên vai Đỗ Tam Anh, nghiêng đầu cọ cọ cậu, chớp chớp đôi mắt như hạt đậu xanh, giật giật móng vuốt dán vào bên tai Đỗ Tam Anh, thì thào giống như mật báo: “Bạch Liễu, xấu, chạy mau.”

Đỗ Tam Anh dở khóc dở cười, cậu giơ tay sờ sờ đầu chim anh vũ, do dự một chút, che kín đôi mắt nó: “…… Dùng đạo cụ sẽ không gây tổn thương cho nó chứ?”

“Không đâu.” Bạch Liễu nhìn cậu, “Nhưng cậu phải nhớ cách sử dụng đạo cụ.”

Đỗ Tam Anh buồn rầu nhíu mày: "…… Nhưng tôi thật sự không nhớ gì cả."

"Nó là đạo cụ kích hoạt bằng âm thanh thì phải." Lưu Giai Nghi nhắc nhở, "Anh có thiết lập từ khóa nào đó để sử dụng hay không, ví dụ như Bạch Liễu gì đó?"

Chim anh vũ nghe thấy từ này thì lại đập cánh loạn xạ, kiêu căng ngạo mạn rướn cổ kêu to: "Bạch Liễu, xấu ——!!!"

Đỗ Tam Anh bình tĩnh bịt kín miệng nó: "Để tôi nhớ lại."

"Nếu anh và gia đình gặp tai nạn giao thông nghiêm trọng thì anh sẽ chọn từ khóa nào để dịch chuyển mọi người ra ngoài?" Lưu Giai Nghi nói.

Đỗ Tam Anh do dự ngẩng đầu lên: "Sự cố giao thông?"

"Ừm, là một vụ tai nạn giao thông rất nghiêm trọng, thi thể các hành khách bị dính chùm lại với nhau do xăng cháy và va chạm dữ dội, máu thịt trộn lẫn với nhau không thể phân biệt, vì vậy người ta tìm kiếm ròng rã 1 tuần vẫn không thu thập đủ thi thể."

Đồng tử Đỗ Tam Anh co rút lại, cậu cúi đầu trốn tránh, bắt đầu cắn móng tay cái của mình, giọng nói thì thào: "Nghe có vẻ…… nghiêm trọng quá."

Bạch Liễu: “Cậu muốn tách riêng người nhà của mình với người khác, may ghép thi thể của họ lại để chôn cất riêng, nhưng cậu làm không được, người thân của những nạn nhân khác cũng vậy, vì nếu làm thì phải giám định rất nhiều DNA.”

“…… Cuối cùng người nhà các nạn nhân thảo luận, quyết định thành lập nghĩa trang tập thể chôn cất những nạn nhân đó. Vào ngày đưa tang các nạn nhân, người sống sót duy nhất trong vụ tai nạn là cậu đã trở thành tâm điểm của mọi người.”

Hơi thở Đỗ Tam Anh bắt đầu dồn dập.

“Gia đình các nạn nhân đến dự lễ tưởng niệm hỏi thăm cậu sống sót như thế nào, có người quan tâm cậu, an ủi cậu, cũng không ít người tỏ ra thương cảm cậu, an ủi cậu rằng sống sót là một điều may mắn, thậm chí còn có 2 gia đình muốn nhận nuôi cậu vào đại học —— vì trong mắt bọn họ cậu cũng là nạn nhân, là người duy nhất tồn tại.

“Nhưng cậu biết không phải như thế, cậu cảm thấy bản thân mình chính là hung thủ, cậu biết những người họ yêu thương đã chết vì sự may mắn của cậu.”

“Mà bọn họ lại muốn giúp cậu.”

Đỗ Tam Anh bịt kín đầu mình, không ngừng run rẩy, đôi mắt thất thần, như thể bị lời nói Bạch Liễu dẫn dắt quay về cảnh tượng đau khổ đó.

Cậu không ngừng máy móc xin lỗi, đôi mắt trợn to, nước mắt chảy dài vô thức:

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, không phải tôi cố ý……”

Bạch Liễu cầm tay Đỗ Tam Anh, cưỡng ép cậu nhìn thẳng hai mắt mình, tiếp tục tàn nhẫn nói: “—— Lúc chôn cất ở nghĩa trang tập thể, cậu đã biến mất, mọi người đều lo lắng cho cậu, tìm kiếm cậu khắp nơi, cuối cùng may mắn tìm thấy cậu đang tự chôn mình trong nghĩa trang.”

“Bởi vì có một đứa bé ham chơi đùa giỡn ở nghĩa trang chưa xây xong, bị bia kỷ niệm trực tiếp đổ đè chết nên mọi người mới phát hiện ra cậu được chôn dưới nghĩa trang.”

“Đứa bé đó chính là con của một trong hai gia đình muốn nhận nuôi cậu, cha của nó chết trong vụ tai nạn đó, nó lại rất thích cậu, gọi cậu là anh trai, vì vậy mẹ nó động lòng trắc ẩn, muốn giúp đỡ cậu, không ngờ lại nhận lấy bất hạnh như vậy.”

“Nó làm cho cậu nhớ đến em gái của mình phải không?”

Đỗ Tam Anh toàn thân run rẩy, cậu giãy giụa muốn rút tay mình về, nước mắt rơi lã chã, gần như gào thét lên: “—— đừng nói nữa!!”

Bạch Liễu không hề có chút thương xót nào, hắn bước lại gần nhìn chăm chú đôi mắt đầy nước mắt của Đỗ Tam Anh:

“Khi cậu trèo ra khỏi mộ, quỳ trên mặt đất ôm thi thể đứa bé đó trong vòng tay, khi cậu ôm xác cha mẹ, em gái, chị gái và

anh trai đã chết của mình tại hiện trường vụ tai nạn, cậu đã nói cái gì?”

“Tại sao sau đó cậu lại bị tổn thương ký ức, không nhớ rõ được gì hết?”

Đỗ Tam Anh yếu ớt quỳ xuống, nước mắt không kìm được chảy dài dọc theo xuống cằm, trong giọng nói tràn ngập sự nghẹn ngào tuyệt vọng thê lương như thể tim gan đã bị đào ra hết.

“Cứu mạng với!! Ai cứu bọn họ với!!”

“Để cho tôi chết đi!! Hãy để bọn họ sống lại!!”

Đỗ Tam Anh khóc lóc khàn cả giọng, cậu gập người xuống đất, gục đầu xuống, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

“—— tôi không cần may mắn sống sót, hãy để tôi bất hạnh chết đi.”

Chim anh vũ ngẩng cao đầu, nó cất giọng thánh thót: “—— hãy để tôi bất hạnh chết đi!!”

Một luồng ánh sáng trắng chói lọi rơi xuống trên vai Đỗ Tam Anh, bao phủ cậu và Bạch Liễu.

Ánh sáng trắng vụt qua, hai người biến mất tại chỗ.

- ——oOo—

Chương 270

Mục Tứ Thành và con chim anh vũ bị bỏ rơi mắt to trừng mắt nhỏ, một hồi lâu mới cạn lời quay đầu nhìn ba người kia, bất lực: "…… Vậy là chúng ta bị Bạch Liễu vứt ở đây à?"

"Không đơn giản chỉ là bị vứt lại ở đây đâu, còn đá sang cho chúng ta một phiền phức lớn nữa kìa." Lỗ tai Lưu Giai Nghi giật giật, cô bé nhìn ra cửa, "Người phụ trách viện điều dưỡng đang tới."

Mộc Kha tập trung: "Xem ra chúng ta phải tìm lý do nào dễ nghe để giải thích tại sao bệnh nhân của anh ta tự dưng biến mất."

"—— nếu không, cái tên Bạch Liễu này lại dính đến án bắt cóc bệnh nhân tâm thần nữa." Đường Nhị Đả đau đầu xoa xoa giữa mày, "Lần này cậu ta bốc đồng quá rồi."

"Cậu ta đang bị cục quản lý dị đoan giám sát, nếu bây giờ lại bị Cục Cảnh Sát giám sát…… thì chung quanh Bạch Liễu sẽ bị người thường giám sát càng nhiều, tiến vào trò chơi sẽ càng ngày càng khó khăn."

Lưu Giai Nghi thở dài: "Đúng đó, thế nên tên đó mới để chúng ta ở lại giải quyết cục nợ này cho anh ta."

Chủ yếu là bởi vì bọn họ đi nam cực cũng vô ích, sức công phá của Đỗ Tam Anh nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được, chỉ có Bạch Liễu may ra mới thoát nạn mà thôi.

Không bằng để bọn họ ở nguyên tại chỗ.

Người phụ trách đẩy cửa ra, anh ta trợn mắt há hốc mồm nhìn cái giường sập tanh bành, chăn bông gối nằm rơi loạn xạ trên giường và mặt đất, chim anh vũ thì đứng trên mặt đất nhảy nhót đập cánh phành phạch.

Anh vũ nhảy nhót, dùng sức kêu: "Bạch Liễu, xấu xa ——! Làm cho chủ nhân cry cry cry!"

Nó xoãi cánh trên mặt đất, bay lượn quanh mái nhà, lúng búng cái lưỡi mỏng lét, kêu thét lên the thé:

"Bọn họ ôm trời cao! Cùng nhau tự sướng trên trời cao!"

Người phụ trách chấn động toàn thân: "…… làm gì?!"

Chim anh vũ giương cánh, vươn dài cổ lặp lại: "—— tự sướng!"

Lưu Giai Nghi, Mục Tứ Thành, Mộc Kha, Đường Nhị Đả: "……"

【 hạ cánh máy bay an toàn 】 đừng có rút gọn thành 【 tự sướng 】 chứ!!!

(*: gốc 把飞机打下来安全降落 / 打飞/机: chắc tiếng lóng bên đó đi bay = tự sướng, tui cũng ko rành 😀)

Con chim anh vũ này rốt cuộc có nói tiếng người được không đây!

Đường Nhị Đả nhảy lên, nắm cánh chim anh vũ bóp mỏ nó mặc cho nó kịch liệt giãy giụa, gã xoay người đưa nó ra ban công, nhét vào lồng sắt cho nó uống nước: "…… Lâu lắm rồi chim anh vũ không uống nước nên gọi bậy thôi, tôi mang nó lên nước uống chút máy bay đây……"

Lưu Giai Nghi che đôi mắt tuyệt vọng của mình.

Đường Nhị Đả chột dạ đến nỗi nói ngược nói xuôi, này không phải dấu đầu lòi đuôi à!

Tay nắm chốt cửa của người phụ trách đã run lắm rồi, anh ta hoảng sợ nhìn nhóm người trước mặt: "…… Các cậu làm gì bệnh nhân 906 rồi?!"

Mục Tứ Thành nhanh tay lẹ mắt đóng cửa rồi khóa trái phòng bệnh, chặn đường tẩu thoát của người phụ trách.

Mộc Kha hít sâu một hơi, cậu đứng trước người phụ trách, bình tĩnh nắm lấy hai tay của anh ta: "Chúng tôi có thể giải thích."

Người phụ trách bị tiền hậu giáp kích sợ hãi bật khóc: “Tôi tôi tôi, các cậu tha cho tôi đi! Từ khi tốt nghiệp đại học đến nay, lâu lắm rồi tôi chưa tự sướng với đàn ông!”

Không phận Nam Cực, biển Ross.

Đỗ Tam Anh và Bạch Liễu rớt xuống ngay boong máy bay đang rung lắc dữ dội, hai người lăn lộn không ngừng, đứng dậy không được, mãi một hồi Bạch Liễu mới bắt được một thanh kim loại cố định, kéo Đỗ Tam Anh lại, mới ổn định được thân thể.

Bạch Liễu đá vào chỗ tựa lưng ghế, ra hiệu cho Đỗ Tam Anh kéo thanh vịn ghế xuống, tìm xem có dù nhảy và mặt nạ dưỡng khí dưới đó hay không.

Đỗ Tam Anh choáng váng hoa cả mắt, thuận tay kéo thanh vịn của một chiếc ghế dựa rồi lục tìm, nháy mắt bên trong liền bắn r4 dù nhảy và mặt nạ dưỡng khí, thậm chí bên cạnh còn có hai bộ quần áo chống lạnh dày cộm.

Bạch Liễu rũ mắt bung xuống —— không hổ là may mắn 100%.

Lẽ ra trong tình huống khẩn cấp như thế này, 5 người áp giải đã mang hết toàn bộ trang thiết bị có thể sử dụng trên máy bay, những thứ còn lại là những thứ vô ích mới phải.

Đỗ Tam Anh có thể một phát ăn luôn, quả thật vận may quá tốt.

Bạch Liễu nâng cằm ra hiệu cho Đỗ Tam Anh ngồi chỗ cố định, thắt đai an toàn rồi mặc trang bị trước, sau đó lại để Đỗ Tam Anh cố định trang bị cho hắn.

Lúc này Đỗ Tam Anh mới có thể th0 dốc, cậu che mặt nạ dưỡng khí của mình, thở phì phò: "—— 5 người áp giải trên máy bay mà anh nói đâu?"

Bạch Liễu che lại mặt mặt nạ dưỡng khí của mình, duỗi tay giữ chặt ghế dựa thắt đai an toàn.

"Có thể bọn họ đang ở khoang điều khiển, hoặc là ở khoang vận chuyển hàng hóa."

Bạch Liễu dùng dù nhảy quấn chặt phần đầu của mình để tránh bị thương khi va chạm với đồ vật lúc máy bay rung lắc, sau đó nhìn Đỗ Tam Anh chỉ chỉ vào trán cậu, ý bảo cậu cũng nên làm như vậy.

Đỗ Tam Anh lớn tiếng trả lời qua mặt nạ dưỡng khí, giọng nói rầu rĩ: "—— tôi không cần! Mấy cái này không làm tôi bị thương được!"

Vừa nói, cậu vừa vươn tay duỗi về hướng hành lang trên máy bay, một chiếc cờ lê từ trong phòng cứu hỏa bay tới, chuẩn bị đập gãy xương cánh tay Đỗ Tam Anh, thế nhưng vào thời khắc mấu chốt, chiếc máy bay lại xóc nảy lên một cái.

Cờ lê cọ vào mu bàn tay của Đỗ Tam Anh, đập vào tấm thép, tạo thành một lỗ sâu, nhưng cẳng tay mềm mại của Đỗ Tam Anh không hề bị tổn thương chút nào.

"Anh thấy không!" Đỗ Tam Anh muốn bảo đảm Bạch Liễu có thể nghe được cậu nói nên vẫn luôn hét lớn, "Anh núp sau lưng tôi đi, không cần quấn đầu cũng không sao đâu!"

Trong lúc bọn họ nói chuyện, đèn cảnh báo màu đỏ ở hai bên cuối lối đi trên máy bay bật sáng, loa phía trên đèn đỏ phát ra cảnh báo tự động cơ học:

"Do thời tiết bất thường, hai cánh máy bay liên tục bị những đám mây không xác định cuốn vào, dẫn đến máy bay bị xóc nảy, các hành khách vui lòng chuẩn bị hạ cánh khẩn cấp —— rẹt rẹt ——"

Không lâu sau đó, giọng nói máy móc liền biến thành tiếng người thông báo nhanh chóng và hoảng loạn:

"Một thành viên trong đội bị tôi đánh ngất trong khoang chở hàng rồi. Một khi năm khối thi thể lộ ra thì người tới gần sẽ bị giảm sút tinh thần, không thể thoát ra khỏi hộp kim loại để nhảy dù được."

"Không thể mang theo khối thi thể trực tiếp nhảy dù được."

Âm thanh rè rè, không bao lâu lại thay đổi một giọng nói khác: "Nhưng năm hộp kim loại đó là đặc chế, thật sự quá nặng, không thể hạ cánh đơn độc hoặc hạ cánh cùng chúng ta, chỉ có

thể cân nhắc vứt nó xuống biển hoặc là cùng rơi với máy bay trên đất liền mà thôi.”

Bạch Liễu liếc mắt với Đỗ Tam Anh —— đây hẳn là tần số vô tuyến liên lạc nội bộ của năm người áp giải được kết nối với nhau, để họ có thể biết được tình hình của nhau bất cứ lúc nào trong tình huống khắc nghiệt này.

Âm thanh trong loa vẫn còn vọng ra:

“Biển chắc chắn không được, độ lưu động của nước quá lớn, hộp kim loại để lâu sẽ bị ăn mòn và lộ ra đồ vật bên trong, khối thi thể có thể thông qua nước biển để làm ô nhiễm cả thế giới!”

“Nhưng đất liền cũng không ổn, nếu hộp xảy ra hư hao trong quá trình rơi thì cũng gây ra ô nhiễm khu vực nam cực ……”

“Có thể dùng quần áo mùa đông vải bông gì đó bọc lại được không?”

“Không được, cậu quên hoa hồng Càn Diệp rồi à? Khối thi thể này có thể dị hóa bất cứ thứ gì, ngay cả thực vật như bông, Tô đội trưởng đã dặn dò chúng ta nhiều lần tuyệt đối không được dùng những loại vật phẩm thực vật bọc quanh hộp.”

“Nhưng trên máy bay không có nhiều bộ đệm sợi hóa học như vậy, mà chúng cũng không có tác dụng giảm xóc hiệu quả. Dưới tác động của luồng không khí lớn, trừ khi chúng ta làm miếng đệm thịt người cho hộp —— cách một lớp xương và cơ bắp, nói không chừng có thể giảm xóc được phần nào.”

“Cho dù rơi xuống làm ô nhiễm Nam Cực thì ô nhiễm ở đất liền vẫn tốt hơn là ô nhiễm đại dương! Mật độ dân cư của Nam Cực thấp như vậy, cho dù hy sinh bọn họ …”

“Câm miệng hết đi!!”

Một giọng nói lạnh lùng nghiêm khắc cắt ngang cuộc cãi vã, âm thanh trong loa im lặng một lúc rồi nói: “Nếu chúng ta coi hy sinh là sự lựa chọn và chuyện đương nhiên thì chúng ta chọn lựa trở thành đội viên cục quản lý dị đoan để làm gì nữa? Làm người bình thường không tốt hơn à?”

“Chúng ta làm đội viên cục quản lý dị đoan, chính là vì không để cho bất cứ người thường nào phải hy sinh.”

Âm thanh lại yên lặng vài giây, chỉ có tiếng rè rè của dòng điện.

“Tổng cộng có bao nhiêu cái hộp?” Người này hỏi.

Người trong khoang chứa hàng trả lời: “Cơ trưởng, tổng cộng tám cái.”

Vị cơ trưởng này lại im lặng trong chốc lát, giọng khàn khàn: “Toàn thể đội viên nghe lệnh, máy bay bắt buộc phải hạ cánh trên đất liền Nam Cực, mỗi người chịu trách nhiệm một hộp kim loại, dùng cơ thể của mình bọc lại để ngăn hộp bị hư hỏng và gây ô nhiễm Nam Cực khi hạ cánh, tạo nguy cơ cho người dân ở đây.”

Một hồi lâu, mới có người nhẹ giọng trả lời: “Vâng, cơ trưởng.”

Có người yếu ớt hỏi: “Cơ trưởng, nhưng dư ra 3 hộp thì phải làm sao?”

Âm thanh lại an tĩnh vài giây, cơ trưởng mới mở miệng: “Tôi phụ trách 4 hộp, dùng chi trên, chi dưới, sau lưng và xương cốt bọc hộp.”

“Phần khoang bụng của khung xương sườn có lực đệm giảm xóc tốt nhất, hẳn là có thể giữ được 1 hộp, 3 hộp còn lại ….”

Cơ trưởng mệt mỏi dừng một chút, giọng nói rất nhỏ như thể lẩm bẩm tự nói: “…… Là chúng ta thất trách, phụ sự tin tưởng của Tô đội giao phó, không bảo vệ tốt……”

“——hộp và người thường.”

- ——oOo—

Chương 271

Bạch Liễu lảo đảo bước đi trên boong máy bay hướng về phía khoang điều khiển, Đỗ Tam Anh đứng bên cạnh che chắn cho hắn, các loại đồ vật từ hai sườn máy bay lao tới tự động tránh bọn họ ra.

Bạch Liễu đứng trước khoang điều khiển gõ cửa, người bên trong cố sức đẩy cửa ra, bọn họ kinh ngạc nhìn hai người đột ngột xuất hiện trên máy bay, gần như trong nháy mắt rút súng ra nhắm ngay đầu Bạch Liễu, lạnh lùng hỏi:

“Hai người là ai?! Làm sao hai người trốn trên máy bay theo chúng tôi tới đây được?!”

Bạch Liễu đang trùm một chiếc mũ lông dày, mặt nạ dưỡng khí úp vào mặt, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt của hắn, vì vậy người đội viên này nhất thời chưa nhận ra hắn là Bạch Liễu làm cục xử lý dị đoan gà bay chó chạy cách đây không lâu.

“Tôi được cựu đội trưởng chi đội 3 Đường Nhị Đả của cục xử lý dị đoan cử lại đây xử lý tình huống hiện tại.” Bạch Liễu thở ra một luồng khí trắng, ngước mắt nhìn thẳng đội viên này, “Anh ấy đã dự đoán được tình huống này.”

Đội viên vội vàng thu hồi súng: “Cậu là dị đoan người sống Bạch Liễu đi theo Đường đội phải không? Đường đội cử cậu tới đây à?”

Bạch Liễu gật gật đầu.

Đội viên này nghiến răng, xoay người để Bạch Liễu bước vào khoang điều khiển: “Vào đây nói chuyện.”

Cơ trưởng mắt đầy tơ máu đang ngồi trên ghế điều khiển, đôi tay thoăn thoắt thao tác trên bàn điều khiển đang lên âm thanh báo động tít tít không ngừng, không quay đầu lại mà lạnh giọng hỏi: “—— cậu có biện pháp gì?”

“Các anh cũng biết tôi là dị đoan người sống, cho nên tôi sẽ không bị khối thi thể dị hoá.” Bạch Liễu bình tĩnh mở miệng, “Các anh mở cửa khoang chứa hàng cho tôi, để tôi mang theo khối thi thể tự mình nhảy dù xuống.”

Cơ trưởng đảo mắt một chút, rốt cuộc dùng khóe mắt nhìn lướt qua Bạch Liễu: “—— cậu bảo tôi giao khối thi thể dị đoan nguy cơ cao cho một dị đoan người sống cũng có nguy cơ cao như cậu bảo quản à?”

Thái độ của ông ta rất hung hăng, thậm chí có phần tàn nhẫn: “—— nếu cậu bỏ chạy cùng với khối thi thể, hoặc lợi dụng khối thi thể để làm chuyện khác thì phải làm sao đây?”

“Chỉ cần dị đoan này rò rỉ một chút thôi là có thể làm chết hàng ngàn hàng vạn người, cậu có biết mạng người đáng quý như thế nào không?”

“Cậu căn bản không biết, với cậu, mạng người chỉ là một thứ đồ vật nông cạn hời hợt, giá trị còn không bằng tiền.” Cơ trưởng đưa mắt nhìn lại, mặt không cảm xúc, “Nhưng trong mắt tôi, tôi không gánh nổi trách nhiệm của nhiều mạng người ở Nam Cực đến vậy.”

“Cậu cũng không phải là không có tiền lệ, vụ án nhà máy Hoa Hồng chúng tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu.”

“Tôi sẽ không để cậu mang khối thi thể đi.”

Cơ phó nhịn không được khuyên nhủ: “Cơ trưởng, đây cũng là một biện pháp!”

Một đội viên khác cũng lo lắng: “Cơ trưởng! Anh nhất định phải để mình chết thành 4 mảnh sao?!”

Cơ trưởng lạnh giọng quát lớn, cắt lời bọn họ: “Được rồi, tìm dù và thông tin thiết bị cho hai người họ rồi ném họ xuống dưới, để bọn họ tự về đi, đừng nhiều lời nữa!”

“Tôi đã quyết định rồi!”

Bạch Liễu bình tĩnh thở ra một luồng khí trắng: “Anh muốn cứu mạng sống người khác, vậy mạng sống của đội viên và mạng sống của anh thì không phải mạng sống à?”

“Ai cho anh quyền dùng mạng sống của mình và mạng sống những đội viên này để đổi lấy mạng sống người thường chứ?”

“Im miệng!!” Cơ trưởng nghiến răng, siết chặt quai hàm, hai mắt đỏ hoe ứa ra một hàng lệ nhợt nhạt, “Cút khỏi máy bay!!”

Bạch Liễu thản nhiên tiếp tục nói: “Bọn họ là người, các anh không phải người sao?”

“Hay là anh cho rằng bản thân mình và các đội viên này không đủ tư cách, cho nên gặp chuyện gì thì cũng nên hy sinh, đổi cái chết để người khác được sống ——chẳng lẽ các anh không sợ chết ư?”

Đội viên và cơ phó sững sờ im lặng.

Bạch Liễu rũ mắt: “Nhưng tôi không phải là người, tôi là dị đoan người sống, là một con quái vật không có giá trị đạo đức và tình cảm con người —— vừa rồi anh nói rất đúng, cơ trưởng, trong mắt tôi, mạng người giá trị còn không bằng tiền.”

“Cho nên các anh cũng không cần xem tôi là con người.”

“Trong tình huống khẩn cấp như thế này, các anh lợi dụng mạng sống của tôi để bảo toàn đại cục, cho dù xuất phát về tình hay về lý thì đều phù hợp với logic thế giới quan con người.”

Giọng nói Bạch Liễu nhẹ nhàng nhưng cương quyết: “Tôi mới là người nên hy sinh, không phải các anh.”

“Các anh nói tôi sẽ lợi dụng khối thi thể, đúng là tôi có khuynh hướng lợi dụng tất cả mọi thứ, nhưng các anh áp giải dị đoan nguy cơ cao lên máy bay như vậy, chắc chắn sẽ có thứ khống chế được loại dị đoan như tôi đúng không?”

Cho dù đội viên chi đội 3 vốn căm ghét Bạch Liễu từ trước đến nay, lúc này cũng không đành lòng, lắc đầu kiên quyết cự tuyệt: “Nhưng cái đó dùng để theo dõi từ xa sự ô nhiễm tinh thần của khối thi thể và ngăn chặn bạo loạn, phải khóa các khóa cơ học giám sát bằng kim loại vào xương của từng bộ phận cơ thể …”

Bạch Liễu cắt ngang lời anh ta, nhẹ nhàng bâng quơ trả lời: “Vậy dùng cái đó đi.”

Đội viên đột nhiên ngẩng đầu, anh ta không tin nổi phản đối: “Nhưng cậu là người sống! Loại này dùng cho khối thi thể nên chúng tôi không mang theo dụng cụ gây tê, tổng cộng 30 cái vòng, khóa vào cậu sẽ bị đau đến chết mất!”

“Nhưng khối thi thể cũng dùng loại này đó thôi.” Bạch Liễu ngước mắt nhìn đội viên này, trên mặt hắn nở nụ cười nhợt nhạt, “Tôi và nó cùng là một loại quái vật, hoặc cũng có thể nói, là dị đoan.”

“Bị đồ vật đồng dạng khống chế, không phải bình thường à?”

Cơ trưởng lạnh giọng quát bảo cả nhóm im lặng: “—— cho dù cậu mẹ nó là dị đoan thì tôi cũng không đồng ý dùng thứ đó trên cơ thể người sống đâu, Bạch Liễu, cậu cút khỏi máy bay cho tôi ——”

“Cơ trưởng.” Bạch Liễu bình thản ngắt lời ông ta, “Loại chuyện này không thể trọn vẹn đôi đường, tôi chịu đau hoặc là 5 người các anh đều chết, anh chọn một cách đi.”

Cơ trưởng nghiến răng nghiến lợi, mắt ông thâm đen, tròng trắng mắt đỏ như máu, bắp thịt trên gò má run lên vì nghiến chặt hai hàm răng.

Bạch Liễu đột nhiên tiến lên một bước, khom nửa người, giọng điệu chân thành: “Cơ trưởng, anh có người muốn cứu, tôi cũng có quái vật muốn cứu.”

“Mong rằng ngài hãy thông cảm, toàn thành cho giấc mơ của tôi.”

Cơ trưởng đứng lên, nhường vị trí điều khiển của mình cho đội viên bên cạnh, xoay người nhìn Bạch Liễu vẫn đang khom lưng, mãi hồi lâu mới thở ra một hơi dài.

Ánh mắt ông dừng lại trên khuôn mặt tiều tụy của hai người đội viên đang thao tác trên bàn điều khiển, chậm rãi chuyển sang mây trắng đọng đầy sương mù ngoài cửa sổ.

Sau đó ông nhắm hai mắt lại, tiếng nói khàn khàn:

“…… Cậu đến đây, khóa 4 vòng ở cổ tay, cổ chân là được rồi, đủ khống chế được tay chân.”

Bạch Liễu đứng dậy, chân thành nói cảm ơn: “Cảm ơn anh.”

Cơ trưởng mệt mỏi phất phất tay: “…… Đau thì nói, nhịn không được thì nói nhé.”

Bạch Liễu bị đưa đến phòng y tế, Đỗ Tam Anh lo lắng đứng canh bên ngoài, cứ ngỡ bên trong sẽ truyền ra tiếng kêu thảm thiết, hoặc ít nhất cũng r3n rỉ gì đó —— khóa vào xương mà lại không gây tê, vừa nghe đã biết rất đau.

Nhưng cuối cùng phòng y tế chỉ truyền ra 4 tiếng lách cách cùm cụp giống như tiếng máy đóng sách đang bấm kim, sau đó là giọng Bạch Liễu bình tĩnh nói cảm ơn: “Xong rồi à? Cảm ơn cơ trưởng.”

Đỗ Tam Anh muốn đẩy cửa ra, nhưng cậu ngừng lại —— cậu nghe được âm thanh có người quỳ xuống bên trong, đầu gối đập trên trên sàn nhà lạnh băng, cộp một tiếng.

“Cậu là dị đoan, là quái vật không biết sợ hãi, chi đội 3 cục quản lý dị đoan chúng tôi nhất định sẽ giám sát cậu cả đời, sẽ không để cho cậu có cơ hội làm hại người vô tội.” Cơ trưởng nghiến răng nghiến lợi oán hận nói.

Bạch Liễu thản nhiên ừ một tiếng: “Tôi biết, đây là lập trường của các anh, tôi hiểu mà.”

Hơi thở của cơ trưởng dồn dập, ông gần như muốn khóc, âm thanh nghẹn ngào vô cùng, sau đó là tiếng người quỳ mạnh xuống đất, dập đầu: “Nhưng lúc này đây, tôi xin rút lại lời đánh giá cá nhân của tôi dành cho cậu.”

“Cảm ơn cậu đã cứu những đội viên kia, cảm ơn cậu đã cứu tôi.”

Hai người đi ra từ phòng y tế, Bạch Liễu nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay của mình, trên đó còn đọng lại dấu vết màu vàng của thuốc Povidone tiêu độc, chỗ xương nhô lên bị biến dạng kỳ dị —— chắc hẳn đó là nơi khóa vòng.

Cơ trưởng qua loa lau nước mắt trên mặt, ông gật đầu với Bạch Liễu: “Tôi mở khoang chứa hàng cho cậu rồi, cậu đi đi.”

Bạch Liễu dẫn Đỗ Tam Anh đang bàng hoàng đi đến khoang chứa hàng ở tầng dưới cùng.

Vừa bước vào khoang chở hàng, liếc mắt qua đã có thể nhìn thấy những chiếc hộp kim loại đựng các bộ phận cơ thể. Chúng được sắp xếp gọn gàng thành vòng tròn, cách nhau khoảng hai hoặc ba mét, ở giữa được nhồi rất nhiều xốp và đệm hơi, nhưng một số đệm hơi đã bị thủng khi va chạm, bung ra tung tóe trên mặt đất.

Bạch Liễu để Đỗ Tam Anh đứng ngay cửa khoang chứa hàng, không cho cậu ta tới gần, cũng không cần xem, sợ cậu bị ô nhiễm tinh thần, chỉ một mình hắn đi vào xử lý hộp khối thi thể.

Đỗ Tam Anh thành thật đứng ở cửa khoang chứa hàng, lưng thẳng tắp như đang canh gác.

Thật ra không cần Bạch Liễu nói, cậu cũng sẽ không quay đầu lại nhìn những hộp đồ vật đó —— những cái hộp đó không hiểu sao mang lại cho cậu một dự cảm cực kỳ bất hạnh, khiến cậu sởn hết tóc gáy.

Chưa đến mười phút, Bạch Liễu đã quấn khối thi thể trong tấm vải bố và bộ đồ phòng lạnh rồi bước ra, hắn cố ý cách xa một khoảng với Đỗ Tam Anh.

Bạch Liễu: "Đi liên lạc với cơ trưởng, bảo ông ấy chuẩn bị bỏ máy bay, cố gắng tìm nơi có thể nhảy dù hạ cánh."

—— dựa theo tuyến phát triển của trò chơi 《 Kỷ Băng Hà 》, khả năng cao là sẽ không giữ được chiếc máy bay này, hơn phân nửa sẽ bị rơi, tranh thủ thoát ra sớm chừng nào hay chừng nấy.

Ngoại trừ cơ trưởng và cơ phó còn ở khoang điều khiển, ba đội viên còn lại đã chờ sẵn ở cửa máy bay.

Bọn họ được phân nhiệm vụ dạy Bạch Liễu cách nhảy dù, một người trong đó sẽ nhảy xuống trước làm mẫu cho Bạch Liễu.

Vì sợ bị ô nhiễm tinh thần, bọn họ đứng cách Bạch Liễu rất xa, chỉ có thể lớn tiếng gào thét trong gió:

"Nếu cậu hạ cánh xuống biển thì hãy sử dụng bè kayak để sẵn trong gói dù nhảy. Chúng tôi đã dùng dị đoan cải tạo lại nó rồi, trọng lượng nhẹ và có khả năng chịu được nhiệt độ thấp. Lúc vừa chạm nước nó sẽ tự động bung ra làm điểm hạ cánh tạm thời, nó không được to nên đừng đặt vật gì nặng quá lên nhé."

“Chú ý đừng để bản thân cậu hay là khối thi thể rơi vào trong nước!”

“Nhiệt độ nước ở đây quá thấp. Một khi rơi xuống nước sẽ nguy hiểm đến tính mạng, khối thi thể sẽ gây ô nhiễm nguồn nước và khiến các sinh vật bị dị hóa.”

“Nếu hạ cánh trên đất liền, trong bọc đồ có chứa lều và một số thực phẩm khô, có thể tồn tại trong khoảng một tuần, trước tiên hãy tìm một nơi an toàn, trên người cậu có khóa giám sát chứa thiết bị định vị của cục xử lý dị đoan, chúng tôi sẽ dùng hết toàn lực tìm cậu trong vòng một tuần.”

Ba đội viên này gào lớn, gân cổ lên chỉ chỉ Đỗ Tam Anh: “Còn nữa, Bạch Liễu, cậu dẫn người này đến làm gì?”

“Cậu muốn nhảy xuống với cậu ta hả? Người này cũng là dị đoan giống cậu, sẽ không bị khối thi thể ảnh hưởng chứ?”

Bạch Liễu nhìn Đỗ Tam Anh đang bị gió lạnh thổi run bần bật, quay đầu nói: “Tôi dẫn cậu ấy theo, bởi vì vận khí của tôi lúc nào cũng xui xẻo, làm gì cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Nhưng lần này tôi dẫn cậu ấy theo vì không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.”

Đội viên khó hiểu: “Chuyện gì ngoài ý muốn chứ?”

Bạch Liễu ngước mắt: "—— ví dụ như, khối thi thể rơi vào tay người khác."

Ba phút sau.

Cửa hông và cửa sau của máy bay cuối cùng cũng mở ra theo lệnh của cơ trưởng

Gió lạnh gào thét, các thành viên đều mang theo túi dù, bình dưỡng khí, mặt nạ thở và đạo cụ chống lạnh.

Phi cơ xóc nảy càng ngày càng kịch liệt, đã sắp mất khống chế, Đỗ Tam Anh đứng ở đầu gió bị thổi đến nỗi muốn hổng chân lên không, phải giữ chặt tay cầm mới ổn định cơ thể, cậu đang loay hoay tự mang trang bị cho mình.

Vừa mặc, các đội viên bên cạnh hướng dẫn cách nhảy dù cho Đỗ Tam Anh.

"Bình thường nhảy dù song song phải cột chung 2 người lại với nhau, nhưng cậu và Bạch Liễu đều là người mới, hai người nhảy dù không an toàn lắm, hơn nữa trên người cậu ta đã cột sẵn khối thi thể, cậu chỉ có thể nhảy dù theo sau cậu ta, cố gắng đáp xuống cùng địa điểm với cậu ta."

"Nhưng thời tiết nam cực không thích hợp nhảy dù —— trước giờ tôi chỉ biết tới trường hợp nhảy dù thành công nhờ xác định địa điểm trước, chứ không phải nhảy dù từ trên cao thế này."

“Bởi vì lúc nhảy dù, tầm nhìn phía dưới hoàn toàn là màu trắng, hướng gió thay đổi thất thường, rất khó định vị và tìm đúng điểm hạ cánh, hai người cũng đừng lo lắng, cứ rơi xuống đất trước rồi tìm nhau sau cũng được.”

“Ban đầu tôi định mang theo 2 người nhảy chung cho an toàn.” Đội viên này thở dài, “Nhưng cậu lại không muốn.”

Đỗ Tam Anh đang vụng về chỉnh lại dây lưng khựng lại, cậu ngẩng đầu lên miễn cưỡng cười cười: “Tôi nhảy một mình không sao đâu, vận may của tôi rất tốt.”

—— nhưng nếu mang theo anh thì không chắc chắn lắm.

Người xung quanh cậu còn sống sót, trước mắt cũng chỉ có một mình Bạch Liễu mà thôi.

Đội viên nghiêm mặt nói cảm ơn: “Nhưng dù cậu là con người, hay là dị đoan người sống giống như Bạch Liễu thì cũng nên chú ý an toàn.”

“Cảm ơn hai người đã cứu chúng tôi.”

Nói rồi đội viên duỗi tay muốn giúp Đỗ Tam Anh điều chỉnh dây đeo nguc đang bị xoắn vào nhau.

Đỗ Tam Anh nghiêng vai tránh động tác của người đội viên, cúi đầu xuống thấp nhỏ giọng nói: “…… Để tôi tự làm là được, anh cách xa tôi một chút đi.”

Trước tiên đội viên nhảy dù làm mẫu, anh ta bước khỏi khoang, trượt nhẹ, mở hai tay ra, trong tích tắc liền biến mất trong những đám mây sương mù dày đặc.

“Tầm nhìn kiểu này.” Một đội viên khác nhíu mày, “Nhảy dù theo quá khó, tốt nhất vẫn là tìm người đi chung với cậu.”

“Không cần.” Đỗ Tam Anh siết chặt dây buộc túi nhảy dù, thấp giọng nói, “…… Không sao đâu, vận may tôi rất tốt, nhất định có thể đuổi kịp Bạch Liễu.”

Bắt đầu nhảy dù.

Bạch Liễu nhảy xuống từ cửa hầm, xuyên qua những đám mây dày và sương mù băng giá, không khí lạnh cắt qua tim phổi của hắn như hàng triệu lưỡi dao, khiến chân tay hắn đóng băng đến mức tê dại, nhưng cũng nhờ vậy mà miệng vết thương của 4 cái vòng không còn đau nữa.

Hắn cảm giác như mình đang quay một cảnh quay từ trên cao rơi xuống, mây, sương mù và nước biển dường như liên tục chuyển đổi hình ảnh ở khung hình cao, khiến tầm nhìn của Bạch Liễu tràn ngập cảm giác sống động.

Đẹp đẽ nhưng bí ẩn, giống như đoạn CG mở đầu của một trò chơi quy mô lớn cực kỳ đắt tiền. (*CG: computer graphic)

Nó mang đến một loại cảm giác lạnh lùng không chân thật đến xuất thần, giống như sương giá trên mặt Bạch Liễu lúc này.

Dưới chân Bạch Liễu là 14 triệu tảng băng trắng toát, trên bầu trời là chiếc máy bay sắp rơi, đuôi bắt đầu bốc cháy, trong lòng hắn chính là người bạn thân duy nhất, cũng là khối thi thể người yêu hắn đã vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ.

Ai sẽ là tương lai của hắn chứ?

【 tương lai 】 không cho hắn biết đáp án, vì thế Bạch Liễu tự tìm kiếm cho mình.

Trong viện mồ côi chật hẹp đó, mọi đứa trẻ ngày đêm đều khao khát được một người đàn ông và một người phụ nữ xa lạ mang đi —— giống như chúng khao khát có cha mẹ yêu thương chúng, những người bạn quan tâm đến chúng và những anh chị em lớn lên cùng chúng.

Bọn họ khao khát có một gia đình mà chỉ có thể thấy trong những cuốn truyện cổ tích.

Nhưng Bạch Liễu vĩnh viễn đều không tham gia quá trình tuyển chọn để được mang đi đó.

Vì thế Tạ Tháp hỏi hắn: 【 cậu không muốn có cha à? 】

Bạch Liễu nói: 【 không muốn. 】

Tạ Tháp hỏi: 【 mẹ thì sao? 】

Bạch Liễu nói: 【 không muốn. 】

Tạ Tháp nói: 【 chị gái em gái, anh trai em trai, cậu có muốn không? 】

Bạch Liễu nói: 【 muốn bọn họ thì có lợi ích gì không? 】

Tạ Tháp hoang mang lắm: 【 thì đó là thành phần thiết yếu để tạo thành gia đình. 】

Bạch Liễu hỏi lại: 【 vậy gia đình có lợi ích gì không? 】

Tạ Tháp ngẫm nghĩ hồi lâu, thành thật lắc lắc đầu: 【 hình như gia đình chính là sau khi hai người quyết định ở bên nhau, chọn một nơi để sống, bị ràng buộc bởi luật pháp, đạo đức và một loại cảm xúc nào đó được gọi là tình yêu, và họ sẽ ở bên nhau mãi mãi. 】

【 mọi người đều khao khát có một gia đình. 】

Tạ Tháp hỏi Bạch Liễu: 【 nếu cậu có một gia đình, nhưng lại không có những thành phần thiết yếu đó, cậu muốn đặt gì vào gia đình mình? 】

Bạch Liễu lúc ấy không trả lời, bởi vì hắn cảm thấy bản thân mình vĩnh viễn sẽ không cần loại 【 gia đình 】 đó.

Hai người bị ràng buộc mãi bên nhau thì quá nhàm chán.

Nhưng hai con quái vật…… có vẻ không tệ nhỉ.

Bây giờ Bạch Liễu và Tạ Tháp đã hội đủ các điều kiện để bắt đầu thành lập gia đình, vì vậy … Nếu Bạch Liễu có 【 gia đình 】,thì Tạ Tháp chính là người nhà duy nhất của hắn.

Hắn hy vọng nếu có tương lai, tương lai đó sẽ có Tạ Tháp, Tạ Tháp nếu đồng ý mãi mãi yêu hắn, làm người nhà Bạch Liễu …… Thì tốt rồi.

Thì tốt rồi.

Một cơn gió hung hãn bất chợt thổi tới ngay lúc Bạch Liễu mở dù ra để nhảy.

- ——oOo—

Chương 272

Chiếc dù vòng cung hình chữ nhật nhiều màu sắc đung đưa lên xuống trong gió, quăng quật Bạch Liễu từ bên này sang bên kia.

Cuối cùng cũng đáp xuống gần mặt đất, phía dưới là một cái căn cứ mơ hồ trong ánh đèn lập loè —— chính là căn cứ mà khối thi thể bị đánh cắp trong trò chơi.

Vốn dĩ Bạch Liễu muốn tránh căn cứ này để đáp xuống, nhưng cơn gió kỳ lạ thình lình kia đã cuốn hắn tới đây.

—— giống như vận mệnh đã an bài.

Bạch Liễu nhìn chung quanh qua kính bảo hộ, khóa tầm mắt tại một nhà kho hẻo lánh trong căn cứ, sau đó duỗi tay kéo dây thừng, ngửa eo ra sau, điều chỉnh vị trí đáp xuống.

Hắn bình tĩnh điều chỉnh vị trí đáp xuống, soạn sẵn chiến lược đối phó —— trong bọc có một con dao dùng để cắt đứt dây dù bị vướng.

Không dài, còn mới, nhưng rất sắc bén.

Theo như thiết lập của trò chơi, khối thi thể này sẽ bị người của trạm quan sát Edmund cướp đi, vì vậy Bạch Liễu cảm

thấy, ngoài việc cắt đứt dây dù ra thì con dao này hẳn là còn có tác dụng khác nữa.

Đối chiếu trò chơi, Bạch Liễu nhớ rõ nhóm người đầu tiên phát hiện khối thi thể rồi đem về Trạm quan sát Edmund chỉ là nhân viên nghiên cứu bình thường, không có vũ khí và sức tấn công.

Bạch Liễu lạnh lùng nghĩ thầm ——có thể gi3t ch3t toàn bộ bọn họ, sau đó hủy thi diệt tích.

Mặc dù điều này sẽ phá hủy điểm mấu chốt pháp luật mà Lục Dịch Trạm đặt ra cho hắn.

Nhưng quả thật hắn có thể làm vậy.

Căn cứ khổng lồ chìm trong màn đêm mờ ảo.

Đêm ở Nam Cực kéo dài và lạnh giá, rất ít cư dân ra ngoài vào ban đêm, ngoại trừ những người quay phim thích thưởng ngoạn cực quang.

Nhưng đối với những cư dân địa phương ở Nam Cực đã trải qua cả một mùa đông cô độc, bọn họ hiển nhiên chứng kiến hiện tượng tự nhiên của cực quang đến phiền chán luôn rồi, giờ phút này đang nằm yên lặng trong chăn ấm ở nhà, phớt lờ những chiếc dù sặc sỡ rơi xuống từ bầu trời.

Bất quá vẫn có trường hợp ngoại lệ. Cảnh sát trưởng mơ mơ màng màng đi tuần tra theo thường lệ, bật đèn quan sát thì

nhìn thấy chiếc dù hạ cánh bên cạnh nhà kho. Anh ta tỉnh người ngay lập tức, vội vàng thông báo cho cấp trên của căn cứ —— nhóm nhân viên quản lý của trạm quan sát.

Vừa trải qua một trận tuyết lớn, trên mặt đất phủ dày tuyết trắng, Bạch Liễu giẫm lên vết chân nặng nề, hắn đáp xuống bãi tuyết rộng rãi thoáng đãng bên cạnh nhà kho, lăn mấy vòng mới dừng lại được.

Bạch Liễu sặc sụa hít vào trong cổ họng một ngụm tuyết, nheo mắt nhìn thoáng qua ánh đèn mờ nhạt của căn cứ phía xa trong tiếng gió gào thét.

Tầm nhìn của hắn chỉ có thể nhìn thấy như vậy.

Bão tuyết vẫn chưa tan, tầm nhìn rất thấp, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cửa nhà kho cách đó không xa bị tuyết bao phủ, cửa sau có một thùng lớn đầy nhiên liệu bị thổi tung xuống đất, bên cạnh có một biểu tượng đầu lâu ——dấu hiệu hóa chất nguy hiểm.

Bên trong kho hàng hơn phân nửa là chứa axit mạnh và nhiên liệu.

Hai loại đồ vật có thể hủy diệt khối thi thể, không thể để lại đây.

Xem ra người phía sau màn có đủ trăm phương ngàn kế, tìm mọi cách bày ra các lựa chọn trước mặt Bạch Liễu, không ngừng thúc giục hắn phá hủy nhược điểm của mình.

—— nếu không phá hủy nhược điểm, hắn sẽ bị khống chế, mà nếu không muốn bị khống chế, thì hắn phải gi3t ch3t người muốn khống chế mình.

Bạch Liễu, hắn sẽ chọn lựa như thế nào?

Thần cười nói, Bạch Liễu, cho dù con chọn con đường nào, con cũng đều biến thành Bạch Lục.

Bạch Liễu không thể mang theo xác chết và một đống thứ di chuyển trong lớp tuyết dày đến đầu gối được, mà nếu Bạch Liễu đoán không sai thì các thành viên nhóm nghiên cứu khoa học sẽ sớm đến đây.

Bạch Liễu chỉ suy nghĩ một chút, không chút do dự cởi bỏ bọc đồ, cõng thi thể lạnh như băng trên lưng rời xa căn cứ.

Bạch Liễu tìm một cái hố tuyết, mai táng thi thể bên trong.

Tuyết rơi dày đặc ngay lập tức chôn vùi dấu chân của Bạch Liễu bên hố tuyết.

Sau khi giấu kín thi thể, Bạch Liễu thở dồn dập, hắn dừng một chút, nhíu mày ôm lấy tim —— từ khi rời khỏi 《 Kỷ Băng Hà 》, trái tim của hắn bắt đầu đau nhức.

Bây giờ cơn đau ngày càng trầm trọng hơn.

Bạch Liễu nhanh chóng kiềm chế cơn đau, hắn lấy lại vẻ bình tĩnh, bước lại chỗ đã cởi bọc đồ lúc trước, tìm kiếm con dao dùng để cắt đứt dây dù.

Bạch Liễu cầm cán dao trên mặt không chút cảm xúc, cái khóa trên xương cổ tay trượt theo chuyển động, hơi thở tỏa ra một luồng nhiệt rất nông.

Sau đó hắn đứng dậy, cầm dao đi về phía nhà kho lặng lẽ núp sau cánh cửa, chờ người thích hợp đến.

Bạch Liễu chọn con đường thứ hai.

Hắn quyết định phải chính tay gi3t ch3t những người thường vô tri này để ngăn cản mọi chuyện xảy ra.

Nhà tiên tri trên Thần Điện nhắm mắt lại.

“Cậu ấy không cần giết bọn họ……” Giọng nói nhà tiên tri khàn khàn.

Người đàn ông mặc áo choàng đầu mỉm cười như thể đã sớm biết được chuyện này sẽ xảy ra.

Gã nhẹ giọng phản đối: “Không, chỉ cần Bạch Liễu không giết bọn họ, chỉ cần một người trong bọn họ sống sót trở về báo cáo thì khối thi thể sẽ bị cướp đi.”

“Cho dù nhóm người này không biết chuyện gì xảy ra, cũng không biết khối thi thể có ích lợi gì, bọn họ chỉ làm chuyện mình nên làm, báo cáo với cấp trên về thi thể không rõ lai lịch.”

Người đàn ông mặc áo choàng đầu phảng phất thương hại mỉm cười, gã nghiêng người đến trước để nhìn vẻ mặt nhà tiên tri:

“Nhưng bi kịch vẫn sẽ xảy ra, bởi vì dục v0ng con người không bao giờ có giới hạn.”

“Chỉ cần biết đến sự tồn tại của loại đồ vật này, sẽ có người sẵn sàng trả giá mọi thứ để khối thi thể thực hiện dục v0ng và nguyện vọng của họ, hành hạ người khác để thỏa mãn bản thân —— con người đều tồn tại dựa vào cảm giác ưu việt trong xã hội.”

“Vì vậy Bạch Liễu gi3t ch3t bọn họ là cách làm đúng đắn nhất.” Gã tán thưởng cách làm Bạch Liễu, “—— chỉ có gi3t ch3t người đầu tiên phát hiện ra mỏ vàng, thì mọi người mới nghĩ rằng mỏ vàng không tồn tại.”

“Bạch Liễu mới có thể độc chiếm mỏ vàng của hắn.”

Người đàn ông hứng thú nói: “Bạch Liễu thật sự quá thông minh, hắn đã đoán được sự tồn tại của tôi rồi, tuy rằng quả thật có rất nhiều cách giải quyết mà không cần phải giết người, nhưng những cách đó tiềm ẩn nguy cơ cao, vả lại vẫn có người có thể xen vào, cho nên cuối cùng ——”

“—— Bạch Liễu biết tôi muốn nhìn thấy hắn biến thành dáng vẻ gì, vì vậy hắn liền toại nguyện cho tôi.”

Đôi mắt của người sói trên lá bài hiện ra ánh sáng màu đỏ nham hiểm, nó di chuyển ẩn nấp đối với lá bài đại diện cho dân thường trên bàn, khẽ nhe nanh —— đây là dấu hiệu chứng tỏ người sói đang giết người.

“Đây là lần đầu tiên lá bài người sói giết dân thường trong dòng thế giới này.”

Nhà tiên tri hờ hững trả lời: “Đó không phải là điều mi muốn thấy à?”

Người đàn ông ngước mắt nhìn nhà tiên tri, sắc mặt vui vẻ: “Bạch Liễu đã biến điều ước của tôi thành hiện thực, cũng làm tôi ngăn chặn sự thao túng của số phận.”

Gã để tay xuống bàn, lễ phép phất tay, mỉm cười mở miệng: “—— nếu Bạch Liễu đồng ý khống chế thế giới theo cách của Bạch Lục, tôi đây thật sự sẵn lòng giao quyền kiểm soát thế giới cho hắn.”

Người đàn ông mặc áo choàng đầu nhã nhặn lui ra phía sau, đứng thẳng một bên nhìn các thẻ bài mà gã đã tung ra đang hoạt động trên bàn:

“Hắn là người thừa kế Tà Thần mà tôi lựa chọn, hắn xứng đáng với điều đó.”

Người đàn ông ngẩng đầu, mỉm cười nhìn nhà tiên tri đã hóa đá đến nguc, khẽ cúi đầu, thở dài tiếc nuối:

“Ngài lại thua rồi, nhà tiên tri.”

Vào lúc quá trình hóa đá tiến đến cổ của nhà tiên tri, trong chớp mắt nó giảm xuống một cách kỳ lạ, người đàn ông kinh ngạc nhướng mày, cúi đầu nhìn về phía mặt bàn.

Thẻ bài đại diện người sói đang nhe nanh không cắn dân thường, mà lại quay đầu cắn về phía thẻ bài 【 kẻ ngu ngốc】!

“Người sói muốn dùng thẻ bài kẻ ngu ngốc may mắn.” Người đàn ông ngồi trở lại, tất cả biểu cảm trên mặt đều nhanh chóng biến mất, “Bạch Liễu muốn làm gì?”

Bên ngoài nhà kho ngập tuyết.

Đỗ Tam Anh giá trị may mắn full 100% lại phát huy tác dụng lần nữa, cậu chính xác đáp xuống ở nơi khá gần Bạch Liễu.

Nhưng tầm nhìn trong bão tuyết quá thấp, cậu ngơ ngác tìm rất lâu cũng không tìm thấy Bạch Liễu, chỉ tìm được dù của Bạch Liễu, cuối cùng Đỗ Tam Anh đành bất lực co rúm người bên ngoài nhà kho run bần bật.

Mà Đỗ Tam Anh không hề biết, lúc này Bạch Liễu đang núp phía bên kia kho hàng, chậm rãi đợi nhân viên trạm quan sát tới đó.

Lúc một nhóm người giơ đèn pin tới gần kho hàng, vận may Đỗ Tam Anh phát huy tác dụng, bọn họ phát hiện Đỗ Tam Anh đang bị đóng băng đến nửa chết nửa sống.

Nhóm người đang nghĩ cách cứu Đỗ Tam Anh, thì trong chớp mắt, Bạch Liễu đột nhiên xuất hiện từ phía sau Đỗ Tam Anh, kề dao vào cổ họng cậu, lạnh lùng nói: "Đừng qua đây! Ai nhúc nhích tôi sẽ giết cậu ta!"

Đỗ Tam Anh thiếu chút nữa là ngất xỉu tại chỗ vì diễn xuất quá chân thật của "tên bắt cóc" Bạch Liễu.

Vẻ mặt hoảng sợ cực kỳ chân thật của Đỗ Tam Anh khiến các thành viên nghiên cứu khoa học lo lắng, bọn họ dùng tiếng Anh mồm năm miệng mười xí xô xí xào khuyên can Bạch Liễu.

Cuối cùng không biết là ai nhắc nhở, nhìn mặt hai người có vẻ là người Châu Á, lại tiếp tục dùng đủ thứ tiếng Hàn, tiếng Nhật, tiếng Trung bô lô ba la, sau đó đẩy một thành viên nhóm nghiên cứu khoa học là người Châu Á, lắp bắp giao lưu với Bạch Liễu.

"Xin cháo." Thành viên này nơm nớp lo sợ nhìn con dao trên cổ Đỗ Tam Anh, đôi tay ra hiệu bỏ xuống, "Trước con dao, có thể bỏ xuống không, anh muốn làm kái rì?"

(* chỗ này trong raw nhân vật dùng sai từ nên mình dịch theo sai luôn nha)

Bạch Liễu trả lời bằng tiếng Anh: “Tôi thất nghiệp, tôi muốn trả thù xã hội, tôi muốn cho nổ tung hết nam cực, tôi muốn nhân tài cao cấp mấy người phải chôn cùng với tôi!”

Nói xong, còn điên cuồng đá vào thùng xăng bên cạnh, vẻ mặt cực kỳ gian ác hung dữ.

Đỗ Tam Anh hết hồn, cậu thì thào hỏi: “…… Bạch Liễu, anh định làm gì?”

“Đánh lạc hướng mấy người này.” Bạch Liễu biểu diễn điên loạn như thật nhưng giọng nói cực kỳ bình tĩnh, “—— Ảnh hưởng của người phía sau màn lên【 thế giới hiện thực 】 bị giới hạn, gã không thể tùy cơ sắp đặt sự kiện như trong trò chơi, chỉ có thể lợi dụng các yếu tố bên ngoài như thời tiết, nhân viên, dị đoan để khống chế thế giới chưa bị ô nhiễm hoàn toàn này.”

“Mà các yếu tố đó cũng bị giới hạn ở nam cực, bởi vì thời tiết nam cực vốn rất khắc nghiệt, không có dị đoan, số lượng nhân viên cũng không nhiều.”

“Nói cách khác, nam cực là bản đồ bất lợi với gã, nơi này quả thật rất thích hợp lưu giữ khối thi thể —— tin rằng người phía sau màn cũng biết điều đó, nếu không cũng sẽ không động tay động chân trong quá trình vận chuyển nó.”

Bạch Liễu thì thào bên tai Đỗ Tam Anh:

“Cậu có may mắn 100%, bây giờ tôi bắt cậu làm con tin để bọn họ đến giải cứu cậu, hoặc là 5 người áp giải kia sẽ đáp

xuống an toàn, hoặc là làm lớn chuyện để trạm quan sát trong nước tới tiếp quản cậu.”

“…… Chỉ cần có người tới đây chuyển khối thi thể đến phạm vi băng khung A được giám sát, thì mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa.” Bạch Liễu thở dồn dập vì nguc đau, nhưng hắn nhanh chóng áp chế nó.

Đỗ Tam Anh nghe xong thì ngơ ngác, nhưng mơ hồ cũng hiểu được ý Bạch Liễu, vì thế ngoan ngoãn diễn vai quần chúng vô tội bị bắt làm con tin.

Nhóm nhân viên nghiên cứu chưa trải sự đời nhiều, nhìn thấy hai người Châu Á đang kích động, một người Châu Á còn muốn cho nổ căn cứ, sau khi xác định quốc tịch bọn họ thì nhanh chóng liên hệ trạm quan sát trong nước, yêu cầu đối phương phái người lại đây xử lý vấn đề.

—— nơi này không ai biết tiếng Trung, giao lưu một hồi ông nói gà bà nói vịt lại gây ra tai họa.

So với truy cứu lai lịch hai người trước mặt không hiểu vì sao xuất hiện ở đây, thì tình huống trước mắt rõ ràng khẩn cấp hơn nhiều.

Nhân viên trạm quan sát trong nước đang gấp rút chạy tới, Đỗ Tam Anh vừa thở phào nhẹ nhõm thì nhìn thấy một luồng gió quái dị bất ngờ từ dưới đất thổi tới.

Gió xoáy cuồn cuộn như thể đang đào đất, thổi bay khối thi thể nhợt nhạt từ phía xa lại đây, trải ra trước mặt nhóm người

như thể đang được trưng bày.

Phía trên khối thi thể được phủ một lớp quần áo chống lạnh mỏng —— Đỗ Tam Anh nhận ra đó là trang phục phòng lạnh của Bạch Liễu.

Nhóm người nín thở, nhìn khối thi thể không rời mắt, vẻ mặt như bị mê hoặc, cố gắng đi về phía trước nhặt chúng lên.

Bạch Liễu kề sát dao vào cổ Đỗ Tam Anh, tiến lên vài bước khiến bọn họ lùi lại, giọng nói lạnh lẽo như thể kết băng: "Cút ngay."

Nhóm người rời xa khối thi thể mới miễn cưỡng khôi phục sự tỉnh táo, bọn họ sợ hãi lui ra sau, thì thào dò hỏi: "Đây là cái gì? Thi thể này là của ai vậy? Cậu đã giết người sao?"

Đôi mắt Bạch Liễu không có một tia cảm xúc: "Đúng vậy, tôi đã giết y."

"Tôi phanh thây y rồi giấu dưới tuyết, nếu các người không muốn chết thì cút đi, tôi sẽ cho nổ căn cứ."

Nhóm người bị uy hiếp, sợ chết đành phải lùi lại, Bạch Liễu lảo đảo một chút, đứng thẳng không nổi, ngã xuống phía sau lưng Đỗ Tam Anh.

Đỗ Tam Anh vội vàng đỡ lấy hắn, trước mắt cũng bắt đầu xuất hiện ảo giác choáng váng—— cậu đang ở gần khối thi thể quá rồi.

“…… Mở cửa kho hàng, cậu có thể mở được.” Bạch Liễu giọng khàn khàn, đẩy Đỗ Tam Anh một cái, “Chúng ta vào đó, bên trong có rất nhiều nguyên liệu dễ nổ, bọn họ không dám tiến vào đâu.”

Đỗ Tam Anh loạng choạng đi đến trước cửa kho hàng, ấy thế mà lại phát hiện trên cửa kho hàng còn cắm sẵn một cái chìa khóa bị đóng băng, hơ ấm hồi lâu mới xoay được ổ.

Đợi mở xong kho hàng, cậu quay đầu muốn hét to gọi Bạch Liễu lại đây, nhưng giọng nói bỗng nhiên kẹt lại trong cổ họng.

Đỗ Tam Anh nhìn thấy Bạch Liễu quỳ trên mặt đất, nhặt nhạnh những mảnh thi thể cẩn thận rồi dùng bộ quần áo chống lạnh che lại, ôm vào trong lòng mình.

Bạch Liễu bao bọc khối thi thể, ôm vào phần bụng ấm áp nhất, thất tha thất thểu hướng về phía kho hàng.

Cảnh tượng này thật quen mắt, Đỗ Tam Anh nhớ lại thật lâu trước đây, mình cũng quỳ trên mặt đất như vậy, nhặt từng mảnh xác người nhà ôm vào trong nguc, giả vờ như đối phương còn ở đó, bất lực ch4y nước mắt.

Sau khi vào kho hàng, Đỗ Tam Anh lập tức khóa trái cửa, Bạch Liễu rũ đầu ngồi ở góc tường, lạnh đến nỗi sắc mặt trắng bệch, môi thâm tím, không còn một tia huyết sắc nào.

Đỗ Tam Anh trong lòng sốt ruột, nhưng lại không dám đi qua —— khối thi thể trong lòng nguc Bạch Liễu ảnh hưởng quá nặng đến cậu.

Cậu vội vàng đi loanh quanh trong nhà, may mà tìm được cái công tắc điều hòa vẫn chưa bị vứt bỏ, sau khi bật lên, cuối cùng Đỗ Tam Anh cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, cậu mệt mỏi ngồi thụp xuống tường, hai tay buông thõng trên hai lọ hóa chất lớn sơn đỏ.

Nhìn vào các dấu hiệu trên đó thì có nhiên liệu, một số chất độc hại và chất lỏng ăn mòn, ví dụ như axit mạnh.

Bạch Liễu ngồi ở một góc cách xa mấy cái lọ này, sắc mặt lạnh băng từ từ giảm bớt.

Mọi chuyện dường như diễn biến tốt đẹp.

Nhưng mười phút sau, cửa kho hàng truyền đến tiếng chìa khóa chuyển động—— nhóm người kia đã tới.

Nhóm người đó vừa nhìn thấy khối thi thể thì cả người khó chịu hẳn lên, bọn họ vừa vặn chìa khóa ngoài cửa, vừa gấp gáp lẩm bẩm: "—— khối thi thể, khối thi thể ——"

Đỗ Tam Anh lo lắng nhảy dựng lên, ấn vào cửa kho hàng, chỉ nghe "cạch" một tiếng, chìa khóa cửa đã bị gãy kẹt lại trong lỗ khóa.

Cửa kho hàng hoàn toàn bị khóa cứng.

Đỗ Tam Anh còn chưa kịp thở phào, người bên ngoài không chịu từ bỏ, bọn họ chuyển sang dùng cách khác.

Cửa sổ cao nhỏ phía sau nhà kho đã được lau sạch sẽ, nhóm người không ngừng ghé sát mặt mở to đôi mắt vô hồn nhìn vào, tròng mắt đảo tới đảo lui nhìn chằm chằm vào khối thi thể trong lòng nguc Bạch Liễu.

Bọn họ bắt đầu dùng búa đập vào cửa sổ, muốn bò vào từ cửa sổ nhỏ xíu chỉ bằng hộp bánh kem này.

Đỗ Tam Anh thở hồng hộc bò lên trên cửa sổ nhỏ, ngồi xuống đưa lưng chặn cửa sổ nhỏ lại.

Vận may của cậu lại phát huy tác dụng lần nữa, người bên ngoài muốn bò vào không ngừng té ngã xuống dưới.

Đỗ Tam Anh vừa nghiến răng nghe âm thanh người ngã xuống tuyết, vừa chắp tay trước nguc cầu nguyện xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi ——”

Bò cửa sổ một hồi không có kết quả, nhóm người nghỉ một lát, sau đó bên ngoài truyền đến âm thanh xe xúc tuyết ầm ĩ.

Đỗ Tam Anh vội vàng nhìn ra ngoài qua cửa sổ nhỏ.

Cách nhà kho không xa, một hàng xe trượt tuyết xếp hàng ngay ngắn đang bật đèn pha sáng rực, phần nắp cạy đào phía

trước đã bị gỡ ra, lốp xe cào xé tung tóe trong tuyết, giống như một đoàn chó hoang mở to đôi mắt xanh lục, tiết ra nước bọt để sẵn sàng tấn công cổ họng của con mồi.

—— Đám thần kinh này muốn dùng xe xúc tuyết trực tiếp đẩy kho hàng!!

Bọn họ điên rồi sao!! Toàn bộ kho hàng sẽ nổ tung!!

Đỗ Tam Anh sợ hãi, cậu té ngã lộn nhào từ cửa sổ nhỏ lăn về phía trước mặt Bạch Liễu, gào rống kêu hắn: "Bạch Liễu! Bạch Liễu! Dậy mau!!"

"Kho hàng sắp nổ rồi!!"

Bạch Liễu khẽ nhắm mắt lại, tựa như vô cùng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ say, không muốn tỉnh lại.

Đỗ Tam Anh vội đến mức hận không thể trực tiếp lay tỉnh Bạch Liễu, nhưng Bạch Liễu đang ôm những mảnh thi thể đó, cậu không qua được.

"Bạch Liễu, dậy dậy đi!!" Đỗ Tam Anh dùng hết sức gào to, "Kho hàng nổ tôi sẽ không chết, nhưng anh sẽ chết!! Anh mau đứng dậy chạy đi!!"

Đỗ Tam Anh gấp đến độ không có cách nào khác, đành phải lấy mấy món đồ linh tinh trong kho hàng chọi vào Bạch Liễu, muốn làm hắn tỉnh dậy.

Nhưng Bạch Liễu không hề phản ứng, chỉ nghiêng đầu, máu chậm rãi rỉ ra từ khóe miệng, hô hấp cũng dần dần yếu đi.

Đỗ Tam Anh sững sờ, bất chấp khối thi thể, đầu óc choáng váng quỳ xuống đất tát vào mặt Bạch Liễu, sợ hãi khóc lớn:

“Này! Này! Anh đừng chết mà!!”

“Không phải anh đã nói anh tới gần tôi sẽ không sao, sẽ không bị tôi ảnh hưởng đến ư?!”

“Sống đi mà!!”

Đèn xe ngoài cửa sổ xẹt qua khiến người ta muốn khóc, tiếng gầm rú của xe trượt tuyết vang vọng xuyên màn đêm đầy tuyết

Đỗ Tam Anh gào khóc ôm đầu Bạch Liễu đã gục xuống: “Cứu mạng với!! Ai cứu anh ta với!”

Khối thi thể bị Đỗ Tam Anh luống cuống tay chân ném sang một bên dường như có ý thức, tự lắp ghép lại biến thành một bức tượng hoàn mỹ đầy vết nứt, sau đó mạch máu của bức tượng kết nối với nhau, luân chuyển trong cơ thể.

Cuối cùng pho tượng đứng lên, ngoại trừ vẫn nhắm mắt và trên thân thể có vết rạn thì nhìn như thể người thật.

Đỗ Tam Anh đờ người ra quên cả khóc.

Pho tượng tiến lên một bước, đỡ lấy Bạch Liễu từ trong lòng nguc Đỗ Tam Anh, nhắm hai mắt cúi đầu nhìn cậu cảm ơn: "Cảm ơn cậu đã chăm sóc Bạch Liễu."

Giọng nói có chút đứt quãng, giống như dung mạo bức tượng lúc này, nhưng vẫn có thể nghe thấy được sự chân thành trong đó.

Đỗ Tam Anh không khỏi hoảng sợ lắc đầu, lùi lại vài bước, sau đó rụt rè trả lời: "Không, không cần cảm ơn đâu ạ."

Một lúc sau, Đỗ Tam Anh không nhịn được, thấp giọng hỏi: "Anh là người sống sao?"

Pho tượng lắc lắc đầu: "Tôi là quái vật."

Đỗ Tam Anh lén nhìn Bạch Liễu đang dựa vào vai quái vật: "Bạch Liễu và anh có quan hệ như thế nào?"

Pho tượng yên lặng trong chốc lát: "Em ấy là người rất quan trọng với tôi."

Đỗ Tam Anh à một tiếng, tâm trạng nhẹ nhõm hẳn: "Anh có thể cứu anh ấy, phải không?"

"Tôi tồn tại để cứu em ấy." Pho tượng cúi đầu, y dường như muốn mở to mắt nhìn người trong lòng nguc, nhưng sực nhớ

tới vẫn còn có người khác, vì thế nói, “Cậu có thể quay mặt qua chỗ khác không? Cậu không thể nhìn vào đôi mắt tôi, nhưng tôi muốn nhìn Bạch Liễu một chút.”

Đỗ Tam Anh cảm thấy hình như mình đang phát sáng thì phải, à à hai tiếng, thành thành thật thật che lỗ tai lại rồi xoay người sang chỗ khác.

Tạ Tháp cúi đầu, y mở đôi mắt màu lam bạc, nhìn chăm chú Bạch Liễu trong lòng nguc, dùng ngón tay cái lau vết máu trên khóe miệng hắn, cười nhẹ.

“Em cực khổ rồi.”

Tạ Tháp cúi đầu, hết sức thành kính đặt một nụ hôn trên trán Bạch Liễu:

“Mọi chuyện sắp kết thúc rồi, thứ lỗi cho tôi không dám lấy dáng vẻ này gặp em, thật là xấu xí.”

Tiếng gầm rú bên ngoài nhà kho càng ngày càng lớn, Đỗ Tam Anh có chút bất an, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy Tạ Tháp ôm Bạch Liễu vào lòng

“Bạch Liễu bị thương trong trò chơi, làm phiền cậu tiếp tục chăm sóc em ấy.”

Đỗ Tam Anh hoảng sợ đỡ lấy, sau đó hỏi: “Anh muốn giải quyết những người bên ngoài thế nào?”

“Không phải lỗi bọn họ.” Tạ Tháp đứng trước cánh cửa kho hàng không ngừng bị tông vào, giọng nói và vẻ mặt vẫn thản nhiên như tuyết “—— là lỗi của Tà Thần mới đã lợi dụng tôi để dụ dỗ bọn họ lầm đường lạc bước.”

“Là lỗi của Tà Thần cũ là tôi.”

“Tôi không nên tồn tại.” Tạ Tháp nói, “Gã lợi dụng tôi để khống chế Bạch Liễu.”

Tạ Tháp giơ hai tay lên, nhiên liệu hai bên đổ xuống, một tia lửa nhỏ rơi xuống từ những đầu ngón tay nhợt nhạt của Tạ Tháp, ngọn lửa bùng cháy dọc theo bộ trang phục chống lạnh Bạch Liễu mặc cho y, axit mạnh rơi từ cửa sổ quyện hòa vào ngọn lửa.

Khói bốc nghi ngút từ nhà kho.

Một giọng nói mờ mịt, hư ảo phát ra từ ngọn lửa: “Sau khi tôi bị thiêu cháy, mọi dấu vết về sự tồn tại của tôi sẽ bị xóa sạch, bao gồm cả trí nhớ của Bạch Liễu, dữ liệu trong trò chơi và những thứ tôi đã đưa cho Bạch Liễu.”

Đỗ Tam Anh ngạc nhiên: “Sao lại như vậy chứ……”

Giá chữ thập và vảy cá treo trên cổ Bạch Liễu vỡ tan thành bột phấn, roi xương cá trong bảng điều khiển hệ thống mờ đi, biến mất không dấu vết.

Trong trò chơi, một thông báo chói tai vang lên trên tất cả các khu vực, người chơi nhìn lên thông báo trên không trung lớn:

【 hệ thống thông báo: Bắt đầu xóa toàn bộ dữ liệu của NPC lang thang cấp thần ……】

【 hệ thống thông báo: Quá trình xóa dữ liệu đã hoàn tất, bug NPC cấp thần đã được sửa lỗi. Trong tương lai các bạn cứ yên tâm chơi game, NPC cấp thần sẽ không xuất hiện lung tung trong các phân cảnh lớn của game. 】

Lửa vẫn cháy, giọng nói bên trong nhỏ dần, như một giấc mơ:

“Đỗ Tam Anh, hẳn cậu phải hiểu rõ hơn ai hết, đôi khi không nhớ gì cũng không phải là chuyện gì xấu.”

Bạch Liễu đang dựa vào cánh tay của Đỗ Tam Anh, mở mắt yếu ớt, ngọn lửa nhảy nhót phản chiếu trong đôi mắt đen lay láy của hắn, một giọt nước mắt trượt xuống khóe mắt xuống cằm, nhỏ xuống mặt đất.

“Em ghét anh, Tạ Tháp.” Bạch Liễu lẩm bẩm, “Em ghét anh.”

Một giọng nói rất nhẹ nhàng phát ra từ ngọn lửa: “Tôi yêu em.”

Các tia lửa bùng lên, sau đó tắt thành tro, khói tan biến và không còn lại gì

Ngay cả tro cốt cũng không còn, mọi thứ biến mất sạch sẽ.

Tiếng gầm rú ngoài cửa sổ vang lên một hồi, tiếp theo truyền đến âm thanh nhóm người đang mê man nói chuyện với nhau, không hiểu tại sao bọn họ lại ở đây, sau đó lái xe trượt tuyết rời đi.

Đỗ Tam Anh cũng mê mang ngây người trong chốc lát, không nhớ tại sao mình lại ở trong kho hàng này, rồi tại sao trước mặt lại có một đống vết cháy như vậy.

Bạch Liễu dựa vào vai cậu ngã xuống mặt đất băng giá, siết chặt trái tim đau đớn mà nôn ra một ngụm máu, sau đó máu bắt đầu ào ạt chảy ra từ tai, mắt và mũi, không thể ngăn được.

Bạch Lưu ho khan một tiếng, cục máu bay khắp nơi, Đỗ Tam Anh sợ tới mức hồn phi phách tán, adrenalin bùng nổ ôm Bạch Liễu trong tay lao ra ngoài nhà kho, hét lớn: “Có ai không!!!”

“Tới cứu người!! Có người nôn ra máu!!”

Bạch Liễu mệt mỏi nhắm mắt lại, cảnh tượng cuối cùng hắn nhìn thấy là những vết đen trên mặt đất sau khi bị thiêu cháy.

Hai tay Đỗ Tam Anh dính đầy máu, ngơ ngẩn ngồi ngoài phòng bệnh.

Những người ở đây phát hiện Đỗ Tam Anh đang khàn giọng kêu cứu thì vội vàng đưa Bạch Liễu đang bất tỉnh nhân sự đến bệnh viện gần nhất, đẩy hắn vào cấp cứu ICU.

Các bác sĩ đi tới đi lui vẻ mặt căng thẳng, thể hiện tình hình Bạch Liễu không mấy lạc quan.

Đỗ Tam Anh nhìn mà hoảng hốt, ngăn một bác sĩ lại, dùng tiếng Anh sứt sẹo dò hỏi: "Tình trạng Bạch Liễu bên trong thế nào ạ?"

Bác sĩ nói: "Không sao đâu, đã qua cơn nguy kịch."

Đỗ Tam Anh thở phào nhẹ nhõm.

"Anh ta sống sót được thật là kỳ tích." Vẻ mặt bác sĩ mệt mỏi, nhưng không giấu được sự phấn khích, nhìn Đỗ Tam Anh giải thích, "Bệnh nhân tên Bạch Liễu này có dấu hiệu mới bị mổ tim, vết mổ vẫn còn rất mới."

"Sau ca phẫu thuật nghiêm trọng như vậy đáng lẽ anh ta nên nghỉ ngơi tịnh dưỡng, nhưng anh ta lại nhảy dù và vận động mạnh, kết quả là các điểm nối mạch máu này bị vỡ, gây xuất huyết nội nghiêm trọng."

Bác sĩ nhấn mạnh: "Hầu như không ai có thể sống sót sau loại phẫu thuật kỳ quái như vậy, nhưng Bạch Liễu chỉ mất một lượng máu rất nhỏ trong quá trình mổ tim, vì vậy mới có thể gắng gượng đến tận bây giờ."

"Hiện tại hẳn là không sao rồi." Bác sĩ đứng dậy, "Nhưng anh ta vẫn chưa tỉnh, trước mắt để anh ta nghỉ ngơi một chút đã."

Đỗ Tam Anh nghe xong thì choáng váng đầu óc, cậu không hiểu gì cả nên nhanh chóng đứng dậy cảm ơn bác sĩ, sau đó mượn điện thoại vệ tinh gọi điện thoại về nước —— trước khi đi, Đường Nhị Đả đã cho cậu số điện thoại của gã.

Nhưng cậu lại không nhớ rõ tại sao mình lại đến đây làm gì, chỉ nhớ mang máng là phải làm nhiệm vụ rất quan trọng gì đó —— hình như là vận chuyển dị đoan nguy cơ cao.

Điện thoại vệ tinh nhanh chóng kết nối, Đường Nhị Đả vội hỏi: "Cậu và Bạch Liễu sao rồi? Năm đội viên kia đâu?"

"Tôi không sao, năm người áp giải kia chắc cũng không sao." Đỗ Tam Anh ấp úng nhìn về phòng bệnh phía cuối hành lang, Bạch Liễu đang nằm ở đó.

"Nhưng Bạch Liễu…… Bây giờ anh ấy đang ở trong bệnh viện, còn đang hôn mê."

"Bạch Liễu bị thương à?!"

Vừa nghe Bạch Liễu bị thương, Mục Tứ Thành giựt lấy điện thoại, cậu giận giữ: "Đậu mé, xảy ra chuyện gì? Sao Bạch Liễu lại phải nhập viện?"

Tiếp theo là giọng Mộc Kha truyền đến qua điện thoại, giọng nói căng thẳng: "Trong quá trình vận chuyển, hai người xảy ra chuyện hay sao?"

Cuối cùng là Lưu Giai Nghi, cô bé động não tức thời: “Năm người áp giải và anh đều không sao, vì vậy hẳn là không liên quan đến quá trình vận chuyển, là vật phẩm vận chuyển có vấn đề hay là liên quan đến trò chơi?”

“Mỗi thứ một chút.” Đỗ Tam Anh thở dài, “Vật phẩm vận chuyển đã bị thiêu cháy, vết thương trên người của Bạch Liễu hình như là từ trò chơi mang ra, cũng không liên quan gì đến quá trình vận chuyển.”

Giọng nói Mục Tứ Thành kinh hãi: “Vết thương từ trong trò chơi?”

“Mang vết thương từ trong trò chơi ra ngoài hiện thực, tức là người chơi phải cảm thấy mình thật sự bị thương tổn đó, trong trò chơi vừa rồi giá trị tinh thần Bạch Liễu không hề bị giảm xuống dưới 60, sao lại nảy sinh ảo giác như vậy được chứ?”

Giọng nói Đỗ Tam Anh có chút bối rối, cậu không hiểu chuyện này lắm: “Không biết nữa.”

Lưu Giai Nghi ép hỏi: “Bạch Liễu bị thương ở đâu?”

Đỗ Tam Anh nhớ lại: “Tim.”

“Bác sĩ nói có người mổ tim anh ấy ra.”

- ——oOo—

Chương 273

Hôm sau Bạch Liễu đã có thể ngồi dậy, nhóm bác sĩ ai nấy cũng đều cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Nhưng bọn họ chưa kịp tìm hiểu nguyên nhân tốc độ khôi phục nhanh quá sức tưởng tượng, thì Bạch Liễu đã bị người của trạm quan sát trong nước tiếp quản.

Lúc này Bạch Liễu đang yên lặng ngồi trên giường bệnh ở trạm quan sát, nghiêng đầu nhìn gió tuyết rít gào ngoài cửa sổ, bên cạnh giường là Đỗ Tam Anh đang ngủ gà ngủ gật.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

"Bạch Liễu tiên sinh, chúng tôi vào được không?"

Đỗ Tam Anh giật mình tỉnh dậy, cậu lau nước miếng dính trên khóe miệng, nhìn Bạch Liễu trên giường bệnh.

Bạch Liễu không quay đầu lại, vẫn nhìn ngoài cửa sổ: "Mời vào."

Cửa bị đẩy ra, năm người nhân viên áp giải và trưởng trạm quan sát đi vào, bọn họ đứng dưới chân giường bệnh Bạch Liễu, cung kính cúi đầu:

“Lần này cám ơn ngài đã giúp chúng tôi giải quyết dị đoan bị áp giải.”

Bạch Liễu ừ một tiếng, nhàn nhạt nói: “Tôi có làm gì đâu.”

“Bạch tiên sinh, ngài đã làm một việc rất ý nghĩa.” Trưởng trạm vui vẻ ngẩng đầu lên.

“Lúc trước vừa nghe tin cục quản lý dị đoan muốn chuyển cây gốc của hoa hồng Càn Diệp đến Nam Cực để bảo quản, tôi vẫn không đồng ý, thế nhưng mãi vẫn chưa tìm được cách tiêu hủy nó nên đành phải chấp nhận di dời nó sang khu vực ít dân ở đây.”

Trưởng trạm thở phào một hơi: “Cũng may là ngài kịp thời tìm được biện pháp tiêu hủy, tránh cho các nhân viên nghiên cứu trạm quan sát khác bị hoa hồng mê hoặc, nảy sinh dục v0ng cướp đoạt.”

Bạch Liễu rốt cuộc quay đầu lại nhìn những người này, bỗng nhiên hắn cười khẽ một tiếng, chậm rãi lặp lại lời trưởng trạm: “Vận chuyển cây gốc hoa hồng Càn Diệp đến Nam Cực à?”

Trưởng trạm ngẩn người: “…… Đúng rồi.”

“Thì ra là vậy.” Bạch Liễu lẩm bẩm thì thào, “Ký ức của mọi người đã được sửa đổi thành cây hoa hồng……”

“…… Chỉ có tôi còn nhớ anh ấy đã chết, chỉ có tôi còn nhớ anh ấy đã tồn tại.”

Bạch Liễu lại quay đầu đi, gật gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, sau đó không nói chuyện nữa.

Những người khác nhớ đến một đóa hồng héo tàn tỏa hương, chỉ có hắn là nhớ vị thần của hắn đã không còn nữa.

Năm nhân viên áp giải nhìn nhau, cuối cùng khom người cảm ơn Bạch Liễu đã cứu họ trên máy bay, sau đó tạm biệt Bạch Liễu, để hắn nghỉ ngơi tịnh dưỡng.

Cơ trưởng rời đi cuối cùng, lúc ông muốn đóng cửa thì quay đầu nhìn Bạch Liễu sắc mặt tái nhợt ngồi trên giường bệnh, không biết tại sao lại nhớ đến những lời người này đã nói trên máy bay.

【 Anh có người muốn cứu, tôi cũng có quái vật muốn cứu. 】

Lúc ấy đôi mắt Bạch Liễu quá chân thành, cơ trưởng đã làm trong cục quản lý dị đoan lâu như vậy, thu nạp không biết bao nhiêu dị đoan nguy cơ cao lớn bé, nhưng ông chưa bao giờ nhìn thấy con quái vật nào có ánh mắt động lòng người đến thế.

Cho dù kẻ dị đoan người sống này lộ ra ánh mắt đó để cứu một đóa hồng tội lỗi và quyến rũ, nhưng trong khoảnh khắc đó, ông cũng không thể không cảm động.

Đối với Bạch Liễu, đóa hồng đó có thể là bạn bè, người yêu, người thân và tất cả những gì hắn muốn, đủ để dù có tự cắt mình thành 4 mảnh trên máy bay hắn cũng nguyện ý chấp nhận.

Nhưng cuối cùng ông đã cứu được người mình muốn cứu, Bạch Liễu lại không thể cứu được đóa hồng của mình.

Cơ trưởng không biết vì sao, cảm thấy cực kỳ áy náy, ông im lặng một lát, mở miệng nói:

“Tôi đã báo cáo với đội trưởng Tô chuyện cậu đã giúp chúng tôi, anh ấy nói sẽ làm đơn xin cấp trên xem xét hạ cấp mức độ nguy hiểm của cậu để cậu có thêm quyền tự do đi lại.”

“Bốn khóa giám sát định vị trên người cậu đều đã được tháo ra trong quá trình chuyển đến trạm quan sát trong nước rồi, chi đội 3 sẽ không tiến hành bất kỳ cuộc giám sát nào đối với cậu, cho đến khi có phán quyết mới về việc hạ cấp mức độ nguy hiểm của cậu.”

“Cảm ơn cậu đã cứu chúng tôi và những người ở đây.” Cơ trưởng hơi hơi hé miệng, “…… Về chuyện hoa hồng, tôi thực xin lỗi.”

Bạch Liễu không trả lời ông, ông khẽ cúi người chào tạm biệt, sau đó đóng cửa rời đi.

Chờ đến khi bọn họ đi hết, Bạch Liễu nhanh chóng giựt ống truyền dịch trên mu bàn tay ra, hạ lệnh cho Đỗ Tam Anh đang

sửng sốt: “Khóa cửa lại, không cho người bình thường vào, thu dọn đồ đạc chuẩn bị vào trò chơi.”

Đỗ Tam Anh nơm nớp lo sợ nhìn mu bàn tay Bạch Liễu không ngừng chảy máu, không khỏi nhỏ giọng khuyên nhủ: “Bác sĩ nói để ngăn ngừa sự hình thành cục máu đông nên cho anh uống thuốc chống đông máu, còn bảo anh không được tùy tiện đi lại, máu sẽ chảy không ngừng đấy …”

Bạch Liễu liếc mắt nhìn qua, Đỗ Tam Anh rụt cổ, nghe lời khóa trái cửa lại.

“Vào trò chơi thôi, bọn Lưu Giai Nghi chắc là đang chờ trong trò chơi.” Bạch Liễu nhìn Đỗ Tam Anh nói, “Lưu Giai Nghi có loại thuốc điều trị tốt hơn là thuốc chống đông máu này.”

Đỗ Tam Anh ngây ngốc hỏi: “Thuốc gì ạ?”

Bạch Liễu: “Thuốc giải.”

Trong trò chơi.

Bên ngoài tòa nhà nhỏ của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, Lưu Giai Nghi nôn nóng đi tới đi lui, Mục Tứ Thành thất thần ngồi xổm trước cửa, hai tay ôm đầu gối.

Mộc Kha bất động ôm hai tay dựa vào cạnh cửa, cúi đầu không thấy rõ được vẻ mặt.

Đường Nhị Đả đứng bên cạnh thùng rác, miệng ngậm thuốc, có chút thất thần vọc súng trong tay, động tác mau lẹ đến mức mắt thường chỉ có thể nhìn thấy bóng ảnh.

Tháo gỡ, lắp ráp, tháo đạn xong lại lắp vào, thỉnh thoảng băng đạn va vào họng súng lách cách.

…… Trải qua nhiều dòng thế giới cho tới nay, gã nằm mơ cũng không nghĩ đến Bạch Liễu bị thương vì cứu người của cục xử lý dị đoan.

Bị mổ tim…… xuất huyết nội tạng, ngã xuống nền tuyết lạnh lẽo, Đỗ Tam Anh ôm hơn nửa tiếng đồng hồ mới tìm được người cứu giúp, quần áo trên người đều ướt đẫm máu……

Đường Nhị Đả chưa bao giờ nhìn thấy…… Bạch Liễu thê thảm như vậy.

Hắn luôn luôn bất khả chiến bại, không gì là không làm được, là tín đồ duy nhất được Tà Thần chọn lựa, thế giới tồn tại chỉ để hắn chơi đùa trong lòng bàn tay.

Nhưng lần này…… vị thần lúc nào cũng thiên vị Bạch Liễu cuối cùng cũng trừng phạt hắn thật tàn khốc, vì hắn không chịu đi theo quỹ đạo đã định của ngài.

Đường Nhị Đả đang còn suy nghĩ miên man thì tiếng gọi kinh hãi của Mục Tứ Thành cắt ngang suy nghĩ của gã: “Bạch Liễu!”

Ánh mắt mọi người "vụt" cái nhìn qua đây.

Bạch Liễu mặc một bộ đồng phục bệnh nhân rộng thùng thình, tay còn đang chảy máu, phía sau là một bóng người thập thò, hai mắt nhìn thẳng bọn họ, đang đi tới cửa hiệp hội.

Mộc Kha thả lỏng tay, Mục Tứ Thành nhảy dựng lên, Lưu Giai Nghi ngừng bước, Đường Nhị Đả cất súng vào.

Tuy rằng thoạt nhìn tình hình không tốt lắm, nhưng lo lắng đề phòng lâu như vậy, cuối cùng con hàng này cũng xuất hiện!

Bạch Liễu vừa đi tới, Mộc Kha liền đưa một cái băng vải cho hắn, ý bảo Bạch Liễu buộc lại cánh tay của mình.

Bạch Liễu gật đầu nhận lấy, vừa đi vào trong vừa băng lại vết thương, bắt đầu hạ lệnh: "Mọi người nghe Đỗ Tam Anh nói rồi đó, trên người tôi còn có vết thương, nhưng không khó xử lý."

"Chờ Hồ Trò Chơi có trò chơi nào đừng quá khó, chúng ta sẽ vào đó, Lưu Giai Nghi dùng kỹ năng chữa trị cho tôi."

Lưu Giai Nghi gật đầu: "Hiểu rồi."

Bạch Liễu nhìn Mộc Kha đang đứng bên cạnh hắn: "Vương Thuấn đang ở hiệp hội à?"

Mộc Kha gật đầu.

Bạch Liễu gật đầu, dịch sang một bên để lộ Đỗ Tam Anh phía sau: “Để Vương Thuấn dạy Đỗ Tam Anh kiến thức cơ bản về trò chơi, thống kê số lượng trò chơi của cậu ấy cho tôi, nhớ bảo Vương Thuấn nhắc lại bài học cho Đỗ Tam Anh mỗi tuần nhé ——— vì Đỗ Tam Anh sẽ quên.”

“Đúng rồi, nhắc Vương Thuấn lúc dạy Đỗ Tam Anh đừng nên phát sinh tiếp xúc thân thiết, đặc biệt là đừng nảy sinh tình cảm.” Bạch Liễu đơn giản nhắc nhở, “Giá trị may mắn của Đỗ Tam Anh sẽ ảnh hưởng đến hắn.”

“Mộc Kha, cậu trao đổi với Đỗ Tam Anh một ít thông tin chiến đội và giải đấu, dẫn dắt cậu ấy tham gia một hai trò chơi cấp một để thích ứng trước đi.”

“Đã biết.” Mộc Kha nhận lệnh dắt Đỗ Tam Anh rời đi, “Đi theo tôi.”

Đỗ Tam Anh ngập ngừng liếc nhìn Bạch Liễu một cái, được Bạch Liễu cho phép mới gật đầu chạy lon ton theo sau Mộc Kha.

“Mục Tứ Thành.” Bạch Liễu quay đầu nhìn về phía cậu, “Có chuyện giao cho cậu.”

Mục Tứ Thành nghiêm túc hỏi: “Chuyện gì?”

“À ừmm…… Hắc Đào của Danh Sách Sát Thủ đã làm mất vũ khí và đạo cụ của tôi, tham gia giải đấu phải cần những thứ

này, cho nên tôi cần mấy loại thay thế tốt một chút.”

“—— cá nhân tôi cho rằng, Danh Sách Sát Thủ phải chịu trách nhiệm cho chuyện lần này.” Bạch Liễu ngước mắt, “Năm trước bọn họ xếp hạng top 1 hiệp hội, đạo cụ tồn kho năm nay nhất định không ít đâu.”

“Trước mắt để Charles liên hệ với bọn họ, nếu đối phương muốn bán thì chúng ta mua, nếu không muốn……”

Ánh mắt Bạch Liễu lướt đến móng khỉ Mục Tứ Thành: “Cậu hiểu ý tôi chứ?”

Mục Tứ Thành nhe răng cười ranh mãnh, cậu xoa xoa cổ tay: “Hiểu, chính là nghiên cứu địa hình, vây bắt người giữ kho hiệp hội bọn họ, đúng không?”

Bạch Liễu gật đầu.

Mục Tứ Thành đưa tay làm dấu hiệu OK rồi rời đi.

Bạch Liễu nhìn Đường Nhị Đả: “Anh và Giai Nghi tiến vào trò chơi với tôi nhé, trạng thái hiện tại của tôi không đơn độc vào trò chơi với Giai Nghi được, sẽ bị bao vây, vì vậy rất cần anh hỗ trợ.”

Nghe đến đó, thần kinh căng chặt của Đường Nhị Đả mới buông lỏng ra, gã gật đầu: “Tất nhiên rồi, bây giờ vào Hồ Trò Chơi luôn à?”

Bạch Liễu gật đầu.

Lưu Giai Nghi cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô bé cứ sợ Bạch Liễu thích thể hiện, cậy mạnh tiến vào game một mình với cô bé chứ.

Bây giờ nhìn hắn yếu ớt quá đỗi.

Nhưng không thể không nói, cho dù dáng vẻ Bạch Liễu tiều tụy thê thảm như thế nào, một khi hắn xuất hiện thì cảm giác như thể có Định Hải Thần Châm, toàn bộ hiệp hội nháy mắt liền sống động hẳn, mọi người đều hết sức yên tâm.

Đúng là Chiến Thuật Gia bẩm sinh, năng lực kiểm soát quá mạnh……

Lưu Giai Nghi lén liếc nhìn nguc Bạch Liễu.

—— Hiện tại dáng vẻ Bạch Liễu bình tĩnh thản nhiên sắp xếp giải đấu, cứ như hắn chưa bao giờ chịu chấn thương tâm lý ……

Rốt cuộc là ai có bản lĩnh làm tổn thương trái tim Bạch Liễu chứ?

Trong trò chơi cuối cùng, chỉ có Hắc Đào là có khả năng làm Bạch Liễu bị thương, nhưng tên đó nhìn ngốc nghếch như thế, làm sao tạo tổn thương tâm lý cho Bạch Liễu được nhỉ……

Nhưng Bạch Liễu vừa online thì nhắm vào Danh Sách Sát Thủ và Hắc Đào, cảm giác đúng là đã bị Hắc Đào chọc giận thì phải……

Thế nên rốt cuộc Hắc Đào đã làm gì để chọc phải kẻ theo chủ nghĩa lợi ích ngàn năm như Bạch Liễu đến mức xù lông như thế?

Lưu Giai Nghi sờ cằm suy nghĩ sâu xa, cô bé tò mò quá đi mất.

———————

Phòng nghỉ Hiệp hội Danh Sách Sát Thủ.

Hắc Đào cúi đầu ngồi trên sô pha, đối diện là Thẩm Phán Nghịch Thần đang ngồi chống hai đầu gối, đau đớn khổ sở dạy dỗ y.

“Cậu nhìn lại cậu xem, cậu muốn chơi trò chơi một mình cũng được đi, xung đột với người khác cũng là bình thường, ai cũng có thời tuổi trẻ nông nỗi ganh đua với nhau, tôi làm Chiến Thuật Sư của cậu không phải là không hiểu điều đó.”

Nghịch Thần giận đến nỗi vung tay loạn xạ, giọng nói the thé: “—— nhưng cậu chơi kiểu gì đến nỗi phải bóp bạn nhỏ khác, à nhầm, bóp trái tim người khác vậy hả?!”

“Cái này chỉ là Hồ Trò Chơi thôi, có phải giải đấu đâu!! Có cần thiết phải làm vậy không! Hả!”

Thẩm Phán Nghịch Thần đau lòng vỗ đùi: “Hắc Đào, cậu làm như vậy mà coi được à?!”

Hắc Đào ôm lấy cánh tay và roi trong lòng nguc, đầu dựa vào sô pha, có vẻ như đã biết mình sai rồi.

Thẩm Phán Nghịch Thần lòng đầy buồn bực, nhìn thấy Hắc Đào thành thật nhận sai thì cũng dịu đi cơn giận.

Hắn khẽ thở dài, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Hắc Đào à, bây giờ vẫn còn đang trong mùa hỗ trợ, cậu ăn hiếp người của hiệp hội nhỏ như thế, nếu bị đồn đãi ra ngoài thì ảnh hưởng đến tỷ lệ vote cho hiệp hội chúng ta. Vốn dĩ hội viên của Danh Sách Sát Thủ đã ít rồi, hình tượng cũng không tốt đẹp gì mấy, rất nhiều người chơi bình thường không muốn ủng hộ chúng ta đó.”

“Thế này đi, chúng ta mang ít đồ vật tới xin lỗi bọn họ, mọi người bắt tay nhau, xem như không có chuyện gì, cậu thấy thế nào?”

Hắc Đào gật đầu tiếp, đầu cúi thấp đến nguc trông rất ngoan ngoãn.

Thẩm Phán Nghịch Thần hớn hở: “Hắc Đào, cậu đồng ý rồi nhé! Không được đổi ý đâu đấy!”

Đội viên bên cạnh cảm thấy không đúng lắm thì phải, nhẹ nhàng lại gần ngồi xổm xuống nhìn mặt Hắc Đào.

Sau đó thẫn thờ một lúc lâu, quay đầu nhìn Thẩm Phán Nghịch Thần: "Nghịch Thần, Hắc Đào ngủ rồi."

Nghịch Thần: "……"

Nghịch Thần vén tay áo, nhìn Hắc Đào gào rú: "*^&^$$&^% —— Hắc Đào —— cậu I^&%$(&)&&(—— cậu sớm muộn gì cũng sẽ quỳ gối trước mặt người mà cậu ăn hiếp, cầu xin đối phương tha thứ cho cậu! Cái đồ ngốc này!"

Đội viên khác vội vàng tiến lên khuyên can:

"Bớt giận, bình tĩnh! Chúng ta còn phải giữ y lại chơi game đấy!"

"Cũng không phải là lần đầu tiên ngủ trong cuộc họp!"

"Đúng đúng đúng, cứ theo luật phạt y thua 3 lần trò chơi là được! Hắc Đào thua trò chơi thì đau khổ còn hơn cả giết y ấy!"

Hắc Đào ngủ mơ mơ màng màng, nheo nheo mắt vừa định mở ra thì nghe Nghịch Thần ngồi bên cạnh hít sâu, hạ lệnh: "Được rồi, theo luật cũ, Hắc Đào ngủ trong buổi họp thì phải chịu phạt thua 3 lần liên tiếp trong 3 trò chơi tiếp theo."

“Ba lần chơi tiếp theo toàn đội cùng nhau giám thị bao vây Hắc Đào, tuyệt đối không cho cậu ta chiến thắng đối thủ hoặc chúng ta, đây là sự trừng phạt dành cho cậu ta, cũng xem như chúng ta khảo nghiệm và huấn luyện, mọi người nghe rõ không!”

Toàn đội ý chí chiến đấu sôi sục: “Nghe rõ!”

Hắc Đào chậm chạp vừa tỉnh ngủ: “?”

Sao lại phạt y nữa chứ? Không phải mới phạt y xong à?

HẾT HIỆN THỰC

- ——oOo—

Chương 274

Nghịch Thần liên hợp với các đội viên khác dẫn Hắc Đào đến Hồ Trò Chơi, tư thái đi đường của đoàn người rất thong thả, nhưng người chơi xung quanh cứ thấy là quay ngoắt né đi chỗ khác.

"Cậu nhìn đi!" Nghịch Thần phàn nàn Hắc Đào, "Tất cả là do cậu đấy! Lúc nào cũng hung hăng hết!"

Hắc Đào liếc nhìn anh: "Bọn họ không sợ tôi thì cũng sợ một người chiến thắng khác, không liên quan gì đến tôi, chỉ đơn giản là sợ hãi bản thân không giành được thắng lợi mà thôi."

"Nếu nỗi sợ hãi của bọn họ là một phần của chiến thắng, vậy cứ để bọn họ sợ hãi đi." Hắc Đào quay đầu, thờ ơ nói.

—— ngụ ý chính là thắng lợi cuối cùng cũng thuộc về y, giọng điệu vừa kiêu ngạo lại vừa khẳng định.

Nghịch Thần không nói nên lời.

Tên Hắc Đào này tuy rằng EQ = 0, nhưng thỉnh thoảng suy nghĩ lại rất thấu đáo và sắc sảo, làm anh muốn lợi dụng những chuyện đó để dạy dỗ y cũng không được.

“Được rồi, chọn đại ba trò chơi đi.” Nghịch Thần bất đắc dĩ xoa trán, anh hoàn toàn bất lực với Hắc Đào rồi, “—— để chúng tôi xem hiệu quả huấn luyện một mình của cậu, ngược lại cũng để cậu kiểm nghiệm lại thành quả huấn luyện của chúng tôi trong thời gian qua như thế nào.”

“…… Nếu chúng tôi có thể khống chế cậu.” Nghịch Thần hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói, “Cậu phải về lại đội, nghiêm túc tham gia huấn luyện giải đấu.”

Hắc Đào gật đầu, y rút roi dài đen của mình, quất vào một tấm poster game méo mó trong Hồ Trò Chơi.

Toàn bộ chiến đội Danh Sách Sát Thủ biến mất ngay lập tức.

Một nơi khác.

Mục Tứ Thành nằm rạp người xuống leo lên tầng lầu của Danh Sách Sát Thủ, móng khỉ sắc nhọn bám chặt vào mặt tường, đuôi khỉ cong cong như dấu chấm hỏi lấp ló sau lưng, liên tục móc vào các vật trang trí nhô ra.

Cậu khoác bên ngoài một chiếc áo khoác hoa hòe hoa sói, có thể thay đổi màu sắc tùy theo hoàn cảnh hệt như một con tắc kè hoa —— đây là đạo cụ cấp siêu phàm Bạch Liễu nhận thưởng trong Hồ Trò Chơi rồi đưa cho cậu.

Nó quả thật là một đạo cụ cực kỳ hữu ích, giúp cho Mục Tứ Thành thần không biết quỷ không hay thuận lợi đột nhập vào hiệp hội Danh Sách Sát Thủ, cuối cùng leo tới hành lang tầng cao nhất của tòa nhà.

Mục Tứ Thành thản nhiên búng mảnh tro tường dính trên móng tay ra, cái đuôi sau lưng rụt vào người như một sợi dây bị thắt lại, đồng tử đỏ hoe nhìn trái nhìn phải, kinh ngạc nhướng mày ——

—— hiệp hội lớn này làm cái quỷ gì vậy chứ? Đại bản doanh hiệp hội ấy thế mà không hề có bất kỳ biện pháp chống trộm nào? Này không phải là mời người ta đến nhà ăn trộm à?

Nhưng nếu Mộc Kha, người hiểu rõ về lịch sử tài sản của từng bang hội, có mặt ở đây, thì nhất định cậu có thể phổ cập kiến thức cho Mục Tứ Thành biết vì sao tòa nhà lớn của hiệp hội Danh Sách Sát Thủ lại hoàn toàn trống rỗng, không người canh gác như thế này.

Danh Sách Sát Thủ năm trước dựa vào Hắc Đào mới hô mưa gọi gió, phát triển lớn mạnh, đáng lý ra hội trưởng phải tranh thủ thời cơ, khẳng định vị thế và quyền lực của hiệp hội mình.

Nhưng Danh Sách Sát Thủ không có hội trưởng —— bởi vì Hắc Đào không làm hội trưởng.

Vì vậy, hiệp hội này phát triển theo kiểu thả rông cực kỳ hoang dã, hầu hết các thành viên trong đó đều là những người mới có tiềm năng cao, hành động quái gở, có một số năng lực nhất định, sùng bái cá nhân với Hắc Đào và không muốn bị hiệp hội ràng buộc.

Tuy rằng sở hữu tòa nhà lớn như thế, nhưng hội viên Danh Sách Sát Thủ rất tự do tự tại, áp dụng khái niệm con mèo của Schrodinger (*) cho đại bản doanh của mình.

Lúc tham gia giải đấu, nếu cần hiệp hội để làm điều kiện báo danh thì họ là ứng cử viên của Danh Sách Sát Thủ.

Lúc không tham gia giải đấu, bọn họ lại là người chơi cá nhân.

Thành viên thế hệ mới của Danh Sách Sát Thủ chịu sự ảnh hưởng mạnh mẽ từ Hắc Đào, tất cả bọn họ đều cảm thấy mình được sinh ra để làm người chiến thắng, bản thân mình chính là những con cá mập tàn nhẫn thống trị giải đấu!

Mãi đến khi Nghịch Thần bị đào về hiệp hội thì kiểu chơi đơn thế này mới chuyển biến tốt đẹp —— anh làm đám hội viên trẻ trâu này hiểu rằng, chỉ có 5 bạn nhỏ mới trở thành sát thủ giải đấu chứ không phải toàn thể người chơi.

Trước khi các cậu muốn làm sát thủ gì đó thì phải cống hiến cho hiệp hội trước đã.

—— chuẩn rồi đấy, vị Chiến Thuật Gia nửa đường bị đào về bị Hắc Đào phủi tay úp cho cái nồi 【hội trưởng hiệp hội】, vừa phải nhọc lòng huấn luyện chiến đội, vừa phải quản lý thành viên chiến đội vô kỷ luật, lại vừa phải kiêm luôn chức vú em, chạy đôn chạy đáo lo đủ thứ chuyện lớn bé của hiệp hội.

Chưa từng thấy Chiến Thuật Gia nào phải ôm đồm hết 80 việc, rảnh tay là phải tăng ca, Hắc Đào còn không trả cho xu tiền lương nào.

Trong hoàn cảnh như thế, an ninh hiệp hội là điều cuối cùng Nghịch Thần suy xét —— anh tăng ca cả trong cả ngoài trò chơi, sắp đột quỵ chết tới nơi rồi.

Mặc dù an ninh của Danh Sách Sát Thủ khá kém, nhưng dưới sự ảnh hưởng của Hắc Đào, biểu tượng tinh thần của chiến thắng, tất cả các thành viên đều là những kẻ điên quá khích, ai đụng vào sẽ cắn không buông tha, đối thủ càng mạnh, họ càng hưng phấn.

Nói chung hiệp hội nào có đầu óc tốt một chút thì cơ bản sẽ không đụng vào Danh Sách Sát Thủ.

Mục Tứ Thành cẩn thận dò xét bốn phía, xác định trong tòa nhà không có nhiều người thì bắt đầu đi sâu vào bên trong.

Theo thông lệ chung của hiệp hội, vật phẩm cấp cao thường được cất giữ ở hai nơi —— một là kho cá nhân trong bảng hệ thống của người giữ kho chuyên dụng của hiệp hội.

Người giữ kho hàng không chỉ giữ đạo cụ mà còn chịu trách nhiệm kiểm tra và bảo trì đạo cụ trong game mỗi tuần một lần, vì giữ một số lượng lớn đạo cụ quý hiếm cao cấp quanh năm nên người này cũng có thể xem như là một kho tiền nhỏ di động, cùng với người cải tạo vũ khí là hai vị trí có tính bảo mật cao nhất trong hiệp hội.

Nhân dịp này mới nói, người bảo dưỡng kho hàng cao cấp nhất trong trò chơi thuộc hiệp hội Bình Minh Vàng, hơn nữa không phải một người riêng biệt mà toàn bộ thành viên hiệp hội đều đảm nhiệm vị trí này.

Tất cả mọi người đều được huấn luyện chuyên sâu tương tự như nhân viên quản lý kho hàng, đặc biệt rất am hiểu cách thức giữ gìn, bảo quản và cất giữ những vật phẩm nguy hiểm.

Không ít hiệp hội, ví dụ như Hiệp Hội Quốc Vương, Hiệp Hội Sinh Mệnh Kabbalah, thậm chí Charles của Câu lạc bộ dân cờ bạc đều từng dò hỏi kho dự trữ hàng của Bình Minh Vàng—— không phải muốn trộm đạo cụ đối phương, mà chỉ để nắm thông tin đạo cụ đối phương để phục vụ tình báo cho giải đấu.

Nhưng cho dù các hiệp hội này dùng thủ đoạn như thế nào cũng đều vô ích, có thể nói Bình Minh vàng chính là thiên địch của dân ăn trộm.

Hơn nữa thời gian gần đây Bình Minh Vàng đã tổ chức lại cơ cấu chống trộm của mình do đội viên mới Armand vừa gia nhập.

Mấy ngày trước, thám tử Hiệp Hội Quốc Vương vừa mới đột nhập vào để dò xét, chưa được một phút đã bị bọn họ tóm cổ. Bởi thế nếu nói kho hàng của Bình Minh Vàng phòng thủ kiên cố thì cũng không ngoa chút nào.

Mục Tứ Thành vừa đi vào sâu bên trong Danh Sách Sát Thủ vừa nhíu mày —— cậu cảm thấy kết cấu kho hàng nơi này giống hệt như kết cấu kho hàng của Bình Minh Vàng mà trước đó Vương Thuấn đã cho cậu xem tư liệu.

Phía sau cậu, một kết giới xoay mờ bị cô lập bởi không gian từ từ quay lại

【 hệ thống nhắc nhở: Có người chơi đã kích hoạt đạo cụ bẫy rập kho hàng của ngài! 】

Nghịch Thần mới vừa vào game thì giao diện hệ thống bắn r4 thông báo nhắc nhở, đội viên bên cạnh hỏi anh có chuyện gì, Nghịch Thần cười cười, giải thích nói: “Không có gì, có người kích hoạt đạo cụ bảo vệ kho hàng của tôi.”

Các đội viên ngẩn ta: “Vậy mà thật sự có người dám tới Danh Sách Sát Thủ trộm đồ!”

“Tôi nhớ kho hàng chúng ta đâu có dùng đạo cụ bảo vệ nào đâu nhỉ?”

“Có ai nhìn thấy kho hàng đâu, nhân viên quản lý kho còn không có, Nghịch Thần, anh dùng đạo cụ bảo vệ gì vậy?”

Nghịch Thần bị đám người cãi nhau ồn ào đến mức không thể không xoa dịu sự tò mò của họ, bất đắc dĩ thở dài: “Hiệp hội chúng ta thật sự không đủ nhân lực để bảo vệ kho hàng, vì vậy tôi sử dụng cách đơn giản và hữu hiệu nhất.”

Các đội viên tò mò, thò lại gần hỏi: “—— cách gì?”

“Tôi liên hệ với hội trưởng Bình Minh Vàng, bỏ ra một số tiền và một lời tiên đoán, nhờ anh ta bảo vệ kho hàng của chúng ta.” Nghịch Thần nở nụ cười nhân từ hiền hậu, “Sau đó tôi chỉ cần bố trí đạo cụ, trực tiếp dịch chuyển khách mời đến thẳng kho hàng Bình Minh Vàng là được.”

Các đội viên: "……"

Nghịch Thần đau khổ thở dài một tiếng, lắc đầu: "Vốn dĩ tôi muốn thuê hiệp hội Thợ Săn Hươu về huấn luyện đội viên chúng ta, bọn họ huấn luyện đội viên tốt nhất, nghiêm khắc nhất trong game, thế nhưng bọn họ lại không đồng ý huấn luyện cho người ngoài."

"Để tôi tự mình huấn luyện thì các cậu lại chẳng thèm nghe lời Chiến Thuật Gia này ……"

Các đội viên: "……"

…… Thợ Săn Hươu tôn thờ phương thức huấn luyện Sparta đó!! Đội viên bọn họ mỗi ngày đều kêu gào thảm thiết!! Ngay cả đi ị và uống nước cũng không có thời gian! Cực kỳ thê thảm! Tuổi còn trẻ mà có triệu chứng sỏi thận đến nơi rồi!

Một đội viên nhỏ ngày thường hay cứng đầu cứng cổ không nghe lời, bây giờ nuốt một ngụm nước miếng: "Anh huấn luyện là được rồi, chúng tôi nghe lời anh mà……"

Nghịch Thần cười tủm tỉm nhìn cậu ta: "Thật à?"

Đám đội viên điên cuồng gật đầu.

Càng đi Mục Tứ Thành càng cảm giác không ổn, cậu ngừng lại, nhìn quanh quất khắp nơi, mũi khịt khịt đánh hơi —— hai

bên hành lang rộng thoáng có một hỗn hợp mùi hương rất kỳ lạ, vừa có mùi của con người, lại vừa có mùi của kim loại lạnh lẽo.

—— lúc ở tổng bộ cục quản lý dị đoan cậu đã ngửi thấy mùi hương này rồi.

Trong lúc Mục Tứ Thành đánh hơi, một con bướm viền vàng xanh lam đang đậu trên cửa sổ bên trái cậu nhẹ nhàng vỗ cánh.

Mục Tứ Thành quay mặt đi, cau mày, thấp giọng lẩm bẩm:
"—— còn có một chút…… không khí lưu chuyển……"

"—— là mùi của gió."

Con bướm nhanh chóng đập cánh, gió lướt qua lối đi nhỏ hẹp, một bóng người mơ hồ cuốn theo gió hòa làm một, tấn công Mục Tứ Thành với tốc độ như sét đánh.

Đối phương nương theo sức ép và tốc độ của gió đạp lên những bức tường xung quanh, hung hăng giáng cho Mục Tứ Thành một đòn dã man đến choáng váng.

Mục Tứ Thành bắt chéo tay dùng móng vuốt đỡ đòn, cậu không hề yếu thế tung móng khỉ ra đánh trả, tóm lấy mặt đối phương, ấn đối phương xuống mặt đất.

Đối phương thở nhẹ, vừa nhấc chân định đá vào người Mục Tứ Thành thì Mục Tứ Thành quét chân phải đỡ lấy rồi đá bật

ra, đồng thời quay người chuyển chân muốn đá vào hạ bàn đối phương.

Trong gió mạnh như thế này, ai không đứng vững được người đó sẽ thua.

Đối phương khẽ nhảy lên, lơ lửng trên không trung, dán chặt vào tường, hô hấp càng nhẹ như thể đã hòa vào cơn gió, không thể phát hiện ra, một con con bướm đậu trên vai, đôi cánh không ngừng vỗ.

Mục Tứ Thành nghe thấy nhịp thở của đối phương, gió thổi nhanh hơn mang theo mùi hương phấn bướm.

Gió lập tức thôi ào ạt, cuồng bạo đến mức không thể nhìn thấy được gì nữa.

Mục Tứ Thành bị sức ép của gió đè lên lồng nguc, hít thở khó khăn, cậu đành phải thối lui, móng khỉ bám vào kim loại trên vách tường để ổn định cơ thể.

Gió tan dần.

Mục Tứ Thành nhảy xuống, người đối diện đứng trên mặt đất lộn xộn, mái tóc ngắn gọn gàng màu nâu đã rối tung, dưới ánh đèn trắng lóe lên một tia kỳ lạ.

Armand nhìn thẳng Mục Tứ Thành: “Không ngờ chúng ta lại có thể thi đấu ở một nơi như vậy, Mục Tứ Thành.”

“Sử dụng từ thi đấu hình như không chính xác thì phải?” Mục Tứ Thành nhướng mày, móc ra một vật trang trí tóc hình cánh vàng lấp lánh trong tay, xoay tròn quanh ngón tay, cười khinh khỉnh, “—— nếu đây là thi đấu thì vật trong tay tôi là đầu của cậu, chứ không phải trang sức tóc như thế này đâu nhỉ?”

“Vậy à?” Armand không chút dao động, cậu bình tĩnh nhìn chăm chú vào Mục Tứ Thành, “—— lần đầu tiên cậu đánh nhau với tôi, trộm bút ghi chép của tôi cũng nói như thế.”

“—— ký ức trong quá khứ không những mang lại sự đau khổ cho con người.” tầm mắt Armand chuyển qua vật trang sức tóc kia, “còn có cả kinh nghiệm.”

Mục Tứ Thành ngẩn ra, cậu đột nhiên sực tỉnh, muốn ném vật trang sức tóc trên tay, nhưng đã muộn.

Vật trang sức tóc hình cánh trên tay cậu nổ “bùm”, biến thành một chiếc còng tay hình lưới thép quấn chặt lấy bàn tay, cổ tay và cánh tay của cậu, không thể nào bung ra được.

Armand ngước mắt nhìn cậu: “Cậu ghét nhất vòng lưới và còng tay, vì vậy tôi đã tổng hợp lại, thiết kế một lễ vật tặng cậu ngày gặp mặt.”

“Đã lâu không gặp, Mục Tứ Thành.”

_____

Mộc Kha dẫn Đỗ Tam Anh đã học xong bài đi tới Hồ Trò Chơi.

Tình trạng Đỗ Tam Anh tốt hơn nhiều so với Mộc Kha nghĩ, cậu tiếp thu rất nhanh những kiến thức này, ngoài ra số lần trò chơi cũng đã vượt qua 52 —— đủ điều kiện báo danh giải đấu.

Vì vậy Mộc Kha hỏi ý kiến Đỗ Tam Anh, sau khi xác định cậu đồng ý tham gia giải đấu thì giúp Đỗ Tam Anh báo danh, sau đó dẫn Đỗ Tam Anh vào Hồ Trò Chơi để luyện tập theo lời phân phó của Bạch Liễu.

Đỗ Tam Anh kinh ngạc nhìn những tấm poster lượn qua lượn lại trong hồ, hỏi Mộc Kha: "…… Em chọn cái nào đây?"

"Chọn cái nào cũng được." Mộc Kha kiên nhẫn giải thích, "Giá trị cơ bản của anh đủ đáp ứng đa số các trò chơi ở đây, em lại là người chơi có giá trị may mắn 100%, trò chơi mà em chọn chắc chắn sẽ không gây nguy hiểm cho em."

Đỗ Tam Anh làm "người may mắn" nhiều năm như thế nhưng vẫn rất bất an, vẻ mặt cậu rầu rĩ: "…… Nhưng chỉ có em may mắn thôi…… người xung quanh em thì lại rất xui xẻo."

"Anh biết." Mộc Kha lịch sự giữ một khoảng cách với Đỗ Tam Anh, mở giao diện của mình cho cậu xem, "Anh sẽ giữ khoảng cách nhất định để bảo vệ em, như vậy sẽ giảm thiểu được sức ảnh hưởng."

Mộc Kha mỉm cười an ủi Đỗ Tam Anh: “Tuy rằng nhìn anh không mạnh mẽ, nhưng đó là vì anh là thích khách, cũng không đến nỗi yếu ớt lắm đâu, em yên tâm đi.”

Đỗ Tam Anh do dự hết lần này đến lần khác, cuối cùng vẫn bước lên chọn một trò chơi, Mộc Kha theo đó nhảy vào.

Vừa tiến vào, bên tai vang lên một loạt tiếng súng rền vang bắn liên thanh trên mặt đất, tất cả quái vật xung quanh đều bị giết và xác người chơi chết không nhắm mắt nằm ngổn ngang khắp nơi, máu thịt lẫn lộn văng tung tóe, không biết đâu là của quái vật, đâu là của người, cảnh tượng cực kỳ tàn bạo.

Đỗ Tam Anh nhìn đến choáng váng.

“Trò chơi sắp chuẩn bị kết thúc rồi.” Mộc Kha nhìn cảnh tượng trước mặt bình thản, còn trấn an Đỗ Tam Anh, “Không sao đâu, vận khí em tốt thật đấy, chọn ngay phó bản mà người chơi vừa giết hết quái vật chuẩn bị qua cửa.”

Tầm mắt Mộc Kha chuyển qua gương mặt biến dạng của những người chơi khác, nheo mắt, không nói nốt nửa câu sau vì lo lắng Đỗ Tam Anh sẽ sợ hãi —— người chơi ở đây cũng bị giết luôn rồi.

Xem ra có một kẻ khá nguy hiểm trong trò chơi này.

Đỗ Tam Anh sợ tới bật khóc, cắn tay: “…… Nhưng hình như cũng nhanh quá thì phải? Em chỉ mới vào thôi mà……”

“Có loại người chơi chuyên nghiệp như thế đó.” Mộc Kha bình tĩnh nói, “Trò chơi này hết giá trị rồi, chúng ta chuẩn bị rời khỏi……”

Một tiếng súng chát chúa kèm theo một tiếng “woohoo” vui vẻ từ xa vọng lại, Mộc Kha phản ứng rất nhanh liền lấy ra đạo cụ áo giáp mặc vào người, bảo vệ Đỗ Tam Anh bên dưới, chăm chú lắng nghe phương hướng tiếng súng phát ra.

Đỗ Tam Anh giật mình muốn bò ra: “Đừng tới gần em! Sẽ xảy ra chuyện xui xẻo đó!”

Viên đạn bắn trúng áo giáp vang lên một tiếng động dị thường thu hút sự chú ý của tay súng kia, trước khi Mộc Kha thoát game, đối phương đã ngồi trên một cái lò xo khổng lồ nhảy ầm xuống đất, nhanh chóng đạp thẳng vào đạo cụ áo giáp mà bọn họ đang trốn ở dưới.

Mộc Kha nhanh tay lẹ mắt kéo Đỗ Tam Anh lăn một vòng ra khỏi áo giáp, quỳ một gối xuống lấy dao găm ra, ngửa đầu nhìn về phía người tới, sau đó ngẩn người.

Cậu đã từng chứng kiến khá nhiều người chơi ăn mặc kỳ quái, nhưng người chơi trước mặt này vẫn là kiểu người có thể khiến người ta choáng váng khi gặp giữa lằn ranh sinh tử.

Người chơi này đang ngồi bắt chéo chân trên một chiếc lò xo khổng lồ đầy màu sắc cao hơn ba mét, đường kính khoảng một mét, cậu ta đang cầm một khẩu súng bắn tỉa màu xanh đậm dài khoảng nửa mét, nửa trên khuôn mặt là một chiếc mặt nạ hề làm bằng giấy được vẽ khá méo mó, giống như một bài tập vẽ chì đơn giản trong lớp học mỹ thuật của mấy đứa trẻ con.

Nửa dưới khuôn mặt là một đôi môi đỏ lòe loẹt được vẽ phóng đại trên da, kết hợp với mặt nạ giấy ở trên tạo thành một kiểu trang điểm của tên hề.

Màu đỏ trên môi là máu của ai đó bị cậu ta dùng ngón tay vẽ loạn xạ lên đó, mùi máu tươi tanh tưởi và một ít vảy máu còn đọng lại bên khóe miệng, máu theo nụ cười cậu ta liên tục nhỏ tanh tách xuống dưới.

Ống quần loe màu xanh lá cây và khẩu súng bắn tỉa màu xanh lá cây đậm đều dính đầy máu, các mảnh nội tạng, còn có một ít óc trắng.

Cậu ta chống cằm ngồi trên lò xo, nghiêng đầu từ trên cao nhìn xuống quan sát khuôn mặt Mộc Kha, khóe miệng nhếch lên nụ cười càng lúc càng cao, đôi mắt màu xanh táo lộ ra ngoài mặt nạ giấy.

“Tôi nhớ khuôn mặt xinh đẹp này.” Giọng nói của cậu ta có loại khẩu âm pha trộn giữa tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha rất tao nhã và quý tộc, âm nhấn cuối câu khiến điệu bộ có chút lười biếng, “—— tôi quỳ trên đất thấy.”

“Cho nên tôi rất ấn tượng với nó, vừa thấy đã khắc sâu vào lòng.”

Cậu ta dùng tay trái nâng súng bắn tỉa lên, nhưng được nửa chừng, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cậu ta lại nhảy lên bằng một chân, lắc lư đạp trên mép lò xo — giống như người nhào lộn giẫm lên quả bóng, gập một tay trước người, một tay khác sau lưng, cúi đầu khom lưng xuống.

Đây là một nghi thức quý tộc, có vẻ không phù hợp với phong thái và vẻ ngoài hài hước hiện tại của cậu ta cho lắm.

“Cha tôi đã dạy rằng, trước khi gi3t ch3t đối thủ phải tự giới thiệu bản thân.” Cậu ta khom lưng, giọng điệu rất lễ phép và lịch sự, “Để tôn trọng đối thủ, chúng ta phải cho họ biết ai đã gi3t ch3t họ.”

Cậu ta ngẩng gương mặt tươi cười lên, nhưng trong mắt không có một tia ý cười: “Tên tôi là Daniel, con đỡ đầu yêu quý nhất của Bạch Liễu.”

Daniel giơ súng bắn tỉa về phía Mộc Kha, nụ cười trên mặt càng thêm cuồng bạo, thái độ thản nhiên: “Tên cậu là gì thì không quan trọng lắm.”

“—— cậu chỉ là rác rưởi không xứng với cha, rác rưởi không cần có tên.”

“Pằng ——!!”

———————————

Trong Hồ Trò Chơi khổng lồ, Bạch Liễu đã sắp xếp hết tất cả mọi việc, dẫn Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả đến bên cạnh hồ.

Không thấy bóng dáng một ai.

Lưu Giai Nghi nháy mắt hiểu ra: “Chắc là có hiệp hội lớn vừa mới vào, số lượng người chơi chưa đầy nên không ai dám tới gần đây.”

Cô bé quay đầu nhìn Bạch Liễu, tầm mắt rơi vào miếng băng vải đang cầm máu trên tay hắn: “Hay là chúng ta cũng tạm tránh ra?”

“Chị dạy em né tránh nguy hiểm ở giải đấu từ khi nào thế?” Một giọng nữ nhã nhặn, kín đáo cắt ngang dòng suy nghĩ của Lưu Giai Nghi, tiếng giày cao gót lộp cộp đều đặn đi tới, “Trước khi thi đấu, điều em phải làm đó chính là ngăn chặn lợi thế của người khác.”

Hồng Đào mặc một chiếc váy lễ phục ruy băng màu xanh lam sáng cổ đôi, đôi tay đeo găng dài màu trắng dài qua khuỷu tay, tóc được búi cao gọn gàng và tinh tế, phía dưới là cặp bông tai bằng ngọc lục bảo hình giọt mưa dài khoảng 10 cm đang đung đưa quanh cổ cô.

Có một loại phong thái cổ điển và tao nhã.

Lưu Giai Nghi đứng trước Bạch Liễu: “Hoàng Hậu, đã lâu không gặp.”

Phía sau Hồng Đào là toàn bộ chiến đội, có vẻ như đang trong quá trình huấn luyện, nhưng bên cạnh cô có một người hoàn toàn xa lạ với Lưu Giai Nghi.

Đó là một cô gái nhỏ tầm 13-14 tuổi, mặc quần áo nữ tu đen trắng, tóc vàng mắt xanh, trên đầu là một chiếc mũ trắng tinh khiết phủ lên mái tóc gợn sóng vàng rực, hai tay nắm chặt thánh giá cầu nguyện, đôi mắt xanh lục ngây thơ và trong sáng, thấp thoáng một ánh lam như biển khơi bao la.

Lưu Giai Nghi liếc mắt nhìn cô bé đó lập tức nhận ra, hôm nay Hồng Đào trang điểm ăn mặc đẹp là để tiếp đón vị khách mới này ——

—— vị khách mới này giống như một thiếu nữ bước ra từ bức tranh cổ điển.

Hồng Đào đưa tay lên vuốt tóc cô gái đó: "Em ấy là 【Nữ Tu】, đội viên mới thay thế em. Phoebe, chào hỏi người tiền nhiệm của em đi, chúc phúc cô bé được thượng đế phù hộ."

Phoebe chậm rãi đi tới gần Lưu Giai Nghi khoảng một mét, không chút sợ hãi Phù Thủy Nhỏ tiếng tăm lừng lẫy mà chỉ hơi rụt rè cúi đầu, nhấc bộ trang phục nữ tu của mình lên khuỵu gối chào hỏi, giọng nói cực kỳ ngọt ngào thánh thót như loại mật ong ngon.

"Cầu xin thượng đế ban phước lành cho em."

Phoebe đứng lên, cô chờ mong nhìn Lưu Giai Nghi: "Em cũng có một người anh trai phải không?"

Lưu Giai Nghi mím môi nhìn thoáng qua Hồng Đào, nhưng vẫn trả lời: "Đúng vậy."

“Chị cũng có một anh trai cùng cha khác mẹ.” Phoebe cười lên như thiên thần, “Anh ấy cũng giống như anh trai em vậy, bỏ rơi chị và phản bội gia tộc.”

“Nhưng chị không trách anh ấy, chị tha thứ cho anh ấy, thượng đế tha thứ cho tất cả chúng ta.”

Lưu Giai Nghi không nói gì, cô bé cảnh giác im lặng nhìn chăm chú Phoebe, dựng lên những chiếc gai vô hình xung quanh.

Phoebe phớt lờ địch ý của Lưu Giai Nghi, dường như không kiềm được cảm xúc, đột nhiên tiến lên cầm hai tay Lưu Giai Nghi đặt lên nguc mình, dùng đôi mắt xanh biếc đẹp như đại dương tràn đầy yêu thương và thân thiện nhìn cô bé.

“Chúng ta rất giống nhau, có lẽ chúng ta mới nên có cùng huyết thống với nhau, anh em, chị em, hay gì đó cũng được, chị luôn mơ ước được làm bạn với em!” Phoebe nở nụ cười chân thành và hạnh phúc. “Em là người chơi mà chị thích nhất.”

Đôi mắt cô gái nhỏ lấp lánh tỏa sáng: “Chị nhất định sẽ chiến thắng và ban phúc lành của thượng đế cho em.”

Lưu Giai Nghi ngạc nhiên rút tay lại lùi về sau, Bạch Liễu thuận thế chắn trước mặt cô bé, ngước mắt nhìn Hồng Đào.

Hồng Đào khẽ gật đầu mỉm cười: “Phoebe rất thích Giai Nghi, thật ra em ấy còn mạnh hơn cả Lưu Giai Nghi, nhưng em ấy tự nguyện làm người thay thế chỉ để kết bạn với Giai Nghi.”

“Tiếc là trước khi tình bạn này nảy mầm.” Ánh mắt Hồng Đào dừng lại trên người Lưu Giai Nghi mang tính ám chỉ, “Cô bé mà em ấy thích đã chạy trốn.”

“Vậy à?” Bạch Liễu không chút động lòng, “Vậy sao trước kia cô không dùng Phoebe?”

“Bởi vì lúc đó tôi chưa đủ ổn định, anh trai tôi còn sống, thỉnh thoảng hay làm những chuyện khiến người phiền phức và nhục nhã, ảnh hưởng đến cảm xúc và phong độ phát huy của tôi.” Phoebe thở dài buồn rầu, chắp tay thành tâm cầu nguyện, “Thượng đế ơi, nếu như anh ấy chết sớm thì tốt hơn rồi.”

Một thiếu nữ nhìn ngây thơ lại nói ra những lời như vậy khiến người nghe choáng váng ——Tề Nhất Phảng đứng phía sau Hồng Đào không nhịn được được che miệng rơi lệ.

Cậu ta không muốn loại đồng đội này đâu, nhìn thanh khiết trong trẻo đến thế, mở miệng ra là kêu gọi thượng đế phù hộ, thế nhưng bụng dạ nham hiểm đen tối như gì, cả đám bọn cậu đều bị lọt hố … hu hu hu

Lúc Hồng Đào dẫn Phoebe rời đi huấn luyện, Phoebe còn xoay người lưu luyến vẫy tay tạm biệt Lưu Giai Nghi, trong mắt lóng lánh ánh nước buồn bã:

“Hẹn gặp lại Phù Thủy Nhỏ, hy vọng đêm nay thượng đế cho chị nằm mơ thấy em.”

Lưu Giai Nghi yên lặng che cánh tay nổi đầy da gà của mình.

“À đúng rồi, nếu các anh nhìn thấy anh trai em thì hãy giúp em gi3t ch3t anh ấy nhé.” Phoebe nũng nịu nói cứ như thể cô đang nhờ người khác phạt một con mèo hư làm cô bị thương, “Anh ấy tên là Daniel, là một tên ngốc thích đóng vai hề.”

Sau khi Hồng Đào rời đi, Bạch Liễu vỗ đầu Lưu Giai Nghi: “Hồng Đào muốn quấy nhiễu cảm xúc của em, trước khi chúng ta biết được thông tin tình báo chi tiết của 【 Nữ Tu 】 thì không cần phải xen vào, vào trò chơi thôi.”

Lưu Giai Nghi gật gật đầu, hít sâu một hơi, chọn trò chơi đăng nhập.

【 Hệ thống nhắc nhở: Chào mừng đến với trò chơi 《 Rừng rậm biên thùy 》 】

【 Nơi đây từng là một thị trấn biên giới diễn ra chiến tranh. Khắp nơi đều là mưa bom bão đạn, đầm lầy bẩn thỉu và các loại ao hồ. Khu rừng rậm nhiệt đới đầy dã thú nham hiểm, ruồi muỗi và thi thể đứt lìa. Bạn sẽ vào vai một người lính có trách nhiệm dọn dẹp chiến trường, thu dọn những xác chết đó. 】

【 Trò chơi thể loại tính điểm, người chơi thu dọn càng nhiều xác chết thì càng nhận được nhiều điểm. Cuối cùng, người chơi có nhiều điểm nhất trong vòng bảy ngày sẽ thắng trò chơi. 】

Đường Nhị Đả nhìn Bạch Liễu: “Đây là loại trò chơi tính điểm, khác với trò chơi giải mã, không có đường chính cố định, chỉ có thông tin bối cảnh thôi, muốn thắng trò chơi chủ yếu phụ thuộc vào hai yếu tố, một là tự mình kiếm điểm, hai là ngăn người khác kiếm điểm.”

Lưu Giai Nghi nhìn xung quanh một lượt, kiểm tra môi trường xong cũng đưa ra phán đoán: “Môi trường nhiệt đới, mưa và gió nhiều, các loài động thực vật phong phú, địa hình tương đối phức tạp, phải chú ý đến các yếu tố quấy nhiễu này.”

Cô bé vừa nói vừa đưa thuốc giải cho Bạch Liễu.

Bạch Liễu chậm rãi uống, huyết sắc trên mặt khôi phục lại không ít: “Loại trò chơi này độ khó không cao, trước mắt chưa thấy người chơi hay quái vật tấn công chúng ta —— nhanh chóng làm xong rồi đi ra thôi.”

Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi gật đầu.

“Xuất hiện ở trên chiến trường, đầu tiên phải ngụy trang cái đã.” Bạch Liễu quét mắt nhìn một lượt, “Chúng ta cần ba bộ quần áo ngụy trang……”

Lời còn chưa dứt đã nghe một tiếng súng vang lên.

Đây là trò chơi có bối cảnh chiến tranh, nghe tiếng súng thế này thì rất có khả năng gần đây đang xảy ra xung đột.

Bạch Liễu, Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả nhanh chóng núp sau một gốc cây to, trét đầy bùn đất lên mặt rồi ngã lăn xuống đất, nhắm mắt ngừng thở giả vờ mình là xác chết.

Tiếng người la hét khàn cả giọng vang lên lẫn trong tiếng súng dày đặc, vang vọng cả núi rừng:

“Hắc Đào, đứng lại! Cậu nói cậu chịu thua còn gì!”

“Cậu đã tự nhận thua 3 ván game rồi! Nói thì phải giữ lời, Hắc Đào! Bỏ cái xác trong tay xuống!”

“Hắc Đào, chịu thua đi! Cậu bị chúng tôi bao vây rồi!”

“Hắc Đào, cậu thật nham hiểm! Cậu mẹ nó thế mà cướp xác chết của đồng đội à!”

Một người mặc quân phục màu xanh lá cây đậm đang chạy như bay trong rừng rậm, lúc đi ngang qua Bạch Liễu, người này do dự một lúc, cúi đầu nhìn kĩ Bạch Liễu, như muốn xác định Bạch Liễu có phải là xác chết mà y có thể nhặt hay không.

Nhưng y chưa kịp xác định thì người phía sau đã đuổi tới, gào thét ầm ĩ:

“Bỏ xác chết xuống ngay!!”

Trong nháy mắt, Hắc Đào không chút do dự ôm lấy Bạch Liễu, tay vung roi ra không thèm nhìn lại.

Một tiếng "chát" vang lên, tiếp đó là một giọng nam thê lương kêu thảm thiết.

"—— cậu dám đánh đồng đội của mình luôn à!"

Hắc Đào ngoảnh mặt làm ngơ, ôm 2 cái xác trong tay chạy nhanh về phía trước, Bạch Liễu bị khiêng trên vai chậm rãi mở mắt ra.

(* Thí nghiệm Con mèo của Schrödinger: Con mèo của Schrödinger là một thí nghiệm tưởng tượng, đôi khi được gọi là nghịch lý do nhà vật lý học người Ireland gốc Áo Erwin Schrödinger nghĩ ra vào năm 1935 khi tranh luận với Albert Einstein về cách hiểu Copenhagen trong cơ học lượng tử. Thí nghiệm đưa ra giả thuyết về một con mèo có thể vừa sống vừa chết, theo cách hiểu của vật lý là trạng thái chồng chất lượng tử. Hiện tượng này xảy ra khi đối tượng thí nghiệm được liên kết với sự kiện hạt hạ nguyên tử ngẫu nhiên có thể xảy ra hoặc không.)

- ——oOo—

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả nằm thù lù trên mặt đất, trơ mắt nhìn Hắc Đào nước chảy mây trôi ôm Bạch Liễu chạy mất: "????"

Ủa anh??!

Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi lập tức đứng bật dậy nhìn nhau, nhanh chóng chạy theo hướng Hắc Đào vừa biến mất.

Rừng cây dày đặc và bụi cây rậm rạp trong rừng gây khó khăn không ít cho người đuổi phía sau, vả lại tốc độ di chuyển của Hắc Đào quá nhanh, chẳng mấy chốc y đã cách xa một khoảng cách, không còn chút dấu vết nào.

"Xác chết" Bạch Liễu vừa bị cướp bình thản dựa cằm vào vai Hắc Đào không chút hoảng loạn, trên mặt chẳng có chút cảm xúc nào.

Bạch Liễu chỉ thắc mắc một chuyện, đến bao giờ thì Hắc Đào mới phát hiện ra hắn không phải là xác chết?

Chẳng bao lâu sau, Hắc Đào tinh mắt phát hiện một túp lều đơn sơ bằng vải bạt thấp thoáng dưới những bóng cây rậm rạp.

Trên nóc lều phủ đầy dây leo ngụy trang, xác chết chất đống xung quanh chỉ được che lấp sơ sài bằng một lớp đất cát, bên cạnh là một số bao cát và xi măng xếp chồng lên nhau như pháo đài, hẳn đây là một căn cứ tạm thời cho những người lính thu dọn chiến trường nghỉ ngơi trong khu rừng này.

Hắc Đào ngang nhiên độc chiếm lấy cứ điểm vừa mới phát hiện, y ôm "xác chết" trên vai, dùng đầu gối đẩy cửa đi vào.

Trong lều chỉ có hai chiếc giường khung thép được kê sát nhau, một số mìn và vỏ lựu đạn rỗng quăng lăn lốc trong góc

lều, có thể là do binh lính tìm thấy chúng trong quá trình thu thập xác chết nên tiện tay mang về.

Trong lều còn có một số bộ đồng phục rách nát dính máu, hai chiếc cốc súc miệng bằng nhôm treo trên tường, hai chiếc hộp y tế đã xé bao bì dưới gầm giường, khay đựng thuốc thuốc kháng sinh bên trong trống rỗng, có vẻ chủ nhân trước của căn lều vội vàng cầm thuốc đi cứu người thì phải.

Lính cứu hộ thỉnh thoảng cũng phải xử lý những vết thương đơn giản.

Hắc Đào thản nhiên ném cái xác không đầu dưới cánh tay sang một bên, đang chuẩn bị ném tiếp "cái xác" trên vai xuống thì cuối cùng Bạch Liễu cũng mở miệng:

"Thì ra Hắc Đào tiếng tăm lừng lẫy chuyên cướp xác chết của đồng đội để chiến thắng trong trò chơi à?"

Hắc Đào vốn đang định ném xác chết xuống, nghe được thì ngừng lại, y do dự một hồi rồi ôm eo Bạch Liễu đặt ở trên giường, cúi sát vào quan sát khuôn mặt bôi trét bùn đất lung tung của Bạch Liễu.

Nhìn mãi không thấy rõ, Hắc Đào bèn dùng bàn tay vận sức lau chùi xo4 nắn một hồi, khiến ngũ quan Bạch Liễu méo vẹo hết cả lên, cuối cùng mới lộ ra khuôn mặt trắng nõn của Bạch Liễu.

Hai người dựa sát vào nhau, Hắc Đào tập trung nhìn chăm chú Bạch Liễu, muốn xem hắn là ai.

Bạch Liễu nghiêng người lùi ra sau, dời mắt nhìn về phía đống quần áo dơ ở góc phòng.

“Àh.” Hắc Đào bừng tỉnh nói, “Ra là cậu, Bạch Liễu trong trò chơi mới đây.”

Sau đó người này nghiêm túc gật đầu: “Ừ, thỉnh thoảng tôi sẽ cướp đồ vật của đồng đội để thắng trò chơi.”

Hắc Đào không hề cảm thấy xấu hổ chút nào, thản nhiên thừa nhận hành vi sai trái của mình, còn hỏi ngược lại Bạch Liễu: “Như vậy không được sao?”

Bạch Liễu: “……”

Có chút thông cảm cho đồng đội của tên này.

Lúc Tạ Tháp chơi trò chơi cũng hoàn toàn không tuân theo các quy tắc và luật lệ nào cả, thậm chí có đôi khi còn dùng vẻ mặt chân thành đâm đồng đội là hắn một dao …

Từ đó đến nay vẫn cứ như thế, chưa từng thay đổi.

Bạch Liễu mím môi, ánh mắt trầm xuống, quay đầu nhìn thẳng Hắc Đào, trên mặt thoáng hiện ý cười nhỏ vụn.

Chỉ là nụ cười chưa chạm đến đáy mắt, Bạch Liễu đã cất giọng cực kỳ lạnh lùng: “Tôi không thích anh tấn công đồng đội.”

Bạch Liễu dùng hai ngón tay trái kẹp lấy tờ tiền linh hồn của Đường Nhị Đả từ trong găng tay của mình, lập tức kích hoạt kỹ năng cá nhân của Đường Nhị Đả trong bảng hệ thống, từ sau eo rút ra một khẩu súng đã nạp đạn sẵn.

Hắc Đào nhanh tay lẹ mắt ép súng trên tay Bạch Liễu trở về, theo bản năng muốn rút roi ra quyết đấu với Bạch Liễu, nhưng tưởng tượng đến cảnh Nghịch Thần vừa mới phàn nàn y không lâu, lại thêm có khả năng bị phạt thua thêm 3 lần chơi nữa, Hắc Đào không khỏi do dự một chút.

Trong khoảnh khắc do dự đó, cổ tay Bạch Liễu ép xuống, rút súng từ trong tay Hắc Đào, thành thạo lên đạn, nhắm ngay nguc Hắc Đào.

Hắc Đào lưu loát nghiêng người tránh thoát.

Viên đạn “đùng” đập vào lều bạt, một tia sáng nhàn nhạt rơi vào đôi mắt đen nhánh của Bạch Liễu, đôi mắt đó lạnh lùng bình tĩnh, dưới ánh đèn không có chút ấm áp nào, như ẩn chứa vô vàn cảm xúc khó nói.

Trong chớp mắt đó, Hắc Đào không khỏi ngẩn người, y cảm giác người này hình như…… đang tức giận.

Loại tức giận này mạnh hơn cảm xúc của bất kỳ người chơi nào Hắc Đào từng gặp, y theo bản năng muốn cách xa Bạch Liễu một chút.

Nhưng Bạch Liễu không cho y đường lui, vừa nhận ra Hắc Đào đang chần chừ không dám tấn công, Bạch Liễu lại chùng eo xuống, thuận thế móc hai chân của mình quanh thắt lưng của Hắc Đào, kéo y lại.

Cùng lúc đó, Bạch Liễu ôm chặt Hắc Đào từ phía sau, chĩa súng ngay trái tim của y.

Hắc Đào cúi người về phía trước né được phát súng sau lưng, đồng thời trở tay kẹp chặt tay Bạch Liễu, cướp lấy súng của hắn.

Bạch Liễu bị Hắc Đào đè ở dưới thân, hít thở dồn dập, Hắc Đào giữ chặt hai tay Bạch Liễu ấn ở trên giường, nhìn từ trên cao xuống, khó hiểu hỏi: "Sao cậu cứ phải nhất định nhắm vào trái tim tôi vậy?"

"Là bởi vì trong trò chơi trước tôi cướp lấy trái tim cậu à? Hắc Đào hoang mang, "Nhưng tôi đã trả lại cậu còn gì, tôi chỉ lấy trái tim quái vật thôi."

"Tôi chỉ nghĩ nếu anh nhất định muốn đào tim mình ra để phá hủy nó." Bạch Liễu ngước mắt nhìn y, mỉm cười trả lời, "Không bằng để tôi tự tay mình đào lấy."

"—— tôi muốn đào tim anh từ lâu lắm rồi."

Nói xong, trong găng tay Bạch Liễu lại xuất hiện một tờ tiền linh hồn mới cứ như thể hắn là một ảo thuật gia đang biểu diễn

bài Poker, trên tờ tiền là khuôn mặt của một thành viên trong hiệp hội —— kỹ năng của anh ta là một con dao ngắn sắc bén.

Khẩu súng lục bị Hắc Đào cướp đi đã biến mất, thay vào đó là con dao ngắn nằm trong tay Bạch Liễu, hắn quỳ hai đầu gối trên giường, thẳng lưng, rút dao ra khỏi vỏ, buộc Hắc Đào phải lùi lại.

Nhưng cho dù Hắc Đào lui lại rồi, thế dao trong tay Bạch Liễu cũng không hề yếu bớt, một tia sáng trắng lạnh lẽo sắc bén đâm thẳng vào Hắc Đào.

Hắc Đào theo bản năng rút roi ra đỡ lấy nhát đâm này.

Ý cười trên mặt Bạch Liễu càng thêm nhạt nhẽo: “Còn tưởng anh không chịu rút roi ra chứ.”

“Roi của cậu đâu?” Hắc Đào chú ý Bạch Liễu mãi không rút vũ khí là cây roi giống y ra.

Bạch Liễu nhướng mí mắt, nhẹ nhàng bâng quơ: “Anh làm hỏng trong trò chơi trước rồi.”

Nói rồi Bạch Liễu giẫm lên bốn chân chống đỡ của khung thép, lật người đ3 xuống, hung hăng chém một nhát vào cây roi che trước người Hắc Đào.

Chuôi dao vẽ ra một ngọn lửa chói mắt, tưởng như không thể xuyên qua, nhưng Bạch Liễu không hề giảm lực, ngược lại

quay dao lại chém thêm nhát nữa, dùng mũi dao rạch một đường giữa roi.

Hắc Đào hờ hững liếc nhìn Bạch Liễu, y siết chặt cơ bắp trên cánh tay, cuốn roi vào trong, quấn chặt lấy lưỡi dao Bạch Liễu vừa c4m vào.

—— Đây là một kỹ năng vũ khí cấp cao dùng để áp chế kỹ năng vũ khí cấp thấp, lưỡi dao sắc nhọn bị quấn vào roi Hắc Đào từ từ mềm nhũn như bùn.

Bạch Liễu vẫn không thu hồi dao mà tiếp tục duỗi hai ngón tay trái cầm tiền giấy linh hồn của Đường Nhị Đả, nạp lại giao diện hệ thống của Đường Nhị Đả, thay thế vũ khí kỹ năng một lần nữa.

Vũ khí kỹ năng của người hội viên kia quả thật không thể đối phó Hắc Đào, nhưng Bạch Liễu vốn cũng chỉ muốn dùng nó để mở đường đánh lạc hướng, vũ khí thật sự có để chịu đựng roi của Hắc Đào đó chính là súng của Đường Nhị Đả.

Ánh mắt Bạch Liễu dời xuống.

Hình dạng lưỡi dao bị roi cuốn vào khoảng trống đột ngột thay đổi, trở thành một khẩu súng lục ổ quay cứng rắn, họng súng chĩa thẳng vào lồng nguc Hắc Đào.

Đôi mắt đen nhánh của Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào Hắc Đào, hắn bóp cò không chút do dự.

“—— pằng!

Viên đạn bắn vào nguc Hắc Đào, xuyên qua lưng của y, kéo theo một đường máu dài văng trên mặt đất, vỏ đạn rỗng dính đầy máu lăn lông lốc tạo thành tiếng leng keng giòn giã.

Hắc Đào bị lực bắn dội ngược về sau nửa bước, vẻ mặt y vẫn còn bàng hoàng mờ mịt, máu ồ ạt trào ra từ lồng nguc.

Bạch Liễu không dừng tay, hắn đẩy Hắc Đào ngã xuống đất, trên mặt không chút cảm xúc, cúi người bên cạnh Hắc Đào, sau đó giơ súng bắn thêm mấy phát vào tim Hắc Đào.

“Tại sao anh không đánh trả?” Bạch Liễu nhìn Hắc Đào ngã vào vũng máu, bình tĩnh hỏi, “Giống như trò chơi lần trước vậy, đào tim tôi.”

“Không phải anh rất giỏi chuyện này à?”

Hắc Đào nghiêng đầu nhìn Bạch Liễu, mái tóc ướt đẫm máu, giọng nói đều đều: “—— nếu tấn công cậu thì tôi sẽ lại bị trừng phạt.”

“Cậu tức giận vì chuyện này sao?” Hắc Đào hỏi.

Một khoảnh khắc xúc động hiếm hoi hiện trên khuôn mặt của Bạch Liễu.

Nhưng trước khi Hắc Đào xác định cảm xúc này là gì thì vẻ mặt Bạch Liễu đã lạnh nhạt trở lại.

Bạch Liễu rũ mi mắt xuống nhìn dòng máu nhỏ ào ạt phun ra từ nguc Hắc Đào, hắn xòe năm ngón tay ta, đặt trên vết thương ở tim của Hắc Đào.

Ấm áp và lạnh lẽo, hơi hơi dính nhớt, cảm giác giống như một chất lỏng hòa trộn giữa axit mạnh và nhiên liệu.

“Tôi cứ tưởng máu anh sẽ lạnh chứ.” Bạch Liễu quay đầu nhìn Hắc Đào, “Không ngờ lại có chút ấm áp.”

Đầu ngón tay nhuốm máu của Bạch Liễu lướt dọc theo nguc của Hắc Đào lên trên, cuối cùng vuốt v3 mái tóc trên trán, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Hắc Đào, có một chút thất thần.

Đôi mắt của Hắc Đào cũng có màu đen, khác với màu đen thuần khiết không có ánh sáng của Bạch Liễu, màu đen của mắt y giống như một hạt thủy tinh đặt trong một căn phòng tối không có ánh sáng, nhìn từ một số góc độ bình thường sẽ phản chiếu ánh sáng lam bạc nhạt màu, như thể đang ẩn giấu một đôi mắt của người khác.

“Anh có đôi mắt thật đẹp, sao phải che lại vậy?” Giữa cảnh tượng quái dị như thế này, Bạch Liễu đột ngột đặt câu hỏi.

Hắc Đào nằm trên mặt đất cũng rất phối hợp hắn, trả lời câu hỏi: “Tôi cảm thấy không cần phải để cho người ngoài nhìn đôi mắt của mình.”

Y dừng một chút, bổ sung câu trả lời: "—— ngoại trừ cậu, không ai nói đôi mắt tôi đẹp cả."

"Vậy à?" Bạch Liễu vuốt v3 đôi mắt Hắc Đào, cúi xuống thân mật dán sát vào y, "Tôi rất thích đôi mắt của anh, màu lam bạc."

Bạch Liễu nói những lời này với giọng điệu nhẹ nhàng, ánh mắt thất thần, tựa như đã tha thứ cho lỗi lầm của Hắc Đào, hoàn toàn chìm đắm trong ánh mắt của y.

Nhưng giây tiếp theo, nhịp thở Hắc Đào trở nên gấp gáp, Bạch Liễu lại biến súng thành dao, cắt vào nguc Hắc Đào, cắm thẳng năm ngón tay vào miệng vết thương, nắm trái tim đẫm máu của y.

Hắc Đào nghĩ thầm —— thì ra là vậy, người này có vẻ là tuýp người ăn miếng trả miếng.

Cho nên y làm gì Bạch Liễu, Bạch Liễu cũng muốn trả lại y như thế.

Nếu sau khi Bạch Liễu móc lấy trái tim của y rồi hết giận, thì cũng không phải là không được……

Bạch Liễu rũ mắt nhìn Hắc Đào, dần dần siết chặt bàn tay của mình, bóp mạnh lấy trái tim Hắc Đào.

Đồng tử Hắc Đào co chặt lại.

Trong khoảnh khắc trái tim y bị bóp nát, đôi môi ấm áp của Bạch Liễu áp xuống đôi môi lạnh lẽo của y, đó là một cảm giác vô cùng kỳ lạ, tim y như muốn vỡ tung ra vì không chịu nổi nụ hôn đột ngột của Bạch Liễu.

Bạch Liễu hôn y, lẩm bẩm thì thầm: "Tôi ghét anh, anh phải nhớ kỹ, tôi ghét anh."

Máu tươi phun ra xối xả từ người Hắc Đào, y bối rối ôm lấy Bạch Liễu đang cuộn tròn trong vòng tay mình sau nụ hôn, trong nhất thời, Hắc Đào cảm thấy như thể người bị bóp nát trái tim là Bạch Liễu chứ không phải là y.

"Cậu còn giận sao?" Hắc Đào hỏi.

Bạch Liễu không trả lời, lại cuộn người vào trong lòng ngực Hắc Đào một chút, súng trong tay chưa thu hồi, vẫn chĩa vào ngực Hắc Đào, cứ như sẵn sàng bắn thêm hai phát nữa nếu còn khó chịu.

Vì thế Hắc Đào vừa hoang mang lại vụng về vỗ vỗ bả vai Bạch Liễu, nói: "Thực xin lỗi, lần sau tôi sẽ không làm vậy nữa." Bạch Liễu im lặng thật lâu, cuối cùng hắn cũng bỏ súng xuống.

- ——oOo—

Chương 275

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả nằm thù lù trên mặt đất, trơ mắt nhìn Hắc Đào nước chảy mây trôi ôm Bạch Liễu chạy mất: "????"

Ủa anh??!

Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi lập tức đứng bật dậy nhìn nhau, nhanh chóng chạy theo hướng Hắc Đào vừa biến mất.

Rừng cây dày đặc và bụi cây rậm rạp trong rừng gây khó khăn không ít cho người đuổi phía sau, vả lại tốc độ di chuyển của Hắc Đào quá nhanh, chẳng mấy chốc y đã cách xa một khoảng cách, không còn chút dấu vết nào.

"Xác chết" Bạch Liễu vừa bị cướp bình thản dựa cằm vào vai Hắc Đào không chút hoảng loạn, trên mặt chẳng có chút cảm xúc nào.

Bạch Liễu chỉ thắc mắc một chuyện, đến bao giờ thì Hắc Đào mới phát hiện ra hắn không phải là xác chết?

Chẳng bao lâu sau, Hắc Đào tinh mắt phát hiện một túp lều đơn sơ bằng vải bạt thấp thoáng dưới những bóng cây rậm rạp.

Trên nóc lều phủ đầy dây leo ngụy trang, xác chết chất đống xung quanh chỉ được che lấp sơ sài bằng một lớp đất cát, bên cạnh là một số bao cát và xi măng xếp chồng lên nhau như pháo đài, hẳn đây là một căn cứ tạm thời cho những người lính thu dọn chiến trường nghỉ ngơi trong khu rừng này.

Hắc Đào ngang nhiên độc chiếm lấy cứ điểm vừa mới phát hiện, y ôm "xác chết" trên vai, dùng đầu gối đẩy cửa đi vào.

Trong lều chỉ có hai chiếc giường khung thép được kê sát nhau, một số mìn và vỏ lựu đạn rỗng quăng lăn lốc trong góc lều, có thể là do binh lính tìm thấy chúng trong quá trình thu thập xác chết nên tiện tay mang về.

Trong lều còn có một số bộ đồng phục rách nát dính máu, hai chiếc cốc súc miệng bằng nhôm treo trên tường, hai chiếc hộp y tế đã xé bao bì dưới gầm giường, khay đựng thuốc thuốc kháng sinh bên trong trống rỗng, có vẻ chủ nhân trước của căn lều vội vàng cầm thuốc đi cứu người thì phải.

Lính cứu hộ thỉnh thoảng cũng phải xử lý những vết thương đơn giản.

Hắc Đào thản nhiên ném cái xác không đầu dưới cánh tay sang một bên, đang chuẩn bị ném tiếp "cái xác" trên vai xuống thì cuối cùng Bạch Liễu cũng mở miệng:

"Thì ra Hắc Đào tiếng tăm lừng lẫy chuyên cướp xác chết của đồng đội để chiến thắng trong trò chơi à?"

Hắc Đào vốn đang định ném xác chết xuống, nghe được thì ngừng lại, y do dự một hồi rồi ôm eo Bạch Liễu đặt ở trên giường, cúi sát vào quan sát khuôn mặt bôi trét bùn đất lung tung của Bạch Liễu.

Nhìn mãi không thấy rõ, Hắc Đào bèn dùng bàn tay vận sức lau chùi xo4 nắn một hồi, khiến ngũ quan Bạch Liễu méo vẹo hết cả lên, cuối cùng mới lộ ra khuôn mặt trắng nõn của Bạch Liễu.

Hai người dựa sát vào nhau, Hắc Đào tập trung nhìn chăm chú Bạch Liễu, muốn xem hắn là ai.

Bạch Liễu nghiêng người lùi ra sau, dời mắt nhìn về phía đống quần áo dơ ở góc phòng.

“Àh.” Hắc Đào bừng tỉnh nói, “Ra là cậu, Bạch Liễu trong trò chơi mới đây.”

Sau đó người này nghiêm túc gật đầu: “Ừ, thỉnh thoảng tôi sẽ cướp đồ vật của đồng đội để thắng trò chơi.”

Hắc Đào không hề cảm thấy xấu hổ chút nào, thản nhiên thừa nhận hành vi sai trái của mình, còn hỏi ngược lại Bạch Liễu: “Như vậy không được sao?”

Bạch Liễu: “……”

Có chút thông cảm cho đồng đội của tên này.

Lúc Tạ Tháp chơi trò chơi cũng hoàn toàn không tuân theo các quy tắc và luật lệ nào cả, thậm chí có đôi khi còn dùng vẻ mặt chân thành đâm đồng đội là hắn một dao …

Từ đó đến nay vẫn cứ như thế, chưa từng thay đổi.

Bạch Liễu mím môi, ánh mắt trầm xuống, quay đầu nhìn thẳng Hắc Đào, trên mặt thoáng hiện ý cười nhỏ vụn.

Chỉ là nụ cười chưa chạm đến đáy mắt, Bạch Liễu đã cất giọng cực kỳ lạnh lùng: “Tôi không thích anh tấn công đồng đội.”

Bạch Liễu dùng hai ngón tay trái kẹp lấy tờ tiền linh hồn của Đường Nhị Đả từ trong găng tay của mình, lập tức kích hoạt kỹ năng cá nhân của Đường Nhị Đả trong bảng hệ thống, từ sau eo rút ra một khẩu súng đã nạp đạn sẵn.

Hắc Đào nhanh tay lẹ mắt ép súng trên tay Bạch Liễu trở về, theo bản năng muốn rút roi ra quyết đấu với Bạch Liễu, nhưng tưởng tượng đến cảnh Nghịch Thần vừa mới phàn nàn y không lâu, lại thêm có khả năng bị phạt thua thêm 3 lần chơi nữa, Hắc Đào không khỏi do dự một chút.

Trong khoảnh khắc do dự đó, cổ tay Bạch Liễu ép xuống, rút súng từ trong tay Hắc Đào, thành thạo lên đạn, nhắm ngay nguc Hắc Đào.

Hắc Đào lưu loát nghiêng người tránh thoát.

Viên đạn "đùng" đập vào lều bạt, một tia sáng nhàn nhạt rơi vào đôi mắt đen nhánh của Bạch Liễu, đôi mắt đó lạnh lùng bình tĩnh, dưới ánh đèn không có chút ấm áp nào, như ẩn chứa vô vàn cảm xúc khó nói.

Trong chớp mắt đó, Hắc Đào không khỏi ngẩn người, y cảm giác người này hình như…… đang tức giận.

Loại tức giận này mạnh hơn cảm xúc của bất kỳ người chơi nào Hắc Đào từng gặp, y theo bản năng muốn cách xa Bạch Liễu một chút.

Nhưng Bạch Liễu không cho y đường lui, vừa nhận ra Hắc Đào đang chần chừ không dám tấn công, Bạch Liễu lại chùng eo xuống, thuận thế móc hai chân của mình quanh thắt lưng của Hắc Đào, kéo y lại.

Cùng lúc đó, Bạch Liễu ôm chặt Hắc Đào từ phía sau, chĩa súng ngay trái tim của y.

Hắc Đào cúi người về phía trước né được phát súng sau lưng, đồng thời trở tay kẹp chặt tay Bạch Liễu, cướp lấy súng của hắn.

Bạch Liễu bị Hắc Đào đè ở dưới thân, hít thở dồn dập, Hắc Đào giữ chặt hai tay Bạch Liễu ấn ở trên giường, nhìn từ trên cao xuống, khó hiểu hỏi: "Sao cậu cứ phải nhất định nhắm vào trái tim tôi vậy?"

"Là bởi vì trong trò chơi trước tôi cướp lấy trái tim cậu à? Hắc Đào hoang mang, "Nhưng tôi đã trả lại cậu còn gì, tôi chỉ lấy

trái tim quái vật thôi.”

“Tôi chỉ nghĩ nếu anh nhất định muốn đào tim mình ra để phá hủy nó.” Bạch Liễu ngước mắt nhìn y, mỉm cười trả lời, “Không bằng để tôi tự tay mình đào lấy.”

“—— tôi muốn đào tim anh từ lâu lắm rồi.”

Nói xong, trong găng tay Bạch Liễu lại xuất hiện một tờ tiền linh hồn mới cứ như thể hắn là một ảo thuật gia đang biểu diễn bài Poker, trên tờ tiền là khuôn mặt của một thành viên trong hiệp hội —— kỹ năng của anh ta là một con dao ngắn sắc bén.

Khẩu súng lục bị Hắc Đào cướp đi đã biến mất, thay vào đó là con dao ngắn nằm trong tay Bạch Liễu, hắn quỳ hai đầu gối trên giường, thẳng lưng, rút dao ra khỏi vỏ, buộc Hắc Đào phải lùi lại.

Nhưng cho dù Hắc Đào lui lại rồi, thế dao trong tay Bạch Liễu cũng không hề yếu bớt, một tia sáng trắng lạnh lẽo sắc bén đâm thẳng vào Hắc Đào.

Hắc Đào theo bản năng rút roi ra đỡ lấy nhát đâm này.

Ý cười trên mặt Bạch Liễu càng thêm nhạt nhẽo: “Còn tưởng anh không chịu rút roi ra chứ.”

“Roi của cậu đâu?” Hắc Đào chú ý Bạch Liễu mãi không rút vũ khí là cây roi giống y ra.

Bạch Liễu nhướng mí mắt, nhẹ nhàng bâng quơ: “Anh làm hỏng trong trò chơi trước rồi.”

Nói rồi Bạch Liễu giẫm lên bốn chân chống đỡ của khung thép, lật người đ3 xuống, hung hăng chém một nhát vào cây roi che trước người Hắc Đào.

Chuôi dao vẽ ra một ngọn lửa chói mắt, tưởng như không thể xuyên qua, nhưng Bạch Liễu không hề giảm lực, ngược lại quay dao lại chém thêm nhát nữa, dùng mũi dao rạch một đường giữa roi.

Hắc Đào hờ hững liếc nhìn Bạch Liễu, y siết chặt cơ bắp trên cánh tay, cuốn roi vào trong, quấn chặt lấy lưỡi dao Bạch Liễu vừa c4m vào.

—— Đây là một kỹ năng vũ khí cấp cao dùng để áp chế kỹ năng vũ khí cấp thấp, lưỡi dao sắc nhọn bị quấn vào roi Hắc Đào từ từ mềm nhũn như bùn.

Bạch Liễu vẫn không thu hồi dao mà tiếp tục duỗi hai ngón tay trái cầm tiền giấy linh hồn của Đường Nhị Đả, nạp lại giao diện hệ thống của Đường Nhị Đả, thay thế vũ khí kỹ năng một lần nữa.

Vũ khí kỹ năng của người hội viên kia quả thật không thể đối phó Hắc Đào, nhưng Bạch Liễu vốn cũng chỉ muốn dùng nó để mở đường đánh lạc hướng, vũ khí thật sự có để chịu đựng roi của Hắc Đào đó chính là súng của Đường Nhị Đả.

Ánh mắt Bạch Liễu dời xuống.

Hình dạng lưỡi dao bị roi cuốn vào khoảng trống đột ngột thay đổi, trở thành một khẩu súng lục ổ quay cứng rắn, họng súng chĩa thẳng vào lồng nguc Hắc Đào.

Đôi mắt đen nhánh của Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào Hắc Đào, hắn bóp cò không chút do dự.

"—— pằng!

Viên đạn bắn vào nguc Hắc Đào, xuyên qua lưng của y, kéo theo một đường máu dài văng trên mặt đất, vỏ đạn rỗng dính đầy máu lăn lông lốc tạo thành tiếng leng keng giòn giã.

Hắc Đào bị lực bắn dội ngược về sau nửa bước, vẻ mặt y vẫn còn bàng hoàng mờ mịt, máu ồ ạt trào ra từ lồng nguc.

Bạch Liễu không dừng tay, hắn đẩy Hắc Đào ngã xuống đất, trên mặt không chút cảm xúc, cúi người bên cạnh Hắc Đào, sau đó giơ súng bắn thêm mấy phát vào tim Hắc Đào.

"Tại sao anh không đánh trả?" Bạch Liễu nhìn Hắc Đào ngã vào vũng máu, bình tĩnh hỏi, "Giống như trò chơi lần trước vậy, đào tim tôi."

"Không phải anh rất giỏi chuyện này à?"

Hắc Đào nghiêng đầu nhìn Bạch Liễu, mái tóc ướt đẫm máu, giọng nói đều đều: "—— nếu tấn công cậu thì tôi sẽ lại bị trừng phạt."

"Cậu tức giận vì chuyện này sao?" Hắc Đào hỏi.

Một khoảnh khắc xúc động hiếm hoi hiện trên khuôn mặt của Bạch Liễu.

Nhưng trước khi Hắc Đào xác định cảm xúc này là gì thì vẻ mặt Bạch Liễu đã lạnh nhạt trở lại.

Bạch Liễu rũ mi mắt xuống nhìn dòng máu nhỏ ào ạt phun ra từ nguc Hắc Đào, hắn xòe năm ngón tay ta, đặt trên vết thương ở tim của Hắc Đào.

Ấm áp và lạnh lẽo, hơi hơi dính nhớt, cảm giác giống như một chất lỏng hòa trộn giữa axit mạnh và nhiên liệu.

"Tôi cứ tưởng máu anh sẽ lạnh chứ." Bạch Liễu quay đầu nhìn Hắc Đào, "Không ngờ lại có chút ấm áp."

Đầu ngón tay nhuốm máu của Bạch Liễu lướt dọc theo nguc của Hắc Đào lên trên, cuối cùng vuốt v3 mái tóc trên trán, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Hắc Đào, có một chút thất thần.

Đôi mắt của Hắc Đào cũng có màu đen, khác với màu đen thuần khiết không có ánh sáng của Bạch Liễu, màu đen của mắt y giống như một hạt thủy tinh đặt trong một căn phòng tối không có ánh sáng, nhìn từ một số góc độ bình thường sẽ phản

chiếu ánh sáng lam bạc nhạt màu, như thể đang ẩn giấu một đôi mắt của người khác.

“Anh có đôi mắt thật đẹp, sao phải che lại vậy?” Giữa cảnh tượng quái dị như thế này, Bạch Liễu đột ngột đặt câu hỏi.

Hắc Đào nằm trên mặt đất cũng rất phối hợp hắn, trả lời câu hỏi: “Tôi cảm thấy không cần phải để cho người ngoài nhìn đôi mắt của mình.”

Y dừng một chút, bổ sung câu trả lời: “—— ngoại trừ cậu, không ai nói đôi mắt tôi đẹp cả.”

“Vậy à?” Bạch Liễu vuốt v3 đôi mắt Hắc Đào, cúi xuống thân mật dán sát vào y, “Tôi rất thích đôi mắt của anh, màu lam bạc.”

Bạch Liễu nói những lời này với giọng điệu nhẹ nhàng, ánh mắt thất thần, tựa như đã tha thứ cho lỗi lầm của Hắc Đào, hoàn toàn chìm đắm trong ánh mắt của y.

Nhưng giây tiếp theo, nhịp thở Hắc Đào trở nên gấp gáp, Bạch Liễu lại biến súng thành dao, cắt vào nguc Hắc Đào, cắm thẳng năm ngón tay vào miệng vết thương, nắm trái tim đẫm máu của y.

Hắc Đào nghĩ thầm —— thì ra là vậy, người này có vẻ là tuýp người ăn miếng trả miếng.

Cho nên y làm gì Bạch Liễu, Bạch Liễu cũng muốn trả lại y như thế.

Nếu sau khi Bạch Liễu móc lấy trái tim của y rồi hết giận, thì cũng không phải là không được……

Bạch Liễu rũ mắt nhìn Hắc Đào, dần dần siết chặt bàn tay của mình, bóp mạnh lấy trái tim Hắc Đào.

Đồng tử Hắc Đào co chặt lại.

Trong khoảnh khắc trái tim y bị bóp nát, đôi môi ấm áp của Bạch Liễu áp xuống đôi môi lạnh lẽo của y, đó là một cảm giác vô cùng kỳ lạ, tim y như muốn vỡ tung ra vì không chịu nổi nụ hôn đột ngột của Bạch Liễu.

Bạch Liễu hôn y, lẩm bẩm thì thầm: “Tôi ghét anh, anh phải nhớ kỹ, tôi ghét anh.”

Máu tươi phun ra xối xả từ người Hắc Đào, y bối rối ôm lấy Bạch Liễu đang cuộn tròn trong vòng tay mình sau nụ hôn, trong nhất thời, Hắc Đào cảm thấy như thể người bị bóp nát trái tim là Bạch Liễu chứ không phải là y.

“Cậu còn giận sao?” Hắc Đào hỏi.

Bạch Liễu không trả lời, lại cuộn người vào trong lòng ngực Hắc Đào một chút, súng trong tay chưa thu hồi, vẫn chĩa vào ngực Hắc Đào, cứ như sẵn sàng bắn thêm hai phát nữa nếu còn khó chịu.

Vì thế Hắc Đào vừa hoang mang lại vụng về vỗ vỗ bả vai Bạch Liễu, nói: “Thực xin lỗi, lần sau tôi sẽ không làm vậy nữa.” Bạch Liễu im lặng thật lâu, cuối cùng hắn cũng bỏ súng xuống.

- ——oOo—

Chương 276

Vương Thuấn đang loay hoay sắp xếp thông tin đội cho giai đoạn tiền giải đấu thì cánh cửa văn phòng đột nhiên bị đẩy ra, một bóng người bị quấn chằng chịt trong mớ lưới thép lộn xộn và còng tay lảo đảo bước vào, gục xuống ghế sô pha trước mặt Vương Thuấn làm hắn giật cả mình.

Đống lộn xộn khó mà nhận ra hình người này chậm rãi run run giơ một bàn tay lên, trên đó ít nhất là 8, 9 còng tay và 3, 4 lớp lưới thép quấn dày đặc, giọng nói nhão nhẹ: "… là tôi, Mục Tứ Thành."

Vương Thuấn kinh ngạc nói: "Cậu …… Sao thế này?"

"Xui xẻo gặp được một tên thích chõ mũi vào chuyện người khác." Mục Tứ Thành cố sức vất vả giật mạnh tấm lưới thép quấn đầy mặt.

Nhưng tấm lưới thép này đàn hồi và co giãn rất kỳ lạ, không những không kéo ra được mà còn bị bắn trở về chỗ cũ, giọng điệu Mục Tứ Thành ngày càng bực bội: "Cái tên Armand của Bình Minh Vàng đặc biệt nghiên cứu phát minh bắt trộm này để đối phó với tôi đó."

"Cậu bị cậu ta cho ăn hành thế này à?" Vương Thuấn vừa nói vừa tìm tư liệu của Armand.

Vương Thuấn đẩy kính, liếc nhìn nội dung tài liệu, bừng tỉnh nói: "—— cậu thua là đúng rồi, cậu ta là đội viên bộ phận đặc biệt, phụ trách bảo vệ, cất giữ các đồ vật quý hiếm và nguy hiểm, tuổi còn trẻ mà được làm đội phó rồi đấy."

Vương Thuấn nhìn về phía Mục Tứ Thành: "—— nghe nói chuyên truy bắt ăn trộm."

Mục Tứ Thành khinh thường cười nhạo: "Chuyên truy bắt ăn trộm tôi thấy nhiều rồi, cũng không có mấy người có thể làm khó dễ được tôi."

Vương Thuấn dùng ánh mắt ý bảo Mục Tứ Thành nhìn cái đống dây nhợ đang "trang trí" trên người cậu đi rồi hãy nói tiếp.

Mục Tứ Thành chú ý tới tầm mắt Vương Thuấn lại càng thêm bực bội, cậu lắc lắc còng tay đang treo hai bên cánh tay, vẻ mặt đen thui.

"Khác nhau." Mục Tứ Thành nói, cậu nhíu mày, "Cái tên Armand này làm cho tôi có cảm giác cậu ta rất hiểu tôi thì phải."

"Cậu ta biết thói quen tấn công, phương thức và điểm chuyển tiếp mỗi kỹ năng tấn công của tôi nên lợi dụng nó để ra tay trước, ngay cả chuyện tôi ghét còng tay và dây lưới Armand thậm chí cũng biết nữa ——" Mục Tứ Thành dừng một chút, "—— chuyện này chỉ có tôi mới biết, tôi chưa từng nói cho ai nghe cả."

“Giống như là, cậu ta biết tôi lâu lắm rồi ấy, hiểu biết về con người tôi còn hơn chính bản thân tôi nữa……”

Mục Tứ Thành càng nghĩ càng cáu kỉnh, cậu điên cuồng kéo lưới thép trên đầu mình: “Mẹ nó, tưởng tượng phải làm đối thủ với loại người đó là ông đây muốn nổi điên lên rồi!!”

Nói đến đây, Mục Tứ Thành cảnh giác quay đầu nhìn về phía Vương Thuấn: “Anh đừng có dùng kỹ năng 【 vạn sự thông 】lên người tôi đấy!”

Vương Thuấn giơ hai tay lên, ra hiệu mình không có giấy bút, bất đắc dĩ nói: “Tôi không làm chuyện đó với đồng đội của mình.”

Mục Tứ Thành vi diệu nhìn chằm chằm Vương Thuấn, sau đó ngồi xoãi chân ra, hai tay đặt trên lưng ghế sô pha, cằm chống lên mu bàn tay: “Này, Vương Thuấn, anh có biết người nào có kỹ năng xem trộm ký ức người khác giống như anh không?”

Cậu nhíu mày nhớ lại: “Cái tên Armand đó vừa thấy mặt tôi thì bảo là đã lâu không gặp, nếu không phải tôi nhớ rõ tôi chỉ mới gặp cậu ta có một lần thì đúng là đã bị cậu ta hù dọa rồi.”

Vương Thuấn do dự một hồi: “Theo tôi biết thì không có người chơi nào có kỹ năng đó.”

Tuy rằng hội trưởng Thợ Săn Hươu có một loại đạo cụ có thể chia sẻ ký ức, nhưng so sánh với miêu tả của Mục Tứ Thành thì hình như không phải loại đó.

“Chậc.” Mục Tứ Thành đứng lên, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, “Anh thật là vô dụng.”

Nói xong xoay người muốn đi, kết quả chưa đi được hai bước đã bị vấp phải xiềng xích cổ chân cùng lưới thép đan vào nhau, trực tiếp quỳ gối ngay cửa, thế là tức điên lên chỉ vào đống rối nùi dưới chân chửi rủa ỏm tỏi.

Vương Thuấn sau lưng: “……”

Hắn xoa trán thở dài: “Trước mắt cậu ngồi lên sô pha, gỡ đống đồ này xuống trước đã rồi tính.”

Vương Thuấn tìm được một cây kéo và một cái kìm, nhưng cũng chỉ cắt được lưới dây thép, còn còng tay thì hì hục mãi không xong, cuối cùng hắn thở dài: “Chờ Bạch Liễu trở lại vậy, trên người cậu ấy có dung nham rèn vũ khí, nói không chừng có thể luyện hóa được thứ này.”

Mục Tứ Thành hít sâu một hơi định gào thét tiếp, thế nhưng có người còn rống to hơn cả cậu.

“A a a a ——!!” Đỗ Tam Anh khóc ầm ĩ đến nỗi hai mắt sưng như quả trứng gà, cậu lôi kéo Mộc Kha cả người đẫm máu đang rũ đầu vào văn phòng Vương Thuấn, “Cứu mạng với ——!!”

Vương Thuấn chỉ mới một buổi đã chịu kinh hãi hai lần liên tiếp: “Lại làm sao thế này?!”

Đỗ Tam Anh chân tay luống cuống chỉ vào Mộc Kha, lắp ba lắp bắp: “Anh ấy.. anh ấy gặp một kẻ điên.. lấy súng bắn anh ấy.. nhưng nhờ may mắn của em.. kẻ điên kia bắn không trúng bọn em!”

Vương Thuấn nghi hoặc: “Không bắn trúng thế thì tại sao Mộc Kha lại trở thành như vậy?”

Đỗ Tam Anh nói đến đây thì muốn kiệt sức, cậu như một con nhím xù lông hét lớn: “—— người kia phát hiện mình bắn mãi không trúng thì nói là 【nếu cha đã lựa chọn cậu để bên cạnh người, vậy thì cậu hãy mang ký ức của tôi tồn tại tạm thời bên cạnh cha đi, một ngày nào đó tôi sẽ lấy lại vị trí của mình】.”

“Sau đó anh ta sử dụng một cái đạo cụ rất kỳ quái lên người Mộc Kha, bảo là đã đặt ký ức vào đầu anh ấy rồi, sau đó liền bỏ đi.”

“Sau khi Mộc Kha bị đạo cụ kia ảnh hưởng thì nổi điên lên, phải dùng dao chém giết rất nhiều quái vật mới khôi phục lại lý trí, đồng ý thoát game với em, nhưng vừa ra thì liền hôn mê như vậy.”

Đỗ Tam Anh rơm rớm nước mắt: “…… Mộc Kha trong trò chơi nhìn rất đáng sợ……”

“Trong Hồ Trò Chơi có thể kịp thời thoát game mà.” Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn Mộc Kha đang nằm trên mặt đất, kéo lê cái cùm chân tới gần đỡ cậu dậy, “Sao Mộc Kha lại phải dây dưa với tên điên nào đó chứ?”

“Mộc Kha ở lại là có nguyên nhân.” Đỗ Tam Anh nuốt một ngụm nước miếng, nhỏ giọng giải thích, “Bởi vì người kia nói anh ta là con trai Bạch Liễu ……”

Mục Tứ Thành: “……”

Vương Thuấn hít hà một hơi.

Mục Tứ Thành đơ người: “?!? Cái gì?!”

Trong trò chơi.

Bạch Liễu không biết mình vừa có thêm một đứa con trai đang ngồi xếp bằng trên giường, mặt không cảm xúc nhìn Hắc Đào ngồi ở trên sàn nhà tự băng bó miệng vết thương, đầu ngón tay vuốt v3 khẩu súng trong lòng nguc.

…… Người này mất nhiều máu như thế nhưng lại chẳng hề hấn gì, chẳng mấy chốc đã hồi phục lại.

Hắc Đào ngồi thẳng lưng, nhíu mày —— y cảm nhận được một luồng sát khí thật khó chịu.

Nửa thân trên của y để trần loang lổ những vết thương do súng bắn, từ góc nhìn của Bạch Liễu, phần eo, lưng, bụng của Hắc Đào cực kỳ săn chắc, cơ bắp không thô kệch, ngược lại dán sát khung xương cân đối và mạnh mẽ. Lúc Hắc Đào nhấc tay,

xoay eo, cơ bắp lưu loát uyển chuyển tạo thành những đường cong tuyệt đẹp với làn da trắng mịn màng.

Hắc Đào cảm nhận được ánh mắt Bạch Liễu thì quay đầu lại nhìn có ý dò hỏi.

Bạch Liễu nhìn sang chỗ khác, động tác vuốt v3 súng ngừng lại, đột ngột nói: “Dáng người anh không tồi, hèn chi nổi tiếng như vậy.”

Hắc Đào chậm rãi: “?”

Y không hiểu lắm hai cái đó có liên quan gì với nhau, nhưng Hắc Đào tinh ý phát hiện tâm tình Bạch Liễu hiện tại không tốt lắm thì phải.

Vì thế để tránh hai bên lại xung đột, Hắc Đào lựa chọn đồng ý với quan điểm của Bạch Liễu, để có tính thuyết phục hơn, y còn gật gật đầu “Ừ” một tiếng.

Ánh mắt Bạch Liễu lại chẳng có chút vui vẻ nào, hắn mỉm cười: “Thì ra Hắc Đào tiên sinh top 1 năm ngoái dựa vào đó để lên đến đỉnh cao, kiến thức của tôi thật là hạn hẹp.”

Hắc Đào: “……”

Hắn cảm giác mình như mình chọn sai đáp án thì phải.

Đang lúc Hắc Đào chuẩn bị trả lời thì rừng cây bên ngoài truyền đến một âm thanh rất nhỏ.

Hắc Đào lập tức thu nạp tất cả đạo cụ, vung roi lên rồi cuộn lại, trong nháy mắt quấn lấy Bạch Liễu vào lòng nguc của mình, chui nhanh trốn vào gầm giường, còn tiện tay chặn lại hai hộp thuốc bên ngoài để ngăn người khác phát hiện.

“Đồng đội tôi tới.” Hắc Đào từ sau ôm lấy eo Bạch Liễu, “Nếu để bọn họ nghi ngờ tôi làm tổn thương cậu lần nữa thì sẽ lại phạt tôi.”

Trên mặt đất còn vết máu, trong phòng dấu vết xung đột khắp nơi, cứ xét theo phong cách bạo lực và lịch sử đen tối của Hắc Đào thì 100% y sẽ bị phán là “có tội”.

“Xin lỗi, tạm thời hợp tác với tôi một chút nhé.” Hắc Đào ôm Bạch Liễu trong lòng mình.

Tên này trong lúc vội vội vàng vàng chưa kịp mặc quần áo, đang tr4n trụi ôm Bạch Liễu.

Toàn bộ nửa người trên của Hắc Đào đều dán sát vào phần lưng ướt đẫm sương sớm của Bạch Liễu, cơ bụng và cơ nguc vừa săn chắc vừa mềm mại dựa trên bả vai, xương sống lưng của hắn.

Nhưng tên Hắc Đào này cố tình một chút tự giác cũng không có, cứ như sợ Bạch Liễu trốn y, còn ôm ghì vào người, đùi cũng kẹp vào giữa h4i chân Bạch Liễu.

Khoảng cách thế này thật sự là quá gần rồi, từ lúc Bạch Liễu ngủ chung với Tạ Tháp lúc còn ở viện mồ côi, cũng đã khoảng mười năm trôi qua hắn không tiếp xúc thân thể với y gần như thế này.

Cảm xúc hoàn toàn khác hẳn với khi còn nhỏ, thân thể đã trưởng thành, cũng có tính xâm lược hơn rất nhiều……

Bạch Liễu rướn cổ về trước, muốn giữ một khoảng cách với Hắc Đào, hô hấp dồn dập: "…… Tôi sẽ không chạy, anh buông tay ra đi."

"Tôi không tin cậu." Giọng nói Hắc Đào bình tĩnh, bàn tay y trượt từ cổ Bạch Liễu men theo hầu kết hướng về phía trước bắt lấy cằm Bạch Liễu, áp vào vai mình kín kẽ, càng dán sát người vào nhau ——tựa như cảm thấy như vậy mới có thể khống chế được Bạch Liễu.

"Cậu thông minh lắm, có thể dùng bất cứ đạo cụ nào để thoát khỏi khống chế của người khác." Hắc Đào duỗi ngón tay vào khoang miệng Bạch Liễu kiểm tra, giọng điệu rất nghiêm túc không nhiễm chút dục v0ng nào, "Tôi đã xem video của cậu rồi, có khi cậu còn giấu đạo cụ dưới lưỡi để phản kháng tôi nữa."

Bạch Liễu vốn không muốn chạy trốn nhưng bây giờ bị bức đến nỗi mắt cũng đỏ lên, cong eo ấm ức nói, trong giọng nói mang theo ý cười: "Chẳng lẽ tôi chỉ biết dấu đồ vật dưới lưỡi thôi à? Nếu tôi muốn chạy trốn …" Chẳng lẽ anh có thể giữ được tôi.

Hắn chưa nói hết câu thì Hắc Đào phía sau dường như hiểu sai ý, y chần chờ một lát lại quy củ nói câu xin lỗi —— đây là lễ nghi xã giao mà Nghịch Thần đã dạy y, nếu làm chuyện gì sai thì phải xin lỗi người khác.

Nhưng lúc Nghịch Thần dạy dỗ y, chắc hẳn cũng không nghĩ đến chuyện Hắc Đào suy một ra ba, vừa xin lỗi xong thì trực tiếp làm chuyện có lỗi luôn.

Ví dụ như bây giờ.

Hắc Đào không chút do dự duỗi tay vào áo sơmi ướt đẫm của Bạch Liễu, đồng tử Bạch Liễu co rụt lại, không nhịn được run rẩy, trở tay ra một đòn đánh bằng khuỷu tay, Hắc Đào phản ứng nhanh chóng, y ép khuỷu tay Bạch Liễu xuống, tiếp tục mò mẫm bên trong.

Y có sức mạnh và tốc độ tuyệt đối áp chế, lại thêm khoảng cách gần như thế này, Bạch Liễu khó lòng phản kháng.

Lòng bàn tay Hắc Đào có một lớp chai mỏng do nhiều năm cầm roi.

Bạch Liễu cong người, làn da hắn bị lớp chai này cọ xát đến đỏ bừng, hắn cúi đầu th0 dốc, bả vai gầy gò mảnh khảnh run rẩy.

Cuối cùng Hắc Đào kiểm tra đã xong, hắn nhìn Bạch Liễu đang cuộn tròn trong lòng nguc mình, có chút chột dạ, lại nói một câu: “Xin lỗi.”

Bạch Liễu cúi đầu không trả lời, tiếng hít thở thô nặng gấp gáp, Hắc Đào nghe được nhịp tim đập dồn dập của Bạch Liễu, cảm giác trên người Bạch Liễu có một loại cảm xúc kỳ lạ —— hình như là tức giận, nhưng còn hơn thế nữa……

"Cậu còn tức giận vì chuyện trước đó sao?" Hắc Đào muốn an ủi Bạch Liễu đang im lặng, y lựa chọn một đáp án khác, "Dáng người tôi không đẹp đâu."

Bạch Liễu im lặng hồi lâu, Hắc Đào cứ tưởng hắn lại bắn mình thêm một nhát nữa.

Nhưng Bạch Liễu chỉ chờ đến khi hô hấp của mình ổn định lại, cười khẽ một tiếng: "Không, dáng người anh đẹp lắm."

"Tôi rất thích."

Chương 277

Cửa lều mở ra phát ra âm thanh loạch xoạch.

Hắc Đào siết chặt bàn tay đang che môi Bạch Liễu, thì thầm vào tai hắn: "Tới rồi."

Ánh mắt Bạch Liễu di chuyển, lướt qua vài chướng ngại vật trước tầm mắt, rơi xuống giày của người vừa bước vào lều —— đó là một đôi giày đạo cụ được chế tác rất tinh xảo.

Hắc Đào dự đoán quả không sai, đồng đội của y đã tới.

Có người lẩm bẩm: "Tên Hắc Đào này ấy thế mà ném xác chết thu thập được ở đây?"

"Nghịch Thần, anh thấy thế nào?"

Nghịch Thần nhìn quanh quất, mở miệng: "Chắc là cậu ta chuẩn bị chọn nơi này làm cứ điểm."

Bạch Liễu đang trốn dưới gầm giường híp mắt —— giọng nói của người tên Nghịch Thần này là một âm thanh cơ học do AI tổng hợp, rất giống với giọng nói của con người, nếu không nghe cẩn thận thì sẽ không biết.

Nhưng trong số các trò chơi mà Bạch Liễu đã làm cũng có dùng loại kỹ thuật ghép này, gần như giống hệt với giọng nói của Nghịch Thần, Bạch Liễu vừa nghe xong nháy mắt đã nhận ra ——

Người này đã sử dụng giọng nói tổng hợp trước mặt đồng đội của mình, chứ không phải giọng nói nguyên bản của anh ta.

Hắn ngẩng đầu nhìn về trước, cố gắng quan sát khuôn mặt Nghịch Thần, Hắc Đào phía sau lại càng siết chặt hơn, nhưng cuối cùng Bạch Liễu vẫn nhìn thấy được khuôn mặt Nghịch Thần đang đi tới mép giường.

Đó là một khuôn mặt mờ nhạt rất khó nhận ra, ngay cả một tuyển thủ chuyên nghiệp giỏi ghi nhớ các đặc điểm trên khuôn mặt như Bạch Liễu cũng cần phải nhìn chằm chằm hai hoặc ba giây, mới miễn cưỡng nhớ được khuôn mặt này.

——Nhưng nếu lần sau gặp lại, Bạch Liễu cũng không chắc có thể lập tức phân biệt được Nghịch Thần là ai.

Các đặc điểm trên khuôn mặt người này rất bình thường và mơ hồ.

Có cảm giác đã được bàn tay con người điều chỉnh can thiệp vào giống như giọng nói của anh ta.

Nghịch Thần đứng ở mép giường không bao lâu, liền dẫn theo đội viên khác xoay người rời đi: “Có lẽ Hắc Đào đã tìm được căn cứ tốt hơn, từ bỏ cái này ……”

“Nhưng y không mang theo xác chết nào……”

“… Chắc cậu ta đã phát hiện được xác chết có điểm cao hơn trên đường chạy trốn nên đã vứt xác chết cũ ở đây, cũng không phải là lần đầu tiên cậu ta làm như vậy ……”

Một nhóm người vừa thảo luận vừa bước ra khỏi lều.

Nhưng Hắc Đào vẫn giữ chặt bả vai Bạch Liễu không nhúc nhích, như đang chờ đợi gì đó, chưa vội chui ra ngoài.

“Còn có một nhóm người khác đang đến.” Hắc Đào nói.

Y vừa nói xong, bức màn của căn lều lại lần nữa được vén lên, Bạch Liễu nhìn qua khe hở giữa các vật dụng dưới gầm giường, thấy một vài đôi giày cao su màu xanh bộ đội đang hoảng loạn kéo theo một cục máu, hoặc có thể nói là một hình người bấy nhầy như một cục máu nằm trên cáng vào lều.

【 cục máu 】 này không có tứ chi, máu trào ra từ khoang miệng che lấp hết tất cả các đường nét trên khuôn mặt, máu phun òng ọc từ những vết thương trên tay chân, căn lều chẳng mấy chốc phủ đầy vết máu.

Một binh sĩ cố gắng dùng băng gạc buộc lại vết thương trên tay chân để cầm máu, nhưng cũng chỉ phí công —— dòng máu chuyển từ “vòi” thành “suối” mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Giọng người lính thảm thiết: “… Anh ấy vẫn còn sống! Tại sao lúc dọn dẹp trận địa, quân y không đưa anh ấy đi chữa trị chứ! Cứ để anh ấy nằm yên tại chỗ, cuối cùng bị đạn pháo của địch nổ tung!”

“Anh ấy vốn có thể sống sót!” Vừa nói người lính vừa siết chặt băng gạc trên tay, cố gắng cầm máu bằng phương pháp thủ công ——bởi vì dùng quá nhiều sức nên giọng nói của cậu ta có phần run rẩy.

Giọng của một người lính khác cất lên, có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng vẫn không giấu được sự nặng nề: “… Cậu không để ý gần đây chúng ta gặp rất nhiều người còn sống khi đang dọn dẹp chiến trường sao?”

“… Trên chiến trường ngày càng có nhiều thương binh, quân y thì không đủ, nguyên vật liệu tiếp tế để cấp cứu thì thiếu thốn, mà bỏ mặc thương binh sẽ ảnh hưởng đến tinh thần binh sĩ, vì vậy hậu quân đã chuẩn bị sẵn sàng để…… ”

Người lính đang thắt băng cứu người khổ sở nói: “—— vì vậy cứ mặc kệ những người này không cứu họ, xem như là xác chết để thu thập, để không còn thương binh, chỉ có liệt sĩ thôi đúng không?”.

Người lính kia im lặng.

Người lính này mỉa mai cay đắng: “Chỉ là một tấm huân chương kim loại để ghi công cho liệt sĩ thôi, bọn sĩ quan này bán buôn còn chưa tới năm xu, họ nghĩ nó đáng giá bằng một mạng sống à?”

Cậu ta gằn giọng hỏi, nhưng trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Rudy, cái xác nằm dưới đất này hôm qua còn ăn chung, ngủ chung, thu dọn thi thể chung với chúng ta, còn viết thư cho mẹ và hôn thê của anh ấy, anh cảm thấy cái huân chương liệt sĩ ấy xứng đáng với mạng sống của anh ấy sao?”

“… Tôi không nghĩ vậy.” Rudy buồn bã trả lời, “Nhưng Alex, đây là chiến tranh, giá trị cuộc sống của chúng ta không do chúng ta đánh giá, ngay cả thi thể của chúng ta cũng không thuộc quyền quyết định của chúng ta”.

Alex cuối cùng cũng buông bàn tay run rẩy của mình ra, cậu ta ngồi phịch xuống đất lẩm bẩm một mình: “… Đúng vậy, đây là chiến tranh, thứ mà đám thượng sĩ quan kiêu ngạo ấy muốn nhất không phải là xác chết có thể tấn công sao? —— không có cảm xúc, không có giá trị, thậm chí không phải là mạng sống.”

Xác chết trên cáng đã ngừng chảy máu —— anh ta đã chết

Rudy ôm lấy Alex đang hoảng hốt, để cậu ta dựa đầu vào vai mình: “—— nhưng trên đời này không có xác chết như vậy, vì vậy những người chúng ta phải thay thế xác chết để tham gia chiến tranh thế này đây, chúng ta không nên có tình người.”

“—— Alex, đừng thương cảm những xác chết đó nữa, cậu sẽ rất đau khổ.”

Alex ôm chặt lấy vai của Rudy, vùi mặt vào đó và nức nở chua chát: “Tôi làm không được, Rudy, tôi làm không được —— ta không phải là một cái xác.”

“Tôi không thể ngăn cản sự đồng cảm, nghi ngờ, hận thù và tình yêu của mình.”

Khuôn mặt Alex đẫm nước mắt, cậu ta nhìn cái xác bê bết máu không còn nhận ra mặt mũi nằm trên mặt đất qua bờ vai bê bết máu của Rudy, hoảng hốt hỏi: “——Rudy, anh nói xem cái xác đó có thể đứng dậy và tiếp tục cuộc chiến như những người đó muốn không, nếu vậy sẽ không có ai bị thương hoặc chết trên chiến trường nữa, chỉ còn những người lính thu dọn xác chết như chúng ta mà thôi?”

Rudy vuốt tóc Alex thở dài, như thể cảm thấy cậu ta thật ngu ngốc: “Cậu chỉ còn một tháng nữa là tròn 20 tuổi, đây không phải là điều cậu nên nghĩ đến.”

“Nghĩ cách sống sót trên chiến trường mới là điều cậu nên quan tâm.”

Alex cúi đầu dựa vào lòng Rudy, đột nhiên ngẩng đầu hôn anh, vòng tay qua cổ anh.

Rudy không hề bị sốc trước hành vi của Alex, ngược lại còn thuận theo ngả lưng xuống giường, để cho Alex hôn mình một cách điên cuồng trút hết cảm xúc —— có vẻ như đây không phải là lần đầu tiên họ làm điều này.

Hai người cởi bộ quần áo dính máu của nhau ra rồi hít thở nặng nhọc nhìn nhau một hồi, Alex dường như đang kiềm chế cảm xúc và h4m muốn không thể cứu vãn của mình, cậu dựa vào người Rudy căng chặt cơ thể, eo run lẩy bẩy.

Cậu biết làm như vậy là sai.

Nhưng cậu cũng không biết làm thế nào mới đúng.

Dường như nhận ra sự bài xích của Alex, Rudy nằm trên giường, đưa tay lên che mắt, cố gắng hết sức để làm cho giọng điệu của mình thoải mái và có chút trêu chọc: “Hah, anh bạn, thư giãn đi, ai cũng dùng áo mưa được mà, gã Tom ở lều bên cạnh có thể dùng hết mười hộp bao cao su Ares mỗi tháng trong nhà chứa của thị trấn đấy.”

“Chúng ta làm như vậy chỉ là …” Rudy dừng lại, “chỉ là, cũng giống như vào nhà chứa ấy, cậu hiểu không? Nhưng tất nhiên là cũng không giống như vậy, chúng ta không muốn vào nhà chứa, vì vậy chúng ta dùng cách này để giải tỏa … “

Alex vẫn cúi đầu không nói.

“Chúa ơi!” Rudy đột ngột ngắt lời mình, anh bỏ hai tay xuống, nhìn chằm chằm đỉnh lều lấm tấm máu, hoảng hốt lẩm bẩm một mình, “Tôi đang nói gì vậy chứ… Alex, cậu vẫn còn là một đứa trẻ.”

“Cậu không nên ở nơi này, làm loại chuyện này vào lúc này với tôi… Tôi dạy hư cậu rồi, thượng đế sẽ trừng phạt tôi.”

Rudy muốn đẩy Alex đứng dậy.

“Vậy thì thượng đế cũng nên trừng phạt em.” Alex giương đôi mắt đỏ rực lên, “Bởi vì em chỉ muốn làm chuyện đó với anh, em không thể khống chế được, ngoài anh ra em không muốn làm với ai cả.”

“Anh là người duy nhất ở nơi này khiến em cảm thấy mình không phải là một cái xác.”

“Em yêu anh, Rudy.”

Alex đẩy Rudy đang choáng váng trở lại giường, bọn họ nhào vào nhau, quấn vào nhau kịch liệt chuyển động, như thể giây phút tiếp theo họ sẽ trở thành những xác chết dưới gầm giường.

Hắc Đào đang tập trung lắng nghe cốt truyện chính, kết quả mới nghe được một nửa thì nghe không hiểu gì, lộ ra vẻ mê mang: “ …….?”

Bạch Liễu đang tập trung lắng nghe cốt truyện chính, kết quả mới nghe được một nửa thì hiểu được chuyện gì đang xảy ra: “……”

Rudy và Alex là một cặp đôi.

Bạch Liễu đã xem rất nhiều báo cáo nghiên cứu kỳ quái, hắn biết trong một số hoàn cảnh khó khăn và đặc biệt thiếu phụ nữ, tỷ lệ đồng tính nam sẽ tăng vọt.

Không phải những người đàn ông này bẩm sinh thích đàn ông, mà trong môi trường chật chội, rủi ro cao, rất khó để họ không phát sinh tình cảm đặc biệt cao hơn tình bạn cho người đồng đội luôn kề vai sát cánh bên cạnh mình.

Biểu hiện trực tiếp nhất là trong môi trường này, nhiều nam giới có xu hướng quan hệ thân mật với những người đàn ông xung quanh như quan hệ t1nh dục.

Cho nên Bạch Liễu cũng đoán trước được rằng hắn có thể nhìn thấy loại tình huống này trong phó bản, nhưng không phải trong tình huống như thế này.

Khung thép dưới chân giường kịch liệt rung chuyển, thỉnh thoảng còn va chạm vào sau đầu Bạch Liễu, hai người trên ván giường cách một khoảng cách mỏng manh đang mãnh liệt quấn quít lấy nhau, tiếng th0 dốc và đủ loại từ ngữ gợi tình vang vọng trong lều.

Nếu chỉ có một mình Bạch Liễu, hắn đã có thể không biết xấu hổ chui ra khỏi giường.

Nhưng … khi có ai đó trong hoàn cảnh này, mọi thứ trở nên …

Sau khi xác nhận một số động tác nhỏ cũng không thể quấy rầy hai người phía trên, Hắc Đào bò sát đến gần Bạch Liễu, thấp giọng hỏi: “Việc bọn họ đang làm có liên quan đến cốt truyện chính không?”

Bạch Liễu xoay người đối diện Hắc Đào, bình tĩnh nói: “Không liên quan lắm, chỉ cho thấy mối quan hệ giữa hai NPC

thôi.”

“Anh hỏi làm gì?”

“Ah.” Hắc Đào gật đầu hiểu ý, “Vậy à? Lúc nãy khi nghe thấy Alex muốn c4m vào Rudy, tôi thấy cậu có chút khẩn trương muốn chui ra ngoài.”

“Tôi cứ nghĩ chuyện này liên quan chặt chẽ đến cốt truyện chính nên cậu muốn nghe cẩn thận chứ.”

Bạch Liễu: “…”

Hắc Đào bối rối nhìn Bạch Liễu: “Sao cậu lại đỏ lên vậy?”

- ——oOo—

Chương 278

Bạch Liễu bình tĩnh trả lời: “Anh nhìn nhầm rồi, tôi không có đỏ, ánh sáng phản chiếu thôi.”

Hắc Đào chậm rãi: “?”

Nhưng nhìn đỏ thật mà, dưới tai đỏ đến tận xương quai xanh …

Xuống chút nữa thì y không thấy được, chắc là phía dưới không đỏ lắm đâu.

Thấy Hắc Đào vẫn muốn lại gần nhìn xuống phía dưới của mình, Bạch Liễu nhanh chóng quyết định che mắt Hắc Đào, thở hổn hển phàn nàn: “Đừng nhìn tôi nữa, để ý đến cốt truyện kìa.”

Nhưng chú ý đến cốt truyện, cốt truyện bây giờ là …

Nhìn Hắc Đào đang thật sự chăm chú nghe hai người kia dirty talk với nhau, Bạch Liễu cảm thấy mình đã đưa ra một đề nghị sai lầm

Mỗi nơi có một văn hóa vận động trên giường khác nhau, hai người Rudy và Alex này có lẽ đến từ một đất nước khá phóng

khoáng cởi mở, cho nên lúc đang cuồng nhiệt thì r3n rỉ kêu to vô cùng thoải mái.

Bao gồm một số danh từ riêng ám chỉ chuyện đó.

“Đâm mạnh vào điểm G của tôi đi.” Hắc Đào lặp đi lặp lại từng từ một, y hỏi Bạch Liễu, “Cái này cũng có liên quan đến mạch truyện chính sao? Tôi có cần đâm mạnh vào điểm G của ai không?”

Bạch Liễu: “…….”

Bạch Liễu cố gắng bình tĩnh: “Không cần, không liên quan đến anh.”

“Ah.” Hắc Đào hỏi lại, “Điểm G là …”

Bạch Liễu nói nhanh: “Anh không cần biết điểm G ở đâu, cái đó không liên quan đến anh, tôi, nhiệm vụ chính, hay hai NPC này!”

Lúc này, Rudy trên giường r3n rỉ một tiếng: “—— Em đâm anh chết mất, Alex.”

Hắc Đào dùng giọng điệu cực kỳ thẳng thắn có chút lên án phản đối Bạch Liễu: —— cậu nghe thấy chưa, anh ta sắp bị đâm chết kìa, tôi nghĩ sau khi NPC này biến thành quái vật, điểm G này có khả năng là điểm yếu của nó, chúng ta cũng phải học cách đâm vào điểm G …”

Bạch Liễu dùng một tay che mắt Hắc Đào, tay kia thì bịt miệng Hắc Đào, lạnh giọng ngắt lời y Hắc Đào: "—— câm miệng!"

Nhưng Hắc Đào đang trong trạng thái hứng thú học hỏi, y cảm thấy thứ này có liên quan đến cốt truyện chính, y nhất định phải biết tại sao.

Thế nên Hắc Đào kéo đôi tay che mắt và miệng của Bạch Liễu ra, vừa muốn hỏi thêm, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Bạch Liễu, Hắc Đào giật mình.

Hắc Đào hoang mang: "Bạch Liễu, cậu còn đỏ hơn trước."

Bạch Liễu: "…"

Hắc Đào thấy Bạch Liễu đang nhìn mình đầy sát khí, khẩu súng trong tay đang nhắm vào trái tim của y, vì vậy Hắc Đào theo trực giác thay đổi một chủ đề mà y cảm thấy an toàn hơn.

"Rốt cuộc điểm G là cái gì chứ?" Hắc Đào cảm thấy mình đang thảo luận công việc nghiêm túc nên vẻ mặt rất đứng đắn, nhìn thẳng vào Bạch Liễu không chút ngại ngùng, "Alex dùng vũ khí gì để chọc vào điểm G của Rudy, súng sao?"

Bạch Liễu: "…"

Theo một nghĩa nào đó thì Hắc Đào cũng đúng …

Bạch Liễu chậm rãi thở ra một hơi dài, nhận ra hôm nay hắn không thể dễ dàng thoát khỏi chủ đề này.

Tên này thỉnh thoảng tò mò giống như Tạ Tháp khi còn nhỏ vậy, đã thắc mắc thì nhất định phải tìm hiểu cho bằng được.

“Điểm G là một loại cấu tạo trong cơ thể con người.” Bạch Liễu bình tĩnh bày ra tư thái học thuật để đánh lừa Hắc Đào, “Thông thường nam giới nào cũng có, không có gì đặc biệt hết, cho nên không phải là điểm yếu của hai NPC này.”

Giọng điệu của Hắc Đào vẫn còn bối rối: “Vậy à? Nhưng tôi có tìm hiểu về cấu tạo cơ thể con người rồi, sao tôi lại không biết nam giới cũng có thứ như vậy chứ?”

Lớp cấu trúc cơ thể người là do Nghịch Thần dạy cho Hắc Đào, sử dụng phiên bản giáo dục con người của sách giáo khoa về sức khỏe dành cho học sinh tiểu học và trung học cơ sở. Nội dung chính của lớp học là tìm hiểu điểm yếu của cơ thể con người, có thể là dùng để gây bất ngờ và làm giảm sức tấn công của đối thủ.

Mặc dù trong lớp học Nghịch Thần cũng đã cung cấp một chút kiến thức về t1nh dục một cách ngắn gọn, nhưng nó chỉ giới thiệu về t1nh dục khác giới phổ biến và cơ bản, nghĩa là 【một người đàn ông và một phụ nữ sau khi ngủ trên giường một đêm thì sẽ có con】—— còn điểm G thật sự là một loại kiến thức hết sức cao siêu với Hắc Đào.

Vì vậy, Hắc Đào hỏi Bạch Liễu, “Điểm G của cậu ở đâu vậy?”

Bạch Liễu không chút nghĩ ngợi đã phản đối: “Tôi không có điểm G.”

Hắc Đào trách móc: “Cậu vừa nói tất cả nam giới đều có mà.”

Bạch Liễu chưa kịp trả lời thì Hắc Đào đột nhiên nhìn Bạch Liễu: “—— Cậu là phụ nữ à?”

“Không đúng …” Ánh mắt của Hắc Đào dời xuống nguc Bạch Liễu, giọng điệu nghiêm túc, “Vừa rồi tôi sờ vào người cậu rồi, cậu không có đặc điểm của phụ nữ.”

Bạch Liễu: “…”

Bạch Liễu hít sâu một hơi: “Tôi không có điểm G, nhưng tôi thật sự là đàn ông.”

Hắc Đào gật đầu, y suy luận như thể mình đã thấu hiểu hết mọi chuyện: “Tôi đã học tình huống này trong sách giáo khoa rồi, đặc điểm giới tính của nam và nữ không rõ ràng nên cậu là người song tính …”

Bạch Liễu chịu không nổi nữa: “—— câm miệng!”

Hắc Đào do dự nhìn về phía sau Bạch Liễu: “Phía sau cậu…”

Bạch Liễu bình tĩnh quát y ngừng lại: “Phía sau tôi không có điểm G, anh câm miệng đi.”

“Hah.” Giọng nói trêu chọc của Rudy vang lên phía sau Bạch Liễu, “Có vẻ như chúng tôi đã quấy rầy cuộc thảo luận của các cậu à?”

Bạch Liễu yên lặng khoảng một phút rồi chậm rãi quay đầu lại.

Rudy đang nửa quỳ với quần áo xộc xệch, mỉm cười nhìn Bạch Liễu dưới giường rồi đưa tay ra với hắn: “—— Các cậu quyết định đi ra hay là tiếp tục thảo luận thêm nữa?”

Bạch Liễu: “…”

Hắc Đào nằm sau lưng Bạch Liễu vô tội giải thích: “Tôi muốn nói phía sau cậu có người.”

Bạch Liễu chậm rãi thở ra một hơi bực bội trong lồng nguc, vươn tay nắm lấy tay Rudy, bị anh ta kéo ra khỏi giường.

Alex kế bên đang thu dọn thi thể và đống hỗn độn trên giường liếc nhìn hai người bọn họ, ánh mắt quét qua bộ quần áo của Bạch Liễu, ra hiệu cho Rudy.

“Không sao đâu Alex.” Rudy vẫn đang cười, anh ta dựa eo vào giường, đường viền cổ áo để hở, khóe mắt và lông mày có khí chất mềm mại lười biếng làm cho anh ta trông rất thân thiện,

“Tuy rằng bọn họ không mặc đồng phục doanh trại chúng ta nhưng họ không phải là kẻ thù.”

Rudy trao cho Bạch Liễu một cái nhìn tán tỉnh: “Nếu không thì lúc em c0i quần ch1ch anh thì họ đã rút súng ra bắn chết chúng ta rồi, chứ không nằm dưới gầm giường thảo luận đời sống t1nh dục đâu.”

Bạch Liễu: “…”

Rốt cuộc bọn họ đã nghe được hắn và Hắc Đào nói đến đâu chứ …

Khuôn mặt của Alex nháy mắt đỏ bừng, cậu ta lớn tiếng cắt ngang: “Rudy—!!”

Rudy cảm thấy buồn cười, giơ hai tay đầu hàng: “Được rồi, anh sai rồi.”

Hắc Đào chui ra từ gầm giường ngoan ngoãn đứng dựa vào Bạch Liễu, vừa thấy Alex đỏ mặt thì liền cúi xuống thì thào vào tai Bạch Liễu, hí hửng cứ như vừa khám phá ra chuyện gì lạ: “Bạch Liễu, người này cũng đỏ giống như cậu nè.”

Bạch Liễu: “…”

Rudy tham gia quân đội đã nhiều năm, là một người dày dạn kinh nghiệm, nhìn tình huống thế này anh cũng phán đoán được ít nhiều, vì vậy anh mỉm cười nhìn Bạch Liễu và Hắc

Đào: “Các cậu là những người trẻ tuổi trong thị trấn lén lại đây xem chiến tranh à?”

Cách biên giới vài chục cây số là nơi đóng quân của quân đội, thị trấn biên giới này rất hẻo lánh, kinh tế chưa phát triển, sự xuất hiện của quân đội và các binh lính kéo theo sự phát triển hàng loạt phương tiện giải trí như cửa hàng thuốc lá, quán nhậu, khách sạn, nhà thổ.

Đó là những nơi đem lại hạnh phúc cho những người lính có cuộc sống bấp bênh sống nay chết mai trên chiến trường —— ví dụ như gã Tom ở căn lều bên cạnh.

Trong mắt những cư dân bản xứ của thị trấn, những người lính này, bao gồm cả một số sĩ quan áo mũ chỉnh tề, là những kẻ quý tộc —— họ đến và đi trong khói thuốc súng, tiêu tiền cho thuốc lá và rượu ngon, và ngủ với các cô gái xinh đẹp nhất trong thị trấn.

Đó cũng là một loại quảng cáo để trưng binh tốt nhất.

Nhiều thanh niên trong thị trấn khao khát được gia nhập quân đội, bắt đầu lẻn đến tiền tuyến để tìm hiểu tình hình.

Đây không phải là lần đầu tiên Rudy gặp những người trẻ tuổi như vậy, anh ta nhìn Bạch Liễu và Hắc Đào: “Bây giờ các cậu đã biết chiến tranh là như thế nào rồi đó, còn muốn gia nhập không?”

Khoảnh khắc Bạch Liễu vừa mở iệng, giao diện hệ thống của hắn và Hắc Đào hiện lên.

【Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã kích hoạt nhiệm vụ cốt truyện chính —— giúp NPC Alex thắng trận.】

【Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Hắc Đào đã kích hoạt nhiệm vụ cốt truyện chính —— giúp NPC Alex thắng trận.】

Bạch Liễu liếc Hắc Đào, hắn mỉm cười trả lời Rudy: "Có chứ."

Rudy thở dài bất lực: "Tôi hiểu tại sao các cậu muốn tham gia, nhưng các cậu còn nhiều con đường tốt đẹp hơn —— các cậu vẫn còn trẻ như vậy, không cần thiết phải đánh cuộc với mạng sống của mình."

Anh ta chân thành nhìn Bạch Liễu, thuyết phục Bạch Liễu, "Tôi tham gia cuộc chiến là vì không có lối thoát nào tốt hơn —— cha mẹ và gia đình tôi không thể chấp nhận tôi ——"

Rudy cười chỉ vào mình: "Cho dù là xu hướng tính dục hay học hành quá kém cũng vậy, bọn họ là một gia đình thượng lưu rất giàu có, còn tôi thì sống quá tự do như những người thuộc tầng lớp thấp, bọn họ thậm chí còn không quan tâm tôi có thuộc trong dòng tộc hay không, bắt tôi nhập ngũ để rèn luyện bản thân."

"Bọn họ hy vọng chiến tranh sẽ rửa tội cho tôi và khiến tôi trở thành một người đàn ông quý tộc thực sự."

Alex lặng lẽ ngồi bên cạnh Rudy, nắm lấy tay anh, Rudy nắm lại, anh ta vẫn nở nụ cười trên môi, không hề miễn cưỡng: "—— nhưng rõ ràng là định nghĩa đàn ông của tôi và họ khác nhau hoàn toàn."

Anh ta nháy mắt với Bạch Liễu: "Bọn họ không nghĩ đàn ông nên có điểm G, nhưng tôi nghĩ nếu có thì sung sướng thoải mái biết bao nhiêu."

Bạch Liễu: "…"

Anh rốt cuộc đã nghe được bao nhiêu vậy!!

Alex cúi đầu, cậu nghiến răng nghiến lợi trách móc: "Rudy!!"

"Khi chiến tranh kết thúc, họ sẽ cho tôi rất nhiều tiền, lúc đó tôi sẽ có cuộc sống tốt đẹp."

Rudy quay đầu nhìn Alex: "Đây là tình yêu của tôi, Alex, cậu ấy vốn là sinh viên y khoa muốn tiếp tục học chuyên sâu, nhưng tuyển sinh nghiên cứu viên tại các trường đại học cao cấp trong hai năm qua đều yêu cầu nhân viên y tế cao cấp, cũng chính là những quý tộc viết thư giới thiệu."

"Gia đình của Alex là một thường dân. Cậu ấy không thể nhận được thư giới thiệu này từ quý tộc, nhưng cậu ấy có một mục tiêu cao quý về y học, vì vậy cậu ấy đã tham gia quân đội."

Rudy quay đầu nhìn Bạch Liễu: "Bởi vì sau khi nhập ngũ, nếu cậu ấy lập được một số công trạng nhất định với tư cách là một

quân nhân, thì chính phủ sẽ khen tặng phần thưởng cơ hội vào bất kỳ trường đại học cao cấp nào để tiếp tục học.”

“Cậu thấy đấy.” Rudy dịu dàng nhìn Bạch Liễu, “Tất cả chúng tôi đều biết lý do tại sao mình đứng trên chiến trường, chúng tôi không ở đây vì cuộc chiến và những quảng cáo trưng binh phóng đại đó, còn các cậu thì sao?”

Bạch Liễu nhìn thẳng vào mắt Rudy: “Chúng tôi cũng biết —— chúng tôi ở đây vì muốn kết thúc chiến tranh.”

“Nếu chiến tranh không kết thúc, nó sẽ sớm lan tới thị trấn phía sau.”

Bạch Liễu đã dựng lên một nhân vật có tính cách phù hợp với những tưởng tượng của Rudy về họ và thái độ của Rudy đối với chiến tranh, khiến NPC này rất thích hắn —— một thanh niên có tính giác ngộ cao ở thị trấn nhỏ yêu hòa bình và quê hương.

Quả nhiên, Rudy không phản kháng đối với loại nhân vật này, hai mắt ngẩn ra, ánh mắt nhìn Bạch Liễu sáng ngời ánh nước, anh ta thì thào nói: “… Cậu nói rất đúng, cậu thật là một cậu bé ngoan.”

Alex vẫn cảnh giác với Bạch Liễu và Hắc Đào, cậu ta ngồi cạnh Rudy, trên tay cầm một khẩu súng, vẻ mặt không thân thiện cho lắm, nhưng cậu ta tôn trọng hành động của Rudy, khi Rudy mở miệng thuyết phục, cậu ta im lặng chờ đợi.

Nhưng khi Rudy bảo Bạch Liễu 【 cậu thật là một cậu bé ngoan】, Alex vẫn luôn im lặng quét mắt về Bạch Liễu —— trước đây khi Rudy nói như thế với cậu ta, hai người họ đã trở thành người yêu.

Câu này ngay lập tức tăng gấp đôi cảnh giác của Alex đối với Bạch Liễu, cậu ta giơ súng lên nói, "Rudy nghĩ rằng các người vô hại, nhưng tôi thì không."

Rudy đè khẩu súng của Alex xuống: "Hah, cậu ấy là một cậu bé ngoan, chúng ta nên thân thiện với nhau một chút."

Alex bị Rudy cản lại thì tức giận thật rồi, cậu nạp đạn, nhìn chằm chằm Bạch Liễu, trầm giọng nói: "Bé ngoan? Trong lều này chỉ có thể có một bé ngoan thôi."

【Hệ thống nhắc nhở: NPC chính trong nhiệm vụ ghen tị với người chơi Bạch Liễu, sự yêu thích đang giảm mạnh, sau khi xuống dưới vạch đỏ, người chơi Bạch Liễu sẽ tự động bỏ nhiệm vụ chính liên quan đến NPC! 】

Bạch Liễu: "…"

Diễn hơi quá lố rồi thì phải.

Súng của Alex nhắm vào giữa lông mày Bạch Liễu: "Tốt hơn hết cậu nên thành thật giải thích, dưới gầm giường đã thảo luận cái gì?"

Bạch Liễu cảm nhận được sự thù địch to lớn của Alex đối với mình.

Hắc Đào vẻ mặt chính trực đáp lại lời nói của Alex: “Chúng tôi đang thảo luận về điểm G.”

“Bạch Liễu bảo là cậu ấy không có điểm G, nhưng tôi nghĩ cậu ấy phải có chứ. Tôi đang bắt chước quá trình của anh để tìm điểm G của cậu ấy, nhưng cậu ấy không cho tôi biết vị trí của nó, trước khi chui từ gầm giường ra tôi còn chưa tìm được điểm G của Bạch Liễu nữa.”

Bạch Liễu: “…”

Alex: “……”

Rudy: “…”

Alex mặt ửng hồng đặt súng xuống, gãi đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn Bạch Liễu và Hắc Đào đang đứng cạnh nhau như nhìn thấy đồng loại, không thể tưởng tượng nói: “… … Chúa ơi, hai người cũng là một đôi sao?! “

“Các cậu cũng tới lều nhỏ này ——” Rudy ái muội kéo dài âm cuối, dùng hai ngón tay ra hiệu, “yêu đương vụng trộm à? Lá gan các cậu cũng lớn thật đấy!”

“Xem ra chúng tôi đã quấy rầy các cậu thì phải, các cậu đến trước chúng tôi mà.”

Rudy hoài nghi liếc nhìn eo Bạch Liễu: “Nhưng hình như các cậu chưa đi vào phần chính à?”

【Hệ thống nhắc nhở: Sự yêu thích của Alex đã tăng lên đáng kể, người chơi Bạch Liễu đã được đưa vào cốt truyện chính một lần nữa.】

【Hệ thống nhắc nhở: Sự yêu thích của Rudy đã tăng lên.】

Bạch Liễu đang muốn giải thích thì lập tức ngậm miệng lại, hắn nhịn không được lắc lư khẩu súng trên tay, liếc nhẹ Hắc Đào, trên mặt nở nụ cười như gió xuân: “Ừm, tôi với anh ấy là một đôi.”

Hắc Đào cảm nhận được một luồng sát khí mạnh mẽ từ Bạch Liễu bối rối: “?”

Y lại chọn sai đáp án nữa rồi à?

Chương 279

Sau khi xác nhận Bạch Liễu và Hắc Đào sẽ gia nhập quân đội, Rudy bảo hai người đợi anh ta và Alex giao ban thì sẽ đưa họ đi báo danh.

Alex trầm lặng phân loại những xác chết thu thập được, khuôn mặt đầy vẻ buồn bã —— cậu ta vẫn còn là tân binh, rất khó chấp nhận sinh ly tử biệt.

Ánh mắt Hắc Đào vẫn luôn nhìn chằm chằm những thi thể kia, tuy rằng không có biểu hiện gì, nhưng Bạch Liễu lại để ý ngón tay y không ngừng ngọ nguậy không yên phận.

Nhiệm vụ là thu thập xác chết để lấy điểm, có lẽ Hắc Đào muốn lấy mấy cái xác từ tay Alex.

Nhưng những xác chết này là đồng đội của Alex.

Bạch Liễu bình tĩnh mỉm cười giẫm chân Hắc Đáo, dán sát vào người y nhỏ giọng cảnh cáo: “Cướp xác chết sẽ làm giảm độ yêu thích của NPC Alex, anh không muốn làm nhiệm vụ chính có điểm cao hơn à?”

Hắc Đào ậm ừ, tiếc nuối liếc nhìn những cái xác.

Rudy cũng đang giúp phân loại các mảnh thi thể, nhưng tâm lý tốt hơn Alex rất nhiều, tuy rất buồn nhưng vẻ ngoài vẫn ổn định.

Thấy Bạch Liễu và Hắc Đào dán mặt vào nhau, Rudy vẫn có thể cười trêu chọc: "Chờ chúng tôi mới có một chút mà đã vội hôn nhau thế rồi à? Tình cảm hai người tốt thật đấy."

Bạch liễu giẫm chân Hắc Đào: "…"

Hắc Đào tràn ngập tinh thần hiếu học: "Tại sao phải hôn ——?"

Bạch Liễu lập tức che miệng Hắc Đào, quay đầu lại cười: "Chúng tôi đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, ở trong thị trấn khó mà có cơ hội gần bên nhau như thế này."

Rudy hiểu rõ tình huống, anh ta mỉm cười thông cảm: "Hai người tìm chỗ nào đó kín đáo một chút —— giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt của tôi và Alex cũng vậy đấy."

"Nếu hai người thực sự muốn nhập ngũ và tham gia vào cuộc chiến này…" Rudy dường như nhớ ra điều gì đó khiến anh ta buồn bã, sắc mặt trở nên trầm xuống, "vậy thì hãy nắm bắt mọi cơ hội để gần gũi với nhau, khoảnh khắc quý giá này không phải lúc nào cũng có đâu."

Vì vậy, Hắc Đào và Bạch Liễu đã bị Rudy đuổi ra khỏi lều.

Hai người nhìn nhau.

Hắc Đào vẫn chưa quên vấn đề vừa rồi, kiên trì bám riết không tha: “Hôn là sao?”

Bạch Liễu lấy tay xoa trán, suy nghĩ một chút, đơn giản giải thích: “… Hôn là khi môi của người này chạm vào da của người khác, gọi là hôn.”

“Tôi biết cái này.” Ánh mắt của Hắc Đào di chuyển xuống môi Bạch Liễu, “Tôi còn biết hôn trên môi là kiểu hôn đặc biệt nhất, gọi là hôn môi, chỉ có thể xảy ra giữa nam và nữ có quan hệ yêu nhau.”

Bạch Liễu bị Hắc Đào nhìn chằm chằm đôi môi, bất giác mím môi, nghiêng đầu, trên môi thoảng một tầng rất nhẹ màu hồng nhạt.

“Biết rồi còn hỏi?”

Giọng điệu Bạch Liễu có chút khó chịu, nhưng bởi vì giọng nói quá nhẹ nhàng nên xem ra chuyện này cũng không thực sự khó chịu lắm, ngược lại mất bình tĩnh lại giống như đang … giận dỗi, mang đến một loại cảm xúc rất khác.

Bạch Liễu nói xong thì im lặng.

Bản thân hắn cũng nhận ra điều này, nhắm mắt, hít thở sâu để trấn an tinh thần, để bản thân không bị Hắc Đào dẫn dắt cảm xúc.

Khi còn nhỏ, ngay từ lúc ở chung với Tạ Tháp, Bạch Liễu đã luôn dễ dàng vô thức bị y dẫn dắt cảm xúc, đã mười năm trôi qua, bây giờ gặp lại, thế mà vẫn không có biện pháp nào để đối phó …

Hắc Đào hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của Bạch Liễu, y khịt mũi giải thích, "Điều tôi không hiểu là tại sao Rudy lại nghĩ rằng hai chúng ta đang hôn môi?"

"Hai chúng ta không có bất kỳ quan hệ yêu đương nam nữ nào, đúng không?" Giọng Hắc Đào rất bình tĩnh và tự nhiên.

Hô hấp Bạch Liễu ngưng lại trong chốc lát, hắn chậm rãi mở ra đôi mắt đen tuyền, tất cả cảm xúc phức tạp trong đó lập tức biến mất.

"Đúng vậy." Giọng nói Bạch Liễu mang theo ý cười, quay đầu lại, vẻ mặt ôn hòa không chê vào đâu được, "Đương nhiên chúng ta không có quan hệ yêu đương nam nữ."

"Nhưng bọn Rudy hiểu lầm như vậy sẽ khiến họ cảm thấy gần gũi với chúng ta, giúp chúng ta hoàn thành nhiệm vụ dễ dàng hơn."

Bạch Liễu nhướng mắt: "Vì vậy chúng ta phải giả vờ chúng ta có mối quan hệ như vậy trước mặt bọn họ."

Hắc Đào im lặng một lúc, nét mặt y rất nghiêm túc, có vẻ đang tiêu hóa và hiểu ra vấn đề.

Bạch Liễu yên lặng chờ y, Hắc Đào trầm mặc nhìn Bạch Liễu: "Nam giới cũng có thể hôn môi nhau, đúng không?"

"Đúng vậy." Bạch Liễu trả lời, "Nam giới cũng có quan hệ yêu đương, giống như Rudy và Alex ấy".

Hắc Đào đã giác ngộ: "Chúng ta bắt chước loại quan hệ đó sao?"

Bạch Liễu gật đầu, sau đó cười nói thêm: "Đương nhiên chúng ta không có quan hệ đặc biệt như vậy, chỉ cần diễn trước mặt cặp NPC này thôi. Khi không ở trước mặt bọn họ thì xin Hắc Đào tiên sinh cứ giữ khoảng cách lịch sự với tôi là được."

Nụ cười và giọng điệu của hắn ẩn chứa vẻ thờ ơ khó chịu: "Bởi vì tôi ghét anh Hắc Đào, vị trí của chúng ta là đối địch, tôi hy vọng anh tránh xa tôi một chút."

Hắc Đào dừng một lúc, khó hiểu nói, "Tôi không ghét cậu."

"Tôi rất chờ mong được chơi trò chơi với cậu." Hắc Đào nhìn xuống chiếc giày bẩn thỉu của mình, chiếc roi trên tay vung vẩy, giọng điệu rất nhẹ nhàng, "—— cậu là người chơi đầu tiên không sợ tôi."

"Tôi rất thích cậu."

Bạch Liễu đang định cách ra khoảng cách với Hắc Đào thì dừng lại một chút, nhưng hắn nhanh chóng thản nhiên cười

nói: “Nhưng tôi không thích anh.” Sau đó liền tiến lên một bước.

Hắc Đào “oh” một tiếng rồi im lặng.

Họ đứng bất động cách nhau 50cm, hai người quay mặt hai hướng, không ai để ý ai.

Bạch Liễu thản nhiên mở bảng điều khiển hệ thống, Hắc Đào cúi đầu lau tới lau lui hoa văn trên roi, hai người cảm thấy cứ như đồ vật trên tay mình mọc hoa mọc lá, kiểm tra đi kiểm tra lại, không thèm nhìn đối phương.

Trước khi bước vào trò chơi này, Bạch Liễu đã để Đường Nhị Đả chuẩn bị đạo cụ liên lạc —— một chiếc điện thoại vệ tinh.

Trong Hồ Trò Chơi, phó bản áp dụng chế độ giải đấu, bảng điều khiển hệ thống của người chơi bị chặn hoàn toàn, tương đương với trạng thái máy tính bị ngắt kết nối Internet, không có cách nào để kết nối bảng điều khiển hệ thống với cửa hàng, diễn đàn, hoặc người chơi khác.

Nói một cách đơn giản, không ai khác có thể sử dụng chiếc “máy tính” này ngoại trừ chính người chơi.

Ngay cả kỹ năng tiền giấy linh hồn của Bạch Liễu cũng bị cắt khỏi “mạng”, bảng hệ thống mà hắn có thể sử dụng cũng bị giảm đáng kể.

Kho hàng thuộc chức năng “nối mạng”, còn Bạch Liễu là khách “máy tính” bên ngoài đột nhập, không thể sử dụng kho hàng.

Cho nên trước mắt Bạch Liễu chỉ có thể huy động giá trị bảng điều khiển và sử dụng các chức năng đơn giản như kỹ năng linh hồn.

Bạch Liễu không thể sử dụng đạo cụ trong kho hàng để giao tiếp với bọn Đường Nhị Đả, trong trường hợp này, cần phải chuẩn bị thiết bị liên lạc.

Bạch Liễu đã thử nghiệm nhiều loại đạo cụ liên lạc trong phó bản trước đó, sau đó phát hiện điện thoại vệ tinh hoạt động tương đối ổn định trong hầu hết các phó bản và bản đồ khắc nghiệt.

Thế nhưng vừa lọt vào phó bản này, điện thoại vệ tinh đã xuống cấp và trở thành một thiết bị vô tuyến khá cũ kỹ cồng kềnh, tương đối khó sử dụng.

Nhưng trong tình huống hai bên không ai thèm mở miệng nói chuyện với ai …

Bạch Liễu cảm thấy đây là thời điểm tốt nhất để sử dụng thiết bị.

Cũng may là trên thiết bị này có sách hướng dẫn, cách vận hành cũng không thực sự giống thiết bị radio cỡ lớn mà giống với phiên bản điện thoại di động đã xuống cấp hơn, không khó sử dụng lắm, rất mau Bạch Liễu đã liên lạc được với Lưu Giai

Nghi và Đường Nhị Đả, bảo bọn họ nhập ngũ sau đó họp mặt với hắn tại địa điểm báo danh.

Đường Nhị Đả nhanh chóng trả lời: 【Tôi thấy có thông báo ai đó đã kích hoạt nhiệm vụ cốt chuyện chính, là cậu à? 】

Bạch Liễu liếc nhìn Hắc Đào đang len lén lại giả vờ dửng dưng nhìn mình: 【Tôi và Hắc Đào của Danh Sách Sát Thủ. 】

Đường Nhị Đả: 【Cậu và Hắc Đào á? Nếu cả cậu và Hắc Đào đều kích hoạt nhiệm vụ cốt truyện chính của phe quân đội thì tức là hai người thuộc phe này rồi, thế sao đám người còn lại của Danh Sách Sát Thủ lại chủ động gia nhập quân đội đối phương vậy? 】

Bạch Liễu nhướng mày: 【Những người khác trong Danh Sách Sát Thủ gia nhập quân địch à? 】

Đường Nhị Đả: 【 Ừ, tôi thấy bọn họ đi lang thang quanh lều, cố tình để đối phương phát hiện, sau khi bị bắt thì nhanh chóng gia nhập vào quân đội của địch rồi. Nếu Hắc Đào bên phe này, tại sao bọn họ lại chọn phe đối địch với Hắc Đào nhỉ? 】

Bạch Liễu cười khúc khích: 【 Bởi vì bây giờ bọn họ không phải là đồng đội với Hắc Đào. 】

Đường Nhị Đả: 【? 】

Bạch Liễu bảo sẽ giải thích chi tiết khi gia nhập quân đội, cất trang bị đi, quay đầu chậm rì rì ngửa đầu nhìn Hắc Đào đã dán sát sau lưng mình từ lúc nào không biết, cười nói: "Xem ra đồng đội của anh quyết tâm dạy cho anh một bài học kìa."

"Tôi đoán lúc đi tuần tra bọn họ cũng phát hiện anh trốn dưới gầm giường rồi, nhưng không chỉ ra mà thôi."

Hắc Đào đính chính: "Phát hiện chúng ta chứ, cậu nằm ở bên ngoài nữa mà."

Bạch Liễu lờ như không nghe thấy, chuyển qua chủ đề khác: "Nhìn Chiến Thuật Gia của anh chọn phe thì thấy anh ta cố tình mặc kệ anh kích hoạt nhiệm vụ NPC chính, sau đó lựa chọn phe địch —— muốn trực tiếp quyết đấu cho anh thua trò chơi này."

"Anh ta đang cố gắng thiết lập uy thế của một Chiến Thuật Gia trước mặt anh." Bạch Liễu cười thú vị, "Xem ra vị Thẩm Phán Nghịch Thần này rất hiểu anh, biết dùng thủ đoạn để áp chế anh."

Hắc Đào nhìn Bạch Liễu: "Anh ta mang cả đội đến đánh tôi, có lợi hại gì đâu, tôi thích loại hình quyết đấu solo hơn, tôi thích cậu hơn …"

Bạch Liễu đứng lên vỗ vỗ quần tây, bình tĩnh ngắt lời Hắc Đào: "Bọn Rudy còn chưa ra à?"

Hắc Đào quay đầu lại liếc nhìn trong lều: "Sắp ra rồi."

“Chúng ta phải giả vờ có một mối quan hệ yêu đương trước mặt họ, phải không?” Hắc Đào liếc nhìn Bạch Liễu vẫn đang giữ khoảng cách với y, hỏi.

Bạch Liễu đảo mắt sang một bên, tựa hồ không muốn đối phó với Hắc Đào, chiếu lệ ậm ừ một tiếng.

Ngay lúc Rudy mở rèm lều bước ra, Hắc Đào bất ngờ vươn tay túm gáy Bạch Liễu, quay mạnh về phía mình rồi kéo hắn vào lòng, ôm chặt lấy lưng Bạch Liễu đang mất cảnh giác, nâng cằm hắn lên, rũ mắt xuống, hôn không chút do dự.

Đôi môi khô lạnh của y chạm lên môi dưới ấm áp của Bạch Liễu, không biết đã bị y nhấm nháp bao nhiêu lần.

Hắc Đào nhắm hai mắt lại.

Đồng tử Bạch Liễu co rút trong chớp mắt.

- ——oOo—

Chương 280

Bạch Liễu theo bản năng muốn đẩy Hắc Đào ra xa, nhưng vừa liếc thấy Rudy đang nhìn bọn họ cười ha hả và Alex xấu hổ quay mặt đi, hắn lập tức tỉnh táo lại.

Hắn cúi đầu xuống như thể ngại ngùng, nghiêng mặt thoát khỏi đôi môi Hắc Đào, gục đầu vào xương quai xanh, vùi đầu vào lòng nguc của y.

Bạch Liễu hơi thở gấp gáp, ngón tay co lại thành nắm đấm, thế nhưng khi mở miệng giọng nói lại rất bình tĩnh.

"… Lần sau muốn hôn thì phải nói trước với tôi."

Hắc Đào đặt tay lên vai Bạch Liễu, y ừ nhẹ một tiếng, sau đó phảng phất nhận ra cảm xúc của Bạch Liễu mới muộn màng nói, "Lần này tôi cũng phải hỏi cậu trước phải không?"

"Thực xin lỗi." Y thành thật xin lỗi, "Cậu sắp tức giận sao?"

Bạch Liễu đột nhiên cười phá lên, hắn ngẩng đầu nhìn Hắc Đào, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt y.

Khí tức nóng bỏng vương vấn trong đôi mắt đen láy, sáng ngời nhưng không thể nhìn rõ, trong đôi mắt đó rõ ràng có ẩn giấu

một bản thân khác của y, cũng ẩn giấu một người mà Bạch Liễu đang mong nhớ.

Bạch Liễu tựa đầu vào lòng Hắc Đào, hắn vẫn ngửi thấy mùi máu tanh phảng phất đâu đây.

Hắn vừa mới bắn Hắc Đào, lại còn đào tim của y.

Cảm xúc dâng trào lại chậm rãi hạ nhiệt.

Bạch Liễu nhắm mắt lại, từ từ thở ra, trên mặt vẫn mang theo nụ cười phóng khoáng: "Điểm này của anh vẫn chẳng thay đổi gì, làm xong rồi lại nói xin lỗi."

Khi Tạ Tháp ở bên hắn, lời y nói nhiều nhất là xin lỗi.

Người này có ý thức sinh tồn rất cao, lần nào cũng đều tinh ý phát hiện ra điềm báo về sự tức giận của Bạch Liễu, sau đó kịp thời xin lỗi ——

—— Nhưng lần sau lại vẫn tái phạm.

"Lần này thì bỏ qua." Bạch Liễu thoát khỏi vòng tay của Hắc Đào, mỉm cười gật đầu chào Rudy và Alex, liếc nhìn Hắc Đào bên cạnh cười hiền hậu, "Nhưng tôi hy vọng không có lần sau."

Hắc Đào: "…"

Cảm thấy mình lại làm sai.

Cả hai theo Rudy đến trại căn cứ ở phía sau, giữa chặn đường bọn họ phải bắt một chuyến xe lửa.

Đây là một tuyến đường sắt rất kỳ lạ, chỉ có vài chục dặm, cũng chỉ có thể đi qua lại giữa tiền tuyến và thị trấn phía sau.

Lúc ngồi trong xe, Rudy bất đắc dĩ giải thích với hai người Bạch Liễu: "Thật kỳ lạ phải không? Ít người xây dựng đường sắt kiểu này lắm, nhưng vì cuộc chiến ở địa phương đã kéo dài đến một năm rưỡi mà vẫn chưa xong, sau này, để thuận tiện cho việc vận chuyển binh lính và vật liệu, vì thế bọn họ đã xây dựng tuyến đường sắt kỳ lạ như vậy đấy."

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt từ khu rừng rậm bên ngoài ô cửa kính —— xây dựng một tuyến đường sắt ở một khu vực ẩm ướt như thế này cũng không dễ dàng gì.

Phải tốn nhiều công sức để xây dựng một phòng tuyến như vậy, điều đó cho thấy người chỉ huy trận chiến này có rất nhiều kế hoạch.

Bạch Liễu nhìn Rudy: "Tại sao lại mắc kẹt ở đây một năm rưỡi?"

Rudy thở dài thườn thượt: "Bởi vì hơn 20 km ở phía trước có một địa điểm chiến lược vô cùng quan trọng —— Hồ Pluto."

Bạch Liễu nhướng mày: “Pluto, Diêm Vương trong thần thoại La Mã? Tại sao lại hồ nước lại có tên này?”

Rudy giải thích: “Nơi này có lượng mưa nhiều vào mùa hè, lượng mưa trung bình hàng năm có thể lên tới hàng chục nghìn mm vào lúc cao điểm.”

“Vào mùa hè, hồ ở điểm thấp nhất toàn khu vực sẽ dâng cao nhanh chóng do lượng mưa nhiều, gây lũ quét. Hàng năm, rất nhiều cư dân sống trong vùng lân cận bị chết đuối, vì vậy người dân nơi đây gọi hồ này là 【Tử Thần phẫn nộ mùa hè】, đặt tên cho nó là Pluto.

“Không chỉ vậy.” Alex nghiêm nghị nói thêm, “Một khi mực nước của Pluto dâng lên, nước hồ sẽ tràn ra lấp đầy những con sông xung quanh và tự động tạo thành một mạng lưới những dòng sông chằng chịt lấy Pluto là trung tâm, bao bọc lấy khu rừng mưa nhiệt đới rậm rạp này.”

Rudy hít một hơi dài: “Trong khu rừng nhiệt đới khó xây dựng các kênh giao thông này, con sông chính là đường đi tự nhiên. Một khi ai chiếm được Pluto trước mùa mưa, sử dụng các con sông và tàu để vận chuyển vật tư, vũ khí và binh lính xung quanh khu vực này với số lượng lớn thì sẽ có lợi thế chiến tranh mạnh mẽ.”

Bạch Liễu hiểu ra: “Tức là ai chiếm được Pluto trước mùa mưa thì có khả năng thắng trận.”

“Nhưng nếu là như vậy, các anh đã ở đây một năm rưỡi, cũng đã trải qua ít nhất hai mùa mưa.” Bạch Liễu trầm ngâm hỏi: “Hai mùa mưa này, các anh vẫn không phân thắng bại sao?”

Rudy lắc đầu cười gượng gạo: “Năm trước chúng tôi đã chiếm được Pluto rồi, nhưng mùa mưa đó lượng mưa không nhiều lắm, phạm vi vận chuyển do con sông hình thành cũng khá hẹp.”

“Trong mùa mưa đó, chúng tôi đã đánh mất lợi thế chiến trường của mình và để đối thủ chiếm lấy Pluto, thế nên để đề phòng trường hợp xấu nhất, phe chúng tôi mở rộng nghĩa vụ năm đó.”

Rudy nhìn Alex bằng ánh mắt phức tạp: “… Lúc đó Alex đã đến tiền tuyến.”

Alex gật đầu, vẻ mặt ảm đạm: “Mùa mưa năm ngoái quân địch chiếm đóng Pluto, lượng mưa cũng đáng kể … Bọn họ vẫn có lợi thế chiến trường cho đến năm nay, chúng tôi thì đang mất dần vị trí, chỉ cố kháng cự mà thôi, mỗi ngày nhặt xác trên chiến trường càng lúc càng nhiều … “

“Cấp trên tiếp tục tăng cường hiệp lực lấp tiền tuyến, không cho chúng tôi thua, nhất định phải thắng…”

Rudy vỗ vai Alex thở dài, “Loại chuyện này chưa bao giờ đến lượt chúng tôi quyết định.”

Anh ta cười khổ: “Trên chiến trường, điều duy nhất chúng tôi có thể làm là chết.”

Alex cúi đầu, trầm giọng nói: “Đôi khi tôi cảm thấy, nếu chúng ta thua có thể làm chiến tranh kết thúc thì tốt rồi…”

Vẻ mặt Rudy sững lại, anh ta nhìn trái nhìn phải, miễn cưỡng vỗ nhẹ vào đầu Alex: “Trên tàu đừng nói những điều như vậy, nếu nghe thấy sẽ bị xử phạt.”

Alex vẫn cúi gằm mặt, hai bàn tay trên đầu gối nắm chặt không nói nên lời.

Rudy gắt gao ôm lấy vai, chống cằm vào đầu Alex, nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, chiến tranh nhất định sẽ kết thúc sau mùa mưa này.”

Alex lặng lẽ siết chặt tay Rudy.

“Chiến tranh chắc chắn sẽ kết thúc sau mùa mưa này. Tại sao anh lại nói như vậy?” Bạch Liễu ngước mắt lên nhìn Rudy.

Rudy im lặng một lúc: “Ngày mai đến lúc nhập ngũ thì cậu sẽ hiểu.”

Nói xong câu đó, Rudy thất thần nhìn ra khỏi tàu, siết chặt vòng tay quanh Alex, đôi mắt phản chiếu bóng cây xanh đang đung đưa và ngọn lửa chiến tranh.

“… Ở quê tôi có câu tục ngữ rằng, thời gian bên nhau với người yêu còn quý hơn vàng.” Rudy lẩm bẩm tự nói.

Anh ta mỉm cười quay đầu nhìn Bạch Liễu và Hắc Đào, ngọn lửa chiến tranh và cây cối xanh tươi trong mắt nhạt nhòa, chỉ còn lại một tia sáng ẩm ướt chuyển động giống như một bức ảnh cũ, nụ cười trên mặt là một loại ghen tị và niềm hạnh phúc tự hào không thể che giấu.

Rudy cười đắc ý: "Bốn người chúng ta ở cùng nhau thế này đây, chẳng phải chúng ta là những người giàu nhất thế giới sao?"

Nhóm người Bạch Liễu nhảy xuống tàu lửa, nhìn thấy dòng người chen chúc xô đẩy nhau để đăng ký nhập ngũ.

Có người cầm một cái loa to đứng trên khán đài hét to ầm ĩ, một số người thì giơ những tấm áp phích trưng binh lên phân phát khắp nơi, còn có những người khác đang quỳ rạp trên mặt đất điền vào bản đăng ký bị dẫm nhăn nhúm, trong tay cầm một cây bút bi bẩn thỉu không biết nhặt được từ đâu.

Toàn cảnh hỗn loạn như một nồi cháo heo.

"Xem ra hôm nay có rất nhiều tân binh đến đăng ký." Rudy tấm tắc nhận xét, "Muốn lấy hai phiếu đăng ký hơi bị khó đấy."

"Đã đến lúc chúng ta thể hiện tình hữu nghị của chủ nhà rồi." Rudy nắm lấy tay Alex còn chưa kịp phản ứng, vui vẻ huýt sáo rồi lao vào đám đông, "Tôi sẽ giúp hai cậu lấy phiếu đăng ký!"

Mười phút sau, Alex chen lấn đến nỗi khuôn mặt biến dạng đến méo xẹo, ngồi dưới đất thở hổn hển với đôi mắt đờ đẫn,

Rudy thì hào hứng vẫy tờ đăng ký: “Lấy được rồi!”

Rudy lấy từ trong túi ra hai cây bút, đặt tờ đăng ký trước mặt Bạch Liễu và Hắc Đào, cười tủm tỉm hướng dẫn bọn họ đăng ký.

Bạch Liễu vừa nhận được mẫu đăng ký thì đã nhận thấy có gì đó không ổn —— có một địa điểm đã được đánh dấu thập từ trước.

Rõ ràng là ai đã đánh dấu vào rồi.

Bạch Liễu nhìn Rudy, dùng bút chỉ vào dấu thập kia: “Cái này là sao? Tôi không chọn được sao?”

Nụ cười trên mặt Rudy giảm đi một chút: “Cái này… Lựa chọn này là cậu có đồng ý tham gia biệt kích hay không.”

“Biệt kích?” Giọng khó hiểu của Alex vang lên từ phía sau Rudy. “Gần đây có tuyển đội biệt kích à? Sao em không nhận được thông báo?”

Người cầm loa trên khán đài đột ngột lên tiếng: “Mọi người, các tướng quân của chúng ta đã tập kết hàng nghìn khẩu pháo hạng nặng đến thị trấn nhỏ này, cũng sẽ tiếp tục đưa ra tiền tuyến trong ngày hôm nay.”

Người đàn ông cảm xúc dâng trào, nước miếng bay tứ tung, tay thì vung vẫy điên cuồng:

“Tin rằng tất cả chúng ta đều biết, nếu chúng ta thua trong mùa mưa này, thì chúng ta sẽ bị chôn vùi trong tay Tử Thần Plato! Trận mưa lớn trong hai ngày qua đã cho thấy khả năng địch sẽ có lợi thế rất lớn trong mùa mưa bão này.”

Đám đông ồn ào bên dưới im bặt, tất cả mọi người đều quay lại nhìn người đàn ông đang đứng trên khán đài.

Anh ta buồn bã nói tiếp: “Chẳng lẽ chúng ta phải thua cuộc chiến này, nhường lại vinh quang và mảnh đất tự do thuộc về chúng ta cho những kẻ nô lệ không biết xấu hổ và không biết thỏa mãn ở phía bên kia hồ hay sao?!”

“Chúng ta đã cho bọn họ quyền lợi chưa đủ nhiều hay sao?!”

“Chúng ta vốn đã cho bọn người nghèo nàn lạc hậu đó công ăn việc làm, mỗi ngày đều trả lương và ba bữa ăn miễn phí, thế mà bọn họ còn đòi hỏi phải có tài sản riêng, yêu cầu đổi sức lao động lấy đất đai, còn muốn trở thành những người thuộc tầng lớp cao như chúng ta!”

“Đám người đó dựa vào chúng ta mới có cơm ăn, vậy mà dám nói những mảnh đất trù phú phát triển của chúng ta vốn thuộc về bọn họ, còn muốn chúng ta trả lại cho bọn họ!”

“Bọn khốn nạn đó!!” Người đàn ông quát to một tiếng, vẻ mặt đầy tức giận, “Lũ láo lếu, lúc chúng ta mới bắt đầu giúp bọn họ phát triển, tại sao bọn họ không lên tiếng đuổi chúng ta đi chứ?”

“Chờ sau khi chúng ta ký kết thỏa thuận, được sự đồng ý của họ để sở hữu mảnh đất và làm cho nó phát triển sung túc giàu có, thì bọn khốn tham lam đó lại lấy quyền làm chủ muốn tống cổ chúng ta đi!”

Rudy trầm giọng giải thích với Bạch Liễu: “Khu rừng nhiệt đới này có rất nhiều gỗ, khoáng sản và nguồn nước, nhưng cư dân sống ở đó rất nghèo, vì vậy các quan chức tìm thấy khu đất này đã ký thỏa thuận với những cư dân bản địa, dùng một trăm năm cung cấp cho bọn họ công ăn việc làm, tài sản, nuôi sống họ hàng ngày đổi lấy toàn quyền sở hữu đất đai.”

Bạch Liễu vi diệu khựng lại.

Hắn cứ tưởng việc mình làm đã xấu xa lắm rồi, không ngờ rằng có một thứ còn xấu xa hơn —— dùng đất có sẵn của người khác để đổi lấy sức lao động rẻ mạt.

Đây không còn là một vốn bốn lời nữa, mà là siêu lợi nhuận không cần bỏ vốn.

Rudy thở dài: “Cậu cũng nhận ra rồi đó, đó là một tấm séc khống, nhưng lúc đầu người dân bản xứ không nhận ra điều đó, vả lại họ thực sự quá nghèo đói, vì vậy tất cả đều đồng ý.”

“Sau đó, đám quan chức đã xây dựng rất nhiều các nhà máy ở đây, thu được rất nhiều của cải dựa vào đất đai và sức lao động của những người dân này, nhưng nhà máy trả tiền công cho cư dân càng ngày càng thấp, thời gian làm việc thì lại dài hơn, bọn họ không quan tâm đến dân bản địa nữa, thậm chí còn xem họ như nô lệ để chà đạp lăng nhục chế giễu, vì vậy tranh chấp đã nổ ra.”

“Trong một lần cãi vã, một cư dân bản địa đã gi3t ch3t giám đốc nhà máy. Để trả thù, bạn bè và người thân của giám đốc nhà máy đã giam giữ tất cả những người bản địa có tham gia cuộc cãi vã trong một nhà máy bỏ hoang và thiêu chết họ.”

Rudy im lặng hồi lâu: “Một tuần sau, chiến tranh bùng nổ.”

Vào thời điểm đó, không ai nghĩ rằng chiến tranh lại kéo dài lâu như vậy —— Dân bản địa rất hiểu biết về địa hình địa phương, ngoài ra nhiều tổ chức quốc tế cũng hỗ trợ họ, nói rằng đây là một cuộc chiến tranh giải phóng thực sự, rất nhiều tình nguyện viên từ các nước khác cũng đã tham gia.

Rudy cười não nề: “Haizz, nói ra sợ cậu không tin, vốn dĩ tôi muốn trở thành quân tình nguyện của bọn họ, nhưng chưa kịp đăng ký thì gia đình tôi đã đưa tôi đến đây trước rồi.”

Bạch Liễu nhìn người đứng trên khán đài vẫn đang hùng hồn quảng cáo: “Chuyện này có phiên bản khác không? Tôi đọc trong quảng cáo trưng binh thì nguyên nhân cuộc chiến không phải thế này.”

“Ừ.” Rudy thán phục nhìn Bạch Liễu, “Các quan chức trong nước truyền bá phiên bản là họ đã giúp cư dân ở đây thoát khỏi nghèo đói và đạt được nền văn minh dân chủ tự do một cách vô vụ lợi, thế nhưng đám người bản địa lòng tham không đáy đã tấn công và gi3t ch3t giám đốc nhà máy đã từng có ơn với bọn họ.

Rudy nhìn những tấm áp phích quảng cáo trưng binh rải rác trên mặt đất, thở ra một hơi: “Cậu có biết tình huống phức tạp

nhất là gì không? Quảng cáo trưng binh này không nói dối, giám đốc nhà máy kia quả thực vô tội.”

“Đó là một người đàn ông rất tốt.” Rudy hoài niệm, “Mặc dù anh ấy xuất thân từ một gia đình quý tộc, nhưng sau khi đến đây, nhìn thấy những cảnh đời này, anh ấy chân thành muốn giúp dân bản địa xây dựng nhà máy của riêng họ, thoát khỏi sự kiểm soát của đám 【 người thượng đẳng】. “

“Anh ấy đã kết thân với những người bản xứ này, dùng hết tài sản của cải để giúp đỡ họ, cho dù bị gia đình và bạn bè phản đối.”

“Nhưng một số người bản xứ không tin anh ta, cảm thấy anh ta chỉ dùng sự đạo đức giả để dễ dàng áp bức bọn họ, vì vậy trong lần tranh chấp đó, người này đã bị một người bản địa vẫn luôn phẫn uất và nghi ngờ anh ta bắn chết.”

“Trong nước tuyên truyền sự kiện này rộng rãi, rất nhiều người chọn lựa ra chiến trường vì anh ấy —— họ cảm thấy tức giận và phẫn nộ, cảm thấy một người tốt như vậy không nên chết như thế này, bao gồm cả Alex.”

“Tấm lòng của bọn họ rất cao cả, chỉ là có chút ngây thơ, họ nghĩ rằng họ đến đây chỉ vì một câu xin lỗi, nhưng chiến tranh tàn khốc hơn nhiều so với họ nghĩ.”

Rudy nói tới đây thì im lặng.

Bạch Liễu liếc anh ta một cái: “Anh biết người giám đốc nhà máy đó đúng không?”

“Tôi có thể nói cho cậu biết, nhưng đây là bí mật giữa hai chúng ta, cậu không được để Alex biết đấy, em ấy sẽ ghen.” Rudy nháy một mắt, nở nụ cười nhưng không che giấu được nỗi buồn, “Anh ấy là mối tình đầu của tôi.”

“Tôi thật may mắn, cả hai người bạn trai đều rất tốt.”

Người đứng trên khán đài hét lớn, át cả tiếng của Rudy: “Để kết thúc cuộc chiến kéo dài một năm rưỡi này và trừng trị bọn giặc tham lam kém cỏi đó trước khi mùa mưa đến, hai ngày sau chúng tôi sẽ tiến đánh bất ngờ, vì vậy chúng tôi đang tuyển chọn những cựu binh ưu tú nhất, để thành lập một đội biệt kích tinh nhuệ.”

“Hai ngày sau, họ sẽ đảm nhận nhiệm vụ xung phong tấn công pháo kích nguy hiểm nhất. Chúng ta hãy hoan nghênh những người lính dũng cảm trong đội biệt kích này!”

Anh ta lấy ra một danh sách dài, mỗi khi đọc lên một cái tên, đám binh lính phía dưới lại hò reo ầm ĩ.

Rudy nhìn danh sách, yên lặng chờ đợi.

Alex lờ mờ nhận ra điều gì đó, cậu ta quay đầu nhìn Rudy đầy hoài nghi, rồi quay ngoắt lại nhìn trừng trừng vào danh sách.

” Rudy · Davis!”

Alex vô thức nắm lấy cánh tay của Rudy, đôi mắt cậu đỏ hoe, cổ họng khô khốc không nói được lời nào.

Rudy bật cười, gỡ từng ngón tay cậu ta ra, thì thầm vào tai Alex 【chiến tranh sắp kết thúc rồi, cưng à】, sau đó, trong tiếng la hét chói tai và tiếng huýt sáo, Rudy vượt qua dòng người hối hả tiến lên khán đài dành cho đội biệt kích.

Alex không chút nghĩ ngợi đuổi theo Rudy, nhưng đám đông cổ vũ đã ngăn cản tầm mắt cậu ta lại, một bước cũng không nhúc nhích được.

Người đứng trên khán đài vỗ tay tán thưởng, nhiệt liệt nói: "Tiếp theo, chúng ta cùng hoan nghênh tướng quân đến tuyên dương những người dũng cảm này!"

Một người đàn ông trung niên trang nghiêm trong bộ đồng phục cổ đứng bước lên bục cao, nở nụ cười hiền hậu.

Ông ta vinh danh từng người lính —— dùng một huy chương trị giá chưa đến năm xu treo lên cổ những người sắp chết vì ông ta.

Sau khi đeo xong, vị tướng quay đầu lại, nghiêm trang nói: "Xin hãy nhớ kỹ khuôn mặt của họ, nếu họ chết, họ đã chết vì điều chính đáng nhất trên thế giới này, họ xứng đáng là một tử sĩ cho cả nhân loại."

"Chính tôi đã kêu gọi trận đột kích này, tôi cũng biết rằng nó sẽ để lại hậu quả rất đau đớn, nhưng chúng ta phải trừng trị nghiêm khắc những kẻ hạ đẳng đó… "

Alex nghiến răng nghiến lợi nhìn tướng quân: “Lão ta phát động trận đột kích này là bởi vì quân công thôi.”

Bạch Liễu nhìn sang dò hỏi.

Alex hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh giải thích cho Bạch Liễu: “Lão tướng này xuất thân từ dân thường, nhờ vào việc kết hôn với con gái của một quan chức cấp cao mới được thăng cấp lên quản lý quân sự chính trị, vẫn luôn bị đám người tự xưng là tầng lớp thượng lưu cao quý khinh thường, lão phải bắt buộc tạo ra những cuộc chiến liên miên để tạo dựng vị thế của mình.”

“Nhưng tôi nghĩ lão ấy am hiểu chính trị hơn là chiến tranh.”

Alex ngước nhìn Rudy trên bục cao, thở hồng hộc.

“Phát động cuộc đột kích vào thời điểm này chỉ để có một bản báo cáo đẹp đẽ sau thất bại mà thôi, dù gì trước khi thua còn gây thương vong cho kẻ thù, còn có thể lợi dụng sự hy sinh bi thảm của những cựu chiến binh để quảng cáo thu hút thêm nhiều người nhập ngũ.”

Alex đỏ hoe mắt: “Bọn họ đã đánh lừa rất nhiều người bằng thủ đoạn này.”

Vị tướng trên khán đài tiếp tục nói:

“Họ là đội biệt kích đầu tiên đảm nhận nhiệm vụ quan trọng nhất, chỉ những binh lính tinh nhuệ nhất mới được vào …”

Bên dưới có người giơ tay hỏi: “Tân binh không được vào sao?”

Tướng quân cười: “Không, nhưng sự nhiệt tình của cậu rất đáng được biểu dương, có thể vào đội biệt kích thứ hai, thứ ba, chịu trách nhiệm kết thúc ——— muốn vào đội biệt kích thứ nhất cần phải có tư chất rất cao.”

Có người giơ cánh tay lên, giọng nói không lớn, nhưng kiên định và ấn tượng: “Tôi nghĩ tôi có tư chất như vậy.”

Mọi con mắt đều tập trung vào người phát ra tiếng nói.

Người đàn ông này rất cao, thậm chí còn cao hơn cả một cái đầu so với những binh linh đã được tuyển chọn nhập ngũ, gã giơ một tay lên ra hiệu, tay còn lại cầm một khẩu súng bạc ổ quay thoạt nhìn rất giá trị.

Đường Nhị Đả bất đắc dĩ giơ tay lên, gã vừa nhận được lệnh của Bạch Liễu, bảo gã phải tham gia đội biệt kích đầu tiên.

Bạch Liễu từ xa mỉm cười với gã, giơ tay làm động tác “Cố lên, tôi tin là anh làm được!”

Đường Nhị Đả: “…”

Vị tướng quân thấy có tân binh khiêu khích mình thì có vẻ không hài lòng, giọng nói và nét mặt trở nên âm trầm: ““——chiến tranh không phải là trò chơi bắn súng quý tộc, cậu muốn gia nhập đội biệt kích thì phải trải qua rất nhiều huấn luyện, ít nhất là phải thành thạo các kỹ năng bắn súng có độ chính xác cao.”

Ông ta liếc nhìn khẩu súng lục ổ quay trên tay Đường Nhị Đả với vẻ khinh thường và không hài lòng —— chỉ có đám con cái của những gia đình nhàn rỗi và giàu có mới mang loại vũ khí này ra chiến trường.

“Cậu cầm súng như vậy…” Vị tướng này chế nhạo mỉa mai, ông ta lúc lắc chiếc huy chương trên tay, “Chàng trai trẻ, tôi hiểu sự khao khát vinh dự của cậu, nhưng tôi nghĩ thể loại trò chơi cưỡi ngựa bắn trúng mục tiêu cố định cách đó mười cm thì hợp với cậu hơn đó …”

Đường Nhị Đả nạp đạn vào súng, kéo kính đen trên đầu xuống, sau đó lạnh lùng bắn vào hướng lão tướng quân, “đùng” một tiếng, chiếc huy chương trong tay ông ta bị thủng một lỗ lớn

Vị tướng quân trên khán đài đơ người ra, mãi một lúc lâu sau mới run rẩy buông lỏng chiếc huy chương bị bắn thủng.

Chiếc huy chương rơi xuống đất, tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn người tân binh có kỹ năng bắn súng chuyên nghiệp này.

Đường Nhị Đả nhẹ nhàng bỏ súng xuống: “Bây giờ tôi có đủ tư cách tham gia đội đột kích thứ nhất chưa?”

“Tất nhiên là có!” Rudy trên khán đài huýt sáo ầm ĩ. Anh ta nhướng mày, dùng đôi mắt sáng ngời quét Đường Nhị Đả từ trên xuống dưới, rồi cười lớn, “Bé ngoan, dáng người cậu cũng tuyệt như kỹ năng bắn súng vậy!”

Đường Nhị Đả ngẩn người ra, sau đó bình tĩnh nói cảm ơn, liền nghe thấy hệ thống nhắc nhở:

【Hệ thống nhắc nhở: Sự yêu thích của NPC Rudy trong cốt truyện chính dành cho bạn đã tăng lên.】

【[Lời nhắc của hệ thống: Sự yêu thích của NPC Alex trong cốt truyện chính dành cho bạn đã giảm mạnh, bạn bị loại khỏi nhiệm vụ chính】

Đường Nhị Đả: “???”

Chuyện gì đã xảy ra??! Tại sao gã lại bị loại khỏi nhiệm vụ chính?!

Đường Nhị Đả bối rối quay đầu nhìn Bạch Liễu trong đám người, chỉ vào chính mình, sau đó lắc đầu tỏ ý không nhận được nhiệm vụ chính.

Ánh mắt Bạch Liễu chậm rãi liếc sang Alex đang nhìn chằm chằm Đường Nhị Đả.

Bất cẩn quá rồi.

Lời tác giả:

NPC Alex bị ứng với từ【 bé ngoan 】, người chơi vui lòng chú ý!

- ——oOo—

Chương 281

Đường Nhị Đả nghiêm nghị dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào thái dương, ra hiệu cho Bạch Liễu mau nghĩ biện pháp.

Alex nhìn chằm chằm Đường Nhị Đả, chế nhạo: "Anh ta đang ám chỉ đầu óc mình có vấn đề à?"

Bạch Liễu: "…"

Căm ghét đến mức này luôn rồi.

Chờ đến khi Alex đến bên khán đài đón Rudy thì Bạch Liễu lại gần Đường Nhị Đả.

Hắn nhìn quanh: "Giai Nghi đâu?"

Đường Nhị Đả đau đầu xoa xoa lông mày: "Đây là chiến trường, Giai Nghi không được phép ra tiền tuyến, sau khi bị phát hiện, cô bé đã bị người của Hội Chữ thập đỏ mang đi rồi, không được phép ở lại."

"Nhưng chắc là an toàn." Đường Nhị Đả trấn an, "Tôi có theo cô bé và lục soát qua bản đồ của Hội Chữ Thập Đỏ, không có NPC và quái vật có tính sát thương cao, nhưng nếu cô bé muốn tập hợp với chúng ta thì phải nghĩ ra cách."

Bạch Liễu gật đầu: “Chuyện này cứ giao cho cô bé là được.”

“Tôi cũng nghĩ Lưu Giai Nghi sẽ nhanh chóng tìm ra cách thôi.” Lúc này Đường Nhị Đả mới nhìn qua Hắc Đào đang đứng bên cạnh Bạch Liễu.

Xuất phát từ việc hoàn toàn tin tưởng vào Chiến Thuật Gia, ngay từ đầu Đường Nhị Đả không hề thắc mắc tại sao Bạch Liễu lại đi cùng với Hắc Đào, cũng không tránh né Hắc Đào khi thông báo tình hình cho hắn.

Khoảnh khắc Bạch Liễu đi cùng với Hắc Đào, Đường Nhị Đả hiểu được, ít nhất trong trò chơi này, Hắc Đào và bọn họ cùng phe với nhau.

Về việc Bạch Liễu đã làm điều đó như thế nào thì gã không quan tâm.

Đôi mắt dò xét của Đường Nhị Đả lướt qua Hắc Đào, rồi lập tức quay lại nhìn Bạch Liễu: “Nội dung nhiệm vụ chính là sao? Tại sao tôi chưa làm gì hết mà bị từ chối vậy?”

Sau khi Bạch Liễu giải thích cho Đường Nhị Đả, Đường Nhị Đả liếc nhìn vẻ mặt không cảm xúc của Hắc Đào, giọng điệu rất vi diệu: “Cậu nói là cậu với Hắc Đào giả vờ làm người yêu của nhau để được NPC Alex chấp nhận à?”

“Ừ.” Bạch Liễu thản nhiên, “Rudy hay tỏ vẻ thân thiện với đa số người chơi nam, vì vậy Alex mới nảy sinh phản ứng ghen

tị.”

Bạch Liễu liếc nhìn Đường Nhị Đả từ trên xuống dưới, sau đó nhìn cơ nguc săn chắc dưới lớp quân trang và hai cánh tay cường tráng của gã, cười nói: “—— Đặc biệt là kiểu như anh đó.”

Đường Nhị Đả toàn thân không được tự nhiên, gã căng thẳng rũ bỏ ống tay áo che lại cánh tay của mình, sau đó cài nút kín mít tới tận cổ: “… Vậy được chưa?”

“Ờmm …” Ánh mắt Bạch Liễu rơi vào hầu kết đang cuộn lên lăn xuống vì căng thẳng của Đường Nhị Đả đang, bờ vai và cơ nguc trông càng hút mắt hơn sau khi cài hết cúc áo, thành thật trả lời: “Nhìn ngon hơn thì phải.”

Đường Nhị Đả không nói nên lời, gã im lặng mở nút áo như cũ.

“Trong Hồ Trò Chơi chúng ta không thể thay đổi dữ liệu ngoại hình, tôi cũng không có bất kỳ đạo cụ để thay đổi bề ngoài.” Đường Nhị Đả cau mày, “Làm sao để Alex bớt ác cảm với tôi bây giờ?”

“Cách nhanh nhất là tự mình tìm một người …” Ánh mắt Bạch Liễu ám chỉ Hắc Đào bên cạnh.

Đường Nhị Đả chậm rãi nhìn Hắc Đào, hai người im lặng nhìn nhau một lúc.

Hắc Đào: “?”

Đợi một hồi Hắc Đào mới phản ứng, y cho là mình hiểu ý của Bạch Liễu, liền từ chối Đường Nhị Đả ngay lập tức: “Không được, đừng có tìm tôi, tôi có Bạch Liễu rồi.”

“Quan hệ nam nam của chúng tôi vô cùng đặc biệt, một chọi một, không thể có người thứ ba.”

Lúc tiến hành giáo dục vệ sinh thân thể, Nghịch Thần đã nghiêm túc dạy Hắc Đào rằng, hai người có mối quan hệ đặc biệt thì phải một chọi một, tập trung cho nhau, tuyệt đối không thể hai lòng.

Bạch Liễu hít sâu một hơi, giơ tay quay mặt đi.

Đường Nhị Đả: “…”

Này Bạch Liễu, cậu có quay đầu thì tôi cũng thấy cậu đang nghẹn cười đấy nhé.

“Cậu cũng đừng tùy tiện bắt tôi phải giả vờ vậy chứ?” Đường Nhị Đả vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, “Tôi cũng không có cách bắt đối phương phải phối hợp với tôi, hay là tôi nói với Alex là tôi đã có người yêu ở quê nhà?”

Bạch Liễu lắc đầu cười nói: “Cậu ta sẽ không tin đâu, nếu tin thì thiết lập nhân vật của anh như vậy cũng quá bình thường, sự yêu thích của cậu ta dành cho anh cũng không tăng trở lại.”

Đường Nhị Đả cau mày: “Vậy phải làm sao đây? Nếu sự yêu thích của Alex quá thấp thì cho dù tôi có được vào đội đột kích đầu tiên cũng không thể tham gia nhiệm vụ chính của cậu ta được.”

Bạch Liễu sờ sờ cằm, ánh mắt quét qua Đường Nhị Đả trầm tư, sau đó nở nụ cười: “Tôi có cách rồi.”

“Có điều sự yêu thích của cậu ta dành cho tôi có thể bị giảm xuống một chút, cứ đánh cuộc vậy.”

Đường Nhị Đả hỏi: “Cách gì?”

Lúc Alex đưa Rudy đến tìm Bạch Liễu trong đám đông, hắn đang kề vai áp má với Đường Nhị Đả, cả hai dường như đang nói chuyện gì đó.

Mặc dù Đường Nhị Đả trông có vẻ bình tĩnh, nhưng tai và mặt đều đỏ bừng, rõ ràng là có chút phản đối và xấu hổ với hành động của Bạch Liễu, nhưng không hiểu sao người đàn ông to bự ấy lại không đẩy Bạch Liễu ra xa.

Bạch Liễu ngược lại quen tay hay làm, vừa nhìn thấy đám người Alex đi tới thì tự nhiên buông lỏng vai Đường Nhị Đả, vẫy vẫy tay, cười chào hỏi.

Alex nhìn thấy Đường Nhị Đả thì lại thấy khó chịu, nhưng bầu không khí vi diệu giữa Đường Nhị Đả và Bạch Liễu lại khiến cậu ta nghĩ rằng … có gì đó không ổn.

Cứ như cậu ta ghét nhầm người rồi thì phải, một cảm giác rất kỳ lạ.

Trên đường trở về thị trấn để nghỉ ngơi, cảm giác này càng mạnh mẽ hơn.

Bạch Liễu, Hắc Đào và Đường Nhị Đả đều là những tân binh đã đăng ký hôm nay, cần phân bổ lều trại để ở, đồng thời còn được chia hai gói hàng lớn. Rudy là một chiến binh lâu năm nên tình nguyện nhận nhiệm vụ sắp xếp cho ba người họ, hiện tại đang dẫn họ đến thị trấn.

Rất có thể ba tân binh này đều sẽ tham gia nhiệm vụ đột kích, nghỉ ngơi một ngày sẽ trực tiếp ra chiến trường an ủi những tân binh có khả năng tử trận, ba người này sống ở một trấn nhỏ có điều kiện tương đối tốt, vật liệu trong gói hàng cũng khá phong phú, xách trên tay nặng trĩu.

Alex bình tĩnh chậm rãi kéo Rudy nhiệt tình lùi lại phía sau, để ba người Bạch Liễu đi phía trước, sau đó thấp giọng hỏi Rudy: "Anh có cảm thấy ba người này có gì đó rất kỳ lạ không?"

"Có gì kỳ lạ đâu." Rudy chẳng cảm giác được gì, mỉm cười nói, "Bạch Liễu và Hắc Đào là một đôi, còn Đường Nhị Đả và Bạch Liễu là bạn tốt đã biết nhau từ lâu, bọn họ đều là những cậu bé ngoan."

Alex nhíu mày, cậu ta chỉ vào hai tay trống trơn của Bạch Liễu: "Anh không thấy Đường Nhị Đả xách gói hàng cho Bạch Liễu à? Cặp đôi bình thường sẽ để bạn bè xách đồ dùm người yêu của mình sao?"

Hắc Đào thì một tay xách hai gói hàng đi lững thững bên cạnh Bạch Liễu, dường như không chú ý đến việc Đường Nhị Đả chủ động xách đồ dùm Bạch Liễu, y cũng không có ý định sẽ nhận việc đó.

Đường Nhị Đả thì đang đi phía bên kia của Bạch Liễu, tay xách bốn gói hàng, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Bạch Liễu chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Đây chỉ là thói quen của chủ công chính trong chiến đội để bảo vệ Chiến Thuật Gia.

Qua đôi mắt Alex thì nó mang ý nghĩa khác hẳn.

“Có phải Đường Nhị Đả… đang yêu thầm Bạch Liễu không nhỉ?” Alex lẩm bẩm.

Rudy bên cạnh hít hà một hơi rồi cao giọng: “Em nói Đường Nhị Đả muốn chen chân vào giữa Hắc Đào và Bạch Liễu?!”

Alex tức giận che miệng Rudy: “Chưa đến mức như vậy, anh nhỏ giọng chút đi! Nếu như bị Hắc Đào nghe được thì sao!”

Đường Nhị Đả xấu hổ lại gần Bạch Liễu: “Sự yêu thích của Alex đang tăng lên, tôi phải nói với cậu ta….”

“Ờmm.” Bạch Liễu lười biếng liếc nhìn bảng điều khiển hệ thống của mình, “Sự yêu thích của Alex bên phía tôi đang

giảm xuống, nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu được.”

Hắc Đào bên cạnh nhìn hai gói hàng của Bạch Liễu trong tay Đường Nhị Đả, mím môi, không nói gì, nhưng không ngừng cử động ngón tay.

——Dựa theo thân phận thì y phải mang hai gói hàng này chứ.

Nhưng Bạch Liễu lại chủ động đưa cho Đường Nhị Đả.

Đã đến khu vực tòa nhà ký túc xá và một số khách sạn trưng dụng dành cho các tân binh trong thị trấn, ba người ở ba ký túc xá khác nhau, đến lúc chia tay, Đường Nhị Đả định đưa gói hàng cho Bạch Liễu, nhưng Hắc Đào bất ngờ duỗi tay ra đón lấy.

“Tôi đưa cho cậu ấy.” Hắc Đào nhẹ nhàng nói.

Đường Nhị Đả sửng sốt một chút, sau đó liếc nhìn hỏi ý Bạch Liễu, thấy Bạch Liễu đang đứng phía sau gật đầu cười, liền buông tay ra, lễ phép nói: “Làm phiền rồi.”

Hắc Đào dừng lại: “Ừ.”

Sau đó y quay đầu nhìn Bạch Liễu, chỉ vào Đường Nhị Đả như thể mách lẻo: “Anh ta nói cậu phiền phức kìa, Bạch Liễu, lần sau đừng để anh ta xách nữa.”

Đường Nhị Đả: “……”

Bạch Liễu: "……"

Mách lẻo xong, mặt không cảm xúc cầm lấy gói hàng, ước lượng một hồi rồi bảo thật nhẹ, không phiền phức, sau đó quay đầu nắm tay Bạch Liễu rời đi.

Bỏ Đường Nhị Đả lại phía sau đang không hiểu tại sao mình bị Hắc Đào ghét bỏ.

Theo sự sắp xếp của Alex, Rudy chỉ đường cho cặp đôi Hắc Đào và Bạch Liễu đến nơi ở của họ, còn cậu ta thì chỉ đường cho Đường Nhị Đả.

Đến khi Alex dẫn đường, cậu ta cứ cảm giác bồn chồn lo lắng sao sao đó.

Đường Nhị Đả đứng sau cậu ta, cứ nhìn chằm chằm vào cậu ta với một ánh mắt rất căng thẳng, kỳ lạ lại còn ngập ngừng như muốn nói gì đó.

Càng đến gần nơi ở, ánh mắt Đường Nhị Đả càng sâu thẳm nóng rực, Alex bị nhìn chằm chằm đến mức muốn chạy trốn.

Đến cửa ký túc xá, Alex đặt đồ xuống, xoay người muốn rời đi, Đường Nhị Đả nhanh chóng nắm lấy cổ tay cậu ta, sau đó bắt đầu dùng ánh mắt ngập ngừng không biết nói gì nhìn chằm chằm Alex.

“Tôi…” Đường Nhị Đả gần như ép buộc mình nói ra mấy câu đó, nhưng càng cố gắng, gã càng không nói ra được, cả người nóng sốt như muốn bùng cháy, “Tôi… “

Alex sợ hãi rụt tay lại: “—— Anh muốn nói gì thì đi nói với Bạch Liễu ấy! Tôi đâu phải là người anh thích!”

Đường Nhị Đả hít sâu một hơi: “Nhưng tôi và cậu ấy không được.”

Alex kéo tay lại không được, bắt đầu cố gắng thoát khỏi tay Đường Nhị Đả: “Anh với cậu ta không được, thì với tôi cũng không được! Tôi cũng có người yêu rồi!”

Cậu ta cảnh giác: “Này, anh không được để ý Bạch Liễu, cũng không được để ý Rudy đâu nhé! Bọn họ đều đã có chủ!”

“Không có, tôi không có chú ý bọn họ …” Đường Nhị Đả nhắm mắt lại, lỗ tai đỏ bừng, nghiến răng mà nói, “… Tôi, tôi cũng giống bọn họ.”

Alex mê mang: “??? Anh giống bọn họ cái gì, có cái gì giống nhau đâu …”

Mới nói đến đó, Alex sực nhớ đến sự nhút nhát và ngoan ngoãn khó giải thích của Đường Nhị Đả trước mặt Bạch Liễu, cậu ta vi diệu dừng lại.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Alex thất thần nhìn Đường Nhị Đả cao to vạm vỡ 1,92 mét, run rẩy nói: “… Anh cũng là ở

dưới?!”

Đường Nhị Đả mí mắt run lên, toàn thân đỏ bừng, vô cùng khó khăn gật đầu.

“Trời đất ơi …” Alex bị chấn động toàn thân, “Thì ra anh yêu thầm Bạch Liễu, nhưng bởi vì anh và Bạch Liễu đều ở dưới nên chỉ có thể làm bạn với cậu ta?”

Đường Nhị Đả mím môi quay mặt đi không lên tiếng.

Trong mắt Alex, hành động này lại càng khẳng định phán đoán của cậu ta là chính xác. Cậu ta vốn là 1, nhìn tình yêu đơn phương của một 0 1,92m bị chết yểu, lại còn không màng sống chết đi theo ra chiến trường thì không thể không nảy sinh sự thương cảm.

Cậu ta vỗ vỗ cánh tay Đường Nhị Đả, dáng người cao to vốn dĩ khiến cậu ta ghen tị bây giờ chỉ khiến cho cậu ta cảm thấy xót xa và thương hại, Alex an ủi: “Này, cứ vui lên đi người anh em, ở đây không thiếu người có thể đè anh đâu.”

Đường Nhị Đả: “…”

- ——oOo—

Chương 282

Bạch Liễu nhìn vào bảng điều khiển hệ thống của mình, sự yêu thích của Alex giảm xuống đã tăng trở lại, hắn biết việc của Đường Nhị Đả đã được giải quyết.

Hiện giờ hắn đang ở trong ký túc xá, vốn là một khách sạn cũ trong thị trấn, căn phòng nhỏ được kê hàng chục chiếc giường dành cho tân binh —— đây đã là căn phòng tốt nhất.

Lúc này những người khác đều đã ra ngoài, chỉ còn lại Hắc Đào ngồi bên cạnh Bạch Liễu và Rudy ngồi đối diện với hắn.

Rudy chống hai tay xuống giường, anh ta chú ý đến ánh mắt của Bạch Liễu đang đánh giá khắp nơi, cười thân thiện: "Không quen đúng không? Ở đây có điều kiện tốt nhất rồi đấy."

"Bất quá tối nay hai người có thể tận hưởng thế giới hạnh phúc riêng của mình trong căn phòng này." Rudy nháy mắt, "Nhóm người mới kia sẽ tiệc tùng thâu đêm trong các quán rượu và nhà chứa của thị trấn."

"Bọn họ không biết liệu có thể sống sót trở lại sau nhiệm vụ đột kích hay không, muốn hưởng thụ khoản lương quân sự đã nhận trước ấy mà."

Bạch Liễu nhìn Rudy: "Anh cũng đi à?"

Rudy nhún vai: “Tất cả mọi người trong đội biệt kích đều đi. Thường thì Alex không cho phép tôi tham dự bữa tiệc kiểu này, nhưng lần này chắc là một ngoại lệ.”

Anh ta thản nhiên cười: “Dù sao cũng phải ăn một bữa ra trò trước khi chết.”

Bạch Liễu hỏi: “Alex sẽ đi với anh luôn à?”

“Đương nhiên!” Rudy bị người yêu quản chặt thì có vẻ bất đắc dĩ, nhưng nụ cười lại tràn đầy hạnh phúc, “Em ấy không tin tưởng để tôi đi một mình.”

Sau khi biết NPC chính Alex sẽ đi, Bạch Liễu lập tức hỏi: “Chúng tôi có thể đi cùng anh không?”

Rudy kinh ngạc ngẩng đầu, nghiêng người nắm lấy tay Bạch Liễu: “Tất nhiên là có thể rồi! Tôi còn tưởng các cậu không khoái tụ tập kiểu này chứ.”

Hắc Đào đang ngồi bên cạnh chậm rãi dời tầm mắt, đáp xuống bàn tay Rudy đang nắm tay Bạch Liễu, dừng một chút rồi ngoảnh mặt đi, rũ mắt nhìn xuống mũi chân của mình, nghiền nghiền.

Rudy không để ý đến Hắc Đào, hào hứng nói tiếp: “Tôi cũng đã chuẩn bị một tiết mục dành tặng cho Alex tối nay, nếu các cậu cũng đến tham gia thì thật tốt quá!”

Bạch Liễu biết đây có thể là một cốt truyện ẩn, hắn mỉm cười hỏi: “Tôi có thể giúp gì được cho anh không?”

“Chúa ơi, cậu thật sự hiểu ý, Bạch Liễu!” Rudy vừa đau khổ vừa vui mừng, “Tôi đang lo lắng không biết nhờ ai đến giúp đây, đó là một tiết mục lớn, và tôi phải giấu bí mật với Alex, tôi cũng quen vài người nhưng bọn họ to mồm lắm.”

“Nếu cậu và Hắc Đào sẵn sàng giúp đỡ thì quá tốt rồi.”

Bạch Liễu cười nói: “Đương nhiên.”

Rudy hào hứng đứng lên: “Vậy thì tôi đi lấy danh sách ngay, còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị.”

Chờ sau khi Rudy rời đi, Bạch Liễu thu lại nụ cười, còn Hắc Đào thì im lặng ngồi một bên, khoảng cách giữa hai người không ít không nhiều vừa đủ 50 cm.

Kể từ khi rời doanh trại, Bạch Liễu vẫn giữ khoảng cách này với Hắc Đào, cũng chẳng buồn nói với y một câu.

Bạch Liễu đã nói chuyện với Alex, nói chuyện với Đường Nhị Đả, nói chuyện rất nhiều với Rudy, còn bắt tay nữa.

Duy nhất chỉ không thèm nói chuyện với Hắc Đào.

“Cậu cố ý không nói chuyện với tôi sao?” Hắc Đào cúi đầu hỏi.

Trong phòng chỉ có y và Bạch Liễu, tuy rằng không nhìn Bạch Liễu, nhưng rõ ràng là đang nói chuyện với hắn.

Bạch Liễu im lặng vài giây, sau đó quay mặt nhìn cánh cửa Rudy vừa rời đi: "Ừ."

Hắc Đào ngẩng đầu nhìn hắn: "Cậu tức giận vì tôi hôn cậu sao?"

Bạch Liễu bình tĩnh đáp: "Không có."

Hắc Đào bối rối: "Vậy sao cậu không nói chuyện với tôi?"

Bạch Liễu quay đầu nhìn Hắc Đào, bình tĩnh hỏi lại: "Tôi phải có bổn phận nói chuyện với anh à?"

Hắc Đào khựng lại, xong nói tiếp, "Nhưng chúng ta có mối quan hệ đặc biệt, chúng ta nên nói chuyện nhiều hơn chứ."

"Đó là làm nhiệm vụ chính ở trước mặt Rudy thôi, còn lại giữa chúng ta chẳng có gì đặc biệt hết." Bạch Liễu nhướng mắt, "Tôi rất ghét anh, Hắc Đào, tôi đã nói ba lần rồi, lần gần đây nhất là bốn mươi bảy phút trước, anh có cần tôi lặp lại những gì tôi đã nói trước đây không?"

Hắc Đào im lặng một lúc, y lắc lắc cây roi bên tay trái, sau đó nói:

“Đó là chuyện của bốn mươi bảy phút trước rồi, tôi nghĩ rằng cậu không còn ghét tôi nữa.”

Bạch Liễu nhìn sang chỗ khác: “Hắc Đào tiên sinh, trong bốn mươi bảy phút vừa qua có phát sinh chuyện gì làm tôi hết ghét anh không?”

Hắc Đào nhìn hắn: “Tôi giúp cậu xách gói hàng.”

Bạch Liễu lạnh lùng nói: “Đường Nhị Đả cũng giúp tôi xách.”

Hắc Đào nói một cách nghiêm túc: “Lúc tôi giúp cậu, trông cậu vui hơn.”

“Tôi thấy cậu nhìn tôi cười rất nhiều lần.”

Bạch Liễu: “…”

Bạch Liễu bình tĩnh phản bác: “Tôi không có.”

Hắc Đào nghiêm túc lặp lại: “Cậu có, cậu ở phía sau tôi…”

“—— rồi, có được chưa, câm miệng.” Bạch Liễu cắt ngang lời nói của Hắc Đào, hắn hít một hơi thật sâu quay đầu đi chỗ khác, trên mặt không chút cảm xúc, khẽ siết chặt ngón tay vào mép giường, “Không phải cười với anh, cười với Đường Nhị Đả.”

Hắc Đào ngừng lúc lắc roi, y khịt mũi, không nói gì nữa.

“Trước mặt Rudy thì chúng ta yêu nhau, nhưng sau lưng thì không phải, đúng không?” Một lát sau Hắc Đào lại hỏi.

Bạch Liễu hai mắt khép hờ, ậm ừ không quay đầu lại.

Rudy kéo theo một vài cái thùng lớn, nách kẹp một cây gậy dài, miệng thì ngậm một tập giấy ghi chép đã quay trở lại. Đủ thứ đồ cồng kềnh làm anh ta bị kẹt ngay cửa, không thể vào được.

Bạch Liễu đứng lên giúp đỡ, Hắc Đào cũng đỡ lấy một cái thùng.

Rudy mềm nhũn ngã xuống giường, thở hổn hển, “Chúa ơi, làm việc này còn mệt hơn là đánh nhau.”

“Những thứ này là gì?” Bạch Liễu hỏi.

Rudy ngồi dậy, mỉm cười đầy bí ẩn với Bạch Liễu: “Thứ có thể khiến tên nhóc Alex này sẽ mỉm cười với tôi cả ngày.”

“Cậu biết không, khi thích một ai đó, cậu sẽ không thể không mỉm cười với anh ta.” Anh ta nháy mắt với Bạch Liễu, “Giống như cậu đối với Hắc Đào ấy.”

Vẻ mặt Bạch Liễu như đông cứng lại.

Hắc Đào đang kéo thùng chậm rãi đứng thẳng lên, y nhìn chăm chăm Bạch Liễu, tuy rằng không nói gì nhưng Bạch Liễu vẫn có thể đọc được trong ánh mắt trong trẻo của y ý tứ 【 cậu cười với tôi 】.

Bạch Liễu bình tĩnh giải thích: "Không phải, tôi cười với Đường Nhị Đả."

"Thôi đi!" Rudy xua tay rồi lại nằm xuống "Cậu lừa người khác thì được chứ sao lừa được tôi, ánh mắt và nụ cười của cậu dành cho Hắc Đào giống hệt với tôi và Alex lúc yêu nhau vậy."

"Thời kỳ cuồng nhiệt của tình yêu tốt đẹp biết bao." Rudy nằm dài trên giường cảm thán.

Hắc Đào gật gật đầu hết sức đồng ý.

Bạch Liễu chậm rãi nhìn về phía Hắc Đào, Hắc Đào không sợ chết nói: "Cậu chỉ cười với tôi."

"Cậu không cười với Đường Nhị Đả." Y còn nhấn mạnh, "Cậu sai rồi."

Bạch Liễu thản nhiên cười, hắn nhướng mi: "Tôi nói sai thì sao?"

“Lần này tôi cười với anh, nhưng lần sau tôi không cười với anh nữa, tôi vẫn có thể cười với Đường Nhị Đả…” Bạch Liễu cười rất hiền lành, hắn ghé sát tai Hắc Đào thì thầm, “Nếu không có Rudy thì tôi cười với ai cũng được.”

“Chẳng liên quan gì đến anh.”

Nói xong, Bạch Liễu quay người lại sắp xếp nội dung trong danh sách cùng Rudy.

Khí thế ban đầu của Hắc Đào biến mất sạch sẽ, y từ từ ngồi xuống bên giường, cúi đầu sắp xếp những món đồ trong thùng mà Rudy mang về, bộ dáng như đang trầm ngâm suy nghĩ, nhưng cũng có vẻ hụt hẫng hoang mang không hiểu tại sao lại như vậy.

Rudy chú ý tới động tác của Hắc Đào và Bạch Liễu, dùng khuỷu tay chọc vào Bạch Liễu, cười tinh quái: “Hai người đang chơi trò tình thú gì vậy?”

“Không tình thú bằng tiết mục sắp tới của anh và Alex.” Bạch Liễu thản nhiên chuyển đề tài, hắn nhìn lướt qua những thứ cần chuẩn bị trên danh sách, rồi ngẩng đầu nhìn Rudy, “Tình cảm của hai người rất tốt.”

Rudy chống cằm, ánh mắt lộ ra vẻ nhớ nhung, khóe miệng nở nụ cười nhợt nhạt: “Không phải lúc nào cũng tốt, tôi cũng đã từng cãi nhau với em ấy.”

Anh ta lặng lẽ nhớ lại một lúc rồi đột ngột nói: “Alex có vị hôn thê ở quê.”

Bạch Liễu hợp tình hợp ý tỏ ra ngạc nhiên.

“Biểu hiện của cậu là sao đấy?” Rudy nhướng mày, “Tôi không làm mấy chuyện vụng trộm yêu đương đâu. Lúc tôi và Alex yêu nhau, em ấy chưa có vị hôn thê, sau đó cha mẹ em ấy chọn lựa cô gái đó và gửi ảnh cho em ấy, Alex lập tức viết thư từ chối.”

“Nhưng cậu biết không? Tôi nghĩ chắc đầu óc tôi cũng bị chập mạch.”

Rudy cười lơ đãng: “Tôi thậm chí còn muốn ngăn Alex từ chối ngay lúc đó, nhưng thật không công bằng với cô gái nhỏ đó, Alex cũng cảm thấy như vậy.”

Bạch Liễu yên lặng lắng nghe.

“Alex là một sinh viên y khoa rất giỏi, đã lập được rất nhiều thành tích trong suốt những năm học đại học. Em ấy đã phát minh ra một loại thuốc có thể bảo quản cơ thể người sắp chết, kéo dài thời gian trước khi chết và cứu vớt nhiều người sắp chết hơn —— đó là lý do tại sao em ấy chọn làm binh lính thu dọn ở đây, em ấy muốn xem mình có thể giúp những người lính này hay không.”

Rudy nhớ lại: “Vị hôn thê của Alex là một cô gái ở thị trấn nhỏ rất ngưỡng mộ em ấy, ngay cả khi Alex viết thư bảo rằng em ấy đã có người yêu, cô ấy vẫn quyết định đợi Alex quay lại, trả lời là cho dù anh muốn từ chối tôi thì cũng phải sống sót trở về trực tiếp đối mặt từ chối mới được.”

“—— Tôi không nhận lá thư từ chối tình yêu của một người không rõ sống chết, điều đó là thiếu tôn trọng tôi.”

Rudy cười: “Đó là một cô gái nhỏ tốt bụng, cô ấy biết tôi là đàn ông, nhưng cô ấy lại chào hỏi tôi một cách thách thức trong thư, ngạo mạn yêu cầu chúng tôi bình yên quay về để cho tình yêu của cô ấy một kết thúc viên mãn.”

Anh ta khẽ cúi đầu, vuốt v3 chiếc váy cưới lấy ra từ trong thùng.

“Tôi là một kẻ gian xảo, tôi không nói với Alex chuyện tôi bị tuyển vào đội biệt kích, nhưng tôi đã viết thư cho vị hôn thê của em ấy, cầu xin cô ấy để tôi được kết hôn với Alex trước cô ấy.”

“Thật là một hành động đáng khinh, ai nghe thấy cũng sẽ cảm thấy ghê tởm.” Rudy tự giễu cười, nhìn chiếc váy cưới, “Cô gái nhỏ đó không hề viết thư hồi âm cho tôi.”

“Cô ấy chỉ … thức suốt đêm may chiếc váy cưới cỡ lớn dành cho nam giới này và gửi đến tiền tuyến cho tôi, trên đó có thêu dòng chữ 【Thượng đế phù hộ cho các anh mãi mãi hạnh phúc.】”

Rudy nhướng đôi mắt đỏ hoe, cười nhẹ một cách miễn cưỡng: “Bạch Liễu, cậu biết không, tôi là một người rất may mắn, tôi chưa từng gặp nhiều người xấu, những người xung quanh đều đối xử với tôi rất tốt, đều là những người tốt bụng, chính trực và có một tâm hồn trong sáng.”

“Nhưng tôi rất đau đớn và buồn bã.” Nước mắt của Rudy giàn giụa, “bởi vì mỗi người trong số họ đều khổ sở vì chiến tranh.”

“Không ai có thể hạnh phúc vì chiến tranh, tại sao chiến tranh vẫn tồn tại?”

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Rudy đang khóc.

Hắn nói: “Vì thần không muốn các người hạnh phúc nên đã tạo ra những cuộc chiến tranh”.

Thị trấn vào đêm đèn đuốc thắp sáng rực rỡ.

Trận chiến sắp đến đã làm thị trấn cháy lên một hồi náo nhiệt, mọi người uống say sưa như thể họ đã thắng trận chiến, bọt bia tràn đầy đường phố.

Đội biệt kích đầu tiên bao trọn một quán rượu, các cựu chiến binh gần như dọn sạch giá rượu trong đó, ông chủ thì bận rộn vận chuyển rượu từ hầm rượu bên dưới lên, men rượu nồng nặc phủ đầy trong không khí đến nỗi chỉ cần hít thở vài hơi người ta cũng có thể say mèm.

Đường Nhị Đả cầm ly rượu ngồi bên cạnh Alex, bọn họ đều uống rượu nồng độ thấp, ngay cả Hắc Đào cũng cầm lấy một ly rượu vang sủi tăm đặt lên bàn.

Chỉ có Bạch Liễu là cầm một cốc nước sôi bỏ đá viên.

“Cậu… không biết uống rượu à?” Đường Nhị Đả ngạc nhiên nhìn Bạch Liễu.

Bạch Liễu yên lặng nhìn gã: “Nô lệ xã hội không có tư cách uống rượu, hôm sau tăng ca nhìn vào máy tính đau đầu lắm.”

Đường Nhị Đả: “…”

Cuộc sống đã làm cậu thay đổi rất nhiều, Bạch Liễu.

Hắc Đào ngồi một bên nhìn Bạch Liễu và Đường Nhị Đả tán gẫu không nói lời nào, vừa mở miệng định nói vài câu, nhưng lại nghĩ tới nụ cười uy hiếp của Bạch Liễu lúc trước và câu nói 【tôi muốn cười với Đường Nhị Đả】thì im lặng nuốt nước bọt.

Y rũ mắt nhìn xuống ly vodka trong tay.

Nói chung, Nghịch Thần cũng nghiêm cấm y uống rượu, tuy rằng phẩm rượu của Hắc Đào không đến nỗi tệ, y uống say cũng không phát điên hay gây náo loạn gì, chỉ là lúc say thì y cực kỳ nhây, đã quan tâm cái gì thì nhất định phải hỏi cho bằng được, ai nói chuyện với y cũng phải sống dở chết dở vì tức giận.

Thế nên về cơ bản, Hắc Đào sẽ không đụng đến rượu để giữ cho mọi thứ được an toàn. Nghịch Thần đã nhiều lần nói với y rằng y sẽ dễ làm mất lòng mọi người khi y uống rượu

Bạch Liễu uống một ngụm nước đá, hứng thú nhìn Đường Nhị Đả uống rượu như nước: “Tửu lượng của anh không tồi nha.”

Đường Nhị Đả làm động tác nâng ly nói: “Có một đoạn thời gian… tôi mượn rượu để giải sầu, uống nhiều thì thành thói quen thôi.”

Bạch Liễu nháy mắt hiểu ra Đường Nhị Đả đang nói chuyện gì, hắn nói lời xin lỗi, “Tôi xin lỗi.”

“Không liên quan gì đến cậu.” Đường Nhị Đả lắc đầu, bình tĩnh lại uống thêm nửa ly nhưng ánh mắt vẫn trong veo, “Bây giờ thì không còn nữa, uống ít lại rồi.”

Bạch Liễu cười: “Tửu lượng cao là chuyện tốt, tôi thích điểm này của anh.”

Hắc Đào ngồi sau Bạch Liễu bình tĩnh thẳng lưng.

Đường Nhị Đả đã chặn rượu của các NPC khác giúp Bạch Liễu, thế nên Bạch Liễu mới nói như vậy.

Nhưng Hắc Đào hiểu sai, y cầm roi ngồi chắn ngang Bạch Liễu trước mặt Đường Nhị Đả, đưa ly rượu đến trước mặt Đường Nhị Đả: “Có muốn uống không?”

Đường Nhị Đả đang chìm đắm trong hồi ức: “???”

Đường Nhị Đả quay đầu lại nhìn Bạch Liễu phía sau Hắc Đào đầu đầy dấu hỏi, nhưng chưa kịp nhìn thì thấy bả vai Hắc Đào nghiêng qua một bên, hoàn toàn che kín lại Bạch Liễu.

Hắc Đào lạnh lùng nói: "Tôi mời anh uống rượu, anh nhìn Bạch Liễu làm gì?"

Giọng nói điềm tĩnh của Bạch Liễu vang lên sau lưng Hắc Đào: "Uống rượu hỏng việc, đừng uống với——". anh ta

Chưa kịp nói dứt lời, đám bợm rượu bên cạnh bị bầu không khí căng thẳng thu hút, bọn họ trố mắt, nghiêng người ngồi trên quầy bar, vỗ tay ồn ào nói, "Có người muốn đọ rượu vodka!"

"Nào, ông chủ lấy hết vodka trong khách sạn ra đê!"

"Chiến rượu trước rồi chiến tranh sau, tới đê!"

Bầu không khí nháy mắt trở nên phóng túng và ầm ĩ hẳn, rượu được đem ra đầy xung quanh quầy bar nơi Hắc Đào và Đường Nhị Đả đang ngồi, đám người trong quán rượu thì huýt sáo và la hét chói tai muốn xem cuộc vui.

Trên mặt Hắc Đào không có biểu cảm gì, y hất cằm nhìn Đường Nhị Đả: "Uống không?"

Đường Nhị Đả theo bản năng của chủ công chính sẽ hoàn toàn làm theo hướng dẫn của Bạch Liễu trong trò chơi, gã tìm kiếm Bạch Liễu trong đám đông muốn xem ý hắn thế nào.

Hắc Đào đứng lên chắn tầm mắt Đường Nhị Đả, y nhìn thẳng đối phương: “Anh còn phải suy nghĩ bao lâu?”

“Anh ta không uống rượu với anh.” Bạch Liễu bước ra khỏi đám đông, hắn đứng trước mặt Đường Nhị Đả, ngước mắt lên nhìn thẳng Hắc Đào.

Đường Nhị Đả thở phào nhẹ nhõm, giơ tay ra hiệu đầu hàng.

Đám đông ồ lên thất vọng, những người đang hóng hớt bên cạnh chuẩn bị rời đi.

“Cậu và tôi mới là một đôi.” Hắc Đào nhấn mạnh, y vươn tay kéo Alex đang định lẻn ra khỏi đám đông, sau đó nhìn thẳng vào Bạch Liễu, “Alex đang ở đây, cậu phải ở bên cạnh tôi, hiện tại chúng ta đang có mối quan hệ đặc biệt.”

Alex bị kéo vào làm bia đỡ đạn che mặt giả chết.

Quỷ thần ơi! Tôi thà đi tiền tuyến còn hơn!

Bạch Liễu cười lạnh một tiếng: “Quan hệ đặc biệt thì sao, tôi và Đường Nhị Đả cũng là quan hệ đặc biệt, là bạn tri kỷ của nhau, anh bất quá chỉ là người chơi qua đường thôi.”

Đường Nhị Đả nghe Bạch Liễu cười mà lạnh hết cả sống lưng, gã cảm thấy hình như Bạch Liễu đang bị Hắc Đào chọc điên lên rồi thì phải.

Đường Nhị Đả vốn không muốn bị lôi vào chuyện tình tay ba nên giả vờ bình tĩnh, cứng đờ người lui về phía sau, nào ngờ bị Bạch Liễu túm lấy cổ áo kéo đến trước mặt, vỗ vỗ hai cái vào vai Đường Nhị Đả.

Hắc Đào lặng lẽ nhìn vào vai Đường Nhị Đả: "Mối quan hệ đặc biệt chỉ có thể bao dung hai người."

"Bạch Liễu, cậu lại sai rồi."

Bạch Liễu cười dịu dàng chưa từng có: "Tôi nói sai chỗ nào? Tôi và Đường Nhị Đả có quan hệ đặc biệt, muốn chấm dứt quan hệ đặc biệt với anh, không được sao?"

Hắc Đào mím chặt môi dưới, đôi mắt đen lay láy ẩn chứa một cảm xúc khó nói.

Đường Nhị Đả: "…"

Không ổn rồi, Bạch Liễu đang thực sự tức giận! Cậu ta không thể xử lý tình huống này!

Nếu Lưu Giai Nghi ở đây thì tốt quá, gã hoàn toàn không hiểu Bạch Liễu và Hắc Đào đang làm gì!

Hắc Đào dường như cũng nhận ra y không thể nói chuyện với Bạch Liễu, vì vậy bỏ qua Bạch Liễu, nhìn chằm chằm vào Đường Nhị Đả: "Anh có định uống với tôi không?"

Bạch Liễu mỉm cười thân thiện hiền lành, đứng nghiêng người trước mặt Đường Nhị Đả nói: “Anh ấy là bạn tri kỷ của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh ấy, nếu anh muốn uống rượu với anh ấy thì không có lý do gì để tôi bỏ qua.”

Hắn đưa tay giật lấy ly vodka từ tay Hắc Đào, ngẩng đầu uống cạn rồi úp ngược ly xuống mặt phẳng trên bàn.

Bạch Liễu nhướng mắt cười: “Hay là tôi với anh đọ rượu đi, thế nào?”

Hắc Đào nhìn Bạch Liễu chằm chằm một hồi, sau khi nhận ra Bạch Liễu nhất định muốn ngăn rượu cho Đường Nhị Đả thì y bình tĩnh lại, đứng yên một chỗ, ngón tay cầm roi hơi cong lên.

Alex bị Hắc Đào giữ chặt chưa thoát ra được: “…”

Người anh em ơi, đừng trút giận lên cánh tay tôi chứ, cậu làm tôi đau quá đê!

Rudy, giúp cái—!!

Lúc Alex cho rằng Hắc Đào sẽ trực tiếp cho “trà xanh” Đường Nhị Đả và Bạch Liễu một trận ra trò thì Hắc Đào lại không ngần ngại uống cạn một ly.

Hắc Đào bắt chước hành động của Bạch Liễu, đặt ly rượu xuống, nhìn thẳng Bạch Liễu: “Được rồi, chúng ta đọ rượu, nếu tôi thắng thì chúng ta còn quan hệ đặc biệt, cậu phải thừa nhận lúc trước cậu cười với tôi, không phải cười với Đường Nhị Đả.”

Bạch Liễu khựng lại, ngón tay siết chặt ly rượu, dưới mi mắt hiện lên một tầng mỏng sắc rượu, giọng nói của hắn không hiểu sao lại nhẹ nhàng hơn một chút: “… thừa nhận thì thừa nhận.”

- ——oOo—

Chương 283

Trong nháy mắt Hắc Đào vừa ứng chiến, quán rượu ồ lên ầm ĩ như muốn lật tung cả nóc.

"Này, từ từ, bọn họ là tân binh!" Alex miễn cưỡng cố gắng ngăn cản, "Đừng rót đầy như vậy!

Một tên lính đang say khướt bên cạnh đang hóng xem chuyện vui làm dấu hiệu OK với Alex, quay đầu giải thích quy tắc uống rượu cho Bạch Liễu: "Nếu Alex đã nói như thế thì chúng ta uống rượu theo cách đơn giản nhất thôi nhá?"

Đường Nhị Đả khều khuỷu tay Bạch Liễu, cau mày lắc đầu ra hiệu cho hắn đừng uống.

Gã cảm thấy Bạch Liễu uống rượu không tốt lắm, mới chỉ uống một ly vodka nồng độ cao mà người này đã muốn liều mạng như vậy rồi.

Đôi mắt của Hắc Đào quét qua bàn tay của Đường Nhị Đả đang chạm vào Bạch Liễu, y dừng lại, sau đó quay sang nhìn tên lính vừa giải thích quy tắc lúc nãy: "Còn cách uống rượu phức tạp nhất thì sao?"

"Wow! Cậu được đấy!" Tên lính vỗ tay phấn khích, sau đó chỉ vào Hắc Đào và gọi Alex, "Alex, tôi nể mặt cậu mới tha cho bọn họ đấy nhé!"

Alex đau đầu xoa xoa thái dương, sau khi nhận ra mình không thể thuyết phục được Hắc Đào thì quay đầu nhìn Bạch Liễu: "Đừng uống với bọn họ nữa, hai người mà uống nữa thì đêm nay khỏi về… "

Tên lính tiếc nuối hừ một tiếng: "Alex, cậu làm tôi mất hứng quá."

Hắc Đào nhìn Bạch Liễu: "Uống không?"

Bạch Liễu khẽ ngẩng đầu cười: "Tôi theo anh tới cùng."

"OK, nhìn nhé, cách uống rượu phức tạp nhất là như thế này." Tên lính búng tay, thu hút sự chú ý của mọi người.

Anh ta liên tục rót rượu từ chai vào một chiếc xô sắt nhỏ trên quầy bar dùng để đựng đá viên của bartender cho đến khi nó tràn ra ngoài.

Sau đó lắc chiếc xô sắt nhỏ một cách tự hào: "—— Vinh dự của tôi, nụ hôn của chiến tranh, người uống nó lần trước đã nhìn thấy thần chết rồi đấy."

Hai người bên cạnh đưa Bạch Liễu và Hắc Đào hai chiếc cốc hình nón cao mười lăm cm, dung tích chừng bốn trăm ml, mỉm cười ra hiệu cho hai người đội lên đầu.

Hắc Đào cầm lấy đội ngay lên đầu, sau đó nhìn chằm chằm Bạch Liễu, Bạch Liễu cầm ly hơi do dự một chút, nhưng dưới cái nhìn chằm chằm của Hắc Đào, Bạch Liễu cũng nhanh chóng đội lên đầu, bình tĩnh nhìn lại.

Tên lính vừa thấy hai người bọn họ có vẻ ngoài xuất chúng nhưng lại chịu đội ly rượu lên đầu thì phá ra cười thành tiếng.

Anh ta cười nói: "Quy tắc uống rượu là như thế này, phải liên tục múc rượu từ xô này đổ lên ly rượu phía trên đầu, cẩn thận không để tràn ra bên ngoài, nếu tràn ra ngoài thì phải uống hết số rượu đã múc."

"Nếu người nào đã rót đầy ly rượu trên đầu mình mà không bị đổ ra ngoài thì người kia phải uống hết ly rượu đó, đồng thời, trong lúc uống cũng không thể làm rớt ly rượu trên đầu mình, nếu không thì phải uống hết cả 2 ly."

"Chờ đến lúc cả hai bên không thể giữ được ly trên đầu nữa thì trận đọ rượu chấm dứt, bên nào bị vỡ nhiều ly nhất thì bên đó thua."

Tên lính giang hai tay: "Các cậu hiểu chưa?"

Bạch Liễu và Hắc Đào đều gật đầu, mắt đều nhìn vào ly rượu trên đầu đối phương.

Tên lính thổi còi và ném hai chiếc cốc nhỏ để múc rượu vào xô rượu: "Trò chơi bắt đầu!"

Bạch Liễu duỗi tay kẹp cái ly vào giữa hai ngón tay, trở tay rót một cái ly lên trên đầu một cách dứt khoát.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của mọi người, Hắc Đào hoàn toàn không quan tâm đến cái chén múc rượu, y trực tiếp dùng hai tay cầm hai bên xô rượu nhỏ, giơ cao rót rượu lên đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn Bạch Liễu.

Y điều khiển xô rượu vững vàng, rót rượu róc rách vào ly, chẳng mấy chốc vượt qua vạch nửa dung tích.

Đường Nhị Đả: "!!!"

Alex: "!!!"

Đám binh lính vây quanh nhìn mà choáng váng.

Còn có thể chơi theo kiểu này?!

Bạch Liễu chẳng chút do dự duỗi tay đoạt lấy xô rượu trong tay Hắc Đào, ý đồ muốn ngăn cản y rót rượu.

Nhưng Hắc Đào cao hơn hẳn một cái đầu, cho dù Bạch Liễu dán sát ép chặt như thế nào thì cũng không vươn tới được.

Nhận ra Hắc Đào đang cố ý dùng chiều cao để áp chế mình, Bạch Liễu nheo mắt lại, một tay xoay người đỡ quầy rượu, chiếc ly trên đầu không đổ một giọt rượu.

Lúc mọi người cho rằng hắn lợi dụng chiều cao để lấy xô rượu thì Bạch Liễu duỗi chân quét ngang qua, định đá văng ly rượu trên đầu Hắc Đào.

Hắc Đào vô thức ngả người về phía sau để né tránh, Bạch Liễu liền câu lấy mắt cá chân của y, thuận thế đá bay xô rượu Hắc Đào đang cầm.

Rượu trong xô bắn r4 vương vãi tung tóe trong không khí.

Tay phải Hắc Đào vung roi từ thắt lưng cuốn lấy xô rượu đang rơi xuống, xô rượu bay trong không trung như một thước phim chiếu chậm, từ từ quay trở lại theo quỹ đạo vừa nãy, hứng hết số rượu vừa rơi ra rồi bay lại về tay Hắc Đào.

Đám binh sĩ choáng váng hết cả người —— kỹ xảo này là sao đây?!

Tuyệt đỉnh Kung Fu phương Đông á?!

Nhìn thấy Hắc Đào sắp chụp được xô rượu, Bạch Liễu tối sầm mắt, rút một cây súng từ eo ra nhắm thẳng vào gáy Hắc Đào.

"!!!" Đường Nhị Đả sững sờ chạm vào khẩu súng kỹ năng trên thắt lưng mình —— quả nhiên đã biến mất.

Alex thảng thốt.

Đám binh lính thì há to mồm, vẻ mặt dại ra, chưa kịp phản ứng với tình thế trước mắt.

Bạch Liễu ấn ngón tay trỏ xuống và bóp cò, Hắc Đào nhanh chóng di chuyển ra phía sau, gạt tay cầm súng của Bạch Liễu.

Họng súng rung lên, viên đạn bay vọt vào không trung, bắn trúng đáy xô rượu, rượu chảy vào lỗ thủng, ào ạt tràn qua kẽ tay trái của Hắc Đào.

“Xô rượu trong tay anh bị thủng rồi.” Bạch Liễu thu lại súng, hai mắt mờ mịt sáng lên, hơi thở gấp gáp do động tác mà ra, “Tôi thắng.”

Hắc Đào bình tĩnh nhìn chằm chằm Bạch Liễu: “Ngay từ đầu cậu đã muốn nhắm vào xô rượu.”

—— Chỉ là giả vờ muốn bắn y để dời sự chú ý mà thôi.

Bạch Liễu nhún nhún vai, cười nói: “Chỉ là đọ rượu thôi mà, không đến nỗi phải bắn anh.”

Bên cạnh Đường Nhị Đả: “…”

Alex: “……”

Đám binh lính đang hóng chuyện: “…”

Cậu cũng biết chỉ là đọ rượu thôi à!!!

Hắc Đào mà không phản ứng nhanh thì đã bị cậu bắn nát óc rồi!!

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Hắc Đào: “Anh thua.”

Hắc Đào nhẹ giọng ừ một tiếng: “Tôi thua, vậy tôi uống.”

Y bước tới trước mặt Bạch Liễu, đặt hai tay lên vai Bạch Liễu, tự nhiên nói: “Cậu cúi đầu xuống đi.”

Bạch Liễu im lặng trong chốc lát, nhưng vẫn là cúi đầu về phía trước.

Hắc Đào không cần nhón gót cũng có thể chạm môi đến ly rượu trên đầu Bạch Liễu, còn Bạch Liễu thì đang đối mặt với nguc và hầu kết của Hắc Đào, bọn họ dán sát vào nhau thật gần gũi, tư thế này khiến cho Bạch Liễu vốn đang bình tĩnh lại hít thở dồn dập.

—— Tư thế này, giống như là hắn chủ động cúi đầu, để cho Hắc Đào hôn trán của mình …

Bạch Liễu khẽ ngước mắt lên, hắn thấy lúc Hắc Đào nuốt rượu trên đầu mình, hầu kết của y trượt lên trượt xuống, cũng cảm nhận được nhịp tim rõ ràng của Hắc Đào.

Không hiểu tại sao, nhịp tim của y cũng nhanh một cách kỳ lạ.

Hắc Đào uống xong ly rượu của y và Bạch Liễu, dùng ngón tay cái lau khóe miệng, lãnh đạm nói: “Tiếp đi.”

Ván thứ hai, Bạch Liễu thua.

Hắc Đào áp dụng biện pháp ta chết thì địch cũng phải bị thương, y mặc kệ ly rượu trên đầu mình, cứ nhất định cướp lấy ly rượu trên đầu Bạch Liễu, làm cho rượu trên đầu mình chảy tung tóe.

Cả hai đều uống hai ly vodka lớn.

Hắc Đào ngoan ngoãn ngồi xuống để Bạch Liễu uống rượu trên đầu mình, nhưng không biết tại sao, Bạch Liễu lại thà dùng răng ngậm chén rượu quay mặt sang hướng khác uống, chứ không uống trực tiếp trên đỉnh đầu Hắc Đào.

Ván thứ ba hòa nhau, hai người lại làm hỏng tiếp xô rượu dự phòng, bị người phục vụ tức giận mắng mỏ, phạt hai người uống ba ly vodka lớn.

……

Đường Nhị Đả đi từ căng thẳng lúc đầu, đến bất lực lúc sau, tiếp đó là hào hứng ngồi sang một bên, xem cuộc vui với Alex.

“Tôi tưởng sẽ xảy ra chuyện.” Đường Nhị Đả sợ hãi thở dài, “May mà không sao.”

Alex lắc đầu cười: “Cứ tưởng Bạch Liễu tức giận Hắc Đào thật chứ, không ngờ đó đó chỉ là chút tình thú trong thời kỳ yêu đương mà thôi.”

“Lúc trước tôi và Rudy cũng vậy đấy, yêu thì yêu nhưng thỉnh thoảng lại náo loạn một chút để hâm nóng tình cảm.”

Alex mỉm cười nhìn Bạch Liễu đang uống rượu trên đầu Hắc Đào, thở dài ghen tị: “—— Tốt quá, chỉ khi tin tưởng đối phương sẽ yêu mình bất kể như thế nào thì mới dám chĩa súng vào đối phương, rồi sau đó lại thân mật ôm lấy đối phương đùa giỡn với nhau.”

Bạch Liễu rũ mắt nhìn ly rượu trên đầu Hắc Đào, cố gắng giữ vững chân tay, cúi đầu thong thả uống rượu, thế nhưng hắn đã uống quá nhiều, vừa nghiêng đầu ly rượu trên đầu hắn đã rơi xuống.

Hắc Đào theo bản năng đưa tay bắt lấy ly rượu rơi từ trên đầu Bạch Liễu, y ngẩng đầu nói định bảo người này thua rồi, thì nhìn thấy ánh mắt thất thần của Bạch Liễu, như không nhận ra là rượu của mình đã rớt rồi, vẫn cúi đầu tới gần y.

Môi Bạch Liễu chạm vào môi Hắc Đào, ly rượu trên đầu của Hắc Đào cũng trượt xuống đất.

Hai người uống hòm hòm đã khá nhiều, gần như không có phản ứng gì, chỉ dán sát môi vào nhau, mắt thì mở trừng trừng.

Đám người xem bên cạnh cứ tưởng hai con ma men đang làm trò, cười điên cuồng, huýt sáo ầm ĩ.

Bạch Liễu chậm rãi chớp chớp mắt, hắn nhận ra tay mình không nắm lấy vai của Hắc Đào, mà không hiểu sao lại chuyển sang ôm mặt y rồi.

Hắn kéo ra một khoảng cách, há miệng ra vẻ muốn nói gì đó, cuối cùng nói: "Tôi không muốn hôn anh."

"Ừ." Hắc Đào ngước nhìn Bạch Liễu, y chăm chú quan sát Bạch Liễu, "Cậu lại đỏ mặt rồi, Bạch Liễu."

Bạch Liễu muốn nói rằng đó là bởi vì hắn say rượu, nhưng thừa nhận say rượu trong trận đọ rượu lại làm hắn khó chịu, vì thế hắn bảo, "Thỉnh thoảng tôi sẽ đỏ mặt vậy đó."

Hắc Đào nhìn Bạch Liễu: "Khi nào?"

"Lúc hôn môi tôi, đến gần tôi, hay khi tôi nói với người khác rằng tôi có mối quan hệ đặc biệt với cậu?"

Y đơn giản liệt kê những tình trạng Bạch Liễu đỏ mặt, nhưng sau khi nói xong, Hắc Đào lại tự trả lời: "Bạch Liễu, lúc cậu ở bên cạnh tôi thì mới đỏ mặt."

"Tại sao vậy?" Hắc Đào vẻ mặt bình tĩnh đến gần Bạch Liễu, hơi thở ấm áp và đậm men say, y kiên trì hỏi, "—— Có phải vì chúng ta có quan hệ đặc biệt?"

“Không phải.” Bạch Liễu dừng lại, bình tĩnh nói: “Là bởi vì tôi ghét anh.”

“Lúc tôi đến gần người mà tôi ghét thì sẽ đỏ mặt.”

Hắc Đào phản ứng một hồi: “Cậu đến gần tôi mới đỏ mặt.”

“Cậu chỉ ghét một mình tôi sao?”

Hắc Đào không đồng ý với câu trả lời đó, tiếp tục hỏi.

Nghịch Thần nói với y rằng, những cảm xúc thích thú và chán ghét của con người đều có giới hạn và phức tạp.

Con người thường chán ghét nhiều người cùng lúc, đồng thời cũng sẽ yêu thích nhiều người cùng lúc, nhưng những cảm xúc này thường chỉ tồn tại trong thời gian ngắn.

Có đôi khi thích sẽ chuyển thành yêu, không thích sẽ chuyển thành ghét.

Nghịch Thần cho rằng, yêu và hận đều là những h4m muốn tột cùng và điên rồ nhất của con người, khó thay đổi và đã ăn sâu.

Hắc Đào không hiểu tại sao Bạch Liễu lại ghét y, nhưng y cảm thấy ít nhất Bạch Liễu sẽ không ghét một mình y.

Như vậy, có thể thay đổi “sự ghét bỏ” của Bạch Liễu đối với y.

Bạch Liễu hai mắt rũ xuống, che đi tất cả cảm xúc trong mắt, hắn vuốt v3 đôi mắt Hắc Đào nhẹ nhàng, giọng nói có chút khàn khàn vì ngâm trong men rượu:

“Đúng vậy, trong tất cả bọn họ, tôi chỉ chán ghét anh.”

Nhưng trong số tất cả những con quái vật, em chỉ yêu mình anh.

- ——oOo—

Chương 284

Hắc Đào im lặng một lúc rồi nói: “Tôi không hiểu.”

Bạch Liễu lười biếng nhếch miệng cười cười, dường như thấy bộ dạng của Hắc Đào rất thú vị, nên cất lời: “Có gì mà không hiểu?”

“Không hiểu tại sao cậu chỉ ghét tôi.” Hắc Đào thành thật trả lời.

Bạch Liễu nhoài người ra khỏi lòng nguc y, đưa tay lên chống cằm, trong mắt có một tia mờ mịt buồn ngủ, nở nụ cười nửa miệng: “Anh đã đào trái tim của tôi, làm tôi thua trong một trò chơi rất quan trọng, còn giết người quan trọng nhất của tôi, còn chưa đủ để tôi chán ghét anh sao?”

Một giọt rượu nhỏ xuống từ tóc của Hắc Đào, y thở chậm rãi: “Cậu có rất nhiều kẻ thù, các đồng đội của cậu hiện tại cũng đã từng làm tổn thương cậu, nhưng cậu cũng có chán ghét họ đâu.”

“Cậu không ghét ai đó chỉ vì một trò chơi thắng thua.”

“Hơn nữa tôi không giết ai cả.” Hắc Đào nhìn thẳng vào mắt Bạch Liễu, “Tôi chỉ giết con quái vật mà cậu đã giấu trái tim của nó.”

“Tôi cũng không phải là người chơi duy nhất cố gắng tiêu diệt con quái vật này, những người xung quanh cậu, đồng đội của cậu, đều cố gắng tiêu diệt nó.”

Bạch Liễu lạnh lùng trở mặt: “Nhưng chỉ có anh thành công.”

“Không, tôi không thành công.” Hắc Đào nhìn hắn chằm chằm, “Trực giác của tôi cho tôi biết trái tim của con quái vật này vẫn còn sống là bởi vì cậu.”

Y dừng lại: “Tôi nghĩ rằng sau khi cậu rời khỏi trò chơi thì đã giết nó.”

Hô hấp của Bạch Liễu trở nên rất nhẹ, mắt hắn mở to, ngón tay đang buông thõng của hắn khẽ co giật.

“Không phải.”

“… Đó là tự sát.”

“Vậy cậu không thể trách tôi được.” Hắc Đào nhìn Bạch Liễu, “Tôi cũng giống những người chơi khác xung quanh cậu.”

Môi y mím lại thành một đường thẳng: “Nhưng cậu không ghét Đường Nhị Đả, cậu không ghét ai trong đội của mình, và cậu cũng không ghét Alex vốn thù địch với cậu trước đó.”

Khuôn mặt Hắc Đào để lộ sự bối rối: “Tại sao cậu chỉ ghét tôi?”

Bạch Liễu ngoảnh mặt đi: “—— Đừng nói như thể anh hiểu rõ tôi lắm ấy, chúng ta chỉ mới gặp nhau lần thứ ba ——”

Nói xong đứng dậy rời đi, Hắc Đào duỗi tay nắm chặt cổ tay Bạch Liễu, thuận mắt nhìn Bạch Liễu, trong giọng nói có chút buồn bã:

“—— Tại sao cứ đặc biệt nhằm vào tôi như vậy?”

Lông mi Bạch Liễu run lên, ngón trỏ bất giác hướng ra ngoài, rượu trên mu bàn tay chảy xuống đất.

“Trả lời tôi đi, Bạch Liễu.” Đôi mắt của Hắc Đào giống như một đám gai đen mọc thành từng lớp, bao bọc lấy Bạch Liễu và nhấn chìm hắn xuống, bắt hắn phải thốt lên câu trả lời chân thành ẩn dưới bụi gai, “ ——Tôi có gì khác với cậu chứ.”

Bạch Liễu chưa kịp mở miệng trả lời thì ngoài cửa quán rượu đã truyền đến một âm thanh chấn động thật lớn, cắt ngang cuộc trò chuyện đang giằng co giữa hai người.

Những tiếng huýt sáo điếc tai và tiếng súng chào chói tai vang lên từ cửa, thỉnh thoảng lại kèm theo một số tiếng cười và trêu chọc không thể tin được.

Bạch Liễu nhanh chóng rút tay về: “Sắp có sự kiện trò chơi, xử lý sự kiện trước đi.”

“Cậu còn chưa trả lời tôi.” Hắc Đào trên mặt không có biểu tình, bướng bỉnh đứng ở trước mặt Bạch Liễu, nhìn thẳng Bạch Liễu, “Tại sao?”

Bạch Liễu hít sâu một hơi, ngẩng đầu cười lạnh: “Tôi chỉ chán ghét anh, không có lý do gì cả, chán ghét ai đó thì không cần lý do tại sao, anh có thể hiểu như vậy không?”

Hắc Đào im lặng trong khoảng mười giây, không nói đồng ý, cũng không tránh chỗ, chỉ đứng đó ừ nhẹ một tiếng.

“Anh đã có câu trả lời.” Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn về phía Hắc Đào, “Anh tránh sang một bên được chưa?”

Hắc Đào cúi đầu, nâng roi đang treo bên đầu gối lên, như sắp đánh vào kẻ thù vô hình: “… Vậy cậu sẽ ghét tôi trong bao lâu?”

Nghịch Thần nói với y rằng, chán ghét không có nguyên nhân thường sẽ có thời hạn nên y muốn hỏi thử xem sao.

Bạch Liễu im lặng một lúc, hai vai rũ xuống như được thả lỏng, nhẹ nhàng nói: “_____”

Ngay lúc hắn vừa mở miệng, tiếng sâm panh to đùng “bùm bùm” liên tiếp lấn át giọng của Bạch Liễu.

Giữa đám đông cuồng nhiệt và hối hả, Hắc Đào chỉ thấy Bạch Liễu mỉm cười và nhìn y nói gì đó, nhưng không thể nghe rõ những lời đó là gì.

Rồi những bông hoa cưới sặc sỡ lần lượt rơi xuống phủ kín đầu bọn họ.

Hắc Đào cau mày đến gần Bạch Liễu hỏi: “Vừa rồi cậu mới nói gì đó, tôi không nghe thấy.”

“Vậy quên đi.” Bạch Liễu mỉm cười, lướt qua vai Hắc Đào tiến về phía trước.

Hắc Đào đuổi theo sau lưng Bạch Liễu, quay lại thì thấy Rudy mặc một bộ váy cưới, mạng che mặt trắng như tuyết, tay bắn pháo hoa trong đám đông, còn Alex thì đã hoàn toàn ngơ ngẩn, đang đứng đối diện với Rudy.

Những người lính xung quanh tạo thành một vòng tròn, giơ cao tay, chân đánh nhịp, ngân nga khúc quân hành hôn lễ lạc điệu.

Rudy quỳ xuống trong tiếng hò reo, anh ta cầm một bó hoa đến trước mặt Alex đang thất thần, nở nụ cười rạng rỡ: “Alex, xin hãy tha thứ cho anh vì đã bí mật lên kế hoạch cho đám cưới này mà không nói cho em biết.”

“Anh hy vọng em sẽ bất ngờ hơn là sợ hãi.” Rudy hài hước nói đùa, anh ta dịu dàng, đôi mắt có chút ngấn lệ, “Này, mặc dù anh ăn mặc hơi kỳ lạ một chút, nhưng em cũng không nên có vẻ mặt vậy chứ?”

Alex cứng ngắc quỳ xuống, run rẩy, gương mặt đỏ bừng, cậu ta ôm chặt lấy Rudy mặc váy cưới, nước mắt không kìm được lăn dài, giọng khàn khàn đến mức chỉ có thể lặp đi lặp lại vài từ vô nghĩa.

"Thượng đế ơi, trời ạ, thượng đế ơi!"

Rudy xoa sau đầu Alex, đôi mắt đỏ hoe, không nhịn được cười, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng hơn: "Anh có thể hiểu hành động này của em là đồng ý lấy anh không?"

Alex khóc nức nở: "Rudy! Em yêu anh Rudy!"

Rudy đỡ Alex đang khóc nức nở đứng dậy, họ không yêu cầu linh mục chứng kiến hôn lễ —— vị linh mục hiện đang cầu nguyện cho những người lính đã chết trong trại quân y, vì vậy họ đã tuyên thệ kết hôn với nhau trước sự chứng kiến của mọi người.

Vả lại, đám cưới của họ cũng không hoàn toàn được thượng đế chúc phúc.

Những người lính thô lỗ đã lâu không được chứng kiến sự kiện hạnh phúc như thế này, phấn khích đến nỗi suýt chút nữa đã giẫm nát chiếc váy cưới của Rudy.

Cho dù đây chỉ là một đám cưới phi lý và không giống lẽ thường, nhưng trong đêm trước chiến tranh, không có hình ảnh

nào an ủi hơn là nhìn thấy hai người yêu nhau ôm nhau và hôn nhau trong nước mắt.

Nhân vật chính là nam nữ không quan trọng, điều quan trọng là họ đang sống và họ đang yêu.

Thượng đế có thể không ban phước cho họ, nhưng thượng đế cũng chưa bao giờ ban phước cho bất cứ ai ở đây.

Đám đông ồn ào náo nhiệt, trong một góc, Hắc Đào ngơ ngác nhìn Đường Nhị Đả.

Đường Nhị Đả: "……"

Bạch Liễu đã đi cùng Rudy để tổ chức hôn lễ cho anh ta, thuận tay ném Hắc Đào cho Đường Nhị Đả, nhờ Đường Nhị Đả chăm sóc cho người chơi top 1 đang say mềm này.

Mặc dù Bạch Liễu nói rằng Hắc Đào đã say, nhưng trông y không say lắm thì phải, có điều …

Hắc Đào hỏi từng chữ: "Kết hôn là gì?"

Đường Nhị Đả vắt óc trả lời: "Tức là sau khi con người đến một độ tuổi nhất định, muốn được ở bên người mình thích mãi mãi, phải cử hành một buổi lễ để giới thiệu nhau với người khác, và theo đúng trình tự của pháp luật."

Hắc Đào im lặng một lúc, như thể đang tiêu hóa, rồi hỏi lại: "Độ tuổi nhất định là sao?"

Đường Nhị Đả đau đầu đỡ trán, từ nãy đến giờ gã trả lời cả chục câu hỏi của Hắc Đào muốn điên rồi —— người này uống rượu xong thì không khóc không làm phiền, nhưng lại có rất nhiều câu hỏi.

Y còn rất cố chấp, nếu bạn không trả lời thì y sẽ yêu cầu bạn trả lời theo nhiều cách khác nhau.

Đường Nhị Đả thở dài: "Đại khái chắc là phụ nữ ngoài hai mươi còn đàn ông ngoài ba mươi?"

Hắc Đào liếc mắt nhìn gã: "Anh bao nhiêu tuổi rồi?"

Đường Nhị Đả giật mình: "35."

Hắc Đào à một tiếng: "Vậy tại sao anh không kết hôn? Không có đối tượng sao?"

Đường Nhị Đả bị bắn ngay một phát: "… Tình huống có chút phức tạp."

Hắc Đào hỏi: "Người anh thích không tồn tại?"

Đường Nhị Đả bị bắn ngay hai phát: "……."

Thấy Đường Nhị Đả không trả lời, Hắc Đào nói tiếp, "Người anh thích đã kết hôn với người khác?"

Đường Nhị Đả bị bắn tới ba phát: "……"

Thấy Đường Nhị Đả vẫn chưa trả lời, Hắc Đào tiếp tục suy đoán: "Người anh thích…"

"Rồi rồi." Đường Nhị Đả thở dài rồi lại thở dài, "Để tôi nói cho cậu biết là được."

Nếu Hắc Đào chưa có được đáp án mình muốn thì y sẽ cứ hỏi hoài hỏi mãi, hơn nữa không hiểu tại sao y lại luôn đoán trúng câu trả lời đau đớn nhất. Đường Nhị Đả bị y đoán trúng bây giờ cả người toàn thân thủng lỗ chỗ luôn rồi.

Đường Nhị Đả uống một hớp rượu, nhìn ly rượu cạn với vẻ mặt thẫn thờ: "Người tôi thích … em ấy thích tôi, nhưng em ấy đã rời đi rồi."

Sau khi nhận được câu trả lời, Hắc Đào trầm mặc một lúc, sau đó đột nhiên hỏi: "Bạch Liễu có chán ghét người kết hôn với hắn không?"

"?!?" Đường Nhị Đả bị Hắc Đào hỏi một câu xa tám ngàn dặm không liên quan đến chủ đề vừa nãy làm cho bối rối, nhưng vì Hắc Đào cũng hay hỏi lung tung nên gã vẫn suy nghĩ một lúc, sau đó ngập ngừng đưa ra đáp án: "Chắc là.. không thể nào?"

"Mọi người … nói chung là rất thích người bạn đời của mình."

Tuy rằng Đường Nhị Đả không hình dung được Bạch Liễu sẽ kết hôn với ai.

Đường Nhị Đả nhớ lần gã nhìn qua Kính quỷ Murphy, trong đó Bạch Liễu thích một người khi còn nhỏ, nhưng người đó đã bị tra tấn đến chết trong viện mồ côi đã lâu lắm rồi.

Hắc Đào lúc lắc cây roi trên đầu gối, y ngồi thẳng dậy, nghiêm túc ừ một tiếng, sau đó nghiêm túc gật đầu.

Đường Nhị Đả mê mang: "???"

Vẻ mặt như thể đã tìm được đáp án này là sao?

Alex ôm lấy vai Rudy khóc lớn, rồi lại bật cười, người thanh niên mới vừa khuyên Bạch Liễu và Hắc Đào đừng uống rượu thì bây giờ đang cầm chai rượu, cụng ly với tất cả những người đến chúc mừng cậu ta, chưa đầy mười lăm phút cậu ta đã say khướt, gục vào vai Rudy nói rằng em yêu anh.

Đám cưới theo phong cách lễ hội không chính thức này cuối cùng đã tiến đến bước cuối cùng —— cô dâu ném bó hoa của mình.

"Người nhận được nó sẽ là cặp đôi kết hôn tiếp theo!" Rudy đứng trên sân khấu giúp Alex ném bó hoa, anh ta vui vẻ đếm ngược "3 ——2 ——1 ——!".

Ngay lúc Rudy ném bó hoa, một chiếc roi đen vung ra, như một ánh chớp cuốn lấy bó hoa kéo về phía mình.

Đám lính đang muốn chụp hoa: "!!!"

Lại nữa rồi! Tuyệt đỉnh Kung Fu Phương Đông!

Hắc Đào ôm bó hoa vào trong lòng nguc, trên đầu thì đội mạng che mặt trắng không biết lấy của Rudy từ lúc nào, tuy rằng trên người không mặc váy cưới nhưng thoạt nhìn qua thì dáng vẻ vẫn rất giống như cảnh Rudy vừa cầu hôn lúc nãy.

Sau đó Hắc Đào trang trọng quỳ xuống, giơ bó hoa lên trước mặt Bạch Liễu mới bị y cưỡng ép kéo qua.

Bạch Liễu mặt không cảm xúc nhìn y, cũng không có động tác gì.

Bị Bạch Liễu lạnh nhạt cắt ngang kịch bản cầu hôn của mình, Hắc Đào khựng lại một chút, y nhớ lại câu nói mở đầu trong màn cầu hôn của Rudy: "Này, mặc dù anh ăn mặc hơi kỳ lạ một chút, nhưng em cũng không nên có vẻ mặt vậy chứ?"

Bạch Liễu: "…"

- ——oOo—

Chương 285

Rudy trên sân khấu chụm tay lại thành loa, cười lớn: “Bạch Liễu! Đồng ý đêeee!”

“Cậu ta vừa mượn váy cưới của tôi đấy!” Rudy cười đến chảy cả nước mắt, “Tôi không cho mượn, chỉ đưa mạng che mặt cho cậu ta, thế mà cậu ta lại còn định nhào tới cướp váy cưới của tôi, thiếu điều muốn rách bươm luôn rồi này!”

Alex đột nhiên ngẩng đầu lên, cậu ta mơ mơ màng màng ôm eo Rudy, nghiêm túc nhìn quanh quất: “—— Ai muốn xé áo cưới của Rudy đâu!”

Rudy cười sằng sặc, cúi đầu hôn Alex.

Alex say khướt được hôn thì im thin thít, ánh mắt Rudy tỏa sáng lấp lánh nhìn Bạch Liễu, bên trong tràn đầy chân thành tha thiết hiền hòa và chúc phúc.

“Đồng ý cậu ta đi, Bạch Liễu, hai người thật sự yêu nhau mà.”

Nụ cười hạnh phúc của Rudy ẩn chứa một nỗi buồn lặng lẽ:

“Đừng đợi người yêu của cậu chết đi rồi mới thấy hối tiếc, mỗi giây phút các cậu ở bên nhau đều rất quý giá.”

Hắc Đào quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu cầm bó hoa, háo hức chờ đợi câu trả lời của Bạch Liễu.

Đám đông xung quanh nhảy nhót một cách vô nghĩa, vung vẫy tay, cười toe toét, mở hết chai sâm panh này đến chai rượu khác, bọt rượu sủi tăm ngọt ngào và say sưa bay khắp phòng, vô số pháo hoa rơi trên mái nhà tạo thành những mảnh vỡ vàng óng, tiếng cười ngoài cửa sổ vang vọng xuyên qua bầu trời đêm.

Có một vài mảnh nhỏ lấp lánh rơi trên tóc của Hắc Đào.

Bạch Liễu cụp mắt xuống, hắn vươn tay nhẹ nhàng lấy đi những mảnh vụn, sau đó gạt tóc mái trước trán của Hắc Đào.

Đôi mắt dưới mái tóc đen tuyền, trong sáng, hoàn toàn phản chiếu bóng ngược của Bạch Liễu, như thể chỉ nhìn thấy Bạch Liễu trong thế giới ồn ào này.

“Em có bằng lòng lấy tôi không?” Hắc Đào nghiêm túc hỏi, y nâng bó hoa lên sát dưới mũi Bạch Liễu.

Bạch Liễu hé môi, có rất nhiều điều muốn nói, muốn hỏi.

Nhưng hắn lại chẳng thốt lên nổi một lời.

Bởi vì người hắn muốn hỏi không nhớ gì, không hiểu gì, thậm chí ngay cả Bạch Liễu cũng không chắc người mất đi ký ức

trước mặt chính là Tawil trong trí nhớ của hắn.

Thoại nhìn, bọn họ rất khác nhau.

Nhưng Hắc Đào luôn mang lại cho Bạch Liễu một cảm giác …. thân thuộc khó tả, đủ để hắn biết rằng Hắc Đào chính là người đó.

NPC Edmund của trò chơi trước đã nói với Bạch Liễu rằng, con người không phải là vật chứa được tạo thành từ trí nhớ và da thịt, có thứ gì đó cao hơn cấp độ này trong cơ thể mọi người để phân biệt họ với những con quái vật giống hệt mình.

Đó chính là tình yêu.

Vì vậy, ngay cả khi cơ thể và trí nhớ hoàn toàn khác nhau, tình yêu vẫn tồn tại.

Bạch Liễu không tin câu nói này, nhưng hắn không hiểu tại sao trước đó Hắc Đào lại có thể tìm thấy mình từ nhiều 【 Bạch Liễu 】như vậy.

Không hiểu sao lúc này hắn rất muốn cầm lấy bó hoa ấy.

Rõ ràng đây chỉ là một trò chơi.

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn xuống Hắc Đào đang quỳ trên mặt đất hỏi: “Tại sao lại muốn kết hôn với tôi?”

Hắc Đào nói, “Tôi mong em đừng chán ghét tôi.”

Bạch Liễu dễ dàng hiểu được logic của Hắc Đào, hai mắt khép hờ: “… tại sao lại mong tôi đừng chán ghét anh?”

“Có rất nhiều người chơi ghét anh, chẳng lẽ anh phải kết hôn với tất cả bọn họ để bọn họ đừng ghét anh nữa à?”

Hắc Đào khựng lại, y cau mày lắc đầu: “Họ vẫn luôn chán ghét và sợ hãi tôi.”

“Tôi không muốn kết hôn với họ.”

Bạch Liễu ôn hòa hỏi: “Nếu anh muốn kết hôn với người chán ghét anh, vậy tại sao không chọn lựa những người khác?”

“Bọn họ sợ anh, sẽ dễ dàng đồng ý với yêu cầu của anh, họ cũng sẽ không đối nghịch lại anh như tôi, hoặc thậm chí làm tổn thương anh hết lần này đến lần khác.”

Hàng mi dài của Bạch Liễu buông xuống, giọng nói nhẹ nhàng đến mức khó có thể nghe thấy: “… Tôi chưa bao giờ là lựa chọn tốt nhất của anh.”

“Tôi vẫn luôn … hại chết anh.”

“Em không hại chết tôi.” Hắc Đào trực tiếp nhìn hắn, “Nếu một ngày tôi chết thì nhất định là tôi lựa chọn cái chết đó.”

Bạch Liễu thở chậm lại: “… có rất nhiều lựa chọn, tại sao phải chọn tôi chứ?”

—— Cho dù đã chết hai lần vì em, anh vẫn lựa chọn em.

Đôi mắt Hắc Đào phản chiếu ảnh ngược Bạch Liễu, giọng điệu của y bình thản và nghiêm túc: “Bởi vì em không giống những người khác.”

Bạch Liễu hỏi: “Không giống chỗ nào?”

Hắc Đào suy nghĩ hồi lâu mới đưa ra câu trả lời: “Họ có thể ghét tôi, nhưng tôi không muốn em ghét tôi.”

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu, hắn cười nhẹ, nhướng mi: “Tại sao tôi không thể ghét anh?”

Hắc Đào im lặng một hồi: “… Tôi không biết, tôi chỉ là không muốn em chán ghét tôi.”

Vẻ mặt Bạch Liễu bất giác dịu đi: “Không có lý do cũng giống như là tôi ghét anh phải không?”

Hắc Đào hạ giọng như thể có chút phiền muộn: “… ừm.”

“Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Tiếng hò hét càng lúc càng lớn, đám binh sĩ mặt mày đỏ bừng vì uống rượu hét ầm lên như đang đe dọa Bạch Liễu, nhưng họ lại vui vẻ cười nói, háo hức muốn xem biểu hiện của Bạch Liễu.

“Hắc Đào, người ta sẽ không bao giờ kết hôn với người mà họ ghét.” Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, “Điều này không phù hợp với logic của người bình thường.”

Hắc Đào vẫn quỳ không nhúc nhích, như thể câu nói của Bạch Liễu đã phá hỏng logic cầu hôn của y khiến y phải ngẫm nghĩ lại về điều đó.

Theo suy nghĩ của y, hai người ghét nhau có thể kết hôn, sau khi kết hôn rồi thì bọn họ sẽ không ghét nhau nữa, nhưng mối quan hệ nhân quả Bạch Liễu vừa nói đã bị đảo ngược, bởi thế khiến cho Hắc Đào khựng lại không biết làm gì tiếp theo.

Hình như không phải như những gì y nghĩ.

Ánh mắt Bạch Liễu rơi vào bó hoa trong tay Hắc Đào, dường như hắn đang nói với chính mình, “Nhưng hiện tại cả anh và tôi đều đã say.”

“Vì vậy, chúng ta có thể làm chút chuyện phi logic cũng được.”

Bạch Liễu đưa tay cầm lấy bó hoa Hắc Đào, mỉm cười với Hắc Đào chưa kịp phản ứng:

“Tôi đồng ý.”

Rudy nhét ngón trỏ và ngón cái vào miệng, cười điên cuồng và huýt sáo: “—— bây giờ chú rể có thể hôn chú rể!”

Bạch Liễu cầm bó hoa chậm rãi đi tới gần Hắc Đào, hắn hơi nghiêng đầu nhìn chăm chú vào đôi mắt của Hắc Đào.

Những đốm pháo hoa vàng rực rỡ rơi lả tả từ trên không trung, những người đến từ một đất nước xa lạ mà họ không quen biết giơ những chai bia rỗng lên gõ vào nhau hỗn loạn, lắc lư đầu và hòa theo nhịp điệu của khúc quân hành hôn lễ, trong một góc quán bar tối tăm phía xa, một người đàn ông mặc váy cưới và chú rể say xỉn đang hôn nhau say đắm.

Trước khi Bạch Liễu nhảy ra khỏi máy bay, hắn chưa bao giờ tưởng tượng ra cảnh mình sắp kết hôn.

Bạch Liễu cứ nghĩ rằng, khung cảnh đám cưới của một con quái vật như mình thì chắc phải kỳ quái và không ai tham gia cả, nhưng kỳ lạ là hắn lại tưởng tượng hôn lễ của mình và Tawil lại giống như những gì mà tất cả những người bình thường trên thế giới này khao khát.

Th0 tục, vui nhộn, được chứng kiến bởi một đám đông người lạ mà họ chỉ mới vừa quen biết, sau đó họ cùng nhau cắt bánh và hứa hẹn với nhau trong khung cảnh náo nhiệt —— chúng

ta sẽ ở bên nhau mãi mãi, cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta.

Cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta.

Bạch Liễu nghĩ rằng sau này, sau khi tìm thấy Tawil … có lẽ anh ấy có thể … có thể chấp nhận một đám cưới.

Bây giờ hắn lại hiểu được rằng, mặc dù nó cũng khá giống với những gì mà hắn tưởng tượng nhưng lại cũng có đôi chút khác biệt.

Mỗi lần đều như thế, hắn gặp đủ thứ mọi chuyện xui rủi, và rồi người đó xuất hiện, người đó sẽ luôn cố gắng hết sức, tận dụng lợi thế của cả thế giới, để mang đến cho Bạch Liễu những gì hắn muốn bằng nhiều cách kỳ lạ khác nhau.

——Một cuốn truyện rách nát được được chắp vá lại, một con búp bê Slenderman không có khuôn mặt.

Một hôn lễ sau khi chia ly.

Người đó đã vụng về an ủi hắn, tặng Bạch Liễu món quà mà hắn mong muốn nhất để hắn vui vẻ.

Cho dù cái giá phải trả của món quà này là hy sinh mạng sống của chính mình.

Nhạc nền nhẹ nhàng được phát trong quán rượu. Mọi người ôm nhau thành từng cặp và nhảy múa xung quanh. Đèn mờ đi, chỉ có thể nhìn thấy những bóng người mờ mờ ảo ảo.

Bạch Liễu khoanh tay ôm gáy của Hắc Đào, dựa vào cằm y, đôi mắt hắn khẽ chớp.

Hắc Đào bị Bạch Liễu giữ chặt gáy quay đầu lại nhìn động tác của Rudy và Alex, hai người đang ôm nhau ở trung tâm của sàn nhảy. Y chưa bao giờ kết hôn, y cần ai đó làm mẫu cho mình để rút kinh nghiệm.

Rudy lắc lư quanh vai Alex, họ hôn nhau không ngừng, tay Alex đã luồn vào vạt váy cưới của Rudy.

Hắc Đào đảo mắt qua lại giữa Rudy và Bạch Liễu, rồi y ghé vào tai Bạch Liễu, ngập ngừng hỏi, "—— bây giờ tôi hôn em nhé?"

Y vẫn nhớ việc lần trước mình thản nhiên hôn Bạch Liễu khiến người này tức giận.

"Người ta không hôn người mình ghét, Hắc Đào." Bạch Liễu không nhìn lên, nhẹ nhàng trả lời.

"Nhưng chúng ta đã kết hôn rồi." Hắc Đào tự tin trả lời, "Những người đã kết hôn thì nên hôn nhau".

Hắc Đào cảm giác Bạch Liễu đang dựa vào vai mình dường như cười khúc khích một tiếng.

Sau đó Bạch Liễu nói: “Trước đó không phải anh hỏi tôi muốn chán ghét anh bao lâu à?”

Hắc Đào nhanh chóng hỏi: “Bao lâu?”

Bạch Liễu ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tầng lam quang như sóng, nụ cười trên mặt vừa thuần khiết vừa trong trẻo, lại ẩn chứa một chút lém lỉnh.

“—— mãi mãi, tôi sẽ mãi mãi chán ghét anh.”

Hắc Đào dừng động tác của mình, y cố gắng biện minh: “Chúng ta kết hôn rồi thì phải hôn nhau, nếu em còn chán ghét tôi thì ——”.

Bạch Liễu rũ mắt, hắn kéo Hắc Đào xuống, nhắm mắt hôn y.

Hôn xong, Hắc Đào nhìn Bạch Liễu chằm chằm: “Em nói là ghét tôi, nhưng lại chủ động hôn tôi.”

Hắc Đào không thể hiểu được chuyện mâu thuẫn như vậy, y hoang mang buồn bực: “Sao em lại làm vậy?”

“Bởi vì tôi say.” Lần này Bạch Liễu không nhắm mắt, lại dán sát người hôn một lần nữa, “—— Lúc say, tôi có thể kết hôn với người tôi ghét, cũng có thể hôn người tôi ghét.”

Hắn nhắm mắt, bình thản hôn Hắc Đào.

“Tôi đồng ý ở bên cạnh người tôi ghét mãi mãi, cho đến khi cái chết chia cắt chúng tôi một lần nữa.”

P/S: Kết hôn roài – từ chương này đổi xưng hô Hắc Đào – Bạch Liễu là tôi – em nhé

Bạch Liễu – Hắc Đào thì vẫn tôi – anh do Hắc Đào vẫn chưa lấy lại ký ức

Bạch Liễu – Tạ Tháp (Tawil) = em – anh vì họ đã tỏ tình với nhau rồi.

- ——oOo—

Chương 286

Trong tiếng hò reo, Alex say đến mức không còn phân biệt được đông tay nam bắc bế Rudy lên, bước vào căn phòng tân hôn mới được bố trí tạm thời trong quán rượu.

Nhóm người này cũng rất chu đáo, sắp xếp thêm một căn phòng cho Bạch Liễu và Hắc Đào, tuy nhìn khá đơn giản nhưng vẫn rất ra dáng một căn phòng tân hôn.

Hắc Đào không thầy tự hiểu, định cúi xuống bắt chước động tác của Alex để bế Bạch Liễu vào phòng tân hôn, nhưng bị Bạch Liễu bình tĩnh ngăn lại.

Bạch Liễu nhướng mắt liếc nhìn Đường Nhị Đả đã hóa đá bất động từ nãy giờ.

Vẻ mặt Đường Nhị Đả ngây ra, gã chậm rãi nhìn chằm chằm vào Hắc Đào dưới mạng che mặt, sau đó liếc mắt sang Bạch Liễu, cuối cùng lại cúi đầu liếc nhìn bình rượu trong tay một lần nữa, lắc lắc số rượu còn lại để xác nhận rằng gã không bị ảo giác vì uống quá nhiều.

Đường Nhị Đả lẩm bẩm một mình trong cơn mê: “Lẽ nào có quái vật ở đây? Tôi bị dị hóa đến nỗi giảm giá trị tinh thần rồi sao …”

Bạch Liễu thản nhiên đẩy Hắc Đào ra sau, từ chối y: “Không cần.”

Hắc Đào ngẩng đầu: “?”

“Alex bế Rudy.” Y thắc mắc thật lòng, “Tôi không thể bế em đi vào sao?”

Bạch Liễu nói: “—— chúng ta không cần phải làm vậy.”

Hắc Đào hỏi: “Tại sao?”

Bạch Liễu động não nhanh như chớp, sau đó mặt không đổi sắc tán phét: “—— Alex ôm Rudy, tức là người không mặc váy cưới sẽ bế người mặc váy cưới, anh không cần phải bế tôi.”

Hắc Đào bừng tỉnh à một tiếng, sau đó tự nhiên giang rộng vòng tay nhìn thẳng Bạch Liễu, dáng vẻ đã sẵn sàng đợi Bạch Liễu bế mình vào phòng mới.

Bạch Liễu liếc nhìn Hắc Đào cao hơn mình một cái đầu từ trên xuống dưới rồi thản nhiên quay mặt đi: “—— nhưng trông anh nặng như vậy tôi không bế nổi đâu, đành thôi vậy.”

Hắc Đào im lặng một lúc, sau đó y thở dài một hơi đứng trước mặt Bạch Liễu, vẫn nhìn hắn chằm chằm.

Bạch Liễu nhướng nhướng mày, ý hỏi y còn muốn gì nữa.

“Tôi không nặng lắm đâu.” Hắc Đào nghiêm nghị biện hộ, “81,4kg, chỉ có một trăm sáu mươi ba cân, em bế thử xem sao.”

Nói xong, y lại giang hai tay ra, sắc mặt bình thản, ánh mắt nhìn thẳng Bạch Liễu, tạo cho người ta cảm giác như đang hối thúc 【 em mau bế tôi vào phòng mới đi 】.

Bạch Liễu: “…”

Bạch Liễu bình tĩnh vặn lại: “——tôi thật sự ôm không nổi mà.”

“Nhưng chúng ta đã kết hôn, em phải bế tôi vào chứ.” Hắc Đào liếc nhìn cửa phòng nơi Alex đang bế Rudy, rồi ánh mắt y dời qua mặt Bạch Liễu, “Alex uống say vẫn có thể bế Rudy nặng tới 174 pound kìa.”

Hắc Đào nhìn Bạch Liễu xuống, bình tĩnh giải thích sự thật: “Tôi nhẹ hơn Rudy 11 pound.”

Bạch Liễu: “…”

Hắn cảm thấy hình như Hắc Đào đang có ý trách móc mình thì phải.

Bạch Liễu biết rõ chắc chắn mình sẽ không bế nổi Hắc Đào, nhưng hắn cũng xem như được trải nghiệm tính ngoan cố và

chân thành của Hắc Đào khi say —— người này sẽ không nhượng bộ cho đến khi y có được câu trả lời hợp lý.

"Tôi thật sự không bế được." Bạch Liễu mỉm cười nhìn Hắc Đào "Nhưng trong giao diện hệ thống của tôi có một công cụ có năng lực vận chuyển, tôi dùng công cụ này để bế anh vào nhé, được không?"

Hắc Đào suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

Y có thể chấp nhận việc Bạch Liễu sử dụng các đạo cụ trò chơi, chắc là một tấm đệm nổi giảm cân để bế mình.

Một phút sau.

Nét mặt của Đường Nhị Đả hoàn toàn cứng ngắc, gã bước từng bước một như một con rô bốt giao rau Haidilao mất trí, hai tay duỗi thẳng, mắt vô hồn nhìn thẳng về phía trước, không thèm nhìn xuống "hàng hóa" đang được vận chuyển trên tay.

"Hàng hóa" mặt không cảm xúc, thân hình thẳng tắp, hai tay ôm gọn vào người, nằm thẳng đờ trên cánh tay thẳng tắp của Đường Nhị Đả như một cái xác chết cóng.

Bởi vì Đường Nhị Đả hoàn toàn không đỡ không ôm Hắc Đào, nếu Hắc Đào không thẳng người thì y sẽ bị lăn xuống.

Bạch Liễu bình thản đi bên cạnh, chỉ dẫn "người máy giao đồ ăn" tới cửa phòng tân hôn.

Bên cạnh họ là một nhóm binh lính vẻ mặt đờ đẫn, đang nhìn chằm chằm Đường Nhị Đả bế Hắc Đào vào phòng tân hôn.

Mãi cho đến khi cửa phòng đóng lại, ba người kỳ lạ biến mất sau cánh cửa, đám binh lính mới hoảng hốt thu hồi tầm mắt.

Một người lính nuốt nước bọt, kinh ngạc cảm thán, "Trời đất quỷ thần ơi, cái này là đang làm gì vậy?"

"Tui biết nè!" Một người lính khác hào hứng giơ tay trả lời, "Đây là phong tục cưới xin cổ xưa của phương Đông!"

Đám binh lính tò mò nhìn sang.

Người lính kia xoa tay, cười hắc hắc: "Nghe nói các hoàng đế cổ đại phương Đông sẽ nhờ nam thuộc hạ khiêng vợ của mình lên giường đấy."

"Giống như là vừa nãy, để cho thuộc hạ dùng thứ gì đó bó vợ mình lại, sau đó cẩn thận đưa vào trong phòng." Nói đến đây, người lính cảm thấy chuyện mình nói có vẻ thần bí lắm nên ghé sát vào tai những người khác thì thầm: "Để đảm bảo sự trong trắng của người vợ trong quá trình vận chuyển, các thuộc hạ này đều bị thiến hết!"

Đám lính ồ lên một tiếng sửng sốt, vừa khiếp sợ nhưng vẫn rất hóng hớt: "Trời ——!!"

Một người lính dường như vẫn chưa tin là có một phong tục tàn nhẫn như vậy, anh ta lắc đầu hoảng hốt: “Cho nên người tân binh cao lớn lúc nãy ——?!”

Người lính vừa kể chuyện gật đầu cay đắng: “Hơn 80% là vậy rồi.”

Cả đám thở dài thườn thượt.

Người lính thay đổi cuộc trò chuyện, nói thêm, “Các cậu không cần phải tội nghiệp dùm anh ta đâu, bọn họ đều tình nguyện bị thiến cả đấy.”

“Tình nguyện hả?!” Cả đám binh lính cùng nhau chấn động. “Nhìn anh ta cao lớn đẹp trai như thế, sao có thể tình nguyện làm vậy được chứ!”

“Phong tục cổ xưa của nền văn minh phương Đông.” Người lính rung đùi khoe khoang sự hiểu biết của mình, “Nghe nói làm vậy để thể hiện lòng trung thành và phục vụ hoàng đế của mình tốt hơn!”

“Vậy là người vóc dáng nhỏ nhất có dòng máu hoàng tộc rồi!” Người lính chốt đơn.

Mọi người lại ồ lên một tiếng dài.

Bạch Liễu không biết mình đang mang dòng máu hoàng tộc, ngồi bên giường liếc nhìn “sủng phi” Hắc Đào đang nằm sõng

soài trên giường, còn Đường Nhị Đả đứng cạnh giường thì đông đá từ nãy giờ.

“Tôi, tôi đi trước đây.” Đường Nhị Đả khó khăn lắp bắp, không dám nhìn Hắc Đào và Bạch Liễu trên giường, chạy trối chết ra ngoài.

Gã vẫn chưa biết rằng mình đã bị “thiến” trong mắt những người ở ngoài.

Hắc Đào nằm trên giường lặng lẽ nhìn Bạch Liễu, ánh nhìn sâu kín mang theo cảm xúc khó nói.

Bạch Liễu quay lưng về phía Hắc Đào, giọng nói mang theo ý cười nhàn nhạt: “Tôi đã cho anh xem rồi đó, Đường Nhị Đả thật sự nằm trong giao diện hệ thống của tôi, anh ấy là công cụ của tôi, tôi không lừa gạt anh.”

Hắc Đào trở mình, vùi mặt vào gối, rầu rĩ ừm một tiếng.

Nhưng chẳng mấy chốc, tâm trạng của Hắc Đào dường như bình tĩnh trở lại, y nhìn nghiêng Bạch Liễu đang ngồi bên giường cởi áo khoác, ánh mắt bắt đầu tràn ngập tinh thần học hỏi nghiên cứu: “Tối nay chúng ta còn phải làm gì nữa?”

“Không cần làm gì cả.” Bạch Liễu nói

Bạch Liễu cởi áo khoác, cởi cúc áo sơ mi một lần nữa.

Hắn không né tránh tầm mắt của Hắc Đào, thoải mái thay quần áo, sau đó xốc chăn bông nằm xuống, đối mặt cười khẽ với Hắc Đào nói ngủ ngon.

Bạch Liễu vươn tay tắt đèn, mọi thứ tối đen như mực, ngay sau đó hô hấp cũng trở nên đều đều.

Hắc Đào nằm bên cạnh hoang mang —— trực giác mách bảo y rằng thủ tục kết hôn vẫn chưa kết thúc.

Nhưng y không biết phải làm gì tiếp theo, cứ như thể hai người nằm trên giường, không thể làm gì khác hơn là ngủ …

Hắc Đào lật người tới lui vài lần, cuối cùng thì thầm chúc ngủ ngon với Bạch Liễu, nhắm mắt lại.

Bạch Liễu giả bộ đang ngủ, khẽ nhếch khóe miệng.

Khi Bạch Liễu còn nhỏ, nếu hắn muốn trốn tránh không trả lời Tạ Tháp, hoặc khi Tạ Tháp phát hiện ra chuyện mà hắn dấu diếm làm, hắn liền giả vờ ngủ.

Bất kể hoàn cảnh nào, Tạ Tháp sẽ không quấy rầy giấc ngủ của hắn.

Có vẻ như thói quen tốt này vẫn được duy trì đến tận bây giờ.

Nhưng khóe miệng Bạch Liễu vừa nhếch lên nửa chừng thì dừng lại —— có một âm thanh kỳ lạ và tiếng thở hổn hển đan

xen của hai người truyền qua từ căn phòng mới chỉ cách họ một bức tường.

Bạch Liễu: "…"

Phòng trong quán rượu này cách âm tệ như vậy luôn?

Hắc Đào mở mắt ra, y không thèm đếm xỉa đến Bạch Liễu vẫn đang giả vờ ngủ nữa, quỳ một gối trên đầu giường, áp tai vào tường chăm chú —— y nhất định phải biết các bước tiếp theo của việc kết hôn là gì.

Bạch Liễu: "…"

Bạch Liễu cũng mở mắt ra, trong bóng tối yên lặng nhìn chằm chằm sườn mặt của Hắc Đào.

Âm thanh của Rudy và Alex dây dưa đến nỗi người bình thường khó có thể nghe được hai người này đang nói gì trong lúc hôn nhau, nhưng vì giao diện hiện tại của Bạch Liễu và Hắc Đào không thấp, thính giác rất tốt, vì vậy họ có thể nghe rõ ràng.

Giọng Alex lo lắng: "Thế thì sao! Anh để ở đâu!"

Giọng cười của Rudy truyền đến: "Alex, này, em chậm lại —— bao cao su, anh để bao cao su đầu giường … hức.. bé ngoan.. cho dù đêm nay là đêm tân hôn cũng không thể không đeo vào."

“Đó là cái gì?” Hắc Đào hỏi nhanh.

Hắc Đào khựng người một lúc, sau đó y xoay người mở tủ đầu giường, Bạch Liễu phải đứng dậy ngăn y lại.

Bạch Liễu bật đèn, ngước mắt bình tĩnh hỏi: “Anh không ngủ mà làm gì đó?”

Hắc Đào nhìn hắn: “Tôi đang tìm bao cao su ở đầu giường.”

Bạch Liễu hơi dừng lại: “Anh tìm để làm gì?”

Giọng nói ở bức tường đối diện đột nhiên trở nên khàn khàn: “Trời ạ! Rudy —— anh dùng miệng đeo giúp em sao—— trời ơi!”

“Dùng để đeo.” Hắc Đào lập tức hiểu được công dụng của thứ này, y nhìn thẳng vào môi Bạch Liễu, “Em cũng định dùng miệng đeo nó cho tôi ——”

Bạch Liễu bình tĩnh phản bác: “Không thể nào.”

Hắc Đào nhìn chằm chằm Bạch Liễu: “Tại sao không thể?”

Bạch Liễu hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra.

Hắn nhận ra Hắc Đào sẽ không thể dễ dàng bị lừa lần nữa.

Bạch Liễu nhìn qua, phần cổ chậm rãi đỏ ửng, ngón tay ngọ nguậy bên người: "—— tôi có thể dùng cách khác để giúp anh ——"

"Tôi không cần Đường Nhị Đả đeo cho tôi." Hắc Đào không chút do dự cắt ngang lời nói của Bạch Liễu, y quỳ ôm Bạch Liễu dựa vào tường, dán sát vào môi Bạch Liễu, thấp giọng nói: "Tôi chỉ muốn em làm cho tôi."

- ——oOo—

Chương 287

Bạch Liễu quay mặt tránh Hắc Đào đang đến gần, hắn có thể ngửi thấy hơi thở của Hắc Đào mang theo chút men say mùi rượu.

Tất nhiên có thể không phải của Hắc Đào, mà là của hắn.

Tối nay, Bạch Liễu uống vodka nhiều hơn tất cả số rượu hắn đã từng uống trong đời cộng lại.

Tuy rằng suy nghĩ của hắn vẫn rất ổn định, nhưng tay chân của hắn thì lại rệu rã yếu đuối vì say rượu, lúc Hắc Đào giang hai tay đè lên, Bạch Liễu không nhịn được ngả người ra sau, dựa vai vào tường để mượn sức.

Hắc Đào nhìn Bạch Liễu đang đỏ mặt, nhưng lần này y không hỏi tại sao Bạch Liễu lại đỏ —— vì mặt Bạch Liễu vẫn luôn đỏ sau khi uống rượu.

Giọng nói bên kia bức tường đã trở nên mơ hồ.

Bạch Liễu chậm rãi ngước mắt lên nhìn Hắc Đào, hơi thở của hắn vừa ấm vừa nhẹ, Hắc Đào có thể nhìn thấy trong mắt Bạch Liễu có một quầng sáng nhạt màu đẫm rượu và men say.

Vầng sáng đó khiến ánh nhìn của Bạch Liễu lạc lõng, rõ ràng là ánh mắt hắn đang nhìn vào khuôn mặt của Hắc Đào, nhưng Hắc Đào luôn cảm thấy dường như Bạch Liễu xuyên qua y, nhìn một người nào đó đang ẩn giấu phía sau y.

"… Tôi đeo cho anh cũng được." Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, hình như đang cười, có chút lười biếng, "Nhưng anh có biết đeo ở đâu không?"

Hắc Đào khựng người, y thành thật nói: "Ở đâu?"

Ý cười của Bạch Liễu càng rõ ràng, đưa tay ra phía sau Hắc Đào mở ngăn kéo, trong đó bày một đống hộp bao cao su Ares đủ kích cỡ từ nhỏ đến lớn, Bạch Liễu lấy hết ra bày lên trên giường.

"?" Hắc Đào có chút bối rối, "Tôi phải đeo hết sao?"

Bạch Liễu ngẩng đầu lên, hắn chống cằm nở nụ cười nửa miệng, trong mắt hiện lên vẻ xấu xa và hoài niệm không che giấu được: "Anh đã từng chơi bong bóng chưa?"

Hắc Đào: "Đã thấy rồi, nhưng tôi chưa chơi bao giờ."

"Lúc bé tôi cũng vậy." Bạch Liễu mỉm cười, ánh mắt dừng trên mặt Hắc Đào, nhớ lại những ngày xưa, "Tôi lớn lên ở viện mồ côi, viện trưởng và các giáo viên ở đó đều không thích kiểu trẻ con như tôi, mỗi khi đến ngày lễ, các đứa trẻ khác đều được bọn họ phát mỗi đứa hai cái bong bóng, chỉ có tôi là không có."

Hắc Đào mím môi thành một đường thẳng: “Bọn họ nên phát cho em mới phải.”

“Trên đời này không có chuyện gì nên hay không nên xảy ra.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, giọng nói rất thản nhiên, “Tôi cũng không vì vậy mà lấy làm buồn, loại bong bóng này bán sỉ cũng chỉ có vài đồng tiền.”

Bạch Liễu dừng lại: “Nhưng có một đứa trẻ khác cũng không được phát bong bóng thì không nghĩ như vậy.”

“Anh ấy có một chùm bóng bay không biết lấy từ đâu, dùng bút dạ trong phòng thủ công vẽ đủ màu sặc sỡ trên đó, sau đó tặng nó cho tôi trước mặt đám trẻ được phát bong bóng.”

Bạch Liễu cúi đầu cười: “Tôi nhìn thấy những chiếc vòng cao su trên những quả bong bóng đó, thì ra anh ấy tìm thấy chúng trong thùng rác, rửa sạch rồi dùng súng hơi bơm vào thành bong bóng.”

“Anh ấy vốn cũng không biết những thứ này được sử dụng để làm gì, nhưng anh ấy đã biến chúng thành những quả bong bóng xinh đẹp để tặng cho tôi.”

Lông mi Bạch Liễu khẽ run: “Thực ra … tôi không nên vui mừng mới phải.”

“Bởi vì những quả bong bóng này thực sự chẳng đáng bao nhiêu tiền, lại còn bẩn thỉu và kinh tởm.”

Nhưng Tạ Tháp lại cầm bóng bay nhìn hắn, trên tay vẫn còn vết thương nhỏ do lục thùng rác để lại, Bạch Liễu ma xui quỷ khiến nhận lấy.

Sau đó Tạ Tháp nhìn Bạch Liễu, nở nụ cười nhẹ nhàng.

Vào khoảnh khắc ấy, những quả bong bóng rẻ tiền, những chiếc bao cao su bẩn thỉu và ghê tởm ấy, dường như trở nên thuần khiết và quý giá vì nụ cười của Tạ Tháp.

Đó là một cảm giác rất lạ, lần đầu tiên Bạch Liễu nhận ra rằng giá trị của những món đồ này thực sự sẽ có sự thay đổi chủ quan.

“Lần đầu tiên tôi cảm thấy những thứ này … hóa ra lại có giá trị.” Bạch Liễu nhẹ giọng nói, “là bởi vì anh ấy tặng cho tôi.”

“Anh ấy khiến tôi cảm thấy rằng bao cao su cũng không có gì ghê tởm cả.”

Hắc Đào giơ một hộp bao cao su lên, sau khi quan sát một lúc, liền hỏi: “Đây là loại bong bóng ghê tởm đó sao?”

“Theo quan niệm ban đầu của tôi, đây là những quả bong bóng dùng để làm những việc rất bẩn thỉu.” Bạch Liễu ngẩng đầu lên, hắn vươn tay vuốt v3 khuôn mặt của Hắc Đào, gạt mái tóc trước trán, nhìn đôi mắt đen tuyền của Hắc Đào, “nó dùng để ngăn cản con người muốn được tiếp xúc hoàn toàn với da thịt.”

Hắc Đào bối rối: “Nếu muốn hoàn toàn tiếp xúc thì tại sao lại còn dùng thứ này để ngăn cản?”

“Bởi vì không tin tưởng và sợ hãi.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, “Con người không thể tin được người tiếp xúc với họ có bệnh hay không, có thể kết hôn với mình hay không, có thể mang lại cho họ một cuộc hôn nhân và tương lai hạnh phúc và có thể yêu mãi họ hay không, vì vậy họ sử dụng thứ này như đồ vật bảo hiểm cuối cùng của mình.”

“Trong hầu hết các trường hợp, đó là cách chính xác để sử dụng bao cao su —— bởi vì thực sự không có ai trên thế giới này sẽ yêu bạn mãi mãi và sẽ không làm tổn thương bạn.”

“Nhưng người ta luôn lấy cớ này để lôi kéo nhau, rồi dùng thứ này để ngăn cách với đối phương —— thậm chí đôi khi họ không sử dụng nó để kiểm soát và làm tổn thương nhau, ví dụ như để đối phương mang thai con của mình, hoặc có những trải nghiệm quan hệ t1nh dục tốt hơn.”

“Từ quan điểm của logic phổ thông, sử dụng thứ này là đúng đắn.”

Bạch Liễu nhìn Hắc Đào: “Tôi nghĩ logic này thật là mỉa mai nên đã nói với anh ấy về nguồn gốc và công dụng của những quả bong bóng này. Lúc đó tôi nghĩ nó thật kinh tởm.”

“Anh có biết anh ấy đã nói với tôi như thế nào không?”

Hắc Đào nhìn Bạch Liễu chằm chằm, bình tĩnh nói, "Nếu tôi là một con quái vật rất nguy hiểm, lỡ như một ngày nào đó có người nguyện ý đến gần tôi, thì thứ này có thể bảo vệ em ấy không bị tôi làm tổn thương."

"Tôi không nghĩ thứ này ghê tởm, nó chỉ là một đạo cụ bảo vệ."

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu, hắn nói: "Đúng vậy, người đó cũng nói với tôi như vậy."

"Tôi có thể dạy anh cách sử dụng và đeo vào." Giọng nói Bạch Liễu bình tĩnh, "… Có lẽ ngoài tôi ra, không có người thứ hai dạy anh những thứ này."

Giống như lúc trước Tạ Tháp cầm bong bóng nhưng bị mọi người cười nhạo là bao cao su vậy.

"Không cần." Hắc Đào đột ngột ngắt lời Bạch Liễu.

Trên mặt y không chút cảm xúc, đột nhiên vươn tay cất hết bao cao su vào tủ đầu giường, tắt đèn, xoay người đặt Bạch Liễu vào trong chăn bông, nói với giọng như bị bóp nghẹt: "Tôi không đeo nữa, đi ngủ."

Bạch Liễu nhìn trần nhà, phía đầu giường có chút xóc nảy và tiếng thở hổn hển, nhưng hắn không biết vì sao mỉm cười, hỏi: "Sao lại không cần nữa?"

Hắc Đào im lặng một lúc lâu trong đêm tối rồi mới trả lời, "Tôi không chắc liệu em có bị thương hay không."

"Đạo cụ bảo vệ này trông yếu ớt quá."

Bạch Liễu giọng nói bình tĩnh: "Không phải anh đã tổn thương tôi rồi sao? Bây giờ sao lại không muốn?"

"Lúc đó, trực giác mách bảo tôi rằng nên tách em ra khỏi trái tim đó." Giọng điệu của Hắc Đào hơi trầm xuống, như thể y cảm thấy mình đã làm sai điều gì đó.

Bạch Liễu hỏi: "Còn bây giờ thì sao?"

Hắc Đào nói, "Bây giờ trực giác nói với tôi rằng không nên làm tổn thương em nữa."

Bạch Liễu hơi quay đầu lại, hắn liếc mắt nhìn Hắc Đào, bắt chước giọng điệu của y: "Tại sao, lại không có lý do phải không?"

"Có một lý do," Hắc Đào nói, "Chúng ta đã kết hôn và chúng ta đã tuyên thệ."

Y dùng một giọng kỳ lạ, nghiêm trang bắt chước lời tuyên thệ của những người lính khi họ kết hôn: "—— từ bây giờ và mãi mãi, dù lúc tốt hay lúc xấu, giàu hay nghèo, sức khỏe hay bệnh tật, hạnh phúc hay buồn bã, tôi sẽ yêu em và trân trọng em mãi mãi."

Bạch Liễu không nhịn được cười khẽ một tiếng, nhanh chóng dội một gáo nước lạnh: "Đây chỉ là một trò chơi thôi, anh không cần phải coi trọng như vậy."

"Cuộc đời tôi chỉ có những trò chơi." Hắc Đào hoang mang khó hiểu hỏi, "Tại sao tôi không thể nghiêm túc chứ?"

Bạch Liễu trầm mặc xuống, hắn quay lưng về phía Hắc Đào: "Ngủ ngon."

Hắc Đào đối diện Bạch Liễu, ừ một tiếng, rồi nhắm mắt lại.

Sau khi nghe thấy tiếng thở đều đều của Bạch Liễu, Hắc Đào nhẹ nhàng mở tủ đầu giường, cúi đầu nhìn bao cao su bên trong một lúc, sau đó vươn tay lấy ra một chiếc hộp.

Có tiếng thở hổn hển từ phòng bên cạnh.

"Thứ này, hóa ra là một quả bong bóng, thảo nào phải dùng miệng …" Hắc Đào bừng tỉnh gật đầu, tự nhủ: "Cho nên bọn Rudy đang thổi bong bóng đến nỗi không thở được à?"

Sau đó, Hắc Đào rơi vào một vòng câu hỏi mới: "Tại sao hai người lại thổi bong bóng vào đêm tân hôn?"

Nhưng Bạch Liễu lần này đã thực sự ngủ say, không ai có thể trả lời những câu hỏi vô tận của y.

Sáng hôm sau, khi Bạch Liễu vừa thức dậy, hắn mơ mơ màng màng rút súng ra nhắm vào những vật thể hình cầu màu trắng không rõ nguồn gốc trong phòng mình.

Một đêm trôi qua, cứ như thể Bạch Liễu vừa đổi sang phòng khác vậy, trong phòng tràn ngập bong bóng lớn nhỏ đủ loại.

Sau khi xác nhận căn phòng này là phòng mình ngủ đêm qua, Bạch Liễu cất súng, mặc quần áo và vô cảm xé một quả bong bóng có kích thước bằng cái bồn rửa mặt gắn trên tường.

Hắn nhìn thấy một vòng cao su màu vàng nhạt trên miệng quả bóng.

Bạch Liễu khựng người, cài cúc áo sơ mi, đi đến tủ đầu giường mở ra, sau đó lại khựng người tiếp.

Sáu hộp bao cao su để bên trong ngày hôm qua đã được sử dụng hết, trong ngăn kéo chỉ còn lại những hộp rỗng không.

Bạch Liễu chậm rãi điều chỉnh hô hấp, thu dọn hết bong bóng trong phòng, ném vào thùng rác, xoay người bước ra khỏi phòng.

Vừa mở cửa đã thấy Alex và Rudy ở ngoài cửa thò đầu vào, Bạch Liễu vừa đi ra thì há hốc mồm, hít một hơi sửng sốt.

Rudy nghĩ sao nói vậy, nhìn Bạch Liễu với vẻ sợ hãi: “Cậu vẫn còn sống à! Tôi cứ nghĩ Hắc Đào làm chết cậu rồi chứ!”

Bạch Liễu im lặng một lúc, hắn nhìn Rudy dò hỏi.

Đôi mắt của Rudy đảo quanh eo Bạch Liễu: "Tối hôm qua, Hắc Đào đến xin bao cao su."

"Xin mười hai hộp, đủ loại kích cỡ." Alex ánh mắt rất kỳ quái, chậm rãi nói, "Nhưng trong phòng chúng ta đã đặt sẵn sáu hộp rồi, tổng cộng là gần hai trăm cái…"

Bạch Liễu: "…"

Rudy nhịn không được, tò mò liếc thẳng vào phòng: "Tối hôm qua hai người làm gì trong phòng vậy? Chỉ một đêm mà dùng nhiều như vậy?"

Nghĩ đến Đường Nhị Đả, ánh mắt Alex nhìn Bạch Liễu càng ngày càng không đúng, cậu ta thâm ý nhấn mạnh, "Lại còn chọn đủ kích cỡ…"

Bạch Liễu thản nhiên gạt ngang chủ đề này, bình tĩnh hỏi, "Hắc Đào đâu?"

Vẻ mặt Alex trông rất phức tạp: "Buổi sáng chúng tôi gặp Hắc Đào, y bảo là không đủ dùng, vì vậy đã đến thị trấn để mua thêm bao cao su …"

"Chúng ta còn tưởng cậu sẽ không dậy nổi chứ." Rudy trêu đùa một chút, nháy mắt, "Hắc Đào có vẻ gấp gáp lắm, tưởng

như quay trở lại tiếp tục chiến đấu với cậu chứ.”

Bạch Liễu: “……”

Rudy nói không sai, sau khi Bạch Liễu mỉm cười, nạp đạn vào súng, bảo muốn đi tìm Hắc Đào, thì Hắc Đào đã chạy về tới.

Vừa nhìn thấy Hắc Đào, Bạch Liễu đã giật hết cả mình.

Khuôn mặt của y phủ đầy các màu sơn khác nhau, tay thì cầm một đống bong bóng khổng lồ loang lổ các vệt sơn dọc ngang chéo như những tác phẩm hội họa trừu tượng.

Hắc Đào đi đến trước mặt Bạch Liễu, y thở không ra hơi.

Bạch Liễu thấy vết đỏ xung quanh miệng của người này —— hẳn là đã chăm chỉ thổi bong bóng cả đêm.

Hắc Đào cầm một đống khoảng bảy, tám quả bong bóng đã sơn loạn xạ trên đó, đôi mắt đen láy như sáng rực lên giữa đống màu lộn xộn: “Tôi không tìm thấy bút dạ, tôi mượn sơn để vẽ.”

Bạch Liễu bình tĩnh —— hắn nhận ra tên này đang bắt chước Tạ Tháp dùng bút dạ vẽ bong bóng rồi tặng cho hắn.

Nhưng cơ bản là không biết vẽ, vì thế làm ra một đống tác phẩm xấu đến ma chê quỷ hờn

Nhưng Hắc Đào dường như không nghĩ vậy, y đứng thẳng người, nói: “Tôi thổi cả đêm đấy, đây là mấy cái đẹp nhất.”

“Tặng cho em. Bọn họ không cho em bong bóng.” Hắc Đào đặt quả bong bóng vào tay Bạch Liễu, y nhấn mạnh, “Đây là cái của em”.

Hắc Đào thở hổn hển, giọng điệu cực kỳ nghiêm túc: “Tối hôm qua chắc chắn hai người bọn họ không thổi bong bóng nhiều bằng tôi đâu, chúng ta kết hôn thắng họ rồi.”

“Tôi vừa mới hỏi qua, những người ở đây kết hôn chỉ sử dụng hai cái bao cao su là nhiều nhất, chúng ta kết hôn tốt nhất ở đây rồi đó.”

Bạch Liễu ngửa đầu nhìn Hắc Đào dơ hề hề, cuối cùng hắn cũng cầm lấy quả bong bóng, ôm lấy Hắc Đào nói: “Ừ.”

“Chúng ta kết hôn thật tốt.”

- ——oOo—

Chương 288

Ngày vui ngắn ngủi, nháy mắt chiến tranh đã tới.

Rudy chào tạm biệt bọn Bạch Liễu, sau đó nhanh chóng tập hợp với đội biệt kích 1, mang theo hàng chục khẩu pháo hạng nặng lên xe lửa.

Alex đứng nơi đoàn tàu khởi hành, cậu ta nhìn Rudy đang nhoài người ra khỏi cửa sổ toa tàu mỉm cười vẫy tay chào, ánh mắt như muốn xuyên thủng Rudy.

Đường Nhị Đả rời đi còn sớm hơn, gã là tân binh gia nhập đội biệt kích 1 theo cách đặc biệt, vì vậy rạng sáng mới 2, 3h đã rời quán rượu lên xe lửa tới chiến trường để tham gia huấn luyện thích ứng.

Bạch Liễu bắt Hắc Đào phải rửa sạch vết sơn trên người, cất bong bóng vào thùng mượn của Rudy rồi đặt trong phòng, sau đó cũng tập hợp với các tân binh khác để huấn luyện nhận nhiệm vụ.

Alex tiễn bọn họ đến sân huấn luyện, vừa ra đến cửa liền quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Hi vọng tôi sẽ không bao giờ nhặt được thi thể của các cậu trên chiến trường.”

“Mà cũng rất có thể là người khác nhặt được.” Alex miễn cưỡng cười cười, nhưng cậu ta nhanh chóng bình tĩnh lại,

ngẩng đầu kiên định nhìn Bạch Liễu, “Ngày mai tôi sẽ nộp đơn xin gia nhập đội biệt kích 2, không làm binh lính dọn xác nữa.”

Bạch Liễu nhìn cậu ta: “Bởi vì Rudy à?”

“Ừ.” Alex cúi đầu, cậu ta xoay chiếc nhẫn trên ngón áp út bên tay trái, trên mặt nở nụ cười vô cùng hạnh phúc, thì thào nói: “Chúng tôi đã đi đến bước này rồi, chỉ có cái chết mới có thể chia lìa chúng tôi.”

Alex vỗ vai Bạch Liễu và Hắc Đào: “Rudy đã đánh rớt danh ngạch gia nhập biệt kích của các cậu rồi, hai người làm binh lính dọn dẹp đi, sẽ an toàn hơn.”

Nói xong, anh ta vẫy tay chào tạm biệt Bạch Liễu, quay người chạy mất.

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt nhìn Alex, hắn nhìn về phía giá đứng ở lối vào sân huấn luyện.

Giá đứng đã hoen gỉ, trên đó có một chồng giấy đăng ký dày cộp có chữ trắng và ký hiệu phía dưới màu đỏ —— 【Đội biệt kích 2, Đơn xin hạn ngạch gia nhập của Đội biệt kích 3】.

“Xem ra trong phó bản này có tùy chọn thân phận người chơi, NPC chính đưa ra đáp án gợi ý là làm binh lính dọn dẹp.” Bạch Liễu suy nghĩ một chút, “Nhưng trò chơi lại đặt đơn xin gia nhập đội biệt kích ở đây.”

Nhiệm vụ chính của game là giúp Alex chiến thắng trong cuộc chiến, còn cách thức chiến thắng là người chơi thu được nhiều xác chết nhất trong bảy ngày sẽ chiến thắng.

Từ hai quan điểm này, thân phận của lính dọn dẹp và lính biệt kích đều có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng hiệu suất chi phí quá thấp.

Dùng thân phận của lính dọn dẹp thì chính là lao động tay chân thuần túy, không phù hợp với phong cách thiết kế nhất quán của trò chơi này, nhất định phải có đường tắt nào đó để thu thập xác chết với số lượng lớn.

Làm thế nào để thu thập được nhiều xác chết nhất trong một cuộc chiến?

Tất nhiên là phải chọn một phe để gia nhập, không có gì tiết kiệm chi phí hơn là chủ động phát động chiến tranh để thu được thương vong.

Bạch Liễu nheo mắt lại.

Giúp Alex thắng trận không phân biệt phe phái mà chỉ liên quan đến nhân vật, liên hệ với phương pháp chiến thắng và kết hợp thái độ của hai NPC chính Alex và Rudy đối với cuộc chiến thì rất có thể ở đây sẽ xuất hiện một cốt truyện chi nhánh về sự làm phản của Alex.

Giả sử rằng người thiết kế trò chơi này cũng suy nghĩ giống như Bạch Liễu, cố tình xây dựng Alex thành một NPC có lập trường không ổn định, thì Alex sẽ có thể phản bội phe hiện tại.

Chắc hẳn đây cũng là lý do tại sao đám người Nghịch Thần có thể gia nhập phe đối địch.

Nếu Alex phản bội và gia nhập phe đối địch, người chơi của phe đối địch cũng có thể kích hoạt nhiệm vụ chính để giúp Alex giành chiến thắng trong cuộc chiến.

Nhìn theo góc độ này, phe người chơi có hai bên, một là giúp Alex không làm phản chiến thắng trong cuộc chiến, hai là giúp Alex làm phản chiến thắng trong cuộc chiến.

Như vậy vấn đề duy nhất lúc này là Alex, một sinh viên y khoa hiền lành, chất phác, yêu quê hương đất nước nhưng lại có thái độ tiêu cực với chiến tranh, liệu cậu ta sẽ làm phản trong hoàn cảnh nào?

Mặc dù Alex giữ một thái độ tiêu cực đối với chiến tranh, nhưng thái độ tiêu cực này không đủ để làm chất xúc tác cho cuộc nổi dậy khốc liệt của Alex và gia nhập quân đội của kẻ thù.

Quan niệm của cậu ta vẫn là cho dù chiến tranh có sai lầm thì cũng nên đợi đến khi bên ta thắng lợi kết thúc chiến tranh, sau đó mới sửa chữa những sai lầm và đền bù cho những người vô tội đã bị tổn thương trong sai lầm này.

Alex đã chấp nhận cuộc chiến như nó vốn có, và không có bên nào là vô tội.

Theo quan điểm của Alex, chính phủ bất tài là tội lỗi, nhưng tội lỗi hơn cả là những kẻ lạc hậu giết hại binh lính và bắt đầu chiến tranh.

Dưới tình huống đó, Alex chắc chắn sẽ có xu hướng đứng về phía phe bên này, ngay cả khi Rudy chết trên chiến trường thì cậu ta cũng không dễ dàng phản bội thay đổi phe phái —— điều này đã được định sẵn khi Alex chọn cống hiến hết mình cho quân đội của mình thay vì trở thành quân tình nguyện của đối phương.

Nếu muốn Alex phản bội, vẫn còn thiếu một chất xúc tác khác.

Bạch Liễu quay đầu lại, nhìn Rudy đang ngồi trên tàu nơi phía xa.

Hắn biết chất xúc tác đó là gì.

“Làm binh lính dọn dẹp.” Bạch Liễu quay đầu nhìn Hắc Đào, “Như vậy không sao chứ?”

Hắc Đào gật đầu ừ một tiếng: “Không sao đâu.”

Sau khi Bạch Liễu và Hắc Đào vào sân huấn luyện và được phân công làm binh lính dọn dẹp, một người lính tín hiệu cầm một bức điện báo, hoảng hốt lao vào sân huấn luyện, anh ta

trợn to mắt kinh hoàng, thét to: “Rudy Davis biệt kích 1 làm phản rồi!”

“Trên chiến trường anh ta đột nhiên dùng bazooka thổi bay đầu của xạ thủ phó, còn làm nổ tung hai điểm ẩn nấp bên phía chúng ta.”

Người lính xông vào tức giận đến đỏ cả mắt: “Thằng khốn kiếp đó! Nó đã gi3t ch3t hơn 20 binh lính của đội biệt kích 1, rồi dưới hỏa lực yểm hộ của địch đã dọn dẹp chiến trường, kéo theo chiến lợi phẩm đầu hàng, tham gia quân đội của kẻ thù!!”

Đám binh lính náo loạn cả lên.

Đêm đó, trận chiến lại trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết.

Trận đánh bất ngờ của đội đột kích 1 đã thất bại thảm hại vì sự phản bội của Rudy. Vị tướng dựa hơi vợ cuối cùng cũng kéo hàng nghìn khẩu pháo hạng nặng đến tiền tuyến trong đêm, hợp nhất các thành viên còn lại của toàn bộ đội đột kích 1 vào đội đột kích 2, phát động chiến dịch tấn công lần hai vào lúc bình minh.

Bạch Liễu và Hắc Đào, hai lính dọn dẹp được huấn luyện đơn giản, cũng buộc phải ra tiền tuyến cùng với pháo hạng nặng vì số lượng thương vong hàng loạt sắp tới.

Họ được cấp cho một chiếc lều quân sự thô sơ, một số cáng cứu thương, hai cái xẻng, một số thuốc chống nhiễm trùng đựng trong những lọ nhỏ, một tá gói chỉ khâu và những cuộn băng cầm máu.

Bạch Liễu và Hắc Đào đóng quân bên cạnh trại của Alex, sau khi đóng quân, họ bước vào lều của Alex.

Ánh sáng trong lều rất mờ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy mặt đất đầy xác chết, Alex ngồi ở giữa bất động, giống như một cái xác.

Mới sáng nay, người thanh niên này còn bảo mình sẽ tham gia đội biệt kích 2, giờ đây giống như đã bị rút lấy linh hồn, chỉ mới trôi qua mười mấy tiếng đồng hồ đã hốc hác và tiều tụy đến không nhận ra hình người.

Quân trang của Alex vương vãi máu và thịt vụn từ trên xuống dưới, khuôn mặt bê bết máu, cậu ta nhìn chằm chằm vào cái xác nát bấy trên mặt đất, lúc Bạch Liễu vén màn bước vào, cậu ta chỉ khẽ nhúc nhích đôi mắt, rồi lại tiếp tục bất động.

Bạch Liễu bước đến bàn và thắp đèn, ánh sáng soi rõ mọi thứ trong lều, kể cả chiếc giường trại chật chội chưa dọn dẹp và những chiếc chăn đệm còn vương hơi ấm của hai người.

Alex từ từ di chuyển ánh mắt của mình đến chiếc chăn bông ấy, cậu ta nhìn chằm chằm vào nó không biết bao lâu, cuối cùng đợi cho đến khi những cảm xúc tràn ngập trong lòng khiến cậu ta không thể nhịn được, cúi đầu ôm mặt khóc nức nở.

Bạch Liễu lúc này mới hỏi: “Alex, đã xảy ra chuyện gì?”

Alex ngẩng đầu, giọng nói khàn khàn, vẻ mặt hoảng hốt: “—— Tôi đã lên chuyến tàu tiếp theo của Rudy ra tiền tuyến.”

“Tôi rất lo lắng cho Rudy, tôi sợ rằng có chuyện gì đó sẽ xảy ra với anh ấy, nên đã bí mật đổi chỗ cho những người dọn dẹp khác và đến khu vực đóng quân của đội biệt kích 1 —— lúc ấy trời đã khuya lắm rồi, lại đang mưa to, sắc trời rất mờ mịt ảm đạm, tôi thấy nhóm Rudy đang dọn lều, hình như là nhận được điện tín liên lạc từ chỉ huy, vì trời mưa to, mực nước hồ dâng cao nên phải tập kích đánh úp giành lợi thế.”

“Đội trưởng đội biệt kích 1 đề nghị đi đường vòng và tấn công từ khu vực ngoài hồ về phía đông, Rudy có vẻ không đồng ý, tôi nghe anh ấy phản bác kịch liệt đội trưởng, nói rằng nơi đó không phải là khu vực chiến tranh.”

Bạch Liễu cầm đèn quỳ một gối xuống trước mặt Alex, nhẹ giọng hỏi: “Nơi đó là đâu?”

“Nơi đó là một ngôi làng bản địa khác.” Nước mắt trên mặt Alex đã cạn khô. “Theo yêu cầu của bộ gìn giữ hòa bình quốc tế, những người ở đó đã tuyên bố rằng họ là phe trung lập, không được phép tấn công.”

Bạch Liễu tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao đội trưởng lại tấn công ở đó?”

“Bởi vì những người dân bản địa ở đó đã nhận nuôi nhiều trẻ em và phụ nữ của kẻ thù bị trôi giạt do chiến tranh, sau này, binh lính phe địch bắt đầu cố ý lén lút gửi con cái và vợ của họ vào đó, bởi vì ở đó an toàn.”

Alext dừng lại một lúc: “Nhưng nhiều người trong số chúng tôi ở đây không cảm thấy nơi đó vô tội, tướng quân đã đệ đơn lên bộ gìn giữ hòa bình quốc tế ba lần, yêu cầu đưa ngôi làng bản địa đó vào vùng chiến sự, nhưng đã bị bị từ chối vì không đủ lý do.”

“Cho nên lần này tướng quân đã chuẩn bị tiền trảm hậu tấu.” Bạch Liễu bình tĩnh hỏi: “Nhưng ở đó chỉ có trẻ em và phụ nữ, tấn công vào đó thì có ích lợi gì?”

Alex lắc đầu: “Không chỉ vậy đâu, dân bản địa ở đây rất coi trọng quan hệ huyết thống, nếu đội biệt kích 1 có thể chiếm được cái làng ấy làm con tin, rất có thể những người bản địa này sẽ bị khống chế —— ít nhất chúng ta có thể chịu đựng qua mùa mưa này.”

“Vả lại …” Alexton dừng lại, “Bộ gìn giữ hòa bình quốc tế không có nhiều hạn chế đối với chúng tôi như cậu nghĩ đâu, chỉ cần bên kia phản công thì có thể được coi là hành vi chuẩn bị chiến tranh, và có thể thực sự bị đưa vào vùng chiến sự.”

Bạch Liễu lại hỏi: “Vậy rốt cuộc kế hoạch này đã được thực hiện chưa?”

Alex trầm mặc hồi lâu mới khó khăn trả lời: “… Rồi, tôi thấy Rudy đem theo hành lý lên xe rời đi.”

“Lính dọn dẹp chúng tôi theo rất sát, chờ đến khi trời đã tối mịt … Tôi không nhớ là mấy giờ, nhưng trong khoảng thời gian đó có một trận mưa lớn, sau đó tôi nghe thấy tiếng lửa đạn và tiếng la hét.”

“Nhưng ngôi làng bị tập kích lần này không dự trữ đạn, vốn dĩ không nên có tiếng súng.”

Alex thở gấp gáp: “Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi sợ Rudy sẽ gặp tai nạn, nên tôi đã chạy đến ——”

Cậu ta nhắm mắt, nước mắt tuôn rơi: “Khắp nơi có đạn và pháo, ai đó la hét ầm ĩ nhưng tôi không nghe thấy gì cả, tai tôi bị chấn sốc đến chảy máu, tôi điên cuồng gọi to tên Rudy, cuối cùng tôi tìm thấy anh ấy trên sườn đồi toàn thân vết thương chồng chất.”

“Tôi muốn lao đến, nhưng mọi người xung quanh lôi kéo tôi, gào thét bảo tôi đừng đi qua, tôi không hiểu tại sao lại không thể qua đó chứ, Rudy đang ở đó, người yêu của tôi đang ở đó, tôi muốn cứu anh ấy.”

Alex mở to đôi mắt trống rỗng: “Cho đến khi tôi thấy anh ấy cầm bazooka và súng bắn tỉa bắn những người xung quanh một cách lạnh lùng và không chút do dự.”

“Tôi biết anh ấy được đào tạo chuyên nghiệp và từng là Rocket giỏi nhất trong đội, nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy như vậy cả.”

“Anh ấy như một thần chết, cầm khẩu bazooka về phía tôi, về phía mọi người, cười trong nước mắt và nói, Anh xin lỗi Alex, anh không thể nhìn những người mà anh ấy cố gắng bảo vệ bị hãm hại như vậy.”

“Kết hôn với em là điều anh khao khát nhất, nếu anh có chết đi, anh cũng cảm thấy đã mãn nguyện rồi.”

Nước mắt Alex từ từ trào ra, cậu ta hít một hơi thật sâu: ” —— anh ấy đã nói, anh ấy không hối hận, anh ấy sẽ chết vì một điều gì đó.”

“Tôi đem từng mảnh xác của những người bị anh ấy bắn trở về, rất nhiều người trong đó đã chúc phúc cho chúng tôi đêm qua, nhưng bây giờ họ đang nằm đây, thân thể bị chia năm xẻ bảy không còn nguyên vẹn nữa.”

Alex nói nhỏ: “Tôi không hiểu.”

“Người giám đốc nhà máy tình đầu của anh ấy theo đuổi chính nghĩa và công lý, anh ấy muốn bảo vệ tính mạng con người, vậy những người này ——” Alex loạng choạng đứng dậy, cậu ta chỉ xuống hơn 20 xác chết nát vụn nằm trên đất, hai mắt đỏ hoe hỏi Bạch Liễu, “—— những người đã cứu anh ấy và chúc phúc cho anh ấy vô số lần, mạng sống của bạn anh ấy thì không phải là mạng sống sao?”

Alex lắc đầu lùi lại phía sau, cậu ta hét lên trong tuyệt vọng: “Điều này không đúng!! Rudy sai rồi! Những người này không đáng chết như vậy!”

- ——oOo—

Chương 289

Alex loạng choạng lùi về sau, đá ngã một cái chai rỗng xuống đất lăn đến chân Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhìn sang, trên chai có dán hàng chữ —— 【Thuốc kích hoạt tế bào sinh vật chết (phiên bản thí nghiệm trên động vật, không dùng cho người)】.

【Nhà phát minh nghiên cứu: Alex Brown】

Bạch Liễu dời tầm mắt, hắn nhìn thấy vài cái chai rỗng nằm rải rác sau lưng Alex, rồi hắn nhìn qua những mảnh xác xung quanh.

Phần chi trên nát vụn, nửa cái đầu lộ óc, một xác chết bị bắn gãy chân toác phần thịt bên trong, tất cả đều đang nhằm vào Bạch Liễu ở một góc độ kỳ lạ.

Trong căn lều tối tăm, những vết đứt gãy máu chảy đầm đìa như thể chính là đôi mắt của phần tứ chi này, chúng nó dùng đôi mắt thối rữa của mình thèm thuồng nhìn Bạch Liễu, vị khách không mời với tứ chi còn nguyện vẹn.

Cứ như thể … những mảnh xác này đã phát triển ý thức độc lập.

【Hệ thống nhắc nhở: Xin chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã mở khóa Sách Quái Vật 《 Rừng Rậm Biên Thuỳ 》 —— Xác sống kinh dị.】

【Người chơi thu thập và giao nộp Xác sống kinh dị để nhận một điểm, người chơi có tổng điểm cao nhất trong vòng bảy ngày sẽ chiến thắng】

Thì ra đây mới chính là xác chết mà trò chơi bắt họ thu thập.

Mà người tạo ra những mảnh xác chết đó —— Bạch Liễu từ từ ngước mắt lên nhìn Alex vẫn đang quỳ trên mặt đất và gục xuống, hắn có thể cảm nhận được sự đau đớn tột cùng của NPC này.

Chắn chắn đây là điểm cốt truyện chính trong việc quyết định xem Alex có làm phản hay không.

Bạch Liễu cứ để những xác chết vặn vẹo bò đến gần mình, hắn vẫn ngồi xổm nhìn Alex: “Cậu cho rằng Rudy đã làm sai, nhưng cậu cho rằng những xác chết này đã làm đúng sao?”

Alex ôm đầu rú lên đau đớn, cậu ta không trả lời Bạch Liễu, nhưng ánh mắt dao động và hoảng hốt đã cho thấy câu trả lời của cậu ta —— cậu ta cảm thấy những người này cũng đã sai lầm.

Bạch Liễu liếc nhìn những xác chết trên mặt đất, bình thản nói, “Rudy đã từng nói với cậu, chiến tranh là như thế này đây, trong chiến tranh, tất cả mọi người đều chỉ là những cái xác không có cảm xúc.”

“Tôi nghĩ ý tưởng trước đây của cậu rất hay. Nếu xác chết có thể sống dậy để chiến đấu thì sẽ không có ai bị thương.” Bạch Liễu tiếc nuối thở dài, “Nhưng điều này là không thể.”

Alex khựng lại.

Bạch Liễu nói xong thì vỗ vỗ vai Alex vẫn đang bất động: “Nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai còn một trận chiến lớn, không biết sẽ lại chết bao nhiêu người nữa, chúng ta sẽ bận rộn lắm đấy.”

Bạch Liễu đứng dậy, nắm tay Hắc Đào đang dán mắt vào những xác chết bước ra khỏi lều của Alex, trở về lều của chính họ.

Hắc Đào nhìn Bạch Liễu: “Em đang dẫn dắt Alex đổi phe.”

“Không phải như vậy.” Bạch Liễu vào cửa, cởi bỏ quân phục dính đầy bụi treo trên lều, nằm trên giường trại mỉm cười nhìn Hắc Đào, “Đổi phe không có lợi với chúng ta, nếu chúng ta theo Alex chuyển sang phe địch thì chắc chắn quân địch sẽ không chấp nhận phản quân bằng bọn Nghịch Thần tham gia ngay từ đầu.”

“Nói đơn giản chính là, sau khi Alex đào tẩu thì tỷ lệ thắng của chúng ta không cao bằng Nghịch Thần.” Bạch Liễu nhướng mi, nhìn Hắc Đào cười như không cười, “Trong trường hợp đó, khả năng cao là Nghịch Thần sẽ thắng anh trong trò chơi.”

Vừa nghe đến thắng thua, Hắc Đào lập tức chăm chú, c0i quần áo ngồi ở bên giường cạnh Bạch Liễu: “Chúng ta muốn thắng bọn họ thì phải làm như thế nào?”

Bạch Liễu thản nhiên lui trở lại giường: “Trò chơi chỉ đưa ra hai lựa chọn, phe của bên ta và phe của địch, xét theo tình huống trước mắt, cho dù Alex ở lại phe mình hay phản bội sang phe địch, nếu chúng ta muốn chiến thắng chúng ta phải giết chóc thật nhiều xác chết để Alex chuyển đổi.”

“Cá nhân tôi không thích kiểu so sánh giá trị giao diện điều khiển của 2 bên như thế này, hiệu quả chi phí quá thấp, hơn nữa nếu so sánh tổng giá trị giao diện điều khiển thì chúng ta cũng không bằng nhóm Nghịch Thần.”

Hắc Đào cắt ngang lời Bạch Liễu: “So sánh được, giá trị giao diện của tôi cao hơn ba người kia cộng lại, chưa tính Nghịch Thần.”

Bạch Liễu đờ người, kinh ngạc nhướng mày: “Số liệu giá trị giao diện của anh là bao nhiêu?”

Hắc Đào nghiêm túc báo ra một loạt các con số, sau đó nói, “Giá trị giao diện của Nghịch Thần được bảo mật, tôi cũng không biết, nhưng chắc cũng không cao hơn tôi.”

Bạch Liễu im thin thít —— thảo nào Nghịch Thần muốn triệt tiêu khí thế của con hàng này …

Hắc Đào có dữ liệu giá trị giao diện cao đến kỳ quái như thế này, nếu không trấn áp y, mà y cũng không thèm tuân theo

mệnh lệnh thì tương đương với việc để sổng chuồng một boss trùm hủy diệt, thả vào giải đấu chẳng khác nào một mình y đánh với 9 người khác, mà chưa chắc bọn họ đánh thắng được y, chắc chắn sẽ khiến tình hình vô cùng hỗn loạn.

"Tôi nghe mọi người đồn đãi giá trị giao diện của anh hơn 10.000, không ngờ lại quá khủng như vậy." Bạch Liễu nói.

Hắc Đào trả lời: "Năm ngoái lúc mới chơi đã vượt hơn 10.000 rồi, sau đó lúc bắt đầu giải đấu đồng đội tôi yêu cầu phải bảo mật, bảo rằng giá trị giao diện quá cao sẽ dễ bị người khác chú ý."

Bạch Liễu tiếp tục: "Nhưng cho dù giá trị giao diện của anh cao thì đó cũng chỉ là ưu thế cá nhân, trong trò chơi này, nhóm Nghịch Thần đã đi trước một bước tiến vào quân đội của đối phương rồi, ngay cả khi chúng ta đào tẩu qua đó thì họ vẫn sẽ có ưu thế khi giành xác chết so với chúng ta."

"Cho nên tôi đang suy nghĩ." Bạch Liễu mỉm cười, "Liệu chúng ta có thể tạo ra lựa chọn phe thứ ba để hóa giải lợi thế phe nhóm của họ không?"

Hắc Đào nhíu mày: "Phe thứ ba, là phe của ai?"

Bạch Liễu trả lời, "Phe của Alex."

Nửa đêm.

Hắc Đào nằm bên cạnh Bạch Liễu không chút phòng bị ôm eo Bạch Liễu ngủ ngon lành.

Bạch Liễu nhẹ nhàng gỡ tay Hắc Đào đang ôm chặt mình, bước xuống giường đi ra ngoài trại.

Hắn lặng lẽ bước vào lều của Alex, Alex vẫn ngồi trên mặt đất giống hệt như lúc Bạch Liễu rời đi.

Alex dường như để ý thấy Bạch Liễu đang đi vào, nhưng cậu ta không nhìn lên, chỉ khàn giọng nói, “Ba tiếng nữa trận chiến sẽ bắt đầu, đừng cố thuyết phục tôi nữa, trở về ngủ đi.”

“Cậu đã tham gia đội biệt kích 2, ba tiếng nữa cậu sẽ gặp lại Rudy trên chiến trường.” Bạch Liễu nhấn vào chiếc đèn chùm mờ ảo, hắn nhìn xuống Alex, “Cậu có muốn gặp anh ta lần cuối trước khi chĩa súng vào nhau không?”

Alex chậm rãi, từ từ ngẩng đầu lên, có một tia hy vọng khó thấy trong đôi mắt đờ đẫn, nhưng nhanh chóng bị dập tắt: “Trước trận chiến binh lính không được tự ý liên lạc với nhau, nếu không sẽ bị phạt tra tấn, đừng mạo hiểm vì tôi, Bạch Liễu.”

“Nhưng nếu gặp mặt ở nơi hợp tình hợp lý thì sẽ không bị tra tấn.” Bạch Liễu nhẹ nhàng cười, “Chẳng hạn như thương binh có thể chủ động đến hội cứu trợ Chữ Thập Đỏ để được trợ giúp.”

Ánh mắt Alex lập tức sáng lên: “Nhưng tới Hội Chữ Thập Đỏ cần phải có người bảo đảm chấp nhận, cậu có quen ai bên

trong sao?”

Bạch Liễu mỉm cười: “Ừ, tôi biết một người có thể bảo đảm cho cậu vào đó.”

Hiện trường cứu hộ của Hội Chữ Thập Đỏ đèn đuốc sáng trưng.

Tổ chức y tế phi biên giới, phi phe phái này có mục đích chính là cứu hộ, đóng quân tại các trại ở cả hai bên, cũng như trên các biên giới đang có chiến tranh.

Sau khi Bạch Liễu báo vị trí của mình cho Lưu Giai Nghi, Alex không do dự bắn hai phát vào chân mình.

Tiếp theo đó, xe của Hội Chữ Thập Đỏ lao tới ngay lập tức, chở theo Alex đang bị thương ở chân.

Bạch Liễu lên xe, người trong xe rất thân thiện nhìn Bạch Liễu cười hỏi: “Anh là anh trai của Gia Nghi sao? Cô bé còn tưởng anh bị thương nên hối chúng tôi phải nhanh lên đấy, hai người trông thật giống nhau.”

Trong mắt những người này, gương mặt Châu Á của hai người Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu nhìn kiểu gì cũng rất giống nhau.

“Này, em gái cậu thật là xuất sắc.” Những người trong xe dường như rất yêu thích Lưu Giai Nghi, tiếp tục kể về cô bé cho Bạch Liễu nghe, “Cô bé rất am hiểu kỹ thuật chữa trị, chúng tôi không thể tin là một cô bé nhỏ xíu lại có thể thuần

thục xử lý các vết thương chiến tranh máu me bê bết như vậy đấy, một mình cô bé có thể làm những việc mà cả chục người lớn đều không làm được."

"Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi cô bé đã cứu hàng chục người đấy."

"Sau chiến tranh, anh đã cân nhắc đến việc gửi cô bé đến trường đại học y khoa hay gì đó chưa?" Nhóm người hâm mộ Lưu Giai Nghi đề nghị Bạch Liễu, "Tôi nhớ sau chiến tranh, anh sẽ được thưởng một suất học tại một trường đại học hàng đầu, có muốn nhường nó cho Giai Nghi không?"

Bạch Liễu cười đáp: "Nhưng con bé mới chín tuổi."

Nhóm người phản đối dữ dội: "Không liên quan gì đến tuổi tác, Giai Nghi có khả năng học tiếp lên một trường đại học hàng đầu, cô bé là một thiên tài nhỏ!"

Có vẻ như trong vòng hai ngày, Lưu Giai Nghi chiếm hết sự ưu ái của nhóm NPC trong Hội Chữ thập Đỏ.

Điều này làm cho Bạch Liễu vô cùng thuận lợi, họ lái xe thẳng vào trại Chữ Thập Đỏ, khi Bạch Liễu nhảy ra khỏi thùng xe tải thì thấy Lưu Giai Nghi đang lon ton chạy về phía mình.

Lưu Giai Nghi đang mặc một bộ đồng phục y tá vừa vặn, đội một chiếc mũ y tá nhỏ trên đầu, trên tay là đôi găng tay màu trắng dính máu, trên tay áo có một biểu tượng Chữ Thập Đỏ to bằng lòng bàn tay.

Vẻ mặt cô bé nghiêm túc chạy theo cáng cứu thương, vừa chạy vừa chỉ huy.

Những người ở đây nghe lời cô bé răm rắp, chỉ cần cô bé mở miệng nói khiêng cáng đến nơi nào thì sẽ có người lập tức khiêng đến chỗ ấy.

Lưu Giai Nghi đã trở thành một nhân vật có sức ảnh hưởng rất lớn ở đây.

Lúc cô bé chạy đến trước mặt Bạch Liễu, Bạch Liễu cười trêu chọc, "Làm không tồi nha."

Lưu Giai Nghi tức giận cởi găng tay ném vào thùng rác y tế: "Sao đến bây giờ anh mới tới. Loại trò chơi chia phe như thế này, mãi đến khi xảy ra chiến tranh mới quyết định, suýt chút nữa là em đã kéo luôn cả Hội Chữ Thập Đỏ gia nhập phe của anh luôn rồi đấy."

"Nhưng thấy đã lâu rồi mà anh chưa ra chỉ thị nào nên em đành phải ổn định trước đã." Lưu Giai Nghi rũ bỏ bột tan trong tay, nghiêm mặt nói, "Hôm qua anh không liên lạc với em, em liền biết anh đã có ý tưởng khác, hiện tại anh chuẩn bị về phe nào?"

Bạch Liễu nở nụ cười: "Phe thứ ba."

Lưu Giai Nghi phản ứng rất nhanh: "Anh muốn thành lập phe của riêng mình? Lấy NPC chính và xác chết làm trung tâm ư?"

Bạch Liễu gật đầu.

Lưu Giai Nghi cau mày suy nghĩ một chút: “Xác chết không cần cứu trợ, vậy thì Chữ Thập Đỏ sẽ vô dụng với anh, em phải ra khỏi đây càng sớm càng tốt.”

“À đúng rồi, chỗ khó khăn của trò chơi này không phải là phe phái.” Lưu Giai Nghi ngẩng đầu, “Em nghĩ anh cũng biết rồi, Danh Sách Sát Thủ không cùng phe với anh.”

Cô bé có chút lo lắng: “Cho dù Thẩm Phán Nghịch Thần và Hắc Đào đối đầu với nhau trong trò chơi này thì chúng ta cũng vẫn không thể cạnh tranh được với bất cứ phe nào của họ. Dù gì bọn họ cũng là đội quán quân năm ngoái, chất lượng toàn diện của chúng ta còn kém xa lắm.”

“Về cơ bản, hai phe thực sự quyết định kết quả của trò chơi này là Nghịch Thần và Hắc Đào, chúng ta chỉ là râu ria kèm theo thôi.”

“Anh biết.” Bạch Liễu cười, “Vì vậy chỉ cần làm cho Hắc Đào và Nghịch Thần đều nghĩ rằng anh cùng phe với bọn họ là được, đúng không?”

“Như vậy bất kể bên nào thắng thì anh cũng thắng.”

Lưu Giai Nghi giật mình, cô bé nhanh chóng hiểu được Bạch Liễu muốn làm gì, không khỏi “= =”: “Anh lại định chơi trò điệp viên hai mang?”

Bạch Liễu cười tủm tỉm ừ một tiếng.

Lưu Giai Nghi nhíu mày: “Nhưng Hắc Đào và Nghịch Thần đều không phải là đèn cạn dầu, anh làm thế nào để thuyết phục đối phương rằng anh cùng phe với họ chứ?”

Bạch Liễu rũ mắt xuống: “Đương nhiên là dùng thành ý của anh rồi.”

Lưu Giai Nghi: “…”

Anh nói giỡn hay nói đùa vậy!

“Hiện giờ nhóm Nghịch Thần và NPC Rudy đang ở trong Hội Chữ Thập Đỏ phải không?” Bạch Liễu chuyển chủ đề.

Lưu Giai Nghi gật đầu: “Dạ, trước chiến tranh nhóm Nghịch Thần có đến liên hệ với Hội Chữ Thập Đỏ, NPC Rudy thì bị thương nên được đưa đến đây điều trị, em cũng vừa kích hoạt nhiệm vụ chính của anh ta luôn rồi.”

Bạch Liễu nhìn Lưu Giai Nghi: “Bọn họ có nhận ra em là người chơi không?”

“Nhận ra.” Lưu Giai Nghi mơ hồ, “Nhưng nhìn chung thái độ của nhóm Nghịch Thần đối với em cũng khá tốt, họ xem em như NPC bình thường có chức năng cứu hộ thôi, còn dùng điểm để đổi thuốc giải với em hai lần.”

Lưu Giai Nghi: “Các NPC ở đây không thể dùng thuốc giải để cứu trợ, nhưng người chơi thì có thể. Nhóm Nghịch Thần chủ động mua thuốc giải của em, em đều đưa cho họ.”

Cô bé suy nghĩ cẩn thận một lúc rồi trả lời: “Bọn họ không có thù địch gì với chúng ta, mục đích của bọn họ rất rõ ràng, bọn họ chỉ muốn thắng Hắc Đào mà thôi.”

“Bọn họ chỉ muốn Hắc Đào thua.” Bạch Liễu nhoẻn miệng, “Điểm này chúng ta rất nhất trí với nhau.”

Lưu Giai Nghi ngước nhìn Bạch Liễu: “Em nghĩ anh đã tìm ra cách để thuyết phục Nghịch Thần, còn về Hắc Đào thì sao? Anh ấy có vẻ không dễ thuyết phục lắm đâu.”

“Hắc Đào …” Bạch Liễu khựng lại lấp li3m, “Đã giải quyết xong rồi, y hoàn toàn tin tưởng anh cùng phe với y.”

Lưu Giai Nghi khiếp sợ: “Phó bản trước hai người còn đánh nhau sống chết, anh nói như thế nào để anh ấy toàn tâm toàn ý tin tưởng anh vậy?”

Bạch Liễu nhìn qua chỗ khác: “Dùng một ít thủ đoạn đặc biệt thôi.”

Lưu Giai Nghi nghi ngờ đi tới, tiếp tục đối mặt với Bạch Liễu: “Sao anh nói mà không dám nhìn mặt em? Anh làm mấy chuyện thiếu đạo đức có bao giờ chột dạ đâu, anh làm chuyện gì với Hắc Đào mà phải chột dạ vậy?”

Bạch Liễu: “…”

Haizz, trẻ con quá nhạy bén với mưu mô xảo quyệt của người lớn cũng không có gì tốt.

Thấy Bạch Liễu không trả lời, Lưu Giai Nghi nhướng mày: “Anh không nói thì thôi, em cũng sẽ có cách biết được.”

“Nhưng bây giờ tạm gác lại đi, chiến tranh sắp bắt đầu, thời gian không còn nhiều.” Lưu Giai Nghi vẫy vẫy tay, “Em dẫn anh đi gặp nhóm Nghịch Thần.”

Bạch Liễu đi theo sau Lưu Giai Nghi, hỏi: “Nhóm Nghịch Thần liên lạc với Hội Chữ Thập Đỏ vào thời điểm này không phải là hơi gấp gáp quá à?”

“Anh không biết xấu hổ khi nói người khác à.” Lưu Giai Nghi không nói nên lời, “Không phải anh cũng giống vậy sao?”

Bạch Liễu: “Anh đang chờ cốt truyện mấu chốt.”

Lưu Giai Nghi đi về phía trước không quay đầu lại: “Bọn họ cũng vậy, người bản địa không tin Hội Chữ Thập Đỏ, bọn họ cảm thấy Hội Chữ Thập Đỏ cùng phe với bên kia, cho nên vẫn luôn từ chối sự giúp đỡ của Hội Chữ Thập Đỏ, ngược lại Hội Chữ Thập Đỏ cũng không được phép giúp đỡ che chở cho vợ con của của người bản địa.”

“Nhưng Hội Chữ Thập Đỏ thực sự an toàn hơn so với ngôi làng bản địa trung lập mà họ gửi vợ con đến đó.”

Bạch Liễu hiểu rõ trong nháy mắt: “Cuộc đột kích đêm qua khiến người bản xứ nhận ra rằng các làng trung lập không an toàn, vì vậy họ bắt đầu nghĩ về Hội Chữ Thập Đỏ, thế nên đã phái nhóm phản quân Nghịch Thần không có trở ngại về tâm lý và giao tiếp đến để liên lạc đúng không?”

“Không chỉ vậy thôi đâu.” Lưu Giai Nghi nhìn lại Bạch Liễu, “Nghịch Thần có bản lĩnh hơn anh nghĩ, em không biết anh ta đã làm gì, nhưng bây giờ anh ta là chỉ huy của phía bản địa, là sĩ quan chiến lược hàng đầu, hôm nay anh ta đến Hội Chữ Thập Đỏ để liên lạc với tư cách là người chỉ huy để bố trí những phụ nữ và trẻ em vô hại đấy.”

“Từ phản quân trở thành chỉ huy chỉ trong 2 ngày?” Bạch Liễu nhướng mày.

Lưu Giai Nghi dừng lại: “Dạ.”

“Người này cho hắn một cảm giác … vẻ ngoài vô hại, khuôn mặt tươi cười, nhưng thực ra lại biết tất cả.”

“Nhưng nếu Nghịch Thần là người chỉ huy, anh ta đến đây để thảo luận về việc bố trí phụ nữ và trẻ em là điều rất đơn giản, không đến nỗi bị kẹt ở đây cho đến khi chiến tranh xảy ra, anh ta phải về quân doanh của mình sớm rồi chứ.” Bạch Liễu suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Có.” Lưu Giai Nghi nói, “Trong nội bộ người bản xứ cũng phân chia phe phái, có một nhóm người bản xứ mới là do Nghịch Thần đứng đầu, bọn họ sẵn sàng tiếp nhận những thứ mới mẻ, hy vọng vào chiến thắng để làm khởi đầu phát triển, xây dựng càng vững mạnh hơn.”

“Hầu hết các lãnh đạo cao nhất của đảng này có quan hệ tốt với giám đốc nhà máy bị bắn chết trước đó, họ được anh ta giúp đỡ và khai sáng tư tưởng rất nhiều.”

“Đối ngược lại là một bộ phận người bản địa cũ rất thù địch với những thứ đổi mới, họ thờ phụng một tôn giáo mà người Ả Rập đến truyền đạo, em nghe nói đó là tôn giáo của Tà Thần, hướng đến nghề nông truyền thống, khước từ mọi công cụ sản xuất máy móc, họ cảm thấy điều này khinh thường bàn tay mà thần đã ban cho họ dùng để lao động.”

Lưu Giai Nghi quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Em tin là anh cũng đoán được rồi đấy, thủ lĩnh bên này chính là lão chỉ huy đã bắn chết giám đốc nhà máy, khơi mào chiến tranh.”

“Giữa phe cũ và phe mới có những mâu thuẫn không thể hòa giải. Trước mắt, phe mới chiếm thế thượng phong, nhưng phe cũ cũng sẽ gây ra đủ loại phiền phức để ngăn cản phe mới cầm quyền.”

“Ví dụ như hôm nay, mấy tiếng trước đây Nghịch Thần đã bố trí xong cho phụ nữ và trẻ em rồi, nhưng đám người phe cũ lại đột nhiên ào vào đây, điên cuồng ngăn chặn hành động của Nghịch Thần, bảo anh ta là tay sai, là nằm vùng, không bảo vệ phụ nữ và trẻ em mà thật ra là giao nộp cho quân địch để được khen thưởng.”

Lưu Giai Nghi dẫn Bạch Liễu đến mép lều, hất hất cằm: “Bọn họ đã vào trong này rồi, chắc còn đang tranh cãi, có muốn em đi vào với anh không?”

Trong lều truyền ra tiếng cãi nhau ầm ĩ.

Bạch Liễu lắc đầu.

Lưu Giai Nghi gật đầu hiểu ý, ném cho Bạch Liễu một lọ thuốc giải: “Vũ khí của anh bị phá hủy rồi, nếu có động tĩnh gì thì gọi lên, em canh bên ngoài.”

Nói xong Lưu Giai Nghi lấy ra một chai thuốc độc dạng phun sương, giấu nó bên cạnh lều, đồng thời ra hiệu với Bạch Liễu đang chuẩn bị bước vào.

Bạch Liễu đáp lại bằng một cử chỉ OK, sau đó vén rèm, bình tĩnh bước vào.

Hai bên đang tranh cãi đều im lặng, đứng bên trái là nhóm Nghịch Thần, bên phải là nhóm người đội mũ lông chim đại bàng, trên vai đeo da thú, trên mặt có vẽ vời. Vẻ mặt của nhóm người này rất dữ tợn, có thể thấy hàm răng lộ ra hơi sắc nhọn, hẳn là có thói quen cắn xé những miếng thịt lớn.

Vừa thấy Bạch Liễu đi vào, nhóm người bản xứ truyền thống này định nhe răng quát Bạch Liễu, nhưng bị người cầm đầu chặn lại, lão ta nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu một lúc rồi nói

với một giọng điệu rất cổ quái: “Hắn được thần linh sủng ái, không thể xúc phạm.”

Sau đó hành lễ chào Bạch Liễu, khom người cúi đầu, lễ phép lui xuống.

Bạch Liễu trầm mặt, nhưng rất nhanh kiềm chế lại, nhìn Nghịch Thần: “Hình như tôi quấy rầy cuộc trò chuyện của các anh thì phải.”

“Không, không, cậu vừa giúp tôi đấy.” Nghịch Thần xoa trán, mệt mỏi ngồi trên ghế thở dài nhẹ nhõm một hơi, mỉm cười nhìn Bạch Liễu rồi đưa tay ra, “Tôi đã cãi nhau với bọn họ hai tiếng rồi, cậu tới rồi bọn họ mới chịu buông tha cho tôi.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống, bắt tay với Nghịch Thần: “Hân hạnh được gặp anh, Bạch Liễu.”

Nghịch Thần mỉm cười: “Chiến Thuật Gia của Danh Sách Sát Thủ, gọi tôi Nghịch Thần là được.”

Nghịch Thần ra hiệu mời Bạch Liễu ngồi xuống: “Cậu có chuyện muốn nói với tôi, phải không?”

Bạch Liễu ngồi xuống, nhướng mắt cười: “Đúng vậy, tôi muốn bàn với anh làm sao để cho Hắc Đào thua trong trò chơi này.”

Nghịch Thần vốn đang nằm liệt trên ghế, chậm rãi ngồi thẳng người, anh ta phất tay, người phía sau lập tức lui ra ngoài, chỉ

còn lại ba thành viên của Danh Sách Sát Thủ, Bạch Liễu và Nghịch Thần ngồi trên ghế.

Bạch Liễu bình tĩnh nói: “Tôi có cách làm cho Hắc Đào thua các anh thê thảm.”

Nghịch Thần và ba thành viên của Danh Sách Sát Thủ kinh ngạc nhìn Bạch Liễu, một hồi lâu Nghịch Thần mới mở miệng hỏi: “Cậu nói cụ thể xem nào.”

“Tôi sẽ dẫn Hắc Đào đến một nơi nào đó trên chiến trường, hợp tác với các anh tiền hậu giáp kích tấn công y. Y khá tin tưởng tôi, sẽ không đề phòng tôi quá nhiều, vì vậy tỷ lệ thành công của kế hoạch này tương đối cao. … ”Bạch Liễu chậm rãi nói.

“Dừng.” Một cậu bé nhìn chưa đến mười bảy, mười tám đứng sau Nghịch Thần giơ tay làm động tác 【stop】, sau đó nhìn Bạch Liễu, lạnh lùng hỏi, “Hắc Đào không chịu nghe ai cả, ngay từ đầu kế hoạch của anh đã thất bại rồi.”

Nghịch Thần tức giận quay lại đánh cậu nhóc: “Nói chuyện với người chơi khác phải như thế nào hả? Cậu không biết lễ phép sao? Phải giới thiệu bản thân trước.”

Cậu nhóc này cứng đờ khựng lại một chút: “Thành viên của đội Danh Sách Sát Thủ, vị trí khống chế, Bách Gia Mộc.”

Nghịch Thần vung tay lên, ngượng ngùng xin lỗi: “Thực xin lỗi, cậu tiếp tục nói đi.”

Bách Gia Mộc dứt khoát cắt ngang lời nói của Nghịch Thần: “Nhưng cơ bản là hắn không thể khống chế được Hắc Đào ….”

“Tuy rằng có thể không đạt tới trình độ khống chế.” Bạch Liễu ngẩng đầu nở nụ cười, “nhưng có mức độ ảnh hưởng là được rồi.”

Nghịch Thần mở miệng xin lỗi cho đồng đội, nhưng lại đổi chủ đề, cười hỏi: “Bạch Liễu tiên sinh, cậu nói Hắc Đào sẽ tin tưởng cậu, có chứng cứ khách quan nào để tham khảo không?”

Bạch Liễu bình tĩnh nói: “À, chính là, hôm qua tôi mới kết hôn với y.”

Nghịch Thần: “…”

Bách Gia Mộc: “…”

Các thành viên khác của Danh Sách Sát Thủ: “…”

- ——oOo—

Chương 290

Nghịch Thần im lặng một lúc, anh ta đưa tay lên xoa xoa khuôn mặt cứng ngắc của mình, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng: “Bạch Liễu tiên sinh, cậu đang nói đùa…”

Bạch Liễu cắt ngang lời của Nghịch Thần: “Anh có cân Thiên Bình phát hiện nói dối phải không? Có thể lấy ra thử xem.”

Nghịch Thần: “…”

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của Bạch Liễu, nhóm thành viên Danh Sách Sát Thủ ban đầu không tin cũng bắt đầu dao động, họ nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Bách Gia Mộc lấy cân Thiên Bình ra.

Bách Gia Mộc yên lặng nhìn Bạch Liễu: “Hôm qua anh kết hôn với Hắc Đào đúng không?”

Bạch Liễu mặt không đổi sắc, cười: “Đúng vậy.”

Cân thiên bình chậm rãi nghiêng về phía 【True】.

Cả đám im thin thít, vẻ mặt Bách Gia Mộc đang cầm cân như muốn nứt ra.

Nghịch Thần từ từ ôm tay che mặt, hít một hơi thật sâu rồi lại đặt tay xuống.

Anh ta như già đi mười tuổi trong nháy mắt, rầu rĩ hỏi tiếp: "Hắc Đào cưỡng ép cậu phải không?"

Bạch Liễu quỷ dị im lặng một hồi, sau đó mới đáp: "Có thể nói là như vậy."

Cân thiên bình lại chậm rãi nghiêng về phía 【True】.

Nghịch Thần lại đưa tay lên che mặt, anh ta cúi đầu lúng túng xin lỗi: "Tôi xin lỗi, chủ công chính Hắc Đào của đội chúng tôi đã gây rắc rối cho cậu rồi, Bạch Liễu tiên sinh."

"Cậu ấy, có lẽ cậu ấy không hiểu biết nhiều về hôn nhân, nghĩ đó có thể là một trò chơi hay gì đó, và cậu ấy không có ý định ép buộc cậu đâu …" Nghịch Thần ngẩng đầu lên, cố gắng giải thích.

Bạch Liễu hiền lành cắt ngang lời của Nghịch Thần: "Y đã dùng hết mười tám hộp bao cao su, còn yêu cầu tôi phải quý trọng bảy hộp trong số đó nữa."

Cân thiên bình lại nghiêng về 【True】.

Khuôn mặt Bách Gia Mộc hoàn toàn vô hồn, cậu ta thẫn thờ cầm cân Thiên Bình.

Một thành viên phía sau Bách Gia Mộc che miệng lại để đừng lên tiếng, cuối cùng không nhịn được hít một hơi khí lạnh: "Mười tám hộp! Nhiều như vậy!"

Nghịch Thần quay người lại gõ vào đầu cậu ta, sau đó hít thở sâu, điều chỉnh nét mặt méo mó của mình, thì thầm bàn bạc với những thành viên khác:

"Làm sao bây giờ, trước đó chúng ta chưa dạy cho Hắc Đào kiến thức vệ sinh t1nh dục, bây giờ chuyện đã phát triển đến mức này rồi, cậu ta cưỡng ép người chơi khác!"

"Lúc ấy tôi đã bảo là dạy cho y đi! Cái gì y cũng không biết, rất dễ bị phụ nữ lừa gạt!"

"Nhưng lúc tôi nhìn Hắc Đào đối xử với Hồng Đào thì có cảm thấy anh ta bị lừa quái đâu! Anh ta gặp Hồng Đào hơn cả chục lần, lần nào cũng đơ như khúc gỗ ấy!"

"Do Bách Gia Mộc không cho tôi bảo hộ Hắc Đào đấy! Tất cả đều là lỗi của Bách Gia Mộc!"

"Anh bảo hộ cũng vô dụng thôi, người này là nam nhân, kỹ năng bảo hộ của anh chỉ dành cho người khác phái, có tác dụng quái gì với Hắc Đào đâu."

"Việc quan trọng bây giờ là làm sao đây? Hắc Đào cưỡng gian người ta, người ta tìm đến cửa rồi này!"

“Chúng ta phải chịu trách nhiệm sao? Người nhà của mình làm chuyện bậy bạ bên ngoài, bây giờ người ta tìm đến cửa, muốn giải quyết đối phương thì phải làm theo trình tự như thế nào nhỉ?”

“Này này này! Tôi biết nè!”

Nghịch Thần nghiêm nghị quay đầu lại, hai tay bắt chéo trên đầu gối, nhìn thẳng Bạch Liễu với ánh mắt thâm sâu: “Bạch Liễu tiên sinh, tôi sẽ cho cậu năm triệu điểm, cậu rời khỏi Hắc Đào đi.”

Bạch Liễu: “…”

Sau một hồi im lặng, Bạch Liễu nhanh chóng trả lời: “Bây giờ chuyển năm triệu điểm cho tôi, tôi hứa sẽ không quấy rối Hắc Đào, cũng không so đo đến cuộc hôn nhân này nữa.”

Nghịch Thần và Bách Gia Mộc hai mặt nhìn nhau khựng lại —— hình như không giống với họ tưởng tượng thì phải.

——Đáng lẽ phải tức giận mắng chửi vì sao anh có thể dùng tiền để xúc phạm nhân cách của tôi hay linh tinh gì đó chứ nhỏ?

Bạch Liễu không hề cảm thấy mình bị năm triệu điểm sỉ nhục, cười rất vui vẻ: “Nhưng mà lần này tôi đến gặp anh vì chuyện quan trọng hơn, muốn hợp tác với anh để dạy cho Hắc Đào một bài học thất bại đau đớn, tôi tin đây cũng là những gì anh muốn.”

Bạch Liễu nói xong, Nghịch Thần cuối cùng nghiêm mặt nói: "Cậu định làm gì?"

Một nơi khác.

Alex lặng thinh ngồi trên chiếc xe lăn của mình, hai chân đã được băng bó, lúc này cậu ta đang lặng lẽ ngồi bên cạnh giường của Rudy, nhìn người đang hôn mê, hơi thở yếu ớt không nói một lời.

Một y tá nhắc nhở cậu ta: "Anh ta bị thương nặng, vừa mới gắp ra mười ba mảnh đạn trong người, tác dụng gây mê còn chưa hết, vẫn còn hôn mê, nếu muốn nói chuyện với anh ta thì phải chờ một lúc nữa nhé."

Alex nhẹ nhàng lắc đầu: "Không cần anh ấy tỉnh lại."

"Tôi có thể ở một mình với anh ấy một lúc không?" Alex ngước nhìn y tá.

Cô y tá mỉm cười thấu hiểu: "Tất nhiên là được, một tiếng nữa tôi sẽ quay lại thay thuốc, có đủ thời gian không?"

Alex gật đầu: "Cảm ơn."

Cô y tá xua tay ra hiệu không cần cảm ơn rồi vén rèm quay người rời đi.

Trong lều chỉ còn lại Alex và Rudy, Alex lặng lẽ ngồi bên cạnh giường một hồi lâu, sau đó di chuyển xe lăn đến đầu giường.

Cậu ta đưa tay vén chiếc chăn màu trắng lên, nhìn thấy tay trái của Rudy đang đặt bên cạnh, chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út của anh sáng bóng, không một vết bẩn ố vàng.

Alex duỗi tay trái đang đeo nhẫn ra, như muốn nắm lấy tay trái của Rudy, nhưng cuối cùng chỉ run rẩy trong không trung, mãi thật lâu cũng không đặt xuống.

Có điều gì đó vô hình ngăn cản Alex nắm chặt tay Rudy, mặc dù cậu ta đã làm điều đó cả nghìn lần.

Alex hít sâu một hơi, quay mặt đi thu tay lại, tự nhủ: "… Rudy, em biết anh chưa bao giờ đứng về phía em, trái tim của anh đã thuộc về một một nơi khác."

"—— Đó là nơi có công lý, có những người bản xứ yếu đuối, từ lâu anh đã nói với em rằng anh chỉ muốn làm quân tình nguyện." Alex cười buồn, lắc đầu, "Mặc dù người anh yêu nhất bị người bản xứ gi3t ch3t, nhưng anh vẫn không hề thay đổi ước muốn của mình."

"Người yêu của anh, các anh đều là quý tộc, đều những người tốt bụng, các anh ở đây để giúp những người bản xứ lạc hậu này thoát khỏi sự kiểm soát của các quý tộc."

"Lý tưởng, mục tiêu theo đuổi, xuất thân, và thậm chí cả sự cao thượng của hai người đều rất giống nhau."

Alex lẩm bẩm: “Nếu anh ấy chưa chết, hai người hẳn là đã đến với nhau.”

“Không đến lượt em, một cậu bé nghèo khổ tội nghiệp lần đầu tiên ra chiến trường.”

Alex cúi đầu, đặt tay lên chăn, nhẹ nhàng nắm tay Rudy dưới chăn: “Nhưng em cũng yêu anh như anh ấy vậy, Rudy.”

Đôi mắt cậu ta dần ngấn lệ: “… Em biết anh ấy đã cầu hôn anh trước khi xảy ra chuyện, anh chưa bao giờ nói với em, nhưng em biết, Rudy, kẻ say luôn nói lời thật lòng, là anh đã nói tất cả cho em biết.”

“Nhưng lúc đó anh đã không đồng ý, bởi vì anh nghĩ rằng anh ấy xứng đáng với một người tốt hơn anh.”

Nước mắt Alex chậm rãi trượt dài trên sống mũi, giọng cậu ta nghẹn ngào: “—— vì vậy ngày hôm đó, sau khi cầu hôn không thành, anh ấy không muốn quay lại, mang theo tâm trạng nặng nề đi kiểm tra thiết bị an toàn của nhà máy, tiếp theo đó tình cờ gặp những người bản xứ đang tranh cãi trước cửa nhà máy.”

“Anh ấy đã chết trong cuộc tranh cãi đó, trên tay còn nắm chặt chiếc nhẫn cầu hôn anh.”

“Cha mẹ và em trai của anh ấy nổi điên, lao vào đánh đập nhục mạ anh vì đã đưa con trai và anh trai của họ xuống địa

ngục, thậm chí còn nhốt anh và những người bản xứ trong nhà máy đó để thiêu chết các người.”

“Anh đã trốn thoát nhờ sự giúp đỡ của những người bản xứ đang bị giam cầm, họ biết anh là người yêu của giám đốc nhà máy nên đã cố gắng hết sức để giúp anh chạy thoát trước, nhưng khi anh muốn quay lại để giúp đỡ họ thì lại bị cảnh sát tuần tra phát hiện.”

“Anh bị cảnh sát tuần tra kéo đi, chỉ biết trơ mắt nhìn những người bản xứ đã giúp mình bị chết cháy.”

Alex cúi đầu vào thành giường bệnh, nức nở: “Em biết tại sao anh lại phản bội, Rudy, anh bị ngọn lửa thiêu đốt ấy giày vò suốt thời gian qua, anh đang tự trách bản thân mình hèn nhát, anh đang tự trách mình tại sao lại trốn thoát, vì vậy anh đã chọn kết hôn với em trước khi chiến tranh —— vì không muốn để lại cho em một kết thúc buồn.”

“Nhưng Rudy, không nên như thế này … Anh không đáng phải chết, họ cũng như vậy.”

Giọng nói trầm thấp thê lương của Alex vang vọng trong căn lều nhỏ, một đám người bản xứ mang vẻ mặt nham hiểm và đầy căm hận đang ghé sát vào lều để nghe trộm, dùng loại giọng mũi nặng nề quê mùa thì thầm nói chuyện với nhau.

“Gã tên Rudy vừa đến cậy nhờ chúng ta hôm nay chính là thủ phạm gi3t ch3t bạn bè của mình trong nhà máy!”

“Gã trơ mắt đứng nhìn bạn bè của mình bị thiêu chết!”

“Gã ta và tên giám đốc nhà máy kia là loại quan hệ đấy đấy! Bọn chúng đều bị thần linh vứt bỏ! Đều đáng chết cả!”

“Gã ta cũng đạo đức giả giống như tên giám đốc nhà máy kia vậy, giả vờ giúp đỡ chúng ta nhưng thật ra chỉ muốn bắt chúng ta làm nô lệ mà thôi!”

“Nếu bọn chúng không tồn tại thì chúng ta cũng không bị xâm chiếm đất đai như thế này.”

“Giết hắn đi, giết kẻ đã bị thần ruồng bỏ, có như thế thì thần mới phù hộ cho chúng ta lần nữa!”

Một xung động điên cuồng và bạo lực nhanh chóng lan truyền trong đám người bản xứ truyền thống, bọn họ chuẩn bị vén màn xông vào giết Rudy thì Bạch Liễu đã nhanh chân đi đến bên cạnh lều.

Phía sau Bạch Liễu là Nghịch Thần, bên phải hắn là Lưu Giai Nghi vẻ mặt căng thẳng.

Bạch Liễu hứng thú nhìn đám người bản xứ nghe trộm, thân thiện hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nhóm người bản xứ truyền thống này dường như rất sợ Bạch Liễu, vừa thấy Bạch Liễu xuất hiện, bọn họ đã cúi đầu lùi lại, nhưng vừa lùi lại vừa dùng ánh mắt hằn học liếc về phía trong lều.

Bạch Liễu lướt mắt qua những người bản xứ này, sau đó quay sang mỉm cười, gật đầu tạm biệt Nghịch Thần, dẫn Lưu Giai Nghi vào lều Alex đang ở.

Khóc lóc thảm thiết hồi lâu, Alex gục đầu vào giường Rudy ngủ thiếp đi, Rudy mơ mơ tỉnh tỉnh, ngủ không ngon lắm, cau mày lẩm bẩm trong giấc ngủ: "… Alex."

Bạch Liễu giới thiệu mối quan hệ của NPC với Lưu Giai Nghi: "Alex là bạn đời của Rudy, cũng là một NPC chính."

Lưu Giai Nghi ôm nguc, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu từ trên xuống dưới, nhướng mày hỏi: "Bây giờ em chỉ tò mò chuyện anh và bạn đời của anh thôi, mười tám hộp bao cao su luôn à?"

Bạch Liễu: "…"

Bạch Liễu bình tĩnh ho khan một tiếng, "Bao cao su là một loại bong bóng đặc biệt, dùng mười tám hộp tức là y đã thổi cho anh mười tám hộp bong bóng."

"Vậy á." Lưu Giai Nghi chậm rãi nhảy đến bên giường ngồi xuống, bắp chân đung đưa, "Anh nghĩ em chưa học qua kiến thức khoa học về s1nh lý học à?"

Lưu Giai Nghi cười rất ngoan ngoãn dễ thương: "Bài học đầu tiên Hồng Đào dạy em là kiến thức giới tính sinh học của con người, chủ yếu là để em cảnh giác với đám người chơi có sở thích cầm thú."

“Ờmm, những kiến thức t1nh dục này thỉnh thoảng cũng bao gồm cả quái vật có khả năng t1nh dục mạnh mẽ.” Lưu Giai Nghi cười ngọt ngào nói thêm, “Mỗi người có đam mê khác nhau mà, chẳng hạn như sử dụng mười tám hộp bao cao su một đêm, anh nói đúng không, Bạch Liễu?”

Bạch Liễu: “…”

Hồng Đào, cô dạy con bé kiểu gì thế này?

- ——oOo—

Chương 291

Chơi dao có ngày đứt tay, thực tế đã chứng minh, nghịch lửa với người chơi có giá trị trí lực đến 91 không phải là ý kiến khôn ngoan lắm.

Bạch Liễu ngậm ngùi 3 giây đồng hồ, sau đó quyết định kể hết toàn bộ sự thật cho Lưu Giai Nghi nghe.

Lưu Giai Nghi: "……"

Lưu Giai Nghi ha hả cười lạnh một tiếng, cô bé đã từng thấy cảnh Hồng Đào khổ sở đơn phương Hắc Đào, vì thế nhạy bén nhận ra có gì đó còn khúc mắc ở đây: "Cho nên anh cứ thế mà kết hôn với anh ấy à? Nghe không giống cách làm của anh gì hết, hay là anh có ý gì với Hắc Đào …"

Bạch Liễu đổi sang chủ đề khác, cắt ngang lời nói của Lưu Giai Nghi:"Còn chưa đến ba tiếng nữa trận chiến sẽ bắt đầu, đây là một điểm mấu chốt quan trọng trong cốt truyện, anh đã bố trí phe Nghịch Thần xong rồi, Đường Nhị Đả trong đội biệt kích 2 sẽ phối hợp với anh ta, cố gắng giảm thiểu thương vong bên đó."

"Em bên đây nhanh chóng điều trị cho Rudy thật tốt để anh ta có thể ra chiến trường."

Lưu Giai Nghi liếc nhìn Bạch Liễu một hồi mới hừ một tiếng, đại phát từ bi bỏ qua đề tài đang nóng bỏng kia.

Cô bé gật đầu hiểu ý: "Bởi vì anh ta là NPC chính nên không thể thiếu hụt trong điểm mấu chốt của cốt truyện, nếu không việc tiến triển cốt truyện sẽ có vấn đề, em sẽ tìm cách đánh thức anh ta, duy trì khả năng vận động cơ bản."

Bạch Liễu nhìn về Alex đang dựa vào mép giường: "Anh sẽ mang Alex trở về. Tiếp theo hai bên sẽ bắt đầu nổ súng, em ở Hội Chữ Thập Đỏ phải chú ý an toàn đấy."

"Trong mắt những người không tuân theo quy tắc, Hội Chữ Thập Đỏ không phải là một nơi hoàn toàn trung lập và an toàn." Bạch Liễu nhẹ giọng nhắc nhở, "Trong một cuộc tranh chấp bạo lực, trừ khi có sự cô lập về địa lý lâu dài, nếu không thì nó sẽ không hoàn toàn trung lập, bất kỳ khu vực nào cũng có thể bị cuốn vào cuộc chiến."

Lưu Giai Nghi nhíu mày: "Ý anh là đám người vừa nãy định tấn công Rudy ở Hội Chữ Thập Đỏ à?"

Bạch Liễu lắc đầu: "Không phải."

Hắn bình tĩnh nhìn chăm chú Lưu Giai Nghi: "Ý anh là tất cả những người đang tham gia cuộc chiến."

Bóng đêm mờ mịt.

Rừng rậm ẩm thấp và tối tăm, những chiếc xe bọc thép phía trước dàn hàng ngang san phẳng đường và dây leo chằng chịt để những chiếc xe tăng bánh xích phía sau tiến lên.

Hàng chục quả pháo hạng nặng bị tháo dỡ hết tất cả các bộ phận, nặng nề lê lết bám vào các móc kéo phía sau những chiếc xe bọc thép, những họng súng âm u cao chót vót.

Lính hành quân âm thầm và trật tự cầm xẻng trên tay, thỉnh thoảng quét những cành lá vướng trong lốp xe.

Sau trận mưa bão, tầng tầng lớp lớp rừng rậm nhớp nháp khó tả, tốc độ hành quân không nhanh, nhưng nhờ kinh nghiệm chinh chiến một năm rưỡi, từ lâu mọi người đã quen đi lại trong rừng nhiệt đới với địa hình như vậy, cũng không xảy ra vấn đề khó khăn gì.

Đường Nhị Đả đầu đội mũ sắt, tay cầm súng được phân công canh gác bên cạnh chiếc xe bọc thép dẫn đầu, gã kiểm soát ánh mắt của mình không nhìn vào Hắc Đào bên cạnh nãy giờ cứ chằm chằm vào gã.

Người này cứ dùng ánh mắt 【chắc chắn anh đang giấu tôi điều gì đó】nhìn chằm chằm gã suốt cả quãng đường, nhưng Đường Nhị Đả rất kiên nhẫn, vẫn làm lơ không thèm lên tiếng.

Mà Hắc Đào cũng không hỏi, cứ lặng lẽ nhìn gã, thỉnh thoảng cầm súng điều chỉnh này nọ, chĩa họng súng về phía Đường Nhị Đả.

Đường Nhị Đả: "……"

Không phải Hắc Đào ở đội dọn dẹp à? Sao lại gia nhập vào đội biệt kích 2 rồi?

Lý do tại sao Hắc Đào đột nhiên trở thành thành viên của đội biệt kích 2 thì phải quay lại đầu giờ sáng nay để nói rõ ràng.

Do chỉ huy đột ngột ra mệnh lệnh hỗn hợp, vì vậy đội ngũ hành quân xuất phát đã sát giờ tới nơi mà đội biệt kích 2 vẫn còn hỗn loạn như ong vỡ tổ.

Thành viên đội biệt kích 1 đến lều trại của Alex tìm cậu ta để tập hợp báo danh cũng chẳng thấy người đâu.

Đáng lẽ đào binh phải bị trừng phạt nghiêm khắc, nhưng nhìn thấy căn lều chứa đầy xác chết chiến hữu của đội 1 thì bọn họ lại không nỡ lòng nào báo cáo Alex đã chạy trốn.

Chỉ trong một đêm Alex đã trải qua hai biến cố lớn, tâm trạng suy sụp lại còn có khả năng bị thương, cho dù cậu ta cố gắng chống đỡ thì cũng không còn sức chiến đấu.

Trong tình thế khẩn cấp, bọn họ liền kéo Hắc Đào đang ngồi thẫn thờ một mình trên giường nhập đội cho đủ số lượng.

Vốn dĩ Hắc Đào không chịu đi theo, thế nhưng đám người này tôi một câu, anh một câu, không biết ai nói rằng Bạch Liễu cũng đi, thế là Hắc Đào đồng ý đi theo bọn họ.

Tới nơi rồi thì không thấy Bạch Liễu đâu cả.

Hắc Đào đi lòng vòng tìm một hồi, nhìn chằm chằm tên lính nói rằng Bạch Liễu có đi, trên mặt không có cảm xúc gì, giọng điệu cũng rất bình thản nhưng ánh nhìn rất hung dữ: "Bạch Liễu không có ở đây."

Tên lính kia sợ hết hồn, bảo rằng nếu không thì cậu đi hỏi thăm Đường Nhị Đả xem sao, anh ta có quan hệ rất tốt với Bạch Liễu, chắc chắn sẽ biết Bạch Liễu ở đâu.

Thế nên mới có cảnh Hắc Đào nhìn chằm chằm Đường Nhị Đả suốt cả quãng đường như thế.

Nhưng chẳng hiểu tại sao Hắc Đào vẫn mím chặt môi nhất quyết không mở miệng, cho nên Đường Nhị Đả cũng không hiểu tại sao gã bị nhắm vào như vậy —— gã thật sự là không hiểu nỗi mạch não của người chơi top 1 giải đấu.

Mãi cho đến lúc nghỉ ngơi giữa chặn đường hành quân, Đường Nhị Đả lén liếc mắt nhìn Hắc Đào ngồi bên cạnh đang ăn bánh, gã ngập ngừng hồi lâu mới thử mở miệng: "…… Bạch Liễu không đi chung với cậu sao?"

Hắc Đào nhanh chóng trả lời: "Anh lên tiếng trước, anh thua."

Đường Nhị Đả đầy đầu dấu chấm hỏi: "……?!? Cái gì?"

Hắc Đào lạnh nhạt liếc nhìn Đường Nhị Đả: "Anh vừa mới so với tôi xem ai lên tiếng trước, anh lên tiếng trước, anh thua

rồi.”

Đường Nhị Đả: “……”

Suốt từ nãy đến giờ gã vẫn kiên nhẫn chờ Hắc Đào lên tiếng trước để đánh đòn phủ đầu, như thế nào bây giờ lại biến thành cuộc thi ai lên tiếng trước thì thua vậy chứ?!

Đường Nhị Đả không thể lý giải nổi, nhưng gã vẫn cố giữ bình tĩnh, quyết định chìu theo ý người này: “Nếu tôi thua, tại sao Bạch Liễu không đi chung với cậu …”

Hắc Đào cắt lời gã, nhấn mạnh: “Anh vừa thua rồi.”

Đường Nhị Đả: “……”

Đường Nhị Đả vuốt mặt, hít sâu một hơi: “Được rồi, tôi thua, Bạch Liễu đâu?”

Hắc Đào ôm súng trên vai, ló một con mắt từ báng súng ra, nhìn trừng trừng Đường Nhị Đả: “Có người nói đêm qua em ấy ngủ với tôi đến nửa đêm, sau đó chạy trốn với anh.”

Đám binh lính đang vểnh tai hóng hớt khiếp đảm hít một hơi khí lạnh.

Đường Nhị Đả: “……”

Kết luận kiểu quái gì thế này!!

Đường Nhị Đả bất đắc dĩ đỡ trán: “Bạch Liễu có chạy trốn với tôi đâu, từ tối hôm qua đến giờ tôi vẫn luôn tham gia huấn luyện, không có gặp cậu ta.”

Hắc Đào rũ lông mi xuống, ôm súng ậm ừ một tiếng: “Vậy là Bạch Liễu chạy trốn với Alex, sau khi Rudy xảy ra chuyện, em ấy cứ luôn chú ý đến Alex.”

Hắc Đào bình thản nói tiếp, “Em ấy còn ôm Alex, an ủi Alex, Alex thì chẳng phản đối gì, phản bội phe bên này đào tẩu cùng em ấy rồi.”

Đường Nhị Đả cứ tưởng mình mới vừa xem drama truyền hình dài tập: “……”

Đám binh lính đang uống nước bên cạnh hết hồn ho sặc sụa —— ủa không phải Alex và Rudy là một đôi à!

Không ngờ người tên Bạch Liễu kia dáng vẻ bên ngoài lịch sự nho nhã, bên trong khẩu vị lại nặng như vậy, thế mà chỉ thích đàn ông góa chồng.

Chắc đây là sở thích truyền thống đặc biệt của các hoàng đế phương Đông!

Sau khi nghỉ ngơi một lát, toàn đội lại bắt đầu tiến về phía trước, bùn đất ngày càng trơn trượt, nước đọng trên mặt đất

cũng nhiều hơn, còn có những con sông nhỏ chưa được định hình và lòng sông đã tích tụ nước.

Thiết giáp hạng nặng và xe tăng không thể tiến lên được nữa, quyết định đóng quân tại chỗ, binh lính bắt đầu lấp đầy lòng sông gần đó, các thành viên của đội biệt kích 2 tiếp tục tiến lên.

“Kế hoạch chung là chúng ta đến gần hồ Pluto, trước tiên tập kích chiến thuyền và hỏa lực trên hồ, ngăn không cho chúng tản ra quanh khu rừng nhiệt đới để dự trữ sức chiến đấu bằng thuyền, tấn công từ phía sau, sau đó sử dụng hỏa lực pháo binh ở đây.”

Đường Nhị Đả vừa đi vừa giải thích với Hắc Đào bên cạnh: “Lực lượng bọn họ không bằng bên này, vả lại lần này chỉ huy đã chơi khô máu —— trước 10h sáng mai sẽ bắn hơn 200 nghìn quả đạn pháo.”

“Khu rừng nhiệt đới này sẽ bị ném bom thành một đống hoang tàn đổ nát.” Đường Nhị Đả nhấm nháp một ít máu trong không khí, vẻ mặt lạnh lùng, “Cơ bản là lão muốn phá hủy khu rừng này, làm ô nhiễm các nguồn tài nguyên để triệt hạ đường sống của các cư dân xung quanh, sau đó sẽ dồn đối phương vào chỗ chết.”

Tuy rằng đây chỉ là trò chơi nhưng Đường Nhị Đả theo bản năng không thích loại tình huống này lắm, nó làm gã nhớ đến những chuyện không hay xảy ra trong quá khứ.

Đường Nhị Đả không nhịn được mỉa mai: “Vốn dĩ phát động chiến tranh để tranh giành tài nguyên, nhưng cuối cùng lại thà

hủy diệt còn hơn để những người dân bản xứ tiếp tục hưởng dụng.”

Kiểu ăn không được thì đạp đổ như thế này làm Đường Nhị Đả nghĩ đến một người quen thuộc —— Bạch Lục.

Tên đó ban đầu còn làm việc vì lợi ích, nhưng về sau khi dục v0ng tiền tài được thỏa mãn như lỗ đen được lấp đầy, hắn lại nảy sinh một cảm giác nhàm chán và lười biếng với những việc mình làm.

Bạch Lục bắt đầu say mê những trò tiêu khiển và giải trí mới. Hắn bắt đầu thích những trò chơi k1ch thích đặt cuộc sống của mình lên hàng đầu, theo đuổi chiến thắng và thu thập tiền giấy linh hồn của mọi người —— cũng là tiền theo một nghĩa khác.

Nhưng sau đó chiến thắng cũng chẳng khiến hắn hài lòng.

Bạch Lục bắt đầu vui vẻ để lộ khuyết điểm của mình, gài bẫy đối thủ, thậm chí để cho thủ hạ mình mất kiểm soát dù cố ý hay vô ý ——

—— sau đó sẽ triệt hạ bọn họ.

Đường Nhị Đả là một trong những món đồ chơi bị Bạch Lục đùa giỡn trong hơn 300 dòng thế giới khác nhau, gã quá hiểu người này ác độc như thế nào.

Mục Tứ Thành, Lưu Giai Nghi, tên hề, thậm chí có cả Mộc Kha, trong mỗi dòng thế giới Bạch Lục đều sẽ giết một, hai

thủ hạ của mình, lý do là họ đã phản bội hắn, hoặc là đã mất khống chế không thể phục tùng hắn nữa.

Đối với Bạch Lục mà nói, đối phương có phản bội hay không hoàn toàn không phụ thuộc vào đối phương.

Mà phụ thuộc vào việc Bạch Lục có đồng ý cho những người này phản bội hắn hay không.

Bạch Lục là tín đồ duy nhất được Tà Thần công nhận, nếu người này có xương, tim và bất kỳ cấu trúc nào tương tự như con người, thì khi đào lên, nó sẽ đen đủi thối rữa, toát ra mùi kinh tởm của đồng tiền.

Toàn bộ quá trình của cuộc chiến này rất giống một sản phẩm của Bạch Lục.

Xung đột giữa hai bên lẽ ra đã không bùng phát sớm như vậy.

Nếu giám đốc nhà máy không chết thì chắc hẳn anh ta đã có thể giải quyết vụ tranh chấp đó một cách nhẹ nhàng hơn, đặc biệt là khi anh ta đã xây dựng được nhiều thành tích và thiện cảm với khá nhiều người dân bản xứ.

Nhưng mọi thứ quá trùng hợp, nhân vật chủ chốt chết thê thảm, các mâu thuẫn đều bị cuốn vào một nút thắt lớn, mọi khả năng phát triển hòa bình đều bị cắt đứt.

Tâm trạng của Đường Nhị Đả dao động trong chốc lát, sau đó gã ổn định lại cảm xúc, bọn họ đi đến bên hồ, mặc đồ lặn

chuẩn bị nhảy xuống.

Trước khi nhảy xuống nước, một binh lính có kinh nghiệm đầy mình nhắc nhở: “Cẩn thận nhé, trong hồ có thể có nhiều trăn khổng lồ, dân bản xứ lâu năm ở đây thờ phụng giáo phái Tà Thần rất đáng sợ, thích nuôi các loại bò sát lớn đấy.”

“Nghe nói người giám đốc nhà máy kia cũng bị đám người bản xứ đó gi3t ch3t theo chỉ dẫn của Tà Thần thì phải.”

Đồng tử Đường Nhị Đả co lại, gã bước lên bắt lấy tay người lính kia: “Anh nói người giám đốc nhà máy chết như thế nào?”

Người lính kia giật mình, nhưng vẫn trả lời Đường Nhị Đả: “—— tôi nghe nói Tà Thần gửi thần dụ cho những người bản xứ thờ phụng mình.”

“—— phải hành quyết tàn nhẫn người giám đốc nhà máy đó.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu kịch trường

Hắc Đào đánh mất Bạch Liễu, người trong thôn nói với y rằng nếu bị mất đồ vật thì có thể ra bờ sông (quân doanh) tìm Hà Thần tốt bụng (Đường Nhị Đả) hỏi một chút.

Vì thế Hắc Đào đi tới bờ sông, y nói với Hà Thần: Tôi lạc mất Bạch Liễu vàng mới kết hôn với tôi rồi.

Hà Thần (Đường Nhị Đả):??? Ta không nhặt được, Bạch Liễu vàng là thứ quỷ gì?!

Hắc Đào tiếp tục nói: Tôi lạc mất Bạch Liễu bạc mới kết hôn với tôi rồi.

Hà Thần (Đường Nhị Đả): Ta thật sự không nhặt được gì cả, mà tại sao lại có đến hai Bạch Liễu chứ!

Hắc Đào vẫn nói: Tôi còn lạc mất Bạch Liễu thật mới kết hôn với tôi nữa

Hà Thần (Đường Nhị Đả): Con đang mê sảng à! Ta nghe mấy người kia nói con chỉ lạc mất một Bạch Liễu thôi!

Hắc Đào móc roi ra: Tôi không quan tâm, bọn họ nói ngài sẽ trả đến ba Bạch Liễu, cho nên ngài trả hết ba người cho tôi đi.

Hà Thần (Đường Nhị Đả):……

- ——oOo—

Chương 292

Trong Hội Chữ Thập Đỏ.

Rudy nằm trên giường bệnh từ từ mở mắt, anh ta chống tay, tựa vào đầu giường, kinh ngạc cúi đầu nhìn đôi tay lành lặn nguyên vẹn.

Chỉ trong một đêm, tất cả các vết thương của anh ta đã được chữa lành.

Rudy ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bạch Liễu đang đứng bên giường mình thì lại càng sửng sốt: "Sao cậu lại ở đây?"

"Không phải anh nên nói lời cảm ơn tôi trước à?" Bạch Liễu cười, chỉ vào vết thương đã khép miệng của Rudy,"Tôi lấy trộm thuốc của Alex để chữa trị cho anh đấy, dùng ngoài da thôi, nhưng tác dụng cũng không tồi đâu."

Rudy nhìn những vết thương không hề để lại sẹo trên tay, ánh mắt hiện rõ sự tự hào và hoài niệm: "Ừm, em ấy lợi hại lắm."

"Alex không muốn anh mau lành lại thế đâu, nhưng tôi tin anh đã có quyết định của riêng mình." Bạch Liễu ngồi ở đầu giường ngẩng đầu nhìn Rudy, "Còn nhớ lời tôi nói với anh đêm trước tân hôn không?"

Rudy ừ nhẹ một tiếng, lâm vào trầm tư, trầm giọng nói: “Cậu nói, thần không muốn chúng ta hạnh phúc cho nên đã tạo ra chiến tranh.”

“Bởi vì nếu chúng ta quá hạnh phúc, chúng ta không cần đến thần nữa.”

Rudy ngẩng đầu, ánh mắt kiên quyết nhìn thẳng Bạch Liễu: “Chính lời nói của cậu đã khiến tôi hạ quyết tâm phản bội.”

“Tôi muốn xâm nhập vào người bản xứ, phá hủy niềm tin của họ vào thần.”

Bạch Liễu không khỏi nhếch lên khóe môi, rũ mắt xuống: “Thật sao?”

—— Quả đúng như hắn nghĩ.

Tiếp theo, cần thêm một trận đánh lớn nữa là phe thứ ba của Alex sẽ được hình thành.

Lúc Rudy gần tỉnh dậy, Alex đã lẳng lặng rời đi. Cậu ta dặn Bạch Liễu đừng nói cho Rudy biết mình đã đến, chỉ ngồi ngoài lều Rudy trên chiếc xe lăn, thẫn thờ nhìn kẻ đến người đi.

Binh lính khiêng cáng cứu thương đi tới đi lui, máu chảy lênh láng trên mặt đất tạo thành những vệt đỏ ngoằn ngoèo đan xen với nhau như một tấm lưới vô hình, trung tâm của tấm lưới chính là cậu ta và Rudy.

Bạch Liễu mở cửa lều đi ra, liếc mắt nhìn Alex trên xe lăn: "Có phải đang có cảm giác dù làm gì cũng vẫn vô ích thôi đúng không?"

Alex im lặng một lúc lâu rồi mới khàn giọng ừ một tiếng: "Lúc trước những người bản xứ nói tất cả là ý muốn của thần, tôi và Rudy đã cười nhạo rất lâu, nhưng bây giờ nghĩ lại …"

"… Thần đã tạo ra tất cả những điều này, có lẽ chỉ có thần mới có thể chấm dứt nó."

Bạch Liễu rũ mắt xuống: "Chắc là vậy."

Một lúc sau, Alext đột ngột nói: "Trước đó, tôi đã nghĩ đến việc thử nghiệm thuốc của mình trên cơ thể những người này để kéo dài sự sống của họ, hy vọng bọn họ có thể sống sót."

"Nhưng sau đó tôi phát hiện, bất kể là kéo dài trong bao lâu, cuối cùng bọn họ vẫn sẽ chết, sau khi chết đi thì sẽ biến thành một xác sống có thể di chuyển, cử động và tấn công."

Alex lông mi khẽ run: "Một cái xác không có ký ức, không có cảm xúc, không có linh hồn, nhưng có thể cử động, ôm và giết người, lúc đó tôi sợ lắm, cứ tưởng mình đã tạo ra một loại quái vật chiến tranh rất kinh khủng, vì vậy tôi không dám nói cho ai biết."

"Ngoại trừ Rudy."

Alex cười khẽ một tiếng, nước mắt lăn dài trên mi:

“Anh ấy nói anh ấy không cảm thấy sợ chút nào hết. Nếu một ngày nào đó anh ấy trở thành một con quái vật như vậy, anh ấy sẽ không cảm thấy buồn, bởi vì anh ấy luôn có thể ôm tôi thật chặt sau khi chết.”

“Chiến tranh sẽ biến xác sống này thành vũ khí, nhưng những người yêu nhau lại sử dụng vũ khí này để ôm ấp bên nhau.”

Alex quay đầu nhìn Bạch Liễu, vẻ mặt trống rỗng, giống như đang hỏi Bạch Liễu, lại dường như đang hỏi chính bản thân mình: “—— Có nên dùng loại thuốc này không?”

Bạch Liễu ôm lưng xe lăn, bình tĩnh nhìn cậu ta: “Không phải cậu đã có đáp án rồi sao?”

Alex nắm chặt lọ thuốc trong tay, cúi đầu, tự nhủ: “Nếu … tôi sẽ không dùng nó.”

“Trên đời này có quá ít người yêu nhau, thuốc này chỉ có thể biến thành vũ khí chia rẽ bọn họ.”

Bạch Liễu nghiêng đầu nhìn qua lều trại, nhẹ nhàng nói: “Đôi khi người ta xa cách nhau không phải vì ngoại vật, mà là một trong hai người đã chọn con đường khác với đối phương.”

“Mà cậu lại không thể ngăn cản anh ta.”

Alex cười chua xót: “Đúng vậy, Bạch Liễu, sao cậu cứ phải nói như xát muối vào tim tôi như thế này chứ?”

“Cậu thật là … lý trí và tàn nhẫn, trơ mắt nhìn người yêu của mình bước đi trên con đường hủy diệt, Bạch Liễu, cậu không hiểu nó đau khổ như thế nào đâu.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống nói: “Chắc là vậy.”

Hắn nói, đẩy xe lăn của Alex ra ngoài.

Rudy đã hồi phục hoàn toàn âm thầm lẻn ra từ phía sau lều, đứng từ xa liếc nhìn phía trước lều, chẳng có gì ở đó cả, ngoại trừ tiếng bánh xe lăn lộc cộc trên mặt đất.

Cứ như giọng nói Alex mà anh ta vừa nghe được lúc nãy chỉ là vì quá nhớ nhung em ấy mà thôi.

Rudy dừng lại một lúc, bỏ đi không quay đầu lại.

Ánh ban mai mờ ảo.

Trung tâm mặt hồ phủ kín hàng loạt các thuyền gỗ hình con thoi, trên mỗi thuyền có năm đến mười binh lính bản xứ đang đứng, dưới làn nước xanh thẫm đến tối đen, một toán binh lính gài mìn đang âm thầm tiếp cận.

Đúng 6 giờ 25 phút sáng, tất cả binh lính ẩn nấp đồng thời chỉnh đồng hồ trước khi phóng xuống nước, trận tập kích đầu

tiên bắt đầu từ dưới nước.

Sau khi đánh lật úp một đoàn thuyền, đội biệt kích 1 nhanh chóng rút lui, bắt đầu đặt thủy lôi dọc theo dòng nước để ngăn chặn nhóm lính bản xứ từ hồ trung tâm tấn công dọc theo con sông.

Trận đột kích cực kỳ hoàn hảo cho đến khi một cơn mưa lớn bất ngờ ập đến.

Lính pháo binh phía sau chất đầy bom trong khu rừng nhiệt đới, dưới cơn mưa lớn, gần như toàn bộ hàng chục nghìn quả bom đã bị lệch mục tiêu bắn vào bùn, ngấm nước mưa, không mang lại hiệu quả như mong đợi.

Thủy lôi phong tỏa đường sông cũng bị giảm sức ảnh hưởng do mực nước ngày càng dâng cao, dưới cơn mưa nặng hạt, vô số dân bản xứ lao ra bằng thuyền, trận đánh trở nên căng thẳng.

Cả người Đường Nhị Đả dính đầy bùn, nửa khuôn mặt cũng lấm lem bùn đất, gã vuốt mặt, vẫy vẫy khẩu súng trên tay đã bị dính cả nửa cân bùn, gã dùng không thuận tay mấy, đang muốn ném đi để đổi vũ khí kỹ năng.

Hắc Đào bên cạnh đưa tay giữ lại báng súng, ngăn hành động của Đường Nhị Đả.

Đường Nhị Đả quay đầu lại, bối rối hỏi: “Sao vậy?”

Quần áo của Hắc Đào cũng bị ngâm trong nước bùn, trên mặt còn lấm tấm vết bùn làm nổi bật thêm làn da trắng như sứ: "Anh cùng nhóm với Bạch Liễu phải không?"

Đường Nhị Đả ngập ngừng gật đầu.

Hắc Đào đáy mắt có tia sáng mờ mịt trong cơn mưa tầm tã: "Đừng dùng vũ khí kỹ năng, cầm súng đi, chúng ta trở lại hồ."

"Tôi đã tìm ra điểm lưu trữ xác chết."

Một nơi khác.

Chiến đội Danh Sách Sát Thủ đang ngồi trên một chiếc thuyền không ngừng đung đưa trên hồ.

Giữa tiếng ồn ào do mưa to và sấm chớp, Nghịch Thần gần như hét lên muốn rách cổ họng: "Tìm được điểm lưu trữ xác chết chưa?"

Bách Gia Mộc lau nước mưa đang chảy trên cằm, lắc đầu: "Đã tìm khắp nơi trên đất liền rồi nhưng vẫn chưa kích hoạt được nơi cụ thể."

Thông thường, loại nhiệm vụ tính điểm này được chia thành hai phần, phần đầu tiên là tìm chính xác đối tượng tính điểm, ví dụ như trong nhiệm vụ này là xác sống, phần thứ hai là tìm địa điểm tính điểm, phải đặt xác chết vào đúng địa điểm đó thì người chơi mới nhận được điểm.

“Xác chết có gì đó không ổn, không phải là cái xác bình thường như chúng ta nghĩ.” Nghịch Thần đội mũ sắt ngồi xếp bằng trên thuyền giống như một quản đốc, lắc lư qua lại, nước mưa trên đầu rơi lõm bõm xuống dưới giống như một thác nước nhỏ treo lơ lửng trước mặt anh ta, “Chúng ta chưa tìm đúng đối tượng tính điểm, bởi thế cũng không kích hoạt được địa điểm tính điểm.”

Nghịch Thần vuốt mặt, hít một hơi thật sâu: “Trực giác của Hắc Đào là chính xác, chắc hẳn chỉ có phe địch mới có thể sản xuất xác chết tính điểm.”

“Chúng ta không theo cùng phe với Hắc Đào, chỉ có thể tìm con đường khác, chờ NPC chính đào tẩu qua đây sản xuất xác chết cho chúng ta.”

Bách Gia Mộc hét lớn một tiếng, ” Nghịch Thần, anh nghĩ khi nào NPC chính sẽ làm phản?”

Đôi mắt Nghịch Thần thâm thúy: “Nhanh thôi, bên đây chúng ta đã có một NPC chính rồi, theo kế hoạch của Bạch Liễu và quan hệ giữa hai NPC chính thì chắc là sau cuộc chiến này.”

Bách Gia Mộc không nhịn được kéo Nghịch Thần: “Tôi không hiểu, sao chúng ta lại phải hợp tác với Bạch Liễu chứ, theo sự sắp xếp của anh, NPC chính cũng sẽ đào tẩu qua đây, chúng ta không cần phải dính líu đến Bạch Liễu cũng được mà.”

Nghịch Thần cởi mũ ra, quay người liếc nhìn Bách Gia Mộc.

Ánh mắt đó rất nhẹ nhàng, nhưng Bách Gia Mộc lại cảm giác như thể mình vừa xúc phạm đến trưởng bối.

Bách Gia Mộc nhanh chóng buông tay Nghịch Thần ra, tựa như đứa trẻ nhận ra mình làm sai, có chút chột dạ: "… Anh là Chiến Thuật Gia, tôi không nên hỏi như vậy phải không?"

Nghịch Thần lắc lắc rũ hết nước, sau đó đội lại chiếc mũ sắt mục nát, nhìn Bách Gia Mộc, cười ha hả, cũng không tức giận: "Lúc tôi vào game đã kích hoạt một lần kỹ năng tiên tri."

Lần này không chỉ Bách Gia Mộc mà hai thành viên khác của Danh Sách Sát Thủ cũng kinh ngạc nhìn sang.

Nghịch Thần được đánh giá là Chiến Thuật Gia xuất sắc nhất giải đấu không phải vì tài dự đoán mà bởi sự thông minh của anh ta.

Giá trị trí lực của Nghịch Thần là 96 điểm.

Trong hầu hết mọi trận thi đấu, người này đều có thể giành chiến thắng với thương vong nhỏ nhất. Thành viên chiến đội do Nghịch Thần dẫn đầu ở Thợ Săn Hươu đều là những gương mặt cố định, không hề thay đổi, cho dù tham gia rất nhiều trận đấu trong giải đấu và không hề có Kim bài miễn tử, họ cũng vẫn có thể sống sót cho đến phút cuối cùng với sự dẫn dắt của Nghịch Thần.

Nhưng sau khi Nghịch Thần rời đi, một thành viên chiến đội Thợ Săn Hươu đã chết.

Ngày đó, Nghịch Thần ngồi trong văn phòng Danh Sách Sát Thủ cả đêm, nhìn ảnh các thành viên trong đội cũ không nói lời nào, cả đám đội viên đầu đất Danh Sách Sát Thủ không ai dám quấy rầy anh ta.

Bọn họ vẫn rất sợ Nghịch Thần.

Nghịch Thần có vẻ rất dễ hòa đồng và ít khi tức giận, nhưng thực ra tính tình và phong cách khá cổ quái, đôi khi cười tủm tỉm như thấu hiểu hết lòng người nhưng chẳng ai biết anh ta đang nghĩ gì cả.

Bởi vì là một người chơi, Nghịch Thần hầu như không sử dụng kỹ năng của bản thân, mà kỹ năng này là kỹ năng tiên tri luật chơi, rất không hợp lý.

Phải biết rằng nếu có thể sờ đến kỹ năng quyền hạn trò chơi thì không cái nào là không nguy hiểm, ví dụ như kỹ năng bài poker bắt chước của Hồng Đào, hoặc kỹ năng bóp tiền cũ giao dịch của Bạch Liễu. Ai cũng giấu diếm thực lực chân chính bản thân, không để lộ quá nhiều cho người khác nắm được điểm yếu của mình.

Nhưng Nghịch Thần thì không cần, anh ta rất ít sử dụng kỹ năng tiên tri của mình, Bách Gia Mộc chỉ có ấn tượng về nó hai lần.

Một lần Nghịch Thần tiên tri về Hắc Đào, nhưng không ai biết nội dung của lời tiên tri đó.

Lần này lại là một tân thủ lần đầu tiên gặp mặt, cũng quá kỳ quái đi.

- ——oOo—

Chương 293

Bách Gia Mộc buột miệng: “Sao đột nhiên lại đoán mệnh cho Bạch Liễu?!”

“Đoán mệnh cái gì!” Nghịch Thần tức giận đáp trả, “Kỹ năng của tôi gọi là 【 Lắng nghe lời Thần 】, khác với đoán mệnh, hiểu không!”

“Cũng giống nhau còn gì.” Một đồng đội Danh Sách Sát Thủ bên cạnh háo hức tiến lại gần, “Anh tiên tri được gì vậy?”

Ánh mắt Nghịch Thần ngưng lại, anh ta cười cười: “Tiên tri được sự ra đời của một vị thần mới.”

Bách Gia Mộc lập tức nghĩ đến nhóm người bản xứ thích nuôi rắn và thái độ kỳ lạ của họ đối với Bạch Liễu, cậu nhóc cau mày: “Ý của anh là Bạch Liễu sẽ trở thành vị thần mới của dân bản xứ trong phó bản này à?”

Nghịch Thần quay đầu lại, trong giọng nói không hề có chút cảm xúc nào: “Có thể nói như vậy.”

“Tuy nhiên nguồn gốc của các vị thần đều giống nhau, Bạch Liễu được lựa chọn trong phó bản này chứng tỏ hắn cũng đã được chọn trong tất cả các phó bản khác, vì vậy hắn sẽ luôn gặp vị thần cũ … NPC thần cấp.”

Nghịch Thần im lặng một lúc: “Tà thần muốn Bạch Liễu làm người kế vị, gã đang cố ý xui khiến Bạch Liễu giết NPC thần cấp.”

Bách Gia Mộc nhíu mày, “Ý của anh là?”

Nghịch Thần quay mặt lại, cười tủm tỉm: “Tôi cũng không hiểu rõ lắm, chỉ có thể thấy được những thứ mà thần cho phép thôi, lời tiên tri là như thế đấy.”

“Ngay cả một nhà tiên tri như tôi đôi khi cũng không biết những gì mình tiên tri có đúng không, hay liệu các vị thần cố tình giáng xuống những lời đó để làm tôi phán đoán sai lệch.”

Bách Gia Mộc càng nghe càng bối rối, lông mày gần như nhíu lại: “Ý anh là thần nói dối?”

Nghịch Thần lắc đầu: “Cậu cũng biết kỹ năng thân phận của tôi rồi đó, tương tự như một thẩm phán tôn giáo, kỹ năng của tôi là tiếp thu thần dụ của thần về tương lai và dùng thần dụ này để phán xét mọi người.”

“Thần dụ tuyệt đối chân thật, thần nhìn thấy những gì sẽ xảy ra trong tương lai của tất cả mọi người.”

Bách Gia Mộc càng nghe càng bối rối: “Vậy thì tại sao…”

Nghịch Thần khẽ rũ mắt xuống, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, lúc mở miệng đột ngột chuyển chủ đề, “Cậu có biết làm thế nào để lừa gạt người khác một cách hoàn hảo mà không cần phải nói dối không?”

Bách Gia Mộc ngẩn người: “Làm như thế nào?”

Nghịch Thần nhướng mắt nhìn Bách Gia Mộc, trên mặt nở nụ cười rất kỳ quái: “Đó là chỉ nói với họ một vài sự thật mà thôi.”

“Thần dụ chính là là đại diện hoàn hảo cho tư duy lừa gạt người khác như vậy.”

Mưa càng lúc càng nặng hạt, mùi khét lẹt của lửa bốc ra từ rừng rậm.

Từ phía hồ đi vào trung tâm lãnh địa dân bản xứ có một cái lều được dựng lên từ một đống rơm rạ rễ cỏ và lá bản to, dưới lều là một bức tượng thần bằng gỗ cao gấp đôi hai người thường, giữa mày và trên trán bức tượng được vẽ bằng một loại sơn dầu màu đỏ thực vật.

Xung quanh bức tượng được đặt sáu ngọn đuốc, trong thời tiết mưa gió bão bùng như vậy, ngọn lửa không những không tắt mà ngày càng bùng cháy cao hơn.

Những người bản xứ phủ đầy sơn đỏ trên người, nhảy múa xung quanh bức tượng thần và sáu ngọn đuốc, đập vào đầu gối của họ theo một quy luật kỳ quái nào đó, miệng ngân nga một giai điệu âm trầm không rõ là gì.

Một người đàn ông quỳ rạp tay chân trong bùn trước bức tượng, cứ mặc cho nước mưa ào ạt cọ rửa thân thể của mình, trong miệng không ngừng cầu nguyện:

"Thần linh ơi, ngài đã ban cho chúng con những vùng đất rộng lớn, những cơn mưa dồi dào, báo trước kẻ thù và nguy cơ cho chúng con biết, ban cho chúng con hồ tử thần Pluto làm bến cảng để phòng thủ, trước khi kẻ thù tấn công chúng con, ngài giáng xuống cơn mưa giúp chúng con chống trả."

"Chiến thắng sẽ là của chúng con, bởi vì thần đã báo trước tất cả những điều này."

"Ngài đã từng giáng xuống thần dụ nói với chúng con rằng, cách duy nhất để thoát khỏi những kẻ lạ mặt độc ác chiếm đất của chúng con, bắt chúng con làm nô lệ là phải giết tên giám đốc nhà máy."

Người đàn ông quỳ trên mặt đất chậm rãi ngẩng đầu lên, tựa hồ sợ xúc phạm đến bức tượng gỗ, ngẩng đầu cuồng nhiệt nhìn bức tượng:

"Con cũng đồng ý với ngài, tên giám đốc nhà máy kia quả thực là một kẻ xa lạ đáng khinh bỉ và vô liêm sỉ, bộ dạng đạo đức giả làm mê hoặc chúng con!"

"Chúng con đã giành lại tự do dưới sự chỉ dẫn của thần dụ, tiếp theo chính là giành chiến thắng trong cuộc chiến này. Thần linh ơi, xin hãy cho chúng con biết, hãy nói với những tín đồ yếu đuối và ngoan đạo của ngài, chúng con phải làm gì?"

“Con sẽ cung phụng cho ngài lễ vật mà ngài yêu thích nhất, dục v0ng và thống khổ của chúng con!”

Sau khi nói xong, người đàn ông bò vào lều áp tai xuống đất như thể đang nghe thần dụ của thần, thỉnh thoảng còn nghiêm túc gật đầu đáp lại cứ như thực sự nghe thấy thứ gì đó.

Những người bản xứ khác nín thở chờ đợi.

Một lúc sau, người đàn ông cẩn thận bước ra khỏi nhà lều, lão ta đứng đó, đôi mắt lấp lánh, trong giọng nói lộ ra sự hằn học không che giấu:

“Thần nói, hãy giết Rudy và tên chỉ huy mới, đưa tôi lên lại vị trí chỉ huy, thần sẽ ban cho chúng ta tất cả những gì chúng ta từng có.”

“Mọi thứ sẽ trở lại bình yên.”

Trên thuyền nhỏ.

Bách Gia Mộc còn đang suy nghĩ về chuyện Nghịch Thần vừa nói, không khỏi thắc mắc: “Cho dù thần dụ có tính lừa gạt người khác, nhưng không phải anh đã nói, trừ anh ra thì có rất ít người có thể nghe được thần dụ hay sao?”

Bách Gia Mộc không tin vào tôn giáo, luôn giữ một thái độ nghi ngờ với tất cả các loại thần thánh, nhưng có thể nói là khá

tốt đối với Nghịch Thần.

“Có phải ý cậu muốn hỏi là tại sao một NPC trong phó bản cũng có thể nghe thấy thần dụ phải không?” Nghịch Thần ngồi ở mép thuyền vung vẩy mái chèo, anh ta mỉm cười nhìn lại Bách Gia Mộc, “Người thường có thể nghe thấy thần dụ hay không tùy thuộc vào mức độ dục v0ng nội tâm của người đó.”

“Nói cách khác, đa số những lời thần dụ mà một người có thể nghe được từ thần chính là điều mà anh ta muốn nghe thấy, phù hợp với dục v0ng của chính anh ta.”

“Các trường hợp nghe được thần dụ trong lịch sử hầu hết đều là do người ta dùng thần thánh ngụy trang để hãm hại người khác hoặc củng cố địa vị của mình mà thôi.”

Nghịch Thần thu hồi ánh mắt: “Nhưng cũng không loại trừ một số người thực sự có thể nghe được thần dụ, thần rất thích đưa ra gợi ý cho những người có dục v0ng mạnh mẽ, sau đó sử dụng những người này để làm rối loạn thế giới, cuối cùng là dựa vào họ để kiểm soát thế giới.”

“Thần không muốn nhìn thế giới hòa bình, bởi vì nếu như thế thì ngài không có giá trị tồn tại.”

Mấy thành viên của Danh Sách Sát Thủ muốn nghe chuyện phiếm đều nghiêng người ngồi xổm bên cạnh Nghịch Thần, chiếc thuyền gỗ nhỏ lệch hẳn sang một bên.

Nghịch Thần nhanh chóng đưa chân giữ lại mép thuyền bên kia, ổn định lại con thuyền, bất đắc dĩ nói: “Các cậu không

giúp tôi chèo còn chưa tính, bây giờ lại còn muốn làm lật thuyền nữa hay gì? Các cậu là nằm vùng dân bản xứ phái đến để ám sát tôi phải không?"

Đám đội viên trịnh trọng gật đầu: "Không phải là không có khả năng, phe truyền thống đang có lợi thế trò chơi, chúng tôi bắt anh làm chiến lợi phẩm đầu hàng bên đó nhỡ đâu trực tiếp được vượt cửa luôn thì sao."

Nghịch Thần: "…"

Tôi cực như trâu chó để đưa cái đám quỷ này vượt cửa trò chơi là vì cái gì đây?

Đám đội viên Danh Sách Sát Thủ cười hì hì, bọn họ đều biết mình vào phó bản này chỉ để dạy cho Hắc Đào một bài học mà thôi.

Bách Gia Mộc cầm lấy mái chèo của Nghịch Thần, tò mò hỏi: "Có nhiều lúc dục v0ng của tôi rất mãnh liệt cũng đâu có nghe được thần dụ gì đâu nhỉ."

Nghịch Thần liếc xéo cậu nhóc: "Cậu còn trẻ, h4m muốn của cậu mãnh liệt được đến bao nhiêu chứ."

Một thành viên trong nhóm bên cạnh trêu chọc: "Ôi, mấy người trẻ tuổi đó nha, Bách Gia Mộc, có phải mỗi ngày lúc con tỉnh dậy là có dục v0ng mãnh liệt nhất đúng không?"

Bách Gia Mộc thẹn quá hóa giận: “Bách Dật, đừng ỷ cậu là cậu của con mà nói lung tung! Cẩn thận con xắt cậu ra thành từng miếng rồi cho cá ăn đấy!”

Bách Dật sờ mũi, lè lưỡi rồi im bặt.

Bách Gia Mộc nhìn Nghịch Thần, lỗ tai đỏ bừng, hung hăng phản bác: ” “Bạch Liễu vẫn còn trẻ đó thì sao? Không phải anh bảo hắn được thần chọn làm người kế vị đó sao? Vậy thì dục v0ng của hắn mãnh liệt đến thế nào chứ? Chẳng lẽ sáng nào thức dậy hắn cũng “lên” không xuống nổi à!”

Bách Dật bên cạnh sâu kín vặn lại: “Tất nhiên là không rồi, hắn và Hắc Đào đã kết hôn, cho nên đợi đến buổi tối có Hắc Đào thì hắn mới “lên” chứ.”

Bách Gia Mộc: “…”

Nghịch Thần: “…”

Một lúc sau, Bách Dật sờ sờ cằm, trầm ngâm nói thêm: “Nhưng mà nếu Bạch Liễu có h4m muốn mãnh liệt thì sáng tranh thủ ứ ừ một tí cũng được, mà cũng có thể là từ sáng đến tối …

Bách Gia Mộc vô cảm giơ mái chèo lên quất một phát vào mông Bách Dật, hất văng anh ta xuống nước.

Bách Dật nhanh chóng ló đầu lên khỏi mặt nước, anh ta ủy khuất nhìn Bách Gia Mộc: “Sao con lại đánh cậu chứ? Có phải

là cậu nói đâu, Bạch Liễu tự mình nói đấy thôi, hắn bảo hắn và Hắc Đào sử dụng 18 hộp bao cao su trong một đêm —— ục ục!!"

Bách Gia Mộc đứng dậy bước lên mạn thuyền, tức giận dùng mái chèo đè lên đầu Bách Dật: "Cậu thôi ngay đi, con vẫn chưa thành niên đâu!"

Bách Dật gào lên: "Bách Gia Mộc, con chưa thành niên kệ con, cậu cứ kể chuyện vàng đấy thì làm sao! Một tháng nữa con cũng đủ tuổi rồi!"

"Người trưởng thành phải có màu vàng tự do ——!! Ục ục ——! Hắc Đào đã kết hôn rồi, chẳng lẽ con không chấp nhận sự thật là y đã có đối tượng và cuộc sống t1nh dục sao! Ục ục ——!!"

(*): chuyện vàng: chuyện khiêu dâm, truyện hài tục tĩu

Bách Dật lớn tiếng nhấn mạnh: "Con chính là không cam lòng làm cẩu FA cuối cùng còn sót lại trong đội thôi, ngay cả thẳng nam sắt thép Hắc Đào còn tìm được vợ sớm hơn con …"

Bách Gia Mộc đỏ bừng từ tai đến cổ, cậu nhóc hung hăng dùng mái chèo tát hai cái vào mặt Bách Dật.

Bách Dật choáng váng ngã ra sau, hai mắt nổ đầy sao, bọt khí trên mặt nước dần dần biến mất.

Bách Gia Mộc hít sâu hai hơi, sau đó mặt đỏ bừng, ánh mắt dữ tợn, rất bình tĩnh ngồi xuống, đối mặt với Nghịch Thần: “Tôi hoàn toàn, chắc chắn, khẳng định không hề ngại khi trở thành người đàn ông FA cuối cùng trong Danh Sách Sát Thủ, anh đừng nghe cậu ấy nói bậy bạ.”

Nghịch Thần bình tĩnh làm lơ vết máu trên mái chèo, giơ ngón tay cái lên: “Đại nghĩa diệt thân, làm tốt lắm.”

- ——oOo—

Chương 294

Mưa ngày càng nặng hạt.

Nước nhanh chóng tràn vào bùn khiến chúng nhớp nháp và ẩm ướt, Đường Nhị Đả chân trước chân sau đi theo bóng dáng thoắt ẩn thoắt hiện của Hắc Đào trong cơn mưa lớn.

Hắc Đào đang tiến về hướng hồ Pluto.

Càng đến gần hồ, nước trên mặt đất càng sâu, đến gần đoạn cuối, nửa người Đường Nhị Đả cơ hồ đã bị chìm ngập trong nước, Hắc Đào phía trước lắc mình như cá nhảy ùm xuống bùn nước.

Đường Nhị Đả hít một hơi thật sâu cũng nhảy vào theo.

Nước đục ngầu không thể nhìn thấy gì ở dưới, hạt mưa không ngừng đập xuống mặt nước, đợt tấn công kép trước đó của pháo binh và thủy lôi đã làm đáy nước đảo lộn, Đường Nhị Đả dựa vào bản lĩnh truy đuổi người nhiều năm của mình mới có thể theo kịp Hắc Đào.

Thỉnh thoảng, Đường Nhị Đả lại phải thận trọng né tránh một số sinh vật có hình dạng dài giống như rắn lướt qua bên cạnh mình.

Hắc Đào bơi nhanh như chớp, chẳng bao lâu bọn họ đã tới đáy hồ.

Đáy hồ khác hẳn với lúc bọn họ tới đặt thủy lôi, đạn pháo bắn xuống nổ tung đã tạo nên hàng loạt các ổ gà lớn bé khắp nơi.

Cũng may là nước ở đây sâu, tầm nhìn cũng cao hơn, Đường Nhị Đả có thể thấy bóng dáng Hắc Đào treo lơ lửng giữa đáy nước mờ mịt.

Sau đó, Hắc Đào lấy một cái chân trái tái xanh trắng bệch hư thối vẫn còn ngọ nguậy sau thắt lưng y, nghiêm túc rà quét khắp nơi dưới nước giống như một cái máy dò.

Đường Nhị Đả nhìn theo hướng dò quét của Hắc Đào thì phát hiện ra một nơi phủ lớp dung nham giống như núi lửa rất kỳ lạ, phía trên có một lớp chất lỏng bùn đặc sệt như nhựa đường đang chảy.

Hắc Đào đưa mảnh xác kia cho Đường Nhị Đả, Đường Nhị Đả ngập ngừng cắm nó vào đống chất lỏng giống như nhựa đường đó.

【 Hệ thống nhắc nhở: Xin chúc mừng người chơi Đường Nhị Đả đã kích hoạt điểm lưu trữ xác chết ——đáy hồ Pluto】

【Đặt một mảnh xác sống vào đáy hồ được tính 1 điểm, đặt một xác sống hoàn chỉnh vào đáy hồ được tính 20 điểm, nhưng nếu xác sống hoàn chỉnh bị đặt rải rác thì chỉ được tính 12 điểm, vì vậy người chơi hãy cố gắng ráp xác sống lại với nhau rồi đặt dưới đáy hồ để đạt điểm tối đa. 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Rất tiếc phải thông báo với bạn rằng, tạm thời đáy hồ Pluto không phải là lãnh địa do phe của người chơi Đường Nhị Đả chiếm giữ, vì vậy người chơi vui lòng tham gia phe dân bản xứ sở hữu hồ Pluto, hoặc giúp phe của bạn chiếm hồ Pluto thì mới có thể tính điểm thu thập xác sống. 】

Đường Nhị Đả liếc mắt nhìn đáy hồ, sau đó ngẩng đầu nhìn về Hắc Đào, khẽ mở miệng, bọt nước tràn ra, gã chỉ chỉ lên trên ra hiệu cho Hắc Đào trồi lên để thở.

Bọn họ chưa kịp nổi lên thì mặt nước rung chuyển dữ dội, Đường Nhị Đả ngẩng đầu nhìn mặt nước, vô số thuyền gỗ lơ lửng phía trên đột nhiên bốc cháy.

Con thuyền rực lửa treo lơ lửng trên đầu giống như một đám mây ráng đỏ xuất hiện trên bầu trời mù mịt.

Ngày mưa mà cháy lớn như thế này thì chắc hẳn là ai đó đã làm gì trên thuyền, chẳng hạn đổ dầu vào biến chiếc thuyền thành chất dễ cháy.

Trên mặt nước.

Những người dân bản xứ truyền thống đội khăn choàng làm bằng dây rơm, đội mũ vành bằng lông vũ, cầm súng và đại bác lao về phía những chiếc bè chưa quét sơn đỏ, miệng hò hét những âm thanh kỳ lạ, người cầm đầu chính là lão già đã hiến tế trước đó, ánh mắt lão hung ác quát lớn:

“Giết đám người đã bị thần nguyền rủa! Lấy lại những thứ thuộc về chúng ta!”

“Nước sơn thần ban thiêu đốt tội nhân vĩnh viễn không bao giờ tắt!”

“Gi3t ch3t bọn chúng! Thiêu chết bọn chúng!”

Nghịch Thần đang đi theo hướng sông quay đầu lại, Bách Dật cũng từ trên mặt nước nổi lên, cảnh giác nhìn chiếc thuyền gỗ đang bốc cháy đằng kia: “Phe truyền thống không chờ ngư ông đắc lợi, đợi trận đánh của địch kết thúc rồi mới đánh lén chúng ta à? Sao tự dưng bây giờ lại chủ động tấn công chúng ta vậy?”

Bách Gia Mộc cau mày nói: “Bây giờ là lúc hai bên giao tranh hỗn loạn, đánh lén sau lưng chúng ta chẳng có ích lợi gì, bọn truyền thống này muốn chiếm đoạt quyền lực đến nỗi điên luôn rồi sao?”

“Có cái gì đó k1ch thích bọn họ.” Nghịch Thần vẻ mặt điềm tĩnh vươn tay ra, “Lấy kính viễn vọng cho tôi, để tôi xem bên đó xảy ra chuyện gì?”

Bách Gia Mộc đưa cho Nghịch Thần một chiếc kính viễn vọng.

Nghịch Thần kẹp kính vào sống mũi, tầm nhìn lắc lư mơ hồ cuối cùng cũng định vị tới một khu rừng nhỏ sâu hun hút phía sau hồ. Anh ta nhíu mày điều chỉnh lại tầm nhìn của kính viễn vọng, nhìn rõ hơn tình hình cụ thể trong khu rừng rậm.

Không thể không hít một ngụm khí lạnh.

Trong khu rừng nhỏ có một cái lều đang bốc cháy hừng hực, bức tượng thần cũng bị đập nát thành nhiều mảnh nhỏ rồi bị tạt sơn đỏ và phóng hỏa, toàn bộ mảnh sân hiến tế đã trở nên hỗn độn bừa bãi.

Lều bị cháy chỉ còn một nửa, ngọn lửa bên cạnh vẫn chưa tắt, có thể nhận thấy lúc buổi lễ hiến tế đang diễn ra thì có ai đó xông vào đập tượng và phóng hỏa.

Lá gan này cũng quá lớn đi!

Bảo sao đám người truyền thống ngoan đạo nhịn không được phát điên lên bắt kẻ gây rối này!

Nghịch Thần tia kính viễn vọng dọc theo hướng thuyền gỗ đang cháy, quả nhiên thấy một người đàn ông đeo súng trên lưng, bắp chân và vai vẫn còn quấn băng vải rướm máu nhưng nhảy thoăn thoắt giữa những chiếc thuyền, né tránh vô cùng linh hoạt.

Đuổi theo sau anh ta là một hàng dài đám người bản xứ phẫn nộ đang hát rống lên một ca khúc tôn giáo, thỉnh thoảng bọn họ lại nã súng và phóng hỏa tiễn về phía anh ta.

Đó là Rudy đã đến đầu hàng họ ngày hôm qua! Một trong những NPC chính!

Không phải anh ta đang bị thương nặng và ở trong Hội Chữ Thập Đỏ à? Sao lại có thể đến đây để đốt tượng thần của dân bản xứ chứ!

Mặc dù đã cố hết sức lợi dụng các con thuyền để né tránh, nhưng dưới sự truy đuổi gắt gao, cuối cùng Rudy cũng bị bắn hai phát.

Nghịch Thần cầm kính viễn vọng nhíu mày, tại sao Rudy không trốn dưới nước?

Trốn dưới vùng nước đục mặc dù vẫn có khả năng bị đạn lạc bắn trúng, nhưng dù sao cũng tốt hơn là chạy loanh quanh như một mục tiêu sống trên bờ chứ nhỉ?

Ngay sau đó, Nghịch Thần đã biết được câu trả lời, anh suýt chút nữa là chửi thề một tiếng.

Rudy giơ cái đầu khổng lồ của bức tượng thần che trước mặt mình, chĩa súng vào nó, vừa chạy vừa nói gì đó với đám người bản xứ phía sau, vì thế đám người kia không dám bắn loạn xạ vào anh ta nữa.

Người này vậy mà khá nhanh trí, anh ta biết sử dụng tượng thần làm con tin và lá chắn cho mình khi bỏ chạy, không đến nỗi hữu dũng vô mưu.

Nghịch Thần đặt kính viễn vọng xuống, đưa cho Bách Gia Mộc: “Qua đó cứu người.”

Bách Gia Mộc gật đầu, định chèo thuyền trở lại thì Rudy chạy về phía bên này.

Khi Rudy chạy gần đến, nhóm Nghịch Thần cuối cùng cũng nghe thấy anh ta nói gì.

Rudy gào lên trong tiếng mưa: “Các người nói thần tồn tại, các người nói thần cứu vớt các ngươi, ban cho các người tất cả mọi thứ, thần bảo các người gi3t ch3t những người tốt đã giúp đỡ các người.”

Anh ta đang đứng trên một chiếc thuyền gỗ nhỏ lắc lư, dưới chân là la liệt xác người bị trúng bom đạn chết không nhắm mắt, máu trên thân thể bọn họ đã sớm khô đọng lại thành những vết nâu đỏ sẫm màu.

Rudy đau đớn liếc nhìn những người đã chết, đôi mắt đỏ hoe, giơ đầu bức tượng gỗ lên, chĩa súng vào trán bức tượng: “Đây là biểu tượng duy nhất của cái gọi là thần của các người ở đây, nếu thần thực sự tồn tại, thì hãy đoạt lấy đầu của mình từ tay tôi đi!”

Nghịch Thần nghe vậy sắc mặt thay đổi: “Không ổn rồi, anh ta đang cố chứng minh cho đám người truyền thống kia thấy thần không tồn tại! Đám người kia sẽ nổi điên lên mà gi3t ch3t anh ta mất, ngăn anh ta lại mau!”

Vẻ mặt của Bách Gia Mộc căng chặt, cậu nhóc xoay cổ tay vung ra một con dao mổ sáng lóa xuyên qua màn sương mù trong cơn mưa, đập trúng khẩu súng trong tay Rudy.

Bách Gia Mộc thở phào nhẹ nhõm: “Được rồi, anh ta bắn không trúng đâu.”

Lúc Rudy bóp cò, khẩu súng bị dao mổ đập vào rơi xuống, viên đạn bắn r4 sượt ngang trán bức tượng.

Tên thủ lĩnh truyền thống đang đuổi theo điên cuồng cười rộ lên: “Thần phái tín đồ đến ngăn cản mày! Thần tồn tại! Mày không thể giết Thần!”

“Thần đang phù hộ cho chính mình, phù hộ cho tao, tên giám đốc nhà máy đạo đức giả bẩn thỉu đó nên bị tao gi3t ch3t theo thần dụ của thần!”

Rudy đang ngồi nửa quỳ trên thuyền, mí mắt vừa động, anh ta bất ngờ nhặt con dao mổ lên, không chút do dự, hung ác chộp lấy chặt đứt đầu của tượng thần.

Bách Gia Mộc: “!!!”

Nghịch Thần: “!!!”

Rudy như muốn bùng nổ, bắp thịt ở vai phồng lên, cứ cầm con dao đâm xuống lia lịa, anh ta thở hổn hển, mưa rơi xuống ướt đẫm một bên tóc.

Phần đầu của bức tượng gỗ bị dao mổ băm cắt thành nhiều mảnh vụn, chằng chịt vết đâm chém.

Tên thủ lĩnh truyền thống đối diện thét lên như gà bị cắt tiết, đôi mắt mở trừng trừng, nhìn cái đầu của tượng thần đã bị Rudy băm nát vụn thành mùn cưa, trên khuôn mặt hiện lên vẻ hoảng sợ không giấu giếm.

Một người bản xứ đứng bên cạnh lẩm bẩm một mình: "Làm sao hắn có thể phá hủy lớp sơn phủ mà thần bảo hộ chính mình được chứ …"

"Tại sao thần không nhấn chìm hắn bằng mưa lớn, và thiêu đốt hắn bằng sấm sét?"

"Tại sao thần lại để một kẻ phản bội thần thánh đập vỡ tượng thần của mình …?"

Thủ lĩnh hai mắt trợn trừng, giơ tay tát những người bên cạnh, khàn khàn nói với bọn họ: "Đủ rồi! Thần tồn tại! Thần phù hộ chúng ta! Các người cũng muốn phản bội lại Thần, bị Thần dìm chết hay sao!"

Âm thanh nghi ngờ dần dần yếu ớt.

Rudy ngẩng đầu, ánh mắt mang theo vô số cảm xúc nhìn vào tên thủ lĩnh, anh ta nở nụ cười giễu cợt: "Thần không tồn tại."

"Thần chưa bao giờ phù hộ ông cả, những gì ông làm chỉ vì chính dục v0ng của ông mà thôi."

Rudy loạng choạng đứng dậy, cầm bức tượng nát bấy trong tay, chỉ về phía tên thủ lĩnh, khàn giọng nói: "Đồ hèn nhát bẩn

thỉu chỉ dám núp bóng dưới tín ngưỡng tôn giáo tà đạo, ông có dám đối mặt với lời dối trá của chính mình hay không?”

Tên thủ lĩnh hai mắt đỏ hoe, giương súng lên rống to: “Câm miệng, mày chính là người bị thần ruồng bỏ!”

Đạn xuyên qua tượng thần chắn trước người Rudy, bắn phá bừa bãi vào anh ta, Rudy chậm rãi nhắm mắt lại, trên mặt nở một nụ cười mãn nguyện và mệt mỏi, tay ôm đầu tượng thần rơi xuống hồ tử thần Pluto.

Nghịch Thần thần sắc phức tạp ngăn không cho Bách Gia Mộc cứu Rudy: “—— Đây là cốt truyện của NPC chính này, chúng ta không thể ngăn cản được, xem thôi là được rồi, anh ta nhất định phải chết, đó là do anh ta tự nguyện.”

Bách Gia Mộc sửng sốt, sau đó nghi ngờ hỏi: “Tại sao anh ta lại muốn tự sát? Nếu không chọc giận tên thủ lĩnh kia thì vẫn còn đường sống kia mà.”

“Anh ta muốn tên thủ lĩnh nổi giận tự tay đập nát tượng thần.” Nghịch Thần chỉ chỉ dân bản xứ bên kia, anh thở dài một tiếng, “Nhìn xem, vẻ mặt của đám người bản xứ thay đổi rồi kìa, họ bắt đầu nghi ngờ thủ lĩnh của họ.”

“Rudy biết anh ta phá vỡ thần tượng cũng chẳng thể nào phá hủy hoàn toàn niềm tin của những người bản xứ này, mà chỉ có kẻ tạo ra những lời dối trá, tức là tên thủ lĩnh kia phá vỡ tượng thần thì dân bản xứ mới thức tỉnh được.”

Nghịch Thần thở dài, “Thời điểm anh ta đầu hàng cũng đã sẵn sàng trả giá bằng mạng sống của mình rồi.”

“Nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ.” Nghịch Thần xoa cằm trầm ngâm, “Theo dự đoán trước đây của tôi, phải đến giai đoạn giữa và cuối game thì cốt truyện của NPC chính Rudy mới có thể kích hoạt chứ, tại sao chỉ mới ngày đầu tiên của cuộc chiến mà Rudy đã hoàn toàn hiểu rõ làm thế nào để đạt được mục tiêu của mình, có ai đã dạy anh ta thì phải?”

Bách Gia Mộc phản ứng rất nhanh: “NPC phản ứng bất thường là do người chơi gây ra, có người đã khiến Rudy tự sát?”

Nghịch Thần khựng lại: “Người chơi này đẩy nhanh cái chết của Rudy, tăng cường xung đột giữa hai phe là muốn làm gì đây?”

- ——oOo—

Chương 295

Hội Chữ Thập Đỏ.

Alex đang thay băng vết thương thì ngón áp út tay trái cậu ta đau nhói, cậu ta nhìn xuống, chiếc nhẫn trên đó đã bị nứt vỡ, xước ra một vết máu nhỏ.

Alex cứng người, một cảm giác sợ hãi khó tả bao trùm lấy cậu ta, cậu ta loạng choạng đỡ chiếc xe lăn cố gắng đứng dậy: "Rudy! Có phải Rudy đã đi rồi phải không!"

Chưa kịp dứt lời thì đã thấy Đường Nhị Đả khuôn mặt lấm lem bùn đất, cõng một người lính bị thương nặng từ rìa trại Chữ Thập Đỏ chạy tới, vừa chạy vừa gào to: "Rudy bị thương, còn chưa chết, mau tới giúp một tay!"

Theo sau Đường Nhị Đả là một đám đông người bản xứ đang đuổi theo gã, nhưng bị Hắc Đào dùng roi quất liên tục để mở đường máu thoát thân.

Tên thủ lĩnh đuổi theo bọn họ gần như phát điên, gân xanh nổi lên, hai mắt đỏ ngầu, lão không ngừng bắn về phía Đường Nhị Đả: "Trả tên phản thần chó má đó cho tao! Tao muốn băm xác nó thành trăm mảnh vì đã dám xúc phạm tới Thần!!"

Đám người bản xứ đi theo phía sau lão tay cầm đủ thứ vũ khí, thậm chí có cả súng phóng tên lửa, hung ác nhìn chằm chằm

ba người chạy trốn, thế nhưng không ai dám vượt qua roi đen của Hắc Đào.

Người của Chữ Thập Đỏ vội vàng cầm lấy vũ khí, mở phòng tuyến, dựng tấm biển đỏ ghi chữ 【Vùng không chiến, cấm tấn công】, xe tăng phòng thủ đóng ở đây cũng từ từ giương súng nhắm vào nhóm người bản xứ đang đột nhập vào khu vực Chữ Thập Đỏ.

Đường Nhị Đả chạy vào khu vực Chữ Thập Đỏ trước, theo sau là Hắc Đào, đám người bản xứ không chịu buông hạ vũ khí đã bị chặn lại ngoài tuyến phòng thủ.

Rudy bất tỉnh nhưng vẫn nắm chặt đầu tượng thần trong tay được nhanh chóng chuyển lên cáng đưa đến căn lều cấp cứu thương binh bị thương.

Alex nhìn thấy Rudy cả người bê bết máu thì đưa tay ra định chạm vào nhưng suýt chút nữa là đã ngã khỏi xe lăn, may mắn là Bạch Liễu đứng bên cạnh đỡ được.

“Yên tâm đi.” Bạch Liễu cúi đầu vỗ nhẹ bụi đất bám trên đầu gối Alex, nhướng mắt bình tĩnh nói, “Lần này Rudy sẽ không sao đâu.”

Alex thoáng nhìn Bạch Liễu, cậu ta nhìn thẳng vào đôi mắt đen lay láy của hắn, không hiểu sao lại nhớ đến cái đầu của thần tượng trên cáng của Rudy.

Đôi mắt của bức tượng thần với nụ cười từ bi cũng như thế này, nó u ám và bình yên, phản chiếu mọi thứ trên đời, dường

như đứng ngoài tất cả những cảm xúc của con người, như thể một người đang lạnh lùng xem hết những tiết mục trên thế gian này mà hắn đã sớm sắp đặt từ lâu.

… Lần này Rudy sẽ không sao đâu, cách nói này giống như Bạch Liễu đã chuẩn bị sẵn sàng để an ủi khi Rudy gặp chuyện không may.

Alex rùng mình một cái, đẩy xe lăn rời khỏi Bạch Liễu, cậu ta nhìn Bạch Liễu thật sâu, sau đó quay xe không nhìn lại, đi về phía chiếc lều Rudy đang được chữa trị.

Bạch Liễu thấy Alex tránh xa mình thì cũng chẳng buồn tức giận, hắn cụp mắt xuống, phủi phủi vết bụi đất bám vào tay lúc nãy.

Đường Nhị Đả ngồi dưới chân Bạch Liễu th0 dốc nghỉ ngơi, Hắc Đào thì đã biến mất tăm mất tích ngay khi vừa bước vào Hội Chữ Thập Đỏ, Đường Nhị Đả tìm một vòng xung quanh mãi không thấy nên đành bỏ cuộc.

Gã ngẩng đầu uống một ngụm nước, đang định báo cáo với Bạch Liễu chuyện đã xảy ra, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của Bạch Liễu thì không khỏi giật mình.

… loại biểu hiện này, giống như Bạch Lục ở các dòng thời gian khác đang lên kế hoạch cho những việc …

Đường Nhị Đả lập tức kiềm chế sự quen thuộc và sợ hãi, gã lắc đầu để xua tan những suy nghĩ khủng khiếp đó trong đầu,

hít một hơi thật sâu, bắt đầu nghiêm túc báo cáo với Bạch Liễu những gì đã xảy ra trên chiến trường.

"… Anh ta bị trúng đạn rơi xuống nước, đúng lúc Hắc Đào và tôi đang ở dưới nước, thấy anh ta vẫn còn thở nên tôi kéo anh ta lên bờ, chạy về hướng này …"

"Sau đó dân bản xứ phát hiện ra chúng tôi nên đuổi theo, cũng may là Hắc Đào rất mạnh, hai người chúng tôi di chuyển cũng nhanh nên đã đến trước một bước…"

Bạch Liễu gật đầu: "Cũng gần khớp với những gì tôi đã đoán."

"Cậu sắp xếp để tôi tham gia đội biệt kích 1 để phối hợp với cậu, cứu Rudy đúng lúc trong cuộc chiến à?" Đường Nhị Đả khuỵu gối, tựa lưng vào nòng súng cắm trên mặt đất, nhìn Bạch Liễu, "Từ lúc nào thì cậu đoán được Rudy sẽ đào tẩu?"

Bạch Liễu mỉm cười: "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Rudy, anh ta rất giỏi chiến đấu nhưng lại sẵn sàng trở thành một người lính dọn dẹp, có nghĩa là anh ta là người theo chủ nghĩa hòa bình thuần túy giống như Alex, hoặc anh ta không ủng hộ phe anh ta đang tham gia giành chiến thắng."

Đường Nhị Đả thở phào nhẹ nhõm, nhưng không ngạc nhiên, tiếp tục nói theo ý của Bạch Liễu: "Nếu Rudy làm phản, Alex chắc chắn sẽ không thể trụ được lâu và cậu ta cũng sẽ làm phản, phe địch vừa có NPC chính lại vừa có quyền sở hữu hồ Pluto, càng về sau họ càng có lợi thế."

“Anh muốn hỏi tôi tại sao ngay từ đầu tôi không tham gia phe địch, đúng không?” Bạch Liễu trả lời Đường Nhị Đả, cười cười, “Bởi vì tôi sẽ không tham gia phe nào cả.”

Đường Nhị Đả cau mày: “Không tham gia bất cứ phe nào? Cậu muốn tạo phe riêng cho Alex à?”

Bạch Liễu gật đầu.

Đường Nhị Đả thận trọng đưa ra ý kiến của riêng mình: “Bạch Liễu, tôi tin là cậu có ý tưởng của riêng mình, nhưng từ cảm nhận của tôi về Alex vừa rồi, tôi nghĩ nếu Rudy may mắn sống sót lần này thì nhiều khả năng là Alex sẽ bị Rudy thuyết phục gia nhập phe người bản xứ.”

“Mà nếu Rudy chết, cậu ta hận thù dân bản xứ nên cũng sẽ chọn ở lại ổn định phe bên này.”

Đường Nhị Đả thận trọng nói: “Khó mà để Alex phản bội, lập ra phe thứ ba.”

Bạch Liễu gật đầu đồng ý với ý kiến của Đường Nhị Đả: “Ừm, đúng là vậy, Alex lớn lên trong một môi trường yên bình và thanh bình, cậu ta rất tốt bụng, vì vậy cậu ta đã chọn trở thành một sinh viên y khoa, ra tiền tuyến để cứu người, thậm chí cũng chưa từng gi3t ch3t ai trên chiến trường.”

“Loại nhân vật này nói hoa mỹ thì gọi là hiền lành tốt bụng, nhưng trong bối cảnh trò chơi không giết người thì không cứu được người này thì thật hèn nhát và bất tài.” Đường Nhị Đả quay đầu nhìn về phía trước lều của Rudy, không khỏi thở dài,

“Kiểu người như Alex cảm thấy chiến tranh là một sai lầm, cho dù kề dao vào cổ cậu ta cũng không bắt cậu ta tạo thành phe thứ ba được.”

Bạch Liễu nhìn vào lều nơi Rudy đang cấp cứu, bình tĩnh nói, “Có thể được.”

“Tôi đã bàn với Rudy rồi, anh ta sẽ giúp tôi làm điều đó.”

Đường Nhị Đả càng lúc càng khó hiểu: “Rudy bị thương nặng, có thể không qua khỏi đêm nay, làm sao có thể giúp cậu chứ?”

“Không cần Rudy tỉnh lại.” Bạch Liễu híp mắt, “Cho dù anh ta không tỉnh lại cũng có thể giúp tôi hoàn thành chuyện này.”

Nửa đêm.

Bác sĩ đã phẫu thuật lấy viên đạn từ cơ thể Rudy ra, sau đó chích thuốc hạ sốt rồi đẩy anh ta về lều lại.

Thuốc mê vẫn chưa tan, Rudy vẫn đang hôn mê và sốt cao, Alex đứng cạnh giường, đôi mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm anh ta.

Bàn tay và giọng nói của Alex run rẩy: “Chiếc nhẫn bị nứt rồi, Rudy, nhẫn em bị nứt rồi, họ nói chiếc nhẫn của anh cũng bị nát, bị đạn bắn nát …”

“Bác sĩ nói có thể anh sẽ không tỉnh lại.”

Alex cúi đầu dựa vào thành giường, nghẹn ngào: “Rudy, bây giờ bằng chứng duy nhất chứng minh chúng ta ở bên nhau đã không còn nữa, nếu chúng ta đều chết, em không thể chứng minh cho Pluto (Thần chết) rằng anh là vợ em, để ngài ấy đừng ngăn cách linh hồn chúng ta.”

Nước mắt trượt dài trên cằm Alex, nhưng chưa kịp rơi xuống ga trải giường thì một nhóm người lặng lẽ vén màn lều của Rudy, bọn họ cầm dao nhọn và gai gỗ ẩn mình trong đêm tối như hổ rình mồi, cất giọng khàn khàn:

“Alex, nếu cậu muốn sống thì cút ra chỗ khác!”

Alex đột ngột quay lại, bật đèn trong căn lều tối đen như mực, nhìn thấy nhóm người trước mặt, cậu ta sửng sốt một hồi, giọng nói vô cùng khó nghe:

“Các anh là những người sống sót trong đội biệt kích 1 …”

“Trước mắt vẫn còn sống sót.” Người cầm đầu dùng một con dao thép sắc bén đỡ lấy thân thể, phần chân trái dưới đầu gối đã biến mất, băng vải vẫn còn rỉ máu, nhìn là biết vừa mới bị cắt cụt chân không lâu.

Hắn ta nhìn chằm chằm Rudy trên giường bệnh với đôi mắt đỏ sậm, cười hung tợn: “Nhờ phúc của tên Rudy này mà tôi bị đám người bản xứ lấy mất một chân trái, không biết có thể sống trong địa ngục này bao lâu nữa đây.”

Alex quay xe lăn chặn trước giường Rudy, giọng run run: “Chỗ này là Hội Chữ Thập Đỏ, các anh muốn làm gì vậy?”

“Hội Chữ Thập Đỏ chỉ quy định chúng tôi không được giết kẻ thù ở đây, chứ không quy định chúng tôi không thể dùng quân pháp để trừng phạt người của mình.” Người lính bị đứt chân vẻ mặt hung tợn, hắn ta giơ ngón tay lên chỉ vào Rudy, “Kẻ phản bội này vẫn đang mặc quân phục của chúng tôi, nó đã giết hơn 20 anh em của chúng tôi, tại sao tôi không thể giết nó!”

Người đàn ông như một con thú bị mắc bẫy gầm lên với Alex: “Alex, nếu cậu bao che kẻ phản bội này, chúng tôi sẽ giết luôn cậu!”

Alex theo bản năng muốn đứng lên, nhưng chân bị thương, nhanh chóng bị nhóm người vững vàng đ3 xuống, hai tay bị bắt chéo sau lưng, giãy giụa một hồi vẫn vô ích, cuối cùng khàn giọng kêu la thảm thiết: “Cứu mạng!! Có người tấn công thương binh!”

Người đàn ông cầm đầu đi đến bên giường của Rudy, hắn ta lạnh lùng nhìn Alex, trong mắt vừa oán hận vừa phức tạp: “Sẽ không có ai đến đâu, Alex, bọn họ đều biết nội tình của chúng tôi.”

“Không không không!” Alex hoảng sợ, cậu ta không tự chủ được, mặt mũi toàn là nước mắt, cố sức ngăn cản, “Rudy không nên giết các anh, các anh cũng không nên giết Rudy, mọi người không nên tấn công lẫn nhau!”

“Sai rồi, sai hết rồi!! Chúng ta dừng lại đi!”

“Nhưng sự thật là chúng ta đang tấn công lẫn nhau đấy thôi.” Người lính đứng cạnh Rudy bằng một chân, giơ cao dao chém Rudy trên giường bệnh, vẻ mặt tàn ác không che giấu, “—— chiến tranh không bao giờ ngừng!”

Lưỡi dao trắng như tuyết chém xuống tàn nhẫn, máu bắn lên tung tóe, những người lính liên tục vung gai gỗ và dao nhọn đâm chém Rudy trên giường bệnh với vẻ mặt hận thù, chẳng mấy chốc đã cắt nhỏ anh ta ra thành một đống thịt vụn lẫn lộn máu me nhầy nhụa.

Tiếng la hét xé lòng và cầu xin tha thứ của Alex vang vọng khắp trại Chữ Thập Đỏ.

Bạch Liễu đứng bên cạnh một chiếc lều khác, vén rèm lên, thản nhiên lắng nghe lời kêu cứu của Alex, Đường Nhị Đả gần đó mang vẻ mặt nghiêm túc.

Đường Nhị Đả muốn nói lại thôi rất nhiều lần, cuối cùng chịu không nổi: “… Thật sự không thể đi cứu Rudy sao?”

“Đây là giao dịch giữa tôi và anh ta.” Bạch Liễu lãnh đạm nhìn Đường Nhị Đả, “Rudy không muốn sống, anh ta muốn chết dưới tay đồng đội cũ để chuộc lỗi, vì vậy tôi đã an bài chuyện này cho anh ta, đổi lại, tôi dùng cái chết của anh ta để đạt được mục đích của mình.”

Đường Nhị Đả không biết tâm trạng của mình như thế nào: “… Cả hai phe đều trực tiếp giết Rudy, Alex sẽ không thể chọn bất cứ phe nào nữa.”

… Cách làm này cũng ổn, dù sao nó chỉ là một trò chơi, nhưng lại khiến Đường Nhị Đả nghĩ đến Bạch Lục.

Bạch Lục rất giỏi chuyện này, sai khiến, dẫn dắt người khác tự nguyện chọn lựa cái chết, sau đó lại lợi dụng cái chết của bọn họ để đạt được mục đích của mình.

Đường Nhị Đả do dự, cuối cùng cắn m0i hỏi: "Bạch Liễu, cậu thật sự sẽ không trở thành Bạch Lục chứ?"

Bạch Liễu trầm mặc vài giây, sau đó quay đầu nhìn Đường Nhị Đả, đột nhiên cười khẽ: "Đây chỉ là trò chơi thôi, đừng căng thẳng như vậy, Đường Nhị Đả."

- ——oOo—

Chương 296

Tiếng kêu thảm thiết của Alex dần dần nhỏ lại, những người lính bê bết máu lần lượt bước ra khỏi lều, vung vẫy vết máu trên tay rồi bỏ đi.

Bạch Liễu liếc nhìn đồng hồ, đợi thêm mười lăm phút nữa mới vén lều đi vào.

Đường Nhị Đả vẻ mặt phức tạp đợi bên ngoài: "Tôi không vào đâu, hiện tại tâm trạng của Alex chắc không tốt lắm."

"… Có chuyện gì thì gọi tôi." Đường Nhị Đả vẫn không nhịn được gọi Bạch Liễu, "Cậu vẫn tiếp tục lợi dụng Alex sao?"

Bạch Liễu ngừng lại, quay đầu cười, thản nhiên trả lời: "Đúng vậy, sao vậy?"

Đường Nhị Đả mím môi, nắm chặt tay dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì chỉ lắc đầu: "… Không có gì."

Bạch Liễu là một người chơi muốn chiến thắng, cho nên lợi dụng NPC trong trò chơi để đạt được mục đích là điều đương nhiên, hắn thực sự không có nghĩa vụ phải xem xét cảm xúc của các NPC.

Nhưng sao cảm thấy bất an kiểu gì ấy …

Bạch Liễu vỗ vai Đường Nhị Đả, nhẹ nhàng hỏi: “Nếu anh không thích cách tôi lợi dụng Alex thì tôi sẽ đổi cách khác vậy.”

Đường Nhị Đả muốn nói mình không bận tâm, nhưng nhìn vào đôi mắt đen nhánh của Bạch Liễu không hề chứa ý cười, gã lại buột miệng hỏi: “Cách gì vậy?”

“Cách nhẹ nhàng hơn.” Bạch Liễu cười nhẹ, “Anh sẽ thích.”

——Vì hắn cũng đã sử dụng phương pháp này với Đường Nhị Đả.

Bạch Liễu vén lều bước vào.

Alex ngồi bất động giữa căn lều đẫm máu, cậu ta gục đầu xuống, máu dính đầy hai tay chống trên xe lăn, chảy xuống đầu ngón tay, cái đầu nhắm nghiền mắt của Rudy nằm trên lòng bàn chân của cậu ta.

Giường bệnh trong cùng đẫm máu, khăn trải giường trắng như tuyết nhuộm đỏ, trên đó tứ chi tán loạn, nội tạng lòi ra ra khoang bụng, cảnh tượng như thể một con sơn dương bị người xẻ thịt chưa kịp mang đi.

Mùa mưa nóng bức ẩm ướt, Rudy vừa chết một lát mà ruồi nhặng đã bu đen kịt xác chết.

Bạch Liễu đứng trước mặt Alex, Alex vẫn cúi đầu xuống, ánh mắt hoàn toàn mất tập trung, như thể cậu ta không còn phản ứng được với bất cứ điều gì ở thế giới bên ngoài.

Nhưng Bạch Liễu chỉ nói một câu khiến Alex phải ngẩng đầu lên.

“Cậu đoán được mà nhỉ?” Bạch Liễu nói, “Tôi đã sắp xếp để Rudy chết như thế này”.

Alex chậm rãi ngẩng đầu, giọng nói khàn khàn: “… tại sao?”

“Tôi tin là cậu cũng đoán được điều này, vì vậy muốn đến Hội Chữ Thập Đỏ để bảo vệ Rudy.” Bạch Liễu cụp mắt xuống, hắn nhìn Alex như thương hại, “Bởi vì Rudy muốn chết theo cách này. “

“Anh ta muốn chết bằng chính cách mình gi3t ch3t những đồng đội để trả giá tội lỗi của mình, anh ta đã bắn họ tan xác thành nhiều mảnh, vì vậy anh ta cũng muốn mình bị cắt xẻ thành nhiều mảnh.”

Alex cúi đầu che mặt, nghẹn ngào nói: “Rudy…”

Khóc lóc một hồi, Alex cố gắng hết sức bình tĩnh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Bạch Liễu đầy vẻ kinh tởm và nỗi sợ hãi không thể che giấu: “Rudy muốn chết để trả giá cho tội lỗi của mình, nhưng cậu muốn anh ấy chết chắc chắn không chỉ vì lý do đơn giản như vậy, phải không?”

【Hệ thống nhắc nhở: Sự yêu thích của NPC Alex đối với người chơi Bạch Liễu đang giảm dần … 】

Bạch Liễu làm lơ lời nhắc nhở, vẫn bình tĩnh đáp lại lời của Alex: “Đúng vậy, tôi làm tất cả vì mục đích của tôi.”

Alex cong lưng, nửa người từ trên xe lăn đứng lên, khàn khàn hét lên: “—cậu dẫn dắt Rudy tìm chết, cậu cố ý để tôi nhìn thấy cảnh này, ngay từ đầu cậu đã lợi dụng chúng tôi!”

“Đồ dối trá hèn hạ, kẻ thao túng bẩn thỉu!” Alex thở hổn hển, đôi mắt đầy hận thù và tia máu, “—— cậu còn ác hơn nhiều so với vị thần không tồn tại đó.”

Nước mắt cậu ta tuôn rơi không kìm chế được, như thể tự lẩm bẩm một mình: “… Rudy đã tin tưởng cậu, cậu đã nhận lấy bó hoa của anh ấy, tổ chức hôn lễ của mình dưới sự chứng kiến của anh ấy.”

“… Một người như cậu không xứng đáng có bất kỳ tình cảm thuần khiết nào trên thế giới này.”

Alex hung dữ chửi bới: “Nếu có một ngày Hắc Đào phát hiện ra bộ mặt thật của cậu, y nhất định sẽ rời bỏ cậu!”

Bạch Liễu ngón tay buông thõng bên hông hơi nắm lại, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn mang theo nụ cười ôn hòa: “Chuyện này đối với tôi không có gì mới cả.”

Alex gào thét trút giận sỉ nhục Bạch Liễu hơn nửa tiếng, vị sinh viên y khoa thư sinh này có vẻ không giỏi chửi thề lắm, có mấy từ cứ lặp đi lặp lại mãi, cuối cùng gục xuống khóc. Cậu ta nắm lấy vạt áo của Bạch Liễu hỏi hắn:

"Tại sao lại để anh ấy chết, tại sao anh ấy phải chết chứ!!"

"Sự tồn tại của tôi không đáng để anh ấy buông bỏ mặc cảm, hận thù và bắt đầu lại từ đầu hay sao!"

Alex khóc đến run cả người, nhìn lòng bàn tay trống rỗng không khỏi rơi nước mắt: "… Không còn gì nữa, không để lại gì cho tôi hết."

Bạch Liễu quay đầu nhìn cái xác nát vụn trên giường: "Anh ấy đã để lại thân thể của mình cho cậu."

Alex rùng mình một cái, không kiềm chế được vẻ mặt vặn vẹo, kinh hãi ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu.

Nhưng Alex rất nhanh bình tĩnh lại, cậu ta đẩy xe lăn lui về phía sau: "Tôi sẽ không dùng thuốc này trên người anh ấy, Rudy vĩnh viễn là Rudy, anh ấy là người, cho dù chết cũng là người, tôi sẽ không biến anh ấy thành một con quái vật không có linh hồn."

Bạch Liễu cười khẽ: "Tại sao không thể chứ? Có sự khác biệt nào giữa Rudy sống lại và Rudy yêu cậu không?"

“Họ hoàn toàn không giống nhau!!” Alex dường như cuối cùng đã phát hiện ra sự điên cuồng của Bạch Liễu, cậu ta cất giọng the thé như thể làm vậy thì có thể kìm nén nỗi sợ hãi kỳ lạ làm lạnh sống lưng, “—— cái xác đã dùng thuốc chỉ là một cái xác, nó chỉ là một con quái vật không có linh hồn!”

Đường Nhị Đả đang đứng ngoài cửa nhíu mày lắng nghe, cảm xúc Alex kích động đến nỗi gã tự hỏi không biết Bạch Liễu có thật sự dùng cách gọi là nhẹ nhàng hay chưa.

Có người vỗ vai Đường Nhị Đả, gã quay lại, tròn mắt ngạc nhiên.

Hắc Đào đứng trước Đường Nhị Đả mặt không chút cảm xúc, nhìn chằm chằm lều trại một hồi, quay đầu hỏi Đường Nhị Đả: “Con người không thể yêu quái vật không có linh hồn sao?”

Đường Nhị Đả ngớ người ra không hiểu Hắc Đào có ý gì.

Bạch Liễu gật đầu ra hiệu Alex tiếp tục: “Vậy thì sao?”

Alex nhìn Bạch Liễu đầy hoài nghi: “Chẳng lẽ cậu sẽ yêu một vật chứa không có linh hồn à?”

Bên trong yên tĩnh hồi lâu, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng bình tĩnh của Bạch Liễu —— hình như hắn đang suy nghĩ.

Hắc Đào đứng thẳng bên ngoài lều, mím môi nắm chặt tay lại.

Bạch Liễu cuối cùng cũng mở miệng: “Tôi không biết.”

Lần này ngay cả Đường Nhị Đả cũng ngạc nhiên, trong trí nhớ của gã, Bạch Liễu chưa bao giờ đưa ra một đáp án ba phải như vậy khi đàm phán với người mà hắn lợi dụng.

Không biết tại sao Đường Nhị Đả lại thấy nhẹ lòng ——

——Bạch Liễu làm thế không hoàn toàn vì lợi dụng Alex và Rudy.

Hắn khác với Bạch Lục.

Đường Nhị Đả thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Trên gương mặt vô cảm của Hắc Đào thoáng hiện lên chút buồn bực, y đá khẩu súng nằm chắn ngang cửa lều, lạnh lùng hỏi: “Sao em ấy lại không biết?”

Đường Nhị Đả đi tới cầm súng, đầu đầy dấu chấm hỏi: “Sao cậu không vào mà hỏi Bạch Liễu, làm sao tôi biết cậu ta không biết chứ.”

Hắc Đào ừ một tiếng, y bước tới gần lều, nét mặt căng thẳng đi tới đi lui hai vòng, vẫn không đi vào, cuối cùng lùi lại một bước, ngồi xổm bên cạnh Đường Nhị Đả, cúi đầu, dùng ngón tay chọc chọc những lỗ nhỏ trên đất, chọc ra hai hàng ngay ngắn, không biết đang suy nghĩ gì.

Đường Nhị Đả vẻ mặt bối rối: “Sao cậu không vào đi?”

Hắc Đào khuỵu gối ngồi xổm trên mặt đất, như một đứa trẻ ngơ ngác ngồi xổm trên mặt đất sau khi bị bạn bè bỏ rơi.

Đường Nhị Đả hỏi y, nhưng Hắc Đào chỉ ậm ừ một tiếng, nói, “Tôi cũng không biết.”

Hắc Đào nhìn những cái lỗ nhỏ trên mặt đất, giọng điệu buồn bã trả lời: “… Tạm thời không muốn nhìn thấy Bạch Liễu, em ấy vẫn chưa có câu trả lời.”

Đường Nhị Đả nhìn theo tầm mắt của Hắc Đào, ngẩn ra một lúc rồi buồn cười thở dài.

Hắc Đào chọc ra những cái lỗ nhỏ nối liền với nhau tạo thành hai chữ xiêu vẹo ——— Bạch Liễu.

Nói không muốn gặp nhưng trong lòng vẫn muốn gặp.

Alex bên trong cũng khó hiểu trước câu trả lời của Bạch Liễu: “… không biết?”

“Không thể nói là hoàn toàn không biết.” Bạch Liễu giọng đều đều, “Chỉ là rất khó phân biệt được liệu rằng tôi chỉ hoài niệm tình cảm mà tôi đã từng dành cho anh ấy thông qua thân thể đó, hay là tôi đã thật sự có tình cảm với chính thân thể đó.”

“Đôi khi tôi cảm thấy anh ấy là kỷ vật do thần linh thương hại tôi mà để lại.”

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu, sau đó lại nói: “Nhưng đôi khi tôi lại nghĩ anh ấy chính là con quái vật mà tôi yêu.”

“Không phải anh ấy không có linh hồn, chỉ là linh hồn ẩn giấu dưới thể xác đó, tôi phải đợi đến ngày linh hồn xuất hiện mới có thể gặp lại.”

Alex nhìn Bạch Liễu sửng sốt, cậu ta miễn cưỡng pha trò: “… cậu nói rất đúng, cứ như đã trải qua những chuyện giống như tôi vậy …”

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Alex: “Tôi đã từng trải qua.”

“Vì vậy, tôi có thể nói với cậu rằng, hai người yêu nhau có thể bị cái chết chia cắt.” Đôi mắt Bạch Liễu nhìn xuống đầu Rudy dưới chân Alex, “nhưng hai con quái vật yêu nhau thì không.”

Lều đột nhiên bị vén lên, Bạch Liễu dời tầm mắt qua, Hắc Đào đứng trước luồng sáng ở cửa, bất động nhìn chằm chằm Bạch Liễu, lồng nguc hơi phập phồng.

Bạch Liễu dường như đã biết y ở bên ngoài từ lâu, thấy y xông vào cũng không giật mình, nhàn nhạt hỏi: “Về rồi sao? Anh vừa đi đâu đó?”

“Ừ.” Hắc Đào dừng lại giải thích, “Trên người của tôi dính bùn, khó coi lắm, tắm rửa sạch sẽ rồi mới tìm em.”

- ——oOo—

Chương 297

Sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Liễu đã tranh thủ thu dọn tất cả các mảnh xác của Rudy để tránh cho Hội Chữ Thập Đỏ thu gom tiêu hủy phòng ngừa dịch bệnh, Alex đứng bên cạnh vẫn đang dằn vặt không biết quyết định của mình là đúng hay không.

"Cậu nghĩ kỹ chưa?" Bạch Liễu hỏi.

Alex ánh mắt cực kỳ phức tạp: "… Nếu như sống lại chỉ là một cái vỏ ngoài, một con quái vật thì phải làm sao đây?"

Bạch Liễu liếc mắt nhìn Hắc Đào đang đứng bên cạnh mình: "Còn tùy vào việc cậu dành tình cảm cho thể xác đó nhiều hay ít."

Alex nghiến răng nghiến lợi, như đã hạ quyết tâm: "Được, tôi đồng ý đề nghị của cậu, đi thôi!"

Bạch Liễu nhìn chân Alex, lấy một lọ thuốc giải từ trong túi ném cho cậu ta: "Chữa trị chân của cậu trước đi."

Alex nhận lấy bình thuốc, hít một hơi thật sâu rồi nhỏ thuốc lên vết thương trên đùi —— vết thương không lành mà biến thành một màu trắng xanh như xác chết.

Cậu ta nhanh chóng đứng dậy, nhặt chiếc ba lô đựng đầy mảnh xác đứng lên, nhìn Bạch Liễu: “Kế hoạch tiếp theo của cậu là gì?”

Bạch Liễu nở nụ cười: “Cậu muốn chấm dứt chiến tranh à?”

Alex ngẩn ra, nhưng cậu ta nhanh chóng đáp trả: “Tình hình đến mức này rồi, sáng nay cả hai bên đều đánh úp thất bại, cơ bản không thể ngăn chặn được nữa.”

“Tất nhiên là có thể chứ.” Bạch Liễu nhìn Alex, “Khi bọn họ có cùng một kẻ thù thứ ba khiến họ sợ hãi thì bọn họ có thể ngừng chiến và hợp tác với nhau.”

Alex sửng sốt: “Kẻ thù thứ ba mạnh như vậy ở đâu ra chứ?”

Bạch Liễu liếc nhìn ba lô trên lưng Alex: “Cậu đã từng muốn tạo ra một đội quân xác sống, bây giờ còn muốn không?”

Alex im lặng một lúc lâu, rồi khàn giọng nói: “… Tôi biết cậu muốn tôi làm gì, nhưng tôi không có đủ xác chết và thuốc để tạo ra đội quân thứ ba đó.”

“Chuyện đó thì không cần lo lắng.” Bạch Liễu mỉm cười, hắn chỉ chỉ dưới chân, “Thuốc và xác chết, không phải Hội Chữ Thập Đỏ đã có sẵn hay sao? Nơi này lúc nào cũng có đầy thuốc và xác chết để cậu sử dụng sản xuất đội quân của mình.”

Alex thấp giọng phản bác: “Nhưng Hội Chữ Thập Đỏ sẽ không đưa thuốc và xác chết cho một tên lính quèn như tôi tùy

ý sử dụng đâu, nghe đây Bạch Liễu, tôi biết anh muốn làm gì, nhưng chuyện này không có khả năng, cậu cũng chỉ là người thường thôi, Hội Chữ Thập Đỏ cũng không phải là sân vườn nhà cậu, ở đây canh phòng nghiêm ngặt, chỉ có người bên trong mới có thể lấy thuốc …"

"Không sai." Bạch Liễu chỉ vào phía sau Alex, ẩn ý nói: "Cậu quay lại nhìn thử xem?"

Lưu Giai Nghi đang mặc đồng phục y tá, xoay chìa khóa dựa vào lều, nhướng mày nhìn Alex: "Tôi vừa giải quyết xong vấn đề xác chết và thuốc rồi, đây là chìa khóa của kho thuốc, việc tiêu hủy xác chết cũng thuộc trách nhiệm của tôi, các anh muốn làm gì làm đi."

Alex mở to mắt liếc Bạch Liễu như nhìn thấy ma, sau lưng không tự chủ được phát lạnh: "… Rốt cuộc cậu dự tính chuyện này từ khi nào?"

Cái chết của Rudy, thỏa hiệp sụp đổ của cậu ta, tiếp theo là thuốc và xác chết, tên này đã hoàn toàn dự tính trước khi nó xảy ra!

Bạch Liễu thậm chí còn dành thời gian cho việc kết hôn, từ đầu đến cuối hắn không hề rời khỏi tầm mắt của Alex!

Bạch Liễu nhìn cậu ta nở nụ cười nửa miệng, "Cậu rất muốn biết đáp án à? Tin tôi đi, nghe xong cậu sẽ không vui đâu."

Alex xoa xoa cánh tay nổi da gà, nuốt nước bọt: "… Tôi thề, cậu là một trong những người quản lý thời gian tốt nhất mà tôi

từng gặp.”

Đường Nhị Đả tò mò hỏi: “Một trong những? Ở đây còn ai tận dụng thời gian tốt hơn Bạch Liễu à?”

“Là Rudy…” Alex nhàn nhạt thở dài, “Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy, anh ấy đang duy trì mối quan hệ tốt đẹp với bảy, tám gã trai cùng một lúc, trong một ngày còn lén liên hệ với ba người mà không ai phát hiện ra ai.”

Alex ánh mắt thâm thúy, liếc nhìn Hắc Đào bên cạnh Bạch Liễu, “Bạch Liễu, cậu biết không, tôi thấy cậu và Rudy có điểm chung đấy, đều có thể lén lút liên hệ với những người khác dưới mí mắt người yêu của mình mà vẫn không bị phát hiện ra.”

Bạch Liễu thường xuyên lén lút liên hệ với các đội viên sau lưng Hắc Đào: “…”

Người trong cuộc Đường Nhị Đả: “…”

Người trong cuộc Lưu Giai Nghi: “…”

Hắc Đào liếc nhìn Bạch Liễu, vểnh đuôi a một tiếng.

Nghịch Thần cách xa đó tám trăm dặm cũng hắt hơi một cái, xoa xoa mũi: “Đứa nào đang nói xấu sau lưng mình ấy nhỏ?”

“Nhiều lắm, có cần tôi sàng lọc sẵn danh sách đưa anh không?” Bách Dật kích động đề nghị.

Nghịch Thần xua tay: “Cảm ơn lòng tốt của cậu, bây giờ tôi đang chơi game, không có hứng nghe mấy thể loại đó đâu.”

Bách Gia Mộc bên cạnh chống cằm ngẩn người: ” Nghịch Thần, anh nói xem, Bạch Liễu có phải là chim bồ câu trắng của anh không? Hiện tại Alex còn chưa đào tẩu, NPC chính Rudy bên chúng ta thì đã chết, phe truyền thống sắp tan rã rồi.”

“Cứ để bọn họ gây rắc rối đi, càng rắc rối thì phe ta càng yên ổn.” Nghịch Thần không quan tâm, “Rudy chết chỉ là sớm muộn thôi, cũng chẳng phải chuyện lớn gì.

Bách Gia Mộc khó hiểu hỏi: “Tình hình đã hỗn loạn thế này rồi mà không phải chuyện lớn sao?”

“Không phải.” Nghịch Thần khẳng định trả lời, “Càng hỗn loạn thì càng dễ kiểm soát tình hình. Người chơi này khá tham lam, tuy rằng không chắc chắn lắm nhưng qua mấy lần tiếp xúc và phán đoán thì tôi đoán người gây ra những chuyện này hẳn là Bạch Liễu.”

Bách Gia Mộc nhíu mày: “Vậy mà lúc trước anh phối hợp với hắn dễ dàng như vậy?”

“Tôi đã xem qua video TV nhỏ của hắn, kỹ năng của hắn liên quan đến giao dịch tiền.” Nghịch Thần nói, “Điểm giao dịch càng cao thì hắn càng phải thực hiện giao dịch nhiều hơn.”

Bách Dật ở bên cạnh bừng tỉnh: “Thảo nào lúc hợp tác anh cho hắn đến 5 triệu điểm?”

“Một phần vì chuyện đó, một phần vì …” Nghịch Thần đảo mắt, nắm tay khụ khụ, “Xem như là tiền mừng cưới đi, hắn đã kết hôn với Hắc Đào, tôi là Chiến Thuật Gia dù sao cũng nên đại diện cho toàn đội tặng quà cưới cho đúng lễ nghĩa.”

Nghịch Thần tính tính ngón tay, nghiêm túc đếm: “Ngoại trừ Tiểu Bách chưa thành niên không vội kết hôn thì bốn người lớn chúng ta tặng cho Hắc Đào mỗi người một tháng tiền mừng, khoảng 1,2 triệu điểm, chúng ta 4 người là 4,8 triệu điểm, cộng với điểm giao dịch nữa là tròn 5tr điểm.”

Bách Gia Mộc: “… = = Anh tính cũng kỹ thật đấy, Nghịch Thần.”

Nghịch Thần lờ đi, tiếp tục nói: “Nhưng mà các cậu có để ý điểm quan trọng không? Bạch Liễu bảo là sẽ giúp chúng ta làm Hắc Đào thua, nhưng hắn chưa bao giờ nói là sẽ giúp chúng ta thắng.”

“Bạch Liễu bảo rằng Alex đào tẩu chỉ là ngụy trang thôi, hắn không nói thật, nói theo cách khác thì điều này không bị tính vào nội dung giao dịch.”

Bách Gia Mộc đứng lên, vẻ mặt không vui: “Hắn nói dối chúng ta?”

Nghịch Thần liếc nhìn Bách Gia Mộc: “Nói đúng hơn thì chúng ta đã bị lừa, lừa bịp vẫn luôn là một phần quan trọng của trò chơi này, cái hay của người chơi chính là có thể phòng ngừa mình đừng mắc mưu được hay không.”

Bách Dật lẩm bẩm nói: “Nghịch Thần, tính tình anh cũng tốt thật đấy, bị người ta lừa mà cũng không tức giận?”

Nghịch Thần nở một nụ cười đầy ẩn ý: “Nếu bị lừa mà tức giận thì lúc bắt đầu vào trò chơi này tôi đã giận rồi.”

“Trò chơi này chính là một trò lừa đảo lớn.”

Trời bắt đầu sáng.

Trong rừng cây xuất hiện rất nhiều bóng dáng bước đi cứng ngắc đờ đẫn, trên mặt chằng chịt những đường chỉ khâu, máu thịt tứa ra theo mỗi bước đi, miệng phát ra âm thanh r3n rỉ ư ử kỳ lạ, giống hệt như những con rối gỗ bị giật dây vặn vẹo tay chân tiến về phía trước.

Nhóm Bạch Liễu đi theo sau những xác sống này.

Lưu Giai Nghi không nhịn được phàn nàn: “Chơi mấy ngày trời em mới biết thì ra đây là phó bản zombie.”

“Nhưng không phải chiến đấu với zombie.” Đường Nhị Đả bổ sung, “mà là lính dọn dẹp có nhiệm vụ tạo ra zombie, sau đó thu thập xác chết sau chiến tranh.”

“Xác chết ở Hội Chữ Thập Đỏ vẫn còn ít quá.” Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm những xác chết trước mặt, “Không biết chúng ta có thể cố được đến khi nào.”

Bạch Liễu vẫn điềm tĩnh: “Đừng lo lắng, chỉ cần hai bên không ngừng chiến tranh thì phe chúng ta vẫn sẽ tiếp tục phát triển.”

“Ừm.” Lưu Giai Nghi liếc Bạch Liễu, “Anh cho rằng chỉ cần bên kia có người chết thì quân đoàn zombie bên ta sẽ không ngừng lớn mạnh, cuối cùng bọn họ sẽ cố gắng hết sức để tránh thương vong cho cả hai bên để ngăn cản chúng ta tiếp tục phát triển, chúng ta sẽ đạt được mục tiêu chấm dứt chiến tranh mãi mãi.”

“Anh dùng cái này để thuyết phục NPC thiếu quyết đoán đó à?”

Lưu Giai Nghi thu lại ánh mắt: “Bạch Liễu, đôi khi em thực sự không hiểu anh đang nghĩ gì, anh luôn dùng cách cực đoan và xấu xa nhất để đạt được mục đích của mình.”

“Nếu bảo anh là người tốt thì anh đang làm những việc vô cùng thiếu đạo đức, không hề có chút tình cảm nào với những người lính vô tội này, lợi dụng họ cho đến chết.” “Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm vào đám xác sống trước mặt nói,” Nhưng nếu nói anh là người xấu thì nhìn vào kết quả, anh đã làm được những điều mà ngay cả người tốt cũng không thể làm được.”

Lưu Giai Nghi hỏi, “Thỉnh thoảng em thắc mắc không biết tại sao anh lại muốn làm như vậy?”

Bạch Liễu cười: “Bởi vì anh tò mò.”

Lưu Giai Nghi hỏi ngược lại, “Tò mò cái gì?”

Bạch Liễu cụp mắt xuống: “Tò mò về cái kết mà Alex muốn, là hòa bình hay chiến tranh bất tận, vì vậy anh đưa cả hai khả năng vào kế hoạch.”

“Cái kết mà Alex muốn?” Lưu Giai Nghi cau mày, cô bé nhận ra có điều gì đó trong lời nói của Bạch Liễu, nhạy bén, “Ý anh là sao?”

Bạch Liễu nhìn Lưu Giai Nghi: “Em không nghĩ là Alex đã chấp nhận đề nghị thành lập phe thứ ba của chúng ta và tấn công hai phe kia quá nhanh sao?”

“Đây không phải là hành động bình thường của một người vốn chán ghét việc làm tổn thương người khác, Alex gần như không chút do dự mà đã đồng ý lời đề nghị của anh.”

“Theo như biểu hiện trước đây của Alex, đáng lẽ tinh thần cậu ta cũng bị cái chết của Rudy ảnh hưởng rất lớn, nhưng cậu ta bình tĩnh rất nhanh, sau đó lập tức bắt tay vào sản xuất xác sống.” Bạch Liễu nhướng mi nhìn quân đoàn zombie đông đúc trước mặt, “vả lại tốc độ sản xuất zombie cũng quá nhanh đi.”

“Thân phận Alex trong trò chơi là một sinh viên y khoa chưa thực tập, nhưng mọi người nhìn mà xem, cậu ta tìm các mảnh xác và khâu ráp lại rất thuần thục.”

“… Có cảm giác như đây không phải là lần đầu tiên cậu ta làm chuyện như thế này.”

Lưu Giai Nghi khựng lại, cô bé đột nhiên quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Anh còn nhớ tác dụng của thuốc Alex không?”

Bạch Liễu giọng điệu bình tĩnh: “Nhớ, tác dụng thuốc của cậu ta là đóng băng trạng thái trước khi chết của con người.”

“… Trạng thái trước khi chết.” Lưu Giai Nghi lẩm bẩm, sau đó cô bé đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía binh đoàn zombie trước mặt, vẻ mặt thay đổi, “Loại thuốc do tên này sáng chế ra không phải là thuốc chữa bệnh sinh học, mà là thuốc thời gian có thể đảo ngược thời gian của sinh vật! Thật sự đúng nghĩa là sống lại!”

“Những thứ này không phải zombie, chính là xác sống quay trở ngược lại trạng thái trước khi chết!”

Đường Nhị Đả chưa kịp phản ứng, cúi đầu đến gần Lưu Giai Nghi nghi hoặc hỏi: “Thuốc thời gian gì chứ?”

Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu, quay đầu Đường Nhị Đả: “Chú nhìn sẽ hiểu.”

Đám xác chết rách nát được khâu lại thân thể đang lắc lư di chuyển về phía trước, bề mặt vết thương tứ chi khép lại mở ra nối liền nhau, những lỗ vết thương vốn bị đạn bắn máu chảy đầm đìa cũng dần lành lại.

Đám xác chết vốn nhợt nhạt bắt đầu trở nên hồng hào, ngày càng di chuyển linh hoạt như thể chúng còn sống.

Đường Nhị Đả hoàn toàn sững sờ: "Sao lại thế này?!"

Bạch Liễu không chút ngạc nhiên, hắn nhìn những cái xác đang "sống lại", thản nhiên nói, "Quả nhiên là vậy."

Đường Nhị Đả lập tức quay đầu nhìn chằm chằm Bạch Liễu: "Cậu đã biết?!"

Lưu Giai Nghi trợn mắt nói, "Đương nhiên là anh ấy biết rồi."

Đường Nhị Đả chỉ vào Bạch Liễu trách móc: "Vậy thì tại sao cậu ta không nói chứ, cậu ta là Chiến Thuật Gia mà, giấu chúng ta làm gì!"

Lưu Giai Nghi ôm trán: "Tất nhiên là vì anh ấy chỉ muốn chơi thôi, chú không phát hiện tâm trạng của anh ấy không tốt à, từ lúc vào game đến giờ có làm chuyện chính sự đàng hoàng gì đâu…"

"Đường Nhị Đả, có đôi khi dựa dẫm mãi vào Chiến Thuật Gia cũng không tốt lắm đâu." Bạch Liễu nhanh chóng cắt ngang lời nói của Lưu Giai Nghi, nghiêm túc đáp lại, "Tôi mong là

anh sẽ là chủ công ưu tú nhất của tôi, trước tiên lúc nào cũng phải ngẫm nghĩ lại tin tức mà mình có được.”

Đường Nhị Đả liếc mắt nhìn giữa Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu, sau đó thận trọng lùi lại hai bước, khoanh tay nhìn Bạch Liễu: “Trước tiên nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra trong trò chơi này xem.”

Bạch Liễu hỏi: “Anh có còn nhớ thời hạn của trò chơi này không?”

“Bảy ngày.” Đường Nhị Đả vội vàng trả lời.

Bạch Liễu tiếp tục hỏi: “Vậy anh có nhớ hôm nay là ngày thứ mấy không?”

“Vào sáng sớm ngày thứ ba.” Đường Nhị Đả đáp.

Bạch Liễu nở nụ cười: “Anh không thấy chỗ có nào kỳ quái à? Một trò chơi có thời hạn bảy ngày đã phát triển đến ngày thứ ba, quá trình đã đi được một nửa mà cho tới nay vẫn chưa có người chơi nào nhận được điểm.”

Đường Nhị Đả thận trọng trả lời: “Chuyện như thế này cũng đã từng xảy ra nhiều lần rồi.”

“Đúng vậy, nhưng người chơi top mà cũng gặp phải trường hợp này thì không thể.” Bạch Liễu nói, “Những người chơi trong trò chơi đây, tôi, anh, Lưu Giai Nghi, Danh Sách Sát Thủ, có thể nói là những người chơi hàng đầu trong toàn bộ hệ

thống, thế mà cho đến giờ vẫn chưa ai thu được điểm, điều này cho thấy ở đây có 2 khả năng cần suy xét."

Bạch Liễu ngước mắt lên nhìn Đường Nhị Đả: "Thứ nhất, thiết kế của trò chơi này rất tệ, không làm cho người chơi trải nghiệm được cảm giác thích thú."

"Thứ hai, ba ngày này hoàn toàn không phải là ba ngày thực, trò chơi vẫn chưa trôi qua phân nửa, chúng ta đã tìm sai thời gian tham chiếu."

"Vậy tham chiếu thời gian thực là gì?" Đường Nhị Đả hỏi.

Bạch Liễu nói, "Tôi đưa thiết bị vô tuyến của mình cho Hắc Đào, để y đi tìm rồi, khi nào tìm thấy y sẽ gửi tin tức cho chúng ta."

Lưu Giai Nghi trợn mắt hỏi: "Bạch Liễu, anh bảo là đã đưa thiết bị liên lạc nội bộ của chúng ta cho người ngoài á?!"

Bạch Liễu bình tĩnh trả lời: "Anh không có đưa không, anh bán cho y, 73 điểm bán 10.000 điểm, không lỗ."

Lưu Giai Nghi: "…"

Đường Nhị Đả: "…"

Chỉ có anh mới làm được chuyện này.

Không lâu sau, thiết bị vô tuyến của Đường Nhị Đả vang lên, gã cúi đầu kiểm tra, sau đó ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu: “Cậu ấy nói đã tìm được.”

Bạch Liễu hỏi: “Ở đâu?”

Đường Nhị Đả trả lời: “Nghĩa trang công cộng quân đội ở tòa nhà phía sau thị trấn.”

Trên đường đi, Bạch Liễu phát hiện một chiếc xe tải hỏng bị vứt giữa đống bùn, Đường Nhị Đả dùng sức mở cửa xe rồi chui vào để sửa chữa, ba người trói mấy xác sống trên thùng xe rồi bắt đầu lên đường.

“Đường hơi khó đi.” Đường Nhị Đả ngồi ở ghế lái vén áo lau vết bẩn trên mặt, “Tôi sẽ lái nhanh hơn một chút, mọi người ngồi vững nhé.”

Từ Hội Chữ Thập Đỏ đến thị trấn mất khoảng vài giờ lái xe, may mà Đường Nhị Đả lái xe rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến gần thị trấn.

Đường Nhị Đả ra khỏi xe, dùng vải denim trùm lên mấy xác sống đang quằn quại, sau đó tìm một chỗ khuất để giấu chiếc xe rồi quay đầu gọi Bạch Liễu.

Bạch Liễu quay lại.

Đường Nhị Đả do dự hai giây: “Cậu định dùng súng kỹ năng của tôi à? Nếu cậu dùng thì tôi không lấy ra vậy.”

Bạch Liễu kinh ngạc nhướng mày: “Không cần, sao anh lại nói vậy?”

Đường Nhị Đả đã sử dụng vũ khí kỹ năng của mình lâu đến độ quen thuộc với nó như ăn cơm, uống nước. Ngược lại nếu Bạch Liễu xài chung kỹ năng với gã thì không thuận tay cho lắm, thậm chí có thể nói là khá khó khăn.

Ít nhất trong Đoàn Xiếc Thú Lang Thang hiện tại chỉ có Mộc Kha mới làm được điều này.

Đường Nhị Đả khựng lại: “Cậu không nói cho Hắc Đào nghe về kỹ năng của mình à?”

Bạch Liễu nhướng mày: “Tại sao anh lại cho rằng tôi sẽ nói với y chứ?”

Đường Nhị Đả lại dừng một chút, mở miệng nói, “Lúc Hắc Đào ở cùng tôi cậu ấy cấm tôi sử dụng vũ khí kỹ năng, bảo là phải để dành cho cậu dùng, nếu tôi mà dùng thì cậu ấy sẽ đánh tôi.”

“… Tôi cứ tưởng cậu đã nói cho cậu ấy nghe rồi chứ.”

Bạch Liễu trầm mặc: “Tôi không nói, anh không hỏi y làm sao biết được à?”

Đường Nhị Đả gật đầu: “Có hỏi, cậu ấy nói không biết, chỉ là trực giác thôi.”

“Kệ y đi.” Bạch Liễu bình tĩnh chuyển đề tài, “Đi nghĩa trang công cộng trước đã.”

Nghĩa trang công cộng rất dễ tìm, các biển báo trong thị trấn đều chỉ dẫn hướng đi nghĩa trang, nhưng kỳ quái chính là nhóm Bạch Liễu đi đến gần thì gặp phải một lớp sương mù dày đặc, xuyên qua lớp sương mù đó thì lại quay trở ngược về ngã tư vừa đi qua trước đó.

“Đây là quỷ đánh tường sao?” Lưu Giai Nghi cảnh giác nâng bình xịt độc lên, “Lại vòng về chỗ cũ rồi.”

Đường Nhị Đả cũng rút súng hoa hồng, đứng phía sau Bạch Liễu: “Muốn ra ngoài thì phải làm gì đó à?”

“Theo lệ thường thì chỉ cần đáp ứng một số điều kiện là có thể ra ngoài, chúng ta phải giải mã nó trước đã.” Bạch Liễu nhìn Lưu Giai Nghi, “Hiện tại có cách trực tiếp hơn.”

Lưu Giai Nghi nhanh chóng đặt bình xịt xuống, bật thiết bị vô tuyến: “Gửi tin nhắn cho Hắc Đào hỏi anh ấy làm thế nào để thoát ra phải không?”

Hắc Đào hồi âm rất nhanh, Lưu Giai Nghi nhíu mày đọc lên: “—— dùng roi quất vào sương mù là có thể thoát ra?”

“Tấn công bằng vũ khí à?” Đường Nhị Đả cẩn thận bắn hai phát vào đám sương mù trước mặt, ngay lập tức một luồng khí từ phía sau trực tiếp ập đến, đồng tử gã co rút lại, nhanh chóng đè Bạch Liễu đang đứng phía trước xuống.

Đạn bay qua ngang đầu, “đoàng” một phát găm vào tấm biển, tạo thành một lỗ thủng rất lớn.

“Không gian tiếp xúc chặt chẽ với nhau, tấn công bằng vũ khí không có tác dụng, không phá vỡ được, sẽ liên tục xuất hiện cùng một chỗ.” Đường Nhị Đả căng thẳng lắc đầu.

Lưu Giai Nghi cau mày: “Sao Hắc Đào lại đánh vỡ được chứ, roi của anh ấy có thể phá vỡ không gian à ——”

Cô bé nói đến đây thì ngừng lại, sau đó nhìn Bạch Liễu đang phủi bụi trên đầu gối của mình.

Bạch Liễu đứng lên, bình tĩnh nhìn lại Lưu Giai Nghi: “—— Có lẽ còn có thể phá vỡ thời gian.”

Lưu Giai Nghi mím môi: “Nó có tính năng giống như roi xương lúc trước của anh.”

“Chúng ta ra ngoài kiểu gì bây giờ?” Đường Nhị Đả hỏi.

Bạch Liễu nhìn Lưu Giai Nghi: “Gửi tin nhắn cho Hắc Đào, bảo y đến đón chúng ta.”

Vừa dứt lời, một cây kim khâu phóng tới sượt qua má Bạch Liễu, vẽ ra một vết máu nhỏ.

Cây kim rơi xuống đất, phần đuôi còn dính một sợi chỉ —— là một cây kim khâu dùng trong phẫu thuật.

Đường Nhị Đả đột ngột quay đầu lại, vừa định bắn thì sực nhớ đến chuyện không gian ở đây liên kết chặt chẽ với nhau, nếu nổ súng thì đạn sẽ quay lại bắn trúng mình, đành phải nghiến răng nghiến lợi đổi sang một con dao quân dụng: "Ai?"

Trong màn sương trắng, một vài bóng dáng phụ nữ mặc váy rộng thấp thoáng từ khắp mọi hướng chậm rãi tiếp cận nhóm Bạch Liễu ở trung tâm, trên tay ai cũng cầm một khẩu súng dài kéo lê dưới đất, chạm vào cát sỏi phát ra âm thanh loạt xoạt.

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả chia nhau trái phải bảo vệ Bạch Liễu ở giữa, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Đường Nhị Đả hít sâu một hơi: "Không gian ở đây sát gần nhau nên chúng ta không thể tùy tiện công kích được, chỉ có thể áp sát mà thôi."

"Cả hai người đều không có ưu thế về cận chiến, lúc tôi đếm một, hai, ba, thì nhớ chạy trở lại hướng cũ nhé."

Lưu Giai Nghi dứt khoát gật đầu, ném hai lọ thuốc giải cho Đường Nhị Đả: "Chú cẩn thận một chút."

Bóng dáng những người phụ nữ càng lúc càng gần, lúc này Đường Nhị Đả mới nhìn ra bộ váy họ đang mặc chính là những chiếc váy cưới màu trắng cũ được may rất đẹp dính đầy vết máu.

Đường Nhị Đả nhìn chiếc váy cưới khá quen mắt, gã nhìn lên mặt bọn họ, biểu tình sững sờ.

Những người này vốn không phải phụ nữ, họ đều là Rudy.

Những Rudy này đã được khâu lại bằng chỉ khâu phẫu thuật, trên mặt chằng chịt những vết sẹo khâu lổm ngổm, vài chỗ còn chưa kịp cắt chỉ, nụ cười trên khóe miệng ngọt ngào lạ lùng, làn da trắng xanh, hai mắt đen thẫm không hề có tròng trắng, chiếc váy cưới trên người thấm đẫm vô số vết máu.

【 chúc mừng người chơi Đường Nhị Đả kích hoạt trang thứ hai《 Sách quái vật Rừng rậm biên thuỳ》—— Cô dâu cương thi】

- ——oOo—

Chương 298

Lúc một Rudy vừa nhấc súng lên để bắn họ, Đường Nhị Đả đã giơ tay chặn lại, hét to: "Cúi xuống, chạy!"

"Vô ích thôi." Bạch Liễu nhìn về phía cuối làn sương, "Không gian nơi đây liên kết chặt chẽ với nhau, hiện tại tất cả đều đã sát nhau lắm rồi, chúng ta chạy không thoát."

Đường Nhị Đả nhìn theo tầm mắt của Bạch Liễu, vẻ mặt căng thẳng.

Phía cuối sương mù thấp thoáng một bảng chỉ đường, trên đó thủng một lỗ tươi mới hãy còn bốc khói nhè nhẹ, Đường Nhị Đả vừa mở súng, bên cạnh bảng chỉ đường liền xuất hiện ba bóng người hai lớn một nhỏ, chính là bọn họ.

"Phải giải mã trước rồi mới có thể ra khỏi đây." Bạch Liễu quay lại nhìn đám cô dâu cương thi đang tiến lại gần, "Đường Nhị Đả, anh cố chịu đựng thêm chút nữa."

Đường Nhị Đả giơ tay gạt súng của hai cô dâu cương thi, nắm lấy súng của cô dâu cương thi thứ ba, xoay nó lại, dùng sức bắn vào miệng đối phương tóe máu rồi quay đầu lại hỏi Bạch Liễu ở phía sau: "Câu đố ở đâu?"

Bạch Liễu chỉ vào bảng chỉ đường bên cạnh: "Chính là cái này."

“Này là câu đố gì?” Đường Nhị Đả vặn gãy cổ của một Rudy, lau vết máu văng trên mặt, nghi ngờ hỏi.

Ánh mắt Bạch Liễu dừng lại trên bảng chỉ đường, trên đó có tám bảng chỉ dẫn đến trại tuyển binh, quán rượu, trại huấn luyện, lối ra thị trấn, văn phòng đăng ký, nhà ga, phương hướng chiến trường và nghĩa trang công cộng.

Lưu Giai Nghi nhanh chóng nhìn lướt qua: “Hướng dẫn địa điểm thế thôi nhưng dù đi hướng nào cũng bị quay về nơi ban đầu, chỉ có thể ra ngoài nếu đi đúng với một tuyến đường đặc biệt nào đó.”

“Nhưng có đến tám hướng đi, kết hợp lại cũng ra quá nhiều tuyến đường.” Lưu Giai Nghi cau mày nhìn Bạch Liễu, “Anh có manh mối gợi ý nào không?”

Bạch Liễu liếc nhìn Đường Nhị Đả đang tả xung hữu đột: “Không phải đã có sẵn manh mối cho chúng ta rồi sao?”

Lưu Giai Nghi quay đầu lại nhìn đám Rudy: “Đám Rudy là zombie được mai táng, chúng đến từ nghĩa trang!”

“Ừhm, nhóm Rudy này đi từ nghĩa trang xuyên qua rào chắn quỷ đánh tường.” Bạch Liễu nhìn lại bảng chỉ đường, “Chúng nó đã trở thành zombie mà vẫn có thể xuyên qua được chứng minh tuyến đường phải rất quen thuộc với chúng.”

Lưu Giai Nghi từ đầu đến giờ chỉ ở hội Chữ Thập Đỏ, không hiểu biết về NPC Rudy lắm, nghe Bạch Liễu phân tích xong thì dứt khoát nói: “Chuyện này em không rành lắm, em đi giúp Đường Nhị Đả đây, anh mau giải quyết đi.”

Nói xong thì cầm hai bình thuốc giải chạy đến bên cạnh Đường Nhị Đả, đá văng một khẩu súng từ phía sau gã.

Súng cướp cò, Bạch Liễu nghiêng người né tránh, nhưng mắt vẫn dán vào bảng chỉ đường.

Nếu bảy ngày chiến tranh là một vòng tuần hoàn thì những Rudy đã chết này chỉ nhớ đến những con đường mà anh ta đã đi qua lúc còn sống, ngày hôm sau Rudy đã đào tẩu, vì vậy điểm bắt đầu chính là con đường Rudy đã đi trong ngày đầu tiên.

Mà ngay từ ngày bắt đầu Rudy và hắn vẫn cùng nhau hành động.

Lần đầu tiên bọn họ gặp được Rudy là ở —— Bạch Liễu dời tầm mắt, nhìn về phía tấm bảng chỉ dẫn đầu tiên: “Phương hướng chiến trường.”

Đường Nhị Đả đã tịch thu hết súng ống của lũ quái vật, gã dùng hai tay nâng vai Lưu Giai Nghi lên chạy về phía chiến trường, quay đầu lại khàn giọng nói: “Sau đó thì sao? Bạch Liễu, đám zombie này càng ngày càng nhiều, cậu tìm nhanh lên!”

Bạch Liễu lưu loát nói địa chỉ tiếp theo: “Vị trí thứ hai là nhà ga xe lửa, thứ ba là văn phòng đăng ký, thứ tư là trại tuyển binh, thứ năm là quán rượu, và thứ sáu là trại huấn luyện.”

Đường Nhị Đả khẩn trương hỏi: “Thứ bảy và thứ tám đâu!”

Đôi mắt Bạch Liễu quét qua quét lại giữa 【lối ra thị trấn】 và 【nghĩa trang công cộng】, hắn và Rudy chưa từng đến hai nơi này nên không biết trình tự.

Nhưng đây là những xác chết, điểm cuối cùng của những xác chết phải là nghĩa trang.

Bạch Liễu im lặng một chút, sau đó nói tiếp: “Thứ bảy là lối ra thị trấn, và thứ tám là nghĩa trang.”

Đường Nhị Đả bước về hướng nghĩa trang, sau đó nhìn sương mù bất động phía sau, bối rối nhìn Bạch Liễu: “Sao vẫn không được? Tôi đi sai đường à?”

Lưu Giai Nghi vùng tay Đường Nhị Đả ra, người này chạy quá nhanh làm cô bé chóng hết cả mặt mày, cũng chưa kịp khuyên can, lúc này thở hổn hển một hơi mới nói: “Chú đi ngược rồi, bọn này đến từ nghĩa trang, chúng ta phải đi ngược lại với hướng của nghĩa trang.”

Đường Nhị Đả: “…”

Đường Nhị Đả sững sờ liếc nhìn Bạch Liễu: “Nhưng Bạch Liễu bảo là…”

Bạch Liễu cười vô tội nhìn gã: “Tôi tưởng là anh biết phải đi ngược lại rồi chứ, này dễ đoán quá mà.”

Đường Nhị Đả: “…”

“Tôi đã nói với chú là Bạch Liễu chỉ đang giỡn chơi thôi, chú còn tin anh ấy sao?” Lưu Giai Nghi nóng nảy lắc tay, “Đi thôi, chú ngốc.”

Quả nhiên đi ngược về sau thoát ra rất dễ dàng, Bạch Liễu lướt qua vùng sương mù trước mặt, đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện bóng người.

Đường Nhị Đả theo bản năng rút súng hoa hồng ra, kết quả mới được nửa chừng thì “bốp” một tiếng, roi đen từ trong sương mù vút ra quất vào tay gã.

Đường Nhị Đả thu hồi vũ khí kỹ năng của mình, ngập ngừng hỏi, “Hắc Đào?”

Hắc Đào từ trong sương mù đi ra, tay trái cầm roi, lạnh lùng nhìn Đường Nhị Đả: “Không phải đã dặn anh không được tùy tiện dùng súng sao?”

Đường Nhị Đả không thể không “= =” một lúc.

Thế quái nào mà Hắc Đào không cho phép người khác sử dụng kỹ năng và vũ khí của họ chứ?

Bạch Liễu liếc mắt qua Hắc Đào: “Đừng tùy tiện đánh đội viên của tôi.”

Hắc Đào ừ một tiếng, lập tức quay sang Đường Nhị Đả nói, “Tôi xin lỗi.”

Lưu Giai Nghi bên cạnh nhẹ giọng lẩm bẩm, “Một câu xin lỗi là xong chuyện à?”

Hắc Đào bình tĩnh liếc nhìn Lưu Giai Nghi, không chút do dự giơ roi lên đánh vào mu bàn tay mình, hỏi: “Bây giờ thì được chưa?”

Lưu Giai Nghi: “…”

Đường Nhị Đả: “…”

Vậy mà cũng nghiêm túc so đo với một cô bé tám tuổi, lại còn dùng cách ấu trĩ như vậy nữa…

Bạch Liễu lên tiếng ngăn cản: “Được rồi, anh tìm được manh mối gì rồi?”

Hắc Đào quay lại nhìn Bạch Liễu: “Tôi tìm thấy một người phụ nữ trong nghĩa trang.”

“Phụ nữ?” Bạch Liễu cao giọng, “Ai?”

Hắc Đào nhìn thẳng Bạch Liễu: “Vị hôn thê trước đây của Alex.”

Hắc Đào dẫn nhóm Bạch Liễu băng qua màn sương mù rộng lớn đến một thị trấn mới.

Dùng từ mới thì cũng không chính xác lắm, nói đúng ra là một thị trấn “cũ kỹ” thì chính xác hơn.

Thị trấn biên giới vốn nhộn nhịp và ồn ào đã trở nên phủ đầy bụi cũ, những tấm bảng hiệu bằng gỗ đã đổ nát, chữ viết trên đó mờ mịt không còn rõ ràng, những chiếc lều xếp chồng lên nhau trong trại huấn luyện bị chôn vùi dưới nhiều tòa nhà công nghiệp cũ, cánh cửa đặt giá đựng tờ khai đăng ký đã hoen gỉ từ lâu và bị vứt sang một bên.

Quán rượu thì không thấy đâu cả.

Tại vị trí của quán rượu là một cửa hàng tạp hóa đã đóng cửa từ lâu, ngày đóng cửa được ghi cách đây ba mươi năm.

Mặt đất ngổn ngang những mảnh giấy vụn, tấm biển quảng cáo nhựa, và một số đĩa vinyl vụn.

Bạch Liễu quay đầu nhìn lại, khu rừng nhiệt đới chiến trường xanh um rậm rạp đã biến mất, thay vào đó là một nhà máy khổng lồ, tấm biển đổ nát bên cạnh có ghi 【Nhà sản xuất nguyên liệu rừng nhiệt đới, cơ sở sản xuất gỗ thô toàn cầu】,

bên cạnh là một một bức tranh sơn dầu lớn vẽ hình một người công nhân đốn gỗ đang mỉm cười.

Cửa nhà máy gọi là "cơ sở sản xuất gỗ thô toàn cầu" bị khóa chặt, tấm biển treo trên cửa cũng ghi thông báo ngừng kinh doanh, thời gian tương tự như cửa hàng tạp hóa.

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt, xuyên qua thị trấn đổ nát, tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên qua lối ra của thị trấn, đi đến một nghĩa trang bỏ hoang, Hắc Đào quen tay lẹ chân lật cánh cửa rỉ sét ra, giữ lấy cánh cửa cho Bạch Liễu bước vào nghĩa trang.

Đây là một nghĩa trang vô cùng đổ nát, cũ kỹ và hỗn độn, các tượng đài bằng đá hoa cương phủ đầy cỏ dại, thoạt nhìn giống như một khu vườn sau nhà hơn mười năm không được chăm sóc, cây thánh giá và bia mộ thấp thoáng trong lùm cỏ dại.

Nhưng đó không phải là phần kỳ lạ nhất của nghĩa trang.

Điều kỳ lạ nhất về nghĩa trang này là, từ khi Bạch Liễu bước vào nghĩa trang cho đến khi đến trung tâm nghĩa trang, hắn cẩn thận chú ý đến tên của những người đã khuất trên mỗi cây thánh giá và bia mộ.

Thời gian chết, ảnh đen trắng và tên người đã khuất trên các bia mộ đều được sắp xếp giống hệt nhau.

Tất cả các ngôi mộ trong toàn bộ nghĩa trang là mộ của Rudy Davis.

Bên cạnh đó, tất cả từng ngôi mộ đều đã bị khai quật, có thể mơ hồ nhìn thấy xác chết bên trong chiếc quan tài bị phá hủy một cách dã man, bùn đất bị đùn ra từ dưới ngôi mộ chất thành đống ở cả hai mặt xung quanh.

Đi qua nghĩa trang trống trải này đến tận rìa, Bạch Liễu nhìn thấy một bà cụ quay lưng về phía Bạch Liễu đang ôm một bó hoa đứng ở đó, bà ta run rẩy cúi đầu, đặt một bó hoa và một chiếc váy cưới trước một bia mộ.

“Xin chào.” Bạch Liễu nhẹ nhàng gọi bà, “Xin hỏi bà là ai ạ?

Bà lão quay lại, đôi mắt đục ngầu đầy nước mắt: “Tôi đã từng là vợ sắp cưới của chàng trai trẻ Alex đó.”

“Nhưng đó là chuyện của năm mươi, sáu mươi năm trước rồi.” Bà lão xua tay, quét sạch lớp bụi trên bia mộ, chống eo rồi ngồi xuống thở dài, lẩm bẩm: “Bây giờ tôi chỉ là một bà lão lau bia mộ cho anh ấy mà thôi.”

Bạch Liễu ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt bà lão: “Bà tên gì?”

“Elena, gọi tôi là Elena được rồi.” Bà lão quay lại nhìn Bạch Liễu, “Bạn trẻ, còn cậu là ai?”

Bạch Liễu bình tĩnh nói: “Có thể bà không tin nhưng tôi là đồng đội của Alex.”

“Đồng đội?” Bà lão chế nhạo, “Anh bạn trẻ, xem ra cậu còn hồ đồ hơn cả tôi, chiến tranh đã kết thúc hơn 50 năm rồi, muốn làm anh hùng chiến tranh thì cũng phải đổi sang bối cảnh chiến tranh hiện đại hơn một chút chứ?”

- ——oOo—

Chương 299

Bạch Liễu nhẹ nhàng lặp lại, "Năm mươi năm sau khi chiến tranh kết thúc?"

Elena cúi đầu, rũ mi mắt nhăn nheo nhìn Bạch Liễu: "Có lẽ lâu hơn thế, tôi đã già đến nỗi không nhớ nữa rồi."

"Chỉ nhớ cách đây rất lâu, khi Alex còn sống, anh ấy và người đàn ông tên Rudy đã viết cho tôi rất nhiều lá thư." Elena lôi ra một chồng thư cũ từ chiếc váy yếm bẩn thỉu của mình. "Mỗi lần đến thăm mộ, tôi sẽ đọc những lá thư họ gửi cho tôi trước mộ của họ, để mình đừng quên lãng họ."

Elena mệt mỏi thở dài: "Bây giờ chỉ còn lại bà già này là nhớ những chuyện đó, nếu tôi cũng quên đi thì dấu vết tồn tại của bọn họ sẽ không còn nữa."

Bạch Liễu nhìn chồng thư, lễ phép hỏi: "Cho tôi xem một chút được không?"

Elena kinh ngạc nhìn Bạch Liễu: "Cậu có hứng thú sao? Người trẻ tuổi thường không thích nghe những chuyện xưa cũ lắm."

Bạch Liễu mỉm cười: "Tôi là đồng đội của Alex và Rudy, tôi có nghĩa vụ phải nhớ đến bọn họ chứ."

Elena lặng lẽ nhìn Bạch Liễu một hồi lâu, bà đột nhiên bật cười: “Bạn trẻ, cho dù cậu là một tên mồm mép lừa đảo thì lời nói dối của cậu cũng làm vui lòng tôi rồi đấy.”

Bà lão hiền lành đưa chồng thư cho Bạch Liễu, nước mắt lưng tròng: “Hoan nghênh cậu nhớ đến hai người họ cùng với tôi.”

Bạch Liễu giơ bức thư lên: “Bà không ngại nếu tôi tôi mở ra đọc tận mắt chứ?”

Elena bật cười, bà run rẩy xua tay: “Đương nhiên là không, tôi thuộc lòng từng câu từng chữ trong đó rồi.”

Bạch Liễu cúi đầu sắp xếp từng lá thư theo thứ tự thời gian, sau đó mở một lá thư ra, Elena thì thào lên tiếng:

“… Cậu biết không, anh bạn trẻ, khi con người trở nên già yếu và cô đơn, họ sẽ nhớ lại quá khứ của mình, suy nghĩ về những điều sai lầm của mình để dẫn đến kết cục như thế này …”

Giọng nói già nua của Elena dừng lại: “Cậu có biết điều đáng sợ nhất trong quá trình này là gì không?”

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn bà: “Là gì ạ?”

Elena miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhưng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống: “Họ quả thật đã làm rất nhiều chuyện sai lầm.”

Bạch Liễu cụp mắt nhìn lá thư đầu tiên trong tay, là thư Elena gửi cho Alex.

【Gửi vị hôn phu thân yêu của tôi:

Hai ngày trước, người đàn ông hèn mọn, đê tiện, bẩn thỉu của anh đã viết thư cho tôi, cầu xin tôi tha thứ cho anh ta vì hành vi đê hèn với anh, còn không biết xấu hổ xin tôi chúc phúc cho tình yêu và hôn nhân của hai người.

Thật là một ý nghĩ kinh tởm!

Alex, anh là một bác sĩ nghiên cứu sinh mệnh con người, là một nghề nghiệp vĩ đại nhất trên trái đất, tại sao anh lại cho phép mình dính líu đến một tên thần kinh cục mịch như vậy, anh không thấy lãng phí thời gian cứu người của mình hay sao?

Khi ở bên anh ta, anh không cảm thấy tương lai và lý tưởng của mình bị ô uế sao?

Ít nhất khi tôi nhận được lá thư của anh ta, tôi cảm thấy phẩm giá của mình đã bị vấy bẩn.】

Bạch Liễu mở lá thư tiếp theo, Alex hồi âm.

【Gửi Elena:

Đầu tiên, cho phép tôi cực lực phản đối xưng hô của em dành cho tôi, tôi chưa bao giờ gặp em, và tôi không bao giờ đồng ý cho phép em khẳng định là vợ sắp cưới của tôi.

Thứ hai, người yêu của tôi, người vợ, chỉ có một người duy nhất bên tôi trọn đời, đó là Rudy, không phải em, người đột ngột xuất hiện sau khi tôi và Rudy yêu nhau.

Tôi không biết sự ngưỡng mộ vô lý của em dành cho tôi đến từ đâu, cho dù nó xuất phát từ những kỳ vọng và mô tả không thực tế của cha mẹ tôi về tôi, hay từ sự theo đuổi của một thanh niên duy nhất có bằng cấp cao trong thị trấn chật hẹp đó, hay từ sự theo đuổi của tự mãn và tự hài lòng với sắc đẹp của mình, ý tưởng nực cười rằng cô gái xinh đẹp nhất thị trấn có thể giành được chàng trai tốt nhất.

Cho phép tôi được nghiêm túc giải thích với em, Elena, rằng tôi không phải là thứ mà em có thể giành được và phô trương, tôi là một người có cảm xúc.

Từ khi tôi dành tình cảm cho Rudy, tôi không còn yêu được ai khác nữa.

Elena, em cũng là một người độc lập, em không cần tôi để quảng cáo giá trị của mình, em có thể làm những điều giá trị hơn để chứng minh điều đó.

Rudy và tôi được thưởng hai suất tham gia cao đẳng đại học, tôi muốn dùng suất của tôi, còn Rudy thì bảo em vẫn còn là một cô bé chưa hiểu chuyện, em có nhiều cơ hội và tư cách trải nghiệm những điều tốt đẹp của thế giới và học hỏi nhiều

tri thức hơn là một người không biết liệu có sống được sau chiến tranh hay không như anh ấy.

Nếu em có ý định học đại học, Rudy nói rằng anh ấy có thể trao cho em suất thưởng của anh ấy.

Mặc dù em đã nói những lời xúc phạm Rudy nhưng anh ấy đã tha thứ cho em, hơn nữa còn rất cao thượng kiên quyết nhường cho em suất thưởng đi học này.

Anh ấy nói rằng em thích tôi vì tôi là bác sĩ, em nghĩ rằng tôi rất giỏi trong việc chữa bệnh và cứu người, vì vậy em đã đặt niềm khao khát của một cô gái vào tôi.

Rudy nhờ tôi nhắn với em rằng, nếu em thích cứu người thì tại sao không thử tự mình trải nghiệm điều đó?

Tôi xin lỗi vì những lời hứa mù quáng mà cha mẹ tôi đã hứa với em, nhưng nếu em xúc phạm Rudy lần nữa thì tôi sẽ không khách sáo với em nữa đâu nhé.】

Bạch Liễu lật tiếp một bức thư, bức thư tiếp theo lại là của Elena, nhưng lần này không phải gửi cho Alex mà là cho Rudy.

【Kính chào anh Rudy:

Tôi xin lỗi vì những đã không kiểm soát được cảm xúc cá nhân và xúc phạm đến anh.

Tôi đã để tất cả số tiền tiết kiệm được khi đi làm trong ba năm từ năm mười một tuổi đến nay vào phong bì này để đền bù cho sự vô lễ của mình.

Tôi không muốn suất học của anh, tôi vẫn nghĩ rằng anh đang lãng phí thời gian của Alex, anh ấy có thể đạt được nhiều hơn thế, anh ấy đã phát minh ra một loại thuốc có thể trì hoãn cái chết của nhân loại, điều này sẽ giúp cho bao nhiêu người sẽ được cứu trong các cuộc chiến tranh chứ?

Mọi người trong thị trấn đều bảo rằng Alex có thể là anh hùng chiến tranh tiếp theo!

Nhưng sau khi gặp anh, tâm trí của anh ấy chỉ toàn là tình yêu!

Tôi vẫn muốn anh tránh xa anh ấy, có thể anh sẽ tìm được người khác để yêu, nhưng người đó không nên là Alex.】

Thư tiếp theo là của Rudy gửi Elena.

【Gửi cô gái nhỏ đáng yêu Elena:

Này, cô bé, đoán xem? Tôi nghĩ em nói đúng đấy.

Alex quả thật sẽ có một tương lai tươi sáng, em ấy là một chàng trai rất tài giỏi, quá trình thử nghiệm thuốc tiến triển rất nhanh, cấp trên đã chấp thuận cho em ấy thử nghiệm trên thương binh, hiệu quả rất khả quan.

Tôi không xứng với em ấy, Alex rất tốt đẹp, vì vậy tôi muốn ích kỷ sở hữu em ấy một thời gian để có những kỉ niệm đẹp nhất với em ấy.

Elena, tôi đã xem ảnh của em, em rất đẹp, nhưng em còn quá trẻ, chỉ mới mười bốn tuổi, em không thể phân biệt được đâu là tình yêu và đâu là sự khao khát.

Tôi phải thừa nhận Alex là một chàng trai tốt, nhưng sẽ phải mất ít nhất bốn năm nữa em mới có thể nói về tình yêu với em ấy —— tin tôi đi, với vẻ đẹp, sự quyết tâm và kiên trì của em thì chắc chắn lúc đó em đã gặp được một chàng trai tốt hơn khác rồi.

À tất nhiên cũng cũng có thể là một cô gái tốt, tôi không để ý điều đó đâu.

Sau chiến tranh, em và Alex xứng đáng được tận hưởng một tình yêu lãng mạn chậm nhịp trong thời đại thanh bình, thay vì hy sinh bản thân một cách vội vàng dưới sự điên cuồng của cư dân thị trấn và cha mẹ Alex để kết hôn với một anh hùng chiến tranh mà họ tưởng tượng.

Nó không công bằng cho em và cả Alex.

Tôi muốn em hạnh phúc, bởi vì em xứng đáng được hạnh phúc, và tôi muốn tôi cũng được hạnh phúc.

Nhưng tiếc thay, hạnh phúc mà tôi mong muốn lại không được thần linh ban tặng.

Này cô bé ơi, Alex nói với tôi rằng em may váy cưới rất giỏi, em có thể may cho tôi một chiếc được không? Đúng lúc tôi rất muốn kết hôn với Alex đấy! 】

Bức thư cuối cùng Elena viết cho Rudy rất lộn xộn, trên giấy còn nhiều dấu vết của nước mắt, như thể Elena mười bốn tuổi đã viết bức thư trong khi khóc.

Nhưng giọng điệu của cô bé trong bức thư hoàn toàn lạnh lùng:

【Gửi anh Rudy:

Tôi không biết anh nghe tin đồn tôi bị ép phải kết hôn với Alex ở đâu, không phải như vậy, tôi hoàn toàn tự nguyện làm điều đó.

Tôi sẽ không may váy cưới gì hết. Tôi không cho phép bất kỳ ai kết hôn với Alex trước tôi. Anh đừng mơ tưởng nữa! 】

Bạch Liễu nhìn chiếc váy cưới mà Elena đặt trên bia mộ của Rudy, nhướng mày hỏi: “Tại sao cuối cùng bà lại may váy cưới cho Rudy vậy ạ?”

Elena mỉm cười, nỗi nhớ nhung ẩn chứa nhiều nỗi buồn không nói nên lời, khóe miệng không khỏi nhếch xuống:

“… Lúc đó tôi còn quá nhỏ và không hiểu gì cả, thị trấn nói rằng họ sẽ chọn một cô gái xinh đẹp để kết hôn với anh hùng chiến tranh của thị trấn, người chiến thắng có thể nhận được một khoản tiền từ bố mẹ của Alex, vì vậy bố mẹ tôi đã để tôi tham gia.”

“Tôi là người đẹp nhất trong tất cả các cô gái.” Đôi mắt Elena trở nên xa xăm, “Vì vậy rất dễ dàng được chọn, khi đó tôi còn rất nhỏ, luật pháp không cho phép tôi kết hôn, vì vậy cha mẹ của Alex bảo rằng tôi phải chờ Alex trở về, không cho phép tôi tiếp xúc, yêu đương với bất kỳ ai cho đến khi Alex quay lại.”

“Toàn bộ cuộc đời tôi lúc đó là kết hôn với anh hùng Alex, vì vậy khi nghe tin anh ấy đã bị cướp đi, tôi hoàn toàn hoảng loạn và tôi ghét Rudy.” Đôi mắt của Elena đỏ hoe, giọng điệu căm thù, “Rudy là một gã rất đào hoa và mồm mép lanh lợi, anh ấy thích viết thư để trêu chọc tôi, tôi thật không hiểu một người lính bận rộn trên chiến trường như anh ấy làm sao lại có thể rảnh rỗi viết thư cho tôi, còn lúc nào cũng cười phóng khoáng ung dung như vậy.”

“Rudy khác với tất cả những người đàn ông tôi từng gặp, anh ấy tôn trọng tôi, động viên tôi, nói rằng sớm muộn gì tôi cũng sẽ làm tốt như Alex, anh ấy thậm chí còn giúp tôi nhập học, đến lúc khai giảng tôi chỉ cần đi học mà thôi.”

Nước mắt Elena trào ra từ những nếp nhăn: “Cái đêm tôi khóc lóc viết bức thư này cho Rudy, tôi đã bí mật may váy cưới suốt đêm và vội vã đến bưu điện để gửi cho anh ấy.”

Vừa nói, bà vừa quay đầu ngơ ngác nhìn Bạch Liễu: “Nhưng khi tôi đến bưu cục, bưu điện thông báo có thư mới gửi đến, bảo tôi đến lấy, tôi mở ra xem, đó vẫn là thư của Rudy.”

Elena bật khóc: “—— Là thư báo tang của Rudy và một bức thư tuyệt mệnh.”

“Rudy đã bị bắn chết tại chỗ trong cuộc phản loạn đánh lén vào sáng sớm. Anh ấy biết điều này sẽ xảy ra cho nên trước đó đã gửi cho tôi một bức thư tuyệt mệnh, bảo tôi hãy giữ sức khỏe thật tốt và giúp anh ấy chăm sóc Alex.” “Tôi muốn đưa cho anh ấy chiếc váy cưới, lời xin lỗi và lời cảm ơn …” Elena nghẹn ngào, đôi môi run rẩy, “Nhưng anh ấy không thể nghe được nữa rồi.”

- ——oOo—

Chương 300

“Tôi ôm chiếc váy cưới quá khổ đó khóc ngất đi ở cửa bưu điện.” Elena ngẩng đầu lên, đôi mắt bà trôi đi rất xa, “Khi tôi tỉnh dậy, tôi nghĩ rằng đây là thời gian đen tối nhất mà chiến tranh có thể mang lại cho tôi.”

Elena đưa tay lên, lấy lòng bàn tay lau nước mắt, hít thở sâu rồi tiếp tục: “Sau đó Alex và tôi ngừng liên lạc trong một thời gian, cho đến khi tôi nghe người ta nói rằng người chỉ huy của cuộc chiến đó đã điều chuyển rất nhiều xe tăng và pháo từ thị trấn của chúng tôi ra mặt trận.”

“Tôi biết sắp bắt đầu một trận chiến lớn, vì vậy tôi đã viết thư cho Alex một lần nữa, cố gắng đảm bảo rằng anh ấy được an toàn, và cố gắng thuyết phục anh ấy đừng tham gia vào trận chiến nguy hiểm này.”

Elena che mặt bằng đôi tay nhăn nheo, giọng khàn khàn:

“Tôi đã đợi rất lâu, ngày đêm lo lắng canh gác bưu điện, nhưng tôi vẫn không nhận được hồi âm từ Alex cho đến tận ngày trước cuộc chiến.”

“Đó là một, một…”

Giọng bà đứt quãng gấp gáp như thể không thể nói được tên của bức thư.

Bạch Liễu vừa tiếp tục tìm thư vừa nghe Elena nói, hắn lại nhìn thấy lá thư mà Alex đã gửi cho Elena.

Đây là một bức thư dài, một bức thư sắp xếp hậu sự và tuyệt mệnh tuyệt vọng.

【Gửi Elena:

Đáng lẽ tôi không nên viết bức thư này cho em, nhưng sau khi nghĩ lại, ngoài em ra, tôi không còn ai khác có thể thoải mái dặn dò hậu sự.

Nói đến thật kỳ lạ, Elena, cô gái nhỏ, em và tôi chưa bao giờ gặp nhau, nhưng em và tôi có một mối quan hệ danh nghĩa là hôn thê, nghe tôi trải lòng về cái chết của người mình yêu thương nhất và đã chăm sóc bố mẹ tôi những năm tháng khó khăn nhất.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tiếp theo em sẽ chứng kiến cái chết của tôi.

Em đã trải qua tất cả những biến cố lớn trong cuộc đời tôi, nhưng tôi chưa một lần được tận mắt nhìn thấy em và luôn từ chối sự tồn tại của em. Kết quả là tôi phải nói những điều quan trọng nhất về tôi với em, một người xa lạ quen thuộc nhất trước khi tôi chết, điều này thực sự rất ích kỷ và tự lợi.

Nhưng không có cách nào, em là người duy nhất tôi giao phó cái chết mà không cảm thấy tội lỗi.

Tôi biết rằng cái chết của tôi sẽ không làm cho em quá đau buồn, nó sẽ giải thoát em khỏi cuộc hôn nhân đáng lẽ không bao giờ tồn tại này.

Chỉ với em, tôi mới nhận ra rằng cái chết của tôi có thể là một điều tốt đẹp cho ai đó, và tôi cảm thấy bình tĩnh và tự hào hơn khi ra đi.

Tiếp theo tôi sẽ thú nhận với em tất cả những sai lầm tôi đã gây ra trong cuộc đời của tôi.

Tôi đã cố gắng cả đời để cứu mọi người xung quanh mình, nhưng cuối cùng không cứu được ai cả.

Tôi đã phát minh ra loại thuốc có thể đóng băng cái chết, nhưng mọi người không chào tôi trước khi họ tìm đến cái chết và nói, này, Alex, tôi sắp chết, hãy nhớ đóng băng cái chết của tôi.

Tôi chỉ biết bất lực băng bó vết thương đang chảy máu của họ, thất thần khóc lóc van xin họ ở lại cho tôi dù chỉ một giây, cuối cùng tôi đành bất lực khiêng xác họ về, ngồi thẫn thờ đến rạng sáng để đón đợt tiếp theo của cái chết.

Tôi không ngừng, không ngừng, điên cuồng cố gắng cải thiện thuốc của mình, nhưng dù trì hoãn tốc độ tử vong đến đâu thì cuối cùng cái chết cũng sẽ đến, tất cả những gì tôi làm là khiến họ đau khổ thêm một chút nữa trước khi chết.

Khi đau đớn và tuyệt vọng tột cùng, họ sẽ lặng lẽ van xin tôi bằng nước mắt, làm cho họ chết đi một cách dễ dàng.

Bởi vì ngay cả khi họ sống sót, họ vẫn có thể sẽ chết trong lần tham chiến tiếp theo.

Đôi khi tôi tự hỏi bản thân rằng, mong muốn ích kỷ của tôi níu giữ sự sống cho những người bị tra tấn sống sót tấn trong cuộc chiến liệu rằng có tàn nhẫn hơn là để họ chết hay không.

Tôi đã sai rồi phải không?

Tôi chưa bao giờ muốn trả lời thư của em, Elena, bởi vì tôi không thể đối mặt với cái tên trong lá thư của em —— Rudy.

Rudy không chết trên chiến trường, tôi đã nói dối về cái chết của anh ấy và lợi dụng thân phận lính dọn dẹp để lén đưa "xác chết" của anh ấy đến phòng thí nghiệm dược của tôi.

Tôi đã làm mọi cách để cứu anh ấy, anh ấy tỉnh dậy một cách thần kỳ, tôi thề rằng trong giây phút khi nhìn thấy anh ấy mở mắt tôi thậm chí còn muốn cảm ơn Tà Thần.

Cho dù Thần gì đi nữa thì cũng cảm ơn hắn đã đem Rudy về cho tôi.

Tôi muốn thú nhận với em rằng, ban đầu lọ thuốc của tôi không có tác dụng mạnh như vậy, thí nghiệm của tôi ở nơi này có giới hạn và tôi không có đủ nguồn cung cấp thí nghiệm như

trong khuôn viên trường đại học, vì vậy tôi chỉ có thể sử dụng một số thuốc men địa phương để làm vật liệu.

Hầu hết các lọ thuốc thí nghiệm đều có chất lượng kém, dẫn đến việc thí nghiệm bị thất bại, nhưng có một thứ kỳ lạ đã phát huy tác dụng của nó —— một loại sơn kỳ dị.

Người dân bản địa ở đây dùng loại sơn này để bôi lên tượng của Tà Thần, nó có kết cấu dạng dầu dễ cháy, khi tôi thiếu dung môi dầu, cấp trên của tôi đã tìm thấy một nửa lọ sơn đỏ này từ một người bản địa bị nuôi nhốt và gửi nó đến phòng thí nghiệm của tôi để thay thế dung môi dầu.

Mặc dù thứ này trông dính và kỳ lạ, giống như máu người sau khi dầu tan chảy, tôi không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng thêm loại sơn này vào thuốc, nó đã tạo ra một sự thay đổi đáng kinh ngạc —— nó đã làm Rudy, vốn đã ngừng thở nửa phút trước trong trong phòng thí nghiệm của tôi, sống lại.

Tôi không thể tin vào những gì mình nhìn thấy, thậm chí cảm thấy dục v0ng của tôi về sự phục sinh của Rudy mạnh mẽ đến mức tôi đã tự lừa dối mình.

Nhưng đúng là Rudy đang hồi phục rất nhanh từng ngày, nhưng dùng từ hồi phục cũng không chính xác lắm, tôi nói ra kết luận này chắc chắn em sẽ nói tôi điên rồi.

——Thời gian trên người Rudy đã bị đảo ngược.

Làn da bong tróc của anh ấy liền lại, xương gãy của anh ấy lành lại, thậm chí móng tay và tóc mọc sau khi chết cũng ngắn trở lại.

Đây không phải là điều mà con người có thể làm được, đây là phạm trù của thần linh, và ngay cả thần linh cũng không có khả năng đó.

Ngay từ khi tôi đặt chân đến đây và biết lý do mà những người bản địa ngu dốt và xấu xí này bắt đầu cuộc chiến là cái gọi là lời thần dụ của Tà Thần, tôi ghét cái gọi là Tà Thần.

Trong một thời gian dài, tôi đã nghĩ rằng vị thần ác quỷ này là một biểu tượng do chính những người bản xứ này ngụy tạo ra để giải thích những điều mà họ không thể hiểu được, và được sử dụng để thể hiện sự tức giận không thể xua đuổi, đó là một hình ảnh hư ảo và xấu xa.

Nhưng khi Rudy ngồi dậy một lần nữa, mở mắt, mỉm cười và hỏi tôi tại sao anh lại ở trong phòng thí nghiệm của em, tôi nhắm mắt lại và ôm chặt lấy anh ấy.

Nếu đây là kiệt tác của Tà Thần, thì tôi có thể hiểu tại sao những người bản địa đó lại phát điên lên vì hắn.

Khi Rudy tỉnh dậy, anh ấy quên hết mọi thứ đã xảy ra trong bảy ngày qua —— tấn công những ngôi làng vô tội, gi3t ch3t trẻ em và phụ nữ trong vùng trung lập, và bị bắn chết sau cuộc binh biến.

Tất cả mọi thứ, anh ấy không nhớ gì cả.

Tôi cẩn thận giấu anh ấy trong phòng thí nghiệm, gần như hồi hộp chờ đợi trận đánh lớn, nhưng rồi một người mới tuyển dụng đến dọn dẹp phòng thí nghiệm đã vô tình tiết lộ tin tức cho Rudy biết.

Anh ấy biết bảy ngày qua đã xảy ra chuyện gì, cũng biết rằng tên chỉ huy muốn tập hợp đầy đủ hỏa lực pháo binh để phát động trận chiến cuối cùng —— ném bom hủy diệt tất cả môi trường sống và người bản xứ trong đó, cũng như tất cả những người trung lập xung quanh các khu vực mà người bản xứ có thể bỏ trốn.

Mặc dù từ đầu đến cuối các khu vực trung lập này không tham gia vào cuộc chiến, hầu hết đều là phụ nữ và trẻ em, nhưng tên chỉ huy cho rằng phải diệt cỏ tận gốc những người bản địa có tín ngưỡng đê hèn này, không để lại bất kỳ cơ hội nào để tái sản xuất và chia sẻ tài nguyên với bọn họ.

Rudy nghĩa vô phản cố đi ám sát tên chỉ huy, sau khi thất bại, anh ấy bị hàng trăm phát súng bắn phá biến thành một cái bảng bắn đầy lỗ, tiếp đó lại bị súng phun lửa đốt thành tro tàn.

Khi tôi đến nơi, không còn gì cả.

Tôi nói với người lính canh gác rằng tôi thay ca cho anh ta, sau đó tôi có thể đứng một mình cả đêm nơi Rudy bị đốt cháy, để mặc cho những giọt nước mắt rơi xuống tê tái trong đêm tối.

Elena, em có biết tôi đã nhìn thấy gì vào đêm đó không?

Tôi thấy những khẩu đại bác to sụ liên tục được đưa đến đây, những chiếc xe tăng băng giá, những người lính sẵn sàng lên đường, và những cặp mắt giận dữ, sợ hãi hay tham lam đỏ như máu trong đám đông.

Trong khoảnh khắc đó, tôi nhận ra rằng dù tôi có phát minh ra loại thuốc tuyệt vời đến đâu, tôi vẫn không thể cứu ai khỏi cuộc chiến này.

Người muốn giết người khác thì vẫn giết, người không muốn giết người thì vẫn chết đi.

Giữa hai loại người này là một chuỗi thức ăn tự nhiên vĩnh viễn vận hành không ngừng.

Ngay cả khởi tử hồi sinh và đảo ngược thời gian dường như cũng không thể thay đổi bất kỳ kết cục nào trong cuộc chiến này.

Vì vậy, tôi đã điền vào biểu mẫu để đăng ký vào đội biệt kích, tôi muốn đi sâu vào khu rừng nhiệt đới để gặp Tà Thần ban cho tôi khả năng thực hiện mong muốn của mình ——

—— Hỏi hắn cần làm gì để mang lại cho mọi người một cái kết sống còn trong cuộc chiến này.

Vì điều này, tôi sẵn sàng trả giá tất cả mọi thứ.

Elena, nếu tôi không trở lại sau cuộc chiến này, xin hãy tha thứ cho tôi vì đã giao phó cha mẹ của tôi cho em một cách ích kỷ, hãy chăm sóc họ cho đến khi em trưởng thành, sau đó hãy tìm kiếm tự do cho cuộc sống của mình.

———— Alex.】

“Đây là bức thư cuối cùng tôi nhận được từ Alex.” Elena đôi mắt bàng hoàng thì thầm “Ngày hôm sau, chiến tranh bùng nổ”.

“Đến giờ tôi vẫn không thể quên cuộc chiến đó. Thị trấn nơi tôi ở khắp nơi đều là lửa đạn, tro bụi đầy đường, tất cả đồ đạc đều bể vỡ, ngoài cửa máy bay bay ngập trời, mọi người sợ hãi ôm chầm lấy nhau, tôi núp dưới gầm giường, xa xa nhìn thấy ánh lửa không ngừng lập lòe.”

Elena im lặng trong vài giây: “Lửa đạn liên tục trong ba ngày, đến tối ngày thứ ba thị trấn nơi binh lính đóng quân cất giữ chất nổ đã bị dân bản địa đột kích, bọn họ rắc một lớp sơn màu đỏ ma thuật lên chất nổ, cuối cùng gây ra một vụ nổ đặc biệt lớn.”

“Sau khi vụ nổ lắng xuống, thị trấn và khu rừng nhiệt đới bị càn quét vẫn tĩnh lặng cho đến nửa tháng sau.” Elena nhìn Bạch Liễu, “Cậu nói mình là đồng đội của Alex, đây là điều không thể xảy ra.”

“Bởi vì không còn ai sống sót trong cuộc chiến đó cả.”

- ——oOo—

Chương 301

Elena nhắm hai mắt lại, giọng khàn đục:

"…… Tôi đợi bốn năm cho đến khi trưởng thành, mỗi ngày đều nghe ngóng tin tức trên những bài tường thuật báo đài, mãi đến khi tất cả các kênh đều ngừng cập nhật thông tin về trận chiến."

Nguc Elena khẽ phập phồng: "Đến khi trưởng thành, tôi rời thị trấn để đi học, đi làm và sinh sống, nhưng nơi này vẫn ám ảnh tôi. Sau 30 tuổi, tôi lấy hết tiền dành dụm quay về thị trấn này, nơi chiến tranh đã xảy ra."

"Lúc đó nơi đây rất thịnh vượng, các hư hỏng sau chiến tranh đã được sửa chữa, có người xây dựng xưởng sản xuất lớn dựa vào nguồn gỗ trù phú của rừng nhiệt đới, thu hút nhiều người đến làm việc, nhưng sự hưng thịnh này không kéo dài được bao lâu."

Elena quay đầu nhìn về thị trấn bỏ hoang: "Các công nhân và máy móc trong nhà máy lớn hoạt động suốt ngày đêm để vận chuyển gỗ đi khắp thế giới, chẳng mấy chốc gỗ đã bị khai thác hết, cây cối chẳng còn lại mấy, cánh rừng mưa nhiệt đới dần dần bị sa mạc hóa và biến thành sa mạc."

"…… Sau đó, tất cả những người ở đây đều rời đi, chỉ còn tôi là bà lão duy nhất ở lại đây để canh giữ ngôi mộ." Elena vỗ

vào tấm bia mộ mà bà đang ngồi, đột nhiên nói, "À đúng rồi, tôi vẫn chưa nói với cậu về nghĩa trang này phải không nhỉ?"

Bà xoa xoa huyệt thái dương, thở dài nói: "…… Già rồi nói chuyện lẩn thẩn cả lên. Nghĩa trang này được sử dụng để chôn cất những người lính đã chết trong chiến tranh, sau chiến tranh, một chủ sở hữu tư nhân đã mua lại và biến thành một nghĩa trang công cộng thương mại để buôn bán."

"Nhưng hầu hết các xác chết được chôn cất ở đây đều là những xác chết không tên trong thời chiến, chính quyền không cho phép di dời nên vẫn được chôn cất tại đây, những xác chết có tên họ đã được gia đình đưa đi rồi."

"Lúc tôi đến đây, tìm đến người chủ của nghĩa trang công cộng này, nói rằng tôi đồng ý bỏ tiền ra mua hai ngôi mộ không dành cho Alex và Rudy, tức là mộ không có xác, chỉ chôn một ít đồ vật bọn họ gửi cho tôi lúc sinh thời."

Elena nói tới đây thì ánh mắt trở nên mơ hồ: "Nhưng bọn họ trả lời rằng Alex thì được nhưng Rudy Davis thì không."

"…… Tôi hỏi bọn họ tại sao, bọn họ nói là vì Rudy Davis có lý lịch phản loạn, nên theo quy định anh ấy không có tư cách được chôn cất ở bất kì nghĩa trang nào trên cả nước."

Elena đột ngột gào lên: "Tôi gào lên với đám doanh nhân vô lương tâm đó, bảo rằng Rudy Davis đã chết!! Anh ấy đã chết hơn mười năm rồi! Sau khi chết Chúa cũng đã tha thứ cho tội ác của anh ấy! Không đến lượt các người phán xử anh ấy!"

“Trong nghĩa trang của ông, ngay cả một con chuột mang dòng máu bản địa cũng có thể mua được mộ, tại sao một người chính trực và tử tế lại không được chôn cất chứ!!”

Elena đỡ mộ bia, ánh mắt hung hăng, bà sặc khụ một tiếng, hồng hộc th0 dốc:

“…… Lúc ấy tuổi trẻ bồng bột, tôi không cam lòng, gần như táng gia bại sản bán tất cả của cải, quần áo, trang sức để lấy tiền mua mộ cho Rudy …”

Elena đắc ý nở nụ cười, khóe mắt lại có nước mắt chảy xuống:

“Cuối cùng tôi đã thành công, người chủ nghĩa trang này hứa bán cho tôi ngôi mộ trái với quy định, cậu thấy đấy, chỉ cần có đủ tiền thì có thể lau sạch tất cả mọi quy định giẻ rách của bọn họ.”

“…… Sau khi người chủ nghĩa trang rời đi, nơi này trở nên rất hoang tàn, tôi đã trả thù ông ta bằng cách chơi khăm, đổi tất cả tên trên bia mộ ở đây thành tên của Rudy.”

Nói tới đây, Elena im lặng.

“…… Tôi bỏ vào mộ Alex một ít đồ vật lấy từ nhà anh ấy, còn mộ của Rudy ……” Elena nhịn không được hít sâu một hơi, “Tôi không tìm thấy bất cứ đồ vật nào có liên quan đến anh ấy, nên tôi bỏ vào đó chiếc váy cưới cũ mà tôi đã may cho anh ấy năm đó.”

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Elena: “Sau đó bà phát hiện chiếc váy cưới không còn nữa phải không?”

Elena nhìn chằm chằm vào mắt Bạch Liễu: “Đúng vậy, đã nhiều năm qua tôi luôn áy náy dằn vặt hối hận vì đã không đồng ý cho anh ấy lấy Alex, vì vậy tôi đã bỏ vào mộ anh ấy bức thư đồng ý của mình và váy cưới.”

“Nhưng một ngày nọ, ngôi mộ bị đào lên, chiếc váy cưới và bức thư không còn nữa, ngược lại có một bức thư trả lời của Rudy, đó đúng là chữ viết tay của anh ấy, mực trên đó vẫn còn rất tươi mới.” Hơi thở Elena trở nên gấp gáp, “Tôi nghi ngờ, nghi ngờ ….”

Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi: “Bà nghi ngờ bọn họ chưa chết, còn sống, chỉ là không muốn tới gặp bà.”

Elena im lặng thật lâu, nhẹ giọng nói: “…… Đúng vậy.”

“Tôi bắt đầu kiểm tra và phát hiện, mỗi lần tôi đặt váy cưới và thư từ trên mộ thì ngày hôm sau nó sẽ biến mất, thỉnh thoảng thì một thời gian khá lâu mới biến mất, đổi lại xuất hiện các bức thư mới, trong đó đều là nội dung tin tức của 50 năm trước.”

Elena thở ra một hơi: “Hai thứ đồ vật tượng trưng cho sự ăn năn có thể là lý do duy nhất khiến họ sẵn sàng đến gặp tôi. Vì vậy tôi bắt đầu viết thư cho họ liên tục theo nội dung bức thư, may cho họ những bộ váy cưới, hy vọng rằng họ sẽ bằng lòng tha thứ cho tôi.”

“…… Hy vọng có thể trực tiếp nói với Rudy và Alex một câu, thực xin lỗi, thượng đế phù hộ cho các anh mãi mãi hạnh phúc.”

【 thượng đế phù hộ cho các anh mãi mãi hạnh phúc】—— Bạch Liễu đã nhìn thấy câu này trên váy cưới của Rudy.

Elena rũ xuống mi mắt, thở nhẹ một hơi, nói: “… Tôi đợi, đợi, đợi không biết bao nhiêu năm, may áo cưới không biết bao nhiêu cái, viết rất nhiều thư, đợi đến khi mọi người rời đi, tôi vẫn đợi ở đây cho đến khi họ đến gặp tôi.”

“…… đôi khi, tôi nghi ngờ rằng mình đã phát điên rồi.” Elena cười, đôi mắt đau buồn, “Thỉnh thoảng tôi lại thấy Rudy mặc váy cưới và cầm một bó hoa ở nghĩa trang này, trên mặt còn mang theo nụ cười hạnh phúc.”

“…… Nhưng đến khi tôi lại gần, tôi phát hiện ra anh ấy chỉ là một cái xác được khâu vá lại mà thôi.”

Đôi mắt đục ngầu của bà nhìn Bạch Liễu: “Nếu cậu thực sự là đồng đội của Alex và Rudy, xin hãy nói cho họ biết, tôi không mong họ tha thứ cho hành vi đê hèn của tôi, tôi chỉ mong được gặp họ, cho dù họ không tha thứ cho tôi cũng được.”

Elena từ từ rơi lệ: “…… Tôi chỉ muốn nhìn thấy bọn họ hạnh phúc.”

“Tôi sẽ chuyển lời cho họ.” Bạch Liễu đứng lên, hắn cười dịu dàng, “Ngài may váy cưới cực kỳ xinh đẹp, rất thích hợp với Rudy.”

Elena sửng sốt, ngẩng đầu lên.

Bạch Liễu thần sắc dịu dàng nói: “Tôi đã tham gia hôn lễ của họ, Rudy rất thích váy cưới của bà, lúc anh ấy mặc váy cưới kết hôn với Alex rất hạnh phúc.”

Elena há miệng thở hổn hển, vẻ mặt hoài nghi nhìn Bạch Liễu, miễn cưỡng nở một nụ cười: “Này, anh bạn trẻ, muốn tôi vui thì nói dối một lần là đủ rồi, nói nhiều …”

Bạch Liễu lấy một chiếc khăn lụa trắng trùm đầu từ trong túi áo.

Elena sững sờ im bặt.

“Đây là tấm màng che trong bộ váy cưới của ngài, một người bạn của tôi đã vô ý kéo nó xuống từ trên đầu Rudy trong hôn lễ của anh ấy.” Bạch Liễu đưa cho Elena, mỉm cười, “Tôi không nói dối để làm ngài vui lòng đâu ạ.”

Elena ngơ ngẩn nhìn tấm che đầu một hồi lâu mới run rẩy vươn tay nhận lấy, vuốt v3: “…… Sợi tóc trên này đúng là tóc của Rudy, đây là áo cưới tôi may cách đây đã lâu, sợi chỉ nơi này vẫn chưa được nối.”

“Bọn họ…… có hạnh phúc không?” Elena ôm lấy chiếc mạng che mặt, ngửa đầu hỏi.

Bạch Liễu rũ mắt: “Bọn họ thật sự đang rất hạnh phúc ở một nơi mà ngài không nhìn thấy.”

Sau khi Elena giao hết toàn bộ thư từ cho Bạch Liễu, đoàn người Bạch Liễu liền tạm biệt bà rồi trở về.

Lưu Giai Nghi nhíu mày khó hiểu: “Nếu nói ở đây là dòng thế giới trò chơi thật, những gì chúng ta đã trải qua là dòng thế giới trò chơi giả, là mối quan hệ giữa thế giới bên trong và thế giới bên ngoài giống như Nhà máy Hoa Hồng, thì Rudy lẽ ra chỉ nên có 1 người, không thể nào có nhiều Rudy lấy hết tất cả những chiếc váy cưới của Elena đi được.”

“Có thể nào đó là chu kỳ bảy ngày không?” Đường Nhị Đả giải thích theo cách khác, “Dòng thế giới thực bên ngoài hoạt động như bình thường, còn dòng thế giới chiến tranh bên trong là chu kỳ bảy ngày, mỗi chu kỳ sẽ có một Rudy, sau khi Rudy bị giết thì Alex được chôn trong nghĩa trang.”

Bạch Liễu lắc đầu: “Không phải, giải thích kiểu này có một điểm mâu thuẫn.”

Đường Nhị Đả hỏi: “Mâu thuẫn ở đâu?”

Bạch Liễu liếc gã một cái: “Thuốc của Alex có tác dụng biến sự vật trở lại bảy ngày trước, đó không phải là một chu kỳ thực sự, cậu ta chỉ có thể khôi phục những thứ đã có về bảy ngày trước.”

“Cũng tức là nếu Rudy chạy từ dòng thế giới chiến tranh đến dòng thế giới thực thì dòng thế giới chiến tranh sẽ không còn

Rudy nữa.” Lưu Giai Nghi nhanh chóng hiểu ra, “Nhưng chúng ta đã thấy Rudy ở dòng thế giới chiến tranh cho nên cách giải thích này không thể thực hiện được.”

“Vả lại chỉ có một mình Rudy là biến thành xác sống, những người khác trong dòng thế giới chiến tranh không xảy ra trường hợp như vậy.”

Lưu Giai Nghi suy tư: “Em nghĩ cách giải thích chu kỳ 7 ngày của Đường Nhị Đả khá hợp lý, nhưng chắc chắn là có vấn đề gì đó ở NPC Rudy, không hiểu tại sao anh ấy lại có thể đi từ dòng thế giới chiến tranh đến dòng thế giới thực được chứ?”

“Vậy thì phải hỏi người tạo ra dòng thế giới chiến tranh, Alex.” Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn lên màn sương lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mình.

- ——oOo—

Chương 302

Cả nhóm nhờ roi của Hắc Đào trợ giúp thuận lợi xuyên qua sương mù, không gặp bất kỳ con quái vật nào.

Nhưng sau khi bọn họ xuyên qua lớp sương mù, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khác với lúc trước, khu rừng mưa đầy cây cao chót vót tràn ngập tro bụi xám xịt, một mảng lớn cây cối bốc cháy, ngọn lửa bay lơ lửng trên không, bầu trời đen tối đến mức chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng yếu ớt, không thể phân biệt được đâu là ngày và đâu là đêm.

Một mùi khen khét gay mũi của lửa đạn ập vào mặt, mùi vị than tro đã cháy đắng ngét tràn ngập mũi miệng.

Đường Nhị Đả sặc sụa ho khù khụ, che lại miệng mũi nói: "Chúng ta mới ra ngoài hơn một giờ mà thế giới chiến tranh đã xảy ra chuyện gì thế này?"

"Dòng chảy thời gian của thế giới chiến tranh khác với dòng chảy thời gian thế giới bên ngoài." Bạch Liễu nhìn chung quanh một vòng. "Dòng thời gian ở đây tua nhanh sắp đến hồi kết thúc chiến tranh rồi."

Lưu Giai Nghi vừa phe phẩy tay trước mũi vừa ngẩng mặt nhìn Bạch Liễu: "—— là lúc vụ nổ làm chết hết mọi người mà Elena đã nói à?"

“Thông thường tại loại điểm nút này trò chơi kinh dị sẽ thiết kế một số tình tiết cao trào rất hấp dẫn.” Bạch Liễu nhìn cánh rừng nhiệt đới tràn ngập sương mù, “Ví dụ như một cuộc rượt đuổi quy mô lớn.”

Đường Nhị Đả ngẩn ra: “Rượt đuổi kiểu gì chứ? Không phải lúc này tất cả mọi người đều đã chết, sắp tiến vào chu kỳ tuần hoàn 7 ngày tiếp theo hay sao?”

Lưu Giai Nghi lấy thuốc độc từ sau thắt lưng, cảnh giác lui về phía sau hai bước, đôi mắt hơi hơi nheo lại: “Chính vì những người này đã chết nên đây là nơi nguy hiểm nhất trước khi tiến vào chu kỳ tuần hoàn bảy ngày tiếp theo.”

Bạch Liễu nhìn thẳng tựa như có thứ gì sắp thoát ra khỏi rừng mưa: “Điều này chứng minh trong phó bản chiến tranh này, ngoại trừ người chơi như chúng ta ra thì có rất nhiều quái vật xác sống.”

Đường Nhị Đả cũng cảnh giác hẳn, gã định rút súng ra thì khựng lại một chút, theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua Hắc Đào vẫn im lặng từ nãy đến giờ.

Hắc Đào yên lặng nhìn Đường Nhị Đả, tay đặt trên roi sau thắt lưng, ngón tay ngo ngoe rục rịch, có vẻ như muốn ngăn cản Đường Nhị Đả rút súng.

Đường Nhị Đả: “……”

Cảm nhận được trận chiến im lìm không tiếng động sau lưng, Bạch Liễu quay đầu lại liếc nhìn Hắc Đào một cái.

Hắc Đào sững người lại, xoay roi đang nhắm về Đường Nhị Đả qua hướng khác.

Đường Nhị Đả thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới dám rút súng ra, nhắm vào đám sương mù không ngừng rung động như thể có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Nhưng cánh rừng vẫn chỉ lay động như vậy, không có gì xuất hiện, thỉnh thoảng chỉ có tiếng lá và cành cây cháy nổ lốp bốp.

Đang lúc Đường Nhị Đả nghi hoặc nhìn về phía Bạch Liễu, Hắc Đào từ bên cạnh Bạch Liễu đột nhiên quất một roi xuống mặt đất khiến nó bị lún xuống, nứt ra làm đôi.

Đất cát bùn sình liên tục trào ra từ khe nứt, trong đó còn lẫn mấy ngón tay trắng phếu, Đường Nhị Đả nhìn cái đống lổm ngổm dưới khe đất, sắc mặt ngưng lại.

Bị chôn vùi dưới những khe đất là vô số tay chân bị gãy nát tan thành từng mảnh, xương trắng phếu nhuộm máu và thuốc súng —— nửa cái đầu, bàn tay lộ xương cổ tay, thắt lưng vặn vẹo, tất cả đều dùng bề mặt nứt gãy của mình như một đôi mắt nhìn vào nhóm Bạch Liễu.

Những mảnh tứ chi rời rạc này đang ngoằn ngoèo trong đất, như ngửi thấy con mồi, chúng liền lặng lẽ tiến lại gần hơn.

Vô số bàn tay cháy xém đột ngột trồi lên khỏi mặt đất dưới chân Bạch Lễu, nắm lấy cổ chân của hắn kéo xuống, Đường

Nhị Đả không chút do dự liền nổ súng bắn một phát vào giữa lòng bàn tay, chính xác tạo nên một lỗ thủng lớn.

Nhưng cũng chẳng ích gì, mấy thứ này vẫn cứ vặn vẹo, bò lết, kéo túm như cũ.

“Tấn công không có hiệu quả.” Bạch Liễu bị một bàn tay chụp được lại rất bình tĩnh phân tích, “Đám tứ chi này đã là xác sống rồi, tấn công không chết đâu, tìm nhược điểm của chúng đi.”

Hắc Đào lại vung tiếp một roi cuốn lấy bàn tay trên chân Bạch Liễu muốn kéo ra, nhưng y vừa nghe Bạch Liễu nói thế thì dừng động tác, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn lại y: “Gỡ ra không được đâu.”

Lưu Giai Nghi đột nhiên cúi đầu nhìn sát vào cổ chân Bạch Liễu, bị Bạch Liễu cản lại.

Bạch Liễu rũ mắt nhìn bàn tay trên chân mình: “Mấy thứ này dính vào cơ thể tôi rồi, không gỡ ra được.”

“Dính vào cơ thể?!” Đường Nhị Đả kinh ngạc cúi đầu.

Ngón tay xanh đen dính vào cổ chân Bạch Liễu, nửa đốt ngón tay lõm vào, da thịt dán vào nhau một cách hoàn hảo, giống như một bàn tay đột nhiên mọc ra từ mắt cá chân của Bạch Liễu, đồng thời nửa đốt ngón tay cuối ngón tay trái của Bạch Liễu cũng biến thành màu xanh đen.

“Cách thức tấn công của loại quái vật này là 【hợp nhất sống chết】, chỉ cần mảnh xác sống tiếp xúc với người chơi thì sẽ biến thành một bộ phận trên thân thể người chơi.” Bạch Liễu ngẩng đầu lên, “Nếu tôi bị một xác sống hoàn chính tấn công thì xác sống hoàn chỉnh đó sẽ hợp nhất với thân thể của tôi, biến tôi thành một xác sống tiếp theo.”

Vừa dứt lời, bàn tay trên chân Bạch Liễu đã biến mất, ngược lại toàn bộ bàn tay trái của hắn biến thành màu xanh đen, bất động bên người hắn.

Các mảnh xác sống cuồn cuộn không ngừng tới gần, nhưng đều lướt qua những người khác, chỉ chăm chăm nhào về hướng Bạch Liễu.

Đường Nhị Đả đá văng mấy mảnh xác sống, Lưu Giai Nghi dùng thuốc độc vẽ ra một vòng tròn, Hắc Đào đứng bên trong quất một roi quét sạch sẽ xung quanh, y nhìn Bạch Liễu: “Em đã làm gì mà đám xác sống này chỉ tấn công em thôi vậy?”

Bạch Liễu nhún vai: “Chắc là vì trong đây tôi là người chơi có điểm giao diện thấp nhất nên chúng nó mới bắt nạt tôi chăng?”

Hắc Đào buột miệng phản đối: “Em nói dối.”

“Tạm thời đừng quan tâm Bạch Liễu đã làm gì!” Lưu Giai Nghi cắt ngang lời Hắc Đào, “Mấy thứ này bất tử rồi, nếu chúng ta cứ dây dưa ở đây mãi thì trước sau gì cũng bị thi hóa hoàn toàn, chúng ta cõng Bạch Liễu lên đi, đừng để anh ấy chạm đất!”

Lưu Giai Nghi vừa nói dứt lời thì Đường Nhị Đả và Hắc Đào đứng ở hai bên trái phải Bạch Liễu đồng loạt giơ tay ra bắt lấy Bạch Liễu chính giữa.

Cả hai đều cao hơn Bạch Liễu cả một cái đầu, một trái một phải đồng thời bắt lấy bả vai Bạch Liễu kéo lên, thế là ——

——Bạch Liễu bị hổng chân, hai chân cách mặt đất vung vẫy như một đứa học sinh tiểu học bị người lớn tóm lấy kéo lên không.

Hắc Đào: "Em lùn thật đấy, Bạch Liễu."

Lưu Giai Nghi: "!!!"

Đường Nhị Đả: "!!!"

Xong phim, Bạch Liễu nhất định sẽ nổi điên!

Bạch Liễu chậm rãi, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Hắc Đào mỉm cười: "Vậy à?"

Trên đường chạy trốn, Đường Nhị Đả cứ cúi đầu che miệng lại, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn, giả vờ bận rộn lùng sục dọn dẹp mấy mảnh xác sống xung quanh, Lưu Giai Nghi thì hít sâu, cố khép lại khóe miệng, rất thành thục quay mặt đi dùng thuốc độc xua đuổi mấy mảnh xác sống đang lại gần.

Lưu Giai Nghi tới gần Đường Nhị Đả, thì thào: “Chú có chụp ảnh lại không?”

Đường Nhị Đả khó xử nói: “Không tốt lắm đâu……”

Lưu Giai Nghi trợn trắng mắt: “Chú không cảm thấy buồn cười lắm sao?”

Đường Nhị Đả kiệt lực nghiêm túc: “Không, tôi đã tham gia huấn luyện nghiêm khắc rồi, sẽ không dễ dàng cười nhạo Chiến Thuật Gia trong đội ngũ của mình……”

Hắc Đào đầu tàu gương mẫu cặm cụi dùng roi quất trên mặt đất, dọn dẹp mấy mảnh xác sống phía trước.

Bạch Liễu duỗi chân ra cưỡi trên vai Hắc Đào, còn Hắc Đào cõng Bạch Liễu loạng choạng đi tới trước.

“Bây giờ tôi vẫn còn lùn à?” Bạch Liễu chậm rì rì hỏi Hắc Đào.

Hắc Đào dừng một chút: “Không có, em rất cao.”

—— tăng chiều cao bằng cách cưỡi lên vai người khác thật sự là quá ngây thơ, có nằm mơ cũng không nghĩ tới đây là chuyện Bạch Lục sẽ làm.

Này cũng quá buồn cười rồi!

Đường Nhị Đả đi phía sau rốt cuộc vẫn không nhịn được phá ra cười.

Lưu Giai Nghi cạn lời: “Trừ khi thật sự nhịn không được đúng không?”

Hắc Đào nhanh tay lẹ chân dọn dẹp xác sống tới gần, im lặng một hồi lâu mới mở miệng hỏi Bạch Liễu: “Em tức giận vì mình không cao sao?”

Bạch Liễu làm thinh một giây, không nóng không lạnh trả lời: “Không có, tôi sẽ không so đo mấy chuyện nhỏ nhặt này.”

Hắc Đào hít một hơi thật sâu, y ném roi ra quấn quanh thân cây to bên cạnh rồi kéo mạnh lên, Hắc Đào cõng theo Bạch Liễu trên vai phóng vút lên trên.

Y nhẹ nhàng giẫm lên thân cây, dùng sức vung roi quanh thân cây khác cao hơn, đồng thời đánh văng mấy cái xác sống đang đung đưa rơi khỏi thân cây.

Nhảy thêm vài lần nữa, Hắc Đào nước chảy mây trôi nhảy tới một ngọn cây cao nhất trong khu rừng mưa, đủ hướng tầm mắt quan sát toàn bộ khu rừng.

Bạch Liễu lắc người mới ngồi vững trên vai Hắc Đào.

Lồng ngực Hắc Đào phập phồng, giọng điệu rất nghiêm túc: “Bây giờ em là người cao nhất trong thế giới này.”

Vẻ mặt Bạch Liễu thoáng động, vừa muốn mở miệng thì nghe thấy Hắc Đào bình thản tiếp tục nói: “—— Chúng ta có thể dùng loại ngoại vật này để bù đắp những khiếm khuyết bẩm sinh của mình, Bạch Liễu, em đừng tức giận vì những khiếm khuyết thể chất của mình.”

“Em lùn như vậy không phải là lỗi của em.” Hắc Đào nhấn mạnh từng chữ một.

Bạch Liễu: “……”

Bạch Liễu chậm rãi thở một hơi dài, thấp giọng lầm bầm vài câu.

Hắc Đào nghe được cái hiểu cái không: “Bạch Liễu, em đang nói gì vậy?”

Bạch Liễu nhàn nhạt nói: “Đang đọc một bài vè xưa được lưu lại tới nay.”

Hắc Đào: “Vè về cái gì?”

Bạch Liễu mỉm cười: “《 không nên tức giận 》.”

Hắc Đào chậm rãi: “? Sao lại muốn đọc cái này?”

“Bởi vì có thể chữa trị cảm xúc không ổn định của tôi dẫn tới giảm xuống giá trị tinh thần.” Bạch Liễu nói.

Hắc Đào gật gật đầu.

Y hiểu rồi, đây là một bài thơ có tác dụng tẩy trắng tinh thần, sau này có cơ hội y cũng phải học mới được.

Nhưng trước mắt phải giải quyết mấy chuyện quan trọng hơn đã.

Hắc Đào cõng Bạch Liễu lên đây một là vì an ủi Bạch Liễu bởi vì quá lùn cho nên bị tổn thương cảm xúc (……), mặt khác chính là muốn quan sát toàn bộ bản đồ rừng mưa rốt cuộc đã xảy ra những thay đổi gì.

Cảnh rừng nhiệt đới vốn xanh sẫm đã biến thành một mảnh đen xám, mặt đất đầy hố bom khổng lồ không ngừng nứt nẻ, các mảnh tứ chi gãy không ngừng bò ra khỏi khe nứt đến gần gốc cây lớn nơi Bạch Liễu đang đứng, từ góc nhìn hiện tại, đám xác sống dày đặc và đen như mực, giống như một đàn kiến đang tìm về tổ và thức ăn.

Càng đến gần thị trấn, nguồn phát ra vụ nổ, Bạch Liễu càng thấy các mảnh xác càng đứt gãy lìa lặc, ngược lại càng đến gần hồ nước thì các mảnh xác sẽ càng hoàn chỉnh.

Đám xác sống hoàn chỉnh này tập trung ở một nơi phía đối diện của hồ, lắc lư quay cuồng như đang cổ vũ hay nhảy xung

quanh thứ gì đó, tay chân và đầu của chúng lắc lư điên loạn như muốn rớt cả ra ngoài.

Bạch Liễu híp híp mắt, hắn lấy một cái kính viễn vọng trong đống đạo cụ ra nhìn, điều chỉnh tiêu cự, rốt cuộc thấy rõ đồ vật ở giữa đám xác sống đó là gì.

Một bức tượng điêu khắc của Tà Thần được ghép lại với nhau, năm chiếc cọc và năm người đang bị trói trên đó.

Dưới chân năm người bị trói trên cọc gỗ có một đống đen sì không biết là gì, thoạt nhìn giống như củi đốt lửa, nhưng Bạch Liễu cẩn thận nhìn hồi lâu thì phát hiện đống đen đó đang chuyển động, rốt cuộc phát hiện ra nó chẳng phải là củi lửa gì hết, mà là một đống cánh tay cẳng chân gãy nát đã bị thiêu cháy đến khô quắt khô queo.

Đám tay chân gãy khô đen như than này được chất thành từng đống như gỗ dưới năm chiếc cọc, bên cạnh mỗi chiếc cọc có một thùng sơn đỏ, xung quanh năm chiếc cọc đó còn đặt sáu đôi tay chân "củi lửa".

Những tay chân gãy này không ngừng cử động, vùng vẫy, cố gắng bò lên người trên cọc, nhưng lại bị đám xác sống nhảy lên giẫm xuống, và mỗi lần giẫm lên, chúng lại đổ một lớp sơn đỏ lên đó.

—— Đây rõ ràng là đang thực hiện một nghi lễ hiến tế người sống kỳ quái.

Bạch Liễu lại điều chỉnh tiêu cự thêm lần nữa, muốn nhìn rõ năm người bị trói trên cọc gỗ hiến tế Tà Thần là ai, sau đó hắn vi diệu nhướng mày.

“Hắc Đào, bốn người bị trói trên đó là đồng đội của anh.”

Hắc Đào không có phản ứng gì gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết, sau đó hỏi: “Tôi thấy có năm cọc gỗ, còn người kia là ai?”

“Là một người chúng ta không ngờ tới.” Bạch Liễu mỉm cười lên, “Alex.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi nói cho các bạn một bí mật, 6 chỉ cao có 1m76 thôi, ngoại trừ Lưu Giai Nghi và Phoebe, chính là người lùn nhất trong nhóm.

6 mỉm cười rút súng ra: Chỉ có người chết mới có thể giữ kín bí mật.

- ——oOo—

Chương 303

Hắc Đào cõng Bạch Liễu trên lưng nhảy liên tục dọc theo những cành cây có ít xác sống, thấy Bạch Liễu cưỡi trên người mình lung lay, Hắc Đào liền đưa tay ôm lấy cẳng chân Bạch Liễu, sau đó lại dời lên ôm đùi, tiếp nữa lại ….

Bạch Liễu im hơi lặng tiếng thả hai chân xuống dưới, từ cưỡi trên lưng Hắc Đào biến thành dán trên lưng Hắc Đào, gạt bàn tay sắp ôm lấy mông mình của Hắc Đào qua một bên: "Tôi tự ôm anh được rồi, không cần phải để ý tôi đâu."

Hắc Đào nghe sao hiểu vậy, ừ một tiếng, tư thế quất roi lập tức trở nên lạnh lùng, chiếc roi xương đen bóng vung lên giống như một con rắn độc đang vẫy vùng trong không trung, cứ một roi là một mảnh xác sống lại bị quất rớt xuống từ nhánh cây.

Bạch Liễu nhìn xác mấy con quái vật bị đánh rớt lõm sâu vào chính giữa: "Anh cố ý không dùng hết sức đánh bọn nó làm hai à?"

"Ừ." Hắc Đào lên tiếng.

Hắc Đào tranh thủ thời gian trả lời nhanh Bạch Liễu: "Mấy thứ này đánh không chết, nếu đánh nát nó thì số lượng sẽ tăng thêm lại càng phiền phức."

Bạch Liễu đột nhiên có chút hứng thú, hỏi y: “Trước đó anh chơi trò chơi hung bạo, chém giết quái vật lung tung có bao giờ để ý để số lượng chất lượng gì đâu, sao trong trò chơi này lại đánh cẩn thận như vậy chứ?”

“Bởi vì đám quái vật này không nhắm vào tôi.” Hắc Đào nhàn nhạt quay đầu lại nhìn Bạch Liễu, liếc mắt một cái, “Mà chúng nó nhắm vào em.”

Hắc Đào không nói hết nhưng Bạch Liễu hiểu ý của y.

Bạch Liễu im lặng.

Hắc Đào vừa dứt lời, phía sau Bạch Liễu liền xuất hiện một cái bụng lỏa lồ lộ hết cả nội tạng bên trong bay tới, bị Hắc Đào tàn nhẫn một roi quất bay về hướng khác.

Ngay cả khi quất roi vào cái bụng thối rữa lộ cả nội tạng như thế thì lực khống chế của Hắc Đào cũng rất chuyên nghiệp, không hề đánh rớt bất kỳ mảnh nội tạng nào rơi ra ngoài, đảm bảo cho số lượng quái vật không bị tăng lên.

Bạch Liễu chỉ yên lặng một lát lại kiếm chuyện nói: “Anh không hỏi tôi vì sao nhóm Nghịch Thần bị trói à? Với thực lực của bọn họ thì cũng quá kỳ quái rồi.”

“Ừ.” Hắc Đào dường như bây giờ mới nhớ đến chuyện đó gật gật đầu, trả lời Bạch Liễu có lệ, “Bọn họ bị trói, nhưng đâu có quan hệ gì với tôi đâu?”

Bạch Liễu: “……”

Bạch Liễu chậm rãi nói: “Các anh là đồng đội trong giải đấu, xuất phát từ các phương diện khác nhau thì bây giờ anh phải thể hiện sự quan tâm vừa phải đối với an nguy của đồng đội mình.”

Hắc Đào nhanh chóng hiểu rõ, y lập tức nói: “Bây giờ tôi sẽ quan tâm bọn họ một chút.”

Y lấy một cái chuông vàng to bằng nửa lòng bàn tay từ thắt lưng ra, Bạch Liễu nhìn qua dò hỏi, Hắc Đào giải thích: “Đây là đạo cụ khen thưởng trong một trò chơi cổ, gọi là chuông song sinh, cái này rung thì cái kia cũng sẽ rung theo.”

“Chúng tôi đã vượt phó bản ba lần, tổng cộng nhận được 6 cái chuông, tất cả đều ràng buộc quan hệ với nhau, một cái rung thì năm cái kia cũng sẽ rung. Trong các phó bản cổ không thể dùng dụng cụ hiện đại giao tiếp thì Nghịch Thần yêu cầu chúng tôi sử dụng chuông này để liên lạc với nhau.”

Hắc Đào nói: “Nghịch Thần còn đặc biệt đặt ra một mật mã cho tần số rung của chiếc chuông này, các rung động khác nhau thể hiện những ý nghĩa khác nhau.”

Bạch Liễu hứng thú đánh giá: “Đạo cụ giao tiếp không tồi.”

Hắc Đào không chút do dự liền lấy một cái chuông từ giao diện hệ thống đưa cho Bạch Liễu: “Tôi có hai cái, cho em một cái.”

Bạch Liễu cười như không cười nhìn lướt qua cái chuông, không vội nhận lấy: “Đây là đạo cụ liên lạc nội bộ của các anh, anh cứ thế mà đưa cho tôi à?”

Hắc Đào nhìn Bạch Liễu, giọng điệu rất đương nhiên: “Em cũng cho tôi đạo cụ liên lạc nội bộ trong đội của em thì tại sao tôi không thể cho em lại chứ?”

Bạch Liễu vi diệu im lặng một chút —— thật ra là hắn bán cho Hắc Đào, 10,000 điểm.

Hắc Đào trực tiếp ném chuông vào lòng ngực Bạch Liễu, sau đó một tay cầm roi, một tay cầm cái chuông còn lại lắc lắc một hơi.

Trong lòng ngực Bạch Liễu và nơi xa xa đồng thời vang lên tiếng chuông náo động một đám xác sống trong rừng, bọn chúng bắt đầu nháo nhào hướng về nơi phát ra tiếng chuông.

Hắc Đào dùng sức lắc chuông cực kỳ dữ dội, Bạch Liễu nhìn một hồi lâu mãi vẫn không phát hiện ra quy luật hay mật mã nào khớp với những gì hắn biết, bèn mở miệng hỏi: “Anh đang dùng mật mã của Nghịch Thần nói gì với họ à?”

Hắc Đào nói: “Tôi không nhớ bộ mật mã mà Nghịch Thần đặt ra.”

Bạch Liễu khựng lại, ánh mắt hắn nhìn sang cái chuông vẫn còn đang lắc lư điên cuồng trên tay Hắc Đào: “Vậy anh đang

làm……?”

Hắc Đào trả lời tỉnh rụi: “Không phải em bảo tôi phải quan tâm bọn họ một chút sao? Tôi đang quan tâm đến bọn họ đấy thôi.”

Bạch Liễu: “……”

Tầm mắt hắn nhìn xuống cái chuông, lại nhìn về phía các đội viên Danh Sách Sát Thủ bị trói trên các cọc gỗ phía xa đang kêu gào thảm thiết vì đám xác sống càng lúc càng tới gần do bị tiếng chuông thu hút.

Bạch Liễu yên lặng thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Hắc Đào rốt cuộc cũng đã ngừng rung chuông.

Hắc Đào quay đầu liếc hắn một cái: “Còn cần tôi quan tâm bọn họ thêm nữa không?”

Bạch Liễu: “Không cần.”

Hắn rốt cuộc hiểu ra tại sao Nghịch Thần lại đồng ý cho hắn 5 triệu điểm để hỗ trợ giáo dục Hắc Đào.

Đối diện hồ Pluto.

Bách Dật nhìn đám xác sống ngùn ngụt không ngừng kéo đến gần, thét lên như gà bị thọc tiết: “Đụuuuu má!! Đứa nào đang rung chuông!!!”

Bách Gia Mộc sắp điếc cả tai cắt ngang tiếng kêu thảm thiết của Bách Dật: “Cậu im miệng được không? Cái tiếng gà kêu của cậu hòa với tiếng chuông làm con nhức hết cả não đây này!”

Bách Dật một bên đá đám xác sống đang bò dưới chân, một mặt gân cổ rống to, “Nghịch Thần, Chiến Thuật Gia, trong chúng ta rốt cuộc tên nào đang rung chuông vậy! Kêu hắn ngừng lại đi!”

Nghịch Thần bị trói chặt cứng thở dài một hơi: “Bách Dật à, bốn người chúng ta đều bị trói chặt thế này thì làm sao có thể rung chuông chứ, cho nên người rung chuông không có ở đây.”

Bách Dật nháy mắt lĩnh ngộ, anh ta thê lương nghẹn ngào một tiếng: “Chẳng lẽ cái chuông thứ sáu của chúng ta bị mất trộm rồi sao? Lúc trước tôi đã nói năm cái chuông là đủ rồi, dư ra một cái thì cứ phá hủy luôn đi, giữ làm gì chứ, nếu cái chuông thứ sáu rơi vào tay người khác thì có phải là gây ra tai họa ngầm không, nhưng Nghịch Thần một hai cứ nhất định phải giữ lại, bây giờ nhìn đi, có chuyện rồi đó thấy chưa……”

Bách Gia Mộc mắt trợn trắng, cắt ngang lời lảm nhảm của Bách Dật: “Ngu ngốc, không phải cái chuông thứ sáu, là Hắc Đào đang rung chuông.”

Bách Dật nháy mắt đổi sắc mặt, nghiêm túc phản bác nói: “Không thể nào, từ lúc Hắc Đào nhận được chuông cậu chưa bao giờ thấy y rung chuông cả, không phải y đâu.”

“Chưa bao giờ không có nghĩa là bây giờ không rung.” Bách Gia Mộc cạn lời trả lời, “Nhỡ đâu Hắc Đào không vượt qua được trò chơi này, muốn liên lạc với chúng ta……”

Bách Gia Mộc nói tới đây, nhìn sang ánh mắt vi diệu của Bách Dật kiểu 【 con cảm thấy loại chuyện này có khả năng xảy ra à? 】 thì dừng lại.

“Có một lần tôi nhìn thấy Hắc Đào dẫm lên cái chuông, sau đó dùng roi muốn quất vỡ nó.” Bách Dật nhớ lại, “Lúc đó tôi cực kỳ kinh hãi, tiến lên ngăn cản y, hỏi y tại sao muốn làm như vậy?”

Nghịch Thần cũng sốc theo: “Tôi cực cực khổ khổ tích cóp từng trò chơi mới thu thập được, để dành liên lạc nội bộ trong chiến đội, sao cậu ta nỡ lòng nào làm vậy chứ!”

Bách Dật sâu kín trả lời: “Bởi vì cái chuông của y cứ rung mãi không ngừng nên y cảm thấy phiền phức, muốn một nhát đập nát nó luôn.”

Nghịch Thần cả mặt như sắp nứt ra: “Đó là bởi vì cậu ta không trả lời tin tức của chúng ta! Cả đội đều đang tích cực giao lưu thông tin trong trò chơi còn gì!”

Bách Dật chép chép miệng: “Thật ra Hắc Đào rất chán ghét cái chuông này, tôi cũng không phải là không hiểu được, giống như mọi người tham gia nhóm chat công việc ấy, người người nhắn tin nhà nhà buôn chuyện, bạn không thể thoát nhóm, cũng không thể chặn tin của lãnh đạo, thế là di động lúc nào cũng rung báo tin nhắn.”

“Nhưng Hắc Đào chỉ có một người chơi, lại đang chơi trò chơi rất vui vẻ, y không muốn ai quấy nhiễu mình……”

Nghịch Thần hai mắt sầu bi, giống như cha già mua cho đứa con thời kỳ phản nghịch món đồ chơi mà nó không thích: “…. Cho nên cậu ta muốn đập cái chuông của tôi đưa?”

Bách Dật hung hăng đá thêm mấy cái vào đám xác sống bên dưới, thương cảm nhìn hai mắt Nghịch Thần, quyết định bỏ qua đề tài này: “Thế nên tôi mới cảm thấy không phải Hắc Đào rung chuông, có khi trong trò chơi này y còn không thèm lấy chuông ra luôn ấy chứ.”

Nghịch Thần lắc đầu: “Không, chắc chắn là Hắc Đào rung chuông.”

Bách Dật nghi ngờ hỏi: “Không phải đâu, cái chuông thứ sáu của chúng ta để ở đâu rồi nhỉ? Có khi nào người này đang rung không?”

Nghịch Thần hai mắt đăm đăm: “Nhất định là Hắc Đào rung chuông……”

“Cái chuông thứ sáu vốn cất giữ ở kho hàng, nhưng lần trước Hắc Đào nói với tôi là chuông cậu ta hỏng rồi, không thể tham gia liên lạc nội bộ, vì thế trước khi tham gia trò chơi này tôi đã mở kho hàng, lấy cái chuông thứ sáu đưa cho Hắc Đào, còn dặn dò cậu ta phải giữ cẩn thận, đừng để hỏng nữa, không ngờ là cậu ta chủ động phá hư nó chứ …”

Nghịch Thần nói xong thì vẻ mặt buồn bã hẳn.

Bách Dật: "……"

Bách Gia Mộc: "……"

…… Aizzz, đúng là ba ba cực cực khổ khổ kiếm tiền mua đồ chơi cho con trai, thế mà thằng con bạch nhãn lang không thích cho nên vứt bỏ, còn dám lừa gạt ba ba là mình không cẩn thận, thật là đáng thương cho cha già Nghịch Thần.

"Nhưng mà Nghịch Thần này." Bách Gia Mộc quay đầu nhìn Nghịch Thần, "Sao anh lại biết lúc đám xác sống dân bản xứ đến bắt chúng ta thì chúng ta không nên tấn công lại bọn họ, cứ thúc thủ chịu trói để họ bắt cóc thì họ sẽ tạm thời không cắn nuốt hợp nhất với chúng ta chứ?"

Nghịch Thần thản nhiên nhìn bức tượng gỗ Tà Thần đối diện anh ta: "Bởi vì bức tượng cũ Tà Thần hỏng rồi, cần phải thay một bức tượng Tà Thần mới. Loại thay đổi này cũng mang một ý nghĩa khác, đó là quyền năng Tà Thần cũ đã xuất hiện vết nứt, hắn phải tìm kiếm người thừa kế đời sau của mình, một Tà Thần mới."

"Hình thức luân chuyển thần linh tôn giáo này đòi hỏi một sự hy sinh quy mô lớn và nghi lễ để hỗ trợ, khi xung đột giữa các vị thần cũ và mới đặc biệt gay gắt, sự luân chuyển này thường đi kèm với các cuộc chiến tranh lớn."

Nghịch Thần rũ mắt nhìn các xác chết cháy đen, tiếp tục nói:

“Trong lễ khai sinh Tà Thần mới cần phải có tế phẩm và người chứng kiến. Tế phẩm là những người chống lại Tà Thần, còn người chứng kiến là những người đã từng trải qua lịch sử của Tà Thần.”

Nghịch Thần nhàn nhạt nói: “Không có tế phẩm và người chứng kiến nào tốt hơn chúng ta, vì vậy bọn họ sẽ không dễ dàng hợp nhất với chúng, ngược lại bọn họ phải để chúng ta có ý thức tỉnh táo để chứng kiến nghi thức ra đời của vị thần mới, đây là sự tôn trọng đối với hắn.”

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện với nhau, Alex bị trói trên cọc gỗ thứ năm bên cạnh vẫn luôn cúi đầu, từ từ mở mắt.

Cậu ta ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn về phía bức tượng gỗ Tà Thần đối diện với mình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười vừa buồn bã lại vừa giận dữ.

Bức tượng gỗ của Tà Thần đứng ngay trung tâm có dấu vết sửa chữa rõ ràng, cái đầu gỗ bị chặt chém bằng dao phẫu thuật, bị đạn bắn thủng lại một lần nữa chễm chệ trên thân tượng nở nụ cười, dùng ánh mắt chồng chất vết thương chứa đầy sự thương hại nhìn vào đám xác sống đang nhảy múa và năm tế phẩm bị trói trên cọc gỗ dưới chân mình.

Trước bức tượng gỗ Tà Thần còn có một khúc gỗ rất lớn được xẻ chính giữa, nhìn mặt cắt ngang thì có thể nhận ra chất liệu của nó giống y hệt như chất gỗ của bức tượng Tà Thần.

Đám xác sống đang lắc lư giơ rìu và đục lên để khắc trên mặt cắt này, các đường nét dần dần hình thành, bọn chúng càng

đẩy nhanh tốc độ, bức tượng mới chạm khắc từ gỗ càng trở nên sống động và chân thực.

Bức tượng điêu khắc Tà Thần mới dần trở thành hình người.

Bách Dật nhìn chăm chú vào đôi mắt của bức tượng gỗ, anh ta chơi qua nhiều trò chơi như vậy rồi mà lần đầu tiên mới cảm thấy một nỗi sợ hãi sởn cả tóc gáy, dùng chân nhẹ nhàng khều khều Bách Gia Mộc bên cạnh, thì thầm nói: "Này, có phải cậu nhìn lầm không nhỉ, sao càng nhìn lại càng thấy giống ——"

Nghịch Thần hít sâu một hơi, anh nhìn về phía bức tượng gỗ Tà Thần mới đang mỉm cười: "—— Bạch Liễu, đúng không?"

- ——oOo—

Chương 304

Tượng khắc gỗ dần dần thành hình, đám xác sống dưới cọc nhao nhao bò lên không ngừng nghỉ.

Bách Dật vặn vẹo nhắc nhở Nghịch Thần: ” NPC Alex chính tỉnh rồi kìa! Nghịch Thần, anh nhanh chóng hoàn thành mạch truyện của cậu ta luôn đi, chúng ta sẽ mở khóa phần còn lại của dòng 【true end】.”

Nghịch Thần ừ một tiếng, anh ngước mắt nhìn về phía Alex mới tỉnh lại: “Mặc dù tôi đã biết toàn bộ thế giới chỉ là một trò lừa bịp của Tà Thần ban cho cậu, nhưng tôi vẫn không hiểu, tại sao rốt cuộc cậu lại biến thành tín đồ của Tà Thần chứ.”

“—— thậm chí hy sinh mạng sống của mọi người cho Tà Thần để tạo ra ảo ảnh mà cậu muốn.”

Alex giãy giụa bàn tay bị trói sau lưng, nhưng không nói chuyện.

Nghịch Thần bình tĩnh nói tiếp: “Một vụ nổ lớn ở thị trấn nhỏ đã xảy ra vào đêm hôm trước trong thế giới chiến tranh này. Có người đã đổ sơn lên kho vũ khí của thị trấn nhỏ vào đêm hôm đó và phóng hỏa.”

“Toàn bộ khu rừng nhiệt đới bị nổ tung, gần như tất cả binh lính trong khu rừng bị giết, nhưng những người lính này không

thực sự chết, mà kỳ lạ là biến thành trạng thái sống dở chết dở, lang thang khắp khu rừng dưới hình dạng mảnh xác sống hoặc xác sống hoàn chỉnh."

"Chính cậu dùng sơn để làm nổ tung kho vũ khí và sử dụng loại thuốc đặc biệt mà cậu đã phát minh lên bọn họ, đúng không?" Nghịch Thần hỏi.

Alex cúi đầu, máu chảy ra từ ngọn tóc, cậu ta cười khẽ: "Là tôi."

Nghịch Thần thở dài một tiếng.

"… Chúng tôi tìm thấy cậu bất tỉnh không xa kho vũ khí đã phát nổ, sau khi phát hiện cậu còn sống thì đã đưa cậu chạy trốn khắp nơi cho đến khi cậu bị đám xác sống dân bản xứ này bắt làm tế phẩm."

"Cậu đã giết nhiều người như vậy, không phải là đi ngược lại ý định cứu người ban đầu của cậu sao? Sao cậu lại làm vậy chứ?"

"… Bởi vì tôi không cứu được ai cả." Alex chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt vô hồn nhìn chằm chằm bức tượng điêu khắc gỗ cũ nát, "Cho dù là trong thế giới huyễn mộng này, tôi cũng không cứu được ai."

Nghịch Thần theo tầm mắt Alex, dừng một chút trên mặt tươi cười của Tà Thần cũ, tiếp tục hỏi: "Trong thế giới hiện thực đã xảy ra chuyện gì?"

“… Xảy ra …” Đôi mắt Alex đờ đẫn, khuôn mặt nhăn nhó, như thể cậu ta đang chìm trong một ký ức đau đớn không thể nguôi ngoai, “Tôi đã cứu Rudy, nhưng Rudy … vẫn chết và bị thiêu rụi, anh ấy đã trở thành tro tàn, không thể nào sống lại được nữa.”

“Rudy đã chết vào đêm trước của cuộc chiến.”

“Lúc đó, tôi rất muốn dùng thuốc của mình để thay đổi tất cả những điều này, cứu mọi người, cứu cuộc chiến này …”

Alex cười mỉa mai: “Nhưng ai biết được, cuối cùng, tôi lại là người châm lửa đốt kho vũ khí bằng sơn.”

“Nhưng đất nước hèn nhát, dị dạng mà tôi từng bảo vệ này thậm chí còn không dám ghi lại những gì thực sự đã xảy ra.”

Alex lớn tiếng chế nhạo: “Họ không dám viết rằng đó là tôi, một người bản địa có tinh thần ổn định, một bác sĩ tận tâm cứu người, lại là người phóng hỏa nhà kho đó vì phát hiện ra cái ác của chiến tranh.”

“Họ viết rằng một nhóm người bản xứ đột kích kho đạn dược đó để biện minh cho cuộc chiến của họ —— một nhóm người bản địa ngu ngốc và vô vọng như những lời quảng cáo tuyển dụng của họ đã nói, rất đáng bị bắt làm nô lệ và cho nổ tung thành xác chết.”

Nghịch Thần, “Cậu đã làm gì trong chiến tranh?”

Alex im lặng vài giây, giọng khàn khàn: "… Tôi đã đăng ký vào đội biệt kích 1 sau cái chết của Rudy, tôi muốn đi sâu vào bộ tộc bản địa trong chiến tranh, đi xem bức tượng Tà Thần đã mang lại cho tôi quyền năng để xoay chuyển sự sống và cái chết, để hỏi hắn có thể cho tôi một câu trả lời cứu mọi người được không?"

"Vào ngày chiến tranh, trời mưa rất to. Khi bơi qua hồ, tôi đã bị trúng năm sáu viên đạn và sắp chết." Alex dường như muốn cười, nhưng khóe miệng lại đ3 xuống "… Nhưng tôi không chết, tôi đã nhìn thấy bức tượng điêu khắc gỗ của Tà Thần."

"Sau đó, tôi nằm trên vũng máu, nhìn lên bức tượng điêu khắc gỗ này, tôi thậm chí không còn sức lực để nói, chỉ có thể cầu nguyện và cầu xin trong lòng, thần linh ơi, ngài có thể cứu mọi người …" Giọng điệu của Alex bàng hoàng, "… Tôi không thể nhớ mình đã cầu nguyện bao lâu, đột nhiên trong nháy mắt, tôi nghe thấy bức tượng này nói chuyện với tôi."

Nghịch Thần rất nhanh phản ứng lại: "Cậu đã nghe được lời thần dụ của Tà Thần khi bị dục v0ng cực hạn thúc đẩy? Hắn nói gì với cậu?"

Vẻ mặt của Alex trống rỗng: "Hắn nói rằng hắn có thể thực hiện mong muốn của tôi, nhưng tôi phải chơi một trò chơi với hắn."

"Nếu tôi thắng trò chơi, tôi không phải trả cái giá cho ước nguyện của mình, nhưng nếu tôi thua, tôi sẽ mắc kẹt trong trò chơi này mãi mãi."

Nghịch Thần khựng lại: “Trò chơi gì?”

Alex thở gấp gáp, cậu ta nhìn Nghịch Thần, gằn từng chữ, “Một trò chơi do hắn thiết kế, gọi là《 Rừng Rậm Biên Thuỳ 》.”

Nghịch Thần hỏi: “Nội dung của trò chơi là gì?”

Alex hít một hơi thật sâu, nhìn nghiêng về bức tượng điêu khắc gỗ cũ nát của Tà Thần: “Hắn sẽ thiết lập dòng thời gian của dòng thế giới trở lại bảy ngày trước khi mọi thứ xảy ra, và cung cấp cho tôi nguồn sơn đỏ không giới hạn để có thể tạo nên một đội quân bất tử.”

“Tôi có tổng cộng mười cơ hội để bắt đầu lại, hắn sẽ liên tục tua lại dòng thời gian trở về bảy ngày trước, chỉ cần tôi có thể ngăn chặn trận chiến cuối cùng một lần trong mười ngày trong vòng bảy ngày đó, tôi sẽ thắng trò chơi này, nếu không thì tôi sẽ thua.”

Alex cúi đầu: “Tôi đã đồng ý yêu cầu của hắn.”

Nghịch Thần yên lặng nhìn về phía Alex: “Vậy cậu đã làm gì trong trò chơi này?”

“Trong trò chơi đầu tiên, tôi đã chọn ngăn chặn cuộc phản loạn của Rudy, dùng thuốc của mình thuyết phục anh ấy ở lại quân đội. Tôi nói rằng tôi sẽ dùng thuốc của mình bí mật cứu những người bản địa và binh lính phe ta đã chết.”

“Lúc đó tôi thật ngây thơ và kỳ vọng không thực tế đối với phe quân đội.” Alex chớp mắt yếu ớt, “… Tôi nghĩ rằng chỉ cần tôi mang cho họ chiến thắng cuối cùng, chiến tranh sẽ kết thúc.”

“Tôi đã chọn hỗ trợ quân đội của mình.”

“Tôi đã cố gắng hết sức để giữ bí mật về lọ thuốc, nhưng chẳng bao lâu sau, những người được tôi cứu sống hoàn toàn không sợ bị thương hay chết nữa, họ đã báo cáo bí mật cho cả hai tổ chức.”

“Sau khi biết được tác dụng của lọ thuốc, quân đội buộc tôi phải tạo ra một đội quân bất tử với số lượng lớn, bởi lẽ không có binh lính nào tốt hơn là những xác sống.”

“Tất nhiên là tôi đã từ chối, cho dù họ có sử dụng kiểu tra tấn hay đe dọa nào đi chăng nữa. Tôi biết rằng chỉ cần có lọ thuốc xác sống này, tất cả mọi thứ đều có thể được thực hiện lại lần nữa”, Alex lúng túng dừng lại, sau một lúc, cậu ta tiếp tục, “—— nhưng tôi không ngờ là bọn họ lại đi tìm một nhóm quân tình nguyện.”

Nghịch Thần dò hỏi, “Quân tình nguyện gì?”

Alex thở gấp gáp: “Họ đưa một nhóm hàng trăm tân binh đến trước mặt tôi, sau đó bịt mắt, chĩa súng và súng phun lửa vào họ, ép hỏi tôi lấy thuốc ra cứu họ, nếu không thì sẽ bắn chết họ, sau đó đốt xác hoàn toàn bằng súng phun lửa, thiêu họ thành tro.”

Nghịch Thần ngẩn ra, dường như anh chợt nhận ra điều gì đó, nhìn xuống những cái xác khô như củi dưới chân mình: “Đây là ——”

“Đúng vậy,” Alex nói, “Đây là hài cốt của quân tình nguyện đó.”

Alex nhắm mắt lại: “Lần thứ nhất, tôi không đồng ý. Lần thứ hai, tôi nghiến răng nghiến lợi vẫn không chịu.”

“Họ bị bắn và thiêu rụi ngay trước mặt tôi, hết lần này đến lần khác, trong đó có một tình nguyện viên trẻ nhất chỉ mới mười lăm tuổi, cậu nhóc đó có một đôi mắt xanh xám non nớt, bị bịt kín mặt, lăn lộn trên mặt đất đến nửa giờ mới ngừng giãy giụa hấp hối. Các tình nguyện viên bị đốt cháy thành xương đen thì còn có thể cứu được, nhưng nếu đã bị thiêu thành tro thì vô phương cứu chữa.”

“Sau không biết bao nhiêu lần bị tra tấn như vậy, cuối cùng tôi suy sụp, tôi đã lấy thuốc ra và cứu một nhóm quân tình nguyện.”

Nói xong, Alex im lặng rất lâu, hai bên mặt không ngừng run lên vì một loại cảm xúc mãnh liệt nào đó, giọng nói khàn khàn:

“Sau đó nhóm quân tình nguyện này đứng dậy, các sĩ quan cấp cao đứng theo dõi từ đầu đến cuối ấy thế mà vỗ tay, nhóm quân tình nguyện vừa được tôi cứu này đã vui vẻ cởi bỏ tấm vải đen và cúi chào các sĩ quan cấp cao, vui mừng thông báo đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.”

Alex đôi mắt đỏ hoe như máu: “Cho tới lúc đó tôi mới biết rằng tất cả những thiếu niên này đều tình nguyện đến.”

“Mỗi người lính tình nguyện chết đi nếu tôi không cứu họ sẽ nhận được một huân chương liệt sĩ 5 xu. Sĩ quan cấp trên nói với những đứa trẻ này rằng tôi có một vũ khí sinh hóa rất mạnh trong tay, có thể biến người chết thành vũ khí hình người.”

“Nhưng vì tôi bắt bẻ và ích kỷ, nghĩ rằng mọi người không đủ tư cách dùng loại thuốc này nên tôi đã cất giấu nó.”

“Bọn họ nói với đám trẻ con này, chúng tôi sẽ giao cho các cậu một nhiệm vụ nguy hiểm, trước tiên phải giết các cậu, sau đó mới chọn lựa một số người từ cõi chết để cải tạo thân thể.”

“Những người không được chọn là những chiến binh chết vì chiến thắng của cuộc chiến, còn những người được chọn sắp trở thành anh hùng của chiến tranh.”

Alex thở gấp đến nỗi giọng nói của cậu ta bị ngắt quãng: “—— bọn họ nói với những đứa trẻ này rằng, những người lính đã chết vì sự tàn ác của tôi, còn những người lính sống sót đã sống vì cuộc chiến.”

“Mọi người lính tình nguyện đã thiệt mạng đứng trước mặt tôi đều đăng ký tình nguyện vì chiến thắng của cuộc chiến.”

Alex nắm chặt tay, vẻ mặt dần dần trở nên tê dại: “Bọn họ nắm lấy điểm yếu của tôi, tôi không thể nhìn họ chết một cách tàn nhẫn trước mặt tôi, họ bắt đầu đưa quân tình nguyện theo từng đợt, thậm chí đôi khi còn để k1ch thích tôi lấy thuốc ra, bọn họ sẽ tra tấn những người tình nguyện này, buộc tôi phải tận mắt chứng kiến.”

“Mà tôi tỉnh táo nhận thức được rằng những người tình nguyện này sẵn sàng chấp nhận những cuộc tra tấn này vì chiến thắng của cuộc chiến, họ có thể chịu đựng bất kỳ sự tra tấn nào.”

“Tôi giúp đỡ ngày càng nhiều binh lính, đội quân bất tử của phe tôi ngày càng mạnh hơn, nhưng chiến tranh vẫn nổ ra.”

Alex thở ra: “Nhưng vì trong trận chiến đó bởi vì có đội quân bất tử, tiết kiệm chi phí quân sự, tôi chỉ sử dụng những binh lính bất tử và vũ khí lạnh, không phá hỏng yêu cầu của Tà Thần về quy mô cuộc chiến nên tôi không bị thua game.”

“Cuộc chiến với người bản xứ đã kết thúc, lúc ấy là ngày thứ sáu, khi tôi nghĩ mình sẽ thắng một cách thảm hại thì biến cố đã xảy ra.

Alex nghiến răng nói: “Việc sản xuất các xác sống đã k1ch thích rất nhiều mong muốn của các sĩ quan và chính phủ, họ cảm thấy rằng những xác sống này là vũ khí chiến tranh hoàn hảo, và họ bí mật chấp thuận tiến hành một cuộc chiến khác —— cướp bóc tất cả các vùng lãnh thổ trên phía đối diện của khu rừng nhiệt đới này.”

“Vào buổi chiều ngày thứ bảy, tôi tận mắt chứng kiến bọn họ dẫn đầu bắn một quả đạn đại bác, khiến đối phương phản kích,

sau đó viết trong báo cáo rằng bên kia tấn công ta trước, bắt đầu chiến tranh toàn diện.”

Alex nói một cách khô khan: “Đó là một trận chiến kinh hoàng. Tôi đã thua ván đầu tiên và cầu xin Tà Thần quay trở lại bảy ngày trước.”

- ——oOo—

Chương 305

“Lần thứ hai, tôi và Rudy đào tẩu đến phe người bản xứ,” Alex trầm giọng thuật lại.

“Lần này, thông qua Rudy, tôi biết nhóm người bản xứ này rất tin vào Tà Thần, tôi đã từng nghĩ rằng họ rất ngu muội, nhưng lúc đó, lần đầu tiên tôi cảm thấy rằng ngu muội cũng là một điều tốt.”

Alex cười khẽ: “Niềm tin của họ đến từ đất đai và Tà Thần, họ sẽ không bao giờ rời bỏ lãnh thổ do Tà Thần ban cho để xâm chiếm những nơi khác, hay nói cách khác, họ sẽ không khởi xướng các cuộc chiến tranh lớn và tiếp tục xâm lược những nơi khác như quân đội bên phía tôi.”

“Lúc ấy tôi ngu ngốc nghĩ rằng chỉ cần người bản xứ thắng cuộc trong cuộc chiến một cách êm đẹp thì tất cả sẽ kết thúc.”

“Tôi đã biết giấu loại thuốc này cũng vô ích, bởi vì những người đã được tôi cứu sẽ nói cho phe nhóm của họ biết tác dụng của lọ thuốc này bất kể thế nào, nên lần này tôi chọn nói trực tiếp tác dụng của loại thuốc này cho người bản xứ.”

Alex cúi đầu không thấy được biểu hiện của cậu ta: “Sau khi cứu sống hai người bản xứ đã chết, những người này bắt đầu tin tưởng tôi, tôi đã tạo ra một đội quân xác sống người bản xứ rất hùng mạnh, lập kế hoạch tấn công kẻ thù, chẳng mấy chốc tôi đã giành được chiến thắng tạm thời.”

“Khi bên kia tuyệt vọng và chuẩn bị dồn hết pháo binh để tấn công, tôi đã dẫn đầu đội quân bất tử phục kích họ và chuyển lô pháo khổng lồ này cho người bản xứ.”

“Vào đêm ngày thứ sáu, dưới sự uy hiếp song song của đội quân bất tử và số lượng lớn pháo binh, cuối cùng phe quân đội đã nhượng bộ và chọn đàm phán hòa bình với người bản xứ, hủy bỏ kế hoạch tấn công.”

Alex khàn cả giọng: “Tôi không biết một hòa bình giả tạo như vậy có thể tồn tại được bao lâu, nhưng ngay lúc đó tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Sau khi đình chiến, chuẩn bị ký hiệp nghị hòa bình, tôi cứ nghĩ rằng tôi nhất định có thể thắng trò chơi này rồi, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới …”

Cậu ta nhắm mắt, hít một hơi thật sâu trước khi tiếp tục một cách khó khăn: “… Sau khi tôi trở về trại của người bản xứ, họ nhắm pháo vào đội quân bất tử đã hoàn toàn hồi sinh.”

“Những người bản xứ nói rằng những người bất tử này là xấu xa và bị thần linh nguyền rủa, họ đã chịu đựng sự tồn tại của nhóm người bất tử này cho đến khi chiến tranh kết thúc, và đến bây giờ họ mới quyết định xét xử.”

Alex khàn khàn nói: “Dù tôi có giải thích rằng những xác sống này sau khi hoàn toàn sống lại thì không khác gì người bình thường, nhưng bọn họ vẫn không tin, trên mặt ai cũng lộ rõ vẻ sợ hãi không nói nên lời, luôn miệng gào thét rằng những người bất tử này không dễ dàng chết được, phải dùng đại bác bắn liên tục vào chúng, bắn nát chúng thành từng mảnh vụn thì chúng mới không thể sống lại nữa.”

“… nhóm xác sống đã từng là cha mẹ, bạn bè, người yêu, và thậm chí cả con cái của họ, họ đã từng quỳ gối trước mặt tôi, ôm xác người thân khóc lóc cầu xin tôi cho họ sống lại, nhưng bây giờ, sau khi sử dụng nhóm xác sống này để giành chiến thắng, họ lại trở nên sợ hãi vì sức mạnh của chúng, tuyên bố đối phương là dị đoạn, muốn tống đối phương xuống địa ngục.”

Alex chế giễu: “Thật trớ trêu thay, tôi vốn vui mừng vì sự ngu muội của họ đã không làm tổn thương đến người khác, nhưng giờ phút này lại trở thành vũ khí để làm tổn thương chính bản thân họ.”

“Tôi hét lên yêu cầu nhóm xác sống bỏ chạy, nhưng chúng vẫn ở nguyên chỗ cũ.”

“Bởi vì trong quá trình sống lại, chúng sẽ dần khôi phục lại ký ức của bảy ngày trước, chúng không biết bảy ngày này đã xảy ra chuyện gì, chúng chỉ biết mở rộng vòng tay với những người thân và bạn bè thân thiết, nở một nụ cười và sau đó để bọn họ nhắm đại bác về phía mình.”

Alex nghiến răng: “Cho đến cuối cùng khi những họng đại bác nhắm vào chúng, chúng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi bất lực nhìn chúng hét lên tên của những người thân thiết nhất với mình vào thời điểm sống lại hoàn toàn, và bị họ bắn nổ thành từng mảnh vụn.”

“… Trong ván thứ hai, tôi lại thua, tôi lại chọn reset game và bắt đầu lại.”

“Trong trò chơi thứ ba, tôi không tham gia bất kỳ phe nào. Tôi phát điên lên và liên tục tạo ra đội quân bất tử của riêng mình để tấn công và kiểm soát hai phe còn lại. Họ càng chống trả, số người chết càng nhiều, đội quân bất tử của tôi càng tăng lên.”

Alex hít sâu: “Cứ như vậy, tôi đã sớm tiếp quản tình huống, hai phe muốn kiềm chế tôi vì thế không thể không đình chiến, lựa chọn hợp tác với nhau. Một bên vận chuyển một lượng lớn pháo lớn cùng bên kia dùng địa thế phối hợp với nhau để tấn công tôi.”

“Nhưng pháo binh lại bị tôi đánh chặn. Tôi đã chơi qua qua hai lần đầu tiên. Tôi không chỉ thành thạo trong việc phân chia hỏa lực mà còn rất thông thạo địa hình. Tôi nghĩ rằng mọi việc sẽ ổn sau bảy ngày.”

Alex dừng lại: “Vào đêm thứ sáu, tôi đến hỏi Tà Thần, tôi nói rằng chỉ cần không có chiến tranh trong bảy ngày này, tôi sẽ thắng, đúng không?”

“Hắn nói đúng vậy, nhưng dòng thế giới thực của ngươi sẽ tiếp tục vận hành dựa trên dòng thế giới mà ngươi đã chiến thắng.”

Alex rơi nước mắt, giọng điệu của cậu ta nghẹn ngào: “… nghĩa là, nếu tôi chiến thắng trong thế giới này, tôi phải tiếp tục tạo ra các xác sống để giữ cho phe của tôi mạnh mẽ và kiềm chế sự hợp tác giữa hai phe còn lại, không để họ tiến hành chiến tranh.”

“Nhưng sau bảy ngày, những người bất tử này sẽ trở lại thành người sống, họ không còn bất tử nữa, họ cũng là những người

sống bình thường bằng xương bằng thịt. Nếu tôi vẫn muốn tiếp tục chế tạo người bất tử, tôi phải không ngừng giết người, nhưng nếu tôi ngừng giết người thì chiến tranh sẽ lại bùng nổ, mọi thứ tôi muốn thay đổi về cơ bản vẫn như cũ."

"Một lần nữa tôi lại reset game, bắt đầu lại."

Alex im lặng hồi lâu, đôi mắt thẫn thờ nhìn bức tượng Tà Thần cũ: "… tôi chơi đi chơi lại mười lần, làm mọi cách để ngăn chặn chiến tranh bùng nổ, ngăn cản mọi người chết chóc."

"Nhưng ngay cả khi tôi có vô số thuốc bất tử với mười cơ hội quay trở lại, thì vẫn sẽ có một số lượng lớn người chết trong cuộc chiến này."

"Tôi nhận ra rằng cả thuốc và tôi đều không thể cứu bất cứ ai, cách duy nhất để chiến tranh dừng lại là không có người khơi mào cuộc chiến, như vậy tác hại của chiến tranh mới không được mở rộng thêm."

Alex rưng rưng nước mắt: "Vì vậy, khi tôi reset lần cuối, tôi đã đổ tất cả sơn mà Tà Thần đã cho tôi lên kho vũ khí, tự tay giết tất cả mọi người vào đêm trước chiến tranh."

"Cuối cùng, thế giới thực vận hành với cái kết là tôi đã giết tất cả mọi người, và thời gian của thế giới tiếp tục trôi về phía trước."

"Và tôi đã thua Tà Thần trong trò chơi, vì vậy hắn đã kết hợp mười lần tuần hoàn tôi đã trải qua để tạo ra thế giới chiến tranh giống như ác mộng này liên tục lặp lại, và cố định tôi ở

đây mãi mãi như một nhân vật trong trò chơi của hắn, lấy sự thống khổ của tôi làm niềm vui.”

Alex cúi đầu, nước mắt chảy dài trên cằm: “… mỗi chu kỳ tuần hoàn trong thế giới chiến tranh đều bắt đầu với một loạt lính mới mà tôi chưa từng thấy trước đây, sau đó kết thúc với việc những người lính này đánh chìm những người bất tử tôi đã tạo ra dưới đáy hồ.”

“Tôi không thể nhớ bao nhiêu lần Rudy đã bị chìm xuống đáy hồ và xuất hiện trở lại trong lều, nằm bên cạnh tôi, bởi vì những người chết sống lại sẽ quên những gì đã xảy ra bảy ngày trước, họ không nhớ bất cứ điều gì.”

“Nhưng tôi thì nhớ.”

Alex nhìn bức khắc gỗ Tà Thần, nước mắt lưng tròng: “—— Tôi nhớ rõ từng chu kỳ tuần hoàn!”

“Bởi vì tôi không phải là xác sống, tôi là người sống duy nhất giữa một đám người chết sống lại, thần không cho tôi chết, cho nên tôi không thể quên được, tôi nhớ tất cả mọi thứ.”

Giọng của Alex khàn đến mức khó thở:

“Ban đầu tôi bị mắc kẹt ở đây, cố gắng thay đổi những gì đã xảy ra, cố gắng cứu họ trong thế giới ảo này, nhưng sau đó tôi dần tuyệt vọng —— tôi không thể thay đổi được gì cả.”

Anh cười vô cảm:

“Không ai hiểu tôi đang làm gì, ngoại trừ Rudy, người hoàn toàn tin tưởng vào tôi, vì vậy tôi đã tâm sự với anh ấy những gì sắp xảy ra, Rudy nói, chúng ta hãy chạy trốn đi.”

Chúng tôi tìm thấy một mảnh đất trống đầy sương mù, có thể là biên giới của thế giới chiến tranh ảo này, nhưng dùng rất nhiều phương pháp vẫn không thể thoát ra được, nhưng tôi và Rudy không bỏ cuộc. Sau mỗi chu kỳ tuần hoàn, tôi lại nói với Rudy, chúng tôi quay lại đây và tìm cách.”

“Cho đến một ngày.” Alex khẽ thì thào, “Tôi quỳ ở biên giới, dục v0ng gào thét khiến tôi phát điên lên, tôi lại nghe thấy giọng nói của Tà Thần, hắn hỏi tôi, ngươi có muốn đi ra ngoài không?”

“Tôi nói có, hắn nói hắn có thể thiết kế một con đường để tôi thoát ra ngoài, nhưng giữa tôi và Rudy chỉ có một người duy nhất có thể thoát khỏi đây, tôi phải chọn lựa.”

Alex hai mắt đỏ hoe: “Tôi chọn để Rudy đi ra ngoài.”

“Rudy không biết gì cả, anh ấy không thể nghe thấy giọng nói của Tà Thần, tôi nhìn anh ấy biến mất trong sương mù, và giọng nói ngạc nhiên của anh ấy truyền đến từ phía bên kia, gọi Alex, anh ra ngoài rồi!”

“Màn sương mù biến mất ngay trước mắt tôi, tôi nhìn thấy Rudy đang đứng ở phía bên kia của biên giới, anh ấy mỉm cười, ra hiệu cho tôi đi ra ngoài, tôi nói rằng tôi phải xem lại quy luật ra ngoài đã, vừa nãy có thể chỉ là vô tình thôi, phải đợi 7 ngày nữa tôi mới có thể ra tới.”

Alex khẽ chớp mắt: “Rudy là xác sống, tôi biết anh ấy sẽ sống lại hoàn toàn trong bảy ngày tới và sau đó quên mất rằng tôi đang bị mắc kẹt trong thế giới này, anh ấy có thể nghĩ rằng tôi đã chết trong thế giới thực đó.”

“Nhưng có ít nhất một người, người yêu của tôi, đã được tôi cứu thoát.”

“Mỗi ngày Rudy đều đến mép biên giới để tìm tôi, anh ấy không thể vào được, anh ấy chia sẻ với tôi những gì anh ấy nhìn thấy bên ngoài, anh ấy vui mừng và ngạc nhiên kể với tôi rằng đã tìm thấy ngôi mộ của tôi và anh ấy, vẫn còn đó lá thư và chiếc váy cưới của Elena, anh ấy nói rằng cô gái nhỏ đã trưởng thành và may cho anh ấy một chiếc váy cưới.”

Giọng Alex như nghẹn lại: “Anh ấy giơ chiếc váy cưới lên và cười rất hạnh phúc, trong phút chốc đó, tôi thấy nỗi đau của mình thật ý nghĩa.”

“Nhưng bảy ngày sau khi tôi đến biên giới đó, sẵn sàng gặp Rudy lần cuối trước khi chu kỳ tuần hoàn bắt đầu lại …”

Alex toàn thân run lên: “Tôi phát hiện Rudy ở bên kia biên giới, đang cầm trên tay áo cưới, anh ấy đã biến thành một zombie trắng xanh vô hồn.”

“Tôi gần như phát điên, đập bức tượng gỗ của Tà Thần hết lần này đến lần khác và hỏi hắn tại sao.”

“Tà Thần nói với tôi rằng Rudy vốn là một xác sống, khi rời khỏi thế giới ảo này và bước vào thực tại, thời gian trên cơ thể anh ấy cũng tách biệt với thời gian của thế giới ảo và đồng bộ với thời gian thế giới thực.”

“Tà Thần nói với giọng thương cảm, Alex, ngươi quên rồi sao? Ở thế giới thực, trong cái kết mà ngươi chọn, Rudy đã bị ngươi nổ chết từ lâu rồi, Rudy vốn chỉ là một xác chết.”

“Rudy chỉ có thể sống trong bảy ngày, và sau bảy ngày, anh ta sẽ trở về bộ dáng vốn có trong thế giới thực.”

“Tôi không cam lòng, tôi đã cố gắng hết lần này đến lần khác để đưa Rudy ra khỏi đây, nhưng tôi đã thất bại, ngược lại tôi đã tạo ra rất nhiều cô dâu cương thi ở biên giới.”

Giọng của Alex dần yếu đi: “Cuối cùng thì tôi cũng bỏ cuộc, lấy chiếc váy cưới và những bức thư mà cương thi Rudy nhận được, đợi đến chu kỳ tuần hoàn sau sẽ trao nó cho Rudy khác, để anh ấy có thể mặc váy cưới của Elena gả cho tôi trước khi chết, đó có lẽ là điều hạnh phúc nhất đối với anh ấy.”

“… ngoài điều đó ra, tôi chẳng thể làm gì được nữa.”

Nghịch Thần nhìn cậu ta chằm chằm: “Chắc hẳn cậu phải rất căm hận Tà Thần, tại sao lần này cậu lại giúp Tà Thần hoàn thành lễ hiến tế cho người thừa kế mới của Tà Thần chứ?”

Alex đảo mắt, như thể liếc nhìn Nghịch Thần, sau đó quay lại nhìn bức tượng của Tà Thần mới: “—— Anh biết làm sao mới có thể thoát khỏi sự khống chế của một vị thần không?”

Nghịch Thần im lặng một lúc: “Tạo ra một vị thần mới đúng không?”

“Làm sao cậu có thể chắc chắn rằng vị thần mới này là một người tốt, sẽ không tiếp tục bày ra trò chơi để tra tấn cậu chứ?”

Giọng của Alex nhẹ đến nỗi hầu như không nghe được:

“Tôi không biết, nhưng tôi chưa bao giờ thấy Tà Thần ám ảnh một người lính mới đến như vậy. Thời điểm người lính tên Bạch Liễu bước vào thế giới chiến tranh này, tôi đã nghe thấy Tà Thần vui vẻ nói với tôi, Tà Thần mới, người thừa kế mà hắn chọn từ lâu cuối cùng cũng đã đến.”

“Vào lúc đó, tôi gần như không thể kiềm chế sự ghê tởm của mình đối với Bạch Liễu vào lúc đó, tôi cũng ghét một vài thuộc hạ mà cậu ta đưa vào, tôi ghét họ tiếp xúc với Rudy.”

Nghịch Thần trong lòng nhớ lại —— thảo nào lúc trước Bạch Liễu kể với anh ta, lúc vào game đầu tiên nhìn thấy mặt Alex, độ yêu thích của NPC này dành hắn đã giảm xuống dưới giá trị an toàn, ngược lại bọn họ chọn theo phe địch đối lập Alex đều có độ yêu thích ổn định trên 60.

Hóa ra là chuyện này có lý do đằng sau như vậy.

Alex tiếp tục: “Nhưng ngay sau đó tôi không cảm thấy chán ghét Bạch Liễu nữa, bởi vì Tà Thần nói với tôi rằng một khi vị

thần mới được hình thành, hắn sẽ sụp đổ và quyền kiểm soát của hắn đối với tôi sẽ bị dỡ bỏ —— Bạch Liễu ở đây để tiêu diệt hắn và sau đó thừa kế thần vị của hắn.”

“Sự luân chuyển giữa các vị thần cũng thật tàn bạo, chẳng khác gì con người.” Alex không thể kìm được nụ cười chế giễu trên khuôn mặt, “—— Có lẽ bản chất của các vị thần cũng là những con người tràn ngập dục v0ng thì phải.”

“Cậu đã bao giờ nghĩ đến việc tại sao Tà Thần lại nói cho cậu biết những thông tin có hại cho hắn chưa?” Nghịch Thần nói, “Lỡ như hắn muốn giết …”

Nghịch Thần nói tới đây thì đột ngột dừng lại.

Alex quay đầu nhìn Nghịch Thần, mày nhíu lại, ánh mắt u ám, ý cười điên cuồng: “—— Ai muốn giết tôi chứ? Điều tôi không sợ nhất bây giờ chính là cái chết.”

“Tôi không muốn cứu ai nữa, và tôi không có gì phải sợ. Miễn là mọi thứ kết thúc, tôi sẵn sàng làm với bất kể giá nào.”

Alex thở hổn hển, mắt đỏ hoe:

“Khi tên Tà Thần kia nói với tôi những chuyện này, khi nói Bạch Liễu sẽ tiêu diệt hắn, hắn mỉm cười thỏa mãn rất thật lòng.”

“Hắn hoàn toàn mong đợi Bạch Liễu sẽ giết mình và trở thành Tà Thần mới.”

Alex chế nhạo một cách bệnh ho4n: "—— có lẽ hắn cũng giống như tôi, đã quá chán sống, trong thế giới đầy rẫy những h4m muốn xấu xa của con người chờ chết đến khi phát điên lên, vì vậy hắn mong rằng ai đó có thể kết liễu cuộc sống của chính mình."

Alex nhìn trừng trừng bức tượng Tà Thần cũ:

"Anh biết không, lính mới, sau một lần thua trò chơi tôi đã nói chuyện với tên Tà Thần này, hắn cao ngạo hỏi tôi có biết tại sao tôi thua trò chơi không?"

"Tôi đã nói là tôi không biết. Tôi đã cố gắng hết sức, nhưng tôi vẫn không thể thay đổi được gì. Tại sao tất cả mọi người đều không thể sống sót."

Vì vậy hắn cười, nói rằng hầu hết thời gian dục v0ng của con người đều dựa trên sự tổn hại lẫn nhau, một người càng bất hạnh, mong muốn làm tổn thương người khác hoặc chính mình càng mạnh, thì sự tồn tại của anh ta càng có ý nghĩa."

"Hắn là người cất giữ và lắng nghe mọi h4m muốn xấu xa trên thế giới này, chỉ cần có một người trên thế giới này có dục v0ng đẫm máu, trò chơi của Tà Thần sẽ không bao giờ dừng lại."

Alex ánh mắt dần dần chuyển từ bức tượng cũ sang khuôn mặt của bức tượng mới: "—— Mà hắn đã phát hiện Bạch Liễu, người chơi thích hợp nhất trò chơi liên quan đến dục v0ng, dục v0ng của cậu ta quá mạnh, mạnh đến mức có thể vượt qua trò chơi này, chạm vào sự tồn tại của Thần."

“Bạch Liễu là một người chơi được sinh ra để dành cho trò chơi của Tà Thần. Mọi thứ mà Tà Thần chuẩn bị kỹ lưỡng trong trò chơi, chiến tranh, sự hủy diệt, cái chết và linh hồn, đều là để ăn mừng sự xuất hiện của cậu ta.”

“Thần ưu ái cậu ta và sẵn sàng chết vì cậu ta.” Alex dừng lại.

Bức tượng điêu khắc Tà Thần cũ nở nụ cười dịu dàng ngọt ngào kỳ lạ, bức tượng điêu khắc Tà Thần mới còn chưa tới một phần ba sẽ hoàn hảo hình thành hoàn chỉnh.

Nụ cười trên khuôn mặt bức tượng gỗ của Tà Thần mới thật thanh khiết và yên bình, như thể một vị thần nhân từ đang nhìn mọi sinh vật một cách dối trá.

Thần Điện.

Nhà tiên tri đang ngồi trên ghế đá đã bị hóa đá đến nguc khiến giọng nói khó nghe hẳn: “—— Ngươi đã đưa gì vào phó bản này?”

Người đàn ông đội mũ trùm đầu có một nụ cười kỳ dị và dịu dàng giống hệt như bức tượng Tà Thần cũ, gã vỗ vỗ tay rồi xòe tay ra, giữa hai bàn tay trống rỗng liền xuất hiện một cây roi đen nhánh và một chiếc giá chữ thập ngược.

“—— Vũ khí và tín ngưỡng ban đầu của cậu ta.”

Chiếc roi phủ đầy gai xương, cực kỳ sắc bén, tuy dáng vẻ khá giống với roi của Siren vương và roi thằn lằn của Hắc Đào nhưng chứa đầy sát khí nồng đậm.

Giá chữ thập ngược được làm bằng một loại đá không rõ nguồn gốc nào đó, màu sắc trên đó luân chuyển lập lòe giống như máu đang chảy, ẩn chứa một thứ ánh sáng hút hồn.

Con ngươi của nhà tiên tri co rút một chút: "Ngươi đặt vũ khí của Bạch Lục và chữ thập ngược vào trong phó bản này?"

"Bạch Liễu là người thừa kế hoàn hảo nhất mà ta chọn ra trong số rất nhiều Bạch Lục." Người đàn ông mỉm cười mang theo một sự cưng chìu, "Ta đã phá vỡ vũ khí và cây thập tự ngược của cậu ta cho nên phải thay thế bằng thứ mới tốt hơn chứ, không phải sao?"

"Giống như ta đã gi3t ch3t vị thần cũ của cậu ta nên sẽ bù lại cho cậu ta một vị thần mới hoàn hảo hơn."

Nhà tiên tri thở hổn hển: "Bạch Liễu hận ngươi, cậu ta sẽ không trở thành tín đồ của ngươi, sẽ không tin ngươi, cũng sẽ không muốn nhận những thứ ngươi cho cậu ta, người Bạch Liễu tín ngưỡng sẽ chỉ là ——"

"Tawil." Người đàn ông đội mũ trùm đầu mở mắt, mỉm cười nửa miệng, "Nhưng nhà tiên tri à, trong trường hợp không có Tawil, ngài đã bỏ sót một người mà Bạch Liễu có thể tín ngưỡng rồi."

Nhà tiên tri giật mình, lần này sắc mặt hoàn toàn đông cứng.

Người đàn ông giấu mặt cười: "—— đó là chính bản thân Bạch Liễu."

"Vị thần mới hoàn hảo hơn mà ta đang nói đến không phải là ta, mà là chính Bạch Liễu."

"Bạch Lưu không thích ta, hận ta, chán ghét ta, ta muốn cậu ta có những thứ cảm xúc này." Đôi mắt của người đàn ông tràn đầy ý cười, "Ta sẽ tiếp tục lấy đi những thứ cậu ta trân quý, để cho Bạch Liễu phải đối mặt với ta và giết ta."

"—— Vì chỉ có thần mới có khả năng giết thần, cho nên hiện tại Bạch Liễu phải hiểu rõ sự thật này. Để giết ta, cậu ta phải tiếp nhận tất cả những món quà mà ta ban cho ——"

Người đàn ông cười nhẹ: "—— rồi sau đó trở thành một Tà Thần mới, kẻ đã gi3t ch3t Tà Thần cũ là ta như ta mong muốn."

Nhà tiên tri chật vật thở hổn hển, từng chữ từng câu nói: "Ngươi thật sự muốn Bạch Liễu trở thành thần mới sao? Ngươi sẽ bị cậu ta hủy diệt."

Người đàn ông đội mũ trùm đầu chậm rãi đứng dậy, quay lưng về phía nhà tiên tri sắp hoàn toàn hóa đá, gã nhìn những con sóng biển dâng lên bên ngoài ngôi đền, trên mặt mang theo nụ cười, ánh mắt không hề phản chiếu chút ánh sáng:

“Nhà tiên tri, ngài có thể nhìn thấy tương lai, ngài nên biết rằng mọi thứ trên đời này không thể tồn tại mãi mãi, đá, nước, sóng, trời đất, thậm chí cả thần thánh một ngày nào đó cũng sẽ chết.”

“—— Đó là lý do tại sao các sinh vật sống có bản năng sinh sản. Tất cả những thứ có ý thức theo bản năng đang tìm cách nào đó để tiếp tục tồn tại.”

Nhà tiên tri ho khan một tiếng: “Ngươi đang tìm kiếm sự tồn tại tiếp tục của mình ở Bạch Liễu sao?”

“Không, ta nghĩ thật nhàm chán khi theo đuổi sự tồn tại này.” Gã cười nửa miệng, “Vì vậy, ta hy vọng rằng có một người nào đó, một người hoàn toàn phù hợp với luật chơi của ta, một người chơi có thể bẻ khóa tất cả các trò chơi của ta, có thể phá vỡ tất cả các quy tắc của mỗi thế giới trò chơi của ta, đến với ta và gi3t ch3t nhà thiết kế trò chơi là ta đây.”

Đôi mắt ẩn dưới chiếc mũ trùm đầu của gã lóe lên một tia sáng kỳ lạ: “—— Ngài không cảm thấy bị một người như vậy giết trong một trò chơi là rất thú vị hay sao?”

Nhà tiên tri khàn giọng nói: “—— có rất nhiều Bạch Lục có thể thắng trò chơi của ngươi, tại sao ngươi lại chọn Bạch Liễu làm người thừa kế của mình chứ?”

Người đàn ông hơi quay đầu lại, hỏi một cách hài hước: “—— Vậy để tôi hỏi ngài, tại sao ngài lại đặt cược tất cả chiến thắng trên người Bạch Liễu này mà không đặt cược vào những Bạch Lục kia.”

Nhà tiên tri im lặng.

Người đàn ông quay đầu lại, gió biển thổi bay mái tóc đuôi ngựa dài làm lộ ra mũ trùm đầu, gã rũ mắt xuống cười nhẹ: "—— bởi vì ta và ngài đều biết rằng Bạch Liễu này hoàn toàn khác hẳn."

"Bạch Liễu không giống với những linh hồn Bạch Lục kém cỏi đó, cậu ta là người hoàn hảo nhất, thú vị nhất."

"Cậu ta có một linh hồn đầy dục v0ng nhưng biết kiềm chế."

"Nếu ta nhất định phải chết." Gã nhìn mặt biển mênh mông mỉm cười chờ mong, "Ta hi vọng người có linh hồn như Bạch Liễu sẽ tự tay giết ta."

- ——oOo—

Chương 306

Sâu trong rừng rậm.

Hắc Đào cõng Bạch Liễu trên lưng nhảy vun vút qua những thân cây đến gần tới bờ hồ bên kia, phía dưới có thể nghe thấy âm thanh loáng thoáng của Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi.

"Nhóm xác sống vẫn đang đuổi theo chúng ta, nói chính xác là chúng đang đuổi theo cậu." Đường Nhị Đả nói.

Lưu Giai Nghi hỏi: "Bạch Liễu, anh muốn dụ đám xác sống này xuống đáy hồ rồi tích điểm luôn sao?"

Bạch Liễu ậm ừ một tiếng, Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả liếc mắt, bọn họ nhìn về phía hồ nước, nháy mắt tách riêng ra để dễ hành động.

Phía sau bọn họ, từ mặt đất đến cành cây đều dày đặc các mảnh xác vụn xen lẫn một số xác chết đã ráp được nửa người, bọn chúng điên cuồng ngẩng đầu gào thét về phía Bạch Liễu.

Hắc Đào dùng chân trái giẫm lên thân cây rồi mượn lực bay lên không trung, một đám xác sống đen kịt nhào lên theo, gầm rú lao về phía Bạch Liễu sau lưng Hắc Đào.

Hắc Đào vẻ mặt thản nhiên xoay người bảo vệ Bạch Liễu, dùng roi đánh bay tất cả xác sống rồi quỳ một gối lên cành cây khác.

Cành cây lắc lư lạo xạo, Hắc Đào đột nhiên hỏi: "Bạch Liễu, tôi nghĩ em biết tại sao đám xác sống này đuổi theo em, cũng biết cách thoát ly bọn chúng, tại sao em lại cố ý để chúng cứ theo đuôi em mãi vậy?"

Bạch Liễu mỉm cười: "Không phải Lưu Giai Nghi vừa nói rồi à, chỉ cần đám xác sống này tiếp tục đuổi theo tôi, theo lý mà nói, tôi có thể dụ bọn họ xuống đáy hồ và thu được điểm, mục đích của tôi chỉ có vậy thôi."

Hắc Đào nói nhanh: "Em nói dối, đó không phải mục đích của em."

Bạch Liễu dừng lại, nới lỏng vòng tay ôm cổ Hắc Đào, hắn cười rất thản nhiên: "Hắc Đào, trực giác của anh về tôi không phải lúc nào cũng chính xác."

"Thỉnh thoảng hãy lắng nghe tôi nói thay vì tin tưởng vào trực giác của anh."

Hắc Đào im lặng một hồi, y khẽ cau mày, tựa hồ đang thích ứng trạng thái không tin tưởng vào trực giác của chính mình, sau đó nói: "Chỉ cần em dụ được xác sống xuống đáy hồ thì sẽ chủ động giải trừ tình trạng bám theo của chúng phải không?"

Bạch Liễu rũ mắt xuống: "Ừ."

Hắc Đào dừng lại, khuỵu chân xuống lấy đà rồi nhảy lên, hất tung mấy xác sống đang lao tới, chạy càng ngày càng gần tới hồ.

Bạch Liễu tựa vào vai Hắc Đào, hắn liếc nhìn mặt hồ xanh biếc đang ngày càng gần mình, ngón tay khẽ nắm chặt lại thành nắm đấm.

Ngọn gió mang theo tro tàn và những đốm lửa nhỏ thổi qua tóc họ, tốc độ Hắc Đào tiến đến hồ ngày một nhanh hơn.

Đầu Bạch Liễu dựa đầu vào bả vai Hắc Đào, nhắm mắt lại một lúc, đột nhiên mở miệng nói bâng quơ: "Hắc Đào, trực giác của anh đáng kinh ngạc thật đấy, bây giờ trực giác của anh đang mách bảo điều gì vậy, nói tôi nghe được không?"

"Trực giác mách bảo tôi rằng em đang sợ, em đang nói dối." Hắc Đào bình tĩnh nói, "Em không thích nhảy xuống nước, em ghét tình trạng bị thiêu đốt, em ghét những xác chết bị đốt cháy, và em cũng ghét nhìn thấy những xác chết chìm dưới nước."

"Em nhảy xuống hồ không phải để kiếm điểm, mà vì thứ khác nguy hiểm hơn, em không thích làm như vậy nhưng em vẫn quyết định nhảy vào."

Giọng Hắc Đào khựng lại: "Tôi không hiểu tại sao em lại muốn làm những điều mà mình chán ghét".

“Anh không thích phủ định trực giác của mình sao?” Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi.

Hắc Đào ừ một tiếng: “Không thích”.

Bạch Liễu nhẹ cười: “Vậy tại sao anh lại nguyện ý phủ định trực giác của mình để tin tưởng tôi? Anh rõ ràng có thể cảm giác được tôi đang lừa gạt anh, anh cũng làm chuyện mà anh chán ghét đó thôi.”

Hắc Đào khựng lại một lúc: “… đó là bởi vì em muốn như vậy.”

“Chỉ cần muốn thì anh sẽ sẵn lòng làm sao?” Bạch Liễu cười như không cười, “Nếu có người khác muốn, anh cũng sẽ làm sao?”

Hắc Đào ngay lập tức phản bác: “Không đâu.”

Bạch Liễu khẽ thì thào: “Vậy thì tại sao anh lại nguyện ý làm điều tôi muốn?”

Hắc Đào im lặng trong chốc lát, đến khi mở miệng thì trong giọng nói có chút hoang mang: “… Tôi không biết.”

Bạch Liễu mở miệng dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cười giải thích: “Hắc Đào, có ai đó đã dạy anh, tại sao đôi khi người ta sẵn sàng làm những điều mình ghét vì ai đó không?”

Hắc Đào thành thật lắc đầu, rồi hỏi, “Tại sao?”

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Bởi vì tôi yêu người này.”

Hắn thì thào bằng một giọng nhẹ nhàng đến khó tin, giây tiếp theo, hắn buông đôi tay đang ôm lấy lưng Hắc Đào rồi ngã về phía sau.

Hắc Đào đang vung roi quất một đám xác sống đang tiến đến, nhận thấy Bạch Liễu phía sau đã rơi xuống thì lập tức quay lại, y không quan tâm đến đám xác sống đang lao về phía mình mình nữa, duỗi tay bắt lấy Bạch Liễu.

Bóng dáng Bạch Liễu rơi vun vút lẫn trong cánh rừng cháy, đôi mắt đen kịt không một chút cảm xúc, giống như một tấm gương phản chiếu hình ảnh Hắc Đào đang lao nhanh đến gần hắn.

Những xác sống xung quanh không ngừng tiếp cận Bạch Liễu, mặc dù hầu hết chúng đều bị Hắc Đào cầm roi quất ra, nhưng có quá nhiều, một số nhỏ đã bò được lên người hắn.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu bị quái vật (mảnh xác sống) tấn công, giá trị tinh thần đang giảm dần……】

【 Hệ thống nhắc nhở: Giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu đã giảm xuống dưới 60, sắp nhìn thấy ảo giác ……】

Hắc Đào nhìn chằm chằm, nhiều lần y cố gắng dùng roi cuốn lấy eo Bạch Liễu để kéo hắn lên, thế nhưng vừa vung roi ra y đã ngừng lại.

—— Y không chắc chắn lắm.

Hắc Đào dùng bất kỳ loại vũ khí nào cũng chỉ để chiến đấu với quái vật, y chưa từng cứu ai bằng roi.

Y không biết nếu quất roi xuống thì y có thể bắt được Bạch Liễu nguyên vẹn không, hay chỉ tách Bạch Liễu thành hai nửa.

Lần đầu tiên, Hắc Đào cảm thấy những gì Nghịch Thần nói với mình là hữu ích.

——Luyện roi thật tốt đi, nếu không thì sớm muộn gì cậu cũng sẽ gặp phải tình huống muốn dùng roi nhưng lại không thể xử lý được.

【 Lúc đó, cậu sẽ thua một người khác dùng roi giỏi hơn cậu. 】

Hắc Đào dùng roi quất liên tục vào xác sống mở đường máu, giẫm lên những thân cây xung quanh rồi nhanh chóng bay xuống, vươn tay tới gần Bạch Liễu đang rơi xuống mặt hồ.

Ngay khi bàn tay của Hắc Đào định nắm lấy vai Bạch Liễu, Hắc Đào nhìn thấy Bạch Liễu quay đầu lại và mỉm cười với y.

Người đàn ông có nụ cười trong trẻo và tinh nghịch, đôi mắt long lanh sóng nước tràn đầy hình ảnh phản chiếu của Hắc Đào, rõ ràng không giấu được niềm vui sướng thuần khiết, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hắn sắp khóc đến nơi.

Bạch Liễu nhìn Hắc Đào với nụ cười như vậy, nhẹ nhàng nói: "Tạ Tháp, em rất nhớ anh."

"Tạm biệt."

Hắc Đào ngẩn ra, sắp bắt lấy tay Bạch Liễu thì Bạch Liễu tuột khỏi lòng bàn tay y, rơi xuống mặt hồ băng giá.

Ngay sau đó Hắc Đào cũng rơi xuống.

Những xác sống xung quanh điên cuồng bò vào trong hồ như phát điên, một khối đen kịt tràn xuống đáy hồ, lập tức nhuộm đen cả mặt hồ xanh xanh.

Ngay cả xác chết và xác củi khô trong buổi lễ hiến tế Tà Thần mới cũng bị hút đi, liều mạng lao thẳng xuống đáy hồ.

Chỉ có một ít xác sống muốn chạy nhưng lại bị lực lượng nào đó giữ chặt tại chỗ, vừa gào thét thảm thiết, vừa dùng tư thế vặn vẹo đứng một bên chạm khắc bức tượng Tà Thần mới.

Nhìn thấy tất cả các xác sống đã chạy, Alex cười ha hả: "Bạch Liễu cuối cùng cũng đến rồi, cuối cùng tôi cũng có thể được

giải thoát.”

Nghịch Thần biến sắc: “Không ổn rồi, loại phản ứng này, Bạch Liễu lựa chọn nhận quà tặng của Tà Thần.”

Nói xong, anh ta giơ tay tháo dây trói tay, ba thành viên còn lại cũng tháo dây trói mình rồi nhảy xuống cọc.

Bách Dật ngái ngủ ngáp một cái: “Tình hình thế nào rồi? Tôi vừa mới ngủ quên, đã thu thập đủ thông tin tuyến 【true end】để vượt cửa rồi à?”

Bách Gia Mộc không khỏi trợn trắng mắt: “Tình huống này cũng có thể ngủ gật? Cậu là heo à?”

Bách Dật đúng lý hợp tình nói: ” Mỗi lần Nghịch Thần đẩy tuyến 【true end】, một chữ cậu nghe cũng không hiểu, không bằng nhân cơ hội nghỉ ngơi một chút, đăng xuất trò chơi xong cậu còn phải làm việc nhà nữa, bộ con tưởng người nội trợ gia đình như cậu mỗi ngày bớt thời gian để tham gia huấn luyện là dễ lắm à?”

Bách Gia Mộc không nói nên lời: “… Nói thế cũng nói được.”

“Vậy con có hiểu Nghịch Thần vừa nói gì không?” Bách Dật huých vai Bách Gia Mộc một cái, liếc mắt nhìn cậu nhóc.

Bách Gia Mộc: “…”

Thực ra cũng nghe không hiểu, suýt chút nữa là ngủ gục theo luôn rồi.

Nghịch Thần bất lực xua tay, cắt ngang cuộc cãi vã của hai người: “Được rồi, chúng ta vào việc chính trước.”

Nghe Nghịch Thần nói vậy, Bách Gia Mộc và Bách Dật cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc, không hẹn mà cùng nhau rút vũ khí ra.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bách Dật sử dụng kỹ năng cá nhân (Thần nấu ăn), chọn lựa đạo cụ Máy đánh trứng tốc độ cao. 】

Bách Dật lấy một chiếc máy đánh trứng cao bằng nửa người, thản nhiên vác nó lên vai.

【Nhận thức hệ thống: Người chơi Bách Gia Mộc sử dụng kỹ năng cá nhân (dao phẫu thuật thất bại) 】

Bách Gia Mộc lấy ra vài con dao phẫu thuật có vòng tròn dưới đuôi, cậu ta thành thục đeo vòng tròn đó vào ngón tay mình, xoay xoay vài vòng mà không hề làm trầy xước hay thương tổn ngón tay.

Sau đó, cậu ta nắm lấy cán dao, nhìn Nghịch Thần gật gật đầu, ra hiệu đã sẵn sàng.

Nghịch Thần dừng lại, giơ tay định rút thứ gì đó ra từ phía sau lưng, nhưng cuối cùng vẫn bỏ tay xuống: “Đi thôi.”

Bách Dật kỳ quái nói: “Aiz, Nghịch Thần, anh không sử dụng vũ khí kỹ năng của mình sao? Vũ khí kỹ năng của anh mạnh nhất trong chúng ta, cứ theo tính cách tà đạo của Bạch Liễu thì lại càng phát huy tác dụng luôn ấy chứ.”

Nghịch Thần quay đầu cười nhìn anh ta, mi mắt cong cong, rất ôn nhu: “Đúng vậy, vì thế phải để dành cho đến khi giải đấu chính thức dùng thì mới phát huy tối đa giá trị được.”

“Bây giờ mà đã dùng đòn sát thủ thì chẳng khác nào lấy dao mổ trâu giết gà, có chút dễ dãi và ngu ngốc.”

Bách Dật và Bách Gia Mộc sử dụng “đòn sát thủ” dễ dãi: “…”

Lần nào họ cũng không thể đoán ra được liệu Nghịch Thần đang cố tình cười nhạo họ hay anh ta đang nghiêm túc phân tích tình huống nữa.

Nghịch Thần bước thẳng về phía trước.

Bách Gia Mộc theo sát: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Ao hồ.” Nghịch Thần không chút do dự nói, “Chiến trường cuối cùng của Bạch Liễu nhất định là ở đó.”

Bách Gia Mộc thắc mắc: “Tại sao chứ?”

Nghịch Thần quay đầu lại trả lời, “Bởi vì hắn đã thỏa thuận với chúng ta là để Hắc Đào thất bại trong trò chơi ở hồ.”

“Người này sẽ không dễ dàng phá vỡ thỏa thuận, hắn nhất định sẽ làm như đã hứa.”

Một nơi khác.

Sau khi Hắc Đào nhảy xuống hồ theo Bạch Liễu, Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi cũng nhảy vào không do dự.

Dưới hồ tối tăm và băng giá đục ngầu, chỉ có thể nhìn thấy những hàng dài xác chết màu kịt đang lượn lờ trong nước, nhưng các xác sống vẫn cuồn cuộn không ngừng bò vào hồ, tràn ngập từ mép hồ đến vị trí trung tâm.

Lớp bùn như nhựa đường dưới đáy hồ sôi lên sùng sục, nuốt chửng những xác chết.

Đường Nhị Đả chắn trước mặt Lưu Giai Nghi, bắn liên tục những xác chết đang đến gần, nhưng họ vẫn bị một số xác sống bám vào, vai trái của Đường Nhị Đả và bàn chân trái của Lưu Giai Nghi bắt đầu thi hóa.

Tầm nhìn dưới nước quá thấp, tốc độ bắn đạn cũng sẽ bị cản trở, đây là bản đồ hạn chế khả năng dùng súng của Đường Nhị Đả.

Lưu Giai Nghi thì lại không cần phải bàn, cô bé dùng thuốc độc dưới nước thì chẳng khác nào giết kẻ địch 1000 tự tổn hại

mình 800.

Nếu cô bé tùy ý lạm dụng thuốc độc khi chưa định vị được Bạch Liễu và không thể cung cấp thuốc giải cho hắn thì có khả năng là cô bé sẽ giết nhầm Bạch Liễu.

Lưu Giai Nghi co chân trái đã bị thi hóa, nhíu mày suy nghĩ.

… Không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng cô bé luôn cảm thấy trong phó bản này, Bạch Liễu luôn tách cô bé và Đường Nhị Đả ra khỏi hắn, hoặc đưa họ vào một số cảnh trò chơi hạn chế sử dụng vũ khí của họ.

Ví dụ, ngay từ đầu trò chơi, Bạch Liễu đã để Hắc Đào tùy ý mang hắn đi, sau đó lần lượt gửi họ đến Hội Chữ Thập Đỏ và đội biệt kích 1, tiếp theo khi họ tụ hợp được thì lại đưa cô bé và Đường Nhị Đả đến với biên giới không thể sử dụng kỹ năng.

——Bây giờ lại là hồ nước đục ngầu này, nơi mà kỹ năng của cô bé và Đường Nhị Đả đều bị giới hạn.

Lưu Giai Nghi không tin là Bạch Liễu vẫn chưa tìm ra quy tắc thiết kế của trò chơi 《 Rừng Rậm Biên Thuỳ 》 , theo bình thường mà nói thì Bạch Liễu đã sử dụng một số chiến thuật cực đoan để đặt cược một lần, sau đó kết thúc trò chơi.

Nhưng … hắn lại kéo dài đến hiện tại, hơn nữa còn lợi dụng bản đồ hết lần này đến lần khác để hạn chế kỹ năng của cô bé và Đường Nhị Đả …

Đây hoàn toàn không phải là phong cách chiến thuật của Bạch Liễu, hắn giỏi nhất là tận dụng lợi thế kỹ năng của mọi người ở mức tối đa nhất, chứ không phải để họ bị hạn chế ở khắp mọi nơi.

… nó khiến cô bé cảm thấy … như thể Bạch Liễu đang chờ đợi một điều gì đó cực kỳ nguy hiểm, và thứ này là thứ mà họ chắc chắn sẽ ngăn không cho Bạch Liễu chạm vào, vì vậy Bạch Liễu đã dùng nhiều cách khác nhau để cô lập họ, hạn chế kỹ năng của họ, để phòng ngừa cô bé và Đường Nhị Đả ngăn chặn hắn.

Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm đáy hồ đen kịt nhíu mày, linh cảm bất an càng ngày càng mạnh.

Bạch Liễu, anh tính kế mọi người như thế này, rốt cuộc là muốn làm gì?!

Nghịch Thần cùng mọi người lao ra hồ, từng đám xác sống đen thui rơi xuống nước, nhìn từ xa giống như đàn kiến đen đang bò về phía một vũng nước lớn.

Bách Dật cả người nổi da gà: “Trời đụuu, trận thế ghê quá, trong hồ xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghịch Thần quay đầu nhìn về phía hồ nước kích động cách đó không xa: “Xuống đó mới biết được.”

Nói xong liền không chút do dự nhảy xuống, tiếp theo là Bách Gia Mộc và một thành viên khác trong đội, Bách Dật chà xát da gà trên người, bóp mũi cay đắng rồi cũng nhảy theo.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Đường Nhị Đả, Lưu Giai Nghi, và cả nhóm Danh Sách Sát Thủ do Nghịch Thần chỉ huy bơi xuống đáy hồ.

Xác chết liên tục bị đáy hồ nuốt chửng tạo thành một vòng xoáy lớn, bùn đất trên mặt đất càng dày, Bạch Liễu đang nằm giữa đám xác chết quay cuồng giữa mặt nước.

Bạch Liễu chắp tay trước bụng, sắc mặt bình tĩnh tái nhợt, hai mắt khép hờ, làn da trắng nõn phát ra tia sáng mờ ảo dưới đáy hồ mờ mịt.

Vai, tay trái, tay phải, bàn chân trái và bàn chân phải của Bạch Liễu đều bị thi hóa hoàn toàn, lộ ra một màu trắng xanh dị thường.

Hắn chỉ nằm yên bình giữa những xác chết vây quanh mình, giống như một cái xác sắp được chôn cùng với chúng.

Hắc Đào nắm chặt lấy vai hắn, cố sức kéo Bạch Liễu ra ngoài, nhưng cuối cùng chỉ bất lực nhìn Bạch Liễu ngày càng lún sâu vào đám xác chết.

Không phải là y không thể rút nó ra, mà là ——

Cổ tay của Hắc Đào phát ra lực, y nghe rõ tiếng xương bị xé nát của Bạch Liễu, y buông lỏng tay, bọt nước trào ra khóe miệng, vẻ mặt lãnh đạm nhìn đám xác chết dưới thân Bạch Liễu ——

——Những xác sống này đã hợp nhất hoàn toàn với Bạch Liễu.

Trừ khi Bạch Liễu tự mình nghĩ ra cách, nếu không thì Hắc Đào chỉ có thể xé toạc vai Bạch Liễu ra khỏi người hắn chứ không thể tách hắn an toàn ta khỏi xác sống được nữa.

Nhưng Bạch Liễu rõ ràng là không muốn đi ra, hắn nằm đè lên đống xác chết như đang ngủ.

Thi hóa đã lên tới nguc.

Giao diện phòng thủ của Hắc Đào Tiêu cao không tưởng, đám xác chết này chẳng gây uy hiếp chút nào cho y, cho nên tạm thời y vẫn chưa bị thi hóa, y nhìn chằm chằm Bạch Liễu một hồi, sau đó đột nhiên nghiêng người ôm chặt Bạch Liễu, dùng chính thân thể của mình ngăn lại đám xác sống đang tràn lên.

Bạch Liễu cuối cùng cũng mở mắt ra, hắn nhìn về phía Hắc Đào: “Anh không cần phải làm thế này vì tôi đâu.”

“Không phải vì em.” Giọng Hắc Đào bị bóp nghẹt, bọt khí nổi lên từ miệng y, “Tôi chỉ nghĩ là mình đã làm sai điều gì đó”.

Bạch Liễu hỏi: “Anh đã làm sai cái gì?”

Hắc Đào giọng nói có chút buồn: “Tôi nên tin tưởng trực giác của mình thay vì lời nói của em, em thật sự đang nói dối tôi.”

Bạch Liễu khẽ cười một tiếng: “Đúng vậy, Nghịch Thần không phải đã dạy anh sao, người càng thông minh càng thích gạt người khác.”

“Ừ.” Hắc Đào nhẹ nhàng đáp lại, ôm Bạch Liễu chặt hơn, “Ra vậy.”

Bạch Liễu bị xác chết lôi kéo càng ngày càng chìm sâu xuống dưới, thân thể của hắn và những xác chết này dường như tạo thành một kết giới không kẽ hở, vị trí Hắc Đào có thể bảo vệ càng lúc càng ít, cuối cùng Bạch Liễu chỉ còn một đôi mắt lộ ra ngoài và một bàn tay phải là chưa bị thi hóa.

Hắc Đào nắm chặt lấy bàn tay phải Bạch Liễu, không dám dùng lực chút nào, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen của Bạch Liễu dần dần biến mất.

Bạch Liễu từ trong đống xác chết cười nói: “Hắc Đào, anh biết không, tôi đã từng nắm tay một người thế này, cố gắng kéo anh ấy lên.”

Hắc Đào hỏi, “Vậy em kéo lên được không?”

Bạch Liễu cười nói: “Được rồi.”

“Bây giờ, đổi lại anh ấy dùng sức nắm lấy tay tôi, kéo tôi lên.”

Giọng Bạch Liễu dần tan biến: “—— nhưng tôi đột nhiên muốn biết, sau khi anh ấy bị chôn vùi dưới nước, thế giới của Thần rốt cuộc là gì?”

“—— Tôi có thể bước vào thế giới thuộc về thần, tìm lại anh ấy, giết mọi thứ đã giam cầm anh ấy, sau đó giải thoát cho linh hồn của anh ấy.”

Âm thanh Bạch Liễu dần tan đi, đống xác đang vặn vẹo cuối cùng cũng dừng lại, đáy hồ lại trở nên trong xanh.

Lưu Giai Nghi, Đường Nhị Đả và nhóm người Danh Sách Sát Thủ bị cản trở suốt từ ngãy giờ, cuối cùng cũng nhìn thấy vị trí của Hắc Đào dưới đáy hồ.

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả lao đến gần trong nháy mắt.

Cô bé kinh ngạc nhìn Bạch Liễu bị nuốt chửng đến nỗi chỉ còn bàn tay phải.

Mà bàn tay phải này cũng đang dần dần bị thi hóa, Lưu Giai Nghi liền muốn dùng thuốc giải.

Hắc Đào lắc đầu: “Đây là quái vật tấn công vào giá trị tinh thần, thuốc giải cũng vô dụng thôi.”

Đường Nhị Đả định rút súng bắn vào đám xác sống khổng lồ đang vặn vẹo dưới đáy hồ, nhưng bị Hắc Đào ngăn lại.

Y nhìn chằm chằm Đường Nhị Đả, trong mắt không có một tia cảm xúc: "Bạch Liễu ở phía dưới, em ấy đã hợp nhất với đám xác sống rồi, nếu anh bắn vào xác sống thì em ấy cũng sẽ bị thương."

Lưu Giai Nghi bất động nhìn bàn tay phải chỉ còn lại hai ngón tay chưa bị thi hóa, vẻ mặt méo mó.

——Phải nghĩ ra một cách! Tìm ra cách! Phải có cách nào đó để ngăn chặn Bạch Liễu dị hóa!

Chẳng có cách nào cả.

Bạch Liễu muốn bản thân bị dị hóa, cô bé không thể ngăn cản chuyện Bạch Liễu muốn làm, thậm chí còn không hiểu tại sao Bạch Liễu lại làm như vậy!

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả bất lực nhìn bàn tay phải cũng bị hợp nhất, Hắc Đào buông lỏng từng ngón tay ra.

Cuối cùng, cánh tay phải cũng hoàn toàn thi hóa.

- ——oOo—

Chương 307

Lưu Giai Nghi nhìn thấy bàn tay màu xanh đen thì nghẹn thở, cô bé ho sặc sụa suýt chết đuối, Đường Nhị Đả lập tức đưa cô bé lên mặt nước.

Hắc Đào buông tay thả trôi trong nước, nhìn chằm chằm đáy hồ không nhúc nhích rồi lập tức nổi lên, nhóm Nghịch Thần cũng lần lượt trồi lên mặt nước.

Bên hồ.

Lưu Giai Nghi mặt mũi tái nhợt ho khù khụ, cô bé nhìn chằm chằm vào hồ, như thể mong đợi Bạch Liễu sẽ nhảy ra từ đó.

Đường Nhị Đả vỗ lưng Lưu Giai Nghi, vẻ mặt gần như vô hồn, dường như không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

—— Bạch Liễu, Bạch Liễu bất khả chiến bại, 100% bị dị hóa, sau đó chết?

Nghe kiểu như đang nói giỡn vậy.

Nếu không phải hệ thống phát thông báo nhắc nhở đến tất cả người chơi thì Đường Nhị Đả gần như nghĩ rằng đó chỉ là một mánh khóe của Bạch Liễu.

Hắc Đào leo lên khỏi mặt nước, theo sau là cả bọn Bách Dật đầu đầy dấu hỏi: "Tình huống này là sao vậy, vừa mới xuống hồ đã nhận được thông báo Bạch Liễu đã chết?"

"Bạch Liễu chưa chết." Hắc Đào không quay đầu lại, nước chảy xuống đuôi tóc, giọng điệu lạnh lùng bình tĩnh.

Bách Dật chẳng hiểu ra sao, anh ta chỉ vào giao diện điều khiển hệ thống của mình, xác nhận thông báo hệ thống màu đỏ tươi hai ba lần rồi lẩm bẩm, "… Có nhìn lầm đâu, đây này, chết và rời khỏi game…"

Hắc Đào quay đầu lại, nhìn chằm chằm Bách Dật không nói lời nào, giọng nói của Bách Dật dần dần yếu đi, cuối cùng anh ta cũng ngậm miệng lại, trốn sau lưng Bách Gia Mộc có chút run rẩy, thì thầm: "Bách Gia Mộc, Hắc Đào muốn giết cậu thì phải… "

Nghịch Thần nhìn về phía Hắc Đào: "Tại sao cậu lại nói Bạch Liễu chưa chết?"

Hắc Đào im lặng không trả lời.

Nghịch Thần nháy mắt hiểu rõ: "Lại là trực giác mách bảo à?"

Nghịch Thần nhanh chóng chấp nhận phán đoán trực giác của Hắc Đào, bình tĩnh phân tích: "Nếu Bạch Liễu chưa chết thì hắn không thể rời khỏi game, nhất định đang ở đâu đó thôi, chúng ta phải tìm được hắn."

“Nhưng trò chơi này có rất nhiều vòng lặp thời gian, có thế giới bên ngoài và thế giới bên trong.” Bách Gia Mộc nhíu mày, “Làm sao tìm được hắn trong bản đồ trò chơi lớn như vậy chứ?”

Nghịch Thần mỉm cười: “Tôi có cách tìm Bạch Liễu.”

Bách Dật nhỏ giọng lẩm bẩm, “Nhưng mà Nghịch Thần à, Bạch Liễu đâu có liên quan đến chuyện của chúng ta, tại sao chúng ta phải giúp tìm hắn chứ?”

Lưu Giai Nghi đỡ đầu gối, nâng Đường Nhị Đả đứng dậy, cô bé ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Nghịch Thần: “Nếu các anh giúp tìm Bạch Liễu, tôi có thể tham gia miễn phí tất cả các trò chơi luyện tập của các anh để đảm bảo an toàn cho mọi người.”

Nghịch Thần quay lại nhìn Lưu Giai Nghi, chợt nhận ra cô bé, “Em là Phù Thủy Nhỏ có kỹ năng trị liệu.”

Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu, gật gật đầu.

Nghịch Thần cười: “Món hời khá đấy, tôi thực sự rất cảm động.”

“Nhưng Phù Thủy Nhỏ à, Chiến Thuật Gia của em không dạy rằng, khi đàm phán với một người thông minh, cho dù có hoảng sợ đến đâu thì cũng không nên đặt hết lợi thế quan trọng của mình ngay từ đầu sao?”

Nghịch Thần cười ôn hòa sờ sờ đầu đầu Lưu Giai Nghi, giọng điệu nhẹ nhàng: "—— như vậy anh ta sẽ càng vô sỉ, được voi đòi tiên, lợi dụng lợi thế của em đấy."

"Bạch Liễu rất quan trọng với em, đúng không?" Nghịch Thần mỉm cười, tung ra cú quyết định, "Chúng tôi giúp em tìm Bạch Liễu, em về đội của chúng tôi, thế nào, có được không?"

Đồng tử của Lưu Giai Nghi co rút lại, Đường Nhị Đả tiến lên hất văng bàn tay của Nghịch Thần đang vuốt đầu Lưu Giai Nghi, lạnh lùng nói: "Nằm mơ!"

Nghịch Thần giơ hai tay lên cười tủm tỉm, tỏ ra không có ác ý: "Đùa chút thôi, chiến đội lớn như Danh Sách Sát Thủ của chúng tôi không làm chuyện nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cướp đội viên của người khác đâu."

Nhưng hầu như mọi thành viên trong đội của Bạch Liễu đều là hắn đoạt lấy trong tay người khác.

Người này đang đá xéo Bạch Liễu.

Trong tay Đường Nhị Đả xuất hiện một khẩu súng, vẻ mặt gã lộ ra vẻ hung tợn: "Chuyện đó không liên quan gì đến anh."

Nghịch Thần mở to đôi mắt cười, quét qua Lưu Giai Nghi đang gục đầu, quay lại khuôn mặt của Đường Nhị Đả: "Nhưng tôi cảm thấy, với tư cách là một Chiến Thuật Gia, xem các

người giống như vật phẩm để tranh đoạt, sau đó lại tùy ý sắp xếp như vầy ——”

“Có chút không coi trọng cảm nhận của các người thì phải.”

Nghịch Thần cười: “—— Giống như ỷ vào việc các người sẽ mãi mãi theo sau hắn để kiềm chế cảm xúc các người, để các người lo lắng tiếp thu tất cả mọi hậu quả do hành động cố ý và liều lĩnh của hắn mà vẫn không thể rời khỏi hắn.”

“Nói thế nào nhỉ, đó là cách khống chế cao cấp của Chiến Thuật Gia dành cho người chơi, các người phải tuyệt đối tin tưởng Bạch Liễu từ sâu trong đáy lòng.”

Nghịch Thần cười như không cười: “—— nhưng lòng tin kiểu này cũng khiến tổn thương và đau khổ nhân lên gấp bội, bởi vì các người có tình cảm sâu đậm với hắn.”

“Nhưng Bạch Liễu biết rõ rằng các người sẽ đau khổ vì hắn, hắn cũng có thể thiết kế một lối chơi giúp các người bớt đau đớn hơn, chẳng hạn như để các người bỏ game trước.”

“Vì sao Bạch Liễu lại lựa chọn hành hạ chính mình lại để cho các người xem, sự thống khổ này đến từ đâu chứ?”

“Tà Thần thích quan sát nỗi đau của người khác.”

Nghịch Thần giọng điệu nhẹ như không: “—— Chẳng lẽ các người không cảm thấy, ngay từ đầu Bạch Liễu đã bày ra nỗi thống khổ của các người cho Tà Thần thấy, chứng minh bản

chất thật của mình, tiếp đó để Tà Thần toàn tâm toàn ý chọn hắn làm người thừa kế, để hắn có thể bước vào thế giới của thần ——”

“— Nỗi đau của các ngươi chỉ là cống phẩm của hắn dành cho Tà Thần mà thôi ——”

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả đồng loạt rút vũ khí ra, khống chế hai bên trái phải Nghịch Thần. Lưu Giai Nghi nhảy tót một cái lên vai Nghịch Thần, kẹp hai chân vào cổ, phun bình thuốc độc vào hầu kết của anh ta.

Đường Nhị Đả một tay bắt chéo hay tay Nghịch Thần, nhắm họng súng vào huyệt thái dương.

Bách Gia Mộc và Bách Dật cầm vũ khí lên, sắc mặt lạnh lùng, nhắm vào Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi.

“Buông Chiến Thuật Gia của chúng tôi ra.”

Bầu không khí nóng hừng hực như thuốc súng.

Giọng cười thản nhiên của Nghịch Thần cắt ngang: “Thoải mái đi, tôi chỉ nói đùa thôi.”

“Bách Gia Mộc, Bách Dật, bỏ vũ khí xuống đi, bọn họ sẽ không giết tôi đâu.”

Bách Gia Mộc và Bách Dật do dự một lúc, nhưng vẫn bỏ vũ khí xuống.

Nghịch Thần quay đầu nhìn Đường Nhị Đả đang súng chĩa vào thái dương, mình, suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên cười nói: "Tôi đã điều tra ra cậu, Đường Nhị Đả, cựu đội trưởng đội 3 của Cục quản lý dị đoan đúng không?"

"Trong hiện thực tôi là một công dân tốt, chưa bao giờ phạm pháp hay làm điều xấu nào, tôi đóng thuế đúng hạn, làm thêm giờ mỗi ngày và chưa bao giờ giết bất kỳ người vô tội nào trong trò chơi." Nghịch Thần cười thẳng thắn, "Cậu có chắc là sẽ ra tay giết một người bình thường không nằm trong tiêu chuẩn giết chóc của cậu chứ?"

Đường Nhị nghiến răng, ngón tay cầm cò súng khẽ run lên.

——không thể.

Nguyên tắc của gã không cho phép gã giết người bình thường.

Lưu Giai Nghi hai mắt đỏ hoe, ngón tay bóp vào cò bình phun thuốc độc, vẻ mặt đầy ác ý: "—— Đường Nhị Đả giết không được thì tôi giết, giúp chúng tôi tìm Bạch Liễu, nếu không tôi sẽ giết anh!"

"Quan hệ nhân quả sai rồi, em gái nhỏ." Nghịch Thần không chút dao động dùng hai ngón tay kẹp bình phun của Lưu Giai Nghi dời sang hướng khác, cười tủm tỉm nhìn lại cô bé, "—— em muốn tôi giúp em tìm Bạch Liễu, cho nên em không thể giết tôi mới đúng."

Nghịch Thần dịu dàng nhìn Lưu Giai Nghi: “Bây giờ có chắc là muốn gi3t ch3t tôi không?”

Lưu Giai Nghi nắm chặt bình xịt, sau đó từ từ đặt nó xuống.

Điểm yếu chói mắt Bạch Liễu đang ở trong tay đối phương, cô bé thật sự không có quyền chủ động.

Bách Dật há hốc mồm khi chứng kiến Nghịch Thần chỉ nói vài câu đã đẩy lùi nguy hiểm.

Bách Gia Mộc thì thản nhiên xoay dao chẳng bất ngờ gì mấy.

Phong cách chiến thuật của anh ta từ trước đến nay đều như vậy, khống chế không mạnh, quan hệ với từng thành viên trong đội cũng không mặn không nhạt, dù có xung đột với kẻ địch cũng sẽ cố gắng hết sức để giải quyết vấn đề mà không cần vũ lực.

Xét cho cùng, Nghịch Thần là một Chiến Thuật Gia có thể khiến đối thủ đầu hàng mà không cần rút vũ khí của mình trong giải đấu.

Lưu Giai Nghi nhảy khỏi vai của Nghịch Thần, Đường Nhị Đả thu hồi súng.

“Cho dù Bạch Liễu hiến tế nỗi đau của các người, các người vẫn phải tìm hắn, đúng không?” Nghịch Thần nhẹ giọng hỏi.

Lưu Giai Nghi quay lưng về phía Nghịch Thần, vai cô bé căng chặt, giọng nói căng thẳng: "—— đúng vậy."

Cô bé nắm chặt tay, chế nhạo: "Loại hàng hóa đội viên bạc tình bị Bạch Liễu cướp đi giống như chúng tôi đây đều cảm thấy thống khổ vì Bạch Liễu tự hủy hoại bản thân mình ——"

"—— Vậy thì chính Bạch Liễu phải đau khổ như thế nào chứ."

Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu:

"Nếu Bạch Liễu thật sự hiến tế sự đau khổ cho Tà Thần, thì cống phẩm quan trọng nhất chính là nỗi đau của chính anh ấy, nỗi đau của chúng tôi chỉ là thứ yếu phẩm, thêm thắt cho có mà thôi."

Lưu Giai Nghi quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Nghịch Thần: "Anh không cần dựa vào loại ngụy biện này để làm lung lay mối liên hệ giữa tôi và Bạch Liễu."

"Bạch Liễu là người do chính tôi chọn, tôi hiểu rõ anh ấy là loại người như thế nào. Khi đi theo anh ấy, tôi đã sẵn sàng bị anh ấy lợi dụng cho đến chết."

"Bạch Liễu là Chiến Thuật Gia của tôi." Đường Nhị Đả nghiêm nghị nói, "Chỉ cần thắng trò chơi thì chủ công chính phải dốc hết sức gánh chịu sự đau đớn."

“Là đội viên của cậu ấy, nỗi đau cỏn con như thế này không dễ làm tôi dao động.”

“… Kiên quyết như vậy à?” Nghịch Thần nghĩ tới đây, liền bật cười, “Thật ngoài dự đoán của tôi, tốt lắm, tôi sẽ giúp các người tìm Bạch Liễu miễn phí.”

Lưu Giai Nghi cảnh giác nhìn anh ta: “Không có yêu cầu gì sao?”

Nghịch Thần quay đầu lại, đau khổ nhìn Hắc Đào đang ngồi xổm bên hồ, mắt nhìn chăm chăm vào mặt hồ, thỉnh thoảng lại huơ roi ngang dọc không mục đích.

Có lẽ Hắc Đào nghĩ rằng Bạch Liễu đã chìm xuống đáy trong hồ này nên cũng từ trong hồ này đi ra, vì vậy ngồi xổm bên cạnh, bó gối canh giữ.

Nghịch Thần bất đắc dĩ thở dài: “Không chỉ các ngươi bị Bạch Liễu lợi dụng hiến tế sự thống khổ thôi đâu, còn có đội viên át chủ bài của tôi nữa kìa.”

“Bạch Liễu Chiến Thuật Gia của các người thật không phải đèn cạn dầu mà, chơi có một tí mà đã câu hồn chủ công chính của đội chúng tôi rồi.”

Nghịch Thần cong mắt cười, quay đầu liếc nhìn Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi: “Để đáp lễ, vốn dĩ tôi cũng muốn câu hồn đội viên của hắn, nhưng xem ra bản lĩnh không đủ thì phải.”

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả không biết tại sao, nhìn Nghịch Thần cười mà sống lưng phát lạnh.

—— Vị Chiến Thuật Gia tên Nghịch Thần này, không hiểu tại sao, mỗi khi anh ta mỉm cười lại làm người ta muốn bỏ chạy.

“Làm sao anh tìm được Bạch Liễu?” Lưu Giai Nghi hỏi thẳng.

Nghịch Thần cười nói: “Dùng đạo cụ.”

“Đạo cụ gì?” Đường Nhị Đả hỏi.

Nghịch Thần gãi gãi mặt, ánh mắt đảo qua: “Cái này á, còn phải cảm ơn tấn công chủ lực của đội chúng ta kìa, cậu ta đã đưa Bạch Liễu một đạo cụ liên lạc rất quan trọng trong đội ngũ chúng ta, đạo cụ này có sức phán đoán rất mạnh, chỉ cần người chơi còn ở đó, hễ chuông vang lên thì sẽ tự động bật ra khỏi giao diện đạo cụ.”

“Nếu Bạch Liễu thực sự vẫn còn trong trò chơi này thì rung chuông là tìm được.”

Hắc Đào đang ngồi xổm bên hồ nghe thấy như thế thì từ từ đứng thẳng dậy, không nói một lời, rút chuông ra khỏi hệ thống và lắc điên cuồng, kết quả chuông mới kêu được một tiếng đã tan xác thành mấy mảnh.

Hắc Đào chậm rãi a một tiếng, “Làm hỏng rồi.”

Nghịch Thần hít sâu một hơi, che mặt: "… Đúng vậy, trước đó cậu đã đập nó thành như thế, chịu được đến bây giờ chất lượng không tồi rồi."

"Để tôi làm vậy."

Nghịch Thần miễn cưỡng lấy chuông ra lắc nhẹ, trong tích tắc, mấy tiếng chuông đồng thời vang lên.

Chuông của Bách Gia Mộc và Bách Dật đều đã vang lên, nhưng Nghịch Thần nhạy bén nhìn về phía bên kia hồ: "Bên kia không có người của chúng ta, thế nhưng có tiếng chuông."

Hắc Đào biến mất trong nháy mắt, theo sau là Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi.

Nghịch Thần cùng Bách Gia Mộc và Bách Dật ở bên cạnh nhìn nhau: "Chúng ta cũng đi thôi."

Bên kia hồ, bên cạnh bức điêu khắc Tà Thần.

Đám xác sống vừa mới bị Bạch Liễu trong hồ thu hút giờ đã quay trở lại, nhảy múa cuồng nhiệt xung quanh hai bức tượng khắc gỗ của Tà Thần, từ cổ họng thối rữa phát ra những bài hát quỷ dị kỳ lạ.

"… Cơ thể người phàm đã phân hủy, tín đồ chạm khắc vật chứa cho vị thần mới, cất chứa linh hồn lang thang…"

Bức tượng khắc gỗ của Bạch Liễu ngày càng trở nên chân thực, chỉ có đầu tóc và vai còn dính vào khúc gỗ, phần còn lại đã được chạm khắc hoàn chỉnh.

Nhóm xác sống chạm khắc gỗ đã di chuyển bức tượng cũ của Tà Thần đến bên cạnh bức tượng gỗ mới trông giống như Bạch Liễu, chúng cẩn thận so sánh, xì xào trao đổi với nhau rằng mái tóc ban đầu của Bạch Liễu là tóc ngắn, phải được chạm khắc thành tóc đuôi ngựa dài đến thắt lưng giống như bức tượng gỗ cũ của Tà Thần.

Dường như bức tượng Tà Thần mới được thay đổi như thế nên nụ cười trên khuôn mặt tượng gỗ Tà Thần cũ càng ngày càng thỏa mãn.

Đám xác sống vung vẩy tay chân xung quanh bức tượng gỗ của Tà Thần, tiếng ngâm nga to dần:

“Tà Thần khoe khoang rằng ai đó sẽ đi lang thang trong bóng tối của hắn.

Người đàn ông trong bóng tối mười bốn tuổi.

Vì vậy, Tà Thần đã ban cho người đàn ông này một chiếc xương sống, một trái tim và một biểu tượng thần thánh,

Tự hào rằng người đàn ông này sẽ là tín đồ duy nhất của gã và sẽ là vị thần mới tiếp theo

Người đàn ông trong bóng tối hai mươi bốn tuổi,

Sau đó, Tà Thần rơi xuống, vong linh tín đồ trôi dạt.

Cột sống, trái tim, biểu tượng của thần đều bị gãy,

Tà Thần thay đổi,

……

Thần chết thì hắn sống, nhân ác vĩnh sinh. ”

Theo lời ngâm nga, việc khắc tượng gỗ mới dần hoàn thành, một số xác sống loạng choạng nhấc những tảng đá lớn lên, bắt đầu đập vào tượng gỗ của Tà Thần cũ, do nó vốn được ráp lại với nhau cho nên chẳng mấy chốc lại bị đập nát rất dễ dàng.

Xác sống nhảy múa điên cuồng, một chiếc roi bằng xương trắng tinh và một mặt dây chuyền có hình chữ thập ngược từ từ xuất hiện trước mặt bức tượng gỗ của Tà Thần cũ.

Chúng nó run rẩy cầm lên, tiếng ngâm nga trở nên to dần:

“… Tà Thần đã ban cho người này cột sống, trái tim và biểu tượng thần thánh…”

“Lấy xương sống của vị thần cũ, trái tim và máu của vị thần mới, đến từ muôn đời qua các thời đại, tín ngưỡng tà ác không thể bị tiêu diệt bởi cái chết ——”

“—— Tạo ra một Tà Thần mới để thống trị vũ trụ.”

Các mảnh xác sống run rẩy cầm một mảnh xác chết sắc bén, tàn nhẫn đâm vào trái tim của bức tượng Tà Thần cũ.

Một chất lỏng màu đỏ giống như máu sền sệt chảy ra từ nguc của bức tượng.

Đám xác sống giơ roi xương trắng lên cung kính hứng lấy chất lỏng màu đỏ, cán roi xương từng chút từng chút bị nhuộm thành màu đen tuyền không phản chiếu một chút ánh sáng.

Song song đó, gai xương trên bề mặt roi nở ra, sắc bén dữ tợn.

Alex bị trói vào cọc cười ngớ ngẩn —— chính là màu sơn đỏ đó.

——Thì ta loại sơn đỏ này xuất phát từ bức tượng gỗ của Tà Thần.

Chỉ cần cầm gai đâm vào tim của bức tượng gỗ, nước sơn đỏ huyền ảo có ma lực giúp con người thực hiện dục v0ng của mình sẽ không ngừng tuôn ra.

Ban đầu, Alex nghĩ rằng đó chỉ là một loại nhựa cây kỳ lạ từ loại gỗ được sử dụng để chạm khắc Tà Thần.

Mãi sau này cậu ta mới nhận ra rằng nó chẳng liên quan gì đến gỗ cả, nó chính là máu từ tim của chính bức tượng gỗ này.

Chất lỏng màu đỏ tươi rơi từng giọt lại từng giọt trên roi xương trắng, công đoạn nhuộm roi xương đã qua nửa chừng, các xác sống cẩn thận đặt mặt dây chuyền chữ thập ngược lên bức điêu khắc gỗ mới.

Alex nhẹ nhõm ngẩng đầu, nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra một nụ cười hoảng hốt: "… Cuối cùng cũng kết thúc."

Một tiếng chuông đột nhiên vang lên từ bức tượng khắc gỗ mới có hình dáng giống Bạch Liễu, mặt ngoài của bức tượng rạn nứt như lớp vỏ trứng giòn tan, theo tiếng chuông vang càng lúc càng lan rộng, như thể một sinh vật bên trong sắp xuyên thủng bức tượng lao ra ngoài.

Các xác sống hoảng loạn ngưng bặt lời ngâm nga và nghi thức:

"… Roi xương còn chưa nhuộm xong…"

"… Lúc này Tà Thần mới không nên tiến vào vật chứa!"

Alex giật mình, cậu ta nhìn thẳng vào bức tượng điêu khắc bằng gỗ.

Đôi mắt khép hờ của bức tượng mới khẽ chớp, một cơn gió ập đến, thổi bay đám khói tích tụ lâu ngày trong rừng rậm.

Bề mặt của vỏ gỗ đã hoàn toàn vỡ vụn, tóc đuôi ngựa dài buông thõng xuyên qua vỏ gỗ phiêu đãng trong gió, mặt dây chuyền chữ thập ngược bị hất bay trong không trung, sáng lóa trên trong cánh rừng mưa âm u.

Những mảnh mùn cưa rơi xuống, Bạch Liễu chậm rãi mở ra đôi mắt đen nhánh, tóc đuôi ngựa buộc hờ hững sau đầu buông xuống một bên vai, rũ xuống đến eo.

Trên mặt hắn không hề cảm xúc, thản nhiên tĩnh lặng, trong mắt như ẩn chứa đủ loại dục v0ng vui buồn của con người, lưu truyền thiên hạ vĩnh hằng và quy luật của vũ trụ.

Xác chết trong rừng nhiệt đới nằm run rẩy trên mặt đất, chướng khí bao phủ khắp nơi từ từ tan biến, ánh sáng lung linh từ trên bầu trời hư ảo rơi xuống những vật phẩm bị trói vào cọc gỗ.

Alex thẫn thờ nghẹn thở nhìn vị thần mới sinh ra trước mặt.

——Đây là vị thần mới mà Tà Thần cũ đã chờ đợi bấy lâu nay.

【Hệ thống nhận thức: Cơ thể của người chơi Bạch Liễu được thay đổi, giá trị giao diện điều khiển toàn diện đã tăng mạnh… đang được tính toán… 】

【… Tăng lên 10.000… Mở khóa thành tựu ngụy thần đồng thau… Mở khóa Hệ thống giá trị tín ngưỡng cấp thấp…】

【… Tăng lên 30.000… Mở khóa thành tựu ngụy thần đồng thau… Mở khóa Hệ thống giá trị tín ngưỡng trung cấp…】

【Giá trị giao diện điều khiển toàn diện tiếp tục tăng, hệ thống đang tính toán… 】

【… Nhận được gói quà cấp vương miện hệ thống (quà từ Tà Thần)… 】

【… Một cây roi bằng xương không rõ thuộc tính, một mặt dây chuyền thánh giá ngược có thể giao tiếp với Tà Thần… 】

【… Đạt được danh tính ẩn mới (Người thừa kế của Tà Thần), theo đó, Tà Thần tặng cho người chơi Bạch Liễu một điểm lưu của thế giới —— Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã giành được quyền thiết kế trò chơi dòng thế giới 《 Mật Lệnh Biên Thùy 》 . 】

【Kể từ thời điểm này, người chơi Bạch Liễu là vị thần tối cao của dòng thế giới 《 Rừng Rậm Biên Thuỳ 》 , ngài có thể viết lại và thiết kế tất cả các câu chuyện của thế giới này, lưu trữ bất kỳ lúc nào, trích xuất bất kỳ lúc nào và viết lại bất cứ lúc nào, chỉ cần ngài thấy thú vị, đây là quyền do thần ban cho người thừa kế. 】

【… Căn cứ theo thân phận (Người thừa kế của Tà Thần), người chơi Bạch Liễu vượt cấp mở khóa hệ thống thu thập (Giá trị tín ngưỡng Người thừa kế Tà Thần). 】

【Người chơi Bạch Liễu trở thành Tà Thần không chỉ cần sức mạnh, mà còn cần có tín ngưỡng. 】

【Nếu ngài muốn tiêu diệt Tà Thần và trở thành một vị thần mới, không chỉ cần thể chất mạnh mẽ mà quan trọng nhất là ngài còn phải không ngừng đạt được tín ngưỡng của con người. Khi giá trị tín ngưỡng của ngài vượt qua Tà Thần hiện tại, ngài có quyền giết gã ——】

【Làm thế nào để khiến con người tin tưởng vào ngài? 】

【Lời khuyên thân thiện từ Tà Thần —— Chỉ khi con người đủ đau khổ thì mới tin tưởng vào thần linh, chỉ cần tạo ra đủ nỗi đau, con người sẽ bán linh hồn mình, trở thành tín đồ của Tà Thần trong tuyệt vọng, cầu xin Tà Thần giúp đỡ thực hiện nguyện vọng của mình. 】

【Nói cách khác, khi con người trở thành người chơi trò chơi Tà Thần, Tà Thần sẽ lấy được linh hồn và niềm tin của anh ta. 】

【Đối với cậu, Bạch Liễu, khi cậu có tiền giấy linh hồn của một người, cậu sẽ có tín ngưỡng của họ. Khi số lượng và chất lượng của tiền giấy linh hồn của cậu bằng với ta, cậu sẽ gặp được ta. 】

【Ta tin rằng ngày này sẽ sớm đến. 】

【Ta rất mong được gặp cậu, Bạch Liễu (cười) – Tà Thần lưu bút.】

- ——oOo—

Chương 308

Bạch Liễu quay đầu nhìn roi xương trắng đã nhuộm một nửa, đưa tay cầm lấy, đám xác sống nằm trên mặt đất sợ hãi ngăn lại: “Vẫn chưa, vẫn chưa xong đâu ạ, linh hồn của ngài và roi này chưa hoàn toàn phù hợp với vật chứa.”

Hắn cụp mắt nhìn lớp sơn màu huyết dụ nhỏ lên roi xương rồi nhanh chóng biến thành màu đen, như thể nó được mạ bằng cách ăn mòn xương cốt.

“Tôi thích màu trắng.” Bạch Liễu thần sắc lạnh lẽo nói, chuẩn bị đi tới xác sống để lấy roi, “Không cần nhuộm.”

Ngay lúc Bạch Liễu duỗi tay ra, phía sau truyền đến một tiếng quát chói tai: “Nghi lễ chưa hoàn thành, ngăn cản đừng để Bạch Liễu lấy roi!”

Một con dao phẫu thuật xoay tròn vun vút phóng tới cắt ngang hành động cầm roi của Bạch Liễu.

Bạch Liễu kịp rút lấy roi, quất một nhát không thèm nhìn lại.

Bách Gia Mộc giơ tay thu lại dao phẫu thuật, sắc mặt trầm xuống: ” ——Phá được kỹ năng phóng dao của tôi thì roi kia ít nhất cũng phải có cấp độ tương tự Hắc Đào.”

Nghịch Thần bước nhanh về phía trước, anh ta liếc nhìn Bạch Liễu, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên vẻ uy nghiêm hiếm thấy: "—— Ưu ái quá nhỉ, Tà Thần thế mà lại thực sự trực tiếp giao quyền thiết kế thế giới cho người thừa kế Bạch Liễu."

Anh quay đầu lại nói với Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả: "Nói thật nhé, nếu các người vẫn muốn Chiến Thuật Gia Bạch Liễu cũ quay lại thì tốt hơn hết là ngăn roi lại đừng để nó chuyển sang màu đen hoàn toàn."

"Nếu không, lần sau Bạch Liễu sẽ không đơn giản hiến tế sự thống khổ của các người đơn giản như thế này đâu."

Nghịch Thần lạnh lùng nói: "Nghi thức Tà Thần đều là hiến tế linh hồn, linh hồn của hai người đều ở trong tay hắn, đúng không?"

Nói xong, Nghịch Thần quay đầu lại, nhanh chóng ra lệnh: "Bách Dật bọc đánh từ phía sau, Bách Gia Mộc tấn công liên tục làm gián đoạn động tác của Bạch Liễu."

Bách Dật và Bách Gia Mộc đồng thanh: "Được!"

Bách Dật nhấc cao máy đánh trứng, nhảy nhanh lên cao khoảng mười mấy tầng lầu, cầm máy đánh trứng đập mạnh xuống: "—— Đánh trứng tốc độ cao!"

Chiếc máy đánh trứng to bằng nửa người xoay tít như chong chóng, giống như một chiếc cưa điện phát ra tiếng bíp bíp liên

hồi, tốc độ quay tròn muốn cắt đôi không khí, tạo thành một cơn lốc xoáy trong không trung.

Bách Dật giơ máy đánh trứng cao quá đầu, lúc rơi xuống chém xuyên qua đống cành lá xoàn xoạt dày cộm, dừng trên người Bạch Liễu.

“bùm ——!!”

Chỗ Bách Dật đánh trúng lún sâu xuống hàng chục cm, bùng lên một đám khói trắng khổng lồ.

Cùng lúc đó, Bách Gia Mộc liên tục vung con dao sắc bén trong tay, lướt quanh những tán cây trong rừng mưa, âm thanh va chạm vô cùng chính xác vang lên tiếng “phốc phốc phốc” rõ ràng trong sương mù.

Một tiếng rên khàn khàn phát ra từ màn sương trắng.

Chiếc roi đen trắng rung rẩy tản ra sương mù, Bạch Liễu đứng ở trung tâm, ngước mắt nhìn về phía Nghịch Thần đối diện, vẻ mặt bình tĩnh, trong tay đang tóm lấy Bách Dật đang giãy giụa.

Máy đánh trứng nát tơi tả bị ném sang một bên, phần thân của nó đã bị roi quất nát bấy.

Bách Dật bị roi của Bạch Liễu nâng lên, càng ngày càng siết chặt, Bách Dật mặt mày tím tái, không ngừng dùng tay cào roi trên cổ, vẻ mặt càng ngày càng yếu ớt.

Trên người anh ta còn cắm mấy con dao phẫu thuật, máu chảy ròng ròng, hiển nhiên là vừa rồi bị Bạch Liễu dùng làm lá chắn.

Con ngươi Bách Gia Mộc co rút lại: "—— Bách Dật!"

Cậu ta không chút do dự bước tới nhưng bị Nghịch Thần ngăn lại, anh ta nói nhanh: "Cậu đánh không lại hắn đâu." sau đó biến mất tại chỗ.

Một giây tiếp theo, Nghịch Thần xuất hiện sau lưng Bạch Liễu, ánh mắt lạnh lùng, giơ tay khởi động Thái Cực Quyền, đẩy bàn tay lên vai Bạch Liễu.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Thẩm Phán Nghịch Thần sử dụng kỹ năng thể chất (Bát quái Thái Cực) 】

Bạch Liễu nghiêng người né tránh, Nghịch Thần đẩy tay trượt qua cằm Bạch Liễu.

Nghịch Thần chuyển chưởng pháp thành câu tay lại, nhắm vào mặt dây chuyền hình chữ thập ngược trên cổ Bạch Liễu.

Bạch Liễu lập tức buông roi đang trói Bách Dật, dùng sức nâng cổ tay lên, roi nhanh chóng trượt vào giữa hai người, Nghịch Thần thu tay lại trong nháy mắt, chuẩn bị kết thúc trận giao tranh này một cách an toàn.

Xương của roi nở ra, để lại một vết máu sâu trên mu bàn tay Nghịch Thần.

Dưới sự yểm hộ của Nghịch Thần, Bách Dật vừa chạy ra khỏi tầm tấn công của roi Bạch Liễu vừa bò thở hổn hển.

Bách Gia Mộc lập tức đỡ anh ta dậy, Bách Dật vỗ nguc sợ hãi, ánh mắt nhìn thẳng: "Đụuu má, cậu cứ tưởng mình chết đến nơi rồi, con phóng dao chuẩn chút được không! Sao toàn nhắm vào cậu không vậy!"

"Con nhắm chuẩn rồi phóng đấy chứ!" Bách Gia Mộc chửi ầm lên, "Ai kêu cậu bị bắt lại còn không biết trốn nữa hả!"

Bên kia Nghịch Thần và Bạch Liễu vẫn đang chiến đấu, tốc độ so tài giữa hai người họ nhanh như chớp, không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhưng dần dần, Nghịch Thần càng lúc càng chịu nhiều vết thương, rõ ràng là đang gặp bất lợi, nhưng giọng điệu vẫn rất bình tĩnh, anh dành thời gian căn dặn Bách Gia Mộc: "Tìm Hắc Đào, Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi trở về, Bạch Liễu đã viết lại dòng thế giới, chuyển họ đến nơi khác rồi."

Bách Gia Mộc ngẩn ra, cậu nhìn trái nhìn phải, mới nhận ra xung quanh chỉ còn lại cậu và Bách Dật.

Đường Nhị Đả, Lưu Giai Nghi, và Hắc Đào đều đã biến mất tăm mất tích trong hư không.

Nghịch Thần nhìn chằm chằm Bạch Liễu ở phía đối diện, tư thế trong tay thay đổi nhanh chóng, tốc độ đưa đẩy cực nhanh lại cực chậm, mấy lần đều bị roi đánh lại, trên tay đã đầy lỗ do gai xương đâm vào, vết máu loang lổ, nhưng nét mặt không hề thay đổi.

Anh ta sử dụng Thái Cực Quyền đánh nhau với Bạch Liễu, loại kỹ năng thể thuật linh hoạt khó nắm bắt này hạn chế Bạch Liễu phát huy sức mạnh của roi, đồng thời ngăn cản đám xác sống tiếp tục nhuộm màu roi của hắn.

Bạch Liễu nhìn thẳng Nghịch Thần: "Chiến lược không tồi."

Nghịch Thần cười tủm tỉm, còn có tâm trạng trò chuyện với Bạch Liễu: "Vậy à? Lúc ở chung với Hắc Đào tôi tổng kết ra được đấy, kỹ năng thể chất sẽ có tác dụng với những người sử dụng roi, cho nên tôi mới cố ý luyện tập Thái Cực quyền đấy."

"Bất quá lại nói tiếp." Giọng điệu của Nghịch Thần như đang thuận miệng buôn chuyện, nhưng vừa giơ tay đã dùng lòng bàn tay vỗ vào lưng Bạch Liễu, "—— Cậu không dám dùng dáng vẻ này đối mặt với Hắc Đào, Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi sao?"

Nghịch Thần cười rất tươi: "Đáng lý ra họ phải thấy cậu đã trở nên lợi hại như thế này, nhưng cậu lại tạm thời thay đổi dòng thế giới, chuyển họ đến những nơi khác trong phó bản của trò chơi, không muốn họ nhìn thấy cậu."

"Là do tâm lý người trẻ tuổi sau khi thay đổi diện mạo thì thấy ngượng ngùng khi gặp bạn bè à?"

Vẻ mặt Bạch Liễu trầm mặc, hắn không quay đầu lại, tránh bàn tay đánh úp của Nghịch Thần từ phía sau.

“Có lẽ là như vậy.” Bạch Liễu nhẹ giọng đáp: “Sao, chẳng lẽ tôi không biết xấu hổ à?”

Hắn vừa nói xong, màu sơn đen ở nửa cây roi trắng đen của Bạch Liễu bắt đầu lan về phía trước.

Nhìn thấy sự thay đổi này, sắc mặt Nghịch Thần cứng đờ, hận không thể dành thời gian tự tát mình hai cái!

Sau khi Bạch Liễu biến thành Tà Thần, hắn ấy thế mà có thể thẳng thắn đối mặt với dục v0ng của mình!

Càng thẳng thắn đối mặt với tình cảm dục v0ng của mình, dục v0ng càng thấm sâu, hai lời của Nghịch Thần vừa rồi chọc tức Bạch Liễu vốn định khiến Bạch Liễu bài xích dục v0ng, kết quả có tác dụng ngược lại, khiến tâm lý Bạch Liễu chấp nhận tương tự với cảm xúc, dục v0ng và cảm xúc tiêu cực của bản thân.

Bạch Liễu mí mắt mở ra, phần dưới roi đen nhánh lan hướng lên trên như những sợi máu: “Bản thân tôi thích roi xương trắng hơn, nhưng nếu dùng để giết người, tôi nghĩ màu đen cũng tốt.”

“Chống bẩn.”

Bạch Liễu mỉm cười, hắn nhìn roi đỏ ngầu liên tục hướng lên trên: “Hay là chờ nó chuyển hóa xong rồi kết thúc trò chơi này luôn đi.”

Ý cười còn sót lại trên khuôn mặt Nghịch Thần cuối cùng đã biến mất.

Một nơi khác.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu (chủ nhân của dòng thế giới Rừng rậm biên thùy) sửa đổi dòng thế giới, chuyển người chơi Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi đến Hội Chữ Thập Đỏ. 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã sửa đổi Hội Chữ Thập Đỏ thành một không gian khép kín không thể đi ra ngoài, hạn chế việc sử dụng các kỹ năng của người chơi Đường Nhị Đả và người chơi Lưu Giai Nghi. 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu kích hoạt một số lượng lớn xác sống trên bản đồ Hội Chữ Thập Đỏ, buộc người chơi Đường Nhị Đả và người chơi Lưu Giai Nghi tự nguyện bỏ game. 】

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả cảnh giác quan sát xung quanh Hội Chữ Thập Đỏ, lùi về phía sau.

Một giây trước họ vẫn còn ở trên bờ hồ, mới vừa nghe Nghịch Thần dặn dò xong thì giây tiếp theo chẳng hiểu ra sao đã bị dịch chuyển đến Hội Chữ Thập Đỏ giăng đầy sương mù trắng, đi mãi vẫn không thể thoát ra.

Trong màn sương mù, những xác sống lắc lư và gầm rú, không ngừng đến gần họ.

“Nhiều nhất là trong mười phút nữa, những xác sống này sẽ hoàn toàn dị hóa chúng ta.” Đường Nhị Đả chăm chú quan sát, “—— đến lúc đó chỉ có thể rời khỏi trò chơi.”

“Tôi cũng chưa tìm ra điểm giải mã.” Lưu Giai Nghi khẽ cắn m0i, cô bé không cam lòng, “nhưng Bạch Liễu vẫn ở đây.”

“Tôi nghe được âm thanh của anh ấy, nhưng không nhìn thấy anh ấy.”

Đường Nhị Đả trầm mặc trong chốc lát: “Tôi cũng nghe thấy.”

Gã giơ tay lên, khẩu súng lục trong tay không ngừng thay đổi hình dạng, cuối cùng biến thành một khẩu súng lục hoa hồng dài đã lắp sẵn đạn.

Đường Nhị Đả ngẩng đầu lên, chĩa súng về đám xác sống, chậm rãi thở ra một hơi dài:

“—— Vậy hãy dốc hết sức lực ứng phó đến khi nào không chịu được nữa thì thôi, xem liệu chúng ta có thể phá vỡ kết giới, nhìn thấy Bạch Liễu hay không.”

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Đường Nhị Đả trang bị 《 Trạng thái Sách quái vật: Thợ săn hoa hồng héo tàn 》】

Ở ven thị trấn, ở ngã tư dẫn vào nghĩa trang, sương mù bao phủ dày đặc.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã sửa đổi cài đặt khuôn mặt của Cô dâu cương thi, thay đổi cài đặt khuôn mặt của Cô dâu cương thi từ NPC Rudy thành khuôn mặt của Bạch Liễu】

【 Hệ thống nhắc nhở: Để mê hoặc người chơi Hắc Đào, gây nhầm lẫn nhận dạng quái vật, trạng thái của Cô dâu cương thi (phiên bản Bạch Liễu) đã được điều chỉnh thành phiên bản say rượu, giá trị giao diện điều khiển đang được thay đổi… 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Tăng giao diện điều khiển toàn diện của Cô dâu cương thi, kéo thuộc tính sức mạnh tấn công đến giá trị cài đặt cao nhất của quái vật. 】

【Người chơi Bạch Liễu đã sửa đổi cài đặt 《 Sách quái vật Rừng rậm biên thuỳ: Cô dâu cương thi 》 đang tải… 】

Hắc Đào nắm lấy roi, y vốn là người đầu tiên đáp xuống bờ bên kia của hồ, nhưng chẳng hiểu sao lại bị chuyển đến nơi này.

Y dửng dưng nhìn xung quanh, không chút do dự định xé nát không gian và thời gian được kết nối chặt chẽ, lao ra khỏi đây.

Nhưng vào lúc Hắc Đào roi vung ra, một bóng người màu xám dưới tấm màn che phủ từ trong sương mù màu trắng chậm rãi

bước ra, roi tách ra làn sương mù dày đặc.

Một Bạch Liễu đang mỉm cười đeo mạng che mặt dài, tay cầm một bó hoa xuất hiện trước mặt Hắc Đào, ngoại trừ làn da có hơi trắng xanh thì thần sắc cực kỳ linh động tựa như người sống.

Tiếp đó, vài cô dâu cương thi "Bạch Liễu" xuất hiện vây quanh Hắc Đào, mỉm cười mi mắt cong cong: "Tôi nguyện ý ở bên anh."

"Tôi sẽ không bao giờ ghét anh."

"Chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta."

"Tôi sẽ không bao giờ nói lời tạm biệt với anh nữa."

"Bạch Liễu" nấp sau bó hoa, dùng ánh mắt lúng liếng say tình nhìn chăm chú Hắc Đào, mỉm cười như gió xuân: "Tôi rất nhớ anh, Hắc Đào."

"—— Không muốn gặp Tạ Tháp, chỉ muốn gặp Hắc Đào thôi."

Nghe câu đó, đồng tử của Hắc Đào đang cầm roi hơi co lại.

Y biết rõ những Bạch Liễu này là giả, nhưng những lời này vẫn khiến tốc độ ra đòn của Hắc Đào chậm lại một lúc.

Lúc này, một zombie “Bạch Liễu” vòng ra sau, giữ cổ tay của Hắc Đào.

“Bạch Liễu” mỉm cười hạnh phúc, nhưng không hề dừng tay: “—— Anh muốn nghe tôi nói vậy, phải không?”

“Còn muốn nghe tiếp không? —— Hãy thoát khỏi trò chơi này với tôi và bên nhau mãi mãi.”

Hắc Đào lạnh nhạt vung roi quất lại thẳng tay, nhưng khi đụng phải zombie “Bạch Liễu” này, y nghe thấy âm thanh nhắc nhở từ hệ thống của mình.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào đã bị hợp nhất với cô dâu cương thi, tấn công quái vật tương đương với tấn công cơ thể của chính người chơi. 】

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào đã bị chính mình công kích, giá trị sinh mệnh giảm đi 7】

Hắc Đào từ từ dời tầm mắt xuống phía dưới, y thấy cổ tay nơi bị zombie Bạch Liễu nắm lấy đã bị thi hóa, hơn nữa vẫn không ngừng lan về phía trước.

Cô dâu “Bạch Liễu” nở nụ cười ngọt ngào tàn nhẫn lạ thường: “Tôi hợp nhất với anh, chúng ta là một thể, giết tôi chẳng khác nào gi3t ch3t chính anh.”

“Tất cả chúng ta hãy biến thành quái vật và ở lại đây, như vậy chúng ta sẽ không bao giờ bị chia cắt nữa.”

Đám cô dâu cương thi “Bạch Liễu” mỉm cười cầm súng, cuồn cuộn không ngừng lao tới, cuối cùng Hắc Đào đã bị thi hóa sau lưng và vai trái, y cau mày.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào đang bị thi hóa, giá trị tinh thần không ngừng giảm sút… 】

Bên hồ.

Tốc độ đẩy kéo của Nghịch Thần càng lúc càng chậm, khóe miệng tràn ra máu, nhưng đòn roi của Bạch Liễu vẫn rất nhẹ nhàng, bất động như núi chậm rì rì đối mặt với Nghịch Thần.

“Tôi thực sự khá tò mò.” Nghịch Thần ho ra máu nhưng vẫn cười hì hì Bạch Liễu, “Nếu cậu đã lợi dụng Hắc Đào tàn nhẫn như vậy, hiến tế sự thống khổ của họ, còn thiết lập một ngõ cụt, thoạt nhìn như chẳng thèm quan tâm đến họ gì cả.”

“Nhưng tại sao cậu không dám để cho bọn họ nhìn dáng vẻ hiện tại của mình chứ?”

“Nếu cậu thực sự có thể chấp nhận rằng mình đã hoàn toàn trở thành Tà Thần như cậu đã nói ——”

Nghịch Thần đột ngột đẩy kéo, giữ chặt cổ Bạch Liễu: “—— Vậy rốt cuộc còn trốn tránh sợ hãi điều gì?”

Bạch Liễu ngả người về phía sau, búng tay và quấn roi quanh cổ tay Nghịch Thần, đợi đến khi gai xương roi xòe ra c4m vào da thịt anh ta, hắn liền nắm lấy cán roi kéo dọc theo đó.

Bàn tay của Nghịch Thần bị xé nát, máu thịt bắn r4 tung tóe giữa Nghịch Thần và Bạch Liễu.

“Tôi có thể chấp nhận dáng vẻ này của mình, và người khác có thể chấp nhận hay không là hai chuyện khác nhau.” Bạch Liễu lắc chiếc roi lên xuống, giũ sạch vết máu trên roi rồi quấn nó lại.

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Nghịch Thần che cổ tay, lui về phía sau mấy bước: “Yêu cầu người khác chấp nhận những tiêu cực mang tính thực dụng và đầy h4m muốn là quá tự ý thức.”

Nghịch Thần che cổ tay đang rỉ máu nhìn thẳng Bạch Liễu: “—— nếu cậu không mong họ chấp nhận cậu như thế này, cũng đã chấp nhận thực tế là họ sẽ không chấp nhận cậu, vậy còn sợ gì chứ?”

Nghịch Thần cười: “Bạch Liễu, đừng nói là cậu đang sợ một điều khác nhé?”

Bàn tay cầm roi của Bạch Liễu hơi vênh vào trong, máu chảy nhỏ giọt xuống mép gai xương.

Nghịch Thần chịu đựng cơn đau dữ dội trên cổ tay, nhe răng cười to, tiếp tục nói: “—— Không phải là cậu đang sợ bọn họ

vẫn sẽ tiếp nhận cậu cho dù đã đến mức này sao?”

“Cậu sợ rằng họ có tình cảm thực sự với cậu, mà những gì cậu đã làm phản bội tất cả những gì họ đã trả giá để mang cậu trở lại, phải không?”

“Cậu thà rằng họ ghét cậu hơn là chấp nhận cậu sau khi họ nhìn thấy cậu.”

Nghịch Thần nhướng mày: “Bạch Liễu, tôi chưa từng thấy người chơi nào kỳ quái lại ngang ngược như cậu.”

“Vậy cậu có thật sự hy vọng bọn họ tiếp nhận cậu hay không?”

Màu đen nửa th4n dưới của chiếc roi treo bên hông Bạch Liễu dừng một chút, sau đó bắt đầu chậm rãi lan lên trên.

Nghịch Thần duỗi tay ra, kéo và đẩy ra, một chiêu thức khởi động Thái Cực Quyền điển hình.

Gió xoay tròn theo lòng bàn tay của anh ta, thổi bay áo choàng và tóc.

Nghịch Thần nở một nụ cười nhàn nhạt và dịu dàng, vẻ mặt bình thản: “Tôi có thể không biết rõ về đồng đội của cậu.”

“—— Nhưng trong đồng đội của tôi có một tên trực giác như động vật hoang dã ấy, chỉ cần cậu ấy nhận định ai ——”

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Nghịch Thần, roi trong tay lại giương ra, lớp sơn màu máu trên đó bò lên một cách dữ tợn.

Nghịch Thần đột nhiên vọt về phía trước, trong nháy mắt đã sát trước mặt Bạch Liễu.

Anh ta giơ tay xoay người né đòn roi của Bạch Liễu đang quất thẳng vào mặt, dốc vai né tránh, xoay cổ tay hướng trong ra ngoài, hung hăng đánh vào xương sườn Bạch Liễu, nhưng trong giọng nói lại mang theo ý cười: "—— thì đừng mong cậu ấy sẽ bỏ qua cho cậu. "

"Trước đó cậu đã nhận tiền của tôi để giúp tôi giải quyết tên đó đấy."

Bạch Liễu giơ roi lên để chặn bàn tay của Nghịch Thần.

Khi lòng bàn tay và cây roi chạm vào nhau, một đám sương trắng khổng lồ nổ tung tại chỗ.

Hội Chữ Thập Đỏ.

Đường Nhị Đả sặc sụa, ho khan một tiếng, cầm súng, xác sống trước mặt càng đánh thì lại càng nát, càng đánh càng nhiều, bên kia Lưu Giai Nghi phun thuốc độc ăn mòn bọn chúng liên tục, nhưng chỉ cần chưa kịp ăn mòn hết thì đống xác sống vụn nhỏ lại càng dễ đánh lén bọn họ.

Càng về sau, Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả đành từ bỏ kỹ năng và chọn tấn công vật lý, nhưng đòn tấn công vật lý lại rất dễ "dính" vào xác chết, sau đó trực tiếp bám vào người và hòa làm một thể.

Sau khi uống hết chai thuốc tẩy tinh thần cuối cùng, Lưu Giai Nghi giật bắn người, gần 50% cơ thể cô bé đã bị thi hóa, hiện tại chỉ biết cắn răng xoay sở được tới đâu hay tới đó.

Thuốc tẩy tinh thần có thể phục hồi tinh thần, thuốc giải trị liệu của cô bé có thể phục hồi sức khỏe, theo lý mà nói thì phải chống đỡ được rất lâu.

Nhưng có quá nhiều xác sống, thuốc tẩy tinh thần rất mau cũng dùng gần hết, các kỹ năng trị thương thì cần thời gian để hồi phục, vì vậy chỉ trong vòng mười phút, cô bé đã cạn kiệt sức lực và năng lượng.

—— người thiết kế bản đồ trò chơi này gần như đã hạn chế kỹ năng của bọn họ đến cực hạn.

"Không được, em phải thoát game nhanh lên." Đường Nhị Đả nắm lấy bả vai Lưu Giai Nghi, nâng Lưu Giai Nghi đang nửa quỳ trên mặt đất, thở hổn hển nói, "Tôi còn chịu được thêm một lúc nữa, em thoát trước đi."

Lưu Giai Nghi định lắc đầu từ chối thì một cơn gió cực mạnh từ bên ngoài thổi vào, đánh vào khe hở trong khoảng không gian sát vào nhau.

Cơn gió rào rạt dừng lại chưa đầy hai giây, không gian liền nát vụn.

Một cây roi đen tuyền trực tiếp đập nát toàn bộ kết giới, sau đó quét sạch tất cả xác chết trên mặt đất, đồng thời quét thẳng roi ra bên ngoài Hội Chữ Thập Đỏ.

Màn sương tan biến, khuôn mặt Hắc Đào đầy máu và vết thương, không biểu lộ chút cảm xúc nào đang đứng ở lối ra của Hội Chữ Thập Đỏ.

Một tay Hắc Đào cầm roi, vết roi dính đầy máu, vướng vài mảnh vụn váy cưới và vài mảnh vỡ của bó hoa, tay còn lại hờ hững vòng qua gáy, xé toạc bàn tay bị đứt lìa của một zombie đang lúc lắc trên vai y.

【Hệ thống cảnh báo: Tấn công zombie gắn liền với cơ thể của bạn tương đương với tấn công chính bạn! 】

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Hắc Đào đã tấn công 23 cô dâu cương thi trên người mình, giá trị sinh mệnh giảm xuống còn 37】

Trên tay zombie còn đang đeo một chiếc nhẫn cưới, chỗ bị gãy bị Hắc Đào trực tiếp xé ra, thịt vụn bị lòi cả ra ngoài.

Sau khi xé bàn tay zombie xong, máu trào ra từ vết thương của Hắc Đào, y dửng dưng ấn vào cầm máu, thấy không có tác dụng thì liền từ bỏ.

Hắc Đào quay đầu nhìn Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả, thản nhiên hỏi như thể tiện đường thuận miệng: “Tôi muốn tìm Bạch Liễu, hai người đi chung không?”

- ——oOo—

Chương 309

Giữa rừng già.

Bách Gia Mộc cõng Bách Dật trên lưng chạy nhanh thoăn thoắt, ánh mắt tập trung, dao phẫu thuật liên tục phóng vun vút khỏi tay cậu nhóc, xoay trái quay phải, đóng đinh mấy xác sống tới gần bọn họ xuống đất hoặc gốc cây.

Bách Dật yếu ớt gọi trên lưng Bách Gia Mộc: "… đừng có lắc lư nữa, cậu sắp ngã tới nơi rồi."

"… Ngốc quá đi mất." Bách Gia Mộc nhún vai không nói nên lời, ủn Bách Dật đang chuẩn bị trượt xuống phía sau lưng, "Vừa mới ra tay đã thất bại, cậu là phế vật hay gì??"

Bách Dật không chịu nhận: "Làm sao cậu biết Bạch Liễu mạnh như vậy chứ!"

"Hắn có thể đánh ngang tay với Nghịch Thần thì chắc chắn là người chơi có cùng cấp bậc với Hắc Đào." Bách Gia Mộc cảnh giác né tránh một xác chết rơi từ trên đỉnh đầu xuống, vẻ mặt nghiêm túc, "… loại người chơi này nếu muốn giết cậu thì cậu không kịp đăng xuất khỏi game luôn ấy chứ, hắn là vừa rồi Bạch Liễu còn nương tay với cậu."

Bách Dật khựng người, ừ một tiếng.

Bách Gia Mộc nói thêm: “Con cảm giác hình như Nghịch Thần cũng đang nương tay, nếu không thì anh ta chỉ cần dùng vũ khí kỹ năng của mình là trực tiếp đưa Bạch Liễu ra khỏi trò chơi luôn rồi.”

Bách Dật kéo dài giọng thở dài: “Dù sao thì trước giờ cậu cũng chẳng hiểu Nghịch Thần muốn làm gì.”

“Rõ ràng anh ta có thể đánh nhanh thắng nhanh nhưng lại dùng Thái Cực Quyền chậm rì rì đối phó Bạch Liễu, lại còn bảo Liêu Khoa (đội viên cuối cùng của Danh Sách Sát Thủ) rời khỏi trò chơi, bây giờ lại muốn chúng ta đi tìm Hắc Đào.”

“Nếu cậu hiểu được Nghịch Thần muốn làm gì thì cũng quá xúc phạm trí thông minh 96 của anh ta rồi.” Bách Gia Mộc mắt trợn trắng, “Còn nhớ Nghịch Thần đã nói gì với chúng ta khi mới tiếp xúc lần đầu với Bạch Liễu không?”

Bách Dật tựa hồ nghiêm túc nhớ lại một hồi: “Không nhớ lắm.”

Bách Gia Mộc cứng họng chịu hết nổi: “Anh ta nói Bạch Liễu là đối thủ mà Hắc Đào công nhận, có thể khiến Hắc Đào hiểu ra rất nhiều điều.”

“Anh ta kêu chúng ta tìm Hắc Đào vì Bạch Liễu có thể tác động đến Hắc Đào.” Bách Gia Mộc hít sâu một hơi, “Không biết có phải bị tên kia ảnh hưởng hay không, lúc này trực giác của con mách bảo, sau trò chơi này, Hắc Đào có thể quay về chiến đội, tham gia đoàn chiến cùng với chúng ta.”

“Nói thì đơn giản lắm!” Bách Dật vẻ mặt chua xót nói, “Nghịch Thần kêu chúng ta tìm Hắc Đào nhưng có bao giờ chúng ta tìm được y trong trò chơi đâu! Cho dù chúng ta là đồng đội thì Hắc Đào cũng chẳng bao giờ đi chung với chúng ta, vừa vào trò chơi đã biến mất tăm ——”

Bách Dật chưa kịp nói hết thì đã thấy Hắc Đào dẫn Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi phóng vút qua từ bên cạnh họ, không buồn quay đầu nhìn lại.

Từ phía xa xa vẫn có thể nghe thấy giọng nói chất vấn của Đường Nhị Đả vọng lại: “Hắc Đào, vừa rồi đi ngang qua cái cây kia hình như tôi nhìn thấy đồng đội của cậu thì phải?”

Hắc Đào tỉnh rụi: “Không phải, anh nhìn lầm rồi, là xác chết thôi, tìm Bạch Liễu trước đã.”

“Xác chết” Bách Dật: “…”

“Xác chết” Bách Gia Mộc: “…”

“Hắc Đào ——!!” Âm thanh vặn vẹo và tức giận của Bách Dật và Bách Gia Mộc làm chim chóc giật mình bay loạn xạ, “Anh đứng lại cho tôi!!”

Bên hồ.

Bạch Liễu đứng tại chỗ, dùng roi quất thẳng vào đám khói trắng khổng lồ tách đôi nó ra, ngọn roi buông xuống bên hông, gai xương nhọn hoắt nhỏ máu tí tách.

Hai vết bùn dài và sâu bị kéo lê trên mặt đất, Nghịch Thần quỳ một gối ở cuối vết bùn, dùng tay trái che cùi chỏ tay phải.

Các ngón tay phải máu thịt lẫn lộn, khẽ run rẩy rỉ máu.

Nghịch Thần hít thở sâu vài cái rồi ngẩng đầu nở nụ cười: "—— Tôi tưởng cậu phải mất một thời gian để sử dụng roi mới quen tay chứ, không ngờ lại thành thạo nhanh như vậy."

Bạch Liễu rũ mắt xuống: "Tôi cũng không ngờ là đến giờ anh vẫn chưa sử dụng vũ khí kỹ năng."

"Trên người tôi có gì đáng giá để cho anh phải nương tay à?"

Nghịch Thần nhàn nhạt chảy mồ hôi lạnh trên trán, nhưng khóe mắt và khóe miệng lại cong lên: "Tôi cũng muốn hỏi cậu câu đó, rõ ràng cậu có thể giết được tôi, tại sao hết lần này đến lần khác lại nương tay chứ."

"Sao đây?" Nghịch Thần cười tủm tỉm, "Là vẫn chưa chuẩn bị giết tôi à?"

"—— Tôi là vì Hắc Đào." Nghịch Thần cười hài hước, "Cậu ấy thích cậu, từ khi sinh ra đến nay chưa từng thích ai, cậu là người đầu tiên."

“Tôi là Chiến Thuật Gia của cậu ta, sẽ không dễ dàng làm tổn thương người duy nhất cậu ta thích, còn cậu, sao cậu lại không giết tôi?”

Bạch Liễu chậm rãi mở mi, nhìn Nghịch Thần đang nửa quỳ trên mặt đất, sơn đen trên roi lan hướng lên trên mấy lần bị đè lại một cách kỳ lạ.

Nụ cười trên mặt Nghịch Thần càng lúc càng sâu: “Cậu không giết tôi bởi vì cậu cũng thích Hắc Đào, quan tâm đến cảm xúc của cậu ấy phải không?”

Chưa kịp nói hết câu thì roi của Bạch Liễu đã vụt về phía Nghịch Thần, lần này không còn khống chế trong phạm vi tay phải của Nghịch Thần như trước nữa, mà đâm thẳng vào tim của anh ta.

Nghịch Thần nửa quỳ trên mặt đất, dùng tay trái giữ chặt roi Bạch Liễu, lực roi đẩy toàn bộ cơ thể của anh đang quỳ trên mặt đất trượt về phía sau một khoảng.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc khi roi chuẩn bị đâm vào tim, Nghịch Thần nghiến răng giữ chặt gai xương trên roi, làm chệch hướng để roi xuyên qua bả vai anh.

Roi đâm vào tạm dừng lại một lúc, gai xương mở ra, sau khi chắc chắn rằng từng gai xương đã đâm sâu vào da thịt của Nghịch Thần, Bạch Liễu lại rút roi về.

Đuôi roi đâm thẳng vào người Nghịch Thần trực tiếp xé rách da thịt trên vai Nghịch Thần, trên vai anh ta xuất hiện một lỗ thủng lớn sâu đến tận xương tủy, chảy máu liên tục.

Nghịch Thần đau đến nỗi phải híp mắt lại, anh nhận ra rằng phần đen của roi Bạch Liễu đã lan ra đến hai phần ba.

… Không ổn rồi, con hàng này dùng roi càng ngày càng thành thạo, cứ để hắn từ từ tra tấn luyện tập, không phải là vì…

“Không phải nương tay với anh, chỉ là sau khi có được vũ khí mới thì cần phải luyện tập.” Bạch Liễu kéo chiếc roi đẫm máu đâm vào Nghịch Thần, “Kỹ năng thể thuật của anh rất tốt, vừa vặn khắc chế tôi.”

Bạch Liễu từ trên cao nhìn xuống Nghịch Thần đang th0 dốc, trên mặt không hề có biểu cảm nhân tính, thờ ơ như một pho tượng.

“Đồ luyện tập đã đưa tới cửa rồi thì tôi không cần phải từ chối.” Bạch Liễu bình tĩnh nói, “Trước đây tôi hạn chế phạm vi tấn công vào tay phải của anh, cũng để luyện tập 【 tước vũ khí 】 mà thôi.”

Màu sơn trên roi mừng rỡ chạy lên nhanh như chớp, chẳng mấy chốc đã nhuộm đen ba phần tư.

“Nhưng hiện tại anh lại không chịu lấy vũ khí kỹ năng của mình ra, mất đi giá trị luyện tập rồi.” Bạch Liễu bình tĩnh vung roi lên, “Hôm nay đến đây thôi vậy.”

Cây roi không ngừng nhỏ máu giơ lên cao, mặt trên bung xòe những gai xương dữ tợn.

Nghịch Thần ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo, anh chậm rãi cầm vật gì đó, quay lưng hít sâu một hơi.

Thực sự không ngờ rằng, tên Bạch Liễu này chưa kế thừa toàn bộ sức mạnh của Tà Thần mà đã có thể bức anh đến nông nỗi như thế này.

Nói gì bây giờ đây, không hổ là người thừa kế mà Tà Thần đã chờ đợi từ lâu?

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Thẩm Phán Nghịch Thần có muốn sử dụng kỹ năng cá nhân… 】

Một roi xương đen kịt đột nhiên từ bên kia hồ quất tới, đánh thẳng vào bụng Bạch Liễu, ném hắn sang một bên.

Nghịch Thần cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, anh ta ngồi phịch xuống đất lùi về phía sau: "… Cuối cùng cũng đến rồi."

Hắc Đào nhảy mấy lần đáp xuống mặt Bạch Liễu vừa đứng dậy, lần đầu tiên trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc: "Em đang cầm thứ mà em chán ghét."

Bạch Liễu ho khan hai tiếng, vỗ vỗ bụi trên đầu gối, đứng thẳng người, thản nhiên nhìn Hắc Đào: "Tôi cứ tưởng rằng

mình sẽ rất chán ghét, nhưng hiện tại lại cảm thấy không đến nỗi nào.”

Hắc Đào vô cảm ngắt lời Bạch Liễu: “Em nói dối, em đang sợ hãi.”

“Con người luôn sợ hãi những điều chưa biết.” Bạch Liễu nhướng mắt nhìn về phía Hắc Đào, “Nhưng không có nghĩa là không biết là chuyện xấu.”

Hắc Đào ánh mắt dời xuống: “Vậy tại sao em không nắm chặt roi?”

Bạch Liễu khựng lại, hắn nắm chặt roi, màu đen trên roi đột nhiên tràn lên trên, sau đó giơ tay lên, không chút do dự dùng roi đánh vào mặt Hắc Đào.

Hắc Đào linh hoạt lùi về sau để tránh né, vẻ mặt lạnh lùng quất ra chiếc roi xương đen gồ ghề lồi lõm của y.

Hai roi đen đan vào nhau trong không trung trong chốc lát, lần lượt bị Hắc Đào và Bạch Liễu kéo ra, vặn thành một bụi gai ở giữa.

Bạch Liễu muốn rút lại roi xương của mình ngay lập tức.

Hắc Đào không chịu buông tay, y vận lực vào cổ tay, giữ chặt roi nhấc lên, muốn tách nó ra.

Cùng lúc đó, Hắc Đào nước chảy mây trôi nhảy lên lấy đà, ánh mắt tàn nhẫn giẫm lên roi Bạch Liễu rút về, nhanh chóng lướt đến gần Bạch Liễu ở đầu kia, trong nháy mắt đã tới gần Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhanh chóng thả roi ra, muốn rút các vũ khí khác từ giao diện kỹ năng, nhưng Hắc Đào đã ở gần hắn, khiến hắn không có đủ thời gian để phản ứng.

Hắc Đào vận lực eo, nghiêng người bay lên, tung một cú đá hết sức vào gáy Bạch Liễu.

Bạch Liễu gần như có thể nghe thấy tiếng xương vỡ vụn của mình, hắn nhìn vào mắt Hắc Đào, bên trong lạnh nhạt thờ ơ phản chiếu ảnh ngược của hắn.

Hắc Đào… tức giận.

Giây tiếp theo, Bạch Liễu bị Hắc Đào đá mấy cái liên tục, lăn vài vòng trên mặt đất, va vào bờ hồ liền sặc một ngụm máu, trực tiếp ngã xuống hồ.

Những chiếc roi xương quyện vào nhau cuối cùng cũng tách ra, thấy Bạch Liễu cầm roi xương rơi xuống hồ, Hắc Đào cũng theo đó mà nhảy xuống.

Nghịch Thần đang được Bách Gia Mộc và Bách Dật nâng dậy bên cạnh, không khỏi sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng này: “Tên Hắc Đào này dùng toàn lực rồi, cậu ta nghiêm túc.”

Bách Dật xem đến choáng váng: “Trời đụuu! Tôi chưa từng thấy Hắc Đào nhanh như vậy đấy! Nhìn chẳng thấy gì luôn!”

Bách Gia Mộc còn chưa kịp phản ứng: “Sao đột nhiên Hắc Đào lại dùng hết sức lực?”

Nghịch Thần sờ sờ cằm: “… Nếu phải giải thích thì đại khái là cậu vất vả lắm mới yêu một người nào đó, nhưng người đó lại hoàn toàn phủ định bản thân mình, cưỡng ép thay đổi bản thân thành một diện mạo khác, vấn đề là người đó cũng rất chán ghét bộ dáng này, thế nhưng vẫn cố gắng chịu đựng ghê tởm sắm tròn vai.”

“Chính mình không chấp nhận bản thân mình, cũng không muốn người xung quanh chấp nhận bộ mặt đó của mình, trên đời này không có ai chấp nhận Bạch Liễu như vậy, hắn liền xóa bỏ ý nghĩa tồn tại của chính mình, nhưng nhất quyết phải nói với mọi người đó là điều mà hắn muốn.”

“Nhìn người mình yêu bị giằng xé như thế này.” Nghịch Thần nhìn về phía mặt hồ, “Tức giận đi, Hắc Đào.”

- ——oOo—

Chương 310

Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm mặt hồ, quay đầu nhìn Nghịch Thần: "Tôi tuyệt đối không thể qua đó à?"

"Tốt hơn là không." Nghịch Thần nhìn Đường Nhị Đả đang cầm súng, "Cậu cũng vậy, nếu Bạch Liễu nhìn thấy hai người, nói không chừng lại chuyển hai người đến bản đồ khác, mà hai người lại không có năng lực phá vỡ không gian như Hắc Đào, mạo hiểm thêm lần nữa có khi rời khỏi trò chơi thật luôn đấy."

Lưu Giai Nghi nhắm mắt hít sâu một hơi.

Lý trí nói với cô bé rằng những gì Nghịch Thần nói là đúng, nhưng…

"Chúng tôi là đồng đội của Bạch Liễu." Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm vào Nghịch Thần, "Chúng tôi không thể làm gì sao?"

Nghịch Thần nhún vai, giang hai tay: "Tôi cũng là đồng đội của Hắc Đào, nhưng bây giờ nhìn đi, tôi cũng làm được gì đâu?"

"Mối liên hệ giữa hai người này." Nghịch Thần quay đầu nhìn mặt hồ phẳng lặng, "Không phải thứ mà đồng đội chúng ta có thể chen vào."

Dưới hồ.

Đám xác chết bơi qua lại với khuôn mặt gớm ghiếc và thối rữa, che khuất mọi ánh sáng trong bóng tối.

Bạch Liễu ẩn mình sau những xác chết, khuôn mặt chẳng có chút cảm xúc nào, từ từ chìm xuống.

Một chiếc roi đen nhánh vung từ bên này sang bên kia, quất vào đám xác bao phủ Bạch Liễu, ánh bình minh mờ nhạt trên hồ chiếu vào mặt Bạch Liễu theo từng cái xác bị ném đi.

Khuôn mặt lãnh đạm của Hắc Đào xuất hiện trước mặt Bạch Liễu, một tay y nắm lấy roi xương của Bạch Liễu.

Gai xương đâm vào lòng bàn tay y, khi Bạch Liễu thu roi lại, kéo ra một tia sương máu.

Nhưng điều này không làm Hắc Đào chùn tay chút nào, y nắm lấy cổ tay cầm roi của Bạch Liễu, dùng hết sức kéo về phía trước.

Bạch Liễu bị kéo vô thức mở miệng, một lượng lớn nước tràn vào cổ họng, hắn bị văng ra khỏi mặt nước, ngã xuống đất, xoay người chật vật ho khan, giơ mu bàn tay lên lau nước trên miệng, cố gắng đứng lên.

Hắc Đào đột nhiên xuất hiện phía sau Bạch Liễu, y khuỵu gối lên không trung ấn lên gáy Bạch Liễu, mặt không cảm xúc nhấn gối xuống, Bạch Liễu bị đè đến mức phải quỳ một gối.

Bạch Liễu theo bản năng muốn quất roi đánh trả.

Nhưng chuyển động của Hắc Đào quá nhanh, y dùng tay khống chế vai Bạch Liễu rồi trượt xuống, nắm cổ tay Bạch Liễu hướng người về trước bắt chéo tay sau lưng, trong khi đầu gối trái vẫn đè lên gáy Bạch Liễu.

Hoàn toàn khóa chặt Bạch Liễu.

Bạch Liễu quỳ trên mặt đất thở hổn hển, ngón tay cong lên như đang giãy dụa, cố gắng thu lại, mái tóc dài xõa ra che mặt bên hông uốn lượn rơi xuống đất, giọt nước từ trên mi của Bạch Liễu lung lay rơi xuống.

Roi đen đầy gai xương rơi xuống một bên, sơn đen trên đó yếu ớt vẫn giữ ba phần tư roi, không lan tràn lên trên nữa.

Hắc Đào vận sức đầu gối, Bạch Liễu bị ép đến nỗi phải quay lại nhìn Hắc Đào.

Bạch Liễu hai mắt tan rã, nguc phập phồng, bởi vì vừa mới bị ngạt thở, trong mắt hiện lên một tia đỏ rất nhạt.

Hắc Đào cúi đầu nhìn Bạch Liễu, ánh mắt rất tập trung, nhưng vẻ mặt lại xa lạ, giọng điệu lạnh lùng chưa từng thấy: “——Bạch Liễu, không phải em nói muốn thắng tôi sao?”

“Bộ dáng đáng ghét hiện tại của em hoàn toàn không phải là đối thủ của tôi.”

“Lẽ ra em có thể thắng tôi, thắng bất luận kẻ nào, tại sao lại làm loại chuyện tự đày đọa bản thân như thế này?” Hắc Đào bình tĩnh hỏi hắn, ” —— em nhìn em xem, hiện tại chỉ là một vật dẫn dục v0ng và vũ khí của người khác, em không cảm thấy ghê tởm sao?”

“Tôi sẽ không bao giờ để em đánh bại tôi trong trò chơi với bộ dáng như thế này.”

Hắc Đào chậm rãi duỗi tay ra, muốn cởi bỏ mặt dây chuyền hình chữ thập ngược trên cổ Bạch Liễu.

Bạch Liễu đồng tử hơi co lại một chút, màu đen ngưng đọng trên roi bên cạnh như sôi trào, bắt đầu vặn vẹo toàn bộ roi, hắn chợt nở nụ cười.

“Anh có tư cách gì mà nói tôi?” Bạch Liễu nhướng mày nhìn chằm chằm Hắc Đào, nụ cười trên mặt trở nên cực kỳ nguy hiểm, đôi môi nhợt nhạt khẽ mở ra rồi khép lại, giọt nước trượt xuống cằm dọc theo hầu kết, “—— tự mình đày đọa bản thân mình, không phải anh làm trước à??”

Hắc Đào ngẩn người.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đang huy động tất cả các xác chết trong hồ… 】

Một bàn tay khổng lồ được tạo từ hàng trăm, hàng ngàn xác chết vặn vẹo lao ra khỏi hồ, hung hăng đập mạnh vào Hắc Đào, Hắc Đào muốn kéo Bạch Liễu né tránh, nhưng Bạch Liễu đã quay lại, chộp lấy roi xương đen bên cạnh.

Lúc hắn lật người quỳ xuống, ánh mắt Bạch Liễu lạnh lùng nhắm vào Hắc Đào đang tới gần, hắn giơ tay lên, quất một roi qua đó.

Hắc Đào né sang một bên.

Bạch Liễu tấn công liên tục, gai xương xòe ra, nhắm ngay cổ họng Hắc Đào kéo về, muốn rạch một đường trên động mạch cổ của y.

Mặt dây chuyền hình chữ thập ngược bung ra từ cổ áo sơ mi của Bạch Liễu, toát ra một quầng sáng gần như màu máu.

Vầng sáng này chiếu vào bàn tay xác chết khổng lồ phía sau Bạch Liễu, khiến nó dường như mất trí, vặn vẹo tấn công Hắc Đào không ngừng.

Bàn tay xác chết khổng lồ đập mạnh trên mặt đất, rạn ra những vết nứt, Hắc Đào đứng đối diện với nó chỉ bé bằng hạt đậu, vừa nhảy vừa tránh né nhanh nhẹn.

Roi của Hắc Đào lần lượt rơi xuống trúng vào bàn tay xác chết, nó bị đánh thành nhiều mảnh, nhưng xác sống lại bất tử, vì thế lại nhanh chóng tập hợp lại che trước mặt Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhặt roi của mình lên, dưới sự bảo vệ và giúp đỡ của bàn tay xác chết, hắn đánh ngang tay với Hắc Đào.

Mái tóc dài ướt át lòa xòa của Bạch Liễu bay tán loạn trong gió, roi trên tay càng ngày càng đen, nụ cười trên mặt tàn nhẫn thản nhiên:

“Anh có gì mà phải tức giận như vậy?”

“Người hết lần này đến lần khác xuất hiện trước mặt tôi để chơi trò chơi với tôi, rồi lại tự phụ chủ trương xóa bỏ sự tồn tại của mình, đào bới trái tim mình, xóa đi trí nhớ của tôi, rồi bỏ đi, chẳng phải là anh sao?”

Trong ánh mắt Bạch Liễu như tóe lửa, bập bùng giữa tròng đen lay láy:

“—— Tôi còn chưa nói gì cả.”

Roi Bạch Liễu ẩn khuất dưới bàn tay xác chết đột nhiên xuất hiện từ bên hông Hắc Đào, Hắc Đào nhanh chóng né tránh, Bạch Liễu nháy mắt xuất hiện từ hướng bên kia.

Roi đối diện Hắc Đào loang loáng biến mất như một ánh chớp, rồi quay trở lại tay Bạch Liễu như một chiếc boomerang, Bạch Liễu quất roi xuống, giọng điệu cực kỳ lạnh lùng:

“—— Tức giận trước mặt tôi thì có ích gì chứ.”

Chiếc roi quất “chát” vào lưng Hắc Đào, đẩy y lún xuống một cái hố, ngay sau đó bàn tay xác chết cũng gào thét đập xuống, tạo ra một đám khói lớn.

Bùn trên bờ hồ đã hoàn toàn bị nứt vỡ, Hắc Đào theo vụn đất lăn xuống, trực tiếp rơi vào hồ nước.

Bạch Liễu đứng trên bàn tay xác chết, nhìn hố rơi xuống nước, roi trên tay cuối cùng chỉ còn lại một tia màu trắng.

Hắn im lặng một lúc, trong mắt không có một tia cảm xúc nào, từ từ đưa tay lên làm động tác ép xuống.

Kết quả thắng bại của trò chơi thỏa thuận giữa hai người quyết định khi một trong hai người chơi bỏ cuộc.

Chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Bàn tay xác chết khổng lồ giơ lên đập xuống dữ dội, sóng nước dâng tận trời cao.

Bên cạnh, Bách Dật trợn trừng mắt: “… Đậu má, này mẹ nó bằng mấy con quái vật cấp S luôn rồi…”

“Nghịch Thần.” Bách Gia Mộc đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nghịch Thần, “Hắc Đào sẽ không sao chứ?”

Nghịch Thần do dự liếc nhìn mặt nước vẫn đang cuồn cuộn dữ dội: “Chắc là không sao đâu? Hắc Đào có lực phòng ngự rất cao…”

Đường Nhị Đả ngập ngừng đề nghị, “Hắc Đào vừa rồi vẫn luôn kháng cự, tôi cảm nhận giá trị sinh mệnh của cậu ta giảm không ít đâu, các anh chắc chắn không muốn xuống đó xem sao à?”

Thấy Bạch Liễu hiện đã ổn, Lưu Giai Nghi bình tĩnh nói thêm, “Lúc chúng tôi nhìn thấy Hắc Đào, anh ấy có bảo là giá trị sinh mệnh của anh ấy chỉ còn 37 điểm.”

Bách Gia Mộc: “…”

Bách Dật: “…”

Nghịch Thần: “…”

Xong rồi, Hắc Đào sẽ không thực sự trở thành đồng đội “xác sống” của họ chứ nhỉ!

Nghịch Thần vẻ mặt thê thảm, ngồi khoanh chân bên bờ hồ, đưa tay lên lau nước mắt: “Hắc Đào! Hắc Đào! Mau ra đi, lần sau tôi sẽ không giáo dục cậu nghiêm khắc như vậy!”

“Là lỗi của tôi, giao phó nhầm người, tôi còn tưởng Bạch Liễu sẽ nương tay với cậu vì niệm tình xưa nghĩa cũ, ít nhất cũng để cậu chết toàn thây!”

“Ô ô ô.” Bách Dật bật khóc, “Hắc Đào, tôi sẽ không bao giờ nguyền rủa anh đến chết vì anh không nhận ra tôi là đồng đội trên sân đấu đâu, mà tốt hơn hết là anh đừng chết, anh mà chết thì tôi lại càng dễ ngỏm trên sân đấu hơn đấy, anh mau quay lại đi! ”

Bách Gia Mộc ngẩn ra một hồi, sau đó trịnh trọng đấm vào bờ hồ, trầm mặc nói: “Hắc Đào, tôi sẽ luôn nhớ tới người đồng đội này.”

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả: “…”

Đội ngũ kiểu gì vậy trời?!

Hắc Đào còn chưa chết mà các người đã vội chuẩn bị tiệc đưa tang cho y luôn rồi!

“Này!” Lưu Giai Nghi cảnh giác cắt ngang tiếng khóc vờ vịt của Nghịch Thần, “Trong hồ lô của anh đang bán loại thuốc gì vậy? Hắc Đào sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Nghịch Thần thu lại vẻ buồn bực trên mặt, biến thành mặt cười ha hả: “Nói thế nào nhỉ, giá trị sinh mệnh của tên Hắc Đào kia đừng nói là 37, cho dù chỉ có 7 thì giết cậu ta cũng không phải là chuyện đơn giản đâu.”

“Nhưng mà không ngờ là.” Nụ cười trên mặt Nghịch Thần trầm xuống, nhìn Bạch Liễu vừa nhảy xuống hồ dường như

đang tìm kiếm gì đó, ——Bạch Liễu thế mà lại thật sự giết cậu ấy.”

“Giá trị sinh mệnh hiện tại của Hắc Đào sẽ không dễ chết như vậy đâu, nhưng muốn thắng Bạch Liễu thì khó khăn lắm. Hắc Đào cũng biết cậu ấy không thể thắng Bạch Liễu với sự giúp đỡ của Tà Thần và chỉnh sửa dòng thế giới.”

“Bạch Liễu quả nhiên nói được làm được, hắn đã thắng Hắc Đào. Hắc Đào gặp trải nghiệm như thế này ắt cũng sẽ có mục tiêu mới.”

Nghịch Thần xoa xoa vết thương trên vai, nhe răng trợn mắt đứng lên, vẻ mặt cười khổ: “Mục tiêu của tôi cơ bản đã đạt được, có thể thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời game.”

Lưu Giai Nghi cảnh giác cúi xuống: “Làm sao anh biết Hắc Đào thật sự chưa chết?”

“Bởi vì đây là Hồ Trò Chơi, có thể rời bỏ trò chơi bất cứ lúc nào.” Nghịch Thần mỉm cười, “Tên Hắc Đào kia trông rất vô tâm nhưng cậu ấy không cứng nhắc, nếu thực sự biết mình không thể thắng thì cũng biết chạy trốn đấy.”

“Các người chuẩn bị rời khỏi trò chơi đi, tôi sẽ thu dọn các thứ còn lại, chỉ còn một mục tiêu cuối cùng thôi.” Mắt Nghịch Thần dán chặt vào nơi Bạch Liễu lặn xuống.

Lưu Giai Nghi cảnh giác nói: “Anh muốn làm gì Bạch Liễu?”

“Ngăn không cho Bạch Liễu trở thành người thừa kế hoàn toàn của Tà Thần.” Nghịch Thần thản nhiên nói, cười ha hả vẫy vẫy tay, “Khỏi cần cám ơn tôi, mỗi người đều có trách nhiệm bảo vệ tài nguyên Chiến Thuật Gia quý hiếm.”

Lưu Giai Nghi nghi ngờ nhìn miệng vết thương to như cái chén trên vai Nghịch Thần: “Anh bị Bạch Liễu đánh tơi tả không còn hình dạng con người thế này rồi, liệu có ngăn cản được Bạch Liễu không đó?”

“… Không còn hình người gì chứ.” Nghịch Thần giả vờ tức giận, “Đứa nhỏ này toàn nói bậy nói bạ, coi chừng tôi mách lại Chiến Thuật Gia của em đấy.”

Lưu Giai Nghi trợn mắt không nói nên lời.

“Nhưng đúng là tôi có thứ có thể khống chế Bạch Liễu.” Nghịch Thần tiến lên một bước quay lưng về phía Lưu Giai Nghi, giọng nói vẫn mang theo ý cười, “Vũ khí kỹ năng của tôi có thể khống chế Tà Thần, có phải rất lợi hại không!”

Lưu Giai Nghi sững sờ một lúc, sắc mặt kinh ngạc hẳn.

Có thể kiềm chế vũ khí kỹ năng của Tà Thần, rốt cuộc Nghịch Thần có nguồn gốc như thế nào chứ?!

“Sao anh lại giúp chúng tôi?” Lưu Giai Nghi nghi ngờ dừng lại hỏi, “Anh có cần chúng tôi làm gì đó cho anh không?”

Nghịch Thần quay đầu lại, cười toe toét lộ ra tám cái răng với Lưu Giai Nghi, anh ta giơ ngón tay cái lên: “Tôi được gọi là Thẩm Phán Nghịch Thần còn gì, chuyện thích làm nhất tất nhiên chính là chống lại Tà Thần rồi.”

“Chỉ cần Tà Thần không vui, tôi sẽ rất vui.”

Lưu Giai Nghi ngây người nhìn nụ cười trên mặt Nghịch Thần.

Chỉ trong nháy mắt thôi, cô bé đã cảm nhận được một loại uy hiếp rất đáng sợ từ khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười dịu dàng này.

Nghịch Thần quay đầu lại, tay đặt trên lưng trống không như thể sắp rút ra vũ khí nào đó, ý cười lại có chút nghiêm túc: “—— vả lại Chiến Thuật Gia Bạch Liễu này, có thể đấu tranh chống lại dục v0ng của Tà Thần đối với hắn trong lễ thừa kế lâu như vậy mà vẫn không đánh mất chân tâm của mình và hoàn toàn bị nuốt chửng —— ”

“—— Tôi rất ngưỡng mộ hắn.”

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Thẩm Phán Nghịch Thần có đồng ý trang bị thân phận 《 Sách Quái Vật: Thẩm Phán Nghịch Thần》 không? 】

【 Đồng ý. 】

Trong hồ.

Vừa rồi bàn tay xác sống đập mạnh đến mức khuấy động cả mặt nước hồ, bọt khí liên tục nổi lên. Bạch Liễu phất tay về phía bên trái, những xác chết ngăn cản tầm nhìn của hắn tản ra, lộ ra đáy hồ.

Đáy hồ vốn là cát bùn nhớp nháp nay đã bị đánh tan thành một cái hố trũng khổng lồ trống rỗng, chẳng còn lại thứ gì trong đó.

Bạch Liễu ánh mắt bình tĩnh nhìn chỗ lõm nhất của cái hố rồi dừng một chút.

Hắn sở hữu quyền chỉnh sửa toàn bộ dòng thế giới của 《 Rừng Rậm Biên Thuỳ 》, hắn không còn cảm nhận được sự tồn tại của Hắc Đào ở đây nữa.

Hắc Đào đã rời khỏi trò chơi.

Hai mắt Bạch Liễu dán chặt vào cái hố, mi mắt cụp xuống, nắm lấy chiếc roi đen đã ngừng nhuộm đen, không hề động đậy.

Có phải vì vừa rồi… cảm thấy ghê tởm khi hắn không thể kiểm soát được cảm xúc và h4m muốn, đã mất quyền được coi trọng như một đối thủ, nên Hắc Đào mới rời đi chăng?

Mái tóc dài của Bạch Liễu lòa xòa tản mạn trong nước, che đi tất cả biểu cảm trên khuôn mặt hắn, chiếc roi treo lơ lửng mãi chạm đến đáy hồ.

Lại là… như vậy.

Rõ ràng người nói rằng sẽ luôn chơi game kinh dị cùng với hắn là người này, rõ ràng người nói rằng sẽ hẹn gặp lại hắn trong trò chơi kinh dị cũng là người này.

Nhưng người rời đi trước, phá hủy mọi thứ trước, cũng chính là người này.

- ——oOo—

Chương 311

… đi dứt khoát như vậy, chỉ để lại cho hắn một vật chứa không có linh hồn.

Bạch Liễu hiểu rõ, tất cả những gì hắn làm chỉ để lừa gạt Hắc Đào thích hắn, để y phải đau khổ vì cái chết và sự phản bội của hắn.

Hắc Đào là người chơi rất đặc biệt, không có linh hồn và chỉ tồn tại dưới hình thức vật chứa nên Bạch Liễu không thể hoàn thành giao dịch linh hồn với y để khống chế đối phương.

Mà vật chứa mang tên Hắc Đào này có khả năng phòng thủ cực kỳ mạnh mẽ, cho dù bất kỳ đòn tấn công nào xuyên thủng hàng rào phòng thủ và đánh trúng Hắc Đào, hoặc thậm chí đánh chết Hắc Đào, nó cũng sẽ không làm cho Hắc Đào sinh ra cảm giác 【 thống khổ 】.

Đầu óc của tên này trơ trụi đến mức chỉ có chiến thắng và thất bại, không hề sinh ra chút đau đớn nào về thể xác trước bất kỳ sự tấn công nào từ bên ngoài.

Muốn hiến tế sự thống khổ của Hắc Đào, chỉ có thể đánh vào tâm lý.

Đó là để cho Hắc Đào chủ động có sự gắn bó tình cảm với người nào đó, tiếp theo thông qua đó làm cho Hắc Đào cảm

thấy đau khổ.

Bạch Liễu chính xác đã làm như vậy.

Nếu Hắc Đào có linh hồn, toàn bộ quá trình sẽ đơn giản hơn nhiều.

Bạch Liễu chỉ cần giao dịch linh hồn của mình với Hắc Đào, bởi vì sau khi giao dịch linh hồn, người chơi bán linh hồn của mình cho hắn sẽ có cảm xúc phụ thuộc vào hắn không thể cưỡng lại, Bạch Liễu có thể dễ dàng khiến đối phương cảm thấy đau đớn qua "cái chết" của mình.

Chẳng hạn như Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả.

Cũng may là Hắc Đào rất đơn thuần, Bạch Liễu thuận lợi chiếm lấy tình cảm của Hắc Đào không quá khó khăn, mặc dù mức độ yêu thích không rõ ràng lắm nhưng Hắc Đào thực sự đã có cảm tình với hắn ít nhất là trên mức bạn bè.

【 ngoài em ra, ai cũng sợ hãi tôi. 】

【 tôi rất thích em. 】

【 khi nào em đồng ý thì mới được hôn em sao? 】

【xin lỗi em, đừng chán ghét tôi. 】

【 em nguyện ý kết hôn với tôi không? 】

【 đừng lừa gạt tôi. 】

Sự đau đớn của Hắc Đào chẳng qua chỉ là tế phẩm quý giá và thành kính nhất mà Bạch Liễu dâng cho Tà Thần mà thôi.

Thế nên bây giờ hắn đang lơ lửng dưới đáy nước, nhớ về vật chứa đó, giãy giụa với chính mình…

Có giá trị không?

Không có giá trị.

Sau hiến tế, tế phẩm là thứ vô giá trị nhất.

Chẳng đáng để hắn nhớ đến chút nào.

Ngón tay buông rơi bên người Bạch Liễu hơi gập lại cầm roi, màu đen bị khống chế ban đầu trên roi lại bắt đầu từ từ leo lên, chỉ một xíu nữa thôi là nhuộm đen toàn bộ roi xương.

Hắn bình tĩnh thu lại đôi mắt rơi xuống đáy hồ, xoay người ở trong nước, ngẩng đầu lên như không có chuyện gì xảy ra.

Bạch Liễu vung tay lên, bàn tay xác chết khổng lồ nhẹ nhàng bay lên, chuẩn bị đưa Bạch Liễu ra khỏi mặt hồ.

Roi rơi dưới đáy hồ từ từ nổi lên, ngay lúc sắp hoàn toàn rời khỏi mặt hồ, một bàn tay trắng bạch đột nhiên trồi lên từ dưới đáy hồ, nắm chặt lấy roi, hung hăng kéo xuống.

Bạch Liễu bị kéo khỏi bàn tay xác chết quay lại nhìn bàn tay kia, bọt khí trào ra khóe miệng.

….sao có thể chứ, hắn không cảm nhận được sự tồn tại của Hắc Đào trong trò chơi này.

Bàn tay kéo hắn lúc này mang lại cho Bạch Liễu một cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, như thể đó chính là Hắc Đào, nhưng đồng thời cũng không phải là Hắc Đào.

Lại thêm một bàn tay khác trồi lên khỏi bùn cát, cũng nắm lấy roi Bạch Liễu kéo xuống, động tác vừa nhanh vừa mạnh, Bạch Liễu mất cảnh giác liền rơi ầm xuống đáy hồ, ngay lúc hắn chuẩn bị đập vào cát, có thứ gì đó từ dưới đáy hồ lao ra, ôm chặt lấy Bạch Liễu.

Vị thần có mái tóc xoăn dài màu xanh bạc phấp phới dưới đáy hồ nước đục, đôi mắt trong veo nhân từ, ôm chặt tín đồ duy nhất trong tay, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng.

“Em là tín đồ duy nhất của tôi, cho nên em không thể tín ngưỡng người khác.”

Một bên mắt của Tawil lấp lánh màu lam bạc, còn một bên là màu đen kịt như hố sâu không đáy, y cúi xuống, bình tĩnh cầm

roi trong tay Bạch Liễu kéo lại, khiến cơ thể Bạch Liễu áp sát vào mình:

“Tùy tiện suy đoán tôi bỏ rơi em, gây sát thương khắp nơi, quay lưng lại với tôi, tín ngưỡng vào người khác, tự làm tổn thương chính mình, xóa bỏ chính mình.”

“Tôi rất tức giận, Bạch Liễu.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào sử dụng kỹ năng cá nhân (quái vật sa đọa), cưỡng chế giảm giá trị tinh thần của mình xuống 0 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào trang bị thân phận sách quái vật 《 Sách Quái Vật: Tà Thần cũ sụp đổ 》 】

Đồng tử Bạch Liễu co rút mạnh.

Trên mặt hồ.

Nghịch Thần đang ngồi xổm trên bờ hồ chờ đợi, cảm nhận được sự thay đổi của hồ nước thì đứng phắt dậy, thần sắc thay đổi: “Con hàng Hắc Đào này lại gây rắc rối rồi!”

“Chỉ vì muốn ở lại trò chơi đối đầu với Bạch Liễu mà lại dùng kỹ năng đó ở Hồ Trò Chơi, dòng thế giới Hồ Trò Chơi làm sao chịu nổi kỹ năng hóa quái vật của cậu ta chứ, muốn phá hủy luôn dòng thế giới trò chơi này luôn hay gì!”

“Tất cả các người lập tức rời khỏi game cho tôi!” Nghịch Thần quay đầu rống to, “Nhanh lên!”

Bách Gia Mộc và Bách Dật vừa nghe Hắc Đào sử dụng kỹ năng cá nhân thì tái mặt, Bách Dật nhịn không được chửi thề một tiếng: “Dùng kỹ năng đó ở chỗ này, Hắc Đào muốn đoàn diệt luôn chắc!”

“Đừng lải nhải nữa, đi mau! Nếu không thì cậu thực sự trở thành đồng đội xác sống của Hắc Đào đấy!” Bách Gia Mộc tát vào đầu Bách Dật.

Bách Dật và Bách Gia Mộc mở giao diện, dứt khoát thoát khỏi trò chơi.

Nghịch Thần thấy Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi vẫn chưa rời đi thì mặt nhăn như đít khỉ, anh ta suy sụp: “Sao các người còn ở đây! Đi mau lên!”

Lưu Gia Linh nhìn chằm chằm mặt hồ, “Bạch Liễu còn chưa đi ra.”

Đường Nhị Đả quay đầu nhìn Nghịch Thần: “Nếu Hắc Đào dùng kỹ năng thì Bạch Liễu sẽ gặp nguy hiểm, chúng tôi muốn chờ cậu ấy rồi mới cùng nhau rời game.”

“Đợi cậu nhìn thấy Hắc Đào sử dụng kỹ năng thì không biết có còn mạng mà chờ được Bạch Liễu không nữa!”, Nghịch Thần ôm trán bất đắc dĩ, “Kỹ năng cá nhân của tên đó có sức công phá khủng khiếp, cậu ấy lại không có đủ khả năng kiểm soát kỹ năng của mình, chỉ có thể duy trì nhận thức ngắn hạn

sau mỗi lần sử dụng kỹ năng, sau đó là mất ý thức tấn công bừa bãi rất nguy hiểm.”

“Bản thân Hắc Đào cũng biết rõ sức mạnh hủy diệt của kỹ năng đó, vì vậy trước giờ bất kể tình huống như thế nào, cậu ấy hầu như chưa bao giờ sử dụng kỹ năng của mình trong trò chơi.” Nghịch Thần quay đầu nhìn về phía hồ, vẻ mặt tái nhợt, “……. Nhưng lần này cậu ấy lại cậy mạnh, tới nông nỗi này rồi, muốn rời đi không còn dễ dàng nữa…”

“Lần này ăn hành chắc rồi… hai nhân vật cấp Tà Thần cùng xuất hiện trong một trò chơi, cậu còn không chịu rời đi.” Nghịch Thần đặt tay lên gáy, ánh mắt lạnh lùng nhưng giọng nói vẫn mang một ý cười nhẹ nhàng, “Tôi không biết mình có thể khống chế được không.”

“Hai tên nhãi ranh yêu đương cuồng nhiệt kiểu gì chỉ toàn gây phiền phức cho người xung quanh.” Nghịch Thần thở ra một hơi, “Bây giờ cũng phải cố thôi.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Thẩm Phán Nghịch Thần có đồng ý sử dụng vũ khí kỹ năng (Kiếm chữ thập thẩm phán) không? 】

【 đồng ý 】.

Một thanh kiếm chữ thập khổng lồ xuất hiện vắt chéo trên lưng của Nghịch Thần, cán kiếm vừa vặn nằm gọn trong lòng bàn tay Nghịch Thần đặt sau gáy.

Thanh kiếm này cực kỳ lớn, chiều dài của kiếm khoảng hai mét, chiều rộng bằng hai bàn tay của người lớn, cán kiếm cũng khoảng 50-60cm, đục lỗ giống như một cây thánh giá, trông rất nặng nề, ép trên vai Nghịch Thần có cảm giác như anh ta lùn hẳn đi.

"Nặng như quỷ…" Nghịch Thần phàn nàn, "Tại sao vũ khí kỹ năng lại nặng như vậy chứ? Không phải sinh ra từ dục v0ng của tôi à? Biến nhẹ dùm tôi một chút đi."

Anh ta chưa kịp nói xong, mặt hồ phẳng lặng trước mặt đột nhiên hình thành một dòng xoáy ở trung tâm, biến mọi thứ xung quanh dù là cỏ, cây khô, xác chết hay những thứ trên bờ đều thành những đường màu sặc sỡ trừu tượng bị hút vào.

Cả thế giới giống như một trò chơi tan rã và thất bại sau khi có bug, bắt đầu biến mất từng chút một với trung tâm là dòng xoáy trong hồ, sau đó nhanh chóng lan đến chân của Nghịch Thần và Đường Nhị Đả đang đứng trên bờ hồ.

Đường Nhị Đả nhanh chóng cõng Lưu Gia Linh trên lưng rồi nhảy tới nơi khác, vẻ mặt căng thẳng.

"Đi ra ngoài đi." Nghịch Thần bình tĩnh nói, không nhìn lại, "Tôi sẽ đưa chiến thuật gia của các người ra ngoài an toàn."

"Tôi không thích thương vong."

Dòng màu chảy ra điên cuồng bị hút vào trong vòng xoáy, Đường Nhị Đả liếc mắt nhìn Nghịch Thần và thanh trường kiếm nặng nề trên vai anh ta, vỗ vỗ Lưu Gia Linh, trấn định

nói: “Đi trước thôi, chúng ta ở lại đây cũng không giúp được gì đâu.”

Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Nghịch Thần, cắn chặt môi dưới, cuối cùng mở giao diện điều khiển: “Tôi hiểu rồi.”

Họ chưa bao giờ có thể can thiệp vào những vấn đề mà Bạch Liễu sẽ không để họ can thiệp.

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả rời khỏi trò chơi.

Nghịch Thần cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng rời đi.

Anh không chắc mình có thể bảo vệ Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả dưới hai nhân vật cấp Tà Thần hay không.

Nghịch Thần liếc nhìn vòng xoáy trong hồ càng lúc càng lớn, bất lực hít một hơi thật sâu rồi nhảy xuống với thanh kiếm trên tay, bơi về phía trung tâm của vòng xoáy hút đang hết mọi thứ.

…. Hắc Đào thật sự là quá xằng bậy rồi.

Biết rõ Tà Thần đang tìm kiếm thân phận linh hồn sách quái vật của mình ở khắp mọi nơi —— Tawil Tà Thần cũ, để làm ô nhiễm hoàn toàn thẻ bài thân phận này.

Vậy mà Hắc Đào lại thực sự giải trừ phong ấn linh hồn của y trong một trò chơi đầy ô nhiễm của Tà Thần, còn triệu hồi thân phận quái vật của Tawil, kết quả là kích hoạt hủy diệt dòng thế giới, buộc y phải hấp thụ và lưu trữ mọi thứ trong thế giới này.

Nếu thân phận quái vật Tawil bị Tà Thần làm ô nhiễm hoàn toàn thì không thể cứu được linh hồn của y nữa, y sẽ thực sự trở thành một NPC chỉ biết tấn công vô tri vô giác trong game.

——sẽ trở thành một con quái vật hoàn chỉnh không thể rời khỏi trò chơi được nữa.

Trung tâm lốc xoáy đã cuốn tới đáy hồ, lộ ra hai bóng người, hoặc là hai quái vật đang ôm chặt nhau quỳ trên mặt bùn.

Toàn bộ thế giới hòa trong nước hồ liên tục đổ sau lưng Tawil, y ôm Bạch Liễu, ánh mắt càng ngày càng tan rã: “Tôi không bỏ rơi em, tôi đã… rất cố gắng, muốn ở bên cạnh em, muốn nhìn thấy em.”

Bạch Liễu dùng hai tay ôm chặt vai Tawil, vùi đầu vào trong vòng tay Tawil: “… Em biết.”

“Đừng ghét tôi.” Giọng nói của Tawil nhẹ đến mức như gió thoảng, y giơ tay định ôm Bạch Liễu, nhưng nâng lên một nửa lại yếu ớt buông thõng xuống, “Đừng… hiến tế nỗi đau của mình cho Tà Thần, đừng làm những chuyện mà em chán ghét vì tôi.”

“Tôi sẽ rất tức giận… rất khổ sở.” Tawil thì thầm.

Bạch Liễu hít sâu một hơi: “Em sẽ không, sẽ không làm vậy nữa.”

Tawil cúi đầu đặt trên vai Bạch Liễu, môi tái nhợt không còn chút tơ máu.

Y nhìn thấy roi vẫn còn đang chuyển thành màu đen bên cạnh Bạch Liễu, nhẹ giọng nói: “Em đang nói dối, em gạt tôi.”

“Em không thể khống chế dục v0ng của mình, vẫn muốn sức mạnh Tà Thần ban cho em, sao vậy chứ?”

Bạch Liễu mím môi thành một đường thẳng.

Tawil rũ xuống hàng mi dài: “Em đã ghét bỏ tôi đến mức không muốn trả lời tôi sao?”

Nước hồ sau lưng bị Tawil hấp thu càng ngày càng đỏ sền sệt, bức tượng khắc gỗ Tà Thần của trong hồ mỉm cười, lỗ hổng ngay trái tim bức khắc gỗ càng ngày càng lớn, biến toàn bộ nước hồ thành một màu đỏ thẫm.

Khi những dòng nước hồ này tràn vào cơ thể Tawil, đôi mắt màu lam bạc vốn đang lấp lánh của y trở nên lạc lõng, giọng nói ngày càng trở nên ngập ngừng và hoảng hốt: “—— em thực sự không muốn tín ngưỡng tôi nữa sao?”

【 hệ thống cảnh báo: Dục v0ng thân phận sách quái vật của người chơi Hắc Đào 《 Tà Thần cũ sụp đổ 》 sắp vượt khỏi tầm kiểm soát! Vui lòng tháo trang bị thân phận kịp thời! 】

“Em thực sự muốn mọi thứ gã cho em sao?” Giọng Tawil nghẹn ngào, lộ ra cảm xúc bất an, “Mọi thứ gã cho em, tôi cũng có thể cho em.”

Tawil đột nhiên đè lên Bạch Liễu, một tay giữ Bạch Liễu đang choáng váng, đ3 xuống đất, trong mắt hiện lên sự cố chấp không thể kiểm soát, nhưng giọng điệu lại rất hiền hòa:

“Tôi là thần duy nhất mà em tín ngưỡng, thần không cho phép em từ bỏ tín ngưỡng của mình.”

“Nếu em thật sự muốn bị Tà Thần nào đó làm ô nhiễm, thì Tà Thần đó cũng phải là tôi.”

Tawil lông mi dài khẽ run lên, y cúi xuống, áp trán vào nguc Bạch Liễu, đồng thời ngập ngừng luồn tay vào vạt áo Bạch Liễu: “Tôi muốn hoàn toàn làm ô nhiễm em, Bạch Liễu.”

- ——oOo—

Chương 312

“Tạ Tháp.” Bạch Liễu nằm ngửa trên mặt đất, hắn nhìn Tawil cúi đầu, đè nén biểu tình hiếm thấy gần như không có phản ứng, hô hấp hoàn toàn hỗn loạn, nhưng giọng điệu vẫn rất bình tĩnh, “Anh đang làm gì vậy? Buông em ra.”

Đôi mắt lam bạc của Tawil không có chút cảm xúc nào, y dùng roi trói hai tay Bạch Liễu, dùng một tay đè lên, rồi nhìn xuống chăm chú:

“Bạch Liễu, em phải trả giá để thực hiện điều ước với Tà Thần.”

“Từ đầu em đã đòi hỏi tình cảm, tình bạn, trái tim và tình yêu của tôi, muốn tôi bên em mãi mãi.” Mái tóc dài của Tawil uốn lượn chấm đất, hòa lẫn với mái tóc của Bạch Liễu, y nhìn thẳng Bạch Liễu nói: “Ngược lại em cũng phải cho tôi thứ ngang giá.”

Bóng dáng Bạch Liễu phản chiếu trọn vẹn trong con ngươi của Tawil:

“Em là tín đồ duy nhất của tôi.”

“Tình cảm, trái tim, tình yêu, nỗi đau và tín ngưỡng của em chỉ có thể hiến tế cho tôi, không được phép dâng cho bất kỳ Tà Thần nào khác.”

Nước hồ bị nhuộm đỏ càng lúc càng nhiều, nhanh chóng tràn xuống sau lưng Tawil, vật hình chữ thập ngược mờ nhạt xuất hiện trong đôi mắt màu lam bạc của y, Bạch Liễu được phản chiếu trên hình chữ thập ngược này như thể bị nó giam cầm trong ánh mắt Tawil.

【 hệ thống cảnh báo: Duc vọng thân phận sách quái vật của người chơi Hắc Đào 《 Tà Thần cũ sụp đổ 》 hoàn toàn mất khống chế, tần suất giá trị tinh thần tăng lên…】

Bàn tay Tawil vụng về thò vào vạt áo sơ mi Bạch Liễu, đầu ngón tay lạnh lẽo trượt hết một vòng quanh thắt lưng, cuối cùng duỗi ra ngón tay cuộn tròn dừng lại ở vị trí của trái tim.

"… Tim của em đập rất nhanh, có phải bây giờ đang sợ tôi không?"

Bạch Liễu đưa hai tay bị trói che mắt, giọng nói mang theo tiếng th0 doc: "—— không phải."

"Tôi có thể cảm nhận em đang sợ hãi." Giọng của Tawil đột nhiên trầm xuống, Bạch Liễu có thể cảm nhận được đối phương đang dựa sát vào mình, "Một Tà Thần sắp hoàn toàn biến thành quái vật không muốn thả em đi, rất đáng sợ phải không?"

"Nhưng cho dù như vậy ——" Tawil nắm lấy cổ tay Bạch Liễu, kéo cánh tay đang che mắt của Bạch Liễu xuống, bắt Bạch Liễu phải nhìn thẳng vào mình, "Tôi không cho phép em trốn tránh tôi…. "

“Từ lúc em muốn nhìn thẳng vào tôi, em đã mất đi quyền sợ hãi tôi rồi.”

Khuôn mặt của Tawil và những lọn tóc xoăn màu lam bạc đang tung bay được phản chiếu chậm chạp trong đôi mắt đen tuyền của Bạch Liễu.

Màu đen trên roi gai xương ngưng lại trong chốc lát, sau đó bùng nổ hướng lên trên.

Bạch Liễu rút roi tự cởi trói cho mình, roi quấn quanh cánh tay Tawil, hất y sang một bên.

Tawil nhìn Bạch Liễu tránh thoát dưới thân mình, hai mắt trống rỗng, hồ nước sau lưng điên cuồng đổ vào sau lưng như sôi trào.

Y ngước nhìn Bạch Liễu đang đứng ở đầu bên kia:

“—— Em đã vứt bỏ tín ngưỡng của em dành cho tôi rồi phải không?”

“Em không tin anh nữa, Tạ Tháp.” Bạch Liễu cầm roi đang buông thõng bên người, chỉ còn một điểm là thuần trắng, giọng điệu rất bình tĩnh.

“Vậy thì mối quan hệ giữa chúng ta là gì?” Tawil hỏi Bạch Liễu.

Bạch Liễu yên lặng nhìn Tawil, sơn đỏ dưới hồ phản chiếu một tia đỏ nhạt trong đôi mắt đen tuyền.

“Anh không thể tồn tại bên cạnh em như một cá thể bình thường, ngay cả ký ức, linh hồn cũng không thể giữ lại được, bây giờ lại muốn hỏi em về mối quan hệ của chúng ta, anh không thấy nó bất công với em sao?”

“Vì vậy em nghĩ, thật sự chẳng có gì cần phải nói về mối quan hệ giữa chúng ta hết.”

Bạch Liễu nhướng mày, nghiêng đầu cười: “Cho nên hiện tại giữa chúng ta không có quan hệ.”

Nói xong, Bạch Liễu vung roi trong tay.

Roi đầy gai xương lao thẳng về phía trước của Tawil.

“Chát ——!”

Bạch Liễu dùng súng bắn vào roi màu đen của Tawil, hắn nửa quỳ trên mặt đất, lồng nguc phập phồng kịch liệt, mặt đầy vết thương, áo sơ mi trắng hoàn toàn thấm máu đỏ, giọng nói khàn khàn nghẹn ngào: “Hắc Đào, ngừng lại.”

Tawil kinh ngạc cúi đầu xuống, y nhìn thấy trên tay là chiếc roi đen đầy gai xương đang rỉ máu, ngược lại trong tay Bạch Liễu là một khẩu súng lục ổ quay màu bạc.

… Nhưng y vừa nhìn thấy chiếc roi đầy gai xương này trên tay Bạch Liễu.

Mọi thứ xung quanh lộn xộn, mặt nước hồ biến mất, thay vào đó là một cái hố sâu to tướng, dưới đáy hồ lộ ra bùn lầy giống như đầm lầy, trên đó chồng chất đầy xương trắng, còn có một bức tượng khắc gỗ Tà Thần cũ nằm nghiêng đang mỉm cười nhìn Tawil.

Trong không gian mơ hồ và hỗn độn, Tawil nghe thấy nụ cười của bức tượng khắc gỗ, nói với y bằng giọng đầy thương hại:

【Tawil, Tà Thần đã yêu một người có còn là Tà Thần không? 】

【Tà Thần cũ bất khả chiến bại nay lại tràn đầy duc vọng với ai đó, đầy tình cảm, đầy yếu đuối, đầy hư ảo. 】

【Nhìn xem, mong muốn làm người của mi lớn đến mức mi có thể nghe thấy thần dụ của ta rồi đấy, cựu Tà Thần. 】

【Trong ảo giác tiềm thức của chính mi, mi thế mà sợ hãi bị Bạch Liễu bỏ rơi sao? 】

【Tawil, bây giờ mi chỉ là một con người. 】

【Mi sắp phải bán linh hồn của mình vì những cảm xúc, duc vọng và ảo tưởng cực độ, từ một con người thành một con

quái vật. 】

Tawil nhìn Bạch Liễu trước mặt.

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn y, đột nhiên cầm súng xông tới, bắn mấy phát vào đầu y, nở một nụ cười quái dị: “—— Chỉ cần hiến tế anh, Tà Thần cũ, em sẽ hoàn toàn có thể trở thành người thừa kế Tà Thần mới. “

Tawil bị súng giật rơi xuống bùn, bỗng từ trên trời đổ xuống một cơn mưa xối xả, mưa lớn không thể tưởng tượng, hồ bị lấp đầy trong tích tắc, những dây leo nhanh chóng mọc lên khỏi bùn dưới lòng đất và quấn lấy Tawil.

Đầu của bức tượng điêu khắc gỗ của Tà Thần cũ lăn đến bên cạnh Tawil đang bị quấn dưới đáy hồ, trên mặt vẫn mang theo nụ cười:

【Sao vậy? Không hề chống cự lại sự tấn công của Bạch Liễu, đây chỉ là ảo giác thôi, mi không đánh trả sao? 】

【Mi biết Bạch Liễu này có khả năng là giả, cũng không dám chống lại hắn công kích mi, vì sợ là thật sao? 】

【Lỡ như Bạch Liễu thực sự chán ghét mi, sợ hãi mi, phải không? 】

【Rốt cuộc, sợi dây liên kết giữa hai người mỏng manh như thế đấy, chỉ là một cuộc gặp gỡ mười năm trước mà thôi. 】

Cái hồ thu hẹp, sâu và nhỏ dần, từ một hồ lớn thành một hồ nhỏ như đập nước, nước chuyển từ đục sang trong, không ngừng có tôm cá bơi lượn qua lại xung quanh.

Tawil bị một sợi dây thừng cột quanh mắt cá chân, quẳng xuống đáy hồ, nút thắt trên dây chặt đến nỗi hình như người thắt nút sợ rằng y sẽ bị cuốn trôi theo dòng nước nếu hắn không buộc chặt nó.

Ai đó đã nhảy xuống nước và vớt Tawil lên, đó là Bạch Liễu tóc ướt dầm dề, dáng vẻ 24 tuổi, nhưng hoàn cảnh xung quanh rõ ràng là trại trẻ mồ côi mà họ ở lúc 14 tuổi, Bạch Liễu cũng đang mặc bộ quần áo tương tự như quần áo do cô nhi viện phân phát lúc bấy giờ.

“Em mang tới cho anh ăn, Tạ Tháp.” Bạch Liễu sắc mặt tái nhợt, đột nhiên nở nụ cười, “Chỉ cần anh uống cái này, mọi chuyện sẽ kết thúc.”

“Em sẽ không bao giờ để cuộc sống của mình rối tung và đau khổ quá lâu vì anh, một con quái vật đáng sợ.”

Tawil nhìn thứ trong tay Bạch Liễu —— đó là một lọ thuốc độc.

Thuốc độc của phù thủy.

Bạch Liễu đưa chất độc vào miệng Tawil, nhìn y với ánh mắt mong đợi, Tawil khựng lại một lúc, sau đó mở miệng.

Sau khi uống xong, Tawil lại bị ném xuống hồ một cách không thương tiếc, nhắm nghiền mắt chìm xuống chạm vào đáy hồ.

Lớp trầm tích nhanh chóng bị xói mòn, đáy hồ thay đổi đột ngột, thu hẹp dần vào trong, từ đáy bằng đá lồi lõm sang dạng gốm nhẵn. Đầu của Tawil đang chìm dần bị túm tóc và kéo lên khỏi mặt nước.

Cái hồ trước mặt Tawil biến thành một cái bể rửa tội giống như bồn tắm, hoàn cảnh xung quanh đã thay đổi từ cái hồ của trại trẻ mồ côi thành nhà thờ.

Ánh trăng mờ ảo rọi qua cửa sổ lắp kính của nhà thờ, chiếu vào mặt Tawil, tạo nên một vầng hào quang tuyệt đẹp. Vị thần được thờ trên bể rửa tội vốn là Chúa Jesus trên cây thánh giá, nhưng bây giờ đã được thay thế bằng cây thánh giá ngược và một bức tượng khắc gỗ Tà Thần cũ bị hỏng.

Bức tượng gỗ mỉm cười với Tawil đang bị túm tóc.

Tawil vừa được kéo ra khỏi bể rửa tội, ai đó đã túm lấy đầu y, đè y ngửa ra quay đầu đối mặt với bức tượng, một giọng nữ sắc bén và vặn vẹo vang lên sau lưng: “Thứ quái vật này, mày lại làm chuyện quái dị gì nữa đây hả!”

“Tao sẽ trừng phạt mày thật nặng trước mặt thần!”

Tawil lại bị nhấn xuống nước, lúc được kéo ra ngoài, bức tượng thần trên đài lại được thay đổi.

Bạch Liễu mỉm cười đứng trên đài cao, hắn khụy đầu gối ngồi xổm xuống, cụp mắt, dùng bàn tay đeo găng của mình để vén mái tóc trên trán Tawil, ôm lấy khuôn mặt ướt đẫm của Tawil, thì thầm: "Đau lắm phải không?"

"Lúc ấy em đang ở phía sau nhà thờ, nấp sau rèm, nhìn thấy cảnh này em cũng rất đau lòng."

Bạch Liễu cười rất dịu dàng, ánh trăng qua cửa sổ chiếu lên lông mi hắn một vầng hào quang đầy màu sắc:

"—— Nhưng nỗi đau mà anh, một con quái vật bất tử, cảm thấy vào lúc đó có thể không bằng một phần mười nỗi đau mà em cảm nhận được vì anh."

Một giọng nữ chói tai cắt ngang cuộc trò chuyện của họ, đẩy Tawil xuống nước một lần nữa.

"—— Thằng nhóc Bạch Lục quái dị kia đồng ý chơi với mày, trước sau gì cũng xảy ra chuyện!"

Tawil lại bị kéo lên khỏi mặt nước, tác phẩm điêu khắc trên đài lại được thay đổi, vị viện trưởng trại trẻ mồ côi bị rút hết máu, xác chết bị treo trên cây thánh giá vẻ mặt kinh hãi, đầu gối quỳ trên mặt đất, như thể đang sám hối với họ.

Người kéo Tawil từ bể rửa tội lần này đã biến thành Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhẹ nhàng vòng qua Tawil cổ, hai tay bắt đầu từ từ biến dạng, móng tay trở nên sắc bén đen kịt, biến thành hai cái móng vuốt khỉ cực kỳ hung tợn, sau đó tao nhã đan xen bóp lấy cổ họng Tawil.

Móng khỉ của tên trộm.

“Anh biết không, nếu không phải do anh.” Móng vuốt của Bạch Liễu đã khảm sâu vào mạch máu của Tawil, giọng điệu nhẹ nhàng như thì thầm, “Em chỉ là một người bình thường, hết lòng theo đuổi duc vọng của mình.”

“Điều đó hạnh phúc biết bao nhiêu.”

Máu phun ra từ cổ họng của Tawil chảy vào bể rửa tội trước mặt y, ngay lập tức nhuộm đỏ mọi thứ. Những sợi dây leo gai máu nổi lên từ đáy của bể rửa tội nhuộm đỏ, quấn lấy tay chân của Tawil, kéo y đi xuống.

Bạch Liễu đứng sang một bên với vẻ mặt thờ ơ, nhìn Tawil bị kéo vào bể rửa tội, máu chảy ra từ móng tay của cả hai tay:

“Tạ Tháp, tín ngưỡng mà anh trao cho em vô giá trị, nó chỉ khiến em không ngừng thống khổ mà thôi.”

“Cho dù như vậy, anh vẫn ích kỷ muốn em tiếp tục tín ngưỡng vào anh sao?”

Những sợi dây leo giật mạnh tứ chi của Tawil, kéo y vào sâu hơn, máu xung quanh ngày càng đỏ sậm, như thể một loại sơn

đỏ nào đó không ngừng thấm vào cơ thể y.

Tawil bị một số người dân bản địa quái dị vớt ra khỏi hồ, dùng dây leo trói tay chân của y cố định trên một cây thánh giá ngược để làm một tác phẩm điêu khắc bằng gỗ, sau đó bọn họ nhảy múa xung quanh y, ngâm nga một ca khúc kỳ lạ, Bạch Liễu từ đám đông bước ra trước mặt y.

Bạch Liễu cầm một con dao găm ngắn sắc bén trong tay, hắn bước từng bước, mỉm cười với Tawil đang bị trói vào cây thánh giá ngược. Hắn ấn mũi dao găm vào tim Tawil, thì thầm:

“Tạ Tháp, từ lúc gặp mặt đến nay, mười năm quên lãng anh sau khi anh chết, em mới hoàn toàn tự do.”

“Em không tín ngưỡng anh, không có tình cảm với anh, không nhớ anh. Em chỉ là một người bình thường thỉnh thoảng gặp rắc rối bởi h4m muốn tiền bạc, một thứ hạnh phúc th0 tục trên thế giới.”

“Anh luôn miệng nói rằng muốn em hạnh phúc, nhưng anh không bao giờ buông tha em sau khi em vào trò chơi, nắm chặt lấy em hết lần này đến lần khác, nóng lòng muốn đóng dấu tín đồ duy nhất của anh lên em, sợ rằng em sẽ bỏ rơi anh, quên mất anh và rời xa anh.”

“Anh hôn em, dụ dỗ em, ảnh hưởng đến em.” Bạch Liễu nhướng mi, vẻ mặt mềm mại, “Anh ích kỷ để tín đồ duy nhất yêu mình, hiến tế tình yêu, duc vọng và linh hồn cho anh, lặng lẽ chiếm hữu nỗi đau mười năm của em như một tế phẩm.”

“Đối với em mà nói, có sự khác biệt cốt yếu nào giữa tính chiếm hữu đáng khinh của anh đối với em và Tà Thần hiện tại không?”

Tawil cúi đầu, hắn hơi thở hổn hển, nhưng không có phủ nhận bất cứ lời nói nào của Bạch Liễu, bọt nước nhỏ giọt từ lông mi dài rũ xuống.

Bạch Liễu mỉm cười, cắm dao găm vào tim Tawil, nước sơn màu đỏ tươi chảy ra, nhỏ lên chiếc roi gần như đen trong tay kia của Bạch Liễu.

Dao găm của sát thủ.

Vết trắng duy nhất trên roi bị máu của Tawil nhuộm đen.

“Nhìn xem, máu của anh cũng thật tà ác, giống như Tà Thần.” Bạch Liễu nụ cười càng sâu, “Ảnh hưởng ô nhiễm đối với em giống hệt nhau.”

Bàn tay đẫm máu của Bạch Liễu nâng khuôn mặt của Tawil lên, cười nhẹ: “Tạ Tháp, đến lúc này rồi, hãy làm điều có lợi duy nhất cho em trước khi mọi thứ chấm hết đi.”

Tawil ngẩng đầu lên nhìn Bạch Liễu với khuôn mặt không còn chút máu.

Nụ cười trên khóe miệng Bạch Liễu vô cùng rạng rỡ:

“—— Làm tế phẩm cho Tà Thần mới, thoát khỏi mọi xiềng xích trở thành thần vì em, và chết trong ảo ảnh đáng sợ do chính mình tạo ra, Tạ Tháp.”

Cây roi đen như mực trên tay Bạch Liễu xòe ra những chiếc gai xương, chiếc roi xương như những chiếc gai leo lên uốn lượn theo hình chữ thập ngược, cuộn lấy tay chân của Tawil.

Roi xương đâm vào làn da trắng như tuyết, đầu roi xương dừng ở phần tim của Tawil, sau đó đâm mạnh vào.

Máu rỉ ra nhỏ giọt lên roi, vết trắng cuối cùng trên roi cũng biến mất, biến thành màu đen kịt.

Bạch Liễu dang tay ôm Tawil, trên người y đầy những vết roi thấu xương, áp vào tai Tawil cười nhẹ nói: “—— Tạ Tháp, cái chết của anh là thứ quý giá nhất đối với em.”

“Em thích những thứ có giá trị, cho nên khoảnh khắc anh chết đi em sẽ yêu anh, theo đuổi và nhớ anh vĩnh viễn.”

“Sau khi chết đi, anh có được tình yêu của em mãi mãi, đó không phải là điều anh muốn sao?”

“Muốn giao dịch với em sao?” Bạch Liễu cười, tay hắn đặt trên trái tim Tawil, “Dùng cái chết của anh để lấy tình yêu của em nhé?”

Nghe thấy 【 yêu mãi mãi 】, đầu roi c4m vào trái tim Tawil đột nhiên đập mạnh.

Thần dụ của Tà Thần từ xa đến, nở một nụ cười mãn nguyện:

【Hóa ra đây là điều mi sợ và mong muốn nhất, Tawil. 】

【Trước đây mi chẳng sợ bất cứ thứ gì, cũng không có bất cứ duc vọng gì. 】

【Nhưng bây giờ nỗi sợ hãi và duc vọng của mi đều liên quan đến Bạch Liễu, mi sợ rằng hắn sẽ bỏ rơi mi và quên mi, rằng Bạch Liễu sẽ yêu người khác, tin tưởng vào người khác, muốn chiếm hữu tình cảm của hắn và có được tín ngưỡng của hắn. 】

【Mi xem, một khi thần trở thành con người có cảm xúc, y sẽ tràn đầy khao khát và sợ hãi, ngày trở thành một con quái vật không còn xa nữa. 】

【Mi biết điều này sẽ xảy ra, nhưng mi vẫn yêu một con người tràn đầy duc vọng và lý trí, nhiều khả năng là chỉ lợi dụng mi để sa đọa thêm mà thôi. 】

【thật là… rất thú vị. 】

Máu của Tawil chảy ra từ gai xương, y chậm rãi chớp mắt, ánh sáng trong đôi mắt màu lam bạc dần dần tan biến.

Khi y mở mắt vào giây tiếp theo, Tawil lại xuất hiện trong quán rượu trong thị trấn.

Xung quanh y đầy nghẹt đám đông cổ vũ, hò hét nhưng khi nhìn kỹ thì sắc mặt của những người này đều tái nhợt, trên người có dấu vết khâu vá, tất cả đều là xác sống.

Tawil mặc bộ vest chú rể màu đen chải chuốt gọn gàng, y nhìn lên Bạch Liễu đang đứng trên sân khấu, mặc áo sơ mi trắng, comple và quần tây, đang mỉm cười với y, tay cầm một một bó hoa rực rỡ.

Đám xác sống xung quanh cười ngặt nghẽo la lớn: “Bây giờ yêu cầu chú rể đeo nhẫn cho chú rể, rồi chú rể mới được hôn chú rể”.

Bạch Liễu cầm một bó hoa từ trên bục cao bước xuống, đến bên cạnh Tawil, lấy từ trong túi quần ra một chiếc nhẫn roi xương, xung quanh nhẫn bao phủ toàn là gai nhọn.

Bạch Liễu mỉm cười ngẩng đầu nhìn Tawil: “Sau khi đeo nhẫn vào, em sẽ mãi mãi yêu anh, chúng ta kết hôn đi.”

Tawil nhìn Bạch Liễu, trong con ngươi lam bạc không có một tia sáng nào.

Khi còn nhỏ, y và Bạch Liễu thỉnh thoảng lại nói chuyện với nhau về chủ đề hôn nhân.

【Hai người ràng buộc nhau bằng tình yêu và luật pháp, hứa bên nhau trọn đời chính là hôn nhân.】

【Bạch Lục, cậu đã bao giờ nghĩ đến việc kết hôn với một ai đó chưa? 】

Bạch Lục chống cằm, buồn chán ngủ gật, khi nghe Tạ Tháp hỏi mình, Bạch Lục quay đầu lại cười, dường như cảm thấy rất buồn cười: 【Không có. 】

Tạ Tháp im lặng một hồi lâu mới hỏi tiếp: 【Tại sao? 】

【Tôi sẽ không bao giờ yêu ai. 】 Bạch Lục nhàn nhạt cười đáp: 【Bởi vì nó chẳng có giá trị gì cả. 】

Tạ Tạ im lặng hồi lâu, Bạch Lục dường như nhận ra sự khác thường liền nghiêng người lại gần nhìn vẻ mặt của y, Tạ Tháp hơi dời mắt đi, không đối mặt Bạch Liễu.

Bạch Lục dựa vào tủ sách, ôm nguc cười rộ lên: 【 Cậu muốn kết hôn với một người phụ nữ nào đó, tạo thành gia đình à? 】

Tạ Tháp không nhìn hắn, cụp mắt xuống: 【 Chẳng lẽ tôi không thể có ý muốn kết hôn với ai đó sao? 】

【Có chứ. 】 Bạch Liễu nhướng mày cười xấu xa, 【 trong mơ ấy. 】

【Bởi vì cậu là quái vật bất tử, cậu không thể đăng ký hộ khẩu và kết hôn với người khác đâu. 】

【Tốt nhất là cậu nên thành thật từ bỏ những suy nghĩ kỳ quái của mình và theo tôi mãi mãi đi.】 Bạch Lục mười bốn tuổi ngồi xổm xuống, xoay cằm Tạ Tháp lại, để Tạ Tháp trực tiếp nhìn mình.

Bạch Lục cười xấu xa: 【Bởi vì chỉ có tôi mới nguyện ý chấp nhận cậu, chơi trò chơi với cậu thôi, quái vật nhỏ à.】

(▰˘◡˘▰) Tác giả có lời muốn nói:

Khi 6 còn nhỏ thì thật sự khá hư hỏng, xấu tính mãi cho đến tuổi dậy thì, sau này mới bị xã hội (996) mài mòn góc cạnh mà thôi.

Thấy người đọc không hiểu, tôi giải thích câu này nhé. Sau câu 【hệ thống cảnh báo: Duc vọng thân phận sách quái vật của người chơi Hắc Đào 《Tà Thần cũ sụp đổ》 hoàn toàn mất khống chế, tần suất giá trị tinh thần tăng lên…】thì tất cả đều là ảo giác của Tawil.

Mục đích chính của chương này là giải thích tuyến nhân vật của Tạ Tháp.

Không chỉ có 6 bất an, Tạ Tháp thực sự cũng khá bất an, 6 sợ hãi Tạ Tháp rời đi, mà Tạ Tháp thì sợ là liệu 6 có thực sự thích y không, hay chỉ tò mò tìm kiếm điều thú vị và thích giá trị của mình.

Xung quanh 6 có quá nhiều người có thể thay thế sự tồn tại của Tạ Tháp. Tạ Tháp không biết liệu y có nên tồn tại hay không vì sự tồn tại của y chỉ mang đến nỗi đau cho 6. Vả lại

Tạ Tháp cũng đau khổ vì không hiểu bởi vì mình có giá trị nên 6 mới cần mình tồn tại, hay là 6 thật sự thích mình nên mới đau khổ (bởi vì 6 cần phải hiến tế sự thống khổ cho Tà Thần mới được thừa kế thân phận.”

Vì vậy, một mặt, Tạ Tháp nhịn không được muốn chiếm hữu 6, nhưng mặt khác, y cảm thấy việc chiếm hữu như vậy thật đáng khinh bỉ, vì y không thể hiểu được tình cảm của 6 dành cho mình.

- ——oOo—

Chương 313

Bạch Liễu từng bước đi tới chỗ Tawil, nhấc tay Tawil, đeo chiếc nhẫn xương đen vào, cười ấm áp: “Anh nghĩ kỹ chưa?”

Tawil bình tĩnh nhìn chằm chằm Bạch Liễu trong ảo cảnh, đôi mắt lam bạc lặng yên, trong tay xuất hiện một cây roi đen tuyền.

“Có thể trong tương lai tôi sẽ chết để đổi lấy tình yêu của em, nhưng không phải bây giờ.”

Nụ cười tr3n mặt Bạch Liễu dần sâu hơn: “Sao lại không? Không phải bây giờ sự tồn tại của anh chỉ khiến em cảm thấy đau lòng sao?”

Tawil nâng mắt nhìn thẳng Bạch Liễu: “Bởi vì tôi không muốn.”

Vẻ mặt Bạch Liễu như đông cứng lại.

“Cho dù chỉ có thể làm cho em đau khổ, tôi cũng phải ở bên cạnh em.” Một trận cuồng phong cuốn tới sau lưng Tawil, hất tung mái tóc dài của y, thổi bay cổ áo vest của y.

“Nỗi đau và tín ngưỡng của em chỉ có thể dành cho tôi, còn ducv0ng và tình yêu chỉ có thể ràng buộc với tôi.”

“Cho đến khi em giết được tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để em tín ngưỡng vào Tà Thần khác.”

“Em là của tôi.”

Tawil nhấc roi lên, nhìn vào mắt Bạch Liễu: “Mặc dù tôi đáng khinh, nhưng khi yêu một ai đó, tôi quả thực rất tham lam.”

“Vậy sao? Vậy thì không còn cách nào khác.” Bạch Liễu thở dài tiếc nuối, giơ roi lên, cười nhìn Tawil, “Vậy thì chỉ có thể gi3t ch3t anh.”

Quán rượu trước mặt tan vỡ như một bức ảnh cũ đang cháy, ảo giác tan rã, Tawil đứng dưới đáy hồ lầy lội bùn, tay cầm roi đen.

Mọi thứ xung quanh đều trở thành một đường màu lộn xộn và nhảy nhót, giống như một bản nháp vẫn chưa được vẽ tr3n PS, chỉ có đáy hồ là một màu xám bùn thực sự, những cái xác thối rữa quằn quại trong bùn đất chật vật.

Đây là thế giới trò chơi thực sự, sắp sụp đổ.

Bạch Liễu tay phải cầm roi đã hoàn toàn nhuộm đen, đứng cách xa Hắc Đào, áo sơ mi ướt sũng, dính vào người hắn thành từng mảng, nhỏ từng giọt từng giọt nước.

“Em không muốn từ bỏ sức mạnh của Tà Thần phải không?” Tawil hỏi với giọng ôn hòa.

Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu: “Tạ Tháp, chúng ta đều chọn cách mà mình ghét nhất để giải quyết vấn đề.”

“Nếu bây giờ quay lại…”

“Vô giá trị, phải không?” Tawil tiếp lời Bạch Liễu, “Giá trị đối với em quan trọng vậy sao?”

“Bản chất tất cả ducv0ng của con người là có được giá trị.” Bạch Liễu bình tĩnh nhìn thẳng vào Tawil, “Chỉ là một số giá trị có thể lấy được từ bản thân, còn một số giá trị thì phải lấy từ người khác.”

Mái tóc dài của Tawil bị cơn gió từ đâu thổi bay lên, ngay cả giọng nói của y cũng bị thổi bay rất ảo diệu:

“Bạch Liễu, còn em, em muốn giá trị gì?”

Bạch Liễu nhìn Tawil, bóng dáng đã bị gió làm mờ đi, chậm rãi nói: “Tôi muốn giá trị có thể thống trị sự tồn tại của Thần.”

“Cho dù em hoàn toàn bị ducv0ng nuốt chửng vì giá trị này sao?” Tawil nhẹ giọng hỏi.

Bạch Liễu thở ra một hơi, hắn đột nhiên nở nụ cười: “Hoàn toàn bị ducv0ng cắn nuốt?”

“Ngày đầu tiên anh biết em sao, Tạ Tháp? Từ khi nào mà em không có ducv0ng vậy?”

“Em vốn dĩ là một tập hợp của những ducv0ng, nếu nói cắn nuốt thì cũng là em cắn nuốt ducv0ng, không phải ducv0ng cắn nuốt em.”

Gió càng lúc càng mạnh, mặt dây chuyền chữ thập ngược treo tr3n cổ Bạch Liễu bay theo gió, lóe lên một vầng hào quang kỳ dị.

Tawil lao ra khỏi gió, một chiếc roi đen lưu loát xông thẳng vào mặt Bạch Liễu, Bạch Liễu nghiêng vai né tránh, Tawil đã đến gần Bạch Liễu, y nhìn thẳng, vươn tay nắm lấy mặt dây chuyền hình chữ thập ngược tr3n nguc Bạch Liễu, ngón tay đã chạm vào bề mặt của mặt dây chuyền.

Bạch Liễu quất roi liên tục, Tawil thu roi lại đỡ lấy.

Lúc hai roi chạm vào nhau đập vào không trung, toàn bộ không gian dao động, biến dạng.

【 hệ thống cảnh báo: Dòng thế giới 《 Rừng Rậm Biên Thuỳ 》 đang sụp đổ vì nó không thể chứa quá nhiều dữ liệu liên quan đến Tà Thần… Hiện đã sụp đổ 80%… 】

Bạch Liễu bị đòn roi của Tawil đ3 xuống, gần như quỳ xuống, lùi lại vài bước.

Nhìn thấy Bạch Liễu không chịu được máu trào ra từ khóe miệng, Tawil lùi lại một bước, mím môi nhẹ, thu roi về phía sau.

… Dù kiên định đến đâu, y cũng không thể ra tay tàn nhẫn với Bạch Liễu.

Bạch Liễu không chút chần chừ, vung roi dài của mình một lần nữa.

Thay vì sử dụng roi, Tawil quay người sang một bên để tránh, chụp lấy roi bằng một tay và kéo nó về phía sau, trong khi tay kia vươn ra để câu lấy mặt dây chuyền chữ thập ngược từ cổ áo sơ mi Bạch Liễu.

Vào lúc Tawil chạm vào cây thánh giá ngược, Bạch Liễu không hề né tránh nhìn thẳng vào mắt Tawil, hắn đột nhiên nở nụ cười, cúi đầu cầm cây thánh giá ngược, dùng lưỡi ấn mặt dây chuyền vào đáy miệng, đồng thời cắn luôn vào những ngón tay của Tawil.

Tawil dừng một chút, buông roi xuống, khuỵu gối đè Bạch Liễu, dùng ngón cái và ngón trỏ mở khoang miệng Bạch Liễu, đồng thời đưa tay vào rút cây thánh giá ngược trong hàm Bạch Liễu.

Khi cận chiến sáp lá cà, Bạch Liễu dùng roi không có lợi thế, hắn bị Tawil khống chế, không thể chống cự.

Một giây tiếp theo, vô số bàn tay xác sống vươn ra từ đầm lầy xung quanh Tawil, nắm lấy chân Tawil và kéo y xuống.

Bạch Liễu nhân cơ hội trốn thoát, hắn nghiêng đầu, phun ra cây thánh giá trong miệng, quất roi về phía Tawil một lần nữa.

【 hệ thống cảnh báo: Dòng thế giới 《 Rừng Rậm Biên Thuỳ 》 đã sụp đổ 95%… 】

Tawil quất một roi đánh tan bàn tay xác chết đang giữ lấy y, nhìn chằm chằm vào roi gai xương dài lao thẳng về phía mình, nắm chặt roi trong tay.

“Hồ Trò Chơi cấm chơi bạo lực như vậyyyyy ——!!” Một tiếng gầm vang giận dữ làm gián đoạn thế giới dưới đáy hồ, Nghịch Thần từ những đường cong hỗn loạn xung quanh đáy hồ dùng một thanh kiếm nặng nề chém tới, sau đó tiếp đất vững vàng dưới đáy hồ.

Nghịch Thần vừa tiếp đất thì hỏng mất kêu lên: “Hai đứa nhóc này làm chuyện tốt đẹp chút được không hả!!! Đánh đến nỗi chỗ này sắp sụp luôn rồi! Yêu đương cãi nhau gì đó cũng đâu cần tự chôn cả hai ở đây luôn đâu!”

Bạch Liễu và Tawil đều phớt lờ anh, vẫn đánh nhau ầm ĩ.

Đáy hồ rung chuyển, mép hồ giống như một cục đá khô đã đông cứng lại từ lâu, bắt đầu vỡ ra dưới sự tác động của Bạch Liễu và Tawil.

【 hệ thống cảnh báo: Dòng thế giới 《 Rừng Rậm Biên Thuỳ 》đã sụp đổ 99%… 】

Nghịch Thần bị cả hai người bơ đi thì hít một hơi thật sâu, anh từ từ nâng thanh kiếm nặng nề của mình lên, khuôn mặt đen đến mức sắp ch4y nước: "—— Sử dụng quyền hạn của thẩm phán —— Phán quyết Tà Thần."

【 hệ thống cảnh báo: Người chơi Thẩm Phán Nghịch Thần có muốn sử dụng kỹ năng cá nhân cao nhất (Phán quyết Tà Thần) trong thân phận sách quái vật (Thẩm Phán Nghịch Thần) không? 】

【đồng ý. 】

Khi hai cây roi va chạm rồi đan chéo vào nhau một lần nữa, bóng dáng Nghịch Thần lóe lên như một tia sáng xuất hiện giữa Bạch Liễu và Tawil, tay giơ cao thanh kiếm nặng nề.

Nghịch Thần vẻ mặt ngưng trọng nhắm ngay nơi hai roi đen giao nhau hung hăng chém xuống.

Một luồng sáng trắng dữ dội bùng nổ từ nơi kiếm chém xuống, cú va chạm cực lớn khiến cả Bạch Liễu và Tawil bị chấn sốc, hai người phải buông roi, bật ra một khoảng cách rất xa.

Hai chiếc roi đen thuần túy và thanh kiếm chạm vào nhau phát ra âm thanh vỡ vụn, toàn bộ thế giới bùng nổ thành một vầng hào quang nhiều màu méo mó. Bầu trời lấp lánh như một bức tranh mosaic, những mảnh vỡ cứ thế bong ra từ mọi nơi và đập xuống đáy hồ, bị bùn lầy nuốt chửng.

Xác chết dưới đáy hồ phát ra tiếng gào thét thê thảm xuyên thấu.

Roi đen phát ra âm thanh giòn vang dưới thanh kiếm, mặt kiếm xuất hiện những vết nứt rõ ràng tr3n bề mặt như một tấm thủy tinh nhẵn bóng nứt vỡ, thế giới vốn đang rung chuyển cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Nghịch Thần nghiến răng ấn thanh kiếm tr3n tay xuống, gân xanh tr3n trán và cổ nổi lên, mắt và mặt đỏ bừng, máu chảy ra điên cuồng từ miệng, mũi và lỗ chân lông, xương cốt hai tay nắm lấy thanh kiếm đã đứt gãy, bả bai anh chùng xuống.

【 hệ thống cảnh báo: Giá trị sinh mệnh người chơi Thẩm Phán Nghịch Thần đang giảm mạnh… 】

Nghịch Thần ho khan một tiếng, nôn ra một ngụm máu lớn, gằn từng chữ nói: "—— bởi thế mới nói, lúc bọn nhóc chơi game đừng chơi những món đồ bạo lực quá, dễ làm tổn thương lẫn nhau, cuối cùng tổn thương vẫn là chính bản thân các người ——"

"Đừng chơi loại trò chơi giết hại lẫn nhau như thế này nữa."

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Thẩm Phán Nghịch Thần sử dụng Phán quyết Tà Thần để chấm dứt nghi lễ thừa kế của Tà Thần, vô hiệu hóa sức mạnh của Tà Thần và kết thúc sự tan rã của thế giới. 】

【 hệ thống cảnh báo: Dòng thế giới 《 Rừng Rậm Biên Thuỳ 》 đang được sửa chữa toàn bộ, tất cả người chơi buộc phải

thoát khỏi trò chơi.】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu thoát game. 】

Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi đang đứng chờ bên cạnh Hồ Trò Chơi, nhận thấy xuất hiện bất thường thì quay phắt người nhìn qua.

Mái tóc dài Bạch Liễu xõa ra, cả người ướt đẫm vươn một bàn tay từ trong Hồ Trò Chơi ra, Đường Nhị Đả lập tức vươn tay kéo hắn lên.

Lưu Giai Nghi nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Liễu thì tái mặt: "Sao anh lại bị thương nặng như vậy?"

Máu từ khóe miệng Bạch Liễu trào ra, mái tóc dài bù xù phủ lên khuôn mặt tái nhợt, tr3n tay chỉ còn nắm cái cán gãy, cây roi xương thì gãy đứt đoạn đang rơi xuống, áo sơ mi dính đầy máu.

"Vết thương của anh không nghiêm trọng." Bạch Liễu giơ mu bàn tay lên lau vết máu nơi khóe miệng, vẻ mặt tái nhợt, "Người khác bị thương nặng hơn anh."

"Chiến Thuật Gia Nghịch Thần gì đó suýt chết trong trò chơi."

Đường Nhị Đả giật mình: "Cậu giết anh ta?!"

“Không có.” Bạch Liễu nói, “Không biết Nghịch Thần đã làm gì, anh ta lao tới chặt đứt roi của tôi và Tạ… Hắc Đào, sau đó hình như anh ta bị phản phệ thì phải.”

“Lúc tôi đăng xuất, tôi thấy Nghịch Thần quỳ tr3n mặt đất nôn ra máu, cảm giác như sắp chết vậy.”

Ngay cả Lưu Giai Nghi cũng sửng sốt: “Chém đứt cả roi của anh và Hắc Đào? Roi của anh thì không nói, chỉ là đạo cụ phụ, nhưng roi Hắc Đào là vũ khí kỹ năng, chém đứt kiểu gì chứ?”

“Anh không biết.” Bạch Liễu rũ mắt đi về phía trước, “Hình như có liên quan đến kỹ năng của anh ta.”

“Bạch Liễu.” Đường Nhị Đả hít sâu một hơi nắm lấy bả vai Bạch Liễu không cho hắn tiến lên, “… Tôi muốn hỏi cậu một chuyện, lễ kế thừa Tà Thần gì đó, cậu thật sự đã hoàn thành chưa?”

Bạch Liễu liếc xéo: “Đường đội trưởng hứng thú với loại trò chơi nghi lễ thay đổi thân phận ngu ngốc này từ khi nào vậy?”

“Tôi thực sự không hiểu đây là nghi thức gì, nhưng tôi không nghĩ nó đơn giản như cậu nói.” Đường Nhị Đả nhìn chằm chằm Bạch Liễu với đôi mắt xanh, “Cậu đã hoàn thành chưa?”

Bạch Liễu trầm mặc một hồi, sau đó thẳng thắn nói: “Nếu phải nói thì đã hoàn thành được một nửa.”

“Tôi có được thân phận người thừa kế Tà Thần, các chỉ số trong cơ thể cũng được tăng lên, nhưng roi đã bị chém đứt, cây thánh giá ngược quan trọng nhất trong nghi thức thì đã bị tên Hắc Đào liều mạng kia giật mất rồi.”

Đường Nhị Đả thở phào nhẹ nhõm, buông bả vai Bạch Liễu ra, có chút ngượng ngùng nói: “… Vừa rồi tôi có chút nóng nảy, cậu không sao chứ?”

“Không có gì.” Bạch Liễu quay đầu lại, nhướng mày nhìn Đường Nhị Đả rồi cười, “Đường đội trưởng có nhiệm vụ giám sát tôi đừng làm chuyện xấu mà, một công dân tốt như tôi hoàn toàn hợp tác với những yêu cầu của Đường đội trưởng để thực hiện nhiệm vụ của mình.”

Đường Nhị Đả nhìn nụ cười của Bạch Liễu mà ngẩn người.

Trước đây, nụ cười của Bạch Liễu có chút lịch sự đạo đức giả, như thể lúc nào cũng viết 5 chữ “Tôi đang lừa gạt bạn” tr3n mặt rất thản nhiên, giống như đang muốn lừa gạt người ta vậy.

Mà Bạch Liễu lúc này sắc mặt tái nhợt, khóe miệng có tơ máu, nhưng toàn thân không để lộ chút suy yếu nào, khi nở nụ cười lại mang theo chút ngạo nghễ của người có địa vị cao, khiến người ta có cảm giác hắn là người mà bạn cần phải cầu xin sự giúp đỡ và hắn cũng đang nghiêm túc lắng nghe những rắc rối của bạn, mỉm cười với bạn và sẵn sàng giải quyết vấn đề của bạn.

… Đối mặt với mọi người bằng thái độ của Thần giống như Bạch Lục vậy.

“Tôi không bị thương nặng, trước tiên chúng ta quay lại hiệp hội xem các thành viên khác trong đội thế nào đã.”

Bạch Liễu nói xong thì đi về phía trước không quay đầu lại, Đường Nhị Đả do dự liếc nhìn Hồ Trò Chơi một cái, gọi Bạch Liễu, “Cậu không… chờ Hắc Đào à?”

Bạch Liễu cười nhìn Đường Nhị Đả: “Tôi không giết Hắc Đào, không giết Nghịch Thần, trong game cũng không giết người tốt, anh không cần lo lắng chuyện đó.”

“Nếu anh không tin tưởng tôi, cho rằng tôi nói dối, chúng ta có thể chờ ở đây cũng được?” Bạch Liễu tỏ vẻ ân cần nói.

“Không phải vậy.” Đường Nhị Đả ngập ngừng hỏi: “Cậu và Hắc Đào trong trò chơi, hai người…” Kết hôn rồi lại hôn nhau, rồi tặng cho nhau…

“hình như quan hệ với nhau rất tốt.” Đường Nhị Đả cố gắng hết sức tìm từ thay thế, gã gượng gạo nói “Cậu không định xác nhận tình trạng của Hắc Đào à?”

Đường Nhị Đả bỏ game từ rất sớm, gã không nhìn thấy sự tranh chấp giữa Bạch Liễu và Hắc Đào, chỉ dừng lại ở giai đoạn Hắc Đào giải cứu họ để tìm Bạch Liễu.

Bạch Liễu chậm rãi chớp chớp mắt, đột nhiên nói: “À chuyện đó hả.”

“Đó chỉ là một trò chơi.” Bạch Liễu cười, “Chẳng quan trọng gì.”

Chương 314

Nghịch Thần một tay kéo Hắc Đào thất tha thất thểu bò ra từ Hồ Trò Chơi.

Cả người anh bê bết máu, toàn thân chẳng còn chỗ nào lành lặn, mà tình trạng Hắc Đào còn tệ hại hơn nhiều, nằm úp sấp chết lặng trong vũng máu, nhìn không còn ra hình người.

Nghịch Thần túm lấy Hắc Đào đang hôn mê bất tỉnh kéo đi như cây lau nhà, bước thấp bước cao loạng choạng đi về phía Hiệp hội Danh Sách Sát Thủ.

Đám người chơi bên cạnh trố mắt nhìn Nghịch Thần kéo 【cây lau nhà Hắc Đào】lệch xệch để lại một vệt máu dài tr3n mặt đất.

Mãi cũng tới Danh Sách Sát Thủ, Nghịch Thần thở hồng hộc, ho khan sù sụ, quay đầu nhìn Hắc Đào vẫn bất động thì thở dài một hơi, sau đó chật vật nâng Hắc Đào lên cầu thang.

Đợi đến khi đầu Hắc Đào lắc lư đụng lộp cộp vào thành cầu thang không biết bao nhiêu lần, Nghịch Thần cuối cùng cũng mệt mỏi leo tới phòng họp tr3n tầng hai.

Nghịch Thần yếu ớt vỗ vào cửa phòng họp, khàn khàn gọi, "Có ai trong đó không? Mở cửa ra, chiến thuật gia và chủ công chính của mấy người sắp chết đây này."

Cánh cửa phòng họp được mở ra, Bách Dật và Bách Gia Mộc đang tự băng bó cho mình, nhìn chằm chằm Nghịch Thần và Hắc Đào người đầy thương thích.

Bách Dật hít hà một hơi, "Hai người sao lại bị thương nặng vậy?!"

"Một lời khó nói hết." Nghịch Thần thả người tr3n ghế sô pha, ném Hắc Đào như chết sang một bên, mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, "—— Tôi phán quyết Bạch Liễu và Hắc Đào cùng một lúc nên kiệt sức thôi."

Bách Gia Mộc bước tới định băng bó cho Nghịch Thần, bị anh xua tay từ chối: "Tôi không sao, đánh nhau nhìn căng thế thôi nhưng trạng thái tinh thần vẫn ổn định, không đem thương tích ra ngoài, chỉ bị tiêu hao trạng thái khá nhiều."

Bách Gia Mộc ngẩn người: "Máu tr3n người anh đều là…"

"Đều là máu của Hắc Đào." Nghịch Thần chỉ vào Hắc Đào và thở dài, "Tôi vừa phán quyết Bạch Liễu xong thì không hiểu sao tên này phát điên lên, đánh tôi thừa sống thiếu chết trong phó bản, suýt chút nữa là thăng thiên theo ông bà luôn rồi, còn muốn phá hỏng dòng thế giới đang sửa chữa nữa."

Bách Dật tò mò ngồi xổm bên cạnh "thi thể" Hắc Đào, chọt chọt người y: "Lần đầu tiên tôi thấy Hắc Đào mang thương tích ra ngoài phó bản đấy, lại còn là vết thương nghiêm trọng như này nữa."

“Vất vả lắm mới đánh ngất được cậu ta.” Nghịch Thần liếc nhìn Bách Dật, “Cậu mà chọt tỉnh cậu ta, cậu ta lại phát điên lên đánh cậu trong đại sảnh đấy nhé! Đừng quên vũ khí Hắc Đào có thể tấn công người trong đại sảnh!”

Bách Dật sợ tới mức lập tức thu lại bàn tay tội lỗi lại, bò đến một góc cách xa Hắc Đào, kinh hãi nhìn y: “Anh vẫn chưa nắm thóp Hắc Đào được à?!”

“Chưa, lần này Hắc Đào nổi điên đáng sợ lắm, nếu không phải tôi kịp ngăn lại thì cậu ta đã đăng xuất trò chơi đi tìm Bạch Liễu rồi.” Nghịch Thần ngừng một lúc, lại nói thêm, “Có điều vũ khí kỹ năng của Hắc Đào đã bị tôi chém nát rồi, tạm thời không thể nổi điên đánh người ở đại sảnh được đâu.”

Bách Dật sợ hết hồn vỗ vỗ nguc: “Sao anh không nói sớm, anh muốn tìm thợ sửa vũ khí để tu bổ vũ khí cho Hắc Đào phải không?”

Nghịch Thần cúi mặt nhìn “xác chết” Hắc Đào một lúc, đột nhiên nói, “Trước khi tìm thợ sửa vũ khí thì gọi Liêu Khoa đến khám cho Hắc Đào cái đã.”

“Liêu Khoa?” Bách Gia Mộc khựng lại, “Anh muốn Liêu Khoa tư vấn tâm lý trò chơi cho Hắc Đào?”

Nghịch Thần mệt mỏi ừ một tiếng.

Bách Dật hóng hớt: “Trong chúng ta có duy nhất Hắc Đào là chưa được tư vấn tâm lý game thì phải.”

“Tư vấn tâm lý của Liêu Khoa rất đáng sợ.” Bách Dật hớn hở thấy người gặp họa nhìn Hắc Đào, “Y cũng có ngày hôm nay!”

“Đừng cười nữa, bảo Liêu Khoa qua đây, các cậu đều ra ngoài hết đi.” Nghịch Thần yếu ớt vẫy vẫy tay.

Bách Gia Mộc kéo Bách Dật vẫn còn đang cười nhạo rời đi, Nghịch Thần đột nhiên ngăn họ lại: “Này, khoan đã, quên chưa nói với các cậu một chuyện.”

Bách Dật và Bách Gia Mộc quay lại, ánh mắt Nghịch Thần lãnh đạm: “Tuy rằng đã nói với các cậu rất nhiều lần rồi nhưng bây giờ vẫn nhắc lại.”

“Tuyệt đối không được đưa mã rời khỏi trò chơi để bước vào thế giới hiện thực cho Hắc Đào.”

Nhìn thấy biểu hiện nghiêm túc của Nghịch Thần, Bách Dật và Bách Gia Mộc đều sửng sốt.

Nghịch Thần hiếm khi biểu hiện nghiêm túc như vậy. Mặc dù anh là một chiến thuật gia điều phối tình hình chung nhưng hầu hết thời gian đều luôn mỉm cười, gần như chẳng bao giờ tức giận, cho dù đang nói việc chính sự mà có thành viên cợt nhở thì anh cũng không bao giờ mặt nặng mày nhẹ chỉ trích đối phương.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là khi Nghịch Thần thật sự nghiêm túc thì vấn đề đó cực kỳ quan trọng.

【 Không được đưa mã vào thế giới hiện thực cho Hắc Đào 】 là lệnh cấm đầu tiên được ban hành cho tất cả các thành viên ngay sau khi Nghịch Thần tham gia Danh Sách Sát Thủ.

Đây là một lệnh cấm rất kỳ lạ.

Tại sao lại có lệnh cấm quái đản như vậy chứ?

Khi người chơi bình thường đăng nhập vào game từ một vị trí nhất định trong thế giới thực, trò chơi sẽ tự động tạo ra một mã gồm mười hai chữ số cho vị trí đó. Khi người chơi muốn rời khỏi trò chơi thì chỉ cần nhập mười hai chữ số mã vào hệ thống, thì họ có thể đăng xuất khỏi trò chơi ra tại vị trí này.

Hắc Đào lại không có mã hóa.

Y không có bất kỳ mã nào cho tất cả các địa điểm trong thế giới thực.

Vì vậy, từ trước đến nay y không bao giờ có thể đăng xuất khỏi trò chơi.

Hắc Đào là một người chơi rất đặc biệt, y thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của hiện thực, ngay cả Bách Dật mới tham gia sau này còn nhận ra được tên này hoàn toàn khác với những người chơi bình thường như họ.

“Cậu không có mã?!” Bách Dật kinh ngạc nhìn về phía Hắc Đào, “Vậy cậu đăng nhập trò chơi ở đâu? Cho dù sau này đều ra vào cùng một chỗ, thì lúc đăng nhập vào trò chơi cũng ít nhất phải có một cái mã chứ?!”

Hắc Đào cúi đầu, không ngừng tự nghịch roi tr3n tay: “Tôi đăng nhập vào trò chơi từ thị trấn Siren, trò chơi không cung cấp mã cho tôi.”

Bách Dật đơ người hai giây, mới sửng sốt hỏi lại: “Cậu là người chơi đăng nhập vào sảnh trò chơi từ một trò chơi kinh dị chứ không phải từ hiện thực tế à?!”

Hắc Đào ngẩng đầu nhìn Bách Dật: “Hiện thực, là cái gì?”

Bách Dật không nói nên lời, vắt óc giải thích ý nghĩa của 【hiện thực】: ” Hiện thực tức là… người chơi sợ hãi mệt mỏi sau khi chơi trò chơi thì họ sẽ cùng nhau rời khỏi trò chơi và trở về hiện thực tại, trở lại nơi mà họ có thể ôm vợ của mình, nếu không có vợ thì ôm chó cũng được, yên tâm thoải mái ngủ một giấc ngon lành.”

Hắc Đào lắng nghiêm túc lắng nghe, sau đó hỏi, “Lúc tôi muốn ngủ, tôi cũng sẽ tìm một phó bản của trò chơi, giết hết quái vật rồi ngủ tr3n xác của chúng, vậy đó là hiện thực của tôi phải không?”

“Không phải!” Bách Dật lập tức phản bác lại, “Hiện thực và trò chơi khác nhau!”

Hắc Đào nhìn Bách Dật: “Tại sao lại khác?”

Bách Dật cảm thấy đại não sắp xoắn vào nhau, anh ta nghiêm túc sờ sờ cằm, cố gắng giải thích thêm ý nghĩa của 【hiện thực】.

Đây hoàn toàn là một chủ đề triết học nằm ngoài đề cương đối với Bách Dật.

“Tức là, ờmmm, nói thế nào nhỉ…” Bách Dật vừa nói vừa khoa tay múa chân diễn ta, “Hiện thực là đồ thật, nó khác với phó bản trong game, trong hiện thực cậu không cần làm nhiệm vụ gì cả, cũng không có mấy dòng 【true end】linh tinh lang tang gì đó, nói chung là cậu sẽ không gặp quái vật, muốn ở trong đó bao lâu cũng được. ”

“Sau khi vượt cửa trò chơi cũng giống như vậy.” Hắc Đào thản nhiên đánh giá, “Không có quái vật, cũng không có nhiệm vụ gì để làm, tôi muốn ở trong đó bao lâu cũng được.”

Bách Dật lại lần nữa nghẹn lời, anh ta bắt đầu điên cuồng giật tóc: “a a a a! Tóm lại hiện thực rất khác, mọi người thích ở trong hiện thực hơn là trong trò chơi, hiện thực tốt đẹp và quan trọng hơn so với mấy cái phó bản trò chơi rác rưởi này gấp ngàn lần!

“Nếu được lựa chọn, tôi sẽ không bao giờ tham gia trò chơi này, chỉ muốn ở trong hiện thực thôi.”

Hắc Đào im lặng, rũ mắt xuống lắc lắc chiếc roi: “Hiện thực, tốt hơn trò chơi chỗ nào?”

“Rất nhiều chỗ tốt.” Bách Dật lải nhải như kể khổ, anh ta đếm ngón tay, “Một, không cần lúc nào cũng lo lắng đề phòng đánh giết quái vật.”

Hắc Đào mím môi: “Tôi không lo lắng khi giết quái vật.”

Bách Dật nói tiếp, “Không sợ mình chết đi.”

Hắc Đào: “Tôi sẽ không chết một cách dễ dàng.”

Bách Dật trợn mắt: “Không cần thu thập tất cả sách quái vật để vượt cửa”

Hắc Đào: “Tôi không cần thu thập đủ cũng có thể vượt cửa.”

Bách Dật liệt kê cả đống danh sách, cái nào cũng bị Hắc Đào thản nhiên gạt qua một bên, Bách Dật rốt cuộc nản lòng, hai mắt anh ta đăm đăm lẩm bẩm một mình: “Đối với cậu mà nói thì trò chơi với thực tế xem ra chẳng có gì khác biệt cả.”

Hắc Đào nhàn nhạt nhìn Bách Dật: “Cậu thích phó bản hiện thực vì cậu quá yếu.”

“Không phải như vậy!” Bách Dật đứng lên, có chút ngoài ý muốn nhảy dựng lên trước sự châm chọc của Hắc Đào, “Cho dù tôi mạnh mẽ giống như cậu thì tôi cũng muốn ở hiện thực hơn!”

Hắc Đào khựng người, hỏi, “Tại sao?”

Bách Dật chậm rãi ngồi trở lại bên cạnh Hắc Đào, im lặng một hồi, biểu tình tr3n mặt trở nên vô cùng mềm mại: “Bởi vì người yêu, bạn bè, người thân, những người này đối với tôi đều rất quan trọng, họ đều ở trong hiện thực tế.”

“Sống chung với bọn họ, không giống nhau.” Bách Dật chớp chớp mắt, hai mắt đỏ hoe, giơ tay lên lau mắt, “Cho dù hiện thực sống chung với bọn họ cũng kinh khủng giống như game kinh dị, tôi cũng sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ như cậu, sau đó quay lại bảo vệ họ.”

Bách Dật sụt sịt, như thể rất muốn kìm chế để không khóc, nhưng cuối cùng không chịu được, ô ô khóc nức nở, “Hức hức —— Tôi nhớ vợ tôi lắm!!”

Đợi Bách Dật khóc lóc thỏa thuê một hồi, Hắc Đào mới mở miệng hỏi.

Y có vẻ thật sự rất hoang mang, chậm rãi hỏi: “Bạn bè, người thân, người yêu ——”

Hắc Đào quay đầu lại, hỏi nghiêm túc, “—— là gì vậy?” Bách Dật ngớ người.

Chương 315

Bách Dật nhìn Hắc Đào dò hỏi, anh ta mở miệng, muốn trả lời câu hỏi của Hắc Đào, nhưng trong nháy mắt lại chẳng thể nói được gì.

Định nghĩa về bạn bè, người thân và người yêu thực ra khá đơn giản, nhưng không hiểu sao Bách Dật lại cảm thấy…. Đáp án cho câu hỏi này thật tàn nhẫn đối với Hắc Đào.

Mặc dù Hắc Đào cũng chẳng quan tâm.

Thấy Bách Dật không trả lời mình, Hắc Đào lại đưa mắt nhìn qua: "Cậu cũng không thể nói được sự quan trọng của【Bạn bè, người thân, người yêu】 cũng giống như 【 hiện thực 】."

"Vậy thì không cần trả lời tôi làm gì." Hắc Đào dùng đầu gối hất roi treo tr3n chân, cụp mắt xuống, "Toàn mấy thứ vặt vãnh."

Bách Dật im lặng một lúc lâu rồi mới ngượng ngùng cười, ừ một tiếng: "… Ừ, quả thật đối với cậu, những thứ này không quan trọng."

"Bởi vì mấy thứ này cũng giống như 【 hiện thực 】, chỉ là những nơi để những kẻ yếu đuối như chúng tôi lẩn tránh."

Bách Dật thẫn thờ lẩm bẩm một mình.

Kể từ đó, Hắc Đào không bao giờ hỏi bất cứ ai câu hỏi về hiện thực nữa, y giống như trước đó, độc lai độc vãng khắp nơi trong trò chơi.

Người trong Danh Sách Sát Thủ cũng ngầm ăn ý với nhau, không nói với Hắc Đào bất cứ điều gì liên quan đến hiện thực.

Hắc Đào không thích sống sảnh trung tâm, y chỉ thích ngủ trong trò chơi, nếu tìm được phó bản mình thích thì sẽ thường đến nơi này để ngủ hoặc nghỉ ngơi.

Chẳng hạn như trong một thời gian dài trước đó, Hắc Đào chỉ thích ngủ trong 《 Kỷ Băng Hà 》 .

Lúc ấy Bách Dật khiếp sợ hỏi, cái chỗ quái quỷ lạnh lẽo như vậy mà cậu cũng thích ngủ, cậu không thấy lạnh à?

Hắc Đào thản nhiên bảo không.

Bách Dật kinh hãi hỏi, tại sao?! Muốn ngủ thì chọn nơi nào ấm áp thì tốt hơn chứ?!

Hắc Đào liếc nhìn anh ta rồi bảo, thân nhiệt của tôi rất lạnh, ngủ ở đâu cũng không cảm thấy ấm, chỗ nào cũng giống nhau thôi.

Vì vậy Bách Dật câm nín, ngơ ngác nhìn Hắc Đào vác roi vào 《 Kỷ Băng Hà 》 ngủ.

Thực ra trong lòng Bách Dật hiểu rõ, Hắc Đào không cần những thứ cảm xúc như đồng tình hay thương cảm từ những người khác.

Hắc Đào không quan tâm đến cái nhìn của những người chơi bình thường, y và họ không cùng giống loài sống trong một môi trường, tiêu chuẩn đánh giá thế giới và tương lai hoàn toàn khác nhau.

Nếu phải nhận xét thì Hắc Đào giống như một con quái vật vô tình thoát khỏi trò chơi, rồi nhầm lẫn gia nhập vào hàng ngũ người chơi vậy.

Dùng ánh mắt nhân loại thường tình để đánh giá Hắc Đào là một chuyện vô cùng ngu xuẩn.

Nhưng thỉnh thoảng… khi Bách Dật tìm thấy dấu vết nhỏ nào đó gần gũi với con người tr3n Hắc Đào, anh ta lại cảm thấy khó chịu.

——Tên Hắc Đào đó đôi khi cũng ra hình ra vẻ phết, tại sao lại không thể bước vào hiện thực chứ?

Nhưng trong thâm tâm Bách Dật biết, loại buồn bực này hoàn toàn không cần thiết.

Trước đó Bách Dật không hiểu tại sao Nghịch Thần lại nghiêm cấm tất cả mọi người không được đưa mã hóa cho Hắc Đào, nhưng sau đó anh ta đã hiểu.

Một lần, khi Bách Dật định vào phòng nghỉ để nghỉ ngơi, cửa phòng khép hờ một nửa, lúc anh ta định đưa tay đẩy ra thì nghe tiếng Hắc Đào bên trong.

“Nghịch Thần, anh cấm mọi người đưa tôi mã vào hiện thực sao?” Hắc Đào lãnh đạm hỏi.

Bách Dật đang muốn mở cửa thì kịp dừng tay.

Một lúc sau mới nghe tiếng Nghịch Thần trả lời: “Ừ, là tôi cấm, làm sao, cậu muốn vào hiện thực à?”

“Không.” Hắc Đào dừng một chút, “nhưng tại sao tôi không thể vào?”

Nghịch Thần mỉm cười, từ khe cửa Bách Dật có thể nhìn thấy anh đang dựa vào ghế sô pha, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà như đang suy nghĩ: “Hắc Đào, cậu hoàn toàn có thể vào hiện thực.”

“chỉ là không phải bây giờ.”

Hắc Đào hỏi: “Tại sao?”

Nghịch Thần nói: “Bởi vì khi 【 hiện thực 】 không có ý nghĩa gì đối với cậu, chỉ là một phó bản trò chơi, thì cậu sẽ nhìn 【

hiện thực 】như nhìn một trò chơi mà thôi.”

“Nếu một ngày, 【 hiện thực 】mất đi ý nghĩa của trò chơi đối với cậu, hoặc có thể nói nếu 【 hiện thực 】khiến cậu cảm thấy không vui thì cậu sẽ không ngần ngại phá hủy nó, cậu hoàn toàn có năng lực đó.”

“Tóm lại lý do quan trọng nhất là bởi vì 【 hiện thực 】không quan trọng đối với cậu.”

“Do đó cậu sẽ trở thành một con quái vật của phó bản 【 hiện thực 】.” Nghịch Thần ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Hắc Đào, “Cậu sẽ phá hủy 【 hiện thực 】mà những người khác đang cố gắng bảo vệ.”

Hắc Đào nhướng mắt: “【 hiện thực 】không phải là phó bản trò chơi sao?”

Nghịch Thần sờ sờ cằm suy nghĩ một hồi: “Cũng có thể xem là vậy.”

Hắc Đào tiếp tục hỏi: “Việc 【 người chơi 】thường làm không phải là phá hủy phó bản trò chơi sao?”

“Tôi gặp rất nhiều người chơi chán ghét tất cả các phó bản của trò chơi, bọn họ sợ hãi chúng, lúc nào cũng gào thét muốn phá hủy chúng.”

“Vậy thì tại sao những người chơi đó lại muốn bảo vệ phó bản 【 hiện thực 】?”

Hắc Đào nhìn Nghịch Thần: “Là bởi vì những người chơi này thích phó bản 【 hiện thực 】 sao?”

“Không phải.” Nghịch Thần suy nghĩ một hồi, anh có vẻ cảm thấy thú vị cười cười, nhìn về phía Hắc Đào, “Ngược lại rất nhiều người chơi vào hệ thống đều chán ghét 【 hiện thực 】.”

“Trong 【 hiện thực 】có điều gì đó làm họ không thỏa mãn, điều này k1ch thích mạnh mẽ ducv0ng của họ để họ bước vào trò chơi. Đối với đa số người chơi, mức độ đáng sợ của 【 hiện thực 】 cũng chẳng thua gì mức độ đáng sợ của trò chơi khủng b0 cấp thấp.”

Hắc Đào nhìn thẳng vào Nghịch Thần: “Vậy thì tại sao họ lại bảo vệ hiện thực? Không phải nên dùng mọi cách để phá hủy nó sao?”

Nghịch Thần cười: “Khó hiểu lắm phải không?”

Hắc Đào dừng lại, ừ một tiếng.

“Thứ họ muốn bảo vệ không phải là bản thân phó bản 【 hiện thực 】.” Nghịch Thần nhìn Hắc Đào, “Mà là một số người cụ thể trong phó bản này.”

“Vì vậy, cho dù phó bản 【 hiện thực 】 ghê tởm và đáng sợ, buộc họ phải chịu đựng thống khổ, hành hạ họ để tồn tại, họ cũng sẽ bảo vệ 【 hiện thực 】 vì những người đó.”

“Nhân loại, hoặc người chơi mà Hắc Đào cậu nhìn thấy là một sinh vật như vậy đó.”

“Con người theo đuổi sự tồn tại, cảm xúc và giá trị của bản thân ở những người khác theo bản năng, những h4m muốn được tạo ra bởi sự theo đuổi này thường dai dẳng hơn những mong muốn được tạo ra từ bản thân họ.”

“Nếu chỉ quan tâm kiếm lợi cho bản thân, con người sẽ trở thành đối tượng chính của ducv0ng và nhu cầu tinh thần, trò chơi sẽ sớm khiến những người như vậy phát điên, đó cũng là chuyện bình thường, bởi vì con người là sản phẩm của quần thể, rất khó dựa vào bản thân để thỏa mãn nhu cầu của chính họ, nhu cầu tình cảm và tinh thần phải ký thác vào người khác.”

“Hẳn là cậu cũng gặp qua nhiều người chơi vào game chỉ vì bản thân mình, sau đó nhanh chóng chết trong trò chơi.”

“Vì vậy hầu hết những người chơi cấp cao trong trò chơi này không phải vì bản thân họ, mà là vì một người nào đó rất quan trọng trong 【 hiện thực 】.”

Nghịch Thần chống cằm, mỉm cười nhìn về Hắc Đào: “Nhưng đối với Hắc Đào hiện tại mà nói thì những thứ này quá khó hiểu, cậu cứ nghe để đó thôi.”

“Nếu Hắc Đào muốn đi vào hiện thực, thì hiện thực phải có ý nghĩa không thể thay thế đối với cậu.” Nghịch Thần vỗ vai Hắc Đào.

“Khi hiện thực có điều gì đó, hoặc người nào đó rất quan trọng với cậu, bạn nguyện ý vì người ấy, cho dù 【 hiện thực 】 hành hạ cậu như thế nào, cậu cũng không phá hủy nó, lúc đó cậu có thể tiến vào hiện thực.”

Hắc Đào im lặng hồi lâu, ngay lúc Nghịch Thần đứng dậy chuẩn bị rời đi, Hắc Đào lại đột ngột lên tiếng: “Những người vô cùng quan trọng đó có phải là bạn bè, người thân, người yêu không?”

Cả Bách Dật đang đứng ngoài cửa và Nghịch Thần đều đồng thời giật mình.

Nghịch Thần có chút buồn cười ngồi trở về: “Bách Dật nói với cậu à?”

Hắc Đào ừ một tiếng, y cúi đầu: “Nhưng cậu ta không nói với tôi những thứ này là gì.”

“Theo cách hiểu thông thường, người thân là người có quan hệ huyết thống với cậu, bạn bè là người có quan hệ tốt với cậu, sẵn sàng giúp đỡ cậu mọi lúc, đồng hành cùng cậu, người yêu là ——”

Nói đến 【 người yêu 】, Nghịch Thần nắm chặt tay ho khan, mặt ửng đỏ, buồn rầu nói: “Người yêu… tuy là tôi đã có vợ rồi, nhưng khó mà giải thích rõ ràng cho cậu hiểu.”

Hắc Đào liếc mắt nhìn Nghịch Thần: “Người yêu, rất phức tạp sao?”

“Nói phức tạp cũng không phức tạp.” Nghịch Thần gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói, “Tôi đối với vợ tôi là nhất kiến chung tình.

“Nhưng nếu nói không phức tạp thì lại rất phức tạp.” Nghịch Thần bất đắc dĩ thở dài, “Trước khi quen tôi vợ tôi có rất nhiều bạn trai, bạn trai nào cô ấy cũng đối xử rất tốt, mấy người bạn trai kia thì ai cũng có điều kiện ngon lành, nhưng không hiểu tại sao, chắc là thiếu chút may mắn, bọn họ đều không thể đi được đến cuối cùng.”

“Trước khi kết hôn, tôi lo lắng đến mức mấy ngày liền không ngủ.” Nghịch Thần chắp tay thành tâm cầu nguyện, “Cảm ơn trời đã cho cô ấy kết hôn với tôi một cách suôn sẻ.”

Bách Dật đang núp ngoài cửa nghe lén đột nhiên hóng hớt được chuyện hay thì hít hà một hơi —— úi trời, người có chỉ số IQ cao như Nghịch Thần cũng lo lắng cho hôn nhân của mình.

Bách Dật cứ nghĩ chỉ có kẻ ngốc như anh ta mới lo lắng thôi chứ.

“Điểm thông minh của anh là 96, anh cũng có thể tiên đoán.” Hắc Đào nhìn Nghịch Thần, “Nếu anh thực sự muốn biết tương lai của cuộc hôn nhân của anh với cô ấy thì luôn có biện pháp.”

Nghịch Thần chậm rãi ngồi thẳng người, hai tay đặt ở tr3n đầu gối ôm chặt, thật lâu mới cúi đầu mở miệng: “… Tôi không thể tiên đoán cho cô ấy.”

Hắc Đào nhìn Nghịch Thần: “Kỹ năng của anh không bị hạn chế, tại sao không thể?”

“Bởi vì tôi sợ.” Nghịch Thần chậm rãi ngẩng đầu nhìn Hắc Đào, “Tôi có thể đoán được tương lai của bạn bè, tương lai của người thân, nhưng tôi không thể tiên đoán được cô ấy.”

Hắc Đào nhìn chằm chằm Nghịch Thần: “Anh sợ cái gì?”

Nghịch Thần suy ngẫm: “Trong tất cả các mối quan hệ mà con người cần theo lẽ thường, quan hệ tình yêu là đặc biệt nhất, cậu có thể đặt kỳ vọng vào quan hệ bạn bè, quan hệ gia đình thì đa số đã có sẵn, chỉ có tình yêu là khó có thể xác định.”

“Trước khi tôi gặp cô ấy, cho dù giá trị trí thông minh của tôi có cao đến đâu, tôi cũng khó mà suy đoán được mình sẽ có mối quan hệ yêu đương kiểu gì và nó sẽ tiến triển như thế nào.”

“Quan hệ yêu đương nào cũng tràn đầy ẩn số.”

“Cậu không biết cậu sẽ yêu ai, cậu cũng không biết liệu có ai sẽ yêu cậu hay không, yêu trong bao lâu.” Nghịch Thần khép hờ mắt, “Tôi không biết mình có thể đi được bao xa với cô ấy, vì vậy lúc yêu cô ấy, tôi sợ hãi không dám nhìn tương lai của cô ấy.”

“Tôi sẽ không bao giờ tiên đoán gì về người yêu của mình.”

“Đối với tôi…” Nghịch Thần dựa lưng vào ghế sô pha, nhẹ nhàng nói: “Người yêu của tôi có lẽ là người có thể khiến tôi sợ hãi về một tương lai không có cô ấy.”

Hắc Đào im lặng một lúc, như có điều suy nghĩ, rồi nghiêm túc đánh giá: “Không thể hiểu nổi.”

Nghịch Thần gối tay sau đầu, nhìn nghiêng về phía Hắc Đào rồi cười: “Chính xác, đối với Hắc Đào thì cho dù là bạn bè, người thân hay người yêu đều khó hiểu.”

“Cậu sinh ra không giống nhân loại bình thường. cậu không có người thân có quan hệ huyết thống tự nhiên, nhưng nếu là bạn bè…”

“Những người chơi xung quanh Hắc Đào đều sợ cậu, chứ đừng nói là bạn bè.” Nghịch Thần thở dài, “Mặc dù đồng đội của chúng ta biết bối cảnh xuất thân của cậu, nhưng không có cách nào đồng cảm với cậu, cũng không thể nào không sợ cậu.”

“Chúng tôi, những người bình thường sống trong 【 hiện thực 】 khó có thể hiểu được suy nghĩ của cậu, mà cậu cũng khó có thể hiểu được suy nghĩ của chúng tôi.”

“Nếu bạn bè không thể hiểu nhau, mối quan hệ là vô nghĩa.”

Nghịch Thần liếc nhìn Bách Dật đang núp ngoài cửa: “Chỉ dựa vào đồng tình hời hợt để làm bạn với người khác là rất không tôn trọng, đối phương cũng không cần.”

Ngón tay Bách Dật bám tr3n cửa co lại, anh ta từ từ buông thõng nó xuống.

“Người yêu…” Nghịch Thần thở dài, “Ngay cả tôi cũng đang gặp rắc rối với mối quan hệ này, vì vậy không thể giải thích nhiều cho cậu.”

Hắc Đào im lặng một lúc: “Nếu tôi có 【người thân, bạn bè, người yêu】, anh có cho tôi mã để vào hiện thực không?”

“Tôi không cho cậu.” Nghịch Thần nhìn Hắc Đào mỉm cười, “Nhưng lúc đó, 【người thân, bạn bè, người yêu】 của cậu sẽ cho cậu.”

Hắc Đào à một tiếng, gật đầu như thể đã có câu trả lời, sau đó đứng dậy rời đi.

Hắc Đào mở cửa ra thì nhìn thấy Bách Dật đang đứng bên ngoài, anh ta tươi cười chào Hắc Đào, Hắc Đào gật đầu ra hiệu đã thấy, cũng không chào hỏi gì mà rời đi luôn.

Bách Dật yên lặng, bước vào phòng nghỉ.

Anh ta bước vào ngồi tr3n sô pha, nụ cười tr3n mặt nhanh chóng biến mất, ngồi im lặng một lúc, sau đó lấy ra một bao thuốc, trong miệng ngậm một điếu, đưa bao thuốc Nghịch Thần đối diện.

“Xin lỗi.” Bách Dật dừng lại và nói, “Nghịch Thần, tôi sai rồi, là tôi không suy nghĩ thấu đáo, sau này tôi không nghĩ đến chuyện bí mật đưa mã cho Hắc Đào vào hiện thực nữa.”

Nghịch Thần nhướng mi, duỗi ngón trỏ và ngón giữa, kẹp điếu thuốc trong hộp, lấy ra châm lửa.

Sau đó Nghịch Thần chậm rãi nói: “Đừng giúp người mà cậu vô cùng sợ hãi chỉ vì thương cảm nhất thời, còn ngây thơ muốn làm bạn với cậu ta nữa.”

Anh phun ra một hơi khói, tr3n mặt tản ra khói trắng mờ mịt.

Nghịch Thần quay đầu lại cười nhẹ, “Báo ứng đến nhanh lắm, Bách Dật.”

Từ lúc đó Bách Dật tạm hiểu tại sao Nghịch Thần nghiêm cấm mọi người cho Hắc Đào mã hóa.

Nhưng Bách Gia Mộc lại không hiểu, cậu ta nhiều lần hỏi Nghịch Thần tại sao không thể cung cấp mã cho Hắc Đào.

【Hắc Đào ngốc đần ra! Anh ta sẽ không làm mấy chuyện phá hủy hiện thực đâu! Đưa mã cho anh ta thì có sao! Ít nhất cũng để cho anh ta ngủ tr3n chăn êm nệm ấm một lần chứ! 】 Bách Gia Mộc ầm ĩ.

Nghịch Thần rất thích trêu chọc cậu nhóc Bách Gia Mộc, anh cười nói, 【 Cho cậu ta cũng được, nhưng không phải bây giờ, mà cũng không phải là cậu đưa đâu. 】

【wrong time!】 Nghịch Thần luôn dùng giọng điệu cợt nhả nói với Bách Gia Mộc.

Mãi cho đến giờ phút này khi nhìn thấy Nghịch Thần toàn thân đẫm máu và Hắc Đào mình đầy thương tích nằm tr3n mặt đất, Bách Dật mới chợt nhận ra.

Một con quái vật có sức mạnh phá hủy 【hiện thực】 tuyệt đối không được phép bước vào phó bản 【hiện thực】,cho đến khi nào con quái vật đó có điểm yếu.

Mặc dù rất bất công với con quái vật đó.

Bách Dật liếc nhìn thoáng qua Hắc Đào đang nằm úp mặt trong vũng máu, sau đó thu hồi ánh mắt, bị Bách Gia Mộc kéo ra khỏi phòng họp.

Nghịch Thần nằm ngửa tr3n ghế sô pha, bất động, một lúc sau, cửa phòng họp lần nữa được mở ra, Liêu Khoa mang theo một bộ y tế hình chữ thập bước vào.

Liêu Khoa là một người chơi không có cảm giác tồn tại. Ngoại hình của anh hoàn toàn không hợp với tên Danh Sách Sát Thủ chút nào, anh có khuôn mặt thon dài hiền lành, mắt đeo một chiếc kính lão đơn giản, khóe mắt có một ít nếp nhăn nhưng tổng thể thì nhìn chỉ khoảng 27-28, chưa đến 30 tuổi.

Tr3n thực tế thì con thứ hai của anh đang học cấp ba rồi.

Tướng mạo Liêu Khoa rất trẻ, không hề có dấu vết tuổi già, nhưng thật ra năm nay anh đã 48, con trai lớn đã tốt nghiệp đại học hơn một năm.

“Ah, Liêu Khoa, anh đến rồi.” Nghịch Thần xoa xoa bả vai, thuận miệng nói chuyện phiếm, “Con gái nhỏ của anh năm sau vào cấp ba phải không?

“Chuyện này mà cậu cũng nhớ à, cũng không dễ dàng nhỉ.” Liêu Khoa cười trêu chọc, sau đó nửa quỳ bên cạnh Hắc Đào, lật người y rồi trói lại.

Nghịch Thần ngồi xổm xuống hỗ trợ.

Liêu Khoa buộc chặt tay chân Hắc Đào vào tường bằng dây đai an toàn, sau đó dùng băng quấn vết thương của Hắc Đào lại, ngước nhìn Nghịch Thần mỉm cười: “Con gái tôi học bù đầu bù cổ, bất quá nó muốn tự mình làm chuyện mình thích, vất vả một chút cũng tốt.”

Nghịch Thần cũng cười: “Thật tốt, tuổi còn trẻ như vậy đã tìm được thứ mình muốn làm.”

Liêu Khoa liếc nhìn Nghịch Thần: “Không phải cậu cũng vậy à? Còn trẻ đã tiến vào trò chơi để làm những chuyện mình muốn.”

Nghịch Thần trầm mặc vài giây, lại dường như không có việc gì thản nhiên cười: “Đừng nói chuyện này nữa, hôm nay tìm anh đến đây là để tư vấn tâm lý cho Hắc Đào.”

“Kỹ năng của tôi quả thật vô hại, có thể trực tiếp sử dụng ở đại sảnh trung tâm.” Liêu Khoa nửa quỳ trước Hắc Đào bị kiềm giữ bằng dây đai, vẻ mặt kỳ quái, “Nhưng đây là lần đầu tiên tôi sử dụng kỹ năng này tr3n người Hắc Đào, cậu có chắc là thằng nhóc này không thức dậy nửa chừng rồi đánh tôi đó chứ?”

Nghịch Thần ngồi xếp bằng bên cạnh anh: “Không đánh được anh đâu, roi của cậu ta bị tôi chém nát rồi.”

Liêu Khoa bật cười: “Vậy thì tôi yên tâm.”

Ánh mắt Liêu Khoa chìm xuống, anh nhìn thẳng vào Hắc Đào đang rũ đầu trước mặt mình, lấy ra một ống nghe, một cây bút và một tập giấy.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Liêu Khoa sử dụng kỹ năng cá nhân (khám bệnh) và (viết hồ sơ bệnh án) tr3n người chơi Hắc Đào 】

Ống nghe căng ra, phía đầu chuẩn đoán dán sát vào tim Hắc Đào, móc tai lơ lửng trong không khí, tựa như nhịp tim đều đặn được khuếch đại âm thanh.

Liêu Khoa lấy ra một cây bút, cúi đầu viết tr3n giấy, “Bệnh nhân Hắc Đào, triệu chứng tâm lý của cậu là gì? Chuyện này đã xảy ra bao lâu rồi?”

“Dùng trái tim của cậu nói cho tôi nghe.”

Nhịp tim trong ống nghe trở nên hỗn loạn, từ một âm thanh đập đều đặn dần dần đảo ngược âm thanh, cuối cùng biến thành âm thanh của Hắc Đào.

Giọng nói Hắc Đào lãnh đạm phát ra từ móc tai: “Trong một phó bản, tôi vừa thấy hạnh phúc, lại vừa thấy buồn bã.”

Liêu Khoa gật gật đầu: “Tại sao cậu lại hạnh phúc, tại sao cậu lại buồn bã?”

“Bởi vì gặp được Bạch Liễu nên tôi hạnh phúc, bởi vì gặp được Bạch Liễu nên tôi buồn bã.” Ống nghe nói.

“Niềm vui và nỗi buồn của cậu luôn tồn tại cùng nhau, hay có lúc vui, có lúc buồn?” Liêu Khoa hỏi.

Ống nghe lặng đi một lúc: “Có khi vui, có khi buồn, có khi là cả hai.”

Liêu Khoa viết vào sổ tay, đầu bút sột soạt tr3n giấy: “Cậu có thể liệt kê một vài cảnh vui, buồn của cậu cho tôi nghe được không?”

“Ngủ với Bạch Liễu rất hạnh phúc, cơ thể em ấy rất ấm áp, uống rượu với Bạch Liễu cũng hạnh phúc, trước đây tôi chưa bao giờ uống rượu, kết hôn với Bạch Liễu cũng hạnh phúc, em ấy ôm tôi…” Ống nghe bỗng im bặt,” Còn những khi buồn, khó mà liệt kê ra.”

Liêu Khoa đang viết ngừng lại: “Tại sao?”

“Bởi vì tôi không thực sự buồn, nhưng tôi rất buồn.” Ống nghe nói.

Liêu Khoa hỏi: “Nếu như không thấy buồn mà thực sự buồn, thì nỗi buồn ấy có thể đến từ người khác. Người này là ai?”

“Bạch Liễu.” Ống nghe lần này trôi chảy trả lời, “Em ấy buồn, nhưng tôi không hiểu tại sao.”

Liêu Khoa nhẹ giọng hỏi: “Trong tình huống nào Bạch Liễu buồn bã cũng làm cậu cảm thấy buồn bã?”

“Lúc em ấy ôm tôi,” ống nghe nói, “lúc đào tim tôi ra, lúc kết hôn với tôi, lúc nói lời chia tay với tôi, lúc em ấy tổ chức nghi lễ của Tà Thần rồi đánh nhau với tôi…”

Ống nghe im lặng hồi lâu: “Hình như em ấy lúc nào cũng buồn.”

- ——oOo—

Chương 316

Liêu Khoa hỏi: “Cậu buồn vì Bạch Liễu buồn, chứ thật sự cậu không buồn, đúng không?”

Ống nghe ừ một tiếng.

Liêu Khoa cúi đầu viết: “Cậu và Bạch Liễu cộng tình.”

Ống nghe hỏi: “Cộng tình là gì?”

“Cộng tình là vì hai người có những trải nghiệm giống nhau, hoặc người kia có những ý nghĩa đặc biệt rất khác đối với cậu, dẫn tới cậu có thể đồng cảm với cảm xúc mà đối phương đã trải nghiệm như thể chính bản thân cậu cũng trải nghiệm.” Liêu Khoa viết trong sổ tay, “Hắc Đào, cậu biết tại sao mình lại buồn vì Bạch Liễu buồn không?”

Ống nghe thành thật trả lời: “Tôi không biết.”

“Thật ra cậu thiếu khuyết nền tảng của sự đồng cảm, kinh nghiệm của cậu hoàn toàn là một tờ giấy trắng, vì vậy cậu không thể hình dung cảm xúc của người khác bằng trải nghiệm của chính mình.”

Liêu Khoa giải thích: “Hầu hết sự đồng cảm dựa tr3n sự hiểu biết lẫn nhau, cậu và Bạch Liễu lại không phải, cậu cũng

không hiểu biết về Bạch Liễu, nói chính xác là cậu không hiểu biết bất kỳ ai, thậm chí cậu còn không biết cơ chế cảm xúc của con người.”

“Cho nên nếu cậu cộng tình với Bạch Liễu thì thật sự rất kỳ lạ.” Liêu Khoa ngước mắt lên, “Theo như những gì tôi biết về cậu, tôi nghĩ lời giải thích duy nhất chính là ——”

“Cậu dựa vào bản năng cảm nhận được cảm xúc của Bạch Liễu.”

“Nhưng tương ứng là, tuy rằng cậu cảm nhận được nhưng lại không thể xử lý những cảm giác phức tạp như vậy.” Liêu Khoa mỉm cười, “Nói theo kiểu khác, nếu cảm xúc của Bạch Liễu là một loại dữ liệu đặc biệt nào đó, còn cậu là một máy tính, khi cậu không có khả năng xử lý loại dữ liệu đặc biệt này thì nó có thể khiến cậu nảy sinh phản ứng rất kỳ lạ.”

Ông nghe hỏi: “Phản ứng thế nào?”

“Để đối phó với loại dữ liệu đặc biệt này, cậu cũng sẽ không ngừng sản xuất ra các dữ liệu đặc biệt để phản hồi lẫn nhau.” Liêu Khoa cười ấm áp, “Có khi người ta yêu người yêu mình, hận người hận mình, đó là một loại phản hồi cảm xúc của con người, cậu có thể cảm nhận được cảm xúc của đối phương, theo đó cậu cũng sẽ nảy sinh cảm xúc để đối phó với cảm xúc của đối phương. “

“Bạch Liễu buồn vì cậu, cho nên cậu cũng sẽ buồn vì Bạch Liễu.”

Liêu Khoa tiếp tục: "Nhưng chúng ta phải cùng nhau tìm kiếm gốc rễ của sự đồng cảm này, tức là giữa rất nhiều người xung quanh cậu, tại sao bản năng hay tiềm thức của cậu lại chọn Bạch Liễu thay vì những người khác để cảm nhận cảm xúc đối phương?"

Ống nghe như có điều suy nghĩ, hơi rủ xuống: "Bạch Liễu… không giống với những người khác."

"Không giống những người khác ở đâu?" Giọng Liêu Khoa nhẹ nhàng "Có lẽ rất khó để Hắc Đào trả lời câu hỏi này, chúng ta hãy sử dụng mối quan hệ xung quanh cậu để khám phá tại sao Bạch Liễu lại khác biệt."

"Lấy ví dụ những người lạ trong Hồ Trò Chơi, sự khác biệt giữa họ và Bạch Liễu là gì? Tại sao cậu không chọn cộng tình với họ?"

Ống nghe trầm mặc hồi lâu: "Những người này sợ hãi tôi."

Liêu Khoa gật đầu tỏ ý hiểu rõ: "Bởi vì những người này sợ cậu, giữa các cậu tự nhiên xuất hiện rào chắn cộng tình, bọn họ có ác ý với cậu, cho nên tương ứng cậu cũng che chắn đối phương."

"Thực ra mà nói, nếu Hắc Đào là con người lớn lên trong môi trường bình thường, phản ứng đầu tiên khi bị đám đông sợ hãi sẽ là sự lây nhiễm, sợ hãi và ghê tởm bản thân trong tiềm thức, để phù hợp với quan niệm của những người khác, tìm kiếm một cảm giác về bản sắc tâm linh và tránh bị cô lập khỏi nhóm."

“Con người là động vật sống theo quần thể, lẩn tránh cô đơn theo bản năng, nhưng Hắc Đào thì không như vậy.”

Liêu Khoa nhìn về phía Nghịch Thần: “Hắc Đào hẳn là vẫn luôn tồn tại trong một môi trường bị bài xích rất lớn, cậu ấy đã quen với trạng thái này, vì vậy khi bị sợ hãi tr3n diện rộng, cậu ấy sẽ chỉ cảm thấy bình thường và phớt lờ đối phương, không tìm kiếm sự đồng cảm với nhóm người sợ hãi này.”

“Tôi muốn hỏi cậu một chút, Nghịch Thần, cậu có biết Hắc Đào sinh ra trong hoàn cảnh như thế nào không?”

Nghịch Thần lặng thinh giao tay ở chóp mũi, khựng người một chút rồi nói: “Tên nhóc này… đã đăng nhập vào hệ thống từ phó bản một người chơi ở thị trấn Siren.”

“Tawil, cũng chính là Tà Thần trước đây, trở thành bạn tốt với con người, sau khi sụp đổ và bị ép chìm vào giấc ngủ sâu, y đã trôi dạt đến bản đồ thị trấn Siren trong hiện thực.”

“Kể từ thời điểm đó, để trừng phạt Tawil, Tà Thần mới đã khiến y trôi dạt giữa các phó bản khác nhau trong trạng thái ngủ say, trở thành một NPC thần cấp lang thang bị người chơi đánh giết, còn bị cắt nhỏ chế tạo thành nhiều nguồn tà ác khác nhau để tạo ra phó bản thiết kế trò chơi.”

“Để có thể quay lại tìm con người đó, Tawil quay trở lại thị trấn Siren, nơi y đã trôi dạt vào phó bản trò chơi lúc đầu, thừa dịp Tà Thần mới phân tán lực chú ý để tìm người thừa kế, y đã cắt đứt tinh thần và x4c thịt của chính mình ở đó.”

“Tawil để linh hồn của mình mắc kẹt trong trò chơi mãi mãi đau khổ, còn cơ thể biến đổi thành hình dạng con người, trộn lẫn vào một nhóm người mới đăng nhập, cuối cùng đăng nhập vào trò chơi từ chiếc TV nhỏ của một người chơi đã chết.”

Liêu Khoa hiểu ra: “Lúc trước nghe mọi người bàn tán, có phó bản trò chơi một người chơi dư ra một chiếc TV nhỏ bị chặn không xem được nội dung bên trong, là Hắc Đào à?”

Nghịch Thần ừ một tiếng: “Hắc Đào được sinh ra từ cơ thể người cá Tawil, lúc đó tuy là người chơi và NPC chính đã chết, nhưng trò chơi gần như đã kết thúc, chuẩn bị vượt cửa rồi.”

“Nói cách khác thì cư dân của Thị trấn Siren về cơ bản đã khôi phục được ý thức bình thường, là những con người bình thường, bọn họ biết bi kịch của họ bắt nguồn từ việc bắt người cá Tawil, vì vậy bọn họ rất sợ hãi và ghê tởm Hắc Đào được sinh ra từ cơ thể Tawil.”

“… Nhóm người dân thị trấn đã dùng rất nhiều cách để gi3t ch3t Hắc Đào, thiêu cháy, lấy dao chặt chém, nhưng sức chống cự của Hắc Đào quá cao, những thứ này không thể làm tổn thương cậu ấy, cậu ấy cũng không cảm thấy đau.”

Nghịch Thần hít sâu một hơi: “Hắc Đào từ đầu đến cuối đều không kháng cự, hay nói cách khác, cậu ấy không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thản nhiên để người thị trấn hành hạ mình.”

“Người dân thị trấn không thể giết được Hắc Đào, nỗi sợ hãi tột độ đã khiến họ phát điên.”

“Họ xếp hàng trước Hắc Đào, vẻ mặt điên cuồng méo mó gào thét chửi bới Hắc Đào là quái vật, sau đó cùng nhau cắt cổ và tự sát.”

“Sau đó, Hắc Đào tìm được xác người chơi bên trong đống thi thể của những người dân thị trấn, cầm đồng tiền xu của hắn ta và đăng nhập vào trò chơi.”

Liêu Khoa gật đầu ra vẻ hiểu rồi, sau đó quay lại nhìn Hắc Đào: “Hắc Đào, tại sao cậu không chọn đồng đội làm mục tiêu cộng tình? Đồng đội không sợ hãi cậu.”

Ống nghe cúi đầu, như thể đang suy nghĩ nghiêm túc, trả lời: “Đối với tôi, họ không có dữ liệu đặc biệt.”

Liêu Khoa cười: “Cậu đang sử dụng phép so sánh của tôi à? Đối với cậu cảm nhận là số liệu, nhưng tình cảm của đồng đội dành cho cậu không đủ mạnh để cậu tạo ra dữ liệu đặc biệt đáp lại.”

“Chuyện này thật ra cũng khá bình thường.” Liêu Khoa trầm ngâm suy nghĩ, “Cũng giống như những người xa lạ trong xã hội loài người bình thường, sẽ có cảm giác xa cách, nhưng tình cảm của đồng đội dành cho Hắc Đào chắc sẽ mạnh mẽ hơn so với người lạ, cậu cũng có thể cảm nhận được một chút, vả lại bọn họ ở bên cạnh cậu lâu hơn Bạch Liễu, tại sao không hồi đáp lại cho đồng đội, mà lại hồi đáp lại Bạch Liễu?”

Ống nghe lúc này im lặng một hồi lâu: “Bởi vì… lần đầu tiên tôi nhìn thấy Bạch Liễu, em ấy đã cười với tôi.”

“Tôi cảm thấy như em ấy muốn tôi ôm em ấy.”

“Tôi cảm giác em ấy không muốn tôi đi, em ấy muốn ở bên tôi mãi mãi.”

“Người khác thì không, họ không sợ tôi, nhưng họ không muốn ôm tôi và cũng không muốn ở bên cạnh tôi.”

“Chỉ có Bạch Liễu là tạo ra loại dữ liệu đặc biệt này cho tôi.”

Liêu Khoa và Nghịch Thần đều im lặng một lúc, sau đó Liêu Khoa tiếp tục hỏi: “Dữ liệu đặc biệt mà Bạch Liễu cung cấp cho cậu khác với cảm giác mà những người khác, chẳng hạn như đồng đội của cậu cho bạn, phải không?”

“Ừ.” Ống nghe nhanh chóng trả lời.

Liêu Khoa tiếp tục hỏi: “Có thể dùng cái gì đó để so sánh cảm giác về số liệu đặc biệt do Bạch Liễu mang đến được không?”

Ống nghe dừng lại: “Lần đầu tiên Bạch Liễu nhìn thấy tôi, em ấy đã nắm cổ tay của tôi.”

“Thật ấm áp.”

Liêu Khoa cúi đầu tiếp tục viết vào sổ tay, sau đó ngẩng đầu nhìn Nghịch Thần: “Tôi hỏi xong rồi, tin là không cần tôi nói

thì cậu cũng biết vấn đề tâm lý của Hắc Đào là ở đâu rồi nhỉ?”

Nghịch Thần ôm trán bất lực thở dài: “Tuy rằng trong game đã đoán được, nhưng khi xác nhận thực sự, vẫn là có chút…”

Liêu Khoa mỉm cười, anh đứng dậy, nới lỏng dây kiềm giữ Hắc Đào, sau đó quay lại, vỗ vai Nghịch Thần: “Thật phức tạp đúng không? Lúc con gái út kể cho tôi nghe về đối tượng thầm mến của nó, tôi cũng có cảm giác thế này.”

“Một mặt, tôi mừng là nó đã trưởng thành và có được người mình thích.” Liêu Khoa quay sang nhìn Hắc Đào, đôi mắt mỉm cười, “Mặt khác lại lo lắng tên ngốc này sẽ thích nhầm người xấu.”

“Cũng may là nếu cậu muốn tìm hiểu đối phương thì cũng dễ dàng thôi.” Liêu Khoa đột nhiên duỗi tay ra, nắm lấy cánh tay của Nghịch Thần kéo mạnh, “Tôi thấy tôi không chỉ tư vấn tâm lý cho Hắc Đào, mà còn phải tư vấn tâm lý cho cậu nữa. “

Nghịch Thần mất cảnh giác rít lên một tiếng, hai tay bị Liêu Khóa rút ra chằng chịt vết roi còn đầm đìa máu tươi.

Liêu Khoa ngước mắt lên nhìn Nghịch Thần: “Cậu bảo mình không bị thượng chỉ có thể đánh lừa Bách Dật thôi, nhưng sao lừa được người chuyên nghiệp như tôi chứ, mấy vết roi này là sao? Sao lại mang vết thương ra ngoài?”

Nghịch Thần khựng người sau đó rút tay về, cười nhẹ than thở: “Biết thế nào được? Lúc chuẩn bị đăng xuất game thì

thằng nhóc Hắc Đào đột nhiên nổi điên lên lấy roi đánh tôi, tôi trở tay không kịp nên mang theo vết thương ra ngoài thôi.”

Liêu Khoa yên lặng nhìn Nghịch Thần: “Vết thương tr3n người cậu và vết thương tr3n người Hắc Đào đều là một loại vết roi, đều có móc, roi của Hắc Đào thì không dài như vậy.”

Nghịch Thần ngồi ở lưng ghế sô pha, cúi đầu không nói lời nào, trầm mặc một lúc lâu.

Máu rỉ ra từ những vết roi tr3n người anh rơi xuống từng giọt, từng giọt tr3n sàn nhà.

Chương 317

“Vậy thôi tôi không hỏi nữa, cậu đã không muốn nói thì ai cũng không cậy miệng cậu được.” Liêu Khoa dừng câu chuyện, anh lấy ra một cuộn băng, “Xử lý vết thương thì chắc được phải không?”

“Được chứ, tất nhiên là được rồi!” Nghịch Thần lại tủm tỉm nói giỡn, “Liêu ca đã nguyện ý chăm sóc thì đó là vinh hạnh của tôi.”

“Bớt nói nhảm, xoay người c0i quần áo ra đi.” Liêu Khoa nói.

Nghịch Thần cười khổ c0i quần áo để lộ nửa người tr3n tr4n trụi cường tráng, từ vai đến nguc chằng chịt vết roi đan xen vào nhau, miệng vết thương lở loét vẫn còn đang rỉ máu.

“Tôi thấy thần kinh cảm giác đau của cậu với Hắc Đào đều có chút khác thường thì phải.” Liêu Khoa hiếm thấy thở dài, “Hai người bị thương nặng như vậy mà tr3n mặt tỉnh bơ như không.”

Liêu Khoa quấn từng lớp băng tr3n lưng Nghịch Thần, cuối cùng quấn gần như toàn bộ lưng.

Hắc Đào chẳng tốt hơn Nghịch Thần là bao, gần như bị bọc thành xác ướp.

Sau khi làm xong xuôi, Liêu Khoa chuẩn bị xách hộp thuốc rời đi, vừa định đẩy cửa thì anh dừng lại, quay đầu nhìn Nghịch Thần đang ngồi tr3n mặt đất canh giữ Hắc Đào vẫn chưa tỉnh dậy, anh thở dài một tiếng, cất tiếng gọi.

"Nghịch Thần."

Nghịch Thần cười quay đầu lại: "Sao vậy?"

Liêu Khoa nhìn anh ta: "Nếu cậu chết thì em dâu nhất định sẽ tái giá."

"Này!!" Nghịch Thần sắc mặt nứt ra, nhìn Liêu Khoa đẩy cửa rời đi, "Khó lắm tôi mới lấy được vợ, anh đừng đùa giỡn như vậy chứ!"

Liêu Khoa xua tay đóng cửa lại, sau cửa truyền đến một giọng nói tươi cười: "Không muốn vợ tái giá thì cố gắng mà sống đi, Đội trưởng."

Nghịch Thần dựa vào tường, đột nhiên bật cười, anh loạng choạng đứng dậy, cầm lấy hộp thuốc tr3n bàn, khoác áo khoác, đẩy ra ban công phòng họp.

Nghịch Thần dựa vào hàng rào ngoài ban công, ngậm điếu thuốc trong miệng, không châm lửa.

Anh nhìn ra xa, nhìn mọi thứ trong game, có cơn gió nhẹ thổi bay mái tóc và chiếc áo khoác hờ hững tr3n vai.

Trong đại sảnh hệ thống không có gió tự nhiên, nhưng đôi khi dòng người lưu chuyển gây ra luồng không khí, tạo cho người ta ảo giác về gió.

Nghịch Thần trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng lấy trong túi ra một chiếc bật lửa, che điếu thuốc lại và châm lửa.

Ánh sáng chập chờn của bật lửa phản chiếu lông mày cùng ánh mắt bình thường ôn hòa của Nghịch Thần, điểm cháy của thuốc lập lòe trong chốc lát, Nghịch Thần thở ra một hơi, làn khói trắng bốc lên nhanh chóng bao trùm lên sự yên tĩnh và dịu dàng này, chỉ còn lại một cảm giác chìm đắm mơ hồ và mạnh mẽ.

Cánh cửa ban công phía sau Nghịch Thần không biết bị đẩy ra từ lúc nào, Hắc Đào cả người quấn như xác ướp lảo đảo đi tới, dựa vào bên cạnh Nghịch Thần.

Nghịch Thần theo bản năng muốn dụi tắt thuốc.

Hắc Đào lên tiếng cắt ngang hành động của Nghịch Thần, y quay đầu nhìn về phía Nghịch Thần: “Thuốc, có mùi vị gì?”

“Sao lại đột nhiên tò mò chuyện này?” Nghịch Thần cảm thấy buồn cười, “Trước đó cậu có bao giờ hứng thú đâu?”

Tất nhiên điều này cũng liên quan đến thực tế là Nghịch Thần hầu như không hút thuốc trước mặt Hắc Đào.

“Đây là đồ vật trong 【 hiện thực 】.” Hắc Đào nhìn chằm chằm điếu thuốc đang cháy giữa ngón trỏ và ngón giữa của Nghịch Thần, thăm dò, “Bạch Liễu có thích loại đồ vật này không?”

Nghịch Thần đột nhiên cười, vỗ vỗ sau đầu Hắc Đào: “Dạy cho cậu nhiều thứ tốt như vậy không học… đừng học hút thuốc, Bạch Liễu không thích hút thuốc.”

Nói xong, Nghịch Thần dụi tắt thuốc rồi ngậm điếu thuốc đã dập tắt trong miệng, nheo mắt nhìn Hắc Đào nói đùa: “Không ngờ cậu cũng nhất kiến chung tình với Bạch Liễu.”

Hắc Đào im lặng một lúc rồi hỏi: “Nhất kiến chung tình là gì?”

“Chính là từ ánh mắt đầu tiên nhìn ai đó, liền cảm thấy rằng sẽ dành cả đời cho người ấy.” Nghịch Thần mỉm cười, vẻ mặt mang theo hồi ức, “Thật ra cho dù cuối cùng có thể ở bên cạnh cô ấy được hay không, khi thấy cô ấy đứng trong đám đông nhìn tôi và mỉm cười, trong nháy mắt đó, thực sự rất hạnh phúc.”

“Tôi không thể nhất kiến chung tình với Bạch Liễu sao?” Hắc Đào nhìn Nghịch Thần.

Nghịch Thần mỉm cười: “Không phải là không thể, chỉ là có chút kỳ quái.”

Nghịch Thần lười nhác cắn điếu thuốc: “Bởi vì theo hiểu biết của tôi, những người như Bạch Liễu sẽ không dễ dàng chủ động tiếp cận bất cứ ai.”

“Có lẽ cậu có thể làm cho hắn cảm thấy hạnh phúc, cho nên hắn mới chủ động.”

Hắc Đào nhìn Nghịch Thần, hỏi: “Bạch Liễu cảm thấy hạnh phúc, là gì?”

Nghịch Thần im lặng một lúc rồi nói: “Hạnh phúc à…”

“Nếu giải thích theo cách mà Hắc Đào có thể hiểu được ——” Nghịch Thần cầm điếu thuốc đã tắt, quay đầu lại với nụ cười, “Đó là khi Bạch Liễu ôm cậu, ngoài buồn bã ra, cậu còn cảm thấy một loại tâm trạng khác của Bạch Liễu.”

“Đó là hạnh phúc.”

“Cảm giác khi làm tư vấn tâm lý thế nào?” Nghịch Thần chuyển chủ đề hỏi Hắc Đào.

Hắc Đào dừng lại: “Chẳng có cảm giác gì.”

Nghe vậy Nghịch Thần phá ra cười sặc sụa, suýt chút nữa thì phun rớt cả điếu thuốc đang cắn bên khóe miệng: “Bách Dật và Bách Gia Mộc làm xong phải tự kỷ một thời gian đấy.”

“Nói lên tiếng lòng cho người khác nghe thật ra cũng rất xấu hổ nhỉ.”

“Nhưng phải nghe để biết vấn đề là gì…”

Hắc Đào liếc nhìn Nghịch Thần: “Anh đã làm tư vấn tâm lý chưa?”

Nghịch Thần im thin thít, anh vô thức đút tay vào túi chạm vào chiếc bật lửa, như thể muốn châm một điếu thuốc, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được.

“Làm rồi.” Nghịch Thần thở dài trả lời Hắc Đào, “Nhưng tiếc là chưa làm xong.”

Hắc Đào hỏi, “Sao lại chưa làm xong?”

Nghịch Thần cười nói: “Bởi vì trong lòng có quá nhiều chuyện, nói không hết.”

Hắc Đào lé mắt nhìn Nghịch Thần: “Vậy sao không làm thêm vài lần nữa?”

Nghịch Thần lười biếng dựa vào hàng rào ngoài ban công: “Mục đích của tư vấn tâm lý là để chúng ta biết vấn đề của mình ở đâu, tôi đã biết vấn đề của chính mình là gì nên không nhờ Liêu Khoa tư vấn nữa.”

“Tư vấn tâm lý cũng không phải là thuốc chữa bách bệnh, rất nhiều trường hợp cho dù biết tâm lý mình có vấn đề, nhưng ngay lúc xảy ra chuyện vẫn gánh chịu tổn thương như thường.”

Hắc Đào chú ý lưng Nghịch Thần quấn đầy băng, y dừng lại hỏi: “Tại sao biết mình có vấn đề về tâm lý mà vẫn phải chịu tổn thương?”

Nghịch Thần lấy điếu thuốc đã dập tắt trong miệng, xoay người dựa lưng vào hàng rào, mỉm cười nhìn về phía Hắc Đào: “Bởi vì con người là động vật tình cảm như vậy đó, Hắc Đào.”

“Cho dù biết mình sẽ vì ai đó mà bị thương, nhưng vẫn không có cách nào không đến gần người kia.”

Nghịch Thần cười tủm tỉm: “Giống như lần sau nếu có cơ hội chơi trò chơi cùng Bạch Liễu, cho dù biết hắn có thể làm tổn thương cậu, cậu cũng sẽ đi không chút do dự, đúng không?”

Hắc Đào nhanh chóng trả lời: “Sẽ đi.”

Nghịch Thần lại cười: “Cũng khá cố chấp đấy.”

Một cơn gió thình lình thổi thốc từ phía sau Hắc Đào và Nghịch Thần, Nghịch Thần liếc mắt nghiêng người một lúc rồi đột nhiên đứng dậy đẩy cửa ban công ra.

“Chém xong roi của hai tên nhóc các cậu kiếm của tôi cũng nát vụn cả rồi, tôi đi tìm thợ sửa vũ khí để sửa chữa đây, cậu

cũng sửa lại roi của mình đi.”

“Giải đấu sắp bắt đầu rồi, chuẩn bị sẵn sàng thôi.”

Nghịch Thần quay đầu lại cười dặn dò Hắc Đào, sau đó đẩy cửa phòng họp ra, vẫy vẫy tay rồi rời đi.

Bên trong Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Vương Thuấn sứt đầu mẻ trán đứng canh giữ bên ngoài cửa phòng Mộc Kha, bên cạnh là Mục Tứ Thành đang ngồi xổm ngáp to một cái.

“Nãy giờ đã lâu như vậy, vừa tỉnh lại Mộc Kha liền nhốt mình trong nhà kho nhỏ này, hiện tại cũng chưa có động tĩnh gì.” Vương Thuấn đang định vội vàng phá cửa xông vào, liền nhìn thấy Mục Tứ Thành ngồi xổm bên cạnh ngáp muốn trẹo quai hàm thì dở khóc dở cười, “Vậy mà cậu còn có tâm trạng ngủ à!”

Mục Tứ Thành buồn ngủ đến mức ngồi xếp bằng tr3n đất, duỗi thắt lưng uể oải: “Anh vội làm gì, chỉ cần người chưa chết thì chờ Bạch Liễu trở về xử lý là được.”

Uốn éo được nửa chừng, Mục Tứ Thành nhìn ba người đi tới từ cuối hành lang, ánh mắt thẳng tắp, đột nhiên nhảy dựng lên: “Bạch Liễu về rồi!”

Bạch Liễu mắt nhìn thẳng đi phía trước, Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi một trái một phải đi phía sau.

Đợi đến khi Bạch Liễu đến gần, Mục Tứ Thành sững sốt: "Không phải chứ, sao anh lại bị thương, Bạch Liễu? Tóc cũng mọc dài nữa?"

"Xảy ra một số chuyện, lát nữa để Giai Nghi giải thích cho cậu." Bạch Liễu thản nhiên trả lời Mục Tứ Thành, sau đó nhìn Vương Thuấn, "Chuyện gì vậy?

Vương Thuấn bị ánh mắt dò hỏi của Bạch Liễu quét qua thì nghiêm mặt lại, theo thói quen bệnh nghề nghiệp cầm tập giấy báo cáo từng việc một.

"Lúc Mục Tứ Thành đột nhập Danh Sách Sát Thủ thì bị trục xuất thẳng đến công hội Bình Minh Vàng, sau đó bị tập kích và mắc bẫy nhưng trốn thoát được, sau khi gỡ bỏ đạo cụ khống chế thì không có vấn đề gì nghiêm trọng."

Mục Tứ Thành bên cạnh ầm ĩ ngắt lời Vương Thuấn: "Bị tập kích gì chứ! Tôi bị mắc mưu! Bị mắc mưu có được không!"

Bạch Liễu làm lơ lời giải thích của Mục Tứ Thành, nhìn Vương Thuấn: "Mộc Kha đã xảy ra chuyện gì?"

"Lúc Mộc Kha dẫn Đỗ Tam Anh vào Hồ Trò Chơi thì gặp một thành viên mới của Thợ Săn Hươu." Vương Thuấn sắc mặt nghiêm túc nhìn Bạch Liễu, "Có vẻ đối phương đã sử dụng đạo cụ ký ức rất đặc biệt nào đó cho Mộc Kha, có thể chuyển ký ức của bản thân vào não của cậu ấy."

“Lúc Mộc Kha về thì trong trạng thái hôn mê, nhưng sau khi tỉnh dậy đã mang theo chìa khóa nhà kho và rất nhiều giấy bút rồi nhốt mình vào nhà kho của hội, mãi vẫn chưa ra ngoài, bảo là chỉ muốn yên tĩnh, muốn tách ký ức của tên hề ra khỏi ký ức của mình.”

Vương Thuấn do dự một chút: “Nhà kho của công hội cũng giống như phòng tối, trạng thái tinh thần của Mộc Kha cũng không được ổn lắm, ở lâu nhất định sẽ xảy ra chuyện.”

“Vốn dĩ tôi muốn xông vào, nhưng lại không biết tình trạng hiện tại của cậu ấy thế nào, nếu đang trong giai đoạn trọng yếu phân biệt trí nhớ, đột nhập có thể sẽ khiến Mộc Kha có phản ứng chấn động tinh thần mạnh hơn.”

Bạch Liễu trầm ngâm nhìn cánh cửa nhà kho đang đóng chặt, sau đó tiến lên một bước, không nhanh không chậm gõ cửa ba lần, nhẹ giọng nói: “Mộc Kha, tôi là Bạch Liễu, tôi vào được không?” Giọng nói run run và đứt quãng của Mộc Kha vọng ra từ nhà kho: “Không!”

Chương 318

Bên trong nhà kho.

Mộc Kha quỳ rạp tr3n mặt đất, ôm đầu cuộn thành một cụm, hai mắt thất thần lẩm bẩm một mình: “Quên đi, để tôi quên đi, quên hết đi!”

Rải rác xung quanh Mộc Kha là hơn một chục cây bút đã qua sử dụng và một đống giấy vụn viết đầy chữ.

Nét chữ tr3n đống giấy vụn này ban đầu rất gọn gàng, ngay ngắn, nhưng càng về sau càng trở nên lộn xộn, cứ như người viết chúng lúc đầu còn miễn cưỡng duy trì đầu óc tỉnh táo, nhưng sau đó đã mất đi lý trí, chỉ có thể viết vẽ lung tung nguệch ngoạc tr3n giấy.

Mặt trước của mỗi tờ giấy là một số bảng biểu hình thù kỳ lạ, mặt sau thì vẽ dày đặc hình mặt nạ tên hề vặn vẹo rất quái đản.

Các bảng biểu đều là bảng so sánh, nội dung của chúng khá lạ.

Bảng so sánh là gì? Bảng so sánh tức là so sánh sự khác biệt giữa hai thứ trông rất giống nhau, chẳng hạn như so sánh sự khác biệt giữa chuối ta và chuối tây, kiwi xanh và kiwi vàng.

Mộc Kha thì lập bảng so sánh giữa hai người với nhau.

Cậu so sánh sự khác biệt giữa 【 Bạch Liễu 】 và 【 Bạch Lục 】.

Bảng so sánh của Mộc Kha rất chi tiết, liệt kê ngoại hình, cuộc đời và lai lịch, cậu viết tất cả những gì đã xảy ra với Bạch Liễu và Bạch Lục như thể đang viết một biên niên sử, sau đó so sánh từng người một.

Mộc Kha lẩm bẩm một mình: "Không giống nhau, Bạch Liễu và Bạch Lục khác nhau."

"Bạch Liễu đã cứu mình…" Mộc Kha vò đầu, ánh mắt đăm đăm, "Nhưng Bạch Lục cũng đã cứu mình."

"Bạch Liễu chỉ là một nhân viên bình thường từng bị mình ăn hiếp, anh ấy sẽ không làm nhiều chuyện tổn thương người khác như Bạch Lục…"

Tâm trí Mộc Kha không ngừng lóe lên những chi tiết và ký ức khác nhau.

Bạch Liễu nở nụ cười thao túng Trương Khôi bắt hắn chết, lừa gạt linh hồn của Mục Tứ Thành vào thời điểm mấu chốt nhất của trò chơi, lợi dụng điểm yếu của Lưu Giai Nghi để dụ cô bé vào đội, ôm lấy Đường Nhị Đả mình đầy thương tích, nhẹ nhàng thì thầm 【Tôi xin lỗi vì tất cả những gì đã xảy ra với anh】mà mặt không hề có chút cảm xúc.

【Hãy cho tôi linh hồn của anh, để tôi chuộc tội cho những gì Bạch Lục đã làm với anh.】

Bạch Liễu nâng cằm không chút cảm xúc, nhìn xuống Mộc Kha, nhẹ giọng nói:

【Nếu cậu cứ mãi vô dụng như vậy, tôi sẽ bỏ rơi cậu.】

【Tôi không muốn những kẻ vô giá trị theo đuôi mình, Mộc Kha.】

Bạch Liễu sẽ làm những điều tổn thương người khác. Hắn không làm là bởi vì hắn chỉ là một người bình thường có vị trí tầm thường, không hề có năng lực và thân phận gì.

Nhưng nếu Bạch Liễu và Bạch Lục đều có cùng danh tính, địa vị, vốn liếng và năng lực…

Mộc Kha cúi đầu đau đớn thở hổn hển, "… Giữa bọn họ có gì khác nhau?!"

Bạch Lục mỉm cười lười biếng trong trí nhớ của Daniel và Bạch Liễu cười nhếch mép trong trí nhớ của Mộc Kha dần dần trùng lặp lên nhau.

Không thể!!

Tim của Mộc Kha đập loạn xạ, cậu ho khục khặc.

Tên hề đặt tín ngưỡng cuồng nhiệt vào Bạch Lục, ngay cả khi tín ngưỡng điên rồ đó chỉ hiện ra trong trí nhớ cũng khiến Mộc Kha gần như phát điên.

Ký ức của Mộc Kha bị lu mờ bởi ký ức điên cuồng đầy màu sắc sặc sỡ của tên hề, Mộc Kha dần quên đi cha mẹ, trường học và những người đã từng giao tiếp từ khi còn nhỏ, mọi thứ đều bị bóp méo thành những thứ trong trí nhớ Daniel.

Mộc Kha cảm giác mình đang bị Daniel nuốt chửng ký ức.

Cha cậu biến thành một người cha xa cách, cao cao tại thượng của Daniel, trường học là một trường bắn rộng lớn, những người bạn giả tạo khách sáo mà cậu từng giao tiếp tr3n thương trường biến thành những kẻ thù ở phe đối địch.

Mộc Kha cảm thấy sự tồn tại của mình đang bị Daniel vắt kiệt từng chút một.

Kí ức dần biến Mộc Kha thành một Daniel khác, thứ duy nhất trong ký ức của Mộc Kha dành cho riêng cậu chính là Bạch Liễu.

Nếu Bạch Liễu là Bạch Lục vậy thì sự khác biệt giữa Mộc Kha và tên hề có cùng trí nhớ là gì?

Tim của Mộc Kha đập nhanh, cậu che trái tim loạn nhịp thở d0c, môi tím tái, một cảm giác giống như quặn đau buộc Mộc Kha tỉnh táo lại.

Cậu điên cuồng lục tung các bảng biểu tr3n mặt đất, cố gắng tìm ra sự khác biệt giữa Bạch Liễu và Bạch Lục.

“Không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau.” Mộc Kha hít sâu một hơi, hai mắt đỏ hoe, tự thuyết phục mình, “Bạch Liễu, Bạch Liễu có tóc ngắn, Bạch Lục tóc dài, bọn họ khác nhau về ngoại hình.”

“Mộc Kha.” Bạch Liễu ở ngoài lại gõ cửa, giọng điệu vẫn bình tĩnh nhưng từ thương lượng đã chuyển thành mệnh lệnh, “Đừng để tôi nói lần thứ ba, mở cửa đi.”

Vai của Mộc Kha run rẩy, cậu vô thức tuân theo mệnh lệnh của Bạch Liễu, lảo đảo đứng dậy rồi mở cửa.

Ngoài cửa, Bạch Liễu tóc dài nhìn về phía Mộc Kha mặt không chút biểu tình: “Còn nhận ra tôi không?”

Mộc Kha ngơ ngác nhìn mái tóc dài của Bạch Liễu, bàn tay mở cửa không khỏi run lên.

Trong phút chốc, tất cả những ký ức không thể quên được chồng chéo hỗn loạn lên nhau.

Mộc Kha chậm rãi quỳ xuống đất, che đi khuôn mặt méo mó của mình, cơn đau từ tim đập nhanh khiến Mộc Kha phải cúi gập người xuống, thở hổn hển, hơi thở gấp gáp đến mức sắp nôn khan.

Bạch Liễu bình tĩnh liếc nhìn Mộc Kha đang co quắp tr3n mặt đất, bước vào nhà kho, đóng cửa lại, sau đó quỳ một gối xuống, nhặt vài mảnh giấy rách tr3n mặt đất, cúi đầu nhìn.

"Hóa ra là muốn phân biệt tôi và Bạch Lục." Bạch Liễu rũ mắt xuống, "…. đến nước này rồi, tất cả các ký ức còn lại đã bị cắn nuốt hết, chỉ còn lại có tôi."

Bạch Liễu tùy tiện tìm một bậc thang trong nhà kho bỏ hoang rồi ngồi xuống, chắp hai tay trước mặt cúi người đỡ Mộc Kha đang nằm tr3n mặt đất.

Mộc Kha kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu, tr3n mặt không khỏi lộ ra nụ cười của tên hề điên cuồng kia, vẻ mặt co quắp như lên cơn co giật, nhưng giây tiếp theo, Mộc Kha hoảng sợ đưa tay lên che lại, giọng nói nghẹn ngào: "Đừng nhìn tôi như thế này! Đây không phải là tôi!"

"Có phải vì trí nhớ của cậu quá tốt nên không có cách nào quên đi ký ức mà đối phương đã truyền cho mình?" Bạch Liễu hỏi với giọng điệu bình tĩnh, không bị cảm xúc của Mộc Kha làm ảnh hưởng.

Mộc Kha cúi đầu như một đứa trẻ làm sai chuyện: "Ừmm."

Bạch Liễu rũ mắt xuống nói: "Kỳ thực tôi có thể nghĩ cách xóa ký ức này cho cậu, nhưng nếu chỉ xóa đi thôi thì lúc gặp lại tên hề cậu vẫn sợ hãi hắn, đúng không?"

"Cho dù là đã xóa đi, cậu cũng bị ký ức của hắn đánh bại, chỉ biết trốn tránh ký ức của hắn."

Mộc Kha bả vai run lên, cắn chặt môi dưới không nói gì.

“Tại sao lại bị ký ức của tên hề cắn nuốt?” Bạch Liễu hỏi, “Mộc Kha không có ý nghĩa tồn tại của riêng mình sao?”

Mộc Kha vẫn không nói.

Bạch Liễu tiếp tục: “Con người có ý nghĩa về sự tồn tại của chính họ, biết họ là gì và biết lý do tại sao họ sống, vì vậy rất khó bị xóa bỏ bởi sự tồn tại của một người khác.”

“Bất kể sự hiện diện của người đó ảnh hưởng đến cậu mạnh mẽ như thế nào, hoặc hắn ta trông giống cậu như thế nào thì hắn ta và cậu cũng không phải là cùng một người.”

Bạch Liễu cúi đầu đưa tờ giấy vụn cho Mộc Kha, nói thẳng: “Giống như tôi và Bạch Lục.”

Mộc Kha kinh ngạc ngẩng đầu

Bạch Liễu nhìn Mộc Kha: “Mộc Kha không có ý nghĩa tồn tại sao? Bạn bè, người thân, người yêu, sự nghiệp, vật chất, v.v.?”

Mộc Kha ngập ngừng hồi lâu rồi từ từ gục vai xuống, bớt căng thẳng, chậm rãi kể lại câu chuyện của mình:

“Bởi vì bệnh tật, từ nhỏ tôi đã không có bạn bè, họ đều sợ làm tổn thương tôi, kết bạn với tôi là một điều rất nguy hiểm, cha mẹ rất yêu thương tôi, cũng hết lòng chữa trị cho tôi, mọi nhu cầu của tôi đều được đáp ứng, nhưng bác sĩ nói rằng có lẽ tôi sẽ không sống được bao lâu… ”

Mộc Kha trầm mặc một hồi rồi nói: “Thế là họ nhìn tôi như thể họ đang chờ tôi chết.”

“Tôi chưa từng thích ai, tôi cảm thấy bọn họ có thể sống lâu như vậy, cùng tôi là hai thế giới khác nhau.”

Mộc Kha chậm rãi nắm chặt tay: “… Tôi rất ghen tị với những người khỏe mạnh có thể sống lâu này, cho nên chẳng thể nào thích bọn họ.”

“Vật chất và sự nghiệp…” Mộc Kha dừng lại một chút, “Mọi người đều hào phóng với những người sắp chết, nên họ đã trao cho tôi không chút do dự”.

Mộc Kha im lặng hồi lâu, nước mắt lăn dài từ đôi mắt đỏ hoe, đưa tay lên lau rồi chợt vừa khóc vừa cười:

“… Từ khi sinh ra đã thấy trước cái chết của chính mình, dường như chẳng có ý nghĩa tồn tại gì nữa.”

Bạch Liễu dựa vào bậc thang, kéo cằm, nhắm hờ mắt: “Nếu dùng cổ phiếu để so sánh thì bởi vì cậu sẽ chết sớm, nên không ai muốn đầu tư tình cảm vào một cổ phiếu mặc định là sẽ bị lỗ như cậu để bị tiền mất tật mang.”

“Cậu là một loại cổ phiếu hữu danh vô thực chẳng có tí giá trị nào, thế rồi cậu gặp được tôi, người sẵn sàng tin tưởng đầu tư vào cậu, nên cậu đã bám lấy tôi như cọng rơm cứu mạng cuối cùng, dựa vào tôi để khẳng định sự tồn tại của bản thân, theo đó cậu nhận được thứ tình cảm mà cậu mong muốn, ngược lại cũng tìm kiếm giá trị tồn tại của mình.”

Bạch Liễu lãnh đạm nhìn Mộc Kha: “Mà cậu lại giống tên hề ở điểm này, hắn cũng khẳng định sự tồn tại thông qua Bạch Lục, cho cậu khi không phân biệt được tôi và Bạch Lục, cậu không thể biện minh cho mình và Daniel, là như vậy sao?”

Mộc Kha khàn giọng trả lời: “Ừ.”

“Ngẩng đầu nhìn tôi, Mộc Kha.” Bạch Liễu giọng điệu ra lệnh, “Nhìn tôi, nói những điểm giống nhau giữa tôi và Bạch Lục xem nào.”

Mộc Kha nghe theo mệnh lệnh của Bạch Liễu, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu, giọng nói run run: “Hai người đều thích tiền.”

Bạch Liễu hừ nhẹ một tiếng.

“Không từ thủ đoạn để đạt được mục tiêu của mình.”

“Rất am hiểu trò chơi.”

“…”

“… Bây giờ đều là tóc dài.”

Mộc Kha run rẩy nói, hai mắt mơ hồ, cảm giác mình đang dần chìm vào hỗn độn, không phân biệt được đâu là Bạch Liễu tóc dài thực sự trước mặt và Bạch Lục trong trí nhớ của Daniel.

“Tóc dài à?” Bạch Liễu trầm ngâm liếc nhìn Mộc Kha, đột nhiên nở nụ cười, “Tôi nhớ cậu có thể lấy vũ khí kỹ năng ra ở đại sảnh trung tâm phải không.”

Tuy là Mộc Kha không biết Bạch Liễu định làm gì, cậu vẫn gật đầu, lấy dao găm của mình ra khỏi giao diện điều khiển.

“Lại đây.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, ra lệnh.

Mộc Kha cầm dao găm bước tới.

Bạch Liễu tr3n mặt không có biểu cảm gì, nhanh chóng nắm tay trái của Mộc Kha, vòng tay phải qua gáy buộc lại mái tóc dài xõa ngang lưng, sau đó nắm tay cầm dao găm của Mộc Kha “xoẹt” một nhát cắt phăng lên.

Mái tóc dài đã được cắt bỏ.

Mộc Kha cầm dao găm cắt đứt mái tóc dài của Bạch Liễu vẻ mặt thất thần.

“Bây giờ tôi không còn tóc dài.” Bạch Liễu nhướng mắt, tóc lòa xòa rơi tr3n vai, “Mộc Kha, hãy nhớ, nếu cậu lựa chọn tồn tại vì Bạch Liễu thì đừng bao giờ nhầm lẫn tôi với Bạch Lục.”

“Bởi vì chính tôi mới là người đầu tư tình cảm và sự công nhận vào cậu, chứ không phải Bạch Lục.”

Bạch Liễu ôn hòa nói: “Tôi không thích mình bỏ công đầu tư nhưng những người khác lại thay tôi nhận lợi ích gia tăng từ giá trị tài sản như vậy.”

“Cậu giá trị hơn nhiều so với những gì cậu nghĩ, Mộc Kha.”

Mộc Kha quỳ rạp tr3n mặt đất như choáng váng, tr3n tay cầm mớ tóc bị cắt của Bạch Liễu, những ký ức thuộc về Daniel nhanh chóng phai nhạt trong tâm trí.

… Bạch Liễu và Bạch Lục hoàn toàn không giống nhau.

Bạch Lục sẽ bỏ rơi những tín đồ vô giá trị.

Nhưng Bạch Liễu sẽ không.

Vị thần chân chính sẽ ban cho những tín đồ bất tài một giá trị hoàn toàn mới.

Bạch Liễu dựa vào giá đỡ đứng lên, không biết tìm đâu ra một sợi dây cao su trong nhà kho rồi xòe ba ngón tay ra, tay còn lại

thì chải từ sau gáy dọc theo da đầu, thần sắc nhạt nhẽo buộc lại mái tóc đuôi ngựa.

Vài sợi tóc lòa xòa xõa xuống hai bên trán hắn.

Bạch Liễu đẩy cửa kho hàng ra, quay đầu nhìn về phía có ánh sáng chiếu tới, ánh mắt lãnh đạm, ánh sáng phía sau mái tóc phản chiếu tr3n trán tạo nên một cảnh tượng mơ hồ ảo diệu, áo sơ mi đầy vết máu chưa khô.

“Mộc Kha, lấy lại tinh thần rồi ra ngoài họp, giải đấu sắp bắt đầu rồi.”

Mộc Kha cắn răng, ngăn lại Bạch Liễu đang chuẩn bị rời đi: “… nhưng hiện tại tôi chưa thể hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của ký ức Daniel đối với tôi! Làm sao bây giờ?”

Cậu có chút sợ hãi, thấp giọng hỏi: “Anh không muốn.. tìm người thay tôi trong giải đấu sao?”

“Loại ảnh hưởng này có làm lung lay ý nghĩa tồn tại của cậu đối với tôi không?” Bạch Liễu hỏi.

Mộc Kha giật mình, lập tức đáp: “Tuyệt đối không!”

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt, xoay người, đẩy cửa không quay đầu lại rời đi: “Bất quá thứ gì không thể lay chuyển ý nghĩa tồn tại của cậu thì cuối cùng sẽ chuyển thành giá trị tồn tại của cậu, chỉ là sẽ có một quá trình bất ổn ở giữa mà thôi.”

“Cá nhân tôi không ghét quá trình này.”

Cánh cửa đóng lại, Mộc Kha trong nhà kho ngồi yên lặng, nắm lấy mái tóc dài vừa cắt của Bạch Liễu, tự lẩm bẩm những lời của Bạch Liễu: “… bất cứ điều gì không thể làm lung lay ý nghĩa tồn tại của mình, thì đều có thể chuyển thành sự gia tăng giá trị của mình… ”

“Chỉ cần ký ức Daniel không thể nuốt chửng mình…” Mộc Kha nhìn mớ tóc dài tr3n tay, con ngươi run rẩy, “Mình sẽ tìm được tất cả ký ức giải đấu bên trong đó, sau đó làm cho bản thân mạnh mẽ hơn!”

Mộc Kha ôm mái tóc dài vào lồng ngực đang đập loạn xạ vì đau, vừa cười vừa nghẹn ngào nước mắt.

- ——oOo—

Chương 319

Cả nhóm nối đuôi nhau đi về phía phòng họp của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Vương Thuấn đi theo sau Bạch Liễu, hết lần này tới lần khác nhìn về phía nhà kho nhỏ vẫn chưa mở cửa: "Mộc Kha thực sự không sao chứ? Bị cưỡng chế dung hợp ký ức rất khó khôi phục tỉnh táo."

"Tạm thời không sao." Bạch Liễu nhẹ giọng đáp: "Cậu ấy tự xử lý được."

"Nếu xảy ra vấn đề thì gọi tôi, trước mắt bây giờ báo cáo những chuyện xảy ra sắp tới đi."

Vương Thuấn thở phào yên tâm, cầm một đống hồ sơ bước tới, mở cửa phòng họp cho Bạch Liễu.

Bạch Liễu khẽ cúi đầu, lễ phép cảm ơn.

Vương Thuấn đặt văn kiện lên bàn dài trong phòng họp, kéo ghế chính để Bạch Liễu ngồi xuống.

Lưu Giai Nghi, Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành ngồi hai bên bàn dài. Vương Thuấn đi đến cuối chiếc bàn dài để mở giao diện điều khiển hệ thống của mình, bắn r4 một bảng điều

khiển nổi khổng lồ, anh ta bắt đầu báo cáo các sự kiện lớn sắp tới cho Bạch Liễu bằng trình bày PPT.

“Trước hết, chúng ta hãy nhắc lại các quy tắc của giải đấu.”

“Giải đấu được chia thành 3 giai đoạn, khởi động mùa giải, giữa mùa giải và vòng loại trực tiếp.

“Sắp tới chúng ta sẽ tham gia giai đoạn khởi động mùa giải trước. Các đội tham dự chính là một số đội mới chưa có nền tảng và một số đội cũ không mạnh lắm, cơ chế đối kháng chính là đối kháng ngẫu nhiên, thắng thì tiến vào, thua thì bị loại trực tiếp.”

“Hai đội đứng đầu tiến đến vị trí cuối cùng trong giai đoạn khởi động mùa giải, tức là nhà vô địch và á quân, có thể trực tiếp bước vào khiêu chiến vòng loại trực tiếp. Ngoại trừ hai đội này, những đội còn lại đều bị loại.”

Vương Thuấn nhấp vào bảng hệ thống:

“Trận đấu giữa mùa giải là hệ thống tính điểm vòng tròn một lượt.”

“Các đội tham dự giữa mùa giải là 30 đội hàng đầu của giải đấu năm ngoái, và hai đội cuối cùng của mùa giải năm ngoái, tổng cộng 32 đội.”

“Có 496 trận đấu ở giữa mùa giải và mỗi đội phải chơi một trận đấu với 31 đội khác ngoại trừ chính mình. Mỗi trận đấu

bao gồm các trận đấu đơn, đôi và đồng đội.”

“Thắng đơn được 1 điểm, thắng đôi được 3 điểm và thắng đồng đội được 8 điểm.”

“Sau 496 trận, 8 đội đứng đầu có số điểm tích lũy cao nhất trong số 32 đội sẽ vào vòng loại trực tiếp, hai đội có số điểm tích lũy thấp nhất sẽ bị loại khỏi cuộc thi giữa mùa giải năm sau, tư cách của họ sẽ được phân phối cho hai đội cuối cùng trong mùa giải năm nay ”

Vương Thuấn đưa ra một ví dụ:

“Ví dụ năm ngoái Danh Sách Sát Thủ là top 1 giai đoạn khởi động mùa giải, vì vậy năm nay họ không cần bắt đầu từ khởi động mùa giải mà có thể trực tiếp vào giữa mùa giải. Ngược lại, hai đội cuối cùng bị loại từ giữa mùa giải năm ngoái phải bắt đầu từ khởi động mùa giải năm nay.”

Vẻ mặt Vương Thuấn rất nghiêm túc:

“Tiếp theo là chuyện rất quan trọng trong buổi báo cáo hôm nay, đó cũng là tình huống nghiêm trọng mà mọi người sẽ phải đối mặt khi tham gia khởi động mùa giải.”

“Chất lượng chiến đấu tổng thể và trình độ chiến đấu của các đội khởi động mùa giải không cao, nhưng có hai đội mà mọi người phải cảnh giác, bọn họ là hai đội đã bị loại từ giữa mùa giải năm ngoái.”

“Một trong hai đội này là Nghĩa trang công cộng Laser, đội còn lại là Sơn Dương Cuồng Nhiệt.”

Vương Thuấn nhấp vào, PPT lật sang một trang khác, tr3n màn hình xuất hiện một logo nghĩa trang tập thể u ám.

“Nghĩa trang tập thể là biểu tượng của Nghĩa trang công cộng Laser, năm trước họ đứng thứ 12, còn năm ngoái họ đứng thứ 8 giai đoạn giữa mùa, được tiến vào vòng loại trực tiếp, sau đó bị Hắc Đào rút thăm khiêu chiến, trở thành đội đầu tiên đối mặt với khiêu chiến.”

Vương Thuấn nhìn mọi người, chậm rãi thở ra:

“Tin là mọi người đều đoàn được kết quả khiêu chiến, Danh Sách Sát Thủ đã thắng nhưng phải trả một cái giá quá đắt, tôi nghĩ đó cũng là lý do chủ yếu họ đào góc tường của Thợ Săn Hươu đem Thẩm Phán Nghịch Thần về làm Chiến Thuật Gia.”

“Trong trận đấu với Nghĩa trang công cộng Laser, Danh Sách Sát Thủ đã chết một đội viên, Hắc Đào bị thương nặng, đó là một chiến thắng rất bi thảm.”

Mục Tứ Thành hoa mắt: “Không phải chứ, năm ngoái Nghĩa trang công cộng Laser đã vào top 8, còn tham gia vòng loại trực tiếp, vậy tại sao năm nay không bị loại ra giữa mùa giải mà lại rơi vào giai đoạn khởi động mùa giải để đấu với chúng ta chứ?”

Vương Thuấn nhìn logo nghĩa trang tập thể tr3n giao diện với ánh mắt phức tạp: “… nói ra thì dài lắm.”

“Quy trình bình thường của giải đấu là như thế này, giữa mùa giải sẽ chọn ra 8 đội có điểm số cao để vào vòng loại trực tiếp, 8 đội này sẽ lại bốc thăm quyết đấu với quán quân và á quân giai đoạn khởi động giải đấu.”

“Nếu quán quân và á quân thắng, họ có thể thay thế hai đội kia vào vòng loại trực tiếp, nếu quán quân và á quân thua, 8 đội sẽ tham gia vòng loại trực tiếp như bình thường.”

“Đó là lý do tại sao giai đoạn khiêu chiến còn được gọi là 【10 lấy 8】, một số người chơi cũng gọi nó là 【16 lấy 8】.”

“Hai đội thua trong giai đoạn khiêu chiến cần phải đối đầu với nhau để tranh vị trí thứ chín và thứ mười trong giải đấu.”

“Sau khi thất bại trước Danh Sách Sát Thủ, Nghĩa trang công cộng Laser bước vào trận đấu vòng loại thứ 90, nhưng trong trận đấu loại này, tâm lý Chiến thuật gia của Nghĩa trang công cộng Laser không ổn định, phạm lỗi nặng nề, toàn đội đều chết.”

Phòng họp lặng yên không một tiếng động.

Mục Tứ Thành không nhịn được liếc nhìn Bạch Liễu.

… Tầm ảnh hưởng của chiến thuật gia đối với toàn đội rất lớn.

“Sau khi bị đoàn diệt, Nghĩa trang công cộng Laser được xếp hạng thứ 10, tr3n lý thuyết thì năm nay họ tham gia giai đoạn giữa mùa giải, nhưng bọn họ lại từ bỏ đặc cách này, chọn bắt đầu lại từ đầu mùa giải.”

Vương Thuấn giơ tay nhấp lại vào giao diện điều khiển, phần giới thiệu của chiến đội của Nghĩa trang công cộng Laser xuất hiện tr3n PPT.

“Nghĩa trang công cộng Laser được người chơi gọi nôm na là 【chiến đội pháo đôi 】, sở dĩ gọi như vậy vì lúc thi đấu bọn họ trực tiếp bỏ các trận đấu đơn và đấu đôi, chỉ đánh đấu đội.”

“Bởi vì bỏ đấu đơn và đấu đôi, thiếu thành tích cá nhân nổi bật, nên đội này không đào tạo tuyển thủ ngôi sao.” Vương Thuấn nhấp vào giao diện điều khiển, tiếp tục giới thiệu, “Nói cách khác, trong Nghĩa trang công cộng Laser, đội viên chẳng là gì cả, hoàn toàn không quan trọng. ”

“Đây là số đội viên của họ đã bỏ mạng trong những năm qua.”

Mục Tứ Thành nhìn con số tr3n màn hình, hít hà một hơi: “Năm ngoái Laser tham gia giữa mùa giải, chết hơn 80 đội viên?!”

“Đúng vậy.” Vương Thuấn bình tĩnh kể lại, “Trong 31 ván đấu Laser đã chết 82 đội viên, trung bình 2,64 đội viên chết mỗi trận, đó là khi họ từ bỏ đánh đơn và đánh đôi rồi đấy.”

“Sao lại chết nhiều người vậy?!” Mục Tứ Thành kinh ngạc thật sự.

Bạch Liễu nhìn vào phần giới thiệu của Nghĩa trang công cộng Laser, nói, “Chiến thuật cốt lõi của Nghĩa trang công cộng Laser là sử dụng kỹ năng dựa theo đặc điểm của các hiệp hội khác, phải không?”

Vương Thuấn nhìn Bạch Liễu: “Đúng vậy, hàng năm Nghĩa trang công cộng Laser chuẩn bị hơn 500 đội viên dự bị.”

Bạch Liễu tỏ vẻ đã hiểu: “Đa số những đội viên này đều là người mới, đúng không?”

Vương Thuấn gật đầu: “Đúng vậy, hầu hết các thành viên trong đội dự bị này đều chưa bao giờ tham gia giải đấu, ngay cả lần đối kháng với Danh Sách Sát Thủ, cả đội cũng toàn là người mới.”

Mục Tứ Thành quay đầu lại nhìn Bạch Liễu, đầu đầy dấu hỏi: “Vậy là sao? Làm sao anh biết??”

“Tân binh tử vong quy mô lớn, thay người tốc độ cao, bỏ thi đấu đơn đôi, không bồi dưỡng tuyển thủ ngôi sao, tập trung thi đấu đồng đội.” Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành, “Đây rõ ràng là loại chiến thuật lấy sự hy sinh đội viên làm chủ đạo.”

Mộc Kha càng lúc càng bối rối: “Chiến thuật gì chứ?”

“Giải thích kiểu này vậy.” Bạch Liễu thản nhiên lấy một tờ giấy đặt giữa mình và Mục Tứ Thành, viết từ khóa 【 kỹ năng 】 tr3n đó.

“Người chơi đầu tiên vượt cửa trong mỗi đợt tân thủ sẽ nhận được kỹ năng, hay chính xác hơn là thân phận kỹ năng.”

Bạch Liễu ngước mắt lên nhìn Mục Tứ Thành: “Ví dụ, của tôi là 【 Kẻ lang thang nghèo khổ 】, của cậu là 【Đạo tặc khỉ mũ mặt trắng】, còn Đường đội trưởng là 【Thợ săn hoa hồng héo tàn】.”

“Kỹ năng cá nhân của chúng ta diễn sinh từ thân phận đôi khi là một kỹ năng, đôi khi là nhiều kỹ năng.”

“Thân phận này chủ yếu được tạo ra dựa tr3n ducv0ng trung tâm của người chơi, những người chơi khác nhau có ducv0ng khác nhau, vì vậy thân phận kỹ năng được tạo ra cũng khác nhau, các kỹ năng diễn sinh ra cũng rất khác nhau.”

“Nhưng cũng bởi do nguyên nhân này mà các kỹ năng sử dụng trong trò chơi có chất lượng cao, tiềm lực phát triển tốt hoặc thích hợp để sử dụng không nhiều, đa số các kỹ năng do người chơi tạo ra đều không phù hợp để sử dụng trong trò chơi, không có tiềm năng phát triển, rất hạn chế hoặc được sử dụng theo những cách kỳ lạ.”

“Có rất ít người chơi có cả ba yếu tố này, điều này cũng dẫn đến một chuyện là, nếu xuất hiện người chơi có kỹ năng tốt thì các hiệp hội lớn sẽ tranh nhau săn đón mời chào.

Bạch Liễu nhìn về phía Mục Tứ Thành, cười như không cười: “Ví dụ như Hiệp Hội Quốc Vương săn đón cậu đấy.”

“Đừng nhắc đến chuyện đó.” Mục Tứ Thành lặng lẽ xua tay cắt ngang lời chế giễu của Bạch Liễu, “Nhưng chuyện này liên quan gì đến tỷ lệ tử vong của Nghĩa trang công cộng Laser trong giải đấu lớn như vậy chứ?”

“Liên quan chứ.” Bạch Liễu mỉm cười, “Nghĩa trang công cộng Laser là một công hội không lớn, không xếp hạng cao, không có tuyển thủ ngôi sao và cũng không mạnh lắm, họ không có lợi thế cạnh tranh khi tranh giành những người chơi mới có kỹ năng chất lượng cao, chỉ có thể tuyển nhận các người chơi có kỹ năng tầm thường hoặc yếu kém.”

“Làm thế nào để có thể sử dụng những người chơi có kỹ năng kém cỏi để giành chiến thắng trong giải đấu?” Bạch Liễu chậm rãi hỏi.

Mục Tứ Thành ngẩn người.

“Nghĩa trang công cộng Laser không thể thắng về 【 chất lượng 】, vì vậy họ tập trung vào 【 số lượng 】.” Bạch Liễu cụp mắt xuống, viết chữ 【 mục tiêu】 lên tờ giấy.

Mục Tứ Thành xoa xoa da gà tr3n cánh tay, nhìn trân trối rồi xòe năm ngón tay ra: “Nhưng dù có chuẩn bị bao nhiêu đội viên dự bị đi chăng nữa thì cũng có dùng chiến thuật lấy thịt đè người được đâu, chỉ có 5 đội viên có thể lên sân thôi mà!”

“Năm tân binh có kỹ năng cấp hai, chiến với các hiệp hội hàng đầu… Giờ mới hiểu tại sao tỷ lệ tử vong trong giải đấu của hiệp hội này cao như vậy, đánh kiểu vậy không chết mới là lạ ấy.” Mục Tứ Thành mê mang hỏi thêm, “Nhưng sắp xếp như vậy, nghĩ tới nghĩ lui sao lại thắng được chứ?”

Vương Thuấn trả lời câu hỏi của Mục Tứ Thành: “Ngược lại, mặc dù đấu đội của Nghĩa trang công cộng Laser có tỷ lệ tử vong cao, nhưng tỷ lệ chiến thắng cũng cao.”

Nói xong, Vương Thuấn cúi đầu, click giao diện điều khiển, một trang mới xuất hiện tr3n PPT:

“Từ dữ liệu tôi nhận được, chúng ta có thể thấy rằng trận đấu giữa mùa giải năm ngoái, không bao gồm các trận đơn và đôi mà Nghĩa trang công cộng Laser tự nguyện bỏ qua, tỷ lệ chiến thắng trong 31 trận đồng đội mà họ thực sự chơi cao tới 93,55% và họ chỉ thua 2 trận.”

Vương Thuấn tiếp tục cuộn chuột xuống: “Một trong hai ván thua của Nghĩa trang công cộng Laser là đấu với Hiệp Hội Quốc Vương, Chiến Thuật Gia là Hồng Đào, trận còn lại là đấu với Thợ Săn Hươu, Chiến Thuật Gia là Thẩm Phán Nghịch Thần, hiện đã chuyển qua Danh Sách Sát Thủ.”

Mục Tứ Thành nhìn kết quả mà trợn mắt há hốc mồm: “Tỷ lệ thắng này cũng quá lố đi!”

- ——oOo—

Chương 320

“Rốt cuộc bọn họ làm như thế nào?!” Mục Tứ Thành ngốc luôn rồi.

Bạch Liễu thản nhiên nói: “Tình báo và sàng lọc nhắm vào kỹ năng.”

“Tôi cũng nghiêng về câu trả lời này.” Vương Thuấn gật đầu, phụ họa cách nói của Bạch Liễu, “Nghĩa trang công cộng Laser thu thập một số lượng lớn người chơi tân binh có kỹ năng thấp, sau đó tùy theo các kỹ năng khác nhau của từng thành viên trong hiệp hội sẽ cử ra một đội gồm những người chơi mới có các kỹ năng để trấn áp đối thủ.”

Vương Thuấn tiếp tục: “Chiến thuật này của Nghĩa trang công cộng Laser rất hiệu quả với nhiều chiến đội hiệp hội khác, kỹ năng người chơi của bọn họ đều nhắm vào những con át chủ bài của đối phương.”

“Dễ thấy nhất là trận Nghĩa trang công cộng Laser đối kháng với Danh Sách Sát Thủ.”

Vương Thuấn nhấp vào giao diện điều khiển, một đoạn video ngắn xuất hiện tr3n đó.

Nhân vật trong đoạn video rõ ràng là Hắc Đào đang bị mắc kẹt trong vũng lầy. Vương Thuấn giải thích:

“Trong trận đấu này, kỹ năng của Chiến Thuật Gia Nghĩa trang công cộng Laser có thể nuốt chửng một người chơi đối phương vào vũng lầy, hạn chế tốc độ di chuyển và giảm sát thương đòn đánh, nhưng tương ứng là một thành viên trong đội của hắn ta phải chủ động hy sinh để kích hoạt kỹ năng.”

“Kỹ năng này hoàn toàn vô dụng trong các trò chơi hàng ngày và các giải đấu bình thường.”

“Trong trò chơi sẽ không có đội viên nào sẵn sàng hy sinh bản thân chỉ để bẫy một con quái vật, cũng sẽ không có hiệp hội nào hy sinh đội viên mà họ cực khổ bồi dưỡng ra để hạn chế kỹ năng của đội viên đối phương.”

Vương Thuấn quay đầu lại nhìn Hắc Đào bị mắc kẹt tr3n màn hình: “Nhưng kỹ năng tưởng chừng như nhảm nhí này lại phát huy tác dụng cực kỳ hiệu quả đối với Hắc Đào, người chuyên thoát ly đội ngũ để hành động một mình và lấy khả năng di chuyển nhanh và tấn công nhanh làm đòn sát thủ.”

“Sau khi bẫy được Hắc Đào, nhịp điệu tấn công dữ dội của Danh Sách Sát Thủ bị gián đoạn ngay lập tức, một ngày sau, một thành viên của Danh Sách Sát Thủ đã chết.”

Vương Thuấn quay đầu nhìn về phía Mục Tứ Thành: “Nếu không phải do cuối cùng Hắc Đào cư0ng bức đột phá thì số 1 năm ngoái đã không phải là Danh Sách Sát Thủ.”

Mục Tứ Thành không thể tin được: “Chỉ cùng cách này mà có thể đạt 93% tỷ lệ thắng?!”

“Chính vì phương pháp này nên mới có tỷ lệ thắng cao như vậy.” Bạch Liễu rũ mắt nhìn tờ giấy, “Thu thập đông đảo tân thủ, sau đó sàng lọc ra kỹ năng vừa phải để khống chế kẻ địch từ số lượng lớn người chơi, tùy theo kẻ địch để thay đổi đội ngũ, mỗi đội ngũ đều được lựa chọn cẩn thận để sử dụng cho phù hợp, nếu chết thì thay thế người khác.”

“Chiến thuật rất hay.” Bạch Liễu lãnh đạm bình luận.

Vương Thuấn thở dài một hơi: “Chiến thuật này tuy tàn nhẫn, nhưng thường thì thủ đoạn tàn nhẫn mới có hiệu quả trong trò chơi này. Hiện tại tôi vẫn chưa nghĩ ra biện pháp tốt để đối đầu với nó.”

“Sao lại không có biện pháp?!” Mục Tứ Thành rất không thuyết phục, “Bọn họ đặt ra chiến thuật chống lại chúng ta, chúng ta cũng có thể đặt ra chiến thuật chống lại bọn họ!”

Lưu Giai Nghi nãy giờ vẫn luôn im lặng, đột nhiên nói: “Không làm được.”

Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn sang: “Tại sao không làm được? Bọn họ đều là người mới bình thường, kỹ năng bình thường, chỉ cần biết thông tin về bọn họ…”

“Vấn đề là khó mà biết được.” Lưu Giai Nghi nhìn thẳng vào Mục Tứ Thành, “Có từ 500 đến hàng nghìn đội viên dự bị ở Nghĩa trang công cộng Laser, để giảm bớt tỉ lệ lộ diện của những đội viên này, Nghĩa trang công cộng Laser đã từ bỏ việc đào tạo tuyển thủ ngôi sao, bỏ đấu đơn và đấu đôi, về cơ bản

chúng ta không có cách nào tìm được video trò chơi lọt vào thư viện TV nhỏ của những đội viên đó.”

“Trong trường hợp đó, rất khó có được thông tin kỹ năng của rất nhiều người mới bình thường.”

Mục Tứ Thành quay đầu lại nhìn Vương Thuấn: “Có thể để Vương Thuấn trà trộn vào, sau đó dùng kỹ năng của anh ta lấy được thông tin của đối phương…”

Lưu Giai Nghi dửng dưng ngắt lời Mục Tứ Thành: “Anh cho là Hiệp Hội Quốc Vương chưa thử qua à?”

“Trước hết, cho dù Vương Thuấn có thể trà trộn vào Nghĩa trang công cộng Laser lấy thông tin về hàng trăm người mới mà không bị phát hiện ra, thì cũng rất khó xác định ai trong số những người này có kỹ năng khắc chế nhắm vào chiến đội của chúng ta.”

“Thứ hai, Mục Tứ Thành, anh có biết có để tạo ra tổ hợp 5 người thì cần phải làm bao nhiêu phép tính ghép từ hàng trăm hàng nghìn người không?”

“Hơn mười ngàn phép tính ghép.” Mục Tứ Thành chưa kịp trả lời, Lưu Giai Nghi đã trực tiếp đưa ra đáp án, “Mấy trăm người này có thể tạo thành hàng vạn tổ hợp tổ đội thi đấu, sau khi tập hợp lại có hàng vạn tổ hợp kỹ năng có khả năng khắc chế chúng ta.”

Lưu Giai Nghi nhìn thẳng vào Mục Tứ Thành: “Chúng ta ở trong ánh sáng, họ ở trong bóng tối, chúng ta chỉ có năm

người, họ thì có hàng trăm người mới.”

“Vả lại do kỹ năng xuất sắc của chúng ta nên tỷ lệ lộ diện của chúng ta đều không thấp. Ngoại trừ Đường Nhị Đả, hầu như tất cả mọi người đều có vài video trò chơi đã lọt vào thư viện TV nhỏ.”

“Chúng ta không thể bỏ qua tuyển thủ ngôi sao theo cách chơi của họ, bởi vì chúng ta cần sự ủng hộ của khán giả để có được kim bài miễn tử, vì vậy trong giai đoạn sau này, mức độ tiếp xúc với công chúng của chúng ta sẽ ngày càng cao hơn, muốn lấy thông tin của chúng ta cực kỳ đơn giản.”

“Lượng thông tin tình báo hoàn toàn không bình đẳng.” Lưu Giai Nghi lạnh lùng phán đoán, “Không thể hình thành chiến thuật mục tiêu.”

“Giai đoạn giữa mùa giải năm ngoái, trước khi lên sân đấu, ngay cả Hiệp Hội Quốc Vương cũng không biết Nghĩa trang công cộng Laser sẽ cử người chơi nào để đối kháng với mình.”

Mục Tứ Thành nghe vậy thì từ từ úp sấp vào bàn, đôi mắt cậu trợn trừng: “… Này còn chơi quần què gì nữa? Chơi dơ quá rồi còn gì?”

Đột nhiên, Mục Tứ Thành lại đứng thẳng người, đập bàn: “Không đúng nha! Nghĩa trang công cộng Laser sử dụng rất nhiều đội viên dự bị, đẩy họ vào chỗ chết, những người đó nhất định không đồng ý!”

“Chúng ta có thể xuống tay từ chỗ này!” Mục Tứ Thành khẳng định chắc chắn, ánh mắt tỏa sáng lập lòe nhìn Bạch Liễu, “Bạch Liễu, thời điểm để anh lên sàn đến rồi, với tài ăn nói của anh, anh nhất định có thể dễ dàng dụ dỗ đám người chơi dự bị, để họ gia nhập vào hiệp hội Đoàn Xiếc Thú Lang Thang của chúng ta!”

Trong nháy mắt, Bạch Liễu, Vương Thuấn và Lưu Giai Nghi đều nhìn Mục Tứ Thành với vẻ mặt rất trìu mến.

“Thực ra.” Vương Thuấn nói một cách uyển chuyển, “Tôi nghĩ Mục Thần không cần tích cực tham gia thảo luận chiến thuật đâu ạ.”

Mục Tứ Thành ngẩn người, sau khi hiểu ra ý của Vương Thuấn, cậu lại chán nản ngồi xuống bàn: “… Chẳng lẽ tôi nói sai à?”

“Chẳng lẽ đám đội viên dự bị này biết rõ họ bị sử dụng làm pháo hôi, còn cam tâm tình nguyện tham gia giải đấu cho Nghĩa trang công cộng Laser à?” Mục Tứ Thành gục đầu lên bàn nhìn Vương Thuấn.

Vương Thuấn cảm xúc lẫn lộn thở dài một tiếng: “Đó là sự thật.”

Mục Tứ Thành lúc này mê mang thật sự: “Tại sao??”

Lưu Giai Nghi trợn tròn mắt, nói không nên lời, “Đồ ngốc, anh có biết tại sao hội này có tên là Nghĩa trang công cộng Laser không?”

Mục Tứ Thành dừng một chút, sau đó hoài nghi nói: “Cái đệt, không phải chứ? Nghĩa trang công cộng? Đúng ý anh nghĩ à?”

“Bingo, đúng vậy, đúng như anh nghĩ đó.” Lưu Giai Nghi búng tay, “Người chơi mới gia nhập công hội này đều biết mình vào loại công hội nào, cũng biết mình có khả năng bị công hội hy sinh.”

“Họ biết họ đang bước vào một nghĩa trang công cộng và sẵn sàng trở thành một trong số đó.”

Mục Tứ Thành dựa vào ghế, ánh mắt mất tập trung: “… Không thể hiểu được tại sao bọn họ lại làm vậy.”

“Mục Thần, cậu không thích các hiệp hội nên ít khi để ý đến những tin tức liên quan.” Vương Thuấn giải thích, “Nghĩa trang công cộng Laser về cơ bản là một hiệp hội kiểu trốn tránh, chấp nhận một số lượng lớn người chơi mới sợ hãi trò chơi này.”

“Một số người chơi mới có thái độ rất phản cảm với trò chơi và muốn thoát khỏi trò chơi, vì vậy hội trưởng của Nghĩa trang công cộng Laser đã đứng lên thành lập hội nghĩa trang tập thể này.”

“Hắn đã hứa hẹn với những người chơi này rằng, các người có thể gửi gắm cái chết của mình ở Nghĩa trang công cộng Laser, vào ngày Nghĩa trang công cộng Laser chiến thắng, tôi sẽ thực hiện điều ước hồi sinh các người từ nghĩa trang và cho các người điểm để thỏa mãn mong muốn của mình, để các người có thể thoát ly trò chơi.”

Mục Tứ Thành cảm thấy xàm vãi: “Vậy cũng có người tin??”

Vương Thuấn gật đầu: “Rất nhiều người tin, ngoại trừ những người chơi mới có kỹ năng cấp cao bị các hội lớn loại bỏ, một số lượng đáng kể người chơi có kỹ năng tốt xấu lẫn lộn đã tham gia vào Nghĩa trang công cộng Laser.”

Mục Tứ Thành cạn lời: “Lỡ như Nghĩa trang công cộng Laser không thể đoạt được quán quân thì sao? Thế thì không phải bọn họ đã chết vô ích rồi à?”

Lưu Giai Nghi đá Mục Tứ Thành một cái, nâng cằm lên ra hiệu cho cậu xem tỷ lệ phần trăm chiến thắng trong PPT.

Mục Tứ Thành lại không biết nói gì, nhưng cậu vẫn cảm thấy có gì đó không ổn: “Cho dù Laser có thể thắng, những người đó có thể đảm bảo hội trưởng công hội có thể thực hiện lời hứa của mình không?”

Lưu Giai Nghi không thể không thể hiện lại biểu cảm “anh là đồ ngốc” đối với Mục Tứ Thành: “Anh có biết khẩu hiệu của Nghĩa trang công cộng Laser là gì không?”

Mục Tứ Thành nhìn Lưu Giai Nghi: “Là cái gì?”

Lưu Giai Nghi nói: “【Mong chúng ta chết trong hy vọng】.”

“Những người chơi mới chọn gia nhập Nghĩa trang công cộng Laser này đều đã được công hội lớn sàng lọc, ngay từ đầu, họ đã kỳ vọng vào kỹ năng của mình, cảm thấy rằng mình có thể sống sót bằng cách dựa vào chún, nhưng về sau, họ nhận thấy kỹ năng của mình không có giá trị, cũng không ai coi trọng nó, thế là họ trải qua quá trình sụp đổ hệ thống giá trị bản thân.”

Lưu Giai Nghi trầm mặc, rồi nói: “Càng về sau, những người mới này không còn tin họ có thể tự mình tồn tại trong trò chơi, họ sống trong sợ hãi, cảm thấy mình sớm muộn gì cũng sẽ chết, thay vì bị tra tấn đến chết trong một trò chơi kinh dị, thì hãy chọn cách chết đầy hy vọng ”

“Thực ra, rất nhiều người không mong đợi hội trưởng Nghĩa trang công cộng Laser sẽ thực hiện lời hứa của mình, họ chỉ muốn được chết trong yên bình.”

Vương Thuấn ở một bên nghe vậy thở dài một hơi: ” Mục Thần, cậu và Bạch Liễu có thể không để ý tới loại công hội này, bởi vì hai người đều có kỹ năng cấp cao, loại công hội này là lối thoát cuối cùng cho những người chơi có kỹ năng cấp độ thấp.”

“Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy thật kỳ lạ, một người chơi trốn tránh có kỹ năng cấp thấp lại tạo dựng được một hiệp hội có lực sát thương kinh khủng như vậy.” Lưu Giai Nghi chống cằm nhớ lại, “Năm ngoái Hồng Đào tuy thắng nhưng cũng không thuận lợi mấy.”

Bạch Liễu nhìn nghiêng về phía Lưu Giai Nghi: “Năm ngoái Hồng Đào làm thế nào để thắng được Nghĩa trang công cộng Laser?”

Lưu Giai Nghi suy nghĩ một hồi lâu mới trả lời: “Người của Nghĩa trang công cộng Laser không có cách nào đối phó với Hồng Đào, kỹ năng của chị ấy liên quan đến sự thay đổi về ngoại hình và sự quyến rũ, rất khó tìm được người chơi có kỹ năng khắc chế được kỹ năng của Hồng Đào.”

“Nhưng những đội viên còn lại thì bị kiềm chế rất lợi hại.”

“Hồng Đào đánh một hồi thì sức chiến đấu bị tiêu hao, mài mòn khá nhiều, nhưng cũng may đối thủ là tân binh, giao diện điều khiển vẫn không bằng phe Hồng Đào, cuối cùng đã thắng.”

Bạch Liễu quay đầu nhìn Vương Thuấn: “Năm ngoái Nghịch Thần thắng đội này như thế nào?”

Vương Thuấn và Lưu Giai Nghi đồng thời im lặng.

Một lúc sau, Vương Thuấn nói: “Không thấy rõ.”

Bạch Liễu nhướng mày: “Không thấy rõ?”

“Trận đấu vừa mới bắt đầu được một phút.” Vương Thuấn cười gượng nói, “Chiến Thuật Gia của Nghĩa trang công cộng Laser đã chủ động đầu hàng Nghịch Thần.”

Chương 321

“Trước mắt vẫn chưa biết lý do tại sao Nghĩa trang công cộng Laser lại từ bỏ tư cách tham gia vòng loại giữa mùa giải, nhưng tóm lại đội này là kẻ thù số một của chúng ta trong giai đoạn khởi động mùa giải sắp tới.”

Vương Thuấn nhấp vào bảng điều khiển, tr3n màn hình PPT hiện lên một cái đầu sơn dương đẫm máu:

“Ngoại trừ Nghĩa trang công cộng Laser, chúng ta cần lưu ý thêm một đội khác nữa là Sơn Dương Cuồng Nhiệt, đây là đội cuối cùng giữa mùa giải năm ngoái.”

“Đội này là top 1 của giai đoạn khởi động mùa giải năm ngoái, trong vòng khiêu chiến gặp Thợ Săn Hươu, Chiến Thuật Gia vẫn là Nghịch Thần, vì vậy Sơn Dương Cuồng Nhiệt đã thua trận theo dự đoán, nhưng vẫn thuận lợi bước vào vòng loại giữa mùa giải.”

Vương Thuấn ngẩng đầu lên: “Sở dĩ tôi đặc biệt đề cập đến trận đấu này là bởi vì trong lần đó, Thẩm Phán Nghịch Thần, một Chiến Thuật Gia nổi tiếng là ôn hòa hiền lành, lần đầu tiên trong trò chơi đã giết Chiến Thuật Gia của phe đối lập.”

“Tuy nhiên Chiến Thuật Gia này là một tuyển thủ nổi tiếng năm đó, có được kim bài miễn tử, cho nên trước mắt người này vẫn là Chiến Thuật Gia của Sơn Dương Cuồng Nhiệt, còn tiếp tục hoạt động tích cực tr3n sân.”

“Thời điểm đánh khiêu chiến với Sơn Dương Cuồng Nhiệt, tất cả các đội viên của Thợ Săn Hươu tham gia đều bị thương, bao gồm cả Nghịch Thần, sau đó, tôi đã đi điều tra, phát hiện những vết thương đó không phải do chấn thương trong game, mà do chấn thương từ thực tế.”

“Sau đó, tôi đã đi kiểm tra các trận đấu giai đoạn khởi động mùa giải của Sơn Dương Cuồng Nhiệt, phát hiện một số điều rất kỳ lạ.”

“Tôi nhận ra chỉ cần đối thủ của Sơn Dương Cuồng Nhiệt là một đội có thực lực hoặc danh tiếng, thì các thành viên của đội này sẽ gặp tai nạn trong thực tế, phải mang theo vết thương tham gia thi đấu.”

“Thậm chí có một vài lần, các đối thủ của Sơn Dương Cuồng Nhiệt đã chết ngay trước thềm cuộc thi, các thành viên cốt cán trong đội cũng chết.”

Vương Thuấn nói rất nghiêm túc: “Vì vậy, tôi đoán trong Sơn Dương Cuồng Nhiệt có kẻ có kỹ năng thu thập thông tin tương tự như tôi, họ có thể lấy thông tin địa chỉ chính xác trong thực tế của người chơi bằng một cách nào đó, rồi tấn công vào đối phương.”

Mục Tứ Thành không khỏi hừ một tiếng: “Chơi dơ vậy, không đánh lại thì dở trò trong hiện thực à.”

“Đúng là dơ thật, nhưng trong hiện thực các cậu không thần thông quảng đại bằng trong game đâu, các cậu đều là người thường.” Vương Thuấn khoa trương, “Hiện tại các cậu đang là

đội ngũ sáng giá nhất trong giai đoạn khởi động mùa giải, nhất định phải chú ý bảo vệ bản thân an toàn trong hiện thực đấy."

"Đặc biệt là Bạch Liễu."

Vương Thuấn nhìn Bạch Liễu: "Mục Tứ Thành là sinh viên đại học có trong danh sách đăng ký, Lưu Giai Nghi vừa trải qua biến cố lớn vẫn đang bị giám sát chặt chẽ, Đường đội trưởng thì hoàn toàn có khả năng tự bảo vệ mình, gia đình của Mộc Kha là tập đoàn lớn, chỉ còn mình cậu."

"Hiện tại cậu là một người ngoài lề xã hội."

Mọi người đổ dồn ánh mắt chuyển sang Bạch Liễu.

"Tôi nói này Bạch Liễu." Mục Tứ Thành thò đầu qua, níu vai Bạch Liễu, "Anh có muốn ở ký túc xá của tôi không?"

Đường Nhị Đả cau mày: "Vấn đề an ninh của ký túc xá đại học không tốt lắm, Bạch Liễu, căn hộ thuê kia của cậu không an toàn, tôi có một căn nhà ở gần căn cứ, hay là cậu dọn đến ở cùng tôi…"

"Không thể ở gần căn cứ, lỡ như căn cứ của chú xảy ra chuyện gì lại đổ lên đầu anh ấy à." Lưu Giai Nghi từ chối đề nghị của Đường Nhị Đả, cô bé nhìn Bạch Liễu, "Em thấy anh có thể trao đổi một chút với Mộc Kha, ở bên nhà anh ấy đi, thuận lợi về tiền bạc và di chuyển nữa."

Bạch Liễu trầm tư nói: "Sống một mình thật sự rất bất tiện."

Cả đám người đồng đồng loạt nhìn thẳng Bạch Liễu: “Vậy anh muốn sống với ai?”

Bạch Liễu cười: “Trước mắt tôi muốn đưa Đỗ Tam Anh về sống cùng với cậu ấy.”

Cả bọn nín thinh, mãi một lúc sau Mục Tứ Thành mới lên tiếng: “Hả??”

Họp xong, Bạch Liễu đăng xuất khỏi trò chơi về căn hộ cho thuê của mình.

Hắn cởi chiếc áo sơ mi trắng dính đầy máu ném vào sọt giặt, cởi khóa thắt lưng, c0i quần dài, cùng nhau ném vào sọt giặt.

Bạch Liễu tr4n truồng bước vào phòng tắm, cởi dây buộc tóc, nhắm mắt ngẩng đầu để nước ấm rửa mặt, sau đó với lấy dầu gội đầu đặt cạnh gương.

Chiếc gương phủ đầy hơi nước lờ mờ phản chiếu phần tr3n cơ thể của Bạch Liễu, hắn nhìn hình ảnh phản chiếu mơ hồ của mình trong gương, khựng lại.

So với khi mới vào game, cơ thể hắn đã có một số thay đổi rõ rệt.

Bạch Liễu không bao giờ gọi cơm hộp, trà sữa hoặc mấy món ăn vặt linh tinh sau giờ làm việc, vì nó quá đắt.

Hắn cũng ít khi tham gia các hoạt động tập thể và tiệc xã giao, thông thường mỗi tháng chỉ toàn dùng phiếu giảm giá để đến tiệm ăn cùng Lục Dịch Trạm, ngày thường chỉ dám mua phần ăn sẵn rẻ nhất là 8 nhân dân tệ gồm một món mặn một món chay, món mặn thì đã bao gồm cà chua xào trứng.

Từ nhỏ đến thiếu niên cho đến khi trưởng thành, Bạch Liễu chưa bao giờ trải qua giai đoạn thừa thức ăn, ăn không đủ chất khiến hắn luôn là người chậm phát triển nhất trong đám người cùng trang lứa.

Khi còn nhỏ, Bạch Liễu là người nhỏ nhất trong số các bạn cùng trang lứa, đến tuổi thiếu niên thì gầy nhất trong các bạn cùng lớp, khi trưởng thành thì gần như bị hạn chế bởi chiều cao của mình khi đang đi tìm việc làm.

Năm nay Bạch Liễu 24 tuổi, hắn nhìn mình trong gương, cảm thấy như…

Cao hơn một chút thì phải.

Bạch Liễu tham gia tập huấn cường độ cao với Đường Nhị Đả ròng rã hơn một tháng, tạo nên những thay đổi cho cơ thể Bạch Liễu không chỉ riêng như vậy.

Nước da của Bạch Liễu vốn nhợt nhạt vì ở trong phòng làm việc không có ánh sáng mặt trời đã lâu, hiện tại có thể lộ ra một ít huyết sắc, vai, cổ và thắt lưng đều căng tràn ra, tứ chi và bụng vốn gầy gò nay đã phát triển các đường cong cơ bắp.

Đặc biệt là tr3n vai, lưng và bụng, một lớp cơ mỏng bao bọc lấy cơ thể Bạch Liễu, khiến những nơi này trông mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Dù không có được cơ bụng 6 múi săn chắc như Đường Nhị Đả nhưng cơ bụng của Bạch Liễu cũng đã xuất hiện những chỗ lõm nông ở hai bên, cảm giác như thể rèn luyện một thời gian nữa là sẽ có cơ bụng ngay lập tức.

Bạch Liễu tiên sinh, một người trưởng thành gần 25 tuổi tự dưng cảm thấy hình như mình lại đang phát ducthì phải.

Tắm rửa xong xuôi lúc đang lau người, Bạch Liễu đột nhiên dừng lại.

Hắn sờ những vết roi của Hắc Đào lưu lại tr3n lưng mình.

Nhưng chỉ dừng trong chốc lát, Bạch Liễu lại mặc quần áo vào như thể chưa sờ thấy gì, vẫn là áo sơ mi trắng và quần âu —— hai loại trang phục duy nhất trong tủ quần áo của hắn.

Lúc Bạch Liễu chuẩn bị đến viện điều dưỡng để đón Đỗ Tam Anh, hắn còn cố tình thắt cà vạt để nhìn trang trọng hơn một tí.

Sau khi đến viện điều dưỡng làm một đống các loại thủ tục, chờ Đỗ Tam Anh ký tên vào từng tờ một, Bạch Liễu đã thành công đưa Đỗ Tam Anh ra ngoài dưới ánh mắt dò hỏi và sợ hãi của người phụ trách.

“Thực xin lỗi, làm phiền anh đến đón tôi.” Đỗ Tam Anh xấu hổ gãi gãi đầu, “Tôi bị đánh giá là không có năng lực hành động cá nhân nên muốn đón tôi từ viện điều dưỡng chắc hẳn rất phức tạp, Bạch Liễu tiên sinh tìm người giúp đỡ phải không ạ?”

Bạch Liễu ừ một tiếng, cầm lấy vali của Đỗ Tam Anh: ” Đường Đội trưởng giúp tìm người.”

Thật ra là Tô Dạng giúp đỡ mới đúng.

Tô Dạng cho rằng Đỗ Tam Anh sẽ khiến những người xung quanh xảy ra chuyện không may, vả lại một đứa trẻ ở viện điều dưỡng cũng không hay ho lắm, không có lợi cho cả Đỗ Tam Anh và viện điều dưỡng.

Ban đầu, Tô Dạng định nộp đơn để gửi Đỗ Tam Anh đến một trại huấn luyện gần căn cứ, nhưng sau khi Bạch Liễu đề nghị chăm sóc Đỗ Tam Anh, anh đã rất ngạc nhiên, dứt khoát giúp đỡ hắn để hoàn thành công việc.

Đỗ Tam Anh cúi đầu nhắm mắt đi theo Bạch Liễu, thỉnh thoảng lại lén liếc nhìn vali của mình tr3n tay Bạch Liễu.

Bạch Liễu đi phía trước, không quay đầu lại lên tiếng, “Muốn hỏi gì cứ hỏi trực tiếp.”

Đỗ Tam Anh do dự một hồi mới thấp giọng hỏi: “… Tôi ở chung với anh, thật sự sẽ không ảnh hưởng đến anh sao?”

“Tốt nhất là tôi nên sống cô lập một mình…” Giọng của Đỗ Tam Anh trở nên yếu ớt.

Bạch Liễu đẩy vali tiếp tục đi về phía trước, giọng điệu đều đều: “Cậu muốn sống một mình sao?”

Đỗ Tam Anh cúi đầu nhìn góc quần áo của mình: “Lúc còn học trung học cơ sở tôi đã sống một mình, còn những người sống cùng tôi… dù là bạn bè, cha mẹ hay chị gái, sau này đều xảy ra chuyện.”

“Ừmm.” Bạch Liễu thản nhiên nói, “Tôi có xem qua tư liệu của cậu rồi, những chuyện này đều đã biết.”

“Vậy cậu có muốn sống một mình không?”

Đỗ Tam Anh co rụt đầu lại, thì thào nói: “Không muốn.”

Bạch Liễu kéo vali, quay đầu liếc nhìn Đỗ Tam Anh: “Cậu ở chung với tôi sẽ không hại tôi, còn có thể giúp tôi, cậu cũng không muốn sống một mình, tôi có thể giải quyết tất cả những vấn đề mà cậu lo lắng, cho nên còn có câu hỏi nào khác không?”

Đỗ Tam Anh dựng thẳng lồng nguc, đôi mắt đỏ bừng, thanh âm đột nhiên lớn hơn, “Không, không có!”

“Cảm ơn Bạch Liễu tiên sinh đã nguyện ý sắp xếp cho tôi sống cùng anh!”

“À quên mất!” Đỗ Tam Anh đột nhiên vỗ đầu lo lắng hỏi: “Tôi còn một vấn đề nữa, Bạch Liễu tiên sinh, có thể nuôi chim anh vũ trong nhà anh không?”

Bạch Liễu suy nghĩ một chút: “Chắc là được, chủ nhà chưa nói là không thể.”

Đỗ Tam Anh trợn tròn mắt: “Bạch Liễu tiên sinh, anh ở nhà thuê à?”

Bạch Liễu ừ một tiếng: “Cậu không thích nhà cho thuê à?”

Đỗ Tam Anh vội vàng xua tay: “Không, không có! Hồi cấp hai tôi cũng thuê nhà, nhưng tôi chỉ nghĩ là người như Bạch Liễu tiên sinh…”

Đỗ Tam Anh vắt óc cố gắng diễn tả cảm giác của mình khi nghe Bạch Liễu sống trong một căn nhà cho thuê: “Sống trong một căn nhà cho thuê rất kỳ lạ.”

Bạch Liễu nhìn Đỗ Tam Anh liếc mắt một cái: “Có gì kỳ lạ chứ?”

“Cũng không phải kỳ lạ gì…” Đỗ Tam Anh hỏi theo một cách khác, “Tại sao Bạch Liễu tiên sinh lại ở nhà cho thuê?”

Bạch Liễu tự nhiên trả lời: “Vì không mua được nhà nên phải thuê nhà chứ sao.”

Đỗ Tam Anh sửng sốt: “Không phải Bạch Liễu tiên sinh rất giàu sao!”

“Tôi chỉ là một nhân viên bị sa thải, không có nhiều tiền đâu.” Bạch Liễu liếc nhìn Đỗ Tam Anh, “Tuy là sau này đã tiết kiệm được một số tiền trong trò chơi, nhưng dùng nó mua nhà ở thì không thích lắm.”

Đỗ Tam Anh tò mò hỏi: “Sao vậy ạ?”

Bạch Liễu nói: “Bởi vì tôi không thích chi tiền cho những sản phẩm cao cấp.

Đỗ Tam Anh khịt mũi khó hiểu, sau đó nhìn vali trong tay Bạch Liễu: “Bạch Liễu tiên sinh, để tôi tự cầm cho.”

“Chút nữa Bạch Liễu tiên sinh bắt taxi về nhà đi.” Đỗ Tam Anh thận trọng yêu cầu, “Tôi không thích đi taxi, có thể tự mình đi bộ về được không ạ?”

Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi: “Bởi vì bị tai nạn giao thông nhiều lần à?”

Đỗ Tam Anh gật đầu, vẻ mặt lại trầm xuống: “… Tr3n xe tôi dễ bị tai nạn, tài xế gặp được tôi cũng rất xui xẻo, cho nên tôi thường đi bộ.”

“Tôi cũng không thích đi taxi, đi bộ cùng với cậu vậy.” Bạch Liễu nói.

Đôi mắt Đỗ Tam Anh sáng lên, sau đó không nhịn được sóng mắt lấp lánh, rưng rưng nhìn Bạch Liễu: “Ô ô, Bạch Liễu tiên sinh, anh thật tốt quá.”

Bạch Liễu liếc nhìn Đỗ Tam Anh: “Tôi thực sự không thích đi taxi, giá quá mắc.”

Đỗ Tam Anh: “…”

Bạch Liễu bảo không bắt taxi đi bộ cùng Đỗ Tam Anh thì quả thực đi cùng Đỗ Tam Anh suốt chặng đường, tr3n đường về, Đỗ Tam Anh sẽ có ý thức đi tr3n những con đường mòn ít người, lỡ như tiếp xúc một chút với ai thì đều rất lo lắng.

Bởi vì vậy, hai người đều đi vào những con phố tương đối cũ kỹ, hai bên đường cũng là những quầy hàng rất cũ.

Chẳng hạn như Đỗ Tam Anh nhìn thấy một dụng cụ đo chiều cao và cân nặng, bên cạnh là một cụ già đang ngồi, có một tấm biển dưới chân ông, ghi rằng 【 một đồng đo ba lần】.

“Rẻ quá.” Đỗ Tam Anh nói với Bạch Liễu, “Trước giờ tôi thấy toàn là đo một lần một đồng”.

Vì thế Bạch Liễu đột nhiên dừng lại trước quầy hàng này.

Đỗ Tam Anh ngẩn người, kinh ngạc nói: “Bạch, Bạch Liễu tiên sinh, anh muốn đo à?”

Bạch Liễu ừ một tiếng, lấy một đồng từ trong túi cúi xuống đưa cho ông cụ bên cạnh cái cân, sau đó không chút do dự đứng lên.

Que đo của dụng cụ đo lường từ từ hạ xuống, chạm vào đầu Bạch Liễu, lại từ từ di chuyển lên tr3n.

Loa tr3n dụng cụ đo lường phát ra ánh sáng đỏ nhấp nháy đó, lớn tiếng phát thanh báo cáo: “—— cao 176,5 cm, nặng 58 kg, hơi gầy!”

Bạch Liễu đứng tr3n cân một lúc, cho đến khi tr3n loa phát hết ba lần phát thanh, mới chậm rãi bước xuống.

Được đo đến 3 lần, nhìn thấy Bạch Liễu bước xuống, Đỗ Tam Anh theo bản năng tự hỏi không biết có nên tự mình bước lên kiểm tra hay không.

Nhưng không phải như vậy, sau khi Bạch Liễu bước xuống, hắn chậm rì rì bước lên, lại đo thêm lần nữa.

Đỗ Tam Anh: “????”

Chờ đến khi đo xong cả ba lần, Đỗ Tam Anh bối rối đi theo phía sau Bạch Liễu, không hiểu sao cảm thấy bước chân của hắn nhẹ nhàng hẳn lên: ” Bạch Liễu tiên sinh, sao anh lại phải đo 3 lần vậy?”

Bạch Liễu thản nhiên nói: “Muốn xác nhận sự thật là sản phẩm của tôi đang gia tăng giá trị.”

- ——oOo—

Chương 322

Đỗ Tam Anh mặt đầy khó hiểu: "???"

Chờ đến sau khi về nhà, Đỗ Tam Anh lấy chim anh vũ ra treo bên cửa sổ, Bạch Liễu đứng bên cạnh nhìn, chim anh vũ đứng trong lồng vừa nhìn thấy Bạch Liễu thì xù lông hét ầm ĩ "Bạch Liễu, chạy đi! Bạch Liễu, chạy đi!"

Thấy Đỗ Tam Anh vẫn chưa chạy đi, chim anh vũ nhìn xung quanh một hồi, sau đó từ từ mở to đôi mắt đậu xanh ngơ ngác nhìn Bạch Liễu đang mỉm cười ngoài lồng.

Có vẻ như cuối cùng nó cũng nhận ra rằng mình đã đến địa bàn của Bạch Liễu, đứng ngốc được một phút, nó nhanh chóng vùi đầu vào dưới cánh, thu mình co ro bất động trong góc lồng.

Đỗ Tam Anh có chút ngượng ngùng giải thích: "Bình thường Tam Tam không như thế đâu."

Bạch Liễu hiền lành tỏ vẻ hiểu biết: "Quả thật động vật rất khó chấp nhận việc thay đổi nơi ở, nhưng cậu dùng con chim anh vũ này để ghi nhớ thông tin là vì nó có thể dịch chuyển người, còn có chỗ nào đặc biệt nữa không?"

Đỗ Tam Anh hưng phấn gật đầu: "Có ạ! Bạch Liễu tiên sinh, anh cũng biết rồi đấy, có rất nhiều thứ trong game không thể

nhớ được trong hiện thực, sẽ bị bóp méo hoặc tẩy xóa ký ức, nhưng Tam Tam lại có thể ghi nhớ các thứ bị tẩy xóa này!"

"Nó rất hữu dụng!"

Bạch Liễu nhìn chim anh vũ: "Vậy làm sao có thể nhớ được những thứ này?"

"Rất đơn giản." Đỗ Tam Anh nói, "Chỉ cần lập đi lập lại điều đó với nó, rồi chờ đến khi nó lập lại lời của anh là được."

"Nhưng Tam Tam không thể nhớ được những thứ phức tạp." Đỗ Tam Anh xấu hổ gãi đầu, "Tôi chỉ có thể nhớ một số thứ đơn giản, vì vậy tôi thường để nó nhớ những thứ quan trọng nhất thôi ạ."

Bạch Liễu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Sau khi Đỗ Tam Anh ngoan ngoãn thu xếp đồ đạc, cậu cầm thau giặt và quần áo đánh tiếng với Bạch Liễu: "Bạch Liễu tiên sinh, tôi muốn đi tắm, dùng phòng tắm của anh được không?"

Bạch Liễu gật đầu.

Chờ sau khi Đỗ Tam Anh vào phòng tắm, Bạch Liễu đứng dậy, không nhanh không chậm bước tới cạnh cửa sổ.

Dù bé chim anh vũ trong lồng đã vùi đầu dưới đôi cánh, nhưng thấy Bạch Liễu tiến lại gần thì vẫn không khỏi run lẩy bẩy.

Bạch Liễu khép hờ hai mắt, duỗi ngón trỏ ra vuốt v3 bộ lông chim anh vũ.

Bé chim anh vũ nhà ta càng run hơn.

“Mày nhớ cái gì?” Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi, “Nói tao nghe xem, tao sẽ không làm gì mày đâu.”

“Bạch Liễu, kẻ xấu!” Chim anh vũ, rụt người lại, như thể chống cự.

Bạch Liễu thở dài tiếc nuối: “Xem ra mày không muốn hợp tác, chúng ta đổi cách khác vậy, tao nói cho mày một chuyện nhất định phải nhớ, mày giúp tao nhớ kỹ nhé?”

“Đổi lại, tao sẽ đảm bảo sự sống còn của mày và Đỗ Tam Anh.”

Chim anh vũ do dự một hồi, rồi từ từ thò đầu ra từ dưới cánh, nhìn Bạch Liễu với đôi mắt đậu xanh đầy cảnh giác, như thể hỏi hắn muốn nó nhớ chuyện gì.

Bạch Liễu xoay người ngồi tr3n tr3n cửa sổ, sau lưng là một tòa nhà cao tầng không có bảo vệ, gió đêm thổi nhẹ, thổi tung mái tóc dài ngang lưng chưa được cắt gọn gàng của Bạch Liễu khẽ bay phất phơ.

“Ngày 17 tháng 8, Hắc Đào đã phá hỏng roi và chữ thập ngược của tôi.”

Con vẹt do dự hồi lâu, nhắc lại theo Bạch Liễu một lần, nó nghiêng đầu nghi hoặc bối rối: “Chỉ nhớ cái này?”

“Trước mắt chỉ cần nhớ kỹ chuyện này.” Bạch Liễu nhẹ nhàng nói, “Nếu sau này y làm hỏng những thứ khác thì tao lại bảo mày nhớ tiếp.”

Con vẹt hoang mang lên tiếng từ tận đáy lòng: “Chuyện này, quan trọng không?”

“Đối với tao rất quan trọng.” Bạch Liễu cười liếc mắt một cái, “Người này thiếu nợ tao, tao không muốn lại bị xóa bỏ hoặc quên đi lần nữa.”

Tắm rửa xong xuôi, Đỗ Tam Anh mặc quần áo chỉnh tề đi ra, cậu co quắp người lại lo lắng nhìn Bạch Liễu: “Bạch Liễu tiên sinh, tôi ngủ ở đâu ạ?”

“Trong phòng tôi có hai cái giường đơn, vừa mua chiều nay.” Bạch Liễu nói, “Cậu thích vị trí nào thì chọn cái đó đi.”

Đỗ Tam Anh chọn giường đơn dựa vào tường, Bạch Liễu thì ngủ giường cạnh cửa sổ.

Có một chiếc bàn đầu giường giữa hai cái giường, hơi giống cách bài trí thương mại lạnh lẽo của một khách sạn, nhưng…

Đỗ Tam Anh xoay người cẩn thận không phát ra tiếng động, thất thần nhìn chằm chằm Bạch Liễu đang ngủ ở bên kia, ánh trăng mơ hồ xuyên thấu từ cửa sổ chiếu vào tr3n mặt Bạch Liễu, cho Đỗ Tam Anh một loại cảm giác không chân thực.

… đã rất lâu rồi cậu không ở chung phòng với người khác như thế này.

Từ khi rời viện dưỡng lão đến nay, cậu đã ở cùng Bạch Liễu gần bảy tiếng đồng hồ, thật giống như lời Bạch Liễu nói, chẳng có chuyện gì xấu xảy ra cả…

“Ngủ không được à?” Bạch Liễu không mở mắt ra đột nhiên gọi một tiếng.

Đỗ Tam Anh sợ tới mức từ tr3n giường bật dậy: “Tôi trở mình đánh thức anh sao! Thực xin lỗi!”

“Không phải cậu đánh thức tôi.” Bạch Liễu mở mắt, “Đây cũng là lần đầu tiên tôi ở chung với người khác, có chút không quen.”

Đỗ Tam Anh ngồi xếp bằng tr3n giường, kinh ngạc hỏi: “Từ đó đến nay Bạch Liễu tiên sinh vẫn sống một mình à?”

“Ừ.” Bạch Liễu đáp, “Chỉ có lúc còn nhỏ thì có ngủ chung với một người, sau đó thì vẫn luôn sống một mình”.

Đỗ Tam Anh cực kỳ kinh ngạc: “Lúc Bạch Liễu tiên sinh còn nhỏ thì ngủ chung giường với người khác à? Bây giờ người đó đang ở đâu ạ?”

“Chết rồi.” Bạch Liễu nhàn nhạt nói, “tự sát, đổ xăng lên khắp người rồi tự thiêu”.

Đỗ Tam Anh khựng người.

Cậu mơ hồ cảm thấy chuyện này rất quen thuộc, nhưng lại chẳng nhớ được gì cả, chỉ có cảm giác buồn bã đã từng chứng kiến trực tiếp cảnh tượng đó khiến cậu không nhịn được mở miệng: “Thực xin lỗi… Chứng bệnh mất ký ức của tôi lại tái phát rồi, tôi không nhớ gì cả.”

“Không sao.” Bạch Liễu lãnh đạm nói, “Loại chuyện này cũng không cần nhiều người nhớ đến làm gì.”

Đỗ Tam Anh im lặng hồi lâu, gắng gượng chuyển chủ đề: “Ờmm, giải đấu của đội Bạch Liễu tiên sinh sắp bắt đầu rồi nhỉ!”

“Ừ, sắp tới sẽ bắt đầu huấn luyện đội, cường độ huấn luyện sẽ tăng lên.” Bạch Liễu trả lời, “Giải đấu sắp bắt đầu rồi.”

“Tôi nghĩ Bạch Liễu tiên sinh nhất định sẽ là quán quân của giải đấu.” Đỗ Tam Anh nghiêm túc cổ vũ Bạch Liễu, sau đó lại nằm xuống, nhìn sườn mặt Bạch Liễu, “Sau khi Bạch Liễu tiên sinh thắng giải đấu thì muốn làm gì?”

Lần này đến lượt Bạch Liễu im lặng, mãi cho đến khi Đỗ Tam Anh ngáp dài, tưởng Bạch Liễu đã ngủ rồi thì hắn đột nhiên lên tiếng:

"Cùng ngủ với người đó tr3n đống tiền."

Đỗ Tam Anh sửng sốt một chút, sau đó nhịn không được bật cười.

Bạch Liễu nghiêng đầu nhìn về phía Đỗ Tam Anh: "Buồn cười lắm à?"

Đỗ Tam Anh gãi gãi đầu, tr3n mặt vẫn mang nụ cười: "Người khác ước nguyện kiểu này thì có vẻ bình thường, nhưng Bạch Liễu tiên sinh lại nghiêm túc nói ra như vậy…"

"Tôi thấy rất buồn cười ạ." Cậu thành thật nói.

"Bất quá điều ước lại khiến mọi người cười." Đỗ Tam Anh nghiêm túc nói, "thì khi trở thành sự thật nhất định sẽ khiến Bạch Liễu tiên sinh rất hạnh phúc."

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt, tr3n mặt lộ ra một nụ cười rất nhạt: "Chắc là vậy."

Hiệp hội Danh Sách Sát Thủ, phòng cải tạo vũ khí.

Hoa Càn Tương đập liên tục vào những vết rạn tr3n thân thanh kiếm của Nghịch Thần, Hắc Đào thì ngồi tr3n băng ghế cao bên cạnh, im lặng nhìn chằm chằm.

"Đừng nhìn tôi kỳ quái như vậy." Hoa Càn Tương chẳng buồn ngẩng đầu lên, "Tôi là người cải tạo vũ khí của Thợ Săn Hươu, không nên phục vụ Danh Sách Sát Thủ của các người mới đúng."

Hoa Càn Tương thở dài một hơi: "Nhưng ai bảo chiến thuật gia của các người là Nghịch Thần, từng là Chiến Thuật Gia Thẩm Phán Nghịch Thần, nhân vật linh hồn lợi hại nhất của Thợ Săn Hươu kia chứ."

" Nghịch Thần đã cứu rất nhiều người, bao gồm cả tôi."

"Tôi nợ Nghịch Thần một ân tình cũ, nhưng lúc cậu ấy rời khỏi Thợ Săn Hươu tôi lại không đi theo, quả thật cũng quá vong ơn phụ nghĩa." Hoa Càn Tương thần sắc phức tạp thở dài, "Bây giờ cậu ấy qua hiệp hội mới, nhờ tôi giúp đỡ cải tạo vũ khí, làm sao tôi có thể từ chối được chứ."

Hoa Càn Tương lắc đầu: "Năm nay toàn chuyện quái đản gì đâu không vậy? Tôi là người tu sửa vũ khí do tư nhân gây dựng, thế mà lại ăn tiền tu sửa vũ khí của ba công hội, còn nhận làm cho hai nhà bên ngoài nữa."

Lúc này Hắc Đào mới mở miệng trả lời: "Không được sao?"

Y nhướng mắt nhìn Hoa Càn Tương: "Bảo vệ kho hàng của công hội chúng tôi cũng thuê ngoài, Bình Minh Vàng tiếp

quản.”

Hoa Càn Tương sững sốt một lúc rồi bật cười đến nỗi chảy cả nước mắt: “Nghịch Thần thuê tôi cải tạo vũ khí, còn phần bảo vệ đạo cụ thì giao cho Bình Minh Vàng, thật không hổ là cậu ấy.”

“Nghịch Thần tóm gọn được người cải tạo vũ khí tốt nhất và đội bảo vệ đạo cụ tốt nhất trong trò chơi vào tay rồi.” Hoa Càn Tương cảm thán, “Danh Sách Sát Thủ của các người là hiệp hội mới toanh, đáng lẽ chẳng làm nên trò trống gì, ấy thế mà dựa vào Nghịch Thần lại giải quyết được hai vấn đề khó khăn nhất của hiệp hội mới.”

“Cậu đào được Nghịch Thần đáng giá thật đấy, Hắc Đào.” Hoa Càn Tương tặc lưỡi ghen tị, “Lúc Nghịch Thần nhất quyết rời đi, hội trưởng công hội của chúng tôi lạnh lùng như vậy mà cũng phải nhẹ giọng cầu xin cậu ấy ở lại, bảo rằng chỉ cần Nghịch Thần ở lại thì muốn làm cái gì cũng được, nhưng cuối cùng cũng không giữ chân được Nghịch Thần.”

Hoa Càn Tương liếc nhìn Hắc Đào: “Tôi vẫn luôn tò mò, cậu đưa ra điều kiện gì mà Nghịch Thần bằng lòng rời khỏi Thợ Săn Hươu vậy?”

“Ông nói ngược rồi.” Hắc Đào thờ ơ nói, “Là Nghịch Thần muốn tự mình rời khỏi Thợ Săn Hươu, tôi vừa vặn cho anh ấy một cái cớ thích hợp.”

Hoa Càn Tương ngẩn người, theo bản năng phản đối: “Sao Nghịch Thần lại muốn tự mình rời khỏi Thợ Săn Hươu chứ?!”

“Nghịch Thần vẫn luôn là cốt lõi của Thợ Săn Hươu, cậu ấy có quan hệ tốt với tất cả mọi người, cũng là bạn tốt trong hiện thực với hội trưởng chúng tôi, họ đã kề vai sát cánh chiến đấu bên nhau nhiều năm rồi.”

Hoa Càn Tương nhớ lại: “Hội trưởng luôn đặt quyết định của Nghịch Thần lên hàng đầu trong mọi việc, tr3n sân thi đấu còn bị thương rất nhiều lần vì bảo vệ Nghịch Thần, Nghịch Thần cũng không để hội trưởng thất vọng, đặt ra nhiều chiến thuật bảo vệ mỗi người.”

“Mọi người thực sự yêu thích và trân trọng Nghịch Thần, Nghịch Thần cũng chân thành yêu thương mọi người trong hội, cậu ấy là linh hồn của cả hội.”

“Vì vậy lúc Nghịch Thần chuyển đội…” Hoa Càn Tương nhìn xuống thanh trọng kiếm tr3n tay mà Nghịch Thần gửi đến để sửa chữa, từ từ thở dài, “Một người thợ rèn như tôi mà còn không chấp nhận được, huống chi là những người khác.”

Hoa Càn Tương đặt thanh kiếm đã đập đỏ bừng vào lò, dùng chân móc một chiếc băng ghế, thả mông ngồi xuống bên cạnh Hắc Đào.

Ông ta thản nhiên lau dầu tr3n tay vào tạp dề, nhìn thanh kiếm chữ thập đang dần tan chảy trong dung nham của lò lửa, rồi lẩm bẩm một mình: “… thật là tàn nhẫn, thanh trọng kiếm trong tay Nghịch Thần đã từng bảo vệ chúng tôi, bây giờ lại nhắm vào chúng tôi.”

“Tôi lại còn giúp cậu ấy sửa chữa nữa.”

Hoa Càn Tương tự giễu xùy một tiếng, lấy một bao thuốc từ trong túi áo khoác, bật một điếu rồi ghé vào dung nham châm lửa, ngậm ở khóe miệng, thở ra nuốt vào từng ngụm.

“Muốn một điếu không?” Hoa Càn Tương tiện tay đưa hộp thuốc lá cho Hắc Đào.

Hắc Đào từ chối.

Hoa Càn Tương nheo mắt trong làn khói: ” Nghịch Thần không cho cậu hút à?”

“Lúc còn ở Thợ Săn Hươu cậu ấy cũng vậy đấy, bên ngoài thì giả vờ giả vịt cấm chúng tôi hút thuốc, hài nhất là hội trưởng của chúng tôi, cậu ta nghiện thuốc lá nặng nhưng cũng bị Nghịch Thần cấm hút.”

“Hội trưởng tuyệt đối tuân theo bất kỳ mệnh lệnh nào của Nghịch Thần, cậu ta là chủ công chính của Nghịch Thần, hình thành thói quen rồi, vì thế Nghịch Thần vừa ban hành lệnh cấm hút thuốc thì cậu ta nhịn hút luôn, dù có khó chịu đến đâu đi nữa.”

“Ngược lại Nghịch Thần mới là người bằng mặt không bằng lòng, mỗi lần nghiện thuốc, cậu ấy đều trốn trong xưởng nhỏ của tôi lén lút hút một điếu.”

Hoa Càn Tương bật cười: “Vốn dĩ tôi không biết hút thuốc, nhưng rồi cũng hút theo cậu ấy.”

Hoa Càn Tương nói xong thì im lặng một lúc, rồi đột nhiên mở miệng: “Tôi vẫn không nghĩ ra tại sao cậu ấy lại rời đi.”

” Thợ Săn Hươu… là do một tay Nghịch Thần sáng lập.”

“Chính Nghịch Thần cũng không biết chiếc sừng nào đã kéo chúng tôi từ chỗ tuyệt vọng sắp chết trở về, đặt chúng tôi lại với nhau, tạo thành một nhóm có thể sưởi ấm lẫn nhau và tiếp tục sinh tồn. ”

Hoa Càn Tương cúi đầu: ” Nghịch Thần luôn cười nói với chúng tôi, giống như nói đùa vậy, tôi có thể nhìn thấy tương lai của mọi người, tương lai của mọi người rất tốt, chúng ta hãy chịu đựng thêm chút nữa.”

“Cho nên chúng tôi cứ cố gắng chịu đựng để đến được tương lai mà cậu ấy nói.”

“Tôi quen Nghịch Thần trong hiện thực.” Hoa Càn Tương cầm thuốc tr3n tay, nhớ lại, “Trong hiện thực tôi là một kẻ lưu manh nghèo nàn, chết sống cũng chả ai quan tâm, tuy là có một gian hàng rèn sắt nhỏ nhưng cũng chẳng thể tự nuôi sống bản thân mình.”

“Về sau lại càng kiếm sống khó khăn.” Hoa Càn Tương lẩm bẩm, “Tôi nhặt được một thằng nhóc ăn xin miệng còn hôi sữa về làm người học việc cho mình, nhóc con miệng ăn núi lở, bữa đói bữa no, thỉnh thoảng vì miếng cơm ăn mà phải làm một ít việc trộm cắp.”

“Nhưng một khi con người trở nên xấu xa thì tình hình sẽ càng ngày càng tồi tệ.” Hoa Càn Tương thở ra một ngụm khói, “Năm đó đáng lẽ hai chúng tôi có thể nhận được một số tiền trợ cấp kha khá, thế nhưng lúc đó tôi lại không biết, nếu mình đã làm chuyện xấu thì sẽ bị ghi vào hồ sơ tội phạm, không nhận được tiền nữa.”

“Về sau, tình hình càng ngày càng tệ, càng thiếu tiền càng làm nhiều việc xấu, mà càng làm nhiều việc xấu thì sẽ càng bị báo ứng.”

Hoa Càn Tương chậm rãi cúi đầu: “Ban đầu khi quyết định đánh cướp, cũng chỉ muốn kiếm một số tiền, ăn một bữa cơm no nê rồi cho thằng nhóc kia học hành làm ăn tử tế, để nó làm lại cuộc đời.”

“Không ngờ lúc bị bắt, thằng nhóc đó lại bất ngờ đứng ra đầu thú, bảo là có tham gia với tôi, thế là cả hai đều bị tống vào tù.”

“Tôi cứ nghĩ thằng nhóc đó đầu óc chập mạch lắm mới đi ăn xin ngoài đường, không ngờ đúng là như thế thật.”

Hoa Càn Tương đột nhiên bật cười: “Vốn tưởng không còn đường thoát thì tôi tình cờ gặp được Nghịch Thần, cậu ấy chủ động mời tôi dùng một bữa cơm, cũng không đắt lắm nhưng lại rất sảng khoái, gọi ra hai thùng bia, cả thằng nhóc và Nghịch Thần đều bị tôi hạ đo ván.”

“Nghịch Thần say khướt bảo với tôi rằng mọi thứ rồi sẽ tốt lên, cậu ấy có thể nhìn thấy tương lai.”

“Trong một thoáng đó tôi cũng nghĩ mọi chuyện sẽ tốt đẹp.” Hoa Càn Tương giật giật khóe miệng cười, “Nhưng không phải như vậy.”

“Lúc người của cục quản lý dị đoan đến hẽm nhỏ nơi tôi mở quầy hàng, đem theo thi thể lạnh cứng bị xé nát thành từng mảnh của thằng nhóc học việc đó, tôi liền đăng nhập vào trò chơi kinh dị này.”

Hoa Càn Tương trầm mặc hồi lâu: “Sau đó tôi gặp được Nghịch Thần trong trò chơi, được cậu ấy giúp đỡ nhiều lần mới có thể sống sót, tiếp đó lại được cậu ấy hướng dẫn gia nhập Hiệp hội Thợ Săn Hươu, bây giờ mới có thể yên tâm làm nghề thợ rèn của mình.”

“Tôi dùng điểm của mình đổi lấy một cơ thể người.” Hoa Càn Tương thở ra một ngụm khói, “Đem cơ thể đó tạo thành dáng vẻ của thằng nhóc học việc, lại dùng điểm để nó đi đứng hoạt động, giả vờ như nó chưa chết, cứ ngu ngốc như trước đây giúp tôi làm nghề rèn sắt.”

“Nhưng cơ thể đó chỉ có thể tồn tại trong đại sảnh, cho nên tôi ở đây còn nhiều hơn trong hiện thực.”

Hắc Đào nhìn ông ta: “Ông không muốn trở về hiện thực sao?”

Hoa Càn Tương cười nhạo: “Trở về làm gì? Trong hiện thực một cái ổ tôi còn chẳng có, ở đây tốt xấu gì ít nhất cũng có thằng nhóc học việc, có xưởng rèn, có công ăn việc làm, có một đám đội viên đối xử với tôi không tệ, sống rất tốt.”

“Thỉnh thoảng cũng cảm thấy mình làm như vậy không đúng lắm, tôi cũng có ý muốn hồi sinh cho thằng nhóc đó.” Hoa Càn Tương cắn cắn điếu thuốc, “Một mặt là không đủ điểm, mặt khác lại nghĩ, hồi sinh cho nó để làm gì chứ?”

“Sống vất vả như thế, đứa nhỏ đó đến nhân gian một chuyến, có lẽ thứ ngon nhất mà nó từng được ăn là bữa cơm mà Nghịch Thần đã mời.”

Hoa Càn Tương thở ra một hơi khói: “Trong bữa ăn đó, thằng nhóc ấy bảo là chưa từng ăn tôm, lúc đó tôi sợ Nghịch Thần hoang phí gọi món ăn đắt tiền, còn mắng nó tham ăn nữa.”

“Nhưng cuối cùng, Nghịch Thần vẫn cười tủm tỉm gọi cho nó một đĩa tôm, bóc cho nó, để một mình nó ăn hết.”

Hoa Càn Tương dập điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, hai mắt đỏ hoe: “Tôi thật không hiểu nổi, một người thân thiện tốt bụng như vậy lúc rời đi lại tàn nhẫn như vậy, bỏ đi không nói một lời với chúng tôi.”

“Sau khi hội trưởng biết Nghịch Thần rời đi, cậu ta đã đến gặp Nghịch Thần, nài nỉ cậu ấy quay trở lại.”

Hoa Càn Tương nhìn thanh trọng kiếm đã hoàn toàn tan chảy trong lò, lơ đãng nói: “Hội trưởng của chúng tôi kiêu ngạo như vậy lại cúi đầu trước cửa hiệp hội Danh Sách Sát Thủ của các người, vốn dĩ muốn quỳ xuống, nhưng Nghịch Thần đỡ lấy hội trưởng, bảo là cậu ấy đã đăng ký tham gia giải đấu với tư cách là thành viên của Danh Sách Sát Thủ.”

“Cậu ấy sẽ không trở về.”

“Hội trưởng chúng tôi đã tự nhốt mình trong phòng một thời gian dài, lúc trở ra thì âm trầm hơn rất nhiều, cậu ta vốn là chủ công của Nghịch Thần, hiện tại tiếp nhận vị trí Chiến Thuật Gia, điều này cũng làm thay đổi hoàn toàn phong cách của chiến đội.”

“Gần đây, hội trưởng đã tìm được một tên hề tân binh có thủ đoạn rất máu me tàn nhẫn để lấp đầy khoảng trống Nghịch Thần để lại.”

” Nghịch Thần không thích nhìn thấy thương vong tr3n sân đấu, nhưng người mới này hễ ra tay thì phải thấy máu, giết người không gớm tay.”

Hoa Càn Tương thẫn thờ nói: “… Tôi cảm thấy hội trưởng chỉ đang muốn trả thù vì Nghịch Thần đã bỏ đi.”

Hắc Đào thành thật nhận xét: “Hội trưởng các người thật là ấu trĩ.”

Hoa Càn Tương lập tức tức giận: “Một kẻ ấu trĩ như cậu thì không có tư cách để nói lời này!”

Chương 323

Aizz.” Hoa Càn Tương ngửa đầu ra sau, dựa vào tr3n tường thở dài, đột nhiên bật cười, “Kỳ thật tôi cũng cảm thấy rất ấu trĩ.”

“Tôi nghe người khác nói, hội trưởng làm chủ công của Nghịch Thần rất nhiều năm rồi, từ lúc Thợ Săn Hươu bắt đầu thành lập kìa.”

“Trong bất kỳ trận đấu đội nào, chỉ cần hội trưởng là chủ công chính thì Chiến Thuật Gia Nghịch Thần sẽ không bao giờ bị thương, cho dù tình huống có bi đát đến đâu, bởi vì hội trưởng sẽ làm mọi cách để bảo vệ cậu ấy.”

Hoa Càn Tương nhớ lại: “Nếu Nghịch Thần là một 【 nhà tiên tri 】, thì hội trưởng giống như 【 thợ săn 】 vậy.”

“—— 【 thợ săn 】 sinh ra để bảo vệ 【 nhà tiên tri 】.”

“Ban đầu nghe nói mọi người đều muốn Nghịch Thần làm hội trưởng, nhưng cậu ấy không muốn, đem vị trí này giao phó cho hội trưởng, còn cười nói tin tưởng hội trưởng nhất định có thể dẫn dắt mọi người đi đến tương lai mà cậu ấy đã nhìn thấy.”

“Nhưng tương lai còn chưa tới.” Hoa Càn Tương thở ra một hơi, tự cười nhạo, “Người mang tương lai cho chúng tôi lại bỏ

chạy.”

Hắc Đào bình tĩnh nói: “Không phải bỏ chạy.”

Hoa Càn Tương ngẩn ra.

Vẻ mặt Hắc Đào chẳng có chút biểu cảm nào, nhìn chăm chú ông ta: “Nghịch Thần mang cho các người tương lai mà các người mong muốn theo một cách khác.”

“Khi các người không thể nhìn thấy tương lai thì có thể chọn tin vào những người nhìn thấy tương lai.”

Hoa Càn Tương sững sờ một lúc, sau đó cười lớn: “Còn nữa, những người 【 dân làng 】 không biết chân tướng như chúng ta vẫn phải nghe theo lời chỉ huy của 【 nhà tiên tri 】 đúng không.”

Nói xong, Hoa Càn Tương nhảy xuống ghế, dùng kìm gắp thanh trọng kiếm của Nghịch Thần trong bếp lò ra ngoài.

Sau khi ngó nghiêng đánh giá một hồi, Hoa Càn Tương nhúng thanh kiếm vào trong nước: “Đã sửa gần xong rồi, Hắc Đào, roi gãy của cậu đâu, mang lại đây bắt đầu sửa roi.”

Hắc Đào đưa cho ông ta chiếc roi gãy nát chỉ còn cái cán.

Hoa Càn Tương nhìn nó một hồi: “Tuy là tôi chưa từng hỏi tại sao vũ khí lại bị hỏng, nhưng hỏng đến mức này thì cũng hơi

quá đi!”

“Đánh nhau với người ta nên bị hỏng.” Hắc Đào giải thích có lệ.

Hoa Càn Tương ngẩn ra: “Có người chơi đánh ngang tay với cậu như vậy à? Giải đấu sắp bắt đầu rồi, Nghịch Thần không ngăn cản à?”

Hắc Đào mặt không cảm xúc: “Nghịch Thần hợp với đối phương cùng nhau đánh tôi.”

Hoa Càn Tương: “…… Vậy nhất định cậu đã gây ra chuyện quá mức rồi.”

Hắc Đào chậm rãi dựa vào lưng ghế, chống cằm lên mu bàn tay, nói: “Đúng vậy, cho nên tôi muốn xin lỗi người đó.”

Hoa Càn Tương cầm roi cẩn thận đánh giá, thuận miệng trả lời: “Vậy đi đi.”

“Nhưng Nghịch Thần không cho phép.” Hắc Đào chậm rãi rũ mí mắt xuống, “Anh ấy nói trước tiên phải tìm ra lý do tại sao đối phương lại đối với mình như vậy, còn nếu tuỳ tiện đi tìm đối phương thì sẽ khiến mọi thứ trở nên tồi tệ hơn.”

Hoa Càn Tương đồng ý gật gật đầu: “Đúng là như thế, vậy cậu nghĩ ra chưa?”

Hắc Đào yên lặng trong chốc lát.

Hoa Càn Tương cười rộ lên: “Chưa nghĩ ra được à?”

Hắc Đào im lặng hồi lâu mới mở miệng: “Tôi cảm giác hình như em ấy thích tôi, nhưng hễ gặp tôi thì lại buồn bã, nghĩ ngợi cũng rất nhiều.”

“Tôi không hiểu em ấy suy nghĩ chuyện gì, cũng không hiểu em ấy buồn vì điều gì.”

Hoa Càn Tương nhúng roi Hắc Đào roi vào dung nham, cười chọc ghẹo: “Ai nha, lại là mấy chuyện yêu đương……”

“Nói chung, theo kinh nghiệm của tôi, nếu cậu cho cô ấy những gì cô ấy muốn thì cô ấy sẽ tha thứ cho cậu phần nào cho dù không nói ra. Bên kia có muốn gì không?”

Hắc Đào dừng lại: “Có, một cây roi tương tự như của tôi và một chữ thập ngược.”

Nói xong, Hắc Đào lại trầm mặc: “Nhưng tôi không muốn em ấy lấy được nên phá hỏng hết cả rồi.”

Hoa Càn Tương hiểu ra: “Thảo nào đối phương chán ghét cậu là đúng rồi!”

Hắc Đào đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Hoa Càn Tương: “Ông có thể làm được không? Một cái roi giống như

của tôi ấy.”

Hoa Càn Tương tràn ngập dấu chấm hỏi: “Đại ca à, cậu có biết roi của cậu có cấp bậc gì không?”

“Nếu tôi có thể tạo ra roi có chất lượng như cậu thì tôi cmn tự tạo công hội cho mình luôn rồi, không tốt hơn à!” Hoa Càn Tương vừa nói vừa lắc lắc rồi tr3n tay, “Chưa nói đến cái khác, chỉ nói đến xương cốt thôi, từ trước đến nay tôi chưa từng gặp qua loại nguyên vật liệu nào có kết cấu giống như roi của cậu.”

“Tôi tìm khắp trong toàn bộ trò chơi cũng ko thấy loại xương cốt này, trong hiện thực cũng chẳng có, tôi cũng không biết cậu tham khảo chủng loại quái vật thằn lằn nào để tạo ra đạo cụ kỹ năng bi3n thái như thế này nữa.”

Hắc Đào liếc nhìn cây roi chìm trong dung nham, thản nhiên trả lời: “Đó là xương của tôi.”

Hoa Càn Tương ngẩn ra: “…… Không phải là xương thằn lằn à?”

“Lúc đầu rất nhiều người gọi tôi là thằn lằn.” Hắc Đào trả lời, “Tôi cũng nghĩ tôi là một con thằn lằn, vì vậy tôi gọi nó là xương thằn lằn”.

Hoa Càn Tương càng thêm mê mang: “…… Sao cậu lại tự cho mình là thằn lằn?”

Hắc Đào nhớ lại: “Bởi vì lúc tôi chui ra khỏi thân xác thì nửa người dưới là đuôi cá nhưng lại có chân, quỳ rạp tr3n mặt đất rất giống thằn lằn.”

Thời điểm Hắc Đào sinh ra từ túi da của Tawil tại thị trấn Siren, y vẫn chưa hoàn toàn mất đi hình dáng người cá, nửa người dưới là một cái đuôi cá khổng lồ, nhưng bàn chân lại chậm rãi mọc ra khỏi đuôi, trông vừa kỳ quái lại chẳng ra thứ gì, khiến người dân thị trấn sợ hãi gần như phát điên lên.

Bọn họ điên cuồng vừa đánh vừa đạp Hắc Đào đang cố đứng lên, muốn đuổi “người thằn lằn” lăn đi.

Vì thế trong một thời gian dài, Hắc Đào thực sự nghĩ rằng mình là một con thằn lằn, khi gặp thằn lằn trong các phó bản khác, Hắc Đào thậm chí còn chủ động quan sát và bắt chước động tác của chúng.

Loại hiểu lầm vẫn tồn tại mãi cho đến khi Nghịch Thần bước vào Danh Sách Sát Thủ, nghiêm túc giải thích với Hắc Đào rằng thằn lằn không thể chơi trò chơi, Hắc Đào mới bừng tỉnh hiểu được.

—— hóa ra mình là một con người.

“Ông có thể dùng xương của tôi ——” Hắc Đào ngẩng đầu nhìn Hoa Càn Tương, “——làm một chiếc roi cho Bạch Liễu được không?”

Hoa Càn Tương hết hồn, theo bản năng từ chối: “Không được!”

Mặc dù bị từ chối, Hắc Đào vẫn không nhúc nhích nhìn Hoa Càn Tương cáu kỉnh đi tới đi lui mấy lần: "Không được tức là không được, cậu có giết tôi thì cũng không làm được đâu!"

"Cho dù tôi đồng ý giúp đỡ cậu thì trong đại sảnh trung tâm người chơi cũng bị cấm làm tổn thương nhau, tôi không có cách nào lấy xương của cậu ra được, đây là điều thứ nhất."

Hoa Càn Tương quay người lại, nghiêm nghị đưa ra hai ngón tay: "Điều thứ hai, cho dù cậu vào game rồi tháo xương ra cũng không thể đem nó ra ngoài để tôi làm roi được."

"Từ đó đến giờ chỉ có thể đem thương tích và các đạo cụ khen thưởng trong trò chơi ra ngoài, tôi chưa bao giờ nghe ai nói có thể mang xương của mình ra ngoài cả."

"Thứ ba, xem như cậu tìm được cách để lấy xương cho tôi, một cây roi sẽ cần ít nhất bốn đến sáu gai xương sống lưng, mỗi lần lấy xương và đợi mọc lại cần một khoảng thời gian rất dài để dưỡng bệnh, tôi không thể cứ ở mãi trong Danh Sách Sát Thủ để chờ cậu hồi phục rồi làm roi được, Thợ Săn Hươu cũng đang chuẩn bị cho giải đấu, vì vậy tôi phải ở đó."

"Tóm lại, ý nghĩ kỳ lạ của cậu không thực hiện được đâu."

"Vậy nếu như tất cả những vấn đề này đều được giải quyết thì ông sẽ giúp tôi, phải không?" Hắc Đào nhìn Hoa Càn Tương, ánh mắt rất tập trung và nghiêm túc.

Bộ dạng này làm cho Hoa Càn Tương do dự một hồi, rồi qua loa lấy lệ hỏi: “Cậu giải quyết như thế nào?”

Hắc Đào nhìn xuống chiếc roi đã khôi phục lại nguyên dạng trong bếp lò của Hoa Càn Tương rồi rút ra, roi thấm nước phát ra một âm thanh nhè nhẹ, bốc lên một sợi khói trắng.

Sau đó y đưa tay cong qua cổ, tr3n mặt không chút biểu cảm, dí cây roi vào cổ chỗ xương sống lưng, đâm xuống không chút do dự.

Máu tươi nháy mắt tràn ra, Hoa Càn Tương lộ ra vẻ kinh ngạc, Hắc Đào chậm rãi nắm chặt tay thành nắm đấm rồi thu tay về sau, xòe ra trước mặt Hoa Càn Tương.

Trong lòng bàn tay là một đoạn xương sống máu chảy đầm đìa.

“Roi của tôi có thể cắt xuyên thời gian và không gian, vì vậy tôi có thể tự làm mình bị thương trong sảnh trung tâm, có thể lấy xương ra.” Hắc Đào thần sắc nhạt nhẽo, “Khả năng tái sinh của tôi rất mạnh, gỡ xương rồi sẽ mau dài trở lại thôi, cũng không làm chậm trễ thời gian của ông đâu.”

“Vấn đề đã giải quyết xong rồi, bây giờ làm roi cho tôi được không?”

Hoa Càn Tương khóe miệng run rẩy, im lặng hồi lâu, hai tay run rẩy rút trong túi ra hộp thuốc lá, sau khi hút một điếu thuốc, ánh mắt mới dám chậm rãi nhìn xuống đoạn xương rỉ máu nằm trong lòng bàn tay trắng nõn của Hắc Đào.

“Cậu… cậu không có cảm giác gì sao?”

Hắc Đào khựng một chút: “Có cảm giác.”

Hoa Càn Tương không thể tin được nhìn Hắc Đào: “Vậy sao cậu mẹ nó lại có thể mặt không đổi sắc rút xương của mình ra được vậy?!”

Hắc Đào trầm mặc: “Bởi vì tôi biết em ấy chỉ muốn cái này.”

Hoa Càn Tương ngẩn ra, ông ta nhớ lại những gì mình vừa nói với Hắc Đào —— 【 Hãy cho cô ấy những gì cô ấy muốn, cô ấy sẽ tha thứ cho cậu một chút. 】

“Đối phương muốn loại đồ này, cậu đau đớn như vậy mới có thể làm ra…” Hoa Càn Tương thần sắc phức tạp mà thở dài một hơi, “cũng đâu cần thiết như vậy chứ…”

“Mang qua đây đi.” Hoa Càn Tương ngậm một điếu thuốc trong miệng, nhận lấy đoạn xương, ông ta không đành lòng nhìn thẳng vào nó nên chuyển qua thân thể Hắc Đào, “Đừng để máu bắn tung tóe khắp nơi như vậy, chính mình cẩn thận một chút.”

Hắc Đào ừ một tiếng.

Hoa Càn Tương nhìn đoạn xương trong tay, hít sâu một hơi: “Mẹ nó, chuyện quỷ gì đây…”

Giải đấu đang đến từng ngày.

Tất cả các công hội đều đang trải qua giai đoạn nước rút điên cuồng cuối cùng, không chỉ riêng Hồ Trò Chơi mà cả khu vực TV nhỏ không khí cũng sôi sùng sục.

Đoàn Xiếc Thú Lang Thang tập luyện gần như cả ngày lẫn đêm với đủ loại trò chơi cường độ cao, không chỉ Mục Tứ Thành kêu gào thảm thiết không chịu đựng được mà ngay cả Đường Nhị Đả cũng có lúc lộ ra vẻ mệt mỏi.

Mục Tứ Thành nằm liệt người tr3n bàn làm việc trong phòng nghỉ Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, tròng mắt trợn trắng: "… Tôi sắp đối mặt với chuyện khủng b0 nhất trong đời."

Lưu Giai Nghi cạn lời: "Chỉ là khởi động mùa giải thôi mà, trước đây anh có bao giờ sợ hãi như thế đâu?"

"Không phải." Mục Tứ Thành hai mắt vô thần phản đối, "Không riêng gì khởi động mùa giải, anh sắp bắt đầu học lại rồi."

Đường Nhị Đả vén quần áo lau mồ hôi tr3n mặt, nghe vậy cười nói: "Học đại học chắc ổn nhỉ?"

"Đúng vậy, vốn dĩ cũng tạm được…" Mục Tứ Thành bi phẫn nói, "Nhưng học kỳ 1 tôi mãi chơi game, đến cuối học kỳ thi trượt hai môn! Học kỳ này phải thi lại! "

Mục Tứ Thành vò đầu bứt tóc, rú lên đau khổ: “Với lại tôi còn chưa ôn bài nữa!”

Mộc Kha thật tình thắc mắc: “Đại học thi rất đơn giản mà, tại sao lại trượt?”

Lưu Giai Nghi cười nhạo không thương tiếc: “Ở đây chắc chỉ có mình anh là thi trượt môn.”

Bạch Liễu ngồi bên cạnh nhàn nhạt mở miệng: “Tôi cũng trượt.”

Trong nháy mắt cả đám người trong phòng đổ dồn ánh mắt nhìn qua.

“Làm sao vậy?” Bạch Liễu thản nhiên nhìn lại, “Tôi thi rớt lạ lắm à?”

“Tôi học chỉ ở mức trung bình thôi.”

Mộc Kha trầm ngâm nhớ lại: “Tôi nhớ ra rồi, tôi có xem sơ yếu lý lịch của anh, điểm của Bạch Liễu hình như không được tốt lắm, tôi nhớ kỳ thi tuyển sinh đại học hình như được ——”

“485 điểm.” Bạch Liễu uống một ngụm nước, giọng điệu bình thản nói, “Tôi nhớ là khá thấp so với điểm chọn của một số trường đại học.”

Mục Tứ Thành sửng sốt: “Điểm thi đại học của anh vậy mà còn thấp hơn tôi hơn 100 điểm!”

Mục Tứ Thành nhanh chóng đắc ý, ôm ngực nhướng mày nhìn Bạch Liễu nở nụ cười gợi đòn: “Không ngờ, thật không ngờ, Bạch Liễu, nhìn anh xem, mày rậm mắt to, trông y như học sinh xuất sắc vậy á, thế mà thi còn thua cả tôi!”

“Rất kỳ lạ.” Lưu Giai Nghi nhíu mày, “Tư duy và học lực của Bạch Liễu rất cao, sao lại thấp hơn cả Mục Tứ Thành chứ?”

Mục Tứ Thành phát cáu: “Này ——!!”

Bạch Liễu suy nghĩ một chút: “Hồi cấp ba tôi học không chăm chỉ lắm, không hiểu chuyện, lại tương đối phản nghịch, không tập trung vào học tập, đến nửa học kỳ cuối cùng mới bắt đầu nghiêm túc học.”

“Lúc mới vừa thông báo thành tích, Lục Dịch Trạm có thuyết phục tôi học lại, tôi cũng đã nghĩ đến việc học lại, nhưng cuối cùng vẫn không đi.”

Mục Tứ Thành xoa xoa hai tay, vẻ mặt kinh hãi: “Sao lại thế này, tôi nghe anh nói đến chuyện suy nghĩ đi học lại thì có cảm giác không ổn sao sao ấy, sợ hãi quá đi!”

Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành: “Người bình thường nếu thi đạt điểm kém đều sẽ cân nhắc đến việc học lại.”

Mộc Kha tò mò hỏi: “Bạch Liễu rốt cuộc tại sao không đi?”

Bạch Liễu dừng lại: “Bởi vì tôi không có tiền, lúc đó tôi đủ mười tám tuổi rồi, viện mồ côi không hỗ trợ nữa.”

Tất cả mọi người đều im lặng, ngay cả Mục Tứ Thành cũng sững sờ.

Lý do này thực sự là… ngoài dự đoán của mọi người.

“Mặc dù viện mồ côi cũng có trợ cấp giáo duccho trẻ em trưởng thành, nhưng danh ngạch không nhiều lắm, yêu cầu phải có thành tích rất tốt hoặc rất nỗ lực chăm chỉ mới nhận được, chẳng hạn như Lục Dịch Trạm, loại người như tôi mà nhận được thì rất bất công với người khác.”

Bạch Liễu ngồi tr3n ghế với vẻ mặt bình thản: “Mặc dù Lục Dịch Trạm bảo là sau khi vào đại học cậu ấy sẽ chăm chỉ kiếm tiền để trang trải học phí và sinh hoạt cho tôi, giúp tôi đi học lại, chờ đến khi tôi đi làm thì trả cho cậu ấy là được, cuối cùng tôi vẫn từ chối.”

Lưu Giai Nghi nhịn không được thắc mắc, “Tại sao?”

Bạch Liễu nhướng mắt: “Bởi vì tôi chán ghét cuộc sống cấp ba cho nên không muốn học lại.”

Vương Thuấn cắt ngang bầu không khí đang trò chuyện rôm rả của nhóm người:

“Các vị, một ngày nữa là bắt đầu khởi động mùa giải rồi, bây giờ tôi sẽ nhắc lại một số vấn đề quan trọng trước trận đấu, sau đó mọi người trở về nghỉ ngơi thật tốt đêm nay, ngày mai vào trò chơi sẽ chính thức tiến hành bốc thăm thi đấu.”

“Trước hết, sân khấu chính của giải đấu là ở đại sảnh trung tâm, tất cả mọi người sẽ phải thay đổi thói quen thi đấu trước mặt khán giả.”

Vẻ mặt của Vương Thuấn rất nghiêm túc: “Hiện tại chưa có ai trong số các cậu giành được kim bài miễn tử, các cậu cần phải nổi tiếng thêm nữa.”

“Vì vậy, nếu gặp được đối thủ có sức mạnh yếu hơn trong giai đoạn khởi động giải đấu thì phải tận lực thể hiện sự vượt trội của mình để thu hút sự chú ý của khán giả.”

“Thứ hai, Hồ Trò Chơi sắp đóng cửa, theo thông lệ của những năm trước, Hồ Trò Chơi sẽ được dùng làm nơi cho thuê tư nhân, công hội có giá thầu cao nhất trong ngày hôm đó có thể thuê Hồ Trò Chơi trong một ngày.”

Vương Thuấn nhấn mạnh: “Mặc dù giải đấu đã bắt đầu, ngoại trừ Đường đội trưởng ra, những người khác đều là người mới thuần túy, cường độ huấn luyện còn kém rất xa tuyển thủ chuyên nghiệp.”

“Cho nên tiếp theo, các cậu không chỉ tham gia vào các trò chơi khởi động mùa giải, mà công hội cũng sẽ tích cực đấu thầu để thuê Hồ Trò Chơi mỗi ngày, một khi thuê được thì phiền mọi người chịu khổ một chút ngày hôm đó, sau khi thi

đấu thì hãy đến Hồ Trò Chơi để luyện tập thêm, nhất định phải tận dụng chi phí thuê một cách có lợi nhất.”

“Tôi đã hỏi Charles về các chi phí đấu thầu Hồ Trò Chơi, anh ta nói sẽ thanh toán toàn bộ chi phí này.”

Vương Thuấn nhìn mọi người xung quanh, nở một nụ cười hiểu ý:

“Cuối cùng, tôi chúc mọi người mọi điều may mắn và đạt được điều mình muốn.”

Đêm trước giải đấu.

Mục Tứ Thành tựa vào ngọn đèn để bàn phủ đầy ánh sáng trắng, bĩu môi lười biếng cầm bút, dùng bút dạ vẽ nguệch ngoạc tranh ảnh linh tinh trong sách giáo khoa, ôn tập những môn sẽ thi lại.

Vẽ tới vẽ lui, ánh mắt của Mục Tứ Thành đột nhiên chuyển sang chiếc giường trống bên trái cánh cửa ký túc xá.

Đó là giường của Lưu Hoài.

Vì có người chết trong ký túc xá nên các sinh viên khác đều sợ hãi dọn đi, chỉ có Mục Tứ Thành bị quản lý ký túc thuyết phục hai lần nhưng vẫn không chịu dọn ra ngoài, sống một mình ở đây.

“Phiền quá đi…” Mục Tứ Thành lẩm bẩm một mình, “Nếu có cậu ở đây thì có thể khoanh vùng trọng điểm cho tôi rồi.”

“Chỉ có cậu là nghe giảng bài nghiêm túc…”

Than thở một hồi, Mục Tứ Thành cáu kỉnh gãi đầu: “Ahhh! Nếu hồi đó tôi thi đại học cũng đạt 485 điểm thì tốt rồi! Trong đầu bây giờ toàn là giải đấu méo làm được bài a a a a!”

Lưu Giai Nghi cuộn tròn tr3n giường, ôm một con búp bê xấu xí và vụng về tr3n tay, cô bé nhắm mắt lẩm nhẩm:

“Anh hai ngốc…”

“Anh giao em cho Bạch Liễu, tuy là xem ra cái gì cũng không tốt, nhưng hắn rất giữ lời hứa.”

Cửa phòng Lưu Giai Nghi vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ, cô bé lập tức giấu con búp bê vào trong chăn giả vờ ngủ.

Cánh cửa chậm rãi đẩy ra, Hướng Xuân Hoa cẩn thận mở cửa, rón rén đến bên giường Lưu Giai Nghi, nhét chăn bông cho cô bé, sờ đầu cô bé, sau đó rời đi.

Lưu Giai Nghi từ từ mở mắt, cô bé cầm tay con búp bê trong chăn bông, thì thầm nói:

“Hiện tại em đã có một gia đình rất thương yêu em, anh hai.”

“Bạch Liễu tìm cho em đấy.”

Mộc Kha ngồi bên cạnh băng ghế trong bệnh viện, cởi bỏ điện tâm đồ xuống rồi mặc lại quần áo.

Bác sĩ đối diện nhìn kỹ tờ biểu đồ điện tâm đồ một lúc, sau đó gật đầu: “Sắp tới cần phải kiểm tra chuyên sâu, nhưng tình trạng của cậu gần đây tương đối ổn định, tránh vận động mạnh, giữ tâm lý bình thản là được.”

Mộc Kha đứng dậy cúi đầu lễ phép cảm ơn, “Làm phiền bác sĩ.”

Bác sĩ nở nụ cười: “Đừng khách sáo, từ nhỏ cậu đã là bệnh nhân của tôi rồi, mà Mộc Kha này, gần đây tâm tình của cậu có vẻ rất tốt, có chuyện gì vui à?”

Mộc Kha ngẩng đầu, mỉm cười: “Dạ.”

“Tôi gặp được một người khiến mình phải vận động mạnh, tâm lý cũng không ổn định, nhưng vẫn rất vui vẻ.”

Bác sĩ ngẩn người.

Bác sĩ còn chưa kịp phản ứng, Mộc Kha lại cúi đầu chào tạm biệt, xoay người chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Đường Nhị Đả vừa mới ra khỏi phòng thì nhìn thấy Tô Dạng và một nhóm đội viên của chi đội 3 đang đứng trước mặt mình.

Gã không khỏi giật mình: “Các cậu làm…”

“Đi thôi, công việc của chúng ta xong xuôi rồi! Đi uống rượu nào!” Đám đội viên ầm ĩ xông lên, nở nụ cười cợt nhã, “Lâu lắm rồi không uống một ly với anh!”

Đường Nhị Đả tay chân luống cuống gạt bọn họ ra: “Các cậu làm sao vậy! Tôi rời khỏi cục quản lý dị đoan rồi, không còn là đội trưởng của các cậu!”

Tô Dạng cười rộ lên, mi mắt cong cong: “Đúng vậy, nhưng chẳng lẽ anh rời đi rồi thì chúng tôi không thể tới mời anh uống một ly sao?”

“Chúng tôi đến đây không phải để gặp Đường Nhị Đả đội trưởng của chi đội 3, mà để tìm người bạn cũ Đường Nhị Đả cùng nhau ôn chuyện thôi, không được sao?”

Đường Nhị Đả khựng lại, sau đó bả vai chậm rãi buông lỏng, nở nụ cười nhẹ nhõm một hơi: “được chứ.”

Tr3n đường đi, Đường Nhị Đả và Tô Dạng sánh bước bên nhau, Tô Dạng liếc nhìn Đường Nhị Đả rồi cười: “Cảm giác anh thay đổi rất nhiều.”

Đường Nhị Đả dừng lại: “Vậy à?”

Tô Dạng gật đầu: “Trước đây, tôi luôn cảm thấy anh có rất nhiều tâm sự nặng nề, tựa như mang theo rất nhiều gánh nặng mà chúng tôi không biết, cũng không chịu nói cho chúng tôi biết, mỗi ngày đều rất căng thẳng.”

“Có cảm giác như đang bảo vệ mọi người trong lãnh thổ của mình.” Tô Dạng ngẩng đầu thở ra một luồng khí trắng, “Nhưng lại đang chống cự để mọi người ngoài cửa.”

“Nhưng bây giờ, có cảm giác như anh đã trút bỏ được gánh nặng đó rồi thì phải.”

Tô Dạng cười quay đầu lại: “Tôi chưa từng thấy anh thư thái như vậy, xem ra nghỉ hưu đối với cụ ông 40 tuổi như anh cũng tốt nhỉ.”

Đường Nhị Đả dừng một chút, sau đó cười nói: “Tuy rằng cuộc sống về hưu có nhiều bất trắc.”

“Nhưng gánh nặng thì đúng là được người khác tiếp nhận rồi.”

Tô Dạng bật cười: “Là Bạch Liễu?”

Đường Nhị Đả tay cầm điếu thuốc, trong đôi mắt xanh biếc hiện lên một nụ cười nhàn nhạt: “Ừ.”

Trong Hồ Trò Chơi.

【 hệ thống nhắc nhở thân thiện: Do giải đấu sắp diễn ra, khu vực Hồ Trò Chơi sẽ sớm đóng cửa, người chơi vui lòng rút lui càng sớm càng tốt! 】

Mọi người liên tục bò ra khỏi Hồ Trò Chơi, giao diện trò chơi không ngừng xoay tròn tr3n mặt nước dần dần ngưng đọng và tối sầm lại, đáy nước từ hư ảo biến thành hiện thực, chỉ còn sóng nước lắc lư phản chiếu vầng hào quang đủ màu sắc mờ ảo tr3n đỉnh đầu.

Bạch Liễu bước lên từ Hồ Trò Chơi, nước tr3n người nhỏ giọt tí tách ướt đẫm.

Sau này muốn vào đây thì phải bỏ điểm ra thuê, tuy hắn không phải tốn kém, nhưng theo nguyên tắc cơ bản của Bạch Liễu 【 có sẵn mà không xài thì đúng là ngu 】, hắn vẫn hì hục huấn luyện trong Hồ Trò Chơi cho đến giây phút cuối cùng.

Toàn bộ Hồ Trò Chơi lúc này chỉ còn Bạch Liễu, hắn vừa định bước ra ngoài, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một người khác.

Hắc Đào đứng không nhúc nhích bên ngoài Hồ Trò Chơi, nhìn chằm chằm vào hắn.

Bạch Liễu khựng lại, hắn cũng nhìn thẳng vào Hắc Đào.

Hai người không nói gì, chỉ im lặng nhìn nhau.

Hắc Đào đứng bên ngoài Hồ Trò Chơi, Bạch Liễu đứng bên trong Hồ Trò Chơi, giữa hai người là một vầng hào quang đầy

màu sắc lặng lẽ lưu chuyển.

Giờ phút này chỉ còn lại hai người bọn họ trong Hồ Trò Chơi vốn rất đông đúc, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy trống trải.

Bạch Liễu lên tiếng trước, giọng điệu bình tĩnh: “Tìm tôi có chuyện gì không?”

Hắc Đào dừng một chút, sau đó chậm rãi đưa tay về phía Bạch Liễu: “Cho em.”

Bạch Liễu cụp mắt xuống nhìn thứ trong tay Hắc Đào.

Tr3n tay Hắc Đào là một chiếc roi xương trắng tinh.

——Giống hệt roi xương mà Bạch Liễu nhận được từ Tawil lúc đầu.

Bạch Liễu cứ như vậy nhìn xuống, những giọt nước từ lông mi chảy xuống, nhỏ xuống Hồ Trò Chơi đã đóng kín, vầng hào quang đầy màu sắc bùng lên thành những vòng tròn.

Thấy Bạch Liễu không nhận lấy, Hắc Đào cuộn tròn ngón tay buông thõng bên người: “Là roi xương thằn lằn có sức mạnh ngang với roi xương người cá trước đây của em.”

“Em không muốn sao?”

Bạch Liễu thật lâu mới ngẩng đầu nhìn Hắc Đào: “Chỉ có roi thôi sao?”

Hắc Đào ngớ người.

Bạch Liệt bình thản hỏi: “Anh cũng đánh gãy chữ thập ngược của tôi, không trả cho tôi luôn à?”

“Chữ thập ngược…” Ánh mắt Hắc Đào đảo tới đảo lui, “… vẫn chưa sửa xong.”

Nguyên vật liệu của giá chữ thập quá đặc biệt, Hắc Đào hối thúc Hoa Càn Tương muốn điên luôn rồi cũng chưa tạo ra được cái tương tự.

Bạch Liễu gật gật đầu, đưa tay cầm lấy roi: “Vậy à? Vậy tôi lấy roi trước, anh dùng cái gì thế chấp giá chữ thập?”

Hắc Đào ngẩn người như tượng, mặt không cảm xúc đứng trước mặt Bạch Liễu một lúc thật lâu,.

Người này gần như muốn viết câu 【 Hiện tại tôi chưa nghĩ ra có thể lấy cái gì làm tài sản thế chấp】 tr3n mặt y luôn rồi.

Bạch Liễu nhìn đi chỗ khác, trong mắt mang theo ý cười: “Không nghĩ ra sao?”

Hắc Đào thành thật gật đầu, sau đó dừng lại, “Dùng cách khác được không?”

Bạch Liễu hỏi: “Như thế nào?”

Hắc Đào lấy ra một cái bút dạ màu đen, nghiêm túc giải thích: “Bây giờ em muốn có thì tôi có thể vẽ một cái cho em trước.”

Bạch Liễu: “…”

Sau khi đăng xuất khỏi trò chơi, Bạch Liễu thay quần áo đã ngâm nước, đi vào phòng tắm, quay đầu lại bắt đầu xả nước.

Xối rửa được nửa chừng, như nhận ra được gì đó, Bạch Liễu nghiêng người nhìn vào gương.

Trong gương, ở giữa xương quai xanh của Bạch Liễu là hình vẽ một cây thánh giá ngược bằng bút dạ màu đen, nổi bật rất dễ thấy tr3n làn da trắng nõn.

Bạch Liễu dựa vào vách gạch men sứ lạnh như băng nhắm mắt lại, ngẩng đầu để nước cuốn trôi, nhẹ giọng thì thào nói: “… thế mà lại cho y vẽ.”

Lúc còn trong Hồ Trò Chơi, sau khi nghe Hắc Đào nói xong, Bạch Liễu chỉ hơi chần chừ một chút liền dứt khoát cởi cúc áo sơ mi, ngửa cổ ra để lộ khoảng da thịt giữa xương quai xanh cho Hắc Đào vẽ lên.

Hắc Đào bước vào Hồ Trò Chơi, ánh mắt tập trung nhìn vào nguc Bạch Liễu, cầm bút bắt đầu vẽ.

Bạch Liễu dời ánh mắt sang chỗ khác: “Ai dạy anh nếu không cho được thì vẽ vậy?”

Hắc Đào nhìn chăm chú vào xương quai xanh của Bạch Liễu, vừa vẽ vừa nói, ” Nghịch Thần dạy tôi.”

Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi: “Anh ấy dạy anh như thế nào?”

Hắc Đào liếc nhìn Bạch Liễu: ” Nghịch Thần bảo, nếu cậu không thể cho cho ai thứ gì đó, nhưng lại rất muốn cho người ấy, trước tiên có thể vẽ cho đối phương một cái.”

“Một ngày nào đó.” Đôi mắt của Hắc Đào lại rơi vào nguc Bạch Liễu, giọng điệu nghiêm túc, “Tôi sẽ trả lại cho em cây thánh giá mà tôi đã đánh vỡ.”

“Người khác có thể cho em, tôi cũng có thể cho em.”

Bạch Liễu ở trong phòng tắm vùi mặt vào trong khăn tắm, một tay che khăn, chậm rãi thở ra một hơi dài.

Hắn có chút hối hận vì đã để Hắc Đào vẽ tr3n người mình.

Hết Quyển 3, chuẩn bị Quyển 4 – Khởi động giải đấu

Chương 324

✏季前赛 (Jì qián sài): Quý tiền tái (Tiền mùa giải, trước mùa giải, preseason, giai đoạn khởi động giải đấu, khởi động mùa giải – tùy theo bộ môn thể thao mà sẽ có các luật lệ thi đấu khác nhau.)

Ngày khởi động giải đấu.

Nhóm người làm tổ trong Hồ Trò Chơi đã lâu cuối cùng cũng quay trở về khu vực TV nhỏ.

Vừa đi vào khu vực TV nhỏ, Mục Tứ Thành liền trợn to hai mắt nhìn đại sảnh trung tâm, kinh ngạc nói: "Trò mới gì đây?!"

Chính giữa khu vực TV nhỏ vốn dày đặc các TV nhỏ giờ đây xuất hiện một khoảng trống lớn trũng xuống dưới, xếp đầy các hàng ghế thành từng lớp, tạo thành một khán đài quan sát giải đấu tựa như đấu trường La Mã, đứng từ tr3n nhìn xuống giống hệt một cái hồ rộng tròn dẹp lép.

Ngay trung tâm đấu trường có một màn hình cực lớn ghép từ vô số TV nhỏ hai mặt lơ lửng giữa không trung, khán giả đang lũ lượt tiến vào đấu trường giành chỗ ngồi, bàn tán sôi nổi với nhau.

“Đúng rồi, Mục Thần lần đầu tiên nhìn thấy khu vực TV nhỏ phục vụ cho giải đấu.” Vương Thuấn vỗ đầu, “Quên nói với cậu là trong suốt giải đấu đại sảnh trung tâm sẽ thay đổi rất nhiều.”

Vương Thuấn chỉ vào cái hồ lớn Mục Tứ Thành đang nhìn kinh ngạc: “Một số khu vực TV nhỏ sẽ được cải tạo thành hồ quan sát, khu vực cậu vừa thấy là hồ quan sát lớn nhất của giải đấu, chỉ sử dụng để phát sóng trực tiếp các trận đấu giữa mùa giải, chúng ta chưa vào đó được đâu.”

“Ngoài hồ quan sát lớn nhất này thì xung quanh còn có rất nhiều hồ quan sát lớn nhỏ khác nhau.” Vương Thuấn chỉ chỉ bốn phía, “Các trận đấu trước mùa giải được chiếu trong những hồ chiếu có kích thước khác nhau như thế này.”

Mục Tứ Thành nhíu mày: “Vị trí của mấy cái hồ này giống như vị trí đề cử của TV nhỏ phải không? Cũng có chỗ tốt chỗ xấu hay hấp thụ phản chiếu ánh sáng gì gì đó? Làm sao có thể đảm bảo trận đấu của chúng ta được phát sóng ở hồ có vị trí tốt?”

Vương Thuấn mỉm cười: “Chuyện này liên quan đến một thứ khác, gọi là 【Hồ Đánh Cuộc】.”

Mục Tứ Thành nghi hoặc hỏi lại:, “【Hồ Đánh Cuộc】á?”

Vương Thuấn gật đầu: “Số điểm tích lũy mà khán giả nạp điện cho các cậu trong một năm qua được sẽ được hệ thống nhân lên năm lần làm quỹ cơ bản để vào 【Hồ Đánh Cuộc】, đương nhiên, đối thủ của các cậu cũng được tính như vậy.”

“Theo lệ thường, quỹ cơ sở đánh bạc của các cậu và đối thủ càng lớn thì 【Hồ Đánh Cuộc】kết hợp của hai bên sẽ càng lớn, dễ chiếm được hồ quan sát lớn, vị trí tốt và tỉ lệ lộ diện trước khán giả cũng cao.”

Mục Tứ Thành nhướng mày hỏi lại: “Nói cách khác, nếu tôi muốn trận đấu của mình được phát sóng trong hồ quan sát có tỉ lệ lộ diện cao, thu hút nhiều người xem thì một là bản thân tôi có điểm nạp điện rất cao, hoặc là chiến đội đối kháng với tôi có điểm nạp điện cao, đúng không?”

Vương Thuấn cười gật đầu: “Nhưng hiện tại cậu không cần phải lo lắng về vấn đề này, đội ngũ các cậu có điểm nạp điện khá cao trong giai đoạn tiền mùa giải, vị trí hồ quan sát không đến nỗi quá tệ đâu.”

“Vả lại trong quá trình thi đấu sẽ có một lượng lớn khán giả không ngừng đặt điểm vào 【Hồ Đánh Cuộc】của các cậu, chỉ cần trận nào cũng thắng thì vị trí hồ quan sát sẽ ngày càng tốt hơn.”

Mục Tứ Thành ôm nguc, nhìn về phía hồ quan sát lớn nhất hừ một tiếng, “Dù sao thì cuối cùng trận đấu của chúng ta cũng sẽ được phát sóng ở đây!”

“Đó là chuyện phải làm để vào vòng loại trực tiếp.” Vương Thuấn đẩy vai Mục Tứ Thành đi về phía trước, “Đi đến điểm đăng ký tiền mùa giải để bốc thăm nào.”

Vương Thuấn vừa đi vừa quay đầu lại: “Đúng rồi, bốc thăm thì không thể thiếu Đỗ Tam Anh, cậu ta đâu rồi?”

Bạch Liễu hơi bước sang một bên, để lộ Đỗ Tam Anh đang run lẩy bẩy như sắp khóc tới nơi.

Đỗ Tam Anh nước mắt nước mũi lèm nhèm, giữ chặt góc áo của Bạch Liễu: ” Ô ô ô, chỗ này là chỗ nào…”

“Đã qua một tuần rồi.” Bạch Liễu nhàn nhạt nói, “Cậu ta chẳng nhớ gì hết.”

Vương Thuấn: “… = =”

Quên mất chuyện này nữa.

Sau khi Vương Thuấn phổ cập khoa học cho Đỗ Tam Anh khô cả nước miếng, Đỗ Tam Anh mới miễn cưỡng hiểu rõ nơi này là đâu và bây giờ cậu phải làm gì.

Đỗ Tam Anh được Bạch Liễu dẫn đến nơi đăng ký trước mùa giải.

Phòng đăng ký chật cứng người, đặc biệt là chiến đội đang xếp hàng chờ bốc thăm bên cạnh chẳng có mấy ai nhìn quen mắt, cả đám người nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu sáng sủa đẹp trai ngoại hình xuất chúng như hổ rình mồi.

Tay Đỗ Tam Anh run rẩy thò vào một chiếc thùng lớn giống như thùng bốc thăm trúng thưởng rồi rút ra một tờ giấy, cậu

cúi xuống nhìn thoáng qua cái tên tr3n đó, sau đó nhỏ giọng báo cáo: “【Nhà Du Mục】?”

Vẻ mặt đám người xung quanh biến sắc, mắt Vương Thuấn sáng lóe lên.

【hệ thống nhắc nhở: ” (Nhà Du Mục) đã bỏ quyền tham gia, (Đoàn Xiếc Thú Lang Thang) không đánh mà thắng, thu được Hồ Đánh Cuộc của đối phương.】

【Vui lòng chọn đội tiếp theo.】

Đỗ Tam Anh do dự một chút, sau đó thò tay vào bốc thăm tiếp: “【Sao Bắc Cực】?”

【hệ thống nhắc nhở: ” (Sao Bắc Cực) đã bỏ quyền tham gia, (Đoàn Xiếc Thú Lang Thang) không đánh mà thắng, thu được Hồ Đánh Cuộc của đối phương.】

【Vui lòng chọn đội tiếp theo.】

Đỗ Tam Anh trầm mặc một lúc, sau đó tiếp tục bốc thăm: “【Người lái đò tr3n sông Vong Xuyên】?”

【…… Đã bỏ quyền……】

“【Dương Giác Xà Ảnh】?”

【…… Đã bỏ quyền……】

“【 Đội Xung Phong】……?”

【…… Đã bỏ quyền……】

“【Nanh Vuốt Oosa 】……?”

【…… Đã bỏ quyền……】

“……”

Ánh mắt đám người xung quanh tham gia trước mùa giải nhìn chằm chằm nhóm Đỗ Tam Anh cứ như muốn đục ra được một cái lỗ lớn, vừa nghiến răng nghiến lợi vừa hết sức kinh ngạc.

Tất cả chiến đội đều bỏ quyền, này mẹ nó cũng hợp lý được hả?!

Người khác bốc thăm thì một sống hai chết, dùng hết toàn lực mới có thể thắng một ván, còn người này bốc thăm như rút thẻ cào vậy, lại còn là loại thẻ cào 100% trúng thưởng, bốc một cái là nuốt trọn một cái Hồ Đánh Cuộc.

Đỗ Tam Anh bị người chung quanh nhìn chằm chằm thì chân tay luống cuống, cậu quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Liễu, Bạch Liễu mỉm cười ý bảo cậu cứ tiếp tục bốc thăm đi.

“【 đồ tể 】?” Đỗ Tam Anh lại bốc thăm lần nữa rồi ngẩng đầu lên.

Cả đám người chung quanh nhìn Đỗ Tam Anh không chớp mắt, nín thở chờ hệ thống trả lời.

【 hệ thống nhắc nhở: (đồ tể) đang tích cực chuẩn bị chiến đấu, mời Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đến khu vực Hồ Trò Chơi số 17 tiến hành trò chơi. 】

Mọi người không hẹn mà cùng nhau thở dài nhẹ nhõm một hơi —— cuối cùng cũng có đội ngũ không bỏ quyền.

“Tui, tui, tui không đánh, tui bỏ quyền!!” Một giọng nói hoảng sợ từ bên cạnh truyền đến, “Tui không đánh với Mục Tứ Thành đâu!”

Mục Tứ Thành nghe thấy tên mình thì a một tiếng, trợn mắt hung dữ nhìn qua, kết quả vừa nhìn thấy mặt đối phương thì đơ ra tại chỗ.

“Ô ô ô lúc trước Mục Tứ Thành đánh tui trong trò chơi, tui đánh không lại cậu ta!” Người này vừa nói vừa gào khóc chạy mất hút, “Cậu ta còn tụt quần tôi cho quái vật xem nữa!!”

“Tui không muốn bị cậu ta tụt quần nữa đâu!”

【 hệ thống nhắc nhở: (đồ tể) đã bỏ quyền, (Đoàn Xiếc Thú Lang Thang) không chiến mà thắng, thu được Hồ Đánh Cuộc của đối phương 】

Mọi người: "……"

Này rốt cuộc là đang làm gì!

Bạch Liễu chậm rãi liếc mắt nhìn sang Mục Tứ Thành: "Cậu còn có sở thích này à?"

Mục Tứ Thành thẹn quá hóa giận: "Này mẹ nó có thể trách tôi sao! Lúc đó tôi và hắn ta giành nhau đồ vật, hắn lại dở trò ám toán tôi, tôi khi dễ hắn một chút thì có sao đâu! Tôi cũng đâu có giết hắn!"

Lưu Giai Nghi cười nhạo: "Chỉ có kẻ ngốc như anh mới làm mấy chuyện nhàm chán như vậy."

Mục Tứ Thành cáu lên: "Dù sao thắng là được!"

Đỗ Tam Anh tiếp tục bốc thăm, cậu nghi hoặc chậm rãi nói: "【 nữ vu tái cao 】……?"

Người bên cạnh nghẹn ngào đứng dậy: "Tôi là Chiến Thuật Gia của 【 nữ vu tái cao 】, tôi cũng bỏ quyền."

"Toàn bộ đội chúng tôi đều được phù thủy cứu, đều là fan của Lưu Giai Nghi, tuyệt đối sẽ không làm bất kỳ chuyện gì tổn thương đến cô bé!"

Người này cảm xúc dạt dào nhìn thoáng qua Lưu Giai Nghi: “Phù Thủy Nhỏ, hợp điểm với chúng tôi cùng nhau giành chiến thắng nhé!”

Sau đó khóc lóc chạy mất.

【 hệ thống nhắc nhở: (nữ vu tái cao) đã bỏ quyền, (Đoàn Xiếc Thú Lang Thang) không chiến mà thắng, thu được Hồ Đánh Cuộc của đối phương. 】

Mục Tứ Thành ôm nguc ve vẩy đuôi dài, oa oa một tiếng, lườm mắt xuống Lưu Giai Nghi: “Chỉ có kẻ ngốc như anh mới làm mấy chuyện nhàm chán như vậy á?”

Lưu Giai Nghi mặt không cảm xúc: “Anh đang nói gì vậy, em mù, nghe không được.”

Đỗ Tam Anh thấp thỏm lại tiếp tục bốc một tờ thăm: “chiến đội【Hoa Hồng Bạc 】?”

Đường Nhị Đả nghe thấy cái tên này thì ngẩn ra.

Có người từ trong đội ngũ đi ra, hắn nhìn Đường Nhị Đả cười khổ: “Không ngờ lại có thể gặp anh bằng cách này, thợ săn tiên sinh.”

“Xem ra ngoại trừ bỏ quyền thì tôi cũng không có lựa chọn thứ hai đâu nhỉ.”

Người này bước lên bắt tay Đường Nhị Đả, vỗ bờ vai của gã thở dài một tiếng: “Anh tiếp tục cố lên, bảo trọng nhé.”

Đường Nhị Đả dừng một chút, bắt tay lại: “Xin lỗi.”

Vương Thuấn bên cạnh giải thích cho Bạch Liễu: “Lúc trước 【Hoa Hồng Bạc 】 có thuê Đường Nhị Đả tiên sinh tham gia đội ngũ giải đấu, sau khi Đường đội trưởng rời đi thì xuống dốc không phanh, mấy năm nay chỉ quanh quẩn ở giai đoạn tiền mùa giải thôi.”

“Có thể nói là cả đội ngũ đều nhờ Đường đội trưởng gánh team.”

Đỗ Tam Anh được Bạch Liễu ra hiệu lại tiếp tục bốc thăm: “đội【 Con Rối Cuối Cùng 】?”

Một người gạt đám đông sang một bên, chậm rãi đi tới trước mặt Bạch Liễu và Mộc Kha, bỗng nhiên nở nụ cười: “Đã lâu không gặp, Mộc Kha, Bạch Liễu.”

Mộc Kha ngẩn người: “Phương Khả?”

Phương Khả gãi gãi đầu: “Trí nhớ cậu thật tốt, còn có thể nhớ đến tôi.”

Mục Tứ Thành nheo đôi mắt: “Ờmm —— tôi cảm giác người này rất quen mắt, nhưng lại không nhớ được là đã gặp nhau ở đâu……”

Vương Thuấn phức tạp thở dài một hơi: “Không ngờ gặp được cậu ở đây Phương Khả.”

“Cậu ta là con rối cuối cùng còn sống sót sau khi Trương Khôi chết, cùng nhóm với Lưu Hoài, Lý Cẩu.” Vương Thuấn thở dài, “Sau khi Trương Khôi chết, cậu ta liền rời khỏi Hiệp Hội Quốc Vương, không ngờ lại tự tạo đội tham gia giải đấu.”

Mục Tứ Thành bừng tỉnh: “À tôi nhớ ra rồi, trong Trạm cuối bốc lửa, Bạch Liễu đã tha mạng cho cậu ta.”

Phương Khả cảm xúc ngổn ngang nhìn Bạch Liễu cùng Mộc Kha, cuối cùng mỉm cười nhẹ nhõm: “Sau khi Lưu Hoài chết, con rối của Trương Khôi còn sống cũng chỉ còn lại tôi, tôi gia nhập một hiệp hội khác, trở thành Chiến Thuật Gia của bọn họ.”

“Bất quá xem ra, tôi không có mệnh làm Chiến Thuật Gia rồi thì phải.”

Phương Khả nhấc tay: “Hệ thống, tôi bỏ quyền.”

【 hệ thống nhắc nhở: (Con Rối Cuối Cùng) đã bỏ quyền, (Đoàn Xiếc Thú Lang Thang) không chiến mà thắng, thu được Hồ Đánh Cuộc của đối phương 】

Trước khi đi, Phương Khả quay đầu nhìn Mộc Kha một cái: “Hợp với Lưu Hoài cùng nhau chiến thắng.”

Mộc Kha ừ một tiếng: “Nhất định rồi.”

Phương Khả lại nhìn Bạch Liễu, nở nụ cười: “Tôi cũng cảm thấy cậu sẽ làm được.”

“Lần này cậu tìm được một Kẻ Thao Túng không tệ.”

Phương Khả vẫy vẫy tay rời đi.

Đỗ Tam Anh vẫn đang cẩn thận bốc thăm, ánh mắt đám người vây xem bên cạnh từ lúc bắt đầu không thể tin nổi, không thể tưởng tượng, sau đó là hâm mộ ghen ghét, sau nữa là căm hận thấu xương.

Mãi đến cuối cùng, ánh mắt mọi người đều đã chết lặng.

Còn giải cái gì đấu cái gì nữa, thắng mẹ nó luôn đi, hủy diệt hết đi.

Chương 325

Tin tức về một đội thắng 41 trận liên tiếp mà không hề bước vào thi đấu chính thức trong ngày khởi động mùa giải đã bùng nổ lan truyền khắp nơi trong trò chơi.

Đâu đâu cũng nghe thấy chuyện này, ngay cả khán giả xem thi đấu giữa mùa giải ở hồ quan sát cũng bàn tán xôn xao.

“Không thể tưởng tượng nổi!” Có khán giả lắp bắp, “Cái đứa bốc thăm có vận may kiểu gì vậy?”

Khán giả bên cạnh phổ cập thông tin cho hắn: “Là một người mới có giá trị may mắn 100.”

Người kia kinh ngạc: “Giá trị may mắn là 100?! Sao công hội lớn lại không mời chào người mới này?!”

Khán giả bên cạnh lắc đầu: “Công hội lớn nắm giữ cũng vô dụng, vào giữa mùa giải thì đội nào cũng phải thi đấu, không phụ thuộc ngẫu nhiên cũng không có chuyện bốc thăm phân đội.”

“Mà ông nghĩ xem, cái loại may mắn kiểu này có tác dụng gì ở vòng loại trực tiếp thảm khốc như địa ngục kia chứ?”

Người kia chẹp miệng: “Ờ đúng, nhưng giá trị may mắn thực sự quá hữu ích trong giai đoạn tiền mùa giải.”

“Chỉ có may mắn thì cũng vô dụng.” Khán giả bên cạnh cong môi, “Tôi nghĩ cái đội này chỉ là một đám rác rưởi lợi dụng vài trò mèo để bốc thăm nháo nhào ở tiền mùa giải thôi, nháo được đến đâu chứ.”

“Đợi giai đoạn sau bốc thăm hết mấy đội cùi bắp rồi thì bọn họ vẫn phải đối đầu với các đội mạnh, đến lúc đó lại quỳ gối xin người ta tha cho.”

Người kia do dự: “Nhưng tôi cảm thấy thực lực của bọn họ cũng được mà, tôi muốn đánh cược thử xem thế nào.”

Khán giả bên cạnh khinh thường bình luận: “Cái đội Đoàn Xiếc Thú Lang Thang này á hả, tôi méo thấy chỗ nào được hết, dù sao tôi cũng méo đặt cược vào đội này đâu.”

“Đánh cược cho đội này không bằng đánh cuộc vào công hội lớn.” Khán giả bên cạnh ngẩng đầu lên, hào hứng xem trận chiến của chiến đội tr3n màn hình lớn. “Đây mới là trận chiến đẫm máu đỉnh cao.”

Chiếc mặt nạ hề tr3n màn hình bị máu bắn tung tóe, cậu ta cười hì hì điên loạn, giơ khẩu súng bắn tỉa màu xanh lá cây lên, nhắm vào người đối diện bóp cò.

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Daniel đã giành chiến thắng trong trò chơi đơn, hiệp hội Thợ Săn Hươu nhận được 1 điểm. 】

Toàn bộ khán đài im lặng trong hai giây, ngay sau đó những tiếng reo hò chói tai gần như lật úp màn hình TV.

“tên hề ——!!”

“tên hề ——!!”

Daniel tr3n người bê bết máu đăng xuất khỏi màn hình TV, máu tr3n người rơi xuống từng giọt, lớp vỏ mặt nạ giấy bị máu làm cho mềm nhũn bị cậu ta thản nhiên cởi ra vứt sang một bên.

Sau đó Daniel đột nhiên dừng lại, xoay người, nở một nụ cười nhếch mép đạo đức giả chuẩn mực, cúi đầu lễ phép với mọi người, sau đó cởi mũ vẫy tay:

“Tôi là tên hề, xin các vị hãy ủng hộ tôi.”

Đôi mắt màu xanh táo của cậu ta cong lên theo nụ cười: “Nếu không thì kẻ chết trong TV kia sẽ là kết cục của các vị.”

Trong TV, đối thủ của Daniel đang nằm tr3n vũng máu chết không nhắm mắt, khuôn mặt méo mó vì nỗi đau hủy diệt linh hồn, toàn thân lỗ chỗ những lỗ đạn do súng bắn trúng.

Hắn đã bị Daniel tra trấn đến chết.

Nói xong, Daniel không quan tâm khán giả cổ vũ thế nào, cậu ta thản nhiên vẫy tay: “Ciao ~ (Tạm biệt bằng tiếng Ý)”

Sau đó bước xuống sân khấu.

Người khán giả nãy giờ đang bàn luận về Bạch Liễu nuốt một ngụm nước bọt: “Cảm giác… đáng sợ quá, tên hề, tôi vẫn thích cách chơi nhẹ nhàng như kiểu chiến thuật rút thăm trúng thưởng của Bạch Liễu Đoàn Xiếc Thú Lang Thang hơn, tôi nghĩ nó thú vị mà.”

“Ông thì biết cái gì!” Khán giả bên cạnh kích động, sốt ruột phản bác lại, “Giết người đẫm máu kiểu này, máu me bắn lên nhìn mới sướng! Tên hề có đáng sợ đến đâu cũng có giết ông đâu! Nhìn hắn giết người khác k1ch thích không thể tưởng!”

“Bạch Liễu chỉ là một thằng yếu ớt hèn nhát cơ hội thôi.” Khán giả bên cạnh bình luận đầy phẫn nộ, “Sớm muộn gì cũng chết trong tay kẻ mạnh, tôi ghét nhất là loại người này, đợi hắn chết, tôi sẽ đặt cược cho đối thủ của hắn.”

Daniel cả người bê bết máu đang bước xuống đột nhiên dừng lại, quay ngoắt đầu, lao tới trước mặt khán giả vừa bình luận về Bạch Liễu nhanh như chớp.

Daniel lấy cây súng bắn tỉa màu xanh lá cây nhắm vào người khán giả đó, nở nụ cười rạng rỡ: “Vừa rồi hình như tôi nghe ngài nói xấu Bạch Liễu.”

Khẩu súng bắn tỉa hình loa kèn áp sát vào đầu khán giả, Daniel mở to đôi mắt màu xanh lá cây, từ từ hạ thấp người: “Nhưng

tôi không nghe rõ lắm, ngài có thể lặp lại lần nữa được không?”

Khán giả này choáng váng hết cả người, hắn nhìn khẩu súng nhắm vào mình thì run như cầy sấy —— thứ này sẽ phá hủy linh hồn của một người!

“Tôi, tôi bảo Bạch Liễu đang đầu cơ trục lợi, hắn là một kẻ hèn nhát, còn cậu rất lợi hại.” Người này run rẩy giơ lên ngón cái với tên hề.

Nụ cười tr3n mặt Daniel phút chốc biến mất hoàn toàn, cậu ta lạnh lùng nhìn người khán giả: “Tôi ghét nhất là nghe ai đó nói Bạch Liễu không tốt.”

“Anh ấy là người tốt nhất.”

Daniel không chút do dự bóp cò.

“Pằng pằng pằng pằng ——!”

Khán giả ôm đầu hét lên thảm thiết, suýt chút nữa là tè ra quần, co người xuống đáy ghế, chờ sau khi tiếng súng chấm dứt, người khán giả vẫn còn sống mới giật mình nhận ra đây là đại sảnh trung tâm, tên hề không thể tấn công hắn.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, sát khí mạnh mẽ của tên hề khiến hắn cảm thấy mình thực sự sắp bị gi3t ch3t.

Daniel buồn bã nhìn cây súng không thể tấn công khán giả: "Tôi quên mất là không thể giết người trong đại sảnh trung tâm."

Khán giả giơ tay lên, khóc thét đến khản cả cổ: "Tôi không nói về Bạch Liễu nữa! Tôi không dám nữa đâu! Tôi đặt cược vào Bạch Liễu! Tôi dồn hết điểm cho hắn! Hắn là tốt nhất! Tốt nhất!"

Daniel chuyển ánh mắt từ khẩu súng sang khuôn mặt đầm đìa nước mắt của khán giả, mỉm cười tiếc nuối nhún vai: "Nhưng mi không phải là người tốt nhất."

"Muốn đặt cược cho Bạch Liễu?" Daniel cầm súng nâng mặt người khán giả lên, tỏ ra cực kỳ chán ghét, "Mi cũng xứng?

"Bạch Liễu không cần một tín đồ thấp kém như mi."

Daniel đặt súng và chắp hai tay sau lưng, ngoan ngoãn nhu thuận nhưng lại đầy vẻ khinh thường: "Có thể mời ngài vào trò chơi để cho tôi giết ngài không?"

Người khán giả sợ đến sắp ngất xỉu, bất lực nhìn xung quanh tìm người cầu cứu.

Nhưng khán giả xung quanh đã sớm lui ra xa, không ai dám lại gần.

"Hề." Sầm Bất Minh hội trưởng Thợ Săn Hươu bước lên, anh ta hờ hững liếc nhìn người khán giả, rồi nhìn Daniel, "Sắp

đánh đôi rồi, đừng phá rối nữa.”

Khán giả này nhìn Sầm Bất Minh cảm động rơm rớm nước mắt.

Daniel lại không rời mắt khỏi người khán giả đó: “Tôi đâu có đấu đôi nhỉ? Tôi tranh thủ trở về trước khi đánh đội là được.”

“Giết hắn xong tôi sẽ trở về.” Daniel quay đầu nhìn Sầm Bất Minh cười hì hì, “Nhanh thôi.”

Người khán giả thất thần ngã quỵ tr3n mặt đất.

Vương Thuấn nhìn những người khác trong phòng nghỉ: “Nhờ có Đỗ Tam Anh nên chúng ta sẽ thoải mái hơn trong giai đoạn tiền mùa giải.”

“Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta buông lỏng cảnh giác, các cậu cần phải chú ý đến tình hình giữa mùa giải nữa.”

Vương Thuấn nhấn vào hệ thống giao diện, một biểu đồ tròn hiển thị lịch đấu nhảy ra ở mặt tr3n giao diện.

“Thi đấu giữa mùa giải không giống thi đấu ngẫu nhiên và dựa vào điểm như trước mùa giải, tổng cộng có 496 trận, mỗi ngày 16 trận thi đấu trong tổng số 31 ngày, tức là tròn một tháng sẽ kết thúc. ”

“Theo thông lệ của những năm trước thì trận đấu giữa mùa giải sẽ kết thúc cùng thời điểm với tiền mùa giải, hoặc sớm hơn một chút.”

Vương Thuấn tiếp tục nhấp vào giao diện điều khiển, tr3n đó xuất hiện một bảng xếp hạng:

“Trong giai đoạn giữa mùa giải, các cậu nên tập trung chú ý xếp hạng mức độ được yêu thích, đa số những người chơi nổi tiếng đều tập trung ở trận đấu giữa mùa giải.”

“Đây là bảng xếp hạng gồm 300 tuyển thủ được yêu thích nhất ở thời điểm hiện tại, nhưng mọi người chú ý nhé, phải ở trong top 100 được yêu thích trước khi giải đấu tiếp theo bắt đầu mới nhận được kim bài miễn tử.”

Vương Thuấn nhìn cả nhóm, “Sở dĩ tôi cho các cậu xem danh sách ba trăm người đứng đầu là bởi vì trong đội ngũ chúng ta có hai người nằm trong danh sách đó.”

“Lưu Giai Nghi, thứ hạng nổi tiếng là 267.”

“Bạch Liễu, thứ hạng nổi tiếng là 248.”

“Nhân tiện, vì màn bốc thăm quá bắt mắt của Đỗ Tam Anh hôm nay.” Vương Thuấn bấm vào giao diện điều khiển, “Cậu ấy đã được rất nhiều người chú ý, thứ hạng đã tăng lên 351.”

Đỗ Tam Anh kinh ngạc aiss một tiếng, chỉ vào mũi mình: “Tôi á?”

Mục Tứ Thành tức giận đập bàn: “Đậu má, Đỗ Tam Anh vậy mà cũng có tên trong danh sách, sao tôi không có chứ!”

Vương Thuấn dở khóc dở cười giải thích: ” Mục Thần, Đường Nhị Đả và Mộc Kha xếp hạng thấp hơn bởi vì ba người đều không tương tác nhiều với công chúng, cũng không giao lưu trò chuyện thường xuyên với họ, nhất là sau khi vào Hồ Trò Chơi thì biến mất tăm mất tích.”

“Không ít khán giả nghĩ là các cậu đã chết rồi.”

Mục Tứ Thành: “… Tiếc quá ha, tôi vẫn còn sống nhăn răng đây!”

Đường Nhị Đả xấu hổ khụ khụ một tiếng.

Mộc Kha lại rất thản nhiên, thân phận kỹ năng của cậu là sát thủ, công khai quá mức cũng không phải là chuyện tốt.

“Trong thời gian giải đấu, bất kỳ trận đấu nào cũng sẽ ảnh hưởng lớn đến thứ hạng.” Vương Thuấn nhìn giao diện điều khiển, “Thứ hạng hôm nay dao động rất nhiều, ngoài Đỗ Tam Anh còn có hai người mới.”

“Một người là Armand của Bình Minh Vàng, tăng từ 681 lên 302 sau khi biểu hiện xuất sắc ở một trận đấu đơn.”

Vương Thuấn nhìn Bạch Liễu: “Còn một người là tên hề của Thợ Săn Hươu, hôm nay cấp bậc của cậu ta tăng từ 549 lên 203, sau đó giảm xuống 321.”

“Ở đây tôi sẽ tập trung vào tên hề này, cậu tăng thứ hạng là do màn trình diễn xuất sắc trong trận đấu đơn và phong cách cá nhân tàn bạo của mình, cả hai điều đó đã giúp cậu ta thu hút sự chú ý của nhiều khán giả.”

Vương Thuấn nhấp vào giao diện điều khiển, hình ảnh một người đàn ông đã chết có khuôn mặt méo mó hiện ra.

“Đây là dáng vẻ của đối thủ chết trong tay tên hề, cái chết rất kinh người.”

“Nhưng đây cũng không phải là điểm chính.” Vẻ mặt của Vương Thuấn nghiêm trọng. “Giết đối thủ là một hành động tương đối phổ biến trong giải đấu, nó mang lại cho khán giả cảm giác chấn động mạnh, không đến nỗi khiến cậu ta giảm thứ tự xếp hạng.”

“Lý do khiến tên hề này tụt hạng là vì cậu ta đã rời sân và gi3t ch3t một khán giả khi Thợ Săn Hươu đang tiến hành đấu đôi.”

Vương Thuấn nhấp vào giao diện điều khiển, tr3n đó hiện ra một bức ảnh của một người chơi bị đập đầu nát bấy.

“Đây là bộ dáng khán giả bị cậu ta hành hạ đến chết.”

“Lúc cậu ta hành hạ và gi3t ch3t khán giả này thì vẫn còn mở TV nhỏ, đoạn phim này trực tiếp phát sóng cho tất cả mọi người xem nên thứ hạng của cậu ta bị sụt giảm là vậy.”

Vương Thuấn giọng điệu căng thẳng: “Hiện tại vẫn chưa rõ tại sao cậu ta lại giết khán giả, nhưng tôi nghe nói tên hề dùng một loại đạo cụ nào đó buộc khán giả đăng nhập vào trò chơi, sau đó theo sau anh ta và gi3t ch3t đối phương rồi vượt cửa ra ngoài.”

“Sau khi giết người xong, tên hề còn thuận lợi bắt kịp trận đấu đội của Thợ Săn Hươu.”

Vương Thuấn nghiêm mặt: “Tóm lại, các cậu nên để ý người mới này, đây là một người mới rất, rất nguy hiểm.”

“Cái kia…” Đỗ Tam Anh yếu ớt giơ tay lên, “Thứ hạng của tên hề hình như đang tăng lên.”

Vương Thuấn sửng sốt một chút, sau đó quay đầu đột nhiên nhìn về phía bảng xếp hạng, thứ tự tên hề leo từ 321 lên hơn 200 trong chốc lát.

Mục Tứ Thành sửng sốt: “Sao lại tăng nhanh vậy?!”

“Thứ hạng trong giải đấu tăng mạnh như vậy hẳn là do thi đấu.” Vương Thuấn nhanh chóng mở diễn đàn xem lướt qua, “Thợ Săn Hươu thua trận đôi nên phải đấu đội, lúc nãy khi tôi thống kê thứ tự thì bọn họ đấu đội vẫn chưa kết thúc.”

“Bây giờ thứ hạng của tên hề tăng lên chỉ có thể chứng minh một điều.”

Bạch Liễu nhẹ giọng nói: “Cậu ta lại thắng rồi phải không?”

Vương Thuấn hít một hơi thật sâu: “Đúng vậy, không chỉ thắng thường mà chắc còn đoạt được MVP của đấu đội, nếu không thì thứ tự không tăng nhanh như vậy.”

Mục Tứ Thành nhìn chằm chằm bảng xếp hạng mức độ nổi tiếng của Vương Thuấn một hồi, sau đó do dự vỗ vai Bạch Liễu: “Bạch Liễu, có phải tôi nhìn nhầm hay không…”

“Hình như thứ tự xếp hạng của anh cũng đang tăng lên cùng lúc với tên hề thì phải?”

Hồ quan sát thi đấu giữa mùa giải.

【 hệ thống nhắc nhở: Hiệp hội Thợ Săn Hươu thắng cuộc thi đồng đội, tích lũy được 8 điểm】

【 hệ thống nhắc nhở: Hiệp hội Thợ Săn Hươu thắng một trận đơn và một trận đồng đội trong vòng này, tổng số điểm là 9】

Những tin tức về chiến thắng luôn khiến khán giả phát cuồng, nhất là khi có một chú ngựa đen mới xuất hiện trong trò chơi.

Nhưng trận thắng đầu tiên của Daniel lần này lại khác hoàn toàn.

Khán giả nhìn tên hề với vẻ sợ hãi và cuồng tín, muốn gào thét hào hứng vì người mới thần kinh và cực đoan này, nhưng không ai dám phát ra tiếng động.

Vị khán giả mới rồi bị gi3t ch3t chưa được bao lâu, cũng không có ai dám lộn xộn với tên hề nữa.

Một cái hồ quan sát lớn như thế vậy mà tất cả mọi người đều chào đón chiến thắng trong sự vui sướng trầm lặng.

Nếu bỏ qua mong muốn bàn luận tột độ tr3n khuôn mặt của khán giả, thì cảm giác đó giống như khoảnh khắc bi ai khi chứng kiến hai người chơi bị tên hề giết một cách dã man trong trò chơi.

Máu chảy tí tách từ người Daniel, lần này khi vừa đăng xuất, cậu ta đã vứt bỏ chiếc mặt nạ tên hề và đi thẳng xuống dưới, đến nửa đường, cậu ta lại đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn khán giả.

Khán giả theo bản năng nghiêng người về phía sau, hồi hộp nuốt nước bọt.

…… Thật là khủng khiếp.

Daniel đột nhiên bật cười, cậu ta vẫy tay như một cậu nhóc đang tuổi dậy thì ngây ngô chào hàng xóm:

“Hôm nay tôi đã thi đấu rất vất cả, các vị nhớ ủng hộ và đặt cược cho tôi nhé, cảm ơn.”

“À đúng rồi.” Daniel cười ngây ngô, đôi mắt màu xanh táo tràn ngập ánh sáng, “Những người ghét Bạch Liễu thì không cần hỗ trợ tôi.”

“Bởi vì tôi không cần người chết hỗ trợ, tôi sẽ giết hết các người.”

Daniel thản nhiên vẫy vẫy tay, dùng hai ngón tay thổi một nụ hôn rất vô tình, sau đó xoay người bước đi: “Ciao (tạm biệt) ~”

- ——oOo—

Chương 326

Tiền mùa giải ngày kế tiếp.

Mãi đến khi Đỗ Tam Anh bốc thăm đến lần thứ 18 mới xuất hiện một đội không bỏ quyền.

Nhưng đội này… vừa lên sân khấu vừa khóc lóc thảm thiết.

Vương Thuấn ngồi trong hồ quan sát cùng với nhóm Bạch Liễu, nhìn cảnh này mà lông mày giật hết cả lên.

Đối phương run lẩy bẩy ngồi tr3n băng ghế cách xa Bạch Liễu cả cây số, thỉnh thoảng lại lén liếc nhìn hắn, Bạch Liễu nhẹ nhàng bâng quơ nhìn lại thì bên kia sợ tới mức suýt chút nữa kêu lên, năm người rùng mình ôm nhau khóc thút thít.

“Hôm qua tên hề tuyên bố dọa sợ họ rồi.” Vương Thuấn không thể nhịn được cười “Họ nghĩ cậu cũng là loại thích giết người như tên hề.”

Bạch Liễu nở nụ cười: “Bị dọa sợ như vậy mà vẫn tham gia thi đấu với chúng ta, cũng không tồi.”

“Không phải ai cũng bỏ phiếu trắng.” Vương Thuấn thở dài, “Loại công hội nhỏ này năm sau không biết có còn sống hay không, bất luận thế nào cũng phải đánh cược một lần.”

Bạch Liễu nhìn màn hình TV lớn ở giữa hồ quan sát: “Anh nghĩ chúng ta có thể kết thúc thi đấu trước trận đấu đội hôm nay không?”

Vương Thuấn ngẩn ra, suy nghĩ một hồi mới đáp: “Không biết nữa.”

“Mỗi trận đấu trong giai đoạn tiền mùa giải cũng dựa vào tính điểm, nhưng khác với phương thức kết toán tổng hợp của giai đoạn giữa mùa giải là nó kết toán luôn sau mỗi trận đấu.”

“Mỗi trận đấu đơn được 1 điểm, đấu đôi được 3 điểm, đấu đội được 8 điểm, từ cách tính điểm này thì cho dù đấu đơn và đấu đôi đều thắng thì cũng chỉ nhận được 4 điểm, vẫn phải đấu đội mới có nhiều điểm.”

“Cũng theo cách tính này thì đấu đơn và đấu đôi không quan trọng, dù thắng hay thua thì đấu đội sẽ quyết định thắng bại cuối cùng.”

Vương Thuấn nghiêm túc nói: “Nhưng thật ra không phải thế.”

“Có một trường hợp đặc biệt, chỉ cần chiến thắng đánh đôi và đánh đơn là thi đấu sẽ kết thúc.”

Vương Thuấn chỉ vào giao diện điều khiển cho Bạch Liễu xem: “Có một quy tắc đặc biệt dành cho đấu đơn và đấu đôi, được gọi là quy tắc giới hạn thời gian.”

“Nội dung của quy định này là, nếu đội thắng có thể hoàn thành đấu đơn hoặc đấu đôi được trong vòng một giờ đồng hồ, thì họ sẽ được nhân đôi số điểm kiếm được trong trận đấu.”

“Nói cách khác, nếu đội viên của chúng ta có thể kết thúc thi đấu đơn và đấu đôi trong vòng một giờ đồng hồ thì điểm của họ sẽ được nhân đôi lên, tức là 8 điểm.”

Vương Thuấn nhìn Bạch Liễu: “Lúc này trận đấu sẽ được kết thúc, được gọi là kết thúc thi đấu sớm.”

“Rất khó kết thúc trận đấu sớm trong giai đoạn giữa mùa giải và vòng loại trực tiếp, thậm chí ngay cả trong giai đoạn trước mùa giải cũng khá hiếm thấy, yêu cầu kết thúc trận đấu trong một giờ quá khắc nghiệt, chỉ khi hai đội có sự chênh lệch lớn về sức mạnh thì mới làm được thôi.”

Bạch Liễu kéo cằm, nhếch lên khóe miệng lười biếng: “Điều đó có nghĩa là, chỉ cần chúng ta có thể kết thúc thi đấu sớm thì độ thu hút của chúng ta cũng tăng lên gấp bội, đúng không?”

Vương Thuấn gật đầu: “Đúng vậy, điều đó thể hiện sức mạnh vượt trội của chiến đội, mà sức mạnh là đặc điểm hấp dẫn nhất trong giải đấu.”

“Nếu có thể kết thúc thi đấu sớm trong giải đấu…” Vương Thuấn hít một hơi thật sâu, “Độ thu hút có thể bù đắp cho việc mọi người ít tiếp xúc với công chúng.”

Vương Thuấn nhìn Đường Nhị Đả đang khởi động làm nóng người chuẩn bị thi đấu, rồi lẩm bẩm một mình: “Kết thúc thi

đấu sớm là ước mơ của mọi Chiến Thuật Gia.”

Màn hình lớn ở giữa hồ quan sát nhấp nháy, một dòng chữ xuất hiện:

【 hệ thống nhắc nhở: Trận đấu đơn sắp bắt đầu. 】

【 đội viên (Thợ săn hoa hồng) của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang VS đội viên (Kẻ lữ hành) của Saileas】

【Trò chơi thi đấu là 《 Thuyền mộng 》 , cách để giành chiến thắng là giết thuyền trưởng của Thuyền mộng, người chơi đầu tiên đặt chân lên Vùng đất đã mất sẽ chiến thắng. 】

【Bắt đầu thi đấu! 】

Một luồng sáng trắng lóe lên bao trùm lấy Đường Nhị Đả và người đối diện, giây tiếp theo bọn họ đã xuất hiện tr3n màn hình TV cực lớn.

Bảy phút sau.

Đường Nhị Đả cầm súng đăng xuất, súng ghim sau eo còn tỏa ra một luồng khói nhạt.

Theo sát đó là đối thủ của gã hai mắt hoảng hốt, quỳ tr3n mặt đất đau đớn đăng xuất.

Đường Nhị Đả do dự một lúc, nhưng vẫn đi tới rồi đưa tay ra đỡ đối thủ đang choáng váng, gã tự nhiên gật đầu nói: “Cám ơn.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi (Thợ săn hoa hồng) đã kết thúc thi đấu sớm, chiến thắng thi đấu đơn, nhận được 2 điểm】

Đường Nhị Đả đi tới bên cạnh Bạch Liễu ngồi xuống, quay đầu gật đầu chào Bạch Liễu, Bạch Liễu mỉm cười: “Làm tốt lắm, Đường đội trưởng.”

“Tiếp theo là chúng ta.”

Bạch Liễu và Mục Tứ Thành chậm rãi đứng dậy.

【 hệ thống nhắc nhở: Trận đấu đôi sắp bắt đầu. 】

【đội viên Bạch Liễu, Mục Tứ Thành của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang VS đội viên Vương Lăng, Vong linh tiểu binh của Saileas】

…

Năm mươi bảy phút sau.

Bạch Liễu sửa sang lại chiếc áo sơ mi trắng của mình và Mục Tứ Thành hùng hùng hổ hổ cùng nhau đăng xuất.

“Đậu má, sao lại mất nhiều thời gian như vậy!” Mục Tứ Thành cực kỳ bất mãn, “Đường Nhị Đả chỉ mất có bảy phút, đến lượt chúng ta phải mất đến hơn năm mươi phút là sao!”

Mục Tứ Thành hừ hừ liếc nhìn Bạch Liễu: “Bạch Liễu, anh chỉ huy có vấn đề phải không?”

Bạch Liễu mặt không đổi sắc đáp lại: “Ừ, nhất là khi cậu đột nhiên tụt lại phía sau để tự đi đánh boss một mình, suýt chút nữa là liên lụy đến cả tôi, đúng là tôi cảm thấy mình chỉ huy có vấn đề thật đấy.”

Mục Tứ Thành: “…”

Khí thế hùng hổ của cậu ta nháy mắt giảm xuống ngay lập tức, nhỏ giọng thì thào: “Thì tại tôi muốn kết thúc thi đấu sớm mà…”

Bạch Liễu cười làm người khác lạnh cả sống lưng: “Muốn kết thúc sớm thì lần sau nghe lời tôi là được.”

Mục Tứ Thành: “… Được rồi.”

Hai đội viên vừa mới đăng xuất đối diện ngồi sụp xuống đất, hai mắt trợn trắng, thở hổn hển, gần như không thể tin nổi nhìn về phía hai người còn đang thủng thỉnh đấu võ mồm.

Trò chơi đó cực kỳ nguy hiểm, yêu cầu hai người phải liên kết chặt chẽ với nhau thì mới đối phó được, thế nhưng có một đội viên của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang bị tụt lại phía sau không thấy tăm hơi, nhưng chiến thuật gia áo trắng kia không hề hoảng sợ, vẫn bình tĩnh thi đấu, gần như một đường thẳng tiến kết thúc thi đấu.

Loại khả năng tính toán này… cũng quá bi3n thái đi!

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đã kết thúc thi đấu sớm, chiến thắng thi đấu đôi, nhận được 6 điểm】

【 hệ thống nhắc nhở: Đoàn Xiếc Thú Lang Thang có tổng cộng 8 điểm, kết thúc thi đấu sớm, được tiến vào vòng tiếp theo】

【Đội Saileas bị loại】

……

Đỗ Tam Anh bốc thăm chiến đội khác trong thùng, giơ tay gọi lớn tên: “【Kẻ cướp mộ】!”

……

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Phù Thủy Nhỏ kết thúc thi đấu sớm, chiến thắng thi đấu đơn, nhận được 2 điểm 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành và Bạch Liễu kết thúc thi đấu sớm, chiến thắng thi đấu đôi, nhận được 6 điểm】

【 hệ thống nhắc nhở: Đoàn Xiếc Thú Lang Thang có tổng cộng 8 điểm, kết thúc thi đấu sớm, được tiến vào vòng tiếp theo】

【Đội Kẻ cướp mộ bị loại】

……

Đỗ Tam Anh nhìn sát vào tên đội ngũ tr3n mảnh giấy: “【Chó săn có cánh】?”

……

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha sử dụng Tấn công chớp nhoáng kết thúc thi đấu sớm trong vòng 1 phút, phá kỷ lục thi đấu đơn nhanh nhất, đạt được danh hiệu Người chơi Tia chớp, chiến thắng thi đấu đơn, nhận được 2 điểm】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành và Bạch Liễu kết thúc thi đấu sớm, chiến thắng thi đấu đôi, nhận được 6 điểm】

【 hệ thống nhắc nhở: Đoàn Xiếc Thú Lang Thang có tổng cộng 8 điểm, kết thúc thi đấu sớm, được tiến vào vòng tiếp theo】

【Đội Chó săn có cánh bị loại】

……

Đỗ Tam Anh nghiêm túc đọc tên đội tr3n tờ giấy: “【 Phỉ Thúy Hổ Đặc Đán 】.”

…

【 hệ thống nhắc nhở: Đoàn Xiếc Thú Lang Thang có tổng cộng 8 điểm, kết thúc thi đấu sớm, được tiến vào vòng tiếp theo】

【Đội Phỉ Thúy Hổ Đặc Đán bị loại】

……

Đỗ Tam Anh thò tay vào thùng giấy dưới ánh mắt gần như đờ đẫn và kinh ngạc của những người bên cạnh, cậu đọc từng chữ tên của đội tr3n đó: “【 Biệt thự gió lốc 】?”

Người bên cạnh nhìn trộm Bạch Liễu đang đứng sau lưng Đỗ Tam Anh, cẩn thận thấp giọng thảo luận:

“… Liệu lần này Đoàn Xiếc Thú Lang Thang có kết thúc thi đấu sớm nữa không?”

” Biệt thự gió lốc tốt xấu gì cũng đã lọt top 100 của tiền mùa giải năm ngoái! Bèo lắm cũng phải đánh một trận đấu đội chứ!”

“Tí nữa qua đó coi thử xem sao, tôi nhớ số hồ quan sát của họ rồi, hình như 98 thì phải?”

Hồ quan sát số 98 đông nghịt người, khán giả tới sau hầu như không tìm được chỗ đứng, may mà chỉ dày đặc về mặt thị giác.

Các hồ quan sát trong hệ thống đều là không gian có thể mở rộng vô hạn để có thể chứa vô số khán giả.

Mọi người trong khán phòng đang ồn ào thảo luận:

“Quá mạnh, từ đầu đến cuối trận nào cũng kết thúc thi đấu sớm…”

“Danh Sách Sát Thủ năm ngoái cũng chỉ kết thúc thi đấu sớm ở thi đấu đơn thôi, đấu đôi không mạnh như vậy…”

“Đội này là tân binh hết hả?! Sao lại mạnh như vậy?!”

“Nhờ Chiến Thuật Gia.” Một giọng nữ lười biếng xen vào cuộc trò chuyện của đám khán giả.

Đám khán giả giật mình, vừa quay lại thì há hốc mồm: “Hồng, Hồng Đào Hoàng Hậu!”

Hồng Đào mỉm cười, vẫy tay chào họ: “Mọi người có khỏe không?”

Một khán giả phấn khích đến mức mặt đỏ bừng, hai mắt sáng ngời, kích động đến nỗi không thốt nên lời: “Tôi là fan của cô, Hoàng Hậu, tôi thích cô lắm! Tôi đã đặt tất cả điểm của tôi vào Hiệp Hội Quốc Vương rồi!”

Hồng Đào cười đến mi mắt cong cong: “Thật sao? Cảm ơn đã thích tôi, nhưng đàn ông vẫn phải để lại một chút cho riêng mình nhé.”

Khán giả này xấu hổ gật đầu ngoan ngoãn, lắp bắp nói, “Tôi, tôi sẽ, Hoàng Hậu!”

“Sao Hoàng Hậu lại tới đây xem thi đấu?” Khán giả thận trọng tò mò hỏi, “Không phải người đang chuẩn bị cho trận đấu giữa mùa sao?”

Hồng Đào nhìn vào màn hình giữa hồ quan sát, thì thầm, “Hôm nay Hiệp Hội Quốc Vương không có thi đấu nên tôi trốn ra ngoài để xem người khác thi đấu, nhưng chút nữa phải về sớm rồi.”

“Hôm nay Danh Sách Sát Thủ có thi đấu.”

Khán giả nháy mắt lộ ra vẻ uể oải, giọng nói chán nản hẳn: ” Hoàng Hậu, chút nữa người phải về xem Hắc Đào thi đấu sao?”

Hồng Đào mỉm cười tươi tắn: “Đúng vậy.”

Khán giả sút chút nữa là khóc, hắn thích Hồng Đào, nhưng Hồng Đào lại theo đuổi Hắc Đào bí mật công khai trong trò chơi, thế mà Hồng Đào gặp hắn lại nhắc đến Hắc Đào, quả thật đã khiến cho trái tim yếu đuối của vị “fan chồng” này tan nát.

Vị khán giả bên cạnh thấy khán giả kia sắp khóc thì nhanh chóng chuyển chủ đề: “Hoàng Hậu vừa nói đội mới của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang mạnh như vậy là do Chiến Thuật Gia là sao ạ?”

“Tôi cứ tưởng là người mới có thực lực mạnh cơ chứ.” Khán giả liếc nhìn Lưu Giai Nghi đang ngồi cạnh Bạch Liễu, “… ví dụ như Phù Thủy Nhỏ.”

Hồng Đào ánh mắt rơi nhẹ tr3n bóng lưng Phù Thủy Nhỏ: “Giai Nghi quả thật rất mạnh, nhưng tính bất ổn của cô bé cũng cao nhất trong đội, tôi đã dành rất nhiều thời gian để cố gắng cân bằng lại sự bất ổn của cô bé.”

“Tất cả tân binh đều gặp vấn đề này, vì vậy họ cũng chính là những quả bom hẹn giờ trong thi đấu, hễ phạm sai lầm là sẽ kích nổ cả trò chơi.”

“Người mới chiến thắng thì dễ, giữ được chiến thắng mới là khó.”

Ánh mắt Hồng Đào nhìn về bóng lưng Bạch Liễu: “Chỉ có chiến thuật gia mới có thể cân bằng sự bất ổn của các đội viên.”

“Tân binh càng mạnh thì càng khó cân bằng sự bất ổn, Chiến Thuật Gia của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang có thể nuốt nổi sự bất ổn của nhiều tân binh như vậy, đó là một điều rất lợi hại.”

Hồng Đào đổi tay ôm má, tư thế thoải mái lười biếng, trong mắt hiện lên ánh nước lúng liếng gợi tình:

“Tôi thích những người đàn ông sử dụng roi thành thạo, nếu không gặp Hắc Đào trước thì tôi cũng sẽ thích hắn.”

Người hâm mộ gần đó phẫn nộ: “Nhưng hắn chơi bẩn cướp Phù Thủy Nhỏ của người còn gì, Hoàng Hậu!”

Tròng mắt đỏ như rượu của Hồng Đào trợn tròn, liếc nhìn khán giả.

Khán giả này bị Hồng Đào lườm một cái thì im bặt lại.

Hồng Đào lại đưa mắt nhìn màn hình lớn, giọng điệu của cô rất nhạt nhẽo:

“Giai Nghi không bị ai cướp đi cả.”

“Giai Nghi lựa chọn chủ động đi cùng hắn, tôi không thể giữ cô bé lại, hôm nay tôi đến đây để xem Giai Nghi phát huy, đừng nói về Giai Nghi như vậy trước mặt tôi, tôi không thích.”

Một khán giả bên cạnh khịt mũi khinh thường: “Hồng Đào Hoàng Hậu, thời này là thời nào rồi rồi mà cô còn đánh giá Chiến Thuật Gia dựa tr3n tiêu chuẩn xem mắt đàn ông vậy hả?”

“Chẳng lẽ người nào đẹp trai, dùng roi thành thục thì trong mắt cô cũng tốt đẹp hơn những người khác à?”

Hồng Đào nhướng mắt nhìn qua, nhìn một lúc lâu mới phản ứng, đột nhiên nói: “Anh là Chiến Thuật Gia của Sơn Dương Cuồng Nhiệt?”

Người này cười lạnh một tiếng, rất tự mãn nói: “Xem ra Hoàng Hậu còn nhớ tới tôi, cũng coi như tôi lọt vào mắt Hoàng Hậu rồi nhỉ?”

Hồng Đào khẽ cười dịu dàng: “Thật ra không nhớ rõ lắm, tôi không nhớ mấy người đàn ông đã xấu lại còn bại trận dưới tay tôi đâu.”

Người đàn ông này giận tím mặt đứng lên, thế nhưng nháy mắt lại cưỡng chế ngồi xuống, vẻ mặt vặn vẹo và mỉa mai: ” Hồng Đào, đừng vội đắc ý, đợi tôi thành công vượt qua tiền mùa giải thì nhấm nháp đến cô sớm thôi.”

“Vậy sao?” Hồng Tảo cười hờ hững nghiêng đầu, mái tóc dài màu đỏ rượu xõa xuống, “Không bằng thắng Bạch Liễu trước một trận cho tôi xem thử?”

“Bạch Liễu?” Người này vẻ mặt cực kỳ khinh thường, “Chỉ có loại người mê trai như cô mới cảm thấy Bạch Liễu lợi hại, tên này chẳng qua mổ gà lấy trứng, lòe thiên hạ thôi, chỉ là Chiến Thuật Gia cấp thấp nhất.”

- ——oOo—

Chương 327

Hồng Đào dường như cảm thấy hứng thú, cô nói tiếp: “Bạch Liễu một đường toàn thắng mà không lợi hại à.”

“Đây chính là sai lầm của Bạch Liễu.” Người nọ giễu cợt, “Người mới không ổn định thì nguy hiểm như thế nào, chắc tôi không cần phải nói cho cô biết nhỉ, Hồng Đào?”

“Bạch Liễu không chịu tham gia đấu đội vài trận để ổn định tính bấp bênh của đội ngũ, mà ngược lại chỉ muốn kết thúc thi đấu sớm để lấy danh tiếng, lãng phí rất nhiều cơ hội huấn luyện đội để chuẩn bị cho giai đoạn sau này.”

Người đàn ông mỉm cười chế giễu, nhận xét một cách ngạo mạn: “Ánh mắt thiển cận ngu ngốc.”

“Cô chờ xem, sau này đánh đội Bạch Liễu chắc chắn sẽ gặp vấn đề lớn, chiến thuật của hắn cơ bản là đồ bỏ.”

Trong khi cả hai đang nói chuyện, màn hình ở giữa hồ quan sát nhấp nháy:

【 hệ thống nhắc nhở: Đoàn Xiếc Thú Lang Thang có tổng cộng 8 điểm, kết thúc thi đấu sớm, được tiến vào vòng tiếp theo】

【Đội Biệt thự bão tố bị loại】

Toàn khán đài bao phủ một không khí phấn khích và kích động, những tiếng la hét chói tai lấn át tiếng nói chuyện của họ, ngay cả người khán giả fan Hồng Đào ngồi bên cạnh cũng quên bẵng cả cô.

Hắn ta đứng dậy múa may vẫy tay vẫy chân điên cuồng, hai tay giơ lên gọi tên Đoàn Xiếc Thú Lang Thang và Bạch Liễu.

Trong giải đấu, chiến thắng có nghĩa là tất cả.

Hồng Đào thu hồi ánh mắt: "Cho nên anh vẫn tiếp tục sử dụng chiến thuật đánh lén đối thủ trong thực tế?"

Chiến Thuật Gia Sơn Dương Cuồng Nhiệt ngồi tại chỗ, nhìn chăm chú Bạch Liễu vừa đăng xuất đang vỗ nhẹ áo sơ mi của mình, chậm rãi nhếch môi để lộ nụ cười mỉa mai, vẻ mặt đầy sát ý:

"Tất nhiên."

"Trong tình huống đấu đội có nhược điểm, chỉ cần một trong những đội viên chủ chốt của Bạch Liễu bị thương và sơ suất thì hắn nhất định sẽ thua."

Hồng Đào thờ ơ nói: "Chiến thuật của anh có một nhược điểm trí mạng."

Người này liếc nhìn Hồng Đào, khinh thường nói: “Phù Thủy Nhỏ phải không?”

“Chỉ cần tôi chưa giết hoàn toàn những người khác thì họ có thể tiến vào trò chơi để Phù Thủy Nhỏ dùng thuốc giải chữa cho họ.”

“Đúng vậy.” Hồng Đào khẽ nghiêng người về phía trước, trong tay cô xuất hiện một quân bài poker sắc bén, dùng hai ngón tay kẹp lấy kề sát vào cổ người đàn ông, áp tai thì thầm, “Nếu anh dám động vào Phù Thủy Nhỏ, tuy rằng tôi không giết được anh ở đây, nhưng tôi cũng không ngại dùng thủ đoạn của anh đâu.”

“Giết anh bên ngoài hiện thực.”

Người đàn ông này lười nhác giơ tay ra vẻ đầu hàng, cảm giác như chẳng hề để sự uy hiếp của Hồng Đào vào mắt: “Tôi sẽ không đụng đến Phù Thủy Nhỏ, kỹ năng của cô bé quá hiếm, tôi đang có ý định mời chào cô bé cho giải đấu năm sau đây.”

“Người tôi muốn xuống tay không phải là cô bé.”

“Tôi thích Chiến Thuật Gia hơn.” Ánh mắt của gã rơi vào Bạch Liễu, “nhất là những kẻ huênh hoang như thế này.”

Sau trận chiến với Biệt thự bão tố, Mục Tứ Thành duỗi người rời khỏi hồ quan sát đi sau Bạch Liễu: “Hôm nay vẫn đánh à?”

“Không đánh nữa.” Bạch Liễu nói, “Đi Hồ Trò Chơi luyện tập đấu đội.”

Mục Tứ Thành ngớ người: “Hả? Sao vừa nãy không luyện đấu đội luôn đi?”

“Bỏ đấu đơn hoặc đấu đôi là đấu đội được mà?” Mục Tứ Thành thắc mắc, “Sao lại vào Hồ Trò Chơi luyện làm gì, trong Hồ Trò Chơi đâu có đối thủ.”

Bạch Liễu nhàn nhạt: “Sao lại không có đối thủ? Đối thủ của các cậu là Đường đội trưởng.”

Mục Tứ Thành sửng sốt: “Đường Nhị Đả???”

“Đúng vậy.” Vương Thuấn gật đầu phụ họa lời nói của Bạch Liễu, “Tôi đã thảo luận với Bạch hội trưởng rất lâu mới nghĩ ra giải pháp này.”

“Mục Thần, cậu và Lưu Giai Nghi, Mộc Kha đều là người mới thuần túy chưa từng thi đấu trong giải đấu bao giờ, nên trong lúc thi đấu sẽ có sự bất ổn mạnh mẽ, đặc biệt là thi đấu đồng đội, có thể cậu sẽ phối hợp với người khác không kịp, dẫn đến nhịp điệu tấn công hoặc phòng thủ hỗn loạn.”

Mục Tứ Thành cau mày: “Luyện tập trong tiền mùa giải không được sao?”

“Không được, khả năng bị bại lộ thông tin quá cao.” Vương Thuấn lắc đầu, “Đó là lý do đầu tiên, lý do khác là các đối thủ

trong giai đoạn tiền mùa giải. Hôm nay các cậu cũng cảm nhận rồi đó, nếu cứ đấu đội với những chiến đội như thế thì năng lực của các cậu sẽ được cải thiện được bao nhiêu?"

Mục Tứ Thành khựng người im lặng.

Thành thật mà nói, đối thủ hôm nay quá yếu khiến cậu có một loại cảm giác 【 giải đấu? chỉ có như vậy thôi sao? 】.

Vương Thuấn thở dài: "Có phải cảm thấy bọn họ quá yếu đến nỗi không có giá trị đối kháng đúng không?"

"Đối với những người mới có thực lực như các cậu, thì việc sử dụng các đội quá yếu làm đá mài dao để mài giũa sẽ chỉ khiến các cậu quen dần với những trận chiến cấp thấp mà thôi."

"Nhưng sắp tới các cậu sẽ phải đối mặt với các công hội cấp cao, trình độ của đối thủ đột ngột nâng cao sẽ khiến các cậu không thích ứng kịp, cho nên tôi và Bạch hội trưởng đều nhất trí không dùng những hiệp hội đó để huấn luyện đấu đội."

Mục Tứ Thành bực bội cào cào sau cổ: "Nhưng tôi và Bạch Liễu phối hợp tốt với nhau rất tốt mà, sao phải mất công huấn luyện làm gì nữa cho tốn thời gian?"

Vương Thuấn lại bất đắc dĩ thở dài: "Không phải cậu và Bạch Liễu phối hợp tốt, là Bạch Liễu phối hợp tốt với cậu."

"Không riêng gì cậu, Bạch Liễu có thể hợp tác tốt với bất kỳ tuyển thủ nào trong đội, Đường đội trưởng cũng thế, anh ấy là

một chủ công chính rất giàu kinh nghiệm, có thể chịu đựng những sai lầm của các cậu ở một mức độ nhất định.”

“Vấn đề là ở ba người các cậu phối hợp với nhau, Bạch Liễu và Đường đội trưởng không có vấn đề gì, cho nên Bạch Liễu không cần tham gia huấn luyện với các cậu.”

Mục Tứ Thành không phục chỉ vào Bạch Liễu: “Nhưng con hàng này cũng là người mới mà! Sao lại không tham gia!”

Lưu Giai Nghi trợn to hai mắt: “Anh cho rằng chúng ta với Bạch Liễu bi3n thái cùng đẳng cấp với nhau à?”

Mộc Kha gật đầu: “Tôi có thể huấn luyện.”

Bạch Liễu cười tủm tỉm nói: “Tôi cũng muốn huấn luyện, nhưng khác phe các cậu.”

Mộc Kha ngẩn ra, sau đó ánh mắt nhanh chóng đảo đi đảo lại giữa Bạch Liễu và Đường Nhị Đả, cậu nuốt nước bọt, cẩn thận nói: “Bạch Liễu muốn…”

“Đúng vậy, tôi bên phe của Đường đội trưởng.” Bạch Liễu cười, “Ba người các cậu một đội, địch thủ là đội của tôi và Đường đội trưởng.”

Đường Nhị Đả đi phía sau Bạch Liễu vẻ mặt trịnh trọng, khoanh tay lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, vừa nhìn đã biết là sẽ không hạ thủ lưu tình chút nào rồi.

Bạch Liễu nở nụ cười rất thân thiện: “Tôi nghĩ là sự kết hợp của Đường đội trưởng và tôi cũng đủ mài giũa tính bất ổn của các cậu rồi.”

Mục Tứ Thành, Lưu Giai Nghi, Mộc Kha: “…”

Vương Thuấn quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Hôm nay công hội chúng ta chụp được Hồ Trò Chơi rồi, muốn tới lúc nào cũng được, nhưng mà…”

Bạch Liễu nhìn Vương Thuấn: “Còn có chuyện gì không?”

Vương Thuấn do dự một chút, nhưng vẫn nói: “Hôm nay có trận thi đấu của Danh Sách Sát Thủ, đối thủ là 【Quân đoàn bộ xương】xếp hạng 27 năm ngoái, sắp bắt đầu rồi, các cậu có muốn đi xem một chút không?”

Bạch Liễu dừng lại: “Đi.”

Hồ quan sát đấu trường Danh Sách Sát Thủ.

So với hồ quan sát số 98 của Bạch Liễu trước đó, mật độ dân số của hồ quan sát khổng lồ này còn cao hơn gấp 10 lần.

Bạch Liễu đứng ở mép tr3n của hồ quan sát từ xa nhìn xuống cảnh đánh nhau tr3n màn hình lớn ở trung tâm.

Trước màn hình lớn có một người dẫn chương trình cầm micro lớn tiếng giải thích:

“Hiện tại các vị đang thấy chính là người chơi mạnh nhất của chúng tôi 【 Hắc Đào 】của Danh Sách Sát Thủ đấu với đội viên 【 môn đồ 】của Quân đoàn bộ xương, họ đã đạt được rất nhiều thành tích ấn tượng trong thi đấu đơn năm ngoái…”

Mục Tứ Thành không khỏi than thở, “Người này ồn ào thật đấy.”

Vương Thuấn trầm giọng giải thích: “Các trận đấu đỉnh cao đều sẽ có người giải thích để thu hút sự chú ý, từ từ cậu sẽ quen thôi, nhưng mà đang lúc thi đấu trong game thì không nghe thấy đâu.”

Người dẫn chương trình đột nhiên cao giọng: “Hắc Đào, Hắc Đào của chúng ta dùng roi siết cổ đối phương! Chẳng lẽ là muốn giết đối thủ kết thúc thi đấu sớm sao!”

Hắc Đào tr3n màn hình lớn quỳ một gối tr3n vai người chơi khác, vẻ mặt lạnh lùng, một tay cầm roi siết chặt, đối phương bị siết cổ đến nỗi mặt mày tím tái, nhưng nhanh chóng ngã về phía trước, đẩy Hắc Đào ra khỏi người mình.

Hắc Đào tiếp đất thuận thế xoay người, dường như vừa lấy được món đồ gì đó tr3n người 【 môn đồ 】 này, màn hình lớn đột nhiên tắt ngấm.

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Hắc Đào đã thu thập đủ các đạo cụ quan trọng, trò chơi kết thúc. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào kết thúc thi đấu sớm, chiến thắng thi đấu đơn, nhận được 2 điểm】

Khán giả im lặng hơn một phút, sau đó là tiếng reo hò đinh tai nhức óc vang lên ầm ĩ.

Giọng nói the thé của người dẫn chương trình lấn át tiếng gào thét: “Kết thúc thi đấu trong vòng 5 phút! Kỷ lục thời gian thi đấu đơn giữa mùa giải đã được làm mới! Chỉ mới trận đấu đầu tiên của Danh Sách Sát Thủ!!”

“Đội vô địch năm ngoái không phụ kỳ vọng của chúng ta, trở lại với phong thái lợi hại hơn bao giờ hết!”

Hắc Đào đăng xuất khỏi trò chơi dưới ánh nhìn ngưỡng mộ của người xem, đi thẳng về chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống.

Nghịch Thần ngồi bên cạnh quay đầu nói chuyện với y, Hắc Đào thờ ơ gật đầu, cụp mắt xuống, dùng băng vải quấn tay và cán roi.

Những ánh mắt cuồng nhiệt của khán giả đều tập trung vào Hắc Đào, nhưng đôi mắt của Hắc Đào trước sau vẫn không hề liếc nhìn bọn họ, sự cổ vũ và phấn khích của những người ngoài cuộc này chẳng liên quan gì đến y, tiếp nhận chúng rất hiển nhiên.

Thoạt nhìn như một vị thần luôn được tôn thờ, quyền năng và xa lạ.

Tiếp đó trận đấu đôi cũng được bắt đầu.

【Hệ thống nhắc nhở: Trận đấu đôi sắp bắt đầu】

【 Đội viên Bách Dật, Bách Gia Mộc của Danh Sách Sát Thủ VS đội viên Người chỉ huy, Kỵ binh khiên xương của Quân đoàn bộ xương 】

Người dẫn chương trình lải nhải hào hứng giải thích: “Thi đấu đôi là điểm yếu của Danh Sách Sát Thủ năm ngoái, không biết năm nay sẽ có gì thay đổi…”

Mục Tứ Thành nhìn tr3n màn hình lớn xem Bách Dật và Bách Gia Mộc nước chảy mây trôi đối chiến phản kích, từng bước ép đối thủ vào chỗ chết, sắc mặt cậu dần dần âm u.

Bạch Liễu thản nhiên dò hỏi: “Nhìn ra được gì à?”

Mục Tứ Thành nghiến răng: “Hai người kia dùng chung bộ não sao?”

“Mức độ phối hợp cũng bi3n thái quá.” Vẻ mặt Lưu Giai Nghi cũng trở nên nghiêm nghị, “Nếu một người xảy ra chuyện thì người kia dù ở cách xa 108.000 dặm cũng có thể nhanh chóng ứng phó, hai người hành động lưu loát như thể một người vậy.”

“Với lại cũng không nhìn thấy bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ bọn họ đang trao đổi với nhau.” Mộc Kha hít sâu một hơi, “Sao làm được vậy chứ?”

Bốn người tr3n màn hình lớn đang chiến đấu trong một không gian nhỏ.

Khoảnh khắc móng vuốt của bộ xương khô chuẩn bị chạm vào phía sau Bách Dật, Bách Gia Mộc đảo mắt qua, trong bàn tay xuất hiện một con dao mổ.

Cùng lúc đó, khi Bách Gia Mộc quay đầu tấn công, đối thủ trước mặt đã bị Bách Dật trở tay dùng máy đánh trứng quất thẳng lên trời.

Trong một không gian nhỏ như vậy, hai người này luân phiên nhau tấn công đối thủ trơn tru mà không hề làm tổn thương nhau, đồng thời cũng chẳng trao đổi với nhau lời nào.

Đối thủ từng bước bị dồn vào thế bí, cuối cùng thua trận.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bách Dật, Bách Gia Mộc kết thúc thi đấu sớm, chiến thắng thi đấu đôi, nhận được 6 điểm】

【 hệ thống nhắc nhở: Danh Sách Sát Thủ có tổng cộng 8 điểm, kết thúc thi đấu sớm, thi đấu kết thúc】

【Đội Quân đoàn bộ xương có 0 điểm trong trận thi đấu này】

Toàn bộ khán phòng hoàn toàn sôi sục.

Tất cả mọi người đều khản cổ cổ vũ Danh Sách Sát Thủ và Hắc Đào, một số người còn uốn éo nhảy múa tại chỗ tr3n ghế, cứ như đây là giây phút chào đón nhà vô địch mới ra đời.

Vương Thuấn nhìn cảnh tượng với tâm trạng phức tạp: "Đây là sức hấp dẫn của các trận đấu công hội cấp cao."

"So với Danh Sách Sát Thủ năm ngoái, Danh Sách Sát Thủ năm nay trưởng thành hơn nhiều." Lưu Giai Nghi bình tĩnh phân tích, "Đây hẳn là công lao của vị Chiến Thuật Gia kia, anh ta đã huấn luyện đội ngũ này rất tốt."

Bạch Liễu xem một hồi, sau đó bình tĩnh xoay người: "Đi thôi, chúng ta đi huấn luyện, hiện tại chúng ta còn kém xa lắm."

Sau thi đấu, phòng nghỉ Danh Sách Sát Thủ.

Nghịch Thần ôm đầu, hai mắt đờ đẫn, tự lẩm bẩm một mình: "Tôi phải làm sao đây, tôi nên làm cái gì đây, lần sau gặp đội top tám rồi, thực lực rất mạnh, không có cách nào kết thúc thi đấu sớm, phải đấu đội thôi… "

Những người còn lại chẳng hề cảm nhận được sự lo lắng của Nghịch Thần chút nào. Hôm nay Bách Dật lần đầu tiên kết thúc thi đấu sớm nên anh ta cực kỳ phấn khích, cứ đi vòng quanh tới lui bên cạnh Nghịch Thần.

Chỉ có Liêu Khoa nhìn Nghịch Thần đầy thương cảm: "Nghiêm trọng lắm sao?"

Nghịch Thần trịnh trọng gật đầu: "Ừ."

Bách Dật ngồi bên cạnh tò mò: "Hôm nay không phải chúng ta kết thúc thi đấu sớm sao, có chuyện gì nghiêm trọng vậy?"

Nghịch Thần thở dài: "Tôi không kết thúc thi đấu sớm vì mánh lới quảng cáo mà là để tránh đấu đội."

"Thi đấu đội của chúng ta căn bản chưa thành thục, nếu đối kháng với các chiến đội của công hội lớn được mài giũa thì chắc chắn sẽ bị đánh cho tơi tả."

"Tại cậu hết cả đấy!" Nghịch Thần phẫn uất nhìn Hắc Đào đang ngồi tr3n ghế sô pha ngủ gà ngủ gật.

Hắc Đào trở mình tiếp tục ngủ.

Nghịch Thần bất lực thở dài: "Bỏ đi, bây giờ mắng cậu cũng vô dụng, tóm lại tình huống của chúng ta rất nguy hiểm, cần phải luyện tập đấu đội nhiều hơn."

Anh quay lại nhìn Liêu Khoa: "Hôm nay chúng ta có chụp được Hồ Trò Chơi không?"

Liêu Khoa giang tay: "Không, chúng ta chậm chân rồi, hôm nay Đoàn Xiếc Thú Lang Thang chụp được, đội đó cũng thắng

một đường nhờ kết thúc thi đấu sớm.”

“Ước chừng tình huống cũng tương tự như chúng ta, đấu đội cũng thiếu sót nên phải chụp Hồ Trò Chơi để luyện tập.”

Nghịch Thần liếc nhìn Hắc Đào đang nằm ngủ gật tr3n sô pha, cố ý cao giọng: ” Đoàn Xiếc Thú Lang Thang à, Chiến Thuật Gia là Bạch Liễu phải không?”

Hắc Đào đang ngủ tr3n ghế sô pha mở to mắt, đột ngột ngồi dậy.

Tr3n mặt y còn hằn vết đỏ hồng vì ngủ, nhìn chăm chăm vào Nghịch Thần, hỏi: “Bạch Liễu ở đâu?”

Nghịch Thần: “…”

- ——oOo—

Chương 328

Nghịch Thần nháy mắt: “Bạch Liễu đang ở Hồ Trò Chơi, có muốn đi tìm cậu ta không?”

Hắc Đào liếc nhìn Nghịch Thần: “Anh muốn tôi tìm Bạch Liễu làm gì?”

Nghịch Thần phá ra cười hắc hắc: “Bạch Liễu chụp được Hồ Trò Chơi rồi, chỉ muốn hỏi cậu ta xem có thể chia sẻ cho chúng ta dùng một phần được không, tất nhiên không phải miễn phí, bên này chúng ta sẵn sàng trả tiền thuê.”

“Không phải là cậu rất thân với Bạch Liễu sao, có thể nói vài lời giúp chúng ta hay không?” Nghịch Thần hướng dẫn từng bước.

Hắc Đào chậm rãi đứng thẳng lưng, gật đầu đồng ý, mặt mày nhàn nhạt nói: “Vậy tôi dẫn mọi người đi hỏi một chút.”

Liêu Khoa đang hóng chuyện: “…”

Hắc Đào quả thật dễ dụ.

Bên ngoài Hồ Trò Chơi, Nghịch Thần nhìn tấm biển có nội dung 【 Không phải thành viên của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang không được vào 】, gãi đầu rồi định bước vào trong.

Chuông báo động vang lên ngay lập tức.

Bạch Liễu thong thả bước từng bước ra khỏi Hồ Trò Chơi, theo sau là Đường Nhị Đả đang chỉnh sửa lại súng của mình.

Một lúc sau, Mục Tứ Thành mặt mũi bầm dập, Mộc Kha khóe miệng chảy máu, và Lưu Giai Nghi nhìn thì có vẻ đỡ hơn một chút nhưng tr3n mặt bầm tím hết cả rồi, mới miễn cưỡng bò lê bò lết từ Hồ Trò Chơi ra ngoài.

Mục Tứ Thành quỳ rạp tr3n mặt đất phun ra một ngụm máu, trợn trắng mắt mắng mỏ: "Bạch Liễu, anh là quỷ chứ không phải là người mà, chỉ là huấn luyện thôi, xuống tay cũng.. khụ khụ.. tàn nhẫn quá!"

Mộc Kha ngồi thẳng lưng, chống kiếm, thở hổn hển, môi run run, không thể nói nên lời.

Lưu Giai Nghi thì tốt hơn một chút, vừa bước ra đã nằm thẳng cẳng thành hình chữ đại (大) tr3n mặt đất, hít sâu ho khan vài tiếng rồi nói: "Bạch Liễu, em nghĩ là anh muốn giết bọn em để đổi đội viên luôn rồi đấy."

"Làm gì có." Bạch Liễu cười, "Tôi chỉ nghĩ mức này mà các cậu còn không chịu nổi thì thà chết dưới tay tôi còn hơn chết dưới tay kẻ khác trong giải đấu."

Mục Tứ Thành sợ hãi, chỉ vào Bạch Liễu phàn nàn với Lưu Giai Nghi: "Lúc nãy trong game anh đã bảo là nói không

chừng Bạch Liễu muốn giết chúng ta, em xem, anh ta thừa nhận rồi kìa!”

“Bọn tôi chết rồi thì anh đi đâu tìm được đội viên tốt như vậy hả!!”

Bạch Liễu nhìn qua cửa vào của Hồ Trò Chơi.

Mục Tứ Thành vô thức nhìn theo ánh mắt của Bạch Liễu thì thấy Nghịch Thần đang ngượng ngùng cùng Hắc Đào đang nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu đứng ở cửa Hồ Trò Chơi.

“Danh Sách Sát Thủ đến đây làm gì vậy?” Mục Tứ Thành cảnh giác đứng lên chắn trước mặt Bạch Liễu, “Này, Hồ Trò Chơi hôm nay chúng tôi thuê rồi, các anh không thấy mấy dòng chữ (Không phải thành viên của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang không được vào) à?

Bạch Liễu tiến lên một bước nhìn Nghịch Thần: “Có chuyện gì sao?”

Nghịch Thần gãi gãi mặt, bối rối nhìn đi chỗ khác: “Nói thì có chút không biết xấu hổ, nhưng Bạch Liễu này, cậu có thể cho chúng tôi mượn Hồ Trò Chơi mà đội của cậu thuê một chút được không?”

“Đương nhiên không phải miễn phí!” Thấy đám người Đoàn Xiếc Thú Lang Thang bắn ánh mắt hung dữ nhìn qua, anh vội xua tay, “Chúng tôi trả tiền, cậu cứ ra giá đi!

Bạch Liễu suy tư một hồi: “Cũng được.”

Mục Tứ Thành kinh ngạc lên tiếng: “Bạch Liễu!”

Bạch Liễu cười nhìn Nghịch Thần: “Nhưng không chỉ có tiền, tôi còn cần một số thứ khác.”

Nghịch Thần cảnh giác nói: “Cái gì?”

Bạch Liễu mỉm cười: “Một số thông tin sắp tới tôi cần sử dụng.”

Nghịch Thần ngẩn ra, hình như hiểu được điều gì đó nên hỏi ngược lại, ” Sơn Dương Cuồng Nhiệt và Nghĩa trang công cộng Laser, phải không?”

“Đúng vậy.” Bạch Liễu nở nụ cười thân thiện, “Nghịch Thần tiên sinh, anh là một trong số ít Chiến Thuật Gia mà tôi biết đã từng đối đầu với hai công hội này và thắng cả hai, tôi tin là anh có thể chia sẻ với tôi một số kinh nghiệm quan trọng nào đó.”

Nghịch Thần ánh mắt đen tối nhìn Bạch Liễu một hồi, sờ sờ cằm, sau đó cười sang sảng: “Tất nhiên rồi! Các Chiến Thuật Gia nên giúp đỡ lẫn nhau mà!”

Sau đó Nghịch Thần đỡ lấy bả vai Bạch Liễu, đẩy hắn sang một bên, cười tủm tỉm nói: “Nhưng thông tin để nói nhiều lắm, một mình tôi ở đây nói chuyện phiếm với cậu, cậu để cho đồng đội của tôi chơi chung Hồ Trò Chơi trước nhé?”

Bạch Liễu liếc nhìn Nghịch Thần, quay người lại nói với Đường Nhị Đả, “Cho bọn họ vào đi, mọi người cứ tự huấn luyện trước, tôi nói chuyện với Nghịch Thần chút đã.”

Đường Nhị Đả gật đầu, kéo Mục Tứ Thành mặt mày nhăn nhó đi vào.

Vốn dĩ người của Danh Sách Sát Thủ cũng muốn vào Hồ Trò Chơi huấn luyện, thế nhưng Bách Gia Mộc và Bách Dật hì hục dùng hết sức vẫn không làm gì được Hắc Đào đứng lù lù bất động tại chỗ không thèm di chuyển.

Hắc Đào nhìn chằm chằm Bạch Liễu đang nói chuyện với Nghịch Thần trong góc, Bách Gia Mộc và Bách Dật chỉ thiếu chút nữa là nâng hai chân y lên luôn rồi, mệt đến mức thở không ra hơi.

Bách Dật tức giận: “Hắc Đào, cậu không nghe Nghịch Thần bảo chúng ta vào trong huấn luyện sao!”

Hắc Đào dừng lại: “Tôi không muốn vào huấn luyện.”

Bách Gia Mộc hỏi ngược lại, “Chúng ta đến đây để huấn luyện chứ còn làm gì nữa!”

Hắc Đào nói, “Tôi không đến để huấn luyện.”

Bách Dật ngạc nhiên tò mò hỏi: “Vậy cậu tới đây làm gì?”

Hắc Đào không nói nữa.

Y đến vì Bạch Liễu, nhưng Bạch Liễu lại chẳng thèm để ý đến y, từ đầu đến giờ vẫn không buồn liếc nhìn y một cái, cũng không nói chuyện với y nữa.

Liêu Khoa bất đắc dĩ vừa buồn cười hô lớn một tiếng: ” Nghịch Thần, Hắc Đào cứ đứng canh cửa, không đi vào huấn luyện kìa.”

Nghịch Thần quay đầu lại, nhìn thấy Hắc Đào đang nhìn chăm chú Bạch Liễu thì đau đầu đỡ đán, sau đó lấy lòng nhìn Bạch Liễu, chắp tay thi lễ nói: “Bạch hội trưởng, làm phiền cậu một chuyện được không, cậu bảo Hắc Đào vào trong huấn luyện đi, cậu ta không chịu nghe tôi, chỉ nghe lời cậu thôi.”

Bạch Liễu từ xa liếc nhìn Hắc Đào, vẻ mặt lãnh đạm: “Y không phải là chủ công chính của tôi, tôi ra lệnh cho y, anh không cảm thấy không hợp lý à?”

Nghịch Thần cười ý tứ: “Bạch hội trưởng chắc hẳn cũng có không ít chuyện khó nói, bây giờ lại nghĩ một đằng nói một nẻo… Bạch hội trưởng quan tâm Hắc Đào nhiều như vậy, chẳng lẽ nói một câu với cậu ấy cũng không được sao?”

Bạch Liễu im lặng một hồi, cuối cùng cũng mở miệng: “Hắc Đào, vào huấn luyện đi.”

Hắc Đào trầm mặc trong chốc lát rồi a một tiếng, xoay người bước vào đại sảnh Hồ Trò Chơi.

Y nắm chặt roi trong tay, vung vẩy đập vào đầu gối cứ như đang tự đánh mình.

Nhìn thấy Hắc Đào cuối cùng cũng bằng lòng đi vào, Nghịch Thần thở phào nhẹ nhõm, chắp tay khom lưng cảm ơn Bạch Liễu lần nữa: “Cảm ơn Bạch hội trưởng.”

Bạch Liễu liếc mắt: “Không cần cảm ơn, hy vọng Nghịch Thần tiên sinh có thể chia sẻ thông tin khiến tôi hài lòng.”

Nghịch Thần đứng thẳng người, nụ cười tr3n mặt tắt ngấm: “Thông tin về Nghĩa trang công cộng Laser thì công hội các cậu cũng thu thập khá đầy đủ rồi, nhiều hơn thì tôi cũng không có.”

“Còn về việc tôi chiến thắng bọn họ như thế nào thì có liên quan đến bí mật về kỹ năng của tôi, không thể nói cho cậu biết được.”

“Nhưng theo ý kiến của tôi, đối với Nghĩa trang công cộng Laser luôn thay đổi đội viên liên tục như vậy.” Nghịch Thần dựa vào tường thở dài, “thì thông tin cũng chẳng có ích lợi gì cả, còn phải cứ chằm chằm nhìn họ thi đấu, phiền phức lắm.”

“Nhưng đối với Sơn Dương Cuồng Nhiệt thì tôi có một vài thông tin hữu ích cho cậu đây.”

Nghịch Thần nhìn Bạch Liễu: “Cá nhân tôi nghĩ đội này còn nguy hiểm hơn cả Nghĩa trang công cộng Laser.”

Bạch Liễu nói, “Tôi có nghe tin anh đã giết Chiến Thuật Gia của họ trong trận khiêu chiến.”

Nghịch Thần im lặng trong chốc lát: “Tôi giết không được, Chiến Thuật Gia đó có kim bài miễn tử, hiện tại vẫn là Chiến Thuật Gia của Sơn Dương Cuồng Nhiệt.”

Bạch Liễu nhìn Nghịch Thần: “Nghe nói anh nổi tiếng là ôn hòa, cũng chưa từng chủ động đả thương ai huống chi là giết người, sao lần đó lại ra tay?”

Nghịch Thần dừng một chút, ánh mắt nhìn xa xăm về cửa Hồ Trò Chơi không một bóng người: “Đội này có hai người có kỹ năng rất lợi hại.”

“Một người là Chiến Thuật Gia của họ tên là Khổng Dương Húc, kỹ năng của gã là 【 câm lặng 】, sau khi sử dụng có thể đóng băng giao diện điều khiển của tất cả các người chơi đang thi đấu, bao gồm cả giao diện của chính họ.”

“Sau khi giao diện điều khiển hệ thống bị đóng băng, các kỹ năng, hệ thống và đạo cụ dự trữ đều không thể sử dụng, những lợi thế mà các công hội tích lũy sẽ chẳng còn gì.”

“Lúc này, chỉ cần trong đội có đội viên không có kim bài miễn tử và bị thương.” Nghịch Thần dựa đầu vào tường, thở ra một hơi, “thì chính là một cơn ác mộng.”

“Bọn họ sẽ bất chấp tất cả tấn công đội viên này, gi3t ch3t người đó, bởi vì bọn họ biết nếu người đó chết tức là sẽ chết thật sự.”

“Đối với một đội trọng tình nghĩa đội nhóm như Thợ Săn Hươu thì cách làm này đã phá vỡ tâm lý của chúng tôi.”

“Bởi vì giao diện điều khiển bị đóng băng nên Chiến Thuật Gia tôi đây click mở giao diện để bỏ quyền cũng không làm được, chỉ có thể nhìn họ tàn sát các thành viên trong đội, còn phải cắn răng hoàn thành nhiệm vụ trò chơi, bởi vì khi vượt cửa trò chơi thì mới có thể kết thúc thi đấu.”

Nghịch Thần lãnh đạm nói: “Cuối cùng, tôi giết Chiến Thuật Gia của đối thủ, kết thúc kỹ năng của gã, thắng trận đấu.”

Bạch Liễu hỏi, “Kỹ năng sát thương kia là gì?”

Nghịch Thần nhớ lại: “Nó tên là 【đội paparazzi】.”

“Kỹ năng này là kỹ năng nguy hiểm nhất.” Nghịch Thần quay đầu sang một bên, “Kỹ năng này không dùng ở đây mà dùng ở hiện thực.”

“Kỹ năng này có thể nắm bắt tọa độ thực của người gần gũi nhất với cậu.”

“Sau khi lấy được tọa độ, bọn họ sẽ tấn công người ở tọa độ này trong hiện thực, đồng thời còn thông báo cho cậu, để cậu chạy tới chứng kiến cảnh người đó bị tấn công.”

Nghịch Thần nói tới đây thì hé hé môi, dường như còn muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng chẳng nói gì cả.

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Nghịch Thần: “Tôi không thích nghe người khác để lộ vết sẹo của mình.”

“Nhưng nếu anh cần ai đó lắng nghe câu chuyện của anh vào lúc này, tôi có thể không tính phí lắng nghe, miễn phí nghe anh kể khổ.”

Bạch Liễu mặt không chút thay đổi: “Miệng tôi cũng rất kín đáo, sẽ không có bất kỳ ai biết Chiến Thuật Gia nổi tiếng số 1 trong game lại có một quá khứ bi thảm như vậy đâu.”

Nghịch Thần không nhịn được cười: “Vậy chắc tôi phải cảm ơn cậu à?”

Bạch Liễu gật đầu: “Không có chi.”

Nghịch Thần cười thành tiếng: “Cậu thật là thú vị.”

Anh im lặng một lúc rồi đột nhiên nói: “Tọa độ mà Sơn Dương Cuồng Nhiệt lấy được chính là nơi làm việc của người yêu tôi.”

“Cô ấy là một giáo viên mẫu giáo, lúc đó vừa mới tan sở, nhà trẻ còn rất nhiều trẻ con chưa được đón về, người của Sơn Dương Cuồng Nhiệt đã lái một chiếc ô tô quá tốc độ đâm vào đó.”

Nghịch Thần chậm rãi thở ra một hơi: “Cô ấy đẩy mấy đứa nhỏ ra, bị xe tông vào, tr3n bụng có một vết cắt lớn.”

“Tuy rằng cuối cùng không có nguy hiểm đến tính mạng… nhưng không còn khả năng sinh con.”

Nghịch Thần chậm rãi cúi đầu: “Cô ấy rất thích trẻ con.”

Bạch Liễu không trả lời.

Nghịch Thần cười: “Nghe mấy chuyện này có chút xấu hổ nhỉ?”

Bạch Liễu lắc đầu: “Chuyện lớn như vậy mà trong hiện thực tôi chưa từng thấy báo chí đưa tin, tôi đang suy nghĩ có phải là…”

“Ừ, đúng như cậu nghĩ đấy.” Nghịch Thần nhẹ giọng trả lời, “Cậu cũng gặp Lý Cẩu rồi phải không? Tên tội phạm dùng điểm đổi đạo cụ để xóa bỏ chứng cứ giết người của hắn đấy?”

“Người của Sơn Dương Cuồng Nhiệt cũng làm như vậy.”

“Sau khi phạm tội có thể dùng điểm đổi lấy đạo cụ để xóa đi sự thật của tội ác, tr3n cơ sở đó, bọn chúng liều lĩnh tấn công những người bình thường này hết lần này đến lần khác, bởi vì cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, miễn có đủ điểm thì chúng có thể dùng đạo cụ để xóa tất cả những gì đã xảy ra, ngay cả ký ức của nạn nhân cũng bị xóa, chỉ còn lại những vết sẹo.”

“Người yêu tôi không nhớ rõ cô ấy đã gặp phải chuyện gì, tại sao lại đột ngột không thể có con”.

Nghịch Thần ngẩng đầu: “Trừ tôi ra, không ai nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì.”

“Sau đó tôi có nghĩ đến chuyện giết gã.”

Nghịch Thần nhẹ nhàng nói: “Nhưng trong hiện thực không có bằng chứng, trong đại sảnh trung tâm trò chơi thì không thể giết người, sau khi vào trò chơi thì gã lại có thể câm lặng tất cả các kỹ năng, cái giá phải trả cho việc giết gã quá cao, tôi không muốn lãng phí mạng sống của bất kỳ đội viên nào để gi3t ch3t người này.”

“Người này sớm muộn gì cũng sẽ chết.”

Bạch Liễu nhìn Nghịch Thần: “Anh đã tính đến việc dùng đạo cụ để khôi phục thân thể người yêu chưa?”

Nghịch Thần rũ mắt xuống: “Tôi không muốn dùng bất cứ đạo cụ nào liên quan đến trò chơi này tr3n người cô ấy, cô ấy bị tôi liên lụy một lần là đủ rồi.”

Bạch Liễu nói: “Tôi nghe Vương Thuấn kể, trong lúc thi đấu, Khổng Dương Húc đột nhiên điên loạn hét vào mặt anh, bảo là không ai có thể giết được gã cả trong trò chơi và ngoài trò chơi.”

Nghịch Thần bừng tỉnh, “À chuyện đó à, bởi vì lúc ấy tôi đã tiên đoán cho gã.”

Bạch Liễu liếc mắt nhìn Nghịch Thần: “Không phải lúc đó kỹ năng của anh đã bị gã đóng băng à, sao còn có thể tiên đoán?”

Nghịch Thần cười tủm tỉm: “Ừ, cho nên tôi chỉ lừa gã thôi, nhưng mà gã lại tin điều đó.”

“Tôi nói với gã, cho dù mi có giãy giụa ti tiện thế nào đi nữa, một ngày nào đó, mi sẽ chết dưới tay của Chiến Thuật Gia tàn nhẫn và giỏi nhất tr3n thế giới này.” Nghịch Thần quay lại nhìn Bạch Liễu, “Thế nào? Nghe có hay không không? Có đáng sợ không?”

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt: “Tàm tạm thôi.”

- ——oOo—

Chương 329

Khổng Húc Dương bừng tỉnh sau cơn ác mộng, gã ngồi dậy cả người toát mồ hôi lạnh, tay chân run lẩy bẩy.

Trong giấc mộng là trận khiêu chiến của đội gã với Thợ Săn Hươu.

Đó là thời điểm xuân phong đắc ý nhất của gã, lúc ấy gã là top 1 trong giai đoạn tiền mùa giải, mà Chiến Thuật Gia lợi hại nhất trong lời đồn đãi của thuộc hạ gã lại đang liên tục bại lui, chật vật khổ sổ cố gắng bảo vệ những người xung quanh mình.

Nhưng dù trong thực tế hay trong game, thứ rác rưởi gọi là Nghịch Thần đó chẳng bảo vệ được gì cả, chỉ là một thứ phế vật hèn nhát, cũng không biết làm cách nào để để được ca tụng là Chiến Thuật Gia lợi hại nhất.

Chiến Thuật Gia ôn hòa? Trong trò chơi này mà nói chuyện ôn hòa á, đúng là thằng ngu.

Khổng Húc Dương khinh thường cười nhạo một tiếng.

Mãi cho đến giây phút cuối cùng, Chiến Thuật Gia tên Nghịch Thần kia dường như đột nhiên nghĩ ra được điều gì đó, nụ cười tr3n mặt rút đi, lớp áo ngoài dịu dàng được cởi bỏ, lộ ra bên trong đẫm máu và tàn bạo.

Nghịch Thần chỉ dùng tay đấm chân đá đánh Khổng Húc Dương bò rạp dưới đất, cuối cùng nôn ra máu, bị động vô hiệu hóa kỹ năng của mình.

Sau khi giải trừ kỹ năng, Nghịch Thần giơ thanh trọng kiếm hung hăng đâm thẳng vào tim gã, khuôn mặt tươi cười của anh bê bết máu, lạnh lùng tiên đoán bên tai Khổng Húc Dương:

“Sẽ có một ngày, bất kể mi giãy giụa ti tiện như thế nào, mi cũng sẽ chết dưới tay của một Chiến Thuật Gia tàn nhẫn và giỏi nhất tr3n thế giới này.”

Kể từ lúc đó cơn ác mộng của Khổng Húc Dương kéo dài cho đến hôm nay.

Từ đó về sau, gã luôn ẩn dấu một nỗi sợ hãi đố kỵ và thù địch đối với tất cả các Chiến Thuật Gia xuất sắc, hận không thể để từng người bọn họ dưới chân, bao gồm cả tên Nghịch Thần kia, rồi đạp chết tất cả.

Khổng Húc Dương vuốt mặt, đứng dậy rời chiếc giường có ba bốn người phụ nữ tr4n truồng đang nằm, khoác bộ áo ngủ vào rồi trực tiếp đi ra ban công.

Dưới ánh bình minh le lói, gã nheo mắt nhìn ra khu biệt thự điền viên mà gã vừa dọn vào không lâu.

Người ta bảo rằng những người sống ở đây không giàu thì sang, hoàn toàn không phải là nơi mà một gã sinh viên tốt

nghiệp đại học thất nghiệp ở nhà 6, 7 năm, đi làm chỗ nào cũng không quá 3 tháng như Khổng Húc Dương có thể vào ở.

Khổng Húc Dương, nam, 31 tuổi, hiện có hai đỉnh cao trong cuộc đời, một là đậu vào trường đại học cách đây 12 năm, và một là vào game ba năm trước.

Mười hai năm trước, Khổng Húc Dương là một trong số ít sinh viên đại học của địa phương, tuy chỉ đậu vào trường đại học bình thường, nhưng với tư cách là sinh viên đại học đầu tiên làm rạng danh gia đình tổ tông, Khổng Húc Dương đã được cha mẹ và họ hàng hết mực khen ngợi và ưu đãi, mọi người đều nói với gã, chỉ cần con vào được đại học thì cái gì con cũng có.

Phụ nữ xinh đẹp, địa vị cao và tiền bạc phủ phê đang chờ đợi con trong tương lai.

Nhưng khi vừa vào đại học, Khổng Húc Dương đã ngay lập tức bị đánh trở lại nguyên hình.

Trường đại học của Khổng Húc Dương mặc dù chỉ là trường bình thường nhưng lại có thông tin sắp tới sẽ được thăng cấp, vì vậy thời điểm gã nhập học, toàn bộ bạn học của gã đều có một điểm chung nổi bật đều là con ông cháu cha.

Đám con ông cháu cha này được cha mẹ họ nhồi nhét vào trường khi có thông tin thăng cấp, văn hóa sống và mức tiêu dùng giải trí vung tiền như rác của bọn họ và Khổng Húc Dương xuất thân từ một thị trấn nhỏ có một khoảng cách không thể nào vượt qua.

Khổng Húc Dương nhanh chóng nhìn thấy rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, địa vị cao và tiền nhiều như nước.

Nhưng chẳng có thứ nào liên quan đến gã cả.

Lúc bạn cùng phòng của gã chất một đống giày dưới gầm giường mà đôi nào cũng có giá trị tr3n 2.000, Khổng Húc Dương thậm chí không dám xỏ đôi giày cũ nát chỉ hơn 100 của mình vào chân.

Khổng Húc Dương phải đợi những người này rời khỏi ký túc xá rồi mới đè nén sự xấu hổ lấy đôi giày giấu trong tủ ra mang, còn xé bỏ logo của nó.

Gã bắt đầu vòi vĩnh bố mẹ rất nhiều tiền vì nhiều lý do khác nhau, mua thắt lưng hàng hiệu, giày hàng hiệu, quà tặng xa xỉ phẩm, giá cả của chúng tăng dần từ hơn 100 đến hơn 1.000.

Khổng Húc Dương cố gắng làm mọi cách để hòa vào vòng tròn của đám người này, nhưng đối phương vẫn dùng ánh mắt khinh thường và nụ cười nửa miệng đánh giá những thứ đồ vật tr3n tay gã.

Gã đào mòn cha mẹ mình, nhưng cuối cùng khi gã tốt nghiệp, không bạn học nào đồng ý để Khổng Húc Dương ghi chép vào sổ lưu niệm của mình.

Sinh viên chăm chỉ hiếu học thì cảm thấy gã quá ham danh lợi, không muốn kết giao với gã, còn đa số những người được

Khổng Húc Dương săn đón thì đều coi gã như một trò hề.

Sau khi tốt nghiệp, Khổng Húc Dương bắt đầu đi tìm việc làm, rất nhiều lần cha mẹ gã tìm được công việc có điều kiện tốt, phải xin xỏ, năn nỉ người khác để họ cho gã thử việc.

Nhưng chỉ cần Khổng Húc Dương nghĩ đến việc những công việc này thấp kém trong mắt bạn học như thế nào, và tiền lương tích cóp mấy tháng cũng không đủ trang trải chi phí tiệc tùng một buổi cho bọn họ, gã lại chìm trong nỗi uất hận khôn tả.

Tại sao những người này có thể hưởng thụ những thứ này mà gã lại không thể?!

Rõ ràng gã mới phải là người có tương lai tươi sáng sau khi thi vào đại học chứ!

Khổng Húc Dương liên tục thay đổi công việc, yêu cầu ngày càng cao, chi phí tiêu xài ngày càng nhiều, cũng ngày càng có nhiều công ty từ chối gã.

Cuối cùng, gã không thể tìm được việc làm, thà ở nhà còn hơn ra ngoài làm những công việc mà gã cảm thấy kém cỏi, tồi tệ và chỉ để kiếm sống.

Khổng Húc Dương ở nhà, hàng ngày theo dõi cuộc sống của những người giàu có tr3n mạng, gã vừa oán hận nguyền rủa họ bằng những lời lẽ ác độc nhất, vừa điên cuồng theo dõi tất cả những chi tiết sinh hoạt đối phương đăng tr3n Internet rồi tưởng tượng đó là chính mình.

Thấy nữ sinh xinh đẹp nào đó, gã hằn học bình luận đối phương chắc chắn đã bị ch*ch nhiều lần rồi, bị giang mai lâu rồi, thấy nam nhân nào thành đạt, gã sẽ mắng chửi đối phương nhất định là dựa hơi gia đình, nhờ luồn cúi chạy chọt mới được thăng chức.

Khổng Húc Dương căm hận khoảng cách quá lớn giữa 【 kẻ bề tr3n 】 và gã.

Gã thậm chí còn bắt đầu oán hận tại sao cha mẹ gã không có quyền lực như những người khác, tại sao gã lại sinh ra trong một gia đình như vậy, một đôi giày chỉ có 10.000 cũng không mua nổi, chưa bao giờ ngồi được hàng ghế đầu để xem giải NBA, cũng không có khả năng tùy tiện vứt ra một chiếc nhẫn ngọc bích Sri Lanka mấy vạn để tán gái.

Sự mâu thuẫn này lên đến đỉnh điểm sau khi cha của Khổng Húc Dương tát gã đến đỏ cả mặt, quát gã cút đi mà tìm việc làm.

Rõ ràng là lỗi của cha mẹ gã, nhưng lại trách gã không có tiền đồ.

Khổng Húc Dương hằn học bảo rằng đừng bao giờ mong chờ gã quay trở về nữa.

Một ngày nào đó, một ngày nào đó… gã nhất định sẽ trở thành 【 kẻ bề tr3n 】.

Tuy rằng loại chấp niệm của Khổng Húc Dương hoàn toàn chỉ là ảo tưởng, gã chỉ là một người bình thường, thành tích đáng khen ngợi nhất trong cuộc đời là thi đậu vào trường đại học thứ hai, nhưng gã lại rất có lòng tự tin —— tôi là một người cao quý, chỉ cần tôi từ bỏ một điều gì đó, thành công sẽ tự nhiên đến, tất cả các người sẽ đều phủ phục dưới chân tôi.

Tôi không thành công chỉ vì sự bất công của xã hội này, tôi không thành công chỉ vì bố mẹ tôi không có xuất thân cao quý, tôi không thành công chỉ vì…

Tóm lại tất cả đều không phải là vấn đề của gã.

Ducv0ng mãnh liệt này khiến Khổng Húc Dương đăng nhập vào trò chơi, gã mừng như điên như dại —— nhìn đi, gã biết ngày này sẽ đến!

Quả nhiên gã không phải là người tầm thường!

Nhưng ngay sau đó gã nhìn thấy những tuyển thủ ngôi sao được săn đón, các công hội hùng mạnh, những thứ tốt hơn và mạnh hơn gã, Khổng Húc Dương ngay lập tức rơi vào một vòng oán giận mới —— tại sao ở bất cứ đâu mọi thứ đều không công bằng với gã.

Bậc thang 【 kẻ bề tr3n 】đã ở trước mặt gã, nhưng những tuyển thủ ngôi sao này đã áp bức gã, công hội lớn áp bức gã, mọi thứ áp bức gã, Khổng Húc Dương quyết tâm dùng mọi thủ đoạn lật ngược nó.

Nhưng quả thực có một khoảng cách quá lớn giữa gã và những thứ này.

Khổng Húc Dương nhanh chóng tìm ra điểm vào cuộc, gã quyết định xuống tay từ hiện thực của những người này.

Khổng Húc Dương tìm thấy một người chơi có kỹ năng là 【đội paparazzi】, sau đó gã đầy oán hận thâm nhập vào hiện thực của những tuyển thủ ngôi sao này ——

——Xe hạng sang BMW, gái đẹp nhiều như lá mùa thu, muốn cái gì có cái đó.

Bọn họ cũng áp bức gã giống như đám bạn học trước đây, khiến gã sống ở chết dở uất ức lâu như vậy, đều chết hết đi!

Khổng Húc Dương cấu kết với một số bọn du thủ du thực, đua xe lạng lách chuyên sống ngoài vòng pháp luật để tấn công đội đối thủ.

Cách làm của gã quả thật có hiệu quả, Khổng Húc Dương đã đạp lên những tiếng gào thét và xác chết của những kẻ đã áp bức gã, hạnh phúc trở thành top 1 của tiền mùa giải.

Ngay khi Khổng Húc Dương cảm thấy mình là trung tâm của thế giới, là nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết, mọi thứ đều mở đường cho chiến thắng của gã, thì gã đụng độ Hồng Đào.

Lần thứ hai, trước trận đấu mấu chốt vs với Hồng Đào quyết định chiến đội của gã có bị loại khỏi trận đấu giữa mùa giải

hay không thì gã quyết định bổn cũ soạn lại, muốn tìm người phụ nữ này trong hiện thực, sau đó để băng đua xe thay phiên nhau hãm hiếp cô, ảnh hưởng tâm lý Hồng Đào trước khi thi đấu.

Tất nhiên gã cũng biết cách làm này vô đạo đức, cho nên Khổng Húc Dương đã cho Hồng Đào một cơ hội, vào đêm trước thi đấu, Khổng Húc Dương đến Hiệp Hội Quốc Vương để gặp Hồng Đào, mở lòng từ bi nói rằng, Hoàng Hậu, nếu cô nguyện ý làm người yêu của tôi thì tôi không dùng chiến thuật nữa, mà sẽ tôn trọng cô, quang minh chính đại đánh với cô một lần.

Tôi rất tôn trọng người phụ nữ của mình, Khổng Húc Dương ái muội cường điệu —— Hồng Đào, nếu cô theo tôi thì chẳng có hại gì cả, trong hiện thực cha mẹ tôi đều cầu xin tôi trở về, làm mai rất nhiều phụ nữ cho tôi, nhưng tất cả bọn họ đều không xứng, cho nên tôi chỉ lên giường với họ, bọn họ lại tưởng thật cứ bám dính lấy không tha.

Khổng Húc Dương tự mãn xua xua tay, lũ phiền phức đó, không biết mình không xứng tới tôi hay sao?

Sau đó gã đổi giọng, nhìn Hồng Đào, lịch sự nói —— nhưng nếu là cô, Hồng Đào, tôi có thể chấp nhận đi đến giai đoạn kết hôn với cô.

Hồng Đào cười như không cười nói, được đó, vậy để xem anh có thể tìm được tôi trong hiện thực không.

Khổng Húc Dương đã mắc sai lầm.

Không biết vì sao kỹ năng 【 đội paparazzi 】 này lại không có tác dụng với Hồng Đào, bọn họ không thể tìm thấy tọa độ của 【 Hồng Đào 】trong hiện thực!

Thi đấu ngày hôm sau Khổng Húc Dương thất bại thảm hại, bị Hồng Đào đá văng khỏi giữa mùa giải.

Cả hai lần Khổng Húc Dương đều bị Chiến Thuật Gia hạ nhục, cùng với lời tiên đoán trước đó của Nghịch Thần, sự chán ghét và ghen tị của Khổng Húc Dương đối với Bạch Liễu, một Chiến Thuật Gia tân binh nổi tiếng, đã lên đến đỉnh điểm.

Rõ ràng gã mới là Chiến Thuật Gia đẳng cấp đứng tr3n đỉnh cao người người ngưỡng mộ.

Nếu đây là một cuốn tiểu thuyết, thì một Chiến Thuật Gia chất lượng cao lần đầu tiên tham gia đã giành được top 1 trong giải đấu như gã mới là nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết, cả thế giới phải xoay quanh gã.

Bạch Liễu là cái chó gì chứ? Chỉ là một tên hề nhảy nhót từ tầng dưới cùng cũng xứng đáng cướp đi ánh đèn sân khấu, so sánh với gã hay sao?

Khổng Húc Dương hai mắt tối sầm, gã phải tìm tọa độ của người thân cận nhất Bạch Liễu trong hiện thực, sau đó tra tấn đối phương tàn nhẫn mới được.

- ——oOo—

Chương 330

“Tiền mùa giải sắp kết thúc.”

Vương Thuấn đứng bên cạnh giao diện điều khiển nổi, tr3n mặt lộ ra vẻ vui mừng nhẹ nhõm: “Hiện tại đấu đội của các cậu cũng ra hình ra vẻ rồi đó, Bạch hội trưởng và Đường đội trưởng huấn luyện các cậu rất tốt.”

“Chỉ vất vả cho các cậu, mỗi ngày đều phải vừa huấn luyện cường độ cao vừa thi đấu cường độ cao nữa.”

Mục Tứ Thành uể oải thả người ngồi xuống ghế, Lưu Giai Nghi gối đầu dựa vào bàn ngủ, ngay cả Mộc Kha cũng chống đầu ngáp, đôi mắt nhíu lại buồn ngủ lắm rồi.

Vương Thuấn không thể nhịn được cười: “Bất quá giai đoạn mệt mỏi nhất đã qua, sắp tới sẽ tốt hơn nhiều, bởi vì mọi người đã lọt vào bảng top tiền mùa giải rồi, tần suất thi đấu đã giảm xuống, một ngày đấu 3, 4 trận là đủ.”

“Tiếp theo là báo cáo thứ hạng mức độ nổi tiếng của từng người.”

“Bạch Liễu, 179.”

“Lưu Giai Nghi, 186.”

“Đường Nhị Đả, 194.”

“Mục Tứ Thành, 236.”

“Mộc Kha, 261.”

Vương Thuấn nhấp vào bảng hệ thống: “Tiếp theo thứ hạng của mọi người sẽ tăng khá chậm, bởi vì đã gần đến vòng nổi tiếng giữa mùa giải rồi.”

“Có tổng cộng 32 đội tham gia giữa mùa giải, mỗi đội có 5 người chơi chính, vì vậy vòng nổi tiếng giữa mùa giải chủ yếu tập trung ở top 160 có lợi thế về độ nổi tiếng áp đảo so với các đội trước mùa giải, các cậu sẽ rất khó thăng hạng.”

“Đặc biệt là trong trận đấu giữa mùa giải này có rất nhiều người chơi mới đã thể hiện tốt và thu hút được sự yêu thích, hiện tại đang vững chắc chiếm giữ vị trí hàng đầu.”

“Tên hề mà tôi đã đề cập với các cậu trước đó hiện đang xếp hạng 79, lọt vào top 100, là thứ hạng cao nhất trong số những người mới.”

“Tiếp theo là Armand của Bình Minh Vàng và Nữ Tu Phoebe của Vương Miện Quốc Vương, một người 93, người kia 102.”

“Những người mới này có sự nổi tiếng của hiệp hội chống lưng nên họ tăng lên khá nhanh, nếu vẫn giữ vững phong độ

thì chắc chắn sẽ không bị rớt hạng, nghĩa là họ sẽ luôn ở trong top đầu, vì vậy bảng xếp hạng mức độ nổi tiếng năm nay cạnh tranh khá khốc liệt.”

Vương Thuấn nhìn xung quanh: “Tiếp theo là thông báo top 5 bảng xếp hạng được yêu thích nhất.”

“Số một bất bại, Hắc Đào.”

“Vị trí thứ hai, Hồng Đào Hoàng Hậu.”

“Vị trí thứ ba, Georgia.”

“Thứ tư, Nghịch Thần.”

“Vị thứ năm, Đao Phủ Vô Danh, hội trưởng Hiệp hội Thợ Săn Hươu, cũng là nhân vật mà tôi muốn tập trung trao đổi với các cậu hôm nay.”

Vương Thuấn nhấp vào giao diện điều khiển hệ thống, dữ liệu được phóng to hiển thị tr3n giao diện điều khiển nổi.

“Vị hội trưởng này trước đây là một chủ công chính, sau khi Nghịch Thần rời chức năm ngoái thì anh ta chuyển thành Chiến Thuật Gia, đây là năm đầu tiên anh ta tham gia giải đấu với tư cách Chiến Thuật Gia luôn, theo đánh giá thứ hạng hiện tại thì anh ta đã thể hiện rất tốt.”

“Đáng nói là năm ngoái mãi đến khi kết thúc giải đấu, vị này vẫn không lọt vào top 50 bảng xếp hạng mức độ nổi tiếng, thứ hạng nổi tiếng cao nhất của anh ta là 59.”

Mục Tứ Thành nửa tỉnh nửa mê bừng tỉnh, giật mình nói: “Không phải chứ?! Người này là hội trưởng của một công hội lớn, thực lực còn rất mạnh, sao độ nổi tiếng lại thấp như vậy?”

Vương Thuấn cười: “Thứ hạng nổi tiếng một mặt liên quan đến sức mạnh, mặt khác còn phụ thuộc phong cách cá nhân, biểu cảm và ngoại hình nữa.”

“Hội trưởng Thợ Săn Hươu tuy rằng rất mạnh nhưng phong cách cá nhân không có gì nổi bật, biểu cảm không thu hút, dáng dấp thì…”

Vương Thuấn do dự một hồi rồi bấm một đoạn video ngắn tr3n giao diện: “Các cậu tự mình xem đi.”

Người trong đoạn video ngắn trực tiếp đưa tay móc vào mắt phải của mình, cảm giác hốc mắt bị kéo căng ra, các đường nét tr3n khuôn mặt bị bóp méo và biến dạng, khuôn mặt lắc lư thất thường như một loại chất lỏng nào đó, sau đó anh ta xoay nắm tay như thể đang tìm kiếm gì đó trong con mắt, cuối cùng từ từ rút bàn tay ra.

Nhưng từ đầu đến cuối toàn bộ khuôn mặt của người đàn ông này đầm đìa máu thịt lẫn lộn, không thấy rõ được gì cả.

Vương Thuấn bấm nút tạm dừng: “Bây giờ mọi người hiểu rồi đó, quá trình triệu hồi vũ khí của Đao Phủ rất đẫm máu, hơn

nữa còn không quan tâm đến ngoại hình của mình, cho nên độ nổi tiếng mới không cao.”

“Nhưng năm nay độ nổi tiếng của anh ta thăng lên không ngờ, thậm chí còn gần bằng Chiến Thuật Gia kỳ cựu Thẩm Phán Nghịch Thần nữa.”

Mục Tứ Thành nghi hoặc: “Tại sao?”

Vương Thuấn dừng một chút: “Tôi nghĩ vì Nghịch Thần bỏ đi nên anh ta mới tỏa sáng.”

“Các cậu xem video cũng thấy rồi đó, phong cách cá nhân của Đao Phủ rất máu me, bộc trực và tàn bạo, anh ta cũng là một chủ công chính rất hung hãn tr3n pháp trường, thích hợp với chiến thuật hung hãn, rất thành thục trong việc gi3t ch3t đối thủ.”

“Nhưng bởi vì Nghịch Thần là Chiến Thuật Gia theo phái ôn hòa, không thích giết người nên Đao Phủ cũng hoàn toàn tuân theo Nghịch Thần. Vì vậy, anh ta thường xuyên bị hạn chế tr3n sân, không thể phát huy hết sức lực, khó thể hiện những mặt thu hút được khán giả.”

“Sau khi Nghịch Thần rời đi, Đao Phủ đã tuyển mộ tên hề, một người mới rất phù hợp với phong cách cá nhân của mình, vả lại anh ta làm Chiến Thuật Gia bày ra nhiều chiến thuật khá cực đoan, vì vậy mới đem tất cả những áp lực bị dồn nén trước đó bạo phát ra ngoài.”

Vương Thuấn nhấp vào giao diện điều khiển, phát một đoạn video ngắn: “Đây là trận đấu đồng đội mới nhất của Đao Phủ Thợ Săn Hươu vs với 【 Rắn mặt trăng 】 xếp hạng 19.”

Đao Phủ mặc áo khoác, khuôn mặt đầy máu giang hai tay đẫm máu siết cổ con rắn đang quằn quại, phong thái nhẹ nhàng tự nhiên nửa quỳ bên cạnh con rắn nhưng mạch máu tr3n cánh tay và những đường gân xanh nổi lên, tàn nhẫn đập con rắn đang vùng vẫy xuống đất.

Con rắn lớn vô lực chống cự, nhanh chóng co rút, ngừng vặn vẹo, sau đó thân rắn nổ tung ra từng mảnh li ti, máu bắn tung tóe, đầu rắn thét lên thê thảm rồi biến thành hình người: ” Đau quá! Đau quá! Đau!! Tôi bỏ quyền! Bỏ quyền!”

Nhưng trước khi vươn tay nhấn vào giao diện bỏ quyền, hắn ta đã ngã xuống đất bất động, tròng mắt vô hồn, dường như nước mắt đang nhỏ giọt.

Đao Phủ chậm rãi đứng dậy khi trận đấu kết thúc, ném chiếc áo khoác ướt đẫm máu lên đầu người đàn ông, anh ta rút một điếu thuốc từ trong áo khoác, mở đôi môi máu thịt mơ hồ vặn vẹo ngậm lấy rồi đốt lửa, phun ra một ngụm khói.

“Vi phạm pháp luật, làm tổn thương người khác, đáng bị hành hạ, đau đớn là thứ trừng phạt đơn giản nhất dành cho mi.”

Đoạn video ngắn phát đến đây thì Vương Thuấn bấm tạm dừng, phóng to video, sau đó chỉ vào ngón giữa của Đao Phủ đang cầm điếu thuốc, nói: “Thấy không? Ở đây có một chiếc nhẫn bạc.”

Mục Tứ Thành híp mắt nhìn, quả nhiên nhìn thấy một chiếc nhẫn bạc ở ngón giữa dính máu của Đao Phủ: “Thấy rồi.”

“Chiếc nhẫn này là vũ khí kỹ năng của anh ta, gọi là 【 Nhẫn Tử Thần】.”

Vương Thuấn giải thích: “Theo những lời đồn đại cổ xưa thì Vua Herod, vị thánh tối cao, công bằng, công chính, tốt bụng và nhân từ đã trao chiếc 【 Nhẫn Tử Thần】 này cho Đao Phủ.”

“Người ta nói rằng khi treo cổ một kẻ quyền cao chức trọng đối địch với nhà vua, Đao Phủ đã rất sợ hãi, vì thế vua Herod đã tháo chiếc nhẫn của mình ra đưa cho Đao Phủ, nói với anh ta rằng, người mi giết là một kẻ đáng tội, không cần sợ hãi như vậy.”

“Kể từ đó, vua Herod đã ban cho Đao Phủ quyền gi3t ch3t tất cả những kẻ phạm tội, kể cả đức vua, chiếc nhẫn đó chính là 【 Nhẫn Tử Thần】.”

“Hiện tại vẫn chưa rõ cơ chế hoạt động của 【 Nhẫn Tử Thần】, nhưng nghe nói khi Đao Phủ đeo nhẫn chạm tay vào đối thủ thì họ sẽ cực kỳ đau đớn, giống như bị tra tấn vô số lần cho đến chết.”

“Tôi đã cố gắng thu thập thông tin những đối thủ bị Đao Phủ chạm vào thì phát hiện, nếu bọn họ càng đau đớn thì ít hay nhiều gì cũng đều đã làm những việc phạm pháp và gây ra tội ác trong hiện thực.”

Vương Thuấn tiếp tục: “Nhưng không phải tất cả đều giống nhau. Từ thông tin tôi thu thập được, có một số người chơi quả thực là có khả năng vi phạm pháp luật, nhưng lúc Đao Phủ xử phạt họ thì họ vẫn chưa làm những việc đó, khi bị Đao Phủ dùng nhẫn chạm vào họ cũng đau đớn khủng khiếp.”

“Nếu không nhờ Nghịch Thần ngăn lại thì có lẽ những người này cũng bị Đao Phủ tra tấn đến chết.”

“Vì vậy, cá nhân tôi phán đoán, tiêu chuẩn phán quyết tra tấn của Đao Phủ có thể không được khách quan lắm mà là chủ quan, nghĩa là nếu Đao Phủ cảm thấy bạn nên bị tra tấn thì bạn sẽ bị tra tấn một cách thảm khốc.”

“Nghịch Thần rời đi tương đương với việc nới lỏng xiềng xích cho Đao Phủ, đây chẳng phải là tin tốt lành gì cho chúng ta.” Vương xuyên nghiêm nghị nói, “Một mặt, điều này sẽ làm anh ta thoải mái phô bày sức mạnh của mình tr3n sân thi đấu mà không cần kiêng nể ai, chiếm lấy vị trí đầu bảng xếp hạng độ nổi tiếng, mặt khác thì lúc tra tấn chúng ta, anh ta cũng sẽ không cần nương tay.”

“Hy vọng là tất cả chúng ta đều có ấn tượng tốt trong lòng Đao Phủ.”

“Cuối cùng là nhắc nhở mọi người về trận đấu ngày mai.” Vương Thuấn cười khổ, “Nãy giờ tôi nói nhảm nhiều như vậy chính là để mọi người chuẩn bị cho cho trận đấu ngày mai.”

“Ngày mai chúng ta chỉ có một ván đấu, đối thủ là ——”

Vương Thuấn hít sâu một hơi: ” Sơn Dương Cuồng Nhiệt.”

Đại sảnh hồ quan sát.

Một người lén lút đi theo sau Bạch Liễu vừa bước ra khỏi hồ quan sát.

Người này cầm một chiếc máy ảnh to bằng nắm tay, cẩn thận hòa vào đám đông tìm góc chụp Bạch Liễu, thoạt nhìn cứ như một phóng viên paparazzi kinh nghiệm phong phú đã có thâm niên chụp lén sự riêng tư của các ngôi sao,

Bạch Liễu dường như không biết phía sau có người, vẫn thản nhiên nói chuyện với những người xung quanh.

Tay săn ảnh mỉm cười quỷ dị, điều chỉnh góc độ chụp, đợi đến khi nửa phần tr3n cơ thể Bạch Liễu lọt vào ống kính thật rõ, gã nhấn nút chụp hình, camera vang lên âm thanh “tách tách” rồi rè rè đẩy ra ngoài một tấm ảnh chụp.

Người này cầm lấy tấm ảnh, liếc nhìn rồi vui vẻ mở giao diện hệ thống gửi tin nhắn.

【Chụp được rồi! Bắt đầu hành động đi! 】

Trong bức ảnh, Đỗ Tam Anh vẻ mặt ngốc nghếch đang ngồi mút tay đối diện với Bạch Liễu, phía dưới in rõ một hàng 12 chữ số tọa độ.

Trong hiện thực.

Đỗ Tam Anh ôm tô mì bò mà Bạch Liễu gói về húp nước sột soạt, ăn xong liền tò mò nhìn Bạch Liễu đang dựa vào sô pha lười biếng xem TV.

Bình thường giờ này Bạch Liễu đã tắm rửa xong xuôi rồi nằm tr3n giường, nhưng hôm nay hắn vẫn đang xem TV.

Đỗ Tam Anh hoang mang liếc nhìn bộ phim Bảo bảo trong vườn hoa đang phát sóng.

Bạch Liễu tiên sinh thích loại phim này sao?

Thật ra Bạch Liễu có thích đâu, nhưng đã lâu rồi hắn không đóng phí dịch vụ TV nên bây giờ chỉ có thể xem mấy kênh cơ bản, Bạch Liễu bấm tới bấm lui, cuối cùng chọn đại một kênh dành cho trẻ em.

Đỗ Tam Anh hỏi: “Bạch Liễu tiên sinh, hôm nay anh không tắm rửa rồi nghỉ ngơi sớm sao? Ngày mai có trận đấu quan trọng rồi.”

Bạch Liễu thản nhiên nói: “Tạm thời không vội tắm rửa, lát nữa sẽ có người tới tìm chúng ta, tôi muốn mang cậu ra ngoài một chuyến.”

Đỗ Tam Anh bừng tỉnh: “Thảo nào lúc Mục Thần rời đi thì để lại xe motor dưới lầu, hóa ra là cho anh mượn, Bạch Liễu tiên sinh, anh muốn chở tôi bằng motor sao?”

Nói xong, Đỗ Tam Anh ngượng ngùng gãi đầu: “Motor hạng nặng của Mộ Thần nhìn ngầu quá, tôi không biết lái motor, nhưng ngồi thì được.”

Bạch Liễu ừ một tiếng: “Tôi cũng không biết lái.”

Đỗ Tam Anh thở phào nhẹ nhõm cười rộ lên: “Thì ra Bạch Liễu tiên sinh cũng không b…”

Nói xong mới phản ứng lại, Đỗ Tam Anh kinh hãi nói: “Từ từ, Bạch Liễu tiên sinh, anh không biết lái tôi cũng không biết lái, vậy ai lái motor?!”

Tiếng xe máy gầm gừ gào thét vang lên dưới cửa sổ, âm thanh động cơ ầm ầm, ngạo nghễ và chói tai, ánh đèn xe lóa mắt chói lọi lần lượt rọi vào cửa sổ Bạch Liễu, hất sáng lên mặt Bạch Liễu tạo thành một vòng hào quang.

Tr3n mặt Bạch Liễu lộ ra một nụ cười: “Tới rồi.”

Đỗ Tam Anh sửng sốt: “Cái gì tới?!”

Bạch Liễu dùng điều khiển tắt TV, tiện tay cởi hai chiếc cúc tr3n của áo sơ mi, lật ngược cổ tay sơ mi lên hai lần, nhìn Đỗ Tam Anh: “Băng đua xe phục kích chúng ta, chúng ta xuống lấy motor thôi.”

Đỗ Tam Anh rú lên: “Nhưng Bạch Liễu tiên sinh, cả tôi và anh đều đâu có biết lái!”

Bạch Liễu gật đầu: “Không sao, có cậu là được rồi, đi thôi.”

Nói xong, Bạch Liễu cởi mũ bảo hiểm xe máy treo sau cửa ném cho Đỗ Tam Anh một cái, sau đó tự mình đội vào một cái khác, mở tủ giày ra, tìm một cây gậy bóng chày gỉ sét, nắm nắm ước lượng trong tay rồi cầm lên.

Bạch Liễu quay đầu nhìn Đỗ Tam Anh: “Chuẩn bị xong chưa?”

Đỗ Tam Anh một tay vội vàng cài nút mũ bảo hiểm, tay kia nâng lên: “Xong, chuẩn bị xong rồi!”

Bạch Liễu đưa tay về phía Đỗ Tam Anh: “Chuẩn bị xong thì đến đây.”

Đỗ Tam Anh nhìn Bạch Liễu đang chìa tay ra với mình, sau đó liếc nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Bạch Liễu, nắm chặt tay hít một hơi thật sâu.

Sẽ không có chuyện gì xảy ra, sự bất hạnh của mình sẽ không ảnh hưởng đến Bạch Liễu tiên sinh!

Đỗ Tam Anh đột nhiên đưa tay về phía Bạch Liễu, Bạch Liễu nắm cổ tay của Đỗ Tam Anh, nhìn ra cửa phòng.

Ngoài cửa vang lên tiếng va chạm đinh đinh đang đang của những thanh kim loại, rõ ràng là có người đang dùng gậy và dao đập vào hàng rào hai bên cầu thang, tiếng bước chân thịch thịch đi lên, cuối cùng dừng lại trước cửa nhà Bạch Liễu.

Bạch Liễu chậm rãi đi tới cửa, nhẹ giọng nói: "Chút nữa tôi mở cửa, cậu cứ nhắm mắt lại, sẽ không sao đâu."

Đỗ Tam Anh nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu.

Cánh cửa đột nhiên bị đá một cái rầm, tiếng chửi rủa hằn học vọng vào.

"Bạch Liễu, ra đây mau!"

"Mày dám đắc tội Khổng ca của bọn tao, xem ra hôm nay tao sẽ đánh gãy chân của mày!"

Bạch Liễu tr3n mặt không chút cảm xúc, mở cửa: "Nhắm mắt lại."

Dao, nắm đấm và gậy gộc ào ào bay tới, Đỗ Tam Anh theo bản năng nhắm mắt lại, Bạch Liễu mặt không đổi sắc kéo Đỗ Tam Anh ra chắn trước mặt mình.

Ngay khoảnh khắc đám người này sắp tấn công Đỗ Tam Anh, cửa phòng của Bạch Liễu tự dưng kỳ quái rơi ra phía ngoài, đè lên mặt đám người hung thần ác sát đó.

Đối thủ vừa ngã xuống, Bạch Liễu không ngần ngại cầm hai cây gậy bóng chày đập mạnh vào bọn chúng.

Máu phun xối xả, từ áo sơ mi bắn thẳng lên mặt Bạch Liễu.

Bạch Liễu nắm lấy cổ tay Đỗ Tam Anh, đạp cửa tiếp tục đi ra ngoài, đám người phía sau hô đánh hô giết xông lên cầu thang càng ngày càng đông,, Bạch Liễu nhìn xuống đám người, vết máu tr3n gậy bóng chày đang nhỏ từng giọt, rơi xuống đất.

Giọng của Đỗ Tam Anh run run nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời không mở mắt: “Bạch Liễu tiên sinh, anh, anh không sao chứ?”

Bạch Liễu nhẹ giọng nói: “Tôi không sao, tiếp theo cho dù tôi làm gì đi nữa thì cậu cũng đừng mở mắt.”

Đỗ Tam Anh run rẩy vội vàng gật đầu.

Bạch Liễu kéo Đỗ Tam Anh đến lối vào cầu thang, đỡ vai Đỗ Tam Anh đối mặt với đám côn đồ đang dùng dao ngắn và thanh sắt ầm ầm xông lên, rồi nhẹ nhàng đẩy xuống.

Đỗ Tam Anh bị đẩy ra, nháy mắt rơi vào cảm giác không trọng lượng thì ngây người một lúc: “Bạch Liễu… tiên sinh?”

Cậu bị đẩy ngã thì phải!!!

Mũi dao nhọn và thanh sắt giơ cao sắp đâm vào Đỗ Tam Anh ngã từ tr3n cầu thang xuống, thì hàng rào sắt xiêu vẹo đã lâu chưa tu sửa cạnh cầu thang bất ngờ kêu cót cà cót két rồi đổ sập xuống.

Một đám người đang bám vào hàng rào, nhảy qua hàng rào để lao lên phía trước, theo hàng rào bị sụp xuống lăn thành một đống hỗn loạn tr3n mặt đất, tay vẫn còn cầm dao kéo gậy gộc chưa kịp thu hồi đâm thẳng vào người đồng bọn của chúng.

Tiếng kêu thảm thiết đồng loạt vang lên.

“A!! Vương lão cẩu, coi chừng dao của mày! Đâm mẹ vào thận của tao rồi!”

“Ống nhựa PVC của ai! Mẹ nó, c4m vào tay ông rồi! Lấy ra nhanh đi, đau muốn chết!”

Bạch Liễu nhanh chóng nhảy xuống vài cái rồi tiếp đất vững vàng, đứng bên cạnh một gã đàn ông to con đầu đầy máu.

Đỗ Tam Anh nằm thẳng cẳng tr3n gã to con vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Đỗ Tam Anh ngã vào bao cát thịt người thì lông tóc chẳng hề tổn hao một cọng, thoạt nhìn sợ tới mức sắp khóc, cả người run bần bật, nhưng vẫn không mở mắt: “Bạch Liễu tiên sinh, bây giờ tôi mở mắt được chưa?”

Bạch Liễu liếc nhìn gã to con đang bị Đỗ Tam Anh đè lên.

Gã to con hung ác nhìn Bạch Liễu, giãy giụa bò dậy muốn dùng dao đâm chết Bạch Liễu.

Bạch Liễu giơ tay dứt khoát đập cho gã thêm một gậy.

Đầu to con lại xịt máu, đầu váng mắt hoa lăn đùng ra đất.

Bạch Liễu nắm chặt lấy cổ tay Đỗ Tam Anh, kéo Đỗ Tam Anh đứng lên, đi xuống lầu: "Mở mắt được rồi."

Đỗ Tam Anh chậm rãi, thật cẩn thận mở mắt ra, sau đó sợ hãi hét lên.

Lối đi cầu thang chật hẹp đầy rẫy cả chục tên côn đồ đang r3n rỉ, lan can giống như một hàng rào ngăn bọn côn đồ này không cho chúng di chuyển, khắp nơi tr3n mặt đất đầy vụn xi măng hòa với máu bị những thanh sắt đập vỡ.

Sườn mặt Bạch Liễu cũng bị dính một vết máu loang lổ, phối hợp với biểu cảm vô cảm của hắn, trông đặc biệt rất… đáng sợ.

Đỗ Tam Anh lo lắng nuốt nước miếng: "Tất cả những người này đều bị Bạch Liễu tiên sinh xử lý sao?"

Bạch Liễu liếc mắt nhìn Đỗ Tam Anh: "Không phải, tôi chỉ giúp cậu ra tay thôi."

Vẻ mặt Đỗ Tam Anh mê mang: “…???”

“Tất cả là do tôi làm?” Đỗ Tam Anh nào giờ vẫn luôn là một công dân tốt nghe xong thì giật bắn người, kinh hãi chấp nhận thực tế, suy sụp hét lên, “Vậy là tôi vừa phạm pháp rồi phải không!”

Bạch Liễu thản nhiên: “Không phải, tôi kiểm tra rồi, chỉ là phòng vệ chính đáng.”

- ——oOo—

Chương 331

Bạch Liễu bước qua đám người dọc ngang nằm la liệt vắt ngang cầu thang, một tay cầm gậy bóng chày dính máu, tay kia nắm cổ tay Đỗ Tam Anh.

Đỗ Tam Anh nơm nớp lo sợ: "Bạch Liễu tiên sinh, chúng ta đi đâu vậy?"

"Không biết." Bạch Liễu bước ra khỏi lối thang hẹp, ánh trăng nhàn nhạt rơi tr3n gương mặt lãnh đạm của hắn, "Có người không muốn chúng ta ở lại đây."

Xe máy bóp còi inh ỏi lối vào tòa nhà, cả đám lái xe đứa nào đứa nấy cao to bặm trợn, nhìn qua đã biết toàn là dân đầu đường xó chợ, vừa quay đầu xe đã lao thẳng về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu xoay cổ tay, chặn Đỗ Tam Anh còn chưa hồi thần trước mặt: "Nhắm mắt lại."

Đỗ Tam Anh căng thẳng nhắm mắt lại.

Chiếc xe máy ầm ầm phóng tới đột nhiên trượt vào một vũng dầu thực vật nhơ nhớp tr3n mặt đất, lướt qua Đỗ Tam Anh đánh một vòng lớn quẹo trái quẹo phải, cuối cùng va vào bức tường phía sau Bạch Liễu gây ra một tiếng nổ lớn.

Người tr3n xe máy mặt mày xám xịt, phả ra một ngụm khói đen thui rồi ngã xuống đất bất động.

Bạch Liễu chẳng buồn liếc tới, vỗ vỗ vai Đỗ Tam Anh: "Mở mắt ra."

Bạch Liễu khoác chân ngồi lên chiếc motor phân khối lớn của Mục Tứ Thành, Đỗ Tam Anh cuống quýt ngồi vào ghế sau.

Không biết sắp xảy ra chuyện gì, Đỗ Tam Anh bị tình cảnh hiện tại làm cho sợ đến phát khóc, ôm lấy eo Bạch Liễu: "Bạch, Bạch Liễu tiên sinh, bọn họ tới làm gì vậy! Bây giờ chúng ta phải làm sao đây!"

Bạch Liễu cắm chìa khóa xe của Mục Tứ Thành vào vặn vài vòng, chiếc xe máy phát ra tiếng gầm lớn.

"Bọn họ đến giết chúng ta." Bạch Liễu nói. Đỗ Tam Anh thút thít khóc: "Còn chúng ta thì sao?"

Bạch Liễu cười nhẹ: "Tất nhiên là chúng ta cũng đến giết bọn họ."

Nói xong, Bạch Liễu đạp chân ga xe máy, chiếc motor phóng vèo ra ngoài như mũi tên rời dây cung.

Đỗ Tam Anh chưa kịp chuẩn bị giật mình há to miệng hét lên thảm thiết đến nỗi thấy được cả yết hầu.

Chiếc xe máy chạy vun vút tốc độ cao, miệng Đỗ Tam Anh bị gió bạt vào môi cuộn thành sóng, giọng run run: ” Bạch —— Liễu —— không —— phải —— là —— anh —— không —— biết —— lái —— xe sao?

Bạch Liễu nhìn thẳng về phía trước: “Hạ tấm chắn mũ xuống, đừng nuốt gió.”

Đỗ Tam Anh: “A ——”

Cậu ngoan ngoãn hạ tấm chắn xuống, nói chuyện đã suôn sẻ nhưng vẫn không giấu được vẻ kinh hãi: “Bạch Liễu tiên sinh, không phải anh bảo là không biết lái xe motor sao?”

“Ừ.” Bạch Liễu thản nhiên đáp: “Nhưng trước đây tôi có chạy xe điện Hello rồi, chắc cũng tương tự vậy thôi.”

Đỗ Tam Anh nước mắt nghẹn ngào: “Tương tự chỗ nào! Một bên xe đạp điện công cộng, một bên là motor phân khối lớn, khác xa nhau mà Bạch Liễu tiên sinh!”

“Bạch Liễu tiên sinh có thể mượn xe của Đường đội trưởng để đối phó với những người này mà! Sao lại mượn motor của Mục Thần làm gì!”

Bạch Liễu nhoẻn miệng cười: “Cậu không thấy lái xe motor phân khối lớn rất đẹp trai à?”

Đỗ Tam Anh bật khóc: “Nhưng nó có an toàn đâu! Xe ô tô thì an toàn cho Bạch Liễu tiên sinh hơn ạ!”

Bản thân cậu sẽ không dễ xảy ra chuyện, nhưng may mắn của Bạch Liễu tiên sinh chỉ bằng 0! Ai biết được lái motor phân khối lớn kiểu này thì sẽ xảy ra chuyện gì cơ chứ!

Bạch Liễu dừng lại: “Tôi không lái ô tô được.”

Đỗ Tam Anh sửng sốt: “Bạch Liễu tiên sinh còn chưa thi bằng lái xe sao?!”

Bạch Liễu thản nhiên: “Học phí đắt quá, với lại ngày nào tôi cũng chạy xe đạp điện, học lái xe mà không xài được thì phí lắm.”

“Tôi không đủ tiền mua xe ô tô.”

Đỗ Tam Anh không nói nên lời ——lý do này cũng được sao!

Bạch Liễu dẫn đầu tr3n chiếc motor phân khối lớn của Mục Tứ Thành, lượn vòng qua những con đường hẻo lánh ít người lui tới, đám người phía sau dùng xe máy đuổi theo, ý đồ vài lần muốn đâm xe vào Bạch Liễu.

Đỗ Tam Anh thỉnh thoảng quay lại nhìn tình hình đám người đuổi theo phía sau, trong lòng kinh hãi.

Bọn này điên rồi! Hoàn toàn coi thường tính mạng của người đi đường!

Bạch Liễu vốn đã cố ý đi đường vòng đến nơi có ít người, nhưng đám người này phóng xe bạt mạng phía sau không hề quan tâm đến chuyện khác, có người cũng trực tiếp cán qua, nếu không nhờ Bạch Liễu phản ứng nhanh mấy lần tránh các ngã tư đông đúc thì chắc bọn chúng đã đâm xe chết vài người rồi!

Chẳng trách Bạch Liễu muốn rời khỏi nơi mình sống, cũng không lái xe, nơi đó dân cư đông đúc, bọn người đua xe tốc độ này không coi trọng tính mạng con người, rất dễ làm người khác bị thương.

Nhưng bây giờ… phải làm sao?

Nếu cứ mặc kệ bọn người phóng xe ra ngoài thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện, nhưng cũng không thể để Bạch Liễu cứ quanh quẩn bên bọn họ suốt được!

Đỗ Tam Anh lo lắng: “Bạch Liễu tiên sinh, có thể vào game được không?”

Ánh mắt Bạch Liễu xuyên qua chiếc mũ bảo hiểm nhìn về phía trước: “Giải quyết xong rồi mới vào, làm việc phải thật dứt khoát đừng lưu hậu hoạn, nếu không lần sau bọn họ sẽ lại xuất hiện.”

Đỗ Tam Anh ngẩn ra, sau đó mới chậm rãi hoàn hồn: “Đối phó bọn họ như thế nào?”

“Ở ven thành có một bãi tập lái xe, hiện tại không có người.” Bạch Liễu bình tĩnh nói, “Chúng ta đến đó đi.”

Ven thành phố, bãi tập lái xe.

Mục Tứ Thành chán nản ngồi xổm tr3n mặt đất, bên cạnh Đường Nhị Đả không ngừng nhướng mày, vẻ mặt nghiêm túc đi tới đi lui.

Mục Tứ Thành nhìn Đường Nhị Đả lượn qua lượn lại mà choáng hết cả đầu: “Anh đứng yên một phút dùm tôi được không?”

Đường Nhị Đả khựng người: “Cậu nói xem Bạch Liễu đi tới đâu rồi?”

Mục Tứ Thành cạn lời so so hai ngón tay: “Anh hỏi câu này gần hai mươi lần rồi đó, yên tâm đi, Bạch Liễu sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Tuy là đầu óc anh ta có chút khác người nhưng vẫn còn tin được, nếu không thì tôi cũng không cho anh ta mượn motor của mình.”

Cuối cùng Đường Nhị Đả cũng ngồi xuống bên cạnh Mục Tứ Thành, gã nhìn đống đinh dày đặc mà Bạch Liễu bảo họ rải sẵn tr3n mặt đất thắc mắc, “Đống đinh này thật sự có tác dụng à?”

Mục Tứ Thành trợn tròn mắt: “Tôi cam đoan với anh, cực kỳ hiệu quả luôn, lúc xe máy chạy tốc độ cao thì lốp rất dễ vỡ, chỉ cần cán qua một cái đinh nhỏ thôi là xì hơi liền, đầu xe sẽ lắc lư mất lái, người chạy sẽ bị hất tung lên ngay.”

“Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên lại là ——” Mục Tứ Thành nghiêng người ôm mặt, ngáp một cái, nở nụ cười thích thú, “Bạch Liễu thực sự sẵn sàng giảm mức độ thương vong mà hắn có thể gây ra, cuối cùng lại chọn bãi tập lái xe xa như này.”

“Vốn dĩ Bạch Liễu có thể sử dụng Đỗ Tam Anh để loại bỏ đám cặn bã đó ngay trước cửa nhà mình, nhưng nếu vậy thì hầu hết cư dân xung quanh Bạch Liễu sẽ phải chịu thương vong.”

Đường Nhị Đả nhíu lông mày lại: “Bảo vệ người khác là đương nhiên…”

Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn Đường Nhị Đả: “Nhưng nếu không bảo vệ họ thì cũng có sao đâu, đâu phải Bạch Liễu chủ động giết họ.”

Đường Nhị Đả lạnh lùng nói: “Tuy ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại vì ta mà chết (*), cậu không cảm thấy cắn rứt lương tâm sao?”

(*) Câu nói này có nguồn gốc từ Vương Đạo, mn search google đọc thêm nhé

Mục Tứ Thành im lặng trong chốc lát, cậu đưa mắt nhìn xa xăm, giọng điệu trầm thấp bình tĩnh: “Tôi có thể cắn rứt lương tâm, nhưng Bạch Liễu nhất định sẽ không.”

“Anh ta chọn làm như vậy để những người như chúng ta đều giữ được lương tâm trong sáng của mình.”

Đường Nhị Đả im lặng.

Mục Tứ Thành nói đúng, nếu không phải vì muốn giết bọn họ, Bạch Liễu sẽ không đi một vòng lớn như vậy để giải quyết đám côn đồ đó.

Xa xa, phía chân trời xuất hiện một đoàn xe máy gầm rú, người đàn ông chạy xe phía trước mặc áo sơ mi trắng cùng quần âu hoàn toàn không hợp chút nào với xe máy phân khối lớn, ánh mắt lãnh đạm, hạ thấp người nhanh chóng tiến lại đây.

Mục Tứ Thành đột ngột đứng lên, kinh ngạc nói: “Đậu má! Bạch Liễu chạy hết tốc độ kìa! Anh ta bị điên à!”

“Không.” Đường Nhị Đả phủ nhận, “Bạch Liễu sẽ không làm chuyện gì hồ đồ đâu, hẳn là đã xảy ra chuyện?”

Mục Tứ Thành híp mắt, sau đó đồng tử co rụt lại: “Có người bị trói sau xe!”

Lục Dịch Trạm bị trói chặt tay chân đè lên ghế sau của một trong những chiếc motor, đã hôn mê bất tỉnh, chạy song song đó là một chiếc motor khác cũng trói một phụ nữ trẻ đầu tóc

bù xù, cột một chiếc nơ con bướm màu đỏ bay toán loạn trong gió, cũng đang hôn mê nằm rũ người ở ghế sau.

Hai gã điều khiển hai chiếc motor này cười ngạo nghễ huýt sáo: “Bạch Liễu, thế nào, không ngờ đến phải không, bọn tao không chỉ chụp được ảnh của mày với thằng nhóc học sinh kia mà còn chụp được tên cảnh sát này và bạn gái của nó, sau đó chia làm hai hướng bắt chúng về đây.”

“Thế nào, nhìn trong bức ảnh【 đội paparazzi 】chụp được thì mày đang ngoan ngoãn ngồi ăn cơm vui vẻ với tên cảnh sát này, bạn gái của nó thì nấu nướng làm thức ăn, giống như người một nhà ấy nhỉ, mày và hai vợ chồng nó thân thiết với nhau lắm đúng không?”

“Bây giờ ngoan ngoãn chịu trói, để người của bọn tao cán qua mày, sau đó chúng tao sẽ thả người ra, được không?”

“Nếu mày không đồng ý thì có nghĩa là hai người này chẳng có quan hệ gì với mày cả.”

Gã đàn ông nhún vai ra vẻ đáng tiếc, lớn tiếng nói: “Vậy thì giữ bọn chúng cũng vô dụng, bọn tao đành phải ném chúng xuống xe máy, để chúng rơi xuống đất, tan xương nát thịt vậy.”

Đỗ Tam Anh bật khóc: “Bạch Liễu, làm sao bây giờ?! Bọn chúng bắt ai vậy? Có liên quan gì đến anh không?”

“Lục Dịch Trạm và Phương Điểm.” Khuôn mặt Bạch Liễu lần đầu tiên lộ ra vẻ hung ác, giọng điệu cực kỳ lạnh lùng, “Một

phần chi phí sinh hoạt ở trường trung học của tôi là do hai người họ chi trả.”

“Là hai người thân thiết nhất với tôi.”

Trong đôi mắt đen lay láy của Bạch Liễu không hề có một chút cảm xúc nào, nhưng hắn vẫn không giảm tốc độ mà lao hết tốc lực về phía trước.

Đỗ Tam Anh hoảng sợ nói: “Bạch Liễu, phía trước có một con đường đinh, chúng ta lái xe qua đó sẽ không sao nhưng Lục Dịch Trạm và Phương Điểm sẽ bị văng ra khỏi xe!”

Bạch Liễu ánh mắt bình tĩnh, trực tiếp lái vào con đường đinh, sau đó trở người để cho Đỗ Tam Anh ngồi ở ghế lái, hắn ngồi ở ghế sau quay lưng về phía Đỗ Tam Anh.

Đỗ Tam Anh tay chân luống cuống cao giọng nói: “Bạch Liễu!! Tôi không biết lái xe!!!”

Đoàn xe phía sau nháy mắt trở nên hỗn loạn, có mấy chiếc đảo tay lái xoay vòng tròn đâm loạn xạ vào nhau, tài xế không còn kiểm soát được tốc độ nữa, người và xe thi nhau ngã rầm rầm tr3n mặt đất, đinh găm vào người phát ra tiếng hét thảm thiết.

Đỗ Tam Anh kích động a a a nước mắt ràn rụa đánh tay lái lung tung, nhưng kỳ quái là lại có thể tránh được từng cái đinh tr3n mặt đất và xe máy của đối phương đang đâm vào mình.

Áo sơ mi Bạch Liễu bị gió thổi tung, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Dịch Trạm cùng Phương Điểm đang nằm ở ghế sau của hai chiếc xe, lúc hai chiếc xe hoàn toàn mất lái chuẩn bị đâm xuống đất, ánh mắt Bạch Liễu chăm chú, rút ra một chiếc roi xương màu trắng, vẽ ra một khoảng không gian vặn vẹo như vết nứt tr3n mặt đất.

Lục Dịch Trạm và Phương Điểm sắp rơi xuống đất được không gian vặn vẹo này đỡ lấy, Bạch Liễu bay tới, quỳ một gối ôm họ vào lòng.

Hai chiếc xe va chạm với những chiếc xe khác đang chạy loạn, nổ mạnh tạo thành một đám cháy khói lửa bốc lên tận trời.

Đám người ngã xuống đất thét lên r3n rỉ, đinh cắm thẳng vào người bọn họ, một số tên còn bị đinh xuyên thẳng vào mắt, các bộ phận và mảnh vỡ của xe máy văng tung tóe khắp nơi.

Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành chạy đến bên cạnh Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành sửng sốt: “Xảy ra chuyện gì vậy?!”

Bạch Liễu cúi đầu, chậm rãi ngẩng đầu lên liếc nhìn Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả.

Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả thấy ánh mắt của Bạch Liễu thì rùng mình.

Bạch Liễu giao hai người trong tay cho Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả, đưa tay lên lau vết máu tr3n mặt: “Giúp tôi để ý Lục Dịch Trạm và Phương Điểm, đừng để họ tỉnh lại.”

Bạch Liễu quay đầu nhìn Đường Nhị Đả: “Anh có mang theo súng không? Đưa súng cho tôi.”

Đường Nhị Đả bị ánh mắt kia của Bạch Liễu làm cho kinh hãi, nhưng theo bản năng vẫn từ chối: “Tôi không…”

Bạch Liễu nhìn thẳng gã: “Tôi sẽ không làm chuyện gì phạm pháp.”

Đường Nhị Đả trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng lấy súng ra đưa cho Bạch Liễu.

Bạch Liễu lấy súng thì đứng dậy đi đến đống xe máy đang bốc cháy.

“Này?!” Mục Tứ Thành mơ màng ôm lấy người trong tay, lo lắng nhìn Bạch Liễu đang đi về phía trung tâm đám cháy, “Anh muốn làm gì, Bạch Liễu!”

Bạch Liễu không nói gì, chỉ có thể nhìn thấy tà áo trắng sơ mi trắng tinh bay phất phơ trong gió đêm.

Hắn đi đến chỗ hai chiếc moto lôi hai gã đã bắt cóc Lục Dịch Trạm và Phương Điểm ra.

Lúc hai gã bị tông xe thì nhờ có không gian do roi Bạch Liễu tạo ra đỡ lấy nên thương tích không nghiêm trọng gì mấy, nhưng tr3n mặt đã có nhiều vết bỏng và lỗ đinh.

Hai gã thấy Bạch Liễu cầm súng thì vô thức lùi về phía sau, hoảng sợ la ầm ĩ: "Mày giết người là phạm pháp! Đã là tội phạm thì sẽ luôn bị truy nã trong hiện thực!"

"Bạn thân nhất của mày là cảnh sát đó! Nó sẽ không để mày làm chuyện này đâu!"

Bạch Liễu ánh mắt bình tĩnh không chút dao động: "Tôi có thể làm giống như mấy người, giết người xong rồi dùng đạo cụ xóa sạch mọi thứ, như vậy sẽ không ai còn nhớ."

Hai gã kinh hãi: "Mày, chẳng lẽ mày không cắn rứt lương tâm sao!"

Đa số đám người chơi làm hại người khác vẫn tuân thủ luật pháp trong hiện thực.

Trước khi làm hại người chơi, Sơn Dương Cuồng Nhiệt sẽ thực hiện một cuộc điều tra tổng hợp, một số người chơi giải phóng tất cả các loại h4m muốn trong trò chơi, chém giết thoải mái, nhưng tr3n thực tế bọn họ lại rất hạn chế chính mình, không bao giờ làm những chuyện vi phạm pháp luật.

Kiểu người chơi này phân rõ thực tế và trò chơi, cũng quan tâm đến mọi thứ trong thực tế, giết người trong thực tế và giết người trong trò chơi là hai chuyện khác nhau trong quan niệm của họ.

Giết người trong thế giới game kinh dị và giết người thường trong thực tế tuy là bản chất hai chuyện này không có nhiều khác biệt, nhưng cảm giác lại khác nhau rất lớn.

Nhóm người chơi này không thể chấp nhận họ phạm tội trong thực tế, họ hung hãn trong trò chơi chỉ vì cố gắng trở về thực tại làm những người bình thường và hưởng thụ hạnh phúc bình thường.

Trước đó Sơn Dương Cuồng Nhiệt đã điều tra về Bạch Liễu, bọn họ cho rằng Bạch Liễu là điển hình của loại người chơi này, toàn năng trong trò chơi nhưng tr3n thực tế thì không hề vi phạm pháp luật, lại còn bị đuổi khỏi công ty.

Khổng Húc Dương chế nhạo, cho rằng Bạch Liễu là một con tôm chân mềm điển hình, trong game thì hô mưa gọi gió nhưng thực tế thì dạ dạ vâng vâng, vì vậy mới lớn mật, định để bọn đua xe cán xe qua mặt hắn.

Những người chưa giết người trong hiện thực rất khó phạm tội.

Nhưng Bạch Liễu dường như là một trường hợp đặc biệt.

Bạch Liễu bình thản giơ súng về phía hai gã đàn ông, bọn họ khóc lóc theo bản năng muốn đăng nhập vào trò chơi, nhưng phát hiện thiết bị đăng nhập của họ đã bị Bạch Liễu lấy mất.

“Đừng giết chúng tao!” Hai gã tè cả ra quần ngồi xổm rống lên, “Trong thực tế mày chưa từng giết ai, mày sẽ hối hận!”

Bạch Liễu rũ mắt nhìn xuống, Lục Dịch Trạm đang được Mục Tứ Thành giữ chặt khẽ co giật ngón tay.

“Ai nói tôi định giết mấy người.” Bạch Liễu thản nhiên ném súng cho hai gã, “Súng là cho mấy người.”

“Giết tôi đi.” Bạch Liễu cười nói.

Hai gã chụp lấy khẩu súng, hoàn toàn sững sờ.

Thằng điên! Thằng này bị điên rồi!

Thế nhưng khi nhận ra Bạch Liễu đang nói thật, cả hai liền giằng co tranh nhau khẩu súng duy nhất.

Cuối cùng một người giành lấy được, gã thở hồng hộc giơ súng về phía Bạch Liễu, bàn tay run rẩy vì bị thương nắm chặt lấy súng khiến gã có thêm tự tin, nở nụ cười điên loạn: “Bạch Liễu, mày không dám giết người nên cho rằng chúng tao cũng không dám giết người à!”

“Bật mí cho mày một chuyện, trước đó tao đã phóng xe máy cán qua bụng của một đứa con gái rồi, tao còn nhìn thấy ruột nó lòi cả ra ngoài nữa.”

Người này cười hắc hắc: “Tuy là hình như nó không chết, nhưng mà lúc đó tao rất phấn khích, nó kêu gào thảm thiết chắc là đau đớn lắm, rồi thế nào chứ, tao mặc kệ nó, tao thích giết người, tao là sát thủ trời sinh.”

Nụ cười tr3n mặt Bạch Liễu không chút thay đổi: “Thật sao?”

Người này có vẻ bị điệu cười của Bạch Liễu chọc tức, gầm lên bóp cò súng: “Chết m mày đi!!”

Nhưng súng bắn r4 không hề có đạn.

Gã sững hết cả người.

Bạch Liễu trở tay dùng gậy bóng chày quất thẳng vào trán gã.

Hắn thản nhiên đánh gã, đặc biệt là đập liên tục vào bụng, cho đến khi gã bắt đầu nôn ra mật, ruột chảy ra ngoài hậu môn, đau đớn r3n rỉ xin chết.

Gã còn lại bên cạnh hoàn toàn sững sờ, liếc mắt nhìn khoảng cách giữa gã và Bạch Liễu rồi lùi về phía sau, cuối cùng tự mình đập đầu vào tường, gào lên: “Để tôi tự đánh! Tôi tự đánh là được! Không cần phiền ngài ra tay!”

Mãi đến khi Bạch Liễu sắp đánh chết gã kia thì một bàn tay vươn ra bên cạnh hắn: “Được rồi, Bạch Liễu.”

Một người phụ nữ cao ngang ngang Bạch Liễu nhìn hắn nhoẻn miệng cười, đưa cho hắn một xấp khăn giấy ướt.

Bạch Liễu mặt mũi đều dính đầy máu từ cằm đến khóe mắt, hắn rũ mắt liếc nhìn xấp khăn ướt, cuối cùng ném cây gậy bóng chày ra xa, cầm lấy miếng khăn giấy ướt người phụ nữ đưa cho.

Người phụ nữ liếc nhìn gã đàn ông suýt nữa là bị Bạch Liễu đánh chết, ngồi xổm xuống, tò mò kề sát gần khuôn mặt đầy máu của gã: "Bạch Liễu, lão Lục được đó, dạy cậu không tồi nha, bây giờ cậu lại còn lợi dụng lỗ hổng luật pháp nữa."

"Trước tiên đưa súng để đối phương tấn công cậu, sau đó cậu buộc phải chống trả khi tính mạng bị đe dọa nghiêm trọng, đây là cách tự vệ chính đáng, đánh chết đối phương là hợp pháp."

Bạch Liễu đang lau tay lau mặt thì dừng lại, nhìn sang chỗ khác, mơ hồ lẩm bẩm: " Điểm tỷ, chị tỉnh lúc nào vậy?"

Phương Điểm cười tủm tỉm nhìn Bạch Liễu: "Yên tâm đi, Lục Dịch Trạm chưa tỉnh đâu."

"Đợi anh ấy tỉnh dậy, chị sẽ nói với anh ấy là hai kẻ xấu này đã dùng súng tấn công cậu trước, cậu rơi vào đường cùng nên phải tự vệ lại, nhưng bởi vì hiền lành nhân hậu, nhiều năm qua đã được Lục Dịch Trạm dạy dỗ làm người tử tế nên đã nương tay, không đánh chết người ta."

Phương Điểm đá vào hai gã đang xụi lơ tr3n mặt đất, ngập ngừng nói: "Chắc là chưa chết phải không?"

“Quy tắc cũ từ trường trung học, cậu gây chuyện hai ta khớp khẩu cung.” Phương Điểm so ngón tay cái, tr3n khuôn mặt dơ hề hề nhoẻn nụ cười rạng rỡ lộ ra tám cái răng. “Đừng để lão cảnh sát Lục phát hiện ra dấu vết của chúng ta.”

Chương 332

Mất một hồi lâu dọn dẹp hiện trường xong xuôi, Phương Điểm liền gọi điện cho cảnh sát, sau đó cô quay sang Bạch Liễu mượn chiếc motor phân khối lớn của Mục Tứ Thành, ôm ôm kéo kéo đặt Lục Dịch Trạm vẫn còn mê mang lên ghế sau xe rồi đội mũ bảo hiểm, chân dài sải bước, vẫy vẫy tay chuẩn bị lái xe đi trở về.

Đỗ Tam Anh đứng từ xa nhìn Phương Điểm và Lục Dịch Trạm thương tích đầy mình thì sợ hãi nhắc nhở: "Chị ơi, hay là để Bạch Liễu tiên sinh gọi taxi cho hai người nhé? Đừng chạy motor, không an toàn…"

Bạch Liễu mặt không cảm xúc liếc nhìn chiếc motor rồi quay sang nhìn Phương Điểm: "Chị học lái motor phân khối lớn từ khi nào vậy?"

Phương Điểm đang đội mũ bảo hiểm cho Lục Dịch Trạm nằm ở ghế sau, nghe vậy ngẩng đầu lên cười ha ha nói: "Chưa học qua bao giờ, nhưng ngày thường chị vẫn lái xe đạp điện Hello Bike để đi làm, chắc cũng như nhau thôi mà!"

Bạch Liễu thờ ơ từ chối: "Còn lâu, chị xuống xe dùm tôi cái."

Đỗ Tam Anh đứng há hốc mồm, nội tâm điên cuồng gào —— Bạch Liễu tiên sinh, anh còn mặt mũi đi nói người khác nữa hả!!

Lý do chị ấy đưa ra không phải giống y chang anh vừa nói trước đó sao!

Phương Điểm aiz một tiếng thở dài tiếc nuối, nhìn Bạch Liễu chằm chằm một hồi, đến khi xác định Bạch Liễu sẽ thật sự không cho cô lái thì mới đau khổ đi xuống, xuống xe rồi vẫn còn sờ sờ vào motor: "Nếu lần này không bị bắt thì chắc cũng không có cơ hội nhìn thấy cảnh đua xe hoành tráng như trong phim thế này, cưỡi motor phân khối lớn đẹp trai quá thể… "

Bạch Liễu nói, "Sau này có dịp thì sẽ mượn cho chị lái."

Phương Điểm hai mắt sáng lên: "Cậu hứa rồi đó nhé!"

"Đợi chút tôi gọi taxi cho chị và Lục Dịch Trạm." Bạch Liễu nói, "khi nào về tới nhà thì gửi tin nhắn báo cho tôi một tiếng."

Phương Điểm ra dấu OK, sau đó đỡ Lục Dịch Trạm đến một bên ngồi chờ.

Bạch Liễu đắn đo một hồi: "Chị không hỏi tại sao hai người lại bị bắt sao? Có liên quan đến tôi."

"Chị tự nhìn ra được, cũng có ngốc đâu." Phương Điểm khoanh chân ngồi tr3n xe máy, nghiêng đầu cười, "Nhưng hình như cậu không muốn nói lắm nên chị cũng không hỏi."

Bạch Liễu trầm mặc chốc lát: "Không phải…"

Phương Điểm giơ tay cắt ngang lời nói của Bạch Liễu: “Aiz Aiz Aiz! Không cần!”

Cô cười hào sảng như mọi khi: “Vẫn theo lệ cũ, cậu liên lụy đến chị một lần thì thiếu chị một ân tình, sau này mượn motor cho chị lái thì xem như trả hết, không cần xin lỗi, chúng ta cứ giải quyết nợ nần sòng phẳng với nhau là được.”

Phương Điểm cười toe toét: “Gần đây đang bận thi đấu đội sao? Mãi mà không gặp được cậu.”

Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả tái mặt, hai người theo bản năng liếc nhìn Bạch Liễu.

Bạch Liễu vẻ mặt vẫn nhạt nhẽo như cũ: “Sao chị lại đoán được?”

Phương Điểm sờ sờ cằm: “Cậu toàn làm những việc vì tiền, sau khi nghỉ việc lại thiếu tiền, lão Lục thì không để cậu làm những việc phi pháp, vì vậy cách nhanh nhất để kiếm tiền hợp pháp trong thời gian ngắn ngoại trừ cờ bạc ra thì thường là các loại thi đấu cạnh tranh.”

“Với lại ——” Phương Điểm gật đầu với bọn Mục Tứ Thành, Đường Nhị Đả, Đỗ Tam Anh xung quanh Bạch Liễu, ôm ngực cười, “Đây đều là những khuôn mặt mới chị chưa từng nhìn thấy bao giờ, là đồng đội thi đấu của cậu à?”

Bạch Liễu ừ một tiếng.

Phương Điểm cười tủm tỉm: “Cảm giác cậu khá hòa hợp với họ, có dịp dẫn họ đến nhà dùng bữa đi.”

Bạch Liễu cụp mắt hồi lâu rồi đồng ý.

Xe taxi chẳng mấy chốc đã đến, Phương Điểm đỡ Lục Dịch Trạm còn chưa tỉnh hẳn, vẫy tay tạm biệt Bạch Liễu, lên xe rời đi.

Phương Điểm vừa rời đi, Mục Tứ Thành không kìm được hỏi: “Có phải chị ấy cũng là người chơi không?”

“Không phải.” Bạch Liễu nhìn theo bóng dáng taxi đã chạy xa.

Mục Tứ Thành khó hiểu: “Nhưng chị ấy nói cũng quá chuẩn còn gì?”

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt: “Chị ấy đoán được.”

Mục Tứ Thành không thể tin được: “Không phải người chơi mà mới gặp mặt chúng ta một lần đã đoán được chính xác như vậy?”

Bạch Liễu im lặng một hồi mới nói, “Trong 3 năm học trung học, tôi và Lục Dịch Trạm chơi cờ năm quân và tất cả các loại thi đấu, trò chơi kinh dị với chị ấy đều chưa bao giờ thắng được một lần.”

“Cho tới bây giờ cũng vậy, tôi vẫn chưa thắng được ván nào.”

Bên trong xe taxi.

Phương Điểm dựa vào cửa kính xe, lười biếng ngáp một cái, duỗi chân đá vào chân Lục Dịch Trạm bên cạnh: “Được rồi, đừng giả bộ nữa, chúng ta đi xa lắm rồi, mở mắt ra đi.”

Lục Dịch Trạm chậm rãi mở mắt, yên lặng dựa vào chỗ ngồi.

Phương Điểm không nhìn anh, ánh mắt rơi ra xa ngoài cửa sổ: “Bạch Liễu thay đổi nhiều thật đó, thời cấp ba quái gở như thế, chỉ có thể chơi với anh và em, bây giờ lại có nhiều bạn mới cùng chơi trò chơi với nhau như vậy… ”

“Mong là cậu ấy có thể vui vẻ.”

Phương Điểm bật cười, quay đầu lại xoa đầu Lục Dịch Trạm, cô cười rạng rỡ nói: “Đương nhiên, anh cũng vậy, lão Lục.”

“Hai người đều phải vui vẻ!”

Lục Dịch Trạm chậm rãi giang hai tay ra, ôm chặt eo Phương Điểm rồi vùi mặt vào đó.

Phương Điểm nhẹ nhàng vuốt tóc Lục Dịch Trạm rồi hôn nhẹ lên thái dương bị thương của anh: “Dù là anh hay Bạch Liễu, nếu buồn vì loại trò chơi vốn phải làm người vui vẻ này thì thật không đáng.”

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi, buồn bã ừ một tiếng.

Chiếc taxi phóng như bay tr3n đại lộ xa xôi và hoang vắng hướng về trung tâm thành phố nhộn nhịp, phía sau bãi tập lái xe trống trải, không một bóng người.

Trong trò chơi.

Bạch Liễu cùng bọn Mục Tứ Thành đăng nhập vào trò chơi, trước tiên đi đến địa điểm tập hợp của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, sau đó đi thẳng đến phòng nghỉ.

Mộc Kha, Lưu Giai Nghi và Vương Thuấn đã đợi sẵn ở đó.

“Có kết quả trận cuối cùng của Sơn Dương Cuồng Nhiệt rồi.” Vương Thuấn nhìn Bạch Liễu thở ra một hơi, “Bọn họ thắng, Hồ Đánh Cuộc của bọn họ được mở rộng thêm, vừa mới tính toán lại hồ quan sát của các cậu, kết quả là 9.”

“Các cậu và Sơn Dương Cuồng Nhiệt sẽ thi đấu trong hồ quan sát số 9.”

Bạch Liễu gật đầu: “Hiểu rồi, chúng tôi qua đó luôn đây.”

Hồ quan sát số 9.

Khổng Húc Dương sắc mặt âm trầm ngồi ở mép ghế, bên cạnh là mấy tay đua xe thương tích đầy mình đứng cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng đầu lên.

“Chúng mày nói là đánh lén Bạch Liễu thất bại?”

Khổng Húc Dương khoanh tay tr3n đầu gối, cố gắng bày ra dáng vẻ của một kẻ bề tr3n, nhưng cảm giác xấu hổ do thất bại mang lại khiến khuôn mặt gã nhăn nhó vặn vẹo, thần sắc dữ tợn chất vấn:

“Tất cả Chiến Thuật Gia giỏi nhất trong trò chơi này đều bị chúng ta đánh lén thành công, vậy mà chúng mày lại thua dưới tay Bạch Liễu, một kẻ thất bại, một thằng công nhân viên chức quèn hèn hạ 24 tuổi bị công ty sa thải trong hiện thực á?!!”

Khổng Húc Dương đá vào đầu gối của một tên đua xe, gầm lên giận dữ, “Rác rưởi, một lũ rác rưởi!”

“Tao mang chúng mày vào trò chơi, nuôi chúng mày ăn chơi đàng di3m, đến khi có chuyện thì dùng đạo cụ để chùi đít cho chúng mày, vậy mà bây giờ chúng mày trả ơn tao bằng cách này đây hả?!”

“Tao đã bảo chúng mày chia quân thành hai nhóm, không ai làm được sao?!”

Đám người đua xe này đứng phỗng người như đi tr3n lớp băng mỏng, thở cũng không dám thở mạnh.

Khổng Húc Dương điên tiết không kìm được, giơ chân lên định đá tiếp thì Bạch Liễu đưa các thành viên trong đội đến chỗ ngồi. Hắn nhìn Khổng Húc Dương gật đầu chào hỏi, bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Giống như Bạch Liễu hoàn toàn không quan tâm đến những thủ đoạn mà Khổng Húc Dương đã làm trước đây, nó chẳng ảnh hưởng gì đến hắn, mọi thứ Khổng Húc Dương làm đều giống như một tên hề nhảy nhót, không đáng nhắc tới trước mặt Bạch Liễu.

Sự bình tĩnh của Bạch Liễu hoàn toàn khiến Khổng Húc Dương tức giận.

Khổng Húc Dương đột ngột đứng dậy, nhưng cuối cùng gã cũng khống chế được bản thân, khuôn mặt méo mó ngồi xuống, dùng ánh mắt u ám nhìn Bạch Liễu, rồi như chợt nghĩ ra điều gì, sắc mặt gã dịu đi rất nhiều, lộ ra một nụ cười âm u, dùng khẩu hình nói: “Bạch Liễu, cậu có thể thoát được ngày mồng một, nhưng chưa chắc thoát được ngày mười lăm.”

Bạch Liễu hơi nhướng mày.

Hồ quan sát càng ngày càng có nhiều khán giả, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào màn hình TV lớn ở trung tâm, màn hình lớn từ từ sáng lên, tr3n đó xuất hiện một dòng chữ:

【 hệ thống nhắc nhở: Trận đấu đơn sắp bắt đầu.】

【 hệ thống nhắc nhở: Đội viên (Thợ săn hoa hồng) của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang VS đội viên (Mao Ngư) của Sơn

Dương Cuồng Nhiệt】

Hệ thống vừa thông báo cái tên, khán giả liền xôn xao:

“Sao lại thế này? Không phải Khổng Húc Dương à?”

“Không phải anh ta luôn cố định ở vị trí đấu đơn sao?”

“Mao Ngư này là ai? Sao tôi chưa từng nghe qua?”

Vương Thuấn cũng kinh ngạc: “Khổng Húc Dương luôn cố định vị trí đấu đơn để gia tăng tỉ lệ lộ diện của mình, đấu đơn rất dễ gây ấn tượng cho khán giả, cũng dễ dàng trở thành tuyển thủ ngôi sao.”

“Vậy mà gã lại giao vị trí như vậy cho Mao Ngư thành viên đội dự bị chưa từng thi đấu? Sao lại không cho đội viên chính thức vào nhỉ?”

Vương Thuấn cau mày khó hiểu, “Khổng Húc Dương muốn làm gì?”

“Làm vật tế trời thôi.” Bạch Liễu chăm chú nhìn vào màn hình lớn, “Khổng Húc Dương biết rõ tôi sẽ để Đường đội trưởng xuất chiến trong trận đấu đơn, hơn phân nửa là gã không thắng được, cho dù gã dùng 【 câm lặng】đóng băng giao diện kỹ năng thì thể lực Đường đội trưởng cũng dư sức đối phó.”

“Đúng là như vậy.” Vương Thuấn cân nhắc, “Đường Đội trưởng dùng tay không cũng đánh cho Khổng Húc Dương bỏ thi đấu.”

“Trong đội ngũ của gã không có ai có thể thắng được Đường đội trưởng, vì vậy dứt khoát dùng đội viên dự bị thay vào để tế trời.” Tầm mắt Bạch Liễu quét qua khuôn mặt của Khổng Húc Dương, “Xem ra gã sẽ đấu đôi.”

Vương Thuấn giật mình: “Đấu đôi của chúng ta là cậu và Mục Thần.”

Bạch Liễu nhàn nhạt ừ một tiếng: “Gã chính là muốn chủ động đối đầu với tôi.”

Vương Thuấn lo lắng liếc nhìn Bạch Liễu: “Bạch Liễu, phong cách chiến thuật của Khổng Húc Dương rất tàn nhẫn, gã thích tra tấn từ từ và trêu chọc đối thủ sau khi đóng băng bảng đối thủ, cậu nhắm được không?”

Bạch Liễu nhìn Khổng Húc Dương ở phía đối diện: “Đã lĩnh giáo qua rồi, bình thường thôi.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi (Thợ săn hoa hồng) đã kết thúc thi đấu sớm, chiến thắng thi đấu đơn, nhận được 2 điểm】

Đường Nhị Đả đăng xuất xong thì lại ngồi bên cạnh Bạch Liễu, tr3n màn hình lớn ở trung tâm hồ quan sát lại nhảy ra một dòng chữ thông báo mới, Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đứng dậy.

【 hệ thống nhắc nhở: Trận đấu đôi sắp bắt đầu. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Đội viên Bạch Liễu, Mục Tứ Thành của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang VS đội viên Khổng Húc Dương, Trầm Mặc Cao Dương của Sơn Dương Cuồng Nhiệt 】

Khán đài nổ ra tiếng cổ vũ ầm ĩ, đây là trận đấu đôi quy tụ những Chiến Thuật Gia được đánh giá cao của cả hai bên.

Trước khi đăng nhập vào trò chơi, Khổng Húc Dương giả tạo tiến lại gần bắt tay Bạch Liễu, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Bạch Liễu, cậu có biết tại sao đội của tôi được gọi là 【 Sơn Dương Cuồng Nhiệt 】không?"

Bạch Liễu cười bắt tay gã, sau đó hỏi: "Có chuyện hay ho nào à?"

Khổng Húc Dương không khỏi cười toe toét: "Bởi vì sát thủ của đội chúng tôi là một con sơn dương."

Bạch Liễu àaaa một tiếng kéo dài, "Là 【 Sơn Dương Cuồng Nhiệt 】à? Tôi nhớ rồi, người này năm ngoái đã chết trong trận đấu giữa mùa giải, tiếc thật đó."

Khuôn mặt của Khổng Húc Dương vặn vẹo một lúc, rồi lại nở nụ cười: "Không phải, là 【 sơn dương 】hoàn toàn mới, 【 Trầm Mặc Sơn Dương 】."

Bạch Liễu chuyển tầm mắt sang đội viên đang đứng phía sau Khổng Húc Dương.

Người này trông khá trẻ, khoảng 25-26 tuổi, đội mũ bảo hiểm xe máy, nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu, tr3n mặt vẫn còn vết thương, đôi mắt và khuôn mặt tròn xoe, lông tóc ở thái dương mọc rậm rạp dưới tai và mũi, môi nhô ra, gò má hếch vào, giống như một con sơn dương.

Nhìn vết thương và mũ bảo hiểm xe máy thì rõ ràng người này đã tham gia vào cuộc bao vây Bạch Liễu trước đó, nhưng Bạch Liễu lại không thể nhớ được người này đã xuất hiện ở đâu.

Bạch Liễu hạ tầm mắt, thấy đội viên giống như con sơn dương này cầm trong tay một món đồ.

—— Một sợi dây cột tóc nơ con bướm màu đỏ đã bị tẩy trắng.

Là dây cột tóc của Phương Điểm.

Khổng Húc Dương mỉm cười nham hiểm: “Có phải cảm thấy rõ ràng người này đã gây ra chuyện gì đó với mình, nhưng lại không nhớ rõ hắn không?”

“Bởi vì kỹ năng của hắn chính là khiến cậu quên mất mình là ai.”

“Chờ bị tôi tra tấn đi, Bạch Liễu, cậu sẽ hối hận vì đã không tự lượng sức mình dám đối đầu với tôi, nhưng bây giờ nói ra thì cũng đã quá muộn rồi.”

Khổng Húc Dương nói xong, mỉm cười thu tay lại, xoay người đi về phía điểm đăng nhập.

Bạch Liễu nhìn đội viên sơn dương đang đi theo Khổng Húc Dương, thu lại ánh mắt, quay người cũng dẫn Mục Tứ Thành đến điểm đăng nhập của họ.

【câm lặng】 + 【Trầm Mặc Cao Dương】à?

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đăng nhập vào trò chơi (Thôn Âm Sơn) 】

Bạch Liễu mở mắt.

Trước mặt là một sườn đồi hoang vắng, rừng cây rậm rạp che khuất con đường đầy bùn đất, xung quanh là cánh đồng thôn quê mới cấy lúa, lúa xanh mơn mởn và những đám cỏ dại đung đưa tr3n sườn núi xanh mướt hút mắt.

Có một cái ao bỏ hoang và một cái giếng phủ đầy bèo tấm xanh ngọc bích, Bạch Liễu ngẩng đầu lên, thấy hết nhà này đến nhà khác tr3n đồi, khói bếp nấu nướng lượn lờ bay lên từ ống khói, những ngọn đồi xanh tươi mờ ảo, cơn mưa phùn nhẹ, cảnh tượng rất yên bình như thế ngoại đào viên.

【 hệ thống nhắc nhở: Lễ Thanh minh mưa phùn bất chợt, kẻ đi đường tan nát cõi lòng】

【 tóm tắt thân phận người chơi: Bạn là một kẻ du côn lưu manh đang tr3n đường trở về quê quán của mình ở thôn Âm Sơn, vốn dĩ mấy năm nay bạn không về quê, nhưng cách đây không lâu, bạn nhận được thông báo từ một nhóm khảo cổ quốc gia nói rằng, họ đã đào được một ngôi mộ có một không hai tuổi đời hàng thế kỷ ở ngôi làng của bạn, rất có giá trị để khai thác, trùng hợp là nó nằm ngay bên dưới nhà của bạn. 】

【Nếu đoàn khảo cổ muốn khai quật ngôi mộ cổ thì họ sẽ phải đào bới phòng ốc nhà cửa và cần sự đồng ý của chủ hộ, nhưng trong lễ hội Thanh minh ba ngày trước, một số người già còn lại trong làng trèo lên núi để tế tổ không may đã bị rơi từ tr3n núi xuống ao và chết đuối. 】

【Trong số những người già chết đuối ấy có bà của bạn, những người thân khác của bạn đã không còn nữa, nên quyền sở hữu ngôi nhà này đương nhiên thuộc về người cháu đã mấy chục năm không về quê thờ cúng tổ tiên. 】

【Mục đích bên ngoài lần này của bạn là trở lại thôn Âm Sơn để thu dọn đồ đạc của mình, cúng đầu thất cho bà và tiếp quản ngôi nhà, bên cạnh đó bạn còn ẩn dấu một số mục đích thầm kín lén lút bên trong. 】

【Nhiệm vụ chính của 《 Thôn Âm Sơn 》 được kích hoạt: Sống đến khi đội khảo cổ đến tiếp nhận ngôi mộ cổ. 】

【Nhiệm vụ phụ của 《 Thôn Âm Sơn 》 được kích hoạt: Khám phá mục đích của “bạn”. 】

Bạch Liễu tiến lên từng bước từng bước, dưới chân vang lên một âm thanh kỳ lạ, giống như tiếng giấy bị đạp rách, hắn cúi

đầu nhìn —— đó là một tờ tiền vãng sinh hình tròn màu trắng có lỗ vuông bên trong.

Bạch Liễu dừng lại, hắn quay đầu nhìn lại dọc theo tờ tiền giấy.

Tiền giấy bay lả tả trôi nổi khắp con đường, từ chỗ cái ao bị bỏ hoang đến tận đường về nhà Bạch Liễu, các tờ tiền giấy đều bị người đi đường dẫm đạp vào bùn, nếu Bạch Liễu không để ý thì cũng không phát hiện được chúng đã bị nhũn nước mềm xìu ra.

Bạch Liễu nhìn lên ngôi làng hoang vắng thấp thoáng dưới cơn mưa trong núi, lại nhìn đến khói bếp lãng đãng bay lên từ từng ngôi nhà.

“A a a a ——” Một giọng nam run rẩy vang lên từ phía sau Bạch Liễu.

Bạch Liễu quay đầu lại, thấy Mục Tứ Thành chạy đến như bị ma đuổi, cậu nắm chặt lấy cánh tay Bạch Liễu, thở hổn hển, mặt mày tái mét vì sợ hãi.

“Bạch, Bạch Liễu…” Giọng nói Mục Tứ Thành run rẩy, hỏng mất kêu thảm thiết, “Đậu má, vào trúng game kinh dị Trung Quốc rồi! Tôi mẹ nó sợ nhất là game kinh dị Trung Quốc!”

Bạch Liễu nhướng mày: “Cậu sợ ma à?”

“Tôi không sợ ma!” Mục Tứ Thành sợ muốn chết nhưng vẫn cứng miệng phản đối, “Tôi chỉ sợ phó bản kinh dị kiểu Trung Quốc thôi, anh không thấy kinh dị kiểu Trung Quốc còn ghê hơn là cương thi, quái vật này nọ sao?”

Thấy Mục Tứ Thành thực sự sợ hãi, Bạch Liễu đổi chủ đề: “Cậu có phát hiện gì không?”

Mục Tứ Thành vừa nghe Bạch Liễu hỏi thì khẩn trương nuốt nước bọt, cứng người nói: “… Anh nhìn phía sau, xem dấu chân của tôi đi.”

Mục Tứ Thành đang đi một đôi giày thể thao, một chuỗi dấu chân để lại từ phụ cận cái ao tới con đường bùn đất vừa mới mưa rất rõ ràng, thậm chí còn có thể in ra kích thước và nhãn hiệu của đôi giày.

Bạch Liễu nhìn dấu chân: “Thấy rồi.”

Mục Tứ Thành nhắm hai mắt lại, bàn tay đang nắm cánh tay Bạch Liễu khẽ run: “… Nhìn kỹ vào.”

Bạch Liễu lần này nhìn kỹ hơn, nhìn chằm chằm vào dấu giày in tr3n đất một hồi, liền phát hiện có điều không ổn.

Phía sau mỗi dấu giày của Mục Tứ Thành đều có một dấu chân nhỏ hình tam giác ngược, rất nhẹ, giống như có thứ gì đó đang ôm lấy vai của Mục Tứ Thành, đặt chân lên người cậu, đi theo cậu từng bước rồi để lại dấu chân vậy.

Kích thước dấu chân cũng không đúng lắm, đây hoàn toàn không phải là kích thước của dấu chân người, mà giống như… dấu chân của những người giấy được chôn cùng với người chết.

"Tôi luôn cảm thấy có thứ gì đó đang theo sát mình…" Mục Tứ Thành hít sâu một hơi, "Tôi vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một khuôn mặt cô dâu bằng giấy đang cười rất quỷ dị, sau đó dấu chân của tôi xuất hiện nhiều thêm một cái nữa."

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt: "Giá trị sinh mệnh và giá trị tinh thần có bị giảm sút không?"

Mục Tứ Thành lắc đầu.

"Vậy tạm thời đừng lo lắng." Bạch Liễu từ xa nhìn về phía thôn trang, "Chúng ta vào thôn đi."

Mục Tứ Thành liếc nhìn thôn trang, sắc mặt lại trắng bệch, cậu ôm chặt Bạch Liễu, chậm rãi quay đầu nhìn Bạch Liễu: "… Từ từ."

"Anh đọc phần giới thiệu thân phận người chơi rồi phải không?" Mục Tứ Thành chỉ vào làn khói nhẹ bay lơ lửng trong thôn, sắc mặt tối sầm lại, "Thôn Âm Sơn là một ngôi làng chết, mấy người già còn sống cuối cùng cũng bị chết đuối 3 ngày trước, ở làng này không còn ai đốt lửa nấu cơm cả."

"Vậy khói bốc lên đó là sao?"

Bạch Liễu nhìn qua, thở dài: “Tôi thấy rồi, nhưng phải qua đó xem thì mới biết ai đang châm lửa nấu cơm đúng không?”

“Không chừng là người giấy đi theo cậu nấu ăn thì sao.”

“Anh còn mẹ nó hù tôi nữa!” Mục Tứ Thành không kìm được, suýt chút nữa khóc thành tiếng, “Anh thực sự không sợ chút nào sao?

Bạch Liễu phá ra cười: “Bình thường thôi.”

Chương 333

Một nơi khác.

Khổng Húc Dương và sơn dương vững vàng đăng nhập vào "Thôn Âm Sơn", vừa xem qua bản đồ trò chơi, lại đọc tới phần giới thiệu thân phận người chơi tr3n giao diện hệ thống thì không kiềm được nụ cười kiêu ngạo và đắc ý tr3n khuôn mặt: "Ngon rồi, trời cũng giúp ta, hệ thống lựa chọn ngẫu nhiên game hai người vậy mà là "Thôn Âm Sơn"."

Sơn dương bên cạnh cũng nở nụ cười kỳ quái: " Khổng ca, chúng ta đã chơi phó bản này rồi."

Ánh sáng nham hiểm trong mắt Khổng Húc Dương lóe lên: "Xem ra ông trời cũng muốn chúng ta dạy cho Bạch Liễu một bài học."

"Trước tiên nghiên cứu địa hình lại đã, chờ đến khi đúng lúc thì nghe lệnh tôi, khi nào tôi bảo cậu dùng kỹ năng thì hãy dùng." Khổng Húc Dương liếc mắt nhìn sang cái ao kia, vẻ mặt sợ hãi, giọng điệu cảnh giác nhắc nhở, "Tiểu Dương, cậu còn nhớ không? Trong trò chơi này đừng bao giờ đi qua cái ao đó vào buổi tối."

【 Trầm Mặc Dương Cao 】 tên thật là Dương Chí, trong game Khổng Húc Dương thường gọi hắn là Tiểu Dương (小杨 - Xiǎo yáng), cùng khẩu âm đọc nghe giống 【 Tiểu Dương

】(小羊 - Xiǎo yáng) nên khán giả không biết tên thật của hắn.

Nghe Khổng Húc Dương nhắc nhở, Dương Chí liếc nhìn cái ao phủ đầy bèo tấm xanh thẫm, không khỏi xoa xoa cánh tay, lạnh gáy gật đầu: “Khổng ca, em biết rồi, lần trước chúng ta đi gần bờ ao thôi mà suýt nữa đã chôn xác ở đây luôn.”

Khổng Húc Dương thu lại tầm mắt: “Nếu không phải đã từng chơi qua thì tôi cũng không dám kích hoạt kỹ năng 【 câm lặng 】, bởi vì một khi kích hoạt thì không chỉ bọn Bạch Liễu, giao diện điều khiển của chúng ta cũng sẽ bị đóng băng, các đạo cụ kỹ năng không thể sử dụng được nữa, chỉ có thể liều lĩnh đến cùng.”

Dương Chí liên tục gật đầu phụ họa với Khổng Húc Dương, lòng còn sợ hãi: “Quả thật may là chúng ta đã gặp phó bản 《 Thôn Âm Sơn 》 này trước ở Hồ Trò Chơi, nếu chưa từng vượt cửa thì em cũng không dám để anh mở kỹ năng, chết dễ như bởn ấy.”

“Biết trước được hướng đi phó bản là giành lợi thế rồi.” Khổng Húc Dương chậm rãi đi về phía Thôn Âm Sơn, “Yếu tố chiến đấu và giết chóc không quan trọng, hai chúng ta đã biết cách chơi, cho dù không có giao diện hệ thống cũng không quan trọng.”

Khổng Húc Dương nham hiểm cười gằn: “Nhưng đối với đối thủ của chúng ta thì không hẳn là vậy.”

“Khổng ca.” Dương Chí kéo ống tay áo của Khổng Húc Dương, cẩn thận ghé vào tai Khổng Húc Dương, “Em không

biết trí nhớ của em có vấn đề gì không, anh cũng biết thỉnh thoảng kỹ năng ghi nhớ của em hay bị nhầm nhọt rồi đó, em cứ cảm thấy hình như mình đã gặp qua Bạch Liễu rồi thì phải."

Khổng Húc Dương trợn trắng mắt: "Cậu nói nhảm à? Tối nay cậu vừa mới kéo băng đi đánh hắn xong, không phải đã gặp qua tên ngốc kia còn gì?"

Dương Chí ấp úng thở dài nói nhỏ: "Khổng ca, em không có ý đó, hình như em đã từng nhìn thấy Bạch Liễu rồi."

"Nói lớn hơn coi, khán giả có nghe được âm thanh của cậu đâu, cậu sợ cái gì?" Khổng Húc Dương cau mày, "Cậu nói vậy là sao?"

"Thật ra không chỉ riêng Bạch Liễu, em cũng có cảm giác hình như đã nhìn thấy người phụ nữ kia luôn rồi ấy." Dương Chí lấy ra một sợi dây nơ màu đỏ trắng từ trong túi, "Sợi dây buộc tóc này nằm trong phòng tắm của em hai năm rồi, không biết là ai bỏ lại, nhưng đêm nay em nhìn thấy người phụ nữ đó cũng buộc một cái nơ như thế này."

Dương Chí dừng lại: "Lão đại, em cứ cảm giác trước đây chúng ta đã tấn công Bạch Liễu và người phụ nữ đó rồi."

"Làm sao có thể?" Khổng Húc Dương không chút do dự phủ nhận, "Ảnh chụp của 【 đội paparazzi 】 đều được giữ lại, hoàn toàn không có ảnh của hai người bọn họ."

“Nhưng mà…” Dương Chí ngập ngừng nói, “Em luôn cảm thấy có gì đó không đúng, tối nay có một đứa bảo là hai năm trước nó đã tấn công một người phụ nữ, dùng xe cán qua đến nỗi ruột lòi cả ra ngoài, em cũng ấn tượng là có một người phụ nữ như vậy, nhưng lại không nhớ rõ được mặt của cô ta.”

Dương Chí ngẩng đầu nhìn Khổng Húc Dương: “Kỹ năng của em là trí nhớ, khó có thể quên được khuôn mặt của ai đó lắm, Khổng ca, em nghi ngờ có người nào đó đã bóp méo ký ức của tất cả chúng ta?”

Khổng Húc Dương sốt ruột xua tay ngắt lời hắn: “Không thể nào, bóp méo ký ức của mọi người á? Cậu cũng bớt giỡn đi, nếu ai mà có kỹ năng này thì không còn là người chơi nữa mà là thần luôn rồi.”

“Thôi đừng nói đông nói tây nữa, vào thôn trước đi.”

Khổng Húc Dương nói xong liền kéo Dương Chí xuống con đường đất rải đầy tiền giấy đi đến sơn thôn bị khói bao trùm.

Đột nhiên một cơn gió u ám ập đến, từ trong hư không vọng ra một tiếng cười quái dị như vừa khóc vừa cười.

Hai hàng dấu chân của Khổng Húc Dương và Dương Chí để lại tr3n con đường đất từ từ ịn xuống một dấu chân tam giác ngược nhỏ ngay gót giày, tựa như có thứ gì đó đang theo sau, từng bước giẫm lên dấu chân của họ.

Sau trận mưa rơi tr3n con đường đất, cái ao phủ đầy bèo bỗng cuồn cuộn sóng nước, bọt nước nổi lăn tăn tr3n mặt ao, một

tràng cười méo mó phát ra từ dưới đáy nước.

Bóng dáng bộ hỉ bào đỏ thẩm và áo liệm trắng nhợt như ẩn như hiện dưới mặt nước.

Một nơi khác.

Bạch Liễu phủi bàn tay heo của Mục Tứ Thành bám lấy cánh tay mình, đi dọc con đường núi lầy lội đến cổng thôn Âm Sơn.

Con đường đất rải đầy tiền vãng sinh màu trắng, càng đến gần cổng làng thì càng dày đặc, cuối cùng con đường đất màu vàng cũng trải đầy tiền giấy trắng xóa.

Bạch Liễu nhìn vào trong thôn, cả thôn bị bao phủ bởi một lớp sương mù trắng mờ ảo, bầu trời tối tăm vô hạn, không thể nhìn thấy mọi thứ ở phía xa, chỉ có thể nhìn thấy rõ có bảy tám ngôi nhà ở xung quanh.

Bảy tám căn nhà này đều mở toang cửa, cửa ra vào tối đen, thỉnh thoảng có bóng người thấp thoáng, còn có tiếng bước chân, nhưng Bạch Liễu nhìn kỹ hơn thì lại chẳng thấy gì.

Đối diện cửa ra vào và bên cạnh đều có một mớ dưa, trái cây, rau củ đặt ngay ngắn, bên cạnh là một cái bát nước, bên cạnh bát nước là một đống tiền giấy âm phủ chưa cháy hết, trong bát nước là hai cây nến đỏ cũng chưa đốt hết.

Pháo treo đầy tr3n cây trong sân nhỏ đối diện cửa ra vào, tr3n mặt đất ngập đỏ xác pháo đã đốt, qua một trận mưa đều bị

ngâm nước đến độ mềm nhũn, tan vào trong đất, trong không khí thoang thoảng mùi béo ngậy của dầu mè.

Bạch Liễu đánh giá tình hình một lúc rồi bước vào thôn Âm Sơn.

Mục Tứ Thành vừa vào thôn Âm Sơn thì bám sát Bạch Liễu, một bước cũng không rời.

Lúc Bạch Liễu đi ngang qua một ngôi nhà, cửa lớn và cửa sổ đang mở toang hoác của ngôi nhà đó đột nhiên đóng sầm lại.

Bạch Liễu bước vào thôn giống như báo hiệu cho thôn vậy, theo hướng đi của hắn, mỗi khi đi ngang qua một ngôi nhà nào thì ngôi nhà đó sẽ nhanh chóng đóng cửa và cửa sổ đang mở.

Âm thanh đóng cửa và cửa sổ "rầm rầm rầm" ầm ĩ liên tục vang lên, cũng có thể nghe thấy tiếng ai đó chạy thình thịch trong phòng để đóng cửa lại.

Ngay sau đó, đèn bật sáng trong những căn phòng tối tăm, ánh sáng lờ mờ hắt ra từ bên trong phản chiếu bóng người lên cửa sổ.

Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn, vừa thấy bộ dáng kia suýt chút nữa là kêu ra miệng, nhưng Bạch Liễu nhanh tay lẹ mắt bịt kín miệng cậu lại.

Mục Tứ Thành hô hấp dồn dập nhìn bóng người mờ mờ phản chiếu tr3n khung cửa sổ giấy trắng.

Một số bóng người dựa vào cửa sổ chỉ có nửa cái đầu, một số thì có một lỗ thủng lớn ngay giữa nguc, một số thì không có tứ chi.

Bóng người phản chiếu bất động tr3n cửa sổ, dường như đang quan sát hai người Bạch Liễu, nửa cái đầu chuyển động nhẹ nhàng và cứng đờ theo bước chân của Bạch Liễu.

Ngọn nến trong bát nước cạnh cửa đột nhiên đứng lên, tự động châm lửa sáng lóe khi Bạch Liễu đi ngang qua, ánh nến nhảy dựng lập lòe, nhàn nhạt cháy lên ánh lửa màu lam tím.

Những tia lửa đỏ bùng lên từ những xấp tiền giấy, tiền giấy vãng sinh trôi lơ lững ngập đầy bầu trời mù sương, chậm rãi đáp xuống vai của Bạch Liễu và Mục Tứ Thành.

Càng đi vào trong, bóng người bên cửa sổ càng rõ ràng, Mục Tứ Thành thậm chí có thể nhìn thấy dấu tay đẫm máu in tr3n cửa sổ bằng giấy của họ.

Những bóng người này theo bước chân Bạch Liễu vào trong thôn, không ngừng tới gần cửa sổ.

Một lần Mục Tứ Thành nhìn thấy một con mắt đỏ như máu qua lỗ rách của cửa sổ giấy, nhìn thẳng vào cậu và Bạch Liễu.

“Bạch Liễu ~” Mục Tứ Thành sợ đến mức gào thét nhão cả giọng, cậu níu cánh tay Bạch Liễu, “Họ không chào đón chúng ta ~”

Bạch Liễu thản nhiên ừ một tiếng: “Rõ quá còn gì, đều đóng cửa từ chối tiếp khách.”

“Nó không chủ động tấn công chúng ta nên không phải là loại hình quái vật tấn công, chắc là để tiết lộ thông tin phó bản.”

Bạch Liễu nhìn chung quanh những bóng người đó: “Tiết lộ thông tin thì hẳn là sẽ có tin tức, chúng ta tìm một nhà đi vào xem chút.”

Mục Tứ Thành dựng tóc gáy: “Bây giờ á!”

Bạch Liễu nhẹ liếc nhìn Mục Tứ Thành: “Đùa thôi, thấy cậu sợ như vậy nên giúp cậu thả lỏng tinh thần.”

Mục Tứ Thành: “…”

Nhân phẩm tên này thật sự có vấn đề.

Lúc này, có người vỗ vai Mục Tứ Thành, Mục Tứ Thành giật mình quay người lại định dùng móng khỉ tấn công, nhưng đã bị Bạch Liễu ngăn lại.

Đứng trước mặt họ là một người đàn ông trông xanh xao, hốc hác tay cầm chiếc đèn pin: “Các cậu chính là con cháu về quê để lo mồ mả tổ tiên phải không? Tôi là Hà Đại Ngưu ở thôn bên cạnh, đội khảo cổ nhờ tôi ở đây chờ các cậu.”

Giao diện hệ thống của Mục Tứ Thành và Bạch Liễu xuất hiện thông báo cùng lúc:

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi kích hoạt NPC Hà Đại Ngưu để nhận nhiệm vụ phụ —— canh nghĩa trang】

Hà Đại Ngưu vừa xuất hiện, ánh đèn trong những căn phòng kia lập tức tắt ngúm, bóng người cũng chìm vào bóng tối, không còn nhìn thấy gì nữa.

Ông ta có vẻ không để ý đến bóng người trong phòng, xoay người chậm rãi vẫy tay với hai người Bạch Liễu, giọng điệu kéo dài: “Đi theo tôi đến nghĩa trang trước đã, ông bà các cậu đang đợi ở đó.”

Hà Đại Ngưu nói xong những lời này thì giơ cao chiếc đèn pin cũ ánh sáng lập lòe đi về phía trước, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Ở thôn bên cạnh tôi cũng canh nghĩa trang, thôn các cậu không còn ai nên tôi mới phải qua giúp, bây giờ các cậu đã trở lại thì tự mình canh giữ mồ mả tổ tiên ông bà mình đi.”

“Nào có đạo lý người ngoài thôn Âm Sơn lại đi canh nghĩa trang kia chứ.”

Bạch Liễu theo sau Hà Đại Ngưu hỏi, “Sao người từ thôn khác lại không thể canh nghĩa trang ở đây được?”

Hà Đại Ngưu dừng một chút: “Thôn Âm Sơn mấy trăm năm nay không có người ngoài vào canh giữ, người trong thôn đều tự mình làm hết thảy mọi thứ, tổ tiên cắm rễ ở đây từ đời này sang đời khác, sinh tồn rồi lớn lên đều ở trong thôn Âm Sơn,

người ở đây không đi ra ngoài mà người ngoài cũng không được vào đây.”

” Cho nên nơi này nhiều năm như vậy vẫn giữ bộ dáng cũ kỹ kém phát triển, chẳng khác gì một trăm năm trước.”

“Nơi này không chào đón người ngoài, nếu họ lỡ lạc vào đây thì sẽ bị đuổi đi.”

Hà Đại Ngưu ho khan vài tiếng, tiếp tục nói: “Cũng do những người dân thôn Âm Sơn cuối cùng là các ông các bà của cậu đều đã chết, nếu không thì cũng không đến lượt người ngoài như tôi vào canh giữ xác.”

“Bất quá tôi cũng chỉ canh giữ được 2 ngày này thôi, nếu cậu không trở lại thì tôi cũng phải rời đi.”

Mục Tứ Thành hỏi: “Tại sao?”

Hà Đại Ngưu chậm rãi quay đầu lại, nhìn Mục Tứ Thành với đôi mắt già nua, tàn tạ: “Tại sao ư? Hai ngày nữa là thất đầu rồi, một khi 【 bọn họ 】 quay về thì người ngoài thôn như tôi không thể ở lại.”

- ——oOo—

Chương 334

“Cho nên thất đầu vẫn cần người của thôn Âm Sơn canh giữ.” Hà Đại Ngưu vừa đi lên một con đường núi vừa nói, sau đó ông ta chống gối nghỉ ngơi một hồi, tự lẩm bẩm nói: “Người ngoài như chúng ta canh giữ thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lạ.”

Bạch Liễu đỡ tay Hà Đại Ngưu: “Sẽ xảy ra chuyện lạ gì?”

Hà Đại Ngưu lại yên lặng, một lúc lâu sau mới xua tay nói: “Thôi, hiện giờ mọi người đều đã chết, các cậu là chồi non còn sót lại của thôn Âm Sơn, cũng không cần phải kiêng dè gì, nói cho các cậu nghe cũng chẳng sao.”

“Thôn Âm Sơn này không chỉ có tính bài ngoại mà còn có rất nhiều phong tục kỳ lạ, tôi không phải là người ở đây nhưng cũng nghe nói rất nhiều, bởi vì chuyện quá kỳ quái đi.”

Hà Đại Ngưu nhìn đống tiền giấy bay lả tả tr3n con đường núi, lâm vào hồi ức:

“Trong thôn Âm Sơn này không có người chết già, còn trẻ đã chết mà chết bằng nhiều cách rất kỳ quặc, gạch gói rơi xuống đầu chết, ăn cơm bị hóc xương chết..v.v. mà người bị chết đuối là nhiều nhất, năm nào cũng có vài người chết đuối.”

“Đó chưa phải là kỳ quái nhất, kỳ quái nhất là phong tục chôn cất của thôn Âm Sơn.”

“Nếu người bị chết đuối thì thông thường thôn Âm Sơn sẽ chôn họ trong quan tài và vải liệm, còn nếu không phải chết đuối mà lại là con gái chưa cưới gả thì thôn Âm Sơn sẽ mặc hỉ bào cho họ, gióng trống khua chiêng, đánh cồng thổi sáo dùng kiệu hỉ để hạ táng người con gái đó.”

“Bọn họ cũng thích hợp táng, tức là những người chết cùng nơi phải tìm ngày chôn chung, nếu trong thời gian đó có người chết đuối và con gái chưa chồng đột ngột qua đời, thì hỉ kiệu và quan tài một đỏ một trắng sẽ được hạ táng cùng nhau.”

“Sao có thể làm như vậy chứ…” Hà Đại Ngưu lắc đầu liên tục, “Tân hôn hạ táng, mặt đỏ váy đỏ kiệu đỏ giày đỏ phấn đỏ, cả năm màu đỏ, chết đuối hạ táng, nước trắng, áo trắng, quần trắng, giày trắng, tiền giấy trắng, cả năm màu trắng, hai thứ này hợp lại với nhau tạo thành tai ương, người hạ táng đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh.”

Hà Đại Ngưu thở dài: “Thôn Âm Sơn bao năm nay đều hạ táng như thế, cũng không biết đã tích tụ bao nhiêu oan hồn không được siêu thoát.”

“Bất quá cứ xem như tôi phong kiến mê tín đi.” Hà Đại Ngưu quay đầu nhìn Bạch Liễu, “Người trẻ tuổi các cậu chắc là không tin điều này đâu nhỉ?”

Hà Đại Ngưu không đợi Bạch Liễu trả lời, tiếp tục nói: “Không tin cũng không sao, không tin thì sẽ không thấy ma quỷ, các cậu không tin thì sẽ không nhìn thấy chúng.”

“Nhưng nếu đến lúc các cậu phải tin thì cũng đừng sợ hãi khi nhìn thấy những thứ đó, chỉ cần đừng xúc phạm chúng nó là được, chúng nó sẽ không chủ động đả thương các cậu.”

Hà Đại Ngưu nhìn sâu vào mắt Bạch Liễu: “Nếu người mang lòng bất nghĩa, khăng khăng mạo phạm chúng nó thì dù có lên trời xuống biển cũng chạy không thoát thôn Âm Sơn.”

“Vùng đất này hàng trăm năm nay chứa đầy sát khí của những oan hồn không được siêu thoát, tôi khuyên những người trẻ tuổi các cậu đừng không biết trời cao đất dày, tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong, Hà Đại Ngưu không quan tâm biểu hiện của Bạch Liễu như thế nào, gạt bàn tay Bạch Liễu đang đỡ lấy mình, chắp hai tay sau lưng khập khiễng đi lên núi.

“Đi theo tôi đến đây.” Hà Đại Ngưu không quay đầu lại mà nói, “Sắp tới nơi đặt thi thể tổ tông của cậu rồi.”

Bạch Liễu xa xa nhìn dọc theo con đường núi nơi Hà Đại Ngưu đi qua, cách đó không xa có một ngôi chùa treo đầy vải bố trắng, đến gần hơn thì nhận ra đó là một ngôi miếu thờ của Đạo giáo.

Ngoài cửa miếu thờ bày biện 7, 8 vòng hoa, hai bên là hai câu đối phúng điếu thật dài, bước vào bên trong, chính giữa miếu thờ là bức tượng Tam Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn trông khá cũ kỹ, nhưng bề mặt không có tro bụi cũng không bong tróc sơn, có nhiều dấu vết sửa chữa, có thể nhận thấy tượng đã được bảo dưỡng rất tốt.

Lúc này, pho tượng đang ôm phất trần, đôi mắt hơi nheo lại, tựa hồ đang đánh giá đoàn người Bạch Liễu vừa đi vào.

Hương khói trong chùa nghi ngút dày đặc, nến và nhang hừng hực cháy đỏ, mùi dầu mè nồng nặc trong không khí, ngoài bàn hương án trước bức tượng đặt bảy cỗ quan tài, tất cả đều được kê bằng hai chiếc ghế dài bằng gỗ.

Hà Đại Ngưu vừa bước vào đã thắp ba nén nhang, cung kính lạy tượng ba lần rồi mới c4m vào lư.

"Thần ba quỷ bốn." Thắp hương xong Hà Đại Ngưu quay đầu lại nhìn Bạch Liễu, "Nhớ kỹ điều này, lúc thắp nhang cho đạo gia đừng thắp sai, nếu không thì lỡ xảy ra chuyện gì đạo gia sẽ không phù hộ cho cậu đâu."

Mục Tứ Thành ghé vào bên tai Bạch Liễu nói nhỏ: "Thần ba quỷ bốn là sao vậy?"

Bạch Liễu nhẹ giọng giải thích: "Một bối cảnh thường thấy trong các game kinh dị của Trung Quốc, gặp thần thì thắp 3 nén nhang, quỳ lạy 3 lần, gặp quỷ thì thắp 4 nén nhang, quỳ lạy 4 cái."

Mục Tứ Thành căng thẳng hỏi: "Nếu đốt nhầm thì phải làm sao?"

Bạch Liễu ánh mắt xẹt qua bảy cái quan tài: "Thì có thể chúng ta sẽ đánh thức mấy đồ vật trong các quan tài này rồi chơi trò

đuổi bắt chẳng hạn.”

Mục Tứ Thành vẻ mặt kinh hoàng, nhanh chóng lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại 【 thần ba quỷ bốn 】.

“Lại đây.” Hà Đại Ngưu vẫy tay với Bạch Liễu.

Bạch Liễu kéo Mục Tứ Thành đang hoảng hốt, “Đậu má, trong tên của tôi có chữ bốn kìa, làm sao bây giờ?”.

Hà Đại Ngưu thấy Bạch Liễu đi tới thì vỗ vỗ quan tài: “Cậu nhìn cái này đi.”

Bạch Liễu nhìn xuống bề mặt cái quan tài đen hình tứ giác, ở bốn góc của nó buộc bốn quả chuông được xuyên chỉ đỏ khéo léo, một theo chiều ngang và một theo chiều dọc tr3n bề mặt quan tài.

Chỗ chỉ đỏ giao nhau được dán một lá bùa, tr3n lá bùa vẽ một số hoa văn hình rồng, phượng hoàng bằng chu sa và ba chữ cái to viết dạng cuồng thảo ——【 An Sát Chú 】.

Hà Đại Ngưu ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu: “Nhìn thấy lá bùa vàng này không? Đây là 【 An Sát Chú 】do một đạo sĩ đạo hạnh cao thâm mà chúng ta mời về vẽ ra để trấn áp thủy thi trong quan tài, tuyệt đối đừng gỡ nó ra.”

Bạch Liễu liếc nhìn lá bùa: “Nếu gỡ ra thì sẽ ra sao?”

Hà Đại Ngưu yên lặng nhìn Bạch Liễu: “Người trong quan tài này đều là tổ tông của cậu, tất cả đều chết thọ, theo lý mà nói thì đây là hỉ tang, cho dù tức giận cũng không làm khó dễ con cháu có huyết thống với mình.”

“Nhưng không may là họ bị rơi xuống nước chết đuối lúc lên núi cúng tổ tiên trong lễ hội Thanh minh.”

Hà Đại Ngưu nhìn vào chiếc quan tài: “Thôn Âm Sơn nặng nề âm khí của biết bao oan hồn không được đầu thai chuyển thế, mùa thanh minh là lúc bọn họ du đãng lang thang bên ngoài, tổ tông của cậu bị lây dính oán khí không ít từ những oan hồn đó, lại là chết đuối, thủy là âm, thủy quỷ thì lại thích tìm người thế thân.”

“Cậu nói xem nếu gỡ lá bùa này ra thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

Tr3n khuôn mặt tái nhợt của Hà Đại Ngưu lộ ra một nụ cười ẩn ý: “Đương nhiên là cậu sẽ bị ông bà của mình kéo làm người thế thân rồi.”

Mục Tứ Thành nhìn thấy ông ta cười thì rùng mình, theo bản năng lùi lại nửa bước.

Bạch Liễu vững như Thái sơn, thản nhiên dò hỏi, “Vậy bùa 【An Sát Chú】này còn nhiều không?”

Hà Đại Ngưu quay người lại, cúi đầu lạy trước bức tượng Tam Thanh trong miếu, trả lời Bạch Liễu: “Không còn.”

“Bây giờ ngoại trừ thế hệ lớn tuổi của chúng tôi ra thì cũng chỉ có người của thôn Âm Sơn vẫn còn tin tưởng, sẵn sàng tiêu tiền mời thỉnh đạo gia về làm phép, miếu thờ ở đây hương khói cũng thịnh, còn có cả cửa hàng bán hoàng phù chu sa.”

“Nhưng người ở thôn Âm Sơn càng ngày càng ít dần, những cửa hàng đó cũng đóng cửa từ lâu, mấy lá bùa này đều do đạo gia để lại trước khi rời đi.”

Hà Đại Ngưu run run rẩy rẩy xoay người lại, ngữ điệu sâu kín:

“Đạo gia đó nói, sắp tới sẽ có đại loạn ở thôn Âm Sơn, vì vậy mới để lại vài lá bùa 【 An Sát Chú 】, ông ấy còn nói rằng, tuy rằng không thể hóa giải nhưng cũng miễn cưỡng trì hoãn được một thời gian, kêu chúng tôi không nên đến gần thôn Âm Sơn vì sẽ dễ xảy ra chuyện.”

“Đạo gia kia rời đi không bao lâu thì ông bà của cậu gặp tai nạn, mấy lá bùa An Sát Chú có dịp phát huy công dụng của nó.”

Hà Đại Ngưu nhìn thẳng Bạch Liễu: “Đạo gia để lại không nhiều không ít vừa đúng bảy lá bùa, mà tổ tông đã chết của cậu không nhiều không ít cũng vừa đúng bảy người.”

“Bảy lá bùa, bảy quan tài, thất đầu hồn về…”

“Số 7 trong Đạo giáo là thái cực của âm dương, là số tới và đi, nghĩa là âm dương chi khí hội tụ về con số này, việc đã qua và việc sắp tới.“Hà Đại Ngưu nhìn bức tượng Tam Thanh với vẻ mặt ảm đạm, lắc đầu, “Những gì đã xảy ra trong quá khứ sẽ lại

xảy ra một lần nữa, con người không thể nào ngăn cản được nó.”

“Nếu nghe thấy tiếng chuông vang lên ở bốn góc quan tài thì đừng chạy lung tung, bên ngoài còn nguy hiểm hơn, cứ ở lại đây đạo gia có thể sẽ cứu mạng cậu.”

Nói xong, Hà Đại Ngưu nhìn lên bầu trời bên ngoài, giơ đèn pin lên bước ra ngoài: “Đã muộn rồi, tôi phải đi thôi, trễ quá không về được nữa.”

Thấy có vẻ đây là một NPC hữu dụng, Mục Tứ Thành muốn vươn tay nắm lấy Hà Đại Ngưu không để ông ta đi, nhưng chỉ bắt được góc áo phấp phới Hà Đại Ngưu.

“Đừng giữ người không nên giữ, không thể giữ, cũng giống như người không nên rời đi, cũng không thể rời đi…” Hà Đại Ngưu vừa nhàn nhạt nói vừa tập tễnh bước ra ngoài, thoạt nhìn động tác có vẻ chậm chạp, nhưng bóng dáng nhanh chóng biến mất trong làn sương mù.

“Có việc gì thì nhờ đạo gia giúp đỡ, trời tối đừng đi ngang qua ao hồ, sẽ không an toàn…”

Hà Đại Ngưu vừa rời đi, ánh đèn vốn sáng tỏ trong miếu thờ nhoáng lên lập lòe, một cơn gió u ám thổi qua, ánh sáng liền âm u thấy rõ.

Mục Tứ Thành nhỏ giọng hỏi: “Bạch Liễu, anh cảm thấy lời Hà Đại Ngưu nói có đáng tin không?”

Bạch Liễu nhìn xuống lá bùa tr3n quan tài: “Tin được hết.”

Mục Tứ Thành ngẩn ra: “Tại sao? Hà Đại Ngưu này có thân phận gì sao?”

“Ông ta hẳn là vị đạo gia đó.” Bạch Liễu nhẹ nói, “Đây là phó bản kinh dị kinh điển kiểu Trung Quốc dùng Đạo giáo để chống lại quỷ thần, khúc dạo đầu đã đưa ra tin tức NPC quen thuộc với Đạo giáo, cung cấp rất nhiều gợi ý thân thiện cho người chơi, nhìn chung người này sẽ có thân phận thế ngoại cao nhân.”

“Mà trước mắt thế ngoại cao nhân mà chúng ta biết cũng chỉ có vị đạo gia qua lời kể của ông ta, vì vậy tôi suy đoán khả năng cao Hà Đại Ngưu chính là vị đạo gia đó.”

Mục Tứ Thành đứng bên cạnh bức tượng, cách xa quan tài cả thước, hỏi: “Tôi cảm thấy Hà Đại Ngưu này muốn giúp chúng ta, với lại nếu ông ta có thân phận cao nhân đắc đạo như lời anh nói thì tại sao ông ta lại rời đi?”

Bạch Liễu nhìn lên bức tượng phía sau Mục Tứ Thành: “Bởi vì ông ta không thể xử lý tình huống sắp tới.”

“Động vật sẽ bỏ chạy khi gặp tình huống nguy hiểm, huống chi là con người.”

Mục Tứ Thành nghe Bạch Liễu nói vậy thì ớn lạnh xương sống, lại lặng lẽ nhích ra xa quan tài thêm chút nữa.

“Nhưng không phải là không có biện pháp.” Bạch Liễu thu hồi ánh mắt nhìn về phía Mục Tứ Thành, “Ông ta vừa cho chúng ta gợi ý, cậu tìm xem phía sau bức tượng có cất giấu thứ gì không.”

Mục Tứ Thành đáp lại một tiếng, biến bàn tay của mình thành bàn tay khỉ, hít một hơi thật sâu rồi với ra sau bức tượng đào lên.

Khổng Húc Dương và Dương Chí đang trốn sau bức tượng nãy giờ, nghe thấy Bạch Liễu kêu Mục Tứ Thành đi tới đây thì không hẹn mà cùng nở nụ cười đắc ý.

Bởi vì bọn họ đã chơi qua phó bản này nên đi đường tắt trực tiếp vào đây luôn mà không đi qua cổng chính để kích hoạt câu chuyện của NPC Hà Đại Ngưu, vì vậy bọn họ đến miếu sớm hơn Bạch Liễu một bước và nấp sau bức tượng.

Dương Chí giơ ngón tay cái lên cho Khổng Húc Dương, dùng khẩu hình khen gã 【 liệu sự như thần 】.

Khổng Húc Dương nhìn 《 Mao Sơn Phù Chú Thuật 》 trong tay, khóe miệng nhếch lên nham hiểm.

Bạch Liễu quả thật quá sức thông minh, thế mà lại đoán đúng thiết lập và cốt truyện game, một ly cũng không sai.

Hà Đại Ngưu đó đúng là một lão đạo sĩ, ở lại đây canh giữ linh cữu vì sợ rằng người trở về sẽ bị các oán linh nơi đây tàn hại,

cho nên đặc biệt lưu lại đây để nhắc nhở người trở về quê nhà.

Nhưng chính bản thân Hà Đại Ngưu cũng đang chịu sự giám sát của oán linh, không dám trắng trợn nhắc nhở, chỉ có thể nương nhờ miếu thờ phù hộ, âm thầm che che dấu dấu cung cấp cho người chơi một ít vật phòng thân.

Trong số những thứ phòng thân mà Hà Đại Ngưu để lại cho người chơi, thứ đáng giá nhất chính là 《Mao Sơn Phù Chú Thuật》được giấu dưới bức tượng.

Có cuốn sách này trong tay, cho dù người chơi không có kỹ năng hay đạo cụ gì thì vẫn có thể an toàn sống sót trong phó bản trò chơi có độ khó gần như hardcore này.

Nhưng xin lỗi nhá, cuốn sách đã bị gã nhanh tay lẹ chân giành trước mất rồi.

Quyển sách này là một trong những chỗ dựa quan trọng để Khổng Húc Dương dám sử dụng kế hoạch tiếp theo của mình, bởi vì sau khi kích hoạt kỹ năng【câm lặng】, cả Bạch Liễu và gã đều không thể mở giao diện hệ thống.

Nếu không có cuốn sách này, gã sẽ không thể sống sót để vượt cửa trong phó bản.

Khổng Húc Dương quay đầu liếc nhìn Dương Chí, dùng khẩu hình nói: “Tiếp theo biết phải làm sao rồi chứ? Cậu dùng kỹ năng trước, tôi dùng sau, hiểu không?”

Dương Chí trịnh trọng gật đầu.

Khổng Húc Dương hai mắt chăm chú, gã làm động tác ra hiệu, khẩu hình nói, “Một —— hai ——”

“Ba! Đi!” Khổng Húc Dương quát lớn một tiếng, Dương Chí và gã đồng thời nhảy ra khỏi phía sau bức tượng, xuất hiện trước mặt Bạch Liễu và Mục Tứ Thành.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Trầm Mặc Cao Dương sử dụng kỹ năng (sơn dương ăn trí nhớ) với người chơi Bạch Liễu và người chơi Mục Tứ Thành, kỹ năng này cho phép (Trầm Mặc Cao Dương) ăn hết ký ức của người chơi Bạch Liễu và người chơi Mục Tứ Thành trong trò chơi này, khiến đối phương quên đi bản thân mình là ai, trí nhớ sẽ được khôi phục sau khi rời khỏi trò chơi. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Khổng Húc Dương sử dụng kỹ năng cá nhân (câm lặng), giao diện điều khiển hệ thống của tất cả người chơi đều bị đóng băng, không thể sử dụng. 】

Một luồng sóng ánh sáng trắng lắc lư dao động, giao diện điều khiển hệ thống của Mục Tứ Thành đang lơ lửng trước mặt cậu nhanh chóng chuyển sang màu xám rồi đóng băng, sau đó vỡ tan và biến mất, dụng cụ quản lý trò chơi trước mặt cũng trở nên xám xịt, giống như một đồng xu bình thường.

Mục Tứ Thành vừa thấy có hai người nhảy ra từ phía sau bức tượng thì nháy mắt phản xạ có điều kiện quay đầu lại, muốn chạy về phía Bạch Liễu.

Nhưng trước khi cậu chạy tới, ánh sáng trắng như sóng nước đó đã xẹt qua sau đầu Mục Tứ Thành, ánh mắt cậu không khỏi ngây ra, động tác đột nhiên dừng lại.

Ánh sáng trắng xẹt qua não của Mục Tứ Thành và Bạch Liễu, hóa thành một vầng sáng tròn bị hút trở lại trong miệng của Dương Chí, bụng Dương Chí lập tức lớn dần lên no phập phồng.

Mục Tứ Thành ngơ ngác nhìn hai tay, cau mày sờ sờ sau gáy, ngẩng đầu quay đầu lại mê mang nhìn xung quanh: "Đây là… đây là chỗ nào vậy?"

"Tại sao tôi lại ở đây…?"

Khổng Húc Dương và Dương Chí bên cạnh nhìn nhau nở nụ cười ngầm hiểu, rồi bước tới đỡ Mục Tứ Thành đang hoa mắt và chóng mặt vì ảnh hưởng bởi kỹ năng: "Cậu là streamer trực tiếp dã ngoại, chuyên quay video quỷ thần ma quái!"

Mục Tứ Thành ngơ ngác nhìn qua: "Là cái gì?"

Khổng Húc Dương giả vờ tức giận vỗ cái túi tr3n vai Mục Tứ Thành: "Này! Cậu uống rượu xong thì quên mất mình là ai à? Tự cậu mở túi xem đi."

Mục Tứ Thành ngơ ngác mở túi ra nhìn.

Trong túi có một vài cái máy ảnh, một giá ba chân gấp lại, hai dụng cụ thu âm và hai máy quay phim chuyên nghiệp được đặt

gọn gàng, Mục Tứ Thành s0 soạng thêm thì thấy còn có thẻ tác nghiệp của Mục Tứ Thành, tr3n đó ghi 【 Nền tảng phát sóng trực tiếp xx đã ký hợp đồng với streamer chuyên phát sóng trực tiếp siêu nhiên.】

Mục Tứ Thành ngẩn ra, nghi ngờ nâng thẻ tác nghiệp lên, nhìn ảnh chính mình, cau mày hỏi: "Tôi thật sự là… streamer trực tiếp siêu nhiên?"

Khổng Húc Dương bên cạnh cười xấu xa: "Đúng vậy, đây là 【 thân phận 】 của cậu."

Điểm nham hiểm nhất của "Thôn Âm Sơn" chính là thiết lập cho mỗi người chơi một 【 thân phận 】 đặc biệt chuyên tìm đường chết, người chơi bắt buộc phải sắm vai này trong trò chơi, một khi vi phạm cài đặt thân phận thì độ khó trò chơi sẽ tăng lên, lúc hành động rất dễ gặp được oán quỷ hại chết mình.

Lần trước Khổng Húc Dương vào phó bản trò chơi này có sáu người tham gia, một trong những thiết lập thân phận là 【Hãy đến thôn Âm Sơn để streaming trực tiếp quỷ thần ma quái 】, nhiệm vụ phụ của thân phận này là 【 chụp ảnh loại ma quỷ đáng sợ nhất】.

Khổng Húc Dương nhìn thấy Mục Tứ Thành mang theo một chiếc túi lớn thì biết cậu đã nhận được thiết lập thân phận này.

Nhưng thiết lập thân phận khó nhất vẫn là…

Khổng Húc Dương ác ý quay đầu lại nhìn Bạch Liễu đang nằm bên cạnh quan tài.

Bạch Liễu à Bạch Liễu, cậu không hổ là giá trị may mắn bằng 0, vừa vào đã nhận được thân phận nhân vật khó nhất trong phó bản mà tôi đã vượt cửa.

Mục Tứ Thành dường như cũng chú ý đến một người đang hôn mê nằm ở đây, đột nhiên đứng dậy, cậu vô thức chạy tới đỡ Bạch Liễu, lo lắng lay lay hắn: "Này! Này! Anh bị sao vậy!"

Lay một hồi Mục Tứ Thành khựng người lấy làm kỳ quái.

Sao lại thế này… tại sao cậu lại lo lắng cho người mà cậu không hề quen biết? Cậu không phải là kiểu người dễ dàng thân thiết với người lạ, nhưng tại sao cậu lại cảm thấy…

Giống như đã quen nhau thật lâu.

Mục Tứ Thành đang còn nghĩ ngợi lung tung thì Bạch Liễu cũng từ từ tỉnh dậy.

Bạch Liễu tựa như chưa bao giờ ngất đi, hắn tự nhiên đứng lên dựa vào bả vai của Mục Tứ Thành, Mục Tứ Thành cũng rất tự nhiên duỗi tay đỡ Bạch Liễu dậy, kê một băng ghế nhỏ cho Bạch Liễu ngồi nghỉ ngơi.

Sau khi giúp đỡ xong, Mục Tứ Thành lại khựng người, cậu chậm rãi nhận ra có điều gì không ổn.

Tại sao cậu lại quen tay quen việc như kiểu làm đầy tớ cho người này vậy chứ…

Sau khi Bạch Liễu tỉnh lại, hắn không để Khổng Húc Dương nhắc nhở đã chủ động mở ba lô tìm đồ vật, sau đó gật gật đầu ra vẻ hiểu rồi.

Cử chỉ quá mức bình thường này làm cho Khổng Húc Dương nghi ngờ liếc nhìn Dương Chí, dùng ánh mắt dò hỏi —— 【Cậu có chắc mình đã ăn trí nhớ của Bạch Liễu rồi không? 】

Dương Chí nhìn điệu độ ung dung thoải mái của Bạch Liễu cũng cực kỳ ngạc nhiên.

Dương Chí hoang mang vỗ bụng, sau khi xác định ký ức đang tiêu hóa trong bụng thực sự có chứa trí nhớ Bạch Liễu, hắn mới mở to mắt, giơ ba ngón tay lên với Khổng Húc Dương để cam đoan —— 【Tôi đảm bảo đã ăn trí nhớ của Bạch Liễu rồi. 】

Ký ức mà Dương Chí ăn vào được tiêu hóa trong dạ dày của hắn dưới dạng 【 thịt 】, nếu tiêu hóa nhanh thì Dương Chí vẫn có thể nhìn thấy một số thứ trong đống ký ức đó, đây cũng là nguyên nhân khiến ký ức của hắn thỉnh thoảng bị lẫn lộn.

Nhưng nếu hắn nuốt chửng tất cả ký ức của một người, chẳng khác nào Dương Chí ăn cả một con bò vậy, một trận đấu còn lâu mới đủ thời gian để Dương Chí tiêu hóa hết.

Do đó, Khổng Húc Dương chỉ cùng kỹ năng của Dương Chí để mê hoặc đối thủ, không thể dùng làm kỹ năng do thám tình báo.

Nhưng Dương Chí có cảm giác với ký ức mà hắn đã ăn, hắn bảo rằng mình đang tiêu hóa trí nhớ của Bạch Liễu, điều này chứng tỏ ký ức Bạch Liễu quả thực đã bị ăn sạch, hiện giờ hắn hoàn toàn trống rỗng không có ký ức.

Khổng Húc Dương thu hồi ánh mắt, gã chần chờ hướng tới gần Bạch Liễu: "Bạch Liễu? Cậu không sao chứ? Cậu hơi quá chén thì phải?"

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Khổng Húc Dương: "Tôi không sao."

Khổng Húc Dương ngồi bên cạnh Bạch Liễu, tỏ vẻ thương hại an ủi: "Ông bà chúng ta đều đã chết, chúng ta cùng nhau về quê cúng bái tổ tiên, có thể coi như đồng bệnh tương liên, cậu cũng đừng buồn."

"Tôi không buồn." Bạch Liễu lấy ra một quyển sách từ trong túi xách, giơ lên mỉm cười, "Bởi vì hình như tôi trở về để làm chuyện xấu."

Tr3n cuốn sách Bạch Liễu vừa lấy ra có bảy chữ bằng bút lông viết nguệch ngoạc nhìn rất rõ ràng 《 Bản Thảo Của Mao Sơn Tà Thuật》.

- ——oOo—

Chương 335

Khổng Húc Dương trong lòng hớn hở nhưng tr3n mặt lại giả vờ kinh ngạc nói: “Cậu lấy sách này làm gì?”

“Dùng để cầu tài.” Bạch Liễu nhàn nhạt nói.

Bạch Liễu mở cuốn sách, bên trong trượt ra một đống giấy lớn giấy bé, hắn cúi xuống nhặt lên vỗ vỗ, không nhanh không chậm đọc từng tờ một.

Những tờ này đều là giấy nợ, có tờ ghi nợ vài nghìn nhưng cũng có tờ ghi nợ đến hàng trăm nghìn, ngày trả nợ tr3n giấy được đánh dấu khoanh tròn đỏ bôi đậm, kế bên còn ghi kèm hai dấu chấm than, có thể nhận thấy sự sợ hãi và gấp rút trả nợ của đương sự trong đó.

Bạch Liễu vuốt cằm tỏ vẻ thông suốt: “Hình như tôi nợ ai đó rất nhiều tiền.”

Khổng Húc Dương nhìn qua, trong lòng không khỏi khinh miệt cười nhạo, mắng thầm một câu quỷ nghèo mạt rệp.

Nhân vật mà Bạch Liễu nhận được thực sự phù hợp với thân phận của hắn, cả trong và ngoài trò chơi hắn đều là một kẻ lang thang thất nghiệp, đúng là quỷ nghèo rớt mồng tơi.

Bạch Liễu vào vai một tên lưu manh địa phương bỏ học từ cấp 2, từ nhỏ đến lớn vẫn du côn du đãng ngoài xã hội, phạm tội hai ba lần từng bị cảnh sát bắt, bởi vì ra tay hào phóng rộng rãi nên quen biết được rất nhiều tay anh chị em xã hội đen trong giang hồ, nhưng cũng bởi vì chi xài quá tay nên cũng nợ nần người khác không ít.

Lúc này người này đã nợ nần chồng chất, chủ nợ cho vay nặng lãi bắt đầu thúc ép đòi nợ hắn, cảnh cáo hắn nếu không trả được tiền sẽ đánh gãy chân để hắn bò tr3n mặt đất suốt đời.

Người này bị dọa sợ, đương lúc tuyệt vọng thì cái gì cũng muốn thử, hắn tìm gặp một tên đạo sĩ tà môn, hỏi có cách nào phất nhanh được không.

Đạo sĩ đó nói rằng, nếu cậu thực sự thiếu tiền thì hãy tìm một nơi cực kỳ âm khí để mượn âm tài, âm khí càng nặng thì tiền kiếm được càng nhiều.

Tên ngốc này nghe xong thì trùng hợp nhận được tin đoàn khảo cổ bảo hắn về quê, hắn tính tính toán toán một hồi, mừng rỡ như điên —— tr3n thế giới còn nơi nào dơ dáy bẩn thỉu u ám âm trầm như quê nhà vừa đào ra mộ cổ của hắn chứ?

Nếu hắn mượn âm tài ở một nơi như vậy, chẳng phải một phát lên hương luôn sao!

Nhưng hắn lại sợ mình sẽ gặp rắc rối sau khi vay mượn tiền tài bất chính nên cẩn thận hỏi đạo sĩ, tôi mượn âm tài như vậy thì có xảy ra chuyện gì không?

Nghe hắn nói muốn về quê để mượn âm tài, tên đạo sĩ tà môn kia nói rằng, mượn âm tài của tổ tiên chỉ thiếu đạo đức thôi, nhưng cũng không có gì đáng ngại, có thể sẽ gặp một ít xui xẻo nhưng chẳng có tai nạn chết người nào đâu, dù sao cậu cũng là hậu nhân của thôn mà.

Nhưng đạo sĩ này có lẽ cũng không ngờ rằng, thôn của người này lại là thôn Âm Sơn, một ngôi làng nhỏ ở nông thôn có phong tục tang lễ kỳ lạ.

Nói chung, hậu bối có mượn âm tài tổ tiên thì cũng chẳng có chuyện gì nghiêm trọng, dù tổ tiên có tức giận con cháu mình không biết cố gắng thì cũng phải đợi nó chết xuống địa phủ rồi mới tính sổ mấy đứa con cháu bất hiếu đó, dù sao thì nó cũng là huyết mạch thân thích của mình, còn phải trông cậy vào nó để thắp hương cúng bái.

Nhưng nếu tổ tiên của bạn không vào địa phủ, lòng đầy oán hận đời đời kiếp kiếp lang thang du đãng mắc kẹt trong ngôi làng nhỏ này thì sao?

Mượn âm tài của họ vào lúc đó, xảy ra chuyện gì khó mà nói được.

Khổng Húc Dương thu lại ánh mắt hiểm độc nhìn Bạch Liễu, thay đổi vẻ mặt lo lắng, ngập ngừng nói: “Tà thuật cầu tài, thương thiên hại lí, sẽ gặp báo ứng… hình như không tốt lắm đâu?”

Ánh mắt Bạch Liễu vẫn nhìn vào cuốn sách, chẳng buồn nhìn Khổng Húc Dương, lãnh đạm hỏi: “Tr3n đời này không phải

tất cả tiền của nhanh chóng có được đều là thương thiên hại lí sao?”

Khổng Húc Dương ngẩn ra, theo bản năng phản bác: “Sao lại vậy?”

Bạch Liễu cuối cùng cũng chịu liếc gã một cái: “Nếu có tà thuật cho phép anh mở công ty, tận lực áp bức công nhân của mình mà họ sẽ không phản kháng, hoặc thao túng đầu cơ cổ phiếu để đạt lợi nhuận lớn bất chấp người khác, hoặc quảng cáo cho vay nặng lãi hấp dẫn để những người nghèo khổ phải đến vay mượn anh với lãi suất cắt cổ để rồi táng gia bại sản.”

“Ngay cả thi đấu trong trò chơi, anh có thể sử dụng tà thuật để giết đối thủ cạnh tranh đáng gờm của mình trước mà không để lại bất kỳ dấu vết nào, cuối cùng giành chiến thắng và nhận được tiền thưởng.”

“Anh có thể dựa vào những thứ đó để kiếm hàng đống tiền, nhưng theo cách nói của anh, đây chẳng phải là lợi dụng tà thuật để có được tiền tài bất nghĩa thương thiên hại lí sao?”

“Người làm những việc đó đều phải gặp báo ứng phải không?”

Khổng Húc Dương bị Bạch Liễu nhẹ nhàng liếc mắt rùng mình.

Những chuyện mà Bạch Liễu kể ra gã đều đã làm qua, hơn nữa đều lợi dụng điểm trò chơi đổi lấy đạo cụ để xóa sạch dấu vết, làm sao Bạch Liễu có thể biết được?!

Không phải hắn đã mất hết ký ức sao!

Khổng Húc Dương kinh ngạc nghi ngờ nhìn Dương Chí, Dương Chí oan ức vỗ bụng mình một cái, biểu thị rằng hắn đang thực sự tiêu hóa trí nhớ của Bạch Liễu, Khổng Húc Dương lại miễn cưỡng ngồi xuống: "Cậu mới nói cái gì vậy, Bạch Liễu… "

Bạch Liễu thần sắc nhạt nhẽo thu hồi ánh mắt của mình: "Tôi đang tưởng tượng xem nếu mình có được loại tà thuật này thì sẽ có thể làm những gì, những phương pháp đó là cách kiếm tiền nhanh nhất."

"Loại tiền tài bất nghĩa như vậy, tôi thật sự muốn có."

Khổng Húc Dương giả vờ ngớ ngẩn vỗ vai Bạch Liễu: "Bạch Liễu cậu lại nói đùa rồi, cậu vừa nói làm những việc đó sẽ gặp báo ứng còn gì."

Bạch Liễu liếc nhìn Khổng Húc Dương: "Không đâu, theo tôi thì làm vậy chẳng gặp báo ứng gì hết."

"Tất cả tiền tài thương thiên hại lí đều được chia thành hợp pháp và bất hợp pháp, những khoản tiền bất hợp pháp đúng là sẽ gặp báo ứng, nhưng còn những khoản tiền hợp pháp thì không."

Khổng Húc Dương cố hết sức nặn ra khuôn mặt tươi cười: "Làm gì có của cải hợp pháp nào thương thiên hại lí chứ?"

Bạch Liễu nâng quyển sách tr3n tay, vẻ mặt chân thành: “Vừa rồi tôi đang tự hỏi, pháp luật bảo vệ quyền và lợi ích của người sống, vì vậy bóc lột tiền của người sống bằng nhiều cách khác nhau là vi phạm pháp luật, nhưng bóc lột tiền của người chết thì không được tính là vi phạm pháp luật, tức là hợp pháp.”

“Vì vậy mượn âm tài là hành vi hợp pháp.”

Khổng Húc Dương: “…”

Gã cảm thấy không đúng chỗ nào đó, nhưng lại không thể nói được là chỗ nào.

Bạch Liễu mở 《Bản thảo của Mao Sơn Tà Thuật》, trong đó có vài trang nhăn nheo sờn rách, vừa nhìn thấy đã biết là được đọc rất nhiều lần, tr3n một trang có ghi chú chi tiết.

Ở đầu trang này ghi ba chữ to đùng ” Phát âm tài “.

Mục Tứ Thành đứng phía sau Bạch Liễu nhanh chóng chấp nhận thân phận streamer siêu nhiên thần quái của mình, hiện tại đang chuyên tâm cầm máy quay lên quay chụp loạn xạ khắp mọi nơi, cậu nhìn thấy Bạch Liễu đang cúi đầu đọc sách thì cầm camera tò mò sáp lại gần để xem, vừa xem vừa đọc lẩm nhẩm.

“… 【Phát âm tài】.. oa.. chữ này là phồn thể nè, khó đọc ghê, để tôi xem nó viết cái gì…”

“Tìm mộ mới an táng, bia mộ ghi tên tuổi, giới tính, thời gian chôn cất không quá 100 ngày, chuẩn bị cơm nước… Chọn ba loại rượu (dê bò heo), năm quý ngày, năm âm khi (5 giờ đến 7 giờ chiều), mang theo vàng miếng… chờ đến lúc bắt đầu.”

“Đầu tiên thắp bốn nén nhang, một nén cắm xuống đất sau vườn, ba nén còn lại hướng về phía trời Tây, cầu xin du thần âm dương ngày đêm, kế tiếp niệm chú ngữ ——”

Mục Tứ Thành dần dần mê mang, giọng điệu của cậu trở nên đờ đẫn:

“Lôi đình hiệu lệnh, cực kỳ gấp gáp, thập phương tam giới khoảnh khắc dao nghe, luân năm giá trị nguyệt, luân ngày giá trị khi, bổ ngữ công tào, ngày đêm âm dương du thần, thông linh ngũ phương ——””

Nhang trong miếu thờ chớp sáng chớp tối, gió rít qua sảnh tạo nên một tiếng vọng kỳ lạ giống như tiếng cười của một người phụ nữ.

Vẻ mặt trang nghiêm của bức tượng Tam Thanh phía sau Mục Tứ Thành dần chuyển sang trợn mắt giận dữ, ngài cầm phất trần giơ cao há miệng như thể đang quở mắng Mục Tứ Thành đang thi triển tà thuật trong miếu thời Đạo giáo, hung hăng đuổi đánh cậu ta đi nơi khác.

Tiếng chuông lanh lảnh và tiếng gió truyền đến.

Sợi chỉ đỏ đan chéo tr3n quan tài đung đưa, chuông ở bốn góc cũng bắt đầu đung đưa, ba ngọn nến với ba nén nhang được

Hà Đại Ngưu thắp trước bức tượng lập lòe trong cơn gió u ám rồi vụt tắt.

Đèn trong miếu thờ mờ đi, chỉ còn một chút ánh sáng vàng vọt từ đèn điện treo đung đưa tr3n đầu chiếu vào pho tượng, dù là tượng hay người, trong ánh sáng mơ hồ như vậy mặt mày cũng trở nên khả ố.

Bảy bức ảnh trắng đen chụp bảy người già tr3n bàn thờ đối diện với bảy chiếc quan tài cũng trở nên u ám âm trầm, bọn họ nhìn thẳng vào bốn người trong đại sảnh, nụ cười thân thiện ban đầu tr3n mặt trở nên quỷ dị.

Mục Tứ Thành bắt gặp ánh mắt của ông lão trong bức ảnh đen trắng đang đối diện với mình thì giật hết cả mình, đột nhiên bừng tỉnh.

Cậu theo bản năng nhìn qua Bạch Liễu, Bạch Liễu bình đạm lắc đầu: “Không sao đâu, sớm muộn gì cũng phải đọc câu chú ngữ này, nhìn trước hiệu quả cũng tốt.”

Mục Tứ Thành thở phào nhẹ nhõm một cách khó hiểu.

Bạch Liễu ánh mắt quét qua linh đường, đột nhiên dừng lại ở hai cái quan tài.

Khổng Húc Dương và Dương Chí đã sớm chạy xa từ đời nào, vẻ mặt căng thẳng.

Dù rằng đã chơi qua trò chơi này một lần rồi nhưng khắp nơi đều có bẫy lớn bẫy nhỏ, vừa rồi Mục Tứ Thành đột nhiên niệm chú, nếu không nhanh chân chạy trốn thì bọn họ đã lọt bẫy luôn rồi!

Bức ảnh đen trắng đối diện hai cái quan tài chụp hai ông lão có gương mặt hiền từ, nụ cười hòa ái, thoạt nhìn thì giống người tốt, nhưng điều khiến người ta lạnh sống lưng chính là, hai bức ảnh này vốn dĩ là ảnh đơn chụp một người, qua một trận hỗn loạn vừa rồi lại biến thành ảnh chụp chung hai người.

Trong hai bức ảnh đen trắng này, hai ông lão một ông đang ôm chặt bả vai Mục Tứ Thành đang cầm máy ảnh, mặt mày ngơ ngơ ngáo ngáo chưa phục hồi tinh thần, một ông thì bóp lấy bả vai Bạch Liễu, tr3n mặt hai ông lão đầy vết thi đốm và bèo xanh, móng tay đen thui nhọn hoắc, sắc mặt vừa nghiêm túc lại vừa vui vẻ quái dị nhìn vào ống kính camera.

Ánh mắt Bạch Liễu nhìn chằm chằm bàn tay ông lão đặt lên vai hắn, sau đó thu tầm mắt ra khỏi bức ảnh, nhìn những lá bùa vàng tr3n hai cỗ quan tài.

Chu sa tr3n lá bùa màu vàng đã xỉn màu, góc cạnh của chúng rõ ràng đã bị hư hại sờn rách, thoạt nhìn sẽ không tồn tại được lâu.

Bạch Liễu quay đầu nhìn Mục Tứ Thành: “Cởi áo ra.”

Mục Tứ Thành đần ra, nhưng theo bản năng vẫn cởi áo ra.

Ánh mắt Bạch Liễu dừng lại tr3n vai Mục Tứ Thành —— có dấu ngón tay thâm tím bầm đen ở nơi vừa bị bóp.

Mục Tứ Thành nhìn thấy dấu tay thì sợ tới mức muốn tè cả ra quần.

Bạch Liễu sờ lên vai, lúc này nơi này cũng cảm thấy hơi đau, cởi hai cúc áo sơ mi, quay đầu lại nhìn, quả nhiên phát hiện tr3n vai có một dấu ngón tay trũng sâu.

Vì quá lạnh nên không có cảm giác đau đớn gì cả.

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành: "Vừa rồi cậu vẫn luôn quay chụp phải không? Cho tôi xem."

Mục Tứ Thành đưa camera qua.

Bạch Liễu chăm chú nhìn vào màn hình camera có kích thước bằng lòng bàn tay, nhanh chóng nhấn nút tua lại tr3n máy tìm tìm gì đó.

Mục Tứ Thành thò đầu lại gần, có chút sợ hãi nhìn màn hình camera, chỉ dám hỏi Bạch Liễu: "Anh đang tìm cái gì?"

Ngón tay đang nhấn nút tua lại của Bạch Liễu rốt cuộc cũng dừng lại, hắn nhấn nút phát: "Tìm một thứ có thể xác minh suy đoán của tôi."

Hình ảnh trong máy bắt đầu phát bình thường, Bạch Liễu chăm chú quan sát.

Mục Tứ Thành nuốt nước bọt cũng nhìn sang.

Hình ảnh trong màn hình camera đung đưa, ánh đèn nhấp nháy tắt mở, Mục Tứ Thành nghe thấy âm thanh chính mình đang niệm chú, tiếp theo là âm thanh chói tai của cơn gió u ám thổi qua, đốm nhang cháy đỏ trước bức tượng tắt phụt, mọi thứ chìm trong bóng tối mờ mịt, sau đó lại sáng dần lên.

Trong khoảnh khắc bóng tối và ánh sáng giao nhau, dường như có thứ gì đó xuất hiện bên cạnh Bạch Liễu và Mục Tứ Thành, rất nhanh lại biến mất.

Bạch Liễu lại tua lại khung ảnh đó rồi chọn quay chậm, lần này Mục Tứ Thành cuối cùng cũng nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, máu trong người như thể đóng băng lại hết.

Tr3n màn hình là hai khuôn mặt đã hoàn toàn phù nề, vặn vẹo đầy giòi, dính đầy bèo xanh, chính hai thân ảnh này đã biến thành đôi móng tay đen kịt bấu vai Bạch Liễu và Mục Tứ Thành.

Hai ông lão nhìn chằm chằm vào ống kính đang nhấp nháy, dựa vào vai Bạch Liễu và Mục Tứ Thành, nở một nụ cười quái đản, da thịt úng nước sưng phù theo nụ cười của bọn họ rách toạt ra, để lộ những mảnh thịt trắng nhợt bên trong.

Một giây tiếp theo, ánh sáng vàng mờ của đèn điện bật sáng, hai khuôn mặt dán sau tai bọn họ biến mất.

Bạch Liễu đưa camera lại cho Mục Tứ Thành đã bị dọa sợ thất thần, quay người đi về phía quan tài, hắn nhìn chằm chằm vào lá bùa màu vàng tr3n đó một hai giây gì đó, duỗi tay ra, như muốn lật lá bùa này lên.

Khổng Húc Dương lạnh giọng ngăn lại: "Cậu làm gì vậy! Lá bùa này chính là 【 An Sát Chú 】trấn áp thi thể! Nếu xé rồi thì không giữ được xác chết trong quan tài nữa! Mọi người đều sẽ xảy ra chuyện!"

Bạch Liễu chẳng buồn quan tâm Khổng Húc Dương đang nói gì, hắn không chút do dự lật lá bùa này lên.

Bùa vàng vừa được lật lên, ấy vậy mà mặt sau còn vẽ một lá bùa khác!

Bạch Liễu mở 《 Bản thảo Mao Sơn Tà Thuật 》 lật tìm một hồi, rất nhanh tìm thấy lá bùa giống với với lá bùa phía sau nó.

"【 Ấm Thi Phù 】." Bạch Liễu nhàn nhạt nói, "Quả nhiên là vậy, mặt ngoài lá bùa này đúng là 【 An Sát Chú 】nhưng đã bị động tay động chân rồi, mặt sau vẽ thêm bùa 【 Ấm Thi Phù 】gia tăng sát khí cho các thi thể chết đuối, hơn nữa mặt trái 【 Ấm Thi Phù 】lại đối diện quan tài mới là phù chú có tác dụng mạnh nhất ở đây."

"Dán lá bùa này lên chẳng có bất kỳ tác dụng trấn áp nào cả, chỉ có tác dụng làm thi thể hóa thành âm thi càng nhanh, xuất hiện làm hại nhân gian thôi."

Mục Tứ Thành sửng sốt: “Làm sao anh biết bùa này có vấn đề?!”

Bạch Liễu liếc cậu một cái: “Bởi vì thứ bên trong có thể chạy ra ngoài chụp ảnh chung với chúng ta, chứng tỏ lá bùa không có tác dụng trấn áp.”

Bạch Liễu nói xong liền đi về phía trước, giơ tay lên dứt khoát xé hết mấy lá bùa tr3n bảy cỗ quan tài.

Cuồng phong đột nhiên gào thét, tiếng chuông vang lên dồn dập, nắp tr3n bảy cái quan tài không ngừng rung chuyển, tựa như sắp cắt đứt cả mấy sợi dây đỏ.

Từ mép quan tài trước mặt Bạch Liễu, một bàn tay có móng tay màu xanh đen đột nhiên duỗi ra, chậm rãi đẩy nắp quan tài lên.

- ——oOo—

Chương 336

Trong quan tài phát ra tiếng gào rống vô nghĩa như của một loài dã thú nào đó, ván quan tài bị chấn động thùng thùng từ bên trong.

Bàn tay khô quắt queo trắng nhợt vươn ra từ kẽ hở của cái quan tài đang rung lắc, móng tay đen kịt cào sâu vụn gỗ tr3n quan tài, nhắm mắt cũng biết được chúng sắc bén như thế nào, c4m vào người phỏng chừng lột ra được cả tầng da.

Mục Tứ Thành bị dọa đến hãi hùng khiếp vía, cậu kéo tay Bạch Liễu, theo bản năng muốn chạy ra ngoài, nhưng lại bị Bạch Liễu kéo về.

Bạch Liễu không những không chạy, ngược lại còn tiến lên lấy tấm bùa vừa xé ra đảo lộn mặt, dán lại tr3n sợi dây đỏ.

Chuyện kỳ lạ xảy ra, chiếc quan tài vừa nãy đang rung chấn bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Lúc lá bùa rơi xuống trong nháy mắt, dây đỏ lóe lên sáng ánh vàng, bàn tay thi thể sắp thoát ra khỏi quan tài thì chạm vào dây đỏ như thể bị cháy bỏng, khói trắng xì xèo bốc lên hừng hực, trong quan tài lại truyền ra âm thanh kêu r3n mơ hồ, không cam lòng rung lắc thêm vài lần nữa, cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh.

Khổng Húc Dương chứng kiến một màn này nheo nheo mắt, trong lòng không khỏi tặc lưỡi một tiếng.

Vốn dĩ định nhìn tên nhát gan yếu đuối như Bạch Liễu bị dọa sợ tè ra quần rồi chạy ra khỏi miếu thờ, nhưng không ngờ hắn lại nghĩ ra cách giải quyết nhanh chóng như vậy.

Bất quá Khổng Húc Dương nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm của mình, sắc mặt hoảng sợ ôm lấy Dương Chí giống như một người bình thường, chỉ là sự hiểm độc trong mắt gã không che dấu được, nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu.

Quả thật, lá bùa 【 An Sát Chú 】thực sự có thể chống đỡ được một thời gian.

Nhưng trốn được mùng một không trốn được thất đầu, lá bùa này không chống đỡ được đến thất đầu, cuốn sách phù chú Mao Sơn và giấy vàng đều nằm trong tay gã, chờ đến lúc đó không có bất kỳ thứ gì hữu dụng hộ thân ngoài quyển tà thuật kia, gã xem Bạch Liễu sẽ xoay sở như thế nào.

Mục Tứ Thành cứng đơ người đứng chắn trước mặt Bạch Liễu, lồng nguc kịch liệt phập phồng, sắc mặt tái nhợt đối mặt với tám cỗ quan tài, vừa nhìn thấy đã thất kinh hồn vía.

Thực ra cậu muốn chạy trốn lắm, nhưng không biết vì sao Mục Tứ Thành cứ luôn cảm thấy, nếu cậu bỏ mặc Bạch Liễu ở đây một mình thì sau này cậu sẽ đối mặt với Bạch Liễu còn kinh hãi hơn so với đối mặt với tám cỗ quan tài này.

Vẻ mặt Bạch Liễu chẳng hề có chút nào sợ hãi, hắn vỗ vai Mục Tứ Thành, thản nhiên dặn dò: “Đi thắp nhang đi, thắp ba cây, lạy ba lần, đừng nhầm bốn cây, nhớ tránh bàn thờ. ”

Đầu óc Mục Tứ Thành bây giờ vẫn còn choáng váng, nghe Bạch Liệt dặn dò xong thì a một tiếng, chân đá chân xiêu đi về phía trước.

Kết quả là nửa chừng, Mục Tứ Thành đang cầm lấy nhang chuẩn bị tế bái, khóe mắt quét qua tám cái bàn thờ được bày tr3n bàn trước bức tượng, đột nhiên toàn thân khựng lại.

Tám cái… bàn thờ?

Mục Tứ Thành chậm rãi quay đầu lại, cậu chỉ vào quan tài bên cạnh vẻ mặt suy sụp, ngón tay có vẻ run rẩy: “Bạch, Bạch Liễu, thêm, thêm một cái quan tài nữa kìa.”

Bạch Liễu lúc này đang quỳ bên cạnh cái quan tài dư ra, vươn ngón tay cẩn thận chạm vào góc cạnh của nó, nghe vậy ậm ừ không ngẩng đầu lên: “Thấy rồi.”

Nhìn kỹ cái quan tài dư ra dưới ánh đèn tối tăm có vẻ giống với mấy cỗ quan tài kia về kích thước, màu sắc và chất liệu, phía đầu sơn đen, chỉ đỏ quấn quanh phần giữa, chuông treo ở bốn góc, nhưng khi quan sát kỹ hơn thì Bạch Liễu đã phát hiện sự khác biệt của nó.

Bạch Liễu nhìn lại lòng bàn tay vừa chạm vào quan tài, tr3n bề mặt dính một lớp đất vàng mỏng.

Đây là một quan tài đã được hạ táng.

Không những đã chôn cất mà còn chôn cất đã rất nhiều năm, những quả chuông treo ở bốn góc là chuông đồng, kiểu dáng cũ xưa, xét về kiểu dáng thì hẳn là đồ vật có từ cuối triều đại một trăm năm trước.

Chỉ đỏ còn mới giống hệt như những chiếc quan tài khác, có vẻ quan tài đã được sơn lại, nhìn bề ngoài thì không thấy vết gỗ mục nhưng vẫn ngửi được mùi gỗ ẩm mốc, thối rữa.

Thế nhưng mặc dù bên ngoài đã được sơn lại, nhưng có lẽ nó vẫn chưa mở ra bao giờ, có thể cảm nhận được một lớp đất vàng nguyên vẹn dọc theo miệng quan tài.

Tr3n cái quan tài này không hề dán bất cứ một lá bùa nào, nhìn là thấy không được an toàn cho lắm.

Mục Tứ Thành run lẩy bẩy khóc không ra nước mắt: “Bạch Liễu, tại sao đột nhiên lại có thêm một cái quan tài?!”

“Tôi đang hứng thú muốn biết đây.” Bạch Liễu đứng dậy, vượt qua Mục Tứ Thành, đi tới bàn thờ dư ra, nhìn nó một lúc rồi trầm ngâm nói: “Ra vậy.”

Mục Tứ Thành cẩn thận núp sau Bạch Liễu như thể đang đối mặt với kẻ thù, nâng máy quay phim tr3n vai Bạch Liễu rồi bắt đầu quay chụp bàn thờ kia.

Nói ra thì thật xấu hổ, vừa rồi cậu phát hiện có thêm một cái bàn thờ thì không dám nhìn vì sợ, hiện tại có Bạch Liễu đứng cạnh lại thêm máy quay phim nên cậu mới dám nhìn.

Mục Tứ Thành chụp choẹt một hồi, cậu nhìn bàn thờ qua màn hình nhỏ của máy quay phim, càng nhìn càng thấy không thích hợp, vẻ mặt lúc đầu chuyển từ nghi ngờ, sang không thể tin tưởng, rồi bây giờ là hoàn toàn hỗn loạn.

“Bàn thờ này…” Mục Tứ Thành mê mang nói, “Sao lại là năm 1884?!”

Tr3n bàn thờ ghi rõ năm sinh và năm mất là 【1884-1900】, giới tính và tên tuổi được viết rất đơn giản, chỉ ghi vỏn vẹn Con gái họ Lý.

Mục Tứ Thành bắt đầu tự vấn bản thân, lấy điện thoại di động ra xem một lượt: “Chúng ta đang ở xã hội hiện đại, sao tự dưng lại lòi ra cái quan tài này từ hơn trăm năm trước thế này?”

“Thời xưa phụ nữ sau khi kết hôn, lúc chôn cất sẽ theo họ chồng, xưng là thị.” Bạch Liễu nhìn quan tài, “Người con gái trong quan tài này chỉ mới 16 tuổi, có thể là chết tr3n đường xuất giá.”

Mục Tứ Thành ngây ngốc: “Sao lại chết tr3n đường xuất giá?”

Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành, trong ánh mắt có chút ghét bỏ.

Bạch Liễu quay lại nhìn quan tài, giải thích: “Phụ nữ sau khi kết hôn sẽ mang họ chồng, nếu con gái nhà họ Lý gả cho một người đàn ông họ Trương thì lúc chôn cất sẽ được ghi danh nghĩa là 【 Trương Lý thị 】, quan tài cũng được đặt trong phần mộ của tổ tiên Trương gia.”

“Mà cô gái trong quan tài này lại được chôn cất với danh nghĩa là 【 Con gái họ Lý】

Bạch Liễu nhẹ nói: “Điều này rất thú vị, phụ nữ chưa kết hôn ở niên đại đó không được phép nhập quan vào lăng mộ tổ tiên, nhưng nhìn kích thước và quy cách lớn nhỏ của quan tài thì lại cho thấy cô gái này hơn phân nửa là đã được chôn vào phần mộ tổ tiên.”

“Tôi nghĩ có hai khả năng, một là cô gái này có cống hiến rất lớn cho gia tộc, hai là cô gái chết tr3n đường xuất giá.”

“Cô gái này chỉ ghi họ mà không có tên, vì vậy tôi nghiêng về khả năng thứ hai hơn.”

Mục Tứ Thành bừng tỉnh à một tiếng: “Vậy tại sao ở đây lại xuất hiện quan tài một trăm năm trước?”

Bạch Liễu thản nhiên nói: “Chắc là đào được mộ cổ, ở thôn làng biệt lập như thế này thì dễ xảy ra lắm.”

Khổng Húc Dương bên cạnh thầm nghiến răng.

Gã đã xóa hết thông tin cơ bản mà Hà Đại Ngưu cung cấp cho Bạch Liễu trước đó, vậy mà bây giờ Bạch Liễu lại có thể tự mình khởi động lại nó.

Rốt cuộc Bạch Liễu là loại quái vật gì chứ?!

"… Nghĩa là trong quan tài này có một thi thể nữ 100 tuổi?!" Mục Tứ Thành hậu tri hậu giác nhận ra thứ trong quan tài là gì, cậu rùng mình lùi ra sau, vẻ mặt lo lắng, "Khủng khiếp quá."

Khổng Húc Dương giả vờ nặn một nụ cười, tiến lại gần vỗ vai Mục Tứ Thành: "Haha! Bạch Liễu nói thật không đó? Cậu ta tùy tiện đoán thôi mà, đừng nói là cậu bị dọa sợ rồi nha!"

Mục Tứ Thành phản bác lại không chút do dự: "Bạch Liễu chỉ cần đoán thôi cũng đúng."

Bạch Liễu lướt qua Mục Tứ Thành rồi nhìn Khổng Húc Dương, gật đầu đồng ý: "Anh nói đúng, tất cả những điều này chỉ là suy đoán của tôi, không nhất thiết chính xác."

Khổng Húc Dương sửng sốt.

"Thực hành là tiêu chí duy nhất để kiểm tra chân tướng." Bạch Liễu bước tới, hắn đặt hai tay l3n đỉnh quan tài, dùng tay đẩy xuống, "Cứ mở ra thì chẳng phải sẽ biết bên trong là ai sao?"

Khổng Húc Dương chưa kịp ngăn cản, đứng trơ mắt nhìn Bạch Liễu đẩy nắp quan tài ra.

Gã và Dương Chí đã từng qua chơi phó bản này một lần, giờ đây cứ đứng đực mặt ra, trợn mắt há hốc mồm chứng kiến Bạch Liễu giải phóng một trong những con quái vật mạnh nhất trong trò chơi Thôn Âm Sơn.

Mục Tứ Thành lúc này hoàn toàn suy sụp, cậu thẫn thờ đứng trước quan tài đột ngột mở ra, tay trái còn cầm camera.

Nắp quan tài đập mạnh xuống đất, sàn nhà run lên, đập ra một đống cát bụi và đất vàng.

Bụi đất bay loạn xạ đầy trời, Bạch Liễu vỗ vỗ bụi tr3n tay, dùng tay áo che miệng mũi, cầm đèn pin điện thoại di động tiến lên một bước đến mép quan tài.

Sương mù mờ ảo do bụi mang theo dần dần tan biến, Bạch Liễu phất tay xua tan bụi mù trước mặt, dựa vào ánh sáng mờ ảo cùng ánh sáng của đèn pin nhìn vào trong quan tài.

Đúng như Bạch Liễu đã đoán, bên ngoài quan tài được sơn phết nhưng bên trong chưa hề mở ra, vừa mở đã phát ra mùi ẩm mốc của gỗ mục và nấm mốc.

Nước trong quan tài đã ngấm màu xanh đen nhỏ tí tách tr3n mặt đất, chất gỗ đã mục nát, một thi thể mặc váy cưới màu đỏ thêu hoa sen đang nằm yên bình dưới đáy.

Cô dâu vóc người thấp bé, đầu đội phát quan, phủ tr3n quần áo là một lớp tro bụi dày đặc, hai tay giao nhau trước nguc, ngón

cái nhếch lên, trong lòng bàn tay nắm một que cân bằng sợi chỉ đỏ, dài khoảng một gang tay.

Bên trong đỉnh quan tài khảm một chiếc gương đồng mờ ảo, gương soi phản chiếu đôi chân của cô dâu trong quan tài đi ủng màu đen, tr3n mặt trùm chiếc khăn voan in hình uyên ương song hỉ khá bẩn thỉu rũ xuống đến vai, nhìn không thấy diện mạo.

Ánh mắt Bạch Liễu di chuyển sang bàn tay cô dâu đang đặt trước nguc, hơi dừng lại.

Đôi bàn tay da thịt căng mọng, móng tay mượt mà tròn trịa như ngọc điêu sáp nắn, không những không có dấu hiệu teo tóp và mục nát, mà thậm chí còn tươi tắn hơn cả cái xác bên cạnh vừa mới chết được hai ngày.

Không chỉ vậy, toàn bộ cơ thể thẳng tắp đoan chính, vuông vắn, đầu gối hơi khuỵu xuống, quần áo cũng không bị xẹp xuống do mục nát chút nào.

——Nhìn giống như một người sống.

Ánh mắt Bạch Liễu quét qua toàn bộ thi thể, sau đó quay trở lại nhìn cái que cân mà thi thể đang cầm trong tay, hắn không chút sợ hãi duỗi tay qua, dùng sức kéo nhẹ chiếc que cân ra khỏi thi thể cô dâu.

Bề mặt que cân phủ một lớp bụi nhưng có thể nhận thấy nó rất tinh xảo, tr3n đó chạm trổ rồng phượng đan xen, rõ ràng là một cây que dùng để nâng khăn trùm đầu của cô dâu.

Khổng Húc Dương thấy Bạch Liễu cứ vậy mà rút hỉ côn ra thì ánh mắt không tự chủ được trở nên sợ hãi, không khỏi nhắc nhở: “Đừng nhúc nhích!”

Bên trong quan tài vốn dĩ sương mù dày đặc, khoảnh khắc Bạch Liễu vừa rút chiếc que cân thì chiếc gương đồng mơ hồ phản chiếu dưới chân bỗng trở nên sáng rõ, tr3n đó hiện ra một khuôn mặt tô son trát phấn trắng toát, chính là khuôn mặt của cô dâu.

Khuôn mặt cô dâu trong quan tài vẫn bị trùm kín đầu hoàn toàn không nhìn thấy, nhưng cô dâu trong gương lại cười duyên một cái, quay đầu ba trăm sáu mươi độ, một đôi mắt lúng liếng nhìn thẳng vào Bạch Liễu đang cầm hỉ côn tr3n tay, thê lương uyển chuyển hát một khúc ca:

” Tướng công ơi ——— quay về đây nói chuyện với thiếp ____”

“Đáng thương ngươi này ta này vô định bờ sông cốt, hãy còn là ta này ngươi này xuân khuê trong mộng người nha!”

Chương 337

Cô dâu trong gương đồng chỉ có mỗi cái đầu, không có thân, môi đỏ, mặt trắng, vừa cười vừa khóc, hát ê ê a a:

“Lang quân ơi, nâng khăn trùm đầu lên, nhìn vào mặt thiếp.”

“Cô nương thôn Âm Sơn, kết hôn rồi hạ mồ vào ngày 28”.

” Lang quân ơi, đẩy quan tài ra, nhìn xương cốt của thiếp.”

“Lão nhân thôn Âm Sơn, ngày 2 tháng 8 chìm dưới nước rồi hạ mồ”.

Càng hát giọng cô dâu trong gương càng thêm phẫn uất, trợn mắt nhìn Bạch Liễu, thi thể trong quan tài vốn nắm chặt hai tay từ từ xòe ra, đưa tay lên như muốn vén khăn che mặt của mình.

Cô dâu hát tiếp:

“Một đạo sĩ tới nói, lão nhân chết đúng rồi, cô gái nhỏ chết cũng tốt.”

“Vì thế người dân thôn Âm Sơn a, đều chết như thế này qua nhiều thế hệ.”

Khổng Húc Dương đanh giọng hét lên: “Đừng để cô ta vén khăn trùm đầu, chúng ta đều sẽ chết!”

Nói xong, gã và Dương Chí đẩy Bạch Liễu qua một bên, nâng nắp quan tài lên tiến về phía trước, Bạch Liễu nhanh tay lẹ mắt dùng tay s0 soạng đáy quan tài, dường như bắt được thứ gì đó, nhưng Dương Chí và Khổng Húc Dương đang hoảng sợ nên không phát hiện ra, cường ngạnh đậy lại nắp quan tài.

Từ trong quan tài loạt xoạt truyền ra âm thanh cọ xát của vải vóc tơ lụa, giọng nói từ gương đồng mơ hồ phát ra, biến thành một tiếng hát méo mó âm trầm như giọng một người đàn ông hồn hậu đang mắng chửi:

“Những kẻ rời quê hương quên đi tổ tiên, những kẻ bất kính tổ tiên, những kẻ cướp gà trộm chó ——”

“Đời đời kiếp kiếp không thể sống sót bước ra khỏi Thôn Âm Sơn!”

Khổng Húc Dương mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gã đè nửa người xuống nắp quan tài còn đang rung chấn, định cắn ngón tay vẽ 【 An Sát Chú 】thì sắc mặt tái mét.

Đù má nó!!

Muốn vẽ bùa cần phải có chu sa đỏ hoặc máu người, đặc biệt phải là máu của đồng tử dương khí dồi dào, lần trước lúc tham

gia phó bản này gã chưa ngủ với phụ nữ nên vẫn vẽ được, nhưng bây giờ..!

Máu của gã vẽ bùa không được nữa!

Khổng Húc Dương nhanh chóng chuyển sự chú ý của mình sang Dương Chí, nhưng ngay sau đó mặt gã lại đen kịt.

Dương Chí cũng bị gã dẫn đi chơi gái, máu của người này cũng không dùng được!

Thanh âm trong quan tài lúc nam lúc nữ khẽ hát ư ử, quan tài càng lúc càng chấn động dữ dội, vật bên trong sắp thoát chạy ra ngoài.

Khổng Húc Dương gấp gáp đến độ gân xanh nổi cuồn cuộn, quay đầu quát hỏi Bạch Liễu và Mục Tứ Thành, "Hai người các cậu đã ngủ với đàn bà bao giờ chưa!"

Vẻ mặt sợ hãi của Mục Tứ Thành tràn đầy dấu chấm hỏi: "Hả?!"

Khổng Húc Dương gầm lên: "Bớt mẹ nó hả dùm cái! Đã ngủ với gái bao giờ chưa! Bây giờ giữa hai người có ai còn là xử nam thì mới có thể cứu mạng bốn người chúng ta!"

Mục Tứ Thành cũng gào thét: "Sao tôi biết được! Tôi có nhớ cái mẹ gì đâu!"

Khổng Húc Dương: "…"

Dương Chí: "…"

Đậu má, quên béng hai thằng ngốc này bị nuốt ký ức rồi.

Nhìn thấy Khổng Húc Dương mặt đỏ tai hồng vì lo lắng, Mục Tứ Thành cũng sờ sờ cằm, cố gắng nhớ lại: "Tôi cảm thấy hình như là không còn thì phải? Tôi đẹp trai như vậy thì dễ gì…"

Khổng Húc Dương: "…"

Dương Chí: "…"

Cho dù lời nói của Mục Tứ Thành là thật hay giả thì cả Dương Chí và Khổng Húc Dương đều cảm thấy như muốn ngã quỵ.

Đương lúc sống chết dầu sôi lửa bỏng thì con khỉ chết tiệt này vẫn còn thương nhớ mãi không quên cái mặt đẹp trai của mình?!

Bạch Liễu không biết từ đâu nhặt một mảnh sứ lên, cứa vào lòng bàn tay một nhát, máu đỏ ứa ra, hắn bước tới giơ bàn tay dính máu ra trước mặt Khổng Húc Dương.

Khổng Húc Dương kinh ngạc, mừng rỡ như điên: "… Cậu là xử nam sao?"

Bạch Liễu suy tư một chút: “Chắc là tôi chưa từng ngủ với phụ nữ.”

Khổng Húc Dương thở phào nhẹ nhõm, vừa giơ tay nhúng máu Bạch Liễu để vẽ bùa lại nghe Bạch Liễu chậm rãi bổ sung, “Nhưng tôi không chắc mình có ngủ với đàn ông nào chưa.”

Bạch Liễu dùng ánh mắt chân thành nhìn Khổng Húc Dương vẻ mặt đờ đẫn: “Nếu tôi ngủ với đàn ông rồi thì máu tôi còn dùng được không?”

Khổng Húc Dương hít hít thở thở, sau đó rống lên: “Không được!!! Vậy tức là ô uế rồi!!!”

Khổng Húc Dương đỏ mắt vì tức giận, cảm giác Bạch Liễu mà nói thêm mấy câu nữa chắc gã phải nên máu não!

Mẹ nó!! Người gì vậy trời!

Khổng Húc Dương đời này chưa bao giờ hận chính mình không còn zin đến thế, nếu không thì gã cũng sẽ không kẹt ở chỗ này với Bạch Liễu!

Nhưng không còn cách nào khác, việc đã đến nước này rồi, Bạch Liễu thì còn có khả năng chứ gã thì đã ô uế đen thui luôn rồi, máu của gã khẳng định không thể dùng được.

Khổng Húc Dương bộ dáng tim đau quá man, đưa tay ra chấm máu từ lòng bàn tay Bạch Liễu, rồng bay phượng múa viết một lá bùa lên quan tài rồi nín thở chờ đợi, tay gã run hết cả lên, mồ hôi tr3n thái dương nhỏ xuống từng giọt.

Dương Chí nhịn không được nhắm mắt, chắp tay cầu nguyện ——

——lạy trời lạy phật Bạch Liễu chưa từng ngủ với đàn ông, Bạch Liễu ngàn vạn lần đừng ngủ với đàn ông, Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, phù hộ cho Bạch Liễu vẫn còn là trai tân!

Có lẽ Bồ Tát thật sự nghe được lời cầu nguyện chân thành của Dương Chí, chiếc quan tài đang rung chấn dần dần dừng lại, lá bùa tr3n đó như ẩn như hiện phát ra ánh sáng vàng dịu.

Khổng Húc Dương và Dương Chí người đầy mồ hôi nhễ nhại, thở ra một hơi dài rồi gục xuống đất.

Bạch Liễu bên cạnh sờ sờ cằm, tr3n mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh: “Thì ra tôi chưa từng ngủ với đàn ông.”

Khổng Húc Dương và Dương Chí đang dìu nhau đứng lên, nghe xong thiếu chút nữa là nghẹn thở té xỉu tại chỗ.

Loại chuyện này mà cậu cũng nói với giọng điệu ngạc nhiên như vậy à!

Cậu mẹ nó mình có ngủ với đàn ông hay không cũng không biết sao!

Khổng Húc Dương hít sâu một hơi, quay đầu lại nghiêm khắc cảnh cáo Bạch Liễu: “Nếu muốn canh giữ hết thất đầu thì đừng đụng vào mấy cái quan tài này nữa!”

“Không đụng đến mấy cái quan tài này cũng được.” Bạch Liễu chân thành nói, “Nhưng đổi lại, anh có thể cho tôi cái gì?”

Khổng Húc Dương nghe vậy thì ngây người, nhìn Bạch Liễu với vẻ khó tin: “Cậu mẹ nó đang dùng mấy cái quan tài này uy hiếp tôi á?!”

Bạch Liễu cười: “Sao lại nói là uy hiếp chứ? Chúng ta đều là người cùng thôn, gặp nhau mừng còn không hết, có lợi ích thì phải chia sẻ với nhau, vì thế tôi mới làm giao dịch với anh, chứ nếu người ngoài tôi có thèm làm đâu, cái này gọi là phù sa không chảy ruộng ngoài.”

Khổng Húc Dương uất nghẹn đến độ nước mắt lưng tròng, hai mắt đỏ hoe, bả vai run lên, chỉ vào Bạch Liễu nghiến răng nghiến lợi nói: “Biến mẹ cậu đi! Dám lấy mấy cái quan tài này làm con tin hù dọa tôi…”

Bạch Liễu tốt bụng sửa lại câu nói của Khổng Húc Dương: “Xác chết chứ không phải quan tài.”

Toàn thân Khổng Húc Dương tức giận đến run lẩy bẩy: “Cậu được lắm Bạch Liễu, có bản lĩnh thì cứ đụng vào đi, cùng lắm thì cả đám đều chết!”

Bạch Liễu nở nụ cười thân thiện: “Nếu có thể đổi được thứ gì đó giá trị thì tôi cũng không ngại chết đâu.”

Bạch Liễu nói xong thì đi về phía cái quan tài vừa bị Khổng Húc Dương trấn áp.

Khổng Húc Dương nhìn thấy Bạch Liễu thật sự không chút do dự bước tới bên quan tài, trong lòng thực sự lo lắng, gã túm lấy Mục Tứ Thành, dùng mảnh sứ vỡ hung tợn cứa vào cổ họng Mục Tứ Thành, khàn giọng hét lên: “Bạch Liễu, cậu mà bước thêm bước nữa thì tôi cứa cổ đồng đội tốt của cậu!”

“Cậu không muốn nhìn thấy đồng đội chết trước mặt mình đâu nhỉ!”

Bạch Liễu dừng chân, hắn nhìn Mục Tứ Thành một hồi, bừng tỉnh: “Thì ra cậu ấy là đồng đội của tôi à?”

Sau đó, Bạch Liễu quay lại, hờ hững xua tay: “Anh cứ cứa đi.”

Khổng Húc Dương la lớn: “Cậu ta là đồng đội trói định của cậu, cậu không thèm quan tâm luôn sao?!”

Bạch Liễu cũng chẳng buồn nhìn lại: “Cậu ta mới nhìn đã thấy không được thông minh rồi, lại còn trói định với tôi, tôi không thích dính líu đến loại đồng đội này đâu, anh không động thủ thì sau này tôi cũng tự động thủ thôi.”

Khổng Húc Dương: “…”

Mục Tứ Thành: “…”

- ——oOo—

Chương 338

Khổng Húc Dương đen mặt ngồi tr3n băng ghế dài, hai má khẽ co giật, Dương Chí đứng bên cạnh vỗ lưng thuận khí cho gã.

Bạch Liễu ngồi dưới đất đối diện với Khổng Húc Dương, thấy Khổng Húc Dương tức giận như vậy thì nở nụ cười hoa hậu thân thiện.

Khổng Húc Dương tức giận đến mức suýt thăng thiên tại chỗ, gã trừng mắt nhìn Bạch Liễu, đập mạnh vào đầu gối ra vẻ uy hiếp, nhưng ngờ đâu đầu gối lại có phản xạ có điều kiện, đá đá chân vào Bạch Liễu.

Bạch Liễu lại cười: "Đồng hương, anh đáng yêu thật đấy, lớn rồi còn chơi trò này."

Dương Chí quay đầu cắn chặt môi dưới, cố nhịn cười thành tiếng.

Khổng Húc Dương: "…"

OK I"m fine, dù sao đời người cũng ngắn ngủi.

Bạch Liễu ân cần đổi chủ đề: "Đồng hương, anh nguyện ý giao dịch với tôi, cũng không giết đồng đội của tôi, quả thật là

người phúc hậu, tôi cũng không lừa bịp tống tiền anh đâu, thứ tôi muốn anh nhất định có thể trao đổi được.”

Khổng Húc Dương nghe Bạch Liễu gọi mình là 【người phúc hậu】thì nét mặt co giật, gã cảnh giác hỏi: “Là thứ gì?”

“Tôi muốn anh dẫn tôi theo vài ngày.” Bạch Liễu nhìn Khổng Húc Dương, cười mỉm chi, “Tuy tôi là người ở thôn Âm Sơn nhưng tôi không nhớ được gì cả, vì vậy mong là người đồng hương như anh có thể dẫn tôi theo.”

Lông mày Khổng Húc Dương xoăn tít như bánh quai chèo: “Cậu lòng vòng như vậy nãy giờ chỉ để tôi dẫn cậu theo thôi à?”

Bạch Liệt gật gật đầu chân thành: “Trời xa đất lạ, một thân một mình tôi sợ lắm.”

Khổng Húc Dương liếc nhìn Mục Tứ Thành vẫn còn đang co rúc thành một cục run rẩy bên cạnh pho tượng cách xa quan tài, rồi từ từ chuyển ánh mắt nhìn chiếc bình đựng tro cốt Bạch Liễu đang gác chân lên.

Khổng Húc Dương: “…”

Cậu làm ơn nhìn lại biểu tình của đồng đội cậu rồi hãy diễn nét sợ hãi với tôi được không?

Bạch Liễu dường như không hề lo lắng Khổng Húc Dương sẽ bỏ mặc mình, sau khi thỏa thuận qua loa bằng mấy câu nói,

hắn bắt đầu cười thân thiện gợi chuyện với đối phương: “Lần này Khổng ca và Dương ca về thôn để làm gì vậy? ”

Dương Chí, Khổng Húc Dương: “…”

Mới đây đã gọi anh mà không thấy ngượng miệng luôn kìa.

Dương Chí liếc nhìn Khổng Húc Dương xin chỉ thị, sau khi được sự đồng ý của đối phương, hắn ta mập mờ giải thích, “Chúng tôi đến đây để kinh doanh di tích văn hóa.”

Bạch Liễu bừng tỉnh: “Ah, Dương ca và Khổng ca quay về trộm mộ á?”

Khổng Húc Dương và Dương Chí đơ hết cả người.

Đúng vậy, thân phận nhân vật mà bọn họ sắm vai là hai tên trộm mộ, mục đích chính của việc trở về lần này là để đánh cắp món đồ vật bồi táng trong ngôi mộ chính của cổ mộ đã khai quật, đây cũng là nhiệm vụ phụ để xác định thân phận của họ.

Khổng Húc Dương không định che giấu thân phận của mình với Bạch Liễu, bởi lẽ ngôi mộ mà họ nhắm đến nằm ngay dưới ngôi nhà của tổ tiên Bạch Liễu, họ không thể vào nếu không có sự dẫn dắt của “hậu nhân” Bạch Liễu.

Bạch Liễu lâm vào trầm tư.

Trong lời bài hát của cô dâu trong quan tài vừa rồi, có ba loại người sẽ không bao giờ sống sót rời thôn Âm Sơn.

Một là không tôn trọng tổ tiên, điều này rõ ràng là ám chỉ đến streamer thần quái Mục Tứ Thành.

Một là bọn trộm gà bắt chó, chính là Dương Chí và Khổng Húc Dương.

Loại cuối cùng là người quên quê hương, tổ tiên.

Bạch Liễu cụp mắt nhìn 《 Bản Thảo của Mao Sơn Tà Thuật》tr3n tay —— chính là nói hắn.

Thôn Âm Sơn đời đời sùng kính Đạo giáo, thờ phụng đạo nhân, họ rất mực sùng đạo, ấy thế mà Bạch Liễu lại mang tà thuật trở về, còn muốn mượn âm tài để trả nợ, bất trung bất nghĩa bất hiếu cái nào hắn cũng có phần.

Đánh giá tình hình hiện tại, thân phận của hắn hẳn là nguy hiểm nhất, rủi ro nhất.

Nhưng rủi ro càng cao, phần thưởng càng lớn, Bạch Liễu mặc dù không nhớ gì nhưng cũng không từ chối thân phận này, vui vẻ tiếp tục đi theo sắp đặt của nó.

Ví dụ như canh giữ thất đầu.

Bạch Liễu nhìn về phía bàn thờ đối diện với mình, bức ảnh đen trắng tr3n đó là khuôn mặt từ ái của bà cố nội đang ôm vai hắn.

Trong bức ảnh đen trắng, Bạch Liễu nở một nụ cười xa lạ.

Sáng sớm hôm sau.

Lúc Bạch Liễu tỉnh dậy, trong miếu thờ chỉ còn duy nhất Mục Tứ Thành và hắn, Khổng Húc Dương và Dương Chí không biết đã chạy đến nơi nào, Bạch Liễu đánh thức Mục Tứ Thành đang ngủ say, bước đến cửa miếu thờ, cúi đầu nhìn thoáng qua rồi dừng lại.

Mục Tứ Thành buồn ngủ mơ mơ màng màng đi theo Bạch Liễu ra cổng miếu, cậu liếc mắt nhìn xuống dưới, sợ đến tỉnh cả người: "Cái đệt, này là cái gì!"

Mấy vòng hoa đặt trong miếu rơi ngổn ngang rải rác tr3n mặt đất như bị ai đó hung hăng giẫm đạp lên, tr3n mặt đất còn vương vãi những bông hoa giấy màu trắng.

Nhưng đó cũng không có gì đáng sợ, đáng sợ nhất là những hàng dấu chân nhỏ dày đặc ở lối vào miếu.

Dấu chân chỉ to bằng nửa lòng bàn tay trẻ con, có hình dạng tam giác, chỉ để lại nữa lòng bàn chân trước, dường như có một nhóm người đang nhón gót đi tới đi lui trước cửa miếu theo một quy luật nào đó.

Bạch Liễu nhìn dấu chân một hồi mới cúi đầu theo dấu chân để lại bước ra ngoài.

“Này!” Mục Tứ Thành thấy Bạch Liễu đi xa thì nôn nóng, cậu sợ hãi liếc nhìn dấu chân cổ quái, cuối cùng giậm chân nghiến răng đi theo, “Anh không sợ sao!”

Bạch Liễu ngoảnh mặt làm ngơ đi về phía trước.

Những chuỗi dấu chân này đi vòng quanh miếu thờ, cứ như cố tìm lối vào miếu, vòng vèo mấy vòng rồi bất lực quay lại, cuối cùng đi về phía trong thôn.

Mục Tứ Thành cầm camera bắt đầu quay chụp, xoa xoa hai cánh tay, hai hàm răng va vào nhau lập cập nhìn những dấu chân kỳ quái.

Những dấu chân này giống như một đám người cùng nhau đi kiễng chân, bước đi giống hệt như nhau, khoảng cách giữa chúng cũng không hề khác biệt, mãi đến tận con đường trong thôn thì chuỗi dấu chân đều đặn dày đặc mới bắt đầu tản ra.

Dấu chân bước đến những ngôi nhà trong thôn rồi biến mất ngay cửa phòng, cứ như là đang đi về nhà.

Mục Tứ Thành quay chụp đến đây, đang muốn thở phào nhẹ nhõm thì Bạch Liễu lại giáng cho cậu một đòn choáng váng.

Bạch Liễu theo dấu chân đi tới trước cửa phòng, dấu chân biến mất tr3n một khối bùn đất trước cửa, Bạch Liễu ngồi xổm

xuống, gạt bỏ mấy cành củi vụn phủ tr3n mặt bùn, Mục Tứ Thành thấy rõ ràng một màn biến mất dấu chân khiến máu trong người cậu đông cứng lại.

Dấu vết kiễng chân đột nhiên rơi gót chạm đất trở thành dấu chân hoàn chỉnh, kế đó còn xuất hiện thêm hai dấu bàn tay tư thế năm ngón bị đảo ngược.

Có vẻ như đến đây, "người" về nhà buông gót chân xuống, đồng thời tiếp đất bằng cả hai tay, bắt đầu vặn vẹo chân tay dùng sức để bò vào nhà.

Mục Tứ Thành lông tr3n người dựng đứng hết cả lên: "Này là thứ gì!"

Bạch Liễu đứng dậy, hắn nhìn cánh cửa để hở một khe nhỏ: "Vào xem thử rồi sẽ biết."

Bạch Liễu nói xong liền đẩy cửa đi vào.

Cánh cửa gỗ cũ kỹ phát ra tiếng cọt kẹt xa xưa, rồi từ từ mở ra.

Trong nhà bụi bay mù mịt, mặc dù là ban ngày nhưng ánh sáng vẫn vô cùng mờ mịt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của một số đồ đạc, Bạch Liễu bật đèn pin của điện thoại di động, giơ chân bước vào trong.

Mục Tứ Thành nuốt một ngụm nước bọt, tay cầm camera run rẩy, cũng bước vào.

Vừa bước vào nhà đã hiểu tại sao bên trong tối om om, cả căn nhà đều bịt kín, chỉ có hai tấm ngói tr3n cùng là nửa trong suốt, đóng vai trò như những cái giếng trời hắt sáng, giăng đầy mạng nhện.

Ngoài ra còn có một cái bếp đầy củi chất đống trong góc, tr3n bếp là một cái nồi to bằng sắt gỉ, bên cạnh có mấy cái chum sành sứ có lỗ hổng, có vẻ như dùng để đựng gia vị.

Mục Tứ Thành cố gắng bật đèn, nhưng không thành công, cậu vẫy bụi trong không khí, ho sặc sụa nói với Bạch Liễu đang đi phía trước, "Chỗ này không biết bỏ phế bao lâu rồi, đèn đóm gì méo mở được."

"Chưa chắc." Bạch Liễu giơ đèn pin lên chỉ vào tường, "Không phải chúng ta vừa đi theo một người vào sao? Nói không chừng nó sống ở đây."

Da đầu Mục Tứ Thành tê dại: "Đừng giỡn như vậy…"

Giọng cậu đột ngột im bặt khi nhìn về phía bức tường được Bạch Liễu chiếu sáng bằng đèn pin.

Ánh sáng ban nãy quá tối tăm và Mục Tứ Thành vẫn luôn nhìn vào màn hình nên không nhận thấy toàn bộ ngôi nhà, tr3n mặt đất, tr3n tường, ngay cả xà nhà cũng đầy những dấu tay dấu chân dính bùn mà họ vừa nhìn thấy bên ngoài ngôi nhà.

Tr3n bức tường hiện giờ đã được Bạch Liễu chiếu sáng, những dấu tay và dấu chân bùn này dày đặc phủ kín toàn bộ bức tường, bức tường được sơn màu vàng xám, nếu không nhìn kỹ sẽ nghĩ rằng bức tường này là tường bùn.

Nhưng sau khi nhìn kỹ hơn…

Những dấu tay và dấu chân này đều bị bẻ cong theo nhiều cách khác nhau, như thể ai đó chặt tay chân của một người rồi ấn vào bùn ịn lên tường vậy, Mục Tứ Thành không thể tưởng tượng con người bình thường lại có thể mọc ra loại tứ chi hình dáng như thế.

Bạch Liễu như không nhìn thấy những dấu tay chân này, thản nhiên giơ đèn pin tiếp tục đi vào.

Mục Tứ Thành mấy lần không muốn đi theo, nhưng cũng không dám ra ngoài một mình, chỉ có thể bám đuôi sau hắn.

Đi qua một gian phòng chính còn một vài ngọn nến cháy trong góc, hai người Bạch Liễu bước đến phòng ngủ của căn phòng này.

Trong phòng ngủ có hai chiếc giường gỗ phủ màn treo xung quanh, đối diện là một chiếc TV cũ xưa ít nhất 20 năm tuổi và một chiếc quạt điện dính đầy mạng nhện treo bên cạnh.

Mục Tứ Thành không dám nhìn xung quanh, cậu dán mắt vào màn hình nhỏ của camera, tr3n màn hình nhỏ chỉ có hình ảnh Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhấc chiếc mùng treo tr3n chiếc giường gỗ lên, bước lên mép giường thăm dò kiểm tra, bóng dáng hắn bị che khuất một nửa bởi chiếc mùng bằng vải gạc trắng.

Mục Tứ Thành nhìn không chớp mắt, sau đó cậu đột nhiên kinh hãi hét lên.

Bạch Liễu quay đầu lại nói: "Sao vậy?"

Mục Tứ Thành mặt tái đi vì sợ hãi, cậu run rẩy chỉ vào chiếc giường mà Bạch Liễu đang thò đầu vào: "Vừa rồi… có.. có.. một cái đầu thò ra từ gầm giường!"

Bạch Liễu quỳ xuống, không chút do dự nhìn xuống gầm giường.

Mục Tứ Thành gần như túm lấy Bạch Liễu, không cho Bạch Liễu nhìn xuống dưới giường, giọng nói sợ hãi: "Anh còn nhìn cái khỉ gì nữa! Chúng ta đi ra ngoài trước đi! Chẳng lẽ tôi lại lừa anh sao! Thật sự có cái đầu trắng bệch vừa mới thò ra nhìn anh đó!"

Bạch Liễu kéo Mục Tứ Thành qua, xoay cằm làm cho cậu nhìn về phía dưới giường, trầm giọng nói: "Tự mình nhìn xem có cái đầu nào không."

Mục Tứ Thành lúc đầu nhắm chặt hai mắt, một lúc sau mới cẩn thận hí hí một mắt, đột nhiên nói: "Không, không có."

“Nhưng mới rồi tôi thực sự nhìn thấy mà!” Mục Tứ Thành nâng camera lên cho Bạch Liễu xem.

Bạch Liễu nhàn nhạt nói: “Nếu cậu thật sự nhìn thấy thì chắc bây giờ nó không còn ở dưới giường, mà là ở tr3n giường.”

Mục Tứ Thành đang cầm camera lộn ngược, cậu như chợt nhận ra điều gì đó, mặt đơ hẳn ra, cẩn thận đưa camera cho Bạch Liễu, còn không dám cử động ngón tay đang giữ nút lộn ngược để selfie.

Camera của máy chuyển từ ghi hình sang tự chụp chân dung, góc nhìn của màn hình thay đổi, đầu Bạch Liễu và Mục Tứ Thành xuất hiện tr3n màn hình.

Không chỉ vậy, trong màn hình còn xuất hiện một cái đầu thứ ba.

Cái đầu trắng bệch cong queo từ tr3n giường duỗi ra, hai tay đặt ở mép giường, tiếp đó cái mùng phủ lên che khuất người nó, hai người Bạch Liễu đồng thời nhìn về phía dưới gầm giường.

- ——oOo—

Chương 339

Đầu người dường như chú ý đến ánh mắt của Bạch Liễu, bất thình lình quay lại đối mặt với Mục Tứ Thành đang ở bên cạnh.

Mục Tứ Thành bịt chặt miệng mình, ngăn bản thân không hét lên.

Cái đầu này trắng bợt như tuyết, khuôn mặt kết nối với nhau một cách quỷ dị cứ như nguyên mẫu của một bức tượng thạch cao, chỉ có thể nhìn thấy một số chỗ lồi lõm nhấp nhô gồ ghề tr3n khuôn mặt mà không có đặc điểm cụ thể.

Đương lúc Mục Tứ Thành cho là thứ này không có mắt mũi miệng thì phần miệng tr3n đầu nó như bị ai đó dùng con dao rạch một nhát, nứt ra một lỗ đỏ như máu đến tận mang tai, đầy răng nanh sắc nhọn, mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Nó thè cái lưỡi đầy gai ra như muốn liếm Mục Tứ Thành.

Bạch Liễu nhanh tay lẹ mắt kéo Mục Tứ Thành về phía sau, trốn dưới gầm giường, để cái đầu kia không liếm tới.

Người này nghiêng đầu, chậm rãi leo xuống giường, để lộ cơ thể, cột sống cực kỳ cong vẹo, gấp khúc với tứ chi dài ngoằng, nó phủ phục bên ngoài gầm giường, dùng khuôn mặt không có

ngũ quan, chỉ có cái miệng, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn hai người đang co rúc bên trong.

Mục Tứ Thành siết chặt lấy tay Bạch Liễu, cả người đã toát mồ hôi lạnh.

“Thứ này không có mắt, mũi và tai.” Mục Tứ Thành thì thào cực kỳ nhẹ nhàng, gần như là dùng khí âm thì thầm với Bạch Liễu, “Hay là nó không phát hiện được chúng ta? Chờ tí nữa chúng ta có thể yên lặng…”

Bạch Liễu không trả lời Mục Tứ Thành, hắn thong thả đối diện cái đầu người, chậm rãi vươn tay nhặt một cục đá nhỏ dưới giường lên, dùng tay lau qua rồi ném ra ngoài đập vào mặt thứ đó.

Thứ ở ngoài giường đột nhiên mở mắt ra, giống như há mồm, trong mắt cũng để lộ ra hai cái khe hở đỏ như máu, con người bên trong xoay tròn mòng mòng, cuối cùng nhìn thẳng Bạch Liễu dưới gầm giường.

Mục Tứ Thành thiếu chút nữa là lăn đùng ra vì sợ: “Anh làm gì vậy!”

Bạch Liễu thản nhiên nói: “Chứng minh cho cậu thấy nó có mắt, không thể yên lặng trốn đi trước mặt nó được đâu.”

“Thứ này là ma cọp vồ.”

Mục Tứ Thành hoảng sợ nhìn thứ bên ngoài: “Tránh.. ma cọp vồ?”

Bạch Liễu không nhanh không chậm giải thích: “Cậu nghe chuyện làm tránh cho hổ chưa? Nói đơn giản là khi một người bị thứ gì đó gi3t ch3t biến thành ma quỷ, nó ngược lại sẽ giúp thứ đó tìm kiếm con mồi.”

“Ở đây thôn Âm Sơn có rất nhiều người chết đuối, những người chết đuối này sẽ biến thành thủy quỷ, mà thủy quỷ sẽ tìm người thế thân.”

“Thông thường, khi tìm được người thế thân rồi thì thủy quỷ sẽ đầu thai, nhưng thủy quỷ ở thôn Âm Sơn dù có tìm được người thế thân cũng không thể tái sinh, vẫn bị nhốt ở đây, cứ như thế, thủy quỷ tìm người giết người nhưng lại không biến được thành người, còn những người bị tìm thế thân cũng hóa thành quỷ, người sợ người giết mình, ma cũng sợ ma giết mình, vì vậy những con ma này sẽ bị thủy quỷ sai khiến sử dụng.”

“Kẻ nào ăn thịt người thì gọi là hổ, kẻ làm đày tớ cho hổ thì gọi là tránh”.

“Tôi nghi ngờ rằng thứ này là một người qua đường vô tội bị thủy quỷ ở thôn Âm Sơn bắt giết sau đó biến thành ma cọp vồ.”

Bạch Liễu nhìn thứ bên ngoài giường: “Tránh vong chết đi quên mất hình người thì người không ra người, quỷ không ra quỷ, nhưng để dụ dỗ người qua đường vào núi thì ma cọp vồ

sẽ biến trở lại thành thân người, giống như bây giờ, cậu nhìn kìa.”

Con quái vật hình người ở ngoài đang nhìn chằm chằm hai người dưới giường đột nhiên vặn vẹo cổ chuyển động, xương sống bẻ cong phát ra tiếng kêu cót két, tứ chi cong vòng nháy mắt cũng thẳng trở lại, nó chậm rãi vừa biến hình vừa đứng lên.

Mục Tứ Thành chỉ có thể nhìn thấy đôi cẳng chân cong queo ngược chiều từ từ biến thành đôi cẳng chân người bình thường, mũi chân cũng xoay lại đối diện với đáy giường rồi rón rén nhón dậy, để lại dấu chân hình tam giác mà Mục Tứ Thành và Bạch Liễu đã nhìn thấy bên ngoài ngôi nhà.

Một đôi bàn tay tái nhợt mềm nhẹ nắm lấy mép giường, khuôn mặt tươi cười của một người phụ nữ cúi xuống nhìn vào gầm giường, nhẹ nhàng hòa nhã vẫy tay với Mục Tứ Thành ở phía dưới, nở một nụ cười dày đặc âm khí: “Ra đây đi.”

“Đến nhà tôi làm khách sao lại trốn dưới gầm giường thế này? Ra đi mà.”

Người phụ nữ có khuôn mặt bình thường, nét mặt hoàn hảo và giọng nói rất thân thiện, giống như một người phụ nữ bình thường đón tiếp hàng xóm tới nhà mình làm khách, chỉ khác một điều là đôi mắt của cô ta chỉ có tròng trắng mà không có tròng đen.

Mục Tứ Thành nổi hết da gà da khỉ: “Trước mặt tôi mà nó dám biến từ quỷ thành người để lừa tôi! Nghĩ sao mà cho là tôi sẽ mắc mưu chứ hả!”

“Chắc nó nghĩ cậu không thông minh cho lắm nên rất dễ lừa chăng.” Bạch Liễu nói.

Mục Tứ Thành liếc nhìn Bạch Liễu nói không nên lời: “Sao anh biết nó là ma cọp vồ?”

Bạch Liễu trả lời: “Trong 《 Bản thảo của Mao Sơn Tà Thuật》 có ghi chép.”

Mục Tứ Thành lúc này liếc nhìn ma cọp vồ mãi vẫn chưa chui vào gầm giường, tò mò hỏi: “Sao anh biết nó sẽ không chui xuống giường? Nó bò từ gầm giường ra mà.”

“Bởi vì tôi đã nhìn thấy cái này.” Bạch Liễu nghiêng người sang một bên để cho Mục Tứ Thành nhìn ra phía sau.

Phía sau gầm giường chỗ Bạch Liễu vừa nằm lên có một cái hang kích cỡ khoảng chừng người trưởng thành có thể ra vào, bên cạnh đặt một tấm bảng nhựa ghi tọa độ, tr3n đó có số 【7】và dòng chữ 【Đội khảo cổ của Đại học XXX】 ở dưới.

Mục Tứ Thành kinh ngạc nhìn cái hang: “Đây là?”

Bạch Liễu cầm tấm bảng nhựa ghi tọa độ lên, ánh mắt liếc vào hố đen xám xịt: “Chắc là một trong những tọa độ mà đoàn khảo cổ khai quật mộ cổ, phía dưới là mộ cổ.”

Người phụ nữ bên ngoài giường vẫn kiễng chân đi lại, thỉnh thoảng cúi xuống dùng đôi mắt toàn tròng trắng liếc nhìn họ, nhưng lại không hề chui vào.

Bạch Liễu nhìn ra khỏi giường: "Chắc con ma cọp vồ này cũng bò ra từ cái hang này, tức là con 【 hổ 】 nuôi nó đang sống trong hang, ma sợ 【 hổ 】 nên không dám đi vào."

"Với lại chúng ta đang ở ngay 【 cửa hang hổ】 rồi!" Mục Tứ Thành khóc không ra nước mắt, "Dâng ngay tới cửa rồi nên nó không cần bắt chúng ta nữa!"

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt, nằm sấp xuống, chuẩn bị bò vào cái hang.

Mục Tứ Thành đè chặt vai Bạch Liễu, nhìn cái hang tối đen như mực, mùi hôi thối thoang thoảng tỏa ra khiến cậu rùng mình: "… Thật sự muốn đi xuống?"

Bạch Liễu quay đầu lại, thấy Mục Tứ Thành sợ hãi co rút lại thành một cục thì vỗ vai trấn an: "Nếu cậu sợ thì qua bên kia cũng được."

Bạch Liễu chỉ chỉ ra ngoài giường, đúng lúc người phụ nữ kia vừa nhìn xuống bọn họ, tr3n mặt mang theo nụ cười quái dị, âm điệu mềm mại: "Ra đây ăn miếng bánh uống miếng nước nào, em trai ơi."

Mục Tứ Thành: "…"

Mục Tứ Thành nước mắt lưng tròng bò đi theo Bạch Liễu vào hang hổ.

Cái hang rất hẹp, dáng người Bạch Liễu gầy gò thon thả có thể từ từ chống khuỷu tay đi qua, nhưng Mục Tứ Thành to cao chỉ có thể xoay người luồn lách vào trong.

Càng bò vào trong, khuôn mặt của Mục Tứ Thành càng trở nên tĩnh mịch thê lương.

Lối đi này nhỏ quá, lỡ như mộ bên trong xảy ra chuyện thì thì cậu sẽ chạy không thoát, nhất định sẽ mắc kẹt trong thông đạo!

Bạch Liễu cầm đèn pin chiếu sáng, đường hang kéo dài đằng đẳng tưởng chừng như không thấy đáy, Mục Tứ Thành cảm thấy bọn họ chui vào một hồi, ngoại trừ chung quanh càng ngày càng ẩm ướt và rộng rãi hơn thì chẳng có thay đổi rõ ràng gì.

“Mục Tứ Thành.” Bạch Liễu đang đi phía trước, quay đầu lại, “Cậu đi trước đi, điện thoại của tôi sắp hết pin phải để dành chút nữa còn dùng, bây giờ cậu mở chế độ ban đêm của máy ảnh để thăm dò đường đi.”

Bây giờ lối đi đã đủ rộng để Bạch Liễu và Mục Tứ Thành trao đổi vị trí với nhau.

Mục Tứ Thành vừa bật chế độ ban đêm nhắm sâu vào đường hang thì rùng mình.

Chế độ ban đêm của máy ảnh là màn hình màu xanh lá cây tươi sáng, Mục Tứ Thành nhìn mọi thứ xung quanh tối đen như mực hiển thị tr3n màn hình màu xanh lá cây nhỏ, không hiểu sao lại cảm thấy càng thêm u ám.

Mục Tứ Thành run giọng hỏi: “Bạch Liễu, chúng ta bò bao lâu rồi?”

Bạch Liễu liếc nhìn điện thoại: “Sắp một tiếng rồi, bây giờ đã hơn mười giờ, chúng ta bò nhanh lên, nếu không trời tối sẽ càng nguy hiểm.”

Mục Tứ Thành sởn cả tóc gáy, thì thào nói: “Đường hầm khảo cổ bình thường dài như vậy…”

Nhưng nói thì nói, vì không muốn gặp lại con ma cọp vồ kia đang chờ bên ngoài Mục Tứ Thành vẫn căng da đầu cầm máy ảnh bò tiếp vào trong, cậu nhìn chằm chằm vào hình ảnh tr3n màn hình, khựng người lại.

“Bạch Liễu…” Mục Tứ Thành cứng đờ quay đầu lại, “Có cái gì đó mới động đậy.”

Tr3n màn hình xanh lục của máy ảnh, Mục Tứ Thành nhìn thấy rõ ràng lối đi lắc lư trái phải, như thể có thứ gì đó đang bò ở hai bên.

Bạch Liễu bất động thanh sắc: “Ừ, tôi thấy rồi.”

Mục Tứ Thành thấy Bạch Liễu không hề quan tâm đến chuyện vừa rồi thì thương tâm muốn chết tiếp tục bò vào trong.

Lối đi trong màn hình rung chuyển ngày càng thường xuyên, Mục Tứ Thành có thể cảm thấy những thứ đang bò xung quanh càng ngày càng gần với họ, thậm chí cậu còn có thể nghe thấy âm thanh.

Thùng thùng thùng… thùng thùng thùng…

Âm thanh này quá sức quen thuộc với Mục Tứ Thành, tối hôm qua cậu mới nghe thấy rồi, là tiếng người nằm bên trong đập vào nắp quan tài.

Lối đi hiện tại đủ rộng để Bạch Liễu và Mục Tứ Thành có thể bò cạnh nhau, Bạch Liễu liếc nhìn chiếc máy ảnh Mục Tứ Thành đang cầm, rồi bất ngờ bịt mũi miệng của Mục Tứ, kéo sang một bên.

Bạch Liễu lạnh lùng cảnh cáo: “Chút nữa đừng nhúc nhích, có cái gì đang bò ra ngoài.”

Mục Tứ Thành cứng đờ người như tác phẩm điêu khắc tr3n băng, tay cầm máy ảnh không nhúc nhích.

Xa xa truyền đến tiếng người đào xới đất roàn roạt bằng tay chân, Mục Tứ Thành nín thở giơ máy ảnh lên, cậu trơ mắt nhìn màn hình xanh lục, trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện một lòng bàn tay và mu bàn tay lộn ngược thò vào ống kính.

Trong camera ló ra một gương mặt không rõ ngũ quan, đầu nghiêng lệch sang một bên, cột sống mọc ngược tr3n bụng, phần lưng lại mềm nhũn lắc lư qua lại theo động tác bò trườn, đầu gối của nó gập vào trong, chậm rãi trườn qua trước mặt Mục Tứ Thành bằng tư thế cực kỳ quái dị.

Lúc con ma cọp vồ đi ngang qua Mục Tứ Thành, Mục Tứ Thành định thở phào nhẹ nhõm thì đồng tử của cậu đột nhiên co rút lại.

Con ma cọp vồ này đang kéo một cái quan tài đằng sau nó!

Bên trong cái quan tài liên tục vang lên tiếng thùng thùng thùng, thùng thùng thùng.

Lúc đi ngang qua hai người Bạch Liễu, âm thanh thùng thùng thùng kia đột nhiên ngừng bặt.

 Ma trành (ma cọp vồ): Theo truyền thuyết của người Mường ở miền tây Thanh Hóa, nếu bị hổ ăn thịt, người đó sẽ biến thành ma trành phục dịch hổ.

Ma trành trong quan niệm của người Mường, có hình dạng như con người. Nếu là phụ nữ thì thường là rất đẹp. Ma trành luôn đi theo con hổ và phục dịch nó như kẻ hầu người hạ. Ma trành thường làm công việc dụ dỗ người đi lạc vào rừng sâu, để hổ ăn thịt người đó. Khi nào dụ dỗ được nhiều người, thì con hổ đó mới tha cho, và mới siêu thoát làm người được. (theo google)

- ——oOo—

Chương 340

Nắp quan tài nhấc lên, một đôi bàn tay trắng nõn mềm mại vươn ra từ mép, móng tay sơn màu hồng tươi, từ khe hở của nắp quan tài có thể mơ hồ nhìn thấy một người con gái mặc váy cưới màu đỏ bên trong.

Cô gái này cũng giống như người nằm trong quan tài trong miếu, tr3n mặt có khăn trùm đầu, thân tr3n hơi nhếch lên, rõ ràng không thể nhìn thấu khăn trùm đầu, nhưng Mục Tứ Thành lại cảm thấy dường như cô dâu đang xuyên qua khăn trùm nhìn trộm cậu và Bạch Liễu.

Cô dâu dùng ngón tay gõ vào nắp quan tài, tạo ra âm thanh thùng thùng.

Con ma cọp vồ đang kéo cái quan tài phía trước có vẻ đã nhận được mệnh lệnh nào đó, chậm rãi quay đầu lại, tách ra hai khe hở đỏ loẹt như máu ở mắt và miệng, nhìn thẳng vào Mục Tứ Thành cách nó chưa đầy mười cm, sau đó xương cốt đột nhiên bắt đầu vặn vẹo biến dạng.

“Đã bị phát hiện, chạy mau!” Bạch Liễu chưa dứt lời đã nhanh chóng bò về phía trước.

Cả Mục Tứ Thành và con ma cọp vồ bắt đầu bò trườn sát nút đuổi nhau.

Mục Tứ Thành sợ tới mức khóc gào kêu cha gọi mẹ, theo sau Bạch Liễu điên cuồng bò về phía trước, may mà hang động đến đây đủ lớn, bọn họ có thể nửa ngồi xổm mà tiến lên, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn trước đó khá nhiều.

Trong đường hang tối tăm, con ma cọp vồ với làn da trắng bệch và tứ chi co quắp xông lên, sắc mặt và thân hình không ngừng thay đổi vặn vẹo, giống như một bức tượng thạch cao đang được tạo hình.

Mục Tứ Thành chỉ cần liếc nhìn lại đã sợ hãi đến mức hồn phi phách tán, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn.

Thế nhưng do hạn chế về không gian nên Mục Tứ Thành vẫn không chạy nhanh bằng ma cọp vồ, lúc sắp nhìn thấy lối ra, Mục Tứ Thành đã bị con ma cọp vồ dùng tứ chi lao nhanh vồ lấy mắt cá chân.

Mục Tứ Thành chưa kịp lên tiếng đã bị con mà cọp vồ kéo vào bóng tối.

Bạch Liễu xoay người nắm lấy bàn tay sắp bị lôi đi của Mục Tứ Thành, cắn lấy đầu lưỡi vẽ một lá bùa lên cổ tay Mục Tứ Thành, đồng thời bình tĩnh thì thầm: ” Lôi đình hiệu lệnh, cực kỳ gấp gáp…… Âm hồn che thể, âm hồn triền lộ, âm dương tương cách, phá!”

Đầu óc của Mục Tứ Thành trở nên trống rỗng, cậu trở tay lật ngược lá bùa mà Bạch Liễu đã vẽ tr3n tay dí sát vào ma cọp vồ đang nằm tr3n người mình.

Lá bùa tr3n tay Mục Tứ Thành rung nhẹ, tỏa ra một đạo lực vô hình gợn sóng, nháy mắt ngăn cách Mục Tứ Thành và ma cọp vồ.

Ma cọp vồ hú lên một tiếng chói tai muốn lao tới, nhưng đột nhiên nó dừng lại, quay đầu 360 độ nhìn tới nhìn lui trong chốc lát, những vết nứt tr3n mắt và miệng tr3n khuôn mặt từ từ biến mất.

Hình như nó không thể nhìn thấy hai người Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành dán sát người vào bức tường của lối đi, nín thở không dám nhúc nhích.

Con ma quanh đi quẩn lại đánh hơi trong đường hang mấy lần, như thể bị ngăn cách bởi một hàng rào không khí vô hình mãi vẫn không nhìn thấy Mục Tứ Thành và Bạch Liễu, vì thế nó lại nằm xoãi tr3n mặt đất bò ra ngoài.

Mục Tứ Thành ngồi sụp xuống đất, thở hổn hển, hoảng sợ giơ máy ảnh lên: "Đi, đi rồi…"

Bạch Liễu lấy máy ảnh của Mục Tứ Thành, dùng ánh sáng của camera chiếu vào xé một ít quần áo của cậu rồi băng lại mắt cá chân đang chảy máu của Mục Tứ Thành, sau đó vi diệu dừng lại một hồi.

Răng hàm của con ma cọp vồ vừa rồi trông hơi bẩn thì phải, bị cắn thế này không biết có phát bệnh dại không nữa?

Hắn nhớ mang máng bệnh chó dại mà không tiêm vắc-xin phòng ngừa trong vòng 24h sau khi bị cắn thì người bệnh sẽ…

Mục Tứ Thành thở dài một hơi, lau mồ hôi lạnh tr3n mặt, nhìn Bạch Liễu: "Vừa rồi anh làm gì mà đẩy lui con ma kia được vậy?"

Bạch Liễu nhướng mắt liếc Mục Tứ Thành: "Vẽ một loại bùa chú, gọi là 【Âm Dương Cách Lộ Phù】, nó có thể ngăn cách âm phủ với dương gian, đồng thời tạo ra một con đường ở giữa, để vạn vật đứng ở hai bên không thể chạm vào nhau."

Mục Tứ Thành nhịn không được oán giận: "Anh có thứ tốt sao không lấy ra dùng sớm đi, để chúng ta bị rượt chạy như chó vậy…"

Bạch Liễu im lặng một hồi mới mở miệng: "Có hai loại 【 Âm Dương Cách Lộ Phù 】, một loại là chính thống, dùng để đẩy lùi những thứ xấu xa bảo vệ bản thân, đưa người thi triển đạo thuật lên dương gian còn tà vật thì bức lùi xuống âm phủ."

Vẻ mặt của Mục Tứ Thành bắt đầu đờ đẫn: "Chẳng lẽ anh là…"

Bạch Liễu thương hại nhìn Mục Tứ Thành: "Đúng rồi, của tôi là không chính thống, dùng để thả tà vật ra, mang tà vật lên dương gian còn người thi triển đạo thuật sẽ bị nhốt ở âm phủ."

"Cho nên bây giờ chúng ta đang bị nhốt ở âm phủ."

Mục Tứ Thành đột nhiên quay đầu lại nhìn nơi vừa rồi dùng bùa chú, dùng camera chiếu qua, phát hiện tr3n mặt đất quả nhiên có dấu vết giống như con đường.

Vừa rồi con ma cọp vồ kia không thể băng qua con đường này.

Mục Tứ Thành khó tin khập khiễng bước qua, muốn đi ra ngoài.

Nhưng Mục Tứ Thành sớm phát hiện ra cậu giống như con ma cọp vồ kia vậy, cho dù cố gắng băng qua con đường đó bao nhiêu thì vẫn đứng yên tại chỗ cũ.

… Cậu chưa bao giờ hy vọng mình và con ma cọp vồ đó có thể đứng tr3n cùng một mảnh đất như bây giờ.

Mục Tứ Thành vẻ mặt ngưng trọng nhìn bên kia đường, rồi lại nhìn Bạch Liễu, hai mắt sắp trào ra nước mắt: "… 【 Âm Dương Cách Lộ Phù 】, làm sao có thể phá giải?"

Bạch Liễu vỗ vai an ủi Mục Tứ Thành: "Không sao đâu, biện pháp phá giải loại bùa này rất đơn giản."

"Chỉ cần đợi đến 12 đêm nay âm dương giao nhau, con đường này sẽ không cản trở chúng ta nữa, chúng ta sẽ có thể trở lại dương gian."

Mục Tứ Thành nhanh chóng cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, dở cười dở khóc nói: "… Không sao, mười hai tiếng nữa là tới 12h tối rồi."

“Chỉ cần chúng ta có thể yên ổn trải qua mười hai giờ này, chờ đến tối chúng ta có thể trở về.”

Bạch Liễu chớp chớp mắt: “Ừ.”

Nghe nói sau khi bị con vật lạ cắn thì 12 giờ đầu tiên chính là thời gian hoàng kim để tiêm vắc xin phòng bệnh dại…

Hy vọng con ma cọp vồ kia không bị bệnh chó dại.

Đường đi dần dần cao đến chiều cao một người, Bạch Liễu có thể đi thẳng đứng nhưng Mục Tứ Thành còn phải hơi cúi đầu xuống.

Mục Tứ Thành cúi đầu, liếc nhìn cái ót Bạch Liễu đang đi phía trước, nhẹ giọng lẩm bẩm nói: “… Vừa rồi còn tưởng là anh sẽ không cứu tôi chứ.”

“Vốn là không định cứu.” Bạch Liễu thẳng thắn nói, hắn liếc nhìn Mục Tứ Thành, “Nhưng không phải cậu cũng vừa cứu tôi sao? Cậu chắn giúp tôi nên mới bị cắn còn gì. ”

Mục Tứ Thành hừ một tiếng, không hiểu tại sao lại cảm thấy hứng khởi: “Tính ra cũng có lương tâm.”

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt: “Lương tâm thì không biết, nhưng tôi làm người cũng khá đáng tin đó.”

Lối đi đầy bùn đất dần dần lộ ra hình dáng ban đầu, lớp đất khô tr3n tường bong ra, lớp đất ướt tr3n mặt đất biến thành chất lỏng sền sệt như nước bùn, theo bước chân của hai người Bạch Liễu phát ra âm thanh như đạp tr3n nước.

Lối đi ban đầu có hình dạng bất thường trở thành một hình chữ nhật tương đối đều đặn, rộng khoảng một mét, cao hai mét, tuy đã rộng hơn trước nhưng vẫn rất hẹp, hai người đi cạnh nhau thì hơi chật.

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn chung quanh, vươn tay so sánh: "Kích thước không lớn không nhỏ, vừa đủ khiêng một cái quan tài đứng lên đi qua."

Mục Tứ Thành sống lưng cảm thấy ớn lạnh: "Anh nói cách khác dùm được không?"

Bạch Liễu suy tư một chút: "Đoạn đường này đủ cho một người rưỡi đi bộ qua."

Mục Tứ Thành: "…"

Cảm ơn nha, nghe còn ghê hơn.

Sau khi đi bộ gần ba giờ, lối ra của thông đạo cuối cùng đã xuất hiện trước mặt họ.

Đó là một cánh cửa ngôi mộ bằng đá hai lớp sơn mài sẫm màu, một bên là bức tượng điêu khắc bằng đá cau mày quắc

thước, giương nanh múa vuốt của Tam Thanh Thiên Tôn, cánh cửa đá chỉ khép hờ, chừa một khe hở cho một người ra vào.

Bạch Liễu bật đèn pin liếc nhìn cửa đá: "Cửa đá không có dấu hiệu bị cưỡng chế mở ra từ bên ngoài, cũng không có dấu hiệu hư hại, chắc là tự nhiên mở ra."

Mục Tứ Thành cầm máy ảnh hướng về phía cửa mộ nhíu mày hỏi: "Loại cửa mộ cổ này không phải hàn chết sao? Vẫn có thể tự nhiên mở ra?"

Bạch Liễu đi ngang qua cửa mộ, giơ đèn pin quay đầu nhìn hai bên sườn: "Mở ra từ bên trong."

Bên trong cửa lăng có hai nút nâng bên trái và bên phải, dây bên dưới các nút được kết nối với cửa đá là một thiết bị rất đơn giản, nhìn sơ qua chỉ cần ấn xuống là có thể mở cửa.

Mục Tứ Thành nhìn một hồi tim đập thình thịch, cậu nuốt một ngụm nước bọt: "… Đậu má, xây mộ kiểu gì sao lại phải để nút mở cửa mộ từ bên trong chứ! Trong mộ toàn là người chết, sao tự mình ra mở được!"

Bạch Liễu giơ đèn pin nhìn khắp nơi, nghe vậy thuận miệng trả lời nói: "Vậy có thể chứng minh lúc xây mộ, người xây mộ đã biết nhiều năm sau tử thi bên trong sẽ có thể tự mình đứng dậy mở cửa ra!"

Sau khi đánh giá một vòng, Bạch Liễu lấy hai cây nến đỏ, hai cái giá cắm nến và một hộp que diêm từ trong ba lô ra, mấy

thứ này đều là Bạch Liễu thuận tay lấy từ miếu thờ sáng hôm nay.

Bạch Liễu cắm chặt nến vào giá, đưa cho Mục Tứ Thành một cái, sau đó dùng que diêm bậc lửa.

Mục Tứ Thành treo máy ảnh lên cổ, cầm lấy giá cắm nến, bối rối nhìn Bạch Liễu: "Tiếp theo dùng nến à? Hiệu quả chiếu sáng có được không?"

"Không chỉ riêng hiệu quả chiếu sáng." Bạch Liễu cầm giá cắm nến bước vào, ngọn lửa tr3n giá cắm nến được bao phủ bởi một màu lục lam kỳ lạ.

Bạch Liễu thản nhiên giải thích: "Còn nhớ chúng ta đang ở đâu không?"

Mục Tứ Thành nhìn hoàn cảnh chật chội chung quanh: "Trong cổ mộ?"

Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành: "Không chỉ ở trong cổ mộ, chúng ta còn đang tr3n đường đến âm phủ."

"Ở cõi âm, dùng ánh sáng không lửa chiếu vào không phân biệt được người sống và người chết, tức là nếu dùng đèn pin, camera thì không nhận ra đối phương là người hay quỷ, phải dùng ánh lửa của nến mới được."

"Vì vậy ở đây, nếu nến chiếu ra bóng thì là con người, không có bóng tức là ma quỷ."

Mục Tứ Thành hãi hùng khiếp vía: “Không phải chứ, không phải ở đây chỉ có duy nhất tôi với anh là người sao? Còn cần có nến để xác định chuyện này nữa hả?”

Bạch Liễu giơ cao ngọn nến, ánh nến chiếu vào sườn mặt của hắn trắng bợt, một chút khí sắc người sống đều không nhìn thấy, Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành vẻ mặt vô cảm: “Sao cậu biết tôi là người? Lỡ tôi không phải thì sao.”

Mục Tứ Thành cả kinh, cậu vô thức lùi lại một bước, giơ nến lên chiếu vào Bạch Liễu, khi thấy Bạch Liễu có thể in bóng lên tường thì mới thở phào một hơi, tức giận nói: “Đừng đùa nữa!”

Bạch Liễu quay đầu bước thẳng về phía trước: “Tôi không đùa giỡn với cậu, ma có khả năng biến hình, nhỡ đâu cậu gặp được thứ giả dạng tôi mà không phải tôi, nếu không có nến thì sao cậu phân biệt được?”

“Ngoài ra, 【 sơn quỷ thổi đèn diệt 】, nếu nến của cậu bị tắt trong lăng mộ thì đừng vào trong, một mặt điều đó có nghĩa là ma quỷ đã xuất hiện giở trò thổi tắt đèn của cậu, mặt khác chứng tỏ là hàm lượng dưỡng khí xung quanh cậu không đủ, không đủ lượng oxy để nến cháy.”

Mục Tứ Thành nghe Bạch Liễu nói thì lại nổi da gà: “Nếu nến thực sự tắt thì sao bây giờ?”

“Còn làm được gì nữa.” Bạch Liễu thản nhiên nói, “Đây là âm phủ, là vùng đất của ma quỷ, nếu có thể sống một thời gian thì chúng ta xem như kiếm lời rồi, cậu còn muốn làm gì nữa?”

“Nếu quỷ thực sự đến thổi nến của cậu thì cậu chỉ có thể đi theo nó, cố chịu đựng một lúc…”

Bạch Liễu chưa nói hết lời, Mục Tứ Thành đã thấy rõ tr3n vai Bạch Liễu một đôi tay nhỏ làm bằng giấy dầu, một khuôn mặt người dán đầy giấy hiện ra trong bóng tối phía sau.

Hình người bằng giấy trắng như bột mì, gò má bên trái và bên phải điểm xuyết màu đỏ tươi dài cỡ hai nắm tay trẻ con, nó đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ dưa lưới, tr3n người mặc một chiếc áo choàng dài màu xanh đen, nụ cười vẽ tr3n mặt tươi roi rói như rất hạnh phúc.

Mục Tứ Thành dường như nghe thấy âm thanh phát ra từ người giấy, tiếng cười hắc hắc âm khí dày đặc, cậu đứng trơ mắt nhìn người giấy duỗi đầu từ tr3n vai Bạch Liễu, thổi tắt ngọn nến Bạch Liễu đang cầm.

Cùng lúc đó, Mục Tứ Thành nghe thấy tiếng giấy cọ xát từ phía sau, một đôi tay bằng giấy dầu thò ra che kín mắt cậu, tr3n vai có thứ gì đó cỡi lên phát ra tiếng cười hì hì.

Chẳng bao lâu, ngọn nến Mục Tứ Thành đang cầm tr3n tay cũng bị dập tắt.

Ngôi mộ chìm trong bóng tối, duỗi tay không thấy năm ngón tay.

- ——oOo—

Chương 341

Âm thanh Mục Tứ Thành run rẩy vang lên trong bóng tối: "Bạch Liễu?"

Sau đó, cậu nghe thấy bốn năm giọng nói của "Bạch Liễu" trả lời lại bằng nhiều giọng điệu khác nhau.

"Ừ."

"Ừ."

"Gì vậy?"

"Tôi ở đây."

Giọng nói "Bạch Liễu" vô cảm vang lên trong phần mộ, lông tơ Mục Tứ Thành dựng ngược, cậu lùi lại một bước, giơ máy ảnh lên nhắm ngay trước mặt bật chế độ nhìn ban đêm.

Tr3n màn hình xanh mơn mởn, Mục Tứ Thành nhìn thấy một cảnh tượng dựng cả tóc gáy.

Trong lối đi nhỏ hẹp của ngôi mộ, bốn năm con ma cọp vồ đang uốn éo, biến dạng tiến lại gần Bạch Liễu đang đứng ở giữa, chúng nó nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu với đôi mắt đỏ

như máu, dùng cái khe nứt như mũi để đánh hơi mùi vị của Bạch Liễu.

Bàn tay, bàn chân và cơ thể của chúng giống như nhựa dẻo màu trắng nắn hình, đầu nhô ra từ dưới nách, bàn chân gập qua sau đầu ở nhiều tư thế vặn vẹo và mềm mại khác nhau, nhưng nhìn xuyên qua lớp da phồng lên thì hẳn là chúng có xương cốt.

Nhìn những tư thế bọn chúng bày ra… Mục Tứ Thành không thể tưởng tượng nổi làm thế nào một sinh vật có xương lại có thể tạo dáng như vậy.

Rồi từ từ, dần dần, những con ma cọp vồ này giống hệt Bạch Liễu.

Chúng nó kiễng chân đứng thành một hàng, cúi đầu bên cạnh Bạch Liễu, nếu không nhìn đôi mắt của chúng thì Mục Tứ Thành cũng khó có thể biết ai là Bạch Liễu thật.

Năm con ma đột nhiên ngẩng đầu, nghiêng đầu nhìn cậu chằm chằm, một con ngươi đen nhánh chậm rãi rơi xuống mí mắt trong đôi mắt trắng dã, nở nụ cười nhìn Mục Tứ Thành đang đứng đối diện, sau đó đột ngột nhoài đầu lại gần.

Mục Tứ Thành sợ đến nỗi suýt nữa thì ném luôn chiếc máy ảnh trong tay.

Lúc mấy con ma đang vồ tới gần, Mục Tứ Thành theo bản năng quay máy ảnh nhắm vào xung quanh mình, nhưng khi

nhìn thấy rõ hình ảnh tr3n màn hình máy ảnh, cậu bị dọa đến nỗi kêu lên thành tiếng.

Xung quanh Mục Tứ Thành cũng có vài con ma cọp vồ đang biến hình vặn vẹo, chúng mang khuôn mặt của "Mục Tứ Thành" nở nụ cười méo mó nhìn cậu cười khùng khục.

Trong lúc hỗn loạn, một bàn tay mảnh khảnh vươn ra khỏi đám ma cọp vồ tái nhợt, ngón tay nhẹ nhàng cầm một que diêm.

Một giọng nói điềm đạm từ xa vọng lại: "Tr3n đường âm phủ hãy theo ma, khi qua cầu ma hãy nín thở, chờ tôi đến tìm cậu."

Đây là giọng của Bạch Liễu!

Hức ——!

Que diêm được quẹt lên, giá cắm nến sáng bừng lên soi rõ Mục Tứ Thành, đã co rúc lại thành một cục.

Khoảnh khắc ngọn lửa sáng lên, tất cả yêu qua quỷ quái xung quanh Mục Tứ Thành đều tan biến, chỉ còn Bạch Liễu đang cầm que diêm thắp nến cho cậu, lặng lẽ nhìn cậu.

Mục Tứ Thành nâng giá cắm nến lên, vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại đột nhiên nhớ tới câu nói vừa rồi nghe được trong bóng tối 【 chờ tôi tới tìm cậu 】.

Cậu vô thức giơ giá cắm nến lên chiếu vào Bạch Liễu trước mặt.

Ngọn lửa xanh biếc phản chiếu khuôn mặt lãnh đạm của Bạch Liễu, tr3n mặt đất hay vách tường đều không có bóng người.

Mục Tứ Thành chậm rãi siết chặt lưng, cầm giá cắm nến đi tới trước mặt đối phương, cố gắng giữ vững giọng nói: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Bạch Liễu” đi phía trước, hắn nhìn lại Mục Tứ Thành, nụ cười tr3n mặt như được vẽ ra tr3n giấy.

“Vào phần mộ, tìm một cái quan tài, mang nó đến nhân gian.”

Một nơi khác.

Bạch Liễu cầm giá cắm nến, xung quanh không có ai.

Lúc vừa bước vào phần mộ, Bạch Liễu đã giẫm phải một cánh cửa lật tr3n mặt đất, hắn liền đứng yên tr3n đó để giữ thăng bằng không nhúc nhích, đợi đến khi con ma cọp vồ xuất hiện và hỗn loạn xảy ra, cánh cửa lật quay cuồng lướt qua một đoạn thông đạo, ném hắn vào tầng kế tiếp.

Bạch Liễu đứng dậy, vỗ nhẹ bụi tr3n ống quần, ngẩng đầu nhìn nơi mình ngã xuống.

Đây là một ngôi mộ hình vuông, không lớn, Bạch Liễu ước tính chiều dài, chiều rộng và chiều cao của nó khoảng tầm 3m x 3m x 2m, tr3n vách tường bao phủ bởi lớp tro dày.

Tuy nhiên, đây không phải là điều mà Bạch Liễu chú ý. Hắn nhìn một vòng xung quanh, cuối cùng chuyển ánh mắt đến cái cửa nơi hắn vừa rơi xuống —— đó là lối ra duy nhất của ngôi mộ này.

Đây là một ngôi mộ hoàn toàn phong kín.

Và không chỉ vậy.

Bạch Liễu hạ thấp giá cắm nến, ánh lửa lay động như muốn tắt, nhưng ánh sáng mỏng manh cũng đủ để Bạch Liễu nhìn rõ được đồ vật bày biện tr3n mặt đất.

Nền phần mộ chất đầy các bình rượu nhưng rất gọn gàng, bình rượu được bịt kín bằng giấy đỏ vuông vắn, tr3n cổ có một sợi chỉ đỏ, tr3n giấy có một chữ 【 điện 】 viết bằng bút lông đen, cuối sợi chỉ đỏ là hai cái chuông đồng xưa cũ.

Chỉ đỏ, giấy đỏ, chuông đồng, giống hệt như mấy cái quan tài Bạch Liễu thấy trước đó.

Bình rượu có lẽ không phải là "thứ" mà Bạch Liễu muốn nhìn thấy bây giờ.

Trong một ngôi mộ nhỏ như vậy, Bạch Liễu đại khái đếm được có khoảng một trăm bình rượu loại này, chiếm gần hết

không gian của lăng mộ, có thể nói chỉ có nơi mà Bạch Liễu vừa ngã xuống là không đặt gì, còn lại mặt đất đầy rẫy bình rượu ở khắp nơi.

Nếu Bạch Liễu đứng tr3n bình rượu thì có thể với được đến cửa ra, nhưng tr3n nắp bình chỉ bọc một tầng giấy mỏng, Bạch Liễu mà đạp lên chắc chắn sẽ bị rách toạt ngay lập tức, trong tình huống chưa biết bình rượu chứa thứ gì bên trong thì Bạch Liễu sẽ không hành sự lỗ mang.

Ngoại trừ việc đó, cánh cửa lá lỏng lẻo cũng đang rung chuyển, cho dù Bạch Liễu đạp tr3n bình rượu với được đến cửa thì hắn cũng không thể ra ngoài.

Tình hình trước mắt có vẻ như lâm vào cục diện bế tắc nhất thời nhưng Bạch Liễu không hề hoảng sợ, hắn mơ hồ cảm thấy mọi chuyện ở đây đều có cách giải quyết.

Bạch Liễu cầm giá cắm nến nhìn xung quanh, lần này nhìn kỹ hơn một chút.

Tr3n vách tường nham thạch hình như vẽ thứ gì đó, Bạch Liễu giơ giá cắm nến sát vào quan sát cẩn thận, hắn giữ thăng bằng để không chạm vào bình rượu đặt cạnh tường, lấy quần áo quấn tay để lau sạch lớp bụi và lớp bùn bám tr3n tường.

Bụi tr3n tường rơi xuống hiện ra một bức bích họa vẽ hoa văn đã phai màu, trông cực kỳ cũ kỹ, nhiều chỗ bị mờ đến mức không thể nhìn thấy bức tranh vẽ gì, nhưng bên cạnh bức bích họa lại có viết mấy dòng chữ, nhìn đại khái cũng có thể hiểu được ý nghĩa của nó.

Các bức bích họa trong phần mộ thường được sử dụng để ghi lại một số sự kiện lớn trong cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ, dựa vào các hình ảnh tr3n tường thì ngôi mộ này hẳn là nghĩa địa tập thể ở thôn Âm Sơn, cũng thường được gọi là phần mộ tổ tiên, không phải cho một người nhất định mà được xây dựng cho cả gia tộc.

Tr3n bức bích họa vẽ rất nhiều người nhỏ bé màu đỏ, bọn họ ăn mặc chỉnh tề, xây dựng lăng mộ, thờ cúng Tam Thanh và cầu cho mưa thuận gió hòa, mùa màng tươi tốt.

Đánh giá từ các bức tranh, vào thời điểm này, thôn Âm Sơn không có những phong tục chôn cất kỳ lạ, hầu hết dân làng đều chết bình thường sau đó họ được đưa vào quan tài nhập vào phần mộ tổ tiên.

Bạch Liễu chú ý đến niên đại của bia ký vào thời điểm này —— khoảng chừng hai trăm năm trước.

Có nghĩa là, hai trăm năm trước, thôn Âm Sơn chỉ là một ngôi làng bình thường, không có dân làng nào chết đuối, cũng không có phong tục chôn cất phụ nữ chưa chồng ngồi hỉ kiệu cùng với những người chết đuối.

Bạch Liễu giơ nến quay người nhìn sang bức tường thứ hai.

Tr3n bức tường này, những người nhỏ bé này được chia thành nam nữ già trẻ đứng ở lối vào làng, vẻ mặt tiều tụy, những người đàn ông cường tráng bị lựa chọn, dường như bị thứ gì đó đen thui như mực kéo đi, mà nơi những người này sắp tới

được vẽ núi đao biển lửa, dao cầu cương thương giống như mười tám tầng địa ngục.

Những người đàn ông bị những thứ giống như quỷ hồn đen kịt kéo đi, họ giãy giụa không rời đi, muốn ở lại thôn Âm Sơn, nhưng cuối cùng họ cũng bị kéo vào địa ngục.

Họ rơi vào núi đao biển lửa, bị dao cầu cương thương chém đứt thành hàng vạn mảnh, họ gào la dữ tợn thảm thiết, đến nỗi chỉ nhìn những hình ảnh được miêu tả thô sơ đơn giản tr3n bức bích họa đã phai màu, Bạch Liễu cũng có thể cảm nhận được nỗi đau khổ của những người đàn ông này.

Cạnh bức bích họa vẽ những người đàn ông rơi xuống địa ngục có dòng chữ 【 không được chết tử tế, đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh! 】

Thôn Âm Sơn chỉ còn lại phụ nữ, người già và trẻ em, họ đứng ở cổng làng mặc quần áo tang, từ xa nhìn những người đàn ông đã rơi xuống địa ngục che mặt khóc.

Bạch Liễu quay lại nhìn bức tường thứ ba, lửa tr3n giá cắm nến càng ngày càng u ám phiếm màu trắng xanh, những bình rượu xung quanh Bạch Liễu cũng lặng yên quay hướng nhìn bức tranh tiếp theo.

Nhưng Bạch Liễu dường như không nhận thấy điều này, vẫn tiếp tục xem như cũ.

Tr3n bức bích họa ở vách tường thứ ba xuất hiện một lão đạo nhân râu dài quắc thước.

Đạo nhân này có lông mày đen nhánh dài thượt, râu trắng như tuyết, tr3n đầu đội một chiếc kim quan, tiên khí đầy người, nhìn vài phần tiên phong đạo cốt, lão ngồi tr3n đám mây, khuôn mặt sầu lo nhìn xuống nhân gian, dưới đất là đám người thôn Âm Sơn mặc áo tang đang quỳ bái lão.

Người dân thôn Âm Sơn van xin, thành tâm cầu nguyện, dường như cuối cùng họ cũng đả động được đạo nhân tr3n trời cao.

Đạo nhân cầm phất trần, từng bước đi xuống bụi trần, đáp xuống cổng thôn Âm Sơn, người trong thôn quỳ đầy đất, dâng lên ba con vật béo nhất và rượu gạo trong làng để cúng cho vị đạo nhân giáng trần.

Đạo nhân tiếp nhận hết thảy.

Bạch Liễu quay về phía bức bích họa tr3n bức tường thứ 4. Cái bình dưới chân càng ngày càng nhích lại gần hắn, từ một khoảng cách xa nhất định chậm rãi áp sát vào chân Bạch Liễu, giống như là cố ý bẫy hắn vậy.

Hình tượng đạo nhân tr3n bức bích họa thứ tư đã thay đổi, từ tiên khí nồng đậm chuyển sang mặt mũi hung tợn, mặt xanh nanh vàng, mày ngang mắt dọc, móng tay đen thui nhọn hoắc, tr3n người dán đủ các loại bùa chú màu vàng giống như một con quỷ bị trấn áp.

Lão đạo nhân cầm roi, phất trần đuổi đánh người dân thôn Âm Sơn.

Người dân thôn Âm Sơn bị lão ép phải nhảy xuống nước chết chìm, biến thành thủy quỷ, các cô nương chưa xuất giá bị lão đưa vào hỉ kiệu, đem chôn sống ở nghĩa trang cho đến chết.

Lão đạo nhân này dường như đang lên kế hoạch cho một nghi thức trọng đại nào đó, lão đào các cô gái bị chôn sống ra khỏi mộ, mặc áo cưới long trọng cho họ, cho vào quan tài rồi lại chôn ở phần mộ tổ tiên.

Thi thể của người chết đuối bị lão ta vớt ra khỏi ao, những cái xác trương sình bị lão đạo nhân nhét vào áo liệm, phủ một chiếc chiếu rơm, rồi chôn bên vệ đường.

Những người qua đường vô tội đã bị xác chết thủy quỷ chôn bên đường kéo xuống ao hồ chết đuối làm thế thân, họ hóa thành ma cọp vồ phục tùng lão đạo nhân.

Đợi đến khi xác người chết đuối đã chất đống trong ao, những người qua đường mới cũng không có cách nào lại gần nơi đó để chết đuối, lão đạo nhân này cuối cùng cũng xuất hiện trở lại.

Nước da của lão ngày càng đen thui khô quắt, hai mắt như chuột trũng sâu, tai nhọn cụp vào, cung mày tím tái, ngón tay như thép, vừa đi vừa ngửi ngửi, không còn giống một người sống mà giống một con cương thi.

Lão đạo nhân cương thi đào xác trong ao rồi ném ra sau núi, tiếp đó lão lại đào xác người dân thôn Âm Sơn chôn ở ven đường lúc trước lên, lúc này cái xác đã gần như phân hủy, chỉ còn lại một ít thịt thối và xương vụn, lão dùng bình rượu để

phong ấn những bộ phận còn sót đó, lấy giấy đỏ, chỉ đỏ, chuông đồng niêm phong rồi đưa vào phần mộ tổ tiên.

Dường như lão đạo nhân này đang sử dụng mộ phần và những mảnh thi cốt đó để bố trí trận pháp.

Một số bức bích họa ở giữa đã bị mờ, chỉ còn lại bức vẽ cuối cùng về phần mộ tổ tiên đã phong kín.

Đạo nhân nằm trong ngôi mộ chính phủ đầy bùa chú, xung quanh là quan tài của hàng chục cô dâu, còn lại đều là vật phong ấn đám ma cọp vồ, cũng chính là những bình rượu.

Đồ tùy táng trong các ngôi mộ bình thường đều là đồ trang sức bằng vàng hoặc bạc, lão đạo nhân này đã chiếm phần mộ tổ tiên của người khác, còn dùng loại đồ vật kinh khủng như hồng bạch song sát làm đồ chôn cất.

Dùng thi thể tổ tiên đã chết do bị tra tấn làm vật bồi táng, còn xây dựng dưới nhà tổ của họ, âm khí nặng nề như vậy đủ ảnh hưởng đến con cháu đời sau sống bên tr3n.

Đạo nhân này muốn luyện hóa tất cả mọi người trong thôn Âm Sơn thành hồng bạch song sát từ năm này qua tháng nọ, tiếp tục làm vật bồi táng cho lão.

Khó trách tất cả dân làng đời sau ở thôn Âm Sơn đều không được chết tử tế, hơn một trăm năm trước lão đạo nhân này đã dùng thuật pháp như vậy để vây khốn người ở đây thì làm sao mà họ có thể chết già được chứ?

Tà thuật mà đạo nhân này sử dụng cực kỳ âm tà trong Đạo giáo, cực kỳ hao tổn âm đức, nó đã tồn tại hơn một trăm năm, cho đến khi những người dân làng cuối cùng ở thôn Âm Sơn cũng bị bức hại chết đuối nhưng vẫn chưa dừng lại, còn muốn triệu hoán bọn Bạch Liễu là hậu nhân duy nhất của thôn Âm Sơn về đây để tiếp tục tra tấn họ đến chết.

Ánh mắt Bạch Liễu dừng tr3n mặt đạo nhân nằm ở ngôi mộ chính tr3n bích họa.

Nếu bọn họ chưa chết thì lão đạo nhân này sẽ không đạt được điều mình mong muốn, có lẽ lão sẽ tỉnh dậy.

Hơn 100 năm, không biết bao nhiêu người đã chết oan uổng bị sát luyện thành cương khi bằng oán khí, khi tỉnh lại sẽ như thế nào đây?

- ——oOo—

Chương 342

Bạch Liễu nhìn lên bức bích họa cuối cùng tr3n trần nhà.

Bức bích họa cuối cùng này là một bức tranh dài với nền đỏ như máu, tương đối mơ hồ, có vẻ như xâu chuỗi lại những sự việc đã xuất hiện trong các bức tranh trước.

Cô dâu trong quan tài nhảy ra, đội khăn trùm kín đầu cưỡi lên vai mấy người mặt mũi đen kịt, khăn hỉ đung đưa chỉ dẫn phương hướng, bên cạnh là những con ma cọp vồ vặn vẹo bò trườn tr3n mặt đất, Bạch Liễu nhìn kỹ hơn thì thấy có một số con ma cọp vồ còn nâng mấy cái giá đỡ bằng tre lên cao, tr3n đó chất đống hàng loạt bình rượu như bình rượu dưới chân Bạch Liễu.

Các bình rượu hình như đã được mở ra, xung quanh là những cánh tay trắng bệch trương phù như ngâm nước.

Phần giữa của tranh khá mờ không thể thấy rõ là vẽ cái gì, chỉ có thể đọc được các dòng chữ viết bên cạnh 【…… Canh Tý, năm Nhâm Thìn, nguyệt quý ngày xấu, không thích hợp làm gì cả, Dạ Du Thần tuần tra ban đêm, người vào làng……】

Một dòng nhỏ bên cạnh ghi 【 Công việc cụ thể được ghi trong lịch làng. 】

Cuối cùng là lão đạo nhân cương thi, tay trái cầm kiếm gỗ đào chỉ lên trời, phất trần vắt ngang khuỷu tay phải, một nửa khuôn mặt từ bi thương xót chúng sinh, nửa còn lại là cương thi hung ác dữ tợn.

Nó ngự tr3n bàn thờ, phía dưới là vô số oan hồn lệ quỷ vặn vẹo oán hận quằn quại gầm rú trong làn khói đen, những người chết đuối trương sình nổi lên, cuốn theo bàn thờ đi ra lối vào thôn.

Loáng thoáng có vô số người đứng trước cửa thôn, những người này giơ đao kiếm rìu đục, cầm chảo dầu, kéo xích sắt, đội một số loại mũ hình vòm kỳ lạ, chân mang ủng ngắn màu đen kiểu trâu bò dê cừu, nhe răng trợn mắt, mặt mũi gớm ghiếc, nếu phải gọi là người thì không bằng gọi là mấy con tiểu quỷ thoát ra từ mười tám tầng địa ngục thì đúng hơn.

Nhìn vẻ ngoài thì đám tiểu quỷ này cũng chính là tiểu quỷ đã kéo đàn ông của thôn Âm Sơn xuống địa ngục trước đó.

Đám tiểu quỷ này lao thẳng đến Thôn Âm Sơn, đụng độ đạo nhân cương thi từ trong bước ra, đạo nhân cương thi giơ kiếm chém, cô dâu và ma cọp vồ cũng ào ạt lao lên, đè ép đám tiểu quỷ đó xuống.

Hai bên "người" ngựa đánh chém giết nhau kịch liệt trước cổng làng.

Phần sau bức tranh lại bị mờ, Bạch Liễu nhìn về phía cuối bức bích họa.

Lối vào ngôi làng đầy máu, khắp nơi đều có xác chết, phủ đầy xương trắng, duy nhất còn lại là lão đạo nhân đã hoàn toàn hóa cương thi, lão dùng kiếm chống đỡ thân thể, khuôn mặt âm độc dữ tợn đứng ở trung tâm lối vào làng, tay chân đều đã mọc lông đen rậm rạp, răng nanh lòi cả ra ngoài, miệng đầy máu.

Bên cạnh viết dòng chữ 【Hậu nhân của thôn Âm Sơn đã vứt bỏ phần mộ tổ tiên, xây dựng phần mộ này cho đạo nhân (mờ).】

Bạch Liễu xem xong bức bích họa cuối cùng thì xung quanh hắn không còn chỗ đứng, mấy bình rượu đã đè chặt vào bắp chân của Bạch Liễu, chỉ cần Bạch Liễu động đậy một chút thôi thì sẽ đá ngã chúng.

Bình rượu miệng mỏng thân dày, giấy niêm phong cực kỳ mỏng, lại để một thời gian lâu như vậy, ước chừng chỉ cần ngã tr3n mặt đất thì giấy niêm phong cũng sẽ nứt toạc ra, thứ bên trong bình rượu có thể trèo ra ngoài.

Đây lại là mật thất, nếu bị những bình rượu này bao vây thì có vẻ như không còn lối thoát.

Bạch Liễu bình tĩnh giơ giá cắm nến nhìn chung quanh một vòng, đột nhiên nhấc chân giẫm lên tr3n một bình rượu.

Bình rượu bao quanh hắn lắc lư vài cái sau đó tụ lại ở giữa, sau khi va chạm vào nhau một hồi, chúng dường như cảm giác được Bạch Liễu đứng giữa đã biến mất thì đứng yên tại chỗ.

Bạch Liễu cũng đứng yên, nhưng chỉ một lúc sau, một khuôn mặt lấp ló hiện ra tr3n giấy niêm phong của bình rượu.

Mặt người tr3n giấy khịt khịt mũi đánh hơi, như ngửi được mùi của Bạch Liễu, sau đó các bình rượu còn lại chậm rãi hướng về phía bình rượu nơi Bạch Liễu đang đứng.

Bạch Liễu đợi cho đến khi những bình rượu này đến gần mình liền nhảy sang đứng tr3n một bình rượu khác, ánh mắt hắn bình thản nhìn chúng chăm chú, thầm nghĩ quả nhiên là như vậy.

Những bình rượu này chứa xác người chết đuối tức là "xác" của những con ma cọp vồ, đám ma cọp vồ chạy ra ngoài vừa rồi chỉ là âm hồn quỷ phách mà thôi, thi thể thật sự của chúng vẫn còn ở đây.

Theo lý thuyết của Đạo gia, sau khi hồn lìa khỏi xác, xác chỉ là thi cốt, sẽ không bị biến thành ác quỷ, tóm lại là được bình an vô sự.

Lúc Bạch Liễu và Mục Tứ Thành bước vào huy3t mộ thì đã gặp rất nhiều ma cọp vồ ở gần cánh cửa sập, có nghĩa là trong phần mộ chắc hẳn có nhiều bình rượu đã "cạn", tức là bình rượu chứa xác không của ma cọp vồ.

Nói cách khác, những bình rượu đó sẽ không di chuyển.

Bạch Liễu sàng lọc những bình rượu đang chuyển động rồi chọn cái nào bất động để đứng, dù có đạp nát giấy niêm phong

của bình rượu cũng không sao, bởi vì bên trong đó chỉ là một cái xác không hồn.

Bình rượu chuyển động rõ ràng đã bị sợi dây đỏ buộc ngoài giấy niêm phong hạn chế, cũng theo lý thuyết Đạo giáo, những thứ này đều là vật âm, cần phải có dương khí của người sống mới có thể phá vỡ bình ra ngoài để thấy được ánh mặt trời, cho nên chúng đều đang muốn lợi dụng người tr3n dương gian như Bạch Liễu làm bể bình hoặc làm rách giấy niêm phong.

Nếu người bình thường bước vào ngôi mộ phần này, chỉ cần đi lại xung quanh thì những bình rượu đó sẽ cản đường đi của họ để họ đá trúng, hễ một cái bình bị ngã thì đồ vật bên trong sẽ như ý nguyện lao ra bên ngoài.

Mà chỉ cần một con ma cọp vồ xuất hiện, để tránh con ma này, người ra vào sẽ di chuyển nhiều hơn và lại đá trúng nhiều bình rượu vỡ hơn.

Sau khi dương khí của người này cạn kiệt thì sẽ bị đám ma cọp vồ ăn tươi nuốt sống ở đây, rồi lại cũng biến thành một bình rượu trong phần mộ.

Nói cách khác, sau khi vào phần mộ này, nhất quyết không được di chuyển.

Mà tên quái dị Bạch Liễu đứng nhìn mấy bức bích họa hơn nửa giờ đồng hồ, bất kể các bình rượu dịch chuyển như thế nào, chân hắn cũng không hề nhúc nhích, mãi đến khi Bạch Liễu nhìn thấy bình rượu di chuyển thì hắn mới không chút hoang mang chọn một trong số chúng, chậm rì rì dẫm chân lên.

Di chuyển sang trái phải sẽ đá trúng bình rượu, nhưng di chuyển lên xuống thì không.

Vả lại hiện giờ Bạch Liễu lại đang đứng cao hơn mấy bình rượu, càng nhiều bình rượu đuổi theo hắn thì lại càng lộ ra những bình rượu nào đang bất động.

Bạch Liễu nhớ rõ lúc nến tắt và hắn bị rơi vào phần mộ thì có năm con ma cọp vồ bắt chước hắn, và năm con ma cọp vồ bắt chước Mục Tứ Thành.

Giả sử mười con ma cọp vồ đó đều đi ra từ phần mộ này thì có thể suy ra rằng có khoảng mười bình rượu trong đây là an toàn.

Bạch Liễu liếc nhìn những cái bình bất động trong mộ, có đúng mười cái.

Tuy rằng không loại trừ khả năng suy luận của hắn là sai, nhưng nếu một trong mười cái bình này chỉ là không thích động đậy, Bạch Liễu dẫm lên thì sẽ lập tức game over, nhưng Bạch Liễu cảm giác hình như nếu hắn đã quyết định chuyện gì đó rồi thì sẽ không quan tâm rủi ro cho lắm, từ trước đến nay đều đi theo hướng có khả năng lớn nhất và lợi ích lớn nhất, không hề quan tâm nhiều đến việc có chết giữa chừng hay không.

Bạch Liễu cảm thấy hình như hắn là một người theo chủ nghĩa kết quả.

Hắn liếc nhìn mười cái bình, dùng mắt nối chúng thành một hàng, rồi khựng lại.

Mười cái bình này kết nối với nhau tạo thành từ 【 ra 】, nhưng từ 【 ra 】 này lại bị thiếu nét tr3n đầu, điểm đó nằm ở hướng đông nam, mà tại điểm đó có một chiếc bình không ngừng di chuyển "đi " qua lại.

Cảm giác hình như đây là một cơ quan, yêu cầu mỗi một nơi đều phải có một cái bình, nhưng chỉ có mười cái bình không di chuyển, còn thiếu một cái.

Bạch Liễu hơi nhướng mày —— đây là buộc hắn phải giẫm lên cái bình có thứ gì sao?

Dường như ý thức được Bạch Liễu giẫm lên cái bình, những cái bình di động càng thêm xôn xao, khuôn mặt đang biến dạng không ngừng xuất hiện tr3n tờ giấy niêm phong, há miệng gào thét trong câm lặng.

Từng luồng gió ngập đầy âm khí tràn qua trong ngôi mộ bị phong kín, một mùi hôi kinh tởm của xác chết thối rữa bốc lên từ trong bình.

Bạch Liễu lại giẫm thêm một bước, hắn chuyển sang một cái bình mới.

Bình rượu mà Bạch Liễu vừa giẫm lên lúc nãy đã bị một bình rượu khác di chuyển xô đẩy ngay lúc hắn nhấc chân lên, niêm phong bị rách toạc, lộ ra một cái xác vặn vẹo cuộn mình trong nước.

Cái xác đang ngửa lên, khuôn mặt đã thối rữa đến nỗi chỉ còn đôi mắt là hoàn chỉnh, hai tròng mắt mờ như sương mù, giống như được bao phủ bởi một lớp băng gạc, đôi môi trương phù xanh tím, chết không nhắm mắt nhìn ra bên ngoài.

Đây hẳn là xác của những con ma cọp vồ đó.

Âm hồn có thi thể thì sức mạnh sẽ tăng lên gấp bội, nếu những con ma cọp vồ có thi thể này trực tiếp chui ra khỏi bình…

Bạch Liễu tưởng tượng thử cảnh đó rồi ước tính hiệu quả chiến đấu của hắn và đối thủ, khách quan nhận thấy hơn phân nữa là mình sẽ tèo ở đây luôn.

Bạch Liễu liên tục thay đổi bình rượu dưới sự truy đuổi của chúng, giấy niêm phong của bình cũng bị rách toạc từng cái từng cái một, cuối cùng hắn cũng tiếp cận đến góc đông nam của điểm thiếu cuối cùng của chữ【 ra 】.

Đám bình rượu giống như một bãi cá sặc mùi mồi, chen chúc nhau tràn về hướng điểm cuối cùng của 【 ra 】.

Bạch Liễu bình tĩnh đứng tr3n bình rượu gần điểm 【 ra 】 nhất, nhìn xung quanh, tìm đường thoát.

Hắn phải tính toán đến tình huống nếu sau khi giẫm lên bình rượu mà vẫn không xuất hiện lối ra, vật trong bình cũng bò ra ngoài, thì phải chú ý đến phương hướng, không thể đánh đổ những chiếc bình khác trong quá trình truy đuổi với chúng.

Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào bình rượu đang lắc ở góc đông nam của căn phòng tại chữ 【 ra 】, hắn giẫm nhanh lên một trong những cái bình, sau đó xoay người đứng ở góc bình, lưng áp vào hai bức tường.

Chiếc bình bị Bạch Liễu giẫm lên rung chấn vài lần, đứng yên rồi bắt đầu nghiêng nhẹ bất thường về một hướng, năm ngón tay nhợt nhạt từ từ vươn ra khỏi tờ giấy niêm phong màu đỏ đã rách nát, chậm rãi giữ lấy mép lọ.

Một cái đầu lộ ra, cong queo xuống 90 độ dán vào miệng bình, như thể nó đã hoàn toàn bị cắt rời khỏi cơ thể, nở một nụ cười nham hiểm tr3n khuôn mặt trắng bệch chết chóc, mái tóc dài đen nhánh ướt đẫm nước trồi lên khỏi miệng bình, phần còn lại của cơ thể và tay chân của nó kéo ra khỏi miệng bình theo một góc xoắn quỷ dị.

Bạch Liễu đứng tr3n đường chéo có thể nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc biến dạng, hắn liếc nhìn bốn bức tường, trong lòng thở dài tiếc nuối.

Hình như hắn đã đoán sai, không phải như những gì hắn đã nghĩ.

Ít nhất hiện giờ là như vậy, trong ngôi mộ này chẳng có cơ quan nào để mở cửa cho Bạch Liễu thoát thân.

Bạch Liễu không nghĩ mình đã đoán sai ý nghĩa của 【 ra 】, nó đã gợi ý khá rõ ràng.

Nhưng bây giờ lại không có 【 đường ra 】, trừ khi là… thiếu thứ gì đó.

Bạch Liễu nhìn lên trần nhà, cái bình mà hắn đang đứng ở ngay bên dưới cánh cửa sập lỏng lẻo đang phát ra âm thanh lạch cạch.

Những khuôn mặt nhợt nhạt ló ra sau cánh cửa, đám ma cọp vồ bò vào từ bên ngoài bằng cả tứ chi.

Bạch Liễu tặc lưỡi, thầm nghĩ một câu quả nhiên là vậy.

Mười một cái bình đều chứa xác rỗng của đám ma cọp vồ, đã mở ra rồi thì sẽ thu hút âm hồn của chúng, vì vậy mà hắn giẫm lên không được bao lâu thì đám ma cọp vồ bỏ đi lúc nãy lập tức quay về.

Đám ma cọp vồ quay lại định lướt qua Bạch Liễu, nhưng vừa chui vào thì khịt khịt mũi, dường như đánh hơi thấy mùi gì đó, tr3n mặt rách ra những khe hở đỏ như máu nở nụ cười khùng khục quái dị, sau đó nhanh chóng chui vào trong những cái bình đã bị Bạch Liễu giẫm lên.

Tiếp đó, những cánh tay và bàn chân trắng nhợt liên tiếp vươn ra từ bên trong, chúng vặn vẹo đầu, phát ra tiếng kêu lách cách của khớp xương biến dạng trong bình.

Thi thể chết đuối sình thối trừng đôi tròng mắt trắng dã nhìn chằm chằm Bạch Liễu đang đứng ở trung tâm, khóe miệng cười càng lúc càng lớn.

- ——oOo—

Chương 343

Lúc mười con ma cọp vồ trở về bình rượu, mộ thất nơi Bạch Liễu đang đứng cuối cùng phát ra âm thanh ầm ầm khởi động của cơ quan, nền mộ thất đột nhiên trầm xuống, từ các khe hở bay lên bụi mù mờ mịt.

Ánh sáng của giá cắm nến trong tay Bạch Liễu chợt tối sầm lại.

Mọi thứ xung quanh đều bị khói đen dày đặc bao phủ, Bạch Liễu nghe thấy tiếng bình lộc cộc lộc cộc lăn lóc tr3n mặt đất, có mấy cái chạm vào chân hắn rồi vỡ nát, phát ra tiếng choang choang giòn tan.

Bây giờ Bạch Liễu nhắm mắt cũng đoán được tất cả ma cọp vồ trong mộ thất đều đã được giải phóng.

Một số thi thể ma cọp vồ, hay nói chính xác là tràn thi, đang bò lổm nhổm trong làn khói dày đặc, thỉnh thoảng lại thấy được một khuôn mặt không có ngũ quan hếch mũi ngửi ngửi xung quanh.

Lại có một số ma cọp vồ khác hai khe mắt đỏ rực như máu, hai con ngươi đỏ ngầu đảo quanh trong hốc mắt như đang tìm kiếm Bạch Liễu trong bóng tối khói bụi, rồi bò tới chỗ có ánh sáng sáng sủa hơn.

Bạch Liễu thổi nến trong tay, mọi thứ chìm vào bóng tối, không thấy gì nữa.

Hắn có thể cảm nhận được ngôi mộ vẫn đang từ từ hạ xuống, cũng không biết lúc nào mới dừng lại, có vài lần Bạch Liễu cảm giác một mái tóc ướt đẫm nước và tay chân chạy dọc xuống lưng cùng mắt cá chân của hắn, bên tai không ngừng truyền đến âm thanh nhớp nháp trơn trượt như đầu lưỡi đang li3m láp thứ gì đó.

Cảm giác u ám cứ tiếp cận Bạch Liễu, đám tránh thi dường như sắp tìm thấy Bạch Liễu ẩn trong bóng tối bằng cách đánh hơi hắn.

Bạch Liễu lùi lại phía sau, hắn dựa vào tường, bình tĩnh cởi áo khoác ngoài nhúng vào nước thi thể đang chảy tr3n mặt đất, sau đó dùng áo khoác đã tẩm nước thi thể đó quấn nửa người dưới của mình, tiếp theo hắn lấy một cái bình rỗng của một con ma cọp vồ đã bò ra ngoài đội lên đầu rồi thu mình vào góc nín thở.

Mùi xác chết nồng nặc che giấu mùi của Bạch Liễu, thanh âm đánh hơi của những con ma cọp vồ trong bóng tối dường như nhỏ đi rất nhiều, nhưng tương ứng với đó, tiếng bò của chúng càng lúc càng thường xuyên hơn, thỉnh thoảng Bạch Liễu có thể nghe thấy âm thanh loang choang của những chiếc bình và ngói vỡ.

Có vẻ ngôi mộ sắp hạ xuống một vị trí cố định, nó bắt đầu phát ra âm thanh lạch cạch.

Bạch Liễu cảm giác có một con ma cọp vồ đang tiến đến gần mình, nó dí sát vào bình ngửi khụt khịt vài lần rồi thôi.

Tất nhiên là nó không bỏ đi chỗ khác.

Bạch Liễu nhìn qua miệng bình rượu, từ trong tầm nhìn hạn hẹp, mơ hồ có thể nhìn thấy một đôi chân ướt đẫm trắng bệch đứng tr3n mặt đất rất gần trước mặt, vẫn còn đang nhỏ nước tí tách.

Bạch Liễu chậm rãi hướng bình rượu quay đầu về phía vách tường, cố gắng tránh đi tránh thi đứng ở trước mặt, nhưng vừa xoay người, hai cái chân kia cũng chậm rãi nhón chân đi theo hướng Bạch Liễu di chuyển.

Cuối cùng mũi chân đứng đối diện sát với Bạch Liễu đang đội bình rượu, thiếu chút nữa là tới gần.

Bạch Liễu vi diệu dừng lại, hắn nhớ đến lời giải thích trong 《 Mao Sơn tà thuật 》 về mũi chân đối diện.

Khi ma quỷ chĩa mũi chân vào bạn tức là nó đang muốn chiếm lấy thân xác của bạn, hoặc là muốn theo bạn về nhà sống chung với bạn, cho nên có câu nói rằng buổi tối đi ngủ không được để mũi giày hướng vào giường, bởi vì ma quỷ sẽ đạp lên giày của bạn, lên giường của bạn và ngủ chung với bạn.

Ở đây có nhiều con ma cọp vồ như vậy, chỉ có con ma cọp vồ này là kiên trì canh giữ Bạch Liễu.

Đừng nói là muốn chung sống với hắn đấy nhá… Bạch Liễu liếc nhìn bình rượu đang đội tr3n đầu.

Hai bàn chân đứng trước mặt Bạch Liễu từ từ cúi xuống ngồi xổm trước mặt Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhìn thấy vị trí bên dưới vai của nó, vật này dùng hai tay ôm lấy đầu gối, im lặng một hồi, sau đó khớp xương bắt đầu biến dạng, đầu quay một trăm hai mươi độ nhìn Bạch Liễu với đôi mắt đen thui.

Nó chỉ vào cái bình tr3n đầu Bạch Liễu, phát ra tiếng r3n kỳ quái trong cổ họng, giống như một người đang nói chuyện trong nước:

“Đây là… cái bình của ta, cái bình của ngươi, đâu?”

Ngôi mộ cuối cùng cũng hạ xuống đáy, nặng nề rung chấn một hồi, nó rơi xuống một nơi mới, lối vào chính đang mở, một hành lang gấp khúc tối tăm hiện ra.

Bạch Liễu nhanh chóng tháo bình rượu tr3n đầu, đội lên đầu con ma cọp vồ trước mặt: “Vừa mới mượn một tí, bây giờ trả lại cho ngươi.”

Bạch Liễu nói xong liền xoay người lao nhanh vào hành lang.

Đám ma cọp vồ vừa phát hiện Bạch Liễu người sống sờ sờ đang chạy, thì ào ào hét lên một tiếng, bò lên tường đuổi theo hắn.

Ngay lúc đám ma cọp vồ này sắp đuổi kịp Bạch Liễu thì hắn cởi áo ngoài ném về phía trước, sau đó đột nhiên rẽ ngang vào một cái thông đạo cắt ngang bên cạnh hành lang.

Ma cọp vồ phía sau vẫn không ngừng lại, nhưng dường như trong bóng tối, chúng đều dựa vào khứu giác để đuổi theo người sống, Bạch Liễu trốn ở hành lang bên cạnh, nhận thấy đám ma cọp vồ đang chạy lướt qua mình, lao về phía chiếc áo có mùi của hắn.

Bạch Liễu thở nhẹ một hơi, hắn nhìn một đống tránh thi bu vào nơi có chiếc áo tạo thành một khối trắng ởn, hàm răng cót két cắn xé roàn roạt.

Tiếng chiếc áo bị xé vụn nhanh chóng vang lên trong hành lang.

Rồi đống tránh thi dần dần tản ra, có một tránh thi cầm bình rượu, hình như bọn chúng xem những mảnh áo vung vãi tr3n mặt đất là tay chân thi thể nát vụn của Bạch Liễu, cất vào trong bình, sau đó dùng tấm giấy đỏ có viết chữ Điện niêm phong lại, cuối cùng mang theo bình rượu xoay người bò về.

Quá rõ ràng, chúng nó tưởng là đã biến Bạch Liễu thành ma cọp vồ tiếp theo, muốn mang về nuôi 【 hổ 】.

Bạch Liễu nhíu nhíu mày.

Đám ma cọp vồ này hành động quy củ đến mức "thịt người" đã xé nát rồi lại vẫn có thể cho vào trong bình, không giống như bị quỷ vật chỉ đạo mà giống như người sống cố ý huấn luyện thì đúng hơn.

Nhưng những hậu nhân cuối cùng ở thôn Âm Sơn đều đã bị chết đuối, vậy thì trong huy3t mộ quỷ quái này, ngoài bốn người trở về cố hương thì còn ai là người sống nữa?

Bạch Liễu vừa định thò đầu ra xem đám ma cọp vồ này muốn đem bình rượu đựng "mình" đi đâu thì một bàn tay đen như mực đột nhiên vươn ra bịt chặt mũi miệng của hắn.

"Đừng quay đầu lại!" Có tiếng người khàn giọng cảnh cáo, "Có thứ sắp tới!"

Bạch Liễu thuận theo không nhúc nhích.

Chẳng mấy chốc, một vài người giấy nhỏ cao chỉ bằng một nửa Bạch Liễu xuất hiện, bọn chúng cười khúc khích, tr3n mặt là mực dầu vẽ thành nét mặt tươi cười, trong tay cầm cây chổi giấy quét qua quét lại mấy vòng chỗ chiếc áo Bạch Liễu vừa bị xé nát, động tác cứng đơ rồi sau đó biến mất.

Chờ sau khi người giấy rời đi, người che mũi miệng Bạch Liễu thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn bóp chặt yết hầu Bạch Liễu không động đậy, thân thể cực kỳ căng thẳng.

Bạch Liễu bình tĩnh lấy ra một que diêm, thắp sáng giá cắm nến, giơ lên chiếu vào người này: "Mục Tứ Thành, sao cậu lại ở đây?"

Mục Tứ Thành mặt đầy vết bẩn, khóe miệng cùng quanh mắt có vết máu, tr3n người có rất nhiều bùn đất, thoạt nhìn như đã trải qua một hồi kịch liệt, cậu nhìn chằm chằm Bạch Liễu một lúc, ánh mắt dời xuống, nhìn cái bóng Bạch Liễu tr3n mặt đất, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, buông bàn tay đang siết chặt yết hầu Bạch Liễu, mềm nhũn dựa vào tường.

"Đúng là anh rồi Bạch Liễu." Mục Tứ Thành nguc phập phồng kịch liệt, hai mắt tán loạn, "… Tôi còn tưởng lại cứu nhầm một con quỷ khác nữa chứ."

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành từ tr3n xuống dưới: "Cậu xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đừng nói nữa." Mục Tứ Thành vừa buồn bực lại vừa sợ, ngồi xổm tr3n mặt đất, "Tự dưng anh biến mất tăm mất tích, tôi đành phải đi theo tên Bạch Liễu giả kia để khiêng quan tài, tr3n đường đi gặp một một cây cầu, Bạch Liễu giả đó bảo tôi phải bước qua."

"Nhưng đm nó cây cầu đó được làm bằng giấy!"

"Tr3n cầu là một đống ma cọp vồ mang theo quan tài và một số người giấy kỳ kỳ quái quái, còn ở dưới nước thì có một đống thứ đen thùi lùi nửa trong suốt chẳng biết là thứ gì, lại còn có rong bèo, tóc đen, tiền giấy, nhìn là biết lỡ ngã xuống đó là méo sống nổi rồi."

Mục Tứ Thành sắc mặt tối sầm lại: "Tôi nghe lời anh nín thở không dám thở, thiếu chút nữa là ngạt thở mẹ nó luôn rồi, nhưng may là cuối cùng cũng băng qua được, sau đó tên giả

mạo kia dẫn tôi đi vòng vèo đông tây nam bắc đến đầu óc choáng váng hết cả lên, một hồi lâu thì tới một ngôi mộ phụ, bảo là ngôi mộ này kết nối với ngôi mộ chính."

"Trong mộ thất đó đầy ắp quan tài, chắc phải hơn 30 quan tài đứng, bên tr3n buộc vải sa tanh màu đỏ, xung quanh ở giữa hình như tạo thành một cái trận pháp gì đó thì phải, tôi không nhớ rõ lắm."

Mục Tứ Thành cau mày nhớ lại: "Bạch liễu giả đó kêu tôi chọn quan tài khiêng đi, không phải anh đã nói là phải nghe theo lời nó sao? Thế là tôi chọn một cái để cõng sau lưng."

"Tôi vừa khiêng quan tài ra khỏi mộ phụ thì nó trơn trượt rơi xuống đất, tôi lập tức dựng nó lên nhưng sợ xúc phạm thi hài trong quan tài nên bảo xin lỗi, đây là lần đầu tiên tôi mang quan tài, xin hãy tha thứ cho tôi, tôi nói xong thì trong quan tài phía sau phát ra tiếng cười của một người phụ nữ, sau đó nó vang lên tiếng gõ thùng thùng hai cái."

Bạch Liễu nhớ lại: "Tức là nó đang ra lệnh cho con ma cọp vồ phải không?"

"Ừ!" Mục Tứ Thành tức giận đứng lên, để Bạch Liễu nhìn được bông hoa bằng vải sa tanh to đùng đỏ loét buộc ngang eo cậu: "Thứ bên trong vừa gõ quan tài hai cái thì ở đâu tự nhiên xuất hiện một đống ma cọp vồ với tên Bạch Liễu giả ấn đầu tôi xuống, buộc hoa cho tôi, bắt tôi phải kết hôn với cô dâu trong quan tài!"

Bạch Liễu cười như không cười: "Vậy cậu kết hôn chưa?"

Mục Tứ Thành lắc đầu rất cố chấp: “Chưa! Lúc đám ma cọp vồ đó đang dựng hỉ đường thì tôi thừa dịp đánh cho bọn nó một trận rồi chạy ra ngoài.”

“Tức là cậu đào hôn à?” Bạch Liễu hình như đã hiểu ra, cười, “Đối phương thật lòng thích cậu, chọn cậu làm như ý lang quân, cậu đã không cự tuyệt đàng hoàng lại còn chạy mất, chuyện này hình như không tốt lắm đâu?”

“Đàng hoàng cái cớt í!” Mục Tứ Thành rống lên, “Cô ta mà thật lòng thích tôi muốn lấy tôi gì chứ!”

Mục Tứ Thành nắm chặt hai tay, phát ra lửa giận: “Anh không biết đâu, đâu phải tôi chỉ cưới một mình cô dâu đó, mà là bắt tôi phải cưới toàn bộ ba mươi mấy cô dâu trong mộ thất!!”

- ——oOo—

Chương 344

Bạch Liễu xoa cằm suy nghĩ một chút: “Làm vậy thì không được rồi, phạm tội trùng hôn thì phải.”

Mục Tứ Thành giận điên người: “Anh chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi hả?! Anh có biết tôi phải tốn biết bao nhiêu công sức mới có thể thoát ra được không! Tôi bị cả đống ma d3 xuống bắt bái đường với các nàng ta!”

Bạch Liễu liếc mắt: “Lúc cậu trốn chạy thì bị thương như thế này à?”

“Ừ, mà không chỉ vậy.” Mục Tứ Thành tức giận nói, “Tôi đã chạy ra ngoài rồi, thế nhưng vừa quay đầu lại thì nhìn thấy anh bị bắt bái đường với ba mươi cô dâu kia, tôi liền hoảng sợ quay lại cứu anh.”

Mục Tứ Thành càng nghĩ càng tức giận, giơ tay đập tường hung hăng: “Đm nó, kết quả cứu nhầm một con quỷ, lúc tôi mang nó qua cầu còn bị nó cắn hai cái không nín thở được nữa, thiếu chút nữa là rơi xuống cầu chết đuối luôn rồi!”

Bạch Liễu quét mắt qua thì phát hiện quả nhiên tr3n vai Mục Tứ Thành có hai vết cắn còn rướm máu.

“Cậu không lấy nến chiếu nó à?” Bạch Liễu hỏi.

Mục Tứ Thành oán khí nhìn Bạch Liễu: “Lúc bái đường thì bọn chúng lấy hết đồ vật tr3n người tôi, nến cũng bị lấy đi.”

“Tuy là cậu không cứu tôi, người cậu cứu cũng không phải là tôi.” Bạch Liễu uyển chuyển nói vòng vèo, “Trong tình huống đó quay đầu lại cứu người cũng không sáng suốt lắm, nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu.”

Mục Tứ Thành: “…”

Tại sao… Cậu lại cảm giác hình như Bạch Liễu đang chê cậu ngu ngốc thì phải…

Mục Tứ Thành lẩm bẩm nói: “… Lỡ như đó là anh thật thì sao, anh chết rồi thì nơi này cũng chỉ còn lại mình tôi, cũng không biết làm sao đi ra ngoài nữa.”

Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu cho là phải dựa vào tôi thì mới có thể đi ra ngoài, có nghĩa là cậu cho rằng tôi am hiểu cách giải quyết loại tình huống này tốt hơn cậu, vậy thì tại sao vừa nãy cậu lại cho là tôi sẽ bị mắc kẹt lại trong tình huống cậu có thể chạy thoát chứ?”

Mục Tứ Thành: “…”

Ờ, đúng!

Mục Tứ Thành bực bội gãi gãi mặt: “Thì đây là lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống như vậy, bị dọa sợ tí…”

“Được rồi, trước lạ sau quen, đi thêm một lần nữa là cậu sẽ hết sợ thôi.” Bạch Liễu cầm giá cắm nến bước vào trong.

Mục Tứ Thành sững người một lúc rồi làm theo: “… Bạch Liễu, ý anh là sao?! Chẳng lẽ anh muốn…”

Bạch Liễu ừ nhẹ một tiếng: “Tôi muốn vào đó một lần nữa.”

Mục Tứ Thành hoảng hồn, cậu luống cuống tay chân ngăn lại Bạch Liễu đang đi về phía trước: “Tôi đã nói với anh là ở đó có rất nhiều ma, rất nguy hiểm, anh đi làm gì nữa chứ!”

Bạch Liễu cầm giá cắm nến, hắn lặng lẽ nhìn Mục Tứ Thành: “Bởi vì tôi muốn tìm được Mục Tứ Thành.”

Mục Tứ Thành giật mình: “Tìm Mục Tứ Thành gì, không phải tôi đang ở đây…”

Lời nói còn dang dở của Mục Tứ Thành im bặt trong đôi mắt lãnh đạm của Bạch Liễu.

Ngũ quan tr3n khuôn mặt cậu dần dần phẳng dẹp rồi biến mất, nước da trở nên thâm tím và tái nhợt, giọng nói ậm ừ buồn tẻ, giống như người đang nói chuyện dưới nước.

Một ánh lửa yếu ớt thổi qua giữa "Mục Tứ Thành" và Bạch Liễu.

Ánh lửa phản chiếu bóng hai người lên tường, bóng Bạch Liễu hiện rõ, còn bóng của Mục Tứ Thành xếp chồng lên nhau, mờ mờ ảo ảo, cứ như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

"Tại sao lại như vậy…" Mục Tứ Thành ngơ ngác s0 soạng đường nét mơ hồ tr3n khuôn mặt mình, "Tôi là ma sao? Nhưng tôi cũng có bóng…"

Bạch Liễu cầm giá cắm nến đến gần Mục Tứ Thành, lật cổ tay lên đặt ở trước mặt Mục Tứ Thành, cánh mũi tr3n mặt Mục Tứ Thành vô thức giật giật, dường như ngửi thấy mùi người sống tr3n người Bạch Liễu liền nhịn không được hít lấy hít để.

Sinh khí tr3n người Bạch Liễu vừa lọt vào mũi Mục Tứ Thành, nét mặt mơ hồ ban đầu tr3n khuôn mặt của Mục Tứ Thành lại trở nên rõ ràng.

Mục Tứ Thành hút xong sinh khí của Bạch Liễu thì nhận ra mình vừa làm gì, sững người một lúc rồi sợ hãi lùi lại phía sau: "Đừng tới đây! Tôi thật sự là ma, vừa rồi tôi hút sinh khí của anh… "

Bạch Liễu kéo áo xuống che cổ tay, bình thản nhướng mi nhìn Mục Tứ Thành đang cuống lên: "Cậu không phải ma, mà là sắp thành ma."

"Cậu là ly thể sinh hồn."

Mục Tứ Thành sững sờ: “Ly thể… sinh hồn?”

Bạch Liễu ừ một tiếng: “Nói ngắn gọn tức là thân thể của cậu bị chấn thương trong tình huống nào đó, có thể bị cướp lấy chiếm làm thế thân, cũng có thể là gần chết, dẫn đến hồn phách của cậu đã rời khỏi thân thể phiêu bạt khắp nơi.”

“Nếu linh hồn của cậu không thể trở về thân xác trước khi chúng ta trở lại dương gian vào lúc mười hai giờ đêm, thì linh hồn cậu thực sự sẽ ở lại âm phủ, trở thành một con ma cọp vồ trong hầm mộ này.”

Bạch Liễu nhìn thời gian tr3n điện thoại của mình: “Nếu điện thoại của tôi không trục trặc thì bây giờ là năm giờ chiều, còn bảy tiếng nữa.”

Mục Tứ Thành rời xa Bạch Liễu thì ngũ quan của cậu lại bắt đầu dần dần biến mất, giọng nói trở nên ồm ồm: “Bảy tiếng đủ rồi.”

Bạch Liễu lại gần Mục Tứ Thành, duỗi tay ra để cho Mục Tứ Thành hút một ít sinh khí tr3n mu bàn tay của mình.

Bị hút thêm một lần nữa sắc mặt Bạch Liễu cũng tái nhợt: “Bảy tiếng là tình huống lạc quan nhất.”

“Hiện tại cậu sắp biến thành ma cọp vồ, phải hút sinh khí của người sống mới có thể bảo trì trạng thái hình thái hồn phách,

tức là chỉ có một khả năng.” Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành, “Đó là thân thể của cậu sắp chết rồi.”

Mục Tứ Thành lùi lại hai bước, đưa tay lên chắn mắt, bắt đầu cảm thấy giá cắm nến trong tay Bạch Liễu quá chói mắt, cậu nhìn bàn tay mình trước mặt, sống lưng lạnh toát.

Không biết từ lúc nào mà bàn tay của cậu lại trở nên giống như những con ma cọp vồ đó, vặn vẹo và lộn ngược, trắng xanh và rỉ nước.

Bạch Liễu nâng giá cắm nến lên, nhìn Mục Tứ Thành hai mắt đã đỏ như máu: “Nhiệm vụ cấp bách nhất là giúp cậu tìm được thi thể của mình, nếu không thì sinh khí của tôi cũng sẽ không giữ được hồn phách của cậu được bao lâu nữa.”

Mục Tứ Thành im lặng một lúc, sau đó hỏi: “Nếu trước khi chết tôi không kịp trở lại cơ thể của mình thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu sẽ chết.”

“Rồi cậu sẽ giống như những con ma cọp vồ kia, dần dần quên mất mình là người, dần dần mất đi hình dáng con người, không thành người cũng không thành ma, thân thể đảo ngược, âm dương không phân biệt, cậu lang thang khắp nơi tìm người thế thân nuôi hổ.”

“Bất quá tôi có thể dùng sinh khí bảo trụ hồn phách của cậu, chỉ cần tìm được thân thể của cậu trước lúc đó là được.”

Bạch Liễu duỗi cổ tay ra trước mặt Mục Tứ Thành để cậu hút sinh khí.

Mục Tứ Thành đứng trong bóng tối không nói lời nào, không tiến lên hút sinh khí của Bạch Liễu nhưng cũng không rời đi.

Bạch Liễu không thu tay lại, hắn vẫn bình tĩnh giơ lên, chờ Mục Tứ Thành mở miệng.

"Vậy nếu tôi hút hết sinh khí của anh rồi mà vẫn không tìm được thân thể thì sao, anh sẽ thế nào?" Mục Tứ Thành cuối cùng cũng lên tiếng, lần này giọng cậu hơi khàn.

Bạch Liễu dửng dưng đáp: "Người sống không có sinh khí thì chỉ là xác vô hồn mà thôi, tôi sẽ biến thành cương thi."

Mục Tứ Thành mím chặt môi, cậu lùi về sau, giống như chuẩn bị chạy xa Bạch Liễu.

Bạch Liễu cười cười, hắn thú vị hỏi Mục Tứ Thành: "Tại sao cậu lại cho rằng tôi sẽ để cậu hút hết sinh khí, biến thành cương thi?"

"Tôi chỉ bảo vệ cậu tr3n cơ sở đảm bảo sự an toàn của bản thân tôi, tôi bảo vệ cậu bởi vì cậu là người hữu ích, cậu là một trong số ít những người sống ở thôn Âm Sơn, lại rất phục tùng tôi, cậu sống thì có giá trị hơn là chết."

Mục Tứ Thành lại lùi thêm một bước, giọng nói rõ ràng run rẩy: "… anh lợi hại như vậy, một mình anh có thể giải quyết những chuyện này tốt hơn đúng không?"

Bạch Liễu cầm giá cắm nến tiến lên một bước, sau đó đưa tay đặt trước mặt Mục Tứ Thành, trầm giọng nói: "Không phải tên trộm mộ Khổng Húc Dương kia đã nói chúng ta là đồng đội trói định sao?"

"Nếu thôn Âm Sơn này được chia thành các đội cố định và các phe phái khác nhau, thì có phải là đang diễn ra loại cạnh tranh nào ở đây hay không?"

"Giả sử đây là một trò chơi…" Bạch Liễu nhướng mắt nhìn Mục Tứ Thành đang ẩn hiện trong bóng tối, "Trước khi trò chơi bắt đầu, lúc đó tôi đã chọn cậu làm đồng đội, mà tôi tin tưởng vào sự lựa chọn của mình, vì vậy chắc chắn là cậu rất có giá trị và sẽ giúp tôi giành chiến thắng trong trò chơi này."

"Tôi không thích thua, cho nên tôi yêu cầu cậu phải sống sót."

"Trước mắt cậu có hai lựa chọn, thứ nhất là trực tiếp nghe lời tôi, hiện tại hút sinh khí của tôi để giữ hình thái hồn phách, lựa chọn là hai là chạy trốn rồi tìm một chỗ chờ chết, tôi sẽ bắt cậu trở về rồi ép cậu hút sinh khí để cậu tồn tại."

Bạch Liễu nắm cổ tay tiến lên một bước, nhìn Mục Tứ Thành mặt không chút cảm xúc: "Cậu chọn cái nào?"

Lần này, Mục Tứ Thành đứng yên tại chỗ.

Một lúc lâu sau, tr3n mặt Mục Tứ Thành lộ ra vết nứt, vẻ mặt gớm ghiếc ẩn nhẫn tiến đến gần cổ tay Bạch Liễu, nắm chặt tay, hút một ngụm.

Bạch Liễu sắc mặt tái nhợt, hắn thu lại cổ tay lạnh lẽo xoa xoa, nhìn về phía Mục Tứ Thành cười: "Cảm ơn đồng đội đã hợp tác."

Mục Tứ Thành chỉ muốn hít một hơi thật sâu, nhưng sau khi nhận ra mình chỉ còn một sợi hồn phách không thể hít vào thì chán nản dừng lại: "… Sinh khí của anh để cho tôi hút còn khoảng bao lâu nữa thì sẽ biến thành cương thi?"

Bạch Liễu suy nghĩ một chút: "Chắc là có thể kéo dài hơn một tiếng, dù sao cũng là thanh niên trai tráng trẻ tuổi, dương khí vẫn còn dồi dào lắm."

Mục Tứ Thành nhìn thân hình gầy gò của Bạch Liễu, nghi ngờ lặp lại, "Trẻ tuổi, trai tráng?"

Bạch Liễu cười quay đầu lại: "Còn câu hỏi gì không?"

Mục Tứ Thành dừng một chút, sau đó vội vàng lắc đầu: "Không có!"

Bạch Liễu quay đầu đi vào trong thông đạo tối đen như mực: "Được rồi, chuyện của tôi không cần cậu lo lắng, tôi đã có kế hoạch trong đầu, giải quyết việc riêng của cậu trước đi, cậu có ấn tượng gì lúc hồn lìa khỏi xác không?"

Mục Tứ Thành do dự một chút: “… Không có.”

Bạch Liễu cũng không kinh ngạc, chỉ là gật đầu tỏ vẻ hiểu biết: “Lúc linh hồn tách ra khỏi thân thể thì rất khó phát hiện ra, chỉ cảm thấy bản thân mình vẫn luôn đi tới, rồi không biết từ lúc nào đã thoát ra thân thể của mình, cậu cho rằng cậu vẫn là người sống, tr3n thực tế, chỉ cần lúc đó cậu nhìn lại thì sẽ phát hiện thân thể của mình đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.”

“Để tôi hỏi cách khác vậy.” Bạch Liễu trầm tư một lúc, “Cậu có nhớ bóng mình mờ đi lúc nào không?

Mục Tứ Thành lần này trả lời nhanh chóng khẳng định: “Lúc bái đường thì giá cắm nến của tôi bị lấy đi, tôi chắc chắn lúc đó bóng tôi vẫn còn bình thường!”

“Tức là sau khi bái đường thì thân thể và hồn phách của cậu bị chia lìa.” Bạch Liễu giơ giá cắm nến hướng vào con đường phía trước hành lang gấp khúc, “Vậy thì trở về đường cũ tìm lại, còn nhớ đường đến hỷ đường không?”

Mục Tứ Thành không trả lời.

Bạch Liễu dừng lại, hắn hạ giá cắm nến trong tay chiếu tr3n mặt đất, ánh sáng lung lay.

Bò rạp tr3n mặt đất là một con ma cọp vồ với khuôn mặt biến dạng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dáng vẻ của Mục Tứ Thành

đang co quắp vì đau đớn, miệng phun ra nước từng ngụm từng ngụm, tròng mắt đen kịt.

Bạch Liễu khuỵu gối ngồi xổm xuống, duỗi cổ tay ra để cho Mục Tứ Thành hút hai ngụm sinh khí, Mục Tứ Thành ho khan vài cái, thân thể vặn vẹo trở lại bình thường, ngũ quan như ẩn như hiện.

Mục Tứ Thành ngẩng đầu, tr3n mặt hiện lên một tầng hắc khí dày đặc, cậu miễn cưỡng đáp lời trước đó của Bạch Liễu: "Còn, còn nhớ được một ít, nhưng không nhớ được nhiều lắm…"

"Bình thường nếu như biến thành ma cọp vồ thì sẽ dần dần quên đi ký ức sinh thời." Bạch Liễu nâng Mục Tứ Thành dậy, "Âm khí sinh hồn của cậu tụ lại nhanh như vậy có nghĩa là thân thể của cậu hiện tại không tốt lắm, chúng ta phải nhanh lên thôi."

Chương 345

Mục Tứ Thành hút hai ngụm nhân khí của Bạch Liễu xong thì lại miễn cưỡng duy trì hình người, cậu dẫn Bạch Liễu vào sâu trong hành lang lăng mộ.

Tuy rằng Mục Tứ Thành đi phía trước Bạch Liễu, nhưng trong ngôi mộ tối tăm chỉ vang lên tiếng bước chân của Bạch Liễu.

Bạch Liễu cầm giá cắm nến thắp sáng Mục Tứ Thành đang đi phía trước, liếc nhìn bóng của cậu phản chiếu tr3n vách tường.

Bóng ảnh đung đưa của Mục Tứ Thành càng ngày càng mờ nhạt, giống như một làn khói phản chiếu trong ánh sáng nhạt nhòa.

Thỉnh thoảng bọn họ lại bắt gặp một hai bình rượu đặt giữa lối đi của lăng mộ.

Mục Tứ Thành cẩn thận chặn trước mặt Bạch Liễu, để hắn vòng ra sau mình, đừng chạm vào bình rượu.

Bình rượu dường như có thể ngửi thấy hơi thở của người sống, theo động tác của Bạch Liễu, nó chậm rãi quay nửa vòng, giấy đỏ niêm phong khẽ cong cong, sau khi ngửi được hơi thở ma cọp vồ tr3n người Mục Tứ Thành thì từ từ chậm rãi quay lại.

Mục Tứ Thành thở phào nhẹ nhõm, cậu nhìn lại bình rượu đứng canh giữa đường, vỗ nguc sợ hãi: “Trong hỉ đường cũng có mấy cái bình rượu này, lúc tôi chạy trốn nó cũng đuổi theo, không biết bên trong có thứ gì nữa.”

“Thứ bên trong là thi cốt của người chết đuối, sẽ đuổi theo hơi thở của người sống.” Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành, “Cậu có nhớ khi nào thì bình rượu này ngừng đuổi theo cậu không?”

Mục Tứ Thành sửng sốt, cau mày suy nghĩ: “… không nhớ rõ lắm, hình như sau khi chạy ra thì mấy cái bình rượu này bỏ lơ tôi thì phải.”

Bạch Liễu suy tư: “Vậy thì chắc xác của cậu bị thoát ly lúc cậu chạy thoát khỏi hỉ đường, ngoại trừ việc cậu quay lại cứu tôi thì giữa chừng có chuyện gì kỳ quái xảy ra không?”

Mục Tứ Thành cố gắng nhớ lại: “… Tôi không nhớ rõ, hình như là gặp mấy người giấy nhỏ mang theo thứ gì đó…”

Sau lưng Bạch Liễu đột nhiên truyền đến tiếng bước chân kỳ lạ như giẫm lên giấy vụn, tiếng bước chân dừng lại rồi lại vang lên, nghe như có thứ gì đó đang nhảy xuống cầu thang, mỗi âm thanh đều thình thịch nặng trĩu, có vẻ đi rất chậm nhưng trong khoảnh khắc đã gần sát phía sau Bạch Liễu.

Giá cắm nến trong tay Bạch Liễu đột nhiên lay động, ánh lửa biến thành màu trắng xanh, hắn nhanh chóng kéo Mục Tứ Thành vào trong ngôi mộ bên cạnh, nghiêng người núp sau lưng Mục Tứ Thành, dùng tay che đi ánh sáng yếu ớt của ngọn nến.

Dưới ánh nến le lói, một đôi bàn tay trắng xanh cường tráng với những chiếc móng tay nhọn hoắc đen kịt bất ngờ xuất hiện khỏi lối đi của ngôi mộ ẩm thấp tối tăm.

Đôi bàn tay lại nảy lên, cuối cùng lộ ra cơ thể ẩn khuất trong bóng tối, đó là một người đàn ông trung niên mặc áo khoác và quần đùi, tr3n trán dán một lá bùa vàng.

Người đàn ông trung niên này dáng người cao lớn cường tráng, nước da xanh tím dị thường, đôi môi đen thui, hai mắt trũng sâu nhìn thẳng về phía trước, hai chiếc răng nanh dài c4m vào da thịt, đầu gối thẳng cứng nhảy từng bước về phía trước, giữa trán dán một tấm bùa vàng cũ kỹ bay phất phơ theo bước nhảy cứ như sắp rớt bất cứ lúc nào.

Bạch Liễu liếc mắt nhìn lá bùa màu vàng, nhận ra phù chú tr3n lá bùa chính là Âm Thi Phù trong 《Mao Sơn tà thuật》, dùng để luyện hóa người chết thành cương thi.

Sau khi âm thi bị luyện hóa thì sẽ phục tùng người vẽ bùa, đồng thời người vẽ bùa cũng sẽ có khả năng bị phản phệ, một khi sinh khí người vẽ bùa bị đe đọa thì âm thi sẽ phản lại chủ nhân của nó.

Xuyên qua lớp áo khoác bụi bặm dính đầy bùn đất, có thể mơ hồ nhìn thấy phần lưng người đàn ông trung niên cương thi này có một lỗ thủng lớn sâu đến nỗi lòi cả xương, có vẻ như được khâu lại đơn giản và thô sơ sau khi chết, chỗ khâu lại vẫn còn để hở những đốt xương sống lưng bên trong da thịt.

Chắc hẳn đây là vết thương chí mạng của ông ta.

Tốc độ nhảy lên của cương thi rất nhanh, chỉ nhoáng một chút là nó đã vọt tới trước mặt Bạch Liễu, theo sau đó, một con cương thi thứ hai cũng nhảy ra từ bóng tối phía sau.

Con cương thi này có vẻ ngoài trạc tuổi với con trước, đều là trung niên tinh tráng, tr3n cổ cũng có một vết thương lớn.

Đầu của con cương thi thứ hai gần như bị chặt đứt, đã được khâu lại, nhưng tay nghề của người khâu rõ ràng không tốt lắm, mới nhảy mấy cái vết khâu như muốn đứt ra, đầu ngoẹo sang một bên, hốc mắt đen ngòm nhìn trừng trừng vào hai người Bạch Liễu đang trốn trong ngôi mộ u ám.

Cương thi cổ vẹo khụt khịt mũi mấy cái, nó dường như ngửi thấy mùi của người sống, tr3n khuôn mặt cứng đờ hiện lên vẻ giận dữ, quay hai tay giơ cao nhảy vào trong ngôi mộ.

Mục Tứ Thành vẻ mặt căng thẳng đứng trước mặt Bạch Liễu, Bạch Liễu núp sau vai Mục Tứ Thành, một tay giấu giá cắm nến phía sau, tay kia bình tĩnh che kín miệng mũi.

Cương thi nghiêng đầu, nó há cái miệng mọc đầy răng nanh lởm chởm, tiến gần đến bên trái cổ của Mục Tứ Thành, sắc mặt âm u, khịt khịt mũi, như thể chỉ cần ngửi thấy mùi người sống thì sẽ hung hăng cắn xuống, Mục Tứ Thành từ trước đến nay chưa từng đến gần một cương thi như vậy, tóc tai dựng đứng nhưng không dám nhúc nhích.

Bạch Liễu lúc này đang nấp sau vai trái của Mục Tứ Thành, lưng tựa lưng với cậu.

Cương thi có thị lực kém, chỉ ra ngoài khi có ánh trăng và thích hút máu người sống, chúng dựa vào khứu giác để tìm người, thích ngửi sinh khí lưu chuyển ở thất khiếu của con người, cho nên trong 《 Mao Sơn tà thuật 》 có ghi chép, nếu gặp cương thi thì nên nằm úp mặt xuống, cương thi có ngửi cắn người thì cũng sẽ không tìm được bạn.

(*) Thất khiếu là bảy cái lỗ tr3n mặt: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng (theo wikipeadia)

Cương thi cẩn thận đánh hơi khuôn mặt của Mục Tứ Thành, cái đầu xiêu vẹo hiện lên vẻ bối rối mơ hồ, nó nham hiểm nhe nanh, đột ngột quay lại thăm dò phía vai trái của Mục Tứ Thành một lần nữa.

Bạch Liễu đang quay lưng lại với cương thi, dường như có thể cảm nhận được động tĩnh của cương thi, nhích một bước, lại núp sau vai phải của Mục Tứ Thành.

Chuyển qua chuyển lại mấy lần như vậy, cuối cùng cương thi cũng bực bội, nó léo nhéo chửi rủa gì đó trong miệng, lấy móng tay chọc chọc vào vai Mục Tứ Thành, sau khi xác định đối phương là ma cọp vồ thì quay người bỏ đi.

Mục Tứ Thành toàn thân như muốn ngất xỉu, dựa vào Bạch Liễu thở phào nhẹ nhõm một hơi, lau mồ hôi lạnh: “Cuối cùng cũng đi rồi…”

“Chưa đâu.” Giọng nói Bạch Liễu nhẹ nhàng vang lên từ phía sau Mục Tứ Thành, “Còn thêm 5 con nữa, tổng cộng có bảy con cương thi.”

Bạch Liễu vừa dứt lời, trước mặt Mục Tứ Thành lại nhảy ra một con cương thi khác, cương thi mới này cũng giống như cương thi trước, cực kỳ tò mò hít hít ngửi ngửi Mục Tứ Thành toát ra hơi thở người sống, thò răng nanh ra cắn cạp mấy cái rồi nhàm chán bỏ đi.

Lại thêm một lúc nữa, một cương thi khác nhảy ra, vươn đầu ngửi hơi thở người sống tr3n người Mục Tứ Thành, Bạch Liễu thì quen tay quen chân nhích qua nhích lại trốn tránh, cương thi kia lại tưởng Mục Tứ Thành là ma mới chết không bao lâu nên vẫn còn vương lại chút sinh khí của con người.

Con cương thi nhe răng bô lô ba la nói gì đó với Mục Tứ Thành, dùng móng tay chọc chọc bả vai Mục Tứ Thành, thái độ cực kỳ cáu kỉnh.

Mục Tứ Thành nghe cương thi nói thì chả hiểu cái gì, nhưng dựa tr3n biểu tình của người anh em cương thi kia thì có thể suy đoán, đối phương chắc là đang mắng cậu nếu không phải là người thì lăn xa chỗ khác dùm cái.

Mục Tứ Thành: "…"

Quá trình này lặp đi lặp lại sáu lần liên tiếp, ngoại trừ con cương thi đầu tiên không lải nhải gì cả, thì tất cả các con cương thi còn lại đều lại gần hít ngửi Mục Tứ Thành, thậm chí còn cắn cắn cạp cạp cậu vài cái rồi ghét bỏ rời đi.

Mục Tứ Thành bị cắn thủng hai lỗ hai bên cổ và mặt, sống không còn gì luyến tiếc: "…"

Mấy ông là cá mập hay gì! Cắn một cái biết không thể ăn thì không thể thông báo cho đoàn đội được hay sao! Sao ông nào cũng phải đến cắn tôi một cái mới yên tâm vậy hả!

Bất quá Mục Tứ Thành nhận ra làm ma cũng có lợi, cậu cũng không sợ những thứ này như trước nữa.

Mãi cho đến khi bảy con cương thi đi ngang qua trước mặt Bạch Liễu và Mục Tứ Thành thì trong hành lang lăng mộ không còn vang lên tiếng chân nhảy thình thịch nữa, ngay lúc Mục Tứ Thành định thăm dò xem phía sau còn vật gì hay không thì bị Bạch Liễu ngăn lại.

Bạch Liễu nhìn về phía con đường đen như mực: "Còn có thứ sắp tới, có tiếng động, đừng đi ra ngoài."

Mục Tứ Thành nín thở hồi lâu không nghe thấy âm thanh gì, nhưng mũi thì lại cực kỳ thính, cậu đánh hơi khụt khịt, ngửi thấy mùi nến béo ngậy đang tiến lại gần.

Rồi từ từ, Mục Tứ Thành cũng nghe thấy tiếng loạt xoạt, giống như tiếng ai đó đang đạp tr3n tờ giấy, âm thanh rất nhỏ và vụn vặt, nhưng trong ngôi mộ đen kịt này thì vang vọng rất rõ ràng.

Bạch Liễu hai mắt khẽ nheo lại, nhìn vào sâu trong hành lang lăng mộ, một tia sáng màu cam lung lay lay động giống như ma trơi hoặc ánh đèn lập lòe trôi tr3n sông, khiến người ta không thể nhìn thấy khoảng cách, nhưng thật ra có thể cảm nhận được nó đang đến rất gần.

Xa xa, ngọn lửa màu vàng càng lúc càng gần, cuối cùng cũng có thể nhìn ra thứ thật sự ẩn dấu trong đó.

Mục Tứ Thành nhìn thấy vô số khói đuốc cao hương đang cháy hừng hực tr3n một cái lư hương đồng hình tam giác khổng lồ, tia lửa đung đưa xung quanh, chiếu sáng cả con đường lăng mộ như đang lúc bình minh, đi trước lư hương là một số người giấy đã bị nghiền nát đến biến dạng.

Dưới sức nặng khổng lồ của lư hương, những người giấy đó đã bị đè bẹp dẹp lép, nét vẽ vui vẻ hoan hỉ tr3n khuôn mặt cũng bị ép xuống thành những nếp gấp và xếp chồng lên nhau tạo ra biểu cảm quái dị, quần áo tr3n người bị ép chặt đến mức không nhìn ra được lúc đầu vẽ cái gì.

Nhóm người giấy lặc lè khiêng chiếc lư bước từng bước một về phía trước, thỉnh thoảng, những tia lửa phụt xuống, bắn vào bọn chúng, thân thể của những người giấy nhanh chóng bốc cháy, nhăn nheo biến hình trong ngọn lửa, Mục Tứ Thành nghe được rõ ràng tiếng cười vui vẻ kỳ dị phát ra trong ánh lửa chói lóa.

“Hì hì ~”

“Hì hì ~”

Lư hương lắc lư và nhóm người giấy đang bốc cháy lướt qua trước mặt Mục Tứ Thành và Bạch Liễu, phía sau đội khiêng lư hương là một đạo nhân bằng giấy.

Đạo nhân giấy này là người giấy được chế tác tinh xảo nhất, khuôn mặt sinh động như thật, ngũ quan miêu tả tinh tế như người sống, lông mày đen râu dài, thần sắc trang nghiêm đoan chính, chỉ là đôi mắt của nó không vẽ tròng mắt chính giữa.

Ngoài cái đó ra thì tr3n người đạo nhân giấy này còn dán đầy bùa, hai ngón giơ qua đỉnh đầu, tay cầm chuông vàng, tay còn lại cầm kiếm đào chỉ vào lư hương phía trước, đôi mắt trắng dã không có nhãn cầu mở to, chân trái một bước chân phải một bước đi thẳng về phía trước, phát ra tiếng giẫm tr3n giấy mà trước đó Mục Tứ Thành đã nghe thấy.

Nhìn cảnh tượng kỳ quái như vậy, Mục Tứ Thành nhanh chóng thu lại dũng khí vừa mới lấp ló, kéo tay áo Bạch Liễu, thì thào hỏi: “Đây là… đang làm gì vậy?”

Bạch Liễu nhìn đạo nhân giấy: “Người giấy đuổi thi.”

- ——oOo—

Chương 346

Đạo nhân giấy chậm rãi đi ngang qua mặt Bạch Liễu, không giống như đám người giấy nhỏ chuyển động cứng nhắc, động tác của nó cực kỳ uyển chuyển và tự do giống như một người thật.

Đạo nhân giấy vừa đi qua thì Bạch Liễu đã đẩy Mục Tứ Thành ra, khớp theo tiếng bước chân của người giấy, theo sát phía sau.

Mục Tứ Thành đầu đầy dấu chấm hỏi nhìn Bạch Liễu, hoa tay múa chân dùng khẩu hình hỏi: "Chúng ta theo nó làm gì?"

Bạch Liễu cũng dùng khẩu hình trả lời: "Mới rồi cậu đã gặp qua đám người giấy đuổi thi này, theo sau chúng không chừng có thể tìm thấy thi thể của cậu."

Đạo nhân giấy kia cầm kiếm đào sải bước nhanh về phía trước, dường như vì không có mắt nên nó không thể nhìn thấy Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đang đi theo mình, cứ đi xuyên qua mấy cái mộ liên tiếp, mãi một hồi lâu Bạch Liễu nghe được tiếng nước chảy róc rách.

Sau khi xuyên qua một ngôi mộ nhỏ lần nữa, một con sông dài rộng chừng năm mươi mét hiện ra trước mặt Bạch Liễu.

Nước sông dài chảy xiết, dưới ánh sáng của lư hương mà đám người giấy đang nâng lên, có thể thấy nước sông bắn tung tóe vào đá, có một cây cầu ngắn màu trắng bắc qua sông dài.

Cây cầu rất thấp và hẹp, mặt cầu gần như chạm mặt nước, hai bên không có lan can, cảm giác như người tr3n cầu hễ vươn tay ra là đều có thể chạm được vào mặt nước.

Tr3n cầu không có ai, chỉ có thấp thoáng mấy bóng dáng Bạch Liễu không biết là cái gì đang thong thả lôi kéo tr3n cầu.

Càng đến gần cây cầu, Bạch Liễu càng ngửi thấy mùi nước hôi thối kỳ quái, nhìn từ xa cây cầu ngắn màu trắng như được làm bằng đá, nhưng khi bước vào thì hắn phát hiện ra nó được gấp bằng giấy dầu, tr3n cầu giấy có một số con ma cọp vồ vẻ mặt đờ đẫn kiễng chân đi tới đi lui và một ít tàn hồn đen thui nửa trong suốt đang vật vờ qua lại.

Nhưng mấy thứ đó thì đã quá thường rồi, đập vào mắt Bạch Liễu là những người phụ nữ tr3n cầu cầm dù giấy dầu màu trắng, bước đi uyển chuyển như đang tản bộ dưới cơn mưa.

Những người phụ nữ đó bung dù quay lưng lại với Bạch Liễu, ăn mặc áo liệm màu trắng, tay phe phẩy khăn trắng, đôi bàn chân tr4n trụi không mang giày dép gì cả, lắc lư eo từng bước đi từ giữa cầu đến đầu cầu rồi quay lại, như thể sắp đi về hướng cũ.

Mục Tứ Thành đang nín thở chờ những người phụ nữ này quay lại thì đột nhiên bọn họ lại ném dù xuống dưới, nhảy ùm xuống sông.

Giấy trắng trôi lững lờ dưới cầu dạt qua để lộ thi thể úp mặt của những người phụ nữ đó, mái tóc dài xõa trong nước, trôi bất động dưới sàn cầu, nhưng khi băng qua mặt cầu thì những thi thể này lại ngửa mặt lên.

Khuôn mặt của thi thể đen xì, trương phù mang theo nụ cười oán độc, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào "người" đang đi tr3n cầu, quay trái quay phải để tìm kiếm thứ gì đó tr3n cầu, sau khi tìm không thấy thì nụ cười oán độc tr3n khuôn mặt ngày càng méo mó, rồi từ từ trôi đi.

Không lâu sau đó, giữa cầu lại xuất hiện một người phụ nữ đi bộ cầm dù giấy dầu.

Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào những người phụ nữ đang đi tr3n cầu, hắn nhanh chóng phát hiện bọn họ dường như là cùng một nhóm, cứ liên tục tuần hoàn phiêu đãng, đi tới đi lui tr3n cầu, nhảy cầu, trôi lềnh bềnh dưới sông rồi lại lên cầu.

Mỗi khi trôi dưới chân cầu, ánh mắt của những người phụ nữ này lại nhìn chằm chằm vào thành cầu, như thể đang tìm kiếm điều gì đó.

Tìm mãi tìm mãi vẫn không thấy, ánh mắt của bọn họ nhìn những người qua lại tr3n cầu càng trở nên căm phẫn nham hiểm, có vẻ như rất oán hận "người" tr3n cầu vì đã ngăn cản bọn họ tìm kiếm.

Mục Tứ Thành bị đám quỷ nữ quái đản này dọa sợ khiếp vía, vội kéo tay áo Bạch Liễu: "… họ đang làm gì vậy?"

Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu đi qua cây cầu này một lần rồi, bây giờ không nhớ gì sao?”

Mục Tứ Thành ngẩn ra lẩm bẩm, “… không nhớ.”

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt: “Theo ghi chép của 《Mao Sơn tà thuật》thì chắc những người phụ nữ này là quỷ cầu tuẫn táng.”

Mục Tứ Thành hỏi: “Quỷ cầu tuẫn táng là sao?”

Bạch Liễu nhìn những người phụ nữ cầm dù giấy: “Tương truyền thời xưa, khi người chồng rời nhà, những người phụ nữ trong gia đình mỗi ngày bất kể thời tiết như thế nào đều sẽ cầm dù chờ đợi chồng mình trở về, nhưng nếu sau đó nhận được tin báo tang của chồng thì họ sẽ đau buồn nhảy cầu tuẫn táng.”

Mục Tứ Thành nhìn đám nữ quỷ với vẻ thông cảm: “Thì ra bọn họ đang tìm chồng trở về quê nhà à?”

“Chắc là vậy.” Bạch Liễu liếc nhìn ánh mắt thương cảm của Mục Tứ Thành, “Oán khí của xác chết trôi dưới cầu rất mạnh, âm hồn của chúng sẽ vây quanh cầu từ đời này sang đời khác, luôn canh giữ cây cầu và chờ đợi chồng mình, nếu không tìm được chồng thì sẽ kéo tất cả nam nhân qua cầu xuống nước.”

Mục Tứ Thành kinh ngạc nói: “Kéo tôi xuống nước làm gì! Tôi có phải là chồng của mấy bà thím đó đâu!”

Bạch Liễu thản nhiên gật đầu: “Đúng rồi, người ta cũng biết, thế nên nếu sau khi kéo xuống nước mà phát hiện cậu không phải là chồng của bọn họ thì bọn họ sẽ lại đau khổ dìm chết cậu vì nhận sai người, sau đó ném cậu sang một bên, tiếp tục đợi chồng của mình.”

Mục Tứ Thành: “…”

“Quần què gì dzậy!” Mục Tứ Thành phản ứng lại, cậu giữ chặt Bạch Liễu nhíu mày, “Tr3n cầu có quỷ cầu tuẫn táng, người sống như anh đi qua cây cầu này không phải rất nguy hiểm sao?”

Bạch Liễu ánh mắt tối sầm: “Ừ, quỷ cầu tuẫn táng là một trong những con quỷ nguy hiểm nhất trong ghi chép của 《 Mao Sơn tà thuật 》.”

“Oán khí của quỷ cầu tuẫn táng không thể đổi hướng, chỉ có thể giải bỏ, nếu không có bùa cải trang thành chồng của chúng, một khi phát hiện chúng ta chỉ là hai người đàn ông xa lạ, thì chúng ta nhất định sẽ bị kéo xuống cầu chết đuối và mắc kẹt trong vòng tuần hoàn tr3n cầu dưới cầu giống như vậy.”

Mục Tứ Thành lạnh hết cả sống lưng: “Vậy anh có bùa ngụy trang không?”

Bạch Liễu khựng người: “Không có, đó là loại bùa chính thống, gọi là 【 Ngụy Thân Phù 】, sách tà thuật không có ghi chép.”

“Vậy chúng ta không qua cầu được, trở về tính…” Mục Tứ Thành còn chưa kịp nói hết lời, cậu đột nhiên co quắp run rẩy vài cái, hắc khí tr3n mặt đột nhiên dày đặc, tứ chi biến dạng nằm bò tr3n mặt đất, hai mắt đỏ sậm như máu, nhe răng lao về phía Bạch Liễu!

Ở phía bên kia, trong lăng mộ.

Khổng Húc Dương đang dán một lá bùa 【 Ngụy Thân Phù 】 tr3n trán, tay cầm giá cắm nến, sắc mặt đắc ý quay sang nói tán dóc với Dương Chí cũng được dán một lá bùa Ngụy Thân Phù: “Lần này Bạch Liễu chết ở trong mộ là cái chắc!”

Dương Chí gật đầu nói phải, giơ một ngón tay cái với Khổng Húc Dương, vẻ mặt không giấu giếm khen ngợi: “Đương nhiên rồi, Khổng ca, anh cao tay thật đó, quá đỉnh luôn, trực tiếp dẫn bọn họ vào trong huy3t mộ.”

Khổng Húc Dương giả vờ không kiên nhẫn xua tay Dương Chí: “Cái này mà đỉnh gì chứ, chỉ là một lá bùa Dẫn Lộ Phù để âm thi dẫn dường cho bọn họ mà thôi, chủ yếu là Bạch Liễu chán sống, cái gì cũng không có mà dám xông vào huy3t mộ, đây không phải là tự mình tìm chết sao?”

“Phong cách chiến thuật của hắn là sẵn sàng liều mạng, này đối với tôi có gì là cao tay chứ? Không phải đều là dựa vào đối thủ sao?”

Khổng Húc Dương vỗ tay phủi bụi đèn, làm bộ làm tịch thở dài: “Tất nhiên là tôi vẫn hy vọng Bạch Liễu có thể giãy dụa sống sót lâu hơn tí, bằng không thì chúng ta một đường clear quái sạch sẽ nhanh chóng, thắng thi dấu cũng quá dễ dàng,

xem chẳng có gì hứng thú, chẳng có tí k1ch thích gì thì sao tôi tăng độ nổi tiếng được chứ?”

Dương Chí lại gật đầu lia lịa, trong lòng cũng rất cảm khái: “Trước đây tôi xem Bạch Liễu thi đấu còn tưởng hắn rất lợi hại, có ngờ đâu trước mặt Khổng ca còn chưa kịp múa may thì đã sắp chầu ông bà ông vải rồi.”

Khổng Húc Dương chế nhạo coi thường: “Lợi hại? Một tên công nhân viên chức bị đuổi việc, một tên loser, có thể so sánh với tôi sao?”

“Bất quá Bạch Liễu cũng dựa vào thực lực giành được Top 1 bảng Tân Tinh, Top 1 bảng xếp hạng Quốc Vương.” Dương Chí vô tình đưa ra ví dụ về thành tích của Bạch Liễu, không để ý khuôn mặt của Khổng Húc Dương đang dần u ám, “Không nghĩ là thua nhanh như vậy… ”

“Nói xong chưa?” Khổng Húc Dương âm u lườm Dương Chí một cái.

Đến lúc đó Dương Chí mới nhận ra hình như mình đã chọc vào chân đau của Khổng Húc Dương, liền nhanh chóng tìm cách bù đắp: “Nhưng vẫn không thể so sánh được với Khổng ca!”

Dương Chí nói xong thì có chút chột dạ, bởi vì Khổng Húc Dương chưa bao giờ giành được top 1 của bảng xếp hạng Quốc Vương.

Khổng Húc Dương năm trước bị Hồng Đào đá đít, năm ngoái thì bị Hắc Đào đè bẹp, năm nay vất vả lắm mới có dịp ngoi lên định tỏa sáng thì lại bị Bạch Liễu từ đẩu từ đâu nhảy ra cướp lấy vị trí mà gã luôn mong nhớ.

Khổng Húc Dương cười lạnh một tiếng, phớt lờ Dương Chí, cầm giá cắm nến tiến sâu vào ngôi mộ.

Thỉnh thoảng, bọn họ đi qua những người phụ nữ cầm dù giấy, đám ma cọp vồ bò trườn tr3n mặt đất và cô dâu đội khăn trùm đầu, nhưng hai người Khổng Húc Dương cứ như đang ở chỗ không người, ngang nhiên lướt qua chúng, mà đám ma đó cũng không làm hại bọn họ, thậm chí có nữ quỷ cầm dù giấy còn che ô cho họ.

Mãi đến khi bọn họ đến một ngôi mộ mới, người phụ nữ này mới quay người chậm rãi đi xa, để lại những dấu chân dính đầy nước tr3n mặt đất.

Dương Chí nhìn nữ quỷ kia, trong lòng sợ hãi vỗ vỗ nguc: “【 Ngụy Thân Phù 】 này thật là lợi hại, bọn quỷ cầu tuẫn táng này xem chúng ta như chồng bọn chúng, còn che dù cho chúng ta.”

“Nếu không có 【 Ngụy Thân Phù 】 này…” Dương Chí như nhớ ra điều gì đó kinh khủng rùng mình.

Khổng Húc Dương cũng thoáng tái mặt, nhưng miệng lại hung ác rủa xả: “Cả đám đàn bà điên khùng, lần trước chơi phó bản này thiếu chút nữa là chết dưới tay đám quỷ tuẫn táng đó, mẹ nó, may là mấy ả không phát hiện ra lão tử là đồ giả, không thì

lão tử cũng thành kẻ thù của mấy ả luôn rồi, một đám quỷ cái!”

Dương Chí lòng còn sợ hãi: “Phải đó, vả lại Sách quái vật Quỷ cầu tuẫn táng chỉ có một nhược điểm chính là chồng của bọn chúng! Nếu không phải lần đó Khổng ca tìm thấy 【Ngụy Thân Phù】trong sách Mao Sơn đúng lúc thì tất cả chúng ta đều đã chết!”

“Mấy con đ* ch* chết.” Khổng Húc Dương ác độc nguyền rủa hai câu, nhưng không biết suy nghĩ cái gì, biểu tình tr3n mặt lại dịu đi.

Khổng Húc Dương giễu cợt: “Lần trước không phải muốn giết ông đây sao? Lần này thành thành thật thật theo đuôi che dù cho ông.”

Dương Chí d4m đãng cười hắc hắc, xoa xoa tay, “Khổng ca, anh nói xem, nói không chừng đám đàn bà đó…”

Khổng Húc Dương ghê tởm xua tay ngắt lời Dương Chí: “Khẩu vị của cậu cũng nặng quá!”

Dương Chí thức thời chuyển đề tài: “Anh nghĩ đội Bạch Liễu có thể đi được bao xa?”

Khổng Húc Dương nghe vậy thì lại quan tâm: “Chúng ta đã đi qua huy3t mộ đó một lần rồi, nguy hiểm nhất chính là ba mươi cô dâu trong hỉ đường, quỷ cầu tuẫn táng và đám cương thi.”

“Tất nhiên khủng b0 nhất chính là đạo nhân trong lăng mộ chính.” Khổng Húc Dương nói nói đây thì vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn một chút, “Giao diện thứ đó ít nhất cũng phải 20.000 đến 30.000, tốt nhất là đừng nên đánh thức nó, nếu không tất cả chúng ta đều phải chết.”

“Sau thất đầu, trong vòng hai ngày, cương thi đó hút đủ âm khí của đám người thôn Âm Sơn cuối cùng thì sẽ bắt đầu thức tỉnh, đồ sát cả thôn, căn bản không có cách nào ngưng lại.” Khổng Húc Dương sắc mặt đen thui, “Lần trước chúng ta vừa mới thoát ra khỏi trò chơi thì đạo nhân đó đã giết hết tất cả những người chơi còn lại bị mắc kẹt bên trong.”

“Nhiều người chơi trong số đó là thành viên triển vọng của các hiệp hội lớn, thế mà đối mặt với đạo nhân đó chẳng có chút phản kháng nào.”

Dương Chí nhớ tới đạo nhân cũng biến sắc: “Không sao, chỉ cần Bạch Liễu chết, trò chơi sẽ kết thúc, bọn họ khó mà qua cửa quỷ cầu tuẫn táng.”

“Tôi hy vọng đội Bạch Liễu có thể cầm cự thêm chốc lát để trò chơi kéo dài thêm một thời gian, dù sao thì nghe nói có rất nhiều khán giả ủng hộ Bạch Liễu, họ cũng mong chờ Bạch Liễu thi đấu lắm đây.” Khổng Húc Dương nhún vai tiếc nuối, nụ cười ác ý càng ngày càng lớn, “Từ trước đến nay, tôi vẫn luôn là người nguyện ý thỏa mãn nguyện vọng của khán giả mà.”

“Nhưng mà lỡ đâu Bạch Liễu thực sự không thể xoay xở với mấy bà vợ bị bỏ rơi cầm dù kia, thì cũng không biết những khán giả ủng hộ hắn sẽ nghĩ như thế nào?”

Dương Chí ngầm hiểu tranh thủ nịnh bợ: “Làm sao bọn họ có thể tiếp tục ủng hộ Bạch Liễu nữa chứ? Tự nhiên sẽ chuyển qua ủng hộ anh thôi, Khổng ca!”

- ——oOo—

Chương 347

Hồ quan sát.

Khán giả nhìn Bạch Liễu sắp đi tới cầu quỷ tr3n TV nhỏ giọng bàn luận sôi nổi, tuy khá xôn xao nhưng cũng không công kích hay chê bai gì cả.

Trong trận đấu mà cả hai đội đều nổi tiếng như vậy thì ít nhất khán giả trong hồ quan sát chẳng dám hó hé nặng lời, nhìn đi, đội viên nhà người ta còn ngồi đầy ở dưới, nếu lỡ đắc tội với đối phương thì tương lai có bị đuổi giết cũng đừng than thân trách phận.

Bài học tên hề giết khán giả còn nằm ngay trước mắt kia kìa.

Nhưng dù sao thì vẫn không thể tránh khỏi thảo luận về phương hướng thi đấu, trước mắt tình hình Bạch Liễu không mấy khả quan cho lắm.

"… chẹp, tui nghĩ Bạch Liễu sắp xong rồi."

"Khổng Húc Dương có thói quen câm lặng đối thủ xong thì vờn thêm một lúc nữa, nhưng không ngờ anh ta lại giấu chiêu bài cắn nuốt ký ức lớn như vậy, kết hợp kiểu này bất khả chiến bại còn gì."

“Giao diện điều khiển bị câm lặng thì khó chơi rồi, mấy hiệp hội lớn cũng rớt đài như thường…”

Vương Thuấn quay đầu nhìn về phía đầu khán phòng, lo lắng nhìn Bạch Liễu tr3n màn hình lớn: “Tốc độ tăng điểm trong Hồ Đánh Cuộc của chúng ta đang chậm dần.”

Mộc Kha lạnh lùng nhìn nhóm đội viên Sơn Dương Cuồng Nhiệt đối diện: “Tốc độ tăng điểm Hồ Đánh Cuộc của Sơn Dương Cuồng Nhiệt thì tăng gấp ba lần.”

“Tốc độ tăng điểm Hồ Đánh Cuộc phụ thuộc vào trận thế của trò chơi, một khi đã chậm rồi thì rất khó để vực dậy.” Vương Thuấn ngày càng lo lắng, “Tốc độ tăng điểm Hồ Đánh Cuộc thấp có nghĩa là khán giả đã bớt hứng thú với các cậu, điều đó cũng đồng nghĩa với việc khả năng đạt được kim bài miễn tử sau này là cực kỳ thấp.”

“Trận này khó mà lấy lại sự chú ý, Khổng Húc Dương cũng là một tuyển thủ rất có tính thời sự, tôi không nghĩ Bạch Liễu sẽ thua Khổng Húc Dương… ” Vương Thuấn thở dài, “Tôi chỉ lo lắng là nếu Bạch Liễu không thắng trận đấu này một cách đẹp mắt thì khó mà nổi tiếng được. ”

Vương Thuấn dừng lại: “Sắp tới các cậu cũng đụng độ chiến đội Nghĩa trang công cộng Laser rồi, chiến thuật của bọn họ chính là đồng vu quy tận, xác định liều chết với đối phương, bởi thế nếu trận này các cậu không đạt mức độ nổi tiếng thì trận sau khó càng thêm khó.”

“Nếu không có kim bài miễn tử thì chỉ có nước tử chiến với Nghĩa trang công cộng Laser.” Vương Thuấn cười chua chát.

Lưu Giai Nghi rất bình tĩnh: “Chúng ta bơm điểm vào Hồ Đánh Cuộc được không?”

【Bơm điểm vào Hồ Đánh Cuộc】 là một phương thức gian lận ngầm hiểu giữa các chiến đội. Thông thường, Hồ Đánh Cuộc nào có tốc độ phát triển cực nhanh sẽ được hiển thị tr3n màn hình TV dọc bên cạnh thông tin đăng nhập trò chơi, màn hình này còn được gọi là 【Bảng xếp hạng các đội tăng điểm】, các đội trong danh sách này sẽ nhanh chóng được khán giả chú ý.

Hồ Đánh Cuộc tăng nhanh có nghĩa là đội sở hữu Hồ Đánh Cuộc đó đang có thế cục chiến đấu xuất sắc, hiện đang tăng giá.

Cũng giống như cổ phiếu và quỹ, Hồ Đánh Cuộc tăng nhanh thu hút rất nhiều khán giả đặt cược mù quáng, tức là họ sẽ lao vào đặt cược cho người chơi và đội ngũ mà không cần quan tâm đội ngũ đó như thế nào, xanh đỏ tím vàng ra sao, do đó nhanh chóng mở rộng Hồ Đánh Cuộc, tăng mức độ phổ biến của người chơi, rồi sau khi trận đấu kết thúc, những người xem này mới bắt đầu chuyển sự chú ý thật sự của mình sang đội ngũ đó.

Còn 【Bơm điểm vào Hồ Đánh Cuộc】có nghĩa là chiến đội của bạn sẽ tự nhập vào một lượng lớn điểm trước, để Hồ Đánh Cuộc nhà mình sẽ nhanh chóng được đưa vào 【Bảng xếp hạng các đội tăng điểm】, thu hút một lượng lớn khán giả đặt cược mù, cách này được sử dụng khi đội ngũ đang xuống dốc, được ăn cả ngã về không, nói đơn giản hơn tức là cứ lừa người ta đặt tiền vào Hồ Đánh Cuộc nhà mình trước đã rồi sau đó lại tính tiếp.

Nếu cách làm này thất bại, tức là nếu người chơi thua cuộc, họ sẽ bị khán giả mắng chửi là 【đã chết còn muốn kéo thêm người làm đệm lưng】, chiến đội sẽ không còn đường lui, bị khán giả mất tiền vây công đến khi giải tán mới thôi.

Còn nếu ngược lại cách làm này thành công, hiệu quả thu được trong thời gian ngắn sẽ khiến những khán giả nếm được trái ngọt nhanh chóng vượn lên dẫn đầu, họ trung thành với đội hơn, đặt cược nhiều hơn trong trận đấu tiếp theo và điên cuồng tăng giá trị nổi tiếng của người chơi để anh ta có thể nhận được kim bài miễn tử, đây cũng là một loại 【tâm lý người chơi cờ bạc】điển hình.

Lưu Giai Nghi nhìn Vương Thuấn: "Charles kim chủ đứng sau màn của chúng ta chính là nhờ vào bơm điểm Hồ Đánh Cuộc mới có thể lập nghiệp, lúc này anh ta lại không đến kiểm soát nó sao?"

"Cá nhân tôi không thích loại phương thức đi đường tắt này, cách thu hút quá cực đoan, rất dễ gặp rắc rối, lại không công bằng với những khán giả của chúng ta…" Vương Thuấn cau mày thở dài, "Trước đó tôi cũng hỏi Charles có muốn bơm điểm vào không?"

Lưu Giai Nghi hỏi: "Anh ta nói gì?"

Vương Thuấn nói: "Anh ta bảo trong giai đoạn tiền mùa giải thì không làm, thời điểm này, anh ta sẽ không nhúng tay vào bất kỳ chuyện gì của Bạch Liễu ngoại trừ giúp đỡ kinh phí đào tạo Bạch Liễu."

“Nguyên văn của Charles là 【nếu bản thân hắc mã không thể chạy đến trước mặt anh ta, thì nó không xứng đáng để anh ta đầu tư thêm tinh lực của mình】.” Vương Thuấn hít một hơi thật sâu, “Charles đã nói rõ với tôi rằng trong tiền mùa giải, anh ta sẽ không cho Bạch Liễu bất kỳ sự giúp đỡ nào.”

Lưu Giai Nghi nhanh chóng chuyển trọng tâm: “Vậy số điểm tích trữ của hiệp hội chúng ta có đủ bơm điểm không?”

“Còn lâu mới đủ.” Vương Thuấn lắc đầu, “Còn nữa, Bạch Liễu đã nói rõ là không thể đụng vào số điểm này, bảo đó là nền tảng của những thành viên trong công hội này, đụng vào rất dễ làm phân tán lòng người.”

Lưu Giai Nghi mím môi nhìn Bạch Liễu tr3n màn hình: “Xếp hạng mức độ nổi tiếng của Bạch Liễu bây giờ là bao nhiêu?”

Cô bé thực sự không nghi ngờ Bạch Liễu có thể thắng trò chơi, nhưng… làm thế nào mới có thể lấy lại sự nổi tiếng trong tình huống có quá nhiều bất lợi như vậy, tiến thẳng vào top 100 độ nổi tiếng và giành được kim bài miễn tử trước khi đánh với Nghĩa trang công cộng Laser? Đó mới là chuyện quan trọng của trận thi đấu này.

“Xếp hạng mức độ nổi tiếng hiện tại của Bạch Liễu là 151, đã lọt vào vòng đấu giữa mùa giải rồi.” Vương Thuấn trả lời, “Nhưng muốn vào top 100 thì vẫn còn một khoảng cách lớn.”

“Bây giờ nếu muốn bơm điểm để nâng Bạch Liễu thì chỉ có thể trông chờ vào khán giả đại gia nào đó đột nhiên đặt cược rất nhiều vào cậu ấy.”

Nói đến đây, Vương Thuấn không khỏi nở một nụ cười gượng gạo: “Nhưng loại khán giả thổ hào này đã sớm bị các tuyển thủ ngôi sao săn đón mời mọc từ trước rồi, hiện giờ đang cắm đầu đánh cuộc trong Hồ Đánh Cuộc giữa mùa giải, có ai rảnh rỗi đâu mà xem người mới như Bạch Liễu chứ?”

Đường Nhị Đả nhìn vào Hồ Đánh Cuộc của đội tr3n giao diện hệ thống, chống tay lên đầu gối, trầm giọng nói: “Tốc độ phát triển của Hồ Đánh Cuộc chúng ta sắp bằng 0 rồi.”

Vương Thuấn giật mình, hắn nhanh chóng mở ra giao diện điều khiển hệ thống của mình, nhanh chóng kiểm tra: “Sao lại rớt thảm như vậy!”

“Không riêng gì chúng ta, tốc độ phát triển Hồ Đánh Cuộc của Sơn Dương Cuồng Nhiệt cũng đã chậm lại…” Vương Thuấn tự lẩm bẩm trong khi quan sát, “Tốc độ phát triển Hồ Đánh Cuộc của tất cả các đội tiền mùa giải đang chậm lại…Sao lại vậy?”

Lưu Giai Nghi phản ứng rất nhanh: “Hiện tại đang đấu giữa mùa giải, đội nào đấu với đội nào?”

Vương Thuấn nghe Lưu Giai Nghi nhắc nhở thì vỗ trán một cái, hối hận nói: “Hôm nay tôi mãi tập trung vào trận đấu của hiệp hội chúng ta mà quên mất sự kiện quan trọng này!”

“Giữa mùa giải cũng có một trận đấu lớn đồng thời gian với trận đấu của chúng ta.” Vương Thuấn nhìn trận chiến hiển thị tr3n giao diện hệ thống với ánh mắt phức tạp, “… Danh Sách Sát Thủ vs Hiệp Hội Quốc Vương.”

“Số điểm trong toàn bộ trò chơi hiện đang đổ vào Hồ Đánh Cuộc của hai hiệp hội này, chắc hẳn thi đấu sắp kết thúc rồi.” Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm giao diện hệ thống phân tích số liệu điểm của Danh Sách Sát Thủ và Hiệp Hội Quốc Vương, “Tạm thời vẫn chưa nhìn ra ai thắng ai thua, Vương Thuấn, anh nhìn ra được không?”

Vương Thuấn chậm rãi lắc đầu: “Tốc độ tăng quá nhanh, không phân tích được.”

Hồ quan sát giữa mùa giải.

Màn hình hai bên cực lớn chiếu ra hai tia sáng trắng như tuyết, thành viên Danh Sách Sát Thủ và Hiệp Hội Quốc Vương xếp thành hàng ngang bên trong.

Đi đầu Danh Sách Sát Thủ là Nghịch Thần, còn đi đầu Hiệp Hội Quốc Vương là Hồng Đào, hai bên bước ra khỏi lối đi, băng qua người chủ trì đứng giữa đang cầm micrô vẻ mặt trống rỗng, bắt tay cực kỳ lịch sự lễ phép.

Khán giả tr3n khán đài cơ bản cũng có biểu cảm giống như người chủ trì, hoàn toàn ngây người, như thể không thể tin được mình đang nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Rõ ràng nhiều người theo dõi đấu trường như vậy, rõ ràng đây cũng là khoảnh khắc k1ch thích nhất của trận thi đấu, nhưng không một ai phát ra tiếng động.

Toàn trường lâm vào sự im lặng đến kỳ lạ, như thể có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn hai đội đi về phía nhau ở giữa sân, giống như vừa rồi vẫn chưa hoàn hồn sau trận đấu, còn chưa kịp nhận ra chuyện gì đã xảy ra.

Nghịch Thần mỉm cười, bắt lấy bàn tay đeo găng của Hồng Đào: "Chiến thuật rất xuất sắc."

Hồng Đào cười quyến rũ: "Lời này dành cho anh thì mới thích hợp hơn chứ?"

"Ngoại trừ việc anh bỏ trận đấu đơn." Hồng Đào nâng mi liếc mắt nhìn Nghịch Thần, "còn lại gần như ép khô hết tất cả những người chúng tôi còn gì."

Người dẫn chương trình dường như bây giờ mới hoàn hồn, cầm microphone kích động nhảy lên gào thét: "Các vị!! Kết quả thi đấu là 22—1 Danh Sách Sát Thủ thắng Hiệp Hội Quốc Vương!"

"Đây là trận đấu giữa mùa giải chênh lệch điểm số lớn nhất trong lịch sử!!!"

"Thi đấu đơn Danh Sách Sát Thủ bỏ quyền, thi đấu đôi Danh Sách Sát Thủ kết thúc thi đấu sớm được 6 điểm, thi đấu đội Danh Sách Sát Thủ kết thúc thi đấu sớm được 16 điểm, tổng cộng là 22 điểm!"

“Từ trước đến nay chưa có bất cứ đội ngũ nào đạt được số điểm cao như vậy trong trận đấu giữa mùa giải, hơn nữa đội đối kháng với Danh Sách Sát Thủ chính là Hiệp Hội Quốc Vương đứng thứ hai năm ngoái!”

Sau một khoảng thời gian ngắn im lặng, khán giả rơi vào trạng thái kích động điên cuồng, mọi người đều mặt đỏ tai hồng hét lên đầy phấn khích, có người thì chửi rủa tên của Danh Sách Sát Thủ.

Giữa âm thanh ồn ào như vậy, Hồng Đào bất động thanh sắc nhìn Nghịch Thần: “Bỏ trận thi đấu đơn là chiến thuật của anh, đúng không?”

“Quy tắc của thi đấu tính điểm là đội nào giành được tám điểm trước sẽ thắng, anh bỏ trận đấu đơn chính vì muốn kết thúc thi đấu sớm ở trận đấu đôi và đấu đội lúc sau, tối đa hóa lợi ích để giành được điểm nhiều nhất.”

“Lá gan của anh lớn thật đấy, dám làm vậy để đối phó chúng tôi.” Hồng Đào quét nhẹ ánh mắt lơ đãng về phía các đội viên Danh Sách Sát Thủ phía sau, xẹt qua Hắc Đào thì tạm dừng một thoáng, “Năm ngoái đội anh thắng sát nút đội tôi, năm nay lại dám hiến tế đội của tôi để mở đường tạo đà cho các anh.”

Nghịch Thần giả vờ thành thật gãi đầu, cười thân thiện: “Tôi chỉ thử một lần thôi, nhưng không ngờ lại có tác dụng.”

Hồng Đào bị lớp mặt dày như tường thành của Nghịch Thần làm cho khựng người.

Các quy tắc của vòng loại trực tiếp, giữa mùa giải và trước mùa giải đều khác nhau, cốt lõi của thi đấu giữa mùa giải là điểm, Hồ Đánh Cuộc và kim bài miễn tử, mà năm Danh Sách Sát Thủ vừa có sự thay đổi lớn về đội viên tham gia, mặc dù năm tuyển thủ chính vẫn lọt top 100 bảng xếp hạng nổi tiếng, nhưng sự phân cực về thứ hạng phổ biến của các tuyển thủ lại khá nghiêm trọng.

Hắc Đào và Nghịch Thần đứng ở vị trí thứ nhất và thứ ba, còn lại Bách Dật, Bách Gia Mộc và Liêu Khoa lại lên xuống thất thường ở vị trí 70 đến 90, rất không ổn định, nếu sau này xuất hiện tuyển thủ nổi tiếng hơn thì xếp hạng của họ sẽ nhanh chóng bị tụt xuống.

Nguyên nhân của hiện tượng này cũng rất đơn giản, bởi vì Danh Sách Sát Thủ thi đấu đội rất kém, không thể cải thiện thứ hạng trung bình của đội ngũ, thế nên sẽ dễ xảy ra sự chênh lệch trong bảng xếp hạng.

Tình huống giống như Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Để có thể giải quyết tình huống này chỉ có một cách là tập trung hết sức vào thi đấu đội.

Nghịch Thần mới rồi đã có một bước đi mạo hiểm, anh chọn trận đấu đội này đối đầu với Hiệp Hội Quốc Vương.

“Thi đấu đơn trước giờ vẫn luôn là thế mạnh của các anh, lần nào Hắc Đào cũng kết thúc thi đấu sớm giành được 2 điểm.” Hồng Đào nhìn Nghịch Thần, “Anh bỏ quyền thi đấu đơn của Hắc Đào, không cho anh ấy lên sân khấu, dùng miễn tử kim

bài của Hắc Đào áp dụng vào thi đấu đội, vậy mà tôi không nghĩ ra được.”

Hồng Đào lặng lẽ nhìn chằm chằm Nghịch Thần: “Hắc Đào không giỏi thi đấu đồng đội, anh đánh cuộc rất mạo hiểm.”

Nghịch Thần lại nở nụ cười, từ khóe mắt liếc về phía Hắc Đào đứng ở bên cạnh bắt đầu thất thần: “Con người luôn luôn thay đổi.”

Hồng Đào buông tay Nghịch Thần, khẽ cúi đầu chào, sau đó đứng dậy nhìn Hắc Đào đang đứng bên cạnh anh.

Ánh mắt cô dừng lại tr3n chiếc roi đen Hắc Đào đang cầm, sau đó Hồng Đào cởi bỏ đôi găng tay màu đỏ, vươn tay với Hắc Đào, nở một nụ cười vô cùng tao nhã: “Lần này thi đấu với anh rất vui, Hắc Đào.”

Đôi mắt phiêu đãng của Hắc Đào dừng lại hai giây tr3n khuôn mặt Hồng Đào: “Cô là ai?”

Hồng Đào: “…”

Nghịch Thần đột nhiên ho sặc sụa khù khụ, anh bình tĩnh đứng trước mặt Hắc Đào, bắt tay Hồng Đào vài cái: “Đúng vậy, lần này Hắc Đào chơi cũng rất thoải mái!”

“Thoải mái đến mức không nhớ tôi là ai?” Hồng Đào cười như không cười rút tay về, khẽ gật đầu với các thành viên khác của

Danh Sách Sát Thủ rồi xoay người dẫn những đội viên khác rời sân khấu.

Nghịch Thần nhìn Hồng Đào bước xuống mới yên tâm thở phào một hơi, sau đó xoay người dùng tay chọt vào trán Hắc Đào: "Cậu thi đấu với người ta hai lần rồi! Người ta khách khí với cậu như vậy, tốt xấu gì cậu cũng phải nhớ người ta trông như thế nào chứ!"

Hắc Đào nghiêm túc nhớ lại: "Trước đây cô ấy có đánh nhau với chúng ta rồi sao?"

Nghịch Thần: "……"

Bách Dật: "……"

Bách Gia Mộc: "……"

Liêu Khoa: "……"

Hồng Đào, từ bỏ tên đàn ông này để tìm mùa xuân mới đi thôi, cô đánh một trận chung kết với y rồi mà bây giờ y còn không nhớ, thật sự không đáng mà!!

- ——oOo—

Chương 348

Hồng Đào bước uyển chuyển tr3n đôi giày cao gót, khuôn mặt nhạt nhẽo dẫn các đội viên rời đài thi đấu, đám khán giả chen chúc vây quanh, khuôn mặt bọn họ cuồng nhiệt điên cuồng, múa may tay chân gào thét về phía Hồng Đào, cứ như đã mất đi lý trí vì kết quả khó tin của trận thi đấu.

"Tôi sẽ luôn ủng hộ người Hoàng Hậu! Trận sau người nhất định sẽ thắng! Người sẽ giành lại vinh quang!"

"Bố mày dồn hết của cải đập tiền vào mày, thế mà mày lại để thua! Đi chết cho bố mày nhờ!"

"Không sao đâu Hoàng Hậu, Hồ Đánh Cuộc mất rồi thì vẫn có thể đổ tiền vào lại! Tôi sẽ tiếp tục ủng hộ người Hoàng Hậu! Cho đến khi tôi chết mới thôi!"

"Cút m* mày đi! Con quỷ cái này cố tình để thua vì Hắc Đào! Đồ khốn kiếp!"

Khán giả bị các thành viên của Hiệp Hội Quốc Vương cản lại nên không thể chạm vào Hồng Đào, họ không thể tấn công Hồng Đào ở sảnh trung tâm, nhưng ngược lại Hồng Đào cũng không thể làm gì được họ.

Một khán giả như muốn phát điên, hai mắt đỏ ngầu, hắn ta bật dậy nhổ nước bọt vào Hồng Đào, mắng: "Con đ* chó!"

Nước bọt phun không trúng Hồng Đào, nhưng Nữ Tu nhỏ theo sau Hồng Đào tối sầm mắt lại, cô bé định nhìn lên nhưng bị Hồng Đào giữ lại.

Hồng Đào thản nhiên khẽ quay đầu nhìn về đám khán giả đi theo phía sau, tr3n mặt mang theo nụ cười: "Trong mắt các người, nếu thắng thì tôi chính là Hoàng Hậu, nếu thua thì tôi là con đ*?"

Khán giả bị Hồng Đào nhìn chằm chằm vào mắt, giật mình tỉnh táo, kinh hãi lùi về phía sau, nhưng vẫn cứng miệng nói: "… tôi đổ nhiều điểm vào cô như vậy mà cô lại thua, bây giờ tôi trắng tay rồi, chẳng lẽ mắng chửi cô vài câu không được à!"

Hồng Đào cười dịu dàng tao nhã: "Ngươi thật sự cho rằng mình là fan của ta nên được quyền dùng logic này để đánh giá ta?"

"Fans bình chọn cho thần tượng vì trò giải trí vô hại, còn ngươi bình chọn điểm cho ta là để giải trí sao?" Đôi mắt Hồng Đào mê hoặc, nụ cười tr3n môi càng thêm quyến rũ, "Người chỉ vì muốn giành được nhiều điểm để thỏa mãn ducv0ng của chính mình nên mới đem hy vọng ký thác vào ta, ta cũng cho phép ngươi làm điều đó, giữa chúng ta chẳng có quan hệ fans và thần tượng gì cả."

"Đó là mối quan hệ giữa tín đồ và thần linh, ngươi đặt cược vào ta không phải vì ta, mà là cho chính ngươi, bởi vì bản thân ngươi không dám lên sân thi đấu cho nên ngươi đặt niềm tin vào một vị thần như ta, hy vọng ta có thể giành lại sinh mệnh,

ducv0ng và nhân sinh của ngươi tr3n đấu trường, hiểu không?”

Khán giả bị Hồng Đào nhìn chằm chằm thì liên tục lùi về phía sau, cuối cùng ngã lăn quay ra mặt đất, run rẩy nói: “…. Tôi hiểu rồi, Hoàng Hậu.”

Hồng Đào thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi, dửng dưng dặn dò thành viên bên cạnh, “Sau này cấm hắn đánh cuộc vào ta.”

“Ta không cho phép một kẻ bất tài như vậy ký thác ducv0ng lên người mình.”

Phoebe đi phía sau Hồng Đào thành kính làm dấu hiệu chữ thập trước nguc, sau đó thương hại vỗ nhẹ vào đầu người đàn ông khuôn mặt đã trắng bệch: “Nguyện Chúa phù hộ ngươi sớm xuống địa ngục, con trai đáng thương của ta.”

Nói xong thì nhảy nhót theo sau Hồng Đào rời đi.

Hồng Đào vừa đi về phía trước, người bên cạnh đã nhanh chóng báo cho cô biết tình hình thi đấu mấy ngày qua, đám khán giả theo đuôi có mắng chửi có khen ngợi trước đó theo không kịp, chỉ đứng dõi nhìn từ xa đầy kính sợ.

“Sơn Dương Cuồng Nhiệt vs Đoàn Xiếc Thú Lang Thang?” Hồng Đào nghe đến đây thì giơ tay ra hiệu cho người kia dừng lại, cô hỏi, “Hiện tại thi đấu kết thúc rồi à?”

Người báo tin lắc đầu: “Tình hình đang giằng co, Đoàn Xiếc Thú Lang Thang hiện đang gặp bất lợi”.

Hồng Đào tựa hồ nghe được cái gì thú vị, môi đỏ mọng hơi cong lên: “Tình huống Đoàn Xiếc Thú Lang Thang không tốt? Vậy qua đó xem thử thế nào.”

Dưới sự bao vây của đám khán giả cuồng nhiệt, Nghịch Thần đổ mồ hôi sôi con mắt cuối cùng cũng mang theo người của Danh Sách Sát Thủ thoát chạy, nhưng khi vừa quay đầu lại, Nghịch Thần đầu đầy dấu chấm hỏi: “Hắc Đào đâu rồi?”

Bách Dật chỉ chỉ về một hướng: “Hồng Đào rời đi không bao lâu thì cậu ta chạy theo hướng cô ấy rồi.”

“Hắc Đào đuổi theo Hồng Đào làm gì?” Nghịch Thần càng thêm hoang mang.

Bách Dật sờ sờ cằm nghĩ: “Nói không chừng cuối cùng cậu ta cũng bị Hồng Đào làm cho động lòng, đi ngăn Hồng Đào tìm mùa xuân thứ hai?”

Bách Gia Mộc trợn trắng mắt không nói nên lời: “Con thấy Hắc Đào có bị Hồng Đào đánh chết cũng chả động lòng gì đâu.”

“Nói toàn gì đâu không.” Nghịch Thần bất đắc dĩ vẫy tay cắt ngang trò đùa của hai người, “Hướng Hắc Đào tới ngoài Hồng Đào thì còn có gì nữa không?”

Liêu Khoa đưa giao diện hệ thống cho Nghịch Thần: “Còn có trận đấu tiền mùa giải của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.”

Nghịch Thần liếc nhìn bảng hệ thống, lập tức sững sờ: “Tốc độ tăng điểm Hồ Đánh Cuộc của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang bằng 0, sao có thể chậm như vậy?”

Liêu Khoa lắc đầu: “Tình huống cụ thể không rõ ràng, nhưng trước mắt Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đang gặp bất lợi.”

“Kiểm kê số điểm tiền lời trong Hồ Đánh Cuộc của chúng ta là bao nhiêu.” Nghịch Thần kiềm chế biểu cảm, trầm giọng phân phó, “Đi xem chuyện gì đang xảy ra.”

Hồ quan sát Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Vương Thuấn nhìn tốc độ tăng điểm của Hồ Đánh Cuộc Đoàn Xiếc Thú Lang Thang trong bảng hệ thống, vẻ mặt lo lắng: “Trận đấu của Danh Sách Sát Thủ và Hiệp Hội Quốc Vương đã kết thúc rồi, sao tốc độ tăng trưởng vẫn không tăng?”

“Lên rồi.” Mộc Kha lạnh lùng nói, “nhưng không phải chúng ta tăng mà là Sơn Dương Cuồng Nhiệt tăng, điểm của bọn họ tăng nhanh gấp bốn lần.”

Lưu Giai Nghi cũng nhìn chằm chằm vào giao diện hệ thống: “Tất cả số điểm trả về sau trận đấu đều chảy vào Hồ Đánh Cuộc của họ.”

Vương Thuấn cau mày: “Sao lại như vậy, thi đấu còn chưa có kết quả, khoảng cách sao lại lớn thế chứ…”

“Có người lật lại nợ cũ của Khổng Húc Dương.” Mộc Kha nhanh chóng lướt qua diễn đàn, “Danh Sách Sát Thủ trận này thắng quá đẹp, chiến thuật rất sáng suốt, độ nổi tiếng của Nghịch Thần theo đó cũng tăng lên rất nhanh, vì thế có người nhắc lại trận đấu khiêu chiến giữa Nghịch Thần và Khổng Húc Dương trước đó.”

“Đám người Sơn Dương Cuồng Nhiệt thổi phồng chuyện cũ, tán tụng Khổng Húc Dương là Chiến Thuật Gia lợi hại hơn Nghịch Thần nhiều, Nghịch Thần đã từng bị Khổng Húc Dương cho ăn hành sống dở chết dở, nhiều khán giả đọc được tin tức này bởi thế mới đặt cuộc vào bọn họ.”

“Không chỉ vậy.” Lưu Giai Nghi lật lật giao diện hệ thống hệ thống vài lần, “Bọn họ còn tự bơm điểm cho mình.”

Lưu Giai Nghi nhìn Vương Thuấn: “Có thể bọn họ thấy rằng cơ hội thắng quá cao nên đã đặt rất nhiều điểm vào Hồ Đánh Cuộc của mình, hiện nó đã lao lên vị trí thứ ba trong 【Bảng xếp hạng tăng điểm】rồi. ”

Đang nói, Vương Thuấn ngẩng đầu nhìn lên một đám người Sơn Dương Cuồng Nhiệt đang ngồi đối diện cợt nhả vẫy tay chào, bọn họ chỉ chỉ vào Bạch Liễu tr3n màn hình lớn, so ngón cái lên, sau đó lại khinh miệt chỉa xuống dưới, đồng thanh giễu cợt:

“Kẻ lang thang, loser.”

Đường Nhị Đả sắc mặt sa sầm, gã chống đầu gối định đứng dậy thì bị ai đó d3 xuống, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy đối phương, kinh ngạc nói: “Nghịch Thần?!”

Nghịch Thần cười tủm tỉm chào hỏi Đường Nhị Đả: “Đã lâu không gặp.”

Anh nói xong còn thân thiết bắt tay Đường Nhị Đả, xong lại gật đầu chào thân thiện với các hội viên Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đang choáng váng xung quanh, sau đó cực kỳ tự nhiên tiếp đón các đội viên của mình ngồi vào chỗ ngồi.

Vương Thuấn sững sờ: “Nghịch Thần, anh đang làm…”

Nghịch Thần và Vương Thuấn ngồi kề vai nhau, ánh mắt đen tối khó giải thích nhìn về phía Sơn Dương Cuồng Nhiệt đối diện, nhưng tr3n khuôn mặt lại nở một nụ cười tươi roi rói, còn vẫy tay chào hỏi bọn họ: “Tới tìm Hắc Đào, nhân tiện xác minh tiên đoán của tôi.”

Đám thành viên Sơn Dương Cuồng Nhiệt đối mặt Vương Thuấn và Nghịch Thần đang so ngón cái từ từ thu tay lại, trợn mắt há hốc mồm.

Không biết tại sao, tuy rằng Nghịch Thần đang mỉm cười với họ nhưng bọn họ chỉ cảm thấy ớn lạnh sau lưng.

“Xác minh… lời tiên tri của anh?” Vương Thuấn ngây người lặp lại.

Nghịch Thần lộ ra tám chiếc răng cười rạng rỡ: “Thì xác minh lời tiên đoán Khổng Húc Dương sẽ chết trong tay Chiến Thuật Gia tàn nhẫn và ưu tú nhất ấy mà.”

Vương Thuấn mê mang đầu đầy chấm hỏi: “?”

Nhìn Danh Sách Sát Thủ tụ tập với Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, không chỉ các thành viên trong Đoàn Xiếc Thú Lang Thang choáng váng mà ngay cả khán giả cũng sợ ngây người, bọn họ cứ nhìn chằm chằm vào thành viên Danh Sách Sát Thủ đang thân mật với thành viên Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, không nhìn kỹ còn tưởng hai hiệp hội là người một nhà, ngồi nhão nhão dính dính thân thiết như anh em với nhau.

Bách Dật hồn nhiên như cô tiên xòe tay trái ra bắt tay với Đường Nhị Đả, còn tay phải thì gác lên người Mộc Kha, vẻ mặt hứng thú nhìn màn hình lớn: “Úi trời, game kinh dị Trung Quốc nè, đúng kiểu tôi thích nhất luôn! Trò chơi nào vậy?”

Bách Gia Mộc khuôn mặt vô cảm thọc ngay một dao: “Trò 《Thôn Âm Sơn》mà lúc trước mới chơi nửa chừng cậu đã chạy mất dép trong Hồ Trò Chơi ấy.”

Bách Dật: “… Tình nghĩa cậu cháu chúng ta chỉ đến đây thôi heng!”

Đường Nhị Đả không được tự nhiên muốn đẩy Bách Dật đang dán vào lưng gã, lưng thẳng tắp, nghiêm túc hỏi: “Các anh tới đây có mục đích gì?”

Liêu Khoa bưng một tách trà không biết lấy ở đâu ra, chậm rãi nhấp một ngụm: “Hậu bối, không cần căng thẳng như thế, chúng tôi chỉ tới đây xem trận đấu thôi.”

“Hắc Đào đâu?” Bách Dật ngó quanh quất tìm người trong khán phòng, “Cậu ta đi trước chúng ta mà, đâu rồi nhỉ?”

Giờ phút này, Hắc Đào và Hồng Đào oan gia ngõ hẹp đụng độ nhau tr3n một con đường nhỏ đi vào hồ quan sát.

Hồng Đào lẳng lặng nhìn Hắc Đào, sau lưng là các thành viên chiến đội Hiệp Hội Quốc Vương.

Hắc Đào hoang mang nhìn Hồng Đào, y không hiểu tại sao người phụ nữ lạ mặt này lại ngăn y lại, không cho y vào hồ quan sát.

Hồng Đào đột nhiên nở nụ cười: “Hắc Đào, anh vẫn không nhớ rõ mặt tôi sao?”

Hắc Đào thành thật gật đầu hỏi, “Cô là ai?”

Tề Nhất Phảng đứng sau Hồng Đào cũng không chịu được nữa, tức giận lao tới muốn nói gì đó nhưng bị Lưu Tập nắm kéo quần áo giữ lại, cậu nắm chặt tay rồi quay mặt đi.

Hồng Đào là một cô gái có vẻ đẹp quyến rũ cực kỳ gợi cảm, đã là đàn ông thì chỉ cần nhìn một lần thì đều nằm mơ cũng sẽ không quên, thế mà Hắc Đào thi đấu với cô ấy hai lần rồi mà vẫn không nhớ rõ!

Hơn nữa, Hắc Đào có thể nhớ kỹ gương mặt của từng thành viên chiến đội Hiệp Hội Quốc Vương, ngay cả Lưu Tập có gương mặt bình thường nhất mà y vẫn nhớ được, bây giờ sao có thể không quen biết Hồng Đào cho được!

Hắc Đào chỉ đang giả vờ như không biết, cố tình làm bẽ mặt Hồng Đào Hoàng Hậu thích y mà thôi!

Nghĩ đến vừa rồi bị khán giả mắng chửi cho rằng Hồng Đào cố ý thua Hắc Đào vì tình cảm, Tề Nhất Phảng càng thêm tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Hắc Đào!

Lam nhan họa thủy!

- ——oOo—

Chương 349

Hồng Đào không giống Tề Nhất Phảng, dường như cô thấy như thế chẳng có gì xúc phạm, thay vào đó, cô cười nhẹ, thong thả tự giới thiệu bản thân: "Tôi là Hồng Đào, đối thủ của anh trong trận đấu vừa rồi, sao anh lại không nhớ tôi vậy?"

Hắc Đào bình tĩnh nhìn chăm chú Hồng Đào: "Bởi vì đây không phải là khuôn mặt thật của cô."

"Tôi không nhớ những thứ dối trá giả tạo cố ý bày ra để dụ dỗ hay thỏa mãn ducv0ng nào đó, bởi vì mỗi lần mỗi khác, không cần phải nhớ."

Nói xong, Hắc Đào đi ngang qua Hồng Đào đã im lặng, trầm giọng nói: "Vui lòng nhường đường, tôi muốn vào xem thi đấu."

Lúc bóng dáng Hắc Đào sắp biến mất sau hàng rào của hồ quan sát, Hồng Đào đột ngột lên tiếng, lần này, giọng nói của cô không nhẹ nhàng cũng không dịu dàng, ngược lại rất đoan chính cẩn thận: "Có một người sử dụng roi đen giống anh rất quan trọng đối với tôi."

Hồng Đào xoay người lại, khuôn mặt của cô dường như đang thay đổi, nhưng cũng dường như chẳng xảy ra bất kỳ điều gì, đôi mắt đỏ rượu mang theo vẻ ngây thơ của một cô gái nhìn thẳng vào Hắc Đào:

“Anh có nhớ tên của mình và chiếc roi đen tr3n người đến từ đâu không?”

Hắc Đào dừng lại: “Tôi không nhớ.” Nói xong, y bước vào hồ quan sát.

Tề Nhất Phảng cẩn thận liếc nhìn Hồng Đào Hoàng Hậu tâm tình hiếm khi trầm lặng, sau đó lại liếc nhìn Hắc Đào đang tiến vào hồ quan sát: ” Hoàng Hậu, chúng ta trở về sao?”

“Không.” Hồng Đào ngước mắt lên, cô lại nở nụ cười nhu mì quen thuộc, đôi mắt lưu luyến nhìn về phía hồ quan sát nơi Bạch Liễu đang thi đấu, “Người có thể dùng roi trong trò chơi này không chỉ có Hắc Đào.”

“Luôn có một người liên quan đến người tôi đang tìm.”

Bên trong hồ quan sát.

Vương Thuấn cuống quýt như kiến bò trong chảo: “Tốc độ tăng tốc của Hồ Đánh Cuộc giảm xuống 0 rồi! Sơn Dương Cuồng Nhiệt thì tăng tốc gấp sáu lần!”

“Aiz, đừng vội, đừng vội.” Nghịch Thần bình tĩnh đè Vương Thuấn xuống, tr3n mặt mang theo nụ cười, “Bên Sơn Dương Cuồng Nhiệt quyết tâm chơi khô máu, lại còn bơm tiền vào Hồ Đánh Cuộc, tăng 5, 6 lần là bình thường.”

“Nhưng nếu cứ tăng mãi thì bên tôi khó mà kéo lại nhân khí!” Vương Thuấn lo lắng đến mức đổ mồ hôi.

“Không đâu.” Nghịch Thần nhướng mắt nhìn màn hình lớn, vừa định nói thì Hắc Đào ngồi ở bên cạnh lãnh đạm cất lời: “Phải tin tưởng Bạch Liễu, những người này sẽ đặt cược cho hắn.”

Nghịch Thần bất lực nhìn Hắc Đào đột nhiên xuất hiện: “Vừa rồi cậu đi đâu?”

“Gặp một người phụ nữ không quen biết.” Hắc Đào ngắn gọn thuật lại nhưng mắt vẫn nhìn vào màn hình lớn, “Bạch Liễu, nhất định em ấy sẽ thu được rất nhiều tín đồ.”

Hắc Đào khẳng định chắc chắn đến nỗi ngay cả Vương Thuấn nãy giờ cứ sôi sùng sục cũng bình tĩnh lại.

“Hồ Đánh Cuộc của chúng ta tăng lên rồi.” Mộc Kha đột nhiên ngẩng đầu nhìn Nghịch Thần, “Có người vừa đập rất nhiều điểm vào Bạch Liễu, đến mấy chục triệu điểm, là anh sao?”

Nghịch Thần vô tội giơ hai tay lên: “Không có, tôi còn chưa kịp làm.”

Mộc Kha lại nhìn Hắc Đào: “Là anh?”

Hắc Đào chẳng buồn quan tâm đến Mộc Kha, y cúi đầu mở giao diện hệ thống, thanh toán điểm, sau đó vẻ mặt vô cảm lựa

chọn Chiến Thuật Gia Bạch Liễu của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, rồi đặt vào một khoản điểm kếch xù.

“Ừ, tôi mới làm đó.” Hắc Đào nghiêng đầu nhìn về phía Mộc Kha, nhàn nhạt trả lời

Mộc Kha: “…”

Nghịch Thần bất đắc dĩ đỡ trán: ” Mộc Kha đang hỏi cậu là trước đó có đặt mấy chục triệu điểm vào không, bây giờ cậu có đặt cũng không thể giả mạo người khác……”

“Không phải Hắc Đào, cũng không phải Nghịch Thần, còn ai có tài lực như vậy…” Vương Thuấn đột nhiên quay đầu nhìn về Hồng Đào đang ngồi trong góc nhỏ của hồ quan sát, thất thanh kêu lên: “Hoàng Hậu!”

Hồng Đào mỉm cười, vẫy tay với Vương Thuấn, cô lười biếng chỉ vào giao diện hệ thống của mình.

Từ khoảng cách khá xa nhìn giao diện hệ thống rất mơ hồ, nhưng từ cấu trúc đại khái thì có thể nhận ra là giao diện đặt cược của Hồ Đánh Cuộc.

“Là Hoàng Hậu đặt cược cho Bạch Liễu!”

Vương Thuấn hoa mắt chóng mặt vì số điểm cược khủng hết người này đến người khác đập vào mặt hắn, hắn sững sờ hỏi: “Sao Hoàng Hậu lại đặt cược cho Bạch Liễu nhiều điểm vậy chứ!?”

“Có lẽ là bởi vì coi trọng Bạch Liễu?” Bách Dật to gan lớn mật giả định, anh ta liếc mắt nhìn Hắc Đào, “Rốt cuộc cũng phải tạm biệt mùa xuân thứ nhất để đi tìm mùa xuân thứ hai, hình như Bạch Liễu cũng là loại hình mà Hồng Đào thích, vừa mạnh mẽ lại vừa sử dụng roi.”

Hắc Đào mặt không cảm xúc quay đầu nhìn Bách Dật: “Cô ấy không thể coi trọng Bạch Liễu, Bạch Liễu và tôi đã…”

Nghịch Thần nhanh tay lẹ mắt bịt kín miệng Hắc Đào, lễ phép nhấc tay lên cười: “Tôi nghĩ trọng điểm bây giờ là Sơn Dương Cuồng Nhiệt đang leo lên bảng xếp hạng, bọn họ vẫn đang đánh cược kìa.”

Liên tiếp hai khoản điểm kếch xù đã trực tiếp đưa Đoàn Xiếc Thú Lang Thang lên thẳng vào vị trí thứ tư, khoảng cách với Sơn Dương Cuồng Nhiệt top 3 được thu hẹp lại.

Sắc mặt của đám người bên phía Sơn Dương Cuồng Nhiệt đã bắt đầu tái xanh, nhưng bọn họ đã chơi đến nước này rồi không thể thu tay lại nữa, một khi ngã xuống thì nhất định sẽ bị phản kích, tăng tốc mới một chút đã bị đánh trở về nguyên hình, chỉ có thể không ngừng nạp thêm điểm.

Nghịch Thần nheo mắt cười thân thiện: “Việc chúng ta phải làm bây giờ là tiếp tục bơm thêm điểm vào Hồ Đánh Cuộc, thu hẹp và bảo trì khoảng cách với Sơn Dương Cuồng Nhiệt, nhưng không vượt qua được bọn họ.”

“Tại sao không thể vượt qua bọn họ?” Bách Dật tò mò hỏi.

Lưu Giai Nghi liếc nhìn Nghịch Thần: “Để câu Sơn Dương Cuồng Nhiệt, buộc họ cứ phải không ngừng nạp điểm, ép khô toàn bộ nhà kho hiệp hội của Sơn Dương Cuồng Nhiệt. Nếu chúng ta vượt qua Sơn Dương Cuồng Nhiệt thì bọn họ sẽ không có động lực nạp điểm áp đảo chúng ta.”

Nghịch Thần aiz một tiếng rồi cười tủm tỉm: “Cũng không phải là ép khô, chỉ mong lần sau bọn họ đừng chơi kiểu nặng tay như thế này nữa, chẳng thân thiện với khán giả bình thường chút nào.”

Lưu Giai Nghi ngoảnh mặt đi.

Cô bé cảm thấy người tên Nghịch Thần này thoạt nhìn thì có vẻ tốt bụng thiện tâm đấy nhưng xuống tay lại rất tàn nhẫn, không chừa một chút đường lui nào cho đối thủ.

“Tiếp theo xem Bạch Liễu thể hiện.” Nghịch Thần thoải mái dựa vào lưng ghế, ngẩng đầu nhìn màn hình lớn, “Chỉ cần Bạch Liễu lật ngược tình thế thì sẽ không còn Sơn Dương Cuồng Nhiệt nữa. ”

Tr3n màn hình lớn, Bạch Liễu đè cổ Mục Tứ Thành đang lao về phía mình, khuôn mặt lãnh đạm vươn tay ra để Mục Tứ Thành hút sinh khí.

Sắc mặt xanh mét bất thường tr3n mặt Mục Tứ Thành dần dần biến mất, tiếng gầm thét im bặt, cũng ngừng giãy giụa.

Bạch Liễu sắc mặt càng tái nhợt, dưới ánh nến le lói, mạch máu của hắn ẩn hiện màu xanh lá dưới làn da.

Mục Tứ Thành định thần lại, thở hổn hển, quỳ tr3n mặt đất nôn ra mấy ngụm nước đen hôi tanh, lau miệng, nắm chặt tay.

"… Tôi biến thành ma cọp vồ thì sẽ tấn công anh trước phải không?" Mục Tứ Thành khàn giọng hỏi, "Vậy thì không bằng anh cứ…"

"Ừ." Bạch Liễu đỡ Mục Tứ Thành dậy, lạnh nhạt chặn lại lời nói tiếp theo của Mục Tứ Thành, "Vì vậy trước đó chúng ta phải tìm được thi thể của cậu."

"… Thi thể của tôi chắc chắn ở bên kia cầu." Mục Tứ Thành nhìn cây cầu giấy càng ngày càng gần, vẻ mặt ngưng trọng, "Nhưng tr3n đó có nhiều quỷ cầu như vậy…"

Khoảng cách giữa những người phụ nữ mặc đồ trắng cầm dù trắng càng ngày càng gần hai người Bạch Liễu, Mục Tứ Thành bắt đầu cảm thấy từng luồng không khí lạnh lẽo toát ra từ bọn họ.

Những người phụ nữ này vóc dáng cao ráo mảnh khảnh, quay lưng lại với Bạch Liễu, họ đi tr3n cầu theo một quy luật nào đó, lúc đầu rất chậm, nhưng hai người Bạch Liễu càng lại gần thì bọn họ lại càng bước nhanh hơn.

Có mấy lần, Mục Tứ Thành thậm chí còn cảm thấy có vài người phụ nữ nhìn xuyên qua dù trước khi nhảy xuống, bọn họ

phẫn uất và mong đợi nhìn chằm chằm hai người, tr3n mặt nở nụ cười quái dị sau đó nhảy ùm xuống dưới cầu.

Mục Tứ Thành cổ họng tràn ngập mùi tanh tưởi, bản năng cảm thấy sợ hãi: “Không phải anh nói là không có cách nào đối phó quỷ cầu tuẫn táng sao? Chúng ta qua đó kiểu gì bây giờ?”

Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành: “Chuyện này không nên hỏi tôi, mà phải hỏi cậu mới đúng.”

Mục Tứ Thành sững sờ: “Hỏi tôi?”

“Đúng, bởi vì cậu đã qua cầu một lần rồi.” Bạch Liễu nói.

Mục Tứ Thành theo bản năng đáp lại: “Thì anh chỉ cho tôi cách qua cầu quỷ còn gì! Anh bảo tôi nín thở là có thể đi qua cầu quỷ đấy thôi!”

Bạch Liễu khẽ lắc đầu: “Đúng là tôi đoán được trong lăng mộ có cầu quỷ bằng giấy, cũng bảo cậu phải nín thở khi đi qua đó, nhưng dựa tr3n tiền đề là tr3n cầu không có quỷ cầu tuẫn táng, nếu đã có quỷ cầu tuẫn táng rồi thì dù cho cậu có nín thở cũng sẽ bị bám thân.”

Mục Tứ Thành hỏi: “Bám thân là sao?”

Bạch Liễu giải thích: “Lúc cậu đi tr3n cầu, quỷ cầu sẽ tưởng cậu là chồng của cô ta, vì vậy sẽ che dù cho cậu rồi đi theo hộ tống cậu về nhà, đây gọi là bám thân.”

Mục Tứ Thành sống lưng bắt đầu lạnh lẽo: "… nếu sau đó cô ta phát hiện ra tôi không phải chồng cô ta thì sao?"

Giọng điệu Bạch Liễu thản nhiên: "Nếu cậu là chồng thật của cô ta thì cô ta sẽ cầm dù cùng cậu đi xuống cầu về nhà, nhưng nếu không phải thì cô ta sẽ phẫn uất và hận thù kéo cậu nhảy xuống cầu, cùng tuẫn táng với cô ta."

"… Có thể nào quỷ cầu tuẫn táng đã chết quá lâu nên quên mất chồng mình trông như thế nào, không nhận ra tôi có phải là chồng cô ta hay không, để cho tôi qua cầu thì sao? "Mục Tứ Thành ôm tâm lý may mắn hỏi dò.

Bạch Liễu bác bỏ: "Không có khả năng, quỷ nhận người dựa vào dương khí chứ không phải ngoại hình, ngoại trừ 【Ngụy Thân Phù】có thể thay đổi dương khí của người sống thì không có gì có thể lừa được chúng nó."

"Sau tôi lại qua cầu được nhở?" Mục Tứ Thành cũng mê mang, "Tôi nhớ không ra."

"Không cần nhớ nữa." Bạch Liễu đỡ Mục Tứ Thành đi về phía cây cầu giấy, vẻ mặt nhạt nhẽo, "Chúng ta cứ lên cầu trước đã, lần trước có thể qua cầu, lần này cũng có thể."

Mục Tứ Thành sửng sốt: "Tại sao! Quỷ cầu không bám thân chúng ta sao?"

“Khỏi lo.” Bạch Liễu cười, “Bọn họ sẽ không bám thân chúng ta.”

Mục Tứ Thành tràn đầy nghi hoặc: “Sao lại không bám thân chúng ta? Không phải nói chỉ cần tr3n người có dương khí của đàn ông thì sẽ bị bám thân sao?”

“Bởi vì chúng ta không đáng bị bám thân.” Bạch Liễu nhìn đạo nhân giấy đi phía trước, “Chồng của bọn họ đã trở lại.”

“Chồng thật…” Mục Tứ Thành quay đầu nhìn về phía cầu, “Ý anh là…”

Mục Tứ Thành còn chưa kịp nói hết lời thì tên cương thi đầu tiên bị đạo nhân giấy đuổi theo đã nhảy lên cầu, cây cầu giấy bị rung chấn một chút bởi lực nhảy của cương thi, những người phụ nữ cầm dù đang đi về phía trước cũng dừng lại, đồng thời xoay người, đi về phía cây cầu.

Ô dù che mặt không thấy được dung mạo, chỉ thấy vạt áo dài chấm đất bị bàn chân bước nhanh hất tung lên, lộ ra một đôi bàn nhỏ bị bó chặt, xương cốt biến dạng co lại thành một cụm tí xíu, thường được gọi là “gót sen ba tấc”.

Họ bước nhanh đến trước mặt cương thi, khẽ nâng dù lên che cho cương thi, cương thi nhảy một bước thì đôi chân nhỏ lại bước một bước, bóng dáng thướt tha uyển chuyển nhưng thân tr3n cầm dù thì bất động, không hề nhúc nhích.

Bạch Liễu nhìn cảnh tượng quỷ quyệt trước mặt: “Lúc trước cậu bảo mơ hồ nhớ mình đã nhìn thấy người giấy vác lư

hương tr3n cầu, nên tôi đoán là cậu đã đi theo họ để qua cầu, cậu qua được cầu mà quỷ cầu lại không bám thân thì chứng minh một điều.”

“Họ đã bám thân người khác.” Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành, “Những cương thi này là chồng thật của họ”.

Mục Tứ Thành sững sờ một lúc rồi tức giận nói: “Vậy ra anh đã sớm biết rồi đúng không! Cho nên anh mới trực tiếp đi theo đạo nhân giấy!”

“Đã biết rồi lại không nói cho tôi biết! Dọa cho tôi sợ vui lắm hả!!”, Mục Tứ Thành tức giận lên án.

Bạch Liễu thành thật trả lời: “Ừ, trước giờ tôi chỉ dọa người chứ chưa bao giờ dọa quỷ, cũng khá vui đó.”

Ma cọp vồ Mục Tứ Thành: “…”

- ——oOo—

Chương 350

Mục Tứ Thành bất lực hậm hực gào thét một hồi lâu thì cũng đành phải chịu thua thỏa hiệp với sở thích bi3n thái của Bạch Liễu.

Chịu thôi chứ sao giờ? Nếu Bạch Liễu không nói với cậu thì cậu cũng không biết mình đang bị chơi xỏ, đành phải chấp nhận số phận!

Mục Tứ Thành kéo Bạch Liễu đi theo sát phía sau đạo nhân giấy, cách đó không xa là bảy người phụ nữ cầm ô và bảy cương thi đi bên cạnh, từng bước đi tới trước mặt họ.

Tuy còn cách đạo nhân giấy, nhưng cảnh tượng kỳ quái này vẫn làm cho da đầu Mục Tứ Thành tê dại, cứ sợ đám người trước mặt đột nhiên quay đầu lại.

Đi được nửa cầu, Mục Tứ Thành không muốn nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng trước mặt, hít sâu một hơi quay đầu nhìn Bạch Liễu bên cạnh.

Bạch Liễu nín thở đi về phía trước, mắt nhìn thẳng tắp, vẻ mặt lãnh đạm, Mục Tứ Thành thấy Bạch Liễu bình tĩnh như vậy cũng phải vỗ tay khen thầm trong bụng.

Mục Tứ Thành đang định ngoảnh mặt đi thì đột nhiên phát hiện một bàn tay trắng bệch, nước chảy tí tách nhỏ giọt chậm

rãi vươn ra khỏi mặt nước tr3n sàn cầu sau lưng họ, bò lên tr3n mặt cầu.

Bàn tay vừa xuất hiện thì trong chốc lát thân thể cũng bò theo lên, người phụ nữ mặc áo trắng đang trườn tr3n mặt đất, tóc ướt đẫm nước, vai vặn vẹo bên cao bên thấp không đều nhau, tư thế rất mất tự nhiên, như thể khớp vai đang xoay tròn để nâng đỡ toàn bộ cơ thể.

Người phụ nữ từ từ đứng dậy, cô ta cầm dù đi về phía trước, che nửa tr3n khuôn mặt của mình.

Cô ta kiễng chân bước từng bước nhỏ, di chuyển rất nhanh, trong nháy mắt đã áp sát sau lưng Bạch Liễu và Mục Tứ Thành, một luồng gió lạnh buốt sống lưng toát ra từ người phụ nữ này khiến người ta gần như không thể nhúc nhích được.

Người phụ nữ tiến lên hai bước, cô ta chạm vào vai Bạch Liễu.

Khoảnh khắc khi người phụ nữ khoác lên mình Bạch Liễu, Mục Tứ Thành nhìn thấy nửa dưới khuôn mặt cô ta nở một nụ cười kỳ lạ, trong miệng hơi hé mở của người phụ nữ đầy bùn cát và rong bèo đen kịt, rồi biến thành nước thải tràn ra khỏi môi.

Mục Tứ Thành kinh hãi đến mức nhéo cổ tay Bạch Liễu, cảm giác áp bức nguy hiểm từ người phụ nữ phía sau làm cậu thậm chí không dám hó hé tiếng nào.

Bạch Liễu dừng bước, nữ nhân dán sát người vào bờ vai Bạch Liễu, nghiêng người cúi đầu, cũng không nhúc nhích.

Từng giọt nước chảy ra từ mái tóc ướt đẫm của cô ta rơi xuống đuôi tóc tr3n cổ Bạch Liễu, hơi lạnh truyền ra từ cơ thể càng lúc càng nặng nề, khiến hơi thở Bạch Liễu toát ra một luồng khí trắng lạnh lẽo.

Mục Tứ Thành cứng người đứng yên tại chỗ, trơ mắt nhìn đạo nhân giấy trước mặt rung chuông, đi càng lúc càng xa, nhưng lại không dám động đậy.

Giác quan thứ sáu nói với cậu rằng, nếu bây giờ cậu và Bạch Liễu điên cuồng chạy khỏi cây cầu thì Bạch Liễu nhất định sẽ bị quỷ cầu bắt nhấn chìm chết đuối.

Rõ ràng chỉ có bảy con quỷ cầu tuẫn táng, chỉ cần bọn họ đi theo đạo nhân giấy và bảy cương thi này thì có thể qua cầu, chính bản thân Mục Tứ Thành quả thực cũng đã qua cầu mà không hề xảy ra sự cố bằng cách dựa vào quy tắc này.

Tại sao đến lượt Bạch Liễu qua cầu thì lại lòi ra con quỷ cầu thứ tám?!

Mục Tứ Thành lặng lẽ đảo mắt, cậu cẩn thận quét tầm nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh Bạch Liễu, đúng lúc đó, người phụ nữ dựa vào vai Bạch Liễu cũng chậm rãi nhẹ nhàng nâng dù lên, nghiêng về phía Bạch Liễu.

Nửa dưới khuôn mặt của người phụ nữ rất đẹp, nước da trắng xanh, khóe miệng mỉm cười, luôn có cát đen phun ra từ miệng và mũi, kẽ hở giữa các móng tay của bàn tay cầm dù cũng dính đầy bùn cát, nhìn là biết lúc chết đuối người này đã giãy giụa cào cấu dưới đáy sông rất thảm thiết.

Còn nửa tr3n của khuôn mặt đang lộ ra…

Mục Tứ Thành vừa nhìn liền muốn xỉu tại chỗ.

Người phụ nữ không có nửa tr3n của khuôn mặt, đầu của cô ta bị lõm bẹp vào trong, gần như chẳng còn lại gì, chỉ có thể nhìn thấy mặt cắt phía tr3n sống mũi, xương cốt chứa đầy cặn bùn, giống như một cái phễu rò rỉ ra khỏi miệng và khoang mũi, biến chiếc áo sơ mi trắng của Bạch Liễu thành một khoảng đen thùi lùi.

Bạch Liễu tiếp xúc gần gũi với nữ quỷ nửa đầu này vẫn không có động tĩnh gì, sắc mặt bình tĩnh, hắn theo sự dẫn dắt của nữ quỷ đang dựa vào vai mình, bắt đầu đi về phía đầu cầu.

Mục Tứ Thành kinh ngạc nhìn Bạch Liễu đi về phía đầu cầu, cậu sốt ruột nóng hết cả gan, nhưng lại sợ mình làm ồn sẽ gây chú ý cho quỷ cầu tuẫn táng và cương thi phía trước nên liên tục ra hiệu bằng khẩu hình với Bạch Liễu.

“Đến đầu cầu anh sẽ bị kéo xuống nước!” Mục Tứ Thành gấp gáp, cậu nhìn thấy nửa cái đầu phía tr3n của nữ quỷ thì không khỏi rùng mình một cái, “Anh bị ma cầu kéo xuống, đầu đập vào trụ cầu, cũng chết như cô ta!”

Bản thân Mục Tứ Thành không phải là người sống, không có thân thể, dù có bị lôi khỏi cầu cũng không sao, nhưng Bạch Liễu là người sống! Nếu bị kéo xuống thì chết là cái chắc!

Thấy Mục Tứ Thành nghiến răng vươn tay muốn chạm tới người phụ nữ bên cạnh mình, Bạch Liễu nhanh chóng nắm lấy cổ tay của Mục Tứ Thành, sau đó nâng chiếc dù mà người phụ nữ đang cầm, ra hiệu cho Mục Tứ Thành nhìn vào bên trong.

Bên trong chiếc dù là một lá bùa màu vàng mới tinh có biểu tự 【 Phược Thân Phù 】.

Mục Tứ Thành sửng sốt: "Ai dán cái này vậy?"

Một nơi khác.

"Khổng ca, anh làm việc chu đáo thật đấy." Dương Chí đẩy đèn pin tr3n đầu, tấm tắc cảm thán, "Thật ra, tôi nghĩ đã vào huy3t mộ này rồi thì không cần làm gì bọn Bạch Liễu và Mục Tứ Thành cũng chết, vậy mà anh còn vẽ thêm cả đống bùa, rồi lại đặt thêm bẫy ở các điểm mấu chốt trong huy3t mộ nữa chứ."

Khổng Húc Dương liếc nhìn Dương Chí: "Cậu thì biết cái gì, bất chiến mà thắng thì tẻ nhạt lắm, chả có tí hiệu quả câu khách nào, nếu bọn họ tự chết trong cơ quan huy3t mộ thì sao gọi là tôi thắng bọn họ được?"

"Đó là trò chơi gi3t ch3t bọn họ, chẳng liên quan gì đến tôi hết, thế thì làm sao tôi có thể hấp thụ sự nổi tiếng của Bạch Liễu, khiến đám khán giả đang ủng hộ hắn chuyển sang tôi chứ?"

"Bạch Liễu nhất định phải chết." Khổng Húc Dương ánh mắt lạnh lùng, "Còn nhất định phải chết trong tay tôi, để trận đấu

này giúp tôi lọt top 100 bảng xếp hạng nổi tiếng, đoạt được kim bài miễn tử.”

“Nếu không trận sau đối đầu với Nghĩa trang công cộng Laser…”

Nhắc đến cái tên này, khuôn mặt của Khổng Húc Dương co giật vài cái, sắc mặt càng thêm âm u: “Hiệp hội đó rất tà đạo, không chừng có thể tìm được đội viên có thể khống chế kỹ năng của hai chúng ta, đã vậy bọn họ toàn thí mạng, không có kim bài miễn tử thì khó mà đánh.”

Dương Chí hắc hắc cười hai tiếng: “Cho nên mới nói Khổng ca đã suy xét mọi thứ chu toàn rồi, nếu là tôi thì tôi cũng không nghĩ đến chuyện dán 【 Phược Thân Phù 】cho quỷ cầu để nó bị nhốt tr3n cầu, không thể xuống cầu với đám quỷ cầu còn lại.”

“Anh phá hủy luôn lối thoát duy nhất của Bạch Liễu.”

Khổng Húc Dương hơi đắc ý liếc nhìn Dương Chí:

“Ngoài việc dán 【 Ngụy Thân Phù 】như chúng ta, còn có một cách khác để qua cầu, đó là đi theo đạo nhân giấy, thứ đó sẽ xua đuổi bảy người chồng cương thi của quỷ cầu để qua cầu, trong huy3t mộ này có bảy con cương thi, tương ứng với bảy con quỷ tr3n cầu, sau khi bảy con quỷ này tìm thấy chồng của họ thì họ sẽ không bám thân người khác nữa, mọi người có thể an toàn qua cầu.”

“Vì vậy lúc tôi qua cầu, tôi đã sử dụng 【 Phược Thân Phù 】 để triệu hồi một con quỷ cầu tuẫn táng dưới cây cầu, đó là con quỷ cầu thứ tám.”

“Lúc 7 con quỷ cầu tuẫn táng kia tìm được chồng bọn họ và chuẩn bị xuống cầu thì con quỷ thứ 8 sẽ bò lên cầu, vì vậy bất kể Bạch Liễu dùng phương pháp nào thì hắn cũng nhất định sẽ gặp con quỷ cầu mà tôi đã đặc biệt chuẩn bị cho hắn ta.”

Khổng Húc Dương nở nụ cười tự mãn, vẻ mặt nham hiểm: “Chắc chắn Bạch Liễu sẽ bị người phụ nữ này kéo xuống cầu, đâm cho chỉ còn lại nửa cái đầu.”

Bạch Liễu đi không nhanh cũng không chậm, người phụ nữ bên phải đang che dù cho hắn cũng đi không nhanh không chậm.

Chỉ là càng đến gần đầu cầu, nửa mặt dưới của người phụ nữ bắt đầu thay đổi, từ nụ cười tr3n môi lúc ban đầu chuyển thành đôi môi mím chặt, lúc này khóe miệng rõ ràng đã nhếch xuống, người phụ nữ quay đầu bước lại gần, “nhìn” thẳng Bạch Liễu.

Dường như cô ta đã nhận ra Bạch Liễu không phải chồng mình, vẻ mặt càng ngày càng oán độc và u ám.

Chiếc dù ban đầu cũng chỉ che đầu Bạch Liễu, sau đó từ từ hạ xuống, như muốn bao trùm cả người Bạch Liễu vào trong đó.

Đến khi gần như toàn bộ cơ thể Bạch Liễu lọt thỏm vào trong dù, tr3n mặt dù xuất hiện những đốm máu dày đặc, giống như

vết máu loang ra tr3n mặt dù sau khi có người ôm dù nhảy từ tr3n cầu xuống.

Mùi xác chết nồng nặc, mùi nước và mùi máu lan tràn ra khắp nơi.

Bạch Liễu thò đầu ra khỏi dù nhìn Mục Tứ Thành, dùng khẩu hình nói: “Lát nữa nghe theo lời tôi.”

Hắn chưa kịp nói hết câu, khuôn mặt người phụ nữ sau lưng Bạch Liễu đã thò ra, môi áp lên tai Bạch Liễu nhanh chóng khép mở, như đang nói chuyện nhưng chỉ có thể phát ra âm thanh xoay chuyển lục cục của khớp xương.

Cô ta nói càng nhanh, nói càng nhanh, tiếng khớp xương chạm vào nhau khiến người ta nổi da gà, dù chỉ có nửa khuôn mặt nhưng cũng có thể nhìn thấy vẻ mặt oán hận của người phụ nữ ghê tởm như thế nào.

Nước thải, bùn cát và máu chảy ra từ miệng nữ quỷ.

Bạch Liễu lại chui đầu vào trong dù, âm thanh khớp xương chuyển động cũng dừng lại.

Cách một lớp dù, Mục Tứ Thành nhìn thấy bóng nửa đầu của người phụ nữ nhẹ nhàng dán sát vào tai Bạch Liễu, cằm cô ta chậm rãi há to ngoang ngoác, tiếp theo đó là một âm thanh lạch cạch vang lên điên cuồng.

Quỷ hồn như Mục Tứ Thành xem mà toát hết mồ hôi lạnh!

Bạch Liễu chỉ là người thường, bị quỷ cầu bám thân rồi thì giải quyết kiểu gì bây giờ!

Đạo nhân giấy đã lần lượt đuổi lũ cương thi và quỷ cầu xuống khỏi cầu, Mục Tứ Thành phát hiện đầu cầu đã gần bọn họ ngay trước mắt!

Cái bóng của người phụ nữ tr3n dù ban đầu chỉ lớn bằng nửa cái đầu, càng đến gần đầu cầu, Mục Tứ Thành sởn tóc gáy nhìn bóng đen tr3n dù động đậy lớn dần.

Vết máu tr3n mặt dù không ngừng phai nhạt, từ mặt dù bay tới bóng đen, nửa cái đầu hấp thụ vết máu vặn vẹo, mọc ra nửa tr3n khuôn mặt!

Mục Tứ Thành nhìn mà cảm thấy như mình sắp bị nhồi máu cơ tim đến nơi, nếu cậu mà đang ở trong tình huống Bạch Liễu lúc này thì chắc đúng là bị nhồi máu cơ tim thật rồi.

Thì ra thứ tr3n chiếc dù chẳng phải máu gì cả, mà là những miếng thịt vụn, xương vụn và óc não của người phụ nữ, là nửa tr3n khuôn mặt của cô ta bị vỡ nát bắn tung tóe tr3n chiếc dù khi nhảy khỏi cầu.

Những thứ này bắn dính vào chiếc ô, càng đến gần cây cầu thì chúng lại bay từ chiếc dù vào mặt người phụ nữ như thể cảnh quay bị đảo ngược, vặn vẹo dung hợp để tạo hình nửa tr3n khuôn mặt của cô ta.

Quỷ cầu tuẫn táng đang lặp lại vòng tuần hoàn của mình trước khi chết tr3n cầu.

Từ dưới cầu đến tr3n cầu là quá trình sau khi chết, vì vậy dáng vẻ của bọn họ là dáng vẻ sau khi chết, còn lúc khi họ đi bộ từ tr3n cầu đến đầu cầu và khoảnh khắc nhảy xuống dưới lại là quá trình sống của họ, trong quá trình này, họ sẽ trở lại dáng vẻ sinh thời như trước đây.

Người phụ nữ trước mặt cuối cùng cũng hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ lúc còn sống của mình.

- ——oOo—

Chương 351

Nữ quỷ da trắng như tuyết, nét mặt u sầu, đôi mắt ũ rủ che dù cho Bạch Liễu, tiếng lục cục lách cách của các khớp xương trở thành một giọng nữ yếu ớt: “Ngươi không phải là chàng.”

Ngay sau đó, cô ta quay đầu liếc nhìn đầu cầu bên kia, rồi ánh mắt lại rơi về phía Bạch Liễu, vẻ mặt làm người khác lạnh lẽo: “Ta đợi nhiều người như vậy, đều không phải là chàng.”

Đầu cầu gần ngay trước mắt.

Nữ quỷ chân nhỏ dừng một chút, hai mắt đỏ hoe nhìn đầu cầu, thân thể thấm đẫm nước sông đục ngầu theo quần áo nhỏ giọt tí tách tr3n mặt đất, dù hướng vào trong kéo Bạch Liễu về hướng đầu cầu, như thể sắp mang theo Bạch Liễu nhảy cầu cùng với cô ta.

Mục Tứ Thành rốt cuộc nhịn hết nổi, cậu cố sức kéo Bạch Liễu ra.

Bạch Liễu chủ động chui ra khỏi dù, lạnh lùng ra lệnh: “Nhảy!”

Mục Tứ Thành ngẩn người, nhanh chóng phản ứng Bạch Liễu đang kêu mình nhảy xuống sông, cậu kinh hãi nghi ngờ nhìn xuống dòng sông.

Tr3n mặt sông phập phềnh rất nhiều thi thể mặc quần áo trắng, đầu tóc xõa tung, úp mặt xuống sông, đống thi thể đó dường như nghe thấy lời của Bạch Liễu, chậm rãi lật người lại, lộ ra khuôn mặt trương phù thối rữa, toét miệng mỉm cười với bọn họ.

Cái đệt! Dưới cầu cả đống xác chết, nhảy xuống không phải là chịu chết hay sao!

Mục Tứ Thành còn chưa chuẩn bị tâm lý xong thì Bạch Liễu đã túm lấy tay cậu, không chút do dự nhảy ùm xuống dưới.

Mục Tứ Thành và quỷ cầu tuẫn táng đều đơ ra vài giây, chắc cô ta cũng không ngờ Bạch Liễu lại tự giác như vậy, không để mình ra tay đã chủ động nhảy xuống trước.

Bạch Liễu và Mục Tứ Thành rơi xuống nước, nước đen kịt mang theo mùi tanh tưởi tràn vào trong mũi miệng Mục Tứ Thành, cậu phản xạ có điều kiện ho khan vài tiếng, sau lưng vang lên tiếng gào thét xé lòng của một người phụ nữ: "… Trả dù lại cho ta!"

Mục Tứ Thành giật hết cả mình, cậu liếc mắt nhìn qua, sững sờ phát hiện Bạch Liễu đã giật chiếc dù của nữ quỷ trước khi nhảy khỏi cầu!

Người phụ nữ không còn dù trong tay, mặc bộ quần áo màu trắng, nước mắt đầm đìa, nhìn Bạch Liễu và Mục Tứ Thành nhảy xuống sông đầy uất hận, cô ta quay người nhảy xuống trụ cầu không chút do dự.

Máu thịt vỡ nát bay tung tóe, xương vỡ tan tành, người phụ nữ bị đập mạnh vào trụ cầu lại biến thành nửa khuôn mặt đẫm máu, cô ta há to cái miệng đen ngòm đầy bùn cát, đuổi theo Bạch Liễu trong nước với vẻ mặt hung dữ.

Giờ phút này không riêng gì cô ta, tất cả xác chết trôi trong nước đều giống như cá mập ngửi được mùi tanh của máu, thân thể trương phù thối nát kì dị từ trong nước bơi thẳng về phía Bạch Liễu!

“Đậu má!” Mục Tứ Thành quay đầu lại, kéo cổ tay Bạch Liễu về phía trước, “Chạy mau!”

“Không chạy, không thoát được đâu.” Bạch Liễu nổi lên mặt nước, đầu ló lên, sắc mặt tái nhợt nhìn hai bên bờ sông, “Tr3n bờ có thứ đang canh giữ, chúng ta lên không được. ”

Mục Tứ Thành nhìn về phía bờ.

Đạo nhân giấy rung chuông vàng đuổi lũ cương thi và quỷ cầu đang cầm dù xuống cầu, sau đó đám cương thi nhảy xuống dừng lại bên kia sông.

Đạo nhân bằng giấy dán một lá bùa lên trán những cương thi đang đứng, rồi rung chuông bước đi.

Đạo nhân giấy vừa đi đến lối vào của ngôi mộ chính đối diện cây cầu thì đột nhiên từ xa rơi xuống một tia lửa bay vào người nó, bùng lên tự thiêu.

Một ngọn lửa cuồng nộ bốc cháy tr3n cơ thể nó, chỉ trong chốc lát, người giấy giống như thật này đã hóa thành khói bụi rồi biến mất.

Lúc này, dưới ánh sáng yếu ớt của đạo nhân giấy đang cháy, Mục Tứ Thành nhìn thấy phía bên kia cầu có những thi thể cương thi vạm vỡ, im lìm ẩn hiện trong bóng tối.

Những cương thi này đều trông giống như những người đàn ông trung niên, tr3n đầu có dán một lá bùa trấn áp màu vàng, đứng bất động ở một khoảng cách nhất định bên dòng sông, bên cạnh là đám quỷ cầu tuẫn táng bung dù che mặt.

Dường như chúng nó đã được ai đó sắp xếp đặc biệt như vậy để canh giữ huy3t mộ, dưới chân là một đống xương trắng và balo đựng đồ leo núi, còn có một số xác chết chưa phân hủy hoàn toàn.

Những thi thể này sợ hãi há miệng, mặt mũi đen sì, tr3n cổ có hai lỗ máu cực lớn.

Nhìn vào quần áo, chắc hẳn những xác chết này là những người đi ngang qua thôn Âm Sơn, không biết tại sao lại vào nhầm huy3t mộ này, khi gặp quỷ cầu, họ kinh hãi nhảy xuống sông cố gắng trốn thoát, nhưng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì lại bị cương thi canh tr3n bờ cắn chết.

Dưới ngọn lửa màu vàng cam thiêu cháy đạo nhân giấy, những cương thi này không nhúc nhích, vẻ mặt giận dữ, mắt trợn trắng nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu trôi tr3n sông, tr3n răng nanh có vết máu đã khô khốc ố vàng.

Bờ này tuyệt đối không thể lên!

Quay lại thì sao? Trước tiên cứ lên cầu được đã rồi hãy nói tiếp!

Mục Tứ Thành vừa kéo Bạch Liễu điên cuồng bơi lội, vừa quay đầu nhìn về phía bên kia cầu, kinh ngạc trợn to hai mắt: "Sao đến đây lại không còn đường đi!?"

Bên kia cây cầu là bóng tối hư ảo, không thấy được cảnh thực, cũng không thấy được con đường mà bọn họ đã đi qua, chỉ có mấy đốm sáng lập lòe xanh lét lơ lửng trong bóng tối, bay dập dềnh tr3n cầu rồi biến thành ma cọp vồ bằng giấy.

Bạch Liễu rơi xuống nước sặc ho khù khụ, sắc mặt khá tái nhợt: "Ở âm phủ không có đường lui, đừng nghĩ đến chuyện quay về."

Mục Tứ Thành theo bản năng hỏi lại: "Lên bờ không được, quay về không được, vậy chúng ta đi đâu bây giờ?"

Nói xong, cậu quay lại nhìn đống xác trôi đang đuổi theo mình, vẻ mặt cáu kỉnh, mở miệng chửi: "Đám quỷ này bơi nhanh như chó ấy."

Bạch Liễu bị hút âm khí lại sặc thêm âm thủy, dương khí người sống giảm đi khá nhiều, cảm thấy rất mệt mỏi, sau khi xuống nước liền được Mục Tứ Thành nâng lên tr3n vai bơi theo dòng nước.

May mà thể lực của Mục Tứ Thành rất tốt, Bạch Liễu cũng không nặng, Mục Tứ Thành kéo hắn đi một đoạn đường dài vẫn bơi rất nhanh, nhưng dù vậy, đám xác trôi phía sau cũng đang đuổi theo càng lúc càng gần.

Bạch Liễu điều chỉnh hô hấp, nhướng mi đẫm nước nhìn mặt cầu: “Chúng ta bơi một vòng, trở về dưới cầu đi.”

Mục Tứ Thành cả người đều ngẩn ra: “Hả??!”

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành: “Với tốc độ của cậu thì chắc có thể dụ đám xác trôi đó bơi một vòng về lại dưới cầu.”

Mục Tứ Thành tự đáy lòng hỏi lại: “Không phải chứ, chúng ta vừa mới liều chết nhảy xuống cầu, bây giờ sao phải về lại dưới đó?!”

Tr3n cầu nhiều quỷ như vậy, Bạch Liễu sinh khí bị thương nặng, bây giờ lại muốn trở về, đây không phải là muốn tìm chết sao!

Hành động của Bạch Liễu phi thường đến mức đầu óc Mục Tứ Thành tê dại, còn chưa kịp phát biểu ý kiến thì đám xác trôi phía sau đã đuổi theo tới.

Mục Tứ Thành cảm giác hình như lòng bàn chân của mình vừa giẫm lên tấm lưng trơn trượt nào đó thì phải.

Dưới làn nước dập dìu xung quanh, mơ hồ xuất hiện vài khuôn mặt trắng bệch của những người chết đuối, ngay lúc đó, Bạch Liễu bị chìm xuống nặng nề, giống như có thứ gì đó nắm lấy mắt cá chân của hắn kéo xuống.

“Đậu má!” Mục Tứ Thành tức giận mắng, ngửa người ra sau, cánh tay dùng sức, bắp chân đá mạnh vào thứ đang giữ chặt Bạch Liễu, lôi Bạch Liễu ra khỏi mặt nước.

Bạch Liễu bị lôi ra khỏi mặt nước, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, tr3n trán ướt đẫm tóc tí tách nhỏ giọt.

“Bạch Liễu!” Mục Tứ Thành vừa bơi vừa gào thét lắc đẩy Bạch Liễu điên cuồng, thậm chí còn tát vào mặt Bạch Liễu một cái nhưng hắn vẫn không tỉnh dậy.

Lòng bàn tay của Mục Tứ Thành bị thứ gì đó cào xước, cậu dừng lại, chậm rãi nhìn đôi môi tái nhợt của Bạch Liễu.

Hai bên môi Bạch Liễu mọc ra hai chiếc răng nanh màu xanh, thứ này vừa mới cào vào lòng bàn tay của Mục Tứ Thành.

【 Người sống không còn sinh khí chỉ là cái xác không hồn, nếu tôi bị hút quá nhiều sinh khí thì sẽ biến thành cương thi. 】

“Trời ơiii” Mục Tứ Thành hoàn toàn suy sụp, “Bạch Liễu, không phải anh đã bảo mình biết chừng mực, không phải bảo mình còn thanh niên trai tráng, có thể hút dương khí hơn một tiếng hay sao!”

“Mới có bao lâu đâu mà giờ đã thế này! Anh quá đáng thật đó!”

Hiện tại không biết Bạch Liễu khi nào sẽ tỉnh lại, cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể làm theo những gì Bạch Liễu đã dặn dò cậu trước khi hôn mê!

Mục Tứ Thành cắn răng đạp hai chân đẩy nhanh Bạch Liễu, bắt đầu câu đám xác trôi phía sau thành một vòng tròn, nhất thời, tr3n mặt nước xuất hiện những đôi mắt nhìn chằm chằm Bạch Liễu đầy thèm muốn, cứ như một bầy cá sấu đang săn mồi.

Càng bơi về sau, Mục Tứ Thành càng bắt đầu cảm thấy đau nhức và mệt mỏi, cậu nhìn lên cây cầu trước mặt, nghiến răng tiến lên, đẩy Bạch Liễu xuống phía dưới cây cầu.

Đám xác trôi phía sau bị cậu bỏ rơi một khoảng cách nhất định, nhất thời không đuổi kịp, Mục Tứ Thành một chút cũng không dám thả lỏng, bởi vì những thứ này sớm muộn gì cũng đuổi kịp!

Vấn đề hiện tại là tiếp theo phải làm gì đây! Bạch Liễu không bảo cậu biết bơi xuống dưới cầu rồi thì phải làm sao!

Mục Tứ Thành treo cổ áo Bạch Liễu lên móc của cây cầu, để Bạch Liễu lơ lửng tr3n mặt nước có thể thở thông thuận hơn, sau đó cậu quay lại, toàn tâm toàn ý hết lòng bảo vệ Bạch Liễu.

Mặc dù rối tinh rối mù nhưng cậu vẫn cố giữ bình tĩnh chắn người trước mặt Bạch Liễu, hít một hơi thật sâu nhìn đám xác trôi trắng nhợt đang ngày càng tiến lại gần bọn họ.

Bạch Liễu làm việc rất có tổ chức, Bạch Liễu biết mình sắp trở thành cương thi nên ít nhiều cũng sẽ nhắc nhở cậu cách thức đánh thức hoặc cách đối phó với cương thi!

Đầu óc Mục Tứ Thành quay nhanh mòng mòng, cậu cảm giác trong đời mình đầu óc chưa bao giờ chuyển động nhanh như vậy.

Bạch Liễu bảo là rằng cương thi uống máu và thích ánh trăng, máu của con người có thể k1ch thích cương thi!

Nhưng ở đây đều là người chết, ngay cả chính Mục Tứ Thành cũng thế, lấy máu người ở đâu ra đây!

Mục Tứ Thành suy nghĩ lung tung rối loạn đến mức vẫn không biết làm cách nào để đánh thức Bạch Liễu, nhưng đám xác trôi đó đã bơi tới gần sát rồi.

Bản thân cậu bây giờ đã là ma cọp vồ, đối với đám xác trôi thì có một ưu thế hơn hẳn, đó là cậu không sợ chết.

Đám xác trôi trắng ởn cứ tới xác nào thì một cước đá văng xác đó, càng lúc Mục Tứ Thành càng nổi lên sát khí, mắt bừng đỏ sậm vặn gãy cổ mấy cái xác chết trôi, ném đầu chúng lên bờ.

Tự lăn lên bờ mà tìm đi, mấy con quỷ!

Đám xác trôi bị vặn đầu thì vẫn không chết, nhưng chúng dần dần mất đi phương hướng, cho nên chúng sẽ quay lại tìm kiếm đầu mình, vô tình kéo dài thời gian để chúng quay lại chiến đấu với Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành thở hồng hộc, nhưng trong lúc đánh nhau, cậu dần dần nhận thấy tay chân của mình bắt đầu xoay tròn biến dạng, ngũ quan cũng dần biến mất.

Dưới ảnh hưởng của đám vật đầy âm khí này, cậu bắt đầu biến thành ma cọp vồ.

- ——oOo—

Chương 352

Đầu óc Mục Tứ Thành càng lúc càng choáng váng, mọi vật trước mắt bắt đầu xuất hiện bóng chồng.

Một cái xác chết trôi bơi dập dềnh đến gần Bạch Liễu, Mục Tứ Thành vô thức tát nó một cái, nhưng xác trôi tránh được, kết quả Mục Tứ Thành tát trúng vào mặt Bạch Liễu, Bạch Liễu gục đầu xuống, ranh nanh cắn vào môi nứt ra.

Máu chảy ra từ khóe miệng, nhỏ xuống răng nanh, rồi tan vào môi Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành vẫn đang quay cuồng với đám xác trôi, khuôn mặt của cậu tựa như được bao phủ bởi một lớp bột trét dày, không thể nhìn rõ ngũ quan được nữa, toàn bộ tay chân đã cong cong vẹo vẹo, cổ tay khuỷu tay khớp xương đều hướng vào bên trong.

Xác trôi trắng nhợt nổi tr3n mặt nước xếp chồng trước mặt Mục Tứ Thành, lắc lư kéo cổ chân Mục Tứ Thành dưới nước, một số xác trôi nhân cơ hội vượt qua Mục Tứ Thành bổ nhào tới trước mặt Bạch Liễu phía sau.

Bạch Liễu đang treo lủng lẳng dưới chân cầu bị vài xác trôi kéo túm, chiếc áo sơ mi gần như bị xé toạc.

Giọt máu tr3n môi Bạch Liễu rơi xuống mặt nước, hắn chậm rãi mở mắt ra.

Mục Tứ Thành bị lôi kéo đến nỗi chỉ còn nửa đầu tr3n mặt nước, cậu bị túm cổ áo kéo sang một bên, sau lưng đột nhiên bùng lên một luồng sáng vàng chói mắt, bao phủ tất cả những xác chết trôi và nữ quỷ áo trắng trước mặt cậu.

Ánh sáng vàng chói lóa rực rỡ đến mức làm người không dám nhìn thẳng, Mục Tứ Thành cảm giác như mình sắp bị hút vào đó.

Bạch Liễu giơ một chiếc dù rách nát chặn trước mặt Mục Tứ Thành, ánh sáng vàng bắn r4 vây bắt đám xác chết trôi và quỷ cầu tuẫn táng nhốt vào bên trong nó.

Xác chết trôi và quỷ cầu vẻ mặt dữ tợn, chúng duỗi tay chân vùng vẫy, cố thoát ra khỏi chiếc dù giấy trắng, nhưng lại giống như những khối sắt nhỏ bị nam châm hút chặt, cố định chắc chắn dưới bên trong chiếc ô, không thể nào nhúc nhích.

Bạch Liễu treo chiếc dù lên móc dưới gầm cầu, bơi vòng quanh đám xác chết trôi và ma cọp vồ dưới nước, rồi lại nổi lên, khuôn mặt tái mét, duỗi cổ tay ra để Mục Tứ Thành hút sinh khí của mình.

Đợi sau khi Mục Tứ Thành khôi phục ngũ quan, Bạch Liễu bình tĩnh ra lệnh: “Mang tôi lên cầu, chạy, chạy xuống cầu rồi chúng ta sẽ an toàn.”

Nghe vậy, Mục Tứ Thành quay người lên cầu, sau khi lên cầu thì lại nhanh chóng kéo Bạch Liễu từ dưới cầu lên, vác Bạch Liễu tr3n vai chạy điên cuồng chạy xuống dưới cầu không dám nhìn lại.

Sau lưng có tiếng chân nhỏ đuổi theo, Mục Tứ Thành nhìn lại thì thấy người phụ nữ thiếu nửa khuôn mặt đôi mắt oán hận đang đuổi theo hai người Bạch Liễu, miệng há to, khớp hàm va vào nhau cùm cụp cùm cụp như đang nói chuyện, liếc qua chỉ thấy toàn bùn cát trong miệng và xương thối rữa sau gáy.

Mục Tứ Thành cao giọng: "Cô ta đang đuổi theo phía sau!"

"Đừng ngoảnh lại." Bạch Liễu đang nằm tr3n vai Mục Tứ Thành nhẹ giọng nhắc nhở, vẻ mặt rất phờ phạc, nhưng giọng điệu vẫn rất bình tĩnh, "Cô ta không thể đuổi xuống cầu."

Sự bình tĩnh của Bạch Liễu khiến Mục Tứ Thành trấn định hơn rất nhiều, cậu dùng gần như toàn bộ sức lực để cõng Bạch Liễu tr3n lưng chạy như bay xuống cầu, một đường chạy tới lối vào của ngôi mộ chính mới dám đặt Bạch Liễu xuống, xụi lơ ngồi dưới đất há mồm thở d0c.

Theo lý mà nói Mục Tứ Thành đã thành ma, không cần phải thở hổn hển như thế, nhưng tình huống kịch liệt vừa rồi vẫn k1ch thích cậu phản ứng s1nh lý như một con người.

Mục Tứ Thành chống hai tay xuống đất, ngẩng đầu lên, nguc kịch liệt phập phồng, ánh mắt tan rã, hỏi: "… Không đuổi theo lại đây sao?"

Bạch Liễu dựa vào tường đất nhìn về phía bên kia cầu: "Không có đuổi theo."

Quỷ cầu tuẫn táng đi tới đi lui bên cạnh cầu, từ xa nhìn tới, khuôn mặt của cô ta đã khôi phục lại hoàn chỉnh, có vẻ như đang nhìn chằm chằm Bạch Liễu, nhưng chỉ trong chốc lát, cô ta lại mờ mịt xoay người, từng bước đi tới bên cầu, giang hai tay thả người nhảy xuống.

Bóng tối dần dần bao trùm lấy cây cầu, chỉ có thể nhìn thấy những ánh huỳnh quang xanh lá cây lơ lửng và giọng hát đang thổn thức:

"Chàng ơi, sao còn chưa trở về, để lại một mình thiếp, ngày đêm canh giữ cây cầu…"

Mục Tứ Thành cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, yên ổn nói: "Cuối cùng cũng xong."

"Sao anh biết bọn họ sẽ không đuổi theo dưới cầu?" Mục Tứ Thành hoàn hồn, quay đầu lại tò mò hỏi Bạch Liễu, "Còn cái dù kia nữa, sao đột nhiên bên trong lại phát ra ánh sáng vàng?"

Bạch Liễu đứng lên tr3n mặt đất, vỗ tay, nhìn xuống Mục Tứ Thành vẫn đang ngồi tr3n mặt đất: "Cậu có nhớ trước đó tôi có cho cậu xem lá bùa vàng dán bên trong dù không?"

Mục Tứ Thành suy nghĩ một chút: "Nhớ."

Bạch Liễu: “Lá bùa đó tên là 【 Phược Thân Phù 】, tác dụng của nó là nhốt ma quỷ ở nơi bọn họ bị chết, có thể nói đây là một loại trận pháp để giam giữ ma quỷ, là một trong những thuật pháp của Mao Sơn chính thuật.”

“《Bản thảo Mao Sơn Tà Thuật》 của tôi có đề cập qua tác dụng của loại phù chú này nhưng lại không có phương pháp vẽ phù, người dán phù này tr3n người quỷ cầu tuẫn táng rõ ràng là muốn cản trở chúng ta qua cầu, thậm chí còn muốn giết chúng ta nữa.”

Mục Tứ Thành cảnh giác hỏi: “Anh có biết là ai không?”

“Phù còn rất mới, vẽ chưa đầy một ngày.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, “Nếu trong thôn Âm Sơn này không có người sống khác, thì khả năng cao là Khổng Húc Dương và Dương Chí đã làm.”

Mục Tứ Thành mắng: “Ngu ngốc.”

“Nhưng bọn hắn vẽ bùa làm hại chúng ta cũng không tính là chuyện xấu.” Bạch Liễu chậm rãi lấy ra một lá bùa ướt đẫm nhưng vẫn còn nguyên vẹn từ cổ tay mình, chính là 【 Phược Thân Phù 】.

Bạch Liễu mỉm cười: “Vùa hay chúng ta đang thiếu bùa chú.”

Mục Tứ Thành kinh ngạc nói: “Anh xé bùa từ tr3n dù xuống á?!”

“Ừ, trong dù dán nhiều bùa lắm, có lẽ Khổng Húc muốn đảm bảo kế hoạch của mình không có sai lầm nên gã đã dán đến ba lá bùa trong chiếc dù của quỷ cầu.” Bạch Liễu cất lại lá bùa, nhìn Mục Tứ Thành, “Tôi xé lấy một cái, còn hai cái kia thì một cái dán vào quỷ cầu, một cái thì để lại dưới dù.”

Mục Tứ Thành cuối cùng cũng có phản ứng: “Đám xác chết trôi đó đều chết dưới cầu, thế nên anh mới kêu tôi đi đường vòng trở lại dưới cầu, sau đó dán 【 Phược Thân Phù 】 vào dù chiếu vào bọn chúng, cuối cùng là chúng sẽ bị giam lại ở nơi trước khi chết!”

Bạch Liễu gật đầu: “Đúng là kế hoạch của tôi như vậy, nhưng trong lúc thực hiện đã xảy ra sai sót một chút.”

Mục Tứ Thành chú ý đến hai chiếc răng nanh nhỏ tr3n môi Bạch Liễu, tức giận đứng lên, chỉ vào Bạch Liễu mắng: “Cái này mà gọi là sai sót một chút hả! Anh mẹ nó ngất xỉu! Suýt nữa thì biến thành cương thi! Kế hoạch của anh thiếu điều làm chúng ta biến thành quỷ luôn mẹ nó rồi!”

Bạch Liễu thở dài tiếc nuối: “Làm sao tôi biết cậu lại vô dụng như vậy chứ, tôi đã lấy được đạo cụ vượt qua cầu quỷ, còn bảo cậu là phải đi dưới cầu, còn lại cậu chỉ cần mở dù ra là được.”

“Nhưng cậu lại lo đánh nhau với đám chết trôi kia.” Bạch Liễu khẽ liếc nhìn Mục Tứ Thành, sau đó thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, “… Thôi bỏ đi, không trách được cậu, chọn cậu làm đồng đội cũng là sai lầm của tôi.”

Mục Tứ Thành: “…”

… Bạch Liễu nói kiểu này cứ như từ đầu đến đuôi đều là lỗi của cậu vậy…

Tại sao cậu lại ngốc như vậy chứ, đúng vậy, lúc đó sao cậu lại không nghĩ tới việc mở dù?!

Mục Tứ Thành bắt đầu nghiêm túc đau lòng ngẫm nghĩ lại sự ngu ngốc và sai lầm của bản thân, uể oải ỉu xìu gục đầu xuống dưới.

Bạch Liễu không nói cho đồng đội biết kế hoạch của mình, ngất xỉu giữa chừng, sau đó lại úp nồi cho đồng đội, vẫn bình tĩnh liếc nhìn Mục Tứ Thành, khoan dung vỗ vai Mục Tứ Thành: "Không sao đâu, lần sau cẩn thận là được, chúng ta đi trước đã."

Mục Tứ Thành liếc nhìn hai răng nanh lộ ra của Bạch Liễu, càng ngày càng cảm thấy có lỗi, biệt nữu hỏi một câu: "… răng cương thi, anh không sao chứ?"

"Không sao đâu." Bạch Liễu xua tay biểu thị vấn đề không lớn, "Răng nanh cương thi bình thường dài hơn một tấc, loại của tôi cùng lắm chỉ xem là âm khí quá nặng thôi."

Mục Tứ Thành cau mày hỏi: "Chỉ là âm khí quá nặng? Vậy sao lúc trước anh không thể tỉnh lại?"

"Âm khí, âm thủy, âm phủ, ảnh hưởng rất lớn đến người sống như tôi, khiến ý thức của tôi không được tỉnh táo lắm." Bạch

Liễu nhìn Mục Tứ Thành, “sau này có thể tôi cũng sẽ bị như vậy, nhưng có một cách để đánh thức tôi.”

Mục Tứ Thành cẩn thận lắng nghe: “Cách gì?”

Bạch Liễu gõ gõ vết máu tr3n răng nanh: “Chính là cái này, máu người, hút máu người có thể đánh thức tôi.”

Mục Tứ Thành giật mình: “Huy3t mộ này đều toàn là ma với quỷ, máu người ở đâu ra…”

“Máu của tôi.” Bạch Liễu mỉm cười, “Tuy âm khí của tôi nặng nhưng tôi vẫn là người, máu của tôi có tác dụng, lúc đó cậu đánh nhau trúng vào răng tôi làm tôi chảy máu, tôi nếm được nên mới tỉnh lại.”

Mục Tứ Thành im lặng một lúc: “Cảm ơn người anh em.”

Cậu biết Bạch Liễu làm đến bước này chỉ để cứu mạng cậu.

Bạch Liễu cười cười: “Tôi cứ cảm giác mạng của cậu từ lâu đã là đồ vật của tôi rồi, bảo vệ đồ vật của tôi là chuyện phải làm thôi, không cần nói cảm ơn.”

Bọn họ vừa nói chuyện vừa đi về phía ngôi mộ chính, không bao lâu đã đến nơi mà đạo nhân giấy đã tự thiêu trước đó, mặt đất còn phủ đầy tro tàn, bước thêm vào trong vài bước thì đến lối vào của ngôi mộ chính.

Lối đi tối đen tối mù, xòe bàn tay không thấy rõ năm ngón, nhưng có thể ngửi thấy một mùi hương đặc trưng nồng nặc ghê tởm của mỡ nến, xen lẫn với mùi béo ngậy ngọt ngào của kẹo và trái cây thiu thối.

Khác hẳn với cây cầu quỷ u ám lạnh lẽo, hai người Bạch Liễu càng đến gần ngôi mộ chính thì nhiệt độ càng cao, sóng nhiệt từ bên trong tràn ra, mùi trái cây thối rữa và kẹo mừng trở nên ngọt ngào, mùi nến lại làm lòng người chếnh choáng say mê.

Thoang thoảng có những tiếng cười rúc rích xen kẽ âm thanh chạm ly leng keng, tiếng người chúc tụng nhau, tiếng bước chân người qua lại, tiếng la hét inh ỏi của lũ trẻ đang nô đùa, những âm thanh đó thông qua lối đi truyền đến biến thành những tiếng vang vọng mơ hồ, từ vui vẻ hân hoan trở nên âm khí dày đặc.

“Bên trong huy3t mộ rất náo nhiệt nha.” Bạch Liễu nhìn ngôi mộ chính có vẻ nhận ra điều gì đó, “Hình như đang tổ chức tiệc lớn.”

Mục Tứ Thành xoa xoa cánh tay, nổi da gà: “Ở đây chắc không có nhiều ma đâu nhỉ?”

“Không biết nhiều hay không.” Bạch Liễu ánh mắt bình tĩnh, “Nhưng chắc không ít đâu, nếu không thì cũng không ầm ĩ như vậy.”

Hắn bước từng bước vào trong, giẫm lên đống tro tàn của đạo nhân giấy, rồi bước vào lối đi của ngôi mộ chính.

Ra khỏi lối đi đen thui u ám là một dãy những chiếc đèn lồng đỏ treo đầy từ ngoài vào sâu bên trong nhìn không thấy điểm cuối, tr3n đèn lồng đỏ dán ký tự hỉ (囍) màu trắng, ánh sáng đỏ rực từ đèn lồng chiếu sáng lối đi như thể rỉ máu.

Giọng nói vốn dĩ mơ hồ trong ngôi mộ đột nhiên trở nên rõ ràng sắc bén: “Có khách tới chúc mừng!”

- ——oOo—

Chương 353

Mỗi lần có gió nóng ẩm thổi tới, những chiếc đèn lồng đỏ treo tr3n vách tường bên trong lối đi huy3t mộ thấp bé lại đung đưa lay động qua trái qua phải, hắt lên tường những cái bóng to nhỏ khác nhau như thể những con rối bóng đang trình diễn.

Động tác của những cái bóng này cứng ngắc khô khan, chúng vươn đầu ghé tai vào nhau như đang nói chuyện, phát ra âm thanh xì xồ xì xào mơ hồ xen lẫn tiếng bước chân khẽ khàng mà Bạch Liễu vừa nghe thấy.

Dưới ánh sáng của đèn lồng, hai bên lối vào ngôi mộ chính có hai cái bóng đang cung kính khom lưng đứng hai bên trái phải, như đang chào đón những vị khách, đôi mắt đen của chúng trống rỗng đen kịt, đảo tới đảo lui tr3n khuôn mặt như đang đánh giá người ở lối vào.

Môi của cái bóng chậm rãi hé ra một vết nứt, giọng nói sắc bén kỳ lạ kia lại phát ra từ bức tường:

“Có hai vị khách tới đây chúc mừng, mời vào chính điện!”

Tr3n tường dày đặc bóng đen là vậy, thế nhưng trong huy3t mộ lại không có một người nào, chỉ có ánh đỏ lờ mờ lay động, sáng tối không ngừng biến hóa thành các động tác và chuyển động đi vào bên trong, những cái bóng tr3n tường lại càng rõ ràng hơn.

Hai cái bóng chào đón ở cửa ra vào thúc giục hắn, nhưng Bạch Liễu vẫn không nhúc nhích, đôi mắt cười cong thành hình trăng non của chúng nhướng lên rồi xịu xuống, cái miệng vốn đang cười cũng biến mất, chỉ còn lại hai cái lỗ mắt đỏ lòe nhìn Bạch Liễu chằm chằm.

Chân cái bóng vốn đang đứng tr3n tường đột nhiên chùng thấp người xuống một cách quỷ dị, càng ngày càng tiến đến gần nơi Bạch Liễu đang đứng, nó cất giọng nói the thé thúc giục lần thứ ba:

“Có hai vị khách, mời vào.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống, đi vào, theo sau là Mục Tứ Thành.

Hai cái bóng canh giữ lối vào nắm tay nhau, khom nửa người, đảo mắt nhìn Bạch Liễu đi vào trong lối đi, miệng chậm rãi toét ra thành một vòng cung cực lớn:

“Khách quý đến, chủ nhà đón tiếp!”

Bạch Liễu vừa bước vào ngôi mộ, bóng ở hai bên lối đi đang trò chuyện ồn ào ngừng lại ngay lập tức, chúng đứng yên bất động, dùng đôi mắt lóe ánh đỏ lặng lẽ nhìn trừng trừng Bạch Liễu và Mục Tứ Thành.

Những cái bóng này lớn nhỏ, hình dạng khác nhau, có phụ nữ búi tóc đang dắt tay một cô bé thắt bím tóc đôi, có ông già lưng gù chống gậy và có cả đàn ông trung niên mặc áo khoác

ngắn, tất cả đều đứng lặng lẽ tr3n vách tường, nhìn chằm chằm Bạch Liễu chậm rãi đi về phía mộ chính.

Mục Tứ Thành nhìn mà da đầu tê hết cả dại, tiến đến gần Bạch Liễu, nhỏ giọng hỏi: "Mấy cái bóng này là gì vậy? Không phải anh nói ở âm phủ chỉ có người sống sao?"

"Người sống có thể chiếu ra bóng trong âm phủ, nhưng không chỉ người sống mới có thể chiếu ra bóng trong âm phủ." Bạch Liễu mắt nhìn thẳng không buồn ngó nghiêng.

"Bóng là hình ảnh do ánh sáng chiếu vào vật thật sau khi ba hồn bảy phách của con người tụ lại với nhau, bản chất của bóng cũng giống như chúng ta được phản chiếu trong gương, cho nên trong dân gian lẫn Đạo giáo đều có câu nói ma quỷ không có bóng, ma quỷ không soi gương được là vậy, bởi vì ba hồn bảy phách của ma quỷ không trọn vẹn."

"Có hình mà không có bóng là do hồn biến thành, còn có bóng mà không có hình là do phách biến thành."

Bạch Liễu liếc nhìn những chiếc bóng tr3n tường: "Chắc hẳn mấy cái bóng này là phách của những người dân thôn Âm Sơn đã chết, nhưng bị mắc kẹt ở đây vĩnh viễn không thể siêu sinh."

Mục Tứ Thành nhìn quanh những chiếc bóng rùng mình: "… Thì ra mấy cái bóng này chỉ là phách hóa, không lợi hại bằng đám cương thi và quỷ cầu tuẫn táng hồn hóa ngoài kia, đúng không?"

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt: “《 Mao Sơn tà thuật 》 miêu tả 【người có hồn thiện thì phách ác, người có hồn linh thì phách ngu… Hồn còn người còn, hồn mất người cũng mất.”

Mục Tứ Thành nhấp một ngụm nước miếng: “… ý anh là sao?”

Bạch Liễu giải thích đơn giản: “Có nghĩa là hồn thì lương thiện tốt bụng, phách thì tà ác xấu xa, hồn có tâm linh, linh tính, còn phách thì vô minh, ngu muội.”

“Nếu có hồn thì thứ ma quỷ đó còn được xem là có nhân tính, nhưng một khi hồn hoàn toàn tiêu tán thì ma quỷ sẽ không còn nhân tính nữa, những lệ quỷ hung ác nhất tr3n thế gian này đều là phách hóa, chỉ có người có đạo pháp cao thâm mới khống chế được nó.”

Mục Tứ Thành nhịn không được than thở: “Thiệt luôn hả?! Cái đám cương thi với quỷ cầu tuẫn táng hồn hóa ngoài kia mà được xem là lương thiện tốt bụng á?!”

Bạch Liễu bình tĩnh đáp: “So với phách thì đúng là vậy.”

Ánh sáng đỏ của những chiếc đèn lồng trong hành lang huy3t mộ càng lúc càng sáng, không biết từ lúc nào, Mục Tứ Thành nhận thấy bóng hai bên bắt đầu di chuyển chậm rãi, đôi mắt chúng phản chiếu dưới ánh sáng đỏ nhìn trừng trừng bất động về phía Bạch Liễu, tốc độ bước đi dưới chân như phù du hư ảo.

Miệng của bóng bị tách ra thành những khe đỏ to nhỏ khác nhau, dính chặt vào nhau thì thầm khe khẽ nói chuyện, âm thanh rất mơ hồ, giống như đang nghe thấy tiếng thì thầm của người hàng xóm sau một một bức tường, bí mật lại ồn ào.

Mục Tứ Thành hoàn toàn không nghe thấy chúng đang nói gì, nhưng chắc chắn chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì hết, bởi lẽ tầm mắt của bóng khiến cho Mục Tứ Thành cảm giác được một thứ ác ý rõ ràng.

Mục Tứ Thành nhìn nhìn mấy cái bóng một hồi thì lạnh hết cả gáy, cau mày hỏi: “Sao mấy cái bóng này càng lúc càng ngắn thì phải?”

Bạch Liễu kéo Mục Tứ Thành đi sát sau hắn.

“Để ý dưới chân.” Bạch Liễu nhàn nhạt nhắc nhở, “Mấy cái phách dạng bóng này bị nhốt trong tường, hiện tại vẫn chưa tấn công chúng ta chắc là vì không có cách nào thoát ra ngoài, nhưng bóng của chúng nó có thể chạm tới bóng của chúng ta.”

Mục Tứ Thành vô thức cúi đầu xuống, kinh hãi phát hiện chân của những cái bóng này đã chậm rãi trượt từ tr3n tường xuống đất, và vẫn tiếp tục càng ngày càng gần với bóng của họ.

Thảo nào cậu thấy mấy cái bóng càng ngày càng lùn!!

Bóng tr3n tường dường như biết bọn họ đã phát hiện ra âm mưu tiếp cận, chúng hé miệng cười, tr3n tường lập tức truyền ra giọng cười của đủ loại người nam nữ già trẻ ồn ào cả một khu mộ.

Mục Tứ Thành bị dọa sợ, bắt đầu cun cút một đường thẳng tiến phía sau Bạch Liễu, cố gắng giữ cho cái bóng của mình ở trung tâm và cách xa mấy cái phách đó.

Bạch Liễu liếc khóe mắt nhìn bóng Mục Tứ Thành tr3n mặt đất đã mờ nhạt đến mức khó có thể nhìn thấy.

Không có bóng, có nghĩa là Mục Tứ Thành sắp bị hồn phách chia lìa.

Mục Tứ Thành ở đây có nhân tính mà không có bóng, như vậy tức là hồn hóa, cho nên những gì còn lại trong cơ thể Mục Tứ Thành, không cần nói cũng biết, đương nhiên chính là phách hóa.

Phách không có nhân tính, chỉ có ác tính.

Mọi chuyện trở nên có chút rắc rối, thứ như phách chỉ có đạo gia chân chính mới có thể thu phục, nhưng Bạch Liễu không có chính pháp, chỉ có tà pháp.

Bây giờ chỉ có thể đi tới đâu tính tới đó.

Bạch Liễu đi đến cuối lối đi trong huy3t mộ, đẩy cánh cửa gỗ kép màu đỏ nhạt khá hẹp ra.

Bóng tr3n tường nhìn Bạch Liễu bằng ánh mắt thèm muốn khiến người ta sởn cả da đầu, vừa hào hứng cổ vũ vừa cười nói

bước vào cửa gỗ.

Bạch Liễu cũng dẫn Mục Tứ Thành vào cửa gỗ.

Không gian huy3t mộ vốn thấp bé nay bỗng rộng thoáng lên không ít, chiều cao của nóc mộ đã cao hơn trước gấp mấy lần, có vẻ cao hơn khoảng hai ba tầng lầu, trang trí của ngôi mộ chính được mô phỏng theo chính điện của đại trạch ngày xưa, nến đỏ, nến trắng và đèn lồng được thắp sáng khắp nơi, gần như đèn đuốc sáng trưng.

Mấy cái bóng nối đuôi nhau khắp nơi loanh quanh tr3n tường, vẽ ra không ít cảnh tượng tiếp đãi khách khứa, tụ tập nói chuyện rôm rả với nhau, âm thanh vui cười đùa giỡn cực kỳ náo nhiệt vui vẻ, tất nhiên, nếu mấy cái bóng này đừng mãi lẳng lặng nhìn trừng trừng vào Bạch Liễu, thì hắn cũng sẽ chân thành chúc phúc cho bữa tiệc sôi động này.

Đối diện cửa gỗ là bảy cái bàn bát tiên được sắp xếp theo một quy luật nào đó, tr3n bàn phủ một lớp bụi dày, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy hoa văn bát quái kỳ môn độn giáp, chân bàn bị đinh vàng đóng chết tr3n mặt đất, không thể xê dịch.

Xung quanh bàn bát tiên không có bàn ghế gì cả, mà chỉ có mấy cái quan tài đứng thẳng đều đã được mở ra trống rỗng, nắp quan tài xếp chồng lên nhau tr3n mặt đất, tr3n quan tài còn quấn dây đỏ.

Bên trong quan tài mục nát nghiêm trọng, nước vẫn còn nhỏ xuống, phần đầu được khảm một chiếc gương đồng, giống với quan tài cô dâu mà Bạch Liễu đã từng thấy trong miếu trước đây.

Bạch Liễu bước ra phía trước, hắn đi vòng qua mấy cái quan tài, ngồi xổm người xuống, cẩn thận vuốt v3 mấy sợi dây đỏ tr3n nắp quan tài: “Chỗ gãy không có bụi, chứng tỏ mới bị chém gãy, thi thể bên trong chưa đi xa.”.. ”

Sau đó Bạch Liễu đứng dậy, lần lượt đi quanh các quan tài, nhẹ giọng đếm: “1, 2… 33.”

“Chỉ có 33 cái quan tài trống.” Bạch Liễu nhìn quanh, “Thiếu 16 cái nữa.”

Mục Tứ Thành đứng đằng xa không dám lại gần, sợ cun cút hỏi: “Sao anh biết còn thiếu 16 cái nữa?”

“Đây hẳn là trận pháp lấy số 7 làm trung tâm.” Bạch Liễu chỉ vào bảy cái bàn bát tiên, “7 con cương thi, 7 con quỷ cầu tuẫn táng, chúng ta cũng phải canh giữ 7 cái quan tài trong miếu, theo quy luật này, mỗi bàn bát tiên ở đây phải tương ứng với 7 cái quan tài.”

“Nhìn bụi bặm tr3n mặt đất cũng có thể nhận ra.” Bạch Liễu ra hiệu cho Mục Tứ Thành nhìn xuống đất, “Lớp bụi ở những nơi này không dày, lại có dấu vết kéo lê, chắc đây là chỗ để quan tài ban đầu.”

“16 chiếc quan tài này chính là mấy cái quan tài bị ma cọp vồ khuân vác chúng ta đã gặp tr3n đường đi.”

Bạch Liễu trầm ngâm: “Nhưng đám ma cọp vồ đó vốn sinh ra là do chủ nhân ngôi mộ, chúng nó chỉ nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân ngôi mộ, hơn nữa trận pháp này phải do chủ nhân ngôi mộ sắp đặt từ trăm năm trước.”

“Tại sao sau một trăm năm, chủ nhân ngôi mộ lại muốn đám ma cọp vồ di chuyển quan tài cô dâu ra khỏi huy3t mộ, phá hủy trận pháp mà chính lão ta đã dày công sắp đặt từ một trăm năm trước?”

Bạch Liễu rũ mắt xuống, xoa bụi tr3n tay: “Chỉ còn một bước nữa thôi, lão sẽ có thể thu thập đủ âm khí, luyện thành tuyệt thế âm thi.”

(*): Ba hồn bảy phách hoặc ba hồn bảy vía: Các bạn search google có giải thích nhé

- ——oOo—

Chương 354

Bảy cái bàn bát tiên phản chiếu tr3n sáu bức tường trong mộ thất, tạo thành 42 cái bóng bàn bát tiên, bóng nam nữ già trẻ liền ngồi xuống chiếc bàn bóng tr3n bức tường, nghiêng ngửa trêu chọc nhau, trò chuyện thân mật, khung cảnh nhìn cứ như thể khách khứa tham gia tiệc tùng bình thường.

Đám "khách khứa" này hết lần này đến lần khác dõi theo Bạch Liễu, nhưng dường như ở đây có thứ gì rất đáng sợ đang trấn áp những cái phách bóng này, khiến bọn chúng thành thật ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ, không dám rời khỏi ghế để đuổi theo cái bóng của Bạch Liễu, chỉ có thể tràn đầy ducv0ng nhìn Bạch Liễu từ xa.

Bạch Liễu nhìn lên bức tường chính đối diện với lối đi của ngôi mộ, ở hai góc hai đầu phía dưới bức tường chính có hai ngọn nến đỏ sắp cháy hết, dưới chân nến đỏ còn có một ít tiền giấy đã cháy chỉ còn lại tàn tro.

Bóng của cái bàn bát tiên phản chiếu tr3n bức tường này khá kỳ quái, ghế ngồi phía tây, nam, bắc, đều đầy bóng ngồi, duy chỉ còn phía đông là còn hai cái ghế trống, cũng không có bóng ngồi.

Mục Tứ Thành cũng phát hiện ra chỗ trống này: "… Hai vị trí trống này là cho ai?"

“Đây là tiệc cưới.” Ánh mắt Bạch Liễu quét qua hai ngọn nến, “Chính giữa bàn chính hướng đông dành cho cô dâu chú rể.”

“Cô dâu chú rể?” Mục Tứ Thành cau mày, nhìn bóng của bàn bát tiên tr3n tường lâm vào hồi ức nào đó, nhưng sống chết gì cũng không nhớ ra. “Sao tôi lại thấy vị trí này quen thuộc lắm…?”

Mục Tứ Thành còn chưa kịp nói hết lời, một giọng nói sắc bén từ xa truyền đến, cắt ngang cậu: “—— Mời cô dâu chú rể đón khách!”

Âm thanh xôn xao trò chuyện của mấy cái bóng tr3n tường im bặt.

Không biết từ khi nào, hai cái bóng đột nhiên xuất hiện xung quanh bóng của bàn bát tiên, chầm chậm đi về phía chủ vị.

Một bóng người dáng vẻ đoan chính, đội khăn trùm đầu, mặc lễ phục cưới, cúi đầu gật đầu, thong thả ngồi vào ghế chính.

Một cái bóng khác thì đeo tai nghe hình khỉ, dáng người cao lớn thẳng tắp, mặc bộ quần áo thể thao hợp thời trang, thản nhiên ngả người về sau tr3n ghế ngồi, duỗi tay ôm lấy lưng ghế cô dâu, chậm rãi nở một nụ cười xấu xa với Mục Tứ Thành đang ở bên ngoài bức tường.

Lúc hai cái bóng đã yên vị, những cái bóng còn lại cúi đầu cung kính, không còn hay không dám nhìn Bạch Liễu và Mục Tứ Thành nữa.

“Đù má!” Mục Tứ Thành trừng to mắt chỉ vào bức tường, “Cái bóng này là tôi sao?!”

Bạch Liễu nhìn xuống cái bóng đã mờ nhạt đến mức gần như không thấy của Mục Tứ Thành: “Là cậu.”

Mục Tứ Thành kinh ngạc nhìn cái bóng: “Cái bóng của tôi sao lại ngồi ở tr3n ghế chính?”

“Chắc hẳn là cậu đã bái đường ở đây rồi, vì vậy cậu đã là chú rể trong tiệc cưới, đủ tư cách ngồi vào bàn chính.” Bạch Liễu nhìn cái bóng Mục Tứ Thành đang ngồi tr3n ghế chính, “Cái bóng đó là phách của cậu, cậu phải dung hợp nó lại trước khi nó hoàn toàn độc lập.”

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành: “Nếu không thì coi như cậu xong đời.”

Mục Tứ Thành ngạc nhiên hỏi: “Cái gì!?”

Giọng nói the thé như thái giám lại vang lên: “—— Mời cô dâu chú rể đón tiếp khách quý!”

Hai cái bóng vừa mới ngồi xuống lại đứng lên, bóng Mục Tứ Thành nhìn về phía Mục Tứ Thành, ý cười tr3n mặt càng rộng, khóe miệng đỏ bừng, vẻ mặt rất gợi đòn.

Nó làm động tác khiêu khích với Mục Tứ Thành, ra hiệu hãy đi theo tôi, rồi đứng dậy đi vào trong.

Bóng cô dâu theo sau từng bước nhỏ, rõ ràng bước không nhanh, nhưng lại kề sát phía sau bóng Mục Tứ Thành, đầu đội khăn trùm đầu dựa vào vai sau của bóng Mục Tứ Thành, nước nhỏ giọt tí tách từ khăn đội đầu lên mỗi bước đi, đầu rũ xuống một cách bất thường.

“Đi theo.” Bạch Liễu không chút do dự đuổi theo hai cái bóng.

Hai bóng người di chuyển rất nhanh, trong nháy mắt đã tới cửa sau của ngôi mộ.

Cửa sau tự động mở ra, bọn chúng quay lại nhìn hai người Bạch Liễu, như để xác nhận xem có phải họ đang đi theo hay không, sau khi xác nhận rằng Bạch Liễu đang đi theo, chúng liền biến mất sau cánh cửa gỗ.

Bạch Liễu đuổi theo, Mục Tứ Thành vừa chạy vừa hỏi: “Tôi dung hợp với cái bóng đó kiểu gì đây?”

“Tìm được thân thể của cậu sau đó chui vào.” Bạch Liễu nhanh chóng đuổi theo cái bóng không quay đầu lại, đồng thời giải thích rõ ràng với Mục Tứ Thành, “Cậu và nó đều là hồn và phách của thể xác 【 Mục Tứ Thành 】, vật dẫn của các cậu đều là thân thể, mà hồn là chủ nhân của thân thể, nếu cậu tiến vào thì nó cũng sẽ bị hút vào, tiếp đó cậu có thể dung hợp với nó.”

Mục Tứ Thành thở phào nhẹ nhõm: “Nghe cũng đơn giản.”

“Không dễ đâu.” Bạch Liễu bình tĩnh phản bác lại, “Ngược lại rất khó.”

Mục Tứ Thành đờ ra hỏi lại: “Tại sao, không phải chỉ cần tìm được thân thể là xong à?”

“Theo lý mà nói thì đúng là vậy.” Bạch Liễu rốt cục liếc nhìn Mục Tứ Thành một cái, hỏi: “Nhưng cậu có biết 【 phách 】 của cậu giấu thân thể ở đâu không?”

Mục Tứ Thành lại ngẩn người, bừng tỉnh phản ứng đột ngột: “Ý của anh là nó sẽ cùng với đám ma quỷ trong ngôi mộ chính này giấu xác của tôi?!”

“Ừ.” Bạch Liễu gật đầu, “Nó cũng biết sau khi cậu nhập vào thân thể thì nó sẽ bị hút vào rồi dung hợp với cậu, sau đó biến mất, thế nên nếu nó muốn làm một 【phách ác 】độc lập thì đương nhiên là nó sẽ cố gắng ngăn cản cậu tìm thấy xác của mình.”

“Còn một điểm nữa, tuy là 【 hồn 】của cậu chưa bái thiên địa tam lễ với cô dâu kia, nhưng phách của cậu có thể ngồi vào chủ vị thì rõ ràng nó là chủ nhân mới của nơi này.”

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành: “Điều này chứng minh một chuyện, đó là sau khi cậu thoát xác, nó đã ở trong thân thể của cậu, thao túng thân thể của cậu để hoàn thành lễ tam bái thiên địa, rồi kết hôn với cô dâu ma ở đây, trở thành một nửa chủ nhân của ngôi mộ này.”

“Tất cả đám ma quỷ và phách ác ở đây phải tuân theo lệnh của nó, cậu sẽ khó mà tìm thấy xác của mình hơn.”

“Sau 12 giờ, đường vào ra âm phủ sẽ đóng lại, nếu như cậu không thể trở lại nhân gian dưới hình dạng con người hoàn chỉnh.” Bạch Liễu liếc nhìn thời gian tr3n điện thoại, sau đó quay đầu nhìn Mục Tứ Thành, “Vậy thì cậu thực sự sẽ trở thành ma cọp vồ, thân thể của cậu bị bỏ lại trong phách, trở thành cương thi.”

“Bây giờ đã gần 10 giờ.”

Mục Tứ Thành sắc mặt tối sầm lại: “Chỉ còn 2 tiếng nữa.”

Bạch Liễu nhìn theo bóng cô dâu vụt qua ở góc tường phía trước: “Nhưng tôi cảm thấy không đến nỗi tuyệt vọng lắm đâu.”

Mục Tứ Thành cố hết sức giữ bình tĩnh: “Ý của anh là?”

“Giờ phút này giả sử như 【 phách 】của tôi muốn chiếm lấy thể xác của tôi, đại khái chắc tôi sẽ ưu tiên đòi hỏi tết Thanh Minh sau này cậu phải đốt tiền mã cho tôi nhiều nhiều một chút.” Bạch Liễu lúc này còn có thể nghiêm túc nói giỡn.

” 【phách 】của tôi nhất định sẽ âm thầm ẩn núp 2 tiếng còn lại, sau đó chờ tôi biến thành ma cọp vồ rồi cướp đi thân thể của tôi chứ không cần phải diễn trò này trò nọ cho tốn thời gian.”

Mục Tứ Thành vẫn chưa hiểu, cậu nắm chặt tay lại: “Nhưng 【 phách 】của tôi không thèm ẩn núp, nó xuất hiện lộ liễu vì nghĩ rằng nó nắm chắc thành công đúng không?”

“Không, tôi nghĩ là do nó không được thông minh cho lắm.” Bạch Liễu lắc đầu phủ nhận, hắn sờ sờ cằm, “Dù sao cũng là 【 phách 】của cậu, thiếu năng lực tự hỏi của con người, tôi cảm thấy rất ngốc, nhưng nói không chừng đây là điểm chúng ta có thể lợi dụng được.”

Mục Tứ Thành: “…”

Mục Tứ Thành tức giận: “Tôi đang nói chuyện chính sự với anh! Anh bớt tranh thủ đâm thọc tôi được không hả!”

“Thì tôi đang nói chuyện chính sự với cậu đó thôi.” Bạch Liễu vỗ vai Mục Tứ Thành, không nhanh không chậm giải thích, “Cậu thử nghĩ xem, nếu cậu là 【 phách 】của cậu, qua 2 tiếng nữa là sẽ có một thân thể hoàn chỉnh, vậy mà cậu còn nghênh ngang gióng trống khua chiêng đưa mặt ra, tổ chức yến tiệc để tiếp đón đối thủ, lại chủ động khiêu khích mời đối phương đi theo mình à?”

Mục Tứ Thành xoăn tít lông mày: “… Không, sao nó lại muốn làm vậy?”

“Cái đó phải hỏi cậu mới đúng, nó là 【 phách 】của cậu mà.” Bạch Liễu yên lặng nhìn Mục Tứ Thành, “Cậu sẽ làm mấy chuyện đó trong hoàn cảnh nào?

Mục Tứ Thành chìm vào trầm tư, lông mày càng ngày càng nhíu chặt, cuối cùng nôn nóng đến nỗi cào loạn đầu tóc: "… Có nhiều chuyện không nhớ nổi…"

Bạch Liễu vỗ vỗ tấm lưng đang căng chặt của Mục Tứ Thành, đồng thời thả chậm ngữ điệu hướng dẫn cậu: "Vậy thì tôi hỏi cách khác, cậu cảm thấy mình làm vậy để làm gì?"

"Nếu tôi làm điều này, chắc là vì…" Mục Tứ Thành nhắm mắt hít một hơi dài, "Để khoe khoang, hay là thấy chơi vui gì đó? Hình như tôi thường xuyên ăn trộm đồ của người khác rồi khoe khoang trước mặt họ…… "

Mục Tứ Thành mở mắt ra, giọng điệu mê mang: "… Hình như tôi rất thích nhìn bộ dáng tức tối bất lực của người khác khi tìm không thấy món đồ bị dấu ngay dưới mí mắt họ."

"Sao tôi lại thích làm mấy chuyện thiếu đánh như vậy nhỏ…"

"Đúng là thiếu đánh thật." Bạch Liễu thành thật nhận xét, hắn cười cười thích thú, "Nhưng mà tôi thấy nếu đặt vào tình huống hiện tại thì là chuyện tốt đó."

Mục Tứ Thành quay lại nhìn Bạch Liễu.

Bạch Liễu mỉm cười: "Có lẽ tôi biết 【 cậu 】 muốn làm gì rồi."

Bóng của cô dâu và Mục Tứ Thành đi xuyên qua mấy chỗ ngoặt, tiến vào một gian mộ thất, Bạch Liễu và Mục Tứ Thành

đi theo sau.

So với thính đường thấp bé chật hẹp của sảnh trước, gian mộ thất này thoạt nhìn được bài trí như phòng ngủ, chính giữa có một chiếc giường chân cao chạm khắc từ gỗ đỏ, tr3n giường được treo một tấm rèm bằng vải gấm đỏ, chăn bông tơ lụa thêu uyên ương song hỉ, bốn cầu giường treo đèn lồng màu trắng dán chữ Hỉ đỏ, lúc này sáng lên một tia nhàn nhạt.

Tất cả đều phủ một lớp bụi dày.

Trước giường không có giày, nhưng có hơn 30 dấu giày ẩm ướt lớn nhỏ khác nhau nằm rải rác dày đặc tr3n giường, đa số các dấu giày đều là loại giày vải nhỏ xíu, chỉ có một dấu giày là giày thể thao.

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành ngầm hỏi, Mục Tứ Thành gật đầu dùng khẩu hình nói: Nó đó, dấu giày đó là giày của tôi.

Một cơn gió u ám không biết từ đâu thổi tới nâng chiếc rèm đỏ nặng trĩu treo tr3n chiếc giường lớn, lộ ra một đôi giày thêu màu xanh lam hồng đặt ở mép giường gỗ đỏ.

Đôi giày thêu thấp thoáng bên mép giường vẫn còn rỉ nước.

Mục Tứ Thành bị đôi giày thêu cạnh giường làm cho hoảng sợ, lùi lại một bước, đã bị Bạch Liễu giữ chặt.

Bạch Liễu thần sắc kiên định bước đến giường, hắn liếc xuống đôi giày thêu bên giường, dùng hai tay vén hai bên chiếc rèm

đỏ treo tr3n chiếc giường gỗ lên.

Mục Tứ Thành nhìn cảnh tượng trước mặt hít một ngụm khí lạnh, há hốc mồm kinh ngạc.

- ——oOo—

Chương 355

Đèn lồng trắng quỷ dị lập lòe le lói, tr3n chiếc giường cao phủ rèm đỏ, mấy chục thân người đứng ngay ngắn bên nhau cứ như đang chuẩn bị chụp ảnh chung, quay lưng về phía Bạch Liễu bên ngoài rèm giường.

Những cô dâu này mặc trang phục cưới đỏ với nhiều kiểu dáng khác nhau, đứng bất động như tượng sáp, đầu che khăn trùm vừa dày vừa nặng màu đỏ, tr3n khăn thêu một rồng một phượng tinh xảo, dưới chân đi giày thêu.

Khăn trùm đầu dường như bị ngâm trong nước, bốn đầu khăn vẫn đang nhỏ nước vàng tí tách xung quanh, từng giọt vỡ ra tr3n chăn bông tr3n giường.

Nước nhỏ xuống chăn ga gối đệm rồi thấm xuống gầm giường, chậm rãi lan ra trong mộ thất.

Một mùi tanh nồng của nước và máu xộc lên trong không khí.

Điều kỳ lạ hơn nữa là những cô dâu này đều quay lưng lại với Bạch Liễu, nhưng mũi giày thêu ở chân lại hướng ra sau, gót hướng về phía trước, như thể đầu đã bị vặn 180 độ, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Bạch Liễu hạ mắt tìm kiếm trong số các cô dâu.

Bạch Liễu liếc mắt qua nhóm cô dâu đứng ở góc dưới cùng bên phải thì thấy một cô dâu đi giày thể thao màu đen, "cô dâu" này có bàn tay dài rộng, màu trắng xanh, nổi rõ gân xanh.

Đây rõ ràng là một đôi bàn tay của nam nhân, móng tay đã xanh đen, lại còn rất dài, nước từ đầu ngón tay nhễu nhão xuống dưới.

Mục Tứ Thành nhìn theo ánh mắt của Bạch Liễu, cậu nín thở, cẩn thận dùng khẩu hình thì thào nói với Bạch Liễu: Đây là giày thể thao của tôi, đúng như anh đoán, 【 nó 】 thực sự bày thân thể của tôi trước mặt chúng ta!

Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào 【 cô dâu 】 mang giày thể thao không nhúc nhích.

Dựa theo cách nói của Mục Tứ Thành, phách ác của cậu ta rất thích đùa giỡn, phá phách lại kiêu ngạo, trộm được đồ vật thì sẽ không giấu kỹ, ngược lại còn mang ra khoe khoang với đối phương, đặc biệt còn rất trẻ trâu dụ đối phương tới giành giật với mình.

Vậy thì làm sao mới có thể dẫn dụ bọn họ đến giành giật k1ch thích ác liệt nhất?

Tất nhiên là phải đoạt lấy đồ vật ở 【 phách 】 nguy hiểm nhất rồi.

Trong mộ thất này, ngoài đạo nhân cương thi, thì chắc chắn phách nguy hiểm nhất chính là cô dâu mới chết tr3n đường về nhà chồng oán khí dày đặc.

Bạch Liễu cong đầu gối, dùng sức giẫm lên mép giường leo lên, Mục Tứ Thành hết hồn la lên một tiếng.

Chiếc giường gỗ sức chứa hơn 30 người lắc lư phát ra tiếng kêu kẽo kẹt.

Đám cô dâu đứng tr3n giường khẽ đung đưa người, gót chân hướng vào trong di chuyển, chậm rãi xoay người về hướng Bạch Liễu.

Trong quá trình quay lại, phần thân tr3n của cô dâu bất động, như thể chân đã bị tách rời riêng ra, một tràng cười khúc khích của phụ nữ phát ra dưới chiếc khăn trùm đầu bay phất phơ trong cơn gió vô hình.

Mục Tứ Thành đứng bên mép giường, cậu muốn kéo Bạch Liễu xuống nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng đó thì khựng người lại, lo lắng hỏi: “Bạch Liễu, anh lên đó làm gì!? Tôi mới là người phải lên chứ?!”

“Thân thể của cậu lẫn trong ba mươi mấy cô dâu này.” Bạch Liễu còn đang định đi về phía trước, hắn nhìn lại Mục Tứ Thành đang kéo vạt áo sơ mi của mình, ánh mắt ra hiệu cậu buông ra, “Đừng lôi kéo tôi nữa, chờ tí nữa tranh thủ rượt đuổi rồi nhanh chóng tìm được thân thể, sau đó nhảy vào ngay nhé.”

Mục Tứ Thành nghi ngờ chỉ vào cô dâu đi giày thể thao: “Đó không phải là thân thể của tôi sao? Tôi chỉ cần nhảy vào là được?”

“Tuy rằng quả thực cậu không thông minh cho lắm.” Bạch Liễu vừa lãnh đạm nói, vừa quay đầu rút ra một cây hỉ côn bên hông, “Nhưng tôi không nghĩ cậu sẽ bày tang vật trộm được sờ sờ trước mặt người khác kiểu này đâu.”

Mục Tứ Thành sửng sốt: “Anh lấy hỉ côn ở đâu vậy?!”

“Lấy từ quan tài trong miếu thờ tối hôm qua, cảm giác có thể sử dụng được nên tiện tay lấy một cái, có vẻ như chúng ta không thể tùy tiện nhấc mấy cái khăn trùm đầu này lên được đâu, nếu không thì tối qua Khổng Húc Dương đã phải ngăn cản chúng ta nhấc khăn trùm đầu chứ không phải ngăn cản cô dâu nhấc khăn trùm đầu.”

Bạch Liễu chưa nói hết đã vươn tay kéo khăn trùm đầu của cô dâu trước mặt.

Cô dâu bị Bạch Liễu kéo khăn trùm đầu thì ngửa đầu ra sau, nhưng chiếc khăn vẫn không rơi ra, cứ như nó đã mọc dính chặt tr3n da đầu rồi vậy.

Dưới ánh mắt chết lặng của Mục Tứ Thành, Bạch Liễu từ từ thả tay ra, cô dâu lại chậm rãi đứng thẳng lưng trở lại. Bạch Liễu quay đầu lại nhìn Mục Tứ Thành: “Thấy chưa, bởi thế tôi đoán chỉ có dùng hỉ côn hoặc chính cô dâu tự làm thì mới có thể vén khăn trùm đầu.”

Mục Tứ Thành còn chưa kịp phản ứng thì Bạch Liễu đã duỗi thẳng hỉ côn, không chút do dự nhắm ngay khăn trùm đầu của cô dâu dáng người cường tráng mang giày thể thao, hất nó lên.

Chiếc khăn trùm đầu thấm nước rơi xuống, máu đỏ loang ra.

Mục Tứ Thành và Bạch Liễu nhìn cô dâu đã vén khăn trùm đầu thì đều sững người một lúc.

Cô dâu không có đầu, từ bả vai trở lên chỉ có mặt cắt thịt của cổ, màu da trắng bệch, máu vẫn còn đang rỉ ra, cái cục phồng to trông giống như cái đầu là một mớ tóc bù xù đen nhánh mọc ra sau gáy.

Mục Tứ Thành không nhịn được chửi thề một tiếng.

Bạch Liễu vẫn giữ được bình tĩnh: “Không phải thân thể của cậu, giày thể thao chỉ là thủ thuật che mắt.”

“Vậy bây giờ phải làm gì đây?” Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu, “Vén khăn trùm đầu từng người à?”

Bạch Liễu bình tĩnh rũ mắt xuống nhìn giường: “Phách của cậu chắc không thiện tâm đến nỗi để chúng ta vén từng cái khăn đâu.”

Trong khoảnh khắc khăn trùm đầu của cô dâu không đầu rơi xuống đất, giọng cười duyên dáng của khoảng ba mươi cô dâu còn lại đột nhiên trở nên chát chúa, mũi chân của bọn họ đột

ngột tăng tốc độ chuyển động, nháy mắt đã nhắm ngay vị trí Bạch Liễu.

Theo chuyển động, thân tr3n của họ đập mạnh, một loạt âm thanh giòn giã của các khớp xương đan xen vào nhau, những người đứng phía trước đều nhắm mũi chân thẳng hàng, nhanh chóng đi về phía Bạch Liễu.

“Chạy!”

Bạch Liễu không chút chậm chạp nhảy ngay xuống giường, cô dâu cũng nhảy xuống theo sau, Bạch Liễu nhìn lại, bắt đầu kéo Mục Tứ Thành chạy vòng quanh giường, ném cây hỉ côn qua cho Mục Tứ Thành: “Cậu vén khăn đi.”

Mục Tứ Thành vội vàng cầm lấy hỉ côn, nghiêng người tránh cô dâu đang nhào tới phía sau, đầu đầy dấu chấm hỏi hỏi ngược lại: “Sao lại để tôi vén khăn?”

“Hiện giờ thân thể của cậu lẫn trong ba mươi cô dâu này.” Bạch Liễu sắp bị cô dâu đuổi theo, hắn lao nghiêng xuống gầm giường rồi nhanh chóng chui ra từ đầu bên kia.

Bạch Liễu vọt ra từ trong gầm giường, quỳ một chân xuống, ngẩng đầu nhìn Mục Tứ Thành: “Tạm thời tôi không phân biệt được mấy cô dâu này có gì khác biệt nhau, thế thì vén khăn trùm đầu tương tự như mở hộp trúng thăm bốc thưởng vậy, mà tôi vừa nhớ lại mang máng, hình như vận may của tôi rất kém, không hợp làm loại chuyện này.”

“Hay là cậu sợ, phải để tôi làm mới được?” Bạch Liễu mỉm cười, hắn giả vờ làm động tác giật lấy hỉ côn trong tay Mục Tứ Thành, “Nếu cậu không ngại hơn ba mươi người bị tôi vén khăn đuổi theo chúng ta thì tôi cũng không ngại đâu.”

Mục Tứ Thành cảnh giác lấy lại hỉ côn, cậu tuyệt vọng chậm chạp leo lên khung giường, phía sau là cô dâu đang bước nhỏ nhón chân đuổi theo, sau đó xoay người dùng hỉ côn vén khăn trùm đầu của một cô dâu khác.

“Đây cũng không phải!” Mục Tứ Thành có chút suy sụp.

Bạch Liễu bên cạnh lề mề nói: “Nhớ cẩn thận đó, hình như cô dâu bị cậu vén khăn sẽ đuổi theo cậu thì phải.”

Mục Tứ Thành cả kinh: “Sao anh không nói sớm!”

Bạch Liễu vô tội nhún vai: “Tôi vén nhầm khăn của cô dâu không đầu, chắc bởi không có đầu nên hành động không có quy tắc gì hết, tôi cũng mới phát hiện ra là nó sẽ chạy theo tôi đó thôi.”

“Đề nghị cậu vén khăn nhanh lên.” Bạch Liễu đi vòng quanh né tránh cô dâu không đầu đang đi theo mình, sắc mặt nhẹ nhàng, nhưng giọng điệu tràn đầy đồng tình, “Đã sắp 12 giờ.”

Mục Tứ Thành thân thủ nhanh nhẹn nhấc chân trèo lên cây cột bên cạnh ngôi mộ, kẹp chân vào cây cột, nhìn đám cô dâu chen chúc phía dưới, nghiến răng cúi xuống dùng hỉ côn vén một lúc 6 cái khăn trùm đầu của 6 cô dâu.

“Đù má! 6 cái không trúng cái nào!” Mục Tứ Thành nổi giận, “Đừng nói là cái phách đó chơi tôi nhé! Chỗ này không có thân thể của tôi đúng không!”

Bạch Liễu nhẹ ngồi xổm bên giường, cô dâu không đầu đang nhìn quanh giường đi tìm, hắn cười híp mắt nhìn Mục Tứ Thành đang treo tr3n cây cột: “Tôi cảm giác thân thể của cậu ở đây.”

“Nhưng là cái nào đây?” Mục Tứ Thành chọn chọn lựa lựa một hồi chóng hết cả mặt, “Y như Đường Bá Hổ điểm Thu Hương vậy, mà 【 Thu Hương 】 của tôi ở đây còn nhiều gấp đôi Đường Bá Hổ!”

“Cậu nâng mình quá rồi, Đường Bá Hổ điểm Thu Hương xong thì còn có vợ, cậu điểm xong rồi cũng có vợ quái đâu.” Bạch Liễu thản nhiên thọc một dao, “Cậu chỉ có thể tìm được thi thể của mình.”

Mục Tứ Thành: “…”

Tôi không phải người thật, nhưng Bạch Liễu anh cũng thật sự không phải người mà.

“Nhưng cậu có hỉ côn.” Bạch Liễu lười biếng nâng cằm, “Kỹ thuật của cậu so với 【 phách 】 của cậu thì cao hơn nhiều, vén khăn nhanh đi, thân thể vẫn là của cậu, nó không thể so với cậu.”

Mục Tứ Thành bực bội lại khom người xuống vén khăn trùm đầu.

Ánh mắt của Bạch Liễu luôn hướng về đám cô dâu bên dưới, hắn phát hiện ra một cô dâu động đậy ngón tay lúc hỉ côn của Mục Tứ Thành hạ xuống.

Đó là hành động 【 câu tay 】theo bản năng, thường thấy khi kẻ trộm nhìn thấy chiến lợi phẩm yêu thích của mình, lúc Mục Tứ Thành chuẩn bị ăn trộm thứ gì đó thì cậu sẽ bày ra tư thế này.

Bạch Liễu chậm rãi nhếch lên khóe miệng.

Xem ra dưới sự khích tướng của hắn, có một 【 cô dâu 】 không an phận đang bồn chồn muốn cướp lấy hỉ côn.

Bạch Liễu nói rất nhanh: “Mục Tứ Thành, người thứ ba hướng 9 giờ.”

Mục Tứ Thành vừa nghe Bạch Liễu nói xong thì hoàn toàn không hề nghĩ ngợi, gần như theo phản xạ có điều kiện móc tay vén khăn trùm đầu lên, động tác nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn thấy được.

Khăn trùm đầu được cởi ra, “Mục Tứ Thành” vẻ mặt kinh tởm, hai mắt đen nhánh, răng nanh dài hơn một tấc, hung hăng trừng mắt nhìn Mục Tứ Thành đang treo tr3n cột, đầu gối duỗi thẳng mở miệng định cắn Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành theo bản năng muốn đánh trả.

Bạch Liễu lạnh lùng ra lệnh: “Đừng đánh lại, cứ để nó vồ.”

Mục Tứ Thành ngừng chống trả, cậu bị “Mục Tứ Thành” nhào tới hung hăng cắn vào thịt tr3n cổ, nhưng thứ bị hút không phải máu, mà là linh hồn, vẻ mặt Mục Tứ Thành đau đến mức gần như mờ nhạt, cuối cùng biến mất hoàn toàn tr3n cây cột.

- ——oOo—

Chương 356

Hút hồn xong, cương thi "Mục Tứ Thành" hí hửng xoay xoay bả vai nhảy xuống cột, vẻ mặt khát máu đi về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu cúi đầu, giống như chẳng buồn quan tâm tới Mục Tứ Thành đang đi về phía này.

Mục Tứ Thành đi đến trước mặt Bạch Liễu, vừa định mở miệng cắn người thì đột nhiên quỳ xuống, sắc mặt biến hóa như có hai khuôn mặt giống hệt dung hợp vào nhau, thân thể không ngừng vặn vẹo.

Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu lên: "Mục Tứ Thành, phải một lúc nữa mới dung hợp xong với phách của cậu, có thể khống chế thân xác cương thi này được không?"

Hồn Mục Tứ Thành vặn vẹo tr3n mặt, khàn giọng trả lời: "Miễn cưỡng…… có thể!"

"12h kém 12 phút, âm dương giao nhau, dương khí chảy ngược, đó chính là lúc 4m vật suy yếu nhất." Bạch Liễu nhảy xuống giường, bình tĩnh thuật lại, "Hiện tại đường âm dương trùng nhau, người sống như chúng ta có thể trở về đường dương gian, chính là thời điểm tốt nhất để chạy trốn."

"Vấn đề duy nhất là." Bạch Liễu quay đầu nhìn qua đám cô dâu của Mục Tứ Thành nãy giờ vẫn không nhúc nhích, "Thân

thể của cậu đã là chồng của bọn họ, cũng là một trong những chủ nhân của ngôi mộ này, nếu chủ nhân mà bỏ trốn thì 4m vật trong huy3t mộ nhất định sẽ đuổi theo cậu."

"Không cần phải cắn nuốt phách hoàn toàn, như vậy không chỉ có thể duy trì thân thể cương thi, còn có thể giữ lại một phần tỉnh táo để chúng ta có khả năng chiến đấu."

Mục Tứ Thành há mồm thở d0c: "Cho nên anh mới để phách cắn nuốt tôi phải không?"

Bạch Liễu gật đầu.

Mục Tứ Thành sắc mặt dữ tợn, răng nanh lộ ra ngoài, móng tay nhọn hoắc bấu lấy mặt đất, thở ra hai hơi trắng bệch: "… tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Vậy đợi tôi đếm một, hai…" Bạch Liễu dừng một giây, nhìn xuống đồng hồ, hắn quỳ một gối tr3n lưng Mục Tứ Thành, nắm lấy vai Mục Tứ Thành, ngước mắt lên ra lệnh, "—— ba, chạy."

Mục Tứ Thành lao nhanh ra ngoài như tên bắn khỏi dây cung.

Ánh sáng của đèn lồng trong căn phòng phía sau lay động bởi luồng gió phía sau Mục Tứ Thành rồi chìm vào bóng tối, nhưng chỉ trong nháy mắt vừa thắp sáng trở lại, tất cả các cô dâu trong phòng đều biến mất.

Mục Tứ Thành tứ chi chấm đất lao nhanh vun vút trong mộ thất âm u, Bạch Liễu thì quỳ một chân tr3n lưng Mục Tứ Thành.

Tới một góc ngoặt, trước mặt xuất hiện một cô dâu không đầu, chớp mắt sắp lao vào họ, Mục Tứ Thành vội vàng nghiêng người sang một bên, vận sức dùng ngón tay bấu lấy vách tường mộ đạo, phóng vút người băng qua cô dâu.

Kết quả là vừa quay đầu thì một cô dâu khác lại nhào tới, Bạch Liễu nhanh tay lẹ mắt lấy hỉ côn chặn lại, lật khăn trùm đầu lên.

Một đầu người hoàn toàn lộn ngược, mặt trắng môi đỏ, tươi cười rạng rỡ, hai mắt trợn trừng nhìn Bạch Liễu.

Bạch Liễu đè gáy Mục Tứ Thành xuống, Mục Tứ Thành nhảy xuống khỏi vách tường bên, hạ thấp thân hình chạy qua điểm mù của cô dâu.

Một đường chạy không ngừng đến tận sảnh chính, mấy bóng người đang nói cười thấy Mục Tứ Thành cõng Bạch Liễu chạy tới thì đều ngưng bặt, chúng chuyển động tròng mắt nhìn qua, không buồn che dấu sự hiểm độc trong ánh mắt.

Hai cái bóng đứng trước cửa ra vào đầu đội mũ vỏ dưa, đang cúi đầu vung tay cười nịnh nọt, mắt cười như trăng non chào khách, giọng điệu bán nam bán nữ, the thé như thái giám: “Chủ nhân tiễn khách ——!”

Mục Tứ Thành không dừng lại, cậu cõng Bạch Liễu vọt thẳng ra ngoài.

Nụ cười tươi roi rói tr3n mặt tan biến, bọn chúng lớn tiếng hô to: “Khách cướp chú rể, khách không mời mà đến! Giết khách nghênh đón chủ nhân!!”

Tất cả bóng dường như đang chờ đợi mệnh lệnh này, âm thanh hí rít chói tai điên cuồng phát ra từ bức tường một cách hỗn loạn, khóe miệng chúng nứt ra thành một vòng cung đỏ như máu hung dữ, đôi mắt mở to trừng trừng.

Mục Tứ Thành vừa chạy ra khỏi cổng chính, trong nháy mắt những cái bóng này hóa thành những vạch đen mỏng lao ra cực nhanh.

Mục Tứ Thành quay đầu lại nhìn thoáng qua, hai khuôn mặt anh tuấn không ngừng xen kẽ luân phiên nhau xuất hiện, lời nói giống hệt như bệnh nhân tâm thần phân liệt, có lúc đầy ác ý, rồi lại tràn đầy cảnh giác:

“Bọn họ sắp đuổi kịp, làm sao bây giờ!”

“Chết ở đây đi, Bạch Liễu!”

“Tốc độ nhanh quá!”

“Các ngươi không chạy thoát được đâu.”

Mục Tứ Thành cắm đầu chạy trong mộ đạo, đèn lồng đỏ treo hai bên lối đi phản chiếu những cái bóng chen chúc chuyển động nhanh tr3n tường, giống như một bầy rắn đen mắt đỏ đang ngoe nguẩy đuôi đuổi theo người.

"Trong âm phủ, chúng ta thật sự không làm gì được đám phách này." Bạch Liễu ánh mắt bình tĩnh, "Nhưng bây giờ đã là 12 giờ, âm dương giao nhau."

"Ở dương gian, không có lửa thì không có ánh sáng, không có ánh sáng thì không có bóng dáng, không hồn thì không phách."

Bạch Liễu nghiêng người khởi động, cầm hỉ côn nhanh chóng móc rớt đèn lồng treo hai bên tường xuống, nến đèn lồng vừa tắt, toát ra một làn khói xanh, ánh sáng đỏ biến mất, mộ đạo lâm vào bóng tối.

Mất đi nguồn sáng, phách phản chiếu tr3n bức tường lập tức bị bóng tối nuốt chửng, âm thanh hí rít cũng bị bỏ lại phía sau rất xa.

Mục Tứ Thành nhún chân nhảy vọt lên tường lao ra khỏi mộ đạo, cây cầu giấy bị bóng tối nuốt chửng lại xuất hiện trước mặt.

Tr3n cầu, đám quỷ cầu tuẫn táng nửa đầu đang cầm ô nhìn hai người Mục Tứ Thành bước lên cầu, dưới cầu là vô số xác chết đang lềnh bềnh nổi tr3n mặt nước.

Mục Tứ Thành nhảy lên trụ cầu, thần sắc hung ác, cậu nhún người nhảy thêm vài lần nữa, vọt thẳng qua từ bên hông của quỷ cầu.

Bạch Liễu quay đầu lại, quỷ cầu đang cầm ô chạy nhanh tới đây, nhưng mà tốc độ Mục Tứ Thành di chuyển rất nhanh, quỷ cầu chạy không nhanh bằng Mục Tứ Thành, cuối cùng bị cậu bỏ rơi xa lắc xa lơ phía sau, mắc kẹt tr3n cây cầu, oán hận nhìn Mục Tứ Thành bỏ đi.

“Bây giờ là 12 giờ 1 phút.” Bạch Liễu quay đầu lại, dựa vào lưng Mục Tứ Thành, rất nhanh liền ra lệnh, “Về lại đất bằng trước 12:15, thời gian giao nhau giữa âm và dương là 15 phút, chạy nhanh hết mức có thể.”

“Nhanh nhất rồi!” Mục Tứ Thành chạy nhanh đến mức đầu lưỡi suýt nữa bay ra khỏi miệng, thở hổn hển nói: “Dùng tốc độ này đảm bảo an toàn trở về!”

Mục Tứ Thành vừa trả lời, vừa hung ác cắn một con ma cọp vồ chui ra từ một cái bình bên cạnh lối đi ngôi mộ, lắc đầu dùng sức, cắm thẳng răng nanh vào cổ nó.

Bạch Liễu nghe tiếng xương cốt bị cắn vỡ thì vỗ đầu Mục Tứ Thành: “Đừng hút máu ma cọp vồ, âm khí quá nặng không tốt cho cậu.”

“Máu của thủy quỷ cũng không nên uống.” Bạch Liễu bổ sung một câu.

Mục Tứ Thành nhổ cái cổ ma cọp vồ đã bị cậu cắn mềm nhũn, chán ghét phun phì phì: "Mẹ nó, sao anh không nói sớm dùm cái, nước nôi chảy tùm lum lại còn hôi nữa!"

"Tại cậu cắn nhanh quá còn gì." Bạch Liễu nhìn một đống bình rượu không ngừng lăn lông lốc từ trong mộ đạo tối tăm, đám ma cọp vồ vặn vẹo bò ra khỏi bình, ánh mắt nhíu lại, "Mấy cái bình này vốn nằm ở trong mộ thất nơi tôi bị ngã xuống chứ không đặt ở đây."

"Có người đã lăn mấy cái bình này lại đây để chặn đường chúng ta."

Mục Tứ Thành nghiêng đầu ngửi, hai tay bò về phía trước, cau mày hỏi: "Mùi bị hỗn loạn hết rồi, là ai?"

Bạch Liễu chậm rãi nâng mắt: "Tất nhiên là người hi vọng chúng ta thua trận thi đấu, chết trong huy3t mộ, hiện tại đang đứng ở lối ra, Khổng Húc Dương và Dương Chí."

Lối vào huy3t mộ.

Khổng Húc Dương cầm một nửa lá bùa 【 Âm Dương Cách Lộ Phù 】trong tay, cười nhạo với Dương Chí: "Ở chỗ này mà Bạch Liễu dám sử dụng Âm Dương Cách Lộ Phù, đúng là tự tìm đường chết."

Dương Chí khen không tiếc lời: "Chắc bị ép vào đường cùng rồi, đành phải bất chấp mà dùng thôi."

“Không ngờ Bạch Liễu đã đi xa đến mức này rồi.” Khổng Húc Dương nhìn cửa bẫy ở lối vào của huy3t mộ, nở một nụ cười ác ý, “Bây giờ nếu chúng ta không thừa dịp đưa than ngày tuyết giúp hắn một tay, thì có phải là thờ ơ lạnh nhạt bất nhân bất nghĩa quá không?”

“Chứ sao nữa.” Dương Chí nhìn về phía cửa, “Tôi nhớ nếu ngã xuống từ đây thì sẽ rớt vào một cái mộ phụ toàn là bình rượu?”

Khổng Húc Dương gật đầu, vẻ mặt không giấu được sự khoe khoang: “Ừ, bên trong mộ thất đều là bình đựng thủy quỷ, chỉ cần sơ sẩy một chút là bị nó bắt làm vật thế thân.”

“Khổng ca, nhớ lần đầu tiên anh chơi Thôn Âm Sơn đã lợi dụng ngôi mộ bên này để giết hai người chơi, gom hết tài sản của họ.” Dương Chí nhớ lại, “Anh làm kiểu gì vậy?”

Khổng Húc Dương trợn trắng mắt: “Cậu có kỹ năng ký ức cơ mà, sao cái gì cũng không nhớ được vậy.”

Dương Chí cười nịnh nọt, “Khổng ca, anh là bậc thầy đặt bẫy chuyên nghiệp, dùng bẫy rập nhiều như vậy, cả trong lẫn ngoài trò chơi, nhiều quá sao tôi nhớ nổi chứ.”

Khổng Húc Dương ngửa cổ ra sau, kiêu ngạo ừ một tiếng, rồi xua tay đẩy Dương Chí đang đứng chặn ở cửa bẫy: “Biết rồi thì đừng có cản đường.”

“Dùng Âm Dương Cách Lộ Phù, nếu không kịp trở lại dương gian trước 12:15 phút thì sẽ bị mắc kẹt vĩnh viễn dưới âm

phủ.” Dương Chí nhìn mấy cái bình dưới cửa bẫy, trong mắt lộ ra vẻ ác độc và hài lòng, “—— mặc dù đám ma cọp vồ trong bình không mạnh nhưng nó là thứ quỷ dai dẳng nhất ở thôn Âm Sơn, vừa lúc có thể dùng để trì hoãn thời gian.”

“Chỉ cần một lá bùa 【 Khu Động Phù 】nho nhỏ.” Khổng Húc Dương lấy một lá bùa màu vàng ra, bôi chu sa lên đó, vẽ một nét hình con rắn, rồi dán vào cửa bẫy, “Chúng sẽ nghe theo điều khiển của tôi, ngăn cản những người trong huy3t mộ ra ngoài.”

Lá bùa màu vàng dán tr3n cửa bẫy bùng lên một luồng ánh sáng đỏ, chiếu rọi mấy cái bình bên dưới lắc lư ong ong đứng thẳng lại, tựa như chúng đã được triệu hồi cảm thụ lăn đến một hướng nào đó.

Dương Chí khen ngợi: ” Khổng ca, bẫy rập của anh lúc nào cũng nham hiểm độc ác.”

“Vô độc bất trượng phu.” Nụ cười tr3n mặt Khổng Húc Dương còn chưa kịp tan, một trận cuồng phong đột nhiên phát ra từ cửa bẫy trước mặt, không ngừng quay cuồng, cuối cùng nổ tung.

Hình như trong đám bụi đầy trời mù mịt có hai người đang đứng.

Dương Chí còn chưa kịp nhìn thấy hai người kia là ai, một con ma cọp vồ cổ mềm oặt đã bay thẳng vào mặt của Dương Chí và Khổng Húc Dương, trực tiếp đập hai người họ vào cửa khiến cả hai nôn ra một búng máu.

Lớp bụi dần dần lắng xuống, hai bóng người ẩn hiện trong đó lộ ra bóng dáng.

Mục Tứ Thành sắc mặt xanh đen bò rạp tr3n mặt đất, răng nanh vấy máu, phun ra một ngụm máu ma cọp vồ, nhìn chằm chằm vào Dương Chí và Khổng Húc Dương.

Bạch Liễu quỳ cười tr3n người Mục Tứ Thành, bên hông áo sơ mi và sườn mặt đều đầy vết máu, sắc mặt tái nhợt vô cùng, nhưng tr3n mặt lại mang theo nụ cười thân thiện khiến người ta rùng mình.

Bạch Liễu mỉm cười nhìn Dương Chí và Khổng Húc Dương đang nằm tr3n mặt đất ho sặc sụa: “Đồng hương, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

- ——oOo—

Chương 357

Khổng Húc Dương trợn trừng mắt, vừa định nói gì đó thì Dương Chí nhanh nhảu kinh ngạc thốt lên, "Sao các cậu ra khỏi huy3t mộ được vậy?!"

"Cái này thì không thể nào giải thích chi tiết cho đồng hương nghe được rồi." Bạch Liễu nở nụ cười ấm áp hòa nhã, ánh mắt nhìn vào lá bùa màu vàng tr3n tay Khổng Húc Dương, nụ cười càng trở nên chân thành hơn, "Hình như tôi cảm thấy đồng hương không thích thấy tôi xuất hiện lắm thì phải?"

"Bớt nói nhảm." Khổng Húc Dương trở tay dán một lá bùa Khu Động Phù tr3n cửa bẫy, hằn học mắng, "Cậu cho là chạy thoát ra đây thì xong chuyện à? Tôi còn nhiều chiêu chưa xài lắm."

" Thiên Địa Huyền Hoàng, thần binh đạo pháp, lôi đình hiệu lệnh, cực kỳ gấp gáp…… Mượn binh sơ văn!"

Một cơn gió u ám dữ dội xông ra từ dưới cánh cửa bẫy rập, sức gió mạnh đến mức suýt chút nữa là hất tung ba người lên tr3n.

Khổng Húc Dương đứng giữa cơn gió âm u mãnh liệt nhưng không chút sứt mẻ, thậm chí một sợi tóc cũng không lay động, nụ cười tràn đầy tàn nhẫn: "Từ lúc bước vào huy3t mộ này, tôi đã giăng bẫy khắp nơi, tất nhiên là bao gồm cả vị trí lối ra quan trọng nhất huy3t mộ này."

“Tôi đã đặt hai cái bẫy ở vị trí này, một cái là để vào.” Khổng Húc Dương nhìn xuống cánh cửa đá không ngừng quay cuồng, bên cạnh dán một lá bùa màu vàng chu sa đã phai màu, “Đi tới đây, chỉ cần dẫm lên lá bùa vàng này thì sẽ rơi vào bẫy rập ngôi mộ bên cạnh.”

Khổng Húc Dương sắc mặt âm trầm nhìn Bạch Liễu: “Mạng cậu lớn thật đó, vào cũng vào rồi vậy mà không chết.”

“Nhưng cậu trốn được mùng một cũng không tránh được mười lăm.” Vẻ mặt âm u của Khổng Húc Dương dịu đi, lộ ra một nụ cười tà ác, “Tôi đã đặt bẫy liên hoàn ghép tất cả những cái bẫy trong huy3t mộ này thành một lá bùa.”

Khổng Húc Dương kẹp một lá bùa vàng đỏ giữa hai ngón tay, dán lên cửa mộ, hét lên: “Thập phần tam giới, khoảnh khắc dao nghe, ác quỷ khóa liền chú!”

Phù chú vừa đọc xong, trong nháy mắt toàn bộ huy3t mộ đều rung chuyển, tất cả ánh sáng đều biến mất, trong bóng đêm đen kịt mơ hồ truyền đến âm thanh bước chân giấy giẫm đạp, tiếng đèn lồng lung lay, và tiếng bước chân phụ nữ ồn ào lao xao đi về phía trước.

Từ mấy cái bình dính vào tường dưới cánh cửa lá, những bàn tay nhợt nhạt vươn ra khỏi miệng bình bò lên tường, thi thể vặn vẹo bên trong không ngừng bò đến mộ đạo.

Cùng lúc đó, trong hành lang mộ đạo tối đen như mực, những chiếc đèn lồng đỏ treo lơ lửng tr3n không trung từ từ chiếu

sáng các bức tường, rọi ra mấy cái bóng nam nữ già trẻ khác nhau lắc lư đi về phía trước.

Tr3n vách tường là một bóng người có chiều cao bình thường, nhưng trong mộ đạo lại là một người giấy thấp lùn nhảy tưng tưng phía dưới.

Người nhỏ bằng giấy cao chỉ bằng nửa người trưởng thành, giấy mỏng ố vàng phủ lớp sơn dày trắng bệch nhợt nhạt, khuôn mặt tươi cười vui vẻ giả tạo, tr3n tay cầm một chiếc đèn lồng trắng có chữ Hỉ đỏ rực rỡ, chiếu sáng một đám cô dâu mặc quần áo cưới, đầu đội khăn trùm đầu, hai tay đoan trang bắt chéo trước mặt.

Chỉ trong nháy mắt, đám 4m vật đó đã đi nhanh tới chỗ Bạch Liễu và Mục Tứ Thành, lắc lư xoay tròn hỗn loạn, khuôn mặt đủ mọi màu sắc tiến lại gần.

Mục Tứ Thành cắn chết hai con ma cọp vồ bò trườn dưới đất tiến lại gần, nhưng chỉ một lúc sau, tr3n lưng cậu lại phát ra tiếng cười quyến rũ của một cô gái, Mục Tứ Thành quay đầu lại, phát hiện không biết từ lúc nào tr3n vai mình đã xuất hiện một cô dâu, dùng đôi tay nõn nà mềm mại trắng như tuyết ôm lấy cổ Mục Tứ Thành, đôi môi đỏ mọng gọi cậu một tiếng: “Lang quân ~”

Mục Tứ Thành quay đầu nhìn Bạch Liễu, trước mặt lại xuất hiện thêm một cô dâu.

Tình hình bên phía Bạch Liễu còn tệ hơn, một đám người giấy giơ cao đèn lồng chiếu vào mắt Bạch Liễu, chạy quanh cười

đùa hi hi ha ha, chúng dán lên chân Bạch Liễu từng mảnh từng mảnh, cuối cùng gần như phủ kín mặt và cơ thể Bạch Liễu.

Miệng tr3n khuôn mặt người giấy lúc đóng lúc mở, cười tủm tỉm môi chúm lại như đang mút một thứ gì đó, theo động tác mút vào, sắc mặt của nó ngày càng hồng hào, cuối cùng từ một tờ giấy phẳng phồng lên xuất hiện ngũ quan, biến thành khuôn mặt của một đứa trẻ lanh lợi mập mạp, miệng phát ra tiếng cười lanh lảnh vui vẻ của trẻ con.

Sau lưng Bạch Liễu là một cô dâu không đầu đang lặng lẽ dựa đầu vào vai Bạch Liễu, đôi bàn tay trắng xanh sắc nhọn bấu chặt lấy vai Bạch Liễu, ngăn Bạch Liễu di chuyển và thoát khỏi sự khống chế của đám người giấy—— Đây là cô dâu quỷ mà Bạch Liễu đã vén khăn trùm đầu trước đó.

Đứa trẻ người giấy nở nụ cười hân hoan hạnh phúc.

Mục Tứ Thành nhận thấy người giấy càng bám vào nhiều thì cơ thể Bạch Liễu càng lúc càng mỏng dần, đôi bàn tay lộ ra gần như trở nên trắng bệch, y như một tờ giấy!

“Bạch Liễu!” Mục Tứ Thành lo lắng chạy về phía Bạch Liễu, nhưng tr3n vai cậu đã có hơn chục cô dâu đang đu bám, cơ bản là đi không nổi!

Hơn chục cô dâu này ôm bám chồng chất lên nhau, tiếng cười nói rộn ràng vang vọng trong lối đi của lăng mộ, ánh sáng đỏ của những chiếc đèn lồng song hỉ lấp lóe, phản chiếu gương mặt họ khuất dưới khăn trùm.

Những bóng người tr3n tường ngã trước ngã sau cười ha hả, sau đó mở đôi mắt đỏ như máu, trượt xuống tường, tham lam giẫm đạp xung quanh bóng của Mục Tứ Thành và Bạch Liễu, như thể đang chờ đợi bọn họ chết đi để tràn lên như những con kền kền xé xác rồi nuốt chửng linh hồn của họ.

Khổng Húc Dương không nhịn được cười to: "Cảm giác bị nhiều 4m vật vây khốn như vậy không tồi phải không Bạch Liễu?"

"Chúng tôi đã lấy được bí bảo của đạo nhân cương thi trong huy3t mộ này rồi, tất cả 4m vật ở đây đều phải phục tùng tôi." Khổng Húc Dương nhướng mày đắc ý.

Khổng Húc Dương đứng ở cửa mộ, vẫy tay với Bạch Liễu đang bị bao vây, bày tỏ sự đồng cảm giả tạo, còn cố ý nhại lại những lời Bạch Liễu gọi gã ta: "Nhưng mà đồng hương này, chết trong một huy3t mộ quy mô lớn như vậy, xem như cũng là một loại may mắn hiếm có cho nhân vật phụ như cậu đấy nhá."

Nói xong, Khổng Húc Dương thưởng thức thành quả của mình trong chốc lát, thấy Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đang bất lực trước đám 4m vật vây khốn xung quanh thì khinh thường bĩu môi, xoay người dứt khoát mở cửa huy3t mộ, vẫy tay ra hiệu cho Dương Chí rời đi, còn tranh thủ bỏ đá xuống giếng bổ sung thêm một câu:

"Còn 1 phút nữa là 12:15, đối thủ của tôi là các cậu bị nhốt vĩnh viễn dưới âm phủ với đám 4m vật này rồi trở thành quái vật, tôi cảm thấy hiệu ứng tiết mục không tồi đâu."

Khổng Húc Dương quay đầu cười đạo đức giả: “Khán giả thích cậu thì phải thích cách chết mà tôi đã chuẩn bị cho cậu, Bạch Liễu, tôi đành phải nhận lấy sự nổi tiếng của cậu vậy.”

Nói xong, Khổng Húc Dương quay người bỏ đi không ngoảnh lại, cửa mộ sau lưng gã khép kín hoàn toàn trong mưa bụi mịt mù, bên trong mơ hồ có tiếng chân tay cọ xát yếu ớt tr3n mặt đất, tiếng cười than thở của phụ nữ và trẻ em, cùng với tiếng xương cốt bị nhai nuốt nhấm nháp.

Khổng Húc Dương nghe vậy tâm trạng vô cùng vui vẻ, không hề nhìn lại, bước từng bước dài đi về phía lối ra của huy3t mộ: “Đi thôi, trận thi đấu này sẽ kết thúc sớm thôi.”

“Đây chắc là vòng đấu cấp cao nhanh nhất mà chúng ta đã hoàn thành.” Khổng Húc Dương thở dài, “Bất quá cũng không ngoài dự đoán, suy cho cùng thì Bạch Liễu chỉ là một nhân viên bị sa thải, không trụ được lâu cũng bình thường thôi.”

Dương Chí nhìn lại cánh cửa mộ đã đóng chặt.

Dương Chí cứ mơ hồ cảm thấy lo lắng, quay đầu nhìn Khổng Húc Dương đang sải bước đi về phía trước: “Khổng ca, tôi nghĩ có gì đó không ổn, sức chiến đấu của Mục Tứ Thành vừa rồi có thể cắn chết một con ma cọp vồ, sao bây giờ chẳng còn một chút động tĩnh gì?”

Khổng Húc Dương đi về phía trước, gã sốt ruột xua tay cắt ngang lời nói của Dương Chí: “Cậu nghĩ nhiều rồi, Mục Tứ Thành và Bạch Liễu không còn trí nhớ hay kỹ năng, chỉ dựa vào bản thân của họ thì giết đám quái vật trong phó bản Thôn Âm Sơn này kiểu gì chứ.”

“Mục Tứ Thành có thể giết được ma cọp vồ trong một tình huống.” Khổng Húc Dương chế nhạo, tr3n mặt lộ ra vẻ rất hả hê, “Đó là Mục Tứ Thành phải cương thi hóa thật mạnh, nhưng nếu như vậy thì cậu ta cũng chuẩn bị chết là vừa, tôi đã bỏ công đặt bẫy cho cậu ta như vậy, trước sau gì con khỉ ngu ngốc đó cũng biến thành cương thi, trực tiếp bị loại khỏi trò chơi.”

“Thì ra là vậy.” Dương Chí bừng tỉnh hiểu ra.

Nhưng không biết tại sao Dương Chí vẫn cảm thấy bất an, những kí ức của Bạch Liễu và Mục Tứ Thành mà hắn đã tiêu hóa đang liên tục nhắc nhở hắn, tính cách hai người đó cực kỳ cực đoan, không dễ gì buông tay chịu chết.

Dương Chí bước ra mộ đạo, thỉnh thoảng lại liếc nhìn lại thời gian, cẩn thận hỏi: “Khổng ca, anh chắc chắn có thể bẫy chết hai đứa nó không? Hai đứa nó mà không bị ép chết thì phản công lại mệt lắm… ”

Khổng Húc Dương nheo mắt nhìn Dương Chí: “Sao, cậu nghi ngờ khả năng gài bẫy của tôi?”

Dương Chí vội vàng lắc đầu: “Làm sao có thể?! Tôi không có, tôi…”

Dương Chí rốt cuộc cũng không biết chỗ nào bất ổn, có một sự căng thẳng vô hình vây lấy hắn, khiến hắn luôn cảm thấy bất an trước chiến thắng dễ dàng này.

Trong thâm tâm hắn biết khả năng đặt bẫy của Khổng Húc Dương là đỉnh nhất trong ván đấu này, dù là trong game hay ngoài game, những chiếc bẫy do Khổng Húc Dương giăng ra đều khiến không ít chiến đội hạng cao phải chịu tổn thất lớn trong tay gã ta.

Đặc biệt lại là game đã chơi qua một lần như thế này, khả năng đặt bẫy của Khổng Húc Dương càng là đỉnh của chóp.

Từ khi vào game, Khổng Húc Dương đã bắt đầu giăng bẫy khắp nơi, gã liên tục dán bùa chú vào các loại 4m vật trong huy3t mộ, triệu hồi chúng làm phòng tuyến cuối cùng, trực tiếp đánh bại Bạch Liễu và Mục Tứ Thành.

Đừng nói Bạch Liễu và Mục Tứ Thành không có ký ức và giao diện, ngay cả khi họ có ký ức và giao diện thì cũng khó thoát khỏi bẫy của Khổng Húc Dương.

Tình hình hiện tại có vẻ rất hợp lý, nhưng từ ký ức mà hắn đã tiêu hóa được thì Dương Chí biết rất rõ ràng ——

—— Bạch Liễu và Mục Tứ Thành không phải là nhân vật nằm không chờ chết.

Nói sâu xa hơn, không chỉ có Khổng Húc Dương theo đuổi hiệu ứng tiết mục giết ngược đối thủ, mà Bạch Liễu cũng theo đuổi điều này.

Hơn nữa, Bạch Liễu đã sử dụng hiệu ứng tiết mục 【 tuyệt địa phản sát 】thành công vô số lần, nhảy vọt từ một tân binh lên

top 1 bảng Tân Tinh, rồi top 1 bảng Quốc Vương, cuối cùng là đạt được vị thế bình đẳng với những đội cũ.

Mặc dù Dương Chí cảm thấy Khổng Húc Dương sẽ thắng, nhưng một linh cảm lờ mờ khiến hắn cảm thấy ——

——Lúc này không phải là Khổng Húc Dương gài bẫy Bạch Liễu.

Mà chính Bạch Liễu đã gài bẫy Khổng Húc Dương.

Cửa mộ đóng lại, ngay lúc chỉ còn một kẽ hở, giọng nói điềm tĩnh của Bạch Liễu và một lá bùa màu vàng từ trong khe hở chui ra.

- ——oOo—

Chương 358

Lá bùa vàng bay lất phất ngang qua Khổng Húc Dương, gã nghiêng người nhanh tay lẹ mắt dùng hai ngón tay nhanh chóng kẹp lấy, liếc nhìn phù văn tr3n mặt phù, chế nhạo: "Âm Thi Phù cấp thấp?"

"Chơi với Bạch Liễu vui thật đấy." Khổng Húc Dương cười khinh thường, lạnh lùng, "Muốn dùng một lá bùa Âm Thi Phù cùi bắp để thoát khỏi thiên la địa võng, chuyển qua khống chế 4m vật mà tôi điều khiển á?"

Nói xong, Khổng Húc Dương vung vẩy hai ngón tay, lá bùa vàng trong tay không gió tự cháy, phát ra ngọn lửa màu xanh tím rồi nhanh chóng biến thành tro tàn, cười lạnh một tiếng: "Quả thật si tâm vọng tưởng, một chút âm khí này đút cho quỷ nó còn chê."

Những lá bùa màu vàng liên tục từ kẽ hở trong cửa mộ bay tứ tung ra ngoài, bị Khổng Húc Dương chặn lại rồi đốt cháy.

Sự khinh thường và đắc ý tr3n mặt của Khổng Húc Dương càng hiện rõ: "Sắp 12:15 rồi, hấp hối giãy giụa cũng vô dụng thôi."

"Bọn Bạch Liễu sẽ bị nhốt trong âm phủ vĩnh viễn phải không?" Dương Chí nhìn chằm chằm vào khe hở của cửa mộ, đáng ra phải thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao lúc này hắn càng lúc càng căng thẳng, tr3n trán chảy mồ hôi lạnh,

môi trắng bệch khô khốc, “Khổng ca, cái Âm Dương Cách Lộ Phù gì đó thật sự không thể giải được sao?”

Khổng Húc Dương kỳ quái liếc nhìn Dương Chí: “Cậu cũng đã từng chơi qua thôn Âm Sơn rồi còn gì, chẳng lẽ không biết Đạo gia trong phó bản này coi trọng đạo hạnh và nhân quả báo ứng sao?”

“Dựa theo sắp đặt của trò chơi này, Âm Dương Cách Lộ Phù là tà thuật, đã dùng thì chỉ có chết, đúng giờ tý một khắc âm dương giao nhau phù mất đi hiệu lực thì mới có thể thoát ra ngoài, nhưng hiện tại chúng ta đang canh giữ ngay cửa, Bạch Liễu lại bị tôi gài bẫy, có chạy đằng trời.”

“Hoặc chỉ có Mao Sơn đạo nhân chính phái đạo hạnh cực kỳ cao thâm mới giải được bùa chú, nhưng trong phó bản này không có người như vậy, hơn nữa theo Đạo giáo đã giả thuyết, người sử dụng tà thuật nhất định sẽ bị phản phệ, chẳng hạn như bây giờ Bạch Liễu đang bị phản phệ đó thôi.”

“Chúng ta sắp thắng rồi, cậu còn lo cái gì?”

Dương Chí miễn cưỡng cười cười, hắn lau mồ hôi lạnh tr3n trán: “Ừ.”

Dương Chí tuy biết là như vậy, nhưng không hiểu sao cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng mạnh, nếu không phải do Khổng Húc Dương cứ muốn đứng ngay khe cửa chờ thi thì Dương Chí chỉ muốn quay người rời đi mà thôi.

Khổng Húc Dương thái độ nhàn tản, hứng thú nhìn đống bùa Âm Thi Phù không ngừng chui ra từ khe cửa, sau đó lười ngăn cản, cúi đầu liếc nhìn đồng hồ, miệng bắt đầu chậm rì rì đếm ngược: "Mười."

"Chín."

Dương Chí hoảng hốt đến mức không thể không cắt ngang việc đếm ngược của Khổng Húc Dương: "Khổng ca, hay chúng ta đi trước đi, lỡ như Bạch Liễu…"

"Lỡ như, lỡ như cái mẹ gì?" Khổng Húc Dương sốt ruột đảo mắt, "Rốt cuộc tôi chẳng hiểu cậu đang sợ cái gì, Bạch Liễu hoàn toàn không thể trở mình, trừ phi có một đạo sĩ chính phái đạo hạnh cao thâm tới giúp…"

Gọng nói Bạch Liễu không nhanh không chậm vang ra từ cửa mộ: "Tám."

Dương Chí và Khổng Húc Dương đều dừng lại, bọn họ chậm rãi quay đầu nhìn về phía cửa mộ.

Bạch Liễu lại đếm ngược: "Bảy."

Dương Chí vẻ mặt kinh hãi lùi lại một bước, chỉ vào cửa mộ nói: "Khổng ca, Bạch Liễu cũng đang đếm ngược!"

"Nó lòe người khác thôi, chạy cái gì mà chạy!" Khổng Húc Dương giữ vai Dương Chí không cho hắn ta lùi lại, nhìn chằm

chằm vào vết nứt của cửa mộ, “Tôi muốn xem hắn muốn làm gì —— bốn.”

Bạch Liễu giọng nói lạnh nhạt: “Ba.”

“Hai.” Khổng Húc Dương phi một tiếng, giọng điệu lạnh lùng, “Yên tâm đi, chúng ta chờ thắng là được.”

Bạch Liễu nhàn nhạt nói: “Một.”

Lần đếm ngược cuối cùng rơi xuống đúng 12:15 phút, một làn khói mù xám xịt lan nhanh từ hai bên lối đi của lăng mộ, tiếng cười đùa của đứa trẻ giấy và giọng cười khúc khích duyên dáng của cô dâu trở nên khắc nghiệt, như xa như gần truyền từ cửa mộ:

“Mời khách đến đường âm phủ, sống trong nhà âm phủ, trở thành gia đình ở âm phủ!”

Đám 4m vật đó dường như đang kéo túm Bạch Liễu và Mục Tứ Thành vào trong huy3t mộ, tạo ra âm thanh cọ xát của vải và đế giày đá tr3n mặt đất.

Mục Tứ Thành khó nhọc giãy dụa: “Cút đi! Buông tao và Bạch Liễu ra!!”

Khổng Húc Dương vui mừng khôn xiết: “Xong rồi!”

Dương Chí thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng tràn ngập niềm vui: “Khổng ca, chúng ta đã…”

Chữ “thắng” của Dương Chí chưa kịp nói ra, một luồng sáng đỏ đột nhiên bật ra từ khe nứt của cửa mộ, sau đó một âm thanh ầm ầm đinh tai nhức óc vang lên.

Âm thanh nhảy dựng một hồi khiến mặt đất rung động kịch liệt, giống như có vật rất nặng liên tục nhảy lên hạ xuống tr3n mặt đất, khiến cho ngôi mộ dưới đất rung chuyển chấn động từ bên này sang bên kia.

Bọn Khổng Húc Dương toàn thân lắc lư xiêu vẹo, Khổng Húc Dương đỡ bức tường kịp thời ổn định cân bằng, Dương Chí bị chấn động trực tiếp ngồi bệch tr3n mặt đất, ngây người nhìn ngôi mộ đã bị chấn động đến nỗi nứt cả cửa: “… Thứ gì vậy?! Trong mộ có thứ này sao?!”

Khói mù xám xịt bao phủ cửa mộ trong phút chốc biến mất, người giấy cùng cô dâu bên trong phát ra tiếng kêu sợ hãi chói tai, sau đó là tiếng bước chân nhỏ vụn và tiếng giấy loạt xoạt vang lên như thể bọn họ đang chạy trốn.

Vẻ mặt Khổng Húc Dương tái mét: ” Sao lại thế này? Sao Âm Dương Cách Lộ Phù lại bị phá bỏ?! Bạch Liễu không thể nào hóa giải được đạo phù này!”

“Trong thôn Âm Sơn không có người sống nào có thể giải Mao Sơn tà thuật!” Tinh thần Khổng Húc Dương hoảng kinh, gã không ngừng lùi lại cách xa cánh cửa lăng mộ nứt toác. “NPC duy nhất có thể hy sinh thân mình để giải tà thuật đã bị tôi đuổi đi từ lúc đầu rồi! Sao lại thế này?!”

Cánh cửa lăng mộ làm bằng gạch nứt ra vì chấn động, một luồng sáng đỏ chói lòa bên trong lóe ra, một tiếng gầm trầm khàn khàn giống như dã thú thức tỉnh từ xa truyền đến, từng trận âm khí tràn ngập trong không khí khiến người ta ớn lạnh sống lưng.

Cửa mộ vỡ tan, khuôn mặt tái nhợt của Bạch Liễu hiện ra sau cửa mộ, bên miệng thấp thoáng hai chiếc răng nanh, cười nhìn Khổng Húc Dương: "Anh bẫy tốt lắm, đúng là ở đây không có đạo sĩ còn sống nào có thể phá bỏ tà thuật."

"Nhưng lại có đạo sĩ quỷ có thể phá bỏ tà thuật nha." Bạch Liễu cười như không cười, "Anh đã quên ngôi mộ này dùng để chôn ai rồi sao?"

Khổng Húc Dương và Dương Chí đều im lặng, sau đó từ từ cứng nhắc quay đầu lại nhìn Bạch Liễu.

Bạch Liễu giơ lên lá bùa Âm Thi Chú mà Khổng Húc Dương lúc đầu cười nhạo: "Một chút âm khí nhỏ xíu như này đúng là ngứa mắt thật đó, nhưng dùng để đánh thức chủ nhân ở đây vậy là đủ rồi."

Khổng Húc Dương kinh ngạc nhìn con cương thi mặc trang phục đạo sĩ, móng tay hai bên tay dài thòng đen xì giơ cao, đang không ngừng nhảy từng bước tới phía sau Bạch Liễu.

Tr3n người cương thi dán đầy bùa vàng mới vẽ nguệch ngoạc, khuôn mặt của nó gần như bị che lấp, chỉ chừa lại một đôi mắt đen lay láy có quầng thâm và làn da xanh xao nhăn nheo khô

ráp, mà những lá bùa màu vàng đó chính xác là bùa chú Âm Thi Phù.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, Khổng Húc Dương đã biết thứ này chính là con quái vật nguy hiểm nhất trong toàn bộ phó bản của Thôn Âm Sơn ——cương thi đạo nhân trăm năm.

Trong lăng mộ chôn cùng nhiều người như vậy, toàn bộ dân làng ở Thôn Âm Sơn đã chết không vào luân hồi, chính là để thu thập âm khí oán khí để luyện thành con cương thi này.

Dương Chí suy sụp đầu tiên: "Bạch Liễu, cậu điên rồi sao! Nó tỉnh rồi thì tất cả chúng ta đều phải chết!"

"Tôi biết nha." Bạch Liễu không hề dao động, hắn nhún vai bày tỏ sự hối hận, tr3n mặt mang theo nụ cười bất cần, "Nhưng dù sao tôi cũng sẽ chết, thôi thì cứ kéo theo các anh chôn cùng với tôi xem như cũng có lời."

Toàn bộ đám người giấy tượng trưng cho khói mù âm phủ theo động tác nhảy lên của đạo nhân cương thi toàn thân phát ánh đỏ đều bay tứ tán rồi tan biến, lúc đạo nhân cương thi chuẩn bị nhảy tới cửa mộ, một con đường dường như vô hình nằm chắn ngang đường, ngăn không cho nó tiếp tục nhảy qua.

Khổng Húc Dương nhìn chăm chú, tim gần như nhảy lên cổ họng: "Bùa Âm Dương Cách Lộ Phù có tác dụng!"

"Mau bẫy nó đi!" Dương Chí sợ tới mức mặt tái nhợt, hai tay cầu khẩn Bạch Liễu vẽ được phù có tác dụng, có thể bẫy được con trùm cuối này.

Mẹ nó, thứ này mà thả ra thật thì bọn họ còn chơi cái rắm, chạy cũng vô dụng, chờ chết hết đi!

Đạo nhân cương thi khuôn mặt dán đầy bùa vàng thở ra một luồng khí trắng xóa, từ từ cúi đầu xuống, đôi mắt đen tím đó nhìn xuống đường, ngón trỏ bàn tay phải khẽ xoay chuyển, nhìn động tác thì dường như đang vẽ một lá bùa trong không khí.

” Không thể nào…” Dương Chí sửng sốt, “Nó chết rồi thì sao còn nhớ đạo pháp để vẽ được chứ?!”

“Đạo hạnh thâm hậu, lại quen tay hay làm.” Bạch Liễu xoa cằm trầm ngâm cười, “Hình như đang vẽ cách phá bùa chú thì phải?”

Đạo sĩ cương thi vừa điểm móng tay ở nét vẽ cuối cùng, vách ngăn gợn sóng vô hình tr3n đường liền bị phá vỡ, nó ngửi ngửi mấy lần trong không khí, không chút do dự nhào đến chỗ Khổng Húc Dương.

“Đù má nó!” Khổng Húc Dương mắng một tiếng, lấy ra một đống bùa vàng vừa ném lung tung về phía sau vừa đồng thời dán lên người mình, xoay người bỏ chạy, “Bạch Liễu, cho dù đem nó ra được nhưng một chút thủ đoạn phòng thân cậu cũng không có, nó đuổi giết đầu tiên chính là cậu, không phải tôi!”

“Chờ cậu chết rồi thì tôi vượt cửa! Tôi cũng sống sót, tôi cũng chiến thắng thôi!”

Nụ cười Bạch Liễu càng sâu, hắn nhẹ giọng hỏi: “Thật sao?”

Giây tiếp theo, đạo sĩ cương thi dường như không nhìn thấy Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đang đứng ở cửa, nhảy qua bọn họ, đi thẳng về phía Khổng Húc Dương và Dương Chí đang chạy phía trước.

Dương Chí đang thở hổn hà hổn hển đuổi theo Khổng Húc Dương, nghe thấy tiếng ầm ầm thình thịch bay nhanh đến gần phía sau, hắn quay đầu lại ngẩn người, điên cuồng kéo tay áo Khổng Húc Dương, giọng chua the thé: “Khổng ca! Cương thi không đuổi theo hai đứa Bạch Liễu! Nó đuổi theo chúng ta!”

Khổng Húc Dương quay đầu nhìn lại, hai mắt mở to, không khỏi hét lên một tiếng, điên cuồng rắc cả đống bùa vàng để ngăn chặn cương thi dùng móng tay đâm giết họ: ” Tại sao lại như vậy?!”

Đống bùa vàng kia nằm trong tay cương thi đạo hạnh cao thâm, chưa kịp ngáp đến cái thứ hai, tất cả đều bị phá bỏ, sau đó lại nhảy thình thịch đuổi theo.

Nhìn theo bóng lưng của đạo sĩ cương thi, nghe tiếng hét cuồng loạn của Khổng Húc Dương và Dương Chí, Mục Tứ Thành vừa cảm thấy nhẹ nhõm lại vừa cảm thấy mê mang.

Mục Tứ Thành hoang mang nhìn xuống, khoảnh khắc Âm Dương Cách Lộ Phù mất đi hiệu lực cậu đã hoàn toàn bình thường trở lại, quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Nếu nói đạo sĩ cương thi này muốn săn lùng người sống thì mới đuổi theo giết Khổng Húc Dương và Dương Chí, vậy tại sao nó lại

không đuổi theo chúng ta? Hiện tại chúng ta cũng xem như người sống mà, nó hoàn toàn không để ý đến chúng ta.”

“Đạo nhân cương thi không phải đuổi giết người sống.” Bạch Liễu bình thản nhìn bóng lưng đạo nhân cương thi rời đi, “Là đuổi giết người ngoài.”

Mục Tứ Thành càng lúc càng khó hiểu: “Người ngoài? Ý anh là người của thôn Âm Sơn? Nhưng nếu đám người Khổng Húc Dương đều bị coi là người ngoài, chúng ta cũng không phải là người ngoài sao?”

“Vốn dĩ chúng ta cũng là người ngoài.” Bạch Liễu cười híp mắt, hắn âu yếm sờ đầu Mục Tứ Thành, “Nhưng sau khi cậu lấy hơn 30 bà vợ của thôn Âm Sơn thì chúng ta không còn là người ngoài nữa”.

Mục Tứ Thành: “…”

Mục Tứ Thành chỉ vào bóng dáng cương thi, nghẹn khuất phản bác: “Không phải chứ, nếu nói vậy thì anh đâu có kết hôn với người thôn Âm Sơn? Anh cũng là người ngoài mà, sao cương thi đó lại không đuổi theo anh?”

“Cậu đang nói gì vậy đứa nhỏ ngốc nghếch này.” Ánh mắt Bạch Liễu càng thêm trìu mến, “Tôi chủ trì hôn lễ của cậu, ăn tiệc của cậu, náo cậu và cô dâu động phòng, tôi đương nhiên được tính là trưởng bối nhà mẹ đẻ của cậu, sao có thể gọi là người ngoài chứ?”

Mục Tứ Thành: “…”

1 ông 30 bà □□□

Chương 359

Mục Tứ Thành bị đè nén đành phải nuốt câu "Này mẹ nó cũng đúng" vào bụng, hít sâu một hơi rồi chuyển chủ đề: "Vậy tiếp theo chúng ta làm gì đây? Đạo nhân cương thi kia sẽ không tấn công chúng ta à?"

Bạch Liễu lắc đầu: "Dựa theo thông tin tr3n bích họa thì sau này đạo nhân cương thi sẽ cuồng hóa, không chỉ giết người ngoài mà còn truy sát luôn cả người trong thôn, tôi nghĩ nó cũng sẽ giết chúng ta."

"Vậy phải làm sao?" Mục Tứ Thành nhíu mày, "Anh có biết khi nào thì đạo nhân cương thi cuồng hóa không?"

Bạch Liễu trầm tư: "Chắc là thất đầu của mấy ông lão đã chết trong miếu thờ kia, lúc đó âm khí nặng nhất."

Mục Tứ Thành khựng người: "Không phải mấy ngày nữa sao?"

"Ừ." Bạch Liễu gật đầu, bước ra ngoài, "Trước mắt dựa tr3n những thông tin chúng ta có được và phản ứng của Khổng Húc Dương, Dương Chí thì chắc là chúng ta đang ở trong một cuộc thi đấu cạnh tranh trò chơi nào đó, nhập vai nhân vật nào đó, mà người làm tròn vai nhân vật của mình rồi vượt cửa, hoặc gi3t ch3t đối thủ đầu tiên sẽ chiến thắng."

Bạch Liễu rũ mắt liếc nhìn những dấu chân do Dương Chí và Khổng Húc Dương để lại lúc bọn họ hoảng sợ bỏ chạy: “Hơn nữa, nếu tôi đoán không lầm, họ đã chơi trò này một lần rồi, cách bọn họ thông thuộc với huy3t mộ không giống như chơi lần đầu tiên.”

“Đm nó, mấy thằng chó này.” Mục Tứ Thành nắm chặt tay, vẻ mặt dữ tợn, “Ghét nhất là mấy thằng đã vượt cửa rồi lại còn quay lại mót ăn với người khác.”

“Nhưng mà tình tiết diễn biến tiếp theo chắc bọn họ cũng không quen đâu.” Bạch Liễu nhướng mắt cười, “Tôi thích trò chơi công bằng, cho nên bây giờ chúng ta lại cùng bắt đầu ở vạch xuất phát.”

Mục Tứ Thành khó hiểu: “Không phải bọn họ đã chơi qua sao? Sao lại không quen?”

Bạch Liễu cười cười: “Trò chơi có những cốt truyện phụ khác nhau, dẫn đến những kết cục khác nhau, nhìn biểu hiện sợ hãi của bọn họ né tránh đạo nhân cương thi trong huy3t mộ thì chắc là lần trước bọn họ không đi theo cốt truyện phụ, nếu không thì bọn họ đã biết cách đối phó với đạo nhân cương thi rồi.”

“Nói nôm na là chắc hẳn lần trước bọn họ đã chơi theo tuyến 【normal end】.”

Bạch Liễu nghiêng đầu nở nụ cười thân thiện: “Nhưng lần này tôi đã chọn tuyến 【true end】, cả bọn họ và chúng ta đều không bên nào có thông tin, kế tiếp nhìn xem bản lĩnh như thế nào đi.”

Bạch Liễu nói xong liền xoay người tiếp tục bước ra ngoài với vẻ mặt như cũ.

Mục Tứ Thành dừng một chút, cậu mở miệng muốn hỏi gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng, im lặng đi theo Bạch Liễu về phía trước.

… Nếu ngay từ đầu mục đích của Bạch Liễu là kích hoạt tuyến chính 【true end】, thì từ lúc bước chân vào huy3t mộ, đạp nhầm bẫy rập ma cọp vồ rồi vô tình tách ra, để Mục Tứ Thành một mình băng qua cầu quỷ, hồn phách bị chia lìa, kết hôn với hơn 30 cô dâu, quay trở lại tìm thân thể Mục Tứ Thành, Bạch Liễu suýt chết ở cây cầu quỷ…

Trong quá trình đó, dưới góc nhìn của họ nhìn thì ngẫu nhiên, hoặc có thể nói mấy cái bẫy do Khổng Húc Dương giăng ra chỉ tình cờ để họ trốn thoát trong mắt xích tiếp theo, hơn nữa dường như cố tình hay vô ý đều có lợi cho Bạch Liễu.

Bởi vì Bạch Liễu liều chết để cứu Mục Tứ Thành nên hiện tại Mục Tứ Thành cực kỳ tin tưởng Bạch Liễu, bởi vì Mục Tứ Thành kết hôn với cô dâu nên bọn họ tránh thoát được đạo nhân cương thi, bởi vì Khổng Húc Dương đặt bẫy ở cửa thu hút âm khí nên Bạch Liễu có thể thành công đánh thức đạo nhân cương thi…

Dường như… ngay từ đầu, mọi người và mọi vật ở nơi này đều đã được Bạch Liễu an bài từ lâu.

Cậu chỉ là một con rối gỗ thuộc hạ của Bạch Liễu, làm theo kịch bản Bạch Liễu viết, còn cảm thấy nó thú vị.

Vô tri vô giác bị lợi dụng, trả giá hết mọi thứ mà còn cảm thấy cảm kích.

Mục Tứ Thành nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Bạch Liễu đang cầm giá cắm nến đi về phía trước, nụ cười nhạt nhẽo tr3n mặt Bạch Liễu khiến sống lưng có chút lạnh.

Bạch Liễu quay đầu lại, ánh mắt hắn dò hỏi, ánh mắt không hề phòng bị: "Sao vậy?"

Mục Tứ Thành nhìn hai chiếc răng nanh tr3n môi Bạch Liễu, hơi thở lạnh lẽo trong lòng hạ xuống, vẻ mặt và giọng điệu lại dịu đi, cậu lúng túng gãi đầu: "… Không có chuyện gì, anh cho tôi nhiều sinh khí như vậy, không ảnh hưởng đến anh sao?"

Bạch Liễu cười hiền lành: "Không sao, từ từ sẽ khôi phục, đừng lo lắng cho tôi."

Thấy Bạch Liễu nói chuyện với mình mà không hề có chút khúc mắc nào, Mục Tứ Thành thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm thấy có lỗi.

Cậu đã suy luận ác ý về Bạch Liễu.

Loại người tính toán và lợi dụng mọi thứ như vậy thì làm sao có thể tận tâm tận lực cứu cậu, để bản thân tái nhợt tiều tụy như Bạch Liễu được chứ?

Bạch Liễu cầm giá cắm nến, ánh lửa màu cam đập vào mặt khiến nụ cười hắn thân thiết ấm áp, nhưng trong mắt lại không có một tia cảm xúc: “Chúng ta là đồng đội, nên giúp đỡ lẫn nhau.”

Mục Tứ Thành gật đầu đương nhiên: “Tất nhiên rồi.”

Một đầu khác.

Khổng Húc Dương và Dương Chí dán một đống bùa Ngụy Thân Phù tr3n người, núp trong bóng cây bụi rậm, bọn họ không dám ra ngoài, chỉ dám ngồi xa xa trong bóng tối nhìn đạo nhân cương thi bất động canh giữ cổng thôn Âm Sôn.

Cương thi đạo nhân này thân hình cao lớn, nhìn kỹ trong bóng đêm khoảng chừng hai mét, lão khoác một chiếc áo choàng đen viền vàng, đầu đội kim ngọc giao mão vàng, mang giày đen trắng, lưng đeo một thanh trường kiếm bằng gỗ đào, quanh thân tỏa ra một luồng ánh đỏ như máu rất kỳ lạ.

Răng nanh của nó mọc dài tới má, dính đầy vết máu giống như gỉ sắt, mũi, mắt và trán thâm tím, cổ họng thỉnh thoảng phát ra những tiếng ục ục khàn khàn, móng tay dài khẽ cử động, giống như một con dã thú đang săn mồi.

“Khổng ca.” Dương Chí mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, giọng nói thì thào, “… Trong quyển Mao Sơn đạo thuật kia của anh có cái gì có thể khống chế nó không?”

Khổng Húc Dương bất tài tức tối: “Tôi mẹ nó nếu có biện pháp thì còn trốn ở đây với cậu nữa hả!”

Dương Chí chân mềm đến mức quỳ tr3n mặt đất: “Nhưng dù sao nó cũng là cương thi! Thuật phái chính pháp thì phải có cách chế ngự nó hoặc làm chậm thế công của nó mà!”

“Trong sách quả thật có rất nhiều cách để khống chế cương thi.” Khổng Húc Dương thần sắc âm trầm, “nhưng đối với thứ này thì không hiệu quả, bởi vì nó không chỉ là cương thi đạo nhân đạo hạnh thâm sâu, mà nó còn có thể tự giải thuật pháp nữa.”

“Với lại tr3n người nó còn có phúc đức kim quang, có nghĩa là trước khi chết nó đã làm nhiều việc thiện, nhiều người nhớ ơn nó, cầu nguyện trời cao cho nó được miễn tai họa sau khi chết, lưu giữ thần trí, có thể nói là quỷ vật được trời phù hộ, thuật pháp chính pháp không có tác dụng gì đối với nó.”

“Có nhầm không vậy!” Dương Chí sững sờ, hắn chỉ vào con cương thi, “Khổng ca, anh và em đều biết thứ này do một đạo sĩ làm ra để trường sinh bất lão.”

“Lão đạo nhân này lừa gạt huyết tế toàn bộ hàng trăm người nam nữ già trẻ trong thôn Âm Sơn, dùng tà thuật để luyện bản thân thành một con quái vật bất tử còn có thần trí, nghiệp chướng nhiều như vậy sao tr3n người nó lại có phúc đức kim quang?!”

“Tôi cũng không hiểu.” Sắc mặt Khổng Húc Dương buồn bực, “Lão này vì luyện thi mà dùng người sống hồng bạch song sát chôn cùng với mình, cưỡng ép con gái chưa chồng chết tr3n đường đi lấy chồng, bức bách người già chết đuối trong ao nước rồi chôn cùng với lão, mới luyện ra một cương thi sát nhân giết người vô số.”

“Ừ.” Dương Chí điên cuồng gật đầu, “Tiếp đó cương thi lại hút sinh khí hậu nhân thôn Âm Sơn, tạo thành không ít sát nghiệp, kết quả hậu nhân trong thôn đều chết hết, mà nó thì sau một trăm năm âm khí viên mãn, hoàn toàn khôi phục xuất thế.”

“Cương thi hút máu mà sinh, chúng ta lại có dòng máu hậu nhân thôn Âm Sơn, đạo nhân cương thi sống nhờ vào sinh khí hậu nhân Thôn Âm Sơn nhiều năm như vậy, sẽ tự động tìm kiếm những người có hơi thở tương tự…..”

Dương Chí rùng mình, lẩm bẩm một mình: “… Lần chơi trước, đêm đầu tiên của thất đầu, tôi vừa mới cảm giác có thứ gì đó lao ra khỏi huy3t mộ thì mạch máu của người chơi bên cạnh tôi đã bị cắn hút rút cạn cả rồi, mới chỉ có mười mấy giây mà người sống sờ sờ đã biến thành cái cây khô, nếu không phải chúng tôi chạy nhanh….”

Khổng Húc Dương đen mặt ngắt lời Dương Chí: “Đừng nói nữa.”

Hai người im lặng một lúc, trong bụi cây chỉ có thể nghe thấy tiếng ve sầu và tiếng dế kêu, tiếng gầm thét trầm thấp của cương thi và hơi thở nặng nề, căng thẳng kìm nén của Dương Chí, Khổng Húc Dương.

Mồ hôi túa ra nhỏ giọt từ quai hàm của họ.

“Mẹ nó.” Khổng Húc Dương nghiến răng chửi nhỏ, “Ông đây chơi nhiều trò như vậy, chưa từng thấy cái gì tà quái kiểu này!”

“Giết người chơi không cần điều kiện lựa chọn, miễn dịch với tất cả các kỹ năng công kích và chiêu thức cơ bản, chỉ số tấn công và phòng thủ cao đến thái quá.” Dương Chí lắc đầu, khóc không ra nước mắt bổ sung, “Một khi thả nó ra, chưa kịp tranh thủ thời gian tìm nhược điểm của nó đã bị nó gi3t ch3t.”

“Cũng may là bây giờ nó còn chưa tới mức hoàn toàn phát điên.” Khổng Húc Dương miễn cưỡng bình tĩnh lại, “Chúng ta chỉ cần vượt cửa trước lúc đó là được, đã qua một lần rồi, cũng không khó…”

Dương Chí cẩn thận nhìn chằm chằm cương thi: “Nhưng Khổng ca, nó đã được thả rồi, chúng ta không thể đi theo tuyến 【normal end】lần trước được nữa, nếu cứ tiếp tục đi 【normal end】thì chúng ta sẽ bị nó truy đuổi cắn chết…. ”

“Chúng ta chỉ có thể đi theo tuyến 【true end】có bối cảnh quan hệ với thân thế của cương thi này.” Dương Chí cười khổ, “Trước tiên phải tìm được nhược điểm khống chế nó mới được.”

“Nhưng chúng ta chưa đi theo tuyến này bao giờ, lại rất nguy hiểm, tốt hơn là nên thăm dò huy3t mộ, không biết tại sao bọn Bạch Liễu không bị cương thi tấn công…”

Khổng Húc Dương im lặng hai giây, mặt mày tím tái vì tức giận, gã giơ chân định đá vào cái cây trước mặt để trút giận, nhưng vừa định động chân thì con cương thi đằng kia đã động đậy, chuyển hướng quay sang Khổng Húc Dương bên này.

Khổng Húc Dương sợ tới mức lập tức co lại thành một đống không dám nhúc nhích, sau một hồi chắc chắn đạo nhân cương thi không còn nhìn về phía bên này, gã mới nghẹn khuất nhỏ giọng mắng, "… Thằng chó Bạch…"

Gã còn chưa kịp mắng chữ "Liễu" cuối cùng, cương thi lập tức xoay người, cau mày giận dữ, nhe răng gầm thét, chuẩn bị nhảy tới đây.

Khổng Húc Dương vừa sợ vừa giận, đầu óc hỗn loạn nói năng lộn xộn, nhanh chóng đổi lại: "Bạch Liễu không phải thằng chó, tôi mới là thằng chó, tôi là thằng chó được chưa!"

Cương thi kia nghe vậy thì gật gật đầu hài lòng, sau đó quay đầu bảo vệ thôn, hai mắt mờ mịt không ánh sáng, dường như đã trở lại trạng thái mất đi thần trí, mặc kệ Khổng Húc Dương và Dương Chí ở ngoài thôn.

Dương Chí: "…"

Khổng Húc Dương: "…"

Khổng Húc Dương hai mắt đỏ bừng vì tức giận, nghiến răng nghiến lợi: "Con mẹ nó, tại sao cương thi mà cũng theo phe Bạch Liễu vậy!"

- ——oOo—

Chương 360

Mắt thấy Khổng Húc Dương bị chọc điên lại sắp mất trí, Dương Chí vội vàng đổi chủ đề: "Khổng ca, chúng ta vẫn có lợi thế, lần trước chơi qua một lần chúng ta cũng biết cách thu thập manh mối tuyến true end rồi."

Khổng Húc Dương buộc phải tập trung tinh thần, thở ra một hơi đục ngầu: "Hoàng lịch của thôn Âm Sơn, những phần chưa hoàn thiện của bức bích họa đều nằm trong bản ghi chép hoàng lịch của thôn, chỉ cần tìm được hoàng lịch từ một trăm năm trước là có thể bổ sung bối cảnh câu chuyện của đạo nhân cương thi này."

"Cũng có thể tìm ra được điểm yếu của nó." Dương Chí vỗ vai Khổng Húc Dương, để Khổng Húc Dương thả lỏng người, "Trong lần chơi trước có người chơi tìm được một tờ hoàng lịch, Khổng ca, anh có nhớ hắn tìm được ở chỗ nào không?"

Tầm mắt Khổng Húc Dương chậm rãi hướng ra ngoài, nhìn vào những đỉnh đồi và ao hồ ẩn trong bóng tối, gằn từng chữ: "Bãi tha ma phía sau cái ao."

Trong mộ đạo.

Lối vào mộ đạo vốn chật hẹp tăm tối giờ đây bị đập ra một lỗ thủng lớn, bốn bức tường chi chít những vết móng vuốt hung tợn của cương thi.

Bạch Liễu cầm giá cắm nến chiếu vào: “Chắc mấy thứ này bị cương thi đập phá để đi ra ngoài.”

“… Sức lực này cũng quá kinh khủng đi.” Mục Tứ Thành đưa tay so sánh dấu tay, so với tay cậu còn to hơn cả hai vòng, nhìn thấu được cả vách tường, Mục Tứ Thành nhìn mà da đầu tê dại, “Lỡ như cương thi này điên lên thì đập chết chúng ta cũng như đập muỗi quá.”

“Thế nên phải kết thúc trò chơi càng sớm càng tốt.” Bạch Liễu nói.

Bạch Liễu bước đến lối vào nơi họ bò vào huy3t mộ, dùng sức giẫm lên vai Mục Tứ Thành nhảy ra ngoài, sau khi Bạch Liễu ra ngoài thì cũng trở tay kéo Mục Tứ Thành lên.

Lối vào huy3t mộ nằm ngay dưới cái giường, Mục Tứ Thành vừa định bò ra từ gầm giường, Bạch Liễu đã đè lên vai cậu.

Bạch Liễu nhìn ra ngoài giường, giọng điệu bình tĩnh: “Có ánh sáng, bên ngoài có người.”

Lúc đó Mục Tứ Thành mới để ý thấy luồng ánh sáng bạc-trắng-xám-đen lập lòe tr3n mặt đất dưới gầm giường, kèm theo âm thanh yếu ớt, giống như âm thanh của mối nối điện bị hỏng và tiếng nói chuyện ngắt quãng của rất nhiều người.

Những giọng nói này lúc thô ráp, có lúc lại mềm mỏng, nhưng dường như phảng phất cách một tầng gì đó, không giống như

người thật đang nói.

“… Đám quỷ vật đó muốn đông chết chúng ta, gi3t ch3t chúng ta, bỏ đói chúng ta, nhưng chỉ cần chúng ta còn hơi thở, chúng ta phải canh giữ nơi này, không cho người ngoài mang nó đi…”

“Nhưng thanh niên trai tráng đều đi hết rồi, chỉ để lại một thôn quê già yếu bệnh tật, làm sao bảo vệ được đây, không bảo vệ được rồi…”

“Khi nào thanh niên trong thôn lại về, mấy đứa con dâu ra cầu nhìn xem! Nhớ mang theo dù để không bị ướt, sắp Thanh Minh rồi, dạo này trời hay mưa… ”

Bạch Liễu và Mục Tứ Thành nhìn nhau, bọn họ hiểu âm thanh đó phát ra từ đâu.

“Tiếng TV.” Mục Tứ Thành chỉ chỉ bên ngoài nhẹ giọng nói: “Có người đang xem TV.”

Bạch Liễu làm động tác để hắn đi ra ngoài trước, sau đó nhanh nhẹn xuống khỏi giường, quỳ một gối dưới bóng chân giường không bị TV chiếu sáng, yên lặng nhìn về phía trước, như đang xác nhận điều gì đó.

Bạch Liễu xác định được rồi thì cúi đầu ra hiệu 【 suỵt 】với Mục Tứ Thành vẫn đang trốn dưới giường, để Mục Tứ Thành im lìm bò ra ngoài.

Mục Tứ Thành thấy thế thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng bên ngoài đã an toàn rồi, một tay chống xuống, nghiêng người từ gầm giường định đứng dậy, kết quả vừa xoay người lại, cậu hít ngược một hơi khí lạnh, nhanh chóng rúc lại gần bên cạnh Bạch Liễu, dùng khẩu hình hoảng sợ: “Này là sao?!”

Ngay lối vào mép giường có một chiếc ghế dài bằng gỗ đỏ, tr3n băng ghế là hai ông lão đầu tóc bạc trắng quay lưng về phía hai người Bạch Liễu.

Đối diện hai ông lão kia là một chiếc tủ gỗ cũ nát, nhìn có vẻ rất xa xưa, bên trong tủ bày một chiếc TV kiểu cũ dạng vuông xoay tròn khoảng độ 12-13 inch. (*1 inch = 2.54cm, khoảng ~33cm)

Hình ảnh tr3n TV đen trắng thỉnh thoảng rung lên mờ mờ, nhưng hai ông lão có vẻ xem rất chăm chú, cổ duỗi ra trước, lưng thẳng tắp giống như đã cu0ng cứng, ngồi không nhúc nhích nhìn lên màn hình TV.

Ánh sáng tr3n màn hình lờ mờ chiếu vào khuôn mặt của hai ông lão, những đốm nâu hiện ra quanh tròng mắt đục ngầu, trong miệng và mũi như có những đốm trắng gì đó đang ngọ nguậy cố trườn ra.

Tr3n khuôn mặt họ nở một nụ cười đờ đẫn, miệng lại đang mấp máy liên hồi, cứ như đang nói chuyện.

Mục Tứ Thành nín thở chú ý, tuy không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ cổ họng của hai ông lão, nhưng ngay sau đó đã nhận ra giọng của hai ông lão phát ra từ đâu.

Động tác mấp máy miệng của hai ông lão đồng bộ với giọng nói của những người tr3n TV.

Bạch Liễu nhìn TV: "Họ đang lồng tiếng cho những người tr3n TV."

Hình ảnh đen trắng đung đưa tr3n TV giống như một cuốn băng video cũ từ một tư liệu lịch sử nào đó, một số phụ nữ ăn mặc giản dị đang ngồi trước cửa thôn Âm Sơn, mang ủng nhỏ và khăn liệm, quỳ bên cạnh quan tài, vẫy khăn tay trắng che mặt khóc nức nở, bên cạnh còn có một chiếc dù trắng chưa mở.

Mục Tứ Thành nhỏ giọng hỏi: "Đây là y phục của quỷ cầu tuẫn táng, mấy người này là quỷ cầu tuẫn táng sao?"

Bạch Liễu nhìn màn hình TV khẽ gật đầu: "Chắc là vậy."

Hai ông lão có khuôn mặt kỳ lạ há hốc mồm, giọng nói truyền ra từ TV:

"Thanh niên trai tráng chết hết rồi, chết nhiều quá, phần mộ không đủ nữa…"

"… Bị đám quỷ vật đó xé xác thành từng mảnh, không vào được mộ phần tổ tiên, làm sao có thể xuống gặp tổ tông bây giờ…"

“Đặt vào quan tài, đem chôn ở ngọn núi bên kia cầu, để bọn họ được yên nghỉ.”

“Oan nghiệp quá mà! Con chết thật thê thảm! Làm sao mẹ còn mặt mũi để xuống dưới đó đây!”

Những người phụ nữ nức nở nằm tr3n quan tài chết sống không buông tay, sắp ngất đi vì khóc, cuối cùng họ đi theo người nâng quan tài đi ngang qua cái ao rồi bước lên cầu.

Khuôn mặt họ chết lặng, rưng rưng nước mắt ướt đẫm, họ cầm dù tr3n tay che mát cho mấy cái quan tài, tránh để những thân xác và linh hồn tàn khuyết trong quan tài bị ánh nắng mặt trời làm hư hại.

Nhưng ngay lúc đi qua cầu, những người phụ nữ mất chồng này nhìn hàng dài quan tài xuống núi, đột nhiên thu lại dù, nghĩa vô phản cố ôm dù nhảy từ tr3n cầu xuống.

Dưới chân cầu có một con suối cạn, những người phụ nữ này va vào cầu tàu, vỡ đầu chảy máu.

Họ chết không nhắm mắt ôm dù nhìn những chiếc quan tài đã đi xa tr3n cầu, tr3n gương mặt mang theo nỗi buồn ai oán thê lương.

Khoảnh khắc quan tài rời khỏi tầm mắt, họ từ từ nhắm mắt lại, rơi xuống nước, không nhúc nhích, máu rỉ ra từ thân thể họ nhuộm màu vải liệm, dù và dòng nước trong vắt.

Cảnh tượng này khiến Mục Tứ Thành toát mồ hôi sống lưng, nhưng Bạch Liễu lại rất nhập tâm, cứ như thể hắn đang tìm kiếm một người nào đó.

Cái loại ánh mắt dò xét này càng làm cho Mục Tứ Thành càng thêm nổi da khỉ: "Bạch Liễu anh đang tìm ai vậy, chỗ này có người quen anh sao?"

"Không chừng là có." Bạch Liễu mắt nhìn thẳng trả lời.

Mục Tứ Thành giật mình, sau đó nhanh chóng định thần lại: "Có nhầm không, Bạch Liễu, anh không có ký ức, anh chỉ quen biết có mấy người là tôi, Khổng Húc Dương, Dương Chí, tôi cũng đều biết, trong màn hình TV có ai quen đâu."

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành nhẹ: "Tôi đang tìm người bên ngoài màn hình."

"Ngoài màn hình…" Mục Tứ Thành giật mình, "Ý của anh là?"

Bạch Liễu bình tĩnh trả lời: "Đúng là tôi và cậu không biết những người trong màn hình này, nhưng bên ngoài màn hình còn có một người khác, có lẽ tôi và cậu nhìn sẽ quen."

Mục Tứ Thành càng ngày càng khó hiểu: "Chuyện xảy ra trăm năm trước rồi, tôi quen với ai chứ?"

"Cậu đã bỏ qua một người, người đã quay lại hình ảnh này." Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào hình ảnh tr3n TV, "Nếu tôi

đoán không nhầm, chỉ cần nhìn sơ qua người này thì cậu sẽ biết chuyện gì đang xảy ra.”

Sự tò mò lấn át nỗi sợ hãi, Mục Tứ Thành ôm nguc cau mày, bắt đầu nghiêm túc nhìn vào mép hình ảnh, cố gắng nhìn người đang dùng camera quay chụp.

Ngay sau đó, Mục Tứ Thành nhìn thấy người quay phim đang điều chỉnh máy ảnh để đưa khuôn mặt của mình vào.

Khuôn mặt của người quay phim xuất hiện, Mục Tứ Thành hết hồn quay lại nhìn Bạch Liễu: “Sao vẻ ngoài ông ta lại như vậy?!”

Bạch Liễu vẫn rất bình tĩnh: “Chứ sao? Cậu nghĩ ông ta sẽ như thế nào?”

Mục Tứ Thành chỉ vào người quay phim vụt qua tr3n màn hình, vội vàng bật dậy: “Ông ta giống hệt tôi luôn!”

Trong chiếc TV đen trắng, người quay phim đang mặc bộ vest ba mảnh cũ kỹ nhưng rất thời trang, mang giày da, tr3n đầu đội hiếu mũ, mặt mũi vẫn còn nước mắt lem nhem, đang đứng một bên cúi đầu điều chỉnh cuộn phim

Bạch Liễu nhìn người này: “Chắc là hoàng lịch sư của thôn.”

Hoàng lịch sư của thôn, người trong thôn có nhiệm vụ ghi lại họa phúc cát hung, những chuyện lớn nhỏ, cũng là người ghi lại những thông tin còn thiếu tr3n bức bích họa.

“Làm sao anh biết ông ta sẽ giống tôi?!” Mục Tứ Thành tò mò như mèo cào trong lòng, đến gần Bạch Liễu hỏi.

Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành và chiếc máy ảnh đeo tr3n cổ cậu vẫn đang ghi hình, mở miệng giải thích:

“Tôi chỉ đoán thôi, như đã biết thì chúng ta đang tham gia một trò chơi, nhập vai bốn loại nhân vật, và bốn nhân vật này là hậu nhân của Thôn Âm Sơn.”

“Xem xét từ các đạo cụ và nhiệm vụ thu được, bốn nhân vật này có một người là trộm mộ, một người là thuật sĩ chính phái, một người thuật sĩ ác phái và một người quay phim.”

Bạch Liễu nhướng mắt nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu không nghĩ đẩy bối cảnh này về phía trước một trăm năm sẽ hợp lý hơn sao?”

Mục Tứ Thành bừng tỉnh, dường như cậu sắp hiểu ra: “Cho nên anh cảm thấy, chúng ta không phải nhập vai ở hiện tại mà là nhập vai những nhân vật trăm năm trước.”

“Nói đúng ra thì chúng ta đóng vai hậu nhân của bốn nhân vật đó.” Bạch Liễu duỗi ngón tay gõ xuống đất tám lần, sau đó nối hai điểm từng cặp một, “Nếu đây là một trò chơi nhập vai với logic chặt chẽ thì cậu là người quay phim, người ghi lại các sự kiện siêu nhiên, mà bây giờ có một người quay phim trước mặt chúng ta, người này sử dụng hoàng lịch để ghi lại họa phúc cát hung, sự trùng lặp về vai trò và nhiệm vụ cao đến 80%, cá nhân tôi nghĩ xác suất lớn cậu là con cháu của ông ấy.”

“Nếu tôi là người thiết kế trò chơi, tôi sẽ điều chỉnh ngoại hình hai người giống nhau để nhắc nhở cậu về điểm đó.”

Mục Tứ Thành bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra anh mới nói ông ấy có bề ngoài giống như tôi!”

- ——oOo—

Chương 361

Mục Tứ Thành sờ sờ cằm, định tiếp tục hỏi chi tiết thì trước mặt đột nhiên vang lên âm thanh chuyển động của băng ghế khiến cậu giật mình.

Hai ông lão ngồi ở phía trước cứng ngắc đứng lên, nhấn nút muốn tắt TV, nhưng cái TV cũ kỹ lỗi thời này dường như không dễ tắt, ông lão thì đứng cúi đầu không ngừng bấm tắt, hình ảnh tr3n TV trở nên vặn vẹo trùng điệp, tiếng người bên trong cũng trở nên chói tai the thé.

Mục Tứ Thành định hỏi chuyện này là sao thì Bạch Liễu vỗ vai Mục Tứ Thành, ra hiệu cho cậu nhìn vào gầm tủ.

Phích c4m của TV nằm yên lặng ở đó, không hề c4m điện.

TV rút phích c4m, giọng nói lồng tiếng…

Mục Tứ Thành chậm rãi quay đầu nhìn Bạch Liễu, tr3n trán chảy ra mồ hôi lạnh, dùng khẩu hình nhếch miệng từng chữ, “Không phải là hình ảnh tr3n TV…”

“Là hình ảnh thực tế.” Bạch Liễu bình tĩnh nói.

Hình ảnh đang thay đổi tr3n TV đột nhiên ngừng lại, cứng đờ.

Tr3n màn hình đen trắng, Bạch Liễu và Mục Tứ Thành đang co ro trong góc hiện ra.

Xung quanh họ không biết từ khi nào xuất hiện một vòng người phụ nữ đứng cúi đầu, đeo khăn liệm, cầm vải liệm, đối diện với họ còn có hai cái quan tài đang mở.

Phía sau chiếc TV nhỏ, một đôi bàn tay xanh đen chậm rãi duỗi ra, lúc nhúc mấy cái đầu đầy vết nứt đen đục chui ra từ TV, ngũ quan biến thành hình thù kỳ quái, liếc mắt nhìn hai người Bạch Liễu.

Đầu ông lão quay về phía họ 180°, khuôn mặt từ ái hiền lành của ông ta đầy vẻ căm thù thù địch, khớp hàm lách cách giữa hai hàm răng, cất lên giọng nói lồng tiếng trong TV lúc nãy:

“Đám hậu nhân các ngươi cuối cùng cũng đã trở về, kéo bọn họ đến bãi tha ma đi, chôn xuống mồ vĩnh viễn an nghỉ!”

Bạch Liễu không chút do dự kéo Mục Tứ Thành vẫn còn đang choáng váng nhấc chân nhảy qua hai cái quan tài trước mặt, đứng dậy bỏ chạy.

Đám quỷ vật đằng sau sủi bọt khí đen kịt, giống như những con nhện thò tứ chi ra khỏi thân mình, bò về phía bức tường, rượt đuổi hai người Bạch Liễu, đầu hai ông lão kia xoay ngược lại sau lưng, vừa cười hắc hắc trong miệng, vừa múa may tay chân nhào tới bắt Bạch Liễu.

Hai ông lão tuy rằng đi lùi về phía sau nhưng tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt chụp được góc quần áo của Mục Tứ Thành, tr3n khuôn mặt tái nhợt già nua lộ ra vẻ vui mừng.

"Cái đệt!" Mục Tứ Thành định thần lại, nắm ngược lấy cánh tay Bạch Liễu chạy loạn cả lên.

Mục Tứ Thành vội vàng chạy ra khỏi nhà, mấy thứ đó đều đuổi theo, thôn Âm Sơn tối mịt mịt mù sương mù, Mục Tứ Thành định trực tiếp chạy về hướng miếu thờ bởi vì nơi này nhất định là an toàn nhất.

Kết quả là khi định chạy đến miếu thờ, Mục Tứ Thành tập trung nhìn kỹ, phát hiện đèn ở cổng vào miếu thờ lập lòe lúc sáng lúc tối, dưới ánh đèn mù mờ xen kẽ, có thể mơ hồ nhìn thấy năm bóng người đang đứng bên cạnh vòng hoa đặt ở cổng vào miếu thờ, đang thong thả vẫy tay với họ, như thể gọi họ đi qua.

Mục Tứ Thành bước vào một chút, phát hiện ra năm ông lão mặc áo liệm khuôn mặt tím đen, tr3n mặt mang theo nụ cười từ ái nhưng lại làm người ta sởn tóc gáy, vẫy vẫy bàn tay có móng tay đen kịt.

Bên trong miếu thờ có bảy cái quan tài nằm ngay ngắn đã được mở ra.

"Năm cái ở đây, hai cái trong nhà, vừa đúng bảy cái." Bạch Liễu nhanh chóng phán đoán, "Âm khí lúc này quá nặng, bảy ông lão này đều chạy ra từ quan tài, không thể quay lại miếu thờ."

Mục Tứ Thành chạy loạn xạ, lo lắng hỏi: “Vậy chúng ta chạy đâu bây giờ?!”

Bạch Liễu đưa ra một quyết định dứt khoát: “Lúc này ở đâu cũng không an toàn, đi đến bãi tha ma đầu cầu đi.”

“Hả?!” Mục Tứ Thành ngẩn ra, “Đi ra đó làm gì!”

“Đi đào mộ.” Bạch Liễu thản nhiên đáp.

Mục Tứ Thành kinh hãi hỏi: “Đào mộ?! Để làm gì?!”

“Hoàng lịch sư ghi lại các sự kiện hỉ tang cưới gả lớn nhỏ trong thôn, trong tang lễ, ông ta viết lại cuộc đời của người đã ch3t rồi chôn cùng họ trong ngày.” Bạch Liễu vừa chạy nhanh vừa giải thích: “Chỉ có mấy thi thể phù hợp điều kiện nào đó mới được chôn cất, tu sửa ở đây, còn lại phần lớn người dân thôn Âm Sơn sẽ được chôn ở nơi khác.”

Mục Tứ Thành phản ứng: “Ý anh là hơn 100 năm trước, lúc những người đàn ông kia ch3t xảy ra chuyện gì thì đều được vị hoàng lịch sư kia ghi vào hoàng lịch, rồi bỏ vào quan tài chôn cùng với họ tr3n núi?”

“Ừ.” Bạch Liễu gật đầu, “Không chỉ vậy, cậu có nhớ trong huyệt mộ chúng ta đã gặp đạo nhân giấy băng qua cầu quỷ để đuổi cương thi không? Tôi nghĩ những cương thi đó là những người ch3t bên ngoài được chôn tr3n đỉnh núi. ”

“Đúng rồi, đám cương thi đó bị xé nát rồi khâu lại với nhau, giống y hệt tr3n TV lúc nãy, bọn họ là chồng của những con quỷ tuẫn táng tr3n cầu đó…” Mục Tứ Thành hoàn toàn thông suốt, “Đúng rồi!”

Bạch Liễu phóng nhanh về phía cổng làng, hô hấp không đều nhưng nói rất nhanh: “Đạo nhân giấy là hóa thân của cương thi đạo nhân, một mặt nó xua đuổi cương thi từ đỉnh núi qua cầu vào thôn, mặt khác thì nó điều khiển đám ma cọp vồ vào huyệt mộ, chuyển quan tài của các cô dâu về thôn, cuối cùng là hút hết sinh khí bảy hậu nhân cuối cùng của thôn.”

“Chờ đến khi cực số bảy này tụ lại vào thất đầu, 4m vật oán khí dày đặc họp lại, cộng thêm tà thuật luyện thi đã kéo dài cả trăm năm nay, đủ để đạo nhân cương thi hóa hình hiện thế, đại khai sát giới.”

Bạch Liễu chạy đến cổng thôn, cuối cùng dừng lại.

Đám quỷ vật phía sau từ xa gầm lên sợ hãi, giống như sợ hãi cái gì ở đây vậy, không dám tới gần, mà bên cạnh lối vào thôn trước mặt Bạch Liễu chính là cương thi đạo nhân thân hình cao lớn, tr3n mặt và hai tay dán đầy bùa vàng nhưng chẳng hề hấn gì, đứng bất động.

Bạch Liễu lặng lẽ quan sát cương thi một lúc rồi đột nhiên bước tới xé hai lá bùa Âm Thi Phù tr3n mặt cương thi.

Sau khi gỡ bỏ hai lá bùa tr3n mặt cương thi, khuôn mặt của nó đại khái lộ ra.

Trái ngược với vẻ ngoài cao lớn hung ác của mình, cương thi này đôi mắt nhắm nghiền, quầng thâm quanh mắt, mặt mày thanh tú tuấn dật không góc ch3t, nước da trắng bệch.

Mục Tứ Thành vừa thấy lại hít ngược một hơi khí lạnh, mắt cậu đảo qua đảo lại nhìn khuôn mặt Bạch Liễu và cương thi, nhìn một hồi hoa mắt chóng mặt, hai mắt như hai khoanh nhang muỗi: "… Bạch Liễu, cương thi này giống hệt anh!"

Đúng vậy, ngoại trừ chiều cao thì cương thi này giống hệt như Bạch Liễu đã tăng ca cả đêm suốt một tuần.

Bạch Liễu rất bình tĩnh: "Tôi dùng tà thuật, đạo nhân cương thi này cũng giỏi tà thuật, chắc tôi là hậu nhân của lão ta, giống nhau cũng bình thường thôi."

"Anh đã sớm biết con cương thi này giống hệt anh, vì vậy lúc anh thả nó ra mới dùng một đống bùa Âm Thi Phù dán lại che mặt nó, để bọn Khổng Húc Dương không phát hiện." Mục Tứ Thành đột nhiên ý thức được cái gì, "Cương thi này không đuổi theo anh vì anh là hậu nhân của nó đúng không?"

Bạch Liễu nhàn nhạt nói: "Chắc là vậy."

"… Kỳ quái thật…" Mục Tứ Thành sờ sờ cằm, "Không phải anh nói đám người Khổng Húc Dương đã chơi trò chơi một lần sao? Bọn họ sợ cương thi như vậy thì đáng lẽ phải nhìn thấy cương thi này rồi chứ? Nhìn được khuôn mặt cương thi rồi so sánh với người chơi xung quanh gã ta, chẳng lẽ không phát hiện bối cảnh nhập vai hậu nhân này sao?"

“Tôi cũng đã nghĩ về chuyện đó.” Bạch Liễu như suy tư gì, “nhưng nhìn phản ứng cuối cùng của họ, tôi nghĩ Khổng Húc Dương rất sợ và tránh tiếp xúc gần với con cương thi này, lúc cương thi đến gần thì gã ta chỉ biết c4m đầu bò tr3n mặt đất, tôi thấy gã chưa từng đối mặt trực tiếp với cương thi này.”

“Mà Dương Chí thì cứ mãi quay đầu lại nhìn cương thi, tôi nghĩ hắn ta đã nhìn thấy khuôn mặt của nó.”

“Anh nói như vậy tôi cũng cảm thấy thật kỳ quái, Dương Chí và Khổng Húc Dương lẽ ra đã chơi trò này một lần, nhưng Dương Chí có vẻ hoàn toàn chẳng biết gì cả giống như chúng ta vậy, lúc còn ở trong miếu thờ hắn cứ hỏi Khổng Húc Dương suốt, nhưng có một số chuyện hắn lại biết rõ ràng… “Mục Tứ Thành nhíu mày, suy nghĩ sâu xa,” Ví dụ như chuyện Dương Chí đã đối mặt với cương thi này, nhưng hắn dường như lại không biết bối cảnh hậu nhân, rõ ràng chỉ cần nhìn thấy mặt cương thi là đoán được ngay mà.”

“Sao Dương Chí lại không nhớ được nhỉ? Rõ ràng trò chơi này rất đáng sợ.”

Bạch Liễu đột nhiên chuyển đề tài: “Cậu cảm thấy người ta sẽ quên cảnh tượng có tác động mạnh đến chính mình trong hoàn cảnh nào?”

Mục Tứ Thành nghĩ nghĩ: “Gặp được thứ tác động lớn hơn? Bệnh tật nên quên? Mất trí nhớ?”

“Chậc.” Mục Tứ Thành nhíu mày lắc đầu, “Mấy lý do này cũng gượng ép quá, Dương Chí không giống như mất trí nhớ,

chúng ta mới mất trí nhớ, nhưng hắn lại không nhớ chuyện này, kỳ quái thật đấy."

Bạch Liễu chậm rãi quay đầu nhìn Mục Tứ Thành cười: "Cậu mới nhắc tôi."

Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu bật cười mà da đầu tê rần khi: "Nhắc gì?"

"Ngoài mất trí nhớ, còn có một khả năng khiến người ta lẫn lộn quên đi cảnh tượng chấn động mà mình đã gặp phải." Bạch Liễu nhìn khuôn mặt cương thi giống hệt mình, "Đó là nhớ nhầm."

Mục Tứ Thành ngốc người: "Nhớ nhầm? Không đến mức đó chứ? Cũng đâu phải mấy chục năm trước, sao hắn có thể nhớ nhầm?"

"Nếu đây là chuyện đã xảy ra nhiều thập kỷ trước với Dương Chí." Bạch Liễu khóe miệng cong lên, "Cậu không cảm thấy lúc chúng ta vào đây thì đã mất trí nhớ, trong một trò chơi thi đấu như thế này thì có chút không công bằng với hai người dự thi như chúng ta à?"

Mục Tứ Thành do dự: "Ý anh là sao?"

"Tôi đang suy nghĩ." Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành, "Đây là một trò chơi có bối cảnh kỳ quái như quỷ thần, liệu Dương Chí có năng lực cá nhân nào đó với tư cách là một người chơi, chẳng hạn như sở hữu được phù chú nuốt chửng trí nhớ hay gì đó hay không."

“Mà nuốt chửng thêm vài chục năm ký ức của hai người chúng ta dẫn tới ký ức của hắn mơ hồ lẫn lộn, không thể nhớ được rất nhiều điều đã trải qua trong lần chơi trước đó.”

“Bao gồm cả khuôn mặt của cương thi này.”

Mục Tứ Thành cảm thấy suy luận của Bạch Liễu quá phiến diện, chỉ muốn bác bỏ nó, nhưng cậu nghĩ kỹ một hồi, lại thấy tất cả những điểm mâu thuẫn của Dương Chí trước sau đều có thể khớp với nhau, vì vậy đành phải nuốt lời bác bỏ.

Ký ức của bản thân bị ai đó nuốt chửng thực sự rất kinh tởm và buồn nôn, giống như lén lút giấu kín một cuốn nhật ký, nhưng cuối cùng lại bị tạo thành PPT, sau đó liên tục chiếu lên trước mặt một người xa lạ không có hảo ý với bạn vậy.

Mục Tứ Thành chà xát cánh tay, hỏi: “Nếu Dương Chí thật sự nuốt ký ức của chúng ta thì sao bây giờ? Liệu hắn có tìm ra thứ gì trong ký ức của chúng ta để đối phó với chúng ta không?”

“Đối phó với chúng ta?” Bạch Liễu thản nhiên cười cười, “Trí nhớ của cậu vô hại vậy sao?”

Mục Tứ Thành sửng sốt một lúc: “Không phải chứ, ký ức bị loại rác rưởi như Dương Chí nhìn thì sẽ xảy ra chuyện à!”

Bạch Liễu thu lại ánh mắt về phía Mục Tứ Thành, nhìn màn đêm vô tận bên ngoài thôn Âm Sơn, bình đạm mở miệng: “Kí

ức của một số người có thể là kẹo bông gòn, nuốt vào cũng chẳng thành vấn đề, lại còn rất ngọt ngào, ký ức của một số người khác lại như một cuốn nhật ký, nuốt vào sẽ phát hiện ra nhược điểm khống chế họ.”

“Tôi nghĩ tính cách của tôi trở thành như thế này thì ký ức của tôi không dễ chịu lắm đâu.”

Bạch Liễu mi mắt cong cong cười quay đầu lại: “Nuốt vào có thể đau như nuốt lưỡi dao.”

- ——oOo—

Chương 362

Cơ thể của Dương Chí như ngập trong nước đá, hắn rùng mình, tỉnh dậy sau một cơn ác mộng như bị bóng đè.

Khổng Húc Dương bên cạnh nhíu mày nhìn Dương Chí: "Cậu sao vậy? Cứ mất hồn mất vía suốt từ nãy đến giờ?"

Dương Chí lắc đầu nguầy nguậy, cố gắng tỉnh táo lại, khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười gượng gạo: "… Không biết sao lại thế này, tôi càng tiêu hóa trí nhớ của Bạch Liễu thì càng dễ chìm đắm trong ký ức của hắn, từ trước đến nay chưa bao giờ như vậy… "

"Ký ức của hắn rất kỳ quái, có ba đoạn gấp khúc."

Nói đến Bạch Liễu, Khổng Húc Dương nổi lên một chút hứng thú: "Đoạn gấp khúc gì? Nhược điểm? Bộ phận riêng tư?"

"Không phải…" Dương Chí nhăn mày, "Cảm giác cứ như ký ức bị bao phủ, tr3n ký ức lại hình thành một lớp ký ức khác chồng lên nhau, lúc tiêu hóa cảm giác đặc biệt kỳ quái, cứ như là ăn một đoạn thời gian ký ức hai lần vậy."

Khổng Húc Dương nhướng mày: "Tức là ký ức Bạch Liễu bị xóa ba lần rồi thêu dệt lại à?"

“Ngay cả ký ức cũng bị người khác động tay động chân, Bạch Liễu sống đến giờ này cũng hay thật đó.” Khổng Húc Dương cười đầy ẩn ý, “Dù sao quái vật chúng ta canh giữ cũng chưa động thủ, tranh thủ kể lại tôi nghe xem nào.”

Nói xong, Khổng Húc Dương ngồi bệt xuống đất, bày ra vẻ mặt hóng hớt xem náo nhiệt: “Tối nay chẳng có chuyện gì khiến tôi vui vẻ, trong trí nhớ Bạch Liễu có mấy thứ ghê tởm gì? Nói ra nghe vui xem nào.”

Dương Chí liếc nhìn khuôn mặt của Khổng Húc Dương, cân nhắc một hồi rồi nói: “Lần đầu tiên Bạch Liễu trải qua hiện tượng gấp ký ức này khi hắn mười bốn tuổi, hắn vốn lớn lên ở một viện mồ côi tư nhân.”

“Lúc ở viện mồ côi tư nhân, Bạch Liễu đã bị kỳ thị và bị tra tấn rất nhiều.” Vẻ mặt của Dương Chí trở nên có chút khó chịu, hắn dường như cảm thấy lạnh lẽo, theo bản năng xoa xoa cánh tay của mình, “Viện trưởng ở đó không thích hắn, thường xuyên dùng nhiều lý do khác nhau để trừng phạt hắn, ví dụ như tăng khối lượng nhiệm vụ của Bạch Liễu, sau đó bảo là hắn không hoàn thành được việc nhà hoặc nhiệm vụ học tập đúng thời hạn, bắt Bạch Liễu đứng chân trần trong xô tuyết vào mùa đông, hoặc bắt hắn đục băng dọn sạch cái ao phía sau viện mồ côi trong thời tiết âm độ.”

Khổng Húc Dương hơi nheo mắt, huýt sáo vui vẻ: “Thời thơ ấu của một loser tiêu chuẩn, sau đó thì sao?”

“Nhưng những ký ức này đã bị ai đó sửa đổi và ghi đè một cách giả tạo, kí ức cuối cùng lưu lại cho Bạch Liễu là hắn đã thuận lợi trưởng thành đến 18 tuổi trong một viện mồ côi công lập có sự quản lý chặt chẽ và đối xử tốt với trẻ em, hắn chưa

bao giờ bị ngược đãi hoặc tra tấn, giáo viên và viện trưởng đối xử tốt với Bạch Liễu, chỉ là thỉnh thoảng cảm thấy đau đầu vì sự nổi loạn của hắn mà thôi.“Dương Chí nói.

“Xùy.” Khổng Húc Dương bĩu môi, “Ngược đãi mà không còn nhớ gì thì cũng vô nghĩa, không cách nào gây ra tổn thương lâu dài cho người ta, còn lần gấp ký ức thứ hai của Bạch Liễu thì sao?”

Vẻ mặt của Dương Chí dần trở nên kỳ quái: “Sự trùng lặp ký ức lần thứ hai của Bạch Liễu xảy ra vào năm mười tám tuổi, vài tháng trước kỳ thi tuyển sinh đại học của hắn.”

“Kỳ thi tuyển sinh đại học?” Vẻ mặt của Khổng Húc Dương lộ ra vẻ tự hào và khinh thường, “Chúng ta đã kiểm tra điểm thi đại học của Bạch Liễu rồi, cũng chỉ hơn 400 điểm, thấp hơn nhiều so với tôi.”

“Xem ra cho dù ký ức được người thiện tâm nào đó sửa đổi để tránh bị【chấn thương thời thơ ấu】, Bạch Liễu vẫn là bùn nhão trét không lên tường, loser chính là loser.”

“Không phải.” Dương Chí không nhịn được phản bác, “Điểm của Bạch Liễu lúc đầu còn kém hơn nữa, bài thi chỉ đạt hơn 300 điểm thôi.”

Bây giờ ngay cả Khổng Húc Dương cũng kinh ngạc: “Hơn 300? Chẳng lẽ hắn chưa từng học ba năm cấp ba sao?”

“Cũng không khác nhau là mấy, xem trong trí nhớ thì Bạch Liễu đi học không bao giờ nghe giảng, cơ bản vào lớp là lăn ra

ngủ, mặc dù được bạn thân Lục Dịch Trạm thúc đẩy học tập nhưng sau đó vẫn chứng nào tật nấy, ngựa quen đường cũ.” Dương Chí nói, “Hắn toàn trốn tiết tự học buổi tối để đi chơi game.”

“Vào năm thứ ba trung học, Bạch Liễu phải chịu một hình thức kỷ luật rất nặng, bị đưa vào hồ sơ và bị toàn trường phê bình, sau đó thành tích Bạch Liễu liên tục xuống dốc nghiêm trọng.”

“Theo như thành tích của Bạch Liễu thì tổng điểm kiểm tra không đạt đến một nửa, gặp chuyện gì mà trượt dốc thêm vậy?” Khổng Húc Dương nhướng mày hỏi, “Hắn bị xử phạt như thế nào?”

Dương Chí nói: “Dụ dỗ các học sinh cùng trường trộm tiền gia đình đánh bạc, đánh nhau có hung khí, vụ việc liên quan đến mấy triệu tệ, thiếu chút nữa là vào tù.”

“Cuối cùng phụ huynh bên kia không gọi cảnh sát mà chọn cách giải quyết kín đáo, sau khi Bạch Liễu bị phê bình nghiêm khắc thì phải cúi đầu xin lỗi bạn học, ghi vào hồ sơ vi phạm nặng.”

“Ban đầu Bạch Liễu vốn đã bị đuổi học, nhưng lúc đó hai học sinh xuất sắc nhất trường họ là Phương Điểm năm nhất và Lục Dịch Trạm đứng top 10 trường nói rằng, nếu Bạch Liễu bị đuổi học thì họ sẽ bỏ học cùng với Bạch Liễu, cuối cùng sau khi trường học cân nhắc đã quyết định giữ Bạch Liễu lại quản chế.”

“Người tên Phương Điểm kia, còn thay Bạch Liễu gánh tội dụ dỗ đánh bạc, hai người họ đều bị xử lý kỷ luật nghiêm trọng, phải đứng tr3n bục cờ đọc bản kiểm điểm trước toàn trường, cô ta nhận hết lỗi lầm về mình, buộc trường phải giữ Bạch Liễu ở lại.”

“Nhưng sau đó, điểm của Bạch Liễu giảm xuống còn hơn 200, dù không chăm chỉ học hành nhưng hắn cũng chẳng thay đổi gì cả, mọi người xung quanh đều chỉ trỏ bàn tán về hắn, hắn đi WC trở về lớp thì bàn học không còn, giường trong kí túc xá quanh năm bẩn thỉu, bị tạt đủ thứ nước dơ dáy gì đó, hình như là bị bạo lực học đường thì phải?”

“Nhưng phản ứng của Bạch Liễu rất thản nhiên, hắn hoàn toàn không thèm quan tâm chút nào, nếu mất bàn học thì hắn sẽ chuyển sang phòng học khác tiếp tục ngủ, cũng mặc kệ là phòng học ở lầu mấy, khóa hay không khóa, còn nếu không ngủ được trong ký túc xá thì hắn sẽ trèo tường ra mấy tiệm net xuyên đêm để ngủ.”

Khổng Húc Dương tặc lưỡi vài tiếng: “Thất bại toàn tập.”

Vẻ mặt của Dương Chí càng ngày càng kỳ quái: “Nhưng vào lúc đó, trong trí nhớ của Bạch Liễu đột nhiên xuất hiện một người.”

“Hoặc không thể nói là một người, người này chỉ Bạch Liễu mới có thể nhìn thấy, ngoài ra không ai có thể nhìn thấy, giống như một u linh cộng sinh, hoặc là loại 【 bạn bè chỉ tôi mới có thể nhìn thấy 】 khi trẻ em cô độc quá mức sẽ sinh ra ảo tưởng.”

“U linh đó thầm lặng làm bạn với hắn, ngày ngày ra vào cùng hắn, bất kể Bạch Liễu đuổi đi như thế nào, mỗi đêm nó cũng đều ngồi xổm như một con chó trước ghế dựa nơi Bạch Liễu ngủ để canh giữ hắn, thỉnh thoảng còn dựa đầu vào người Bạch Liễu, ôm hắn ngủ cùng nhau.”

Khổng Húc Dương giễu cợt: “Đầu óc Bạch Liễu có vấn đề, đúng không? Cũng bình thường thôi, hắn trải qua mấy chuyện như vậy đầu óc không có vấn đề mới có chuyện lạ.”

“… không biết là đầu óc của Bạch Liễu có vấn đề hay là não của tôi nữa, ăn nhiều quá ký ức lẫn lộn hết rồi.” Dương Chí luồn ngón tay vào tóc nắm chặt, cúi đầu lẩm bẩm nói một mình.

“U linh đó đột nhiên xuất hiện vào cuối những ngày cấp ba của Bạch Liễu, không biết có phải chỉ là một người bạn mà hắn tự tưởng tượng ra không…”

” —— Nó giống hệt Hắc Đào.”

Khổng Húc Dương thất thanh hỏi: “… Cái gì?!”

Một đầu khác.

Bạch Liễu dẫn Mục Tứ Thành vòng qua cái ao, băng qua cây cầu cạn nước, đi theo con đường như trong màn hình TV đến một ngọn núi hoang sơ cằn cỗi đầy mồ mả.

Nấm mồ lớn bé cũ mới có đủ cả, vừa mới xong lễ Thanh minh, bên cạnh nhiều nấm mộ vẫn còn nguyên tiền giấy chưa đốt, dưới đất c4m nến trắng đỏ đã cháy dở một nửa, tr3n mấy cái cây khô queo cổ quái treo mấy chùm dây pháo đã nổ hết, tiền giấy vãng sinh rải khắp nơi tr3n mặt đất.

Ngôi mộ gần nhất dường như mới chôn người ở thôn Âm Sơn, bia mộ bằng đá cẩm thạch dựng theo lối hiện đại, tr3n đó có khắc văn bia bằng laser và ảnh đen trắng.

Xa hơn chút nữa chẳng có gì ngoài một ngôi mộ trơ trọi, nếu may mắn thì còn có thể tìm thấy một tấm bia mộ đơn sơ bên cạnh đã bị mưa gió bào mòn không còn đọc được —— một tấm gỗ khắc chữ.

Mục Tứ Thành giơ camera có bật chế độ nhìn ban đêm, cẩn thận quét qua ảnh bia mộ của những ngôi mộ này tr3n màn hình xanh sáng.

Trong bóng tối đen như mực của núi rừng già, dưới ánh sáng xanh rì, người tr3n tấm di ảnh bia mộ có mái tóc hoa râm, nụ cười tươi tắn như đang nhìn chằm chằm vào hai vị khách không mời sắp đào mồ, nụ cười vốn đang hòa ái trở thành oán hận ghen ghét.

Mục Tứ Thành chắp tay cầu nguyện, thì thào nói: ” Mạo phạm mạo phạm, bất đắc dĩ mới phải làm, đừng trách tội tôi nhá.”

“Mục Tứ Thành, đến đây chụp ảnh nào.” Bạch Liễu từ xa ra hiệu.

Mục Tứ Thành cẩn thận bước qua nấm mộ, giơ camera chiếu vào chỗ Bạch Liễu chỉ, rồi híp mắt: “Thứ gì đây?”

Tr3n mặt đất, đối diện với những nấm mộ, có ba chén rượu bằng sứ trắng, bên trong có một chút rượu trắng dính tro, ba đĩa thịt sống loại khác nhau, một xấp tiền giấy vàng rực, đằng trước còn đốt bốn cây nhang, hai ngọn nến và một chiếc áo khoác nhỏ đựng tiền đang cháy từ từ.

“Đây là vật dụng để 【 mượn âm tài 】, có người đã tới bãi tha ma trước chúng ta, bố trí làm pháp mượn âm khí và âm tài hết rồi, bây giờ chỗ này không mượn được âm tài nữa, tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ. “Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành nghiến răng: “Mẹ nó, thằng chó Khổng Húc Dương lại phá bĩnh rồi!”

- ——oOo—

Chương 363

“Không mượn âm khí ở đây được nữa, vậy có thể về lại huyệt mộ để mượn không? Dù sao anh cũng xem như là hậu nhân của đạo nhân cương thi.” Mục Tứ Thành ngẩng đầu hỏi.

Bạch Liễu lắc đầu: “Tốt nhất là không nên, đạo nhân cương thi kia là then chốt để thu thập âm khí, nếu tôi thi pháp mượn âm tài trong huyệt mộ của nó lúc đó thì không còn là vay mượn nữa mà là ăn cướp, sẽ bị nó trả thù.”

“Vậy chẳng lẽ chúng ta từ bỏ nhiệm vụ này luôn à?” Mục Tứ Thành không nuốt trôi cơn giận, mặt dài như cái bơm muốn chảy ra nước.

Nói xong Mục Tứ Thành ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu, lập tức khựng lại.

Mặc dù Bạch Liễu bị cướp mất nhiệm vụ, tr3n mặt hắn lại nở một nụ cười nhàn nhạt khiến Mục Tứ Thành không thể hiểu được, ý cười không lan nổi trong khóe mắt và khóe miệng nhưng phần nào khiến người ta cảm thấy giờ phút này Bạch Liễu đang rất thoải mái và nguy hiểm.

“Không cần.” Bạch Liễu nhướng mắt cười nhìn Mục Tứ Thành, “Chờ đến lúc này mới đoạt lại, khả năng lại cao hơn.”

Mục Tứ Thành phản ứng lại một lúc, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt mong đợi từ lâu của Bạch Liễu, ngập ngừng hỏi: "Anh không phải… cố tình đẩy đám người Khổng Húc Dương vào thế gấp gáp, rồi dụ họ đến cướp đoạt nhiệm vụ của anh chứ?"

Bạch Liễu vô tội chớp chớp mắt: "Làm gì có? Làm sao tôi có thể tưởng tượng nổi là tr3n đời có người xấu đoạt nhiệm vụ của người khác như vậy chứ."

Mục Tứ Thành: "…"

Nói đi nói lại cậu chẳng thể hiểu được mỗi bước đi của Bạch Liễu, hiện tại cậu cũng không thể biết được Bạch Liễu đang cố ý hay đang giả ngu.

"Vậy anh còn muốn tiếp tục làm nhiệm vụ này không?" Mục Tứ Thành cau mày, "Nhưng mà đã đến nước này rồi, theo lời anh nói thì cũng không làm nhiệm vụ này được nữa."

"Không, vẫn có thể làm được." Bạch Liễu nhảy sang bên cạnh hai bước, ra hiệu Mục Tứ Thành nhìn dưới chân mình.

Mục Tứ Thành giơ camera lên chiếu vào, màn hình phát ra ánh sáng màu lục sẫm chiếu vào chân cậu, ở dưới là bảy cái hố sâu hình chữ nhật được đào ngay ngắn.

Mấy cái hố này có kích thước và quy cách đồng đều, phía trước được dựng bia mộ bằng đá cẩm thạch, tr3n bia mộ có khắc ảnh chụp đen trắng, người trong ảnh là bảy ông lão trong miếu thờ.

Mục Tứ Thành giật mình suýt chút nữa là bước luôn xuống hố, tay cầm camera nhón chân lên lùi lại mấy bước, hết hồn hết vía hỏi: "Đây là… bảy cái mộ đã đào cho bảy ông lão kia, nhưng chưa kịp chôn cất?"

Bạch Liễu gật đầu: "Khổng Húc Dương mượn âm khí của những tổ tiên khác của tôi chôn ở đây, nhưng gã chưa mượn bảy người này."

"Bởi vì bảy người này vẫn chưa được chôn cất!" Lần này Mục Tứ Thành phản ứng rất nhanh, cậu hứng chí hất cùi chỏ về phía Bạch Liễu, nhướng mày, "Được lắm Bạch Liễu, đầu óc của anh lanh lẹ ghê, anh chuẩn bị đợi chôn cất bảy người xong thì mượn âm khí âm tài phải không?"

Bạch Liễu không chút lưu tình né tránh cùi chỏ của Mục Tứ Thành, cười đáp: "Đúng là tôi đã tính toán vậy đó."

"Nhưng không phải Khổng Húc Dương không nghĩ đến âm khí của bảy ông lão này, tình hình cũng khá căng đấy." Bạch Liễu quay đầu nhìn về phía mộ trống của bảy ông lão, "Theo lệ thường sau thất đầu sẽ chôn cất hạ táng, trình tự chôn cất khả năng cao sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng thất đầu…"

"Nhưng mà thất đầu vừa đến thì đạo nhân cương thi sẽ cuồng hóa!" Mục Tứ Thành cũng nghĩ tới đây, sắc mặt trầm xuống, "Mẹ nó, làm sao bây giờ?"

"Nếu trình tự tang lễ bình thường không dùng được thì chúng ta hãy làm theo cách khác thường vậy." Bạch Liễu nhìn lên

trời, “Đợi trời sáng chúng ta sẽ trở về thôn để chuyển quan tài lại đây chôn cất.”

Mục Tứ Thành nghĩ đến việc trở về thôn, không kìm được nuốt ngụm nước miếng: “… Rạng sáng trở lại thôn, vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

“Đêm tối gió lộng, là thời điểm thích hợp để đào mộ.” Bạch Liễu cười nhẹ, hắn vỗ vai Mục Tứ Thành rồi đi về phía trước, “Đi thôi, để xem chúng ta phải đào mộ nào.”

Cho dù thân thể thể lực Mục Tứ Thành siêu tốt, là vận động viên thể chất mạnh mẽ, quanh năm tập thể duc, thế nhưng giờ đây nghe Bạch Liễu nói xong liền cảm thấy chân mình bỗng dưng mềm nhũn, một phần là do cậu đã chạy cả đêm, thể lực tiêu hao khá nhiều, mặt khác chính là…

Cậu quét mắt nhìn lướt qua núi đồi và đủ loại nấm mồ âm trầm khủng b0, hít một hơi thật sâu, cầm camera, vẻ mặt bi thương có đi mà không có về đuổi theo Bạch Liễu:

“Bạch Liễu, anh đi chậm chút coi, nếu lỡ đạp nhầm cái gì…”

Một đầu khác.

Khổng Húc Dương ngồi xổm dán sát vào vai Dương Chí, cau mày hỏi: “Cậu chỉ thấy lần gấp ký ức thứ hai của Bạch Liễu nhiêu đó thôi à?”

“Ừm.” Dương Chí cười khổ, “Ký ức của Bạch Liễu quá phức tạp, nhất là phần gấp khúc, bị hai lớp ký ức bao phủ, nhiều chỗ tôi chỉ thấy lờ mờ không rõ, lại còn đứt quãng nữa.”

“Tôi chỉ biết lần gấp ký ức thứ hai của Bạch Liễu chỉ đơn giản là xóa bỏ sự tồn tại của u linh có dáng vẻ giống Hắc Đào thôi.”

“Hiện tại Bạch Liễu không nhớ đã gặp phải một sinh vật kỳ lạ như vậy năm 18 tuổi, ký ức của hắn chỉ còn lại đi học bình thường, thi vào đại học, sau đó lên đại học.”

Khổng Húc Dương càng thêm khó hiểu: “Tức là có một người chơi hàng đầu nào đó có thể sửa đổi và gấp ký ức, tốn rất nhiều công phu chỉ để khiến Bạch Liễu quên đi người 【 bạn 】giống Hắc Đào mà hắn đã ảo tưởng ra trong trí nhớ?”

Dương Chí gật đầu.

“Này cũng quái đản thật…” Khổng Húc Dương nhíu mày hừ một tiếng, “Người chơi đại thần nào có tâm tư nhàn rỗi như vậy chứ, lại dốc sức hạ công phu cho một đứa thiểu năng chỉ đạt 300 điểm ở trường trung học?”

Nhưng Khổng Húc Dương cũng không để tâm đến vấn đề này quá lâu, gã háo hức hỏi tiếp: “Còn lần gấp ký ức thứ ba của Bạch Liễu thì sao?!”

“Tôi vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa lần gấp ký ức thứ ba của Bạch Liễu, mới nhìn đại khái thôi.”

“Sự trùng lặp ký ức này xảy ra khi Bạch Liễu tốt nghiệp đại học, vừa mới bắt đầu đi làm không lâu.” Dương Chí nhắm mắt lại, nắm chặt tay, mồ hôi tr3n trán nhỏ giọt, khó nhọc nhớ lại, “… Hình như là năm kia.”

“Bạch Liễu hình như đã gặp phải… chuyện gì đó rất không vừa ý, ký ức rất hỗn loạn… Hình như hắn đã ở bệnh viện suốt.” Dương Chí nhắm mắt lại, dường như đang đắm chìm trong thế giới ký ức của Bạch Liễu, lồng nguc của hắn phập phồng dữ dội, mồ hôi nhỏ giọt dưới cằm.

“Mùi thuốc khử trùng nồng nặc khắp nơi, hình như Bạch Liễu đang ngồi tr3n băng ghế bên ngoài bệnh viện, đầu gục xuống, hai bàn tay dính máu, cảm xúc cực kỳ…”

Dương Chí hơi th0 gấp gáp, hai tay run rẩy không tự chủ được, sắc mặt trắng xanh rồi lại đỏ lên, giọng điệu như muốn nôn khan: “… dữ dội.”

Khổng Húc Dương nhếch mép, sờ sờ cằm: “Năm kia? Lúc đó tôi thi đấu tiền mùa giải, một đường thẳng tiến vào vòng khiêu chiến.”

“Nói như vậy thì lúc Bạch Liễu đang trong giai đoạn tồi tệ nhất thì tôi lại có một khoảng thời gian vui vẻ.”

“Chắc đây là sự khác biệt giữa người thành công và kẻ thất bại.” Khổng Húc Dương giả tạo th0 dài một tiếng.

Dương Chí hoàn toàn chìm đắm trong trí nhớ của Bạch Liễu, không đáp lại Khổng Húc Dương.

Hắn như rơi xuống một hồ nước đóng băng, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy giọng nói tự đắc của Khổng Húc Dương, nhưng hoàn toàn không thể nghĩ ra ý nghĩa của âm thanh này là gì.

Trong trí nhớ, cảm xúc rét lạnh như nước đá của Bạch Liễu cứ không ngừng dồn về phía tay chân của Dương Chí, đánh sâu đến mức Dương Chí không thể cử động được, giống như chỉ biết mở to mắt chìm sâu xuống mặt nước, hít th0 không thông.

Dương Chí chậm rãi đáp xuống hành lang bệnh viện, hành lang tối om nhộn nhịp người ra vào, Bạch Liễu ngồi bất động tr3n băng ghế cuối hành lang, hai tay chống lấy đầu rũ xuống, đuôi tóc dính đầy nước quýt vàng ươm còn đang nhỏ giọt, dưới chân là một túi quýt đã dập nát.

Áo sơ mi trắng và giày của Bạch Liễu dính đầy máu, bên cạnh lưng ghế Bạch Liễu đang ngồi cũng có một chiếc gậy bóng chày dính máu.

Tiếng người ồn ào dường như bị ngăn cách bởi một loại rào cản giảm tiếng ồn vô hình nào đó, Dương Chí chỉ có thể nghe thấy một số âm thanh trò chuyện mơ hồ.

“… Tội nghiệp quá, bị xe máy đâm thẳng vào người.”

“Hình như là giáo viên mẫu giáo…”

“Giáo viên mẫu giáo? Vụ một đám xe motor chạy quá tốc độ đâm vào trường mẫu giáo đúng không?!”

“Bà có nhớ nhầm không? Làm gì có chuyện đó, là cô giáo này tr3n đường tan sở phát hiện một nhóm đua xe tốc độ cao vây quanh một người, cô ấy dũng cảm chạy ra cứu người đó nên bị tông vào, nghe nói là bị văng xa đến mấy mét, ruột lòi hết cả ra ngoài…”

“Chiều nay mới đưa vào cấp cứu rồi, còn chưa ra…”

Dương Chí nhìn thấy Bạch Liễu ngồi tr3n băng ghế, từ từ siết chặt bàn tay vào đầu mình, đến mức các đốt ngón tay của hắn trở nên trắng bệch.

Cảm xúc dữ dội và buồn nôn do Bạch Liễu truyền đến khiến thần trí Dương Chí lại mơ hồ, tiếng nói chuyện rôm rả liên tục của vài người bên cạnh khiến hắn cảm thấy vừa hoảng hốt lại vừa quen thuộc.

Xe chạy quá tốc độ, trường mẫu giáo, những sự thật tội ác tưởng như đã xảy ra nhưng đã bị xóa nhòa…

Dương Chí nhớ lại.

Hắn cảm giác một khối gấp khúc trong ký ức của hắn bị cu0ng bức mở ra dưới tác động cảm xúc dữ dội của Bạch Liễu.

Hình như có chuyện xảy ra như vậy.

… Để đối phó với đội nào ấy nhỉ? Dương Chí vẫn không thể nhớ.

Bọn chúng đã nhắm đến quá nhiều người, mỗi lần phạm tội đều phải xóa sạch dấu vết hiện thực, cuối cùng nhớ mặt nạn nhân là một việc rất khó chịu.

Nhưng bọn họ cũng sẽ dùng những bức ảnh ghi lại tình trạng thê thảm của nạn nhân, để dễ bề kiểm tra thành tích và gửi cho đội chủ nhà, hòng làm xáo trộn cảm xúc.

Nhưng điều kỳ lạ là cô giáo mẫu giáo bị chúng tấn công lại không có hồ sơ chụp ảnh.

Dương Chí cuối cùng cũng nghĩ ra, ký ức của hắn cũng đã bị sửa đổi.

Nhưng hắn không nhớ rõ là ai làm, ký ức đã bị sửa chữa của hắn cộng hưởng với ký ức của Bạch Liễu rốt cuộc lộn tùng phèo cả lên.

Dương Chí chậm rãi nhìn Bạch Liễu.

Bọn họ đã từng tấn công Bạch Liễu và giáo viên mẫu giáo này, tấn công nhân vật quan trọng có quan hệ mật thiết với chiến thuật gia của một đội nào đó.

Khổng Húc Dương đánh lén lại còn thích chuẩn bị nhiều phương án dự phòng khác nhau, ngoài mặt gã gửi ảnh giáo viên mẫu giáo cho chiến thuật gia kia, bảo là muốn tấn công

người phụ nữ này, nhưng tr3n thực tế, ngay cả bạn của đối phương —— Bạch Liễu chỉ mới 22 tuổi, cũng nằm trong danh sách tấn công.

Đó là một cuộc tấn công thất bại.

Người phụ nữ đó khiến bọn hắn không kịp trở tay, chỉ là một giáo viên mẫu giáo bình thường nhưng sức chiến đấu và thể lực khá mạnh, một tay cô chống cửa, trực tiếp nhảy từ tầng hai xuống.

Rồi giống như đang quay một cảnh phim hành động, người phụ nữ đó lấy một cây gậy bóng chày tr3n tường, cực kỳ tàn nhẫn tự mình hạ gục một đám người chạy quá tốc độ.

Bọn chúng đành phải trở về trong vô vọng, còn phải tốn một mớ điểm để xóa đi chuyện tấn công vào nhà trẻ.

Lúc đó, Khổng Húc Dương đã có mặt tr3n sân thi đấu, nhưng may mắn là gã đã chuẩn bị trước phương án B cho bọn họ —— đó là tấn công Bạch Liễu.

Bọn chúng quay lại, bao vây Bạch Liễu vừa mới tan ca, nhưng người phụ nữ kia quá nhạy bén.

Cô để ý xem bọn chúng định quay đầu tấn công ai, liền điều khiển xe đạp điện chạy ngay phía sau, chạy tới chặn chúng lại.

Chỉ là chiếc xe đạp điện mà cảm giác như đang chạy xe motor, chủ yếu là do cô cầm gậy bóng chày ngăn phía trước nên

không ai dám liều ch3t vượt lên.

Nhưng trước đó bọn họ cũng đã phục kích bên phía Bạch Liễu, cho nên dù bên này không đắc thủ thì bên đó vẫn thành công.

Lúc Bạch Liễu tan ca cầm theo một túi quýt đi đến góc của một con hẻm tối ít người qua lại, đám người mai phục vọt lên từ phía sau Bạch Liễu.

Hơn chục chiếc motor, mỗi chiếc nặng vài trăm kg, chỉ cần một chiếc cán qua Bạch Liễu thôi cũng có thể khiến hắn bấy nhầy thịt nát.

Lúc xe bên kia bắt đầu lao qua, bọn họ vẫn còn cách Bạch Liễu và người phụ nữ đó hơn mười mét, bất kể khoảng cách này là lời nhắc nhở, cứu hộ hay tiếp viện, thì cũng đã quá muộn.

Nhưng người phụ nữ kia cứng đầu không thể tưởng tượng nổi.

Vì muốn bảo vệ Bạch Liễu, cô không dừng lại, điều khiển chiếc xe đạp điện lao tới hết tốc lực, chắn ngang phía trước Bạch Liễu, va chạm với xe máy phía sau Bạch Liễu, bị hất văng ra ngoài.

- ——oOo—

Chương 364

Đèn đỏ cứu hộ phòng cấp cứu của bệnh viện phụt tắt, Bạch Liễu ngồi tr3n băng ghế chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía phòng cấp cứu phía sau Dương Chí, vô tình liếc nhìn Dương Chí đang đứng trước mặt.

Chỉ là một thoáng liếc mắt qua, cho dù biết rằng Bạch Liễu sẽ không thể nhìn thấy mình, Dương Chí vẫn có cảm giác miệng, mũi và ngũ tạng đều đông cứng.

Dương Chí vốn nghĩ Bạch Liễu ngay lập tức sẽ lao nhanh đến phòng cấp cứu, nhưng Bạch Liễu không, hắn chỉ liếc nhìn bảng đèn trong phòng cấp cứu rồi thu lại tầm nhìn của mình.

Bạch Liễu làm một hành động khiến Dương Chí nổi da gà. Hắn cúi đầu, chậm rãi chọn ra một quả còn nguyên trong túi quýt dập nát dưới chân, dùng ngón tay thon dài trắng nõn bóc ra, cẩn thận nhai từng miếng một trong miệng.

Nước quýt ngọt vàng từ ngón tay của Bạch Liễu nhỏ giọt xuống đất.

Sau đó, Bạch Liễu rũ mắt xuống, giọng đều đều nói: “Thật lãng phí, ngon như thế này mà rơi gần hết rồi, tốn cả mớ tiền.”

Rõ ràng chỉ là đánh giá và hành động bình thường, nhưng trong trí nhớ của Bạch Liễu, Dương Chí có thể cảm nhận được

rõ ràng một cỗ sát ý tr3n lưng, hắn cảm thấy sởn tóc gáy, sự kinh hoàng và sợ hãi khiến Dương Chí rất nhanh giãy dụa tỉnh lại từ trong trí nhớ.

Hắn mở mắt ra mồ hôi nhễ nhại, sắc mặt tái nhợt, th0 hồng hộc.

“Cậu bị gì vậy?” Giọng nói cáu kỉnh của Khổng Húc Dương vang lên “Đang nói chuyện thì đột nhiên dừng lại, muốn nói chuyện thì cứ nói đi, cứ làm cụt hứng mãi.”

Dương Chí lắc đầu, cố hết sức há to miệng lắc đầu để phát ra tiếng, nhưng cổ họng và mũi dường như bị bông ướt che kín nên không thể phát ra âm thanh.

Đầu óc hắn choáng váng, cảnh tượng trước mắt quay cuồng, tầm nhìn bên cạnh tạo ra từng lớp từng lớp quầng sáng đầy màu sắc, Dương Chí nằm rạp tr3n mặt đất không ngừng nôn khan, phải dựa vào cành cây để nâng đỡ cơ thể yếu ớt của mình.

Trong trí nhớ của Bạch Liễu, sát khí và duc vọng đối với kẻ sát nhân quá mạnh, Dương Chí không có cách nào tiêu hóa, đối phó với ác ý to lớn này nhắm thẳng vào mình, chỉ có thể chấp nhận sự khống chế của nó, trở thành nô lệ của ký ức Bạch Liễu.

…… Thật là khủng khiếp.

Dương Chí tiêu hóa ký ức của nhiều người như vậy, nhưng trong trí nhớ của hắn chưa bao giờ trải qua duc vọng tột độ

đến mức chỉ cần nhìn thoáng qua sẽ gây ra phản ứng kháng cự s1nh lý.

Nhưng điều đáng sợ hơn nữa là dù có cảm xúc mãnh liệt như vậy nhưng đương sự lại tỏ ra bình thản, như thể sự tự chủ đối với mức độ cảm xúc này đã quen từ lâu.

Dương Chí ghê tởm một hồi mới khôi phục được một chút, nắm cánh tay của Khổng Húc Dương, đang định nói thì thấy Khổng Húc Dương hai mắt sáng lên, cắt ngang lời hắn, vội vàng nói: “Có cái gì đang tới!”

Trong đêm tối, một số thi thể tàn khuyết đang đi trong nghĩa địa, lần lượt vươn đầu ngửi từng nấm mộ theo thứ tự, như thể họ đang tìm mộ của chính mình.

Khổng Húc Dương nín th0, Dương Chí cũng không dám đi ra, bọn họ ở đây hơn một tiếng đồng hồ chỉ chờ đám cương thi này trở về mồ.

Ở đây có quá nhiều nấm mộ, không có tên, không có họ, không có mộ bia, và không phải ai được chôn trong nấm mộ cũng đều có liên quan đến mạch truyện bối cảnh chính, nói cách khác tức là hoàng lịch chôn cùng những người trong thôn không nhất định là thứ mà Khổng Húc Dương đang cần.

Đi đào từng ngôi mộ thì gây ra động tĩnh quá lớn, nói không chừng còn rút dây động rừng, khó có thể nói những ngôi mộ này là người hay ma, đào xong lại lòi ra một cuộc rượt đuổi khác.

Vì vậy nghĩ mãi hồi lâu, Khổng Húc Dương đã tìm ra một cách —— đợi cương thi trở về mồ.

Đám cương thi bị đạo nhân giấy xua đuổi sẽ tự mình trở về mồ vào lúc rạng sáng, giống như trở về tổ để ngủ, chờ đến tối lại bị đạo nhân giấy đuổi đến huyệt mộ ở cùng với quỷ cầu tuẫn kiều, để vợ chồng họ được đoàn tụ, xoa dịu oán khí của quỷ cầu tuẫn kiều.

Mà những cương thi đi qua huyệt mộ rồi về lại mồ nhất định phải liên quan đến mạch truyện chính, lúc đó chỉ cần đào mồ chôn lũ cương thi này, tìm kiếm hoàng lịch thôn hạ táng cùng với bọn chúng là được.

Khổng Húc Dương dán một lá bùa Ngụy Thân Phù tr3n trán, hai tay cầm một nhánh cây nhìn lũ cương thi đang dùng móng vuốt đào mồ dưới ánh trăng mờ ảo, tr3n mặt hiện ra một nụ cười đắc ý.

Quả nhiên đúng như những gì gã đã dự đoán.

“Chờ tôi dùng phù chú định trụ đám cương thi xong thì cậu nhảy vào đào mấy cái mộ mà chúng đã đào, có nghe không?” Khổng Húc Dương kẹp một lá bùa vàng giữa mấy ngón tay, ra lệnh mà không buồn nhìn Dương Chí.

Dương Chí gật đầu, nhưng vừa định lao ra, chân đã nhấc lên rồi, khóe mắt thoáng nhìn thốt lên: ” Khổng ca, bên kia sao lại có cương thi dán bùa anh vẽ kìa! ”

“Đâu ra, bùa còn nguyên trong tay tôi đây…” Khổng Húc Dương nhìn theo ánh mắt của Dương Chí, phát hiện đúng là có một con cương thi đang dán 【 Phược Thân Phù 】tr3n trán, cứ đảo vòng quanh một chỗ nhất định.

Bên cạnh mộ của cương thi là Mục Tứ Thành đang ngồi xổm hì hục đào mộ, máy ảnh treo tr3n cổ, Bạch Liễu thì đang nửa quỳ bên cạnh để kiểm tra mấy thứ bên trong quan tài được khai quật.

Nhìn thấy đám người Khổng Húc Dương đi ra kinh ngạc nhìn về phía bọn họ, Mục Tứ Thành nhe răng cười hung tợn: “Yoo~, trùng hợp quá nhỉ, nửa đêm mấy người cũng tới đào mộ?”

Bạch Liễu nhướng mắt nhìn Khổng Húc Dương nở nụ cười: “Đồng hương, thật là có duyên nha, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.”

Dương Chí nhìn thấy nụ cười giống hệt như trong trí nhớ của Bạch Liễu, hắn toát mồ hôi lạnh, lời nói có chút lắp bắp: ” Khổng ca! Sao bọn họ lại có phù anh vẽ vậy!”

“Bùa để trong cổ mộ.” Khổng Húc Dương tức giận đến ngứa răng, nhìn chằm chằm Bạch Liễu tr3n mặt đất.

Vốn là một cái bẫy gã để lại, không ngờ lại được tái chế để làm đồ phế thải của Bạch Liễu!

Ban đầu gã muốn tranh thủ diễn thêm vài nét, để Bạch Liễu sống rồi từ từ dùng bẫy tra tấn hắn đến ch3t nhằm tạo hiệu ứng

cho tiết mục, thu hút sự nổi tiếng của Bạch Liễu, nhưng mọi chuyện đã đến bước này rồi, cũng không cần phải thu dọn đống lộn xộn này nữa.

Đạo nhân cương thi được thả ra, giao diện của gã lại bị đóng băng không có sức mạnh để chống lại, cứ giằng co đến thất đầu thì tất cả bọn họ đều ch3t.

Trước đó còn tưởng rằng Bạch Liễu sẽ quanh quẩn trong phạm vi bảo vệ của đạo nhân cương thi, bọn họ không thể làm Bạch Liễu bị thương nên đành phải đi con đường giải mã để cứu mạng.

Nhưng bây giờ Bạch Liễu đã tự dâng tới cửa, tuy rằng Khổng Húc Dương vẫn muốn dày vò tên thiểu năng này một thời gian để nguôi giận, nhưng trước mắt cách làm lý trí nhất vẫn là ——

Khổng Húc Dương hai mắt đỏ hoe, nhanh chóng vung tay lên, "giết Bạch Liễu và Mục Tứ Thành ngay, trực tiếp kết thúc thi đấu."

Một đống bùa màu vàng có tác dụng điều khiển bay ra từ giữa hai ngón tay của Khổng Húc Dương, dán vào trán của đám cương thi, chúng đang đào mộ thì dừng lại, đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ chói mắt, miệng há to hôi thối, nhe răng nanh quay người lao thẳng về phía hai người Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành đang ngồi xổm tr3n mặt đất bụng đầy lửa giận, bây giờ không còn sợ hãi nữa, trở tay cầm một tấm bia mộ bằng gỗ đơn sơn tr3n mặt đất đập mạnh về phía cương thi đang nhào tới trước mặt, hất chúng xuống đất.

Bạch Liễu đứng dậy tránh một móng vuốt sắc nhọn thò ra từ bên hông, liếc mắt một cái liền phát hiện Khổng Húc Dương và Dương Chí đang đào mộ lẫn trong đám cương thi, nhanh chóng ra lệnh: “Né răng và móng vuốt của cương thi ra, có thi độc.”

“Trực tiếp tấn công Khổng Húc Dương và Dương Chí, bọn họ chỉ giỏi đặt bẫy và tấn công tầm xa, không thông thạo đánh cận chiến.”

Bạch Liễu nhướng mắt, ánh mắt lạnh lùng: “Cướp bùa trong tay gã, cẩn thận đừng động vào cuốn thuật pháp chính phái kia, tôi nghi ngờ đạo cụ đó sẽ ảnh hưởng đến tuyến trò chơi và x4c định thân phận của cậu.”

“Chân của cương thi không thể uốn cong, tập trung vào phía dưới.” Bạch Liễu nhanh chóng nhắc nhở.

Mục Tứ Thành làm một động tác OK, cậu th0 dài ra một hơi, ném tấm ván gỗ nứt toác trong tay, mắt dán chặt vào Khổng Húc Dương và Dương Chí đang đứng sau lũ cương thi trong đêm tối.

Cậu cúi thấp người, trong mắt lóe lên tia sáng đỏ, ẩn hiện lên hình dáng của một con khỉ, hai tay chấm đất trong nháy mắt cũng biến thành tay khỉ, nhưng lúc tiếp đất lại đổi ngược trở lại.

Gần như trong chớp mắt, Mục Tứ Thành từ dưới đất phóng tới, lẻn đến trước mặt bọn Khổng Húc Dương.

Mục Tứ Thành một chân đạp lên tr3n mặt đất đột nhiên phanh lại, quay người, nhảy lên lấy đà, lăn một vòng, nhe răng hung hăng đấm xuống, vẻ mặt hung tợn, con ngươi đỏ sẫm dựng đứng thành một hàng, dường như phía sau còn sắp mọc ra một cái đuôi.

“Ch3t mịa mày cho ông!”

Không biết từ lúc nào trong tay Bạch Liễu đột nhiên xuất hiện một cây roi xương dài màu trắng như tuyết, hắn không chút hoang mang nhướng mắt nhìn đám cương thi đang giương nanh múa vuốt lao về phía mình, tay phải nắm lấy roi thành thạo quất ra một nhát như sấm sét.

Một tia chớp trắng như tuyết nhanh chóng đánh tan bầy cương thi đang lao về phía Bạch Liễu.

Lúc đám cương thi bị roi đánh bay lên không trung, tay chân và miệng của chúng vẫn còn quơ quào chưa dừng lại, vẻ mặt có chút sững sờ, cứ như đang thắc mắc không biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao mình lại bị đánh văng lên trời.

【 hệ thống…… rẹt rẹt…… Nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành chuẩn bị mở hình thái 《 Sách Quái Vật: Khỉ mũ mặt trắng đạo tặc》 … 】

【 hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng (câm lặng giao diện) của người chơi Khổng Húc Dương sắp mất tác dụng… 】

Khổng Húc Dương kinh ngạc mở to mắt, kêu lên: ” Sao có thể?!”

Khán giả đang xem bên ngoài cũng sốc không kém:

“Chuyện gì vậy?!”

“Kỹ năng của Khổng Húc Dương mất đi tác dụng?! Sao lại vậy?!”

Đa số tất cả các thành viên và đội viên trong đội Sơn Dương Trầm Mặc đều đứng lên, bọn họ không thể tin tưởng nhìn mọi thứ đang diễn ra tr3n màn hình lớn, một số người còn lo lắng đến mức nổi gân xanh tr3n cổ.

Tr3n sân chỉ còn một số ít người vẫn ngồi vững tr3n ghế đó là Hồng Đào và đội viên xung quanh cô, Nghịch Thần và đội viên xung quanh anh, thậm chí Vương Thuấn cũng phải ngạc nhiên nghiêng người khi nhìn cảnh này.

Lão thần Nghịch Thần dựa vào lưng ghế, tr3n mặt mang theo nụ cười thoải mái như thường ngày, tựa như đã đoán trước được sẽ xảy ra tình huống này.

Vương Thuấn nôn nóng đến mức trong lòng ruột gan cồn cào, không nhịn được hỏi thẳng: “Nghịch Thần lão sư, sao lần này kỹ năng của Khổng Húc Dương lại mất đi hiệu lực?”

Nghịch Thần liếc nhìn Vương Thuấn, như mới có phản ứng, bừng tỉnh nói: “Này không phải do Bạch Liễu bày ra sao? Cậu

ta không nói cho các cậu biết à?”

“Không có!” Vương Thuấn nội tâm buồn khổ, trong lòng nghĩ thầm mặc dù chuyện gì hội trưởng cũng có bàn bạc trước với hắn, nhưng cậu ấy cũng đâu có giải thích tại sao lại làm như vậy đâu!

Đa số thời điểm, những người khác không thể nào theo kịp suy nghĩ của Bạch Liễu, bởi thế cho dù đã thương lượng qua thì hắn cũng không hiểu mối liên hệ giữa vấn đề này và kết quả cuối cùng.

Vương Thuấn cười khổ trong lòng, tr3n mặt phải lễ phép hỏi Nghịch Thần: “Tôi đã điều tra qua tất cả những trò chơi mà Khổng Húc Dương thi đấu, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy loại tình huống kỹ năng gã mất đi hiệu lực như thế này, tôi thực sự không hiểu Bạch hội trưởng đã làm gì để có cục diện như bây giờ, ngài nhìn có thể hiểu được, phải không?”

Nghịch Thần suy nghĩ một chút, thái độ thân thiện giải thích: “Tôi đã cung cấp cho Bạch Liễu không ít thông tin kỹ năng của Khổng Húc Dương, chắc là cậu ấy xuống tay từ đó.”

Mộc Kha nhịn không được thò đầu lại gần, cậu nhìn chằm chằm Nghịch Thần: “Kỹ năng?”

“Đúng vậy.” Nghịch Thần cười, “Bạch Liễu đã lợi dụng điểm yếu kỹ năng của Khổng Húc Dương.”

Tr3n khán đài, Tề Nhất Phảng bên cạnh Hồng Đào cũng đặt ra câu hỏi tương tự:

“Điểm yếu kỹ năng?” Tề Nhất Phảng nghĩ trăm lần cũng không ra, “Khổng Húc Dương có điểm yếu kỹ năng nào chứ? Lúc đối đầu với chúng ta năm ngoái, kỹ năng của anh ta chưa bao giờ mất đi hiệu lực, giao diện điều khiển chiến đội chúng ta bị đóng băng từ đầu đến cuối.”

Tề Nhất Phảng nhịn không được nhỏ giọng bức bức: “Với lại đội của chúng ta năm ngoái vẫn mạnh hơn nhiều so với gánh xiếc hiện tại của Bạch Liễu mà đúng không? Khổng Húc Dương không để lộ kỹ năng và điểm yếu của mình trước chúng ta, lại để lộ trước Bạch Liễu, này cũng hơi vô lý quá rồi?”

“Hơn nữa nếu kỹ năng của Khổng Húc Dương có điểm yếu thì năm ngoái Hoàng Hậu ngài cũng đã nhìn ra được rồi chứ? Khi đó trận đấu của chúng ta không hề dễ dàng, khó lắm mới trụ được…”

“Đúng là tôi đã phát hiện ra nhưng chúng ta không thể lợi dụng điểm yếu này.” Hồng Đào chống cằm dựa vào tay cầm của khán phòng, đôi mắt hơi rũ xuống nhìn màn hình lớn giữa hồ quan sát.

Tề Nhất Phảng ngẩn ra: “Tại sao?”

Hồng Đào ngước mắt lười biếng nhìn Tề Nhất Phảng: “Năm trước Nghịch Thần tr3n sân thi đấu cũng nhìn ra được điểm yếu của Khổng Húc Dương, nhưng vẫn rất khó đánh, cuối cùng đành phải gi3t ch3t Khổng Húc Dương để đột phá.”

“Cho nên không phải chúng ta không lợi dụng được điểm yếu này, mà là không có công hội lớn mạnh nào có thể lợi dụng điểm yếu này của Khổng Húc Dương.”

Tề Nhất Phảng càng nghe càng bối rối, trong mắt hiện lên dấu chấm hỏi: “Tại sao chứ?!”

Hồng Đào nhẹ nhàng trả lời: “Bởi vì đội của chúng ta quá mạnh, Khổng Húc Dương đối mặt với chúng ta sẽ không có điểm yếu.”

“Đối đầu với đội mạnh lại không có điểm yếu?!” Vương Thuấn nghe xong cũng đầy đầu dấu chấm hỏi, cố gắng hiểu những gì Nghịch Thần vừa nói với hắn, nhưng càng nghĩ lại càng mê mang, cuối cùng phải uyển chuyển nói, “… Nghịch Thần lão sư, tôi nghĩ Khổng Húc Dương không phải là kiểu người gặp mạnh thì mạnh.”

Hàm ý tức là loại người miệng cọp gan thỏ như Khổng Húc Dương phải tỏ ra mạnh trước mặt đội yếu thì mới đúng, tại sao lại ngược lại không có nhược điểm trước đội mạnh.

Nghịch Thần chắp hai tay trước nguc chống đầu gối, nhìn vào màn hình lớn, đột nhiên chuyển chủ đề: “Kỹ năng đều là diễn sinh từ duc vọng, Vương Thuấn, kỹ năng của cậu có thể dễ dàng điều tra cuộc đời của Khổng Húc Dương, nhìn từ cuộc đời của gã, cậu cảm thấy duc vọng của gã là gì?”

Vương Thuấn nhanh chóng mở giao diện hệ thống của mình, nhìn lướt qua tư liệu của Khổng Húc Dương.

Đôi mắt Vương Thuấn dán chặt vào duc vọng cốt lõi của Khổng Húc Dương, tự tổng kết: ” Trở nên nổi bật, không còn xấu hổ.”

Nghịch Thần quay đầu nhìn thoáng qua tư liệu, vừa định mở miệng thì Lưu Giai Nghi và Mộc Kha hai bên Vương Thuấn thò đầu qua.

“Tôi cảm thấy duc vọng trung tâm của Khổng Húc Dương không phải như vậy.” Lưu Giai Nghi thẳng thừng chế nhạo lạnh lùng, “Kỹ năng giao diện câm lặng của bảng điều khiển giống như kéo người ta xuống nước hơn là yêu cầu bản thân tiến lên.”

Vương Thuấn vẫn đang cuộn xuống: “Để tôi nhìn xem, Khổng Húc Dương sẽ không sử dụng kỹ năng để đối đầu với mấy đội yếu, chỉ khi đối mặt với đội mạnh thì gã mới sử dụng kỹ năng 【câm lặng giao diện】này.”

“Cho đến quý tiền tái năm nay, hình như Khổng Húc Dương chỉ sử dụng kỹ năng này để đối phó không tới năm đội.”

“Tất nhiên Khổng Húc Dương sẽ không sử dụng 【câm lặng giao diện】để đối phó với đội yếu, chất lượng giao diện của gã cao hơn rất nhiều so với các thành viên trong đội yếu, sử dụng kỹ năng này đối đầu với bọn họ sẽ làm giảm lợi thế của chính gã, sau khi khóa giao diện thì Khổng Húc Dương và các thành viên của đội yếu sẽ bị kéo về cùng một cấp độ chiến đấu. ” Lưu Giai Nghi giải thích rất nhanh.

“Nhưng đối mặt với một đội mạnh, tình hình lại ngược lại. Sau khi câm lặng giao diện, Khổng Húc Dương có thể lợi dụng kỹ

năng này để kéo những người chơi của đội mạnh hơn gã về mức chiến đấu với mình, và sau đó sử dụng kinh nghiệm phong phú của mình trong chiến đấu đánh bại đối thủ.”

Ánh mắt của Mộc Kha dừng lại ở trải nghiệm trong trường đại học Khổng Húc Dương trong tư liệu: “… Cực kỳ căm hận và ghen tị với những người bạn cùng lớp giàu có và quyền lực hơn mình, cảm thấy nếu bản thân có điều kiện như người kia thì sẽ không gặp phải sự phân biệt đối xử như vậy… ”

Cậu trầm mặc vài giây, rồi nhìn Nghịch Thần bên cạnh: “Duc vọng trung tâm của Khổng Húc Dương không phải là trở nên nổi bật, mà là 【 không công bằng 】, đúng không?”

Nghịch Thần gật đầu thán phục: “Tôi cũng đoán là cái này.”

“【 không công bằng 】?” Vương Thuấn nghe mà chẳng hiểu gì, “Đây là loại duc vọng trung tâm gì vậy?”

Mộc Kha thu lại tầm mắt nhìn thông tin tr3n giao diện hệ thống của Vương Thuấn, duỗi ngón trỏ gõ gõ hai cái: “Tôi đã tiếp xúc với rất nhiều người chung quanh như vậy rồi, họ là kiểu người yêu thích cái mạnh dị dạng, họ cảm thấy bản thân mình cực kỳ ưu tú, phải được tận hưởng những thứ tốt nhất tr3n thế giới này, nhưng nếu không thể tận hưởng bằng chính khả năng của mình thì lại đi đổ lỗi cho xã hội và xuất thân.”

“Nói tóm lại, khi Khổng Húc Dương nhìn vào những người có điều kiện vật chất tốt hơn mình, gã sẽ cảm thấy thế giới 【 không công bằng 】đối với gã.”

Nghịch Thần gật đầu: “Từ đó mới diễn sinh ra kỹ năng 【 câm lặng giao diện】, sau khi Khổng Húc Dương xóa giao diện điều khiển của mọi người xuống 0, điều kiện ban đầu của mọi người đều giống nhau, gã liền đạt được sự 【 công bằng 】mà gã muốn.”

Mộc Kha ngẩng đầu nhìn về phía Nghịch Thần: “Mà Khổng Húc Dương tin rằng dựa vào bản thân xuất sắc của mình, gã có thể đạt được chiến thắng dựa tr3n sự 【 công bằng 】 như vậy.”

“Nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao kỹ năng này lại mất đi tác dụng trước Bạch hội trưởng.” Vương Thuấn xoa xoa thái dương, cười gượng gạo hỏi, “Làm phiền các cậu giải thích cho người xem đầu óc không quá nhanh nhẹn như tôi được không.”

“Đến lúc này rồi mọi việc đã quá rõ ràng.” Mộc Kha vươn tay vuốt tr3n giao diện điều khiển của Vương Thuấn, viết nguệch ngoạc tr3n bảng thành tích chiến đấu của Sơn Dương Cuồng Nhiệt, “Thuấn ca, anh nhìn chỗ này, nãy anh cũng mới nói đó, Khổng Húc Dương chưa bao giờ sử dụng kỹ năng này để đối phó với đội yếu, gã chỉ sử dụng kỹ năng đối đầu với các đội mạnh.”

Vương Thuấn sờ sờ cằm gật đầu, “Vừa rồi Phù Thủy Nhỏ đã giải thích với tôi rồi.”

“Không chỉ vậy.” Mộc Kha khẽ lắc đầu, “Bởi vì thứ công bằng mà Khổng Húc Dương muốn vốn rất méo mó, gã muốn công bằng với người tr3n cơ mình, còn những người có điều kiện kém hơn gã thì lại không nằm trong phạm vi 【 công bằng 】

của gã, chỉ có thể bị gã chà đạp, không xứng để gã sử dụng kỹ năng.”

“Nhưng nói cách khác.” Nghịch Thần cười cười, “Cũng có thể nói điều kiện để sử dụng kỹ năng 【câm lặng giao diện】xuất phát từ duc vọng của Khổng Húc Dương bao gồm việc gã nghĩ rằng đối thủ mạnh hơn mình.”

“Vì vậy, khi đối mặt với đội mạnh như chúng tôi, Khổng Húc Dương rất cảnh giác thậm chí còn căm thù đội mạnh, kỹ năng của gã sẽ không bao giờ thất bại.”

Mộc Kha bổ sung: “Nhưng nếu Khổng Húc Dương cho rằng đối thủ yếu hơn gã thì kỹ năng của gã có khả năng thất bại.”

“Giống như bây giờ.”

Vương Thuấn sững sờ một hồi, cuối cùng cũng hồi hồn lại, không thể tin được, chậm rãi từng chữ từng chữ sắp xếp lại ván cờ mà Bạch Liễu bày ra từ đầu đến đuôi:

“Cho nên từ ngoài thực tế đến khi bước vào trò chơi thôn Âm Sơn, Bạch hội trưởng vẫn luôn thuận theo kế hoạch của Khổng Húc Dương, phản kháng rất yếu ớt, lúc Khổng Húc Dương phái đoàn xe đua đến tấn công cậu ấy, hoặc phái người thám thính tư liệu của Bạch hội trưởng, Bạch hội trưởng đều sẽ tự mình xử lý, còn cố ý bày ra tư liệu có thông tin tiêu cực nhất…”

“Thậm chí tự làm mình bị thương trong trò chơi hết lần này đến lần khác, khiến Mục Tứ Thành rơi vào tình trạng sinh tử,

thậm chí ngay từ lúc bắt đầu đã biết Dương Chí có vấn đề mà vẫn để Dương Chí nuốt ký ức của anh ấy và Mục Tứ Thành, đều là vì… “Khuôn mặt căng thẳng suốt cả trận của Mộc Kha cuối cùng cũng dịu đi, tr3n mặt lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

Mộc Kha nhìn màn hình lớn, ánh mắt có chút sáng ngời: “Nếu tôi đoán không lầm, Bạch Liễu làm như vậy là để duy trì thái độ 【 yếu ớt 】.”

“Anh ấy đang tỏ ra yếu thế trước Khổng Húc Dương để tìm kiếm sơ hở trong kỹ năng của Khổng Húc Dương.”

- ——oOo—

Chương 365

“Nhưng mà… Không phải trí nhớ của Bạch hội trưởng bị c4n nuốt sao?” Vương Thuấn mới đầu hiểu ra, sau đó lại do dự hỏi: “Sao cậu ấy có thể nhớ được kế hoạch mà mình đã sắp đặt trước đó chứ?”

“Đúng là Bạch Liễu không nhớ thật.” Lưu Giai Nghi dựa vào lưng ghế, hai tay ôm mặt nhìn lên màn hình lớn, tr3n mặt nở nụ cười tinh quái, “Nhưng lúc con hàng đó vừa vào phó bản thì đã dùng biện pháp cũ để lưu lại kế hoạch đã sắp xếp, để sau này lỡ có mất trí nhớ thì vẫn có thể kiểm tra lại được.”

Vương Thuấn ngẫm nghĩ lại một hồi, chỉ trong vài phút ngắn ngủi trước khi Bạch Liễu bị mất trí nhớ hắn không hề nhìn thấy Bạch Liễu dùng bút ghi chép bất kỳ ghi nhớ hoặc lưu lại bất kỳ ký hiệu nào ở ven đường, thậm chí cũng không ghi hình lại, không hề có bất cứ động thái nào chứng tỏ Bạch Liễu đã lưu lại kế hoạch hoặc ghi chép hành động của mình.

Hắn thật sự là không nghĩ ra Bạch Liễu đã lưu kế hoạch của mình như thế nào, vì thế khiêm tốn hỏi tiếp: “Hội trưởng dùng biện pháp cũ gì để lưu lại kế hoạch vậy?”

“Bạch Liễu đã dùng phương pháp cũ mà tôi đã giao tiếp với anh ấy trong lần chơi phó bản Viện mồ côi Ái Tâm.” Mộc Kha cười rộ lên, “Đánh dấu bằng cách gấp trang sách.”

Vương Thuấn giật mình: “Dấu gấp sách?”

“Đúng rồi, anh không thấy dựa theo trí nhớ của Bạch Liễu, chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà lại nhớ được quá nhiều thứ của 《 Bản thảo của Mao Sơn Tà Thuật 》 là khá kỳ lạ sao?” Lưu Giai Nghi ôm mặt quay đầu lại nhìn Vương Thuấn.

Vương Thuấn sửng sốt, đúng là hắn cũng cảm thấy điểm này có hơi kỳ lạ, nhưng lúc Bạch Liễu hành động thì phong thái của hắn lại quá tự nhiên, cứ như Bạch Liễu sinh ra là để làm như vậy, cho nên đương nhiên Vương Thuấn bỏ qua điểm đáng ngờ đó.

Nhưng Lưu Giai Nghi thì tinh tế hơn nhiều, cô bé nghiêm túc phân tích: “Nếu người trong game là Mộc Kha thì anh ấy quả thực có thể đọc cuốn sách đó trong khoảng thời gian ngắn, sau đó rút ra thông tin hữu dụng nhất của nó.”

“Nhưng với trí nhớ của Bạch Liễu thì anh ấy không làm được.”

Lưu Giai Nghi giơ ngón tay lên: “Cho nên chỉ có một khả năng, đó là trước khi Bạch Liễu bị mất trí nhớ, anh ấy đã xem lướt qua sách, sàng lọc thông tin trong đó, đánh dấu những trang mà anh ấy cho là quan trọng, tiếp đó sau khi mất trí nhớ, Bạch Liễu chỉ đọc lại những trang đã đánh dấu nên sẽ nhớ lại rất nhanh.”

Vương Thuấn bắt đầu cảm thấy choáng váng, hắn rất ít chơi game nên không thể theo kịp suy nghĩ của Lưu Giai Nghi, hai mắt bắt đầu xoay mòng mòng: ” Vậy là chỉ cần gấp trang sách thì sẽ khiến Bạch Liễu mất trí nhớ hiểu được cậu ấy muốn làm trước khi mất trí nhớ à?”

“Cuốn Mao Sơn tà thuật gì đó…” Vương Thuấn rất hoang mang, “Trong cuốn sách đó chắc đâu có viết về điểm yếu của Khổng Húc Dương và kế hoạch cụ thể của Bạch Liễu đâu nhỉ?”

Nghịch Thần nở nụ cười: “Không cần phải ghi huỵch tẹt ra như thế đâu.”

“Bởi vì Bạch Liễu đang ra lệnh chứ không phải tự bàn bạc với bản thân, chỉ cần Bạch Liễu lúc sau làm đúng theo những gì hắn đã đánh dấu trong sách là được.”

“Ra lệnh?” Vương Thuấn nghe đến đó thì hiểu được, cười khổ nói: “Vậy có phải giống như Bạch hội trưởng bình thường giao tiếp tôi không, rất nhiều lần không cần hiểu rõ tại sao, chỉ cần thực hiện các điều khoản do Bạch hội trưởng sắp xếp theo đúng nhiệm vụ là được?”

Nghịch Thần gật đầu, anh th0 dài một hơi: “Gần như vậy đó.”

“Mặc dù đa số thời điểm Bạch Liễu sắp xếp rất chính x4c, nhưng cá nhân tôi vẫn cảm thấy hơi độc tài.” Nghịch Thần bất lực giang hai tay ra, mỉm cười, vỗ vỗ lưng Vương Thuấn như thể đồng bệnh tương liên, trấn an nói: “Nhưng Bạch Liễu không nhằm vào ai cả, cậu cũng thấy đó, ngay cả bản thân mình mà cậu ấy cũng làm như vậy, cậu đừng để bụng làm gì, cứ đi theo cậu ấy là được…”

Theo lời nói của Nghịch Thần, Mộc Kha và Lưu Giai Nghi từ từ quay mặt lại, ngay cả Đường Nhị Đả nãy giờ vẫn im thin thít cũng liếc Nghịch Thần mấy lần.

” Vị Chiến Thuật Gia của Danh Sách Sát Thủ này, anh đối với Chiến Thuật Gia của chiến đội chúng tôi …” Lưu Giai Nghi nhướng mày.

Mộc Kha nhíu mày: “Rất quen thuộc phong cách hành sự?”

Đường Nhị Đả dựng đứng lông mày, lạnh mắt cảnh giác nhìn Nghịch Thần.

Nghịch Thần: “……”

Nghịch Thần bình tĩnh nắm chặt tay, ho khan một tiếng: “Có sao? Chỉ là hiểu biết bình thường đối với chiến thuật gia có khả năng đối đầu trong tương lai thôi mà, mọi người trong chiến đội chúng tôi đều hiểu rõ Bạch Liễu, cậu nói đúng không Hắc Đào?”

Hắc Đào ngồi kế bên mặt không biểu cảm, gật đầu đồng ý như đúng rồi: “Tôi hiểu rõ nhất.”

Ngồi nãy giờ từ đầu đến cuối không chen vô được câu nào Bách Gia Mộc và Bách Dật: “…”

Ủa có à?

….. Không phải chúng ta gặp Bạch Liễu lần đầu tiên mới vào tháng trước thôi sao? Hay hai người đã lén lút làm quen với Bạch Liễu sau lưng chúng tôi dzẫy?

Trái ngược với không khí cực kỳ hài hòa bên Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, bầu không khí của toàn bộ hồ quan sát lại không hài hòa chút nào.

Sơn Dương Cuồng Nhiệt gần như loạn hết cả lên, nhiều thành viên hoảng loạn mạnh ai nấy chạy —— lúc trước bọn họ đã đập hết số điểm dự trữ để lọt vào danh sách xếp hạng, giờ lại xuất hiện tình huống này, khán giả cũng đâu có ngu, bởi thế chạy được càng sớm thì càng tốt.

Tốc độ phát triển Hồ Đánh Cuộc của bọn họ thẳng tiến về 0!

Khán giả không ngừng xì xào:

“Trời đựu, nguy hiểm thật đó, may là ông đây chưa đâm đầu vào sơn dương, nếu không thì bây giờ mông cũng chổng lên trời rồi.”

“… Tôi cảm giác đoàn xiếc thú sắp thắng, giờ có nên cược không nhỉ?”

“Tui cũng muốn cược, nhưng cứ chờ xem tí nữa đã…”

“Chờ xem gì nữa bác ơi, về sau càng nhiều người cược thì lãi suất tính toán toàn diện càng thấp, tranh thủ còn sớm cược luôn đi!”

“Nhưng mà kỹ năng của Khổng Húc Dương chỉ tạm thời mất hiệu lực thôi, vẫn có thể sử dụng lại được mà? Tui vẫn nghĩ tình hình Bạch Liễu không khả quan mấy đâu, cứ xem thêm rồi tính…”

Vương Thuấn nhìn chằm chằm vào giao diện hệ thống, nhíu mày: “Rõ ràng chúng ta đang có lợi thế nhưng tốc độ phát triển Hồ Đánh Cuộc của chúng ta không tăng được bao nhiêu cả, chỉ mới tăng nhẹ rồi lại hạ nhiệt rồi.”

“Bởi vì kỹ năng này của Khổng Húc Dương có thể sử dụng lại, gã lại là tuyển thủ kỳ cựu đã từng thi đấu ba giải đấu lớn nên rất nhiều khán giả vẫn rất kỳ vọng.” Lưu Giai Nghi bình tĩnh nói, “Cũng bình thường thôi, anh cứ chờ đi.”

Tuy nói là bình thường, nhưng vẻ mặt Lưu Giai Nghi không hề buông lỏng chút nào, mím chặt môi nhìn chằm chằm vào màn hình lớn.

“Khổng Húc Dương không thể sử dụng kỹ năng đối đầu với Bạch Liễu nữa.” Nghịch Thần nhìn Bạch Liễu đang quất roi tr3n màn hình lớn một lúc, nhẹ nhàng nói.

Lưu Giai Nghi quay lại nhìn Nghịch Thần: “Tại sao?”

Nghịch Thần dường như nhớ lại điều gì đó, khẽ mỉm cười, nụ cười ẩn chứa thứ gì đó khiến Lưu Giai Nghi không hiểu nổi, như khói như mây: “Bởi vì Khổng Húc Dương đã nhìn thấy trí nhớ của Bạch Liễu.”

“Khi bạn nghĩ đối phương là một thứ toàn năng, điên cuồng và quyền lực như một vị thần, bạn sẽ sợ hãi đối phương từ tận đáy lòng, cảm thấy không thể đánh bại đối phương vì họ quá mạnh, cho nên tận dụng mọi cơ hội có thể để giết đối phương, ngăn họ lật ngược tình thế.”

“Bởi vì đối phương là mục tiêu dung hợp của hai danh từ 【mạnh mẽ】và 【xấu xa】, là tấm bia để tập b4n giết, bạn sẽ luôn giữ cho thần kinh căng thẳng và duy trì hiệu quả chiến đấu ở mức cao nhất cho đến khi bạn b4n trúng mục tiêu giết được họ mới thôi.”

“Đánh giá đối thủ mạnh sẽ k1ch thích hiệu quả chiến đấu và tính hiếu chiến của bạn.”

“Nhưng một khi bạn biết rằng người đó đã có một tuổi thơ bi thảm, đi đào băng vào mùa đông, ch3t đuối vào mùa hè, không thích học hành và ngủ gật trong lớp toán, chật vật lớn lên thành một tên nhóc hai mươi mấy tuổi keo kiệt, trong ngày sinh nhật của mình cũng không dám mua một cái bánh kem, cuối cùng chỉ mua hai cân quýt lấp li3m cho qua chuyện, giãy giụa sinh tồn khổ sở so với rất nhiều người tr3n thế giới này…

Nghịch Thần im lặng một lát, anh cụp mắt xuống: “Thì lúc đó, bạn sẽ không thể nào cảm thấy đối phương mạnh mẽ nữa.”

“Đánh giá một người mạnh mẽ là dựa tr3n cảm xúc sợ hãi, ghen tị, sợ hãi ..v.v..khi quan sát chăm chú từ xa, Khổng Húc Dương cảm thấy một người mạnh hơn gã dựa vào việc gã cảm thấy đối phương có điều kiện khách quan tốt hơn mình.”

“Nhưng bây giờ Khổng Húc Dương hoàn toàn biết được ký ức của Bạch Liễu.”

“Trong ký ức, điều kiện của Bạch Liễu rất kém về mọi mặt, kém đến nỗi Khổng Húc Dương sẽ không tin rằng Bạch Liễu, người lớn lên trong môi trường như vậy, sẽ là một người mạnh mẽ hơn gã.”

Nghịch Thần đột nhiên quay đầu nhìn Lưu Giai Nghi, anh mỉm cười, mặt mày hiền hòa, trong giọng điệu có một loại tiêu sái kiêu ngạo:

“Tất nhiên, cá nhân tôi cho rằng Bạch Liễu mạnh hơn nhiều so với Khổng Húc Dương, chúng ta chắc cùng chung quan điểm này, phải không?”

Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm Nghịch Thần một lúc lâu, quay đầu sang một bên, lạnh lùng nói: “Rác rưởi không xứng so sánh với Bạch Liễu.”

Nghịch Thần thuận theo lưu loát cười: “Ừ.”

Trong game.

Móng khỉ và đuôi khỉ tr3n người Mục Tứ Thành giống như hình chiếu không ổn định, nhấp nháy hai lần rồi hoàn toàn giữ nguyên hình, cậu chụp lấy tấm ván gỗ đập mạnh xuống, mặt đất bốc lên một lớp bụi dày.

Khổng Húc Dương xoay người tránh đòn của Mục Tứ Thành, che miệng quỳ tr3n mặt đất, đôi mắt đỏ đến mức gần như nhỏ máu: “Sao tụi bây lại thoát khỏi kỹ năng của tao được, rõ ràng chỉ là hai thằng loser… ”

“Mày nói ai loser!” Mục Tứ Thành đứng dậy vọt tới, móng vuốt che ngang sườn mặt, hung ác tát ba nhát về phía Khổng Húc Dương, “Tao thấy mày mới chính là loser!”

Khổng Húc Dương nhanh chóng xếp hai chân lại, một lá bùa xòe ra dán ngay trước đung quần, móng vuốt sắc bén của Mục Tứ Thành vừa chạm vào lá bùa của Khổng Húc Dương liền tạo ra một tiếng cooong vang dội, như tiếng kim loại và đá cứng va vào nhau.

“Cái đệt, gì vậy?!” Mục Tứ Thành choáng váng cả người, “Háng bằng sắt à?!”

Khổng Húc Dương cười nham hiểm: ” Cương Cân Thiết Cốt Phù.”

“Đừng tưởng kỹ năng của tao mất đi hiệu lực thì hai đứa mày muốn làm gì thì làm.” Dù sao thì Khổng Húc Dương đã tham gia trận đấu giữa mùa giải, tâm lý rất ổn định, dễ dàng nhanh chóng đối phó với những tình huống ngoài dự kiến như vậy.

Khổng Húc Dương không buồn quan tâm đến Mục Tứ Thành, quay đầu lạnh giọng quát Dương Chí bên cạnh: “Sợ cái gì, đào nhanh lên! Kỹ năng của tao chỉ tạm mất tác dụng thôi, chờ chút nữa khôi phục bình thường khống chế bọn nó là xong! ”

Mục Tứ Thành nghiến răng định tấn công một lần nữa, cậu quét chân về phía Khổng Húc Dương, Khổng Húc Dương nhanh tay lẹ mắt lại dán lá bùa Cương Cân Thiết Cốt Phù vào mắt cá chân gã, ngón chân Mục Tứ Thành đá trúng gã như đá vào cái cọc sắt, đau điếng đến độ cậu phải ôm chân nhảy dựng lên.

Khổng Húc Dương cười lạnh hai tiếng, gã biết mình đánh cận chiến không bằng Mục Tứ Thành nên nhất quyết giữ khoảng cách, tranh thủ sơ hở lùi về phía sau để đám cương thi hai bên bảo vệ mình.

Cùng lúc đó, Khổng Húc Dương nhịn đau c4n đầu lưỡi, phun máu lên đống lá bùa vàng trong tay, sau đó nhướng mắt giơ cánh tay vung nhanh về phía trước, bùa trong tay gã bay ra dán chặt lên trán của đám cương thi xung quanh:

“Cương Cân Thiết Cốt Phù, đi!”

Bùa vàng vừa dán lên trán của đám cương thi, mắt chúng bỗng dưng đỏ rực, phần thịt vốn thối rữa tr3n cơ thể phát triển thành một lớp cơ bắp chằng chịt liên kết với nhau, bề mặt da được mạ một lớp ánh đồng, răng nanh dài ra một tấc.

Đám cương thi này có tóc cạo nửa đầu như kiểu tóc điển hình của người tiền triều, mặc áo khoác để hở phần tr3n nguc đầy đặn được mạ một lớp ánh đồng, chúng rống to phối hợp với nhau để bao vây Mục Tứ Thành vào giữa…

“Đù má nó, đừng nói đây là thập bát cương thi đồng nhân trận nhé?!” Mục Tứ Thành tấn công liên tục, nhưng ngoại trừ tự

làm đau tay chân mình thì không có cách nào để thoát ra ngoài.

Cương thi dàn thành trận càng lúc càng gần, Mục Tứ Thành dùng chân trái đá một con cương thi đang nhe răng tới gần, đồng thời dùng tay phải chặn một con cương thi trước mặt để ngăn nó c4n cổ mình.

Mục Tứ Thành dùng sức đến nỗi gân xanh ở cổ đều nổi hết cả lên: "… Bạch Liễu, anh đâu?!"

Một chiếc roi đung đưa từ bên này sang bên kia cố gắng đâm vào, roi quất vào làn da cương thi tạo ra âm thanh ping ping pong pong chói tai, bị tứ chi đan xen dày đặc như bức tường đồng chặn lại.

"Đánh chúng không ăn thua." Giọng nói bình tĩnh của Bạch Liễu từ bên ngoài truyền đến, "Bọn chúng cứng quá, tôi cũng không vào được, cậu hãy cố lên."

Bạch Liễu nói xong thì xoay người vọt lẹ.

Mục Tứ Thành bị nhốt giữa một đống cương thi vai u thịt bắp tường đồng da sắt: "???"

"Trở lại coi, khốn nạn quá mà!" Mục Tứ Thành giận điên người đến nỗi lông khỉ đuôi khỉ đều xoăn tít dựng đứng, "Không phải anh bảo tôi cứ làm đi, có chuyện gì anh sẽ chịu trách nhiệm hết sao! Bây giờ cả đám người vây tôi ở đây, anh phải chịu trách nhiệm cho tôiiii!"

Nhưng bên ngoài không còn tí âm thanh nào của Bạch Liễu, chỉ có giọng nói châm chọc âm dương quái khí của Khổng Húc Dương trào phúng: “Bị bỏ rơi rồi phải không?”

Vừa nói, Khổng Húc Dương sặc sụa một tiếng, sắc mặt gã tái nhợt, lau vết máu chảy ra khóe miệng: “Trận trước tao đã nghiên cứu qua thuật pháp chính phái rồi, loại bùa Cương Cân Thiết Cốt Phù này đã dùng cho cương thi thì bách chiến bách thắng, tuy giá trị tấn công ở mức trung bình thôi nhưng giá trị phòng thủ cực cao, đám cương thi bị khống chế sẽ không nghe lời ai ngoại trừ tao, không có bất kỳ giải pháp nào, ngoại trừ người thi pháp phải mất một ít máu… ”

“Nhưng tao sắp thắng rồi, mất một tí máu đó thì nhằm nhò gì?” Khổng Húc Dương nghiêng người về phía Mục Tứ Thành đang bị nhốt trong trận chỉ biết nghiến răng không thể nhúc nhích, “Yên tâm đi, tao không để lũ cương thi vờn ch3t mày đâu, tao ra tay nhanh lắm, giờ thì ch3t nhá!”

Xa xa truyền đến một tiếng nổ “ầm” cực lớn, kèm theo tiếng nước chảy ào ào.

Một viên đạn từ xa bay tới b4n trúng bàn tay đang giơ lên của Khổng Húc Dương, phát ra tiếng “bangg” giòn tan, con dao ngắn tr3n tay Khổng Húc Dương rơi xuống đất.

Khổng Húc Dương đau đớn thét lên, máu trào ra khỏi lòng bàn tay.

“Sao lại có đạn ở đây?” Khổng Húc Dương che lòng bàn tay vừa bị b4n, kinh ngạc quay lại.

Dương Chí đang đào huyệt cũng hốt hoảng ngẩng đầu: “Mới rồi xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có gì đâu.” Bạch Liễu tỉnh bơ đáp, ngón tay đang còn giữ cò súng lục ổ quay hoa hồng, “Tôi mới b4n nổ ao nước để nối huyệt mộ với bãi tha ma này lại ấy mà.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu chuyển đổi sang giao diện cá nhân của người chơi Đường Nhị Đả, sử dụng kỹ năng cá nhân (viên đạn hoa hồng) 】

“Nó b4n nổ cái ao làm gì vậy?!” Dương Chí hoảng sợ nhìn Khổng Húc Dương, “Nơi này nối liền với dòng sông ngầm dưới cầu trong huyệt mộ, b4n nổ sẽ kéo tất cả quái vật trong huyệt mộ lại đây!”

” Khổng ca, quái vật nhiều quá chúng ta ứng phó không nổi đâu!”

Khổng Húc Dương nắm chặt bàn tay phải đang rỉ máu, bắp thịt tr3n gò má run rẩy c4n chặt răng: “Bạch Liễu——!”

Rõ ràng chỉ là một tên hạ đẳng không ra gì, sao có thể ép gã tới mức này chứ!

Từ cái ao cách đó không xa, có thể thấy lờ mờ một đống tay chân nhợt nhạt không ngừng thò ra bám chặt vào bờ, lũ ma cọp vồ vẹo bò ra khỏi lớp bùn dưới đáy ao bị nổ, khuôn mặt cười toe toét của người giấy cũng dính đầy bùn, nó nhảy nhót

tr3n con đường rợp bóng cây về phía bên này, đi bên cạnh là một nhóm cô dâu đội khăn trùm đầu, vung vẫy khăn hỉ, động tác đoan trang dịu dàng.

Trước mặt là mấy con quỷ cầu tuẫn táng đang che mặt bằng dù trắng, đi tới đâu nước nhễu nhão tới đó, tr3n mặt đất là hàng đống bóng phách quỷ vặn vẹo lên xuống từ trái sang phải, âm thanh nói chuyện rôm rả của nam nữ già trẻ ồn ào ầm ĩ hết cả một quãng đường.

Ở phía xa nhất là một số người giấy nâng theo bảy cái quan tài đang mở, bên trong là những ông lão ch3t đuối có khuôn mặt xanh tái tím ngắt và nụ cười đôn hậu.

Móng tay đen sắc nhọn của mấy ông lão yên tĩnh đan xen trước nguc, tựa hồ thật sự đã ch3t, nhưng nhìn kỹ lại, móng tay họ vẫn đang dài ra, ý cười tr3n miệng càng ngày càng sâu, càng lớn, thậm chí nứt đến tận mang tai.

Tr3n con đường bùn ướt ở vùng quê dày đặc âm khí, áo liệm trắng và quần áo cưới đỏ đan xen, mơ hồ chồng lên nhau, tiền giấy vãng sinh vuông tròn không ngừng rơi từ tr3n trời xuống, bên tai vang lên tiếng kèn xô na một cao một thấp báo hiệu hạnh phúc và tang tóc, mùi nhang, dầu sáp, mùi hôi thối x4c ch3t và hơi nước phân hủy xộc vào tràn ngập mũi miệng của mọi người.

Cảnh tượng bách quỷ dạ hành này làm cho người ta chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng phải run sợ, Mục Tứ Thành vốn đang bị cương thi nhốt cứng tại chỗ đứng đờ cả người.

Bạch Liễu này mẹ nó tới cứu cậu hay là giết cậu vậy! Nhiều quỷ quá!

Dương Chí hoảng sợ hét lên: ” Khổng ca, làm sao bây giờ?”

Khổng Húc Dương nhanh chóng mở giao diện của mình, các biểu tượng khác nhau tr3n đó nhấp nháy, lúc ẩn lúc hiện, đôi mắt Khổng Húc Dương lướt qua những biểu tượng ẩn hiện đó, dừng lại ở lời nhắc hệ thống:

【 hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng cá nhân của người chơi Khổng Húc Dương sắp mất đi hiệu lực hoàn toàn ——5, 4, 3, 2, 1 ——】

【 hệ thống nhắc nhở: Bỏ chặn tất cả các giao diện của người chơi trong phó bản 】

Khổng Húc Dương th0 hắt ra một hơi, gã đang đợi giờ phút này!

Kỹ năng của gã cần phải thao tác thật cẩn thận tr3n giao diện, vừa rồi kỹ năng bị hạn chế nhưng vẫn còn tín hiệu ảnh hưởng rất lớn đến gã, nhưng hiện tại chúng đã mất tác dụng hoàn toàn, giao diện của Khổng Húc Dương cũng đã được giải băng, điều này có ý nghĩa ——

Khóe miệng Khổng Húc Dương không thể kiềm chế nhếch lên, gã điên cuồng ấn nút kỹ năng: 【 Sử dụng kỹ năng (câm lặng giao diện) một lần nữa! 】

【 hệ thống nhắc nhở: Đang tải kỹ năng (câm lặng giao diện) của người chơi Khổng Húc Dương… 】

Ngay lập tức, lập tức ưu thế sẽ lại nằm trong tay gã, gã là một người quá xuất sắc, không thể nào thua một đứa trẻ mồ côi thiểu năng như Bạch Liễu, từ nhỏ cơm không đủ no mặc không đủ ấm, chỉ đạt hơn 400 điểm trong kỳ thi tuyển sinh đại học…

Chỉ cần cho gã điều kiện đầy đủ, gã chính là người ưu tú nhất thế giới, không ai có thể đánh bại gã khi gã sử dụng kỹ năng của mình, trừ khi bên kia có điều kiện mạnh hơn gã.

Nhưng Bạch Liễu có à?

Bạch Liễu không có, hắn từ đầu đến cuối từ thuở ấu thơ, thiếu niên rồi đến thanh niên chỉ là một kẻ thất bại và nhục nhã, một tên loser phải nhờ vào người khác chỉnh sửa ký ức mới có thể tham sống sợ ch3t tồn tại tới bây giờ!

Vì vậy gã không thể thua Bạch Liễu! Gã so với Bạch Liễu mạnh hơn rất nhiều!

Đôi mắt đỏ đậm của Khổng Húc Dương gần như điên cuồng phản chiếu thanh tải kỹ năng của hệ thống, bàn tay bị súng xuyên qua run lên không ngừng, nhưng nụ cười tr3n mặt càng ngày càng lớn —— gã sắp thắng rồi!

【 hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng (câm lặng giao diện) của người chơi Khổng Húc Dương tải thất bại, kiểm tra phát hiện nguyên nhân thất bại… đã phát hiện ra người chơi mục tiêu

không đạt yêu cầu sử dụng kỹ năng trong trò chơi, không thể sử dụng kỹ năng trong phó bản. 】

【 Người chơi Bạch Liễu không phù hợp điều kiện sử dụng kỹ năng. 】

Khổng Húc Dương nhìn dòng chữ đỏ nổi bật tr3n giao diện hệ thống, trước mắt tối sầm lại.

Trong cổ họng có mùi máu tanh, gã kinh ngạc gầm lên: “Sao lại như vậy?!”

“Tại sao tao không thể sử dụng kỹ năng với Bạch Liễu?!”

【 hệ thống thân thiện nhắc nhở: Bởi vì ngài tin chắc rằng Bạch Liễu yếu hơn ngài, mà điều kiện giới hạn sử dụng kỹ năng của ngài không bao gồm những người yếu kém hơn ngài, cho nên ngài không thể sử dụng kỹ năng này với Bạch Liễu. 】

“Tại sao Bạch Liễu yếu kém hơn thì không thể sử dụng kỹ năng chứ!” Khổng Húc Dương mất khống chế ném luôn đồng xu hệ thống của mình, thét lớn “Mày đang bênh vực cho Bạch Liễu! Không công bằng!”

“Tao sắp thắng rồi!”

【 hệ thống thân thiện nhắc nhở: Trò chơi không bao giờ bênh vực cho bất kỳ ai. 】

Dương Chí nhìn đội quân trăm quỷ ngày càng tới gần, không ngừng lui về phía sau, sợ hãi nhìn Khổng Húc Dương: ” Khổng ca! Chúng nó tới rồi!”

Khổng Húc Dương tập trung tâm trí đã bị lửa giận bóp nghẹt đến cực điểm, nhìn chằm chằm Bạch Liễu cách đó không xa với đôi mắt đỏ ngầu, nặng nề gầm lên một tiếng: “Chỉ là một tên Bạch Liễu cùi bắp … Không cần kỹ năng tao cũng có thể thắng nó!”

Gã phất tay, lại c4n một búng máu ở ngón tay cái, quẹt vào trong lá bùa, hai lá bùa bay ra dính vào lưng của cương thi đồng nhân đang vây chặt Mục Tứ Thành bên trong.

Khổng Húc Dương khàn giọng nói: “Dàn trận! —— tường đồng vách sắt!”

Lũ cương thi đang bao vây Mục Tứ Thành khựng lại một lúc, sau đó từ từ tản ra, hai tay ôm chặt lấy nhau hướng ra ngoài tạo thành một vòng tròn, bảo vệ vững chắc Khổng Húc Dương và Dương Chí ở giữa.

Mục Tứ Thành cũng bị nhốt bên trong, bị một con cương thi giữ chặt đôi tay, không thể nhúc nhích.

Mục Tứ Thành bị c4n trúng một trong trận bao vây vừa rồi, hiện tại cổ cậu có hai lỗ thủng lớn, máu chảy ào ạt, cậu ngồi tr3n mặt đất th0 hổn hển, gương mặt bắt đầu xanh tím vì trúng thi độc.

Khổng Húc Dương nhìn bộ dạng yếu ớt của Mục Tứ Thành thích chí nói: “Có kỹ năng thì sao? Không có ký ức thì cũng không biết phải dùng như thế nào, vẫn là một đứa phế vật.”

“Đã trúng thi độc thì trong vòng một giờ giá trị tinh thần của mày sẽ hoàn toàn giảm xuống trở thành một con cương thi ở đây.”

“Số phận của mày là như vậy đó.” Khổng Húc Dương cúi đầu đến gần Mục Tứ Thành, mở miệng cười như thằng điên, “Bạch Liễu cũng sẽ như vậy, cuối cùng người thắng sẽ là tao.”

Nói xong, Khổng Húc Dương cũng không thèm nhìn Mục Tứ Thành, lạnh giọng nói với Dương Chí, “Đào tiếp đi, đào hết hoàng lịch còn lại đánh ra true end sẽ kết thúc trò chơi này.”

- ——oOo—

Chương 366

Dương Chí vùi đầu đào bới, hắn chật vật đưa tay lên lau bùn tr3n mặt, đưa đống hoàng lịch đã tích lũy tr3n tay cho Khổng Húc Dương, lo lắng hỏi: "Khổng ca, tôi mới đào ra được bấy nhiêu đây, anh đọc thử xem sao?"

Khổng Húc Dương tiếp nhận hoàng lịch, nhanh chóng lướt nhìn:

"… Năm Canh Tý, tháng Canh Thìn, ngày Quý Hợi 21 tháng 3 âm lịch, thanh niên trai tráng khỏe mạnh trong gia đình tụ tập hiến tế tổ tiên, quyết tâm lập nhóm ra đi vì chính nghĩa, lên đường chống lại ma quỷ từ phương tây, cha mẹ con gái bên cầu rơi nước mắt, quỳ xuống cầu xin thiên địa thần linh phù hộ cho đám trai làng chúng ta bình an trở về…"

"Năm Canh Tý, tháng Tân Tỵ, ngày Tân Hợi, mùng 1 tháng 5 âm lịch, Bắc Kinh xảy ra chiến sự, tiếng đại bác ầm ầm, tiếng súng liên thanh, cách xa hàng trăm dặm vẫn còn nghe thấy, người thân trong nhà ai ai cũng đều lo lắng, ngày đêm cầu nguyện trong từ đường và miếu thờ…. "

"Tháng Tân Tỵ, ngày Ất Tỵ, ngày 5 tháng 5 âm lịch, tết Đoan Ngọ, phụ nữ chẳng buồn gói bánh bá trạng, người già chẳng buồn cười nói, trẻ em không buồn vui chơi, tất cả đều cầm bao túi ngồi buồn chờ ngay lối vào thôn."

“Người này tên là Vương Ngũ, 38 tuổi, có một con trai và hai con gái, là người đôn hậu hiền lành, ngày mùa đều ra ruộng giúp người thân hàng xóm gặt lúa, vợ ngồi trước thi thể khóc ngất lên ngất xuống, hai tay run lẩy bẩy, không nói được lời nào, mở tấm vải trắng ra chỉ thấy một x4c ch3t không còn đầy đủ hình dạng, thiếu tay phải và chân phải, ác quỷ đã b4n nát thân rồi, không thể thu nhặt lại được nữa.”

“Ba đứa con trai con gái của Vương Ngũ lay động x4c cha, kêu gào thảm thiết, Vương Ngũ không trả lời.”

“… Vào ngày mùng 8 tháng 5 âm lịch, giá gỗ khiêng x4c che kín mặt đặt đầy trước cửa thôn, người trong thôn đứng trước thi thể lặng thinh không ai dám tiến tới mở vải che mặt, chỉ biết che mặt khóc nức nở, mãi đến mấy tiếng sau, lão Trương trong thôn mới bước tới, bắt tay vén tấm vải ra, khóc òa lên, gọi đi gọi lại nhũ danh con trai mình, lệ tuôn như suốt, cuối cùng ngất đi trước thi thể… ”

“Ngày 23 tháng 5 âm lịch, tất cả thanh niên trai tráng thôn Âm Sơn đều trở về, không một ai còn sống.”

“Ngày 27 tháng 5 âm lịch, động thổ, đưa ra ngoài an táng, hầu hết các thi thể đều không còn hoàn chỉnh, dựa theo phong tục thì không được nhập vào phần mộ tổ tiên, phải chôn cất đối diện dưới chân núi, vợ góa ôm bài vị, con trẻ khóc đưa tang, cha mẹ trái phải khiêng quan tài, túc trực bên linh cữu 7 7 49 ngày, tuy không vào phần mộ tổ tiên nhưng được an táng trọng thể.”

……

“Ngày 20 tháng 7 âm lịch, tất cả nghĩa sĩ đều ch3t, quỷ tây dương hoành hành, ngang ngược đi lại trong kinh, chúng đốt phá, giết chóc, cướp bóc, không chuyện ác nào không làm, lửa cháy suốt ngày đêm, đứng ở thôn Âm Sơn vẫn mơ hồ nhìn thấy được.”

“Triều đình bất lực, quỷ mặc sức giết người ngang ngược, trong vòng ba ngày, đầu hàng.”

“Ngày 7 tháng 9 âm lịch, trong kinh có tin đồn, triều đình và quỷ tây dương nghị sự, để biểu đạt sự đồng ý và tán thành hiệp nghị đã giao thôn trang cho quỷ tây dương, cho phép chúng tàn sát, hãm hiếp, giết người, cướp bóc và đóng quân, còn tiếp tục cam chịu cắt nhường lãnh thổ, trừng trị bạo dân, biểu đạt sự thành tâm của mình.”

“Thôn Âm Sơn chỉ còn lại đàn bà phụ nữ trẻ em già yếu bệnh tật không có sức phản kháng, trong cơn đau buồn, họ thà ch3t chứ không chịu khuất phục, để không bị sỉ nhục, những người phụ nữ góa chồng đã nhảy cầu tuẫn táng theo chồng, ôm dù mà ch3t không nhắm mắt.”

“Thà làm một con quỷ dưới gầm cầu còn hơn nằm dưới thân quỷ tây dương.”

……

“Viết cái quỷ lung tung rối loạn gì không vậy?!” Khổng Húc Dương càng xem càng thêm tức giận, “Có liên quan cái rắm gì đến đạo nhân cương thi kia đâu, còn tờ nào nữa không?”

Dương Chí liếc nhìn đống ma quỷ bên ngoài vòng bảo vệ càng lúc càng đông, không khỏi run lên bần bật, sắc mặt tái nhợt, muốn lắc đầu cũng không dám làm quá rõ ràng vì sợ chọc giận Khổng Húc Dương: "Không, không có."

"Đã không có còn không biết đào thêm đi!" Khổng Húc Dương đá vào đầu Dương Chí, giận đến nỗi mặt tím đen hết lên.

Mục Tứ Thành ở bên cạnh nhìn cảnh này, không khỏi trào phúng châm chọc: "Chỉ có mấy thằng ngu mới trút giận vào đồng đội."

Huyệt thái dương Khổng Húc Dương dựng lên, gã bước tới giơ tay định đâm Mục Tứ Thành một dao, nhưng đi được nửa đường, nhìn thấy răng nanh nơi khóe miệng Mục Tứ Thành thì dừng lại.

Mục Tứ Thành bây giờ đã trúng thi độc sắp trở thành cương thi, nếu gã đi qua, lỡ đâu Mục Tứ Thành liều mình c4n gã một cái, người thiệt vẫn là gã.

Năng lượng của gã cũng gần như cạn kiệt, không thể điều khiển con cương thi canh giữ Mục Tứ Thành c4n ch3t cậu, nên chỉ có thể đơn giản bắt nó coi chừng Mục Tứ Thành…

Hơn nữa nếu cương thi không c4n Mục Tứ Thành một nhát ch3t luôn, để giá trị tinh thần của Mục Tứ Thành giảm xuống dưới 20 mà vẫn không ch3t thì chuyện sẽ còn rắc rối hơn nữa.

Phải biết phân rõ nặng nhẹ nhanh chậm, sắp xếp thứ tự ưu tiên, đừng lãng phí sức lực, cứ tìm hoàng lịch trước đã!

Bàn tay đang giơ lên của Khổng Húc Dương dừng lại một chút, gã hít một hơi thật sâu, sau đó lại phủi tay, xoay người kẹp mấy tờ hoàng lịch vào thắt lưng, ngồi xổm xuống, tiếp tục đào mộ với Dương Chí.

Mục Tứ Thành nhìn mấy tờ hoàng lịch tr3n eo Khổng Húc Dương, móng khỉ bị cương thi bắt chéo phía sau giật giật, chậm rãi th0 ra một hơi dài.

Vừa rồi cậu còn định khiêu khích Khổng Húc Dương đi tới để cướp đống hoàng lịch tr3n eo gã, nhưng không ngờ tên ngốc Khổng Húc Dương đến lúc này đầu óc lại trở nên tỉnh táo, cho dù cậu kêu gào gây chú ý như thế nào cũng không buồn liếc cậu một cái.

Mục Tứ Thành đôi mắt tối tăm liếc nhìn lũ cương thi tường đồng vách sắt, tuy rằng có chút xê dịch dưới sự bao vây của đám ma quỷ từ huyệt một, nhưng thoạt nhìn trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể lay chuyển được.

Khổng Húc Dương nói không sai, con bài tẩy mà gã giấu kỹ này sẽ giúp gã trụ được đến khi tìm hết những tờ hoàng lịch cần thiết.

Nếu quả thật hoàng lịch cất giấu mấu chốt của trò chơi này như Bạch Liễu đã dự đoán, chẳng phải có nghĩa là Khổng Húc Dương đã thực sự thắng theo lời gã nói hay sao?

Với lại Bạch Liễu và đám ma quỷ đều ở ngoài tường, không biết Bạch Liễu còn có thể bám trụ được bao lâu nữa…

Răng nanh quanh miệng Mục Tứ Thành ngày càng dài ra, khuôn mặt cậu gần giống x4c ch3t màu xanh lá, hô hấp trở nên dồn dập, cậu ước chừng khoảng cách giữa mình và Khổng Húc Dương.

Chỉ cần dốc hết lực tấn công thì có thể thu hẹp khoảng cách này, có nghĩa là cậu phải đột ngột lao về phía trước để tấn công bất ngờ, cướp lấy hoàng lịch tr3n eo Khổng Húc Dương, ném nó ra bên ngoài bức tường cương thi.

Nhưng nếu cậu cố lao tới thì con cương thi phía sau Mục Tứ Thành chắc chắn sẽ không để yên cho cậu, Khổng Húc Dương cũng sẽ bị chọc điên lên giết cậu ch3t, dưới thế tấn công kép của cương thi và Khổng Húc Dương, Mục Tứ Thành cảm thấy rằng chắc mình sẽ ngỏm củ tỏi sớm.

… Chỉ là không biết Bạch Liễu chụp được thứ này thì có kịp giải mã hay không, tìm ra bí mật của đạo nhân cương thi, sau đó đến cứu cậu.

Nhiều bước như vậy, nghĩ thôi cũng biết phối hợp tuyệt đối sẽ không kịp, nếu cố quá thì sợ rằng sẽ lại quá cố.

Mục Tứ Thành hít một hơi thật sâu ——

Nhưng không rõ vì lý do gì, khi cậu nghĩ rằng người bên ngoài là Bạch Liễu, cho dù thao tác khó tin nhiều đến mấy, cậu vẫn cảm thấy rằng mình có thể ——

—— đánh cuộc một lần!

Mục Tứ Thành nhìn chằm chằm vào đống hoàng lịch ngay eo Khổng Húc Dương, hít sâu một hơi, hạ thấp người, chớp động móng vuốt lao tới cào mạnh vào eo Khổng Húc Dương, gần như cùng lúc đó, con cương thi phía sau cũng theo sát nhào tới, mở miệng ra hung hăng muốn c4n một ngụm tr3n lưng Mục Tứ Thành.

Phản ứng của Khổng Húc Dương cũng rất nhanh, lửa giận trong mắt còn chưa nổi lên, dao ngắn trong tay đã trở lấy chặn lại thắt lưng, đẩy móng vuốt của Mục Tứ Thành ra.

Nhưng Khổng Húc Dương lại không ngờ rằng là Mục Tứ Thành không quay lại né cương thi phía sau như gã dự đoán, mà hoàn toàn mặc kệ nó, cậu dùng móng vuốt túm lấy con dao ngắn của Khổng Húc Dương rồi kéo về phía trước, kéo Khổng Húc Dương đến trước mặt mình.

Trong ánh mắt kinh ngạc và không kịp phòng ngừa của Khổng Húc Dương, Mục Tứ Thành bị con cương thi phía sau c4n một ngụm đau điếng, sau đó cậu dùng tay trái móc đống hoàng lịch ra khỏi eo Khổng Húc Dương, vo tròn chúng thành một quả bóng nhỏ thuận tay ném luôn ra ngoài, lạnh lùng nói: “Bạch Liễu, chụp lấy hoàng lịch!”

Cương thi đằng sau Mục Tứ Thành c4n cậu không nhả ra khiến cậu phun ra một ngụm máu bầm.

Ngay chỗ cương thi c4n, thi độc không ngừng chảy vào cơ thể Mục Tứ Thành, sắc mặt của cậu suy giảm nhanh chóng.

Mục Tứ Thành chống tay xuống đất, th0 hổn hển, hơi th0 toát ra một mùi hôi thối, hai mắt đen láy, răng nanh gần như chạm vào quai hàm, cổ họng gào rống khát máu.

Khổng Húc Dương bất lực trơ mắt nhìn đống hoàng lịch mà gã cực khổ lụm lặt bị Mục Tứ Thành ném ra ngoài, tức giận đến mức từng thớ thịt tr3n mặt run lên không thể kiểm soát được, lần này gã không còn giữ được bình tĩnh nữa, giơ dao ngắn lên hung hăng muốn c4m vào trái tim Mục Tứ Thành: "Mục Tứ Thành ——!!"

Mũi dao ngắn đâm vào lưng Mục Tứ Thành, nhưng như thể đâm vào miếng da thú cứng rắn nào đó, đâm mãi không vào được còn bị cong cả lưỡi dao.

Khổng Húc Dương dừng động tác lại, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Không xong!

Sau khi bị c4n hai lần liên tiếp, giá trị tinh thần của Mục Tứ Thành đã giảm xuống 20!

【 hệ thống cảnh cáo: Giá trị tinh thần của người chơi Mục Tứ Thành giảm xuống còn 17, tiến vào trạng thái cuồng hóa giao diện! 】

Mục Tứ Thành chậm rãi ngước đôi mắt đỏ ngầu lên, ngoẹo đầu, xoay vai vài cái, xoa nắm đấm, cũng luôn con cương thi

vẫn đang c4n mình tr3n lưng đứng dậy, cậu lắc lắc hai cái vuốt khỉ ngày càng dài ra, nhìn xuống Khổng Húc Dương và Dương Chí đang lùi dần về phía sau, thong thả nhướng mày:

“Thảo nào Bạch Liễu lại không vội vàng cứu tao chút nào.”

“Hóa ra trò chơi này còn có thể cuồng hóa như vậy.” Mục Tứ Thành vươn đầu lưỡi li3m sạch vết máu tr3n miệng, trong mắt hiện lên tia sáng đỏ, toét miệng cười xấu xa, “Thật là thú vị, tao thích rồi đó.”

Khổng Húc Dương giọng nói sắc nhọn chói tai, gã thủ tay thành chưởng ấn: “Cương thi trở lại! Bảo vệ ta!”

Bức tường cương thi bao quanh Khổng Húc Dương và Dương Chí nhanh chóng thu hẹp vào trong.

Bức tường cương thi này vừa thu hẹp vừa bị Mục Tứ Thành đập tơi tả, miễn cưỡng thu nhỏ lại còn một nửa, không còn lớn mạnh như bức tường trước đó, Khổng Húc Dương mặt tái mét, không còn giọt máu nào, cố dùng bùa chú để điều khiển cương thi ngăn cản, ho ra hai ngụm máu, yếu ớt thúc giục Dương Chí: “Nhanh, đào nhanh lên!”

Dương Chí Cường không đành lòng nhìn ra, chuyên tâm đào mộ, mắt đỏ hoe, hô hấp dồn dập, dưới áp lực sinh tồn càng đào nhanh hơn bao giờ hết.

Bây giờ làm gì cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có đào mộ mới có thể nhanh chóng kết thúc trò chơi!

Dương Chí cố gắng bình tĩnh lại, hai tay thi nhau đào loạn xạ hai ngôi mộ cùng lúc, kết quả là mới đào được một nửa thì Dương Chí nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Đồ tùy táng trong ngôi mộ này có rất nhiều các loại đồ trang sức bằng vàng bạc và đồ sứ kiểu Trung Quốc, có cái sứt mẻ không hoàn chỉnh nhưng có cái lại rất tinh xảo, chính giữa là một cuốn nhật ký bằng da dê chứ không phải hoàng lịch, cuốn nhật ký cũng không được viết bằng bút lông mà là bằng chữ cái tiếng Anh.

Dương Chí nghi ngờ đào thêm vài cái nữa thì nhìn thấy một chiếc quan tài hình lục giác kiểu phương Tây, hắn nhấc nắp quan tài lên, liếc nhìn phía dưới thật kỹ, sau đó cả kinh kêu thét lên một tiếng, chỉ tay về phía quan tài, giọng run run, ” Khổng, Khổng ca, anh nhìn người trong quan tài…”

Khổng Húc Dương nhìn theo ngón tay của Dương Chí, theo bản năng nhìn vào quan tài, cũng sững người.

Bên trong quan tài có hai thi thể mặc quần áo người nước ngoài nhưng lại khoác áo đạo sĩ, nhìn âm không ra âm dương không ra dương, đông không ra đông tây không ra tây, quần áo đã kỳ quái nhưng mặt bọn họ lại càng kỳ quái hơn.

Khuôn mặt của hai x4c ch3t giống hệt Dương Chí và Khổng Húc Dương.

Dương Chí sợ tới mức lùi lại, giọng nức nở: “Khổng ca, chuyện gì vậy? Sao ở đây lại có thi thể giống chúng ta!”

Khổng Húc Dương nhìn chằm chằm vào hai x4c ch3t như thể bị bóng đè, mặt gã lúc xanh lúc trắng một hồi, lẩm bẩm trong miệng tự nói:

"Kẻ trộm mộ đã lấy trộm đồ ở thôn Âm Sơn một trăm năm sau, quỷ tây dương đã lấy trộm đồ ở thôn Âm Sơn một trăm năm trước…"

"Nếu đạo sĩ Mao Sơn tà thuật đang canh giữ thôn Âm Sơn, thì đạo sĩ Mao Sơn chính phái phải là…"

Trong nháy mắt, mọi thứ đều kết nối trong tâm trí của Khổng Húc Dương, gã đột nhiên mở cuốn Mao Sơn đạo thuật mà mình trộm được ở sau miếu, từ đầu đến cuối đều không thấy ghi chú nào, sau đó Khổng Húc Dương dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì, xếp sách thẳng đứng nhìn sang cạnh bên.

Cạnh bên của sách được viết bằng tiếng Anh:

【Ngày 17 tháng 4 năm 1901, đặc biệt mời hai vị đại sư, dùng thuật pháp chính phái hỗ trợ phe ta công phá thôn Âm Sơn, xong việc sẽ cảm tạ thâm hậu】.

- ——oOo—

Chương 367

Khổng Húc Dương khóe mắt muốn nứt ra, suýt chút nữa đã dùng tay xé nát cuốn Mao Sơn đạo thuật: "Giả thiết nhân vật cái chó gì thế này!"

Dương Chí bị dáng vẻ điên cuồng của gã làm cho hoảng sợ, lùi lại vài bước rồi mới cẩn thận đưa cuốn nhật ký ra: "… Khổng ca, anh có muốn đọc cuốn nhật ký không?"

Khổng Húc Dương nhắm mắt hít th0 sâu, ép bản thân bình tĩnh lại, cầm cuốn nhật ký ra đọc nhanh.

Cho dù thiết lập nhân vật là gì, nếu trò chơi đưa ra, nhất định cũng phải có một con đường vượt cửa.

Bây giờ họ đang nhập vai những thuật sĩ chính phái đã tấn công thôn Âm Sơn một trăm năm trước, việc hai thuật sĩ chính phái này được chôn ở lối vào của thôn Âm Sơn một cách hoành tráng như vậy chứng tỏ họ là người chiến thắng cách đây một trăm năm!

Nhân vật họ nhập vai một trăm năm trước có thể thắng thì chắc chắn một trăm năm sau bọn họ cũng sẽ thắng!

Còn việc thắng thua như thế nào thì nhất định có ghi lại trong cuốn nhật ký chôn hai cùng hai thuật sĩ này.

Cuốn nhật ký bằng da dê được viết bằng tiếng Anh, do niên đại quá lâu nên cách dùng văn hơi khác với ngày nay, phiên dịch lại có chút cẩu thả, có vẻ là người Trung Quốc viết tiếng Anh, nhưng Khổng Húc Dương miễn cưỡng vẫn có thể hiểu được:

Nhật ký ghi lại:

【Năm Canh Tý, ngày 25 tháng 11, triều đình và các đại nhân nghị sự, soạn thảo thư đầu hàng, chính thức hạ lệnh ban tặng thôn Âm Sơn cho các đại nhân.】

【Những người lính nước ngoài mang súng vào trong núi, nhưng họ không tìm thấy thôn Âm Sơn, chỉ còn lại hai con đường đầu thôn cuối thôn, cả cái thôn Âm Sơn tr3n bãi đất bằng phẳng hoàn toàn biến mất, mọi người không thể đi vào, nghi ngờ có chuyện lạ nên đã nã pháo, nổ súng, b4n giết vô số người, tức giận, cho rằng mình bị chơi xỏ, ra lệnh cho triều đình chọn ngày để giao nộp người của thôn Âm Sơn, nếu không sẽ tấn công vào kinh thành.】

【Triều đình náo loạn, có người cho rằng có thể là dị thuật của Mao Sơn, che dấu vết tích của thôn Âm Sơn, thượng nghị tìm người tài giỏi, trợ giúp tấn công thôn.】

【Ngày hôm sau, triều đình tìm đến tôi và sư đệ, ra lệnh cho chúng tôi hỗ trợ người nước ngoài tấn công thôn làng, im lặng mà làm.】

【Ba ngày sau, tôi và sư đệ vào núi thăm dò, hóa ra có người đạo thuật cao thâm đã sử dụng Mao Sơn tà thuật để giấu kín

thôn Âm Sơn, lấy tà pháp làm chính đạo, uy lực tăng lên không thể tưởng, tôi và sư đệ không thể phá giải thuật pháp bảo vệ thôn này. 】

【Tôi và sư đệ thượng tấu triều đình đúng theo sự thật, triều đình bắt ép chúng tôi tìm cách phá giải, tôi và sư đệ đọc điển tịch mấy ngày liền, cuối cùng tìm ra một phương pháp. 】

【Đạo gia tự nhiên có thể dùng Thiên Uy Lệnh trấn áp hiện tại, hủy diệt chính đạo, phá vỡ trận pháp. 】

【Triều đình chấp thuận. 】

【Năm Canh Tý, ngày 13 tháng 12 âm lịch, năm cũ sắp qua, triều đình ra lệnh cả nước không ai được làm hại người nước ngoài, kẻ nào làm hại người nước ngoài là ngỗ nghịch thiên gia, đạo pháp không dung, phải bị trừng trị nghiêm khắc. 】

【Ngày hôm sau, cả nước thi hành sắc lệnh, trời đổ mưa lớn, sấm sét chia đôi núi đồi, mê chướng bị phá giải, phá tan thuật pháp của thôn Âm Sơn, toàn thôn tr3n dưới 513 người, tất cả đều là người già, phụ nữ và trẻ em, quỳ trước làng, máu và nước mắt hòa quyện với nhau, than trách thiên địa bất nhân. 】

【Một đạo nhân mặc áo vàng đứng trước ngôi làng, giơ tay phủ sương mù, một lần nữa giấu kín thôn Âm Sơn trong khói độc trùng chướng, trong sương mù lại dựng 9 9 81 trận pháp, người nước ngoài bất chấp xông vào khiến hơn 100 người thương vong, tôi và sư đệ không dám vào. 】

【Vào tháng 4, thôn Âm Sơn không ai vào được, người nước ngoài nổi cơn giận dữ, tạo áp lực cho triều đình, triều đình sợ hãi, ra sắc lệnh mới. 】

【Không được chống lại hành vi quân sự của người nước ngoài, không được từ chối những người truyền giáo vào nhà, không được chửi bới nói nặng lời với người nước ngoài, đồng ý trả 450 triệu lượng tiền bồi thường. 】

【Vào ngày đó, mê chướng của thôn Âm Sơn bị phá vỡ, cửa thôn bị mở ra, người nước ngoài mang theo súng ống đi vào. 】

【Bước tới cổng thôn, thôn Âm Sơn máu chảy thành sông, đạo nhân áo vàng mang theo trăm năm nghiệp chướng, đỉnh vạn trượng thiên lôi, luyện mấy trăm lệ quỷ, điều khiển chúng thi ch3t thảm bảo vệ cửa thôn, không lùi một bước. 】

【Người nước ngoài sợ hãi, không dám vào. 】

【Cảnh tượng đau lòng như thế, người không đành lòng thâm nhập, quá trái với đạo tâm, khởi bẩm triều đình không vào được, triều đình ban một thánh chỉ buộc đạo nhân áo vàng phải đầu hàng, liên lụy 9 gia tộc ở thôn Âm Sơn, nếu không đầu hàng sẽ giết tôi, sư đệ và mọi người trong đạo gia. 】

【… Thánh chỉ đã ban, lệ quỷ đầu hàng, mọi người trong thôn Âm Sơn đều bị thánh chỉ phong ấn. 】

【Tôi và sư đệ bí mật trộm sửa thánh chỉ, đổi ngày hạ chiếu thành trăm năm. 】

【Người nước ngoài mang theo đạn pháo vào thôn Âm Sơn, tôi và sư đệ đã bí mật giấu những hậu nhân còn sống của thôn Âm Sơn trong phần mộ ngầm của tổ tiên dưới lòng đất, âm thầm cứu tế đồ ăn, giữ cho họ sống sót. 】

【 Theo lời yêu cầu của tôi và sư đệ, các hậu nhân đã xây dựng một trận pháp trong lăng mộ, dùng nước bảo quản, giữ cho âm thi trong lăng mộ trăm năm không thối rữa, hậu nhân thôn Âm Sơn sau khi ch3t âm hồn trăm năm không tiêu tan, không vào địa phủ không vào thiên đình, tránh thánh chỉ trăm năm của triều đình, không bị thiên lôi đánh tan. 】

【Sau một trăm năm, nghiệp chướng bị giải trừ, thôn Âm Sơn trống rỗng, tất cả hậu nhân đều ch3t, thánh chỉ sẽ mất giá trị. 】

【Thôn Âm Sơn không còn tội nhân thiên hạ, có thể đi vào lục đạo luân hồi, bắt đầu lại từ đầu… 】

Càng đọc về sau, ánh mắt của Khổng Húc Dương càng sáng rực, gã đột nhiên quay đầu nhìn Dương Chí, nắm lấy cánh tay của Dương Chí, giọng nói khàn khàn đến mức không nghe được tiếng người: “Tao biết nhược điểm của cương thi kia là gì rồi.”

“Là thánh chỉ! Mau đào đi, đạo cụ thánh chỉ chắc chắn ở trong mộ của hai đạo nhân ngoại quốc này!”

……

Tại đây, Bạch Liễu đứng ở cửa thôn cũng đang đọc hoàng lịch mà Mục Tứ Thành ném ra, hắn cầm hoàng lịch đọc từng tờ rồi từng tờ, bên cạnh là đạo nhân cương thi bất động, không có cương thi nào dám đến gần Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành giảm giá trị tinh thần, giết chóc được một hồi thì bắt đầu hứng khởi, cuối cùng bị Bạch Liễu d3 xuống, dùng roi trói chặt tay chân, dựa ngã ở đền thờ trước cổng thôn, ban đầu còn nhe răng trợn mắt với Bạch Liễu, nhưng Bạch Liễu chẳng thèm ngó ngàng chút nào.

Một lúc sau, Mục Tứ Thành dừng động tác, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt kỳ quái, như thể nhìn thấy thứ không nên tồn tại ở đây.

Bạch Liễu một tay cầm hoàng lịch, tay kia trói Mục Tứ Thành, dùng chân phải giẫm lên vai Mục Tứ Thành để khiến cậu bớt loi nhoi lại, ánh mắt đảo qua đống hoàng lịch nhanh như gió, miệng lẩm bẩm"

"Thì ra là vậy, trận pháp trong mộ không phải đạo nhân trong mộ sắp xếp, mà là đạo nhân chính phái kết hợp với hậu nhân thôn Âm Sơn sắp đặt, thu thập âm khí không phải để luyện thi mà để tu bổ hồn phách của đạo nhân cương thi bị thiên lôi đánh nát, tránh để trăm năm sau hồn phi phách tán, không được luân hồi."

"… Mộ cô dâu mới và người già ch3t đuối đều là để đánh đuổi giặc ngoại xâm, bọn họ đã cùng đường, không còn cách nào khác, quỳ xuống trước đạo nhân yêu cầu người dùng tà pháp mạnh nhất để biến mình thành lệ quỷ, bảo vệ thôn Âm Sơn."

Bạch Liễu khẽ đọc dòng chữ tr3n hoàng lịch: “Thế hệ của ta ch3t thảm, chỉ vì làm người không bảo vệ được non sông gấm vóc, không bảo vệ được người thân ở quê nhà.”

“Nhưng dù có ch3t, chúng ta cũng là quỷ có nhà, không phải là nô lệ mất nước.”

“Tà thuật có ghi, thiếu nữ chưa lấy chồng trở thành hồng sát, ch3t tr3n đường xuất giá, trở thành lệ quỷ, uy lực không thể diễn tả thành lời, vì thế 51 danh trung khuê nữ thôn Âm Sơn xuất giá kết hôn, đội khăn song hỉ, ngồi kiệu hoa, cầm kéo tự vẫn tr3n đường xuất giá, hóa thành hồng sát, trấn giữ bên trái thôn…”

“51 danh nữ tên là: Vương Nhất Hi (con gái của Vương Ngũ), Giang Bình Lục (đã đính hôn)…”

“Tà thuật có ghi, lão ông và lão bà ch3t đuối dưới ao sẽ trở thành lệ quỷ, sát khí không thể diễn tả thành lời, vì thế 271 lão ông, lão bà ở thôn Âm Sơn đồng ý chịu ch3t, mặc quần trắng áo trắng dìm mình xuống nước, đạp chân, không chịu lên bờ, hóa thành bạch sát, trấn giữ bên phải thôn…”

“271 danh lão ông lão bà tên là: Trương Dĩ Sơn…”

“Hồng bạch song sát đã xong, đạo nhân mở phần mộ tổ tiên chôn các thi thể, thu thập âm khí, chịu đựng muôn ngàn đau đớn, luyện sống bản thân mình thành thi, mang hình dáng người không ra người quỷ không ra quỷ, bảo vệ chính thôn, cả thôn bái phục, tổ chức đại tang cho ngài, quỳ lạy tôn ngài là thần, quyết định lập miếu thờ cho ngài…”

“Mấy ngày nữa mở cửa thôn nghênh địch…”

Bạch Liễu đọc đến đây, đạo nhân cương thi bên cạnh nãy giờ vẫn không có động tĩnh đột nhiên mở mắt.

Phù chú tr3n người nó không gió cũng tự động bay, vạt áo đạo bào vàng bị gió đêm thổi lất phất tr3n không, hai ngón tay phải khép lại hướng thẳng lên trời, kiếm gỗ đào sau lưng tự động bay ra, c4m trước cửa thôn Âm Sơn, trở thành biển báo giao thông cấm mọi người tiến về phía trước.

Đạo nhân áo vàng lãnh đạm lên tiếng, nhìn về phía ngoài cổng thôn, hỏi: “Người tới là ai?”

Núi rừng bên ngoài cổng làng đen kịt đang chuyển động như có vạn vật đang tiếng gần lại đây, xen lẫn tiếng cười khàn khàn, sắc bén và tiếng khóc yếu ớt nghẹn ngào trong bóng tối là những bóng đen ẩn khuất dày đặc âm khí nối thành một mảnh không rõ ràng, khiến người ta ớn lạnh sống lưng, lan nhanh đến dưới chân Bạch Liễu.

Một người cầm ngọn nến chậm rãi lộ ra từ trong bóng tối, là Khổng Húc Dương.

Một nửa khuôn mặt của gã phản chiếu dưới ánh sáng đỏ của ngọn nến, trong cổ họng phát ra một tiếng cười khàn khàn trầm thấp, vẻ mặt đã có chút điên cuồng, tay phải cầm nến được băng bó sơ sài bằng mấy lớp vải quần áo còn đang thấm máu, tay trái nắm chặt một cuộn vàng óng ả, bên ngoài bọc lớp vải dệt, thoạt nhìn giống như đạo cụ thánh chỉ trong một bộ phim cung đình nhà Thanh.

Theo sau gã là lũ cương thi dán đầy bùa tr3n trán, sau nữa còn có một số bộ xương lung lay nắm trong tay súng ống hoặc pháo đã rỉ sét, mặc quân phục kiểu phương Tây cũ kỹ, trông giống như người nước ngoài.

Dương Chí đi theo sau Khổng Húc Dương, vẻ mặt đã bình tĩnh trở lại, sự hoảng sợ trước đó cũng bị quét sạch.

"Không ngờ phải không?" Khổng Húc Dương cười to thành tiếng, hai tay mở ra, "Bạch Liễu, nhìn xem, nhân vật của tao nhập vai bắt được thánh chỉ thì có gì đây?"

"Quân đội, vũ trang chiến đấu, cái gì cũng có."

Khổng Húc Dương khinh thường nhìn Bạch Liễu và đạo nhân cương thi trước thôn Âm Sơn, nụ cười xấu xa nơi khóe miệng không tự chủ được nở ra: "Một trăm năm trước, mày và cương thi bên cạnh chẳng qua cũng chỉ là bại tướng của 【 tao 】, sống sót nhờ sự bố thí của tao."

"Hiện tại 【 tao 】không có nhân từ vậy đâu."

"Nếu không phải thánh chỉ của hoàng thượng bị cố ý bóp méo trăm năm trước, thì đám 4m vật của mày đã sớm hồn phi phách tán từ lâu rồi!"

Vẻ mặt của Khổng Húc Dương lạnh đi, gã giơ tay lên dùng bút lông gạch đi khoảng thời gian hạn định 【 trăm năm 】được cẩn thận tăng thêm vào thánh chỉ, đồng thời đọc ra nội dung

tr3n đó: ” Người thôn Âm Sơn bất trung bất nghĩa, bất nhân bất tín, tấn công người khác, tu luyện lệ quỷ, năm lần bảy lượt kháng chỉ không tuân, thiên địa đạo pháp không dung, vì vậy liên luỵ chín tộc, hồn phi phách tán!”

“Tấn công thôn, giết hết tất cả yêu ma quỷ quái trong thôn!”

- ——oOo—

Chương 368

Trong khoảnh khắc chữ "trăm năm" trong thánh chỉ hoàng đế bị gạch bỏ, phía chân trời nổi lên sấm sét, ánh sáng tím ẩn hiện sau mây đen.

Khổng Húc Dương ngửa ra sau cười điên cuồng, đưa tay quệt một ít nước mưa tr3n mặt, vui vẻ giơ thánh chỉ lên: "Thời điểm còn chưa tới, thánh chỉ này vẫn còn hiệu lực, chờ bị thiên lôi đánh ch3t đi, một đám cặn bã!"

Cương thi đạo nhân bên trong cổng thôn Âm Sơn không chút hoang mang, tay phải rung chuông, ngước mắt lên, chậm rãi nói: "Lập trận nghênh địch."

Nước mưa dập tắt hết nến trắng nến đỏ, nhang đèn chưa kịp đốt xong, cuốn trôi luôn đống tiền giấy vãng sinh rơi tán loạn tr3n mặt đất, từng gia đình thôn Âm Sơn đều thắp sáng những ngọn đèn dầu mờ ảo, phản chiếu những bóng dáng tàn khuyết không còn tay chân tr3n cửa sổ.

Những bóng dáng đó đều là những người đàn ông đang ở độ tuổi sung mãn, bọn họ bị cụt tay hoặc cụt chân, một số bị đạn b4n nát nửa đầu, chậm chạp lê từng bước ra khỏi nhà, đang lúc đi ra cửa, khoảnh khắc sắp bị nước mưa xối ướt đầu, đột nhiên, một chiếc dù bằng giấy dầu ố vàng bung ra che tr3n đầu họ, thay bọn họ chắn trận mưa như trút nước, tượng trưng cho sự trừng phạt tội lỗi.

Phụ nữ mặc áo liệm trắng, nhảy cầu đến nát cả đầu tĩnh lặng che dù đi theo đàn ông của họ, hai người nắm chặt tay nhau dưới dù.

Cô dâu mặc váy cưới màu đỏ đội khăn trùm đầu, một tay phe phẩy khăn tay, tay kia cầm chiếc kéo đỏ đang rỉ máu, thấp thoáng tràn ra từ trong núi rừng, tiếng cười duyên dáng hạnh phúc phát ra dưới chiếc khăn trùm đầu.

“Hồng sát lập trận bên trái.” Đạo nhân vung tay lên, một đạo bùa vàng từ trong cổ tay áo bay ra, dán tr3n đầu cô dâu đứng đầu hàng.

Hốc mắt cô dâu không có tròng mắt đen, cười hắc hắc, cúi đầu, đứng yên ở bên trái.

Lão ông lão bà cả người ướt đẫm dầm dề nước bò ra khỏi ao hồ, khuôn mặt sưng phù trắng xanh dính đầy bèo xanh như ngọc, miệng há ra, bùn đen không ngừng chảy xuống.

“Bạch sát lập trận bên phải.” Đạo nhân nâng cổ tay lên làm động tác, mấy lão nhân cũng ngừng động tác, hai mắt đen xanh như lỗ đen nhìn chằm chằm cửa thôn.

Mưa to càng lúc càng nặng hạt, Khổng Húc Dương nhìn hai thanh kiếm gỗ đào vàng c4m trước thôn, lòng nóng như lửa đốt, nghiến răng nghiến lợi thầm mắng một câu.

Thanh kiếm gỗ đào này trăm năm trước chắn ở cửa thôn khiến gã và âm sát phía sau không thể công vào, chỉ có thể chờ sấm sét tách ra.

Giữa tầng mây ầm một tiếng, tia chớp màu tím lóe lên, sấm sét rộng hơn thước ầm ầm ầm ầm giáng xuống đạo nhân ở cổng thôn Âm Sơn.

Trong tia chớp chói mắt, bùa vàng tr3n người đạo nhân lập tức bị đánh tan x4c, kiếm gỗ đào trong nháy mắt bị đánh tan thành mùn cưa, đền thờ hai bên cổng thôn Âm Sơn bị sét đánh đến nứt toạt ra lung lay.

Hồng bạch song sát đứng hai bên trái phải bị sức ép của sấm sét đè lên, đành phải cúi người quỳ rạp xuống, dựng thẳng sống lưng trong bùn đất, chật vật muốn đứng lên.

Hàng trăm oán quỷ phẫn uất gầm thét thê lương, âm khí tràn ngập, áo cưới áo tang bay phấp phới trong mưa gió lạnh lẽo, quỷ ảnh quỷ âm than khóc não nề:

” Thiên địa bất nhân!”

” Thiên Đạo bất công!”

Khổng Húc Dương th0 phào nhẹ nhõm, vui mừng khôn xiết, càng đọc to câu chữ tr3n thánh chỉ: “Người dân thôn Âm Sơn sử dụng tà thuật, làm vô số người ch3t và bị thương, tội lỗi chất chồng, có nhận tội không?”

Sấm sét tan đi, bùa vàng tr3n mặt đạo nhân bị xé sạch, lộ ra hoàn toàn một khuôn mặt giống hệt Bạch Liễu, vẻ mặt nhẹ nhàng, giọng nói cũng nhàn nhạt: “Ta nhận tội.”

“Mi không nhận cũng không sao…” Nụ cười của Khổng Húc Dương càng lúc càng rộng, kết quả gã đột nhiên phản ứng lại, kinh ngạc nhìn sang, “Mi vừa nói gì?!”

Đạo nhân có khuôn mặt như được tạc ra cùng khuôn với Bạch Liễu điềm tĩnh lặp lại: “Ta nhận tội.”

Tr3n mặt đất, hồng bạch song sát đều kinh ngạc ngẩng đầu, quỷ cầu tuẫn táng cũng buông dù xuống, cùng cương thi nhìn chằm chằm đạo nhân.

Đạo nhân nhìn Khổng Húc Dương: “100 năm qua, tổ tiên ngươi dùng huyệt mộ tích tụ âm khí để bảo vệ hồn phách người dân thôn Âm Sơn, nuôi dưỡng lệ quỷ, trộm dùng sinh khí hậu nhân để chuyển luân hồi, khiến vô số hậu nhân thôn Âm Sơn ch3t một cách oan uổng.”

“Trận pháp huyệt mộ bố trí thu thập âm khí đủ để hợp nhất hồn phách, khôi phục thần trí của đám quỷ vật chúng ta, nhưng cũng quét sạch thôn Âm Sơn, làm tội nhân như chúng ta có thể tránh né được sự trừng phạt hồn phi phách tán của thánh chỉ.”

“Nhưng mấy trăm năm nay…” Đạo nhân chậm rãi ngước mắt, “Người của thôn Âm Sơn trong huyệt mộ năm đó bị ta luyện thành lệ quỷ, hồn phách chia lìa, không còn thần trí, chỉ nhớ mệnh lệnh mà ta giao cho bọn họ là canh gác thôn Âm Sơn, không cho người ngoài tiến vào, điều này khiến bọn họ giết nhiều người vô tội một cách bừa bãi.”

“Lời ngươi nói quả thật chính x4c, ta đã sử dụng tà thuật một cách bừa bãi, lạm sát dân chúng vô tội.”

Đạo nhân áo vàng tiến lên một bước, vượt qua cổng chính của thôn Âm Sơn, vén đạo bào trước đầu gối, quỳ một chân dưới trời mưa to, một tay tiếp nhận thánh chỉ trong tay Khổng Húc Dương, ngửa đầu nhìn thẳng Khổng Húc Dương, bình tĩnh nói:

“Bất kể trăm năm trước hay trăm năm sau, sát nghiệt tà thuật đều do một mình ta gây ra, tội một mình ta gánh chịu, không liên quan gì đến người của thôn Âm Sơn.”

“Ta nguyện đền tội, bị thiên lôi đánh đến hồn phi phách tán, đổi lấy thôn Âm Sơn trăm năm an bình, chúng sinh bình an, người đi đường người, quỷ về nẻo quỷ.”

“Nhưng trước đó…” Đạo nhân tiếp nhận thánh chỉ trong tay Khổng Húc Dương, khoanh gối, chậm rãi đứng dậy, cuồng phong đêm tối gào thét khiến tam kim phát quan (三金发冠) tr3n đỉnh đầu lão đung đưa trái phải.

Tia sáng sấm sét xanh tím lóe lên giao hòa giữa bầu trời và mặt đất, không gian sáng rực như ban ngày.

Dưới ánh chớp, đạo nhân ngẩng gương mặt ướt đẫm nước mưa, chậm rãi quay đầu nhìn Bạch Liễu trong thôn Âm Sơn: “Ngươi là hậu nhân của ta?”

“Nhìn dáng vẻ chúng ta giống nhau.” Bạch Liễu giọng điệu cung kính, “Chắc là vậy, lão gia tử.”

Hai khuôn mặt giống hệt như nhau đối mặt trước đền thờ bị gió táp mưa sa đánh cho lung lay sắp đổ trước cổng thôn Âm Sơn.

Một người mặc áo sơ mi trắng quần tây, tư thái thoải mái như đang xem một vở kịch, người kia mặc đạo bào chỉnh tề, mặt mày trầm tĩnh, ngũ quan đoan chính, hai người một cao một thấp, một bên trong và một bên ngoài, phía sau là lệ quỷ gào rú thê lương, đứng trước là đống xương cốt người nước ngoài giơ thương giơ súng, bên cạnh còn hai tên Khổng Húc Dương cùng Dương Chí nãy giờ đứng nhìn đực cả mặt ra.

Đạo nhân kia bỗng dưng mỉm cười, nụ cười tươi sáng và hào phóng, sáng ngời như nhật nguyệt, nếu Mục Tứ Thành vẫn còn tỉnh táo, rất có thể cậu sẽ sợ hãi nụ cười hiện ra tr3n khuôn mặt Bạch Liễu này, Bạch Liễu sẽ không bao giờ cười như thế cái đó.

” Lão gia tử? Lúc ta ch3t chỉ mới hơn 30 tuổi, ngươi tên là gì…” Đạo nhân không nhịn được cười, mặt mày nhu hòa dịu dàng, “Ngươi là hậu sinh nhưng tính tình lại bất hảo, muốn đến mượn âm tài sao? Muốn lão gia tử ta giúp ngươi sao?”

Bạch Liễu thành thật lắc đầu: “Vẫn chưa làm, nếu ngài có thể giúp được thì tốt rồi.”

“Ta có thể giúp ngươi.” Đạo nhân cười nói, “Ngươi là hậu sinh của ta, cả trăm năm qua ta đã tích tụ rất nhiều âm khí, cho ngươi mượn một ít tiền của bất nghĩa trước khi rời đi cũng không sao.”

Lão nhấc chân lên, giống như rồng bay cưỡi gió, suýt nữa trong nháy mắt rơi xuống trước mặt Bạch Liễu, một luồng âm khí khổng lồ toát ra từ cơ thể dưới áo bào chấn động, tản ra tr3n không trung.

Tam kim phát quan tr3n đầu đạo nhân tản ra, âm khí đen ngòm lâu ngày quanh quẩn tr3n khuôn mặt tiêu tan, lộ ra khuôn mặt tuấn tú đầy sức sống, móng tay màu đen tr3n tay thu lại, biến thành những ngón tay trắng tròn sạch sẽ giống hệt như người sống.

Đôi mắt lão cụp xuống, cúi người thì thầm vào tai Bạch Liễu, giọng phảng phất như ẩn như hiện trong làn sóng âm cực lớn, mang theo sự thương xót dịu dàng:

“Một trăm năm trước, thôn Âm Sơn thất thủ sắp rơi vào tay địch, ta không có biện pháp nào cả, trong lúc tuyệt vọng, ta đã thực hiện giao dịch với một Tà Thần đột nhiên xuất hiện, gã hứa giúp ta bảo vệ thôn Âm Sơn trong một trăm năm, không cho bất kỳ người ngoài nào xâm phạm, ban cho ta cuốn tà thuật này để làm giao dịch, ngược lại ta phải trao linh hồn mình cho gã, sau đó chịu đựng khổ sở ở đây trong một trăm năm.”

“Đúng giao hẹn trăm năm, Tà Thần hứa sẽ kết thúc tất cả những chuyện này trong tương lai, nhưng thời gian ở thôn Âm Sơn đột nhiên dừng lại, ngay lúc ta sắp bị mắc kẹt trong một trăm năm thì thời gian dừng lại rồi quay trở lại bảy ngày trước.”

“Thôn Âm Sơn bị nhốt trong một chu kỳ tuần hoàn bảy ngày, không thể tiến về phía trước được nữa, rồi sau đó một số người

lạ bắt đầu liên tục tiếp vào vào thôn Âm Sơn vào ngày đầu tiên của chu kỳ bảy ngày.”

“Thôn Âm Sơn xuất hiện nhiều người như vậy nhưng không một ai dám đánh thức ta, ta chỉ biết trơ mắt nhìn đám người sống tới rồi lại đi, chỉ để đùa giỡn tàn sát lệ quỷ của thôn làng, người trong thôn được ta phù hộ tràn ngập lệ khí, bị đám người sống xa lạ kích phát oán khí, càng lúc không thể kiểm soát bản thân, lạm sát người vô tội, người không ra người quỷ không ra quỷ, ta muốn kết thúc tất cả những chuyện này nhưng ta không thể làm được.”

Ngón tay mảnh khảnh của đạo nhân duỗi ra từ đạo bào, đầu ngón tay chạm nhẹ vào trán Bạch Liễu, âm khí tràn vào trong cơ thể Bạch Liễu như sóng lớn hải lưu, trong mắt mang theo ý cười thì thầm:

“Đa tạ.”

“Dù là ngươi tiến vào huyệt mộ nhưng không làm tổn thương bất kỳ thôn dân nào, hay đã đánh thức ta, đều đa tạ.”

Bạch Liễu nhìn đạo nhân: “Ngài không hận Tà Thần đã đùa bỡn tra tấn ngài sao?”

Đạo nhân nhắm mắt lại, vẻ mặt như đang hồi ức, thấp giọng lẩm bẩm một mình:

“…… Hận thì sao, nếu không hận thì sao, lúc đầu là ta nguyện ý cầu xin gã, cho tới bây giờ chưa từng hối hận, ta chỉ nhớ rõ

ta đã quỳ gối trước mặt gã, phản bội tín ngưỡng Tổ sư gia, nói rằng —— ”

“Long Thành nếu hãy còn phi tướng, không giáo hồ mã ——”

(*) Nếu như có vị phi tướng ở tại Long Thành,

Thì sẽ không cho ngựa Hồ vượt qua núi Âm sơn

Mây sóng cuồn cuộn tr3n bầu trời nứt toác ra, ánh sáng tím tràn ngập, sấm rền vang dội, thế tựa long trời lở đất, mưa như sóng gió, khe nứt lóe chớp liên tục, tụ lại thành một vòng sấm sét, lực mạnh tựa ngàn quân nhắm thẳng đạo nhân áo vàng bổ xuống!

Đạo nhân áo vàng đột nhiên mở mắt, quay mặt đối diện thiên lôi, phất tay áo bào, bảo vệ lệ quỷ thôn Âm Sơn và Bạch Liễu phía sau, đồng thời hét lên ba chữ cuối cùng:

“—— độ Âm Sơn!”

* Long Thành nếu hãy còn phi tướng, không giáo hồ mã: Đây là 2 câu thơ trích từ một bài thơ của TQ (theo google)

秦時明月漢時關，

萬里長征人未還。

但使龍城飛將在，

不教胡馬渡陰山。

Tần thời minh nguyệt Hán thời quan,

Vạn lý trường chinh nhân vị hoàn.

Đãn sử Long Thành phi tướng tại,

Bất giao Hồ mã độ Âm san.

Vẫn là vầng trăng sáng của đời Tần và quan ải của đời Hán,

Mà người chinh chiến nơi nghìn dặm vẫn chưa trở về.

Nếu như có vị phi tướng ở tại Long Thành,

Thì sẽ không cho ngựa Hồ vượt qua núi Âm sơn.

Chương 369

Sấm sét đùng đoàng, đánh xuống mặt đất một tiếng nổ lớn, mặt đất rung chuyển, một tia sáng chói lọi bao trùm mọi thứ.

Tất cả âm hồn oán sát đều tan biến như mây khói trong sấm sét hủy thiên diệt địa này.

Trong luồng ánh sáng tím, hồng bạch song sát hóa thành tàn ảnh, xương khô của những người nước ngoài bị sấm sét thiêu rụi thành tro bụi, đền thờ thôn Âm Sơn xập xệ rơi xuống đất, cũng bị sét đánh bốc cháy.

Đạo nhân nắm chặt thánh chỉ trong sấm sét, phát quan đã rơi mất, tóc xõa ngang vai, lão giang hai tay ra, dường như cuối cùng cũng được giải thoát nhẹ nhàng, nghiêng người mỉm cười với Bạch Liễu đứng phía sau không bị thiên lôi đánh trúng, đôi mắt lấp lánh ánh nước.

"…Trăm năm sau có được hậu nhân như ngươi, âu cũng là may mắn của ta." Đạo nhân nhẹ nhàng cười nói, "Nghe lời ta, mọi việc cần có thời gian chậm rãi, đừng cố chấp bướng bỉnh, đừng mù quáng truy đuổi hoa trong gương, trăng trong nước, không bằng quý trọng người trước mặt."

"Trăng dưới nước chính là trăng trước mặt."

Nói xong, đạo nhân dừng một chút, khẽ vuốt đầu Bạch Liễu, cười cười nói: “Ngươi hậu sinh tuổi còn nhỏ, trí nhớ lại không tốt lắm, hết lần này tới lần khác đều hay quên, lần này đừng quên lời khuyên mà lão gia tử ta dành cho ngươi.”

“Bất quá đối với ngươi mà nói có một số thứ đã qua rồi, quên rồi thì tốt, quên rồi thì tốt…”

Nói xong, đạo nhân biến thành mây khói tinh điểm, tiêu tán không dấu vết

Chờ đến khi sấm chớp mưa gió tạnh hẳn, mặt đất ở thôn Âm Sơn hoàn toàn tối đen, chỉ còn lại Dương Chí và Khổng Húc Dương đang ch3t lặng, Mục Tứ Thành đã hôn mê và Bạch Liễu vẫn rất bình tĩnh, không biết đang nghĩ gì.

Ánh mắt Khổng Húc Dương tràn ngập kinh ngạc, đầu tiên là nhìn thoáng qua lòng bàn tay trống rỗng, sau đó chậm rãi hướng về Âm Sơn thôn trống rỗng không bóng người, cuối cùng nhìn xuống Mục Tứ Thành bất tỉnh tr3n mặt đất, tr3n mặt hiện lên một chút vui mừng, cuối cùng gần như phát điên:

“Boss trùm cuối đã ch3t, tất cả quái vật trong thôn đã bị dọn sạch, đồng đội của Bạch Liễu cũng đã hôn mê…”

Khổng Húc Dương dang hai tay, cười điên cuồng giữa đống tro tàn bay tr3n không trung: “Tình thế như vậy, trời cũng giúp ta!”

Trải qua đủ mọi biến động thăng trầm, Dương Chí không kìm được quỳ rạp xuống đất, ánh mắt hoảng hốt cười vài cái, như

để thuyết phục bản thân hắn tự nhủ: "… Có thể thắng, chắc chắn thắng rồi!"

"Vậy sao?" Bạch Liễu nhướng mắt nhìn Khổng Húc Dương cười nửa miệng, "Vậy tôi có nên chúc mừng cho anh không?"

Bạch Liễu vừa mở miệng nói, Khổng Húc Dương lại tưởng rằng Bạch Liễu muốn dùng roi tấn công mình, gã theo bản năng sợ hãi lùi lại hai bước, nhưng gã lùi lại hai bước, Bạch Liễu vẫn đứng yên bất động.

Khổng Húc Dương khựng người lại, gã đột nhiên nhận ra điều gì đó, nhìn xuống chân tay lộ ra bên ngoài quần áo của Bạch Liễu. Tứ chi của Bạch Liễu, bao gồm cả cổ và cơ thể, tất cả đều bị một luồng khí xanh đen nồng đậm quấn quanh, đang dần trở nên xanh trắng rắn chắc.

Bạch Liễu đang bị cương thi hóa từng chút một, vì vậy hoàn toàn không thể cử động.

Khổng Húc Dương sửng sốt một chút, sau đó tr3n mặt khó kìm chế được ý cười điên loạn, vỗ tay tán thưởng, "Bạch Liễu ơi Bạch Liễu, cứ tưởng mày thông minh như thế nào, thế mà lại bị một NPC đạo nhân cương thi lừa gạt!"

"Con cương thi đó lấy cớ mượn âm tài, chuyển tất cả âm khí cho mày, vốn mày đã thiếu dương khí, sắp trở thành 4m vật, bây giờ lại nuốt nhiều âm khí như vậy ——"

Khổng Húc Dương hai mắt sáng lên, gã đưa tay ra sau, khệnh khạng bước đến chỗ Bạch Liễu đang bị cương thi hóa không

thể di chuyển, đạo đức giả tiếc nuối chậc chậc hai tiếng: "——Bạch Liễu, tao thấy mày với con khỉ đồng đội kia sắp biến thành quái vật ở phó bản này vĩnh viễn rồi."

"Nghe có vẻ là vậy." Bạch Liễu nhìn thẳng Khổng Húc Dương, mỉm cười đáp lại.

Nhìn thấy vẻ mặt vẫn bình tĩnh không dao động đó của Bạch Liễu, Khổng Húc Dương âm ỉ tức giận, sau khi x4c định Bạch Liễu không thể động đậy gì được, Khổng Húc Dương rút một thanh lưỡi lê ở thắt lưng ra, âm trầm đi về phía Bạch Liễu.

Khổng Húc Dương bắt chước nụ cười dối trá bình tĩnh tr3n khuôn mặt Bạch Liễu, đôi mắt gã chứa đựng sự oán độc không che giấu được, nhắm lưỡi lê trong tay vào thẳng tim Bạch Liễu, hung hăng đâm vào:

"Để tao dạy cho mày, kẻ thua và người thắng không thể dùng góc độ này để nói chuyện được!"

Lưỡi lê đâm được nửa đường, động tác của Khổng Húc Dương đột ngột dừng lại, lưỡi lê của gã dừng lại sát tim Bạch Liễu chưa đến 5 cm, bàn tay không ngừng run rẩy, nhưng làm thế nào vẫn không thể đâm tiếp được, cơ thể dường như đột nhiên bị đông cứng, dừng lại trong tư thế khom lưng cúi đầu, bất động.

Bạch Liễu nhìn Khổng Húc Dương đang khom người, thân thể hơi cúi về phía trước, nụ cười càng sâu: "Thì ra đồng hương thích để cho tôi đứng từ tr3n cao nói chuyện với người ở góc độ thấp kém như anh kiểu thế này sao?"

“Tại sao lại như vậy…” Khổng Húc Dương vừa kinh ngạc vừa tức giận, gã không thể tin nổi nhìn từng đợt âm khí màu đen đang quấn xung quanh mũi lưỡi lê không ngừng lan tràn lên tr3n.

Luồng âm khí này từng chút một chui vào lòng bàn tay gã, cương thi hóa lòng bàn tay gã, trở nên bất động giống như Bạch Liễu.

Dương Chí bên cạnh gã cũng chậm rãi mở ra hai tay, luồng âm khí đen cũng quanh quẩn tr3n tay hắn.

Tay chân bắt đầu mọc ra những chiếc móng đen nhọn hoắt, Dương Chí sợ hãi sờ lên mặt, cảm thấy lông tóc không ngừng dày lên và ngắn lại, mọc rậm rạp lung tung.

Như một người ch3t.

Dương Chí kinh hãi hét lên một tiếng, muốn bỏ chạy, nhưng cơ thể trở nên lóng ngóng, cứng đờ vì bị cương thi hóa dần dần, chỉ làm chính bản thân ngã quỵ dưới bùn đất mới mưa to, không ngừng vặn vẹo mông nhưng không gượng dậy được.

“Chỉ khi hai bên đồng ý thì bên này mới có thể truyền âm khí cho bên kia!” Khổng Húc Dương sắp ngã quỵ tại chỗ, “Sao mày lại có thể truyền âm khí cho tao, tao chưa từng đồng ý, điều này không phù hợp với quy củ của Mao Sơn đạo thuật!”

“Thật không?” Bạch Liễu giơ tay sờ gáy, ngửa đầu vận động xương cốt, cười càng ôn hòa, “Tôi mới biết Mao Sơn đạo thuật có nhiều quy củ như vậy đấy.”

Khổng Húc Dương cứng ngắc nhìn Bạch Liễu đang di chuyển tự nhiên, khóe mắt muốn nứt ra: “Sao mày có thể cử động được?!”

“Có lẽ là do…” Bạch Liễu bước tới, nhẹ nhàng rút lưỡi lê trong tay Khổng Húc Dương ra, hắn không nhanh không chậm đến gần Khổng Húc Dương, nhìn thẳng Khổng Húc Dương cười khẽ, nói nhỏ: “Âm khí tr3n người tôi đều bị anh và Dương Chí đồng đội tốt của anh hút hết rồi thì phải?”

Khổng Húc Dương nghe xong thì khựng người, gã cúi đầu xuống, những đợt âm khí đen từ cơ thể Bạch Liễu thực sự đang không ngừng chuyển từ hắn sang Khổng Húc Dương và Dương Chí, cơ thể Khổng Húc Dương và Dương Chí giống như hai lỗ đen âm khí vậy, liên tục hấp thụ âm khí từ cơ thể Bạch Liễu.

Âm khí truyền đi, nước da vốn dĩ nhợt nhạt của Bạch Liễu ngày càng trở nên hồng hào, Khổng Húc Dương và Dương Chí bắt đầu mọc ra răng nanh, quầng mắt cũng trở nên đen thui.

“Đa tạ đồng hương chủ động hút âm khí giúp tôi.” Bạch Liễu cười nói, chân thành cảm ơn, “Âm khí của lão gia tử nhiều thật đấy, chuyển hết cho tôi, nếu không phải hai vị đồng hương tốt bụng hỗ trợ thì đúng là tôi sẽ không chịu được bao lâu sẽ biến thành cương thi.”

Khổng Húc Dương khó hiểu nhìn Bạch Liễu kinh ngạc và sợ hãi: “Sao tao lại chủ động hấp thu âm khí của mày được chứ?”

Bạch Liễu vẻ mặt kinh ngạc hỏi lại: “Đồng hương, các anh không biết sao?”

Khổng Húc Dương bị bộ dáng vờ vịt của Bạch Liễu làm cho tức điên đến mức mạch máu trong mắt gã nổ tung, hai mắt đỏ sậm, cánh mũi phập phồng th0 hổn hển.

Bạch Liễu lúc này mới chậm rì rì vào vấn đề: ” Đồng hương, có nhớ âm khí của các thi thể trong toàn bộ thôn Âm Sơn tụ lại ở đâu không?”

“Huyệt mộ.” Khổng Húc Dương nghiến răng trả lời.

Bạch Liễu tr3n mặt lộ ra nụ cười: “Vậy âm khí huyệt mộ tụ lại tr3n người ai nhỉ?”

“Tr3n người đạo nhân cương thi đó…” Khổng Húc Dương nói tới đây thì ngừng lại, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, “Là mượn âm tài?!”

Nụ cười tr3n mặt Bạch Liễu càng sâu: “Đúng rồi đó.”

“Toàn bộ thôn Âm Sơn chính là một huyệt mộ lớn, tất cả âm khí trong huyệt mộ đều tập trung vào người đạo nhân kia, cho dù các anh mượn âm tài ở đâu, cuối cùng cũng đều sẽ vay mượn từ đạo nhân đó.”

“Mà đạo nhân đó lại đem tất cả âm khí cho mày…” Khuôn mặt của Khổng Húc Dương tái mét ngay lập tức, “Chỉ cần trang bị chúng tao thiết lập để mượn âm khí vẫn còn, chỉ cần mày đồng ý cho mượn, âm khí tr3n người mày sẽ chuyển sang người chúng tao… ”

Bạch Liễu mỉm cười: “Trước giờ tôi vẫn rất hào phóng, nếu đồng hương thích âm khí thì tôi đem hết âm khí tr3n người tôi cho đồng hương mượn vậy.”

Khổng Húc Dương hai mắt đỏ hoe, da tr3n người càng lúc càng xanh tím, móng tay càng ngày càng dài: “Mày cố ý hướng dẫn tao cướp nhiệm vụ mượn âm tài của mày, mày đã sớm biết nhân vật của nhiệm vụ chính có vấn đề?! ”

“Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, cũng không có bối cảnh nhân vật nào hoàn hảo, nếu nhân vật của tôi có tình huống quá thuận lợi, vì sự công bằng của trò chơi, nhiệm vụ chính của nhân vật này phải có sai sót nào đó.” Bạch Liễu cười cười, dang hai tay tiếc nuối, “Đó là lý do tại sao tôi không dám làm, vẫn là đồng hương dám làm trước giúp tôi, giúp tôi lật tẩy, rồi tôi mới dám tự mình thử. ”

Khổng Húc Dương hai mắt đỏ ngầu, khàn giọng gầm lên, “Bạch Liễu, thằng chó má!!”

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị tinh thần của người chơi Khổng Húc Dương đang giảm mạnh… 31… 17… 9… Cảnh báo, cảnh báo, giá trị tinh thần người chơi Khổng Húc Dương sắp về 0 trở thành quái vật…】

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị tinh thần của người chơi Trầm Mặc Cao Dương đang giảm mạnh… 27……19……6…… Cảnh báo, cảnh báo, giá trị tinh thần người chơi Dương Chí sắp về 0 trở thành quái vật… 】

【Giao diện của Dương Chí cuồng hóa, kỹ năng cá nhân đang tăng mạnh… 】

Dương Chí toàn thân run lên, ký ức của Bạch Liễu trong bụng đã được hắn tiêu hóa trong vòng vài phần nghìn giây, theo giá trị tinh thần của hắn giảm xuống, Dương Chí ngay lập tức chìm trong ảo giác do ký ức của Bạch Liễu tạo ra.

Hắn cảm thấy hai chân mình lạnh như băng, lại có cảm giác nóng rát lạ lùng, như thể chân hắn đang dẫm vào một cái xô đựng hỗn hợp nước đá nào đó, có ai đó bên cạnh đang lớn tiếng cười nhạo hắn:

“Thằng nhóc xấu xa, Bạch Lục…”

Chuyển sang hình ảnh khác, hắn đang ngồi tr3n mép bồn hoa cạnh sân thể duc trường trung học, một bóng ma có dáng vẻ giống hệt Hắc Đào đang ngồi quỳ trước mặt hắn, từ xa xa truyền đến tiếng va chạm của bóng chuyền và tiếng ồn ào của đám đông, nhưng tất cả những điều đó đều ở rất xa hắn.

Bóng ma hình dáng Hắc Đào ôm đầu gối ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn Bạch Liễu, như thể Bạch Liễu là người duy nhất còn lại trong thế giới của y.

Hắc Đào mở miệng, giọng điệu vừa nghiêm túc lại vừa nhẹ nhàng, “Kem tr3n tay cậu, có thể cho tôi không?”

Dương Chí nghe 【 Bạch Liễu 】rõ ràng, lạnh lùng cự tuyệt đối phương: “Không cho.”

Hắc Đào: “Vậy tôi trao đổi với cậu được không?”

【 Bạch Liễu 】như có chút hứng thú, hắn cúi người, rũ mắt xuống: “Lấy cái gì đổi?”

Hắc Đào nói: “Đổi lấy linh hồn mới sinh của tôi.”

Hình ảnh lại chuyển.

Dương Chí đầu váng mắt hoa ngồi trong phòng bệnh.

Tr3n giường bệnh là Phương Điểm đang ôm một cái hộp giữ nhiệt nhai cơm nhồm nhoàm, hai người đàn ông trưởng thành đang ngồi tr3n hai chiếc ghế dài bên cạnh giường bệnh có vẻ buồn bã bi thương.

Dương Chí nhận ra một người trong số họ là Bạch Liễu, người kia Dương Chí nhìn có chút lạ mắt, diện mạo rất đoan chính anh tuấn, cúi đầu không nói một lời, quanh mắt là quầng thâm đen kịt, tr3n người nồng nặc mùi khói thuốc.

Phương Điểm ăn xong cơm trong hộp giữ nhiệt thì dùng giấy vệ sinh lau miệng qua loa, vươn tay đỡ lấy vai người đàn ông

kia không chút xấu hổ: “Lão Lục, tới đỡ em, em muốn đi vệ sinh.”

Lúc đó Dương Chí mới nhận ra người này chính là người bạn thân từ nhỏ đến lớn trong trí nhớ của Bạch Liễu, Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm đỡ Phương Điểm đi vào toilet, tay giơ cao bình truyền thuốc, Phương Điểm khập khiễng đi vào toilet th0 dài, “Mẹ nó, lão Lục, đừng nói em bị té ngã đến thủng ruột nhé? Cứ ăn xong lại buồn đi….”

“Không có, em không sao thật mà, chức năng dạ dày tiêu hoá của em vẫn bình thường, anh đã hỏi bác sĩ rồi.” Lục Dịch Trạm nhẹ giọng trả lời.

“À, em cũng hỏi bác sĩ rồi, cũng sẽ không ảnh hưởng đến chuyện chúng ta ứ ừ đâu.” Phương Điểm bật ngón tay cái lên cho Lục Dịch Trạm, nhe hàm răng trắng cười toe toét, “Vừa tỉnh dậy sau gây mê là em đã hỏi bác sĩ luôn!”

Lục Dịch Trạm mặt đỏ bừng, cố gắng bình tĩnh ôm Phương Điểm đi vào nhà vệ sinh: “… Lần sau có chuyện gì còn lo lắng thì lại hỏi tiếp.”

Giọng nói đúng lý hợp tình của Phương Điểm từ trong toilet phát ra: “Em chỉ lo lắng chuyện này thôi, em còn chưa ngủ với anh được mấy lần… ưm ưm.”

Nghe âm thanh chắc là Lục Dịch Trạm đã che miệng Phương Điểm.

Bạch Liễu ngồi trong phòng khóe miệng câu lên, rồi lại nhanh chóng hạ xuống.

Tiếng xả nước bồn cầu phát ra từ nhà vệ sinh, Phương Điểm dựa vào lưng Lục Dịch Trạm bước ra, khuôn mặt tái nhợt trong vòng tay anh.

Cô bị thương ở bụng, mỗi lần đi vệ sinh vết thương sẽ bị co kéo, rất đau.

Nhưng mỗi lần Bạch Liễu đến thăm cô, cô chưa từng biểu hiện ra ngoài.

“Không có tiêu ra máu.” Phương Điểm dựa vào lưng giường bệnh, th0 ra một hơi, vỗ vỗ cái bụng đang băng bó của mình, “Mấy ngày nữa là có thể xuất viện.”

Lục Dịch Trạm bị hành động của cô làm cho hoảng sợ, đứng lên ngăn cản động tác của cô: “Đừng động lên miệng vết thương!”

Phương Điểm hờ hững xua tay: “Vết thương không lớn, không đến mức đó đâu.”

Bạch Liễu đột nhiên nói: “X4c định sẽ ảnh hưởng đến khả năng sinh sản, phải không?”

Phương Điểm và Lục Dịch Trạm khựng người lại một lúc.

Bạch Liễu rũ mắt xuống, nhìn sang chỗ khác, mở miệng, “Là lỗi ——”

Phương Điểm chống gối đầu ngồi dậy, từ tr3n giường vươn người ra, cố hết sức ôm Bạch Liễu đang lảng tránh ánh mắt: “Không phải lỗi của cậu!”

“Là lỗi của người đã đụng chị, lỗi do chị hành động tùy tiện, lỗi của thời tiết, lỗi của hướng gió, lỗi của tất cả mọi thứ tr3n thế giới này đã khiến chị trở nên như thế này.” Phương Điểm sắc mặt trắng bệch, nhưng giọng nói rất kiên định, “Nhưng không phải lỗi của cậu.”

“Là chị cứ nhất định phải cứu cậu, cậu không làm sai, đừng xin lỗi chị.”

Bạch Liễu nhẹ nhàng mở miệng: “… Tôi nợ chị một ân tình.”

“Thôi đi, từ thời trung học đến giờ chúng ta khách sáo kiểu này bao giờ vậy?” Phương Điểm trợn mắt, cô cười lớn ha ha rồi nằm ngửa ra.

Cô dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu lại đánh giá Bạch Liễu trong chốc lát, đột nhiên vươn tay sờ sờ đầu Bạch Liễu, vẻ mặt có chút lém lỉnh: “Aiz, nếu nói ra thì cậu đúng là nợ chị thật, nhưng không phải nợ ân tình mà nợ chị thứ khác.”

Bạch Liễu liếc cô một cái: “Nợ chị cái gì?”

“Nợ chị một đứa con trai.” Phương Điểm vươn tay vỗ vỗ mặt Bạch Liễu, kéo kéo da thịt tr3n má hắn, cười tủm tỉm nói: “Bạch Liễu, làm con của chị đi, tôi thích trẻ con như cậu vậy đó.”

Hết thôn Âm Sơn.

- ——oOo—

Chương 370

“Chị nói thật đấy, không nói giỡn với cậu đâu.” Phương Điểm cợt nhả vỗ đầu Bạch Liễu, cười ha hả, khuôn mặt phờ phạc tái nhợt nhưng nét mặt lại rất có sức sống, ánh mắt sáng ngời nhìn Bạch Liễu, “Dù sao từ đó đến giờ chị vẫn xem cậu như con trai mà.”

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu, sau đó hắn chậm rãi dời tầm mắt sang một bên: “Tôi đã qua tuổi được nhận nuôi rồi.”

Phương Điểm ngẩn ra, ngay sau đó cô phá ra cười lớn.

“Ai thèm quan tâm chứ!” Phương Điểm cười lộ ra tám cái răng, tươi đẹp xán lạn, tiếng cười tràn đầy niềm vui phát ra từ tận đáy lòng. “Gọi ba ba nhanh nào!”

Lục Dịch Trạm bên cạnh dở khóc dở cười ôm cô lại: “Em cẩn thận một chút!”

Bạch Liễu bị Phương Điểm kẹp dưới nách, đầu bị bóp dẹp đến mức ngũ quan đều biến dạng, hắn hơi hơi hé miệng: “… Nghỉ ngơi cho tốt, mau hồi phục.”

Chờ đến lúc Phương Điểm ngủ say, Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu bước ra khỏi phòng bệnh, lẳng lặng đi đến góc cầu thang.

Ngay góc cầu thang có một cửa sổ vừa hẹp lại vừa cao.

Lục Dịch Trạm rút ra một điếu thuốc, ngậm tr3n môi nhưng không châm lửa, dựa vào tường nhìn về phía cửa sổ, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào mặt Lục Dịch Trạm khiến khuôn mặt thiếu ngủ của anh trở nên hốc hác và mệt mỏi.

Đôi mắt anh bừng tỉnh, dường như đang tự lẩm bẩm với chính mình, "… tất cả đều là lỗi của tôi."

Bạch Liễu nhìn Lục Dịch Trạm, giọng điệu lạnh lùng: "Cậu muốn tôi lập lại quá trình vợ cậu an ủi tôi ở đây à?"

Lục Dịch Trạm bị chọc cười, anh lấy điếu thuốc xuống, ho sặc sụa hai tiếng, quay đầu nhìn Bạch Liễu thật sâu, ánh mắt anh vô cùng phức tạp, phức tạp đến mức dường như kết hợp các thái cực của tất cả những cảm xúc mà một con người có thể có.

Trong nháy mắt đó, Dương Chí cảm giác như Lục Dịch Trạm đang xuyên qua Bạch Liễu nhìn một người khác.

Nhưng chỉ liếc mắt qua, Lục Dịch Trạm kiềm chế dời đi ánh nhìn của mình, nhẹ giọng nói: "Thực sự là lỗi của tôi, tôi đã quyết định sai lầm khiến Phương Điểm và cậu bị thương."

Bạch Liễu nhận thấy giọng điệu của Lục Dịch Trạm không đúng lắm, hắn bình tĩnh dò hỏi: "Liên quan đến công việc?"

“Xem như là vậy.” Lục Dịch Trạm lại đưa điếu thuốc lên môi, cúi đầu không nhìn rõ vẻ mặt, “… Người trả thù cậu và Phương Điểm là một trong những phạm nhân mà tôi đã bắt trước đó, gã mới ra tù, nói muốn trả thù tôi, lúc đầu chỉ gửi cho tôi ảnh chụp của Phương Điểm, tôi có nhắc cô ấy chú ý rồi.”

“Nhưng không ngờ đối phương cũng tính sổ cả tôi?” Bạch Liễu hỏi ngược lại, “Thật sao?”

Bạch Liễu bình tĩnh hỏi, “Phạm nhân trả thù người thân của cảnh sát là chuyện rất bình thường, Lục Dịch Trạm, tôi không tin là cậu sẽ không nghĩ được đối phương sẽ đưa tôi vào danh sách, tại sao cậu lại không nhắc nhở tôi?”

“Đối phương không chỉ là phạm nhân, đúng không?” Vẻ mặt Bạch Liễu nhạt nhẽo phân tích, “Có tổ chức có kỷ luật, hành vi thoạt nhìn không phải lần đầu tiên, lúc tấn công người khác không hề sợ hãi, với lại còn hưng phấn chụp ảnh lại nữa, rõ ràng có chứa tính chất biểu diễn và giải trí, tôi còn nghe được bọn nó nói là có thể thắng thi đấu gì đó, đạt được đồ vật gì đó nữa, giống như mọi việc chỉ là sự cạnh tranh trong một trò chơi thi đấu.”

“So với lý do phạm nhân mà cậu mới vừa thuận miệng trả lời, tôi nghĩ nhóm người này giống một tổ chức khủng b0 có mục đích và tín ngưỡng chung hơn, mà loại tổ chức khủng b0 này thường có thuộc tính tôn giáo.”

“Các tổ chức khủng b0 có tính chất này thường thích tấn công bất thường và quy mô lớn, từ góc độ đó, mục tiêu tấn công của bên kia đã quá rõ ràng, chính x4c là người có liên quan đến cậu, cậu đã nhắc nhở với Phương Điểm nhưng lại gạt tôi.”

“Kết hợp những thông tin này, kết luận duy nhất mà tôi có thể đưa ra là, Lục Dịch Trạm, cậu đang ở trong một tổ chức tôn giáo giải trí có lợi nhuận cực cao, nhân viên đông đảo, có tín ngưỡng giải trí nhất định, hoặc là một miêu tả chính x4c hơn —— nằm vùng trong trò chơi này, và hẳn là có thân phận vị trí không hề thấp.”

“Bởi vì nguyên nhân đó, cậu biết trò chơi này có liên quan đến tôi, vì vậy cậu đang cố gắng tránh để tôi biết tất cả mọi thứ về nó, nhưng đối phương lại biết mọi thứ về tôi, thậm chí muốn dụ tôi vào trò chơi này, tham gia tổ chức tôn giáo của bọn họ.”

“Trong tình huống tôi hoàn toàn không biết gì về tổ chức và trò chơi này, đối phương làm như vậy có thể vì 2 lý do.”

“Một là cần phải phát triển tôi thành một trong những người theo dõi bọn họ.”

Bạch Liễu yên lặng nhìn chăm chú Lục Dịch Trạm: “Hai là bọn họ cần phải phát triển tôi thành 【 thần 】 của bọn họ, đúng không?”

Lục Dịch Trạm im lặng hồi lâu, rốt cục ngẩng đầu nhìn thẳng Bạch Liễu, khàn khàn cười nói: “… Thỉnh thoảng tôi cảm thấy có người bạn quá thông minh như cậu cũng không phải chuyện tốt.”

“Bây giờ cậu biết có thứ này tồn tại rồi đó.” Lục Dịch Trạm Sơn th0 ra một hơi, “Cậu sẽ làm gì?

Bạch Liễu không chút do dự trả lời: “Tôi sẽ gia nhập tổ chức này.”

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại, lộ ra biểu tình thoải mái như đã sớm biết từ lâu: “… đúng là chuyện cậu sẽ chọn.”

“Tôi có thể hứa với cậu sau khi vào đó sẽ không làm chuyện gì quá mức.” Bạch Liễu nhìn Lục Dịch Trạm, vẻ mặt và giọng điệu rất bình tĩnh, nhưng những gì hắn nói lại rất tàn nhẫn.

“Nhưng tôi không thích giao quyền chủ động vào tay người khác, ví dụ như bây giờ, tôi có thể chấp nhận cảnh tượng Phương Điểm lái xe motor đụng người khác, sau đó đối phương nằm trong bệnh viện hoặc là nhà x4c hơn.”

Lục Dịch Trạm nhìn thẳng Bạch Liễu, anh thẳng thắng chất vấn Bạch Liễu: “Cho nên cậu muốn giết người phải không?”

Bạch Liễu im lặng không nói, Lục Dịch Trạm biết hắn ngầm đồng ý.

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi, anh ép buộc chính mình bình tĩnh lại: “Được rồi, cậu muốn giết người, cậu muốn giết bao nhiêu người cũng được, giết kiểu gì cũng được, giết xong thì giải quyết như thế nào.”

“Tôi biết lúc tôi đang nói mấy chuyện này thì trong đầu cậu có thể đã tìm ra cách giải quyết tất cả mọi thứ rồi, tôi biết cậu hoàn toàn có thể giải quyết tốt những thứ đó, thậm chí có được tổ chức này, sử dụng công cụ này để càn quét thế giới, tự do tự

tại giống như thần, tùy ý giết người, tiền bạc chất thành đống, được thỏa mãn các loại duc vọng của con người.”

Lục Dịch Trạm nhìn vào mắt Bạch Liễu: “Nhưng sau đó thì sao?”

Anh vươn tay nắm bả vai Bạch Liễu, ánh mắt phản chiếu dáng vẻ Bạch Liễu, đó là một loại ôn nhu khẩn cầu: “Cậu vẫn muốn thành thần như vậy sao?”

“Phương Điểm và tôi đều muốn cậu trở thành một người bình thường, mỗi ngày đi làm rồi tan ca, ăn liên hoan sinh nhật, có bạn bè, có công việc, biết khóc, biết cười, biết đau khổ, yêu và được yêu.”

“Tôi đã nhìn thấy dáng vẻ lúc cậu có mọi thứ.” Lục Dịch Trạm đặt tay lên vai Bạch Liễu siết chặt, “… nhưng tất cả đều là những thứ cậu tước đoạt của người khác, cậu sẽ không có hạnh phúc, trong thế giới như vậy, không có ai sẽ hạnh phúc cả.”

“Bạch Liễu, tôi nhìn cậu lớn lên, đừng để tôi lại nhìn cậu đi vào con đường đó.”

Lục Dịch Trạm lặng im vươn tay ôm lấy vai Bạch Liễu, nhắm mắt lại: “Bạch Liễu, tôi hứa với cậu, một ngày nào đó cậu sẽ trả thù những người đã thương tổn Phương Điểm theo cách hợp pháp, hợp quy, tuân thủ các quy tắc đạo đức của tôi và của cậu.”

“Nhưng không phải bây giờ.” Lục Dịch Trạm sờ sờ đầu Bạch Liễu, sau đó chậm rãi giơ tay lên, tr3n tay anh hiện ra một tia

sáng trắng kỳ lạ, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, nhẹ nhàng nói, “Nãy giờ quên mất chưa nói với cậu, chúc mừng sinh nhật, Bạch Liễu.”

【 hệ thống nhắc nhở: Bạn có đồng ý sử dụng kỹ năng quy tắc Thần cấp (Gấp ký ức thế giới) không? 】

【 Kỹ năng này có thể sửa đổi dòng ký ức của tất cả mọi người tr3n toàn thế giới, bao gồm các sự kiện đặc biệt, không ai có thể nhớ được sự kiện đã xảy ra, cũng không ai tìm thấy dấu vết của sự kiện đã xảy ra, mọi thứ đều bị ghi đè, là kỹ năng ký ức cấp cao nhất. 】

【Bộ nhớ được thiết lập lại là sự thật cơ bản của thế giới, là công lý cho tất cả cư dân của thế giới, không thể bị xóa hoặc làm sai lệch bởi bất kỳ đạo cụ hay kỹ năng nào. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi đã sử dụng kỹ năng (Gấp ký ức thế giới) 2 lần, chỉ còn 1 lần sử dụng kỹ năng duy nhất, có đồng ý sử dụng không? 】

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại: 【 đồng ý. 】

Ánh sáng trắng chói lọi tràn ra, Dương Chí trong trí nhớ đối mặt trực tiếp với kỹ năng đó.

Kỹ năng trùng điệp trí nhớ thế giới khiến hình ảnh trong đầu óc Dương Chí chuyển đổi qua lại nhanh chóng.

Ký ức và cảm xúc quá hỗn loạn tích tụ tầng tầng lớp lớp, kỹ năng ghi nhớ của Dương Chí chỉ là kỹ năng cơ bản, hắn không thể chịu nổi loại kỹ năng trí nhớ cao cấp này chút nào, c4n nuốt ký ức của nhiều người lại bị quy tắc kỹ năng cưỡng chế sửa chữa, Dương Chí sắp phát điên rồi!

Dương Chí quỳ tr3n mặt đất vẻ mặt đau khổ, che bụng đang tiêu hóa trí nhớ, phun ra từng ngụm từng ngụm máu.

Ký ức hỗn loạn và đau đớn của tất cả người bị Dương Chí nuốt chửng cùng lúc tràn vào tâm trí hắn, va chạm từ bên này sang bên kia trong dạ dày, khiến hắn cảm giác như có một con dao cứa qua lại trong ruột mình.

Để giảm bớt cơn đau quặn bụng, Dương Chí ý thức hỗn loạn moi lấy đống bùn tr3n mặt đất nhét vào miệng, nhai cũng không nhai mà cố nuốt xuống, cố gắng kìm nén cảm giác như ăn một đống thủy tinh vụn, nhưng cơn đau ngày càng trầm trọng hơn.

Dương Chí ôm bụng lăn lộn, trong miệng a a kêu thảm thiết, tứ chi co rút, nước mắt chảy ròng ròng tr3n mặt, đồng tử hai mắt đều giãn ra.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị tinh thần của người chơi Trầm Mặc Cao Dương Giá bị giảm về 0, hoàn thành dị hóa, rời khỏi trò chơi……】

Khổng Húc Dương còn đang gắt gao giãy giụa, gã sợ hãi lục tung tấm giao diện cố gắng tìm một món đạo cụ nào đó nghịch thiên sửa mệnh, nhưng dù có giãy giụa thế nào thì cũng chỉ là

vô ích, nó chỉ khiến ảo ảnh trước mặt gã càng chân thật thêm mà thôi.

Gã quay trở lại thời đại học, đám người đó cười nhạo gã, chà đạp gã, bảo gã là một thằng nghèo kiết x4c, đôi giày 500 tệ cũng không đủ tiền mua, cả đời chỉ là thứ hạ đẳng.

“Tao không phải!” Khổng Húc Dương gào thét trong bùn đất, vùng vẫy bò dậy, hai mắt đỏ hoe, tr3n tay và chân đều mọc móng tay, tự cào cấu cả người đầy máu.

Gã khàn khàn gầm lên trong làn nước bùn: “Thật không công bằng! Tại sao!”

“Rõ ràng tao mạnh hơn chúng mày! Rõ ràng tao có thể thắng chúng mày! Rõ ràng chúng mày chỉ là một lũ thất bại! Tại sao tao phải bị chúng mày giẫm đạp dưới chân!”

Khổng Húc Dương quỳ rạp tr3n mặt đất chật vật gượng dậy, gã ngẩng đầu nhìn xung quanh, mọi người đều mang giày đắt tiền giẫm lên mặt gã, nhìn xuống gã trịch thượng, giống như nhìn một tên hề đang nhảy nhót, khinh miệt nói, mày thua rồi, bây giờ mày mới chính là loser.

“Tao sẽ thắng!” Khổng Húc Dương co giật điên cuồng, gã vươn tay túm lấy giày của những người đó, đôi mắt giãn ra nhìn chằm chằm vào không trung hư vô, máu tràn ra khỏi mũi miệng, “Tao thắng rồi!

“Tao có thể mua những món đồ giống chúng mày!! Không được coi thường tao!!”

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị tinh thần của người chơi Khổng Húc Dương bị giảm về 0, hoàn thành dị hóa, rời khỏi trò chơi… 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành và Bạch Liễu thắng trận đấu đôi, nhận được 3 điểm】

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị tinh thần người chơi Trầm Mặc Cao Dương, Khổng Húc Dương bị giảm về 0 trong trò chơi, trở thành quái vật, vĩnh viễn lưu lại trong trò chơi… 】

【… X4c nhận tử vong thật sự, trò chơi 《 thôn Âm Sơn》 kết thúc. 】

- ——oOo—

Chương 371

Vào lúc âm thanh máy móc của hệ thống thông báo kết thúc trò chơi, Vương Thuấn ngã người về phía sau dựa vào lưng ghế, hai vai đều chùng xuống, Lưu Giai Nghi vẫn luôn nhấp môi lơ đãng th0 phào một hơi, Mộc Kha th0 hắt ra, bả vai vẫn luôn căng cứng của Đường Nhị Đả cuối cùng cũng thả lỏng.

Nghịch Thần cười tủm tỉm nhìn vào lối đăng xuất bên cạnh màn hình lớn, Hắc Đào cũng chăm chăm nhìn theo.

Mọi thứ giống như chuyển động chậm.

Bạch Liễu đăng xuất từ bên cạnh màn hình lớn, cũng không vội vàng, còn tranh thủ cúi đầu kéo thẳng áo sơ mi của mình.

Ngay sau đó, Mục Tứ Thành cũng theo sau Bạch Liễu đăng xuất, tr3n người cậu có chút thương tích, đang hùng hùng hổ hổ với Bạch Liễu, có vẻ như trách móc tại sao Bạch Liễu lại lợi dụng vắt khô cậu trong trò chơi, nhưng khi nhìn kỹ lại, lông mày khóe mắt của Mục Tứ Thành lại mang theo ý cười, hình như cũng không bận tâm đến những gì đã xảy ra cho lắm.

Bởi vì đã thắng.

Những tiếng la mắng chửi rủa và cổ vũ tr3n khán đài đan xen lẫn nhau, ầm ĩ náo nhiệt, đâu đó vang lên tiếng la hét hoảng

loạn của các tuyển thủ và thành viên của Sơn Dương Cuồng Nhiệt:

“… Hội trưởng ch3t rồi, chúng ta làm sao bây giờ?”

” Không có Chiến Thuật Gia thì đấu đội kiểu gì đây?!”

Bạch Liễu sửa sang từng nếp gấp tr3n vạt áo xong thì chậm rãi ngẩng mặt lên, tiếng hò hét và tiếng huýt sáo trong khán phòng nháy mắt im thin thít, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Bạch Liễu.

Sau một trận đấu tuyệt vời đầy thăng trầm như vậy, thông thường Chiến Thuật Gia của bên thắng sẽ đứng ra thay mặt đội phát biểu một số nhận xét kết luận gì đó, chẳng hạn như coi thường đối thủ và tự khen ngợi bản thân, cũng tương đương với việc kéo phiếu, thu hút số điểm còn lại trong tay khán giả.

Bạch Liễu giơ tay mỉm cười, sau đó khẽ cúi đầu lịch sự chào khán giả: “Tôi hy vọng đối thủ của tôi và tôi đã đóng góp một trải nghiệm xem thú vị cho mọi người.”

Bạch Liễu nói xong liền mỉm cười, không buồn ở lại lâu thêm nữa, dường như hắn cho rằng chiến thắng này không cần phải phí lời nhiều.

Không coi thường đối thủ, không cường điệu bản thân, không khoa trương chiến công và gian khổ của bản thân, Bạch Liễu tổng kết chiến thắng này một cách nhẹ nhàng như thể đó là chuyện đương nhiên.

Tư thái chiến thắng vừa kiềm chế lại vừa tao nhã này thực sự quá đỉnh cấp.

Đặc biệt là khi phong thái này lại là từ một chiến thuật gia tân binh lần đầu tiên đối mặt với một hiệp hội chuyên nghiệp, sức hút đối với khán giả sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Sau một khoảng thời gian ngắn im lặng, tiếng ồn ào của đám người Sơn Dương Cuồng Nhiệt bị mất điểm dần lắng xuống, chỉ còn lại âm thanh loáng thoáng của những cuộc thảo luận sôi nổi.

Chủ đề của cuộc thảo luận rõ ràng chỉ xoay quanh một người.

"… Bạch Liễu…"

"Tui chuẩn bị đập hết một nửa điểm tiết kiệm vào Đoàn Xiếc Thú Lang Thang luôn…"

"Cảm giác Chiến Thuật Gia này khí thế mạnh quá, còn mạnh hơn Danh Sách Sát Thủ năm ngoái…"

"Khả năng sát thương không bằng Hắc Đào năm ngoái, nhưng cảm giác áp chế và khả năng kiểm soát hiện trường hoàn toàn không giống người mới chút nào, hèn chi, hắc mã mà lão bánh quẩy Charles kia yêu thích không phải là đèn cạn dầu mà… "

Lúc Bạch Liễu trở lại đội ngũ Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, mọi người không hẹn mà cùng đồng loạt đứng dậy đưa băng vải cho Bạch Liễu.

Đưa băng vải băng bó vết thương cho đồng đội trở về sau trận đấu là một ước định thành lệ, cũng giống như đưa nước cho tuyển thủ quyền anh uống giữa thời gian thi đấu vậy.

Nhưng mà… nói chung cứ đưa băng vải là được.

Bạch Liễu nhìn sáu cái băng vải xòe ra trước mặt, nhướng mày: "Hình như tôi đâu có mang vết thương ra khỏi trò chơi?"

Mục Tứ Thành bên cạnh mặt đầy máu nhìn cảnh này, âm thầm phát ra tiếng than th0: "… Sáu cái băng vải cấp cao, có tiền quá ha, sao không có ai đưa băng vải cho tôi vậy?"

Bạch Liễu thuận tay cầm lấy băng vải của Mộc Kha đưa cho Mục Tứ Thành, chân thành cảm ơn: "Vất vả cho cậu rồi."

Mục Tứ Thành tức giận cầm lấy băng vải, giọng điệu không kiên nhẫn nhưng tr3n mặt lại mang theo nụ cười: "Thôi đi, anh đừng giả bộ làm người tốt trước mặt tôi, trận tiếp đừng hố tôi nữa là được rồi."

Bạch Liễu thành thật trả lời: "Tôi sẽ cố gắng hết sức."

Vương Thuấn thu hồi chiếc băng vải Bạch Liễu không nhận, hắn nhìn Nghịch Thần và Hắc Đào cũng đang yên lặng cất lại chiếc băng vải, tr3n mặt hiện lên vài dấu chấm hỏi:???

Không phải chứ, Bạch Liễu là hội tưởng của nhà chúng tôi, bốn đội viên của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đưa băng vải là chuyện đương nhiên.

Hai người Danh Sách Sát Thủ các người cũng đưa băng vải là như thế nào!

Có phải quá tự nhiên rồi hay không?

Nghịch Thần cất băng vải xong cũng không có chút xấu hổ nào, vươn tay cười tủm tỉm, muốn kề sát Bạch Liễu: "Biểu diễn rất tốt, làm đám người xem quần chúng chúng tôi đặt cược vào cậu hốt được cả mớ tiền, chân thành cảm ơn Bạch hội trưởng vì buổi biểu diễn xuất sắc."

"Thật không?" Bạch Liễu không dao động vỗ bay cái tay Nghịch Thần, mỉm cười nghiêng đầu nhìn về phía anh, "Thay vì cảm ơn tôi thì không bằng chia một nửa điểm anh kiếm được đi, chúng ta chia đôi 50-50, lần sau có chuyện kiếm tiền tốt như vậy tôi còn gọi anh?"

Nghịch Thần khựng người: "Vậy thì không cần thiết đâu, quá phiền phức Bạch hội trưởng rồi."

"Sao có thể gọi là phiền phức?" Bạch Liễu lập tức đảo khách thành chủ, vỗ vỗ bả vai Nghịch Thần, bắt tay đối phương nở nụ cười đa cấp quen thuộc, "Chúng ta có quan hệ gì kia chứ, không cần phải khách sáo như vậy."

“Haha, phải không?” Nghịch Thần bắt đầu pha trò, anh giả vờ bối rối gãi đầu, “Không ngờ là Bạch hội trưởng lại thổ lộ tình cảm với tôi như vậy luôn đó, làm tôi có chút thụ sủng nhược kinh.”

Bạch Liễu gật đầu cười nhưng trong không cười: “Không đúng sao? Bằng không thì sao Nghịch Thần lão sư lại từ xa tới xem tôi thi đấu, đặt cược mấy chục triệu điểm cho tôi, còn đưa tôi băng vải chứ?”

“Bạn thân nhất của tôi cũng chưa từng đối xử tốt với tôi như vậy, anh nói đúng không, Nghịch Thần lão sư.”

Hai người nói cười biểu tình vẫn như cũ, nhưng khẩu khí đã đánh chém nhau loạn xạ bốn năm lần rồi, người xem bên cạnh đều trợn mắt há hốc mồm.

Cuộc chiến giữa các Chiến Thuật Gia hàng đầu là vậy sao?

Cuộc đối đầu này kết thúc với việc cả hai bên đều c4n chặt nhau không buông.

Lưu Giai Nghi bước tới hỏi Bạch Liễu, thần sắc cô bé có vẻ nghiêm nghị: “Bạch Liễu, kỹ năng của Dương Chí có làm rối trí nhớ của anh không?”

“Không có.” Bạch Liễu vội vàng đáp: “Lúc vừa thoát game thì trong đầu lướt qua cuộc đời một lần, giống như lúc trước, không ảnh hưởng gì cả.”

“Anh biết trong trí nhớ của anh có ba lần gấp ký ức…” Lưu Giai Nghi vừa nói nửa chừng, dường như cô bé nghĩ đến điều gì đó liền nhanh chóng liếc nhìn Nghịch Thần bên cạnh, dừng lại, đổi chủ đề, “Thi đấu trước đã, xong xuôi thì lại nói tiếp.”

Bạch Liễu làm một cử chỉ OK.

“Hiện tại chúng ta đang có 4 điểm trong trận đấu, lần này Sơn Dương Cuồng Nhiệt hao tổn quá nhiều, nói không chừng sẽ chó cùng rứt giậu, đấu đoàn với chúng ta để bù đắp lại, trạng thái của cậu vẫn còn ổn không?” Đường Nhị Đả nhíu mày nhìn về phía Bạch Liễu, nhéo cánh tay Bạch Liễu như muốn nâng cả người Bạch Liễu lên, nghiêm túc kiểm tra Bạch Liễu từ tr3n xuống dưới một lần, “Có bị nội thương gì không?”

Hắc Đào nhìn chằm chằm bàn tay Đường Nhị Đả đang sờ mó Bạch Liễu không buông, Nghịch Thần bên cạnh mang theo ý cười, bàn tay phát lực, vững vàng giữ chặt Hắc Đào chuẩn bị nhảy về phía đó, thấp giọng cảnh cáo: “Đó đều là nhà mẹ đẻ của Bạch Liễu, thành thật chút đi, với lại tự cậu cũng nhìn ra được rồi đó, bây giờ cậu qua đó Bạch Liễu cũng không thèm để ý cậu.”

“Ừmm.” Hắc Đào chậm rãi cúi đầu xuống, y quơ quơ roi bên chân, nắm chặt băng vải vừa nãy chưa đưa, một mình ngồi ở trong góc không lên tiếng.

Y hiểu được ý của Nghịch Thần nói, lúc Bạch Liễu đăng xuất khỏi trò chơi đã cố ý phớt lờ y, cũng không lấy băng vải mà y đưa….

Lúc trước cũng như vậy, khi Bạch Liễu gặp y trong Hồ Trò Chơi cũng không thèm nhìn y.

Bạch Liễu liếc qua Hắc Đào, dừng một chút, rồi nhìn Đường Nhị Đả: "Đừng lo lắng, chúng ta sẽ không đấu đội đâu."

Đường Nhị Đả ngẩn ra.

Bạch Liễu vừa mới dứt lời, hệ thống liền thông báo tin tức Sơn Dương Cuồng Nhiệt bỏ đánh đội.

【 hệ thống nhắc nhở: Sơn Dương Cuồng Nhiệt đã từ bỏ trận đấu đội. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Đoàn Xiếc Thú Lang Thang VS Sơn Dương Cuồng Nhiệt, Đoàn Xiếc Thú Lang Thang thắng. 】

"Bọn họ sẽ không dám lằng nhằng với tôi nữa đâu." Bạch Liễu mỉm cười, quay sang đám đội viên của Sơn Dương Cuồng Nhiệt đang run lẩy bẩy ở phía đối diện. "Bọn họ đổ hết điểm vào trận thi đấu vừa nãy rồi, không thể mua đạo cụ để xóa dấu vết trong hiện thực nữa."

Nghịch Thần theo tầm mắt của Bạch Liễu nhìn về phía đối diện, tr3n mặt mang theo nụ cười cùng ánh mắt u ám: "Điều đó có nghĩa là nhóm người này sẽ sớm bị điều tra xét xử."

Sau thi đấu, bên thắng và bên thua sẽ bắt tay nhau ở trung tâm của màn hình lớn.

Các đội viên của Sơn Dương Cuồng Nhiệt sợ hãi đến mức không thể đứng thẳng trước mặt Bạch Liễu, bộ dáng Khổng Húc Dương và Dương Chí bị Bạch Liễu tra tấn đến ch3t vẫn được chiếu đi chiếu lại trước mặt họ, cứ nhớ lại lúc trước bọn họ đã làm gì với Bạch Liễu là bọn họ lại khiếp sợ hai đùi run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Chưa kể bây giờ Bạch Liễu đã nuốt nhiều điểm như vậy, muốn làm gì bọn họ dễ như trở bàn tay.

Bạch Liễu lại mỉm cười như thường, vừa bắt tay với đám đội viên Sơn Dương Cuồng Nhiệt, vừa rôm rả nói chuyện phiếm:

“À, tôi nhớ cậu rồi, tôi vừa nhờ Vương Thuấn kiểm tra cậu, gần nhà cậu khoảng 1 km có một đồn cảnh sát, đi bộ 17 phút là đến đó, còn chạy motor nhanh hơn thì chắc chỉ cần 1 phút.”

“Gần nhà cậu 5 km có một đồn cảnh sát…”

“Í cha, nhà cậu vị trí không tồi nhà, có hẳn 3 cái đồn cảnh sát gần đó, cậu thích cái nào hơn?”

Bắt tay chào hỏi xong, đám Sơn Dương Cuồng Nhiệt này dường như thể bị đánh tơi tả, mặt đầy mồ hôi lạnh, khóc không ra nước mắt, cả người cứng đờ tại chỗ không dám nhúc nhích.

Bọn chúng hành sự cùng với Khổng Húc Dương lâu như vậy, từ lâu đã biết rằng điều đáng sợ hơn những gì họ gặp phải

trong trò chơi là thứ chân chính duy nhất của họ —— tất cả thông tin trong thế giới thực đều đã bị bóc mẽ.

Dù những người chơi trong thế giới trò chơi có điên cuồng đến đâu, nhưng nếu để cho người nào đó trong hiện hiện biết được là một điều cực kỳ đáng sợ, bọn họ biết rõ điều này, vì vậy cứ liên tục lợi dụng nhược điểm đó để tấn công đối thủ trong trò chơi.

Trước đây bọn họ dùng 【 đội paparazzi 】đối xử với người khác như vậy, nhưng bây giờ gậy ông đập lưng ông, Bạch Liễu cũng dùng 【 bách sự thông 】đối xử với bọn họ như thế.

Chỉ có thể nói nhân quả tuần hoàn, báo ứng mà thôi.

Bạch Liễu bắt tay xong, không rời đi mà còn thân thiện hỏi: "Đội viên 【 đội paparazzi 】kia đâu? Tôi muốn tìm hiểu giao lưu kết bạn."

Vậy mà gọi là tìm hiểu giao lưu kết bạn được sao?

Đám người Sơn Dương Cuồng Nhiệt hò hét trong lòng —— anh đây là đang có ý tìm kiếm đối tượng để báo thù thì có!

Nhưng dù vậy, bọn họ cũng không dám phản kháng.

Người chơi có kỹ năng 【 đội paparazzi 】run rẩy bước ra, bước đến chỗ Bạch Liễu ngã uỵch xuống đất, cả khán đài bùng lên một trận cười chế nhạo, 【 đội paparazzi 】xấu hổ đến đỏ mặt nhưng cũng không dám đi, cúi đầu đứng dậy, đứng trước

mặt Bạch Liễu, giọng nói yếu ớt như muỗi kêu: "… Bạch, Bạch hội trưởng, tôi chính là đội paparazzi."

Bạch Liễu chậm rì rì đánh giá gã một hồi: "Ảnh chụp người bị hại còn giữ lại không?"

Đội paparazzi chần chờ gật gật đầu: "… Giữ lại."

"Không tồi đâu." Bạch Liễu cười "Gần nhà cậu có 2 đồn cảnh sát, nếu không muốn bị tôi tra tấn đến ch3t trong trò chơi thì đeo ảnh chụp chứng cứ, cưỡi xe motor gây án, tự đi đầu thú đi."

Đám người Sơn Dương Cuồng Nhiệt sững sờ trong giây lát, đầu tiên là tìm được đường sống trong chỗ ch3t mừng như điên, sau đó nhanh chóng nhận ra có điều gì đó không ổn.

"Bạch, Bạch hội trưởng…" Đội paparazzi nơm nớp lo sợ, cẩn thận run rẩy hỏi, "Chúng tôi đã xóa sạch dấu vết phạm tội trong hiện thực rồi, cho dù cầm chứng cứ cũng không thể đầu thú được đâu…"

"Liên quan gì đến tôi?" Bạch Liễu cười, nhưng cảm xúc trong mắt lạnh lùng, "Tôi chỉ muốn nhìn thấy các người bị tra tấn mà thôi."

"Bị xóa rồi thì tìm cách mà khôi phục lại đi."

Bạch Liễu giương mắt liếc nhìn đội paparazzi suýt chút nữa bị đóng băng tại chỗ, gã nghe thấy Bạch Liễu cười nói nhỏ bên

tai, “Đương nhiên, nếu các người không thể khôi phục, thật ra tôi thích chủ động tra tấn các người hơn.”

“Chúng tôi nhất định sẽ tìm cách khôi phục!!” Đội paparazzi kinh hãi hét lên, dựng cả tóc gáy, lùi lại vài bước rồi rời ra xa Bạch Liễu, kinh hãi nhìn Bạch Liễu nhấn mạnh, “Chúng tôi nhất định sẽ khôi phục những dấu vết đó rồi đi tự thú mà!!”

Bạch Liễu híp mắt, xoay người hừ nhẹ một tiếng: “Tôi rất mong chờ.”

Chương 372

Sau khi chính thức bắt tay với Sơn Dương Cuồng Nhiệt để nói lời từ biệt, khán giả trong phòng xem dù vẫn chưa đã thèm nhưng cũng đã giải tán.

Lẫn trong dòng người đi ra ngoài, Hồng Đào ngồi trong hồ quan sát tư thái lười biếng, một tay cô chống cằm nhìn Bạch Liễu đang giao lưu với Nghịch Thần bên cạnh màn hình lớn, sau đó thu tầm nhìn lại rồi nhìn qua Hắc Đào đang không rời mắt khỏi Bạch Liễu, làn mi cong vút rũ xuống, đôi môi đỏ mọng đột nhiên câu lên:

"Tôi biết điểm yếu của Hắc Đào là gì rồi."

Tề Nhất Phảng vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi, đột nhiên ngẩng mặt lên: "Là gì?"

Hồng Đào không trả lời câu hỏi của Tề Nhất Phảng, ánh mắt của cô lưu luyến nhìn sườn mặt của Bạch Liễu, Bạch Liễu dường như nhận ra tầm mắt của Hồng Đào, quay đầu nhìn về phía cô, cũng mỉm cười nho nhã lịch sự khẽ giơ tay khom lưng hành lễ, biểu đạt sự cảm ơn.

Có vẻ như hắn đã biết việc Hồng Đào đập hàng chục triệu điểm trước đó cho mình.

Hồng Đào duyên dáng đứng lên, hạ thấp vành mũ vẫy tay chào Bạch Liễu, sau đó quay người rời đi, ý cười tr3n mặt lộ rõ: "Điều chỉnh chiến thuật đối phó Danh Sách Sát Thủ, lần sau chính tôi sẽ đối phó Hắc Đào."

Tề Nhất Phảng thần sắc càng thêm mê mang: " Nhưng Hoàng Hậu, chẳng phải kỹ năng của cô vẫn luôn không có tác dụng với Hắc Đào sao? Có vẻ như y có thể nhìn thấu mọi ngụy trang của cô, chiến thuật trong trận vừa rồi cũng sắp xếp đặc biệt để cô tránh đơn độc đối đầu trực diện với Hắc Đào đấy thôi."

"Ban đầu đúng là vậy." Hồng Đào mang giày cao gót uyển chuyển bước ra hồ quan sát vắng vẻ, vóc dáng yêu kiều thướt tha không ngừng biến đổi, vai trở nên rộng hơn, váy dài tr3n người trở thành quần tây và áo sơ mi trắng, áo sơ mi được nhét vào trong eo, lộ ra vòng eo mảnh mai săn chắc, chiều cao hơi ngắn lại một chút, mái tóc dài xoăn gợn sóng màu đỏ nhạt biến thành tóc đuôi ngựa buộc ở sau đầu, quét nhẹ qua lại tr3n chiếc cổ trắng nõn.

Hồng Đào biến thành Bạch Liễu chỉ trong vài phút, cô, hoặc hắn, nắm chặt chiếc roi xương trắng trong găng tay da, mỉm cười nghiêng người nhìn về phía Tề Nhất Phảng: "Nhưng Hắc Đào thích một người."

"Người có ái duc không thể nào che dấu trước mặt tôi." Hồng Đào, hoặc là Hồng Đào mang khuôn mặt Bạch Liễu nở nụ cười quyến rũ, giương mắt kề sát mặt Tề Nhất Phảng, nói nhỏ bên tai cậu ta, "Bao gồm cả cậu, đội viên của tôi."

Tề Nhất Phảng nhìn Hồng Đào biến thân tại chỗ thì kinh ngạc đến ngây ngốc, đờ đẫn nhìn 【 Bạch Liễu 】đã trở nên gợi

cảm trước mặt, cảm thấy bị gương mặt tươi cười đó câu lấy trái tim mình nhảy thình thịch liên hồi, lắp bắp nói: “Hoàng, Hoàng Hậu!”

Hồng Đào vươn tay vỗ nhẹ lên mặt Tề Nhất Phảng, cười khẽ đi về phía trước: “Cho cậu một lời khuyên tốt bụng, tốt nhất đừng dùng ánh mắt như thế nhìn 【 Bạch Liễu 】 trước mặt Hắc Đào.”

Tề Nhất Phảng choáng váng vỗ vỗ vào mặt mình, khuôn mặt đỏ bừng nắm chặt tay mặc niệm ba lần 【 tôi không phải gay】 rồi mới đuổi theo sau Hồng Đào.

Cậu ta vừa bị nụ cười của 【 Bạch Liễu 】 hút hồn, hồn bay phách lạc tận đẩu tận đâu, chưa nhận ra người Hắc Đào thích mà Hồng Đào vừa nói là ai, vẫn ngốc nghếch khẩn trương hỏi: ” Hoàng, Hoàng Hậu, Hắc Đào thích người khác rồi, cô không buồn sao?”

Hồng Đào liếc xéo cậu, tr3n môi nở một nụ cười: “Tại sao tôi phải buồn?”

Tề Nhất Phảng sửng sốt, thiếu chút nữa là ngu người bởi tính logic của câu hỏi tu từ này.

Cô thích Hắc Đào, Hắc Đào lại thích một người khác, chẳng lẽ cô không nên buồn sao?

Dường như nhìn thấy vẻ khó hiểu tr3n mặt Tề Nhất Phảng, Hồng Đào thu hồi ánh mắt, cười như không cười, “Đúng là

bạn nhỏ dễ lừa, chẳng lẽ cậu nghĩ rằng nếu tôi nói thích một người nào đó thì tôi thật sự thích hắn ư?”

Tề Nhất Phảng ngẩn ngơ, lắp bắp phản đối: “Tôi, tôi gần 26 rồi, không phải là bạn nhỏ gì hết…”

“Ồ, vậy à?” Hồng Đào gật đầu thông cảm, vừa nói cô vừa đưa tay cởi hai cúc áo trước nguc, rũ mái tóc đuôi ngựa sau đầu rồi lắc qua lắc lại.

Bên dưới mái tóc dài ướt sũng là khuôn mặt lúc nào cũng đẹp trai điềm tĩnh của Bạch Liễu, phần nguc trắng nõn lấp ló như ẩn như hiện dưới lớp áo sơ mi như mời gọi người chạm vào, Hồng Đào kề sát vào Tề Nhất Phảng, rũ mắt cười khúc khích: “Bạn nhỏ này có muốn lên giường với tôi không?”

Tề Nhất Phảng nháy mắt đầu óc trống rỗng.

Đôi mắt của Hồng Đào rũ xuống chỉ một giây, rồi lại nhướng lên, cô đứng thẳng người đi về phía trước, giọng nói chứa đựng sự giễu cợt mơ hồ: “Kiểm soát phản ứng của mình đã rồi hãy đứng trước mặt tôi nói mình không phải là bạn nhỏ.”

Tề Nhất Phảng đỏ mặt thẹn thùng đến tận cổ, tâm can chấn động, ngẩn người đứng yên một chỗ bất động.

Nếu lúc này có ai đi ngang qua Tề Nhất Phảng thì họ sẽ nghe thấy vị đội viên mới có thực lực đáng gờm của Hiệp Hội Quốc Vương này đang lẩm bẩm tự nói chuyện một mình:

“Tôi đâu phải là gay đúng không? Rốt cuộc tôi có phải là gay hay không đây…”

“Bạch Liễu thật xinh đẹp…”

Bạch Liễu vẫn không biết có người mơ mơ màng màng khen mình đẹp đang lịch sự bắt tay tạm biệt với tất cả mọi người trong Danh Sách Sát Thủ, nhưng nốt nhạc đệm bắt tay tạm biệt này mới tiến hành được một nửa thì không làm được nữa.

Bạch Liễu rũ mắt xuống nhìn Hắc Đào mặt không cảm xúc nắm chặt tay mình, nhất quyết không chịu buông ra.

Nghịch Thần ở bên cạnh nắm tay ho khan muốn nổ phổi: “Hôm nay tôi ra ngoài xem trận đấu của Bạch Liễu, không ngờ lâu như vậy, cũng sắp đến giờ về rồi!”

Bách Dật nhanh chóng gia nhập đội giả vờ ho khan: “Còn rất nhiều huấn luyện phải làm, cậu nói có đúng không, Hắc Đào!”

Bách Gia Mộc đút hai tay vào túi, quay đi chỗ khác, giả vờ mình không cùng đội với Hắc Đào đang giữ riết không buông chiến thuật gia đội trưởng của đối thủ.

Liêu Khoa dở khóc dở cười nhìn đám người dở hơi xung quanh, đành phải dùng tư thái trưởng bối bất đắc dĩ xin lỗi Bạch Liễu: “Làm phiền Bạch hội trưởng rồi, Hắc Đào của đội chúng tôi thỉnh thoảng rất cứng đầu, nhiều lúc chúng tôi cũng không biết cậu ấy muốn làm gì nữa, không cách nào nói được cậu ấy.”

Một đám người mặt đen mặt đỏ hăng say diễn vai quần chúng, coi như không thấy gì hết, không ai tiến lên tách Bạch Liễu và Hắc Đào ra.

Mộc Kha và Mục Tứ Thành đều cau mày.

Người của Danh Sách Sát Thủ rốt cuộc có ý đồ gì chứ, cứ để Hắc Đào nắm tay Bạch Liễu khiêu khích bọn họ sao?

Đúng vậy, không sai, Mục Tứ Thành và Mộc Kha vốn chưa từng thấy Bạch Liễu và Hắc Đào ở chung với nhau, không ngần ngại cho rằng hành động nắm tay đối phương thế này là một kiểu khiêu khích.

Mà Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi đã biết một số chuyện không nên biết…

Lưu Giai Nghi tháo kính bảo vệ mắt, mặt không cảm xúc bắt đầu giả mù.

Đường Nhị Đả nhìn bàn tay nắm chặt từ nãy giờ của cả hai người kia, giơ tay lên không biết bao nhiêu lần muốn nói rồi lại thôi.

Có tách ra gì đâu… Cảm giác có chỗ nào không đúng, nhưng không phải là xa rời nhau đâu… Cảm giác vẫn là có chỗ nào không đúng!

Đường đội trưởng từ trước đến giờ chưa bao giờ vướng bận trong cuộc đời, bây giờ cảm thấy mình cũng đang bị cuốn vào vòng xoáy tình ái của Bạch Liễu và Hắc Đào.

Bạch Liễu nhướng mi, bình tĩnh nói: "Buông tay ra trước rồi chúng ta lại nói chuyện."

Hắc Đào khựng một chút, buông tay ra.

"Mọi người về trước đi." Bạch Liễu xoay người chào hỏi đám người Vương Thuấn, "Vương Thuấn, chuẩn bị báo cáo cho trận đấu tiếp theo, cứ báo cáo cho nhóm Lưu Giai Nghi trước đi, tôi sẽ trở lại sau."

Vương Thuấn gật đầu: "Được, hội trưởng."

Mộc Kha và Mục Tứ Thành không muốn rời đi, nhưng bị Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi túm lấy kéo đi luôn.

Nhìn thấy Bạch Liễu cuối cùng cũng sắp xếp xong xuôi, Nghịch Thần th0 phào nhẹ nhõm, chắp tay cúi đầu thi lễ với Bạch Liễu: "Bạch hội trưởng đại từ đại bi, làm phiền ngài dành thời gian tâm sự với Hắc Đào của chúng tôi, tôi đại diện cho tất cả thành viên của Danh Sách Sát Thủ cám ơn đại ân đại đức của ngài."

Nói xong, Nghịch Thần túm Bách Dật vẫn đang dài cổ muốn buôn dưa lê nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Chỉ còn lại Hắc Đào và Bạch Liễu trong hồ quan sát trống rỗng.

Hắc Đào nhìn thẳng Bạch Liễu: “Tại sao em lại trốn tránh tôi?”

“Vậy thì tại sao anh lại quan tâm đến việc tôi trốn tránh anh?” Bạch Liễu không nhẹ không nặng đá lại vấn đề cho Hắc Đào.

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn về phía Hắc Đào, ánh mắt bình tĩnh lạnh lùng, giống như từ đầu đến cuối chưa từng động tâm với người trước mặt: “Chúng ta mới gặp nhau hai lần trong Hồ Trò Chơi, tôi trốn tránh một người lạ cứ mãi đuổi sát theo tôi thì kỳ lạ lắm sao?”

Hắc Đào im lặng, y đứng thẳng lưng, tay nắm chặt roi bên người, thấp giọng hỏi:

“… người xa lạ, sẽ nắm tay ai đó ngay lần đầu tiên gặp mặt sao?”

“Tôi cảm giác được, em không ghét bỏ tôi.”

Bạch Liễu trầm mặc, hắn chậm rãi mở miệng: “Đúng là tôi rất khó chán ghét khuôn mặt của anh.”

Bách Dật bị lôi ra khỏi hồ quan sát cuối cùng cũng miễn cưỡng thu hồi ánh mắt bát quái của mình, anh ta quay lại nhìn Nghịch Thần bên cạnh, dùng khuỷu tay chọc chọc Nghịch

Thần: “Aiz, anh cứ ném Hắc Đào cho Bạch Liễu vậy luôn à, không có vấn đề gì chứ? ”

“Nếu nói về tình cảm thì con hàng Hắc Đào này chính là một tờ giấy trắng, nhìn thế nào đi chăng nữa thì rõ ràng là cậu ta đang bị Bạch Liễu kia quay như dế.”

Bách Dật nhớ lại, chậc chậc lắc đầu: “Anh còn nhớ không, lúc còn trong phó bản Rừng rậm biên thùy, Hắc Đào bị Bạch Liễu mê hoặc đến nỗi 4, 5 chẳng còn phân biệt nổi, kết quả cuối cùng Bạch Liễu chỉ lợi dụng cậu ta mà thôi, sau khi ra tới rồi thì vẫn còn nhớ mãi không quên.”

Bách Dật vừa nói vừa th0 dài thườn thượt, vuốt mặt buồn bã: “Thế giới này cuối cùng là sao vậy chứ, trai tốt như Hắc Đào và tôi lại bị đám nam nhân nữ nhân xấu xa lừa gạt, không biết trân trọng gì hết.”

Bách Gia Mộc ở bên cạnh bị ghê tởm đến toàn thân nổi da gà: “Cậu nghĩ sao mà đánh đồng cậu với Hắc Đào được vậy.”

“Tôi nghĩ Bách Dật nói không sai đâu.” Nghịch Thần vẻ mặt bình thản nhìn về hướng hồ quan sát, “Nếu Bạch Liễu bình tĩnh lại thì có thể dùng lý trí nhìn thấu nội tâm của mình, tôi thật sự không biết cậu ấy có biết quý trọng Hắc Đào hay không.”

“Người cậu ấy muốn không phải là Hắc Đào.”

Cả Bách Gia Mộc và Bách Dật đều ngẩn ra.

Bách Dật có chút hoảng hốt: “Này, người cậu ta muốn không phải là Hắc Đào là có ý gì, trong rừng rậm Bạch Liễu vẫn có chút cảm tình với Hắc Đào mà nhỉ, đừng nói là…”

Nghịch Thần bình tĩnh nhìn Bách Dật: “Ừ, đúng như cậu nghĩ.”

“Đù má!” Bách Dật nhảy dựng lên không thể tin được, “Hắc Đào biết không??! Vậy mà anh còn ném Hắc Đào cho Bạch Liễu?!”

Nghịch Thần thu hồi ánh mắt nhìn về phía hồ quan sát: “… Bây giờ chắc Hắc Đào đã biết rồi.”

Bạch Liễu nhìn thẳng vào Hắc Đào chậm rãi nói từng chữ, “Bởi vì người tôi thích từ lâu, giống hệt anh.”

“Anh ấy đã ch3t, vì vậy rất khó để ghét một người trông giống anh ấy, lại không ngừng gần gũi với tôi.”

Bạch Liễu tiến lên một bước, đưa tay lên vuốt v3 khuôn mặt của Hắc Đào, nhưng trong mắt không có một tia cảm xúc: “Bởi vì rất khó mà tìm được một vật kỷ niệm tốt như thế này.”

- ——oOo—

Chương 373

Bách Dật giống như một bà mẹ có con gái lần đầu tiên đi hẹn hò, chắp tay sau lưng lo lắng đi tới đi lui trước cửa Danh Sách Sát Thủ.

"Nãy giờ lâu rồi sao vẫn chưa trở về vậy…"

Bách Gia Mộc nhìn hoa mắt, sốt ruột nói: "Cậu bình tĩnh ngồi xuống chờ được không?"

"Lão đại hiệp hội của chúng ta lại đi làm thế thân?!" Bách Dật quay người lại đưa hai tay ra, vẻ mặt bạo phát hoàn toàn, "Con bảo cậu bình tĩnh kiểu gì được chứ?!"

"Hắc Đào sao có thể làm thế thân được chứ? Anh ấy thoạt nhìn cái gì cũng không biết nhưng vẫn rất kiêu ngạo." Bách Gia Mộc kết luận chắc nịch, "Cậu cứ ngứa mồm nói lung ta lung tung làm người ta sốt hết cả ruột, không chừng Bạch Liễu ngả bài, Hắc Đào đánh một trận với anh ta xong thì về ngay thôi."

Bách Dật bị phản bác đến nghẹn lời, quyết định kéo người xuống nước: "Nghịch Thần, anh nghĩ Hắc Đào sẽ làm gì?"

Nghịch Thần khẽ nheo mắt dựa vào hàng rào ngoài ban công để hóng gió, nghe hỏi thì mơ màng quay đầu lại, cười như

không hiểu chuyện gì: “Loại chuyện tình cảm này thì vẫn phải xem người trong cuộc quyết định như thế nào.”

Bách Dật truy vấn tới cùng: “Hiện tại không muốn xem người trong cuộc, tôi chỉ muốn nghe ý kiến của người ngoài cuộc như anh thôi.”

“Ý kiến của tôi à…” Nghịch Thần sờ cằm, “Tôi nghĩ việc người Bạch Liễu muốn không phải là Hắc Đào không có gì mâu thuẫn với việc cậu ta thích Hắc Đào cả.”

Bách Dật bị rối não: “Hả? Ý anh là sao?”

Nghịch Thần nhướng mày cười tủm tỉm như đang nghĩ đến chuyện gì đó buồn cười lắm: “Giống như người nào đó lúc 18 tuổi bảo là sẽ không bao giờ cho đối phương cây kem tr3n tay, cuối cùng vẫn cho đấy thôi.”

“Chỉ là hiện tại cậu ấy không nhớ ra.” Nghịch Thần quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt hiện lên ký ức, “Nhưng tôi nghĩ lần này cậu ấy cũng lựa chọn giống như trước.”

“Bởi vì cùng một người đã hỏi xin kem Bạch Liễu.”

Hắc Đào nhìn Bạch Liễu, y nghiêm túc hỏi: “Tôi là vật kỷ niệm, em không thể thích tôi sao?”

Bạch Liễu sững người, vội đưa mắt đi chỗ khác, ôn tồn giải thích: “Cảm xúc trao cho vật kỷ niệm khác hoàn toàn với tình cảm bình thường trao cho con người, thấp hơn rất nhiều.”

“Tôi không tính là con người.” Hắc Đào thuận lý thành chương chấp nhận logic cái này, y nhìn chằm chằm Bạch Liễu, tiến lên một bước nắm lấy cổ tay Bạch Liễu, “Vậy bây giờ em có thể thích tôi.”

“Theo cách em thích vật kỷ niệm.”

Bạch Liễu im lặng, hắn muốn rút tay ra khỏi tay Hắc Đào, nhưng Hắc Đào thật sự dùng sức nắm quá chặt, cứ như y sẽ không buông cho đến khi có câu trả lời.

Bạch Liễu quay mặt đi, giọng điệu càng lạnh hơn: “Anh cũng không có tư cách để làm vật kỷ niệm.”

“Sao tôi lại không đủ tư cách?” Hắc Đào tiến đến rất gần, cúi đầu ghé vào tai Bạch Liễu, “Em đã khen vóc dáng của tôi đẹp, còn chỗ nào không hợp…”

“Đủ rồi.” Bạch Liễu lồng nguc phập phồng, hắn ngắt lời Hắc Đào, “Tôi không muốn…”

“Là khuôn mặt sao?” Hắc Đào nhất quyết hỏi không tha, y dùng tay trái bóp bóp khuôn mặt, có chút bối rối tự nhận xét ngũ quan của mình, “Tôi không đủ đẹp mắt sao?

“Không.” Bạch Liễu nói, “Anh chưa đủ giống anh ấy.”

Hắc Đào trầm mặc, sau đó mặt không cảm xúc nhìn thẳng Bạch Liễu, dáng vẻ không chịu thua: “Chỗ nào không giống? Miệng, mũi hay mắt?”

Bạch Liễu rốt cục quay đầu đối mặt với Hắc Đào, bình tĩnh nói: “Xương cốt.”

Hắc Đào dừng lại một lúc, trong lòng Bạch Liễu th0 phào nhẹ nhõm.

Đối phó với con hàng này phải cố hết sức, hắn hy vọng Hắc Đào biết khó mà lui.

“Là cái đó sao?” Hắc Đào bừng tỉnh hiểu ra, y rút roi muốn rạch da tr3n mặt, chuẩn bị mổ sọ ra, “Để tôi đào ra cho bọn họ thay lại.”

Đồng tử Bạch Liễu co rút lại, hắn nhanh tay lẹ mắt ấn roi Hắc Đào xuống, nhưng ngay khi ngọn roi sắc bén vừa chạm vào mặt Hắc Đào, nó gần như ngay lập tức vẽ ra một vết nứt dài ngoằng sâu tới xương tr3n sườn mặt trái của y.

Máu lạnh chảy xuống cằm Hắc Đào, nhỏ giọt chạm vào mu bàn tay Bạch Liễu.

Bạch Liễu nheo mắt, giọng điệu lạnh như băng: “Anh làm gì vậy?”

Hắc Đào ngữ khí tự nhiên, tựa như y không cho rằng mình đã làm ra chuyện gì gây sốc: “Đổi lại xương cốt em không thích.”

Bạch Liễu lồng nguc phập phồng, hắn chậm rãi hít sâu một hơi, máu lạnh như băng vẫn đang chảy xuống tr3n tay, nhiệt độ lạnh lẽo khiến hắn cuộn tròn ngón tay lại.

“Tôi không chấp nhận vật kỷ niệm đã được sửa đổi nhân tạo.” Bạch Liễu ngẩng đầu lên, hắn nhìn vết thương tr3n mặt Hắc Đào, sắc mặt trở nên lạnh hơn vài độ, “Tôi cũng không nhận những sản phẩm bị lỗi sẹo.”

“Không để lại sẹo đâu, vết thương của tôi lành lại nhanh lắm.” Hắc Đào cường điệu.

Bạch Liễu chậm rãi th0 ra một hơi dài, hắn vươn tay: “Đưa băng vải đây.”

Hắc Đào nhanh chóng đặt miếng băng vải mà y giữ chặt nãy giờ nhét vào lòng bàn tay Bạch Liễu.

Bạch Liễu liếc nhìn chiếc băng nhăn nhúm trong lòng bàn tay, cụp mắt xuống: “Cúi đầu.”

Hắc Đào ngoan ngoãn cúi đầu, Bạch Liễu ngẩng đầu, vươn tay nhìn thẳng, dùng băng quấn một vòng lại một vòng quanh mặt Hắc Đào, mà Hắc Đào lại nhìn chăm chăm Bạch Liễu.

Đến khi băng bó chỉ còn lại đôi mắt, động tác của Bạch Liễu đột nhiên dừng lại.

Khuôn mặt quấn đầy băng vải trước mặt khiến hắn hoảng hốt trong nháy mắt.

Lúc còn ở viện mồ côi, Tạ Tháp đã làm thú bông Slenderman cho hắn, nhưng vì thiếu băng vải nên thú bông không có mặt, sau đó, Tạ Tháp liên tục bị rút máu, cơ thể chằng chịt những lỗ kim, Bạch Liễu liền đến phòng y tế để lấy trộm băng vải băng bó vết thương cho y.

Tạ Tháp nhìn Bạch Liễu băng bó cho mình, nhẹ giọng nói:
【Chờ tháo băng vải ra thì thú bông Slenderman của cậu sẽ có khuôn mặt.】

Nhưng mãi đến cuối cùng, Bạch Liễu cũng không nhìn thấy dáng vẻ Tạ Tháp băng bó khuôn mặt y là như thế nào.

Hắc Đào bị băng bó chỉ còn lộ ra một đôi mắt đen nhánh, y bình thản, nhìn Bạch Liễu không chớp mắt, tựa hồ như muốn đem tất cả kỷ vật mà hắn thích tr3n đời này đặt trước mặt hắn, bản thân mình đầy thương tích cũng không thành vấn đề.

Động tác băng bó của Bạch Liễu tạm dừng một chút.

Miệng Hắc Đào bị quấn băng kín mít cũng không chịu yên tĩnh, vẫn còn cố blah blah ồm ồm mở miệng: “Dáng vẻ em mới nhìn tôi, cảm giác như em muốn hôn tôi…”

Bạch Liễu nắm lấy chiếc băng vải giật mạnh, kéo Hắc Đào không kịp phòng bị tiến hai bước về phía mình, Bạch Liễu mặt không đổi sắc siết chặt băng vải, che luôn đôi mắt của Hắc Đào.

Hắc Đào chậm rãi toát ra một dấu chấm hỏi: “Mắt tôi không có vết thương, không cần băng…”

“Nói lung tung gì đó.” Bạch Liễu hòa ái mở miệng, “Chút nữa tr3n mắt cũng có vết thương.”

Tuy rằng Hắc Đào mơ hồ cảm giác được hình như mình vừa nói gì đó không nên nói, nhưng một trực giác không thể giải thích cho y biết rằng tốt nhất là không nên nói nữa, vì thế à một tiếng, thành thành thật thật im thin thít.

Hai người đối diện không nói gì một hồi lâu, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít th0 của nhau.

Hắc Đào bị bịt mắt, không nhìn thấy biểu hiện của Bạch Liễu, nhưng y có thể cảm giác được Bạch Liễu đột nhiên tiến lên một bước về phía mình, trong chốc lát hơi th0 dồn dập, sau đó như nhón chân lên, rồi hơi th0 ấm áp của Bạch Liễu phả nhẹ vào mặt y ——

Bạch Liễu đặt một nụ hôn qua lớp băng vải, giọng điệu nhẹ nhàng:

“Bây giờ anh đã là vật kỷ niệm đủ tư cách, thưởng cho anh.”

Nghịch Thần đăng xuất khỏi trò chơi, đến khi đăng nhập lại liền nhìn thấy ba người đang khoanh tay ngồi cạnh bàn cà phê trong phòng chờ Danh Sách Sát Thủ, cứ như đang chuẩn bị hội nghị quan trọng liên quan đến sinh tử gì đó, Hắc Đào thì dựa

vào ghế sô pha ngoài ban công đối diện, nằm bất động không nhúc nhích, trông như x4c ch3t.

Bầu không khí đặc biệt này cứ như đang tổ chức buổi lễ tưởng niệm Hắc Đào hi sinh trong khi thực hiện nhiệm vụ.

Nghịch Thần cẩn thận bước vào phòng khách, bước chân khẽ khàng hơn hẳn, mạnh dạn dùng trí tưởng tượng của mình: "Sao vậy? Hắc Đào sàm sỡ Bạch Liễu bị đánh ch3t rồi à?"

Bách Dật ngẩng đầu nhìn Nghịch Thần: "Còn nghiêm trọng hơn nhiều."

"Không biết Bạch Liễu đã nói gì với Hắc Đào, bây giờ cậu ấy lại lệch lạc về nhận thức nữa rồi." Liêu Khoa liên tục lắc đầu th0 dài, "Tôi mới tư vấn tâm lý cho Hắc Đào rồi, nhưng không có kết quả."

Bách Gia Mộc nắm chặt hai tay, sắc mặt xanh mét nói ra câu tổng kết: "Yêu đương, thật đáng sợ."

Nghe vậy, Nghịch Thần cũng không vội vàng, ngồi xuống uống một ngụm trà rồi mới tiếp tục hỏi: "Hắc Đào trở về đã xảy ra chuyện gì?"

Bách Dật đau lòng bắt đầu nhớ lại: "Hắc Đào vừa về tôi đã thấy hỏng rồi, ánh mắt cậu ta lờ đờ, tay thì cầm một đống băng vải dính đầy máu, tr3n mặt còn thủng một lỗ to, cũng không biết tên Bạch Liễu kia đã làm gì với cậu ta nữa."

“Không chỉ vậy, cậu ta trở về mặt đầy máu, cứ nhìn trừng trừng vào chúng tôi, ép hỏi chúng tôi thứ gì mới bị băng bó tr3n mặt.”

“Tôi mới bảo với Hắc Đào là mặt bị băng bó thì chắc phải là x4c ướp.” Bách Gia Mộc hối hận, “Đáng lẽ tôi không nên nói với anh ấy như vậy.”

Liêu Khoa nhìn về phía Nghịch Thần, bất đắc dĩ mà buông tay: “Sau đó Hắc Đào bảo là mình không làm thằn lằn nữa, muốn làm x4c ướp, tôi mới nói là cậu không thể làm x4c ướp được, phương pháp đó rất tàn nhẫn, tiếp đó cậu ta cứ nằng nặc đòi làm x4c ướp, chúng tôi không nói cho cậu ta cách làm x4c ướp thì cậu ta giận dỗi úp mặt vào ghế nãy giờ không nhúc nhích, chúng tôi cũng không biết phải làm gì với cậu ta, chỉ biết chờ anh trở về làm công tác tư tưởng cho cậu ấy thôi.”

Nghịch Thần: “…”

Bạch Liễu, cậu đã nói cái quái gì với Hắc Đào vậyyyy!!!

 Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay Danh Sách Sát Thủ hóng hớt chuyện yêu đương của Bạch Liễu và Hắc Đào:

Bách Gia Mộc: Yêu đương, thật đáng sợ!

Bách Dật: Yêu đương, thật đáng sợ!!

Liêu Khoa: Ai, yêu đương, thật đáng sợ

Nghịch Thần:… Yêu đương, thật đáng sợ

Hắc Đào: Yêu đương, thật tuyệt

Bạch Liễu:…

- ——oOo—

Chương 374

Phòng họp Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Vương Thuấn click mở giao diện, vừa trình bày các thông tin tư liệu, vừa rõ ràng mạch lạc giải thích quy trình tiếp theo:

“Hiện tại chúng ta đang tạm dẫn đầu thắng lợi, giai đoạn tiền mùa giải cũng sắp kết thúc, đối thủ tiếp theo của chúng ta đều là các chiến đội cao cấp, tuy rằng hiệu quả chiến đấu không bằng Sơn Dương Cuồng Nhiệt nhưng mọi người cũng đừng thiếu cảnh giác.”

Đang nói thì Bạch Liễu đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến ghế trước xoay người ngồi xuống, giơ tay ra hiệu Vương Thuấn tiếp tục trình bày.

Vương Thuấn gật đầu chào Bạch Liễu rồi tiếp tục giải thích: “Tôi đã thảo luận qua với Bạch hội trưởng và Đường đội trưởng, tôi cho là trình độ huấn luyện của các cậu gần như tương đương nhau rồi, tiếp theo, trọng tâm giải đấu của mọi người chính là thi đấu đồng đội.”

Bạch Liễu xoay người, dựa vào lưng ghế, duỗi ngón tay gõ lên bàn trước mặt Mục Tứ Thành đang ngủ gà ngủ gật: “Mọi người có biết trọng tâm của đấu đội là gì không?”

Mục Tứ Thành đang ôm đầu chìm trong giấc mộng, trận vừa rồi cậu bị thương khá nặng, lại tiêu hao rất nhiều sức lực, cực kỳ mệt mỏi, bây giờ lại bị Bạch Liễu đánh thức thì mới lắc lắc đầu tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn về phía Bạch Liễu: "… ý thức hợp tác?"

"Không." Vương Thuấn lo lắng nhìn Mục Tứ Thành, "Là tinh lực, Mục Thần."

"Tiếp theo, ngoài đấu đơn, đấu đôi thì mọi người còn phải đấu đội, nó khác hẳn hoàn toàn với việc huấn luyện nhăng nhít trong Hồ Trò Chơi và các trò chơi tiền mùa giải trước đó, về cơ bản thì cường độ của nó cũng căng ngang ngửa như trận đấu đôi hôm nay của hai người."

"Khác với việc dùng thuốc để khôi phục giá trị tinh thần và thể lực, ý thức của tuyển thủ lúc nào cũng cực kỳ căng thẳng trong trận chiến cường độ cao này rất tiêu hao tinh lực, cũng sẽ khiến cho họ cảm thấy mệt mỏi, trạng thái giảm xuống rất nhanh chóng."

Vương Thuấn lo lắng nhìn Bạch Liễu: "Hội trưởng, mọi người đánh liên tiếp hai đội mạnh như vậy, đều là người mới nên có thể tinh lực không phục hồi lại kịp, thứ tự xuất trận cần phải bàn bạc kỹ lưỡng."

"Tôi trở về chủ yếu để thảo luận vấn đề này với anh đây." Đôi tay Bạch Liễu giao nhau trước người, "Lưu Giai Nghi là tuyển thủ quan trọng nhất trong thi đấu đội, cô bé cần phải duy trì trạng thái, hơn nữa kỹ năng của cô bé không phù hợp với đấu đơn và đấu đôi, vì vậy cô bé chỉ có thể đấu đội. "

“Mộc Kha, nếu trong thời điểm phong độ tốt nhất thì cậu có thể đấu đơn, Mục Tứ Thành và tôi sẽ đấu đôi.”

Bạch Liễu nhướng mắt nhìn mọi người: “Tuyển thủ cố định đấu đơn là tôi và Đường đội trưởng, tuyển thủ cố định đấu đôi là tôi và Mục Tứ Thành, mọi người có ý kiến gì không?”

Đường Nhị Đả là người đầu tiên gật đầu: “Tôi làm được, không có ý kiến.”

“Tôi có ý kiến.” Mục Tứ Thành lập tức phản đối.

“Tuyển thủ cố định của đấu đơn là anh, tuyển thủ cố định của đấu đôi cũng là anh, anh lại là Chiến Thuật Gia trong đấu đội nữa??” Mục Tứ Thành xoăn tít mày đến mức có thể thắt nút, “Không phải chứ, Bạch Liễu, anh không nghe Vương Thuấn mới nói à, đánh hai trận liên tục thì người mới khó mà phục hồi tinh lực lại kịp, bản thân anh cũng là người mới, bây giờ lại đánh đến ba trận liên tiếp thì tinh lực nào mà chịu nổi?”

Trận vừa rồi đánh với Dương Chí và Khổng Húc Dương, Mục Tứ Thành bị hai tên đó dùng kỹ năng xong thì đầu óc hiện giờ vẫn còn ong ong hết cả lên, ngồi một tí mí mắt đã sụp xuống, chỉ muốn ngủ, khỏi phải bàn những trận sau gặp thêm nhiều kỹ năng thái quá nữa thì sẽ ảnh hưởng đến ý thức của người chơi như thế nào.

Bạch Liễu chơi ba trận liên tục, sẽ mệt đến thành cái dạng gì chứ?

Mục Tứ Thành nói đến đây, Đường Nhị Đả giật mình một chút.

Mới nãy gã không nghĩ sự sắp xếp này có gì sai, bởi vì trong các dòng thế giới khác Bạch Lục đánh ba trận liên tiếp rất thường xuyên, nhưng bây giờ nghĩ lại, Bạch Liễu vẫn là một tân binh mới đấu giải trong năm đầu tiên, giờ lại đánh với đội mạnh, chơi ba trận liên tiếp quả thực có hơi thái quá.

Nếu đổi lại là gã, gã cũng không chắc mình có thể duy trì trạng thái trong ba trận đấu.

Lưu Giai Nghi đưa ra một đề nghị: "Em không phản đối vị trí của em, nhưng vị trí của anh có vấn đề, Bạch Liễu, đấu đơn thì không cần phải bàn, xét về kỹ năng thì cả Mộc Kha, anh và Đường Nhị Đả đều có kỹ năng tính công kích khá mạnh, thích hợp đánh luân chuyển với nhau, nhưng đấu đội thì anh và Mục Tứ Thành không cần phải phối hợp cố định."

Mộc Kha suy tư: "Đấu đôi có thể cố định tôi và Mục Tứ Thành, các đội viên khác thì thay phiên nhau, như vậy có được không?"

"Nhưng độ phối hợp của Mục Tứ Thành không đủ để hợp tác với những đội viên thay phiên khác." Bạch Liễu giọng đều đều phân tích, "Đội viên duy nhất có thể cố định trong đấu đôi là tôi, tôi có thể phối hợp với mọi người."

"Nhưng Đường Nhị Đả và Mộc Kha sẽ luân phiên đấu đơn, nên chọn Mục Tứ Thành làm đối tác đôi của tôi là thích hợp nhất."

Lưu Giai Nghi mím môi, cô bé không thể phản bác lại.

Thực ra trong lòng mọi người đều biết kế hoạch do Bạch Liễu đề xuất là tốt nhất, nhưng đồng thời, đối với bản thân Bạch Liễu cũng tổn thất nhiều nhất.

“Nếu như các vị không còn ý kiến nào khác.” Bạch Liễu nhẹ nhàng đứng lên thông báo quyết định, “Trước mắt cứ quyết định sắp xếp chiến thuật như vậy đi, hôm nay mọi người đều rất mệt rồi, chúng ta về trước nghỉ ngơi đã.”

Trong lòng mọi người rõ ràng có phản đối, nhưng nhìn thấy đôi mắt xanh đen của Bạch Liễu cùng vẻ mệt mỏi tr3n mặt hắn, bọn họ liền nuốt sự phản đối xuống.

… Người mệt nhất hôm nay là Bạch Liễu, hắn rất cần được nghỉ ngơi thật tốt.

Vương Thuấn không khỏi liếc nhìn Bạch Liễu.

Tr3n thực tế, Bạch Liễu đã quyết định sự sắp xếp này từ trước, lúc đó Vương Thuấn cực lực phản đối, nhưng đã bị Bạch Liễu dăm ba câu dễ dàng thuyết phục, cuối cùng, Vương Thuấn không còn cách nào khác ngoài việc nói rằng các đội viên khác sẽ không đồng ý.

Bạch Liễu chỉ mỉm cười, nói rằng bọn họ sẽ đồng ý.

Lúc đó Vương Thuấn nghĩ chắc không thể nào đâu, đội viên trong đội vẫn rất lo lắng cho Bạch Liễu, sẽ không để hắn mặc kệ bản thân như thế được, kết quả Bạch Liễu lại dùng sự lo lắng của các đội viên nhẹ nhàng cho qua quyết định như thế này.

Vương Thuấn vừa th0 dài vừa sắp xếp lại các tư liệu.

Nói đi nói lại, bề ngoài thì giơ cao bảng hiệu sẵn sàng thương lượng với bọn họ, nhưng thật ra Bạch hội trưởng lại tự mình quyết định mọi chuyện.

Cũng không biết sau này có ai có thể khiến vị Chiến Thuật Gia quá tự cao tự đại này thay đổi quyết định nữa.

Thời điểm nhóm người Bạch Liễu đăng xuất khỏi trò chơi, màn đêm đã buông xuống trong thế giới thực.

Lần thi đấu này Đỗ Tam Anh không đăng nhập trò chơi để xem, bởi vì cậu đã quên mất, mãi đến khi nhìn thấy Bạch Liễu về nhà, cậu mới đột nhiên nhớ lại.

Đỗ Tam Anh luống cuống cúi đầu khom lưng 180 độ nhìn Bạch Liễu, sợ hãi không thôi: ” Thực xin lỗi Bạch Liễu tiên sinh! Tôi thật sự quên mất!”

“Không sao.” Bạch Liễu bước vào cửa tùy tay cởi cà vạt treo lên móc áo, mỉm cười nhìn Đỗ Tam Anh, “Chúng ta thắng rồi, hôm nay cậu ăn gì vậy?”

Chuyện thắng thua cứ vậy mà nói thật đơn giản qua miệng Bạch Liễu, cứ như chiến thắng là một vấn đề tầm thường nhẹ nhàng, giống hệt ba bữa một ngày đối với hắn.

Đỗ Tam Anh cũng tự nhiên bị cuốn theo Bạch Liễu, cậu bắt đầu cố gắng nhớ lại mình đã ăn cái gì: "Buổi sáng ăn mì thịt bò, buổi trưa ăn cơm hộp vịt quay."

"Buổi tối chưa ăn sao?" Bạch Liễu nằm tr3n sô pha, rút điện thoại từ trong quần tây ra, lười nhác ngửa ra sau nhìn về phía Đỗ Tam Anh, "Tôi mời cậu đi ăn lẩu nhé?"

Bởi vì Bạch Liễu đã cởi cà vạt, từ góc nhìn của Đỗ Tam Anh, cậu có thể nhìn thấy hầu kết Bạch Liễu giấu dưới vị trí cúc áo đầu tiên của sơ mi hơi trượt lên xuống, xương quai xanh và sống lưng thả lỏng, vai cổ dựa sát vào ghế sofa, đôi mắt nhắm hờ.

Đỗ Tam Anh nhìn tư thế này của Bạch Liễu đến ngẩn người.

Không biết vì sao, Đỗ Tam Anh cảm thấy hôm nay tinh thần Bạch Liễu rất thoải mái, tâm trạng rất dễ chịu thì phải.

Là do thi đấu thắng sao?

Nhưng lúc trước Bạch Liễu tiên sinh thắng thi đấu cũng không giống như vậy…

Bạch Liễu nghiêng đầu nhìn Đỗ Tam Anh, lắc lắc điện thoại trong tay: "Ăn không nào? Nếu muốn ăn thì tôi sẽ mời thêm

những người khác?”

Đỗ Tam Anh thụ sủng nhược kinh: “Có, có mắc lắm không ạ?”

“Không mắc lắm đâu.” Bạch Liễu cười, “Vậy tôi gọi người nhé?”

Chưa đầy một giây sau, Đỗ Tam Anh đã nghe thấy tiếng gọi điện thoại của Bạch Liễu: “Lục Dịch Trạm, cậu tan tầm chưa?”

Đỗ Tam Anh mơ hồ nghe thấy đầu dây bên kia hình như đang phàn nàn gì đó về chuyện tăng ca, Bạch Liễu mỉm cười.

“Lão Lục, hôm nay tôi thi đấu thắng Sơn Dương Cuồng Nhiệt rồi.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, thản nhiên nói cứ như thuật lại chuyện nhỏ trong gia đình: “Hôm nay ăn mừng một chút, đến nhà cậu nấu lẩu nhé?”

Đỗ Tam Anh nghe xong sững sờ —— cậu đã được Vương Thuấn phổ cập khoa học, biết là nếu kể cho người thường nghe những chuyện xảy ra trong trò chơi thì chẳng có tác dụng gì cả.

Tại sao Bạch Liễu tiên sinh lại đột nhiên kể cho một người bình thường nghe chuyện liên quan đến trò chơi chứ?

Bạch Liễu đặt tay lên lưng ghế sô pha, gõ ngón tay đều đặn, Đỗ Tam Anh không nhịn được đếm theo —— bảy lần.

Sau bảy lần gõ, Đỗ Tam Anh nghe thấy giọng nói mê mang truyền ra từ điện thoại Bạch Liễu: “Bạch Liễu, cậu vừa nói cái gì?”

Bạch Liễu lại cười, nụ cười rất nông, như có tầng mây bồng bềnh tr3n mặt, gió thổi qua sẽ tan biến.

“Không có gì.” Bạch Liễu nói, “Chỉ nhớ đã lâu rồi không tìm Điểm tỷ ăn cơm.”

Lục Dịch Trạm đối diện cũng im lặng một lúc, cười nói: “Ừ, từ sau sinh nhật năm trước của cậu, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, cứ như cậu đột nhiên trưởng thành rồi vậy, ch3t sống gì cũng không chịu đến nhà tôi ăn cơm, không như trước kia ít nhất còn mua được 2 cân quýt giảm giá đến cọ cơm.”

Lục Dịch Trạm nói tới đó không giấu được tiếng th0 dài: “Trước kia năm nào Phương Điểm và tôi cũng tổ chức sinh nhật cho cậu, sau này cậu cũng không muốn tổ chức sinh nhật nữa.”

“Nhắc mới nhớ, sinh nhật năm nay của cậu sắp tới đúng không?”

Bạch Liễu ừ đại một tiếng.

Giọng nói của Lục Dịch Trạm mang theo ý cười trêu chọc: “Sao, người sắp 25 tuổi cải lão hoàn đồng hay hoài niệm đây,

rốt cuộc cũng chịu đến nhà Điểm tỷ của cậu ăn cơm, có muốn chúng tôi tổ chức sinh nhật cho cậu luôn không?"

"Nhưng hiện tại ăn mừng thì còn hơi sớm, hôm nay ăn lẩu đơn giản thôi ha ha." Lục Dịch Trạm lải nhải, "Tôi còn chưa tan sở, cậu đi mua đồ ăn trước đi, Điểm tỷ ở nhà, cậu có chìa khóa nhà của chúng tôi rồi đó, muốn ăn gì thì ăn, về nhà Điểm tỷ lại làm cho, chút nữa tôi sẽ chuyển tiền mua đồ ăn cho cậu…"

"Ơ, quên mất, Điểm tỷ của cậu không biết nấu ăn, hai người cứ xử lý nguyên liệu trước đi, đợi tôi về rồi nấu…"

"Lục Dịch Trạm." Bạch Liễu đột nhiên cắt ngang lời nói của Lục Dịch Trạm, "Nếu một ngày nào đó, có một trò chơi mà cả tôi và cậu đều muốn thắng, cậu sẽ cố ý thua tôi sao?"

Lục Dịch Trạm trầm mặc một hồi lâu, sau đó cười lên rất nhẹ như gió như mây: "Không đâu."

"Tôi sẽ cố gắng hết sức để thắng cậu, Bạch Liễu."

- ——oOo—

Chương 375

Bạch Liễu im lặng một lúc, sau đó đổi chủ đề: “Có thể dẫn thêm người tới ăn lẩu được không?”

Lục Dịch Trạm đầu dây bên kia ngẩn ra, nhanh chóng bất đắc dĩ th0 dài một tiếng: “… Aiz cậu đúng là, biết tranh thủ kéo lông dê tôi ghê nhỉ, được rồi, lúc mua đồ ăn thì mua nhiều thêm một chút để đủ ăn, nhớ mua thêm Coca Sprite gì đó nữa nhé…”

“Mua thêm trái cây luôn đi.” Giọng nói của Lục Dịch Trạm ẩn chứa ý cười nhàn nhạt, “Hôm nay siêu thị dưới lầu đang giảm giá quýt, nhớ mua 2 cân.”

Cúp điện thoại xong, Bạch Liễu gửi tin nhắn vào group hỏi có muốn ăn tối cùng nhau không, vừa gửi xong đã nhận cả đống tin phản hồi.

【music】: U là trời, trăm năm mới thấy Bạch lột da mời khách.

【 Mộc Kha 】: Có cần tôi tìm địa điểm giúp không? Tôi biết một số nhà hàng tư nhân ăn cũng ngon lắm.

【 Đường Nhị Đả 】: Có uống rượu không? Tôi sẽ mang rượu đến @Bạch Liễu.

【 Bạch Liễu 】: Không phải tôi đãi đâu, mang mọi người đến nhà bạn tôi cọ cơm, nấu lẩu, chút nữa còn phải mua đồ ăn, mọi người muốn ăn gì thì nhắn cho tôi, chút nữa tôi đi mua luôn.

【 Bạch Liễu 】: @Đường Nhị Đả, mang đi.

Bạch Liễu vừa trả lời, trong group lập tức om sòm huyên náo:

【music】: Chời ơi, thì ra là cọ cơm! Bạch Liễu, da mặt anh cũng dày thật đấy!

【 Bạch Liễu 】: Vậy cậu không ăn đúng không?

【music】: Còn lâu! Tôi muốn ăn! Tôi muốn ăn tôm viên! Sách bò! Óc heo! Lòng vịt! Phổi lát!

【 Mộc Kha 】: Vậy để tôi đem một số nguyên liệu thông thường nấu lẩu tới luôn nhé, có ai bị dị ứng với hải sản không?

【 Đường Nhị Đả 】: Ảnh chụp quầy rượu.jpg @Bạch Liễu, có thích loại rượu nào không?

Bạch Liễu rũ mắt, lướt xuống đống tin nhắn của mọi người không ngừng hiện lên, ngón tay dừng một chút tr3n màn hình điện thoại di động đã vỡ nát rồi mới tiếp tục đánh chữ:

【 Bạch Liễu 】: Mọi người có ăn quýt không?

【music】? Ăn chứ, sao lại không ăn?

【 Mộc Kha 】: Tôi rất thích.

【Đường Nhị Đả】: Ăn, @Bạch Liễu, tôi có hai chai rượu quýt, nồng độ không cao, mang cho cậu một chai nhé?

Bạch Liễu đáp lại vài câu rồi gọi cho Lưu Giai Nghi, bảo là chút sẽ đón cô bé, nhưng bị Lưu Giai Nghi lãnh khốc vô tình từ chối ngay lập tức, còn cảnh cáo Bạch Liễu bảo là ghế sau xe đạp điện Hello Bike không thể chở người, bắt Bạch Liễu phải nhắn địa chỉ qua để cô bé tự đi tìm.

Cuối cùng, Bạch Liễu và Đỗ Tam Anh hai người dạo tới dạo lui đi khắp hang cùng ngõ hẻm, tr3n đường Bạch Liễu mua nửa cân nấm đông cô, một cân rau xà lách, một cân nấm kim chi, nửa cân thịt bò cắt lát, tiếp đó vào siêu thị dưới lầu mua một chai coca khuyến mãi 2 lít và hai cân quýt giảm giá.

Bạch Liễu cũng mua tôm viên, sách bò, lòng vịt mà Mục Tứ Thành thích, nhưng tất cả đều là đồ đông lạnh, hiện tại không mua được đồ tươi sống, cá nhân Bạch Liễu cũng không ngại ăn đồ đông lạnh, chỉ sợ là Mục Tứ Thành lại phàn nàn náo loạn ầm ĩ.

Nhưng phàn nàn cũng vô ích, đống đồ này ngốn hết 167 tệ của Bạch Liễu.

Nhưng cuối cùng Bạch Liễu vẫn mua nó.

Hắn cũng mua một ít xúc xích và cá viên chiên giòn mà trẻ em thích ăn, nhưng không mua được óc heo và phổi lát, siêu thị không có bán, chợ bán thức ăn thì đã đóng cửa.

Mua lắt nhắt cũng tổng cộng 218,2 tệ.

Đỗ Tam Anh thấp thỏm bất an theo sau Bạch Liễu đang x4ch túi nhựa của siêu thị đi vào một tiểu khu khá cũ xưa.

Tiểu khu này nằm trong một cụm các tòa nhà dân cư, phụ cận có một, hai cái siêu thị lớn và hai cửa hàng tiện lợi, người bảo vệ tiểu khu là một ông lão lớn tuổi, ông mặc một chiếc áo khoác quân đội giặt tẩy đến bạc màu, bắt chéo chân, ngồi ngủ gà ngủ gật tr3n băng ghế dài gỉ sét cạnh cửa.

Lúc Bạch Liễu đi tới, ông lão nhìn lướt qua bọn họ.

Khi ông lão nhìn thấy Bạch Liễu, đôi mắt đang nhíu nhíu đột nhiên mở to, ông nhìn chằm chằm Bạch Liễu một lúc rồi nói: “Con là bạn học cấp ba của Phương Điểm phải không?”

Bạch Liễu lễ phép đáp: “Là con, đã lâu không gặp, chú Lý.”

Chú Lý bật cười, đứng dậy vỗ vai Bạch Liễu, thổn thức cảm thán: “Hai ba năm rồi không gặp, thiếu chút nữa đã không nhận ra con rồi.”

“Cũng may từ con không cao hơn bao nhiêu so với lúc học trung học, nhìn kỹ chút thì nhận ra ngay.”

Chú Lý hỏi: “Lúc học cấp ba con và thằng nhóc Lục Dịch Trạm hay chạy tới nhà Phương Điểm ở đây chơi phải không? Mấy năm nay thằng nhóc Lục Dịch Trạm kia đã vào đây ở luôn rồi, lại không thấy con tới nữa?”

Bạch Liễu khựng lại, sau đó lại mở miệng mang theo nụ cười giả tạo không chút sơ hở, “Con phải làm việc, có hơi bận ạ.”

“Mấy người trẻ tuổi các con a, lúc nào cũng nói mình bận việc này việc nọ.” Bác Lý lắc đầu không đồng ý “Con và Phương Điểm là bạn bè thân thiết nhiều năm như vậy, chẳng lẽ nói không tới được thì thật sự không tới luôn sao?”

“Khi còn học cấp 3, ba người các con đã từng khó khăn, cùng hỗ trợ lẫn nhau, tình cảm như vậy hiếm có lắm, hiện tại không biết trân trọng, đến lúc phai nhạt rồi thì con sẽ làm tổn thương tấm lòng của bọn họ, con đi đâu tìm được hai người bạn có thể chịu đựng con từ lúc trung học tới nay kia chứ?”

Bác Lý đẩy Bạch Liễu vào trong, vẫy vẫy tay ra hiệu cho hắn mau đi vào: “Thôi không làm phiền con nữa, hiếm khi tới đây, nhớ liên lạc với bọn họ thường xuyên nhé.”

“Cảm ơn chú Lý.”

Bạch Liễu mang theo túi đựng nguyên liệu nấu ăn đầy ắp vào sâu trong tiểu khu.

Các tòa nhà dân cư trong tiểu khu đều rất cũ kỹ, cao nhất cũng chỉ có bảy tầng nên không có thang máy, ổ khóa điện tử trước cổng tòa nhà dân cư cũng đã cũ, màn hình hiển thị chập chờn, cảm giác như bị hỏng từ lâu.

Bạch Liễu không buồn quan tâm, hắn không thèm nhập mật khẩu, quen cửa quen nẻo đẩy cửa đi vào.

Đỗ Tam Anh hỏi Bạch Liễu, "Ở lầu mấy ạ?"

Bạch Liễu nói: "Lầu 3."

Lúc hai người đang đi tr3n cầu thang, Đỗ Tam Anh do dự hỏi: " Bạch Liễu tiên sinh, hồi cấp ba anh thường xuyên đến đây sao?"

Lúc ông lão nhân viên bảo vệ đi tới trò chuyện với Bạch Liễu, Đỗ Tam Anh đã nhanh chóng rời đi, chỉ mơ hồ nghe được nội dung cuộc trò chuyện của hai người, nhưng có thể thấy được nhân viên bảo vệ rất quen thuộc với Bạch Liễu.

"Ừ." Bạch Liễu đi vòng qua cầu thang, bước lên từng bước, giọng nói bình thản, "Đây là nhà của Phương Điểm."

"Mỗi khi tôi không về được ký túc xá hoặc trở lại viện mồ côi, chị ấy sẽ đưa chìa khóa cho tôi, để tôi sống ở đây."

Đỗ Tam Anh nhất thời không có phản ứng, ngây ngốc hỏi: “A? Sao lại có lúc không thể ở ký túc xá hay trở về viện mồ côi ạ?”

“Bởi vì có người kiện tôi dụ dỗ bạn cùng lớp đánh bạc, đánh nhau với bạn học có hung khí, tôi phải bị đuổi học.” Bạch Liễu lãnh đạm nói, “Nhà trường cố gắng bằng mọi cách phủi sạch mối quan hệ với một đứa tội phạm tương lai như tôi, viện mồ côi thì khảo sát tư cách nhận tài trợ của tôi, xem xét có nên chuyển tôi đến Trung Tâm Cải Tạo Thanh Thiếu Niên hay không.”

“Tôi ở tiệm net một tuần, Phương Điểm đã tìm thấy tôi, đưa cho tôi chìa khóa nhà của chị ấy.”

Bạch Liễu từng bước một đi lên lầu ba, cầm túi ni lông lạnh lẽo đứng ở bên cạnh cầu thang cũ nát, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy cánh cửa an ninh bằng thép không gỉ màu đỏ ngay đối diện, chỉ cần tiến hai bước là có thể lại gần.

Chính giữa cửa là một câu đối vàng dán ngược, hai câu đối xuân ở hai bên chưa xé sạch, tr3n nóc cửa treo một chiếc gương soi và một bó ngải khô bên cạnh.

Hơn hai năm qua hắn không tới nơi này, nhưng mọi thứ dường như vẫn y như lần đầu tiên hắn đến.

Trong tiệm net tối tăm hỗn loạn, xung quanh khói thuốc lá mù mịt, Phương Điểm túm lấy Bạch Liễu từ chiếc giường đơn giản ghép lại bằng hai chiếc ghế xoay, lôi hắn đi ra ngoài.

Bạch Liễu không để cô kéo mình, hắn gồng người lại, nửa dựa vào lưng ghế, đầu rũ xuống một bên, mi mắt có ba nếp gấp bởi vì ngái ngủ, lúc ngước mắt nhìn lên trông gương mặt lộ ra vẻ mệt mỏi và lạnh lẽo: "… Tôi còn chưa tỉnh ngủ, làm gì vậy?"

"Trở về đi học chứ gì." Phương Điểm quay lại nhìn Bạch Liễu, giọng điệu rất tự nhiên, "Cậu đã không đến lớp một tuần rồi, Lục Dịch Trạm tìm cậu sắp điên đến nơi kìa, không ngờ cậu lại trốn trong tiệm net nhỏ này."

"Cậu ấy không cần phải tìm tôi." Bạch Liễu nói xong nhắm mắt lại, trượt dọc theo đường vòng cung ghế về phía sau, "Vốn dĩ chúng tôi là người không cùng thế giới."

"Hiện tại chị đã tìm được tôi rồi đấy, cho tôi ngủ được không?"

Phương Điểm ngồi xổm xuống: "Tiệm net không phải là nơi để ngủ."

"Ở chỗ nào thì làm chuyện ấy, tiệm net chỉ để chơi trò chơi, nhưng chơi đủ rồi thì phải quay lại trường học." Phương Điểm lấy chìa khóa từ trong túi ra, đặt vào tay Bạch Liễu, cô nhẹ nhàng nói, "Về nhà ngủ."

"Về nhà đi, Bạch Liễu, Lục Dịch Trạm và chị đang đợi cậu."

Bạch Liễu xoay người sang một bên, hai tay khoanh lấy áo khoác đồng phục học sinh quấn lấy chính mình, vùi mặt vào sô pha, hô hấp đều đều, mí mắt nhắm tịt lại, giống như đã ngủ say không nghe không thấy thế giới bên ngoài.

Ý tứ chính là không muốn mất quá nhiều sức lực để đối phó với Phương Điểm, muốn đuổi Phương Điểm đi nhanh đi.

Phương Điểm không nhịn được cười trước bộ dạng của Bạch Liễu, cô vươn tay xoa mạnh đầu Bạch Liễu: "Vậy cậu chơi đã ở đây đi rồi lại trở về, chị sẽ không nói cho Lục Dịch Trạm biết cậu đi đâu đâu."

"Chúng ta đã thỏa thuận, chị sẽ giúp cậu lừa gạt lão Lục khi cậu làm chuyện xấu."

"Nhưng Bạch Liễu, chị có thể giúp cậu che giấu khi cậu làm điều xấu." Phương Điểm đứng dậy, cô ấy nói, "Nhưng chị không thể giúp cậu che giấu khi cậu làm điều sai."

"Lúc làm chuyện xấu cậu sẽ không áy náy, nhưng bây giờ cậu khó chịu như vậy, có thật là bởi vì cậu đã làm chuyện xấu hay không?"

Phương Điểm nhìn Bạch Liễu cuộn tròn tr3n ghế, cô chợt bật cười: "Khi một người cảm thấy khó chịu vì mình làm điều gì đó không tốt, có nghĩa là người đó nghĩ rằng mình đã làm sai."

"Từ góc độ này, Bạch Liễu, cậu và Lục Dịch Trạm là người của cùng một thế giới."

Phương Điểm nói được thì làm được, cô để lại chìa khóa cho Bạch Liễu, xoay người rời đi.

Bạch Liễu không nhớ rõ lắm sau đó đã xảy ra chuyện gì, hình như hắn cứ ở lì trong tiệm net cho đến khi hết tiền, cuối cùng hắn cầm chìa khóa nhà Phương Điểm đi đến trước cửa, trong nháy mắt vừa mở cửa ra ——

Tr3n ghế sô pha đối diện cửa, Lục Dịch Trạm và Phương Điểm đang ôm nhau, vẻ mặt hai người rất tiều tụy mệt mỏi, cả hai đều ngủ say, cửa bị mở ra cũng không phát hiện.

Chiếc bàn trà trước mặt họ ngổn ngang đủ loại giấy tờ, chuyển trường, quản lý, nội quy trường học, luật sư, cùng với vài bộ đề thi thử chưa hoàn thành chất đống lộn xộn, bên cạnh có rất nhiều văn kiện sao chép và những bức thư chưa được gửi đi, người nhận là từ các đơn vị và tổ chức phúc lợi khác nhau, cũng như một số trường học danh tiếng.

Dưới cùng là hai tờ giấy bảo lãnh viết tay rất chỉnh tề rõ ràng.

Một trong hai tờ bảo lãnh gửi cho viện mồ côi, nội dung bảo lãnh là giáo duc đạo đức tiếp theo của Bạch Liễu và sự việc lần này không phải lỗi của hắn, tr3n đó viết chữ dày đặc, cuối cùng nói rằng sẽ chịu trách nhiệm hết tất cả chi phí học tập sinh hoạt của Bạch Liễu trong thời gian sắp tới, chỉ yêu cầu viện mồ côi bảo vệ Bạch Liễu, người bảo lãnh là Lục Dịch Trạm.

Tờ bảo lãnh kia gửi cho trường học, không có nội dung bảo lãnh, chỉ nói là nếu Bạch Liễu bị đuổi học thì cô ấy cũng sẽ nghỉ theo, người bảo lãnh là Phương Điểm.

Có thể là âm thanh lật tài liệu của Bạch Liễu đã đánh thức Phương Điểm và Lục Dịch Trạm, cả hai ngái ngủ tỉnh dậy, mơ

mơ màng màng x4c nhận người trước mắt họ là Bạch Liễu.

Không có những lời chỉ trích phẫn nộ, không có những lời xúc phạm tức giận, cũng không có những giọt nước mắt thất vọng.

Phương Điểm chỉ lười biếng chống dưới thân Lục Dịch Trạm, từ tr3n ghế sô pha thò người ra, lướt qua bàn trà, vỗ đầu Bạch Liễu như một người anh em tốt: “Cuối cùng cũng về nhà rồi.”

“Đừng vì làm sai mà không dám về nhà chứ.” Phương Điểm cười, “Giống như trẻ con vậy.”

Bạch Liễu cầm túi ni lông trong tay trầm mặc một hồi, hắn bước tới định gõ cửa, nhưng cửa đột nhiên mở ra từ bên trong.

Phương Điểm đang x4ch túi rác ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu ở cửa, giật mình một cái rồi nhanh chóng nhướng mày cười cười, vươn tay thuần thục vô cùng vỗ đầu Bạch Liễu, cười khúc khích hi hi ha ha:

“Cuối cùng cũng về nhà rồi.”

Cô cười nói với Bạch Liễu: “Đừng vì làm sai mà không dám về nhà chứ, lớn như vậy rồi, vẫn giống như trẻ con vậy.”

- ——oOo—

Chương 376

Phương Điểm nói vài câu với Bạch Liễu xong thì quay sang nhìn Đỗ Tam Anh đang trốn xa xa phía sau, tr3n mặt mang theo nụ cười tò mò và nhiệt tình, đi tới, muốn đưa tay ra bắt tay Đỗ Tam Anh: "Xin chào, em là bạn của Bạch Liễu sao?"

Sợ rằng xui xẻo của mình sẽ lây sang người khác, Đỗ Tam Anh liên tục lui về phía sau, cậu hoảng sợ xua tay, không muốn bị Phương Điểm nắm tay, đành nhìn Bạch Liễu cầu cứu.

Nhưng Phương Điểm phản ứng rất nhanh, cô nắm lấy tay Đỗ Tam Anh, lắc mạnh mấy lần dưới ánh mắt đờ đẫn của Đỗ Tam Anh, nở nụ cười rạng rỡ hào phóng: "Hoan nghênh em!"

Nói xong, cô vẫy tay với Đỗ Tam Anh và Bạch Liễu, chuẩn bị cầm bịch rác đi xuống cầu thang, kết quả mới vừa bước một bước, cô đã đạp nhầm dây giày ở chân không biết đã bung ra từ khi nào, loạng choạng một lúc, mắt thấy sắp lăn xuống cầu thang!

Đồng tử Đỗ Tam Anh co rút lại: " Ai ——!!"

Ngay sau đó, cậu nhìn thấy Phương Điểm nhẹ nhàng bật người nhảy lên, vững vàng rơi xuống cách 6, 7 bậc thang, quay đầu lại ra dấu OK với bọn họ, tr3n mặt lộ ra hàm răng trắng cười tươi rói: "Chạm đất an toàn ~"

Đỗ Tam Anh ngẩn ra.

Tỷ tỷ này bắt tay cậu và bị nhiễm sự xui xẻo, nhưng lại không xảy ra chuyện gì…

Phương Điểm ngồi xổm xuống buộc lại dây giày, đứng dậy vẫy tay với bọn họ như không thèm để ý chuyện vừa rồi: "Các cậu vào trước đi, lão Lục đã về rồi, đang làm món trong bếp, chị đi vứt rác cái đã."

Đợi Phương Điểm rời đi, Bạch Liễu đứng bên cạnh Đỗ Tam Anh đang sửng sốt mới nhẹ giọng nói: "Tôi mang cậu đến, không cần phải căng thẳng như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu."

Đỗ Tam Anh cúi đầu, vân vê hai đầu ngón tay, nhẹ giọng nói: "Nhưng vừa rồi, chị ấy suýt nữa ngã…"

"Chị ấy sẽ không ngã đâu." Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào góc cầu thang nơi Phương Điểm rời đi, "Phương Điểm là vận động viên bóng chuyền cấp hai quốc gia, lúc học trung học đã hai lần giành được chức quán quân cấp tỉnh, từ đây nhảy thẳng tới tầng một cũng không sao."

Đỗ Tam Anh kinh ngạc ngẩng đầu: "Hả?!"

Bạch Liễu quay đầu nhìn Đỗ Tam Anh: "Trước giờ tôi chưa thấy ai có thể lực, khả năng phối hợp, thành tích tốt như chị ấy."

“Bất hạnh của cậu có lẽ vẫn sẽ lây nhiễm cho những người xung quanh.” Bạch Liễu ánh mắt bình tĩnh, “Nhưng ở đây đều là bạn bè của tôi.”

“Họ có thể trở thành bạn của tôi, có nghĩa là họ có khả năng đối phó với bất hạnh của một người có giá trị may mắn bằng 0 như tôi rất tốt.”

Bạch Liễu nhìn Đỗ Tam Anh: “Vậy thì họ cũng có thể xử lý bất hạnh của cậu một cách thích đáng.”

“Vào ăn thôi.”

Bạch Liễu mang theo túi đồ xoay người đi vào.

Đỗ Tam Anh im lặng ở ngoài cửa một hồi, hít sâu một hơi, run rẩy nắm tay ừ một tiếng, đưa tay lên hung hăng lau mắt, cúi đầu theo sau Bạch Liễu đi vào.

“Cảm ơn anh Bạch Liễu tiên sinh.”

“Đừng khách sáo, cứ thoải mái đi.” Bạch Liễu nói.

Đỗ Tam Anh cẩn thận ngồi xuống sô pha trong phòng khách, Bạch Liễu thu dọn đồ vật đặt vào phòng bếp.

Ghế sofa trong phòng khách được làm bằng da mềm, chắc mới được mua gần đây, lông tơ tr3n đó sáng bóng, trong phòng hình như cũng vừa mới tu sửa lại, sơn tường và đồ đạc bài trí

đều mới toanh sáng sủa, chỉ có vài món còn giữ lại kiểu cũ, nhìn có vẻ không phù hợp với bầu không khí tiểu khu lạc hậu bên ngoài cho lắm.

Ghế sofa trong phòng khách đối diện với một cái TV LCD, đang phát kênh hoạt hình anime, âm nhạc vang lên bài hát mở đầu của phim hoạt hình.

“Tôi đánh thức biển rộng

Đánh thức những ngọn núi

……

Cho dù cách xa hàng tỷ km

Một tấn hành lý

Chúng ta không bỏ cuộc

Cần có dũng khí để tiến về phía trước… ”

Dưới bàn trà có một chiếc chăn len dệt tay, tr3n đó là đủ loại đồ chơi trẻ em và thủ công bán thành phẩm, vài bức tranh ghép hình chưa hoàn thành và 1, 2 bức tranh của trẻ em.

Đỗ Tam Anh cầm bức tranh thiếu nhi lên, tr3n cùng là dòng chữ 【 ảnh gia đình 】được viết bằng bút sáp màu xiêu xiêu vẹo vẹo, chắc là chủ đề của bức tranh này.

Trong bức ảnh có người cha, người mẹ và đứa trẻ, bên cạnh có một người đang ngồi xổm, nhìn nét vẽ thì giống như vẽ một người phụ nữ.

Đứa trẻ vẽ người phụ nữ này có một nụ cười đặc biệt rạng rỡ, để lộ tám chiếc răng to, bên cạnh viết 【 Con thích nhất cô giáo Phương! 】.

Phía dưới Phương Điểm dùng bút đỏ bình luận một dòng:
【Tranh vẽ rất đẹp! Cô biết con thích cô giáo, muốn cô gia nhập gia đình của con, nhưng nếu cô tham gia thì sẽ phá hủy gia đình của con đấy, haha! (gương mặt tươi cười) 】

【Cô giáo không thể gia nhập gia đình con sao? (Chữ viết tay của trẻ con, một khuôn mặt đang khóc lớn) 】

【Không thể nha, cô giáo cũng có gia đình riêng mà (tay vẽ đầu chó ngậm hoa hồng.jpg) 】

Đỗ Tam Anh xem mà không nhịn được cười, cậu bắt đầu nhặt từng bức tranh vứt bừa bãi dưới mặt đất lên xem.

Những bức tranh này chắc là không đủ tiêu chuẩn nên bị Phương Điểm mang về để ghi chú sửa chữa, bởi vì đây là 【 ảnh gia đình 】, hầu hết bọn trẻ đều vẽ thêm Phương Điểm vào đó.

Nhìn Phương Điểm và đám trẻ này giao tiếp đánh giá thật sự rất thú vị.

Đỗ Tam Anh một bên phỉ nhổ hành vi bất lịch sự tùy tiện nhìn tranh của người khác, một bên nhịn không được tiếp tục xem tiếp.

Có thể là do đứa trẻ trước đó đã loan tin là cô giáo Phương không thể tùy tiện tự mình tham gia vào gia đình người khác, cả đám trẻ sau đó vắt óc suy nghĩ, thả trí tưởng tượng bay bổng để cho phép cô giáo Phương gia nhập gia đình của chúng.

Có đứa trẻ tìm được vị trí mới cho Phương Điểm, vẽ Phương Điểm thành một chú chó gặm xương ngồi xổm bên cạnh bé.

Phương Điểm bình luận: 【 Cô giáo vẫn thích làm người hơn! jojo! (chó gặm xương nháy mắt.jpg) 】

Có bé thì vẽ luôn cả hai gia đình, vẽ luôn cả gia đình Phương Điểm vào bức chân dung gia đình của mình, nhưng vì kích thước tranh không đủ nên vẽ Phương Điểm và gia đình cô ngồi xổm trước mặt gia đình của đứa trẻ.

Phương Điểm bình luận: 【Khởi bẩm thiếu gia chủ! Lúc thu dụng gia đình người khác thì phải nên bàn bạc với cha mẹ mình nhé! (hình vẽ người hầu nhỏ đang ôm quyền quỳ xuống đất.jpg) 】

Còn có một đứa trẻ, chắc là được thừa kế khả năng của Picasso, vì muốn vẽ Phương Điểm vào nên bé đành phải "chia đôi" hình vẽ ba mẹ mình ra, một nửa vẽ ba mẹ bình thường, nửa kia thì vẽ bộ dáng Phương Điểm.

Phương Điểm bình luận: 【Cô giáo chỉ còn một nửa thì làm thế nào tham gia gia đình còn một nửa luôn đây? (nửa người nhỏ che mặt khóc.jpg)】

Đỗ Tam Anh càng nhìn càng muốn cười, cậu nhặt một cái khác lên, nhưng vừa lật lại thì ngẩn người ra.

Đó không phải là tranh mà là một tấm thiệp mời kết hôn vẽ tay, bên cạnh là một danh sách dài các khách mời được phân loại, đồng nghiệp, bạn bè, gia đình, v.v.

Tên của Bạch Liễu đứng đầu dòng của danh mục 【người nhà】, bên cạnh trong ngoặc đơn (ngồi bàn chính).

Cửa phòng bếp bị đẩy ra, Đỗ Tam Anh giật mình, vội vàng định cất thiệp mời đi, nhưng Bạch Liễu vừa từ phòng bếp đi ra đã thấy được, cúi người hỏi: "Đang xem gì vậy? "

Đỗ Tam Anh xấu hổ cúi đầu xuống, như thể vừa làm chuyện xấu xa lắm: "Tôi muốn giúp thu dọn vệ sinh, nhưng lại thấy thiệp mời…"

Bạch Liễu thản nhiên lật tấm thiệp mời lên, hắn liếc mắt một cái, dừng lại, sau đó quay đầu nhìn về phía phòng bếp: "Lục Dịch Trạm, tôi là phù rể sao?"

Lục Dịch Trạm thò đầu ra khỏi bếp, giọng điệu còn nghi hoặc hơn cả Bạch Liễu: “Đúng vậy, không phải cậu thì còn có thể là ai chứ?”

“Phù dâu là ai?” Bạch Liễu hỏi.

Lục Dịch Trạm nhíu mày nhớ lại một lúc: “Phương Điểm hình như đang định mời cô bạn thân cấp ba, nhưng vẫn chưa quyết định được.”

Lục Dịch Trạm nói xong lại thu đầu lại, một lúc sau, Lục Dịch Trạm như nghĩ ra điều gì đó, cất cao giọng vọng ra qua phòng bếp: “Này! Bạch Liễu, nhớ lập danh sách tất cả những người cậu đã mời đến đây hôm nay nhé! đừng quên!”

“Tôi đã mời bạn của tôi, của Phương Điểm, nhưng vẫn chưa mời bạn của cậu.”

Giọng điệu của Lục Dịch Trạm rất tự nhiên, như thể lễ cưới của anh và Phương Điểm nên có mặt Bạch Liễu và bạn của hắn vậy.

Cánh cửa được đẩy ra, có người trở lại.

Đường Nhị Đả mang theo rượu, mặc quần áo chính trang, vẻ mặt nghiêm túc, Mục Tứ Thành cầm một đống túi lớn túi nhỏ đựng đầy đồ mắt sáng rỡ, Mộc Kha thì dẫn theo sau 4 vị quản gia và 7 cái hộp đen lớn không biết đựng gì trong đó, ở tr3n dán nhãn nguyên liệu nấu ăn 3 sao Michelin.

Phương Điểm đứng ngay trước mặt họ, cười với Bạch Liễu nói, “Lúc chị vứt rác dưới lầu thì gặp bọn họ nên dẫn bọn họ lên cùng luôn.”

“Không cần thay giày, cứ vào đi.” Phương Điểm tiếp đón.

Đường Nhị Đả nghiến chặt hàm, đây là lần đầu tiên gã đến nhà người bạn tr3n danh nghĩa của Bạch Liễu, có một loại… căng thẳng kỳ lạ, gã trịnh trọng đưa rượu cho Phương Điểm: “Làm phiền rồi.”

Phương Điểm tiếp nhận rượu nhìn lướt qua, cô tùy tiện cũng không có nhìn kỹ, trực tiếp để luôn tr3n tủ giày.

“Khách sáo khách sáo rồi, còn mang theo rượu! Mời vào ngồi trước!”

Chai rượu trị giá hơn 60.000 tệ, vừa tỉnh rượu cứ vậy mà lặng lẽ nằm tr3n tủ giày, ngay cả Đường Nhị Đả xử lý rượu an toàn xong cũng không buồn quan tâm đến chai rượu sau khi vào nhà.

Gã và Đỗ Tam Anh thân thể cứng ngắc, lưng thẳng tắp, thần trí mê man, nghiêm nghị ngồi ở tr3n sô pha xem 《Siêu nhân vui vẻ》 đang chiếu tr3n TV.

Mục Tứ Thành thì tự nhiên hơn nhiều, cậu x4ch hai túi lớn đi vào, hỏi Bạch Liễu: “Vậy mà lại không mua được óc heo với lòng vịt! Ăn lẩu mà không có hai món này thì sao mà ăn!”

Bạch Liễu cúi đầu nhìn túi ni lông trong tay Mục Tứ Thành: “Mua rồi thì đem xuống bếp xử lý đi.”

Mộc Kha đi vào, cậu để quản gia ở ngoài cửa, có chút xin lỗi và bất mãn với chính mình, cau mày nói với Bạch Liễu: “Đã muộn rồi nên không mua được nguyên liệu tươi ngon, chọn mấy cái nhà hàng một lượt mới mua được bao nhiêu đây, không biết chất lượng như thế nào, mọi người có ăn được không, đợi chút nữa ăn thử xem thế nào, không thích thì lại bỏ vậy.”

Bạch Liễu mới mua 167 nhân dân tệ hàng đông lạnh và 2 cân quýt giảm giá bình tĩnh phụ họa: “Ờ, vất vả cho cậu rồi.”

- ——oOo—

Chương 377

Lục Dịch Trạm bận rộn trong phòng bếp hồi lâu, vừa xuýt xoa vừa bưng ra một cái nồi nóng khói bốc ra nghi ngút: "Nhanh nhanh nhanh! Lấy bếp điện từ ra nào! Bỏng ch3t rồi!"

Phương Điểm tay mắt lanh lẹ dọn bàn, chỉ huy Bạch Liễu lấy bếp từ ra, cuối cùng cũng đặt được nồi lên trước khi Lục Dịch Trạm sắp bị bỏng đến mức quăng cả nồi.

Một nồi lẩu lớn bốc khói nghi ngút tr3n bếp từ, vị cay nồng của các loại gia vị nháy mắt tràn ngập khắp căn phòng, bên cạnh là đống bàn ghế chất đầy các nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị sẵn sàng, xà lách mới rửa xong vẫn còn nhỏ nước tí tách.

Lục Dịch Trạm th0 dài nhẹ nhõm một hơi, anh vỗ vỗ tay, rất tự đắc thưởng thức trong chốc lát, giơ khuỷu tay dán lên vai Bạch Liễu: "Không tệ phải không? Tôi hầm nước canh xương này hơn một tiếng đấy, nguyên liệu toàn phải ra ngoài mua, cái nồi 168 tệ quá đáng giá luôn đúng không?"

"Chỉ riêng long cốt là đã 40 tệ một cân rồi, nồi nước lẩu này là thứ đắt nhất trong phòng luôn đấy, nếu không phải cậu dẫn bạn đến đây thì tôi cũng không chơi khô máu như thế này đâu…"

龙骨 : Long cốt là một vị thuốc do kết quả hoá thạch (hoá đá) của xương một số loài động vật từ thời cổ đại như voi mamut, tê giác, lợn rừng, v.v…

Lục Dịch Trạm lời còn chưa dứt, Đường Nhị Đả đã giơ chai rượu trị giá hơn 60.000 lên nhìn Bạch Liễu bên cạnh Lục Dịch Trạm: “Có dụng cụ khui chai không?”

Mộc Kha lấy một con tôm hùm to bằng cái đầu người từ trong hộp đá giữ nhiệt, quay đầu lại nhìn Lục Dịch Trạm: “Thực xin lỗi, còn có nguyên liệu nấu ăn chưa xử lý xong, có thể cho tôi mượn phòng bếp để quản gia của tôi xử lý nó không ạ?”

Nụ cười tr3n mặt Lục Dịch Trạm dần dần cứng lại: “…”

Lục Dịch Trạm chậm rãi rút tay ra khỏi vai Bạch Liễu, hơi có chút đờ đẫn mà tránh ra: “… Dao của tôi chắc không xứng xử lý con tôm hùm này…”

Mộc Kha lễ phép cười: “Không đâu ạ, con tôm hùm này không đắt, tùy tiện xử lý là được.”

Vừa nói, Mộc Kha vừa đưa con tôm hùm cho quản gia, Lục Dịch Trạm liếc nhìn nhãn giá treo tr3n đuôi con tôm hùm, có một biểu tượng tiền $ dưới một chuỗi tiếng Anh, theo sau là năm chữ số.

Được sự đồng ý của Lục Dịch Trạm, Mộc Kha gọi bốn quản gia vào, sau đó quay lại nói với Lục Dịch Trạm, “Chúng tôi sẽ sử dụng nhà bếp cẩn thận, không gây thiệt hại gì đâu ạ.”

Nhìn Mộc Kha mang theo nhóm đầu bếp vào căn bếp chật hẹp của phòng mình, đôi mắt mê mang của Lục Dịch Trạm lộ ra vẻ

buồn bã: “… không cần cẩn thận quá đâu.”

Con tôm hùm đó còn đắt hơn căn bếp ba mét vuông của anh nữa.

Bạch Liễu thản nhiên lấy một cái khui nắp chai từ tr3n cửa tủ lạnh đưa cho Đường Nhị Đả, tr3n đó có in dòng chữ 【 Dũng sấm thiên nhai】 đã phai màu, vừa nhìn là biết quà tặng kèm khi mua bia: “Cái này có thể khui được không?”

Dũng sấm thiên nhai - mua bia tặng đồ khui đây:))

“Được.” Đường Nhị Đả trực tiếp cầm lấy, định rời đi, nhưng lại bị Lục Dịch Trạm bên cạnh thét lên ngăn lại, “Không thể!”

“Cái đồ khui chai đó đã khui mấy hộp đậu hủ thúi với Lao Ganma rồi.” Lục Dịch Trạm nhìn nhãn tr3n chai rượu, cố gắng hết sức để duy trì vẻ mặt bình tĩnh, “… Để tôi tìm cho cậu đồ khui chai mới.”

老干妈 : Lao Ganma Lao Gan Ma hay Mẹ đỡ đầu là một thương hiệu ớt sa tế được sản xuất tại Trung Quốc

Lục tung hộp tủ hồi lâu, cuối cùng Lục Dịch Trạm cũng tìm được một chiếc mở nắp chai không phải quà tặng kèm, mặt đầy nước mắt dúi vào tay Đường Nhị Đả: “Mở đi, đây chắc là khoảnh khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời của nó. ”

“Bụp”, chai rượu được mở ra, đồng thời tiếng chuông cửa vang lên.

Bạch Liễu quay người ra mở cửa, đứng ở cửa là Lưu Giai Nghi mặc một chiếc váy hoa nhỏ, tóc chải cột đuôi ngựa hai bên, mang giày công chúa và tất viền ren trắng, còn kẹp hai chiếc nơ bướm màu hồng.

"Hôm nay em trang điểm." Bạch Liễu uyển chuyển mà bình luận, tr3n mặt hắn mang theo ý cười, "Rất hợp với tuổi của em."

Lưu Giai Nghi kéo váy xuống, làm dịu lại vẻ mặt căng thẳng, hít một hơi thật sâu, đang định chế nhạo Bạch Liễu vài câu thì nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Phương Điểm: "Sao lại có em gái nhỏ ở đây?"

Lưu Giai Nghi tức thì nở một nụ cười ngọt ngào, mở to đôi mắt to màu xám của mình: "Chào chị, lần đầu tiên em đến làm khách không mang theo thứ gì, em mua kẹo ở dưới nhà mang lên."

"Chị có ăn kẹo không ạ?" Lưu Giai Nghi đưa túi quà ra, chớp chớp mắt.

Phương Điểm nhìn chằm chằm Lưu Giai Nghi một lúc lâu, nhìn Lưu Giai Nghi đến mức dựng tóc gáy, tự hỏi liệu mình ngụy trang có để lộ sơ hở gì hay không.

Phương Điểm chăm chú nhìn Lưu Giai Nghi ôm một túi kẹo nhỏ ở cửa, nghiêng đầu nhìn cô, hai tay nắm lấy cánh tay Bạch Liễu vặn vẹo, cố gắng hết sức kiềm chế bản thân, thấp giọng gào lên.: "… Cô bé thật đáng yêu!!"

“Cậu nghĩ em ấy đi ăn về lại có thêm một người mẹ khác thì mẹ em ấy có để ý không?” Suy nghĩ của Phương Điểm nhanh chóng chuyển hướng.

Bạch Liễu nhìn Lưu Giai Nghi vốn dĩ đang hồi hộp giờ đã th0 phào nhẹ nhõm, nụ cười tr3n mặt càng tươi: “Tôi nghĩ mẹ em ấy sẽ rất vui nếu có chị gái xinh đẹp thích cô bé.”

Phương Điểm nhanh chóng xoay người đi vào phòng: “Chờ chị một chút, chị đi trang điểm! Năm phút!”

Vừa rồi cả đám thanh niên đến nhà Phương Điểm đều coi như vô hình, mang đôi dép lê đi tới đi lui khắp phòng, đầu bù tóc rối, cười đến mức nâng luôn cả nóc nhà, ngồi bắt chéo chân đánh giá từng đội viên Bạch Liễu dẫn tới như duyệt một đám binh quèn.

“Em là tiểu công tử của tập đoàn Mộc thị à! Oa trâu bò quá! Sao em lại quen tên quỷ nghèo như Bạch Liễu vậy?”

“Sinh viên đại học nổi tiếng hả, được, được!”

“Wow, cơ bắp của anh luyện như thế nào vậy! Dạy tôi đi!”

Tóm lại hoàn toàn không quan tâm đến hình ảnh cá nhân của mình, cũng không nghĩ đến việc trang điểm.

Thế rồi em gái nhỏ vừa tới, Phương Điểm ngược lại là giáo viên mẫu giáo lâu năm lại thức tỉnh đạo đức nghề nghiệp, vội vàng vào phòng bắt đầu thay quần áo, trang điểm chải chuốt.

Thấy Phương Điểm đi rồi, Bạch Liễu cười như không cười: "Hướng Xuân Hoa bảo là em ghét mặc váy hồng, sao hôm nay tới đây lại mặc trang phục đẹp như vậy?"

"Hôm nay đột nhiên thích mặc." Lưu Giai Nghi tức giận nói, "Đến nhà bạn lần đầu tiên phải ăn mặc đẹp chứ, anh không biết sao? Không biết lịch sự gì hết."

Bạch Liễu trầm ngâm kéo dài giọng lập lại lời của Lưu Giai Nghi: "Lần đầu tiên đến nhà bạn làm khách, vì vậy rất căng thẳng à?"

Lưu Giai Nghi sững người, vừa đúng lúc đó Phương Điểm đã lao ra khỏi phòng xoa dịu tình hình.

Cô ngồi xổm ngay ngắn trước mặt Lưu Giai Nghi, trang điểm chỉnh tề, rũ bỏ vẻ ngoài bình thường trước đó, mặc một chiếc váy, tr3n đầu kẹp một chiếc nơ chấm bi, tr3n tay là một con búp bê bằng vải vụn, mỉm cười tủm tỉm, vẻ thân thiện và dịu dàng, vẫy tay với Lưu Giai Nghi rồi dụ dỗ đối phương: "Bạn nhỏ, lại đây nào, cô giáo, phi không phải, chị có búp bê Tây Dương dễ thương lắm, có muốn chơi không?"

Lưu Giai Nghi: "…"

Cô bé do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn hợp tác bước đến, Phương Điểm cẩn thận nâng niu ôm Lưu Giai Nghi, sờ sờ vào

mái tóc đuôi ngựa bồng bềnh của Lưu Giai Nghi, vẻ mặt như sắp khóc: “Em ấy cho tôi ôm rồi, thật mềm mại đáng yêu quá.”

Lưu Giai Nghi cả người cứng đờ ngồi tr3n đầu gối của Phương Điểm, dùng đôi tay nhỏ bé giữ chặt lấy váy, không dám nhúc nhích.

Lục Dịch Trạm nhìn Phương Điểm như vậy, cảm thấy buồn cười, chùi tay vào tạp dề: “Ngày nào em cũng chơi với cả đống trẻ con ở nhà trẻ, ôm còn chưa đủ sao?”

“Sao có thể tùy tiện ôm chứ.” Phương Điểm chống cằm th0 dài, “Giáo viên không thể tiếp xúc thân thể với trẻ em, nhà trẻ được trang bị hệ thống giám sát, kết nối trực tiếp với điện thoại di động của cha mẹ theo thời gian thực, nếu cha mẹ nhìn thấy thì họ sẽ báo cáo lên nhà trường.”

“Đặc biệt là đối với con gái, cha mẹ sẽ rất cẩn thận, cho dù bọn trẻ chủ động tiếp cận thì em cũng không dám tiếp xúc nhiều.”

“Dù sao thì cũng không phải là con em.”

Phương Điểm dường như nói lời đó có chút tùy ý, không có phản ứng gì, nhưng Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm bên cạnh đều sững người lại.

Cô đặt Lưu Giai Nghi xuống, sửa sang váy và tóc của Lưu Giai Nghi, ngồi xổm xuống, dịu dàng nhìn Lưu Giai Nghi: “Bây giờ nhìn thấy cô bé suýt nữa đã trở thành con gái của em, tất nhiên cảm giác rất khác.”

Lục Dịch Trạm đã trao đổi với Phương Điểm về việc nhận nuôi Lưu Giai Nghi trước đó, Phương Điểm cũng đã từng xem ảnh của Lưu Giai Nghi, nhưng cuối cùng Lưu Giai Nghi lại không chọn bọn họ.

Lưu Giai Nghi lúc này cũng nhớ tới chuyện đó, cô bé mím chặt môi, tựa hồ không biết nên nói gì.

… Lục Dịch Trạm và Phương Điểm thực sự là những bậc cha mẹ tốt, tốt đến mức nếu không chọn họ thì sẽ cảm thấy có lỗi khi để họ thất vọng như vậy.

“Bây giờ xem ra ánh mắt của chúng ta không tồi.” Phương Điểm cười cười, đưa tay vuốt tóc tr3n thái dương của Lưu Giai Nghi, “Thật là một cô bé đáng yêu, chẳng trách không phải chỉ có chúng ta muốn làm người thân của em ấy.”

“Bất quá trở thành bạn bè cũng tốt!”

Phương Điểm nửa quỳ tr3n thảm, mắt nhìn ngang tầm với Lưu Giai Nghi, cô trịnh trọng vươn lòng bàn tay về phía Lưu Giai Nghi: “Xin chào, bạn nhỏ Lưu Giai Nghi, chị tên là Phương Điểm, năm nay 25 tuổi, xin hỏi gần đây em có muốn tìm một người bạn vong niên mới hay không? ”

Lưu Giai Nghi im lặng một lúc, khóe miệng mím chặt bắt đầu nhếch lên, tr3n má hiện ra hai lúm đồng tiền nhỏ.

Cô bé hơi nâng cằm, giả bộ kiêu ngạo phối hợp với diễn xuất của Phương Điểm: “Đáng lẽ không có.”

“Nhưng có thể phá lệ vì chị.” Lưu Giai Nghi đặt tay lên lòng bàn tay của Phương Điểm.

Phương Điểm khoa trương ra vẻ thụ sủng nhược kinh, cô cười ha ha, ôm Lưu Giai Nghi bế tới bên bàn ăn: “Phá lệ lớn như vậy, chị không có gì báo đáp, đành phải mời em ăn lẩu vậy! Ăn cơm ăn cơm!”

Rượu trong vắt rót vào ly, tất cả mọi người ngoại trừ Lưu Giai Nghi đều nâng ly chúc mừng, kết quả vừa mới nâng ly lên một nửa, cúp điện.

Tất cả mọi người: “…”

Đỗ Tam Anh che miệng nghẹn ngào: “Thực xin lỗi, đều là lỗi của tôi…”

“Không sao đâu.” Lục Dịch Trạm không để bụng, “Mạch điện ở đây cũ lắm rồi, thường xuyên cúp điện, để tôi đi lấy cồn khô, chúng ta bưng nồi ra ban công ngồi ăn đi.”

Phương Điểm oa nghiêng người: “Vậy chẳng phải là bữa tối dưới ánh nến và tôm hùm sao, thật lãng mạn!”

Bạch Liễu bình tĩnh dội một gáo nước lạnh: “Lãng mạn là chuyện của hai người, chúng ta ở đây ngoại trừ Lưu Giai Nghi

còn có bảy người, cho dù chia tổ 2 người cho lãng mạn thì vẫn còn dư một người.”

“Được nha, Bạch Liễu, đi làm bên ngoài bây giờ biết lập hội rồi đúng không?” Phương Điểm vén tay áo, “Còn dám lên tiếng chống lại chị?”

Đường Nhị Đả nhanh chóng bị Bạch Liễu đưa vào tròng, gã cau mày suy nghĩ nghiêm túc câu 【chia tổ 2 người 】của Bạch Liễu: “Vậy tôi cùng tổ với ai? Bạch Liễu, dứt khoát cậu với tôi…”

Mục Tứ Thành đang bưng chén ăn lớn tiếng phản bác, “Không được, Bạch Liễu cùng tổ với tôi!”

Đôi mắt Mộc Kha lóe sáng sau tròng kính, nhưng mở miệng giọng điệu lại rất ấm áp: “Bạch Liễu, ngồi bên này đi, tôi vớt cho anh lát tôm hùm.”

“…” Lục Dịch Trạm đầu to dở khóc dở cười, “Được rồi, đừng náo loạn nữa, ngồi xuống hết đi, tôi đi lấy cồn đây.”

Trong đêm tối, giữa ánh đèn của hàng ngàn ngôi nhà, có một gia đình xui xẻo bị mất điện, cả đám người ngồi xổm tr3n ban công đơn sơ cầm chén đũa ăn một nồi lẩu đơn giản mà náo nhiệt, giá đến sáu con số.

Cho đến nhiều năm sau, khi được hỏi bữa ăn ngon nhất trong đời của mình là gì, Đỗ Tam Anh, người vẫn có trí nhớ tồi tệ, sẽ trả lời trong vòng một giây rằng ——

——Lần đầu tiên cậu được Bạch Liễu mang đến nhà bạn hắn, ăn một nồi lẩu trong lúc cúp điện.

Mười giờ tối, Đỗ Tam Anh tắm rửa xong xuôi nằm trong nhà Bạch Liễu lướt điện thoại.

Hôm nay Đỗ Tam Anh vừa mới thêm rất nhiều người, hiện trong vòng bạn bè có rất nhiều nội dung, cậu đọc kỹ từng thứ một, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Cậu trượt xuống vào status Phương Điểm vừa đăng trong vòng bạn bè, đó là một bức tranh vẽ tay cảnh họ ăn lẩu hôm nay.

Phương Điểm dùng nách kẹp đầu Bạch Liễu, vươn đũa vào trong bát để cướp đồ ăn của hắn, Lục Dịch Trạm luống cuống tay chân ngăn lại, Mộc Kha ở bên cạnh hỗ trợ, Mục Tứ Thành nhìn trò vui cười xấu xa, Đường Nhị Đả thì đang uống rượu, Lưu Giai Nghi trốn trong góc phòng lén chụp ảnh, còn cậu thì đang ngơ ngác mà giơ ly rượu, mặt đỏ hồng ngây ngô cười, nhìn dáng vẻ thì đã uống say rồi.

Tất cả mọi người ở đó đều đang cười.

Dưới bức tranh này, Phương Điểm ghi một dòng chú thích 《 ảnh gia đình 》.

- ——oOo—

Chương 378

Ngày áp chót của tiền mùa giải và giữa mùa giải.

Vương Thuấn cầm lấy xấp tài liệu, hít một hơi thật sâu rồi bước vào phòng họp của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, hắn nhìn thẳng vào mọi người đang ngồi: "Tin là mọi người đã ghi nhớ thật kỹ thông tin về đối thủ của chúng ta lần này rồi."

"Bởi vì họ không có bất kỳ dữ liệu nào để chúng ta phân tích." Vương Thuấn cười khổ, "Đội Nghĩa Trang Công Cộng Laser, đối thủ cuối cùng của chúng ta trong trận đấu."

Hắn vừa nói, vừa click mở hệ thống giao diện:

"Biểu hiện tiền mùa giải của Laser tương tự như hai năm trước, từ bỏ đấu đơn, đấu đôi và tập trung vào thi đấu đồng đội, đối với đội tân binh như chúng ta thì đây là chuyện tốt cũng là chuyện xấu."

"Chuyện tốt chính là các cậu chỉ cần đánh một trận duy nhất, còn chuyện xấu chính là đánh đội của các cậu còn rất nhiều khuyết điểm."

Vương Thuấn nhấp vào giao diện điều khiển hệ thống, trượt sang trang tiếp theo, có một video ngắn, Vương Thuấn nhấp vào nút phát, video bắt đầu phát, một màn sương xám tràn lan

bốn phía, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy vài người chạy cuống cuồng bên trong, phát ra tiếng th0 hổn hển.

Vương Thuấn bấm dừng lại, vẻ mặt trở nên nặng nề:

“Đây không phải là lần đầu tiên tôi cho các cậu xem đoạn video ngắn này, đây là video ghi hình trận đấu trước đó của Nghĩa Trang Công Cộng Laser, trong suốt tiền mùa giải, video ghi hình hầu hết các trận đấu của Laser đều như thế này.”

“Toàn là sương mù, chẳng nhìn rõ bất cứ thứ gì.”

Bạch Liễu dựa vào lưng ghế: “Chúng ta đã phân tích qua điểm này, chắc là Nghĩa Trang Công Cộng Laser làm thêm một bước để bảo mật kỹ năng của các tuyển thủ trong đội, do đó họ đã cố định một đội viên có kỹ năng che lấp sương mù, lúc thi đấu thì triển khai kỹ năng vừa đánh lừa tầm nhìn của đối thủ vừa giữ bí mật thông tin của mình trước khán giả.”

Vương Thuấn th0 dài: “Cách làm này cực kỳ thành công, các đội khác cũng không thể bắt chước được, họ không cần sự ủng hộ của khán giả bởi thế mới làm được vậy, chính vì cách làm đó mà trong suốt giai đoạn tiền mùa giải chúng ta chỉ biết được số lượng tử vong của Nghĩa Trang Công Cộng Laser, còn lại chẳng biết thông tin nào khác.”

“So với mùa giải trước, năm nay Nghĩa Trang Công Cộng Laser đã giảm đáng kể số ca tử vong trong giai đoạn tiền mùa giải.”

Vương Thuấn dừng lại: “Dùng từ giảm đáng kể cũng không hình dung chính x4c được, tiền mùa giải năm nay Nghĩa Trang Công Cộng Laser chỉ có ch3t hai đội viên, thuận lợi vào thẳng luôn vòng chung kết tiền mùa giải.”

“Trước thời điểm này, tôi vẫn không hiểu tại sao Nghĩa Trang Công Cộng Laser top 10 năm ngoái lại từ bỏ tư cách tham gia vòng loại giữa mùa giải năm nay, thay vào đó là hạ cấp để chơi tiền mùa giải, nhưng bây giờ dựa vào phân tích của Bạch hội trưởng, tôi mới nhận ra mình đã tư duy sai lầm.”

Vương Thuấn lắc đầu bất đắc dĩ cười một chút: “Tôi vẫn luôn cho rằng Nghĩa Trang Công Cộng Laser là một hiệp hội tùy tiện hy sinh tính mạng của người chơi để đổi lấy chiến thắng, là một công hội tàn nhẫn, vô nhân đạo, máu lạnh.”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Mục Tứ Thành chống cằm, quay đầu bút hỏi ngược lại, “Năm ngoái đội này hy sinh hơn 80 người mới còn gì.”

Bạch Liễu lấy lại cây bút mà Mục Tứ Thành đang xoay tròn: “Không phải đâu.”

“Ngược lại, hiệp hội này giống như họ quảng cáo, là nơi trú ẩn cho những người chơi tuyệt vọng, một nghĩa trang tập thể ấm áp và nhân văn, Nghĩa Trang Công Cộng Laser là một hiệp hội cộng đồng khép kín điển hình, họ có một mối quan hệ thân thiết với nhau giống như bà con hàng xóm giúp đỡ lẫn nhau, rất đoàn kết hữu ái.”

Mục Tứ Thành tr3n đầu bắt đầu hiện đầy dấu chấm hỏi: “Đoàn kết hữu ái mà đẩy người ta vào chỗ ch3t?”

“Cậu nên thay đổi suy nghĩ của mình, lúc họ tham gia hiệp hội này thì tự bản thân họ đã biết rõ là mình sẽ ch3t, nói cách khác, những người này không phải muốn sống mà tham gia hiệp hội.”

Bạch Liễu nhướng mắt: “Mà là bởi vì muốn ch3t, nhưng không muốn ch3t một cách vô giá trị.”

“Nghĩa Trang Công Cộng Laser là nơi có thể giá trị hóa tối đa cái ch3t của họ.”

Mục Tứ Thành nằm tr3n bàn, liếc trộm cây bút của mình bị Bạch Liễu thu giữ bút: “Cho dù như vậy thì Nghĩa Trang Công Cộng Laser cũng đâu có liên quan gì đến tình đoàn kết hữu ái đâu?”

Bạch Liễu rũ mắt xuống nhìn Mục Tứ Thành, chủ đề đột ngột thay đổi: “Cậu cho rằng giá trị lớn nhất của cái ch3t là gì?”

Mục Tứ Thành ngẩn ra, sau đó ngồi thẳng dậy bắt đầu suy nghĩ lung tung: “Tiền? Không đúng, ch3t rồi thì cũng đâu có tiêu tiền được, danh tiếng sao? Chúng ta ch3t rồi thì cũng đâu còn ý nghĩa gì……”

Cuối cùng Mục Tứ Thành hừ một tiếng từ bỏ, dựa lưng vào ghế: “Tôi không hiểu mấy người đó đang nghĩ gì, người đã ch3t thì chẳng còn lại gì cả, cho dù ch3t để đổi lấy đồ vật gì đó cũng vô giá trị thôi, với lại đã tiến vào trò chơi thì liều ch3t kiếm điểm muốn đổi gì chẳng được, có ch3t cũng chẳng đáng chút nào.”

“Đó là ở hoàn cảnh của cậu thôi.” Bạch Liễu thản nhiên nói, “Một người mới có thực lực mạnh mà các công hội lớn đều săn đuổi, Mục Tứ Thành, trong thực tế cậu cũng thuộc hàng trung lưu, gia cảnh tốt, học trường hạng nhất, có hiểu biết rõ ràng đối với giá trị bản thân, cho nên sẽ không dễ dàng lựa chọn con đường về 0.”

“Cậu có bao giờ bị cuốn chưa?”

Mục Tứ Thành ngẩn ra: “Cuốn cái gì?”

“Nội cuốn.” Bạch Liễu nói.

Mục Tứ Thành cau mày: “Cái đó không phải lúc mới vào nghề mới bị sao?”

“Không phải, nơi tài nguyên bị lũng đoạn đều sẽ có nội cuốn.” Bạch Liễu cầm bút viết lên một tờ giấy trắng, “Điểm trong trò chơi có thể kiếm được bằng cách chơi trò chơi, giống như tiền lương có thể kiếm được thông qua công việc, vì vậy chơi game cũng chính là một loại công việc.”

“Nhưng trong trò chơi xuất hiện đủ loại hiệp hội, bọn họ đã phân loại nhận thầu trò chơi theo cách hiệu quả hơn, cải thiện hiệu suất chơi game để đổi điểm, cũng như cung cấp nhiều đảm bảo khác nhau, giảm tỷ lệ tử vong của người chơi trong game, giống như đủ loại công ty vậy.”

“Những người chơi bình thường sẽ tích cực tham gia các công ty này để thu hoạch điểm hiệu quả và gia tăng khả năng sống sót tồn tại của mình.”

“Đây là cơ chế hình thành đầu tiên, đồng thời cũng là cơ chế vận hành hợp lý”. Bạch Liễu viết dòng chữ 【hình thức ban đầu】tr3n giấy, “Thông thường, cơ chế này có thể tiếp tục vận hành trong một thời gian dài rồi mới bắt đầu sụp đổ, nhưng lúc này, trò chơi lại xuất hiện một cơ chế gia tốc bị sụp đổ.”

Bạch Liễu chậm rãi nhướng mi: “Đó chính là đánh bạc.”

“Cờ bạc trong trò chơi này là một cơ chế cho vay có tính toán trước để ràng buộc niềm tin, sở thích và cuộc sống của cậu với hiệp hội, điều này làm tăng gấp đôi chi phí đặt cược của cậu, ngay cả khi người chơi biết rằng anh ta có nhiều khả năng sẽ bị tiêu tốn bởi hiệp hội này, bởi vì tâm lý và chi phí của con bạc đang chìm xuống, cùng với rất khó tìm được ngôi nhà tiếp theo, cho nên người chơi khó mà thoát khỏi hiệp hội này, từ đó hình thành yếu tố chuẩn bị đầu tiên cho nội cuốn.”

“—— ràng buộc.”

“Mối quan hệ càng thắt chặt, nhân sự luân chuyển giữa các hiệp hội càng chậm, mà càng chậm thì mọi người sẽ ý thức được rằng ngôi nhà tiếp theo càng ngày càng khó tìm, lựa chọn hiệp hội sẽ trở thành một sự lựa chọn cả đời, vì vậy trong giai đoạn còn là người chơi mới, mọi người sẽ điên cuồng nội cuốn, tự hạ thấp đãi ngộ của bản thân mình để được tiến vào các công hội lớn.”

“Mà một khi đã đến được bước này, cậu sẽ phát hiện ra một sự thật rất kỳ diệu.” Bạch Liễu dùng đầu bút gõ gõ hai cái vào tờ giấy, “Hiệu suất thu điểm của hiệp hội tăng cao, tốc độ thay phiên của trò chơi tăng cao, khoảng cách điểm lưu thông giữa các Hồ Đánh Cuộc ngày càng nhiều, chỉ số điểm trong toàn bộ trò chơi tăng trưởng theo cấp số nhân.”

“Nhưng đãi ngộ dành cho thành viên mới trong hiệp hội càng ngày càng thấp, cho dù công hội tiết kiệm được bao nhiêu điểm thì cuối cùng tất cả đều phải đập vào cho giải đấu để duy trì vị trí xếp hạng, không còn giữ lại bao nhiêu cả.”

“Tất cả số điểm đó đã đi đâu? Bị ai nuốt hết rồi?”

Bạch Liễu đặt bút xuống, dùng đầu ngón tay đẩy nhẹ rồi lăn bút tới chỗ Mục Tứ Thành đang ngẩn người.

Mục Tứ Thành vươn tay chụp lấy bút Bạch Liễu đẩy tới, cảm thấy sống lưng có chút ớn lạnh: “… Hồ Đánh Cuộc.”

“Bingo.” Bạch Liễu mỉm cười, “Đúng vậy, cơ chế Hồ Đánh Cuộc sử dụng x4c suất đòn bẩy gấp năm lần để đặt cược số điểm mỗi lần, nhìn thì có vẻ là thua lỗ, nhưng số điểm mà mọi người lấy được từ Hồ Đánh Cuộc kết nối trực tiếp với thu nhập của họ, cuối cùng vẫn trở về Hồ Đánh Cuộc, sau đó giữa mỗi lần thắng thua còn bị nuốt đi 5% - 15% phí thủ tục.”

“Từ thực tế hiệp hội giàu có nhất là Liên Minh Dân Cờ Bạc mà không phải Danh Sách Sát Thủ, có thể thấy rằng Hồ Đánh Cuộc mới là nhà cái lớn nhất trong trò chơi này.”

Bạch Liễu ngước mắt lên nhìn dữ liệu tr3n giao diện hệ thống của Vương Thuấn: “Giả sử cậu chỉ là một người chơi bình thường trong trò chơi, kỹ năng và giao diện bình thường, mặc dù có thể sống sót, nhưng nếu không cuốn tham gia vào công hội lớn thì cũng không thể trở thành một tuyển thủ ngôi sao.”

“Cậu tham sống sợ ch3t nỗ lực sinh tồn, cứ mỗi một giải đấu cậu lại không thể không đặt cược tất cả tiền tiết kiệm của mình vào một đội nào đó, sau đó cậu lại mất tất cả, rồi cậu suy sụp nhận ra rằng mình không thể kiếm được tiền từ Hồ Đánh Cuộc.”

“Nhưng sau mỗi giải đấu, điểm kiếm được từ đòn bẩy gấp năm lần trong Hồ Đánh Cuộc sẽ làm tăng giá tất cả các đạo cụ trong trò chơi, nếu cậu không dám tham gia đánh bạc, điểm trong tay cậu sẽ không tăng trưởng, đạo cụ cậu có thể mua sẽ ngày càng ít, cậu càng khó tồn tại trong trò chơi.”

“Trong tay cậu không còn dư bao nhiêu điểm để đổi ra tiền sử dụng trong thực tế, game không còn là nơi để cậu giải tỏa duc vọng mà càng ngày càng khiến cậu khổ sở hơn, bởi vì sau 6 ngày làm việc thực tế, vất vả lắm mới nghỉ được một ngày thì cậu phải vào trò chơi để 【 đi làm 】, nơm nớp lo sợ tích cóp điểm mua đạo cụ để có thể giúp mình sống sót trong phó bản tiếp theo.”

Mục Tứ Thành hai mắt nhìn thẳng: “… Cảm ơn đã giải thích, nghe xong cảm giác chỉ muốn ch3t luôn cho nhanh.”

Bạch Liễu nói tiếp: “Thật ra chỉ có những người chơi cấp cao dư dả điểm trong tay hoặc một số người chơi điên cuồng chỉ muốn hưởng lạc hôm nay không buồn quan tâm ngày mai mới có thể dùng điểm trò chơi để đổi lấy đạo cụ sử dụng trong hiện

thực, nhưng đó chỉ là số ít, số còn lại dưới sự xúc tác của Hồ Đánh Cuộc đã trở thành người chơi có cơ số lớn nhất, tức là người chơi cờ bạc, cho nên Liên Minh Dân Cờ Bạc mới có thể lớn mạnh đến như vậy."

Vương Thuấn gật đầu đồng ý với lời của Bạch Liễu: "Nhưng có Liên Minh Dân Cờ Bạc thì cũng có phi Liên Minh Dân Cờ Bạc, sau khi Bạch hội trưởng phân tích, tôi đã đi điều tra mức đầu tư trung bình vào Hồ Đánh Cuộc của đội viên Nghĩa Trang Công Cộng Laser."

"Kết quả làm tôi rất ngạc nhiên." Vương Thuấn nhấp vào giao diện, một biểu mẫu phân tích dữ liệu b4n ra, "Bọn họ đầu tư Hồ Đánh Cuộc không vượt quá 10 điểm, đúng là danh xứng với thực chẳng liên quan gì đến đánh bạc cả."

"Cờ bạc là một loại hình k1ch thích tiêu dùng kỳ vọng trong tương lai, mong muốn tiêu dùng này bị hạ thấp chứng tỏ họ rất bi quan về kỳ vọng trong tương lai của mình."

Vương Thuấn th0 dài: "Không có biện pháp nội cuốn để tham gia hiệp hội lớn, không dám đánh bạc, tuần nào cũng phải trải qua thử thách để sống sót trong trò chơi tử vong, rất nhiều người trong hiện thực cũng thật sự mệt mỏi, chăm chỉ làm việc cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, ngày nào cũng căng thẳng, vất vả tiến vào trò chơi, kết quả là.."

"Bọn họ thật sự quá vất vả."

Vất vả đến nỗi ngay cả hắn là điều tra viên đối phương cũng không đành lòng.

“… Không thể nào…” Mục Tứ Thành bắt đầu cảm thấy bên kia thật thê thảm, “Năm ngoái bọn họ vẫn thắng đấu đội giữa mùa giải đấy thôi? Cho dù Hồ Đánh Cuộc có nuốt được cả đống tiền thì cũng đâu đến mức thê thảm như vậy chứ?!”

Bạch Liễu giơ ba ngón tay lên:

“Thứ nhất, bởi vì không có tuyển thủ ngôi sao cho nên họ không có chiêu bài thu hút đầu tư của người khác, bản thân họ không có tiền vốn trong Hồ Đánh Cuộc, nếu muốn nuốt cũng chỉ có thể nuốt của đối phương.”

“Thứ hai, dù thắng thì người thắng cũng khán giả đầu tư vào Hồ Đánh Cuộc, còn nếu bỏ đi phí thủ tục của Hồ Đánh Cuộc thì chiến đội chỉ được hưởng 5% đến 10% điểm cược.”

“Thứ ba, đội ngũ của họ không quá nổi bật vào năm ngoái, trong giai đoạn giữa mùa giải không được chú ý nhiều, không có khán giả đặt cược, họ chỉ ăn được 5% điểm lót đáy thông qua TV nhỏ của tuyển thủ ngôi sao hiệp hội lớn kia mà thôi.”

” Nói tóm lại, tuy là bọn họ giành chiến thắng liên tục nhưng không nhận được nhiều tiền lãi từ giải đấu.”

Vương Thuấn th0 dài và nói thêm: “Hơn nữa tôi còn nghe nói, hội trưởng của Nghĩa Trang Công Cộng Laser đã dùng số điểm mà họ thắng được năm ngoái thành lập quỹ chăm sóc, chia ra hơn 80 phần để phân phát cho người thân của các đội viên đã ch3t.”

Mục Tứ Thành nghe thấy cảm xúc lẫn lộn: “… Nếu là tôi chắc tôi chịu không nổi quá.”

“Chúng ta quay trở lại vấn đề ban đầu.” Bạch Liễu nhướng mi, “Nếu một người không thể làm được gì, không thể chiếm được gì, cả cuộc đời sống rất vất vả, không thể chịu đựng được nữa, thì đối với anh ta, giá trị tối đa của cái ch3t là gì?”

“Tiền bạc, quyền lực, danh vọng và tài sản đều vô nghĩa đối với người đã ch3t, điều gì có giá trị đối với một người đã ch3t?”

Mộc Kha nãy giờ vẫn luôn im lặng mở miệng: “Cái ch3t của họ được công nhận là có giá trị, và giá trị này sẽ luôn được mọi người ghi nhớ.”

“Trước đây tôi đã từng đi du học, tỷ lệ tự tử bên đó rất cao, trước khi tự sát, nhiều người sẽ đến một số khu vực dễ xảy ra tai nạn, hoặc sẽ lang thang tr3n đường phố, nhìn thấy bọn cướp hoặc lưu manh gì đó thì sẽ lao lên thực thi công lý, để bọn chúng gi3t ch3t mình.”

“Một cuộc phỏng vấn tr3n một tạp chí nói rằng hơn 70% những người từng có ý định tự sát muốn làm điều gì đó tốt đẹp trước khi ch3t để khiến người khác nhớ đến họ.”

Mộc Kha dừng một chút, tiếp tục nói: “Một số người tự sát cũng thành lập nhóm gọi là【 cộng đồng tự sát】để giúp đỡ lẫn nhau, tôi đã xem tin tức chuyên đề đưa tin về bọn họ, những người đứng đầu 【 cộng đồng tự sát】cũng là những người có ý định tự sát, thường thì họ xây dựng cộng đồng vì muốn người khác sống sót, vì vậy sẽ cố gắng hết sức để cứu

trợ những người trong cộng đồng, hy vọng bọn họ sẽ sống sót.”

“Nhưng kỳ quái là bởi vì có cộng đồng đó mà đôi khi tỷ lệ tự tử lại tăng cao hơn.”

Mục Tứ Thành hỏi: “Tại sao?”

Bên cạnh Lưu Giai Nghi đáp: “Bởi vì có người nhớ tới bọn họ, cho nên ch3t rồi mới có thể được nhớ đến.”

“Trong bầu không khí cộng đồng từ bỏ bản thân như thế này rất dễ sinh ra cảm giác hy sinh, dùng một câu nôm na để hình dung một cách dễ hiểu nhất chính là ——” Ánh mắt Bạch Liễu chuyển đến giao diện hệ thống hiển thị thông tin của Nghĩa Trang Công Cộng Laser, “—— Tôi vì bạn mà ch3t, tôi hy vọng bạn thay tôi sống sót, và hãy nhớ đến tôi.”

“Những người sống sót có thể còn đau khổ hơn những người ch3t, bởi vì họ chịu đựng nhiều hơn, ngay cả cái giá của cái ch3t cũng trở nên nặng nề.”

Mọi người trong phòng họp đều im lặng.

Vương Thuấn ho khan một tiếng, cắt ngang bầu không khí ngưng trệ rồi nói tiếp: “Tổng hợp những thông tin tr3n, tôi và Bạch hội trưởng đã phân tích sâu về chiến đội của Nghĩa Trang Công Cộng Laser.”

“Mọi người đều biết rằng đối với một chiến đội mà nói, điều quan trọng nhất là chiến thuật gia, nhưng bởi vì các thành viên của đội Nghĩa Trang Công Cộng Laser luôn thay đổi, chiến thuật gia mỗi trận đều khác nhau, nhưng phong cách chiến thuật của họ vẫn khá ổn định.”

“Vì vậy, chúng tôi suy đoán rằng chiến thuật gia thực sự xây dựng chiến thuật không phải là các đội viên chiến đội đã bị đẩy ra ngoài luân chuyển, mà chính là hội trưởng của Hiệp hội Nghĩa Trang Công Cộng Laser, người vẫn luôn ở sau màn chưa bao giờ lộ mặt tr3n sân đấu.”

“Tuy nhiên, vị hội trưởng này quá bí ẩn, gần 2, 3 năm không hề tham gia giải đấu, thông tin chúng tôi tìm được về anh ta rất hạn chế, tôi đã dùng rất nhiều biện pháp mới tìm được một người chơi lâu năm từng chứng kiến hội trưởng Nghĩa Trang Công Cộng Laser thi đấu nhiều năm trước, ông ta nói với tôi rằng, kỹ năng của vị hội trưởng này cực kỳ kỳ lạ, sau khi vào trận thì đã nhanh chóng xóa sổ đối thủ trong một đám sương mù dày đặc.”

“Cũng không phải là lần đầu tiên chúng ta thấy kỹ năng hạ gục đối thủ nhanh chóng như vậy, đây cũng không phải kỹ năng kỳ lạ nhất của vị hội trưởng này.”

Vương Thuấn ngẩng đầu lên với vẻ nghiêm nghị: “Tất cả chúng ta đều biết muốn đấu đội thì cần phải có 5 tuyển thủ mới có thể tham gia, nhưng người chơi lâu năm kia thề sống thề ch3t đảm bảo với tôi rằng ——”

“—— Vị hội trưởng kia chỉ vào trò chơi một mình, nhưng lúc vào trò chơi thì hệ thống lại thông báo rằng có 5 người chơi

Nghĩa Trang Công Cộng Laser tr3n bản đồ trò chơi, thi đấu vận hành bình thường.”

Sau cuộc họp.

Đường Nhị Đả vẫn mãi trầm mặc ít lời trong cuộc họp, hiếm thấy ngăn lại Bạch Liễu đang chuẩn bị rời đi: “Chúng ta nói chuyện riêng một lúc về Nghĩa Trang Công Cộng Laser được không?”

Bạch Liễu vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi, lại ngồi trở lại, giơ tay ra hiệu Vương Thuấn, người rời đi sau cùng đóng cửa lại, ngồi ở tr3n ghế quay đầu lại nhìn Đường Nhị Đả: “Đường đội trưởng muốn nói chuyện riêng gì với tôi? ”

Đường Nhị Đả nhìn chằm chằm Bạch Liễu: “Cậu nghĩ rằng 【 Nghĩa Trang Công Cộng Laser 】là hiệp hội có loại hình 【 cộng đồng tự sát 】?”

“Trước mắt xem ra thì đúng là vậy.” Bạch Liễu chống hai khuỷu tay lên bàn, đan các ngón tay vào nhau, “Hơn nữa hội trưởng của Hiệp hội Laser chính là linh hồn của hội này, anh ta có những đặc điểm tâm lý điển hình của người đứng đầu 【 cộng đồng tự sát 】. ”

Đường Nhị Đả cau mày hỏi: “Đặc điểm tâm lý gì?”

Bạch Liễu nhẹ nhàng nhìn Đường Nhị Đả: “Anh ta đang làm mọi cách để cứu bản thân và các thành viên trong đội của mình.”

“Nhưng giai đoạn giữa mùa giải năm ngoái Laser đã ch3t hơn 80 người.” Đường Nhị Đả dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, nhấn mạnh, “Tôi không thấy mối quan hệ giữa việc đưa người mới ra sân đấu với việc cứu người.”

Bạch Liễu đột nhiên nở nụ cười: “Đường đội trưởng nghĩ xem, làm thế nào mới có thể cứu một đám người đang muốn ch3t?”

Đường Nhị Đả khịt mũi: “Tôi không biết.”

“Cho bọn họ hy vọng.” Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Đường Nhị Đả, “Chiến thắng giải đấu là hy vọng của bọn họ, hiệp hội này không quan tâm đến điểm, không quan tâm đến sống ch3t, bọn họ chỉ muốn thắng, tôi đoán ngay từ đầu hội trưởng của Laser chỉ muốn chiến thắng bằng mọi giá, sau đó dùng phần thưởng quán quân để thực hiện nguyện vọng của mình ——— cứu vớt mọi người. ”

“Nhưng bọn họ lại bại trận trước Danh Sách Sát Thủ, hơn nữa trong 90 trận đấu vòng loại tiếp theo bị đoàn diệt.”

Bạch Liễu nói: ” Đường đội trưởng, anh có nhớ Vương Thuấn đã nói rằng, sau khi chiến đội Nghĩa Trang Công Cộng Laser bị đoàn diệt thì họ đã suy sụp đến nỗi bỏ quyền không? Anh cảm thấy một chiến đội tùy ý đưa người chơi mới ra trận để bị tàn sát như vậy thì sẽ suy sụp chỉ vì một lần đoàn diệt sao?”

“Chẳng qua chỉ có 5 người ch3t mà thôi.” Bạch Liễu giọng điệu đều đều, “Tính mạng của những người chơi cấp thấp là thứ vô giá trị nhất trong trò chơi này, chiến thắng giữa mùa giải của họ đồng nghĩa với việc họ có thể đi con đường này,

chỉ cần một khoảng cách ngắn ngủi nữa là có thể thành công, đấu thêm một trận nữa không chừng có thể đạt được điều họ muốn.”

“Nhưng Laser đã bỏ phiếu trắng, họ không đấu giữa mùa giải mà bắt đầu từ tiền mùa giải, Đường đội trưởng, anh nghĩ lý do là gì?”

Đường Nhị Đả im lặng không nói.

Trong lòng gã đã có câu trả lời, nhưng gạ cảm thấy câu trả lời đó thật kỳ quái và… chua xót.

Bạch Liễu nói tiếp: “Bởi vì thương vong.”

“Nếu bắt đầu từ trận đấu giữa mùa giải, đối mặt với một đội mạnh, cho dù có thể giành chiến thắng nhưng họ cũng phải hứng chịu thêm một số thương vong lớn nữa, bởi thế bọn họ thà rằng từ bỏ thứ hạng, danh vọng và số điểm mà họ đã tích cọp, chấp nhận rủi ro bất trắc rất lớn để giảm thương vong, bắt đầu lại từ tiền mùa giải.”

“Họ chỉ muốn chiến thắng, họ chỉ muốn sống.”

Đường Nhị Đả sờ so4ng trong túi, có vẻ muốn lấy ra một điếu thuốc, nhưng cuối cùng gã vẫn kìm lại.

Bạch Liễu rũ mắt xuống: “Việc hình thành loại 【cộng đồng tự sát】này cần có sự tồn tại của một nhóm người muốn tự sát ngay từ đầu, tôi suy đoán là có một nhóm người có quen biết

nhau trong thực tế cùng nhau tiến vào trò chơi, cùng nhau lập ra hiệp hội Laser.”

“Trung Quốc không cho phép loại cộng đồng tự làm hại bản thân này tồn tại, cho nên tôi đoán là, ban đầu nhóm của bọn họ tồn tại dưới danh nghĩa một nhóm khác.”

Bạch Liễu nhướng mắt nhìn Đường Nhị Đả không lên tiếng: “Mà anh muốn nói chuyện riêng với tôi, chính là bởi vì nhóm người này, đúng không Đường đội trưởng?”

Đường Nhị Đả im lặng một lúc lâu rồi mới khàn giọng nói: “Các cậu mới vừa phân tích về Nghĩa Trang Công Cộng Laser làm tôi nhớ đến một chuyện, vào thời điểm này năm ngoái, cục xử lý dị đoan có nhận được báo án một sự việc rất bất thường, nhưng sau khi điều tra thì không phát hiện ra dị đoan nên chỉ đành kết luận là sự kiện xã hội.”

“Án kiện này có gì bất thường?” Bạch Liễu hỏi.

Đường Nhị Đả im lặng một lúc: “Tập thể chủ sở hữu tòa nhà Dương Quang nhảy lầu, tổng cộng 47 người ch3t, lần lượt nhảy lầu tự sát trong vòng một tháng, bởi vì chúng tôi nghi ngờ là có liên quan đến dị đoan nên tin tức bị trấn áp, sau khi điều tra rõ ràng thì mới phát tin tức ra.”

Bạch Liễu nhàn nhạt hỏi: “Sự kiện xã hội là cái gì?”

Đường Nhị Đả lấy ra một điếu thuốc, đợi Bạch Liễu gật đầu ra hiệu đồng ý thì mới dám châm thuốc, gã hít một hơi thật sâu, khàn giọng nói:

“Bất động sản Dương Quang là một tòa cao ốc trùm mền, hơn ba năm vẫn chưa hoàn thành, các nhà phát triển đầu tư thu hút vốn nước ngoài, vừa xảy ra chuyện thì bọn họ rút tiền về nước ngoài, những người nhảy lầu tự sát đều là chủ nhân của những căn hộ xây dựng dở dang, từng hộ lần lượt nhảy xuống, sau khi nhảy xuống thì đều tuyệt hậu, trong nhà không có một ai hỗ trợ nhặt x4c.”

“Sau khi người nhảy lầu ch3t thì những người chủ còn lại đã giúp thu thập thi thể, gửi về nhà tang lễ để hỏa táng, tro hỏa táng được đặt trong căn hội ban đầu của tòa nhà chưa hoàn thành.”

Đường Nhị Đả chậm rãi th0 ra một hơi khói: “Bây giờ cái cao ốc trùm mền đó chẳng còn lại bao nhiêu người sống, căn hộ nào cũng toàn là tro cốt, giống hệt như một nghĩa trang.”

- ——oOo—

Chương 379

Đêm về khuya, ánh đèn chiếu sáng rực rỡ ven thành phố.

Dưới ánh sáng lộng lẫy phồn hoa, có một tòa nhà kỳ lạ tối om không ánh sáng, từ tầng cao nhất đến tầng dưới cùng đều đen thui, đứng sừng sững đối diện với trung tâm thương mại lớn nhất trung tâm thành phố, như một con quái vật khổng lồ có thể hấp thụ ánh sáng xung quanh.

Bước gần hơn vào trong tòa nhà, sẽ phát hiện ra tòa nhà 36 tầng nhìn ra thành phố thịnh vượng này thực chất là một sản phẩm bán thành phẩm chưa hoàn thành.

Bên ngoài tường xi măng có chấn song thép, phần lớn tường vẫn chưa xây kín, mép phòng trực tiếp lộ ra bầu trời đêm, từ bên ngoài có thể nhìn thẳng vào bên trong phòng.

Điều kỳ lạ là những căn phòng này không hề trống không, theo ánh đèn mờ ảo nhiều màu sắc, có thể mơ hồ nhìn thấy bài trí của các căn phòng trong đêm.

Trong một số phòng có đặt đệm giường đơn giản, túi ngủ và bàn làm việc, tr3n mặt đất có một ấm đun nước, 2, 3 cuộn giấy vệ sinh, vừa nhìn đã biết có người cư trú.

Còn trong một số phòng khác chỉ bày một bàn thờ, tr3n đó có ảnh thờ đen trắng, bên cạnh là một dĩa táo, một lư hương và

một lọ đựng tro cốt.

Trong lư vẫn còn bốn nén hương chưa cháy hết, chứng tỏ vừa rồi có người đến dâng hương.

Hương bốc lên nghi ngút, tro tàn rơi vãi tr3n mặt đất, chuông điện thoại đột nhiên vang lên trong đêm, một người đàn ông tay trái cầm túi táo nặng trĩu, tay phải cầm túi tiền giấy và thuốc lá, kẹp chặt điện thoại giữa cằm và bả vai, nhẹ giọng lên tiếng: "Alo? Tôi vừa mới thắp hương bên phòng chị Lý, cô đang ở đâu rồi?"

Đây là một giọng nam trẻ trung trong trẻo và sạch sẽ.

"Thắp xong tầng mười bảy rồi." Trong điện thoại vang lên một giọng nữ, nghe giọng nói thì cũng không lớn tuổi, "Vậy chúng ta gặp nhau ở nhà Vương ca tầng mười tám nhé?

Người đàn ông nói xong, khó khăn vung tay lên cúp điện thoại.

Giọng nữ đằng kia im lặng một lúc rồi trầm giọng nói: "Viên Quang, hai tuyển thủ tử trận tiền mùa giải năm nay, chúng ta còn chưa thắp hương cho bọn họ."

Động tác cúp điện thoại của người đàn ông khựng lại, quả táo đang cầm tr3n tay bỗng nhiên nặng trịch, anh ta thõng tay xuống từng chút một, hai vai chậm rãi gập lại, cúi đầu xuống, th0 ra một hơi dài. "… Đợi thắng trận cuối cùng, chúng ta sẽ cùng nhau đi thắp hương cho bọn họ."

Giọng nữ ừ một tiếng, cúp điện thoại.

Tầng 18, phòng 1803.

Trong phòng bày một bàn cúng, tr3n đó là tấm ảnh đen trắng của một ông chú để râu quai nón nụ cười tươi rói, bên cạnh viết tên ——【 Vương Thuật Tề, hưởng thọ 42 tuổi 】.

Người đàn ông cầm túi táo trầm mặc như mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, lần lượt đặt từng quả táo lên đĩa đồ lễ trước mặt ông chú, lấy ra bốn cây nhang rồi bậc lửa, lạy 3 lạy chắp tay trước nguc nhắm mắt bất động, lẩm bẩm thì thầm:

“Chú Vương, năm nay chúng ta lại lọt vào vòng loại trực tiếp rồi, mong chú ở tr3n trời có linh thiêng, phù hộ cho mọi người được bình an và sống sót.”

“… Năm ngoái… Thi đấu năm ngoái…”

Người đàn ông nói đến đây như bị mắc kẹt, hít sâu một hơi, mi mắt run lên, có chút ươn ướt: “Mọi người đã vất vả rồi!”

Nói xong, anh bước tới trịnh trọng c4m hương vào lư.

Một người phụ nữ bước vào qua cánh cửa bên cạnh.

Người phụ nữ này đi giày bệt, mặc áo phông quần jean, tóc búi cao sau đầu, nhìn chỉ khoảng 27, 28 tuổi, rõ ràng đang trong độ tuổi tràn trề sức sống, tinh thần phấn chấn bồng bột nhưng lại không thể che giấu sự mệt mỏi, cô nhìn động tác thắp hương thành thạo của người đàn ông, tâm tình phức tạp th0 dài một hơi, đưa một ngọn nến qua: "Viên Quang, tôi mua nến rồi, thắp cho chú Vương một cặp nhé?"

"Đừng thắp." Viên Quang lắc đầu, quay đầu đi trong bóng tối, ánh trăng bên ngoài phòng từng lớp từng lớp rọi vào khuôn mặt anh.

Mắt một mí, môi mỏng, xem ngũ quan tướng mạo có chút giống tuýp thanh niên đẹp trai tài giỏi, nhưng nhìn tổng thể thì cảm giác ấy biến mất ngay lập tức.

Mái tóc đã lâu không được cắt tỉa, búi lại một cách vụng về cong queo lệch hẳn sang bên vai phải, tóc lòa xòa hai bên thái dương, mắt thâm đen như gấu trúc giống như đã ba ngày không ngủ, cơ thể khom người mệt mỏi.

Thái dương bên trái của anh dán một cái băng keo cá nhân, tr3n má có một vệt đỏ bằng bút đánh dấu, nhưng hình như anh cũng không phát hiện ra mặt mình bị mực lấm lem như thế nào.

Người phụ nữ nhìn dáng vẻ của anh ngẩn ra, cô nhớ 2, 3 ngày trước trạng thái Viên Quang vẫn còn khá tốt, nhưng bây giờ thì…

Quá phờ phạc tiều tụy.

Viên Quang lắc đầu, cúi đầu thu dọn đồ đạc: “Đừng thắp nến, chị Tiền và mọi người vẫn còn sống ở đây, ở đây không có biện pháp phòng cháy chữa cháy, thắp nến có chút không an toàn.”

“Đợi nhang cháy hết thì chúng ta đi.”

Hai người lặng lẽ đứng trước bàn thờ, không nói một lời.

Viên Quang mí mắt rũ xuống, thân hình đột nhiên lảo đảo ngã thẳng về phía trước, suýt chút nữa c4m đầu vào lư hương.

Người phụ nữ bên cạnh khiếp sợ, vội vàng duỗi tay đỡ lấy: “Viên Quang!!”

Đầu Viên Quang đập vào bàn thờ, anh che đầu a một tiếng, buồn ngủ mông lung lắc lắc đầu, lại bắt đầu choáng váng lảo đảo về phía sau.

Người phụ nữ dở khóc dở cười đỡ lấy anh ngồi xuống: “Anh không ngủ mấy ngày rồi?”

Viên Quang Đầu dựa vào tường, chỉ có th0 ra chứ không có hít vào, nghẹn ngào run giọng than th0: “… Gần đây công ty có dự án mới, trưởng phòng cứ bắt chúng tôi điên cuồng tăng ca, do tôi xin nghỉ ngày mai để thi đấu nên ông ấy yêu cầu phải làm hết công việc trong hai ngày tới thì mới đồng ý…”

Người phụ nữ hít sâu một hơi: “Hai ngày nay anh không ngủ đúng không?!”

Viên Quang hơi th0 thoi thóp, hai mắt đẫm lệ mông lung gật đầu: “Chiều nay tôi mới làm xong.”

“Vết thương tr3n trán anh cũng là như thế này phải không?” Người phụ nữ đau khổ không nói nên lời: “Ngày mai anh còn thi đấu, có thể sẽ ch3t, không thể để mình nghỉ ngơi được một chút hay sao?”

Viên Quang chưa kịp nói thì điện thoại di động của anh và người phụ nữ đồng thời đổ chuông.

【Khoản vay của bạn có số IOU kết thúc bằng XXXX sẽ bị trừ 6437,96 nhân dân tệ kể từ 18:00 ngày 29 tháng 9, vui lòng đảm bảo rằng tài khoản hoàn trả có đủ tiền. Lịch sử tín dụng của bạn trung thực…】

Cả hai cùng nhìn thoáng qua điện thoại, người phụ nữ im lặng.

Viên Quang ánh mắt nhàn nhạt nhìn người phụ nữ: “Này không phải nghĩ nếu không ch3t được thì còn phải tiếp tục làm việc để trả nợ khoản vay mua nhà sao?”

Người phụ nữ:”……”

Mọe nó, không thể phản bác.

Người phụ nữ th0 dài, vỗ mông ngồi xuống bên cạnh Viên Quang, vừa buồn cười lại cảm thấy chua xót: “Hội trưởng hiệp hội của người khác thì hô mưa gọi gió, còn nhìn lại anh xem, Viên Quang, khoản vay mua nhà cũng không trả nổi.”

“Vậy các tuyển thủ vương bài của các đội khác cũng nhất hô bá ứng, fans cả triệu người, phát sóng trực tiếp một lần mấy chục triệu view thì sao?” Viên Quang ôm gối, đầu đặt ở đầu gối ngắm người phụ nữ, nhỏ giọng bức bức, “Thi Thiến, nhìn lại cô xem, tuyển thủ vương bài có kỹ năng sương mù cao cấp của hiệp hội chúng ta, hiện giờ khán giả thậm chí còn không thể nhớ mặt của cô nữa.”

Thi Thiến: “… Kỹ năng của tôi là sương mù, lên thi đấu thì phải phủ sương mù che lấp tầm nhìn rồi, người xem có thể nhớ được mặt tôi mới là chuyện lạ ấy!”

Hai người nói xong lời này lại yên tĩnh, đồng thời buồn bã mà th0 dài một tiếng.

“Thật h4m hộ ghê, mấy cái hiệp hội lớn nhiều tiền gì đó.”

Viên Quang mở miệng đầu tiên: “Cô vay bao nhiêu năm?”

Thi Thiến nhớ lại: “Tôi vay bằng tiền gốc luôn, 20 năm, còn anh thì sao?”

“Cũng vậy, lúc đó chọn gói vay này vì họ nói là càng trả thì lãi suất sẽ càng giảm.” Viên Quang nhìn xuống tin nhắn văn bản, kiểm tra số dư trong thẻ ngân hàng của mình, th0 phào nhẹ

nhõm khi thấy còn nhiều hơn 6437, “Kết quả còn 3 năm, mỗi tháng ít đi hơn 200 đồng.

“Chú Vương và mấy người kia… họ vay bao nhiêu năm?” Thi Thiến cúi đầu hỏi nhẹ.

Viên Quang trầm mặc một hồi: “30 năm, gia đình chú Vương thu nhập không cao, cả nhà cùng nhau trả nợ, tiền trả trước cũng gom lại, vay hơn 100.000 tệ, vừa mới đưa hết tiền cho nhà phát triển thì xảy ra chuyện.”

“Lúc vào trò chơi thì chú Vương sắp chịu không nổi nữa rồi, cũng đánh một trận nhưng vẫn không được, cuối cùng quỳ xuống trước mặt tôi, cầu xin tôi cho chú ấy tham gia giải đấu, bảo tôi đừng để chú ấy ch3t uất ức như vậy.”

“Lúc đó tôi không đồng ý, chú Vương liền… cắt cổ tay của mình.”

“Cũng may, chú Vương sống trong tòa nhà đang xây dở, căn phòng chưa lắp cửa, có chuyện xảy ra thì hàng xóm kế bên cũng trông thấy, đưa đến bệnh viện kịp thời.”

Viên Quang trầm mặc hồi lâu, cúi đầu nghịch táo trong túi:

“Năm ngoái, tôi để chú Vương thượng đài.”

“Giữa mùa giải năm ngoái, mấy trăm người tìm tôi báo danh muốn lên sân thi đấu, một số người là chủ căn hộ tòa nhà này, một số người thì gia nhập hiệp hội lúc sau, tóm lại đủ thứ lý do

khác nhau, cả trong trò chơi hay trong hiện thực đều không thể chịu đựng nổi nữa, cũng giống như tình huống của chú Vương vậy.”

“Trong số các đội viên đã ch3t năm ngoái, 47 người là chủ căn hộ của tòa nhà này, cả bọn theo tôi tiến vào trò chơi, chịu đựng đã nhiều năm rồi, nhưng không thể kéo dài hơn được nữa, xin tôi để bọn họ lên sân thi đấu.”

“Tôi… đều đồng ý.”

Viên Quang chọc chọc quả táo, th0 ra một hơi, khóe miệng giật giật: “Tôi biết bọn họ đã đến cực hạn, bởi vì tôi cũng sắp không chịu thêm được nữa.”

Thi Thiến không nói gì, cô dùng sức vỗ vỗ bả vai Viên Quang, hai người cứ dựa lưng vào nhau như vậy, cuộn tròn trong tòa nhà đang xây dở dang không thể che đậy và công khai.

Bốn điểm hương đỏ rực tr3n bàn thờ sau lưng họ yếu ớt trong đêm tối, nhỏ nhoi, chập chờn lập lòe như có thể vụt tắt bất cứ lúc nào, nhưng đó là thứ ánh sáng duy nhất trong tòa nhà này bên cạnh ngọn đèn của hàng nghìn ngôi nhà..

Viên Quang ngẩng đầu, nhìn cảnh đêm đầy màu sắc bên ngoài căn phòng, ánh đèn chói mắt lắc lư trong mắt, giống như sơn dầu hỗn độn trộn lẫn vào nhau, tạo thành giọt nước mắt chực trào ra trong khóe mắt.

Viên Quang hít hít cái mũi, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nghĩ lại cũng thấy buồn cười, lúc trước công hội lớn nào cũng nhăm

nhe phân tích chiến thuật của chúng ta, nói chúng ta tàn nhẫn gì đó, máu lạnh gì đó, thành viên toàn là những người có đầu óc thần kinh sẵn sàng thay phiên nhau đi ch3t."

"Nhưng chắc bọn họ không thể ngờ được rằng nguyên nhân thật ra là do từ đầu chúng ta không thể nào cố định được đội viên trong chiến đội."

Viên Quang th0 ra một hơi, hai mắt đỏ hoe, cười run rẩy nói: "Là bởi vì mọi người mỗi ngày đều phải đi làm để dành tiền trả nợ khoản vay mua nhà, cũng không tiện xin nghỉ phép, không thể cứ suốt ngày trong game thi đấu, chỉ có thể thay phiên nhau tham gia trò chơi."

"Không ngờ cuối cùng lại trở thành một chiến thuật có lợi cho hiệp hội chúng ta."

Anh nắm chặt tay đang buông thõng bên cạnh:

"Thi Thiến, đôi khi tôi cũng thấy rất kỳ lạ, thật ra, người trong hiệp hội ai cũng có công việc, bạn bè, người thân, có người yêu thích, giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau, sống hết mình và nghiêm túc, lúc khổ sở thì đều tự mình nuốt xuống, có ch3t cũng không muốn làm phiền người khác, bất kể thế nào cũng muốn giúp người khác sống sót."

"Ai cũng là người tốt, tại sao lại sống khó khăn vất vả như thế chứ, chỉ có ba năm thôi cũng không gắng gượng được?"

"Hôm nay là ngày giỗ của chú Vương và mọi người." Gió đêm thổi bay mái tóc của Thi Thiến, cô nhẹ giọng hỏi: "Viên

Quang, ngày mai chúng ta thi đấu rồi.”

“Anh nói ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của chúng ta sao?”

- ——oOo—

Chương 380

Hiện thực, 1 giờ sáng, trong phòng thuê của Bạch Liễu.

Đỗ Tam Anh đã ngủ say, Bạch Liễu và Đường Nhị Đả đang ngồi xổm ở hai bên bàn trà, tr3n bàn trà là cả đống tài liệu xếp chồng lên nhau.

Dưới chân Đường Nhị Đả đặt một cái gạt tàn, tàn thuốc dụi ngổn ngang bên trong, bên miệng Đường Nhị Đả vẫn còn đang ngậm một điếu thuốc, cau mày nhìn tư liệu tr3n bàn trà, vươn tay lật vài trang: "Đây đều là những tin tức về chủ căn hộ bất động sản Dương Quang năm ngoái mà tôi vừa nhờ Tô Dạng thu thập."

"Nếu đúng theo những gì cậu đã phân tích thì những nạn nhân tòa nhà Dương Quang này có đặc điểm rất phù hợp với bức chân dung nguyên mẫu của hiệp hội Nghĩa Trang Công Cộng Laser."

Đường Nhị Đả nhất thời nói: "Nhưng có một điều rất kỳ lạ, nếu những người này thật sự là game thủ, quỹ đạo sinh mệnh của bọn họ cũng thật sự quá…"

Bạch Liễu nhìn xuống tài liệu: "giống người bình thường phải không?"

Đi làm, tan sở, ăn uống, sinh hoạt, nghỉ dưỡng, hầu như không có dấu hiệu gì chứng tỏ nhóm người này tham gia vào một trò chơi kỳ quái như vậy, chỉ đơn thuần là một nhóm người bình thường mệt mỏi đang sinh tồn trong cuộc sống mà thôi.

"Đúng vậy, game thủ ít nhiều gì cũng sẽ cực đoan, sẽ nghĩ đến việc sử dụng các đạo cụ trò chơi khác với quy tắc trong hiện thực để thoát khỏi sự siết chặt và trừng phạt của hiện thực, chẳng hạn như Sơn Dương Cuồng Nhiệt mà chúng ta vừa đối đầu trước đó." Đường Nhị Đả cau mày, "Nhưng nhóm người này mặc dù bị áp bức rất lớn, lại hoàn toàn không có những dấu hiệu đó."

"Đó là lý do tại sao năm ngoái chúng tôi điều tra không tìm thấy điểm bất thường nào, trông bọn họ không giống game thủ gì cả."

Bạch Liễu rút một ít tư liệu ra, cúi đầu hỏi: "Đường đội trưởng, nếu anh là chủ căn hộ trong tòa nhà này tiến vào trò chơi, anh sẽ làm gì?"

Đường Nhị Đả chỉ hơi ngẩn ra, sau đó không chút do dự trả lời: "Dùng điểm đổi lấy đạo cụ lần theo dấu vết của nhà thầu chạy trốn, bắt đối phương trở về."

Bạch Liễu lấy ra một bản tư liệu đã đọc, đưa trước mặt Đường Nhị Đả: "Là như thế này sao?"

Tr3n tài liệu dán một góc tin tức của tờ báo —— 【Nhà thầu bất động sản Dương Quang đầu thú, khai tiền đặt cọc không nằm trong tay mình, đã bị một công ty vỏ bọc ở nước ngoài chuyển đi từ lâu】.

Ngày đưa tin tr3n tờ báo là vào tháng 10 năm ngoái, ngay sau tiền mùa giải, cũng là một tháng sau khi các chủ căn hộ nhảy lầu tự sát.

"Sau khi chủ thầu tự thú thì tất cả tài sản đã được thế chấp để lấp đầy khoảng trống của bất động sản Dương Quang, nhưng không đủ, cuối cùng hắn ta bị kết án chung thân." Bạch Liễu ngước mắt lên nhìn Đường Nhị Đả, "Bây giờ nhà thầu đã bị bắt mà cũng chẳng có tác dụng gì, hàng tháng vẫn phải trả nợ, còn phải vất vả tiết kiệm điểm trong game để sinh tồn, anh sẽ làm gì tiếp theo?"

Đường Nhị Đả suy nghĩ một chút, nhất thời không biết nói là phải nên làm gì, trong lòng trống rỗng, gã chậm rãi nói: "… Chắc tôi sẽ tiếp tục điều tra nhà thầu… "

Nhưng nói được một nửa thì dừng lại.

"Điều tra nhà thầu chẳng có ý nghĩa gì cả, thậm chí giết người cũng chẳng ích gì, chỉ lãng phí điểm mà thôi, tiền đã chạy ra nước ngoài thì như giọt nước chảy vào biển lớn, qua 3 năm không chừng đã bị rửa sạch sẽ mấy lần rồi, cơ hội lấy lại được tiền của mình quá thấp." Bạch Liễu bình tĩnh phân tích, "Thứ duy nhất có thể giải quyết tình trạng khó khăn của họ là tiền."

"Tuy số điểm kiếm được trong trò chơi có thể đổi thành tiền, nhưng đó là vật cứu mạng của họ, bọn họ phải chơi trò chơi mỗi tuần một lần, bởi thế sẽ không dám động vào số tiền để dành đó, chỉ còn cách dựa vào công việc để kiếm tiền trả nợ khoản vay mua nhà."

Bạch Liễu nhìn Đường Nhị Đả: “Thật ra anh nói không sai, họ chỉ là một nhóm người bình thường, họ chỉ muốn sống cuộc sống của những người bình thường, cảm xúc cực đoan trong chốc lát từ biến cố đó đã đẩy những người bình thường này vào trò chơi.”

“Trò chơi không giải quyết được vấn đề của họ, ngược lại còn mang cho họ gánh nặng, sự tuyệt vọng và căng thẳng chồng chất như một quả cầu tuyết, vừa chơi vừa làm không phải là cường độ cuộc sống mà một người bình thường có thể chịu được.”

“Họ tham gia trò chơi bởi vì muốn trốn tránh hiện thực, trong trò chơi bọn họ không có nơi nào để trốn thoát, vì vậy họ đã vào Nghĩa Trang Công Cộng Laser.”

Đường Nhị Đả sắc mặt ngưng trọng cầm một tờ báo: “Những người này đều có công việc thu nhập ổn định, gia đình, quan hệ xã hội bình thường, họ hàng, bạn bè và những người cùng cảnh ngộ, theo tôi hiểu, cho dù gặp phải một số khó khăn thì cũng không suy sụp nhanh chóng chỉ trong vòng 3 năm như vậy.”

Bạch Liễu nhìn từng tấm ảnh đen trắng đăng tr3n báo, đều là những người đã nhảy lầu năm ngoái, nhẹ giọng nói:

“Làm người ta suy sụp không phải là ba năm.”

” Mà là ba mươi năm.”

Đôi mắt của Bạch Liễu nhìn vào một bức ảnh đen trắng có tên 【 Vương Thuật Bình 】, bên cạnh có kèm theo dòng chữ 【 vay nợ ba mươi năm 】:

“Dù là trong game hay ngoài game, một vấn đề kéo dài ba năm có thể không sao, nhưng một khi không còn hy vọng trong 30 năm, đó sẽ là một thử thách lớn đối với người bình thường, khoản vay mua nhà còn có hy vọng được hoàn lại, nhưng trong trò chơi lại không còn hy vọng nào cả, tôi nghĩ đây là nguyên nhân chính khiến họ suy sụp tinh thần.”

Bạch Liễu nhìn Đường Nhị Đả: “Không phải ai cũng có được sự kiên trì như Đường đội trưởng, trải qua mấy trăm dòng thế giới trong trò chơi mà vẫn còn kiên trì không bỏ cuộc.”

Đường Nhị Đả trầm mặc một hồi, gã dụi tắt thuốc bên miệng, dựa vào sô pha nhắm mắt th0 ra một ngụm khói, đột ngột hỏi: “Bạch Liễu, nếu cậu là hội trưởng của Nghĩa Trang Công Cộng Laser, cậu muốn cứu những người này, cậu sẽ làm gì?”

“Dùng mọi cách để thắng một trận thi đấu.” Bạch Liễu lần lượt lấy tài liệu của các chủ sở hữu ra, lướt nhanh, “Chỉ cần thắng một trận, vấn đề tiền bạc và trò chơi đều có thể giải quyết cùng một lúc.”

“Điểm dùng để trả các khoản vay, giải quyết các vấn đề của những người bình thường trong hội, còn nguyện vọng kia ____”

Bạch Liễu nhìn Đường Nhị Đả và nói, “Tôi nghĩ nguyện vọng của vị hội trưởng kia là đưa tất cả mọi người thoát ra khỏi trò chơi này.”

“Đây không phải là một trò chơi mà người bình thường có thể sống sót, người thường vào đây thì chỉ có điên hoặc ch3t mà thôi, nếu anh ta muốn mọi người sống sót, anh ta phải để tất cả mọi người rời khỏi trò chơi này, ngoại trừ thắng giải đấu một lần thì không còn cách nào khác.”

“Loại nguyện vọng chân thành đơn thuần này hẳn là của một người trẻ tuổi.” Động tác Bạch Liễu tìm kiếm tư liệu chậm lại, hắn rút ra một tờ trong đó, đặt tr3n bàn trà xoay 360 độ đẩy đến trước mặt Đường Nhị Đả, “Đường đội trưởng có thể tra được thông tin chi tiết của người này hay không?”

Ánh mắt Đường Nhị Đả nhìn vào phần tư liệu Bạch Liễu đưa cho gã ——

【Chủ căn hộ 2701: Viên Quang —— Trưởng nhóm các nạn nhân của bất động sản Dương Quang.】

Ngày cuối cùng của tiền mùa giải và giữa mùa giải, phòng họp Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Đường Nhị Đả xoa xoa thái dương, nhắm mắt dưỡng thần sau một đêm miệt mài tra xét tài liệu, mãi đến hơn 4h sáng vẫn thấy Bạch Liễu chống cằm nhắm mắt, Mục Tứ Thành, Lưu Giai Nghi và Mộc Kha đã đợi từ lâu trong phòng họp, nhìn vẻ mặt ba người thì thấy tinh thần khá tốt.

Vương Thuấn đẩy cửa bước vào, hắn nhìn quanh, hít một hơi dài: “Chiến đội đối đầu hôm nay, Nghĩa Trang Công Cộng Laser.”

“Trước khi lên đường đến hồ quan sát, báo cho mọi người một tin tốt.”

Vương Thuấn click mở giao diện hệ thống: “Lúc trước đã nói qua với mọi người, sau trận đấu vừa rồi thì thứ hạng nổi tiếng của Bạch hội trưởng đã tăng lên 73, là người đầu tiên có được kim bài miễn tử trong đội ngũ của chúng ta.”

“Và hôm nay, chúng ta lại có thêm một tuyển thủ đạt được kim bài miễn tử.”

Ánh mắt Vương Thuấn chậm rãi nhìn sang phía Mục Tứ Thành: “Nhờ hiệu ứng thi đấu lạc hậu và biểu hiện xuất sắc của Mục Thần trong trận vừa rồi mà mức độ nổi tiếng của cậu đã tăng lên 98, chúc mừng cậu, nhận được một vé kim bài miễn tử.”

Mục Tứ Thành ngẩn ra,, tựa hồ còn chưa phản ứng kịp, sau đó đột nhiên nắm tay nhảy lên hét to một tiếng yes!

“Tôi đã nhấn mạnh tầm quan trọng của kim bài miễn tử rất nhiều lần rồi, các cậu không thể chỉ tập trung vào trận đấu trước mặt mà còn phải hướng đến những trận đấu trong tương lai, nếu chúng ta giành chiến thắng trong ván đấu này thì chúng ta sẽ cạnh tranh với 8 hiệp hội lớn được chọn vào giữa mùa giải để đấu khiêu chiến.”

“Hôm nay cũng là ngày cuối cùng của trận đấu giữa mùa giải, trừ trận đấu hôm nay, dựa theo tình hình điểm hiện tại, 8 công hội có tổng điểm cao nhất là ——”

Vương Thuấn nhấp vào giao diện hệ thống:

“Số một, Danh Sách Sát Thủ

Vị trí thứ hai, Hiệp Hội Quốc Vương

Vị trí thứ 3, Thợ Săn Hươu

Vị trí thứ 4, Bình Minh Vàng

Vị trí thứ 5, Liên Minh Dân Cờ Bạc

Vị trí thứ 6, Kabbalah

Vị trí thứ 7, Thiên Đường Cộng Tế Hội

Vị trí thứ 8, Áo Choàng Tàng Hình.”

Vương Thuấn nhìn về phía mọi người: “Tám đội này, bất kể đội nào cũng đều là đội mạnh, cơ bản tất cả đội viên đều có kim bài miễn tử, cho nên cho dù chúng ta đã vượt qua trận khiêu chiến vòng loại thử thách thì trận đấu hôm nay cũng không thể thả lỏng, không chỉ thắng mà còn phải thắng thật đẹp, mới nhận được sự cổ vũ của khán giả và tranh thủ giành được kim bài miễn tử cho tất cả các đội viên ở đây của chúng ta.”

“Mà để làm được điều này.” Bạch Liễu chậm rãi mở mắt ra, “Trước tiên chúng ta phải đánh gãy người chơi kỹ năng dạng sương mù đó.”

“Nếu đối thủ sử dụng thành công kỹ năng của họ để che bản đồ và tầm nhìn của khán giả, nó không chỉ làm tăng độ khó lúc chúng ta thi đấu, mà còn khiến khán giả không thể xem trận đấu, chứ đừng nói đến việc nhận được sự ủng hộ từ khán giả.”

Bạch Liễu đứng lên, nhàn nhạt nhìn một vòng xung quanh: “Chuẩn bị xong thì đi thôi.”

Mọi người đồng thanh đáp: “OK!”

Bạch Liễu xoay người đi về phía trước, Đường Nhị Đả đứng dậy sải bước đi tới cạnh hắn, quay đầu thấp giọng hỏi: “Cậu xem tư liệu cả đêm qua rồi, có nhìn ra được gì không?”

“Chẳng nhìn ra gì cả.” Bạch Liễu lười biếng trả lời, “Ngoại trừ việc biết tôi và Viên Quang cùng ngành với nhau.”

Đường Nhị Đả vẻ mặt khựng lại, theo bản năng hỏi lại: “Cùng ngành? Cậu ta cũng tham gia buôn lậu?”

“Không.” Bạch Liễu liếc nhìn Đường Nhị Đả, cười như không cười, “Anh ta là nghệ sĩ.”

Một đầu khác.

Viên Quang căng thẳng ngồi tr3n băng ghế chân run lẩy bẩy, hai tay nắm thành nắm đấm, không ngừng th0 sâu, nhưng sắc mặt vẫn tím đỏ lại.

Thi Thiến ở bên cạnh vừa bực vừa buồn cười: "Anh làm hội trưởng của một hội, lên sân thi đấu có chút dáng vẻ oai phong tí được không? Căng thẳng như vậy mà cũng được à?"

"Từ tiểu học đến đại học, đến khi làm việc không biết tôi phải đọc diễn văn, giới thiệu bản thân bao nhiêu lần rồi…" Viên Quang nhàn nhạt quay đầu nhìn Thi Thiến, "Hiện tại bây giờ lên đài cũng căng thẳng khó th0 giống y như lúc trình bày ý tưởng cho trưởng phòng của tôi nghe vậy."

Thi Thiến thấy Viên Quang bộ dạng đáng thương như vậy thì không thể không lặp lại câu nói cũ: "Giai đoạn tiền mùa giải chúng ta đã thắng hai trận, trận này không đánh thì chúng ta cũng có thể thăng cấp lên khiêu chiến vòng loại trực tiếp, hay là chúng ta cứ bỏ… "quyền đi.

"Không được!" Viên Quang giọng nói bình tĩnh trở lại, anh nhìn về phía Thi Thiến, "Trận này nhất định phải đánh."

"Nếu từ bỏ trận này chúng ta sẽ trực tiếp đấu khiêu chiến với các hiệp hội lớn, chắc chắn sẽ ch3t rất nhiều đội viên mà sợ rằng không thắng được họ, Đoàn Xiếc Thú Lang Thang là hiệp hội có tiền nhất mà chúng ta sắp đối đầu, các đội viên đã ch3t và những người sắp ch3t đều cần rất nhiều tiền hỗ trợ, nếu không thì người nhà của họ sẽ không kham nổi khoản vay mua nhà, còn có nhiều người vẫn chưa trả xong khoản vay tháng này nữa, nếu không thắng trận này thì Hồ Đánh Cuộc…"

Viên Quang nghiến răng hít sâu một hơi: “Tóm lại, tôi nhất định sẽ thắng trận này!”

Thi Thiến giả vờ không vui phản bác lại lời của Viên Quang: “Anh sao vậy, hai chúng ta nhất định sẽ thắng trò chơi này, được không?”

Viên Quang bình tĩnh lại một lúc: “Cảm ơn, chúng ta vốn chỉ là đồng nghiệp, là tôi liên lụy kéo theo cô vào đây.”

Từ xa nhìn đoàn người Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đi qua, Thi Thiến cũng lo lắng nắm chặt hai bàn tay mướt mồ hôi, th0 ra một hơi: “Hiện thực là quan hệ trong hiện thực, còn trò chơi là quan hệ trong trò chơi.”

“Hiện tại chúng ta đã đứng đây rồi.” Thi Thiến quay sang Viên Quang cười rộ lên, “Vậy thì chúng ta không còn là đồng nghiệp nữa mà là đồng đội!”

Thi Thiến khẳng định chắc nịch: “Chúng ta nhất định sẽ thắng!”

- ——oOo—

Chương 381

Mục Tứ Thành cau mày nhìn các tuyển thủ Nghĩa Trang Công Cộng Laser ngồi tr3n băng ghế đối diện chuẩn bị thi đấu: “Sao chỉ có hai người vậy? Lại còn đeo mặt nạ nữa?”

Hai đội viên chiến đội Nghĩa Trang Công Cộng Laser đang đeo một chiếc mặt nạ vẽ hình mặt trời tỏa ánh sáng xung quanh.

Vương Thuấn nhìn hai tuyển thủ kia ngồi tr3n ghế không nói lời nào, trong lòng nhanh chóng trở nên căng thẳng: “Người bên trái là hội trưởng của họ, đã lâu rồi không thi đấu, sao trận đối đầu với chúng ta lại xuất hiện chứ?”

“Dựa theo phong cách chiến thuật thông thường của họ.” Lưu Giai Nghi bình tĩnh phân tích, “thì chắc chắn hai người này có kỹ năng khắc chế chúng ta.”

Bạch Liễu chỉ hờ hững quét ánh mắt qua chiếc mặt nạ của các thành viên Nghĩa Trang Công Cộng Laser rồi đảo quanh khán phòng một lúc, sau đó dừng lại ở một góc.

Nơi đó có một người đàn ông đội mũ chóp, đeo găng tay trắng, cầm gậy, dường như cảm nhận được tầm mắt của Bạch Liễu, anh ta lịch sự giơ tay cởi mũ ra, khẽ mỉm cười với Bạch Liễu.

Vương Thuấn nhìn theo tầm mắt của Bạch Liễu, sửng sốt: "Charles? Sao anh ta lại tới đây? Anh ta bảo sẽ không đến xem chúng ta thi đấu tiền mùa giải mà nhỉ?"

"Với lại nếu tôi nhớ không nhầm thì…" Vương Thuấn nhanh chóng mở giao diện hệ thống, "Hôm nay Hiệp Hội Liên Minh Dân Cờ Bạc có một trận đấu giữa mùa giải! Đáng lẽ anh ta phải thi đấu bên đó chứ, sao lại ở đây?!"

Ánh mắt Bạch Liễu đối diện với Charles: "Bởi vì trước khi thi đấu tôi đã tìm Charles nói chuyện riêng với anh ta."

Vương Thuấn ngẩn ra: "Nói chuyện gì?"

"Sau trận này là trận khiêu chiến, tổng số điểm và Hồ Đánh Cuộc của đối thủ sẽ nhiều gấp hàng chục lần chúng ta, để kiểm soát cục diện, tôi cần nhà đầu tư như Charles hỗ trợ truy trì mạnh mẽ." Bạch Liễu hờ hững thu hồi ánh mắt, "Vì vậy tôi nói rằng, nếu hôm nay anh ta tới xem thi đấu, anh ta sẽ thu hoạch được một mớ kha khá đủ làm anh ta hài lòng."

"Thế nên anh ta mới vui vẻ quyết định từ bỏ trận đấu của mình để đến đặt cược vào trận đấu của tôi."

"Làm Charles hài lòng?!" Vương Thuấn nhất thời không nhịn được cao giọng, hắn nhanh chóng d3 xuống, vẻ mặt lo lắng, "Hội trưởng, Charles là một tay cờ bạc, ngoại trừ thi đấu thắng trận có thể nhân đôi số điểm thì anh ta chẳng quan tâm hay hài lòng chuyện gì hết."

“Chúng ta sắp đấu khiêu chiến rồi, cũng không cần thiết phải thể hiện lòng trung thành với anh ta ngay lúc này nữa, đáng lẽ cậu không nên nôn nóng đi tìm Charles, cho dù trận đấu hôm nay chúng ta xuất sắc thắng được Laser nhưng Hồ Đánh Cuộc của bọn họ cũng không có bao nhiêu, tiền thu được từ Hồ Đánh Cuộc chẳng đủ để Charles xỉa răng.”

Vẻ mặt của Vương Thuấn càng trở nên ngưng trọng: “Từ bỏ trận đấu của mình để đến xem trận đấu của chúng ta, điều này có nghĩa là Charles đã bỏ số tiền đáy trong Hồ Đánh Cuộc của anh ta… Kiểu người như Charles, một khi từ bỏ việc gì đó để làm chuyện khác nhưng lại không nhận được lợi ích mình muốn, anh ta sẽ không do dự rút tiền đầu tư của mình!”

Bạch Liễu bình tĩnh đeo găng tay da, đi về phía trước: “Tôi nắm chắc rồi, cứ giao cho tôi là được, không cần lo lắng.”

Charles đang ngồi trong khán phòng, chống tay lên đầu cây gậy, bâng quơ gõ ngón tay vào quả cầu, anh ta chuyển ánh mắt từ Bạch Liễu sang các đội viên của Nghĩa Trang Công Cộng Laser đối diện, nụ cười tr3n mặt càng thêm ý vị thâm trường:

“Lâu rồi không thấy trò chơi cá cược nào khiến tôi hài lòng, hy vọng trò chơi cược ngựa tôi chọn năm nay sẽ không làm tôi thất vọng, có thể đem đến cho tôi một trò chơi thỏa mãn như đã hứa thay vì lãng phí thời gian thi đấu quý giá của mình.”

Khán giả trong thính phòng thì đang bùng nổ một cuộc tranh cãi ầm ĩ:

“Trời đụu, Liên Minh Dân Cờ Bạc chơi bạo tay quá, trực tiếp bỏ luôn ba ván đấu, tặng không cho đối thủ 8 điểm luôn.”

“Đám khán giả đổ tiền cho Liên Minh Dân Cờ Bạc trận này chắc điên luôn rồi quá!?”

“Đành phải chịu thôi chứ sao bây giờ? Đây cũng đâu phải là lần đầu tiên mà tên Charles kia cược khống để kiểm soát dòng điểm trong Hồ Đánh Cuộc chứ, ai bảo anh ta có nhiều điểm dự trữ nhất trong trò chơi, thực lực lại mạnh nữa, hơn nữa loại người này tham gia giải đấu cơ bản không phải vì thắng thua mà chỉ để đánh bạc thôi, không nắm được cách chơi của anh ta thì cứ x4c định bị quay như dế đi.”

“May là tôi không dám bỏ phiếu cho Liên Minh Dân Cờ Bạc, k1ch thích vãi nồi ra, không biết mấy người cược cho Liên Minh Dân Cờ Bạc giờ sao rồi…

“Muốn có điểm hả? Đánh cược một lần sẽ nhân lên gấp trăm lần.”

“Vậy túm lại Charles bỏ quyền thi đấu trực tiếp có nghĩa là anh ta đã bỏ phiếu cho đối thủ của mình rồi phải không? Đối thủ của anh ta là ai vậy?”

“Thợ Săn Hươu.”

“… Đám Thợ Săn Hươu năm nay hung lắm, vọt tới top 3 luôn rồi kìa, nếu tui là Charles thì tôi cũng bỏ, tên hề của bọn họ quá khủng b0 đi, đã có kỹ năng nghiền nát linh hồn rồi lại còn thích nổ súng bừa bãi, gặp ai cũng giết, bữa tui xem trận đó, người kia bị giết kêu thảm thiết lắm…”

” Thợ Săn Hươu còn thiếu 9 điểm nữa là đuổi kịp Hiệp Hội Quốc Vương top 2 rồi, bọn họ còn trận nào nữa không?”

“Còn, để tui xem nào, đậu má! —— Trận đấu tiếp theo của giữa mùa giải hôm nay, Danh Sách Sát Thủ vs. Thợ Săn Hươu!”

Sân thi đấu giữa mùa giải.

Daniel lười biếng dựa lưng vào ghế ngồi, ngâm nga một giai điệu quê hương không biết là bài gì, đôi mắt màu xanh lá cây táo thờ ơ quét qua Danh Sách Sát Thủ đối diện, như thể không cảm thấy rằng mình đang phải đối mặt với một đội đỉnh cấp hàng đầu mà giống như đang nhìn một đống x4c ch3t.

Hắc Đào đang cúi đầu chỉnh lại dây giày, nhận thấy có người đang nhìn mình vì vậy ngẩng đầu lên, ngay lúc Daniel nhìn Hắc Đào thì toét miệng mỉm cười, cậu ta nghịch ngợm lắc lắc tay, làm ra một động tác nổ súng, nheo một mắt ngắm b4n vào Hắc Đào và các đội viên bên cạnh, trong miệng phát ra âm thanh tượng thanh pằng pằng pằng.

Nghịch Thần ngồi ở phía trước băng ghế cúi đầu im lặng, trong khi Sầm Bất Minh ở phía đối diện thẳng lưng, nhìn chằm chằm vào Nghịch Thần.

Người dẫn chương trình đứng giữa cao giọng: “Mời Chiến Thuật Gia của hai bên bắt tay trước khi thi đấu!”

Nghịch Thần và Sầm Bất Minh đứng dậy đi về phía giữa màn hình lớn, hai người duỗi tay ra với nhau, cuối cùng Nghịch

Thần cũng ngẩng đầu lên nhìn Sầm Bất Minh đứng đối diện với một ánh mắt lạ lùng và phức tạp: "… Thi đấu năm nay cậu đã giết rất nhiều người."

Sầm Bất Minh nhếch miệng cười, anh ta nắm chặt tay Nghịch Thần: "Vậy sao? Chắc là do năm nay có quá nhiều người đáng ch3t."

Nghịch Thần lại im lặng, anh rút tay lại quay người rời đi, nhưng Sầm Bất Minh đã tiến lên một bước, anh ta nắm chặt lấy cổ tay Nghịch Thần không buông, theo bản năng nói "Sư…" rồi nuốt trở lại, thay vào đó đổi thành "Nghịch Thần".

"Nghịch Thần." Sầm Bất Minh lồng nguc phập phồng lên xuống, ánh mắt anh ta nhìn Nghịch Thần không hề xê dịch, giọng nói trở nên khàn khàn vì xúc động mạnh, "Anh cho rằng tôi giết người là sai sao?"

"Anh biết rõ những người đó đã làm gì, sẽ làm gì, tôi cũng biết, bọn họ không đáng ch3t sao? Tôi không nên giết họ sao?"

Nghịch Thần chậm rãi nhìn Sầm Bất Minh: "Họ có thể đáng ch3t, nhưng không phải bây giờ."

"Vì vậy bọn họ sẽ ch3t trong 【 tương lai 】 sao?" Sầm Bất Minh khàn khàn phá ra cười, anh ta từ từ buông tay Nghịch Thần ra, châm chọc hỏi, "Nhưng dòng thế giới này đã là 【 tương lai 】 cuối cùng rồi, chúng ta không còn tương lai để bắt đầu lại nữa."

“Nếu bọn họ không ch3t, nếu Bạch Liễu không ch3t, tất cả mọi người sẽ không có 【 tương lai 】.”

“【 Chúng ta sẽ ch3t dưới tay Bạch Liễu】 Chẳng phải tôi và anh đều đã xem loại tương lai này hơn 600 lần sao? Anh cứ phải cố chấp giữ lấy sự ngu xuẩn của mình, cứ nghĩ rằng không làm sai thì không cần phải trả giá sao?”

Nghịch Thần ngẩng đầu nhìn anh ta: ” Đúng vậy.”

Ánh sáng như lửa đốt trong mắt Sầm Bất Minh từ từ ảm đạm dần, anh ta buông tay Nghịch Thần ra, lắc đầu chế nhạo cứ như vừa nghe được một chuyện hết sức nực cười.

“Tôi là người giám hộ của cậu ấy.” Giọng nói bình tĩnh của Nghịch Thần từ phía sau truyền đến, “Nếu cậu ấy làm sai, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu ấy.”

Sầm Bất Minh đột nhiên nắm chặt tay, anh ta xoay người nắm lấy cổ áo Nghịch Thần, không tự chủ quát lớn: “Là hắn làm sai chứ không phải anh làm sai! Là những thứ dị đoan đó giết người chứ không phải anh giết người! Là hắn tra tấn anh, tra tấn Phương Điểm, tra tấn bạn bè, đồng nghiệp, người thân của anh, tra tấn tất cả chúng ta!”

“Tại sao cứ nhất quyết phải đứng về phía hắn hả!!”

Đôi mắt Sầm Bất Minh đỏ hoe, anh ta khàn giọng hét vào khuôn mặt vô cảm của Nghịch Thần: “Nếu anh cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ ch3t Lục Dịch Trạm!”

Lúc Chiến Thuật Gia giao lưu với nhau trước màn hình lớn thì đã ở trong rào chắn đăng nhập, chỉ cần bước vào một bước là có thể đăng nhập vào trò chơi, khán giả không nghe thấy họ nói gì, nhưng họ có thể nhìn thấy biểu cảm của hai người đang tranh cãi trước màn hình lớn.

Nhận thấy tình thế tranh cãi sắp leo thang, để đảm bảo cho trận đấu diễn ra bình thường, nhóm người điều hành giải đấu nhanh chóng nhảy vào kéo Sầm Bất Minh ra, anh ta vừa tránh né đám người lôi kéo mình, vừa hung hăng trừng mắt nhìn Nghịch Thần vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Anh ta nhìn thấy Nghịch Thần dùng khẩu hình nhẹ giọng nói:
【 thực xin lỗi, sư đệ. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Danh Sách Sát Thủ VS Thợ Săn Hươu, thi đấu chính thức bắt đầu 】

【 hệ thống nhắc nhở: Đoàn Xiếc Thú Lang Thang VS Nghĩa Trang Công Cộng Laser, thi đấu chính thức bắt đầu 】

Viên Quang run rẩy đứng lên, anh ta nhấp vào cột 【 quyền hạn Chiến Thuật Gia】trong giao diện hệ thống, chọn bỏ quyền đấu trận đơn và đấu đôi, sau đó quay đầu nhìn Thi Thiến bên cạnh dò hỏi.

Thi Thiến gật đầu khẳng định với anh ta, ra hiệu mình đã sẵn sàng.

Nguyên Quang quay đầu hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu đối diện, bấm chọn 【 đấu đội 】.

【 hệ thống nhắc nhở: Thi đấu theo đội đang mở… Kiểm tra phát hiện Nghĩa Trang Công Cộng Laser chỉ có hai đội viên, không đủ đội viên… Kiểm tra phát hiện chiến thuật gia của Nghĩa Trang Công Cộng Laser có kỹ năng triệu hồi đặc biệt, phù hợp quy tắc thi đấu đội, đấu đội bắt đầu… 】

【… Đang tải trò chơi …. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Cả hai đội đăng nhập vào trò chơi 《 Làm thế nào để có năm tòa nhà 》 】

【 hệ thống nhắc nhở: Bạn là một công nhân nhập cư bình thường ở một đô thị phồn hoa, mức lương trung bình hàng tháng là 4.500 nhân dân tệ, bạn siêng năng chăm chỉ làm việc để mua được một ngôi nhà cho riêng mình, đáng tiếc là giá nhà trung bình ở đây là 321.000 nhân dân tệ/m2, cho dù bạn không ăn không uống gì từ hôm nay, dành dụm hết tiền lương để mua nhà, thì bạn phải làm việc 592 năm mới mua được một căn nhà 100m2. 】

【 Kích hoạt nhiệm vụ chính: Hãy nghĩ cách sở hữu năm tòa nhà ở thành phố này trong vòng một tuần! 】

- ——oOo—

Chương 382

Bạch Liễu mở bừng mắt.

Trước mặt là một rừng tòa nhà cao chọc trời bằng bê tông cốt thép, đỉnh cao vút lên trời, ngẩng đầu lên cũng không thấy điểm cuối là đâu, nhìn sơ qua thì chẳng có tòa nhà nào thấp hơn 30 tầng.

Giữa các tòa nhà là con đường rộng khoảng 3, 3 mét hoặc vỉa hè 1, 2 mét, đèn đường thấp chũm sừng sững hai bên, Bạch Liễu đang đứng đối diện tại một lối vào, phía tr3n có những ống đèn neon màu đỏ xếp thành hàng bảy chữ to đùng: 【 Ánh dương chào đón tất cả quý vị】.

Bên dưới là dòng khẩu hiệu: 【Theo đuổi mặt trời, theo đuổi hạnh phúc, tương lai đang chờ bạn ở đây! 】

Bên trong cửa ra vào nhộn nhịp người đi lại tr3n đường, những công dân trong bộ đồng phục công sở đen, trắng, xanh lam, xám nhanh nhẹn cúi đầu lầm lũi bước nhanh trong thành phố mang tên ánh dương, chẳng có ai ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời đã bị các tòa nhà cao tầng che khuất, cũng chẳng ai buồn ngó ngàng đến Bạch Liễu đứng ở lối vào thành phố.

Bạch Liễu kiểm tra túi quần của mình thử, lấy ra một thẻ căn cước công dân.

【 hệ thống nhắc nhở: Kiểm tra phát hiện người chơi Bạch Liễu đã nhận được vật phẩm x4c thực quan trọng là thẻ căn cước công dân】

【 Thẻ căn cước công dân, thu nhập, chi tiêu, lưu trữ và khấu trừ khoản vay mua nhà hàng ngày của người chơi đều thông qua thẻ này, mỗi người một thẻ, một số, không thể thay thế, không thể chuyển nhượng, không thể tùy ý tiêu hủy, nếu ch3t thẻ sẽ bị hủy ngay tại chỗ, ràng buộc suốt đời với cuộc sống, tài sản, giấy chứng nhận và đi lại của người dân. 】

【 Số dư trong thẻ: 2700 tệ 】

Bạch Liễu nhìn trái nhìn phải, x4c nhận phụ cận chỉ có duy nhất một mình hắn.

Xem ra những người chơi kia đã bị đưa xuống lối vào khác, Bạch Liễu cầm ID trong tay bước vào lối đi, một nhân viên thu phí bước ra với vẻ mặt mệt mỏi, tr3n bàn vẫn còn một tô mì ăn liền chưa ăn xong: “Muốn vào thành phải không?”

“Phí vào cửa 1200.” Nhân viên thu phí đưa tay ra lắc lắc, “Đưa ID đây.”

Bạch Liễu khựng lại, đưa thẻ căn cước ra, nhân viên thu phí cầm lấy, quẹt tr3n máy tính, sau đó khịt mũi, nghi ngờ quay đầu lại: “Cậu không phải cư dân của thành phố chúng tôi à?”

“Không phải.” Bạch Liễu lễ phép cười, “Hôm nay tôi mới tới đây.”

Không hiểu vì sao, ánh mắt của nhân viên thu phí trở nên đầy thù địch, anh ta nhìn lên nhìn xuống đánh giá Bạch Liễu, đẩy mạnh thẻ căn cước trở về: “Chỗ này không chào đón người xứ khác.”

“Nhưng người xứ khác có thể vào mà, phải không?” Bạch Liễu không nhận lại thẻ, chỉ chỉ vào thông tin “Hướng dẫn vào thành phố” tr3n máy tính của nhân viên thu phí, “Tôi thấy người xứ khác có thể đăng ký làm công dân ở đây.”

Ánh mắt Bạch Liễu chuyển tới số điện thoại khiếu nại tr3n giấy phép của nhân viên thu phí: “Nếu như anh không làm theo quy định thì tôi sẽ khiếu nại anh ngay lập tức, công việc của anh có thể bị ảnh hưởng, anh cũng không cho tôi vào thành phố sao?”

Mặt nhân viên thu phí đơ ra, miễn cưỡng lấy lại ID, giọng điệu vẫn cứng ngắc: “… Lệ phí đăng ký công dân là 1.400, tổng cộng là 2.600, còn lại 100 tệ.”

“Muốn vào thành phố thì nên biết, cậu không có nhà ở thành phố Dương Quang thì không phải là công dân chính thức mà chỉ là cư dân tạm thời, cư trú ở Dương Quang phải nộp tiền sử dụng đất, mỗi giờ 10 nhân dân tệ, trực tiếp trừ vào thẻ ID, nếu tiền trong thẻ không đủ trả phí sử dụng đất thì sau 1 giờ thẻ sẽ bị đánh dấu đỏ, trong vòng 15 phút cậu sẽ bị tổ tuần tra trục xuất.”

Bạch Liễu nhướng mày: “Phí sử dụng đất? Là cái gì vậy?”

Nhân viên thu phí không khỏi trợn mắt nhìn Bạch Liễu thiếu hiểu biết: “Đương nhiên là phí sử dụng đất của cậu rồi.”

“Mỗi tấc đất ở Dương Quang đều thuộc về năm nhà phát triển bất động sản hàng đầu ở đây, mỗi một giây cậu đứng tr3n đó tức là đang sử dụng đất của họ, phải trả tiền phí sử dụng chứ.”

Vừa nói, nhân viên thu phí vừa lộ vẻ khao khát: “Nhưng mà nếu cậu có nhà riêng ở Dương Quang thì đó là nơi ở của riêng cậu, không cần phải nộp tiền sử dụng đất khi ở trong nhà của chính mình.”

“Cậu chỉ còn 100 tệ, nếu không nhanh tìm được việc làm thì nhiều nhất có thể ở Dương Quang mười tiếng mà thôi.” Nhân viên thu phí quẹt thẻ căn cước của Bạch Liễu tr3n máy tính rồi đưa thẻ căn cước và tờ thông báo 【 Hướng dẫn vào thành phố 】 cho Bạch Liễu, vẻ mặt khinh thường, “Thôi, cầm vào đi.”

Bạch Liễu cầm lại thẻ căn cước xem xét, tr3n đó xuất hiện một dòng ký tự dập nổi ở góc dưới bên phải —— 【Thẻ tạm trú thành phố Dương Quang】.

【 hệ thống nhắc nhở: Xin chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã chính thức bước vào thành phố Dương Quang, bắt đầu nhiệm vụ chính —— hãy tham gia thị trường việc làm ngay hôm nay, tìm một công việc phù hợp với tâm ý của bạn nào! 】

Bạch Liễu cầm ID đi vào, hắn nghe thấy nhân viên thu phí phía sau nhỏ giọng phàn nàn:

“Lại thêm một tên xứ khác đến tranh giành nhà ở, xem ra cuối tuần này giá nhà đất sẽ lại tăng cao, việc làm đã khó kiếm còn phải cạnh tranh nữa, phiền phức quá đi…”

Bạch Liễu bước vào thành phố Dương Quang xám xịt, người đi bộ ven đường không một ai thèm quẳng ánh mắt nhìn hắn, bọn họ bước nhanh tr3n đường phố, tranh thủ nói chuyện điện thoại hoặc giải quyết chuyện gì đó, Bạch Liễu chú ý thấy cũng có một số người lạ vừa vào thành phố cố gắng hỏi đường những người này, nhưng đều bị gạt đi một cách nóng nảy và thờ ơ.

Rốt cuộc chỉ đứng tr3n mặt đất một tiếng mà phải tốn mất 10 tệ, không ai muốn lãng phí thời gian của mình để giúp đỡ người lạ cả.

Bạch Liễu cầm tờ【 Hướng dẫn vào thành phố 】thong thả đi dạo tr3n phố, vừa đọc vừa đánh giá cảnh vật bốn phía, nhìn không có chút nào hòa hợp với đám đông nhộn nhịp ngoài kia.

Trong 【 Hướng dẫn vào thành phố 】 viết thành phố có ba loại cư dân, một là loại cư dân đã mua nhà thành công, những cư dân này được gọi là công dân hạng nhất, còn được gọi là 【 chủ nhà】.

Loại cư dân 【 chủ nhà】được hưởng các hạng mục chiết khấu hoặc giảm giá dịch vụ công cộng khác nhau như chăm sóc y tế, giáo duc, mua sắm xã hội, v.v. tùy theo vị trí, giá cả và loại nhà của họ, tiền sử dụng đất được giảm từ 10 nhân dân tệ mỗi giờ còn 5 nhân dân tệ mỗi giờ.

Thứ hai là loại cư dân đã vay trả trước và đang hoàn trả loại khoản vay. Loại cư dân này đã mua được nhà nên thoát khỏi danh hiệu cư dân tạm thời, được thăng lên làm công dân hạng hai, gọi là 【 nô lệ nhà 】.

Nhưng bởi vì chưa lấy được nhà đầy đủ nên chính sách phúc lợi của 【 nô lệ nhà 】 không lớn bằng 【 chủ nhà】về mọi mặt, tiền sử dụng đất cũng chỉ giảm từ 10 tệ xuống còn 8 tệ, nhưng 【 nô lệ nhà 】 có một lợi thế đáng kể đó là việc làm.

Lĩnh vực kinh doanh chính của thành phố Dương Quang là bất động sản. 90% thu nhập kinh tế của cư dân thành phố đến từ năm nhà phát triển bất động sản lớn. Tất cả các ngôi nhà trong thành phố cũng thuộc về các công ty của năm nhà phát triển bất động sản này.

Nói cách khác, nếu bạn muốn mua một ngôi nhà, bạn chỉ có thể mua nó từ năm công ty bất động sản, nếu bạn có giấy chứng nhận cư trú của một ngôi nhà thuộc sở hữu của năm công ty bất động sản thì khi bạn tìm việc làm, năm công ty sẽ ưu tiên nhận bạn.

Loại cư dân cuối cùng là cư dân tạm thời như Bạch Liễu.

Toàn bộ tờ【 Hướng dẫn vào thành phố 】giống như quảng cáo cho nhà phát triển bất động sản, toàn nói về lợi ích của việc mua một căn nhà, cuộc sống hạnh phúc của một gia đình có một căn nhà mà không hề đề cập đến giá nhà ở.

Bạch Liễu quay nhìn mặt sau của tờ 【 Hướng dẫn vào thành phố 】.

Ở mặt sau của 【 Hướng dẫn vào thành phố 】là cảnh báo:

Những điều bị cấm tại thành phố Dương Quang: Cấm cá nhân, tập thể, công ty cho thuê nhà, mua bán nhà ở cá nhân; cấm chiếm đất công cố định trong thời gian dài (như ngủ tr3n đường phố), mức phạt tối thiểu đối với người vi phạm là 100.000 nhân dân tệ, mức phạt được x4c định tùy theo tình hình cụ thể, không giới hạn.

Bạch Liễu đọc đến đây thì nhướng mày.

Cấm cá nhân mua bán nhà ở về cơ bản đã ngăn cản người dân bình thường mua nhà thông qua các kênh khác ngoài 5 nhà phát triển bất động sản lớn, và nó cũng cắt đứt con đường thành lập các nhà phát triển bất động sản nhỏ.

Nói cách khác, nếu công dân bình thường muốn mua nhà, họ chỉ có thể mua từ năm nhà phát triển đó.

Bên cạnh đó, cấm mọi hình thức cho thuê cũng đã cắt luôn đường sống đối với những người không mua nhà.

Những người không có cách nào mua nhà, thuê nhà chỉ còn cách phải kiếm đại một nơi nào đó sống lây lất qua ngày, nhưng quy định thứ ba đã gi3t ch3t lối thoát này của họ —— cấm chiếm dụng đất công cố định trong một thời gian dài, tương đương với việc cấm bạn lưu trú tại các khu vực không có nhà ở.

Nói một cách đơn giản, chỉ có một cách để tồn tại ở thành phố Dương Quang —— đó là mua nhà từ 5 nhà phát triển lớn.

Nhìn đến đây thì Bạch Liễu đã hiểu rõ ràng, đây là một thành phố bị cai trị hoàn toàn bởi các thương nhân, hay nói nôm na là thành phố có sự độc quyền.

Kỳ quái là, theo lý là nói, nếu không gian sinh tồn của con người bị hạn chế quá mức như vậy thì dân số của thành phố sẽ rất thấp, tỷ lệ sinh sản và kết hôn cũng sẽ rất thấp, con người không có mong muốn sinh sản nếu họ không thể đảm bảo sự sống còn của chính mình.

Nhưng ngược lại chính là số lượng cư dân thường trú tại thành phố này đã lên tới hàng chục triệu người, tỷ lệ sinh tăng cao qua từng năm, cũng có rất nhiều người xứ khác liên tục nhập cư vào đây.

Hơn nữa chỉ cần vào đến thành phố thành phố Dương Quang trở thành cư dân thì rất ít người trong số họ rời đi.

Bạch Liễu nhìn khẩu hiệu tuyên truyền tr3n tờ 【 Hướng dẫn vào thành phố 】: 【 Thành phố hạnh phúc với tỷ lệ kết hôn tr3n 50% trong ba năm liên tiếp! 】

Điều này hoàn toàn trái với quy luật khách quan, chắc chắn có điều gì đó đang ảnh hưởng đến sự vận hành ở thành phố này mà hắn chưa biết.

【 hệ thống nhắc nhở: Ngài đã lang thang trong khu vực công cộng của thành phố Dương Quang trong một giờ, trừ 10 tệ phí

sử dụng đất.】

Bạch Liễu nhìn lướt qua dòng chữ nhắc nhở tr3n giao diện hệ thống, sau khi đặt xuống thì nhìn qua một nơi giống như cái chợ, người đông đến nỗi sắp tràn cả ra ngoài, hắn liếc nhìn tấm biển trước cửa ——【 thị trường nhân tài】

Vừa bước vào, đập vào mắt là một dãy máy in quét ở hai bên cửa, phía tr3n ghi 【 Dụng cụ tự động tạo sơ yếu lý lịch quét khuôn mặt】, bên cạnh có viết 【Vuốt để in, mỗi lần 10 tệ 】.

Trước mỗi máy đều có một dãy người xếp hàng dài, ai ai cũng cầm sơ yếu lý lịch chạy tới lui trong đám đông, một số người ngồi xổm ở góc hành lang uống nước khoáng, có người thẫn thờ nhìn điện thoại chờ tin nhắn trả lời, người thì đi vào toilet, thỉnh thoảng bên trong truyền ra tiếng khóc khàn khàn:

“Tôi rớt rồi, họ không nhận tôi, làm sao bây giờ trời ơi, tôi không tìm được việc làm!”

“Tôi giảm tiền lương xuống còn 3.000 rồi, kiểm tra viết với phỏng vấn cũng đã làm xong, bọn họ chuẩn bị đồng ý, vậy mà cuối cùng vẫn tuyển người có giấy chứng nhận sở hữu bất động sản nhà ở…”

Cảnh tượng này quen thuộc đến nỗi Bạch Liễu phảng phất có cảm giác… khó chịu.

✒✒ p/S: Có bạn nhắn hỏi muốn biết tên tiếng Trung các nhân vật trong truyện nên mình post luôn cho các bạn nào cần nhé.

白柳 (Báiliǔ): Bạch Liễu (tên gọi 6 hoặc 86)

牧四诚 (Mù sì chéng): 4

木柯 (Mù kē): Mộc Kha

刘佳仪 (Liújiāyí) : 1

唐二打 (Táng èr dǎ): 2

Phoebe: Một số bạn hỏi Phoebe là ai, dzậy là bạn chưa đọc kỹ chương hoặc bỏ mấy chương trước rồi □□ Phoebe là Nữ Tu, đội viên thay thế Phù Thủy Nhỏ trong chiến đội Quốc Vương của Hồng Đào. Bé này 14 tuổi, chưa rõ kỹ năng là gì nhé.

- ——oOo—

Chương 383

Bạch Liễu nhìn chung quanh một vòng, gia nhập đội ngũ xếp hàng đợi máy in.

Thông thường trong thị trường việc làm ở hiện thực, người ta sẽ in rất nhiều sơ yếu lý lịch rồi gửi đến hàng loạt các công ty, thế nhưng những người ở đây rõ ràng không dư dả gì mấy, chi phí một lần in lại quá cao, vì thế Bạch Liễu thấy đa số bọn họ chỉ in đúng một bản sơ yếu lý lịch bằng 【 bìa cứng 】10 nhân dân tệ.

Loại sơ yếu lý lịch này là một mảnh bìa cứng khổ A4 ghi đầy đủ nội dung thông tin sơ yếu lý lịch, tr3n cùng đục sẵn một cái lỗ.

Sau khi in xong sơ yếu lý lịch, nhóm người này thản nhiên lấy ra một sợi dây thừng, móc qua lỗ rồi treo nó lủng lẳng trước nguc, sau đó hướng vào trong.

Hình thức nộp sơ yếu lý lịch đặc biệt này đã thu hút sự chú ý của Bạch Liễu, hắn di chuyển tầm mắt theo hướng đi của nhóm người, thấy họ xuyên qua một hành lang dài rồi rẽ vào một góc khu chợ nhân tài.

Bạch Liễu quay đầu lại, sau đó hắn dừng lại.

Thật ra sau khi tìm hiểu về hệ thống ở đây, Bạch Liễu cơ bản liền hiểu rõ, nhóm cư dân tạm thời cần việc làm để tồn tại và trả nợ vay chính là tầng đáy của chuỗi thức ăn ở thành phố Dương Quang này.

Trong hoàn cảnh một số lượng lớn cư dân cần việc làm để duy trì cuộc sống cơ bản của họ, mối quan hệ giữa cung và cầu quyết định việc làm ở đây chắc chắn là không dễ kiếm, đồng thời điều đó cũng có nghĩa là nhà tuyển dụng sẽ có địa vị rất cao, còn người tìm việc làm địa vị sẽ rất thấp.

Tìm việc ở đây không giống như tìm việc trong thực tế, không phải kiểu nghiêm túc lịch sự, tạo cho người tìm việc sự lịch sự và tôn trọng cơ bản như ngồi trước bàn làm việc, vượt qua bài kiểm tra viết và phỏng vấn từng vòng, rồi sau đó thông báo cho người tìm việc là họ có trúng tuyển hay không.

Thay vào đó, nó hỗn loạn và tr4n trụi như một cái chợ bán rau bán cá.

Những người tìm việc đeo sơ yếu lý lịch tr3n nguc ngồi xổm dày đặc ở hai bên hành lang như ăn xin, khuôn mặt phờ phạc vàng như nến, tay cầm mì gói và nửa ổ bánh mì, háo hức nhìn những nhà tuyển dụng mặc vest và đeo cà vạt đi ngang qua, giống hệt như một đống hàng hóa hình người niêm yết sẵn logo và giá cả tr3n người để chờ bọn họ lựa chọn.

Các nhà tuyển dụng dửng dưng nhìn xung quanh, chỉ trỏ vào đám người xin việc như thể chọn thịt heo: “Cậu, duỗi đầu vào đây tí coi.”

Người tìm việc được chọn nôn nóng vươn đầu qua như một con chó để nhà tuyển dụng nhìn thấy sơ yếu lý lịch quanh cổ anh ta, cẩn thận mở miệng: “Xin chào, xin chào ngài.”

Người tuyển dụng thản nhiên cầm bản sơ yếu lý lịch treo tr3n nguc liếc nhìn: “… Tốt nghiệp chính quy đại học loại trung bình, có ba năm kinh nghiệm làm việc, công ty trước còn có thể…”

“Yêu cầu lương 5.000?” Đọc đến đây thì giọng điệu của người tuyển dụng thay đổi.

Người tìm việc lập tức nơm nớp lo sợ nói: “Có thể thương lượng! Ngài thấy bao nhiêu là phù hợp ạ?”

“Chúng tôi chỉ đề xuất 3.800 đến 4.000 cho vị trí này.” Người tuyển dụng nhàn nhạt nói.

Người tìm việc do dự, cúi đầu sờ sờ sơ yếu lý lịch của mình, ngượng ngùng thì thào: “4.000 ít quá, vị trí này yêu cầu một ngày làm mười giờ, mỗi tháng phải tốn 3.000 phí sử dụng đất, tôi chỉ còn tiết kiệm được 800 đến 1.000, mì gói ở đây 8 tệ một tô, cho dù mỗi ngày tôi chỉ ăn hai bữa mì gói thì mỗi tháng cũng phải hết 480, còn có..”

“Tôi còn muốn tiết kiệm tiền mua nhà.” Anh ta nửa ngồi chồm hổm tr3n mặt đất, tựa hồ đang quỳ, ngẩng đầu nhìn người tuyển dụng, trong mắt tràn đầy khẩn cầu, “4.000 tôi sống không nổi, 4.500 được không ạ…… ”

Một người tìm việc mắt đỏ ngầu bên cạnh đột nhiên đứng dậy hét lớn: “Tôi không cần 4.500, cho tôi 3.500 là được! Để tôi làm cho!”

Một người khác cố gắng đến gần nhà tuyển dụng, nắm lấy ống quần của hắn, ngẩng đầu lên cho hắn xem bản sơ yếu lý lịch treo tr3n cổ: “Nhìn tôi này! Trả tôi 3.200 là được!”

“3.000! 3.000 tôi làm liền cho ngài!”

“2.900!”

“2.800!”

Trong con mắt đờ đẫn của người tìm việc lúc đầu, mức lương tụt xuống tận 2.500, cuối cùng bị kẹt lại ở mức giới hạn này, bị vô số người tranh giành.

Người tuyển dụng dường như đã đoán trước được cảnh này, hắn chậm rì rì ngáp một cái, đợi đám người tìm việc ồn ào xong thì mới quay đầu nhìn về phía người tìm việc ban đầu, thờ ơ hỏi: “2.500, làm không?”

Người tìm việc nước mắt lưng tròng từng chút một cúi đầu không nói gì, người tuyển dụng quay phắt đi nhìn về phía người khác: “Cậu, duỗi đầu lại đây…”

“Chờ đã!” Người tìm việc nghiến răng ngắt lời nhà tuyển dụng, dường như muốn khóc thành tiếng, “3.000 có được không? 2.500 tôi thực sự sống không nổi ở đây!”

Người tuyển dụng thờ ơ nhìn người tìm việc đang quỳ tr3n mặt đất: “Cậu không sống nổi thì có liên quan gì đến công ty chúng tôi chứ?”

Nói xong, người tuyển dụng rũ bỏ người tìm việc đang bất động, chỉ vào một người khác: “Cậu đưa đầu lại đây cho tôi xem thử?”

Người được chọn ngẩng đầu sốt ruột nói: “Tôi có thể chấp nhận mức lương 2.500!”

“Ừ.” Người tuyển dụng thản nhiên gật đầu, “Người chấp nhận mức lương này nhiều lắm, không phải cứ chấp nhận là được chọn ngay đâu!”

Người nọ sững sờ ngồi xổm lại, trầm giọng cúi đầu: “… Vâng ạ.”

Người tuyển dụng quay đầu lại dặn dò những người bên cạnh: “Phát cho bọn họ bài thi viết, làm xong xuôi rồi nộp lại, ai tr3n 90 điểm thì gọi điện thông báo phỏng vấn.”

Nói xong người tuyển dụng rời đi dưới ánh mắt trông mong của mọi người, bọn họ trả lời câu hỏi và nộp lại bài kiểm tra xong thì một số ít người bắt đầu cầm điện thoại bối rối chờ đợi, chắp tay cầu nguyện:

“Phù hộ tôi nhận được điện thoại đi, mau gọi điện thoại cho tôi đi!”

“Để tôi được nhận công việc này đi mà!”

Người tìm việc ban đầu kia ngồi tr3n mặt đất, hoảng hốt cầm bản sơ yếu lý lịch của mình, có vẻ anh ta là người mới tới: “Lương 2.500 mà vẫn có người giành giựt, làm sao sống nổi chứ..”

Người tìm việc bên cạnh đã hoàn thành bài kiểm tra viết kỳ quái liếc nhìn anh ta, trong mắt đầy tia máu vì thức khuya: “Làm một việc thì sao mà sống nổi chứ.”

“Tất cả chúng tôi đều phải làm 2, 3 việc đây này.”

Người kia nghi ngờ hỏi lại: “Hai, ba công việc?! Một việc phải làm 7 ngày, cho dù không tăng ca thì cũng phải 10 tiếng 1 ngày, các anh làm sao còn thời gian để làm 2, 3 công việc khác nữa chứ? Các anh không ngủ luôn à?”

“Ngủ? Chúng tôi đâu có nhà, ngủ ở đâu bây giờ, cũng không thể ngủ ngoài đường, chỉ có thể ngủ ở công ty.” Người này ngáp một cái, thần sắc hưng phấn xòe năm ngón tay ra, “Còn nữa, nếu may mắn được làm việc trong công ty bất động sản, vì đất thuộc sở hữu của họ, nên chỉ phải trả 5 tệ phí sử dụng đất mỗi giờ thôi! Đợi không có ai thì có thể lén ngủ một lúc nữa! Lời quá rồi còn gì!”

“Công ty tuyển cậu vừa rồi là công ty con của công ty bất động sản, cậu không chịu đáp ứng thật là thiệt thòi lớn.” Người này chân thành khuyên nhủ, “Lần sau có người tuyển thì cứ đáp ứng mức lương 2.500 đi.”

“Mức lương 2.500 là mức giá trung bình ở đây, trong mắt bọn họ chúng ta chỉ đáng giá bao nhiêu đó thôi, mức giá vừa đủ sống với chúng ta.”

(* 1 tệ = 3479vnd, 2.500 tệ = khoảng 8.6tr ~ 8.7tr vnd)

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt, hắn in một tờ sơ yếu lý lịch, cầm trong tay thay vì quàng lên cổ, đi tới thị trường nhân tài.

Hầu hết những người ở đây là cư dân tạm thời và nô lệ nhà, họ rất cần tiền.

Trong mắt mọi người đều là tia máu, còn có một loại lo lắng cùng tuyệt vọng ẩn dưới vẻ mặt tê dại, mỗi lúc người tuyển dụng đi ngang qua đều bùng cháy một tia sáng trong mắt, thế nhưng nhưng ngay sau khi nhà tuyển dụng đưa những người khác đi, ánh sáng đó lại lụi tàn, ngày càng mỏng manh hơn.

Đi vòng quanh đến lần thứ hai, Bạch Liễu đã tìm thấy các đồng đội của mình đang ngồi xổm với nhau nói chuyện với người tuyển dụng.

Lúc nhìn thấy bọn họ thì Mục Tứ Thành đang hăng say tranh cãi với người tuyển dụng.

“2.500 mà muốn thuê tôi?!” Mục Tứ Thành cầm tấm bìa cứng sơ yếu lý lịch cười lạnh, cứ cảm giác như cậu sắp cầm tấm bìa tát luôn vào mặt người tuyển dụng trước mặt vậy, “Rẻ mạt như

vậy sao ông không đi thuê con chó đứng trước quầy lễ tân công ty ông luôn đi?!"

"Tôi thấy quầy lễ tân chó và công ty chó rất hợp nhau đấy."

Khuôn mặt người tuyển dụng cũng lộ rõ vẻ giận dữ: "Tôi thấy cậu đẹp trai nên mới tuyển cậu đứng trước quầy lễ tân bán hàng, đừng có mà không biết điều, cậu không cần 2.500 này thì còn cả khối người cần!"

Giọng nói người tuyển dụng vừa dứt lời, những người xung quanh lập tức ngẩng đầu lên.

Đây không phải là lần đầu tiên Mục Tứ Thành gặp phải cảnh này, vừa nhìn thấy cậu đã đoán được chuyện gì sẽ xảy ra, cơn tức giận lập tức cuồn cuộn dâng lên: "Ông đây đang bảo là chỉ có chó mới nhận làm mấy việc này! Chưa gì các người đã ngóc đầu lên muốn nhận, không thấy mất giá quá sao hả!"

Không ai thèm quan tâm Mục Tứ Thành đang nói gì, tất cả mọi người đều nhìn lên nhà tuyển dụng, chờ ông ta lên tiếng.

Người tuyển dụng nhìn chung quanh một vòng, ôm nguc đắc ý nhìn phía Mục Tứ Thành: "Cậu không làm thì cũng có người làm, tôi nói cho cậu biết, đừng nói 2.500, 2.000 hay 1.500 cũng sẽ có người làm."

"Lũ công dân cấp thấp không đủ tiền mua nhà thì có gì khác biệt gì với mấy con chó đâu?" Người tuyển dụng tỏ vẻ khinh thường và khinh bỉ, "Sẵn sàng cho bọn họ tiền, để bọn họ làm việc, có thể đứng tr3n mảnh đất thành phố Dương Quang trong

chốc lát, sống ở đây thêm một thời gian nữa là may mắn cho bọn họ rồi, xem như chúng tôi làm từ thiện quá tốt rồi còn gì?”

Mục Tứ Thành nhe răng ra: “Ông mẹ nó…”

Đường Nhị Đả bên cạnh vươn tay ngăn cản, vẻ mặt âm trầm: “Đừng động thủ, nếu tấn công đả thương người khác thì thẻ ID sẽ bị đánh dấu đỏ, sẽ bị đội tuần tra đuổi đi, không thể mua….” 5 căn nhà.

Đường Nhị Đả chưa kịp nói dứt lời thì một chiếc roi bằng xương sắc nhọn đã xuất hiện tr3n cổ nhà tuyển dụng, dứt khoát lưu loát cắt một nhát gọn gàng.

Máu phun ra xối xả, người tuyển dụng bịt cổ họng đầy máu, vẻ mặt đắc ý lúc nãy trở nên hoảng sợ, ông ta th0 dốc từng hơi, đưa tay vào túi lấy điện thoại ra gọi cho cảnh sát.

Một đôi tay nhuốm máu không nhanh không chậm lấy điện thoại di động từ trong túi người tuyển dụng ra, Bạch Liễu mỉm cười quỳ xuống, lắc lắc điện thoại di động trong tay, nhìn người tuyển dụng đang nằm tr3n mặt đất che cổ chật vật: “Ông đang tìm cái này à?”

【 hệ thống cảnh cáo: Kiểm tra phát hiện người chơi Bạch Liễu gi3t ch3t 1 NPC, thẻ căn cước công dân chuyển sang trạng thái đỏ, từ thân phận cư dân tạm trú chuyển thành tội phạm truy nã! 】

Đường Nhị Đả lo lắng nhìn Bạch Liễu đang ngồi xổm tr3n mặt đất: “Bạch Liễu, nhiệm vụ của chúng ta là có được 5 tòa nhà,

giết người sẽ bị hủy tư cách cư dân thành phố Dương Quang và bị trục xuất, làm sao mua được nhà ở đây chứ.”

Bạch Liễu đợi đến khi người tuyển dụng tắt th0 hoàn toàn rồi mới ngẩng đầu nhìn đồng đội, cười như không cười, “Đường đội trưởng, trọng tâm của anh sai rồi, nhiệm vụ là chúng ta có được 5 tòa nhà chứ không phải là một mình tôi có 5 tòa nhà.”

“Trong phó bản này không thể nào dùng cách thông thường để sở hữu 5 tòa nhà trong vòng 1 tuần được, phải có cách lách luật nào đó, vả lại đây là phó bản đồng đội, mỗi người đều có vai trò riêng của mình, trong đội ngũ chúng ta chỉ cần có một người là cư dân bình thường có quyền sở hữu bất động sản là được, những người còn lại không cần quan tâm đến tư cách cư dân thành phố ở đây.”

Bạch Liễu duỗi ra hai ngón tay lục lọi tr3n người nhà tuyển dụng ch3t không nhắm mắt kia, tìm được thẻ căn cước cư dân, một số tài liệu tuyển dụng cho bài kiểm tra viết, cuối cùng phát hiện ra một tờ giấy chứng nhận bất động sản trong túi ẩn bên trong.

【 hệ thống nhắc nhở: Xin chúc mừng người chơi Bạch Liễu gi3t ch3t một (chủ nhà), lấy được giấy chứng nhận bất động sản của một căn hộ tr3n tầng 18 tòa nhà 17 Khu A! 】

【 Sau khi chủ nhân căn nhà ch3t sẽ biến thành ma quỷ đi lang thang trong nhà của mình, tấn công tất cả những người vào nhà của mình, biến ngôi nhà thành một ngôi nhà ma, ố là la căng rồi nha~!! 】

【 hệ thống nhắc nhở: Yêu cầu người chơi Bạch Liễu đến địa điểm này, đối phó với hồn ma của chủ nhân để nhận lấy ngôi nhà ma! 】

Bạch Liễu mỉm cười đứng dậy, kẹp tờ giấy chứng nhận tài sản dính máu vào giữa hai ngón tay: “Xem ra suy nghĩ của tôi là đúng.”

- ——oOo—

Chương 384

Thấy người tuyển dụng bị giết, đám người tìm việc bên cạnh ngơ ngác nhìn Bạch Liễu, Bạch Liễu liếc mắt nhìn lại, ngay lập tức, bọn họ kinh hoàng cun cút lùi lại tạo thành một vòng tròn chân không, vùi đầu vào đầu gối run bần bật giả vờ như không nhìn thấy gì.

Còn có người sợ hãi lên tiếng: "Chúng tôi sẽ không nói gì đâu, đội tuần tra đến chúng tôi cũng không nói đâu! Đừng giết chúng tôi!"

"Tôi sẽ không giết các người." Bạch Liễu khụy một gối ngồi xổm xuống, hắn cười nhìn người tìm việc rồi duỗi tay ra, trong tay cầm giấy chứng nhận bất động sản nhuốm máu, "Anh có muốn sống trong căn nhà mà tôi vừa đoạt được không?"

Người tìm việc giật mình, lắp bắp: "Anh định cho tôi thuê à? Ở Dương Quang người cho thuê lẫn người thuê đều phạm luật, tôi không thể sống …"

"Không phải." Nụ cười của Bạch Liễu càng sâu, "Tôi cho các người ở miễn phí, có sợ sống trong nhà ma không?"

Người này có chút bối rối, lắc đầu lia lịa, thấp giọng lặp lại lời nói của Bạch Liễu: "Anh cho tôi… ở một căn nhà ở khu A miễn phí?"

Bạch Liễu khẳng định đáp: “Đúng rồi.”

Những người tìm việc bên cạnh đều tròn xoe mắt xuýt xoa:

“Sống miễn phí trong nhà người khác có vi phạm pháp luật không?”

“… Không có quan hệ cho thuê hình như là không có phạm pháp đâu.”

“Trời ơi, nhà ở khu A! Có nằm mơ tui cũng muốn được sống ở đó một lần trong đời…”

“Có phải tui đang mơ, có người giết người cướp nhà của người khác cho chúng tui ở sao?”

Thế là chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, đám người tìm việc vốn đang sợ hãi Bạch Liễu máu me đầy người lặng lẽ xích lại gần hắn, từng đôi mắt đầy tơ máu tràn trề nóng bỏng nhìn hắn háo hức lại cẩn thận, có người nhịn không được nhắc nhở:

“Ở đây chúng tôi nhiều người như vậy mà anh chỉ có một căn nhà ma, anh có muốn chọn người vào ở không?”

Lời vừa dứt, đám người săn việc quanh năm suốt tháng theo bản năng ưỡn ngực ra để Bạch Liễu nhìn sơ yếu lý lịch trước ngực của họ, còn có người nhỏ giọng nêu ra ưu thế của mình:

“Người có dương khí mạnh mới trấn trụ hung trạch được chứ? Bát tự của tui tốt lắm nè.”

“Bát tự của tui mới tốt nè ông ơi!”

Mắt thấy đám người lại sắp cuồn cuộn xông lên, Đường Nhị Đả nhìn đoàn người bất lực xen lẫn tâm tình phức tạp: “Mọi người dừng lại chút đã.”

“Không cần phải giành giựt nhà.” Bạch Liễu cười đứng lên nhìn mọi người, “Sau này chúng tôi sẽ có 5 tòa nhà, ai cũng có thể ở được nhà miễn phí.”

Đám người im lặng một hồi, sau đó nhịn không được bàn tán xôn xao:

“Năm tòa nhà?!”

Ngay sau đó có người tỏ ra lo lắng: “Các anh định tiếp tục giết người cướp nhà sao? Đội tuần tra ở đây hung ác lắm, lần trước tôi thấy bọn họ chấp pháp ở thị trường tài năng, đánh ch3t một người Tây ba lô sống ở đây hơn chục tiếng đồng hồ vì tội không chịu nộp tiền chiếm dụng đất công đấy.”

Lông mày của Đường Nhị Đả nhanh chóng nhíu lại: “Làm vậy là phạm pháp, người của đội tuần tra không bị trừng phạt sao?”

Người này mê mang: “Sao bọn họ lại bị trừng phạt? Mấy công ty bất động sản ở đây thuê họ, các quy tắc ở nơi này bảo vệ

họ.”

Đường Nhị nhíu mày càng ngày càng chặt: “Luật pháp ở đây không thể trừng phạt đội tuần tra phạm tội à?”

“Đáng lẽ là có thể.” Người này cố gắng nhớ lại, “Nhưng năm ngoái tỷ lệ phản đối vượt quá 50% nên đã bị hủy bỏ, cho rằng đội tuần tra có quyền xử lý trực tiếp những người mà họ cho là gây nguy hiểm cho cộng đồng, như vậy thì mới có thể bảo vệ an ninh công cộng cho tất cả cư dân trong thành phố Dương Quang.”

“Sao lại bỏ phiếu hủy?” Đường Nhị Đả hỏi thêm, “Điều này làm tổn hại nghiêm trọng đến quyền lợi của các người, sao lại nhận được hơn 50% phiếu chống chứ?”

Người này càng thêm mê mang, vừa muốn mở miệng thì Bạch Liễu bên cạnh liền không nhanh không chậm trả lời: “Bởi vì bọn họ không có tư cách bỏ phiếu.”

“Ở nơi này khi nào có nhà thì mới được xem là cư dân chính thức, bọn họ không có nhà cho nên vừa nãy mới bị người kia mắng chửi là công dân cấp thấp, công dân cấp thấp thì không được hưởng bất cứ quyền lợi gì ở đây hết.”

Bạch Liễu cười như không cười nhìn Đường Nhị Đả: “Đường đội trưởng, không phải luật nào cũng được làm ra vì quyền lợi của đại bộ phận tập thể.”

“Có những nơi luật được làm ra để phục vụ tập thể sở hữu phần lớn quyền lợi, ví dụ như ở đây.”

“Ngay từ đầu tôi đã lựa chọn vi phạm quy tắc không phải vì muốn giết người, mà là bởi vì tôi biết nếu chiếu theo quy tắc của bọn họ thì sẽ không thể nào đạt được nhiệm vụ chính mà trò chơi đặt ra cho chúng ta, bởi vì quy tắc là để bảo vệ lợi ích của họ và bóc lột người khác.”

“Đường đội trưởng không cần lo lắng là tôi sẽ làm vậy trong hiện thực, pháp luật trong hiện thực bảo vệ quyền và lợi ích hợp pháp của những người bị sa thải bình thường như tôi, tôi không việc gì phải vi phạm cả.”

Đường Nhị Đả bình tĩnh th0 phào nhẹ nhõm.

Phó bản này quá giống thực tế, Bạch Liễu vừa ra tay giết người đã làm thần kinh gã căng thẳng tột độ, cảnh giác lo lắng không biết người này có làm luôn trong hiện thực hay không.

Bạch Liễu vỗ vai Đường Nhị Đả cười: “Thư giãn nào Đường đội trưởng, đây chỉ là một trò chơi.”

“Tạm thời các người chưa thể sống trong căn nhà ma này, chúng tôi còn phải xử lý một ít việc đã.” Bạch Liễu quay đầu nhìn những người tìm việc, “Sau khi giải quyết xong tôi sẽ quay lại đây tìm mọi người, ở đây có ai biết cách làm thủ tục xin chuyển nhượng tài sản không?”

Có người liếc mắt nhìn người tuyển dụng đã ch3t tr3n mặt đất, ngập ngừng nói: “Đối với loại đột tử như thế này thì các anh không làm thủ tục xử lý chuyển nhượng quyền sở hữu được đâu, căn nhà sẽ bị công ty bất động sản thu hồi, cho nên các anh phải tận dụng sơ hở.”

“Đúng rồi.” Người bên cạnh gật đầu đồng ý, “Anh đến 【Trung tâm đấu giá bất động sản tự sát】ấy, nơi đó có thể chuyển nhượng, anh tranh thủ đăng ký tử vong cho ông ta trước khi đội tuần tra tới đi, dùng thẻ ID của ông ta làm chứng nhận chuyển tặng tử vong ngoài ý muốn chắc là được đó.”

“Trung tâm đấu giá bất động sản tự sát?” Bạch Liễu nhướng mày, “Chỗ đó ở đâu?”

Người này kinh ngạc: “Anh không biết sao? Đó là nơi hung trạch được bán đấu giá sau khi chủ nhân tự sát.”

“Tỷ lệ tự tử ở thành phố Dương Quang cực kỳ cao, rất nhiều nô lệ nhà không trả nợ được khoản vay mua nhà đều nhảy lầu tự sát, mà những căn nhà vẫn chưa trả nợ xong sẽ bị nhà phát triển bất động sản thu hồi lại bán đấu giá.”

“Đúng rồi, loại nhà ma đó rất rẻ, nhưng mà rẻ thì rẻ tôi cũng mua không nổi…”

“Nghe nói mấy căn hung trạch đó có ma quỷ thật đấy, mấy người chủ phòng sau vào ở cũng sẽ lần lượt qua đời vì tai nạn, nhưng nhiều người vẫn mua vì ham rẻ…”

Trung tâm đấu giá bất động sản tự sát.

Trong đám đông chen chúc xô đẩy nhau, có hai người trùm đầu bằng bạt chống nắng, lén lút trà trộn lẫn vào dòng người, châu đầu vào nhau thì thào bàn luận:

“Chúng ta hóa trang kiểu này có bị bọn Bạch Liễu nhận ra không nhỉ?”

“Chắc không đâu, phó bản bản đồ thành phố Dương Quang lớn như vậy, dân số cả chục triệu người, xui xẻo lắm chúng ta mới đụng độ bọn họ…”

“Nếu anh không yên tâm thì tôi dùng kỹ năng sương mù che khuất luôn nhé?”

“Đừng! Đối đầu với các chiến đội khác thì dùng được nhưng đội của bọn họ mạnh lắm, còn có hai tuyển thủ giành được kim bài miễn tử nữa, kỹ năng sương mù của cô CD mất hơn một ngày, kỹ năng của tôi thì CD 17 tiếng, để dành đến thời điểm mấu chốt hãy dùng.”

(* CD: cooldown thời gian hồi chiêu – bạn nào chơi game sẽ biết từ này.)

Đang nói chuyện, một người không khỏi khẽ th0 dài: ” Viên Quang, anh nói xem số chúng ta đen đủi đến mức nào kia chứ, vào thi đấu cũng gặp phải loại phó bản này…”

Viên Quang bóp chặt tấm vải chống nắng, cẩn thận nhìn trái nhìn phải trong lòng ái ngại: “Nói thật với cô, bây giờ nhìn mấy người trong phó bản này tôi mới cảm thấy bản thân chúng ta cũng không đến nỗi nào.”

Nói đến đây, Thi Thiến không hẹn mà cùng rùng mình với Viên Quang, đồng thanh nói: “Giá nhà ở đây thật kinh khủng.”

“Trong hiện thực tiền lương hàng tháng của tôi là 7, 8 nghìn, giá nhà 10, 20 nghìn, ít ra vẫn còn có hy vọng mua một căn nhà, còn ở đây….”

Viên Quang ủ rũ lắc đầu: “Ngoài đi ăn cướp thì tôi không nghĩ ra cách nào khác để mua nhà cả.”

Thi Thiến nặng nề gật đầu tán thành, cô cầm túi vải bố treo tr3n tay: “Chúng ta vừa cướp được 18 người tuyển dụng, bọn họ giàu thật đấy, số dư trong ID có thêm 60 triệu tệ rồi, tôi nghĩ mua mười mấy căn nhà ma ám nhỏ chắc cũng không thành vấn đề đâu.”

Viên Quang th0 phào nhẹ nhõm, mắt lại sáng lên: “Dựa theo tốc độ này thì nói không chừng chúng ta có thể mua được 5 căn nhà ma trong 7 ngày!”

“Nếu đám người Bạch Liễu cũng dùng cách này, đến lúc đó chúng ta sẽ dùng kỹ năng làm chậm tốc độ giao dịch của bọn họ, như vậy là có thể thắng!”

Thi Thiến cũng cười rộ lên: “Chắc có thể.”

Hai người nghĩ đến đây thì đều th0 hắt một hơi, Thi Thiến nhìn lên bảng đấu giá, không khỏi th0 dài: “Giá nhà trung bình 320.000/m2, lương bình quân mỗi năm 4.500 tệ, còn phí sử dụng đất nữa, này mẹ nó cũng bi3n thái quá! Người làm sao sống được chứ!”

Người bên cạnh nghe được Thi Thiến cảm thán, cũng phụ họa nói: "Thì chỉ còn cách tới nhà ma ở thôi chứ biết làm sao bây giờ?"

"Hung trạch…" Thi Thiến và Viên Quang nhìn nhau, bọn họ biết đây là phó bản thần quái, bảo hung trạch có ma quỷ thì hơn phân nửa là ma quỷ thật, "Không phải bảo là ở trong đó sẽ ch3t người sao? Vậy mà vẫn có rất nhiều người giành nhau tới ở?"

"Chẳng lẽ cô sống ở bên ngoài hung trạch thì không ch3t người à?" Người nói xoa xoa tay, giọng điệu quen thuộc, "Ngày nào đội tuần tra cũng đánh ch3t người, bị ma quỷ hù thì chưa chắc đã ch3t, chứ còn bị đội tuần tra đánh thì ch3t không kịp ngáp."

Là một nô lệ nhà ở thâm niên, Thi Thiến không thể không hỏi: "Sao giá nhà của các người lại cao vậy chứ? Đầu cơ kiểu này cũng hơi quá đáng rồi!"

"Đầu cơ?" Người đàn ông nhìn Thi Thiến khó hiểu, "Đầu cơ bất động sản là gì?"

Thi Thiến ngẩn ra: "Tức là một đám người mua một thứ gì đó với số lượng lớn, tích trữ nó, sau đó ép giá của nó càng ngày càng cao, làm cho người khác mua không nổi, giống như đầu tư vào cổ phiếu ấy… "

Người này bừng tỉnh hiểu ra: "À, thì ra đầu cơ là vậy."

Lập tức anh ta lắc đầu: “Giá nhà của chúng tôi không phải đầu cơ, giá nhà của hầu hết các bất động sản ở đây đều do năm công ty địa ốc lớn quyết định.”

Đến lượt Thi Thiến sửng sốt: “Quyết định?! Cái này nghĩa là sao?”

Người này giang hai tay: “Tức là bọn họ quyết định giá nhà nhiều hay ít ấy.”

Viên Quang nghe xong cũng sửng sốt: “Bọn họ nói giá bao nhiêu thì bán bấy nhiêu à?!”

Người đàn ông gật đầu: “Đúng rồi, tất cả đất đai ở thành phố Dương Quang đều là của họ, chúng ta chỉ có thể mua nhà của họ thôi, thế thì chẳng phải bọn họ nói giá bao nhiêu thì phải mua bấy nhiêu sao.”

Bên kia.

Mục Tứ Thành vừa nghe được cùng một tin tức, cao giọng nói: “Họ nói giá nhà bao nhiêu thì các người phải mua bấy nhiêu? Họ nói nhà giá 320.000/m2 mà các người cũng mua?”

Người đàn ông vừa trả lời Mục Tứ Thành thấy cậu phản ứng kịch liệt như thế thì sợ hãi, anh ta cúi đầu rồi nhanh chóng chuồn đi.

“Mẹ nó!” Mục Tứ Thành nhảy dựng lên, “Tôi còn chưa hỏi xong! Anh chạy cái gì!”

Đường Nhị Đả ấn bả vai Mục Tứ Thành: “Bình tĩnh một chút.”

Mục Tứ Thành nắm chặt tay, răng nghiến lợi căm hận: “Bọn công ty chó ch3t này! Còn đám người này nữa! Giá 320.000/m2 cũng bỏ tiền ra mua! Có ngu không chứ!”

Mộc Kha ôn tồn nói: “Bọn họ phải mua.”

“320.000/m2 mà phải mua?!” Mục Tứ Thành đột ngột quay đầu lại, “Tại sao!”

Bạch Liễu chậm rãi nói: “Dựa vào tất cả đất đai đều nằm trong tay bọn họ.”

“Ví dụ nếu toàn thị trường chỉ có một người cung cấp gạo thì cậu chỉ có thể mua gạo từ người này.”

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành và nói, “Hôm nay cậu mua gạo anh ta đồng ý bán 1 cân 1 tệ, nhưng nếu ngày mai anh ta bán 1 cân 500 tệ thì cậu vẫn phải mua, bởi vì nếu cậu không mua gạo cậu sẽ ch3t đói, cũng giống như cậu ở Dương Quang không có nhà thì sẽ không có việc làm, không được chăm sóc y tế, không được đi học, thậm chí có thể bị đánh ch3t vậy.”

“Đối với cậu, gạo cũng cần thiết giống như nhà ở, nó là nhu yếu phẩm, khi nhu yếu phẩm bị độc quyền, họ có thể định giá theo ý muốn, bọn họ có thể định mức giá mà cậu vừa đủ sống, nhưng cũng có thể bòn rút sức lực của cậu đến cùng, không

cần biết giá 320.000, 420.000 hay 500.000/m2, đối với cậu mà nói ——— ”

“— Nếu cậu muốn sống, cậu phải trả cái giá này cho sự sống còn của chính mình.”

- ——oOo—

Chương 385

Bán đấu giá hung trạch sắp bắt đầu.

Một người đàn ông mặc vest đen, thắt cà vạt đỏ, tay cầm một chiếc búa gỗ cũ kỹ sáng bóng ngạo nghễ bước lên bục đấu giá, nhìn quanh đám đông đang háo hức bên dưới rồi dài giọng nói: "Đấu giá bắt đầu."

"Như mọi người đã biết, thành phố Dương Quang có 5 khu ABCDE, khu A có nguồn tài nguyên bất động sản tốt nhất, các vị thật may mắn, hôm nay chúng ta đấu giá 2 căn nhà ở khu A."

"Tin là mọi người đã xem tất cả thông tin của hai căn nhà được bán đấu giá, tôi sẽ không giới thiệu nhiều nữa, căn thứ nhất 18m2 khu A, nhà đã hoàn thiện, mọi người có thể dọn vào ở ngay được luôn, chủ cũ là một gia đình bốn người, đáng tiếc là bốn người này vừa nhảy lầu tự sát hôm kia."

"Như thường lệ, chúng ta hãy tỏ lòng biết ơn những người chủ nhà này đã trả một phần tiền nhà trước khi rời đi, tạo cơ hội cho các vị nhặt được của hời, có thể mua được những căn nhà giá rẻ ở khu A hôm nay, mọi người hãy cúi đầu và cầu nguyện cho họ có thể lên thiên đàng sau khi ch3t."

Người bán đấu giá giả vờ giả vịt kêu gọi mọi người chắp tay trước nguc im lặng trong chốc lát.

“Giá khởi điểm của căn nhà này ——— ” Sau khi cầu nguyện xong, người bán đấu giá đập chiếc búa xuống, nhướng mi mắt: “——— 3 triệu.”

(* Tất cả đơn vị tính trong đây đều là nhân dân tệ, không phải vnd nhé mn)

Tiếng nói vừa dứt, Viên Quang và Thi Thiến trong đám đông ngốc hết cả người: “18m2, giá khởi điểm bao nhiêu?!”

Nhưng họ chưa kịp phản ứng thì giá đã nhanh chóng tăng vọt, những người bên cạnh đã lao ra phía trước, giơ tấm biển đấu giá, mặt đỏ tai hồng hét lên:

“3,1 triệu!”

“3,18 triệu!”

Chỉ trong ba phút ngắn ngủi, giá gọi cả chục lần vọt lên 4 triệu, hiện trường sống động không khác gì đang giành giựt hung trạch.

Viên Quang đờ đẫn dừng bàn tay đang định nâng biển đấu giá lên, số tiền tr3n biển là 1 triệu, anh hoảng hốt nhìn những người bên cạnh đang tranh giành ngôi nhà ma 18m2 có gia đình 4 người vừa ch3t như thể sắp đánh nhau tới nơi.

“Thành.” Người bán đấu giá thờ ơ gõ chiếc búa xuống, giơ tay chỉ một người đàn ông còm nhom vẻ mặt tiều tụy phờ phạc như mắc bệnh nan y sắp ch3t, “Chúc mừng Lý tiên sinh đã giành được căn nhà này với giá 4.76 triệu.”

Người đàn ông mừng rỡ nhấc tay hoan hô, gần như phát điên lên vì sung sướng: “Tôi có nhà! Haha! Tôi có nhà rồi!”

“Mời Lý tiên sinh lên nhận giấy chứng nhận bất động sản của mình và phát biểu cảm nghĩ nhận phòng của bản thân, để truyền cảm hứng cho tất cả những cư dân của thành phố Dương Quang chưa có nhà.” Người đấu giá nói.

Lý tiên sinh gầy gò quắt queo khô đét từng bước leo lên bục đấu giá th0 hổn hển, nhận giấy chứng nhận bất động sản dưới sự giúp đỡ miễn cưỡng đầy ghét bỏ của người bán đấu giá, tiếp theo nhìn xuống những cư dân bên dưới đang chờ bán đấu giá ngôi nhà tiếp theo, mỉm cười giống như vừa giành được cả thế giới:

“Từ ngày bắt đầu đi làm năm 16 tuổi, mục tiêu của tôi là có một ngôi nhà cho riêng mình tại thành phố Dương Quang.”

“Thanh toán trọn gói!” Trong mắt Lý tiên sinh lóe lên tia sáng kỳ dị và cuồng nhiệt, “Tôi nhất quyết không chịu làm nô lệ nhà! Tôi muốn trở thành công dân hạng nhất của thành phố Dương Quang!”

“Vì mục tiêu này, tôi chỉ ăn một miếng mì ăn liền mỗi ngày, hai ngày tự thưởng cho mình một chén canh nấu gói gia vị, làm 6 đến 10 việc lặt vặt mỗi ngày và ngủ trong nhà vệ sinh

của công ty để tiết kiệm chi phí sử dụng đất, sau 30 năm ăn mặc tằn tiện, cuối cùng tôi đã tiết kiệm được 4,76 triệu.”

Lý tiên sinh bật khóc vì sung sướng, cầm tr3n tay tờ giấy chứng nhận bất động sản như một chiến tích: “Cuối cùng thì hôm nay, tôi đã mua được căn nhà 18m2 thanh toán trọn gói!”

Dưới khán giả vang lên những tràng vỗ tay hời hợt, một vài người buông lời chế giễu:

“Chời ơi chời, chỉ làm có 10 việc thôi mà tự hào gì chời, lúc trước tui còn làm đến 12 việc đây này! Có gì đâu mà khoe chứ?!”

“30 năm mới tiết kiệm được 4,76 triệu? Cũng may lắm mới giành được cái nhà này, nếu như bình thường thì đâu đến lượt người như ông ta mua được nhà khu A chứ…”

“Nói dài dòng phiền phức ghê, này ông già xuống nhanh nhanh dùm tí được không, để bọn tôi còn mua căn thứ hai chứ? Nói cứ như ko ai biết tiết kiệm tiền mua nhà giống như ông vậy.”

Lý tiên sinh dường như cũng biết việc mình làm tầm thường không đáng kể, nên có chút xấu hổ cầm giấy chứng nhận bất động sản rồi quay người đi xuống

Viên Quang ch3t lặng nhìn bóng lưng của Lý tiên sinh rời đi: “… Tôi cảm thấy giá trị tinh thần của mình đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.”

Thi Thiến chậm rãi gật đầu: “Tôi cũng vậy.”

Một nhóm người khác đang làm thủ tục bên ngoài cũng bị ảnh hưởng nặng nề.

Mục Tứ Thành nhìn đến trợn mắt há hốc mồm: “Vị Lý tiên sinh này nhìn y hệt bộ xương khô vậy, không biết lúc chuyển vào ở rồi có ch3t đột ngột luôn không nữa…”

“Vậy thì căn nhà ma này sẽ được lấy lại và đem ra bán đấu giá lần nữa.” Bạch Liễu cười nhưng không phải cười, hắn hứng thú nhìn người bán đấu giá, “Cảm giác như kiếm tiền thật dễ.”

Mục Tứ Thành lo lắng nuốt nước bọt, cậu cách xa Bạch Liễu hai bước: “Bạch Liễu, sao tôi cứ cảm giác trong phó bản này anh hung hăng hơn thì phải?”

“Bình thường thôi.” Lưu Giai Nghi trầm mặc một hồi, liếc Bạch Liễu một cái, bình tĩnh nói, “Lúc chơi phó bản hoa hồng anh ấy cũng rất ghét bọn quản đốc trong đó, cuối cùng gần như giết sạch tất cả bọn họ, Bạch Liễu rất ghét loại cấp tr3n bóc lột mình, lúc trước anh ấy không thích Mộc Kha là vậy.”

Mộc Kha hít sâu một chút.

Bạch Liễu tự nhiên giang hai tay: “Con người ghét bỏ giai cấp đoạt đi quyền lợi của mình là chuyện đương nhiên phải không? Chẳng ai thích làm rau hẹ cả.”

Đường Nhị Đả không khỏi liếc nhìn Bạch Liễu.

Bạch Liễu lập tức nở nụ cười: ” Đường đội trưởng, tôi chỉ đang trút giận trong trò chơi, sẽ không mang ra hiện thực đâu mà.”

Nói rồi, Bạch Liễu đưa giấy chứng nhận bất động sản đã xử lý xong vào tay Đường Nhị Đả: “Đường đội trưởng, anh là thành viên hợp pháp và thiện chiến nhất trong đội của chúng ta, tôi tạm thời quyết định để tất cả các giấy chứng nhận bất động sản mà chúng ta có được đứng tên anh, được không?”

Đường Nhị Đả tiếp nhận giấy chứng nhận bất động sản: “Được.”

“Vậy chiến lược hiện tại của chúng ta là giết người chiếm nhà à?” Vừa nói xong, Đường Nhị Đả có chút khó chịu cau mày, gã không quen với phương pháp này lắm.

“Đương nhiên là không rồi.” Bạch Liễu nhướng mắt nhìn phòng đấu giá nhộn nhịp bên kia, “Giết người chiếm nhà hiệu suất quá thấp.”

Đường Nhị Đả giật mình: “Kém hiệu quả?”

Giết một người là có thể lấy được một căn nhà, còn có cách nào hiệu quả hơn à?

“Ừm, tôi giết người tuyển dụng kia chỉ để x4c minh hai giả thuyết, đó là phải dùng cách khác lạ mới vượt cửa được trò

chơi này và những người ở thành phố Dương Quang sẽ biến thành ma sau khi ch3t, không phải thông qua cách giết người chiếm nhà để hoàn thành mục tiêu.” Bạch Liễu không nhanh không chậm tự thuật, “Giết người đoạt nhà khó mà có được 5 căn nhà trong 7 ngày.”

Đường Nhị Đả cau mày, do dự hỏi: “Chỉ cần… giết 5 chủ nhà là có thể vượt cửa, tại sao lại khó chứ?”

Lưu Giai Nghi lạnh nhạt trả lời: “Bởi vì chúng ta không phân biệt được ai là chủ nhà và giết như thế nào?”

“Đúng vậy.” Bạch Liễu gật đầu, “Trong thành phố này có hàng chục triệu dân, chỉ có một số ít là chủ nhà, còn lại phần lớn là nô lệ nhà và cư dân tạm thời, nếu chúng ta giết họ cũng không thể lấy giấy chứng nhận bất động sản hoàn chỉnh, vả lại những người này nhìn bề ngoài đều là những người bình thường, chẳng khác biệt nhau là mấy, sàng lọc từng người để xem họ là chủ nhà hay nô lệ nhà là quá kém hiệu quả.”

“Hay là trực tiếp vào nhà giết người luôn.” Mục Tứ Thành sờ sờ cằm đề nghị, “Người sống trong nhà thì khả năng cao là chủ nhà rồi đúng không?”

“Còn có nô lệ nhà nữa.” Mộc Kha bình tĩnh phản bác, “Hơn nữa một tòa nhà ở đây có 30, 40 tầng, mỗi tầng có 5, 6 hộ gia đình, chất lượng cửa ra vào cũng rất tốt, nếu làm tròn số thì chúng ta phải cưỡng chế đột nhập giết hơn 150 hộ gia đình mỗi đêm.”

Mục Tứ Thành trầm tư: “Cả đêm giết 150 hộ gia đình cũng không phải là không được!”

“Giết người thì chắc chắn là giết được ——” Bạch Liễu nhướng mi, “Nhưng người ở đây ch3t rồi sẽ biến thành quỷ, cậu quên rồi sao?”

Lưu Giai Nghi suy tư một lát, đưa ra nghi vấn: “Nhưng Bạch Liễu, em thấy có một điểm rất kỳ lạ.”

“Trước đó lúc anh giết người tuyển dụng thì hệ thống nhắc nhở là ông ta sẽ biến thành quỷ ở trong nhà, tấn công tất cả những người vào nhà, theo quy tắc này, thì những người đã ch3t trong mấy căn nhà ma cũng phải biến thành quỷ, tấn công những cư dân bước vào sau đó.”

“Các quy tắc và quy định về trò chơi không thể lừa gạt chúng ta.” Lông mày của Lưu Giai Nghi nhíu lại, “Vậy sao những người này ở trong nhà ma vẫn có thể sống sót chứ?”

“Cũng không hẳn.” Mộc Kha nhớ lại chuyện những người tìm việc đã nói qua, “Một số người mua nhà ma cũng gặp tai nạn sau một thời gian chuyển vào ở.”

Lưu Giai Nghi liếc nhìn khu chợ đấu giá sôi động sau lưng: “Nhưng không thể phủ nhận là hẳn phải có khá nhiều người sống được trong những ngôi nhà ma như vậy, nếu không khu chợ này sẽ không sầm uất thế này.”

Bạch Liễu nhìn cô với đôi mắt rũ xuống: “Anh cũng nghĩ đến điểm này, nhưng mọi người có để ý không, hung trạch mà chúng ta giết người đoạt được rất khác với hung trạch đấu giá ở đây.”

Mục Tứ Thành đăm chiêu suy nghĩ: “Không phải đều là nhà ma sau khi chủ nhà bị ch3t sao? Có khác gì đâu?”

Lưu Giai Nghi dừng lại, nhanh chóng nhìn vào giấy chứng nhận bất động sản trong tay Đường Nhị Đả: “Là vấn đề quyền sở hữu tài sản.”

“Người tuyển mộ chúng ta giết rất giàu, ông ta toàn quyền sở hữu một căn nhà, là chủ nhà, còn những căn hung trạch bán đấu giá này đều bị công ty bất động sản thu hồi, có nghĩa là những người ch3t bên trong căn bản là nô lệ nhà vẫn đang trả nợ.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Đúng vậy, điều đó cũng có nghĩa là nô lệ nhà không hoàn toàn sở hữu căn nhà đó.”

“Cho nên tôi suy đoán, ma quỷ sở hữu nhà có thể ở trong nhà của họ, còn ma quỷ chưa sở hữu nhà không phải lúc nào cũng ở trong nhà của mình, hầu hết thời gian đều đi lang thang xung quanh hoặc ngẫu nhiên có mặt trong nhà mà thôi.”

Suy nghĩ của Lưu Giai Nghi nhanh chóng theo sau: “Đó là lý do tại sao hung trạch của chúng ta phải xử lý chủ nhà hóa quỷ ngay lập tức, còn những căn hung trạch bán đấu giá ở đây thì lại chẳng có việc gì.”

Ý cười tr3n mặt Bạch Liễu càng sâu: “Không chỉ như vậy, còn nhớ người bán đấu giá nói gì không? Người quá cố đã trả lại một phần khoản vay rồi, bởi thế tôi đoán không chỉ người dân ở đây, mà ngay cả ma quỷ cũng sở hữu một phần quyền tài sản đối với ngôi nhà.”

Mộc Kha nghe vậy không khỏi chậm rãi ngẩng đầu:

“Bạch Liễu, anh đang nói là không chỉ những người sống ở đây phải tuân theo các quy tắc do các nhà phát triển bất động sản của thành phố Dương Quang đặt ra, mà ngay cả khi con người ch3t đi rồi trở thành ma quỷ cũng phải tuân theo các quy tắc của họ, cho nên ma quỷ phải giao nộp tiền nhà mới có nhà ở, mà ngay cả bất động sản của ma quỷ cũng có quyền quản lý, vậy chứng tỏ là…”

Bạch Liễu rũ mắt xuống: “Đúng vậy, tôi nghi ngờ năm nhà phát triển bất động sản ở đây có thể không phải người sống.”

- ——oOo—

Chương 386

Bán đấu giá hung trạch sắp kết thúc.

Viên Quang và Thi Thiến đang thất vọng thì nghe thấy một con số không thể tưởng tượng nổi: "Giá khởi điểm của căn hộ này là 300.000."

Hai người đột nhiên nhìn lên bục đấu giá, nhóm người Bạch Liễu nghe được giá cũng quan tâm nhìn qua.

Người bán đấu giá nhìn xuống catalog đọc phần giới thiệu không chút cảm xúc: "—— Đây là một căn nhà tùy chỉnh rộng 2,45m2, tầng 18, nằm ở ngoại ô thành phố Dương Quang, là một trong những cơ sở phụ trợ ở khu E, sau khi chia sẻ diện tích trung bình diện tích thực còn khoảng 2m2, không có nhà vệ sinh, không có nhà bếp, không có điện nước, gần đó cũng không có bệnh viện, siêu thị, trạm giao thông, đủ chỗ cho một người ở."

"Người nô lệ nhà trước đó đột ngột qua đời tại nơi làm việc của mình, vì vậy nhà bị thu hồi bán đấu giá."

Người bán đấu giá ngẩng đầu lên, thờ ơ nói, "300.000 giá khởi điểm ——"

Viên Quang lo lắng giơ tấm biển 310.000, nhìn trái nhìn phải xem có ai tranh giành với mình không, nhưng ngoài dự đoán là

chẳng mấy ai giơ biển, hoàn toàn khác hẳn với cảnh chụp giựt cạnh tranh trước đó, hơn nữa vẻ mặt của những người giơ biển cũng rất sợ hãi và do dự:

“305.000.”

“306.000…”

“30… Thực xin lỗi, tôi không mua nữa, bỏ lượt của tôi nhé, thực xin lỗi.”

Viên Quang và Thi Thiến kỳ quái liếc nhìn nhau, sau khi x4c nhận rất có khả năng cao là họ có thể chụp được ngôi nhà, họ thấp giọng thảo luận:

“Sao không thấy ai mua căn này vậy nhỉ? Rẻ quá đi, chỉ có 300.000 thôi mà.”

“Nhỏ quá, lại không có điện nước, chắc đây là nguyên nhân không ai sống nổi?”

“Không đâu, trước đó còn có căn ở khu B, lớn hơn chỗ này một chút, diện tích chỉ 3m2, nằm ở tầng hầm, không có điện, giá khởi điểm 470.000 bị giành giựt muốn điên luôn.”

“Hay là vị trí quá kém sao?”

“Ai đến đây cũng săn hung trạch, tôi nghĩ bọn họ chẳng quan tâm gì đến địa điểm vị trí gì đâu…”

Thi Thiến càng nhìn càng thấy không đúng: “Tôi cảm giác bọn họ sợ căn hung trạch này thì phải.”

Viên Quang càng ngày càng khó hiểu: “Những người này đều muốn mua hung trạch, còn sợ gì nữa chứ?”

Viên Quang và Thi Thiến cố gắng hỏi những người xung quanh xem căn nhà đó có vấn đề gì không, nhưng đám người này giữ kín như bưng, không chịu nói chi tiết, chỉ có người đã nói chuyện với họ trước đó tốt bụng khuyên một câu: “Đừng mua, sống trong nhà đó ch3t người thật đấy.”

“Vậy chẳng lẽ sống trong mấy ngôi nhà kia thì không ch3t người?” Thi Thiến hoang mang hỏi từ tận đáy lòng.

Người đàn ông xua tay, liếc trái liếc phải rồi thì thầm vào tai Thi Thiến: “Sống trong nhà ma có thể không ch3t, nhưng sống trong nhà này thì nhất định là ch3t chắc, đừng mua làm gì!”

Nhưng nếu không mua…

Viên Quang do dự một lúc, cả ngày hôm nay bọn họ vẫn chưa mua được căn nào cả, đương lúc hai người đang suy nghĩ, một giọng nam trầm vang lên từ phía sau:

“320.000.”

Viên Quang và Thi Thiến theo bản năng quay đầu qua, khi nhìn thấy người cầm tấm biển là Đường Nhị Đả cao to vạm vỡ thì bọn họ hít hà một hơi, trong nháy mắt rúc đầu xuống lẻn vào đám đông, dùng gấp đôi vải chống nắng để che chắn thật tốt, th0 cũng không dám th0 mạnh.

"Còn muốn mua nữa không Thi Thiến?" Viên Quang thấp giọng hỏi.

"Mua cái rắm í! Đội ngũ của Bạch Liễu đang ở đây, ló mặt ra mua là sẽ bị phát hiện ra ngay!" Thi Thiến buồn bực nói, "Trước mắt chỉ có thể nhường cho bọn họ căn đó vậy."

Người bán đấu giá đập vội chiếc búa như sợ Đường Nhị Đả đổi ý: "Mời tiên sinh lên lấy căn nhà trị giá 320.000 tệ này!"

Đường Nhị Đả căng thẳng bước tới, lạnh mặt quẹt thẻ căn cước của nhà tuyển dụng trả 320.000 tệ, sau đó nhanh chóng cất giấy chứng nhận bất động sản, hấp tấp rời đi cùng với đoàn người Bạch Liễu, nhìn bóng dáng từ phía sau có chút cảm giác hoảng loạn mất tự nhiên như lần đầu tiên ăn trộm.

Viên Quang đang núp ở trong đám người, tâm linh tương thông nhìn Thi Thiến, sâu kín đặt câu hỏi: "Cô nói xem, bọn họ lấy tiền bằng cách nào?"

"Nếu tôi đoán không nhầm…" Thi Thiến chưa kịp nói xong, người bán đấu giá đã hét lên, chỉ về hướng Đường Nhị Đả rời đi: "Tuần tra! Mau bắt người vừa quẹt thẻ, hắn ta quẹt thẻ của người khác!"

Viên Quang và Thi Thiến: “…”

A, quả nhiên.

“Cũng may là chúng ta bắt những người tuyển dụng kia viết séc…” Viên Quang sợ hãi vỗ nguc, ” Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, nếu không chúng ta cũng sẽ bị bắt.”

Thi Thiến nhìn về hướng Bạch Liễu đang rời đi, chậm rãi cau mày: “Căn nhà 320.000 ở khu E rốt cuộc là sao nhỉ?”

Khu E.

Nhóm người Bạch Liễu chỉ cần cong cong quẹo quẹo mấy lần là cắt đuôi được đội tuần tra, đi thẳng đến địa điểm được ghi tr3n chứng nhận bất động sản ở khu E

“… Số 18 Đường số 444…” Mục Tứ Thành vừa lẩm nhẩm đọc địa chỉ tr3n giấy chứng nhận bất động sản vừa càu nhàu, “Số đường này cũng quá xui xẻo thì phải? Thảo nào mà nó rẻ như vậy.”

Lưu Giai Nghi liếc nhìn Mục Tứ Thành: “Em không nghĩ những thứ như số đường có may mắn hay không may mắn sẽ ảnh hưởng đến giá nhà đất của thành phố Dương Quang.”

“Người ở đây chẳng thèm quan tâm đến mấy thứ đó đâu.” Đường Nhị Đả nghiêm túc nhìn xung quanh, “Chỉ cần có thể sống sót thì họ sẵn sàng sống ở bất cứ đâu.”

Mộc Kha cau mày hỏi: “Nhưng bọn họ thà sống trong nhà ma còn hơn sống ở đây, nhà rẻ tiền như vậy mà lúc nãy chưa tới năm người đấu giá, tại sao chứ?”

Bạch Liễu không chút hoang mang: “Đi thì sẽ biết.”

So với trung tâm thành phố đâu đâu cũng thấy bê tông cốt thép thì vị trí khu E khá hẻo lánh xa xôi, nằm ở ngoại ô, mặt đường gồ ghề lồi lõm ổ gà tích đầy bùn đất sau cơn mưa, các loại cơ sở vật chất trong tiểu khu như máy đi bộ nào, cầu trượt đều gỉ sét, đổ nát, không còn nguyên vẹn, nhìn tổng thể thì không có người duy trì bảo dưỡng cũng như mặt đường.

Mặc dù các tòa nhà trong tiểu khu cũng cao tầng, nhưng mặt tường thoạt nhìn đã rất cũ, lớp sơn vữa và gạch bong tróc ở các mức độ khác nhau, một số còn mọc cả rêu xanh và dây leo quấn rậm rạp, rõ ràng là khu nhà cũ nát.

Toàn bộ khu E tràn ngập một luồng khí cũ kỹ và thối rữa.

Hầu hết những người sống ở đây cũng đều rất lớn tuổi, nhìn những người bước ra phơi quần áo từ ban công của những ngôi nhà đều là những cụ ông cụ bà tóc bạc phơ, dáng vẻ lụm khụm, khuôn mặt lộ rõ vẻ ốm yếu bệnh tật, hầu hết quần áo là quần áo lao động đã được giặt tẩy đến phai màu trắng bợt, ít nhiều gì cũng có một vài vết vá.

Các tòa nhà đều được xây dựng giống hệt nhau, không có tòa nhà nào mang tính biểu tượng, ngay cả phong cách của từng ngôi nhà và quần áo treo tr3n ban công cũng y chang nhau, Mục Tứ Thành nhanh chóng quay cuồng đầu óc: “Sao nơi này

nhìn đâu cũng giống nhau vậy? Đi đến đường 444 kiểu gì đây?”

“Hỏi đường thử xem.” Đường Nhị Đả cầm giấy bất động sản nhìn quanh một hồi thì thấy hai cụ già đang chậm chạp nâng đỡ lẫn nhau bước xuống máy đi bộ, “Chào hai cụ, xin hỏi đường số 444 khu E đi hướng nào ạ?”

Hai cụ già nghe Đường Nhị Đả hỏi đường liền ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy khuôn mặt của hai người, ánh mắt Đường Nhị Đả khựng lại một chút.

Hai cụ già một nam một nữ có tròng mắt màu xám đục, từ khóe miệng đến sống mũi có những đốm đồi mồi dày đặc giống như côn trùng nhỏ, hơi th0 phả ra nồng nặc mùi hôi thối như nội tạng đã bị hư hỏng, lỗ tai và xoang mũi chảy ra chất dịch mủ xanh lục vương tơ máu đỏ, từng giọt từng giọt nhỏ xuống lòng đất, bị mặt đất hấp thu không chút dấu vết.

Hai cụ già này đã già đến cực độ của tính từ 【 già 】mà một người bình thường có thể tưởng tượng ra, thậm chí nó còn khiến người ta cảm thấy họ giống như… hai cái x4c có thể cử động được.

“Ngài đang…” Đường Nhị Đả liếc nhìn máy đi bộ.

Ông cụ run run rẩy rẩy trả lời: “Tôi ốm, mới vừa tập thể duc với vợ để rèn luyện thân thể.”

“Cụ ốm thì nên nghỉ ngơi thật tốt ạ.” Đường Nhị Đả dùng tay đỡ lấy cặp vợ chồng này, cau mày hỏi: “Con cái của ngài

đâu?”

Bà cụ bên cạnh lắc đầu: “Chúng tôi không thể nghỉ ngơi, còn phải đi làm.”

“Đi làm?!” Mục Tứ Thành giúp đỡ bà cụ, hoài nghi hỏi: “Bà bà, bà lớn tuổi lắm rồi còn muốn đi làm sao?”

Bà cụ liếc mắt kỳ quái nhìn Mục Tứ Thành: “Đúng vậy, nếu không đi làm thì sẽ không có tiền.”

Ông cụ bên cạnh gật đầu đồng ý: “Hai vợ chồng chúng tôi còn phải trả nợ khoản vay mua nhà.”

Nhất thời tất cả mọi người đều im lặng, chỉ có Bạch Liễu chậm rãi tiến lên đỡ lấy tay ông cụ từ Đường Nhị Đả: “Ngài vay bao nhiêu năm?”

Ông cụ run tay xòe ra số bảy: “Vợ chồng tôi cùng nhau vay nợ 70 năm, tôi bắt đầu đi làm từ năm 15 tuổi, đến nay chỉ còn mười năm nữa là trả hết nợ.”

“Phải rèn luyện sức khỏe thật tốt để tiếp tục làm việc và trả nợ.” Ông cụ vỗ vỗ bàn tay Bạch Liễu đang đỡ mình, khuyên nhủ như đang giáo duc những người trẻ tuổi, “Đừng trốn việc chỉ vì ốm, làm vậy là không tốt đâu, cậu nhìn xem, tôi làm việc chăm chỉ 60 năm, cuối cùng cũng sắp có nhà của riêng mình.”

Bà cụ phảng phất th0 dài một tiếng: “Tiếc là bây giờ khu E chẳng còn gì cả, mấy năm đầu khu E toàn người trẻ tuổi, cũng phồn hoa và giá nhà cao chót vót như khu A vậy, tiếc là bây giờ chỉ có mấy ông bà già như chúng tôi ở đây mà thôi.”

“Chúng tôi ngày càng già đi, sức lực không bằng như khi còn trẻ, đi làm 7, 8 việc một ngày cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, những nơi tiêu phí mắc mỏ như bệnh viện, trường học cũng chẳng mở nổi nữa, mấy năm trước đã dọn đi hết rồi, thậm chí quán ăn gần đây cũng không còn mấy cái.” Ông cụ lắc đầu.

“Bệnh viện, trường học mà cũng chuyển đi?” Mục Tứ Thành ngạc nhiên nói, “Ở đây không thể thuê nhà, lẽ ra bọn họ phải mua mặt bằng để xây bệnh viện và trường học chứ nhỉ? Sao lại dời đi nhỉ

?”

Ông cụ gật đầu: “Kinh doanh không được thì đương nhiên phải dọn đi rồi, đều là bệnh viện và trường học, tuy rằng thu phí rất cao nhưng cũng không phải là không thể hiểu được, khoản vay thế chấp để mua mặt bằng làm cửa hàng kinh doanh rất cao, người ở bệnh viện và trường học cũng khó khăn lắm, kiếm được 50 tệ thì 48 tệ phải trả tiền nợ.”

“Mấy quán ăn cũng thế, một mâm đồ ăn 70 tệ thì 65 tệ dành để trả nợ, khó làm ăn lắm, khó lắm.” Bà cụ lắc đầu phụ họa nói, “Ai cũng phải kiếm sống, nếu làm ăn không được khó gánh nổi khoản vay mua nhà thì chỉ có đi ch3t, mà nếu ch3t rồi thì điền sản sẽ bị thu hồi, chẳng phải là dời đi sao?”

Mục Tứ Thành mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói được gì.

Nhưng chẳng mấy chốc ông cụ lại phấn khởi: “Bất quá tuy là cơ sở vật chất hỗ trợ hiện tại ở khu E chẳng còn lại bao nhiêu, nhưng nhà ở đây vẫn tốt lắm.”

Khuôn mặt bà cụ cũng mang theo nụ cười vui vẻ: “Cũng may là chúng ta mua sớm, nếu không bây giờ đã ăn nhỏ rồi.”

Ông cụ cũng trịnh trọng gật đầu, khinh thường bình luận, chỏm râu hai bên mép cũng run run vì tức giận: “Đúng vậy, đám người trẻ tuổi bây giờ chẳng biết làm gì cả, chỉ muốn tận hưởng cuộc sống tốt đẹp trước mắt, muốn có nhà nhưng không chăm chỉ tự giành lấy, chỉ biết ăn bám thế hệ sau, thật là ghê tởm!”

“Ăn nhỏ là cái gì?” Mục Tứ Thành có chút choáng váng, “Thế hệ tiếp theo là sao?

Ông cụ liếc mắt nhìn thiếu niên không biết gì, thuận miệng giải thích: “Là thời hạn sở hữu tài sản.”

“Nếu cậu mua nhà ở khu E sớm, thời hạn sở hữu là 100 năm, tức là cậu có thể ở nhà này khoảng 100 năm, nên chúng tôi mới có thể vay đến 70 năm, nhưng hiện nay các nhà phát triển bất động sản không muốn cấp quyền sở hữu lâu như thế nữa.”

“Đúng rồi.” Bà cụ gật đầu, “Tôi nhớ hình như thời hạn sở hữu tài sản chỉ còn có 20 năm thôi, sau 20 năm sẽ thu hồi điền sản, cho nên trong 20 năm phải trả hết khoản vay của mình, vì thế

lãi suất mỗi tháng rất cao, rất nhiều người trẻ tuổi phải ăn nhỏ mới mua được nhà.”

Đường Nhị Đả ở bên cạnh cau mày: “Ăn nhỏ là cái gì?”

Từ đó đến giờ gã chỉ nghe ăn bám chứ chưa bao giờ nghe nói đến ăn nhỏ.

Ông cụ liếc trái liếc phải đám thanh niên chẳng biết gì, do dự một hồi, nhưng vẫn mở miệng: “Chính là dự chi tương lai, để cho con cháu tương lai giúp các cậu trả nợ, đây là mô hình hoàn trả khoản vay được 5 nhà phát triển bất động sản ra mắt mới đây thôi.”

“Hôm nay có một tòa nhà mới mở ở khu C, nếu các cậu quan tâm thì có thể đến đó hỏi thăm một chút.”

Tòa nhà mới ở khu C.

Trung tâm mua bán thị trường bất động sản tráng lệ đã hoàn tất xây xong ba ngày trước, vô số người tới hỏi thăm, hiện tại rốt cuộc cũng mở cửa chính thức, một đám người liền điên cuồng xông vào như đã đói khát hơn mười ngày ngửi được mùi của bữa ăn thịnh soạn

Hai bên cửa là đội tuần tra hung hãn trang bị súng, dùi cui điện cao thế và nĩa thép (钢质叉*) để duy trì trật tự.

Viên Quang và Thi Thiến hoàn toàn bị lẫn vào bởi đám đông chen chúc loạn xạ, sau khi bước vào, cả hai bị chèn ép đến nỗi

đầu óc choáng váng hết cả lên, phải mất một lúc sau mới lấy lại được cảm giác.

Có quá nhiều người đến tòa nhà mới, vượt xa dự kiến của Viên Quang và Thi Thiến, bọn họ vừa nghe tin đã định đến xem, bởi giá của bất động sản mới thật sự quá kinh khủng, cầm 60 triệu trong tay chưa chắc đã mua được.

Nhưng… so với việc tham gia đấu giá từng căn hung trạch mà không phải tất cả các ngôi nhà đều có thể được bán đấu giá, mua tài sản mới hẳn là cách ổn định và tàn nhẫn nhất để vượt cửa trò chơi.

Ban đầu, Viên Quang và Thi Thiến cho rằng một tòa nhà mới đắt tiền như vậy sẽ không thu hút được nhiều người vì không phải ai cũng đủ khả năng chi trả, kết quả là vào thời điểm họ đến, trung tâm vẫn chưa mở cửa mà đã có một hàng dài người đứng chờ xếp hàng đông nghịt phía trước.

Bên trong đoàn người xếp hàng ngư long hỗn tạp, loại người nào cũng có, Viên Quang và Thi Thiến thấy có những người ăn mặc chỉnh tề, quần áo sang trọng đẹp đẽ, thoạt nhìn là biết chính là những công dân hạng nhất, cũng có những nô lệ phòng sắc mặt vàng vọt, dáng vẻ lọm khọm yếu ớt cứ như sắp ngã gục tới nơi, còn có một số ít cư dân tạm thời vẫn còn đeo thẻ sơ yếu lý lịch trước nguc.

Đám đông cực độ hỗn tạp này càng khiến bọn Viên Quang càng thêm mê mang.

Công dân hạng nhất mua nhà làm gì nữa? Không phải nô lệ nhà đang trả nợ à, sao lại còn đến mua nhà mới làm gì, có thể

gánh thêm được khoản nợ nữa chăng? Cư dân tạm thời thì không có khả năng hoàn trả khoản vay, thậm chí cũng không thể đặt cọc trước, đến xem góp vui hay gì?

Đến khi bị đám đông cuốn vào làm loạng choạng, chưa kịp định thần thì một nhân viên bán hàng nhiệt tình đã đỡ họ dậy, lịch sự tươi cười hỏi: "Xin chào, anh đến đây mua nhà à?"

Viên Quang được nâng dậy có chút thụ sủng nhược kinh: "Đúng, đúng vậy."

NPC liên quan đến bất động sản ở đây ai nấy cũng đều kiêu ngạo vênh váo tự đắc vô cùng, hễ thấy bạn mặc quần áo xoàng xĩnh có vẻ không đủ tiền mua nhà thì chẳng buồn liếc mắt nhìn một cái, phe phẩy tay đuổi bạn đi nhanh nhanh cứ như đuổi ruồi muỗi, Viên Quang cứ nghĩ NPC ở mấy chỗ kinh doanh bất động sản lớn này sẽ không thèm để ý đến bọn họ, ngờ đâu thái độ tốt như vậy.

"Phiên giao dịch hôm nay vẫn chưa bắt đầu, các vị có muốn kiểm tra địa điểm và vị trí trước không ạ? Tôi là Tiểu Đông, nhân viên bán hàng ở khu C mã số 1534, có thắc mắc gì thì đều có thể hỏi tôi." Tiểu Đông mỉm cười, lúm đồng tiền tr3n má ẩn hiện như hoa, nhanh chóng đỡ Thi Thiến và Viên Quang ngồi xuống, "Các vị thích uống loại nước hay trà nào không?"

Viên Quang thận trọng nói: "Coca, cô có không?"

Thi Thiến: "Trà hoa cúc là được, cảm ơn."

Tiểu Đông mỉm cười gật đầu, chạm vào thiết bị liên lạc bên tai: “Chuẩn bị giúp tôi một ly Coca và một tách trà hoa cúc, được rồi, tôi đi lấy cho các ngài, chờ tôi một chút nhé.”

Nhìn bóng dáng Tiểu Đông khuất dần, Thi Thiến và Viên Quang nhanh chóng quan sát thoáng qua tình hình xung quanh, phát hiện tất cả các chủ nhà, nô lệ nhà và ngay cả cư dân tạm thời đều rất nhiệt tình tham gia hỏi han mua bán, cứ như thể bọn họ ai ai cũng là những khách hàng tiềm năng, ai cũng có thể mua được một căn nhà.

Thi Thiến bình tĩnh nói: “Nhìn tình hình này chắc là sẽ có ẩn tình, đợi chút nữa chúng ta hỏi cụ thể xem sao.”

Viên Quang nặng nề gật đầu.

Chẳng mấy chốc Tiểu Đông đã quay lại, tr3n tay cầm một cái mâm đựng đồ uống, cô lần lượt đưa cola và trà hoa cúc cho Thi Thiến và Viên Quang, đồng thời mở bản đồ khu bất động sản giới thiệu với họ: “Lần này các vị đến đây chắc là cũng muốn biết chúng tôi có những loại căn hộ nào phải không?”

“Ở đây chúng tôi có căn hộ nhỏ, 12-16m2, sau khi loại bỏ diện tích trung bình vẫn còn hơn 11m2, cực kỳ thích hợp cho gia đình ba người.”

“Đương nhiên nếu các vị có nhu cầu nuôi nhiều con cái thì chúng tôi khuyến khích chọn căn 20-25m2, nếu bỏ diện tích trung bình thì vẫn còn khoảng 20m2+, đủ chỗ cho 3 đến 4 anh chị em.”

“Ví dụ như trong căn hộ này, lúc trang trí nội thất có thể thiết kế hai chiếc giường gấp và một chiếc giường ẩn lồng vào nhau, kệ sách lớn thì chắn ngang trước giường của bố mẹ và con cái, chỉ có thể nhìn thấy chân nhau mà không thấy đầu của nhau, tạo sự riêng tư thoải mái hơn nhiều.”

Tiểu Đông nói tới đây lộ ra một nụ cười bỡn cợt: “Vả lại cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt vợ chồng của các vị nữa.”

Viên Quang và Thi Thiến thẫn thờ nhìn căn nhà nhỏ hơn 20m2 chỉ có một kệ sách lớn ngăn cách bố mẹ và con cái, bên này nhìn thấy bàn chân đối diện bên kia, lại còn phải sinh hoạt vợ chồng xxoo…

Bên cạnh Viên Quang và Thi Thiến là một đôi nam nữ cũng đang nhìn căn hộ này, nghe xong họ gật đầu đồng ý nói: “Đúng rồi đó, kiểu này riêng tư hơn hẳn, căn hộ trước đây của chúng tôi chỉ có 12m2, 3 đứa con của tôi toàn là ngồi dưới đất nhìn chúng tôi chui vào chăn, vợ chồng tôi không thể nào chịu được.”

Thi Thiến đang uống trà bên cạnh suýt chút nữa là phun cả ra ngoài.

Đại ca, 3 đứa con ngồi nhìn thế mà vợ chồng anh vẫn làm được, có bệnh gì không vậy?!

Nhưng người bán hàng vừa nghe đến đó thì ánh mắt sáng lên: “Gia đình ngài có ba người con?”

Người đàn ông hơi dè dặt gật đầu: “Đúng vậy, chúng tôi đến đây lần này là vì mấy đứa nhỏ…”

Người bán hàng cười thân thiện hơn: “Có ba đứa con rồi thì anh nên xem căn hộ rộng 28m2 này ạ…”

Hai bên kéo nhau đi ngày lúc càng xa, Thi Thiến hơi nghi ngờ nhìn xung quanh, cuối cùng cô đã phát hiện ra điều không ổn là gì ——

——Những người đến mua nhà đa phần là một nam một nữ, nhiều người mang theo vài đứa con, ít hơn thì cũng 1, 2 đứa, những lời giới thiệu mua bán đa phần đều tập trung vào đứa trẻ.

Nó hơi có chút… kỳ quái.

Nếu như quả thật sống tại thành phố Dương Quang, Thi Thiến thật lòng chắc chắn rằng mình không hề muốn kết hôn hoặc sinh con, nhưng người dân ở đây lại rất sẵn lòng có con, nhìn từ loại căn hộ phổ biến nhất thì có thể nhận ra điều đó —— hầu hết mọi người đều đến hỏi căn hộ khoảng 25m2, có thể chứa 3 đứa trẻ.

Tiểu Đông giới thiệu tất cả các loại căn hộ xong thì ánh mắt quét qua lại giữa Viên Quang và Thi Thiến: “Hai ngài có dự định kết hôn và sinh con không?”

Viên Quang và Thi Thiến đều giật mình, họ là đồng nghiệp đã làm việc cùng nhau nhiều năm, trong hiện thực từ sáng đến tối c4m mặt đi làm tăng ca, bị bốc lột lao động, lại gặp thêm

chuyện cao ốc trùm mền và trò chơi quái đản này, sớm đã tứ đại giai không, chẳng có chút hứng thú h4m muốn gì đối với người khác phái nữa.

Dù mối quan hệ của họ có tốt đẹp đến đâu, nhưng nếu có phát triển hơn nữa thì cũng chỉ từ bạn bè nhảy lên thành người nhà mà thôi, chưa từng nghĩ qua vấn đề đó, thế nên hơi sững sờ khi bị hỏi đột ngột như vậy.

Viên Quang vừa muốn nói không nhưng Thi Thiến đã nhanh chóng bịt miệng ngăn anh ta lại, cô đã phát hiện ra vấn đề liên quan đến trẻ em nên ngước mắt lên đối mặt với người bán hàng, giả vờ ngượng ngùng: "…Có chứ, tôi sẽ sinh cho anh ấy ba đứa con."

Viên Quang mới uống hết một lon Coca bên cạnh, mở to mắt, nấc cục một cái vì hoảng sợ.

Hiểu Đông ngầm hiểu: "Nếu hai người có kế hoạch sinh con, thì tôi sẽ giới thiệu cho hai người một dịch vụ cho vay mới toanh mà địa ốc thành phố Dương Quang triển khai nhằm tạo điều kiện cho mọi người mua nhà —— Cây giống thành phố Dương Quang."

Thi Thiến rút tay lại hỏi, "Đây là loại cho vay gì?"

"Nhiều người sống cả đời ở Thành phố Dương Quang cũng không thể mua nổi một căn nhà, ví dụ căn hộ 25m2 này, tính theo giá trung bình hiện tại là 320.000/m2 sẽ có giá 8 triệu nhân dân tệ, khoản vay Cây giống thành phố Dương Quang yêu cầu trả trước tối thiểu 50%, tức là 4 triệu, số dư còn lại sẽ được trả dần trong 20 năm, trả dần 16.000/tháng không lãi

suất, hầu hết các gia đình đều có thể chi trả và có thể mua căn nhà.”

Thi Thiến không thể không phản bác: “Làm sao cho vay mà không có lãi suất được chứ?”

Tiểu Đông cười nói, “Khoản vay Cây giống thành phố Dương Quang của chúng tôi không yêu cầu lãi suất hai vị ạ.”

Viên Quang lắc đầu: “Không tính lãi suất cũng mua không nổi, nợ còn 4 triệu quá cao, có mấy ai mua được?”

“Đây chính là sự tinh tế của khoản vay thành phố Dương Quang.” Nụ cười ấm áp tr3n mặt Tiểu Đông càng ngày càng sâu, “Khoản vay Cây giống thành phố Dương Quang cung cấp dịch vụ cho vay thế chấp con cái trước hạn.”

Viên Quang nhất thời không có phản ứng: “Thế chấp cho vay cái gì?”

“Con cái.” Tiểu Đông hùng hồn lặp lại, cô lấy ra một bản hợp đồng, tươi cười giới thiệu, “Chính là như vậy, giả sử anh chỉ có thể trả trước 1 triệu, vậy 3 triệu còn lại anh có thể để cho con anh ký hợp đồng lao động với công ty bất động sản của chúng tôi để nó sau này dùng sức lao động làm thế chấp, chẳng hạn như 3 đứa con, mỗi đứa chỉ cần thế chấp 1 triệu tiền lương là được.”

Viên Quang nhìn xuống bản hợp đồng lao động mà Tiểu Đông đưa cho anh:

【… Bên A đồng ý khi con cháu đủ mười sáu tuổi và có khả năng lao động sẽ vào làm việc tại công ty của Bên B 12 giờ mỗi ngày, Bên B hứa sẽ đưa ra mức lương hàng tháng là 4.500, đồng thời khấu trừ 80% trả nợ khoản vay mua nhà hàng tháng, cho đến khi con cháu bên A trả hết khoản nợ của mình mới thôi.】

Viên Quang sống lưng phát lạnh, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, đầu óc nhất thời choáng váng: "Bị trừ 80% tiền lương để trả nợ, còn phải làm việc 12 tiếng một ngày không có thời gian nghỉ ngơi, vậy đứa nhỏ đó sống kiểu gì chứ?"

"Chuyện đó không cần anh phải lo lắng." Tiểu Đông nhàn nhạt cười nói, "Con cháu có phúc của con cháu, hai người là cha mẹ, chẳng lẽ sinh nó ra không phải để nó đỡ đần hai người mua nhà, cho hai người hưởng phúc hay sao?"

"Với lại nếu ngài lo lắng con cái của ngài sống không nổi, thì tương lai cứ để nó tiếp tục sinh con hưởng phúc là được."

* 钢质叉 nĩa thép là cái này, hoặc cũng có loại 3 chân, không bít đúng ko, đi tuần tra đem theo cái này chi ta

- ——oOo—

Chương 387

“Hóa ra đây là lý do tại sao tỷ lệ kết hôn và sinh sản của thành phố Dương Quang lại cao như vậy trong ba năm liên tiếp.” Bạch Liễu suy tư, “Bởi vì sự tồn tại của khoản vay 【Cây giống thành phố Dương Quang】này.”

Mục Tứ Thành kinh hãi: “Sinh con để thế chấp? Nhỡ đâu mấy đứa trẻ đó lớn lên biết mình bị thế chấp, chúng chạy đi thì sao?”

Bà cụ th0 dài lắc đầu: “Không chạy thoát được đâu, chỉ cần cậu đến thành phố Dương Quang, nếu chưa trả nợ xong thì không có cách nào rời đi.”

“Vợ chồng tôi đã 60 năm không rời nơi này kể từ ngày vay tiền mua nhà, mãi cho đến hôm nay”, ông cụ nhìn về phía ngoại khu E đã bị những tòa nhà cao tầng chặn lại, chỉ còn le lói một chút ánh sáng mặt trời, trong đôi mắt thoáng qua khát vọng ít ỏi, “Đôi khi tôi muốn đi ra nhìn ngắm bên ngoài, nhưng chỉ cần tôi nghỉ phép một ngày thì xem như mất luôn công việc.”

“Mong là sau khi hoàn trả khoản vay 10 năm vẫn còn dư lại một số tiền để có thể nhìn ra thế giới bên ngoài.”

“Ở thành phố Dương Quang này, tôi sống một cuộc đời dài như vậy mà chưa được nhìn thấy toàn bộ ánh mặt trời.”

Ông cụ khẽ th0 dài, chưa kịp nói hết lời thì đã che miệng ho dữ dội, từng ngụm từng ngụm máu mủ trộn lẫn nhau trào ra từ mũi miệng.

Bà cụ bên cạnh theo thói quen lấy chiếc khăn tay nhỏ tr3n nguc ra lau cho ông cụ, còn ngượng ngùng gật đầu với bọn Bạch Liễu: "Để các cậu chê cười rồi, tôi và ông ấy đều làm việc tr3n công trường, bụi nhiều quá, bệnh đường hô hấp đã lâu lắm rồi, cứ tái phát mãi."

"Tháng nào cũng tốn bộn tiền thuốc men, bởi thế mới nói lúc còn trẻ chúng tôi nên đeo khẩu trang bảo hộ, không nên vội vàng đi làm mà ảnh hưởng đến sức khỏe như thế này." Bà cụ vỗ vỗ lưng ông cụ có chút trách móc, th0 dài nói: "Nhìn bây giờ xem, đủ thứ bệnh tật thế này!"

Đường Nhị Đả lấy ra một chai nước, chậm rãi đút cho ông cụ uống để bớt ho khan, cau mày hỏi: "Đây là bệnh nghề nghiệp do làm việc lâu đúng không? Coi như tai nạn lao động nghiêm trọng rồi, công ty của hai người không bồi thường sao?"

Ông bà cụ nghe gã nói thì có chút bối rối: "Tai nạn lao động là gì, bồi thường gì?"

Đường Nhị Đả vừa muốn mở miệng giải thích nhưng lại nhớ tới đủ loại chế độ kỳ quái ở đây, dưới chế kỳ quái này, công ty bồi thường bệnh nghề nghiệp cho nhân viên là một thứ quá xa xỉ, vì vậy gã vừa mở miệng rồi khép lại, cuối cùng cứng nhắc nói "không có gì", muốn bỏ qua chủ đề này.

Ngược lại, ông cụ chậm rãi uống hai ngụm nước xong thì suy nghĩ về những gì Đường Nhị Đả nói, dường như ông đã hiểu ý của Đường Nhị Đả, lắc đầu tỏ vẻ buồn cười: "Ai nha, chàng trai trẻ, tôi làm công trường cũng mấy chục năm nay rồi, ở tuổi tôi ai cũng phải mắc bệnh thế này, công ty nào mà quan tâm chứ, tiền thuốc men tốn kém quá mà."

"Bọn họ mở công ty là để kiếm tiền chứ không phải làm từ thiện." Ông cụ xua tay, "Tốn tiền thuốc men mấy chục năm cho cậu á? Làm gì có chuyện tốt như vậy."

Bạch Liễu theo bước chân chậm rãi của ông cụ đi về phía trước: "Tôi thấy rất nhiều công dân mới đến thành phố Dương Quang, cụ là người bản xứ hay là người nhập cư ạ?"

"Tôi và bà bạn già đây đều là người nhập cư." Ông cụ nhìn Bạch Liễu, "Mấy năm gần đây ít người nhập cư rồi, cùng thời với tôi còn nhiều hơn kìa!"

Bạch Liễu theo đó hỏi tiếp: "Sao những năm đó lại có nhiều người nhập cư ạ?"

"Bởi vì đợt của chúng tôi có một dự án cho vay gọi là 【Nhà mới thành phố Dương Quang】, trí nhớ của ông cụ dường như không được tốt lắm, cho nên dừng lại ngẫm nghĩ, "Điều khoản cụ thể như thế nào thì tôi không nhớ rõ lắm, hình như là, nếu cậu đến thành phố Dương Quang định mua nhà, đồng thời có thể giới thiệu hơn 20 người xứ khác đến mua nhà tại thành phố Dương Quang thì được trợ giá nhà đất gần 3 triệu."

"Lúc đó đa số mọi người đều chọn mua nhà diện tích khoảng 30m2, giá trung bình 200.000 tệ, trợ giá như thế thì tương

đương được giảm giá 50%!" Mặt mày ông cụ hớn hở, "Tuy là lúc đó tiền lương không cao, chỉ 1000, 2000 một tháng nhưng vẫn còn có lời!"

Bà cụ gật đầu đồng ý: "Lúc đó c4n răng mua nhà là quyết định đúng đắn nhất mà chúng tôi từng đưa ra."

"Thời điểm đó chúng tôi không muốn ở lại đây đâu." Bà cụ nhớ lại thì che miệng cười, bạn của tôi cuống quýt đến nỗi phải gào lên 【 nếu còn là anh em thì giúp tôi tiết kiệm 3 triệu đi! 】"

"Đúng vậy, vì lúc đó vợ chồng tôi cũng bị bạn bè dụ dỗ tới đây, bởi vì đối phương cần 20 người xứ khác mua nhà để hưởng dịch vụ cho vay 【 Nhà mới thành phố Dương Quang】." Ông cụ hơi ngẩng đầu, nhớ lại quá khứ, "Bạn tôi nài nỉ ghê lắm, tôi lại là một người trọng nghĩa khí nữa, bởi thế c4n răng mua một căn, rồi sau đó, để được hưởng dịch vụ 【 Nhà mới thành phố Dương Quang】, tôi đã gọi điện cho 20 người bạn đến mua nhà."

Ông cụ vung tay tự hào: "Đương nhiên, bây giờ họ rất biết ơn tôi, nếu không, cứ theo giá nhà hiện nay thì không bao giờ có thể mua được một căn nhà."

Ánh mắt Bạch Liễu khẽ nhúc nhích: "Vâng."

Bảo sao thành phố Dương Quang có nhiều dân nhập cư mới như vậy, hóa ra là một kế hoạch bán hàng đa cấp mô hình kim tự tháp để thu hút mọi người.

Một người đến đây mua nhà trả nợ thì sẽ kéo theo 20 người đến đây mua nhà trả nợ, nếu 20 người mua nhà thì sẽ kéo theo 400 người đến đây, mà một khi đã mua nhà vay nợ ở thành phố Dương Quang thì sẽ không đi được nữa, cứ như thế từng đợt lại từng đợt, người dân hoàn toàn bị mắc kẹt trong thành phố Dương Quang.

"Chương trình cho vay 【Nhà mới thành phố Dương Quang】này còn không?" Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi, "Tôi thấy còn có rất nhiều người nhập cư đến đây."

"Đã qua lâu rồi." Ông cụ lắc đầu, "Hiện tại tỷ lệ sinh đẻ trong một năm ở thành phố Dương Quang cao lắm, dân số cũng tăng nhanh, không cần phải giới thiệu dân xứ khác nữa, phỏng chừng bọn họ chưa nắm được thông tin, không biết khoản vay 【Nhà mới thành phố Dương Quang】đã bị hủy từ lâu, bỏ lỡ dịp rồi."

Bà cụ th0 dài: "Cũng do bọn họ tới muộn, sớm hơn một chút thì đã tranh thủ vớt được món hời, chỉ cần kéo được người là có thể mua được một căn nhà tốt khoảng 20m2 ở Dương Quang rồi."

"Aiz, giá nhà bây giờ cao quá, cũng khó trách người trẻ tuổi như các cậu bị buộc phải sống trong nhà nghĩa trang công cộng." Ông cụ không giấu được tiếng th0 dài, "Ở trong mấy cái nhà đó chẳng khác nào đi ch3t, lá gan của các cậu cũng lớn thật đấy, còn dám mua ở."

Bạch Liễu nhanh chóng nắm lấy từ khóa: "Nhà nghĩa trang công cộng?"

Ông cụ kỳ lạ liếc nhìn đám người Bạch Liễu, cao giọng hỏi: "Các cậu không biết sao? Đường 18 và đường 444 ở khu E là nghĩa trang công cộng của thành phố Dương Quang đấy."

Mộc Kha khựng người: "Nhưng tr3n giấy chứng nhận bất động sản ghi là lầu 18, sao có thể là nghĩa trang công cộng được ạ?"

"Đúng rồi." Ông cụ tự nhiên giải thích, "Nghĩa trang công cộng ở đây cũng là một tòa nhà, đào rỗng ngầm xây thấp xuống, tầng một của nghĩa trang xây gần mặt đất, càng đi xuống thấp thì tầng càng cao, thông thường mỗi tòa mộ có 18 tầng, cậu mua được là tầng cao nhất, hay có thể nói là tầng tồi tệ nhất, thấp nhất của nghĩa trang."

"Tầng dưới chót là nghĩa trang công cộng diện tích lớn, nhìn chung có thể để được thi hài của cả gia đình, có 3-5m2, chia sẻ diện tích trung bình thì cũng hơn 2,7m2, đa số đều được công dân hạng nhất giàu có chọn mua, còn tr3n cùng chỉ có 1- 2m2,, chia sẻ diện tích trung bình thì còn khoảng 1,5m2, chỉ đặt được một thi thể, rất khó bán, hiện vẫn đang giảm giá, căn 2,5m2 của cậu được xem là lớn rồi đấy."

"Nghĩa trang công cộng dưới tầng 18?!" Mục Tứ Thành nghe xong có hơi choáng váng, "Này mẹ nó thì có khác gì địa ngục tầng 18 đâu."

Ông cụ nghe xong thì cũng nghĩ Mục Tứ Thành đang nói đùa, còn phá ra cười ha ha: "Đây là đặc trưng của thành phố Dương Quang đấy, nghĩa trang cũng giống như nhà cao tầng, nếu không thì nghĩa trang chiếm cả một mảnh đất, đắt quá thì ai mà mua được chứ."

“Nhưng tuyệt đối đừng mua nghĩa trang để ở nhé.” Ông cụ cười xong thì nghiêm nghị nói với Bạch Liễu, trịnh trọng dặn dò: “Tôi biết có một số thanh niên tham lam ham rẻ mua về làm nhà ở, nhưng ngàn vạn lần đừng ở trong đó.”

“Hung trạch còn có thể ở, tại sao lại không thể sống ở đây?” Bạch Liễu nhướng mày hỏi.

Ông cụ thấp giọng, ghé vào tai Bạch Liễu nói: “Tòa nhà nghĩa trang không có thang máy, buổi tối sau khi tan sở cậu phải về nhà nghĩa trang ở tầng 18 nghỉ ngơi, chỉ có thể đi từ lầu một xuống từng lầu phía dưới, đi qua tất cả các nhà của nghĩa trang.”

“Nhưng đây là nơi của người ch3t, họ sẽ ra ngoài vào ban đêm.”

“Sống trong hung trạch thì chỉ gặp một con quỷ, nhưng sống ở nghĩa trang công cộng thì gặp cả đống quỷ ở mỗi tầng, một con quỷ còn có thể trốn, cả đống quỷ thì trốn ở đâu? Muốn chạy lên mặt đất cũng không kịp.”

Ông cụ ho nhẹ một tiếng, vỗ vai Bạch Liễu sốt sắng: “Sống ở nơi của người ch3t thì sẽ ch3t thật đấy, người trẻ tuổi, hãy chăm chỉ kiếm tiền, cố gắng mua một căn nhà tr3n mặt đất ở thành phố Dương Quang đi.”

- ——oOo—

Chương 388

Buổi chiều 6 giờ, trời đã chạng vạng, khắp nơi trong thành phố đầy những tòa nhà cao tầng chẳng có chút ánh sáng mặt trời, bầu trời cũng nhanh chóng tối sầm lại.

Khu C, đèn đường ở hai bên hành lang gần tòa nhà mới lần lượt được thắp sáng, tỏa ra ánh sáng cam nhẹ nhàng ấm áp, đèn của một vài căn hộ tr3n tầng cao nhất của các tòa nhà cũng được thắp sáng rực rỡ, chói lóa như kim cương, lóa mắt còn hơn cả đèn đường, trong bóng đêm tỏa sáng như ánh sao, lóng lánh mê hoặc đến nỗi Viên Quang và Thi Thiến ngồi tr3n phố cũng phải ngước nhìn.

“Sáng quá.” Thi Thiến cảm thán, “Đèn tr3n mấy tầng cao nhất này sáng thật đấy, ban ngày hôm nay tôi còn chưa thấy đèn sáng như vậy.”

“Đó là đương nhiên.” Viên Quang cầm một túi bánh mì và một chai nước khoáng, nhìn lên các tầng tr3n cùng, “Đó là nơi những người giàu nhất khu C sinh sống mà, toàn là mua trọn gói không đấy.”

“Tầng đầu tiên hơn 320m2, chia sẻ diện tích trung bình thì cũng còn hơn 300m2.” Viên Quang nói.

Thi Thiến líu lưỡi: “Căn hộ rộng hơn 320m2? Dựa theo tính toán 25m2 ở được 5 người tại đây thì có thể chứa ít nhất 52 người!”

“Chưa đâu, tầng tr3n cùng là tầng đắt nhất, giá của nó khoảng 370.000 đến 400.000 tệ.” Viên Quang lẩm nhẩm thông tin mà anh hỏi được từ người bán hàng, rồi đột nhiên dừng lại, “Nếu tính kiểu này thì giá một tầng đâu đó khoảng 130 triệu… ”

Thi Thiến bị Tiểu Đông lải nhải phổ cập khoa học cả một buổi trưa chuyện 【Cây giống thành phố Dương Quang】, bắt đầu tính toán theo bản năng: “Một đứa con có thể thế chấp 500.000 đến 1 triệu, nếu nợ 130 triệu thì cần có 130 đứa con…”

Nơi này chỉ có thể sống tối đa 52 người nhưng cần phải thế chấp 130 trẻ em, rõ ràng là những đứa trẻ thừa ra không thể sống trong ngôi nhà khi chúng lớn lên, vì ngôi nhà không đủ diện tích sinh sống, thậm chí tr3n giấy chứng nhận bất động sản cũng không có tên của chúng.

Theo người bán hàng Tiểu Đông nói, khi những đứa trẻ thế chấp cho vay lớn lên, chúng sẽ bị bố mẹ yêu cầu rời khỏi nhà tự lập để đi làm, song song đó, để có thể trả nợ khoản vay của bố mẹ trong vài chục năm, đồng thời tích cóp tiền để mua nhà cho riêng mình, chúng sẽ càng nỗ lực liều mạng làm việc.

Nói cách khác, họ sẽ sống dưới áp lực của hai khoản vay mua nhà suốt đời.

Nghĩ đến điều này, Viên Quang và Thi Thiến không khỏi cảm thấy ngột ngạt, họ cùng im lặng.

Viên Quang nhìn xuống túi bánh mì giảm giá 10 tệ của mình, ngón tay siết chặt túi bao bì dính dầu mỡ: “Nếu không vay 【Khoản vay thành phố Dương Quang】, theo mức lương trung

bình là 4.500, muốn ở nhà tr3n tầng cao nhất, không tính lãi suất vay, cho dù không ăn không uống… ”

Thi Thiến dừng lại một lúc, rồi gượng cười ha ha hai tiếng: “Xem ra phải mất 2000 giờ làm việc mới có thể sống trong ngôi nhà rộng 300m2 này…”

Viên Quang cúi đầu c4n một miếng bánh mì, không nói gì, chiếc bánh mì giảm giá tràn ngập vị chua cũ kỹ hết hạn trong khoang miệng khiến anh thật buồn nôn, cố nén lại nuốt xuống một cách khó khăn.

“Bánh mì này đã hết hạn, đừng ăn.” Thi Thiến nãy giờ vẫn không ăn, chỉ cầm tr3n tay.

Viên Quang cúi đầu: “Nhưng bánh mì là sản phẩm bán chạy trong cửa hàng tiện lợi, tôi thấy người khác cũng xếp hàng mua.”

“Bởi vì nó rẻ.” Thi Thiến khẽ th0 dài, “Chúng ta đi muộn, mì gói 8 tệ đã bán hết sạch, ở đây một chuỗi lẫu Oden có giá 16 tệ, ngoại trừ bánh mì giảm giá 10 tệ, thì người ở đây chẳng mua nổi mấy món khác.”

Thi Thiến tỉnh táo vỗ vai Viên Quang: “Ôi thiu hết rồi, đừng ăn nữa, tôi c4n một miếng mà giá trị sinh mệnh giảm hết một mớ, vứt đi thôi.”

Viên Quang hít sâu một hơi, ừ một tiếng chống đầu gối th0 dài đứng lên, nhìn lại tòa nhà giống như rừng thép trong đêm đen, chỉ có tầng tr3n cùng mới tỏa ra thứ ánh sáng đẹp mê hồn.

“Nhân viên bán hàng kia bảo là căn nhà tr3n tầng cao nhất là nơi gần mặt trời nhất ở thành phố Dương Quang, bán lúc nào cũng rất chạy, giới nhà giàu đổ xô tranh nhau mà mua.”

Viên Quang đột nhiên thì thào: “Mới sáu giờ, ban đêm sáng như mặt trời, nơi nào cũng toàn là bóng tối, chỉ có tầng tr3n cùng là sáng, chẳng trách ở đây ai cũng muốn mua nhà ở đó.”

Thi Thiến bước đến thùng rác, cô quay đầu nhìn theo tầm mắt của Viên Quang, vẻ mặt khó nén phức tạp, “Bởi vì chỉ có những người ở tầng cao nhất mới đi làm về nhà lúc sáu giờ rồi bật đèn lên.”

“Các tầng khác đều là dân cư bình thường, lúc này họ vẫn đang tăng ca.”

Viên Quang giật mình, liền nhanh chóng thu hồi suy nghĩ: “Ừm, bọn họ căn bản làm việc cả ngày không nghỉ…”

Ngay lúc Viên Quang đang cùng Thi Thiến định ném túi bánh mì vào thùng rác thì một người đột nhiên xuất hiện bên cạnh họ, nhìn chiếc bánh mì tr3n tay Viên Quang và Thi Thiến với đôi mắt sáng quắc khiến hai người sợ hãi nhảy dựng lên.

Người nọ nhỏ giọng nói: “Hai người không ăn bánh mì thì cho tôi được không?”

Viên Quang nương theo ánh sáng lờ mờ của đèn đường nhìn thấy người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ trang điểm nhẹ trước mặt,

anh không khỏi cao giọng: “Tiểu Đông?!”

Người phụ nữ đứng bên thùng rác trước mặt chính là người vừa cười vừa giới thiệu bất động sản cho họ lúc trưa, Tiểu Đông.

Tiểu Đông không cảm thấy xấu hổ chút nào, nhìn thẳng vào ổ bánh mì sắp bỏ vào thùng rác: “Không ăn thì đưa cho tôi nhé?”

Viên Quang và Thi Thiến nhìn nhau do dự, sau khi Thi Thiến gật đầu, Viên Quang đưa bánh mì ra, khó hiểu hỏi: “Tiểu Đông, cô làm việc ở công ty kinh doanh bất động sản, tiền lương cũng không thấp phải không? Sao lại.. ”

Giọng của Viên Quang ngừng lại, anh ngớ người nhìn Tiểu Đông c4n hai cái đã hết sạch ổ bánh mì, thậm chí còn uống một ngụm nước.

… Thứ này đã thiu thối đến mức giảm giá trị sinh mệnh của Thi Thiến, vậy mà Tiểu Đông ăn một chút cũng không có phản ứng, tựa hồ đã quen với loại đồ ăn này.

Tiểu Đông ăn xong rồi vỗ vỗ đôi tay, nở một nụ cười kinh doanh tiêu chuẩn với Viên Quang: “Tôi chỉ là nhân viên bán hàng, tương tự như nhân viên lễ tân, vị trí này nhiều người xin việc lắm, tôi chỉ may mắn có ngoại hình ưa nhìn và tài ăn nói nên được nhà tuyển dụng lựa chọn thôi.”

Viên Quang hỏi: “Vậy cô có phiền cho chúng tôi biết lương mỗi tháng của cô là bao nhiêu không?”

Tiểu Đông không chút để ý: “3.500.”

Vẻ mặt của Viên Quang nghe xong không thể diễn tả được, người đi bán nhà vậy mà không mua nổi một căn nhà… thế giới này thật là ảo ma canada.

Thi Thiến dò hỏi, “Thông thường mà nói, sau khi có người mua nhà thì cô có thể nhận được hoa hồng phải không?”

“Hoa hồng là cái gì?” Tiểu Đông hơi bối rối.

Thế là Thi Thiến đành phải giải thích với Tiểu Đông một phen, Tiểu Đông bừng tỉnh hiểu ra: “Hai người nói thứ đó à, thứ đó chỉ có người phát triển đại lý mới được hưởng, mỗi một căn nhà bán được có thể nhận đến 27% tiền hoa hồng, còn chúng tôi không có, chúng tôi chỉ làm công cho đại lý thôi.”

Viên Quang cau mày hỏi: “Đại lý bán hàng?”

Kinh doanh trong thế giới thực cần phải có đại lý thì anh có thể hiểu được, nhưng hiện tại ở đây đất đai đều trực tiếp thuộc về tay tư nhân, còn cần đại lý sao?

Không phải muốn định giá như thế nào thì định giá thế ấy, muốn chặt chém bao nhiêu thì cũng có người bỏ tiền ra mua sao, sao lại còn có đại lý đứng giữa ăn chênh lệch giá?

“Đúng rồi, mỗi tòa nhà mới đều có một người phát triển đại lý.” Tiểu Đông vừa giải thích vừa phủi tay, “Người phát triển đại lý thường là nhà phát triển cấp cao nhất, tức là con cháu của 5 nhà phát triển lớn nắm giữ tất cả đất đai.”

Năm nhà phát triển lớn sẽ ký hợp đồng bất động sản cho con cháu của họ làm đại lý, các nhà phát triển lớn chưa bao giờ xuất hiện, chỉ có đại lý ra mặt kinh doanh thôi, ví dụ như theo tôi biết, người phát triển đại lý của tòa nhà mới ở khu C là cháu trai của một trong số bọn họ.

Tiểu Đông cho biết: “Đại lý chịu trách nhiệm chính trong việc điều tra nhu cầu mua, mong muốn và giá cả phù hợp với cư dân thành phố Dương Quang, đồng thời phân bổ diện tích bất động sản và thiết kế các loại hình căn hộ phù hợp với cuộc sống của cư dân.”

“Giá cả phải chăng?! Khu vực thích hợp cho cư dân sinh sống?” Thi Thiến không nhịn được chửi tục, “Đ* má, giá thế này mà bảo là phải chăng, thích hợp cho cư dân sinh sống?!”

Ánh mắt Viên Quang nhấp nháy, anh hỏi: “Nói theo cách khác, quyền sở hữu bất động sản mới nằm trong tay của người đại lý, phải không?”

Tiểu Đông gật đầu: “Đúng rồi.”

“Cô có biết ông ta sống ở đâu không?” Viên Quang cẩn thận hỏi, “Hay là, Tiểu Đông, cô có chắc người đại lý của tòa nhà mới khu C sẽ xuất hiện vào tối nay không?”

Tiểu Đông quay đầu, chỉ lên tầng cao nhất sáng nhất khu C trong đêm: “Đó, ông ta sống ở đó.”

“Tối nay ông ta nhất định sẽ xuất hiện.” Tiểu Đông chỉ vào Viên Quang một lúc rồi quay đầu lại, “Bởi vì tối nay tòa nhà mới này còn chưa khai trương định giá, chúng ta phải đợi ông ta qua rồi mới định giá.”

Viên Quang nhẹ giọng lặp lại: “Định giá?”

Tiểu Đông nói: “Ừm, tức là ra giá một mét vuông bao nhiêu tiền ấy, bây giờ chắc ông ta đang thảo luận với các người phát triển đại lý khác tr3n tầng cao nhất, khoảng 7:30 ông ta sẽ tới định giá tòa nhà mới.”

7:30.

Trong đại sảnh trung tâm bán hàng náo nhiệt rực rỡ, ánh sáng của chiếc đèn chùm pha lê đột ngột mờ đi, tiếng đàn violin không biết từ bao giờ vang lên du dương réo rắt, một vòng tròn ánh sáng trắng chiếu tới cạnh cửa, một người đàn ông trung niên dáng người hơi teo tóp, ngũ quan nhăn nheo ăn mặc đồ thể thao rộng thùng thình, mang giày thể thao xuất hiện ở trung tâm của ánh sáng.

Tất cả mọi người im lặng, cung kính cùng hồi hộp dạt ra chừa một đường thẳng chính giữa để người này bước vào đại sảnh, người này ôm quyền mỉm cười chào hỏi đám đông hai bên, thoải mái tươi cười đi vào bên trong giữa trung tâm quầng sáng, cho đến khi đến khán đài cao chót vót đối diện cổng thì quay lại cúi chào mọi người một lần nữa:

“Chào buổi tối mọi người.”

Tiểu Đông thì thầm vào tai Thi Thiến, “Ông ta là tổng đại lý phát triển khu C, chúng tôi thường gọi ông ta là Giám đốc C.”

Thi Thiến và Viên Quang nhìn nhau, trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ.

Giám đốc C này… trông giống như một người bình thường, lại rất lịch sự lễ phép nữa.

Người gọi là Giám đốc C đứng tr3n một giá gỗ đỏ cao hơn một mét so với mặt đất, phía sau có treo một bức tranh vẽ nổi hình cái thang khổng lồ, tr3n mỗi bậc thang lại có những tấm gỗ nhô lên cao chót vót, bên cạnh tấm ván có những con số, từ 300.000 đến 305.000, đến hết 580.000.

Mỗi tấm gỗ tương ứng với một số, số【320.000 】ứng với một lá cờ màu xanh, tr3n lá cờ thêu bốn ký tự vàng rực 【 Giá thị trường bất động sản hôm nay】.

Giám đốc C chậm rãi nhặt lá cờ nhỏ từ tr3n tấm gỗ 【320.000 】lên, Thi Thiến nghe thấy người xung quanh đồng loạt hít sâu, mọi người đều nhìn trừng trừng lá cờ nhỏ màu xanh lam đó.

Trong đám đông có tiếng đứa trẻ nhỏ giọng nói:

“Mẹ, mẹ nhéo vai con đau quá.”

Thi Thiến nhìn sang thì thấy đó là hai vợ chồng đã hỏi thông tin về căn nhà sáng nay, người mẹ ngồi xổm xuống ôm chặt lấy con, nước mắt lưng tròng, cô vỗ vai đứa trẻ thì thầm:

“Xin lỗi con, là lỗi của mẹ đã mang con đến một nơi như thế này.”

Đứa nhỏ ngây thơ nắm tay mẹ không biết gì, vẫn cười vui vẻ: “Không sao đâu mẹ, chúng ta tới đây mua nhà mới, sao mẹ lại xin lỗi con chứ.”

Người mẹ hít một hơi thật sâu, vùi đầu vào vai con mình, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Người cha bên cạnh cúi đầu không dám nhìn đứa nhỏ, hai tay run rẩy ôm hai đứa nhỏ khác.

Thi Thiến thu hồi ánh nhìn, cô chậm rãi siết chặt tay mình.

Nhưng vị giám đốc C này không trực tiếp hạ cờ mà lại dấu cờ ra sau lưng, nhìn mọi người cười thân thiện: “Tôi tin rằng mọi người đến đây đều là vì gia đình.”

“Mục tiêu chung của chúng ta là mang đến cho tất cả những ai đến với thành phố Dương Quang một mái ấm gia đình, giá nhà ở cũng là vấn đề được mọi người quan tâm nhất, vì lý do này mà tôi đã đàm phán với các chủ đại lý của những khu khác

trong suốt một buổi chiều, nước cũng chưa kịp uống, chỉ vì muốn giảm giá căn nhà xuống thấp hơn 320.000/m2.”

Ánh mắt mọi người bắt đầu sáng lên, ngay cả Tiểu Đông cũng cao hứng kiễng chân lên, cố gắng nhìn cảnh tượng ở hàng ghế đầu.

Có người nhịn không được bắt đầu hỏi, tr3n mặt đỏ bừng hưng phấn: “Giám đốc C, ông thật sự định hạ giá khu nhà mới?”

Giám đốc C mỉm cười gật đầu, giang hai tay như thể bất lực: “Đương nhiên rồi, tôi đã sống ở tầng cao nhất của thành phố Dương Quang, mỗi tháng có thể kiếm được hơn một tỷ nhân dân tệ, nếu kiếm thêm tiền từ mọi người nữa thì còn có ý nghĩa gì chứ?”

“Chẳng lẽ nếu tôi kiếm thêm nhiều tiền nữa thì có thể mua nhà tr3n mặt trời luôn sao?”

Trò đùa của giám đốc C khiến tất cả những người mua hàng đang lo lắng bật cười, bầu không khí vô tình trở nên thoải mái nhẹ nhõm hẳn, có người bên dưới đã bắt đầu ồn ào:

“Giám đốc C là người tốt!”

“Sau này tôi nhất định sẽ chăm chỉ làm việc trong công ty của giám đốc C!”

Cặp vợ chồng kia cũng rất phấn khích, dán đầu vào nhau thảo luận:

“Nếu giảm nhiều thì chúng ta đừng thế chấp bọn nhỏ nữa, chúng ta cố gắng làm thêm mấy công việc là có thể trả nợ được rồi.”

Người đàn ông gật đầu đồng ý: “Tòa nhà mới này đang tuyển công nhân xây dựng, lương cũng được lắm, anh sẽ đi dọn gạch, nếu giá nhà xuống hơn 200.000/m2 một căn, anh và em mỗi người làm việc 20 giờ/ngày, nói không chừng có thể mua được rồi.”

Tiểu Đông vui mừng đến mức suýt khóc, nhưng Viên Quang và Thi Thiến càng nhìn nhau càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Lúc này mới thức tỉnh lương tâm à, sao trước đó không giảm giá luôn đi?

Giám đốc C giơ tay ra hiệu mọi người im lặng, cười rộ lên: “Bản thân tôi thực sự cảm thấy không cần thiết tăng giá nhà đất nữa, tôi vẫn mong mọi người ở thành phố Dương Quang cũng giống như tôi, nỗ lực chăm chỉ để được sống trong một căn hộ thông tầng tại thành phố Dương Quang.”

“Cho nên tôi đã tranh thủ giảm xuống.” Giám đốc C lấy lá cờ từ phía sau ra, từ từ hạ xuống, đặt dưới ô thấp nhất 300.000, “Giá của tòa nhà mới này giảm xuống còn 260.000/m2.”

Lời vừa nói ra, khán giả im lặng hai giây, sau đó mọi người ồ lên, hò hét phấn khích như điên.

“Trời ơi! Đây là giá nhà của hai năm trước!”

“Em đánh anh một cái xem, anh đang nằm mơ sao?!”

Đôi vợ chồng ôm chặt đứa con, người đàn ông th0 phào nhẹ nhõm, người vợ khóc vì sung sướng, bọn họ chen chúc nhau trong một căn nhà nhỏ vất vả nuôi ba đứa con nhưng mới tình cảm làm sao.

Nhưng kéo dài mãi đến bây giờ, giá nhà đã tăng kinh khủng không chịu được, cho nên mới mang con đến hỏi thăm khoản vay 【 Cây giống thành phố Dương Quang】để mua căn hộ trong tòa nhà mới khu C này.

Bản thân cực khổ nuôi con nhiều năm như vậy, sao có thể dứt khoát nhẫn tâm đẩy con xuống hố lửa được chứ.

“Nhưng mà.” Giám đốc C cau mày buồn bã, lá cờ xanh nhỏ tr3n tay từ từ dựng lên, “Mặc dù giá nhà đã xuống nhưng các đại lý ở các khu khác lại không hài lòng với hành động của tôi, họ yêu cầu ——”

Giám đốc C ngẩng cao khuôn mặt thân thiện hòa nhã: ” —— tăng hoa hồng từ 27% lên 40%.”

“Vì vậy, mặc dù giá nhà là 260.000, cộng với 40% hoa hồng, tổng cộng là ——”

Giám đốc C không vội giơ cao lá cờ xanh nho nhỏ, đặt bên cạnh tấm gỗ tương ứng với 【370.000 】, th0 dài nhìn mọi

người: “Tôi đã cố gắng hết sức rồi, giá cuối cùng là 370.000/m2, mọi người sẽ không trách giám đốc C chứ?”

Mọi người ngơ ngác nhìn lá cờ xanh nho nhỏ được đặt ở mốc 【370.000 】, Tiểu Đông lảo đảo lùi lại hai bước, đột nhiên che miệng chạy đến thùng rác bên cạnh, nôn thốc nôn tháo, nôn hết mấy miếng bánh mỳ thiu mốc vừa nãy đã ăn ra.

Hai vợ chồng tuyệt vọng ngã xuống đất, ôm chặt lấy con trong cơn mê man, tr3n tay cầm tờ giấy hợp đồng của 【 Cây giống thành phố Dương Quang】, ánh mắt không còn chút tia sáng, lẩm bẩm trong miệng: “Không trách, không trách giám đốc C… ”

- ——oOo—

Chương 389

370.000/m2, giá giao dịch vừa được đưa ra, một số người đứng bất động sững sờ trong phòng kinh doanh, trong khi những người khác thì lao về phía trước như điên:

"Tôi đã nói giá nhà sẽ còn tăng cao hơn mà!"

"Mau mua đi! Nếu không mua thì lần sau sẽ tăng lên 400.000/m2, lúc đó không mua nổi đâu!"

"Này này anh bán hàng! Bên đây chúng tôi muốn mua một căn hộ 25m2!"

"Ở đây cũng vậy! Còn nhà nào tr3n tầng 17 không?"

"Thực xin lỗi, tầng 17 vừa mới bán hết, ngài xem thử tầng 27 nhé…"

Tiểu Đông che bụng mỉm cười, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh đầm đìa nhưng vẫn cố dẫn những vị khách khác đi xem bất động sản, ai ai cũng chen chúc nhau, tay giơ cao những tờ hợp đồng cho vay, cứ như sợ chậm chân một bước thì sẽ không mua được nhà, mặt đỏ tai hồng gào thét inh ỏi:

"Tôi muốn vay 2 khoản Cây giống thành phố Dương Quang!"

“Tôi muốn vay 5 khoản!”

Có người ngơ ngác nhìn chằm chằm vào khung cảnh hỗn loạn trước mặt, nhỏ giọng lẩm bẩm hai câu tôi thực sự không mua nổi, tôi cũng không muốn thế chấp con tôi, rồi đột nhiên quay người chạy ra ngoài.

Không tới hai phút, người này rơi xuống bên ngoài tòa nhà, thân thể nát bươm, ch3t không nhắm mắt.

Những người khác chỉ liếc nhìn thoáng qua, sau đó rút lại ánh mắt:

“Lại có người nhảy lầu à?”

“Bình thường thôi, lần nào mở bán tòa nhà mới cũng có vài người trẻ tuổi tâm lý kém cỏi nhảy lầu.”

Đội tuần tra nhanh chóng tiến lên thuần thục dọn dẹp thi thể, sau đó chuyển sang cho hai người trong đội thu thập x4c ch3t mặc áo blouse trắng bên cạnh, nói:

“Kiểm tra xem tr3n hắn có giấy vay nợ hay không, nếu có thì chuyển x4c sang bệnh viện tư nhân, tách cơ quan nội tạng, xương cốt và giác mạc để bán đấu giá trả nợ, x4c vẫn còn mới, bán nhanh được nhiều tiền hơn.”

Đội thu thập x4c ch3t gật đầu, đội tuần tra nhìn x4c ch3t, khinh thường cười nhạo một tiếng, có người còn đạp vào chân thi thể, phun một ngụm nước bọt:

“Tưởng là ch3t thì không cần trả nợ sao? Nghĩ thật đẹp!”

“Cũng không biết cái x4c này có thể bán được bao nhiêu tiền, lỡ đâu vay cả đống nợ mà đấu giá thi thể lại không đủ thì ông chủ lớn giám đốc C của chúng thiệt thòi quá còn gì.”

“Vô lương tâm quá mà, ông chủ lớn tốt bụng ứng trước tiền cho mày, chưa trả xong lại còn muốn ch3t, đúng là thứ chó má không biết xấu hổ!”

Đám đông xung quanh ngày càng đông đúc, tiếng người ồn ào, nhìn có vẻ là một khung cảnh hài hòa, nhưng Thi Thiến và Viên Quang đứng đó hoảng hốt nhìn đám người tuần tra nói chuyện với nhau, lắng nghe âm thanh giành giựt mua nhà của đủ mọi loại người, cảm thấy cả người lạnh như băng, cứ như đã đến tầng mười tám của địa ngục.

Đâu đâu cũng toàn là ác quỷ, không coi người khác là con người, cũng không xem bản thân mình là con người, đâu đâu cũng toàn là người sống đang chịu sự hành hạ và trừng phạt mà không biết đau khổ gì là.

Viên Quang và Thi Thiến từ từ quay đầu lại, nhìn gã giám đốc C đang ngồi tr3n khán đài nâng ly rượu đỏ mừng vụ mua bán bất động sản lớn mới với người bên cạnh, xoay tay lộ ra một tia sáng bạc đầy nguy hiểm.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Viên Quang sử dụng vũ khí kỹ năng cá nhân (dao đa năng) 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Thi Thiến sử dụng vũ khí kỹ năng cá nhân (thước cặp hình nón) 】

Nghĩa trang công cộng khu E.

8 giờ 20, bầu trời hoàn toàn tối đen, từ đường số 444 đi vào nghĩa trang đối diện tối tăm và u ám, phía sau cánh cổng sắt chạm khắc rỗng cũ kỹ hai cánh là hàng loạt bia mộ hình bầu duc thẳng tắp lờ mờ trong màn đêm, có thể mơ hồ nhìn thấy bức ảnh của người tr3n bia mộ.

Trong nghĩa trang, ngoài cỏ dại ra thì chỉ có thể nhìn thấy những sinh vật duy nhất là 1, 2 con quạ đang đứng tr3n bia mộ, cất tiếng gọi khàn khàn.

Bên cạnh cánh cổng sắt là một căn phòng an ninh tồi tàn khép hờ, cửa nghiêng xập xệ, chỉ có một chiếc ghế đẩu phủ đầy bụi, rõ ràng là đã lâu không có ai ở đây.

Đường Nhị Đả vẻ mặt phức tạp: “Ông cụ kia bảo nghĩa trang này là cũng là một trong những cơ sở tiện ích ở khu E, đã từng bị giành giựt để mua nhưng bây giờ không có người duy trì.”

“Bởi vì người có tiền ở thành phố Dương Quang đều chỉ muốn mua nhà, ai lại mua mộ làm gì?” Mục Tứ Thành cũng th0 dài, “Tôi cứ có cảm giác mấy cái mộ này như là vật trang trí ấy, trừ bọn nhà giàu ra thì ai mà thèm mua chỗ này?”

Bạch Liễu nở nụ cười: “Không hẳn là đúng.”

Lưu Giai Nghi nhìn chung quanh một vòng, lãnh đạm mở miệng, “Nhà trong nghĩa trang công cộng này không phải bán cho người sống, mà là bán cho người ch3t.”

“Bán cho người ch3t??” Mục Tứ Thành khó hiểu sửng sốt, “Người ch3t rồi thì mua nhà làm gì nữa??”

Mộc Kha không chút ngạc nhiên, bình tĩnh gật đầu: “Theo phân tích lúc trước của Bạch Liễu và những gì ông cụ nói với chúng ta, có thể phỏng đoán đơn giản là các nhà phát triển bất động sản ở thành phố Dương Quang xây dựng mọi thứ đều vì lợi nhuận, vì tiền, hoặc một loại tiền tệ có thể đổi lấy năng suất của con người “.

“Đất đai là tư liệu sản xuất mà họ đã nắm chắc, trong điều kiện độc quyền tư nhân, tư liệu sản xuất này đã trở thành hàng hóa có thể đổi lấy năng suất với giá vô hạn thông qua các hoạt động và quy định khác nhau của các nhà phát triển bất động sản.”

Mục Tứ Thành có chút choáng váng: “Đang nói gì vậy??”

“Tại thời điểm này, năng suất của con người sẽ liên tục bị giảm sút trong quá trình thay thế tiền tệ.” Mộc Kha nhìn Mục Tứ Thành nói: “Nói một cách dễ hiểu, đó là độc quyền tư liệu sản xuất để bắt buộc con người nội cuốn, sau đó thông qua quá trình nội cuốn và cạnh tranh không ngừng giảm năng suất của mình, đồng thời chuyển dời mâu thuẫn sinh tồn ngày càng gay gắt xuống người bên dưới, khiến bạn ghét những kẻ đang cạnh

tranh với bạn, và ngược lại làm bạn phải cảm ơn những kẻ bề tr3n đã giang tay bố thí cho bạn một số tiền ít ỏi.”

“Nhưng tại thời điểm này, đấu tranh vì tiền tệ là vô nghĩa, tiền tệ chỉ là kênh trung chuyển để bọn họ trao đổi năng suất, chừng nào chúng còn làm cho tư liệu sản xuất cao hơn vô hạn, thì năng suất của bạn sẽ không bao giờ lấp đầy lỗ hổng về giá nhà ở.”

“Cho nên đất đai mới là thứ quý giá nhất, nếu những nhà phát triển bất động sản này sẵn sàng sử dụng đất để xây dựng nghĩa trang, thì chỉ có thể giải thích một điều, đó là sau khi xây dựng nghĩa trang, tư liệu sản xuất 【 nghĩa trang 】 cũng có thể được đổi lấy một số lớn lực lượng sản xuất.”

Mộc Kha nói xong, thấy vẻ mặt Mục Tứ Thành vẫn như đang lạc vào sương mù, cậu dừng một chút, uyển chuyển nói: “Lúc học đại học, có phải cậu bỏ qua một số môn học cơ bản bắt buộc không vậy?”

Ví dụ như chủ nghĩa Mác Lenin gì gì đó.

Mục Tứ Thành nghe thì hiểu được ẩn ý châm chọc của Mộc Kha, thẹn quá hóa giận, thế nên cậu quay sang Bạch Liễu đang quan sát lối vào của nghĩa trang, chỉ vào Mộc Kha mách lẻo: “Bạch Liễu, Mộc Kha không nói tiếng người!”

Thành tích tốt, trí nhớ tốt, môn học nào trong lớp cũng nhớ, tưởng mình giỏi lắm sao!

Mục Tứ Thành phẫn nộ gào thét tiếng lòng của học tra lâu năm.

Bạch Liễu ngồi xổm tr3n mặt đất quay lưng lại với Mục Tứ Thành, cúi đầu xuống như đang quan sát dấu chân dày đặc tr3n mặt đất, giọng điệu nhàn nhạt mở miệng:

“Cậu không nghĩ ma quỷ là một nguồn nhân công rẻ mạt tốt hơn cả người sao?”

“Nếu một người làm việc 6 ngày/ tuần, 9 giờ/ngày thì anh ta chỉ làm việc có 54 giờ, trừ đi thời gian dành cho việc ăn uống và đi vệ sinh, làm tròn còn khoảng 50 giờ.”

“Nhưng ma quỷ không cần ăn không cần ngủ, chúng chỉ cần 3 đến 5m2 là có thể sống trong nhà, chúng có thể làm việc liên tục 24/24 không nghỉ, tính ra một con quỷ có thể làm việc 168 giờ/tuần.”

Bạch Liễu chậm rãi đứng lên: “Tương đương với 3,4 người làm việc 996 giờ trong một tuần.”

“Từ quan điểm của các đơn vị năng suất, để con người làm việc sẽ ít hiệu quả và ít lời hơn so với để ma quỷ làm việc, nếu suy đoán cực đoan hơn nữa ——”

Bạch Liễu quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Mục Tứ Thành: “—— Thành phố Dương Quang có một lượng lớn người chuyển đến đây k1ch thích tăng trưởng dân số, nhưng đồng thời lại không quan tâm đến tỷ lệ tử vong, cứ điên cuồng tăng giá hàng hóa và giá nhà đất dữ dội, bất chấp bất kỳ sự kiện tập thể nào,

chẳng hạn như nạn đói, bệnh dịch, tự sát tập thể, cũng không buồn quan tâm xem xét liệu mọi người có thể sống sót ở đây hay không, thậm chí còn ngầm khuyến khích tự tử để ch3t, lợi dụng sự sống còn của những người khỏe mạnh nhất như một cái cớ để loại bỏ một số lượng lớn những người nghèo ở dưới thấp, có phải ở một mức độ nào đó chính là để mọi người biến thành quỷ, chuyển đổi sức lao động của 1 người thành 3,4 đơn vị sản xuất sức lao động hay không?”

“Nói cách khác, nói không chừng người sống chẳng có chút quan trọng nào đối với các nhà phát triển bất động sản, quan trọng là người đã ch3t, tức là ma quỷ có sức lao động rẻ mạt, những thành phần lao động ngầm của thành phố Dương Quang không được phơi bày ra ánh sáng.”

Mục Tứ Thành bị Bạch Liễu nhìn có chút kinh hãi: “Cho nên người ở đây biến thành quỷ mà vẫn phải làm việc sao? Ch3t rồi cũng không được yên thân?”

“Không phải chứ.” Ý tưởng này quá khủng b0, Mục Tứ Thành khoa tay múa tay, vẻ mặt nghiêm nghị cố gắng phản bác, “Này cũng quá thảm, đã ch3t rồi, biến thành quỷ rồi, sao còn phải làm công cho bọn họ làm gì? Sao lại không chạy trốn chứ?”

Bạch Liễu vỗ nhẹ bụi bặm tr3n tay áo của mình, không nhanh không chậm bước đến gần Mục Tứ Thành: “Có xem phim 《 thiến nữ u hồn 》 chưa?”

Mục Tứ Thành không ngờ đề tài đột nhiên nhảy tới đây, sửng sốt một hồi nhưng vẫn thành thật trả lời, “Xem rồi.”

Bạch Liễu nhàn nhạt ừ một tiếng, hỏi lại: “Vậy cậu nghĩ xem, Nhiếp Tiểu Thiến là một con ma, mỗi cuối tuần còn phải cực cực khổ khổ ra ngoài tăng ca, lừa hai người đàn ông để cho Lão Lão hút máu, cuối cùng còn bị cưỡng ép vào đường dây buôn bán phụ nữ phi pháp bán cho Hắc Sơn Lão Yêu, tại sao cô ấy lại không chạy trốn?”

“Cậu nghĩ cô ấy rất thích làm công cho Lão Lão sao?” Bạch Liễu thản nhiên hỏi.

Mục Tứ Thành: “…”

Hỏi thế mà cũng hỏi, không chạy trốn tất nhiên là vì bị Lão Lão nhốt lại rồi sai khiến, chạy không thoát chứ sao!

Mục Tứ Thành cau mày hỏi: “Chẳng lẽ những người này bị nhốt có liên quan đến ngôi mộ?”

Bạch Liễu gật đầu: “Cho nên tôi đồng ý với quan điểm của Lưu Giai Nghi, những ngôi mộ này không phải mua cho người sống, mà là cho người ch3t.”

“Mua?” Mục Tứ Thành càng thêm nghi hoặc, “Các nhà phát triển ở đây còn trả tiền cho ma à?

Bạch Liễu liếc mắt nhìn Mục Tứ Thành: “Tôi không trả công cho cậu, cậu có chịu làm cho tôi không?”

Mục Tứ Thành: “… không làm.”

“Khoan đã, tôi cảm thấy có chỗ kỳ quái,” Mục Tứ Thành sờ sờ cằm, trầm tư, “Nếu tôi là ma và tôi bị mắc kẹt ở thành phố Dương Quang không thể thoát ra, nhưng cho dù có người đề nghị trả lương cho tôi, tôi cũng sẽ không đi làm công.”

Mục Tứ Thành chán ghét liếc nhìn khu đất trong nghĩa trang: “… chưa kể còn phải vất vả mua cái nghĩa trang kiểu địa ngục 18 tầng này nữa.”

“Tôi không cần ăn, tôi không cần ngủ, vì vậy tôi cũng không cần nhà cửa, tiền bạc, cho dù bọn kinh doanh bất động sản có cách nào đó để nhốt tôi ở đây…” Mục Tứ Thành hô hào ầm ĩ nắm chặt nắm tay, “Tôi cũng không bao giờ làm công! Kiếp sau cũng không làm công!”

Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành với vẻ ngưỡng mộ: “Năm đó Nhiếp Tiểu Thiến cũng nghĩ như cậu thì tốt rồi, thật dũng cảm.”

Mục Tiểu Thiến: “……”

Mục Tiểu Thiến liên tiếp bị âm dương quái khí hai lần, cậu dũng cảm nắm chặt tay truyền động lực cho Bạch Liễu cứ như lão yêu cổ thụ thành tinh đang bốc lột hắn: “Cái đệt! Dù sao tôi cũng ch3t rồi! Chẳng lẽ bọn họ còn làm gì được tôi sao! Cũng đâu thể nào bắt tôi ra ngoài dụ dỗ đàn ông cho bọn họ hút máu được chứ!”

“Đương nhiên không phải.” Bạch Liễu nhìn cổng nghĩa trang, nheo mắt trầm ngâm, “Dưới tình huống nào sẽ có thể bắt một người đã ch3t nguyện ý điên cuồng làm công để mua nghĩa

trang công cộng, rồi rúc mình lại trong một ngôi mộ chỉ có 2m2 chứ?”

Lưu Giai Nghi thình lình lên tiếng: “Liệu những người ch3t này cũng phải nộp tiền sử dụng đất giống như người sống, thế nên mới tìm cách trốn vào chung cư hay nghĩa trang hay không?”

“Nhưng nếu anh không nộp tiền sử dụng đất thì cũng đâu thể làm gì anh đúng không?” Mục Tứ Thành khoanh tay ôm nguc run chân rất yang hồ, “Anh đã ch3t rồi còn gì!”

Bạch Liễu thong thả quay đầu, mỉm cười: “Cũng chưa chắc, người sống không trả tiền sử dụng đất nên bị đánh ch3t, còn ma quỷ đã ch3t rồi không ch3t được nữa thì có thể chịu các loại tra tấn hành hạ khủng khiếp hơn.”

“Dù sao, dù có bị tra tấn như thế nào, cậu cũng không thể ch3t được nữa, đúng không?”

Mộc Kha thản nhiên bổ thêm một câu: ” Nhiếp Tiểu Thiến cũng không muốn làm việc cho Lão Lão, nhưng Lão Lão là một cây cổ thụ thành tinh, có thể tra tấn hồn ma, cũng có thể c4m rễ cây của mình vào cổ và cơ thể của những tiểu yêu quái hút máu bọn nó, hành hạ bọn nó đau đớn muốn ch3t, bởi thế phải ra ngoài quyến rũ đàn ông, móc tim họ về cho Lão Lão đấy thôi.”

“Luôn luôn có cách để khiến ma quỷ làm việc cho mình.” Mộc Kha lịch sự nho nhã cười với Mục Tứ Thành, “Cậu nói có đúng không, Mục Thần?”

Mục Tiểu Thiến: "…"

Cảm ơn nha, đồng cảm với nhân vật rất mạnh, có cảm giác như tôi sắp phải ra ngoài dụ dỗ đàn ông luôn rồi đây.

(*) Thiến nữ u hồn là một bộ phim thần thoại - kinh dị - hài hước - tình cảm của điện ảnh Hồng Kông phát hành vào năm 1987, được xếp hạng 50 trong top 100 phim hay nhất của điện ảnh Hoa ngữ. (theo wikipedia)

- ——oOo—

Chương 390

Bạch Liễu đẩy cánh cổng đổ nát của phòng bảo vệ, bước vào nghĩa trang.

Nghĩa trang ở đây không khác gì khung cảnh nghĩa trang bình thường, có hàng bia mộ bằng đá hoa cương, phía trước là bệ nền rộng khoảng 1x2 mét, tr3n bệ có ghi ngày tháng năm sinh, ngày mất, nguyên nhân mất của người quá cố.

Mộc Kha quét mắt nhìn trái phải những cái bệ này, ánh mắt chăm chú giống như đang thu thập thông tin của chúng để phân tích toàn diện, cậu ngẩng đầu lên nhìn Bạch Liễu: "Hơn 80% người ở đây ch3t trước 60 tuổi, tuổi thọ trung bình chỉ khoảng 52 tuổi, nguyên nhân tử vong đều là các loại bệnh nội tạng khác nhau, có vẻ là làm việc trong môi trường độc hại trong thời gian dài dẫn đến tai nạn lao động."

"Không chỉ vậy." Lưu Giai Nghi dừng trước một bia mộ, "Ngày sinh càng muộn thì ngày mất càng sớm."

Cô bé bình tĩnh nói: "Tuổi thọ trung bình của họ đang bị rút ngắn, số người đột tử cũng đang tăng lên."

Mộc Kha theo tầm nhìn của Lưu Giai Nghi, thấy đó là một người phụ nữ 32 tuổi bị đột tử tr3n ghế máy tính: "Từ dữ liệu tr3n bia mộ thì trong khoảng thời gian gần đây, độ tuổi trung bình của nữ giới tử vong giảm xuống còn khoảng 30 tuổi, nam giới giảm xuống còn khoảng 35 tuổi."

“Vừa đúng thời điểm nam giới và nữ giới bước vào độ tuổi sinh sản tốt nhất.” Mộc Kha nhìn Bạch Liễu.

Ánh mắt Bạch Liễu hờ hững nhìn về phía trước: “Vừa bước vào độ tuổi sinh nở thì sẽ ch3t đột ngột, rõ ràng các nhà phát triển bất động sản ở thành phố Dương Quang này đang điều chỉnh tuổi thọ trung bình của tất cả mọi người, điều tiết khống chế để con người tập trung tinh lực cả đời vào công việc, vì nếu sau khi sinh con thì năng suất làm việc sẽ giảm.”

“Như vậy có thể bòn rút tối đa giá trị của tất cả mọi người.”

Mục Tứ Thành nhìn xung quanh, cúi đầu tìm kiếm cỏ cây, nhướng mày nhìn Bạch Liễu: “Ở đây toàn là bia mộ bình thường, không nhìn thấy lối vào tòa nhà nghĩa trang 18 tầng dưới lòng đất đâu cả, cũng không thấy đánh số tầng lầu.”

Đường Nhị Đả nhìn xuống bất động sản tr3n tay: “Tr3n đây có ghi đánh số là 0812.”

Bước chân Bạch Liễu dừng lại, hắn giương mắt nhìn bia mộ: “Cái thứ 12 hàng 8, chắc là cái này.”

Đường Nhị Đả nhìn nơi Bạch Liễu dừng lại, ánh mắt như bị đông cứng.

Nơi đó chỉ có một bia mộ, chung quanh trơ trụi, chẳng có bất kỳ tòa nhà nào khác, nếu Bạch Liễu nói nơi đây là tòa nhà nghĩa trang thì chỉ có một khả năng.

“Dở nền lên đi.” Bạch Liễu bình tĩnh phân công, “Lối vào bên trong mộ.”

Mục Tứ Thành kinh ngạc hỏi lại: “Bên trong mộ? Tức là chúng ta vào luôn tầng một của tòa nhà nghĩa trang luôn à?”

“Nhưng nếu lầu một là cửa ra vào, phải mở ra mới vào được…” Mục Tứ Thành nhìn bia mộ ghi thông tin một thanh niên ch3t năm 26 tuổi, “Vậy mộ của người này ở đâu?”

Đường Nhị Đả cũng cau mày: “Người này ch3t sớm quá, nhìn không giống như mấy kẻ có tiền có thể mua được tầng một nghĩa trang.”

Bạch Liễu lãnh đạm nhìn di ảnh thanh niên tr3n bia mộ: “Đây không phải là tầng một.”

“Theo cấu trúc tòa nhà bình thường thì ngôi mộ này phải là tầng hầm hoặc nhà để xe, là vị trí rẻ nhất trong toàn bộ tòa nhà.”

“Thế nên người được chôn cất ở đây chắc là công dân cấp thấp, không đủ tiền mua nổi một căn nhà trong nghĩa trang 18 tầng.”

Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành hợp sức nâng nền ngôi mộ lên, đợi đến khi nền được nâng lên hoàn toàn nhìn thấy rõ ràng tình huống bên trong, Mục Tứ Thành không khỏi hít vào một

hơi khí lạnh, ngay cả Mộc Kha và Đường Nhị Đả cũng thay đổi sắc mặt.

Nền được nâng lên, phía dưới là một cầu thang tối om nhỏ hẹp chỉ đủ để một người đi qua, đây cũng chẳng phải là cảnh tượng gây sốc gì, điều làm người khác khiếp sợ là tr3n cái nền mộ có một chiếc quan tài bằng nhựa trong suốt, bên trong là một người sống đang cuộn tròn thân thể!

Người nằm trong quan tài khá nhỏ tuổi, thoạt nhìn cứ như một cậu nhóc học sinh còn đang tuổi đi học, ôm hai vai nằm co quắp trong chiếc quan tài có kích thước chỉ bằng 2/3 thân thể với tư thế như đang nằm trong bụng mẹ, ôm chặt lấy mình hô hấp nhẹ nhàng đều đều, hơi sương từ nhịp th0 phả vào thành quan tài tạo thành một vòng sương mù, vẻ mặt căng thẳng đau đớn như sắp ch3t vì ngạt th0.

Đường Nhị Đả lập tức nhấc nắp quan tài, lôi cậu nhóc ra khỏi quan tài, vỗ mạnh vào mặt cậu: “Dậy đi!”

Cậu nhóc ho sặc sụa mấy cái, mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thấy trước mặt có người liền dụi dụi mắt hỏi: “Mấy anh là cư dân mới của tòa nhà nghĩa trang 0812 sao? Ngại quá em vừa mới ngủ quên, để em đứng dậy cho các anh vào.”

Mục Tứ Thành trợn mắt, cậu nhìn thiếu niên đứng dậy nhường chỗ cho bọn họ với vẻ không tin được: “Vừa rồi… em ngủ ở đây?”

Cậu nhóc dường như không cảm thấy đây là chuyện gì lạ, gật đầu: “Dạ, đây là nhà của em, tối em phải về đây ngủ chứ.”

Mộc Kha nhìn chiếc quan tài trong suốt rộng chưa đầy 1,5m2 mà cậu nhóc gọi là "nhà" bằng ánh mắt khó tả.

"Nếu anh là cư dân ở tầng chót của tòa nhà nghĩa trang này." Lưu Giai Nghi nhìn cậu nhóc chằm chằm hỏi: "Vậy người ch3t năm 26 tuổi tr3n bia mộ bên ngoài là ai?

Cậu nhóc gãi đầu: "Đó là anh, chẳng qua bây giờ anh chưa ch3t."

Mục Tứ Thành ngẩng đầu nhìn lướt qua tấm ảnh tr3n bia mộ, nghiêm túc kiểm tra so sánh hết lần này đến lần khác với khuôn mặt của cậu nhóc, cuối cùng gật đầu khẳng định: "Đúng rồi, tuy rằng bức ảnh hơi mờ nhưng chắc là một người."

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn cậu nhóc, nhẹ giọng hỏi: "Nhìn em chỉ khoảng mười mấy tuổi thôi, sao lại dựng bia mộ năm 26 tuổi cho mình?"

"Em 17 tuổi", cậu nhóc giải thích, "Thời điểm em 16 tuổi bắt đầu đi làm vay tiền để mua một căn nhà ở nghĩa trang ở khu E, nhà phát triển đại lý bảo là có thể cho em bia mộ, lúc đó bản thân em không muốn có con, lại không có bất kỳ mong muốn nào khác, đại khái chắc chỉ sống được đến năm 26 tuổi, thế nên em mới nói họ viết ngày mất tr3n bia mộ 26 tuổi là được."

"Bia mộ này được làm như vậy đó." Cậu nhóc không nghĩ rằng mình đang nói điều gì đó kỳ quái, vẫn mỉm cười với bọn Bạch Liễu.

Tâm trạng Đường Nhị Đả trở nên vô cùng phức tạp: “Em mới 17 tuổi, cha mẹ em đâu?”

“Họ ch3t hết rồi.” Cậu bé bình thản nói, “Họ làm việc tr3n công trường xây dựng bất động sản, cả hai đều ch3t sớm, vừa ch3t không bao lâu thì nhà phát triển bất động sản đã thu lại ngôi nhà mà gia đình em vay nợ thời hạn 20 năm.”

“Nhà tuy mất nhưng nợ vẫn chưa trả hết, em vẫn phải trả nợ hơn chục năm nữa, không dành dụm được đồng nào nên chỉ còn cách mua nhà ở nghĩa trang.”

Mộc Kha cụp mắt xuống, nhìn thấy bàn tay rớm máu của cậu nhóc, là đôi bàn tay đặc trưng chuyên kéo dây thừng và làm những công việc nặng nhọc tr3n công trường, cậu khựng lại, mở miệng dò hỏi: “Vậy bây giờ em đang làm việc ở đâu?”

“Tòa nhà mới ở khu C đó, chỗ đó vừa mới khai trương vẫn đang tuyển người, em may mắn được nhận vào làm, lương cũng khá lắm, gần đây em kiếm được rất nhiều tiền nha.”

Thiếu niên nói xong tâm trạng vui vẻ, tự giác trèo vào quan tài co lại thành một cụm, ngẩng đầu lên, mỉm cười thân thiện vẫy tay với đám người Bạch Liễu: “Ngày mai còn phải đi làm, mọi người vào nhà nghỉ ngơi đi, muộn quá không an toàn đâu.”

Thái độ vẫn bình thường như thể cậu nhóc không phải ở nghĩa trang, mà ở một căn hộ bình thường chào hỏi người hàng xóm mới chuyển đến ở bên cạnh.

“Em cũng muốn nghỉ ngơi.” Thiếu niên ngáp một cái nằm trong quan tài, cậu nhóc ấn một cái nút bên cạnh, nền ngôi mộ đứng lên đóng lại giống như cửa thang máy đóng mở tự động.

Nhóm người lặng lẽ tiến vào trong hành lang tối om, mùi hôi thối trong không khí trở nên nồng nặc.

“Đứa trẻ đó chỉ mới 17 tuổi, còn chưa thành niên.” Đường Nhị Đả đột ngột lên tiếng, giọng hơi khàn khàn, “Chỗ quỷ quái gì có thể khiến cho một đứa trẻ 17 tuổi biết thân biết phận nằm ngủ trong ngôi mộ 26 tuổi của mình vậy chứ?”

Giọng nói Bạch Liễu bình thản: “Ở đây chắc không có khái niệm trưởng thành, tiêu chuẩn bọn họ dùng để phân biệt mọi người là có năng lực làm việc hay không, cho nên xem ra độ tuổi cơ bản là 16 tuổi.”

Đường Nhị Đả lại im lặng.

Bước chân của năm người đều đều tiến về phía dưới, khi vừa đến tầng một nhỏ hẹp thấp lè tè, ánh đèn hành lang xanh lam mờ nhạt sáng lên, dưới nguồn sáng này có thể thấy tầng này có năm hộ gia đình, cửa của mỗi hộ được thiết kế theo dạng hẹp đẩy vào, tr3n chốt cửa là cả đống dây xích sắt đã rỉ sét treo lủng lẳng.

Từng hộ sắp xếp từ tr3n xuống dưới, có ba cửa trượt kéo đẩy, bố cục chật hẹp, ánh sáng xanh đậm u tối, mùi thối nồng nặc, cửa trượt thô dày, nhìn tới nhìn lui nơi này giống như một
——

Mộc Kha nhẹ giọng nói: “—— Nhìn giống lò thiêu x4c hơn là tòa nghĩa trang.”

Mọi người dừng lại quan sát xung quanh thì tiếng bước chân cũng dừng lại, đèn hành lang lại tắt phụt.

Trong bóng tối vang lên một vài âm thanh lạch cạch, cánh cửa trượt bị đẩy ra từ bên trong phát ra âm thanh trầm đục, xích kim loại lắc lư va chạm qua lại, có tiếng cọ xát của quần áo và tiếng da thịt nhớp nháp, mùi ôi thiu trong không khí đột ngột nồng đậm hơn nhiều.

Bạch Liễu bình tĩnh lấy ra một chiếc roi dài từ phía sau, quất xuống đất một tiếng “chát” giòn tan.

Đèn cảm ứng bằng âm thanh trong hành lang lại sáng lên.

Dưới ánh đèn xanh mờ ảo lập lòe, tất cả các căn hộ đều chậm rãi đẩy cửa ra, tr3n mỗi cánh cửa trượt là một người đang cong lưng, quần áo rách rưới dính đầy dầu mỡ, đầu tóc bù xù, đầu rũ xuống, hai tay gác tr3n chân bất động không nhúc nhích.

Ruồi bay vo ve xung quanh, phần mép cửa nhễu nhão chất mủ lỏng vàng đục giống như mỡ thối rửa va hóa lỏng, nhỏ lộp bộp từng giọt tạo thành một vũng nước nhỏ tr3n mặt đất, bốc mùi chua hôi tràn ngập trong không khí.

Những sợi xích kim loại treo tr3n chốt cửa đung đưa qua lại, đổ bóng xuống mặt đất một cách bất an.

Mọi người lấy vũ khí kỹ năng ra, cảnh giác dựa vào Bạch Liễu tạo thành một vòng tròn.

Bạch Liễu nhìn xung quanh, bình tĩnh ra lệnh: "Lần này không thăm dò điểm yếu của quái vật, trực tiếp lục soát tìm kiếm giấy chứng nhận bất động sản nghĩa trang của chúng, nếu thành công thì chạy đến tầng tiếp theo, gặp người sống thì mang họ chạy theo, ngoại trừ những tình huống đặc biệt thì đừng làm hại các NPC công dân cấp thấp và nô lệ phòng, bởi nếu mất nhà thì bọn họ sẽ hóa thành quái vật đi lang thang khắp bản đồ, mọi người nghe hiểu hết chưa?"

Mọi người đồng thanh: "Được!"

Ánh đèn trong hành lang lại nhấp nháy vài lần rồi tối sầm lại, trong bóng tối truyền đến tiếng hít th0 quỷ dị, như thể một đám người đang dùng lá phổi đã thối rữa của mình để mô phỏng quá trình th0 hổn hển, một tiếng roi quất xuống đất chát chúa vang lê, đèn sáng trở lại.

Một thi thể lúc nhúc giòi trong mắt và cái hàm thối rữa ngửa đầu hung tợn xông thẳng đến trước mặt Bạch Liễu!

- ——oOo—

Chương 391

Ba giờ sau, 12 giờ, nghĩa trang khu E.

Trong đêm tối yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng th0 quỷ dị truyền đến từ dưới mặt đất, tiếng máu thịt bị xé toạch và âm thanh chém giết từ nghĩa trang số 0812 lướt qua thiếu niên 17 tuổi đang ngủ say trong ngôi mộ 26 tuổi của mình, xuyên qua một đống hỗn độn đầy x4c ch3t và máu b4n vung vãi khắp nơi tr3n mặt tường từ tầng 1 đến tầng 14, đến tầng 15 nơi nhóm Bạch Liễu đang nghỉ ngơi hồi sức.

Một ống tay áo của Đường Nhị Đả đã bị xé rách bươm lộ ra cánh tay tr4n trụi, vết máu văng tung tóe khắp nửa thân tr3n, gã dựa lưng vào cánh cửa khép hờ, hoặc cửa trượt của "lò thiêu x4c", đứng ở nơi xa nhất cách Bạch Liễu, một tay nắm chặt khẩu súng lục còn nóng hổi, tay kia kẹp thuốc ở hai ngón, đầu hơi cúi xuống hút thuốc không thấy rõ vẻ mặt.

Tàn thuốc lá đỏ rực lập lòe trong ánh đèn xanh mờ ảo.

Lưu Giai Nghi mặc áo khoác của Mộc Kha, nghiêng đầu khoanh tay trước nguc dựa vào người Mộc Kha ngủ thiếp đi, Mộc Kha cũng khẽ nghiêng đầu, mắt híp lại từng chút từng chút một, nhưng lúc ngủ lưng cũng thẳng tắp, tư thái đoan chính, Mục Tứ Thành thì chẳng buồn quan tâm như thế, cậu tùy tiện kéo một cánh cửa trượt của lò thiêu x4c, nằm tr3n đó ngủ thẳng cẳng.

Bạch Liễu nắm chiếc roi nhuốm máu trong tay, lãnh đạm đánh giá tình hình.

Trong trò chơi thông được phép sử dụng các chất phục hồi thể lực và chất tẩy trắng tinh thần, vì vậy giấc ngủ đầy đủ và phù hợp là cần thiết để mọi người duy trì trạng thái tràn đầy năng lượng.

Bọn họ một đường quét sạch xuống đến tầng 14 của tòa nhà nghĩa trang, còn một khoảng cách ngắn nữa là tới tầng sâu nhất, Bạch Liễu quan sát thấy tầng 15 không có nhiều quái vật, vị trí tương đối an toàn, thế nên hắn ra lệnh cho mọi người luân phiên nhau ngủ và canh gác.

Trong tình huống cực kỳ kiệt sức như vậy Bạch Liễu thường để hắn và Đường Nhị Đả, những người có sức chiến đấu và tố chất cao hơn canh gác lúc nửa đêm, để ba tân binh kia nghỉ ngơi đầy đủ rồi thay phiên canh gác nửa đêm về sáng.

Dưới sự huấn luyện thi đấu đồng đội lâu dài, Mục Tứ Thành, Mộc Kha và Lưu Giai Nghi đã sớm hình thành thói quen tuyệt vời là nhanh chóng chìm vào giấc ngủ để phục hồi năng lượng nhanh chóng, bất kể môi trường thi đấu có tồi tệ đến đâu, miễn là Bạch Liễu và Đường Nhị Đả canh thức buổi tối, hiện tại chỉ cần Bạch Liễu Lệnh nghỉ ngơi là ba người đều có thể chìm vào giấc ngủ không tới năm phút đồng hồ.

Nhưng gã chủ công gác đêm hôm nay rõ có chút thất thần.

“Đường đội trưởng, anh đang nghĩ gì vậy?” Bạch Liễu nhẹ giọng nói.

Đường Nhị Đả dừng một chút, gã bấm vào giao diện điều khiển hệ thống, mở tắt tiếng hồ quan sát, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Tôi đang nghĩ xem phó bản này sẽ đăng nhập vào hiện thực dưới dạng nào.”

Bạch Liễu thuận thế cũng mở giao diện hệ thống bấm tắt tiếng, sau đó ngước mắt cười với Đường Nhị Đả: “Đường đội trưởng đang nghi ngờ phương thức đăng nhập có liên quan đến tôi?”

“Tôi không biết.” Đường Nhị Đả quay lưng về phía Bạch Liễu, phun ra một ngụm thuốc, “Nhưng theo thông tin mà Tô Dạng đã nói với tôi, tất cả các phó bản mà cậu đã tham gia đều sẽ đăng nhập vào hiện thực hoặc trong tương lai của hiện thực.”

“Tôi không biết đây là quy luật tình cờ hay…” Đường Nhị Đả dừng lại, “đã định sẵn.”

Đường Nhị Đả hít một hơi thật mạnh: “Nếu thành phố Dương Quang đăng nhập vào hiện thực, thì thực sự là…”

“Đăng nhập cũng không sao, chỉ cần có thể tìm thấy điểm mấu chốt trong phó bản này là có thể giải quyết được trong hiện thực.” Bạch Liễu nhẹ nhàng bâng quơ, hắn nhìn thẳng Đường Nhị Đả, “Nhưng đây không phải là điều duy nhất khiến Đường đội trưởng lo lắng thì phải? Tôi cảm giác từ khi vào phó bản có vẻ như anh vẫn luôn suy nghĩ chuyện gì đó, có thể kể cho tôi nghe được không?”

“Tôi đang tự hỏi, liệu tòa nhà Dương Quang nơi đối thủ chúng ta đang sống có liên quan gì đến thành phố Dương Quang này

không…” Vẻ mặt Đường Nhị Đả từng chút trở nên nghiêm nghị, “Trước đó cục xử lý dị đoan đã từng dò xét chỗ đó vài lần, tất cả mọi người và ngay cả máy móc đều không phát hiện ra bất kỳ dị đoan nào.”

“Nhưng hiện tại chúng ta đã biết những người sống ở đó đều là người chơi của hiệp hội Nghĩa trang công cộng Laser, bởi thế để đảm bảo an toàn, trước khi vào trò chơi, tôi đã yêu cầu Tô Dạng kiểm tra đo lường các trị số dị đoan ở tòa nhà Dương Quang một lần nữa.”

Ánh mắt Đường Nhị Đả trở nên sắc bén: “Lần này, trị số dị đoan đặc biệt dị thường.”

“Tô Dạng đang điều tra, nhưng trước khi tôi bước vào trò chơi, bọn họ vẫn chưa phát hiện ra dị đoan ở nơi này, điều này rất kỳ lạ.”

Đường Nhị Đả nhíu mày nhăn lại: “Dị đoan tồn tại bằng cách ảnh hưởng đến mọi người và thường có những đặc điểm rất dễ thấy, chẳng hạn như mùi nước hoa hồng, hình dạng sưng tấy của Huyết Linh Chi ở viện mồ côi Ái Tâm, nhưng dị đoan ở tòa nhà Dương Quang thì khác hẳn, lúc đầu thì kiểm tra đo lường không ra, bây giờ đã kiểm tra đo lường ra thì vẫn không thể phát hiện ra được.”

“Điều khiến tôi lo lắng nhất không phải là chuyện này.” Đường Nhị Đả ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu hít th0 sâu, “Tối hôm qua, để điều tra tình hình của tòa nhà Dương Quang, nhóm Tô Dạng đã di dời cư dân sinh sống. trong đó, còn báo cáo lên cấp tr3n để xin làm nhà tạm cho bọn họ, nói rằng tòa nhà đang xây dở đã bị dị đoan ảnh hưởng, muốn Cục Xử lý Dị

đoan vào cuộc và sử dụng kinh phí để giải quyết vấn đề của tòa nhà chưa hoàn thành.”

“Thế nhưng chỉ cần những người dân thuộc diện di dời ký hợp đồng đồng ý để Cục quản lý dị đoan xử lý căn nhà của mình trong tòa nhà đang xây dở, thì trong vòng hai hoặc ba giờ tất cả bọn họ sẽ bị suy tạng mà không rõ lý do.”

Hai tròng mắt xanh của Đường Nhị Đả lập lòe trong nghĩa trang như hai đốm lửa xanh kỳ lạ: “Cư dân của tòa nhà Dương Quang cũng giống như cư dân của thành phố Dương Quang, bị mắc kẹt một chỗ cùng với căn nhà của mình, ch3t cũng không thể rời đi.”

Hiện thực, tòa nhà Dương Quang, 9 giờ sáng.

Xung quanh khu bất động sản bị bỏ hoang vây đầy băng vải nhựa màu vàng ghi chữ 【 Cấm vào】 thế nhưng lại có rất nhiều người hóng hớt xem náo nhiệt, các nhân viên của cục xử lý mặc đồng phục chỉnh tề cố gắng giữ khoảng cách giữa đám người và tòa nhà xây dở, gân cổ hò hét:

“Xin đừng lại gần!”

“Bên trong đang xử lý vật phẩm nguy hiểm! Xin các vị hãy giữ khoảng cách!”

Tô Dạng lộ vẻ mệt mỏi sải chân bước nhanh, người bên cạnh liền nhanh chóng báo cáo:

“Bên tr3n bảo có thể phê duyệt tài chính để xử lý tòa nhà đang xây dở nhưng khả năng số tiền không nhiều, giá giao dịch của tòa nhà này quá cao, đến hàng chục tỷ, bây giờ cho dù đã biến thành cao ốc bỏ hoang thì cục quản lý cũng không đồng ý đổ vào một số tiền lớn như thế.”

Khuôn mặt người đàn ông lộ vẻ xấu hổ: “Tô đội, chỉ là một thứ dị đoan, số tiền gần 10 tỷ thật sự là quá nhiều…”

Tô Dạng cả đêm không ngủ, anh xoa bóp thái dương vài cái, th0 ra một hơi uất nghẹn trong lồng nguc: “Không phải cục xử lý dị đoan đang muốn xây dựng cục 4 và cục 5 à? Lấy tiền đó xử lý tòa nhà chưa hoàn thành này rồi sau đó sử dụng nó thành cục 4 và cục 5 là được mà, vừa thu dụng tòa nhà dị đoan lại vừa có được cục mới, một công đôi việc còn gì.”

Người đàn ông do dự một chút: “Tiền cục mới…”

“Năm ngoái bên bộ phận tài chính của các anh dùng cả đống dị đoan 3 chi đội chúng tôi bắt giữ để đem cho thuê bên ngoài, kiếm được cả mớ tiền có ít đâu?” Đôi mắt nhạt tròng của Tô Dạng bình thường trông rất hiền lành, nhưng lúc kiên quyết nhìn thẳng vào người khác thì lại có cảm giác không giận tự uy rất đáng sợ.

“Chi phí xây dựng của cục 4 và cục 5 đều lấy từ phần lợi nhuận tích cóp của bản thân đội viên, lúc Đường đội còn tại chức, chi đội 3 luôn là chi đội bắt được nhiều dị đoan nhất trong ba chi đội, lợi nhuận vẫn nhiều nhất, bây giờ tôi muốn dùng khoản tiền này để thu dụng dị đoan, thế nào, bộ phận tài chính của các anh thấy tiền nhiều thì lấy một cái cớ chiếu lệ như thế để đối phó với đội trưởng chi đội 3 đương nhiệm là tôi à?”

Người này bị khí thế Tô Dạng áp chế, vẻ chột dạ không dấu được tr3n mặt, gãi gãi mặt, hơi có chút lấy lòng: "… Tô đội, loại chuyển nhượng tài chính đến mấy chục tỷ như thế này, cũng do anh báo cáo nên chúng tôi mới xem xét nghiêm túc đấy thôi."

"Anh bảo sẽ dùng tiền để sửa chữa cục 4 và cục 5, nhưng nơi này ở quanh trung tâm thành phố, nếu anh xây cục xử lý dị đoan ở đây thì sao mà bảo mật được chứ."

Tô Dạng ngắt lời hắn, vẻ mặt có chút lạnh lùng: "Không xây ở đây thì muốn xây ở đâu? Công việc xử lý dị đoan là phải thu dụng đị đoan, dị đoan chỗ này tụ tập cả đống cả mớ, gây nguy hiểm cho an toàn tính mạng người dân thì bắt buộc phải thu dụng là đúng rồi, thế nên mới cần ưu tiên giải quyết vấn đề trước mắt, xây cục 4 ở đoạn đường này."

"Lúc xây sửa cục 3 ngay giữa chốn phồn hoa đô thị sầm uất đông đúc có thấy các anh nói gì đâu, chẳng qua chỉ là vấn đề tiền bạc mà thôi, đội trưởng cục 3 Georgia đích thân bỏ tiền xây sửa, bên các anh chẳng ai dám hó hé ý kiến nào."

Tô Dạng lạnh lùng nói: "Vị trí chẳng qua là các anh lấy cớ thôi."

"Vị trí đúng là cũng không quan trọng lắm, cũng không phải là không thể xây dựng ở đây…" Người đàn ông dừng lại, "Nhưng mà Tô đội cũng phải x4c định là có thể thu dụng tòa nhà xây dở dị đoan này chứ đúng không."

“Hiện vẫn chưa tìm ra cách thu dụng dị đoan thì bất kể như thế nào, chúng tôi cũng không phê duyệt một khoảng tiền lớn như thế đâu.”

Tô Dạng hít sâu một hơi, nuốt xuống lời nói 【 Tiền này không phải là ba đội chúng tôi kiếm được sao?” 】, lấy bình tĩnh tiếp tục phản đối: “Dị đoan này đã khiến rất nhiều người tự sát, vẫn đang liên tục có người ch3t, nếu các anh không phê duyệt tiền thì các anh có thể chịu trách nhiệm về những vấn đề tiếp theo không?”

Một thành viên trong đội chạy đến bên cạnh, th0 hổn hển ngắt lời Tô Dạng: ” Tô, Tô đội!”

Tô Dạng xoa xoa mũi, giơ tay lên: ” Có chuyện gì, nói thẳng.”

Vẻ mặt đội viên nghiêm trọng: ” Tô đội, hình như dị đoan đang mở rộng phạm vi ảnh hưởng.”

Tô Dạng quay đầu lại: “Ý cậu là sao?”

“Lúc đầu chỉ những cư dân của tòa nhà Dương Quang chuyển đi mới bị ảnh hưởng, vừa rồi có người ở tiểu khu phụ cận giả mạo là cư dân tòa nhà Dương Quang muốn chúng tôi bồi thường cho việc phá dỡ nhà và di dời, thành viên trong nhóm cười khổ, “Bởi vì tình hình quá lộn xộn, nhân viên quản lý lại không tra xét cẩn thận bởi thế giải quyết cho hắn.”

“Ban đầu thì không sao, nhưng vừa rồi hắn đột nhiên khô quắt lại, giống như mỡ thịt trong cơ thể bị cái gì hút hết, chỉ còn lại một tấm da người treo tr3n xương.”

“Người còn sống không?” Tô Dạng vội vàng hỏi.

Đội viên hít một hơi dài: “Hiện tại đã được đưa đến bệnh viện, nhưng người vẫn còn sống.”

Tô Dạng đột nhiên nhận ra cái gì, hai mắt híp lại: “Hắn sống ở đâu?”

“Trong một chung cư cũ cách tòa nhà Dương Quang khoảng 300 mét.” Đội viên này vừa dứt lời thì máy liên lạc của anh ta vang lên, anh ta bắt máy nói nhanh vài câu, sắc mặt khó coi nhìn Tô Dạng, “Vừa rồi có người trong tiểu khu cách đó 500 mét lừa gạt tiền bồi thường cũng bị khô quắt.”

“Tô đội, ảnh hưởng của dị đoan đang tiếp tục mở rộng! Chỉ cần dọn nhà ra khỏi đây tất cả người đều sẽ khô quắt lại!”

Tô Dạng th0 một hơi nặng nề, nhanh chóng ra lệnh: “Trước tiên chuyển hết bọn họ về nhà lại xem có thể giảm bớt tốc độ dị hóa hay không, nhanh lên!”

Sau đó anh quay đầu, lạnh lùng nhìn nhân viên Bộ Tài chính đang sững sờ: “Mười lăm phút, tôi muốn nhìn thấy tiền được duyệt.”

- ——oOo—

Chương 392

Trong game.

Bạch Liễu vỗ nhẹ vai Đường Nhị Đả: “Mau kết thúc trò chơi rồi quay trở về hiện thực xử lý mấy chuyện đó.”

“Ừm.” Đường Nhị Đả hít sâu một hơi, đứng dậy nắm chặt súng, “Yên tâm, tôi sẽ không để ảnh hưởng đến trạng thái thi đấu.”

Bạch Liễu ngoảnh mặt nhìn ba người còn lại đang ngủ: “Sắp đến giờ rồi, đánh thức bọn họ thay ca cho chúng ta nghỉ ngơi đi.”

Đường Nhị Đả gật đầu nhìn Bạch Liễu: “Thực ra, tôi nghĩ rằng với tính cách của cậu, cậu sẽ chọn cách trực tiếp và nhanh chóng hơn để vượt cửa phó bản này chứ.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Đường đội trưởng tưởng tôi chọn cách giết sạch tất cả mọi người trong tòa nhà phải không?”

“Ừm, nhưng cũng không hẳn.” Đường Nhị Đả do dự một giây, “Không biết có phải tôi hiểu nhầm hay không, phí tổn cướp giết chủ nhà ở mấy tòa nhà cũ đúng là quá cao thật, nhưng còn có những tòa nhà mới nữa còn gì, quyền sở hữu của chúng nằm trong tay các nhà phát triển đại lý, vậy tại sao không trực

tiếp giết luôn đại lý rồi giành quyền sở hữu tòa nhà mới vào ngày mở bán luôn?”

“Ví dụ như tòa nhà mới mở ở khu C, nếu muốn thì có thể làm được.”

Nụ cười tr3n mặt Bạch Liễu không thay đổi: “Bởi vì đây không phải là con đường trò chơi chính x4c.”

Đường Nhị Đả giật mình: “Không phải là con đường trò chơi chính x4c?”

“Đây là một trò chơi kinh dị, Đường đội trưởng.” Bạch Liễu nhướng mi cười nhẹ, “Nếu chỉ cần đơn giản giết người là có thể thắng thì có gì mà đáng sợ chứ?”

“Nếu hoàn thành được nhiệm vụ chính mà chẳng có bất kỳ yếu tố đáng sợ nào thì con đường đó không phải là con đường chính x4c.”

Bạch Liễu cười tủm tỉm nói: “Điều này giống với nguyên tắc thiết kế của trò chơi kinh dị.”

Đường Nhị Đả bị dẫn dắt một vòng, gã nhíu mày suy nghĩ sâu xa: “Nhưng thoạt nhìn thì con đường này có tính khả thi nhất.”

“Vậy thì chỉ có một khả năng.” Bạch Liễu cười, “Đó là những yếu tố đáng sợ của con đường này vẫn chưa xuất hiện.”

Khu C, 3g sáng.

Thi Thiến và Viên Quang giấu mình trong đám đông lén lút theo đuôi giám đốc C, Thi Thiến còn mở kỹ năng sương mù phạm vi nhỏ để ẩn thân, bám theo Giám đốc C suốt quãng đường để chờ dịp ông ta tách lẻ.

Trước mắt bọn họ không muốn giết chóc quá nhiều NPC, những NPC này ch3t rồi sẽ biến thành ma, có thể trút thù hận lên người họ và toàn bản đồ, cho nên nếu giảm thiểu được đánh giết thì là tốt nhất, chỉ cần giết NPC mục tiêu là được, cho dù giám đốc C có biến thành ma sau khi ch3t thì cũng chỉ có một con mà thôi.

Một con quái vật thì dễ đối phó, nhưng một nhóm quái vật thì hơi khó nhằn với đội hai người như họ.

Gạt bỏ ba đồng đội làm giảm nguy cơ tử vong, nhưng đồng thời nguy cơ tử vong đối với họ cũng tăng lên, họ phải hành động thận trọng hơn.

Giám đốc C rời khỏi tòa nhà mới thì đi liên tiếp đến bốn năm bữa tiệc ăn mừng, chẳng có dịp nào mà số lượng người dưới 100 người, bọn Viên Quang thập thò chóng mặt nhức đầu đi theo gần ba giờ đồng hồ mới thấy giám đốc C đi đến địa điểm cuối cùng, rồi ngồi lên xe trở lại khu C.

Thi Thiến theo sát phía sau phấn khích: “Hình như ông ta sắp về nhà.”

Tr3n mặt Viên Quang lộ ra một nụ cười nhẹ, anh th0 ra một hơi dài, nhìn chằm chằm chiếc xe dừng trước cửa biệt thự cao cấp khu C: “Đi tới đi lui suốt cả đêm rốt cuộc cũng đợi được đến lúc này.”

Lúc ở bãi đậu xe, NPC giám đốc C đột nhiên chào hỏi mấy vệ sĩ theo sau mình rồi đi về phía phòng vệ sinh trong bãi đậu xe, lúc này chỉ có một vệ sĩ đi theo ông ta.

Thi Thiến và Viên Quang nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy mấy chữ 【 thời điểm tốt nhất để ra tay】 trong mắt nhau, sau đó nhanh chóng chia thành hai bên, Thi Thiến âm thầm sử dụng kỹ năng sương mù che phủ phía sau vệ sĩ.

Viên Quang vòng ra sau, dán người vào tường đi nhanh, anh kéo mũ áo hoodie xuống che mặt, đẩy mũi dao đa năng trong tay ra.

Nhìn thấy vệ sĩ đã bị Thi Thiến sử dụng kỹ sương mù hạ gục nhanh gọn lẹ gục xuống đất không phát ra tiếng động, Viên Quang đi ra khỏi góc tường, cúi đầu đụng vào giám đốc C đang chuẩn bị vào nhà vệ sinh.

Giám đốc C đi mấy cái tiệc rượu liên tục đã uống không ít, hiện tại toàn thân có chút mơ hồ, lúc nói chuyện đầu lưỡi cũng chẳng còn lưu loát: “Cậu, cậu, sao cậu lại có ba đầu? Hai người đến tìm tôi mua nhà sao?… ”

Viên Quang không trả lời, anh cúi đầu, rút dao đa năng của mình ra kề vào cổ giám đốc C từ phía sau, lưu loát xiên thẳng một nhát vào.

Con dao đa năng mỏng manh bùng nổ sức tấn công cực lớn trong tay Viên Quang, máu b4n tung tóe vào tấm gương trong phòng vệ sinh, giám đốc C không còn chút sức lực nào để vùng vẫy, ôm cổ ngã thẳng xuống.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Viên Quang sử dụng vũ khí kỹ năng (dao đa năng) tấn công NPC Giám đốc C 】

【 NPC Giám đốc C đã bị giết】

Thi Thiến từ trong sương mù chạy nhanh qua, ngồi xổm xuống lục soát thi thể, vừa lục soát vừa liệt kê ra miệng: “Thẻ ID, móc chìa khóa, thuốc lá, bao cao su… cái đệt!”

Đôi mắt Thi Thiến sáng rực ngẩng đầu lên nhìn Viên Quang, cô lắc lắc xấp giấy chứng nhận tr3n tay: “Giấy chứng nhận quyền sở hữu tòa nhà mới!”

【 hệ thống nhắc nhở: Xin chúc mừng người chơi Thi Thiến đã giành được quyền sở hữu toàn bộ tòa nhà mới ở Khu C đầu tiên! 】

【Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ chính (có được năm tòa nhà) (1/5) 】

Viên Quang đang ngồi xổm bên cạnhcuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng, anh đỡ Thi Thiến đứng dậy: “Chúng ta rút lui, tìm người phát triển đại lý tiếp theo.”

Nhưng nụ cười tr3n khuôn mặt họ chưa kịp thu hồi thì đã nghe hệ thống liên tục nhắc nhở:

【 hệ thống nhắc nhở: Tòa nhà mới thuộc sở hữu của hai vị hiện đang phát triển, cần phải có dòng vốn đầu tư đều đặn để duy trì quyền sở hữu tài sản, theo giá thị trường bất động sản hiện tại, hai vị cần chuẩn bị số vốn là 60 tỷ trong vòng một giờ, nếu không nguồn tài chính của tòa nhà sẽ bị đứt gãy, nó sẽ ngừng hoạt động và trở thành một ——】

【—— tòa nhà chưa hoàn thành.】

Nụ cười tr3n khuôn mặt Thi Thiến và Viên Quang cứng lại.

【Đếm ngược bắt đầu: 59:59】

Thi Thiến nhanh chóng bình tĩnh lại, đi đến cây ATM gần đó kiểm tra tiền mặt trong thẻ căn cước công dân của giám đốc C, chẳng mấy chốc sắc mặt tối tăm: “Còn không đến 300 triệu.”

Viên Quang hít sâu một hơi: “Những người này đều có kênh kiếm tiền khác, không đặt hết vào thẻ căn cước.”

“NPC giám đốc C sống tr3n tầng cao nhất mà chỉ có 300 triệu trong thẻ căn cước.” Lúc Thi Thiến nghe thấy mấy chữ “Tòa nhà chưa hoàn thành” thì thần kinh căng thẳng hẳn lên, cô cố gắng hít th0 sâu rồi nói nhanh, “Nếu chúng ta muốn gom 60 tỷ trong một giờ, dù có đi cướp chăng nữa thì cũng sẽ phải cướp ít nhất 200 NPC sống tr3n tầng cao nhất.”

Viên Quang nhận ra hiện thực còn nhanh hơn cô, anh cầm dao đa năng dính máu, mũi dao còn đang rỉ máu, khàn giọng nói: “Gom không nổi đâu.”

“Trong hiện thực tình huống của chúng ta còn tốt hơn mà còn không gom nổi 10 tỷ trong ba năm, ở thành phố Dương Quang này làm sao chúng ta có thể gom được 60 tỷ trong một giờ chứ.”

Thi Thiến khó khăn nhắm mắt lại, cô nắm chặt giấy chứng nhận tài sản trong tay: “Tòa nhà đã nằm trong tay chúng ta, chúng ta không thể chạy trốn được nữa, chúng ta phải làm cho bằng được, không thể bỏ cuộc.”

Hai người họ cứ như vậy trầm lặng đối diện nhau.

Viên Quang th0 ra một hơi nặng nề, ngẩng đầu lên, vành mắt có chút đỏ: “Tôi chỉ xúc động một chút thôi, cô nói đúng, đi thôi, cùng nhau tìm cách.”

Thi Thiến gật đầu, cả hai rời khỏi bãi đậu xe.

Thân thể Đồng C nằm trong vũng máu tr3n mặt đất sau lưng bọn họ vặn vẹo một chút, ngón tay động đậy, từ cùi ngón tay mọc ra một cái giác hút màu tím.

Thi thể giám đốc C Dong uốn éo đứng lên, người ông ta đột nhiên phình to mập mạp, hai tay xòe ra biến thành xúc tu giống như động vật chân đốt dài hơn ba mét, đỉnh của xúc tu là một cái giác hút giống như bạch tuộc, nhìn từ bên ngoài có thể thấy răng mọc lởm chởm phía trong.

Cơ thể ông ta bắt đầu sưng vù lên, những vòng tròn ngấn mỡ quấn quanh cổ, bụng và chân tầng tầng lớp lớp, nhìn cứ như lốp xe Michelin bằng thịt người, cảm giác nếu dùng kim chọc vào thì sẽ tuôn ra loại chất lỏng màu vàng nhạt vậy.

【 hệ thống nhắc nhở: Thi thể NPC tử vong dị hóa toàn toàn, trở thành quái vật (nhà phát triển đói khát) 】

【 hệ thống nhắc nhở: Quái vật sẽ lang thang trong tòa nhà mà nó phát triển, tấn công tất cả những ai bước vào tòa nhà, ăn thịt nhai xương uống máu của đối thủ. 】

Mắt và mũi của giám đốc C chồng chất từng lớp mỡ tạo thành ba khe hở nhỏ tí, chỉ có cái miệng đã trở nên vô cùng lớn, hàm răng lởm chởm sắc nhọn, nước bọt không ngừng chảy ra từ đó, cổ họng phát ra âm thanh kỳ lạ khàn khào:

“Những người mua nhà thơm ngon của ta…”

Nó vươn chiếc lưỡi dài sòng sọc ra li3m môi, đôi mắt lóe lên ánh sáng đỏ: “Ở đâu rồi?”

Tòa nhà mới khu C.

Dù đã nửa đêm nhưng trời vẫn sáng rực, những cư dân mong chờ kết quả giao dịch đang hồi hộp chờ đợi bên ngoài phòng kinh doanh.

Thủ tục mua bán ở thành phố Dương Quang là đầu tiên bên mua phải đến vay tiền từ tổ chức cho vay của nhà phát triển, khi nhận tiền xong thì giao tiền cho nhà phát triển, đợi thêm 6, 7 tiếng đồng hồ để nhà phát triển xét duyệt số tiền và tư cách người mua rồi mới bắt đầu phân phát các giấy tờ chứng minh bất động sản xuống dưới

Nhưng quá trình chờ đợi hôm nay dài lê thê đến khó hiểu, gần 4 giờ sáng mà chẳng có một ai đủ tiêu chuẩn cấp giấy phép sở hữu bất động sản.

Người dân càng lúc càng lo âu thấp thỏm chờ đợi, hầu hết bọn họ đều nghèo khó không thể thanh toán hết một lần, phải vay tiền mua nhà rồi trả nợ góp, bây giờ nhà chưa thấy đâu mà người đã mang nợ mấy chục năm, bảo người đã đưa tiền chờ đợi mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa nhận được nhà là một điều cực kỳ khó khăn với họ.

Họ ngước nhìn bóng đen khổng lồ phủ lớp vỏ bê tông cốt thép đứng sừng sững trong đêm tối, tr3n đó đung đưa một vòng đèn LED quảng cáo trang trí có dòng chữ 【Ngôi nhà của Dương Quang, ngôi nhà của hạnh phúc】.

Nhìn thấy câu khẩu hiệu này, sự lo lắng trong mắt họ lại bị dập tắt, dấy lên một niềm khao khát và hy vọng —— đó là tòa nhà mới ở khu C, ngôi nhà tương lai của họ.

Có người nhìn đồng hồ đeo tay, không khỏi nhắc thầm: “Đã gần 4 giờ sáng, sao thủ tục hôm nay chậm vậy?”

Anh ta vừa lải nhải nói xong, một màn hình chiếu ánh sáng đếm ngược màu đỏ khổng lồ xuất hiện tr3n tòa nhà.

【00:10】

【00:09】

Những người chờ đợi bên dưới nhìn vào luồng sáng mơ hồ khổng lồ trong bóng tối, bắt đầu thì thào với nhau:

“Cái gì vậy?”

“Trình diễn ánh sáng ra mắt tòa nhà mới hả?”

Khi hình chiếu ánh sáng đếm ngược đến 【00: 01】, nó biến thành một chữ 【 Thất bại 】 lớn.

Tiểu Đông đẩy cửa phòng kinh doanh ra, sắc mặt tái nhợt, gượng cười cúi đầu xin lỗi mọi người: “Xin lỗi các vị, tòa nhà của chúng tôi đã xảy ra chút chuyện cần phải tạm thời đóng cửa, mọi người vui lòng ngày mai quay lại lấy giấy chứng nhận nhé.”

- ——oOo—

Chương 393

Nhóm người tập trung trước văn phòng kinh doanh của tòa nhà mới khu C bắt đầu xôn xao hỗn loạn, đám đông, giống như một đàn ong bị quấy rầy nhanh chóng tập trung xung quanh cánh cửa vừa hé mở.

Tiểu Đông bị hết người này đến người kia xô đẩy giằng kéo thì hoảng sợ co người vào trong, treo xích sắt lên cửa để ngăn họ xông vào, hoảng sợ hét lên: "Mọi người, giữ trật tự! Ngày mai bộ phận của chúng tôi nhất định sẽ đưa ra giải pháp cho mọi người!?!"

Thật ra cô cũng không biết giải pháp là gì, cô chỉ bị trưởng phòng bộ phận kinh doanh đẩy ra giải quyết vấn đề mà thôi, đến bây giờ Tiểu Đông cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cô cũng giống như những người này, thức trắng đêm chờ đợi phê duyệt chứng minh tài sản thì đột nhiên phát hiện người trong phòng tài chính nháo nhào cả lên, hốt hoảng hét lên rằng tiền đột nhiên hết sạch, rồi đồng hồ đếm ngược đỏ như máu thình lình xuất hiện tr3n tòa nhà bên ngoài.

Tiểu Đông nhìn tòa nhà mới cao chót vót trong đêm tối từ văn phòng kinh doanh, linh cảm mơ hồ rằng những người này sẽ không thể nào lấy được nhà của mình.

Trong đám đông bị chặn ngoài cửa có người bị chen lấn đến nỗi rớt cả giày, nhưng chẳng ai buồn quan tâm, bọn họ vội

vàng nhảy chân đất gào thét lên:

“Sao phải đợi đến ngày mai mới làm?!”

“Tòa nhà đã xảy ra chuyện gì!”

Những câu hỏi dồn dập và căng thẳng vang lên không ngừng trong đêm tối, ai đó tức giận ném đá và giấy vo viên vào người Tiểu Đông:

“Đóng cửa lại làm cái mẹ gì! Nói đi! Sao lại không nói gì vậy!”

“Gặp chuyện chỉ biết trốn! Mở cửa cho chúng tôi vào!”

Tiểu Đông siết chặt đồng phục phòng kinh doanh, chặn chặt cửa không cho ai vào, cứ cúi đầu xin lỗi, đôi mắt đỏ ửng, trong giọng nói có tiếng nức nở:

“Tôi thay mặt toàn bộ tòa nhà gửi lời xin lỗi đến tất cả mọi người.”

Trưởng phòng kinh doanh yêu cầu cô không được mở cửa và không cho người vào, đồng thời yêu cầu cô thay mặt công ty xin lỗi, xoa dịu cơn tức giận của những nô lệ nhà này.

Nếu không thể giải quyết được sự cố, cô sẽ bị sa thải, đồng thời bị trừ lương tháng này.

Cô rất cần công việc này cho nên mới chọn cách để đám người trút giận lên mình, cúi đầu chịu đựng đau đớn và nước mắt, khom lưng hơn 90 độ hết lần này đến lần khác thành tâm xin lỗi.

"Xin lỗi cái rắm ấy! Cô có biết tôi đã trả bao nhiêu tiền cho ngôi nhà này không!" Có người kêu lên thảm thiết, "Tôi mẹ nó cày như trâu như chó đến nỗi suýt tí nữa là đột tử, cái gì cũng không dám ăn, cái gì cũng không dám dùng, cực cực khổ khổ tích cóp tiền cũng chỉ muốn có một căn nhà của riêng mình trú nắng trú mưa, không bị đuổi ra ngoài mà thôi!"

"Cô cút đi! Gọi Giám đốc C ra coi! Ông ta là nhà phát triển đại lý!"

Cuối cùng, có người run rẩy thì thào câu trả lời mà ai cũng sợ hãi thừa nhận: "Có khi nào giám đốc C ôm hết tiền chạy, bỏ tòa nhà dở dang thế này hay không?"

Câu này giống như giọt nước tràn vào dầu sôi làm dấy lên sự bàn tán của mọi người:

"Không đâu? Giám đốc C giàu như vậy lấy tiền của chúng ta làm gì!"

"Khu E, khu B cũng có mấy tòa nhà chưa hoàn thành, hai đại lý bên đó cũng lắm tiền nhiều của đấy thôi…."

"Bên đó bảo là do thiết kế tầng lầu có vấn đề mà?"

“Nhưng cuối cùng lại tu sửa mấy tòa nhà xây dở đó, bảo là không đủ tiền mua vật liệu xây dựng, không trả một đồng nào cho nô lệ nhà …”

“Mấy người nô lệ phòng làm ầm ĩ lên đều bị đội tuần tra đánh ch3t, thi thể còn bị đưa đến bệnh viện giải phẫu để bán đấu giá trả nợ khoản vay tòa nhà …”

Nhóm người chuẩn bị gây rối nghe kể đến đây thì nhìn Tiểu Đông đang đứng trong bộ phận kinh doanh với vẻ mặt khẩn cầu, tuyệt vọng: “… Cô vừa nói ngày mai chúng tôi quay lại đây chờ lấy giấy chứng nhận phải không, tòa nhà của chúng tôi sẽ không có vấn đề gì phải không?”

Tiểu Đông chậm rãi nâng người lên, cô chắp tay trước mặt, c4n chặt môi dưới, một lúc lâu sau mới nặn ra một nụ cười: “Không có gì đâu các vị ạ.”

“Chỉ là lần này giao dịch nhà quá nhiều, cần xử lý số lượng lớn nên bị hoãn lại thôi.”

“Nếu ngày mai, ngày mai không được…” Tiểu Đông khom lưng thật sâu chào mọi người, cô nhéo hổ khẩu mình thật mạnh, cố gắng điều chỉnh giọng nói đang run rẩy của mình, ngọt ngào nở một nụ cười, “Tuần này hoặc tuần sau là có thể giải quyết được.”

“Mời các vị quay về kiên nhẫn chờ đợi.”

Tiểu Đông nhướng người nhìn mọi người, miệng thì cười nhưng khóe mắt lại rơi lệ: “Mọi người nhất định sẽ có được nhà riêng!”

Nhóm người dường như nhận ra điều gì đó, họ lặng lẽ đứng trước Tiểu Đông sắp khóc nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, có người cũng nở nụ cười miễn cưỡng và tự lừa dối bản, lẩm bẩm tự nói một mình, đi về hướng tòa nhà mới:

“Trước đó tôi còn bảo rằng mua nhà ở khu C đáng tin cậy và ít rủi ro hơn.”

“Chờ thì chờ thôi, ngày mai thì ngày mai, một tuần thì một tuần, hai tuần thì hai tuần, tôi chờ đã lâu lắm rồi, chờ thêm nữa cũng không sao…”

“Để tôi đi xem ngôi nhà tương lai của mình trước đã rồi quay về chờ cũng được.”

Người đàn ông lẩm bẩm một mình, vẻ mặt bàng hoàng hoảng hốt, nghiêng ngả lảo đảo bước vào tòa nhà mới đang xây dựng, leo lên từng tầng lại từng tầng, phía sau ông ta không biết từ khi nào có một nhóm người mua tòa nhà cũng đang im lặng đi theo.

Bọn họ trầm mặc leo lên từ tầng trệt tòa nhà, không ai nói với ai một lời, có một số nơi trong tòa nhà vẫn chưa xây xong cầu thang, một số tầng tr3n chỉ có bê tông và khung thép, bọn họ dìu dắt vợ và con cái trèo lên những chân đế công trình nguy hiểm, theo thứ tự tìm kiếm những căn hộ chưa kịp dán số nhà, tự nhiên nói chuyện với nhau:

“Nhà tôi số 1305, có phải là cái này không?”

“Tôi xem qua sơ đồ bố trí căn hộ rồi, căn này mới là của ông, căn của tôi là 1304.”

Họ đứng trong căn nhà bê tông chật hẹp chỉ lợp một lớp nền mỏng khoảng mười mấy hai mươi m2, đưa tay chạm nhẹ vào bốn bức tường, đôi mắt tỏa sáng thứ ánh sáng rất yếu ớt, nhỏ nhoi:

“Chỉ cần bọn họ chưa lấy lại tòa nhà thì cũng không phải là không thể ở, đúng không?”

Có người đứng tr3n rìa ngôi nhà gió lùa tứ phía, nhìn xuống mặt đất đen nhánh của khu C, chỉ có văn phòng kinh doanh và các tầng tr3n cùng của những ngôi nhà xung quanh là thứ duy nhất được thắp sáng, nhìn ra phía xa xa, chỉ có thể nhìn thấy một chút hình bóng mờ nhạt của mặt trăng, và khu làm việc lúc nào cũng sáng đèn của trung tâm thành phố.

Ánh trăng sáng ngời phản chiếu vào trong mắt ông ta, có chút chói mắt người như rơi lệ.

“Thật là đẹp.” Người đàn ông nhìn bầu trời đêm, lẩm bẩm dựa vào bức tường trống, “Tôi sống trong nghĩa trang lâu như vậy đến bây giờ mới biết là có thể nhìn thấy ánh trăng tr3n mặt đất vào ban đêm!”

“Tôi suýt quên mất mặt trăng trông như thế nào rồi.”

“Tốt thật đấy, sống trong một ngôi nhà cao như thế này, có thể nhìn lên mặt trời vào ban ngày và mặt trăng vào ban đêm.”

Ánh sáng trong mắt nhanh chóng vụt tắt, ngữ điệu nhẹ như mây khói bị gió đêm thổi tiêu tán: “Tiếc là tôi không mua nổi căn nhà cao như vậy.”

“Vầng trăng đẹp như vậy, loại công nhân cấp thấp như tôi cả đời chỉ có thể xứng đáng được nhìn thấy một lần.”

Mũi chân ông giẫm lên mép nhà chưa được bịt kín, bước ra ngoài, sau đó từ từ, run rẩy, khẽ mở hai tay trong gió đêm lạnh lẽo rồi nhắm mắt lại, nghiêng người ngã xuống trong trong đêm đen.

Khu E, trong nghĩa trang.

Tầng thứ 18, Mục Tứ Thành lau mồ hôi tr3n trán, th0 dài nhẹ nhõm một hơi, đắc ý quay đầu nhìn Bạch Liễu, trong tay lắc lắc tờ giấy chứng nhận bất động sản nghĩa trang: “Hiệu suất không tồi phải không?”

“Ừm không tồi.” Bạch Liễu cười tủm tỉm nhận lấy, lời nhắc của hệ thống lập tức vang lên.

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu sắp giành được quyền sở hữu tòa nhà nghĩa trang 0812 ở khu E. 】

【Hiện tại vẫn còn thiếu quyền sở hữu căn nhà nơi lối vào mộ bia của nghĩa trang, người chơi Bạch Liễu hãy kiên trì cố gắng nhé! 】

Bạch Liễu giương mắt nhìn mọi người chung quanh: “Chúng ta đi ra ngoài thôi, chỉ còn thiếu quyền sở hữu lối vào nghĩa trang.”

Đường Nhị Đả không nhịn được hỏi: “Cậu muốn cướp nhà nghĩa trang của đứa trẻ 17 tuổi kia sao?”

“Không, trao đổi.” Bạch Liễu cười liếc Đường Nhị Đả, “Đường đội trưởng quên là giấy chứng nhận bất động sản ngôi nhà ma kia tốt hơn nhiều so với nhà nghĩa trang công cộng này sao? Đêm nay giải quyết xong xuôi thì để cho cậu nhóc vào ở.”

“Chúng ta đổi giấy chứng nhận nhà ma để lấy giấy chứng nhận nghĩa ttrang của cậu nhóc đó.”

Bạch Liễu nở nụ cười: “Đường đội trưởng đi trao đổi với cậu nhóc đi.”

Đường Nhị Đả cảm động: “Cảm ơn.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Đừng khách sáo.”

Lúc đoàn người bước ra ngoài, Đường Nhị Đả lại do dự một lần nữa, gã cứ cố tình đi chậm đến bên cạnh Bạch Liễu phía sau, cúi đầu ghé vào tai Bạch Liễu, nhíu mày hỏi: “Bạch Liễu,

lúc trước cậu bảo người của Nghĩa trang công cộng Laser đi theo đường chưa phát hiện yếu tố kinh dị, cậu nghĩ nó sẽ như thế nào?”

“Trước tiên là thi thể của nhà phát triển đã ch3t, theo thiết lập của thành phố này, cấp độ công dân càng cao thì sau khi ch3t dị hóa thành quái vật sẽ có sức tấn công càng lớn, đám quái vật đó không dễ đối phó như vậy…”

Bạch Liễu tiếp tục vừa đi vừa nói: “Còn một điểm nữa, tôi chưa x4c định rõ lắm, nhưng nếu tôi là người thiết kế trò chơi này thì tôi sẽ thiết kế cái này để tăng cảm giác kinh dị và độ khó của đường đi.”

Đường Nhị Đả nhíu mày càng chặt: “Thiết kế như thế nào?”

Bạch Liễu bình tĩnh nói: “Nếu tòa nhà Dương Quang là hình chiếu đăng nhập của phó bản này trong thực tế đúng như anh dự đoán, theo những gì đã xảy ra đối với tòa nhà Dương Quang, khả năng cao là các nhà phát triển ở đây sẽ không giữ tiền trong tay mà tuồn ra ngoài để đầu tư hạng mục tiếp theo, bắt giữ nhà phát triển hoặc giết nhà phát triển sẽ chỉ dẫn đến một điều —— ”

“—— đó chính là tạo ra tòa nhà chưa hoàn thành.”

Bạch Liễu quay đầu nhìn Đường Nhị Đả: “Cả tôi và anh đều biết tòa nhà chưa hoàn thành trong hiện thực đã gây ra chuyện gì.”

Đường Nhị Đả im lặng một lúc, sau đó gã chậm rãi nói từng chữ một: “Ý cậu là cư dân của những tòa nhà chưa hoàn thành này sẽ tự sát.”

Bạch Liễu bình tĩnh gật đầu: “Ừ, sau khi tự sát những cư dân này rất có thể sẽ biến thành ma, nếu tôi đoán không lầm, đám ma quỷ này sẽ trút giá trị thù hận lên đầu người chơi đã giết người phát triển, tức là những người phát triển mới.”

“Nếu hai người Nghĩa trang công cộng Laser thực sự đã giết chủ đầu tư.” Bạch Liễu thờ ơ nhìn Đường Nhị Đả, “Nếu họ không thể ngăn cản thành công những cư dân của tòa nhà đang xây dở tự tử, thì tiếp theo bọn họ sẽ bị đám quỷ nhảy lầu đó đuổi giết đến ch3t.”

Khu C.

Hai bóng người chật vật nghiến răng chạy như điên trong đêm tối, tr3n mặt mang đủ loại vết thương, tr3n tay cầm theo một túi đựng thẻ ID.

Anh và Thi Thiến vừa ra ngoài cướp, nhưng ròng rã một tiếng cũng không gom đủ nổi 60 tỷ, hiện tại đã sắp hết giờ nên chỉ còn biết chạy về tòa nhà mới.

Viên Quang không hiểu tại sao mình lại muốn chạy đến đó, rõ ràng là mọi thứ đã không thể cứu vãn, hệ thống đã thông báo cho anh biết rằng tòa nhà đã trở thành tòa nhà chưa hoàn thành, bây giờ cho dù anh chạy tới đó nhìn chằm chằm vào tòa nhà, cũng không thể kiếm ra 60 tỷ từ không khí để cứu những người sống trong đó.

—— Cũng giống như trong thực tế.

Nhưng mà……

Nhưng mà……

Anh biết một tòa nhà chưa hoàn thành sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho dù không thay đổi được gì, cho dù những người ở đây chỉ là một đống dữ liệu, một đống NPC vô nghĩa.

Anh cũng không thể tuyệt vọng nhìn bọn họ, từng người từng người từ tr3n cao nhảy xuống!

Anh đã thấy đủ rồi!!

Viên Quang chạy điên cuồng đến mức th0 không nổi, môi tím tái, với tốc độ chạy cực nhanh như thế, hai bàn tay anh run lên trong gió giống như hai sợi mì yếu ớt.

Tại sao mọi người cứ nhất định phải có nhà để sinh tồn chứ?

Anh đã tự hỏi mình câu hỏi này vô số lần, khi anh đang ngủ, khi anh không ngủ được, khi anh đang làm việc và khi anh làm thêm giờ ——

—— Lúc anh bước lên mép ngôi nhà đang xây dở của mình suýt nữa thì nhảy xuống, bị chú Vương kéo lại tát cho vài cái, anh cũng đang tự hỏi như thế.

Chú Vương mắng anh: “Không phải nói là sau khi cha cậu qua đời, mẹ cậu cả đời cũng chưa từng ở nổi một căn nhà tử tế, cậu nhất định kiếm cho mẹ một căn nhà hay sao? Sao bây giờ lại vội vàng muốn xuống đó đoàn tụ với cha cậu vậy hả?”

“Trả nợ thì trả nợ, chú của cậu hơn 30 tuổi, trả nợ thêm 30 năm cũng hơn 60 tuổi, chú của cậu cũng có nghĩ đến chuyện nhảy xuống thế này đâu!” Chú Vương chửi ầm lên, tát anh hai cái tát, “Cậu mới bao lớn chứ! Vay có 20 năm thì có sao đâu! Chẳng lẽ không trả nổi à!”

“Hai mươi năm sau lại là hảo hán, có thể làm lại từ đầu, mua nhà cho mẹ!”

Chú Vương siết chặt vai anh: “Viên Quang, đừng ch3t, nếu cậu ch3t thì chẳng còn gì hết.”

“Viên Quang, chú chịu không nổi nữa.” Vương Thuật Tề tiều tụy đến mức như đã già đi ba mươi tuổi chỉ qua một đêm, tóc tr3n đầu bạc trắng, cúi đầu khuỵu gối trước mặt Viên Quang, nước mắt ròng ròng, “Để chú thi đấu đi, để chú Vương ch3t đi.”

Trò chơi này giống như một bữa tiệc tang lễ lớn vậy, tất cả những người từng ôm Viên Quang và bảo anh đừng ch3t cuối cùng lại nói với anh bằng nhiều cách khác nhau ——

【 tiểu Viên, dì thật sự chịu không nổi nữa, để dì ch3t đi】.

Nhưng khởi đầu của những đám tang dồn dập này chỉ là một buổi họp mặt bình thường của các gia chủ mà thôi.

Nhà phát triển đã cử một nhóm luật sư đến làm việc với nhóm chủ sở hữu căn hộ, gửi một đống tài liệu với nhiều từ vựng chuyên môn phức tạp và tiếng Trung Quốc mà ít người có thể hiểu được, Vương Thuật Tề liên tục hỏi trong nhóm xem có ai có thể hiểu được không.

Viên Quang cẩn thận gửi một câu: 【 Con có thể hiểu được một chút… 】

Vì vậy, anh được tất cả các chủ sở hữu chào đón nồng nhiệt và trở thành 【 Trưởng nhóm chủ sở hữu căn hộ Dương Quang】, thay mặt các chủ căn hộ đứng ra truyền đạt ý kiến của bọn họ.

Bất cứ khi nào nhà phát triển hỏi chủ sở hữu, mọi người sẽ đồng thanh trả lời:

【Chúng tôi tin vào tiểu Viên! 】

Dường như kể từ đó, đây đã trở thành một nhận thức đơn giản, vô duyên vô cớ ăn sâu vào tiềm thức của anh.

Chúng tôi tin tưởng vào tiểu Viên, vì vậy tiểu Viên là hy vọng của chúng tôi, chúng tôi tin vào tiểu Viên, vì vậy tiểu Viên không thể từ bỏ.

Chúng tôi tin tưởng vào tiểu Viên, vì vậy tiểu Viên phải sống sót.

Gió lạnh xuyên thấu qua phổi đang chạy kịch liệt tạo ra cảm giác nóng bỏng như thiêu đốt trong cơ thể, nước mắt Viên Quang vô thức bay ra từ trong hốc mắt, anh th0 phì phò từng hơi một, chạy như bay đến tòa nhà đang xây dở dang, chạy đến sắp nôn cả ra ngoài.

Tr3n những căn hộ cao cao trụi lủi không có mái che, không có cửa sổ, không có rào chắn của tòa nhà, đám người đang liên tục tiến đến rìa ngôi nhà hướng ra ngoài như những x4c ch3t biết đi.

Giống như chú Vương chuẩn bị nhảy xuống trước đó vậy.

Bọn họ tiến lên từng bước, trong bóng đêm tựa như những hòn đá, âm thầm ngã xuống đất từ căn hộ của mình.

Viên Quang hét lớn một tiếng: "Đừng ch3t!!!!"

"Ch3t rồi——!! Thì không còn gì cả!!!"

Viên Quang nước mắt nước mũi giàn giụa khóc lớn: "Xin mọi người hãy sống sót!!!"

- ——oOo—

Chương 394

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Viên Quang trang bị thân phận《 Sách Quái Vật: Họa sĩ căm ghét chính mình》 】

Sương mù lan ra từ lòng bàn chân Viên Quang theo bước chạy của anh, anh vừa gào thét vừa khóc lóc, dao đa năng trong tay biến thành một cây bút lông ở trạng thái pixel, vẽ mạnh về hướng những người đang rơi xuống.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Viên Quang sử dụng kỹ năng thân phận (vẽ theo lớp) 】

(*) 图层绘制 : Layer drawing là vẽ theo lớp, một tính năng khi vẽ đồ họa, PTS này nọ nhé mn.

“Sống sót!!!”

“Chỉ có sống sót thì mới có hy vọng!!”

Sương mù quét qua toàn bộ không gian giống như một vụ nổ lớn, một lớp màu xám giống như pixel nhanh chóng bắt lấy tất cả những người đang rơi xuống với vận tốc chớp nhoáng, bọn họ rơi vào lớp màu xám đó, nảy lên nảy xuống như rơi vào lớp bông gòn rồi tiếp đất an toàn.

Không ai bị thương.

Nhận ra điều đó, Viên Quang thất thần ngồi phịch xuống đất, một giây tiếp theo, anh lao tới nắm lấy cổ áo một người trong số họ, không do dự đấm luôn một phát vào mặt.

Nước mắt anh ràn rụa, vừa đánh NPC còn sống vừa rống lên: "Tại sao lại muốn ch3t! AAAA!"

"Ch3t rồi thì chẳng còn gì cả!"

Viên Quang bật khóc, anh nghẹn ngào: "Chú ch3t rồi nhưng chúng tôi vẫn còn sống, chúng tôi sẽ rất buồn."

"Bởi vì mọi người không còn nữa…"

Liên tục hy sinh những người đã ch3t năm này qua năm khác nhưng Viên Quang chưa bao giờ tuyệt vọng, bởi vì anh biết mọi người đều đã cố gắng kiên trì đến lúc không thể kiên trì được nữa, sau đó nói lời xin lỗi anh, tiểu Viên, tôi không chịu được nữa.

Không phải bọn họ đi tìm cái ch3t, chỉ là bọn họ không thể chịu đựng được nữa và cần phải nghỉ ngơi, họ đều ch3t trong hy vọng.

【 tiểu Viên, chú nghỉ ngơi một lát, chờ con thắng thì chúng ta sẽ trở về! 】

【aiz, dì cũng đuối sức rồi, mệt mỏi quá, các con cố gắng thi đấu rồi phục sinh dì nhé! 】

【 Viên hội trưởng, kế tiếp giao cho anh! 】

Chú Vương quỳ ở trước mặt anh, chậm rãi ngẩng đầu lên, gương mặt đầy nước mắt hiện lên nụ cười, vỗ vỗ vai Viên Quang: “Sao lại cảm giác như con muốn khóc vậy? Khóc cái gì chứ, đừng khóc.”

“Chú chỉ đến nghĩa trang của chúng ta nghỉ ngơi một lát, chú biết nếu có tiểu Viên thì một ngày nào đó…”

“Mọi người sẽ được ra khỏi nghĩa trang.”

“Đám người chúng ta chỉ là quá mệt mỏi tạm thời gửi gắm tử vong ở nơi đó, đợi đến ngày hôm sau, khi mặt trời mọc chiếu ánh nắng vào tòa nhà của chúng ta, thì đám người bất tử chúng ta sẽ tỉnh lại!”

Tất cả mọi người ch3t trong trò chơi bị lôi kéo nhảy lầu trong hiện thực đều quay đầu lại nhìn Viên Quang phía xa, tr3n mặt không có nước mắt, không có khóc nức nở, không có tuyệt vọng, chỉ có nụ cười tràn ngập sự tin tưởng vẫy chào Viên Quang:

“Hẹn gặp lại, tiểu Viên.”

【Chúng ta tin rằng một ngày nào đó tiểu Viên sẽ chiến thắng cùng chúng ta. 】

【 vất vả cho con rồi tiểu Viên, tạm thời bảo quản tử vong của chúng ta nhé. 】

Không ngừng có người nhảy xuống tòa nhà, Viên Quang ngửa đầu nhìn, chạy vội về phía trước cùng với Thi Thiến, nghiến răng vung bút vẽ ra, nước mắt nóng hổi tuôn trào.

“Đừng ch3t!!!” anh khàn giọng run rẩy gào thét, “Đừng ch3t trong tuyệt vọng!!”

“Kiên trì thêm một lúc nữa đi mà!!”

Mọi thứ trước mắt bắt đầu mờ đi.

Viên Quang vẫn nhớ lần đầu tiên họ tham gia giải đấu, khi đó mọi người vẫn còn sống, lướt tới lướt lui giao diện đăng ký của hệ thống, suy nghĩ kỹ càng về tên đội tham gia.

Có người nói đùa, hiệp hội chúng ta đen đủi như thế này, hay là gọi là nghĩa trang đi?

Mọi người đều phá ra cười haha đồng tình nhất trí, có người hỏi vậy nghĩa trang gì bây giờ.

Vương thúc gãi gãi đầu quay đầu nhìn về phía anh: “Tiểu Viên, gọi là nghĩa trang công cộng ánh mặt trời nhé, con thấy thế nào?”

“… Tên gì phèn quá, chú ơi.” Viên Quang chưa kịp trả lời thì đã có người phàn nàn rồi.

“Ánh nắng đúng là có hơi tầm thường, không hợp thời thượng gì mấy.” Chú Vương suy nghĩ một hai giây rồi nghiêm túc hỏi: “Hay là đặt tên chiến đội kiêu kiêu một tí nhỉ…”

Chú Vương nhìn Viên Quang: “Tiểu Nguyên, con có biết loại ánh sáng nào còn mạnh mẽ hơn cả ánh mặt trời không?”

Viên Quang giật mình: “… kích quang?”

“Nghĩa trang kích quang có chút kỳ quái…” Chú Vương lại rơi vào vòng xoáy tự hỏi.

Có người bên cạnh gợi ý: “Kích quang tiếng Anh gọi là gì?”

Viên Quang chậm rãi nhớ lại rồi nói: “Laser.”

“La-Se-er?” Chú Vương mang theo khẩu âm chậm rãi lặp lại lời của Viên Quang, cười thành tiếng, “Cái này được đấy, rất phong cách nước ngoài! Dùng cái này đi!”

Viên Quang đang chạy trong đêm ngã xuống, tầng tầng lớp lớp tràn ra tr3n đầu, hàm răng nghiến chặt chịu sức nặng của mọi người rơi xuống, tĩnh mạch tr3n cổ vì dùng sức mà nhảy dựng lên, nhưng anh vẫn không lùi bước.

Đôi mắt anh nhìn vào một điểm nào đó trong không khí, thét lên tê tâm liệt phế, như thể tiếng thét phát ra từ khoang nguc và linh hồn của Viên Quang:

“Laser là dạng ánh sáng mạnh mẽ nhất!”

“Chúng ta, chỉ cần chúng ta sống, chỉ cần chúng ta tồn tại, chúng ta sẽ không bao giờ chịu thua ánh mặt trời!!!”

Hồ quan sát.

Những người ở Nghĩa trang công cộng Laser nhìn chằm chằm Viên Quang đang đổ mồ hôi và nước mắt tr3n màn hình lớn, họ biết những điều Viên Quang nói vừa rồi chính là để họ nghe.

Bọn họ chậm rãi đứng lên, có người hít sâu một hơi, giương loa hét lớn với Viên Quang tr3n màn hình lớn:

“Nghĩa trang công cộng Laser, nhất định phải thắng!”

“Nghĩa trang công cộng Laser, số một!”

” Hội trưởng cố lên!”

“Chúng tôi tin tưởng hội trưởng!!”

“Chúng tôi sẽ nỗ lực kiên trì đến giây cuối cùng!”

Bọn họ gào rống đến nỗi các cơ mặt đều run rẩy, như thể hy vọng âm thanh có thể vượt qua rào cản của màn hình để đến bên Viên Quang, chia sẻ nâng đỡ các lớp nặng nề đó với anh.

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy Chiến Thuật Gia trong game cổ vũ cho đội viên của mình ngoài game.” Charles ngồi bên cạnh chống cằm, quan sát tình huống tr3n màn hình lớn một cách thích thú, “Nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy đội viên ngoài hồ quan sát cổ vũ cho Chiến Thuật Gia trong game luôn đấy.”

“Nghĩa trang công cộng Laser, một hiệp hội thần kỳ.”

Vương Thuấn trăm mối cảm xúc ngổn ngang nhìn cảnh tượng tất cả các thành viên ở phía đối diện đứng lên cổ vũ Viên Quang, sau đó liếc nhìn dữ liệu báo cáo tr3n giao diện hệ thống.

… Tốc độ tăng trưởng Hồ Đánh Cuộc của Laser đang tăng lên, nhưng hiện vẫn còn khá thấp.

Khán giả rất thực tế, nếu bạn đang trong tình huống xấu tức là tình huống xấu, cũng chẳng có bao nhiêu người có khả năng lật ngược thế cờ, khán giả không bao giờ đồng tình với kẻ yếu thế.

Nhưng… Vương Thuấn đã có cái nhìn khác về các thành viên của Nghĩa trang công cộng Laser, những người đang cố sức gào thét kích động.

Họ cố gắng không phải để giành được thiện cảm từ người khác.

Cho dù họ suy sụp trong thực tế, cho dù trò chơi không có lợi cho họ, họ cũng không vất vả để lấy lòng người khác để trở thành ngôi sao, họ chỉ là những người bình thường đang cố gắng tồn tại.

——Họ đã vật lộn thống khổ tồn tại vì những "người" sống trong nghĩa trang đã đặt hy vọng vào họ.

Thi Thiến bước tới, dùng bả vai giúp Viên Quang chống đỡ các lớp vẽ, chân Viên Quang mềm nhũn suýt chút nữa là quỳ luôn tr3n mặt đất, nhờ Thi Thiến đỡ lấy một phần mới c4n răng gượng dậy, đỡ lấy từng người rơi xuống đó, ôm chặt lấy bọn họ.

"Sẽ ổn thôi."

"Mọi thứ rồi sẽ qua."

" Một ngày nào đó…" Tr3n mặt Viên Quang dính đầy bùn, hai tay chi chít vết cắt, ôm lấy người đàn ông nhảy xuống sau khi nhìn thấy mặt trăng, ngẩng đầu, hít sâu một hơi chậm rãi rồi th0 ra, "Cho dù sống trong nghĩa trang đi nữa, nhưng một ngày nào đó chúng ta sẽ còn sống để nhìn thấy ánh mặt trời chiếu sáng. "

Người đàn ông dựa vào vai Viên Quang, từ từ ôm lại Viên Quang, nước mắt bất giác chảy dài: “Thật sao?”

Viên Quang nhắm mắt lại, ôm chặt ông ta: “Thật.”

“Tôi và tất cả bạn bè của tôi đều tin vào lời tiên tri đó.”

- ——oOo—

Chương 395

Khu E.

Đợi Đường Nhị Đả trao giấy chứng nhận bất động sản cho đứa nhỏ xong, Bạch Liễu nghe thấy hệ thống của mình nhắc nhở:

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã nhận được tòa nhà nghĩa trang 0812 ở khu E, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ chính (1/5) 】

Sau khi x4c nhận Bạch Liễu có được tòa nhà nghĩa trang, Đường Nhị Đả hỏi: "Chúng ta đi tiếp qua tòa nhà khác?"

"Chờ đã!" Đứa nhỏ lấy được giấy chứng nhận bất động sản ngập ngừng kéo Đường Nhị Đả lại, "Các anh đuổi hết ma quỷ ra khỏi tòa nhà rồi lấy giấy chứng nhận bất động sản của họ sao?"

Đường Nhị Đả liếc nhìn Bạch Liễu, nhận được cái gật đầu của Bạch Liễu, gã trả lời: "Chỉ lấy đi giấy chứng minh bất động sản thôi, không đuổi họ ra ngoài."

Đứa nhỏ th0 phào nhẹ nhõm: "Không đuổi đi thì tốt rồi."

Bạch Liễu nhướng mày: "Em không sợ đám ma quỷ này à?"

“Họ không phải là ma quỷ gì đâu ạ.” Cậu nhóc nhìn vào đôi mắt đen nhánh của Bạch Liễu, “Họ chỉ là những người sống dưới lòng đất.”

Bạch Liễu có chút hứng thú, hắn bước tới: “Thật ra anh rất tò mò một chuyện, em biết sau khi ch3t người ta biến thành ma rồi vẫn sẽ làm việc, sao em lại chỉ muốn sống đến 26 tuổi thôi vậy?”

“Ch3t còn vất vả hơn cả sống, vậy tiếp tục sống không phải tốt hơn sao?”

Đứa nhỏ im lặng một hồi, cúi đầu khẩy khẩy móng tay, nhẹ giọng nói: “Bởi vì em sống cũng không có gia đình.”

“Bố mẹ em đều đã mất, đợi em trả nợ xong rồi ch3t đi thành ma thì có thể sống chung với bọn họ ở nghĩa trang này, vất vả cũng không sao, người một nhà vẫn luôn bên nhau là được, khổ sở đến mấy cũng có thể chịu đựng được.”

Bạch Liễu bình tĩnh hỏi: “Cho dù vì vậy mà ch3t em cũng không quan tâm?”

Đứa nhỏ ngẩng đầu, nghiêm túc trả lời Bạch Liễu: “Thật ra em không nghĩ là mình đã ch3t.”

“Tuy rằng thi thể không được ăn, không cần ngủ, ngày nào cũng chui rúc trong nghĩa trang chật hẹp, nhưng em nghĩ chỉ cần cả nhà được ở bên nhau, giúp đỡ lẫn nhau, thì dù ở đâu đi

nữa, dù có khó khăn đến mức nào, gia đình em cũng sẽ không bị diệt vong.”

Cậu nhóc cười rộ lên: “Bởi vì em nghĩ, một ngày nào đó, gia đình em sẽ có thể đi từ nghĩa trang lên mặt đất để nhìn ngắm ánh sáng mặt trời.”

“Ngay cả khi em ch3t và cơ thể của em thối rữa, chỉ cần hồn ma của em còn tồn tại lang thang dưới lòng đất, thì sẽ luôn có một ngày đó.”

Bạch Liễu hỏi: “Vừa rồi sao lại sợ những hồn ma sống trong nghĩa trang này đuổi ra ngoài?”

Đứa nhỏ dừng lại, do dự một lúc rồi nói: “Các anh không biết sao?”

“Lúc mọi người đi lại bên ngoài thì các nhà phát triển còn sống sẽ thu phí quản lý đất đai, còn nếu ma quỷ đi lại bên ngoài thì các nhà phát triển đã ch3t sẽ thu máu quản lý đất đai.”

“Máu quản lý đất đai?” Bạch Liễu nhắc lại, “Đây là cái gì?

Đứa nhỏ co rụt đầu lại, cẩn thận liếc nhìn từ bên này sang bên kia, tiến đến gần Bạch Liễu, lấy tay che miệng, trầm giọng nói: “—— Người phát triển sau khi ch3t cũng sẽ trở thành ma, chúng hút máu ma công dân cấp thấp và ma công dân hạng hai.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống: “Máu của ma không thể tái sinh đúng không? Nếu bị hút khô thì sao?”

“Hút khô máu thì hút đến cốt tủy, hút khô cốt tủy thì sẽ ăn luôn da thịt, nếu da thịt cũng bị ăn luôn thì sẽ không còn gì nữa.” Đứa nhỏ nói xong, bả vai bắt đầu run rẩy, “Nếu bị hút đến bước đó thì thật sự sẽ ch3t luôn.”

Bạch Liễu nhìn đứa nhỏ đang phát run: “Em có biết đám ma phát triển đó ở đâu không?”

Đứa nhỏ chậm rãi lắc đầu: “Em không biết, em chỉ mới sống ở đây một năm, một phần là do cha mẹ đã khuất kể lại cho em nghe, một phần là do em quan sát rồi rút ra kết luận.”

“Nhưng nếu anh đang tìm nhà phát triển đã ch3t…” Đứa nhỏ ngẩng đầu lên nhìn Bạch Liễu, “Anh có thể sang mấy tòa nhà chưa hoàn thành ở các khu còn lại thử xem.”

Bạch Liễu suy nghĩ hai giây, sau đó gật đầu cảm ơn nói: “Người phát triển tòa nhà nghĩa trang này cũng đã ch3t?”

Đứa nhỏ này ngẩn ra: “… Nghĩa trang này được một trong năm người phát triển lớn nhất khu E xây dựng, ông ta đã ch3t rất lâu rồi.”

Ánh mắt Bạch Liễu tối sầm lại: “Các nghĩa trang ở mỗi khu đều do các người phát triển lớn xây dựng sao?”

Đứa nhỏ này gật đầu: “Nghĩa trang thuộc hạ tầng, đều được người phát triển lớn của các khu xây dựng từ đầu luôn, nhưng nay họ đều đã qua đời, để lại tài sản cho con cháu của mình, hiện tại 5 tập đoàn công ty phát triển bất động sản lớn nhất tại thành phố Dương Quang đều bắt nguồn từ 5 người đó.”

Bạch Liễu bình tĩnh hỏi: “Sau đó nghĩa trang này có phát triển thêm hoặc chuyển giao nhượng quyền tài sản gì không?”

Đối phương suy tư một hồi: ” Hình như không có, vẫn luôn như thế thôi ạ…”

“Vậy thì quyền tài sản của tòa nhà nghĩa trang vẫn nằm trong tay các người phát triển lớn.” Bạch Liễu dừng lại, hắn nhanh chóng bình tĩnh nhìn xung quanh, rồi nhanh chóng ra lệnh, “Đường đội, mang theo đứa nhỏ này, chúng ta rời khỏi đây ngay lập tức, có thứ gì sắp xuất hiện.”

【 hệ thống nhắc nhở: Xin chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã giành quyền sở hữu tòa nhà nghĩa trang 0812 ở khu E từ người phát triển lớn của khu E. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã làm phiền (người phát triển của khu E), đối phương rất tức giận vì bị bạn cướp tài sản, sẽ thức dậy từ mặt đất đuổi theo và gi3t ch3t bạn! 】

【(Người phát triển của khu E) sắp tấn công! 】

Mặt đất rung chuyển kịch liệt giống như tiếng bước chân của một loài nào đó cực kỳ nặng nề va chạm vào mặt đất, từng

bước tiến gần về phía bên này, một âm thanh trầm đục truyền đền từ dưới mặt đất kèm theo mùi thối rữa nồng nặc kinh tởm khiến người ta muốn ói.

Nhóm người Bạch Liễu nhanh chóng lui ra ngoài, Mộc Kha và Mục Tứ Thành vừa cản lại phía sau, vừa quay đầu nhìn mặt đất nghĩa trang rung chấn trong luồng sương mù u ám, hai người đồng thanh báo cáo: "Quái vật di chuyển tốc độ thấp, không có ai đuổi theo!"

"Không." Bạch Liễu cúi đầu nhìn xuống luồng máu dưới da mu bàn tay mình đột nhiên phập phồng lên xuống, mạch máu trong nháy mắt co rút lại, " Quái vật đuổi kịp rồi."

【 hệ thống cảnh cáo: Người chơi Bạch Liễu đang bị hút máu, giá trị sinh mệnh đang giảm mạnh!…… 87…… 73……】

Lưu Giai Nghi nhanh chóng đưa cho Bạch Liễu một chai thuốc giải, Bạch Liễu cầm lấy uống cạn, sau lưng Đường Nhị Đả đột nhiên vang lên một tiếng ho dữ dội, đứa nhỏ 17 tuổi được Đường Nhị Đả cõng phía sau đau đớn nức nở giãy giụa.

Đường Nhị Đả nhanh chóng đặt cậu nhóc xuống đất, mặt đứa nhỏ tái xanh, miệng và bụng nhanh chóng xẹp xuống rồi khô quắt teo tóp lại, mạch máu tr3n người phồng ra cả ngoài da, máu bên trong chảy xiết như bị hút một cách điên cuồng và tham lam.

Sắc mặt của Mục Tứ Thành và Mộc Kha đen kịt, họ quay đầu lại để x4c định nguồn rung chấn đang đuổi theo mình, sau khi x4c định đối phương đã cách xa liền nhanh chóng quay sang

báo cáo với Bạch Liễu: “Chấn động vẫn còn cách xa chúng ta.”

“Nói cách khác, quái vật này tấn công hoàn toàn không cần tiếp xúc đến chúng ta.” Bạch Liễu quay đầu nhìn những người khác, “Ngoài tôi và NPC này, những người còn lại có triệu chứng bị tấn công không?”

Mục Tứ Thành, Mộc Kha, Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả đồng thanh kêu lên: “Không có.”

[【 hệ thống cảnh cáo: Người chơi Bạch Liễu đang bị hút máu, giá trị sinh mệnh đang giảm xuống dưới 80… 】

Đứa nhỏ trong vòng tay Đường Nhị Đả bị hút máu đến nỗi da đầu co rút lại, đau đến không nói được lời nào, cơ thể co quắp run lẩy bẩy, hai mắt bắt đầu trợn ngược, nhỏ nước mắt vô thức, trong miệng thì thầm gọi mẹ.

Đường Nhị Đả siết chặt vòng tay ôm NPC, gã nhìn Bạch Liễu với vẻ mặt căng thẳng.

“Thuốc giải độc của em không dùng cho NPC được.” Lưu Giai Nghi liếc nhìn NPC, sắc mặt khó coi hẳn, cô bé lại đưa một lọ thuốc giải cho Bạch Liễu, ngẩng đầu nhìn hắn, “Cứ theo tốc độ hút máu của con quái vật này thì chẳng mấy chốc em sẽ hết sạch thuốc giải.”

“Chúng ta vẫn chưa tìm ra phương thức tấn công của con quái vật này!” Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu, khuôn mặt tái mét, máu đang chảy ào ạt dưới làn da trong suốt, chửi tục một câu,

“Tấn công mà không cần tiếp xúc trực tiếp chứng tỏ nó có cấp bậc rất cao, là quái vật tấn công kiểu phán đoán.”

Mộc Kha bình tĩnh phân tích: “Chắc người phát triển khu E là trùm cuối của phó bản này.”

“Quái vật tấn công kiểu phán đoán chỉ cần người chơi đáp ứng đủ tiêu chuẩn và phạm vi tấn công của nó thì chắc chắn sẽ bị tấn công.” Lưu Giai Nghi nhanh chóng trả lời: “Trong chúng ta chỉ có NPC này và Bạch Liễu bị tấn công, hai người này có gì khác nhau với chúng ta không? ”

Bạch Liễu liếc nhìn NPC đứa nhỏ đang từ từ buông thõng hai tay xuống: “Vấn đề nhà ở.”

Lưu Giai Nghi phản ứng rất nhanh, cô bé ngẩng đầu lên: “Ý anh là?!”

Bạch Liễu giải thích ngắn gọn: “Anh có một tòa nhà nghĩa trang ở khu E, còn NPC này là nô lệ nhà của nghĩa trang ở khu E, nhà ở khu E thuộc về đất đai, theo như giả thuyết thì các nhà phát triển ở khu E có quyền sở hữu đất ở khu E, vì vậy nó có thể sử dụng ngôi nhà để hút máu bọn anh.”

“Ngôi nhà là ống dẫn và phương tiện thông qua đó hút máu của chúng ta.”

Bạch Liễu dừng bước, nhìn thẳng về phía trước: “Nhưng tạm thời không dễ giải quyết phán đoán này, nếu chuyển nhà qua cho các cậu thì các cậu cũng bị hút máu, hiện tại không biết phạm vi hoạt động và tấn công của quái vật nhà phát triển như

thế nào, nếu phạm vi của nó toàn bản đồ thì chạy cũng chẳng ích lợi gì, cách tốt nhất để tránh bị nó hút máu là ——”

“—— gi3t ch3t nó.”

Bạch Liễu rút roi ra, ánh mắt lạnh lùng ra lệnh: “Đừng chạy nữa, Mục Tứ Thành, Mộc Kha tiến lên đối đầu với kẻ địch, Lưu Giai Nghi bảo vệ tôi và NPC bị thương, trị liệu phòng thủ, Đường đội chuẩn bị tấn công.”

Mục Tứ Thành và Mộc Kha gần như rút vũ khí kỹ năng của họ ra cùng lúc, một người lạnh lùng một người nhe răng xông vào màn sương mù, kết quả lao vào trong thì hai người họ đồng thời khựng người lại.

Chẳng có gì trong sương mù cả.

Không có ma quỷ, không có người phát triển, xung quanh là một vùng đất trống trụi lủi chưa được khai phá, thậm chí một x4c ch3t cũng không thấy, chỉ có rung động liên tục và tiếng gầm nhớp nháp từ mặt đất.

Mục Tứ Thành dùng móng vuốt đào bới đất, phía dưới vẫn là mặt đất, cậu nghiến răng nghiến lợi không cam lòng đào lại lần nữa, kết quả vẫn là mặt đất khô cứng.

Mộc Kha nắm chặt con dao găm, mặt đen đến mức sắp chảy ra nước, cậu bước tới giữ vai Mục Tứ Thành ngăn không cho cậu ta đào nữa: “Đừng đào nữa, với khả năng tri giác của chúng ta thì cảm nhận chẳng có gì ở dưới đất cả.”

Mục Tứ Thành ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ bừng nhìn Mộc Kha: “Vậy thì tại sao Bạch Liễu lại tiếp tục bị hút máu?”

“Quái vật này rốt cuộc là thứ gì?!”

“Dị đoan này rốt cuộc là thứ gì chứ?!”

Hiện thực, Tô Dạng hai mắt đỏ hoe nhìn mọi người liên tục bị hút khô được chuyển khỏi tòa nhà Dương Quang, anh đặt tay lên bàn trong chiếc lều dựng tạm hít một hơi thật sâu, gần như khàn giọng chất vấn chính mình và các đội viên xung quanh.

Đội viên hai mặt nhìn nhau lặng im không nói.

Tô Dạng nhắm mắt lại, xoa bóp thái dương, hít một hơi thật sâu rồi sắp xếp lại từ đầu các báo cáo kiểm tra đo lường của mọi người:

“Trong kết quả kiểm tra từ đơn vị 1 đến đơn vị 6, phát hiện giá trị dị đoan dao động từ 7340 đến 134212, có tổng cộng 5793 đối tượng trong tòa nhà, tất cả các đối tượng đều bình thường khi họ rời khỏi tòa nhà.”

“Trong kết quả kiểm tra của đơn vị 6 đến 9, phát hiện giá trị dị đoan dao động từ 7106 đến 12985, có tổng cộng 6903 đối tượng trong tòa nhà, tất cả các đối tượng không có bất thường khi họ rời khỏi tòa nhà.”

“9 tới…”

Tô Dạng tiếp tục đọc báo cáo kiểm tra đo lường cuối cùng, sau đó hít th0 sâu để điều chỉnh tâm trạng rồi nói, “Phát hiện phạm vi và mức độ của giá trị dị đoan trong tòa nhà, nhưng không hề phát hiện được giá trị dị đoan nào trong các đồ vật hoặc vật liệu xây dựng trong tòa nhà.”

Anh từ từ nâng người lên nhìn mọi người: ” Nói cách khác, không có đồ vật nào trong toàn bộ tòa nhà Dương Quang phát hiện ra giá trị dị đoan, nhưng mọi nơi đều có giá trị dị đoan cao từ 7.000 đến 13.000, trước mắt nó vẫn đang mở rộng ra bên ngoài theo vòng tròn với tốc độ 13-15 mét / phút, ảnh hưởng đến cư dân xung quanh.”

Tô Dạng nắm chặt hai tay, trầm mặc một hai giây, sắc mặt đại biến, sau đó liền nhanh chóng định thần lại: “Đã sơ tán tất cả cư dân xung quanh chưa?”

“Đã sơ tán tất cả cư dân trong bán kính 1km.” Một đội viên trả lời, nhưng anh ta cười chua chát, “Nhưng Tô đội, theo tốc độ mở rộng này, nhiều nhất là một hoặc hai giờ, dị đoan của tòa nhà Dương Quang sẽ mở rộng ra một km, đến lúc đó ….”

Tô Dạng nhìn chằm chằm đội viên: “Vậy chúng ta phải cố gắng kiềm chế dị đoan này trong vòng một giờ, cậu hiểu không!”

Mọi người vẻ mặt ngưng trọng, ưỡn nguc ngẩng đầu: “Được, Tô đội!”

Một người trong đội giơ tay, trầm giọng hỏi: “Đội trưởng, có loại dị đoan nào không có thực thể không, chẳng hạn như không khí này nọ?”

Tô Dạng chậm rãi lắc đầu: “Không đâu, nếu là không khí thì tốc độ khuếch tán 13-15 mét một phút là quá chậm, ví dụ như nước hoa hồng có thể lan ra cả thành phố trong một giờ.”

“Hơn nữa ảnh hưởng của dị đoan này cũng rất hạn chế, không giống như công kích không khí khuếch tán bừa bãi.” Tô Dạng dùng ánh mắt trong trẻo chỉ vào bản báo cáo, “Chính là ngôi nhà.”

“Những người qua đường đi ngang đây và các đội viên chúng ta đến điều tra đều không có biểu hiện gì bất thường, ngoại lệ duy nhất là những cư dân đã mua nhà ở đây.”

Ngón tay Tô Dạng rà dọc xuống dưới, chạm vào một báo cáo điện tử của bệnh viện tr3n máy tính bảng, anh dừng lại:

“Mười phút trước, bệnh viện đã gửi cho tôi bản báo cáo này, nói rằng ban đầu chỉ những người dọn ra khỏi nhà mới có triệu chứng teo quắt, nhưng sau đó theo thời gian chuyển dời, những cư dân chủ yếu sống tr3n khu vực này đã xuất hiện các triệu chứng khô quắt ở các mức độ khác nhau.”

Tô Dạng th0 ra một hơi nặng nề: “Những thay đổi tiếp theo là những gì chúng ta phát hiện được ở đây, tốc độ lan truyền của dị đoan càng ngày càng nhanh.”

“Có thể nói, dị đoan ban đầu ảnh hưởng đến những người 【có ý định dọn ra khỏi nhà】, tức là những người muốn trốn khỏi đây, nhưng khi chúng tôi xử lý giấy chứng nhận chuyển đi, dị đoan bắt đầu bị hút cốt tủy da thịt của họ, đồng thời mở rộng ra bên ngoài.”

Tô Dạng dừng lại: “Có thể nói, động thái cố gắng di chuyển cư dân của tòa nhà đang xây dở đã kích hoạt và củng cố dị đoan này, khiến nó bắt đầu muốn hút máu thịt ngày càng nhiều cư dân sở hữu nhà ở đây mà không bị hạn chế.”

Một thành viên trong đội sắc mặt khó coi nói thêm: “Nếu vậy thì không phải nó sẽ ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn và giết ngày càng nhiều người sao?”

Tô Dạng liếc nhìn đội viên: “Công việc của Cục xử lý dị đoan là ngăn chặn dị đoan trước khi nó trở nên mạnh mẽ hơn.”

Một đội viên gõ cửa bước vào, báo cáo: ” Tô đội, anh nhờ tôi kiểm tra thông tin về người phát triển tòa nhà Dương Quang, tôi vừa lấy được rồi!”

Tô Dạng thu tay, cúi đầu nhìn kỹ, sau đó chậm rãi nhíu mày:

“… Sau khi nhận được đất, người phát triển họ Lý đã không phát triển khu đất ngay mà bí mật ký hợp đồng nhận thầu cho 4 nhà phát triển khác, sau khi được 4 nhà phát triển này rót vốn, gã bắt tay với bọn họ bắt đầu xây dựng tòa nhà Dương Quang, cho nên thật ra tòa nhà Dương Quang có tổng cộng 5 người phát triển hợp tác chung với nhau.”

Đội viên gật đầu: “Đây là hành vi phạm pháp, sau này mới phát hiện ra, nhưng lúc đó người phát triển họ Lý đã cao chạy xa bay.”

Tô Dạng lật thông tin, nhíu mày càng chặt: “Người phát triển tên Lý này đã bị bắt vào tù năm ngoái, trong thời gian bị giam giữ, gã ta có một loạt các hành vi bất thường, đôi khi biến mất đột ngột trong thời gian điểm danh.”

“… Thường đến thư viện mượn sách và game kinh dị về tham khảo, ghi chép những điều này một cách nghiêm túc giống như chuẩn bị cho một kỳ thi, thường lẩm bẩm điều gì đó trong miệng, tôi sẽ sớm ra tù, tôi sẽ lấy được mảnh đất kia, là đối tượng trông giữ trọng điểm của các cảnh ngục… ”

“Không chỉ có như vậy.” Đội viên chỉ vào thông tin, “Gã này rất táo bạo, thường xuyên khiêu khích chọc tức cảnh ngục, nói có thể thay đổi thế giới, còn chủ động thú nhận bản thân đã nhận thầu cho 4 nhà phát triển khác được quyền sử dụng đất tư nhân đến 9999 năm.”

Tô Dạng nhíu mày: “Bình thường chỉ có thể nhận thầu 45-75 năm, gã lén nhận thầu như vậy không có hiệu lực.”

Người trong đội gật đầu: “Cảnh ngục cũng nói với gã ta như vậy, nhưng gã cười rất ngông cuồng, nói rằng mình có cách để làm cho những hợp đồng này có hiệu lực, có cách để biến mọi mảnh đất tr3n thế giới đều là của gã, và có cách để biến những người đã mua nhà phải làm trâu làm ngựa cho gã đến hết đời.”

“Người này nói rằng chỉ cần gã có duc vọng này thì nhất định có thể thực hiện được, là một người theo chủ nghĩa duy tâm

điển hình.”

Tô Dạng không bình luận gì về hành vi của người này, sau đó lật trang lần nữa, lông mày lại nhíu lại: “Người này có liên hệ với Lý Cẩu phạm tội hiếp z4m đã bị một tù nhân đâm ch3t vào năm ngoái?”

“Đúng vậy.” Đội viên gật đầu, tr3n mặt anh ta lộ ra biểu tình vi diệu, “Trong giai đoạn xét xử đột nhiên chứng cứ của Lý Cẩu biến mất tăm mất tích, Cục Xử lý Dị đoan cũng tham gia quá trình điều tra nhưng không phát hiện ra điều gì dị thường, cuối cùng chứng cứ không thể hiểu được lại xuất hiện lần nữa cho nên bước vào thủ tục xét xử bình thường.”

“Nhưng trước khi xét xử, Lý Cẩu đã bị đâm ch3t trong tù một cách rất kỳ lạ.”

Đội viên chỉ vào thông tin cho biết: “Người phát triển họ Lý đã có một cuộc tiếp xúc ngắn với Lý Cẩu khi gã ta ở trong tù, sau đó, Lý Cẩu cũng xuất hiện các triệu chứng tâm thần giống như người phát triển họ Lý —— hay lẩm bẩm nói chuyện với chính mình, biến mất trong lúc điểm danh, khiêu khích cai ngục và nói lung tung rằng một ngày nào đó hắn có thể giết người đã kiện mình.”

Tô Dạng ngẩng đầu, nghiêm nghị hỏi: “Người phát triển họ Lý này hiện tại đang ở đâu?”

Đội viên cho biết: “Đã ch3t rồi, vào tháng 8 năm nay, sau khi biến mất trong tù một giờ thì thi thể đột nhiên xuất hiện tr3n sân thể duc.”

“Đã ch3t?” Tô Dạng cau mày hỏi, “Làm sao mà ch3t?”

Đội viên cho biết: “Khám nghiệm tử thi thì phát hiện thấy từ miệng đến bao tử đầy đất, đất làm cho bao tử phình to ra, cứ vậy mà ch3t.”

Trong trò chơi.

Mộc Kha và Mục Tứ Thành sắc mặt khó coi đi rồi trở về, Mộc Kha thành thật lắc đầu với Bạch Liễu: “Không tìm thấy quái vật.”

Đường Nhị Đả cùng Bạch Liễu nhìn nhau, Bạch Liễu ra lệnh: “Đổi phòng ngự, hai người tới bảo vệ với Lưu Giai Nghi, tôi cùng Đường đội điều tra.”

Lưu Giai Nghi nhìn Bạch Liễu một lúc, hít một hơi thật sâu rồi đưa vài lọ thuốc giải: “Em không cần kỹ năng nữa, nếu anh có chuyện gì thì cứ mở giao diện dùng kỹ năng trị liệu của em, chú ý đến máu của mình.”

Đường Nhị Đả gật đầu với Mục Tứ Thành và Mộc Kha: “Tôi sẽ bảo vệ Bạch Liễu, hai người chú ý tình huống phía sau.”

Bạch Liễu gật đầu, cùng Đường Nhị Đả đi vào trong sương mù nghĩa trang.

Rồi sau đó cũng không thấy gì cả.

Đường Nhị Đả chống súng vào ống quần, sắc mặt căng thẳng quay đầu nhìn Bạch Liễu: "HP của cậu vẫn giảm?"

Sắc mặt Bạch Liễu tái nhợt đến mức gần như trong suốt, hắn gật đầu: "65, tr3n mức an toàn."

"Cậu nghĩ con quái vật này sẽ như thế nào?" Vẻ mặt Đường Nhị Đả càng ngày càng ảm đạm, "Tôi gặp nhiều loại quái vật phán đoán vô sắc vô vị vô hình rồi, đều rất khó đối phó, trừ khi tìm ra được thực thể của chúng."

"Chỉ cần tìm thấy thực thể rồi tấn công nó thì chẳng có gì đáng sợ cả."

"Tôi cũng nghĩ vậy." Bạch Liễu trầm ngâm ngồi xổm xuống, hắn nhìn mặt đất nheo mắt lại, "… Đường đội trưởng, anh nói xem, loại quái vật nào dùng phương tiện gì mà chỉ cần đơn giản thông qua nhà ở, không cần đụng đến người thuê, cho dù đối phương chạy đến nơi nào, cho dù đối phương là người hay ma, đều có thể hút máu đối phương mọi lúc mọi nơi chứ?"

"Đối với các nhà phát triển bất động sản, những người luôn tìm cách tối đa hóa lợi nhuận, thì điều gì là quan trọng nhất?" Bạch Liễu rũ mắt xuống nhìn đống đất do Mục Tứ Thành đã đào qua đang rung chấn một cách kỳ lạ.

Đường Nhị Đả khựng người, gã nhìn xuống theo ánh mắt Bạch Liễu.

Bạch Liễu cười nhìn Đường Nhị Đả: “Tôi nghĩ là đất.”

Vừa nói, hắn đột ngột và không chút do dự quất roi xuống, đập nát lớp đất dày tới độ sâu khoảng bốn hoặc năm mét.

Mặt đất phát ra tiếng gầm chói tai sắc bén, bắt đầu lắc lư từ bên này sang bên kia.

Nước bùn màu đỏ đen rỉ ra từ vết nứt, dưới mặt cắt có thể thấy rõ một số đường ống ngoằn ngoèo đang mấp máy, những đường ống mềm màu trắng xanh xám này đang liên tục hình thành động mạch, mùi máu tanh nồng nặc do “huyết thanh” chảy ra từ đường ống ập vào mặt.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu dùng vũ khí kỹ năng tấn công (Người phát triển ở khu E) 】

Bạch Liễu nhìn thứ “huyết thanh” đỏ như máu kia và những cái ống vách mềm mại có cấu trúc dạng lưới lắc lư trái phải, dày đặc như mao mạch đang muốn nối lại, khẽ nhướng mày: “Wow, lần đầu tiên tôi thấy đất có thể sinh ra mạch máu.”

Đường Nhị Đả th0 phào nhẹ nhõm: “Thực thể của 5 người phát triển lớn ở đây chính là đất nằm dưới lòng đất.”

Chương 396

Từ bên cạnh vết nứt tr3n mặt đất bị roi của Bạch Liễu quất xuống, các mạch máu vặn vẹo giống như xúc tu kết nối lôi kéo lẫn nhau tạo thành một chiếc võng chằng chịt đan kín che lấp lại chỗ hở, vết nứt khép kín lại như cũ.

Đất phát ra tiếng th0 hổn hển đầy thỏa mãn.

Bạch Liễu liếc nhìn giao diện hệ thống của mình, nhận ra sau khi quất một roi vào đất người phát triển thì tốc độ mất máu của hắn còn nhanh hơn.

Đường Nhị Đả cũng chú ý tới điều này, gã cau mày: "Sao lại thế này?"

Bạch Liễu bình tĩnh giải thích: "Chuyển dời sát thương, tôi tấn công làm mất máu của nó, ngược lại nó cũng hút máu tôi và những người mua nhà khác tr3n đất ở khu E để chữa khỏi vết thương của nó."

"Tấn công nó tương đương với tấn công cậu." Đường Nhị Đả nhìn môi Bạch Liễu không còn chút huyết sắc nào, "Vậy chẳng lẽ nó cứ hút máu của cậu như vậy mãi sao? Hay là trước mắt cứ chuyển nhà ở khu E cho tôi đi."

Bạch Liễu lắc đầu, giọng điệu thản nhiên nói: "Trị ngọn không trị gốc, không hút máu của tôi mà hút máu của anh thì có khác

gì không?”

Đường Nhị Đả im lặng trong giây lát.

Bạch Liễu tiếp tục: “Chiếm được quyền sở hữu bất động sản sẽ thu hút đám quái vật nhà phát triển lớn của các khu khác nhau, trò chơi này lại yêu cầu chúng ta sở hữu năm tòa nhà, nếu một trong năm người chúng ta nắm giữ 5 tòa nhà thì sẽ bị chúng hút máu cho đến ch3t.”

“Đây là một trò chơi, nếu trong trò chơi tồn tại loại quái vật này thì nó phải có điểm yếu, chúng ta cần tìm ra điểm yếu này.” Ánh mắt Bạch Liễu nhạt nhẽo nhìn Đường Nhị Đả, “Nếu quái vật này tấn công dựa vào đất thì chỉ cần nghĩ cách cắt đứt mối liên hệ giữa nó với đất, đem nó ra khỏi đất là được.”

“Mối liên hệ giữa đất và quái vật?” Đường Nhị Đả hỏi lại, “Cậu nghĩ đó là gì?”

Khóe miệng Bạch Liễu chậm rãi cong lên một nụ cười: “Trước mắt dựa vào thông tin trò chơi thì tôi vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng nhờ Đường đội đã nhắc nhở là trò chơi có khả năng sẽ đăng nhập hiện thực, thế nên thiết lập cơ bản của nó phải phù hợp với các quy tắc của thực tế.”

“Ví dụ như đất và người ch3t có thể liên hệ với nhau như thế nào ——” Bạch Liễu nhướng mi, cười nửa miệng, “để sau khi ch3t, người ch3t vẫn sở hữu mảnh đất nên mới có thể sử dụng nó.”

“Trong hiện thực, thứ gì sẽ cho phép một người sở hữu một mảnh đất?” Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi.

Đường Nhị Đả đột nhiên bừng tỉnh: “Giấy chứng nhận quyền sử dụng đất?!”

Hiện thực, tòa nhà Dương Quang.

Tô Dạng liếc nhìn thông tin của nhà phát triển họ Lý rồi nhìn lên đội viên: “Ngoài họ Lý bị bắt vào tù, còn bốn người phát triển khác thì sao?”

“Chuyện đã lâu rồi vào năm ngoái, lúc họ Lý bị thẩm vấn tất cả đều bỏ trốn, đến mãi tháng 7 năm nay chúng tôi mới nhận được tin của bọn họ.” Các đội viên th0 dài, đưa ra một báo cáo, “Nhưng cả 4 người cũng đã ch3t trong một vụ tai nạn giao thông.”

“Ch3t hết à?” Giọng Tô Dạng chùng xuống, anh tiếp nhận bản báo cáo với vẻ mặt nặng nề, nhướng mày, “Tháng 6 năm ngoái, bọn họ đã mang theo cha mẹ, vợ và tình nhân của mình đi du lịch tr3n danh nghĩa họp mặt công ty, thuê bốn chiếc xe buýt bình thường đi đến biên giới, nhưng lại gặp phải một vụ tai nạn liên hoàn do xe tải chạy tốc độ cao rất kỳ lạ, xe tải vượt quá trọng lượng mất kiểm soát tiếp tục lao về phía trước, bốn xe buýt cùng nhau lật nghiêng qua rào chắn an toàn, không ai tr3n xe còn sống sót.”

Đội viên gật đầu: “Bởi vì họ dùng thẻ ID giả và thay đổi diện mạo, thi thể trong mấy chiếc xe buýt phát nổ lại bị bỏng ở các mức độ khác nhau, tất cả những người liên quan đều ch3t tr3n xe, thế nên lúc ch3t không ai đến nhận x4c, mãi đến tháng 5

năm nay mới phát hiện ra hành tung của bọn họ, x4c định bọn họ đã lên chuyến xe buýt đó.”

Tô Dạng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đội viên: “Vụ tai nạn giao thông lớn vào tháng 6 năm ngoái này, nếu tôi nhớ không lầm, hình như có một nam sinh 18 tuổi vừa mới kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại học sống sót đúng không?”

“Đúng ạ.” Đội viên nhìn Tô Dạng kinh ngạc, “Tô đội, làm sao anh biết?! Người sống sót này tên là Đỗ Dĩnh.”

Tô Dạng nhắm mắt hít sâu một hơi, lồng nguc phập phồng kịch liệt.

Đương nhiên anh biết, hai tháng trước Đường Nhị Đả vừa nhờ anh kiểm tra vụ tai nạn giao thông, còn đặc biệt yêu cầu anh kiểm tra một đứa trẻ tên là Đỗ Dĩnh.

Không ngờ lại gặp nhau ở đây, còn liên quan đến cái ch3t của 4 nhà phát triển này…

Tất cả những sự trùng hợp được kết nối hoàn hảo đến mức chúng được dệt thành một mạng lưới tuyệt vời dẫn dắt họ vào một con đường nhất định một cách vô hình.

Giống như có một vị thần rảnh tay bấm một nút nào đó tr3n thế giới, ném xuống một quân bài hoặc một quân cờ theo sở thích và sự sắp xếp của riêng mình, những món đồ chơi vô hại đó làm nổ tung mặt đất khiến những người bình thường đứng tr3n đó vỡ tan thành từng mảnh, gào thét thê lương máu thịt lẫn lộn.

Loại chuyện như đùa, không kiểm soát được mà rơi vào một người thì gọi là vận mệnh duyên số.

Vậy nếu rơi vào một nhóm người thì được gọi là gì?

Khi đau đớn ai cũng có thể tin vào số phận, đúng là như vậy đấy, có thể nói là số mệnh mình không tốt, xui xẻo lắm, mới lý giải được tất cả những điều này, rồi nhìn mọi người hạnh phúc xung quanh mình, nhẫn nại sống sót vì lợi ích x4c suất hạnh phúc này.

Còn nhóm người đó thì sao?

Họ nghĩ sao khi mọi người xung quanh mình đều khốn khổ vì tai nạn tương tự? Nỗi đau của một người được pha loãng vì sự thấu hiểu của tập thể, hay nỗi đau của cả nhóm tập trung vào tất cả mọi người vì sự thấu hiểu và cảm thông lẫn nhau?

Liệu con người… có thể tiếp tục chịu đựng và sống trong hoàn cảnh như vậy không?

Tô Dạng ngẩn người trong chốc lát, anh phát hiện mình không thể đưa ra câu trả lời.

Một đội viên xông vào lều, đóng sầm cửa lại, hét lên với vẻ mặt suy sụp: “Tô đội! Bảy bệnh nhân mới hồi phục ở bệnh viện số 6 thành phố đã giật dao của y tá rồi tự sát!”

Bệnh viện số 6 thành phố, tầng thượng của khoa nội trú.

Bảy người mặc áo bệnh viện, cổ tay máu chảy đầm đìa, khuôn mặt tái nhợt câm lặng quay lưng lại sân thượng, trước mặt họ là một nhóm y tá, nhân viên bảo vệ, nhân viên của Cục xử lý dị đoan và cảnh sát đang hoảng loạn.

Các bác sĩ và y tá lo lắng trao đổi:

“Đột nhiên giật lấy lưỡi dao tôi dùng để tháo chỉ khâu! Hết cả hồn!”

“Cũng may là bác sĩ phụ trách giường phản ứng nhanh giật lại lưỡi dao nên vết cắt không sâu lắm.”

“Vừa chạy lên sân thượng rồi…”

Một người cảnh sát hạ hai tay, cúi người, chậm rãi đi về phía trước: “Mọi người, có chuyện gì đều có thể thương lượng với chúng tôi, đừng tự sát.”

Một bà dì mặc áo bệnh viện thân hình gầy gò, môi khô khốc, tóc quăn héo vàng, vô cảm liếc nhìn viên cảnh sát, nước mắt từ từ chảy xuống:

“Vô dụng thôi, thương lượng có ích lợi gì.”

Dì đờ đẫn nhìn một nơi tr3n không trung, chợt bật cười, đưa tay lên lau nước mắt tr3n mặt:

“Dì không trách các cậu, dì biết các cậu đã cố gắng hết sức rồi, hôm nay các cậu vừa trao giấy chứng nhận tái định cư cho chúng ta thì đột nhiên lại xảy ra chuyện quái lạ như vậy, chúng ta không thể không chuyển về lại…”

“Chỉ có thể trách vận mệnh chúng ta như thế, không thể thoát khỏi tòa nhà này.”

Nói rồi dì từ từ quay lưng lại sân thượng, nghiêng đầu nhìn về phía xa xăm, đôi mắt bừng tỉnh chợt lẩm bẩm một mình:

“… Tiểu Viên chịu đựng cùng chúng ta ba năm, hôm nay tiểu Viên cũng ra sân thi đấu, đứa nhỏ này sắp không thể chịu được nữa…”

“Nếu chúng ta cứ tiếp tục sống sót, tiếp tục dùng cái ch3t đặt hết hy vọng sống sót tr3n người của nó thì cũng quá ích kỷ đi.”

“Thôi thì vậy đi, sống bao nhiêu đây đủ rồi, dì đây nhận mệnh vậy.”

Dì nhắm mắt lại mỉm cười, mở rộng vòng tay rồi ngã ra sau.

“Đừng ch3t nha! Hôm nay hãy làm việc chăm chỉ, hôm nay hãy sống thật tốt!”

Một giọng nam vang lên từ mặt đất.

Bà dì sắp ngã xuống đột nhiên mở mắt ra, xoay eo quay đầu nhìn xuống đất: “Tiểu Viên?!”

Những bệnh nhân khác cắt cổ tay tự sát cũng chạy đến hàng rào thăm dò: “Tôi cũng nghe thấy giọng của tiểu Viên!”

“Nhưng không phải tiểu Viên đang chơi game sao?”

“Hay là nó thi đấu thắng rồi?”

Giọng nói tương tự từ dưới lầu lại vang lên: “Đừng ch3t nha! Hôm nay hãy làm việc chăm chỉ, hôm nay hãy sống thật tốt!”

Khi giọng nói vang lên lần thứ hai, những người ở tầng tr3n cuối cùng cũng nhận ra rằng có điều gì đó không ổn —— giọng nói có cảm giác điện tử, giống như một bản ghi âm.

Tô Dạng đứng ở dưới lầu, giơ loa nhắm vào một chiếc đồng hồ báo thức hình Cậu Bé Bọt Biển rồi lại nhấn nút play: “Đừng ch3t nha! Hôm nay hãy làm việc chăm chỉ, hôm nay hãy sống thật tốt!”

Sau đó Tô Dạng chuyển loa sang bên miệng, bình tĩnh nói chuyện: “Mọi người ở tr3n lầu, những gì mọi người vừa nghe là âm thanh đồng hồ báo thức của Viên Quang, tôi biết cậu ấy có quan hệ thân thiết với mọi người và đã đại diện cho mọi người suốt thời gian qua để đấu tranh với các nhà phát triển.”

“Mỗi sáng Viên Quang đều phát âm thanh đồng hồ báo thức này, mong rằng mình có thể sống tốt và phấn đấu để mang lại nhiều lợi ích hơn cho mọi người, tôi tin là cậu ấy cũng hy vọng mọi người sẽ sống tốt và tận hưởng tất cả những gì cậu ấy đã chiến đấu vì mọi người.”

Tô Dạng ngẩng đầu nhìn những người đang xúm xít ở rìa sân thượng: “Xin hãy tin tưởng chúng tôi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để giải quyết chuyện khiến mọi người phiền lòng.”

Ánh mắt anh kiên định và rõ ràng: “Bất kể là ai đã đem chuyện xui xẻo này đến cho mọi người, chúng tôi cũng sẽ đem tính mạng của mình ra để giải quyết!”

Bà dì siết chặt hàng rào sân thượng, hai mắt đỏ hoe, sau đó từ từ thả hai tay đang nắm lấy hàng rào, lùi lại một bước.

Nhân viên đang chờ phía sau tức khắc lao lên kéo dì và 6 người còn lại xuống.

Tô Dạng th0 phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt đội viên bên cạnh phức tạp: “Đội trưởng, sao anh biết đây là tiếng chuông đồng hồ báo thức?”

Tô Dạng cuối cùng cũng nở một nụ cười tr3n môi, anh dùng loa đập nhẹ vào đầu đội viên: “Lúc kiểm tra đo lường đồ vật thì phát hiện ra, cái đồng hồ báo thức này vừa ấn cái đã kêu ầm ĩ nên tôi nhớ rất kỹ.”

Vận mệnh của một nhóm người sao… Tô Dạng vừa quay về vừa nghĩ ngợi.

Nếu có người nào đó có thể thay đổi vận mệnh nhóm người này, thì có lẽ con đường sinh mệnh do vị thần ác độc kia an bài sẽ có thể thay đổi được…

Tô Dạng giật mình, không khỏi nghĩ tới Bạch Liễu ở nhà máy hoa hồng.

Chàng trai đó cũng đã tự mình thay đổi số phận của tất cả mọi người trong đó có anh.

Đội viên bên cạnh đi theo Tô Dạng về phía trước, cúi đầu nhanh chóng kiểm tra tin tức: "Tô đội, vừa nãy anh yêu cầu chúng tôi khám xét 4 chiếc xe bị tai nạn xem có giấy chứng nhận quyền sở hữu đất gì đó hay không, nhưng chúng tôi vẫn chưa tìm thấy."

Tô Dạng gật đầu: "Có tìm được cái gì ở nơi xảy ra tai nạn giao thông lúc trước không?"

"Tôi cũng muốn báo với anh chuyện đó." Đội viên này ngẩng đầu lên: "Tôi tìm thấy một số túi tài liệu ở nơi xảy ra tai nạn lúc trước, trong đó ngoại trừ hợp đồng nhận thầu bất hợp pháp của tòa nhà Dương Quang thì còn tài liệu liên quan đến 4 tòa nhà khác nữa."

Bước chân Tô Dạng dừng lại, anh chậm rãi quay đầu lại: "Thi thể của họ Lý ở đâu?"

“Sau khi thi thể của nhà phát triển họ Lý được hỏa táng thì đã được con trai đón về, con trai gã ta vẫn chưa thông báo vị trí chôn cất, bảo là tro cốt được đặt ở nhà.” Người đội viên tìm tòi thông tin một hồi lâu rồi lại nói, “Nhưng người của chúng ta điều tra được con trai gã ta thường xuyên ra vào một nghĩa trang công cộng.”

Tô Dạng nhanh chóng ra lệnh: “Cho mọi người vây quanh nghĩa trang, không ai được phép ra vào!”

Trong trò chơi, Khu E.

Bạch Liễu và Đường Nhị Đả nhanh chóng quay lại chỗ nhóm Lưu Giai Nghi, Mục Tứ Thành Mộc Kha đang ngồi chồm hổm tr3n mặt đất.

NPC kia hấp hối nằm tr3n mặt đất, hơi th0 thoi thóp, da thịt nhăn lại dính vào gò má và trán, gầy đến mức không còn hình dáng con người mà giống như một con bọ ngựa.

Đường Nhị Đả không thể chịu được nữa, nhìn đi chỗ khác.

“Còn sống không?” Bạch Liễu nhàn nhạt hỏi, “Từ NPC này có thể biết được tốc độ mất máu nhanh hay chậm không?”

Lưu Giai Nghi lắc đầu: “Mặc dù sắp ch3t nhưng vẫn còn sống, không tính toán được tốc độ mất máu, nhưng nếu tính tốc độ tử vong thì con quái vật này có thể hút khô người trong khoảng một giờ.”

Mộc Kha cau mày: “Tốc độ mất máu quá nhanh.”

Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu: “Giải quyết xong con quái vật đó chưa?”

“Chưa, con quái vật đó khó giải quyết lắm.” Đường Nhị Đả căng cứng quai hàm, “Chúng tôi phải ở lại đây một lúc để tìm ra điểm yếu, Bạch Liễu muốn mọi người đưa NPC này đến khu vực khác trước.”

Mộc Kha và Mục Tứ Thành đều cả kinh.

Đặc biệt là Mục Tứ Thành, cậu trực tiếp nhảy dựng lên: “Đậu má, không phải chứ Bạch Liễu! Tr3n người anh dính buff mất máu có thể hút ch3t người trong vòng một tiếng, lại còn bảo chúng ta chia nhau ra hành động? Anh không biết trong mấy phim kinh dị mà chia nhau ra hành động là toàn tự tìm ch3t hay sao?!”

Mộc Kha cũng cau mày phản bác: “Bạch Liễu, ít nhất để cho Lưu Giai Nghi ở lại.”

Lưu Giai Nghi ngước nhìn Bạch Liễu, vừa mới chuẩn bị mở miệng.

Ánh mắt Bạch Liễu nhạt nhẽo nhìn xung quanh, hắn không nói gì.

Mọi người đều im lặng.

Bạch Liễu lúc này mới lên tiếng, hắn bình tĩnh ra lệnh đâu vào đấy: “Đây không phải là mấy trận đấu huấn luyện giữa tôi và các cậu trong Hồ Trò Chơi, đây không phải là phim kinh dị, đây là thi đấu kinh dị cạnh tranh, tôi là Chiến Thuật Gia của các cậu.”

“Bây giờ tôi yêu cầu các cậu chia nhau ra hành động, các cậu phải chia nhau ra hành động.”

Lưu Giai Nghi, Mộc Kha và Mục Tứ Thành cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Được.”

“Mục Tứ Thành đến khu A, Lưu Giai Nghi đến khu B, Mộc Kha đi đến khu D, khu C có tòa nhà mới, chắc là đường nhánh mới, lượng thông tin có thể sẽ phong phú hơn, sau khi chúng tôi giải quyết xong khu E thì sẽ qua đó, tạm thời các cậu không cần thăm dò bên khu C.”

“Đến từng khu vực trước tiên cứ dọn dẹp mấy tòa nhà nghĩa trang, dọn dẹp xong thì đừng vội giành quyền tài sản của nghĩa trang, cứ tiếp tục quét cho đến khi chọc giận nhà phát triển thì thôi, nhà nghĩa trang đó chính là nghĩa trang của nhà phát triển, vào trong tìm giấy chứng nhận quyền sở hữu đất, khi nào tìm được thì họp mặt với tôi ở khu C.”

Bạch Liễu nhìn mọi người: “Bắt đầu hành động thôi.”

- ——oOo—

Chương 397

Đợi những người kia rời đi hết, Đường Nhị Đả mới quay đầu nhìn nghĩa trang chìm khuất trong bóng tối rồi quay sang Bạch Liễu, sắc mặt trở nên nặng nề: "Cậu x4c định thi thể của người phát triển khu E được chôn cất giữa một trong những tòa nhà nghĩa trang?"

"Nếu suy đoán của tôi không sai thì đúng là như thế." Bạch Liễu bình tĩnh gật đầu, "Theo lý thuyết của tôi, những người phát triển này đã ch3t từ lâu, họ đã dùng hợp đồng đất đai để kết nối một phần thi thể bị dị hóa của họ vào đất, theo đó, khả năng cao nhất là họ sẽ đặt hợp đồng và thi thể thật sự của mình cùng một chỗ với nhau, chôn cất ở đâu đó."

"Toàn bộ khu E đều đã bị khai phá ngoại trừ nghĩa trang, thế nên tôi nghĩ thi thể của họ ngay từ đầu đã được đặt trong các tòa nhà nghĩa trang rồi."

Đường Nhị Đả nhíu mày: "Nhưng tòa nhà nghĩa trang ở đây nhiều như vậy, cậu lại còn đang dính buff mất máu của quái vật, thuốc giải của Lưu Giai Nghi không đủ để chúng ta tìm kiếm hết mấy tòa nhà, cần phải thu hẹp phạm vi cụ thể mới kịp thời gian."

Bạch Liễu nhìn chung quanh, nhẹ giọng hỏi: " Đường đội, anh nghĩ xem, tr3n mặt đất có tòa nhà xây dựng chưa hoàn thành, dưới mặt đất cũng có nghĩa trang chưa hoàn thành không?"

Đường Nhị Đả bị hỏi đột ngột thì ngẩn người: “Tại sao dưới mặt đất lại có tòa nhà nghĩa trang chưa hoàn thành…”

Nói được nửa chừng, gã dừng lại, đột ngột nhìn Bạch Liễu: “Ý cậu là?!”

“Đúng vậy.” Bạch Liễu nhìn Đường Nhị Đả chậm rãi giải thích, “Anh quên NPC kia vừa nói gì với tôi à? Các nhà phát triển sẽ nán lại gần tòa nhà chưa hoàn thành.”

“Theo thông tin chúng ta nắm được lúc đầu thì chủ nhà ch3t sẽ biến thành ma quay trở lại nhà mình, tấn công tất cả những ai định vào nhà, từ đó theo logic của cách sắp đặt này thì người phát triển sau khi ch3t cũng sẽ trở về nơi đặt thi thể của mình và tấn công những người muốn xâm nhập.”

“Phạm vi của chủ nhà là toàn bộ căn nhà, còn phạm vi của nhà phát triển phải là một tòa nhà hoặc một khu vực nào đó gần nơi đặt x4c của nó, khi khả năng bảo vệ và sức tấn công của nó phát triển đến một mức độ nhất định, sẽ khiến công nhân không thể tiến hành thi công xây dựng thêm phần nghĩa trang nơi nó sinh sống, dẫn đến việc công trình nghĩa trang đó sẽ bị dở dang.”

Bạch Liễu nhướng mắt, giơ hai ngón tay lên: “Đến đây, nhà phát triển sẽ có khả năng xuất hiện ở 2 nơi.”

“Đầu tiên là nghĩa trang riêng biệt.”

“Thứ hai là khu vực trung tâm tòa nhà nghĩa trang chưa hoàn thành.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Đường đội trưởng, phạm vi đã thu hẹp đến mức này rồi, anh có chắc mình có thể sàng lọc đối thủ và b4n ch3t nó trước khi tôi ch3t không?”

Đường Nhị Đả th0 phào nhẹ nhõm, ánh mắt sắc bén rút súng ghim vào thắt lưng: “Đó là nhiệm vụ của tôi.”

Khu C, dưới tòa nhà mới.

Viên Quang lần lượt giải cứu những người dân tr3n lầu rồi ép buộc họ về nhà, anh và Thi Thiến thức trắng một đêm, mệt đến mức phải tìm đại một chỗ nơi tòa nhà mới đang xây dựng rồi lăn ra đất ngủ mê mệt. Nghỉ ngơi được vài giờ, sau khi khôi phục được một ít năng lượng, họ nghe thấy tiếng bước chân kỳ lạ phát ra từ phía sau tòa nhà mới.

Đó là tiếng bước chân “bạch bạch” khi vô số xúc tu di chuyển hút vào rồi rút ra tr3n mặt đất.

Viên Quang dựa vào tường ngủ gà ngủ gật giật mình tỉnh giấc, chậm rãi quay đầu lại, đối mặt với Giám đốc C đang mở miệng cười toe toét, nước miếng nhễu nhão chảy xuống cằm.

“Tìm được các ngươi rồi.” Cái đầu của giám đốc C đã biến dạng đến mức không nhìn ra hình người, vươn chiếc lưỡi mỏng lét đầy xúc tu vặn vẹo, li3m miệng, khàn giọng nói: “Khách mua nhà tươi ngon.”

Viên Quang hít một hơi thật sâu, kéo Thi Thiến vẫn đang ngủ say bên cạnh, quay đầu bỏ chạy: “Ngủ gì nữa mà ngủ! Quái vật đuổi tới nơi rồi kìa! Chạy nhanh lên!!”

Thi Thiến bị Viên Quang kéo đến loạng choạng, nước miếng chảy cả ra miệng, cô ngái ngủ liếc nhìn lại, nháy mắt bị dọa sợ đến tỉnh cả người, thoát cái trở tay nắm ngược lại Viên Quang điên cuồng chạy: “Cái đệt! Sao không gọi sớm!”

Giám đốc C giận dữ đuổi theo, khuôn mặt bê bết máu vỡ nát một nửa, đầu lưỡi vươn ra dài ngoằng, xúc tu tr3n bề mặt duỗi thẳng thành những chiếc kim nhọn hoắt như muỗi hút máu, nó dữ tợn cười lớn: “Lại đây mua nhà của ta đi!”

“Ngươi không muốn một ngôi nhà của riêng mình sao?”

Thi Thiến c4m đầu c4m cổ mà chạy, cô vừa th0 hổn hển vừa hét với Viên Quang, “Viên Quang, có cần dùng kỹ năng để tấn công quái vật này không? Sợ dùng hết rồi thì chẳng còn con át chủ bài nào để đối mặt với đoàn xiếc thú!”

Viên Quang bị Thi Thiến kéo chạy muốn bay luôn khỏi mặt đất, vẻ mặt ngưng trọng: “Không được, kỹ năng kia của tôi quá nguy hiểm, chưa đến giây phút cuối cùng thì không thể dùng được! Vật mà tôi triệu hồi sẽ tấn công tất cả mọi người, bao gồm cả cô!”

“Cô không nên tham gia trò chơi với tôi!”

Thi Thiến không trả lời, cô chỉ nhìn lại rồi kéo Viên Quang vào một con hẻm, hai người th0 hổn hển dựa vào tường, ánh

mắt nặng nề, bầu không khí căng thẳng.

“Cô không nên tham gia trò chơi với tôi.” Viên Quang lẩm bẩm lặp lại một lần nữa, “Từ trước đến nay tôi chỉ tham gia thi đấu một mình, bởi vì lần đầu tiên thi đấu tôi dùng kỹ năng đó, sau đó……”

“Sau khi vật triệu hồi của anh gi3t ch3t đối thủ rồi quay sang giết luôn tất cả đội viên trừ anh.” Thi Thiến cúi đầu nói thêm nửa lời sau của Viên Quang, “Từ đó về sau, anh không bao giờ tham gia đấu đội nữa.”

Viên Quang im lặng.

Thi Thiến giơ tay lên hung hăng cốc vào đầu Viên Quang một cái: “Nhưng thi đấu đồng đội mà chỉ có một người thì còn gọi là thi đấu đồng đội gì nữa chứ!”

“Thay vì làm cho tất cả mọi người buồn bã khi nhìn anh đứng một mình tr3n sân, thì chúng tôi thà mạo hiểm bị anh giết để chúng ta được thi đấu cùng nhau.”

Thi Thiến ngẩng đầu, đôi mắt có chút đỏ lên: “Nghĩa trang Laser chưa bao giờ là hiệp hội hy sinh đồng đội.”

“Chẳng phải anh vẫn nói với chúng tôi là dù có ch3t cũng phải ch3t với hy vọng sống sót sao? Anh muốn chúng tôi nhìn anh đứng một mình tr3n sân và ch3t trong tuyệt vọng với đống vật triệu hồi khủng b0 đó sao?”

Thi Thiến nắm chặt tay: “Tôi không thể làm được.”

Viên Quang không nói, ngón tay buông thõng bên người khẽ cuộn lại.

Tiếng bước chân của giám đốc C lại tiếp cận bọn họ, Thi Thiến không khỏi chửi thề một câu th0 tục, nắm chặt tay Viên Quang nhảy ra từ đầu ngõ bên kia, chửi rủa: “Không phải tên giám đốc C này chỉ có thể hoạt động ở tòa nhà mà nó phát triển thôi sao? Chẳng lẽ phụ cận cũng là do nó khai phá? Đậu má bám dai như đỉa!”

“Chạy về nghĩa trang công cộng thử xem sao.” Viên Quang nhớ lại thông tin anh thấy ở trung tâm thương mại, nhanh chóng nói với Thi Thiến, “Nghĩa trang của mỗi khu đều là cơ sở tiện ích ban đầu, không phải do đại lý phát triển, có thể đến đó!”

Thi Thiến ra hiệu OK, bắt đầu chạy nước rút về phía nghĩa trang.

Kết quả là vừa ra khỏi ngõ, Thi Thiến đã đụng phải một lồng nguc rắn chắc, tiếng cười kiêu ngạo và tà ác của giám đốc C truyền đến từ phía sau, người trước mặt Thi Thiến giữ vững vai cô, rồi rút súng từ phía sau lưng, dứt khoát nhắm thẳng vào giám đốc C đang lao tới gần.

“Pằng pằng ——!” Sau hai phát súng, giám đốc C gầm lên một tiếng phẫn nộ không cam lòng, sau đó tiếng gầm trở nên yếu ớt run rẩy, tiếp theo là tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Thi Thiến theo bản năng quay đầu, cô nhìn thấy thân thể giám đốc C nằm tr3n mặt đất, đồng tử cô co rút lại.

Hai phát súng đơn giản có thể dễ dàng hạ gục một con quái vật cấp độ cao, người này chỉ có thể là…

Cho dù bây giờ khuôn mặt của Thi Thiến đã được ngụy trang kỹ càng, nhưng nguy cơ cái ch3t sắp xảy ra vẫn khiến cô run sợ, người đứng trước mặt cô vừa giúp cô đối phó với con quái vật lên tiếng hỏi: “Cô là cư dân khu C phải không? Cô có sao không?”

—— Nếu bị nhìn thấu, tên này có thể giết cô và Viên Quang chỉ bằng một phát súng, thậm chí còn không có thời gian chạy thoát.

Thi Thiến cố gắng hết sức điều chỉnh lại biểu tình, hít một hơi thật sâu rồi quay đầu lại.

Đường Nhị Đả nghiêng người về phía trước, cau mày đỡ cánh tay cô, lịch sự hỏi: “Con quái vật này là đại lý tòa nhà đang xây dở ở khu cô sao?”

“Phải, khụ khụ, đúng rồi.” Nỗi sợ hãi bởi sự chênh lệch sức chiến đấu quá lớn này khiến Thi Thiến ho sặc sụa, sắc mặt tái nhợt, co lại thành một cụm, “Chúng tôi vừa mua một căn nhà trong tòa nhà mới, không, không biết tại sao tự nhiên lại bị nó đuổi theo.”

Viên Quang vẫn còn đang trong giai đoạn đờ đẫn, anh nhìn chăm chăm vào Bạch Liễu đang đứng cạnh Đường Nhị Đả, bị

Thi Thiến dùng khuỷu tay thọt qua thì mới định thần lại, hoảng hốt phụ họa: “Phải, đúng rồi, tôi mới mua một căn nhà, còn chưa hoàn thành xong.”

Ánh mắt Bạch Liễu quét qua lại hai người, cười hỏi: “Hai người là vợ chồng à?”

Thi Thiến nặn ra một nụ cười giả tạo kéo Viên Quang đến bên cạnh mình rồi đứng dán sát vào: “Đúng, đúng vậy, chúng tôi vừa mới kết hôn nên vay tiền mua nhà.”

“Ồ, vậy à?” Bạch Liễu nhẹ nhàng bâng quơ lấy ra một tập tài liệu đẫm máu được bọc trong túi tài liệu, “Chuyện là như thế này, chúng tôi vừa tìm được một tòa nhà chưa hoàn thành trong nghĩa trang ở khu E, sau đó lại trùng hợp tìm thấy di thể của nhà phát triển lớn nhất khu E ở đó, chúng tôi liền đánh ch3t, à không, phải gọi là tiêu diệt quỷ hồn của nhà phát triển đó rồi lấy được giấy chứng nhận đất đai này đây.”

Khóe miệng Bạch Liễu gợi lên một nụ cười nhàn nhạt: “Bây giờ đất đai ở khu E đã trở lại quản lý bình thường, có dự tính đến chuyện mua nhà ở khu E không?”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã lấy được giấy chứng nhận đất ở khu E và tước nó khỏi x4c của nhà phát triển ở khu E, đồng thời kích hoạt đường true end của trò chơi —— tìm và phá hủy tất cả các giấy chứng nhận đất của 5 khu trong thành phố Dương Quang. 】

【Tiến độ hiện tại (1/5)】

Bạch Liễu lắc lắc tờ giấy chứng nhận trong tay, cười nhạt một tiếng, nhìn thẳng vào Viên Quang: “Hội trưởng Laser vừa mới kết hôn có dự định bỏ căn nhà đang xây dở bên kia để mua nhà ở khu E không?”

Viên Quang nhìn giấy chứng nhận đất, con ngươi co rụt lại thành một chấm nhỏ: “Làm sao cậu có thể…”

Lời Viên Quang còn chưa dứt, Bạch Liễu đã di chuyển đến bên cạnh anh ta nhanh như chớp.

Bạch Liễu cầm cán roi đánh vào bụng Viên Quang còn chưa hoàn hồn, hắn cụp mắt xuống dán sát vào tai Viên Quang cười nhẹ nói:

“Viên Quang, lần sau nếu không muốn bị nhận ra thì tốt hơn hết nên khống chế ánh mắt nhìn chằm chằm đối phương.”

“Sát ý quá nặng.”

Giây tiếp theo, Viên Quang bị Bạch Liễu làm cho choáng váng đánh bay ra xa đập vào tường, mặt tường vỡ vụn ra thành từng mảnh, gạch vôi rơi lả tả, anh lăn xuống dưới quỳ tr3n mặt đất, che bụng nôn ra từng ngụm máu.

Bạch Liễu không ngừng cầm roi tấn công về phía trước, hắn dửng dưng giơ roi lên rồi quất thêm một nhát xuống Viên Quang đang lảo đảo cố gắng đứng dậy.

Đồng tử Thi Thiến co rút lại: “Viên Quang!!”

Viên Quang ngẩng đầu với vẻ mặt kinh ngạc, một cây roi trắng như tuyết có xương nhọn ở hai bên đập thẳng xuống mặt anh.

- ——oOo—

Chương 398

Thi Thiến không chút do dự vung tay lên, phóng cây thước cặp hình nón ra đón lấy nhát roi của Bạch Liễu, sức mạnh của roi khiến Thi Thiến quỳ rạp tr3n mặt đất, cô nghiến răng dùng bả vai chống vào cây thước lùi về sau một khoảng mới giảm thiểu sức mạnh của nhát roi Bạch Liễu.

Tr3n mặt thước bị đánh nứt ra vài vết rạn, xỉ kim loại rơi xuống lả tả, đầu gối của Thi Thiến run rẩy, máu chảy đầm đìa quỳ tr3n mặt đất, đồng tử run rẩy, nhịp th0 không đều.

… quá mạnh, đây chính là sức mạnh của những tuyển thủ ngôi sao quái vật của các hiệp hội hàng đầu, bọn họ căn bản không phải là những người chơi cùng cấp độ.

Lúc trước xem video người tên Bạch Liễu này còn chưa mạnh như vậy, thăng cấp kiểu này cũng quá khủng b0 đi.

Nếu không chạy thoát ngay lập tức, bọn họ sẽ ch3t chắc!!

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Thi Thiến sử dụng kỹ năng cá nhân (Rừng sương mù) 】

【Kỹ năng này có thể hạ thấp cảm giác bản đồ xuống 50 cm, người chơi chỉ có thể cảm giác mọi thứ trong bán kính 50 cm với tâm điểm là chính họ. Ngoài 50 cm, thính giác, xúc giác,

khứu giác, thị giác và các khả năng nhận thức khác của người chơi bị suy giảm nghiêm trọng. 】

【Cách xa 50 cm, tầm nhìn của người chơi sẽ giống như người bị cận thị độ cao mà không đeo kính, không phân biệt được giữa người và động vật. 】

【Lưu ý: Kỹ năng này không thể duy trì và mất đi hiệu lực khi máu của người chơi Thi Thiến giảm xuống dưới 50. 】

Trong nháy mắt một làn khói đặc sệt màu trắng xám bốc lên từ mặt đất bao phủ toàn bộ thành phố, những tòa nhà cao tầng được xây dựng bằng bê tông cốt thép trong thành phố thấp thoáng trong làn sương mù dày đặc, giống như những ngọn cây cao chót vót trong rừng, chỉ còn thấy được chút hình dáng mỏng manh mờ nhạt.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Thi Thiến sử dụng kỹ năng cá nhân của mình (Đôi mắt sương mù) 】

【Kỹ năng này có thể bao phủ tất cả đồng đội của bạn và duy trì tầm nhìn xa 50 mét trong sương mù mờ mịt. 】

Ngũ quan Thi Thiến toát ra một thứ màu sáng huỳnh quang đặc biệt dính chặt vào cơ thể cô, sương mù tr3n ngũ quan tan biến, cô nhìn thấy Viên Quang đang quỳ tr3n mặt đất cách cô không xa một cách rõ ràng, Bạch Liễu thì đang đứng khá gần Viên Quang.

Vừa định th0 phào nhẹ nhõm, cô đã thấy Viên Quang chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt toát ra ánh hào quang giống như cô,

nhìn chằm chằm vào giấy chứng nhận đất đai trong tay Bạch Liễu.

Viên Quang chống hai tay xuống đất, lảo đảo tiến đến hướng Bạch Liễu đang đứng mà không hề nao núng.

Thi Thiến choáng váng.

Chẳng lẽ Viên Quang đang muốn… giật giấy chứng nhận đất trong tay Bạch Liễu?!

Ch3t chắc!!!

Đôi mắt của Viên Quang vừa trong veo lại vừa mờ ảo, kỹ năng 【Đôi mắt sương mù】của Thi Thiến giúp anh duy trì tầm nhìn 50 mét trong làn sương mù, nhưng vừa rồi Bạch Liễu đã giáng cho anh một đòn nặng nề khiến mắt anh giờ đây chỉ toàn máu và bùn, đau và nhức, khi nhìn mọi người xung quanh mắt chỉ thấy mấy vòng đen kịt, trong tai vang lên tiếng ù ù.

Máu và mồ hôi chảy ròng ròng tr3n mũi Viên Quang, tầm mắt mờ mịt dần dần tập trung vào tay Bạch Liễu.

Bạch Liễu đã kích hoạt tuyến true end, nhiệm vụ chính của mọi người cũng thay đổi, anh chỉ mới lấy được một tờ giấy chứng nhận, bây giờ nếu muốn thắng và vượt cửa trò chơi, chỉ có hai con đường có thể đi ——

—— Đầu tiên, đó là giết hết nhóm Bạch Liễu.

—— thứ hai là đoạt lấy giấy chứng nhận đất của Bạch Liễu.

Cho dù anh chọn con đường nào, hiện tại cũng không thể rút lui, sau lưng cũng không có đường lui.

Viên Quang nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, tay có chút run rẩy đẩy con dao đa năng trong tay lên mức cực đại, vừa mở mắt đã lao về phía Bạch Liễu!

Thi Thiến nghiến răng theo sát phía sau, dùng thước đi vòng qua, phối hợp tấn công từ phía sau Bạch Liễu, tạo thành một trước một sau tấn công cùng lúc với Viên Quang.

Họ nâng dao đa năng và thước cùng lúc, hung hăng đâm vào Bạch Liễu dường như vẫn chưa biết gì ở trung tâm của vòng vây.

Bạch Liễu hơi ngửa đầu ra sau, tr3n mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt: “Tôi có chút tò mò, hai người lấy dũng khí ở đâu mà cùng nhau xông lên chịu ch3t vậy?”

Con dao tiện dụng và cây thước lần lượt lướt qua cổ Bạch Liễu, gió cuốn tóc hai bên lên, một sợi tóc bị cắt đứt rơi tr3n vai Bạch Liễu.

Ánh mắt Bạch Liễu đáp nhạt nhẽo nhìn xuống con dao đa năng hơi run rẩy và cây thước cách động mạch chủ cổ chưa tới một cm, giọng điệu bình thản: “Khi giết người thì đừng run tay cầm vũ khí.”

“Ví dụ như…” Bạch Liễu mở mí mắt, giơ roi lên, tr3n mặt mang theo nụ cười, nhưng động tác tr3n tay lại vô cùng sắc bén, “—— Đây là cách sử dụng vũ khí giết người.”

Bạch Liễu nắm lấy cổ tay Viên Quang, kéo anh ta vào vòng tròn 50 cm của mình, giơ cổ tay lên và quấn roi quanh cánh tay Viên Quang, kéo xoạt xuống không chút do dự.

Đồng tử Viên Quang co rút mạnh, cánh tay phát ra tiếng bắp thịt và gân cốt đứt lìa, máu phun ra xối xả, trong cổ họng rít lên hai tiếng, đau đến mức không thể phát ra âm thanh.

“Bước đầu tiên là tước vũ khí và chém đứt hai cánh tay của đối phương.” Bạch Liễu nâng khuôn mặt tái nhợt đẫm máu lên.

Thi Thiến ném thước cặp bên hông ra biến thành một thanh kiếm dài, Bạch Liễu ngửa người ra sau tránh né, lưỡi kiếm chém sát vào mặt hắn, gần như chạm hẳn vào lông mi, Thi Thiến không dừng tay, cô nhìn chằm chằm Bạch Liễu, giơ tay ấn xuống, cây thước xếp ngược chiều kim đồng hồ lại biến thành một lưỡi dao, đâm thẳng vào bả vai Bạch Liễu!

Bạch Liễu nghiêng một bên vai né về phía sau, đồng thời thu hồi lại roi đang quấn quanh cánh tay bị cụt của Viên Quang.

Thi Thiến liếc nhìn Viên Quang, trong tình huống khẩn cấp, cô giơ chân đạp Viên Quang vào trong màn sương để tạo khoảng cách với Bạch Liễu, còn mình thì nghiến răng tiếp tục đối mặt với Bạch Liễu.

Viên Quang là một người chơi triệu hồi, hoàn toàn không phải là cao thủ cận chiến, tên ngốc này bị gì mà ảo tưởng so bì với Bạch Liễu giỏi cận chiến tầm trung và tầm xa được chứ!

Loại thước có cấu trúc đặc biệt này cực kỳ linh hoạt và có thể thay đổi nhiều hình thái dao kiếm khác nhau trong tay Thi Thiến, từ các góc độ mà biến hóa thành nhiều loại kiếm đâm chém về hướng bả vai Bạch Liễu, áp chế hai tay Bạch Liễu để hắn không thể sử dụng roi được nữa.

“Học nhanh thật đấy.” Vai trái và phải của Bạch Liễu liên tục né tránh, tr3n mặt hắn xuất hiện vài vết xước từ lưỡi kiếm, máu chảy xuống, tr3n mặt nhoẻn một nụ cười nhạt nhẽo, “Roi là một vũ khí tầm trung đến tầm xa, muốn chém đứt tay rồi tước vũ khí của tôi là ý kiến không tồi.”

Thi Thiến lạnh lùng ngắt lời Bạch Liễu: “Đều là đối thủ, không cần tốt bụng dạy dỗ chúng tôi như vậy, Bạch hội trưởng!”

Cô vừa nói, cây thước cặp hình nón trong tay xoay tròn qua mặt khác, nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy dư ảnh, tiếp đó nó biến thành một chiếc dùi mở bình có hình dạng giống như một quả cầu gai, Thi Thiến cầm chặt thước, hung hăng nhìn chằm chằm vào bả vai Bạch Liễu, đâm từ sau ra trước.

“Chưa đến giây phút cuối cùng thì ai tước vũ khí của ai còn chưa chắc đâu!”

Bạch Liễu cúi người về phía trước để tránh chiếc dùi đâm sau lưng, Thi Thiến dường như đã đoán trước được động tác này,

không do dự giơ đầu gối phải lên đá vào mặt Bạch Liễu đang cúi xuống, Bạch Liễu nhanh chóng né sang bên trái, đầu gối của Thi Thiến lướt qua tai của Bạch Liễu, bị hắn chụp được trong quá trình hạ xuống.

Gần như ngay lập tức, Bạch Liễu ném một cây roi quanh mắt cá chân của Thi Thiến, ngăn chân phải Thi Thiến rơi xuống.

Một chân Thi Thiến bị Bạch Liễu nhấc lên, một chân đứng tr3n mặt đất, hai chân tạo một góc 90 độ, cơ bụng căng chặt ngã về phía sau, kéo theo roi Bạch Liễu, đồng thời nghiêng người nắm chặt tay đặt trước nguc, hằn học nhìn hắn.

Thi Thiến nhìn chằm chằm Bạch Liễu đang chảy máu tr3n mặt, lồng nguc hơi phập phồng, mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng tr3n cằm.

Khuôn mặt Bạch Liễu ẩn hiện trong sương mù, ánh mắt mông lung không nhìn vào cô bởi vì cô đang đứng cách đó hơn 50cm.

Tên này là Chiến Thuật Gia mà kỹ năng cận chiến quá mạnh, ngay cả khi bị hạn chế về cảm giác mà vẫn chiến đấu được với chủ công chính như cô, thậm chí còn áp đảo luôn cô nữa.

Rốt cuộc tên này là loại quái vật gì đây chứ! Không phải là người mới sao!

Mắt thấy Bạch Liễu định dùng roi ném Thi Thiến ra xa, Thi Thiến nghiến chặt răng, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, cô lợi dụng sức mạnh của mình nương theo sức

roi Bạch Liễu nhảy về phía trước hai bước bằng một chân, khi tiến vào trong khoảng cách 50cm của Bạch Liễu, hai mắt híp lại, xoay người khom lưng nhấc chân, quyết tâm đồng vu quy tận một chân quấn roi Bạch Liễu, quỳ tr3n mặt đất để hắn lôi vào.

Roi đã bị Thi Thiến quấn vào chân không thể dùng được, Bạch Liễu vừa nhìn thấy liền giơ tay thu lại roi.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu thu hồi vũ khí (Roi xương Siren) 】

Vào lúc roi tr3n chân biến mất, Thi Thiến đang quỳ một gối tr3n mặt đất, toàn thân bị gai xương cựa quất bầm dập, ánh mắt sáng lên, không chút do dự giơ cây thước lao tới muốn chém đứt hai tay Bạch Liễu.

—— khoảng cách gần như vậy, sơ hở quá rõ ràng, chính là lúc này đây!!

Mũi nhọn của thước đâm vào vai Bạch Liễu, tạo ra âm thanh kẽo kẹt của da thịt bị đầu nhọn lột ra, máu lập tức nhuộm gần hết cơ thể Bạch Liễu, Thi Thiến cầm thước hung ác đâm vào, cô đè lên bả vai Bạch Liễu, vừa muốn nở nụ cười thì khựng người lại.

Một khẩu súng đã gí vào bụng cô.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu tải giao diện điều khiển của người chơi (Thợ săn hoa hồng) và sử dụng vũ khí kỹ năng của đối thủ. 】

Bạch Liễu rũ mắt xuống: “Ở khoảng cách gần như vậy, tôi có thể thấy rõ sơ hở của cô rồi.”

Tên này cố tình để lộ sơ hở của mình dụ cô tấn công hắn! Chính là vì né tránh kỹ năng sương mù của cô rồi sau đó chuyển đổi vũ khí trực tiếp ——

“Pằng ——!!”

Thi Thiến không kịp suy nghĩ nữa, đồng tử giãn ra, sau đó nhanh chóng rũ người ra, bàn tay nắm chặt cây thước còn đang xuyên qua vai Bạch Liễu từ từ buông xuống, ngã ngửa xuống đất.

Ánh mắt cô tan rã, máu mũi chảy ròng ròng, không ngừng ho sặc sụa, vũng máu dưới thân nhanh chóng lan tràn tr3n mặt đất, sau đó bị mặt đất hút đi.

【 hệ thống cảnh cáo: Giá trị sinh mệnh của người chơi Thi Thiến đang giảm mạnh! 89… 73… 69… 57… 48… 】

【 hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng của người chơi Thi Thiến bị giải trừ. 】

Sương mù bao phủ toàn bộ thành phố từ từ tan biến, bầu trời sắp hừng đông, ánh sáng bầu trời phảng phất rơi tr3n mặt đất xuyên qua từng đám mây.

Viên Quang đang quỳ tr3n mặt đất ngẩng đầu lên liền thấy Bạch Liễu phất tay nghịch lại ánh sáng, súng trong tay đã được thay bằng roi xương trắng nhuốm máu. Sau đó Bạch Liễu kéo lê chiếc roi xương không nhanh không chậm đi về phía anh ta, tr3n mặt đất phía sau là Thi Thiến, ánh mắt đã mất đi tiêu điểm.

Roi xương nhuốm máu kéo lê tr3n mặt đất tiến đến chỗ Viên Quang, phát ra âm thanh sột soạt nguy hiểm giống như một con rắn chuông đang bò trườn.

Mắt Viên Quang đờ ra.

【Kỹ năng đó rất nguy hiểm, một khi đã dùng thì không chừng cô cũng bị vật mà tôi triệu hồi ra gi3t ch3t, thế nên tôi không dễ dùng thế đâu.】

【Tôi thà chấp nhận mạo hiểm bị anh giết để được đứng tr3n sân với anh.】

Viên Quang cụt tay ngẩng đầu lên, ánh mắt chậm rãi chuyển tới khuôn mặt Bạch Liễu đang đi tới trước mặt hắn.

Bạch Liễu trầm mặc nhìn anh, vẻ mặt thản nhiên như một vị thần ban cho người ta con đường sống sót cuối cùng: “Nếu bây giờ bỏ thi đấu, anh và cô ấy đều có thể sống sót.”

“Cô ấy và tôi, cùng tất cả những người ở nghĩa trang Laser đều sẽ sống sót.” Viên Quang nhìn chằm chằm vào mặt Bạch Liễu, giọng điệu chậm rãi, “Nhưng không phải vì tôi bỏ cuộc.”

Anh bất giác rơm rớm nước mắt: “Để trốn tránh nỗi đau, tôi đã từ bỏ rất nhiều lần, từ bỏ nhiều thứ lắm, cứ bỏ cuộc là có người ch3t, nhưng tôi phát hiện ra nỗi đau đó chẳng hề giảm đi chút nào, ngược lại còn phải gánh chịu thêm nhiều nỗi đau.”

“Tôi mới là kẻ yếu đuối hèn nhát vẫn luôn khiến mọi người phải chịu dày vò hành hạ.”

“Tôi đã từ bỏ đủ rồi, cho dù từ bỏ vì bản thân hay vì người khác.”

“Lần này tôi sẽ tuyệt đối, không bao giờ bỏ cuộc!!!”

Viên Quang khàn giọng nói, sắc mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên, rống lên: “Thi đấu lần này tôi nhất định phải sống sót chiến thắng đến cùng, mang tất cả bọn họ trở về!!”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Viên Quang trang bị thân phận 《 Sách Quái Vật: Họa sĩ căm ghét chính mình 》 , sử dụng kỹ năng cá nhân (chân dung độc ác) 】

【Kỹ năng này chỉ có thể sử dụng cho người chơi cùng bản đồ game với người triệu hồi, có thể chọn lựa và triệu hồi ra vật tà ác nhất, độc ác nhất của bản thân người chơi từ nhiều thế giới song song, mỗi vật triệu hồi chia đều giá trị sinh mệnh với người triệu hồi theo tỉ lệ 1/n lần, khi vật triệu hồi bị tử vong, giá trị sinh mệnh của người triệu hồi sẽ bị xóa bằng 0, cùng ch3t với vật triệu hồi. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Viên Quang có đồng ý sử dụng kỹ năng này với tất cả các đội viên của chiến đội đối phương tr3n sân không? 】

【 hệ thống nhắc nhở: Đồng ý】

【… Năm vật triệu hồi đang lao tới từ thế giới khác, hiện tại giá trị sinh mệnh người triệu hồi (người chơi Viên Quang) là 51, vì vậy mỗi vật triệu hồi nhận được trung bình 10,2 điểm máu…】

【Trong thời gian vật triệu hồi tồn tại, bản thân người triệu hồi (người chơi Viên Quang) mất khả năng di chuyển, người chơi Viên Quang hãy ẩn núp thật kỹ, vật triệu hồi này cực kỳ xấu xa, không có ý thức bảo vệ người triệu hồi và sẽ không tuân theo mệnh lệnh của bạn, họ sẽ tàn sát tất cả những người họ muốn giết trong toàn phó bản bao gồm cả chính người triệu hồi! Không thể đảm bảo hoàn toàn người triệu hồi sẽ giành chiến thắng trong trò chơi! Vui lòng sử dụng kỹ năng này một cách thận trọng! 】

【Vật triệu hồi đang đăng nhập phó bản… Cảnh báo cảnh báo! Vật triệu hồi có năng lực vượt xa khả năng chịu đựng tối đa của phó bản! Phó bản có nguy cơ bị sập, vui lòng kịp thời bảo trì hệ thống…】

【Đã hoàn thành triệu hồi. 】

Khi sương mù dần tan, bốn bóng người không nhanh không chậm bước ra khỏi sương mù, trong sương mù vang lên một giọng nói phóng khoáng và có chút lười biếng: “Lão đại, sao lại đột nhiên vào phó bản vậy?”

Giọng nói này nghe rất giống Mục Tứ Thành nhưng lại trưởng thành và trầm thấp hơn nhiều so với Mục Tứ Thành hiện tại, giống như người đã hơn 30 tuổi.

Một giọng nói khác chậm rãi trả lời hắn: "Chắc là trò đùa của Daniel."

"Hội trưởng." Đây là giọng nói của Mộc Kha, càng thêm dè dặt và bình tĩnh, "Ngài quá nuông chiều Daniel rồi đấy."

Một giọng nói thờ ơ trả lời: "Cậu ta rất hữu ích, những đứa trẻ hữu ích đều có thể hưởng đặc quyền từ ta, giống như Giai Nghi vậy."

Giọng của một cô gái trẻ kêu lên một tiếng căm ghét: "Bớt làm cha tinh thần của tôi, cám ơn nhiều, nghe chỉ thấy tởm lợm."

Sương mù đã bị thổi bay.

Người đứng đầu đoàn người là một người đàn ông trông không già lắm, tóc buộc đuôi ngựa dài đến thắt lưng, áo sơ mi trắng lịch sự, giày đen dài đến đầu gối, hai tay đeo găng tay da đen, cầm một chiếc roi đen, đôi mắt đen nháy nhạt nhẽo lãnh đạm, khóe mắt có vài vết chân chim nhỏ, thoạt nhìn khiến người ta sợ hãi không dám đối mặt trực diện.

Điểm quan trọng nhất là —— gã và Bạch Liễu giống hệt nhau, chính x4c hơn là giống Bạch Liễu nhưng lớn hơn chục tuổi.

Bạch Liễu và người đàn ông giống hệt hắn liếc mắt nhìn nhau.

Người bên kia nhìn Bạch Liễu, nhướng mày thích thú, đột nhiên cười nhẹ: “Tình huống này hình như không phải là trò đùa nho nhỏ của con trai đỡ đầu nghịch ngợm của ta rồi.”

Chương 399

Bạch Lục vân đạm phong khinh nhìn xung quanh rồi đảo qua Viên Quang ngã phía sau mình và Thi Thiến nằm dài phía sau Bạch Liễu, cuối cùng đưa mắt trở lại phía Bạch Liễu, ý cười tr3n mặt sâu hơn một chút: "Nhìn từ bản đồ thì cậu đang ở trong phó bản 5 tòa nhà, bọn họ là kẻ thù của cậu, dùng kỹ năng triệu hồi chúng ta phải không?"

"Thật là thú vị." Bạch Lục nhìn Bạch Liễu cười tủm tỉm, lại nhìn xuống chiếc áo sơ mi trắng hơi lỗi thời của Bạch Liễu, "Trang phục rẻ tiền như thế này, chắc là chưa hoàn thành vòng tích lũy điểm, lần đầu tiên tham gia giải đấu sao?"

"Muốn ta giúp cậu thắng không?" Bạch Lục lôi roi đen phía sau tiến lên hai bước hướng Bạch Liễu nở nụ cười, "Chúng ta giao dịch nhé? Ta sẽ giúp cậu gi3t ch3t triệu hồi sư, cũng chính là kẻ thù của cậu, đổi lại ——"

Bạch Liễu thản nhiên bổ sung câu kế tiếp: "Tôi bán linh hồn cho ông, đúng không?"

Bạch Lục nhướng mày: "Xem ra chúng ta đều nghĩ giống nhau."

"Thật đáng tiếc, lúc còn bé cậu không có ý thức lãnh thổ và quyền lợi mạnh mẽ như vậy, vẫn có thể hợp tác với ta." Bạch Lục th0 dài, khuỷu tay trái đặt lên mu bàn tay phải, dùng ngón tay bọc dưới găng tay da đen chống cằm, nở nụ cười nửa

miệng, “Hiện tại đã thành lập nhóm lợi ích của riêng mình rồi, không còn dễ lừa nữa, xem ra chúng ta không thể hợp tác.”

Bạch Liễu hờ hững tán đồng: “Đúng là như vậy.”

“Nếu vậy thì…” Bạch Lục quay đầu nhìn Viên Quang phía sau, dường như suy nghĩ một chút, rồi quỳ một chân xuống ngồi xổm bên cạnh Viên Quang.

Bạch Lục nghiêng người thì thầm bên tai Viên Quang vẫn không nhúc nhích: “Đồng đội của ngươi sắp ch3t, ngươi triệu hồi ta là vì muốn cứu cô ta, giết đối thủ, thắng trận này đúng không?”

Viên Quang khó khăn gật đầu.

“Ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của ngươi, đổi lại.” Bạch Lục rũ mắt xuống, nhẹ nhàng đặt lên trán Viên Quang một tờ tiền che mắt anh, “Ta cho ngươi một vạn điểm, ngươi bán linh hồn cho ta.”

Lồng nguc Viên Quang phập phồng kịch liệt, sau đó anh hít sâu nhắm mắt lại, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt, dùng hết sức gật đầu.

“Giao dịch được thành lập.” Bạch Lục đứng thẳng dậy, hai ngón tay kẹp lấy tiền giấy đang chậm rãi hình thành tiền giấy linh hồn Viên Quang, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu cười, “Nếu không thể hợp tác, ta đây đành phải đứng về phe đối đầu với cậu.”

“Dù sao lúc ta chơi trò chơi ——”

“Lợi ích là ưu tiên hàng đầu.”

Bạch Lục gập hai ngón tay mảnh khảnh kẹp tờ tiền linh hồn vào lòng bàn tay, tờ tiền biến mất, đồng thời đâu vào đấy hạ lệnh: “Giai Nghi trước tiên chữa trị cho đồng đội bị thương của triệu hồi sư, rồi sau đó đến khu B lấy giấy chứng nhận đất, đồng thời gi3t ch3t đồng loại của em.”

“Mục Tứ Thành đến khu A, mang theo Đường Nhị Đả, thu dọn chiến trường, Mộc Kha đi khu D, nhiệm vụ giống như Giai Nghi, bắt đầu hành động.”

—— Sắp xếp giống như Bạch Liễu trước đó.

Ba người còn lại lười biếng trả lời OK, giải tán ngay lập tức.

Bạch Liễu chỉ nghe thấy một tiếng cười thuần thục và láu cá vang lên bên tai, một dư ảnh lóe lên qua khóe mắt, Thi Thiến đang nằm sóng xoãi tr3n mặt đất sau lưng hắn đã biến mất.

Tốc độ này nhanh đến nỗi làm người khác không kịp phản ứng.

“Tôi mang người không liên quan đi trước đây, nhớ phải chơi game thật vui với lão đại nhá, lão đại nhỏ khác thế giới.”

Đó là giọng của Mục Tứ Thành.

Thấp thoáng trong làn sương mù còn chưa tan đi, Bạch Liễu nhìn thấy một bóng người cao lớn đang ngồi xổm xuống bên cột đèn đường, sức nặng ép vào khiến cột đèn đường lắc lư kẽo kẹt, đôi bàn tay của người này là một cặp móng vuốt khỉ khổng lồ dài quá đầu gối, đầu móng vuốt vẫn đang nhỏ máu, chẳng biết là máu của ai.

Một đôi mắt đỏ tươi nham hiểm tỏa sáng xuyên qua màn sương mù trong bóng tối, hắn nắm lấy cổ một người, lúc lắc người đó mà chẳng buồn quan tâm sống ch3t như thế nào, khóe miệng lộ ra một nụ cười tươi rói nhìn Bạch Liễu tr3n mặt đất:

“Đừng dễ dàng ch3t dưới tay lão đại, lão đại nhỏ, tôi còn muốn làm xong nhiệm vụ thì trở về chơi với cậu đấy.”

Nói xong, hắn nhảy vài cái liền biến mất, bóng dáng mấy người kia cũng mất tăm mất tích trong nháy mắt.

Chỉ còn lại Bạch Lục không nhanh không chậm đi về hướng Bạch Liễu.

Bên cạnh khuôn mặt, thắt lưng và ủng của Bạch Lục vẫn còn một làn sương trắng xám còn sót lại chưa tan, sương trắng xám nhè nhẹ từng đợt từng đợt uốn lượn ngoằn ngoèo biến cả người Bạch Lục mờ mịt như trong một khung tranh sương mù nào đó, nhìn thoáng qua chỉ, thấy mờ mờ ảo ảo, phảng phất như nhân vật trong một bức tranh chân dung chưa được vẽ hoàn chỉnh chi tiết đã có khả năng tự nhận thức và đang bước ra khỏi khung hình.

Gót giày va chạm với nền đất cứng lạnh lẽo, vang vọng rõ ràng trong ngõ hẹp tối tăm.

Bạch Lục cuối cùng cũng đứng cách Bạch Liễu chưa tới một mét, hoàn toàn bước ra khỏi sương mù, mỉm cười nhìn Bạch Liễu đang đứng đối diện, hứng thú hỏi lại: "Không trốn sao?"

Bạch Liễu nhìn gã không chút nao núng: "Bỏ trốn đối với hai chúng ta là vô nghĩa, không phải ông luôn đoán được tôi đang nghĩ gì à?"

"Cũng đúng." Bạch Lục gật đầu đồng ý, "Ví dụ chắc là bây giờ cậu đang thắc mắc tại sao chủ công chính Đường Nhị Đả của cậu vẫn chưa có động tĩnh, phải không?"

Nụ cười tr3n mặt Bạch Lục càng sâu: "Thật sự không thể ngờ cậu lại làm được chuyện mà tới nay ta vẫn chưa làm được, khiến cho Đường đội trưởng tiếng tăm lẫy lừng luôn chống đối với ta trở thành đội viên của cậu, ta rất tò mò giữa hai người đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Giọng điệu Bạch Liễu lãnh đạm: "Đương nhiên là mấy chuyện không xảy ra giữa ông và anh ấy rồi."

"Căm ghét ta đến vậy à." Ý cười tr3n mặt Bạch Lục càng ngày càng trêu chọc, "Trong số những Bạch Lục mà ta từng gặp, cậu là người có địch ý lớn nhất với ta đấy."

“Lúc trước để tạo thiện cảm với Đường đội trưởng, ta còn cố ý hạ thủ lưu tình không giết Tô đội trưởng bạn bè tốt với gã, còn tặng gã một cuốn băng ghi hình hướng dẫn Đường đội trưởng cách tra tấn người xấu chuyên nghiệp tr3n người Tô đội trưởng, xem như là món quà ra mắt.” Ánh mắt Bạch Lục lãnh đạm nhìn Bạch Liễu, th0 dài một tiếng, “Nhưng Đường đội trưởng lại không thích món quà của ta cho lắm, thật là đáng tiếc.”

Ánh mắt Bạch Liễu khẽ nhúc nhích: “Nếu ông đừng nhét băng ghi hình vào dạ dày Tô Dạng thì chắc anh ấy sẽ thích món quà này hơn.”

“Vậy sao?” Bạch Lục thờ ơ hỏi, khóe miệng nhếch lên, “Hy vọng lần này Đường đội trưởng sẽ thích món quà nhỏ mà ta tặng.”

Trong sương mù.

Đường Nhị Đả rõ ràng cảm nhận được mặt đất dưới chân bắt đầu lún xuống và chuyển động, sau đó một kết giới dày đặc như thủy tinh nổi lên xung quanh bắt đầu di chuyển nhanh chóng, gã lập tức muốn đến gần Bạch Liễu nhưng lại bị kết giới cản lại, Đường Nhị Đả trừng mắt, rút súng b4n hai phát vào tấm chắn kính, đạn xuyên thẳng ra ngoài, rào chắn vẫn sừng sững đứng nguyên không hề hấn.

Sắc mặt gã biến đổi, gã biết đạo cụ này, đây chính là không gian ma thuật! Đạo cụ hạn chế người ra vào!

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Lục sử dụng đạo cụ (không gian ma thuật) để nhốt (Thợ Săn Hoa Hồng) và (Thợ

Săn Hoa Hồng)】

【Điều kiện (Không gian ma thuật): Chỉ một người có thể sống sót bước ra khỏi Không gian ma thuật】

Sương mù dày đặc trắng xóa trong không gian ma thuật chậm rãi tan biến, Đường Nhị Đả cảnh giác nhìn bóng dáng người nào đó đang nằm tr3n mặt đất đối diện với mình, hai tay giơ súng lên đạn, dựa vào mép không gian ma thuật bước tới từng bước.

Màn sương trắng xám phủ ngoài hình dáng người kia từ từ tan biến, Đường Nhị Đả vừa nhìn rõ thì nháy mắt đồng tử co rút lại.

Gã thấy chính bản thân mình tiều tụy, dữ tợn và tang thương bị còng hai tay trói sau lưng, cằm và bả vai đè sát tr3n mặt đất điên cuồng quẫy đạp, trong miệng bị nhét một cuốn băng ghi hình chặt đến nỗi khóe miệng toét ra, máu chảy ròng ròng giữa hai hàm răng cũng không dám c4n xuống.

Đường Nhị Đả không nói lời nào, tiến lên dùng súng định b4n gãy đôi còng tay, người bị còng tay lại giãy giụa quyết liệt ngăn cản động tác Đường Nhị Đả.

Anh ta lúng búng trong miệng, khó khăn gằn từng chữ: “Còng - tay - của Tô – Dạng, đừng – b4n!”

Toàn thân Đường Nhị Đả chấn động quay phắt lại nhìn vào cặp còng tay, phát hiện một hoa văn bông hồng, súng và xúc tu đan xen vào nhau.

—— Đây là vũ khí kỹ năng của Tô Dạng, sao lại ở đây!

Đường Nhị Đả kéo cuộn băng trong miệng anh ta ra, lập tức hỏi: “Sao anh đến được đây? Tô Dạng ở dòng thế giới của anh chưa ch3t sao? Sao vũ khí kỹ năng của cậu ấy vẫn còn?!”

Tô Dạng ở mỗi thế giới gã đi qua đều đã ch3t, sao lại có thế giới vẫn còn tồn tại Tô Dạng và vũ khí kỹ năng của cậu ấy chứ!?

Người đàn ông kia ho khan kịch liệt, ánh mắt lãnh lệ âm trầm nhìn Đường Nhị Đả: “Tô Dạng ch3t rồi.”

Đường Nhị Đả nhíu mày nhíu mày, “Vậy thì sao còng tay này lại…”

“Bạch Lục đã thu mua linh hồn Tô Dạng.” Người đàn ông dùng một tay này bóp gãy xương cốt của tay kia, sau đó kéo bàn tay gãy nát biến dạng của mình ra khỏi còng, tình nguyện để mình đau đớn cũng không muốn làm hư hại vũ khí kỹ năng của Tô Dạng, “Bạch Lục dùng kỹ năng của Tô Dạng để trói ta.”

Vẻ kinh ngạc tr3n mặt Đường Nhị Đả không thể che giấu được: ” Tô Dạng bán linh hồn mình cho Bạch Lục?!”

Người đàn ông dựa vào tường nhắm mắt lại, th0 hổn hển, chế nhạo: “Chuyện này có gì đáng ngạc nhiên?”

“Hơn một nửa người trong cục quản lý dị đoan đều đã bán linh hồn mình cho Bạch Lục.”

“Hơn phân nửa số người…” Sắc mặt Đường Nhị Đả hoàn toàn chìm xuống, “Tôi hiểu đội viên của tôi, không đời nào bọn họ làm vậy!”

Ánh mắt Đường Nhị Đả nhìn người đàn ông không mấy thiện cảm, gã đứng dậy giơ súng lên, vẻ mặt căng thẳng nhìn Đường Nhị Đả lôi thôi lếch thếch kia: “Vả lại tôi đã nhảy khỏi dòng thế giới đó, theo lý thuyết mà nói thì dòng thế giới đó sẽ không còn tôi nữa, sao anh lại có thể tồn tại trong dòng thế giới đó mười mấy năm sau được chứ?”

Đường Nhị Đả ngồi tr3n mặt đất hơi nghiêng đầu, đôi mắt xanh lam nhìn Đường Nhị Đả đang giương súng về phía mình, tr3n mặt mang theo nụ cười châm chọc: “Mi còn nhớ rõ nguyện vọng mà mi đã nói với Tà Thần không?”

“Có thể liên tục quay trở lại quá khứ để thay đổi các sự kiện đã diễn ra, ngăn cản mọi người tiến vào trò chơi, mi chỉ nhớ điều này thôi phải không?”

“Mi đã quên cái giá phải trả để hiện thực hóa ước nguyện của mình rồi sao?”

Đường Nhị Đả tr3n mặt đất chống tay vào tường lảo đảo đứng lên, anh ta nhìn chằm chằm Đường Nhị Đả đối diện: “Mi sẽ trở thành một con quái vật không ngừng nhảy trong dòng thời gian.”

“Mi chỉ là một đoạn ký ức, một mảnh ý thức, mà chúng ta trong mỗi dòng thời gian mới là người thật, mi chỉ là một con quái vật xâm chiếm ý thức của chúng ta trong một khoảng thời gian, là một dị đoan ký sinh tr3n người chúng ta mà thôi.”

“Mi hoàn toàn không phải là con người, mi là dị đoan 0002, 【Thợ săn thời gian】.”

Anh ta cười khan một tiếng: “Chúng ta mới là con người, khi mi chuẩn bị chạy trốn khỏi thế giới thất bại không thể đánh bại Bạch Lục, quyết định nhảy sang thế giới tiếp theo, chúng ta bị mi ký sinh tự nhiên sẽ tỉnh lại.”

“Thế giới sẽ không vì sự trốn tránh của mi mà dừng lại, thời gian sẽ tiếp tục chảy xuôi, Bạch Lục sẽ tiếp tục kiểm soát mọi thứ, nhóm người chúng ta đã bị mi rời bỏ vẫn sẽ tiếp tục lừa mình dối người chiến đấu trong những dòng thế giới nằm tr3n bờ vực sụp đổ, cho đến khi 80% người tr3n thế giới bán linh hồn của họ cho Bạch Lục, cả thế giới trở thành một thế giới trò chơi mà tín đồ của Tà Thần Bạch Lục có thể tùy ý tung hứng trong lòng bàn tay.”

Anh ta giương đôi mắt xanh sâu không đáy như biển khơi, trong mắt không hề có tia sáng, sau đó cười điên loạn: “Mi chỉ là điểm lưu trữ do nhà tiên tri và Tà Thần thiết kế mà thôi.”

“Mà ta chính là kho lưu trữ điểm lưu trữ của mi.”

Đường Nhị Đả run rẩy lùi về sau mấy bước, trong thời gian ngắn ngủi gã không nói được lời nào, một lúc lâu sau mới kiên quyết lắc đầu: “… Cho dù vậy tôi cũng không tin là các đội

viên của Cục quản lý dị đoan sẽ bán linh hồn của mình cho Bạch Lục.”

“Đúng là họ không muốn như thế.” Đường Nhị Đả đối diện cười khục khặc, dựa vào tường, từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, đột ngột quay mặt lại, vươn bàn tay còn đang treo lắc lẻo còng tay, “Có lửa không? ”

Đường Nhị Đả nói: “Không.”

“Chậc.” Đường Nhị Đả này ngậm điếu thuốc trong miệng, một tay gãy xương yếu ớt buông thõng bên người, tay kia từ phía sau lấy ra súng, thản nhiên nhắm ngay tr3n mặt đất b4n một phát, sau đó giơ tay kề sát họng súng vào đầu thuốc.

Đầu thuốc kề sát vào họng súng nóng hổi bắt lửa, anh ta nheo mắt hít một hơi dài, sau đó ho khan hai tiếng, nói tiếp: ” Đúng là họ không muốn như thế.”

“Sau khi ngươi rời đi, Cục quản lý dị đoan và Bạch Lục chính thức khai chiến, thời gian đó nhóm Bạch Lục tìm thấy một trò chơi tên là 5 tòa nhà trong Hồ Trò Chơi.”

Đường Nhị Đả khựng người, hắn chợt hiểu ra cái gì, ngẩng đầu nhìn đối phương: “Chẳng lẽ là…”

“Ừ.” Người đàn ông quay đầu nhìn Đường Nhị Đả, ý cười chế giễu tr3n mặt, “Tên điên Bạch Lục đã hoàn toàn mất trí vì tiền, gã ra ngoài khống chế 5 tòa nhà đăng nhập vào hiện thực, hơn nữa còn quạt gió thêm củi mở rộng toàn diện, trong hợp đồng ghi thêm rằng khi tài sản của Bên B không đủ để thanh toán

giá bất động sản của Bên A thì Bên A có quyền thu hồi toàn bộ tài sản cố định và tài sản không cố định của Bên B, kể cả các loại tài sản độc quyền của Bên A."

"Trong tình huống bình thường thì hợp đồng này chắc chắn không thể được thông qua, cũng không ai ký kết những điều khoản như vậy, nhưng khi Bạch Lục đứng phía sau thao túng 5 tòa nhà, rất nhiều người bình thường đã đồng ý ký tên."

Đường Nhị Đả đối diện hít sâu một hơi: "Bao gồm rất nhiều người của cục quản lý dị đoan."

"Lúc bọn họ ký hợp đồng vẫn chưa nhận ra rằng mình đã bán linh hồn cho Bạch Lục, sau đó theo phạm vi mở rộng của năm tòa nhà, càng lúc càng có nhiều người cũng bắt buộc phải bán linh hồn cho gã."

"Vốn dĩ Tô Dạng đã ch3t, nói kiểu gì đi nữa thì linh hồn của cậu ấy cũng không bao giờ rơi vào tay Bạch Lục, nhưng sau đó 5 tòa nhà đã đăng nhập vào tiểu khu nơi Tô Dạng sống…"

Người đối diện im lặng một lúc, tàn thuốc đốt tới tay cũng không nhận ra, anh ta lẩm bẩm thì thầm: "Phó bản 5 tòa nhà này có thể biến người ch3t thành trạng thái hồn ma, chỉ cần linh hồn có ý thức còn tồn tại thì có thể giao dịch linh hồn với Bạch Lục."

"Tô Dạng đã ch3t bị Bạch Lục đoạt lấy linh hồn như vậy đó."

"Kỹ năng của Bạch Liễu không thể sử dụng linh hồn vô ý thức của người ch3t, tất nhiên cũng không thể sử dụng hệ thống

giao diện điều khiển của người ch3t, cứ nghĩ Tô Dạng ch3t đi rồi sẽ được giải thoát, không ngờ… ” Anh ta nhìn xuống chiếc còng tay lạnh lẽo tr3n cổ tay mình, “Ta nằm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ đến có lúc mình cũng bị chiếc còng này trói tay.”

- ——oOo—

Chương 400

Đường Nhị Đả tà ác dựa vào vách tường vô hình của đạo cụ 【 không gian ma thuật 】, dùng họng súng còn ấm nóng châm một điếu thuốc khác cho mình, cúi đầu hít một hơi thật sâu qua phổi rồi đột nhiên mở miệng: "Mi vẫn chưa đào thoát khỏi dòng thế giới này, tình hình ở đây vẫn còn có thể cải thiện à?"

Anh ta c4n c4n thuốc rồi dừng một chút: "Tô Dạng còn sống sao?"

"Còn sống." Đường Nhị Đả trả lời, gã im lặng một hồi, "Trước mắt vẫn chưa có phó bản hủy diệt nào đăng nhập vào hiện thực, mọi thứ vẫn ổn."

Người đối diện im lặng một lúc, sau đó chế nhạo: "Vất vả lâu như vậy cuối cùng cũng làm được."

"Làm tốt lắm, mi làm như thế nào, hướng dẫn cho ta được không?"

Đường Nhị Đả chậm rãi siết chặt nòng súng treo bên đùi, mở miệng định nói gì đó, nhưng còn chưa kịp nói chuyện thì người đối diện đã quét mắt qua nhìn thấy biểu tượng tr3n súng lục màu bạc mà gã đang mân mê, anh ta quay phắt đầu lại, ánh mắt đột nhiên thay đổi.

Anh ta chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh lam lộ ra một loại nghi vấn và sát khí như đang thẩm vấn phạm nhân: “Tại sao biểu tượng tr3n súng lại trở thành biểu tượng của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang?”

Không đợi Đường Nhị Đả trả lời, anh ta đứng dậy đi tới gần Đường Nhị Đả, rút súng gài tr3n thắt lưng ra không chút do dự nhắm ngay Đường Nhị Đả, vẻ thô bạo trong mắt không hề che giấu: “Mi đã bán linh hồn Bạch Lục?!”

“Cậu ấy không phải Bạch Lục, cậu ấy khác với Bạch Lục.” Đường Nhị Đả từ từ đặt khẩu súng mình xuống, sau đó giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng để thể hiện thiện chí của mình, “Trong thế giới này Bạch Lục tên là Bạch Liễu, liễu trong cây liễu, cậu ấy… ”

“Tất cả những ai bán linh hồn của mình cho tên đó đều sẽ biện minh như vậy.” Người đối diện nở một nụ cười cực kỳ giễu cợt, “Hẳn là mi phải biết rõ người bị tên kia mê hoặc sẽ có bộ dạng như thế nào rõ ràng hơn ta chứ.”

Người đối diện nhổ tàn thuốc trong miệng ra, đôi mắt xanh ẩn hiện trong làn khói nicotine nhìn thẳng vào Đường Nhị Đả, anh ta lật chốt an toàn xuống: “Ta cho mi cơ hội biện minh lần cuối, lý do mi bán linh hồn cho Bạch Lục là gì, có bị ép buộc hay không?”

Đường Nhị Đả sững người.

Gã cố gắng tìm một trạng thái hợp lý để mô tả Bạch Liễu trong thế giới này, để thuyết phục người đối diện rằng Bạch Liễu sẽ không làm điều đó.

Tuân thủ luật pháp? Không phạm tội? Dân thường chưa bao giờ vi phạm pháp luật?

Đường Nhị Đả biết tất cả những điều này không đủ chính x4c, gã có thể cảm nhận được, sâu trong nội tâm Bạch Liễu vẫn ở trạng thái có thể vượt qua ranh giới bất cứ lúc nào, nhưng không hiểu sao cho tới nay Bạch Liễu vẫn duy trì trạng thái bề ngoài tương đối vô hại.

Và gã cũng không biết tại sao gã lại tin rằng Bạch Liễu sẽ tiếp tục giữ được trạng thái đó mãi mãi.

Đường Nhị Đả hít sâu một hơi, giương mắt: "Không bị ép buộc, tôi tin tưởng cậu ấy."

Sắc mặt người đàn ông bên kia tối sầm lại, anh ta bóp cò súng: "Vậy thì mi ch3t đi."

"Pằng ——!!"

Khu D.

Mộc Kha cẩn thận tìm kiếm hết tầng này đến tầng khác trong tòa nhà nghĩa trang, hai tiếng trước Bạch Liễu vừa gửi tin nhắn cho bọn họ thông qua thiết bị liên lạc, bảo là tập trung tìm kiếm ở các ngôi mộ riêng biệt và khu vực trung tâm tòa nhà nghĩa trang chưa hoàn thành.

Mộc Kha không tìm thấy ngôi mộ riêng nào, nhưng sau hai tiếng ròng rã tìm kiếm cẩn thận trong tòa nhà nghĩa trang chưa hoàn thành, cuối cùng Mộc Kha cũng phát hiện manh mối.

Cậu lật tấm bia mộ, lúc nhìn thấy lối đi của tòa nhà nghĩa trang vẫn còn đang xây dở dang, thép chỉa ngang chỉa dọc ra mặt tường, thì không khỏi th0 phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ ở khu C để về gặp lại nhóm Bạch Liễu, cậu rất lo lắng cho tình hình của Bạch Liễu đang dính buff mất máu tr3n người.

Mộc Kha rút dao găm tr3n lưng c4n chặt ở miệng, hai tay chống hai bên lối vào nghĩa trang rồi nhanh nhẹn nhảy mấy cái lên thanh thép, thuận lợi nhanh chóng tiếp cận tầng trung tâm bên dưới.

Nhìn thấy căn hộ nghĩa trang khổng lồ nằm ở trung tâm được xây dựng theo phong cách khác hẳn với "lò thiêu x4c" mà cậu đã thấy trước đây, ánh mắt Mộc Kha như đông cứng lại, cậu đạp mũi chân lên thanh thép phóng xuống dưới rồi mượn lực nhảy vào, sau đó xoay người búng tới góc trái phía tr3n.

Mộc Kha dang hai chân ra, chuyển trọng lượng cơ thể về phía sau khuỵu nửa gối, bám chặt vào tường như một con thạch sùng, cậu nhanh chóng rút con dao găm c4n tr3n miệng, c4m ba ngón tay vào tường, bình tĩnh nhìn xung quanh.

Căn phòng rộng khoảng 200 mét vuông, trang trí nội thất lộng lẫy xa hoa không khác gì dành cho người ở, trái ngược hẳn với nhà nghĩa trang chỉ 3-5 mét vuông bên cạnh, bàn thờ chính

giữa bằng gỗ gụ, bên cạnh là tấm ảnh đen trắng ghi nguyên nhân “ch3t vì tai nạn giao thông”.

Dưới bàn thờ là một chiếc bình sứ màu trắng.

Nếu suy đoán của Bạch Liễu là đúng thì trong chiếc bình đó có giấy chứng nhận đất đai.

Mộc Kha vừa định nhảy xuống lấy cái bình, thân thể chúi về phía trước rồi nhưng động tác lại đột ngột dừng lại, thu hồi ba ngón tay c4m vào tường, liếc nhìn lòng bàn tay của mình.

Chỉ có một lớp bụi mỏng.

Căn phòng này… phảng phất một cảm giác kỳ lạ, một số nơi phủ đầy bụi bặm dày cộp, nhưng một số nơi bụi chỉ có một lớp mỏng, đặc biệt là góc tường nơi cậu đang bám vào, nền đất nơi cậu mới đặt chân xuống lúc nãy, và cả ——

Tầm mắt Mộc Kha chậm rãi chuyển sang chiếc bàn gỗ gụ nơi đặt bàn thờ —— nơi đặt chiếc bình đựng tro cốt.

Nếu quái vật của nhà phát triển trong bình tro cốt đã trèo ra ngoài thì cả căn phòng sẽ không gọn gàng như vậy, bụi bặm phải quét lung tung khắp nơi rồi, loại bụi bặm mỏng dày theo tuyến đường nhất định như thế này chỉ có một khả năng ——

——Đó là, ai đó đã tiếp cận chiếc bình theo cách giống hệt như cậu và dùng lớp bụi bên cạnh nó để che đi con đường hành động của hắn.

“Bây giờ mới chú ý tới?” Một giọng nói lạnh lùng từ bên cạnh truyền đến, ai đó đang kéo một vật nặng nề đi tới, bước chân rõ ràng của giày da giẫm lên sàn gỗ không nhanh không chậm, “Ta ở thế giới này thật đáng thất vọng, tốc độ phản ứng đối với môi trường chậm như thế sao.”

Trong bóng đen phía dưới bên trái chậm rãi lộ ra một người đàn ông dáng người thanh tú.

“Nếu gặp phải đối thủ như ta thì tốc độ phản ứng này đủ để ta giết hội trưởng của mi mười ba lần.”

Mộc Kha từ tr3n tường nhảy xuống, thời điểm nhìn thấy khuôn mặt kia thì đồng tử co rút lại.

Đối diện là chính bản thân trưởng thành của cậu.

Phiên bản trưởng thành của Mộc Kha đang kéo x4c của quái vật nhà phát triển bằng một tay, để lại phía sau một vệt máu dài nhớp nháp, hắn cao hơn và cường tráng hơn một chút so với Mộc Kha hiện tại, mặc một bộ tây trang, đeo thắt lưng đen, tr3n túi áo tây trang bên phải còn c4m một đóa hồng nhạt màu.

Hắn đeo một chiếc kính gọng vàng có dây, chiếc hoa tai mặt chữ thập ngược bên tai trái khẽ lắc lư theo bước chân, từ tr3n xuống dưới ăn mặc cực kỳ sang trọng cứ như doanh nhân thành đạt vừa mới bước ra từ một buổi tiệc rượu của giới nhà giàu.

Phiên bản trưởng thành của Mộc Kha mặt không cảm xúc nhìn lên người đối diện: “Tới tìm cái này sao?”

Mộc Kha bình tĩnh kéo giãn khoảng cách với hắn, người này vừa nhìn đã cho cậu cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Người này tuyệt đối không thể là do Bạch Liễu tạo ra, bởi vì tuy rằng lúc quyết định Bạch Liễu sẽ không thông báo cho bất kỳ ai, nhưng hắn vẫn cho họ biết kết quả của quyết định đó.

Vì vậy tình huống hiện tại này chỉ có thể là…

Giọng nói của Mộc Kha căng thẳng: “Anh là vật do Viên Quang dùng kỹ năng triệu hồi ra phải không?”

“Đồ vật?” Mộc Kha đối diện cuối cùng cũng liếc mắt nhìn Mộc Kha trẻ tuổi, “Người duy nhất có tư cách đánh giá ta là đồ vật chính là hội trưởng của ta.”

Mộc Kha này hơi nhếch cằm, lộ ra một chút kiêu ngạo dè dặt, ngay cả giọng điệu cũng không nhanh không chậm: “Mi là thứ gì mà dám đánh giá ta như vậy?”

Hắn nói rồi xòe tay ra, giấy chứng nhận đất chậm rãi rơi xuống đất.

Mộc Kha chăm chú nhìn vào nó.

Mà ánh mắt của 【 Mộc Kha 】 ngược lại nhìn chằm chằm vào con dao găm màu đen tr3n tay Mộc Kha, sắc mặt vốn đã không mấy thân thiện giờ thêm tối sầm lại: “Hội trưởng thế giới này tìm kỹ năng cho mi?”

Mộc Kha tinh tường ý thức được cảm xúc thăng trầm của chính mình đối diện, ánh mắt chuyển đến bàn tay của Mộc Kha trưởng thành, đuôi mày hơi nhếch lên, khiêu khích hỏi ngược lại: “Ừ, sao, anh không có?”

【 Mộc Kha 】 cuối cùng cũng hoàn toàn thoát ra khỏi bóng tối, Mộc Kha nhận thấy trong tay hắn ta không hề có bất kỳ món vũ khí nào, chỉ quấn chặt băng trắng từ kẽ ngón tay đến cổ tay giáp sát với bộ tây trang, thậm chí ngay cả cổ cũng quấn cả mấy vòng băng vải.

Hắn từng bước đi về phía Mộc Kha, ánh mắt đen tối sâu thăm thẳm, đồng thời nâng tay lên, bắt đầu chậm rãi tháo lỏng băng vải tr3n tay từ đầu ngón tay, nhẹ giọng giải thích:

“Hội trưởng sẽ không lãng phí thời gian và sức lực cho một tuyển thủ không có kỹ năng, cũng sẽ không bồi dưỡng một người như vậy, bởi vì không có giá trị.”

“Những thứ không có giá trị đều không đáng tồn tại.” 【 Mộc Kha 】 nhẹ giọng nói, khuôn mặt thanh tú mang theo sắc xám ảm đạm trong căn phòng thiếu ánh sáng, “Giống như sự thật rằng bệnh tim không thể xuất hiện trong các mối quan hệ xã hội lâu dài, đây là công lý của thế giới, là Mộc Kha thì ít nhất mi cũng đã hiểu điều này đúng không?”

Mộc Kha th0 gấp hơn hai nhịp, nhưng cậu nhanh chóng lấy bình tĩnh, cảnh giác lùi lại khi 【 Mộc Kha 】 tiến lại gần.

“Để có giá trị hơn với hội trưởng, để được đứng tr3n đấu trường giải đấu với hội trưởng và giành phần thắng cho ngài ấy với tư cách là đồng đội.” 【 Mộc Kha 】 nhướng mi, băng vải hai bên đã được cởi ra rũ xuống vị trí khuỷu tay, “Ta đã liều mạng huấn luyện, liều mạng mà cố gắng, ta đã giết rất nhiều người chơi để cướp lấy kỹ năng của họ, tiếc là họ không muốn đưa nó cho ta hoặc kỹ năng của họ không như ý hội trưởng muốn.”

“Vì vậy cuối cùng ta đã trở thành đội viên duy nhất không có kỹ năng trong chiến đội Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.” Băng vải của 【 Mộc Kha 】 cuối cùng cũng bị kéo xuống đất, hắn chậm rãi nhặt lên rồi xếp lại ngay ngắn, sau đó đặt lên chiếc bàn gỗ gụ bên cạnh.

Tất cả những chỗ mà 【 Mộc Kha 】 che giấu dưới lớp băng đều lộ ra, hắn nhướng mắt nhìn Mộc Kha ở phía đối diện khẽ nói: “Mi có biết ta trở thành như thế nào không?”

Mộc Kha nhìn những nơi lộ ra của hắn, cho dù bình tĩnh đến đâu, lông mày của cậu cũng nhíu lại.

Từ ngón tay đến cổ tay đến cổ đều có đủ loại vết thương xanh tím đan xen nhau, vết dao và vết sẹo của súng để lại dày đặc, nhìn những thứ ghê người đó tr3n thân thể của 【 chính mình 】 thật sự là một trải nghiệm không mấy dễ chịu.

“Chỉ cần kỹ năng chiến đấu hoàn hảo, quan sát môi trường chính x4c và dự đoán hành vi của kẻ địch, ta là chủ công chính

dự bị cho hội trưởng.” Đuôi mắt của【 Mộc Kha 】 nhướng lên vui vẻ, hắn ta nhìn Mộc Kha bằng ánh mắt mang sát khí lạnh lùng, “Mỗi khi kết thúc một trận chiến, tr3n người có vết thương, đều là do hội trưởng tự mình băng bó cho ta, chứng tỏ là ta đã tạo ra giá trị vì ngài ấy.”

“Càng có nhiều vết thương tr3n cơ thể, ta càng có giá trị đối với hội trưởng.”

“Còn mi ——”

【 Mộc Kha 】 giơ hai tay lên, chân đi giày da xoay tròn tr3n mặt đất phát lực.

Gần như trong tích tắc, Mộc Kha trưởng thành này hiện ra trước mắt Mộc Kha, giơ tay giật lấy dao găm tr3n tay Mộc Kha rồi chém một nhát về phía cổ cậu.

Mộc Kha lập tức ngả người về sau né tránh, đồng thời lật lòng bàn tay thu hồi vũ khí cực kỳ nhanh chóng.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha thu hồi vũ khí kỹ năng của mình. 】

Dao găm trong tay Mộc Kha trưởng thành thoắt ẩn thoắt hiện gần như biến mất, nhưng trong vài phần nghìn giây trước khi nó biến mất, tốc độ ra đòn của người này đã vượt quá khả năng phán đoán logic của hệ thống.

Ngay lúc Mộc Kha thu hồi vũ khí kỹ năng, Mộc Kha trưởng thành đã trở tay vẽ một vết máu rất lớn tr3n cổ Mộc Kha.

Máu phụt ra làm nhòe cả bề mặt chiếc kính dây vàng của Mộc Kha trưởng thành.

Hắn ta cụp mắt xuống, dùng giọng điệu chán ghét xưa nay chưa từng có nói: “Sự tầm thường và kém cỏi của mi đã làm uổng phí sự ưu ái mà hội trưởng đã dành cho mi.”

“Đích thân ta sẽ giết mi bằng con dao găm này.”

- ——oOo—

Chương 401

Khu B.

Lưu Giai Nghi bò ra khỏi tòa nhà nghĩa trang, hai tay bám chặt tr3n mặt đất dùng sức xoay người nhảy lên, thuận tay vứt luôn một lọ thuốc độc chính x4c đập thẳng vào mấy cái xúc tu đang vươn theo cuốn lấy mắt cá chân mình.

Xúc tu bị trúng thuốc độc rớt thẳng xuống vào tòa nhà nghĩa trang.

Tay phải Lưu Giai Nghi nắm chặt một mảnh giấy chứng minh quyền sở hữu đất, khuôn mặt nhỏ nhắn dính vài vệt máu sau trận chiến vừa rồi, cô bé mím môi nhìn chằm chằm lối ra của nghĩa trang, đợi một hồi lâu x4c định không còn thứ gì bò ra nữa thì mới thả lỏng thân thể, chống tay ngả người ra sau nghỉ ngơi th0 dốc.

Nghĩa trang phía sau lặng lẽ phát ra sương mù độc màu đen, bên trong mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gào thét chói tai của thi thể quái vật bị ăn mòn.

Lưu Giai Nghi là đội viên đầu tiên nhận được giấy chứng nhận đất.

Bởi vì vừa vào trận là cô bé đã sử dụng luôn chiêu cuối Đài phun thuốc độc để giết hết đám quái vật nhà phát triển bên

dưới, đáng lẽ Lưu Giai Nghi cũng không muốn bị hạn chế CD quá sớm như thế, nhưng thời gian đã lâu lắm rồi mà Bạch Liễu vẫn chưa liên lạc lại, chắc chắn bên kia đã xảy ra chuyện gì đó!

Lưu Giai Nghi hít vài hơi rồi lập tức cúi đầu xuống trang bị đạo cụ giày trượt băng, chuẩn bị vận hết tốc lực lao đến khu C.

Nghĩa trang trong đêm tối đột nhiên xuất hiện một cô gái nhỏ đang vung tay trượt băng tốc độ, hiển nhiên là một cảnh tượng rất kỳ lạ, nhưng điều kỳ quái hơn nữa là không biết từ bao giờ, một làn sương đen bắt đầu lặng lẽ bao phủ sau lưng cô bé, như thể Tử Thần khoác chiếc áo choàng đuổi giết con mồi của mình, âm thầm lặng lẽ dán vào lưng kẻ xấu số.

Lưu Giai Nghi đột nhiên dừng lại, đưa tay ra phía sau lấy ra hai lọ thuốc độc rồi lui về phía sau qua trái qua phải né tránh làn sương đen đó, quay đầu nhìn về một nơi nào đó trong nghĩa trang, lạnh giọng quát lớn: “Ai?!”

“Chờ mãi cuối cùng cưng cũng dùng chiêu cuối.” Một giọng nói trống rỗng vang lên từ trong màn sương đen, thấp thoáng bóng dáng của một người phụ nữ trong màn sương mờ ảo.

Âm thanh có chút mơ hồ, như thể đang nhai thứ gì đó, trong giọng điệu mang theo ý cười hài hước và lười biếng: “Mặc dù không cần chờ cũng có thể dễ dàng giết em, nhưng dùng thương tổn tối thiểu tạo thành sát thương tối đa thì vẫn thích hơn.”

“Đây là châm ngôn cơ bản của phù thủy, phải không nè?”

Lưu Giai Nghi không chút do dự quăng một lọ thuốc độc vào nơi phát ra âm thanh, hai màn sương đen có kết cấu gần như giống nhau va chạm nổ tung ở trung tâm, rồi từ đó xuất hiện một giới tuyến rõ ràng, gió ào ạt thổi ngược chiều từ giới tuyến đó sang hai bên, ở những nơi gió quét qua, thảm thực vật và cây cối đều có triệu chứng bị ăn mòn và khô héo ở các mức độ khác nhau

Sương mù độc đen kịt phía đối diện bị gió thổi tan đi, bóng người bên trong rốt cục hoàn toàn hiện ra trước mắt Lưu Giai Nghi, cô bé hít một hơi, trong nháy mắt vừa nhìn thấy liền xoay người giẫm lên giày trượt, muốn thoát khỏi nơi đây.

“Quy tắc hành động của phù thủy, khi không thể đối đầu trực tiếp với đối thủ mạnh, điều đầu tiên cần làm là đảm bảo tỷ lệ sống sót.” Lưu Giai Nghi sau lưng cười khúc khích tán thưởng, “Một lựa chọn khá thông minh.”

“Nhưng nếu đối thủ này cũng rất thông minh, đoán được em sẽ làm như vậy, không muốn để em chạy thoát thì làm sao bây giờ?” Giọng nữ lười biếng vừa dứt, một tiếng búng tay giòn giã vang lên, “Ví dụ như thế này.”

Theo tiếng búng tay, các tòa nhà nghĩa trang xung quanh Lưu Giai Nghi bắt đầu bùng nổ sương độc, sương độc không ngừng tràn vào bên trong chặn hết đường thoát của cô bé, cuối cùng chỉ chừa ra một vòng tròn an toàn trống rỗng ở giữa là chưa bị sương độc bao phủ.

Lưu Giai Nghi cố gắng vượt qua vòng vây hai lần, nhưng lần nào cũng bị buộc phải nghiến răng rút lui, cuối cùng cô bé đưa

lưng về phía sương độc, nhìn cô gái đang chậm rãi đi về phía mình.

Ngũ quan của cô gái này có phần giống với Lưu Giai Nghi hiện tại nhưng lại trưởng thành hơn rất nhiều, tóc ngắn cắt hai lớp ngang cổ, một lớp quanh tai và một lớp sau gáy, phần tóc gãy được kẹp ngẫu nhiên sau tai.

Cô mặc một chiếc áo crop top thể thao đỏ xanh tương phản và quần short, bên ngoài khoác bộ quần áo thể duc rộng thùng thình dài đến eo màu sáng, mang giày thể thao kiểu graffiti cùng tất trắng cao hơn cổ giày.

Vòng eo thon thả và cặp đùi săn chắc lộ ra dưới lớp quần áo, những đường cong cơ bắp uyển chuyển duyên dáng hiện rõ tr3n bụng và đùi, vừa nhìn liền biết dáng người đã trải qua tập luyện cường độ cao.

Tr3n đùi phải là một chiếc vòng chân màu đen, ngang eo đeo thắt lưng giống như đai đạn đều giắt đầy ống nghiệm chứa thuốc độc màu đen, vùng da bên dưới vòng chân có xâm một chữ thập ngược lớn bằng lòng bàn tay.

Cô gái bước ra ngoài đang nhai một miếng kẹo cao su màu hồng nhạt, thỉnh thoảng thổi ra một cái bong bóng thật to rồi nổ bụp xẹp xuống, rồi lại c4n nuốt nhai tiếp lớp keo quanh miệng ấy, tay phải cô đang túm lấy cơ thể của một người phụ nữ lắc lư rũ rượi kéo sát vào hông mình, đầu người kia gục xuống có vẻ đã hôn mê.

Lưu Giai Nghi nhận ra người phụ nữ bất tỉnh là Thi Thiến.

Cô cười hì hì nhìn Lưu Giai Nghi, giơ tay chào hỏi: “Xin chào nhóc mù, trốn không thoát đâu cưng ơi.”

“Đoán được chị là ai rồi phải không nào?”

Lưu Giai Nghi giấu lọ thuốc độc sau lưng, bình tĩnh trả lời: “Đối phó với chính mình 8 tuổi không thấy hèn à?”

“Không có nha.” Lưu Giai Nghi đối diện thản nhiên ném Thi Thiến đang bất tỉnh sang một bên, sau đó ngồi xổm xuống nhìn Lưu Giai Nghi, cười tủm tỉm vươn tay trái ra nựng khuôn mặt cô bé, ý cười tr3n mặt lại có chút ngọt ngào, “Chị gái bắt nạt em gái nhỏ là chuyện bình thường mà.”

Lưu Giai Nghi hơi ngả người về phía sau, tránh né tiếp xúc với đối phương, khóe mắt liếc nhìn năm ống nghiệm thuốc độc đối phương đang giấu sau lưng, thờ ơ hỏi: “Chị gái, định nghĩa của chị về việc bắt nạt có hơi quá không vậy? Chị dùng đến năm ống thuốc độc bắt nạt em thì em ch3t chắc.”

“Í cha í cha, vậy sao?” Lưu Giai Nghi trưởng thành nghiêng đầu cười, mi mắt cong cong, “Nhưng lúc trước chị và anh trai trước khi ch3t cũng chơi trò này mà.”

“Anh ấy chơi rất vui vẻ, trước khi ch3t còn móc mắt của mình ra, khóc lóc bảo chị dùng nữa.”

Cô mở to đôi mắt trong sáng, vui vẻ cười: “Thế nào, đôi mắt của chị chính là anh ấy cho chị đấy, em thấy có đẹp không?”

Lưu Giai Nghi nghẹn th0, theo bản năng siết chặt con búp bê vải cũ kỹ bên mình, nhưng chỉ trong chớp mắt lại buông tay ra.

Lưu Giai Nghi ở đối diện quét mắt xuống, phát hiện con búp bê bằng vải vụn đang treo bên cạnh Lưu Giai Nghi, nụ cười thân thiện và đáng yêu tr3n khuôn mặt vụt tắt ngay lập tức.

“Em còn giữ cái thứ bẩn thỉu kinh tởm này.” Lưu Giai Nghi trưởng thành chậm rãi ngước mắt, nụ cười tr3n mặt trở nên nguy hiểm. “Em để cho Lưu Hoài sống à? Bạch Lục không giúp em giết anh ta?”

“Anh ấy ch3t rồi.” Lưu Giai Nghi hít sâu một hơi, “Bạch Liễu chưa từng giúp em giết anh trai mà vẫn luôn cứu anh ấy.”

“Bánh ít trao đi bánh quy đổi lại.” Lưu Giai Nghi ở đối diện chế nhạo, “Bạch Lục giúp em cứu người cũng chỉ lừa em, hướng dẫn em giết người thôi.”

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu lên, dường như cô bé đã nhận ra điều gì đó, ngẩng khuôn mặt nhỏ bé lên cười xấu xa với Lưu Giai Nghi ở đối diện, làm mặt quỷ: “Bởi vì anh trai em một lòng muốn ch3t vì em.”

“Anh trai của em khác với anh trai của chị, anh ấy giết tên cha khốn khiếp kia cho em rồi mới ch3t.”

Lưu Giai Nghi đối diện nhìn chằm chằm vẻ mặt căng thẳng của Lưu Giai Nghi nhỏ trong vài giây, có vẻ như sau khi chắc chắn rằng cô bé không nói dối thì biểu cảm tr3n khuôn mặt biến mất hoàn toàn, giây tiếp theo, cô trở tay đập vỡ năm ống nghiệm thuốc độc tr3n mặt đất.

Màn sương độc màu đen khổng lồ nổ tung thành một đám mây hình nấm. Lưu Giai Nghi nhanh chóng đeo mặt nạ vào, sau đó lấy bình xịt thuốc giải độc ra kết nối với giao diện mặt nạ, nhanh chóng ấn xịt mấy cái rồi hít sâu thuốc giải.

Thao tác nhanh đến thế mà Lưu Giai Nghi vẫn thấy giá trị sinh mệnh của mình sụt hết một đoạn, sau đó mới chậm rãi tăng lên.

Mới ngửi có một chút thôi mà đã vậy, thuốc độc của cô gái này quá mạnh!

Trong màn sương mù độc, giọng nói thanh tao kỳ ảo vang lên từ bốn phương tám hướng, như thể phù thủy đang niệm chú:

“Em cũng giống như chị, có một người cha và anh trai ngu ngốc, trước khi ch3t còn lừa dối là rất yêu thương em, còn có Bạch Lục không ngừng lợi dụng giá trị thặng dư của em, k1ch thích cảm xúc và phẫn nộ của em để giúp gã làm việc giết người, bởi thế là một sinh vật có cùng số phận với em, chị rất đồng cảm với em, có thể cho em ch3t nhẹ nhàng hơn một chút.”

Quần áo của Lưu Giai Nghi và con búp bê quanh eo cô bé bắt đầu bị sương độc xung quanh ăn mòn, cô bé nhìn quanh bốn phía, lạnh giọng phản bác:

“Cám ơn chị gái đồng cảm, nhưng tốt nhất là chị nên thương hại chính mình đi.”

“Trước khi ch3t anh trai em đã giao dịch linh hồn với Bạch Liễu, đảm bảo Bạch Liễu sẽ đối xử với em như gia đình của anh ấy.”

“Bạch Liễu đã làm được rồi.”

“Anh ấy đưa em ra khỏi viện trẻ mồ côi, tìm cho em cha mẹ nuôi, và đưa em đến gặp bạn bè của anh ấy.”

Lưu Giai Nghi bình tĩnh nói: “Bất kể là hoàn cảnh nào, Bạch Liễu chưa bao giờ để em giết bất cứ ai.”

“Thông thường mà nói, cảm thông là cảm giác mà một người hạnh phúc có được khi nhìn một người bất hạnh, từ góc độ này, chị gái, hình như em mới nên thông cảm cho chị thì phải?”

Sương độc lưu chuyển xung quanh Lưu Giai Nghi nhất thời đông lại, giây tiếp theo, sương độc tản ra, Lưu Giai Nghi trưởng thành đứng ở trung tâm nhìn Lưu Giai Nghi đối diện không chút cảm xúc, cô chậm rãi mở tay ra sau đó khép lại:

“Đài phun thuốc độc.”

Màn sương độc màu đen lập tức đông đặc như chất lỏng, từ mặt đất tuôn ra bao phủ lấy Lưu Giai Nghi!

Khu A.

Mục Tứ Thành phun phì phì bò lên khỏi đất, miệng vẫn không quên lầm bầm oán giận, "Đù má nó, nghĩa trang gì mà giàu vãi cớt thế này! Toàn là mấy căn hộ lớn."

"Chẳng lẽ bọn nhà giàu toàn thích sắp xếp gia đình từ sống đến ch3t hay sao vậy?! Cả đống cả mớ quái vật thế này thì đíu biết khi nào mới tìm được nghĩa trang chưa hoàn thành mà Bạch Liễu nói…"

Vừa nói cậu vừa dùng một tay chống bên cạnh búng người lên tr3n, chuẩn bị rơi xuống vững vàng tr3n mặt đất.

Một tiếng huýt sáo lanh lảnh chọc ghẹo truyền đến từ phía sau lưng cậu: "Hey, muốn tìm cái này hả nhóc?"

Lúc Mục Tứ Thành vừa giẫm một chên lên mặt đất, hai tay lập tức hóa thành móng vuốt sắc bén, xoay người lui về phía sau hơn mười mét cách xa giọng nói, nhe răng ra hung dữ: "Ai ở đâu? Lăn ra đây coi!"

"Tính cảnh giác không tồi, cứ tưởng lão đại nhỏ thơm ngon mềm mại trong thế giới này sẽ dưỡng phế nhóc chứ." Thanh âm đó tiếp tục cười nói.

Mục Tứ Thành nhìn chằm chằm vào bóng dáng bất cần của người đàn ông đang ngồi chồm hổm tr3n bia mộ.

Ánh trăng sáng rọi từ phía sau lưng hắn, chỉ có thể nhìn thấy một khuôn mặt đang toét miệng cười và một đôi mắt đỏ hoe dưới ánh trăng.

Gương mặt này khiến Mục Tứ Thành cảm thấy vừa quen vừa lạ.

Người đàn ông ngồi xổm tr3n bia mộ nhảy xuống nhẹ nhàng, một tay đút túi đi về phía Mục Tứ Thành, một tay quơ quơ tờ giấy: "Nhóc đang tìm giấy chứng nhận đất sao? Ở chỗ của anh này."

Người đàn ông từng bước tiến vào trong tầm mắt của Mục Tứ Thành, tiếp đó Mục Tứ Thành kinh ngạc chửi thề một tiếng, lập tức đứng thẳng người lên: "Anh mẹ nó là ai vậy?!"

Người đàn ông mặc bộ quần áo lông tơ màu nâu nổi bật và chiếc áo khoác len màu vàng sẫm dài đến đầu gối, áo khoác không cài cúc bị gió thổi tung các góc áo, bên trong phối với một chiếc áo kiểu thể thao đơn giản nhìn khá kỳ quái, cảm giác như người còn ngái ngủ vớ đại hai món đồ trong tủ quần áo mặc đại vào người rồi đi ra ngoài.

Chiếc quần vải thô của hắn buộc chặt vào đôi bốt cao đến bắp chân, tr3n tay đeo 7, 8 chiếc nhẫn bạc có hình thù kỳ lạ, chính giữa mặt nhẫn là một cây thánh giá ngược xoay theo các góc khác nhau.

“Anh là ai á?” Người bên kia dường như vừa nghe thấy một câu chuyện cười rất vui vẻ, không nhịn được cười, “Nhóc ngốc thật đấy, đã nhìn thấy mặt anh rồi mà còn hỏi, anh còn có thể là ai nữa chứ??”

Người đối diện chậm rãi đến gần Mục Tứ Thành.

Gió đêm thổi tung lông tơ tr3n áo khoác của người đàn ông này, hắn bước đi một cách lười biếng, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng vòng cung của cơ bắp qua mỗi bước đi, nhìn như đang đi dạo trong sân nhưng thực chất là một con sư tử đang vươn mình, sẵn sàng tấn công con mồi bất cứ lúc nào.

Dưới ánh trăng, đôi mắt đỏ của người đàn ông sáng lên một cách kinh ngạc: “Đương nhiên ông đây là nhóc rồi, Mục Tứ Thành.”

Cảm giác áp bức cực lớn từ người đối diện khiến Mục Tứ Thành thận trọng lùi lại hai bước, ánh mắt láo liên đảo hết bên này đến bên kia.

Bạch Liễu đã dặn dò cậu, trong trường hợp không thể chiến đấu,bảo toàn sức chiến đấu là yếu tố đầu tiên, chính là chạy!

Với tốc độ của cậu, muốn chạy trốn chắc vẫn còn được đi.

Nhìn thấy ánh mắt đảo tới đảo lui của cậu, người đối diện lười biếng giơ tay: “Chạy trốn chán lắm, anh sẽ không đánh nhóc.”

Mục Tứ Thành chuẩn bị tốc biến thì dừng lại, cậu ngập ngừng nhìn sang.

Người đối diện chậm rãi giơ giấy chứng nhận đất lên thả rơi xuống đất, ánh mắt Mục Tứ Thành lia theo tờ giấy, đột nhiên thấy người kia nhấc chân giẫm giày lên.

Mục Tứ Thành cảm giác cứ như ánh mắt của mình đã bị hắn giẫm lên vậy.

“Lâu lắm rồi anh không chơi chung phó bản với lão đại.” Người đối diện nở nụ cười cợt nhả đề nghị, hắn ngáp một cái, “Ngày nào cũng chỉ có họp họp họp, ngủ đến nỗi xương cốt cũng sắp rụng đến nơi, chúng ta chơi một trò chơi đi, thế nào?”

Mục Tứ Thành thận trọng hỏi: “Trò chơi gì?”

Nụ cười tr3n mặt của người đối diện càng sâu: “Trò chơi mà anh và nhóc đều thích.”

“Trò chơi ăn trộm.”

Hô hấp Mục Tứ Thành nhất thời thay đổi, sau đó con ngươi tối sầm lại, hoàn toàn xoay người đối mặt bên kia: “Chơi như thế nào?”

“Để chơi với nhóc lâu hơn.” Mục Tứ Thành đối diện sờ sờ gáy, sau đó buông lỏng cánh tay, th0 ra một hơi thoải mái, “Anh đứng ở đây, không dùng bất kỳ kỹ năng gì, không trang

bị hình thái Sách Quái Vật, cũng không di chuyển chân, chỉ dùng tay đối phó với nhóc.”

“Còn nhóc ——” Mục Tứ Thành đối diện chỉ chỉ vào chân mình, nhướng mày mỉm cười, “Nhóc có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào, chỉ cần có thể cướp được giấy chứng nhận đất từ anh, anh sẽ thả nhóc đi, thế nào?”

Mục Tứ Thành sững lại một giây, sau đó cậu lưu loát xắn tay áo lên, cười lạnh một tiếng, ý chí chiến đấu trong mắt sục sôi: “Vậy thì chơi thôi.”

Khu C.

Hai roi một đen một trắng va vào nhau trong không khí rồi bật mạnh ra hai bên, đánh vào sườn của tòa nhà, đập thành hai chỗ trũng to đùng, tòa nhà bị roi đen quất trúng lập tức vỡ tan tành, giống như một miếng đậu phụ bị dao trong không gian cắt ra làm đôi từ từ đổ xuống.

Nơi nào cũng có bụi, bụi tung tóe khắp nơi, các tòa nhà ở bốn phía không ngừng sụp đổ về phía bãi đất trống ở giữa.

Tr3n bãi đất trống hai người nhanh chóng tiến lại gần nhau, họ lắc lư roi trong làn khói bụi dày đặc, vẽ ra một khoảng không gian lộ rõ xung quanh, và rồi giây tiếp theo, hai người chạm mặt nhau tr3n mặt đất, roi lại quất vào nhau, một vết nứt đen kịt xuất hiện trong không gian dưới lực va chạm cực lớn rồi nhanh chóng khép lại.

Bạch Liễu và Bạch Lục đều đeo găng tay da, một tay cầm roi, tay kia cầm đầu roi để đỡ đòn roi của đối phương.

Hai màu roi đen trắng đón đỡ va chạm vào nhau cọ xát ra ánh lửa, trong ánh lửa nhỏ nhoi Bạch Lục nhướng mi mắt, gã nhìn sắc mặt thờ ơ của Bạch Liễu, bỗng nhiên cười khẽ một tiếng: "Hay là chúng ta đánh cuộc nhé?"

"Đánh cuộc đội viên nào của ta sẽ giết đội viên nào của cậu trước tiên được không?"

Vừa nói những lời này, Bạch Lục liền hướng lên tr3n rút roi, sau đó nhanh chóng đè người xuống quất Bạch Liễu từ dưới lên tr3n.

Roi tr3n tay Bạch Lục biến mất, đôi bàn tay đeo găng biến thành một đôi vuốt khỉ sắc bén, năm ngón tay đan vào nhau tạo thành một con dao sắc bén xẹt qua vai Bạch Liễu.

Móng khỉ của Bạch Lục quất một nhát rồi thu hồi lại, gã rũ mắt cười khẽ "Ta đoán người đầu tiên là Mục Tứ Thành."

Tốc độ né tránh của Bạch Liễu kém xa tốc độ tấn công của Bạch Lục, hắn không kịp né tránh, bả vai bị đâm vào, giây tiếp theo Bạch Liễu vung roi mở ra khoảng cách rồi đóng đinh vào móng khỉ tr3n bả vai hắn.

Móng khỉ theo máu thịt hướng ra ngoài từ bả vai Bạch Liễu, máu nháy mắt nhuộm đỏ áo sơ mi Bạch Liễu.

Bạch Lục bị roi của Bạch Liễu mở ra một khoảng cách, gã không cam lòng rút lại móng khỉ vẫn còn đang chảy máu tí tách, tiếp tục đi về hướng Bạch Liễu, lễ phép hỏi: “Cậu nghĩ ai sẽ là người ch3t đầu tiên?”

Bạch Liễu không trả lời, trong sương mù mịt mù, chỉ có thể nghe thấy tiếng máu của mình nhỏ xuống đất dọc theo đầu ngón tay.

【 hệ thống cảnh cáo: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mục Tứ Thành liên tục giảm xuống còn 27!! 】

Mục Tứ Thành bị ném bay thẳng vào 4, 5 tấm bia mộ, che nguc nôn ra từng ngụm máu tươi tr3n mặt đất, loạng choạng chống đỡ bia mộ cố gắng đứng dậy, nhưng đầu gối mềm đến mức không đứng nổi nữa, chỉ biết vô lực nửa quỳ tr3n mặt đất yếu ớt, ánh mắt đỏ máu nhìn chằm chằm bản thân đang thản nhiên giẫm lên giấy chứng nhận đất xa xa đằng kia.

…… quá kinh khủng.

Hóa ra tay của cậu có thể mạnh đến mức này?

Mục Tứ Thành đối diện dùng chân trái giẫm lên giấy chứng nhận đất, dấu chân tr3n mặt đất vẫn y nguyên không xê dịch, nhếch miệng ngáp dài một cái, khóe mắt chảy ra nước mắt: “Đã thử 71 lần rồi, tiếp nữa không?”

Mục Tứ Thành nuốt một ngụm máu trào lên cổ họng, cậu loạng choạng đứng dậy, cúi đầu nắm chặt tay.

…… Làm sao bây giờ.

Nếu Bạch Liễu ở đây, hắn sẽ chọn tiếp tục hay rút lui khi đã mất 40 HP?

Sự lựa chọn của cậu vừa rồi là đúng hay sai? Cậu có nên tiếp tục không?

“Hey, cuối cùng có chơi nữa hay không?” Mục Tứ Thành ở đối diện lớn tiếng vẫy tay, “Nhóc mà không đến thì anh sẽ ngủ mất.”

Mục Tứ Thành nghiến răng, cậu hít một hơi thật sâu, vừa định quay người lại.

“Muốn chạy trốn sao?” Mục Tứ Thành kia lười biếng đưa hai tay ra sau đầu, “Cũng không ngốc lắm, biết tự bảo vệ mình, nếu là anh thì anh cũng đíu thèm làm nhiệm vụ cho Bạch Lục.”

“Tên đó là một kẻ vô nhân đạo, giống như Lưu Hoài vậy, không đáng để nhóc phải cố gắng thế đâu.”

“Đừng dư hơi quan tâm đến sống ch3t của mấy tên thối nát đó.”

Mục Tứ Thành xoay người đến nửa chừng thì dừng lại, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên, giơ nắm đấm đỏ bừng xông tới: “Anh

không được phép nói bạn tôi như vậy!!”

“Bọn họ không thối nát!!”

【Sát thủ và kẻ trộm, tên gì nghe tởm thế! 】

【Hả? Tởm lắm hả? Tôi thấy cũng được mà! 】

Lưu Hoài gãi đầu cười xấu hổ nhìn Mục Tứ Thành: “Tôi cảm thấy tên kẻ trộm Tứ ca rất cool ngầu mà.”

【Kẻ lang thang và con khỉ, cái tên kinh tởm gì thế này, Bạch Liễu anh ch3t đi! 】

【Chúng ta thật sự có thể thắng đến cùng sao? 】

Bạch Liễu quay đầu nhìn cậu, vẻ mặt bình tĩnh: “Đây không phải là chuyện mà cậu nên nghĩ tới.”

“Hãy làm những gì cậu cần làm, phần còn lại để tôi.”

“Chúng ta sẽ thắng.”

Ông đây đíu quan tâm nữa! Đánh cuộc một lần đi! Ch3t thì ch3t!!

Bạch Liễu sẽ luôn có cách để cứu vãn tình hình!!

Mục Tứ Thành nước mắt lưng tròng, cậu giơ nắm đấm hung hăng đánh vào mặt Mục Tứ Thành kia, khàn khàn gào lên: ” —— lần thứ bảy mươi hai!!!”

Mục Tứ Thành trưởng thành dễ dàng trốn thoát chỉ bằng cách lắc vai, khoảnh khắc nắm tay hạ xuống của Mục Tứ Thành rơi xuống quần áo của người đàn ông này, nó đã biến thành móng khỉ, đôi mắt của cậu nhắm vào giấy chứng nhận đất dưới chân hắn ta.

Cậu chỉ vừa giả vờ mà thôi, mục đích thực sự của cậu là ăn cắp giấy chứng nhận đất đai.

Mục Tứ Thành thành thục hơi nhướng mày, ngồi xổm xuống rồi di chuyển đầu gối sang một bên để chặn móng khỉ của Mục Tứ Thành, dùng hai tay nắm lấy móng khỉ của Mục Tứ Thành bẻ vào trong dễ dàng như bẻ đũa thành ba khúc.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mục Tứ Thành đã giảm xuống còn 20!! 】

Mục Tứ Thành đau đến đồng tử tan rã, nghiến răng kìm lại máu sắp trào ra khỏi cổ họng, xoay người lại muốn thử lần nữa, Mục Tứ Thành đối diện dễ dàng bắt lấy móng khỉ của cậu sau đó nắm lấy bả vai, xoay eo từ bên này sang bên kia, ý đồ muốn ném Mục Tứ Thành ra ngoài như mấy lần trước đó.

Bị ném thêm một lần nữa không chừng ch3t thật luôn đấy!!

Ngay lúc sắp bị ném ra ngoài, Mục Tứ Thành lật người, dưới cơn đau không thể tưởng tượng nổi, cậu dùng móng khỉ đã bị bẻ làm ba đoạn nắm chặt quần áo của Mục Tứ Thành trưởng thành, thế là không bị ném đi nữa.

Mục Tứ Thành kia nhướng mày, sau đó nắm lấy hai đầu vai Mục Tứ Thành, giống như muốn gấp Mục Tứ Thành làm đôi, xương cốt bị biến dạng trầm trọng khiến Mục Tứ Thành cuối cùng cũng yếu ớt buông móng khỉ ra.

“Tay bị bẻ gãy thế rồi mà vẫn không rút ra được kinh nghiệm nào à.” Vẻ mặt Mục Tứ Thành trưởng thành vô cùng lạnh lùng, “Lần này anh sẽ dạy cho nhóc một bài học nhớ đời.”

Mục Tứ Thành nghiến răng nghiến lợi gào rống ra tiếng, cậu rụt vai lại chống lại lực bẻ của đối phương, khớp vai trực tiếp bị tháo dỡ dưới áp lực của cả hai bên, trong nháy mắt đó, con ngươi của Mục Tứ Thành nhắm chặt lại giãn rộng ra, rơi thẳng xuống mặt đất.

“Bị cái đứa gọi là bạn bè ấy chém đứt móng khỉ mấy lần rồi vậy mà vẫn không nhớ, bây giờ thì nhóc không còn móng khỉ nữa đâu.” Mục Tứ Thành lớn ngồi xổm tr3n mặt đất, chọc chọc Mục Tứ Thành mấy cái, “Trò chơi đến đây kết thúc.”

Bả vai Mục Tứ Thành cọ xát trái phải tr3n mặt đất, cố gắng tiến lại gần phiên bản thành thục của Mục Tứ Thành, tựa như muốn làm lại lần nữa.

Tr3n khuôn mặt của Mục Tứ Thành thành thục cuối cùng cũng xuất hiện một chút phiền chán: “Anh ghê tởm cái thứ bạn bè

của nhóc thật đấy, bò qua đây thì ông giết nhóc luôn.”

Mục Tứ Thành mặt mày vết thương chồng chất ngẩng lên, tr3n khuôn mặt bầm tím nở nụ cười đắc ý, trong miệng ngậm tờ giấy chứng nhận đất, lúng búng nói trong miệng: “Tôi trộm được giấy chứng nhận đất rồi, tôi thắng!”

Đồng tử Mục Tứ Thành phiên bản trưởng thành co rút lại.

Thì ra thằng nhóc này cố ý làm như vậy.

Mục Tứ Thành biết bị gãy tay là điểm yếu tâm lý chung giữa hai người họ, vì vậy khi Mục Tứ Thành chịu tra tấn bị bẻ gãy tay, không chỉ riêng cậu đau đớn mà người tra tấn cụng sẽ sơ suất tâm lý ở một mức độ nào đó.

Thế rồi lợi dụng khe hở đó, tên nhóc này ngã xuống đất giả ch3t, không chút tôn nghiêm dùng miệng gặm đất dưới chân hắn để lấy giấy chứng nhận đất ra.

Mục Tứ Thành biết mình là người rất sĩ diện, dù ở thế giới nào cũng không vì Bạch Lục mà nằm dưới chân người khác để lấy một tờ giấy chứng nhận đất mà hắn giẫm lên.

Tại sao Mục Tứ Thành trong thế giới này lại có thể làm được điều đó vì Bạch Liễu?

Mục Tứ Thành thành thục suy tư một hồi lâu.

Thấy hắn không nói tiếng nào, Mục Tứ Thành đang nằm dưới đất có chút thấp thỏm và tức giận, vừa c4n chặt lấy giấy chứng nhận đất để khỏi bị cướp lại, vừa lúng búng trong miệng hỏi: "Này! Anh đừng có nuốt lời đó!"

Mục Tứ Thành đối diện hoàn hồn lại, cúi đầu nhìn Mục Tứ Thành nằm tr3n mặt đất vài giây, sau đó đột nhiên cười khinh thường: "Tuy rằng anh hơi ngốc, nhưng nhóc thắng rồi đó."

Hai mắt Mục Tứ Thành sáng lên, sau đó liền thấy Mục Tứ Thành phiên bản trưởng thành này đứng dậy vò vò đầu cậu, xoay người rời đi, một tay đút túi vẫy tay với cậu:

"Nhiệm vụ của anh thất bại rồi, đi tìm lão đại lãnh phạt đây, hơn phân nữa là bị gã đánh ch3t luôn quá!"

"Lão đại của nhóc không tồi đâu."

Mục Tứ Thành này dừng lại một lúc: "Tuy rằng nhóc vẫn còn ngốc nhưng hắn dạy nhóc ngầu lòi phết."

Mục Tứ Thành nằm tr3n mặt đất đầu đầy dấu chấm hỏi: "???"

Này mẹ nó rốt cuộc là đang khen tôi hay đang mắng tôi vậy??

- ——oOo—

Chương 402

Khu C.

Roi đen uyển chuyển như rắn hổ mang ngóc đầu, chui vào khe hở giữa cổ tay áo và da cổ tay Bạch Liễu, quấn quanh một đường từ xương cổ tay đến tận bả vai, sau đó chuyển động hai bên bật ra một tiếng "soạt", c4m thẳng gai xương vào xương cốt máu thịt của Bạch Liễu.

Bạch Lục kéo đuôi roi, đè cổ tay xuống lôi về phía trước, động tác nhìn thì có vẻ rất nhẹ nhưng lực mạnh đến nỗi kéo lê Bạch Liễu tr3n mặt đất qua chỗ gã.

Roi quấn quanh cánh tay Bạch Liễu lập tức siết chặt và xoay tròn như lưỡi dao của máy xay trái cây, xé thịt và xương cánh tay trái của Bạch Liễu thành nhiều mảnh.

Bạch Liễu bị lôi đến trước mặt Bạch Lục, nhìn thấy Bạch Lục nhướng mắt cười nói với hắn: "Bước đầu tiên là tước vũ khí và hủy hai tay đối phương đúng không?"

—— Đây là lời Bạch Liễu nói với Viên Quang trước đây, nhưng bây giờ qua miệng Bạch Lục thì cứ như đang nói đùa, thậm chí còn mang theo giọng điệu nhẹ nhàng.

"Nhưng mà đối với chúng ta mà nói thì tước vũ khí chẳng có tác dụng gì mấy."

Bạch Lục vừa dứt lời, Bạch Liễu nhanh chóng tránh xa Bạch Lục, từ trong túi áo sơ mi c4n ra một lọ thuốc giải độc, bình tĩnh uống cạn, cánh tay bị roi đánh nát lập tức lại mọc ra.

"Làm kẻ thù với chính mình thật là khó." Bạch Lục thu lại roi xương đen dính đầy máu, cau mày lắc đầu khổ sở, sau đó ngước mắt cười với Bạch Liễu, "Tuy rằng ta luôn có thể chiếm được ưu thế nhờ vào kinh nghiệm, nhưng muốn thắng cậu thì cũng chẳng dễ chút nào."

"Tin rằng cậu cũng cảm thấy như vậy."

Sắc mặt Bạch Liễu tái nhợt và môi dính đầy vết máu, hắn đưa tay lên lau, nhẹ giọng đáp: "Cũng tàm tạm thôi."

Ý cười tr3n mặt Bạch Lục càng sâu: "Bởi vì ngay từ đầu cậu đã biết không thắng được ta cho nên cũng không muốn dùng hết sức?"

"Cậu chỉ đang muốn trì hoãn thời gian mà thôi, còn chờ gì nữa?"

"Đối chiến với ta từ đầu đến giờ cậu vẫn không sử dụng chiêu thức của đội viên mình, muốn chừa lại cơ hội sinh tồn cho bọn họ càng nhiều càng tốt, đang đợi đồng đội của mình chiến thắng rồi trở về giúp cậu sao?"

Bạch Liễu cũng không phủ nhận, hắn bình tĩnh nói: "Ít nhất cơ hội bọn họ đánh bại thuộc hạ của ông nhiều hơn là tôi đánh bại

ông.”

Ý cười tr3n mặt Bạch Lục có chút suy tư nghiền ngẫm: “Cậu cho rằng bọn họ hiếu thắng hơn so với đội viên của ta?”

“Không, ngược lại, tôi nghĩ bọn họ còn kém xa so với đồng đội của ông, thực lực bọn họ không cao.” Bạch Liễu nhìn Bạch Lục, “nhưng so với khoảng cách giữa ông và tôi trước đây, nếu phải đánh cuộc một lần trong trận thi đấu này ——— ”

“Tôi đánh cuộc là họ thắng.”

“Vậy sao?” Bạch Lục nhếch khóe miệng thú vị, roi trong tay biến mất, trở thành một con dao găm ngắn màu đen sắc bén, gã lơ đãng kẹp dao giữa hai ngón tay xoay vài vòng sau đó trở tay nắm chắc, “Nghe có vẻ là một kế hoạch khá hay.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống nhìn con dao găm ——— hắn nhận ra đó là dao găm của Lưu Hoài.

Bạch Lục của thế giới này không giao kỹ năng của Lưu Hoài cho Mộc Kha mà tự mình sở hữu nó.

Bạch Lục cười như không cười nhìn Bạch Liễu, “Ta còn tưởng rằng cậu muốn bảo vệ bọn đội viên vô dụng đã bán linh hồn cho cậu chứ?”

Bạch Liễu không né không tránh mà nhìn thẳng Bạch Lục, lãnh đạm nói: “Chủ tài sản có ý muốn bảo vệ tài sản của mình không phải là chuyện đương nhiên à?”

Bạch Lục không nhanh không chậm đi về phía Bạch Liễu, vẻ mặt của gã bị che khuất bởi lớp bụi đột ngột bốc lên không thể nhìn rõ, chỉ có thể nghe thấy một tiếng cười cực kỳ mông lung:

“Chỉ là muốn bảo vệ tài sản thôi sao?”

“Tài sản có giá trị nhất khi nó được người nắm giữ tiêu dùng một cách hợp lý, giống như tiền tệ vậy.”

“Lưu thông và tiêu thụ là cách làm cho chúng trở nên có giá trị nhất.”

Tiếng cười của Bạch Lục từ bốn phương tám hướng truyền đến trong gió:

“Ta chưa bao giờ thấy Bạch Lục chỉ thu thập tài sản mà không tiêu thụ, loại hành vi keo kiệt này không phải là điều mà một người thông minh sẽ làm, hẳn cậu phải biết rõ hơn ai hết ____”

“—— Mong muốn bảo vệ quá mức chặt chẽ đối với đồ vật sẽ ngăn cản cậu coi chúng là tài sản.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Lục tải giao diện của người chơi Lưu Hoài (Lưu ý: Người chơi Lưu Hoài đang ở trạng thái hồn ma có ý thức trong hiện thực, có thể sử dụng giao diện của người chơi này), sử dụng kỹ năng cá nhân (tấn

công chớp nhoáng) của đối phương, có thể di chuyển đến bất kỳ vị trí nào tr3n bản đồ ngay lập tức!】

Khi giọng nói này vọng ra từ lớp bụi, Bạch Liễu nghe thấy âm thanh của một vũ khí sắc bén cắt ngang không khí ở khoảng cách rất gần sau tai mình.

Một bàn tay phải đeo găng đen đặt nhẹ lên vai Bạch Liễu, khuôn mặt Bạch Lục xuyên qua sương mù nở một nụ cười sau tai Bạch Liễu.

Tay trái của Bạch Lục vòng qua ôm lấy cổ Bạch Liễu, mũi dao găm tr3n tay gã kề vào cổ Bạch Liễu chậm rãi nhấc lên, buộc Bạch Liễu phải nghiêng mình ngửa cổ theo đường vòng cung dựa đầu vào vai Bạch Lục lắng nghe gã nói.

Bạch Lục thì thầm vào tai Bạch Liễu bằng ngữ điệu phảng phất như th0 dài mang theo ý cười:

“Cậu không muốn chi tiêu những tài sản này, không muốn bọn họ ch3t.”

“Cậu có tình cảm với bọn họ, Bạch Liễu.”

Lời còn chưa dứt, Bạch Lục dứt khoát lưu loát nắm lấy dao găm ấn một nhát vào cổ Bạch Liễu, máu ấm phun ra nhuộm đỏ vùng da chính giữa xương quai xanh có vẽ một chữ thập ngược xiêu xiêu vẹo vẹo bằng bút dạ của Bạch Liễu.

Hình vẽ chữ thập ngược hấp thụ máu của Bạch Liễu, lóe sáng cực kỳ mờ nhạt, bắt đầu chuyển động với tốc độ chậm chạp đến mức hoàn toàn không thể phát hiện ra.

Bạch Liễu trở tay dùng roi quất mạnh Bạch Lục phía sau, rồi tiếp tục dùng roi chém đứt năm tòa nhà xung quanh.

Trong lúc năm tòa nhà sụp đổ hỗn loạn về hướng Bạch Lục, Bạch Liễu tranh thủ tìm được một tòa nhà trốn vào, hắn bịt cổ họng đang rỉ máu của mình, dựa lưng vào tường, bình tĩnh rót một lọ thuốc giải.

Đây là lọ thuốc giải cuối cùng trong tay hắn, nếu muốn dùng thêm thuốc giải thì phải kết nối với giao diện điều khiển của Lưu Giai Nghi.

——Cũng có nghĩa là Lưu Giai Nghi không thể sử dụng kỹ năng.

Bạch Liễu nhắm mắt hít sâu một hơi, nghe thấy tiếng bước chân Bạch Lục đi vào tòa nhà nơi hắn ẩn náu, rõ ràng từng bước đến gần hắn.

Bạch Lục không nhanh không chậm dùng tay phải đeo găng tay lau sạch vết máu tr3n dao găm: “Còn muốn kéo dài thời gian sao?”

“Nếu ta đoán không lầm thì lọ thuốc giải cậu vừa dùng là lọ cuối cùng, tất nhiên, cậu có thể giành lấy giao diện của đội viên, sử dụng kỹ năng của họ để tiếp tục dùng thuốc giải.”

Bạch Lục giọng đầy ý cười: “Nhưng mà lại không thể đảm bảo tính mạng đội viên nhỏ của cậu, có vẻ cô bé ấy khác với đội viên của ta, không am hiểu kỹ năng độc dược lắm nhỉ??”

Bạch Liễu không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

“Bình tĩnh thật đấy, rõ ràng lựa chọn dựa tr3n cảm xúc nhưng lại ra vẻ thản nhiên như thể không quan tâm đến đối phương chút nào.” Bạch Lục dùng giọng điệu khen ngợi nói, “Nếu ta không phải cậu thì có lẽ đã bị cậu lừa rồi.”

“Thế nhưng phương án mà cậu sắp xếp cho các đội viên quả thực là phương án duy nhất có thể xoay chuyển tình thế và chiến thắng ta.”

“Bởi vì họ có điểm yếu, còn ta không có điểm yếu.”

Bạch Lục cười nói: “Thần không có điểm yếu, vật không có điểm yếu thì bất khả chiến bại, cho nên phán đoán của cậu là đúng, cậu đã chọn con đường chính x4c.”

“Nhưng cậu có muốn nghe phán đoán của ta không?”

Âm thanh Bạch Lục càng ngày càng gần nơi Bạch Liễu ẩn náu, con dao găm trong tay gã biến mất, lại biến thành roi xương đen.

Bạch Liễu hơi nghiêng người rời khỏi mặt tường, hai mắt âm u nắm chặt roi xương trong tay, lúc Bạch Lục vừa mở miệng lần nữa thì nhắm thẳng vào tường hung hăng quất xuống không chút do dự!

Hai roi xương một đen và một trắng đập vào tường gần như cùng một lúc, bức tường ngay lập tức bị xé toạc, vỡ vụn b4n tung tóe ra xung quanh.

Bạch Liễu ánh mắt sắc bén nhanh chóng rút roi xương ra, tay trái cầm roi xương hướng về phía trước làm ra động tác đón đỡ, giây tiếp theo, Bạch Lục nắm lấy roi xương quất một nhát về phía hắn nhanh như chớp.

Bạch Liễu bị roi xương của Bạch Lục đập vào tường, bức tường phía sau bị đập thành chỗ lõm hơn nửa mét, máu chảy ra từ vết thương nhuộm đỏ phía sau áo sơ mi.

Bạch Lục kéo roi đi tới trước mặt Bạch Liễu, cúi mắt nhìn Bạch Liễu đang gục đầu xuống, máu đầm đìa dưới chân tích tụ thành vũng máu:

“Phán đoán của ta là, Mộc Kha đội cậu sẽ là người ch3t thứ hai.”

Khu D.

Mộc Kha bị đánh trúng xương nguc trở tay chưởng đánh vào mặt tường, cậu ho khan kịch liệt loạng choạng cố gắng gượng dậy.

Mộc Kha chưa kịp đứng dậy thì 【 Mộc Kha 】 đã từ tr3n cao dẫm lên vai cậu, đôi giày da d3 xuống từng chút một đạp mạnh vào vai Mộc Kha, cuối cùng đến khi cả người Mộc Kha bị ép đến nỗi mặt bị đè sát xuống đất anh ta cũng không dừng lại, vẫn dùng hết sức.

Vai Mộc Kha bị giẫm lên phát ra tiếng xương vỡ vụn, lưng co quắp vì đau đớn co thắt, Mộc Kha chống sàn nhà nghiến răng định đứng dậy, nhưng lại bị 【 Mộc Kha 】đạp xuống.

【 Mộc Kha 】nhìn Mộc Kha đang giãy giụa tr3n mặt đất, anh ta dửng dưng và khinh thường bình luận: “Thân thể thật yếu ớt và xấu xí, rẻ tiền đến mức thoạt nhìn đã thấy ghê tởm rồi.”

“Thực sự không biết mi làm sao có dũng khí đứng cạnh hội trưởng với thân hình này, đưa tay nhận lấy dao găm mà hắn đưa cho mi?”

【 Mộc Kha 】vẫn đạp xuống hết sức, vai Mộc Kha đã bị chà đạp đến mức ngã quỵ, đau đớn co quắp lại, ho sặc sụa mấy tiếng.

Vào giờ phút này đây, cả trái tim và thân thể đều đặn truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, để Mộc Kha thần trí đã mơ hồ không phán đoán được tình huống hiện tại.

Mọi thứ trước mắt trở nên mờ ảo.

【 Mộc Kha 】túm tóc Mộc Kha nâng cơ thể yếu ớt về phía mình, ép Mộc Kha nhìn mình, rồi lạnh lùng hỏi: “Dao găm của mi đâu? Lấy ra.”

“Lấy ra bây giờ để ta có thể đơn giản kết thúc cuộc sống vô giá trị của mi.”

Mộc Kha đầu tóc bầm dập nhìn người đối diện qua tầm mắt choáng váng, sững sờ một hồi mới chậm rãi nhớ lại.

À dao găm, dao găm, vũ khí kỹ năng của cậu.

【 Mộc Kha 】chỉ chờ cậu lấy vũ khí kỹ năng ra thì sẽ cướp lấy rồi phản giết cậu ngay.

Mộc Kha đã nhiều lần cố gắng dùng dao găm tấn công 【 Mộc Kha 】, nhưng tốc độ và kinh nghiệm chiến đấu của cậu không thể theo kịp 【 Mộc Kha 】, một khi cậu lấy dao găm ra, chưa kịp xuất chiêu đã bị cướp vào tay đối thủ.

Từ lúc nhận ra 【 dao găm 】 sẽ trở thành vũ khí mà cậu dâng cho đối thủ, Mộc Kha không triệu hồi nó nữa

Sau đó 【 Mộc Kha 】bắt đầu tra tấn vật lý thể x4c cậu, buộc cậu phải lấy dao găm ra. Kỹ năng chiến đấu, mặt đối mặt và tốc độ phản ứng của Mộc Kha đều thua xa đối thủ, điều duy nhất có thể so sánh với đối thủ là cậu có kỹ năng.

Nhưng kỹ năng này nằm trong tay cậu, lúc đối mặt với 【 Mộc Kha 】, lại giống như một đứa trẻ con cầm kiếm, chỉ cung cấp

vũ khí cho đối phương.

Rõ ràng là thứ mà Bạch Liễu đã đưa cho cậu, vậy mà lại bị cướp hết lần này đến lần khác.

… Cậu thực sự đúng như 【 Mộc Kha 】đã nói, thực sự đáng ghê tởm và vô giá trị.

Ngón trỏ bên phải của Mộc Kha đã bị 【 Mộc Kha 】bẻ thành từng đoạn khẽ nhúc nhích, máu chảy ròng ròng xuống góc áo, khó khăn mở đôi mắt nhuốm máu nhìn 【 Mộc Kha 】lạnh lùng đối diện, đột nhiên phá ra cười điên loạn.

Mộc Kha phun một ngụm máu vào mặt 【 Mộc Kha 】, khàn giọng gằn từng chữ:

“Tôi tuyệt đối không bao giờ dùng dao găm nữa, cứ tra tấn tôi đi.”

“—— Cho dù có tra tấn tôi đến ch3t, tôi cũng không bao giờ để anh động vào dao găm mà Bạch Liễu đã đưa cho tôi.”

Mộc Kha khẽ nhếch cằm, dùng khuôn mặt bê bết máu nhìn 【 Mộc Kha 】sắc mặt âm trầm, cố hết sức nhoẻn miệng cười: “Bởi vì đó là vật mà Bạch Liễu cho tôi.”

“Trong thế giới kia anh không xứng đáng có được nó, trong thế giới này anh cũng không xứng đáng được đụng vào.”

“Bạch Liễu cho rằng tôi có giá trị thì chính là tôi có giá trị.” Tiếng cười của Mộc Kha càng thêm kiêu ngạo, “Anh chỉ là một tên không có kỹ năng ghen tị với tôi, giá trị của anh đối với hội trưởng của anh không bằng một con dao găm của tôi nữa.”

Khuôn mặt của 【 Mộc Kha 】tối sầm lại, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, anh ta rút chiếc khăn lụa trong túi áo tây trang thong thả lau máu bị phun vào mặt, nhìn chằm chằm Mộc Kha, nheo lại đôi mắt nguy hiểm: “Xem ra sự kiên nhẫn của ta khiến mi có tự tin phun ra những lời nhảm nhí điên loạn như vậy.”

“Nếu đã như vậy, trò chơi kết thúc ở đây.”

【 Mộc Kha 】tháo bỏ băng quấn quanh cổ vòng qua cổ Mộc Kha, chắp tay thành vòng tròn, trong mắt hiện lên một loại dữ tợn khó chịu: “Ch3t đi.”

Mộc Kha nắm giữ lấy miếng băng đang nhanh chóng quấn quanh cổ mình, lực quấn gần như khiến chiếc cổ vốn đã mảnh mai của c4u nhỏ lại, và nó vẫn đang tiếp tục giảm đường kính.

Tr3n tường phản chiếu cái bóng hai chân đang đạp loạn xạ vùng vẫy tr3n mặt đất của Mộc Kha, động tác giãy giụa của cái bóng càng lúc càng chậm, sau đó ——

—— Đầu của cái bóng bị băng vải cắt đứt, lăn xuống lông lốc, nảy tr3n mặt đất hai cái rồi lăn tới chân bàn bằng gỗ gụ, một chất lỏng phun ra từ mặt cắt của cơ thể bóng không đầu.

Thân thể không đầu rơi xuống đất bất động.

【 Mộc Kha 】bất động thanh sắc cụp mắt xuống, xoay người thu lại băng vải, nhẹ nhàng báo cáo với chiếc khuy măng sét bằng đá quý tr3n cổ tay áo: “Hội trưởng, nhiệm vụ đã hoàn thành, tôi sẽ trở lại ngay.”

Bàn tay của thi thể không đầu nằm trong vũng máu khẽ nhúc nhích, như muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng rồi lại yếu ớt buông ra.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mộc Kha đang giảm mạnh!! 22… 17… 13… CẢNH BÁO CẢNH BÁO! Giá trị sinh mệnh người chơi dưới 10! 】

Đầu Mộc Kha bên cạnh chân bàn nhìn chằm chằm 【Mộc Kha】 đang rời đi, mi mắt chậm rãi khép lại, trong đầu vô số ký ức trùng điệp lên nhau.

“Sát thủ có ích lợi gì?” Mộc Kha lo lắng khép hai chân ngồi trong phòng họp của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, “Ngại quá làm mất thời gian của anh, nhưng tôi rất muốn hỏi, đối với anh Bạch Liễu, anh cảm thấy sát thủ có ích lợi gì? Tôi muốn x4c định lại bản thân mình một chút.”

Trong phòng họp chỉ có Mộc Kha và Bạch Liễu ngồi đối diện với Mộc Kha.

Bạch Liễu tựa lưng vào ghế, đưa tay chống cằm trầm ngâm: “Kỳ thực tôi không thích sát thủ.”

Mộc Kha nháy mắt nước mắt lưng tròng: “Hở?! Bạch Liễu không thích sát thủ sao?!”

“Ừ, đa số nhắc đến sát thủ là nói đến sự hy sinh, tận dụng mọi thứ để hạ thấp cảnh giác của đối thủ, nhẫn nhục chờ đợi để ra đòn cuối cùng, cho nên cho dù là sát thủ giỏi nhất thì đại khái vẫn là đồng vu quy tận cùng với đối thủ.” Bạch Liễu ngước mắt nhìn thẳng Mộc Kha, “Đây không phải là phong cách của tôi, tôi hy vọng họ biết cách giữ mình sống sót hơn.”

Mộc Kha mím môi dưới: “Vậy tôi sẽ từ bỏ…” Kỹ năng sát thủ, đổi một con đường…

Bạch Liễu bình tĩnh ngắt lời Mộc Kha: “Cậu thích sát thủ?”

Mộc Kha giật mình, cậu cúi đầu, hai tay đặt ở tr3n đầu gối chậm rãi nắm chặt quần, sau đó nhẹ giọng nói: “Lúc trước không thích, bởi vì tôi chỉ muốn sống lâu thêm một chút…”

“Nhưng nhìn thấy Lưu Hoài liều mạng như vậy để làm những điều cậu ta muốn, tôi cảm thấy…”

Giọng điệu của Mộc Kha cứng lại.

“Trước đây, tôi chẳng có người hay vật nào muốn theo đuổi cả, tôi chỉ sống trong nỗi sợ hãi cái ch3t.” Đầu của Mộc Kha càng ngày càng thấp, giọng nói càng ngày càng nhỏ, “Nhưng… nếu tôi có thể giống như Lưu Hoài, tôi sẽ trả giá tất cả mọi thứ để bảo vệ người mà tôi muốn bảo vệ nhất.”

“… Tôi nghĩ lúc đó, cái ch3t sẽ không còn đáng sợ nữa.”

Mộc Kha vừa mở miệng, một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay: “Tôi cảm thấy làm sát thủ như vậy rất đỉnh.”

“Không giống tôi chút nào, vừa nhát gan lại vừa sợ ch3t, tôi muốn trở thành một sát thủ có thể dũng cảm đối mặt với cái ch3t vì một người nào đó.”

“Ừ.” Bạch Liễu bình thản nói, “Vậy thì trở thành sát thủ đi.”

Sát thủ cần phải hạ thấp độ tồn tại của bản thân để giảm thiểu sự cảnh giác của kẻ thù đối với mình, khiến kẻ thù cảm thấy rằng họ hoàn toàn vô hại, rồi sau đó ——

—— Một chiêu phải ch3t.

Không có gì làm mất cảnh giác hơn là một người hấp hối mất đầu.

【 hệ thống cảnh cáo: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mộc Kha tiếp tục giảm… 8… 6… 】

Thi thể không đầu chậm rãi bò lên từ dưới đất, sương khói lượn lờ trong tay tụ thành một con dao găm đen sắc bén.

Bây giờ nó không có đầu có nghĩa là nó không có thị giác, thính giác và khứu giác, thứ duy nhất cho phép nó nhận thức được môi trường là xúc giác.

Bước chân của【 Mộc Kha 】rời khỏi nghĩa trang khiến sàn nhà chấn động, một tay nó cầm con dao găm, lòng bàn tay còn lại chạm đất để cảm nhận sự rung chấn, ngón trỏ đã bị bẻ gãy lìa lặt.

Mộc Kha đếm nhẹ trong lòng… một bước, hai bước…

Đừng gấp gáp, sát thủ phải chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Nó nhớ rất rõ cách bố trí của toàn bộ căn phòng, tốc độ và tiếng bước chân như thế này chỉ có thể là ở góc đông nam, 【 Mộc Kha 】đang đi lấy giấy chứng nhận đất, bên đó có x4c quái vật trong tòa nhà nghĩa trang, nếu 【 Mộc Kha 】muốn đoạt giấy chứng nhận đất đai, dựa theo phong cách hành động của 【 chính mình 】, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, anh ta nhất định sẽ xử lý quái vật cùng x4c ch3t của cậu trước khi rời đi.

Có nghĩa là 【 Mộc Kha 】chắc chắn sẽ quay trở lại.

Trước khi 【 Mộc Kha 】quay lại xử lý 【 X4c ch3t không đầu】, anh ta lựa chọn giải quyết x4c con quái vật trước.

Tiếng bước chân dừng lại.

Một, hai… —— chính là lúc này đây!

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha sử dụng kỹ năng cá nhân (tấn công chớp nhoáng), giá trị sinh mệnh còn lại của người chơi sẽ kích hoạt đòn chí mạng, sát thương sẽ tăng gấp đôi! 】

Tr3n mặt tường, cái x4c không đầu nhảy từ mặt đất lên lưng người đàn ông trưởng thành, hung hăng đâm thẳng một nhát vào trái tim đối phương, đồng tử 【 Mộc Kha 】 co rụt lại, một cơn đau đớn khó tả từ trái tim 【 Mộc Kha 】 lan tràn ra khắp nơi khiến động tác của anh ta cứng đờ trong khoảng hai giây.

Quả nhiên!!

Tên này vẫn chưa điều trị bệnh tim của mình!! Đây là điểm yếu của 【 cậu 】, cậu đã thắng cược!

Mộc Kha xoay cán dao tiếp tục đâm sâu vào bên trong một cách ác độc, nếu bây giờ có đầu thì cậu đã hét đến khản cả cổ, nhưng cậu không có thế nên cậu chỉ im lặng, dùng hết sức lực còn lại của mình thực hiện đòn sát thủ cuối cùng.

Chờ đến lúc 【 Mộc Kha 】 hoàn toàn bất động, Mộc Kha mềm nhũn lăn xuống khỏi lưng anh ta.

Cậu yếu ớt bò tr3n mặt đất đến bên cạnh đầu mình, nằm xuống nối thân mình với cái đầu đứt đó, sau đó lục lọi hồi lâu, tìm được một nửa chai thuốc giải, liền nhắm ngay cổ của đổ xuống.

Vết thương giữa mặt cắt và tr3n đầu từ từ lành lại, Mộc Kha ho khan mấy tiếng, sắc mặt tái nhợt, thẳng tắp ngã quỵ xuống đất, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha sử dụng kỹ năng Mộc Kha gi3t ch3t (vật triệu hồi Mộc Kha) 】

Mộc Kha nắm chặt con dao găm trong tay th0 dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi nhắm mắt nở nụ cười.

- ——oOo—

Chương 403

Roi xương đen quệt ngang mặt Bạch Liễu để lại tr3n mặt hắn một vết cắt lớn, nửa mặt trái hoàn toàn bị nhuộm đỏ.

Bạch Liễu chẳng buồn quan tâm giơ tay lau qua loa, bỗng nhiên cười khẽ một chút, giương mắt đáp lại Bạch Lục: "Không tiếp tục đoán Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả à?"

Bạch Lục nở nụ cười: "Nhắc đến hai lá bài mạnh trong đội thì cao hứng như vậy sao?"

"Đường đội trưởng thì khỏi phải nói rồi, sức chiến đấu mạnh mẽ, thể chất tốt, hiệu quả chiến đấu đỉnh cao, tâm lý ổn định và mục tiêu kiên định."

"Hơn nữa kỹ năng viên đạn tự sát của gã là nhằm vào ta, thế nên gã là người đầu tiên bị ta tiễn đi."

"Ta chưa bao giờ thấy một Đường đội trưởng có khả năng chiến đấu tốt như vậy, thật là ấn tượng khiến ta không thể kìm lòng ——"

Bạch Lục rung roi, roi hóa thành sương khói tan trong không khí, giữa ngón tay gã hiện ra bốn bình thuốc độc, gã mở ra mi mắt nhìn Bạch Liễu đối diện, nụ cười càng ngày càng tà khí: "—— thèm muốn món tài sản chất lượng này trong tay cậu."

Gã lắc cổ tay ném ống nghiệm độc ra ngoài, bốn ống nghiệm chứa chất độc xoay nhanh trong không khí sau đó tiếp đất nổ tung ở bốn góc đông nam tây bắc bên chân Bạch Liễu.

Một làn sương độc màu đen lan vào chính giữa hạn chế phạm vi hành động của Bạch Liễu.

“Thật là làm người ta phải ghen tị.”

Giọng nói của Bạch Lục như ẩn như hiện qua làn sương độc, gã giống như một thợ săn cấp cao đang chơi đùa với con mồi của mình, thong thả sử dụng những kỹ năng và những thứ có thể k1ch thích Bạch Liễu khiến hắn phải xúc động.

“Hình như phù thủy của cậu rất nghe lời cậu, phù thủy của ta lại rất thù địch với ta, em ấy cho rằng đàn ông là tập hợp h4m muốn ghê tởm nhất tr3n thế giới.”

“Mà ta là người kinh tởm nhất trong số họ.”

Khói độc bên trái truyền đến âm thanh xé gió, Bạch Liễu giơ tay trái lên, dùng cán roi chặn lại roi đen quất tới từ phía sau, thế nhưng vẫn bị tác động của roi xương đen đánh lùi về phía sau một đoạn, chân hắn để lại hai vết hằn sâu tr3n mặt đất.

Màn sương độc bị luồng khí do va chạm của hai roi cuốn đi.

Bạch Lục đứng trước Bạch Liễu không đến một thước, tr3n mặt mang theo nụ cười thư thái, hai tay cầm roi trấn áp Bạch Liễu: “Hiếm khi cậu bằng lòng tán gẫu với ta, tuy rằng ta không muốn nhìn thấy hai kết quả dự đoán này lắm, nhưng nói cho cậu nghe xem như là cung cấp tài liệu tham khảo cũng được.”

“Khả năng cao là Đường đội trưởng và phù thủy nhỏ sẽ bị thương nặng, nhưng kết quả cuối cùng là —— Đường đội trưởng của cậu sẽ thắng và Giai Nghi sẽ không giết phù thủy nhỏ.”

Bạch Lục rũ mắt cười khẽ, “Bởi vì Giai Nghi không giết con gái.”

Bên trong không gian ma thuật.

Toàn thân hai Đường Nhị Đả đều đã có một ít vết thương do súng b4n, nhưng 【 Đường Nhị Đả 】rõ ràng là bị thương nghiêm trọng hơn nhiều.

Đường Nhị Đả nhìn người đang chiến đấu ngoan cường với ánh mắt phức tạp, chậm rãi đặt súng xuống.

Khẩu súng của 【 Đường Nhị Đả 】bị đập nát rơi xuống đất, anh ta che vai phải vẫn còn đang chảy máu sau khi bị trúng đạn, đôi mắt âm u, giọng nói khàn khàn: “… đừng nhìn kẻ thù của mi với đôi mắt thương hại như vậy, cứ giết ta rồi nhanh cút đi!”

Đường Nhị Đả cúi đầu thật lâu rồi đột ngột nói: “Con của Tô Dạng đã một trăm ngày rồi.”

“Tôi… có đi xem thử, bế nó thật nhẹ, cảm giác còn nhẹ hơn cả súng của tôi nữa, đôi mắt nhìn rất giống cậu ấy, rất đáng yêu.”

Đồng tử của 【 Đường Nhị Đả 】co rút lại, hốc mắt của anh ta liền phiếm đỏ: “Mi đang nói… cái gì?!”

“Trong đội 3 cũng không có ai bước vào trò chơi.” Đường Nhị Đả hít một hơi thật sâu, hình như gã đang nghĩ đến điều gì đó buồn cười lắm, không nhịn được cười khẽ một tiếng, “…Mấy tên oắt con đó an nhàn được một thời gian thì khá vô dụng, lúc trước khi tôi yêu cầu bọn họ bắt dị đoan hình người, bọn họ cứ luống ca luống cuống, lóng ngóng tay chân, suýt nữa là cho nổ tung luôn cả cục quản lý rồi.”

“Bạch Liễu đã giải cứu những người sống sót trong viện mồ côi Ái Tâm, còn cho nổ tung nhà máy sản xuất hoa hồng và đang giải quyết vấn đề của phó bản này.”

Đường Nhị Đả ngẩng đầu, kiên định nhìn 【 Đường Nhị Đả 】đối diện, con ngươi run lên, khẽ cười: “Những điều anh lo lắng đều không xảy ra.”

“Mọi người đều sống rất hạnh phúc.”

“Chính vì hạnh phúc này mà tôi đã bán linh hồn của mình cho Bạch Liễu.”

【 Đường Nhị Đả 】mỉa mai châm chọc: “Hạnh phúc ngắn ngủi này chẳng qua là viên đạn pháo bọc đường được tên Bạch Lục dùng để mua linh hồn…” mà thôi.

Một ngày nào đó nó sẽ bị lấy lại và tiêu hủy.

Anh ta chưa nói xong nhưng nước mắt đã trào ra.

“Cho dù là vậy.” Đường Nhị Đả từ từ nâng súng về phía 【 Đường Nhị Đả 】, “Đây là lần đầu tiên tôi thấy loại hạnh phúc mà tôi đang mơ ước.”

Đường Nhị Đả như buông bỏ mọi thứ và mỉm cười nhẹ nhõm: “Tôi đã trả giá bằng linh hồn của mình, ngay từ lần đầu tiên dấn thân vào chuyến du hành vượt thời gian, điều tôi hy vọng là mang lại hạnh phúc ngắn ngủi như vậy cho mọi người”

【 Đường Nhị Đả 】nhắm mắt lại, khóe mắt rơi lệ, anh cười nhạo một tiếng: “… mi tốn nhiều công sức như vậy nhưng cuối cùng vẫn để cho… hắn tên là gì?”

Đường Nhị Đả nghiêm túc trả lời, “Bạch Liễu.”

【 Đường Nhị Đả 】lại xùy một tiếng: “Bạch Liễu này giải quyết những vấn đề cho mi.”

“Quả thật như vậy.” Đường Nhị Đả bật cười, mở to đôi mắt trong xanh không chút do dự bóp cò súng, “Cho nên bây giờ tôi phải gấp rút giải quyết vấn đề cho cậu ấy đây.”

“Xin lỗi.”

“Pằng ——!”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Đường Nhị Đả gi3t ch3t (vật triệu hồi Đường Nhị Đả) 】

【Hệ thống nhắc nhở: (không gian ma thuật) bị hủy bỏ】

Khu B.

Làn sương độc tan biến, Lưu Giai Nghi nằm tr3n mặt đất với khuôn mặt tái nhợt, cô bé yếu ớt ho khan vài tiếng, cố gắng chống khủy tay tr3n mặt đất đứng dậy.

【 Lưu Giai Nghi 】ngồi xổm bên cạnh cô ấy, tâm tình vừa bực bội lại vừa khó hiểu chọc chọc vào trán cô bé: “Này, nhóc mù em cũng bày đặt kiên trì gì chứ? Cứ nhận thua xem nào.”

Lưu Giai Nghi dùng cặp mắt xám xịt kiên định nhìn cô, miệng vẫn không chịu thua: “Chị cũng kiên trì đấy thôi? Cứ mãi thủ hạ lưu tình giằng co với em đến bây giờ, giết em luôn không phải tốt hơn à?”

Động tác chọc trán của【 Lưu Giai Nghi 】khựng lại, cô đảo mắt nhìn Lưu Giai Nghi một lúc, sau đó thấy đứa nhóc mù dơ dáy bẩn thỉu kia đột nhiên nở nụ cười xấu xa, gân cổ dài giọng:

“Chị vốn không muốn giết em, đúng không, chị - gáiiiii!”

Lúc Lưu Giai Nghi gọi 【 chị gái 】, cô gái nhỏ từ nãy đến giờ vẫn giả vờ không có sức đánh trả thình lình trở tay cầm một bình xịt thuốc độc phun thẳng vào mặt 【 Lưu Giai Nghi 】.

Tiếp đó liền bị 【 Lưu Giai Nghi 】mặt không cảm xúc nắm đầu xịt vứt sang một bên.

Lưu Giai Nghi không cam lòng rũ người xuống đất.

“Em thực sự nghĩ mình có thể đánh lén thành công sao? Còn nữa, so sánh thuốc độc với chị có thú vị không?” 【 Lưu Giai Nghi 】cạn lời khoanh chân ngồi xuống, cô chống cằm, “Tuy rằng chị là sát thủ, nhưng mục tiêu của chị là những tên đàn ông trưởng thành duc vọng tanh tưởi giống như Bạch Lục cơ, chị không giết bé gái.”

Ánh mắt 【 Lưu Giai Nghi 】nhìn xuống Lưu Giai Nghi đang quỳ rạp tr3n mặt đất: “Vả lại chị có bị bệnh thần kinh như tên Bạch Lục kia đâu, ngược đãi một bản thân khác của mình chán ch3t đi được.”

Lưu Giai Nghi bắt được tín hiệu có thể giao tiếp giữa bọn họ vì vậy nhanh chóng ngồi dậy, giơ tay hỏi: “Vậy sao ngay từ đầu chị bày vẽ màu mè ghê thế?”

【 Lưu Giai Nghi 】trợn mắt: “Em gái, chị đã lớn rồi, phải làm việc để nuôi sống bản thân chứ, hơn nữa chị còn làm công cho lão súc sinh Bạch Lục kia nữa, gã đã bảo chị giết em thì ít nhất chị cũng phải vẽ vời mấy thứ để còn báo cáo kết quả công tác đúng không!”

Cô vừa nói vừa click mở giao diện điều khiển hệ thống, Lưu Giai Nghi phát hiện bên trong có một đoạn video đang quay cảnh 【 Lưu Giai Nghi 】muốn gi3t ch3t cô bé.

【 Lưu Giai Nghi 】buồn chán chỉ chỉ cho Lưu Giai Nghi xem: “Aiz, chỉ cần em nhận thua thì chị có thể báo cáo kết quả làm việc được rồi.”

Lưu Giai Nghi quỷ dị trầm mặc trong chốc lát, cô bé tinh ý cảm nhận 【 Lưu Giai Nghi 】này làm việc siêu lười biếng, chuyên đối phó qua loa có lệ với ông chủ Bạch Lục của mình…

“Lỡ như Bạch Lục thế giới của chị biết được chị không giết em thì sao?” Lưu Giai Nghi hỏi ngược lại, “Chị không sợ gã trừng phạt chị sao?”

【 Lưu Giai Nghi 】thản nhiên nhún vai: “Cùng lắm thì ch3t thôi, nếu không phải linh hồn còn nằm trong tay Bạch Lục thì chị cũng cóc cần làm cho gã, dù sao chị ch3t thì gã là người bị tổn thất tài sản, chị cũng chẳng lỗ gì.”

“Aiz.” 【 Lưu Giai Nghi 】th0 dài cứ như mình đã trải qua những thăng trầm của cuộc đời, nói tiếp, “Chỉ tại tuổi trẻ chưa trải sự đời nên mới bị tên đàn ông chó má Bạch Lục lừa gạt, làm trâu làm ngựa đánh giải đấu cho gã nhiều năm như vậy

cũng chỉ kiếm tiền cho tên tâm thần đó mà thôi, chị với con khỉ bán mạng làm việc như thế cuối cùng tự do bản thân cũng không có, chạy trốn cũng không thoát.”

Lưu Giai Nghi tinh tường bắt được từ khóa: “Con khỉ?”

“Ừ.” 【 Lưu Giai Nghi 】 nâng cằm lười biếng ừ một tiếng, “Là Mục Tứ Thành, trong đội chị thân với con khỉ nhất, hai chúng ta đều muốn chạy trốn, trước đó con khỉ đánh lén Bạch Lục một lần để cướp lại tiền giấy linh hồn của hắn, nhưng suýt chút nữa đã bị Bạch Lục gi3t ch3t, phải nằm liệt tr3n giường đến hai tháng.”

Lưu Giai Nghi nghe xong cực kỳ khiếp sợ, cô bé sắp xếp lại sự việc trong đầu, giọng điệu phức tạp hỏi lại: “Mục Tứ Thành, đánh lén Bạch Lục để lấy lại tiền giấy linh hồn của anh ấy?”

【 Lưu Giai Nghi 】 gật đầu, sâu kín hừ một tiếng: “Loại chuyện ngu ngốc này chỉ có con khỉ mới có thể làm được, sau chuyện đó chị hoàn toàn từ bỏ ý định đó luôn.”

Lưu Giai Nghi híp mắt: “Chứ không phải chị khuyến khích Mục Tứ Thành làm chuyện đó à?”

【 Lưu Giai Nghi 】giả vờ giả vịt chớp chớp mắt: “Đồng đội bàn bạc với nhau một tí sao gọi là khuyến khích được, chị chỉ cho hắn lời khuyên nhỏ xíu xiu thôi mà.”

Lưu Giai Nghi: “…”

Quả nhiên đúng là chuyện mình hay làm rồi!

- ——oOo—

Chương 404

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu nhìn 【 Lưu Giai Nghi 】 với vẻ dò xét: “Chuyện chị vừa kể có chỗ rất kỳ lạ.”

“Chị và Mục Tứ Thành hai người đều có kỹ năng di chuyển, cho dù không trộm được tiền giấy linh hồn thì cũng dễ dàng chạy thoát khỏi Bạch Lục, tại sao nhất định phải có tiền giấy linh hồn mới được, chuyện này khá vô lý.

“Ngay cả ch3t hai người cũng thấy rồi.” Lưu Giai Nghi ép hỏi, “Không thể nào mắc sai lầm ngớ ngẩn như vậy được.”

Động tác của【 Lưu Giai Nghi 】 khựng lại, cô quay mặt đi, tùy ý đặt một tay lên đầu gối, đột nhiên bắt đầu nghịch ống nghiệm chứa chất độc như để đánh lạc hướng cảm xúc của mình, khẽ mở miệng.

Đôi mi thanh mảnh và cong vút của cô rũ xuống một nửa, che đi đôi mắt trong veo có chút nhạt màu, mái tóc khẽ phất phơ theo gió bên tai, cô nhẹ nhàng nói: “… con khỉ không trộm tiền giấy linh hồn của bọn chị.”

Lưu Giai Nghi sững người, dường như đã nhận ra điều gì đó, đột nhiên ngẩng phắt lên nhìn cô: “Là của anh trai em?!”

【 Lưu Giai Nghi 】 xoay xoay ống nghiệm tr3n tay, cúi đầu xuống không thấy được biểu cảm, giọng nói đều đều không để

lộ chút cảm xúc nào:

"… Ban đầu, dưới sự châm ngòi của Bạch Lục, con khỉ và chị đã điên tiết tra tấn và gi3t ch3t anh ấy, chị thì khoét mắt còn con khỉ chặt đứt tay anh ấy."

"Thật ra lúc đó cũng không hối hận, chỉ có một loại khoái c4m trả thù, sau đó lại thấy chẳng còn gì hết."

【 Lưu Giai Nghi 】 chậm rãi siết chặt ống nghiệm trong tay, giọng nói nhẹ nhàng như gió sắp tan:

"… một loại cảm giác trống rỗng và bàng hoàng kéo dài như thể sẽ kéo dài mãi cho đến khi chúng ta ch3t vậy, chị không muốn anh ấy sống lại nhưng cứ luôn có cảm giác như…"

【 Lưu Giai Nghi 】 co gối ôm lấy mình, tự lẩm bẩm, "Từ đó về sau, tr3n cuộc đời này, sẽ không còn ai có thể yêu chị nữa."

"Bọn chị đã trải qua vài năm trống rỗng như thế đó, rồi một thời gian sau Bạch Lục phát hiện ra phó bản của năm tòa nhà, gã để phó bản này đăng nhập vào hiện thực, bao trùm khuôn viên trường đại học của con khỉ và anh ấy lúc trước, nơi đó cũng là nơi đăng ký hộ khẩu của anh ấy…."

【 Lưu Giai Nghi 】 chậm rãi ngẩng đầu lên, tr3n mặt cô không có biểu cảm gì: "Thế là chị và con khỉ gặp một con quỷ Lưu Hoài cụt tay và bị khoét mắt."

Lưu Giai Nghi mím môi hỏi: “Sau đó… anh ấy nói với bọn chị thế nào?”

“Chị và con khỉ đều nghĩ rằng anh ấy sẽ chửi ầm lên hay hèn nhát chạy trốn gì đó, dù sao lúc giết anh ấy chị và con khỉ đều ra tay rất tàn nhẫn, anh ấy ch3t rất thê thảm.” 【 Lưu Giai Nghi 】 nói tới đây thì dừng lại rồi cười hừ một tiếng như nhớ đến chuyện gì buồn cười lắm, mơ màng nói:

“Anh ấy thành quỷ cụt tay lại chẳng nhìn thấy gì, bị mấy con quỷ khác bắt nạt, chị và con khỉ đuổi những con quỷ đó đi, thế là anh ấy liên tục khom lưng cúi đầu nói cảm ơn với bọn chị.”

“Anh ấy không nhận ra bọn chị.”

“Cuối cùng con khỉ lên tiếng trước, hắn nói, này, Lưu Hoài, cậu ch3t rồi mà sao vẫn còn bám dai như đỉa vậy, tôi dẫn em gái cậu đến thăm cậu đây, sau đó anh trai chị khóc rống lên thê thảm lắm, đến nỗi mấy con quỷ kia nháo nhào hết cả lên, rồi anh ấy hỏi bọn chị ch3t như thế nào.

“Chị nói, chỉ có anh mới ch3t, bọn em còn sống tốt lắm đây.”

【 Lưu Giai Nghi 】 chậm rãi vùi đầu vào đầu gối, giọng nói như bị bóp nghẹt: “Sau đó anh ấy vừa khóc vừa cười, nói vậy là được rồi.”

“Chỉ cần em sống là được, anh ch3t cũng không sao, chỉ cần hai người sống tốt là được.”

“Lúc chị và con khỉ trở về cả đường chẳng ai nói chuyện với ai, thế rồi đột nhiên hắn bảo hay là làm cho Lưu Hoài sống lại, chị nói linh hồn của anh ấy nằm trong tay Bạch Lục, chúng ta không thể hồi sinh anh ấy, mà Bạch Lục cũng không thể nào đem linh hồn Lưu Hoài cho chúng ta.”

“Con khỉ mới nói, nhìn tên đó ch3t thành ma quỷ y như một kẻ lang thang đầu đường xó chợ, lại còn bị người ta đè đầu cưỡi cổ ông đây méo thể chịu được, ông đây đi trộm đây, cùng lắm là bị đánh ch3t.”

【 Lưu Giai Nghi 】 nói đến đây thì dừng lại một lúc lâu, cô nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lưu Giai Nghi: “Sau khi con khỉ bị trừng phạt thì Bạch Lục cũng tìm chị, nhưng gã không làm gì chị cả, Bạch Lục biết loại trừng phạt đó đối với chị là vô ích.”

Cô nhắm mắt lại: “Gã mang quỷ Lưu Hoài về ném cho Daniel, để Daniel tra tấn anh ấy, chị đứng nhìn anh ấy bị tra tấn trong phòng qua lớp kính, anh ấy gào thét thảm thiết suốt.”

Giọng của 【 Lưu Giai Nghi 】 có chút bất ổn: “Ngày bị chị tra trấn anh ấy cũng không gào thét như vậy.”

“Bạch Liễu đứng ở bên cạnh quan sát cùng chị, ôn nhu nói, Giai Nghi, ta biết đó là ý của em, không có lần sau đâu.”

Cô nói xong, cả hai đối diện cùng nhau im lặng.

【 Lưu Giai Nghi 】 th0 ra một hơi, đột nhiên cười ha ha thành tiếng: “Cho em gái một lời khuyên, đừng bán mạng cho Bạch Lục, sẽ không có kết cục tốt đẹp gì hết.”

“Nhưng ở thế giới nào chị cũng bán linh hồn cho gã từ rất sớm.” 【 Lưu Giai Nghi 】 th0 dài tiếc nuối nhún vai, “Cho nên bây giờ nói với em cũng như không, chẳng còn tác dụng gì nữa.”

“Thôi nói đến đây thôi, hôm nay lải nhải vậy là đủ rồi, chị đi trước đây.”

Vừa nói cô đứng dậy vỗ mông chuẩn bị rời đi, nhưng vừa đứng lên đã bị Lưu Giai Nghi ở đối diện túm lấy góc áo, 【 Lưu Giai Nghi 】nghi hoặc quay đầu lại: “Em làm gì…”

Lưu Giai Nghi lao lên ôm chặt lấy cô.

Con ngươi của 【 Lưu Giai Nghi 】 hơi co lại rồi nhanh chóng giãn ra, cô đùa cợt muốn kéo Lưu Giai Nghi ra khỏi nguc mình: “Này này, em gái, đừng tùy tiện làm nũng với chị gái xa lạ chứ, chị là loại sát thủ lạnh lùng đã chính tay giết cha ruột mình, còn khoét mắt anh trai mình… ”

“Hiện tại có rất nhiều người yêu thương em.” Lưu Giai Nghi ngắt lời 【 Lưu Giai Nghi 】, nhanh chóng nói, “Lúc em còn ở viện mồ côi, nhiều người gọi em là nhóc mù, không ai muốn nhận nuôi em, mỗi lần anh hai gặp em là lại lo lắng sốt ruột, cứ như lúc nào cũng muốn bỏ rơi em vậy.”

“Thời gian đó lúc nào em cũng có cảm giác mình sẽ bị bỏ rơi bất cứ lúc nào.”

“Nhưng mà!” Lưu Giai Nghi lớn tiếng nói, “Sau khi gặp Bạch Liễu, có hai gia đình tranh nhau nhận em làm con gái của họ, trong đội không có Daniel gì đó, nhưng lại có một chú ngốc to x4c mua váy cho em, một con khỉ ngốc nghếch, còn có một đại thiếu gia siêu có tiền nữa, em cũng có một đội anh trai cũ, lúc em rời đi bọn họ ai cũng khóc.”

“Bọn họ đối xử với em rất tốt, bọn họ đều thích em.”

Lưu Giai Nghi ôm cổ 【 Lưu Giai Nghi 】: “Vì vậy chị gái, không phải là chị không có người yêu thương.”

“Chỉ là chị chưa gặp họ mà thôi, chị hãy sống thật tốt, một ngày nào đó sẽ có thể gặp họ.”

“Nghe có vẻ…” 【 Lưu Giai Nghi 】 từ từ ôm lại cô bé, cúi đầu cười khúc khích, “Em thật hạnh phúc.”

“Em là người hạnh phúc nhất trong tất cả những câu chuyện của 【 chị 】 mà chị đã nghe.”

Cô nhắm mắt lại: “Vậy thì chị sẽ tin tưởng em.”

Khu C.

Giữa đống đổ nát, Bạch Lục áo sơ mi trắng tr3n người không dính chút bụi bặm hay vết máu nào mỉm cười đứng đối diện với Bạch Liễu mình đầy thương tích, cổ áo và góc áo của họ bay phần phật trong gió.

Những tòa nhà xung quanh đang dần đổ sập xuống, những bức tường bê tông cốt thép và vải bạt rơi tung tóé đập ra vô số bụi bay, tạo ra hiệu ứng thị giác cứ như mặt đất đang trồi lên, bầu trời đang chìm xuống, ngày tận thế đang đến và thế giới sắp sụp đổ.

Tòa nhà sụp đổ nhường chỗ cho ánh sáng mặt trời chiếu vào. Ánh nắng vàng xuyên qua làn khói bụi mịn tạo thành một chùm ánh sáng vô cùng rực rỡ xung quanh Bạch Liễu và Bạch Lục, lông mày và mắt của họ đều bị ánh sáng rực rỡ chiếu rọi đến mức không thực tế.

Màn sương mù phía sau đã bị phá vỡ.

【 Mục Tứ Thành 】 và 【 Lưu Giai Nghi 】 xuất hiện phía sau Bạch Lục, một người đút túi quần nhìn sang bên trái, người kia thì sờ gáy nhìn sang phải, cả hai đều không báo cáo nhiệm vụ.

Bạch Lục cũng chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên, lúc bọn họ quay lại gã chỉ cười tủm tỉm nói: “Xem ra hai người vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ.”

“Lần này tiểu Kha hẳn là sẽ nhận được kim bài miễn tử, vất vả cho cậu ta rồi.”

【 Mục Tứ Thành 】 liếc nhìn Bạch Lục, ừ đại một tiếng rồi dửng dưng nhìn đi chỗ khác, ngáp một cái: “Gần đây mệt quá cứ mất ngủ mãi, không còn sức chiến đấu nên không hoàn thành được nhiệm vụ, lão đại, anh muốn phạt thì phạt đi.”

【 Lưu Giai Nghi 】 tìm cớ không đến nỗi sơ sài như thế, cô cúi đầu tỏ thái độ thừa nhận sai lầm của mình: “Mang theo Thi Thiến và Viên Quang nên không thi triển kỹ năng tầm xa được, để đối phương chạy mất rồi, chỉ lấy được giấy chứng nhận đất.”

“Ừm.” Bạch Lục cũng không quan tâm lắm, mỉm cười hỏi: “Cảm giác giao lưu với bản thân mình có thích không?”

Biểu cảm của 【 Mục Tứ Thành 】 và 【 Lưu Giai Nghi 】 có chút thay đổi.

“Lão đại, anh nói gì vậy chứ?” 【 Mục Tứ Thành 】 sắc mặt buồn ngủ nhìn Bạch Lục, “Nói cái quái gì đâu không?”

【 Lưu Giai Nghi 】 trong lòng hắt hủi kỹ năng diễn xuất tệ lậu của 【 Mục Tứ Thành 】, ngoan ngoãn cúi đầu: “Bên tôi chẳng có bất kỳ giao lưu gì cả, đối phương chống trả rất quyết liệt.”

“Vậy sao?” Bạch Lục chậm rãi thu hồi ánh mắt, “Ta còn tưởng rằng hai người đến thế giới này tâm tình sẽ vui vẻ hơn chứ.”.

Hắn nhìn Bạch Liễu đối diện, ý cười trong mắt càng đậm: “Ít nhất tâm tình của ta rất vui vẻ.”

“Đã lâu rồi không gặp một người thú vị và đáng giá như vậy.”

Khuôn mặt của 【 Mục Tứ Thành 】 hoàn toàn chìm xuống.

Người mà Bạch Lục đánh giá như vậy hoặc là đã bị gã thu mua linh hồn hoặc là sẽ bị tra tấn ch3t.

Bốn đội viên khác chậm rãi đi ra từ phía sau Bạch Liễu, tất cả bọn họ đều lôi thôi lếch thếch, dơ dáy bẩn thỉu.

Đường Nhị Đả trông khá khẩm nhất, quần áo của Lưu Giai Nghi đều bị sương độc ăn mòn, mặt mũi bẩn thỉu, Mộc Kha và Mục Tứ Thành thê thảm như nhau, cả người toàn là máu.

"Tất cả đến đông đủ rồi." Bạch Lục nhướng mi, nhếch khóe miệng, "Phần thú vị nhất của trò chơi này sắp bắt đầu."

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Lục sử dụng giao diện điều khiển của người chơi Daniel, sử dụng vũ khí cá nhân của đối phương. 】

Roi tr3n tay Bạch Lục biến mất và trở thành một khẩu súng b4n tỉa màu xanh lá cây.

Khoảnh khắc khẩu súng xuất hiện, Đường Nhị Đả, 【 Mục Tứ Thành 】 và 【 Lưu Giai Nghi 】 đều thay đổi biểu cảm.

——Đây là vũ khí của Daniel, súng linh hồn vỡ nát!

"Đây là một khẩu súng có thể b4n nát linh hồn, linh hồn của người chơi bị trúng đạn sẽ tan nát vĩnh viễn, ở bất kỳ thế giới

nào cũng không có khả năng sống lại.” Ý cười tr3n mặt Bạch Lục càng ngày càng mờ mịt, gã giơ tay lên làm động tác “pằng”, “Chỉ cần trúng một phát 【 pằng 】 như vậy thì sẽ không bao giờ tồn tại nữa.”

“Thời gian hồi chiêu của khẩu súng này là mười lăm phút.”

Bạch Lục ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu và các thành viên đoàn xiếc phía sau, mỉm cười: “Bạch Liễu, chúng ta chơi một trò chơi nhé.”

“Ta đang giữ một phần giấy chứng nhận đất ở đây, vì thế cậu sẽ không thể kết thúc trò chơi năm tòa nhà bằng cách thu thập tất cả các giấy chứng nhận đất được, cách duy nhất có thể kết thúc trò chơi này là tiêu diệt toàn đội của cậu hoặc đội của đối thủ.”

“Vậy thì ta sẽ cho cậu hai sự lựa chọn.”

Bạch Lục đưa mắt ra hiệu cho 【 Lưu Giai Nghi 】, yêu cầu cô ném Thi Thiến và Viên Quang đang hôn mê vào chính giữa, sau đó giơ súng nhắm vào hai người đó, ngước mắt lên mỉm cười với Bạch Liễu đối diện:

“Cứ mỗi mười lăm phút trước khi trận đấu kết thúc, khẩu súng của ta sẽ b4n nát linh hồn của một người, nhưng đổi ngược lại, cậu có quyền lựa chọn.”

“Nếu cậu chọn b4n vỡ linh hồn của Viên Quang và Thi Thiến thì ta sẽ đưa khẩu súng cho cậu để cậu tự b4n chúng, sau đó

trò chơi kết thúc, cậu đã thắng trò chơi, ta có được thứ mình muốn.”

Ánh mắt Bạch Lục nhìn đi nhìn lại Bạch Liễu và Đường Nhị Đả đang căng thẳng: “Hoặc là cậu có thể lựa chọn không giết bọn họ, nhưng cứ mười lăm phút ta sẽ ngẫu nhiên chọn một người trong đội của cậu b4n ch3t.”

Trong nháy mắt Bạch Lục vừa dứt lời, Đường Nhị Đả giương súng lên đầu, đôi mắt đỏ ngầu hung ác nhìn Bạch Lục và khẩu súng trong tay gã.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi (Thợ săn hoa hồng) sử dụng kỹ năng (Viên đạn tự sát) 】

Viên đạn màu bạc xuyên qua đầu Đường Nhị Đả, nhanh chóng bay nhanh vẽ ra một đường vòng cung sáng chói tr3n không, sau đó b4n trúng đầu Bạch Lục.

Đầu của Bạch Lục bị b4n nghiêng sang một bên.

Chiếc áo sơ mi trắng của gã lần đầu tiên bị vấy máu, sau đó người này quay đầu thờ ơ, dùng ngón tay gõ nhẹ lỗ đạn b4n tr3n thái dương, ra hiệu cho 【 Lưu Giai Nghi 】xịt thuốc giải cho mình, xong xuôi hết lại mỉm cười nói tiếp như không có chuyện gì: “Được rồi, lượt của các ngươi đã kết thúc, kỹ năng viên đạn đã vào thời gian hồi chiêu, tiếp theo là lượt của ta.”

Bạch Lục giương súng nhắm thẳng Bạch Liễu tr3n mặt không có một tia cảm xúc: “Chọn đi.”

“Đếm ngược bắt đầu… 5, 4, 3, 1, hết giờ.”

Bạch Lục giơ súng về phía Mục Tứ Thành không chút do dự muốn bóp cò.

【 Mục Tứ Thành 】 đột nhiên bước ra, hắn giữ lấy họng súng, ngẩng đầu nhìn Bạch Lục thật sâu: “Lão đại, bỏ đi.”

Bạch Lục liếc xéo hắn một cái, đột nhiên cười nhẹ: “Thật là thú vị, lần đầu tiên ta thấy cậu cầu xin cho người khác.”

“Lý do là gì?”

【 Mục Tứ Thành 】 hít sâu một hơi: “Bọn họ không có tranh chấp quyền lợi với chúng ta, đâu cần thiết phải làm đến bước này.”

“Đó là lý do sao?” Ý cười tr3n mặt Bạch Lục có vẻ nghiền ngẫm, đôi mắt khép hờ, “Ta còn tưởng lý do là, 【 ít nhất để tôi thấy được trong một dòng thế giới nào đó mình đã có một người bạn hợp ý 】 chứ?”

【 Mục Tứ Thành 】 trầm mặc hai giây, hắn chậm rãi nâng đôi mắt đỏ như máu lên nhìn Bạch Lục: “Cho dù là vậy thì chẳng lẽ không được sao?”

“Ít nhất trong một dòng thế giới hãy buông tha cho bọn họ, Bạch Lục, anh đã có nhiều như vậy, cũng để cho người khác

có một chút đi.”

【 Mục Tứ Thành 】 còn chưa nói xong thì hai tay của hắn lập tức hóa thành móng vuốt khỉ, tấn công vào cổ họng Bạch Lục với sát ý mãnh liệt.

Bạch Lục đè vai tránh thoát, gã rũ mắt xuống, phảng phất thương hại lại phảng phất đáng tiếc nhìn Mục Tứ Thành: “Một khi đã có tình cảm thừa thì con người sẽ trở thành một con vật thấp kém.”

“Không còn giá trị tồn tại nữa.”

Một tay Bạch Lục giữ vai 【 Mục Tứ Thành 】, một tay nhắm khẩu súng b4n vỡ linh hồn vào bụng 【 Mục Tứ Thành 】, rồi ——

“Pằng…”

“Con khỉ!” Đồng tử của 【 Lưu Giai Nghi 】 co lại.

Máu b4n ra tr3n khóe mắt Bạch Lục.

Đồng tử của 【 Mục Tứ Thành 】 giãn ra ngay lập tức, nơi bị trúng đạn nháy mắt chuyển sang màu xám, lan nhanh quanh cơ thể hắn như một ngọn lửa, hắn nửa quỳ tr3n mặt đất, trì trệ co giật liên tục phát ra hai tiếng nghẹn ngào.

Bạch Lục lấy ra một tờ tiền giấy linh hồn từ trong găng tay, hình vẽ tr3n đó đúng là Mục Tứ Thành với đôi mắt đỏ sậm.

Tiền giấy và 【 Mục Tứ Thành 】 từ từ hóa thành tro bụi.

Bạch Lục phủi lớp bột giấy tr3n tay, lãnh đạm nói, "Vất vả rồi, Mục Tứ Thành."

【 Lưu Giai Nghi 】 nhìn đống tro tàn, tay và miệng run rẩy, mắt đỏ đến mức sắp khóc, dưới sự xúc động, đầu óc cô trở nên trống rỗng, cô bước lên phía trước hai bước.

Súng b4n tỉa trong tay Bạch Lục lập tức biến thành một con dao găm lặng im kề sát vào cổ cô.

Gã ngước mắt lên bình tĩnh nhìn chăm chú 【 Lưu Giai Nghi 】: "Giai Nghi, ta đã nói không có lần sau."

Xúc cảm lạnh lẽo của con dao găm khiến 【 Lưu Giai Nghi 】 nháy mắt bừng tỉnh.

——Đây là dao găm của Lưu Hoài.

Bạch Lục đang nhắc nhở cô rằng Lưu Hoài vẫn còn trong tay gã.

【 Lưu Giai Nghi 】 nắm chặt tay, cố hết sức khống chế vẻ mặt bình tĩnh, sau đó nghiến răng để ổn định giọng nói run rẩy, cúi đầu cung kính nói: "… Vâng."

“Được rồi.” Bạch Lục quay đầu nhìn về phía đội ngũ đối diện im lặng không phát ra chút tiếng động, tr3n mặt vẫn mang theo nụ cười như cũ, như thể đống tro tàn trước mặt không phải là đội viên mà gã vừa giết, “Đội viên của ta vừa mới tranh thủ cho cậu thêm mười lăm phút thời gian suy nghĩ.”

“Bạch Liễu, cậu còn mười lăm phút để chọn giết ai.”

- ——oOo—

Chương 405

“Trong mười lăm phút chờ cậu suy nghĩ.” Bạch Lục buông súng trong tay xuống, gã ngước mắt nhìn Bạch Liễu cười, “Chúng ta chơi một trò khác đi.”

Súng đáp xuống đất khẽ nảy lên trong phút chốc tan biến, từ mặt đất vô số gai nhọn mọc lên tứ phía tạo thành một bức tường gai hình tròn bao quanh đám người Bạch Liễu.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Lục tải giao diện điều khiển của người chơi Phương Hoành Nghiệp, sử dụng kỹ năng cá nhân (Lồng gai) của đối phương】

【Kỹ năng thu phục toàn bản đồ, có thể bắt và hấp thụ tất cả sinh vật sống trong bản đồ vào lồng gai, hạn chế di chuyển của đối phương, thời gian giới hạn là một giờ. 】

Lưu Giai Nghi, Mục Tứ Thành và Mộc Kha cạn kiệt sức lực đều bị một đám bụi gai lởm chởm nhô ra khỏi mặt đất quấn quanh tay chân rồi treo lên cao.

Đường Nhị Đả phản ứng kịp thời, gã cảnh giác cúi xuống đúng lúc, rút súng chuẩn bị b4n vào đám gai quấn tr3n cổ tay và cổ chân của đồng đội mình.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Lục tải giao diện điều khiển của người chơi Tô Dạng, sử dụng kỹ năng cá nhân (còng

tay niêm phong)】

【Kỹ năng này có thể phong tỏa tất cả các kỹ năng của một người chơi, giảm một nửa giá trị giao diện điều khiển và giới hạn chuyển động trong nửa giờ】

Trong nháy mắt Đường Nhị Đả vừa rút súng, Bạch Lục đã xuất hiện sau lưng gã.

Ý thức được phía sau có người, đồng tử Đường Nhị Đả co rút lại, còn chưa kịp quay đầu thì hai tay Bạch Lục đã đè hai bên vai Đường Nhị Đả, trượt xuống vị trí cánh tay cường tráng của gã rồi nhẹ nhàng kéo về phía sau.

Chiếc còng tay bị dập xuống phát ra tiếng lách cách giòn giã, Bạch Lục cười tủm tỉm mà nói: “Thực xin lỗi, ngươi đã bị ta bắt rồi, Đường đội trưởng.”

Bả vai Đường Nhị Đả phát ra tiếng răng rắc, khớp vai hai bên bị tháo ra, hai tay đan chéo về phía sau với một góc độ cực kỳ vặn vẹo, tay trái mắc vào vòng còng của tay phải, tay phải mắc vào vòng còng của tay trái, bắt chéo và buộc ra sau lưng một cách chắc chắn, hoàn toàn không thể cử động được.

Đường gân tr3n trán gã nhói lên muốn cong người về phía sau, dùng gót chân giẫm lên chiếc còng xem có bẻ được một tay rồi vùng vẫy để giải thoát cho mình hay không, nhưng một cái gai đột ngột kéo dài ra từ lồng gai phía sau quấn quanh gót chân gã đến hai tay, trói buộc mọi hành động giãy giụa của gã.

Đường Nhị Đả bị cuốn lấy đôi tay kéo vào trong lồng gai rồi treo lên, viền mắt xanh lam sáng nhuốm đỏ một loại hận ý cực độ, nhìn Bạch Lục không ngừng tới gần Bạch Liễu, khàn khàn gầm gừ: “Bạch Lục ——!”

Những kỹ năng này, dù là lồng gai hay còng tay niêm phong, đều là kỹ năng của các thành viên Cục xử lý dị đoan!!!

Các kỹ năng bắt nguồn từ những mong muốn tốt đẹp để bắt giữ dị đoan, phong ấn tà ác của họ, cuối cùng lại bị Bạch Lục cướp đi làm những điều ác độc và tàn hại chính bọn họ.

Bạch Lục đi tới trước mặt Bạch Liễu, gã cười nhìn Bạch Liễu, cũng hỏi như trước đó: “Ta không hạn chế động tác của cậu, lần này vẫn không chạy trốn sao?”

Bạch Liễu không trả lời gã, chỉ yên lặng nhìn gã.

Bạch Lục phảng phất bừng tỉnh như hiểu ra gật gật đầu, gã nhìn mấy đội viên xung quanh đang chật vật trong lồng gai, nụ cười tr3n mặt càng lộ rõ: “Tuy rằng không có xiềng xích thể chất hạn chế vận động của cậu nhưng lại xiềng xích tâm lý, đúng không?”

“Cậu không muốn bỏ lại các đội viên của mình.”

“Bạch Liễu!!” Mục Tứ Thành bị quấn chằng chịt tr3n tường gai điên cuồng duỗi chân, nhe răng trợn mắt rống to: “Bất kể tên ngốc đó muốn chơi cái gì thì cũng đừng chơi với gã! Cùng lắm thì ch3t thôi!”

Mộc Kha bị gai quấn quanh cổ không ngừng khép lại, hơi th0 càng ngày càng yếu, chỉ có thể mở một mắt: “Bạch Liễu, cứ kệ tôi…”

Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm vào đám bụi 【 Mục Tứ Thành 】 đang tiêu tán tr3n mặt đất, nghiến răng nói: “Bạch Liễu, chúng ta có thể bỏ quyền.”

“Tiểu phù thủy cung cấp ý kiến rất hay, bỏ quyền.” Bạch Lục gật đầu đồng ý, trong mắt mang theo ý cười, “Bạch Liễu, cậu nghĩ như thế nào?”

Xung quanh vang lên âm thanh ồn ào, Bạch Liễu chậm rãi nhướng mi nhuốm máu, bình tĩnh hạ lệnh: “Đừng vùng vẫy nữa.”

Mọi người tr3n tường gai ngừng quẫy đạp, nín th0 nhìn Bạch Liễu, chờ đợi sự lựa chọn của hắn.

Bạch Liễu im lặng không đến một giây: “Ông muốn chơi trò chơi gì?”

Mục Tứ Thành kích động la hét om sòm: “Bạch Liễu ——!!!”

“Thật là một quyết định sáng suốt.” Bạch Lục mỉm cười nhìn chăm chú vào Bạch Liễu, “Chỉ cần bỏ quyền trò chơi là có thể tạm thời tránh thoát được ta, sao lại không chọn con đường đó?”

“Nhưng chỉ cần chúng tôi còn ở trong trò chơi này ngày nào thì ông vẫn luôn có thể tìm được chúng tôi thông qua Viên Quang, đúng không?” Bạch Liễu bình tĩnh hỏi, “Chỉ cần Viên Quang tồn tại trong dòng thế giới có phó bản năm tòa nhà đăng nhập vào thực tế, cho dù anh ta ch3t rồi trở thành quỷ đi chăng nữa, thì ông vẫn có thể điều khiển giao diện của Viên Quang, sau đó khiến Viên Quang sử dụng kỹ năng này để triệu hồi ông, loại trốn tránh không thể giải quyết triệt để vấn đề này là hoàn toàn vô nghĩa.”

Bạch Lục mi mắt cong cong cười rộ lên: “Nhưng cũng có phương thức giải quyết nhất lao vĩnh dật đó thôi.”

Tr3n tay gã lại xuất hiện khẩu súng b4n tỉa màu xanh lục, nhắm ngay đầu Viên Quang đang nằm hôn mê bất tỉnh tr3n mặt đất.

Bạch Lục mỉm cười: “Chỉ cần cậu lựa chọn để linh hồn của hắn vỡ nát thì các ngươi sẽ vĩnh viễn thoát khỏi sự khống chế của ta trong dòng thế giới này.”

Bạch Liễu hai mắt rũ xuống nhìn Viên Quang một lát liền thu lại, điềm tĩnh hỏi: “Trò chơi đó thì mười lăm phút nữa mới phải lựa chọn, bây giờ là trò chơi gì?”

Bạch Lục cười như không cười lặp lại câu nói kia của Bạch Liễu: “Trốn tránh mà không thể giải quyết vấn đề triệt để là vô nghĩa sao?”

Bạch Liễu không dao động nhìn chăm chú vào gã.

Bạch Lục hơi giơ tay làm động tác đầu hàng thân thiện, mỉm cười: “Được rồi, không đùa nữa, chỉ còn mười phút thôi.”

“Vừa nãy để cho công bằng nên ta đã không sử dụng tiền giấy linh hồn, nhưng bây giờ…” Bạch Lục ung dung tháo găng tay của mình ra lộn ngược nó lại rồi lại đeo vào, “Ta cảm thấy nếu không đánh hết sức thì rất thiếu tôn trọng cậu.”

Bạch Liễu rũ mắt nhìn mặt găng tay đó.

Mặt này của găng tay rõ ràng sáng hơn, vừa nhìn liền biết đây mới là mặt thường dùng, gần nút bạc tr3n mu bàn tay có một vết máu rất mảnh, giống như vết máu chưa được lau sạch, thấm thành một đường tơ đỏ.

Bạch Lục giơ mu bàn tay trước mặt Bạch Liễu, mỉm cười nói: “Bây giờ cậu có thể rút ngẫu nhiên một tờ tiền linh hồn từ trong ví của ta giống như rút thẻ.”

“Sau đó cậu có hai lựa chọn ——”

Bạch Lục ngước mắt: “Đầu tiên là chọn ta dùng kỹ năng của tờ tiền giấy linh hồn đó lên đồng đội của cậu.”

“Thứ hai là chọn ta dùng kỹ năng của tờ tiền giấy linh hồn đó lên người cậu.”

Gã mỉm cười thân thiện nhắc nhở: “Đừng lo, cho dù kỹ năng của tờ tiền giấy linh hồn đó có hung hãn đến đâu, ta cũng sẽ

đảm bảo sự sống sót của từng người trước khi chơi trò chơi tiếp theo.”

“Chỉ là một trò chơi khởi động đơn giản và vui vẻ mà thôi.”

“Bây giờ bắt đầu đi.”

Bạch Lục sắc mặt nhạt nhẽo duỗi tay tới trước mặt Bạch Liễu, Bạch Liễu rũ mắt xuống, đặt ngón tay lên mép găng tay, ấn một tờ tiền rồi đẩy ra, Bạch Lục quét mắt qua hơi nhướng mày: “Vận may của cậu từ trước đến nay vẫn kém như vậy.”

Gã nở nụ cười cười, kẹp tờ tiền giữa hai ngón tay đưa lên cho Bạch Liễu xem: “Là tờ Hoàng Hậu yêu thích của ta.”

Bạch Liễu nhìn thấy tr3n tờ tiền giấy có rất nhiều khuôn mặt của Hồng Đào.

“Bây giờ chọn đi, là đồng đội của cậu ——“Tờ tiền linh hồn trong tay Bạch Lục biến mất, trở thành một lá bài poker sắc bén, gã cười hỏi, “—— hay là chính cậu?”

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn hắn.

“Mặc dù ta đã đoán được rồi,” Bạch Lục th0 dài, “nhưng phải nói là tiếc thật đấy.”

“Cậu có biết chơi bài như thế nào khiến người ta đau đớn nhất không?”

Bạch Lục đột nhiên chuyển đề tài, nụ cười tr3n mặt vẫn hoàn mỹ, giọng điệu trần thuật cứ như đang phổ cập khoa học: “Độ dày của lá bài poker này có thể c4m vào 78 khớp xương trong cơ thể con người, trong đó có mười mấy khớp xương nếu chạm vào sẽ gây tử vong ngay lập tức.”

“Như vậy tương đương một bộ bài 52 lá có thể c4m vào hầu hết các khớp xương của con người mà không gây nguy hiểm đến tính mạng.”

“Đúng là một bộ công cụ tra tấn tự nhiên và hoàn hảo.”

Giây tiếp theo, lá bài bay ngập trời trong lồng gai, mép bài xoay tròn lấp lánh ánh sáng như ánh đao, đầu ngón tay của Bạch Lục nhẹ nhàng uyển chuyển xoay về phía giữa, tất cả các bài bay về phía Bạch Liễu đứng ở trung tâm.

Đồng tử Mộc Kha co rút lại.

Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả hoảng hốt nghẹn th0. Tiếng thét đau lòng của Mục Tứ Thành vang lên khắp bản đồ: “Bạch Liễu ——!!!”

Chương 406

Hồ quan sát giữa mùa giải.

Người dẫn chương trình đứng bên cạnh màn hình lớn lo lắng giải thích liếng thoắng: “Hiện tại tình hình tr3n sân khá bế tắc, từ khi bắt đầu thi đấu đến giờ Danh Sách Sát Thủ vẫn luôn áp dụng chiến thuật kèm người, đặc biệt là duy trì hai đội viên trở lên để kèm sát tên hề của Thợ Săn Hươu, xem ra bọn họ vẫn còn khá e dè với vũ khí kỹ năng súng b4n vỡ linh hồn của cậu ta.

“Cho đến thời điểm này kỹ năng của tuyển thủ tên hề liên tục bị gián đoạn, cậu ta chưa sử dụng thành công kỹ năng linh hồn vỡ nát lần nào.

Người dẫn chương trình nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, đột ngột cất cao giọng: “Danh Sách Sát Thủ đổi người! Họ thay đội viên phòng thủ tên hề bằng Nghịch Thần và Hắc Đào, cặp đôi này có thể nói là có sức tấn công và độ nổi tiếng cao nhất trong cả giai đoạn giữa mùa giải, chẳng lẽ lần này họ định hạ gục tên hề luôn sao?!”

“Nhưng hiện tại giá trị sinh mệnh của tên hề vẫn còn 63 điểm, là tuyển thủ có HP cao nhất của Thợ Săn Hươu tr3n sân đấu, toàn đội Thợ Săn Hươu cũng điên cuồng quay lại bảo vệ tên hề, thay thế cậu ta gánh chịu phần lớn hỏa lực từ đội đối thủ.”

“Lần thi đấu này Danh Sách Sát Thủ đã bắt chước chiến thuật của Nghĩa trang công cộng Laser, vừa lên sân đã trực tiếp bỏ quyền thi đấu đơn và thi đấu đôi, vào thẳng thi đấu đội, chiến thuật này rất có khả năng là để bảo toàn kim bài miễn tử cho đội viên chiến đội của mình.”

“Kim bài miễn tử của một đội viên chỉ có thể sử dụng một lần trong thi đấu, bất chấp xu hướng theo đuổi việc gầy dựng danh tiếng cho tuyển thủ ngôi sao hiện nay, Nghịch Thần lại quyết định chỉ tập trung vào đấu đội thật là một chiến thuật vô cùng can đảm.”

“Khán giả thích xem những trận thi đấu đơn và đấu đôi của tuyển thủ ngôi sao, vì vậy bỏ cuộc trực tiếp có khả năng ảnh hưởng đến mức độ nổi tiếng, năm ngoái, tỷ lệ thắng cao và mức độ phổ biến thấp trong suốt trận đấu giữa mùa của Nghĩa trang công cộng Laser là một ví dụ tiêu cực rất điển hình.”

“So với việc bảo vệ mạng sống của tất cả người chơi trong thi đấu dù kết quả thắng hay thua, người xem đều muốn nhìn thấy các tuyển thủ ngôi sao bị thương và tử vong, như vậy trận đấu sẽ thú vị hơn và có thể tăng gấp đôi hoặc giảm hiệu suất của Hồ Đánh Cuộc ngay lập tức.”

“Năm nay, Hồ Đánh Cuộc của Thợ Săn Hươu tăng nhanh liên tục chính là bởi vì kỹ năng của tuyển thủ tên hề có thể bỏ qua tác dụng của kim bài miễn tử, một phát là b4n vỡ linh hồn mang lại sự phấn khích và hưng phấn đáng kể.”

“Trong trận đấu cuối cùng chuẩn bị bước vào vòng loại trực tiếp khốc liệt, Danh Sách Sát Thủ đã đặt tất cả lợi thế vào trận đấu đồng đội, trong tình huống chạm là bỏng tay thế này, liệu Nghịch Thần và Hắc Đào có thể giết tên hề thành công hay

không sẽ quyết định hướng thi đấu của toàn bộ lịch trình vòng loại trực tiếp của Danh Sách Sát Thủ!”

Người dẫn chương trình nhìn chằm chằm màn hình lớn không rời mắt, sau đó kịch liệt rống lên, “Nghịch Thần ra tay!”

Bên trong màn hình lớn.

Chìm khuất trong bãi cát vàng lấp đầy bầu trời, Nghịch Thần và Hắc Đào người trước người sau lần lượt bao vây Daniel, ánh mắt Nghịch Thần sắc bén lạnh lùng trở tay rút thanh trọng kiếm, Hắc Đào điềm tĩnh rút roi ra, hai người chặn hết tất cả các điểm di chuyển của Daniel, hung hăng tấn công Daniel ở giữa.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Daniel giảm xuống còn 33. 】

Người dẫn chương trình kích động kêu lên: “Một đòn quá đẹp! Đòn tấn công phán định thành công! Giá trị sinh mệnh của tên hề trực tiếp bị giảm một nửa!”

Daniel bị quất một nhát đập thẳng vào đụn cát rồi nảy lên, dưới chiếc mặt nạ bê bết máu là tiếng th0 hổn hển và tiếng cười trầm thấp điên loạn, cậu ta nâng cánh tay gãy của mình triệu hồi khẩu súng b4n tỉa xanh lục quen thuộc, họng súng ngưng tụ những đốm sáng giống như một cơn lốc.

“Tên hề lại bắt đầu tải súng b4n vỡ linh hồn, lần này cậu ta có thể thành công không?” Người dẫn chương trình nhìn chăm chú vào màn hình lớn, “Nếu lần này thành công, cậu có thể

trực tiếp hạ gục một đội viên đỉnh cấp hoặc Chiến Thuật Gia linh hồn của Danh Sách Sát Thủ, quyết định số phận Danh Sách Sát Thủ ở vòng loại trực tiếp.”

Hắc Đào đứng từ xa thờ ơ cầm roi lên quất một nhát, chiếc roi giống như đuôi thằn lằn nhắm thẳng về phía Daniel, muốn đoạt lấy súng trong tay cậu ta.

Vào lúc y sắp đánh trúng, Sầm Bất Minh trồi lên từ trong cát xuất hiện trước mặt Daniel, anh ta quỳ một gối xuống, dùng một tay hứng lấy nhát roi của Hắc Đào, toàn thân bị sức roi đập vào cát chìm sâu đến nửa thước.

Sầm Bất Minh chống tay còn lại xuống đất, anh ta chậm rãi ngước mắt lên nhìn Nghịch Thần và Hắc Đào.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi (Đao phủ vô danh) sử dụng kỹ năng cá nhân (giếng nước) 】

【Kỹ năng này có thể giam giữ những người mà người chơi nhận định là tù nhân dưới đáy giếng tối tăm, tra tấn họ cả ngày lẫn đêm cho đến khi bị Đao phủ xử tử, không tù nhân nào có thể trốn thoát, kỹ năng phán định không giới hạn thời gian. 】

Chiếc nhẫn tr3n ngón tay giữa của Sầm Bất Minh lóe lên, mặt tr3n lưu chuyển một ánh đen đầy hung ác, ánh đen này nhanh chóng lan ra xung quanh chiếc nhẫn thành một lỗ đen hình tròn giống như miệng giếng.

Toàn bộ cát dưới chân Nghịch Thần và Hắc Đào sụp xuống, một cái giếng không đáy xuất hiện khiến hai người rơi thẳng

xuống dưới, phát ra hai tiếng tõm tõm.

Nước trong giếng đen ngòm lãng đãng gợn sóng, dưới đáy phát ra một tiếng gào rống kỳ quái.

“Đó là kỹ năng đỉnh cấp của Đao phủ!” Người dẫn chương trình hét lên, “Tình hình lại thay đổi!”

“Theo thông tin công khai hiện tại, chúng ta có thể biết giếng nước là kỹ năng khống chế, hạn chế di chuyển và có tác dụng làm giảm giá trị tinh thần, một khi người chơi bị rơi vào giếng thì sẽ ch3t hoặc từ bỏ trò chơi, hoặc họ sẽ bị bóng tối trong giếng tra tấn và giá trị tinh thần sẽ giảm về 0 biến thành quái vật, có thể nói đây chính là cái giếng tử thần đã chôn x4c vô số quái vật và người chơi đã ch3t.”

“Đao phủ chưa bao giờ sử dụng kỹ năng này trước đó, tuy nhiên trong trận đấu năm nay, anh ta đã triển khai và khiến nó tỏa sáng trong trận đấu giữa mùa giải! Mức độ phổ biến đã tăng vọt lên thứ năm!”

“Người chơi Hắc Đào năm ngoái đã bị tổn thất lớn và suýt ch3t dưới kỹ năng của những người chơi tân binh Laser, mà bây giờ đây kỹ năng của Đao phủ rõ ràng là tốt hơn so với Laser, liệu rằng Hắc Đào có chịu được đòn này không?”

Daniel đeo mặt nạ tên hề loạng choạng đi về phía giếng nước, nụ cười tr3n mặt nạ tươi cười méo mó, khẩu súng b4n tỉa màu xanh lá cây tr3n tay nhắm vào mặt nước chuẩn bị b4n thì đã bị Sầm Bất Minh bên cạnh ngăn lại.

Daniel nhướng mày nhìn sang, Sầm Bất Minh nhìn chằm chằm mặt nước: “Chờ đã.”

Người dẫn chương trình sửng sốt: “… Người chơi át chủ bài và chiến thuật gia của Danh Sách Sát Thủ đã bị mắc kẹt, tên hề thì có thể di chuyển tự do, tình hình hiện tại tất cả đều có lợi cho Thợ Săn Hươu, nhưng không hiểu vì sao Đao phủ lại ngăn tên hề sử dụng, anh ấy đang chờ đợi điều gì?”

“Chẳng lẽ…” Người dẫn chương trình trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc, “Đao phủ không muốn giết chiến thuật gia trước kia của anh ta chăng?!”

“Chẳng lẽ Đao phủ muốn đào Nghịch Thần về lại Thợ Săn Hươu cho mùa giải sau?!”

“Mặc dù không biết tiêu chuẩn phán định cụ thể đối với giếng nước là như thế nào, nhưng cho tới nay vẫn chưa có tuyển thủ nào có thể chui ra khỏi giếng nước của Đao phủ…” Người dẫn chương trình nhanh chóng phủ nhận nghi ngờ, “Hay là Đao phủ đang chờ cái giếng gi3t ch3t Nghịch Thần và Hắc Đào?”

Một bàn tay vươn lên mặt nước rồi xòe ra, trong tay xuất hiện một thanh trọng kiếm trống rỗng xoay 360 độ trong giếng, dùng sức mạnh như sấm sét quét toàn bộ nước giếng đen kịt ra ngoài, để lộ một đám quái vật đang gào thét dữ tợn và Hắc Đào rũ roi sóng vai đứng kế bên Nghịch Thần cả người ướt đẫm dầm dề dưới đáy giếng.

Nghịch Thần ngẩng đầu lên nhìn Sầm Bất Minh đang đứng cạnh giếng với ánh mắt phức tạp.

“Đối với tôi.” Sầm Bất Minh thật sâu nhìn chăm chú Nghịch Thần, “Sư huynh, anh vĩnh viễn không phải là tù nhân, giếng không thể vây anh được.”

Nghịch Thần nhảy ra từ đáy giếng, không nói lời nào, ánh mắt kiên nghị vung thanh kiếm nặng nề về phía Sầm Bất Minh, Sầm Bất Minh ngả người ra sau để né tránh, đồng thời thả họng súng của tên hề ra, dứt khoát ra lệnh: “Gi3t ch3t Hắc Đào.”

Sầm Bất Minh phất tay trái, dòng nước trong giếng dâng lên trong nháy mắt nhấn chìm Hắc Đào vẻ mặt nghi hoặc đứng lóp ngóp dưới đáy giếng mãi không thể ngoi lên.

Daniel lười biếng nói OK, giơ súng bóp cò không chút do dự, đồng tử Nghịch Thần bên cạnh co rút lại, muốn rút kiếm định ngăn cản kỹ năng của Daniel lại bị bàn tay đeo nhẫn của Sầm Bất Minh gắt gao bắt được.

Mắt Nghịch Thần nheo lại, vai dùng sức giật thanh kiếm khỏi tay Sầm Bất Minh, lưỡi kiếm cọ sát vào chiếc nhẫn phát ra ánh lửa chói mắt.

Sầm Bất Minh lạnh lùng nhìn Nghịch Thần, giơ tay tấn công vào ngay cổ Nghịch Thần: “Sư huynh, khi hành quyết phải giữ im lặng tuyệt tối không được cắt ngang Đao phủ, đó là lễ nghi cơ bản mà anh đã dạy cho tôi, anh lại quên mất rồi sao?.”

Nghịch Thần thấp người né tránh móng vuốt đại bàng của Sầm Bất Minh, trọng kiếm rút ra c4m thẳng vào bờ cát, anh

nghiêng người c4n răng dùng một chân đá mạnh vào chuôi kiếm.

Trọng kiếm bị Nghịch Thần đá khiến toàn thân nó xoay tròn, vẽ một vòng cung sáng chói tr3n không trung rồi chém vào tay Daniel đang híp mắt phấn khích đang nhắm họng súng thẳng xuống giếng!

"Lừa gạt anh thôi." Daniel nghiêng đầu tránh đi trọng kiếm của Nghịch Thần, cậu ta dời hướng chuyển súng nhắm thẳng Nghịch Thần cười, "Sao tôi phải ngoan ngoãn nghe lời anh, bảo giết ai là giết người đó chứ?"

"Anh không cho tôi giết mà tôi lại càng muốn giết thì sẽ chơi vui hơn, anh nói có đúng không hội trưởng?"

Daniel bóp cò, viên đạn xanh lục lao ra khỏi nòng súng, hướng thẳng đến mặt Nghịch Thần.

Đồng tử Sầm Bất Minh co rút lại, muốn xông lên chuẩn bị đỡ lấy đường đạn nhắm vào Nghịch Thần, vẻ mặt Nghịch Thần không chút thay đổi, thậm chí còn mang theo nụ cười nhẹ nhàng như mọi thường.

Nụ cười này khiến Daniel khó chịu, cậu ta nhăn tít mày lại.

Cậu ta chưa bao giờ bị áp chế một cách khó tin như vậy trong lúc thi đấu, từ nửa sau trận đấu đến giờ vẫn chưa b4n được một viên đạn nào, Daniel luôn có loại cảm giác mình đã bị người được gọi là Nghịch Thần này nhìn thấu.

——giống như lúc này đây, có vẻ như Nghịch Thần đã đoán trước được viên đạn đó sẽ b4n về phía mình.

Cũng như Sầm Bất Minh sẽ chạy đến để đỡ cho anh ta vậy.

Nhưng anh ta sẽ không để bất kỳ ai ch3t tr3n sân thi đấu, loại cảm giác chắc chắn tuyệt đối đó có thể thấy được qua đôi mắt kiên định của Nghịch Thần làm lòng người chấn động.

Cảm giác dự đoán được tất cả mọi thứ này… chẳng vui chút nào.

Thanh kiếm của Nghịch Thần lướt ngang cổ Daniel rồi tiếp tục xoay chuyển không ngừng, như thể mục tiêu ban đầu của anh không phải là Daniel, Nghịch Thần nhanh chóng cúi đầu xuống, để thanh kiếm quay qua vai anh vẽ một hình bán nguyệt.

Chuyển động tốc độ cao của thanh trọng kiếm cuốn theo gió thổi loạn mái tóc Nghịch Thần, che đi khuôn mặt khiến người ta không thể nhìn thấy đôi mắt của anh, chỉ có thể nhìn thấy một nụ cười nhẹ nơi khóe miệng.

Sau đó, chỉ một giây trước khi viên đạn b4n trúng Sầm Bất Minh, thanh trọng kiếm từ vai trái của Nghịch Thần xé gió lướt qua chạm trúng chính x4c vào viên đạn màu xanh lá cây trong không trung, tạo ra một tiếng “đinh” chói tai của kim loại va chạm phát ra âm thanh.

Viên đạn bị thanh trọng kiếm cắt làm hai rơi xuống mặt cát.

Sau khi chém đứt viên đạn, thanh trọng kiếm không dừng lại mà cuồng loạn chém tiếp một đường, hung hăng đâm thẳng vào nguc Sầm Bất Minh, đóng đinh anh ta xuống cát.

Sầm Bất Minh nắm lấy trọng kiếm, nguc anh ta bị trọng kiếm đâm vào máu tuôn xối xả, anh ta không cam lòng nhìn trừng trừng vào Nghịch Thần đã vừa ra tay giết mình.

Tr3n mặt Nghịch Thần đầy máu, anh cụp mắt xuống thì thầm: "Nghỉ ngơi một chút đi, sư đệ."

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi (Thẩm Phán Nghịch Thần) đã hạ gục người chơi (Đao Phủ Vô Danh) 】

Toàn hồ quan sát lặng im thin thít cả đến hơn một phút, mắt người dẫn chương trình dại ra nhìn vào màn hình lớn mãi lâu sau mới phản ứng lại để tường thuật tiếp, lúc mở miệng giọng nói lắp bắp: "Tuyệt, tuyệt địa phản sát!"

" Nghịch Thần Double Kill! Anh ấy chém đứt viên đạn linh hồn vỡ vụn để đổi lấy CD kỹ năng dài 15 phút của tên hề, đồng thời giết chiến thuật gia của Thợ Săn Hươu!"

Giọng nói phấn khích của người dẫn chương trình run lên: "Từ trước đến nay chúng ta cứ nghĩ sự tồn tại của Nghịch Thần đã hạn chế hiệu suất của Đao Phủ, nhưng hiện tại có vẻ như Thợ Săn Hươu cũng đã hạn chế thực lực của anh ấy phần nào đó."

“Chúng ta chưa bao giờ thấy một mặt nào hung hãn như vậy của Nghịch Thần.”

“Trọng kiếm đó thực sự, thực sự…” Người dẫn chương trình vắt óc cố gắng tìm một từ khóa để mô tả vũ khí này, “Phán định tấn công cực kỳ thái quá! Vậy mà lại có thể cắt đứt viên đạn linh hồn vỡ nát! Mọi người phải biết rằng roi xương của Hắc Đào đã là vũ khí phán định mạnh nhất từ đó đến nay, chưa có vũ khí nào có thể làm được điều đó! ”

“Từ kết quả ván đấu này thì việc Nghịch Thần chuyển đội quả thật đều có lợi cho cả hai bên, nhưng không hiểu sao anh ấy lại đổi tên, anh ấy đổi tên thành 【 Giáo Đồ Chữ Thập Ngược 】 để phù hợp với phong cách của Danh Sách Sát Thủ sao… ”

Nghịch Thần nghiêng đầu nhìn Daniel đang bỏ chạy, anh rút thanh kiếm nặng nề của mình ra, cười tủm tỉm hiền lành đôn hậu, “Trẻ vị thành niên tốt nhất là đừng nên chơi những thiết bị hạng nặng nguy hiểm như thế này nha.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi (Thẩm Phán Nghịch Thần) hạ gục người chơi (tên hề) 】

Giếng nước vây chặn Hắc Đào biến mất, quần áo y ướt sũng hoàn toàn nhìn Nghịch Thần, vẫn là bộ dáng thờ ơ lãnh đạm: “Kết thúc rồi sao?”

“Ừ, sắp rồi.” Nghịch Thần liếc nhìn y cười rộ lên, “Nhưng vở kịch lớn hôm nay không phải bên này.”

Hắc Đào sững lại, tư thái bất cần quan tâm vừa rồi biến mấy, y đứng thẳng lưng nhìn Nghịch Thần: “Vậy chúng ta qua đó được chưa?”

Nghịch Thần: “…”

Rốt cuộc cậu là đội viên của ai vậy?

Một tháng trước, văn phòng của Danh Sách Sát Thủ.

Nghịch Thần một mình dựa vào ghế sô pha, thỉnh thoảng lại gõ vào tờ giấy tr3n tay, mắt khép hờ, tự lẩm bẩm một mình, “41 tuổi à, khó đối phó rồi đây, thế này thì gần như muốn tự mình ra tay còn gì, dám trắng trợn giết người sói, có thể giết Bạch Liễu… ”

“Bạch Liễu cái gì?” Hắc Đào ngồi xổm bên cạnh sô pha đột nhiên phát ra tiếng làm Nghịch Thần giật cả mình: “Không phải cậu đang huấn luyện ở Hồ Trò Chơi với mấy đội viên kia à?!”

“Tôi trốn rồi.” Hắc Đào lắc lắc đầu, hai mắt chăm chăm nhìn thẳng Nghịch Thần, lại hỏi: “Bạch Liễu cái gì?”

Nghịch Thần: “…”

Lần đầu tiên tôi thấy người ta trốn khóa huấn luyện mà còn nói tự tin thản nhiên như vậy đấy!

“… Chuyện này nếu tôi muốn nhúng tay vào thì quả thật là rất cần sự giúp đỡ của cậu.” Nghịch Thần bất lực th0 dài, “Có một tên trùm lớn muốn nhắm vào Bạch Liễu, thế nên tôi chơi một trò chơi với gã ta, trong trò chơi đó chúng tôi thỏa thuận không được chủ động xen vào chuyện của Bạch Liễu, chỉ có thể dùng quân bài trong tay ảnh hưởng đến cậu ta.”

“Nhưng tên trùm lớn này lại lợi dụng lỗ hổng trò chơi để thoát ra, gã điều chỉnh dòng thế giới, ép một người bình thường vào trò chơi rồi khiến cậu ta phải đi vào ngõ cụt phải chủ động triệu hồi gã để thắng trận, qua đó mới có thể can thiệp thành công vào chuyện của Bạch Liễu.”

Hắc Đào thần thần bí bí gật đầu như thể hiểu được rồi, sau đó mở miệng nói: “Vậy thì giết gã.”

“Không được.” Ánh mắt của Nghịch Thần trở nên thâm sâu, “Điều gã muốn chính là Bạch Liễu tự tay gi3t ch3t gã, sau đó trở thành người tiếp theo.”

Hắc Đào cau mày nghiêm túc hỏi: “Gã bị bệnh sao?”

Nghịch Thần không nhịn được cười phì một tiếng, sau đó nhàn nhạt th0 dài: “… Cũng không phải, gã muốn tìm được bản thân mình giá trị nhất trong vô số dòng hư vô thế giới, sau đó để người đó thay thế gã.”

“Chỉ là…” Nghịch Thần ngã vào sô pha, dùng giấy ghi lời tiên tri che mắt lại, thì thào với vẻ mặt không rõ, “Tiêu chuẩn giá trị của Tà Thần đối với linh hồn là thống khổ đau đớn, không phải duc vọng và độc ác.”

“Nhưng bản thân gã chỉ có thể tạo ra ác độc và duc vọng, vì vậy những người thừa kế bị gã thu hút luôn không hợp tâm ý của gã, tràn đầy duc vọng và ác độc giống như chính gã ta vậy.”

“Gã phiền chán với những linh hồn thấp kém và không hoàn mỹ đó, những linh hồn sa ngã như vậy không thể trở thành Tà Thần và sẽ sớm bị dị hóa thành quái vật, nhưng rất ít linh hồn có thể chịu được sự cám dỗ của cái ác và duc vọng của gã mà không sa ngã.”

“Mọi người đều có mặt xấu xa của riêng mình, mà gã lại tượng trưng cho cái ác không thể nói ra và duc vọng của bản thân, điều này khiến tất cả các linh hồn xuất hiện trước mắt gã đều dễ dàng như một món hàng trong tầm tay.”

“Điều này khiến gã ngày càng có hy vọng tìm thấy một linh hồn giống như con người, có duc vọng lớn lao nhưng sẽ không bao giờ sa ngã vì duc vọng, để có thể thay thế vị trí thần linh của gã.”

“Cuối cùng gã cũng tìm được một người trong trong dòng thế giới này, người đó chính là Bạch Liễu.”

“Vì vậy gã vẫn luôn không ngừng tra tấn hành hạ Bạch Liễu, dùng thống khổ để mài giũa linh hồn Bạch Liễu, cho Bạch Liễu giá trị, kiểm tra xem Bạch Liễu có thể chịu đựng được sự thử thách của duc vọng hay không, và không ngừng k1ch thích h4m muốn trong lòng Bạch Liễu cho đến khi h4m muốn trong lòng Bạch Liễu mạnh mẽ đủ để thay thế gã.”

“Gã đã sớm không muốn làm Tà Thần nữa, nhưng mà Tà Thần chính là thân thể tập hợp duc vọng và tà ác mạnh nhất trong tất cả các dòng thế giới trong vũ trụ, không ai có thể thay thế được gã.”

Hắc Đào im lặng một hồi: “Vậy gã có bao giờ hỏi qua Bạch Liễu muốn trở thành Tà Thần không?”

Nghịch Thần ngẩn người.

Hắc Đào bình tĩnh nhìn Nghịch Thần: “Nếu Bạch Liễu không muốn, vậy hãy giết gã.”

“Nếu Bạch Liễu không giết được gã thì để tôi giết gã.”

Nghịch Thần im lặng trong chốc lát rồi cười khẽ ra tiếng: “Tên ngốc này, cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao Bạch Liễu không làm gì được cậu… Tôi nghe Hoa Càn Tương bảo cậu hối ông ta làm chữ thập ngược cho Bạch Liễu muốn phát điên luôn rồi..”

“Cậu có biết tại sao tôi lại đổi tên thành 【Giáo Đồ Chữ Thập Ngược】không?” Nghịch Thần đột ngột chuyển chủ đề.

Hắc Đào suy nghĩ một chút, nói thẳng toẹt: “Anh đổi tên liên quan gì đến tôi?”

Nghịch Thần: “…”

Bạch Liễu chịu đựng tên ngốc này chắc cũng mệt mỏi!

“Chữ thập ngược của tôi có phải nghĩa là chữ thập ngược hay không.” Nghịch Thần ngồi dậy, lấy ra một cây bút đánh dấu vẽ một chữ thập ngược tr3n giấy, sau đó lật tờ giấy để tạo thành một chữ thập thẳng đứng rồi mỉm cười nhìn Hắc Đào. “Chữ thập ngược của tôi có nghĩa là đảo ngược chữ thập.”

“Tôi có một kỹ năng đã lâu không sử dụng, gọi là 【Chồng chéo dòng thế giới】, bây giờ sử dụng lại có chút hơi khó…”

Nghịch Thần lặng lẽ hạ mắt xuống rồi đột nhiên nói: “Dù sao tôi cũng không nhớ nổi người truyền thừa kỹ năng này cho tôi trước khi ch3t trông như thế nào..”

“Hơn 600 dòng thế giới, đã lâu lắm rồi……”

“Đó là lý do tại sao tôi cần cậu phối hợp.” Nghịch Thần nhanh chóng định thần lại, anh nhìn Hắc Đào, “Tôi không thể vi phạm quy tắc của trò chơi giết người sói cố ý can thiệp vào chuyện Bạch Liễu, tôi muốn tạo ra một sự cố bất ngờ giống như đối phương đã làm vậy.”

“Kế hoạch của tôi là đầu tiên cậu sẽ tạo ra khe nứt không gian, ngay lúc đó tôi “tình cờ” kích hoạt kỹ năng, đem dòng thế giới trò chơi của Bạch Liễu chồng lên dòng thế giới trò chơi của chúng ta, cho phép chúng ta lướt nhanh nhau trong một thời gian ngắn.”

“Kỹ năng này chỉ có thể chồng chéo dòng thời gian trong khoảng 6 hoặc 7 phút, nhưng đã lâu tôi không sử dụng cho nên chắc chắn còn ít hơn như vậy, chỉ tầm 3 hoặc 4 phút mà thôi.”

Hắc Đào nhìn Nghịch Thần: “Anh muốn tôi làm gì?”

“Sử dụng kỹ năng này cần phải có tọa độ.” Nghịch Thần cười tủm tỉm giơ bút đánh dấu lên, “Nếu cậu thực sự muốn cho Bạch Liễu một chữ thập ngược thì vẽ cho cậu ta một cái nhé?”

Hồi ức kết thúc.

Nghịch Thần nhìn về phía Hắc Đào: “Chúng ta chỉ có 3, 4 phút, gã đó là một vị thần khá nguy hiểm, gã cũng có một khẩu súng b4n tỉa giống tên hề nhưng sử dụng thành thạo còn hơn cả tên hề, tạm thời tôi chưa x4c định khẩu súng đó có tác dụng với cậu hay không, tốt nhất cứ nên cẩn thận một chút.”

“Nhưng mà do gã cũng xem như đã can thiệp cu0ng bức vào tiến trình của dòng thế giới nên sẽ chịu nhiều hạn chế hơn so với chúng ta.”

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Hắc Đào không nói gì, ánh mắt lạnh lẽo quất một nhát roi tạo ra một khe hở màu đen khổng lồ tr3n không trung.

Bên trong phó bản năm tòa nhà.

Bạch Liễu bị còng tay, mí mắt khép hờ dần dần chìm sâu xuống đáy của một bể cá khổng lồ bị khóa kín, xung quanh là vô số loài cá nhiệt đới đủ sắc màu lộng lẫy xinh đẹp, bọt khí

nhỏ trong suốt không ngừng thoát ra từ mũi miệng hắn, vết thương tr3n người bị ngâm nước đã trắng bệch đến mức không còn chút máu.

"Kỹ năng thứ 38 rồi." Bạch Lục nhìn Bạch Liễu dưới đáy nước, rũ mắt xuống, "Ta nhớ cậu rất ghét nước thì phải, có thể nhẫn nại đến bây giờ thật là ghê tởm."

Bốn đội viên kia bị treo tr3n tường gai từ lúc ban đầu đầy tức giận, tiếp đó tuyệt vọng, giờ trở nên im lặng như đã ch3t, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Liễu trong hồ kính.

Vừa nãy Lưu Giai Nghi òa lên khóc nức nở, đôi mắt cô bé vẫn còn đỏ, nhưng Mộc Kha hay mít ướt từ đầu đến cuối lại không rơi một giọt nước mắt nào, cậu chỉ nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu.

"Đủ 15 phút rồi." Bạch Lục cất bể cá đi.

Khoảnh khắc Bạch Liễu trượt ra khỏi bể nước, hầu như mọi người đều th0 phào nhẹ nhõm.

Vũ khí trong tay Bạch Lục đã được chuyển thành súng b4n tỉa nhắm vào Bạch Liễu, mỉm cười hỏi hắn, "Bây giờ chúng ta chơi trò chơi thứ hai."

"Ta sẽ chọn một trong các đội viên của cậu, hoặc cậu có thể chọn một giữa Thi Thiến và Viên Quang."

Mộc Kha đang bị treo tr3n tường khàn giọng nói: “Bạch Lục, giết tôi đi.”

“Tôi là đội viên vô giá trị nhất của anh ấy, nếu ông giết tôi thì anh ấy có thể thay thế một người tốt hơn, hoàn mỹ hơn giống với trí tưởng tượng của ông.”

“Wow.” Bạch Lục tiếp tục chĩa súng về phía Bạch Liễu, nụ cười càng tươi tắn, “Xem ra có người không chịu nổi nữa, tình nguyện để linh hồn mình vỡ nát để đổi lấy sự giải thoát cho cậu này Bạch Liễu.”

“Có cần ta giúp cậu ta không?” Bạch Lục giơ súng nhìn thẳng Mộc Kha tr3n tường gai.

Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt đến không còn chút máu, hắn đột nhiên giơ tay giữ chặt họng súng của Bạch Lục, nâng súng lên rồi từ từ đứng lên đối mặt với Bạch Lục.

“So với gi3t ch3t Viên Quang thì còn có một giải pháp nhanh hơn nhiều, đó chính là trực tiếp gi3t ch3t ông.”

Ánh mắt Bạch Liễu dửng dưng đặt ngón trỏ lên cò súng: “Trò chơi luôn có một con đường tắt phục sinh, phải không Bạch Lục?”

Bạch Lục giơ hai tay đầu hàng, liếc nhìn vẻ mặt tên hề tr3n tờ tiền giấy linh hồn nhàu nát được Bạch Liễu kẹp giữa hai ngón tay, thích thú nói: “Cậu lợi dụng khoảng cách giữa ta và cậu,

dùng kỹ năng của Mục Tứ Thành để trộm tiền giấy linh hồn của Daniel à?”

“Cậu định giết ta sao.” Nụ cười tr3n mặt Bạch Lục càng ngày càng sâu, “Muốn làm tan vỡ linh hồn tôi phải không?”

“Vậy cậu có thể thử xem.”

Tất cả mọi người tr3n tường gai đều giật mình trước sự lật kèo ngoạn mục của Bạch Liễu, Đường Nhị Đả lập tức điên cuồng giãy dụa, hét lớn: “Mau giết gã đi, Bạch Liễu!”

“Đừng do dự!!”

“Giết gã nhanh!”

Một cảm giác kỳ lạ vi diệu phảng phất trong tâm trí Bạch Liễu khiến hắn phải dừng lại một giây trước khi b4n, nhưng ngay sau đó, cơn choáng váng do mất máu khiến hắn nhận ra mình không thể kéo dài được nữa, Bạch Liễu bóp cò.

Bạch Lục bị trúng đạn ngã xuống đất, vũng máu nhanh chóng lan tràn dưới người, gã từ từ nhắm mắt lại, tr3n mặt còn nở nụ cười.

Mộc Kha tr3n tường hoảng hốt mỉm cười, Mục Tứ Thành ngẩn người dựa về phía sau, không nhịn nổi cười vài tiếng ngây ngô, Lưu Giai Nghi nhìn 【 Lưu Giai Nghi 】 đang nhìn thi thể Bạch Liễu cũng th0 phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Bạch Liễu vẫn đứng căng thẳng bên cạnh thi thể của Bạch Lục.

Sắc mắt Bạch Liễu tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng b4n thêm vào phát vào thân thể Bạch Lục, trong con ngươi phản chiếu thi thể của gã, sau đó từng chút giãn ra.

Cơ thể của người này không biến thành tro tàn như 【 Mục Tứ Thành 】…

Chẳng lẽ gã này…

Bạch Lục đột nhiên mở mắt, gã không nhanh không chậm đứng lên, sau lưng thấm đẫm máu của chính mình, làm một tư thế kinh ngạc với Bạch Liễu, mỉm cười giang hai tay nói: ” suprise!”

“Ta không có linh hồn, Bạch Liễu.”

Bạch Lục đột nhiên tiến lại gần Bạch Liễu, dễ dàng giật lấy tiền giấy linh hồn của Daniel, tr3n tay gã lại xuất hiện khẩu súng b4n tỉa màu xanh lục, sau đó rũ mắt cười khẽ nhắm súng vào cổ họng của Bạch Liễu: “Quên nói cho cậu biết, Tà Thần không có linh hồn.”

“Bây giờ đến lượt của ta.”

Gã khẽ cười một tiếng: “Bạch Liễu, cậu đoán xem, cậu có linh hồn không?”

Bạch Lục bóp cò súng, con ngươi của Bạch Liễu co chặt lại.

【 chữ thập ngược 】 ở giữa xương quai xanh của Bạch Liễu lập tức hóa thành một cái chữ thập thẳng phát ra ánh sáng trắng dày đặc, trong luồng ánh sáng trắng đó, Bạch Liễu nghe thấy giọng nói Bạch Lục thì thầm vào tai mình mang theo ý cười:

“Nãy giờ đoán sống ch3t của những người kia rồi, bây giờ đoán sống ch3t giữa chúng ta đi.”

“Ta hy vọng là ta ch3t.”

- ——oOo—

Chương 407

Vào lúc viên đạn sắp b4n trúng chữ thập giữa xương quai xanh của Bạch Liễu, chữ thập lóe lên ánh sáng trắng rồi xuất hiện một chiếc roi và một thanh trọng kiếm chồng lên nhau đỡ lấy viên đạn.

Thanh trọng kiếm cắt đứt viên đạn xong vẫn chưa ngừng lại, tiếp tục chém thẳng vào cổ Bạch Lục.

Bạch Lục nghiêng vai né tránh rồi nhẹ nhàng lùi về phía sau hai bước, súng trong tay vung sang trái, tay phải giơ lên lấy ra roi xương đen, gã nhìn Hắc Đào và Nghịch Thần xuyên qua không gian méo mó tr3n không trung đang rơi xuống đất mỉm cười: "Tới rồi sao?"

Trong nháy mắt Nghịch Thần vừa chạm đất, anh liền giơ trọng kiếm lao tới, roi xương và trọng kiếm va chạm vào nhau phát ra âm thanh chát chúa dữ dội, Bạch Lục chống chân trái lùi lại đỡ đòn, gã nhướng mày: "Vừa tới đã hung hăng như vậy thì không tốt lắm đâu."

Bạch Lục cười như không cười dùng hai tay nắm lấy roi xương chống lại trọng kiếm của Nghịch Thần, chậm rãi nhấc lên: "Không phải ngài luôn theo đuổi chiến thuật ôn hòa à? Sao hôm nay sát khí lại nồng nặc như vậy?"

"Giết sư đệ ngài rồi sao?"

Nghịch Thần nheo mắt, anh nắm chặt thanh trọng kiếm áp chế roi xương của Bạch Lục, tr3n mặt lộ ra một nụ cười giả tạo: “Chuyện đó không cần nhọc lòng ngài lo lắng, Tà Thần đại nhân.”

“Ta lại nghĩ ngài tiên đoán cho ta là vì muốn ta xuất hiện ở đây chứ?”

“Mọi người có mặt đầy đủ như thế này thì Bạch Liễu sẽ có thêm nhiều lựa chọn hơn.” Bạch Lục nhìn lướt qua bả vai Nghịch Thần, vẻ mặt nhạt nhẽo nhìn Hắc Đào đang nâng Bạch Liễu dậy, “Bạn bè, người thân và cả người đang có quan hệ ái muội, tất cả hiện tại đều ở đây ——— ”

“——— vậy thì chơi mới vui chứ.” Bạch Lục nhướng mắt cười nhìn sắc mặt sa sầm của Nghịch Thần, “Ngài thấy có đúng không, nhà tiên tri?”

Nghịch Thần thả chuôi kiếm ra để nó xoay tròn cuốn roi xương của Bạch Lục rồi ép xuống, lưỡi kiếm từ bên trong đâm thẳng một đường từ dưới cằm của gã về phía trước!

Bạch Lục ngửa cổ ra sau, gã buông roi xương trong tay bị Nghịch Thần mượn lực, roi xương nháy mắt biến mất.

Hai mắt Nghịch Thần híp lại, một chân anh đá vào thân kiếm rồi lật người lại nhảy lên thân kiếm đúng lúc trọng kiếm bay về phía Bạch Lục, dùng nhu thắng cương hung hăng đâm vào gã!

“Hung phạm.” Bạch Lục bị trọng kiếm của Nghịch Thần đè lên phải hạ nửa người, lưỡi kiếm ấn vào vai gã rỉ máu nhưng vẫn còn tâm trạng chế giễu Nghịch Thần, “Lâu rồi mới thấy ngài tức giận như vậy.”

Giọng điệu của Bạch Lục nói với Nghịch Thần tự nhiên như thể đang ôn chuyện với một người bạn cũ của mình, không nghĩ tới gã dùng chính vết thương tr3n vai của mình cố định lấy thanh kiếm, bản thân thì rút một con dao găm bén nhọn nương theo thanh kiếm đâm thẳng vào mắt Nghịch Thần!

Động tác đột ngột làm máu từ vết thương tr3n vai gã tuôn ra xối xả, nhỏ giọt tí tách tr3n bề mặt thân kiếm.

Nghịch Thần không thể di chuyển thanh trọng kiếm đã mắc kẹt vào xương vai của Bạch Lục, thế nên anh vung tay múa một thức Thái Cực quyền rồi bắt lấy cổ tay cầm dao của Bạch Lục, đẩy sang một bên lệch khỏi mắt mình.

Dao găm trong tay Bạch Lục lại nước chảy mây trôi lật mặt đâm ngược về hướng cằm của Nghịch Thần, trong nháy mắt để lại một vết thương sâu hoắm tr3n mặt Nghịch Thần, máu tươi tuôn ra xối xả.

Chỉ trong vòng 20 giây ngắn, Nghịch Thần và Bạch Lục liên tục tung đòn qua lại vào đối thủ, cuối cùng anh nhanh chóng lùi lại để nới rộng khoảng cách, nguc th0 chậm rãi phập phồng, máu tr3n quai hàm tụ lại thành từng giọt rơi xuống mặt đất.

“Tr3n đời này không có bao nhiêu người có thể ngang tài ngang sức với ta, ngài là một trong số đó.” Bạch Lục chậm rãi

bước ra khỏi đống tro bụi, gã thản nhiên phe phẩy máu tr3n vai, mỉm cười nói: “Nhưng nhà tiên tri, đối đầu với ta trong tình huống không bị quy tắc trò chơi ràng buộc thì không khôn ngoan cho lắm đâu.”

“Nếu không có luật chơi thì chuyện xấu gì ta cũng có thể làm được.”

Bạch Lục vừa nói xong thì thân ảnh biến mất, giây tiếp theo gã uốn gối bay lên không trung, tay nắm chặt dao găm sắc bén của Lưu Hoài, rũ mắt không chút do dự đâm vào trái tim Nghịch Thần.

Nghịch Thần nâng trọng kiếm lên chặn lại, thời điểm dao găm chạm vào trọng kiếm, đột nhiên nó nhoáng lên hóa thành một quân bài kẹp giữa hai ngón tay của Bạch Lục, tr3n đó là gương mặt của Phương Điểm.

Bạch Lục trong tích tắc đã biến thành Phương Điểm, Nghịch Thần nhanh chóng quay mặt sang một bên nhìn vào thanh kiếm của mình, nhưng anh phát hiện, ảnh chiếu tr3n mặt thân kiếm sắc bén của anh lại thực sự phản chiếu khuôn mặt Bạch Lục đang thay đổi thành Phương Điểm, đồng tử anh co lại.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Lục sử dụng kỹ năng cá nhân (thẻ bài biến thân) của người chơi Hoàng Hậu Hồng Đào kèm theo hiệu ứng quyến rũ và choáng váng. 】

Nghịch Thần bị mê hoặc không đến một giây liền bừng tỉnh, trong nháy mắt ý thức vừa thanh tỉnh, Nghịch Thần đưa tay chặn lại Bạch Lục đang dán sát vào anh.

Bạch Lục dùng hai ngón tay thu hồi lại thẻ bài, vũ khí trong tay đã biến thành một sợi dây mảnh nhỏ.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Lục sử dụng kỹ năng cá nhân (dây rối) của người chơi Kẻ điều khiển rối, sau khi c4m vào khớp xương sẽ có thể điều khiển hành động của đối thủ. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Lục sử dụng giao diện của (Tà Thần), kích hoạt kỹ năng (Lụa rối) bao phủ toàn bộ bản đồ. 】

【Ngài có thể thao túng tất cả mọi người trong phó bản theo ý của mình. 】

Sợi tơ trong mờ quấn quanh mười ngón tay của Bạch Lục, gã mỉm cười vươn tay b4n sợi tơ bay ra tứ phía, xuyên vào khớp xương của Thi Thiến và Viên Quang nằm bất tỉnh tr3n mặt đất, xuyên luôn vào khớp xương của Đường Nhị Đả, Mộc Kha và Mục Tứ Thành vẫn đang bị trói chặt tr3n tường gai.

Lưu Giai Nghi được Bạch Liễu và Hắc Đào dùng roi cứu xuống đất quay lại nhìn những người chơi khác bị lụa rối điều khiển với vẻ mặt khiếp sợ, cô bé kinh ngạc nhìn về phía Bạch Lục, sợ hãi đến mức ho khan sặc sụa.

Thật là khủng khiếp, vừa rồi tên này chơi trò chơi lựa chọn kỹ năng với Bạch Liễu, chỉ trong vòng 10 phút mà sử dụng thuần thục 38 loại kỹ năng, mà kỹ năng nào cũng có tính sát thương nguyên hiểm, vậy mà thật sự chỉ là “chơi”.

Gã không sử dụng tất cả các kỹ năng và giá trị giao diện điều khiển của mình.

Chẳng lẽ người này là… quái vật hay sao?!

Bạch Lục rũ mi mắt xuống, xung quanh có vô số sợi tơ trong suốt và sắc bén đan chéo vào nhau, sau đó gã nâng tay lên rồi tao nhã uyển chuyển dùng đầu ngón tay gảy vài sợi tơ như thể đang chơi một loại nhạc cụ nào đó.

Trong tay Thi Thiến và Viên Quang đang hôn mê bỗng nhiên xuất hiện một con dao đa năng và một cây thước xếp, bọn họ gục đầu cản trước mặt Nghịch Thần, còn ở phía bên kia thì Hắc Đào và Bạch Liễu bị ba người Mục Tứ Thành, Mộc Kha và Đường Nhị Đả bao vây dưới sự khống chế của Bạch Lục.

“Nghịch Thần, ta nhớ ngài không muốn làm tổn thương người thường.” Bạch Lục nhướng mắt cười, “Còn Bạch Liễu thì có vẻ không thích làm tổn thương đồng đội của mình.”

“Điểm yếu của hai người rõ ràng như vậy, chẳng lẽ không biết là trong trò chơi của Tà Thần ——”

Bạch Lục khẽ ấn xuống sợi tơ rồi mỉm cười: “—— điểm yếu sẽ bị lợi dụng để tấn công sao?”

Thi Thiến và Viên Quang cầm dao đa năng và thước lao tới, Nghịch Thần sầm mặt né đòn tấn công của họ, tình hình bên kia cũng không khá hơn là bao, Hắc Đào và Bạch Liễu bị vây

chặt chẽ không thoát được, hai người luôn tay luôn chân đối phó với ba người kia và bảo vệ Lưu Giai Nghi bên trong.

Mục Tứ Thành không muốn bị khống chế, cố hết sức giằng tay để click mở các kỹ năng tr3n giao diện hệ thống trước mặt, gân xanh tr3n cổ bật ra, miệng còn muốn hét lên mấy câu chửi thề hay gì đó khác để ph4t tiết cảm xúc của mình, nhưng miệng cậu cũng bị dây rối bịt kín, muốn há mồm cũng không há được.

Trước đó cậu cũng suýt bị Trương Khôi dùng dây rối điều khiển, nhưng dây rối của Bạch Lục hiện tại ——

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp!!

Mục Tứ Thành tuyệt vọng nhấn nút sử dụng kỹ năng, bàn tay của cậu lập tức hóa thành móng khỉ vươn tới chộp vào cổ của Bạch Liễu.

Phía Mộc Kha muốn triệu hồi dao găm rồi tự đâm mình, Đường Nhị Đả thì kiềm chế đến nỗi khớp xương của gã phát ra âm thanh lục cục nhưng họng súng tr3n tay vẫn chĩa thẳng về phía Hắc Đào.

Hắc Đào vừa né được viên đạn của Đường Nhị Đả lại vừa thoát được sự khống chế của dây rối lụa từ phía sau tai phóng tới, mắt liếc thấy Bạch Liễu đang bị Mộc Kha đánh lén từ phía sau liền giơ roi lên chặn lại giúp Bạch Liễu.

Nghịch Thần bị Thi Thiến và Viên Quang bao vây ở góc tường, anh giơ thanh trọng kiếm của mình lên thành thạo né

tránh, nhưng ——

Bạch Lục lạnh lùng rút một lá bài poker ném về phía Nghịch Thần, thấy Nghịch Thần ngàn cân treo sợi tóc tránh thoát thì cười tủm tỉm nói: “Nghịch Thần, nếu như ngài chủ động giết hai người kia thì may ra có thể đánh ngang tay với ta đang bị hạn chế.”

“Thật đáng tiếc.” Bạch Lục rũ mắt xuống vẻ mặt thương hại, “Ngài cũng có điểm yếu.”

Nghịch Thần c4n răng vung trọng kiếm sang một bên, muốn cắt đứt sợi dây rối tr3n người Thi Thiến và Viên Quang, nhưng sức phán định của dây rối lại mạnh gần bằng thanh kiếm của anh, dây rối vừa bị anh cắt đứt thì Bạch Lục cử động nhẹ ngón trỏ của mình, một sợi dây rối mới chui ra từ cổ tay áo của gã tiếp tục trói lại mục tiêu của nó.

“Nếu tất cả mọi người đã đến đông đủ.” Bạch Lục xoay người tránh đi thanh trọng kiếm của Nghịch Thần, vỗ tay thân thiện nho nhã lễ phép nhìn Bạch Liễu đang bị vây ở phía bên kia, “Vậy thì trò chơi tiếp tục.”

Theo tiếng vỗ tay của gã, dây rối lơ lửng nâng lên rồi lại hạ xuống.

Đường Nhị Đả, Mục Tứ Thành và Mộc Kha lập tức tập hợp lại cách xa Hắc Đào và Bạch Liễu, Hắc Đào cau mày định đột phá thì Bạch Lục lại khẽ nâng ngón tay làm Mộc Kha buông dao găm xuống rồi lao thẳng vào roi xương của Hắc Đào.

Roi xương xuyên qua cơ thể Mộc Kha, cậu nở một nụ cười nhẹ nhõm, yếu ớt nói với Hắc Đào: "… giết tôi đi."

"Nếu không muốn bọn họ ch3t thì tốt nhất là đừng nên di chuyển." Bạch Lục cười tủm tỉm nhắc nhở, gã nhìn Bạch Liễu, "Bạch Liễu, cậu nghĩ sao nào?"

Sắc mặt Bạch Liễu tái nhợt, hắn không nhìn Hắc Đào mà nhìn thẳng Bạch Lục nói: "Muốn tôi tiếp tục chơi trò chơi vừa rồi sao?"

Bạch Lục mỉm cười: "Đúng vậy, cậu chọn người nào đây?"

"Tất nhiên bây giờ cậu đã có thể lựa chọn để ta giết đồng đội của cậu hoặc Nghịch Thần và Hắc Đào." Bạch Lục gõ ngón tay, "Hoặc là tự mình giết Thi Thiến và Viên Quang."

Bạch Liễu bình tĩnh nói: "Súng của ông vừa mới b4n một phút trước, hiện tại vẫn đang trong giai đoạn CD kỹ năng."

"Chẳng sao cả." Bạch Lục chậm rãi giơ hai tay lên, ngón trỏ chụm vào trong, tay kia dang ra làm động tác cầm cung tên, "Chỉ cần cậu đồng ý lựa chọn thì ta sẽ có cách làm nó trở thành hiện thực."

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Lục tải giao diện điều khiển của người chơi Georgia, sử dụng kỹ năng cá nhân (Cung lùi) để quay lại trạng thái cơ thể của người bị b4n trúng về ba giờ trước đó, nhưng ký ức vẫn được giữ nguyên. 】

Trong tay Bạch Lục xuất hiện một cây cung tên bằng vàng rực rỡ, gã quay nó lại tự nhắm b4n vào mình.

Mũi tên vàng óng vừa chạm vào cơ thể Bạch Lục thì nháy mắt tan thành bột phấn, tất cả các vết thương tr3n cơ thể của gã đều lành lại, chỉ còn vết máu tr3n chiếc áo sơ mi trắng là có thể giải thích cho những gì đã xảy ra trước đó.

“Ba giờ trước, kỹ năng hiện tại có thể sử dụng.” Khẩu súng b4n tỉa màu xanh lá cây lại xuất hiện trong tay Bạch Lục, gã mỉm cười giơ súng lên nhắm vào đầu từng người trước mặt, “Bây giờ cậu chọn ai?”

“Trước đó ông có thể dùng kỹ năng này để giảm bớt CD, tại sao không dùng?” Bạch Liễu nhìn gã chằm chằm.

“Bởi vì nếu vậy thì những người quan trọng của cậu đều sẽ ch3t sạch rất nhanh.” Bạch Lục cười híp mắt, “Chơi như vậy thì buồn chán lắm.”

“Thế nhưng bây giờ khách của chúng ta từ xa đến chỉ có thể ở lại đây 5, 6 phút.” Súng Bạch Lục chĩa vào đầu Nghịch Thần, gã cười nói, “Phải để khách tham gia trò chơi rồi mới rời đi, như vậy mới đúng là phép lịch sự cơ bản phải không nào?”

Lần này ngay cả biểu cảm của Đường Nhị Đả cũng trở nên hoàn toàn ch3t lặng.

… Tên điên này đã lấy được linh hồn của Georgia, dùng kỹ năng lùi thời gian để chồng lên kỹ năng súng b4n vỡ linh hồn,

điều đó có nghĩa là súng b4n vỡ linh hồn không có CD, không hề có bất cứ hạn chế nào.

Thảo nào trước đó Bạch Lục bảo rằng chỉ "chơi" với Bạch Liễu mà không thèm sử dụng súng b4n vỡ linh hồn, gã kéo dài thời gian cho đến khi bọn họ có mặt đầy đủ để neo lại thời điểm ba giờ trước đó, khiến mọi thời điểm trở về quá khứ đều là trạng thái súng b4n vỡ linh hồn chưa sử dụng…

"Mục Tứ Thành của bên ta đã ch3t, hay là bên cậu cũng …" Bạch Lục chưa nói dứt lời thì đã đột ngột giơ tay chuyển súng nhắm ngay Mục Tứ Thành.

Dường như Bạch Liễu cũng đã đoán được gã sẽ chọn như vậy, hắn nhanh hơn một bước chuyển sang kỹ năng của Đường Nhị Đả, lạnh lùng giơ khẩu súng lục lên nhắm ngay Mục Tứ Thành còn chưa kịp phản ứng.

Hai viên đạn bay ra khỏi nòng súng pằng pằng hai tiếng, tia lửa va chạm nhau tung tóe khắp nơi.

Không biết Mục Tứ Thành đã trúng đạn của ai, cậu nghiêng người về phía trước từ từ ngã xuống.

Hơi th0 Bạch Liễu ngưng trệ trong giây lát, vai hắn siết chặt, tay nắm súng vẫn chưa nhả ra cho đến khi nghe thấy tiếng bíp của hệ thống.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã giết người chơi Mục Tứ Thành. 】

“Phán đoán khá bình tĩnh.” Bạch Lục nhìn hắn với vẻ ngưỡng mộ, “Cậu đoán được ta sẽ giết cậu ta trước tiên, cho nên lợi dụng ta bao vây hạ thấp HP của Mục Tứ Thành để cậu một phát gi3t ch3t.”

“Trong trường hợp Mục Tứ Thành đã đạt được kim bài miễn tử thì chọn giết cậu ta trước quả thật rất sáng suốt.”

Bạch Lục mỉm cười chuyển động súng b4n vỡ linh hồn, nhắm ngay Lưu Giai Nghi: “Vậy cậu muốn đoán tiếp theo ta sẽ giết ai không?”

Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi cách Hắc Đào lặng lẽ nhìn nhau, Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu, chỉ vào Viên Quang rồi ra dấu hiệu OK, Bạch Liễu nhẹ nhàng th0 ra một hơi, sau lưng hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh.

… Chưa từng có ai mang lại cho hắn cảm giác áp chế mạnh mẽ như vậy.

“Đoán từng người một cũng có chút nhàm chán.” Bạch Lục cười cười, tay nhanh chóng bóp cò súng b4n ra ba viên đạn nhắm ngay Hắc Đào, Nghịch Thần và Bạch Liễu, “Chọn cùng lúc đi.”

Mọi thứ sau đó giống như chuyển động chậm.

Ba viên đạn xanh lục bay ra khỏi nòng súng, Lưu Giai Nghi cầm bốn tờ giấy chứng minh sở hữu đất cúi đầu liều mạng

chạy về phía Bạch Liễu giao cho hắn, Bạch Liễu cũng lấy ra một tờ giấy chứng minh sở hữu đất khác.

Bạch Lục liếc khóe mắt, hơi nhướng mày rồi cười nhẹ.

Làm cũng không tệ, chuyển hướng sự chú ý của gã bằng cách đánh cắp tiền giấy linh hồn của Daniel để đánh cắp giấy chứng nhận đất cuối cùng nằm trong tay gã.

Nhưng mà ——

Bạch Lục hờ hững vung roi ra, Hắc Đào và Nghịch Thần đồng thời di chuyển vị trí ban đầu của mình, Hắc Đào quất roi đỡ lấy nhát roi của Bạch Lục nhắm vào Bạch Liễu, thanh trọng kiếm của Nghịch Thần từ tr3n trời giáng xuống chém đứt viên đạn tr3n không làm đôi.

“Pằng pằng ——!”

Hai viên đạn xanh khác bay ra, tất cả đều nhằm vào Bạch Liễu, đồng thời đám dây rối ở các hướng đột ngột tập trung dày đặc lại, xếp chồng lên nhau thành một hàng rào kín kẽ không lọt gió, cuốn lấy thanh kiếm của Nghịch Thần và roi của Hắc Đào.

Nghịch Thần c4n răng triệu hồi vũ khí, khóe mắt quét về phía Bạch Liễu sắp trúng đạn, nếu thu hồi vũ khí để chặn lại thì đã quá muộn!

Ánh mắt Hắc Đào chìm xuống, y trực tiếp buông roi ra, cắt xuyên qua dây tơ lao thẳng về phía Bạch Liễu!

Bạch Lục lại vung roi ra, lực roi đánh vào cổ tay Bạch Liễu cực kỳ chính x4c, trực tiếp cắt đứt cổ tay Bạch Liễu và giấy chứng nhận lăn lông lốc tr3n mặt đất, Lưu Giai Nghi vừa kinh ngạc lại vừa tuyệt vọng nhìn về phía tờ giấy chứng nhận.

——Nếu Chiến Thuật Gia không thể thu thập và tập hợp đầy đủ giấy chứng nhận đất thì sẽ không thể vượt cửa!

Giây tiếp theo, cô gái nhỏ thuận lợi cầm lấy 5 tờ giấy chứng nhận đất, không thèm nhìn đến Bạch Liễu bị cả đống dây rối lụa quấn kín sau lưng, nước mắt nóng hổi không ngừng trào ra, chạy loạn về phía Viên Quang!

Nhất định phải chạy đến kịp trước khi bị đánh trúng!!!!

Nhìn Lưu Giai Nghi đang chạy về phía Viên Quang, vẻ mặt lãnh đạm không dao động của Bạch Lục rốt cục lộ ra một chút kinh ngạc, sau đó nở nụ cười hài lòng.

Thì ra là vậy.

Ngay từ đầu tên nhóc Bạch Liễu này đã bày trò để cho đội Viên Quang giành chiến thắng, điều này là điều duy nhất khiến gã ngạc nhiên —— Bạch Liễu có thể sẵn sàng chắp tay nhường chiến thắng của mình cho người khác.

Cho dù thua ở đây thì gã cũng tâm phục khẩu phục, gã thật sự không đoán được.

Bạch Liễu nhìn viên đạn sắp b4n trúng mình tr3n mặt không chút cảm xúc, tay chân bị dây rối quấn chặt không thể nhúc nhích.

Nghịch Thần chạy đến trước mặt hắn rồi lập tức triệu hồi trọng kiếm, ánh mắt sắc bén chặn viên đạn đầu tiên bay ra từ bên trái.

Viên đạn va chạm vào thanh kiếm khiến thanh kiếm vỡ vụn, lực đạo cũng giảm bớt quệt vào vai Nghịch Thần, ngay lập tức vai của anh bùng lên một ngọn lửa màu trắng xám rồi tiếp tục lan đến trái tim anh.

Khoảnh khắc viên đạn thứ hai sắp b4n trúng Bạch Liễu, Hắc Đào lao đến trước mặt Bạch Liễu ôm chặt hắn, ngay sau đó thân thể của y dán sát vào cơ thể Bạch Liễu chấn động.

——Đó là tác động của viên đạn khi b4n trúng cơ thể của Hắc Đào.

Nghịch Thần và Hắc Đào nhắm mắt lại, ánh mắt lạc thần chậm rãi ngã xuống trước mặt Bạch Liễu.

Ngọn lửa xám trắng tr3n vai Nghịch Thần đã lan dần đến cổ, anh cau mày chịu đựng đau đớn, về phần Hắc Đào thì sau khi rơi xuống đất y không nhúc nhích gì nữa, giống như một cái x4c ch3t cóng, nhiệt độ cơ thể giảm nhanh đến nỗi mặt đất xung quanh y kết băng.

Lưu Giai Nghi nghiến răng, nhét năm giấy chứng nhận đất vào tay Viên Quang.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Viên Quang đã lấy được 5 giấy chứng nhận đất đai, đạt được thành tích true end, trò chơi kết thúc. 】

Mọi thứ tr3n mặt đất tan biến trong nháy mắt, mọi người thoát game ngay lập tức.

Bạch Liễu đang dần mất đi ý thức nghe nghe thấy một giọng nói mang theo ý cười bên tai: “Trò chơi lần này kết thúc ở đây, ta rất mong chờ cậu đến tìm ta để chơi trò tiếp theo.” “Hy vọng cậu có thể tiếp tục chiến thắng ta trong trò chơi, Bạch Liễu.”

Chương 408

Vương Thuấn nhìn chằm chằm màn hình lớn đầy bông tuyết, lòng bàn tay nắm chặt đầy mồ hôi lạnh.

Đúng lúc Bạch Liễu trấn áp Viên Quang đến góc tường rồi vung roi định giết anh ta, hình ảnh trong màn hình lớn đột nhiên biến thành bông tuyết mờ mịt, kèm theo lời nhắc hệ thống:

【 hệ thống nhắc nhở: Do sân thi đấu xuất hiện vật triệu hồi nằm ngoài phạm vi thừa nhận của phó bản nên hệ thống sẽ được bảo trì toàn bộ, màn hình lớn tạm thời không thể phát nội dung thi đấu trong thời gian này, người chơi vui lòng đợi kết thúc bảo trì. 】

【Chúng tôi rất lấy làm tiếc vì không thể cung cấp cho bạn trải nghiệm xem thi đấu tốt đẹp. 】

Kể từ lúc đó đến bây giờ, màn hình lớn phát nội dung diễn biến trong sân thi đấu chỉ toàn là bông tuyết.

Nghĩa trang công cộng Laser vốn thích sử dụng chiến thuật sương mù để che chắn màn hình thế nên hôm nay chẳng có mấy người chịu xem thi đấu, bây giờ lại xuất hiện bảo trì hệ thống chậm chạp mãi chưa xong, cùng với trận đấu giữa mùa của Thợ Săn Hươu và Danh Sách Sát Thủ đang lên cao trào bên kia, thế là đám khán giả vốn đã thưa thớt trong hồ quan sát lại biến mất thêm một nửa.

Điều này khiến Vương Thuấn vừa nhìn chằm chằm vào màn hình lớn vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh lo lắng suy sụp, hắn liếc mắt sang Charles đang ôm má xem màn hình bông tuyết lớn chẳng biết phải bảo trì thêm bao lâu nữa với vẻ thích thú, rồi quay lại giao diện hệ thống của mình, trong lòng không khỏi căng thẳng.

… Phải làm sao đây, cho dù hội trưởng thắng được đối thủ đi nữa thì số điểm nhỏ nhoi của đội Nghĩa trang công cộng Laser trong Hồ Đánh Cuộc chắc chắn vẫn không thể làm Charles hài lòng…

Con số đó chẳng thấm vào đâu so với chi phí sửa đổi vũ khí mà Charles đã chi cho Bạch Liễu, hầu hết trong số đó là tiền trong Hồ Đánh Cuộc do họ chuyển đến sau khi trò chơi bắt đầu.

Trong lòng Vương Thuấn nôn nóng rồi tự cảm thấy hình như mình có bệnh thì phải, tự dưng lại quan tâm luôn đến Hồ Đánh Cuộc của đối phương.

Ngoài ra, có một điều khác cũng khiến Vương Thuấn đặc biệt lo lắng —— đó chính là mức độ nổi tiếng.

Hắn thực sự đã đánh giá thấp tầm ảnh hưởng của độ nổi tiếng và phong cách chiến thuật ma quái của Nghĩa trang công cộng Laser, đa số khán giả đến xem trận đấu và đặt cược đều là vì Đoàn Xiếc Thú, số lượng Hồ Đánh Cuộc của đối phương quá thấp, bởi thế cho dù có thắng được đối phương thì cũng chẳng thắng được bao nhiêu, không có người xem mới chịu đặt cược, vì vậy ngay cả tốc độ tăng trưởng Hồ Đánh Cuộc của họ cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Rõ ràng đây là trận chung kết tiền mùa giải nhưng tốc độ phát triển của Hồ Đánh Cuộc còn không bằng 1/10 so với trận đấu đôi với Sơn Dương Cuồng Nhiệt.

Trước khi bắt đầu cuộc thi, Vương Thuấn đã lạc quan hy vọng rằng trận đấu này sẽ mang lại cho tất cả các đội viên tấm kim bài miễn tử, nhưng chỉ sau khi cuộc thi bắt đầu, hắn mới nhận ra rằng mình vô cùng ngây thơ.

Trận đấu giữa mùa giải sắp kết thúc, 8 vị trí dẫn đầu về tổng điểm cơ bản đã được x4c định, 8 đội này đã thể hiện rất tốt trong thi đấu, điểm trong Hồ Đánh Cuộc cao đến khó tin, đặc biệt là hai đội Danh Sách Sát Thủ và Thợ Săn Hươu còn không thể tưởng tượng nổi.

So với năm ngoái, Hồ Đánh Cuộc của Danh Sách Sát Thủ tăng gấp 7 lần, Thợ Săn Hươu tăng gấp 11 lần, còn Hồ Đánh Cuộc của các đội Bình Minh Vàng, Hiệp Hội Quốc Vương và các đội khác cũng có những người chơi mới với thành tích xuất sắc và ngoại hình nổi bật tham gia đã thu hút nhiều khán giả mới cũng tăng gấp 4 đến 6 lần.

Trong giai đoạn quan trọng khi trận đấu giữa mùa giải sắp kết thúc và vòng loại trực tiếp chuẩn bị bắt đầu, người xem khó mà phân tán sự chú ý của mình vào những đội tham gia tiền mùa giải, họ sẽ ưu tiên đặt cuộc vào 8 đội mạnh kia hơn là một đội nhỏ nhoi ít nổi tiếng.

Mong đợi vào một trận đấu tiền mùa giải để thu hút sự nổi tiếng quả thật là một điều… ngu ngốc.

Vương Thuấn cười khổ, hắn lo lắng đến nỗi bấn loạn lên cả rồi.

Tưởng tượng đến chuyện sắp phải đối mặt với các đội khủng chẳng khác gì quái vật được trang bị đầy đủ, thực lực siêu phàm như thể được thần linh ưu ái, bản thân đội mình thì không có kim bài miễn tử, Vương Thuấn ngủ cũng không ngủ được.

Đang lúc Vương Thuấn th0 dài cúi đầu ngẫm nghĩ về đội mình thì khán giả phía sau đột nhiên truyền đến một trận xôn xao, bắt đầu ghé đầu vào nhau thì thầm bàn tán:

“Màn hình bên trận đấu giữa mùa giải tự nhiên cũng bị bảo trì…”

“Đù má cái gì vậy?! Giải đấu năm nay sao thế nhỉ? Mấy năm kia ngoại trừ có bug, còn lại màn hình lớn có vấn đề gì đâu.”

“Ai đang đấu trận giữa mùa giải vậy?”

“Danh Sách Sát Thủ và Thợ Săn Hươu, đang đánh nửa chừng thì màn hình đột nhiên tối đen, thông báo là có người chơi sử dụng quy tắc và kỹ năng để dung hợp nhiều phó bản với nhau nên hệ thống không thể tải màn hình bình thường, phải bảo trì, khán giả bên đó điên lên la ó dữ lắm, sắp đánh nhau đến nơi rồi.”

Vương Thuấn sững người lại, hắn tinh ý nhận ra màn hình đen đằng kia và những bông tuyết ở đây có thể có mối liên hệ nào

đó, hắn mở giao diện hệ thống bắt đầu truy cập tin tức về trận đấu giữa mùa giải.

Kết quả là vừa mới mở giao diện điều khiển hệ thống, hắn đã thấy một tiêu đề đỏ lòe đỏ loẹt như máu đập vào mắt mình:

【Đ* má!! Có kết quả rồi, tôi thua cuộc a a a! Danh Sách Sát Thủ thắng! Mẹ nó! Đánh kiểu gì vậy hả! 】

Cùng lúc đó, Vương Thuấn nghe thấy tiếng nhắc nhở máy móc của hệ thống bên tai:

【 hệ thống nhắc nhở: Trò chơi kết thúc. 】

Vương Thuấn đột nhiên nhìn lên màn hình lớn, giây tiếp theo muốn ngưng cả th0.

【 Trận đấu (Lưu Lạc Đoàn Xiếc Thú) VS (Nghĩa trang công cộng Laser) đã kết thúc. 】

【Xin chúc mừng đội (Nghĩa trang công cộng Laser) đã chiến thắng. 】

Thành viên Nghĩa trang công cộng Laser dại ra một hồi rồi nhìn nhau không tin, sau đó ôm chầm lấy nhau mừng rỡ bật khóc.

“Hội trưởng thắng!”

“Suýt chút nữa tôi tưởng Viên Quang và Thi Thiến ch3t rồi chứ!”

“Hội trưởng không gạt chúng ta! Anh ấy nói nhất định sẽ làm chúng ta sống sót!”

Màn hình bông tuyết trở lại bình thường, các bóng người từ từ xuất hiện.

Người của Nghĩa trang công cộng Laser chạy ùa lên đón mừng Viên Quang và Thi Thiến ngơ ngác bước ra, hai người bị đám đông ôm chặt sau đó nhấc bổng lên rồi ném lên không trung, nhiệt liệt hoan hô, khóc lóc và chúc phúc.

Bên kia, Mục Tứ Thành, Mộc Kha, Đường Nhị Đả, và Lưu Giai Nghi mình đầy vết thương bước ra, cả bọn không nói lời nào, Bạch Liễu đi cuối cùng.

Vương Thuấn kinh ngạc chạy tới, lúc xem xong kết quả đầu óc hắn vẫn còn trống rỗng, nhìn thấy Bạch Liễu câu nói đầu tiên liền hỏi: “Sao lại thua?”

Bạch Liễu giương mắt liếc nhìn Vương Thuấn định mở miệng nói gì đó, nhưng chưa kịp thì mí mắt đã rũ xuống, thân thể dường như đã dùng hết chút khí lực cuối cùng, cả người nặng nề đổ ập xuống tr3n mặt đất.

“Bạch Liễu!!”

“Hội trưởng!!”

Trong đồng tử của Viên Quang đang được các đội viên cười lớn tung lên cao phản chiếu ảnh ngược của Bạch Liễu từ từ ngã quỵ xuống, tiếng la hét hoảng loạn của những người đằng kia và tiếng cười vui vẻ của những người ở đây đan xen lẫn lộn vào tai anh.

Sau khi sử dụng kỹ năng đó, ký ức mờ mịt bắt đầu từ từ trở nên rõ ràng trong bộ não đau nhức của Viên Quang.

Lòng bàn tay anh khẽ cuộn lại, có ai đó nhét tờ giấy chứng nhận đất vào tay anh, rồi tiếng một cô gái nhỏ kêu lên thảm thiết: “Bạch Liễu——”

Viên Quang nhớ lại.

Anh nhìn chằm chằm người thanh niên trẻ tuổi ngã vào trong tay Đường Nhị Đả đang tức giận đến nổi cả gân máu, tr3n người cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng dính máu, bả vai gầy đến mức có thể nhìn thấu qua lớp y phục, lúc người đàn ông kia mỉm cười chĩa súng về phía anh hỏi: Giết Viên Quang và Thi Thiến hoặc giết đồng đội, thì cậu ta vẫn đứng đó với vẻ mặt bình tĩnh, không chọn ai cả.

Trước khi trò chơi kết thúc, Viên Quang nhớ rằng mình đã ngã tr3n mặt đất, giữa bối cảnh hoang tàn của trò chơi, anh nhìn thấy một người đàn ông trông giống hệt như thanh niên này nhưng trưởng thành hơn, mỉm cười đi về phía anh và nói:

【Một ngày nào đó, cậu ấy sẽ chủ động đến tìm ta. 】

Người đàn ông rũ mắt xuống nhìn Viên Quang tr3n mặt đất như thương hại, khóe miệng nở một nụ cười:

【Trong thế giới này, một kẻ phản diện bẩm sinh như cậu ấy sẽ phải trả một cái giá rất lớn để trở thành người tốt. 】

Viên Quang đột nhiên xoay người nhảy khỏi vòng tay của đám đông đang tung hô mình, lăn tr3n mặt đất rồi đứng dậy dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, sau đó loạng choạng chạy về phía Bạch Liễu.

Anh đã nhớ lại rồi.

Hai mắt Viên Quang đỏ lên, anh th0 phì phò mở lớn miệng, tên gọi kia vướng víu ngay cổ họng:

Người đàn ông cúi đầu, cười nói nhỏ vào tai anh: 【Ngươi biết tại sao không? 】

[Bởi vì thần không muốn thấy anh ta làm người tốt. 】

“Bạch Liễu——!!”

Hồ quan sát giữa mùa giải.

Tr3n màn hình đen hiển thị thông báo:

【 Trận đấu (Danh Sách Sát Thủ) VS (Liệp Lộc Nhân) đã kết thúc. 】

【Xin chúc mừng đội (Danh Sách Sát Thủ) đã chiến thắng. 】

Đội viên của Thợ Săn Hượu và Danh Sách Sát Thủ lần lượt bước ra hai bên màn hình lớn.

Sầm Bất Minh sắc mặt âm trầm bước chậm rãi ra từ phía sau màn hình, thoạt nhìn đã biết tâm trạng rất tệ, nhưng Daniel thua thi đấu lại dường như chẳng bị ảnh hưởng gì, vẫn cười nói hi hi ha ha như cũ.

Bầu không khí bên kia của Danh Sách Sát Thủ giành chiến thắng trong trò chơi trông khá thoải mái nhẹ nhàng.

Bách Dật xoa xoa eo, chỉ vào Hắc Đào và Nghịch Thần phàn nàn: “Này, lúc nãy hai người làm gì vậy! Đang thi đấu tự dưng lại biến mất tăm mất tích, kích hoạt mấy cái kỹ năng kỳ quái gì gì đó cũng không thèm nói với chúng tôi tiếng nào, aiz thật là, quá đáng thật đấy!”

Bách Gia Mộc bị nhiều lần cũng thành quen, nhưng lần này cũng phải cau mày: “Nếu là chiến thuật mới thì cũng phải bàn trước với chúng tôi chứ?”

Liêu Khoa hiền lành cười tủm tỉm pha trò: “Dù sao cũng thắng tức là chiến thuật đều ổn rồi còn gì, cậu nói đúng không Nghịch Thần?”

Cả ba người quay đầu lại nhìn Hắc Đào và Nghịch Thần đang ở phía sau, từ lúc đăng xuất khỏi trò chơi đến giờ cả hai vẫn đứng đó bất động.

Liêu Khoa là người đầu tiên nhận thấy có điều gì đó không ổn, anh bước tới cẩn thận vỗ vai hai người: "Nghịch Thần? Hắc Đào?"

Cơ thể của Nghịch Thần và Hắc Đào nhẹ nhàng thả lỏng như thể đang bất tỉnh, chậm rãi ngã xuống từ khe hở đăng xuất màn hình lớn.

Liêu Khoa nhanh tay giữ lại Nghịch Thần, Bách Gia Mộc cũng đón đỡ cơ thể của Hắc Đào.

Bách Gia Mộc bị thân thể nặng như đá của Hắc Đào d3 xuống chùng hết cả vai, cậu đột nhiên nhận ra điều gì đó, nháy mắt sắc mặt đen thui nhưng ngoài miệng vẫn miễn cưỡng đùa: "Này?! Hai người mới bị mắng mấy câu đã giả ch3t luôn à?!"

Tr3n vai Nghịch Thần bắt đầu trở nên trong suốt rồi lan ra khắp thân thể, còn nơi Hắc Đào đè lên vai Bách Gia Mộc nhanh chóng đóng băng, cả người y lạnh như đá khiến Bách Gia Mộc phải đặt y nằm xuống tr3n mặt đất.

Bách Dật nhìn tình huống trước mắt ngốc hết cả người: "Chuyện này là sao?"

Liêu Khoa là người duy nhất có thể giữ được bình tĩnh, sắc mặt cũng rất tối tăm: “Hai người mang Hắc Đào về kho hàng của Danh Sách Sát Thủ, bảo người của Bình Minh Vàng đừng để bất kỳ ai chạm vào y lúc này.”

“Về phần Nghịch Thần tôi sẽ xử lý.”

Bách Dật nhìn thân thể Nghịch Thần mờ nhạt đến nỗi chỉ còn lại một cái bóng, cuối cùng cũng luống cuống hoảng sợ: “Nghịch Thần và Hắc Đào bị sao vậy?!”

“Hắc Đào cần phải quan sát lại đã, tình huống của cậu ấy rất đặc biệt, tạm thời tôi cũng không rõ ràng lắm.” Liêu Khoa hít một hơi thật sâu cố gắng bình tĩnh, nắm chặt tay lại, “Còn Nghịch Thần… chắc hẳn là cậu ấy bị chấn thương nghiêm trọng trong trò chơi dẫn đến bất tỉnh nên mới tự động đăng xuất khỏi game. ”

“Chắc là… không sao đâu.”

Liêu Khoa nhìn thân thể dần biến mất của Nghịch Thần, ánh mắt trầm không thấy đáy.

Nếu cậu ch3t ở đây thì vợ cậu sẽ tái giá đấy, đội trưởng.

Đây chính là dòng thế giới cuối cùng mà cậu có thể ở bên cạnh cô ấy.

- ——oOo—

Chương 409

Kho hàng Danh Sách Sát Thủ.

Bách Dật và Bách Gia Mộc buồn chán chọc chọc Hắc Đào nằm tr3n mặt đất, Bách Dật th0 dài nhìn băng vụn dính tr3n ngón tay mình, khẽ nói: "… Nếu tên này không phải là người thường thì bây giờ cậu cũng nghĩ là y đã ch3t cứng rồi đấy."

Bách Gia Mộc cạn lời nhìn sang: "Cậu nói cái gì hay ho chút được không?"

"Hay ho nhất rồi đó." Bách Dật ôm mặt, hơi cụp mắt xuống, "Cậu không thích nhìn thấy người ch3t thật mà."

"Lúc vợ cậu ch3t cũng giống thế này đây, giây trước còn không sao, giây sau đã ngã tr3n mặt đất bất động."

"Người ch3t đi chỉ trong một cái chớp mắt."

Bách Gia Mộc sững người lại: "Đừng nghĩ tới nữa."

"Nếu có thể đừng nghĩ tới thì hiện tại cũng đã không tham gia trò chơi này." Bách Dật nghiêng đầu, ánh mắt thất thần nhẹ giọng thì thầm, "Lúc đó cứ nghĩ, cô ấy ch3t rồi thì phải làm sao bây giờ, nghĩ tới nghĩ lui nghĩ mãi cũng không biết phải

làm gì, cứ ngồi thẫn thờ bên cạnh mộ của cô ấy đến khi bị ông cụ gác nghĩa trang đuổi đi mới thôi.”

Bách Gia Mộc im lặng một lúc rồi hỏi: “Sao lúc đó cậu không về nhà?”

“Không muốn về nhà.” Bách Dật cúi đầu, “…Cảm thấy nơi không có cô ấy thì không phải là nhà, chỉ là một chỗ ở tạm mà thôi.”

“Năm ngoái Hắc Đào dẫn dắt chúng ta giành chiến thắng trong giải đấu, mỗi người trong đội chúng ta đều được ban một điều ước, có hai người đã ước, lúc ấy cậu cũng muốn ước cô ấy sẽ trở về nhưng lại bị Hắc Đào ngăn cản nên không ước nữa.”

“Ừm.” Bách Gia Mộc rũ mắt xuống, “Con cũng bị ngăn lại không được ước.”

Bách Dật bừng tỉnh mỉm cười: “… trực giác của tên đó thỉnh thoảng nhạy bén đến kinh người.”

“Hai người kia thực hiện nguyện vọng không bao lâu thì đột nhiên bốc hơi hoàn toàn khỏi thế giới, cậu mất bao nhiêu thời gian và công sức cũng không tìm thấy họ trong thực tế hay cả trong game, không ai nhớ đến sự tồn tại của hai người này.”

“Sau đó con cũng tự mình tra xét lại một lần nữa.” Bách Gia Mộc nói, “Vẫn không tra được bất kỳ thông tin nào, nhưng có thể phỏng đoán đại khái ——”

“—— Người của đội vô địch trong các năm qua đã ước điều ước đều đã biến mất, và thông tin liên quan đến họ, dù trong trò chơi hay thực tế, đều bị xóa sạch, thậm chí cũng không tìm thấy bất kỳ cuộn băng video ghi hình lúc bọn họ thi đấu.”

“Cảm giác như… họ chưa từng tồn tại.”

Bách Dật lại th0 dài một tiếng: “Tuy là cũng đoán được đại khái cái điều ước chó má đó cũng chẳng phải là thứ tốt lành gì nhưng nghiệm chứng thực tế rồi thì vẫn đau lòng, vị thần ban cho chúng ta điều ước kia còn bảo nếu bây giờ không muốn ước thì có thể cất giữ nó cũng được.”

“Thợ Săn Hươu, Bình Minh Vàng, các hiệp hội từng giành chức vô địch như Vương Miện Quốc Vương cũng làm như vậy, bọn họ nhận ra thực hiện điều ước rất nguy hiểm nên đều cất giữ nó.”

“Chưa biết điều ước tốt xấu như thế nào nhưng mỗi ngày đều phải vất vả huấn luyện, bây giờ còn phải chứng kiến cái ch3t của đồng đội mình, có đôi khi cậu nghĩ ——” Bách Dật quay đầu nhìn về phía Bách Gia Mộc, nhẹ giọng hỏi, “Tiểu Gia, con nói xem, chúng ta tiếp tục vì điều gì đây?”

“Cậu rất muốn hỏi những hội trưởng công hội lớn đã đạt được điều ước, lý do gì để họ kiên trì đến như vậy?”

Bách Gia Mộc hơi nghiêng đầu, không có nhìn thẳng vào ánh mắt tán loạn của Bách Dật, bình tĩnh hỏi: “Không phải cậu đã hỏi qua Nghịch Thần rồi sao? Anh ấy từng là một nửa hội trưởng Thợ Săn Hươu, trong tay cũng có điều ước.”

Ánh mắt Bách Dật chợt thu lại, trầm mặc, hồi lâu sau mới nói: "Nghịch Thần đưa ra lý do rất kỳ quái."

Bách Gia Mộc liếc anh ta một cái, hỏi: "Lý do gì?"

"Lý do duy nhất khiến Nghịch Thần muốn tiếp tục nhận được điều ước là…"Bách Dật chậm rãi ngẩng đầu, "—— để ngăn người khác nhận được điều ước của thần."

Trong phòng bệnh bệnh viện.

Bạch Liễu đang nằm tr3n giường bệnh, nhắm mắt th0 đều, nước da trắng bệch như tấm ga trải giường, một bên cổ tay bị buộc dây hạn chế áp lực, mu bàn tay còn lại thì đang được truyền nước biển.

Cổ áo sơ mi của hắn mở rộng, đầu nối gắn với máy điện tâm đồ kéo dài từ áo sơ mi đến máy điện tâm đồ bên cạnh, hình sóng tr3n màn hình nhỏ của máy điện tâm đồ dao động nhẹ nhàng.

"Đã hai ngày rồi, sao còn chưa tỉnh lại…" Mục Tứ Thành ghé vào đầu giường Bạch Liễu ủ rũ nói, "Bác sĩ bảo không sao rồi mà…"

"Xét nghiệm máu, CT não, MRI, tất cả các xét nghiệm có thể làm đều đã làm rồi." Mộc Kha đặt hai nắm tay lên gối, ngồi thẳng lưng tr3n băng ghế, mím môi, mắt nhìn chằm chằm Bạch Liễu tr3n giường bệnh, "Ngoại trừ một số vết thương

nhẹ bên ngoài thì hiện tại không phát hiện vấn đề gì nghiêm trọng.”

Mục Tứ Thành đột nhiên tức giận, cậu nhe răng liếc mắt nhìn Mộc Kha: “Bị tra tấn nhiều như vậy mà gọi là vết thương nhẹ?!”

Đường Nhị Đả đang dựa vào bức tường đối diện giường bệnh, ôm nguc cúi đầu, đột ngột nói: “Bạch Lục tra tấn người khác thường đánh vào giới hạn thừa nhận tâm lý và cảm giác đau đớn của họ.”

“Nó chỉ đau đớn chứ không nguy hiểm đến tính mạng, thậm chí cũng không có quá nhiều vết thương, cho dù bị bắt cũng rất khó đánh giá, nhưng nói chung người bị tra tấn đều sẽ phát điên.”

Vừa nhắc đến cái tên kia thì cả phòng đều im bặt, không ai lên tiếng nữa.

Đường Nhị Đả nhìn vẻ mặt ảm đạm của mọi người, gã hé hé miệng, gượng gạo đổi chủ đề: “Lưu Giai Nghi, trước khi thi đấu em đã bàn bạc với Bạch Liễu để Nghĩa trang công cộng Laser thắng à?”

“Dạ.” Lưu Giai Nghi đang ngồi tr3n băng ghế, cúi đầu xuống nên không thấy rõ vẻ mặt, “Không biết Bạch Liễu và Charles đã trao đổi chuyện gì, lúc trở thì nói với em như vậy, bảo là phải để Nghĩa trang công cộng Laser thắng.”

“Lúc đầu em không đồng ý, loại bán độ như thế này cũng chỉ có mấy hiệp hội thích mạo hiểm như câu lạc bộ dân cờ bạc mới làm được, còn những đội mới như chúng ta mà dính vào thì mức độ nổi tiếng sẽ giảm sút rất nghiêm trọng.”

“Nhưng cuối cùng Bạch Liễu đã thuyết phục được em.”

Lưu Giai Nghi cách lớp kính bảo vệ mắt liếc nhìn Bạch Liễu đang nằm tr3n giường bệnh, cô bé chẳng có chút tức giận nào, hít một hơi thật sâu để tập trung rồi mới tiếp tục: “Đầu tiên là vấn đề nổi tiếng, đánh giá từ mọi mặt thì chúng ta đều phải có được kim bài miễn tử trước khi tham gia trận khiêu chiến, nhưng thực tế mà nói thì điều đó khó xảy ra.”

“Trận đấu cuối cùng của chúng ta là đối đầu với Nghĩa trang công cộng Laser, mức độ nổi tiếng quá thấp và phong cách chiến thuật bí mật của đối thủ khiến trận đấu này chẳng có chút gì thú vị, nhìn từ góc độ tối đa hóa lợi ích thì nếu thắng trận này chúng ta cũng không nhận được nhiều, chỉ có 5% trong Hồ Đánh Cuộc nho nhỏ của Nghĩa trang công cộng Laser.”

“Ngược lại, điều giá trị nhất trong trận thi đấu này chính là Hồ Đánh Cuộc của chúng ta.”

“Sau khi bước vào trận khiêu chiến, Hồ Đánh Cuộc của cả hai bên sẽ được làm trống và tính toán lại, Bạch Liễu muốn ôm trọn Hồ Đánh Cuộc của riêng chúng ta thế nên âm thầm giàn dựng để cho đối thủ giành chiến thắng trong trận đấu, nhưng để tránh bị tra được sau này và kiếm người để tiện úp nồi nên Bạch Liễu nghĩ đến việc kéo Charles xuống nước.”

Mộc Kha nghe xong thì nhíu mày: ” Charles nhìn trúng Hồ Đánh Cuộc của hiệp hội chúng ta à?”

“Tất nhiên là chướng mắt rồi, Hồ Đánh Cuộc Câu lạc bộ cờ bạc của Charles lớn gấp hàng trăm lần chúng ta, gom hết điểm của hiệp hội chúng ta còn không đủ xỉa răng cho anh ta.” Lưu Giai Nghi bình tĩnh trả lời, “Nhưng tên Charles này không giống với Bạch Liễu nhà mình.”

“Điều anh ta thích không phải là tiền, mà chính là cờ bạc, anh ta thích tận hưởng khoái c4m lấy nhỏ thắng lớn gấp mấy chục lần, nếu không thì mỗi năm người này cũng không đập tiền đầu tư hắc mã từ những người mới thay vì bồi dưỡng hiệp hội của anh ta.”

“Từ điểm đó, Nghĩa trang công cộng Laser thắng chúng ta hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ cờ bạc của anh ta, vì vậy Bạch Liễu vừa quăng mồi anh ta đã vui vẻ c4n câu.”

“Lúc mở đầu Bạch Liễu sẽ gia tăng lợi thế, áp chế người của Nghĩa trang công cộng Laser đến mức cực đoan và gia tăng khoảng cách giữa hai bên để mang đến cho Charles một ván cờ bạc trước mùa giải thỏa đáng, đồng thời cũng xem liệu có đạt thành giao dịch với khán giả của Nghĩa trang công cộng Laser hay không, là một kế hoạch hoàn hảo một mũi tên trúng ba con nhạn.”

Lưu Giai Nghi thu lại ánh mắt nhìn Bạch Liễu, hít sâu một hơi: “Tuy rằng kết quả cuối cùng giống với những gì Bạch Liễu mong đợi, nhưng…”

Quá trình thực hiện cũng khác nhau quá đi.

Mục Tứ Thành nhớ đến chuyện gì đó liền lẩm bẩm phàn nàn: “Cái đệt! Không phải chứ! Bảo sao lần thi đấu này em cứ im ỉm chẳng nói gì! Thì ra em và Bạch Liễu đã biết chúng ta sẽ thua phải không?!”

“Chuyện quan trọng như vậy mà hai người không bàn bạc với chúng tôi chút nào sao?” Mục Tứ Thành trợn trừng mắt hoạch họe, “Thật chẳng coi bọn anh ra gì mà!”

Lưu Giai Nghi cũng trợn tròn mắt: “Thế anh có biết diễn không? Nếu trong ba người đàn ông to x4c mấy anh có ai biết diễn tí thì Bạch Liễu cũng không đến mức phải tìm bé gái 8 tuổi như em giúp đỡ.”

Ba người đàn ông to x4c diễn xuất tệ lậu đều im lặng.

” Cốc cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa rụt rè vang lên.

Đường Nhị Đả vô thức liếc nhìn Bạch Liễu tr3n giường bệnh, gã sờ sờ sau eo chuẩn bị rút súng, nhưng mới rút được nửa chừng thì sực nhớ đây là hiện thực, không ai có làm hại Bạch Liễu nên lại ngừng tay.

Lưu Giai Nghi chú ý đến hành động rút súng của Đường Nhị Đã, sững người lại.

… Ngay cả Đường Nhị Đả cũng quá mẫn cảm đến mức này.

Sau khi chứng kiến cảnh Bạch Liễu bị Bạch Lục hành hạ thì dường như ai cũng cần một khoảng thời gian hồi phục nhất định.

Đường Nhị Đả đặt tay xuống, trầm giọng nói: “Mời vào.”

Cửa chậm rãi bị đẩy ra, Viên Quang hai tay cầm một giỏ trái cây nặng trĩu, lúng túng đứng ở ngoài cửa, hơi cúi đầu: “Xin lỗi, tôi tới đây thăm Bạch Liễu.”

Nhận ra đó là Viên Quang, sắc mặt của mọi người trong nháy mắt sầm xuống, ngay cả Đường Nhị Đả luôn khoan dung cũng chỉ nhìn chằm chằm Viên Quang mà không mở miệng mời anh ta vào.

Viên Quang bị bốn cặp mắt nhìn trừng trừng, trong lòng thầm khóc: QAQ.

Rất muốn lập tức quỳ xuống đất nói một vạn câu thực xin lỗi!!!

Cuối cùng vẫn là Mộc Kha lên tiếng trước: “Cám ơn anh đến thăm, anh vào đi.”

Viên Quang căng thẳng gật đầu nói lời cảm ơn, bước vào như đi tr3n mặt băng mỏng, nhẹ nhàng đặt giỏ hoa quả bên cạnh giường bệnh sau đó nhìn Bạch Liễu tr3n với ánh mắt có chút lo lắng: “Vẫn chưa tỉnh sao? Bác sĩ nói thế nào?”

“Hôm qua anh cũng tới hỏi rồi còn gì?” Mục Tứ Thành không thèm nhìn tới đối phương cười nhạo một tiếng, “Ngày hôm qua bác sĩ nói cái gì, hôm nay bác sĩ nói cái gì, chẳng lẽ mới một ngày mà anh không nhớ được à?”

“Muốn làm người tốt trước mặt người khác thì tốt xấu gì cũng phải diễn tròn vai tí đi!”

Vẻ mặt Viên Quang càng ngày càng xấu hổ, anh ta nắm chặt tay ho khan một tiếng, Mộc Kha nhàn nhạt ngắt lời Mục Tứ Thành: “Bác sĩ nói tình huống hôm nay cũng giống như trước đó, không có chuyện gì lớn, nhưng nếu vẫn không tỉnh lại thì không thể ăn uống bình thường, phải xem xét liệu có cần c4m ống dinh dưỡng vào dạ dày không.”

“Tôi vẫn đang hỏi bác sĩ xem có cách nào khác không, c4m ống dinh dưỡng vào dạ dày có thể rất khó chịu.”

Viên Quang im lặng, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy mọi thứ đều không cần thiết.

Bây giờ anh ta biết mọi thứ về Bạch Liễu.

Người thanh niên kém anh ba tuổi này cũng là nhân viên làm việc liên quan đến Internet, bị cho thôi việc cách đây không lâu, sống trong một căn hộ thuê cũ chỉ khoảng 40m2 ở một vùng hẻo lánh và lớn lên trong viện mồ côi.

Món ăn yêu thích của cậu ấy là lẩu giá rẻ giảm giá từ 50% trở xuống, điện thoại di động sử dụng là loại cũ mà một người bạn đã mua tặng khi cậu ấy tốt nghiệp đại học ba năm trước, hai năm trước bị bọn đua xe đụng vào nên điện thoại đã rớt xuống nát cả màn hình, nhưng Bạch Liễu vẫn chưa đổi cái mới.

Khi một người tài giỏi xuất sắc có điều kiện tốt trợ giúp những người khác, có thể chỉ xuất phát từ sự đồng cảm trịch thượng, một kiểu áp bức của dư luận hay sự cân nhắc cân bằng tài nguyên có chứa quy luật nhân tính hiển nhiên của con người.

Người được giúp đỡ có thể không cảm kích lắm, suy cho cùng thì bọn họ chưa từng nếm trải một phần vạn nỗi khổ mà tôi phải gánh chịu.

Nhưng khi một người có hoàn cảnh khó khăn hơn nhiều so với người khác nhưng vẫn giúp đỡ người khác…

Là vì cái gì?

Viên Quang hít sâu một hơi, anh nhớ tới Bạch Liễu nằm tr3n mặt đất, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, lúc luồng sáng biến mất từng chút trong vòng tay Đường Nhị Đả, đầu óc anh trống rỗng.

Anh gọi tên Bạch Liễu, bất giác bật khóc, có cả ngàn câu hỏi muốn hỏi nhưng cuối cùng anh chỉ khóc và nói:

“Cậu đừng ch3t!”

Thật là xấu hổ mà.

“Charles tiên sinh đến tìm tôi.” Viên Quang ngồi tr3n băng ghế, đầu cúi thấp, hai tay đặt tr3n đầu gối, “Anh ấy bảo là Bạch Liễu đã đặt cược cho chúng tôi để thắng Hồ Đánh Cuộc của chính cậu ấy, lúc đầu anh ấy rót vốn với tỷ lệ cá cược là anh ấy 3 Bạch Liễu 7, do đó phân chia Bạch Liễu nhận được 70% Hồ Đánh Cuộc.”

“Anh ấy nói với tôi là Bạch Liễu muốn dùng 70% điểm này để thỏa thuận mua Nghĩa trang công cộng Laser của tôi.”

Viên Quang hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi th0 ra: “Hôm nay tôi tới đây nói với Bạch Liễu rằng, tôi sẽ không bán nó.”

Vẻ mặt của Mục Tứ Thành sa sầm, vừa mở miệng đã mắng người: “Anh mẹ nó…”

Viên Quang tiếp tục nói: “Tôi đã thảo luận với những người khác ở Nghĩa trang công cộng Laser, kể cho họ những gì đã xảy ra trong trò chơi, quyết định rằng chỉ cần 20% số điểm để giải quyết tình huống khó xử trong đời thực của chúng tôi, phần còn lại chúng tôi không cần, chúng tôi sẽ làm việc chăm chỉ để trả lại 20% điểm cho Bạch Liễu, xem như chúng tôi mượn cậu ấy.”

“Chúng tôi không muốn bán, chúng tôi muốn tự nguyện tham gia vào Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.”

Mục Tứ Thành đang mắng người đột ngột bẻ lái ngay tức thì: “—— rất thức thời.”

Trước khi đi, Viên Quang lễ phép chào tạm biệt cả bọn, nhìn Bạch Liễu tr3n giường bệnh nghiêm túc nói: “Người tốt sẽ có phúc báo.”

“Bạch Liễu nhất định sẽ sớm tỉnh lại.”

Chờ đến khi Viên Quang rời đi, Mục Tứ Thành mới hừ một tiếng: “Vẫn còn biết nói tiếng người.”

Vẻ mặt của Mộc Kha đã dịu đi một chút so với vẻ thờ ơ trước đó, cậu nhìn Đường Nhị Đả nói: “Tòa nhà bên kia của anh ta như thế nào rồi?”

“Tô Dạng nói với tôi là mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa.” Đường Nhị Đả gật đầu, “Vừa ra khỏi trò chơi tôi đã bảo cậu ấy đi đến từng nghĩa trang để tìm giấy chứng nhận hợp đồng thứ cấp, trước mắt đã tiêu hủy tất cả rồi, cũng đã kiểm tra đo lường lại khu đất dưới tòa nhà, hiện trị số dị đoan đã giảm không ít, bệnh nhân bị hút khô ở bệnh viện cũng đã từ từ khỏe lại.”

“Nếu không có gì bất ngờ thì phó bản 5 tòa nhà sẽ không đăng nhập vào hiện thực.”

“Chỉ là vấn đề của tòa nhà chưa hoàn thành rất khó giải quyết, Cục quản lý dị đoan chỉ có thể phê duyệt một phần kinh phí cho bọn họ.” Đường Nhị Đả cau mày, “Thực ra Bạch Liễu đã tính toán 70% số điểm trong Hồ Đánh Cuộc vừa vặn giải quyết các vấn đề của họ mà không cần Cục xử lý dị đoan phải nhúng tay vào.”

“Nhưng có vẻ đám người Viên Quang sẽ không lấy 5% kia đâu.”

Mộc Kha bình tĩnh nhìn Bạch Liễu tr3n giường bệnh: “Kinh phí được Cục xử lý dị đoan phê duyệt cộng với số tiền mà Bạch Liễu đổi lấy 20% điểm từ Hồ Đánh Cuộc của bọn họ là đủ rồi.”

Đường Nhị Đả giật mình: “Đủ rồi là sao?”

Mộc Kha cười nhìn Đường Nhị Đả: “Tôi sẽ lo phần kinh phí còn lại.”

Đường Nhị Đả cau mày: “Đây là số tiền không nhỏ, cha cậu đồng ý cho cậu dùng số tiền này sao?”

“Nhưng chúng ta không còn là công hội nhỏ nữa.” Mộc Kha bình tĩnh nhìn Bạch Liễu tr3n giường bệnh, “Nói một cách đơn giản, nếu quy đổi số điểm lưu động trong Hồ Đánh Cuộc của chúng ta thành dòng tiền, chúng ta đã là một công ty niêm yết lớn rồi, ở góc độ công ty đang điều hành, dù là số lượng hay quy mô thì chúng ta cũng cần có căn cứ trong thực tế.”

“Tôi có thể đưa cho cha tôi một bản báo cáo dựa tr3n lợi nhuận của hiệp hội chúng ta và thuyết phục ông ấy đầu tư một khoản tiền vào công ty chúng ta.”

“Vả lại tôi cũng nghĩ đã đến lúc hội trưởng của chúng ta phải dọn ra khỏi căn hộ cho thuê nhỏ của mình rồi.”

Mộc Kha bình tĩnh nói.

Mục Tứ Thành ngồi bên cạnh nghe xong sửng sốt hết cả người, cậu nhìn Mộc Kha với ánh mắt quỷ dị.

… Mua cả mảnh đất chỉ để Bạch Liễu dọn ra ngoài, đây là thế giới của người giàu sao?

“Chẳng lẽ cha cậu không tìm hiểu cái gọi là công ty này là gì sao?” Đường Nhị Đả nhíu mày, “Trong hiện thực chúng ta đã có gì đâu.”

Mộc Kha nhìn qua, nụ cười tr3n mặt đầy bí ẩn: “Chính vì không tìm hiểu nên mới có thể đạt được như bây giờ, Đường đội trưởng.”

“Đôi khi chúng ta phải đi trước người khác mới có thể đạt được lợi nhuận, ông ấy chỉ cần tin rằng tôi sẽ không làm tổn thương ông ấy là được.”

Đường Nhị Đả: “…”

Mục Tứ Thành: “…”

Lưu Giai Nghi: “…”

Cứ luôn cảm thấy… dường như Mộc Kha đã thay đổi ở đâu đó khiến người ta lạnh sống lưng.

” Cốc cốc cốc ——”

Cửa phòng bệnh lại bị gõ, lần này người ngoài cửa không đợi người bên trong nói 【 mời vào 】đã quen cửa quen nẻo đẩy cửa bước vào.

Phương Điểm x4ch theo hộp cơm bằng inox cười tủm tỉm: “Chào buổi trưa, tranh thủ giờ nghỉ nên chị chạy qua đưa cơm cho Bạch Liễu đây!”

Mộc Kha lập tức đứng dậy nhường chỗ cho Phương Điểm, Phương Điểm phóng khoáng giơ tay ấn cậu trở về nói: “Không có thời gian ngồi, mọi người cứ ngồi đi, chút nữa chị phải quay về đi làm rồi.”

Cô liếc nhìn Bạch Liễu đang nằm tr3n giường bệnh rồi đặt hộp cơm lên tủ đầu giường, hơi kinh ngạc: “Bác sĩ bảo không có vấn đề gì mà nhỉ? Sao còn chưa tỉnh?”

“Được rồi.” Phương Điểm khoát tay, “Xem ra hôm nay chị lại miễn phí bữa cơm này, chút nữa mọi người mở ra ăn nhé.”

Cả đám người liếc nhìn hộp cơm đặt tr3n tủ cạnh giường Bạch Liễu ừ nhẹ một tiếng.

Hôm kia và hôm qua Phương Điểm đều mang cơm đến, thực đơn là:

Vỏ dưa hấu xào cay (hơi đắng —— Đường Nhị Đả bình luận).

Cơm xoài và cà chua hấp (hấp nhừ quá nát bét rồi, cà chua chưa gọt vỏ, nhìn hơi… —— Lưu Giai Nghi bình luận).

Giò heo hầm đậu tuyết (đậu tuyết không ngâm nước nên cứng quá nhai không nổi, ăn vào rồi ra thành dạng gì đây, giò heo thì chắc là mua giò heo mẹ thì phải, da dai nhách, Mục Tứ Thành ăn một bát cơm với cái giò heo mà nhai mãi không xong.)

Nếu không phải x4c định Phương Điểm không có ý đồ xấu với Bạch Liễu thì chắc bọn họ sẽ nghi ngờ rằng Phương Điểm không phải mang cơm cho Bạch Liễu, mà muốn đưa tiễn Bạch Liễu về chầu ông bà rồi chứ.

Phương Điểm nói xong thì ngồi xuống bên giường Bạch Liễu, tự nhiên bắt đầu nói chuyện với Bạch Liễu vẫn chưa tỉnh dậy: “Mấy ngày nay lão Lục đi công tác nên không tới thăm cậu, chị gọi điện cũng không liên lạc được, không biết đang làm gì nữa… “

……

“Nhưng mà anh ấy thật sự lúc nào cũng bận, cậu cũng đừng trách anh ấy không đến thăm cậu, bệnh của cậu cũng quá đột ngột.”

“… Lần gần đây nhất cậu bị ốm phải nhập viện là hồi cấp ba, chị và Lão Lục thay nhau xin nghỉ phép để trông chừng cậu, lúc xuất viện phải trả hết ba bốn trăm tệ tiền viện phí, tháng đó chúng ta không dám mua thịt ăn.”

Phương Điểm nhìn Bạch Liễu đang tái nhợt nhắm chặt mi mắt, đột nhiên cười nói: “Hiện tại có nhiều người trông chừng cậu, cũng có rất nhiều người nguyện ý chi tiền cho cậu, vừa rồi chị còn thấy có ai mua giỏ trái cây cho cậu nữa, chắc là chị cũng có bệnh quá, tự dưng nhìn cậu bệnh thế này lại rất vui vẻ.”

“Mau tỉnh lại đi, nếu không sẽ không thấy bộ dạng bọn họ lo lắng cho cậu như thế nào đâu.”

“Nhìn biểu hiện của họ mà chị mừng thay cho cậu.”

“Có rất nhiều người thích cậu, Bạch Liễu.”

Nói chuyện phiếm với Bạch Liễu một lúc, Phương Điểm vẫy vẫy tay rời khỏi phòng bệnh đi làm, trước khi rời đi còn cười toe toét với những người khác, giơ ngón tay cái lên nói: “Chị thấy mấy ngày trước các cậu ăn hết sạch cơm, ngoại trừ lão Lục và Bạch Liễu thì đây là lần đầu tiên có nhiều người thích ăn cơm chị nấu như vậy đấy, bởi thế hôm nay chị cố ý làm nhiều hơn một chút!”

Chờ sau khi Phương Điểm rời đi, cả đám đen mặt nhìn hộp cơm inox bốn tầng khổng lồ Phương Điểm để lại tr3n tủ cạnh giường, cổ họng khô khốc nuốt một ngụm nước bọt.

… Này hình như còn nhiều hơn hôm qua ít nhất là phân nửa… Mãi thật lâu, Mục Tứ Thành hung hăng xắn tay áo lên: “Hôm nay để tôi thử độc trước đi!”

Chương 410

Đêm thứ hai Bạch Liễu bị hôn mê, Đường Nhị Đả ở lại canh đêm.

Ban đầu Phương Điểm định ngủ lại bệnh viện, thật ra cô vốn chẳng ngại ngùng chuyện nam nữ linh tinh gì đó, dù sao thì hồi học cấp ba Bạch Liễu ốm nhập viện cũng nhờ Phương Điểm và Lục Dịch Trạm thay phiên nhau canh đêm, nhưng hôm sau Phương Điểm còn phải đi làm, thế nên dưới yêu cầu cứng rắn của Đường Nhị Đả cô đành phải cười ha ha nói được, giao Bạch Liễu cho các cậu vậy.

Mộc Kha về nhà để giải quyết việc bàn giao tòa nhà Dương Quang, Lưu Giai Nghi được ba mẹ nuôi đón về, Mục Tứ Thành muốn ở lại, nhưng ——

“Mẹ nó, ngày mai phải thi lại à?!” Mục Tứ Thành mở tin nhắn nhóm, thấy cố vấn học tập vừa gửi lịch thi lại cho mình, “Môn này tôi chưa ôn xong a a a cái đệt!”

Cố vấn học tập còn uyển chuyển nhắn gửi cho cậu, bạn học Mục Tứ Thành thân mến, tỷ lệ vắng mặt của bạn trong học kỳ này khá cao, nếu không muốn tiếp tục thi lại vào học kỳ tới thì tôi khuyên bạn nên chơi game ít lại và học tập chăm chỉ hơn.

Mục Tứ Thành đau đớn ôm đầu kêu thảm thiết, đành phải quay về phòng học.

Một giờ sáng.

Đường Nhị Đả thấy y tá đến chỉnh lại bình truyền nước của Bạch Liễu thì th0 dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngay sau đó gã lại cau mày nhìn vết sẹo nhỏ màu trắng chính giữa xương quai xanh dưới cổ áo hở ra của Bạch Liễu.

Hình vẽ chữ thập ngược bằng bút đánh dấu đen vẫn chưa biến mất, thế nên nó đã che khuất đi vết sẹo trắng rất khó thấy, Đường Nhị Đả cũng tình cờ phát hiện ra mà thôi —— rõ ràng đó là vết bỏng do đạn vừa b4n khỏi nòng súng nóng hổi ghim vào da.

Bạch Liễu không phải là loại người chỉ bị thương nhẹ thôi mà cũng hôn mê mấy ngày chưa tỉnh, lúc này đây Đường Nhị Đả nghi ngờ có thể là lúc Bạch Lục b4n viên đạn đầu tiên đã sượt sát qua nguc Bạch Liễu rồi để lại vết sẹo này.

Nếu Nghịch Thần và Hắc Đào không đỡ kịp thời thì chắc có lẽ Bạch Liễu đã bị trực tiếp trúng đạn.

Nhưng khẩu súng b4n vỡ linh hồn này… Cho dù chỉ bị trầy xước một chút thôi nhưng tác động mà nó mang lại là vô cùng lớn.

… Bạch Liễu, đừng xảy ra chuyện gì nhé.

Đường Nhị Đả xoa xoa thái dương, một tay chống tr3n giường bệnh, tay kia dựa vào thành ghế, mệt mỏi dựa vào tủ đầu

giường, hai mắt lim dim.

Bạch Liễu nằm tr3n giường bệnh th0 yếu ớt, đột nhiên mu bàn tay phải thủng lỗ kim xanh tím đặt tr3n chăn bông của hắn bị một bàn tay trong suốt lạnh lẽo nắm lấy, hắn ngẩng đầu nhìn dọc theo bàn tay ấy liền thấy Hắc Đào nửa trong suốt đứng bất động ở đầu giường, mặt không chút biểu cảm nhìn chằm chằm vào hắn.

Các ngón tay phải của Bạch Liễu khẽ nhúc nhích.

Nhưng Đường Nhị Đả vốn không ngủ say mà vẫn đề phòng cẩn thận lại dường như không nhận thấy sự xuất hiện đột ngột của Hắc Đào trạng thái hồn ma này.

Bạch Liễu tr3n giường bệnh mở to mắt nhìn Hắc Đào, ngón tay cuộn tròn như muốn nắm lấy tay y nhưng lại xuyên qua lòng bàn tay trong suốt của Hắc Đào, chỉ có thể bắt lấy hư ảnh.

Hắc Đào cúi người, đầu tựa vào chữ thập ngược trước ngực Bạch Liễu cọ cọ trái phải một hồi, sau đó mãn nguyện nhắm mắt lại.

Bạch Liễu nghe Hắc Đào thì thầm, "Thì ra đây là giấc mơ của con người mà Bách Dật đã nói sao?"

"Thì ra nằm mơ là như vậy, thì ra nằm mơ có thể mơ thấy Bạch Liễu…"

Hắc Đào nhắm mắt lại:

“Vậy thì tôi muốn tiếp tục mơ.”

Cơ thể của Hắc Đào phát ra ánh sáng huỳnh quang mờ ảo sau đó tắt lịm dần theo mí mắt khép lại của y, thân ảnh u linh của y ôm lấy Bạch Liễu ngày càng trở nên trong suốt, gần như biến mất trong không khí.

“Không được.” Bạch Liễu nghẹn ngào thì thầm trả lời Hắc Đào, khóe mắt rơi lệ nhưng vẻ mặt vẫn rất thản nhiên, “Tôi ghét người khác ngủ trước mặt tôi.”

“Cho nên thức dậy gặp tôi, Hắc Đào.”

Hắc Đào mở to đôi mắt đen nhánh nhìn Bạch Liễu, nghiêm túc nói, “Được.”

Cơ thể trong suốt của y liền ngưng tụ lại, một cơn gió lạnh lẽo hình lốc xoáy xoay quanh cơ thể Hắc Đào đứng trong phòng bệnh, Đường Nhị Đả đột nhiên tỉnh dậy, hồn ma Hắc Đào giữa cơn gió lốc tiêu tán dần rồi biến mất.

Đường Nhị Đả giương súng cảnh giác nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt gã chợt dừng lại rồi ngơ ngác nhìn Bạch Liễu đã ngồi dậy tr3n giường bệnh từ lúc nào.

Sắc mặt Bạch Liễu còn chút suy yếu, hắn mỉm cười nhìn Đường Nhị Đả: “Chào buổi tối, Đường đội trưởng.”

Đường Nhị Đả chậm rãi để súng trong tay xuống, gã th0 ra một hơi dài, cười nói: “Cậu thức dậy muộn quá.”

“Thật sao?” Bạch Liễu liếc mắt nhìn nơi Hắc Đào đứng bên cạnh giường mình, đột nhiên cười khẽ một tiếng, “Có lẽ là do tôi vừa mới trải qua một giấc mộng ngọt ngào nên mất chút thời gian.”

Kho hàng Danh Sách Sát Thủ.

Bách Dật và Bách Gia Mộc đang hăng say chọc chọc khối băng Hắc Đào thì đột nhiên sững người ra.

Bách Gia Mộc liếc mắt nhìn Bách Dật: “Hình như Liêu Khoa bảo chúng ta tuyệt đối đừng để người khác đến gần Hắc Đào đúng không?”

“Ừ.” Bách Dật buồn chán cào cào miếng băng tr3n vai Hắc Đào, “Nếu chúng ta không nghe theo thì làm sao ngăn cản được người khác tiếp cận y chứ?”

Gân xanh nổi lên tr3n trán Bách Gia Mộc, cậu hít một hơi thật sâu: “Ý con là chẳng lẽ chúng ta không phải là con người hay sao? Cũng nên giữ khoảng cách với Hắc Đào chứ?”

Bách Dật chợt hiểu ra dừng lại động tác: “Ờ ha!”

Nhưng vừa biết thì đã quá muộn.

Tr3n người Hắc Đào tỏa ra một luồng khí lạnh dữ dội, sương giá thổi điên cuồng dữ dội xung quanh y thành một cơn bão cuốn thẳng Bách Dật và Bách Gia Mộc lên trời, hai người nhanh tay túm lấy cánh cửa nhà kho mới chuyển hướng bị thổi bay vào tường..

Cuồng phong tràn vào miệng Bách Dật, gió lốc thổi khoang miệng anh ta thành một cái túi gợn sóng run rẩy phát ra âm thanh rung rung: “Đệt ~ mịa ~ lạnh ~ quáaa ~!”

Bách Gia Mộc nghiến răng dựa sát vào tường, nheo mắt đưa tay chặn băng sương đang thổi tới, nhìn Hắc Đào đang thong thả đứng lên giữa cơn bão tuyết.

Cậu có thể nghe rõ mồn một âm thanh nứt ra lách cách của lớp vỏ băng tr3n người Hắc Đào.

Mãi đến khi Bách Dật cảm thấy mặt mình bị thổi tới âm mười mấy độ lạnh cóng hết cả lên thì gió rốt cục cũng ngừng lại, anh ta lắc lắc xỉ băng tr3n khuôn mặt đã biến dạng hết ngũ quan, sau đó liền tò mò nhìn về Hắc Đào đứng ở trung tâm.

Bách Gia Mộc vỗ vỗ vụn băng tr3n vai, giữ chặt Bách Dật đang chuẩn bị đi về phía bên kia, cảnh giác hô một tiếng: “Hắc Đào?”

Hắc Đào xoay người, vẻ mặt rất bình thường, mở miệng nói, “Bách Dật, tôi vừa có một giấc mơ.”

Cả Bách Dật và Bách Gia Mộc đều ngẩn ra, một người bắt đầu hóng hớt chủ đề mới, người còn lại ——

“—— Hắc Đào, cậu nằm mơ thật à?!” Bách Dật sửng sốt, “Cậu là một con thằn lằn, sao nằm mơ được chứ?!”

Bách Gia Mộc trợn mắt không nói nên lời.

Có đôi khi, Bách Gia Mộc sẽ đại nghịch bất đạo nghi ngờ liệu cậu mình có trí thông minh cơ bản của một người trưởng thành hay không nữa.

——Trong toàn bộ Danh Sách Sát Thủ, chỉ có duy nhất Bách Dật thực sự tin rằng Hắc Đào là một con thằn lằn.

Nhưng đúng là Bách Gia Mộc rất tò mò về chuyện Hắc Đào nằm mơ, bởi cậu mơ hồ nhận thấy thân phận đặc thù của Hắc Đào khác hẳn hoàn toàn người chơi bình thường như bọn họ, y không có bối cảnh xuất thân, không có lai lịch, cũng không thể đăng nhập vào hiện thực.

Trong suốt 2 năm Hắc Đào tham gia trò chơi cùng với họ, có một đoạn thời gian y toàn ngủ mở mắt, có đôi khi nửa đêm Bách Gia Mộc tỉnh dậy nhìn thấy Hắc Đào mở trừng trừng đôi mắt nhìn về một điểm nào đó cậu lại sợ ch3t khiếp, cứ tưởng quái vật sắp tấn công mình đến nơi.

Mãi sau này mới biết tên này ngủ không nhắm mắt!

Mất một thời gian dài Hắc Đào mới tập được cách ngủ nhắm mắt, nhưng thỉnh thoảng khi chìm vào giấc ngủ mí mắt sẽ lại tự động mở ra nhìn chằm chằm vào một chỗ nào đó rồi tiếp tục

ngủ, thật sự rất kinh khủng, sau đó nữa Hắc Đào mới học cách ngủ úp mặt xuống, thế nên mắt mở hay không đều không sao cả.

Đối với một người mà ngay cả ngủ cũng phải học thì hoạt động cao cấp như 【 nằm mơ 】là một điều không tưởng.

Có lần họ không biết mình đang chơi trò chơi gì, con quái vật trong đó có liên quan đến giấc mơ, tất cả người chơi đều đăng nhập vào giấc mơ và bị con quái vật săn đuổi đến ch3t. Lúc đó, Hắc Đào không thể mơ nên y chỉ ở bên cạnh bảo vệ bọn họ, nhìn bọn họ bị lũ quái vật truy đuổi trong giấc mơ và thể hiện tất cả các loại biểu tình xấu xa dữ tợn.

Cuối cùng, Hắc Đào đã đưa ra một kết luận —— lúc con người nằm mơ dáng vẻ rất xấu xí.

Thế nên lúc Hắc Đào bảo mình nằm mơ, phản ứng đầu tiên của Bách Gia Mộc và Bách Dật là không tin.

Trước tiên Bách Dật hỏi thăm tình trạng thể chất của Hắc Đào, sau khi x4c nhận không có gì nghiêm trọng thì anh ta nheo mắt lại, chủ động bơi móc vạch lá tìm sâu vì có lần Hắc Đào nói rằng dáng vẻ nằm mơ của anh ta xấu nhất nhân loại: “Nằm mơ rất khó, đó là hoạt động ý thức cao cấp của con người, cậu chỉ là một con thằn lằn thì sao mà mơ được chứ?!”

Nói đến đây, Bách Dật giễu cợt: “Trước tiên nói xem cậu mơ thấy cái gì?”

Hắc Đào nhớ lại: “Tôi mơ thấy Bạch Liễu đang nằm trước mặt tôi mặc một bộ quần áo rất rộng rãi, cổ áo mở rộng, sau đó tôi nắm tay em ấy, em ấy cũng nắm tay tôi, tôi nằm đè lên người em ấy rồi em ấy ôm tôi, mỉm cười với tôi, tiếp theo tôi vùi đầu vào vai em ấy… ”

Bách Dật hừ lạnh một tiếng cắt ngang lời tường thuật của Hắc Đào: “Rồi rồi, đúng là cậu nằm mơ thật, ở đây chúng ta còn có trẻ vị thành niên, tạm dừng tí đã.”

✏ Tác giả có lời muốn nói:

Mời Hắc Đào đánh giá nhanh dáng vẻ con người khi nằm mơ:

Hắc Đào: Những người khác nằm mơ, xấu

Hắc Đào: Bạch Liễu nằm mơ, đẹp

- ——oOo—

Chương 411

Nhà tâm lý học cộng đồng - Phòng khám tư nhân.

Liêu Khoa mỉm cười tiễn bệnh nhân cuối cùng đến tư vấn tâm lý ra về rồi đóng cửa, anh cởi áo khoác trắng treo sau cửa, nụ cười tr3n mặt từ từ biến mất, quay đầu đi về phía sau phòng khám kéo một tấm màn vải vệ sinh màu xanh lam ra.

Sau tấm rèm là một gian phòng chật hẹp.

Trong gian phòng nhỏ hẹp có một chiếc giường xe đẩy cũ kỹ rộng không quá 80cm, cả bốn bánh xe đều đã gỉ sét, hai bên thành giường chất đầy đồ vật lung tung che khuất cả khuôn mặt của người nằm tr3n đó.

Người này yên tĩnh đến đáng sợ, hơi th0 yếu ớt mỏng manh như có như không, thế nên anh ta nằm sau tấm màn đã lâu mà không ai phát hiện ra.

Liêu Khoa vén màn cửa, nhìn Lục Dịch Trạm vẫn hôn mê bất tỉnh nằm tr3n giường đẩy, th0 dài thườn thượt.

Khuôn mặt của Lục Dịch Trạm nửa vùi vào trong gối, nửa khuôn mặt lộ ra tiều tụy đến mức không còn chút máu, miệng khô đen, hai mắt trũng sâu hốc hác, cơ thể không kìm được run rẩy, chiếc chăn bông phía tr3n bị Liêu Khoa lật lại thấm đầy máu.

Liêu Khoa im lặng cởi cúc áo của Lục Dịch Trạm, phát hiện miếng băng tr3n vai anh vừa thay cho Lục Dịch Trạm trưa nay đã thấm đầy máu, cả khuôn mặt đỏ bừng, sờ vào thấy nóng kinh khủng, lông mi và trán đẫm mồ hôi, hô hấp gấp gáp, thoạt nhìn có vẻ bị bỏng rát không nhẹ.

Chiếc giường có mái che quá hẹp, tay trái của Lục Dịch Trạm buông thõng bên ngoài, Liêu Khoa đặt tay trái của Lục Dịch Trạm lại tr3n giường, sau đó đổi lọ thuốc chống viêm cho anh rồi chườm đá đắp lên trán Lục Dịch Trạm, xong xuôi hết anh di chuyển băng ghế ngồi đối diện với Lục Dịch Trạm, hai tay tr3n đầu gối, cầm lòng không đậu th0 dài một lần nữa.

Không thể đến bệnh viện cũng không thể về nhà, không thể để cho bất cứ ai biết mình bị thương, chỉ có thể trốn trong phòng khám nhỏ của anh giấu đầu lòi đuôi để dưỡng thương, Lục Dịch Trạm, cậu đúng là đội trưởng chi đội thảm nhất mà tôi từng thấy.

Liêu Khoa xê dịch bả vai Lục Dịch Trạm để thay băng cho anh, vừa làm vừa lẩm bẩm: “Lúc Phương Điểm là đội trưởng của đội 1 đối đầu với Bạch Lục cũng chưa bao giờ thảm như thế này.”

“Nói đi nói lại chuyện này cũng do cậu, Lục Dịch Trạm…”

Liêu Khoa nhìn Lục Dịch Trạm vẫn đang hôn mê, lông mày nhíu lại, th0 dài nói: “Tại sao cứ phải nhất định cứu mọi người chứ?”

“Cậu chỉ là con người, cứu được hầu hết mọi người đã là tốt rồi, nhưng ngay cả dị đoan, quái vật, thậm chí là thần —— ngay cả Bạch Liễu kia cũng cứ một hai phải thử xem có thể cứu cậu ta được không.”

Liêu Khoa ném miếng băng dính máu vào thùng rác y tế, quay đầu tìm một miếng gạc để lau mồ hôi tr3n mặt Lục Dịch Trạm rồi tắt đèn trong phòng khám, trong đêm tối anh lặng lẽ ngồi đó trông coi Lục Dịch Trạm, ánh mắt lạc lõng nhìn chằm chằm vào một điểm không x4c định trong không khí, thì thào:

“Con người không thể ôm đồm nhiều chuyện như vậy, Lục Dịch Trạm.”

“Nếu lần này không thể ngăn cản Bạch Liễu vô địch giải đấu năm nay thì cho dù hiện tại cậu bất tử, trong tương lai cậu cũng sẽ ch3t thảm.”

“Lục Dịch Trạm, cậu có biết rõ mình đang làm gì không?”

Lục Dịch Trạm nằm tr3n giường vẫn ngủ say bất động, không trả lời anh.

Phòng họp của hiệp hội Thợ Săn Hươu.

Sau trận đấu, theo thông lệ thì người ta sẽ phát lại video của trận đấu để phân tích kết quả và rút ra kinh nghiệm, hiện tại mọi việc đã kết thúc, tất cả mọi người đều đã giải tán, chỉ còn lại Sầm Bất Minh ngồi ở cuối phòng họp.

Đèn trong phòng họp đã tắt, bên trong tối đen như mực, chỉ còn lại màn hình phía trước phát ra ánh sáng mờ ảo, đôi mắt Sầm Bất Minh mờ mịt cứ xem đi xem lại cảnh Nghịch Thần giết anh ta tr3n màn hình, anh ta tựa tay vào lưng ghế, tay trái xoay chiếc nhẫn tr3n tay phải một cách vô thức.

Sư huynh, tại sao anh lại phản bội Cục quản lý dị đoan?

Tám vị 【 Thẩm phán 】 do đội trưởng Phương Điểm dẫn dắt đã thất bại 7 người, trong lần luân hồi của hơn 600 dòng thế giới, 7 vị thẩm phán đó đã bị Bạch Lục dụ dỗ, lừa gạt, tra tấn hết lần này đến lần khác, từng người từng người một đều bị Tà Thần dùng các phương thức trong trò chơi để tận hưởng sự thống khổ của họ cho đến khi họ không thể chịu đựng được nữa mới thôi.

Bảy 【 Thẩm phán 】cuối cùng đã thua trò chơi, họ đầu hàng và nuốt nước mắt bán linh hồn của mình cho Bạch Lục, cuối cùng họ đã biến thành 7 tác phẩm điêu khắc bằng đá mà Bạch Lục dùng để trang trí cho thần điện của mình.

Sư huynh, anh là vị 【 Thẩm phán 】cuối cùng.

Chẳng lẽ anh cũng muốn đi theo con đường của 7 vị thẩm phán kia, quỳ lạy dưới chân hợp chất diễn sinh Tà Thần ở dòng thế giới nào đó và bán linh hồn mình cho gã, sau đó trở thành một trong những vật trang trí nhàm chán của Bạch Lục hay sao?

Tôi mong rằng không phải, sư huynh, anh là 【 Thẩm phán 】 duy nhất sống sót sau hơn 600 trò chơi của Bạch Lục.

Vì vậy, sư huynh ——

Sầm Bất Minh nhấp vào giao diện điều khiển hệ thống, hình ảnh tr3n màn hình thay đổi biến thành bông tuyết trắng xóa, phía dưới góc phải video ghi 【Đoàn Xiếc Thú Lang Thang vs Nghĩa trang công cộng Laser】, khi đoạn phim chiếu đến cuối cùng và hệ thống hiện lên thông báo 【Nghĩa trang công cộng Laser chiến thắng thi đấu】, Sầm Bất Minh nheo mắt lại ——

—— Anh gần gũi với Bạch Liễu kia vì muốn cậu ta thua trận đấu này sao?

Thần Điện Laleille.

Giữa tiếng sóng biển và bóng tối vô tận, nhà tiên tri toàn thân mọc đầy thạch đốm ngồi tr3n ghế đá nhắm mắt cúi đầu, đối diện với anh là Tà Thần mang mũ choàng đầu ung dung dùng đầu ngón tay trêu ghẹo con chim biển đang mổ những lá bài tr3n bàn.

Các lá bài tr3n bàn bị gió thổi loạt xoạt phấp phới, nhưng dường như chúng được cố định tại chỗ bởi một lực lượng ma thuật nào đó nên chẳng hề bay loạn ra ngoài.

Phía bên nhà tiên tri không còn lá bài nào, còn bên Tà Thần thì những lá bài chồng chất dày cộp cứ như vĩnh viễn không nhìn thấy điểm cuối, lá bài tr3n cùng có hình vẽ một nhà hát opera cổ điển nguy nga tráng lệ tr3n mặt biển, trông có chút gì đó như Thần Điện Laleille.

“Chỉ cần Bạch Liễu vô địch giải đấu một lần, trò chơi của chúng ta sẽ kết thúc, nhà tiên tri.” Tà Thần th0 dài tiếc nuối, “Tiếc là trong tay ngài không còn lá bài nào có thể ngăn cản cậu ta chiến thắng.”

Tà Thần ngẩng đầu nhìn nhà tiên tri đang ngủ say với nụ cười nửa miệng, “ngoại trừ chính ngài.”

“Nhưng không biết lá bài tiên tri tàn khuyết chưa hoàn chỉnh của ngài có tác dụng bao nhiêu trong việc ngăn cản chiến thắng định mệnh của Bạch Liễu.”

Nhà tiên tri vẫn cúi đầu như cũ, Tà Thần nhẹ nhàng nâng mỏ con chim biển lên, con chim biển nương theo động tác của gã vỗ cánh bay lên không trung trong thoáng chốc rồi đặt hai chân bấu lên vai phải đã hóa đá của nhà tiên tri.

Bên vai phải bị hóa đá vốn cứng ngắc bị con chim biển bấu vào hồi lâu thì cứ như bị đạn b4n trúng, từ nơi chim chạm đến rạn ra vết nứt rồi từ từ lan rộng dần như mạng nhện sau đó vỡ vụn rơi lả tả, khớp chính x4c với vị trí mà Nghịch Thần bị súng b4n vỡ linh hồn đốt cháy tr3n cơ thể mình.

Con chim biển ngẩng đầu lên kêu một tiếng, từ tr3n bờ vai vỡ vụn vỗ cánh bay đi rồi biến mất trong mây đen.

Tà Thần vươn ngón trỏ mảnh khảnh áp lên trán bức tượng điêu khắc bằng đá đối diện chỉ còn đôi vai là duy trì hình dáng con người, cụp mắt xuống thì thào:

“Trò chơi giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc, hãy thức dậy khỏi giấc mơ, nhà tiên tri.”

Từ đuôi tóc bên cổ của nhà tiên tri nhỏ xuống một giọt nước.

Gió biển thổi mạnh từ sau đầu, thổi bay giọt nước sắp nhỏ tr3n mặt bàn bay xa, chim biển rít lên từ trong mây, đôi cánh xòe rộng ra như thể muốn che khuất đi ánh mặt trời duy nhất còn sót lại có thể soi sáng Thần Điện Laleille.

Mí mắt của nhà tiên tri khẽ nhúc nhích.

Dường như anh cũng bị giọt nước thổi bay vào những đám mây thật xa rồi đáp xuống mặt biển xa xăm, không ngừng xuyên qua sóng gió, vượt qua hơn 600 dòng thời gian đen tối, cuối cùng cũng đã đến được mục địa —— nơi tất cả đã bắt đầu.

—— Dòng thế giới thứ nhất.

“Lục Dịch Trạm!” Ai đó đang vẫy tay với anh từ xa, một người khác nữa thì bắt tay lên miệng thành chiếc loa để khuếch đại giọng nói của mình, “Điểm báo danh huấn luyện đội 1 của Cục Xử lý Dị đoan ở bên đây! Cậu đi ngược hướng rồi! ”

Anh dừng bước quay đầu lại, khung cảnh thời gian dừng lại xung quanh anh rồi bắt đầu điên cuồng chảy ngược.

Dòng thời gian ngược dòng kéo mọi thứ thành những đường trừu tượng đầy màu sắc, Lục Dịch Trạm đứng trong đường hầm do những đường cong này tạo thành cho đến khi mọi thứ ngay lập tức trở lại dáng vẻ ban đầu bên cạnh anh.

Anh dừng bước chân.

Lục Dịch Trạm quay đầu lại, anh trở thành một thanh niên khoảng chừng 17, 18 tuổi, ngơ ngác gãi gãi đầu: "Tôi đi ngược hướng sao?"

Cậu bạn kia bất đắc dĩ nói: "Chứ sao nữa, bên kia là điểm báo danh đội 2, đội 1 mới là bên này."

Lục Dịch Trạm tò mò nhìn lại văn phòng đăng ký nơi đội 2 đang xếp hàng, nhìn thấy một thiếu niên dáng vẻ vẫn còn rất ngây ngô nhưng sắc mặt cực kỳ lạnh lùng, sống lưng thẳng tắp, dùng tư thái thành thục trái ngược với về ngoài của mình báo cáo: "Sầm Bất Minh, 17 tuổi."

"Chí hướng của tôi là đội 2, sau khi vào đội 2, tôi sẽ hỗ trợ mọi người giết tất cả những kẻ dị đoan làm hại người khác."

Lục Dịch Trạm thu hồi ánh mắt, người bên cạnh thì thào bên tai anh: "Đội 2 là đội dã chiến có độ rủi ro rất cao, mà những người bên đội 2 cũng cực kỳ khát máu nhé, hình như tất cả đều là trẻ em, những nạn nhân nghiêm trọng của dị đoan, gia đình bị dị đoan giết hết cả nhà chỉ còn lại một người sống sót, được cục xử lý dị đoan nhận nuôi rồi lớn lên ở trong trại huấn luyện luôn."

“Sầm Bất Minh này chắc cũng vậy đấy.”

“Tôi vẫn thích đội 1 hơn, Lục Dịch Trạm, cậu cũng có chí hướng là đội 1 à?” Cậu bạn nhìn Lục Dịch Trạm gật đầu đồng ý, “Cậu chọn chuẩn đấy, đội 1 không nguy hiểm thế đâu.”

Lục Dịch Trạm suy nghĩ một chút, hỏi: “Đội 1 và đội 2 đều là đội dã chiến, không phải đều rất nguy hiểm sao?”

“Không giống nhau đâu!” Cậu bạn khua tay múa chân như đang kể chuyện gì đó rất phấn khích, “Đội trưởng đội 1 siêu mạnh! Cô ấy dẫn theo chúng ta làm nhiệm vụ không nguy hiểm như đội 2 đâu! Cô ấy có một tiểu đội 7 người đỉnh lắm, sức chiến đấu cao cấp nhất trong toàn bộ cục xử lý dị đoan ____”

“—— gọi là【 Đội quân thẩm phán Thập tự chinh 】.”

Cậu bạn ôm tim, vẻ mặt mơ màng: “Ước gì một ngày nào đó tôi có thể tham gia đội quân thẩm phán Thập tự chinh.”

Lục Dịch Trạm cười vỗ vỗ bả vai cậu ta: “Chỉ cần chúng ta chăm chỉ là được!”

Cậu bạn này lập tức chán nản: “Khó lắm, loại đội viên bình thường như chúng ta sao có thể lập đội làm nhiệm vụ với Đội quân thẩm phán Thập tự chinh chứ.”

“Cậu muốn vào đội 1 đến vậy luôn à?” Lục Dịch Trạm gãi gãi đầu, anh cười hiền, “Tôi thì không có chấp niệm như thế, đi

đâu cũng được cả.”

Cậu bạn liếc nhìn văn phòng đăng ký của các đội khác rồi trầm giọng nói: “Lục Dịch Trạm, cậu muốn vào đội 1 thì cứ nhất định phải vào đội 1 nhé, tôi nghe mấy người kia bảo bầu không khí của các đội khác không tốt lắm đâu, rất hay bắt nạt những người mới đến, không bảo vệ thành viên mới giống như đội trưởng đội 1.”

“Đội 1 chuẩn bị kiểm tra viết!”

Lục Dịch Trạm gật gật đầu nhưng quay người lại quên phắt đi mất, anh không để tâm chuyện này cho lắm.

Mãi đến buổi trưa cơm nước xong xuôi, anh liền bị một đám người mặt mày ủ rũ cau có chặn lại ở con hẻm phía sau nhà ăn, Lục Dịch Trạm vốn không muốn gây chuyện liếc mắt nhìn sang đã nhận ra bọn họ ngay lập tức.

Họ là những người đã bị loại khỏi đợt kiểm tra viết sáng nay.

Đội 1 không tuyển những thực tập sinh có thành tích bất hảo, trong hồ sơ của đám thanh niên này lại có tiền án không ít, ghi chép đầy những lần ẩu đả đánh nhau thế nên lúc bị loại khỏi đội 1, bọn họ ấm ức khó chịu nên tìm Lục Dịch Trạm người có số điểm thi viết cao nhất để gây sự.

“Trùng hợp ghê ta.” Một thanh niên cà lơ phất phơ nhìn Lục Dịch Trạm từ tr3n xuống dưới bằng ánh mắt khinh thường, “Nhìn không ngờ đấy Lục Dịch Trạm, thì ra lại là một học bá nha.”

Lục Dịch Trạm lập tức giơ hai tay lên tỏ ý đầu hàng, anh không thích gây chuyện nên cười nói: “Chỉ là may mắn thôi.”

“Nếu các cậu không thích tôi vào đội 1 thì buổi chiều tôi sửa lại nguyện vọng vào đội 2 cũng được.”

Nhóm người ai nấy đều ngẩn ra, ánh mắt hùng hổ ban đầu sững lại, có vẻ như không ngờ Lục Dịch Trạm lại dễ dàng đầu hàng như vậy, nhưng bọn họ lại không muốn rời đi nhanh chóng nên lại tiếp tục kiếm chuyện thêm một lần nữa: “Ai biết được là cậu có chịu đổi thật hay không?”

“Hay là như thế này đi, chiều nay đội trưởng đội 1 sẽ đích thân phỏng vấn, cô ấy không thích đội viên hút thuốc, nếu cô ấy ngửi thấy mùi khói tr3n người cậu thì chắc chắn sẽ loại cậu ra.”

Nhóm người lấy từ trong túi ra một điếu thuốc nhăn nhúm đưa cho Lục Dịch Trạm, cười đểu giả: “Hút xong rồi chúng tôi để cho cậu đi.”

Lục Dịch Trạm chưa bao giờ hút thuốc, anh nhìn xuống cân nhắc giữa việc hút điếu thuốc với việc tốn thêm 15 phút nữa để nhì nhằng đối phó với nhóm người này, cuối cùng sảng khoái mau lẹ cầm lấy điếu thuốc, khom người về phía người đưa điếu thuốc cho mình, ra hiệu cho cậu ta châm lửa.

Đối phương cũng theo bản năng đốt lửa cho Lục Dịch Trạm, đợi đến khi làm xong xuôi hết thì mới nhận ra cứ như mình vừa châm thuốc cho sếp lớn, cậu ta bực bội muốn chửi tục một

tiếng thì phát hiện tên nhóc Lục Dịch Trạm này đột nhiên ho sặc sụa, thế là khựng người lại rồi phá ra cười ha ha.

Lục Dịch Trạm hút một hơi thuốc mà bị sặc đến chảy cả nước mắt, anh chưa bao giờ hút thuốc, không ngờ mùi thuốc lại tệ đến vậy.

Biết thế đã không chọn hút thuốc.

Giữa những lời giễu cợt, Lục Dịch Trạm hút đến hơi thứ ba thì đành chịu không hút nổi nữa, thế nhưng nhóm người bên cạnh vẫn chưa chịu buông tha anh, vẫn đang ép buộc anh hút tiếp.

“Này, mấy cậu đằng kia đang làm gì vậy?” Một giọng nữ hơi lười biếng vang lên từ đầu ngõ.

Cả đám người sững lại, khóe miệng Lục Dịch Trạm vẫn còn ngậm điếu thuốc, anh liếc mắt nhìn cô gái đang đứng ở đầu ngõ ngược sáng.

Cô gái này mang theo một thanh trọng kiếm còn to dài hơn so với vóc người của mình, vai hông thả lỏng nghiêng sang một bên, chải tóc đuôi ngựa cao, chỉ cần đứng ở nơi đó đã sinh ra cảm giác áp chế mạnh mẽ, Lục Dịch Trạm có thể ngửi thấy mùi tanh phảng phất bốc ra từ cô ấy.

Có người nơm nớp lo sợ hét lên: “Chào Phương đội!”

Thanh âm này giống như mở đầu giàn đồng ca cho cả đám người đang run lẩy bẩy, bọn họ bắt đầu lần lượt lên tiếng chào

cô, cô gái cũng uể oải đáp lại chào các cậu rồi lôi thanh kiếm nặng nề bước vào.

Ánh sáng ngược dần đi, đã có thể nhìn rõ được khuôn mặt và dáng vẻ của cô gái. Cuối cùng Phương đội đã tới gần Lục Dịch Trạm, cô không trang điểm, khoác một chiếc áo đồng phục của Cục quản lý dị đoan, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp với những đường nét tinh tế, nhưng so với vẻ đẹp bên ngoài thì khí chất mỹ lệ kì lạ pha trộn giữa sự lười nhác và cá tính mạnh mẽ như có thể rút kiếm chém người bất cứ lúc nào của cô mới là điểm cuốn hút người khác.

Đôi mắt cô quét qua khóe mắt đỏ hoe vì bị sặc và khóe miệng vừa hút thuốc của Lục Dịch Trạm, sau đó liếc nhìn nhóm thực tập sinh đang run rẩy: "Tôi sẽ cân nhắc gửi hồ sơ của tất cả các cậu sang đội 3."

——Đội 3 là đội có điều kiện tồi tệ nhất trong số các đội.

Các cậu chàng thực tập sinh kia nghe xong thì đều co vòi hẳn, nhưng cũng có người không phục lớn gan giơ tay hỏi: "Phương đội, chúng tôi chỉ dạy cậu ta hút thuốc thôi, có vi phạm nội quy của đội đâu, sao lại chuyển hồ sơ của chúng tôi sang đội 3?"

Phương Điểm mỉm cười dựa vào tường, dùng cùi chỏ khều Lục Dịch Trạm: "Có đúng là bọn họ dạy cậu hút thuốc không?"

Lục Dịch Trạm nhìn những ánh mắt hằn học và đe dọa của đám người kia, tuân thủ nguyên tắc tránh voi chẳng xấu mặt nào nên anh thừa nhận: "Đúng vậy."

“Nhưng tôi nhìn cậu có giống như đã học được cách hút thuốc đâu.” Phương Điểm quay đầu lại nhìn vào điếu thuốc bên miệng Lục Dịch Trạm, cô cười rộ lên rồi làm một hành động khiến mọi người đều sững sờ, “Xem ra bọn họ không biết cách dạy rồi, để tôi tự mình dạy vậy.”

Phương Điểm dùng hai ngón tay rút nhẹ điếu thuốc tr3n môi Lục Dịch Trạm rồi đưa lên môi mình trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hít một hơi rồi từ từ th0 ra.

Con ngươi Lục Dịch Trạm co rút lại, ánh mắt rơi vào đầu thuốc nơi Phương Điểm đã nhấm nháp.

“Muốn dạy hút thuốc thì phải tự mình làm mẫu đã.” Phương Điểm cầm điếu thuốc lên, giương mắt nhẹ nói: “Sau này ai còn muốn học thì cứ đến gặp tôi, không cần các cậu phải dạy.”

“Đây cũng là trách nhiệm đội trưởng của tôi.”

“Nếu tôi còn nhìn thấy ai đó lén cưỡng ép dạy người ta hút thuốc…” Phương Điểm đảo mắt qua, “Tôi không ngại đích thân giúp cậu ta bỏ thuốc đâu.”

Nhóm người đờ ra một hồi sau đó trả lời “vâng” rồi chia nhau ra mà chạy tán loạn.

Phương Điểm dạy dỗ đám người kia xong thì cũng không buồn quan tâm đến Lục Dịch Trạm vẫn im thin thít phía sau mình, cô tiện tay nhét lại điếu thuốc đã hút vào bàn tay cứng

đờ của Lục Dịch Trạm như thể không nhận thấy đây là một động tác ái muội, vẫy vẫy tay chào Lục Dịch Trạm rồi kéo lê thanh trọng kiếm nặng nề của mình bước ra khỏi con hẻm.

Lục Dịch Trạm đột nhiên hét lớn một tiếng: "Phương đội!"

Phương Điểm ừ một tiếng, quay đầu lại: "Còn chuyện gì nữa?"

Mặt Lục Dịch Trạm đỏ bừng, anh cầm điếu thuốc đã tắt trong tay, hít một hơi thật sâu rồi đứng thẳng lưng, cố gắng nói rõ từng tiếng: "Tôi tên là Lục Dịch Trạm, năm nay 18 tuổi."

"—— Kể từ khi còn là một thực tập sinh, tham vọng của tôi là trở thành đội viên của đội 1, trong bài kiểm tra viết sáng nay tôi đã đạt điểm cao nhất, từ trước đến nay tôi luôn ngưỡng mộ Phương đội."

Phương Điểm mỉm cười: "Tốt rồi, rất giỏi."

"Chi đội 1 hoan nghênh cậu gia nhập cùng với chúng tôi."

Hết Tiền giải đấu - Chuẩn bị qua Dòng thế giới thứ nhất.

- ——oOo—

Chương 412

Buổi trưa, Lục Dịch Trạm ngồi trong căng tin cả tiếng đồng hồ với đôi má ửng hồng, trong đầu anh tất cả đều là dáng vẻ Phương Điểm cười khúc khích nhấp môi phả ra một ngụm khói thuốc, buổi chiều đến giờ đi phỏng vấn anh còn cố ý tút tát lại mình, vuốt tóc ngược ra sau để trông thật chỉnh chu chững chạc, sau đó ——

Người phỏng vấn không phải là Phương Điểm.

Lục Dịch Trạm nhìn người phỏng vấn to cao thô kệch trước mặt thì nhịn không được thất vọng rũ vai xuống, trong lòng th0 dài một hơi.

Người phỏng vấn tên là Đổng Thừa Long, một thành viên của 【 Quân đoàn Thẩm phán Thập tự chinh 】đảm nhận nhiệm vụ tấn công, vũ khí là một cặp búa sao băng Pegasus nặng 1 tấn rưỡi. Anh ta cao 2,21 mét, thân hình cực kỳ cường tráng, bắp tay cuồn cuộn cơ bắp, đôi mắt nhìn người khác lúc nào cũng trợn trừng dữ tợn, tóc tai bung xõa tung ra bốn phía giống hệt như một đóa hoa hướng dương nở rộ đón ánh nắng mặt trời.

Đám học viên tham gia khóa huấn luyện của Đổng Thừa Long bề ngoài thì cun cút cụp đuôi, nhưng sau lưng lại hay chụm đầu vào nhau xì xầm bàn tán, không biết người này có bị bệnh cường giáp hay không mà sao mắt lại lồi ra như vậy.

… Này cũng chênh lệch quá xa với Phương đội rồi…

Đổng Thừa Long liếc nhìn Lục Dịch Trạm khẽ gật đầu rồi ra hiệu cho anh tiến lên: "Năm nay tôi sẽ phụ trách người mới, tự giới thiệu mình đi."

Lục Dịch Trạm mang vẻ mặt ủ dột bước lên giới thiệu bản thân: "Xin chào, tôi tên là Lục Dịch Trạm, 18 tuổi, nguyện vọng chưa rõ, có thể linh hoạt chọn đội."

"Không có tinh thần gì cả!" Đổng Thừa Long thấy dáng vẻ ủ rũ bước vào của Lục Dịch Trạm thì phán một câu sau đó cúi đầu nhìn xuống hồ sơ của Lục Dịch Trạm, ánh mắt vi diệu thay đổi ngay lập tức.

Trong các khóa huấn luyện trước, thành tích của thực tập sinh tên Lục Dịch Trạm này rất tầm thường nhưng thỉnh thoảng lại lộ ra những điểm đặc biệt kỳ lạ.

Ví dụ nếu tiêu chuẩn của lớp b4n súng là 80 điểm thì điểm của Lục Dịch Trạm sẽ ở trung bình trong khoảng 80-85, hoặc tiêu chuẩn lớp ghi chép thông tin dị đoan là 85 điểm thì Lục Dịch Trạm sẽ đạt được trong khoảng 85 - 90 điểm.

Ngoại trừ khóa huấn luyện đối chiến dị đoan thực tế Lục Dịch Trạm có biên độ thành tích dao động khá lớn, còn lại tất cả các khóa huấn luyện khác điểm của anh chỉ dao động tr3n dưới 5.

Kết quả ổn định đến khó tin.

Thực tập sinh có thành tích chung cao nhất năm nay là Sầm Bất Minh, người đã đầu quân cho đội 2, tuy nhiên phong độ của cậu ta lại không ổn định lắm, thỉnh thoảng ít nhiều gì cũng sẽ có sai sót.

Đổng Thừa Long chống hai tay lên bàn, nghiêm túc nhìn Lục Dịch Trạm đối diện: "Tôi đã xem qua thành tích của cậu, hầu hết chỉ đạt tr3n trung bình không có gì ấn tượng, nhưng trong bài kiểm tra viết năm nay cậu lại dẫn đầu với số điểm tuyệt đối, cao hơn cả Sầm Bất Minh, người có thành tích chung cao nhất trước đây 2 điểm.

Lục Dịch Trạm gãi đầu cười ngây ngô: "May mắn thôi ạ huấn luyện viên."

"Tôi tưởng nếu may mắn thì kiểm tra chỉ đạt 98 điểm thôi chứ." Đổng Thừa Long trừng to mắt gõ tay lên bàn, vặn hỏi: "May mắn mà đạt điểm tuyệt đối như thế này à? Bớt khôn vặt xem nào Lục Dịch Trạm, tại sao bình thường lại cố tình giấu giếm năng lực thật sự của mình?"

"Chẳng lẽ ở Cục Xử lý Dị đoan này có thứ gì đó ép buộc cậu làm như vậy?"

"Không có, không có ạ!" Lục Dịch Trạm nhanh chóng lắc đầu xua tay phủ nhận.

Các đội trưởng trong Cục Xử lý Dị đoan rất giỏi, Lục Dịch Trạm cũng đoán trước được là họ sẽ phát hiện ra "mánh khóe nhỏ" của mình, bây giờ bị nói huỵch tẹt ra thế này thì cũng chẳng xấu hổ gì, anh nghĩ nghĩ một hồi rồi nghiêm túc trả lời:

“Nhưng Cục Xử lý Dị đoan cũng đâu yêu cầu tôi phải thật ưu tú, đúng không ạ?”

Đổng Thừa Long sửng sốt.

Lục Dịch Trạm mỉm cười: “Người ưu tú có rất nhiều, còn tôi chỉ có chút thông minh, tôi không có tham vọng, không có mục tiêu, tôi cũng không muốn cứu thế giới, thôi thì vẫn nên làm một người bình thường, nhường chỗ cho những người thật sự có lý tưởng lớn như Sầm Bất Minh đi vậy.”

Đổng Thừa Long nhìn chằm chằm Lục Dịch Trạm một hồi, sau đó nhấc con dấu lớn bên cạnh lên đóng dấu tr3n hồ sơ của Lục Dịch Trạm: “Phỏng vấn trượt.”

“Chi đội 1 không cần những người bình thường.”

Giọng điệu của Đổng Thừa Long đột nhiên trở nên tức giận, anh ta vỗ bàn đứng bật dậy, lực đạo từ tay truyền xuống khiến mặt đất rung chấn:

“Bất kỳ ai trong một đội, cho dù chỉ là phế vật, cũng phải có ý thức cứu vớt thế giới cho tôi!”

Lục Dịch Trạm bị động tác vỗ bàn giật hết cả mình, khóe mắt liếc nhìn con dấu lớn màu đỏ 【 Trượt 】 in tr3n hồ sơ của mình, trong lòng th0 dài một hơi nhưng vẫn chấp nhận đứng dậy, nhận lại hồ sơ của mình rồi cúi đầu cảm ơn Đổng Thừa Long.

“Cám ơn lời khuyên của huấn luyện viên, tôi sẽ chủ động tham gia hậu cần của đội 3.”

Đổng Thừa Long nhìn chằm chằm Lục Dịch Trạm: “Chỉ có thế giới không tồn tại Thần thì mới có người thường.”

“Tr3n thế giới có thể đảo lộn bất cứ lúc nào này, chỉ có dị đoan và người chống lại dị đoan, không tồn tại người bình thường.”

“Một ngày nào đó, cậu sẽ hối hận vì hành động của mình, Lục Dịch Trạm.”

Lục Dịch Trạm thản nhiên vẫy tay chào tạm biệt, trong lòng anh bình tĩnh nghĩ ——

——Vậy cứ đợi ngày đó đến rồi lại nói tiếp.

Nhưng ngày đó đến sớm hơn nhiều so với dự kiến của Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm chi đội 3 đang bù đầu bù cổ mở từng nhà kho để quét dọn các căn phòng chứa dị đoan, sau khi dọn xong một dị đoan dính đầy dịch nhầy, Lục Dịch Trạm phủi tay bước ra ngoài thì thấy có người chạy qua hành lang hoảng loạn hò hét với nhau:

“Khí hoa hồng Càn Diệp là cái gì vậy?!”

“Người của chi đội 2 chưa ai trở về!”

“Một binh đoàn của đội quân thẩm phán thập tự chinh cũng chưa quay lại, chẳng còn cách nào khác, phải đẩy đội 3 ra trận thôi!”

“Trời ơi, tôi còn chưa chuẩn bị gì hết, chúng ta sẽ không ch3t chứ…”

Nỗi sợ hãi len lỏi trong không khí truyền sang tất cả mọi người.

Trong tình huống nguy cấp đó, Lục Dịch Trạm làm công việc dọn dẹp vệ sinh nhà kho dị đoan nhanh chóng được điều đến một tiểu đội tạm thời ra chiến trường.

Đội ngũ có 53 người, trong đó có 7 người đến từ đội 3 bao gồm Lục Dịch Trạm, còn chỉ huy đội ——

——Là Đổng Thừa Long.

Người này ăn vận đồng phục của cục quản lý dị đoan, cơ bắp căng phồng cuồn cuộn khoanh tay trước nguc, lúc anh ta trừng mắt nhìn mọi người mang đến cảm giác bị áp bức rất lớn và cả ——

——cảm giác an toàn.

Lục Dịch Trạm nghe rõ ràng đội viên cùng đội 3 bên cạnh vuốt nguc th0 phào nhẹ nhõm: “Phù may thế, hóa ra Đổng

giáo quan của【 Quân đoàn Thẩm phán Thập tự chinh 】dẫn đội, vậy thì tốt rồi.”

Đổng Thừa Long trầm giọng ra lệnh: “Một nhóm của chi đội 2 gặp phải siêu dị đoan trong một nhà máy sản xuất nước hoa. Theo tin tức do đội Sầm Bất Minh gửi về trước khi mất liên lạc thì dị đoan là loại dị đoan khuếch tán khí có tính gây nghiện và khả năng gây ô nhiễm tinh thần, vào thời điểm bọn họ phát hiện ra nó thì dị đoan nước hoa đã lan truyền tr3n diện rộng khắp thành phố.”

“Đội viên Sầm Bất Minh mạo hiểm sinh mệnh để điều tra và phát hiện ra điểm yếu của dị đoan có thể liên quan đến thứ được chôn dưới cánh đồng hoa hồng trước nhà máy sản xuất nước hoa, tin tức truyền đến đây thì chúng ta hoàn toàn bị mất liên lạc với bọn họ.”

Đổng Thừa Long trợn to mắt: “Nhiệm vụ lần này của chúng ta có ba điểm ——”

“Đầu tiên, thu dụng dị đoan khí hoa hồng Càn Diệp.”

“Thứ hai, mang tất cả thành viên của chi đội 2 về.”

“Điểm cuối cùng cũng là điểm quan trọng nhất —— ” Đổng Thừa Long lạnh giọng rống to lên, “Bất kể chuyện gì xảy ra tất cả mọi người phải sống sót cho tôi, có nghe không!”

Mọi người dõng dạc trả lời: “Nghe rõ, huấn luyện viên!”

Đổng Thừa Long rống to hơn nữa: “Không có tinh thần gì cả! Lớn hơn nữa! Có nghe không!”

Mọi người hít sâu một hơi, gào rống nói: “Nghe rõ ——!!”

Lúc đến bên ngoài nhà máy sản xuất nước hoa thì trời đã tối.

Nhà máy sản xuất nước hoa bị bao phủ trong một làn khói màu hoa hồng, mọi người đều đeo mặt nạ th0 và mang theo hơn hai bình dưỡng khí, bọn họ thận trọng ẩn nấp trong cánh đồng hoa vì sợ đánh động đám người trong nhà máy nước hoa và cũng sợ hít phải mùi hương nước hoa quỷ dị của nó.

Người chuyển đến từ đội 3 như Lục Dịch Trạm được phân công phụ trách nhiệm vụ tương đối dễ dàng, họ không cần đến cánh đồng hoa để đào dị đoan mà đến nhà máy sản xuất nước hoa để tìm nhóm người đội 2 mất tích.

Đây vốn là một nhiệm vụ rất đơn giản, nhưng dưới sự truy lùng gắt gao và những manh mối tìm thấy của Lục Dịch Trạm, tung tích của nhóm người chi đội 2 ngày càng trở nên kỳ lạ —— anh phát hiện ra khả năng cao là bọn họ đã bị bắt vào trong nhà máy sản xuất nước hoa.

Liên hệ đến manh mối “giấy thử mùi” mà Lục Dịch Trạm đã điều tra được trước đó, anh bắt đầu có một linh cảm không lành.

Có khi nào những đội viên đó bị bắt vào nhà máy để làm… những thứ gọi là giấy thử mùi gì đó?

Lục Dịch Trạm bình tĩnh dừng cuộc tìm kiếm, dùng điện thoại liên lạc với Đổng Thừa Long đang thu dụng dị đoan: ” Đổng đội, chúng tôi hiện đang ở lối vào bên ngoài nhà máy sản xuất nước hoa, chúng tôi nghi ngờ người đội 2 đã bị đám người trong nhà máy giam ở tầng ngầm, có cần tiếp tục khám xét không?”

Một giọng nói nghiêm khắc vang lên ngay lập tức: “Ngưng tìm kiếm, đợi tôi đến.”

Giọng nói của Đổng Thừa Long còn chưa dứt thì từ cửa ra vào truyền đến tiếng giày da không nhanh không chậm, thanh âm mang theo ý cười của một người đàn ông vang: “Đã muộn thế này rồi mà vẫn tự tiện vào nhà máy của người khác làm khách hình như không tốt lắm đâu nhỉ?”

Lục Dịch Trạm cảnh giác lùi lại nửa bước, anh nhìn thấy một con quái v4t toàn thân uốn éo mọc đầy tứ chi và đầu đang chảy d1ch nhờn đứng ngay lối vào tối tăm, nó dùng xúc tu kính cẩn cầm một ngọn đèn dầu soi đường cho người đàn ông bên cạnh.

Con quái vật cầm đèn mặc đồng phục nhà máy, trước nguc có một tấm thẻ ghi 【Giám đốc đầu tiên của Nhà máy nước hoa hoa hồng】.

Khuôn mặt người đàn ông từ từ hiện ra trong ánh sáng, mái tóc dài được cột lỏng thành đuôi ngựa buông thõng xuống bên hông, gã ta mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, tr3n tay cầm một chiếc roi xương dài màu đen, đôi mắt đen nhánh mỉm cười khẽ cong lên, trong đó như phản chiếu ánh sáng vàng mờ của ngọn đèn dầu.

Lục Dịch Trạm thận trọng lùi lại, đồng thời chuyển hướng sự chú ý của người đó: “Ông cũng đâu phải người ở đây đúng không? Không phải ông cũng đến làm khách giống chúng tôi sao?”

Người đàn ông cười: “Ta? Ta không tự tiện đến, ta là khách của giám đốc nhà máy.”

Quái vật giám đốc nhà máy kia xoa xoa hai cái xúc tu trước nguc, 7, 8 cái miệng tr3n khuôn mặt cười khằng khặc đắc ý: “Đúng vậy, Bạch Lục tiên sinh là khách quý của tôi.”

“Nếu tôi không vô tình nhặt được đồ vật Bạch Lục tiên sinh đánh rơi ở cảng và trồng vào ruộng hoa hồng, thì cánh đồng hoa của tôi đã không trồng được những bông hồng đẹp như vậy, cũng không thể sản xuất được thứ nước hoa tuyệt vời đến thế.”

Khuôn mặt con quái vật chảy ra nước nhờn nhỏ giọt tí tách xuống đất, tiếng cười khằng khặc càng ngày càng quái dị: “Bạch Lục tiên sinh giúp tôi nhiều như vậy, đương nhiên là tôi phải mời ngài đến đây để tạ ơn thật chu đáo rồi.”

“Cá nhân ta không thích vụ giao dịch này cho lắm.” Bạch Lục cười, nụ cười ẩn hiện trong ánh sáng mờ ảo, “Nhưng thế giới quả thực có chút nhàm chán.”

“Dùng phương thức này để kết thúc cũng không tệ.”

Bạch Lục nói, rũ mắt xuống, khẽ vẫy ngón tay trong không khí.

Vô số gai và dây leo hoa hồng bật ra khỏi mặt đất theo động tác vẫy tay nhẹ nhàng của gã, đồng tử Lục Dịch Trạm co rút lại, anh lập tức quay lại hét lớn nhắc nhở, "Bảo vệ bình dưỡng khí và mặt nạ!"

Nhưng đã quá muộn rồi.

Ngoại trừ Lục Dịch Trạm nhanh tay lẹ mắt kịp bảo vệ bình oxy tr3n lưng, bình dưỡng khí của những người khác đều bị bụi gai hoa hồng quấn quanh rồi co bóp lại thành từng vòng, bình khí và mặt nạ bị đâm thủng bắt đầu xẹp xuống xì hơi phát ra âm thanh rò rỉ chói tai, làn khói màu hoa hồng ngay lập tức ùa ngược vào trong mặt nạ bảo hộ.

Chỉ trong chớp mắt, ngoại trừ Lục Dịch Trạm, con ngươi của 6 người còn lại đều hiện lên hoa hồng, ánh mắt lạc thần quỳ xuống tr3n mặt đất.

Lục Dịch Trạm nhanh chóng nhảy lùi ra sau để tránh đám gai không ngừng nhô lên khỏi mặt đất, c4n răng th0 hổn hển nhìn khuôn mặt Bạch Lục mờ ảo thấp thoáng dưới ánh đèn, sau đó lấy máy liên lạc ra: "Đồng đội! Bên này xuất hiện người lạ! Nhiệm vụ cứu đội viên chi đội 2 của tiểu đội chi đội 3 thất bại ——— "

Lời còn chưa dứt, một cây chùy lớn lướt qua anh nhắm thẳng vào Bạch Lục đang đứng ở cửa ra vào với khí thế như sấm sét, giọng nam giận dữ khiển trách vang lên: "Không có tinh thần gì cả ——!"

“—— Chỉ huy còn chưa tới thì không được tự tiện từ bỏ nhiệm vụ!”

Bạch Lục khéo léo tránh đòn, cây chùy còn lực đập thẳng vào đầu quái vật giám đốc nhà máy khiến nó biến thành một đống thịt vụn vặn vẹo trong tiếng la hét thảm thiết.

Đổng Thừa Long đứng tấn che chắn trước mặt Lục Dịch Trạm, sau đó anh ta ném Sầm Bất Minh đã hôn mê bất tỉnh dưới cánh tay trái của mình đến bên cạnh Lục Dịch Trạm, rồi kéo chùy về, đứng thẳng lưng nhìn Bạch Lục ở cửa ra vào, tức giận hét lên: “Bạch Lục——!!”

Bạch Lục lễ phép cười: ” Đổng đội trưởng, đã lâu không gặp, ngài vẫn còn rất sung sức.”

Đổng Thừa Long không buồn trả lời, chuẩn bị quăng cặp chùy tấn công một lần nữa thì Bạch Lục đột nhiên đưa tay về phía bên trái, dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu rơi tr3n mặt đất lộ rõ một trái tim đang đập thình thịch tr3n găng tay của gã.

Gã mỉm cười nhìn Đổng Thừa Long: “Đổng đội, đây là dị đoan trung tâm của nước hoa hồng mà anh đang tìm kiếm, nếu bây giờ anh tấn công thì trái tim này sẽ tan nát cùng với ta.”

“—— Sau đó, cả thế giới sẽ bị ô nhiễm bởi mùi hương hoa hồng nồng đậm chảy trong trái tim này.”

Đổng Thừa Long dừng lại, anh đặt chùy xuống, trừng mắt nhìn Bạch Lục: “Lần này ngươi định chơi trò gì?”

Bạch Lục mỉm cười: ” Đổng đội hiểu rất rõ phong cách của ta.”

“Anh có hai lựa chọn, thứ nhất, anh ăn trái tim này, để cho tất cả bụi gai hoa hồng đâm vào cơ thể, dùng chính cơ thể mình làm vật chứa thu dụng dị đoan.”

“Lựa chọn thứ hai ——” Bạch Lục nhìn Lục Dịch Trạm đang đứng bên cạnh, gã mỉm cười, “Để đội viên nhỏ bên cạnh anh nuốt vào cũng được.”

“Ý kiến cá nhân của ta là hãy để đội viên nhỏ đó nuốt đi, bởi vì anh chính là chủ công trong【 Quân đoàn Thẩm phán Thập tự chinh 】, có giá trị hơn nhiều so với cậu ta, nếu ch3t đi trở thành vật chứa như thế này ——”

Bạch Lục lắc đầu như tiếc nuối cho Đổng Thừa Long: “—— đội trưởng Phương Điểm của anh đang vật lộn với một dị đoan khác của phe ta sau này đối kháng với ta sẽ rất khó khăn vì cô ta đã mất đi chủ công.”

“Ta tin đội viên nhỏ kia của anh cũng nghĩ như vậy.” Bạch Lục cười nhìn Lục Dịch Trạm đang cúi đầu không nói gì, “Để cho đội viên bình thường này ch3t ở đây có lẽ sẽ giúp cậu ta đóng góp lợi ích lớn nhất cho các anh sử dụng.”

Lục Dịch Trạm nắm chặt tay, dưỡng khí phía sau gần như cạn kiệt, nếu anh và Đổng Thừa Long còn tiếp tục nhì nhằng thì cả

hai sẽ bị ch3t tại đây.

Tên Bạch Lục này nói rất đúng, một đội viên bình thường như anh có thể ch3t theo cách này sẽ là đóng góp quý giá nhất cho cục quản lý dị đoan.

Một chủ công của 【 Chính Quân đoàn Thẩm phán Thập tự chinh 】 và một người quét dọn vệ sinh của chi đội 3, thằng ngốc cũng biết cách lựa chọn.

Lục Dịch Trạm chậm rãi đứng lên liền bị Đổng Thừa Long ấn mạnh trở về.

Ánh mắt tinh nhanh của Đổng Thừa Long nhìn sang Bạch Lục, anh cầm chùy chạy tới nắm lấy trái tim trong tay Bạch Lục, ngẩng đầu nuốt xuống, vừa quăng chùy tới vừa khàn giọng nói: “Tôi chọn xong rồi!!! ”

Bạch Lục bật cười: “Thật là… một lựa chọn bất ngờ.”

Bóng dáng và giọng nói của gã nháy mắt tan biến thành làn khói hồng ngay khi cặp chùy vừa lao tới.

Vô số gai nhọn cuồn cuộn dưới mặt đất khoan lên quấn lấy mắt cá chân của Đổng Thừa Long, giữ chặt không cho anh di chuyển, trong mắt Đổng Thừa Long hiện lên một đóa hoa hồng nở rộ, bụi gai cao vút chui lên cao rồi nhắm những đầu gai nhọn hoắc của mình vào Đổng Thừa Long tr3n mặt đất, sau đó rơi xuống tàn nhẫn như thể hàng vạn mũi tên đang b4n vào anh.

Con ngươi của Lục Dịch Trạm co rút lại thành một chấm nhỏ, khuôn mặt b4n đầy máu của Đổng Thừa Long, bình dưỡng khí gần như sắp cạn theo nhịp th0 gấp gáp.

Đổng Thừa Long bị bụi gai vạn tiễn xuyên tâm đóng đinh tr3n mặt đất, anh ta th0 thoi thóp hấp hối vươn bàn tay to rộng vững chãi gỡ lấy bình dưỡng khí của mình rồi c4m vào mặt nạ bảo hộ của Lục Dịch Trạm.

“Tại sao…” Lục Dịch Trạm thất thần hỏi, “Tôi chỉ là… một người bình thường vô giá trị…… phế vật.”

Đổng Thừa Long ngước khuôn mặt bê bết máu lên, đôi mắt vốn lúc nào cũng tức giận trở nên mất tiêu điểm, anh ta nói từng chữ:

“… Giá trị tồn tại duy nhất của chúng ta, chính là để cho các cậu có một ngày nào đó, được quyền tự do lựa chọn trở thành những người bình thường.”

“Bây giờ ——”

Đổng Thừa Long dùng chút sức lực cuối cùng rống lên: “—— Hãy chạy trốn như một người bình thường dưới sự bảo vệ của tôi, Lục Dịch Trạm!!”

“Dùng hết sức bình sinh mà chạy đi!!”

- ——oOo—

Chương 413

Trước đây Lục Dịch Trạm chưa bao giờ chạy nhanh như vậy, anh phì phò hít th0 hổn hển bình dưỡng khí Đổng Thừa Long đã nhường lại cho mình, tr3n lưng cõng theo Sầm Bất Minh đã hôn mê bất tỉnh.

Cứ như vậy, đầu óc anh trống rỗng, chạy loạn xạ tr3n cánh đồng hoa đầy khói màu hoa hồng ngập tràn mỹ lệ.

Cho đến khi nhìn thấy thanh trọng kiếm kia một lần nữa.

Đầu gối Lục Dịch Trạm mềm nhũn ra, suýt chút nữa là loạng choạng muốn quỳ xuống trước mặt Phương Điểm nhưng may là được cô dùng một tay đỡ lấy.

Anh th0 hổn hển, giờ phút này nước mắt mới vô thức trào ra, không nói được lời nào.

Bên tai anh nghe rõ mệnh lệnh của Phương Điểm: "Đội viên Lục Dịch Trạm của chi đội 3 đã giải cứu thành công đội viên chi đội 2 dưới sự chỉ huy của Đổng Thừa Long, thành viên của 【Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh】!"

"Tiếp theo ——" Ánh mắt mệt mỏi nhưng đầy kiên nghị của Phương Điểm nhìn về phía nhà máy hoa hồng, cô rút thanh trọng kiếm ra hung hăng c4m tr3n mặt đất, quay đầu truyền

đạt với một thành viên khác của đội quân thẩm phán phía sau mình, “Nhận nhiệm vụ!”

“【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】 dọn dẹp chiến trường!”

Lục Dịch Trạm đã quên làm thế nào anh trở lại được Cục Xử lý Dị đoan, dường như anh đã hôn mê nhưng dường như cũng không phải, anh nhớ rõ mọi chuyện xảy ra sau đó nhưng thân thể cứng ngắc cứ như một cái x4c đã bị đoạt mất linh hồn không thể động đậy.

Có người đỡ lấy Sầm Bất Minh sau lưng anh rồi đưa cả hai người lên cáng, Lục Dịch Trạm chỉ nằm tr3n giường bệnh nửa ngày liền cố ép mình đứng dậy trở lại tổng cục.

Toàn bộ văn phòng xử lý dị đoan đang hỗn loạn, khắp nơi đều có đội viên héo khô đau đớn được khuân trở về với hoa hồng phản chiếu trong đồng tử.

Lục Dịch Trạm chống tường cứ bước từng bước lại cảm thấy choáng váng như thể dẫm phải một cánh hoa đã khô héo từ trong máu thịt của mình, bên tai anh đầy những tiếng la hét thảm thiết và gào khóc đau đớn giống như luyện ngục tr3n trần gian.

Giống như ngày tận thế sắp đến.

Và Phương Điểm là người ngăn cản ngày tận thế sắp đến đó.

Cô như một cây Định Hải Thần Châm, sau khi quay về thì mọi người cũng bình tĩnh trở lại, Phương Điểm đứng ở giữa tầm mắt của mọi người, khuôn mặt bê bết máu, ngẩng đầu lên nói: "Chúng ta đã xử lý xong nhà máy hoa hồng, cũng đã tìm ra được biện pháp để thu dụng khí hoa hồng Càn Diệp."

"Tôi cần một vài đội viên có tố chất tâm lý cao khó bị dị đoan ảnh hưởng để nhanh chóng chọn thuốc giải trừ khí hoa hồng Càn Diệp."

Hơn mười mấy đội viên giơ tay đăng ký, Lục Dịch Trạm là người đầu tiên giơ tay.

Lục Dịch Trạm cúi mặt theo sau Phương Điểm, mấy lần muốn mở miệng rồi cuối cùng vẫn hỏi câu hỏi mà anh luôn muốn biết: " Phương đội, Đổng đội… đã trở về chưa?"

Tay cầm trọng kiếm của Phương Điểm đột nhiên siết chặt, cô cúi đầu, tóc xõa tr3n trán nên không nhìn rõ vẻ mặt: "Trở lại rồi."

Ngay sau đó Lục Dịch Trạm liền biết Đổng Thừa Long quay lại bằng cách nào.

Vẻ mặt Lục Dịch Trạm ch3t lặng nhìn chằm chằm thi thể của Đổng Thừa Long há to miệng trong căn phòng dị đoan mà anh vừa mới quét dọn, đôi mắt luôn mở trừng trừng đã chuyển sang màu xám, hàng ngàn bụi gai lởm chởm đâm toạc trái tim xuyên thủng ra ngoài.

” Dị đoan 6071 - khí hoa hồng Càn Diệp, vật thu dụng: thi thể của Đổng Thừa Long, thành viên của 【Quân đoàn Thẩm phán Thập tự】.”

Phương Điểm dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tiếp theo là nhược điểm và phương pháp giảm nhẹ, nhược điểm của nó là trái tim, còn phương pháp giảm nhẹ là cho đồng đội bị ô nhiễm khí hoa hồng Càn Diệp nuốt gai hoa hồng mọc từ x4c của Đổng Thừa Long.”

“Có 112 thành viên của Cục Xử lý Dị đoan bị ô nhiễm nước hoa hồng, mọi người hãy mổ x4c của đội trưởng Đổng Thừa Long rồi tước gai ra khỏi cơ thể và gửi đến bệnh viện để các đội viên bị ô nhiễm nuốt vào.”

Phương Điểm nói tới đây thì dừng lại lần nữa: “Đừng nói cho các đội viên đó biết đám gai này đến từ đâu, chờ giải quyết xong xuôi tôi sẽ niêm phong hồ sơ nước hoa hoa hồng vào bậc cơ mật.”

“Bây giờ mọi người nhanh chóng làm việc của mình đi.”

Phương Điểm nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Lục Dịch Trạm cúi đầu, tay nắm chặt mặt nạ dưỡng khí trong túi đồng phục đến mức gần như biến dạng, đó là mặt nạ dưỡng khí mà Đổng Thừa Long đã ấn lên mặt anh trước khi anh chạy trốn.

“Phương đội.” Anh đột nhiên khàn giọng hỏi, “Nếu được lựa chọn giữa tôi và Đổng đội để sống sót, cô sẽ chọn ai?”

Bóng lưng đang rời đi của Phương Điểm dừng lại: “Tôi không có quyền đưa ra lựa chọn này cho cậu.”

“Nhưng mà.” Cô nói, “Không phải Đại Long đã đưa ra lựa chọn sao?”

“Đừng nghi ngờ sự lựa chọn của anh ấy trước thi thể của anh ấy, cẩn thận chờ đến khi anh ấy sống dậy sẽ tức điên lên mắng cậu đấy, nếu anh ấy cảm thấy ch3t vì cậu là đáng giá ——”

“—— thì đúng là cậu đáng giá.”

Lục Dịch Trạm nghiến răng kìm lại giọt nước mắt sắp rơi, ngước đôi mắt đỏ hoe lên, anh là người đầu tiên trong đám đội viên đang đứng cứng ngắc cầm dao lên cắt x4c của Đổng Thừa Long, nhổ hết đám gai vặn vẹo từ cơ thể anh ta ra.

“Mau tới cắt đi!” Lục Dịch Trạm quay đầu gào lên với những đội viên còn đang đờ người, “Không có tinh thần gì cả!

Ba ngày sau, vấn đề nhà máy hoa hồng đã lắng xuống.

Lục Dịch Trạm đứng ở góc tường do dự hồi lâu, đến khi nhìn thấy Phương Điểm ăn tối xong đi ngang qua, anh mới thu hết can đảm bước lên, cầm tập hồ sơ của mình đưa cho cô:
“Phương đội, tôi muốn gia nhập đội 1!”

Phương Điểm nhướng mày ngạc nhiên: “Nhưng mùa tuyển sinh năm nay đã qua rồi.”

“Tôi không đi theo con đường tuyển sinh.” Lục Dịch Trạm chậm rãi đứng thẳng người lên, “Tôi muốn trực tiếp xin gia nhập 【 Quân đoàn Thẩm phán Thập tự】 để thay thế vị trí còn thiếu của Đồng đội.”

“Hiếm thấy thật đấy, mấy năm trước 【 Quân đoàn Thẩm phán Thập tự】chẳng nhận được đơn báo cáo ứng tuyển nào, thế mà năm nay lại nhận được hai cái.” Phương Điểm vẫy vẫy một tập hồ sơ khác tr3n tay cười, “Hơn nữa đều là những người xuất sắc.”

Lục Dịch Trạm ngẩn ra.

Phương Điểm nói: “Ngoài cậu ra thì Sầm Bất Minh của đội 2 cũng nộp đơn đăng ký, cho dù muốn nhận người thì năm nay chúng tôi cũng chỉ nhận nhiều nhất là một người thôi, hai cậu có muốn thảo luận với nhau trước không?”

Vì vậy, Lục Dịch Trạm đành phải đến phòng bệnh Sầm Bất Minh.

Chưa kịp bước vào phòng bệnh Sầm Bất Minh, Lục Dịch Trạm nghe thấy tiếng đối thoại từ bên trong truyền đến, đầu tiên là một giọng nam thanh niên khàn khàn: “… Tôi là người duy nhất trở về từ đội 2 sao?”

——Đây là giọng của Sầm Bất Minh.

Một giọng nói trưởng thành hơn, hẳn là người của đội 2, im lặng một lúc rồi mới trả lời: "… những người kia bị dùng làm giấy thử mùi không ai trụ được, chúng tôi chưa kịp đến thì họ đã dị đoan hóa thành quái vật, bị 【Quân đoàn Thẩm phán Thập tự】gi3t ch3t rồi."

Sau một hồi im lặng đến nghẹt th0, người bên kia dường như vỗ nhẹ lên bờ vai của Sầm Bất Minh: "Giữ tinh thần nhé." Sau đó anh ta đẩy cửa bước ra ngoài.

Lục Dịch Trạm đợi người này đi ra, vừa định đi vào liền nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết đau đến thấu tim kèm theo âm thanh ầm ầm từ trong phòng truyền ra, giống như có người vừa nện tay vào thành giường để ph4t tiết cảm xúc vừa gào khóc nghẹn ngào, sau một hồi trút hết cảm xúc thì tiếng gào ầm ĩ này lại biến thành tiếng khóc nức nở rất nhỏ.

Lục Dịch Trạm chờ bên ngoài vừa định gõ cửa: "…"

Anh có thể hiểu rất rõ quá trình thay đổi cảm xúc này, dù sao thì mấy ngày trước đây anh cũng vừa mới trải qua, âm thanh khóc lóc của anh còn ồn ào hơn cả bạn học Sầm Bất Minh.

Nhưng đứng chờ đến mãi 20 phút sau mà âm thanh bên trong vẫn chưa dừng lại, Lục Dịch Trạm bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem hôm nay có phải là thời điểm thích hợp để mình đến hay không, kết quả là vừa quay người rời đi, anh đã vô tình giẫm phải một miếng gạch men sứ phát ra một tiếng lách cách giòn tan, liền nghe thấy Sầm Bất Minh lên tiếng cảnh giác, "Ai đang ở ngoài cửa?"

Lục Dịch Trạm: “…”

Lục Dịch Trạm giả vờ như mình vừa mới đến đẩy cửa phòng Sầm Bất Minh ra: “Xin chào bạn học Sầm Bất Minh, tôi là người đang cạnh tranh ứng tuyển với cậu cho vị trí 【Quân đoàn Thẩm phán Thập tự】, tôi là Lục Dịch Trạm đội 3.”

Lục Dịch Trạm thân thiện vươn tay về phía Sầm Bất Minh.

Sầm Bất Minh lạnh lùng quét mắt qua nhưng cũng không bắt tay Lục Dịch Trạm: “Anh là người hơn tôi 2 điểm trong bài kiểm tra viết.”

Lục Dịch Trạm tinh tường phát hiện ra hình như đối phương đang tức giận, cảm thấy chuyến viếng thăm của mình có lẽ không hợp thời điểm cho lắm, vì vậy trong lòng th0 dài, đáp: “Đúng vậy, chỉ là trùng hợp thôi.”

“Đúng là rất trùng hợp.” Sầm Bất Minh liếc mắt, giọng điệu lạnh lùng, “Trùng hợp vượt qua tôi trong bài kiểm tra viết lần này, lại trùng hợp đạt điểm tuyệt đối, vậy thường ngày nếu không trùng hợp thì chắc anh thi chỉ được 70, 80 điểm ——”

Lục Dịch Trạm nghiêm túc trả lời Sầm Bất Minh: “Đó chỉ là trùng hợp, còn nếu không phải trùng hợp thì tôi chắc chắn có thể vượt qua cậu mỗi kỳ thi.”

Sầm Bất Minh: “…”

Thấy Sầm Bất Minh khóc đỏ cả mắt giờ lại bị mình đâm vào nỗi đau tức đến phát khóc, Lục Dịch Trạm gãi đầu chân thành an ủi: "Này, không phải tôi muốn tỏ vẻ hơn thua gì đâu, tôi chỉ nghĩ là câu hỏi đơn giản như vậy thì cậu cũng có thể đạt điểm tối đa mà."

"Tôi thấy lúc nào cậu cũng đạt điểm tuyệt đối, sao lần này chỉ có 98 vậy?" Lục Dịch Trạm thực sự khó hiểu.

Sầm Bất Minh trùng hợp bị mắc hai lỗi trong bài kiểm tra viết lần này tức giận đến mức tròng mắt bắt đầu đỏ lên, cậu ta lạnh lùng thu lại ánh mắt: "Cút đi."

Lục Dịch Trạm cũng cảm thấy hôm nay có lẽ không thích hợp để nói nhiều chuyện, vì vậy anh bảo Sầm Bất Minh hãy nghỉ ngơi thật tốt rồi quay người chuẩn bị rời đi.

"Chờ đã." Sầm Bất Minh đột nhiên gọi Lục Dịch Trạm, giọng nói của cậu ta đột nhiên trầm xuống, "Vừa rồi người của đội 2 bảo với tôi, anh là người đầu tiên chạy ra khỏi nhà máy bỏ lại Đổng đội ở phía sau."

"Đổng đội cứu tôi, có điều tôi là một tên phế vật vô năng, lúc đó hôn mê cũng không giúp gì được cho anh ấy, còn anh, rõ ràng anh có năng lực, tại sao lúc đó lại chạy trốn?"

Sầm Bất Minh nhìn chằm chằm Lục Dịch Trạm với đôi mắt đỏ hoe, cậu nắm chặt tay: "Nếu anh ở lại, có lẽ anh sẽ cứu được thêm một người nữa của đội 2."

“Đổng đội sẽ không phải mất nhiều thời gian bảo vệ tôi mà ch3t ở nơi như vậy!”

Lục Dịch Trạm mở miệng muốn nói gì đó, anh nhận ra Sầm Bất Minh tưởng rằng Đổng đội đã cứu mình cho nên muốn gia nhập 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】.

Nhưng nhìn Sầm Bất Minh c4n chặt răng mặt đầy nước mắt, cực kỳ không cam lòng chán ghét sự kém cỏi của mình đến mức muốn tự sát, Lục Dịch Trạm cuối cùng vẫn nuốt xuống câu giải thích ——【lúc ấy tôi cõng cậu nên không cứu được người khác 】.

“Bởi vì tôi chỉ là một tên phế vật bình thường.” Lục Dịch Trạm gãi đầu cười nói, “Khá tham sống sợ ch3t nên bỏ chạy ấy mà.”

Sầm Bất Minh hai mắt đỏ hoe, lạnh giọng hét lên: “Đồ hèn nhát! Tên đào binh! Cút ra ngoài cho tôi!”

Lục Dịch Trạm nhanh tay lẹ mắt đóng cửa phòng vừa kịp lúc chặn lại chiếc cốc nước Sầm Bất Minh quăng vỡ vào mình, vỗ vỗ nguc sợ hãi, sau đó rời đi.

Mãi rất lâu sau đó Sầm Bất Minh mới hỏi Lục Dịch Trạm: Sư huynh, sao lúc đó anh không nói cho tôi biết là anh đã cõng tôi ra ngoài, Lục Dịch Trạm nghĩ nghĩ một hồi rồi chỉ cười mà không trả lời Sầm Bất Minh, bảo rằng mình cũng không nhớ nữa.

Nhưng lúc đó đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng khóc đau lòng của Sầm Bất Minh, Lục Dịch Trạm chỉ nghĩ ——

——Nhìn bộ dạng của cậu tôi cứ cảm thấy, nếu cậu còn hận thêm chính bản thân mình thì chắc là không chịu được nữa.

Vậy thì không bằng cứ hận tôi đi.

- ——oOo—

Chương 414

Lục Dịch Trạm đang chờ Sầm Bất Minh hạ nhiệt rồi mới bình tĩnh nói chuyện với đối phương, thì anh lại nghe nói Sầm Bất Minh đã nộp đơn xin Phương Điểm mở trận quyết đấu tay đôi 【 phán quyết công bằng 】.

【 phán quyết công bằng 】là một phương thức dùng để quyết định trong nội bộ cục xử lý dị đoan, khi có hai hoặc nhiều người cạnh tranh cho một vị trí hoặc nhiệm vụ thì 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】sẽ đưa ra đề thi và chọn 10 đội viên ngẫu nhiên trong cục xử lý dị đoan làm 【 ban giám khảo 】để quan sát quá trình giải đề, tránh cho hai bên gian lận và đánh giá kết quả cuối cùng của cuộc thi.

Ai giải quyết vấn đề trước sẽ nhận được nhiệm vụ hoặc vị trí.

Các thành viên của 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】khóa trước đều được lựa chọn theo cách này thế nên Phương Điểm liền nhanh chóng chấp thuận.

Không lâu sau đó, Lục Dịch Trạm đã nhận được đề thi của mình.

【 Chúng tôi sẽ chọn ngẫu nhiên và đưa vào sân thi đấu một dị đoan có mức độ nguy hiểm đỏ hiện đang được Cục xử lý dị đoan thu dụng, tất cả những gì các bạn phải làm là tự mình thu dụng nó trong vòng nửa giờ, ai hoàn thành thu dụng trước sẽ nhận được vị trí trong Quân đoàn thẩm phán. 】

【Trong quá trình thu dụng tất nhiên sẽ xảy ra những nguy hiểm nhất định, nhưng các bạn hãy yên tâm, các thành viên giám sát cuộc thi của đội quân thẩm phán sẽ luôn có mặt kịp thời nếu bạn cần giúp đỡ trong trường hợp khẩn cấp, đồng thời người xin giúp đỡ sẽ bị hủy quyền tham gia. 】

Lục Dịch Trạm nhận được đề bài thì ánh mắt trầm xuống —— Hoa hồng Càn Diệp cũng là dị đoan có mức độ nguy hiểm đỏ.

Đề thi yêu cầu rất rõ ràng, mục đích để kiểm tra kiến thức thông thạo của họ với nhược điểm của dị đoan, khả năng thích ứng tại chỗ, và có lẽ… còn có tố chất tâm lý nhất định nữa.

Sầm Bất Minh nhận được đề bài thì không chút do dự gửi thư đồng ý.

Ngày hôm sau, Lục Dịch Trạm cũng nộp theo.

Vào ngày thứ ba, cuộc thi chính thức bắt đầu, thành viên Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh phụ trách nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho cuộc thi là một cô gái tên là Dụ Phù, công việc chính là xử lý các tai nạn y tế ngoài ý muốn và chữa bệnh trong đội, dùng dao phẫu thuật cực kỳ chuyên nghiệp. Cô có vẻ ngoài rất dịu dàng và ngọt ngào với mái tóc dài suôn mượt xinh đẹp, lúc nào cũng mặc áo blouse trắng, thỉnh thoảng lại mặc đồng phục y tá.

Dáng người cô đẹp đến nỗi Lục Dịch Trạm vốn chẳng quan tâm gì đến chuyện này cũng biết (vì anh nghe thấy bạn cùng phòng nằm mơ gọi tên cô). Dụ Phù chính là hoa khôi của cục quản lý dị đoan, là người tình trong mộng của biết bao nhiêu

người trong cục, nếu bảo người yêu thầm cô đứng xếp hàng điểm danh thì phải xếp đến hai vòng dài đằng đẵng quanh cục cũng chưa hết, nhưng trước mắt thì vẫn chưa ai dám ra mặt theo đuổi cô.

Tuy rằng lúc nào Dụ Phù cũng nhìn mọi người với ánh mắt hiền hậu nhân từ và lời đầu tiên nói ra bao giờ cũng là: Sao lại bị thương thế này, để tôi xem cho anh nhé.

Nhưng các đội viên "được" cô đối xử như vậy thường vừa tim hồng bay phấp phới vừa run lẩy bẩy xua tay từ chối bảo: bác sĩ Dụ ơi, không cần đâu.

Lúc đó Dụ Phù sẽ ôm mặt nở nụ cười dịu dàng: tôi là bác sĩ thì phải chữa trị cho các anh chứ, sau đó túm lấy đội viên đang kêu gào thảm thiết bám víu sàn nhà vào trong điều trị.

Sau quá trình điều trị đầy sóng gió, đội viên đúng là đã lành thương tổn nhưng đều phải th0 thoi thóp bò ra khỏi phòng trị liệu của Dụ Phù, Dụ Phù cười tủm tỉm hòa nhã cởi chiếc khẩu trang dính đầy máu và đồ giải phẫu ra, vẫy tay chào nhiệt tình nói: lần sau lại đến nha ~

Dụ Phù có một thói quen quái đản, lúc cô ấy giải phẫu điều trị cho người khác sẽ không dùng thuốc tê.

Có một vị đội trưởng họ Phương không muốn nêu tên đã từng hỏi Dụ Phù tại sao cô ấy không thích sử dụng thuốc tê, mỗi lần điều trị làm cô đau muốn ch3t, Dụ Phù cười nhẹ nhìn Phương đội trưởng kia bảo, nếu dễ dàng như thế thì mọi người sẽ không nhớ kỹ cách tránh né thương tổn.

Chỉ có nỗi đau, chỉ có nỗi đau sâu thẳm, mới khiến người ta nhớ lần sau đừng phạm phải sai lầm như vậy.

Đau đớn không ch3t người, nhưng sai lầm thì có.

Người đến thả dị đoan vào ngày thi đấu là Phương Điểm, địa điểm thả là căn cứ thực hành hiện trường của Cục xử lý dị đoan.

Lúc Lục Dịch Trạm còn là thực tập sinh, anh cũng thường đến đây để thực hành đối phó với nhiều loại dị đoan khác nhau được các huấn luyện viên thả ra để huấn luyện họ.

Vào thời điểm đó, mức độ nguy hiểm của những dị đoan được giải thoát tương đối thấp, cao nhất là màu da cam, người hướng dẫn họ lúc đó là Đổng Thừa Long.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã thay đổi.

Lục Dịch Trạm mặc đồng phục bảo hộ thi đấu rồi nhìn về phía bên kia, Sầm Bất Minh cũng đang áp dụng các biện pháp bảo vệ.

Dụ Phù đi tới giới thiệu với họ các thành viên trong ban giám khảo, bao gồm 4 người của đội 3, 3 người của đội 2 và 1 người của đội 1, cuối cùng là hai thực tập sinh trông chỉ mới 15, 16 tuổi.

Lục Dịch Trạm ngạc nhiên nhìn sang, nụ cười dịu dàng tr3n mặt Dụ Phù trở nên có chút bất đắc dĩ: “Phương đội đột nhiên có ý tưởng mới, cô ấy bảo các thực tập sinh năm nay có tố chất rất tốt, có thể tiếp xúc sớm với chiến trường, thế nên cô ấy đã chọn hai người đến xem biểu diễn, à không, xem thi đấu.”

“Thực xin lỗi, vừa rồi nói nhầm một chút.” Dụ Phù che miệng cười nhẹ, “Các cậu không ngại chứ?”

Lục Dịch Trạm: “…”

Sầm Bất Minh: “…”

Chúng tôi thực sự không dám có ý kiến gì hết, Dụ đội.

Người trong đội 3 khá rụt rè, sau khi hô hào cổ vũ yếu ớt cho Lục Dịch Trạm thì bước sang một bên, Sầm Bất Minh thì đang trò chuyện phiếm với người đội 2, một trong số đó chính là người đã từng đến thăm bệnh Sầm Bất Minh và kể rằng Quân đoàn thẩm phán đã giết đội viên bị dị hóa mà Lục Dịch Trạm đã vô tình thấy qua.

Người kia vỗ vỗ vai nói gì đó với Sầm Bất Minh với vẻ mặt phức tạp.

Lục Dịch Trạm nhìn thấy cảnh này thì trong lòng anh chợt lóe lên một cảm giác kỳ lạ.

… Một thành viên bình thường thuộc đội 2 của Cục Quản lý Dị đoan lại kể chuyện 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh

】giết người như vậy à?

Hai thực tập sinh dường như nhận ra họ không được hoan nghênh cho lắm, biểu cảm có chút chật vật và căng thẳng. Một thực tập sinh dáng người cao lớn hơn bước lên giới thiệu bản thân: “Đường Nhị Đả, 16 tuổi, nguyện vọng trước mắt là đội 2, tôi muốn giết tất cả dị đoan làm tổn thương mọi người tr3n thế giới này.”

Một còn lại hít sâu một hơi cũng tự giới thiệu: “Tô Dạng, 16 tuổi, nguyện vọng trước mắt là đội 3.”

Với tư cách là tiền bối của đội 3, Lục Dịch Trạm hiền hòa cười với Tô Dạng: “Đội 3 rất dễ vào, cố lên nhé, em nhất định có thể làm được.”

Tô Dạng th0 phào nhẹ nhõm, ngượng ngùng gật đầu đối với Trạm Dịch Nhiên: “Cám ơn sư huynh.”

Sầm Bất Minh nói chuyện bên kia xong thì quay lại bên này, cậu ôm nguc, mặt mày lạnh lùng nhìn thực tập sinh tên Đường Nhị Đả rồi chế nhạo: “Đội 2 không hoan nghênh mấy đứa ngốc hay đua đòi, mở miệng ra là muốn cứu thế giới.”

Lục Dịch Trạm nhớ mang máng nguyện vọng Sầm Bất Minh lúc trước hình như cũng là vậy: “……”

Đường Nhị Đả nhướng mày định mở miệng bật lại nhưng bị Dụ Phù ngăn cản, cô mỉm cười nhìn Lục Dịch Trạm và Sầm Bất Minh: “Chào hỏi xong rồi, chúng ta vào đi.”

Lục Dịch Trạm và Sầm Bất Minh liếc nhìn nhau. Sầm Bất Minh lạnh mặt đi vào sân huấn luyện, Lục Dịch Trạm kiểm tra cẩn thận trang phục bảo hộ một lần nữa rồi cũng đi vào.

Sân tập ở nơi hoang vu đầy sương mù nhân tạo, đâu đâu cũng toàn là bụi cây và lùm cỏ, tầm nhìn toàn bộ bị giới hạn rất khó quan sát xung quanh, bên cạnh đó, cameras và loa phát thanh được chôn khắp nơi trong sân liên tục phát ra tiếng côn trùng, chim chóc kêu inh ỏi khiến bạn không cách nào nghe thấy âm thanh của dị đoan đến gần, có thể nói là phần nghe nhìn hoàn toàn bị hạn chế trong lần thi này.

Lúc này chỉ có thể dựa vào sự thông hiểu đối với dị đoạn và năng lực phản ứng trong chiến đấu của người tham gia.

Lục Dịch Trạm ngồi xổm tr3n cỏ, cúi đầu ngửi chất nhầy tr3n một ngọn cỏ, sau khi dùng dụng cụ kiểm tra đơn giản không có độc, anh mới cẩn thận thè đầu lưỡi ra li3m.

Đắng và mặn, giống như vị của nước mắt.

Có hơn 100 dị đoan có mắt, và khoảng 32 dị đoan có nước mắt.

Khóa định đặc điểm, tiếp đó là phán đoán về phương pháp tấn công, Lục Dịch Trạm lấy ra một máy dò hình nĩa và bắt đầu thận trọng gõ vào bụi cỏ xung quanh từ dưới lên tr3n.

Loại trừ 6 dị đoan thực vật phát triển từ bên dưới thì tiếp theo là dị đoan động vật.

Dụ Phù đứng bên trong nhìn màn hình lớn nở nụ cười tán thưởng: “Kiến thức lý thuyết rất thành thạo, thủ đoạn dò tìm cũng rất tốt.”

“Nhưng bên kia…” Đường Nhị Đả có chút không cam lòng nhìn màn hình chiếu Sầm Bất Minh, “Người tên Sầm Bất Minh hình như đã tìm được rồi.”

“Làm gì nhanh như vậy…” Dụ Phù quay đầu lại nhìn, sau đó vẻ mặt thay đổi, “Sao Sầm Bất Minh lại dùng cái đó?! Ai đưa cái đó cho cậu ta vậy?!”

Sầm Bất Minh cầm một chiếc gương to bằng lòng bàn tay, cậu đang dùng tấm gương phản chiếu này để tìm nơi có thứ gì đó đang vặn vẹo, muốn bước tới để điều tra.

Nhìn qua màn hình có thể thấy một hình chữ thập thấp thoáng ở mặt trái của gương.

Nhưng Dụ Phù biết đó là do Sầm Bất Minh đã cầm lộn ngược cái gương, đảo mặt chính x4c của nó chính là chữ thập ngược.

——Đây là đồ vật của Bạch Lục gọi là kính quỷ Murphy, cho phép mọi người nhìn thấy điều mà họ sợ hãi nhất.

Dụ Phù lập tức ấn chuông báo động: “Ngưng cuộc thi! Gọi đội trưởng Đội quân thẩm phán!”

Máy truyền tin phát ra một âm thanh hoảng loạn và vội vàng: “Phương đội tạm thời không đến kịp!”

“Tổng cục đang xảy ra bạo loạn! Tất cả dị đoan đồng loạt bỏ chạy rồi! Quân đoàn đang khẩn trương xử lý sự cố, xin Dụ đội tự mình xử lý trước!”

Dụ Phù cúp máy liên lạc, cô nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra liếc nhìn tám đội viên và hai học viên với vẻ mặt sợ hãi phía sau, bình tĩnh ra lệnh: “Chút nữa tôi sẽ vào sân huấn luyện để thu dụng dị đoan, các cậu cứ ngoan ngoãn ở lại đây, cho dù xảy ra chuyện gì thì cũng không được manh động. ”

“Đặc biệt không được soi gương.”

Cô mặc đồng phục rồi chạy ra sân huấn luyện, tr3n tay cầm chiếc máy truyền tin: “Sầm Bất Minh, đặt chiếc gương tr3n tay xuống —— ”

Bên trong sân huấn luyện.

Tất cả các loa xung quanh Sầm Bất Minh đột nhiên phát ra tiếng rít điện chói tai, đợi một lúc không thể nghe thấy âm thanh từ phòng điều khiển, Sầm Bất Minh liền cảnh giác nắm chặt gương trong tay, nhìn dị đoan đang quay lưng về phía mình rồi lùi lại hai bước, nhắm mắt lại, ẩn mình trong bụi cỏ không nhúc nhích.

Dị đoan có nước mắt, nhãn cầu có nhiều dịch tiết và thực thể rất lớn, trong nháy mắt vừa nhìn thấy dị đoan này Sầm Bất Minh đã biết nó là cái gì.

Dị đoan 0573, Thức ăn nhãn cầu.

Toàn bộ cơ thể của dị đoan này phủ đầy nhãn cầu, chỉ cần bất kỳ nhãn cầu nào của nó nhìn thấy mắt bạn thì hốc mắt của bạn sẽ trống rỗng ngay lập tức, đồng thời nhãn cầu của bạn sẽ xuất hiện tr3n cơ thể nó.

Nhưng đây chưa phải là phần nguy hiểm nhất của dị đoan này, phần nguy hiểm nhất là sau khi nhãn cầu của bạn bị 【Thức ăn nhãn cầu】cướp đi vẫn sẽ lưu giữ kết nối thần kinh và ý thức cơ thể với bạn, vẫn như đang phát triển tr3n cơ thể bạn, có thể nhìn thấy thứ mà bạn nhìn thấy. Ngoài ra, nếu nhãn cầu của bạn tr3n cơ thể 【Thức ăn nhãn cầu】bị tấn công bạn cũng sẽ cảm thấy đau đớn.

Và nếu tất cả nhãn cầu tr3n 【Thức ăn nhãn cầu】này nhìn thấy mắt bạn cùng một lúc thì chúng sẽ ký sinh vào cơ thể bạn ngay lập tức.

Không ai biết điều gì sẽ xảy ra với vật chủ sau khi bị ký sinh, nhưng trong hồ sơ âm thanh của Cơ quan quản lý Dị đoan vẫn còn lưu giữ tiếng la hét đau đớn của người bị ký sinh cuối cùng, mỗi vật chủ bị ký sinh sẽ không sống quá một giờ và đều ch3t trong đau đớn tột cùng.

Điểm yếu của dị đoan này cũng rất rõ ràng, nếu bạn không đối mặt với nó, nó sẽ tự nhiên không thể tìm thấy bạn.

Sầm Bất Minh nhắm chặt hai mắt trốn trong bụi cỏ, có thể cảm nhận được một khối khổng lồ đầy nhãn cầu dị đoan đang vặn vẹo tiến lại gần mình đảo loạn hàng vạn con mắt để tìm nhãn cầu tr3n khuôn mặt cậu.

Nhưng rõ ràng là nó không phát hiện được gì, chuẩn bị rời đi.

Sầm Bất Minh hít th0 nhẹ nhàng định lùi lại, nhưng đột nhiên dị đoan kia dường như nhìn thấy cái gì đó, nó nhanh chóng phóng lại gần cậu, trong lòng Sầm Bất Minh căng thẳng rồi ngay sau đó cậu đã phát hiện ra vấn đề là gì ——

Không biết từ lúc nào chiếc gương chữ thập trong tay cậu đã biến thành hình chữ thập ngược, mặt gương đối diện với 【Thức ăn nhãn cầu】khiến nó nhìn thấy ảnh ngược phản chiếu của chính mình, tưởng phát hiện được con mồi mới nên điên cuồng chạy tới!

Sầm Bất Minh lập tức ném chiếc gương trong tay đi.

Lúc chiếc gương rời khỏi tay cậu, nó xoay vài vòng tr3n không trung biến lớn hơn gấp nhiều lần rồi vững vàng rơi xuống đất, trở thành một chiếc gương cổ chạm khắc có kích thước bằng một chiếc gương soi toàn thân, và đối diện nơi chiếc gương rơi thấp thoáng phản chiếu bóng dáng của Lục Dịch Trạm đang tr3n đường chạy tới.

Lúc Lục Dịch Trạm nhìn thấy chiếc gương kỳ lạ này đột nhiên xuất hiện trong cuộc thi, anh nhanh mắt né người ra khỏi vùng chiếu xạ của gương nhưng đã muộn.

Trung tâm bề mặt thủy ngân của gương xuất hiện các gợn sóng lan rộng ra thành những vòng tròn, phản chiếu hình dáng một người đàn ông vừa lạ lại vừa quen.

Ông ta đi đôi ủng da dài đến bắp chân, mặc chiếc áo sơ mi trắng mà Lục Dịch Trạm đã nhìn thấy đêm đó, tr3n tay cầm một chiếc roi đen, từ trong gương bước vào sân tập, còn cười tủm tỉm chào hỏi Lục Dịch Trạm: "Cám ơn sự sợ hãi của cậu đã triệu hồi ta đến đây."

Đồng tử Lục Dịch Trạm co rút lại, anh nhanh chóng hiểu ra chức năng của chiếc gương này.

Người đàn ông này đã lợi dụng nỗi sợ hãi của mình và chiếc gương này để đi thẳng vào bên trong Cục Xử lý Dị đoan!

Một con dao phẫu thuật bằng bạc sắc bén từ phía sau Bạch Lục bay tới, Bạch Lục hơi nghiêng người né tránh, dao phẫu thuật trực tiếp c4m xuyên vào chiếc gương Murphy, lực đạo mạnh mẽ hất tấm gương văng xuống đất nứt vụn ra.

Bạch Lục mỉm cười quay đầu lại: "Giám khảo Dụ rất biết cách phá hoại đồ đạc cá nhân của ta."

Dụ Phù cũng nhẹ nhàng cười một cách hòa nhã: "Bạch Lục tiên sinh cũng rất am hiểu mưu ma chước quỷ như vậy."

"Bây giờ còn lợi dụng cả nỗi sợ hãi của các thực tập sinh của chúng tôi." Dụ Phù nhắm hai mắt không nhìn gì tr3n sân, nụ

cười tr3n mặt vẫn thản nhiên như cũ, “Từ khi Đại Long ch3t, ông đã bắt đầu bố trí tất cả mọi thứ?”

“Nếu cô nói về cuộc bạo loạn hiện nay ở Cục Xử lý Dị đoan và việc ta đến đây với tư cách là một vị khách.” Bạch Lục cười tươi, “Thì đúng là như vậy, Dụ đội.”

“Một trò chơi được liên kết chặt chẽ với một trò chơi khác thì mới thú vị chứ phải không?”

Dụ Phù bình tĩnh lại một lúc lâu mới nói: “Ông muốn chơi trò gì với tôi?”

“Trò chơi giữa một tuyển thủ chất lượng cao như Dụ đội và ta nên chừa lại đến phút cuối.” Bạch Lục quay lại, gã mỉm cười nhìn Lục Dịch Trạm và Sầm Bất Minh đang đứng cách đó không xa, “Hay là trước tiên cứ để các đội viên dự bị cho đội quân thập tự chơi một ván với kẻ ác như ta xem sao nhé?”

“Để một kẻ ác như ta tự mình lựa chọn ——”

Bạch Lục mỉm cười: “Nhìn xem ai có đủ tư cách tham gia trò chơi tiếp theo.”

Dụ Phù vung tay lên b4n ra một con dao phẫu thuật khác, Bạch Lục cười khoát tay, trước mặt gã là một bức tường nước dao động nuốt chửng dao phẫu thuật vừa b4n tới của Dụ Phù, chỉ để Dụ Phù nhìn thấy cảnh tượng mờ mờ ẩn ẩn ở phía bên kia bức tường.

Bạch Lục mỉm cười nhìn Dụ Phù sau bức tường nước: “Chỗ ngồi tốt nhất để xem trò chơi, Dụ đội.”

“Vì các cậu là người mới chơi nên chúng ta chơi một trò chơi đơn giản thôi ——” Bạch Lục vỗ vỗ lòng bàn tay, quay lại nhìn Sầm Bất Minh và Lục Dịch Trạm phía sau, cười khẽ nói, “Trò chơi này tên là trời tối hãy mở mắt ra.”

“Luật chơi là ta đếm một, hai, ba, nói trời tối, ai mở mắt trước người đó thắng.”

“Hai đội viên mới các cậu sẽ chơi trò chơi này với dị đoan 【0573】, ta sẽ để nó ngồi đối mặt với cả hai người và đều nhắm mắt lại.”

Bạch Lục liếc thấy Sầm Bất Minh chuẩn bị xông tới tấn công mình thì hơi xòe tay lên ra, trước mặt gã lại hiện ra bức tường gợn nước, con dao phẫu thuật của Dụ Phù lúc nãy biến mất trong tường nước lúc này lại phóng vọt ra từ bên trong, xuyên thẳng qua xương bả vai Sầm Bất Minh đóng đinh cậu ta xuống đất.

Sầm Bất Minh không kiềm chế được tức giận muốn mở mắt ra, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói bình tĩnh của Lục Dịch Trạm: “Chúng tôi chơi với ông.”

“Như thế nào thì chúng tôi thắng?”

Tầm mắt Bạch Lục quét tới Lục Dịch Trạm lúc này cũng đang nhắm mắt, gã mỉm cười hứng thú: “Rất đơn giản, chờ khi ta

nói trời tối, chỉ cần một trong hai người mở mắt đầu tiên nhìn dị đoan【0573】thì người đó sẽ chiến thắng.”

“Nhưng cũng có nghĩa là một trong hai người sẽ bị mất đi đôi mắt của mình.”

Bạch Lục chống cằm, gã có vẻ trầm ngâm suy nghĩ, nụ cười tr3n mặt càng sâu: “Người chơi mất đi đôi mắt nhưng thắng được trò chơi và bảo vệ được người kia nghe cũng hay đấy, nhưng đồng thời người đó sẽ không bao giờ có thể gia nhập 【Đội quân thẩm phán thập tự chinh】.”

“—— thậm chí có thể phải rời khỏi Cục xử lý dị đoan mãi mãi và trở thành một tên phế vật bình thường vô giá trị cần được bảo vệ.”

Hô hấp của Lục Dịch Trạm và Sầm Bất Minh đều ngừng lại.

“Vậy thì ——” Bạch Lục cười nói, “trò chơi bắt đầu, trời sắp tối, đã đến giờ đi ngủ, hãy nhắm mắt lại.”

【Thức ăn nhãn cầu】lảo đảo đi tới trước mặt Sầm Bất Minh và Lục Dịch Trạm, đống tròng mắt tr3n người như bị lời nói của Bạch Lục thôi miên nhắm lại từng cái một.

“Bây giờ ta đếm một, hai, ba, người sói, hãy mở mắt ra.”

Sầm Bất Minh đang bị dao phẫu thuật ghim tr3n mặt đất mở to đôi mắt đỏ ngầu không chút do dự, nhưng chưa kịp nhìn thấy

【 Thức ăn nhãn cầu 】thì đã có người lao tới chắn trước mặt cậu, đối diện trực tiếp với con quái vật đầy tròng mắt.

Đầu óc Sầm Bất Minh trở nên trống rỗng, cậu chỉ nghe thấy một tiếng "rột roạt" giống như âm thanh của thứ gì đó bị đào ra, máu tuôn xối xả không ngừng từ nửa mặt bên trái của Lục Dịch Trạm, thấm vào bụi cỏ bên cạnh.

"Bây giờ trò chơi đã kết thúc, tôi có thắng không?" Lục Dịch Trạm khàn giọng hỏi.

Bạch Lục nhìn Lục Dịch Trạm đang che trước mặt Sầm Bất Minh, hơi nhướng mày, cười lớn nói: "Cậu thắng rồi."

Lục Dịch Trạm th0 gấp, mắt phải nhắm chặt, mắt trái mở to đã bị móc ra, chỉ còn mạch máu đứt tiếp tục rỉ máu từ hốc mắt trống rỗng nhỏ giọt xuống hàm dưới.

"Trò chơi khởi động làm nóng khá hay." Bạch Lục búng tay, bức tường nước giữa Dụ Phù và gã rơi xuống, gã quay lại nhìn Dụ Phù, cười tủm tỉm nói, "Bây giờ đến lượt trò chơi chính thức, Dụ đội."

Gã búng tay một lần nữa, mười thành viên 【 Ban giám khảo】 đang theo dõi cuộc thi trong phòng truyền thông cũng xuất hiện trong sân tập.

"Dụ đội đã chơi Ma sói chưa?" Bạch Lục từng bước đi về phía đoàn người, nụ cười tr3n mặt càng ngày càng thân thiện hòa nhã, "Đây là trò chơi mà ta rất thích."

“Bây giờ chúng ta hãy chơi một phiên bản mới của trò chơi giết người sói, gọi là 【Mở mắt trong bóng tối】, luật chơi sẽ khác hẳn với trò chơi vừa rồi.”

“Bởi vì hai người chơi mới là Lục Dịch Trạm và Sầm Bất Minh vừa mới hoàn thành ván đầu tiên nên họ sẽ làm khán giả, còn lại 12 người chúng ta sẽ chơi trò chơi này.”

Bạch Lục nhướng mắt cười rộ lên: “Trong mười hai người chơi có một thẻ dị đoan, một thẻ thần, thẻ thần này là của Dụ đội, còn lại đều là thẻ dân làng.”

“Các ngươi có thể chọn hy sinh bản thân để dị đoan ký sinh vào mình, thu dụng thành công dị đoan và trò chơi kết thúc.”

“—— Hoặc, các ngươi có thể chọn chủ động trở thành người sói, trong đêm tối giết thẻ bài thần hoặc tàn sát tất cả dân làng và trò chơi kết thúc.”

Nụ cười tr3n môi Bạch Lục trở nên mê hoặc: “Dù chọn lựa chọn nào đi nữa thì các người cũng không cần phải lo lắng về hậu quả, bởi vì sau đêm tối, thẩm phán, tức là ta, sẽ xóa trí nhớ của mọi người và ai cũng sẽ không nhớ rằng mình đã giết người, những người còn lại cũng vậy, sau đó các ngươi vẫn có thể ở lại cục quản lý dị đoan làm một người chơi vô tội may mắn sống sót.”

“—— Hoặc nữa là, sau khi trở thành người sói, các ngươi có thể chọn rời đi cùng ta, tránh xa cục quản lý dị đoan nguy hiểm này và trở thành một nhân vật phản diện độc ác tự do khiến người khác phải sợ hãi.”

“Bạch Lục ——!!” Sầm Bất Minh đỡ lấy bờ vai bị thương cố gắng đứng lên.

Bạch Lục không buồn quay đầu nhìn lại, gã khoát tay nhẹ nhàng một lần nữa, bức tường gợn nước lại chắn trước mặt bọn họ, gã cười tủm tỉm nói: “—— Đây là bức tường có thể ngăn cản mọi cuộc tấn công, dị đoan đứng sau tường tấn công cũng không có hiệu quả, vì vậy hai người có thể nhìn thẳng vào dị đoan 0573 phía sau bức tường.”

“Bây giờ cứ ngoan ngoãn đứng đó làm người xem đi.”

Lục Dịch Trạm cảm thấy mình bị thứ gì đó kéo xuống buộc phải ngồi tr3n mặt đất, anh nhìn những gì đang diễn ra phía sau bức tường nước mơ hồ cứ như đang nhìn những thứ hư ảo, trong một thoáng đó cảm giác như mình giống như một người xem đang xem chiếc TV nhỏ.

Thật lố bịch.

Đường Nhị Đả giận dữ từ chối: “Ông mẹ nó là thể loại cứt chó gì vậy?! Tôi đéo chơi với ông!”

Dụ Phù bình tĩnh ra lệnh: “Thực tập sinh Đường Nhị Đả, chơi với ông ta.”

Đường Nhị Đả quay đầu lại liếc nhìn Dụ Phù, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi cúi đầu, tuân lệnh: “… Vâng, Dụ đội.”

Bạch Lục mỉm cười nói: “Vậy trò chơi bắt đầu, trời tối rồi, hãy nhắm mắt lại.”

Tất cả mọi người, kể cả dị đoan 0573, đều nhắm mắt lại.

Ánh mắt Bạch Lục quét đến ba thành viên của chi đội 2 đang run lẩy bẩy, cười nói: “Bây giờ, người sói hãy mở mắt ra.”

Dưới ánh mắt khó tin của Sầm Bất Minh, ba thành viên của chi đội 2 lần lượt mở to mắt, họ do dự đứng lên rút súng sau lưng, bước từng bước đến chỗ Dụ Phù, giơ tay chĩa súng về phía cô.

Hơi th0 của Dụ Phù dồn dập trong thoáng chốc, sau đó nhanh chóng bình tĩnh trở lại, giọng nói của cô nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy nhưng vẫn rõ ràng và đều đặn:

“… Bạch Lục, ông xúi giục đội trưởng đội 2 để hắn thả tất cả dị đoan gây ra bạo động ở cục quản lý dị đoan phải không?”

“Trước vụ Nhà máy Hoa hồng, ông đã dụ dỗ được người của chi đội 2, cố tình phân một nhóm đội 2 đến nhà máy hoa hồng để điều tra, gài bẫy đội trưởng Đổng Thừa Long rồi gi3t ch3t anh ấy ở đó, đồng thời cố ý thả Sầm Bất Minh cùng Lục Dịch Trạm về và gieo trồng sự sự hãi trong lòng Lục Dịch Trạm, tiếp đó thông qua người đội 2 đưa Kính quỷ Murphy cho Sầm Bất Minh để đăng nhập thuận lợi vào bên trong cục xử lý dị đoan, đúng không?”

Sầm Bất Minh như ngừng th0.

… Đúng vậy, trước đó người từ đội 2 đến thăm cậu đã cho cậu một chiếc gương có khắc chữ thập ở mặt sau, nói rằng đó là di vật liên quan đến 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】 do Đồng đội để lại, có thể dùng để điều tra dị đoan, hy vọng cậu sẽ tận dụng nó.

——Đừng để uổng phí tâm sức của Đồng đội giải cứu cậu.

Từ đầu đến giờ cậu chưa bao giờ nghĩ rằng tất cả những gì cậu làm, cậu trải qua chỉ là trò chơi giữa Bạch Lục này và người của đội 2, còn cậu chỉ là một NPC trong game.

Bạch Lục mỉm cười đáp: "Đúng vậy, cô rất thông minh Dụ đội, tôi đã tuân thủ luật chơi với Phương đội, không đăng nhập vào cục quản lý dị đoan bằng vũ lực."

"Không phải ai cũng có lý tưởng kiên định như người của 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】, rất nhiều người chỉ muốn trở thành người bình thường."

"Nhưng người bình thường lại có quá nhiều h4m muốn, rất dễ thỏa mãn và phản bội, ta thực sự ngạc nhiên về mức độ tin tưởng mà các ngươi dành cho nhau ——"

"—— Suy cho cùng thì cái ác và duc vọng đều có sức hút tự nhiên đối với con người."

Bạch Lục rũ mắt xuống nhìn Dụ Phù, tựa hồ nhẹ nhàng th0 dài: "—— Người sói ra tay đi."

Ba đội viên của chi đội 2 chĩa thẳng súng vào Dụ Phù, nhưng trước khi Dụ Phù bị b4n, cô mở mắt ra nói câu 【 vi phạm luật chơi, giết tất cả mọi người】, sau đó chém một nhát dao vào dị đoan 0573 đang nhắm mắt không chút do dự.

Dị đoan 0573 mở to mắt nhìn Dụ Phù, đôi mắt tươi cười dịu dàng của Dụ Phù trống rỗng ngay lập tức, cô quỳ tr3n mặt đất, dáng người vốn hoàn mỹ bắt đầu phình ra không ngừng xuất hiện các tròng mắt đủ loại hình thù kỳ quái, tr3n mặt cô vẫn là nụ cười dịu dàng mạnh mẽ đó, giọng điệu nhẹ nhàng và trang nhã:

“Tôi chọn tự hủy thẻ thần.”

Trong giây tiếp theo, Dụ Phù hoàn toàn bị ký sinh, khuôn mặt xinh đẹp của cô hoàn toàn biến thành một đống nhãn cầu, não Dụ Phù trống rỗng, máu tươi không ngừng trào ra từ miệng, trong cơn đau đớn cô nhớ đến Phương Điểm.

Vị đội trưởng bất cần đời kia ngồi trước mặt cô mình đầy thương tích hỏi cô, Dụ Phù, cách ch3t khó chịu nhất là gì?

Dụ Phù cười hiền lành nói: “Đương nhiên là đau đến ch3t rồi, đội trưởng.”

Phương Điểm vừa bị Dụ Phù dùng phương pháp yêu thích của mình xử lý vết thương, vừa nhe răng trợn mắt giơ ngón tay cái lên, để lộ tám chiếc răng cười rạng rỡ, nói: Chỉ có Dụ Phù cô mới làm người khác đau ch3t, chứ ai mà làm cô đau ch3t được chứ!

—— Cô là người trị liệu của nhóm chúng ta, tôi sẽ vĩnh viễn bảo vệ cô.

Dụ Phù từ từ nhắm lại đôi mắt trống rỗng, mở miệng định nói gì đó, nhưng một nhãn cầu đột nhiên mọc ra khỏi cổ họng.

Cô luôn nghĩ sai lầm mới gây ch3t người.

Thì ra đau đớn cũng có thể gây ch3t người như vậy.

Bạch Lục vỗ vỗ lòng bàn tay, gã mỉm cười nhìn mọi người: "Phản công khá đẹp mắt."

"Thẻ thần tự hủy sẽ có thể cứu tất cả mọi người, không hổ là nhà trị liệu Dụ đội."

"Cho dù kẻ phản bội cũng muốn cứu —— " Bạch Lục quay đầu nhìn ba thành viên của chi đội 2 có vẻ mặt trống rỗng, gã nhếch khóe miệng, "—— Quả thật là phong cách của 【Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh】."

- ——oOo—

Chương 415

Sầm Bất Minh xuất viện mới hôm trước hôm sau đã trở lại, lần này nằm chung phòng bệnh với cậu có thêm Lục Dịch Trạm

Hai người cứ nằm thừ một chỗ mở mắt nhìn trừng trừng lên trần nhà từ sáng đến tối rồi lại từ tối đến sáng, chẳng ai nói với ai lời nào, mơ hồ nghe thấy âm thanh hoảng loạn ầm ĩ cùng với tiếng gào khóc từ ngoài cửa vọng vào.

“Tiểu đoàn hai chi đội 3 ch3t hết rồi!”

“Năm nhóm đội 1 mất tích rồi sao?!”

“Nhóm đội 2 toàn là người mới, đội 3 có người đào tẩu!”

Giữa âm thanh náo loạn ồn ào đó, cuối cùng Lục Dịch Trạm cũng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, rồi sau đó lại giật mình bừng tỉnh vì tiếng quát tháo gào thét của Sầm Bất Minh. Lúc còn đang mơ mơ màng màng, anh nghe được tiếng ai đó nằm mơ nghẹn ngào gọi tên Dụ Phù, bản thân vẫn chưa kịp nhớ ra mình đang nằm chung phòng bệnh với Sầm Bất Minh.

Anh theo bản năng th0 dài trong lòng, trở mình cuốn chăn bông lên đầu, thầm nghĩ bạn cùng phòng của mình lại đang mộng xuân tới Dụ đội.

Nhưng Dụ đội đã ch3t rồi.

Trong tích tắc vừa nghĩ như thế Lục Dịch Trạm liền bừng tỉnh, cứ như anh vừa nhảy từ cuộc sống bình yên thường ngày sang một cơn ác mộng khủng khiếp, cả người hoàn toàn tỉnh táo, sau lưng đẫm mồ hôi lạnh.

Anh chậm rãi quay đầu nhìn sang Sầm Bất Minh đang nhắm mắt tr3n giường bệnh bên cạnh, lông mày cậu ta nhíu lại, trán đổ mồ hôi, thoạt nhìn hình như đang mơ thấy ác mộng.

Không biết Sầm Bất Minh đang mơ thấy cái gì, nhưng cậu ta khàn giọng luôn miệng gọi Dụ Phù hoặc là Dụ đội, siết chặt và thả lỏng hai tay như thể đang cố gắng nắm lấy một cái gì đó, nước mắt chảy ràn rụa hai bên má.

” Dụ đội…” Sầm Bất Minh nức nở lẩm bẩm, “Đừng ch3t.”

“Lục Dịch Trạm, đừng ch3t…”

Lục Dịch Trạm im lặng hồi lâu mới bình tĩnh trả lời câu nói mớ của Sầm Bất Minh: “Ừ, tôi bất tử.”

Sau khi Sầm Bất Minh lại ngủ thiếp đi, Lục Dịch Trạm trằn trọc trở mình hồi lâu vẫn không ngủ lại được nên quyết định đứng dậy đi dạo vòng quanh khoa khám bệnh, bất chấp băng quấn quanh mắt trái vẫn đang chảy máu và bác sĩ đã nghiêm khắc cảnh cáo anh không được tự tiện đi lại.

Nơi nào cũng có đội viên bị thương, hành lang nồng nặc mùi thuốc khử trùng nhưng vẫn không át được mùi máu tanh nồng nặc.

Lục Dịch Trạm nghe thấy những đội viên bị thương này thì thầm nói chuyện với nhau:

“Mấy dị đoan chạy trốn đều bị khống chế hết rồi… chắc cũng sắp kết thúc.”

“Đội trưởng chi đội 2 phản bội cũng đã bị bắt, ngày mai Phương đội sẽ đích thân xử án.”

“… Đội trưởng đội 2 cùng khóa với Phương đội đúng không? Tôi nhớ trước đây hai người bọn họ rất thân với nhau.”

“Bạn cùng khóa thân nhất với Phương đội là Dụ đội thì phải? Aiz… Bây giờ một người đào ngũ sắp bị xét xử, còn người kia thì…”

“… Thôi đừng nói nữa, Dụ đội ch3t rồi, Phương đội thì bị thương nặng, sau này không biết đi ngang qua phòng y tế của Dụ đội kiểu gì nữa đây.”

Lục Dịch Trạm dừng bước chân, quay người đi về phía văn phòng y tế của Dụ Phù.

Khu vực xung quanh văn phòng y tế của Dụ Phù rất yên tĩnh không một bóng người, cửa hơi hé mở, Lục Dịch Trạm vừa thắc mắc không biết ai dùng chìa khóa mở cửa văn phòng của

Dụ đội thì nghe tiếng cười sảng khoái của Phương Điểm phát ra từ bên trong:

“Dụ Phù, tôi đến gặp cô để điều trị đây, vết thương lần này nặng đấy, tên súc sinh ở đội 2 suýt chút nữa là chém đứt tay tôi luôn rồi, lúc đó tôi nghĩ may mà đội chúng ta có cô, nếu không thì đứt tay rồi chẳng biết nối lại kiểu gì đây.”

“Thời điểm còn là thực tập sinh tôi hay đánh nhau với tên súc sinh đó, sau đó toàn là cô khâu vết thương cho tôi và hắn, lần nào cô cũng nhẹ nhàng dịu dàng thế nhưng ra tay thì khiến bọn tôi phải khóc không ra nước mắt haha..”

“Ngày mai.” Âm thanh của Phương Điểm dừng lại, ý cười trong giọng nói cũng dần dần tiêu tan, “Tôi sẽ chặt đầu tên súc sinh đó.”

“Hắn đã phản bội Cục quản lý dị đoan.”

“Ban đầu tên ngu ngốc đó còn mạnh miệng nói rằng muốn vào đội 2 để tiêu diệt cái ác bảo vệ thế giới, nhưng cuối cùng lại đào tẩu về phe Bạch Lục.”

Âm thanh của Phương Điểm nhỏ dần: “Dụ Phù, cô nói xem hắn đang nghĩ gì vậy… hắn căm ghét Bạch Lục và hận thù dị đoan đến như vậy nhưng lại nói với tôi rằng chúng ta tuyệt đối không thể giết được dị đoan, cũng tuyệt đối không thể đánh bại được Bạch Lục.”

“Hắn còn nói… tôi sử dụng mạng sống của các thành viên đội 2 của cục xử lý dị đoan để lấp đầy hố đen dị đoan không đáy

này, hắn hỏi liệu tôi có biết mỗi lần ra trận như vậy thì bao nhiêu thành viên đội 2 sẽ ch3t hay không, hắn mắng tôi là thứ chó má đê tiện."

"Hắn gào vào mặt tôi, tra hỏi tôi rằng, tại sao đội 2 phải bảo vệ những con người bình thường vô tri vô giác chẳng biết chuyện gì lại còn hay nhục mạ chửi mắng bọn họ, mạng của những người thường đó là mạng, vậy mạng của những đội viên trẻ ở độ tuổi hai mươi của chi đội 2 không phải là mạng hay sao?"

"Hắn hỏi tôi, tại sao phải hy sinh mạng sống của những thành viên trong đội để cứu mạng sống của những người bình thường vô giá trị đó?"

Giọng của Phương Điểm nhẹ đến mức gần như không nghe được: "Dụ Phù, cô là bác sĩ, nghề nghiệp của cô là cứu người, cô nói cho tôi biết đi, tôi không hiểu…"

"Tại sao người ta lại căm thù những người họ cứu như vậy chứ?"

Lục Dịch Trạm vừa định gõ cửa thì dừng tay, anh không biết mình nên tiến lên hay lùi lại nên đành đứng yên bên ngoài cửa.

Một cơn gió thổi qua, cánh cửa bị mở ra từ bên trong, Phương Điểm quay lại: "Ai?"

Lục Dịch Trạm: "…"

Trùng hợp kiểu gì mà sao đi đâu cũng gặp loại chuyện này vậy?

Nhưng khi Lục Dịch Trạm nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Phương Điểm, tất cả những suy nghĩ lộn xộn trong đầu anh lập tức bị quét sạch và trở nên trống rỗng.

Tóc tai Phương Điểm rối tung bù xù, mái tóc dài ngang lưng ướt át che mất khuôn mặt và đôi môi vô cùng tái nhợt, mũi và khóe mắt hơi đỏ, vừa nhìn đã biết cô vừa mới khóc, khóe mắt còn đỏ hoe ngấn lệ.

Tay trái cô đã được băng bó và treo lên bằng băng vải tam giác, vai khoác áo đồng phục đội trưởng, bên trong là quần áo bệnh nhân sọc xanh trắng rộng rãi, thoát khỏi bộ quân phục đầy nghiêm trang và chỉnh chu khiến dáng vẻ Phương Điểm trông mỏng manh gầy gò hơn rất nhiều.

Đối diện với Phương Điểm là chiếc áo blouse trắng của Dụ Phù.

Có vẻ như Phương Điểm vừa mới thổ lộ những tâm hình hoang mang của mình với chiếc áo khoác đã mất đi chủ nhân này.

Ánh sáng nhạt nhòa của bình minh nhảy nhót tr3n vai Phương Điểm, nhưng lại không thể khiến Lục Dịch Trạm cảm nhận được cảm giác ngột ngạt khi nhìn thấy cô lần đầu tiên.

Chỉ cảm thấy… dường như Phương đội toàn năng sẽ tan biến trong ánh nắng mặt trời trong nháy mắt.

“Là tiểu Lục à.” Phương Điểm lại cười rộ lên, “Nghe nói mắt cậu bị thương, sao không nghỉ ngơi cho tốt mà lại đi lang thang ở đây?”

Lục Dịch Trạm nắm chặt tay, cúi đầu mở miệng: “Dụ đội và Đổng đội ch3t đều là do tôi, Phương đội, tôi…”

“Không cần phải nói xin lỗi.” Phương Điểm bình tĩnh ngắt lời Lục Dịch Trạm, cô lãnh đạm nhìn chiếc áo blouse trắng trống trải đối diện, “Nếu phải truy ngược nguồn gốc của chuyện này thì đó là lỗi của Bạch Lục, lỗi của tôi, lỗi của bất kỳ tai nạn ngoài ý muốn nào tr3n đời này khiến cậu phải gánh chịu cái ch3t của hai người bọn họ.”

“Nhưng không phải lỗi của cậu, Lục Dịch Trạm, cậu cũng là nạn nhân.”

“Lúc chơi trò chơi với gã Bạch Lục kia thì phải nhớ kỹ một điều, không phải cứ thắng gã mới gọi là thắng.” Phương Điểm quay đầu nhìn chiếc áo khoác trắng của Dụ Phù treo tr3n tường, giọng điệu rất nhẹ, “Đối với chúng ta, cứu được nhiều người sống sót nhất mới gọi là thắng.”

“Dụ Phù đã làm điều này một cách hoàn hảo. Sự sống sót của cậu là phần thưởng tốt nhất của cô ấy khi chiến thắng trò chơi.”

Phương Điểm nhoẻn miệng cười, cô đi tới vỗ nhẹ lên vai Lục Dịch Trạm, mái tóc dài tr3n vai lấp lánh dưới ánh nắng trở nên tỏa sáng rực rỡ: “Cậu đã làm rất tốt.”

“Cứ tiếp tục phát huy, Lục Dịch Trạm.”

Lục Dịch Trạm nắm chặt tay đến khi đầu ngón tay trắng bệch mới nhịn không được nghẹn ngào nói lớn: “Được, Phương đội!”

Qua ngày hôm sau, tất cả những kẻ phản bội của đội 2 đều bị xét xử, Lục Dịch Trạm và Sầm Bất Minh nằm trong phòng bệnh không đi xem.

Sầm Bất Minh ngơ ngác nhìn trần nhà, Lục Dịch Trạm cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy có khi cậu chàng này sẽ phát điên lên mất nên bắt đầu gợi chuyện nói: “Cậu nghĩ Bạch Lục chơi game theo quy tắc nào?”

Lục Dịch Trạm vốn tưởng Sầm Bất Minh sẽ không trả lời mình, ngờ đâu Sầm Bất Minh trả lời ngay lập tức.

“Quy luật kinh tởm.” Sầm Bất Minh đáp lại.

“Ừmm…” Lục Dịch Trạm cố gắng hết sức tiếp tục đề tài, “Phương thức kinh tởm là sao?”

Sầm Bất Minh cười chế nhạo: “Ba tên phản bội muốn giết Dụ đội kia..cứ nghĩ là Bạch Lục sẽ xóa hết ký ức của mọi người để cho bọn họ được thoát tội, không ngờ Bạch Lục chừa lại ký ức của người xem.”

“Gã không xóa ký ức hai người xem chúng ta thế nên chúng ta mới chỉ ra được 3 tên phản bội đó, đáng ch3t cuối cùng vẫn sẽ ch3t.”

Sau chuyện xảy ra, Sầm Bất Minh đã chủ động chỉ ra và x4c nhận những kẻ phản bội, tiếp đó Lục Dịch Trạm cũng hỗ trợ bổ sung thêm thông tin chi tiết.

Lục Dịch Trạm im lặng một hồi: “Ba người đội 2 đó khá thân thiết với cậu phải không?”

“Bạch Lục đã xóa đi ký ức của những người khác, chỉ cần cậu không nói tôi không nói thì ba tên 【 phản bội 】đó sẽ không bị bất cứ ai phát hiện ra, bọn họ sẽ không bị đưa lên đài phán xét, có thể sống sót.”

“Thậm chí Bạch Lục xóa luôn cả trí nhớ của ba tên phản bội đó, ngay cả bản thân họ còn không biết mình đã làm chuyện như vậy, lúc bị cậu chỉ điểm còn kinh ngạc nhìn cậu, tưởng cậu đang cố tình gài bẫy họ…”

Sầm Bất Minh nghiến chặt răng không nói, Lục Dịch Trạm im lặng một lúc rồi mới tiếp tục:

“Tôi cảm giác bọn họ không xấu như chúng ta nghĩ, chỉ là do Bạch Lục cưỡng ép bắt họ phải lựa chọn mà thôi, nhưng dù sao thì bọn họ cũng chưa làm gì hết, nếu cậu không chỉ điểm thì biết đâu họ có thể từ từ thay đổi…”

Sầm Bất Minh nắm chặt tay đập mạnh xuống giường, quay đầu lại nhìn chằm chằm Lục Dịch Trạm đôi mắt đỏ như máu:

“Chuyện họ đã làm tức là đã làm!!”

“Cho dù họ quên, cho dù tất cả mọi người đều quên, nhưng tôi nhớ!!”

“Nếu bỏ qua cho bọn họ thì liệu có công bằng cho đội trưởng Dụ Phù đã ch3t không?! Có công bằng cho tất cả các đội viên bị thương nặng và thiệt mạng trong vụ tai nạn này không?!”

Lục Dịch Trạm im lặng hồi lâu, trong phòng chỉ có Sầm Bất Minh nặng nề th0 dốc, cuối cùng Lục Dịch Trạm bình tĩnh nói: “Nhưng bọn họ chưa làm gì hết, chuyện xảy ra không phải do bọn họ, mà là do Bạch Lục.”

“Dụ đội làm như vậy cũng vì muốn bọn họ sống sót, vả lại nếu trừng phạt họ vì những gì họ không làm thì tôi cảm thấy không đúng lắm.”

“Nhưng trong lòng tôi thì bọn họ đã làm rồi!” Sầm Bất Minh hung dữ phản bác lại, “Lục Dịch Trạm, tôi thật là chán ghét anh.”

Nói xong, Sầm Bất Minh nhảy khỏi giường bệnh, đóng sầm cửa ra ngoài.

Một mình cậu lầm lũi bước nhanh giữa tiếng súng vang lên không ngớt từ đài phán xét, mỗi lần nghe thấy âm thanh đoàng đoàng chói tai, cậu lại giật thót người, đôi vai run rẩy, bước chân càng lúc càng nhanh như muốn trốn tránh tiếng súng đó, xuyên qua phòng bệnh và sân huấn luyện cuối cùng đi đến nơi thu dụng giam giữ dị đoan.

Sầm Bất Minh th0 hồng hộc, vẻ mặt trống rỗng dừng lại.

Đội viên canh gác thuộc chi đội 1 nhận ra Sầm Bất Minh nên hỏi cậu đến đây làm gì, Sầm Bất Minh im lặng hồi lâu mới trả lời: “Tôi đến nhìn Dụ đội.”

Đội viên canh gác có chút bối rối: “Ở đây là nơi thu dụng dị đoan mà.”

Sầm Bất Minh hơi hé miệng, cậu sực nhớ mấy đội viên bình thường không biết chuyện gì đã xảy ra nên đành đổi cách nói khác: “… tôi đến xem dị đoan 【0573】do Dụ đội thu dụng.”

Đội viên canh gác do dự một chút, anh ta liếc nhìn Sầm Bất Minh, nhớ lời dặn dò của Phương Điểm đừng quá khắt khe với các đội viên đội 2 còn sót lại nên nói thêm: “.. Để đảm bảo an toàn do chuyện xảy ra vừa rồi, trước khi điều tra đội 2 có kết quả rõ ràng, bất cứ ai từ đội 2 đều phải có sự chấp thuận trực tiếp của Phương đội mới được vào phòng thu dụng dị đoan.”

“Nhưng bởi vì hiện tại cậu đang trong thời kỳ đánh giá gia nhập 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】, lại còn chủ động tố giác đội viên phản bội, nên nếu muốn vào thì cậu phải đeo còng tay hạn chế cử động, cậu có đồng ý không?”

Sầm Bất Minh chẳng nói gì, mãi một hồi lâu mới chậm rãi duỗi hai tay ra, khàn giọng nói: “Anh còng đi.”

Sầm Bất Minh bị các đội viên canh gác bịt mắt, còng tay rồi dẫn đi vòng vèo qua mấy cái hành lang, cuối cùng đến trước mặt dị đoan 【0573】.

Đội viên kia cũng phải đeo bịt mắt để tránh bị 【0573】nhìn thấy, anh ta nói: "Cậu là thành viên dự bị của 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】 nên có 15 phút quan sát dị đoan nguy cơ cao cấp đỏ, hết 15 phút tôi sẽ gọi cậu ra ngoài nhé."

Sầm Bất Minh bị bịt kín mắt gật gật đầu, đợi mấy đội viên kia rời đi rồi thì mới đẩy cửa phòng dị đoan 【0573】ra rồi đi vào, sau đó tháo khăn bịt mắt xuống.

【0573】bị nhốt trong hộp kính một chiều, Sầm Bất Minh có thể nhìn thấy nó bên trong hộp kính nhưng nó lại không thể nhìn thấy Sầm Bất Minh ngoài hộp kính, thiết kế này đảm bảo mức độ an toàn nhất định cho người quan sát.

Sầm Bất Minh nhìn dị đoan không nói lời nào, một lúc lâu sau cậu mới đưa đôi tay bị còng chạm nhẹ vào hộp kính, cất giọng khô khốc hỏi:

" Dụ đội, cô có muốn họ sống sót không?"

"… Tôi làm vậy là sai sao?"

Hơn một nửa tròng mắt của dị đoan Thức ăn nhãn cầu bên trong hộp kính đã nhắm lại, cơ thể to mọng của nó phập phồng lên xuống đều đặn theo một nhịp điệu nào đó, hình như đang ngủ say.

Sầm Bất Minh từ từ cúi người xuống, nhắm hai mắt dán sát vào hộp kính.

Loại kính một mặt này nếu đứng quá sát thì bên trong cũng có thể cảm giác được sự vật ở bên ngoài, quả nhiên, các tròng mắt của dị đoan đều mở to thay nhau chớp lóe liên tục.

Khóa trong hộp kính bị mở ra từ bên trong phát ra âm thanh răng rắc giòn tan, dị đoan nhãn cầu lờ đờ bò ra.

Sầm Bất Minh hít một hơi thật sâu, cậu nhắm mắt lại bắt đầu từ từ lùi lại phía sau, sau đó giơ hai tay lên đứng im, giọng nói có chút run rẩy: "… Dụ đội, cô biết cách mở hộp kính này, cô vẫn còn giữ ý thức nhất định đúng không?"

Tất cả các tròng mắt chậm rãi chớp chớp, tựa hồ đang suy nghĩ xem Sầm Bất Minh đang nói cái gì.

"Nếu Dụ đội cho rằng việc tôi làm là sai." Mí mắt Sầm Bất Minh run rẩy nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh, "đợi tôi mở mắt ra cô hãy ký sinh tr3n người tôi đi."

"Tôi đếm một, hai, ba ——"

Sầm Bất Minh mở mắt.

Tất cả các tròng mắt của Thức ăn nhãn cầu đều run run nhắm tịt lại, dường như nó muốn mở ra nhưng bị bản thân đè nén vì

không muốn làm tổn thương Sầm Bất Minh.

Sau đó, một xúc tu dài ngoằng tr3n cơ thể nó chậm rãi đẩy một nhãn cầu tới trước mặt Sầm Bất Minh đang bất động.

Đó là một nhãn cầu không hề nhúc nhích, nó nhắm chặt yên tĩnh như thể không muốn mở ra để làm tổn thương bất cứ ai nhìn thấy nó, vì vậy nó thà rằng mình không nhìn thấy gì cả, ngủ say trong thân thể của dị đoan.

——Đó là nhãn cầu trái của Lục Dịch Trạm.

Bây giờ Dụ đội muốn trả lại cho anh.

“Tôi muốn đổi nhãn cầu này với cô.” Sầm Bất Minh chậm rãi ngẩng đầu lên, nước mắt chảy dài tr3n khuôn mặt, “Dụ đội hãy lấy nhãn cầu của tôi đi.”

Lúc cậu nhận lấy nhãn cầu của Lục Dịch Trạm, mắt trái của Sầm Bất Minh trống rỗng, nước mắt và máu cùng nhau chảy xuống.

—— Thì ra đây là nỗi đau mà Dụ đội và Lục Dịch Trạm đã cảm nhận sao?

Sầm Bất Minh đem nhãn cầu của Lục Dịch Trạm về, Lục Dịch Trạm còn đang ngơ ngác chưa kịp hiểu gì đã bị gấp rút đẩy vào phòng phẫu thuật, đội bác sĩ thì chạy đôn chạy đáo mượn một ít dị năng công năng để xem có thể lắp lại nhãn cầu đã mất của Lục Dịch Trạm được hay không.

Còn Sầm Bất Minh thì cô độc đi về đài phán xét với hốc mắt trái đẫm máu vừa được băng bó.

Chim bồ câu trắng như tuyết giật mình vì tiếng súng vội vã đập cánh bay lên, chao lượn trong ánh nắng mặt trời buổi sáng sớm, Sầm Bất Minh dùng con mắt phải còn lại của mình điềm tĩnh đứng nhìn cảnh Phương Điểm hành quyết rồi bước lại gần cô.

“Phương đội.” Sầm Bất Minh ngẩng đầu nhìn Phương Điểm, “Tôi muốn ở lại đội 2.”

“Tôi từ bỏ tư cách tham gia 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】.”

- ——oOo—

Chương 416

Sau khi mắt của Lục Dịch Trạm lành lại thì anh mất đi một đối thủ cạnh tranh cho vị trí 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】.

Nhưng lại có thêm một đội phó của chi đội 2 Sầm Bất Minh.

Lục Dịch Trạm từ một đội viên nhỏ phụ trách quét dọn của chi đội 3, thoát ch3t sau 2 sự cố lớn đột nhiên nhảy vọt lên hoàn thành xuất sắc phần đánh giá 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】, thuận lợi trở thành thành viên chính thức của quân đoàn.

Cũng có kha khá người bàn tán sau lưng Lục Dịch Trạm rằng vị trí của anh chỉ là hữu danh vô thực.

Nếu không phải Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh mất đi hai vị tướng lớn và đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của anh, Sầm Bất Minh, đã chọn rút lui để đảm nhiệm vị trí đội phó đội 2, thì cho dù thế nào đi nữa vị trí này sẽ không bao giờ đến lượt anh.

Nhưng Lục Dịch Trạm không để tâm đến những lời này, bởi vì anh cần phải tập trung năng lượng của mình để tiêu hóa một lượng lớn thông tin khổng lồ trước mắt.

“Nghe này, sự xuất hiện của 【 dị đoan 】 là một trò chơi giữa Tà Thần Bạch Lục và chúng ta.” Ngồi đối diện với Lục Dịch Trạm là một thanh niên trẻ tuổi có vẻ ngoài nghiêm túc đeo cặp kính vuông tên là Ngô Thụy Thư, một thành viên của Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh và cũng là đội phó của chi đội 1.

Anh ta chịu trách nhiệm chính về công việc văn thư và hậu cần của chi đội 1 và Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh, đồng thời phụ trách tổng hợp thông tin và sắp xếp tất cả các hồ sơ dị đoan trong căn cứ, nghe đồn người này chính là một thiên tài, mới 16 tuổi đã tham gia vào quân đoàn, khả năng suy luận logic và xử lý thông tin rất tốt, gần như đảm nhiệm việc điều tra và ghi chép lại nhược điểm của hầu hết các dị đoan.

Nhưng thành tích đối chiến lại rất bình thường bởi vì tay chân không được phối hợp cho lắm.

Sau nửa tháng Lục Dịch Trạm gia nhập 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】 thì mới hoàn toàn hiểu được tay chân của vị Ngô đội phó này hậu đậu vụng về như thế nào —— người này đi vệ sinh thôi mà cũng làm rơi kính xuống nắp bồn cầu tan tác thành 5 mảnh, sau đó lúc đứng dậy lại trượt chân ngã bệch xuống c4m thẳng mông vào mảnh kính vỡ của mình.

Trong giây phút Lục Dịch Trạm nhìn cảnh Ngô Thụy Thư ủn mông cho người ta gắp mảnh kính trong phòng y tế, sự ngưỡng mộ của anh dành cho đội phó mất tăm mất tích không còn sót lại chút gì.

Nghe nói vũ khí của Ngô Thụy Thư là một bức bát quái Thái Cực, nhưng Lục Dịch Trạm chưa bao giờ thấy anh ta sử dụng nó. Dù sao thì hơn nửa tháng nay, Ngô Thụy Thư chỉ ở trong

tổng cục để phổ cập thông tin về Bạch Lục, kẻ thù số một của họ cho Lục Dịch Trạm vừa mới gia nhập đội.

“Ban đầu, Bạch Lục trực tiếp tung ra 【 dị đoan 】 không theo quy tắc nào cả, dẫn đến thương vong rất lớn và chúng ta phải trả giá rất đắt mới có thể thu dụng dị đoan, mãi đến một lần Phương Điểm phát hiện được tung tích Bạch Lục!”

Ngô Thụy Thư đẩy kính, giọng điệu khi nhắc đến đội trưởng Phương Điểm tràn đầy kích động, ánh mắt không khỏi lấp lánh: “Phương Điểm và Bạch Lục giao hẹn chơi một trò chơi, nếu cô ấy thắng thì Bạch Lục không được tùy ý phóng thả dị đoan nữa.”

Lục Dịch Trạm hỏi: “Trò chơi gì vậy?”

Ngô Thụy Thư im lặng một lúc: “… Trò chơi phòng thủ tháp, có nghe bao giờ chưa?”

(*) Phòng thủ tháp Tower Defense là game chiến thuật cũng có ở VN á mn, còn bên TQ không biết có chơi giống vậy không

“Tháp của phe ta là Cục quản lý dị đoan, Bạch Lục cũng có tháp của gã, ai phá được tháp của đối phương trước sẽ thắng trò chơi.”

Lục Dịch Trạm hỏi ngay: “Tháp Bạch Lục ở đâu?”

“Chúng tôi cũng đang tìm.” Ngô Thụy Thư nhẹ giọng nói, “Mỗi lần Bạch Lục tung ra một dị đoan, gã sẽ cho chúng ta

một số gợi ý, thúc giục chúng ta đi tìm tháp của gã.”

“Dị đoan càng nguy hiểm thì càng nhận được nhiều thông tin về 【 tháp 】.”

“Thông tin?” Lục Dịch Trạm cau mày hỏi lại.

“Đó là tọa độ.” Ngô Thụy Thư bình tĩnh nói, “Tr3n người một số dị đoan đặc biệt sau khi bị thu dụng sẽ xuất hiện các thông tin liên quan đến con số, chúng ta đã có được 12 con số rồi, sau nhiều thí nghiệm và suy đoán khác nhau, tôi nghi ngờ đây rất có thể là tọa độ của các đường kinh độ và vĩ độ, chỉ cần sắp xếp hợp lý thì chúng ta có thể tìm thấy 【 tháp 】Bạch Lục.”

“Sau đó chúng ta có thể giúp Phương đội giành chiến thắng trong trò chơi đó, ngăn chặn được mấy thứ nhảm nhí vớ vẩn này.”

Ngô Thụy Thư nói xong thì th0 phào nhẹ nhõm, không nhịn được nở nụ cười.

“Cười cái gì vậy?” Phương Điểm mặc áo khoác đẩy cửa hông văn phòng ra bước vào, nhìn thấy Ngô Thụy Thư cười thì cũng cười theo, “Vui vẻ thế à?”

Ngô Thụy Thư nháy mắt đơ ra, cứng nhắc gật đầu chào đối phương: “Xin chào Phương đội.”

Lục Dịch Trạm cũng khẩn trương đứng thẳng chân: “Xin chào Phương đội!”

Phương Điểm cười tủm tỉm, cô tiện tay vỗ mạnh vào nguc hai người đang cứng đờ người ra: “Chào hai cậu!”

Chờ đến khi Phương Điểm rời đi, Lục Dịch Trạm ôm nguc, khuôn mặt ửng hồng lặng lẽ liếc nhìn Ngô Thụy Thư cũng đang đỏ mặt bên cạnh: “…”

Người này nhìn người kia liền biết bọn họ đều thích Phương Điểm.

Lục Dịch Trạm chẳng ngạc nhiên gì mấy, trước khi gia nhập 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】 anh đã nghe người khác kể qua, con đường gia nhập đội của Ngô Thụy Thư khác với những thực tập sinh bình thường như họ.

Ngô Thụy Thư sinh ra trong một gia đình khá giả có cha là một nhà sưu tập nổi tiếng, trong một lần tham gia đấu giá ông đã mua được một món đồ vật rất kỳ lạ —— Huyết Linh Chi, nghe đồn nếu ăn thì có thể trường sinh bất lão.

Huyết Linh Chi được cắt thành 8 mảnh bán đấu giá, cha anh mua được một mảnh trong số đó, nhưng không ngờ là loại Huyết Linh Chi này phải nuôi dưỡng bằng máu người, thế là Ngô Thụy Thư 15 tuổi suýt chút nữa đã bị người cha ám ảnh đến độ điên loạn của mình lấy máu để nuôi Huyết Linh Chi, may là nhờ Phương Điểm nghe tin đến cứu kịp thời.

Kể từ đó, Ngô Thụy Thư một lòng một dạ muốn vào Cục Quản lý Dị đoan.

Có thể nói, một tên mọt sách như anh đột nhiên thay đổi trở thành thực tập sinh ngày ngày tham gia những buổi huấn luyện tàn khốc của cục quản lý dị đoan phải ăn khổ không ít, tuy nhiên với sự chăm chỉ nhẫn nại và bộ não thiên tài của mình, cuối cùng Ngô Thụy Thư đã được như ý nguyện trở thành đội phó của Phương Điểm.

Nhưng tình yêu của Ngô Thụy Thư dành cho Phương Điểm không phải là tình yêu nam nữ, mà giống như một sự lãng mạn và khao khát, giống như tình yêu của một người hâm mộ dành cho thần tượng thì đúng hơn, đó là một niềm tin rất mãnh liệt và một niềm hy vọng vô điều kiện, vậy nên Lục Dịch Trạm không bao giờ cảm thấy ghen tị với anh ta, ngược lại đôi khi cảm thấy có hơi buồn cười.

“Phương đội nhất định có thể dẫn dắt chúng ta đánh bại Bạch Lục!” Đôi mắt Ngô Thụy Thư lấp lánh sáng nắm chặt tay, “Chính nghĩa cuối cùng sẽ chiến thắng tà ác!”

Lục Dịch Trạm: “……”

Ví dụ như bây giờ.

“Ngô đội phó, tôi cảm thấy sức mạnh Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh đã vượt quá khả năng của người bình thường.” Lục Dịch Trạm khiêm tốn học hỏi, “Là do tham gia loại huấn luyện đặc biệt nào sao? Tôi có cần phải tham gia huấn luyện đặc biệt đó không?”

Ngô Thụy Thư trầm mặc một lúc: “Không phải, sở dĩ chúng tôi có thể làm được nhiều việc vượt quá lẽ thường là bởi vì chúng tôi có kỹ năng cá nhân.”

“Kỹ năng cá nhân?” Lục Dịch Trạm nhíu mày hỏi: “Là cái gì vậy?”

Ngô Thụy Thư im lặng một lúc: “Đó là một năng lực nhất định mà Bạch Lục đã trao cho chúng tôi dựa theo duc vọng của mỗi người.”

“Thời điểm Phương Điểm tìm thấy Bạch Lục đã dùng toàn lực đấu với gã một ván cờ và suýt ch3t, Bạch Lục đã cứu cô ấy, nói rằng đã lâu không thấy người nào có duc vọng mãnh liệt đến nỗi có thể tiếp cận đến 【 thần 】như vậy.”

“Nếu không phải cô không đủ ác độc, trong lòng có quá nhiều thuần khiết thiện lương, thì có lẽ giờ phút này cô đã thành công gi3t ch3t ta, trở thành Tà Thần đời sau rồi ——Bạch Lục miêu tả Phương đội như vậy đấy.”

Ngô Thụy Thư hít một hơi thật sâu: “Phương đội nói rằng, công lý cuối cùng sẽ đánh bại cái ác, chúng tôi dùng duc vọng thiện lương cũng có thể đánh bại ông.”

“Bạch Lục nói, tốt lắm, ta sẽ chơi một trò chơi với các ngươi. Ta sẽ hiện thực hóa duc vọng thiện lương của các ngươi và cho các ngươi khả năng chống lại ta, nếu các ngươi thắng được, ta sẽ rút khỏi dòng thế giới này.”

Ngô Thụy Thư lại nắm chặt tay: “Phương đội nhất định sẽ có thể đánh bại gã!”

Lục Dịch Trạm muốn mở miệng hỏi vậy nếu chúng ta thua thì chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng nhìn vẻ mặt của Ngô Thụy Thư anh lại im lặng không nói gì.

Ngô Thụy Thư thực sự là một đội phó rất lợi hại, trong một năm Lục Dịch Trạm gia nhập 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】 anh ta đã tìm ta 12 tọa độ có khả năng dẫn đến 【 tháp 】Bạch Lục, sau đó Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh bắt đầu từng bước loại bỏ các tọa độ này.

Nhưng cho dù tọa độ mà họ đến không phải là 【 tháp 】của Bạch Lục thì họ cũng phải chơi một 【 trò chơi 】với Bạch Lục.

【 trò chơi 】khiến bọn họ thương vong không ít, nhưng cũng không hẳn không có lợi với bọn họ.

Trong trò chơi vừa rồi, Bạch Lục đã thừa nhận thân phận đội viên Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh của Lục Dịch Trạm và trao cho anh kỹ năng diễn sinh từ duc vọng của bản thân.

Nhưng Lục Dịch Trạm thực sự chẳng vui gì mấy, thay vào đó anh có một chút xấu hổ.

—— bởi vì vũ khí kỹ năng của anh là một thanh trọng kiếm giống y hệt với thanh kiếm của Phương Điểm.

Lúc trò chơi kết thúc, Lục Dịch Trạm đã giành chiến thắng trong trò chơi với Bạch Lục và có được kỹ năng của riêng mình.

Thanh trọng kiếm bật ra khỏi tay Bạch Lục đập thẳng vào mặt Lục Dịch Trạm, gã nhướng mày thích thú nhìn thanh trọng kiếm rồi biến mất.

Lục Dịch Trạm bị thanh trọng kiếm đập ngã lăn quay ra đất, đang loay hoay đỡ nó lên để đứng dậy thì quay đầu đã thấy Phương Điểm tò mò ngồi xổm bên cạnh mình, tay chọc chọc thanh kiếm: "Lục Dịch Trạm, sao vũ khí kỹ năng của cậu giống hệt tôi vậy?"

Nhóm người trong Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh nghe cô hỏi thì đều nở nụ cười tinh quái, kể cả Ngô Thụy Thư.

Lục Dịch Trạm gãi gãi ót, mặt mày đỏ bừng, vừa luống cuống tay chân giấu thanh trọng kiếm ra sau lưng vừa lắp bắp trả lời: "À! Là bởi vì tôi hâm mộ vũ khí trong tay Phương đội! Tôi rất ngưỡng mộ Phương đội!"

Phương Điểm tỏ vẻ khó hiểu: "Nhưng Ngô Thụy Thư cũng hâm mộ tôi đấy thôi, sao vũ khí của cậu ta là Thái Cực Đồ mà không phải trọng kiếm?"

"Khụ khụ." Ngô Thụy Thư nghiêm mặt giải thích giúp Lục Dịch Trạm, "Có lẽ đây là vũ khí diễn sinh từ duc vọng và sùng bái có mức độ sâu sắc hơn."

Lục Dịch Trạm: "…"

Không cần phải giải thích dùm tôi đâu, đội phó Ngô.

Phương Điểm sờ sờ cằm: “Nhưng kiếm của tôi nặng lắm, Lục Dịch Trạm, cậu nhấc lên được không?”

Lục Dịch Trạm đang cố hết sức nâng thanh kiếm: “…”

Tức quá! Đúng là không nâng lên nổi! Tôi đúng là phế vật mà!

“Thế này đi, nếu chúng ta có vũ khí giống nhau.” Phương Điểm mỉm cười bước đến chỗ Lục Dịch Trạm, cô thản nhiên nắm tay Lục Dịch Trạm rút thanh kiếm nặng nề vung vẩy về phía trước, cơn gió đêm thổi qua cuốn tung mái tóc cô bay lất phất cọ qua đôi mắt, Phương Điểm mỉm cười ngoái đầu nhìn lại, “Sau này cậu tham gia đặc huấn với tôi, tôi sẽ dạy cậu cách dùng trọng kiếm nhé!”

Đầu óc Lục Dịch Trạm trống rỗng đến năm phút rồi mới lắp ba lắp bắp trả lời được.

Đêm đó, Lục Dịch Trạm ôm kiếm rưng rưng nước mắt đầy hạnh phúc chìm vào giấc ngủ.

太极八卦图 : Vũ khí của Ngô Thuỵ Thư đây

- ——oOo—

Chương 417

Chỉ còn lại hai điểm tọa độ cuối cùng.” Ngô Thụy Thư trịnh trọng đẩy kính lên, “Cá nhân tôi thích hòn đảo biệt lập tr3n biển này, đây cũng là mục tiêu của chúng ta lần sau.”

“Nếu suy đoán của tôi không sai thì chúng ta sẽ phải đối mặt với Bạch Lục và rất nhiều dị đoan mà gã nuôi nhốt tr3n đảo, hy vọng đêm nay tất cả mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng và nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, tan họp.”

“Được!”

Sau cuộc họp.

Sau hơn hai năm tham gia tìm kiếm với nhịp độ cao, Lục Dịch Trạm đã sớm làm quen với tác phong hành động nhanh chóng, giây trước còn nằm tr3n giường, giây sau đã võ trang đầy đủ chuẩn bị xuất phát, tóm lại không một giây phút nào là của chính mình.

Không ngờ rằng đi được đến ngày hôm nay sắp bước vào giai đoạn kết thúc, đến cuối ngày có thể đơn giản hít th0 một hơi hoặc có thể nghỉ ngơi trọn vẹn một đêm, Lục Dịch Trạm lại có chút hụt hẫng không biết phải nên làm gì.

Anh vô thức bước đến phòng y tế của Dụ Phù.

Phòng y tế đã bị bỏ trống từ lâu, thỉnh thoảng Lục Dịch Trạm sẽ đến dọn dẹp một lúc, hút một điếu thuốc để trấn tĩnh.

Ừmm, không sai, anh đã học hút thuốc.

Đội 1 cấm hút thuốc, Phương Điểm đã từng bắt gặp Lục Dịch Trạm trốn trong phòng y tế của Dụ Phù để hút thuốc, cô chỉ im lặng nhìn sâu vào anh như thể muốn quan sát anh kỹ hơn.

Lục Dịch Trạm sợ tới mức suýt chút nữa là vứt luôn điếu thuốc, nhưng một lúc sau, Phương Điểm vươn tay về phía anh, cười hỏi: “Còn nữa không? Cho tôi một điếu.”

Phương Điểm nhận lấy điếu thuốc, châm lửa một cách điêu luyện, cúi đầu lặng lẽ hút thuốc cùng anh trong phòng y tế của Dụ Phù.

Khói thuốc quét qua khuôn mặt cô, lượn lờ quanh cổ áo đồng phục, tản ra khói bụi vô biên, Lục Dịch Trạm nghe thấy giọng nói chứa đựng hồi ức mang theo ý cười của Phương Điểm: “Lệnh cấm hút thuốc trong đội 1 là do Dụ Phù và những người khác đặt ra sau lưng tôi.”

“Thật ra, đó là lệnh cấm dành riêng cho tôi bởi tôi hút thuốc rất nhiều, bọn họ cứ bảo hút thuốc sẽ không tốt cho sức khỏe của tôi, còn hù dọa tôi là tôi sẽ không bị dị đoan gi3t ch3t mà tự bản thân hút thuốc nhiều quá mà ch3t.”

“Thật không ngờ.” Phương Điểm quay đầu cười nhìn Lục Dịch Trạm đang sững sờ “Tôi chưa kịp hút thuốc ch3t thì bọn họ đã bị dị đoan gi3t ch3t rồi.”

Phương Điểm rít mấy hơi đã hút xong điếu thuốc, rồi tự nhiên đưa tay về phía Lục Dịch Trạm: “Một điếu nữa.”

“Hết, hết rồi.” Lục Dịch Trạm lắp bắp nói, “Điếu vừa rồi là điếu cuối cùng.”

Phương Điểm nhướng mắt, cô cười nhẹ nhìn điếu thuốc chưa đốt tr3n môi Lục Dịch Trạm, sau đó rất tự nhiên vươn tay lấy điếu thuốc ra, lắc lắc trước mặt Lục Dịch Trạm: “Tôi hút điếu này có ngại không?”

“Không, không ngại!” Vẻ mặt Lục Dịch Trạm ngây dại, anh cảm thấy toàn thân bay bổng như sắp thăng thiên tới nơi.

“Cảm ơn! Tôi hơi nghiện thuốc lá.” Phương Điểm tùy tiện vỗ vai Lục Dịch Trạm, cô cầm lấy điếu thuốc, dùng răng c4n nhẹ đầu lọc, cúi đầu châm lửa.

Ánh sáng của chiếc bật lửa hắt lên sườn mặt của Phương Điểm tạo cho cô một vẻ đẹp rất dịu dàng.

“Hút thuốc thực ra là một hành vi rất sa đọa.” Lục Dịch Trạm nghe Phương Điểm nhẹ nhàng nói, “Tôi cứ hay thắc mắc không biết thuốc lá có phải là thứ dị đoan gây nghiện có tác hại thấp nhưng lại khiến người ta ch3t dần ch3t mòn do Bạch Lục đóng gói rồi phóng thả ra không nữa.”

Phương Điểm th0 ra một hơi khói trắng: “Giống như tôi vậy.”

“Con người rất khó cưỡng lại những duc vọng tiêu cực của họ, tôi hiểu rất rõ điều này, bản thân tôi không thể cai thuốc nhưng lại hy vọng sẽ chiến thắng Bạch Lục, thật là nực cười.”

Phương Điểm cúi đầu cười nhẹ: “Nhưng tr3n đời này, chỉ cần có một người muốn tôi bỏ thuốc, tất cả những người hút thuốc đều có người muốn bọn họ bỏ thuốc.”

“—— Vậy thì tôi sẽ không bao giờ chịu thua.”

Phương Điểm rít hơi cuối cùng rồi cười vẫy tay chào Lục Dịch Trạm: “Cai thuốc đi, Lục Dịch Trạm.”

Một thời gian lâu sau đó Lục Dịch Trạm không còn lén lút tới đây hút thuốc nữa, nhưng có lẽ do cảm xúc hỗn loạn trước đêm xuất phát, Lục Dịch Trạm không kìm chế được mình, anh lại đến đây châm một điếu thuốc.

Kết quả vừa mới châm thuốc xong thì cửa phòng y tế liền mở, Lục Dịch Trạm đang ngậm điếu thuốc quay đầu lại nhìn thấy Phương Điểm tươi cười chào hỏi, rất tự nhiên bước tới gần anh: “Còn nữa không? Cho tôi một điếu.”

Lục Dịch Trạm: “…”

Cô gái mở miệng ra là bảo muốn cai thuốc nhưng mỗi lần gặp anh đều muốn xin thuốc để hút thế này là sao?

Phương Điểm ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt phản chiếu ánh trăng ngoài cửa sổ trong sáng ngời ngời, tr3n mặt mang theo nụ cười dịu dàng, gió khẽ đung đưa mái tóc đuôi ngựa sau đầu, ôn nhu nói: "Anh cao lên nhiều rồi đó Lục Dịch Trạm, lúc mới gia nhập đội anh chỉ cao gần bằng tiểu Ngô, bây giờ đứng nói chuyện tôi còn phải ngước nhìn anh nữa."

"Thành tích trong đội cũng rất tốt, anh đã hoàn toàn trưởng thành."

Cứ như Phương Điểm đã dự đoán được anh đến đây hút thuốc rồi sau đó đến xin thuốc anh vậy, lúc này đây thật ra Lục Dịch Trạm mang theo một bao thuốc lá, nhưng vừa nghe thấy Phương Điểm hỏi, anh lại buột miệng nói: "…. Không có, chỉ còn một điếu này thôi."

Anh biết nếu còn một điếu thuốc thì Phương Điểm sẽ làm gì.

Cô sẽ trực tiếp lấy điếu thuốc tr3n môi anh để hút, như vậy là gián tiếp…

Nhưng hồn còn đang mãi mơ mộng thì Lục Dịch Trạm đã giật b4n cả người.

Phương Điểm vươn hai ngón tay rút điếu thuốc tr3n môi anh ra, sau đó bước tới, hơi kiễng chân lên, một tay ôm gáy anh, nhắm mắt hôn anh.

—— hôn môi anh.

Gió từ cửa sổ thổi vào quét qua khuôn mặt đờ đẫn của Lục Dịch Trạm và đôi mắt nhắm chặt của Phương Điểm, kéo dài khoảng mười lăm giây thì Phương Điểm lùi lại, rồi tự nhiên giơ tay lấy điếu thuốc lá mới từ trong túi áo Lục Dịch Trạm ra, đặt lên môi nhấm nháp, còn điếu thuốc cũ lấy từ miệng Lục Dịch Trạm thì trả lại cho anh.

Lục Dịch Trạm mơ màng nghĩ ngợi ——

A, Phương Điểm phát hiện ra mình mang rất nhiều thuốc lá.

Cô ấy biết mình nói còn một điếu là lừa cô ấy hôn môi gián tiếp, cho nên mới trực tiếp hôn mình luôn sao…

Chuyện này là sao?! Logic kỳ quái gì thế này!

Tại sao lại hôn mình!!!

“Thích tôi bao lâu rồi?” Phương Điểm đột nhiên nói.

Lục Dịch Trạm theo bản năng trả lời ngay và luôn: “Hai năm, ba tháng, tám ngày!”

“Lúc đó…” Phương Điểm sờ sờ cằm, “Yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên?”

Lục Dịch Trạm mồ hôi đầy đầu, mặt đỏ bừng: "… Ừ, à, Phương đội biết từ bao giờ vậy?"

Phương Điểm cúi đầu suy nghĩ nghiêm túc nghĩ nghĩ: "Chắc từ lúc anh gia nhập đội."

Lục Dịch Trạm: "!!!"

Sớm như vậy sao!!

Một cảm giác xấu hổ vô cùng kỳ lạ tràn ngập trong lòng Lục Dịch Trạm, anh lấy hai tay che khuôn mặt nóng bừng của mình, muốn đào một cái hố rồi chôn ngay tại chỗ: "Vậy thì tại sao lúc tôi nhận được thanh trọng kiếm kia, Phương đội lại giả vờ như không biết tôi thích cô… "

"Anh có nói thẳng ra đâu, mà có vẻ như anh cũng không muốn nói." Phương Điểm gãi gãi đầu, "Tôi lại chưa từng yêu đương bao giờ, không biết có nên tôn trọng anh đừng chọc thủng ra hay không."

"Ờm, chuyện vừa rồi…" Lục Dịch Trạm dừng lại.

Phương Điểm nghiêm trang đáp: "Tôi chỉ nghĩ biết đâu ngày mai sẽ ch3t, anh lại có vẻ bằng lòng nên tôi muốn hôn anh một chút."

Lục Dịch Trạm che mặt không nhúc nhích, cũng không phát ra tiếng động.

Phương Điểm ngậm điếu thuốc bên cạnh chưa vội đốt, một lúc sau mới cụp mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Nếu anh không muốn thì tôi xin lỗi vậy.”

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi th0 ra: “Không phải không muốn…”

Chỉ tại anh động tâm trước, còn bị Phương Điểm phát hiện ra mà thôi…

Bình tĩnh, đừng nghĩ nữa!! Xấu hổ quá đi mất!

Phương Điểm quay mặt lại nhìn anh: “Anh muốn mình hôn nhau lần nữa không? Lỡ đâu ngày mai ch3t rồi thì sẽ không hôn…”

Lục Dịch Trạm đột nhiên bỏ tay xuống ôm hôn khuôn mặt đỏ bừng của Phương Điểm, ngăn cô đừng nói nữa.

Phương Điểm yên tĩnh một lúc.

Cô từ từ nhắm mắt lại.

Sau khi Phương Điểm rời đi, Lục Dịch Trạm mở cửa sổ phòng y tế của Dụ Phù để gió lạnh thổi vào, cố gắng trấn tĩnh lại, nhưng cuối cùng anh gần như bó tay bước ra khỏi phòng y tế,

đồng thời tự an ủi mình, vừa rồi hai người cũng đâu làm chuyện gì kịch liệt lắm đâu nhỉ.

Kết quả là vừa bước ra Lục Dịch Trạm đã nhìn thấy Sầm Bất Minh đang đợi bên ngoài với vẻ mặt đầy vi diệu.

Lục Dịch Trạm:…..

Mắt thấy Lục Dịch Trạm xấu hổ đến mức sắp hóa đá trước mặt mình, Sầm Bất Minh mới đại phát từ bi dời tầm mắt sang chỗ khác: “Ngày mai đội 2 sẽ phụ trách dọn dẹp bên ngoài cứ điểm tọa độ.”

Lục Dịch Trạm nghe nói đến chính sự thì lập tức hoàn hồn: “Có chuyện gì sao?”

Sầm Bất Minh dừng lại: “Cơ hội sống sót của các anh ngày mai là bao nhiêu?”

Lục Dịch Trạm sững sốt.

Sau khi trở thành đội phó đội 2, Sầm Bất Minh cũng khá thường xuyên liên hệ với anh nhưng đa phần đều là vì công việc. Mặc dù hai người đã cùng nhau trải qua một số chuyện nhưng quan điểm của họ vẫn rất bất đồng về mọi thứ, Lục Dịch Trạm không thích kết giao quan hệ riêng tư với những người bất đồng quan điểm với mình.

Sầm Bất Minh cũng thế.

Tr3n cơ bản thì họ không trao đổi về những thứ không liên quan đến công việc, và họ cũng không có những mối liên hệ ngoài công việc.

Thế nên vừa nãy khi nghe Sầm Bất Minh hỏi câu hỏi mang theo sự quan tâm cá nhân, Lục Dịch Trạm liền ngỡ ngàng.

Sầm Bất Minh ôm nguc quay mặt sang một bên, giọng điệu lạnh lùng: "Bớt bày ra bộ dạng ngu ngốc như vậy trước mặt tôi đi, tôi chỉ muốn biết xem có tiện đường nhặt x4c cho anh không thôi."

Lục Dịch Trạm cười, nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi trả lời: "Cơ hội sống sót à? Thật ra chúng tôi vẫn chưa thấy có khả năng sống sót nào cả."

Sầm Bất Minh im lặng một lúc, hai tay khoanh chặt trước: "… Lục Dịch Trạm, nếu ngày mai anh không muốn đi, tôi có thể xin thay anh…"

"Đội phó Sầm, sao đột nhiên lại quan tâm tôi vậy?" Lục Dịch Trạm có chút tò mò và khó hiểu, anh gãi đầu, "Hình như… quan hệ của chúng ta chưa đến đến mức thân thiết như thế này mà?"

Sầm Bất Minh đột ngột quay đầu lại, cậu bước tới nắm lấy cổ áo Lục Dịch Trạm ép anh vào tường, cáu kỉnh hỏi anh: "Vậy tại sao lúc trước anh lại muốn cõng tôi ra khỏi nhà máy hoa hồng? Tại sao lại che chở cho tôi lúc chúng ta thi đấu?"

“Sao lại gạt tôi, nói dối tôi để cho tôi hận anh!”

“Lúc ấy quan hệ của chúng ta cũng có thân thiết đến mức đó đâu, đội trưởng Lục Dịch Trạm!”

Lục Dịch Trạm cúi đầu nhìn Sầm Bất Minh đã chột mắt trái, cậu th0 gấp gáp, khuôn mặt tràn đầy tức giận. Lục Dịch Trạm ấn vai Sầm Bất Minh rồi từ từ đẩy cậu ra, dựa vào tường nhẹ giọng hỏi: “Cậu biết rồi à.”

“Biết từ lâu rồi.” Sầm Bất Minh quay mặt đi, giọng điệu lạnh lùng, “Tôi vẫn chán ghét anh, Lục Dịch Trạm, nhưng tôi không thích mắc nợ người khác, cho nên nếu anh cần tôi thay anh ch3t thì tôi có thể… ”

Lục Dịch Trạm chậm rãi ngẩng đầu: “Nếu như tôi cần cậu thay tôi sống tốt thì sao?”

Đồng tử của Sầm Bất Minh co rút lại.

“Lúc đó quả thật chúng ta chỉ là người xa lạ, nhưng tôi lớn hơn cậu một tuổi, tốt xấu gì cũng xem như là nửa sư huynh của cậu đi.” Lục Dịch Trạm sửa sang lại đồng phục, nở nụ cười hiền lành, “Sư huynh cứu sư đệ là chuyện đương nhiên mà.”

Sầm Bất Minh cười lạnh: “Sư huynh? Lục Dịch Trạm, anh có biết xấu hổ không vậy, theo lý mà nói thì sư huynh của tôi chỉ có người ở đội 2….”

Nói đến đây, hai người khựng lại.

Hầu như tất cả sư huynh của Sầm Bất Minh đều đã bị xử tử sau cuộc phản loạn năm đó.

"Tôi không ép cậu phải công nhận tôi là sư huynh của cậu." Lục Dịch Trạm ngẩng đầu lên, cười vỗ vai Sầm Bất Minh, "Sư huynh thật sự của cậu đã không còn, nếu cậu không chê thì có thể để tôi tạm thời thay thế vị trí đó cũng được."

Sầm Bất Minh lạnh mặt hất tay Lục Dịch Trạm: "Cút, bớt tranh thủ đi, ai cần sư huynh chứ?"

Lục Dịch Trạm trầm ngâm nghĩ ngợi: "Thật à? Lúc tôi nằm chung phòng bệnh với cậu, buổi tối còn nghe cậu khóc lóc bảo muốn có sư huynh đến dẫn cậu đi…"

Sầm Bất Minh nheo mắt phải: "Cứ bịa đặt đi, tôi giết anh đấy."

"Aiz, trước đây cậu vẫn thích ôm chăn khóc thầm cơ mà, sao bây giờ lại lạnh lùng như vậy chứ?" Lục Dịch Trạm tiếc nuối lắc đầu, "Quả nhiên trẻ em trưởng thành rồi sẽ thay đổi."

Sầm Bất Minh bị Lục Dịch Trạm trắng trợn giành làm anh: "…"

Cậu không nên nhiều chuyện quan tâm đến người này thì tốt hơn.

Lục Dịch Trạm nói xong liền xoay người rời đi, đi được nửa đường liền nghe thấy một giọng nói nhạt nhẽo vang lên từ phía sau:

“Sư huynh.”

Lục Dịch Trạm khựng lại, đây là giọng nói của Sầm Bất Minh.

Sầm Bất Minh im lặng một lúc, sau đó lãnh đạm nói: “Nếu anh ch3t, tôi sẽ không khóc cho anh đâu.”

Lục Dịch Trạm cười xua tay không nhìn lại: “Tốt rồi.”

Ngày hôm sau, Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh bay đến hòn đảo, đội 1 chịu trách nhiệm dọn sạch bên trong hòn đảo, đội 2 dọn sạch bên ngoài hòn đảo.

Đó là một hòn đảo chìm trong sóng biển đen tối vô biên, xung quanh không có bất kì đảo nhỏ hay sự vật nào khác, hoàn toàn trơ trọi cô độc như nằm giữa trung tâm vũ trụ. Bao bọc hòn đảo là những cơn sóng gào thét và gió biển dữ dội, tàu thủy bình thường không thể tới gần, thấp thoáng dưới mặt biển là những thứ gì đó đen kịt khổng lồ đến mức có thể nuốt chửng thuyền lớn.

Thời điểm nhóm Phương Điểm đổ bộ lên đảo, số lượng đội viên tử vong nhiều không đếm kể.

Tr3n hòn đảo là một Thần Điện nguy nga rộng lớn, Bạch Lục chống cằm ngồi trước một chiếc bàn đá đầy những thẻ bài,

cười nửa miệng nhìn bọn họ: “Cuối cùng các ngươi cũng đến, ta chờ đã lâu lắm rồi.”

Phương Điểm yên lặng nhìn Bạch Lục, cô tiến lên một bước: “Chúng tôi đã thắng trò chơi.”

“Không, các ngươi đã thua.” Bạch Lục mỉm cười ngước mắt, “Bởi vì điều kiện thắng trò chơi là chiếm được 【 tháp 】 của ta, mà hiện tại các ngươi chỉ mới đến đây mà thôi.”

“Đây là Thần Điện của ta, các ngươi không thể chiếm được, ngay cả ta cũng không thể tự mình phá hủy.”

Vẻ mặt Ngô Thụy Thư tức giận: “Ông chơi xấu! Ngay từ đầu không có cách nào thắng ông!”

Bạch Lục lười biếng sờ so4ng mấy thẻ bài tr3n bàn: “Không, kỳ thật ta hy vọng các ngươi có thể thắng ta, sau đó phá hủy Thần Điện này, nhưng đáng tiếc là các ngươi không làm được mà thôi.”

“Nhưng tôi cũng không thua.” Phương Điểm bình tĩnh tiếp tục, “Ông cũng không công chiếm được cục xử lý dị đoan, bởi vì tôi đã đưa tất cả dị đoan và các thành viên trong đội đến đây.”

“Vậy chẳng khác nào cô dời cục xử lý dị đoan đến Thần Điện của ta? Chấp nhận mạo hiểm đến vậy sao?” Khuôn mặt Bạch Lục lộ ra một nụ cười hơi tán thưởng, “Ta không thể hủy diệt Thần Điện của ta, thế nên đúng là các ngươi cũng không thua.”

“Ván game rất đẹp, Phương Điểm, cô thật sự là nhân loại ưu tú nhất mà ta từng thấy, một người thủ lĩnh có sự tàn nhẫn và nhân từ ngang bằng nhau.”

“Cô chưa bao giờ thắng ta nhưng cũng chưa bao giờ thua ta, mục tiêu của cô luôn kiên định như vậy.” Bạch Lục nhướng mi nhìn Phương Điểm, mỉm cười, “—— Cô muốn kiềm chân Tà Thần ta trong trò chơi của cô, để nhiều người trong các dòng thế giới khác sống sót.”

“Ta rất tò mò, từ khi nào thì cô biết có những dòng thế giới khác, đây đã là thứ thuộc phạm trù của 【 thần 】, làm sao cô biết được?”

Phương Điểm thản nhiên cười rộ lên: “Tôi đoán! Ông vẫn luôn muốn né tránh cho nên tôi nghĩ phải có nơi nào đó khiến ông có thể chơi vui vẻ hơn.”

“Cho dù cô chưa từng gặp những người ở thế giới khác, cũng chưa từng có liên hệ tình cảm với họ, thậm chí cô còn không biết bọn họ sinh tồn trong thế giới bằng quy luật gì.” Bạch Lục bước chậm rãi từng bước xuống bậc thang, gã nhìn Phương Điểm cười thích thú, “Cô cũng muốn mạo hiểm hy sinh bản thân và những người xung quanh để cứu bọn họ.”

“Tại sao vậy, Phương Điểm?”

“Cô không có cơ sở để đồng cảm với họ, tại sao cô lại có duc vọng mãnh liệt được trở thành thần để cứu mọi người như vậy chứ?”

Phương Điểm nhìn Bạch Lục đang đi xuống, cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào gã: “Thật ra tôi không muốn cứu bọn họ.”

“Tôi chỉ không muốn họ trở thành đồ chơi trong tay ông.”

“Nhưng nếu đây là thứ bọn họ muốn thì sao?” Bạch Lục giang hai tay, “Mỗi ngày ta đều nhận được rất nhiều lời cầu nguyện, nguyện ta mang theo tà ác đến thế giới đó để hoàn thành duc vọng của bọn họ.”

Gió biển thổi mạnh khiến mái tóc dài của Phương Điểm rối tung lên, cô bình tĩnh nói: “Muốn chơi một trò chơi với tôi không?”

Bạch Lục nhướng mày: “Trò gì?”

Phương Điểm cười: “Cho dù ông lôi kéo tất cả mọi người tr3n thế giới vào trò chơi của ông, chế tạo đủ loại vũ khí theo duc vọng của họ, để họ chém giết nhau trong trò chơi, khuyến khích họ đánh bạc, phạm tội, thả tất cả những dị đoan mà ông thích vào trò chơi, nhưng cuối cùng —— ”

“Ông cũng sẽ thua họ, thua trước mặt con người của họ.”

Bạch Lục im lặng một giây, sau đó nhếch khóe miệng: “Được, ta sẽ thực hiện nguyện vọng của cô, cùng cô chơi trò chơi này.”

“Ta sẽ kéo trò chơi ra khỏi thực tế, khi con người nảy sinh duc vọng trong lòng, nguyện cầu Tà Thần giúp bọn họ thực hiện nguyện vọng thì mới có thể tham gia vào trò chơi của ta, đồng thời ta cũng sẽ ban cho những nhân loại đã vượt qua được thử thách những kỹ năng cá nhân, để bọn họ có thể tồn tại lâu dài trong trò chơi nguy hiểm đó.”

“Đồng thời, để tạo điều kiện cho cái gọi là sự giúp đỡ lẫn nhau giữa con người như đội trưởng Phương đã nói, ta sẽ để họ xem được tình hình trò chơi của nhau, thậm chí có thể cung cấp tài nguyên của mình để giúp đỡ đối phương.”

Bạch Lục nở nụ cười: “Từ nay về sau, ta sẽ phóng thả trò chơi này trong tất cả các dòng thế giới.”

“Tiêu chuẩn thắng thua trong trò chơi là —— nếu có dị đoan trong trò chơi bị đưa vào hiện thực và gây ô nhiễm toàn thế giới thì ta thắng, nếu không thì các ngươi thắng, toàn bộ thế giới chính là hai bên 【 tháp 】 của chúng ta, thế nào?”

Phương Điểm tinh ý phản đối: “Nếu vậy thì chúng tôi rất khó thắng trong trò chơi này bởi vì thời gian phòng thủ không có giới hạn.”

“Cũng đúng.” Bạch Lục chống cằm suy nghĩ một chút, sau đó lại cười rộ lên, “Như vậy đi, ta sẽ rút lui, không tiến vào bất kỳ trò chơi hay hiện thực nào.”

Lần này mắt Phương Điểm sáng rực lên: “Thật sao?”

Nếu không có sự tồn tại của bug như Bạch Lục thì mọi người sẽ nhàn hạ hơn rất nhiều!

"Thật, nhưng theo đó." Bạch Lục quay đầu lại và mỉm cười, "Ở mỗi dòng thế giới ta sẽ hạ phóng một tạo vật diễn sinh từ chính ta giống như các ngươi, hợp chất diễn sinh đó có thân thể của người phàm, năng lực chiến đấu người phàm, hơn nữa ta sẽ thiết lập chúng có vẻ ngoài giống như ta để giúp các ngươi tìm thấy chúng dễ dàng hơn."

"Hợp chất diễn sinh đó là đồng hồ cát cho cả hai bên chúng ta, hắn chính là giới hạn thời gian của các ngươi, thời điểm trò chơi kết thúc các ngươi giết hắn, nếu lúc đó cả thế giới vẫn chưa bị ô nhiễm các ngươi sẽ thắng, ngược lại ta sẽ thắng."

Điều kiện trò chơi nghe tốt đến mức như đang nằm mơ, Phương Điểm quá hiểu sở thích bi3n thái của Bạch Lục vì vậy cô cảnh giác hỏi thêm: "Vậy nếu chúng tôi thua thì sao?"

"Nếu các ngươi thua ư?" Bạch Lục mi mắt cong cong cười rộ lên, "Đương nhiên phải bị phạt ngồi đối diện với Tà Thần, chơi trò chơi cùng với ta rồi."

"Ta sẽ để các ngươi tồn tại trong tất cả các dòng thế giới, theo lẽ thường mà nói thì sự tồn tại ở mỗi dòng thế giới đều khác nhau, nhưng ta sẽ thống nhất linh hồn các ngươi lại, có nghĩa là ——"

Bạch Lục cười nhẹ: "Các ngươi sẽ dùng một linh hồn trải qua luân hồi tất cả các dòng thế giới."

“Nếu bất kỳ ai trong số các ngươi bị hợp chất diễn sinh của ta dụ dỗ và bán linh hồn của mình cho hắn, thì linh hồn của các ngươi sẽ hoàn toàn vô giá trị, trở thành một tác phẩm điêu khắc bằng đá trong thần điện của ta, không bao giờ có cơ hội quay về nữa.”

“Ta sẽ phóng chiếu linh hồn của các ngươi và cả hợp chất diễn sinh của ta vào các dòng thế giới, nhưng đồng thời, các ngươi cũng giống như những NPC trong trò chơi đều phải bị reset lại từ đầu không nhớ được bất cứ điều gì, mỗi dòng thế giới đều là một trò chơi hoàn toàn mới.”

Bạch Lục đứng tr3n bậc thang đưa mắt nhìn xuống Phương Điểm đang đứng phía dưới: ” Phương đội, xem như là phần thưởng cho cô vì đã chạm được đến thần, cũng có thể nói là để tăng thêm phần thú vị của trò chơi này, ta có thể tặng cho các đội viên 【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh 】của cô các kỹ năng của thần để có thể chiến đấu chống lại ta.”

“Trong mỗi dòng thế giới, họ đều có những quy tắc kỹ năng chỉ dành riêng cho thần để có thể chơi trò chơi này với ta, nhưng tương ứng, mỗi dòng thế giới cô đều phải trả giá cho bọn họ.”

Phương Điểm hỏi: “Cái giá mà tôi phải trả là gì?”

Bạch Lục cười: “Đau khổ.”

Cả Ngô Thụy Thư và Lục Dịch Trạm đều nhanh chóng nhìn về Phương Điểm, nhưng Phương Điểm đã giơ tay ngăn họ lại, gật đầu hờ hững: “Được, tôi đồng ý.”

“Ông trao kỹ năng trước đi.”

Bạch Lục nói thì thầm trong không khí: ” Ngô Thụy Thư, kỹ năng Thái Cực lấy nhu thắng cương, có thể vô hiệu hóa tất cả các kỹ năng tấn công.”

” Tô Lan, kỹ năng chồng các dòng thế giới lên nhau, có thể chồng hai dòng thế giới mà ngươi đã biết lên nhau trong thời gian ngắn.”

“Nhậm Vũ Tín, kỹ năng gấp trí nhớ, có thể thay đổi trí nhớ của tất cả sinh vật trong toàn bộ thế giới, xóa sạch hoàn toàn dấu vết của một sự kiện nào đó, nhưng một thế giới chỉ được dùng ba lần.”

“……”

“Cuối cùng, ta sẽ cho các ngươi hai kỹ năng có thể x4c định phương hướng của trò chơi.” Nụ cười tr3n mặt Bạch Lục càng sâu, “Kỹ năng thứ nhất, 【 Lắng nghe lời thần 】.”

“Tuy rằng ta sẽ không tham gia vào các dòng thế giới nhưng ta sẽ thiết kế kịch bản trò chơi của riêng ta, lợi dụng những người chơi và dị đoan trong trò chơi để khiến toàn bộ thế giới đi theo con đường định sẵn của ta.”

“Nhưng cứ như vậy mãi thì thật nhàm chán.”

Bạch Lục chỉ vào Lục Dịch Trạm cười nói, "—— Vậy nên cậu có thể sử dụng kỹ năng này để thường xuyên theo dõi những gì ta sẽ làm để ngăn chặn ta, cũng có thể nói đây là kỹ năng của nhà tiên tri."

"Kỹ năng cuối cùng —— Phán quyết Tà Thần."

"Kỹ năng này có thể phán xét tất cả dị giáo liên quan đến Tà Thần ở mọi dòng thế giới, bao gồm cả ta."

"Dị đoan bị phán xét sẽ bại lộ khuyết điểm trước mặt cậu và trở nên yếu ớt. Bất kể dị đoan đó mạnh đến đâu, cậu cũng có thể dùng kỹ năng này để thu dụng đối thủ."

Ngô Thụy Thư phản ứng rất nhanh, anh ta nhìn thẳng Bạch Lục: "Vừa rồi ông chỉ mới trao sáu kỹ năng, còn Phương đội chưa có."

Khóe môi Bạch Lục nhếch lên: "Cô ấy không có kỹ năng."

"Bởi vì cô ấy sẽ ngồi ở vị trí của 【 thần 】giống như ta, không tham gia trò chơi."

Phương Điểm dường như đã sớm đoán trước được điều đó, cô cầm thanh trọng kiếm bình tĩnh bước lên bậc thang của thần điện: "Ông trao kỹ năng rất hào phóng, tôi cũng sẽ trả giá xứng đáng."

"Phương đội ——!!" Ngô Thụy Thư cuống lên muốn chạy theo cô.

Phương Điểm không nhìn lại: ” Ngô phó đội, đứng chờ tôi đi ra.”

Ngô Thụy Thư c4n răng dừng lại.

“Trò chơi dòng thế giới này vẫn chưa bắt đầu đâu, ta sẽ để Phương đội nói lời từ biệt với các ngươi trước khi trả giá.” Bạch Lục khẽ cúi đầu, “Xin mời.”

Lục Dịch Trạm đứng bất động nhìn Phương Điểm bước lên thần điện, gió biển thổi mái tóc đuôi ngựa của cô rối tung cũng giống như đã thổi vào mặt anh đêm qua vậy.

Anh từ từ siết chặt tay.

Bên trong thần điện tối tăm là một bể bơi khổng lồ nối với biển sâu, trong bể bơi có rất nhiều sinh vật biển không biết tên, bốn phía xung quanh đều là cột trụ treo đầy dây xích.

“Lâu lắm rồi.” Bạch Lục nhìn Phương Điểm, “Ngoài ta ra, cô là người đầu tiên đủ tư cách bước vào nơi này.”

Phương Điểm nhìn về phía bể bơi, bình tĩnh nói: “Ông định nhốt tôi ở đây sao?”

“Đương nhiên không phải.” Bạch Lục mỉm cười, “Nếu nhốt cô ở đây là quá coi thường người sắp tiếp cận thần như cô rồi, ta sẽ nhốt cô dưới đáy biển.”

“Tất nhiên là loại tra tấn thể chất này chẳng thể khiến cô đau đớn chút nào, đúng không Phương đội.”

“Sự ngoan cường của cô làm ta thật ngạc nhiên, đồng đội thân thiết ch3t đi, sự phản bội và vô vàn dị đoan cũng không thể khiến cô suy sụp và đau khổ, vẫn kiên trì như vậy.” Bạch Lục lộ ra vẻ buồn bã, “Ta suy nghĩ rất lâu mới tìm được một trò chơi có thể khiến cô đau khổ.”

Phương Điểm nhướng mắt lãnh đạm nhìn Bạch Lục: “Trò gì vậy?”

“Ở mỗi dòng thế giới, ta sẽ xóa sạch trí nhớ của cô, để cô làm một người thường có cha mẹ hạnh phúc, dung mạo ưu tú, bộ não hoàn mỹ, có được mọi thứ khiến người bình thường cảm thấy hạnh phúc.” Bạch Lục nhìn Phương Điểm, gã mỉm cười nói tiếp, “Tiếp theo ta sẽ khiến cô mất hết tất cả.”

“Sau đó vào cuối mỗi trò chơi dòng thế giới, nếu Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh thua trò chơi và cô có người yêu thương, ta sẽ đưa người đó vào thần điện này đối diện với bản thể linh hồn cô bị mắc kẹt dưới đáy biển, nói với hắn rằng, bởi vì cô yêu hắn cho nên ta sẽ đập nát linh hồn của hắn, khiến hắn thống khổ hóa thành tro tàn ——”

“—— Mãi mãi không thể tái sinh vào cõi luân hồi.”

Bạch Lục nhìn Phương Điểm đang gục đầu không nhìn thấy biểu cảm, tiếp tục mỉm cười nói tiếp: “Sau đó nữa khi thế giới tiếp theo bắt đầu, cô sẽ bị ta xóa ký ức lần nữa và yêu một người khác dưới sự thiết kế của ta.”

“Rồi lại tiếp tục chứng kiến linh hồn của hắn bị hủy hoại trước mặt cô vì tình yêu của cô.”

“Còn ta sẽ đứng bên cạnh, tận hưởng nỗi đau của cô trước khi trò chơi tiếp theo bắt đầu.”

Bạch Lục mỉm cười hỏi: “Phương đội, cô chấp nhận cái giá này không?”

Phương Điểm ngẩng đầu lên, tr3n mặt không chút cảm xúc nói: “Được, tôi chấp nhận.”

Lục Dịch Trạm đứng bên ngoài thần điện chỉ có mười phút mà cảm giác như mình đã chịu đựng được nửa thế kỷ, khi nhìn thấy Phương Điểm vẻ mặt điềm tĩnh bước xuống bậc thang thần điện anh không khỏi th0 phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng Phương Điểm mới đi được nửa đường thì đột nhiên cầm trọng kiếm chạy như bay rồi nhảy xuống khỏi bậc thang, sau đó cô lao nhanh vào vòng tay đang mở rộng của Lục Dịch Trạm

Lục Dịch Trạm bị lực đẩy lui về phía sau mấy bước theo quán tính nhưng vẫn kiên quyết ôm chặt cô vào lòng.

Phương Điểm ôm chặt Lục Dịch Trạm, cô vùi đầu vào vai anh, Lục Dịch Trạm bị siết đau không thể tả nhưng trong nháy mắt đó anh lại cảm thấy dường như Phương Điểm còn đau khổ hơn anh gấp ngàn vạn lần.

Nhưng cảm giác này chỉ thoáng qua, Phương Điểm đã buông lỏng đôi tay đang ôm Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm nghe thấy Phương Điểm thì thầm bên tai mình: "Lục Dịch Trạm ơi."

"—— Sau này khi anh luân hồi trong các dòng thế giới, nếu nhìn thấy em thì nhớ trốn thật xa em nhé." "Đừng để em yêu anh một lần nữa."

Chương 418

Lục Dịch Trạm ôm Phương Điểm trong tay nhìn Bạch Lục đứng tr3n bậc cao nhất của thần điện, gió thổi lồng lộng khiến mái tóc dài của gã bay tán loạn che khuất cả khuôn mặt không thấy rõ biểu cảm.

Lục Dịch Trạm nghe gã cất giọng cười rồi nói: "Ta sẽ thiết kế điểm lưu ở mỗi dòng thế giới, sau đó đưa các ngươi tới đó."

"Chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Lục Dịch Trạm nghe thấy Phương Điểm nằm trong lòng nguc mình nhẹ giọng nói: "Sẵn sàng."

Bạch Lục cười: "Vậy thì trò chơi bắt đầu."

"Đăng nhập dòng thế giới 0002."

Lục Dịch Trạm cảm thấy thần điện đang đứng từ từ hạ xuống, tất cả mọi người đều rơi xuống biển, Phương Điểm trong lòng nguc chậm rãi tản ra trong nước, cho dù có cố gắng thế nào cũng không ôm chặt được cô, anh miễn cưỡng siết lấy đôi tay Phương Điểm, nhìn chằm chằm đôi mắt nhắm nghiền của cô.

… Cảm giác nếu bây giờ buông tay thì sẽ không bao giờ có thể ở bên cô nữa.

Giây tiếp theo khi Lục Dịch Trạm tỉnh lại, anh đã ngồi trong văn phòng của cục xử lý dị đoan.

Lục Dịch Trạm đột nhiên phát hiện mọi thứ xung quanh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, đầu óc anh trống rỗng, đứng dậy lảo đảo đi hai bước, mơ hồ cảm thấy mình có chuyện quan trọng phải làm, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nhớ được đó là chuyện gì.

Có đội viên chạy ngang qua anh khom người cúi chào: "Chào anh, đội phó Lục!"

Lục Dịch Trạm hơi ngẩn người, anh nhìn xuống huy hiệu tr3n nguc trái bộ quân phục của mình ——【Đội phó Đội 1: Lục Dịch Trạm】.

… hình như có gì đó không ổn lắm…

Hình như anh đâu phải là đội phó.

Đội phó là… là ai nhỉ?

Lục Dịch Trạm mang vẻ mặt hoang mang bước vào văn phòng đội trưởng đội 1, vừa mở cửa đã thấy Ngô Thụy Thư ngồi sau bàn làm việc nhìn mình, tr3n bàn làm việc có một tấm biển: 【Đội trưởng Đội 1: Ngô Thụy Thư】.

“Đội phó Lục, có chuyện gì vậy?” Ngô Thụy Thư đẩy mắt kính nghiêm túc hỏi anh.

Lục Dịch Trạm ngơ ngác lắc lắc đầu rồi lui ra, anh nghe thấy một âm thanh điện tử kỳ lạ lóe lên trong đầu mình:

【 hệ thống nhắc nhở: Đã phát hiện duc vọng, xin chúc mừng người chơi Lục Dịch Trạm đã đăng nhập vào trò chơi. 】

【Đang tải trò chơi…】

Đợi đến khi Lục Dịch Trạm cửu tử nhất sinh vượt qua trò chơi đầu tiên, đạt được kỹ năng cá nhân Tiên tri của riêng mình, anh thẫn thờ ngồi trong đại sảnh nhìn người đến người đi, nước mắt chảy dài vô thức.

Anh nhớ, tất cả mọi thứ, anh đều nhớ.

Sự tồn tại của Phương Điểm đã bị Bạch Lục xóa sổ hoàn toàn.

Trong dòng thế giới này không tồn tại Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh, anh thậm chí còn không biết những đội viên kia ở đâu, chỉ còn lại những người dường như đang tận hưởng trò chơi này với Tà Thần và lời tiên tri mà gã đã giáng xuống.

【Sau 658 dòng thế giới, tất cả các thẩm phán sẽ bán linh hồn của họ cho Bạch Lục, hợp chất diễn sinh của ta. 】

[—— Đó sẽ là dòng thế giới cuối cùng của các ngươi. 】

Lục Dịch Trạm chống gối đứng lên, anh cúi đầu, hai mắt đỏ hoe ——

—— Anh muốn tìm Bạch Lục ngay lập tức và gi3t ch3t hắn.

Anh sẽ không bao giờ để lời tiên tri này trở thành sự thật!

“Đội phó Lục.” Ngô Thụy Thư nghiêm mặt quay đầu nhìn Lục Dịch Trạm, “Tập trung chú ý một chút, hôm nay chúng ta sẽ đi thu thập một dị đoan cấp đỏ khá nguy hiểm, địa điểm là ở viện mồ côi.”

Lục Dịch Trạm đêm qua chơi game cả đêm, lúc này có chút uể oải nhưng vẫn mạnh mẽ gật đầu: “Được!”

Ngô Thụy Thư nhíu mày, nhìn chằm chằm Lục Dịch Trạm một hồi: “Lục Dịch Trạm, gần đây có phải cậu hơi… làm việc quá sức không?”

“Chỉ trong một tuần, cậu đã dẫn đội mang về 127 dị đoan cấp độ đỏ có nguy cơ cao, nếu hôm nay cảm thấy không khỏe thì về nghỉ ngơi trước đi nhé?”

“Không được!” Lục Dịch Trạm tức giận ngắt lời Ngô Thụy Thư, “Tôi tuyệt đối không thể nghỉ ngơi!”

Anh là người biết rõ nhất kế hoạch của Bạch Lục, nếu anh nghỉ ngơi thì mọi người sẽ gặp nguy hiểm.

Ngô Thụy Thư trầm mặc đẩy kính: “Với tư cách là đội trưởng của cậu, tôi vẫn mong cậu có thể cân bằng giữa công việc và cuộc sống một cách hợp lý, ngoài ra, tôi đã sắp xếp và gửi cho cậu các thông tin liên quan về 【 Bạch Lục 】mà cậu đã nhờ tôi kiểm tra trước đó rồi đấy.”

“Trong viện mồ côi chúng ta sắp đến hôm nay có một đứa trẻ tên là Bạch Lục, 16 tuổi, không biết có phải là người mà cậu đang tìm hay không.”

Lục Dịch Trạm nhíu mày: “Anh có ảnh chụp không?”

“Chỉ có ảnh chụp chung thôi, vả lại đều là ảnh của 4 - 5 năm trước.” Ngô Thụy Thư nói, “Nếu muốn thì hôm nay cậu có thể gặp mặt thẩm tra đối chiếu luôn.”

Lục Dịch Trạm nhíu mày gật đầu.

Ngô Thụy Thư xoay người rời đi, lúc ra đến cửa thì dừng lại: “Tôi cảm thấy cậu có ác ý rất lớn với người tên 【 Bạch Lục 】này, vì vậy tôi hy vọng cậu sẽ kiểm tra cẩn thận xem đứa trẻ này có phải là người mà cậu muốn tìm kiếm hay không.”

“Cho dù người tên Bạch Lục này đã làm gì, tôi hy vọng cậu sẽ giữ vững trách nhiệm của mình tr3n cương vị là đội phó đội 1, đừng gieo rắc lòng thù hận và ác ý của mình lên những người vô tội.”

“Đừng bao giờ để lòng thù hận biến mình thành một kẻ dị đoan, Lục Dịch Trạm.”

Lục Dịch Trạm giật mình.

Ngô Thụy Thư bình tĩnh đẩy cửa rời đi.

Ngoài cửa Viện mồ côi Ái Tâm.

Ngô Thụy Thư, Lục Dịch Trạm cùng với ba thành viên khác vừa lẻn vào từ cửa hông đã ngửi được một mùi máu tươi nồng nặc bốc ra từ một giáo đường cách đó khá xa.

Lục Dịch Trạm nhìn cây thánh giá ngược tr3n đỉnh nhà thờ, tim đập nhanh hơn.

Trước đó Ngô Thụy Thư đã nói qua với anh Viện mồ côi Ái Tâm là viện phúc lợi tư nhân, nơi này thường diễn ra hoạt động bán đấu giá trẻ em và một số vật phẩm theo từng giai đoạn định kỳ vào mỗi thứ tư hàng tuần, nhưng cụ thể bán vật phẩm gì thì Cục Xử lý Dị đoan vẫn chưa điều tra ra được.

“Đội phó Lục.” Ngô Thụy Thư bình tĩnh ra lệnh, “Đấu giá đang diễn ra ở phía sau giáo đường, chúng ta xông vào cứu người là quan trọng nhất, các việc khác tạm hoãn lại đã.”

Lục Dịch Trạm gật đầu.

Cho dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng khi lao vào giáo đường nhìn thấy đám người đầu tư ăn mặc chỉnh tề, nhân mô cẩu dạng, tay chân thon dài gầy guộc đến mức quái dị đang ngồi phía dưới, Lục Dịch Trạm cũng muốn ngừng th0.

Đủ loại trẻ em dị dạng mặc áo choàng trắng cầm nến đứng tr3n đài làm lễ rửa tội, thân thể c4m đầy các loại ống dẫn máu khác nhau.

Mùi máu tươi nồng nặc tỏa ra từ bể rửa tội ngập đầy máu phía sau chúng, một cậu bé đang cuộn tròn dưới bể, cổ tay đã bị cắt ra, rõ ràng là đang bị lấy máu.

Lục Dịch Trạm không nói hai lời liền lao vào đối phó với đám người đầu tư quái vật.

Ngô Thụy Thư nhảy lên đài ra lệnh các đội viên khác sơ tán mấy đứa trẻ còn cử động được, anh cúi đầu ôm đứa trẻ nằm trong bể rửa tội lên, chạy nhanh ra ngoài vẻ mặt lo lắng: “Gọi xe cứu thương nhanh!”

Cậu bé yếu ớt cuộn mình trong vòng tay của Ngô Thụy Thư mở một mắt, giọng nói khàn khàn đến mức chẳng nghe được gì: “… Chú, chú tới đây cứu con sao?”

“Mọi việc ổn rồi.” Ngô Thụy Thư c4n răng trấn an lập tức, “Con sẽ không sao đâu.”

Đầu óc của Lục Dịch Trạm đột nhiên trống rỗng, anh nghe thấy Tà Thần rót vào tai anh lời tiên tri và lời thần dụ:

【Hợp chất diễn sinh của Tà Thần giả vờ yếu ớt và cuộn tròn trong vòng tay của vị thẩm phán đã mất trí nhớ, thật là một linh hồn chính trực mà, hắn lộ ra một nụ cười tham lam ——】

【Vì thế hắn đã đánh cắp linh hồn của đối phương. 】

Con ngươi của Lục Dịch Trạm co rút lại thành một chấm nhỏ, anh nghe thấy đứa trẻ yếu ớt nói: "Đây là tiền của con, con đưa hết tiền cho chú."

"Cảm ơn chú đã cứu con."

Để trấn an đứa trẻ, Ngô Thụy Thư liền nhận tiền: "Không cần cảm ơn, đây là điều chú nên làm."

Đứa trẻ mặt mũi lấm lem đầy máu đột nhiên nhếch khóe miệng: "Vậy chú cầm tiền đi."

"Rồi bán linh hồn của chú cho con."

Lục Dịch Trạm xoay người rút súng nhắm vào đứa trẻ, khàn giọng hét lên: "Ngô Thụy Thư! Thả nó ra! Để tôi giết nó!"

"Nó là Bạch Lục mà tôi đang tìm!"

Vừa dứt lời, Lục Dịch Trạm không chút do dự nổ súng, Ngô Thụy Thư lập tức cuộn tròn người ôm Bạch Lục vào lòng, dùng thân mình đỡ phát b4n cho Bạch Lục.

Máu tóe ra từ lưng anh như hoa nở.

Bạch Lục nhảy ra khỏi vòng tay của Ngô Thụy Thư đang ngã xuống mặt đất, nó nhướng mày phe phẩy một tờ tiền giấy linh hồn nhìn ánh mắt tan rã của Lục Dịch Trạm, sau đó cười khẩy một tiếng như chế nhạo rồi đăng nhập vào game, biến mất trước mặt anh, chỉ để lại một câu:

“Kẻ to x4c tự cho rằng mình có thể cứu vớt được mọi thứ.”

Lục Dịch Trạm cõng Ngô Thụy Thư tr3n lưng chạy như bay ra ngoài, mồ hôi và nước mắt cùng nhau lăn dài tr3n trán: “Đội trưởng Ngô, cố chịu một chút nữa, xe cấp cứu sắp đến rồi.”

“Nhưng vô dụng thôi.” Ngô Thụy Thư đột nhiên cười yếu ớt, “Tôi nhớ ra rồi Lục Dịch Trạm, lúc nãy vừa giao dịch thành công với Bạch Lục tôi đã trở lại thần điện, Bạch Lục đã giải trừ phong ấn ký ức của tôi, để tôi nhớ lại mọi thứ.”

“Linh hồn tôi bắt đầu hóa đá rồi.”

Giọng của Ngô Thụy Thư càng ngày càng nhẹ nhàng: “… Bạch Lục thật xảo quyệt, chỉ để một mình cậu nhớ tất cả mọi chuyện, quá bất công cho cậu.”

“Vất vả cho cậu rồi, Lục Dịch Trạm.”

Lục Dịch Trạm nghiến răng: “Tất cả đều là lỗi của tôi, tôi xin lỗi, nếu tôi phát hiện đứa bé là Bạch Lục sớm hơn thì sẽ không…”

Ngô Thụy Thư ngắt lời Lục Dịch Trạm: “Tôi không hối hận vì đã cứu nó.”

Lục Dịch Trạm sững sờ.

“Thời điểm tôi được Phương Điểm cứu, tôi cũng là một đứa nhóc chẳng ra gì, cả gia đình tôi đều từ bỏ tôi, nói là tôi không đáng để cứu, sau này chắc chắn sẽ phải vào tù, thôi thì không bằng rút máu của tôi để nuôi Huyết Linh Chi cho cha tôi trường sinh bất lão, xem như là sự cống hiến duy nhất mà tôi có thể làm.” Lục Dịch Trạm cảm thấy máu ấm của Ngô Thụy Thư tràn ra càng lúc càng nhiều tr3n lưng mình, anh khàn giọng ngăn lại: “Đừng nói nữa!”

Ngô Thụy Thư cười tiếp tục kể: “Nhưng Phương đội vẫn đến cứu tôi.”

“Cô ấy nói với tôi rằng nếu không cứu ai đó thì làm sao biết được người đó là người tốt hay người xấu.”

“Chỉ có người ch3t mới không tốt cũng không xấu.”

“Kể từ thời điểm đó, tôi đã hy vọng rằng tôi có thể giống như Phương đội, một ngày nào đó có thể cứu lấy những người bị đánh giá là không có giá trị.”

Giọng nói của Ngô Thụy Thư nhẹ nhàng đến mức sắp sửa tan biến: "… nếu xảy ra một lần nữa, tôi vẫn sẽ cứu nó."

"Lỡ như Bạch Lục ở thế giới này là một cậu bé tốt thì sao?"

"Trước khi nó trở thành kẻ xấu giết tôi, tôi vẫn nguyện ý tin rằng nó là một người tốt."

Giọng nói của Ngô Thụy Thư cuối cùng cũng dừng lại, anh nhắm mắt lại từ từ trượt xuống khỏi vai Lục Dịch Trạm:

"… Đừng vì thù hận mà thay đổi niềm tin của mình."

"Công lý sẽ chiến thắng cái ác."

Vẻ mặt của Lục Dịch Trạm trống rỗng, anh quỳ bất động cạnh Ngô Thụy Thư tr3n mặt đất, một âm thanh hệ thống vang lên bên tai.

【 hệ thống nhắc nhở: Linh hồn của thẩm phán Ngô Thụy Thư đã hóa đá, x4c định tử vong, bị loại khỏi trò chơi. 】

【Trước khi ch3t, thẩm phán Ngô Thụy Thư đã chuyển giao quy tắc kỹ năng (Bát quái Thái Cực) của mình cho người chơi Lục Dịch Trạm. 】

- ——oOo—

Chương 419

Chưa đầy một tuần sau cái ch3t của Ngô Thụy Thư, Lục Dịch Trạm phát hiện Huyết Linh Chi từ Viện mồ côi Ái Tâm đã lan truyền khắp thế giới với tốc độ nhanh chóng, cho dù Lục Dịch Trạm dùng hết sức cản trở bọn họ không được nuôi trồng Huyết Linh Chi, giải thích với bọn họ rằng muốn trồng phải dùng máu trẻ em tưới lên và đây là một dị đoan rất nguy hiểm.

Nhưng đám người nuôi trồng đó chỉ thờ ơ nhìn Lục Dịch Trạm và nói: Cái gì, dùng máu trẻ em tưới lên hả? Chúng tôi cứ tưởng là máu lợn không đấy chứ, chúng tôi thực sự chẳng biết gì cả.

——Chúng tôi chỉ biết rằng thứ này rất có giá trị.

Không ai hợp tác với cuộc điều tra của Lục Dịch Trạm, cho dù Lục Dịch Trạm phát hiện được Huyết Linh Chi thì bọn họ cũng đã kịp thời giấu đi cả đống bào tử, sau đó sẽ nuôi cấy lại nó.

Thế giới dường như đã hình thành một mạch máu vô hình bởi Huyết Linh Chi, nó ngấm ngầm vận chuyển 【 mạng sống 】 non trẻ của những đứa trẻ nghèo khổ và bị bỏ rơi thông qua máu đến những kẻ đầu tư giàu có.

Mà những đứa trẻ này lại còn biết ơn các người đầu tư đã nuôi dưỡng chúng và cho chúng một cuộc sống tử tế trước khi chúng được chọn làm “túi máu”.

Thế nên cho dù Lục Dịch Trạm có ngăn cản và muốn cắt đứt mạch máu này như thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ có vô số người tranh nhau duy trì hoạt động của nó, đồng thời bọn họ sẽ khinh thường sự ngu dốt cứng đầu của Lục Dịch Trạm, dùng ánh mắt ngạo mạn nhìn Lục Dịch Trạm và nói ——

—— Anh có biết thứ này có giá trị như thế nào không?

Những 【túi máu 】được chọn đó còn chưa có ý kiến gì, đều là chuyện ngươi tình ta nguyện, anh xía vào làm chi?

Đa số những đứa trẻ được chọn làm 【túi máu 】đều được hưởng thụ mức sinh hoạt khá cao cho nên phần lớn chúng đều rất vui vẻ, sẽ không phản kháng chút nào, chỉ cần cuối tuần chịu đau một chút là cả tuần được ăn ngon, chơi đồ chơi vui vẻ và ngủ tr3n một chiếc giường thật êm ái.

“Người đầu tư tiên sinh rất tốt.” Một đứa trẻ có khuôn mặt teo tóp và tay lỗ chỗ lỗ kim nhìn Lục Dịch Trạm cười ngọt ngào, “Mua kẹo sữa cho bọn con nữa.”

Lục Dịch Trạm lặng lẽ đứng cô độc bên ngoài viện mồ côi nhìn lên bảng hiệu hồi lâu, ánh mặt trời chói lóa khiến anh có chút choáng váng, anh nghe thấy bên tai có tiếng nhắc nhở.

【 hệ thống nhắc nhở: Dòng thế giới 0002 bị ô nhiễm, trò chơi kết thúc, điểm lưu được tạo. 】

【 Quân đoàn thẩm phán thập tự chinh đã thua trò chơi. 】

Dòng thế giới thứ ba:

【 hệ thống nhắc nhở: Linh hồn của thẩm phán Nhậm Vũ Tín đã hóa đá, x4c định tử vong, bị loại khỏi trò chơi. 】

【Trước khi ch3t, thẩm phán Nhậm Vũ Tín đã chuyển giao quy tắc kỹ năng (Gấp ký ức) của mình cho người chơi Lục Dịch Trạm. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Dòng thế giới 0003 bị ô nhiễm, trò chơi kết thúc, điểm lưu được tạo. 】

……

Dòng thế giới thứ tư:

【 hệ thống nhắc nhở: Linh hồn của thẩm phán Tô Lan đã hóa đá, x4c định tử vong, bị loại khỏi trò chơi. 】

【Trước khi ch3t, thẩm phán Tô Lan đã chuyển giao quy tắc kỹ năng (Chồng các dòng thế giới) của mình cho người chơi Lục Dịch Trạm. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Dòng thế giới 0004 bị ô nhiễm, trò chơi kết thúc, điểm lưu được tạo. 】

……

Sau thất bại của dòng thế giới thứ năm, thẩm phán chỉ còn lại Lục Dịch Trạm và hai người khác, chờ trò chơi kết thúc, anh quay về thần điện lần đầu tiên.

Bạch Lục chống cằm ngồi ở bàn bài nở nụ cười nhìn anh, xung quanh là năm bức tượng điêu khắc kỳ dị đã hoàn toàn hóa đá.

Lục Dịch Trạm bình tĩnh ngồi đối diện Bạch Lục: "Tìm tôi làm gì?"

"Chỉ còn lại hai vị thẩm phán." Bạch Lục cười nửa miệng, "Trò chơi kết thúc nhanh hơn ta tưởng, công lý tuyệt đối của các ngươi đôi khi thật là ngu xuẩn, rất dễ bị lợi dụng khống chế."

Lục Dịch Trạm nhìn Bạch Lục bình tĩnh: "Vậy ông muốn chơi cái gì?"

"Chơi trò giết người sói nhé?" Bạch Lục đặt một bộ bài lên bàn đá, mỉm cười nhìn Lục Dịch Trạm, "Chúng ta chơi trò chơi nhập vai giết người sói được không?"

"Ta sẽ thành lập một nhóm các nhân vật thẻ bài có thân phận giết người sói và gán chúng cho một số người nhất định trong dòng thế giới tiếp theo, sau đó xem họ sẽ bị ai thu hút và sẽ chủ động theo phe ai."

"Tr3n thẻ có phù thủy, thợ săn, kẻ trộm, v.v." Bạch Lục gõ vào thẻ có hình một cô bé mặc trang phục phù thủy, gã cười nói,

“Dựa theo hiểu biết của ta về sở thích của các ngươi thì chắc các ngươi sẽ thiên vị những nhân vật dưới đáy xã hội có cuộc sống bi thảm như thế này, thế nên để đảm bảo trò chơi được diễn ra thú vị, ta sẽ cố gắng lựa chọn những nhân vật có thành tích tệ hại, có kinh nghiệm và kỹ năng phù hợp với cài đặt của thẻ bài giết người sói.”

“Theo logic tín ngưỡng của các ngươi thì loại người này sẽ dễ bị thu hút bởi ánh sáng.”

Bạch Lục nhướng mắt cười nói: “Để xem bọn họ bị ánh sáng của các ngươi hấp dẫn hay là tà ác của ta hấp dẫn.”

Lục Dịch Trạm nhìn Bạch Lục: “Ông muốn chơi như thế nào?”

“Đấu đội thì sao?” Bạch Lục đặt vài lá bài lên bàn đá, cúi mặt xuống, ý cười thâm sâu, “Căn cứ vào luật chơi hiện có bổ sung thêm trận đấu đội trong trò chơi.”

“Nếu các ngươi thua trò chơi dòng thế giới nhưng thắng trận đấu đồng đội với hợp chất diễn sinh của ta, thì ta có thể ban cho các ngươi một điều ước.”

Bạch Lục lười nhác rũ mắt xuống: “Nói một cách dễ hiểu thì đó là trận đấu đội giữa chính diện và phản diện, ta hy vọng một nhân vật điển hình cho người tốt như cậu sẽ có đủ năng lực chèo chống cho đội ngũ của mình, đồng thời cũng mài giũa những kẻ ác trong đội của ta.”

“Nếu không, trò chơi này sẽ quá nhàm chán.”

“Một trò chơi nhàm chán thì kết thúc càng sớm càng tốt.”

Lục Dịch Trạm im lặng vài giây, sau đó anh đồng ý: “Được.”

Nhưng Lục Dịch Trạm không bao giờ nghĩ rằng lá bài thợ săn mà Bạch Lục chọn sẽ là ——

Lục Dịch Trạm nhìn chằm chằm Sầm Bất Minh đang đứng trước mặt anh với đôi mắt còn nguyên vẹn, giọng nói lạnh băng máy móc kia lại vang lên trong đầu:

【 hệ thống nhắc nhở: Ngài đã tìm thấy thẻ bài (Thợ săn), xin hãy nhanh chóng mang anh ta về phe của mình. 】

Sầm Bất Minh cau mày nhìn anh: “Lục Dịch Trạm, bây giờ anh đã là đội trưởng đội 1 rồi, đừng để tôi phải mắng anh nhé, nhìn tôi như vậy làm gì?”

Lục Dịch Trạm vội vàng đảo mắt nghiêng đầu im lặng một hồi, siết chặt lòng bàn tay, há miệng như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi: “Không có gì… ”

Sầm Bất Minh liếc nhìn anh: “Tôi cạnh tranh vị trí đội trưởng đội 1 thua anh nhưng cũng không đến nỗi ghét bỏ gì anh, bất cứ vị trí nào cũng cần người có năng lực chèo chống, hiện tại tôi là đội trưởng đội 2, tôi sẽ làm tốt bổn phận nhiệm vụ của mình.”

Sầm Bất Minh cúi đầu bắt đầu đọc tài liệu: “Gần đây phát hiện mấy trường hợp học sinh cấp ba đột nhiên bị móc rỗng mắt, sau khi bị móc mắt rồi thì vẫn kêu đau và có cảm giác, tôi nghi ngờ là có dị đoan cấp độ đỏ, yêu cầu phải có đội trưởng dẫn đội đi thu phục dị đoan.”

“Anh đi hay tôi đi?” Sầm Bất Minh hỏi.

Lục Dịch Trạm lập tức nói: “Tôi và cậu cùng đi!”

“Chỉ là dị đoan cấp độ đỏ.” Sầm Bất Minh có chút khó chịu, “Một đội trưởng là đủ rồi, anh đang làm nhục tôi sao, Lục Dịch Trạm?”

Lục Dịch Trạm không nói nên lời, anh muốn nói nếu không phải là Bạch Lục đang cố ý tung ra dị đoạn và thông tin đó để gài bẫy anh thì anh tự ăn luôn tròng mắt của mình cũng được.

Nhưng Sầm Bất Minh thuộc kiểu người cứng đầu cứ như lừa vậy, càng cương thì anh ta càng căng, càng kéo thì lại càng lùi, nếu Lục Dịch Trạm để lộ một ít thông tin vượt quá x4c lập thân phận hiện tại thì người này tuyệt đối có thể đào bới luôn cả mười tám đời tổ tông của anh

… Thật ra, nếu muốn kéo Sầm Bất Minh vào cuộc thì kể cho anh ta nghe tất cả mọi chuyện cũng được.

Nhưng Lục Dịch Trạm vẫn chưa quyết định có nên làm như vậy hay không

Sầm Bất Minh nhìn Lục Dịch Trạm đang do dự rối rắm, nheo mắt lại, sắc bén hỏi: “Đội trưởng Lục, anh biết chuyện gì đó mà không nói cho tôi nghe đúng không?”

Lục Dịch Trạm sợ tới mức lập tức xua tay: “Không có, làm gì có!”

Sầm Bất Minh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Lục Dịch Trạm hồi lâu rồi cười lạnh một tiếng: “Tốt nhất là vậy.”

Sầm Bất Minh nói xong liền xoay người rời đi, Lục Dịch Trạm ở phía sau th0 dài phức tạp, Sầm Bất Minh dừng lại: “Dị đoan lần này để tôi xử lý, nếu anh muốn đi theo thì cứ việc, đừng gây phiền phức cho tôi là được.”

Lục Dịch Trạm ngẩn ra, sau đó nói: “Được, Sầm đội.”

Ngày hôm sau, Lục Dịch Trạm và Sầm Bất Minh dẫn đầu một nhóm người chi đội 2 đến trường trung học nơi xảy ra vụ tai nạn.

Lục Dịch Trạm bó gối ngồi co ro giữa một đám đội viên chi đội 2, mồ hôi nhễ nhại tr3n đầu.

… Đa số những người trong nhóm đều là người đã tham gia phản loạn trong dòng thế giới thứ nhất, bây giờ lại ngồi đông đủ ở đây vây quanh anh, không biết có xảy ra chuyện gì không?

Vả lại… Lục Dịch Trạm lén lút liếc nhìn ba người bên cạnh Sầm Bất Minh.

Sầm Bất Minh đang cúi đầu nhỏ giọng nói chuyện với ba người kia, Lục Dịch Trạm nhìn bọn họ cứ tưởng như đã trải qua mấy đời rồi.

——Ba người này chính là ba sư huynh của Sầm Bất Minh ở dòng thế giới đầu tiên đã bị Sầm Bất Minh tố giác và xử tử.

Đôi khi Lục Dịch Trạm cảm thấy rằng luân hồi không trọn vẹn rất đau khổ, sẽ luôn có một số khoảnh khắc rất ngắn ngủi khiến anh ảo tưởng rằng không có gì xảy ra và mọi thứ đều có cơ hội bắt đầu lại.

Giống như bây giờ.

Sau khi đến trường trung học thì các đội viên bắt đầu tiến hành nghiệp vụ điều tra dị đoan, hôm nay là chủ nhật, trước đó nhóm Lục Dịch Trạm đã liên hệ với trường học yêu cầu bọn họ sơ tán tất cả mọi người thế nên hiện tại giáo viên và học sinh đều đã về nhà, trường học vắng lặng không một bóng người.

Lúc này đâu đó truyền đến tiếng bước chân rất kỳ quái.

Lục Dịch Trạm cảnh giác quay người lại lắng nghe tiếng bước chân truyền đến từ những nơi khác nhau trong trường học, dựa tr3n tiếng ma sát giữa đế giày và mặt đất thì hẳn là cùng một đôi giày, lúc chạy thì tiếng động hơi trầm, khoảng cách bước chân khá xa lại có kết cấu giống nhau, suy ra đối phương có cơ

thể cường tráng, Lục Dịch Trạm nghi ngờ tất cả tiếng bước chân này đều là của một người.

Nhưng ——

Lục Dịch Trạm nghe thấy tiếng bước chân cọ xát "kẽo kẹt" chói tai phát ra từ tr3n đỉnh đầu mình, nhưng chỉ một giây tiếp theo, âm thanh đó lại xuất hiện ở tầng ba của tòa nhà dạy học đối diện, anh nhìn xuống dụng cụ kiểm tra đo lường dị đoan tr3n tay mình, x4c định trị số của dụng cụ vẫn là 0, đôi mắt Lục Dịch Trạm nheo lại.

Nếu phán đoán của anh không sai thì dị đoan xuất hiện ở đây phải là 0573, kẻ ăn nhãn cầu, vậy tiếng bước chân kia là của ai?

Trị số dị đoan bằng 0 chứng tỏ người này không phải là dị đoan mà là con người.

Người nào vừa xuất hiện tr3n đầu anh rồi nhoáng cái hai giây sau lại xuất hiện ở phía đối diện?

Vậy thì chỉ có một khả năng.

Ngay lúc tiếng bước chân vang lên tr3n lầu hai, Lục Dịch Trạm nhảy đà mấy cái rồi bật người lưu loát leo lên lầu hai, nhảy qua hàng rào vững vàng rơi xuống đất.

Tr3n mặt đất không có ai, chỉ có vài dấu chân, Lục Dịch Trạm quét nhẹ mắt nhìn sang góc tường, bình tĩnh mở miệng: "Cậu

là người chơi phải không?”

“Cậu có được tọa độ đăng nhập vào trò chơi từ những nơi khác nhau trong ngôi trường này, thế nên cậu mới có thể di chuyển tự do như vậy.”

“Sao phải dùng tiếng bước chân quấy nhiễu chúng tôi?”

Không khí trước mặt Lục Dịch Trạm méo mó và một khoảng trống giống như lỗ đen xuất hiện.

Đầu tiên là một cái đầu đeo tai nghe con khỉ thò ra khỏi khe hở, sau đó một thanh niên mặc đồng phục học sinh tay đút túi quần bước ra nhìn anh cười xấu xa: “Đương nhiên là do lão đại giao việc rồi, tuyệt đối không để các ngươi sống sót rời khỏi đây.”

“Anh tưởng là tôi chỉ thả một dị đoan vào trường học thôi á?”

Đồng tử Lục Dịch Trạm co rút lại.

【 hệ thống nhắc nhở: Ngài đã tìm thấy thẻ bài (kẻ trộm), rất tiếc phải thông báo với ngài rằng (kẻ trộm) đã về phe Bạch Lục. 】

Bên tai anh đột nhiên vang lên tiếng pháo kích oành oành thật lớn, Lục Dịch Trạm chưa kịp suy nghĩ đã nhảy xuống tòa nhà, chạy như bay đến chỗ Sầm Bất Minh và các đội viên chi đội 2.

Một chiếc máy bay trực thăng đồ chơi nhỏ đang bay lơ lửng phía sau Thức ăn nhãn cầu đang vặn vẹo, máy bay đang từ từ bay lên nhưng phía dưới lại liên tiếp thả những quả bom đồ chơi nhỏ xíu, trong quá trình rơi xuống mặt đất, những quả bom này không ngừng phóng lớn to đùng lên rồi nện thẳng vào mặt đất ầm ầm nổ tung, xi măng đất cát bay tứ phía trong không trung.

Khoảnh khắc Lục Dịch Trạm nhìn thấy chiếc trực thăng đồ chơi, anh gần như không thể kiểm soát được biểu cảm của mình —— dị đoan 【0922】!

【Máy b4y ném b0m thu nhỏ】!

Vật này càng xa mặt đất thì độ phóng đại của bom càng lớn và sức công phá khi rơi xuống càng mạnh, nếu nó bay cách mặt đất đủ khoảng cách thì quả bom thả xuống sẽ đủ sức làm nổ tung khuôn viên trường học nơi mọi người đang đứng và khiến tất cả mọi sinh vật trong khu vực tan x4c không còn một mảnh!

“Cái đệt!” Ngay cả Lục Dịch Trạm cũng không kìm được thốt ra một câu th0 tục.

Hắn là 【 kẻ trộm 】vừa thả thứ này ra, trước đó đội viên đội 2 điều tra tư liệu hoàn toàn không tìm thấy thông tin về dị đoan 0922, thế nên bây giờ bị tấn công đột ngột mà không kịp đề phòng, suýt chút nữa cả nhóm đã bị nổ ch3t.

Cũng may Sầm Bất Minh phản ứng kịp thời bảo vệ bọn họ, nhưng bản thân anh ta lại bị một thanh thép nổ tung xiên

nghiêng qua phổi đóng đinh tại chỗ, máu tươi tuôn xối xả, nằm tại chỗ che miệng ho sặc sụa.

Cùng lúc đó, một đống nhãn cầu chậm rãi thò lên sau lưng Sầm Bất Minh, chúng không nhìn Lục Dịch Trạm mà đều nhìn Sầm Bất Minh.

Nếu tất cả nhãn cầu đều nhìn Sầm Bất Minh, anh ta sẽ bị ký sinh trực tiếp!!

Lục Dịch Trạm hít một hơi thật sâu hét lớn: “Sầm Bất Minh, nhắm mắt lại!!” Nói xong, chính mình nhắm mắt lại rồi rút thanh trọng kiếm ra, giơ cao nhắm ngay hai dị đoan kia vung xuống.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lục Dịch Trạm sử dụng Phán quyết Tà Thần. 】

【 dị đoan 0922, 0573 ngừng hoạt động và tạm thời bị thu dụng. Sau khi sử dụng kỹ năng Phán quyết, người chơi Lục Dịch Trạm sẽ rơi vào trạng thái đông cứng trong bảy ngày. 】

Lục Dịch Trạm lao vọt tới trước mặt Sầm Bất Minh, ánh mắt lạnh lùng đâm kiếm vào dị đoan nhãn cầu phía sau Sầm Bất Minh, sau khi cả hai dị đoan ngừng di động, đầu óc Lục Dịch Trạm trở nên trống rỗng, anh buông lỏng trọng kiếm trong tay chậm rãi ngã về phía trước.

Sầm Bất Minh đang bị mắc kẹt dưới thanh thép giang tay đỡ lấy anh. Anh ta liếc nhìn Lục Dịch Trạm đang bất tỉnh và thanh trọng kiếm, cùng với hai dị đoan bất động bên cạnh, vừa

ho sặc sụa cả búng máu trong miệng vừa cười nhạo: “Quả nhiên anh có chuyện giấu tôi, đội trưởng Lục.”

Bảy ngày sau.

Lục Dịch Trạm đột nhiên bừng tỉnh từ tr3n giường bệnh ngồi dậy, bên cạnh là Sầm Bất Minh bị quấn băng mắt trái đang quan sát anh, thấy anh đã tỉnh thì liếc mắt phải qua, nhàn nhạt nói: “Tỉnh rồi à, đội trưởng Lục.”

Lục Dịch Trạm vừa định mở miệng hỏi thì Sầm Bất Minh đã tiếp tục nói tiếp như đang báo cáo công việc của mình: “Dị đoan đã bị thu dụng hết rồi, lúc tôi thấy không ổn đã kịp gọi chi viện tới, còn cậu nhóc học sinh trung học kia lúc anh ngã xuống vốn dĩ định đánh lén tôi nhưng cũng may là chi viện tới kịp thời, đội viên đuổi theo nhưng không bắt được.”

“Mắt trái của cậu bị sao vậy?” Lục Dịch Trạm hỏi.

Sầm Bất Minh chạm vào miếng băng tr3n mắt trái của mình, không mặn không nhạt đáp: “Mù rồi, lúc nổ bị xi măng đâm thủng.”

“Anh hỏi xong rồi, giờ đến lượt tôi.” Sầm Bất Minh nhìn Lục Dịch Trạm bằng mắt phải, “Tôi là thợ săn, thợ săn là gì?”

Da đầu Lục Dịch Trạm tê dại: “Sao cậu lại biết?!”

Sầm Bất Minh lãnh đạm nói: “Tôi canh anh bảy ngày, tối nào anh cũng gặp ác mộng rồi kêu lớn bảy ngày không cần thợ

săn.”

Lục Dịch Trạm: “…”

Thấy Sầm Bất Minh đang nhìn thẳng vào mình, Lục Dịch Trạm gãi đầu, nhận ra không thể giấu được nữa nên anh th0 dài một hơi: “Vậy thì để cho cậu nghe xong thì tự lựa chọn xem có muốn gia nhập hay không vậy.”

Sau khi nghe Lục Dịch Trạm kể hết mọi chuyện, Sầm Bất Minh sầm mặt cười lạnh: “Anh bảo tôi gọi anh là sư huynh? Sao anh không nằm mơ cái gì thực tế hơn chút đi?”

Lục Dịch Trạm: “…”

Trọng tâm của người này thật kỳ quái.

Sầm Bất Minh nói xong thì quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ phòng bệnh của Lục Dịch Trạm, không nói chuyện, đợi đến khi Lục Dịch Trạm nằm tr3n giường sắp ngủ tới nơi, anh ta mới chậm rãi nói:

“Anh nói cả Bạch Lục và anh đều muốn sở hữu thẻ thợ săn?”

Lục Dịch Trạm mơ mơ màng màng gật đầu: “Quy tắc trò chơi là như vậy.”

“Nếu trong bất kì dòng thế giới nào đó anh không thu phục được tôi, để tôi về phe của Bạch Lục.” Sầm Bất Minh thản

nhiên nói, “Vậy thì hãy giết tôi đi.”

Lục Dịch Trạm cả kinh, hoàn toàn tỉnh táo: “Sao lại phải giết cậu?!”

Sầm Bất Minh không nhìn Lục Dịch Trạm, anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ: “Bởi vì tôi cảm thấy bị người như vậy lợi dụng về phe gã rất ghê tởm.”

“Kẻ tiếp tay cho giặc cũng nên chịu trừng phạt.” Sầm Bất Minh lạnh lùng nói, anh ta đứng dậy, “Tôi sẽ gia nhập phe của anh, Lục đội.”

“Tôi sẽ trở thành một quân bài đủ tiêu chuẩn trong tay anh, một thợ săn xuất sắc.”

Sầm Bất Minh nói xong liền đóng cửa rời đi mà không thèm quay đầu nhìn lại.

Lục Dịch Trạm ngây người nhìn cánh cửa, sau đó nằm lại tr3n giường lẩm bẩm một mình, “Phương Điểm…..”

“Anh lựa chọn như vậy có đúng không?”

Không ngoài ý muốn, dòng thế giới thứ sáu vẫn thất bại như cũ.

Lục Dịch Trạm bị gọi trở lại thần điện một lần nữa.

Bạch Lục vẫn đang ngồi sau bàn thản nhiên chơi bài, nhìn thấy Lục Dịch Trạm đi tới liền cười với anh: “Đã lâu không gặp, nhà tiên tri.”

“Thực ra ba phút trước tôi vừa gặp hợp chất diễn sinh của ông.” Lục Dịch Trạm chậm rãi nói, “Tôi đã giết hắn.”

“Đây là lần đầu tiên cậu giết hợp chất diễn sinh của ta phải không?” Bạch Lục cười đôi mắt cong lên, “Có thợ săn giúp đỡ quả thật khác biệt nhỉ?”

Lục Dịch Trạm không nói gì, một nỗi bất an tiềm ẩn trong lòng anh ngày càng lớn.

Bạch Lục rũ mắt xuống gõ gõ lá bài tr3n bàn đá: “Thợ săn hoàn toàn khác với thẩm phán tuyệt đối chính nghĩa, sau khi biết rõ mọi chuyện, nhất định bọn họ sẽ chủ động can thiệp vào dòng thế giới.”

“Ta rất khó can thiệp vào sự công bằng tuyệt đối của thẩm phán, họ sẽ không thay đổi niềm tin của mình vì những sự kiện bên ngoài mà ta thiết kế, nhưng ta có thể can thiệp vào thợ săn.”

“Phải bảo vệ niềm tin của thợ săn của cậu.” Bạch Lục cười, “Đừng để hắn ta sa đọa.”

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi, nhìn thẳng Bạch Lục: “Ông không cần lo lắng.”

“Để khen thưởng cho lần đầu tiên giết được hợp chất diễn sinh của ta.” Bạch Lục đứng dậy sau bàn đá, cười nhìn Lục Dịch Trạm, “Ta sẽ đưa cậu đi gặp người mà cậu muốn gặp một lần.”

Lục Dịch Trạm run lên, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bạch Lục.

Bạch Lục rũ mắt xuống, cười nhạt nhẽo: “Ta biết cậu rất nghe lời cô ấy, cho dù nhớ nhung như thế nào cũng chưa từng tìm gặp cô ấy trong các dòng thế giới đã qua, nhưng hiện tại chúng ta đang ở ngoài dòng thế giới.”

“Cậu có thể đi gặp cô ấy.”

Lục Dịch Trạm lặng lẽ theo sau Bạch Lục bước lên bậc thang của thần điện.

Đây là lần đầu tiên anh bước chân vào thần điện này, có một loại sợ hãi ẩn hiện theo mỗi bước đi của anh.

Cái chưa biết, cái chưa biết mới là điều đáng sợ nhất.

Anh sợ nhìn thấy Phương Điểm phải trả cái giá gọi là 【đau đớn】, và sợ trí tưởng tượng của mình khi anh không thể nhìn thấy cô ——

—— Điều gì có thể khiến Phương Điểm đau khổ?

“Có phải cậu đang nghĩ điều gì có thể khiến những người như Phương đội đau khổ phải không?” Bạch Lục chậm rãi đi tới trước mặt anh, trong giọng nói mang theo ý cười, “Ta cũng đã từng nghĩ đến chuyện ấy, rốt cuộc thứ gì mới có thể khiến một người tương tự như 【 thần 】 phải đau khổ?”

Bạch Lục bước đến hồ nước tối đen trong thần điện nối liền với đáy biển, gã rũ mắt và đưa tay lên, nước trong hồ lăn tăn, một cầu thang bằng đá cẩm thạch ẩm ướt phủ đầy cây cỏ kỳ lạ xuất hiện dưới đáy biển xanh, gã bước xuống, Lục Dịch Trạm theo sát phía sau.

Nơi nơi đều là nước biển đen kịt và tiếng sóng rì rầm dâng cao lạnh lẽo, ngoài ra không có bất kì âm thanh hay ánh sáng nào, chỉ cần bị nhốt ở đây đã là một cực hình không thể chịu đựng được.

Trái tim Lục Dịch Trạm càng lúc càng đập nhanh thình thịch.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấy Phương Điểm bị nhốt dưới đáy biển, cô đang ngồi tr3n mặt đất, hai tay bị dây xích treo lơ lửng, đầu cúi gằm, tóc tai rối tung bù xù.

Bạch Lục khẽ vẫy ngón tay, một luồng ánh sáng trắng nhảy mắt chiếu rọi dưới đáy biển, trước mặt Lục Dịch Trạm xuất hiện một bức tường nước lăn tăn, Bạch Lục bước xuyên qua bức tường đó.

Phương Điểm ngồi giữa ánh sáng chậm rãi ngẩng đầu lên, cô nhìn Bạch Lục bằng ánh mắt lạc thần, đôi môi khô khốc mấp máy như muốn nói điều gì đó.

Nhưng chưa kịp nói ra, Bạch Lục đã cười khẽ rồi nói nói: ” Phương đội, đáng tiếc phải thông báo với cô, đội viên của cô lại thất bại thêm một dòng thế giới.”

“Như thường lệ, ta sẽ đem người cô yêu nhất trong dòng thế giới này đến trước mặt cô.”

“Ta nhớ trong dòng thế giới này cô đã yêu một người công nhân xây dựng, lúc đi ngang qua công trường suýt nữa thì cô đã bị tai nạn, cậu ta đã cứu cô, sau đó để đáp lại ân tình đó cô thường hay giúp đỡ cậu ta, cậu ta yêu cô nhưng lại tự ti bản thân nghèo túng không thể cho cô một cuộc sống tốt đẹp, chỉ dám âm thầm thích cô, cô lại không ngại, tỏ tình trước với cậu ta, kết giao với cậu ta.”

“Tuần trước, người này đã ôm một bó hoa hồng cài lên mũ quỳ tr3n công trường cầu hôn cô, cô đã đồng ý.”

Bạch Lục búng tay, trước mặt Phương Điểm xuất hiện một người đàn ông 27-28 tuổi mặc đồng phục lao động, vẻ mặt anh ta có chút nghi ngờ không biết tại sao mình lại ở đây, nhưng vừa quay đầu lại thấy Phương Điểm bị xích tr3n mặt đất, trong nháy mắt đó vẻ mặt anh ta đột nhiên tức giận, xông lên muốn gỡ bỏ xiềng xích đang khóa chặt Phương Điểm.

“Phương Điểm, sao em lại…”

“Thật là đáng tiếc mà, cậu ta yêu cô như vậy, cô cũng yêu cậu ta như vậy, lẽ ra hai người có thể hạnh phúc bên nhau.”

Bạch Lục cười: “Đáng tiếc, Lục Dịch Trạm đã thua trò chơi.”

“Pằng ——!”

Bạch Lục búng tay một cái.

Tr3n người đàn ông đang tháo xiềng xích của Phương Điểm ngay lập tức bốc lên một ngọn lửa màu trắng xám, anh ta rú lên thảm thiết trước mặt Phương Điểm rồi bị thiêu rụi thành tro tàn.

Phương Điểm gồng cứng đôi tay đã bị xiềng xích siết chặt, cô chậm rãi cúi người cứ mặc xiềng xích siết lấy bả vai mình, gục đầu vào đống tro tàn trước mặt, nước mắt trào ra ướt đẫm khuôn mặt.

Cô khóc nức nở ra tiếng.

Lục Dịch Trạm vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, tr3n mặt lộ ra biểu cảm như đang tự hỏi điều gì đó, ánh mắt hoàn toàn tan rã.

“Đây là cái giá mà Phương Điểm phải trả.” Bạch Lục nhạt nhẽo nhìn cảnh tượng trước mặt, khóe miệng nhếch lên, “Ta phát hiện.”

“Chỉ có 【 tình yêu 】 mới có thể khiến 【 thần 】 cảm thấy đau đớn.”

- ——oOo—

Chương 420

“Lục Dịch Trạm, cậu có biết tại sao hôm nay ta lại đưa cậu vào thần điện không?” Bạch Lục vui vẻ cười khẽ, “Chỉ những người có h4m muốn cấp 【 thần 】 mới có thể bước vào đây.”

“Phương Điểm cũng giống như cậu vậy, ngoại trừ duc vọng hoàn toàn thuần khiết thì hai ngươi có đủ tư cách thay ta làm Tà Thần đời sau.”

Bạch Lục th0 dài tiếc nuối, gã giơ tay lên, một bức tường nước lăn tăn ngăn cách giữa bọn họ và Phương Điểm:

“Đáng tiếc là các ngươi không muốn trở thành Tà Thần.”

“Thế thì ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tính phí tham gia trò chơi Tà Thần của các ngươi.”

Lục Dịch Trạm chậm rãi ngẩng đầu lên, anh nhận ra điều gì đó.

Bạch Lục mỉm cười nói tiếp: “Lục Dịch Trạm, nếu cậu thắng một dòng thế giới nào đó, dòng thế giới đó sẽ tiếp tục vận hành sau khi cậu thắng.”

“—— Nói cách khác, nếu tại thời điểm đó Phương Điểm yêu một người nào đó và kết hôn với hắn.”

Lục Dịch Trạm chậm rãi trừng to mắt, nước mắt lăn dài theo khóe mắt.

Bạch Lục nói: “Vậy thì cô ấy sẽ tiếp tục chung sống hạnh phúc với người đó.”

“Cô ấy sẽ không nhớ đến cậu, cậu chỉ là một người qua đường không liên quan đã thắng trò chơi.”

“Nếu cậu thua trò chơi, cậu sẽ thấy cô ấy đau khổ vì linh hồn của người thân yêu bị phá hủy trước mặt mình, cậu sẽ đau khổ vì sự đau khổ của cô ấy.”

Bạch Lục quay đầu lại nhìn Lục Dịch Trạm cười: “Còn nếu thắng trò chơi, cậu sẽ mất đi cô ấy, chứng kiến cảnh cô ấy sống hạnh phúc bên người khác.”

Lục Dịch Trạm khàn giọng nói, “… Đây là cái giá 【 đau khổ 】mà ông muốn tôi phải trả đúng không?”

“Ngay từ đầu ông đã sắp xếp tất cả mọi thứ, muốn Phương Điểm và tôi phải trả giá.”

Bạch Lục rũ mắt xuống cười nói: “Đúng vậy.”

“Theo một nghĩa nào đó thì ta đều thu nhận 【 đau khổ 】của mỗi vị thẩm phán, nhưng chỉ có linh hồn của cậu và Phương

Điểm trải qua 【 đau khổ 】 mới có thần tính và có giá trị nhất đối với ta.”

“Thật ra.” Bạch Lục quay đầu nhìn Lục Dịch Trạm, tr3n mặt vẫn là nụ cười nhạt nhẽo như cũ, “Ta rất tò mò về lựa chọn của cậu.”

“Cậu sẽ tiếp tục cố gắng để giành chiến thắng, hay là dứt khoát chọn thua trò chơi và chiếm hữu người mình yêu.”

“Từ nay về sau, cậu thua trò chơi là bởi vì cậu thật sự không thể thắng được, hay là sâu thẳm trong linh hồn có ý nghĩ đê hèn muốn thua?”

Lục Dịch Trạm không nói gì.

Cứ thế khi dòng thế giới tiếp theo bắt đầu, Lục Dịch Trạm mơ mơ hồ hồ mấy ngày liền, cuối cùng trong một lần làm nhiệm vụ anh bị thương nặng, được Sầm Bất Minh cứu thoát đưa vào phòng bệnh.

Sầm Bất Minh nhíu mày, khoanh nguc nhìn Lục Dịch Trạm đang ngồi trong phòng bệnh: “Anh sao vậy?”

Lục Dịch Trạm mới đột nhiên bừng tỉnh nhớ ra, à, lúc vừa đăng nhập vào dòng thế giới này anh đã tranh thủ lôi kéo được Sầm Bất Minh về phe của mình.

Lục Dịch Trạm đã sử dụng 【 Chồng ký ức dòng thế giới】 giúp Sầm Bất Minh có được tất cả ký ức và biết mọi thứ đã

xảy ra từ thế giới thứ nhất cho đến hiện tại, đây là cách nhanh nhất để Lục Dịch Trạm thu phục Sầm Bất Minh.

Ngoại trừ những gì đã xảy ra ở Thần Điện.

Lục Dịch Trạm cúi đầu im lặng.

Sầm Bất Minh nhướng mày: "Có liên quan đến Phương Điểm?"

Ngón tay Lục Dịch Trạm cuộn tròn lại.

Sầm Bất Minh nóng nảy: "Đừng ép tôi phải dùng dị đoan tra tấn anh, thành thật nói nhanh lên để tôi còn cứu vớt thế giới, Lục đội trưởng."

Lục Dịch Trạm biết quá rõ tính cách của Sầm Bất Minh, anh hít sâu một hơi, cuối cùng phải một năm một mười kể rõ đầu đuôi câu chuyện.

Sầm Bất Minh đen mặt bình luận ngắn gọn hành vi của Bạch Lục: "Đê tiện."

Lục Dịch Trạm gật đầu đồng ý.

"Anh gật cái rắm ấy." Sầm Bất Minh lạnh lùng liếc Lục Dịch Trạm, "Anh đang dằn vặt không biết mình có thật sự hèn hạ muốn thua thật không à? Anh nghĩ lại xem mình có khả năng thắng sao?"

Lục Dịch Trạm bị đâm một nhát xuyên tim: "…"

"Không phải là tôi nghi ngờ bản thân." Lục Dịch Trạm gãi gãi đầu, cụp mắt xuống, trầm giọng nói, "Lúc đó nghe thấy Phương Điểm và người đó sắp kết hôn, nhìn thấy người đó bị thiêu rụi thành tro vì tình yêu của Phương Điểm… "

"Thực ra trong nháy mắt đó, mặc dù nghe thì rất buồn cười, nhưng tôi thực sự ghen tị với đống tro tàn đó."

"Bởi vì tôi thậm chí không đủ tư cách để bị biến thành tro, tôi không thể… tới gần cô ấy."

Thẩm phán chỉ còn lại duy nhất một mình anh.

"Vì vậy, đôi khi tôi thực sự không biết liệu mình có bị ảnh hưởng bởi khoảnh khắc xúc động đó hay không." Lục Dịch Trạm cười áy náy, "Dù gì thì loại phế vật như tôi khó mà thắng được Bạch Lục, chỉ trong một thoáng dao động đó cũng khiến tôi thua rồi."

Sầm Bất Minh cũng im lặng một hồi, rồi đột nhiên lạnh lùng nói: "Tôi xin nghỉ một ngày để đi tìm Phương Điểm trong dòng thế giới này với anh."

Lục Dịch Trạm run lên: "Cái gì?!"

“Cảm xúc lựa chọn loại chuyện này.” Sầm Bất Minh lạnh lùng liếc Lục Dịch Trạm, “Nhìn thấy không hiểu sao?”

Ngày hôm sau.

Cho dù Lục Dịch Trạm có miễn cưỡng thế nào, Sầm Bất Minh vẫn lôi anh ra ngoài.

“Phương đội trong dòng thế giới này vẫn đang học năm ba trung học, đã có bạn trai.” Sầm Bất Minh thản nhiên kể lại, “Phương đội nhất kiến chung tình theo đuổi đối phương ròng rã 2 tháng trời, là một giáo thảo nổi tiếng lạnh lùng khó gần, nhưng đối phương không đồng ý, sau đó cô bỏ cuộc.”

“Học sinh cấp ba phải chăm chỉ học hành chứ! Yêu đương cái gì ở đây!” Lục Dịch Trạm nghe xong nhịn không được buột miệng, “Đẹp trai như thế nào mà cô ấy phải theo đuổi đến 2 tháng?!”

“Vả lại không phải Phương Điểm đã bỏ cuộc rồi à, sao cuối cùng vẫn trở thành bạn trai cô ấy?!”

Sầm Bất Minh liếc Lục Dịch Trạm: “Bởi vì đối phương bắt đầu theo đuổi ngược lại.”

“Đối phương chợt bừng tỉnh nhận ra mình đã yêu Phương đội, thế là bất chấp mọi giá theo đuổi cô suốt bốn tháng, trước kỳ thi rồi Phương Điểm giao hẹn nếu thành tích có thể theo kịp cô thì sẽ suy nghĩ lại, đối phương bắt đầu điên cuồng học tập.”

“Lúc có kết quả thì cậu ta chỉ kém top 1 Phương Đội 10 điểm, vì vậy Phương Điểm đã đồng ý.”

Lục Dịch Trạm: “…”

Giận! Học không lo học mắc gì phải bừng tỉnh yêu đương vậy chứ!

Lục Dịch Trạm bị Sầm Bất Minh kéo đến một sườn đồi gần trường học, từ dưới sườn đồi có thể nhìn thấy sân thể duc bên trong trường trung học.

Sầm Bất Minh ôm nguc lãnh đạm giới thiệu: “Tôi đã hỏi thăm thời khóa biểu của bọn họ rồi, lớp tiếp theo là lớp thể duc, anh đứng ở đây có thể nhìn thấy Phương đội.”

Quả nhiên tiếng chuông vào lớp vừa vang lên, lưng Lục Dịch Trạm căng chặt lại.

Anh nhìn thấy Phương Điểm buộc tóc đuôi ngựa cao, mặc áo phông trắng vừa vặn và quần đùi thể thao, đi tất trắng cao hơn giày thể thao một đoạn, tr3n tay cầm một quả bóng chuyền, mỉm cười rạng rỡ.

Lục Dịch Trạm nhìn chằm chằm cô không nhúc nhích, ánh mắt không lơi lỏng dù chỉ một giây.

——Phương Điểm đang cười.

Phương Điểm đang đi tr3n bậc thang, có ai đó tr3n sân thể duc đang gọi tên cô, cô quay đầu lại, mái tóc đuôi ngựa lắc lư nhẹ nhàng trong không khí, rồi dường như cô nhìn thấy ai đó, nụ cười tr3n môi trở nên tươi tắn hơn, cô trao quả bóng chuyền tr3n tay cho người bên cạnh, mở miệng đáp lại người kia.

Cô chạy vội vàng, đôi chân nhảy thoăn thoắt tr3n mấy bậc thang đồng thời cười rộ lên giang rộng đôi tay của mình.

Lục Dịch Trạm theo bản năng cũng tiến lên một bước, mở rộng vòng tay gần như cùng lúc với chàng trai đang đứng dưới bậc thang.

Phương Điểm ngã vào vòng tay người đó.

Cô nở nụ cười hạnh phúc ngọt ngào ôm chầm lấy chàng trai, sau đó được nhấc lên cao rồi xoay một vòng.

Lục Dịch Trạm chậm rãi thả tay xuống, anh ngơ ngẩn nhìn Phương Điểm.

Sầm Bất Minh bình tĩnh hỏi: “Cảm giác như thế nào? Ghen ghét đau khổ đến mức muốn thua trò chơi?”

“Thật là ghen tị.” Giọng nói của Lục Dịch Trạm rất bình thản, anh cười, trong mắt có một tia sáng yếu ớt lay động, “Nhưng cô ấy rất hạnh phúc.”

“So với nỗi đau do ghen tuông thì nhìn thấy cô ấy hạnh phúc mang lại cho tôi cảm giác hạnh phúc mạnh mẽ hơn.”

Lục Dịch Trạm quay đầu lại: “Trở về đi.”

Ánh mắt anh trở nên kiên định: “—— cho dù còn duy lại duy nhất một mình tôi, tôi cũng sẽ tiếp tục.”

“Sư huynh.” Lục Dịch Trạm đang đi về phía trước thì nghe thấy Sầm Bất Minh đột ngột hét lên sau lưng, giọng nói rất nhẹ nhàng, “Anh sẽ không đơn độc, tôi sẽ theo anh đến dòng thế giới cuối cùng.”

“Trước đó, bất kể như thế nào, tôi cũng sẽ không thừa nhận thất bại trước Bạch Lục.”

Lục Dịch Trạm xoay người nở nụ cười: “Vậy trước tiên cám ơn cậu, thợ săn.”

Sầm Bất Minh nhìn nước mắt tr3n mặt Lục Dịch Trạm trong chốc lát, sau đó chế nhạo: “Cuối cùng nhà tiên tri cũng biết khóc.”

“Đừng cười nhạo tôi…” Lục Dịch Trạm bất đắc dĩ lau mặt, lẩm bẩm nói: “Ai rơi vào tình huống này mà không khóc chứ?”

- ——oOo—

Chương 421

Dòng thế giới tiếp tục luân chuyển về phía trước.

Trong một dòng thế giới Sầm Bất Minh chính thức trở thành đội phó của Lục Dịch Trạm, người này điềm đạm, làm việc dứt khoát, có trí nhớ và khả năng xử lý thông tin cực tốt, kỹ năng cá nhân là Đao Phủ.

Có sự giúp đỡ của Sầm Bất Minh, thời gian bọn họ đấu trí tr3n từng dòng thế giới bắt đầu kéo dài ra, cơ hội gi3t ch3t Bạch Lục cũng tăng lên, mặc dù cuối cùng vẫn không thắng được trò chơi nhưng đã tiến càng gần đến điểm chiến thắng.

Nhưng Lục Dịch Trạm luôn có một nỗi bất an ẩn sâu trong lòng.

Sầm Bất Minh luôn có thể hòa nhập nhanh chóng vào dòng thế giới mới, sau khi nhận được lời tiên tri của Lục Dịch Trạm, anh ta lập tức tổng hợp thông tin của toàn bộ thế giới rồi chọn lọc những chi tiết quan trọng trong đó, sau đó bắt giữ các dị đoan mà Bạch Lục đã mai phục trước khi kịp phóng thả, thủ đoạn sắc bén xử lí sạch sẽ ——

——Chém tận giết tuyệt.

Lục Dịch Trạm cau mày bước nhanh đến phòng tra tấn.

Từ xa, Lục Dịch Trạm đã nghe thấy tiếng la hét cuồng loạn phát ra từ phòng tra tấn, sau đó giọng nói yếu ớt của một người đàn ông nghẹn ngào nói: “Tôi thực sự… không biết gì cả.”

“Tôi không làm gì cả, làm ơn, thả tôi ra đi.”

Lục Dịch Trạm đột ngột đẩy cửa đi vào.

Sầm Bất Minh ngả người tr3n ghế, hai chân bắt chéo trước mặt, chân đi giày da đen dày cứng giẫm lên mặt một người đàn ông đang quỳ tr3n mặt đất th0 thoi thóp, tr3n tay cầm một bụi gai còn dính một chút máu.

Thấy Lục Dịch Trạm đi vào, Sầm Bất Minh ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhẹ giọng chào rồi quay mặt đi: “Đội trưởng.”

Lục Dịch Trạm bị phớt lờ thì đen mặt lại: “Sầm Bất Minh, cậu hơi quá rồi đấy! Thả ông ta đi!”

“Được thôi.” Sầm Bất Minh ngoan ngoãn rút tay về, liếc nhìn Lục Dịch Trạm, “Hi vọng một tuần nữa đội trưởng sẽ không hối hận.”

“Người này là giám đốc nhà máy sản xuất nước hoa hồng trong dòng thế giới trước đó.”

Ánh mắt Lục Dịch Trạm nhìn thẳng Sầm Bất Minh không chút trốn tránh: “Nhưng hiện tại thì ông ta chưa làm gì hết.”

Sầm Bất Minh nhấc giày lên, châm chọc nói: “Được rồi, anh muốn thế nào cũng được, sư huynh.”

“Xảy ra chuyện thì đừng tới tìm tôi lau mông cho anh.” Sầm Bất Minh liếc Lục Dịch Trạm một cái, lạnh nhạt nói, “Nếu đội trưởng có thể thay đổi sự nhân từ lỗi thời này thì biết đâu chúng ta đã có thể thắng rồi.”

Lục Dịch Trạm đột nhiên siết chặt tay.

Đây không phải là lần đầu tiên anh và Sầm Bất Minh bất đồng ý kiến dẫn tới cãi nhau ầm ĩ như vậy, càng trải qua nhiều dòng thế giới, Sầm Bất Minh lại càng tinh ý bắt được nhiều dị đoan Bạch Lục chuẩn bị phóng thả vào hiện thực, thủ đoạn cũng càng tàn nhẫn hơn.

Lục Dịch Trạm cũng càng lúc càng không đồng ý.

Lục Dịch Trạm đã từng đề xuất phương án giám sát thay vì tiêu diệt nhưng đã bị Sầm Bất Minh chế giễu không thương tiếc —— đội trưởng, anh nghĩ cục quản lý dị đoan có bao nhiêu người có thể giám sát hàng ngàn hàng vạn dị đoan mà Bạch Lục chuẩn bị thả xuống thế giới này chứ?

Nếu cơ quan xử lý dị đoan có nhiều thành viên hơn bọn dị đoan thì chúng ta cũng không phải hết lần này đến lần khác thất bại thảm hại như vậy.

Những gì Sầm Bất Minh nói quả thực chính x4c, nhân lực hiện tại của họ không thể xử lý được dị đoan do Bạch Lục tung ra.

Hơn nữa, dị đoan có rất nhiều cách đăng nhập vào thực tế, hoàn toàn không thể theo dõi bằng sự giám sát thông thường —— không ai biết người nào sẽ bị dị đoan mê hoặc và mang tà ác đến thế giới..

Ý tưởng của Lục Dịch Trạm chỉ có thể là ý tưởng, hoàn toàn không có điều kiện để thực hiện.

Sầm Bất Minh thờ ơ nói: "Đội trưởng, cách tiếp cận tự cho mình là đúng và không thực tế của anh chỉ hy sinh mạng sống của các đội viên Cục xử lý dị đoan để lấp đầy hố đen vô tận của dị đoan."

"Anh có biết bao nhiêu đội viên đã và sẽ ch3t mỗi khi chúng ta ra ngoài làm nhiệm vụ sau khi dị đoan đăng nhập vào hiện thực không?"

Sầm Bất Minh liếc nhìn Lục Dịch Trạm đang im lặng, giọng nói tràn đầy châm chọc: "Đây là sự đạo đức giả và tàn nhẫn của người dẫn đầu à?"

【Hắn nói… tôi sử dụng mạng sống của các thành viên đội 2 của cục xử lý dị đoan để lấp đầy hố đen dị đoan không đáy này….】

【Hắn hỏi liệu tôi có biết mỗi lần ra trận như vậy thì bao nhiêu thành viên đội 2 sẽ ch3t hay không. 】

【Hắn mắng tôi là thứ chó má đê tiện. 】

Lục Dịch Trạm rùng mình, anh vô thức nắm lấy cổ tay Sầm Bất Minh, lẩm bẩm, "… đừng đi vào con đường đó."

Sầm Bất Minh hất tay Lục Dịch Trạm ra, anh ta lướt qua vai Lục Dịch Trạm đang đứng yên tại chỗ, không nói lại lời nào, cụp mắt đẩy cửa bước ra ngoài.

Một tuần sau, nhà máy Hoa Hồng xuất hiện.

Sau rất nhiều rắc rối, cuối cùng cũng bắt được tên giám đốc nhà máy Hoa Hồng.

Giám đốc nhà máy quả nhiên là người đàn ông đó. Từ sau lần bắt ông ta về hỏi cung, Lục Dịch Trạm đã phái người giám sát đối phương, nhưng tốc độ phóng thả dị đoan của Bạch Lục quá nhanh, lại thêm đủ loại đạo cụ che giấu, đợi đến khi các thành viên trong đội giám sát báo cáo lại rằng người đàn ông này thường biến mất vào ban đêm thì phó bản nhà máy Hoa Hồng đã thông qua gã đăng nhập vào thực tế.

Lục Dịch Trạm tự tay đưa tên giám đốc nhà máy trở về, gã vẫn khóc lóc quỳ rạp xuống đất cầu xin y hệt như cầu xin Sầm Bất Minh thương xót trước đó, mồm lải nhải, "Tôi không làm gì cả, tôi không biết gì cả."

Lục Dịch Trạm im lặng hồi lâu mới hỏi: “Ông có biết nếu ngưng sử dụng loại nước hoa đó thì sẽ gây ch3t người hay không?”

“Lúc trước Sầm phó đội thẩm vấn ông đã nói cho ông biết sự nguy hiểm của loại nước hoa này, tại sao vẫn muốn sản xuất và phân phối nó?”

Ánh mắt tên giám đốc láo liên né tránh.

Trong lòng Lục Dịch Trạm đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ rất ngớ ngẩn, anh nghi ngờ hỏi: “Thật ra ông cũng không biết nước hoa hoa hồng là cái gì, nhưng sau khi nghe Sầm phó đội miêu tả, ông lại cảm thấy loại nước hoa này có thể đem lại lợi nhuận cho mình, thế nên vừa mới được thả liền bắt đầu trồng hoa hồng và chế biến nước hoa theo lời Sầm phó đội nói phải không?”

Giám đốc nhà máy cúi đầu đột nhiên cười ha ha mấy tiếng: “Kiếm lợi cho bản thân là chuyện bình thường của con người, không phải sao?”

“Vả lại tôi đâu có giết người, chỉ cần họ tiếp tục mua nước hoa do tôi sản xuất thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

“Đừng nói là tôi, cho dù đổi lại là bất kỳ ai, hễ nghe đến tác dụng của loại nước hoa này và lợi nhuận của nó, sau đó đưa cho họ công thức bí mật để sản xuất thử xem bọn họ có trồng hoa hồng hay không.”

Cuối cùng Sầm Bất Minh đưa gã đi.

Trước khi đưa tên phạm nhân đi, Sầm Bất Minh quay đầu lại nhìn Lục Dịch Trạm đang ngồi im lặng sau bàn làm việc: “Sư huynh, anh biết người này sẽ gây ra thiệt hại rất lớn nhưng nhất định phải đợi đến khi đối phương thực hiện thì mới bắt hắn.”

“Đây là chính nghĩa mà anh luôn theo đuổi sao?”

Lục Dịch Trạm chậm rãi ngẩng đầu lên: “Phán xử trước những người chưa làm gì sai là không công bằng với họ.”

Sầm Bất Minh nhướng mày mỉa mai: “Nhưng nếu không phán xử trước thì cũng không công bằng cho những người đã ch3t vì tội ác của chúng.”

Sầm Bất Minh nói xong thì quay người định rời đi, nhưng Lục Dịch Trạm đột ngột ngăn anh ta lại: “Tiên đoán mà Bạch Lục cho chúng ta thấy có thể không phải là sự thật.”

“Tiên đoán mà gã đưa ra luôn thực tế hơn suy nghĩ của anh, Đội trưởng.” Giọng Sầm Bất Minh lạnh lùng.

Nói xong, Sầm Bất Minh đóng cửa rời đi.

Lục Dịch Trạm ở trong phòng làm việc một mình, chậm rãi trượt xuống từ tr3n ghế, nhìn trần nhà trống rỗng, tự nhủ: “Lựa chọn của anh có đúng không, Phương Điểm…”

Anh luôn cảm thấy lời tiên đoán của Bạch Lục càng ngày càng có mục đích cụ thể.

Cứ như đang dụ dỗ Sầm Bất Minh phát hiện ra những cái bẫy và dị đoan rồi tự mình loại bỏ chúng.

Và trong quá trình diệt trừ này, Sầm Bất Minh ngày càng trở nên cực đoan hơn, ngày càng tàn nhẫn hơn, ngày càng…

——Giống như đội trưởng đội 2 đã làm phản về phe Bạch Lục trước đó.

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại, chậm rãi cầm khẩu súng ghim sau eo, hít một hơi thật sâu rồi từ từ buông ra như thể đã rút hết sức lực.

… nếu có một ngày như vậy.

Anh có thể ra tay với Sầm Bất Minh không?

Phương Điểm, lúc giết đội trưởng đội 2 tâm trạng của em như thế nào?

Một ngày nọ, Lục Dịch Trạm phụ trách trực ca đêm về sáng tại Cục quản lý dị đoan, vốn dĩ có thể tranh thủ ngủ một chút rồi đi trực nhưng tâm trí anh vẫn luôn cứ lan man nghĩ ngợi, nhất thời không ngủ được, thế nên vừa xong cơm chiều anh dứt khoát ra ngoài tuần tra.

Tuần tra xong một vòng nơi thu dụng dị đoan, anh lang thang đến sân huấn luyện.

Lục Dịch Trạm ngây người nhìn về phía sân huấn luyện, cảm giác như đang ở một thế giới khác, hiển nhiên là trong bối cảnh của thế giới này anh chỉ vừa mới tốt nghiệp nơi này, nhưng thật ra đã rất lâu rồi anh không tới đây.

Nhiệm vụ giảng dạy ở sân huấn luyện không phải của đội trưởng mà là của đội phó.

Lục Dịch Trạm thu lại ánh mắt vừa muốn rời đi thì nhìn thấy một nhóm học viên đang th0 hổn hển chạy khắp sân tập, anh ngạc nhiên dừng lại.

Gần mười hai giờ tối, đã qua thời gian huấn luyện ban đêm, tại sao những học viên này vẫn còn tập luyện.

Ngay sau đó Lục Dịch Trạm đã biết lý do. Nhóm học viên 7, 8 người chạy xong thì bò lăn bò lết tr3n sân huấn luyện th0 phì phò, vừa nghỉ ngơi vừa phàn nàn:

“Lão Sầm có bệnh không vậy?! Tối khuya tối mịt thế này rồi mà vẫn vác bộ mặt u ám như đưa ma bắt chúng ta huấn luyện ban đêm?! Có biết mấy giờ rồi không?”

“Mọe nó, lão quỷ huấn luyện viên, lần nào lên cơn cũng bắt chúng ta phải tập thêm giờ!”

“Nhưng gần đây huấn luyện cũng quá cmn mức rồi?! Tưởng chúng ta là siêu nhân hay gì?”

Lục Dịch Trạm nghe vậy thì không nhịn được bật cười —— trước đây các thực tập sinh khóa của anh cũng thường thầm phàn nàn về Đổng Thừa Long.

Bây giờ đến lượt Sầm Bất Minh.

Một chàng trai có vẻ ngoài hiền lành buồn cười miễn cưỡng cắt ngang lời phàn nàn của chàng trai vừa nói: “Đường Nhị Đả, cậu nói hơi quá rồi, Sầm giáo chỉ muốn tốt cho chúng ta mà.”

Đường Nhị Đả hừ lạnh một tiếng: “Xùy, Tô Dạng, cậu bớt nói đỡ cho ổng đi, chẳng qua ổng bị sư ~ huynh ~ của ổng chọc giận rồi tìm chúng ta giận cá chém thớt thôi!”

“Phải chi Lục đội khiến ổng tức ch3t luôn đi! Mẹ nó!!” Đường Nhị Đả nóng đầu đấm mạnh xuống đất.

Tô Dạng và Lục Dịch Trạm lại không thể nhịn được bật cười.

Tô Dạng càng thêm bất đắc dĩ: “Sao cậu cứ thích bắt chước Sầm giáo gọi sư huynh làm gì?”

“Mỗi lần ổng gọi sư huynh đều âm dương quái khí chứ có tốt đẹp quái gì.” Đường Nhị Đả nằm ngửa dạng tay d4ng chân thành hình chữ X th0 dốc, bắp thịt ở lồng nguc căng phồng, cổ tay áo đều ướt đẫm, “Nhìn là thấy không ưa nổi rồi, Lục đội

tốt như thế, vừa có năng lực lại vừa mạnh mẽ, lão Sầm kia cứ vác cái bộ dạng mưu triều soán vị đó ra, tôi nhìn mà…”

Giọng nói thản nhiên của Sầm Bất Minh đột nhiên vang lên: “Nhìn thì thế nào?”

Đường Nhị Đả kinh hãi nhảy dựng lên: “Ôi cái đệt!”

Lục Dịch Trạm đang nghe ngóng cũng hoảng sợ: “Đệt!”

“Hai người nói chuyện vui vẻ lắm à?” Ánh mắt Sầm Bất Minh quét qua hai người đang sợ hãi hét lên.

Lục Dịch Trạm chột dạ đứng cạnh Đường Nhị Đả, cả hai c4n rứt lương tâm cúi đầu nhận sai.

Sầm Bất Minh ôm nguc, nhàn nhạt nói: “Còn thời gian rảnh rỗi nói xấu sau lưng huấn luyện viên thì chạy thêm mấy vòng nữa đi.”

Đường Nhị Đả nghiến răng chạy đi, Lục Dịch Trạm tự giác muốn chạy theo liền bị Sầm Bất Minh trợn mắt nắm cổ lôi về, gần như không kìm được tức giận: “Anh có phải thực tập sinh nữa đâu Lục đội.”

Lục Dịch Trạm gãi gãi đầu cười ngây ngô: “Tôi còn tưởng cậu đang bảo tôi.”

Sầm Bất Minh: “…”

Đôi khi Sầm Bất Minh cũng tự nghi ngờ bản thân, không hiểu tại sao mình lại hợp tác với loại người này trong 300 dòng thế giới?

Sầm Bất Minh và Lục Dịch Trạm đứng quan sát các học viên chạy vòng quanh sân huấn luyện.

Lục Dịch Trạm nhìn Đường Nhị Đả đang nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên phì cười: "Cậu làm tôi nhớ tới Đổng giáo."

"Kỳ thực lúc còn là thực tập sinh tôi không thích Đổng giáo lắm đâu, nhưng bây giờ nghĩ lại có một người hướng dẫn như vậy, hình như là…"

Sầm Bất Minh lãnh đạm nói tiếp nửa câu sau: "Không có gì không tốt, đúng không?"

"Đối với tôi, nếu làm một người huấn luyện viên đáng ghét nhưng có thể gia tăng tỷ lệ sống sót của mọi người thì cũng chẳng sao."

"Nếu làm một đội phó khó tính có thể giúp cho nhiều người sống sót hơn, thì tôi chấp nhận làm đội phó khó tính đó."

Lục Dịch Trạm ngẩn người.

Sầm Bất Minh nhạt nhẽo nói tiếp: "Lục đội không cần lo lắng cho tôi như vậy, tôi biết mình đang làm gì."

“Trong trò chơi giết người sói, nhà tiên tri là quân bài chỉ có nhiệm vụ kiểm nghiệm thẻ bài ma sói, còn nổ súng và hành hình vĩnh viễn là công việc của thợ săn.”

Sầm Bất Minh khẽ cụp mắt xuống, gió đêm thổi tung mái tóc xõa bên mặt, không nhìn rõ được biểu cảm của anh ta:

“Cho nên thợ săn như tôi, sẽ cố hết sức để cho anh, nhà tiên tri ngu ngốc muốn bảo vệ mọi người, sống đến cùng.”

“Tôi sẽ không đi ngược lại các nguyên tắc của Đồng giáo, Dụ đội, và tất cả những người đã ch3t vì chúng ta trước đây.”

“Tôi không tra tấn giám đốc nhà máy, tôi chỉ hỏi gã có liên hệ với Bạch Lục hay không, gã nói không, vì vậy tôi đã dùng bụi gai đe dọa gã, máu tr3n bụi gai là máu của một đội viên trước đó, không phải máu của gã.”

Lục Dịch Trạm im lặng một lúc lâu.

Kể từ đó, anh không bao giờ đến phòng tra tấn của Sầm Bất Minh nữa.

Dòng thế giới tiếp tục luân chuyển về phía trước.

Lục Dịch Trạm nghĩ rằng sự bình tĩnh ngoài mặt này ít nhất có thể tiếp tục lừa dối bản thân duy trì thêm hàng chục dòng thế giới nữa, nhưng ở dòng thế giới 0317, sự cân bằng và mỏng

manh của hòa bình chỉ được duy trì bởi một sợi tơ nhện cuối cùng đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Trong thế giới này, lần đầu tiên Lục Dịch Trạm bắt sống được Bạch Lục.

Sầm Bất Minh lập tức muốn tra tấn Bạch Lục nhưng bị Lục Dịch Trạm ngăn cản, anh yêu cầu được nói chuyện với Bạch Lục trước.

Sầm Bất Minh đồng ý.

Đây là lần đầu tiên Lục Dịch Trạm nói chuyện với khoảng cách gần gũi như vậy với Bạch Lục, hợp chất diễn sinh của Tà Thần, đối phương là một thanh niên 24 tuổi khuôn mặt tuấn tú nho nhã, mỗi khi cười lên rất dịu dàng ôn hòa, vừa có cảm giác nguy hiểm lại vừa có sự thân mật.

——Rất giống với cảm giác mà Tà Thần Bạch Lục mang lại cho anh.

“Anh là Lục Dịch Trạm phải không?” Bạch Lục đeo còng tr3n tay, chống hai tay lên bàn nghiêng người về phía trước, hắn là người đang bị thẩm vấn nhưng nhìn điệu bộ thả lỏng tự nhiên cứ như hắn thẩm vấn người khác.

Hắn mỉm cười nói: “Tôi đã nắm được các quy tắc, kỹ năng và các đạo cụ dòng thế giới trong trò chơi, cũng đã trở thành tín đồ của Tà Thần, tôi biết vụ cá cược của anh và mọi thứ đã xảy ra giữa hai người.”

Lục Dịch Trạm nháy mắt phản ứng lại: “Cậu chủ động để chúng tôi bắt giữ à.”

“Bởi vì trong những gì tôi đã thấy.” Nụ cười của Bạch Lục càng trở nên thâm thúy, “Anh thực sự là một người khiến tôi tò mò, đội trưởng Lục.”

Bạch Lục cười nói: “Đội trưởng Lục, tôi biết anh có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi tôi, vậy chúng ta chơi một trò chơi đi.”

Lục Dịch Trạm sững người: “Trò chơi gì?”

“Nói thật hay mạo hiểm.” Bạch Lục nhếch miệng, “Nếu anh thắng, tôi sẽ trả lời anh một câu hỏi, nếu anh thua hoặc anh không muốn làm những gì tôi yêu cầu thì tôi sẽ không trả lời.”

Lục Dịch Trạm đồng ý.

“Được, vòng thứ nhất, chọn nói thật hay mạo hiểm?” Bạch Lục nghiêng đầu, lười biếng chống cằm lên bàn thẩm vấn.

Lục Dịch Trạm nói: “Nói thật.”

Bạch Lục rũ mắt xuống, hắn lười biếng cười: “Trong dòng thế giới này, anh có đi tìm Phương Điểm không?”

Lục Dịch Trạm c4n chặt răng, thật lâu sau mới khàn giọng trả lời, "… Có."

Anh đứng một bên nhìn cô rất lâu rồi mới rời đi.

"Đến lượt anh." Bạch Lục cười hỏi, "Đội trưởng Lục muốn tôi nói sự thật hay chọn mạo hiểm?"

Đôi mắt Lục Dịch Trạm lóe lên: "Vì sao trong dòng thế giới nào cậu cũng luôn ổn định như vậy?"

"Ổn định cái gì?" Bạch Lục thản nhiên nghịch còng treo tr3n cổ tay, "Ổn định xấu xa, ổn định phá hoại các thứ giá trị của con người trong dòng thế giới này sao?"

"Nếu anh muốn hỏi chuyện đó, tôi có thể cho anh một gợi ý."

Bạch Lục mỉm cười nhìn Lục Dịch Trạm: "Từ góc độ quy luật của xã hội loài người, có một nút tuổi quan trọng để con người phát triển tính cách và xu hướng nhất định, đầu tiên là giai đoạn từ 0-4 tuổi, thứ hai là từ 6-8 tuổi, sau đó là 14 tuổi, 18 tuổi và 24 tuổi."

"Với một tạo vật diễn sinh thô sơ như tôi thì chỉ cần giữ cho kinh nghiệm tương đối ổn định trong các nút tuổi thì tính cách của tôi sẽ ổn định."

Ánh mắt Lục Dịch Trạm tối sầm lại: "Đáp án của cậu không chính x4c, tôi sẽ không chơi tiếp."

Bạch Lục ra vẻ tiếc nuối th0 dài, “Vậy được rồi, để cho Lục đội trưởng danh tiếng lẫy lừng chịu chơi với tên tù phạm tội nghiệp như tôi thì tôi nói thêm một chuyện vậy.”

“Ví dụ cho dễ hiểu nhé, sở dĩ đội trưởng Lục có thể trưởng thành thành một nhân vật thiện lương tốt bụng như vậy là do những người anh đã gặp và những việc anh đã trải qua ở điểm mấu chốt của tuổi 18, thế nên chỉ cần đảm bảo những điều quan trọng đó không thay đổi, thì cho dù sau này anh có đối mặt với những biến hóa và bị ngoại vật tác động như thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến tính cách tổng thể của anh.”

“Bất kể anh bị tôi tra tấn như thế nào, anh cũng đều có thể duy trì tính cách này.”

“Nói đơn giản hơn, những người và những sự việc này chính là 【mỏ neo】 của anh, chỉ cần 【mỏ neo】vẫn giữ nguyên, anh sẽ không thay đổi.”

Lục Dịch Trạm lập tức hỏi ngay, “【mỏ neo】 của cậu là gì?”

Bạch Lục cười nửa miệng: “Đây là câu hỏi tiếp theo.”

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi nói: “Cậu hỏi trước đi.”

“Không, vòng này tôi chọn mạo hiểm.” Bạch Lục nhướng mi, nụ cười tr3n mặt càng thâm thúy, “Bây giờ tôi muốn đội trưởng Lục mở tất cả các phòng tra tấn chứa phạm nhân tình nghi phạm tội nhưng chưa bị kết án bị đưa đến đây như tôi.”

Lục Dịch Trạm nhìn Bạch Lục chằm chằm một hồi sau đứng dậy đi ra ngoài ra lệnh, còn chú ý nhấn mạnh: “Nhất định phải trông chừng bọn họ, nhưng cũng đừng làm tổn thương bọn họ.”

Sầm Bất Minh chau mày: “Thả hết bọn họ ra? Đa số mấy người này đều liên quan đến dị đoan có tính nguy hiểm trong lời tiên tri.”

“Anh hợp tác với Bạch Lục làm gì vậy?” Sầm Bất Minh nhạy bén ý thức được cái gì, anh ta nhanh chóng chắn trước mặt Lục Dịch Trạm đang muốn trở lại phòng tra tấn, “Đừng chơi trò chơi với hắn.”

Lục Dịch Trạm chỉ liếc Sầm Bất Minh rồi đẩy anh ta ra muốn đi vào.

Sầm Bất Minh lại ngăn Lục Dịch Trạm, ánh mắt âm trầm: “Sư huynh, chơi trò chơi với hắn chẳng có gì tốt đẹp cả, anh hẳn là biết rõ hơn ai hết.”

“Tôi chấp nhận.” Lục Dịch Trạm th0 dài một hơi, “Tôi sắp tìm ra điểm đột phá rồi.”

Sầm Bất Minh im lặng một lúc cuối cùng nghiêng người để Lục Dịch Trạm đi vào: “Nếu trò chơi lần này lại phải trả cái giá 【 đau khổ 】, tôi sẽ trả cho anh.”

“Cám ơn.” Lục Dịch Trạm xua xua tay, “Để tôi tự mình trả được rồi.”

Lục Dịch Trạm vừa bước vào ngồi xuống lập tức hỏi ngay: “【mỏ neo】 của cậu là gì?”

Bạch Lục giương mắt, cười nhợt nhạt: “【mỏ neo】 của tôi nằm ở thời gian 14 tuổi, tr3n người một người gọi là 【 Tạ Tháp 】, đó là tạo vật được Tà Thần Bạch Lục đầu tư để định hướng tính cách cho nhân vật của tôi.”

“Chỉ cần y ch3t, phương hướng tính cách của tôi sẽ được x4c định.”

Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Lục Dịch Trạm, Bạch Lục chống cằm, cụp mắt xuống, ánh nhìn trở nên thương hại: “Nhưng đáng tiếc là đội trưởng Lục sẽ không bao giờ có thể chạm vào 【mỏ neo】của tôi.”

Lục Dịch Trạm sững sờ: “Tại sao?”

Bạch Lục cười: “Anh không phát hiện sao? Tà Thần sẽ không bao giờ để anh đăng nhập vào dòng thế giới trước lúc tôi 14 tuổi.”

“Thời điểm các anh đăng nhập vào dòng thế giới thì 【mỏ neo】của tôi đã bị Tà Thần phá hủy, đồng thời lúc 【mỏ neo】bị phá hủy, tôi sẽ đăng nhập vào trò chơi và bắt đầu đưa dị đoan trở thành hiện thực.”

“Được rồi, bây giờ đến lượt tôi, lần này cũng là mạo hiểm.”

Ánh mắt Lục Dịch Trạm chìm xuống: “Cậu muốn tôi làm gì?”

Bạch Lục cười nửa miệng nhìn chằm chằm qua tấm kính phòng tra tấn một mặt, cứ như có thể nhìn thấu qua đó thấy Sầm Bất Minh đứng bên ngoài, hắn mỉm cười nói: “Lần này không phải Lục đội.”

“Mà là Sầm phó đội sẽ phải hoàn thành nhiệm vụ mạo hiểm.”

- ——oOo—

Chương 422

Lục Dịch Trạm nghe Bạch Lục nói xong thì lập tức quay đầu lại muốn vươn tay đẩy cửa phòng tra tấn.

Bạch Lục chống một tay tr3n bàn, mỉm cười búng tay.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Lục sử dụng đạo cụ (không gian ma thuật) giới hạn phạm vi di chuyển của người chơi Lục Dịch Trạm trong phòng tra tấn hiện tại. 】

Nhận ra mình tạm thời không thoát ra được, Lục Dịch Trạm lập tức lấy lại bình tĩnh, anh quay đầu nhìn Bạch Lục sau bàn làm việc: "Cậu đã phá hủy quy tắc trò chơi."

"Lúc đầu tôi có nói đó là trò chơi giữa hai chúng ta đâu nào." Bạch Lục nhếch miệng, "Vả lại đội phó Sầm đồng ý tự nguyện trả giá và tham gia trò chơi của tôi kia mà."

Lục Dịch Trạm cách vách ngăn không gian ma thuật nhìn Bạch Lục, anh hít sâu một hơi rồi chậm rãi th0 ra: "Cậu muốn làm gì?"

Bạch Lục vung vẩy ngón tay, Lục Dịch Trạm tinh mắt nhận ra vài sợi tơ trong suốt quấn quanh đốt ngón tay của hắn, kéo dài từ ngón tay đến người nào đó ngoài cửa.

Trái tim Lục Dịch Trạm chùng xuống, anh biết Bạch Lục muốn làm gì, thế nên nhìn trừng trừng vào Bạch Lục: “Cậu chơi không đẹp rồi.”

“Nhưng bây giờ không phải là lượt chơi của Lục đội.” Bạch Lục cười híp mắt, “Đến lượt chơi của Sầm phó đội.”

“Đây là kỹ năng mà gần đây tôi sử dụng khá thuận tay, đường dây rối, tôi vừa mới kết nối tất cả đường dây rối này với những kẻ tình nghi đã được anh thả ra đấy đội trưởng Lục.”

“Đội trưởng Lục, anh đoán xem, nếu bây giờ tôi mở cửa và điều khiển những kẻ tình nghi này để tấn công anh, mà anh lại đang bị mắc kẹt trong 【 không gian ma thuật】, không thể di chuyển hay kháng cự ——”

Bạch Lục mỉm cười và giật một sợi chỉ tr3n ngón trỏ của mình, cánh cửa phòng tra tấn từ từ mở ra: ” —— thì đội phó Sầm trung thành và tận tâm của anh, thợ săn tiên sinh, sẽ làm gì những kẻ tình nghi chưa bị kết án này nhỉ?”

“Tất nhiên, tôi đảm bảo những kẻ tình nghi này sẽ không làm tổn thương anh.”

“Nhưng tôi không thể đảm bảo đội phó Sầm sẽ không làm hại bọn họ.”

Đồng tử Lục Dịch Trạm co rút lại.

Mọi thứ dường như đang quay chậm lại, ngay lúc cánh cửa được mở ra, bên ngoài có tiếng hét lớn và ồn ào, các nghi phạm bị dây rối kéo vào phòng tra tấn nơi Lục Dịch Trạm đứng gần như chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt của bọn họ bị biến dạng nặng nề, một số người đã biến thành dị đoan giơ vũ khí của mình nhắm thẳng vào Lục Dịch Trạm phía sau không gian ma thuật.

Ngoài cửa, Sầm Bất Minh không chút do dự giơ súng lên, trong mắt lạnh lùng toát ra tia máu dữ tợn cực kỳ sắc bén.

“Bỏ súng xuống, Sầm Bất Minh!!”

“Pằng pằng pằng pằng ——!!”

Lục Dịch Trạm thảng thốt nhìn đám người trước mặt nổ tung máu me văng tung tóe dưới phát b4n của Sầm Bất Minh, sau đó ngã xuống đất bất động.

Máu chảy khắp sàn nhà, lan đến chân của Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm không nói được lời nào, anh choáng váng sững sờ nhìn Sầm Bất Minh vẫn đang cầm súng nồng nặc mùi thuốc súng nhắm vào anh.

Sầm Bất Minh chỉ lặng lẽ nhìn Lục Dịch Trạm, ánh mắt không né tránh, vẫn không bỏ súng xuống.

“Gọi bác sĩ…” Lục Dịch Trạm khàn giọng nói, “Gọi bác sĩ nhanh ——!!”

Sầm Bất Minh bình tĩnh nói: “Không cần gọi đâu, mỗi phát tôi b4n đều là chí mạng.”

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại, anh từ từ khuỵu xuống đất.

… Sầm Bất Minh rất tỉnh táo, nghe được lệnh của anh nhưng vẫn không bỏ súng xuống, anh ta biết chính x4c mình đang làm gì…

Bạch Lục chắp tay thỏa mãn: “Trò chơi kết thúc, thu hồi đạo cụ, tự mình rời sân đi.”

Lục Dịch Trạm tưởng rằng mình sẽ gục ngã, giận dữ mắng mỏ Sầm Bất Minh, thậm chí đánh nhau với Sầm Bất Minh, nhưng khi anh bước ra khỏi không gian ma thuật của Bạch Lục và ngẩng đầu lên nhìn Sầm Bất Minh, đầu óc anh chỉ còn sự trống rỗng.

Anh chẳng thể nói gì.

Thứ mà họ luôn đồng thuận và nỗ lực để duy trì trong hơn 300 dòng thế giới, cuối cùng đã tan vỡ.

Hôm đó Lục Dịch Trạm đứng một mình rất lâu ở sân tập, nhìn xuống các học viên đang chạy vòng quanh sân huấn luyện, đầu óc thẫn thờ nghĩ vẩn vơ.

Cho đến khi Sầm Bất Minh xuất hiện bên cạnh anh.

Giọng của Sầm Bất Minh vẫn rất bình tĩnh: “Tôi đã giết Bạch Lục.”

“Dòng thế giới này sắp kết thúc.”

“Nhưng chúng ta vẫn không thắng.” Lục Dịch Trạm nhìn về phía xa xăm, “Trước khi bị chúng ta bắt, hắn đã sớm bày bố thiên la địa võng rồi, hiện tại dị đoan cũng sắp lan tràn khắp nơi.”

Sầm Bất Minh ừ một tiếng.

Mãi một lúc sau, Sầm Bất Minh nói, “Trong số sáu người tôi giết ngày hôm đó, có năm người liên quan đến vụ buôn lậu dị đoan của Bạch Lục.”

“Chỉ một người không có.”

Lục Dịch Trạm trầm mặc một hồi lâu, ngón tay chậm rãi cong lên, ôn nhu hỏi: “… Nếu chuyện đó lại xảy ra thì cậu vẫn sẽ nổ súng sao?”

Sầm Bất Minh không chút do dự: “Ừ.”

“Với tôi, mạng sống của những người tốt có giá trị hơn mạng sống của những người có khả năng trở thành người xấu.” Sầm Bất Minh nhìn về phía xa xăm, “Lục Dịch Trạm, tôi thực sự không có cách nào giống như anh, tôi ghét những kẻ đang

đứng giữa bờ vực bấp bênh đó, một hành động hoặc một sai lầm của họ có thể lấy đi mạng sống của vô số người thực sự vô tội đang nỗ lực sinh tồn.”

“Nếu không phải vì h4m muốn và lòng tham của bản thân, họ đã có thể tránh tiếp xúc với Bạch Lục, cũng không bị chúng ta bắt vào Cục Quản lý Dị đoan.”

“Cho nên nếu xảy ra chuyện đó một lần nữa, tôi vẫn sẽ b4n.”

Sầm Bất Minh nhìn lá cờ của Cục Xử lý Dị đoan tung bay tr3n sân tập, nói, “Bởi vì trong mắt tôi, tính mạng của anh quan trọng hơn tính mạng của sáu người đó.”

“Mạng sống của tôi không quan trọng hơn bất kỳ ai trong số sáu người đó.” Lục Dịch Trạm nhẹ nhàng nói, “nhất là khi chúng ta cùng lúc đối mặt với cái ch3t”.

Lục Dịch Trạm quay người bỏ đi.

Sầm Bất Minh không nhìn lại, anh ta đột ngột nói: “Sư huynh.”

Lục Dịch Trạm dừng lại.

Sầm Bất Minh im lặng vài giây rồi nói: “Dòng thế giới tiếp theo anh sẽ không đến tìm tôi, phải không?”

Lục Dịch Trạm không trả lời, anh chỉ lặng lẽ đứng đó.

“Vậy thì giết tôi đi.” Sầm Bất Minh đột nhiên nở nụ cười, “Một thợ săn không thuộc phe của nhà tiên tri thì cũng chỉ là một con quái vật lang thang bên bờ vực thẳm mà thôi.”

Lục Dịch Trạm bỏ đi không quay đầu lại.

Sầm Bất Minh đứng tại chỗ nhìn các thực tập sinh đang chạy giỡn bên dưới, chậm rãi nhắm mắt lại.

Sau khi kết thúc dòng thế giới đó, Lục Dịch Trạm lại quay về thần điện, lần đầu tiên chủ động đề xuất thỏa thuận quy tắc trò chơi với Bạch Lục: “Tôi muốn thu hồi thân phận thợ săn của Sầm Bất Minh.”

“Thu hồi thân phận thợ săn.” Bạch Lục nhướng mày, gã nở nụ cười, “Thu hồi cũng được thôi, nhưng cậu cũng biết là Sầm Bất Minh đã luân hồi bao nhiêu dòng thế giới với cậu rồi đấy.”

“—— Sầm Bất Minh cũng phải trả giá cho việc tham gia vào trò chơi, cậu ta đã trở thành dị đoan.”

“Sau hàng trăm lần khôi phục ký ức khi bước vào dòng thế giới mới và mất đi ký ức khi rời đi dòng thế giới đã kết thúc, cậu ta đã sớm trở thành một đoạn ký ức vĩnh viễn không ngừng đi theo cậu rồi nhà tiên tri.”

“Nếu bây giờ cậu thu hồi thân phận thợ săn của cậu ta thì cậu phải đảm bảo có thể thu dụng cậu ta, không để cậu ta quấy

nhiễu vào trò chơi của ta hoặc can thiệp vào bất kỳ bố cục nào của ta và của cậu.”

“—— Nếu không ta sẽ trực tiếp xóa bỏ hết ký ức của Sầm Bất Minh.”

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi: “Tôi sẽ thu dụng cậu ấy, đảm bảo cậu ấy sẽ không xen vào trò chơi.”

“Vậy được, ta sẽ chọn thẻ thợ săn thứ hai cho cậu.” Bạch Lục vừa định xáo bài thì bị Lục Dịch Trạm ngăn lại.

Lục Dịch Trạm nhìn Bạch Lục kiên quyết: “Tôi biết ông cố ý xen vào thẻ bài thợ săn của Sầm Bất Minh, ép buộc cậu ấy suy sụp tinh thần để hoàn toàn biến thành dị đoan.”

“Bạch Lục, ông không muốn trò chơi thú vị hơn sao? Lần này tôi hứa với ông là sẽ không can thiệp vào thẻ thợ săn thứ hai, ngược lại ông cũng vậy, chúng ta hãy để hắn tự chọn phe của mình, thế nào?”

“Thuận theo tự nhiên à?” Bạch Lục rũ mắt cười, “Thật thú vị, được, ta đồng ý.”

“Lần này ta sẽ không can thiệp tra tấn thợ săn thế hệ thứ hai, ngược lại sẽ trực tiếp cấp tư cách trở thành thợ săn và để cậu ta bắt đầu luân hồi với cậu trong các dòng thế giới.”

Lục Dịch Trạm trầm giọng nói: “Tôi cũng sẽ giao lại quyền hành tiên tri của tôi, nhưng sẽ không bao giờ gặp qua hay can

thiệp vào hành động của cậu ta.”

“Vậy thì hãy xem gã thợ săn cuồng dã này sẽ phát triển như thế nào?” Bạch Lục nhướng mắt cười, “Nhưng đội trưởng Lục, giờ đây chỉ còn lại một mình cậu.”

“Vẫn còn hơn 300 dòng thế giới, vẫn muốn kiên trì tiếp tục sao?”

Lục Dịch Trạm nói, “Tôi có thể.”

Bạch Lục chọn thợ săn tiếp theo là Đường Nhị Đả, một thực tập sinh mà Lục Dịch Trạm đã có dịp gặp qua hai lần.

Đường Nhị Đả ưu tú hơn nhiều so với sự mong đợi của Lục Dịch Trạm, cậu ta phát triển rất nhanh, thậm chí đã thắng được Bạch Lục trong một dòng thế giới và đạt được tư cách thợ săn để bắt đầu luân hồi.

Nhưng ngay sau đó Lục Dịch Trạm phát hiện ra, cho dù Bạch Lục đã tuân theo thỏa thuận của gã không trực tiếp can thiệp vào thợ săn, Đường Nhị Đả cũng đang dần trở nên cực đoan, cáu kỉnh và bắt đầu thù hận những người có khả năng phạm tội trong những dòng thế giới.

——Đường Nhị Đả ngày càng trở thành bản sao của Sầm Bất Minh trước đó.

Lục Dịch Trạm nhanh chóng biết lý do là gì.

Bạch Lục chưa bao giờ trực tiếp tra tấn Đường Nhị Đả, dù có bắt được Đường Nhị Đả cũng cố tình thả cậu ta đi, nhưng gã lại tra tấn đội phó Tô Dạng của Đường Nhị Đả ch3t đi sống lại hết lần này đến lần khác khiến cậu ta ngày càng lún sâu vào con đường tăm tối.

Đến khi đếm ngược chỉ còn lại vài dòng thế giới cuối cùng, Đường Nhị Đả đã sắp không còn trụ vững được nữa.

Lục Dịch Trạm ngồi bên cạnh bàn đá, anh nhìn thẳng Bạch Lục: "Ông tra tấn Đường Nhị Đả đến điên rồi."

Bạch Lục cười nói: "Ta chưa từng đụng tới thợ săn cấp hai."

Lục Dịch Trạm nói, "Nhưng ông đã chạm vào 【 mỏ neo 】 của cậu ta."

Bạch Lục cụp mắt xuống, ý cười tr3n mặt càng lộ rõ: "Xem ra cậu đã hiểu hết định nghĩa của 【 mỏ neo 】 rồi."

"Đúng vậy, các hợp chất diễn sinh mỗi dòng thế giới của ta vẫn luôn kích động tinh thần của gã thợ săn bằng cách tra tấn Tô Dạng, cậu ta chỉ có thể chịu đựng tối đa thêm một dòng thế giới nữa mà thôi."

"Cậu định thay đổi thợ săn một lần nữa sao, nhà tiên tri?"

Lục Dịch Trạm trầm mặc một hồi: "Không đổi."

“Ừm.” Bạch Lục khoát tay, cười nói: “Chỉ còn lại ba dòng thế giới, thay đổi cũng vô ích thôi.”

Thời điểm chỉ còn lại hai dòng thế giới, Lục Dịch Trạm vừa đăng nhập vào game đã lập tức điều tra vị trí của Phương Điểm và đi tìm cô mà không vội xử lý việc ở cục quản lý dị đoan như trước đó nữa.

Lúc Lục Dịch Trạm đến gặp Phương Điểm trời đang mưa tầm tã, anh cầm một chiếc ô đen cách một màn mưa tìm kiếm bóng dáng của cô.

Chẳng mấy chốc anh đã nhanh chóng tìm ra, bởi vì Phương Điểm không mang ô, cô đang đứng cạnh một cửa hàng tạp hóa, giơ một chiếc cặp lên đầu để che mưa, nhưng không bao lâu đã đặt chiếc cặp xuống rồi xắn tay áo và quần lên, dường như chuẩn bị mặc kệ lao thẳng vào cơn mưa.

Thấy thế Lục Dịch Trạm mỉm cười, anh cầm ô muốn đi về phía trước, nhưng mới bước một bước anh đã dừng lại.

Anh thẫn thờ đứng đó, chìm khuất trong dòng người bất tận giữa cơn mưa nặng hạt nhìn cô gái mà mình hằng mong nhớ.

Phương Điểm cúi đầu giơ chiếc cặp lên chạy ngang qua anh, tr3n mặt nở một nụ cười, không biết từ bao giờ bên cạnh cô đã xuất hiện một người đàn ông che chung chiếc cặp với cô, cả hai cười lớn lao vọt vào màn mưa.

Lục Dịch Trạm cầm một chiếc ô đen đứng sững người giữa đám đông, anh không nhìn theo Phương Điểm nữa, nước mưa rơi tí tách tr3n cằm.

Nụ cười hạnh phúc và khuôn mặt cúi gằm lặng lẽ khóc của Phương Điểm ở tất cả các dòng thế giới đan xen trong tâm trí anh.

【Bởi vì Lục Dịch Trạm đã thua trò chơi lần này cho nên người cô yêu sẽ ch3t.】

【Bởi vì Lục Dịch Trạm lại thua trò chơi cho nên…】

“Phương Điểm…” Lục Dịch Trạm chậm rãi buông ô xuống, để nước mưa cọ rửa khuôn mặt của mình, lẩm bẩm nói: “Anh lựa chọn như vậy có đúng không?”

“Nếu đổi lại là em, có lẽ em đã thắng rồi phải không?”

“Anh thật là kém cỏi.”

Hết trò chơi này đến trò chơi khác, hết lần này đến lần khác, tất cả mọi người đều bị dày vò bởi những lựa chọn mà anh tự cho là đúng đắn.

Nước nhỏ giọt tr3n mặt Lục Dịch Trạm, giọng nói thì thầm nhẹ đến mức tan vỡ trong cơn mưa: “Nếu như lúc trước em không gặp phải loại phế vật như anh thì tốt rồi.”

“Chỉ còn một dòng thế giới cuối cùng.” Bạch Lục cười hỏi Lục Dịch Trạm, “Ta có thể trao cho cậu tất cả những lá bài cậu đã nhận được trước đó.”

Lục Dịch Trạm nhướng mắt: “Phải trả giá gì?”

Bạch Lục cười tủm tỉm: “Nếu cậu thua trò chơi lần này, linh hồn của những quân bài đó đều sẽ bị hủy diệt.”

“Đương nhiên, nếu cậu không muốn thì ta vẫn sẽ phá hủy linh hồn của những quân bài đó, ta không chấp nhận những quân bài thua cuộc vô giá trị ở đây.”

Lục Dịch Trạm nói, “Tôi đồng ý, tiếp tục trò chơi đi.”

“Để trò chơi tiếp tục thì cần phải có sự đồng ý của cậu và người chơi khác.” Bạch Lục đứng lên, quay đầu nhìn Lục Dịch Trạm nhướng mày, “Muốn gặp cô ấy không?”

Lục Dịch Trạm im lặng: “Được.”

Đáy biển.

Cách bức tường nước gợn sóng, Lục Dịch Trạm nhìn thấy Phương Điểm vẫn rũ đầu, hai tay bị treo cao như cũ, Bạch Lục đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống nói: “Dòng thế giới cuối cùng rồi.”

“Trong 657 dòng thế giới trước đó, đội viên của cô, Lục Dịch Trạm, đều đã thua.”

“Chỉ còn một dòng thế giới, cô vẫn muốn trả giá để tiếp tục trò chơi không?”

Bạch Lục rũ mắt xuống nhìn Phương Điểm: “Nếu bây giờ chọn dừng lại thì cô vẫn có thể bước ra khỏi thần điện, nhưng nếu dòng thế giới cuối cùng cũng thua thì tất cả trò chơi của cô đều sẽ thua.”

“Linh hồn của cô sẽ thuộc về ta, do ta tùy ý quyết định.”

“Theo tình thế trước mắt thì Lục Dịch Trạm vẫn không thể thắng ta được đâu.”

Phương Điểm đột nhiên ngẩng đầu lên, mái tóc dài buông xõa che mất nửa khuôn mặt khiến cô trông hốc hác và yếu ớt, nhưng tr3n mặt vẫn mang theo nụ cười, ánh mắt vẫn rất sáng: “Anh ấy chắc chắn sẽ thắng ông.”

Lục Dịch Trạm thảng thốt nhìn Phương Điểm không thể tin được.

Bạch Lục tỏ vẻ hứng thú hỏi: “Sự tín nhiệm vô lý của cô bắt nguồn từ đâu vậy?”

“Tin Lục Dịch Trạm cũng không mất tiền, thế thì tại sao không thể tin chứ.” Phương Điểm cong mắt cười, “Tiếp tục trò chơi đi.”

“Tôi tin anh ấy có thể đánh bại ông, cũng như tin rằng…”

Ánh mắt Phương Điểm cực kỳ kiên định: “—— chính nghĩa cuối cùng sẽ chiến thắng cái ác.”

Bạch Lục đứng lên, gã mỉm cười nói: “Thế thì theo như cô mong muốn vậy.”

Gã búng tay một cái, Lục Dịch Trạm lại ngã về phía sau giống như cách thức đăng nhập vào 657 dòng thế giới đã qua, anh cứ tưởng mình vừa rơi xuống đất sẽ lại xuất hiện ở cục quản lý dị đoan như những lần trước.

Nhưng lúc đang rơi xuống, dường như có một sinh vật giống nàng tiên cá đuôi màu xanh bạc b4n lên từ dưới đáy biển lướt qua anh, khiến quá trình rơi của Lục Dịch Trạm đột nhiên xóc nảy lên, khoảnh khắc tiếp theo anh thấy mình đáp xuống một viện mồ côi.

Mà trong viện mồ côi này.

Lục Dịch Trạm sửng sốt nhìn cậu bé Bạch Lục gầy nhom ốm yếu, đôi mắt đen lay láy đang ngồi trong góc xa nhất của bàn ăn, trước mặt chỉ có một đĩa thức ăn nhỏ.

——Anh gặp Bạch Lục, mới 14 tuổi.

Bạch Lục kia vẫn chưa đăng nhập vào trò chơi.

Đây là một dòng thế giới hoàn toàn mới và rất kỳ lạ, như thể nó đã thoát khỏi sự can thiệp của Tà Thần.

—— Giống như trò chơi xuất hiện bug, một điều kỳ diệu, đây là một dòng thế giới vẫn chưa hề bị ô nhiễm.

Sau vài ngày Lục Dịch Trạm lén lút quan sát cậu nhóc Bạch Lục gầy yếu và thường bị mấy đứa trẻ khác tẩy chay ——

——Anh hoàn toàn không thể kìm chế được sát ý của mình.

Trong thế giới này, trong thế giới thần kỳ này, chỉ cần bây giờ gi3t ch3t Bạch Lục này, anh sẽ thắng.

Lục Dịch Trạm theo dõi Bạch Lục kỳ lạ này, phát hiện ngày nào cậu ta cũng đều đặn đi đến một cái ao nhỏ. Một bữa nọ, anh bình tĩnh chuẩn bị tâm lý chờ Bạch Lục 14 tuổi nổi lên từ đáy nước thì sẽ gi3t ch3t cậu ta.

Nhưng đợi rất lâu rồi vẫn không thấy Bạch Lục nổi lên.

Lục Dịch Trạm hoang mang nhảy xuống hồ nước, sục sạo hồi lâu anh mới phát hiện ra tên nhóc Bạch Lục mãi không chịu lên hóa ra là sắp ch3t đuối dưới đáy hồ!

Mà trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc như thế, nhóc Bạch Lục này vẫn đang giữ chặt một thứ gì đó dưới đáy hồ, hiện tại Lục Dịch Trạm cũng đang trong thân thể của một đứa trẻ, phải

mất rất nhiều công sức mới có thể túm được Bạch Lục và thứ cậu ta khư khư ôm vào người kéo ra ngoài.

Kết quả vừa nhìn thấy thứ đó Lục Dịch Trạm giật cả mình —— đó là thi thể của một thiếu niên rất xinh đẹp và thanh tú.

Nhưng đây không phải là điều khiến Lục Dịch Trạm kinh ngạc, điều kinh ngạc nhất là thi thể đó lại nói chuyện trong đầu anh.

“Tôi tên là Tạ Tháp, là thi thể trước mặt anh.”

“Tôi đã dùng tất cả sức mạnh của mình để kéo anh vào dòng thế giới này, tôi biết anh là một người tốt và tôi cũng biết anh đã trải qua rất nhiều chuyện.”

“Nhưng anh là người duy nhất có thể cứu Bạch Lục, tôi không muốn cậu ấy lại tiếp tục bị lợi dụng ở đây, cậu ấy sẽ ch3t thật đấy.”

Giọng nói trẻ tuổi trong trẻo đó cầu xin anh rất chân thành: “Xin hãy tin tôi, Bạch Lục trước mặt này khác với tất cả những Bạch Lục kia, cậu ấy là một người tốt.”

“Xin đừng giết cậu ấy.”

Bàn tay Lục Dịch Trạm chậm rãi siết chặt, bàn tay nắm chặt con dao giấu ở sau lưng, anh yên lặng nhìn Bạch Lục đang yếu ớt quỳ tr3n mặt đất đối diện.

Bạch Lục đang cúi đầu ho khục khặc, sắc mặt trắng bệch gần như trong suốt, nhưng vẫn ôm chặt x4c Tạ Tháp trong vòng tay của mình.

—— thoạt nhìn thì không thể chịu nổi bất kỳ đòn tất công nào.

Lục Dịch Trạm chậm rãi bước về phía trước, tay nắm dao càng lúc càng siết chặt, tất cả các thông tin điên cuồng lướt nhanh trong đầu, vẻ mặt trống rỗng như thể chưa biết phải làm như thế nào.

Đường Nhị Đả phàn nàn huấn luyện viên, Phương Điểm chạy trong cơn mưa tầm tã, khuôn mặt lạnh lùng của Sầm Bất Minh, Ngô Thụy Thư ngã quỵ xuống đất, Dụ Phù cười dịu dàng nhưng thích băng bó người khác như x4c ướp, và bộ mặt hắc ám của Đổng Thừa Long đang mắng mỏ anh.

—— Chỉ cần bây giờ anh gi3t ch3t Bạch Lục 14 tuổi này, sự hy sinh đau đớn của những người đó sẽ không vô ích.

Bạch Lục ôm Tạ Tháp trong lòng nguc, cậu quỳ tr3n mặt đất với vẻ mặt vô thức giống như sắp ch3t đuối, rồi cứ thế ngước nhìn Lục Dịch Trạm, nước mắt chảy dài tr3n khuôn mặt gầy nhỏ, giọng nói nhỏ nhẹ và khàn khàn: "… Dù cậu là ai, xin cậu, xin cậu hãy cứu Tạ Tháp."

"Tôi sẵn sàng trả bất cứ giá nào."

Giọng của Bạch Lục trùng với giọng của Tạ Tháp trong tâm trí Lục Dịch Trạm ——

“Làm ơn, hãy cứu Bạch Lục.”

” Tôi sẵn sàng trả bất cứ giá nào.”

—— Đây là lần đầu tiên Lục Dịch Trạm nhìn thấy Bạch Lục khóc.

Lục Dịch Trạm lặng lẽ đứng trước mặt Bạch Lục 14 tuổi đang khóc này, cả người như mê man, trầm mặc đứng hồi lâu, bàn tay cầm dao giấu sau lưng rốt cuộc buông lỏng, để lại một vết đỏ trong lòng bàn tay do siết chặt cán dao quá lâu.

Con dao rớt vào bụi cỏ lặng lẽ không phát ra tiếng động.

Lục Dịch Trạm nghe thấy giọng nói của mình trả lời rõ ràng: “Được.”

HẾT QUYỂN 4 – QUYỂN 5: KHIÊU CHIẾN

- ——oOo—

Chương 423

Nước biển bị gió thổi bay rào rạt theo những con sóng nhấp nhô đánh tới tấp vào Thần Điện u tối tr3n hòn đảo biệt lập.

Triều cường cuộn trào sóng ngầm, bầu trời xám xịt và đen kịt, những đám mây đang tụ lại, trời sắp mưa lớn.

Tà Thần ngồi bên bàn đá nhìn nhà tiên tri đang cúi đầu.

Gã chống cằm, toàn thân toát lên vẻ lười nhác nghiêng người sang một bên, cụp mắt xuống không chút cảm xúc: "Đối với loài người, 658 dòng thế giới thực sự là một giấc mộng dài."

"Lục Dịch Trạm, cậu đã sửa đổi ký ức của tất cả mọi người bao gồm cả hợp chất diễn sinh của ta đến ba lần để che đậy những sự kiện bi thảm thực sự xảy ra tr3n thế giới này, dùng một hòa bình giả tạo tô son trát phấn cho trận chiến sắp nổ ra."

"Cậu có nhớ quỹ đạo thực tế của thế giới là thế nào không?"

"Hay cậu đã đắm chìm trong thực tại giả dối này và đã quên đi tất cả những gì đã xảy ra?"

Bạch Lục lãnh đạm nhướng mắt: "Nhưng dù có trì hoãn che đậy thế nào đi nữa thì cậu vẫn luôn phải đối mặt với tất cả."

“Tỉnh lại đi.”

Hơi th0 nhà tiên tri ngồi đối diện gã trở nên dồn dập.

Lục Dịch Trạm đang nằm tr3n giường bệnh chật hẹp khẽ động đậy ngón tay, mí mắt anh nhấp nháy, tựa như sắp tỉnh lại sau một giấc mộng không yên, khóe miệng khô khốc khẽ thì thào:

“… Đừng đi vào con đường đó.”

“Bạch Liễu.”

Bạch Liễu mới tỉnh dậy hôm trước, hôm sau đã xuất viện.

Tất nhiên là quyết định này bị phản đối toàn tập, mọi người đều muốn hắn ở lại bệnh viện theo dõi thêm vài ngày, nhưng Bạch Liễu là kiểu người đã quyết định rồi thì không bao giờ thèm quan tâm đến ý kiến của mọi người, thế nên tối đó hắn lạnh nhạt vừa nói mình muốn xuất viện thì sáng hôm sau đã làm xong các thủ tục xuất viện hết rồi.

Đợi đến khi Mục Tứ Thành thi xong, ba chân bốn cẳng vội vã chạy đến bệnh viện để thăm Bạch Liễu thì giường bệnh đã được dọn sạch sẽ.

Mục Tứ Thành lên án kịch liệt loại bệnh nhân cứng đầu cứng cổ không nghe lời như Bạch Liễu.

Vì thế cậu gọi điện mắng Đường Nhị Đả: “Anh trông coi kiểu gì mà để Bạch Liễu tự mình xuất viện vậy hả! Anh không biết cản lại hay sao! Hả! Lỡ xảy ra chuyện gì thì anh chịu trách nhiệm nổi không?! Nếu tôi canh bệnh thì…”

Đường Nhị Đả lạnh giọng ngắt lời Mục Tứ Thành: “Theo đức hạnh trông nom Bạch Liễu của cậu thì chắc tối hôm qua Bạch Liễu xuất viện luôn rồi.”

Mục Tứ Thành: “……”

Cái đệt.

“Tôi cản Bạch Liễu mãi cậu ta mới chịu ở thêm một đêm.” Đường Nhị Đả cũng đau đầu, “Nhưng cậu cũng biết rồi đấy, người này mà đã định làm gì thì cậu cũng chỉ có thể nghe theo.”

Mục Tứ Thành hừ một tiếng: “Hôm nay anh ta xuất viện làm gì vậy?”

“Hôm nay Cục Quản lý Dị đoan sẽ cưỡng chế cho nổ và phá dỡ một số tầng chưa hoàn thành của toàn nhà Dương Quang còn sót dị đoan.” Đường Nhị Đả nói, “Con trai nhà phát triển khai là sau khi cha mình ch3t thì anh ta có một giấc mộng rất kỳ lạ, mơ là chỉ cần anh ta đặt một phần tro của cha mình vào hợp đồng bất động sản, và rắc một phần tro khác lên mặt đất tòa nhà Dương Quang thì linh hồn của cha anh ta sẽ bám vào đó, và mảnh đất này sẽ thuộc sở hữu của gia đình họ mãi mãi.”

“Hợp đồng đã bị đốt cháy, tro tr3n mặt đất cũng đã được Cục Xử lý Dị đoan khai quật và rửa sạch rồi, nhưng kiểm tra đo lường một số tầng lầu bị dính tro cốt thì vẫn phát hiện trị số dị đoan, thế nên để đề phòng triệt để nhóm Tô Dạng quyết định cho nổ phá hủy chúng.”

“Bạch Liễu muốn xem quá trình phá nổ.”

“Nổ?!” Mục Tứ Thành sửng sốt, “Sao tự dưng lại muốn đi xem náo nhiệt làm gì? Với lại nổ như thế rất nguy hiểm mà lại phiền phức tốn thời gian nữa! Cục quản lý dị đoan của mấy anh làm việc có an toàn không đấy?”

Giọng Đường Nhị Đả bình thản: “Trong một số thời điểm đặc biệt cần xử lý khẩn cấp, chúng tôi sẽ mượn dùng một số năng lực dị đoan để đảm bảo an toàn cho quần chúng.”

Mục Tứ Thành hiểu ra: “Ờmm, năng lực đặc biệt à.”

“Giấc mộng của con trai nhà phát triển này…” Đường Nhị Đả dừng một chút, “Bạch Liễu nghĩ có thể có liên quan đến Bạch Lục, cho nên muốn tới xem một chút.”

Mục Tứ Thành cau mày: “Sao lại liên quan đến Bạch Lục?”

Đường Nhị Đả trầm mặc một hồi: “Sau này cậu sẽ phát hiện cả thế giới đều có liên quan đến ông ta.”

“Thế giới chỉ là trò chơi của ông ta, và tòa nhà Dương Quang chỉ là một trong nhiều bản đồ trò chơi mà thôi.”

Khu tòa nhà Dương Quang.

Người trong các tòa nhà dân cư xung quanh đã được nhân viên cục quản lý dị đoan sơ tán từ lâu, các tòa nhà sắp bị phá bỏ bị giăng dây vàng cảnh báo cấm vào, đội viên tuần tra khắp nơi cực kỳ nghiêm ngặt để cấm bất kỳ dân thường nào tới gần đây.

Bạch Liễu cũng bị chặn lại bên ngoài dây, nhưng Đường Nhị Đả đã gọi điện thông báo cho Tô Dạng, thế là Tô Dạng tự mình ra đón tiếp hai người.

Tô Dạng nhìn Bạch Liễu đứng phía sau Đường Nhị Đả, cung kính đưa tay ra: "Cám ơn Bạch tiên sinh đã cung cấp thông tin quan trọng cho chúng tôi, nếu không chúng tôi chỉ tra xét hợp đồng bất động sản mà bỏ qua chuyện tro cốt cũng có vấn đề."

Bạch Liễu mỉm cười, đưa tay bắt tay Tô Nhạc: "Không cần cảm ơn, đội trưởng Đường cũng đã giúp tôi rất nhiều."

Tô Dạng mỉm cười rút tay về: "Lần này Bạch tiên sinh đến đây cần tôi hỗ trợ gì sao?"

Ánh mắt Bạch Liễu lướt nhìn tòa nhà phía sau Tô Dạng rồi mỉm cười nói với anh: "Trước khi Tô đội phá nổ tòa nhà có thể cho tôi lên đó một chút được không?"

Tô Dạng ngẩn ra: "Tòa nhà sắp phá nổ rồi, cậu lên đó không an toàn lắm đâu."

“Anh yên tâm.” Bạch Liễu mỉm cười, “Đội trưởng Tô, các anh có năng lực đặc biệt để nhanh chóng phá hủy tòa nhà, tôi cũng có phương tiện đặc biệt để an toàn ra khỏi tòa nhà.”

Tô Dạng và Đường Nhị Đả liếc nhìn nhau, sau khi nhìn thấy Đường Nhị Đả khẽ gật đầu cam đoan Bạch Liễu sẽ không xảy ra tai nạn, Tô Dạng thận trọng đáp lại: “Cá nhân tôi không kiến nghị Bạch tiên sinh mạo hiểm, nhưng nếu Bạch tiên sinh nhất định muốn lên đó thì chỉ còn một tiếng nữa là đến giờ nổ mìn, Bạch tiên sinh có thể ở lại nhiều nhất là 30 phút.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Cảm ơn đội trưởng Tô.”

Đường Nhị Đả đưa Bạch Liễu đến lối vào của tòa nhà, anh cau mày: “Có chắc là không muốn tôi lên cùng cậu không?”

“Không cần đâu.” Bạch Liễu lãnh đạm nói, “Tôi muốn đi gặp một người, có anh thì hơi bất tiện.”

Đường Nhị Đả dặn dò: “Nếu có việc gì thì trực tiếp vào trò chơi, tôi chờ cậu trong trò chơi.”

Bạch Liễu gật đầu, hắn xoay người bước lên tầng một của tòa nhà đang xây dở phủ đầy bụi bặm.

Tô Dạng lo lắng nhìn Bạch Liễu bước vào tòa nhà đang xây dở, tỏ vẻ không đồng tình với Đường Nhị Đả: “Anh phải ngăn cậu ấy lại chứ, thật sự không an toàn chút nào.”

Đường Nhị Đả th0 ra một hơi, anh lấy một điếu thuốc từ trong túi quần ra châm lửa đốt, nheo nheo đôi mắt xanh lam: "Không sao đâu, cậu ấy nắm chắc rồi mới làm."

"Nhưng anh là người giám hộ tr3n danh nghĩa của cậu ấy." Tô Dạng nhấn mạnh, "Không nên mặc kệ cậu ấy như thế được."

Đường Nhị Đả chột dạ dời mắt đi: "… cậu ấy làm gì cũng có lý do, xảy ra chuyện rồi hãy nói đi."

Tô Dạng bất lực không biết nên cười hay nên khóc: "Anh cũng thả lỏng cậu quá rồi! Nguyên tắc mà anh vẫn luôn tuân thủ đâu Đường đội!"

"Tô đội!" Một thành viên trong đội vội vàng chạy tới, "Mấy người chủ căn hộ tòa nhà Dương Quang đến hỏi chúng ta có thấy trưởng nhóm Viên Quang của họ không, họ nói sáng nay cậu ta có lại đây."

"Chúng tôi kiểm tra camera giám sát thì thấy đúng là cậu ta có đến, nhưng đến giờ vẫn chưa ra ngoài, hiện tại tìm khắp nơi vẫn không thấy người đâu."

Đội viên có vẻ căng thẳng: "Chúng tôi nghi ngờ có khả năng cậu ta đang ở trong năm tòa nhà sắp phá nổ."

Sắc mặt Tô Dạng tái nhợt, Đường Nhị Đả lập tức gọi điện cho Bạch Liễu: "Bạch Liễu, cậu có nhìn thấy ——"

“—— Viên Quang phải không?” Bạch Liễu cầm điện thoại lên, bình tĩnh nhìn Viên Quang đang ngồi cúi đầu bất động tr3n ghế như đang ngủ, “Thấy rồi.”

“Đừng lo lắng, để tôi xử lý.”

Bạch Liễu cúp điện thoại, hắn nhìn phía đối diện nhẹ giọng nói: “Tôi tới rồi, không ra ngoài gặp tôi sao, Bạch Lục.”

Một tràng cười khẽ vang lên từ lòng nguc của Viên Quang.

“Chỉ là tuân thủ thỏa thuận giữa chúng ta, nếu cậu không chủ động đến tìm ta, ta sẽ không tới gặp cậu.”

Viên Quang đang cúi đầu ở đối diện chậm rãi ngẩng đầu lên, người đã hôn mê nhắm nghiền hai mắt, trong tay ôm một bức tự họa.

Người trong bức chân dung tự họa đang ngồi khoanh chân tr3n ghế, chống cằm nhìn Bạch Liễu một cách thích thú, trong găng tay da màu đen là vài sợi dây rối nối liền từ mép khung tranh kéo dài ra ngoài, buộc chặt vào các khớp tay chân của Viên Quang.

Bạch Lục trong tranh nhìn Bạch Liễu cười tủm tỉm: “Tuy rằng ta biết cậu nhất định sẽ tới tìm ta, nhưng nhanh như vậy cũng thật là bất ngờ.”

“Làm sao cậu biết đó là ta? Hoặc có thể nói là, làm sao cậu biết ta sẽ lợi dụng Viên Quang để đăng nhập vào thực tế liên

lạc với cậu?”

Ánh mắt Bạch Liễu thản nhiên quét qua dây rối tr3n tay Bạch Lục: “Ván trước ông dùng dây rối điều khiển Viên Quang, lúc rời trò chơi dây rối vẫn không biến mất, điều này chứng tỏ ông đã hoàn toàn kiểm soát Viên Quang.”

“Bên cạnh đó, tiền giấy linh hồn của anh ấy nằm trong tay ông, chỉ cần xóa giá trị tinh thần của anh ấy về 0 là ông có thể lợi dụng anh ấy để đăng nhập vào thực tế dễ như trở bàn tay.”

“Oa.” Bạch Liễu cười, “Dễ như trở bàn tay sao? Ta tưởng cậu đã biết ta không thể can thiệp vào dòng thế giới thực, tại sao lại cho rằng ta có thể dễ dàng xóa sạch giá trị tinh thần của một người được chứ?”

Bạch Liễu nhướng mắt, giọng điệu nhạt nhẽo nói: “Không phải ông đã đặt đáp án tiêu chuẩn trước mặt tôi rồi sao?”

Bạch Lục cười hỏi: “Đáp án là gì?”

Bạch Liễu nói: “Nằm mơ.”

“Ông có thể thao túng giấc mơ của mọi người, vì vậy con trai của nhà phát triển kia mới có giấc mơ đó.”

“Nói như vậy không chính x4c.” Bạch Lục khép hờ mắt, “Ta chỉ có thể thao túng giấc mộng của những người tin tưởng ta.”

Bạch Liễu liếc nhìn Viên Quang: “Viên Quang không tin ông.”

“Nhưng hắn tin tưởng cậu.” Ý cười tr3n mặt Bạch Lục càng sâu, “Người bình thường như hắn sẽ khó mà phân biệt được người tìm hắn trong mộng là ta hay là cậu.”

Bạch Liễu trầm mặc.

“Cảm giác bị người khác uy hiếp bằng mọi cách rất khó chịu phải không?” Bạch Lục nheo mắt cười, giọng nói dịu dàng: “Nếu bây giờ giết Viên Quang thì chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Nếu không phải Viên Quang thì cũng sẽ là người khác.” Bạch Liễu lãnh đạm nói: “Nếu ông đã muốn tìm tôi thì sẽ có cách thôi.”

Ngón tay Bạch Lục cuộn lại chống lên cằm, gã rũ mắt cười khẽ một tiếng: “Đúng là như vậy.”

Bạch Liễu bình thản hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì? Lại muốn chơi trò chơi sao?”

“Không.” Bạch Lục nhướng mi cười nhẹ, “Chỉ là ta vừa mới trải qua một giấc mộng dài nhàm chán.”

“Sau khi tỉnh dậy lại có chút cô độc, chỉ muốn nhìn thấy cậu thôi.”

Bạch Liễu nghe giọng điệu có vẻ đùa bỡn này của gã thì vẫn thản nhiên như không, nhướng mày liếc nhìn tòa nhà đang rung chấn bên ngoài, hỏi: “Trong tình cảnh sắp phá nổ như thế này à?”

Bạch Lục trong tranh giơ tay thu lại đường dây rối điều khiển Viên Quang.

Sợi dây rối quấn quanh Viên Quang buông lỏng ra, Viên Quang từ tr3n ghế trượt xuống, bức tranh Bạch Lục cầm trong tay từ từ biến thành một bức tranh sơn dầu màu sắc sặc sỡ, cười nói:

“Bối cảnh càng hủy diệt đáng sợ thì trò chơi giữa chúng ta mới càng thú vị, phải không nào?”

- ——oOo—

Chương 424

Bạch Lục biến thành bức tranh không lâu sau thì Viên Quang ho khan mấy tiếng rồi tỉnh dậy, anh ta mơ mơ hồ hồ chống tay vào ghế định đứng dậy nhưng mãi vẫn không được.

Bạch Liễu đi đến trước mặt Viên Quang, đưa tay về phía anh ta.

Lúc này Viên Quang mới nhận ra ở đây còn có người khác, anh ta kinh ngạc hỏi: “Bạch Liễu, sao cậu lại ở đây?”

“Tạm thời đừng quan tâm chuyện đó.” Bạch Liễu nhẹ giọng nói, “Tối hôm qua anh nằm mơ thấy gì vậy?”

Viên Quang vừa nghe Bạch Liễu nhắc tới thì đầu đau muốn nứt ra, anh ta bóp bóp trán suýt chút nữa là ngã lăn ra đất, may là nắm được tay của Bạch Liễu, được Bạch Liễu nhẹ nhàng đỡ lên mới ổn định thân hình.

“Cám ơn.” Viên Quang đỡ lấy cái ghế, anh lắc lắc đầu, cau mày bắt đầu nhớ lại, “Nằm mơ à? Tối hôm qua lúc thăm cậu xong thì tôi về nhà, sau đó hình như tôi nằm mơ.”

Bạch Liễu hỏi: “Anh mơ thấy cái gì?”

“Nằm mơ…” Viên Quang do dự gãi gãi đầu, “Tôi mơ thấy cậu tỉnh lại rồi tới tìm tôi chơi game, sau đó tôi thua và bị cậu khống chế, giá trị tinh thần giảm xuống 0 biến thành một con quái vật, tiếp đó nữa là bắt đầu sử dụng kỹ năng đối phó với cậu… “

“Chuyện sau đó nữa thì tôi không nhớ.

Viên Quang dừng một chút, sau đó mở miệng: “Tôi lại… bị khống chế triệu hồi ra Bạch Lục à?”

“Ừ.” Bạch Liễu lãnh đạm đáp lại: “Tôi vừa mới gặp ông ta.”

Viên Quang lần này im lặng hồi lâu, anh ta đứng bên cạnh Bạch Liễu, hai tay nắm chặt lưng ghế cho đến khi khớp xương trắng bệch, mới chậm rãi cúi đầu nói: “… Tôi tin cậu có thể dẫn dắt Nghĩa trang Laser đi đến chiến thắng.”

“Nếu lần sau Bạch Lục dùng tôi đăng nhập hiện thực tìm cậu, cậu cứ …” Giết tôi đi.

Còn chưa kịp nói hết lời, điện thoại của Bạch Liễu đột nhiên vang lên, trong điện thoại truyền đến giọng nói có chút lo lắng của Đường Nhị Đả: “Bạch Liễu, sắp nổ rồi, mau xuống đi.”

“Tôi sẽ đưa Viên Quang vào trò chơi, các anh cứ cho nổ đi.” Bạch Liễu bình tĩnh nói.

Đường Nhị Đả dừng lại: “Được rồi, nhớ phải cẩn thận.”

Trước khi Đường Nhị Đả cúp điện thoại, Bạch Liễu kịp nghe thấy tiếng hét giận dữ của Tô Dạng: "Người còn chưa xuống thì chúng tôi không cho nổ được!"

"Cứ giao cho Bạch Liễu, không sao đâu." Đường Nhị Đả nói nhanh, nghe là biết qua loa chiếu lệ cho qua chuyện, "Cậu ấy xử lý được."

Giọng của Tô Dạng bất lực đến cực độ: "Anh dung túng cậu ấy quá rồi! Đây là chuyện quan trọng liên quan đến tính mạng con người! Không được, đưa điện thoại cho tôi, để tôi nói chuyện với Bạch Liễu…"

"Đường Nhị Đả!!"

Đường Nhị Đả cúp điện thoại.

Bạch Liễu để điện thoại xuống, quay đầu nhìn Viên Quang đang đứng bên cạnh: "Anh cũng nghe rồi đó, tòa nhà này sắp nổ rồi, đi xuống nhé?"

"Tôi không xuống đâu." Viên Quang nói, "Chút nữa tôi sẽ vào trò chơi luôn, Bạch hội trưởng, cậu xuống trước đi."

Bạch Liễu không nhúc nhích, hắn đứng tr3n mép của một khe hở chưa được bịt kín trong tòa nhà đang xây dở, từ đây nhìn ra, có thể thấy một góc của thành phố phồn hoa và sôi động.

“Bạch hội trưởng, sao cậu đoán được Bạch Lục đang tìm cậu ở đây?” Viên Quang đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

Bạch Liễu rũ mắt, giọng nói đều đều: “Tôi không đoán Bạch Lục đến đây tìm tôi.”

“Tôi chỉ đoán vị trí tự sát của anh.”

Đồng tử Viên Quang co rút lại, cả người cứng đờ.

Bạch Liễu thản nhiên tiếp tục nói: “Bạch Lục chỉ có thể thao túng giấc mơ của mọi người, nhưng người tự mình leo lên tòa nhà này lúc bản thân còn tỉnh táo sau đó ngủ gục tr3n mặt đất là chính anh đúng không?”

“Hành vi này, ngoại trừ tự sát thì không còn cách giải thích nào khác.”

Viên Quang sau lưng Bạch Liễu im lặng vẫn không nhúc nhích.

“Nghe nói anh phân phát toàn bộ 20% điểm tôi đưa anh cho người khác mà không để dành lại cho mình.” Bạch Liễu bình thản nói, “Lúc Mộc Kha đến tìm anh, anh từ chối không gặp, cũng từ chối sự giúp đỡ của cậu ấy, ngoài ra còn chuyển toàn bộ tiền đền bù căn hộ cho mẹ anh.”

“Sắp xếp hậu sự của mình thật ổn thỏa rồi đến đây chịu ch3t.”

Bạch Liễu quay đầu nhìn Viên Quang: “Mọi thứ đang tiến triển tốt đẹp, sao tự dưng lại chọn cái ch3t?”

Viên Quang chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt đỏ hoe như sắp khóc tới nơi: “Phải hy sinh không biết bao nhiêu người mới có được như hôm nay…”

“Tại sao người hưởng thụ chỉ có mình tôi chứ?”

Chú Vương trong bức ảnh đen trắng tr3n bàn phía sau đang nở nụ cười rạng rỡ, hào sảng, lư hương phía trước thắp bốn nén hương vừa mới tắt, nước mắt Viên Quang cuối cùng cũng rơi xuống, anh ta nghẹn ngào siết chặt nắm tay: “Tôi chỉ là một đống c* chó vô dụng chẳng làm được gì cả!”

“Những thứ này đều là đổi bằng tính mạng của bọn họ! Tại sao tôi được quyền hưởng chứ!”

“Tôi chẳng làm gì ra hồn cả, lần đầu tiên tham gia giải đấu, tôi đã giết tất cả đồng đội vì kỹ năng của mình, ngay cả cậu đã giúp tôi cũng suýt ch3t dưới tay tôi!”

“Liều mạng cố gắng nhưng vẫn sống vô dụng như vậy, không kiếm được tiền, không giúp được gì cho mọi người, cuối cùng chơi game thì phải hy sinh đồng đội của mình mới có thể thắng, cả đời tôi toàn làm tổn thương người khác, rốt cuộc sự tồn tại của tôi có giá trị gì chứ! “

Viên Quang thẳng lưng gào rống to: “Tôi sống để làm gì!”

“Nếu chỉ dựa vào đánh giá bình thường của con người.” Bạch Liễu nhìn Viên Quang đang khóc lóc thảm thiết, “Đúng là sự tồn tại của anh chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Viên Quang càng khóc lớn hơn.

Bạch Liễu đột nhiên cười nhẹ: “Nhưng người lựa chọn để anh sống sót không phải là bản thân anh.”

“Mà là những người chọn anh làm hội trưởng, những người mà anh nghĩ rằng họ được quyền tận hưởng tất cả và sẵn sàng ch3t vì nó, anh đã mang theo khát vọng sống của họ và cũng chưa từng trốn tránh điều đó, vì vậy anh đã sống sót.”

“Anh sống để có được tất cả những điều này, đó là mong muốn của những người đã ch3t.”

Bạch Liễu cười nói: “Có thể trở thành vật chứa bao nhiêu duc vọng mà không bị phá hủy, đối với tôi anh là một người rất có giá trị.”

Viên Quang rơm rớm nước mắt nhìn Bạch Liễu: “Tôi rất muốn… bán linh hồn cho cậu.”

“Nhưng không được rồi.” Viên Quang khóc rống lên, anh giơ cánh tay lên nức nở lau mặt, “Trước đó tôi thử mấy lần, cái hệ thống chó má này bảo là tôi đã bán linh hồn rồi.”

Bạch Liễu nhìn bàn thờ phía sau Viên Quang: “Các anh dọn hết bình tro cốt ra ngoài rồi à?”

“Ừ.” Viên Quang nức nở nói, “chỉ để lại bàn thờ và di ảnh thôi.”

Bạch Liễu hỏi: “Tại sao?”

Viên Quang trầm mặc vài giây, khàn giọng nói: “Bởi vì mọi người đều hy vọng những người đã ch3t có thể nhìn thấy cảnh tòa nhà này bị nổ tung.”

“Họ đã đợi ngày này rất lâu, rất lâu.”

Bạch Liễu nhướng mày, bình tĩnh nhìn tòa nhà đang xây dở bắt đầu rung chuyển do vụ nổ: “Vậy thì để bọn họ nhìn đi.”

Sau mấy tiếng nổ lớn tòa nhà chưa hoàn thành lắc lư và ầm ầm đổ xuống, khói và bụi khổng lồ bay thành hình nấm, nhưng kỳ lạ là nó chỉ giới hạn trong một khu vực nhất định mà không lan rộng ra ngoài, các mảnh vụn không bay tán loạn xung quanh mà bay tới ở một mức độ nào đó, giống như va phải một bức tường vô hình và bị dội ngược trở lại.

Chắc hẳn là một loại dị đoan nào đó do Cục Xử lý Dị đoan mang đến để kiểm soát vụ nổ.

Thứ duy nhất có thể xuyên qua khu vực xảy ra vụ nổ là gió.

Một cơn gió khổng lồ ngập mùi thuốc súng phả mạnh vào mặt, thổi bay tóc mái tr3n trán Bạch Liễu và Viên Quang, đồng thời

cũng thổi bay khói bụi khổng lồ bao phủ mặt đất.

Tòa nhà cao tầng chắn ánh nắng ầm ầm sụp đổ, từng tia nắng chói chang xuyên qua lớp bụi khổng lồ của vụ nổ liên kết thành một mảnh, chiếu sáng cả tòa nhà đang xây dở trong góc bất động sản quanh năm không thấy ánh mặt trời này.

Ánh mặt trời chiếu vào từng căn hộ chưa bị niêm phong của tòa nhà đang xây dở, soi rọi từng tấm ảnh đen trắng tr3n bàn thờ và tr3n lư hương vừa mới tắt, như thể những người trong những tấm ảnh lạnh lẽo này đều bắt đầu trở nên ấm áp và mỉm cười.

Viên Quang bị ánh sáng chói chang làm cho lóa hết cả mắt, anh ta nhìn Bạch Liễu phía sau đang đứng bên mép bị gió thổi bay như sắp rơi xuống, nước mắt bất giác tuôn rơi.

Ánh mặt trời, thì ra chói sáng đến như vậy sao?

Cuối cùng tòa nhà chưa hoàn thành nơi bọn họ đang đứng cũng bị phá nổ.

Dưới chân tòa nhà vang lên một tiếng nổ lớn, tất cả phòng ốc xi măng bắt đầu ầm ầm đổ xuống.

Viên Quang bước đến bên cạnh Bạch Liễu, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chiếu tới, hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng hỏi: ” Bạch hội trưởng…”

“Ừ.” Bạch Liễu trả lời không quay đầu lại, “Có chuyện gì vậy?

Viên Quang dừng lại một chút: “Cơ chế làm việc của hiệp hội chúng ta là 996 à?”

Bạch Liễu bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, sau đó quay đầu nhìn anh ta: “Không phải, hiệp hội chúng ta không áp dụng chế độ 996.”

Viên Quang vừa định th0 phào nhẹ nhõm thì nghe Bạch Liễu thản nhiên nói tiếp:

“Mà là chế độ 007.”

Viên Quang: “…”

Khóc không ra nước mắt.

Chương 425

Trong trò chơi, hiệp hội Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Vương Thuấn nín th0 ngồi trong phòng họp nhìn chằm chằm vào cửa chờ đợi, đến khi Bạch Liễu đẩy cửa ra thì hắn mới nở nụ cười nhẹ nhõm: "Hoan nghênh trở về, hội trưởng."

"Kế hoạch của cậu và Charles bậy thật đấy." Vương Thuấn nhìn thấy Bạch Liễu thì không kìm được bắt đầu mở máy phát, "Làm như thế vừa hạ thấp độ tín nhiệm của hội chúng ta, lại tạo điều kiện cho bên Nghĩa trang Laser hưởng lợi, nói kiểu gì cũng mất nhiều hơn được…"

Bạch Liễu nghiêng người sang một bên để lộ Viên Quang đang có chút xấu hổ phía sau, cười nhìn Vương Thuấn: "Đây là thành viên mới muốn gia nhập hiệp hội của chúng ta, phiền anh giải thích cho anh ấy các quy tắc cụ thể của hội chúng ta nhé."

"Nhân tiện thông báo với anh, Nghĩa trang Laser sẽ hợp nhất vào hội của chúng ta luôn."

Vương Thuấn sửng sốt nhìn chằm chằm Viên Quang đang căng thẳng một hồi, sau đó dở khóc dở cười tiến lên: "Được hội trưởng, tôi biết rồi."

Đây thật là…

Vương Thuấn nhìn Viên Quang đang lo lắng chào hỏi hắn, trong lòng bất đắc dĩ th0 dài một hơi.

Trông chờ Bạch hội trưởng nhà mình nhận sai á, đợi kiếp sau đi.

Loại phàm nhân như hắn thì tốt nhất là cứ nhắm mắt thành thật theo chân Bạch thần tiên là được.

Vương Thuấn định đưa Viên Quang đi làm quen với hiệp hội thì sực nhớ ra chuyện gì đó, hắn quay đầu nhìn Bạch Liễu: "Hội trưởng, nhóm Đường đội đang luyện tập trong Hồ Trò Chơi."

"Cậu muốn nghỉ ngơi một chút hay là…"

Vương Thuấn chưa kịp nói xong, Bạch Liễu đã thong thả đứng lên: "Tôi cũng muốn qua đó huấn luyện."

"Khi nào thì bắt đầu đấu khiêu chiến?"

Vương Thuấn do dự một chút: "Hội trưởng, nếu thân thể vẫn còn không thoải mái thì cứ nghỉ ngơi thêm vài ngày, hình như quy tắc tạm thời của khiêu chiến năm nay đã được thay đổi, lịch trình cụ thể vẫn chưa được công bố."

Bạch Liễu nhướng mắt: "Quy tắc thay đổi?"

Vương Thuấn gật đầu: “Ừm, tối hôm qua hệ thống mới gửi thông báo.”

“Nhưng mà năm nào cũng điều chỉnh các quy tắc đấu khiêu chiến và vòng loại trực tiếp nên chuyện này cũng bình thường thôi, đừng quá lo lắng.”

“Tôi hiểu rồi.” Bạch Liễu xoay người đẩy cửa phòng họp muốn đi về phía Hồ Trò Chơi.

Vương Thuấn lại chần chừ: “Hội trưởng… Còn có một chuyện không liên quan gì đến trò chơi nhưng tôi nghĩ nên nói cậu một tiếng.”

Bạch Liễu quay đầu lại: “Chuyện gì vậy?”

Vương Thuấn xấu hổ nhìn đi chỗ khác, ánh mắt đảo tới đảo lui không dám nhìn Bạch Liễu: “Mấy ngày nay Hắc Đào đều tới tìm cậu, tôi không biết có nên cho y vào hay không nên cản y ngoài cửa.”

“Sau đó y nói là y mơ thấy mình ngủ với cậu.. ừm.. lúc đó giọng y khá lớn.. các đội viên của chúng ta thì đang lúc ra ngoài muốn nhìn xem tuyển thủ vương bài của Danh Sách Sát Thủ như thế nào, có lẽ họ cũng nghe thấy.”

“Bây giờ rất nhiều người đang xì xào bàn tán Hắc Đào là người yêu của cậu…”

Vương Thuấn giả vờ bình tĩnh hắng giọng: “Cá nhân tôi thì thấy chuyện đó chỉ là một sự cố nhỏ thôi, không ảnh hưởng đến lịch thi đấu của chúng ta đâu, hội trưởng không cần phải quan tâm.”

Viên Quang đứng bên cạnh nghe được thầm trợn mắt, anh ta liếc nhìn Bạch Liễu, sau đó nhanh chóng cúi đầu toát mồ hôi lạnh.

… Đù má, mới ngày đầu tiên đi làm đã nghe được loại chuyện bát quái này, có khi nào sẽ bị ông chủ Bạch thủ tiêu luôn không vậy!

Tuyển thủ top 1 và ông chủ mới của mình mới vừa thi đấu xong đã ngủ với nhau…

Play phòng cấp cứu luôn!!

Viên Quang choáng váng xây xẩm mặt mày —— Này mẹ nó cũng k1ch thích quá!

Mấy tuyển thủ giao diện cao đỉnh thật! Chơi bạo vậy luôn sao!

Bạch Liễu sững người vài giây, hắn dựa vào cửa rũ mi mắt: “Mặc kệ y đi, lần sau y tới…”

Vương Thuấn ngập ngừng thăm dò: “Tôi đuổi y luôn nhé?”

“Đừng.” Bạch Liễu xoay người nhẹ nhàng đóng cửa lại, trong giọng nói mang theo ý cười rất nhỏ, “Lần sau cứ để y tới, nếu y không đi thì để y vào chờ tôi.”

Cánh cửa đóng lại phát ra tiếng lách cách.

Vương Thuấn và Viên Quang đờ đẫn đứng yên tại chỗ.

“Vừa rồi…” Vương Thuấn đảo mắt, hắn đỡ bả vai Viên Quang run rẩy nói: “Hội trưởng bảo là để Hắc Đào vào à?”

Viên Quang hoảng sợ nhanh chóng xua tay lắc đầu nguầy nguậy: “Ai ngủ với ai, play phòng bệnh gì đó, tôi không nghe thấy gì cả, tôi không biết gì đâu nha!”

Vương Thuấn: “…”

Viên Quang này, hình như cậu ta cũng biết quá nhiều rồi đúng không?

Hồ Trò Chơi.

Thời điểm Bạch Liễu đến Hồ Trò Chơi thì nhóm Đường Nhị Đả đã vào game để tự luyện tập.

Toàn bộ Hồ Trò Chơi vắng lặng không một bóng người, Bạch Liễu ngồi bên cạnh Hồ Trò Chơi lập lòe đầy màu sắc, hắn không nhảy xuống mà chỉ ngồi đó, tựa lưng vào tường của Hồ Trò Chơi.

Nước trong Hồ Trò Chơi phản chiếu những cơn sóng nhiều màu sắc đung đưa qua lại tr3n mặt đất, phản chiếu tr3n mi mắt rũ xuống và hàng mi mảnh mai của Bạch Liễu khiến đôi mắt đen láy của hắn loang lổ các sắc màu.

Bạch Liễu hiếm khi cảm thấy lười biếng như thế này, hắn không muốn nhảy vào Hồ Trò Chơi ẩm ướt để chơi trò kinh dị chút nào, thay vào đó, hắn khép hờ mắt dựa lưng vào Hồ Trò Chơi, một tay chống cằm như đang ngủ gật, lại cũng giống như đang chờ đợi ai

Cách đó không xa có tiếng bước chân vững vàng, có người từng bước đi tới trước mặt Bạch Liễu.

Bóng người này che khuất ánh sáng khuếch tán trong Hồ Trò Chơi, hoàn toàn bao phủ Bạch Liễu.

Bạch Liễu ngẩng đầu lên, đồng thời dịch người ra xa Hắc Đào đứng trước mặt hắn đang chuẩn bị khom sát người nhìn hắn, giọng điệu nhàn nhạt: “Tôi nhớ ở ngoài có đặt tấm biển cấm đội viên Danh Sách Sát Thủ vào Hồ Trò Chơi rồi mà.”

“Ừ.” Hắc Đào cúi xuống nhìn chăm chú Bạch Liễu, “Tôi không biết chữ.”

Bạch Liễu: “…”

Quên mất con hàng này dốt đặc cán mai khoản này.

Hắc Đào chỉ biết một số ký tự cơ bản tr3n giao diện hệ thống trò chơi, ngoài cái đó ra thì đa số là không biết chữ.

“Anh biết 7 chữ Danh Sách Sát Thủ và Hồ Trò Chơi.” Bạch Liễu nhìn thẳng Hắc Đào.

Hắc Đào nghĩ ngợi: “Nhưng hai chữ ở giữa tôi không biết.”

Hai chữ ở giữa là 【cấm vào】.

Bạch Liễu nhếch khóe miệng: “Vậy anh nghĩ hai chữ này là có ý gì?”

Hắc Đào nhìn Bạch Liễu, thẳng thắn trả lời: “Không biết, không nghĩ tới, tôi thấy em ở trong đây thì muốn vào thôi.”

“Có nghĩa là tôi không vào được sao?” Hắc Đào nghiêm túc hỏi Bạch Liễu, y dán sát lại gần, cả người Bạch Liễu hoàn toàn phản chiếu vào trong đôi mắt.

Bạch Liễu trầm mặc vài giây sau đó quay mặt đi chỗ khác, rời mắt khỏi Hắc Đào, nhẹ nhàng nói: “… bây giờ thì không phải.”

Nghe thế Hắc Đào tự nhiên dựa vào tường Hồ Trò Chơi như Bạch Liễu, vai dựa sát vào đối phương: “Tôi tới hiệp hội của em tìm em, nhưng người ta không cho vào.”

“Với năng lực của anh thì tự xông vào cũng được mà?” Bạch Liễu hơi nhích người sang một bên, giữ khoảng cách với Hắc Đào.

Hắc Đào lại tự nhiên nhích gần theo: “Cũng được, đánh bại bọn họ rất dễ.”

“Nhưng bọn họ bảo là em không có ở đó nên tôi rời đi.”

Bạch Liễu dừng lại, dịch ra xa y hơn chút nữa: “Anh tìm tôi làm gì?”

Lần này, Hắc Đào trực tiếp nghiêng người xích lại gần hắn, y duỗi tay trái dựa vào thành hồ bên tai phải Bạch Liễu, tay phải cầm roi xương đen, khụy gối về phía trước, chuyên chú nhìn vào đôi mắt đen lay láy của Bạch Liễu, khóe mắt xếch nhẹ lên:

“Tôi đã học được cách nằm mơ, Bạch Liễu.”

“Chỉ có con người mới có thể mơ, phải không? Người em thích cũng là con người, phải không?”

Ánh mắt Hắc Đào không chút xê dịch, y nói, “Bây giờ có phải tôi đã giống con người hơn, giống món quà lưu niệm đủ tiêu chuẩn mà em muốn hơn không?”

Bạch Liễu ngẩn người, vừa định cách ra xa thì dừng lại.

“Thưởng cho tôi được không?” Hắc Đào vừa thấp giọng hỏi vừa hạ mắt xuống, “Thưởng giống như lần trước.”

Tầm mắt y rơi vào đôi môi nhạt màu của Bạch Liễu, tay trái vuốt v3 vành tai của Bạch Liễu rồi cúi người xuống đè toàn thân lên người hắn, ôm trọn Bạch Liễu trong lòng nguc của mình, khép mắt lại.

Bạch Liễu nhắm hai mắt lại.

Môi Hắc Đào chạm vào môi dưới của hắn, cảm xúc lạnh lẽo như băng, sau đó từng nụ hôn rơi xuống từ môi dưới theo một đường đến cổ, rồi chạm đến chính giữa xương quai xanh, giọng điệu của y có chút ướt át: “Em chưa xóa cây thánh giá mà tôi đã vẽ cho em.”

Bạch Liễu đưa tay lên che đôi mắt đỏ hoe, hô hấp trở nên gấp gáp, đưa tay giữ lấy bả vai cố gắng đẩy y ra: “… Vậy để tôi xóa.”

Nhưng lập tức Hắc Đào liền c4n vào nơi vẽ hình chữ thập tr3n nguc Bạch Liễu, Bạch Liễu bị c4n đến nỗi duỗi thẳng eo hơi run rẩy, động tác đẩy ra nhẹ hều chẳng có chút lực nào, lại bị Hắc Đào giữ cổ tay áp vào tim, ôm cả người thật chặt.

Hắc Đào thì thầm, “Không được.”

“Em kêu tôi tỉnh dậy nhìn em, nhưng tôi tỉnh dậy rất lâu rồi em cũng không đến tìm tôi.”

“Em nói dối.”

Bạch Liễu cảm giác bàn tay lạnh lẽo của Hắc Đào luồn vào vạt áo sơ mi của mình, dán sát vào eo hắn rồi ôm hắn thật chặt.

Này cũng hơi quá giới hạn rồi, cổ Bạch Liễu đỏ ửng lên, hắn nghiêng đầu th0 phì phò một hồi, vừa định ra lệnh cho Hắc Đào dừng lại thì nghe thấy giọng nói bình thản của Hắc Đào:

“Tôi nằm mơ, mơ thấy tôi ôm em thế này rồi sau đó bị b4n trúng, hóa thành đống tro tàn, ch3t ở bên cạnh em.”

“Sau đó em khóc vì tôi.”

Bạch Liễu dừng tay, hắn sờ vào giữa lưng Hắc Đào, ngay thắt lưng căng chặt là một vết sẹo —— chính là vết đạn b4n mà Hắc Đào đã đỡ cho hắn.

“Tôi kể cho bọn Bách Dật nghe, bọn họ nói là tôi không có linh hồn nên sẽ không ch3t được.”

Hắc Đào dừng một chút rồi nói tiếp: “Thật ra tôi vẫn nghĩ mình không cần phải có linh hồn.”

“Nhưng nếu tôi học làm người và có linh hồn của chính mình, liệu em có khóc cho tôi khi linh hồn tôi vỡ nát không?”

“Tôi muốn em khóc vì tôi.”

Bạch Liễu nhắm hai mắt lại, hắn cười khẽ một tiếng: “Vậy anh phải mơ nhanh hơn nữa.”

Hắc Đào cau mày chuẩn bị hỏi tiếp, muốn biết Bạch Liễu sẽ khóc vì mình như thế nào, thì Bạch Liễu đã chống người lên vòng tay qua cổ Hắc Đào, nhắm mắt rồi hôn lại Hắc Đào.

Trong nháy mắt Hắc Đào quên mất mình muốn hỏi gì, y cúi đầu xuống tập trung vào việc ôm hôn Bạch Liễu.

Ở mặt kia bức tường Hồ Trò Chơi.

Đường Nhị Đả kết thúc huấn luyện thì lọ mọ bám vào thành hồ muốn ra khỏi Hồ Trò Chơi, nhưng vừa nhấc mắt liền nhìn thấy… Hắc Đào ôm chặt Bạch Liễu, che khuất hoàn toàn bóng dáng của Bạch Liễu trong vòng tay của mình.

Nhìn động tác của hai người họ, nếu Đường Nhị Đả đoán không sai, thì hai người đang hôn nhau, vả lại Bạch Liễu không kháng cự chút nào.

Hắc Đào nhướng mắt liếc nhìn Đường Nhị Đả, ánh mắt đầy khiêu khích.

Đường Nhị Đả: “…”

Đường Nhị Đả nội tâm thẫn thờ đầu óc trống rỗng quay trở về Hồ Trò Chơi.

Năm phút sau.

Mộc Kha làm xong nhiệm vụ cũng xông ra tới, cậu nghi hoặc liếc nhìn Đường Nhị Đả đang ngồi bất động, vừa muốn bước chân ra ngoài, sau đó…

Ba giây sau.

Mộc Kha thẫn thờ như thể cả thế giới đang sụp đổ, cậu nắm chặt tay lẩm bẩm trong miệng, "Mình phải trở nên mạnh mẽ hơn, sau đó giết Hắc Đào…"

Lại thêm ba phút nữa.

Mục Tứ Thành vừa ra khỏi Hồ Trò Chơi đã hùng hùng hổ hổ, vừa định mở miệng phàn nàn nói gì đó đã bị Mộc Kha và Đường Nhị Đả túm lại bịt kín miệng, cậu tức giận trừng mắt nhìn hai tên đồng đội tự nhiên nổi điên, duỗi chân đá loạn xạ muốn thoát ra ngoài.

Kết quả là trong lúc hăng say giằng co, Mục Tứ Thành liếc mắt ra ngoài liền nhìn thấy cảnh tượng bên kia Hồ Trò Chơi.

Mục Tứ Thành trợn tròn mắt ngã xuống lại vào Hồ Trò Chơi, sau một lúc nữa thì dán sát lại ngồi thu lu gần Đường Nhị Đả cũng đang thất thần.

Một phút nữa trôi qua.

Lưu Giai Nghi vừa ló đầu ra khỏi Hồ Trò Chơi đã bị 3 đôi bàn tay bịt kín đôi mắt và hai tai.

Khuôn mặt cô bé không chút cảm xúc, độ hơn mười giây sau mới mở miệng: “Các anh bày trò kiểu này…”

“Bạch Liễu và Hắc Đào lại đang làm chuyện gì phải không?”

- ——oOo—

Chương 426

Cả bọn bốn người Đường Nhị Đả đành phải quay lại Hồ Trò Chơi, ngồi thu lu với nhau độ chừng thêm vài giây nữa.

Lúc trở ra thì chỉ còn lại một mình Bạch Liễu bên ngoài.

Bạch Liễu thản nhiên gật đầu chào bọn họ, Đường Nhị Đả cố gắng giữ tầm mắt của mình thật bình tĩnh nhìn đôi môi đỏ ửng của Bạch Liễu, nắm chặt tay ho khan một tiếng sau đó quay đi chỗ khác: "… trước mắt cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt, tạm thời không cần tham gia huấn luyện đâu."

Mục Tứ Thành khẽ nhếch miệng, vẻ mặt vô hồn, Mộc Kha cúi đầu không nói lời nào, tr3n tay cầm chặt một con dao ngắn đang rỉ máu, có vẻ là vừa mới giết chóc dữ dội lắm trong Hồ Trò Chơi.

Lưu Giai Nghi giơ tay vẫy chào Bạch Liễu, giọng điệu tự nhiên: "Anh bắt đầu nói chuyện yêu đương với Hắc Đào à?"

Mục Tứ Thành, Đường Nhị Đả và Mộc Kha đã thấu hiểu sự đời nhưng không muốn nói ra: "…"

Bạch Liễu dừng một chút, hắn ngẫm nghĩ một hồi rồi thừa nhận với thái độ khá tự nhiên, không chút do dự: "Cũng xem như là bọn anh vừa mới bắt đầu."

Lưu Giai Nghi ôm mặt dán sát lại gần, chậc chậc chậc vài tiếng, vẻ mặt hóng hớt chuyện vui thấy rõ: “Em nhớ lúc chơi Rừng rậm biên thùy, có ai đó lừa người ta kết hôn, sau đó vừa ra khỏi Hồ Trò Chơi đã khẳng định ——”

Lưu Giai Nghi thay đổi vẻ mặt chuyển sang thờ ơ, nụ cười khóe miệng ba phần lạnh lùng, ba phần châm chọc thêm bốn phần hờ hững: ” —— đây chỉ là một trò chơi, anh không coi trọng.. ”

Bạch Liễu: “…”

Mộc Kha đột nhiên ngẩng phắt lên nhìn Bạch Liễu, Mục Tứ Thành thì chấn động không ngừng run rẩy, cậu lắp bắp: “Kết hôn cái gì?!”

“Anh đã kết hôn với tên ngốc đó rồi còn mẹ nó bắt đầu nói chuyện yêu đương gì nữa chứ?!” Mục Tứ Thành tức giận vỗ thành hồ, “Con mẹ nó, có tình yêu nào mà kết hôn xong rồi mới bắt đầu yêu đương đâu?”

Lưu Giai Nghi nắm lấy thành Hồ Trò Chơi, xoay người phóng vèo ra ngoài, sau khi rơi xuống đất thì nhẹ giọng trả lời Mục Tứ Thành: “Cưới trước yêu sau, anh chưa nghe nói qua à?”

Mục Tứ Thành đúng thật là chưa bao giờ biết đến chuyện này: “…”

Quần què gì dzẫy!

Sao không giống trình tự yêu đương bình thường chút nào vậy!

Đường Nhị Đả nghe cả bọn lao nhao thì đau cả đầu đành phải miễn cưỡng cắt ngang âm thanh ríu rít của hai người kia: "Đây là chuyện cá nhân và tự do của Bạch Liễu, chúng ta tập trung giải quyết chuyện hiện tại trước đã."

"Sắp bắt đầu đấu khiêu chiến rồi."

Cả nhóm lúc này mới im lặng nhìn Bạch Liễu, Bạch Liễu gật đầu: "Chúng ta trở về phòng họp, trước tiên tìm hiểu tình hình đội ngũ tham gia khiêu chiến năm nay đã."

Phòng họp Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Cả nhóm huấn luyện xong thì vọt đi tắm rửa, thay quần áo rồi ngồi vào phòng họp.

Vương Thuấn bước lên trước phòng họp, hắn mở giao diện hệ thống rồi bắt đầu giới thiệu luật chơi và các đội tham gia:

"Dựa theo quy tắc đấu khiêu chiến trước đó thì top 1 tiền mùa giải sẽ bốc thăm đấu với một trong 8 đội vòng loại trực tiếp, còn top 2 tiền mùa giải, tức là đội chúng ta, sẽ bốc thăm đấu với một trong 7 đội còn lại."

“Nhưng tình hình hai đội top 1, top 2 tiền mùa giải năm nay rất đặc biệt.” Vương Thuấn vừa nói vừa xoa xoa thái dương, vẻ mặt rầu rĩ, “Bởi vì hội trưởng của đội top 1 đã gia nhập hiệp hội của chúng ta.”

“Tôi đã nói qua với Viên Quang, cậu ta bảo là tạm thời bọn họ sẽ bỏ quyền không tham gia đấu khiêu chiến nữa, nhưng mà ____”

Vương Thuấn ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu đang ngồi ở cuối bàn dài: “Hội trưởng, cậu bảo Viên Quang không cần bỏ quyền à?”

Bạch Liễu gật đầu: “Tôi có dự định khác dành cho anh ta.”

“Chẳng lẽ cậu muốn Viên Quang thắng khiêu chiến tiến vào vòng trong đối đầu với chúng ta rồi bỏ quyền, tặng không chiến thắng cho chúng ta như lúc chúng ta làm ở tiền mùa giải à?” Vương Thuấn lắc đầu không đồng ý,” Hội trưởng, không có khả năng đó đâu. ”

“Tám đội năm nay đều rất mạnh, khả năng thắng khiêu chiến của Viên Quang rất thấp, mà cho dù Viên Quang có thể thắng đi chăng nữa thì với kiểu rút thăm đối kháng từ cao đến thấp của vòng loại trực tiếp cũng rất khó mà gặp chúng ta.”

Vương Thuấn nhấp vào giao diện điều khiển: “Trong vòng loại trực tiếp, bốn công hội hàng đầu sẽ bốc thăm để quyết định họ sẽ đấu với đội nào ở vòng đầu tiên, và sau đó đội thắng ở vòng hai sẽ bốc thăm để quyết định đội đối thủ trận đấu tiếp theo.”

“Trừ khi Viên Quang chiến thắng một đường vào chung kết, nếu không thì họ sẽ khó mà đối đầu với chúng ta một lần nữa.”

Vương Thuấn cau mày: “Nhưng cậu cũng biết rồi đó hội trưởng, đội Viên Quang không ai có kim bài miễn tử cả, cho nên phương án này khó mà thực hiện được.”

Mục Tứ Thành chống cằm th0 hắt một hơi, ánh mắt rõ ràng là đang phân tâm lén nhìn Bạch Liễu, thuận miệng hỏi một câu: “Cái kỹ năng kia của Viên Quang khủng như vậy, hay là để anh ta gia nhập chiến đội của chúng ta rồi thi đấu được không?”

“Không được.” Vương Thuấn nhanh chóng trả lời, “Tất cả người chơi đã đăng ký giải đấu với tư cách là hiệp hội độc lập trong năm nay không được phép thi đấu với tư cách là đội viên hiệp hội khác.”

Mục Tứ Thành cuối cùng cũng hoàn hồn, cậu cau mày: “Cho dù chúng ta đã thôn tính Nghĩa trang Laser cũng không được à?”

“Cũng không được.” Vương Thuấn lắc đầu, “Cho dù sau khi sáp nhập không còn hiệp hội Nghĩa trang Laser thì nhóm Viên Quang vẫn là đội viên của chiến đội Nghĩa trang Laser, phải đợi đến sang năm bọn họ lấy thân phận là thành viên của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đăng ký giải đấu thì mới thay chúng ta thi đấu được, còn năm nay là hoàn toàn không thể.”

Mục Tứ Thành bực bội vò đầu bứt tóc: “Đệt, vậy đánh nhau tưng bừng một hồi, Bạch Liễu bị thương nhập viện, kết quả là

ngoại trừ hốt được cái tên hiệp hội ra chúng ta chẳng có méo gì nữa à.”

“Không.” Bạch Liễu chắp tay tr3n bàn, hắn nhướng mắt, “Chúng ta có cơ hội khả năng chịu lỗi.”

Vương Thuấn ngẩn mình: “Cơ hội… khả năng chịu lỗi là sao?”

Bạch Liễu cụp mắt xuống: “Tôi cũng không chắc suy đoán của mình có đúng hay không, nhưng từ lúc chọn phương án này tôi hy vọng sẽ nhận được cơ hội khả năng chịu lỗi từ Nghĩa trang Laser.”

Lưu Giai Nghi sững lại, cô bé quay đầu về phía Bạch Liễu, giọng điệu không chắc chắn lắm: “Sau khi Laser hợp nhất với chúng ta thì Nghĩa trang công cộng Laser sẽ trở thành một tổ chức trực thuộc của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, ngoại trừ việc chúng ta không thể sử dụng các đội viên trong chiến đội, còn lại tất cả các danh ngạch đều thuộc quyền của chúng ta.”

“—— Tương đương với việc chúng ta đồng thời đứng top 1 và top 2 trong giải đấu, chúng ta có hai cơ hội để đấu khiêu chiến, anh đang nhắm vào cái này đúng không?”

Bạch Liễu mỉm cười: “Đúng vậy, hạn ngạch đấu khiêu chiến là thứ quý giá nhất của Nghĩa trang Laser.”

Lưu Giai Nghi vẫn khó hiểu, lông mày nhíu lại: “Nhưng phải tốn rất nhiều tâm sức và công sức để có được cơ hội này, nói đi nói lại thì chúng ta mất nhiều hơn được.”

“Không nói đến 20% số điểm, nếu thua trận thì độ nổi tiếng của tất cả mọi người trong chiến đội đều bị sụt giảm, vả lại anh vẫn đang bị thương, cơ hội này không đáng để anh trả giá nhiều như vậy.”

“Tuy là các chiến đội ở vòng loại trực tiếp lần này rất mạnh nhưng theo những gì em đã tìm hiểu thì tỷ lệ thắng của chúng ta không hề thấp khi đối đầu với bốn đội cuối bảng xếp hạng, thậm chí nếu đối mặt với Kabbalah và Thiên Đường Cộng Tế Hội thì tỷ lệ thắng có thể lên tới khoảng 80%.”

“Nếu để Đỗ Tam Anh bốc thăm thì 95% là chúng ta có thể hòa hai đội cuối bảng, rồi sau đó chỉ cần chiến thắng khiêu chiến là có thể bước vào vòng loại trực tiếp một cách suôn sẻ.”

Lưu Giai Nghi ngước nhìn Bạch Liễu: “Em biết anh thích phương án dự phòng, nhưng nếu bình thường tỷ lệ thắng vượt quá 80% thì tuyệt đối anh sẽ không làm như vậy.”

“Trừ khi x4c suất thắng cược dưới 1%.”

“Tại sao lần này lại…” Lưu Giai Nghi bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của Bạch Liễu, cô bé dường như nhận ra điều gì đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi, “Anh cho rằng…?!”

Lưu Giai Nghi nhìn ánh mắt chăm chú của Bạch Liễu thì im bặt không nói tiếp, nhưng sắc mặt của cô bé khó coi hẳn.

Nếu Bạch Liễu làm như vậy, chỉ có nghĩa là ——

——khả năng thắng khiêu chiến của bọn họ không đến 1%.

Ánh mắt Bạch Liễu rơi tr3n mặt bàn nhẵn bóng phản chiếu ảnh ngược của hắn, sau đó chậm rãi nâng mắt nhìn mọi người:

“Lần này, hy vọng là tôi đã đoán sai.”

Sau cuộc họp, Bạch Liễu giữ Vương Thuấn lại.

Hắn nhìn Bạch Liễu đang ngồi ở cuối bàn, vừa hoang mang vừa thấp thỏm: “… Hội trưởng, tôi thực sự không hiểu tại sao hiệp hội của chúng ta lại cần đến 2 cơ hội đấu khiêu chiến.”

“Vả lại tôi cũng đồng ý với phân tích của phù thủy nhỏ, nếu x4c suất thắng lớn hơn 1% thì cậu rất ít chuẩn bị phương án dự phòng, sao lần này lại….”

Bạch Liễu giao hai tay để tr3n đầu gối, trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi hỏi: “Dựa theo số liệu của các công hội lớn năm nay, anh cho rằng bây giờ nếu Đoàn Xiếc Thú Lang Thang ——”

“—— vs Danh Sách Sát Thủ thì x4c suất thắng là bao nhiêu?”

Đồng tử Vương Thuấn co rút lại, không nói nên lời, mãi lâu sau mới khàn giọng trả lời: “——x4c suất thắng không vượt quá 0.5%.”

“Vậy à?” Bạch Liễu tựa một tay vào lưng ghế, lười biếng nghiêng đầu sang một bên, hai mắt khép hờ, nhưng giọng điệu rất bình tĩnh, “Nếu là như vậy thì cứ tối đa hóa lợi nhuận đi.”

Vương Thuấn choáng váng cả người, mãi một lúc mới nhảy dựng lên hoảng sợ hỏi: “Hội trưởng, người rút thăm của chúng ta là Đỗ Tam Anh, bất kể như thế nào, chúng ta cũng không thể xui xẻo đến mức rút trúng Danh Sách Sát Thủ được!”

“Nhưng nếu yêu cầu đội trưởng trực tiếp bốc thăm thì khác.” Ánh mắt Bạch Liễu lấp lánh, thản nhiên liếc nhìn Vương Thuấn qua khóe mắt, nhưng lại hỏi một câu không liên quan, “Có quy tắc đấu khiêu chiến chính thức chưa?”

Vương Thuấn trầm mặc.

Hắn sững sờ một hồi sau đó nổi da gà đầy người, lảo đảo lùi lại phía sau ngồi phịch xuống ghế, tự lẩm bẩm không tin, “… Không, không thể nào…”

Vương Thuấn ngồi một mình trong phòng họp như bị sét đánh, ngược lại Bạch Liễu vẫn bình tĩnh đẩy cửa bước ra ngoài.

Lưu Giai Nghi đang dựa vào cửa ở ngoài, thấy Bạch Liễu đi ra, cô bé không ngẩng đầu nhìn hắn mà cúi đầu, dí dí mũi chân: “… Chúng ta đấu với Danh Sách Sát Thủ sao?”

“Chỉ là suy đoán của anh.” Bạch Liễu nói.

Lưu Giai Nghi bĩu môi: “… Anh có hỏi Hắc Đào tình hình của Nghịch Thần như thế nào rồi không?”

“Anh ấy không sao.” Bạch Liễu nhẹ giọng đáp, “Anh ấy là lá bài quan trọng mà Bạch Lục dùng để hạn chế anh, không dễ xảy ra chuyện đâu.”

“Theo 【 tương lai 】mà Bạch Lục đã cho anh thấy ——”

Bạch Liễu lạnh lùng nói: “—— Ông ta hy vọng anh sẽ đích thân gi3t ch3t Nghịch Thần tr3n sân đấu.”

Lưu Giai Nghi sững sờ quên cả th0.

Ngày hôm sau.

Vương Thuấn hoảng hốt bước vào phòng họp, ánh mắt lạc thần nhìn các đội viên đã chờ sẵn trong phòng họp, khàn giọng mở miệng:

“Chính thức thông báo các quy tắc đấu khiêu chiến rồi, không có thay đổi gì lớn.”

“… Nhưng yêu cầu hội trưởng chiến đội tiền mùa giải phải đích thân bốc thăm chọn đội đấu vòng loại trực tiếp.”

“Người bốc thăm của đội chúng là Bạch hội trưởng.”

Ánh mắt mọi người như đông cứng lại, đồng loạt hướng về phía Bạch Liễu đang ngồi ở cuối cùng.

Bạch Liễu nhướng mi mắt, một tay chống cằm lãnh đạm ừ một tiếng.

- ——oOo—

Chương 427

Sáu giờ sáng.

Bạch Liễu còn đang nửa tỉnh nửa mê thì bị người bên cạnh vùi đầu vào cổ mut mát chậm rãi hôn một đường lên mặt, hắn buồn ngủ chưa tỉnh hẳn, nhưng trong cơn mê man vẫn lười nhác duỗi tay ôm gáy người kia vuốt v3 một hồi, nhắm mắt hôn lại đối phương.

Đối phương đứng dậy, dùng một tay giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của Bạch Liễu áp vào tủ đầu giường, đè người lên ôm sát Bạch Liễu, tay còn lại luồn vào trong vạt áo sơ mi lỏng lẻo của hắn.

“Ngứa mà.” Bạch Liễu khàn giọng hỏi: “Mấy giờ rồi?

Hô hấp người này có chút dồn dập, nhưng giọng nói vẫn rất vững vàng: “Sáu giờ mười một phút.”

“Hôm nay em không đi làm.” Bạch Liễu rốt cục hí hí đôi mắt, bàn tay đang đặt sau lưng cũng trượt xuống, sờ so4ng cơ lưng rắn chắc của đối phương, nhẹ nhàng th0 hổn hển, “Muốn làm không? ”

Đối phương dừng một chút: “Muốn.”

Bạch Liễu cười khẽ một tiếng, hắn ngồi thẳng dậy, cởi phăng áo sơ mi ném xuống chân giường, sau đó quỳ gối tiến lên cong chân ngồi tr3n đầu gối của đối phương, rũ mắt xuống nhẹ nhàng ôm hôn y.

Đối phương trực tiếp đẩy Bạch Liễu dựa vào tường, đôi tay to rộng áp lên eo Bạch Liễu vuốt nhẹ lên tr3n, Bạch Liễu hơi híp mắt, khuỵu chân ép chặt quanh hai bên eo người kia.

Bạch Liễu khàn giọng thì thào: "Lại là tư thế này…"

"Anh rất thích tư thế này phải không."

Bạch Liễu ngửa cổ lên, đối phương vùi đầu vào hõm vai Bạch Liễu, cả người ôm chặt Bạch Liễu trong tay, giọng nói rầu rĩ: "Vậy mới gần gũi với em nhiều nhất."

"Vào sâu như thế này rồi." Bạch Liễu cảm thấy buồn cười rồi kiềm không được phì cười mang theo tiếng th0 dốc, giơ tay sờ mặt đối phương, cúi đầu hôn đối phương, ánh mắt run rẩy rơi xuống, "Anh còn để ý diện tích tiếp xúc nữa à."

"Ấu trĩ."

Chín giờ rưỡi sáng.

Bạch Liễu xoa tóc đi ra khỏi phòng tắm, hắn nghiêng đầu lắc lắc nước trong tai rồi lấy khăn tắm treo phía sau lau đi, vừa ngước mắt lên liền thấy khói mù mịt bốc ra từ nhà bếp.

Hắc Đào vừa tắm xong mặc một chiếc áo bông đen 30 đồng 1 cái Bạch Liễu mua cho y ngồi xổm bên ngoài phòng bếp đang bốc khói, giống y hệt một con chó bự vừa mới gây họa xong nhưng lại không biết cách xử lý như thế nào. Y vừa nhìn thấy Bạch Liễu đi ra từ phòng tắm thì ngẩng đầu nhìn chăm chăm Bạch Liễu, đứng dậy lệch xệch bước tới dán sát vào người hắn.

Bạch Liễu nhanh tay lẹ mắt lôi chiếc khăn xuống che đi khuôn mặt bị khói hun đen thui của Hắc Đào: "Em vừa tắm xong, không được làm bẩn em."

Mặt Hắc Đào áp kín vào khăn tắm trong tay Bạch Liễu, ồm ồm ừ một tiếng, nhưng người vẫn thành thật ủn về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhịn mười giây, cuối cùng chịu thua, buông khăn tắm xuống.

Hắc Đào mặt mũi ám khói đen kịt được như ý nguyện dán sát vào Bạch Liễu mới tắm rửa sạch sẽ, giọng điệu có chút ủy khuất như thể oan ức lắm: "Phòng bếp lại nổ nữa rồi."

"Anh lại làm gì?" Bạch Liễu quen tay kéo lê món trang sức hình thằn lằn lớn dính chặt tr3n lưng xuống bếp, "Bỏ mũ bảo hiểm xe motor của Mục Tứ Thành vào lò vi sóng phải không?"

"Không có." Hắc Đào đảo mắt qua lại, "… Em đã nói là mũ bảo hiểm không thể ăn."

“Ừ.” Bạch Liễu nâng nắp nồi lên, một mùi hăng hắc lạ lùng phả vào mặt, hắn nhìn cái đống đen thùi lùi trong nồi nhướng mày, “Thắt lưng của Đường Nhị Đả à?”

Hắc Đào ôm eo Bạch Liễu, gục đầu vào vai hắn, không nói, dùng chân di di lên gót chân Bạch Liễu.

“Làm nũng cũng vô dụng.” Bạch Liễu thản nhiên nói, đồng thời dùng đũa gắp chiếc thắt lưng đã bị Hắc Đào nấu chín đến không thể nhận ra hình dạng, sau đó lại lấy đũa cạo cạo vét vét lớp cặn cháy đen trong nồi, rồi mới xoay người đẩy Hắc Đào ra, ngẩng đầu nhìn y hỏi: “Sao lần này lại trả thù Đường Nhị Đả?”

“Lần trước anh trả thù Mục Tứ Thành làm nổ mũ bảo hiểm của cậu ta là vì cậu ta khiêu khích anh trước, cười nhạo anh không biết chạy xe đạp điện Hello bike còn cậu ta thì đua xe motor, nhưng lần này Đường Nhị Đả chỉ gọi điện nói chuyện với em, anh ta có trêu chọc gì anh đâu hử?”

Hắc Đào dời mắt qua chỗ khác, đánh trống lảng không trả lời.

Bạch Liễu khoanh tay trước ngực nhàn nhạt nói: “Em đã nói làm nũng cũng vô dụng thôi, nếu hôm nay còn làm nũng thì ngày mai em sẽ không về nhà, để anh ở nhà một mình tự ngẫm nghĩ nhé.”

Hắc Đào quay phắt qua nhìn lại Bạch Liễu mím môi thành một đường thẳng, y dựa vào vai Bạch Liễu rồi từ từ trượt người xuống, toàn thân tê liệt dính chặt tr3n người Bạch Liễu như

một khối đất sét, sau một hồi lại ôm eo Bạch Liễu, nhỏ giọng nói: “Đừng mà.”

“Tôi không muốn em không về nhà.”

Bạch Liễu không hề động lòng, trước kia hắn chưa biết nên toàn bị Hắc Đào làm nũng cho qua chuyện, mãi sau mới dần dần phát hiện ra nếu cứ lờ đi thì chuyện gì con hàng này cũng làm được.

“Vậy tại sao lại trả thù Đường Nhị Đả?” Bạch Liễu thản nhiên hỏi.

Hắc Đào im lặng một lúc rồi mới nhỏ giọng nói: “Anh ta khuyên em nên cân nhắc về việc sống chung với tôi.”

Bạch Liễu khựng người lại: “Anh nghe rồi à?”

Hắc Đào buồn bã ừ một tiếng.

Thật ra không phải Đường Nhị Đả có ác cảm với Hắc Đào, mà đơn giản là anh cảm thấy Bạch Liễu đã quá bận rộn rồi, Hắc Đào thì cái gì cũng không biết, nếu ở cùng Bạch Liễu thì cuộc sống sinh hoạt của cả hai thật sự bất tiện.

Thật ra anh chỉ khuyên Bạch Liễu nếu bận rộn thì đừng để Hắc Đào ở nhà mà nên đưa y đến Cục quản lý dị đoan để mọi người chăm sóc y, nếu không thì nhỡ đâu Bạch Liễu đi đâu một thời gian, Hắc Đào cũng phá tan cái nhà của hai người.

“Đúng là anh ấy đã nói như vậy.” Bạch Liễu bình tĩnh hỏi, “Nhưng em có đồng ý không?

Hắc Đào ỉu xìu: “Không có.”

Bạch Liễu hỏi: “Em đã nói với anh ấy như thế nào?”

Hắc Đào im lặng một hồi: “Em nói tôi là dị đoan của riêng mình em.”

“Em sẽ chăm sóc tôi thật tốt và có trách nhiệm với tôi trong hiện thực, không cần người khác gánh hậu quả.”

“Tuy em không còn là đội trưởng của họ nhưng vẫn chưa đến mức phải thay đổi quyết định của mình theo ý người khác.” Bạch Liễu hơi nghiêng người về phía trước, hắn nâng khuôn mặt Hắc Đào nhẹ nhàng hôn một cái, “Em cũng không thích anh sống trong nhà của người khác.”

“Anh là quái vật của riêng em.”

Hai người bắt đầu dọn dẹp nhà bếp, chủ yếu là Bạch Liễu đứng giám sát, Hắc Đào thì mang tạp dề và găng tay rửa bát để dọn dẹp —— Bạch Liễu đã giao hẹn hễ ai gây ra rắc rối trong nhà thì đều phải chịu trách nhiệm, thế nên Hắc Đào phá hoại nhà cửa kiểu gì thì cuối cùng y cũng phải đích thân giải quyết.

Cho dù trong quá trình xử lý lỡ có phát sinh đổ bể hay tình huống nghiêm trọng hơn nữa thì Bạch Liễu cũng lờ đi không thèm nhúng tay vào, nhất định để Hắc Đào tiếp tục đối phó với chúng.

Dọn dẹp xong xuôi thì từ đầu đến cuối Hắc Đào đều đã bẩn, y nhìn Bạch Liễu rồi chỉ vào chính mình: “Tôi phải đi tắm sao?”

Ánh mắt Bạch Liễu liếc nhìn khuôn nguc tr4n trụi cân xứng mạnh mẽ và đường cong cơ bắp vai cổ uyển chuyển căng chặt của Hắc Đào, hắn ngước mắt nhìn Hắc Đào, giọng điệu tự nhiên như thường: “Em cũng phải đi tắm, mới vừa bị anh làm bẩn rồi.”

Đôi mắt Hắc Đào lấp lánh, lại bắt đầu nhìn chằm chằm Bạch Liễu: “Chúng ta cùng nhau tắm.”

Bạch Liễu thản nhiên dựa vào vách phòng bếp khoanh tay ở trước mặt, cười tủm tỉm nhìn lướt qua Hắc Đào: “Tắm thôi hử? Muốn làm thêm một lần không?”

Hắc Đào không chút do dự: “Muốn làm.”

Chương 428

Ngày khiêu chiến.

Mục Tứ Thành tỉnh dậy trong ký túc xá, mơ màng mặc quần áo, bóp kem đánh răng, đánh răng rửa mặt sạch sẽ, cậu há miệng ngáp dài một cái, nước mắt tràn ra khóe mi, trong lúc vô tình liếc mắt sang mặt bàn ngổn ngang chưa kịp thu dọn sau khi ôn tập cả đêm qua.

Ở góc bàn có một tờ lịch nhỏ của Lưu Hoài đưa cho cậu trước đây.

Bình thường Mục Tứ Thành làm việc rất rất cẩu thả đại khái, cậu không có thói quen sử dụng lịch để ghi nhớ mọi thứ, thậm chí còn quên một số kỳ thi quan trọng, nhưng Lưu Hoài thì ngược lại, làm gì cũng rất cẩn thận, cậu đánh dấu một số deadline báo cáo thí nghiệm và các ngày thi quan trọng tr3n lịch, sau đó đặt tr3n góc bàn của Mục Tứ Thành.

Thời gian thi ghi chú ở dòng cuối cùng tr3n tờ lịch đã trôi qua từ lâu lắm rồi, mặt sau là những lời nhắc ngày thi do chính Mục Tứ Thành thêm vào.

Mục Tứ Thành nhìn tờ lịch rồi chậm rãi đi tới, cúi đầu dùng bút đỏ chấm vào ngày tháng tr3n tờ lịch, đếm thầm trong miệng: “Một, hai… bảy, bảy ngày.”

“Bảy ngày rồi chưa trộm cắp gì.”

Mục Tứ Thành dừng bút lại.

… sau khi gặp Bạch Liễu rồi trải qua đủ thứ chuyện lung tung rối loạn, vậy mà cậu lại chưa tái phát chứng ăn cắp vặt (*).

(*) 4 bị hội chứng Kleptomania: Hội chứng ăn cắp vặt Kleptomania là tình trạng cơ thể mất khả năng chống lại cảm giác thôi thúc ăn cắp những đồ vật thường không thực sự cần và ít có giá trị. Đây là một chứng rối loạn sức khỏe tâm thần hiếm gặp nhưng nghiêm trọng, có thể gây ra cảm giác đau đớn cho chính bạn và người thân nếu không được điều trị.

Nếu cô ấy còn ở đây và biết tuần rồi cậu không ăn cắp bất cứ thứ gì…

Nhất định là sẽ ấu trĩ nghiêm túc vẽ một bông hoa đỏ nhỏ vào sổ kỷ luật cho xem.

Mục Tứ Thành từ từ siết chặt bàn tay cầm cây bút đỏ, cậu cụp mắt xuống cười nhạo một tiếng rồi vẽ một bông hoa nhỏ vào ô lịch ngày hôm nay cho chính mình, giơ tay lên đội mũ áo khoác, đẩy cửa phòng ký túc xá đi ra ngoài.

Gió luồn qua các kẽ hở của khung cửa sổ, thổi tung trang lịch vẽ bông hoa đỏ nguệch ngoạc tr3n góc bàn.

Dưới bông hoa nhỏ màu đỏ còn vẽ thêm hình một kẻ lang thang và một con khỉ kiêu ngạo đang cười ha ha ha, bên cạnh

viết —— ngày đầu khiêu chiến 【 kẻ lang thang và khỉ 】 !

Mộc Kha ngồi tr3n bàn ăn thong thả húp cháo bằng thìa sứ, đối diện là cha mẹ cậu đang có vẻ lo lắng thấp thỏm nhưng vẫn không nói gì.

Cha Mộc lên tiếng đầu tiên, ông nắm chặt tay ho khan một tiếng: ” Mộc Kha, chuyện là vầy, vừa rồi con xin tiền đầu tư cho công ty cha cũng phê duyệt rồi, thật ra cha không quan tâm con có trả lại số tiền đó hay không, chỉ cần con vui vẻ là được.”

“Hôm nay, cha muốn thương lượng với con một chuyện.”

Mộc Kha đặt thìa sứ xuống, cậu lấy khăn giấy lau miệng rồi bình thản ngẩng đầu nhìn cha đang nhìn mình đầy mong đợi.

Từ khi cậu bắt đầu có nhận thức thì cha cậu đã đối xử với cậu theo kiểu muốn gì được đó, hầu như không bao giờ truy cứu hậu quả bất cứ việc gì cậu làm, cho dù đôi khi sự tình có hơi quá mức và gây hại cho người khác ông cũng không buồn quan tâm.

Mộc Kha vẫn luôn cho rằng cha cậu đối xử với cậu như vậy nhất định là vì rất yêu thương cậu, người xung quanh cũng nói với cậu như thế.

Nhưng còn có một tình huống khác, đó là vốn dĩ cha cậu không mong đợi cậu có thể làm gì ra hồn, cũng đã sớm chuẩn bị kế hoạch dự phòng hết rồi cho nên cậu sa đọa như thế nào thì cũng mặc kệ.

Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên cha Mộc Kha nhìn cậu với ánh mắt mong đợi như vậy.

” Tiểu Kha,” cha cậu nói, “Cha có một đứa con bên ngoài, nó chỉ nhỏ hơn con một tuổi, cha muốn mang nó về.”

Mộc Kha cười nhẹ: “Chỉ nhỏ hơn một tuổi, trùng hợp thế à?”

Cha cậu xấu hổ lúng túng ho khan: ” Tiểu Kha, con đừng hiểu lầm, không phải cha thấy con mắc bệnh tim bẩm sinh nên mới có ý định sinh thêm nó đâu, đứa nhỏ này chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, lúc đó cha uống nhiều quá…”

“Mẹ con cũng biết chuyện.” Cha cậu nhìn sang mẹ cậu ngồi bên cạnh, “Vừa trở về cha đã thừa nhận lỗi lầm với mẹ con, bà ấy giận cha một thời gian rất lâu, còn muốn ly hôn với cha nữa, nhưng cuối cùng đã tha thứ cho cha, cũng không bắt người kia phải phá thai.”

“Dù gì đứa trẻ cũng vô tội nên cuối cùng mẹ con quyết định nuôi dưỡng đứa trẻ đó bên ngoài với cha.”

Mẹ cậu ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Mộc Kha, cuối cùng chậm rãi gật đầu: “Đứa nhỏ đó cũng rất hiểu chuyện đáng yêu, cũng trạc tuổi con, mẹ thật sự không thể nhẫn tâm được.”

Mộc Kha khẽ chớp mắt: “Nếu như hai người muốn có thêm một đứa con nữa thì có thể tự mình sinh được mà.”

Cậu cười, nhướng mắt: “Có phải vì hai người sợ rằng sinh đứa thứ hai cũng là loại phế phẩm giống con nên mới tìm người khác phải không?”

Cả bàn im lặng.

Cha Mộc hít sâu một hơi: “Tiểu Kha, con là con đầu lòng của chúng ta, chúng ta rất yêu thương con, từ trước đến nay vẫn đối xử tốt với con, mười mấy năm qua cha mẹ nuôi dưỡng đứa trẻ kia bên ngoài không dám để con biết, sợ ảnh hưởng đến bệnh tim của con.”

“Bây giờ thấy tình trạng con đã chuyển biến tốt đẹp cha mới dám nói cho con biết.”

“Mấy năm qua con muốn tiền có tiền, con muốn làm gì cha cũng hết lòng ủng hộ, có bao giờ nói tiếng không với con đâu, ở địa vị của cha có bao nhiêu người có thể làm được chuyện này chứ?” Cha Mộc nhìn thẳng vào mắt Mộc Kha, “Con có biết bao nhiêu người bị bệnh giống con đã ch3t rồi không?”

Mộc Kha nhoẻn miệng cười: “Nhưng thật ra lúc con vừa mới sinh ra hai người đã tuyệt vọng lắm nhỉ?”

“Chắc hẳn hai người đã nhiều lần nghĩ rằng nếu con ch3t sớm giống như những người bệnh kia thì tốt biết mấy.”

“Mộc Kha ——!” Cha Mộc giận dữ vỗ bàn tát cậu một cái, “Đúng là đồ mất dạy!”

Mặt của Mộc Kha bị tát lệch hẳn sang một bên, máu từ khóe miệng từ từ chảy ra, một bên mặt lập tức sưng đỏ lên, cậu thấp giọng cười một tiếng, vươn đầu lưỡi li3m máu nơi khóe miệng, quay đầu lại đối mặt với cha Mộc, cười lễ phép ngoan ngoãn: “Nhưng chẳng ngờ con lại ưu tú như thế này, ch3t thật đáng tiếc.”

“Cha, chắc hẳn rất nhiều lần cha nghĩ, nếu con riêng của cha cũng xuất sắc như con thì tốt rồi, cha sẽ không phải dằn vặt lựa chọn giữa con với nó khổ sở như vậy.”

“Đáng tiếc là nó không bằng con.” Mộc Kha chậm rãi đẩy ghế ra rồi đứng dậy, cậu nhìn thẳng cha Mộc không nói nên lời, cười khẽ nói: “Đứa sống lâu kia cũng chỉ là đồ phế thải tầm thường, đứa sống ngắn ngủi thiên phú xuất sắc lại chẳng thể có được.”

“Nhưng vậy thì sao chứ, bây giờ cuối cùng cha cũng đã đưa ra lựa chọn.”

Mộc Kha rũ hàng mi run rẩy, bình thản nói: “Sống lâu vẫn quan trọng hơn.”

“Cha mang nó về đi.” Mộc Kha hơi cúi đầu lễ phép chào cha mẹ, bước ra ngoài.

“Tiểu Kha.” Cha Mộc đột nhiên lên tiếng, giọng điệu của ông chậm chạp mệt mỏi, “Vừa rồi là lỗi của cha, cha… không nên đánh con mạnh như vậy.”

“Nhưng con thấy đó, ngay cả con cũng không biết khi nào thì mình sẽ ra đi, cha và mẹ con không dám, cũng không thể dồn hết mọi thứ và tình cảm của mình cho một người sắp ch3t như con được, nếu đổi lại là người khác thì hắn cũng không dám đặt tất cả mọi hy vọng lên người con.”

“Chúng ta còn phải tính toán cho tương lai của mình.”

Giọng cha Mộc trầm xuống, ông nói:

“Con nên biết đủ, Tiểu Kha.”

Bóng lưng Mộc Kha dừng lại, cậu bình thản dạ một tiếng rồi đẩy cửa rời đi: “Con sẽ tìm một người sẵn sàng đặt hết mọi hy vọng lên con.”

Đường Nhị Đả là người đầu tiên đến phòng họp.

Tiếp đó là Lưu Giai Nghi, cô bé ăn mặc chỉnh tề gọn gàng, tr3n đỉnh đầu buộc kiểu tóc đuôi ngựa rất chặt, vừa nhìn đã biết người cột dùng hết sức đến nỗi kéo đôi mắt của Lưu Giai Nghi sang cả hai bên. Cô bé nhìn Đường Nhị Đả, chỉ chỉ vào đỉnh đầu của mình: “Chú nới ra cho con rồi thắt thành bím tóc được không? Chặt quá.”

Đường Nhị Đả vụng về kéo qua kéo lại hai cái.

Lưu Giai Nghi thất vọng kêu anh dừng tay: “Sao còn chặt hơn vậy.” Hai mắt cô bé sắp toét thành hai cái khe luôn rồi.

Hướng Xuân Hoa rất thích chải kiểu tóc đuôi ngựa buộc cao thật chặt cho cô bé, Lưu Giai Nghi thì không hào hứng lắm, nhưng mỗi khi đối phương giơ lược lên nhìn cô bé với ánh mắt chờ mong rồi hỏi có muốn mẹ chải tóc cho con không……

Lưu Giai Nghi không đành lòng nói câu từ chối.

Thôi, tóm lại là cột đẹp hơn anh trai cô bé là được.

Sau ba phút, Mục Tứ Thành đạp cửa bước vào, vừa nhìn thấy chùm tóc Lưu Giai Nghi bị lệch sang một bên cậu phá ra cười lớn: "Kiểu tóc gì quê chớt đi được! Ai tạo hình cho em vậy!"

Lưu Giai Nghi trợn mắt liếc qua, "Đường Nhị Đả vừa cột cho em, đến giúp em đi, lát nữa em lên sân khấu rút thăm với Bạch Liễu."

Mục Tứ Thành khinh thường liếc nhìn Đường Nhị Đả, sau đó xắn tay áo lên, xoa tay tỏ vẻ: "Đường đội trưởng thì sao chứ, cột tóc cho bé gái cũng không được, nhìn tôi này!"

Mười lăm phút sau.

Lưu Giai Nghi mặt không cảm xúc nhìn đầu tóc mình trong gương bị cột bù xù rối loạn như cái chuồng gà, khóe miệng nhếch lên: "Cột tóc cho bé gái cũng không được á?"

Mục Tứ Thành chột dạ nhích người ra khỏi tấm gương của Lưu Giai Nghi, ánh mắt hướng ra ngoài: “Ai cũng có lĩnh vực yếu kém mà…”

Hai phút sau, Mộc Kha đẩy cửa bước vào.

Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành nhìn Mộc Kha cầu cứu, Mộc Kha nhìn Lưu Giai Nghi tóc chuồng gà đen mặt đang ngồi tr3n ghế, lập tức đã hiểu bước lại gần: “Để anh làm cho.”

Sau một giờ.

Lưu Giai Nghi nhìn Mộc Kha đang cẩn thận chải vuốt từng sợi rồi từng sợi tóc, trong lòng không còn thiết tha gì nữa: “Vẫn chưa được sao?”

Mộc Kha trịnh trọng lắc đầu: “Khoảng 3 tiếng nữa mới xong, anh phải đắp mặt nạ dưỡng tóc cho phần tóc chẻ ngọn của em nữa, nếu không lúc buộc tóc sẽ không được suôn mượt.”

“…” Lưu Giai Nghi hai mắt đờ đẫn ngã tr3n bàn, “Em chỉ muốn thắt bím tóc thôi mà…”

Mộc Kha lắc đầu phản bác: “Em rất nổi tiếng, từng sợi tóc đều phải xử lý đàng hoàng.”

“Em đợi Bạch Liễu đến thắt cho em.” Lưu Giai Nghi nhảy lên ghế rồi đá chân xung quanh, cách xa Mộc Kha, cô bé th0 dài khinh thường, “Tuổi trung bình của ba người đàn ông các anh

đã tr3n 25 rồi, thắt bím tóc cho bé chỉ tốn có vài giây cũng không biết làm? Chẳng lẽ khó lắm hay sao?"

"Đàn ông tay chân đều vụng về như vậy hết à?"

Đường Nhị Đả nhíu mày không đồng ý: "Tô Dạng biết làm mấy cái này."

"Chú ấy kết hôn sinh con rồi, tất nhiên phải giỏi chuyện đó chứ…" Lưu Giai Nghi vừa nói vừa nhớ lại chuyện gì đó, "Nghịch Thần cũng biết thắt tóc, chú ấy còn thắt được nhiều kiểu khác nhau nữa."

"Chẳng lẽ đây là kỹ năng đặc biệt của đàn ông đã có gia đình?"

Lưu Giai Nghi vừa dứt lời thì Bạch Liễu đẩy cửa bước vào, hắn liếc mắt nhìn Lưu Giai Nghi đang ngồi xếp bằng tr3n ghế rồi chuyển sang mái đuôi ngựa đã bị Đường Nhị Đả làm lệch sang bên phải, thêm Mục Tứ Thành cột thắt bù xù như một cái đuôi ngựa mọc lên từ ổ gà tr3n đầu cô bé.

Hắn tự nhiên duỗi tay gỡ rối tóc đuôi ngựa của Lưu Giai Nghi, dùng năm ngón tay đơn giản chải lại mái tóc mà Mộc Kha đã bảo dưỡng được một nửa, gom lại những lọn tóc rớt xung quanh, chia thành ba phần đều nhau rồi bắt đầu thắt chồng qua lại, cuối cùng là lấy dây chun tr3n tay buộc lại.

Thắt một bím tóc đơn giản, nhanh chóng và có độ căng chùng vừa phải chỉ mất không quá ba phút.

Lưu Giai Nghi: “…”

Đường Nhị Đả: “…”

Mục Tứ Thành: “…”

Mộc Kha: “…”

Bạch Liễu thấy bốn người kia nhìn mình kỳ quái thì nhướng mày hỏi: “Sao lại nhìn tôi như kiểu mẹ hiền vợ đảm vậy?”

- ——oOo—

Chương 429

Vương Thuấn là người cuối cùng đẩy cửa bước vào, hắn hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn mọi người, cuối cùng dời tầm mắt lên mặt Bạch Liễu: "Hội trưởng, đến lượt chúng ta bốc thăm."

Không khí thoải mái nhẹ nhàng trong phòng họp nháy mắt không còn.

Bạch Liễu khẽ gật đầu, bình thản nói: "Đi thôi."

Vương Thuấn dẫn đầu, hắn cầm chặt một cây bút và giao diện, cố giữ giọng nói của mình thật bình tĩnh: "Đài rút thăm ở trong hồ quan sát trận đấu giữa mùa giải, 8 chiến đội lớn của vòng loại trực tiếp lớn cũng đều có mặt."

"Vừa có kết quả rút thăm thì sẽ mở Hồ Đánh Cuộc và bắt đầu thi đấu luôn."

"Những đội ngũ này đều có thực lực rất mạnh và tất cả đội viên đều có kim bài miễn tử, đội của chúng ta thì chỉ có cậu và Mục Thần là có kim bài miễn tử."

"Tất cả mọi người đã làm mọi thứ để đến được đây vì duc vọng trung tâm trong lòng họ, sẽ không ai thủ hạ lưu tình." Vương Thuấn hít một hơi thật sâu, "Cứ như thế này thì đội chúng ta sẽ có nguy cơ tử vong rất cao."

“Trừ khi……”

Bạch Liễu nhàn nhạt nói: “Trừ khi tôi thắng xuất sắc một tuyển thủ ngôi sao ở trận đấu đơn đầu tiên, đoạt lấy sự nổi sự nổi tiếng của đối phương, trực tiếp thăng cấp thành tuyển thủ ngôi sao cao cấp để mọi người trong đội đều nhận được kim bài miễn tử.”

“Nhưng chuyện đó…” Vương Thuấn khó khăn nói, “Không thể nào được.”

Nếu Bạch Liễu bốc thăm thì trận đầu tiên phải đấu với Danh Sách Sát Thủ, mà đấu đơn của Danh Sách Sát Thủ thì phải đối mặt với …

100% Bạch Liễu sẽ đấu với… vị top 1 bảng xếp hạng kia.

Vương Thuấn cố gắng kiềm chế bản thân để không nghĩ theo hướng xấu nhất: ” Nhưng hội trưởng, tôi cũng nói qua với cậu rồi, vòng loại trực tiếp khác với tiền mùa giải và giữa mùa giải.”

“Trong giai đoạn vòng loại trực tiếp rất ít người đấu đơn và đấu đôi.”

“Bởi vì hầu hết các đội lọt vào vòng loại trực tiếp đều đã có đầy đủ quyền lợi cá nhân thông qua đấu đơn và đôi, nên hầu như tất cả họ đều giành được kim bài miễn tử, mà kim bài miễn tử thì chỉ được quyền sử dụng một lần trong thi đấu, nếu

đã sử dụng trong đấu đơn hoặc đấu đôi thì không để sử dụng trong đấu đội nữa.”

“Trong tình huống đó, nhiều hiệp hội lớn đã chọn chiến thuật bỏ đấu theo từng giai đoạn, thường là sẽ bỏ đấu đơn và đấu đôi để chừa lại kim bài miễn tử cho trận đấu đội.”

Vương Thuấn quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Nói cách khác, nếu Danh Sách Sát Thủ cũng bỏ đấu đơn và đấu đôi thì chúng ta sẽ phải đấu đội với họ mà 3 đội viên quan trọng lại không có kim bài miễn tử.”

“Nhưng nếu Danh Sách Sát Thủ vẫn giữ đấu đơn và đấu đôi thì tình hình còn tệ hại hơn.” Sắc mặt Vương Thuấn trầm xuống, “Bạch hội trưởng, cậu chỉ có một tấm kim bài miễn tử nhưng cậu phải đánh cả trận đơn và trận đôi, thế nên cậu phải chọn một trong hai trận đó đánh không cần kim bài miễn tử.”

“Nếu thi đấu không cần kim bài miễn tử mà thua thì cậu thực sự sẽ ch3t!”

Giọng điệu Bạch Liễu vẫn đều đều: “Không loại trừ khả năng này, nhưng kết quả thắng cược vẫn rất đáng thử.”

“Tỷ lệ thắng cược quá nhỏ!” Vương Thuấn suy sụp đau đầu, “Đó là Danh Sách Sát Thủ! Đấu đơn bên đó sẽ là Hắc Đào, chủ công mạnh nhất trong toàn bộ trò chơi, còn đấu đội chính là đối đầu với Nghịch Thần, Chiến Thuật Gia giỏi nhất trong toàn bộ trò chơi!”

“Vậy bây giờ anh muốn tôi từ bỏ mọi thứ để thừa nhận thất bại sao?” Bạch Liễu quay đầu lại bình tĩnh hỏi Vương Thuấn, “Muốn tôi mang theo những đội viên phía sau đã trả giá tất cả vì tôi, thậm chí linh hồn của họ, quỳ xuống trước mặt những đội ngũ đó thừa nhận thất bại mà không làm gì hết sao?”

Vương Thuấn ngẩn ra.

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt, tròng mắt đen nhánh không hề có tia sáng: “Tuyệt đối không thể.”

“Tôi muốn giành chiến thắng đến cùng.”

“Trò chơi giữa thần và tôi lúc này mới chính thức bắt đầu.”

Một tia sáng trắng chói lọi rơi xuống tr3n khuôn mặt Bạch Liễu đang bước vào hồ quan sát, hắn nheo mắt lại.

Tiếng reo hò hoan hô của khán giả ầm ĩ đến mức đinh tai nhức óc, không gian hàng ghế của khu vực khán đài lớn bị biến dạng vặn vẹo, bóng người đông đúc chất chồng lên nhau nên chẳng biết rõ số lượng là bao nhiêu, những tia pháo hoa điện tử khổng lồ ầm ầm nổ tung ở bốn phía khán đài rồi rơi xuống thật lộng lẫy.

Giữa trung tâm của hồ quan sát là một màn hình lớn màu trắng bạc, gần đó là 8 đội với phong cách đồng phục và đặc điểm nổi bật khác nhau. Các hội viên ăn mặc chỉnh tề ở phía sau đang cầm cờ phất qua phất lại, đồng loạt hô to khẩu hiệu, phô trương thanh thế cực kỳ ấn tượng.

Mục Tứ Thành hơi nghiêng người tiến về phía sau Bạch Liễu, cậu đã nhìn thấy không ít cảnh tượng lớn nhưng cảnh này vẫn khiến cậu kinh ngạc không thôi: "…..Hồ quan sát này còn lớn hơn cả lúc đấu giữa mùa giải."

"Đây là hồ quan sát vòng loại trực tiếp." Lưu Giai Nghi bĩu môi, "Nói thế cũng nói, sau khi kết thúc tiền mùa giải và giữa mùa giải thì sẽ hợp nhất tất cả các hồ quan sát trong toàn bộ trận đấu, tất nhiên phải lớn hơn rồi."

Người dẫn chương trình đứng tr3n bục nâng phía tr3n màn hình lớn, anh ta vẫy tay, giọng nói dõng dạc hùng hồn được truyền đến mọi ngóc ngách của hồ quan sát thông qua loa khuếch đại âm thanh:

"Hôm nay, tám đội xuất sắc nhất giữa mùa giải đã có mặt ở đây, chỉ tiếc là Chiến Thuật Gia Nghịch Thần của Danh Sách Sát Thủ vắng mặt vì một lý do nào đó, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến trận đấu khiêu chiến của chúng ta…"

Ánh mắt Bạch Liễu lướt qua lá cờ có biểu tượng chữ thập ngược của Danh Sách Sát Thủ rồi nhìn về vị trí Chiến Thuật Gia trống rỗng, dừng lại một chút, sau đó dời đi chỗ khác nhìn Hắc Đào bên cạnh, khẽ chớp chớp mắt.

Hắc Đào đột ngột đứng lên muốn nhảy một phát xuống hồ quan sát định làm gì đó, may là Liêu Khoa đã kịp thời phát hiện ra ý định của con thằn lằn này nên đã túm y lại rồi ấn ngồi xuống, anh bất đắc dĩ ôm trán nói gì đó với Hắc Đào nhưng Hắc Đào không thèm nghe, y nghiêng đầu nhìn xuyên qua những lá cờ đung đưa, tìm kiếm bóng dáng Bạch Liễu.

Bạch Liễu cụp mắt xuống, không nhìn Hắc Đào nữa.

Người dẫn chương trình tiếp tục nói:

“Tôi tin rằng tất cả mọi người đều mong chờ trận đấu vòng loại trực tiếp năm nay, so với năm trước Danh Sách Sát Thủ có một không hai, có thể nói năm nay trăm hoa đua nở, mỗi đội lớn đều có những tân binh rất xuất sắc.”

“Đầu tiên, tân binh trẻ tuổi nhất, Phoebe của Hiệp Hội Quốc Vương! Xếp hạng 27! Đó là một thứ hạng rất cao!”

Người dẫn chương trình giơ tay thu hút sự chú ý rồi nhắm vào vị trí Hiệp Hội Quốc Vương: “Ngay khi thi đấu giữa mùa giải, Phoebe đã giành được sự yêu mến nồng nhiệt của đông đảo khán giả với màn trình diễn cá nhân xuất sắc và ngoại hình giống như búp bê.”

Phoebe nâng váy tu sĩ dè dặt cảm ơn, cô bé ngước đôi mắt xanh lục bảo nhìn Lưu Giai Nghi trong Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đối diện, mỉm cười ngọt ngào, hơi cúi đầu chào Lưu Giai Nghi rồi chắp tay trước nguc, nhắm mắt thì thầm:

“Cầu xin Chúa phù hộ cho Phù Thủy không bao giờ xuống địa ngục.”

Lưu Giai Nghi dời mắt khỏi khuôn mặt của Phoebe rồi lướt tới lá cờ có biểu tượng vương miện màu trắng đang phất phơ đung đưa.

Hồng Đào rũ mắt xuống, dùng quạt che mắt của mình không nhìn Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi mím môi.

“Sau đó là Armand của Bình Minh Vàng, người có ngoại hình tuấn tú rạng rỡ giống như hội trưởng Georgia, và một con bướm nhìn thì rất vô hại nhưng lại có thể gây ra một cơn bão trong mọi trận đấu!”

“Hạng 21!”

Người dẫn chương trình vẫy tay giới thiệu, anh ta pha trò: “Tất nhiên, tôi hy vọng mọi người sẽ không bị vẻ ngoài chói lóa của hội trưởng và phó hội trưởng Bình Minh Vàng lừa dối, thật ra thì tính cách hai vị này còn lạnh lẽo hơn cả ánh mắt trời, nghe nói là người cuối cùng dám đùa bỡn họ đã bị gió cuốn đến hành tinh nào luôn rồi!”

Armand mặc một bộ đồng phục trắng tinh viền chỉ vàng, tr3n tóc cài một vật trang trí hình cây đàn lia vàng có cánh, cậu nhìn xuyên qua lá cờ vàng phất phơ kín đáo quan sát Mục Tứ Thành đang nấp sau Bạch Liễu nhìn quanh quất trái phải thăm dò.

“Người cuối cùng!” Người dẫn chương trình phấn khích, “Giới thiệu với mọi người! Người mới mạnh nhất năm nay!”

“Tên hề, người đã thắng mười ba ván liên tiếp trong một trận đấu duy nhất! Xếp thứ 11!”

Người dẫn chương trình kích động nói nhanh: “Ngay ván đầu tiên người chơi tên hề đã giết một khán giả vì không vừa ý với anh ta, còn nói rằng chúng ta không xứng nhìn gương mặt thật của cậu ấy vì vậy mới luôn mang mặt nạ hề. Chiếc mặt nạ này thông thường được vẽ bằng máu của những người mà cậu ta đã giết trong trận gần nhất, và trong một dịp trọng đại như vậy hôm nay cậu ta vẫn đeo mặt nạ, suýt chút nữa đã giết luôn nhân viên muốn thuyết phục cậu ta tháo mặt nạ ra…”

“Có vẻ như mặt nạ tên hề chính là điểm đặc trưng của tuyển thủ này, khả năng cao là chúng ta sẽ không thể nhìn thấy tên hề cởi mặt nạ trong suốt vòng loại trực tiếp.”

Vừa mới giới thiệu đến đây thì đột nhiên anh ta dừng lại, há hốc mồm nhìn Daniel ngồi ở vị trí Thợ Săn Hươu từ từ đứng lên, giơ tay run rẩy cởi bỏ chiếc mặt nạ của mình.

Người dẫn chương trình chậm rãi ngơ ngác nói: “… Tên hề, đã cởi mặt nạ đẫm máu ra.”

Daniel lộ ra khuôn mặt rất trẻ con, đôi mắt xanh táo chăm chú nhìn Bạch Liễu đang đi về phía khán đài.

Cậu khẽ reo một tiếng trong miệng, một tay chống hàng rào khán giả xoay người muốn nhảy xuống về hướng Bạch Liễu, nhưng mới được nửa chừng thì Sầm Bất Minh ở phía sau nhanh tay túm lấy cổ áo cậu, ngăn cậu nhảy xuống.

Daniel không chút do dự rút súng b4n tỉa nhắm thẳng vào Sầm Bất Minh, nở nụ cười: “Dám cản tôi, tôi sẽ giết ông.”

Người dẫn chương trình choáng váng: “Tên hề đang chĩa súng vào Chiến Thuật Gia của mình! Thợ Săn Hươu đột nhiên đấu đá nội bộ!”

Sầm Bất Minh vẫn tỉnh như không, giọng điệu đều đều: “Không thể tấn công người khác trong đại sảnh.”

“Tôi đã nói là có thể khiến Bạch Liễu đi tìm cậu, cậu vội vã như vậy làm gì?”

Daniel dừng động tác sau đó thu súng lại, nắm lấy hàng rào lật người nhảy ra sau, lại ngồi xuống ghế, toàn thân uể oải xụi lơ xuống tựa lưng, cáu kỉnh phớt lờ Sầm Bất Minh, giọng điệu cũng ủ rũ: “Hy vọng là ông nói thật.”

Người dẫn chương trình định thần lại tiếp tục giới thiệu, nhưng giọng điệu đã không còn hào hứng nữa: “Tiếp theo là hai đội chiến thắng tiền mùa giải.”

“Đầu tiên là Nghĩa trang Laser trở lại sau thất bại toàn đội bị diệt năm ngoái, năm nay họ vẫn áp dụng chiến thuật cũ xoay tua đội viên, không có người chơi nổi tiếng và cũng không có tuyển thủ ngôi sao.”

“Đội còn lại là một đội tân binh, thực lực khá ấn tượng và đáng kể hơn nhiều so với Nghĩa trang Laser, nhưng vẫn còn một khoảng cách lớn với các đội tham gia vòng loại trực tiếp,

điều đáng nói là họ có hai tuyển thủ cố định đã giành được kim bài miễn tử.”

“Một người là tuyển thủ chơi ở vị trí lang thang, Mục Tứ Thành, xếp hạng thứ 97, vị trí này khá nguy hiểm bởi nếu biểu hiện của đội họ trong ván đấu đơn sắp tới không tốt thì rất có thể sẽ bị tụt hạng. Suy cho cùng thì 8 đội ở vòng loại trực tiếp vẫn còn rất nhiều tuyển thủ dự bị đang chờ được nổi tiếng và thăng hạng.”

“Người kia là một Chiến Thuật Gia, Bạch Liễu, xếp hạng thứ 67.”

“Đánh giá về mọi mặt thì đây là một người mới rất có tiềm năng, nhưng tạm thời vẫn chưa tìm thấy điểm gì đặc biệt nổi bật, phong cách chiến thuật của cậu ấy cũng hơi cực đoan.”

Giọng của người dẫn chương trình trở nên ngập ngừng: “… nhưng nhiều người suy đoán rằng kỹ năng của chiến thuật gia tân binh này là một loại kỹ năng thường xuyên.”

“Được rồi! Bây giờ việc giới thiệu thông tin cơ bản của các đội chính đã hoàn tất, trước khi bốc thăm cho trận đấu khiêu chiến, mời các chiến thuật gia của 8 đội trong vòng loại trực tiếp giao lưu thân thiện với các chiến thuật gia của hai đội chiến thắng giai đoạn tiền mùa giải.”

Giọng người chủ trì nhỏ lại: “Đương nhiên, giao lưu không thân thiện cũng không sao.”

Tuy rằng sự giao lưu giữa các chiến thuật gia trong vòng loại trực tiếp và tiền mùa giải là một thủ tục cố định, nhưng thường thì các đội lớn khá kiêu ngạo, chẳng ai buồn quan tâm đến mấy đội nhỏ bé mới nổi lên cả.

Năm ngoái hắc mã Hắc Đào biểu hiện cũng quá khó ưa, thế nên lúc bắt đầu khiêu chiến cũng chẳng có mấy chiến thuật sư của vòng loại trực tiếp chịu bước xuống đài bắt tay với y.

Năm nay thì khỏi cần phải nói.

Chiến thuật gia nổi tiếng hiền hòa tốt bụng Nghịch Thần thì vắng mặt, còn Hồng Đào, Đao Phủ và Georgia đều là những kẻ lạnh lùng đáng ghét, bình thường người xem donate cả chục triệu điểm cũng không buồn liếc mắt, huống chi bây giờ bảo họ chủ động tiếp cận rồi bắt tay với hội trưởng mới nổi…

Người dẫn chương trình mở to mắt kinh ngạc, anh ta dụi dụi mắt mấy lần để chắc chắn rằng mình không nhầm.

“Cái đệt!” Người dẫn chương trình tắt micrô, ghé vào bàn hoảng hốt thì thầm, “Tình huống này là sao?!”

Hội trưởng ba hiệp hội lớn nổi tiếng kiêu ngạo xuống tay bắt tay Bạch Liễu?!

Còn xếp hàng theo thứ tự nữa chứ?!

Tiếng hoan hô tr3n khán đài thoáng chốc dừng lại, mọi người đều kinh ngạc nhìn tình cảnh kỳ lạ bên phía Bạch Liễu.

Georgia lịch lãm đi đến trước mặt Bạch Liễu, anh ta nhìn Bạch Liễu thật lâu rồi cởi găng tay trắng dài đến khuỷu tay, vươn bàn tay khớp xương rõ ràng ra trước mặt Bạch Liễu: "Hội trưởng Bình Minh Vàng, Georgia."

Bạch Liễu liếc nhìn bàn tay Georgia một chút, hắn mỉm cười duỗi tay ra: " Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, Bạch Liễu."

Hồng Đào cong khóe miệng, duyên dáng đưa tay phải ra: "Chúng ta là người quen cũ, cậu có thể gọi tôi là Hồng Đào."

"Cảm ơn Hoàng Hậu đã nguyện ý đánh cược cho tôi ngày đó." Bạch Liễu hơi cúi đầu, nhẹ nhàng nắm chặt bốn ngón tay Hồng Đào một cách lịch sự, "Hy vọng sau này ngài có thể tiếp tục đánh giá cao phong độ của tôi."

Sầm Bất Minh đứng trước mặt Bạch Liễu, anh ta và Bạch Liễu nhìn nhau hồi lâu, sau đó mới thu hồi ánh mắt, duỗi tay ra, khàn giọng nói: "Bạch Liễu, tôi là Đao Phủ."

Bạch Liễu thản nhiên duỗi tay ra: "Chào Đao Phủ, tôi là 【kẻ lang thang nghèo khổ】."

Hai người nắm tay nhau chỉ một thoáng ngắn ngủi rồi Sầm Bất Minh buông tay ra, quay phắt người rời đi.

- ——oOo—

Chương 430

Hội trưởng của mấy hiệp hội lớn lần lượt bắt tay Bạch Liễu theo thứ tự rồi rời đi.

Người dẫn chương trình khiếp hãi tiếp tục giải thích: “Theo quy trình thông thường thì tuyển thủ top 1 tiền mùa giải sẽ tiến lên bốc thăm trước, nhưng do Nghĩa trang Laser đang trong quá trình thay đổi hội trưởng nên hội trưởng của đội top 2 Đoàn Xiếc Thú Lang Thang ——”

“——Bạch Liễu, sẽ lên bốc thăm chọn đội!”

Một bàn rút thăm từ từ nhô ra trước màn hình lớn trong hồ quan sát, tr3n bàn là một cái hộp vải màu đen thui có khe hở cho phép mọi người duỗi tay vào, dưới đài rút thăm có ba bậc thang.

Bạch Liễu chậm rãi bước tới bước lên bậc thang, cụp mắt đưa tay vào hộp dưới ánh nhìn chăm chú nín th0 của mọi người tr3n khán đài, lấy một vật tròn giống như quả bóng bàn bên trong ra rồi đưa cho nhân viên kiểm soát bên cạnh.

Nhân viên cẩn thận dùng dao cắt vật thể hình cầu đàn hồi, sau đó lấy từ trong đó ra một tờ giấy, cẩn thận mở ra úp mặt xuống, bản thân không nhìn mà đưa thẳng lên cho tất cả khán giả trong khán đài đều có thể xem được.

Khán giả vốn đang ồn ào vừa nhìn thấy biểu tượng tr3n mảnh giấy thì đột nhiên im ắng không chút tiếng động.

Hội viên của 8 chiến đội ngồi ở vành đai bên trong cũng kinh ngạc không kém, nhiều người đang phất cờ nhiệt tình cũng hoảng hốt ngừng tay lại.

Hồng Đào khẽ nhướng mày, Phoebe ôm khuôn mặt đáng yêu nghiêng đầu mỉm cười, Sầm Bất Minh khoanh tay trước nguc lạnh lùng tựa như đã đoán trước được kết quả này, Daniel ngồi dậy âm trầm nhìn sang phía bên cạnh, Georgia thì khẽ quay đầu lại thì thầm điều gì đó với Armand trông cũng rất nghiêm túc bên cạnh anh.

Charles khoanh tay chống gậy, từ xa nhìn Bạch Liễu đứng giữa hồ quan sát với vẻ mặt bình thường, khóe miệng hơi nhếch lên.

Canh bạc này càng ngày càng thú vị.

Bàn tay Liêu Khoa đang nắm lấy bả vai Hắc Đào đột nhiên siết chặt, Bách Dật trợn mắt há hốc mồm nhìn vào tờ giấy, tự lẩm bẩm: “Đù má, sao lại xui xẻo vậy chứ…”

“Nghịch Thần không có ở đây.” Bách Gia Mộc quay đầu lại đột nhiên nhìn về phía Liêu Khoa, sắc mặt tối sầm lại, “Không có Chiến Thuật Gia thì sao chúng ta đánh được?!”

Giọng nói phấn khích và run rẩy của người dẫn chương trình vang vọng khắp khán đài: “Không biết phải nói gì với vận may

thế này, đội mới thăng hạng của chúng ta đã rút thăm được chiến đội top 1 —— Danh Sách Sát Thủ!!"

Tr3n tờ giấy là một chữ thập ngược —— biểu tượng của Danh Sách Sát Thủ.

Cho dù trận đấu này thắng hay thua, nếu đã bốc thăm trúng Danh Sách Sát Thủ thì có nghĩa là Danh Sách Sát Thủ nhất định sẽ kết thúc thi đấu, kết quả như thế nào cũng có một lượng lớn Hồ Đánh Cuộc sẽ sụp đổ vào ngày đầu tiên của vòng đấu khiêu chiến.

Tất cả khán giả tr3n khán đài đều sôi sùng sục!

"Trận chiến sắp bắt đầu! Mời tất cả khán giả về vị trí chỗ ngồi của mình! Quý vị nhớ chuẩn bị điểm để đặt cược đi ạ!" Người dẫn chương trình huơ tay múa chân, khuôn mặt nhăn nhó vì phấn khích, "Bây giờ, xin mời Chiến Thuật Gia Danh Sách Sát Thủ bước ra sân khấu tuyên chiến với Chiến Thuật Gia Đoàn Xiếc Thú Lang Thang!"

Liêu Khoa hít một hơi thật sâu, giơ tay ra hiệu muốn nói: "Chiến thuật gia của đội chúng tôi không có ở đây, tạm thời tôi sẽ làm đảm nhiệm vị trí chiến thuật gia thực hiện quy trình của trận đấu."

Vẻ mặt của người dẫn chương trình và khán giả đều ngớ ra sau đó kích động không tưởng: "Nghịch Thần vắng mặt à?!"

"Thay đổi chiến thuật gia tại chỗ là điều cấm kỵ hàng đầu! Nó sẽ hạ thấp trình độ của toàn đội!"

Giọng của người dẫn chương trình sắp gào lên đến nơi: “Mọi người ơi! Mọi người ơi! Liệu đội mới của chúng ta có thể tái hiện được trận đấu có một không hai khiêu chiến tái đồ long như Danh Sách Sát Thủ năm ngoái hay không!”

“Nếu chiến đội này có thể giết rồng thành công thì tiền đặt cược cho đoàn xiếc thú lang thang sẽ tăng gấp hơn 100 lần! Hãy nắm bắt cơ hội! Đặt cược càng sớm quý vị càng nhận được nhiều tiền! Đặt – Cược – Nhanh - Nào!”

Vương Thuấn ngồi ở ghế nghỉ chân ngay lối đi liếc mắt nhìn hệ thống giao diện, cho dù trước đây hắn đi theo Hồng Đào gặp qua sóng to gió lớn không ít, nhưng giờ phút nào cũng không nhịn được hít hà một hơi khi nhìn thấy tỷ lệ cá cược của Hồ Đánh Cuộc: “… 37 lần.”

“Thật quá đáng sợ…”

Cá cược nhiều điểm như vậy cũng có điểm bất lợi, nếu thua ngay từ trận đầu tiên thì khán giả sẽ có ấn tượng xấu với chiến đội và sẽ trả đũa ngừng đặt cược ở những trận sau, bọn họ sẽ càng khó lấy được kim bài miễn tử cho tất cả các thành viên trong đội hơn…

Vương Thuấn không khỏi lo lắng nhìn các tuyển thủ tr3n sân, cuối cùng ánh mắt lại dán vào Bạch Liễu đang đứng ở trung tâm: “… Hội trưởng.”

Liêu Khoa quay người lại chuẩn bị đi xuống lối đi phía sau.

Bách Gia Mộc đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay anh, mím chặt môi, trầm giọng hỏi: “Nghịch Thần… thông minh như vậy, lúc nào cũng an bài mọi chuyện ổn thỏa, lại có thể đoán trước và nhìn thấy tương lai, anh ấy sẽ không sao phải không ạ?”

Liêu Khoa dừng người lại: “Cậu ấy sẽ không sao đâu.”

“Cậu ấy nói là sẽ đích thân đến ngăn cản Bạch Liễu thắng trận đấu.”

Liêu Khoa nói xong thì rút tay lại từng bước từng bước đi tới gian phòng trước màn hình lớn, ánh mắt phức tạp đưa tay về phía Bạch Liễu đang đứng ở nơi đó chờ anh: “Không ngờ là sẽ đối đầu với cậu nhanh như vậy.”

Bạch Liễu bình tĩnh nhướng mi, duỗi tay bắt tay: “Tôi cũng không ngờ.”

Liêu Khoa trầm mặc một hồi: “Rất cảm ơn trước đây cậu đã đồng ý cho chúng tôi mượn hồ trò chơi.”

“Đừng khách sáo.” Bạch Liễu nói giọng đều đều, “Tôi cũng phải cảm ơn các anh đã sắp xếp trận đấu đơn này cho tôi, tôi thật sự cần đấu trận này để tăng độ nổi tiếng.”

Liêu Khoa chậm rãi ngẩng đầu lên: “Xem ra cậu đã đoán được đội hình thi đấu của chúng tôi rồi.”

Nghịch Thần đang vắng mặt nên tạm thời không thể thi đấu đội, thế nên Liêu Khoa làm chiến thuật gia tạm thời sẽ phải

tìm cách dùng trận đơn và trận đôi để kéo dài thời gian.

Bạch Liễu trầm mặc một hồi: “Nghịch Thần nhất định sẽ ra sân, đúng không?”

“Đối thủ là cậu.” Liêu Khoa khẳng định, “Thế nên cho dù bị thương nặng như thế nào, người đó cũng sẽ bò tới đây đấu với cậu.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống, thu tay về: “Tôi biết rồi.”

“Tôi sẽ đợi cậu ấy.”

Bạch Liễu nói xong đang chuẩn bị xoay người rời đi, Liêu Khoa đột nhiên nói: “Lần này cậu ấy sẽ liều mạng hết sức để thắng cậu.”

Bóng lưng Bạch Liễu dừng lại một hồi, hắn nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó bước xuống đài.

Liêu Khoa nhìn chăm chú bóng dáng Bạch Liễu rời đi, cũng xoay người bước ra khỏi gian giao lưu.

Người dẫn chương trình thăm dò bên đội: “Chiến Thuật Gia hai bên đã giao lưu với nhau xong, trận đấu đơn chuẩn bị sẵn sàng ——”

“Không nằm ngoài dự đoán, tuyển thủ đấu đơn của Danh Sách Sát Thủ chính là chủ công vương bài Hắc Đào.”

Người dẫn chương trình vừa dứt lời, Hắc Đào đã chống một tay lên rào chắn lật người đáp xuống đất rồi lững thững đi về phía màn hình lớn, roi xương đen được buộc tùy ý quanh eo, tr3n quần là một đống đai lưng xen kẽ nhau thắt một vài món đạo cụ, lúc bước đi y đá mạnh khiến những đạo cụ đó đung đưa lắc lư từ bên này sang bên kia, rớt hẳn một cái xuống đất.

Hắc Đào cúi đầu nhìn món đạo cụ này, chẳng buồn nhúc nhích.

Liêu Khoa che mặt, yếu ớt nói: "… Tôi biết cậu không thích mang đạo cụ ra sân, nhưng xin cậu đấy, cũng đừng cố ý đá rớt nó, tôi thấy rõ là cậu đá rớt nó nhé, nhặt lên nhanh đi…"

—— Cái mớ đạo cụ gắn lủng lẳng tr3n quần Hắc Đào là do Liêu Khoa bắt buộc y phải mang theo.

Cho dù chơi game hay là thi đấu thì Hắc Đào cũng không bao giờ sử dụng bất kỳ đạo cụ, tối đa mười lăm phút là y sẽ cố ý hoặc vô tình làm rớt đạo cụ tr3n người mình.

Nhưng lần này Liêu Khoa ra lệnh cho Hắc Đào phải mang đủ đạo cụ lên sân.

Đối thủ chính là Bạch Liễu đấy… Thêm một sự đảm bảo thì vẫn tốt hơn.

Liêu Khoa đứng bên hàng rào, nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu đang lạnh nhạt đi tới.

Anh đã đối đầu với rất nhiều đội mạnh nguy hiểm, nhưng không đội nào có một người như Bạch Liễu chỉ cười nhẹ nhàng bâng quơ thôi mà cũng gây áp lực cho anh tr3n sân.

Liêu Khoa cảm thấy tim mình đập nhanh đến mức như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Vương Thuấn cảm thấy tim mình đã nhảy lên cổ họng rồi.

Hắn nắm chặt giấy bút trong tay, mắt dán vào Bạch Liễu tr3n sân khấu, không ngừng hít th0 sâu để điều chỉnh trạng thái choáng váng, nhìn cứ như không phải Bạch Liễu thi đấu mà chính bản thân hắn sắp thi đấu tới nơi.

Tình hình các đội viên ngồi tr3n băng ghế dự bị bên cạnh Vương Thuấn tạm thời chưa thi đấu cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy.

Tr3n mặt Mộc Kha không còn chút máu, đầu ngón tay vô thức véo ra vài dấu vết, Lưu Giai Nghi mím chặt môi, bắp chân duỗi thẳng, Đường Nhị Đả nhíu chặt mày, cứ một chốc lại sờ sờ súng tr3n thắt lưng rồi th0 một hơi nặng nề.

Mục Tứ Thành nghiến răng nghiến lợi, luống cuống hết cả tay chân: “Đệt, tôi căng thẳng muốn nôn ra luôn.”

Đường Nhị Đả vỗ vỗ bờ vai cậu: “Thả lỏng đi, điều chỉnh trạng thái, chút nữa cậu còn phải ra sân đấu đôi nữa, vả lại

Bạch Liễu có kim bài miễn tử, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Lưu Giai Nghi nghe xong thì chẳng những không thả lỏng mà còn căng thẳng hơn: “Đúng là Bạch Liễu có kim bài miễn tử.”

“Nhưng không chắc là anh ấy sẽ dùng trong trận này.” Môi của Mộc Kha không còn chút máu “Anh ấy lo cho chúng ta không có kim bài miễn tử đấu đội, và cũng để gia tăng sự phấn khích và tỷ lệ cá cược của trò chơi ——”

“—— Bạch Liễu rất có thể sẽ không sử dụng kim bài miễn tử trong trận này.”

Mục Tứ Thành xây xẩm mặt mày: “Ý cậu là sao?! Đây mẹ nó là đấu với Hắc Đào đó!? Không cần kim bài miễn tử? Anh ta điên rồi sao?!”

Mộc Kha sắc mặt trắng bệch lắc đầu: “Chính là bởi vì đánh với Hắc Đào nên Bạch Liễu mới không dùng.”

“Anh ấy muốn phá vỡ huyền thoại đấu đơn bất bại của Hắc Đào để thăng cấp mức độ nổi tiếng, trở thành tuyển thủ ngôi sao nóng bỏng tay. Chỉ cần trong đội có một tuyển thủ ngôi sao như vậy thì khả năng cao là cả nhóm sẽ được bình chọn vào top 100.”

Mộc Kha quay đầu nhìn Mục Tứ Thành gằn từng chữ: “Nếu anh ấy thắng trận đấu mà không cần kim bài miễn tử, thì tất cả mọi người trong đội của chúng ta có thể ăn theo sự nổi tiếng của anh ấy và nhận được kim bài miễn tử.”

“Ăn theo sự nổi tiếng cái cục kứt ấy?!” Mục Tứ Thành mắt đỏ hoe nắm chặt tay, “Này mẹ nó là ăn mạng Bạch Liễu luôn thì có!”

Giọng của người dẫn chương trình phấn khích đến mức bật ra thành tiếng huýt sáo: “Lại đây lại đây! Mời hai tuyển thủ lên sân khấu!”

“Mời hai vị tuyển thủ hãy tuyên chiến với nhau!”

Bạch Liễu đứng đối diện Hắc Đào ngẩng đầu nhìn y, tr3n mặt không chút cảm xúc: “Anh muốn thắng sao?”

Hắc Đào không chút do dự gật đầu: “Tôi muốn thắng em.”

Bạch Liễu cười: “Tôi cũng muốn thắng.”

Bạch Liễu chậm rãi nắm lấy kim bài miễn tử treo tr3n cổ, cùng lúc đó, kim bài miễn tử tương tự cũng xuất hiện tr3n cổ Hắc Đào.

“Ồ, hai bên đều có kim bài miễn tử.” Giọng người dẫn chương trình có chút thất vọng, “Xem ra hai bên đều dùng tới, hơi nhàm chán rồi đây.”

Bạch Liễu giật chiếc kim bài miễn tử khỏi cổ, thản nhiên để nó sang một bên.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu có chọn từ bỏ sử dụng kim bài miễn tử trong trận đấu này không? 】

Người dẫn chương trình đột ngột cất cao giọng: “Trời ơi! Tôi đang thấy gì đây! Hành động này là hành động tiêu chuẩn để từ bỏ kim bài miễn tử! Chiến thuật gia tân binh này vừa mới quyết định từ bỏ kim bài miễn tử khi đối đầu với chủ công!”

“Tôi xin rút lại lời nói vừa nãy, mặc dù chắc chắn là Hắc Đào sẽ thắng trận này nhưng vẫn rất đáng để thưởng thức.”

Người dẫn chương trình trêu chọc Bạch Liễu: “Tôi hy vọng chiến thuật gia tân binh này sẽ không trừng phạt bản thân vì sự liều lĩnh của mình khi ch3t trong trận thi đấu.”

Hắc Đào mặt không cảm xúc nhìn Bạch Liễu, y nắm lấy kim bài miễn tử treo tr3n cổ rồi giật nó xuống, cũng gạt sang một bên.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào có chọn từ bỏ sử dụng kim bài miễn tử trong trận đấu này không? 】

Người dẫn chương trình rơi trố mắt sững sờ, sau đó bật dậy hét lớn: “Người chơi Hắc Đào của chúng ta đã chấp nhận sự khiêu khích của đối thủ! Anh ấy cũng quyết định từ bỏ kim bài miễn tử của chính mình!”

“Đây là một trận chiến sinh tử!!”

Thần sắc của Liêu Khoa đột nhiên thay đổi, anh vỗ vào lan can: “Hắc Đào! Cậu đang làm gì vậy!”

Hắc Đào ngoảnh mặt làm ngơ với Liêu Khoa phía sau, mắt vẫn nhìn chăm chú Bạch Liễu: “Tôi muốn thắng em trong cùng một điều kiện.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Người tôi thích trước đây cũng thích thắng tôi trong cùng một điều kiện.”

“Tôi đã chơi rất nhiều trò chơi kinh dị với anh ấy nhưng chưa bao giờ thắng được anh ấy, anh ấy chơi rất giỏi, đến bây giờ tôi vẫn luôn ấm ức, muốn thắng được anh ấy một lần.”

“Nhưng chưa kịp thắng thì anh ấy đã chạy mất.”

Hắc Đào nheo mắt: “Tôi cũng sẽ thắng em như vậy.”

Bạch Liễu nhướng mắt, nụ cười tr3n mặt càng đậm: “Nếu anh đã nói như vậy, hi vọng anh có thể thực sự giống như một vật kỷ niệm đủ tiêu chuẩn ——”

“—— Có thể thắng tôi một lần.”

Vừa dứt lời, hắn thản nhiên buông bàn tay đang nắm lấy kim bài miễn tử.

Hắc Đào gần như cùng lúc buông tay với Bạch Liễu.

“Keng keng ——!”

Hai chiếc kim bài miễn tử có dây buộc dội xuống đất phát ra âm thanh giòn tan, chúng xoay tròn tr3n không trung tạo thành bọt vàng rồi biến mất.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu / Hắc Đào x4c nhận không sử dụng kim bài miễn tử trong trận đấu này. 】

【……đang chọn trò chơi… đang tải trò chơi… 】

【Tải trò chơi thành công. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu / Hắc Đào đăng nhập phó bản trò chơi《 Tế Tà Thần · Nhà thuyền 》】

- ——oOo—

Chương 431

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu nhận được thân phận (người thừa kế của Tà Thần) trong phó bản trò chơi. 】

【Người chơi Bạch Liễu kích hoạt nhiệm vụ chính. 】

【Nhiệm vụ chính: Yêu cầu người thừa kế của Tà Thần tìm được hai mỏ neo mang linh hồn và x4c thịt của Tà Thần cũ trong vòng bảy ngày, sau đó hiến tế đối phương tr3n nhà thuyền vào ngày tế Tà Thần để hoàn thành buổi lễ. 】

Bạch Liễu chậm rãi mở mắt ra.

Hắn đang đứng ở mép một bờ biển, trước mặt chỉ thấy một vùng biển tối đen như mực, những con sóng nhấp nhô đập vào bờ cảng rồi cuốn lăn tăn ra xa tạo thành tiếng nước vỡ kỳ lạ. Trong bóng tối, một tiếng trống nặng nề đột nhiên vang lên sau lưng Bạch Liễu.

“Tùng ——!”

Bạch Liễu liếc mắt về bên trái, một chiếc đèn lồng bụng tròn dẹt có chữ trắng tr3n nền đỏ từ từ sáng lên.

Ánh nến trong lồng đèn nhấp nháy lay động, tiếng trống thùng thùng liên hồi đằng sau bỗng trở nên náo nhiệt, trong không

khí loáng thoáng giọng nam ngân nga một giai điệu thần bí không biết tên là gì, rồi theo từng nhịp trống, những chiếc đèn lồng tròn tr3n đầu Bạch Liễu lần lượt sáng lên, thắp sáng cả bầu trời đêm đen.

Khung cảnh đột nhiên bừng sáng, những thứ trước đây ẩn trong bóng tối lần lượt hiện ra dưới ánh nến vàng cam ấm áp.

Bạch Liễu nhìn bốn phía xung quanh, tr3n đầu hắn là những sợi dây thừng treo đèn lồng mỏng manh đan xen chằng chịt, những chiếc đèn lồng treo theo những khoảng nhất định tạo thành một lưới đèn khổng lồ.

Những món đồ trang trí bằng giấy màu được cắt khéo léo rủ xuống bên cạnh những chiếc đèn lồng, đung đưa theo gió biển, tạo ra những âm thanh như tiếng chuông vỡ, ánh nến mờ mờ ảo ảo khiến khung cảnh náo nhiệt xung quanh Bạch Liễu càng thêm lãng mạn.

Hai bên trái phải Bạch Liễu có mấy chục tay trống nam ở độ tuổi trung niên trông rất khỏe mạnh cường tráng, cơ bắp tr3n người cuồn cuộn, bọn họ đều đeo một sợi dây vải dày màu trắng vòng qua cổ đến bả vai phía trước, trước eo là một cái trống màu đỏ lớn độ bằng cái cối xay, hai bên trống gắn chặt mấy cái vòng mạ vàng.

Nhóm người đánh trống đang cùng nhau ngân nga một bài hát có giai điệu khá cổ quái bằng âm thanh trầm khàn trong lồng nguc, bọn họ đập mạnh gậy đánh trống tr3n tay, nhịp trống dồn dập hơn.

Cuối cùng tất cả đèn lồng đều sáng lên, chiếu rọi bờ biển vào ban đêm sáng như ban ngày.

Theo ánh đèn thắp sáng, bờ vịnh vốn đang yên tĩnh trở nên đông đúc người đến người đi, tr3n phố xuất hiện đủ loại quầy hàng, từ những quầy hàng bán những chiếc chuông nhỏ buộc bằng những sợi chỉ đỏ, quầy hàng bán những chiếc bùa hộ mệnh có tác dụng khác nhau, quầy hàng bán nến hương, kẹo táo, đến quầy hàng bán các loại mặt nạ thần với hình thù kỳ dị, trong đó bán chạy nhất là mặt nạ của Tà Thần trẻ trung, vẻ mặt từ bi có mái tóc trắng và đôi mắt xanh.

Những người bán hàng gào thét mời chào những món đồ tế lễ mới lạ và thú vị, đâu đâu cũng thấy khách du lịch mặc trang phục lễ hội long trọng cười nói trao đổi với nhau:

“Lễ hội Tà Thần năm nay náo nhiệt thật đấy.”

“Tất nhiên rồi, lễ hội Tà Thần hàng năm là sự kiện lớn nhất trong thị trấn mà, nhờ có Tà Thần đại nhân phù hộ mà người dân trấn chúng ta mới có thể thực hiện được nguyện vọng của mình.”

“… Từ lúc Tà Thần đại nhân giáng xuống trấn nhỏ của chúng ta, đến nay cũng đã mười năm rồi nhỉ.”

“Năm nay vừa vặn chính là năm thứ mười tế Tà Thần thế nên tổ chức hoành tráng lắm, vị chủ trì tế điện được mọi người công nhận kia rất có thể là người thừa kế của Tà Thần…”

“Vị kia trước đây chỉ là một tế phẩm bị bán tới đây, bây giờ có thể chủ trì tế Tà Thần cũng xem như một bước lên trời rồi, nghe nói lúc đầu còn chạy trốn nữa, cũng chả biết là trốn làm cái quái gì, thần linh ban phước lành và chiếu cố như thế còn không biết quý trọng, ngược lại còn muốn trốn, thật đúng là…”

“Thôi đừng nhắc đến hắn nữa, không biết mấy đứa trẻ đến đền thờ biển năm nay như thế nào, tôi muốn đi nhìn thử vận may xem sao, biết đâu chừng may mắn lại chọn được một tế phẩm, tôi có nhiều nguyện vọng muốn Tà Thần đại nhân thực hiện lắm.”

“Ông thật là tham lam, năm ngoái ông vừa thực hiện được một nguyện vọng còn gì?”

“Đã gọi là nguyện vọng thì càng nhiều càng tốt chứ sao, năm ngoái là năm ngoái, năm nay là năm nay, dù sao thì tôi có phải trả giá đâu haha..”

Bạch Liễu đứng một mình tr3n một bục cao bằng gỗ gần biển, đây hẳn là sân khấu dùng để biểu diễn tế thần. Hắn mặc bộ quần áo tế lễ hai màu đen trắng, kiểu dáng có chút giống trang phục Kariginu nhưng tinh tế và phức tạp hơn rất nhiều.

Tr3n tay hắn cầm một chiếc chuông Kagura treo đầy những chiếc chuông tròn bằng vàng, gió biển xuyên qua hai ống tay áo vừa rộng vừa dài của Bạch Liễu thổi phồng toàn bộ quần áo và mái tóc lòa xòa tr3n trán hắn, tiếng chuông rung lên.

Gió lạnh nước lạnh, chuông vàng leng keng.

Phía dưới đài cao là người đi đường đang cười nói mắng mỏ nói chuyện ồn ào, trước mặt là biển đen vô tận, có thể thấy lờ mờ một chút ánh sáng màu cam đung đưa phía chân trời như có một con tàu đang đậu tr3n biển.

“Tùng tùng tùng ——!”

Sau khi kết thúc hồi trống, phía sau bệ gỗ cao nơi Bạch Liễu đang đứng đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập vội vã, hắn vừa quay đầu lại liền thấy một người đang hung hăng giơ tay muốn tát cho hắn một bạt tai.

Bạch Liễu nhanh chóng né sang một bên, nhưng vừa di chuyển cơ thể thì hệ thống nhắc nhở:

【 hệ thống cảnh cáo: Hành động phản kháng đi ngược lại thiết lập thân phận (người thừa kế của Tà Thần) của người chơi, vui lòng không kháng cự! 】

Bạch Liễu cảm thấy thân thể mình bị đông cứng tại chỗ không thể nhúc nhích thế là liền bị gã đàn ông kia tát một cái bốp vào mặt, bên trái mặt đau rát, khóe môi nứt ra máu nhỏ tí tách xuống mặt đất.

“Tên vô dụng!” Gã đàn ông kia lạnh giọng mắng Bạch Liễu, “Sao mày dám ngưng diễn tập thần tế chứ! Thật là bất kính với Tà Thần đại nhân!”

Bạch Liễu cúi đầu rũ mắt xuống, cứ để mặc vết máu tr3n miệng, trầm mặc không nói.

Thấy Bạch Liễu không lên tiếng gã đàn ông lại càng nổi điên lên định nhấc chân đá vào eo Bạch Liễu, thế nhưng vừa nhìn đến bộ trang phục tế thần xa xỉ tr3n người Bạch Liễu thì dừng lại, kiềm chế cơn tức giận của mình chỉ vào mũi hắn chất vấn:

“Bảy ngày sau phải biểu diễn nhạc kịch hiến tế Tà Thần rồi mà bây giờ mày vẫn không nhớ nổi màn múa mở đầu, nếu lễ tế Tà Thần mười năm mà xảy ra sự cố gì, cho dù mày có trở thành người thừa kế Tà Thần đi nữa thì tao cũng xích mày lại vùi sâu dưới biển, để mày làm 【 mỏ neo 】của điện thờ!”

Gã đàn ông cười lạnh: “Tao biết mày sợ nước nhất, chắc là mày không muốn bị tra tấn vậy đâu nhỉ, liệu hồn chăm chỉ luyện tập đi!”

Nói xong, người nọ khoát tay áo rời đi, gã nhìn hai người hầu nhỏ đứng kế bên đang cúi đầu lộ rõ vẻ sợ hãi, lạnh giọng nói: “Dìu nó xuống thay quần áo rồi chữa vết thương tr3n mặt cho nó đi.”

“Đêm nay không cho nó ngủ, bắt nó phải luyện tập điệu nhảy tế thần thêm một nghìn lần cho tao, trước khi lên sân khấu vào ngày mai phải nhảy được đàng hoàng cho tao xem.”

Một người hầu nhỏ run bần bật ngẩng đầu: “Nhưng thưa đại nhân Mifune, đã ba ngày rồi Bạch Lục vẫn không được nghỉ ngơi, ngày hôm qua anh ấy bị ngài trách phạt, đến hôm nay cũng chưa uống một ngụm nước, nếu lại bắt anh ấy…”

Mifune âm trầm liếc mắt nhìn người hầu nhỏ một cái.

Đôi vai của người hầu nhỏ chợt run lên, cậu ta ngoan ngoãn cúi đầu xuống: “Dạ con biết rồi, con sẽ trông chừng Bạch Lục nhảy cả đêm cho đến khi anh ấy có thể đáp ứng yêu cầu của ngài.”

Mifune bực bội quét mắt nhìn Bạch Liễu, ừ một tiếng sau đó sải bước bước xuống đài cao, hai người hầu bước tới đỡ Bạch Liễu.

Một trong những người hầu vừa lên tiếng bênh vực Bạch Liễu thận trọng nhìn quanh quất thăm dò, sau khi chắc chắn Mifune đã đi thẳng về phía thị trấn thì cậu ta mới th0 phào một hơi, lo lắng quay đầu nhìn Bạch Liễu sắc mặt tái nhợt: “Anh có sao không? Có đứng được không?”

Bạch Liễu chậm rãi lắc đầu: “Không sao.”

Mãi đến khi Mifune rời đi thì hắn mới lấy lại quyền kiểm soát cơ thể của mình, trước đó hắn chẳng động đậy được một chút nào.

Có vẻ như phó bản này yêu cầu người chơi phải nhập vai nhân vật khắt khe hơn so với phó bản thôn Âm Sơn trước đó, không thể làm bất kỳ mọi hành vi không phù hợp với thân phận nhân vật, nếu cố tình vi phạm thì sẽ bị hệ thống cưỡng chế tiếp quản thân thể.

… Bắt buộc hắn phải đi theo con đường của người thừa kế Tà Thần cùng với chủ đề (Tế Tà Thần) kiểu này, xem ra Bạch Lục đã nôn nóng lắm rồi.

“Sao lại không sao chứ?” Cậu nhóc người hầu nhỏ thấy Mifune rời đi thì bắt đầu lải nhải, tr3n mặt không giấu được vẻ lo lắng, “Hôm qua anh đạp nhầm nhịp, đại nhân Mifune bắt anh nhảy cả ngày không cho ăn uống gì, hôm nay chẳng ngủ được bao nhiêu đã bắt anh tập từ chiều đến giờ, mới nãy anh lảo đảo mấy lần em cứ tưởng anh sẽ rơi xuống đài luôn rồi đấy.”

Theo lời giải thích của người hầu nhỏ, Bạch Liễu liền cảm nhận được cơ thể này suy nhược do không uống nước và đường trong một thời gian dài, đầu hắn bắt đầu có chút choáng váng, hắn chống vào tay người hầu nhỏ nhắm mắt lại th0 hào hển một lúc mới thích ứng được.

Người hầu nhỏ thấy Bạch Liễu nhắm mắt thì hoảng sợ, vội vàng từ trong tay áo lấy ra một viên kẹo: “Đây là kẹo đường em mới mua ở lễ hội, em giấu trong tay áo mang vào đây đấy, anh ăn mấy viên đi đã!”

Bạch Liễu khẽ mở mắt, cầm lấy rồi nuốt vài viên.

Vị ngọt dính nhớp của kẹo và cảm giác cào xé của viên kẹo cứng trôi qua cổ họng khô khốc khiến hắn ho sặc sụa, người hầu nhỏ càng thêm đau lòng nhìn Bạch Liễu: “Chờ chút nữa chúng ta lẻn về nhà thuyền, bên đó không có ai giám sát, anh có thể ăn gì đó rồi nghỉ ngơi một chút cũng được.”

“Nhà thuyền?” Bạch Liễu đảo mắt qua, trầm giọng hỏi: “Ở đâu?

Người hầu nhỏ đưa tay sờ trán Bạch Liễu, lo lắng hỏi: “Bạch Lục, anh sốt rồi hả, sao lại không nhớ gì vậy?”

“Sao anh lại không nhớ nhà thuyền ở đâu?”

“Nhà thuyền là nơi những tế phẩm bị mua về như chúng ta sống khi còn nhỏ đấy.”

Người hầu nhỏ th0 dài: “Nhưng anh không nhớ cũng là chuyện bình thường, 5 năm trước từ lúc anh bị đại nhân Mifune bắt đi vẫn chưa quay trở lại nhà thuyền bao giờ, cứ sống ở đền thờ tr3n thị trấn với tư cách là người thừa kế của Tà Thần.”

Bạch Liễu thản nhiên nói dối: “Tôi nhớ rồi, nhưng loại nhà thuyền này là nơi tế phẩm sống, đáng lẽ gần đến lễ tế thì sẽ càng bảo vệ chặt chẽ chứ? Sao lại không có ai giám sát?”

“Thì lúc nào nhà thuyền chẳng được canh phòng nghiêm ngặt.” Người hầu th0 dài, “Bạch Lục, anh tập nhảy đến mụ mị đầu óc luôn rồi à, anh quên rồi sao? Ngày mai là ngày đầu tiên của bảy ngày tế Tà Thần.”

“Đêm nay không ai giám sát nhà thuyền cả.”

Người hầu nhỏ lãnh đạm ngẩng đầu: “Bởi vì người trong trấn sẽ đi nhà thuyền đoạt lấy tế phẩm.”

“—— Đó là mở đầu của lễ tế Tà Thần, đêm hội nhà thuyền.”

- —oOo—

Chương 432

Bạch Liễu được người hầu nhỏ đưa đến một ngôi nhà ven biển.

Tòa nhà này có cấu trúc hình chóp được dựng bằng gỗ và cỏ tranh, chỉ có một tầng, rất thấp, nhưng lại cực kỳ to rộng, dưới mái hiên treo đầy những con búp bê cầu nắng và chuông gió, dưới cùng là vách ngăn cách mặt đất bằng khung gỗ và đá được chạm rỗng, cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy tối đen như mực và hơi ẩm phả thẳng vào mặt, như thể có thứ gì đó kỳ lạ sẽ chui ra từ bên dưới bất cứ lúc nào.

Đá bám đầy rêu xanh, khung gỗ mục nát đen kịt, lúc Bạch Liễu bước lên liền cảm thấy sàn nhà rung chuyển, hiển nhiên là vô cùng cũ kỹ.

Bước vào nhà là một dãy phòng nhỏ được xây dựng giống như nhà nghỉ ở suối nước nóng mà Bạch Liễu đã từng thấy trong hiện thực, mỗi phòng được ngăn cách với nhau bằng cửa ngăn làm bằng gỗ thông và giấy shoji, góc tr3n bên phải khảm một mảnh gỗ thông sơn mài màu đen ghi 【 phòng ở của A 】, hoặc 【 nhà bếp 】, 【 phòng tiếp khách 】 cho biết việc sử dụng căn phòng.

Xuyên qua hành lang dài, Bạch Liễu có thể nghe thấy rõ ràng tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng cười điên cuồng của người trong phòng, qua lớp cửa giấy mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người bên trong đang đập mạnh đầu xuống đất, hoặc đang

cười haha và c0i thắt lưng ra buộc thành một cái thòng lọng rồi tự quấn vào cổ mình, thì thầm cầu nguyện:

“Ch3t thì tốt rồi, Tà Thần đại nhân mau chọn tôi làm tế phẩm đi mà, năm nay tôi muốn ch3t.”

Chẳng mấy chốc, 3, 4 bóng người bước vào phòng khách để ngăn những người này đang tự cắt cổ hoặc tự tử, tiếng khóc và tiếng cười điên loạn của họ hòa quyện vào nhau trở nên thê lương thảm thiết:

“Tôi chưa đau khổ đủ sao! Tại sao Tà Thần đại nhân lại không chọn tôi!”

Người hầu nhỏ cúi đầu dẫn Bạch Liễu bước nhanh tr3n hành lang, đi được một đoạn thấy Bạch Liễu không đi theo kịp thì cậu ta quay đầu lại tìm, trùng hợp nhìn thấy tình hình trong phòng thì quay mặt đi chỗ khác, tr3n mặt nở nụ cười miễn cưỡng:

“À đúng rồi, Bạch Lục, anh vẫn chưa biết, hiện tại mỗi tế phẩm đều có 3, 4 người phụ trách huấn luyện canh giữ. Thời điểm anh đến thì chỉ có một người, nhưng sau này tế phẩm hư hỏng càng lúc càng nhiều nên phải tăng cường người canh giữ, mọi người chạy trốn hay tự sát khó hơn trước nhiều rồi.”

“Bọn nhỏ tế phẩm sống ở đây rất… hâm mộ anh.” Người hầu nhỏ thì thầm nói, “Được chọn làm người thừa kế của Tà Thần nên không cần làm vật hiến tế nữa.”

Nói xong, người hầu nhỏ cúi đầu tiếp tục đi về phía trước: “Đi theo em, anh không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, đừng nhìn bọn họ.”

Đi qua dãy hành lang dài uốn lượn, cuối cùng người hầu nhỏ cũng dẫn Bạch Liễu đến một căn phòng cũ kỹ, tấm biển gỗ bên cạnh căn phòng ghi chữ 【 Kitahara Ryota 】, người hầu nhỏ nhón chân gỡ tấm biển gỗ đó xuống rồi thay bằng một tấm biển khác.

Bạch Liễu nhìn tấm biển đã được thay thế thành 【 Mifune Bạch Lục 】.

“Đây là bảng tên anh dùng tr3n nhà thuyền lúc còn là tế phẩm, may là em vẫn giữ lại, hôm nay lấy ra dùng.” Kitahara Ryota vừa lải nhải vừa mở cửa, hơi ẩm khổng lồ trong phòng tràn vào ập vào mặt, “Đây là phòng của em, nếu anh muốn nghỉ ngơi ở đây thì em sẽ thay bảng tên phòng thành của anh.”

Đây là một căn phòng rất ẩm thấp và chật hẹp, giữa sàn phòng có một tấm chiếu tatami hẹp, tr3n tấm chiếu tatami là một bộ chăn ga gối đệm đã lỗi thời cho một người, bên cạnh giường là một tấm gỗ dài khoảng nửa mét dính đầy những vết dầu mỡ chưa được rửa sạch, hẳn là lúc ăn cơm bị dây vào, đối diện chiếu tatami là một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ gụ cao khoảng 40 đến 50 cm.

Tr3n tường cạnh bàn làm việc treo một bức tranh vẽ sóng biển đầy màu sắc theo phong cách ukiyo, chính giữa bọt sóng trắng xóa có một con tàu kiểu đền thờ, lá cờ treo tr3n cột buồm của con thuyền bị gió biển thổi phần phật che khuất hết phân nửa, nhưng Bạch Liễu nhìn thoáng qua vẫn nhận ra đó là một lá cờ chữ thập ngược.

Kitahara Ryota vẫn còn lảm nhảm: “Anh muốn nghỉ ngơi trong phòng thì nhất định phải treo biển gỗ ghi tên mình bên ngoài, nếu không mấy người giám thị tưởng anh là tế phẩm đấy. Nhỡ đâu xui xẻo gặp trúng lúc đứa nhỏ ấy phải thay phiên vào khổ thất tu hành thì anh cũng bị kéo vào khổ thất tu hành luôn…”

Cậu nhóc nói đến đây thì đột ngột dừng lại, hai mắt đăm đăm nhìn vào bên trong cánh cửa giấy mình vừa đẩy ra, như thể nhìn thấy điều gì đó khó tin, mặt cậu tái nhợt hẳn đi.

Bạch Liễu theo tầm mắt của Kitahara Ryota nhìn thấy một mảnh giấy được dán ở bên trong cánh cửa giấy —— 【Vì tế phẩm Kitahara Aoi đã khổ luyện đạt tiêu chuẩn nên hôm nay tế phẩm Kitahara Ryota sẽ phải khổ luyện trong phòng tu hành của gia tộc Kitahara.】

” Aoi…… khổ luyện đạt tiêu chuẩn rồi.” Kitahara Ryota vươn tay gỡ bỏ tờ giấy thông báo, tay run đến mức giọng nói cũng run lên, “Hôm qua em mới đi luyện tập nửa ngày, hôm nay lại phải đi sao… ”

“Khổ luyện trong phòng tu hành.” Bạch Liễu ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn Kitahara Ryota, “Là cái gì?”

“A đúng rồi, lúc anh còn làm tế phẩm thì vẫn chưa có phòng khổ luyện.” Kitahara Ryota rất tự nhiên quỳ thẳng lưng xuống phía sau Bạch Liễu, cậu nhóc giơ tay lên nhẹ nhàng gỡ sợi dây cột tóc Bạch Liễu, giọng điệu nhẹ nhàng cũng như động tác, “Sau khi anh chạy trốn và bị bắt lại thì nhà thuyền đã được sửa sang lại, cũng xuất hiện thêm quy tắc khổ luyện trong phòng tu hành.”

Chiếc cột tóc bằng vải sẫm màu rơi tr3n mặt đất, mái tóc dài của Bạch Liễu xõa xuống thắt lưng.

Lúc này Bạch Liễu mới nhận ra tóc của mình không dài lỡ cỡ như thế giới bên ngoài, mà đã được vén vào trong và buộc lại nên thành ra nửa dài nửa ngắn.

“Đã 5 năm trôi qua kể từ khi anh rời nhà thuyền, trở thành người thừa kế của Tà Thần. Người thừa kế Tà Thần chịu trách nhiệm thần tế, thân thể, tóc tai, da thịt đều thuộc sở hữu của thần, không được tùy tiện cắt tóc, mới đây mà tóc anh đã dài như vậy rồi… ” Kitahara Ryota đưa ngón tay xuyên qua mái tóc dài của Bạch Liễu, đột nhiên tự lẩm bẩm một mình, “Còn dài hơn cả Aoi nữa… ”

Bạch Liễu nghiêng mắt nhìn Kitahara đang quỳ sau lưng hắn: “Tuy là Kitahara Aoi có cùng họ với cậu nhưng chắc không phải là chị gái hay em gái của cậu đâu nhỉ.”

“Không phải, Bạch Lục, anh rời nhà thuyền lâu quá nên quên mất họ của chúng ta đến từ đâu rồi à.” Kitahara buồn cười lắc đầu, cậu nhóc lấy một chiếc lược gỗ dưới gối, quỳ xuống sau lưng chải tóc tóc cho Bạch Liễu, “Họ của những tế phẩm như chúng ta không liên quan gì đến chúng ta cả.”

“Đừng nhúc nhích.” Kitahara Ryota nhẹ nhàng giữ Bạch Liễu đang muốn quay đầu lại, cẩn thận chải tóc cho Bạch Liễu, “Để đầu tóc rối tung rối mù thế này đại nhân Mifune Shita lại trừng phạt anh đấy.”

“Tôi không quên.” Bạch Liễu nhìn thẳng, nhẹ giọng nói, “Họ này là họ của người trong trấn đã chọn chúng ta?”

“Họ của tôi là Mifune, thế nên chắc chắn lúc trước tôi là tế phẩm của Mifune, còn cậu và Aoi đều có họ là Kitahara vậy chứng minh cả hai là tế phẩm của hai người họ hàng nhà Kitahara.”

Kitahara ngừng động tác chải đầu lại một hồi lâu rồi mới tiếp tục chải, khẽ ừ một tiếng.

“Nhưng anh không còn là Mifune Bạch Lục hay tế phẩm nữa, anh hiến tế không thành công và đã trở thành người thừa kế của Tà Thần, anh không còn theo họ Mifune.”

Kitahara hạ mắt gạt chiếc lược chải đầu xuống đất, giọng điệu của nhẹ nhàng nhưng khẳng định:

“Anh là người được Tà Thần đại nhân lựa chọn, tr3n người anh không nên có bất kỳ dấu vết của một ai khác ngoại trừ Tà Thần đại nhân, dòng họ Mifune này không xứng với anh.”

Kitahara cầm một dây, dùng ngón tay út móc một sợi từ hai bên thái dương bên trái và bên phải của Bạch Liễu rồi buông thõng quanh tai, cuối cùng buộc chắc hai sợi thành chính giữa phía sau đầu, rủ xuống bộ quần áo tế lễ của Bạch Liễu

Bạch Liễu khẽ nhướng mắt, quay đầu nhìn Kitahara, tóc xõa tr3n má Bạch Liễu cuốn thành một lọn hững hờ tr3n vai.

Lông mi của hắn mảnh dài, con ngươi đen lay láy, khi hắn ngước mắt lên, bột vàng nước sơn vẽ sóng biển tr3n bức tranh phía sau Kitahara phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt trong bóng tối lung linh như vảy cá, Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi: "Cột xong chưa?"

Kitahara sững sờ liếc nhìn Bạch Liễu rồi đột nhiên bật cười: "Bạch Lục, anh đẹp quá, chẳng trách thần lại chọn anh làm người thừa kế giữa một đống tế phẩm như chúng ta."

Kitahara Ryota không tự chủ được bật khóc, lông mi đẫm lệ, trán tựa vào vai Bạch Liễu không cho nước mắt thấm ướt quần áo tế lễ, kiềm chế ôm lấy vai Bạch Liễu, nức nở:

"… Thần thật tàn nhẫn."

"Tại sao đứa trẻ xinh đẹp nhất trong chúng ta lại phải sống trong đau khổ như vậy, thậm chí còn bị tước đoạt tư cách làm tế phẩm?"

"Ở đây bọn em chỉ có một căn phòng khổ luyện, nhưng đối với anh thì nơi nào cũng đều là phòng khổ luyện cả."

- ——oOo—

Chương 433

Kitahara Ryota dựa vào bả vai Bạch Liễu khống chế tiếng khóc của mình, cậu hít sâu một hơi: "… Em không quấy rầy anh nữa, anh nghỉ ngơi một chút rồi đến đền Lộc Minh tập nhảy nhé."

Nói xong, Kitahara Ryota khụy đầu gối lùi lại hai bước, cúi đầu, chắp tay trước trán rồi từ từ cúi xuống, giọng điệu hơi run:

"Bạch Lục, nếu anh thực sự là người thừa kế của Tà Thần, nếu anh có thể biểu diễn vũ đạo trước mặt Tà Thần đại nhân, vậy em xin anh hãy thỉnh cầu ngài ấy chọn Aoi làm tế phẩm lần này đi!"

"Em có thể chịu thêm hai năm nữa, nhưng Aoi thực sự chịu không được nữa rồi."

Giọng điệu Kitahara Ryota có chút nghẹn ngào, sau đó cậu nhanh chóng đưa tay lên lau nước mắt nơi khóe mắt, cúi đầu với Bạch Liễu rồi mang theo tờ giấy 【Thông báo khổ luyện 】 đóng cửa phòng lại buồn bã bỏ ra ngoài.

Bạch Liễu thu tầm nhìn lại, chậm rãi nhìn sang bức tranh vẽ những cơn sóng đối diện mình.

Game kinh dị, đặc biệt là game kinh dị kiểu Nhật, thường ẩn dấu manh mối trong các đồ trang trí nội thất chật hẹp, đặc biệt là gian phòng trong cùng có bức tường bên trong không kết nối với căn phòng bên ngoài của người Nhật.

Bạch Liễu đứng dậy vươn tay chạm vào chiếc thuyền kiểu đền thờ tr3n bức vẽ sóng, đầu ngón tay cẩn thận kiểm tra họa tiết vẽ của thuyền từng li từng tí, cuối cùng dừng lại tr3n lá cờ chữ thập ngược tr3n thuyền đã bị che một nửa.

Hắn dùng đầu ngón tay ấn giữ vào chỗ này, sau đó tháo bức tranh ra đặt xuống đất rồi tìm chỗ vừa đánh dấu lúc nãy tr3n tường.

Bạch Liễu bình tĩnh ấn mạnh xuống vị trí đó.

Tr3n tường nhanh chóng xuất hiện một khe lõm, sau đó vị trí treo bức tranh đảo ngược lại, từ một bức tường lát gạch chuyển thành một cái điện thờ có kích thước bằng khung ảnh khá lớn.

Chính giữa điện thờ là bức tượng bằng gỗ đỏ được chạm khắc vô cùng tinh xảo.

Bức tượng này đã vài năm tuổi, màu gỗ đỏ tr3n đầu gối và bả vai đã biến thành màu đen vì bị chà xát quá nhiều, y phục cũng giống như bộ Kariginu của Bạch Liễu nhưng nhìn kỹ thì sẽ phức tạp và tinh mỹ hơn rất nhiều.

Đường viền tinh tế dài rộng của chiếc áo choàng Kariginu rủ xuống xếp chồng lên cổ chân mảnh mai của bức tượng, tr3n cổ

chân là chuỗi xiềng xích được chạm khắc rồi sơn bằng bột vàng đã phai màu, chân tượng dẫm lên mặt biển gợn sóng.

Bức tượng hơi cúi đầu, ngồi buông thõng tr3n mái hiên nhếch lên của gian thờ, hai tay cầm một cuốn sách khắc không rõ lắm như đang say sưa đọc kỹ, tr3n đỉnh đầu là một sợi dây thừng thắt tay trông giống như sợi dây gai quấn quanh xuyên qua một tờ giấy Tuyên Thành trắng mềm nhẹ phấp phới che đi khuôn mặt bức tượng.

Tr3n tờ giấy Tuyên Thành có hai chữ được viết bằng bút lông ——【 Không ước 】.

Xa hơn về phía trước, trong điện thờ có một lư hương đang từ từ bốc lên, trong phòng có gió nhẹ, giấy tuyên thành phủ tr3n gương mặt tượng thần và khói bốc thẳng từ lư hương khẽ đung đưa, một cảm giác trong trẻo và dễ chịu từ mùi gỗ đàn hương lan tỏa khắp nơi.

Ánh mắt Bạch Liễu dừng lại tr3n cuốn sách khắc gỗ trong tay bức tượng.

Nhìn hoa văn chạm khắc thì có vẻ như các trang sách này đã bị người nào đó dùng tay xé rách một cách thô bạo, sau đó lại được dán dính với nhau như cũ.

Nó làm Bạch Liễu nhớ lại mình cũng từng có một cuốn sách giống như vậy, đó là cuốn 《 Kẻ sát nhân Slenderman》.

Lúc Tạ Tháp bị chìm xuống ao, Bạch Liễu đã đặt cuốn sách vào trong lòng nguc của y, đáng lẽ cuốn sách đã phải trôi đi

cùng với Tạ Tháp rồi chứ…

Nhưng hiện tại lại xuất hiện tr3n tay bức tượng thần, thêm cả liên hệ với chủ đề của phó bản…

Rất có thể bức tượng này chính là Tạ Tháp, tế phẩm đầu tiên trong game của Tà Thần cũ.

Bạch Liễu không chút do dự tiến lên một bước, vươn tay nâng tờ giấy Tuyên Thành che mặt tượng thần.

Trong khoảnh khắc giấy Tuyên Thành vừa được nâng lên, bức tranh vẽ sóng được Bạch Liễu đặt tr3n mặt đất đột nhiên phát ra tiếng sóng biển gào thét, một luồng gió biển cuồng bạo từ bên trong thổi ra cuốn bay bộ trang phục Kariginu của Bạch Liễu che đi hai mắt của hắn.

Mưa bão dữ dội và những con sóng nhấp nhô lao ra khỏi bức tranh cuốn phăng Bạch Liễu đứng trước điện thờ vào trong bức tranh.

Đợi đến khi mưa gió tạnh dần, bức tranh tr3n mặt đất không biết từ khi nào đã được treo lại tr3n tường như cũ, ngoại trừ chiếc thuyền lớn trong tranh đã biến mất, mọi thứ đều trở lại như vẻ ban đầu của nó, không để lại một chút dấu vết.

Trong phòng không còn ai, ngoại trừ tấm biển gỗ 【Mifune Bạch Lục】treo bên cửa và đàn hương đang chậm rãi tỏa hương trong phòng.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu kích hoạt cốt truyện chính (Tà Thần cũ · tế phẩm linh hồn) để thu thập chi nhánh】

Dưới cơn choáng váng dữ dội như thể trời đất đang quay cuồng, Bạch Liễu chậm rãi mở mắt.

Trước mặt hắn là một khoang thuyền tối om, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ bên ngoài của những chiếc giường và những người đang ngủ tr3n đó, bên tai hắn là tiếng nôn mửa do say sóng, tiếng khóc ngất và gào thét của một vài đứa trẻ.

“Con muốn về!!!”

“Con muốn ở lại viện mồ côi! Con không muốn tới đây đâu!!”

“Mấy người mua chúng tôi đều là bọn điên ngược đãi trẻ em! Để chúng tôi xuống thuyền!!”

Bạch Liễu cúi đầu nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, tay chân đã trở nên mảnh khảnh và ngắn hơn trước, nếu nằm duỗi thẳng người vẫn có thể vừa vặn tr3n chiếc giường thuyền chật hẹp.

Ước tính đơn giản theo chiều cao thì chắc lúc này hắn chỉ khoảng 16, 17 tuổi.

Bạch Liễu cử động thân thể, phát hiện hai tay hai chân đã bị trói chặt vào nhau cột vào một bên chân giường, thân thể trồi lên hạ xuống dữ dội theo từng cơn sóng đánh vào thuyền, nhưng bản thân thì không thể động đậy được tí nào.

Một tia chớp xuyên qua bầu trời đêm, ánh sáng chiếu vào trong khoang thuyền, cuối cùng Bạch Liễu cũng nhìn rõ mình đang ở trong hoàn cảnh như thế nào.

Trong khoang thuyền, một đám trẻ con khoảng 17, 18 đứa đủ mọi lứa tuổi đang lúc nhúc chen chúc nhau ngủ tràn lan tr3n dưới giữa chiếc giường tầng nhỏ hẹp, mặt mày đứa nào đứa nào trắng bệch nhợt nhạt, có vài đứa cũng bị trói tay chân vào cột giường giống Bạch Liễu, vài đứa thì co ro lại thành một khối nhỏ khóc thút thít, vài đứa thì bất động vô hồn, có vài đứa thì đang say sóng nôn mửa khắp nơi.

Giống như cái đứa đang nằm phía sau Bạch Liễu.

"Ụa… ụa!" Đối phương nôn ói liên tục, nôn xong thì lại ho khan th0 phì phò, chắc là không ăn gì nên cũng chẳng phun ra được gì, nhưng nghe âm thanh thì có vẻ như cơ thể đã suy yếu lắm rồi.

"Nếu say sóng thì tốt hơn hết đừng nghĩ đến việc chạy trốn." Bạch Liễu nhạt nhẽo nói, "Chạy thoát khỏi đây thì cũng không thoát được biển cả, dù có đi đâu thì cũng phải ngồi thuyền."

Đứa trẻ phía sau Bạch Liễu đang vật vờ thì dừng lại, một lúc lâu sau mới khàn giọng nói: "Em tên là Sota, còn anh?"

"Bạch Liễu." Bạch Liễu đáp.

Đối phương tỏ vẻ kinh ngạc: “Anh là Bạch Lục mà bọn họ nói?”

Bạch Liễu nói: “Cậu biết tôi à?”

“Cũng không phải là quen biết.” Sota do dự một chút, “… Ở chỗ em anh nổi tiếng lắm, ai cũng bàn tán chuyện của anh cả.”

“Chuyện của tôi?” Bạch Liễu hơi nhướng mày, “Tôi làm gì mà các cậu phải bàn tán chứ?”

Sota dừng lại, chần chừ, rồi nói nhỏ: “Bọn nó nói là anh đã giết một đứa trẻ tên là Tạ Tháp ở viện mồ côi, xong rồi còn đẩy nó xuống ao nữa, có đúng vậy không ạ?”

Bạch Liễu cứng người, lúc mở miệng thì giọng điệu đã lạnh lẽo hơn nhiều: “Tôi là nhân vật chính của câu chuyện mà sao tôi không biết vậy, liệu tôi có thể đủ may mắn để biết đầu đuôi câu chuyện lưu truyền này là sao không?”

“Vậy là anh không giết người hả? Bọn nó nói nhảm sao?” Sota co rụt lại, ghé sát vào tai Bạch Liễu thì thào với hắn, “Em nghe bọn nó kể lúc ở viện mồ côi Ái Tâm anh là một đứa trẻ rất quái dị, từ nhỏ đến lớn chỉ thích chơi với mấy thứ kinh dị, còn đùa ch3t mấy con vật nhỏ nữa.”

Bạch Liễu hỏi ngược lại, “Ví dụ?”

Sota bắt đầu nhớ lại: “Thì mấy con mèo con, thỏ con, hamster nhỏ này nọ đó…, bọn nó bảo là anh sẽ lột da của mấy con vật

đó rồi kẹp vào mấy trang truyện, thường là kẹp vào những trang truyện cổ tích nào mà mọi người đều thích ấy.”

“Lúc bọn trẻ kia mở sách đọc truyện đến trang cuối cùng thì những tấm da động vật đẫm máu đó sẽ rơi ra, khiến bọn chúng sợ hãi la hét chạy tán loạn khắp phòng, còn anh thì ngồi bên cạnh phá ra cười vui vẻ.”

Bạch Liễu sững người, một điểm trong trí nhớ vốn đã giấu kín từ trước đến nay bị chạm đến, ký ức tuy lạ mà quen đột nhiên xuất hiện.

Có vẻ như cách đây rất lâu, có một ngày nọ hắn và Tạ Tháp đang dọn dẹp trong thư viện, bọn họ có nói với nhau về việc có nên chơi khăm mấy đứa trẻ khác trong viện mồ côi hay không, nhưng cuối cùng Tạ Tháp đã thẳng thừng ngăn hắn lại.

Tạ Tháp nhìn hắn với đôi đồng tử xanh bạc, nhẹ nhàng hỏi, “Cậu sẽ không làm như vậy.”

“Tại sao lại không?” Bạch Liễu liếc mắt hỏi.

Tạ Tháp im lặng rồi nói, “Bởi vì tôi đã thấy Bạch Lục làm những chuyện đó rồi.”

“Cậu không phải Bạch Lục kia.”

“Tr3n thế giới này ngoài tôi ra còn có Bạch Lục khác à?” Bạch Liễu hứng thú sáp lại gần Tạ Tháp, “Có vẻ cậu không thích Bạch Lục kia thì phải.”

Tạ Tháp rũ mắt xuống: “Không có thích hay không thích.”

“Ông ta và tôi được thiết kế để có một mối quan hệ cạnh tranh tự nhiên. Ông ta bẩm sinh đã theo đuổi duc vọng, muốn thu hút năng lượng từ tất cả những người mạnh mẽ, mọi thứ và thậm chí cả quái vật mà ông ta gặp, sau đó chuyển nó thành tiền hoặc những thứ gì đó có giá trị.”

Bạch Liễu bình luận: “Nghe giống tôi nhỉ”.

Tạ Tháp nhướng mắt: “Hai người không giống nhau.”

“Ông ta sẽ… tôi, nhưng cậu thì không.”

Bạch Liễu chỉ có thể nhìn thấy khẩu hình Tạ Tháp nói chứ không nghe rõ từ chính giữa câu là gì, bởi vì đột nhiên bên ngoài có một quả banh đập vào cửa sổ phát ra tiếng “choang”, che mất âm thanh của Tạ Tháp.

Sau đó lúc Bạch Liễu hỏi lại thì Tạ Tháp chỉ quay đi, không nói gì cũng không trả lời hắn.

Sota tiếp tục: “Sau chuyện đó thì càng ngày anh càng làm nhiều chuyện quá đáng hơn, lúc đó, anh đặc biệt chú ý đến một đứa trẻ tên Tạ Tháp trong cô nhi viện, cũng là một đứa trẻ rất kỳ lạ, thích ngồi một mình lặng lẽ xem các loại tranh ảnh sách truyện kinh dị.”

“Anh thường xuyên quan sát nó, theo dõi nó, nhưng Tạ Tháp phớt lờ anh, không bao giờ quan tâm đến bất cứ điều gì anh làm.”

“Có lần anh đi vòng quanh nhà thờ để tìm Tạ Tháp, Tạ Tháp thường đọc sách một mình ở đó, và ngày hôm đó cũng vậy, anh lặng lẽ đứng sau Tạ Tháp rất lâu, Tạ Tháp dường như đang đọc một cuốn sách tựa đề cái gì slen der…”

Sota bỗng nhiên mắc kẹt: “Bọn nó nói tên cuốn sách dài lắm, em không nhớ…”

Bạch Liễu thản nhiên bổ sung: “《Kẻ sát nhân Slenderman》.”

“Đúng đúng đúng! Chính là cái tên đó!” Sota kích động, thuận lợi tiếp tục, “Bọn nó kể là đêm đó anh giết Tạ Tháp rồi đem cuốn 《Kẻ sát nhân Slenderman》 dính đầy máu về giường, vừa ngồi đọc sách cả đêm vừa cười hừ hừ rất thỏa mãn, mấy đứa trẻ kế bên đứa nào cũng sợ cả.”

“Sau đó, có một đứa trẻ sống chung với anh đánh bạo hỏi, có phải anh đã thật sự giết Tạ Tháp rồi không.”

Sota nói đến đây thì lo lắng nuốt nước bọt: “Anh ngước lên nhìn nó cười, mặt còn dính đầy máu, nói đúng vậy, tao đã giết nó.”

“Thằng nhóc đó sợ quá, hỏi, tại sao anh lại giết Tạ Tháp? Nó đâu làm gì tổn thương anh đâu!”

“Sau đó anh nói ——” Giọng Sota trở nên run rẩy, “anh nói…”

“——【Bởi vì tao cũng muốn đọc cuốn 《Kẻ sát nhân Slenderman》, tao đã đứng sau lưng Tạ Tháp và đợi nó rất lâu, đợi nó quay đầu lại và mời tao đọc sách cùng nó】.”

“【Tiếc là nó không làm thế, trong mắt nó dường như không nhìn thấy tao đang đứng phía sau đợi nó quay lại】.”

“Sau đó anh cười tiếc nuối, giang hai tay ra nói —— 【Vậy thì không còn cách nào khác, tao phải giết nó, sau đó mời thi thể nó đọc sách cùng tao.】

- ——oOo—

Chương 434

Sóng biển phập phồng, rì rào run rẩy.

Giọng nói của Sota ngày càng nhỏ dần cứ như sợ Bạch Lục trong câu chuyện đó vậy, cậu thì thào sau lưng Bạch Liễu: "… Bọn họ còn kể là các cô giáo ở viện mồ côi tìm không thấy Tạ Tháp thì cực kỳ tức giận, nhưng không ai dám mách là anh giết Tạ Tháp vì sợ anh cũng giết bọn nó luôn."

"Vả lại… mặc dù họ rất sợ anh nhưng họ cũng rất sợ Tạ Tháp. Họ cảm thấy hai người các anh giống như quái vật sống ch3t một mất một còn với nhau ấy, ai mạnh hơn thì người đó sẽ tồn tại, thế nên không dám chọc vào anh."

"Một thời gian sau khi Tạ Tháp ch3t thì viện mồ côi Ái Tâm nơi anh ở xảy ra chuyện, người đầu tư không muốn đầu tư nữa, hầu như tất cả đều rút tiền, vì thế viện mồ côi bắt đầu suy tàn, trẻ em thì lần lượt biến mất một cách kỳ quái, không biết là tự mình chạy ra ngoài hay là… "

"Cuối cùng viện mồ côi hoàn toàn bị đóng cửa, các trẻ em còn sót lại thì bị viện trưởng nhân danh từ thiện gửi lên con thuyền này, bảo là viện mồ côi ở nước ngoài sẽ tiếp quản bọn họ."

"Gửi trẻ em?" Bạch Liễu lãnh đạm hỏi: "Là bị bán đi phải không."

Sota th0 dài: “Gọi gửi đi cho dễ nghe hơn ấy mà, nhưng đại khái đúng là như vậy, nơi họ đến không phải là viện mồ côi nước ngoài mà là bị bán đến một thị trấn nhỏ ven biển, tên là huyện Lộc Minh.”

“Nơi đó nằm ngoài quốc gia của anh, là một địa phương rất nghèo nàn, chẳng có viện mồ côi gì cả, các anh bị bán qua đó làm nô lệ thì phải.”

“Bọn em không phải bị bán làm nô lệ.” Giọng một bé gái non nớt và run rẩy đột nhiên phát ra từ tầng dưới, “Bọn em bị mua làm tế phẩm.”

Sota ngẩn người, cậu nhúc nhích người muốn nhìn xuống: “Em là…”

“Em tên là Aoi.” Một bé gái xinh đẹp gầy gò, khoảng 11, 12 tuổi, ngẩng mặt từ giường tầng dưới lên nhìn bọn họ, sắc mặt tái nhợt không giấu được vẻ hoảng sợ, “Em đến từ huyện Lộc Minh.”

Sota tỏ vẻ bối rối: “Vậy sao em lại ở tr3n thuyền này với bọn anh?”

“Em là tế phẩm chạy trốn khỏi huyện Lộc Minh nhưng bị bắt về.” Aoi ủ rũ, giọng nói đầy tuyệt vọng. “Lần này bị bắt trở về không biết khi nào mới có cơ hội chạy thoát nữa, em bị tra tấn sắp điên rồi.”

Bạch Liễu hỏi: “Huyện Lộc Minh nghèo lắm à?”

——Điều này không giống với những gì hắn đã thấy trước đó.

Huyện Lộc Minh mà Bạch Liễu đã nhìn thấy tại lễ tế Tà Thần có thể nói là phồn hoa và thịnh vượng, mọi người đi bộ tr3n đường đều ăn mặc chỉnh tề đẹp đẽ, thậm chí những chiếc thuyền bỏ hoang tr3n bờ biển cũng được sửa sang rất lộng lẫy, hoàn toàn không giống như một cái huyện nghèo chuyên bắt người khác làm nô lệ.

Aoi lắc đầu, cô bé đột nhiên nói nhỏ: "Huyện Lộc Minh trước đây rất nghèo, nhưng bây giờ thì khác lắm rồi."

"Ba năm trước, từ lúc đền thờ ở huyện Lộc Minh bắt đầu thờ Tà Thần thì ai ai cũng phất lên, sau đó càng lúc càng giàu có, thời điểm em chạy trốn bọn họ còn cho tế phẩm mặc quần áo tơ lụa nữa."

Sota kinh ngạc: "Quần áo bằng tơ lụa? Bọn họ đối xử tốt với nô lệ vậy à?"

"Đã bảo không phải nô lệ mà…" Giọng Aoi trở nên vô lực, "Là tế phẩm."

Bạch Liễu trầm ngâm nói: "Ba năm trước đã xảy ra chuyện gì, tại sao huyện Lộc Minh lại đột nhiên bắt đầu cung phụng Tà Thần?"

"Em cũng không biết rõ lắm." Aoi nhoài người về phía trước nhìn Bạch Liễu đang ngủ tr3n giường tầng cao nhất, "Em nghe

mẹ kể là mọi chuyện bắt đầu từ lúc ngư dân ra biển vớt được thi thể của một người đàn ông trẻ tuổi.”

“Mặc dù thi thể là của đàn ông nhưng vẻ ngoài lại vô cùng xinh đẹp, mái tóc bạc xoăn uốn lượn trước nguc, tay chân thon dài tinh tế, bên ngoài khoác một bộ trang phục rộng thùng thình, nhìn chẳng giống người ch3t chút nào mà giống hải yêu hơn.”

“Mẹ em cũng đi xem thi thể, bà ấy nói chưa từng thấy một người đàn ông nào đẹp như vậy.”

“Sau đó thì sao?” Bạch Liễu hỏi, “Các người đã làm gì cái x4c này? Chôn y sao?”

Aoi lắc đầu khó hiểu: “Không có ạ, lúc đó tất cả người lớn đều không đồng ý chôn x4c, em không hiểu giữ x4c bên ngoài thì có tác dụng gì, nhưng ba em nói, dáng vẻ xinh đẹp như thế này..”

Bạch Liễu lạnh nhạt nói: “Cho dù chỉ là một cái x4c nhưng cảm thấy vẫn có thể đem lại giá trị, đúng không?”

Aoi ừ một tiếng tiếp tục nói: “Huyện trưởng cho rằng đây là một cơ hội kinh doanh tốt nên ông ấy đề xuất sửa chữa khách sạn bỏ hoang trong huyện thành viện bảo tàng gì đó, sau đó đúc thi thể thành tượng sáp hoặc là tác phẩm điêu khắc rồi trưng bày trong bảo tàng, đồng thời ra sức tuyên truyền là huyện Lộc Minh đã vớt được hải yêu để hấp dẫn khách du lịch, giúp mọi người kiếm được nhiều tiền.”

“Phương án này vừa được đưa ra thì mọi người đều tán đồng, ai cũng cám ơn huyện trưởng vì đã nghĩ ra một ý kiến hay, họ còn bảo là nếu xây dựng viện bảo tàng thì phải điêu khắc tượng của huyện trưởng đặt trước cửa bảo tàng để tri ân ông ấy.”

…..Một thị trấn ven biển vốn dĩ nghèo nàn và lạc hậu kiếm sống bằng nghề đánh cá qua nhiều thế hệ đã vô tình bắt được một con “quái vật biển” có vẻ ngoài xinh đẹp, từ đó tạo cảm hứng cho huyện trưởng để ông ta đề xuất đúc “quái vật biển” này thành tượng sáp hoặc tác phẩm điêu khắc và đặt trong viện bảo tàng, đồng thời xem đây là điểm nhấn để quảng bá mạnh mẽ nhằm thu hút khách du lịch và phát triển kinh tế thị trấn…

Ngoại trừ vị trí và bối cảnh khác nhau, hướng đi và sự phát triển này hoàn toàn là bản sao của 《 Thị trấn Siren 》, ngay cả tác phẩm điêu khắc huyện trưởng trước bảo tàng cũng giống hệt nhau.

Nhưng theo những gì hắn đã nhìn thấy ở lễ tế Tà Thần lúc vừa đăng nhập phó bản thì không hiểu tại sao huyện Lộc Minh lại không đi theo hướng phát triển đó.

Hay nói rõ ràng hơn, 《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》chính là phiên bản bắt đầu của 《 Thị trấn Siren 》.

Vì vậy lẽ ra lúc mới vào game, Bạch Liễu phải đăng nhập vào phó bản 《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》 trước, nhưng không biết tại sao Bạch Lục lại thay đổi phó bản đăng nhập, để Bạch Liễu phải đăng nhập vào《 Thị trấn Siren 》trước

Mãi đến khi đấu vòng loại trực tiếp hiện tại, Bạch Lục mới để hắn đăng nhập vào phó bản 《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》 .

Bạch Liễu hạ mắt nhìn Aoi đang ngồi ở tầng giường cuối cùng: “Cuối cùng các người không làm theo kế hoạch phải không?”

“Sao anh biết?” Aoi kinh ngạc ngẩng đầu, “Đáng lẽ đã định khởi công xây dựng viện bảo tàng rồi nhưng trước một đêm lại xảy ra chuyện, sau một đêm mọi người đều thay đổi ý kiến, bảo là không xây bảo tàng nữa mà xây đền thờ.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống: “Có phải mọi người đều nằm mơ không?”

Aoi hoàn toàn sững sờ, cô bé cố gắng hết sức ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Bạch Liễu, kích động nói: “Làm sao anh biết được! Anh cũng là tế phẩm chạy trốn khỏi huyện Lộc Minh sao?!”

Bạch Liễu giọng điệu đều đều: “Không phải, nhưng anh có nghe qua chuyện xảy ra ở huyện của em.”

Có thể khiến cho cả tập thể thay đổi ý kiến sau một đêm thì phỏng chừng Bạch Lục đã đích thân lộ diện, nhưng Bạch Lục lại không thể trực tiếp can thiệp vào hiện thực theo quy tắc trò chơi, cho nên chỉ có một tình huống ——

—— Bạch Lục đã bước vào giấc mơ của những người này, mê hoặc họ để huyện Lộc Minh phát triển theo con đường trò chơi mà gã muốn.

Giọng của Aoi trở nên mơ màng: "… dạ, chuyện này nổi tiếng lắm, người ở huyện khác chắc cũng đã nghe qua chuyện thần báo mộng cho người huyện Lộc Minh"

"Thần báo mộng?" Bạch Liễu hỏi, "Chuyện như thế nào?

Aoi dừng một chút nhớ lại: "Trước một ngày khởi công xây dựng viện bảo tàng có rất nhiều người đến xem x4c hải yêu chuẩn bị trưng bày, đêm đó, bất kỳ ai đã đến xem x4c hải yêu vào ban ngày đều nằm mơ cùng một giấc mộng."

"Họ mơ thấy một vị thần tiên khí đầy người, mặc trang phục Kariginu màu trắng, diện mạo mơ hồ ngồi tr3n bầu trời cao tại bờ biển của huyện Lộc Minh, mỉm cười nhìn mọi người và nói rằng: Ta cảm nhận được khát vọng tiền tài của các người, để khen thưởng cho các ngươi đã vớt được Tà Thần, ta sẽ cho các ngươi hai lựa chọn."

"Lựa chọn đầu tiên ta sẽ không can thiệp vào kế hoạch của các ngươi, các ngươi đi theo con đường mình muốn đi và trở thành một thị trấn du lịch quy củ, sau đó một số người giàu lên rồi rời khỏi thị trấn nhỏ bé hẻo lánh, bỏ lại nhóm ngư dân còn lại hằng ngày phải tiếp tục ra khơi đánh cá, dần dần giải trí ngày càng ít du khách, tất cả mọi người đều sẽ ch3t già ở cái huyện thành nhỏ bé lụn bại này."

"Đồng thời, các ngươi cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi di thể của Tà Thần cũ, chính là thứ mà các ngươi gọi là hải yêu, trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ."

“Lựa chọn thứ hai, ta ban cho các ngươi tư cách trở thành tín đồ của ta.”

“Các ngươi phải xây dựng đền thờ ở huyện Lộc Minh và mỗi năm phải dâng tế phẩm cho ta, ta sẽ lựa chọn tế phẩm mà ta thích nhất, sau đó sẽ trả lại cho các ngươi một nguyện vọng xứng đáng với tế phẩm đó.”

Giọng Aoi nghẹn ngào: “Mọi người chọn cái thứ hai.”

“Bọn họ quỳ lạy trong giấc mơ, hỏi rằng, Tà Thần đại nhân, tế phẩm là gì?”

“Tà Thần mỉm cười đáp lại bọn họ nói rằng, ta muốn tế phẩm là người đau khổ, sự đau khổ càng thuần khiết và cực hạn thì càng có giá trị với ta, nguyện vọng của ngươi cũng có giá trị hơn.”

“Nghe xong bọn họ lại quỳ lạy rồi ngẩng đầu lên cung kính hỏi: Tà Thần đại nhân, vậy chúng tôi nên thờ phụng ngài như thế nào?”

“Tà Thần cười trả lời bọn họ, nói, hiện thân của ta chính là thi thể hải yêu mà các ngươi đã vớt được.”

“Y là hóa thân của cái ác, là vật chứa đựng duc vọng, khi các ngươi nhìn vào mắt y thì thể x4c của các ngươi sẽ tràn ngập duc vọng tham lam và tội ác mất nhân tính, từ đó linh hồn sẽ bị thoát ly khỏi cơ thể và trở thành một tờ tiền giấy nằm tr3n tay ta.”

“—— Cho nên các ngươi phải cung phụng thi thể đó ở đền thờ theo cách trang trọng nhất, quỳ gối trước y cả ngày lẫn đêm, tra tấn tế phẩm và cúng tế cho y, để y có thể lựa chọn trong hàng ngàn loại đau khổ khác nhau tr3n thế giới này.”

“Nếu y nguyện ý thức dậy từ tử vong và chấp nhận nỗi đau khổ của tế phẩm, thì ta sẽ đến để thực hiện nguyện vọng của các ngươi.”

“Nếu y không muốn tiếp nhận nỗi đau khổ của tế phẩm đó vậy thì chứng minh sự đau khổ mà các ngươi hiến tế không đủ tiêu chuẩn để đánh thức y.”

“Tà Thần đại nhân cười rất vui vẻ, gã nói, vậy thì các ngươi nên tăng cường độ tra tấn tế phẩm, cho đến khi nào Tà Thần cũ nhắm mắt này nguyện ý mở mắt ra lần nữa nhìn vào phàm thế, bước xuống thần tọa cao cao tại thượng để đón nhận nỗi đau tột cùng này.”

- ——oOo—

Chương 435

koAoi rùng mình tiếp tục nói:

“Kể từ đó về sau, hàng năm trong huyện đều tổ chức lễ tế Tà Thần, bởi vì Tà Thần trong mộng yêu cầu sự đau khổ thuần khiết nên huyện trưởng cùng cánh đàn ông trong thôn bàn bạc ba ngày ba đêm, cuối cùng nhất trí quyết định chỉ có nỗi đau khổ của trẻ em mới là sự thuần khiết nhất, vì vậy nhất định tế phẩm phải là trẻ em.”

“Ban đầu huyện Lộc Minh không giàu đến mức mua trẻ em từ nơi khác về làm tế phẩm cho Tà Thần.. mà chọn lựa những trẻ em trong thôn giống như em vậy.”

Sota kinh ngạc hỏi: “Em có cha mẹ kia mà, bọn họ cứ mặc em bị chọn làm tế phẩm vậy à?”

“Chính cha mẹ đã dâng em và em trai lên làm tế phẩm.” Giọng Aoi trở nên nghẹn ngào, “Bởi vì luật lệ trong huyện là nếu Tà Thần lựa chọn tế phẩm của nhà ai thì điều ước thuộc về gia đình ấy.”

“Gia đình em có bốn người con, em là con cả, kế đến là một em gái và hai em trai, cha đã dâng em và một em trai làm vật tế thần, hy vọng Tà Thần có thể chọn ít nhất một trong hai chúng em để gia đình em có thể thực hiện được nguyện vọng, không cần làm việc vất vả đánh bắt cá mỗi ngày để nuôi sống cả gia đình đông đúc nữa.”

“Lúc ấy hầu hết mọi gia đình nghèo đều hy sinh con cái của họ làm vật tế thần, một số gia đình giàu có không muốn hy sinh con cái của họ thì sẽ mua trẻ em từ những gia đình nghèo, sau đó dạy dỗ chúng tử tế rồi dâng chúng làm tế phẩm cho chính mình.”

“Bởi vì không biết ai sẽ là người được Tà Thần lựa chọn nên các gia đình đông con sẽ bán một vài đứa trong số đàn con của họ để làm tế phẩm cho người khác.”

“Em bị cha bán cho gia đình Kitahara.” Aoi nức nở, “Bây giờ em tên là Kitahara Aoi.”

Sota th0 dài thương cảm, “Là vật hiến tế cho Tà Thần à? So với nô lệ thì không biết cái nào tốt hơn nữa.”

“Nô lệ?” Aoi chậm rãi quay đầu lại, mái tóc ướt che đi khuôn mặt gầy gò và tái nhợt, nhìn Bạch Liễu đang dựa vào bên giường, ánh mắt tán loạn, “Anh không biết để làm tế phẩm cho Tà Thần thì phải trả giá điều gì đâu.”

“Anh sẽ bị đánh đòn, bị tra tấn đau đớn, muốn sống không được muốn ch3t cũng chẳng xong.”

Giọng của Sota tỏ ra khó hiểu: “Nhưng làm nô lệ thì cũng thế mà, ngày nào vừa mở mắt cũng bị đánh đập bắt phải làm việc.”

Aoi cười nhạo một tiếng: “Nhưng làm tế phẩm thì ban đầu sẽ khác.”

“Lúc đầu, anh sẽ được ở trong một gian nhà thuyền rất ấm áp, được cho một chú mèo con hoặc chó con cực kỳ đáng yêu, một người bạn hầu hạ anh, đối xử với anh thật tốt, ngày nào cũng được ăn ngon, còn được về thăm cha mẹ nữa.”

“—— Thậm chí lúc đó anh không biết mình đến đây để làm vật hiến tế hay là công chúa.”

Sota bối rối hỏi: “Vậy không tốt sao?”

Aoi mới vừa muốn mở miệng trả lời lại thì cánh cửa nhà thuyền đột nhiên bị mở ra, vai cô bé run lên, giọng nói im bặt.

Mưa gió xen lẫn với giọng nói trầm ấm hiền lành của một người đàn ông trung niên: “Trời đang mưa lớn, đám nhóc mới mua này tâm thần lại không ổn định khuyết thiếu cảm giác an toàn, trước mắt cứ giao chó mèo để bọn chúng làm quen với nhau, ôm nhau vượt qua sóng gió, bồi dưỡng tình cảm đi.”

Một giọng nam khác thanh nhẹ hơn một chút đáp lại, “Vâng, đại nhân Mifune.”

Khoang thuyền tối om lập tức được chiếu sáng bởi những ngọn đèn dầu mờ ảo tr3n tay 7, 8 người đàn ông. Bọn họ này cầm những cái lồng dài và rộng phủ vải đen, trong lồng liên tục phát ra tiếng thú con kêu ầm ĩ:

“Meo— meo —— miao oo!”

“Quấuuu —— quấu quấu…… ấuuu!”

Một người đàn ông đặt ngọn đèn khí vào đầu thuyền nơi Bạch Liễu đang nhắm mắt ngủ, dùng bàn tay tanh tưởi mùi cá đầy vết chai vỗ vỗ hắn dậy.

Bạch Liễu giả vờ như vừa mới ngủ dậy và mở mắt, nhìn vào con vật trong lồng người đàn ông đang cầm tr3n tay dưới ánh sáng mờ ảo.

Đó là một con mèo lông trắng mắt xanh lam bạc cực kỳ xinh đẹp.

Con mèo chỉ khoảng vài tháng tuổi, vóc dáng tuyệt đẹp, lông xù lên như một mớ bông ấm áp, tr3n cổ đeo một chiếc chuông vàng. Dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt nó tròn xoe ngơ ngác, ngồi thẳng trong lồng đoan đoan chính chính nâng một chân lên rồi vươn chiếc lưỡi hồng hào của mình ra li3m bộ lông còn dính chút bùn, có vẻ như muốn mình thật gọn gàng sạch sẽ rồi mới gặp người khác.

Thấy Bạch Liễu đang ngẩng đầu nhìn mình, con mèo hơi nghiêng đầu, chóp mũi hồng hào thò ra khỏi lồng, tỏ vẻ nũng nịu đúng chuẩn đặc tính mèo con cọ cọ vào tay Bạch Liễu đang bị trói vào thanh vịn giường không một chút sợ hãi, còn thân mật ve vẩy đuôi dài meow một tiếng.

Người đàn ông cầm lồng nhìn thấy cảnh này thì cười quái dị: “Con mèo này được huấn luyện khá lắm, không sợ người lạ,

thích dính người.”

“Chút nữa tao sẽ thả nó ra để nó vùi vào lòng nguc của mày, đợi tí thuyền chạy sóng to gió lớn mà mày không ôm được nó thì một con mèo con đáng yêu như vậy sẽ bị quăng ra khỏi giường, vỡ nội tạng ch3t ráng chịu nhé.”

Dứt lời, người đàn ông mở lồng, quả nhiên như lời hắn nói, con mèo vừa ra khỏi lồng thì vùi vào lòng nguc Bạch Liễu ngay, cuối cùng mò mẫm được một chỗ lõm gần như có thể chứa được nó rồi dụi sát vào nguc Bạch Liễu.

Mèo con bị nhiệt độ cơ thể của Bạch Liễu làm ấm áp đến độ nheo mắt thoải mái, kêu rừ rừ trong cổ họng, ngẩng đầu lên cọ vào cằm Bạch Liễu, kêu miao miao như thể rất thích chủ nhân nó mới vừa tìm được.

Người đàn ông nhìn thấy con mèo chui vào lòng nguc Bạch Liễu thì hài lòng rút lại ánh mắt, mang theo cái lồng rời đi, nhưng sực nhớ ra điều gì đó, hắn quay đầu lại nói: “Mấy con vật này có tên gọi giống như chủ nhân của chúng.”

“Vì vậy, con mèo này sẽ có cùng tên Bạch Lục với mày.”

Bạch Liễu cụp mắt nhìn xuống chú mèo con đang cuộn tròn thành một quả bóng nhỏ trong lòng nguc mình để giữ ấm.

Đôi mắt mèo con sắp nhắm lại, nhưng dường như nó cảm nhận được Bạch Liễu đang nhìn nó thế là nó mieo một tiếng nhích lại gần Bạch Liễu, gối đầu lên cổ tay đang bị trói của Bạch Liễu, áp móng nhỏ của mình vào lòng bàn tay Bạch Liễu rồi

duỗi người, khò khè khò khè hai tiếng li3m láp chóp mũi Bạch Liễu.

“Đừng đưa nó cho cháu ——!!” Giọng bé gái thê lương phát ra từ tầng dưới Bạch Liễu, cắt ngang ý đồ muốn li3m lông Bạch Liễu của mèo con, “Cháu không muốn con chó này!!”

Mèo con bị tiếng thét làm cho hoảng sợ đến mức trợn tròn mắt, nó tò mò nhìn xuống theo Bạch Liễu.

Aoi tuyệt vọng giãy giụa tr3n giường, hai mắt đỏ bừng, giọng nói the thé xen lẫn tiếng kêu đứt quãng: “Đừng mang con chó này cho cháu mà!!!”

Đứng bên cạnh giường Aoi là một chú chó Shiba màu cam nhỏ xíu có đôi mắt tròn xoe, chỉ cao bằng nửa bắp chân của người trưởng thành, hai tai vểnh lên trông rất năng động và lanh lợi, nó thấy phản ứng của Aoi như thế thì tỏ vẻ sợ hãi nhưng vẫn đứng bên chân cô bé không đi, do dự một lúc rồi bước tới để li3m nước mắt của Aoi.

Aoi hét lên một tiếng hoàn toàn sụp đổ, cô bé vô thức vung tay xua đuổi nó: “Cút đi! Đừng li3m tao! Đừng đến gần tao! Tránh ra!”

“Cháu không muốn đau khổ nữa! Cháu không cần chó!”

Chó Shiba nhỏ bị tay Aoi huơ trúng, hoảng sợ kêu quấu quấu thảm thiết muốn trốn sau chân gã đàn ông, nhưng lại bị gã dửng dưng đá mạnh ra xa đập thẳng vào thanh chắn giường.

Tiếng xương chó con vỡ vụn phát ra răng rắc, Shiba nhỏ r3n rỉ thảm thiết một tiếng ngắn ngủi rồi lăn quay ra đất, đầu và đuôi của chó con bị đập vào nhau, hai mắt mở to, nằm bất động tr3n mặt đất.

Aoi đang ôm mặt khóc thét trợn trừng đôi mắt, cô bé quay đầu lại nhìn Shiba nhỏ không nhúc nhích, cảm giác đầu lưỡi chó Shiba nhỏ li3m vẫn còn ấm ướt tr3n mặt, biểu cảm cô bé hoàn toàn trống rỗng.

Nước mắt không ngừng rơi xuống vô thức từ đôi mắt mở to của Aoi, cô bé rùng mình đưa tay ra hướng về x4c của chó Shiba nhỏ đang nằm tr3n mặt đất, lẩm bẩm một mình, "… Aoi."

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt vốn không kiên nhẫn của người đàn ông kia cuối cùng cũng buông lỏng lộ ra một chút vui mừng, cười nói: "Khóc rồi kìa!"

"Không ngờ tế phẩm lại khóc tr3n thuyền, khởi đầu như vậy quá tốt." Người đàn ông quay lại nhìn người bên cạnh, vẫy vẫy tay dặn dò, "Mang vài con mèo và chó Shiba qua đây."

Ngay sau đó, mèo và chó Shiba đã được đưa đến.

Người đàn ông cúi xuống thì thầm với Aoi đang nằm dại ra tr3n giường, từng bước thuyết phục: "Aoi không thích chó sao? Vậy Aoi có thích mèo không?"

“Đừng…” Nước mắt của Aoi tuôn rơi, đồng tử của cô bé giãn ra và giọng nói khàn khàn khô khốc, nhưng cô bé vẫn từ chối, “… Cháu không cần chó, cũng không cần mèo gì hết.”

“… Cháu không muốn thấy 【 Aoi 】trở thành bạn của Aoi mà ch3t.”

“Thật sao?” Người đàn ông tỏ vẻ tiếc nuối tóm lấy gáy một con mèo con từ trong lồng ra, đưa nó đến trước mặt Aoi, “Aoi nhẫn tâm xua đuổi chúng như vậy sao? Trước đây cháu là tế phẩm yêu động vật nhỏ nhất mà.”

“Bây giờ chúng nó thích cháu như vậy, cháu không muốn chúng nó làm bạn của cháu sao?”

Mèo con ngơ ngác chẳng biết gì meo meo hai tiếng, run rẩy chống hai chân thân mật cọ cọ vào Aoi rồi rúc vào vai Aoi không chịu rời đi.

Aoi từ từ siết chặt nắm tay, cô bé dùng hết sức quay đầu lại, giả bộ thờ ơ: “Cho dù có giết chúng trước mặt cháu, cháu cũng sẽ không đau khổ vì chúng nữa.”

“Vậy thì không còn cách nào nữa.” Người đàn ông buồn bã lắc đầu, nói nhỏ vào tai Aoi, “Aoi nên biết, những con vật không thể làm cho cháu đau khổ đều vô giá trị tr3n con thuyền này”.

Gã bật cười, nắm gáy mèo con kéo ra khỏi vòng tay của Aoi, sau đó đưa tay bóp chặt cái cổ bé xíu của mèo con đang tròn xoe đôi mắt, miệng kêu meo meo non nớt.

Tiếng kêu meo meo ngoan ngoãn của mèo con vốn mang ý muốn chơi đùa thân mật đột nhiên trở nên đau đớn thê lương, nó cố gắng vùng vẫy bốn chân đá vào tay người đàn ông, muốn thoát khỏi bàn tay mạnh mẽ của gã nhưng chỉ giãy giụa vô ích mà thôi, cả người nó còn không lớn bằng lòng bàn tay của gã.

Đôi mắt đen trắng của con mèo bị bóp đến sung huyết đầy tơ máu, tiếng kêu the thé sau đó chậm rãi trở nên yếu ớt, móng vuốt vặn vẹo rũ xuống.

Aoi c4n răng cố không nhìn lại, cuối cùng khi mèo con kêu lên lần cuối, cô bé không kìm được nữa, quay đầu lại, điên cuồng vươn tay tóm lấy mèo con: “Đưa cho cháu!”

Người đàn ông buông tay ra, mèo con bị siết cổ chặt đến mức chỉ còn một hơi th0 rơi vào vòng tay của Aoi, nó cọ vào Aoi kêu miao miao mấy tiếng như ủy khuất lắm.

Aoi nước mắt giàn giụa ôm chặt nó: “Đại nhân Mifune, cháu muốn con mèo này, cháu muốn Aoi này, làm ơn đưa cho cháu đi!”

“Sau này cháu sẽ đau khổ vì nó mà!”

Người đàn ông nhìn chằm chằm Aoi một lúc, sau đó đột nhiên nở nụ cười: “Đã mấy lần rồi mà Aoi vẫn không được Tà Thần lựa chọn, bởi vì đau khổ không đủ.”

Gã từ từ vươn tay về hướng Aoi, trong ánh mắt gần như vô hồn của Aoi, gã lôi mèo con đang bám tr3n quần áo của Aoi ra, nhẹ nhàng sờ sờ nó mấy cái rồi lại đặt tay lên cổ mèo con, thì thầm:

"Vậy thì phải đau khổ hơn nữa nào, Aoi."

Mèo con kêu lên thảm thiết, lần này Mifune không chịu buông tay, gã vỗ vỗ tay, tùy ý ném x4c mèo con mềm nhũn bên cạnh Aoi đang bàng hoàng sững sờ, rồi quay lưng bỏ đi:

"Tìm một con Shiba cho Aoi chơi, nếu cô bé không muốn thì bóp ch3t nó rồi lại đổi mèo con vào."

"Cho đến khi cô bé không thể khóc nữa thì thôi."

- ——oOo—

Chương 436

Sau khi Mifune rời đi, trong khoang thuyền khôi phục lại sự yên tĩnh như cũ, ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên tiếng khóc thút thít kinh hãi của mấy đứa trẻ và tiếng kêu sủa non nớt của lũ mèo con chó con thì không còn tiếng động nào khác.

Sota được giao cho một con mèo đen nhỏ, cậu bé ngồi phía sau Bạch Liễu im lặng một lúc mới run giọng hỏi: "Bạch Liễu, anh thấy được Aoi không? Em ấy thế nào rồi?"

Bạch Liễu nương theo nguồn sáng yếu ớt nhìn xuống Aoi ở tầng dưới, cô bé đang nằm tr3n giường đầu tóc rối bù, kéo băng buộc cổ tay và xoa đầu con mèo được giao, cất giọng khàn khàn yếu ớt: "Mèo con ngoan lắm."

"【 Aoi 】ngoan lắm."

Sota nghe được giọng nói của Aoi, cậu nhóc im lặng một lúc lâu, nhìn con mèo đen nhỏ trong vòng tay mình rồi run rẩy buông lỏng ra.

Con mèo đen nhỏ bối rối ngẩng đầu nhìn thiếu niên không muốn ôm mình, yếu ớt kêu một tiếng.

Sota quyết tâm quay đầu đi chỗ khác, cậu nhắm mắt th0 dốc.

… Hóa ra đây là lý do tại sao những tế phẩm như họ sẽ được cho mèo chó.

Ước mơ của hầu hết mọi đứa trẻ là có được một con vật nhỏ trùng tên với mình, gần gũi với mình.

Nhưng không thể như thế này, thế này thì..quá sức….đau khổ.

Điều này khiến Sota sợ hãi gấp trăm lần so với việc bắt cậu đi làm nô lệ.

Lúc nhìn thấy hai chú mèo con và chó Shiba tên Aoi ch3t, Sota nằm co quắp tr3n giường không dám hó hé động đậy, cậu nghe tiếng hét đau lòng của Aoi thì rùng mình, bịt tai không dám nghe.

Tiếng hét chói tai đến nỗi Sota suýt chút nữa đã nghĩ rằng không phải con vật nhỏ đó ch3t mà chính bản thân Aoi đã ch3t.

Cậu không muốn trở thành Aoi tiếp theo, vì vậy tốt hơn hết cậu không nên có tình cảm với những con vật nuôi này, phải giữ khoảng cách với chúng ngay bây giờ.

Sóng sau lại ập tới, khoang thuyền bị xóc lên, mọi người bị sóng đánh trượt sang một bên, móng vuốt của mèo đen nhỏ không nắm được thứ gì sắp trượt cả xuống giường, nó kinh hoảng hét lên the thé.

Sota vốn đã quay đầu đi theo bản năng hoảng sợ ngoảnh lại: “Sota!”

Cậu duỗi tay ra kéo mèo đen nhỏ vào lòng, ôm chặt nó.

Đợi đến lúc Sota nhận ra mình vừa làm gì, cậu ngơ ngác nhìn mèo đen nhỏ đang ôm chặt lấy tay mình, nước mắt bất giác rơi xuống.

… tại sao lại thế này.

Mặc dù chỉ mới gặp nó lần đầu tiên nhưng thực sự cậu không thể nhìn 【 Sota 】 ch3t được.

Trong căn nhà gỗ tối om, nhiều trẻ em vừa khóc nức nở gọi tên vật nuôi giống như tên mình vừa ôm chặt chúng vào lòng mỗi khi bị sóng đánh.

Trong biển cả mênh mông, tr3n chuyến hành trình đau thương cùng tương lai bất định, những đứa trẻ sắp trở thành tế phẩm của Tà Thần cố gắng tìm kiếm một loại độ ấm thân thuộc nào đó từ loài vật nhỏ bé mềm mại gần gũi được con người thuần hóa mà chúng yêu thích ngay lần gặp đầu tiên.

“Cậu không nỡ bỏ mặc mấy con vật này đâu.” Đứa trẻ tên Bạch Lục nằm trước cậu lãnh đạm mở miệng, “Từ lúc cậu biết nó có cùng tên với cậu, cậu đã không thể bỏ rơi chúng.”

Sota ôm mèo đen nhỏ, nức nở hỏi: “Tại sao?”

Bạch Liễu thản nhiên nói: “Nó cũng giống như cậu, đều là thú con bị người lớn lợi dụng, đều bị bán đến đây để rồi phải trôi dạt một mình tr3n vùng biển rộng lớn, cũng đều là những dụng cụ sắp bị tra tấn để tăng thêm đau khổ cho tế phẩm.”

“Từ nhiều khía cạnh khác nhau, các người đều là những đồng loại cùng chung một số phận.”

“Tr3n thế giới này, chắc hẳn từ trước đến nay cậu chưa bao giờ gặp qua đồng loại đối xử thân thiện tốt bụng với mình, mà ngược lại những đồng loại cậu đã gặp chỉ toàn làm hại cậu, bán cậu lên con thuyền này. Trong tình huống như vậy, cậu gặp được 【đồng loại】đã được lựa chọn cẩn thận để sẽ thích cậu, lại có cùng tên với cậu, cậu sẽ di tình đến các con vật nhỏ này.”

Bạch Liễu hơi nghiêng đầu, nhướng mắt nhìn Sota đang ngơ ngẩn phía sau: “—— nói cách khác, con mèo trong tay cậu không còn là con mèo nữa, mà là chính cậu, một Sota khác.”

“Cậu không thể bỏ mặc để nó ch3t đi, giống như không thể nhìn chính mình ch3t đi.”

Sota ngơ ngác nhìn vào đôi mắt đen của Bạch Liễu, cậu nhóc đột nhiên nhớ tới những lời đồn đại kia, nhất thời run lên, mở miệng ngập ngừng, tựa hồ muốn hỏi gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Bạch Liễu thản nhiên hỏi: “Có phải cậu muốn hỏi, nếu mọi người nảy sinh đồng cảm với một con vật khác có hoàn cảnh

khó khăn tương tự mình, thì tại sao 【 tôi 】 lại hành hạ và giết hại động vật ở viện mồ côi phải không?”

Mãi một lúc lâu sau, Sota mới ngập ngừng liếc nhìn mèo trắng nhỏ cuộn tròn ngủ say trong lòng nguc Bạch Liễu đến mức phơi cả bụng, giải thích: “Thật ra em không nghĩ là do anh làm, em chỉ thắc mắc là nếu có một người đúng như lời đồn, thì tại sao anh ta lại làm vậy chứ?”

Bạch Liễu trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Có một điểm rất quan trọng trong phán đoán di tình, chính là đồng cảm.”

“Trước hết phải cảm thấy đối phương có những điểm tương đồng về cảm xúc với cậu. Ví dụ, khi cậu và con mèo đen trong lòng cậu cùng gặp tình huống khó khăn giống nhau, cả hai đều có cảm giác đau đớn, sợ hãi,..v..v lúc đó cậu sẽ cảm thấy nó là đồng loại của cậu, rồi sau đó cậu sẽ đồng cảm và di tình với nó.”

“Nhưng nếu gặp bất kỳ biến cố nào mà cảm xúc của một người lại khác với những người xung quanh, hoặc thậm chí cả động vật thì anh ta sẽ không có cách nào đồng cảm được, tự nhiên cũng không thể di tình.”

“Nếu không có tình cảm chung, anh ta sẽ không cảm thấy mình và những người xung quanh là đồng loại, do đó anh ta cũng sẽ không cảm thấy đau đớn khi họ bị tàn hại.”

“Nhưng anh ta cũng lớn lên ở viện mồ côi giống như chúng ta.” Sota cong người về phía Bạch Liễu, trong lòng khó hiểu hỏi: “Thế thì tại sao anh ta lại không có cùng cảm xúc như chúng ta chứ? Là bởi vì đầu óc khác nhau sao?”

“Tôi không nghĩ vậy.” Bạch Liễu lạnh nhạt nói, “bởi vì rất nhiều người có bộ não bình thường có khả năng đồng cảm nhưng cũng vẫn bóc lột người khác”.

“Giống như đại nhân Mifune lúc nãy, chắc hẳn gã ta là huyện trưởng huyện Lộc Minh mà Aoi vừa kể đến, trước đây có vẻ gã rất hiền lành, đối xử tốt với Aoi, nhưng hiện tại gã hoàn toàn thiếu sự đồng cảm với Aoi, không đối xử với cô bé như một người sống mà chỉ là một tế phẩm mà thôi.”

Sota ngơ ngác hỏi: “… Đúng vậy, tại sao lại như vậy chứ?”

“Tôi nghĩ đó là vì duc vọng.” Bạch Liễu tiếp tục giải thích bằng giọng đều đều, “Khi một người có duc vọng quá mức nhìn thấy bất kỳ sinh vật sống nào thì trước hết họ sẽ nảy sinh cảm giác bóc lột hơn là đồng cảm.”

“Duc vọng tột độ sẽ khiến người ta ảo tưởng rằng họ đang ở trong một chuỗi thức ăn xã hội khổng lồ và những người khác cũng nằm trong chuỗi thức ăn với họ, khi đó họ sẽ chỉ có hai nhận định về những người xung quanh, một là thứ mà bọn họ có thể bốc lột, hai là thứ có thể bốc lột bọn họ.”

“Thứ mà bọn họ có thể bốc lột là những động vật bậc thấp như mèo con chó con, còn thứ có thể bốc lột họ chính là thần linh tối cao.”

“Trong thế giới cá lớn nuốt cá bé của họ, kẻ nào khỏe mạnh nhất, thích ứng được nhất sẽ sống sót, và đối với những kẻ có bản chất bẩm sinh xấu xa, con người được sinh ra để ăn thịt đồng loại bên dưới chuỗi thức ăn để tăng tài sản và giá trị của

họ, họ sẽ coi đồng cảm là biểu hiện của sự yếu đuối, bởi vì dã thú sẽ không nảy sinh sự đồng cảm với con mồi.”

Sota yếu ớt hỏi: “Nhưng chúng ta là người chứ có phải dã thú đâu.”

Bạch Liễu dừng lại: “Nếu một người ở trong chuỗi thức ăn của duc vọng của bản thân trong một thời gian dài, anh ta sẽ trở thành dã thú, hoặc thậm chí một con quái vật.”

“Chỉ có nhân loại đầy duc vọng mới có thể ăn thịt người.”

Sota nghe mà sởn cả tóc gáy, cậu nhóc dại ra lặp lại lời của Bạch Liễu: “Ăn thịt người…?”

Từ chiếc giường tầng dưới vọng ra tiếng cười khúc khích điên dại của Aoi, cô bé thì thầm, “Mèo con Aoi ngoan quá.”

Sóng gió tr3n biển cuối cùng cũng dừng lại, chiếc thuyền lớn chở Bạch Liễu và những tế phẩm khác đã cập cảng huyện Lộc Minh vào một buổi chiều trời trong đầy nắng.

Mifune ăn mặc chỉnh tề đứng ở cảng, tay gã cầm một cây gậy trúc thay cho gậy chống, từ tr3n cao nhìn xuống nhóm tế phẩm yếu ớt cúi đầu lầm lũi bước ra khỏi khoang thuyền.

Tế phẩm đều là trẻ em dưới 15 tuổi, là độ tuổi vừa mới hiểu chuyện nhưng vẫn còn rất ngây thơ, là nhóm tuổi tế phẩm được yêu thích nhất ở Huyện Lộc Minh.

Có thể nói trong đó Bạch Liễu là lớn nhất, hắn đã gần mười bảy, bình thường họ sẽ không chọn tế phẩm tuổi lớn như vậy bởi vì rất khó dạy dỗ, nhưng do hắn gầy gò, nhìn sơ qua vóc dáng thì chỉ độ khoảng 15 nên mới thuận lợi bị bán đến đây.

Nhóm tế phẩm vừa trải qua chặn đường dài đầy sóng gió ôm chặt những con vật nhỏ vào lòng nguc, có vài đứa đã suy yếu lắm rồi những vẫn gắng gượng nâng niu mèo con chó con trong tay mình.

Bọn nhỏ liên tục kiểm tra bàn chân của chó con mèo con, úp mặt vào bụng chúng để cảm nhận nhịp th0 lên xuống, vừa kiểm tra vừa khóc sụt sịt nước mắt rơi lã chã nhưng không dám hó hé lời nào, cũng không dám nhờ người xung quanh giúp đỡ, chỉ biết cúi đầu khóc thầm.

Nhìn thấy nhóm tế phẩm đang khóc, Mifune hài lòng gật đầu bắt đầu phân phó: “Giúp chúng chữa trị cho thú cưng rồi gửi đến nhà thuyền của chúng.”

Bạch Liễu đảo khóe mắt qua đánh giá, hắn thấy mấy đứa trẻ sợ hãi Mifune vì chuyện xảy ra với Aoi trước đó giờ đây nghe được mệnh lệnh của gã lại sáng mắt lên.

Một vài đứa trẻ lí nhí nói: “Cảm ơn đại nhân Mifune.”

Mười lăm tuổi là độ tuổi chưa hình thành khái niệm đúng sai, nhiều trẻ em lớn lên trong một môi trường chật chội và bất bình thường thông thường sẽ không đủ nhận thức về thế giới.

Thật quá dối trá.

Nét mặt Mifune nghiêm nghị: “Các cháu đều là những đứa trẻ ngoan, yêu động vật, đối xử tốt với người thân và bạn bè, rất có tình cảm, ta rất hài lòng.”

“Ta biết các cháu đã rất sợ hãi khi nhìn thấy ta dạy dỗ Aoi tr3n thuyền, nhưng các cháu phải biết rằng Aoi là một cô bé hư!”

Sắc mặt Mifune đột nhiên trầm xuống, gã cầm gậy đập mạnh xuống đất: “Aoi không thích động vật nhỏ, mấy năm trước kiểm tra đo lường không đủ tư cách, còn đánh người hầu và chó con của mình bị thương để bỏ trốn ra ngoài, Aoi là một cô bé xấu tính!”

“Chúng ta sẽ không thương yêu và nương tay với những đứa trẻ hư như vậy. Ta mong là các cháu đừng bắt chước Aoi, hãy cố gắng trở thành trẻ ngoan, chúng ta sẽ tốt với các cháu.”

Tất cả bọn trẻ đều quay phắt lại nhìn Aoi đang đứng yên bất động giữa đám tế phẩm, dường như cô bé vẫn không để ý những ánh mắt căm ghét của bọn trẻ phóng về phía mình, vẫn ôm chặt mèo con ch3t lặng một chỗ.

Mifune thu hồi ánh mắt nhìn sang nhóm trẻ con tế phẩm đang ngẩng đầu ngóng đợi:

“Các cháu sẽ ở tr3n nhà thuyền cách bờ biển này không xa, mỗi ngày thức dậy đều có thể nhìn thấy biển, đó là một nơi rất đẹp.”

“Nhưng trước khi đến nhà thuyền thì ta cần các cháu làm một việc nhỏ.”

Mifune nói, “Ta muốn các cháu chia thành một cặp hai người trở thành bạn tốt với nhau, một trong hai người sẽ là tế phẩm, người còn lại sẽ là người hầu của người kia.”

Ánh mắt gã trở nên u ám hẳn:

“Trẻ em trở thành tế phẩm sẽ có thể tận hưởng những gì tốt nhất của huyện Lộc Minh, thức ăn, quần áo, du lịch, giáo duc và thậm chí thú cưng của các cháu cũng được hưởng sự đối xử tốt nhất, và không ai dám làm tổn thương chúng nữa.”

“Chúng ta sẽ chọn người từ những gia tộc lớn nổi tiếng nhất ở huyện Lộc Minh làm cha mẹ nuôi của các cháu, các cháu là sự tồn tại cao quý nhất ở huyện Lộc Minh, tr3n tất cả những người dân thường, và nếu các cháu có thể hiến tế đau khổ cho Tà Thần thành công thì các cháu sẽ được hưởng thụ những điều đó nó mãi mãi.”

Ánh mắt của bọn trẻ đều sáng rực không khỏi mong chờ.

“Nhưng trẻ em trở thành người hầu.” Giọng điệu của Mifune trở nên tiếc nuối, “Chỉ là một người hầu mà thôi.”

“—— Cũng giống như những ngày trước đây của các cháu, các cháu chỉ là một người hầu sẽ bị bỏ rơi bất cứ lúc nào.”

“Nếu một ngày những người bạn tốt của các cháu không còn thích hoặc không cần các cháu nữa.” Mifune mỉm cười thân thiện, “Chúng ta sẽ trả các cháu về nhà.”

“Nhưng sẽ giữ vật nuôi của các cháu ở lại đây.”

- ——oOo—

Chương 437

“Ta tin là khi nghe đến đây thì mọi người đều muốn trở thành tế phẩm thay vì người hầu.” Mifune đặt tay ra sau lưng nở nụ cười thâm thúy, “Nhưng ta có thể nói cho các cháu một tin tốt, ở huyện Lộc Minh, chúng ta không cố định tế phẩm và người hầu, cách nửa năm sẽ phải kiểm tra đo lường một lần.”

“Trong cuộc kiểm tra đó, những tế phẩm yếu kém sẽ bị giảm xuống thành người hầu, và những người hầu có thành tích xuất sắc ngược lại sẽ được thăng lên làm tế phẩm.”

“Hẳn là các cháu rất tò mò muốn biết tiêu chuẩn kiểm tra đánh giá tế phẩm và người hầu là gì phải không?”

Ánh mắt bọn trẻ đều thể hiện sự khát khao mong đợi.

Mifune nhìn một vòng xung quanh rồi chậm rãi nói: “Là đau khổ.”

“Trong các cháu ai đau khổ hơn người đó sẽ trở thành tế phẩm.”

Bọn trẻ bối rối và sợ hãi thu mình lại, khái niệm tương đối tiêu cực và trừu tượng về 【 đau khổ 】 khiến chúng sợ hãi trong tiềm thức.

Mifune nhìn biểu hiện của chúng hừ một tiếng trong mũi rồi nói: “Muốn trở thành tế phẩm thì phải đau khổ đó là điều tất nhiên, nhưng đó chỉ là tạm thời, chỉ cần các cháu hiến tế một lần thì sẽ không còn đau khổ nữa, còn nỗi đau của người làm kẻ hầu không dữ dội, nhưng nó sẽ kéo dài suốt đời.”

“Đau dài và đau ngắn, các cháu sẽ lựa chọn như thế nào.”

Mifune nhìn xuống đồng hồ thản nhiên nói: “Bây giờ nếu chọn trở thành tế phẩm thì vật cưng của các cháu sẽ được điều trị cẩn thận trong bệnh viện.”

“Còn nếu chọn thành người hầu thì chúng ta chỉ có thể sắp xếp bác sĩ thú y bình thường để điều trị cho thú cưng của các cháu. Những con thú nhỏ đó có thể sống sót hay không phụ thuộc vào số phận của chúng.”

Đám trẻ bên dưới bắt đầu do dự bắt cặp với nhau chia thành nhóm hai người 【 tế phẩm 】 và người hầu, vẻ mặt của chúng thay đổi hẳn, có đứa thì sợ hãi khóc ré lên, có đứa nắm chặt tay ánh mắt lóe sáng.

Bạch Liễu nhìn cảnh này bình tĩnh không nhúc nhích.

Khi những đứa trẻ chủ động phân chia thành hai giai cấp không bình đẳng【 tế phẩm 】 và 【 người hầu 】 theo sự hướng dẫn của Mifune, thì chuỗi thức ăn duc vọng cũng đã được hình thành.

Sota nhìn trái nhìn phải sắc mặt tái nhợt, cuối cùng đi tới phía sau Bạch Liễu, chắp tay trước mặt, cúi đầu cung kính run rẩy

—— đây là tư thế người hầu quyết định chấp nhận Bạch Liễu làm 【 tế phẩm 】 của mình.

Bạch Liễu liếc lại Sota: "Cậu chọn xong rồi à? Có chắc là muốn chọn tôi không?"

Sota chậm rãi gật đầu, cậu liếc nhìn Aoi vẫn đang đứng yên trong đám đông, khàn giọng nói: "… Em không làm tế phẩm được đâu, nhìn Aoi như vậy, em sợ quá…"

"Đem Kaihara Aoi trở lại nhà thuyền ban đầu." Mifune thờ ơ ra lệnh, "Để con bé ở lại với người hầu cũ, cho con bé thấy sau khi mình âm thầm bỏ trốn thì người bạn tốt chịu trách nhiệm của con bé đã bị hành hạ như thế nào."

Đôi vai của Aoi đột nhiên run lên, cô bé nhanh chóng bị hai người lớn kéo đi.

"Những đứa nhỏ còn lại." Mifune phủi phủi quần áo, "Đi theo ta về nhà thuyền."

Bạch Liễu đi theo sau Mifune không bao xa liền đến nhà thuyền như lời gã nói, so với nhà thuyền 7 ngày sau Bạch Liễu tập vũ đạo để chuẩn bị lễ tế Tà Thần thì nhà thuyền này có vẻ mới hơn nhiều, hướng mặt ra biển sóng nước lấp lánh.

Vào lúc này, dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, lớp sơn chống thấm bên ngoài chiếc thuyền có hình dáng kỳ lạ lại trang nhã này đang rực lên một lớp vảy vàng chói lọi, các cạnh của nó đều viền đỏ, hoa văn nhà thuyền vẽ ở cửa ra vào lấp lánh tỏa sáng dưới ánh nắng biển, nhìn không giống một nhà giam chuẩn bị

mang đến đau khổ cho tế phẩm mà như một thuyền cung lộng lẫy huy hoàng.

Tất cả bọn trẻ nhìn thấy đều choáng váng, có đứa còn chỉ vào nhà thuyền thét lên: "Đây là nơi dành cho chúng cháu sao?!"

"Đúng vậy." Mifune quay người lại, gã chỉ về lối vào bên cạnh, "Đến đó lấy bảng hiệu bằng gỗ có tên của mình, sau đó đi vào nhà thuyền rồi c4m nó lên hốc gỗ bên cạnh bất cứ phòng nào mà các cháu thích, căn phòng đó sẽ thuộc về các cháu."

Đợi đến lúc nhóm trẻ con đang hào hứng chuẩn bị chạy đến lấy bảng gỗ và chạy vào nhà thuyền, Mifune lại lạnh lùng lên tiếng: "Nhưng chỉ có tế phẩm mới được chọn phòng trước, người hầu phải chọn sau."

"Phải đợi tế phẩm chọn xong phòng rồi mới chọn được."

Vẻ mặt phấn khích tr3n khuôn mặt những đứa trẻ 【người hầu】 đông cứng lại. Chúng siết chặt bảng gỗ trong tay nhìn lũ trẻ 【tế phẩm】hoan hô hào hứng lao vào nhà thuyền hét ầm lên phòng này đẹp như thế nào.

Bạch Liễu cầm bảng gỗ của mình bước vào, đập vào tầm mắt là một dãy nhà thuyền gọn gàng và sáng sủa, nhưng càng đi vào trong thì chiều rộng của mỗi nhà thuyền đang dần thu hẹp lại, nhà thuyền trong cùng chỉ rộng bằng hai cánh cửa ra vào.

Khoảnh khắc nhận ra muốn có phòng đẹp thì phải tranh giành nhau, những đứa trẻ vốn vừa vượt qua sóng gió tr3n thuyền

cùng nhau, vừa vun đắp một chút tình bạn đồng cam cộng khổ lập tức bắt đầu chạy loạn, cố gắng c4m tấm bảng gỗ của mình vào hốc gỗ của căn phòng rộng nhất và lớn nhất đầu tiên.

“Phòng này là của tao!”

“Tao c4m bảng gỗ vào trước cơ mà!”

Vài đứa trẻ chạy tán loạn giành giựt quanh căn phòng lớn nhất đỏ mặt tía tai.

Bạch Liễu liếc nhìn xung quanh rồi thu hồi tầm mắt, hắn đi ngang một mạch qua những căn phòng lớn nhất mà không buồn ngó ngàng đến, trong đầu nhớ đến cảnh đám trẻ tranh cướp đồ chơi trong viện mồ côi ngày xưa.

Những loại chuyện này nói chung chẳng có liên quan gì đến hắn, đồ chơi mà đám người đó thích, Bạch Liễu không thèm quan tâm, cũng giống như lần này, hắn đi thẳng đến phòng cuối cùng, ngẩng đầu lên c4m bảng gỗ vào hốc, sau đó đẩy cửa bước vào.

Quả nhiên, cách bài trí của căn phòng này giống hệt căn phòng mà Sota đưa hắn đến nghỉ ngơi sau này, thậm chí bức tranh vẽ sóng tr3n tường cũng giống hệt như vậy, nhưng lần này không có điện thờ phía sau bức tranh.

Có vẻ như không có tượng thần nào trong căn phòng cuối cùng, vì vậy tượng thần mấu chốt tiếp theo trong nhánh này sẽ ở tr3n người【 Tà Thần cũ · linh hồn 】.

—— Nói cách khác, theo sự sắp đặt của 《 phó bản thị trấn Siren 》 thì đó chính là cơ thể của Tạ Tháp.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân trẻ con rầm rập bước vào, nhưng nhanh chóng dừng lại.

Bạch Liễu rũ mắt xuống —— xem ra những 【 người hầu 】 này đã phát hiện ra rồi.

Những đứa trẻ này im lặng hồi lâu, ngơ ngác nhìn những nhà thuyền mà chúng đã ao ước bấy lâu, cứ tưởng rằng mình có thể ở được, mở miệng hỏi: "Nhà thuyền đầy hết rồi, chúng ta đi đâu bây giờ?"

Tất cả phòng của bốn dãy nhà thuyền đều đã c4m đầy bảng gỗ, chẳng còn dư lại căn nào.

"Đương nhiên là có chỗ cho các cháu ở chứ." Mifune nhìn vẻ mặt kinh ngạc của đám trẻ, trong giọng điệu có một tia kỳ quái không thể giải thích được cùng hưng phấn, "Trong nhà thuyền vẫn còn có chỗ cho mấy người hầu đáng thương như các cháu đặt lưng nghỉ ngơi thật tốt."

Gã thản nhiên không nhanh không chậm đi về phía trước, xuyên qua dãy nhà thuyền rồi dừng lại bên cạnh một cái bể chứa nước lộ thiên, quay đầu cười nhìn về phía đám trẻ con: "Chính là chỗ này."

Mấy đứa trẻ lựa chọn trở thành 【Người hầu】 nhìn bể nước với vẻ mặt kinh ngạc.

Đất cát xung quanh bể đá trữ nước ẩm ướt và tối đen, lúc nhúc đầy những sinh vật giống như đĩa, tr3n mặt đất là những vết máu còn sót lại do giết cá, vỏ sò bị vứt bỏ và một ít tôm cá thối rữa, đây rõ ràng là nơi chế biến nguyên liệu nấu ăn, dường như bùn lầy cũng bị những thứ này ngâm rửa, bốc ra mùi hôi thối nồng nặc.

Nhưng đó không phải là điều khiến bọn trẻ này khiếp sợ nhất.

Sota sững sờ nhìn bên cạnh bể chứa nước, một đống các lồng bằng dây thép có đỉnh nhọn chỉ cao bằng nửa thân mình bọn trẻ được sắp xếp lung tung cái này kế cái kia, bên tr3n có mái che bằng ni lông rách nát, phía trước lồng có đặt một chậu nước và bát đựng thức ăn chứa đầy nước bùn, sát bên nữa là các chuồng sắt chứa đủ loại gà vịt chim chóc gì đó đang kêu quàng quạc râm ran.

——Đây chính là chuồng chó nuôi thú cưng, hoặc chuồng mèo.

Tr3n lồng sắt đã treo sẵn tên của những con vật nuôi 【người hầu】, hoặc tên của chính người hầu.

Mifune giơ ngón tay chỉ vào những cái lồng: “Các cháu sẽ ở đây.”

Lũ trẻ ngơ ngác nhìn vào mấy lồng sắt, không ai cất tiếng nói gì.

Mifune làm ngơ tiếp tục nói: “Buổi sáng 5:30 mỗi ngày các cháu và thú cưng của mình sẽ phải thức dậy ra khỏi lồng, tiếp theo bắt mấy con vật trong lồng kế bên rồi gi3t ch3t chúng, sau đó gửi đến nhà bếp để các đầu bếp nấu ăn, như thế thì trước 8h các vị tế phẩm đại nhân mới được ăn những món tươi ngon nhất.”

“Chú ý là 5:30 sáng ở đây sắc trời còn rất tối, lỡ như bắt giết nhầm thú cưng trong lồng của người khác thì các cháu tự mình giải quyết nhé, chúng ta sẽ không chịu trách nhiệm.”

Mifune thản nhiên nói: “Nhưng đối với các cháu thì cũng không hẳn là chuyện xấu đâu, trước đây có một người hầu bị người bên cạnh giết nhầm thú cưng của mình, đau khổ quá độ mà được thăng cấp lên làm tế phẩm chỉ trong vòng kiểm tra đầu tiên năm ấy đấy.”

“Đó là một đứa trẻ chăm chỉ, lúc nào cũng muốn phấn đấu hướng về phía trước, ta rất thích cậu ta.” Mifune dường như nhớ ra điều gì đó thú vị và mỉm cười hài lòng, “Cậu ta được thăng cấp thành tế phẩm, được hưởng ân sủng và sự kính trọng dành riêng cho tế phẩm, sau đó trong vòng kiểm tra tiếp theo, bởi vì quá sợ hãi sẽ bị hạ cấp thành người hầu một lần nữa, cậu ta đã củng cố nỗi đau khổ của mình ——”

“—— bằng cách ép bản thân ăn thịt thú cưng của mình.”

- ——oOo—

Chương 438

“Sau này các cháu sẽ sống ở đây.” Mifune xoay người rời đi chẳng buồn ngoảnh lại “Ngày mai lúc 7h30 sáng, các cháu và tế phẩm đại nhân sẽ cùng nhau đến các gia tộc lớn nhất ở huyện Lộc Minh.”

“Sửa soạn lại bề ngoài rồi ăn mặc cho tử tế vào, ta không muốn nhìn thấy bất kỳ trang phục hay hành vi không phù hợp nào đâu nhé.”

Sau khi Mifune rời đi, nhóm【 người hầu 】thảng thốt chỉ biết đứng nhìn chằm chằm những cái lồng gỉ sét, ngay sau đó có một người mặc quần áo màu xám của người hầu mệt mỏi bước ra khỏi nhà thuyền, cậu ta ôm một con chó con gầy còm tr3n tay, khéo léo đẩy cửa lồng đi vào, sau đó đổ một phần thức ăn thừa của tế phẩm từ túi nhựa vào bát chó rồi tự mình ăn phần còn lại.

Con chó vội vùi đầu vào bát ăn thức ăn thừa bẩn thỉu, ăn xong thì rút đầu lại, một người một chó co ro trong chuồng chật hẹp rồi ôm nhau ngủ say như điếu đổ.

Sota nhìn mà ch3t lặng.

Chẳng mấy chốc người hầu bước ra khỏi nhà thuyền càng lúc càng nhiều, bọn họ cũng đem cơm thừa canh cặn chia làm hai phần, một phần cho thú cưng của mình ăn, mình thì ăn phần

còn lại, sau đó cuộn tròn người lại bằng đủ loại tư thế khác nhau trong lồng rồi ngủ thiếp đi.

Một số đứa trẻ 【 người hầu 】 mới đến lắc đầu và lùi lại vì sợ hãi, trong khi một số khác dường như đã chấp nhận thực tế, bước lên đẩy cửa lồng một cách tuyệt vọng.

Những người hầu cũ liếc nhìn những người hầu mới, có người hỏi:

“Các em là người hầu mới năm nay à?”

“Tế phẩm đại nhân thì thế nào?”

Những đứa trẻ khác không biết phải trả lời thế nào nên Sota ngập ngừng trả lời:

“Họ cũng khá tốt…”

Một người hầu quay lưng về phía mọi người cười chế nhạo: “Tế phẩm có tốt bụng hay không, có hành hạ người hầu như chúng ta hay không thì còn tùy vào đánh giá nửa năm sau nữa, hiện tại thì nói làm gì chứ.”

Sota bị nói lẫy thì ngẩn người ra, một người hầu khác ghé vào tai cậu thì thầm: “Lúc trước anh ta là tế phẩm, nhưng nửa năm trước không qua được kiểm tra đo lường, không đau khổ bằng người hầu của mình nên bị rớt xuống thành người hầu.”

“Người hầu của anh ta đã giết mèo con của mình rồi ôm x4c nó khóc cả tuần luôn, thế là thành công được thăng cấp thành tế phẩm, còn anh ta thì bị đá xuống dưới.”

“Nhưng anh nghĩ nửa năm sau anh ta có thể trở lại làm tế phẩm đấy.” Người này liếc mắt nhìn người hầu phía sau, “Bởi vì nghe nói anh ta và người hầu của anh ta là bạn tốt với nhau. Lúc còn là tế phẩm, anh ta không để bạn mình ngủ trong lồng mèo ăn cơm thừa bao giờ đâu, toàn là cùng ăn cùng ở với anh ta thôi.”

“Tuy nhiên, người hầu của anh ta lại khá vô ơn bạc bẽo, điều đầu tiên cậu ta làm khi thăng cấp thành tế phẩm là đuổi anh ta và chó của anh ta ra đây để sống trong lồng sắt.”

Sota hơi kinh ngạc: “Người hầu có thể sống cùng tế phẩm sao?”

Người hầu gật đầu: “Chỉ cần tế phẩm đại nhân nguyện ý thì đương nhiên có thể sống chung rồi, nhưng mà…”

“Có rất ít tế phẩm đại nhân nguyện ý làm như vậy.”

Sota có chút bối rối: “Tại sao?”

Người hầu này còn chưa kịp trả lời thì người hầu đang co rúm trong lồng quay lưng về phía mọi người lạnh lùng đáp: “Tế phẩm đã trả giá nhiều đau khổ như vậy mới có được một gian nhà thuyền, nếu cứ tùy tiện để người hầu sống chung với mình thì thật thiếu tôn trọng với sự đau khổ đó.”

Người hầu bên cạnh trầm giọng nói thêm, “Người kia nói với người hầu vừa được thăng cấp của mình như vậy đấy, nói là nếu cứ để anh ta sống chung dễ dàng như thế thì thật có lỗi với con mèo con đã ch3t dưới tay cậu ta.”

Sota nhất thời không nói nên lời, cậu thậm chí không biết phải nói gì.

Thấy Sota tái mặt vì sợ hãi, người hầu th0 dài an ủi: “Làm người hầu không đáng sợ như em nghĩ đâu, bọn anh là người hầu cấp thấp nhất, còn có nhiều người hầu được đối xử tốt hơn bọn anh nhiều”.

“Ngày mai, bọn em và tế phẩm đại nhân sẽ được đưa đến các gia tộc lớn, nếu được người của gia tộc lớn lựa chọn và được gia nhập vào dòng họ của họ thì họ sẽ thuê một gian phòng nhà thuyền cho em ở, không cần phải sống trong lồng sắt nữa.”

Sota có chút bối rối: ” Đại gia tộc? Sao bọn em lại bị mang đến đại gia tộc để họ lựa chọn chứ?”

Người hầu hơi ngạc nhiên: “Em không biết quy định cúng tế Tà Thần ở huyện Lộc Minh sao?”

“Lễ tế Tà Thần ở đây diễn ra hai lần một năm, chia thành lễ hội mùa đông và lễ hội mùa hè, được tổ chức vào tháng 8 và tháng 1 hàng năm.”

“Một tháng sau khi lễ hội mùa đông kết thúc, đại nhân Mifune, cũng chính là huyện trưởng huyện Lộc Minh, sẽ mua một đợt tế phẩm mới và bắt đầu đào tạo dạy dỗ. Sau nửa năm, khoảng tháng 6 hoặc tháng 7, lúc đó nhóm tế phẩm được xem như nửa chín muồi đã có thể lên đài cung phụng cho Tà Thần tại lễ tế Tà Thần, nếu sự đau khổ của bọn họ đạt tiêu chuẩn thì hiến tế thành công, còn không thì hiến tế thất bại.”

Người hầu nhớ lại: “Nhưng mà từ khi bắt đầu lễ tế Tà Thần đến nay thì chỉ có một nửa nhóm tế phẩm là đạt tiêu chuẩn hiến tế thành công, đại đa số còn lại đều phải đợi nửa năm sau đến mùa đông mới hiến tế lại lần nữa.”

“Nói chung, x4c suất hiến tế thành công của đợt tế phẩm vào mùa đông cao hơn nhiều so với mùa hè, và nếu vẫn không thành công thì lại chờ sang lễ tế mùa hè năm sau để hiến tế.”

Người hầu nhún vai: “Nhưng nói chung là nếu năm đầu hiến tế không thành công thì sau đó cũng khó mà thành công được lắm.”

“Tất nhiên là sẽ không thành công rồi.” Người hầu quay lưng về phía đám đông khàn giọng, “Kéo dài sự đau khổ thêm một năm nữa thì ai cũng sẽ ch3t lặng cả thôi.”

Người hầu th0 dài: “Nhưng nếu tế phẩm có thể chịu đựng đau khổ càng lâu sau đó hiến tế cho Tà Thần thành công thì loại đau khổ đó sẽ làm Tà Thần đại nhân cực kỳ hài lòng và thỏa mãn, chất lượng của nguyện vọng vì vậy mà cũng được tăng lên rất nhiều. Cho nên hiện tại rất nhiều gia tộc lớn đều cố ý giữ lại nuôi nấng loại tế phẩm này, không vội hiến tế ngay từ đợt đầu năm.”

“Kitahara Aoi của gia tộc Kitahara chính là loại tế phẩm đó.”

“Tế phẩm và người hầu mua hàng năm sẽ được phân phối ở huyện Lộc Minh tùy theo sự đóng góp của mọi người cho huyện trong năm trước. Tám gia tộc lớn hàng đầu trong huyện nộp thuế có thể chọn hai tế phẩm hoặc người hầu mà họ thích trước theo thứ tự… ”

“Những tế phẩm còn lại sẽ được sẽ được phân phát cho dân chúng tại 【 đêm hội cung thuyền 】như một món quà cho mọi người trước một ngày diễn ra tế Tà Thần.”

“Thường thì những tế phẩm còn sót lại này đều là những thứ phẩm kém cỏi, không có ý chí kiên định và rất khó hiến tế thành công, vả lại đa số bọn họ đều không thể chịu đựng qua những đợt 【 luyện tập đau đớn】 sau đó và rất dễ tự sát. Mà cho dù bọn họ có hiến tế thành công đi chăng nữa, thì loại đau khổ nửa mùa ấy cũng chẳng đổi được nguyện vọng cao cấp gì từ Tà Thần đại nhân, thế nên các đại gia tộc rất chướng mắt bọn họ.”

Người hầu ngẩng đầu nhìn Sota: “Gia tộc nộp thuế cao nhất năm ngoái là gia tộc Kitahara. Mùa đông năm ngoái, bọn họ hiến tế thành công một đứa bé trai chịu đau khổ một năm rưỡi, nghe nói cậu bé đó là em trai Kitahara Aoi, thế nên bọn họ được thực hiện một ước nguyện chất lượng cực kỳ cao vào năm đó.”

“Ước nguyện cụ thể của nhà Kitahara là gì thì đám người hầu bọn anh không biết rõ lắm, nhưng đại khái chỉ trong vòng một năm gia tộc Kitahara đã bành trướng một cách nhanh chóng,

vượt qua cả gia tộc nộp thuế hàng đầu lúc trước là Mifune, trở thành đại gia tộc số một tại huyện Lộc Minh.”

“Nếu em không muốn sống trong lồng thì hãy nghĩ cách để ngày mai được người của gia tộc Kitahara lựa chọn nhé.”

Trong lúc hai bên đang nói chuyện thì một nhóm người lớn mặc áo khoác dài bước vào, nhóm người này mang theo mấy cái chiếc lồng phủ vải đen tùy ý ném tới trước mặt bọn Sota rồi dửng dưng nói: “Có mấy con thú cưng chữa không được nên ch3t rồi, vài con còn sống thôi, tự mà tới nhặt chúng đi.”

Sota hoang mang vội vàng bước tới mở từng cái lồng màu đen ra, cuối cùng tìm thấy con mèo đen nhỏ của mình đang th0 thoi thóp trong chiếc lồng vải đen bị ném dựa vào góc tường.

Mèo đen nhỏ bé không những không được chữa trị mà còn trở nên yếu ớt hơn, nó nằm trong vòng tay của Sota th0 không ra hơi, hai bên mông đầy máu, không biết là do nó bị thương chảy máu hay là bị các con vật khác c4n.”

“【Sota】ơi!” Sota nhìn máu tr3n mông mèo đen cùng bụng nhỏ đang trồi sụt của nó, sắc mặt tái nhợt vì sợ hãi, lập tức rơi lệ, “Sao lại thế này!”

Những vật nuôi khác của bọn trẻ kia cũng không khá hơn mèo đen nhỏ là mấy, đa số đều là đang hấp hối gần ch3t.

Nhất thời cả sân sau tràn ngập tiếng khóc của trẻ con.

Những người hầu đang nằm trong lồng nhìn cảnh này thì chịu không nổi, người hầu vừa mới trò chuyện với Sota lúc nãy có vẻ đau lòng, thò đầu ra dặn dò: “Hôm nay có thể mưa lớn, tốt hơn hết là các em đừng mang thú cưng vào lồng ngủ, ch3t cóng luôn đấy.”

“Nếu các em quen biết với tế phẩm đại nhân thì chạy tới xin bọn họ cho vào ở chung đi.”

Đám trẻ con vừa nghe thế thì mắt sáng rực cả lên như vừa tìm được cứu tinh:

“Đúng rồi, ngay từ đầu bọn tôi đã giao hẹn với nhau, hai chúng tôi buộc thành một cặp, trước tiên tôi sẽ làm người hầu của cậu ấy, cậu ấy làm tế phẩm thì phải đối xử tốt với tôi, còn nếu cậu ấy bị giáng thành người hầu thì tôi làm tế phẩm sẽ đối xử tốt lại với cậu ấy, như vậy bọn tôi đều được hưởng thụ ưu đãi dành cho tế phẩm.”

“Tôi cũng vậy! Tôi sẽ đi tìm cô ấy ngay!”

Những đứa trẻ ôm thú cưng vào lòng chạy ra sân trước như túm được cọng rơm cứu mạng.

Thấy bọn trẻ hào hứng vui mừng, người hầu kia liếc ánh mắt phức tạp về người hầu phía sau.

Người hầu trong lồng phía sau đang quay lưng lại với anh ta đột nhiên cười khùng khục: “Lúc trước tôi cũng giao hẹn với cậu ta thế đấy.”

“Tôi nói tôi không thể chịu đựng thêm nữa, tôi không muốn đau khổ nữa, cậu ta bảo để cậu ta thay tôi chịu đau khổ, để cậu ta làm tế phẩm bảo vệ cho tôi, cuối cùng thì sao?”

Người này ôm một con chó đã ch3t cóng nằm bất động, cười đến khản cả cổ: “Chó của tôi ch3t cóng ở bên ngoài rồi mà cậu ta có mở cửa cho tôi vào không?”

Đám trẻ chạy đi xa lắm rồi không nghe thấy điều này, chúng phấn khích gõ cửa từng gian phòng của tế phẩm.

Nhóm tế phẩm mở cửa, hầu hết đều mặc áo choàng tắm thoải mái, ôm một cái bồn gỗ dùng để ngâm mình trong suối nước nóng, toàn thân toát ra nhiệt ấm, tr3n mặt đất trong phòng đặt một cái nồi đun nước và tôm hùm chiên giòn vẫn chưa ăn xong còn nóng hôi hổi, nhìn thoáng qua đã thấy vô cùng phong phú.

Những con vật cưng mặc những bộ quần áo giữ ấm tinh xảo, nằm nhàn nhã tr3n tấm chăn trắng mịn, căng eo ngủ một cách ngọt ngào thoải mái.

Ngược lại người hầu đứng ngoài cửa thì vô cùng luộm thuộm, quần áo xộc xệch lôi thôi lếch thếch, cả người bốc lên mùi thức ăn thối rữa, vì trời mưa nhẹ nên vẫn còn nước bùn như dầu chảy ra từ mép tóc, cả đám đang ôm chặt những con vật nhỏ dơ dáy bẩn thỉu trong lòng nguc mình, tr3n người mấy con thú đó còn nhỏ máu tí tách.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, biểu cảm tr3n khuôn mặt và động tác của bọn họ đều sững lại trong vài giây, cho dù đó là

tế phẩm bên trong cửa hay những người hầu bên ngoài cửa.

——Chỉ mới cách nhau vài giờ thôi mà mọi người dường như đã là người thuộc hai thế giới khác nhau.

- ——oOo—

Chương 439

(请玩家白柳偷盗关押旧邪神躯体的神社钥匙，让旧邪神为你睁开眼睛)

Hơi nóng từ trong phòng tỏa ra, phả vào mặt những người hầu đang sửng sốt, bọn trẻ kinh ngạc chớp chớp mắt, tầm mắt chậm rãi rơi vào mấy con vật nhỏ đang nhàn nhã li3m láp mình trong phòng.

“Có thể cho bọn tôi…” Nhóm người hầu nhịn không được tiến đến gần căn phòng ấm áp, “… vào không?”

Tế phẩm theo bản năng đứng chắn trước mặt bọn họ, kéo áo tắm lên, liếc mắt nhìn đôi giày bẩn thỉu dính nhớp đầy bùn nước của người hầu, vẻ mặt có chút kháng cự cùng xấu hổ: “… Có chuyện gì vậy, cứ đứng bên ngoài nói đi?”

Nhóm người hầu sững sờ nhìn tế phẩm như không thể tin được, hơi th0 của những con vật nhỏ trong vòng tay bọn trẻ dần dần yếu đi rất nhiều.

Sota run lẩy bẩy ôm mèo đen nhỏ vẫn không nhúc nhích đứng ở ngoài cửa nhìn đám người hầu lần lượt bị đuổi đi, bàn tay giơ lên gõ cửa có chút ngần ngừ, cứ đưa lên rồi hạ xuống mấy lần mà vẫn không làm được.

… Bạch Lục, Bạch Lục tùy ý hành hạ gi3t ch3t động vật nhỏ như lời người ta đồn đại sẽ đồng ý cho cậu vào phòng không?

Sota ôm chặt mèo đen nhỏ trong tay, cậu lo lắng nuốt nước bọt, nhắm mắt lại, cuối cùng chuẩn bị gõ cửa.

Cánh cửa giấy tự động mở ra, bên trong là Bạch Liễu mặc áo choàng tắm màu trắng buông thõng và mái tóc rũ xuống còn đang nhỏ nước, cổ áo choàng hơi mở, có thể nhìn thấy mặt dây chuyền bằng đồng xu treo tr3n da nguc trắng nõn.

Khuôn mặt sạch sẽ và lãnh đạm của Bạch Liễu ẩn hiện sau hơi nước bốc lên từ cơ thể tạo cho hắn một cảm giác xa lạ mơ hồ, giọng điệu hắn lạnh nhạt như thể đã sớm đoán được Sota sẽ xuất hiện trước cửa phòng mình.

“Cậu đứng trước cửa phòng tôi gần mười phút rồi, có chuyện gì vậy?”

Bạch Liễu đang ôm mèo trắng lông dài mắt xanh bạc trong tay, chiếc lục lạc tr3n cổ đã được cởi bỏ, nó tò mò nép vào lòng Bạch Liễu, nghiêng đầu nhìn Sota rồi duỗi đầu miao một tiếng, còn vươn móng nhỏ ra cào mèo đen vẫn đang bất động trong lòng nguc Sota.

Nhưng Bạch Liễu không ngăn cản hành động này, hắn cho phép thú cưng của mình thân mật với Sota.

Sota không biết tại sao, nhưng đột nhiên cậu nhóc thả lỏng người quỳ sụp xuống trước mặt Bạch Liễu, đầu gối mềm nhũn, nước mắt trào ra: “Xin anh hãy cứu 【 Sota 】.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống: “Tôi không làm chuyện vô giá trị, cậu có thể mang lại cho tôi cái gì?”

Sota nắm chặt áo choàng của Bạch Liễu như thể nhìn thấy hy vọng, đôi mắt đỏ bừng: “… Chỉ cần bây giờ ngài đồng ý cứu 【 Sota 】, sau này em sẽ là người hầu hữu ích nhất cho ngài, tuyệt đối sẽ không phản bội ngài!”

Bạch Liễu trầm mặc một giây, hắn nhướng mắt, con ngươi đen như mực: “Giao dịch thành lập.”

30 phút sau, Sota đã được tắm rửa sạch sẽ ngồi thẫn thờ tr3n tấm chiếu tatami, mèo đen nhỏ bên cạnh cũng đã được lau chùi sạch sẽ đang vùi đầu ăn ngấu nghiến, cái đuôi lông xù vểnh thật cao đến nỗi có thể nhìn thấy bé con đang thật cao hứng.

Bạch Liễu dời tầm mắt từ đuôi Tiểu Hắc chuyển sang mèo trắng nhỏ đang ngồi trang nghiêm, ưu nhã bên cạnh mình.

Mèo trắng nhỏ dựa vào người Bạch Liễu ngẩng đầu mieo một tiếng, nó cọ cọ vào người Bạch Liễu, sau đó cuộn tròn nằm bên chân Bạch Liễu ngủ cực kỳ ngoan ngoãn đáng yêu.

… Loại thói quen làm việc và nghỉ ngơi này khiến Bạch Liễu nhớ đến tên họ Tạ nào đó.

Còn mèo đen nhỏ kia vừa nãy thoi thóp chỉ còn một hơi tàn tưởng chừng như sắp ch3t tới nơi, ấy thế mà vừa ăn uống no

đủ xong thì bắt đầu chạy lung tung xung quanh Bạch Liễu giống như chó con, thỉnh thoảng lại còn chủ động nhảy vào lòng nguc Bạch Liễu đẩy mèo trắng ra rồi nhảy lên li3m mũi Bạch Liễu, vặn mông tr3n mặt đất đuổi theo áo choàng Bạch Liễu.

Tóm lại cực kỳ giống với một con thằn lằn nào đó.

Một con mèo đen và một con mèo trắng, ngoại hình và thói quen vẫn giống nhau như vậy.

Bạch Liễu không bao giờ tin vào sự may rủi trong trò chơi, nếu hắn đoán không lầm thì đây hẳn là sở thích bi3n thái của nhà thiết kế trò chơi Tà Thần nào đó.

Bạch Liễu rũ mắt nhìn hai con mèo một trái một phải đang dựa vào đầu gối mình ngủ ngon lành, mèo trắng co lại thành một quả bóng nhỏ gối trong lòng bàn tay Bạch Liễu, mèo đen thì xoạc cả bốn chân thành hình chữ X, ăn no đến mức bụng ễnh tròn cả lên, nghe rõ cả tiếng ngáy khò khè khe khẽ từ trong cổ họng.

Sota có chút xấu hổ vì mèo đen của mình quá mức tự nhiên như vậy, cậu đang định ẵm mèo đen về nhưng vừa ngẩng đầu thì sững sờ.

Hắn nhìn thấy Bạch Lục trong lời đồn thích giết động vật nhỏ bình thản dùng mu bàn tay xoa đầu hai bé mèo con, động tác rất dịu dàng và nhẹ nhàng như không muốn đánh thức chúng dậy, hắn ngẩng đầu lên thản nhiên nói: “Muộn rồi, đi ngủ đi.”

Sota ngây người dạ một tiếng, cậu ngủ tr3n tấm chiếu tatami mà Bạch Liễu đã nhường cho mình, còn hai con mèo nhỏ ngủ bên cạnh gối đầu của Bạch Liễu giống như vị thần hộ mệnh.

Dưới sự che chở của hai vị "thần hộ mệnh" này, Bạch Liễu nhanh chóng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Sota vốn tưởng đêm nay sẽ ngủ không yên giấc, nhưng cậu vừa nhắm mắt liền chìm vào giấc ngủ say.

Ngày hôm sau.

Sota ngủ một giấc thật ngon, lúc tỉnh dậy Bạch Liễu đã thay quần áo rồi.

Trang phục của Bạch Liễu là một chiếc áo khoác màu đen với lớp lót dài màu trắng bên trong, cổ áo có họa tiết đám mây hình chim hạc, còn trang phục của Sota chỉ là một bộ quần áo màu xám khá đơn giản và buồn tẻ dành cho người hầu.

Đợi đến khi hai người họ mặc quần áo xong xuôi và bước ra khỏi phòng, Sota lập tức nhìn thấy rất nhiều người hầu hai mắt đỏ hoe đang đứng ở khu vực trung tâm, dường như bọn họ đã dầm mình trong mưa suốt đêm không ngủ, trong tay ôm chặt x4c mấy con vật nhỏ đã cứng đờ, nhìn chằm chằm vào phòng đối diện.

Nhóm tế phẩm lần lượt bước ra khỏi phòng, lúc vừa nhìn thấy bọn trẻ người hầu thì sững người lại rồi tránh đi ánh mắt của chúng, châu đầu lại với nhau nhỏ giọng bàn luận:

“Tự bọn nó chọn làm người hầu thì phải chấp nhận làm công việc của người hầu chứ.”

“Dựa vào đâu mà bắt tôi phải chia phòng cho nó ở? Phòng tôi có lớn lắm đâu, cũng chỉ đủ mình tôi ở thôi, mà bọn nó cũng có chỗ ở rồi còn gì?”

“Ừ ừ, vả lại lỡ như bọn nó với đám chó mèo của bọn nó bị bệnh gì thì sao, ở chung lây bệnh cho tôi thì làm sao bây giờ? Nhìn ghê ch3t đi được, tôi chắc là có bệnh không nhẹ đâu…”

“Tôi cũng phải chịu đau khổ mới được vào ở chỗ đó, mắc gì phải cho người hầu vào ở chung?”

“…. Một lũ khùng điên, chỗ mình không về tự dưng lại đứng chỗ chúng ta dầm mưa cả đêm.”

Sota nghe được những lời oán giận đó, cậu dừng bước chân.

Cậu biết mọi người đã bắt đầu thay đổi quan niệm một cách rõ ràng và đáng sợ như thế nào, bất giác nghĩ đến lý thuyết chuỗi thức ăn mà Bạch Liễu đã nói với cậu tr3n thuyền ngày hôm qua.

【Những người bước vào chuỗi thức ăn của duc vọng sẽ mất khả năng đồng cảm. 】

【Trong mắt chúng, chỉ có những kẻ săn mồi thấp hơn chúng và những kẻ săn mồi cao hơn chúng.】

Sota vô thức nhìn Bạch Liễu đang đứng bên cạnh, vẻ mặt Bạch Liễu vẫn rất bình tĩnh, tựa hồ đã đoán trước được tình huống này.

Sau bữa sáng, tất cả tế phẩm và người hầu được đưa đến trước cửa nhà thuyền, hôm nay thời tiết tốt, ánh nắng gay gắt, người hầu cầm ô đen để che dù cho tế phẩm nhưng hầu hết bọn nhỏ đều mang vẻ mặt vô cảm.

Hôm nay Mifune vẫn dẫn dắt cả nhóm như cũ, nhưng nhìn sắc mặt của gã thì cũng chẳng vui sướng gì mấy:

“Hôm nay ta sẽ mang các cháu đến nhà Kitahara để cho họ lựa chọn, họ chính là gia tộc nộp thuế nhiều nhất ở huyện Lộc Minh vào năm ngoái.”

“Sau buổi trưa, các cháu sẽ đến nhà Mifune, tức là gia tộc của ta, gia tộc nộp thuế nhiều nhất ở huyện Lộc Minh vào năm kia.”

“… Hôm nay các cháu sẽ đi đến tám gia tộc lớn, nếu may mắn được bất kỳ gia tộc nào chọn lựa trở thành thành viên của gia đình họ, thì các cháu sẽ được đổi họ và có thể dọn ra khỏi nhà thuyền, được hưởng những đãi ngộ cao hơn.”

Sắc mặt Mifune u ám, gã nhếch miệng cười: “Bây giờ đi đến nhà Kitahara.”

Trong nháy mắt đó, Bạch Liễu nghe thấy một tiếng nhắc nhở rõ ràng của hệ thống bên tai mình:

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu mở khóa nhiệm vụ cốt truyện phụ —— lấy chìa khóa đền thờ trong tay chủ gia tộc Kitahara. 】

【Thân thể của Tà Thần cũ bị giam giữ trong đền thờ tr3n núi, ngày ngày treo lơ lửng chìm vào giấc ngủ say và lắng nghe nỗi đau của mọi người. Chỉ có linh hồn đau khổ nhất mới có thể khiến y mở mắt ra nhìn những tế phẩm đã phát điên vì đau khổ. 】

【Người chơi Bạch Liễu hãy lấy trộm chiếc chìa khóa đền thờ chứa thân thể của Tà Thần cũ và khiến y mở mắt vì bạn. 】

Bạch Liễu nhíu mày.

Sota cầm một chiếc dù đen che cho Bạch Liễu, cậu liếc nhìn nước da gần như trong suốt dưới ánh mặt trời của hắn có chút hoảng hốt —— đây là lần đầu tiên cậu quan sát Bạch Liễu kỹ như vậy dưới ánh sáng mặt trời chói chang.

“Theo như những lời cậu nói với tôi hôm qua và kết hợp với phản ứng của Mifune hôm nay, thì chắc là gia tộc Kitahara và gia tộc Mifune có mâu thuẫn với nhau.” Bạch Liễu nghiêng đầu nhìn Sota, hắn nói nhỏ đến độ thì thầm, “Đúng không?”

Sota sững sờ một lúc, sau đó lắp bắp trả lời: “Dạ đúng ạ.”

“Nếu hôm nay tôi muốn được gia đình Kitahara chọn.” Bạch Liễu trầm ngâm suy nghĩ, “Tôi phải làm gì đây?”

Mãi một lúc sau Sota mới gãi đầu nói nhỏ vào tai Bạch Liễu, “Anh không cần lo lắng nhà Kitahara có chọn mình hay không.”

“Đại gia tộc sẽ chọn tế phẩm có chất lượng cao cấp nhất, anh là đứa trẻ đẹp nhất trong đợt tế phẩm lần này, gia tộc Kitahara nhất định sẽ chọn anh.”

✏神社 (Thần xã) : điện thờ, đền thờ - ở đây mình sẽ dùng đền thờ theo như mô tả tr3n wikipedia về đền thờ đạo giáo nhé.

- ——oOo—

Chương 440

Nhà của Kitahara ở tr3n núi, đoàn người phải mất một thời gian rất lâu leo lên từng bậc thang của con đường mòn mới có thể nhìn thấy kiến trúc nguy nga ẩn hiện trong rừng rậm.

Đập vào mắt là một mái hiên khổng lồ thấp thoáng dưới rừng cây um tùm rậm rạp, căng mắt nhìn xa xa phía sau tòa nhà Kitahara có thể thấy một tòa nhà bằng gỗ khác nhỏ hơn một chút, nhưng đầy trang nghiêm và quy củ với mái cong uyển chuyển và những lớp cổng torii bằng gỗ đỏ.

"Sắp đến nơi ở của gia tộc Kitahara rồi." Mifune nhìn lên tòa nhà cổ kính phía sau cổng torii, vén quần áo rồi cung kính cúi đầu, "Vị trí cao hơn là đền thờ Lộc Minh, nơi ở của Tà Thần đại nhân."

Nhóm tế phẩm và người hầu cũng bắt chước động tác Mifune khom mình hành lễ.

Đoàn người hướng lên tr3n nữa thì đi vào một con đường đá nhỏ hẹp uốn lượn dẫn thẳng đến cánh cổng nhà Kitahara. Hai bên cổng là hai chiếc đèn lồng bằng đá có phần đầu được chạm khắc thành hình đầu chó Shiba thè lưỡi trông rất lanh lợi và ngộ nghĩnh. Bạch Liễu khẽ liếc mắt đánh giá, nhận ra hai đèn đá còn khá mới, tuổi thọ chỉ khoảng một năm là cùng.

Mifune gõ cửa nhà Kitahara.

Cánh cửa chậm rãi khẽ mở, một người hầu già đầu tóc hoa râm dáng vẻ điềm đạm ló đầu ra, ông ta liếc nhìn Mifune đang gõ cửa rồi lướt qua nhóm tế phẩm phía sau gã, cúi đầu thu lại ánh mắt, khom lưng mở cửa: “Đại nhân Mifune, chủ nhân đã đợi ngài lâu rồi, mời ngài vào.”

Mifune hừ một tiếng chẳng rõ là ý gì rồi đi một mạch vào trong.

Bạch Liễu đi vào sau Mifule, trước mặt là cảnh tượng sân trong tao nhã và xa hoa theo phong cách Nhật Bản, hai bên trang trí đầy núi đá gồ ghề lởm chởm.

Nước suối trong veo chảy róc rách tr3n những tảng đá đá khiến cả khoảng sân trông đầy sức sống và nên thơ. Bình thường hẳn là phải dẫn nước suối từ tr3n núi xuống, nhưng vào mùa này, nước suối tr3n núi đã đông cứng lại thành băng không hề có nước, vậy mà nhà Kitahara lại sử dụng lò đá làm nóng các đường ống dẫn đến nước suối để làm tan băng chảy tr3n các tảng đá nhân tạo và cây cối trong thời tiết lạnh giá này.

Bạch Liễu nhìn thoáng qua, ước tính trong đầu ở đây cũng phải có hơn trăm cái lò đá dùng để đun nước suối tạo cảnh quan đẹp đẽ cho toàn sân trong này.

Nhìn thấy cảnh này, Sota không khỏi ghé vào tai Bạch Liễu thì thầm: “Tối hôm qua mưa to, người hầu và mấy con thú nhỏ suýt ch3t vì lạnh, nếu chia một phần ba chỗ thạch lò này cho chúng ta thì cũng không đến nỗi như thế.”

Người hầu già đứng bên cạnh nghe được, lão đảo mắt rồi liếc nhìn Sota một cách trịch thượng, nói:

“Các ngươi là tế phẩm và người hầu mới đến, việc của các ngươi là nên chăm chỉ nỗ lực để được các đại nhân nhà Kitahara lựa chọn và nắm bắt cơ hội tận hưởng khoảnh sân tuyệt đẹp do lò đá tạo thành này, chứ không phải đồng tình với những kẻ hạ đẳng thấp kém sống trong lồng ngay cả cơ hội nhìn lò đá cũng chẳng có.”

“Lò đá chỉ dành cho các tế phẩm đại nhân, những người có thể chịu đựng nỗi đau để hiến tế cho Tà Thần và mang lại nhiều giá trị cho huyện Lộc Minh, chứ không phải sưởi ấm cho người hầu.”

“Ở huyện Lộc Minh này, những người hầu không đủ đau khổ thì chỉ có thể sống trong lồng, bọn chúng là những động vật không thể tạo ra nhiều giá trị thì không có quyền tiêu thụ bất kỳ tài nguyên nào để tồn tại.”

Sota nhìn ánh mắt u ám của lão già sợ tới mức co rụt đầu lại, cúi đầu run giọng dạ một tiếng rồi không dám nói gì nữa.

Người hầu già hờ hững thu hồi ánh mắt, khom lưng bước nhanh về phía nhóm người phía trước, sau đó dẫn các tế phẩm lần lượt đi qua những hành lang gấp khúc bằng gỗ kiên cố.

Nghiêng đầu sang một bên có thể thấy cảnh sân đình nước suối chảy róc rách, hoa thơm chim hót ríu rít, tre trúc gõ chum đá lác đác cánh hoa rơi rồi giao nhau ở chiếc hồ giữa sân, khung cảnh tràn ngập sự trong lành, tao nhã và đầy sức sống rất dễ chịu.

Tất cả mọi người cho dù tế phẩm hay người hầu cũng đều không ngừng trầm trồ khen ngợi vẻ đẹp tinh tế của sân đình, nhìn vào ánh mắt có thể thấy bọn họ đều khao khát nơi này.

Sota đi sau cùng cúi đầu nắm chặt chiếc ô trong tay, trong lòng dâng lên một cảm giác chán nản và ảm đạm khó tả, cậu lén ngẩng đầu lên liếc nhìn Bạch Lục đang đi bên cạnh mình, vẻ mặt của hắn vẫn nhạt nhẽo chẳng gợn sóng.

Bạch Lục cũng muốn được gia tộc Kitahara lựa chọn… Anh ấy cũng giống như những tế phẩm này sao?

Liệu anh ấy… sẽ đồng ý với cách nói của người hầu già chứ?

“Có gì muốn hỏi thì cứ nói thẳng.” Bạch Liễu nhìn về phía trước thản nhiên nói: “Nãy giờ cậu nhìn chằm chằm tôi hơn mười phút rồi.”

“Thực xin lỗi!” Sota hoảng sợ cúi đầu rồi lại chậm rãi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hỏi: “Bạch Lục, anh thấy lời ông lão người hầu nói đúng không?”

“Lò đá chỉ dành cho tế phẩm thưởng thức chứ không phải để giữ ấm cho người hầu ấy.”

Bạch Liễu trả lời: “Lời nói của mỗi người đúng hay sai phải nhìn từ quan điểm của họ.”

“Từ góc độ của những tế phẩm, góc độ của người hầu của gia tộc Kitahara, và từ góc độ của những người được trao quyền lợi đứng đầu chuỗi thức ăn bóc lột người khác, thì họ tự nhiên cảm thấy mình đúng.”

“Nếu dùng lò đá giữ ấm cho người hầu thì chẳng đem lại lợi ích gì cho họ, nhưng nếu đặt ở đây thì ngày nào bọn họ cũng có thể nhìn thấy và hưởng lợi từ nó.”

Sota thu hết can đảm: “Còn quan điểm của Bạch Lục thì sao? Anh cũng cảm thấy bọn họ nói đúng sao?”

Bạch Liễu quay đầu sang một bên, hắn bình tĩnh liếc nhìn Sota, ánh mắt đó khiến Sota không khỏi nín th0, chiếc ô trong tay nắm chặt đến mức lòng bàn tay trắng bệch.

“Không.” Hắn nhẹ giọng đáp, “Tôi không nghĩ họ đúng.”

Sota th0 phào nhẹ nhõm, trợn to hai mắt: “Nhưng hiện tại anh cũng là tế phẩm, cũng là người nhận được quyền lợi, sao anh cho rằng bọn họ không đúng chứ?”

Bạch Liễu nhìn cậu nhóc, con ngươi thâm thúy, ánh mắt lấp lánh, tóc mai tr3n trán bay tán loạn trong gió: “Lẽ ra tr3n đỉnh chuỗi thức ăn do những kẻ này xây dựng phải có một Tà Thần cũ bốc lột tất cả mọi người.”

“Nhưng bởi vì anh ấy đã không chọn làm như thế nên hiện tại anh ấy đang bị mọi người tra tấn và bóc lột.”

“Tà Thần cũ đó là người yêu của tôi.”

Sota hoàn toàn choáng váng.

Bạch Liễu đưa mắt nhìn lão người hầu đi phía trước nhóm tế phẩm, trong giọng nói không có một tia cảm xúc:

“Tôi vào đây để đối phó với những kẻ đã lợi dụng anh ấy và phá hủy mạng lưới thức ăn của bọn họ.”

“Sau đó tôi sẽ nói cho anh ấy biết.” Bạch Liễu dừng lại, “Bất kể xảy ra chuyện gì, lựa chọn lúc trước của anh ấy không hề sai.”

Không hiểu sao hốc mắt Sota đột nhiên nóng bừng lên, cậu nhóc có rất nhiều điều muốn nói và bụng đầy thắc mắc, nhưng cuối cùng chỉ nặng nề dạ một tiếng, giọng điệu thổn thức tràn đầy sự đồng tình: “Tà Thần đại nhân và ngài đều không sai…”

“Này, mấy tế phẩm đằng kia.” Mifune đang đi phía trước sốt ruột nhìn lại, thúc giục, “Giờ này mà buôn chuyện cái gì? Đi nhanh lên! Theo ta vào phòng khách chọn tế phẩm!”

“Được rồi!” Sota vội vàng kéo Bạch Liễu chạy tới, “Chúng cháu tới đây!

Phòng khách của nhà Kitahara cũng rất lớn, cửa ra vào có tầm nhìn cực kỳ rộng, bởi vì quá lớn nên thậm chí nó trông hơi giống một cái hội trường, mặt đất được trải bằng vải lụa mềm

mại, chính diện là một vài người hầu đang quỳ sau chiếc bàn lùn, còn ngồi chính giữa là một người đàn ông búi tóc sau đỉnh đầu, phần trán và nửa trước đã được cạo sạch theo kiểu tóc chonmage truyền thống của giới quý tộc Nhật Bản.

Lông mày người này xếch lên nhíu chặt vào nhau, thân hình cường tráng như một người đàn ông trung niên ngoài 40 nhưng khóe mắt, trán và cằm lại có đầy nếp nhăn, vẻ mặt thì căng thẳng u ám, nhìn như một lão già hơn 60 tuổi.

Lão ta cúi đầu nhìn lướt qua tập tranh vẽ tế phẩm tr3n tay, lật tới lật lui xem một hồi, sau đó ngẩng đầu quét qua nhóm tế phẩm đang quỳ gối trước mặt, cuối cùng dừng lại tr3n người Bạch Liễu.

“Có đứa nhỏ tên là Bạch Lục phải không?” Lão trầm giọng nói, “Ngẩng đầu cho ta xem.”

Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt đối phương.

Chủ gia tộc Kitahara hài lòng gật đầu: “Diện mạo rất đẹp, tinh thần cũng khá lắm, có thể dạy dỗ lâu dài.”

“Để đứa nhỏ này và người hầu của nó ở lại đây đi.”

Cuối cùng, Kitahara chọn Bạch Liễu và một tế phẩm khác, người hầu của họ cũng được ở lại theo. Ngay sau đó, có một người hầu tiến lên đưa cho bọn họ hai tấm bảng gỗ mới có chữ 【 Kitahara Bạch Lục 】 và 【 Kitahara Ryota 】.

Gia chủ đứng lên, liếc mắt nhìn bọn họ: “Đã là tế phẩm đại nhân của nhà Kitahara thì sau này sẽ sống ở nhà Kitahara.”

“Ta sẽ cử người đến nhà thuyền mang vật nuôi và hành lý của các ngươi về đây, trước tiên sẽ có người dẫn các ngươi đi làm quen với hoàn cảnh sống, biết chỗ nào có thể đi và chỗ nào không thể tới, song song với việc ở nhà Kitahara, hưởng thụ tất cả mọi thứ mà nhà Kitahara cho các ngươi thì các ngươi sẽ phải cống hiến cho nhà Kitahara.”

Nói rồi, gia chủ Kitahara ngẩng đầu gật đầu với lão người hầu dẫn đường: “Dẫn bọn họ đi làm quen một chút đi.”

Người hầu già cung kính gật đầu, quay sang đám người Bạch Liễu nói: “Các đại nhân, mời đi theo tôi.”

“Đầu tiên, xin chúc mừng mọi người. Từ nay về sau, các đại nhân sẽ được sống hạnh phúc trong gia tộc nộp thuế nhiều nhất này.”

Bước chân của người hầu vừa nhỏ vừa nhanh, lấp xấp lướt nhanh qua hành lang gỗ rợp bóng cây giống như một con rắn đang trườn mình, tr3n hành lang là những chiếc lá phong đỏ vừa rụng chưa đầy nửa canh giờ phát ra âm thanh lạo xạo dưới bước chân rồi bị thổi bay xuống hành lang gấp khúc bên nhà thủy tạ, phiêu dạt ra bên ngoài nhà.

Hơi nước bay trong không khí ấm áp và oi bức bám vào da thịt người ta trong cái tiết trời se lạnh như thế này chẳng dễ chịu chút nào.

Đây thực sự là một nơi đẹp đẽ và tươi sáng, u ám và tăm tối.

“Trong nhà Kitahara, các tế phẩm đại nhân là sự tồn tại tối cao, sở dĩ gia tộc Kitahara có thể phát triển đến quy mô như hiện nay đều là nhờ sự cống hiến to lớn của tế phẩm đại nhân từ thế hệ này sang thế hệ khác, nếu không có sự đau khổ của họ thì sẽ không có khu vườn xinh đẹp như hiện giờ.”

“Chính vì vậy, điều đầu tiên mà bất cứ ai bước vào nhà Kitahara nên làm là phải hiến tế những tế phẩm đại nhân đã chịu đựng nỗi đau vô thượng cho sự phát triển và lớn mạnh của gia tộc Kitahara.”

Người hầu già dừng lại trước một gian phòng khang trang, lão ta chắp tay cúi đầu, sau đó vươn tay đẩy cửa phòng ra.

Sota vừa nhìn thấy tình hình trong phòng thì sởn cả gai ốc tr3n người, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong phòng đặt một cái giá gỗ rất lớn có mái hiên và đuôi hai bên cong lên theo kiểu đền thờ, tr3n đó bày hàng chục chiếc điện thờ từ cao đến thấp, và mỗi chiếc điện thờ đều có một bức ảnh chụp đen trắng của những thanh thiếu niên chỉ tầm khoảng mười mấy tuổi, thậm chí có cả trẻ em chưa tới mười tuổi.

Người hầu già khoanh tay lùi sang một bên, hạ mắt xuống: “Đây là những tế phẩm đại nhân mà nhà Kitahara đã mua trong suốt ba năm qua nhưng không thể kiên trì đến cùng và đã tự sát vì đau đớn, tất cả bọn họ được cung phụng ở đây.”

“Nếu các ngươi không kiên trì mà tự sát thì cũng sẽ được đưa vào đây.”

“Mời bốn vị đại nhân hành lễ.”

- ——oOo—

Chương 441

Cậu bé tế phẩm được lựa chọn kia vốn dĩ đang rất hào hứng, nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì sững sờ, Bạch Liễu thì vẫn thản nhiên lôi kéo Sota đang đứng đờ người vào phòng rồi khẽ khom mình vái chào những tế phẩm đã ch3t.

Người hầu già dửng dưng đè hai đứa trẻ còn lại bắt chúng cũng phải cúi đầu hành lễ: "Vái chào các tiền bối đã mất vì nhà Kitahara đi."

Xong xuôi hết thảy hai đứa trẻ bước ra khỏi điện thờ, vẻ mặt thất thần, vai run bần bật.

Điều này hoàn toàn không giống như họ đã tưởng tượng về cuộc sống của một người bề tr3n.

Người hầu già dường như không nhìn ra biểu tình thay đổi đột ngột của hai đứa trẻ, khom người tiếp tục bước từng bước nhỏ rất nhanh đi về phía trước: "Nơi ở của các tế phẩm đại nhân là nơi cao nhất trong nhà Kitahara."

"Nơi đó cũng là nơi gần nhất với đền thờ. Mỗi sáng sớm cùng nhau đến, sẽ thấy được đền thờ lớn nhất Lộc Minh, cũng là nơi các vị sẽ hiến tế."

"Trong đền thờ có thân thể xinh đẹp của Tà Thần đại nhân, chúng ta không thể thường xuyên quấy rầy. Chỉ khi huyện tổ

chức lễ hội tế Tà Thần lớn vào thời điểm nóng nhất và lạnh nhất của mùa đông và mùa hè hàng năm, thì đền thờ mới được mở cửa cho công chúng chiêm ngưỡng."

"Các tế phẩm được nuôi dưỡng tại nhà thuyền và trong các gia tộc lớn đều sẽ đi bái kiến Tà Thần đại nhân, nhưng chỉ có nước mắt của tế phẩm đau khổ nhất mới có thể đánh thức Tà Thần, khiến ngài mở mắt."

"Bình thường các tế phẩm đại nhân không cần thiết phải chạy lên núi cầu nguyện mỗi ngày làm gì. Tà Thần đại nhân đang ngủ say không thích bị làm phiền, vả lại cửa đền thờ lúc nào cũng khóa."

Ánh mắt Bạch Liễu khẽ nhúc nhích: "Đền thờ bị khóa, vậy chìa khóa đền thờ nằm trong tay ai? Nằm trong tay đại nhân Kitahara à?"

Bước chân của người hầu già dừng lại, lão liếc mắt nhìn Bạch Liễu: "Ừ."

"Chìa khóa của đền thờ nằm trong tay người nộp thuế cao nhất hàng năm. Năm trước là nhà Mifune, còn năm nay là nhà Kitahara."

Người hầu già đưa nhóm Bạch Liễu đến một căn gác mái khá cao rộng ở một nơi tương đối hẻo lánh, lão khom lưng đưa tay lên kính cẩn tránh đường: "Đây là nơi ở của các tế phẩm đại nhân."

“Tôi biết các vị tế phẩm đại nhân vừa mới đến nhà Kitahara thì rất tò mò về nơi này, nhưng bây giờ đã muộn rồi, vì vậy tôi vui lòng khuyên các vị đừng nên chạy lung tung.”

Người hầu già khẽ ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt già nua và đục ngầu: “Sau khi màn đêm buông xuống nhà Kitahara rất nguy hiểm, nếu các vị tế phẩm đại nhân chẳng may ch3t trong tay oán linh nào đó thì thi thể sẽ không được nhập vào đền thờ của gia tộc Kitahara.”

Bạch Liễu thấy Sota và hai đứa trẻ kia tái mặt vì sợ hãi thì lập tức lớn tiếng đáp lại, “Tôi hiểu rồi!”

Người hầu già b4n ánh mắt nhìn về phía Bạch Liễu: “Bạch Lục đại nhân thì sao?”

Bạch Liễu từ từ rũ mắt xuống, giọng điệu phục tùng: “Tôi sẽ ở đây cung phụng Tà Thần đại nhân thật tốt.”

Người hầu già thu hồi ánh mắt có chút hài lòng, khom lưng rồi kéo cửa cúi đầu rời đi: “Một lát nữa chúng tôi sẽ chuyển đồ ở nhà thuyền của các vị đại nhân đến đây, xin các vị hãy nghỉ ngơi sớm.”

Người nhà Kitahara hành động rất nhanh, nhóm Bạch Liễu vào gác mái chưa đến mười phút, những người hầu đã mang theo hành lý của bọn họ đến rồi.

Sota thấy mèo đen trong lồng sắt thì mắt sáng rỡ, mở ra định ôm bé con một chút, kết quả mèo đen nhỏ lại vặn vẹo mông

chui ra khỏi lồng, mieo một tiếng thật lớn rồi lao thẳng về phía Bạch Liễu đang ngồi bên cửa sổ gác mái.

Bạch Liễu dùng mu bàn tay vuốt v3 hai con mèo đang tụ tập dưới chân mình, nhướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, xuyên qua màn đêm đen kịt nhìn về phía đền Lộc Minh ẩn mình sâu trong rừng rậm.

Sota bước đến gần Bạch Liễu, nhỏ giọng hỏi: "Tà Thần sống ở đền thờ đó là người yêu của Bạch Lục đại nhân phải không?"

"Không phải sống." Bạch Liễu thu hồi tầm mắt nhìn lại mèo trắng nhỏ đang dụi đầu trong tay mình, "Mà là bị nhốt trong đền thờ đó."

"Vì vậy tôi muốn đưa anh ấy ra ngoài."

"… Vừa rồi anh hỏi chìa khóa đền thờ." Sota lo lắng nuốt nước bọt, "Bạch Lục, đêm nay anh định ăn trộm chìa khóa sao?"

Bạch Liễu lãnh đạm ừ một tiếng.

Sota lập tức căng thẳng: "Nhưng lão người hầu kia bảo ban đêm nhà Kitahara sẽ có oán linh. Bạch Lục, anh cũng không biết chìa khóa của nhà Kitahara ở đâu, chuyện này thật quá mạo hiểm!"

"Tất cả mọi chuyện đều có giải pháp." Bạch Liễu nhướng mắt liếc Sota, "Chỉ cần Sota sẵn lòng giúp tôi."

Sota sững sờ: “Em giúp anh thế nào đây?”

Bạch Liễu: “Tìm Kitahara Aoi ở đây.”

Sau khi màn đêm buông xuống, sân nhà Kitahara tối đen như mực, cỏ cây phản chiếu những bóng đen đáng sợ tr3n hành lang, thạch lò bên cạnh mấy hòn non bộ hoạt động cả ngày lẫn đêm, lập lòe ánh lửa mờ ảo như bóng ma, trong không khí bốc lên hơi nước nhớt nháp và ẩm nóng.

Sota lẫn trong đêm đen chạy nhanh tr3n hành lang cúi đầu không dám ngẩng đầu nhìn cảnh tượng xung quanh, trong lòng nhanh chóng nhớ lại những gì Bạch Liễu đã giải thích cho cậu nghe ——

—— Kitahara Aoi và em trai cô bé là tế phẩm đầu tiên mà gia tộc Kitahara đã mua khi họ tổ chức lễ tế Tà Thần vào năm đầu tiên.

Năm ngoái, em trai của Kitahara Aoi đã bị hiến tế.

Người em trai này bị gia tộc Kitahara cố ý dự trữ nuôi dưỡng, cậu bé phải gánh tr3n vai nỗi đau khổ gần hai năm trời để đổi lại một lần hiến tế thành công, giúp nhà Kitahara đạt được ước nguyện trở thành gia tộc số một ở huyện Lộc Minh, đủ thấy em trai Aoi đã phải khổ sở như thế nào trong gia đình Kitahara suốt thời gian đó.

Càng không cần phải nói đến việc Aoi đã chịu đau khổ đến ba năm đáng giá bao nhiêu đối với gia đình Kitahara, đây chắc chắn là một trong những tế phẩm quan trọng nhất của họ.

Bạch Liễu nhướng mi nhìn Sota: “Chắc hẳn chìa khóa đền thờ sẽ nằm trong tay Kitahara Aoi, hoặc em trai của Kitahara Aoi.”

Sota sững sờ một lúc, đầy khó hiểu: “Sao?! Chìa khóa đền thờ giá trị như vậy, sao gia tộc Kitahara lại để nó ở chỗ tế phẩm?!”

“Bởi vì họ là những người gần gũi với thần nhất.” Bạch Liễu nhìn Sota, “Đây là một gia tộc ảo tưởng rằng mình đang đến rất gần với thần, họ xây nhà để có thể nhìn lên nơi ở của hần, sửa chữa gác mái nơi chúng ta sống để có thể nhìn ra đền thờ, họ sùng bái và tôn thờ Tà Thần đến mức cực đoan, vì vậy chìa khóa của thần có khả năng sẽ đặt tr3n người của gia tộc Kitahara thân cận với thần nhất, tức là tế phẩm.”

Sota vẫn có chút do dự: “Nhưng cho dù là đặt tr3n người tế phẩm thì cớ gì anh lại chắc chắn đó là Aoi và em trai của em ấy? Gia tộc Kitahara có rất nhiều tế phẩm…”

“Đúng là có rất nhiều tế phẩm.” Giọng điệu Bạch Liễu vẫn lãnh đạm, “Nhưng hai chị em họ là người đóng góp lớn nhất, có giá trị nhất đối với nhà Kitahara.”

“Nếu tôi không nhầm thì Kitahara Aoi và em trai cô bé là cặp 【 người hầu 】 và 【 tế phẩm 】 đầu tiên trong gia tộc Kitahara.”

“Họ là cặp tế phẩm đầu tiên thay mặt gia đình Kitahara bước vào đền thờ.”

Sota nhớ lại, lúc nghe người tên Bạch Lục ấy phán đoán, cậu nổi hết cả da gà.

Hiện cậu đang chạy vội trong bóng đêm ấm áp, hoa bên sân phải nở rộ ngát hương, nước chảy róc rách, cậu hít mùi thơm nồng nàn quý phái tao nhã một hơi thật sâu, lại cảm thấy hương thơm ấy như thể những oán khí mà tế phẩm đau khổ tích tụ ra, bề ngoài thì ấm áp quyến rũ nhưng thực ra lại lạnh lùng đến thấu xương.

Theo lời Bạch Lục nói thì tế phẩm Kitahara Aoi cao quý, có giá trị nhất với ba năm thành thục đau đớn, sẽ sống tr3n gác mái cao nhất và gần thần nhất trong nhà Kitahara.

Sota viện nhiều lý do khác nhau để chạy vòng quanh nơi bọn họ sống mấy lần, cuối cùng nhìn thấy một căn gác mái được thiết kế đặc biệt cao đối diện với gác mái nơi họ sống.

Căn gác mái này chỉ có một phòng, khung gỗ bên dưới hoàn toàn trống không giống hệt như một ngọn tháp đèn hiệu, chỉ có một cầu thang dài dẫn xuống từ cửa gác, có hai người hầu canh gác lối vào của cầu thang.

Sota lén lút ẩn mình trong bụi cỏ, nhìn hai tên hầu rồi lại nhìn lên căn gác gỗ xung quanh chất đầy hoa tươi cực kỳ xa hoa đang đóng chặt cửa.

Kitahara Aoi sống ở đó.

“Đúng là giống như lâu đài công chúa ấy.” Sota sửng sốt lẩm bẩm, “Nhưng thật ra chỉ là một tế phẩm mà thôi…

Nói xong, Sota ngồi xổm xuống bãi cỏ và bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Đợi đến đêm khuya những người hầu này sẽ rời khỏi nơi canh gác, bởi vì trong sân sẽ xuất hiện oán linh nên họ sẽ trở về nơi ở của mình, hoặc sống trong phòng phụ gần nhất để canh gác Aoi.

Quả nhiên, một lúc sau, hai người hầu một trái một phải trèo lên gác xép và vào phòng bên ngủ.

Sota vùi mình trong bụi cỏ th0 ra một hơi dài nhẹ nhõm, cậu dựa lưng cầu thang c4n răng trèo lên từng bậc một, sau đó cẩn thận nắm lấy khe hở tr3n bệ cửa sổ gõ nhẹ.

“Aoi.” Sota dán người vào cửa sổ khẽ gọi, “Anh là Sota, em có ở đó không?”

Mãi một lúc lâu, khi Sota nghĩ rằng Aoi sẽ không mở cửa sổ thì cửa sổ từ bên trong từ từ mở ra, Aoi mặc một chiếc áo sơ mi, sắc mặt tiều tụy xanh xao xuất hiện bên cửa sổ, cô bé lạnh nhạt nói: “Anh đến làm gì? Lại thêm một trò hề của nhà Kitahara nhằm dụ dỗ em trốn thoát rồi bắt trở lại, để em thêm đau khổ à?”

Sota ngẩn người chưa kịp nói gì thì Kitahara Aoi đã dửng dưng đóng cửa sổ lại, cậu nhóc quýnh lên vội vàng lăn người xông vào phòng của Aoi, vừa lắc đầu vừa giải thích: “Không phải, anh là người hầu được nhà Kitahara chọn.”

“Anh đến đây để lấy chìa khóa đền thờ cho tế phẩm đại nhân Bạch Lục của anh.”

Sota háo hức nhìn Aoi, chắp tay trước nguc tỏ vẻ cầu xin: “Anh ấy nói là em sẽ giúp anh, em giữ chìa khóa đền thờ phải không?”

Aoi sững người: ” Bạch Lục kêu anh đến gặp em lấy chìa khóa đền thờ để làm gì?”

Sota vò đầu bứt tai, nghĩ tới nghĩ lui một hồi vẫn lựa chọn nói thật: “Anh ấy nói là Tà Thần đại nhân trong đền thờ là người yêu của anh ấy nên muốn mang đối phương bỏ trốn.”

Mặc dù Bạch Liễu không nói trực tiếp như vậy nhưng theo những gì mà Sota hiểu thì chắc đại khái là thế.

Sắc mặt Aoi thay đổi, cô bé ngẩn ra rồi đập tay xuống đất như thể vừa nghe thấy điều gì đó buồn cười lắm, cười đến mức chảy cả nước mắt: “Mang Tà Thần bỏ trốn… Haha, haha!”

Sota thấy cô bé cười thì sợ hết cả hồn, vội vàng quỳ xuống bịt miệng Aoi: “Đừng cười nữa! Để người hầu nghe thấy là chúng ta xong đời!”

“Không đâu.” Aoi uể oải nằm dài tr3n mặt đất, ánh mắt lạc thần nhìn lên trần nhà của căn gác, lẩm bẩm một mình, “Nửa đêm em hay cười như thế đó, bọn họ tưởng em bị thần kinh, không thèm quan tâm đâu.”

“Bọn họ chỉ cần đảm bảo em còn sống và em đau khổ thế là được.”

Vẻ mặt Sota phức tạp, tràn đầy nghi hoặc: “Vừa rồi em cười gì vậy?”

“Cười Bạch Lục bịa chuyện như thế mà anh cũng tin.” Aoi lười biếng đưa tay lên lau nước mắt tr3n khóe mắt, “Hắn và Tà Thần không thể là người yêu, huống chi là mang Tà Thần chạy trốn.”

Sota không hài lòng, cậu nhóc vặn lại: “Nhưng Bạch Lục đại nhân kể về Tà Thần rất nghiêm túc!”

“Nghiêm túc à…” Aoi đột nhiên thì thào, “Em trai em cũng là một người rất nghiêm túc, em ấy từng nói là sẽ đưa em rời khỏi nơi này.”

Sota ngẩn người, cậu do dự một hồi cuối cùng vẫn hỏi ra miệng: “Em và em trai là một cặp tế phẩm người hầu sao?”

Aoi nhắm mắt lại: “Dạ.”

“Em là tế phẩm, em trai em là người hầu.”

“Em trai nhỏ hơn em ba tuổi, còn rất ngây thơ hồn nhiên, rất nhiều chuyện không hiểu được ý nghĩa của nó, vì vậy mà cũng rất khó cảm thấy đau khổ. Thậm chí khi bị người nhà Kitahara tra tấn đánh đập máu me bê bết, nhưng chỉ cần nhìn thấy em, em ấy lại nín khóc mỉm cười, ôm em làm nũng gọi chị ơi.”

“Em ấy chỉ biết đau chứ không hiểu khổ.”

Khóe mắt đang nhắm nghiền của Aoi trào lệ, giọng cô bé nghẹn ngào: “Nhưng nhìn em ấy như vậy, em rất sợ hãi, em rất đau khổ.”

“Cho dù chịu cùng một sự tra tấn nhưng em lại đau khổ hơn nhiều so với em trai, như thể nỗi đau mà em ấy không hiểu đã được chuyển sang cho em, vì vậy em vẫn là tế phẩm.”

“Em cứ nghĩ mọi chuyện sẽ luôn như vậy, rồi đến một ngày nào đó em hiến tế thì em ấy sẽ bị gia tộc Kitahara đuổi về nhà thuyền để sống trong lồng. Dù cho là vậy nhưng em nghĩ vẫn tốt hơn là ở lại nhà Kitahara làm tế phẩm.”

“Bởi vì em ấy lớn lên trong hoàn cảnh nghèo khổ nên em biết rằng ngay cả khi ở trong lồng, em ấy vẫn có thể sống hạnh phúc và không đau khổ, bởi vì đây là thế giới mà em ấy đã nhận thức từ khi còn là một đứa trẻ ngây ngô không hiểu gì cả.”

“Em ấy nghĩ rằng đây vốn là dáng vẻ của thế giới này, thế giới tàn nhẫn như vậy đấy.”

“Nhưng có một ngày.” Aoi mở to đôi mắt trống rỗng, “Nhà Kitahara tìm giáo viên cho em và em trai.”

“Họ bắt đầu dạy chúng em bản chất thật sự của thế giới là như thế nào.”

“Mỗi ngày, ngày nào cũng như ngày nào, chúng em phải chứng kiến rất nhiều người, hàng nghìn, hàng trăm triệu người hạnh phúc hơn chúng em rất nhiều. Từ khi sinh ra họ đã có cha mẹ yêu thương, bạn bè thân thiện tốt bụng, họ được đi học, lớn lên, có được người yêu thương mình, kết hôn với nhau, có con, và tiếp tục sống hạnh phúc tr3n thế giới này.”

“Những giáo viên đó nói với chúng em rằng đó mới là cuộc sống bình thường, cuộc sống mà hầu hết mọi người đang sống, rằng chúng em là thứ dị loại, chúng em sống một cuộc sống bất bình thường thấp hèn, phải bị hành hạ để tồn tại.”

“Nhà Kitahara vừa dạy chúng em những điều đó, vừa tra tấn hành hạ chúng em dã man hơn.”

“Ví dụ hôm nay nói rằng cha mẹ nào cũng yêu thương con cái, thế rồi ngày mai lại gọi cha mẹ của chúng em đến để chứng kiến cảnh chúng em bị tra tấn, rồi sau đó cho họ rất nhiều tiền.”

“Hôm nay nói rằng mọi người đều có thể chơi đùa với vật cưng của mình, nhưng buổi sáng hôm sau em lại thấy búp bê cầu nắng treo ngoài cửa sổ đã đổi thành con chó nhỏ của em.”

“Nắng to đến nỗi chó con của em bị treo dưới mái hiên lè cả lưỡi ra ngoài, ruồi nhặng bu đầy chiếc vòng cổ có hoa nhỏ mà em đã khâu cho nó.”

“Em và em trai suy sụp khóc to gỡ x4c chó con xuống.” Aoi rơi nước mắt câm lặng, “Khoảnh khắc đó em trai cuối cùng cũng hiểu.”

“Thế giới không hề tàn nhẫn, nó chỉ tàn nhẫn với chúng em mà thôi.”

“Em ấy nói với em, chị ơi, em phải mang chị rời khỏi nơi này.”

“Em ấy càng ngày càng tự dằn vặt bản thân để phải đau khổ hơn em, em ấy nhất định muốn trở thành tế phẩm, những lúc bị tra tấn hành hạ đến phát điên, em ấy tìm đến em khóc lóc nói, chị ơi, chỉ cần em hiến tế một lần là chúng ta có thể sống một cuộc sống bình thường.”

“Chúng ta nhất định sẽ sống hạnh phúc, nhất định Tà Thần đại nhân sẽ nhìn thấy nỗi đau của chúng ta.”

“Chỉ cần em hiến tế sự đau khổ cho ngài thành công, chúng ta sẽ thoát khỏi nơi này.”

“Em trai khóc lóc nói rằng, chúng ta hãy trốn đến những nơi chúng ta thấy trong sách và tr3n TV, chúng ta có thể nuôi rất nhiều chó con mà không cần phải sợ chúng bị treo cổ, cũng không để cho cha mẹ ngày nào cũng phải chứng kiến cảnh chúng ta bị nhốt vào lồng, vừa bị đánh vừa ăn cơm cho chó.”

“Chị ơi, nhất định sẽ có người yêu thương chúng ta, chúng ta chịu nhiều đau khổ như vậy chính là để tương lai gặp được những điều hạnh phúc đó, phải hy vọng nhé.”

Aoi run rẩy hít một hơi sâu: “Em biết những giáo viên đó dạy chúng em điều này chỉ để cho chúng em hy vọng.”

“Chỉ khi có hy vọng thì nỗi đau đớn khổ sở do hành hạ mới có thể tồn tại lâu dài, chúng em sẽ không tự tử, chúng em sẽ mãi nhẫn nại kiên trì vì sự tồn tại của hy vọng đó cho đến ngày hiến tế.”

“Thế rồi em trai đã thật sự trở thành tế phẩm, còn em trở thành người hầu.”

“Vào ngày em trai được đưa đến đền thờ để hiến tế, em đã nhiều lần x4c nhận với nhà Kitahara rằng, chỉ cần em ấy hiến tế cho nhà Kitahara một lần thì sẽ nhận được một số tiền rất lớn, đồng thời bọn họ cũng sẽ không kiểm soát hạn chế em trai nữa, em ấy có thể rời huyện Lộc Minh bất cứ lúc nào.”

“Em nhìn em trai bước vào đền thờ, sau đó bên trong đền thờ phát ra tiếng động và những người xung quanh đều rất kích động vui mừng, nói rằng Tà Thần đại nhân đã mở mắt và bước xuống điện thờ, lúc đó em cũng rất phấn khích.”

“Tiếp đó, em trai cúi đầu bước ra khỏi đền thờ, tay run lẩy bẩy.”

Aoi quay đầu nhìn Sota với đôi mắt đẫm lệ, nhưng khóe miệng lại đang cười, cười không thể kiềm chế được, giọng nói cô bé nghẹn ngào:

“Những người còn lại trong nhà Kitahara đều đổ xô vào đền thờ để thực hiện điều ước, chỉ có em bước tới đỡ lấy em trai lảo đảo sắp ngã quỵ xuống. Em ấy ngẩng đầu lên nhìn em với ánh mắt hoàn toàn vô hồn, đôi tay lạnh băng như một khối thi thể, nói chuyện không đầu không đuôi, nước miếng chảy ròng ròng bên khóe miệng, nhưng dựa vào ăn ý nhiều năm với em trai, em hiểu em ấy muốn nói điều gì.”

“Em ấy nói, chị ơi, đây là một trò lừa bịp, một lời nói dối.”

“Nếu sự đau đớn của tế phẩm không thể đả động Tà Thần đại nhân thì ngài ấy sẽ không mở mắt và bước xuống điện thờ để thực hiện mong muốn của mọi người, tế phẩm liền không thể rời khỏi đây.”

“Nhưng nếu sự đau đớn của tế phẩm có thể đả động Tà Thần đại nhân, thì ngài ấy sẽ mở mắt ra, khi tế phẩm nhìn vào đôi mắt màu xanh bạc của Tà Thần đại nhân thì họ sẽ phát điên và tự sát.”

“Chúng ta vĩnh viễn không thể chạy thoát, không có cách nào chạy thoát.”

Aoi cười điên cuồng, cô bé bật khóc nức nở: “Sau khi trở về thì em trai đã treo cổ bên ngoài mái hiên của em đến ch3t.”

“—— Giống như một con búp bê cầu nắng.”

“Anh nói thử xem.” Aoi vặn vẹo chống hai tay đứng lên khỏi mặt đất, mái tóc bù xù rơi tán loạn tr3n khuôn mặt không còn chút máu, cô bé cười hì hì, “Một Tà Thần không thể nhìn vào mắt ——”

“Thì làm thế nào mà Bạch Lục yêu y, trở thành người yêu của y chứ?”

Chương 442

“Em trai của em đã ch3t?!” Đầu óc của Sota hỗn loạn, cậu nhóc không tin lùi lại hai bước, “Nhưng Bạch Lục đại nhân bảo là muốn đi tìm em trai của em!”

Aoi ngoẹo đầu sang một bên, cô bé nằm tr3n mặt đất bất giác nhếch mép, cả người run lên vì cười: “Đi tìm em trai em? Vậy thì anh ấy chỉ có thể tìm thấy bài vị trong phòng thờ mà thôi.”

“Nhưng giờ phút này Bạch Lục đến phòng thờ cũng không thấy được em trai em đâu, mà chỉ có thể nhìn thấy….”

Sota kinh hãi ngẩng đầu: “Oán linh ư?!”

“Không phải oán linh của em trai.” Aoi mỉm cười một cách kỳ quái, “Phòng thờ nhà Kitahara không cho phép đặt thi thể tế phẩm.”

Sota sợ ngây người: “Nhưng phòng thờ là nơi bái tế tế phẩm hiến tế mà? Sao lại không được phép đặt thi thể của tế phẩm chứ?!”

“Tế phẩm hiến tế sao có thể canh giữ phòng thờ được chứ.” Aoi đảo tròng mắt nhìn Sota, “Phải đặt thứ gì đó đáng sợ hơn nhiều so với thi thể của tế phẩm rồi.”

Sắc mặt Aoi tái nhợt, che miệng cười khúc khích: “Anh đoán xem trong phòng thờ có gì nào?”

Bạch Liễu lặng lẽ đứng một góc bên ngoài phòng thờ.

Màn đêm vừa buông xuống phòng thờ liền đóng cửa, chỉ để lại mùi máu tanh khó giải thích từ khe cửa váng vất trong không khí và bóng dáng của một loại quái vật nào đó vặn vẹo bên trong cánh cửa giấy. Trước cửa treo một sợi dây thừng dày thắt bằng tay dán đầy giấy Tuyên Thành ở những khoảng cách nhất định ——tương truyền những thứ này có thể phong ấn yêu quái tà ác.

Nếu dây thừng bị đứt thì quái vật sẽ được tự do.

Bạch Liễu đưa tay vén sợi dây lên, vẻ mặt bình thản bước vào phòng thờ chìm trong bóng tối.

Một lớp sóng nước mờ ảo gợn lăn tăn quanh người hắn, lan ra từng lớp từng lớp rồi tan biến, dây thắt nút bị đứt, giấy Tuyên Thành đột nhiên lấm tấm máu, nhiệt độ xung quanh Bạch Liễu đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đèn trong phòng thờ tự động bật sáng.

Nhìn kỹ lại thì thứ ánh sáng đó không phải ánh sáng trong phòng thờ mà là một loại ánh lửa màu vàng cam nhấp nháy âm u, giống như ánh sáng huỳnh quang kỳ quái từ đồng tử của một con v4t to lớn nào đó phát ra trong đêm tối, chứa đựng hàm ý nhìn trộm nguy hiểm.

Gió thổi ra từ phòng thờ kín gió giống như tiếng hít th0 ra vào, thổi qua thổi lại lay động vạt áo của Bạch Liễu, có mùi nồng nặc của thịt thối phà ra từ miệng một con chó hung ác.

Bạch Liễu như chẳng hề ngửi thấy, vẫn điềm tĩnh bước đến chiếc kệ gỗ lớn bày bàn thờ trước phòng thờ, chắp tay khom người lễ phép lạy một lạy, sau đó ngẩng đầu, vén vạt áo leo lên.

Tiếng gió thổi phì phò như hơi th0 dường như kinh ngạc im bặt lại một chút, rồi đột nhiên phát ra tiếng hồng hộc như thể một con chó đang nhe răng giận dữ gầm gừ cảnh cáo kẻ trộm xúc phạm lãnh thổ của chủ nhân, rồi một đôi mắt vàng cam khổng lồ xuất hiện ở mặt sau chiếc kệ gỗ, nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu với vẻ ác ý.

Bạch Liễu vẫn ngoảnh mặt làm ngơ trước sự biến đổi lạ lùng đó, hắn trèo lên tầng 1 kệ gỗ, nhìn lên thì thấy một cái bàn thờ được đặt tr3n nóc kệ gỗ.

Tr3n bàn thờ có một bức ảnh đen trắng của một cậu bé chỉ khoảng 12-13 tuổi, khuôn mặt non nớt, bức ảnh chụp đúng khoảnh khắc cậu đang nở nụ cười ngây thơ khờ khạo.

——Đây là bức ảnh thờ duy nhất mà tế phẩm đang tươi cười trong toàn bộ phòng thờ của nhà Kitahara.

Bên dưới bức ảnh để một tấm bài vị ghi dòng chữ 【Kitahara Jiro】.

Bạch Liễu chộp lấy bức ảnh rồi không chút do dự thò tay vào chiếc lọ đen dưới bàn thờ, chạm vào một x4c động vật ướt đẫm máu và lấy nó ra.

Đó là một x4c của một con chó Shiba nhỏ màu đen đã bị người ta bẻ gãy cổ rồi được ngâm trong một loại chế phẩm chống phân hủy nào đó.

Bốn chân chó Shiba mềm nhũn áp sát vào bụng, chất lỏng không ngừng nhỏ giọt tí tách tr3n mặt đất, đôi mắt vốn dĩ màu cam sáng lanh lợi nhưng giờ đây lại vẩn đục đến mức chỉ có thể thấy một lớp màu vàng mờ mịt.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy bức di ảnh của Kitahara Jiro bị gỡ xuống, đồng tử đen trong đôi mắt to màu vàng cam phía sau đột ngột co lại rồi dựng thành một đường thẳng đứng, ánh sáng lấp lóe lưu chuyển trong đôi mắt nó, phòng thờ lập tức tối sầm lại, có thứ gì đó nhảy ra từ sau kệ gỗ, nhe nanh sủa ầm ĩ với Bạch Liễu đang đứng tr3n cao.

Trong bóng tối, một loại quái thú khổng lồ nào đó gầm rú vang vọng khắp phòng thờ.

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã kích hoạt trang đầu tiên của Sách Quái Vật 《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》 . 】

Tr3n gác mái.

Sota nôn nóng vò đầu bứt tai: “Bạch Lục đang tr3n đường đến phòng thờ, Aoi, xin em đấy, em nói cho anh biết trong phòng

thờ có thứ gì được không?”

“Nếu phòng thờ không có thi thể tế phẩm thì cớ gì lão người hầu lại bảo trong đó có oán linh rất đáng sợ, chúng ta không nên vào đó buổi tối chứ?”

“Phòng thờ đương nhiên là phải có oán linh rồi.” Aoi nhếch khóe miệng, “Nhưng không phải thi thể của tế phẩm mà là x4c của những vật nuôi cùng tên với tế phẩm.”

“Oán linh do động vật hình thành còn đáng sợ hơn con người rất nhiều.”

Sota quỳ tr3n mặt đất sửng sốt, ngạc nhiên hỏi: “X4c của vật cưng?! Sao lại là x4c của vật cưng được!?”

Aoi nheo mắt nhìn Sota: “Tất nhiên phải là x4c của vật cưng rồi.”

“Gia tộc Kitahara này ngày nào cũng tra tấn hành hạ tế phẩm thì sao có thể sợ hãi oán linh hình thành từ tế phẩm được chứ? Cho dù những người đó có trở thành quỷ thì quỷ cũng phải sợ người, đúng không?”

Aoi tiếp tục thờ ơ nói: “Nhưng động vật thì khác.”

“Trí nhớ của chúng nó không giống như con người. Sau khi trở thành oán linh, chúng nó sẽ không nhớ ai đã hành hạ mình lúc còn sống, mà chỉ nhớ rõ ai là chủ nhân của chúng, thế nên chúng nó hình thành oán linh chỉ để bảo vệ chủ, điên cuồng

tấn công những ai đến gần bàn thờ tế phẩm chủ nhân của chúng.

Sota nghe vậy cả kinh, cả người xụi lơ tr3n mặt đất: "… Tại sao đặt x4c thú cưng trong phòng thờ chứ?"

Aoi nói, "Bởi vì phòng thờ không cho phép đặt thi thể của tế phẩm."

Sota bối rối hỏi: "Tại sao?"

Nghe câu hỏi của Sota, Aoi bật cười, cô bé cười đến nỗi ho sặc sụa, nước mắt trào cả ra ngoài: "Bởi vì phòng thờ không chấp nhận những người ch3t vô ích."

"Những tế phẩm ở đây hoặc là không thể chịu đựng được đau đớn và tự sát trước khi hiến tế Tà Thần, hoặc họ chịu đựng đau đớn và hiến tế thành công tại lễ tế Tà Thần, nhưng lại tự sát vì nhìn vào mắt của Tà Thần."

"Bất cứ ai tự sát đều là người ch3t oan uổng, đã bị ô uế, không được cung phụng trong phòng thờ."

Sắc mặt của Aoi đột nhiên dữ tợn hẳn, cô bé đập mạnh tay xuống sàn nhà chửi bới hằn học: "Lũ khốn nạn nhà Kitahara rõ ràng đang tận hưởng nỗi đau của những tế phẩm, vậy mà còn giả vờ lập một cái phòng thờ để tô son trét phấn làm đẹp cho sự đau khổ, gọi hoa mỹ là ghi nhận những đóng góp của tế phẩm cho gia tộc Kitahara, cứ như nỗi đau không còn là nỗi đau, mà là sự hy sinh tự nguyện của họ vậy!"

“Nhưng đa số các tế phẩm đều tự sát ch3t thảm, không tuân theo quy tắc linh thiêng của phòng thờ.”

“Cho nên nhóm người này mới nghĩ ra một giải pháp.” Aoi chống tay ngồi dậy, nhìn thẳng vào Sota, mặt không biểu cảm, “Họ quyết định dùng vật khác thay thế cho tế phẩm để đưa vào phòng thờ tiếp nhận tế bái.”

Nói đến đây Aoi hít sâu một hơi rồi run rẩy tiếp tục: “Vốn dĩ em muốn muốn chôn thi thể em trai bên bờ biển, nhưng nhà Kitahara nói là sẽ để x4c em ấy trong phòng thờ để mọi người tế bái nhớ ơn. Nếu được như thế thì sau khi tự sát, oán linh của em trai sẽ có thể thành Phật chứ không phải thành địa phược linh vĩnh viễn bị giam cầm ở nhà Kitahara.”

“Mặc dù em rất căm hận bọn họ, nhưng em thực sự muốn em trai mình có thể thoát khỏi nơi đây, cho dù đã thành quỷ đi chăng nữa.”

“Vì vậy em đồng ý để bọn họ mang x4c em trai đi.”

Aoi kéo khóe miệng: “Lúc đó, em trai cũng nuôi một con chó shiba cùng tên giống như em vậy, chó của em đã ch3t nhưng chó của em trai thì vẫn còn sống.”

“Sau khi em trai mất, con chó Shiba đó nằm dưới mái hiên nơi em trai treo cổ 3 ngày liền không ăn không uống, cho đến khi em phải ép nó ăn để nó sống sót.”

“Một thời gian sau, dường như nó nhận ra em trai đã ch3t, em cho gì nó cũng sẽ ăn, nhưng hầu hết thời gian đều thơ thẩn nằm dưới mái hiên buồn bã.”

Nước mắt từ từ rơi tr3n mặt Aoi: “Nó vốn là một con chó rất ngoan ngoãn, dù có đánh đập thế nào nó cũng không sủa c4n ai cả, nhưng sau khi em trai ch3t, lúc em bị nhà Kitahara tra tấn, nó sẽ điên cuồng lao tới nhe răng muốn bảo vệ em, bị đánh mấy lần cũng không chịu lùi lại, đặc biệt ngoan cố.”

“—— giống hệt như em trai lúc còn sống vậy.”

“Lúc nào nó cũng quanh quẩn bên cạnh em, nhưng vào ngày đưa bàn thờ em trai vào phòng thờ thì tìm mãi chẳng thấy nó đâu cả.”

“Em tìm nó khắp sân, hét lên gọi tên nó —— Jiro, Jiro, mày ở đâu Jiro, ra đây mau Jiro ơi.”

“Em tìm kiếm từ tờ mờ sáng cho đến tối mịt nhưng vẫn không tìm thấy nó đâu.”

Aoi chồm tới nhìn Sota đang dại ra, cô bé cười khằng khặc lớn tiếng, nước mắt tuôn rơi: “Sau đó cuối cùng em cũng tìm thấy nó.”

“Bọn họ kêu em đến phòng thờ để bái tế em trai, vừa đi em vừa lo lắng cho Jiro, thế rồi lúc em nhìn lên bàn thờ của em trai, em thấy 【 Jiro 】đã bị bẻ cổ và phong ấn!”

Aoi khóc gào thảm thiết: “Rõ ràng có rất nhiều thứ có thể thay thế, nhưng bọn súc sinh đó lại chọn 【 Jiro 】!”

“Bọn họ chỉ muốn những người hầu còn sống như chúng em phải tiếp tục chịu đựng đau khổ! Trở thành tế phẩm trong đợt tế lễ tiếp theo!”

Aoi khóc đến khàn cả giọng đến nỗi không thể phát ra tiếng, nước mắt chảy giàn giụa: “Sau đó, em nghe tin đồn xuất hiện oán linh.”

“Em biết rằng hồn ma của 【 Jiro 】đã biến thành oán linh canh giữ bàn thờ của em trai ở phòng thờ, ngoài em ra, bất kỳ ai dám bất kính với em trai sẽ bị 【 Jiro 】đuổi theo kéo vào phòng thờ c4n xé đến ch3t.”

Aoi đột nhiên bật cười ha ha, mặt cô bé đầy nước mắt, ánh mắt hoảng hốt: “Bạch Lục mà vào phòng thờ, chưa kịp nhìn thấy Tà Thần thì anh ta đã bị 【 Jiro 】nhai xương nuốt thịt!”

“Cái gì!? Anh phải quay về báo lại cho Bạch Lục đại nhân chuyện này!” Sota hoảng sợ cuống cuồng muốn leo từ cửa sổ xuống.

Nhưng ngay khi cậu nhóc vừa đứng dậy, Aoi đã lao tới nắm chặt lấy cổ chân Sota và kéo cậu ngã xuống đất.

Aoi ngẩng khuôn mặt mơ màng đẫm nước mắt lên, cô bé nở nụ cười quái dị: “Lâu rồi không thả 【 Jiro 】ra để ăn thịt người.”

“Thay vì để Bạch Lục đại nhân của anh chịu đựng đau khổ để hiến tế cho nhà Kitahara, không bằng cứ để anh ta vỗ béo cho 【 Jiro 】 đi!”

Bạch Liễu thản nhiên ngồi bệch tr3n mặt đất trong phòng thờ, tay trái khẽ vuốt v3 một con Shiba đen khổng lồ bên cạnh.

Con Shiba này có đôi tròng mắt màu vàng kim, tr3n người toát ra một luồng oán khí dày đặc, xương trắng chọc lòi ra cả da tr3n cái cổ bị vặn gãy nhưng lại rất nhiệt tình cọ tới cọ lui, dụi dụi đầu vào tay Bạch Liễu, còn le lưỡi th0 phì phò, ngửa cổ cho Bạch Liễu gãi.

Bạch Liễu tỉnh rụi như không gãi gãi nó vài cái, chó Shiba lập tức lật người để lộ bụng tròn, nhưng khi nó nghiêng đầu chạm vào áo khoác của Bạch Liễu thì dường như ngửi thấy mùi hương xa lạ nào đó, nháy mắt nhe răng gầm gừ. Rồi đến lúc Bạch Liễu vươn tay ra, chó Shiba ngửi ngửi bàn tay Bạch Liễu, lại nằm ngửa xuống lộ bụng ra.

Sau đó lại làm tiếp một lượt các hành động tr3n.

Mùi hương tr3n người Bạch Liễu vô cùng xa lạ, nhưng mùi hương tr3n tay Bạch Liễu lại rất quen thuộc.

——Đó là mùi hương của chị gái chủ nhân của nó, Aoi.

Bạch Liễu hạ mắt nhìn thứ trong tay —— đó là một sợi tóc mềm mại mà Sota đã gỡ ra từ tấm rèm cửa sổ lúc cậu nhóc

trèo lên rồi ném xuống cho Bạch Liễu.

Đây là tóc của Aoi, cũng là một trong những điểm yếu của con quái vật 【 oán linh chó đen】 này.

Từ hai chiếc đèn đá hình chó Shiba trước nhà Kitahara cho đến tế phẩm năm ngoái là em trai của Aoi, cùng với bức di ảnh của tế phẩm trông khá giống Aoi, và lão người hầu nói rằng phòng thờ không chấp nhận người ch3t oan nhưng em trai của Aoi lại làm tế phẩm ở phòng thờ, gộp lại những thông tin đó cũng đủ để Bạch Liễu suy ra chiếc chìa khóa nằm ở đâu.

Bạch Liễu thong thả dùng hai ngón tay đẩy hàm răng của x4c con chó Shiba, thò tay xuống cổ họng và lấy ra một chiếc chìa khóa cũ được bọc trong bọc nhựa.

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã hoàn thành nhiệm vụ phụ —— đánh cắp chìa khóa đền thờ của gia tộc Kitahara. 】

【 nhắc nhở thân thiện hai điều:

Một, hiện tại người chơi Bạch Liễu có thể sử dụng chìa khóa để mở cửa đền thờ gặp Tà Thần, nhưng giá trị tinh thần sẽ có nguy cơ lớn trở về 0. Vui lòng lựa chọn đường chơi cẩn thận.

Hai, vào lúc 5 giờ sáng mỗi ngày, chủ nhân của Kitahara sẽ đến phòng thờ để tế bái và kiểm tra chìa khóa đặt trong x4c chó đen, người chơi Bạch Liễu vui lòng chú ý trả lại chìa khóa trước thời gian đó. 】

Bạch Liễu đặt sợi tóc lên mũi oán linh chó đen, sau đó xoay người bước ra khỏi phòng thờ, bóng dáng mảnh khảnh khoác chiếc áo trắng rộng thùng thình, mỏng manh đến mức gần như trong suốt cứ đi mãi vào bóng đêm về hướng đền thờ phía tr3n nhà Kiatahara.

Sota đang giãy giụa tr3n bậu cửa sổ thì đột nhiên nhìn thấy ánh đèn le lói tr3n con đường dẫn đến đền thờ, cậu dừng động tác lại, sau đó Aoi cũng nhìn thấy.

Cô bé gạt Sota sang một bên, ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào ánh đèn càng lúc càng tiến gần đến đền thờ: "Bạch Liễu lấy được chìa khóa rồi…"

"Tên này không muốn sống nữa à? Vừa lấy được chìa khóa đã đến ngay đền thờ." Aoi lẩm bẩm, "Không sợ Tà Thần làm anh ta phát điên sao?"

"Hay là anh đã phát điên vì Tà Thần rồi, Bạch Lục…"

Aoi thảng thốt nhìn ánh đèn đã sắp tiến đến gần cổng đền thờ:

"… Họ thực sự là người yêu của nhau sao?"

Sota nhỏ giọng cãi lại, "Anh đã bảo với em còn gì, Tà Thần đại nhân là người yêu của Bạch Lục đại nhân đấy."

Aoi nháy mắt tỉnh người: “Người yêu thì sao chứ? Anh ta mở đền thờ ra cũng chẳng thấy được Tà Thần đâu.”

Sota ngơ ngác hỏi: “Tại sao?!”

Aoi chế nhạo: “Tà Thần đó mở mắt chỉ khi cảm nhận được người mang nỗi đau khổ khôn cùng, còn không thì ngài ấy chỉ là một thi thể cô độc bị phong ấn trong đền thờ rộng lớn, không ai, không có bất cứ cách nào có thể đánh thức ngài ấy.”

“Sau khi gia tộc Kitahara lấy được chìa khóa, họ cũng cố gắng dùng nhiều cách khác nhau để ép Tà Thần tỉnh lại, nhưng ngoại trừ những người mà họ cử đến gần Tà Thần bị dị hóa biến thành quái vật rồi tự sát hoặc bị giết thì chẳng có tiến triển gì.”

Ánh mắt Aoi lia đến ánh sáng nhạt nhòa tr3n đỉnh núi, giọng điệu cực kỳ lạnh lùng: “Đó là một Tà Thần vô cùng tàn nhẫn.”

“Yêu đương với một người như vậy cũng chẳng tốt lành gì, có khi Bạch Lục chỉ mơ mộng viển vông, yêu đương đơn phương mà thôi.”

Sota tức giận đến nỗi mặt đỏ bừng, cậu nhóc vung tay múa chân ra sức khẳng định: “Không phải! Bạch Lục đại nhân nói bọn họ là người yêu của nhau! Bọn họ là một đôi!”

Aoi nhìn lướt qua Sota rồi lại hướng trở lại đỉnh núi, cô bé nhìn ánh đèn, giọng điệu và ánh mắt có chút mơ màng như đang xuất thần, nhưng cũng như đang hỏi:

“Tà Thần gặm nhấm nỗi đau của nhân loại cũng hiểu yêu là gì, yêu một người là như thế nào sao?”

Bạch Liễu nhìn lên cánh cửa đóng chặt, soi đèn vào rồi c4m thẳng chìa khóa vào lỗ, không chút do dự xoay tay.

“Kétt kétt——!”

Bụi mịn và lá ch3t khô rơi xuống lả tả, Bạch Liễu đẩy cửa ra, hắn cầm ngọn đèn đung đưa lay lắt bước vào trong, mở hết cánh cửa phòng này đến cánh cửa phòng khác, cuối cùng đi đến một đền thờ bằng gỗ có mái hiên cong vút.

Tr3n mái hiên cong buộc một chiếc chuông hứa nguyện, phía dưới chuông giắt một sợi dây thừng thô to, trước đền thờ đặt một cái rương đựng tiền khá lớn, nhìn sơ qua ngăn tr3n cùng thì chứa đầy tiền xu lẻ, đây là vật mà mọi người dùng để trao gửi điều ước của mình với Tà Thần.

Bạch Liễu hạ mắt xuống, hắn nhìn dụng cụ quản lý trò chơi trước nguc mình —— một đồng tiền xu.

Hóa ra tiền xu là vật ký thác ước nguyện của mọi người đối với thần, thế nên lúc người chơi tham gia vào trò chơi của Tà Thần thì sẽ nhận được dụng cụ quản lý trò chơi là một đồng tiền xu.

——Vì đây là phương tiện mà thông qua đó bạn trao gửi điều ước với Tà Thần.

Bạch Liễu ngẩng đầu lên, hắn lướt qua chuông ước nguyện, lướt qua thùng tiền xu, đẩy cánh cửa gỗ cuối cùng ra, bước vào bên trong đền thờ.

Căn phòng rất rộng, tr3n mặt đất trải vài tấm chiếu tatami, đối diện là hai cánh cửa cách nhau một khoảng nhất định được đặt ở chính giữa cánh cửa gỗ, nhìn cấu trúc thì chắc hẳn đó là một phòng thờ rất lớn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Tạ Tháp đang ở trong đó.

Bạch Liễu dừng lại trước phòng thờ, hắn muốn đưa tay ra mở cửa nhưng không biết tại sao lại khựng người lại cứ y như bị ai bấm nút tạm ngừng, cứ mãi bất động đến vài phút giữa không trung.

Hiếm có việc gì mà hắn do dự, bởi vì tr3n đời này hiếm có điều gì có thể khiến hắn chần chừ.

——Nhưng vào lúc này đây, đẩy cánh cửa gỗ ra chắc hẳn là một trong số đó.

Bạch Liễu rũ mắt xuống, hắn nhìn bàn tay mình.

Tạ Tháp trong dòng thế giới trò chơi này là Tạ Tháp trước khi gặp hắn ở các dòng thế giới khác, nói cách khác, Tạ Tháp này hoàn toàn không quen biết hắn.

Cho dù trước đây Bạch Liễu đã tìm tòi khám phá và truy hỏi như thế nào, Tạ Tháp cũng chưa bao giờ nói với hắn về quá khứ của mình, và bây giờ điều này giống như câu trả lời cho một bí ẩn cuối cùng đã mở ra trước mặt Bạch Liễu.

… Tạ Tháp trước đây, một Tạ Tháp đã bị 【 hắn 】giết sẽ như thế nào khi nhìn thấy hắn đây?

… Sẽ giết hắn sao? Sẽ hận hắn sao? Hay sẽ chỉ đơn giản giả vờ là hắn không tồn tại, giống như y đã làm với 【 Bạch Lục 】 trong thế giới này?

Và giống như Tạ Tháp đã làm với những đứa trẻ khác trong viện mồ côi.

Tạ Tháp dường như không thể hiểu được con người, y phớt lờ trẻ em, nhà đầu tư và mọi thứ xung quanh, y giống hệt một pho tượng vậy, trong mắt chưa từng quan tâm đến bất cứ người nào đến gần y.

Thông qua Tạ Tháp, Bạch Liễu dần hiểu ra rằng, trong mắt Thần chẳng hề có con người, không phải vì kiêu ngạo, mà đơn giản bởi vì…

Không thể nảy sinh cảm xúc.

Vì vậy Bạch Liễu không hiểu tại sao trong số rất nhiều người, trong số rất nhiều trẻ em, trong số rất nhiều 【 Bạch Lục 】, Tạ Tháp lại chỉ nhìn hắn.

Có lần hắn hỏi Tạ Tháp, Tạ Tháp nghĩ ngợi một hồi rồi trả lời: "Thật ra vấn đề không phải ở tôi, mà là ở cậu, Bạch Lục."

Lúc đó Bạch Liễu cảm thấy cực kỳ buồn cười: "Lại có vấn đề nằm tr3n người tôi nữa à?"

Tạ Tháp nghiêm túc nhìn hắn: "Ừ."

"Đó là vì ánh mắt cậu nhìn tôi. Bất kể lúc nào cậu nhìn tôi, tôi nhất định sẽ quay đầu nhìn lại."

"Lý do đó vẫn chưa thuyết phục lắm." Bạch Liễu chống cằm, lười biếng cười, "Làm sao cậu phân biệt được ánh mắt của tôi với ánh mắt của người khác nhìn cậu chứ? Nhỡ đâu một người giống hệt tôi nhìn cậu, cậu cũng có thể phân biệt được à?"

"Tôi có thể." Tạ Tháp nhìn chằm chằm Bạch Liễu với đôi mắt màu xanh bạc đó, "bởi vì cậu khác biệt".

"Cho dù có bao nhiêu 【 Bạch Lục 】đi nữa thì giữa những người đó, chỉ có cách cậu nhìn tôi là đặc biệt nhất."

"Khoảnh khắc cậu nhìn tôi bằng ánh mắt đó, cậu đã mang đến cho tôi linh hồn và cảm xúc."

"Là bởi vì cậu mà tôi mới có linh hồn."

Bạch Liễu đẩy cánh cửa phòng thờ ra, một luồng sáng chói lóa ập vào mắt.

Phía sau đền thờ là sân sau, trời đã khuya, có thể nhìn thấy bóng người thấp thoáng ngồi tr3n hành lang. Bạch Liễu bước hẳn vào, lúc này mới thấy mái tóc xoăn dài màu lam bạc xõa xuống ngang hông của người đó tỏa ra ánh sáng lung linh mềm mại dưới ánh trăng sáng.

Y mặc trang phục Kariginu to rộng, trông khoảng 18, 19 tuổi, vóc người cao ráo cân đối, chân đeo dây xích vàng uốn lượn ra phía sau, có vẻ như cúi đầu đọc một cuốn sách.

Ngay trung tâm của sân sau là một ao cá vàng rất lớn, bên trong đầy cá vàng đỏ cam xinh đẹp đang bơi tung tăng, vây đuôi đập tung tóe như hoa lấp loáng dưới nước, khúc xạ lên trang sách và khuôn mặt an tĩnh của người này, đôi lông mi dài trắng xóa như tuyết phủ đầy ánh nước và ánh trăng.

Bạch Liễu dừng lại sau lưng y ở khoảng cách có thể nhìn thấy cuốn sách.

Gió đêm thổi qua cuốn rừng cây kêu xào xạc, chiếc áo choàng mỏng manh to rộng của hai người trải dài trong gió, giao chồng lên nhau bay phất phới như đôi chiếc lá lững lờ trong không trung.

Người này đặt sách xuống, quay đầu lại, y ngước mắt lên để lộ đôi mắt xanh bạc mà Bạch Liễu quen thuộc.

Gió đêm lướt dịu dàng giữa hai người họ, Tạ Tháp nhìn Bạch Liễu qua lớp áo choàng bay nhè nhẹ, y khẽ nâng cuốn sách rách nát đã dán chỉn chu trong tay lên.

“Ta chưa gặp cậu bao giờ, cậu đến đền thờ lần đầu tiên sao?”

“Muốn xem cùng với ta không?”

*飞翘的屋檐上绑着用来许愿用的摇撞铃: chuông hứa nguyện chắc đại khái giống cái này (google)

* Địa phược linh là người hoặc vật thể khác sau khi ch3t linh hồn có khu vực hoạt động bị hạn chế, bị trói buộc ở một chỗ, loại vong linh này có rất nhiều oán niệm không thể hóa giải, cho nên trở thành ác linh. Bọn họ sẽ không thương tổn người khác, chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện của mình, cách giúp bọn họ lên trời chỉ có một, đó là hoàn thành tâm nguyện của bọn họ. Nếu không có cừu oán với bạn thì không nên diệt trừ, vậy sẽ khiến họ nổi giận, sẽ không tốt. (google)

- ——oOo—

Chương 443

Ánh trăng bàng bạc hắt lên vảy cá lấp loáng ánh sáng tr3n mặt hồ.

Bóng hai người ngồi đọc sách gần nhau phản chiếu tr3n mặt nước lung linh, cơn gió đêm nhẹ nhàng thổi tan tiếng trò chuyện thì thầm, giữa bóng đêm tĩnh mịch chỉ còn nghe thấy tiếng nước chảy róc rách và chim hót ríu rít.

“Sao cuốn sách lại bị xé nát vậy?”

“Trước đây bị một đứa trẻ trong viện mồ côi nơi ta ở xé rách rồi ném xuống ao, thế nhưng ta thật sự rất thích cuốn sách này, vì vậy đã nhặt lên và dán lại.”

“Tại sao nó lại xé sách của anh?”

“Không biết. Có lẽ nó không thích ta hoặc sách của ta. Suy cho cùng thì có ai sẽ thích một con quái vật bất tử chứ.”

Tạ Tháp thản nhiên thuật lại mọi chuyện cứ như những việc đã xảy ra chẳng ảnh hưởng gì đến y.

Bạch Liễu ngập ngừng: “Làm sao anh đến được đây?”

Tạ Tháp rũ hàng mi xuống: “Đứa trẻ xé sách của ta đã chặt x4c ta và ném vào nước, ta trôi theo dòng nước một thời gian rất lâu, rất lâu, rồi từ từ thân thể được nối lại, cho đến khi tỉnh lại thì ta đã ở trong đền thờ này rồi.”

“Anh có từng nghĩ tới…” Bạch Liễu quay đầu nhìn sườn mặt Tạ Tháp, “chuyện rời khỏi đây không?”

Tạ Tháp nhìn thẳng vào mắt Bạch Liễu: “Ta không thể rời đi.”

Y giang hai cánh tay ra, Bạch Liễu nương theo ánh trăng phản chiếu lập tức nhìn thấy hàng ngàn sợi tơ bạc rực rỡ từ khắp nơi trong đền thờ quấn quanh cơ thể Tạ Tháp, trói chặt cổ tay, mắt cá chân, tay chân của Tạ Tháp.

“Đây là dây rối mà thần đã buộc vào ta.” Tạ Tháp điềm đạm nói, “Bởi vì ta không đáp ứng được kỳ vọng của thần dành cho ta cho nên ta đành phải ở đây chịu sự mài giũa, cho đến khi có thể trở thành một Tà Thần đủ tư cách.”

Bạch Liễu nhìn Tạ Tháp: “Tà Thần đủ tư cách?”

Tạ Tháp quay đầu lại, bình thản nhìn cá vàng đang bơi trong hồ: “Có thể trở thành vật chứa mọi duc vọng của con người, có thể trở nên mạnh mẽ vì nỗi đau mà con người hiến tế, và có thể đảo lộn thế giới thành một trò chơi tà ác.”

“Ta không làm được, vì vậy ta đã bị trục xuất.”

Ánh mắt Bạch Liễu tối sầm lại: “Anh bị trục xuất từ đâu?”

Tạ Tháp im lặng một hồi: “Ta không nhớ.”

“Ta chỉ nhớ mình bị một tấm vải trắng che lại và không thể động đậy, sau đó ngày nào cũng sẽ có người đến gặp ta, hỏi ta có muốn trở thành Tà Thần không.”

“Mỗi lần ta trả lời không, ông ta sẽ cắt tỉa điêu khắc khuôn mặt và cơ thể ta qua tấm vải trắng đó rồi bỏ đi, ngày hôm sau lại đến hỏi ta lần nữa, cứ như thế cho đến một ngày ông ta th0 dài nói: Mi ở trong tay ta vĩnh viễn sẽ không thể có được linh hồn, mi cần phải luyện tập, cho nên ta đã bị trục xuất.”

Bạch Liễu hỏi, “Tại sao anh không muốn trở thành Tà Thần?”

Tạ Tháp trầm tư: “Bởi vì ta không thể hiểu được.”

“Mỗi tế phẩm đến đền thờ có thể khiến ta mở mắt từ giấc ngủ say đều đều có những duc vọng vô cùng đau đớn.”

“Họ đến gần ta, lay tỉnh ta, ngước đôi mắt ảm đạm không còn chút ánh sáng nhìn ta, quỳ xuống trước mặt và khóc lóc van ta, hoặc chửi bới xô đẩy ta, buộc ta phải thực hiện duc vọng của họ.”

“Nhưng ta không có khả năng hiện thực hóa mong muốn của mọi người, chỉ có Tà Thần thực sự mới có nó.”

“Nếu sự đau khổ của tế phẩm có chất lượng đủ cao và đáp ứng yêu cầu của thần, thần sẽ hài lòng đáp ứng mong muốn của những tế phẩm đó, đồng thời chuyển dời nỗi đau, duc vọng và ký ức của họ cho ta, để ta có thể tự mình trải nghiệm những nỗi đau mà tế phẩm đã trải qua.”

“Thần luôn nói với ra rằng, nỗi đau sẽ khiến linh hồn trở nên giá trị hơn, và ta cần nỗi đau để tạo dựng hình hài của mình.”

Tạ Tháp nhìn đàn cá vàng bơi lội tung tăng trong ao, đưa đầu ngón tay khuấy nhẹ vào mặt nước, sóng nước lan ra tầng tầng lớp lớp, cá vàng quẫy đuôi mất bóng, y tiếp tục nói:

“Nhưng dù ta nhận được bao nhiêu nỗi đau và duc vọng của mọi người thì ta vẫn như một cái phễu thấp kém vậy, không thể chứa đựng bất cứ thứ gì, cũng không thể sử dụng chúng để trở thành Tà Thần.”

“Ta không thể hiểu được duc vọng hay nỗi đau của con người. Người đã tạo dựng ra thân thể ta nói rằng, rõ ràng ta có một cơ thể tà ác và mạnh mẽ nhất tr3n thế giới, nhưng ta chỉ là một vật chứa thất bại, không thể chứa bất kỳ sự ác độc nào.”

“Ông ta nói đó là bởi vì ta không có linh hồn, và đối với một con quái vật không có linh hồn, nỗi đau là vô giá trị.”

“Ta không hiểu tại sao con người có duc vọng và đau khổ, lại càng không hiểu tại sao họ đã đau khổ như thế rồi mà lại vẫn muốn tiếp tục cầu nguyện với Tà Thần đã dày vò họ để thực hiện ước muốn của họ.”

“Chỉ cần từ bỏ thôi là được mà.”

Tạ Tháp quay đầu lại, y nhẹ nhàng đặt tay lên mu bàn tay Bạch Liễu, nghiêm túc nhìn hắn, trầm giọng hỏi: “Bạch Liễu đi tới trước mặt ta đánh thức ta, cậu cũng có duc vọng khiến cậu đau khổ nhưng nhất định phải thực hiện sao?”

“Cậu có thể cho ta biết vì sao cậu sẽ không từ bỏ duc vọng này không?”

Bạch Liễu hơi tránh tầm mắt của Tạ Tháp, hắn hạ mắt xuống và thu tay lại, các ngón tay cuộn tròn, khẽ ừ một tiếng.

Tạ Tháp nghiêng về phía trước nhìn chăm chú Bạch Liễu, trong đôi mắt tràn ngập sự tò mò thuần túy: “Tại sao Bạch Liễu sẽ không từ bỏ duc vọng này cho dù nó có đau đớn như thế nào đi chăng nữa?”

Bạch Liễu nhẹ giọng nói: “Có thể là bởi vì nỗi đau khi từ bỏ người này còn dữ dội hơn nỗi đau mà y mang đến.”

Tạ Tháp im lặng.

Y thong thả ngồi thẳng dậy, sau đó rút bàn tay đặt tr3n mu bàn tay Bạch Liễu về, nhích người cách xa Bạch Liễu, mặt mày nghiêm chỉnh nhìn vào hình ảnh phản chiếu đôi chân trần của mình đung đưa tr3n mặt hồ, những sợi dây xích dưới chân theo động tác vội vàng phát ra âm thanh leng keng rung động.

Tạ Tháp nhỏ giọng hỏi: “Thì ra duc vọng Bạch Liễu là một người sao?”

“Thật hiếm thấy, chỉ vì một người mà có thể đau đớn đến mức khiến ta tỉnh giấc.”

Tạ Tháp rũ mắt xuống: “Cậu có thể nào miêu tả cho ta nghe không, loại đau khổ sinh ra từ người đó là như thế nào khiến cậu phải đến cầu nguyện Tà Thần?”

Bạch Liễu cũng cúi đầu, nhìn ảnh ngược phản chiếu chập chờn tr3n mặt nước của Tạ Tháp, khẽ nghiêng mặt đi, giọng điệu bình tĩnh nói: “Có lẽ là đủ đau khổ để trở thành Tà Thần.”

Tạ Tháp mở to mắt, y quay phắt lại muốn nhìn vẻ mặt Bạch Liễu nhưng lại thấy Bạch Liễu chống gối đứng dậy, nhàn nhạt nói “Trời sắp sáng rồi, tôi phải đi.” rồi xoay người muốn rời đi.

“Đợi một chút!” Tạ Tháp vươn tay muốn giữ lại Bạch Liễu.

Nhưng khoảnh khắc Tạ Tháp đưa tay ra, vô số sợi tơ rung động chất chồng ở cổ tay y kéo siết thật chặt, khiến đầu ngón tay của Tạ Tháp chạm vào vạt áo đang bay của Bạch Liễu nháy mắt dừng lại.

Đầu ngón tay Tạ Tháp bị kéo đến trắng bệch nhưng y vẫn kiên định nắm lấy vạt áo Bạch Liễu kéo kéo nhè nhẹ, y ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu cất giọng dịu dàng: “Ngày mai cậu có đến không?”

Bạch Liễu dừng bước, hắn không nhìn lại: “Có muốn tôi tới không?”

Hàng mi dài của Tạ Tháp run rẩy nhè nhẹ: “Muốn.”

Bạch Liễu bình thản nói: “Vậy thì tối mai tôi lại đến.”

Vừa lúc Bạch Liễu đẩy cánh cửa đền thờ rồi biến mất khỏi tầm mắt của Tạ Tháp, trong nháy mắt đó Tạ Tháp cảm thấy buồn ngủ kinh khủng. Y từ từ ngã xuống tr3n hành lang gỗ, mấy trang sách trong tay rơi tán loạn sang một bên, Tạ Tháp cố hết sức mở mắt ra nhìn theo bóng lưng của Bạch Liễu nhưng lại bị tơ rối điều khiển đành phải chìm vào giấc ngủ.

Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy một tế phẩm vừa vào đền thờ đã có thể đánh thức mình.

Nhìn vào ánh mắt tế phẩm tên Bạch Liễu này, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, rõ ràng chất chứa biết bao duc vọng cùng đau đớn nhưng lại không phát điên vì chúng, vẫn luôn bình thản không chút gợn sóng nhìn vào Tà Thần đáng sợ như y.

—— Đôi mắt đó tràn ngập những cảm xúc mà y không hiểu.

Y rất muốn gặp lại người này một lần nữa.

Tạ Tháp dựa vào tấm ván gỗ xưa cũ, y nhìn về hướng Bạch Liễu rời đi và chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạch Liễu cầm đèn đi xuống núi, hắn quay trở lại phòng thờ để đặt chìa khóa về chỗ cũ, sau đó quay trở lại căn gác nơi mình ở. Vừa mở cửa, Sota đã hoảng sợ đến mức nhảy dựng lên, lúc nhìn thấy người vào là Bạch Liễu, hai mắt cậu sáng rực, vỗ vỗ nguc th0 phào một hơi: “Cuối cùng anh cũng về! Gần sáng rồi!”

Sau đó Sota lo lắng kể lại với Bạch Liễu những gì Aoi đã nói với cậu, Bạch Liễu nghe xong gật gật đầu —— không khác lắm so với dự đoán của hắn.

“Vậy mai chúng ta cũng bị tra tấn giống như thế luôn hả?” Sota vừa nghĩ đến mấy cảnh tra tấn hành hạ mà Aoi đã kể liền thấy toàn thân đau nhức không thôi.

“Cậu chỉ là người hầu, đừng quá lo lắng.” Bạch Liễu vừa nói vừa cởi áo khoác chất đống bên cạnh gối, nhắm mắt chuẩn bị ngủ, “Bọn họ chủ yếu tra tấn tế phẩm thôi.”

Sota bất lực nhìn Bạch Liễu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng cuối cùng cậu ngậm miệng lại, chỉ th0 dài thườn thượt.

Sắp bị người nhà Kitahara bi3n thái kia tra tấn hành hạ vậy mà vẫn có thể nói ngủ là ngủ, lại còn ngủ say nữa.

Cậu chỉ là một người hầu mà tối qua không hề chợp mắt luôn này.

Bạch Lục đại nhân là tế phẩm mà tâm lý tốt thật đấy…

“À đúng rồi, tối mai tôi lại phải đột nhập phòng thờ lấy trộm chìa khóa.” Bạch Liễu nhắm nghiền mắt nhưng miệng vẫn sai bảo, “Oán linh chó đen trong đó chỉ nhận chủ của nó, tôi cần thứ gì đó có mùi của Aoi, cậu có trộm quần áo của Aoi về không?”

Sota vỗ trán, bừng tỉnh nói: “Suýt nữa thì quên mất, em mang về rồi đây!”

Nói xong cậu mới phản ứng lại, sắc mặt tái mét hẳn: “Cái gì! Tối mai anh lại ăn trộm chìa khóa đền thờ sau núi nữa à!”

“Ừ.” Bạch Liễu uể oải ngáp một cái, lăn qua lăn lại ngủ thiếp đi, “Anh ấy bị mắc kẹt bên trong không thể ra ngoài được, tạm thời trước mắt chỉ có thể làm thế này.”

Dặn dò xong Bạch Liễu lập tức chìm vào giấc ngủ say, chỉ còn lại Sota vẻ mặt kinh hãi bên cạnh, c4n tay nghĩ ngợi lung tung.

Đêm thứ hai.

Sota quấn băng tr3n vai Bạch Liễu, cậu nhìn thấy miếng băng thấm đầy máu thì vừa lo vừa sợ, giọng nói nghẹn ngào muốn khóc: “Nhà Kitahara quá đáng thật đấy! Anh chỉ mới tới thôi mà đã dùng loại khổ hình nặng như thế này rồi!”

Vẻ mặt Bạch Liễu vẫn lãnh đạm như cũ, hắn cột chắc băng vải tr3n người rồi mặc áo khoác, đứng dậy: “Tôi đi đây.”

Tuy rằng hắn có thể dùng giao diện của Lưu Giai Nghi để chữa trị vết thương, nhưng trong tình huống hiện tại, tế phẩm có thể dễ dàng chữa lành vết thương cũng chẳng phải là chuyện tốt lành gì.

Sota lo lắng quỳ xuống dưới chân Bạch Liễu: "Bạch Lục đại nhân, tối hôm qua anh về chỉ ngủ được một chút, ban ngày lại bị nhà Kitahara hành hạ như vậy.. đêm nay vẫn muốn đi sao?"

"Đi." Bạch Liễu nói ngắn gọn.

Một giờ sau.

Aoi buồn chán nằm nhoài người cạnh cửa sổ, cô bé không mặc quần áo để lộ vết dao vết chém chằng chịt tươi mới phía sau lưng y hệt Bạch Liễu, nhưng cô bé cứ để mặc như vậy, phơi mình trong không khí, chẳng buồn chữa trị hay băng bó.

Cô bé chống cằm một tay ngơ ngẩn nhìn ra cửa sổ, khóe mắt chợt lóe lên điều gì đó rồi tập trung vào một hướng, một lần nữa cô bé lại nhìn thấy ánh đèn mờ ảo tr3n con đường dẫn đến đền thờ tr3n đỉnh ngọn núi.

"Lại đi?!" Aoi kinh ngạc cau mày, "Tên này không muốn sống nữa à? Ban ngày mới vừa bị tra tấn, ban đêm lại đi?!"

Bạch Liễu đẩy cửa đền thờ ra, dựa theo hướng hôm qua đi sâu vào bên trong, rồi mở cửa phòng thờ.

Ánh trăng trong veo tinh khiết như vừa được rửa sạch, Tạ Tháp vẫn ngồi chỗ cũ quay đầu nhìn hắn, Bạch Liễu bước lên tấm ván gỗ cũ kỹ đặt tr3n hành lang, đột nhiên một cơn choáng váng ập đến.

Vết thương mất máu quá nhiều cùng với giằng co rượt đuổi với oán linh chó đen, và vội vàng chạy đến đền thờ khiến Bạch Liễu lúc này hơi choáng váng. Hắn chống vào cây cột gần đó cố giữ vững thân hình đang chao đảo của mình.

Tạ Tháp lập tức nhận thấy có gì đó không ổn ở Bạch Liễu, y cau mày bước về phía trước, vừa định vươn tay đỡ Bạch Liễu đang đổ người về phía trước.

Một chiếc áo mỏng manh kiểu dáng tinh xảo thêu hoa anh đào tr3n nguc chậm rãi bay bay từ cổ tay áo của Bạch Liễu, xoay một vòng rồi rơi xuống đất.

Tạ Tháp và Bạch Liễu cùng lúc nhìn sang.

—— Đây là chiếc áo mà Sota vội vội vàng vàng lấy trộm từ căn gác mái của Aoi để Bạch Liễu dùng lừa gạt oán linh chó đen.

Là một chiếc áo lót của nữ.

Tạ Tháp đang định đỡ Bạch Liễu thì sững người lại, y chậm rãi thu tay đút vào cổ tay áo, nhìn xuống chiếc áo tr3n mặt đất, ngập ngừng nói: "… Đây là y phục của người mà Bạch Liễu không thể kiềm chế được duc vọng sao?"

“Lúc nào cậu cũng mang nó theo bên người à?”

Bạch Liễu: “……”

- ——oOo—

Chương 444

“Không phải cô bé.” Bạch Liễu thành thật giải thích, “Đây là áo của Kitahara Aoi, một tế phẩm khác.”

“Cô bé và tôi chẳng quen biết gì với nhau cả, tôi giữ áo của cô bé cũng vì lý do tình cờ thôi.”

“Kitahara Aoi?” Tạ Tháp có vẻ kinh ngạc lắm.

Bạch Liễu tinh ý ngẩng phắt đầu lên: “Anh biết cô bé?”

“Trong thế giới này ta chưa gặp Kitahara Aoi bao giờ.” Tạ Tháp khẽ lắc đầu, nhìn thẳng Bạch Liễu, “Nhưng trước đây, ta đã nhìn thấy cô bé.”

“Một đứa trẻ khác đã mang cô bé đến gặp ta.”

Bạch Liễu hỏi: “Ai?”

Tạ Tháp im lặng trong vài giây: “Ở bất cứ dòng thế giới nào, thần cũng đều phóng thả hợp chất diễn sinh của chính mình vào đó. Hợp chất diễn sinh đó lớn lên, sau đó đến khoảng 14 tuổi thì sẽ gặp ta ở viện mồ côi.”

“Tuy rằng hợp chất diễn sinh chỉ là tạo vật của thần nhưng chúng cũng giống như thần vậy, bẩm sinh đã có duc vọng và tiền bạc, thích cướp bóc và tàn nhẫn, cực kỳ lạnh lùng với con người và ra tay độc ác để cuối cùng có thể trở thành người thống trị trong mọi dòng thế giới.”

“Hợp chất diễn sinh và ta đều là những người thừa kế được Tà Thần lựa chọn, nhưng chúng ta đều không thể trở thành Tà Thần vì một lỗ hổng chí mạng ——”

Tạ Tháp nhướng mắt nhìn Bạch Liễu: “Chúng ta đều không có linh hồn.”

“Dựa vào các đặc điểm khác nhau của ta và các hợp chất diễn sinh, thần đã lập ra hai kế hoạch khác nhau, sau đó đặt chúng ta vào các dòng thế giới để chúng ta hình thành linh hồn.”

“Trước tiên, ông ta sẽ cho chúng ta tiếp xúc với rất nhiều những người khác nhau, tạo cơ hội cho chúng ta nảy sinh tình cảm với một trong số họ, để người đó trở thành 【 mỏ neo 】 của chúng ta.”

“Một khi chúng ta có 【 mỏ neo 】, chúng ta sẽ thay đổi từ một sinh vật vô hồn thành Tà Thần dự bị có linh hồn.

Tạ Tháp cụp mắt xuống: “Tiếp theo, Tà Thần sẽ thiết kế nhiều lối chơi khác nhau trong trò chơi khiến chúng ta phải chủ động phá hủy ——”

Bạch Liễu nhướng mi: “—— Phá hủy 【 mỏ neo 】 của các anh, để nỗi đau của linh hồn đã mất đi 【 mỏ neo 】 sẽ càng có

giá trị hơn, đúng không?”

“Đúng vậy.” Tạ Tháp nghiêng đầu nhìn Bạch Liễu, “Thần gọi quá trình này là tác động của việc phá hủy và tái tạo 【 mỏ neo 】đối với sự định hình của linh hồn.”

Bạch Liễu ngoảnh mặt đi, hờ hững nhận xét: “Nghe cứ như một tên Tà Thần nhàm chán chẳng có chuyện gì làm nên mới bày trò nghiên cứu mua vui.”

“Nhưng nghiên cứu này chưa bao giờ thành công đối với ta.” Tạ Tháp hiền lành chấp nhận cách nói của Bạch Liễu, y khụy gối ngồi đong đưa bên rìa hành lang, nhìn vầng trăng treo tr3n bầu trời với đôi mắt trong veo, “Bởi vì cho dù Tà Thần đặt ta vào bao nhiêu dòng thế giới, cho ta gặp bao nhiêu người đi chăng nữa, ta vẫn chưa tìm thấy 【 mỏ neo 】của riêng mình.”

“Không chỉ vậy.” Bạch Liễu điềm đạm nói, “Anh đã trở thành 【 mỏ neo 】của hợp chất diễn sinh của Tà Thần, phải không?”

Tạ Tháp sững người lại: “Ừ.”

“Bởi vì ta và hắn là đối thủ của nhau, mỗi khi dòng thế giới mới bắt đầu, hắn sẽ lại mất hết ký ức về ta, không còn nhớ gì về ta, thế nên hắn đối với ta cực kỳ tò mò hiếu kỳ.”

“Hắn sẽ luôn quan sát ta, nhìn những cuốn sách ta đọc, để ý những nơi ta thường lui tới, xem phản ứng của ta khi ai đó

chạm vào ta, những thức ăn thừa ta đã ăn, thái độ của ta sau khi bị trừng phạt, thậm chí là ——”

Bạch Liễu đều đều tiếp lời: “—— những lỗ kim tr3n cơ thể anh, đôi mắt anh cố tình che đi, thậm chí sau khi anh ngủ, hắn sẽ đứng trước đầu giường anh, cúi xuống đếm mí mắt anh run rẩy bao nhiêu lần mỗi phút, hắn lắng nghe nhịp đập của tim anh, còn chạm vào cơ thể có nhiệt độ lạnh giá của anh khác hẳn với những người bình thường.”

Tạ Tháp đột ngột im bặt.

Y im lặng, ngón tay đặt sát bên cạnh Bạch Liễu cuộn tròn, lông mi tĩnh lặng hạ xuống nhìn cá vàng bơi lội vô tư trong ao quanh quẩn đôi chân bị xiềng xích của mình.

Bạch Liễu quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Tạ Tháp: “Sau một thời gian dài quan sát, hắn phát hiện ra anh không giống những kẻ th0 tục và đầy duc vọng khác, dần dần hắn chú ý đặc biệt tới anh và nảy sinh cảm giác kỳ lạ muốn gần gũi với anh, vì vậy anh đã trở thành 【 mỏ neo 】 của hắn, là như vậy sao?”

“Ừ.” Mái tóc dài của Tạ Tháp khẽ phất phơ trong gió, thanh âm nhẹ đến mức chỉ còn tiếng thì thầm không thể nắm bắt, “Nhưng cũng không đúng hoàn toàn như vậy.”

Tạ Tháp quay đầu lại, đôi mắt màu xanh bạc ánh lên một tia sáng chói mắt, y nhìn chăm chú Bạch Liễu đang ngồi đối diện: “Hợp chất diễn sinh không nảy sinh cảm giác muốn gần gũi với ta theo cách mà cậu nói.”

“Không cần phải có cảm xúc tích cực với 【 mỏ neo 】, đôi khi cảm xúc tiêu cực tột độ với 【 mỏ neo 】 cũng khiến một người hình thành linh hồn.”

“Hợp chất diễn sinh trong mỗi dòng thế giới chỉ có một cảm xúc đối với ta.”

Tạ Tháp nhìn thẳng vào mắt Bạch Liễu, dịu dàng nói: “Đó là sát ý.”

“H4m muốn tiền bạc mãnh liệt của hắn khiến hắn nhận ra sự sự hữu ích của ta, nhưng ta lại là 【 mỏ neo 】níu kéo duc vọng của hắn, chỉ cần hắn giết ta thì 【 mỏ neo 】sẽ được gỡ bỏ và chìm xuống đáy biển, từ đó hắn sẽ căng buồm con tàu đầy duc vọng của mình tiến vào trò chơi, đi theo con đường mà thần đã an bài cho hắn và leo l3n đỉnh cao để trở thành vua của thế giới. ”

“Hẳn là thần đã rất hài lòng.” Bạch Liễu thản nhiên hỏi lại, “Chẳng phải ông ta đã tìm được người thừa kế đáp ứng yêu cầu của mình rồi sao?”

Tạ Tháp lắc đầu: “Thần không bằng lòng.”

“Mặc dù cuối cùng hợp chất diễn sinh đã có linh hồn, nhưng linh hồn đó không hề có cảm xúc, nó chỉ là một vật chứa tràn ngập duc vọng bên trong, không hề có sự đau khổ.”

“Thần không thích loại linh hồn đó, ông ta cảm thấy linh hồn không có nỗi đau là vô giá trị, ông ta muốn một vật chứa có thể chứa đựng đồng thời nỗi đau và duc vọng, vì vậy vẫn

không ngừng mở ra những dòng thế giới mới, không ngừng thí nghiệm với các hợp chất diễn sinh và ta.”

Giọng của Tạ Tháp bình thản: “Trải qua vô số những lần thí nghiệm đó, ta là sinh vật duy nhất không có cách nào tìm thấy 【 mỏ neo 】 của mình.”

“Vì vậy thần lại càng lưu đày ta đến nhiều nơi hơn, gặp gỡ nhiều người khác hơn, để ta tìm được 【 mỏ neo 】.”

“Nhưng ta vẫn không thể hiểu được duc vọng và tình cảm của những người đó là gì.”

“Cho nên để ta hiểu rõ hơn về những duc vọng và sự xấu xa của con người.” Tạ Tháp hơi cụp mi xuống, “Ông ta đã đặt ta xuống dưới đáy biển, đặt ta vào trung tâm trái đất, đặt ta ở ngoài vũ trụ cách nơi này 13,7 tỷ năm ánh sáng, và sau đó sửa sang lại cơ thể của ta.”

“Dưới sự cải tạo của thần, ta đã trở thành một con quái vật, một ác nhân bẩm sinh.”

“Thần nói rằng người có duc vọng chạm vào ta sẽ gây ra trái đắng vô biên và địa ngục. Ta là một vị thần tận hưởng tín ngưỡng của con người, vì vậy ta cũng phải chịu trách nhiệm cho những bi kịch của con người bắt nguồn từ cái ác của chính mình.”

“Mỗi khi có ai đó đến gần ta, họ sẽ bộc phát duc vọng xấu xa nhất trong trái tim của mình từ trong tiềm thức, và nếu duc vọng của họ lớn hơn giá trị nhất định mà Tà Thần đặt ra thì nó

có thể dị hóa một phần cơ thể của ta, biến thân thể của ta thành công cụ để thực hiện ước muốn của họ.”

“Để rồi khi 【 công cụ 】này lan tràn vào xã hội loài người, nó sẽ khiến con người dị hóa thành quái vật như ta.”

“Vì vậy, xã hội loài người đã thiết lập một số các tổ chức để đối phó với những 【 công cụ 】và quái vật này.”

Tạ Tháp ngước mắt lên, điềm đạm nói, “Những người trong tổ chức đó gọi những 【 công cụ 】này và những người bị 【 công cụ 】dị hóa là dị đoan.”

“Ta là tổng hòa của tất cả các dị đoan, là tồn tại mà bọn họ muốn loại bỏ nhất.”

“Trong con đường mà thần đã định sẵn cho ta, dù con người ở mỗi dòng thế giới là thiện hay ác, ở lập trường nào, có kinh nghiệm sống và sống như thế nào thì khi nhìn thấy ta, họ sẽ chỉ sinh ra hai ý nghĩ —— hoặc là muốn hóa giải ta, hoặc là muốn hủy diệt ta.”

“Khi họ nhìn vào đôi mắt của ta, họ sẽ cùng có một cảm xúc tột độ đối với ta ——”

“—— Đó là nỗi sợ hãi.”

Tạ Tháp nhắm hờ mắt, ánh trăng mượt mà tràn lên khuôn mặt y, mái tóc xanh bạc được buộc hờ càng phát ra ánh sáng lung linh mờ ảo khiến toàn thân y trắng tinh không tì vết dưới ánh

trăng, giống như một viên ngọc được chạm khắc hoàn mỹ, ngoại trừ đôi môi khẽ mấp máy thì hầu như không thể nhận ra vị thần đang thì thầm kia là một sinh vật sống:

“Thần cho rằng con người là một tấm gương.”

“Người đứng trước gương có loại cảm xúc gì thì gương sẽ phản chiếu loại cảm xúc đó, thế nên khi oán ghét người khác thì đối phương cũng sẽ khúc xạ cảm xúc 【 oán ghét 】 lại người này.”

“Cảm xúc đầu tiên mà thần muốn ta có là sự sợ hãi, vì vậy ông ta đã khiến tất cả mọi người đứng trước mặt ta sợ hãi và hy vọng rằng ta có thể phản xạ lại cảm xúc đó, dùng cảm xúc đó làm nguồn gốc để trở thành một Tà Thần có linh hồn mạnh mẽ khiến ai cũng phải khiếp sợ.

“Nhưng dù có bao nhiêu người đứng trước mặt ta sợ hãi, ta cũng không thể cảm nhận và hiểu họ đang nghĩ gì, ta không thể có cùng cảm xúc với họ, vì vậy ta không thể có một linh hồn của riêng mình.”

“Thần nói, ta là một tấm gương vỡ, không có cách nào để phản xạ đúng cảm xúc của người đứng trước mặt ta.”

Tạ Tháp quay đầu lại, y nhìn Bạch Liễu với đôi mắt khiến vô số người khiếp sợ, gió cuốn đi lá cây và mái tóc y bay lất phất nhẹ nhàng trước mặt Bạch Liễu hệt như thanh âm của Tạ Tháp lúc này:

“Nhưng Bạch Liễu thì khác.”

“Khi Bạch Liễu đứng trước mặt ta, ta có thể cảm thấy một cảm giác rất kỳ lạ.”

Tạ Tháp chống tay vào vách tường của hành lang gấp khúc, y nghiêng bả vai về phía trước chậm rãi đến gần Bạch Liễu, đôi mắt xanh bạc mê hoặc phóng đại trước mắt Bạch Liễu phản chiếu ánh trăng và màu nước bên trong, dường như ánh sáng của bầu trời và ánh trăng đều hòa vào ánh mắt, lấp lánh một tia ái muội mơ hồ, nhưng nhưng lúc cất tiếng nói thanh âm lại trong veo như hồ nước dưới chân y:

“Cảm giác này khiến lúc nào ta cũng muốn ngắm nhìn cậu, đọc sách cùng cậu, đến những nơi cậu thường lui tới và tự hỏi cậu phản ứng như thế nào khi ai đó chạm vào cậu, muốn biết cậu đã ăn món gì ——”

“—— thậm chí còn muốn c0i quần áo cậu, nhìn kỹ vết thương mà cậu cố ý che giấu, muốn chờ cậu ngủ say rồi tiến đến đứng ở đầu giường, cúi xuống đếm mí mắt cậu nhấp nháy bao nhiêu lần mỗi phút, lắng nghe nhịp tim của cậu và chạm vào ——”

“—— cơ thể ấm áp của cậu.”

Tạ Tháp vươn tay chạm nhẹ vào mặt Bạch Liễu, nhẹ nhàng và cẩn thận như chạm vào một con cá vàng trong ao, y rũ mắt nhìn xuống Bạch Liễu, nghiêm túc hỏi:

“Bạch Liễu có thể nói cho ta biết, loại cảm xúc thật kỳ lạ mà ta phản xạ lại mỗi khi cậu nhìn ta là gì được không?”

Trái tim Bạch Liễu đột nhiên hẫng một nhịp.

- ——oOo—

Chương 445

Bạch Liễu nghiêng đầu dời tầm mắt tránh khỏi tầm mắt của Tạ Tháp, hắn nhanh chóng đứng lên, giọng điệu rất bình tĩnh: "Trời sắp sáng rồi, tôi về đây."

"Vậy thì…" Tạ Tháp khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh bạc phản chiếu ánh trăng ảm đạm tr3n bầu trời và Bạch Liễu đang đứng ở rìa hành lang, nhẹ giọng hỏi: "Ngày mai cậu có đến không?"

Bạch Liễu im lặng, hôm nay hắn không hỏi 【 vậy anh có muốn tôi đến không】 như hôm qua, nhưng dường như Tạ Tháp biết Bạch Liễu muốn hỏi câu đó, y tự nhiên trả lời, "Ta hy vọng ngày mai cậu sẽ tới."

Quang cảnh trong mắt y nhấp nháy, phản chiếu cụm mây sáng đầu tiên lững lờ tr3n trời cao: "Ta hy vọng ngày nào cậu cũng đến."

"Để mỗi ngày ta đều có thể nhìn thấy cậu."

Bạch Liễu nhất thời ngừng th0, ngón tay buông thõng bên hông cong lên, nhưng khi cất giọng lại bình tĩnh như một người xa lạ: "Tại sao mỗi ngày đều muốn gặp tôi?"

"Tôi chỉ là một tế phẩm bình thường thôi."

“Tà Thần cao cao tại thượng không cần phải gặp tôi mỗi ngày, để rồi lãng phí quá nhiều cảm xúc và sự tò mò vào một tế phẩm bình thường như tôi.”

Tạ Tháp chăm chú nhìn Bạch Liễu: “Nếu như cậu chỉ là một tế phẩm bình thường.”

“Vậy tại sao tối hôm qua cậu lại trộm chìa khóa để gặp ta?”

“Chẳng phải mấy tháng sau cậu sẽ được gặp ta ở lễ tế Tà Thần rồi sao?”

Bạch Liễu sững người.

Tạ Tháp bỗng nhiên nở nụ cười, y hạ đôi mi run rẩy nhìn bàn tay phải đang khẽ nắm lại của Bạch Liễu phía sau, rồi giơ tay trái lên, luồn những ngón tay mảnh khảnh của mình vào những ngón tay đang siết chặt của Bạch Liễu, sau đó chậm rãi đan những ngón tay vào nhau, nắm lấy tay Bạch Liễu.

“Người đến gặp ta, dùng đau đớn để đánh thức ta là cậu, nhưng bây giờ lại yêu cầu ngược lại một Tà Thần không thấu hiểu bất cứ chuyện gì nói cho cậu biết tại sao mỗi ngày đều muốn gặp cậu ư.”

“Ta chỉ là một tấm gương kém cỏi, không đạt chất lượng.”

Tạ Tháp ngước đôi mắt dịu dàng nhìn thẳng Bạch Liễu: “Bạch Liễu muốn đến gặp ta như thế nào thì ta muốn nhìn thấy Bạch Liễu như thế ấy.”

“Tối mai ta vẫn đợi cậu nhé?”

Bạch Liễu mím môi thành một đường thẳng, hắn siết chặt những ngón tay lạnh ngắt của Tạ Tháp trong lòng bàn tay chỉ trong thoáng chốc, rồi nhanh chóng buông chúng ra, cúi đầu bước nhanh về phía lối ra của đền thờ, chỉ để lại một câu vô cảm:

“Tối mai tôi sẽ không tới, anh không cần chờ.”

Bàn tay Tạ Tháp chơ vơ giữa khoảng không, y ngã xuống hành lang.

Gió luồn lách qua ngọn cây lớn giữa sân khiến lá rụng lần lượt rơi xuống mặt hồ gợn sóng, Tạ Tháp đứng dậy, cả người y lảo đảo mỏng manh như cánh ve chìm khuất bên trong chiếc áo khoác to rộng. Lá rơi xào xạc, gió và ánh sáng mờ nhạt trong mắt mơ hồ đến mức y không thể nhìn thấy gì cả, chỉ còn lại nụ cười đang tắt dần tr3n khuôn mặt Tạ Tháp và đôi môi nhợt nhạt thiếu hơi ấm cùng sức sống.

Bạch Liễu nghe thấy tiếng xiềng xích di chuyển phía sau, sợi xích tr3n chân Tạ Tháp kéo lê tr3n mặt đất phát ra âm thanh leng keng đều đặn.

Tạ Tháp đang lặng lẽ đi theo phía sau hắn.

Bạch Liễu dừng bước nhưng không quay đầu lại, lòng bàn tay hắn vẫn còn lưu lại nhiệt độ lạnh như băng của Tạ Tháp, hắn nhắm mắt hít một hơi thật sâu rồi mới hỏi: “Đi theo tôi muốn nói gì?”

“Ta không hiểu,” Tạ Tháp thấp giọng nói, “Ta cảm thấy cậu muốn gặp ta.”

“Nhưng tại sao lại không đến?”

Tạ Tháp dừng một chút, “Cậu đang giận à?”

“Tôi không tức giận.” Bạch Liễu nói xong thì im lặng một hồi, “nhưng tôi thực sự không vui lắm.”

“Đúng là khi tôi muốn gặp người nào đó, tôi sẽ dùng mọi cách, mọi thủ đoạn để đến gặp anh ấy, nhưng nếu người đó bằng lòng gặp tôi chỉ vì tôi muốn gặp anh ấy, thì tôi sẽ cảm thấy rằng nỗ lực của mình không được đền đáp xứng đáng.”

“Bởi vì đó không phải là một giao dịch công bằng.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống: “Anh chỉ phản chiếu tình cảm của tôi đối với anh.”

Tạ Tháp nhẹ giọng hỏi: “Vậy như thế nào thì mới gọi là thỏa thuận bình đẳng?”

Bạch Liễu cuối cùng cũng chậm rãi quay người lại, hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt tinh khiết của Tạ Tháp, tr3n mặt chẳng có một chút cảm xúc nào:

“Chính anh phải muốn gặp tôi.”

“Nếu một ngày nào đó, Tà Thần đại nhân có cảm giác muốn nhìn thấy tôi, tôi tự nhiên sẽ tới gặp anh.”

Bạch Liễu nói xong liền nâng cao đèn lồng đặt ở cửa, hơi cúi đầu chào Tạ Tháp đang đứng yên: “Chào buổi sáng Tà Thần đại nhân, chút nữa tôi còn phải tham gia tu hành khổ luyện nữa, tôi đi trước đây.”

Aoi đang ngáp dài bên cửa sổ gác mái nhìn Bạch Liễu cầm đèn lồng đi xuống, hơi nhướng mày: “Hôm nay về sớm thế.”

Bạch Liễu quay trở lại căn gác mái của mình, hắn nhẹ nhàng đặt chiếc đèn xuống, c0i quần áo rồi nằm xuống tấm chiếu tatami.

Dù rằng động tác rất nhẹ nhưng vẫn đánh thức Sota bên cạnh, cậu nhóc kinh hãi nhìn Bạch Liễu mở to đôi mắt đen vô cảm nhìn trừng trừng thẳng lên trần nhà, xoa xoa da gà tr3n cánh tay, thận trọng gọi: “…… Bạch Lục đại nhân?”

“Tâm trạng anh… không vui à?”

Bạch Liễu nhẹ giọng ừ một tiếng: “Xem là vậy.”

Sota tò mò nghiêng người: “Sao vậy? Anh vừa mới gặp Tà Thần đại nhân mà?”

Rõ ràng hôm qua Bạch Lục đại nhân đi gặp Tà Thần đại nhân xong trở về tâm trạng rất vui vẻ mà nhỉ.

“Bởi vì tôi ghét người khác thích tôi bởi vì tôi thích họ.” Giọng Bạch Liễu đều đều, “Loại cảm xúc đó rất rẻ mạt và giao dịch không có tính an toàn, giống như tình cảm dành cho một con chó vậy.”

Sota sửng sốt: “Sao lại giống tình cảm dành cho chó chứ! Chó rất đáng yêu! Em thích chó lắm!”

Bạch Liễu nằm tr3n tấm chiếu tatami liếc mắt nhìn Sota: “Vậy tại sao cậu lại thích chó?”

Sota không hiểu lắm: “Đương nhiên là vì chó rất đáng yêu!”

“Không.” Bạch Liễu thu hồi tầm mắt, “Người ta thích động vật bởi vì họ cho rằng động vật yêu mình, cho nên họ chọn những con vật mà họ có thể dễ dàng đối phó nếu không yêu thích chúng, chẳng hạn như chó, mèo, thỏ.”

“Bởi vì những con vật này không có khả năng phản kháng lại con người, khi đối mặt với con người chúng chỉ có 2 lựa chọn, bị thuần hóa hoặc bị bỏ rơi.”

Sota trợn mắt, cậu lắp bắp: “Sao, sao lại như vậy ạ!?”

“Vậy nếu cậu nuôi một con chó không yêu cậu thì sao?” Bạch Liễu lãnh đạm tiếp tục, “Ngày nào nó cũng c4n cậu, nhe răng gầm gừ với cậu, còn làm cậu và người nhà bị thương nặng rất nhiều lần, lúc đó cậu sẽ làm gì?”

Sota bắt đầu dao động, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng.

… chắc là cậu sẽ thực sự đuổi nó đi, hoặc thậm chí giết con chó đó.

Bạch Liễu nhẹ nhàng nói: “Đó là lý do tại sao con người chọn vật nuôi an toàn để yêu thương. Đây thực chất là một mục tiêu theo đuổi rủi ro thấp và lợi nhuận cao.”

“Nhưng đâu phải ai cũng như thế!” Sota cố hết sức phản bác, “Tình yêu của em dành cho loài chó là bẩm sinh tự nhiên mà!”

Bạch Liễu liếc nhìn Sota: “Vậy trong cùng một tình huống, có hai con vật cưng, một con chó có tính khí giống rắn và một con thằn lằn độc có tính khí giống chó thì cậu chọn con nào?”

Sota lắp bắp: “… con chó.”

Bạch Liễu chậm rãi hỏi: “Nếu cả hai đều không thể chọn thì sao?”

Sota ngay lập tức trả lời: “Em sẽ không chọn!”

Bạch Liễu nhìn trần nhà: “Nhưng tôi sẽ chọn con thằn lằn cực độc kia.”

Sota đã rất sửng sốt: “?!Tại sao, cả hai con đều không thể chọn cơ mà?!”

“Ừ, thật ra tôi cũng chẳng muốn chọn con nào cả.” Bạch Liễu chậm rãi đưa cánh tay đầy vết thương lên che mắt, rồi từ từ th0 ra, giọng điệu rất bình tĩnh, “Nhưng tôi yêu con thằn lằn đó, vì vậy tôi rất muốn giữ anh ấy lại.”

Sota lại tiếp tục trợn tròn mắt, cậu nhóc hết hồn lùi lại vài bước, sau đó lo lắng nuốt nước bọt: “Bạch Lục đại nhân, ngài yêu một con thằn lằn, một con thằn lằn sao?!”

Bạch Liễu làm ngơ trước phản ứng của Sota, nói tiếp: “Nhưng con thằn lằn này lại không biết mình là người, cho nên anh ấy không thể nào dành cho tôi tình cảm giống như con người được.”

“Có lẽ tôi là con người duy nhất tr3n thế giới này có thể nuôi dưỡng một con thằn lằn có thể đầu độc tất cả mọi người chỉ bằng một cái liếc mắt.”

“Anh ấy chỉ biết tôi là con người duy nhất sẽ tiếp cận anh ấy, chạm vào anh ấy, và ở bên anh ấy mãi mãi, vì vậy anh ấy mới chủ động chạm vào tôi, ôm tôi và đối xử tốt với tôi, giống như người ta sẽ yêu thích và thương hại một chú chó hay li3m tay mình vậy.”

“Hẳn là thần cũng dành loại cảm xúc này cho con người nhỏ bé và yếu đuối hơn mình.”

Hơi th0 Bạch Liễu chậm rãi: hẳn “Nhưng anh ấy vẫn không hiểu điều này mang ý nghĩa gì đối với tôi.”

“Thật ra khó mà thừa nhận rằng… tôi lại yêu…”

Bạch Liễu nói đến đây đột nhiên lồng nguc đột nhiên phập phồng mãnh liệt, hắn nắm chặt tay thành nắm đấm che mắt đến mức đầu ngón tay trắng bệch, hít sâu một hơi rồi im lặng.

Một lúc lâu sau, Bạch Liễu không lên tiếng, đến lúc Sota tưởng rằng Bạch Liễu đã lấy tay che mắt ngủ thiếp đi thì đột nhiên nghe thấy giọng nói khàn khàn của hắn:

“Đây là giao dịch không công bằng nhất mà tôi từng làm.”

Bạch Liễu cười nhẹ: “Vậy mà tôi lại yêu thần như một con chó.”

- ——oOo—

Chương 446

Đêm thứ ba.

Aoi mặc kệ vết thương tr3n người càng lúc càng nặng cứ nằm nhoài tr3n bệ cửa sổ chán nản, đợi một lúc sau quả nhiên cô bé nhìn thấy Bạch Liễu cầm đèn lồng hướng lên đền thờ, liền th0 dài, chống cằm nói: "Lại đi."

Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn Aoi kinh ngạc đứng thẳng lên, cô bé thấy Bạch Liễu chỉ dừng trước cửa đền thờ mà không đẩy cửa đi vào.

Một giờ đã trôi qua.

Hai giờ đã trôi qua.

Bạch Liễu cầm ngọn đèn le lói cứ lặng lẽ đứng một mình trong đêm dài đen tối, giống như một ngọn đèn đá ở bên cạnh cửa bảo vệ đền thờ mãi không nhúc nhích.

Cửa đền thờ đột nhiên hơi hé mở, một đôi tay trắng nõn mảnh khảnh cầm tay nắm cửa cố gắng đẩy ra, rõ ràng đây là bàn tay của Tà Thần.

Tà Thần muốn đi ra để nhìn tế phẩm đang đứng ngoài cửa, nhưng Aoi nhớ em trai cô bé kể là Tà Thần đã bị xích trong

điện thờ, không thể ra ngoài được.

Chỉ cần tế phẩm bước vào một bước nữa là có thể nhìn thấy Tà Thần, nhưng Bạch Liễu chỉ đứng ngoài cửa mà không hề đến gần. Hắn để cơn đau của mình đánh thức Tà Thần, khiến y cố gắng đến gần mình hơn.

“Đang làm gì vậy nhỉ?” Aoi cau mày, “Tên này chấp nhận bị thương nặng, lại còn mất nhiều thời gian ăn cắp chìa khóa đền thờ chỉ để đứng bên ngoài đền thờ một đêm thôi à?”

Quả thật Bạch Liễu đã đứng ngoài đền thờ cả đêm.

Khi trời sắp hừng sáng, Aoi tỉnh dậy, cô bé thấy Bạch Liễu vẫn đứng bên ngoài đền thờ, tay cầm đèn lồng, chậm rãi bắt đầu đi xuống núi.

Cánh cửa đền thờ không ngừng lung lay cũng ngừng chuyển động.

“Trong đầu người này…” Aoi nhíu mày, “đang nghĩ gì vậy?”

Đêm thứ tư, đêm thứ năm, trong một tháng liên tục, ban ngày dù Bạch Liễu bị tra tấn đến mức nào, bất kể thời tiết mưa gió bão bùng hay tuyết rơi mù mịt, Bạch Liễu vẫn sẽ bất di bất dịch cầm đèn lồng lên núi, sau đó đứng bên ngoài đền thờ suốt đêm, rồi lại lặng lẽ xuống núi khi trời vừa hửng sáng.

Ngày bị tra tấn hành hạ, đêm đến lại lên núi đứng ngoài trời cả đêm, cứ như thế, ngay cả Aoi, một người ngoài cuộc chỉ quan

sát vì tò mò, cũng có thể thấy rõ sự suy kiệt và phờ phạc nhanh chóng của Bạch Liễu.

Tuy rằng nhìn dáng vẻ bên ngoài thì người nãy vẫn thản nhiên bình tĩnh, cứ như người đứng canh giữ bên ngoài đền thờ mỗi đêm không phải là hắn vậy.

Ngày qua ngày, không biết đã trải qua thêm bao lâu, đến khi một tế phẩm của nhà Kitahara đau khổ đến mức phải tự sát thì chủ nhân của Kitahara mới hài lòng tới thị sát tế phẩm. Sau một hồi khen ngợi các giáo viên đã tốn công tốn sức dạy dỗ bọn họ thì quyết định bổ sung thêm một khóa học về 【tình yêu】trong chương trình học của tế phẩm.

Huyện Lộc Minh dần dần treo các biểu ngữ đầy màu sắc về lễ tế Tà Thần, những ngày mưa rơi nhiều thêm, những ngày tuyết phủ ít lại, cây cối xung quanh đền thờ bắt đầu đâm chồi nảy lộc.

Aoi thảng thốt nhận ra lễ tế mùa hè đã sắp đến gần.

Chẳng bao lâu sau, tế phẩm được chọn cùng với Bạch Liễu cũng tự sát, sự đau khổ của cậu ta mãnh liệt dữ dội vô tình tương phản hoàn toàn với sự lạnh nhạt đến thản nhiên của Bạch Liễu cho dù hắn phải chịu sự tra tấn như thế nào đi nữa, thế nên nhà Kitahara bắt đầu tập trung sự chú ý vào tế phẩm có tiềm năng như hắn.

Cho nên lúc tế phẩm kia tự sát, người đứng đầu gia tộc Kitahara vui mừng xua tay: “Tốt rồi, tế phẩm sắp chín muồi rồi, hôm nay tạm thời đừng huấn luyện nữa, cậu ta muốn làm

gì cứ để cậu ta làm đi, nhất định phải đảm bảo cậu ta sống trong đau đớn!”

Bạch Liễu cúi đầu hành lễ với gia chủ, gia chủ sốt ruột xua tay ý bảo Bạch Liễu cứ đi đi.

Mùa hè dần đến gần, bờ biển ngày nào cũng đổ mưa tầm tã, trời vào đêm cơn mưa bất chợt đổ xuống, Bạch Liễu cầm một chiếc ô bằng giấy đi vòng quanh đền thờ từ một lối đi bên cạnh.

Bấy giờ người trong gia tộc Kitahara chẳng ai buồn để ý đến tế phẩm nhìn có vẻ rất đau khổ tiều tụy này nữa, Bạch Liễu lại càng có cơ hội hành động tự do hơn.

Aoi nằm tr3n bệ cửa sổ, nhìn ngọn đèn yếu ớt trong đêm mưa —— quan sát Bạch Liễu lên núi mỗi đêm đã trở thành một trong số ít thú vui trong cuộc đời tế phẩm nhàm chán của cô bé.

Cô bé thực sự tò mò không biết Bạch Liễu muốn làm gì.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, ánh đèn dưới tấm màn mưa le lói yếu ớt giống như một loại côn trùng phát sáng bay quanh đền thờ, lang thang trôi nổi trong núi rừng cây cối rậm rạp, loạng choạng đi về phía nơi ở của Tà Thần rồi sau đó dừng lại ở cổng đền thờ một lần nữa.

Aoi thấy cánh cửa trong đền thờ lại bị một bàn tay đẩy ra.

Mấy ngày nay Tà Thần trong đền thờ hướng ra ngoài ngày càng nhiều, ban đầu chỉ có thể mở ra một chút khe hở, hiện tại đã mở được một nửa cánh cửa, có lúc Aoi còn tưởng vị thần bên trong chuẩn bị bước hẳn ra ngoài luôn rồi chứ.

Nhưng điều mà Aoi không thể nhìn thấy là bàn tay mở cửa thon dài, trắng nõn ấy lại chằng chịt vết thương từ những sợi tơ rối và xiềng xích thít chặt, máu theo áo ngoài chảy xuống dưới từng giọt lại từng giọt, hòa với tiếng mưa rơi trong hồ nước.

“Cậu đến rồi ư, Bạch Liễu.” Tạ Tháp đứng cạnh cánh cửa đã bị y dùng hết sức mở ra một nửa, rũ mắt xuống nhẹ nhàng nói, “Ta vừa nghe thấy tiếng bước chân của cậu và cảm nhận được nỗi đau của cậu liền tỉnh dậy đến cửa chờ cậu đây.”

“Hôm nay cậu cũng không vào gặp ta sao?”

Ngoài cổng đền thờ chỉ có tiếng mưa to rào rạt, Bạch Liễu không nói tiếng nào. Đã nhiều ngày như vậy rồi, mặc dù ngày nào Bạch Liễu cũng đến, và ngày nào Tạ Tháp cũng nói chuyện với Bạch Liễu, nhưng Bạch Liễu vẫn không trả lời y dù chỉ một câu.

Tạ Tháp cũng đã quen với việc này. Y khẽ ngẩng đầu lên thong thả nhìn chiếc chuông gió rung rinh dưới mái hiên và cơn mưa ngày càng lúc càng nặng hạt. Tr3n làn da y dày đặc những sợi tơ rối siết chặt vào cơ thể, máu đẫm ướt hết áo ngoài, vết thương tr3n cổ tay vừa mới tưa ra ứa máu, theo đầu ngón tay nhợt nhạt nhỏ tí tách xuống đất.

Bạch Liễu đứng ngoài cửa, nước mưa tr3n ô chống tr3n mặt đất cũng đang rỉ rả nhỏ giọt, mưa và máu rơi xuống đất đồng thời tan vào bùn đất.

Tạ Tháp nhẹ nhàng nói: "… mấy ngày qua lúc cậu đến, ta càng ngày càng sớm tỉnh lại, cậu đau khổ nhiều hơn rồi phải không."

"Bạch Liễu, vì sao cậu lại đau khổ?"

Tạ Tháp nhìn cánh cửa gỗ nặng nề cũ kỹ, y biết Bạch Liễu đang đứng bên kia cánh cửa, hắn sẽ đứng suốt đêm, đứng cho đến khi trời vừa hửng sáng rồi tối hôm sau mới quay trở lại.

Hôm nay mưa to như vậy, liệu Bạch Liễu có bị ốm không…

Thật kỳ lạ, Tạ Tháp hạ mắt xuống, y nhìn cơ thể đầy vết thương của mình và bối rối siết chặt quần áo.

Rõ ràng giờ phút này đây thân thể y đang chảy máu lại chẳng đau đớn chút nào, nhưng vừa nghĩ tới Bạch Liễu sẽ phát bệnh thì lồng nguc y liền thắt lại.

Một nỗi đau rất kỳ lạ.

Mấy ngày nay, Tạ Tháp chưa nhìn thấy Bạch Liễu hay nghe thấy giọng nói của Bạch Liễu lần, chỉ biết rằng Bạch Liễu đang ở phía bên kia cánh cửa, giữa họ có một cánh cửa gỗ dày, khiến y không thể phản xạ cảm xúc của Bạch Liễu, nhưng y có thể cảm nhận được rất nhiều cảm xúc rất rõ ràng.

Mỗi đêm khi thức dậy vì Bạch Liễu đến gần, tim y sẽ đập nhanh hơn, rồi đến lúc y cố gắng hết sức để mở cửa đền nhưng thấy Bạch Liễu không mở cửa bước vào đền thờ để gặp mình, trái tim y lại chùng xuống.

Nghĩ đến hôm nay Bạch Liễu rời đi nhịp tim sẽ chậm rãi, nghĩ đến tối nay Bạch Liễu lại đến nhịp tim sẽ nhanh hơn.

"Đêm nay mưa lớn quá." Tạ Tháp nói vọng qua cánh cửa gỗ, "Cậu có muốn về sớm hơn không?".

Ngoài cửa im lặng, Tạ Tháp nghe thấy tiếng ô lạch cạch mở ra, sau đó là tiếng bước chân của Bạch Liễu đi xuống núi.

Hết sức kỳ quái.

Tạ Tháp mím môi, mắt nhìn thẳng vào cánh cửa gỗ, những ngón tay siết quần áo ngày càng chặt hơn.

Mưa to như thế, chính y mở miệng bảo Bạch Liễu về, nhưng lúc nghe thấy tiếng bước chân dứt khoát rời đi không hề lưu luyến của Bạch Liễu, nghĩ đến thời gian ở gần Bạch Liễu đêm nay trôi qua nhanh như vậy….

Tạ Tháp lại không thể kiểm soát cảm xúc mất mát vừa nảy sinh trong lòng mình.

Tại sao chứ?

Không có ai bên cạnh nên y đương nhiên không thể phản xạ cảm xúc của bất kỳ ai, vậy hai loại cảm xúc trái ngược nhau này từ đâu mà ra?

Mặc dù lần nào y cũng không nhận được phản hồi, nhưng lần nào Tạ Tháp cũng hỏi khi Bạch Liễu rời đi, "Ngày mai cậu có đến không?"

Bước chân rời đi của Bạch Liễu dừng lại, Tạ Tháp nghe thấy tiếng hít th0 của Bạch Liễu trở nên nặng nề hơn một chút trong cơn mưa tầm tã, và tiếng chân quay ngược lại đến gần cửa đền thờ, Tạ Tháp còn nghe thấy tiếng bàn tay của Bạch Liễu dán tr3n cánh cửa gỗ của đền thờ, như thể Bạch Liễu sắp đẩy cửa bước vào trò chuyện với Tạ Tháp.

Tạ Tháp nghe thấy nhịp tim của mình đập nhanh hơn bao giờ hết, y cố gắng tiến về phía trước, sợi tơ trói tr3n người y siết chặt tới tận xương nhưng y không quan tâm đến điều đó, y cúi đầu, chỉnh lại quần áo tóc tai của mình, mày hơi nhíu lại, nhưng không phải khó chịu vì cơn đau từ những vết thương mà là vết máu tr3n người làm vấy bẩn quần áo và đầu tóc của y.

Cứ để cơ thể đầy máu loang lổ thế này đi gặp Bạch Liễu thì chẳng sạch sẽ chút nào, nhưng bây giờ y không thể quan tâm nhiều như vậy được nữa.

Tạ Tháp nhanh tay sửa sang lại vẻ ngoài của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm cánh cửa gỗ, tập trung đến mức hô hấp gần như ngừng lại, để mặc cho máu tr3n người chảy xuống thấm vào áo khoác.

Bạch Liễu sẽ đẩy cửa ra để gặp mình sao?

Cậu ấy sẽ nói gì với mình đây?

Tiếng hít th0 của Bạch Liễu dừng một chút bên cạnh cửa, tay khẽ động tr3n cánh cửa gỗ.

Tạ Tháp nhìn thẳng vào cửa gỗ, vai và lưng từ từ duỗi thẳng, ánh sáng trong mắt sáng lên từng chút một.

Sau đó Bạch Liễu ngừng tay, hắn dừng lại, rồi quay lưng bỏ đi mà không nói gì cũng giống như những đêm trước.

Bờ vai căng cứng của Tạ Tháp rũ xuống từng chút, y sững sờ nhìn ra cửa, ánh mắt rất nông như thể một tầng ánh sáng sắp lụi tàn.

Khoảnh khắc nghe thấy tiếng chân Bạch Liễu rời đi, Tạ Tháp hầu như không còn nghe thấy nhịp tim của chính mình, như thể nhịp tim của y cũng rời đi với Bạch Liễu đêm nay.

Tạ Tháp chậm rãi ngã xuống đất, vô số sợi tơ nặng trĩu đan vào nhau tr3n da dưới lớp quần áo của y. Y nhắm mắt lại, thì thầm tự nhủ:

“Bất kể ngày mai cậu có tới hay không.”

“Ta sẽ vẫn luôn chờ cậu.”

Aoi dựa vào cửa sổ ngáp dài một hơi, cô bé vốn nghĩ đêm nay Bạch Liễu lại đứng ngoài cửa đền thờ dưới cơn mưa, nhưng khi trời vừa rạng sáng, Bạch Liễu đột nhiên đi vài bước về phía đền thờ, nâng đèn chiếu sáng rồi dán sát hai tay vào cửa đền thờ.

Aoi tỉnh táo hẳn, cô bé vươn người về phía trước để quan sát kỹ hơn: “Chẳng lẽ hôm nay anh ta muốn vào trong?”

“Hình như không phải.” Aoi nheo mắt, “Bạch Lục đang viết gì đó tr3n cửa đền thờ thì phải?”

Mưa như trút nước, tiếng mưa ồn ào chát chúa, thanh âm của Tạ Tháp cũng bị mưa đánh tan:

“Ngày mai cậu sẽ đến chứ?”

“Cậu không trả lời ta cũng không sao, dù ngày mai cậu có đến hay không, ta vẫn luôn chờ cậu.”

Bạch Liễu cầm ô, hắn lẳng lặng đứng dưới cơn mưa như một bức họa không lời, sau đó đột nhiên xoay người lại, cầm đèn chiếu vào cánh cửa gỗ đầy hơi nước.

Cánh cửa gỗ dính đầy bọt nước, Bạch Liễu rũ mắt xuống áp lòng bàn tay lên cánh cửa gỗ, sau đó đặt ngón tay lên chăm chú viết từng nét một câu gì đó, xong xuôi hắn đứng im lặng trước cửa một lúc lâu rồi xoay người đi xuống núi.

Mưa ngày càng nặng hạt.

Dưới màn mưa mù mịt, ánh đèn lồng trong tay Bạch Liễu càng ngày càng cách xa cửa đền thờ, nhưng sắc trời dần dần sáng lên đã chiếu sáng dòng chữ Bạch Liễu viết tr3n cánh cửa gỗ:

【 Ngày mai tôi sẽ đến. 】

- ——oOo—

Chương 447

Ngày hôm sau, trời hửng nắng.

Sâu trong ngôi nhà Kitahara, những con búp bê cầu nắng treo dưới mái hiên mỉm cười và đung đưa trong ánh nắng ấm áp.

Aoi thẳng lưng quỳ gối trong nhà, cô bé rời mắt khỏi ánh nắng dưới mái hiên, lười biếng dựa vào băng ghế bên cạnh, nhìn chằm chằm Bạch Liễu ngồi thẳng tắp ngay trước mặt mình.

… Tên này làm bằng sắt hay sao vậy? Dầm mưa cả một đêm nhưng ba giờ sau vẫn có thể sửa sang quần áo sạch sẽ, thản nhiên đến tham gia buổi học của tế phẩm….

Ngay phía trước là một người đàn ông trung niên râu ria xồm xoàm, khuôn mặt hốc hác đang cầm một cuốn sách, vừa đi vừa nhìn vào sách, tr3n mặt nở nụ cười kỳ quái: “Hôm nay chúng ta sẽ dạy cho các vị tế phẩm đại nhân một điều rất tuyệt vời, một khóa học hoàn toàn mới có tên là 《 tình yêu 》.”

“Các vị tế phẩm đại nhân đều ở độ tuổi hoa niên, chắc chắn sẽ có lúc ngập tràn ảo tưởng đối với tình yêu, có ai sẵn lòng chia sẻ với thầy, câu chuyện tình yêu đẹp nhất trong tưởng tượng của các em là gì không nào?”

Không có ai trả lời.

Bạch Liễu cúi đầu, Aoi chán nản nhìn ngoài cửa sổ, một tế phẩm khác thì ngồi cười ngây ngô điên điên khùng khùng, ánh mắt ảm đạm chẳng còn chút tia sáng nào.

Vị thầy này chắc cũng đã quá quen thuộc với cảnh tượng trước mặt, chỉ mỉm cười gật đầu với Sota đang quỳ gối cung kính sau lưng Bạch Liễu hầu hạ: "Sota nói xem, em nghĩ mối quan hệ tình yêu hoàn hảo nhất là như thế nào?"

Sota tái mặt, mồ hôi lạnh tr3n mặt lập tức rơi xuống, lo lắng ngẩng đầu thấp giọng đáp: "… Con không biết."

Thầy giáo hạ mắt: "Không biết một chút nào luôn à?"

Sota bị thầy soi thì lại càng hạ thấp đầu, cậu nhóc nuốt nước bọt nhỏ giọng nói: "… Dạ.. truyện cổ tích về công chúa và hoàng tử được không ạ?"

Thầy giáo khom người tới gần Sota, hướng dẫn từng bước: "Tốt lắm, cụ thể là truyện cổ tích gì nào?"

Sota liếc nhìn vẻ mặt vô cảm của Bạch Liễu, lắp bắp nói: "Dạ.. hoàng tử, hoàng tử mỗi đêm sẽ vượt qua quái vật tà ác vô cùng nguy hiểm để đi tìm thần.. à không… đi tìm công chúa bị nhốt ở một nơi rất cao, sau đó ở lại với anh ấy cả đêm, cố gắng cứu công chúa ra ngoài."

*然后在那里陪他一整晚 : Sota nói là "anh ấy" nhé, anh ấy & cô ấy tiếng Trung đọc giống nhau

Aoi mang mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ nghe thế thì giật mình, cô bé quay lại nhìn Sota và Bạch Liễu với vẻ thích thú.

—— Đêm nào Bạch Lục cũng chơi tiết mục này còn gì.

Thầy giáo bừng tỉnh gật đầu: "Ồ, hóa ra em đang kể chuyện 《 Công chúa tóc mây 》 à."

Sota có chút bối rối: " 《 Công chúa tóc mây 》 gì ạ?"

"Thì là câu chuyện cổ tích em vừa kể đấy." Thầy giáo đứng dậy vẫy tay ra hiệu, các người hầu bên cạnh lập tức đặt một đống truyện cổ tích lên bàn của Aoi và Bạch Liễu.

Bìa cuốn truyện cổ tích có hình một cô gái không nhìn rõ mặt, chỉ bày ra mái tóc xoăn dài xinh đẹp buông thõng bên ngoài cửa sổ nhỏ hẹp của căn gác mái. Dưới đất có một người đàn ông đang ngẩng đầu nhìn cô gái trốn tr3n cao, nắm lấy tóc muốn trèo lên

"Ngày xửa ngày xưa, có một nàng công chúa có một mái tóc dài óng ả đầy quyền năng và ma thuật. Ngày nàng vừa sinh ra đời, ma thuật tr3n mái tóc của nàng đã thu hút một mụ phù thủy vô tình đi ngang qua. Mụ phù thủy liền bắt cóc nàng đến khu rừng hắc ám đầy quái vật, giam cầm nàng ở một tòa tháp cao và cấm nàng ra ngoài, lợi dụng phép thuật của mái tóc nàng để giữ cho mình luôn trẻ đẹp và đầy sức mạnh."

"Thế rồi ngày qua ngày, nàng lớn lên trong tòa tháp cao đó."

“Vì chưa từng tiếp xúc với ai nên nàng lớn lên ngây thơ xinh đẹp và không hiểu chuyện đời, không biết thế giới là như thế nào, thậm chí còn cho rằng thế giới chỉ là một căn gác nhỏ hẹp, tối tăm không bao giờ nhìn thấy ánh sáng.”

Sota nghe vậy thì thót tim, quỳ rạp xuống đất, ngước nhìn ông thầy đang kể chuyện đều đều: “Sau đó thì sao ạ! Bạch… Hoàng tử có xuất hiện không ạ!”

“Xuất hiện.” Người thầy quay lại, từ tốn kể tiếp, “Một ngày nọ, một hoàng tử đi ngang qua phát hiện ra công chúa tóc mây, chàng bị rung động trước vẻ đẹp của nàng và rồi bắt đầu ngày ngày đêm đêm đứng dưới gác mái ngắm nhìn nàng, hoàng tử nói với công chúa ——— ”

“Hỡi cô gái xinh đẹp kia ơi, hãy thả mái tóc dài của nàng xuống để ta leo lên gặp được nàng.”

“Công chúa sống trong tháp cao chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai như vậy. Nàng thả mái tóc dài xuống và hoàng tử leo lên.”

“Bọn họ lén lút gặp nhau hàng đêm, cuối cùng, hoàng tử muốn đưa nàng bỏ trốn, nhưng mụ phù thủy đã phát hiện ra, mụ ta quyết liệt tách họ ra và mang công chúa đến một vùng đất hoang vắng hơn.”

Sota lo lắng: “Bạch, hoàng tử đâu rồi! Hoàng tử không đuổi mụ phù thủy đi sao!”

“Cuối cùng hoàng tử đã đánh bại mụ phù thủy và mang công chúa tóc mây trở về.” Thầy giáo chậm rãi kể nốt đoạn kết, “Hai người sống hạnh phúc mãi mãi trong lâu đài”.

Sota th0 ra một hơi dài: “Tốt quá.”

Thầy giáo khoanh tay liếc nhìn xung quanh, tr3n mặt vẫn mang theo nụ cười giả tạo như thường lệ: “Các vị tế phẩm đại nhân nghĩ gì về câu chuyện này?”

Ông ta nhìn Aoi cung kính nói, “Nghe ý kiến Aoi đại nhân trước vậy, nếu ngài là Công chúa tóc mây trong câu chuyện này, ngài sẽ làm gì?”

Aoi ôm mặt dửng dưng trả lời: “Tôi sẽ dùng sắc đẹp dụ dỗ tên hoàng tử ngốc nghếch kia, sau đó đợi anh ta trèo lên thì dùng kéo đâm ch3t anh ta, c0i quần áo anh ta ra rồi mặc vào, trở thành hoàng tử trốn thoát khỏi gác mái.”

Sota kinh hoàng: “Thế thì còn gì là câu chuyện tình yêu nữa chứ, chuyển thành chuyện kinh dị rồi còn gì! Vả lại nếu em giết hoàng tử tùy tiện như thế thì em sẽ bị phán tử hình đấy!”

Aoi liếc nhìn Sota đang sợ hãi, đột nhiên cười hì hì: “Ừ.”

“Dù có ch3t đi chăng nữa thì vẫn tốt hơn là trở thành một con rối chỉ mọc tóc cho phù thủy và bị mắc kẹt tr3n gác mái suốt đời, đúng không?”

Sota mím môi vò vò tay, cúi đầu im lặng.

Thầy giáo nghe Aoi trả lời xong thì cũng chẳng kinh ngạc gì mấy, ông ta tiếp tục quay đầu nhìn Bạch Liễu bên cạnh: "Nếu Bạch Liễu đại nhân là hoàng tử trong truyện thì ngài sẽ làm gì?"

Sota hơi ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Liễu đầy mong đợi.

Bạch Lục đại nhân giống hệt hoàng tử trong truyện nên nhất định sẽ đưa ra đáp án y như trong truyện.

Bạch Liễu trầm mặc, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên: "Nếu như tôi xuất hiện trong chuyện này thì có lẽ tôi sẽ không phải là hoàng tử."

Sota sững sờ.

Thầy giáo thuận theo hỏi: "Vậy thì Bạch Lục đại nhân sẽ là nhân vật gì nào?"

Bạch Liễu bình thản: "Tôi sẽ là một con quái vật trong rừng tối, ngày đêm thèm muốn người tr3n tháp cao, luôn chờ đợi đối phương rơi xuống một ngày nào đó."

Sota: QAQ

Sao lại là chuyện kinh dị nữa rồi!!

“Chuyện tình yêu giữa quái vật và công chúa à?” Thầy giáo vuốt cằm trầm ngâm, “Nghe giống tình yêu của Quasimodo và Esmeralda nhỉ.”

Thầy giáo nhìn Bạch Liễu tiếp tục hỏi: “Thế thì Bạch Lục đại nhân trong hình dạng một con quái vật trèo lên tháp cao để cứu công chúa xinh đẹp, ban đầu công chúa sẽ sợ hãi vẻ ngoài của ngài, nhưng dần dà tình yêu của ngài đã làm công chúa cảm động, và rồi nàng ấy yêu chính con người bên trong của ngài, cuối cùng hai người hạnh phúc mãi bên nhau đúng không?”

Sota: QAQ!!

Không hổ là Bạch Lục đại nhân, phiên bản truyện ngôn tình này hết sức cảm động!

“Không.” Bạch Liễu ngước ánh mắt thâm thúy nhìn về phía thầy giáo, “Nếu anh ấy yêu tôi chỉ vì tôi yêu anh ấy thì tôi sẽ giết anh ấy.”

Sota chưa kịp cảm động xong lập tức đờ người ra.

Thầy giáo cũng ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Nếu tôi yêu anh ấy và mang anh ấy trốn thoát khỏi tòa tháp.” Gương mặt Bạch Liễu không biểu lộ cảm xúc, giọng điệu bình thản như đang giải thích một bài toán, “Nhưng anh ấy yêu tôi chỉ vì tôi yêu anh ấy, thế nên nếu tôi muốn lúc nào anh ấy cũng yêu tôi, tôi phải liên tục trả giá tình yêu của mình để đổi lấy nó, đó không phải là một giao dịch công bằng.”

“Mà tôi lại không thể kiểm soát bản thân để ngăn chặn giao dịch này nữa.”

Bạch Liễu nhướng mắt, trong mắt không có một tia sáng nào, đen kịt sâu thẳm như đáy biển: “Nếu đã x4c định anh ấy chỉ có thể yêu tôi như vậy, thế thì để tránh cho giao dịch bị tổn thất quá nhiều, tôi sẽ ——”

“Giết anh ấy.”

Bạch Liễu vừa nói ra, cả lớp học đều lặng ngắt như tờ.

Ngay cả thầy giáo lúc nào cũng nở nụ cười giả tạo cũng không kìm được, ông ta đặt hai tay lên bàn của Bạch Liễu, nhếch mép giả vờ bình tĩnh hỏi: “Sao Bạch Lục đại nhân lại nghĩ cực đoan như thế chứ? Nhỡ đâu lúc ngài vừa cứu thoát công chúa thì nàng ấy liền yêu ngài thì sao?”

“Trong bất cứ câu chuyện cổ tích nào, công chúa cũng đều yêu người đã cứu thoát mình.”

Bạch Liễu thản nhiên nhạt nhẽo hỏi một câu: “Vậy sao?”

Thầy giáo gật đầu khẳng định: “Tất cả các mẫu tình yêu đều như thế.”

Bạch Liễu nhướng mi: “Vậy thì công chúa chỉ yêu 【người cứu mình ra】, bất kể người này là ai, cho dù chỉ là quái vật

chứ không phải người thì công chúa cũng sẽ yêu nó.”

“Mức độ tình cảm như thế thì có khác gì với con chó vẫy đuôi với chủ nhân của nó chứ?”

Bạch Liễu đột nhiên cười nhác lên: “Một con chó cũng sẽ yêu người cho nó thức ăn, bất kể chủ nhân của nó là ai, nhà giàu, nhân viên văn phòng hay người vô gia cư.”

Bạch Liễu ngước mắt nhìn thẳng vào thầy giáo đang nghiêng người: “Mức độ 【 tình yêu 】 này chỉ phụ thuộc vào việc ai trở thành chủ nhân của con chó này ngay từ đầu và ai leo lên gác mái của công chúa trước, không liên quan gì đến bản thân người đó, chỉ là phản hồi cảm xúc ngắn hạn và khúc xạ thu được do cơ chế phản hồi tâm lý nhất định.”

“Nhưng đây mới là quan niệm của một người bình thường về tình yêu, ngài nói như vậy quá cực đoan rồi, hình mẫu tình cảm mà ngài muốn hoàn toàn không tồn tại.” Thầy giáo hít sâu một hơi để lấy bình tĩnh rồi mới tiếp tục hỏi, “Ngài không muốn công chúa yêu ngài trong lúc bỏ trốn, cũng không muốn công chúa yêu ngài sau khi được cứu thoát, vậy ngài muốn công chúa yêu ngài kiểu gì đây chứ?”

Bạch Liễu hơi ngẩng đầu: “Tôi muốn anh ấy ở trong 【 tháp 】 cũng yêu tôi.”

“Tôi muốn anh ấy dù biết rõ tôi là một con quái vật cầm dao đang chờ giết anh ấy dưới tòa tháp, nhưng vẫn sẵn sàng cắt đứt dây trói tr3n người mình, từ tr3n tháp cao nhảy xuống vì tôi ____”

Thầy giáo giật mình nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Bạch Liễu, đôi mắt của Bạch Liễu đen kịt như thể hút hết ánh sáng xung quanh, rõ ràng chỉ có một màu đen nhưng lại vô cùng quyến rũ, tựa hồ đang giấu kín hàng ngàn hàng vạn cảm xúc khó nói bên trong, lại thêm kết hợp với giọng nói bình thản của hắn khiến cho người nghe có loại cảm giác rợn hết cả người:

"—— Tôi muốn anh ấy từ thần biến thành người vì tôi."

Nói xong Bạch Liễu quay mặt qua hướng khác, lúc này đây thầy giáo mới bàng hoàng tỉnh táo lại sau cơn sợ hãi, ông ta hoảng hốt lùi lại vài bước cố trấn định, nắm chặt tay ho khan rồi gượng cười: "Bạch Lục đại nhân, yêu cầu của ngài đối với công chúa quá cao rồi."

"Tôi không yêu công chúa tóc mây." Bạch Liễu thản nhiên đáp lại.

Thầy giáo ngẩn người: "Nếu ngài không yêu công chúa tóc mây, vậy ai sống trong tòa tháp đó chứ?"

Bạch Liễu nghiêng đầu yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, xuyên qua rừng cây rậm rạp có thể mơ hồ nhìn thấy đền thờ cao chót vót đứng tr3n đỉnh núi, mãi một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Một con thằn lằn có đôi mắt độc."

"Thằn lằn?!" Thầy giáo ngạc nhiên, "Sao lại là thằn lằn?!"

Bạch Liễu rũ mắt xuống:

“Tôi không biết.”

“Nhưng cho dù anh ấy mang hình dáng gì đi chăng nữa.” Bạch Liễu chống cằm nâng mắt lên, nghiêng đầu mỉm cười, “Anh ấy luôn là người mà tôi yêu thích.”

“Con quái vật tôi đây canh giữ dưới tháp sẽ gi3t ch3t tất cả những ai muốn đến tháp cao cứu anh ấy, chạm vào mái tóc của anh ấy và sử dụng ma thuật của anh ấy, để anh ấy chỉ nguyện ý nhảy xuống vì tôi mà thôi.”

“Anh ấy vĩnh viễn chỉ có thể chọn lựa một mình tôi.”

Một trong những bộ phim hay về Công chúa tóc mây Rapunzel (tui khoái con ngựa:v)

Quasimodo và Esmeralda là 2 nhân vật trong truyện Thằng Gù Nhà thờ Đức Bà Paris (Victor Hugo)

- ——oOo—

Chương 448

Thầy giáo sững người tại chỗ một lúc lâu mới tỉnh táo lại: "Hôm nay kết thúc tiết học ở đây."

"Sắp tới đây, ngoài giờ học ra, các em còn có một việc quan trọng phải làm." Thầy giáo nhìn xuống tế phẩm, vẻ mặt đã trở lại bình thường, "Lễ tế mùa hè sắp đến rồi, trước khi vào đền thờ hiến tế thì các vị tế phẩm đại nhân sẽ phải đến nhà thuyền để kiểm tra nỗi đau của mình."

"Nhưng các vị cũng đừng nên lo lắng nhiều về kết quả kiểm tra."

Thầy giáo mỉm cười hiền lành: "Ngoại trừ Aoi đại nhân thì nỗi đau khổ của các vị đều chưa đạt tiêu chuẩn, phải đợi ít nhất đến lễ tế mùa đông thì mới chín muồi được."

"Bây giờ các vị có thể đi được rồi." Thầy giáo quay lại nhìn Aoi nở nụ cười đầy thâm ý, "Riêng Aoi đại nhân ở lại thêm một chút nữa."

"Với mức độ đau đớn hiện giờ của ngài thì lễ tế mùa hè năm nay ngài hoàn toàn có thể lên đài hiến tế."

"Tuy nhiên để tối đa hóa nỗi đau của ngài, trong vài ngày tới chúng tôi sẽ áp dụng thêm một số biện pháp đặc biệt để nỗi

đau của ngài có thể đổi lấy nguyện vọng giá trị nhất cho nhà Kitahara.”

Thầy giáo chắn trước mặt Aoi, ông ta từ tr3n cao nhìn xuống, tr3n mặt nở nụ cười quỷ quyệt:

“Aoi đại nhân đã 16 tuổi rồi phải không? Đến tuổi yêu đương rồi, ngài cũng nên biết một tình yêu đẹp là như thế nào.”

“Đã đến lúc nếm trải mặt trái đau khổ của tình yêu.”

“Ngày mai chúng ta sẽ triệu tập một nhóm 【hoàng tử】để Aoi đại nhân làm 【công chúa】 chọn một đối tượng để yêu đương.”

Thầy giáo mỉm cười: “Tất cả bọn họ đều là những 【hoàng tử】rất sáng giá.”

“Những 【hoàng tử】này là những người hầu có vẻ ngoài tuấn tú nhưng sắp ch3t cóng được nhà Kitahara lựa chọn từ nhà thuyền.”

“Nhà Kitahara đã cứu họ ra khỏi lồng và nói với họ rằng đó là nhờ vào lòng nhân từ của Aoi đại nhân, vì vậy họ rất ngưỡng mộ ngài.”

“Họ yêu ngài một cách tự nhiên giống như những chú chó Shiba mà Aoi đại nhân từng yêu thích vậy, chỉ cần ngài đưa tay ra là có thể dễ dàng nhận được tình yêu và lòng trung thành của họ đối với ngài.”

“Tất nhiên là ngài cũng có thể không chọn lựa những 【 hoàng tử】đó.” Thầy giáo ghé vào lỗ tai Aoi cười hiền hậu, “Đến lúc đó, chúng tôi sẽ giải quyết nhóm 【 hoàng tử】cũng giống như đã giải quyết những con chó con mèo mà ngài không cần vậy.”

“Mong là【 công chúa】sẽ không tàn nhẫn như thế.”

Ánh sáng trong mắt Aoi dần lụi tàn, cô bé cúi đầu xuống, thanh âm nhỏ xíu như vừa rơi xuống giếng: “Được, thưa thầy.”

“Tôi sẽ chọn một 【 hoàng tử】thật cẩn thận.”

Đêm đó.

Aoi ánh mắt vô hồn nằm ngả nghiêng tr3n mép bệ cửa sổ, mái tóc dài buông thõng xuống vai.

Con búp bê cầu nắng dưới mái hiên gác mái nơi em trai cô bé và con chó treo cổ đung đưa qua lại trong đêm, ánh trăng không thể rọi rấu vào căn phòng khiến nó tối tăm như một chiếc quan tài cao chót vót.

Một ánh sáng le lói xuất hiện trong khu rừng tối.

Aoi đảo mắt, khuôn mặt nãy giờ chẳng có chút cảm xúc gì đột nhiên lộ ra vẻ hứng thú, cô bé hừ nhỏ một tiếng: “Lại đi.”

Bạch Liễu mang đèn lồng men theo con đường nhỏ đi thẳng đến gần đỉnh núi.

Aoi khá kích động, cô bé khoanh tay lại rồi chống cằm lên, cứ nhìn chăm chú Bạch Liễu, lẩm bẩm một mình, "… Vậy mà có thể chịu đựng đến bây giờ…"

"Tình yêu thực sự có ma lực lớn như vậy sao?"

Bạch Liễu bước tới cổng đền thờ, giọng nói bên trong nhanh chóng vọng ra.

Giọng nói có chút nôn nóng nhưng vẫn trong trẻo như trước: "… Ta đã đợi rất lâu, tưởng tối nay cậu sẽ không tới."

"Hóa ra chỉ là tới muộn."

"Có chuyện gì xảy ra sao?" Tạ Tháp hỏi nhẹ nhàng, "Là do khóa học tế phẩm bị muộn hay cậu bị thương nên phải lên núi chậm lại?"

Bạch Liễu đứng ngoài cửa vẫn không lên tiếng.

Bởi vì nhanh chóng tới gần cửa, Tạ Tháp bị sợi tơ cuốn lấy khiến y th0 gấp, máu chảy ra cũng nhanh hơn một chút.

"Hôm nay Bạch Liễu vẫn sẽ không vào gặp ta, cũng không nói lời nào với ta sao?"

Tạ Tháp tiếp tục đi về phía trước, tay nắm lấy mép cửa gỗ, những sợi tơ tr3n cổ tay và cổ chân co rút lại, hằn sâu vào làn da trắng như tuyết của y, máu chảy ra như suối. Tuy nhiên tình trạng bi thảm này lại hoàn toàn tách biệt với giọng điệu giống như đang nói một câu chuyện phiếm của y:

“Tơ tr3n người ta càng lúc càng nhiều.”

“Thần nói với ta, đây chính là gông xiềng hình thành từ nỗi đau của con người. Ta nhận hiến tế càng nhiều và cảm nhận nỗi đau càng nhiều thì nỗi đau đớn của những tế phẩm đó sẽ trở thành tơ quấn quanh ta.”

“Thật là kỳ lạ.” Tạ Tháp bối rối nói, “Gần đây ta không nhận hiến tế của ai cả, nhưng tơ tr3n người lại càng ngày càng nhiều.”

“Những sợi tơ này là từ nỗi đau của ai chứ?”

Tạ Tháp nhìn xuống những sợi tơ quấn quanh người, sau đó nâng mắt nhìn cánh cửa gỗ: “Là nỗi đau của Bạch Liễu sao?”

“Nhưng kể từ ngày đó ta chưa được gặp lại Bạch Liễu, Bạch Liễu cũng không hiến tế nỗi đau cho ta, tơ này không phải là từ nỗi đau của cậu.”

Từng sợi tơ trong mờ lần lượt hết sợi này đến sợi khác sinh ra từ không khí, dệt thành một tấm lưới sắc bén cứa vào mặt Tạ Tháp, máu theo vết thương chảy xuống cằm y nhưng dường

như Tạ Tháp chẳng cảm giác được điều đó, y bình tĩnh mở to mắt nhìn cánh cửa gỗ, giọng hơi bối rối:

"… Tơ này nếu không phải từ nỗi đau của Bạch Liễu, thì là từ nỗi đau của ai?"

Tạ Tháp cau mày, y nâng tay che nguc mình: "Vì sao chỉ khi cậu xuất hiện thì tơ mới quấn quanh người ta chứ?"

Vì sao chỉ những vết thương do sợi tơ này mới khiến trái tim y thêm đau đớn?

Bạch Liễu vẫn không nói gì.

Mưa trong rừng đêm tạnh dần, hạt mưa rơi tí tách.

Trong màn mưa bụi mênh mông, Tạ Tháp nghe tiếng bước chân của Bạch Liễu xoay người rời đi, trong lòng nhịn không được tiến thêm một bước.

Trong nháy mắt đó, vô số sợi tơ trong suốt bay ra từ mọi hướng trói chặt chân tay và thân thể của Tạ Tháp.

Tiếng bước chân Bạch Liễu càng xa, tơ tr3n người Tạ Tháp càng ngày càng nhiều, gần như quấn lấy y thành một cái kén trong mờ chỉ lộ ra hai mắt.

Máu ồ ạt chảy ra từ khắp mọi vết thương tr3n người, lập tức nhuộm đỏ cả sàn nhà.

Tạ Tháp nhìn xuống những sợi tơ —— mỗi lần Bạch Liễu xuất hiện hoặc rời đi, chúng sẽ xuất hiện dày đặc vây trói y ở đây.

Nhưng thần đã nói rõ rằng tơ sinh ra chỉ khi y cảm nhận được sự đau khổ của tế phẩm.

Cho nên những sợi tơ này thật ra là…

Tiếng bước chân của Bạch Liễu hoàn toàn chìm lẫn trong rừng rậm, Tạ Tháp ngẩn người đứng yên một chỗ, đột nhiên nhìn về phía cửa gỗ, nhất thời vẻ mặt không thể tin được.

… Lần này Bạch Liễu rời đi, y cũng không chìm vào giấc ngủ.

Y vẫn còn tỉnh táo, tơ vẫn chưa biến mất, và y là người duy nhất trong đền thờ.

Tạ Tháp từ từ hạ mi xuống nhìn những sợi tơ máu tr3n người mình mà mặt không chút biểu cảm.

——Giữ cho y tỉnh táo, làm cho y bị thương chồng chất khắp người…

Nó đến từ 【 nỗi đau】của chính bản thân y.

Trong một đêm mưa đón chào lễ tế mùa hè sắp tới, vào lúc tế phẩm rời đi, lần đầu tiên vị thần vô duc vô cầu đã nếm trải được 【 nỗi đau】.

【 nỗi đau】dày đặc khiến thần mất ngủ, giữ chân thần một chỗ, khiến thần cứ mãi chờ đợi cạnh cửa không muốn rời đi.

Thần bướng bỉnh kéo lê 【 nỗi đau】tr3n cơ thể mình đến gần cánh cửa gỗ nơi tế phẩm rời đi ngày này qua ngày khác, để rồi vẫn tỉnh táo và tiếp tục kiên trì chờ đợi sự viếng thăm ngắn ngủi của tế phẩm vào đêm hôm sau trong nỗi đau ngày càng sâu sắc.

—— Cứ như thể thần đang hiến tế 【 nỗi đau】 của mình cho tế phẩm vậy.

- ——oOo—

Chương 449

Thầy giáo sững người tại chỗ một lúc lâu mới tỉnh táo lại: "Hôm nay kết thúc tiết học ở đây."

"Sắp tới đây, ngoài giờ học ra, các em còn có một việc quan trọng phải làm." Thầy giáo nhìn xuống tế phẩm, vẻ mặt đã trở lại bình thường, "Lễ tế mùa hè sắp đến rồi, trước khi vào đền thờ hiến tế thì các vị tế phẩm đại nhân sẽ phải đến nhà thuyền để kiểm tra nỗi đau của mình."

"Nhưng các vị cũng đừng nên lo lắng nhiều về kết quả kiểm tra."

Thầy giáo mỉm cười hiền lành: "Ngoại trừ Aoi đại nhân thì nỗi đau khổ của các vị đều chưa đạt tiêu chuẩn, phải đợi ít nhất đến lễ tế mùa đông thì mới chín muồi được."

"Bây giờ các vị có thể đi được rồi." Thầy giáo quay lại nhìn Aoi nở nụ cười đầy thâm ý, "Riêng Aoi đại nhân ở lại thêm một chút nữa."

"Với mức độ đau đớn hiện giờ của ngài thì lễ tế mùa hè năm nay ngài hoàn toàn có thể lên đài hiến tế."

"Tuy nhiên để tối đa hóa nỗi đau của ngài, trong vài ngày tới chúng tôi sẽ áp dụng thêm một số biện pháp đặc biệt để nỗi

đau của ngài có thể đổi lấy nguyện vọng giá trị nhất cho nhà Kitahara.”

Thầy giáo chắn trước mặt Aoi, ông ta từ tr3n cao nhìn xuống, tr3n mặt nở nụ cười quỷ quyệt:

“Aoi đại nhân đã 16 tuổi rồi phải không? Đến tuổi yêu đương rồi, ngài cũng nên biết một tình yêu đẹp là như thế nào.”

“Đã đến lúc nếm trải mặt trái đau khổ của tình yêu.”

“Ngày mai chúng ta sẽ triệu tập một nhóm 【hoàng tử】để Aoi đại nhân làm 【công chúa】 chọn một đối tượng để yêu đương.”

Thầy giáo mỉm cười: “Tất cả bọn họ đều là những 【hoàng tử】rất sáng giá.”

“Những 【hoàng tử】này là những người hầu có vẻ ngoài tuấn tú nhưng sắp ch3t cóng được nhà Kitahara lựa chọn từ nhà thuyền.”

“Nhà Kitahara đã cứu họ ra khỏi lồng và nói với họ rằng đó là nhờ vào lòng nhân từ của Aoi đại nhân, vì vậy họ rất ngưỡng mộ ngài.”

“Họ yêu ngài một cách tự nhiên giống như những chú chó Shiba mà Aoi đại nhân từng yêu thích vậy, chỉ cần ngài đưa tay ra là có thể dễ dàng nhận được tình yêu và lòng trung thành của họ đối với ngài.”

“Tất nhiên là ngài cũng có thể không chọn lựa những 【 hoàng tử】đó.” Thầy giáo ghé vào lỗ tai Aoi cười hiền hậu, “Đến lúc đó, chúng tôi sẽ giải quyết nhóm 【 hoàng tử】cũng giống như đã giải quyết những con chó con mèo mà ngài không cần vậy.”

“Mong là【 công chúa】sẽ không tàn nhẫn như thế.”

Ánh sáng trong mắt Aoi dần lụi tàn, cô bé cúi đầu xuống, thanh âm nhỏ xíu như vừa rơi xuống giếng: “Được, thưa thầy.”

“Tôi sẽ chọn một 【 hoàng tử】thật cẩn thận.”

Đêm đó.

Aoi ánh mắt vô hồn nằm ngả nghiêng tr3n mép bệ cửa sổ, mái tóc dài buông thõng xuống vai.

Con búp bê cầu nắng dưới mái hiên gác mái nơi em trai cô bé và con chó treo cổ đung đưa qua lại trong đêm, ánh trăng không thể rọi rấu vào căn phòng khiến nó tối tăm như một chiếc quan tài cao chót vót.

Một ánh sáng le lói xuất hiện trong khu rừng tối.

Aoi đảo mắt, khuôn mặt nãy giờ chẳng có chút cảm xúc gì đột nhiên lộ ra vẻ hứng thú, cô bé hừ nhỏ một tiếng: “Lại đi.”

Bạch Liễu mang đèn lồng men theo con đường nhỏ đi thẳng đến gần đỉnh núi.

Aoi khá kích động, cô bé khoanh tay lại rồi chống cằm lên, cứ nhìn chăm chú Bạch Liễu, lẩm bẩm một mình, "… Vậy mà có thể chịu đựng đến bây giờ…"

"Tình yêu thực sự có ma lực lớn như vậy sao?"

Bạch Liễu bước tới cổng đền thờ, giọng nói bên trong nhanh chóng vọng ra.

Giọng nói có chút nôn nóng nhưng vẫn trong trẻo như trước: "… Ta đã đợi rất lâu, tưởng tối nay cậu sẽ không tới."

"Hóa ra chỉ là tới muộn."

"Có chuyện gì xảy ra sao?" Tạ Tháp hỏi nhẹ nhàng, "Là do khóa học tế phẩm bị muộn hay cậu bị thương nên phải lên núi chậm lại?"

Bạch Liễu đứng ngoài cửa vẫn không lên tiếng.

Bởi vì nhanh chóng tới gần cửa, Tạ Tháp bị sợi tơ cuốn lấy khiến y th0 gấp, máu chảy ra cũng nhanh hơn một chút.

"Hôm nay Bạch Liễu vẫn sẽ không vào gặp ta, cũng không nói lời nào với ta sao?"

Tạ Tháp tiếp tục đi về phía trước, tay nắm lấy mép cửa gỗ, những sợi tơ tr3n cổ tay và cổ chân co rút lại, hằn sâu vào làn da trắng như tuyết của y, máu chảy ra như suối. Tuy nhiên tình trạng bi thảm này lại hoàn toàn tách biệt với giọng điệu giống như đang nói một câu chuyện phiếm của y:

“Tơ tr3n người ta càng lúc càng nhiều.”

“Thần nói với ta, đây chính là gông xiềng hình thành từ nỗi đau của con người. Ta nhận hiến tế càng nhiều và cảm nhận nỗi đau càng nhiều thì nỗi đau đớn của những tế phẩm đó sẽ trở thành tơ quấn quanh ta.”

“Thật là kỳ lạ.” Tạ Tháp bối rối nói, “Gần đây ta không nhận hiến tế của ai cả, nhưng tơ tr3n người lại càng ngày càng nhiều.”

“Những sợi tơ này là từ nỗi đau của ai chứ?”

Tạ Tháp nhìn xuống những sợi tơ quấn quanh người, sau đó nâng mắt nhìn cánh cửa gỗ: “Là nỗi đau của Bạch Liễu sao?”

“Nhưng kể từ ngày đó ta chưa được gặp lại Bạch Liễu, Bạch Liễu cũng không hiến tế nỗi đau cho ta, tơ này không phải là từ nỗi đau của cậu.”

Từng sợi tơ trong mờ lần lượt hết sợi này đến sợi khác sinh ra từ không khí, dệt thành một tấm lưới sắc bén cứa vào mặt Tạ Tháp, máu theo vết thương chảy xuống cằm y nhưng dường

như Tạ Tháp chẳng cảm giác được điều đó, y bình tĩnh mở to mắt nhìn cánh cửa gỗ, giọng hơi bối rối:

"… Tơ này nếu không phải từ nỗi đau của Bạch Liễu, thì là từ nỗi đau của ai?"

Tạ Tháp cau mày, y nâng tay che nguc mình: "Vì sao chỉ khi cậu xuất hiện thì tơ mới quấn quanh người ta chứ?"

Vì sao chỉ những vết thương do sợi tơ này mới khiến trái tim y thêm đau đớn?

Bạch Liễu vẫn không nói gì.

Mưa trong rừng đêm tạnh dần, hạt mưa rơi tí tách.

Trong màn mưa bụi mênh mông, Tạ Tháp nghe tiếng bước chân của Bạch Liễu xoay người rời đi, trong lòng nhịn không được tiến thêm một bước.

Trong nháy mắt đó, vô số sợi tơ trong suốt bay ra từ mọi hướng trói chặt chân tay và thân thể của Tạ Tháp.

Tiếng bước chân Bạch Liễu càng xa, tơ tr3n người Tạ Tháp càng ngày càng nhiều, gần như quấn lấy y thành một cái kén trong mờ chỉ lộ ra hai mắt.

Máu ồ ạt chảy ra từ khắp mọi vết thương tr3n người, lập tức nhuộm đỏ cả sàn nhà.

Tạ Tháp nhìn xuống những sợi tơ —— mỗi lần Bạch Liễu xuất hiện hoặc rời đi, chúng sẽ xuất hiện dày đặc vây trói y ở đây.

Nhưng thần đã nói rõ rằng tơ sinh ra chỉ khi y cảm nhận được sự đau khổ của tế phẩm.

Cho nên những sợi tơ này thật ra là…

Tiếng bước chân của Bạch Liễu hoàn toàn chìm lẫn trong rừng rậm, Tạ Tháp ngẩn người đứng yên một chỗ, đột nhiên nhìn về phía cửa gỗ, nhất thời vẻ mặt không thể tin được.

… Lần này Bạch Liễu rời đi, y cũng không chìm vào giấc ngủ.

Y vẫn còn tỉnh táo, tơ vẫn chưa biến mất, và y là người duy nhất trong đền thờ.

Tạ Tháp từ từ hạ mi xuống nhìn những sợi tơ máu tr3n người mình mà mặt không chút biểu cảm.

——Giữ cho y tỉnh táo, làm cho y bị thương chồng chất khắp người…

Nó đến từ 【 nỗi đau】của chính bản thân y.

Trong một đêm mưa đón chào lễ tế mùa hè sắp tới, vào lúc tế phẩm rời đi, lần đầu tiên vị thần vô duc vô cầu đã nếm trải được 【 nỗi đau】.

【 nỗi đau】dày đặc khiến thần mất ngủ, giữ chân thần một chỗ, khiến thần cứ mãi chờ đợi cạnh cửa không muốn rời đi.

Thần bướng bỉnh kéo lê 【 nỗi đau】tr3n cơ thể mình đến gần cánh cửa gỗ nơi tế phẩm rời đi ngày này qua ngày khác, để rồi vẫn tỉnh táo và tiếp tục kiên trì chờ đợi sự viếng thăm ngắn ngủi của tế phẩm vào đêm hôm sau trong nỗi đau ngày càng sâu sắc.

—— Cứ như thể thần đang hiến tế 【 nỗi đau】 của mình cho tế phẩm vậy.

- ——oOo—

Chương 450

Sau khi kiểm tra đo lường hết tất cả tế phẩm và người hầu, Mifune giữ riêng Bạch Liễu ở lại.

Sota lo lắng nhìn bóng lưng của Bạch Liễu, nhưng vừa liếc mắt qua thấy Mifune bên cạnh thì cậu nhóc rùng mình sợ hãi liền quỳ xuống lùi lại.

Mifune đi vòng quanh Bạch Liễu vài vòng, gã dùng quạt gõ nhẹ môi dưới như đang suy nghĩ gì đó, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm Bạch Liễu, đột nhiên bật cười: "Nếu mi sẵn sàng hợp tác với chúng ta để thay đổi họ và làm tế phẩm của nhà Mifune, ta đảm bảo sẽ trao tặng cho mi danh hiệu cao nhất của gia tộc Mifune sau khi hiến tế thành công một lần."

Bạch Liễu nhướng mắt nhìn Mifune: "Một tế phẩm như tôi cũng có tư cách đổi họ à?"

"Bình thường thì không được phép." Mifune xòe quạt che nửa dưới khuôn mặt, đôi mắt hơi híp lại mang theo ý cười, nếp nhăn nơi khóe mắt trùng xuống, "Theo lệ thường thì tế phẩm đã được các gia tộc lớn chọn lựa thì không thể đổi họ, cũng không thể chuyển giao cho gia tộc khác."

"Nhưng nếu tế phẩm vô tình trốn thoát rồi bị người nhà khác bắt được và đem hiến tế trước thì khó mà nói được lắm."

“Vì dù sao thì tế phẩm đang trong quá trình trốn thoát rất không ổn định.”

Bạch Liễu vẫn giữ khuôn mặt nhạt nhẽo nhìn Mifune: “Tôi không hiểu Mifune đại nhân đang nói chuyện gì.”

Ý cười tr3n mặt Mifune càng ngày càng quỷ dị, gã cúi người ngồi xếp bằng đối diện Bạch Liễu: “Ta tin là mi đã phát hiện ra rồi Bạch Lục, để chế tạo ra hàng loạt tế phẩm đáp ứng tiêu chuẩn đau khổ của Thần là chuyện không hề đơn giản.”

“Mỗi năm đổ hàng đống tiền và thời gian công sức để mua mấy chục đến cả trăm tế phẩm, sau đó nuôi nấng dạy dỗ chúng trong nửa năm, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng sản xuất ra một lượng tế phẩm nhất định có nỗi đau đạt tiêu chuẩn một sợi tơ đau khổ. Rồi sau một năm nữa lượng tế phẩm hiến tế thành công chỉ còn lại 1/4 hoặc 1/5.”

“Cho dù đưa ra 【mồi nhử】 hấp dẫn hoặc dùng mọi thủ đoạn để k1ch thích sự dằn vặt của chúng như thế nào, một khi tế phẩm biết chúng sẽ phải dành cả đời vật lộn với 【 nỗi đau 】 để sóng sót, thì sau một năm, chúng cũng dần trở nên vô vọng và ch3t lặng.”

Vẻ mặt của Mifune âm trầm: “Một tế phẩm không còn sức sống không thể tạo ra 【 nỗi đau 】 chất lượng cao, vì vậy hầu hết những tế phẩm không thể hiến tế sau một năm đều là những người bị vứt bỏ, cơ bản chúng sẽ tự sát.”

“Sau đó, chúng ta dần dần phát hiện ra, không cần biết chúng là người hầu hay tế phẩm, chỉ khi chúng còn hy vọng thì mới

có thể chịu đựng thêm sự tra tấn và sinh ra nhiều đau khổ hơn.”

“Sau này chúng ta đã thử nghiệm nhiều lần, cuối cùng đã tìm ra cách để k1ch thích những tế phẩm không còn sức sống này —— đó là để chúng chạy thoát.”

“Chúng ta sẽ cài c4m người của chúng ta vào giữa bọn người hầu, ám chỉ rằng chúng có thể trốn thoát, sau đó tạo ra tất cả các sự cố ngoài ý muốn để chúng có thể trốn thoát thành công theo con đường mà chúng ta đã sắp xếp.”

“Sau khi bọn chúng trốn thoát, chúng ta cũng sẽ không bắt về ngay, vì lúc ấy nỗi đau chưa đủ sâu sắc và cũng chưa phải là thời điểm tốt nhất để thưởng thức nhóm tế phẩm này.”

Mifune cười toe toét miệng kéo rộng đến mang tai, đôi mắt gã nhìn Bạch Liễu trở nên méo mó và điên cuồng:

“Thông thường chúng ta sẽ để cho bọn chúng tự do ở ngoài nửa năm, sau đó mới bắt trở về.”

“Trong khoảng thời gian nửa năm đó, chúng ta bày bố đủ các loại nhân vật 【 người tốt bụng 】 xung quanh đám tế phẩm bỏ trốn này.”

“Từ những nhân vật nhỏ như ông chủ bà chủ quán mì hào sảng tốt bụng, sẵn sàng cho tế phẩm ăn miễn phí một bát mì ramen khi chúng đói rã người mà lại không có tiền, một người xa lạ nhiệt tình che ô cho chúng khi trời đổ mưa tầm tã, đến những nhân vật đồng ý nhận chúng làm con nuôi trong một thời gian

ngắn, tìm cho chúng một công việc, giúp chúng hòa nhập vào cuộc sống bình thường của xã hội này một lần nữa, những nhân vật đó sẽ đóng vai trò tương ứng với 【 cha 】, 【 mẹ】, 【 bạn bè 】, và 【 người yêu 】của chúng.”

“Đám tế phẩm đã trải qua sự hành hạ tra tấn khó mà cưỡng nổi lòng tốt như vậy.” Mifune cười hừ một tiếng cứ như cảm thấy thú vị lắm, “Giống như một con chó đã bị đánh đập bỏ đói, cho dù nó cảnh giác như thế nào đi chăng nữa thì cũng khó mà từ chối một khúc xương đầy thịt mà người ta vứt ra cho nó.”

“Đợi đến khi những kẻ trốn chạy tuyệt vọng này được hưởng hạnh phúc bình thường, dần thích nghi với 【 cuộc sống mới 】 của mình, nghĩ rằng thế giới sẽ đối xử tử tế với chúng và trả lại hy vọng mà chúng đã bị cướp đoạt ——”

Mifune nhếch khóe miệng: “Lúc ấy, ta sẽ khiến cho người mà bọn chúng tưởng rằng thân cận nhất với mình phá vỡ hạnh phúc giả tạo đó.”

“—— Và trong khoảnh khắc hạnh phúc tan vỡ và chúng bị kéo về địa ngục, chúng sẽ bộc phát nỗi đau khổ vô cùng tận.”

Bạch Liễu khẽ đảo mắt: “Ông cố ý thả Kitahara Aoi ra?”

Mifune ngạo nghễ gật đầu, gã cười phá lên: “Thật là thông minh.”

“Đương nhiên, với mức độ đau khổ và thông minh của mi thì chúng ta không cần dùng đến loại thủ đoạn kém cỏi này để tạo thêm đau đớn cho mi.”

Mifune thu hồi ánh mắt, dùng cây quạt nhẹ nhàng quơ quơ bên phải cái cân, ánh mắt tập trung:

“Thông thường, vào ngày tế Tà Thần, chúng ta sẽ thu bắt tế phẩm đã thả đi nửa năm trước và phóng thả tế phẩm sẽ dùng vào nửa năm sau, đây là lý do tại sao thời gian chín muồi của tế phẩm thường là một năm.”

“Mỗi lần hiến tế, chúng ta không dùng tế phẩm của mùa tế đó mà dùng tế phẩm của nửa năm trước, lúc đó bọn chúng đã có nửa năm nhen nhóm hy vọng rồi lại hoàn toàn tuyệt vọng.”

“Để ngăn tế phẩm mới phát hiện, chúng ta sẽ phân chia bọn chúng với những tế phẩm cũ bị bắt lại.”

Bạch Liễu nhìn Mifune: “Kitahara Aoi thì sao?”

Sắc mặt Mifune lập tức chìm xuống: ” Kitahara Aoi là một ngoại lệ.”

“Vốn 4 tháng nữa con bé mới đủ chín muồi, nhưng từ lúc nhà Kitahara trở thành gia tộc nộp thuế số một vào năm ngoái, bọn họ không muốn tế phẩm của mình bị 【 kế hoạch bỏ trốn】 của nhà Mifune chúng ta kiểm soát, yêu cầu phải bắt con bé trở về cùng với nhóm tế phẩm mới mua, nói là con bé đã tích tụ nỗi đau trong gần ba năm rồi, nhà Mifune không cần dạy dỗ thêm nữa.”

Mifune tức giận đập bàn: “Thái độ kiêu ngạo đó hoàn toàn nghi ngờ cách giáo duc tế phẩm của gia đình Mifune, và phá hủy các quy tắc của toàn bộ 【 kế hoạch bỏ trốn】!”

Nguc gã phập phồng dữ dội vì tức giận: “Thật ra【 kế hoạch bỏ trốn】 là bắt tất cả tế phẩm bỏ trốn trở về rồi lại thả chúng trốn thoát một lần nữa.”

“Khi đó 8 gia tộc lớn sẽ có quyền ưu tiên săn lùng những tế phẩm chạy trốn xem như đây là một sự kiện đi săn quy mô lớn do thần ban tặng trước lễ tế mùa hè.”

“Lúc tế phẩm chạy trốn bị bắt lại lần nữa, nỗi đau của chúng sẽ lên đến cực điểm, lúc này cũng là thời điểm tốt nhất để thưởng thức nỗi đau tr3n người chúng, vì vậy ai bắt được tế phẩm đang chạy trốn có thể kéo đến đền thờ để tiến hành hiến tế ngay lập tức.”

“Đây vốn là một kế hoạch hoàn hảo, nhưng nhà Kitahara không hài lòng và không muốn làm theo.”

Sắc mặt Mifune càng lúc càng lạnh: “Việc săn bắt vốn chỉ là là ngẫu nhiên, nhưng nhà Kitahara lại cho rằng nhà Mifune săn được tế phẩm đau đớn nhất trong hai năm liên tiếp, và được thực hiện nguyện vọng giá trị nhất là do có nội tình bên trong.”

“Năm ngoái bọn họ dùng chuyện này để lấy cớ buộc chúng ta phải cải cách kế hoạch bồi dưỡng tế phẩm, bắt phải phân phát tế phẩm cho các gia tộc lớn tự mình bồi dưỡng.”

Mifune hằn học thấy rõ: “Mà điều không ngờ là 7 trong 8 gia tộc lớn lại bỏ phiếu ủng hộ đề nghị đó.”

“Nhưng tế phẩm mà bọn họ tự bồi dưỡng lại không đạt chất lượng đau khổ như tế phẩm mà chúng ta áp dụng【 kế hoạch bỏ trốn】, thế nên số lượng tế phẩm hiến tế vào lễ tế mùa hè năm ngoái chẳng được bao nhiêu người, đa số toàn là phế phẩm.”

“Ngoại trừ nhà Kitahara.” Vẻ mặt của Mifune méo mó, “Bọn họ bồi dưỡng ra được tế phẩm có nỗi đau sâu đậm nhất và đã thực hiện được điều ước giá trị nhất vào năm ngoái, vì vậy mới trở thành gia tộc nộp thuế số một trong năm nay.”

“Nhưng năm nay 6 gia tộc lớn đã về phe của nhà Mifune, lựa chọn sử dụng phương án bỏ trốn để đào tạo tế phẩm cho nhà mình, chỉ riêng nhà Kitahara vẫn kiên quyết thực hiện kế hoạch bồi dưỡng của chính họ.”

Mifune kín đáo nhìn Bạch Liễu: “—— lại còn đào tạo ra tế phẩm có mức độ đau khổ còn hơn cả năm ngoái.”

“Ta không tò mò nhà Kitahara đã làm gì để khiến mi đau khổ như thế này, nhưng ta có thể hứa chắc với mi rằng, nhà Mifune sẽ cho mi thứ giá trị hơn cả nhà Kitahara.”

“Lễ tế mùa hè năm nay nhà Kitahara cũng tham gia kế hoạch trốn thoát, cho nên đợt tế phẩm mới các ngươi sẽ được thả ra đưa đến nơi ở mới nửa năm, sau đó sẽ bị bắt trở về.”

“Nhà Mifune chịu trách nhiệm phụ trách phương án cụ thể cho từng tế phẩm trong kế hoạch bỏ trốn.”

Mifune nghiêng người về phía trước nhìn chằm chằm Bạch Liễu: “Nếu như mi muốn, ta có thể dùng một tế phẩm khác thay thế mi “bỏ trốn” để chịu tra tấn, còn mi thì chỉ cần chờ đợi lễ tế mùa hè năm nay, sau đó nhà Mifune sẽ cho mi bất cứ thứ gì mi muốn, đưa mi rời khỏi huyện Lộc Minh để mi có thể bắt đầu cuộc sống mới của mình.”

Bạch Liễu nhướng mi: “Bất cứ thứ gì cũng được ư?”

“Đúng vậy, bất cứ thứ gì.” Thái độ của Mifune trở nên ngông cuồng, “Huyện Lộc Minh nằm dưới sự cai trị của gia tộc Mifune, bất cứ thứ gì thuộc huyện Lộc Minh, chỉ cần mi muốn, thì đều có thể mang đi.”

Bạch Liễu thản nhiên nhìn chăm chúMifune: “Vậy tôi cần phải làm gì?”

“Hiến tế một lần thôi.” Mifune nhìn Bạch Liễu chằm chằm, “Vào ngày tế mùa hè, nhóm tế phẩm mới như mi sẽ được thả ra, còn những tế phẩm cũ đã thả ra và bị bắt lại vào nửa năm trước cũng được thả ra lần nữa, lúc đó 8 gia tộc lớn sẽ đều tham gia vào cuộc săn bắt.”

“Ta sẽ để mi trà trộn vào vào nhóm tế phẩm cũ. Mi chỉ cần bảo đảm để nhà Mifune săn được mi, sau đó đến đền thờ hiến tế một lần là được.”

Bạch Liễu im lặng một lúc, sau đó đột nhiên mỉm cười nhìn Mifune có vẻ ngỡ ngàng, nhẹ giọng nói: “Tôi đồng ý giao dịch với ông.”

- ——oOo—

Chương 451

Cùng lúc đó, ở nhà Kitahara.

Aoi thẫn thờ cởi bỏ bộ quần áo lộng lẫy, người hầu bên cạnh cúi đầu nhẹ giọng khuyên nhủ: “Aoi đại nhân, ngài đã chọn được 【 hoàng tử 】của mình rồi.”

“Nếu ngài chạy trốn trước lễ tế mùa hè thì ngài cũng biết 【 hoàng tử 】của ngài sẽ gặp chuyện gì rồi, phải không?”

Aoi nhìn con búp bê cầu nắng đung đưa dưới mái hiên ngoài cửa sổ, cụp mắt ừ một tiếng.

Người hầu chắp tay trước người, cúi đầu lui về phía sau, Aoi đứng bất động giữa phòng một hồi lâu sau đó mới quay đầu nằm nhoài người tr3n cửa sổ, nhìn chằm chằm đền thờ không nhúc nhích.

Đã tối rồi nhưng Bạch Liễu vẫn chưa về, nghe nói là anh ta đã bị Mifune giam giữ trong nhà thuyền. Chủ nhân gia tộc Kitahara vô cùng tức giận, ông ta đang điều động toàn bộ nhà Kitahara chuẩn bị đến nhà Mifune để đòi lại người.

Thế là niềm vui nhỏ nhoi hàng đêm ngắm Bạch Lục đến đền thờ của cô bé đã không còn nữa.

Aoi nhìn chằm chằm đền thờ một lúc lâu thì mệt mỏi ngáp dài một cái, trong lòng cảm thấy buồn chán, đang định quay đi chỗ khác ngủ thì thấy cửa đền thờ đột nhiên bị đẩy ra.

Aoi nhìn cánh cửa bị đẩy ra có chút ngạc nhiên, rồi lại nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn rằng mình không nhìn thấy Bạch Liễu, trái tim cô bé nhảy loạn xạ cả lên.

Nếu cô bé không quan sát mỗi ngày thì chắc cũng không thể nhận ra khe hở nhỏ xíu của cánh cửa này.

Tà Thần trong đền thờ tỉnh giấc mà không cần tế phẩm đau khổ sao?!

Aoi mở cửa sổ nhìn trái nhìn phải, khi chắc chắn người hầu ở gác mái bên trái đã ngủ say, cô bé lật người, khéo léo trèo xuống từ phía cạnh bên căn gác.

Gia đình Kitahara đến nhà Mifune thương lượng nhiều nhất là một tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian này, nhà Kitahara sẽ tương đối trống trải, Aoi tính toán chỉ cần mình quay lại trước đó thì sẽ không bị phát hiện ra.

Mặc dù bị bắt trở về nhưng dù sao thì cô bé vẫn là tế phẩm đã thành công trốn thoát khỏi nhà Kitahara một lần rồi, thế nên quen cửa quen nẻo khá thông thạo cách thức bỏ trốn, huống chi đây chỉ là lên núi nhìn Tà Thần chứ chưa ra khỏi cổng.

Aoi treo mình lủng lẳng dưới gác mái, nhắm chừng khoảng cách rồi nhảy phốc xuống đất, chạy như bay về phía đền thờ.

Trong căn gác mái phía sau cô bé, người hầu mà cô bé nghĩ rằng đã ngủ say đang âm thầm mở cửa sổ, nhìn theo hướng cô bé chạy về phía đền thờ.

Người hầu cầm một cái điện thoại có dây tr3n tay, nhỏ giọng báo cáo, "Kitahara Aoi đang tr3n đường đi đến đền thờ, hành động giống như Kitahara Bạch Lục mấy tháng trước."

"Chủ nhân, còn hai ngày nữa là đến lễ tế mùa hè, bốn tháng qua chúng ta đã x4c định được tế phẩm Kitahara Bạch Lục có khả năng đánh thức Tà Thần rồi, đêm nay đợi sau khi kiểm tra xem Kitahara Aoi có thể thức tỉnh Tà Thần luôn hay không, chúng ta sẽ sắp xếp con đường trốn thoát cho hai tế phẩm này phải không ạ?"

"Thả chúng đi." Giọng nói khàn khàn của một người đàn ông trung niên phát ra từ ống nghe, đó là chủ gia tộc Kitahara, "Chúng ta không thể nhường vị trí thứ nhất cho nhà Mifune."

"Nửa năm qua chúng ta đã bồi dưỡng hai tế phẩm này, bây giờ đã đến lúc chúng phải trả giá cho nhà Kitahara bằng 【 nỗi đau 】 của mình."

"Vâng." Người hầu nhanh chóng đáp lại, hắn liếc mắt về phía tấm bảng có chữ 【 kế hoạch nuôi dưỡng tế phẩm】 treo phía sau cửa, cung kính khom người trình báo, "Để con lặp lại kế hoạch để ngài kiểm tra một lần nữa."

"Chúng ta áp dụng kế hoạch nuôi dưỡng tế phẩm cho Kitahara Aoi theo hai cách là 【 giáo duc nhận thức lệch lạc 】 và 【 trốn thoát hai lần 】."

“Năm ngoái, chúng ta phải để Kitahara Aoi trốn thoát, trôi dạt 2 tháng bên ngoài dựa theo 【 kế hoạch bỏ trốn】của nhà Mifune. Trong khoảng thời gian đó, nhà Mifune đã để người của họ tiếp xúc với con bé, nhưng chúng ta không muốn Kitahara Aoi bị nhà Mifune kiểm soát nên sau khi trở thành gia tộc nộp thuế số một, chúng ta đã bắt buộc thu hồi Kitahara Aoi trở về.”

“Sau khi thu hồi, chúng ta đã nhồi nhét 【 giáo duc nhận thức lệch lạc 】vào đầu con bé, đồng thời tra tấn con bé, dạy con bé tất cả những điều tốt nhất tr3n thế giới, khiến con bé nghĩ rằng thế giới bên ngoài thật đẹp và thôi thúc con bé muốn chạy trốn lần nữa.”

“Tối nay, chúng ta sẽ sắp xếp một con đường trốn thoát cho Kitahara Aoi, cùng lúc đó cũng an bài một 【 người tốt 】từ nhà Kitahara để giúp con bé cùng nhau trốn thoát để hoàn toàn chiếm được lòng tin của con bé.”

“Trước lễ tế mùa đông nửa năm sau, chúng ta sẽ để 【 người tốt 】này phản bội Kitahara Aoi, trói con bé lại và đưa trở về nhà Kitahara. Chắc chắn, vào lúc đó, con bé sẽ là tế phẩm đau đớn hoàn mỹ nhất.”

Gia chủ Kitahara cười khàn: “Dùng sự đau khổ của con bé chắc chắn sẽ đổi được một nguyện vọng hoàn mỹ.”

Người hầu do dự một lúc, sau đó nhìn 【 kế hoạch nuôi dưỡng tế phẩm】 rồi tiếp tục đọc:

“Tế phẩm Kitahara Bạch Lục đã thành công đánh cắp chìa khóa đền thờ, và đến đền thờ để đánh thức Tà Thần trong ngày đầu tiên cậu ta đến nhà Kitahara. Ngay từ lúc đầu, tế phẩm này đã hoàn toàn chín muồi.”

“Trong bốn tháng tiếp theo, Kitahara Bạch Lục ngày nào cũng đến đền thờ. Ban đầu chúng ta còn tưởng cậu ta là một tín đồ sùng đạo, cho nên đã định áp dụng kế hoạch 【xúc phạm thần linh】đối với cậu ta, muốn làm cho niềm tin dành cho Tà Thần của cậu ta bị sụp đổ.”

“Ví dụ như tra tấn cậu ta trong đền thờ, buộc cậu ta phải cầu xin Tà Thần cứu mình nhưng Tà Thần lại không xuất hiện. Thông qua đó để cậu ta phản bội tín ngưỡng của mình, bị tổn thương và cảm thấy đau khổ sâu sắc.”

“Nhưng chúng ta nhanh chóng phát hiện ra Kitahara Bạch Lục không phải là một tín đồ sùng đạo.” Người hầu hoang mang thấy rõ, “… Qua quá trình giảng dạy và quan sát trong sáu tháng qua, chúng ta nhận thấy Kitahara Bạch Lục đến đền thờ mỗi ngày không phải vì tín ngưỡng Tà Thần, mà là.. là…… ”

Gia chủ Kitahara khàn giọng nói tiếp nửa câu sau: “—— là để dạy dỗ Tà Thần, để Tà Thần phải đau khổ vì cậu ta và tin tưởng cậu ta.”

Người hầu gật đầu: “Vâng, thế nên chúng ta cũng không áp dụng kế hoạch đào tạo đặc biệt nào cho Bạch Lục nữa, hiện giờ cứ chuẩn bị từng bước đưa cậu ta vào 【kế hoạch bỏ trốn】rồi quan sát xem tình hình sẽ diễn biến như thế nào trong nửa năm sau.”

“Chậc.” Gia chủ Kitahara nheo mắt, “Chỉ tiếc là chúng ta không có công cụ đo lường đau đớn như nhà Mifune, nếu không thì cũng không cần phải đợi đến nửa năm sau mới thấy được kết quả.”

“Cân và nhà thuyền, hai đạo cụ quan trọng để đào tạo tế phẩm đều nằm trong tay nhà Mifune, chúng ta lại không thể mở đền thờ tùy tiện, thế nên chỉ có thể đứng từ xa quan sát biểu hiện của các tế phẩm bên ngoài đền thờ, xem chúng có đủ tư cách để đánh thức Tà Thần hay không.”

Người hầu th0 dài: “Dù vậy thì trong quá trình theo dõi, chúng ta cũng bị tổn thất không ít người bởi ảnh hưởng dị hóa của Tà Thần.”

“Nhưng mà nhìn cách Mifune cướp đoạt Bạch Lục tối nay.” Gia chủ Kitahara bật ra một tiếng cười khàn khàn, “Hẳn là nỗi đau của Bạch Lục rất có giá trị thì phải.”

Người hầu do dự: “Chủ nhân, Bạch Lục đã đủ đau khổ rồi, ngài vẫn muốn sắp xếp đường trốn cho cậu ta sao?”

“Cứ thả đi.” Gia chủ Kitahara lạnh nhạt đáp, “Trước mắt thì nhà Kitahara vẫn không bằng nhà Mifune, nếu không thả thì nhà Mifune cũng cướp của chúng ta. Không bằng bây giờ cứ thả Bạch Lục ra ngoài, chờ đến 6 tháng cuối năm khi nhà Kitahara hoàn toàn khống chế được huyện Lộc Minh thì bắt trói cậu ta trở về là được.”

“Vâng.” Người hầu cung kính gật đầu, “Vậy con sẽ lập tức thu xếp người giúp bọn chúng trốn thoát.”

Đỉnh núi, đền thờ.

Aoi cầm cây đèn khí trong tay chạy như bay hướng về đỉnh núi. Cô bé thảng thốt nhìn đền thờ khổng lồ đứng sừng sững phía tr3n cao, gió đêm nóng hôi hổi thổi qua gò má cô bé.

… Thì ra đây chính là cảm giác mà Bạch Lục đến đây mỗi đêm sao?

Đến khi đứng trước cổng đền thờ khổng lồ, Aoi mới cảm thấy có chút hối hận vì sự bồng bột hiếm có của mình.

Hai bên đền thờ đã dựng chân đế, dây thừng và đèn lồng treo ngay ngắn từng cái một, khu vực xung quanh đền thờ cũng đã được quét dọn cẩn thận.

Chỉ còn hai ngày nữa là đến lễ tế mùa hè, đền thờ sắp mở cửa cho công chúng tham quan nên mọi người đã hoàn tất việc dọn dẹp lau chùi, giờ chuẩn bị bắt đầu trang trí, điều này có nghĩa là sẽ có người canh gác gần đền thờ, bây giờ cô bé đi vào quả thật có chút hơi mạo hiểm.

Nhưng tới thì cũng tới rồi, trời cũng đã khuya, nhìn quanh quất hồi lâu cô bé cũng không thấy ai canh gác cả…

Aoi hít một hơi thật sâu rồi bước lên bậc thang cuối cùng.

Một giọng nói lãnh đạm từ trong cửa truyền ra: “Ai?”

Đây là giọng nói của Tà Thần sao?

Aoi vừa nghe thấy thì giật mình, cô ấy bắt đầu lo lắng đến mức tim đập loạn xạ cả lên, nhưng đồng thời, trong lòng cô bé dâng lên một nỗi hận thù không thể giải thích được ——

——Người này chính là Tà Thần đã gi3t ch3t em trai cô bé.

“Người đang đợi Bạch Lục phải không?” Aoi bình tĩnh hỏi.

Âm thanh bên trong im lặng hẳn, Aoi nghe thấy tiếng dây xích loảng xoảng di chuyển về phía cửa, một mùi máu nồng nặc bốc ra từ khe cửa, giọng nói đối phương bỗng chốc rất nhẹ nhàng và đầy bối rối, mang theo ý tứ dò hỏi Aoi: “Đúng vậy, ta đã đợi cậu ấy một ngày rồi.”

“Thường thì lúc này cậu ấy đã đến, nhưng hôm nay không biết vì sao đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng cậu ấy.”

“Xin hỏi ngươi có biết Bạch Lục đã xảy ra chuyện gì không?”

Kitahara Aoi nắm chặt đèn khí trong tay, chậm rãi hít vào th0 ra một hơi, đột nhiên nở nụ cười quái dị: “Người đừng chờ nữa.”

“Bạch Lục sẽ không đến gặp người đâu.”

Giọng nói trong đền thờ im bặt rồi lại cất giọng hoang mang không ít: “Tại sao?”

“Người có biết khóa học mới nhất của tế phẩm chúng ta là gì không?” Aoi cười gằn, “Đó là 《 tình yêu 》đấy.”

“Hôm qua chúng ta được nghe kể câu chuyện tình yêu của 《 Công chúa tóc mây 》, hôm nay các tế phẩm đã tìm kiếm những chàng trai trẻ tuổi đẹp trai xung quanh mình để chọn lựa ra 【 hoàng tử 】mà mình thích nhất, cùng nhau trải nghiệm vẻ đẹp của tình yêu.”

“Bạch Lục cũng đã chọn được 【 hoàng tử 】 của anh ta rồi.”

Âm thanh trong đền thờ hoàn toàn im lặng.

Aoi đợi bên ngoài một lúc, trong lồng nguc dâng lên khoái c4m đã trả được thù, nhưng đồng thời cũng có một cảm giác nghẹt th0 không thể giải thích được.

Cảm giác ngột ngạt đó giống hệt như lúc cô bé đang ở trong ngôi nhà độc ác tối tăm của gia tộc Kitahara ở huyện Lộc Minh nơi tồn tại chỉ dựa tr3n nỗi đau của người khác, ngồi nhìn ngọn đèn le lói duy nhất của Bạch Lục vụt sáng vụt tắt trong cánh rừng âm u vậy.

Trước mắt Aoi thoáng hiện đôi mắt lấp lánh của Sota, cậu nhóc nghiêm túc nhìn Aoi nói:

【 Bạch Lục đại nhân và Tà Thần đại nhân nhất định là tình yêu đích thực, mối quan hệ của họ đẹp như trong truyện cổ tích. 】

Aoi khẽ c4n môi: “Thế nào, muốn bỏ cuộc rồi sao?”

Cô bé vừa nói xong, trong nháy mắt đó một bàn tay trắng nõn mảnh mai liền đẩy cánh cửa đền thờ trước mặt ra. Dưới ánh trăng mỏng manh, Tà Thần mình đầy vết thương nhuốm máu gắng sức từng chút từng chút một đẩy nốt nửa cánh cửa còn lại, xuất hiện trước mặt Kitahara Aoi đang sững sờ cả người.

Y nhắm nghiền hai mắt giữ chặt khung cửa, khuôn mặt tinh xảo nhuốm đầy tơ máu, thân thể bị vô số sợi tơ kéo ngược vào trong đền thờ, lồng nguc khẽ phập phồng, giọng nói mang theo tiếng th0 hổn hển: “Bạch Liễu đã chọn xong 【 hoàng tử 】 rồi sao?”

“Có thể bảo Bạch Liễu từ chối hoàng tử đó, thêm ta vào rồi lại lựa chọn một lần nữa được không?”

Hàng mi nhắm chặt của Tạ Tháp khẽ run rẩy, khuôn mặt thoáng ửng hồng: “Tuy rằng ta không còn trẻ, nhưng ta cũng dễ nhìn mà.”

Kitahara Aoi nhìn vẻ mặt của Tạ Tháp mà sửng sốt không nói được lời nào, mãi một hồi muốn mở miệng thì quay phắt đầu lại nhìn bụi cỏ đang xao động phía bên kia: “Ai?”

Một bóng người chậm rãi bước ra khỏi bãi cỏ.

Kitahara Aoi lại lần nữa choáng váng.

Đó là một người phụ nữ cao lớn, trông khá giống Kitahara Aoi đến ba bốn phần, người đầy vết thương, nhìn thoáng qua cũng đoán được cô ta đã rất vất vả mới đến được đây. Cô ta che miệng, nước mắt ràn rụa tr3n mặt nhìn Kitahara Aoi: "Cuối cùng cũng được gặp em, Aoi!"

Kitahara Aoi thì thào: "… Chị."

Người đến là chị cả trong 4 anh chị em của Aoi.

Người chị cả này vốn không đồng ý chuyện cha mẹ bán Aoi và em trai Jiro, đã tranh cãi quyết liệt với bọn họ. Thế nên sau khi Aoi và Jiro bị bán, cô cũng bị đuổi khỏi huyện Lộc Minh và gả đến một huyện nhỏ ven biển cách nơi này rất xa.Cả hai chị đều đã không gặp nhau trong một khoảng thời gian khá lâu rồi.

"Trước đây chị không đồng ý để cha mẹ bán em và Jiro, nhưng bọn họ không thèm quan tâm lời chị nói, còn đuổi chị khỏi huyện Lộc Minh, không cho phép chị quay về." Chị gái Kitahara Aoi nắm chặt tay cô bé, nói nhanh. "Chị phải đợi đến lễ tế mùa hè mới dám tới đây, chỉ có lúc này huyện Lộc Minh mới canh gác lỏng lẻo."

Cô ta nửa ngồi xổm xuống, đỡ vai Aoi, háo hức nhìn cô bé: "Chạy trốn với chị, chúng ta cùng nhau thoát khỏi cái địa ngục này!"

Kitahara Aoi ngơ ngác nhìn bàn tay đang dang ra của chị cả, trong ánh mắt xuất hiện sự dao động rõ rệt.

Cô bé từ từ đưa tay lên và đặt vào lòng bàn tay của người chị.

煤气灯 : đèn khí là loại đèn này

- ——oOo—

Chương 452

Kitahara Aoi hoảng hốt trả lời: “Chị Anzu, em đi với chị.”

Anzu khóc òa lên sung sướng, cô ta nắm chặt tay Aoi, cảnh giác liếc nhìn cánh cửa khép hờ của đền thờ Tà Thần: “Vừa rồi em mới nói chuyện với ai vậy?”

Aoi quay đầu lại, nhưng Tạ Tháp vừa đứng đó đã biến mất, cô bé giật thót người, vừa định bước vào xem chuyện gì đã xảy ra thì bị chị gái giữ lại.

“Suỵt ——!” Chị Anzu thận trọng đặt ngón trỏ lên môi, nhanh chóng nhìn trái nhìn phải, “Có người đang tới, đi mau.”

Nói xong Anzu kéo Aoi chạy nhanh xuống núi, Aoi thẫn thờ quay đầu lại, xuyên qua phía sau cánh cửa bị gió đêm thổi đung đưa, cô bé nhìn thấy vị thần đang bị hàng ngàn hàng vạn sợi tơ mỏng manh treo lơ lửng giữa trung tâm đền thờ.

Ánh trăng đổ xuống như thác nước, chiếc cổ mảnh mai của thần hằn lên những sợi tơ máu, y ngước đầu lên, đôi mắt xanh bạc lấp lánh như nước vừa vặn bắt gặp ánh mắt Aoi đang quay đầu lại trong lúc rời đi.

Tạ Tháp lặng lẽ nhìn cô bé rời đi, đôi mắt đong đầy ánh trăng.

Khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt đó, Aoi cảm thấy đầu óc mình ong lên một tiếng, mọi thứ xung quanh trở nên chậm chạp như chuyển động chậm, và những âm thanh kỳ lạ xuất hiện.

【 hệ thống nhắc nhở: Phát hiện giá trị tinh thần của NPC đã trở về 0. 】

【…… NPC đang bị dị hoá… NPC tạm ngừng dị hoá… 】

【 hệ thống nhắc nhở: Phát hiện hóa thân (Tawil) đã nảy sinh (đau khổ) và thoát khỏi đền thờ, hành vi này đã kích hoạt điểm ẩn của game…. Tiến hành thiết lập lại phó bản.. 】

【Người thiết kế trò chơi đã giấu số liệu (người chơi Bạch Lục) vượt cửa 《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》 trong dòng thế giới 657 tại điểm ẩn này. Trong khoảnh khắc thể x4c Tà Thần Tawil nảy sinh đau khổ và tự nguyện bước ra đền thờ, trò chơi sẽ kích hoạt chế độ chơi đặc biệt. 】

【Đang tải con đường trò chơi trứng phục sinh…】

【Phó bản 《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》 dòng thế giới 657 sắp trùng lặp với 《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》 dòng thế giới 658, người chơi của các dòng thế giới vui lòng chuẩn bị sẵn sàng gặp nhau. 】

【đang kiểm tra tổng số người chơi trong phó bản của hai dòng thế giới…】

【 dòng thế giới 658: Người chơi Hắc Đào, người chơi Bạch Liễu 】

【người chơi Hắc Đào ở dòng thời gian 5 năm sau, tiến độ trò chơi đạt 0 】

【 người chơi Bạch Liễu đã kích hoạt cốt truyện 《 Linh hồn Tà Thần》, tiến vào dòng thời gian 5 năm trước, tiến độ trò chơi đạt 50%. 】

【 dòng thế giới 657: Người chơi Bạch Lục. 】

【 người chơi Bạch Lục kích hoạt cốt truyện 《 Linh hồn Tà Thần》, tiến tiến vào dòng thời gian 5 năm trước, trước mắt tiến độ trò chơi đạt 97%, đang hiến tế Tà Thần, chuẩn bị vượt cửa. 】

【Có tổng tộng 3 người chơi trong phó bản trùng lặp《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》. 】

【 Đang tính toán tốc độ dòng chảy thời gian và độ cong không gian của hai phó bản… Điều chỉnh tiến trình của phó bản… Điều chỉnh bộ nhớ NPC… Đã điều chỉnh xong… Thời gian và không gian của phó bản phù hợp với tiến độ hiện tại của dòng thế giới 658, bộ nhớ NPC đã trùng khớp với tiến trình trò chơi trong dòng thế giới 657…….】

【 Bắt đầu thiết lập lại bộ nhớ NPC. 】

【 Đang nạp ký ức 《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》 của dòng thế giới 657 vào não của NPC……】

Ánh mắt của Beiyuan Aoi trống rỗng, cô bé cảm thấy mọi thứ xung quanh mình đang nhanh chóng lùi về phía sau, trong đầu dần dần hình thành một ký ức rất thực và đáng sợ nhưng cô bé chưa từng trải qua bao giờ.

Mọi thứ trước đó vẫn giống như trước, cô bé bỏ trốn, hai tháng sau lại bị bắt, tr3n thuyền trở về thì gặp 【 Bạch Lục 】.

Kể từ lúc đó, mọi thứ khác hẳn hoàn toàn.

Khi Sota run lẩy bẩy hỏi 【 Bạch Lục 】, có phải anh giết rất nhiều động vật nhỏ và giết người ở viện mồ côi hay không, Bạch Lục đã cười khẽ thừa nhận.

【 chuẩn rồi. 】, 【 Bạch Lục 】 vui vẻ cười phá lên, 【 thế nào, tao không thể giết chúng sao? 】

【 mấy thứ đó có bị giết cũng chẳng ai buồn nhớ tới, vậy thì tại sao tao không thể giết chúng chứ? 】

【 có ai bị tổn thất gì đâu, tao chỉ dọn dẹp mấy thứ vô giá trị mà thôi. 】

【 tụi mày cũng giống như vậy đấy, có bị giết cũng chẳng ai buồn quan tâm hay nhớ tới, thậm chí tụi mày còn rẻ mạt hơn những thứ mà tao đã dọn dẹp trước đó nữa. 】

Trong lúc Sota đang rúc người tr3n giường, nỗ lực kiềm chế để mình đừng phát ra tiếng khóc, cô bé nghe 【 Bạch Lục 】 lười nhác nói: 【 bởi vì tụi mày chỉ là NPC trong một trò chơi của tao mà thôi. 】

Tiếp theo khi vào nhà thuyền, 【 Bạch Lục 】 mặc nhiên đã trở thành tế phẩm, hắn ép buộc Sota phải làm người hầu cho mình, sau đó được nhà Kitahara lựa chọn giống như cô bé, trở thành 【 Kitahara Bạch Lục 】 .

Trong buổi tối ngày đầu tiên, 【 Bạch Lục 】 cũng trộm được chìa khóa rồi đi đến đền thờ, đồng thời cũng bị cô bé ở tr3n gác mái bắt gặp.

Nhưng Aoi rõ ràng trông thấy 【 Bạch Lục 】 không đánh thức được Tà Thần.

Một ngày, hai ngày, ngày nào cũng như thế.

【 Bạch Lục 】 đến đền thờ liên tục nhưng không lần nào đánh thức được Tà Thần.

Ban ngày, 【 Bạch Lục 】 vừa uể oải đi học, vừa suy nghĩ cách hành hạ bản thân mình thật trầm trọng. Hắn tự tra tấn mình khủng khiếp đến nỗi các giáo viên thích tra tấn người khác làm vui cũng phải sợ hãi mức độ tàn nhẫn đó, thậm chí còn phải thét lên yêu cầu dừng lại mỗi lúc thấy hắn quá mức điên khùng.

Đôi khi 【 Bạch Lục 】sẽ dừng lại, đôi khi sẽ không, lúc đó giáo viên sẽ không nhịn được phải chạy ra ngoài ngồi xổm tr3n hành lang nôn khan, sau đó mặt mũi tái nhợt hoảng sợ bỏ chạy.

—— cứ như người ngồi trong phòng không phải là một tế phẩm mà bọn họ có thể tùy tiện điều khiển, mà là một con quái vật khiến bọn họ hoảng sợ từ tận đáy lòng.

【 kẻ điên 】—— Aoi nhớ rõ các giáo viên đã thất hồn lạc phách bình luận về 【 Bạch Lục 】như vậy —— một kẻ hoàn toàn điên loạn.

Vào buổi tối, tên 【 Bạch Lục 】mất trí này sẽ leo lên đền thờ và ở lại đó cả đêm, nhưng qua ngày hôm sau sắc mặt của hắn lại lãnh đạm hơn ngày hôm trước rất nhiều, như thể đã gặp phải chuyện gì đó khiến hắn vô cùng khó chịu.

Trong trí nhớ của mình, Aoi vẫn không hiểu tại sao 【 Bạch Lục 】lại làm như vậy, nhưng cô bé không dám hỏi trực tiếp.

——Mãi đến lễ tế mùa hè, tất cả tế phẩm đều phải đối mặt với bài kiểm tra đau khổ.

Aoi cuối cùng đã hiểu tại sao 【 Bạch Lục 】không thể đánh thức Tà Thần, và tại sao hắn lại tự hành hạ mình như vậy.

Trong lần kiểm tra đau đớn đó, 【 Bạch Lục 】không hề có cảm giác đau đớn nào cả.

Sota kể lại khi 【 Bạch Lục 】đặt tay lên đĩa cân bên phải, kim đồng hồ của cân chẳng mảy may nhúc nhích, như thể người này chưa từng có nỗi đau nào trong lòng.

Sao có thể như thế được? Aoi đã hỏi Sota như thế.

Sota cũng thấy không thể tin được, cậu nhóc nghĩ mình bị hoa mắt và hiểu lầm, với mức độ tự hành hạ của 【 Bạch Lục 】thì làm sao có thể không đau đớn chút nào được chứ.

Nhưng không có chính là không có.

【 Bạch Lục 】bị giáng xuống thành người hầu, nhưng dường như hắn cũng chẳng buồn quan tâm đến việc thân phận địa vị mình bị hạ thấp, vẫn cầm đèn lồng đi đến đền thờ mỗi đêm như cũ.

Aoi dần dần hiểu ra người này muốn làm gì ——

【 Bạch Lục 】 muốn tra tấn bản thân mình để sinh ra đau khổ, đánh thức Tà Thần.

Nhưng sau đó thì sao?

Vì sao hắn muốn làm như vậy?

Aoi rất tò mò muốn biết đáp án của vấn đề này, nhưng cô bé phải thừa nhận rằng mình sẽ không bao giờ có được nó.

Cô bé rất sợ 【 Bạch Lục 】, tuyệt đối không thể hỏi hắn để biết câu trả lời.

Sự tàn nhẫn và thờ ơ của người này đối với người khác đã đến mức mà ngay cả người trong nhà Kitahara cũng phải khiếp sợ.

Mặc dù địa vị của hắn bị giảm xuống thành 【 người hầu 】 nhưng không ai dám ra lệnh cho 【 Bạch Lục 】làm những việc mà một người hầu phải làm, bởi vì không ai không sợ 【 Bạch Lục 】, khuôn mặt tươi cười và lạnh nhạt của hắn mỗi khi hắn tự tra tấn mình thật sự đã để lại một bóng ma đáng sợ trong lòng mọi người.

Chuyện đáng ngạc nhiên hơn nữa là chỉ một tháng sau khi 【 Bạch Lục 】trở thành người hầu, hắn được gia chủ Kitahara đánh giá cao vì giỏi tra tấn tế phẩm và thành thạo với việc gây đau đớn, vì thế hắn đã nhảy từ người hầu lên làm thầy giáo của họ.

Aoi là tế phẩm quan trọng nên cô bé sẽ có các bài học riêng với 【 Bạch Lục 】khoảng hai lần một tuần.

Trong nhà yên tĩnh không một tiếng động, ánh sáng mờ mịt, hai người ngồi yên lặng.

Aoi quỳ tr3n đệm ghế, nhìn xuống đôi tay đang run nhẹ vì sợ hãi không kiềm chế được của mình, cô bé không dám ngẩng đầu nhìn 【 Bạch Lục 】đang ngồi đối diện.

Cô bé có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của 【 Bạch Lục 】đang từ từ dò xét đánh giá tr3n người mình.

Aoi sợ những người lớn bắt giữ cô bé, sợ những giáo viên của gia tộc Kitahara, nhưng sợ hãi một người bạn cùng lứa tuổi với mình, thậm chí còn sợ hơn so với hai loại người trước, điều này hoàn toàn xa lạ với cô bé.

Tại sao cô bé lại có thể sợ hãi một cậu bé chỉ khoảng 16, 17 tuổi đến mức khó th0 như vậy chứ.

“Hẳn là cô rất tò mò tại sao tối nào tôi cũng tới đền thờ.” Bạch Lục đang ngồi xếp bằng ở đối diện đột nhiên lên tiếng, hắn thản nhiên chống cằm, tr3n mặt nở nụ cười nhạt nhẽo, “Tôi biết đêm nào cô cũng quan sát tôi.”

Aoi giật mình, tim cô bé gần như nhảy ra khỏi cổ họng, vừa định cự tuyệt thì đã bị Bạch Lục lười nhác cắt ngang: “Tôi có thể nói cho cô biết tại sao.”

“Bởi vì tôi cũng có một nguyện vọng muốn thần thực hiện.”

Aoi im lặng một lúc lâu, sau đó mới c4n răng trả lời, “Bạch Lục lão sư, nguyện vọng của anh là gì…?”

Bạch Lục nhướng mi: “Lúc ở viện mồ côi mọi người không thích tôi, hắt rất nhiều nước bẩn vào tôi. Tôi bị vu oan hành hạ giết hại động vật nhỏ, bị vu oan làm rất nhiều chuyện xấu, thậm chí cuối cùng còn bị vu oan là đã giết người.”

Aoi cả kinh, cô bé theo bản năng ngẩng đầu lên: “Tất cả đều là bị vu oan sao?! Vậy lúc tr3n thuyền anh thừa nhận làm gì?”

“Bởi vì không thừa nhận thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Hàng mi mảnh dài của Bạch Lục rũ xuống, đổ thành một cái bóng cô đơn tr3n khuôn mặt hắn, “Không phải các người đều tin vào tin đồn đó còn gì? Không bằng cứ thưởng thức nó đi.”

“Dù sao thì cũng chẳng ai thích một con quái vật không biết cảm thụ nỗi đau như tôi.”

“Ngay cả tế phẩm cũng không làm được.”

Aoi đột nhiên nắm chặt quần áo, trong nháy mắt có chút hoảng hốt.

【 chị ơi, em chỉ biết đau, không biết đau khổ. 】

【 chị ơi, em không cảm thấy đau khổ là sai sao? Tại sao mọi người đều chán ghét em? 】

【 em không thể làm tế phẩm thay chị sao? 】

…… Jiro, em trai cô bé, em trai đáng thương của chị, nếu em ấy còn sống chắc cũng sẽ giống như 【 Bạch Lục 】 nhỉ?

【 Bạch Lục 】rũ hàng mi dài, trong đôi mắt đen nhánh không hề có chút cô đơn nào mà chỉ có một loại trầm tư nhàm chán,

nhưng giọng điệu hắn vẫn tiếp tục trầm xuống: “Hôm nay học đến đây thôi, Aoi đại nhân trở về nghỉ ngơi đi.”

“Tối nay không cần chờ tôi đến đền thờ nữa, tôi biết tôi không thể nào nảy sinh ra đau khổ nên đã từ bỏ nguyện vọng của bản thân rồi.”

Nói xong Bạch Lục đứng dậy muốn đi, Aoi c4n chặt hàm răng, lúc Bạch Lục sắp bước ra cửa, trong nháy mắt đó cô bé nghẹn ngào kêu ra tiếng: “Bạch Lục lão sư, xin đợi một chút!”

Bạch Lục vừa chạm tay vào cánh cửa giấy, hắn quay lưng về phía Aoi, khóe miệng khẽ nhếch lên nhưng giọng nói lại rất buồn bã ủ rũ: ” Aoi đại nhân, còn có chuyện gì à?”

“Anh có thể nói cho tôi biết, nguyện vọng của anh chính x4c là gì không?” Aoi ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe, giọng nói run run, cầu khẩn, “Em, em trai của tôi, cũng giống như anh vậy, lúc đầu không thể nảy sinh đau khổ.”

“Nguyện vọng của em ấy đều là vì tôi, tôi muốn biết nếu người giống em ấy muốn ước nguyện cho chính bản thân mình thì nguyện vọng đó là gì.”

Bạch Lục dừng bước, hắn không nhanh không chậm xoay người lại, từ tr3n cao nhìn xuống, quan sát khóe mắt rưng rưng của Aoi: “Cô thật sự muốn biết?”

“Cô hứa sẽ không nói cho bất kỳ ai biết?”

Aoi dùng sức gật đầu: “Tôi hứa sẽ không nói cho bất kỳ ai biết.”

“Vậy thì……” Bạch Lục ngồi xổm xuống đưa ngón út tay phải ra, ngước mắt nhìn thẳng Aoi, vẻ mặt có chút trẻ con, “Vậy thì ngoéo tay nào, một trăm năm không được thay đổi.”

Aoi ngây người ra một lúc, nước mắt sắp tràn khóe mi.

…… Thói quen ngoéo tay này cũng giống như Jiro vậy.

“Tất nhiên sẽ không thay đổi.” Aoi hít sâu một hơi, cũng vươn ngón út câu lấy ngón út của Bạch Lục rồi lắc lư qua lại, “Tôi bảo đảm sẽ không nói cho bất kỳ ai biết.”

Bạch Lục mỉm cười, ánh mắt âm u: “Kẻ nào nói dối sẽ nuốt một ngàn cây kim đấy, Aoi.”

- ——oOo—

Chương 453

Aoi và Bạch Lục ngoéo tay lắc lư một hồi, cô bé đưa tay lên lau nước mắt tr3n mặt, nhẹ nhàng hỏi: "… Vậy Bạch Lục, điều ước của anh là gì?"

Bạch Lục chống một tay lên bàn, cụp mắt xuống, hắn dùng khớp ngón tay gõ liên tục vào mặt bàn: "Tôi muốn hiến tế Tà Thần."

Aoi giật mình: "Hiến tế Tà Thần?!"

"Đúng vậy." Bạch Lục nhếch khóe miệng lên, "Chính vì sự tồn tại của y nên các người mới đau khổ đúng không? Chẳng phải cứ đem y hiến tế thì mọi chuyện sẽ chấm dứt sao?"

Aoi mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng nhưng lại chẳng biết chính x4c đó là gì, cô bé cau mày hỏi, "… sao nguyện vọng của anh lại là hiến tế Tà Thần?"

"… vì sao ư…" Bạch Lục lười nhác nghiêng đầu sang một bên, bộ trang phục Kariginu to rộng thùng thình tuột khỏi vai lộ ra làn da xanh đen đầy vết bầm tím, hắn chớp chớp mắt, "Tất nhiên là vì tôi căm ghét Tà Thần rồi."

Aoi nghi ngờ hỏi, "Căm ghét Tà Thần…?"

Mặc dù tất cả các tế phẩm đều ghét Tà Thần, nhưng linh tính mách bảo Aoi rằng lý do Bạch Lục ghét Tà Thần phải khác với tế phẩm thông thường như họ.

"Ừm." Bạch Lục khép hờ hai mắt, "Lúc còn ở cô nhi viện, bởi vì tính cách và mạch não khác với người thường nên không ai thích tôi cả, tôi bị mọi người bài xích, cô giáo cũng ghét bỏ tôi, cho rằng tôi là một đứa trẻ hư, vì vậy lúc nào tôi cũng bị loại ra khỏi nhóm, lạc lõng một mình."

"Có một đứa trẻ khác cũng như thế. Tên cậu ta là Tạ Tháp."

"Tôi rất tò mò về Tạ Tháp, tôi thường quan sát cậu ta, phát hiện ra cậu ta cũng thích đọc sách, chơi cùng một thể loại trò chơi kinh dị, thậm chí còn bị giáo viên và trẻ em ghét bỏ giống như tôi vậy. Thế nên tôi nghĩ cậu ta rất thú vị, muốn làm quen với cậu ta và muốn biết cậu ta nghĩ gì."

Nghe vậy Aoi cảm thấy thích thú, cô bé thả lỏng người: "Anh muốn làm bạn với anh ấy."

Bạch Lục trầm ngâm dừng một chút: "Nói theo cách thông thường thì là như vậy."

"Nhưng cậu ta đã từ chối tôi."

Aoi ngẩn người: "Tại sao?"

Bạch Lục giang hai tay nhún vai: "Tôi cũng không biết. Nhưng tóm lại là bất kể tôi rủ cậu ta chơi trò chơi gì, cậu ta sẽ

xem như không thấy, cho dù tôi đứng trước mặt cậu ta, cậu ta cũng phớt lờ, lạnh nhạt đi ngang qua tôi.”

“Cho nên sau đó tôi rất ghét cậu ta.”

Aoi cau mày: “Sao lại như vậy? Cho dù từ chối thì cũng phải nói chuyện đàng hoàng chứ, sao lại làm lơ như vậy nhỉ?”

“Về sau.” Bạch Lục rũ mắt xuống, “Tạ Tháp mất tích. Có người nói cậu ta đã ch3t.”

Aoi kinh ngạc ngẩng đầu: “Đã ch3t?!”

“Ừ.” Bạch Lục tiếc nuối th0 dài, “Bởi vì lúc nào tôi cũng tỏ rõ sự chán ghét và thù địch với cậu ta, thế nên đêm đó lúc tôi trở về muộn, tôi bị người khác vu oan là đã giết cậu ta.”

Nhìn vẻ mặt của Bạch Lục lúc này, trong lòng Aoi dâng lên một cảm giác kỳ lạ, cô bé nhớ đến lúc còn ở tr3n thuyền mình đã chứng kiến tận mắt Bạch Lục cười cợt thản nhiên thừa nhận rằng mình đã giết Tạ Tháp, sau đó phanh thây đối phương.

… Một người bị vu oan không thể có thái độ như thế được.

Nhưng Aoi chưa kịp nghĩ sâu xa hơn thì Bạch Lục đã nói tiếp.

“Sau đó, ngày càng có nhiều trẻ em ghét tôi, hận thù tôi và muốn đuổi tôi ra khỏi viện mồ côi. Các giáo viên thì bắt đầu tra tấn tôi bằng nhiều cách khác nhau, chẳng hạn như liên tục

dìm tôi xuống hồ rửa tội, buộc tôi phải thừa nhận hành vi phạm tội của mình. Bọn họ tra tấn tôi giống với cách mà nhà Kitahara đã làm vậy.”

“Điều duy nhất tôi có thể làm là trốn đến giáo đường nơi Tạ Tháp đã biến mất và cầu nguyện với tượng thần ở đó mỗi ngày. Không một ai có thể giúp tôi, vì vậy tôi chỉ có thể đặt hy vọng vào thần thánh, hy vọng ngài có thể mang tôi ra khỏi biển khổ.”

“Nhưng hành động trốn tránh mọi thứ để cầu nguyện này lại bị giáo viên và đám trẻ trong viện mồ côi xem tôi kẻ sát nhân bi3n thái, sau khi phi tang x4c nạn nhân đã quay lại hiện trường vụ án để hồi tưởng lại hành vi giết người độc ác để thỏa mãn thú vui của mình.”

“—— Lý do của tất cả những tin đồn này chỉ vì tôi đã mỉm cười khi cầu nguyện với thần trong giáo đường.”

Bạch Lục ngước đôi mắt đen nhánh như muốn hấp thụ hết ánh sáng nhìn thẳng vào Aoi, Aoi kinh hãi không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn Bạch Lục chậm rãi chống đỡ lên bàn đến gần cô bé, khẽ tựa đầu vào vai cô bé, cụp mắt xuống thì thầm:

“Chị Aoi cũng cảm thấy như thế sao?”

“Tôi không có cách nào đau khổ nên chỉ muốn thành kính cầu nguyện với thần mà thôi, đây cũng là lỗi của tôi sao?”

… Jiro, đây chẳng phải là Jiro của cô bé sao?

Aoi cảm thấy trong lòng nhói đau, cô bé vô thức xoa đầu Bạch Lục, lớn tiếng phủ nhận: “Không phải lỗi của anh!”

“Đó là lỗi của những người đã hành hạ anh!”

Bạch Lục dựa đầu vào vai Aoi nhếch khóe miệng, giọng điệu càng ngày thêm ỷ lại: “Thật sao?”

Aoi hít một hơi thật sâu: “Ừ!”

Bạch Lục tiếp tục thì thầm câu chuyện của hắn:

“Không nhớ đã cầu nguyện với thần được bao lâu thì sau đó tôi liền có một giấc mơ. Trong giấc mơ đó, tôi cũng cảm nhận được tiếng gọi của Tà Thần giống như người dân của huyện Lộc Minh vậy.”

“Tà Thần đưa tôi vào một trò chơi có rất nhiều người, ông ta nói rằng chỉ cần tôi thắng trò chơi này, tôi có thể nhận được rất nhiều thứ.”

“Ví dụ như tiền, đạo cụ.”

“Lúc tỉnh dậy thì tôi đang ở tr3n thuyền. Tà Thần nói với tôi tên của trò chơi là 《Tế Tà Thần · nhà thuyền》và cách duy nhất để tôi thắng được trò chơi này là phải hiến tế Tà Thần trong đền thờ.”

Bạch Lục chậm rãi ngẩng đầu nhìn Aoi: “Đêm đầu tiên khi tôi bước vào đền thờ, chị Aoi, chị đoán xem tôi đã phát hiện ra gì nào?”

Aoi lắc đầu, cô bé chẳng hiểu Bạch Lục đang nói gì nữa.

Bạch Lục mỉm cười: “—— Tôi tìm thấy thân thể Tà Thần đang ngủ trong đền thờ chính là Tạ Tháp, người mà tôi đã giết trong lời đồn.”

Đồng tử của Aoi co rút lại.

Cô bé thất thần bước ra khỏi phòng học, mãi đến khi bước ra ngoài, Aoi mới giật mình quay đầu liếc nhìn Bạch Lục đang chuẩn bị đón tiếp tế phẩm tiếp theo vào học.

“Aoi đại nhân.” Bạch Lục cười nhạt, hắn khoanh tay trước nguc tựa vào cửa, “Đừng quên lời hứa của chúng ta.”

Ngày tháng cứ thế trôi qua, Aoi bắt đầu thân thiết với Bạch Lục hơn. Trong giờ học, Bạch Lục sẽ cố ý hoặc vô tình nhắc nhở cô bé cách tránh bị tra tấn, thỉnh thoảng quấn lấy cô bé chơi những trò chơi kinh dị hoặc cờ năm quân, có đôi lúc hai người chẳng làm gì cả, trong giờ học, họ sẽ nằm dài tr3n chiếu tatami thẫn thờ nhìn lên trần nhà, nói lan man với nhau mấy câu chuyện không đầu không đuôi.

“Giá mà có thể gặp cô sớm hơn, Aoi đại nhân.” Bạch Lục nằm tr3n mặt đất nói chuyện, “Nếu xung quanh tôi có người sẵn sàng chơi trò chơi với tôi thì có lẽ tôi đã không ở đây.”

“Giá như… tôi cũng có một người chị gái thì tốt rồi.” Hắn khẽ lẩm bẩm, “Sẽ không ai bỏ rơi tôi, nếu tôi ch3t đi cũng có người luôn nhớ đến tôi.”

“Bởi vì nếu có người mong đợi sự tồn tại của tôi, cho dù ch3t cũng rất giá trị…”

Đôi khi Aoi sẽ nói, “Bạch Lục, anh cũng rất có giá trị.”

“Thật sao?” Bạch Lục chế nhạo, “Giá trị với ai chứ?”

Càng tiếp xúc, cô càng cảm thấy Bạch Lục giống như một đứa trẻ.

——Đặc biệt giống như Jiro.

Cô bé dần thả lỏng cảnh giác đối với Bạch Lục.

Một ngày nọ, Bạch Lục nhìn Aoi và đột nhiên nói, ” Kitahara Aoi, cô có muốn rời khỏi đây không?”

Aoi sững sờ một lúc lâu rồi mới trả lời, “Muốn.”

“Tôi có cách đưa cô ra khỏi đây.” Bạch Lục nhướng mắt, tr3n mặt không có chút cảm xúc nào, hắn nói nhanh, “Một thời gian nữa hai nhà Mifune và Kitahara sẽ có xung đột lớn, lúc đó hàng rào canh gác của nhà thuyền sẽ rất lơi lỏng.”

“Nếu muốn chạy thì lúc đó có thể chạy.”

Aoi c4n môi dưới, cô bé khẽ nhấp môi muốn nói gì đó, nhưng cứ mãi ngần ngừ.

Bạch Lục dửng dưng trả lời như đã biết: “Nếu muốn những tế phẩm khác cũng trốn thoát thì cứ loan tin ra, một khi đã bỏ trốn thì đừng quay trở lại.”

Aoi ngẩng phắt đầu lên: “Vậy còn anh!”

Bạch Lục thản nhiên cười: “Mục tiêu của tôi đây, tôi sẽ không chạy trốn.”

Aoi muốn nói điều gì đó, nhưng bị Bạch Lục cắt ngang: “Tôi đã liên lạc với chị gái của cô, chị ấy sẽ đưa cô đến huyện mà cô ấy đang sống.”

“Chạy thoát được nơi này thì cứ yên tâm ở lại chỗ đó, sau đó hãy quên mọi thứ đã xảy ra ở đây và bắt đầu lại một lần nữa.”

Bạch Lục nhìn Aoi, trong mắt hắn dường như có vô vàn cảm xúc kích động, hắn nhẹ nhàng nói: “Bao gồm cả tôi, chị Aoi.”

Aoi vội vàng bước lên phía trước: “Anh cũng chạy trốn với chúng tôi đi!”

Bạch Lục quay lại, đều giọng ngắt lời Aoi: “Aoi đại nhân, chương trình học hôm nay của ngài chỉ đến đây thôi, trở về đi.”

“Đừng tới nữa.”

Aoi c4n môi muốn thuyết phục lần nữa, nhưng Bạch Lục dừng lại: “Nếu có cơ hội, nửa năm sau tôi sẽ đến gặp cô.”

Vào ngày xảy ra xung đột, nhà Mifune đã đốt nhà của Kitahara, một nửa huyện Lộc Minh bị bao trùm trong ngọn lửa dữ dội. Aoi xé váy, chạy chân trần tr3n nền đất nóng hổi, khóc lớn hét lên: “Bạch Lục ——! ”

“Bạch Lục ——!”

“Anh ở đâu?!”

Aoi không tìm thấy Bạch Lục trong đám cháy, cô bé bị Sota kéo ra khỏi nhà Kitahara và hội ngộ với Anzu đang đợi tr3n con đường dẫn đến đền thờ.

Anzu ôm Aoi khóc nức nở, “Cuối cùng, cuối cùng cũng tìm thấy em!”

Aoi thất thần nhìn lại, trong ngọn lửa bao trùm cả núi và đồng bằng, thấp thoáng bóng dáng một người mặc trang phục Kariginu màu trắng đứng bên đền thờ tr3n núi cao không bị tia lửa làm vấy bẩn, dường như mỉm cười và vẫy tay chúc mừng cô bé đã thoát khỏi nơi đây.

——Là Bạch Lục.

Aoi nháy mắt bật khóc, cô bé tự lẩm bẩm một mình trong vô thức, "…..Cảm ơn."

"Cám ơn anh, Bạch Lục."

Cuối cùng cô bé cũng thoát khỏi địa ngục trần gian này và đến nơi mùa xuân nở rộ cùng chị gái.

Sau nỗi sợ hãi và ngạc nhiên ban đầu, cùng với việc nhận ra người huyện Lộc Minh không đuổi theo bắt mình, cuối cùng Aoi cũng lấy lại bình tĩnh, cô bé bắt đầu làm quen với môi trường sống mới và bắt đầu một cuộc sống sinh hoạt bình thường với chị gái Anzu và người chồng tốt bụng của chị.

Những điều tốt đẹp dường như nối tiếp nhau, chẳng bao lâu, Anzu có tin vui, cô đã có thai.

Người chồng bất đắc dĩ quở trách: "Xem lại ngày tháng thì hôm đi cứu Aoi em đã có thai rồi, anh bảo để anh đi cho nhưng em nhất quyết không đồng ý, may là em và con không xảy ra chuyện gì."

Anzu vuốt v3 bụng, dịu dàng nhìn Aoi: "Cho dù biết đang mang thai thì em cũng muốn tự mình đi đón Aoi."

“Em ấy là em gái của em, cũng quan trọng như con của em vậy.”

“Lúc Bạch Lục lão sư liên lạc với em đã dặn kỹ rồi, em ấy đã bị tra tấn rất nhiều, có thể không còn tin tưởng vào người lạ nữa, em nhất định phải tự mình đi đón mới được.”

“Cậu ấy quả thật là một người tốt.” Anzu th0 dài, “Sẵn lòng giúp Aoi của chúng ta.”

Vẻ mặt của Aoi rất hạnh phúc và bất ngờ, cô bé cẩn thận sờ lên bụng của Anzu, lúc nói về Bạch Lục như thể chuyện đã xảy ra ở thế kỷ trước rồi vậy, cô bé có chút tò mò: “Không biết anh ấy đã rời khỏi huyện Lộc Minh chưa.”

Anzu mỉm cười tát yêu vào mặt Aoi: “Đừng lo, Bạch Lục lão sư vừa thông minh lại tốt bụng như thế, chắc chắn đã thoát khỏi cái huyện Lộc Minh chó má đó từ lâu rồi.”

“Không phải cậu ấy đã nói nửa năm nữa sẽ tới gặp em sao? Chỉ còn một tháng nữa là tới nữa năm rồi, đến lúc đó không chừng vừa mở cửa ra là em có thể nhìn thấy Bạch Lục lão sư ngay!”

Aoi mỉm cười, cô bé hít một hơi thật sâu, ừ một tiếng.

Nhưng điều mà Aoi không ngờ là Anzu lại nói chính x4c như thế. Thời hạn nửa năm vừa đến, vào một buổi chiều tối mưa tầm tã khi Anzu và chồng đi khám thai, Aoi nghe thấy tiếng gõ cửa, cô bé vừa đẩy cửa ra đã thấy Bạch Lục đứng trước mặt mình với khuôn mặt tái nhợt, ướt sũng.

Aoi ngạc nhiên thốt lên, “Bạch Lục lão sư?!”

Tr3n mặt Bạch Lục không có biểu cảm gì, hắn nắm lấy cổ tay của Aoi kéo cô bé đi: “Đi thôi, tôi muốn cho cô xem một thứ.”

Aoi bị Bạch Lục kéo đi trong cơn mưa lớn, cô bé vừa cố giãy tay ra vừa nghi ngờ tự hỏi, cuộc sống hạnh phúc quá lâu khiến cô bé không thể tưởng tượng được điều ác khủng khiếp nào sắp xảy ra với mình: “…… có chuyện gì vậy, Bạch Lục lão sư?”

“Anh tới đây tìm tôi à?”

“Ừ.” Bạch Lục bước nhanh trong cơn mưa lớn, giọng điệu lạnh lẽo như một tảng băng, “Nhưng đồng thời tôi cũng đến báo cho cô một tin rất xấu.”

“Tất cả chúng ta đều đã bị lừa.”

Aoi bối rối hỏi, “Bị lừa cái gì?”

“Cứ nói thế này thì cô không tin tôi đâu, theo tôi, tôi trực tiếp dẫn cô đi xem.” Bạch Lục giải thích tuần tự, “Ngoài cô ra thì có 73 tế phẩm trốn thoát trong đợt cháy đó, trong đó có 4 người đang sống gần cô.”

“Một trong số đó là Sota, cô biết cậu ta phải không?”

Aoi bắt đầu cảm thấy không ổn: “Tôi biết.”

Sota và cô bé chạy trốn về hướng này, chẳng mấy chốc cậu nhóc đã được một cặp vợ chồng tốt bụng nhận nuôi, cuộc sống khá tốt đẹp, hiện tại được sự động viên của hai vợ chồng, cậu đang chăm chỉ học tập để chuẩn bị cho kỳ thi vào trường gần đó.

Ngoài Sota ra thì ba tế phẩm khác chạy trốn đến đây cũng đang sống rất tốt, Aoi và họ thỉnh thoảng sẽ liên lạc với nhau, mỗi lần nói về những ngày tháng ở huyện Lộc Minh cứ như là đang hồi ức về kiếp trước vậy.

“Cô không cảm thấy kỳ lạ à?” Bạch Lục bình tĩnh nói, “Vì sao tất cả tế phẩm trốn thoát đều có cuộc sống tốt đẹp như vậy chứ?”

Aoi ngập ngừng trả lời, “Thì thế giới bên ngoài tốt đẹp như thế mà.”

——Đó là những gì mà giáo viên của nhà Kitahara đã dạy họ.

Ngoại trừ huyện Lộc Minh là địa ngục, thế giới bên ngoài là thiên đường, tất cả những điều và tình cảm tốt đẹp đều đang chờ họ khám phá. Chỉ cần thoát khỏi huyện Lộc Minh, họ sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc như được mô tả trong truyện cổ tích.

“Không phải.” Đuôi tóc Bạch Lục không ngừng nhỏ nước, giọng điệu rất nhẹ, “Từ những lời dạy bảo đó, đến vụ hỏa

hoạn, đến việc trốn thoát của cô, tất cả đều là một trò lừa đảo đã được lên kế hoạch từ lâu.”

Aoi dần dần cảm thấy ớn lạnh sống lưng: “… ý anh là gì?”

Bạch Lục thản nhiên nói: “Tự mình xem đi.”

Bạch Lục đưa Aoi đi hai chuyến, đầu tiên đến nơi Sota sống.

Nhà của Sota ở một nơi khá hẻo lánh, không có ai ở gần nên họ phải đi bộ một quãng đường dài mới đến được.

Xa xa phía bên kia cánh cửa, Aoi nghe thấy tiếng khóc xé lòng của Sota đang cầu xin sự thương xót: “Không phải đâu, ba, mẹ, hai người đang nói dối con phải không? Không thể như thế đâu, đúng không!?”

Bạch Lục liếc nhìn Aoi, vẻ mặt cô bé đã bắt đầu dại ra, hắn nắm lấy cổ tay cô dẫn ra phía sau: “Ở đây có cửa sổ nhìn lén xem bên trong được.”

Xuyên qua khung cửa sổ tản ra ánh đèn vàng cam ấm áp, Aoi thấy Sota đang quỳ tr3n mặt đất, giơ phiếu điểm A+ trong tay khóc lớn, “Con trúng tuyển vào trường kia rồi!”

“Con ngoan lắm! Con xin ba mẹ, làm ơn đừng đuổi con về đó, được không?!”

Đối diện Sota là cặp vợ chồng đã nhận nuôi cậu, đôi vợ chồng lúc nào cũng tỏ vẻ thương yêu Sota giờ đây chẳng buồn nhìn cậu đang quỳ gối trước mặt họ, mà vươn cổ nhìn chằm chằm hai người đang mặc quần áo màu đen đứng bên cạnh Sota.

Khoảnh khắc nhìn thấy hai người này, Aoi sững sờ.

——Hai người này là người hầu của gia tộc Kitahara.

Hai người hầu lấy trong túi ra một xấp tiền rồi đưa cho hai vợ chồng: "Sáu tháng qua hai người đã vất vả rồi."

Hai vợ chồng gật gật đầu, mừng rỡ cầm lấy tiền: "Làm gì có làm gì có, đây là chuyện chúng tôi phải làm mà."

Hai người hầu liếc nhìn Sota đang ngồi bệt xuống đất, nước mắt giàn giụa: "Để tăng thêm sự đau khổ của Sota đại nhân thì chúng tôi còn phải làm phiền hai vị áp giải cậu ta đến đền thờ cùng với chúng tôi và xem cậu ta bị hiến tế nữa."

"Được rồi, được rồi." Cặp vợ chồng nhận tiền vui vẻ nói, "Nửa năm trước chúng ta đã thỏa thuận hết rồi, chúng tôi nhất định sẽ thực hiện mà!"

Người hầu gật đầu hài lòng.

Hai vợ chồng nịnh nọt đưa điếu thuốc lá cho người hầu: "Lần sau có chuyện lấy tiền nuôi con nửa năm tốt như vậy thì các vị đại nhân đừng quên chúng tôi nhé."

Những người hầu há miệng nhận lấy điếu thuốc, ngạo mạn ừ hử một tiếng.

Sota đang quỳ tr3n mặt đất thất thần, ánh sáng trong đôi mắt cậu dần lụi tàn.

Ngoài cửa sổ, trời mưa tầm tã.

“Chắc là cô cũng nhìn ra được rồi đấy, chuyện này là do bọn họ cố ý thiết kế, một kế hoạch chạy trốn để tăng thêm đau đớn cho tế phẩm.” Vẻ mặt Bạch Lục lãnh đạm, “Thậm chí tôi còn bị bọn chúng dùng làm con tốt để truyền tin cho cô.”

“Không, không phải đâu.” Aoi hỏi lại, “Chị gái tôi đến đón tôi, không phải người xa lạ nào cả.”

“Từ nhỏ đến lớn chị ấy là người đối xử với tôi tốt nhất, lúc tôi bị bán chị ấy còn ngăn cản cha mẹ tôi đến phát điên lên, chị ấy không đối xử với tôi thế đâu, chúng tôi là chị em ruột….”

“Vậy sao?” Bạch Lục hờ hững hỏi, “Nhưng chính cha mẹ ruột của cô đã bán cô còn gì, không phải à?”

“Lúc đón cô chị gái cô đang mang thai, tiền bạc chẳng còn dư dả lại bao nhiêu, nói trắng ra là lúc ấy cô ta đang rất thiếu tiền.”

“Mấy năm ròng rã cô ta không đến đón cô, nhưng vừa mang thai được hai tháng thì lại kịp thời xuất hiện.”

“Cô có chắc là cô ta sẽ không bán cô không?”

Aoi thất thần quay người lại, cô bé nhìn xuống đồng hồ tr3n cổ tay, tự lẩm bẩm một mình: “Chị gái tôi sắp khám thai về rồi, tôi phải về nhà nấu cơm đây, nếu không chị ấy mắc mưa trở về lại không có gì ăn, chị ấy và em bé sẽ đói bụng mất… ”

“Thế thì không được đâu…”

Aoi lảo đảo đi về phía trước, đi được vài bước thì ngã uỵch xuống đất, lại đứng dậy tiếp tục đi về phía trước, rồi lại ngã xuống đất, lòng bàn tay bị một viên đá nhỏ cắt trúng chảy máu ồ ạt, cô bé thì thào trong miệng:

“Không thể nào…”

Mưa tầm tã rơi xuống gương mặt Aoi, cũng không rõ là mưa hay nước mắt.

Bạch Lục chậm rãi đi đến bên cạnh Aoi đã khuỵu xuống, đưa tay về phía cô bé: “Còn ba tế phẩm kia nữa.”

Hắn nâng đôi mắt đen nhánh không có chút ánh sáng nào, nhìn Aoi: “Muốn đến xem họ không?”

Aoi ngẩng đầu lên, ánh mắt đã lạc thần: “… Được.”

“Yotai, cầu xin anh, đừng rời bỏ em, chuyện gì em cũng đồng ý làm cho anh mà!”

Aoi tê tái nhìn Sonoko ôm đầu gối của bạn trai khóc đến khản cả cổ: “Em yêu anh, đừng đuổi em về, xin anh đấy!”

“Em có thể kiếm rất nhiều tiền cho anh, nhiều tiền hơn bọn họ cho anh nữa, đừng trả em về mà!”

“Anh Kawano…?” Một cậu bé ngơ ngác nhìn người anh trai đã cung cấp chỗ ở và công việc, chăm sóc cậu rất chu đáo rồi lại chuyển tầm mắt sang tên người hầu nhà Kitahara đang đưa tiền cho Kawano, cố nặn một nụ cười miễn cưỡng, “Là khách hàng mới à anh Kawano?”

“Nhiều tiền như vậy, đơn hàng lớn phải không ạ!” Cậu bé cố hết sức kìm lại giọt nước mắt chực trào ra, lớn tiếng hét lên: “Chờ đã, em không ăn cơm trưa đâu, em giúp anh Kawano làm xong đơn hàng này đã ạ!”

Kawano quay đầu lại, vẫn nở nụ cười như một người anh cả: “Ừ, tất nhiên là đơn hàng lớn rồi, vả lại chỉ có mày mới có thể thực hiện đơn hàng này.”

Hắc đắc ý phe phẩy số tiền vừa có được tr3n tay: “Tao vừa bán mày đấy.”

Lúc đầu cậu bé vẫn còn vùng vẫy điên cuồng liên tục gọi anh Kawano đến cứu mình, nhưng khi Kawano xắn tay áo lên tát

cậu một bạt tai đến chảy cả máu răng thì cậu ngừng giãy giụa, chút ánh sáng le lói trong mắt cuối cùng cũng tắt lịm.

Kawano vừa đếm tiền, vừa chỉ vào mũi cậu bé chửi bới: "Nói thật nhé, tao giúp mày nửa năm này chỉ vì số tiền này thôi, nếu không thì ai hơi đâu mà nuôi không một thùng cơm như mày chứ."

Aoi đứng bất động trong mưa, Bạch Lục bên cạnh cầm chiếc ô đen che cho cô bé.

Thật lâu sau rất lâu, cho đến khi cậu bé giống như một cái x4c bất động bị người nhà Kitahara kéo đi, Aoi mới trợn tròn mắt, cô bé nhìn vết máu tr3n mặt đất đang bị mưa lớn cuốn trôi.

Đó là tế phẩm vừa bị Kawano đuổi đánh.

Bạch Lục lãnh đạm mở miệng: "Tôi có thể mang cô đến một nơi mà nhà Kitahara sẽ không bao giờ tìm thấy được, nhưng gia đình chị gái của cô đã biết tất cả thông tin của cô, đề phòng cô ta tìm được cô và để cho cô có thể hoàn toàn trốn thoát lần này, tôi chỉ có một cách duy nhất."

Hắn điềm tĩnh đặt một con dao găm đen vào lòng bàn tay run rẩy của Aoi.

"Lựa chọn vĩnh viễn để họ lợi dụng tình cảm của cô dành cho họ, nhốt mình trong lồng giam đau đớn và trở thành tế phẩm sớm muộn gì cũng bị hiến tế, hay lựa chọn cách cắt đứt hoàn toàn mối liên hệ, bay đi và giành lấy sự tự do."

“—— là tùy thuộc vào cô.”

Aoi không nhớ nổi mình đã về đến nhà như thế nào, cô bé tắm rửa, thay quần áo, giặt quần áo, dọn bàn ăn ngon lành như không có chuyện gì xảy ra, thất thần ngồi vào bàn và đợi hai người kia về nhà.

Sự khác biệt duy nhất so với cuộc sống hạnh phúc trước đây là việc cô bé có thêm một con dao găm đen tr3n ghế.

“ding dong ——”

Chuông cửa vang lên hai tiếng, cửa mở ra.

Anzu phàn nàn: “Aoi, thật là, lại không cho mở cửa.”

“Có mang theo chìa khóa thì tự mình mở đi nào.” Người chồng bên cạnh cười hiền lành, “Thói quen này của em không tốt đâu, riết rồi lười ch3t đi được.”

Anzu bất mãn vặn lại: “Hôm nay tại em mua nhiều đồ, tay x4ch nách mang thế này mới phải ấn chuông chứ! Có phải lười đâu!!”

Người chồng buồn cười gật đầu: “Do em nôn nóng quá còn gì, con chưa sinh ra mà đã mua cả đống đồ trẻ sơ sinh.”

Anzu hào hứng ngồi đối diện với Aoi: “Em bé rất khỏe mạnh! Một hoặc hai tháng nữa là chào đời rồi!”

Aoi nhìn Anzu với ánh mắt mất tập trung: “Thật không?”

Anzu cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn, cô cau mày, “Em bị sao vậy, Aoi?”

Aoi rũ mắt xuống: “Em hơi mệt…”

“Chị kể cho em nghe chuyện này, đảm bảo em sẽ hết mệt ngay lập tức.” Anzu quấn lấy cánh tay của Aoi, lại phấn khích, “Đoán xem tr3n đường chị gặp được ai nào?!”

“Là Bạch Lục lão sư!”

“Bạch Lục lão sư vừa nhìn thấy chị thì đưa cho chị bao lì xì đỏ này, bảo là theo phong tục bên kia của họ thì sẽ lì xì cho trẻ con mới sinh.” Anzu gãi đầu, có chút ngại ngùng, “Chị lấy cũng ngại lắm, nhưng cậu ấy nói là tiền này cũng là của em nữa, cần hay không cần thì phải về hỏi em một tiếng đã.”

Người chồng quay đầu, lấy trong cặp ra một xấp tiền: “Đây này.”

Aoi nhìn thấy xấp tiền thì sững người lại.

Giấy bọc ngoài tiền và cách đánh dấu tiền đều y hệt như tờ tiền mà những người hầu nhà Kitahara đưa cho đám người kia

vậy.

“Nói dối.” Aoi nhẹ giọng nói: “Bạch Lục lão sư đưa tiền cho hai người bằng cách nào… Anh ấy ở bên tôi cả buổi chiều.”

“Đây rõ ràng là, rõ ràng là…”

Aoi ngước khuôn mặt đầy nước mắt và đôi mắt đỏ hoe, cô bé cầm con dao sau lưng: “Là tiền mà bọn người kia đưa cho hai người!!”

“Dối trá! Các người đều là kẻ dối trá!”

“Các người có khác gì với loại cha mẹ khốn nạn của tôi chứ!! Toàn là tận hưởng niềm vui dựa vào việc bán đứng nỗi đau của tôi!!”

“Các người không xứng đáng làm cha làm mẹ!”

Anzu nhìn con dao trong tay Aoi, cô kinh hãi lùi lại, theo bản năng che bụng mình, người chồng tái mặt, hoảng sợ chạy lên phía trước, anh giang tay chắn ngang trước mặt Anzu.

Con dao lạnh lẽo lướt qua, tiếng khóc chói tai và tiếng kêu thảm thiết khiến người ta nhất thời không thể phân biệt được đó là của kẻ sát nhân hay nạn nhân.

Bạch Lục tựa vào cửa, hắn khoanh tay nhìn đồng hồ đeo tay kiên nhẫn chờ đợi, sau khi tiếng hét bên trong gần như ngừng

lại, hắn không nhanh không chậm đẩy cửa ra.

Bên trong cánh cửa máu văng tung tóe, người chồng nằm tr3n mặt đất bất động, Aoi đang cầm một con dao, người bê bết máu, đôi mắt lạc thần quỳ tr3n mặt đất, trước mặt cô là Anzu đang yếu ớt cử động.

Anzu vừa che bụng vừa gắng sức vươn tay vuốt v3 khuôn mặt Aoi.

Bàn tay cô để lại dấu tay đẫm máu đáng sợ tr3n mặt Aoi, âm thanh khàn khàn đẫm nước mắt, "Aoi… đáng thương của chị."

"Chị… chị không trách em."

"Chị biết em đã bị lừa."

Bạch Lục nhẹ nhàng nhảy qua x4c người chồng, hắn nhỏ giọng ngâm nga một bài hát trong miệng, đi về phía Aoi.

"Nếu chị thật sự muốn hiến tế Aoi để thực hiện điều ước…" Ánh sáng trong mắt Anzu dần biến mất, bàn tay cô chạm vào người Aoi yếu ớt buông thõng xuống, "Vậy thì, chị sẽ ước một ai đó có thể giúp đỡ em gái Aoi của chị thoát khỏi những điều khủng khiếp này."

"Sau đó hãy sống vui vẻ và hạnh phúc em nhé."

Anzu gục đầu sang một bên, đồng tử giãn ra, bàn tay che bụng và bàn tay chạm vào Aoi đều buông lơi xuống đất, máu nhanh chóng tràn ra tr3n mặt đất thành vũng lớn.

Bạch Lục bước vào vũng máu, hắn cúi đầu sờ so4ng Aoi bất động như đang kiểm tra một món hàng hóa, sau đó ngồi xổm xuống mỉm cười:

“Chị Aoi, cuối cùng cô cũng hoàn hảo.”

“Hiện giờ cô là tế phẩm đau khổ nhất trong toàn bộ phó bản này.”

Aoi sững sờ chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệt trong nháy mắt, đồng tử co rút lại, cô bé mở miệng nhưng chẳng thốt nổi lời nào.

“Đúng rồi, không sai.” Bạch Lục cười phá lên, “Tất cả chỉ là kế hoạch của tôi.”

“Tôi không thể tự mình sinh ra đau khổ, vì vậy tôi cần một tế phẩm cấp cao có nỗi đau đủ để đánh thức Tà Thần và thực hiện điều ước hoàn mỹ nhất.”

“Những tế phẩm kia quả thật là tác phẩm của nhà Kitahara, bọn họ đều nằm trong【 kế hoạch bỏ trốn】, tôi thực sự không nói dối chị, Aoi.”

Tay Aoi từ từ buông lỏng, con dao rơi xuống vũng máu dưới người Anzu, đồng tử cô bé giãn ra.

Bạch Lục mỉm cười: “Nhưng Anzu là một ngoại lệ.”

“Cô ta đúng là do tôi cố ý liên lạc, đến đây đặc biệt chỉ vì muốn cứu cô, cô ta không lấy tiền của ai cả, quả thực là một người chị tốt.”

“Vì vậy cô cũng là một ngoại lệ.”

“Chỉ riêng mình cô đã thực sự thoát khỏi địa ngục và trở thành một tế phẩm hạnh phúc.”

Bạch Lục cúi người về phía trước, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt trắng nhợt gần như đã không còn th0 của Aoi, vui vẻ mỉm cười:

“Chị Aoi, tự tay mình phá hủy hạnh phúc mà mình đã có được thì cảm giác như thế nào?”

Aoi không nhớ mình bị Bạch Lục đưa trở về huyện Lộc Minh rồi kéo đến đền thờ bằng cách nào. Đầu óc cô bé hỗn loạn đặc sệt, dọc đường đi cứ mơ mơ hồ hồ, chợt khóc chợt cười, thậm chí nhiều lần muốn giật dao để tự sát.

Đến lần thứ ba khi Aoi vươn tay muốn cướp dao, Bạch Lục đã bẻ gãy luôn cổ tay cô bé để đề phòng Aoi làm chuyện dại dột.

Cô bé bị Bạch Lục nắm tóc kéo đi xềnh xệch giống hệt như một món hàng hóa, rồi bị ném thẳng vào trong đền thờ.

Cánh cổng của đền thờ vẫn luôn đóng kín trước mặt Bạch Lục, cuối cùng cũng từ từ mở ra khi Aoi xuất hiện.

Một đôi chân trần trắng bệch nhợt nhạt không chút máu đứng trước mặt Aoi, vô số sợi tơ trong mờ lơ lửng bay ra, mái tóc dài màu xanh bạc trôi trong không khí như thể đang tan trong nước, tr3n bề mặt phủ một lớp huỳnh quang mờ mịt.

Aoi ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt xanh bạc thánh khiết không buồn không vui ấy, nước mắt vô thức rơi lã chã từng giọt.

Đây là… Tà Thần sao?

Aoi nghe thấy âm thanh hứa nguyện vui mừng của Bạch Lục vang vọng bên tai mình: “Tôi xin hiến tế tế phẩm 【 Kitahara Aoi 】cho Tà Thần đại nhân chí cao vô thượng.”

“Nguyện vọng của tôi là.” Bạch Lục mỉm cười, “Tôi muốn hiến tế thân thể 【 Tạ Tháp 】của Tà Thần để vượt cửa trò chơi.”

Khoảnh khắc Bạch Lục vừa nói dứt câu, ánh sáng mờ mịt phủ quanh thân thể Tà Thần chói lòa tản ra bốn phía, tứ chi của y dần dần biến thành tượng gỗ, chỉ còn đôi mắt xanh bạc phảng phất vẫn đang nhìn cô bé, như đang chờ đợi tế phẩm thực sự hiến tế nỗi đau của chính mình thực hiện điều ước.

“Tôi ước…” Nước mắt của Aoi rơi lã chã, giọng nói nhẹ nhàng đến mức chỉ còn lại tiếng thì thào.

【Nếu để tôi hứa nguyện, vậy thì tôi sẽ hứa nguyện rằng ai đó có thể giúp em gái Aoi của tôi thoát khỏi điều khủng khiếp này.】

Cô bé điên cuồng gào khóc đến khản cả cổ, dùng hết sức lực gào thét: “Thần ơi, cầu xin ngài, cầu xin ngài hãy để người có thể cứu vớt chúng tôi xuất hiện đi!”

“Giúp chúng tôi thoát khỏi chốn địa ngục này!!”

【 hệ thống nhắc nhở: Đã hoàn thành kết hợp bộ nhớ dòng thế giới của NPC (Kitahara Aoi)】

【Phó bản hợp nhất bắt đầu.】

Chương 454

Ánh trăng soi sáng khắp nơi.

Trong khu rừng tăm tối, "công chúa" hoảng hốt trốn khỏi gác cao bị vấp ngã tr3n con đường xuống núi.

Khi đã hoàn toàn nhớ lại mọi chuyện, Aoi nhịn không được phải quỳ rạp tr3n mặt đất nôn khan một hồi, cô bé bấu chặt móng tay vào đất, nước mắt ràn rụa tr3n khuôn mặt và dịch axit trong dạ dày chua lòm tanh tưởi thi nhau bài tiết ra ngoài.

Bạch Lục……

Bạch Lục!!

Một tế phẩm hèn nhát yếu đuối và thiếu tự tin đã trở thành đạo cụ để hắn tùy ý đùa bỡn trong lòng bàn tay, và nỗi đau chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển để hắn vượt qua trò chơi.

"Aoi!" Anzu quỳ tr3n mặt đất ôm đầu Aoi trong nước mắt, cô cũng nhớ ra tất cả mọi chuyện thế nên khóc lóc thảm thiết, "Em gái tội nghiệp của chị."

"Ây daa." Một giọng nam trẻ tuổi đầy vẻ trêu chọc vang lên từ phía sau họ. Ánh trăng sáng tr3n bầu trời cao chiếu rọi từng chút từng chút rơi xuống tr3n gương mặt người đang bước ra

ngoài khu rừng âm u đen tối, hắn mỉm cười, “Thất bại chỉ trong gang tấc, chị Aoi nhỉ.”

“Chơi đến mức này rồi, suýt chút nữa là đã hiến tế được Tà Thần, không ngờ…” Bạch Lục nghiêng người về phía trước, hắn nhẹ nhàng nâng cằm Aoi đang vô hồn không động đậy rồi cười khẽ, “Người chơi khác lại có thể dụ dỗ Tà Thần ra khỏi đền thờ và kích hoạt điểm ẩn của trò chơi chứ.”

“Thú vị thật đấy.”

Bạch Lục khép hờ hai mắt: “Cô nói thử xem, đau đớn hiện giờ của cô có thể dụ Tà Thần ra khỏi đền thờ không?”

“Nếu không thì tôi biết phải làm sao bây giờ?”

Aoi không khỏi run lên, cô bé nhìn sang thấy Anzu mang vẻ mặt tuyệt vọng đang giơ một hòn đá lớn lên chuẩn bị ném vào người Bạch Lục: “Đồ điên, tránh xa Aoi ra!”

Khóe miệng Bạch Lục cong lên, bàn tay luồn vào trong ống tay áo rộng, thấp thoáng một chiếc roi xương đen.

“Chị, đừng!” Aoi kêu lên một tiếng đứt quãng, “Chạy đi!

Ngay lúc hòn đá sắp đập vào lưng Bạch Lục, hắn chẳng buồn quay đầu nhìn lại, liền rút ra một chiếc roi xương đen dính máu từ trong cổ tay áo mình rồi quất một nhát quấn quanh cổ Anzu, kéo ghì cô đến trước mặt mình, toàn bộ quá trình chỉ

diễn ra trong mười giây mà hắn vẫn không nhúc nhích một bước chân.

Bạch Lục một tay cầm roi, một tay nhấc nửa người Anzu lơ lửng mặt đất, hai chân cô co đạp giãy giụa, tay nắm chặt lấy roi xương đang siết cổ mình muốn nới nó ra, khuôn mặt sưng tấy xanh tím cả lên.

“À.” Bạch Lục gật đầu như thể vừa nhớ lại chuyện gì đó, “Suýt nữa thì tôi quên mất, hình như chị Anzu đang mang thai.”

Hắn nở nụ cười đầy thân thiện, cất giọng vui vẻ quan tâm hỏi Aoi: “Thai phụ khó th0 trong vòng bao nhiêu phút thì thai nhi trong bụng sẽ ch3t vì thiếu oxy nhỉ?”

“Tôi nhớ hình như là 3 phút thì phải?”

Bạch Lục vừa nói chuyện vừa nhởn nhơ thong thả, bàn tay nắm roi quấn cổ Anzu không hề nới lỏng mà ngược lại còn siết chặt hơn.

Anzu điên cuồng vặn vẹo đạp hai chân xuống đất, mi mắt trợn lên, bàn tay nắm roi bắt đầu từ từ buông thõng xuống, khuôn mặt từ bầm tím chuyển sang trắng bệch, khàn khàn nói câu cuối cùng với Aoi: “… Đừng đau khổ vì cái ch3t của chị.”

“Đừng để hắn toại nguyện.”

Ánh mắt của Aoi hoàn toàn tan rã.

Trong nháy mắt đó, một roi xương trắng từ phía sau Bạch Lục đột ngột quét tới, Bạch Lục nhanh nhẹn buông lỏng roi ra, sau đó xoay người nắm lấy một đoạn roi đỡ lấy nhát roi xương trắng khí thế đầy uy hiếp này.

Hai roi đen trắng giao nhau tr3n không trung phát ra âm thanh vù vù chấn động màng nhĩ.

Anzu vừa thả lỏng người rơi xuống đất đã được Aoi nhào tới đỡ lấy.

Anzu che nguc, yếu ớt ngã vào vòng tay Aoi, cô ho khan th0 hổn hển từng hơi. Aoi cảm nhận được hơi th0 của chị mình thì bần thần cả người vẫn còn sợ hãi, cô bé bật khóc như chính mình vừa thoát ch3t: “Sống là tốt rồi, sống là tốt rồi!”

Bạch Liễu cảnh giác nhìn về phía hướng roi xương trắng đang thu lại.

Dưới ánh trăng sáng ngời trong vắt, một người mặc bộ trang phục Kariginu màu trắng to rộng chậm rãi bước ra khỏi khu rừng, dải lụa đỏ buộc tr3n mái tóc dài bị gió thổi bay lất phất qua khóe mắt, hắn rũ mắt xuống, không nhanh không chậm cuốn lại roi tr3n tay, sau đó nhướng đôi mắt đen láy nhìn Bạch Lục đối diện.

“Wow.” Bạch Lục nhịn không được huýt sáo một tiếng, nhướng mày, “Ăn mặc thật là trang trọng.”

“Đây là lễ phục dành riêng cho tế phẩm chuẩn bị hiến tế, nhưng tôi nhớ là mình đâu có hứa với nhà Kitahara là sẽ hiến tế chính mình đâu nhỉ?”

Bạch Liễu lạnh lùng nhìn Bạch Lục: ” Không phải nhà Kitahara.”

“Là nhà Mifune.”

Bạch Lục nín bặt.

Đột nhiên Anzu thảng thốt kêu lên một tiếng, cô kinh ngạc chống vai Aoi đứng thẳng dậy, nhìn xuống ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội dưới chân núi, sửng sốt hỏi, “Chuyện gì đang xảy ra vậy?!”

“Sao nhà Kitahara lại bị cháy?!”

Vị trí ngọn lửa bùng phát dữ dội là dinh thự của nhà Kitahara xây bên dưới đền thờ. Lúc này giống như có vô số tia lửa từ tr3n trời rơi xuống, ngọn lửa bùng lên từ không khí loãng và nhanh chóng quét sạch qua toàn bộ nhà Kitahara như cỏ khô cháy lan ra đồng cỏ.

Ngay cả đứng tr3n núi cao mà vẫn có thể nghe thấy tiếng la hét hoảng sợ của những người hầu nhà Kitahara:

“Phòng thờ và đền thờ đang cháy kìa!”

“Bộ sưu tập tranh và thư pháp trong phòng của cậu chủ sao rồi! Mau mang nước lại dập lửa coi!”

“Gác mái của nhóm tế phẩm bị sập rồi!”

“Ngừng cấp nước ấm cho mấy hòn non bộ đi, dùng nước suối trong vườn dập lửa!”

“Sao lại như vậy…” Aoi bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mặt không thể tưởng tượng nổi. Ngay cả nằm mơ cô bé cũng hy vọng có một ngày nào đó ngôi nhà xấu xỉ bẩn thỉu của nhà Kitahara bị lửa thiêu rụi sạch sẽ, nhưng khi tất cả những điều này thực sự xảy ra trước mắt, cô bé lại cảm giác không chân thật chút nào.

—— Giống như một giấc mơ đẹp đẽ mà thần đã hiển linh và ban tặng cho cô bé vậy.

Aoi đột nhiên quay lại nhìn Bạch Liễu: “Anh phóng hỏa à?!”

Nhưng Bạch Liễu chưa kịp trả lời, cô bé đã lo lắng tự phủ nhận câu hỏi của mình: “Nhà Kitahara được canh phòng nghiêm ngặt sao có thể xảy ra hỏa hoạn lớn như vậy chứ?!”

“Thế lửa như này cần ít nhất 30, 40 điểm cháy mới có thể bắt đầu. Mà cho dù có thể phóng hỏa thì với đường dẫn nước suối tốn cả đống tiền của nhà Kitahara thì sớm muộn gì họ cũng khống chế được ngọn lửa…”

“Lửa sẽ sớm tắt thôi.”

Nói đến đây, ánh sáng trong mắt Aoi cũng muốn tắt ngấm.

Trong trí nhớ, cô bé đã từng trải qua một trận hỏa hoạn tại nhà Kitahara, nhưng sau đó cô bé đã phát hiện ra đó chỉ là chiêu trò mà bọn họ dùng để đùa bỡn các tế phẩm, tạo một cái cớ để dụ bọn họ trốn thoát ra ngoài.

Đốt lửa chỉ để tô vẽ chứ chẳng làm nên trò trống gì.

Quả nhiên, ngọn lửa bất ngờ trong nhà Kitahara nhanh chóng được kiểm soát, lửa ở góc đông nam cũng được dập tắt, đám người hầu bắt đầu chửi bới ầm ĩ:

“Tìm xem đứa nào đốt nhà!”

“Chắc chắn là đám tế phẩm chứ chẳng ai vào đây!”

“Lần này bắt về tao tẩn một trận cho nhừ đòn!”

Nhưng đám người hầu chưa bước ra khỏi nhà Kitahara thì ngọn lửa đã bùng phát trở lại.

Người hầu ở góc đông nam bị thiêu rụi hét lên thảm thiết: “Mau đến dập lửa!”

“Sao lại cháy nữa vậy!”

“Không phải đã dẫn nước suối trong núi rồi sao?!”

Aoi choáng váng.

“Thật thú vị.” Bạch Lục dựa vào bên cạnh như đang xem một màn kịch hay, tr3n tay cầm roi đen cuộn tròn, nhìn Bạch Liễu thích thú, “Anh động tay vào hệ thống cung cấp nước suối của nhà Kitahara à?”

Bạch Liễu liếc hắn một cái, không trả lời.

“Bạch Lục đại nhân!” Từ tr3n đỉnh núi vang lên một tiếng hét phấn khích, một bóng người đang huơ tay huơ chân ra hiệu trong bóng tối, thì ra là Sota, cậu nhóc hét ầm lên, “Em trộm chìa khóa đền thờ nhà Kitahara đưa cho nhà Mifune theo lời anh dặn rồi!”

“Bọn họ bảo là chuẩn bị chúc mừng lễ tế mùa hè nên cử người mang rượu lên núi rất nhiều!”

“Rượu, nước suối tr3n núi, hệ thống cung cấp…” Aoi tự lẩm bẩm một mình rồi bừng tỉnh hiểu ra, “Người nhà Mifune lấy được chìa khóa đền thờ thì có thể lên nguồn suối ở đỉnh núi nơi nhà Kitahara dẫn nước, sau đó bọn họ chặn lại nguồn nước suối, thay rượu vào đó, để rượu chảy xuống theo hệ thống cung ứng….”

“Vì muốn tạo ra sân vườn ấm áp và cảnh đẹp từ núi đá nước, nhà Kitahara sẽ đốt bếp lò vào tháng 6, mà khi rượu mạnh

chảy xuống gặp bếp thì sẽ bốc cháy tạo thành hỏa hoạn!”

“Nhà Kitahara có hơn 100 cái bếp lò, chính là hơn 100 điểm cháy…”

Đôi mắt của Aoi phản chiếu ngọn lửa càng lúc chói lọi bên dưới ngọn núi, cô bé chậm rãi nhếch khóe miệng lên, cuối cùng thì không tự chủ được mà che bụng cười sặc sụa đến chảy cả nước mắt:

“Lũ súc sinh để biết bao nhiêu người hầu ch3t cóng trong mùa đông!!”

“Ch3t là đáng đời!!”

Đám người nhà Kitahara hoảng loạn lần lượt bỏ chạy xuống núi, nhưng chân núi đã bị nhà Mifune dùng danh nghĩa 【Lễ tế mùa hè, không được tùy ý vào khu vực phụ cận của đền thờ】đóng cửa từ lâu.

Thế là đám người gia tộc Kitahara bình thường huênh hoang bất khả chiến bại giờ đây buộc phải quay đầu đi ngược về hướng đền thờ tr3n đỉnh núi để tránh thoát ngọn lửa, vẻ mặt ai cũng căng thẳng sợ hãi, cứ như so với đối mặt với ngọn lửa có thể thiêu ch3t mọi người thì bọn họ càng sợ hãi 【 Tà Thần 】 sẽ biến mọi người thành quái vật khi họ đến gần hơn.

Lửa tr3n núi và bóng tối hòa quyện vào nhau, mặt trăng lấp ló sau đền thờ, xa xa có thể nhìn thấy bóng lưng vội vã của người nhà Mifune đang đổ rượu vào nguồn nước tr3n đỉnh núi xuống rồi tản ra nơi khác.

Nhìn về phía xa, bờ biển đầy những cảnh tế lễ sống động, một số người đang nhảy những điệu múa tế thần tr3n khán đài. Người canh gác trong nhà thuyền thưa thớt hẳn, hầu như chẳng thấy bóng dáng một ai, người hầu và nhóm tế phẩm dường như cuối cùng cũng nhận ra được tín hiệu nào đó, bọn họ ùa ra khỏi lồng sắt và những căn phòng âm u hệt như những con vật nhỏ thoát khỏi lồng giam nương theo ánh sáng chạy về phía tự do đang vẫy gọi.

Mifune đứng tr3n khán đài cao, gã hài lòng đặt ống nhòm xuống rồi dặn dò những người hầu bên cạnh: "Thả hết tế phẩm mới ra đi, nhớ thông báo cho nhóm 【người mỏ neo 】ai vào vị trí người đó, sẵn sàng đón nhận chúng."

"Phải cho bọn chúng nửa năm sống hạnh phúc nhất."

Người hầu cúi đầu giơ hộp ống nhòm lên: "Vâng, Mifune đại nhân."

Mifune đặt ống nhòm lại vào hộp, gã vỗ vỗ tay, nhìn căn nhà đang bốc cháy phía xa của Kitahara, khóe miệng nhếch lên: "Mọi người hạnh phúc nửa năm rồi, đêm trước lễ tế mùa hè cũng nên náo nhiệt vui vẻ thôi."

"Đợi thả hết tế phẩm mới thì thả tiếp tế phẩm cũ cho các ông lớn chơi đùa đi."

Mifune đứng tr3n đài cao nhìn xuống nhóm khách du lịch của huyện Lộc Minh đang cười đùa nhộn nhịp phía dưới, giơ tay vẫy chào:

“Đêm hội Cung thuyền, bắt đầu.”

Đỉnh núi.

“Hóa ra là đêm nay.” Bạch Lục có vẻ xem chán rồi, hắn bước lên trước, tr3n mặt mang theo một nụ cười nhợt nhạt, “Nhà Kitahara phát hỏa, nhà Mifune tấn công nhà Kitahara, nhóm tế phẩm mới bỏ trốn, nhóm tế phẩm cũ bị săn lùng.”

“Nếu là đêm nay, hẳn là vào lúc này…”

Bạch Lục mỉm cười, hắn nhìn chăm chú vào mặt Bạch Liễu, nhẹ giọng bắt đầu đếm ngược: “5, 4, 3, 2, 1.”

“Bùm —— bùm ——!!”

Từ phía sau Bạch Liễu, từng chùm đốm sáng khổng lồ lao vào bầu trời đêm đen kịt như một tấm màn sân khấu rồi nổ tung sáng rực, vỡ tan thành hàng nghìn đốm sáng vụn vặt rơi lả tả xuống đất.

Tiếng nổ lớn của pháo hoa không ngừng vang lên bên, ánh trăng trắng ngà và pháo hoa nhiều màu sắc đan xen quấn quýt vào nhau, ánh sáng và bóng tối chập chờn chiếu vào điểm cao nhất tr3n đền thờ vẽ lên những luồng sáng đầy màu sắc, sáng rõ như ban ngày.

——Thật giống như Hồ Trò Chơi.

Bạch Lục chậm rãi kéo căng nụ cười, hắn giấu roi sau lưng: "Trò chơi cuối cùng cũng đã bắt đầu."

- ——oOo—

Chương 455

Tr3n bờ cát dài đăng đẳng bên cạnh biển cả mênh mông, nhóm tế phẩm ra sức chạy điên cuồng bạt mạng, họ chạy cho đến khi thất khiếu chảy máu, hô hấp nóng rực như lá phổi đang bị đốt cháy và cơ thể liên tục phát ra dấu hiệu cảnh báo cũng không chịu ngừng lại.

Bọn họ nhìn lên ánh trăng tuyệt đẹp và pháo hoa tr3n bầu trời, khóe miệng rướm máu nở một nụ cười kinh ngạc và nhẹ nhõm.

Chỉ cần thoát khỏi nơi đây, họ sẽ hoàn toàn được tự do.

Bên ngoài, một thế giới tươi đẹp, nơi sẽ không còn những nỗi đau đang chờ đợi họ!

Phía trước, người hầu trưởng của gia tộc Mifune đứng tr3n đài quan sát thờ ơ theo dõi nhóm tế phẩm chạy trốn, ông ta nhấc điện thoại lên: “Mifune đại nhân, nhóm tế phẩm đã chạy ra khỏi huyện Lộc Minh rồi, bây giờ thả 【 mỏ neo 】luôn ạ?”

“Thả đi.” Giọng Mifune từ trong điện thoại truyền đến, “Cẩn thận đừng để bọn họ chạm mặt nhóm tế phẩm cũ, các ông lớn của 7 gia tộc hiện đang đi săn, đừng để bọn họ mất hứng.”

Người hầu đến đây thì liền quay đầu nhìn về phía ngọn núi.

Xa thật xa chỉ nhìn thấy ánh lửa lấp lóe phía bên kia đền thờ, người hầu của gia tộc Mifune đứng tr3n đài quan sát không những không báo cháy mà còn mỉm cười: “Sau đêm nay, gia tộc Kitahara sẽ hoàn toàn bị xóa tên khỏi 8 gia tộc lớn.”

Mifune cũng cười nham hiểm: “Ta đang rửa mắt xem nhà Kitahara bị cháy đây.”

“Mifune đại nhân…… tối nay ngài không tham gia săn tế phẩm cũ sao?” Người hầu hơi ngập ngừng hỏi lại.

“Không.” Mifune nhếch khóe miệng, “Bởi vì tế phẩm quý giá nhất đã ở trong tay ta.”

“Đêm nay ta sẽ hiến tế hắn cho Tà Thần.”

“Bùm —— bùm ——!!”

Từ phía sau đài quan sát, từng chùm pháo hoa khổng lồ liên tục vụt lên rồi nổ tung giòn giã tr3n đỉnh cao ngọn núi. Dưới ánh sáng đầy màu sắc của pháo hoa rực rỡ, nhóm người nhà Mifune lăm lăm vũ khí tr3n tay bắt đầu tràn về đền thờ theo như kế hoạch, còn nhóm người nhà Kitahara hoàn toàn bị bao vây dưới chân núi ồ ạt hoảng sợ đổ xô chạy lên hướng đỉnh núi

Người đàn ông đi đầu đội ngũ nhà Mifune xoay người quát lớn vào đám người phía sau, “Muốn vào đền thờ thì bịt kín mắt lại hết cho ta.”

“Nếu có ai bất cẩn nhìn vào mắt thi thể bị biến thành quái vật thì đừng trách ta không báo trước!”

“Vâng!”

Người huấn luyện nhà Mifune lấy một tấm vải đen dày từ trong túi ra thành thạo bịt kín hai mắt mình, sau đó bước vào lãnh địa của đền thờ.

Người đàn ông đứng đầu hít sâu một hơi: “Mifune đại nhân có dặn là đã đem tế phẩm Bạch Lục đến bên ngoài đền thờ rồi, việc tiếp theo là chúng ta sẽ bắt lấy hắn rồi mang vào hiến tế là hoàn thành nhiệm vụ tối nay.”

“Tốc độ phải thật nhanh lên. Sau khi lễ hội đêm thuyền kết thúc thì các ngài lớn kia cũng đem tế phẩm săn được đến hiến tế, chúng ta phải tranh thủ thời gian hiến tế tế phẩm Bạch Lục trước!”

Con đường xuống núi.

“Nhanh lên!” Đám người hầu run rẩy kêu lên, “Thưa chủ nhân nhà Kitahara, xin hãy xé áo che mắt!”

“Chúng ta sắp đến đền thờ rồi!”

“Tuyệt đối xin đừng mở mắt, nếu nhìn thấy Tà Thần trong đền thờ thì hoặc sẽ biến thành tế phẩm nổi điên tự sát, hoặc là sẽ

biến thành quái vật bị người săn giết ạ!”

Người tr3n núi bước chân cảnh giác, người dưới núi lảo đảo bước sát vào nhau, ai cũng đều nhắm tịt mắt tiến về đền thờ, tr3n mặt lộ ra vẻ sợ hãi và khủng hoảng.

Bạch Lục đứng trước đền thờ, hắn chắp tay sau lưng từng bước tiến lại gần Bạch Liễu, cong mắt cười: “Cảnh tượng thật thú vị.”

“Mọi người đều nhắm mắt với những duc vọng của riêng mình, nhất mực đâm đầu vào Tà Thần mà họ tế bái hàng ngày nhưng lại sợ phải đến gần.”

Bạch Lục vừa dứt lời, trong nháy mắt hắn rút roi đằng sau ra quất thẳng về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu giơ tay chặn lại, trong tay xuất hiện là một con dao găm ngắn c4m chặt vào khóa của roi xương, Bạch Liễu đâm thẳng vào trong rồi xoay tròn một vòng ghì roi xuống buộc Bạch Lục phải buông roi ra.

Hắn lùi lại nửa bước, roi trong tay biến mất, khi hắn giơ tay lên lần nữa, roi tr3n tay lại xuất hiện, Bạch Lục dùng đuôi roi quét về phía Bạch Liễu, roi vừa bay tới hắn vẩy tay, gai xương xòe ra nhọn hoắc.

Khuôn mặt Bạch Liễu chẳng hề có chút biểu cảm gì, hắn xoay dao găm trong tay, dao lập tức biến thành móng khỉ nắm chặt lấy roi xương dài của Bạch Lục kéo mạnh về phía mình, Bạch Lục đang cầm roi nháy mắt bị lôi ngã về hướng Bạch Liễu.

Trong lúc rơi xuống, roi xương tr3n tay Bạch Lục lại biến mất, hắn xoay người né tránh đòn chí mạng của móng khỉ đánh vào cổ mình, nhưng vừa xoay người lại thì bên hông lại xuất hiện roi dài, quất thẳng vào mặt Bạch Liễu.

Bạch Liễu nghiêng người tránh đón, móng khỉ cào qua vai Bạch Lục để lại bốn vết xước kinh hoàng.

Bạch Lục che lại bờ vai rướm máu lập tức lùi lại, hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu đang đối mặt, đột nhiên cười lớn: “Phải khen một câu, không hổ là 【 tôi 】có thể làm cho Tà Thần đau khổ đến mức ra khỏi đền thờ.”

“Anh lợi hại hơn tôi rất nhiều.”

Bạch Liễu b4n đôi mắt lạnh lùng nhìn Bạch Lục đã bị thương: “Lần đầu tiên tham gia phó bản trò chơi?”

“Ai mà chẳng có lần đầu tiên.” Bạch Lục cười tủm tỉm, “《Tế Tà Thần · nhà thuyền》đúng là là phó bản đầu tiên của tôi, nhưng tôi rất tò mò, biểu hiện của tôi đâu có giống người chơi mới, sao anh lại đoán ra được?”

Bạch Liễu chỉ nhìn Bạch Lục, hắn không trả lời trực tiếp câu hỏi của Bạch Lục mà hạ mắt nhìn xuống roi xương tr3n tay Bạch Lục: “Nếu đây là phó bản đầu tiên của mi tức là mi vẫn chưa hoàn thành trò chơi, sẽ không nhận được đạo cụ khen thưởng.”

“Làm thế nào mà mi có được roi xương này?”

“Một đổi một thế nào?” Bạch Lục nhìn Bạch Liễu cười, “Anh trả lời câu hỏi của tôi, tôi cũng sẽ trả lời câu hỏi của anh.”

“Mi không có kỹ năng, cho nên chắc chắn đây là trò chơi đầu tiên của mi.” Bạch Liễu bình tĩnh trả lời dứt khoát: “Đến lượt ta, làm sao có được roi xương?”

Bạch Lục nhếch khóe miệng, hắn quơ quơ roi xương đen trong tay lên: “Thiếu gì cách để đạt được đạo cụ trong trò chơi.”

“Thứ nhất là hoàn thành trò chơi rồi nhận được phần thưởng, thứ hai là giết quái vật.”

Hắn cười đắc chí: “Trong phó bản Tế Tà Thần ở dòng thế giới của tôi, tôi lấy được chìa khóa, tiến vào bản đồ đền thờ và cũng tìm thấy NPC Tà Thần.”

“Nhưng do không có đau khổ nên tôi không thể đánh thức Tà Thần.”

“Ngặt nỗi NPC Tà Thần này có khuôn mặt làm tôi chẳng thể nào ưa nổi, y làm tôi nhớ đến một tên đáng ghét mà tôi gặp ở ngoài hiện thực, vả lại y cũng không muốn tỉnh dậy khiến tiến độ trò chơi của tôi cứ ì mãi một chỗ, thế nên tôi đành phải rất miễn cưỡng dùng cái vị NPC Tà Thần ngủ say như ch3t kia để ôn lại một chút kỷ niệm mà tôi đã làm với người kia trong hiện thực.”

“Thế nên roi xương là lấy từ tr3n người y xuống đấy.”

Bạch Liễu nháy mắt hiểu được điều gì đó, hắn sững người lại, chậm rãi nhướng mắt nhìn thẳng vào Bạch Lục, gằn từng chữ một: “Mi mổ x4c anh ấy rút xương sống ra?”

“Đại khái là như thế.” Bạch Lục nhún vai, “Tôi vốn định lấy mấy thứ khác cơ nhưng đều toàn là thịt vụn, chẳng có gì dùng được nên vứt hết luôn rồi.”

“Thế nhưng qua đêm sau y lại lành lặn như mới được tái sinh ấy, vì vậy tôi cắt mổ suốt mấy ngày mới chọn ra được chiếc roi hoàn chỉnh nhất.”

Bạch Lục cười khoe roi xương trong tay lên, nghiêng đầu nhìn Bạch Liễu: “Thế nào? Nhìn cũng được đúng không?”

Aoi đứng một bên không dám tới gần, cô bé căng thẳng liếc nhìn về phía chân núi, sau đó quay lại nhìn Bạch Liễu rồi đột nhiên nói: “Bạch Lục! Người của gia tộc Kitahara sắp tới rồi!”

Sota cũng từ tr3n đỉnh núi vội vàng đi xuống, cậu nhóc vội vàng đến nỗi té bò lăn bò càng nhưng vẫn cố thông báo cáo tình: “Bạch Lục đại nhân, nhà Mifune cũng sắp ra khỏi đền thờ!”

Đợi đến khi Sota chạy tới trước mặt Bạch Liễu, cậu nhóc kinh ngạc nhìn đi nhìn lại Bạch Liễu và Bạch Lục mấy lần, hai mắt xoay mòng mòng như hai khoanh nhang muỗi: “Hả?! Sao lại có đến hai Bạch Lục đại nhân?!”

Aoi ôm trán không nói nên lời: “Trí nhớ của con hàng này còn chưa dung hợp hoàn toàn à?”

Bạch Liễu nhìn chằm chằm thẳng vào Bạch Lục đối diện, giọng điệu lạnh lùng chưa từng thấy: “Sota, đưa Kitahara Aoi và chị gái em ấy đi theo con đường nhỏ mà lúc trước thỉnh thoảng tôi hay đi đến đền thờ ấy.”

Sota lập tức hoàn hồn: “Dạ!”

“Tế phẩm cũ và tế phẩm mới của nhà thuyền bên kia đều đang chạy trốn.” Bạch Liễu hơi chuyển hướng ánh mắt liếc nhìn Kitahara Aoi, “Kitahara Aoi, chị gái của em được người nhà Kitahara liên hệ để dẫn em ra ngoài, nhưng cô ấy có thật sự muốn cứu em không thì em tự mình hiểu lấy, được chứ?”

Aoi hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay chị mình: “Ừ!”

“Chị gái của em và em đều an toàn.” Bạch Liễu tiếp tục, “Trong quá trình chạy trốn các người sẽ gặp được nhiều tế phẩm khác, nếu muốn cứu họ thì để chị gái em ra mặt chỉ hướng con đường thoát thân.”

“Như vậy họ sẽ không gặp phải 【 mỏ neo 】 mà nhà Mifune đã sắp xếp cho họ.”

Bạch Liễu nhướng mắt nhìn thẳng vào Kitahara Aoi: “Nhưng thế giới này không đẹp như nhà Kitahara đã dạy cho em.”

“Ngoài những cái neo này, còn rất nhiều người muốn lừa dối em để lợi dụng nỗi đau của em.”

“Đây là một thế giới tàn nhẫn.”

Kitahara Aoi run rẩy, “Em biết rồi.”

Bạch Liễu bình thản ừ một tiếng, hắn quay đầu lại nhìn Bạch Lục không ngừng lùi về phía sau muốn đi vào đền thờ, không nhanh không chậm cầm roi lên: “Biết là tốt rồi.”

“Sau này hãy học cách sống vì những người không lợi dụng nỗi đau của em nhưng sẽ luôn rơi nước mắt mỗi khi em đau khổ.”

“Bọn họ chính là những nhân vật xuẩn ngốc mà em đã học trong sách giáo khoa có thể mang đến cho em một cuộc sống tốt đẹp.”

Aoi kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô bé nhìn Bạch Liễu đuổi theo bóng lưng Bạch Lục, nghe thấy lời dặn dò cuối cùng của hắn:

“Dẫn Sota trốn đi.”

Aoi không biết tại sao, nhưng nước mắt đột nhiên trào khóe mi, cô bé nghẹn ngào trả lời, cũng không biết mình đang trả lời câu nào:

“Em biết rồi.”

“Em nhất định sẽ làm được, Bạch Lục lão sư!”

- ——oOo—

Chương 456

Trong lúc người nhà Mifune lấy vải đen che mắt rồi thận trọng bước vào đền thờ, Bạch Lục đã lùi lại đẩy cánh cửa ngôi đền.

Cánh cửa gỗ dày nặng màu đỏ bị đẩy phát ra tiếng "kẽo kẹt" đứt quãng, người đàn ông đi đầu lập tức cảnh giác rút kiếm, quát lớn về nơi phát ra âm thanh: "Ai?! "

"Tế phẩm Bạch Lục." Bạch Lục nở nụ cười quay lại, lông mày hơi nhướng lên, "Người nhà Mifune, tế phẩm các người muốn ở đây rồi, không tới bắt à?"

Người kia khựng người lại, ông ta huơ dao tr3n tay về hướng bước chân của Bạch Lục: "Đi! Đưa hắn vào đền thờ!"

"Vâng!"

Các samurai nhà Mifune lớn tiếng đáp lại rồi thít chặt băng vải bịt mắt, rút kiếm ra, tuần tự kéo giãn khoảng cách, thuần thục chạy chậm theo tiếng bước chân của Bạch Lục.

Đúng lúc nhóm samurai sắp chạm vào Bạch Lục thì cửa gỗ của đền thờ lại được mở ra.

Bạch Liễu lãnh đạm đẩy cửa bước vào.

“Là ai?!” Người đi đầu gia tộc Mifune quay đầu lại, ông ta nhảy vọt tới gần cửa đền thờ kề kiếm sát vào cổ Bạch Liễu, lạnh giọng hỏi, “Đã muộn thế này rồi, mi là người nhà ai, đến đền thờ làm gì?”

Bạch Liễu liếc mắt nhìn Bạch Lục đối diện, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Bạch Lục mỉm cười với Bạch Liễu, sau đó vẫy tay rồi biến mất sau đền thờ.

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt, dùng tay chặn lại thanh kiếm người kia kề vào cổ hắn: “Không phải các người gọi tôi đến sao?”

“Giọng nói này, mi là Bạch Liễu?!” Người đi đầu gia tộc Mifune kinh ngạc hỏi, ông ta khua kiếm tới lui giữa Bạch Liễu và Bạch Lục vừa rời đi, “Mi là Bạch Lục, vậy vừa rồi là ai?”

“Tôi cũng muốn biết.” Bạch Liễu bước nhanh thẳng vào trong, hắn giũ roi trong tay, xoay xoay cổ tay, giọng điệu bình tĩnh: “Tránh ra đi, tôi muốn đi vào.”

Người đàn ông bịt mắt phát hiện roi dài tr3n tay Bạch Liễu, sắc mặt trầm xuống: “Nếu mi là Bạch Lục thì nhiệm vụ của mi chỉ là đến đây hiến tế.”

“Mang theo vũ khí làm gì?!”

Vừa nói ông ta vừa đâm kiếm về phía cổ Bạch Liễu, buộc hắn lùi về phía trong, đồng thời tay trái duỗi xuống nắm lấy roi dài tr3n tay Bạch Liễu.

Bạch Liễu vung tay quất một nhát roi thẳng thừng vào mặt người đi đầu gia tộc Mifune, trực tiếp hất tung đối thủ lên không trung rồi nhẹ nhàng nhảy qua người đối phương đang ngã nhào xuống đất, hướng thẳng đến đền thờ.

Người kia bị Bạch Liễu quất một nhát roi té ngã lăn đùng tr3n đất, lúc này mới nhận ra có điều gì đó không ổn, vừa ngã xuống đất thì quay người lại giơ tay muốn nắm lấy cổ chân của Bạch Liễu, nhưng đã bị Bạch Liễu né được. Ông ta ngẩng đầu lên, khàn giọng rống to: "Bắt Bạch Lục lại! Hắn có vấn đề!"

Các samurai hai bên trái phải lập tức rút xoạt kiếm ra đứng thành một hàng cản lại trước mặt Bạch Liễu, ánh kiếm màu bạc phản chiếu dải sáng chói mắt, lướt ngang qua mặt mày lãnh đạm của Bạch Liễu. Hắn vung tay phải lên, phần đuôi đẫm máu của roi xương trắng quất xuống một vòng với tốc độ như gió lốc, hệt như chiếc đuôi vươn cao của bọ cạp chuẩn bị móc được trăng bạc tr3n bầu trời cao.

Roi xương giơ lên cao, rồi rơi xuống không trung phát ra âm thanh "vù" sắc bén.

"Bùm —— bùm ——bùm!!"

Những đốm sáng rải rác chói lọi bùng lên giữa mặt trăng, và sau đó, như thể bị roi quất tan nát thành những mảnh nhỏ,

những đốm sáng đó bùng nổ, nứt vỡ thành hàng nghìn mảnh vụn pháo hoa, lần lượt rơi lả tả xuống đất.

"Mọi người, đừng hoảng sợ!!" Người hầu nhà Kitahara xua tay trấn an người nhà Kitahara đang bị bịt mắt và sợ hãi bởi tiếng pháo hoa. Lão ta khàn giọng giải thích, "Là tiếng pháo hoa! Không phải tiếng vũ khí!"

"Mọi người đi theo tiếng chân của tôi, trong đền thờ có đầy đủ thiết bị phòng cháy chữa cháy, còn có một cái ao lấy nước suối từ tr3n núi xuống nữa, vào trong đền thờ chúng ta sẽ được an toàn!"

Cửa gỗ lại được đẩy ra lần nữa.

Một mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng vào mặt, đám người hầu của gia tộc Kitahara khẽ khụt khịt mũi, mồ hôi lạnh chảy xuống thái dương đã bị khói lửa hun đen kịt làm ố cả miếng vải trắng mà họ dùng để che lại đôi mắt.

Bàn tay đẩy cửa của người hầu nhà Kitahara khẽ run lên, lão ta vươn tay muốn kéo băng vải xuống xem chuyện gì đã xảy ra trong đền thờ nồng nặc mùi máu này, nhưng khoảnh khắc chạm vào miếng băng, lão đột nhiên khựng người lại.

… Nếu nhìn trực tiếp vào thi thể Tà Thần mà không có khăn che mắt thì lão chắc chắn sẽ ch3t.

Người hầu của nhà Kitahara vẫn còn đang chần chừ chưa quyết định tiến hay lùi thì người nhà Kitahara đằng sau đã hét

lên ầm ĩ: “Người phía trước sao chưa vào đi! Lửa cháy đến đít rồi kìa!”

Người hầu nhà Kitahara đi đầu còn chưa kịp phản ứng thì đám người phía sau đã hoảng sợ chạy ùa lên đẩy cửa đi vào.

Lão người hầu nhà Kitahara là người vào cuối cùng, nháo nhào sờ so4ng tìm chốt cửa mãi một hồi lâu mới tìm được, lão gắng sức ấn xuống, đóng kín cửa lại, kịp chặn ngọn lửa bên ngoài vừa tràn tới.

Đôi đèn lồng màu xanh lam đứng ở lối vào đền thờ nháy mắt bị lửa thiêu đến xám trắng chẳng còn hình dáng gì.

Người hầu đóng kịp cửa thì hụt hết cả hơi, lão chống hai tay quỳ tr3n mặt đất, lộ vẻ vui mừng sau khi thoát ch3t: “Chúng ta thành công rồi! Trong đền thờ có nhiều hồ nước lắm! Chúng ta ở đây sẽ bình an vô sự!”

“Đất ở đây ẩm ướt…”

Vừa nói, người hầu vừa dùng hai tay bốc lấy một nắm đất tr3n mặt đất, sau đó lão dừng lại, từ từ đứng thẳng người lên, hai tay nâng đất ướt lên để sát chóp mũi ngửi.

Có mùi gỉ sắt mằn mặn.

Sắc mặt lão nháy mắt trắng bệch, kinh hãi ném phăng đi nắm đất tr3n tay, đạp hai chân về phía sau gào thét: “Là máu! Tất cả đều là máu!”

Ngay sau đó lưng của lão đụng trúng vào chân của một ai đó, mắt lão bị bịt kín hết rồi nên lão sợ lắm, lão liền quay người lại nắm lấy chân của người đó: "… Đền thờ xảy ra chuyện rồi, chúng ta ra ngoài trước đã."

Một giọt máu nhỏ "tách" lên băng vải bịt mắt của lão, lão khựng người lại, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên như nhận ra điều gì đó.

Xuyên qua miếng băng vải buộc lỏng lẻo tr3n mắt, sắc mặt lão không còn chút máu, lão thất thần bỏ phắt tay ra, miệng há to không thốt nổi thành lời.

Người mà lão đang dựa vào, hay đúng hơn là cái x4c lão đang dựa vào, mặc trang phục samurai đen của nhà Mifune đã bị phóng một thanh kiếm ngắn c4m xuyên qua mũi. Lúc này đây, cái x4c trợn trừng hai mắt tựa vào cổng lớn của đền thờ, tr3n tay vẫn còn nắm chặt chiếc chuông hứa nguyện ngay trước cửa.

Tr3n mặt đất khắp nơi đều là thi thể của các samurai đen nhà Mifune, tất cả đều bị một nhát roi cắt đứt cổ, đầu lăn lốc tr3n mặt đất, mắt mở trừng trừng, kiếm tr3n tay đã bị nát vụn, một số thì bị ném ra ngoài, một số thì bị roi quất tan nát chỉ còn một nửa trong lòng bàn tay của cái x4c không đầu.

Chân của thi thể bị lão người hầu nhà Kitahara chạm vào lắc lư rồi từ từ ngã sấp xuống, chiếc chuông hứa nguyện nắm chặt trong tay cuối cùng cũng vang lên như nhắc nhở những người khác.

Tiếng chuông leng keng cùng với tiếng la hét thảm thiết cuồng loạn của người hầu phát ra từ đền thờ trong ngọn lửa cháy lớn phừng phực: “Có người thảm sát đền thờ!!!”

Mặt trăng tr3n đỉnh cao tít của ngôi đền dường như bị sự giết chóc tàn bạo phản chiếu thành trăng máu, pháo hoa bay vút lên cao nổ tưng bừng, từ phía xa vọng lại tiếng reo hò, cổ vũ của đám đông bên bờ biển, có vẻ như màn b4n pháo hoa lễ tế mùa hè đang đến hồi cao trào.

“Bùm—— bùm ——bùm!”

Màu sắc sặc sỡ của pháo hoa đột nhiên chuyển thành màu đỏ chói, thế rồi, ẩn hiện bên trong bên trong từng chùm pháo hoa đỏ rực không hề dễ thấy, một quả đạn báo hiệu cũng có màu đỏ tươi nổ bùng lên.

Người hầu của Mifune đang canh gác giàn lửa dùng ống nhòm quét tia sáng tín hiệu, hắn kinh ngạc nhanh chóng gọi điện thông báo Mifune: “Mifune đại nhân, nhóm samurai bao vây đền thờ vừa gửi tín hiệu cầu cứu.”

“Tín hiệu cầu cứu?” Mifune đang đứng tr3n khán đài cao ngất, nheo mắt, “Tín hiệu cầu cứu hay là tín hiệu hoàn thành nhiệm vụ?”

Người hầu lại nâng ống nhòm lên, sau khi x4c nhận một lần nữa thì báo cáo qua điện thoại: “Pháo hiệu cầu cứu ạ, vẫn đang gửi liên tục nãy giờ.”

“Đám rác rưởi này.” Mifune đảo mắt nhìn 6 ông lớn của sáu gia tộc đang săn b4n nhóm tế phẩm cũ dưới đài, sắc mặt hoàn toàn tối sầm lại, “Đêm hội cung thuyền bên đây sắp xong rồi, mấy ông lớn đã săn xong tế phẩm sắp mang đến hiến tế. Nhiệm vụ của lũ chúng nó chỉ cần dọn dẹp tàn dư nhà Kitahara và hiến tế Bạch Lục mà cũng làm không xong, bây giờ lại còn cần viện trợ?”

“Vậy…” người hầu ngập ngừng hỏi, “Chúng ta có phái người viện trợ không ạ, Mifune đại nhân?”

Mifune nghiến răng: “Tất nhiên là phải viện trợ rồi! Bằng không mọi chuyện an bài lâu như vậy bây giờ đổ sông đổ bể hết!”

Người hầu vội vàng gật đầu: “Vâng! Con sẽ lập tức thông báo cho các samurai còn lại tiến vào đền thờ!”

Anh ta lấy một cây đạn tín hiệu màu đỏ tím ra, hướng về không trung bật lửa.

“Bùmm ——!!”

Pháo hoa đỏ tím nổ tung, đám samurai nhà Mifune chực sẵn tr3n núi nhìn thấy tín hiệu thì nhíu mày nhìn nhau trong bóng tối, rồi nhanh chóng nâng khăn đen quấn quanh cổ lên mắt, sau đó nhanh chóng di chuyển về hướng đền thờ.

“Đó là…” Kitahara Aoi bị chị gái kéo đi được nửa đường thì đột nhiên nghe thấy tiếng pháo hoa nổ lớn kỳ lạ, cô bé ngẩng phắt đầu lên, khi nhìn thấy ngọn lửa màu đỏ tím bay thẳng từ

đài quan sát thì đồng tử co rút lại, “Tín hiệu bao vây tấn công của nhà Mifune!”

Khoảnh khắc tín hiệu chói mắt bùng lên trong trí nhớ hợp nhất, cô bé như thể bị lửa thiêu đốt.

“Tín hiệu này tương đương với lệnh xóa sổ của gia đình Mifune, tất cả các samurai thuộc hạ nhận được mệnh lệnh sẽ không bỏ cuộc cho đến khi đạt được mục tiêu của mình.”

“Bọn họ muốn giết Bạch Lục và thanh trừng nhà Kitahara…”

Kitahara Aoi hoảng hốt lẩm bẩm một mình, cô bé nhìn thấy một vài chiếc đèn trời đang lững lờ trôi tr3n bầu trời, một chiếc đèn lồng phản chiếu trong đồng tử khiến cô bé run rẩy ——

——Đó là ngọn đèn mà Bạch Liễu dùng mang lên núi khi đi gặp Tà Thần mỗi đêm.

Nhưng ngọn đèn này đã bị Bạch Liễu tùy ý ném sang một bên để vội vàng đi cứu chị gái của mình, lúc này chỉ còn lại khung đèn bị ngọn lửa đốt cháy, bay về phía bầu trời tối tăm cùng với sóng nhiệt.

Giống như linh hồn đã bị thần linh bắt đi.

Sota đột ngột hất mạnh tay Aoi đang giữ mình ra, cậu bịt miệng lại, vừa ho sặc sụa vừa chạy về phía đám cháy.

Aoi hoàn hồn giữ chặt lấy vai cậu nhóc, ngạc nhiên hỏi: “Bên đó là đền thờ với nhà Kitahara đang cháy! Anh định làm gì!!”

“Không phải em bảo Mifune muốn giết Bạch Lục đại nhân sao! Anh muốn đi cứu Bạch Lục đại nhân!” Sota ho khan vì khói bụi, khuôn mặt giàn giụa nước mắt, ” Còn【 Sota 】 và 【 Bạch Lục 】nữa!”

“Anh để chúng tr3n gác mái nhà Kitahara, chúng sẽ bị thiêu ch3t mất!”

Aoi nghiến răng: “Anh điên rồi! Anh có biết một khi samurai của nhà Mifune đã ra tay thì có nghĩa gì không!”

“Giết anh còn dễ hơn cắt củ cải!”

Sota nức nở lắc đầu: “Anh không biết, anh chỉ biết Bạch Lục đại nhân và mấy con mèo con đã giúp anh rất nhiều, anh không phải sống cực khổ, không bị bắt làm tế phẩm, cũng không bị đau đớn gì cả. Anh ấy cũng dạy anh nhiều thứ nữa.”

“Cho dù các thầy giáo nhà Kitahara dạy dỗ chúng ta thế nào đi nữa thì anh chưa bao giờ thấy thế giới này tốt đẹp bao giờ cả, nhưng anh nghĩ tình yêu của Bạch Lục đại nhân dành cho Tà Thần đại nhân mới là tốt đẹp.”

Sota bật khóc: “Anh không muốn Bạch Lục đại nhân ch3t!”

“Lẽ ra họ phải có một kết thúc tốt đẹp! Chẳng phải trong truyện cổ tích đều là như thế sao!”

“Truyện cổ tích đều là…” Aoi nghiến chặt răng, nhắm mắt lại, hàm răng cô bé va vào nhau lập cập, cố gắng phá vỡ ảo tưởng của Sota, “Đều là…”

—— Lừa dối.

Ngọn đèn bị cháy rụi bay phất phơ đáp xuống cách cô bé không xa, rồi từ từ vụt tắt, giống như ánh sáng trong mắt cô bé ở một thế giới khác vậy.

【Tình yêu đều là dối trá.】

Bạch Lục mỉm cười quỳ trước đền thờ, đôi mắt vô hồn nhìn vào cô bé: 【Tr3n đời này không có tình yêu.】

【Bởi vì không có ai tin vào sự tồn tại của tình yêu.】

【Chỉ có nỗi đau mới là vĩnh cửu.】

Aoi đột ngột mở mắt, cô bé hít một hơi thật sâu nhìn ngọn núi đang bốc cháy, ánh mắt phản chiếu ánh sáng thiêu đốt: “Anh đến nhà Kitahara cứu hai con mèo, em lên núi tìm Bạch Lục.”

- ——oOo—

Chương 457

Bất chấp tiếng hét hoảng sợ ngăn cản của chị gái, cô bé c4m đầu men theo đường nhỏ xuống núi chạy một mạch quay trở về.

Dưới thế lửa cuồng nộ không thể dập tắt, tiếng vũ khí đan xen âm thanh hô hào chém giết hòa quyện với tiếng gỗ cây bị đốt cháy lốp bốp vang vọng cả núi rừng.

Aoi che lại mũi miệng, nhìn lên đền thờ sừng sững tr3n đỉnh cao nhất của ngọn núi, cô bé hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay và tiếp tục chạy lên dưới luồng sóng nhiệt nóng rẫy và tro tàn mù mịt.

Bên trong đền thờ.

Tay phải Bạch Liễu kéo lê roi dài dính đầy vết máu, lạnh lùng dùng hai ngón tay trái đẩy cửa đền thờ ra.

Cánh cửa gỗ nặng nề của đền thờ từ từ mở ra.

Bạch Lục nắm lấy roi, hắn mỉm cười dùng xương nhọn tr3n roi đâm thẳng vào cổ Tawil đang bị sợi tơ dày đặc quấn chặt, buộc Tawil phải ngả người ra sau.

Những gai xương đen nhọn hoắc đâm vào làn da cổ trắng trẻo mỏng manh của Tawil, máu b4n ra chảy dọc xuống trước người y, thấm đỏ chiếc áo choàng trắng loang lổ máu của Tawil.

Đôi mắt xanh bạc của Tawil yếu ớt khép hờ, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu đang đứng ở cửa, giọng nói khàn khàn vì cổ họng bị roi tr3n tay Bạch Lục quấn lấy: "Cuối cùng em cũng đến rồi."

"Ta cứ nghĩ hôm nay em lại không đến."

Ánh mắt Bạch Liễu nhìn chằm chằm cái cổ bị xương đâm thủng đang phun máu xối xả của Tạ Tháp, hắn cất giọng bình tĩnh nhưng roi trong tay lại nắm chặt đến nỗi đầu ngón tay trở nên trắng bệch: "Vì sao lại cho rằng tôi không đến?"

"Em chịu nói chuyện với ta rồi." Tawil cong mắt cười nhẹ, "Ta tưởng là em đã rời đi với bạch mã hoàng tử rồi chứ."

Đôi mắt xanh bạc của y lấp loáng ánh nước nhìn chăm chú Bạch Liễu, giọng điệu nghiêm túc như đang mong đợi điều gì đó: "Em đến đây tìm ta, muốn chọn ta làm bạch mã hoàng tử của em sao?"

"Thật là một câu chuyện cổ tích lãng mạn tuyệt đẹp." Bạch Lục mỉm cười nhìn Bạch Liễu, roi tr3n tay càng siết chặt cổ Tạ Tháp, "Tôi biết vì sao anh có thể khiến Tạ Tháp đau khổ vì anh rồi nhé."

Bạch Lục đảo đôi mắt nghiền ngẫm qua lại giữa Bạch Liễu và Tạ Tháp, cuối cùng ánh mắt dừng lại tr3n khuôn mặt đầy máu của Tạ Tháp, nhếch khóe miệng:

“Anh đã dùng trăm phương ngàn kế huấn luyện nó, làm cho một con quái vật phải yêu anh.”

“Cách giải quyết vấn đề thật mới mẻ làm sao.”

Bạch Lục mỉm cười, như thể đang trao đổi kinh nghiệm trò chơi với Bạch Liễu trong một khung cảnh rất thoải mái: “Tò mò thật đấy, sao anh có thể làm được vậy?”

“—— Khiến một tạo vật tà ác có ký ức của tất cả các dòng thế giới nhưng không hề có tình cảm của con người yêu anh?”

“Điều mà ngay cả thần cũng không thể làm được.”

Bạch Lục nhướng mắt, thích thú nhìn Bạch Liễu đối diện: “—— Vì sao anh lại làm được?”

Bạch Liễu không buồn trả lời, hắn vung tay phải quất một roi vào Bạch Lục, đồng thời vươn tay trái ra vào giữa roi Bạch Lục và cổ Tạ Tháp, úp lòng bàn tay ra sau để bảo vệ cổ Tạ Tháp, rồi trong tích tắc lại trở tay rút roi xương đen của Bạch Lục ra ngoài.

Bạch Lục xoay người sang một bên để tránh nhát roi xương trắng của Bạch Liễu, tr3n mặt mang theo ý cười nhưng trong mắt lại không hề có một tia cảm xúc. Tay phải hắn vận sức,

siết chặt thêm roi xương quấn quanh cổ Tạ Tháp vừa bị Bạch Liễu kéo lỏng ra, đồng thời vặn cổ tay vào trong để gai xương chỉa mạnh ra ngoài, c4m sâu vào làn da Tạ Tháp.

Cổ áo choàng trắng Tạ Tháp ướt đẫm máu, gai xương lởm chởm đâm sâu vào cổ họng khiến y không thể phát ra âm thanh.

“Đừng tùy tiện giật loại roi xương gai này nhé.” Bạch Lục quay đầu cười tủm tỉm với Bạch Liễu: “Đứt đầu như chơi đấy.”

Ánh mắt Bạch Liễu lạnh lùng quét qua, trong người hắn có một tia hung hãn rất hiếm thấy lộ rõ mồn một từ đôi mắt đen nhánh, hắn thả tay phải đang cầm roi xương, bàn tay hướng về phía trước, trong chốc lát roi xương trong tay xoay chuyển thành một con dao ngắn sắc bén chém ngang cổ Bạch Lục muốn cắt đứt đầu hắn, thế nhưng may cho Bạch Lục là hắn lại né được trong gang tấc với tốc độ cực nhanh!

Một sợi tóc đen bên mái tóc Bạch Lục bị cắt ngang, chậm rãi rơi xuống mặt đất, vài giọt máu nhỏ tí tách lên sợi tóc.

Bạch Lục thong thả rũ tóc đứng thẳng lại, sau đó nhướng mi, thè lưỡi li3m vết máu chảy dọc tr3n sườn mặt trái của hắn, ánh mắt dần dần trở nên hưng phấn: “Thú vị thật đấy, anh trai.”

“Cho tôi xem trong tương lai tôi sẽ có thêm những kỹ năng thú vị nào nào?”

Bạch Lục còn đang lải nhải thì Bạch Liễu vẫn không dừng lại, tay trái hắn kéo lấy roi xương đen đang thít chặt tr3n cổ Tạ Tháp, cùng lúc đó, thắt lưng vận sức, lật người lại đá mạnh vào sống lưng Bạch Lục một cách tàn nhẫn.

Bạch Lục ngoan cố dùng bả vai chống đỡ được cú đá này của Bạch Liễu, khóe miệng tươi cười phun ra một ngụm máu, hắn cũng chẳng buồn phòng thủ bản thân, thay vào đó nhanh chóng rút roi xương đen khống chế cổ Tạ Tháp, kéo phăng Tạ Tháp và Bạch Liễu đang đặt tay bảo vệ cổ Tạ Tháp bay lên không.

Bạch Lục nương theo lực đạo đó nắm lấy bàn chân phải của Bạch Liễu tr3n vai mình đẩy ngược về phía sau, đồng thời quất roi dọc theo điểm mù trong tầm nhìn của Bạch Liễu.

Sàn gỗ tr3n mặt đất bị roi xương đen khoét một cái hố to sâu hoắm, hai bên sườn nhà gỗ nứt toạc ra, đập ngay vào mắt đối diện dưới hố to là một cái hồ nước.

Lũ cá vàng trong hồ vô tri vô giác thản nhiên bơi lội tung tăng, ánh sáng lấp loáng nước tr3n mặt hồ và pháo hoa phản chiếu tr3n bầu trời đêm đen kịt hòa quyện vào nhau, khiến lũ cá vàng như đang bơi thong thả trong bầu trời đêm lễ tế mùa hè đầy pháo hoa lộng lẫy.

Bạch Liễu quỳ một chân xuống bên cạnh hố to, sống lưng thẳng tắp, cách eo chưa đầy 5cm là một cái roi xương sắc nhọn phía sau đã bị đánh dựng thẳng đứng, một tay hắn giữ chặt roi xương đen, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn Bạch Lục đang đứng ở bên kia cái hố lớn.

Bạch Lục hứng thú tột độ nhìn đôi găng tay da màu đen đột ngột xuất hiện tr3n tay Bạch Liễu: “Dao ngắn, găng tay, vậy là tôi có loại vũ khí kỹ năng thay đổi à?”

“Hoặc là ——” Bạch Lục cười tủm tỉm, “Tôi có thể dùng vũ khí kỹ năng của mình để sử dụng vũ khí kỹ năng của người khác đúng không?”

Bạch Lục còn chưa kịp nói hết câu, Bạch Liễu đã phóng dao ngắn tr3n tay về phía hắn, Bạch Lục nghiêng người tránh né lưu loát, chuôi dao sượt qua gáy Bạch Lục rồi lập tức biến thành một lọ thuốc độc ngay tr3n không trung.

Nắp lọ văng ra, chất độc đổ tung tóe, chảy òng ọc thẳng xuống hồ nước phía sau Bạch Lục.

Hồ nước lập tức bị nhuộm đen sủi bọt, sương mù dày đặc bốc thẳng lên cao, Bạch Liễu nghe rõ tiếng thanh sinh mệnh của mình nhanh chóng tụt xuống nhưng hắn chẳng thèm quan tâm, hắn thu hồi dao ngắn rồi tiếp đó triệu hồi roi xương trắng nắm chặt trong tay, sau đó quất xuống liên tục không ngừng.

Roi xương trắng quất dọc theo cái hố lớn mà Bạch Lục vừa tạo ra, nâng luôn tấm ván gỗ mà Bạch Lục đang đứng hất thẳng hắn lên cao.

“Ầmm ——!!”

Bạch Liễu nghe thấy âm thanh rơi xuống nước, hiển nhiên là Bạch Lục đã bị rơi vào hồ nước chứa đầy thuốc độc hắn vừa đổ vào.

Sau khi hoàn thành bộ combo theo thói quen của mình, Bạch Liễu đứng dậy, quay người sang một bên di chuyển nhanh về hướng Tạ Tháp vừa bị ném, roi trong tay biến thành một khẩu súng, nhắm vào các nơi đang sủi bọt rồi b4n liên tục.

“Pằng pằng pằng pằng ——!!”

Bạch Liễu đứng chắn trước mặt Tạ Tháp, mặc dù trong hồ không có động tĩnh gì nhưng hắn vẫn không bỏ súng trong tay xuống, vẫn lạnh nhạt cảnh giác nhìn chằm chằm nhắm thẳng vào hồ.

Tấm gỗ dưới chân hắn khẽ đung đưa, Bạch Liễu nhíu hai mắt lại, lập tức b4n sáu phát vào tấm gỗ dưới chân, sau đó giơ tay đổi hộp súng, rồi lại hạ mắt xuống, nhắm họng súng vào nơi sóng nước vỗ bập bềnh lạnh lùng b4n thêm sáu phát cực kỳ chính x4c nữa.

Vỏ đạn bạc leng keng leng keng rớt đầy tr3n mặt đất.

Đòn tấn công tầm xa này cứ liên tục như thế mãi cho đến khi lời nhắc hệ thống đầu tiên vang lên bên tai Bạch Liễu.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu dùng vũ khí kỹ năng (súng lục hoa hồng) b4n trúng người chơi Bạch Lục.】

Máu tươi tràn ra dưới sóng nước đen kịt, Bạch Liễu lập tức định vị nơi có vết máu lan tràn trong hồ tối, đôi mắt đen tuyền lộ ra vẻ hung hãn đầy tính xâm lược, giống như một khi cá

rồng không vảy bị con mồi khiêu khích thì sẽ không chừa bất kỳ đường sống nào cho con mồi có thể chống trả hay chạy trốn, nó mở cái miệng khổng lồ đầy những chiếc răng gai độc của mình nhắm vào vết thương của con mồi, c4n phập một lần nữa.

Bạch Liễu giơ tay trái lên, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt tối sầm nhắm thẳng nơi vết máu lan ra, bóp cò súng.

“Pằng pằng pằng pằng pằng pằng ——!!”

Sáu phát súng gọn gàng nhanh chóng, sau khi b4n hết đạn trong ổ súng, hắn đưa tay lên thay đạn, đưa tầm mắt đi dọc theo chỗ có màu máu rồi hạ vai về phía sau để giảm bớt độ giật, sau đó lại bóp cò, thêm sáu phát nữa.

“Pằng pằng pằng pằng pằng pằng ——!”

Lời nhắc của hệ thống vang lên bên tai Bạch Liễu:

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu dùng vũ khí kỹ năng (súng lục hoa hồng) b4n trúng người chơi Bạch Lục, giá trị sinh mệnh của người chơi Bạch Lục đang giảm… 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu dùng vũ khí kỹ năng (súng lục hoa hồng) b4n trúng… 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu… 】

Sau một lúc lâu b4n không biết bao nhiêu hộp đạn, ngăn cản bất cứ vị trí nào mà Bạch Lục có thể đã trèo lên, đợi đến khi tất cả các vỏ đạn bạc đều nằm dưới chân, nội dung của lời nhắc hệ thống cuối cùng đã thay đổi:

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Bạch Lục về 0, rời khỏi trò chơi. 】

【 chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã gi3t ch3t người chơi Bạch Lục! 】

Đôi mắt đen lay láy của Bạch Liễu nhìn chằm chằm mặt nước tĩnh lặng một hồi, khẩu súng trong tay lật ngược lại thành roi.

Hắn ném roi xuống ao khuấy đảo trái phải, mãi khi chạm vào x4c ch3t nằng nặng nào đó thì cổ tay mới ngừng lại, hắn lật cổ tay, lăn roi quanh đáy nước rồi quấn lấy thắt lưng x4c Bạch Lục kéo ra ngoài, vứt phịch lên tấm ván gỗ.

X4c Bạch Lục nhắm nghiền hai mắt, bất động giống hệt một khối thịt thối không phản ứng bị ném xuống sàn gỗ khiến nó chấn rung bần bật.

Bạch Liễu bước tới gần thi thể, lạnh lùng hạ mắt xuống quan sát như đang quan sát một phiến đá.

Làn da Bạch Lục trắng ởn không còn chút máu, có chỗ còn lộ ra dấu vết bị chất độc ăn mòn đang lan ra xung quanh.

Bạch Liễu lướt mũi chân đạp lên khuỷu tay của cái x4c, hắn đá vào cái x4c khiến phần trước mặt úp sấp vào mặt đất, phần lưng lật ngược lộ lên tr3n, rồi nheo mắt lướt một đường từ sống lưng đến phía dưới, cuối cùng dừng lại ở chính giữa thắt lưng của cái x4c.

Sau đó Bạch Liễu thản nhiên quất mạnh một roi xuống, xé toạc quần áo để lộ da lưng của x4c ch3t. Hắn duỗi tay lấy ra một lọ thuốc độc khác, chuẩn bị rót xuống vết xương chính giữa lưng cái x4c Bạch Lục.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, ống tay áo Bạch Liễu bị ai đó kéo lại.

"Em đang….." Tạ Tháp bị sợi tơ kéo ghịt lại chỉ có thể bò nhoài tr3n mặt đất, y giật nhẹ ống tay áo Bạch Liễu, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên.

Cổ của Tạ Tháp đầy những lỗ máu đáng sợ do gai xương xuyên qua, máu vẫn đang rỉ rả thấm ướt áo ngoài, nhưng dường như y không quan tâm đến vết thương của mình chút nào mà chỉ chăm chú nhìn Bạch Liễu, y khẽ chớp làn mi cong dài ướt nước của mình, thấp giọng hỏi: "—— làm gì vậy?"

Bạch Liễu rũ mắt xuống: "Tôi sắp dùng độc ăn mòn da của hắn, sau đó rút xương sống của hắn ra."

Tạ Tháp im lặng một lúc lâu, ho nhẹ, khàn giọng hỏi: "Sao em lại muốn làm vậy?"

“Tạ Tháp.” Bạch Liễu ngồi xổm xuống, hắn duỗi tay phải nâng cằm Tạ Tháp lên, lạnh lùng bình tĩnh nhìn Tạ Tháp, “Anh thật không biết tại sao tôi lại làm như vậy ư?”

“Nếu anh nhớ được ký ức ở các dòng thế giới khác thì chứng tỏ anh là Tạ Tháp của các dòng thế giới khác. Anh bị tên 【 Bạch Lục 】 dưới chân tôi cắt xẻ bao nhiêu lần để lấy xương sống lưng, bị vô số 【 Bạch Lục 】 ở các dòng thế giới khác có vẻ ngoài giống tôi như đúc cắt xẻ xương sống lưng của mình.”

Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh bạc của Tạ Tháp: “Vì sao lúc tôi hành hạ anh, anh lại không nói?”

“Vì sao không nói cho tôi biết, rằng tôi đang ép buộc anh nảy sinh tình cảm với một người có vẻ ngoài giống hệt như cái đứa chó má thích lột da cắt xương anh chứ?”

“Vì sao không nói cho tôi biết, anh biết bản thân mình đang trong một trò chơi chứ không phải ở thế giới thực, thậm chí anh còn biết tôi là một người chơi, và rất có thể là tôi đang dùng cách đó làm anh biết đau khổ để tôi hoàn thành trò chơi của mình.”

Hơi th0 của Tạ Tháp thoáng dừng lại, ánh mắt y có chút bối rối như không hiểu Bạch Liễu đang nói gì: “… Những thứ đó rất quan trọng với em sao?”

“Thế giới của ta chỉ có trò chơi.”

Đôi mắt xanh bạc của Tạ Tháp phản chiếu trọn vẹn bóng hình Bạch Liễu: “Đối với ta mà nói, đó là chân thật.”

“Đối với ta, em là chân thật.”

Bạch Liễu trầm mặc, ngón tay cầm lọ thuốc độc co quắp lại.

Khuôn mặt Tạ Tháp bê bết máu, áo choàng trắng rách nát tả tơi, y chậm rãi chống người ngồi dậy, cả người đầy máu nhưng quỳ tr3n mặt đất rất cung kính, hơi ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu đang cúi người, giọng điệu nghiêm túc và tha thiết:

“Đối với em trò chơi chẳng là gì, hoàn thành trò chơi hay không cũng chẳng là gì.”

“Vậy bây giờ ta có thể làm bạch mã hoàng tử của em không?”

Bạch Liễu trầm mặc một hồi, tư thế ngồi xổm chuyển sang quỳ gối giống Tạ Tháp, sau đó nhìn thẳng vào mắt Tạ Tháp.

Trong khoảnh khắc đó, Bạch Liễu đọc rõ sự căng thẳng và háo hức khó tả trong đôi mắt xanh bạc của Tạ Tháp, hắn nghe thấy nhịp tim của mình và Tạ Tháp đang nhanh dần lên.

“Thình thịch, thình thịch!”

Tần số nhịp tim tăng nhanh của hai người dần dần hòa vào nhau.

“Tôi không cần bạch mã hoàng tử sắp ch3t.” Bạch Liễu rũ mắt xuống nói: “Anh sắp ch3t rồi sao?”

Tạ Tháp thảng thốt, y trả lời ngay lập tức, thậm chí có chút hoảng sợ, “Ta sẽ không ch3t, ta là quái vật!”

Bạch Liễu chậm rãi nhướng mắt nói: “Vậy chúng ta giao dịch đi.”

“Anh trao cho tôi linh hồn, sinh mệnh và tình yêu của anh.”

“Tôi trao cho anh nguyện vọng, tín ngưỡng và tình yêu của tôi.”

Tạ Tháp nói, “Được.”

Y nghiêm túc hỏi: “Giao dịch còn cần ta làm gì nữa không?”

“Giao dịch của tôi cần tiền làm vật dẫn.” Bạch Liễu nhìn Tạ Tháp, hắn mím môi nhẹ giọng yêu cầu: “Anh nhắm mắt lại đi.”

Tạ Tháp nhanh chóng ngoan ngoãn nhắm mắt.

Bạch Liễu nhìn khuôn mặt đầy máu của Tạ Tháp, ánh mắt chậm rãi rơi xuống hàng mi dài phủ bóng mờ nhạt tr3n mặt y, rồi cúi đầu nhìn vào đồng tiền xu treo trước nguc mình.

——Đó là dụng cụ quản lý nhiệm vụ để Bạch Liễu tiến vào trò chơi.

Nó cũng là biểu tượng của những người chơi ngu ngốc bị duc vọng khống chế rung chuông hứa nguyện với Tà Thần.

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu, hắn đưa đồng tiền vào miệng, dùng lưỡi d3 xuống, hắn li3m được vị kim loại lạnh lẽo giống như rỉ sét, nhưng cũng giống như máu tr3n người Tạ Tháp.

“Được chưa?” Tạ Tháp nhắm nghiền đôi mắt, y quay mặt sang hướng Bạch Liễu nhẹ nhàng hỏi.

Câu hỏi còn chưa kịp dứt lời, Bạch Liễu quỳ tr3n mặt đất khom người về phía trước, hắn đưa tay phải lên che mắt Tạ Tháp, sau đó nhắm mắt lại.

Đôi môi của họ chạm nhau.

“Vừa rồi là gì vậy?” Tạ Tháp bị che lại mắt ngơ ngẩn, y li3m được dị vật trong miệng mà Bạch Liễu đẩy tới, thì thầm hỏi: “Là đồng xu sao? Nó làm tim ta đập nhanh quá.”

“Không phải.” Bạch Liễu dịu dàng nói, “Là hôn.”

Chương 458

“Ha ha.”

Đột nhiên từ phía sau Bạch Liễu vang lên tiếng cười trầm thấp của một người đàn ông trưởng thành.

Trong nháy mắt đó, con ngươi của Bạch Liễu co rút lại, hắn theo phản xạ có điều kiện đá văng Tạ Tháp ra xa, sau đó nghiêng một chân, nâng vai sang ngang, cơ bắp căng cứng, cổ tay xoay roi bật hết gai xương ra, dùng hết sức quất mạnh về phía nơi phát ra âm thanh.

Roi quất ra, gai xương đập mạnh xuống nền nhà, nhưng lực roi không giảm mà vẫn tiếp tục đập xuyên qua tấm ván gỗ, cuối cùng quất thẳng xuống hồ khiến nước b4n tung tóe.

“Ầm ——ầm ——ầm!”

Nước b4n lên không trung rồi rơi xuống tạo thành một tấm màn nước, xuyên qua màn nước có thể nhìn thấy từng chùm pháo hoa lộng lẫy đang nở tr3n bầu trời đêm.

Huyền ảo và lộng lẫy.

Một bàn tay nhợt nhạt có các khớp xương rõ ràng đeo găng tay đen xuyên qua màn nước bắt lấy nhát roi vận hết sức lực của

Bạch Liễu, lúc này đây, chủ nhân của bàn tay ấy cũng đang chậm rãi bước ra theo roi.

Bọt nước rào rào rơi xuống, người sau màn nước giống như diễn viên vén màn, lúc này thân ảnh thật sự cuối cùng cũng xuất hiện tr3n sân khấu. Khuôn mặt người này đầy máu, cả người đều là lỗ súng mà Bạch Liễu vừa b4n, nhưng lại không hề có bộ dáng chật vật trốn tránh như trước, thay vào đó thản nhiên đi về phía Bạch Liễu.

Ông ta nheo nheo mắt cười, nhìn Bạch Liễu đối diện đang th0 phập phồng, mở miệng tán thưởng:

“Chao ôi, tốc độ phản ứng nhanh thật đấy.”

“Suýt chút nữa đã bị cậu giết luôn rồi.”

【 hệ thống nhắc nhở: Trước khi rời khỏi trò chơi, người chơi Bạch Lục đã hiến tế tế phẩm (Tawil) và nỗi đau của (người chơi Bạch Liễu) để đổi lấy nguyện vọng ——】

【——Mời Tà Thần đại nhân đến thế giới giết hết tất cả mọi người. 】

Bạch Lục dùng tay trái nới lỏng găng tay tr3n cổ tay phải, từng chùm pháo hoa khổng lồ liên tục nở rộ tr3n bầu trời đêm sau lưng tạo thành một thứ ánh sáng huyền ảo và khiến vẻ mặt ông ta khuất sáng, vì thế mà nụ cười tr3n mặt càng thêm nguy hiểm:

“Quên nói với cậu, tuy rằng trong trò chơi thứ ba cậu đã đạt được thân phận tín đồ Tà Thần, nhưng ngay từ khi tham gia phó bản chơi thứ nhất《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》, vào ngày đầu tiên bước vào đền thờ và biết đến sự tồn tại của ta, Bạch Lục ở các dòng thế giới khác đã không chút do dự lựa chọn tín ngưỡng Tà Thần ta rồi.”

Bạch Lục mỉm cười, dùng ngón trỏ vạch áo trước nguc ra để lộ một sợi dây màu nâu.

Tr3n sợi dây nâu không treo đồng tiền xu giống như Bạch Liễu, mà là một mặt dây chuyền hình thánh giá ngược sáng bóng.

“Vì vậy ta có thể sử dụng cơ thể của những tín đồ này để đăng nhập vào trò chơi và đến với thế giới.”

“Cũng giống như những gì ông đã làm với Viên Quang đúng không?” Bạch Liễu bình tĩnh tiếp thu lời Bạch Lục, hắn âm thầm lùi lại phía sau, “Lại thêm một kỹ năng gian lận đặc biệt của ông à?”

(*) 6 BOSS dùng cơ thể của 6 nhỏ, mình vẫn dùng cách gọi của 6 BOSS nhé

Bạch Lục nhún vai, ông ta chỉ cười cười, không tỏ ý kiến: “Ta có thể xem câu này là lời khen của cậu dành cho ta.”

“Ông lại muốn chơi trò gì nữa đây?” Bạch Liễu nhìn ông ta.

Bạch Lục nhếch khóe miệng: “Trò chơi bắt đầu rồi.”

Cánh cửa phía sau Bạch Liễu đột nhiên mở ra, một nhóm samurai nhà Mifune bịt mắt, mặc áo giáp và đeo kiếm ngắn tr3n eo lao vào.

Bọn họ giơ cao kiếm hét lớn ầm ĩ: “—— Giết!”

Hướng ra ngoài qua cánh cửa để mở, người nhà Kitahara bị samurai nhà Mifune gi3t ch3t nằm la liệt tr3n mặt đất, x4c bị chặt đứt và phanh thây máu nhuộm đỏ cả khoảng sân trước đền thờ, xung quanh vẫn còn một vài vũng máu chưa khô.

Bạch Lục mỉm cười nhìn Bạch Liễu, ông ta duỗi tay trái, năm ngón tay xòe ra, những sợi tơ trong suốt dán chặt cổ tay bay ra từ lớp trong của găng tay: “Để xem gần đây cậu trưởng thành đến đâu rồi nào, người thừa kế của ta.”

【 hệ thống nhắc nhở: Tà Thần Bạch Lục sử dụng kỹ năng (tơ rối) 】

Phần đầu sắc nhọn của những sợi tơ bay nhanh đâm thẳng vào cổ và tay chân của đám samurai đang lao tới như những mũi kim, bọn họ ôm cổ r3n rỉ đau đớn.

Bọn họ chưa kịp nhận ra chuyện gì vừa xảy ra, giây tiếp theo, Bạch Lục đã lật cổ tay xuống, ông ta thong thả chụm năm ngón tay trái lại, ngón tay đong đưa di chuyển dây rối quấn quanh đầu ngón tay, thao túng hành động của đám samurai kia.

Đám samurai giơ cao kiếm ngắn sáng lóa muốn nhào tới chém Tạ Tháp bị tơ trói chằng chịt, vừa nãy đã được Bạch Liễu đặt vào một góc an toàn.

Bạch Liễu quay phắt đầu lại, hắn quất mạnh một roi sang phải chặn lại đợt tấn công của bọn họ, hất văng đống kiếm ngắn sắp chạm vào Tạ Tháp.

Kiếm ngắn bị roi dài đánh bay lên không trung rơi xuống lả tả như lá rụng mùa thu, mặt kiếm lấp lánh ánh bạc khúc xạ ánh sáng pháo hoa phản chiếu tứ phía khiến mọi người phải nhắm mắt lại.

Bạch Liễu nghiêng mắt né đi luồng sáng.

Lẩn khuất trong ánh kiếm chớp nhoáng, một chiếc roi xương dài đen phóng vút ra, quấn quanh cán kiếm rồi quét thẳng về phía bên phải cổ của Bạch Liễu.

Bạch Liễu lạnh lùng giơ tay biến roi thành dao, cầm dao chắn trước cổ mình.

Hai con dao ngắn chạm mạnh phát ra âm thanh chói tai “kengg” của tiếng vũ khí và kim loại va vào nhau.

Bạch Liễu cầm dao đẩy mạnh nó ra, hắn trở tay hất văng thanh kiếm, thanh kiếm giống như một chiếc boomerang, b4n ngược lại theo đường cũ nhưng bị Bạch Lục nhẹ nhàng dùng roi quất ra chỗ khác.

Bạch Lục mỉm cười nhìn Bạch Liễu: “Chỉ muốn nhắc nhở cậu một chút, ta mới là người mà cậu nên cảnh giác.”

“Bọn tôm tép đó chẳng đáng để cậu quan tâm đến đâu.”

Giây tiếp theo, góc áo của Bạch Lục vung vẩy, ông ta biến mất tại chỗ như một cơn gió.

Gần như ngay lúc Bạch Lục biến mất, Bạch Liễu đã lập tức giơ tay xoay dao, làm động tác đỡ đòn trước mặt hắn.

“Kengg——!!”

Bạch Lục xuất hiện trước mặt Bạch Liễu từ trong hư không, tr3n tay ông ta là con dao ngắn giống như Bạch Liễu, đồng thời cũng đang trở tay muốn áp chế đối thủ từ tr3n cao, khiến Bạch Liễu phải lùi lại một bước.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Lục sử dụng kỹ năng cá nhân (tấn công chớp nhoáng) của người chơi Lưu Hoài】

Bạch Lục cười phá lên, ông ta chậm rãi dùng khuỷu tay ấn dao ngắn tr3n tay Bạch Liễu đang chiếm lợi thế vào bên trong, đảo ngược lợi thế trấn áp, còn cây dao ngắn trong của mình thì chậm rãi kề sát vào động mạch chính tr3n cổ Bạch Liễu đang đập càng lúc càng nhanh.

Ông ta mỉm cười: “Khá lắm, bây giờ đã đoán được thứ tự ra chiêu của ta rồi, có điều không thành thạo như ta thôi.”

“Trưởng thành nhanh thế này, ta rất mong chờ ngày cậu có thể giết ta.”

Khoảnh khắc dao ngắn chạm vào cổ Bạch Liễu, Bạch Lục không chút do dự nắm chặt dao găm c4m thẳng vào mạch máu cổ đang đập nhanh của Bạch Liễu!

——Chẳng hề có máu b4n ra, dao găm Bạch Lục chơi vơi vào khoảng không.

Bạch Lục vẫn điềm tĩnh như cũ, ông ta lập tức chuôi dao găm trong tay, xoay người cứa vào sau gáy Bạch Liễu.

“Kengg ——!!”

Hai con dao găm gặp chạm vào nhau.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng cá nhân (tấn công chớp nhoáng) của người chơi Mộc Kha. 】

Bạch Liễu xuất hiện tr3n không trung phía sau Bạch Lục.

Hắn từ từ rơi xuống, dùng sức nặng của cơ thể và vị trí đánh lén từ phía sau áp chế lực cổ tay của Bạch Lục, chớp thời cơ dí sát lưỡi dao vào gáy Bạch Lục!

Bạch Lục nhanh chóng xoay cán dao ngang ra phía ngoài, lưỡi dao chạm vào dao găm Bạch Liễu ép xuống.

Bạch Liễu không hề lùi bước, hắn nhìn chằm chằm vào mặt dây chuyền hình chữ thập ngược treo tr3n cổ Bạch Lục, mũi dao xẹt qua, ngay lúc ánh sáng lóe lên, dao găm liền đổi thành móng khỉ, tấn công mãnh liệt hướng thẳng tới sợi tơ màu nâu sau gáy, chuẩn bị cướp đi mặt dây chuyền chữ thập ngược treo tr3n cổ Bạch Lục!

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng cá nhân (móng khỉ đạo tặc) của người chơi Mục Tứ Thành 】

Bạch Lục nháy mắt cảm nhận được ý đồ của Bạch Liễu, lúc này ông ta đang đứng quay lưng lại với Bạch Liễu, về phản ứng và sức mạnh thì không thể nào nhanh như Bạch Liễu được, tuy nhiên thực lực của hai người chênh lệch quá lớn, Bạch Liễu muốn giết ông ta là chuyện không thể nào làm được.

——Nhưng trộm đồ vật thì đơn giản hơn nhiều.

Bạch Lục nhếch khóe miệng.

Thật là thông minh, mới đây mà đã nhận ra đạo cụ quan trọng nhất trong trò chơi là gì.

Dao găm vuốt một đường qua gáy Bạch Lục, ông ta không buồn ra chiêu đỡ đòn nữa mà luồn tay ra sau gáy, cắt phăng luôn sợi dây buộc mái tóc dài của mình.

Dây buộc tóc bị cắt, mái tóc đen dài xõa tung tr3n vai Bạch Lục như nước, chắn ngang tầm nhìn trộm Bạch Liễu sau lưng.

Cùng lúc đó, ngón trỏ và ngón giữa đang đeo găng của Bạch Lục động đậy, một lá bài sắc bén xuất hiện ở khe hở giữa hai ngón tay, ông ta lợi dụng lúc mái tóc dài vừa xõa ra thu hút ánh mắt Bạch Liễu vào sau cổ mình, Bạch Lục giấu lá bài sau cổ, nương theo mái tóc dài che phủ quăng về phía sau.

Bạch Liễu định thần lại, hắn ngả người ra sau né lá bài, đồng thời vẫn vươn móng khỉ vồ về phía gáy Bạch Lục.

Trong khoảnh khắc sắp chộp được giá chữ thập, Bạch Lục đột nhiên hướng về trước khoảng mười mấy cm, móng khỉ Bạch Liễu vốn nhắm ngay gáy chỉ bắt được bả vai của ông ta.

Lá bài bay lướt qua mắt Bạch Liễu, c4m chặt vào tấm ván gỗ phía sau hắn.

Lá bài run bần bật, ở giữa là một trái tim màu đỏ đang xoay tròn, trong trái tim không ngừng xuất hiện hình ảnh của những người khác nhau.

Bạch Liễu đang muốn xuyên thủng xương vai Bạch Lục thì đột nhiên cảm nhận được bờ vai rắn chắc và quen thuộc, hắn sững sờ, đôi mắt đen phản chiếu bóng dáng Bạch Lục đang quay người lại.

【 hệ thống nhắc nhở: Tà Thần Bạch Lục sử dụng kỹ năng cá nhân (tim đổi tim) của người chơi (Hoàng Hậu Hồng Đào) 】

Trái tim đỏ giữa lá bài không ngừng xoay chuyển, cuối cùng hình ảnh phía tr3n trở thành hình ảnh Tạ Tháp đang cúi đầu đọc sách. Nền của bức ảnh là thư viện ở viện mồ côi.

Bạch Lục quay người lại, mái tóc đen dài biến thành tóc xoăn dài màu xanh bạc xõa tr3n vai, ông ta quay mặt về phía Bạch Liễu, rũ mắt nhìn hắn, đôi mắt xanh bạc lóe lên một nụ cười dịu dàng: “Thật không ngờ, người thừa kế của ta lại có tình cảm sâu đậm với một tạo vật mà ta đã từ bỏ.”

Bạch Lục đã hoàn toàn biến thành dáng vẻ Tạ Tháp.

- ——oOo—

Chương 459

Bạch Lục đã biến thành Tạ Tháp mỉm cười, khẽ động đậy tay trái khảy những sợi tơ tr3n đầu ngón tay của mình, đám samurai vốn bị Bạch Liễu đánh bò lê bò lết r3n rỉ dưới đất nãy giờ đột nhiên hét lên thảm thiết, cong người ngồi quỳ dậy.

Bọn họ bò trườn như nhện tr3n sàn gỗ, nhanh chóng tiếp cận Tạ Tháp trong góc.

Tạ Tháp bị tơ dày đặc y hệt như một miếng vải bao phủ kín kẽ cả mắt mũi miệng, tay chân cũng bị tơ trói chặt tr3n mặt đất, chỉ có thể cử động được rất ít, bộ trang phục Kariginu trắng xõa tung nhăn nhúm dính đầy máu. Y hơi nghiêng đầu nhìn vào đồng tiền xu bên cạnh bộ Kariginu Bạch Liễu vừa đưa cho y nhưng lại bị Bạch Lục dùng roi quất ra ngoài.

Y run rẩy bấu chặt tấm gỗ, cố chịu sức nặng của sợi tơ như muốn đứng dậy sờ tìm đồng xu đã đánh rơi tr3n mặt đất.

Một tên samurai tay chân lìa lặt bị tơ rối kéo qua, gã giơ cao kiếm chém xuống những ngón tay mảnh khảnh của Tạ Tháp, miệng gào thét dữ tợn: “Quái vật, ch3t đi!!”

Roi dài trắng một nhát vút qua, gai nhọn ở đầu roi xuyên thủng nguc tên samurai chỉ trong chớp mắt.

Vẻ mặt tên samurai kinh ngạc, nguc b4n đầy máu tung tóe khắp nơi rồi từ từ ngã xuống.

Bạch Liễu ho khan một hơi, máu tràn ra tr3n môi, vai phải của hắn vừa bị đâm một nhát dao, Bạch Lục nhếch khóe miệng, hắn rút chuôi dao ra.

Máu phun xối xả.

“Thật là cảm động.” Bạch Lục mỉm cười, “Khi bản thân và Tạ Tháp bị ta tấn công cùng lúc lại không chút do dự chọn cứu Tạ Tháp.”

Bạch Liễu nhanh chóng lùi lại ra sau, hắn che đôi vai đang chảy máu của mình, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu chẳng hề có biểu cảm gì, chỉ nhìn Bạch Lục đối diện một cách bình tĩnh như mọi khi:“Chứ không phải ông muốn tôi lựa chọn thế sao?”

“Cũng đúng.” Bạch Lục cười cười, trầm ngâm sờ sờ cằm, “Nhưng ta vẫn muốn cậu hiểu được cảm giác đau đớn.”

Đôi mắt xanh bạc mềm mại và mơ màng tr3n khuôn mặt Bạch Lục cong lên thành nụ cười: “Cảm giác bị người mình yêu hành hạ và tra trấn là như thế nào, Bạch Liễu?”

Bạch Liễu hít sâu một hơi.

“Trước đó Tạ Tháp đau đớn như thế đấy.” Bạch Lục cười rộ lên, “Hiện tại cậu cũng đã nếm thử rồi, mùi vị như thế nào?”

Bạch Liễu thong thả ngước mắt lên, hắn buông tay trái đang ôm lấy bả vai, đột nhiên cười khẽ một tiếng: “Tôi gây đau khổ cho anh ấy chẳng liên quan gì đến ông.”

“Ông cũng xứng sao?”

“Thật sao?” Bạch Lục cuộn tròn sợi tơ tr3n ngón áp út và ngón trỏ cười hứng thú, “Xem ra ta thực sự không thể khiến cậu đau đớn dễ dàng như thay đổi vận mệnh của những sinh vật khác tr3n thế giới này rồi.”

“Trong tất cả các đường thế giới mà ta đã tạo ra, cậu là người duy nhất giữa rất nhiều tạo vật mang hình dáng con người có nỗi đau không do ta kiểm soát.”

“Ta thực sự, thực sự tò mò ——”

Bạch Lục nhếch khóe miệng, thả ra hai ngón tay ấn sợi tơ quấn quanh đầu ngón tay: “Rốt cuộc cậu muốn một vị thần như ta phải làm thế nào thì cậu mới bố thí một chút đau khổ để ta nhấm nháp đây.”

Sợi tơ vừa rung lên, một tên samurai từ dưới đất nhảy lên, đá văng đồng xu mà Tạ Tháp sắp chạm vào.

Đồng xu bị đá vào góc tường, phát ra âm thanh giòn tan, rồi rơi xuống nước.

Ánh mắt Bạch Liễu dõi theo sát sao, cùng lúc đó, roi xương đen đâm thẳng vào lưng hắn từ góc khuất tầm nhìn, Bạch Liễu nghiêng người, tay trái biến ra móng khỉ đỡ lấy nhát roi đó, đồng thời tay phải cũng quất một nhát roi xương trắng.

Roi xương quét mạnh xung quanh sàn gỗ, cuốn tất cả đám samurai tr3n sàn gỗ xuống hồ nước chứa thuốc độc đã hóa đen kịt.

Móng khỉ bắt lấy roi xương đen trong nháy mắt liền biến mất, tr3n tay lại xuất hiện một chai thuốc độc, hắn cúi đầu, nhanh chóng dùng ngón tay cái hất nhẹ nắp chai, sau đó giơ tay ném thẳng xuống hồ nước.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp hồ nước hết đợt này đến đợt khác, lớp giáp kim loại của đám samurai liên tục tan chảy, bọn họ nháo nhào trèo ra khỏi hồ nước chứa chất độc ăn mòn nhưng vừa thò đầu lên lại bị Bạch Liễu dùng roi quất xuống.

Đợi đến khi tiếng kêu r3n thảm thiết trong hồ hoàn toàn im bặt, Bạch Lục giơ tay thu hồi dây rối.

Sợi tơ xuyên qua khe hở ở cuối găng tay rồi biến mất, Bạch Lục nhìn Bạch Liễu cười nửa miệng: “Cậu dọn dẹp xong rồi thì đến ta.”

Bạch Lục nói xong thì quét mắt nhìn Tạ Tháp trong góc.

Ngay lúc tầm mắt của Bạch Lục sắp chạm đến Tạ Tháp, roi xương của Bạch Liễu bay vút vào mặt Bạch Lục đang cúi

xuống, Bạch Lục nhanh nhẹn nhảy ra sau tránh đòn, ông ta nhướng mày nhìn Bạch Liễu.

Vẻ mặt và giọng điệu của Bạch Liễu rất lạnh lùng, hắn thản nhiên nhìn Bạch Lục, khẽ xoay roi xương, tất cả gai xương tr3n roi đều bung xòe ra "răng rắc".

"Ai nói tôi đã dọn dẹp xong?"

"Ở đây vẫn còn một đống rác lớn chưa dọn xong đâu."

"Đống rác lớn, là đang nói đến ta sao?" Bạch Lục cười tủm tỉm nghiêng đầu nhìn vẻ mặt Bạch Liễu, "Tức giận à? Ta đã quan sát cậu 24 năm nhưng hiếm thấy cậu biểu lộ cảm xúc như vậy đấy."

Bạch Liễu không trả lời lời, hắn vung roi lần nữa.

Lòng bàn tay của Bạch Lục xoay đảo một hồi, trước mặt ông ta hiện ra một bức tường nước, roi đánh vào như thể đánh trúng bông gòn mềm xốp, bật lại nhẹ nhàng.

【 hệ thống nhắc nhở: Tà Thần Bạch Lục sử dụng sử dụng kỹ năng cấp thần—— (tầm nhìn khán giả) 】

【Kỹ năng này sử dụng một bức tường nước để vây chặt đối thủ ở vị trí tầm nhìn khán giả, khiến đối phương chỉ có thể đứng nhìn mà không thể tấn công thế giới phía sau tường nước. Một bên tường nước là (sân khán giả), còn bên kia là (khu vực TV nhỏ), là kỹ năng của Thần Sáng Thế. 】

Bạch Liễu quay phắt đầu lại nhìn Tạ Tháp và Bạch Lục phía sau tường nước, đồng tử co lại thành một chấm nhỏ.

Bạch Lục mỉm cười vỗ tay: "Được rồi, mời khán giả duy nhất của chúng ta tập trung vào ta, đừng để ý đến NPC trò chơi nữa nào."

"Trò chơi tương tác tr3n TV của chúng ta sắp bắt đầu rồi."

"Trước khi bắt đầu trò chơi, chúng ta sẽ giới thiệu bối cảnh câu chuyện của trò chơi một chút với khán giả đáng yêu của chúng ta nhé."

Bạch Lục nói xong thì mỉm cười búng tay một cái, sợi tơ quấn tr3n người Tạ Tháp liền kéo y xềnh xệch qua hướng ông ta.

Sợi tơ đặt Tạ Tháp tr3n chiếc chiếc ghế không biết xuất hiện từ bao giờ trước bức tường nước. Y dường như đã ngủ say, cúi đầu đối mặt với Bạch Liễu. Hai người cách nhau chỉ một bức tường gần gũi nhưng lại xa cách nhau.

Bạch Liễu chậm rãi phất tay về phía bên trái, cột gỗ hai bên đền thờ treo một tấm rèm nhung đỏ thẫm vốn đã bị đập vỡ tan tành giờ đây chậm rãi khôi phục lại như cũ, các mảnh gỗ rơi tr3n mặt đất chuyển động nối lại với nhau như một thước phim chuyển động chậm, ánh sáng bừng lên, mọi thứ trở lại nguyên vẹn như lúc ban đầu, giống hệt như những tấm gỗ được bảo dưỡng cẩn thận tr3n sân khấu lễ tế Tà Thần mà Bạch Liễu từng thấy.

“Bốp ——!”

Theo tiếng vỗ tay của Bạch Lục, tấm rèm nhung đỏ thẫm từ từ buông xuống che phủ Tạ Tháp ngồi sau tấm rèm, ở giữa tấm rèm treo một tấm biển sơn mài gỗ đỏ đung đưa có dòng chữ màu vàng ——

—— 【Tế Tà Thần · Nhà thuyền —— Cảnh đầu tiên. 】

Bạch Lục nhìn Bạch Liễu đối diện bức tường nước, cười nhẹ: “Hi vọng cậu không ngại ta làm công việc lồng tiếng cho phần giới thiệu bối cảnh của trò chơi.”

“Bốp ——!”

Bạch Lục lại nhẹ nhàng vỗ tay lần nữa.

Tấm màn được kéo lên, Tạ Tháp ngồi sau tấm màn biến mất như một trò ảo thuật, thay vào đó là một bức tượng sáp có ngũ quan vẫn chưa hoàn thiện ngồi tr3n chiếc ghế Tạ Tháp vừa ngồi.

Tượng sáp dựa vào ghế giống hệt một bức tượng hình người trong lớp nặn tượng mỹ thuật, trước mặt phủ một tấm vải lụa mỏng manh bay phấp phới theo gió đêm, cảm giác như thể bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống.

Bạch Lục khoanh tay trái ra sau thắt lưng, tay phải vẫy vẫy trước mặt, hơi khom người bày ra một tư thế chào đón chuẩn mực của quý ông, sau đó ngước mắt lên mỉm cười:

“Mở đầu câu chuyện, cho phép ta tự giới thiệu về bản thân mình trước.”

“Dựa theo phân chia thân phận thì hẳn ta là một nhân vật phản diện nguy hiểm nhất trong trò chơi này, một Tà Thần sẵn sàng tấn công bừa bãi tất cả người chơi không chừa một ai.”

“Nhưng nếu dùng cách gọi của nhân loại thì ta chính là là Thiên Nhãn, ta có thể nhìn thấy mọi thứ đang xảy ra thông qua vật dẫn thích hợp.”

Bạch Lục không nhanh không chậm đứng thẳng dậy, ông ta nhìn Bạch Liễu sau bức tường nước, tr3n mặt vẫn mang theo nụ cười thản nhiên:

“Con người gọi ta là Thần Toàn Trí, mô tả ta có khả năng kiểm soát thời gian và không gian, gọi ta là cánh cửa dẫn đến mọi thời gian và không gian trong vũ trụ.”

“Quá khứ là ta, hiện tại là ta, tương lai cũng là ta, mọi thời gian và không gian đều hội tụ và dừng lại ở ta, ta là một thực thể không thể tưởng tượng nổi, nhân loại truyền miệng và khắc ghi tr3n các văn bản mô tả rằng, chỉ cần bọn họ ảo tưởng hay nằm mơ đến một phần vạn của ta thôi cũng sẽ phát điên lên

Bạch Lục rũ mắt xuống, ngón trỏ điểm nhẹ vào không trung, trong phút chốc, tất cả cảnh tượng xung quanh đều bị bóng tối từ đầu ngón tay ông ta nuốt chửng, chỉ còn sót lại tấm ván sân khấu tr3n nền rèm đỏ thẫm.

Bối cảnh nền ban đầu của đền thờ đã biến thành đêm đen, không còn chút ánh sáng.

Tấm ván gỗ nứt nẻ vụn vỡ dưới chân Bạch Liễu nháy mắt biến mất, hai chân hắn hẫng vào khoảng không như rơi vào vũ trụ vô biên hay biển sâu, cứ rơi xuống rơi xuống trong cảm giác không trọng lượng, cảm giác ngột ngạt chậm rãi kéo tới.

“Ha ha.”

Bạch Lục đứng sau tường nước khẽ cười, ông ta uyển chuyển duỗi găng tay da đen ra, dùng một sợi dây rối liên tục kéo lên hạ xuống cổ tay Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhìn dọc theo cổ tay bị khống chế của mình, Bạch Lục từ tr3n cao nhìn xuống hắn như đang thể hiện sự thương hại, nhẹ nhàng nói:

“Nhìn xem, con người bất tài và ngu dốt luôn rất dễ bị tổn thương trong vũ trụ.”

Bạch Lục nới lỏng tơ rối, Bạch Liễu lại bắt đầu rơi xuống, nhưng nhanh chóng bị một cái ghế đẩu trong khán phòng bắt lấy, hắn ngồi tr3n ghế đẩu chậm rãi trôi về phía đối diện tường nước, đối mặt với Bạch Lục lần nữa. Nhưng rất lạ là xung quanh chỉ là một khoảng không vũ trụ, một vũ trụ tối tăm đến mức chẳng thể nhìn thấy gì.

“Trời tối quá phải không?” Bạch Liễu nghe thấy Bạch Lục nhỏ giọng hỏi hắn, “Ta thật là sơ suất.”

“Phải cung cấp ánh sáng cho khán giả của chúng ta để cậu ấy có thể xem phần hay nhất của trò chơi này chứ.”

Bạch Lục mỉm cười mở tay ra, những quả cầu ánh sáng nhiều màu sắc nhanh chóng tràn ra khỏi cơ thể ông ta, chúng dường như mang theo một loại nhiệt lượng và năng lượng nào đó, gió ào ạt thổi bay những sợi tóc mai trước trán Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhìn thấy đôi mắt đen láy không chút cảm xúc của Bạch Lục phản chiếu những quả cầu ánh sáng muôn màu muôn vẻ, như thể phần sáng nhất của vũ trụ đã bị cắt và dán vào đôi mắt của ông ta, rồi xuyên qua đôi mắt đen nhánh thuần khiết không cảm xúc ấy lại để lộ ra những điều bí ẩn của vũ trụ cho người phàm chiêm ngưỡng.

Những quả cầu ánh sáng này bay xung quanh, trôi nổi và lơ lửng trong bóng tối của vũ trụ, tụ họp với nhau, rồi từ từ tạo thành ánh hào quang của thiên hà. Luồng sáng rực rỡ tuôn trào được tạo thành bởi những quả cầu này chiếu sáng bóng tối vô tận ở cả hai phía của bức tường nước.

Cảnh tượng này quá kỳ quái và tráng lệ, như thể cả vũ trụ đều sáng lên chỉ vì một câu nói bâng quơ của Bạch Lục.

“Con người luôn thích sử dụng những quả cầu phát sáng để mô tả ngoại hình của ta, nhưng họ không biết những quả cầu này tượng trưng cho điều gì.”

Bạch Lục thì thầm nói, xung quanh ông ta là vô số quả cầu rạng rỡ đủ màu sắc bay lơ lửng, sau đó ông ta cầm một quả

cầu trắng tinh lập lòe bằng tay phải, xuyên qua tường nước đưa cho Bạch Liễu.

Khuôn mặt của Bạch Liễu chìm trong ánh sáng ấm áp của quả cầu.

Bạch Lục nhìn hắn cười khẽ: "Cậu biết quả cầu này là gì không?"

Bạch Liễu hỏi: "Là cái gì?"

"Là thời gian, là không gian, là tương lai, là cánh cửa." Bạch Lục lãnh đạm nói, "Là vô số dòng thế giới do ta tạo ra."

"—— Quả cầu bên cạnh cậu chính là dòng thế giới 658 nơi cậu đang tồn tại."

Black Samurai (nguồn gg)

(*) 全视之神: Mình search từ này thì ra biểu tượng và cách diễn giải tr3n Wikipedia như sau: Thiên Nhãn có nghĩa là "mắt của Trời". Thông thường biểu tượng này tượng trưng cho Thượng đế toàn năng, thấu rõ tất cả những hành vi của con người. Biểu tượng này tìm thấy ở cả các nền văn minh phương Tây lẫn phương Đông. (Theo Wikipedia)

- —oOo—

Chương 460

Bạch Lục lơ đãng thả tay ra, quả cầu bay lơ lửng chạm vào mặt Bạch Liễu, trong nháy mắt nó chuyển từ màu trắng thành trong mờ, những vệt màu sắc khác nhau lưu chuyển bồng bềnh tr3n màng sáng giống như bong bóng khúc xạ ánh sáng mặt trời.

Bong bóng lững lờ trôi sâu trong vũ trụ, hợp nhất với các quả cầu khác thành một dải ánh sáng, cuối cùng chẳng còn phân biệt được sự khác biệt giữa chúng.

“Ta sinh ra từ những thứ này.” Bạch Lục lười nhác ngồi tr3n ghế khán giả sau tường nước, ông ta chống cằm mỉm cười nhìn Bạch Liễu, “Tất nhiên, cậu cũng vậy.”

“Ta tồn tại đã rất lâu rồi, lâu đến nỗi đã quên mất tại sao ta lại trở thành Tà Thần. Từ khi ta bắt đầu có ký ức, ta đã là thần.”

Bạch Lục cởi găng tay rồi xòe lòng bàn tay ra, bên trong là 7, 8 quả cầu nhỏ xíu, yếu ớt liên tục giãy dụa như muốn nhảy ra khỏi lòng bàn tay Bạch Lục. Bạch Lục rũ mắt xuống, ông ta chụm tay bóp mạnh những quả cầu đang run rẩy đi tìm tự do.

Quả cầu phát ra một tiếng “bụp” nhỏ rồi nổ tung thành vô số đốm sáng, sau đó biến mất trong tay Bạch Lục.

Bạch Lục cười ngước mắt: “Thế là mười dòng thế giới của con người vừa bị hủy diệt.”

“Vui nhỉ?”

“Tôi không thấy vui gì hết.” Bạch Liễu thản nhiên trả lời.

“Ừmm.” Bạch Lục đeo găng tay vào, sờ sờ cằm, suy nghĩ một hồi rồi lại cười, “Được rồi, vậy thì không vui.”

“Ta cũng cảm thấy chẳng vui gì cả, thật nhàm chán.”

Bạch Liễu lạnh nhạt hỏi lại: “Không muốn giới thiệu bối cảnh trò chơi cho tôi à? Còn những thiết lập nhân vật phản diện khác của ông nữa đâu?”

“Ví dụ, mục đích của ông là gì?”

“Ta còn tưởng cậu không có hứng thú với ta chứ.” Bạch Lục dựa vào lưng ghế, lơ đãng khoanh chân lại, mái tóc dài xõa xuống khỏi vai, tay phải chống đầu, khẽ mỉm cười, “Mục đích của ta tất nhiên là muốn thoát khỏi cuộc sống vô tận và nhàm chán này rồi.”

Bạch Lục rũ mắt xuống nhìn bàn tay phải của mình: “Dù muốn hay không thì các dòng thế giới cứ lần lượt sinh ra từ lòng bàn tay của ta, cứ như chính tay ta tạo ra chúng vậy.”

“Nhưng không phải vậy đâu.”

“Ta chỉ là một cánh cửa. Những dòng thế giới này vốn dĩ phải đi qua bên kia đến bên đây cánh cửa thời gian và không gian của ta rồi mới có thể bắt đầu vận hành, nếu không nó sẽ rơi xuống phía bên kia cánh cửa.”

Bạch Lục nhướng mắt, nụ cười thoảng qua tr3n mặt:

“Bởi vì bên kia cánh cửa là vực thẳm vô cơ, bóng tối và tà ác khôn lường, các giống loài tồn tại trong dòng thế giới đó mãi mãi tồn tại với những thứ tà ác từ ngàn xa xưa.”

“Chúng nó sẽ phát điên và cuối cùng sẽ tự sát.”

“Ban đầu ta rất thích vây hãm những thế giới này ở phía bên kia cánh cửa và xem chúng tự giết mình, nhưng càng xem, tiết mục càng trở nên nhàm chán.”

“Vì vậy, ta bắt đầu đặt dòng thế giới ở bên này cửa.”

Bạch Lục giơ ngón trỏ điểm nhẹ vào tường nước, gợn sóng tr3n tường nước lan ra thành vòng tròn, bên bức tường kia có thể hồ nhìn thấy một khối cầu tràn ra từ đầu ngón tay Bạch Lục, ông ta nói khẽ:

“Phía bên này cánh cửa có logic và chân lý khách quan của vũ trụ, các vì sao và vạn vật. Dòng thế giới ở đây có thể nhận được ánh sáng và chúng có thể tồn tại trong một thời gian dài.”

“Dòng thế giới bên này cửa cũng có một số thay đổi khác biệt, chúng phát triển nhiều loại sinh vật phong phú khác hẳn hoàn toàn với những sinh vật ở bên kia cửa, chẳng hạn như chó, mèo, hoa hồng và nấm linh chi.”

“Ta thích nhìn các loài khác nhau trong các dòng thế giới khác nhau, tất cả chúng đều rất thú vị.”

Bạch Lục lười biếng chống cằm lên mu bàn tay nhìn Bạch Liễu, cười khúc khích: “Mà trong tất cả các loài, ta cảm thấy loài người là thú vị nhất.”

“Các sinh vật khác chỉ cần một số ngoại vật nhìn thấy được là có thể tồn tại, chẳng hạn như ánh sáng mặt trời, không khí, nước, thức ăn, nơi ở, chỉ có con người, ngoài những ngoại vật đó, là cần thêm một số thứ vô hình.”

“Ngay cả khi các người được cung cấp đủ ánh sáng mặt trời, không khí, nước, thức ăn và nơi ở, nhưng nếu để một con người sống đơn độc trong thế giới, hoặc một con người đơn độc và bị tập thể bỏ rơi thì chẳng bao lâu họ cũng sẽ đau khổ tự sát.”

Bạch Lục cười nửa miệng: “Ngoài vật chất ra, các người còn cần đồng loại và tình cảm mới có thể tồn tại.”

“Điều này thực sự thú vị, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một sinh vật có nhu cầu ảo tưởng kiểu này, ta rất tò mò về các người, ta muốn biết vì sao các người lại có nhu cầu như vậy, nó sẽ như thế nào nếu các người bị ruồng bỏ đây.”

“Cho nên ta đã thực hiện rất nhiều thí nghiệm đối với các người trong nhiều thế giới, tìm ra nguyên nhân cốt yếu khiến các người có nhu cầu như vậy.” Bạch Lục nhướng mắt, ông ta mỉm cười, “Bởi vì các người có linh hồn.”

“Thế là ta muốn tạo ra linh hồn.”

“Nhưng cho dù ta mô phỏng một con người nào đó trong thế giới và tạo ra một lớp vỏ giống hệt, tiêm vào lớp vỏ ký ức giống như con người này, sau đó mang hắn vào chính dòng thế giới mà ta đã tạo ra, thì sinh vật này vẫn không thể sinh ra linh hồn.”

“Cho dù ta thống nhất tất cả các yếu tố, sinh vật do ta tạo ra vẫn sẽ không thể sinh ra linh hồn. Việc sản sinh ra linh hồn dường như đòi hỏi con người phải hình thành độc lập trong một môi trường xã hội hình thành tự nhiên mà không có sự can thiệp của ta.”

“Ta tồn tại từ rất lâu đến bây giờ chưa bao giờ nhìn thấy thứ mà ta không thể tạo ra, nhưng cuối cùng nó đã xuất hiện.”

Bạch Lục nhếch khóe miệng: “Thật là thú vị.”

“Những gì ta không thể tạo ra và sở hữu mới là thứ quý giá nhất”.

“Ta đã quan sát nhiều dòng thế giới và nhận thấy quy luật sinh ra linh hồn của con người, đó là khi con người nảy sinh hai cảm xúc mãnh liệt.”

“Hai cảm xúc đó được xã hội loài người gọi là —— 【 tình yêu 】 và 【 nỗi đau 】.”

“Để kiểm tra lý thuyết này, ta bắt đầu dùng tư cách Tà Thần xuống mỗi thế giới, yêu cầu con người hiến tế 【 nỗi đau 】 hoặc 【 tình yêu 】 cho ta, đổi lại, ta sẽ đáp ứng yêu cầu của họ.”

Nụ cười tr3n mặt Bạch Lục càng sâu: “Nhưng chẳng mấy chốc, ta đã phát hiện ra một chuyện còn thú vị hơn thế.”

“Linh hồn, tình yêu và nỗi đau, ba thứ này ta không thể tự mình tạo ra, vì vậy đối với ta chúng rất có giá trị. Nhưng những con người đó lại dễ dàng bán đi tình yêu, nỗi đau và linh hồn mà họ sở hữu để đổi lấy một ít ngoại vật mà ta tùy tay ban cho.”

“Thậm chí đến khi bản thân họ đã không thể sản xuất 【 tình yêu 】 và bán nó cho ta, nhưng để tiếp tục nhận được phần thưởng vật chất của ta, họ đã chọn cách hành hạ tra tấn đồng loại của mình và hiến tế nỗi đau của 【 đồng loại 】 đổi lấy lòng thương xót của ta. ”

“Rõ ràng đồng loại và tình yêu thương mới là điều kiện cần thiết để bọn họ tồn tại, nhưng họ vẫn có thể quay lưng lại với mọi thứ vì ngoại vật và cuồng tín theo đuổi Tà Thần như ta.”

Bạch Lục mỉm cười nhìn Bạch Liễu đối diện: “Xu hướng tự diệt vong của con người rất thú vị phải không?”

Bạch Liễu chỉ lạnh lùng nhìn hắn: “Loại thú vị này cũng không thỏa mãn ông được bao lâu, đúng không?”

“Thật vậy.” Bạch Lục th0 dài tiếc nuối, ông ta nhún vai, “Bởi vì chẳng bao lâu sau, dưới sự kêu gọi của Tà Thần ta, những con người này bắt đầu giết hại lẫn nhau và ngược đãi đồng loại của chúng, trái tim của chúng đầy ác độc và bóng tối, không còn có thể tạo ra cảm xúc và linh hồn chất lượng cao mà ta muốn thấy, trở nên giống như một con quái vật đầy duc vọng mà thôi.”

“Cánh cửa bên này vốn dĩ tràn ngập ánh sáng, nhưng dưới sự chém giết tranh đấu của đám người tham lam kia, vũ trụ của nó bắt đầu mất dần chân lý, logic và ánh sáng, chẳng mấy chốc đã trở nên ảm đạm.”

Bạch Lục mỉm cười, “—— giống hệt với bên kia cánh cửa.”

“Mà ngược lại, bởi vì tất cả các dòng thế giới phía bên kia cánh cửa đã xuyên qua ta đến đây, chẳng còn lại bao nhiêu, thế nên chúng đã trở nên sáng sủa trở lại.”

Bạch Liễu thản nhiên nói móc: “Chứ không phải vì Tà Thần ông không nhúng tay can thiệp vào nữa nên nó mới vận hành bình thường trở lại à?”

“Cậu nói thế cũng chẳng sao.” Bạch Lục cười tủm tỉm, “Dù sao thì cuối cùng vũ trụ hai bên cánh cửa cũng đã hoán đổi, ta cũng đã chơi đủ rồi, bắt đầu cảm thấy toàn bộ vũ trụ đều thật nhàm chán, vì vậy ta muốn tìm một người thừa kế thay ta tiếp tục trở thành cánh cửa.”

“Ta nghĩ Tà Thần đời trước hẳn là cũng chơi đủ hết rồi, cho nên hắn mới tìm ta làm người thừa kế.”

“Nhưng nếu muốn trở thành cánh cửa, tức là Tà Thần tiếp theo, cần phải đáp ứng một điều kiện khá hà khắc.”

Bạch Lục nhìn Bạch Liễu nở nụ cười: “—— Đó là, hắn phải chịu sự chênh lệch vũ trụ hai bên cánh cửa mà không sụp đổ. Hắn phải có khả năng thích ứng với duc vọng và năng lực tà ác của toàn bộ vũ trụ, đồng thời người thừa kế còn phải có giá trị hơn cả ta.”

“Cho nên ta cũng hy vọng người thừa kế này là một con người có linh hồn.”

“Yêu cầu phải có giá trị ——” Bạch Liễu nhướng mắt, “Là yêu cầu của ông?”

Bạch Lục nhếch khóe miệng: “Ừ.”

“Nếu thứ ngồi ở vị trí của ta là một thứ phế thải rẻ tiền hơn ta, thì một ngày nào đó, nó sẽ bị ta nuốt chửng.”

Bạch Lục chán nản khoanh tay khoanh trước mặt: “Bởi vì loại vũ trụ đó thật nhàm chán, cho nên ta hi vọng người thừa kế có thể giết ta.”

“Ta đã tìm rất lâu, rất lâu rồi, mãi vẫn không tìm được người thừa kế đáp ứng yêu cầu của ta.”

“Cuối cùng khi ta chán nản đến tột độ, ta quyết định thử tự mình tạo ra một cái.” Bạch Lục cười nói, ông ta đứng dậy, chậm rãi đi đến tượng sáp đang ngồi tr3n ghế phía sau, cất giọng đầy cảm xúc.

“Ta đã tước bỏ hầu hết sức mạnh thần thánh của mình cho tạo vật này, điêu khắc y thành kiểu ngoại hình yêu thích nhất của ta, cho y một cơ thể hoàn hảo, và cho y phẩm chất cao nhất mà con người ca ngợi trong suốt mọi thời đại.”

Bạch Lục vươn tay nhẹ nhàng chạm vào đường nét khuôn mặt của tượng sáp:

“Ta dành cho nó tất cả những gì tốt đẹp nhất mà ta đã học được từ xã hội loài người, cố gắng biến nó thành sự sáng tạo hoàn hảo và giá trị nhất của ta.”

Khuôn mặt mơ hồ của tượng sáp bắt đầu từ từ tan chảy và tạo hình thành ngũ quan thanh tú, chất sáp sau đầu chảy ra nhỏ giọt uốn lượn thành mái tóc dài màu xanh bạc buông lơi tr3n mặt đất, hai tay trái phải của tượng sáp tan chảy tạo thành cơ bắp rắn chắc trắng nõn, tượng sáp vô tri vô giác ngã xuống bên cạnh ghế, hai mắt nhắm nghiền, nguc chậm rãi phập phồng lên xuống, giống như một pho tượng thần đang say giấc nồng.

Bạch Lục chống tay vào lưng ghế, nhìn Bạch Liễu mỉm cười:

“Ta gọi nó là hiện thân của lòng tốt của ta, ta gọi nó là Tawil.”

Chương 461

“Ta ban cho tạo vật tên Tawil này tất cả những phẩm chất mà ta cho rằng sẽ mang đến cho nó linh hồn, sau đó biến nó thành một vị thần và đưa nó vào tất cả các dòng thế giới đi qua cánh cửa, hy vọng con người ở đó có thể khiến nó cảm nhận được tình yêu, từ đó sinh ra linh hồn.”

Bạch Lục thong thả ngước mắt lên, ông ta thở dài tiếc nuối:

“Nhưng dù có trải qua bao nhiêu dòng thế giới thì nó cũng giống như một pho tượng băng lạnh lẽo, một tấm gương vỡ nát không có giá trị, ngồi trên thần tọa thờ ơ nhìn xuống những phàm nhân cúi đầu trước nó, ban tặng cho bọn họ ngoại vật để đổi lấy lòng tín ngưỡng, thế nhưng nó chẳng mảy may cảm nhận được cảm xúc của con người.”

“Ta nhận ra rằng phương pháp này không khả thi, vì vậy ta đã triệu hồi nó trở lại.”

“Ta hỏi nó.” Bạch Lục rũ mắt xuống, nâng cằm Tawil lên, nhẹ nhàng hỏi Tawil đang say ngủ, “Vì sao mi không muốn trở thành Tà Thần?”

“Vì sao mi không cảm nhận được tình yêu, niềm đau và trở thành người gác cổng có linh hồn?”

Bàn tay đeo găng của Bạch Lục vuốt v3 đôi mắt nhắm nghiền của Tawil, giọng điệu của ông ta rất mực dịu dàng: “Rồi ta nhận được một câu trả lời rất thú vị.”

“Nó nhìn ta bằng đôi mắt đen tuyền đó và nói, nó cảm thấy con người như thế này là ổn rồi, không cần đến sự tồn tại của các vị thần và cánh cổng nữa.”

“Trong mắt Tawil, nhân loại trong vũ trụ này cứ sưởi ấm cho nhau, yêu thương và đau khổ đan xen nhau như thế này là đủ rồi.”

“Nó không hiểu tại sao phải cần thần tồn tại, cần thần canh giữ cánh cửa, thần có quyền quyết định ban cho nhân loại thứ này hay thứ kia, những thứ đó không làm cho thế giới tốt đẹp hơn chút nào, ngược lại càng khiến bọn họ khốn khổ hơn.”

Bạch Lục ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu mỉm cười: “Ta nói cho nó, không phải thần muốn tồn tại, mà là thần vốn dĩ đã tồn tại, nếu không phải mi thì cũng sẽ là người khác.”

“Nó không thể hiểu được, hỏi ta, trên thế giới này không tồn tại dòng thế giới dành cho thần sao?”

“Ta trả lời nó, không có.”

“Thành thật mà nói, Tawil làm ta khá thất vọng.” Bạch Lục từ từ lùi lại, ông ta khẽ đưa tay lên, sợi tơ quấn quanh Tawil nâng y lên như một con rối, “Bởi vì dù cho ta giảng giải đạo lý cho nó như thế nào, dạy dỗ nó để trở thành Tà Thần như thế nào đi

nữa thì nó cũng đều không hiểu được và cũng không làm được.”

“Nó chỉ có một sự hiểu biết ngu dốt và ngây thơ về con người.”

“Ta ban cho nó sức mạnh thần thánh nhiều như thế, nhưng nó lại ngu ngốc tiêu hao sức mạnh của chính mình từng chút một trong quá trình thực hiện nguyện vọng của loài người.”

Bạch Lục nhìn Tawil đang bị sợi tơ nâng lên với vẻ thương hại: “Ta vốn dĩ tưởng rằng Tawil cho tặng miễn phí như vậy sẽ khiến những con người đó yêu quý y hơn, nhưng không, thứ mà y nhận được luôn là những đòi hỏi tham lam hơn.”

“Là một vị thần, dù đã trả giá cho loài người bao nhiêu thì thứ mà Tawil nhận lại của loài người vẫn luôn chỉ là dục v0ng, dục v0ng vô tận.”

“Ta cảm thấy quá phiền chán, và sau khi chút kiên nhẫn cuối cùng còn sót lại dành cho tạo vật mà mình yêu thích đã không còn, ta đã trục xuất y.”

“Nếu con người không thể khiến mi học được 【 tình yêu 】, ta sẽ khiến con người làm mi 【 đau đớn 】.”

Bạch Lục rũ mắt xuống, ông ta nới lỏng sợi tơ treo Tawil trên tay, trong nháy mắt đó Tawil rơi vào trong vũ trụ tối tăm vô tận.

Nhưng sau đó tay ông ta lại b4n ra một sợi tơ, Tawil lại bị treo lên.

Bạch Lục cười tủm tỉm, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu đối diện bức tường nước: “Đừng căng thẳng như thế, ta sẽ không thật sự buông tay đâu.”

“Y là lợi thế duy nhất mà ta có thể dùng để trò chuyện trực diện với cậu, ta không dám tùy ý vứt bỏ, nếu không thì biết làm cách nào để cậu thành thật ngồi im nghe ta nói bây giờ.”

Thái độ của Bạch Lục đối với Tawil rõ ràng là một kiểu thái độ đối với thú bông, ông ta thản nhiên đùa bỡn Tawil, và cũng đang đùa bỡn với Bạch Liễu.

Bạch Liễu nắm chặt tay cầm ghế, nhìn chằm chằm Bạch Lục: “Vậy ông đã làm gì anh ấy?”

“Ta đặt một phần 【 cánh cửa 】 lên mắt Tawil.” Bạch Lục nhấp nháy sợi tơ trong tay, Tawil cuối cùng cũng từ từ mở mắt ra.

Tawil trôi lơ lửng trong vũ trụ, đôi mắt khẽ mở, đó là một đôi mắt màu xanh bạc rạng rỡ, như thể phản chiếu toàn bộ thiên hà lưu chuyển và ánh sáng rực rỡ của vũ trụ phía sau, nhưng không hề có chút cảm xúc nào, chỉ phản ánh mọi sự vật trên thế giới một cách đơn giản và hờ hững, giống như một mảnh thủy tinh được gia công hoàn hảo nhưng hoàn toàn trống rỗng phản chiếu những thứ đằng sau nó.

Trong đôi mắt đó không hề có chút cảm xúc, cũng chẳng có linh hồn.

“Khi con người nhìn vào mắt Tawil, họ có thể nhìn thấy vực sâu vũ trụ ở phía bên kia 【 cánh cửa 】, nơi vô số dòng thế giới điên cuồng đang điên cuồng cấu xé, dục v0ng của chúng sẽ phản chiếu vào đôi mắt của những người này, khiến họ cũng chìm đắm vào cơn điên loạn như bên kia cánh cửa.”

Bạch Lục nhìn Bạch Liễu, ông ta nhẹ nhàng giải thích: “Rồi chẳng mấy chốc, bọn họ sẽ cực kỳ căm ghét người gác cổng vừa có thể hoàn thành tâm nguyện, vừa có thể kiềm chế dục v0ng của mình.”

“Vì vậy, họ sẽ làm thương tổn người mang cánh cửa này, chủ sở hữu của đôi mắt này, cho đến khi dục v0ng của họ được thỏa mãn.”

Bạch Lục nhếch khóe miệng: “—— cho đến khi lũ quái vật vực thẳm ở bên kia cánh cửa lợi dụng sự tàn khuyết của Tawil để chui qua khe cửa trên mắt Tawil đến bên này cánh cửa thành công, trở thành dị đoan trong miệng của những người đó.”

“Lũ quái vật đó không phải do Tạ Tháp gây ra.” Bạch Liễu bình tĩnh hỏi, “Chính dục v0ng của những người đó đã phá hủy cánh cửa trong mắt Tạ Tháp, cho phép lũ quái vật đi qua cánh cửa và đến đây, nhưng ông lại ám thị Tạ Tháp, khiến anh ấy cảm thấy rằng đó là lỗi của mình, và khiến những người xung quanh cũng cảm thấy đó là lỗi của anh ấy, vì vậy bọn họ càng căm hận anh ấy, làm cho anh ấy đau khổ hơn, phải không?”

“Bingo.” Bạch Lục cười rộ lên, “Đúng vậy.”

Bạch Lục nhún vai, tiếc nuối thở dài: “Thật ra chuyện đã đến lúc bi thảm như thế này rồi, bản thân ta cũng cảm thấy mình có chỗ chưa làm tốt lắm.”

“Ta vốn hy vọng Tawil vì yêu mà có linh hồn nên mới tạc nó thành vị thần không hề có tính công kích, nhưng mục đích cuối cùng của ta vẫn là hi vọng nó có thể gi3t gi3t ta, nhưng với loại tính cách đó, cho dù Tawil đã bị ta hành hạ đến mức hủy diệt cũng không thể chủ động tấn công người sáng tạo ra nó.”

“Vì vậy, ta đã thay đổi chiến lược của mình.”

Bạch Lục mỉm cười: “Ta đã làm sạch trí nhớ của nó và nói với nó rằng, mi vốn là Tà Thần và người gác cổng, còn 【 ta 】 chỉ là một con người tham lam đã cướp đi thần vị của mi.”

“Nếu mi muốn duy trì trật tự của vũ trụ và sự toàn vẹn của cánh cổng, mi phải giết kẻ tham lam nhất trên thế giới muốn phá hủy sự tồn tại của mi, đó là 【 ta 】.”

“Thế rồi ta trục xuất Tawil vào 658 dòng thế giới tiếp theo, đồng thời cũng thả phóng hợp chất diễn sinh của ta vào những thế giới đó, ta hướng dẫn, ám chỉ, thao túng nhóm hợp chất diễn sinh của ta, thì thầm vào tai chúng trong những giấc mơ —— chỉ cần gi3t gi3t Tawil, các ngươi sẽ đạt được thứ giá trị nhất trên thế giới này.”

“Ta biết ta là vị thần như thế nào, vì vậy ta cũng biết những tạo vật của ta sẽ như thế nào và chúng sẽ làm gì —— chúng không thể cưỡng lại sự cám dỗ như vậy.”

Bạch Lục nhướng mi, đôi mắt nhìn Bạch Liễu lập tức chuyển sang màu xanh bạc:

“—— Bởi vì chúng, cũng như ta, là tập hợp những dục v0ng lớn nhất của hai vũ trụ ở hai bên cánh cửa.”

“Ta cứ nghĩ rằng Tawil sẽ nổi dậy chống lại ta để bảo vệ cánh cửa, duy trì chân lý và trật tự, nhưng mọi chuyện vẫn không xảy ra.”

“Nó vẫn giống hệt như vị thần trong vô số dòng thế giới trước đó, để mặc cho ta cùng loài người tàn sát, ngược đãi, cắt xẻo nó. Ngay lúc đó, ta mới hiểu ra được, nó thực hiện dục v0ng của con người không phải vì thương hại con người.”

“Nó ngây thơ trong sáng và thờ ơ hờ hững, nó chưa bao giờ buồn để mắt đến ta và nhân loại, trong mắt của nó không hề tồn tại bất kỳ dục v0ng nào như chúng ta —— ngay cả khi 【 ta 】khiến cho kẻ thù nó gi3t gi3t và chiếm đi thần vị của nó trong dòng thế giới 657, nó vẫn thờ ơ lạnh nhạt nhưng rất nghiêm túc đọc sách, chẳng buồn quay đầu lại một lần.”

“Bởi vì nó cảm thấy sách thú vị hơn con người.”

“Sau đó, ngay cả khi 【 ta 】khiến kẻ thù của nó tra tấn nó dã man hơn, thậm chí đày ải nó vào trò chơi, nó vẫn không hề có cảm xúc với ta, yêu, ghét, hận thù, không có gì cả.”

“Bởi vì nó không có dục v0ng đối với ta và tất cả những người khác.”

“Điều oái ăm chính là.” Bạch Lục khẽ cười một tiếng, “Tại thời điểm ấy, nó chỉ là một tạo vật của ta, ấy vậy mà nó còn không giống con người, ngạo mạn còn hơn cả ta.”

“Khi ta chuẩn bị từ bỏ tạo vật này ở dòng thế giới 658, thì có hai điều kỳ diệu đã xảy ra.”

Bạch Lục nhìn Bạch Liễu đối diện bức tường nước, nụ cười trên mặt càng sâu: “Điều đầu tiên là hợp chất diễn sinh của ta đã vượt ngoài tầm kiểm soát của ta.”

“Ta không có cách nào tiến vào giấc mộng của hắn, tiếp xúc hắn, xúi giục hắn, ám chỉ hắn, đây là chuyện xưa nay chưa từng xảy ra. Hợp chất diễn sinh này giống như một đứa trẻ con người hoàn toàn bình thường lớn lên một mình trong thế giới này.”

“Điều ngạc nhiên hơn nữa là khi ta quan sát hắn, phát hiện hắn ấy vậy mà có thể sinh tồn trong một môi trường cực kỳ bài xích hắn.”

“Trong giai đoạn thời thơ ấu, con người thường rất dễ tự tử khi không có đồng loại, hoặc bị tất cả đồng loại bài xích. Nói nôm na là bọn họ sẽ tự tử khi không nhận được tình yêu của đồng loại. Nhưng điều thú vị là hắn đã sống sót mà không cần bất kỳ con người nào chấp nhận hắn ta.”

Sắc mặt Bạch Liễu càng lúc càng lạnh lùng.

Bạch Lục vờ đi như không thấy, cười tủm tỉm nói tiếp: "Hợp chất diễn sinh trẻ con đó không chỉ còn sống, mà dưới sự ghê tởm và chán ghét của đồng loại mình, hắn còn nhận Tawil, một tạo vật không hề có khả năng sinh ra tình cảm bị ta thả nhầm xuống gần hắn là đồng loại."

"—— Nhận thức sai lầm này chỉ vì cả hai người bọn họ đều ở trong trạng thái bị cô lập giống nhau mà thôi."

"Mà nhận thức lệch lạc này khiến hợp chất diễn sinh nảy sinh tình cảm với kẻ thù định mệnh của mình, một tạo vật không hề đặt hắn vào mắt."

"Cả ngày lẫn đêm hắn đều quanh quẩn lang thang xung quanh người duy nhất hắn nghĩ là đồng loại, cho rằng mình đã ngụy trang rất tốt để quan sát Tawil. Còn giả vờ vô tình chia phần thức ăn ít ỏi cho đồng loại duy nhất của mình để đối phương không bị chết đói, lại lén lút giấu những cuốn sách mà hắn thích đọc ở nơi mà Tawil thường mượn sách."

"Tiếp đó, điều đáng kinh ngạc hơn đã xảy ra."

Bạch Lục nở nụ cười vui vẻ: "Hợp chất diễn sinh này đã sinh ra linh hồn hoàn toàn dựa vào cảm xúc sinh ra từ sự hiểu lầm của chính mình chứ không hề nhận được bất kỳ phản ứng tình cảm nào từ Tawil."

"Đây là lần đầu tiên ta thấy con người không được yêu thương mà vẫn sinh ra linh hồn."

Biểu cảm cuối cùng trên mặt Bạch Liễu hoàn toàn biến mất.

- ——oOo—

Chương 462

“Ta cực kỳ tò mò muốn biết.” Bạch Lục hơi nghiêng đầu mỉm cười hỏi, “Tự lừa dối bản thân để yêu một tạo vật không hồi đáp mình là cảm giác như thế nào nhỉ?”

“Lúc cậu chăm chú nhìn Tawil cô đơn ngồi đọc sách một mình trong giáo đường, chờ mong y quay lại nhìn cậu một lần, có đau khổ không?”

“Có tủi thân lắm không?”

“Chẳng ai thích đồng loại làm cho họ đau khổ, chỉ là cậu không có quyền lựa chọn mà thôi.”

“Xét cho cùng thì kể từ khi sinh ra, cậu chưa bao giờ nhận được tình yêu thương tự nhiên từ những người khác, tất cả đều là tình cảm mà cậu đã giao dịch, đánh đổi và đáp ứng các điều kiện khác nhau để có được chúng, vì vậy cậu không thể phân biệt bọn họ đáp lại cậu vì những ngoại vật của cậu, hay vì họ thật sự là đồng loại của mình.”

“Tạ Tháp là vậy, Lục Dịch Trạm vậy, các đồng đội sau này của cậu, Mộc Kha, Mục Tứ Thành, Lưu Giai Nghi, Đường Nhị Đả, mỗi người đều là như vậy.”

“Cậu phải đáp ứng một số kỳ vọng của họ và cung cấp cho họ những gì họ muốn thì họ mới đến gần cậu.”

“Vậy cậu thật sự có được tình cảm của bọn họ không? Hay chỉ là thông qua giao dịch ngắn ngủi đó để bọn họ làm bạn với cậu mà thôi?”

“Nếu một ngày nào đó cậu không thể tiếp tục giao dịch những thứ mà họ cần, vậy họ sẽ lập tức vứt bỏ cậu, rời bỏ cậu sao?

Bạch Lục nhếch khóe miệng: “—— giống như Tạ Tháp đã từng chết đi để rời bỏ cậu vậy đấy.”

Hơi thở Bạch Liễu chậm lại, hắn cúi đầu xuống, tóc mái trên trán che khuất khuôn mặt không nhìn rõ vẻ mặt, toàn thân dần dần co rút lại, bộ trang phục Kariginu đang mặc biến thành bộ đồng phục rộng thùng thình của viện mồ côi, thân thể trở nên gầy gò ốm yếu, cuối cùng biến thành hình dáng Bạch Liễu 14 tuổi.

Bạch Liễu gầy gò nhỏ xíu ngồi bất động trên ghế khán giả đối diện với bức tường nước, nước từ đuôi tóc nhỏ giọt tí tách rơi vào vũ trụ.

【 hệ thống cảnh cáo: Người chơi Bạch Liễu bị Tà Thần Bạch Lục tấn công… giá trị tinh thần đang giảm xuống… sắp giảm xuống dưới 60..nhìn thấy ảo giác…… 】

Bạch Lục mỉm cười nhìn Bạch Liễu hay nói chính x4c hơn là Bạch Liễu 14 tuổi đối diện với bức tường nước:

“Xét về bản chất thì cậu cũng giống như Tawil trước đây vậy, trao tặng những món quà miễn phí cho những người đó để thu thập họ xung quanh mình, nhưng qua vô số thí nghiệm ta đã chứng minh được rằng, những món quà đó không thể đổi lấy tình yêu mà chỉ có thể đổi lấy dục v0ng.”

“Cậu có chắc những gì cậu đang giao dịch từ người khác bây giờ thực sự là tình cảm, mà không phải là một loại dục v0ng trông giống như tình cảm không?”

Bạch Lục rũ mắt xuống: “Cậu và Tawil giống nhau, đều là những vị thần cô độc.”

“Chỉ là nó không có linh hồn, không cảm thấy cô đơn và đau đớn khi không được đáp lại và yêu thương, nhưng cậu thì có.”

“Linh hồn cậu sẽ đau đớn vô tận vì cậu không thể có được tình yêu.”

【 hệ thống cảnh cáo: Giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu bị giảm liên tục, sắp giảm xuống dưới 40! 】

Quần áo của Bạch Liễu dần dần thấm đẫm nước, giống như hắn vừa rơi vào hồ sâu không tồn tại, tóc tai quần áo bắt đầu tung bay phần phật trong khoảng không vũ trụ, hai tay lơ lửng trước người, ngay phía dưới xuất hiện một lỗ đen hình cánh cửa, bên trong thấp thoáng ánh sáng màu xanh bạc lấp lánh.

Bạch Lục nhìn Bạch Liễu với đôi mắt xanh bạc đó, mỉm cười tiếp tục:

“Nỗi đau sinh ra từ linh hồn sẽ trói buộc họ, vây nhốt họ tại chỗ không thể tiến về phía trước, giống như những sợi tơ vậy, họ chỉ có thể bị cơn đau này thao túng, rồi từ từ trở thành con rối của nỗi đau.”

Một sợi tơ trong suốt bay ra từ sâu thẳm trong vũ trụ quấn lấy cổ tay Bạch Liễu, nâng cổ tay gầy guộc của hắn lên như một con rối.

“Tawil là một con quái vật thật sự, còn cậu là một con quái vật có linh hồn, ngay từ đầu các ngươi đã không phải là đồng loại của nhau.”

Bạch Lục thì thầm:

“Còn những con người xung quanh cậu, dù tốt hay xấu, họ cũng đã được yêu thương và yêu thương người khác. Họ đã có được linh hồn vì người khác đau khổ và có những người thực sự quan tâm đến họ.”

“Bọn họ và cậu đến từ những nơi khác nhau. Cho dù lúc này đây bọn họ lưu lạc đến bên cạnh cậu, họ sẽ không bao giờ đến cùng một nơi với cậu, bởi vì các ngươi không phải là đồng loại, và bởi vì họ đều có chốn riêng và người chào đón bọn họ trở về. ”

“Cậu chỉ là một vị thần tạm thời che chở bọn họ mà thôi.”

Bạch Lục nhìn về phía Bạch Liễu 14 tuổi đối diện bức tường nước: “Khi bọn họ rời đi, cậu vẫn sẽ cô độc một mình.”

“Sẽ không có ai vì cậu mà dừng lại.”

“Trên đời này không ai mong đợi sự ra đời của cậu, không ai mong đợi sự trưởng thành của cậu, không ai mong đợi bạn trở thành một người tốt. Còn cậu, bản thân cậu là hợp chất diễn sinh của Tà Thần, cậu phải cố gắng kiểm soát dục v0ng của mình và thỏa mãn các điều kiện của họ để thay đổi bản thân trở thành một người bình thường tốt đẹp, rồi dựa vào đó để biến bản thân trở thành đồng loại của họ và giành được tình cảm ngắn ngủi của họ.”

“—— Cũng giống như cậu 14 tuổi đã tự biến mình thành một con quái vật để có được một con quái vật đồng loại như Tawil.”

“Sau bao nhiêu năm và trả giá nhiều đến như vậy, cậu vẫn chưa tìm được đồng loại của mình, Bạch Liễu.”

【 hệ thống cảnh cáo: Giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu bị giảm liên tục, sắp giảm xuống dưới 20! Hãy nhanh chóng khôi phục lại giá trị tinh thần! 】

Hai sợi tơ bay ra buộc vào cổ tay trái và cổ của Bạch Liễu, hắn bị những sợi tơ kéo căng phải chậm rãi ngẩng đầu lên, Bạch Lục thong dong đi ra từ sau tường nước, ông ta bước lại gần nâng mặt Bạch Liễu lên thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ thương xót.

“Trên đời này, ngay từ lúc cậu mới chào đời chỉ có ta vẫn luôn dõi theo cậu, mong chờ cậu.”

Bạch Lục cởi găng tay phải, hạ mắt xuống, dùng tay phải nhẹ nhàng đỡ lấy mặt Bạch Liễu, giọng nói dịu dàng:

“Ta biết cậu đang nghĩ gì, ta hiểu mọi thứ cậu làm và ta sẽ đặt tất cả trò chơi thú vị nhất thế giới trước mặt cậu.”

“—— Sự ra đời của linh hồn cậu đã làm ta thật sự kinh ngạc và vui mừng, nó khiến ta từ bỏ tạo vật cũ kỹ đó. Sự trưởng thành và tự kiềm chế của cậu khiến ta cảm thấy rằng ta đã nhìn thấy những điều giá trị nhất trên thế giới này.”

“Cậu đã cho ta thấy khả năng một con người có linh hồn trở thành một vị thần, canh giữ cánh cổng trong nỗi đau và sự cô đơn vô tận.”

Lòng bàn tay ấm áp của Bạch Lục vuốt v3 khuôn mặt Bạch Liễu, ngón tay cái lướt qua đôi mắt của Bạch Liễu, trên mặt ông ta hiện lên một nụ cười đồng cảm:

“Ta biết nếu là cậu, ngay cả khi tất cả vực thẳm, bóng tối, hận thù, dục v0ng và những cảm xúc tiêu cực khác ở phía bên kia cánh cửa đổ dồn lên cậu, cậu vẫn có thể duy trì sự tỉnh táo và thả linh hồn mình trong tình yêu đến từ bất định để bảo trì hình dáng con người, canh giữ vĩnh viễn cánh cửa này trong vũ trụ bao la.”

“—— Cũng giống như đã bảo vệ nhóm người mà cậu nghĩ là đồng loại, mặc dù bọn họ không phải vậy.”

“Trong tất cả các dòng thế giới mà cậu biết, người mong cậu có thể sống sót và thực sự hiểu được suy nghĩ của cậu, đồng loại tồn tại gần gũi nhất với cậu, thực ra chỉ có ta là người bị cậu ghét bỏ mà thôi.”

Bạch Lục khụy một chân ngồi xổm trước mặt Bạch Liễu, nhìn chằm chằm Bạch Liễu mười bốn tuổi đang ngồi trên ghế, đôi mắt màu bạc lam dần dần chuyển thành xanh đen, ông ta đưa tay vuốt v3 mái tóc mềm mại của hắn, giống như bậc cha chú hiền lành thân thiện.

“Trong 658 dòng thế giới, cậu là hợp chất diễn sinh nhận được nhiều ác ý nhất, rất nhiều kẻ truy đuổi căm thù cậu, oán ghét cậu, nhưng ta lại chẳng thể giúp đỡ được gì cả, chỉ có thể hết lần này đến lần khác nhìn cậu ra sức giãy giụa sinh tồn.”

“Xin lỗi.”

Bạch Lục đột nhiên nghiêng người ôm lấy Tiểu Bạch Liễu, vùi đầu vào bờ vai gầy yếu của Bạch Liễu, ôm chặt lấy bả vai mỏng manh như tờ giấy của hắn, giọng nói trở nên nghiêm túc:

“Xin lỗi cậu.”

“Trong 658 trò chơi dòng thế giới, cậu đã vượt quá sự mong đợi của ta. Ta đã làm tổn thương rất nhiều người, nhưng chỉ duy nhất một mình cậu là ta không hề muốn đùa bỡn trong trò chơi này.”

“Cậu không phải là NPC trò chơi mà ta đã đặt ra, cũng không phải là những sinh vật tiến hóa từ thế giới sinh ra trong lòng bàn tay ta.”

“—— Cậu chỉ là một ta không có đồng loại nhưng lại có được linh hồn mà thôi.”

Bạch Lục nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào lưng Bạch Liễu đang bất động, như để xoa dịu một đứa trẻ:

“Cách đây rất lâu, khi ta thấy cậu lẻn vào giáo đường và vùi mình vào vòng tay đầy máu của Tạ Tháp, ta đã nghĩ ——”

“—— lúc này đây, thay vì vùi mình vào vòng tay của Tạ Tháp để nhận được cái ôm đẫm máu và lạnh lùng đó, nếu có người khác đến ôm cậu, thì cậu sẽ làm gì?”

“Nếu ta làm đồng loại của cậu, đến với cậu và ôm cậu, cậu sẽ thế nào đây?”

“Nhưng ta không thể chạm vào cậu, thế rồi ta lại nghĩ.” Bạch Lục thì thầm, “Cậu ấy đã là con người, cậu ấy có linh hồn, cậu ấy đã yêu người khác, và cậu ấy đang chờ một ngày nào đó sẽ có người chủ động đến ôm lấy mình.”

“Vì vậy, ta lặng lẽ quan sát bên cạnh cậu, chờ đợi cùng với cậu cho đến khi người đó xuất hiện.”

“Mười năm trôi qua, cậu đã có những chiến hữu sát cánh chiến đấu cùng cậu, những người luôn ngưỡng mộ tin tưởng cậu,

những người đã ngăn cậu lạc lối, những người có trách nhiệm với cậu, và rõ ràng là có rất nhiều người vây quanh cậu —— ”

“—— Nhưng vẫn không có ai đến ôm cậu.”

“Trong mắt người khác, cậu đã trở thành một vị thần toàn năng và một con quái vật toàn năng, nhưng vẫn không ai xem cậu là một con người.”

“Chỉ có ta.” Bạch Lục thì thào nói: “Chỉ có ta mới biết cậu là một con người có linh hồn, là một đứa trẻ ngoan luôn yêu thương người khác.”

“Cậu đang chờ đợi một cái ôm.”

“Ta cứ tưởng rằng con người là tấm gương phản chiếu cảm xúc, cậu trao đi tình yêu nhiều đến thế thì đã sớm nhận được cái ôm thuộc về mình từ lâu, nhưng không ngờ rằng, cậu lấy lòng nhiều người như vậy, cuối cùng vẫn chỉ có ta ôm cậu vào lòng.”

Bạch Liễu mở to đôi mắt không chút cảm xúc, hắn nhìn trừng trừng Tawil trông như một tác phẩm điêu khắc lạnh lẽo đằng sau tường nước. Phản chiếu trong trong mắt Tawil là một đứa trẻ mười bốn tuổi đang cuộn tròn người trên ghế, bị Bạch Lục ôm lấy bả vai.

Bạch Liễu mấp máy môi, thì thầm gọi 【 Tạ Tháp 】.

Tawil mở to đôi mắt xanh bạc vô cảm, không đáp lại hắn.

Một giọt nước mắt chậm rãi, chậm rãi rơi xuống từ đôi mắt mở to của Bạch Liễu, hắn nghe thấy Bạch Lục khẽ khàng như tiếng thở dài:

“Trở thành người thừa kế của ta đi, con trai của ta.”

“Đây là chốn về cuối cùng của con rồi.”

【 hệthống cảnh cáo: Giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu sắp về 0! Cảnh báo!Cảnh báo!! 】

Chương 463

“Tạ Tháp.”

Một âm thanh mơ hồ vang vọng trong không trung, Hắc Đào đang đứng trên thuyền lập tức quay đầu lại, y mím chặt môi nhìn một vòng những người xung quanh, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Bạch Liễu trong đó.

Đám đông đi về phía lễ tế ăn mặc xúng xính trò chuyện rôm rả cả một góc đường, chẳng hề thấy Bạch Liễu đâu cả.

Nhưng vừa rồi quả thực là giọng của Bạch Liễu.

Hắc Đào đi ngược lại đám đông, y vừa đảo mắt thăm dò khắp nơi vừa nhấp vào giao diện hệ thống của mình, ném một đạo cụ ra ngoài để kiểm tra xem có bất kỳ người chơi nào khác xung quanh mình hay không.

【 hệ thống nhắc nhở: Không phát hiện ra quỹ đạo di chuyển của những người chơi khác gần đây. 】

【 hệ thống cảnh cáo: Hiện tại đang trong thời gian diễn ra giải đấu, người chơi Hắc Đào đã đứng bất động trong bản đồ 3 giờ liên tục, ngài sắp bị cảnh cáo thẻ vàng vì có thái độ tiêu cực trong trò chơi. Hãy thi đấu tích cực, khám phá bản đồ, liên hệ với NPC và hoàn thành nhiệm vụ chính càng sớm càng tốt! 】

Ngay sau đó, giao diện điều khiển nhiệm vụ chính tự động phóng bự to đùng đập vào mắt Hắc Đào, thiếu chút nữa là chạm luôn vào lông mi y. Dòng thông báo nhiệm vụ chính ở trên thì được in đậm và đánh dấu bằng màu đỏ, cứ như sợ rằng Hắc Đào không đọc được vậy.

Hắc Đào vô cảm nghiêng mặt qua chỗ khác tặc lưỡi một cái, y gập năm ngón tay thu nhỏ giao diện điều khiển hệ thống rồi đẩy nó ra xa, thờ ơ dừng lại liếc nhìn dòng thông báo:

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào nhập vai thành tế phẩm (người hầu) trong lễ tế Tà Thần lớn nhất năm nay 】

【 nhiệm vụ chính: Tìm được tế phẩm đau khổ nhất và hiến tế đối phương để hứa nguyện với Tà Thần. 】

【 nhắc nhở thân thiện: Năm nay tổ chức lễ tế Tà Thần mười năm cực kỳ long trọng. Tế phẩm mà bạn đang tìm kiếm là tế phẩm đã bị tra tấn lâu năm nhất trong phòng khổ luyện, tích tụ nhiều nỗi đau nhất kể từ khi thành lập lễ tế Tà Thần. Tế phẩm này bị người dân huyện Lộc Minh cất giấu ở một nơi rất bí mật. Tất cả những gì bạn phải làm là tìm ra tế phẩm và mang người này đến đền thờ để hiến tế. 】

Dưới sự cưỡng chế ép buộc của hệ thống, Hắc Đào phải đọc thêm nội dung nhiệm vụ chính một lần, xong xuôi hết y mới thu hồi giao diện rồi quay người lại tiếp tục tìm kiếm bóng dáng Bạch Liễu trong đám đông.

Vài cô gái trẻ mặc kimono mùa hè lướt qua Hắc Đào, ghé đầu vào nhau thì thầm:

“Em nghe nói năm nay nhà Mifune sẽ hiến tế vị kia à mấy chị?”

“Không thể nào đâu? Nhà Mifune xem vị kia như bảo bối ấy, giấu giấu giếm giếm mấy năm rồi. Vả lại nếu hiến tế hắn thì lễ tế Tà Thần của chúng ta phải hủy mất thôi?”

“Nghe bảo là nhà Mifune được Tà Thần báo mộng, Tà Thần đã chọn vị kia làm người thừa kế mới của mình rồi, về sau lễ tế Tà Thần không được để hắn hiến tế nữa.”

Hắc Đào thuộc kiểu người chơi mạnh vì gạo, bạo vì tiền, kẻ mạnh mới có quyền lên tiếng thế nên y chẳng bao giờ thu thập thông tin trong game, NPC nói gì thì nói y cũng lờ đi như không nghe thấy, bước nhanh qua họ.

Được một lúc sau lại có vài người đàn ông trưởng thành mặc áo choàng tắm nói cười rôm rả đi ngang qua Hắc Đào:

“Năm ngoái nhà tôi bắt được một tế phẩm ở lễ hội đêm thuyền, hứa nguyện thành công ở đền thờ trên biển, cả năm ổn áp phết đấy các ông ạ! Năm nay lại bắt thêm được một đứa nữa thì năm sau khỏi phải lo ăn lo mặc rồi.”

“Ổn như thế nào thì cũng chẳng bì được với nhà Mifune.” Một người đàn ông sờ sờ cằm cảm thán, “5 năm trước sau khi nhà Kitahara bị lửa thiêu rụi rồi lụn bại dần dần, tế phẩm giá trị nhất cũng rơi vào tay nhà Mifune, tôi biết ngay huyện Lộc Minh sẽ nằm dưới sự cai trị của nhà Mifune trong vòng 20 năm tới mà.”

“Này, không phải ông bảo năm nay nhà Mifune sẽ hiến tế tế phẩm lớn nhất à?” Một người đàn ông bên cạnh sốt sắng nhướng đầu qua hỏi: “Thật hay giả thế? Tôi nghe bọn họ đồn tế phẩm này tà đạo lắm, lúc trước nhà Kitahara bị hắn phản phệ nên mới trở thành như thế đấy.”

“Sau trận cháy đó người thì chết, kẻ thì điên, chỉ còn lại vỏn vẹn mấy đứa con cháu đầu óc cứ ngơ ngơ canh gác dăm ba tế phẩm kém cỏi sống qua ngày.”

“Suỵt.” Người đàn ông vừa nãy khoe mình bắt được hai tế phẩm biến sắc, gã đảo mắt láo liên xung quanh, trầm giọng nói, “Không muốn bị trừng phạt thì các ông bớt tò mò tọc mạch chuyện xảy ra 5, 6 năm trước dùm tôi cái.”

“5 năm trước gần nửa cái thôn đã bị tế phẩm kia dọn dẹp sạch sẽ, người nhảy xuống biển tự sát nhiều vô số kể, ai cũng sợ hãi đền thờ.”

Gã trừng mắt cảnh cáo: “Các ông nghĩ vì sao phải chuyển đền thờ đến biển chứ? Còn không phải vì người ta không dám ở cùng một chỗ với đền thờ trên đất liền à?”

Đám đàn ông nháy mắt im bặt chụm đầu vào nhau, lặng yên đi về phía Hắc Đào.

Hắc Đào vẫn như cũ chẳng thèm nghe đám người đang bàn tán chuyện gì.

Hệ thống không chịu được nữa đành phải nhảy ra giao diện thông báo:

【Người chơi Hắc Đào vui lòng chú ý đến thông tin nhiệm vụ chính thông qua các cuộc nói chuyện của những NPC xung quanh! Ngài đã bỏ lỡ thông tin quan trọng của nhiệm vụ hai lần! 】

Hắc Đào thờ ơ: "Tại sao tôi phải chú ý nghe bọn họ nói?"

Giao diện hệ thống hiển thị: 【Phần thông tin quan trọng của trò chơi được cung cấp cho người chơi thông qua hình thức trò chuyện NPC, vì vậy hãy chú ý các thông tin xung quanh. 】

"Vậy à?" Hắc Đào vẫn tỉnh như không. "Tôi lại nghĩ chính nhà thiết kế trò chơi muốn tôi đi theo con đường trò chơi mà ông ta thiết kế nên mới cố tình cung cấp cho tôi những thông tin như thế chứ?"

"Tôi không thích chơi game theo cách đó."

Hắc Đào rút roi ra, đôi mắt đen láy phản chiếu con tàu lộng lẫy cập cảng, giọng điệu lạnh lùng: "Chơi game như vậy thì tôi và các NPC đã được sắp đặt sẵn có gì khác nhau?"

"Đó không phải trò chơi của tôi mà là trò chơi của ông ta."

Giao diện điều khiển hệ thống kêu rẹt rẹt một tiếng rồi biến mất tăm mất tích, Hắc Đào lạnh lùng nắm chặt roi, đi thẳng về hướng con tàu lớn cập cảng bên bờ biển.

Y bước đến cảng ——đây cũng là nơi trước đó Hắc Đào đã nghe được giọng nói của Bạch Liễu, y đảo mắt nhìn xung quanh.

Kế bên cảng biển có một đài cao kết cấu mái hiên, bốn góc hếch lên bằng gỗ rất lớn, bên trong là một sân khấu cũng bằng gỗ dùng để biểu diễn các điệu múa hiến tế. Chung quanh khung gỗ buộc một sợi dây thừng thắt nút dày, trên dây cứ cách một khoảng nhất định là treo đầy các tờ giấy trắng để trừ tà.

Phía dưới đài cao có tấm bảng gỗ sơn đỏ viết: 【Nơi biểu diễn ca múa của các tín đồ tế thần】.

Đối diện với đài cao, từ cảng đi xuống, có một con tàu lộng lẫy đang cập bến. Nhưng nói nó là một con tàu lớn thì cũng không đúng lắm, nói nó là một sân khấu biểu diễn sân khấu có hình dáng một con tàu thì chính x4c hơn.

Sân khấu được làm thành hình con thuyền, tổng cộng có ba tầng, ở hai bên và trên đầu mỗi tầng đều treo đầy bóng đèn chiếu sáng rực rỡ sân khấu ở trung tâm, ban đêm mà còn sáng hơn cả ban ngày.

Tất cả rèm che của sân khấu đều được mắc vào vòng treo, vì thế hai bên sân khấu tầng tầng lớp lớp rèm vải dày màu đỏ thẫm, ở giữa là sàn gỗ sân khấu được lau chùi và quét dầu sáng bóng cả lên.

Lúc này đây, chính giữa sân khấu có hai chiếc ghế đẩu gỗ quay mặt vào nhau cách một màn pha lê nước, hai diễn viên mặc

trang phục Kariginu ngồi trên hai chiếc ghế đẩu nhìn nhau, bên cạnh là một diễn viên nam mặc chiếc áo choàng lấp lánh, ba diễn viên đang biểu diễn say mê trên sân khấu.

Ngay phía trước sân khấu có một bảng hiển thị nhỏ ghi —— 《 Tiết mục Tế Tà Thần · Cảnh 1 》 .

Ghế khán giả được kê ngay ngắn ngay bên dưới sân khấu, nhóm khán giả đang say sưa xem kịch vẫn còn rất thưa thớt, không ngừng có người mới tiến vào ghế, hòa vào khán giả theo dõi tiết mục.

Một khán giả mới đến chưa được bao lâu đã quay sang hỏi người kế bên xem được một thời gian:

“Vở kịch có nội dung gì vậy?”

Khán giả cũ quay đầu nhỏ giọng giải đáp thắc mắc cho khán giả mới vừa ngồi xuống: “Vở kịch này là vở kịch truyền thống trong lễ tế Tà Thần hàng năm ở huyện Lộc Minh của chúng tôi. Vở kịch nói về sự xuất hiện của Tà Thần, sự phát triển và những thay đổi của lễ tế, đây mới vào cảnh đầu tiên thôi.”

Người kia tò mò hỏi: “Cảnh đầu tiên này nói về cái gì?”

“Cảnh đầu tiên giới thiệu bối cảnh câu chuyện, nội dung là Tà Thần chọn người thừa kế đưa vào nhân gian, chủ trì quá trình hiến tế Tà Thần.” Khán giả cũ chỉ tay về phía ba diễn viên trên sân khấu, “Hai người ngồi hai bên tường nước là người thừa kế của Tà Thần đại nhân, còn người mặc áo choàng đứng bên cạnh chính là Tà Thần đại nhân của chúng ta.”

Hai diễn viên đang ngồi trên ghế đẩu trên sân khấu đột nhiên đứng dậy, cách nhau bức tường nước đánh nhau dữ dội và lăng mạ ầm ĩ:

“Ta là người được Tà Thần đại nhân yêu thích! Ta là người thừa kế kiệt xuất nhất!”

“Ta mới là người thừa kế hợp ý Tà Thần!”

Vị khán giả cũ xem mà phấn khích hết cả người, lão rung đùi đắc ý giải thích: “Tà Thần đại nhân tạo ra vạn vật và chúng sinh chọn người thừa kế cho chính mình, cuối cùng chỉ có hai người thừa kế đáp ứng yêu cầu, vì vậy chọn được người thừa kế ưu tú nhất, Tà Thần đã triệu tập họ lại, ngăn cách họ bằng một bức tường nước, và nói với họ rằng ——”

“Tà Thần” trên sân khấu chắp tay sau lưng gật đầu, hài lòng nhìn hai người “người thừa kế”: “Hai người các ngươi đều rất xuất sắc, nhưng người thừa kế của ta chỉ có một mà thôi.”

“Ta sẽ xóa tất cả ký ức của các ngươi và đưa các ngươi vào những dòng thế giới do ta tạo ra để trải nghiệm, hai người sẽ có hai thân phận khác nhau, đó là 【 tế phẩm 】 và 【 người hầu 】.”

“Trong quá trình huấn luyện 【 tế phẩm 】 sẽ nhận được sự giúp đỡ của ta, ngược lại 【 người hầu 】 sẽ bị ta sắp đặt vô số chướng ngại vật. “Tà Thần” đi vòng quanh hai người thừa kế một cách trịch thượng, “Nhưng thân phận này không cố định, mà có thể hoán đổi cho nhau bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu, vào

bất kỳ thời điểm nào, người đau đớn hơn sẽ trở thành 【 tế phẩm 】, người còn lại sẽ trở thành 【 người hầu 】”

“Sau khi kết thúc rèn luyện, 【 tế phẩm 】sẽ hiến tế nỗi đau và linh hồn mình cho ta và trở thành Tà Thần đời kế tiếp.”

“Còn 【 người hầu 】 sẽ mất tất cả những gì mình có, bạn bè, người thân, người yêu và linh hồn.”

Xem đến đây ông lão khán giả cũ kia gật đầu phụ họa: “Đúng đúng, đây là nguồn gốc của chế độ 【 tế phẩm 】【 người hầu 】ở huyện Lộc Minh đấy.”

Người thừa kế đang ngồi quay lưng với khán giả, đối diện với tường nước đột nhiên khẽ kêu lên: “Tạ Tháp.”

——Đây là giọng của Bạch Liễu!

Hắc Đào đang tìm kiếm dưới sân khấu ngẩng phắt đầu lên, y chống một tay nhảy thẳng lên sân khấu không chút do dự.

Trong nháy mắt đó, tấm màn phía sau y lập tức rơi xuống, sân khấu chìm trong bóng tối. Âm thanh bàn tán ồn ào của khán giả bên ngoài bỗng dưng im bặt, tiếng bước chân di chuyển đều đặn của ba diễn viên trên sân khấu dần dần trùng lặp vào nhau thành tiếng bước chân của một người đi về phía Hắc Đào.

Chung quanh bỗng nhiên bừng sáng, ánh đèn sân khấu vốn chói lọi biến thành sao trời nhấp nháy, ánh sáng chuyển động

xoáy vào đôi mắt vô cảm của Hắc Đào phản chiếu bóng người đang đi về phía y.

Bạch Lục nhếch khóe miệng: “Đã lâu không gặp Hắc Đào.”

Hắc Đào nhìn chằm chằm ông ta, không trả lời.

Bạch Lục hạ mắt xuống, ông ta nhìn thấy roi xương đen Hắc Đào cầm trong lòng bàn tay, nụ cười trên mặt càng sâu: “Roi ta đưa cho mi vẫn dùng tốt chứ?”

【 hệthống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào kích hoạt điểm cốt truyện, bắtđầu tiến vào 《 Tế TàThần · Cảnh 2 》

- ——oOo—

Chương 464

“Có vẻ như mi không muốn nói chuyện với ta về roi nhỉ.” Thấy Hắc Đào cách xa mình, Bạch Lục lập tức trôi chảy chuyển đổi chủ đề, ông ta cười, “Vậy có muốn nói chuyện về Bạch Liễu không? ”

Bước chân đang lùi về sau của Hắc Đào dừng lại, y nhìn chằm chằm vào Bạch Lục.

“Chúng ta ngồi xuống nói chuyện nhé?” Bạch Lục nhếch môi đưa tay ra, một chiếc ghế đẩu xoay tròn từ chỗ sâu tối của sân khấu ra ngoài sáng, dịch chuyển đến gần đầu gối của Hắc Đào, Bạch Lục lịch thiệp làm một tư thế mời ngồi.

Hắc Đào nhìn thẳng Bạch Lục, chậm rãi ngồi xuống.

“Lần cuối cùng mi nhìn thấy ta là khi giành chức vô địch năm ngoái, đúng không?” Bạch Lục không nhanh không chậm đi tới sau lưng Hắc Đào, chống tay lên lưng ghế thản nhiên nở một nụ cười, “Mi đã yêu cầu tất cả mọi người trong chiến đội chiến thắng lưu giữ điều ước, không được hứa nguyện với ta.”

“Cách làm rất thú vị.”

Bạch Lục nhìn xuống Hắc Đào, nhếch khóe miệng: “Nhưng đó là lần thứ hai chúng ta gặp mặt. Mi còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Hắc Đào im lặng một lúc rồi nói, “《 Thị trấn Siren》”

“Ừm, sau khi mi sinh ra ở 《 Thị trấn Siren》, người đầu tiên mi nhìn thấy là ta. Ta đã đưa cho mi roi xương của mình.” Bạch Lục tỏ ra thương hại, ông ta cách khoảng không vuốt v3 mái đầu của Hắc Đào, “Mi có biết tại sao không?”

Hắc Đào không trả lời.

Bạch Lục mỉm cười: “Bởi vì mi chính là vật chứa tạo hóa mà ta từng nâng niu nhất.”

“Mi có biết tại sao mình được sinh ra không?”

Bạch Lục thong thả khom người dán sát bên tai Hắc Đào, ông ta khẽ vung tay lên, trước mặt Hắc Đào xuất hiện một bức tường nước gợn sóng lăn lăn, lan ra thành những vòng tròn và phản chiếu một cảnh tượng hoàn toàn mới.

Đằng sau tường nước xuất hiện cậu bé tiểu Bạch Liễu 14 tuổi đang bị nhốt trong phòng kín của viện mồ côi Ái Tâm, cậu nhóc ngủ say sưa ngon lành trong bóng tối, có vẻ như là vì lạnh hay vì cái gì đó khác mà mi mắt cậu run rẩy, tay chân bất giác co quắp lại thành một khối, trông giống như một con vật nhỏ vô cùng bất an, đôi môi khẽ mấp máy.

【Tạ Tháp】.

Con vật nhỏ thì thầm gọi cái tên đó trong giấc ngủ của nó.

Hắc Đào nheo mắt, Bạch Lục nhẹ giọng giải thích, "Đây là Bạch Liễu mười bốn tuổi."

Khung cảnh trên tường nước liên tục thay đổi rồi đột nhiên trên đó xuất hiện một con thú bông Slenderman to đùng quấn băng vải đầy mặt, thú bông cao lêu nghêu giơ hai tay lên, lắc lư hết bên này đến bên kia, làm mấy động tác vui nhộn khiến người ta phải bật cười.

"Này, sau này lớn lên cậu giả làm thú bông để kiếm sống được đấy, không muốn thật à?" Một giọng nói ngây ngô mang theo ý cười vang lên, hình ảnh thay đổi, chuyển sang tiểu Bạch Liễu 14 tuổi đang ôm mặt mỉm cười toe toét, hắn nhìn Tạ Tháp chăm chú, "Tôi thấy cậu rất có thiên phú đấy nhé."

Thú bông hình như không nhận ra Bạch Liễu đang chọc ghẹo mình, thay vào đó, nó nghiêm túc hỏi, "Thật không?"

"Vậy giả làm thú bông có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Có đủ nuôi sống hai chúng ta được không?"

Bạch Liễu cứng đờ người, hắn quay mặt qua hướng khác: "Tôi không cần cậu nuôi, cậu nuôi cũng không nổi đâu."

"Tự lo cho bản thân cậu đi."

Mặc dù Bạch Liễu có vẻ lạnh nhạt từ chối, nhưng Hắc Đào đã kịp thấy, trong khoảnh khắc xoay người đi, khóe miệng Bạch

Liễu khẽ nhoẻn lên.

Hắc Đào chưa bao giờ thấy Bạch Liễu nở nụ cười nhẹ nhàng vui vẻ đến vậy, điều này làm Hắc Đào hoàn toàn yên lặng, ánh sáng và bóng đen trên màn hình phản chiếu vào mắt y, y nhìn chằm chằm về phía bức tường nước không rời mắt.

Bức tường nước giống hệt như một màn hình TV cực lớn, lần lượt chiếu lại những gì đã xảy ra trong viện mồ côi.

Họ gặp nhau, cùng đọc sách, cùng bị trừng phạt, cùng bị rượt đuổi, và cùng bị căm ghét.

—— họ ôm nhau trong bóng tối yên tâm ngủ say sưa.

Nhưng sau đó Tạ Tháp chết.

Vì vậy Bạch Liễu chỉ còn lại một mình đọc sách, một mình chịu trừng phạt, một mình bị đuổi đánh và một mình bị chán ghét.

——Một người cuộn mình trong bóng tối chìm vào giấc ngủ bất an.

Mà khi tất cả những điều này xảy ra, Tạ Tháp, Tạ Tháp mà Bạch Liễu nghĩ rằng đã chết, y vẫn chưa chết, Hắc Đào nhìn thấy linh hồn nửa trong suốt của Tạ Tháp đang lo lắng vờn quanh Bạch Liễu, liên tục cầu xin hắn:

“Cậu đi đi, đừng đến đây nữa.”

“Đừng đút đồ ăn cho tôi, cậu ăn ít quá sẽ chết mất!”

Nhưng Bạch Liễu không thể nhìn thấy Tạ Tháp, cũng chẳng nghe thấy lời yêu cầu của Tạ Tháp, hắn vẫn sống, vẫn ăn, vẫn ngủ một cách vô hồn theo quỹ đạo của Tạ Tháp lúc còn sống.

Bạch Liễu ngày càng gầy nhom yếu ớt, sắc môi chuyển từ hồng nhạt sang tái nhợt rồi xanh tím, gầy gò và hốc hác rõ rệt.

Hắc Đào chậm rãi nhíu mày lại.

Trong một lần Bạch Liễu ngất đi trong bùn lạnh bên hồ suốt cả đêm mà vẫn không ai phát hiện ra, linh hồn Tạ Tháp cúi xuống, quấn linh hồn mình quanh người Bạch Liễu đang cuộn tròn sau cơn mê —— giống như cách họ ôm nhau ngủ cùng nhau trước đây.

Tạ Tháp nhắm mắt lại: “Thần ơi.”

“Nếu bây giờ ngài đang tồn tại, đang nhìn thấy hết thảy, thì ngài hãy xuất hiện đi.”

“Tôi muốn hứa nguyện một điều ước với ngài.”

Xung quanh Tạ Tháp đột nhiên nổi gió ào ạt, linh hồn của y như được nâng lên, đối diện với y xuất hiện một cánh cửa chạm khắc cũ kỹ, sau cánh cửa là vô số quả cầu sáng chói màu

xanh bạc, một bàn tay thò ra nắm lấy cánh cửa đẩy nó ra bên ngoài.

Những quả cầu vỡ tan thành những đốm sáng, Bạch Lục bước ra, ông ta rũ mắt xuống nhìn linh hồn Tạ Tháp quỳ trước mặt mình, trên mặt nở một nụ cười thương hại: “Tawil, mi muốn ước nguyện điều gì?”

Tạ Tháp quỳ gối trước thi thể bất tỉnh của Bạch Liễu, ngẩng đầu lên và nhẹ nhàng nói:

“Thần ơi, tôi muốn trao tất cả hạnh phúc mà những người bình thường trên thế giới này có thể có được cho người phía sau tôi.”

“Tôi muốn có người đồng hành cùng cậu ấy mỗi khi cậu ấy cô đơn nhất trong cuộc đời, tôi muốn mọi đau khổ mà cậu ấy phải chịu đựng đều tan biến và tôi muốn cậu ấy có thể tìm về những gì đã đánh mất.”

“Tôi muốn lúc nào cũng có người cùng chơi trò chơi kinh dị yêu thích với cậu ấy.”

Tạ Tháp ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh bạc lấp lánh một tia sáng mờ nhạt: “Tôi muốn cậu ấy và người cậu ấy yêu sẽ không bao giờ chia lìa.”

“Họ sẽ gặp nhau theo cách của con người, ở bên nhau theo cách của con người, và kết thúc hạnh phúc bằng cái chết của con người.”

Bạch Lục nhếch khóe miệng: “Thật là một tạo vật tham lam, hết điều ước này lại đến điều ước khác. Vậy mi sẵn sàng trả cái giá nào để đổi lấy những điều ước này?”

Tạ Tháp im lặng hồi lâu, y nhẹ nhàng nói: “Tôi bằng lòng trả giá bằng linh hồn.”

“Hiện tại tôi đã có linh hồn, tôi sẽ trở thành Tà Thần đời sau như ngài mong muốn, canh giữ cánh cửa vĩnh viễn.”

Y nâng mắt lên, bình tĩnh nhìn vòng xoáy và quả cầu màu xanh bạc ở cánh cửa phía sau Bạch Lục: “Chỉ cần tôi biết trong cánh cửa này có dòng thế giới nơi cậu ấy sống vui vẻ, tôi sẽ không bao giờ rời khỏi cánh cửa này.”

“—— Không bao giờ rời khỏi vực sâu, dục v0ng và đau khổ.”

“Mi chắc chứ?” Bạch Lục cười nửa miệng, “Dù sau này nhìn thấy cậu ấy vui vẻ bên người khác bao nhiêu lần thì mi cũng không thể quay đầu lại.”

Tạ Tháp ủ bàn tay lạnh lẽo của Bạch Liễu trong lòng bàn tay mình, trả lời không chút do dự: “Tôi chắc chắn.”

“Vậy thì giao dịch được thành lập.” Bạch Lục duỗi tay ra, trong phút chốc, tất cả những vòng xoáy màu xanh bạc sáng lóa lấp lánh sau cánh cửa từ sau cánh cửa xẹt ra, quấn lấy đầu ngón trỏ đang duỗi ra của Bạch Lục như sóng biển, chỉ vào giữa lông mày Tạ Tháp.

Vòng xoáy xanh bạc lao thẳng vào trán Tạ Tháp, hất toàn bộ cơ thể y về phía sau, hai mắt trống rỗng.

Giọng nói mơ hồ và vui vẻ của Bạch Lục vang lên bên tai Tạ Tháp:

“Ta ban cho mi dục v0ng thay đổi dòng thế giới. Mi có thể lôi kéo tất cả những người trong thế giới, những người mà mi nghĩ có thể thay đổi số phận của Bạch Liễu, để Bạch Liễu có bạn bè và người thân theo cách mi nghĩ là phù hợp.”

“Hiện giờ Bạch Liễu vẫn còn quá nhỏ và chưa có khái niệm về tình yêu. Khi đến thời điểm thích hợp, ta sẽ dùng cách mi hứa nguyện để mang người yêu cậu ấy đến với cậu ấy.”

“Tuy nhiên.” Bạch Lục mỉm cười, “Tuy rằng hiện tại mi có linh hồn, nhưng mi không biết đau khổ gì là.”

“Để mi có thể thành công trở thành Tà Thần sau trò chơi dòng thế giới này, Tawil, ta muốn cho mi trải nghiệm một số đau đớn khác.” Ánh mắt Bạch Lục nhìn về phía tiểu Bạch Liễu đang chau mày ngủ say, nụ cười trên mặt ông ta trầm xuống, “Nếu như lúc đó mi không thể đem lại cho ta sự đau khổ mà ta mong muốn, ta sẽ chọn đứa trẻ khác đau khổ hơn để làm người thừa kế của ta.”

“Không muốn nhìn thấy cảnh đó thì cứ cố mà đau khổ nhiều vào.”

Xoáy nước màu xanh bạc cuộn tới, tiểu Bạch Liễu giật mình tỉnh lại ho khan, nhìn hồ nước trống trải xung quanh không một bóng người, sau đó thảng thốt thoáng nhìn xuống tay phải.

Chỉ thoáng trong nháy mắt đó, dường như Tạ Tháp vẫn còn sống, nắm chặt tay hắn không muốn rời đi.

Hắc Đào nhìn bức tường nước dường như đã nhận ra điều gì đó, sắc mặt của y thay đổi, lộ ra cảm xúc kháng cự, y quay đầu lại: "Tôi không muốn xem."

Bức tường nước liền dịch chuyển theo tầm nhìn của Hắc Đào, lại đối diện trực tiếp với Hắc Đào, dù Hắc Đào có kháng cự quay đầu đi hướng nào thì nó cũng di chuyển theo hướng đó, và càng ngày càng gần hơn.

Hắc Đào dứt khoát nhắm mắt lại, nắm chặt roi trong tay.

Bạch Lục cười khẽ, ông ta búng tay, tiếp tục giảng giải như một người tốt bụng: "Nếu mi không muốn nhìn thì để ta giải thích cho mi chuyện xảy ra tiếp theo."

"Bởi vì Tawil dùng linh hồn mình để trả giá cho điều ước, Bạch Liễu đã có được bạn bè và người thân của mình, cậu ấy trở thành một trong những người bình thường hạnh phúc trên thế giới này."

"Còn Tawil đã bị ta đày vào trò chơi, bị người chơi tàn sát và tra tấn."

“Nhưng thật đáng tiếc, dù vậy y vẫn không hề đau khổ, y chỉ đau khổ vì Bạch Liễu, nên ta đã dụ dỗ Bạch Liễu vào game. Một năm trước khi Bạch Liễu vào game, để hiện thực hóa tâm nguyện của Tawil, để y và Bạch Liễu gặp nhau và yêu nhau theo cách của con người ——— ”

Hắc Đào lạnh lùng ngắt lời, “Tôi không nghe thấy.”

Bạch Lục mỉm cười thờ ơ tiếp tục: “——Ta đã tách rời linh hồn và x4c thịt của Tawil trong 《 Thị trấn Siren》, vây nhốt linh hồn trong bảy ngày luân hồi trong trò chơi, còn thể x4c thì thả vào trò chơi, liên hệ gặp gỡ với Bạch Liễu một cách bình thường.”

“Thân thể của y chính là mi, Hắc Đào.”

“Mi được sinh ra vì tình yêu bền bỉ của Tawil và Bạch Liễu dành cho nhau, nhưng thành thật mà nói, ta chế tạo mi chỉ vì một mục đích ——”

Bạch Lục cười: “Đó chính là làm Bạch Liễu và Tawil đau khổ.”

“Sự ra đời của mi đồng nghĩa với sự tàn lụi của linh hồn mà Bạch Liễu thực sự yêu thương —— Tawil không còn nữa.”

“Lần đầu tiên gặp Bạch Liễu, mi đã móc lấy trái tim còn sót lại của Tawil từ cơ thể Bạch Liễu ra và bóp nát nó. Lần thứ hai gặp Bạch Liễu, mi buộc cậu ấy phải tiếp nhận thân phận người thừa kế Tà Thần, vì như vậy mới có thể cứu được Tạ Tháp.”

Hắc Đào đột nhiên mở mắt, y quất roi đen về phía trước, Bạch Lục lùi về phía sau để né tránh, vô số tường nước lập tức bao vây Hắc Đào, tất cả đều là cảnh tượng y làm Bạch Liễu bị thương.

Bạch Liễu nằm trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt, Đỗ Tam Anh đứng bên cạnh vừa khóc vừa nói với bác sĩ: “Sao tim anh ấy lại bị mổ ra được chứ?!”

Vào giây cuối cùng khi Bạch Liễu bị hồ nước nhấn chìm trong 《 Rừng Rậm Biên Thuỳ 》, đôi mắt cong cong cười nhưng phảng phất như có một tầng nước, hắn thì thầm với y: “Em rất nhớ anh, Tạ Tháp. ”

Giọng nói Bạch Lục vang lên sau vô số bức tường nước mang theo ý cười:

“Sự tồn tại của mi khiến Bạch Liễu cứ mãi tổn thương, khiến cậu ấy không ngừng đau khổ.”

“Mi đã hoàn thành tốt nhiệm vụ mà ta đã giao cho mi, nhưng điều khiến ta ngạc nhiên và bất ngờ hơn cả là ——”

Bạch Lục cười khẽ một tiếng, ông ta đột ngột phá vỡ rồi xuyên qua vô số tường nước, ấn chặt Hắc Đào trên ghế hạ mắt xuống nhìn Hắc Đào đang chuẩn bị chống trả, trên khuôn mặt nở một nụ cười thương hại:

“Mi đã sinh ra linh hồn của chính mình dưới cái nhìn yêu thương của Bạch Liễu.”

“Mặc dù tình yêu đó không phải dành cho mi, mà chỉ là nhìn Tawil qua mi mà thôi.”

Khoảnh khắc Hắc Đào giơ tay vung roi, đột nhiên có một cơn đau như thiêu đốt truyền đến từ vùng thắt lưng của y, buộc y phải bỏ roi trên tay xuống.

——Đó là vết thương do trúng viên đạn linh hồn vỡ vụn gì đó, thỉnh thoảng nó vẫn đau như thế.

Nhưng hôm nay cơn đau lạ quá.

Kể từ khi sinh ra, Hắc Đào đã cảm nhận được đủ loại 【đau】, nhưng chưa bao giờ trải qua loại 【đau】 này, loại 【đau】 này không phải là loại đau nhói, nó không giống như bị dao cắt, bị kiếm chém, mà dường như có thứ gì đó bắt đầu thiêu cháy từ bên trong cơ thể y, khiến tim y đau nhói, chân tay chậm rãi cử động, và ngay cả mắt cũng bắt đầu chảy ra nước.

Loại 【đau】 này hiển nhiên không phải 【đau】 như vậy, nhưng lại khiến y cảm thấy… Bất kể như thế nào, dường như y cũng không thể thắng được.

Nhưng không thắng được cái gì chứ? Hình như không phải không thắng được trò chơi…

Hắc Đào có chút bối rối.

Một sợi tơ trong suốt bay từ xa đến buộc chặt vào cổ tay phải của Hắc Đào.

Bạch Lục cười rộ lên: “Mi cũng có linh hồn, cũng sinh ra đau khổ. Ở một mức độ nào đó, mi cũng có tư cách làm người thừa kế của ta.”

“Nhưng mi thử đoán xem, Bạch Liễu sẽ chọn ai làm người yêu của mình, ai sẽ là người mà cậu ấy sẽ từ bỏ, và ai sẽ cô độc trở thành người thừa kế của Tà Thần đây?”

Hắc Đào rốt cuộc đột nhiên ngẩng đầu lên, một giọt nước vô thức chảy ra từ khóe mắt, nhỏ xuống tường nước phản chiếu quá khứ của Bạch Liễu và Tạ Tháp.

À, ra là vậy.

Thứ mà y nghĩ rằng mình không thể thắng, là thế này đây.

- ——oOo—

Chương 465

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt Tạ Tháp trong tường nước, lan ra từng tầng tầng lớp lớp, biến thành một bức tường sáng bóng như gương, phản chiếu Tawil đối diện với Hắc Đào cũng đang rơi lệ.

Bức tường nước được nhân đôi giống như tấm pha lê trên sân khấu trước đó ngăn cách giữa Hắc Đào và Tawil. Hai diễn viên đối mặt nhau nhưng tường nước vốn là tường kính một mặt, Hắc Đào không thể nhìn thấy Tawil sau tấm gương, nhưng Tawil lại có thể nhìn thấy Hắc Đào.

Ở bên kia tường nước, Bạch Lục đứng ở bên trái Hắc Đào, ngược lại ở mặt đối diện phản chiếu trong gương, Bạch Lục lại đang đứng bên phải Tawil. Bạch Lục mỉm cười:

"Nhìn vật chứa của mình rơi lệ là cảm giác như thế nào, Tawil?"

Bạch Lục cười khẽ thì thầm vào tai Tawil: "Không phải đã sớm chấp nhận tất cả rồi à, sao lúc này còn rơi nước mắt?"

"Con đang đau khổ vì điều gì vậy, hỡi con của ta?"

"Dù con có đau khổ như thế nào đi chăng nữa thì vật chứa của con cũng đã gặp Bạch Liễu."

Phía tay trái Tawil đột nhiên mở ra một bức tường nước, bên trong chiếu phát hình ảnh Bạch Liễu vươn tay nắm tay Hắc Đào vừa bước vào Hồ Trò Chơi, hắn nhìn y, nhẹ nhàng giới thiệu tên mình: "Bạch Liễu"

Bạch Lục hạ giọng nói: "Họ đọc cùng nhau."

Phía tay phải của Tawil cũng xuất hiện một bức tường nước khác, bên trong là hình ảnh hai người dựa sát vào nhau cùng xem hướng dẫn sử dụng máy móc ở phó bản rừng rậm biên thùy.

"Họ ôm nhau ngủ."

Trong tường nước, Hắc Đào dùng cả hai tay hai chân vòng quanh ôm chặt Bạch Liễu đang giãy dụa, trốn ở dưới giường, hơi thở hai người hòa quyện thân mật vào nhau.

"Họ hôn nhau."

Lại thêm một bức tường nước khác xuất hiện, Hắc Đào rũ mi nhìn xuống Bạch Liễu đang nhắm nghiền mắt, chậm rãi cúi xuống đặt một nụ hôn.

Những ngón tay của Tawil cuộn tròn nắm chặt tay cầm của chiếc ghế, hơi thở gấp gáp, nhắm hai mắt lại.

"Tôi không muốn xem." Y quay đầu tỏ ý cự tuyệt.

“Sao lại không muốn xem, con của ta.” Bạch Lục cúi người xuống, ông ta đứng sau vai Tawil, thích thú nhìn hình ảnh hai người hôn nhau trên tường nước trước mặt Tawil, “Con đang ghen tị sao?”

“—— Ghen tị với vật chứa con người của con sắp có được Bạch Liễu mà con hằng mơ ước, ghen tị với vật chứa này cũng giống như con, bởi vì tình yêu của Bạch Liễu mà thay đổi từ một tạo vật cô đơn và lạnh lùng thành một con quái vật có linh hồn.”

“Ghen tị vì Hắc Đào được nhìn thấy, được ôm ấp và được hôn Bạch Liễu đầy hạnh phúc mà con đã phải hy sinh cả linh hồn của mình để đổi lấy.”

“Đúng vậy.” Tawil im lặng một lúc lâu, sau đó chậm rãi mở mắt ra, nhìn hình ảnh trên tường nước, nhẹ giọng thừa nhận, “Tôi ghen tị với y, ghen tị với vật chứa của tôi.”

“Bởi vì ghen tị và không thể có được mà tôi phải chịu dày vò đau đớn.”

Vô số sợi tơ trong suốt từ sâu thẳm của các vì sao trong vũ trụ bay xuống như tuyết rơi, phủ khắp cơ thể Tawil, bọc lấy y trong một cái kén có tên 【đau khổ】, thậm chí chẳng còn nhìn thấy khuôn mặt y đâu, chỉ có thể nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng, bình thản của y xuyên qua những sợi tơ này.

“Nhưng tôi biết đó không phải lỗi của y, y không có quyền lựa chọn lý do vì sao mình được sinh ra. Tất cả chỉ là một trò chơi đối với ngài.”

“Quan hệ giữa tôi, Bạch Liễu, Hắc Đào là quan hệ giữa thần, tế phẩm và người hầu.”

“Trong ba người chúng tôi phải có một người là thần, một người là tế phẩm của thần, và người còn lại là người hầu bảo vệ tế phẩm.”

Tơ rơi xuống cơ thể Tawil càng lúc càng nhiều, giọng nói của y cũng càng lúc càng nhỏ:

“Bất kể ai trở thành thần, ai là tế phẩm, và ai là người hầu, tất cả mọi người đều phải đau khổ.”

“Cho nên để ngăn không cho Bạch Liễu thành thần, con đã chọn cách đau đớn nhất để thực hiện điều ước của mình.” Bạch Lục nhướng mày hứng thú: “Con cố ý để Hắc Đào ra đời?”

Tawil im lặng một lúc lâu rồi mới trả lời, ” Đúng vậy.”

Ánh mắt y xuyên qua kén tơ dày đặc, nhìn chăm chú vào Bạch Liễu trong tường nước đang lạnh nhạt đẩy Hắc Đào ra:

“Tôi không biết cách nào khác để làm cho Bạch Liễu hạnh phúc, đồng thời làm cho tôi đau khổ cả.”

“Thật là một sự hy sinh vĩ đại.” Bạch Lục cười, “Kế hoạch mà con và Lục Dịch Trạm hợp tác vốn dĩ rất hoàn hảo. Theo kế

hoạch của hai người, con sẽ trở thành người thừa kế của ta, trở thành Tà Thần trấn giữ cánh cửa, không để dị đoan bên kia cửa đi vào bên đây, và rồi dần dần dòng thế giới sẽ vận hành lại bình thường."

"Bạch Liễu sẽ bị Lục Dịch Trạm phong ấn mất đi ký ức, bình yên lớn lên dưới sự chăm sóc của cậu ta, trở thành một người bình thường tầm thường trong thế giới trần tục này, sau đó chạm trán với vật chứa mà con đã tách ra, tức là Hắc Đào, và cuối cùng mở ra một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng hài hước."

"Lục Dịch Trạm thắng trò chơi, những người khác giành được hòa bình thế giới, còn Bạch Liễu thì có được người thân, bạn bè và người yêu."

"Chỉ có con, đứa trẻ tội nghiệp của ta." Bạch Lục đặt tay lên bờ vai đầy tơ của Tawil, vỗ về như thương hại, "Con đánh mất đi vài thứ ít ỏi mà con có, đứng bên cạnh cửa nhìn vào dòng thế giới nơi mọi người đều hạnh phúc, trở thành một linh hồn cô đơn và đau khổ."

"Đây là kết thúc tốt nhất mà con có thể tưởng tượng phải không?"

"Nhưng điều con không ngờ đến là." Bạch Lục đặt tay trước bức tường nước búng tay một cái, ông ta mỉm cười, "Có người lại không đi theo quỹ đạo mà con và Lục Dịch Trạm mong đợi."

Hình ảnh chuyển động trên tường nước ngừng một lúc, rồi bắt đầu tua nhanh ngược lại, tất cả các hình ảnh đan xen chồng

chéo vào nhau thành từng mảnh, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh cậu bé tiểu Bạch Liễu 14 tuổi ánh mắt lạc thần nằm bên bờ hồ.

Lúc đó, Lục Dịch Trạm vừa dùng kỹ năng của mình để xóa bỏ toàn bộ ký ức về Tạ Tháp của tiểu Bạch Liễu.

Lục Dịch Trạm hỏi Bạch Liễu có đồng ý sửa lại tên mình, thoát khỏi nơi này hay không, nhưng tiểu Bạch Liễu đáng lẽ là chẳng nhớ gì cả lại quay đầu nhìn về phía hồ nước, nghẹn ngào trả lời:

“Tôi không muốn sửa tên nhiều lần.”

Lục Dịch Trạm hỏi tại sao.

Bạch Liễu ngước đôi mắt lạc thần ngơ ngác: “… Không biết, tôi luôn cảm thấy không chừng… có người sẽ đến tìm tôi bằng tên Bạch Lục.”

“Tôi sợ cậu ấy không tìm được tôi.”

Con ngươi Tawil chìm khuất sau đống tơ dày dặc co rút lại.

“Thật bất ngờ phải không?” Bạch Lục mỉm cười, “Ta cũng rất ngạc nhiên là Bạch Liễu vẫn có thể nhớ tới con, kỹ năng xóa ký ức mà ta ban cho Lục Dịch Trạm là kỹ năng cấp thần trong dòng thế giới cùng cấp với ta, hay nói cách khác, ngay cả thần cũng không thể xóa bỏ hoàn toàn ký ức của Bạch Liễu về con.”

“Cậu ấy không biết con là ai, quan hệ giữa hai người như thế nào, nhưng cậu ấy vẫn làm những chuyện có thể giữ con lại theo bản năng của mình.”

Hình ảnh trên tường nước biến thành thời điểm Lục Dịch Trạm dẫn tiểu Bạch Liễu trốn khỏi viện mồ côi.

Đang lúc bọn họ chuẩn bị thoát ra khỏi viện mồ côi, Bạch Liễu đột nhiên xoay người chạy trở về: “Chờ một chút, tôi muốn đi lấy một thứ.”

“Lấy cái gì?” Lục Dịch Trạm gấp muốn chết, “Bọn họ sắp đuổi theo rồi!”

Bạch Liễu trả lời rất nhanh: “Là thứ rất quan trọng.”

Đợi đến lúc Bạch Liễu ôm thứ gì đó thở hổn hển chạy ra, Lục Dịch Trạm ngẩn người —— đó là một miếng băng vải dính máu và một cuốn truyện đã bị xé rách nhưng được dán lại.

Hình ảnh giữa tường nước lại chuyển, Bạch Liễu lúc này đã lớn hơn một chút, khoảng tầm 17, 18 tuổi, mặc đồng phục học sinh đứng trên đường, nhìn chằm chằm vào một con thú bông đang vẫy gọi mình bên cạnh một trung tâm mua sắm đang khai trương bán hạ giá.

Bạch Liễu đi tới, nhìn thẳng vào mắt thú bông kia: “Chào anh.”

Thú bông ngẩn người ra, sau đó cởi bỏ mũ đội đầu, để lộ người bên trong có vẻ rất ngạc nhiên: “Chào, chào em! Có chuyện gì à?”

“Em muốn hỏi một chút.” Bạch Liễu bình tĩnh hỏi, “Làm cái này một tháng được bao nhiêu tiền ạ?”

Người trong thú bông sửng sốt, bất đắc dĩ gãi gãi đầu: “Nhìn quần áo của em thì chắc em vẫn còn là học sinh cấp ba phải không? Bây giờ vẫn còn đang đi học, em nên tập trung học tập đã, đừng vội nghĩ đến việc kiếm tiền.”

“Làm việc này rất mệt. Nhìn anh này, làm liên tục nửa ngày cũng chỉ được trả 60 đồng thôi, mồ hôi mồ kê ướt đẫm hết cả người.”

“Em không sợ mệt.” Bạch Liễu gật đầu cảm ơn, “Một ngày được 60 đồng phải không ạ? Cám ơn anh.”

Sau khi nhận được câu trả lời, hắn liền quay người bỏ đi, nhưng người đàn ông trong thú bông lại không đành lòng ngăn hắn lại: “Này em! Em đang gặp khó khăn à? Phải đi làm để lo cho người nhà sao?”

Bóng dáng Bạch Liễu dừng lại, hắn không quay đầu, chỉ thản nhiên trả lời: “Em không biết.”

“Nhưng em có cảm giác là em phải nuôi người nào đó.”

Người đàn ông phía sau nghe không rõ, chỉ nghe được nửa câu sau, thế nên lại thuyết phục: “Vậy thì cũng đừng giả làm thú bông nhé, chẳng được bao nhiêu tiền đâu.”

“Em không muốn, là anh ấy muốn.” Bạch Liễu lãnh đạm, “nhưng chắc là anh ấy chẳng làm được đâu, vẫn là em làm thì tốt hơn.”

【 Giả làm thú bông có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Có đủ nuôi sống hai chúng ta không? 】

【 Tôi không cần cậu nuôi, cậu nuôi cũng không nổi đâu, cậu tự lo cho mình là được. 】

Bạch Lục nhếch môi:

“Rõ ràng Bạch Liễu không nhớ tới con, nhưng kể từ khi con biến mất, cậu ấy không ngừng tìm kiếm dấu vết của con trong thế giới này, nơi mà sự tồn tại của con đã bị xóa bỏ.”

“Mặc dù Bạch Liễu chưa từng tìm thấy, nhưng cậu ấy chưa bao giờ hoài nghi sự tồn tại của con.”

Bạch Lục vươn tay vuốt nhẹ tường nước, hình ảnh trên đó lại thay đổi, ông ta cười nhẹ:

“Cho dù nghi ngờ mình bị tâm thần, cậu ấy cũng chưa từng hoài nghi sự tồn tại của con.”

Trên tường xuất hiện Bạch Liễu đã trưởng thành, thoạt nhìn khoảng hai mươi mấy tuổi. Hắn đang ngồi trong một phòng tư vấn tâm lý cộng đồng có trang thiết bị khá đơn sơ, nhìn thẳng vào bác sĩ tâm lý, thản nhiên kê khai bệnh tình của mình:

"… Tôi cứ cảm giác như lúc khoảng tầm 14 tuổi tôi đã gặp một người rất quan trọng đối với mình thì phải. Hình như anh ấy rất cao, trông rất đẹp trai, tôi không nhớ rõ khuôn mặt anh ấy lắm, đôi mắt có màu xanh bạc có thể khiến người ta phát điên lên khi nhìn vào chúng. Nhưng tôi kiểm tra, tìm kiếm rất lâu rồi vẫn chưa bao giờ tìm thấy thông tin của người như vậy."

Bác sĩ tâm lý đối diện đọc hồ sơ bệnh án của Bạch Liễu, ngưng lại một chút:

"Trường hợp của Bạch Liễu tiên sinh là như vầy, một số đứa trẻ cô độc trong thời thơ ấu sẽ tự mình tưởng tượng ra một người bạn. Đôi khi, những người bạn này có một số đặc điểm nào đó hơi siêu thực một chút, hơi giống một số loại quái vật trong truyện cổ tích."

"Nhưng thông thường loại ảo tưởng này sẽ không kéo dài đến tuổi trưởng thành, đúng không?" Bạch Liễu lãnh đạm hỏi lại, "Quả thực tôi có thể bị bệnh tâm thần, nhưng người này không phải là tôi tự tưởng tượng ra."

"Bởi vì……"

Bạch Liễu đột nhiên im bặt.

Bác sĩ tâm lý nhìn lên hỏi: “Vì cái gì?”

Bạch Liễu nhướng mắt: “Bởi vì tôi có thể cảm giác được anh ấy không phải người bạn mà tôi tưởng tượng, cũng không phải là quái vật.”

“Anh ấy là một người rất quan trọng đối với tôi.”

Bạch Lục mỉm cười, thì thầm vào tai Tawil đã bị tơ bao phủ:

“Bạch Liễu vẫn yêu con.”

“Yêu linh hồn con đã vứt bỏ và hiến tế cho ta.”

Một giọt nước mắt chậm rãi lăn dài trên khuôn mặt Tawil, tất cả tường nước trước mặt y đều nứt ra như một tấm gương bị đập vỡ, vô số sợi tơ bay lên, tách ra khỏi cơ thể y, như bầu trời đang tua lại trận tuyết lớn.

“Đừng.” Tawil thì thầm trong nước mắt, với tay nắm lấy những sợi tơ đang rời khỏi y, “Đừng nói nữa.”

“Đừng để tôi biết em ấy còn yêu tôi.”

Tawil nhìn Bạch Liễu trong những mảnh vỡ của tường nước, nước mắt tuôn rơi, nghẹn ngào:

“Nếu thế thì tôi sẽ không còn cách nào tiếp tục chịu đựng đau khổ, vậy sẽ đến phiên em ấy chịu khổ mất thôi.”

Chương 466

Tawil cùng Hắc Đào đồng thời cùng phản chiếu trên hai mặt kính tường nước.

Vô số sợi tơ trên người Tawil và Hắc Đào kéo căng ra rồi bay lên thẳng ra ngoài. Tơ bắt nguồn từ sâu thẳm trong vũ trụ, cứ khuếch tán vô hạn, chậm rãi chảy xuyên qua một cánh cửa ở nơi xa xôi.

Phía sau cánh cửa là Bạch Lục đang ôm tiểu Bạch Liễu 14 tuổi đang ngồi trên ghế. Những sợi tơ xuyên qua cánh cửa ngay bên dưới ghế của Bạch Liễu, buộc quanh cổ tay và mắt cá chân của hắn.

Những sợi tơ nặng trĩu quấn chặt Bạch Liễu, Bạch Lục vuốt v3 tơ rơi trên vai Bạch Liễu, cười khẽ:

“Sự đau đớn của tế phẩm và người hầu cuối cùng rồi cũng sẽ được hiến tế cho thần. Bọn họ càng giãy giụa khổ sở thì thần càng đạt được nhiều đau khổ hơn.”

“Chỉ có thần mới là tạo vật đau đớn nhất.”

“Con thấy có đúng không?” Bàn tay Bạch Liễu xuyên qua đống tơ, phủi đi sợi tơ vướng trên mặt Bạch Liễu, ông ta nâng niu khuôn mặt của hắn, dịu dàng nói: “Dáng vẻ này thật đáng thương nhưng cũng thật hoàn mỹ làm sao.”

“Không có người thừa kế nào thích hợp hơn con cả.”

Bạch Lục nhìn xuống đôi mắt đen láy không chút tia sáng của Bạch Liễu, khóe miệng nhếch lên: “Nếu con là thần, con sẽ chọn ai làm tế phẩm thân yêu của mình nào?”

“Có cần phải lựa chọn không?” Bạch Liễu đột nhiên mở miệng, hắn nhướng mắt nhìn Bạch Lục xuyên qua sợi tơ, “Từ đầu đến cuối không phải chỉ có duy nhất một tế phẩm đến trước mặt tôi, hiến tế linh hồn tình yêu cho tôi đó sao?”

【 hệ thống cảnh cáo: Giá trị tinh thần của người chơi Bạch Liễu về 0, mở giao diện cuồng bạo! 】

Bạch Liễu dùng tay phải nắm lấy sợi tơ kéo về phía mình, Bạch Lục cũng bị sợi tơ quấn lấy, bị Bạch Liễu kéo một bước về phía hắn, hai người đồng thời bước vào khoảng không.

“Quả nhiên không thể gạt con.” Bạch Lục mỉm cười nhìn Bạch Liễu trong quá trình rơi xuống, “Con quá nhạy cảm với tình yêu và nỗi đau mà con nhận được.”

“Con là tấm gương hoàn hảo nhất mà ta từng thấy.”

Bàn tay Bạch Lục xuyên qua tơ giăng bốn phía chạm vào đôi mắt đen lay láy của Bạch Liễu, rồi chợt thì thào: “Qua đôi mắt của con, ta có thể thấy rõ ràng những thứ mình có.”

“Ta chỉ có…”

Tóc Bạch Liễu buông rơi xõa dài về phía trước, tóc và tơ bay vụt qua khóe mắt thản nhiên phản chiếu vạn vật trong vũ trụ, hắn nhìn thẳng vào Bạch Lục nhưng chẳng thấy bóng dáng của Bạch Lục đâu, chỉ có hình ảnh phản chiếu của một cánh cửa có quầng sáng màu xanh bạc.

“Một cánh cửa không có chìa khóa mà thôi.”

Bạch Lục bật cười, ông ta búng tay, 【 cánh cửa 】hiện ra ngay phía dưới bọn họ, mở ra, ông ta cùng Bạch Liễu bị tơ quấn lấy rơi vào cửa.

“Bạch Liễu, con nghĩ chìa khóa cửa ở đâu?”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu kích hoạt điểm cốt truyện, tiến vào 《 Tế Tà Thần · Cảnh 3 》】

Lửa bùng lên khắp nơi, những tiếng gào thét thảm thiết liên tục vang lên từ ngôi đền chìm trong lửa đỏ.

Bên trong đền thờ.

Bạch Liễu lập tức quay trở lại dòng thời gian 5 năm trước, hắn nhìn Bạch Lục đối diện, một màu xanh bạc kỳ lạ lóe lên trong mắt, sau đó hắn dứt khoát quất thẳng một roi về phía mặt Bạch Lục.

Roi lướt qua, đập thẳng xuống hồ nước phía dưới đền thờ, đập vỡ đáy hồ, nước chảy theo vết nứt, lộ ra đáy hồ cằn cỗi.

Tawil nằm giữa đáy hồ bị tơ bịt kín mắt, cuộn tròn người yếu ớt ho khan, quần áo từ trên xuống dưới đều ướt sũng, tay phải nắm chặt đồng xu mà Bạch Liễu đưa cho y.

Bạch Liễu không chút do dự nhảy xuống đáy hồ, muốn chạy về hướng Tawil.

Roi xương đen rơi xuống trước mặt Bạch Liễu, gai xương bật ra, Bạch Liễu nhảy lùi lại né tránh, quất ra một roi chặn lại.

Hai chiếc roi đan xen vào nhau, Bạch Liễu và Bạch Lục gần như đồng loạt nắm chặt cán rút roi về phía mình.

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Bạch Lục, Bạch Lục cũng nhếch môi nhìn lại hắn: “Tuy là hiện giờ ta dùng một cái thân thể yếu ớt như thế này, con cũng cưỡng chế bạo phát đến cực hạn, nhưng muốn thắng ta cũng không đơn giản vậy đâu.”

Bạch Lục vừa dứt lời, Bạch Liễu dứt khoát buông lỏng tay cầm roi, tay phải hóa thành móng khỉ, lạnh lùng vồ một nhát.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng kỹ năng bùng nổ (Đạo Tặc Ẩn Thân) của người chơi Mục Tứ Thành 】

Gần như chỉ trong một cái chớp mắt, Bạch Liễu đã xuất hiện trước mặt Bạch Lục, móng vuốt khỉ sắc bén chộp thẳng về

phía cổ Bạch Lục, Bạch Lục nhanh chóng né người sang một bên, nhưng móng khỉ của Bạch Liễu không biết từ đâu lại mọc ra, câu lấy sợi dây chuyền hình chữ thập ngược treo trên cổ Bạch Lục và giựt mạnh!

Bạch Lục nhướng mày, lập tức ngồi xổm xuống để mặt dây chuyền rơi xuống cổ, đồng thời dùng tay trái vung roi quất một cái, gai xương c4m vào cổ tay Bạch Liễu, ý đồ muốn hất hắn ra.

Bạch Liễu xoay cổ tay lại theo sát ông ta, móng khỉ chộp lấy cổ họng Bạch Lục.

“Thông minh thật đấy.” Bạch Lục lui về phía sau, ông ta chỉ vào mặt dây chuyền hình chữ thập ngược trước mặt, cười tủm tỉm, “Từ khi nào mà con đoán được thân thể này dùng mặt dây chuyền để triệu hồi ta xuống mà không phải là hứa nguyện vậy?”

Ánh mắt Bạch Liễu lạnh lùng đầy lệ khí, hắn không thèm trả lời Bạch Lục, giơ tay tấn công tay trái Bạch Lục, mục tiêu hiển nhiên là mặt dây chuyền chữ thập ngược.

“Hử, xem ra con không muốn nói thì phải.” Bạch Lục mỉm cười, có vẻ trầm ngâm:” Vậy ta phải tự mình đoán rồi.”

“Là do con phát hiện ra cấp độ hứa nguyện ở đây không thể đạt đến cấp thần, vả lại con cũng là tín đồ, đã từng thành công sử dụng chữ thập ngược để triệu hồi Tawil trong thực tế, phải không nào?”

“Nhưng tiếc là.” Ánh mắt Bạch Lục lơ đãng, ông ta giơ tay chụp lấy móng khỉ Bạch Liễu đang đánh về phía mình, cười lớn, “Sau này Hắc Đào hoàn toàn phá hủy Tawil nên mặt dây chuyền cũng đã biến mất.”

Lồng nguc Bạch Liễu khẽ phập phồng, cổ tay bị Bạch Lục giữ lấy toàn là lỗ máu bị gai xương đâm thủng, đang chảy từng giọt lại từng giọt.

Bạch Lục cười: “Với thực lực hiện tại của con, muốn giật lấy giá chữ thập ngược của ta thì phải cần thêm chút may mắn nữa.”

“Nhưng tiếc là vận may của con…..”

“Đi chết đi, Bạch Lục!!” Một giọng nữ gào thét chói tai vang lên từ phía sau Bạch Lục, đồng thời, một con dao ngắn đâm thẳng vào nguc ông ta.

Lực độ của nhát dao đã đẩy cơ thể Bạch Lục hướng về trước mặt Bạch Liễu một chút, vừa vặn tạo cơ hội cho móng khỉ đang vươn ra của Bạch Liễu móc lấy dây chuyền mặt chữ thập ngược đang bay ra trước nguc Bạch Lục.

Bạch Liễu nắm chặt mặt dây chuyền chữ thập ngược kéo mạnh ra, Bạch Lục mỉm cười, ông ta trở tay quất thẳng một roi vào người Kitahara Aoi đang cầm dao nhào về phía mình, sau đó roi dài trên tay biến thành một lá bài poker.

Lá bài lóe lên ánh sáng lạnh lẽo bay về phía cổ tay phải của Bạch Liễu đang cầm mặt dây chuyền hình chữ thập ngược!

Tay phải của Bạch Liễu rơi xuống, máu phun ra xối xả.

Aoi bị roi quất văng vào cây cột rớt uỵch xuống đất, cô bé quỳ rạp trên mặt đất, nôn ra một ngụm máu.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu chuyển sang giao diện hệ thống của người chơi Lưu Giai Nghi, sử dụng kỹ năng cá nhân (thuốc giải) chữa trị bản thân.】

Bạch Liễu ném ra một lọ thuốc giải cắt ngang hành động vươn tay chụp lấy mặt dây chuyền hình chữ thập ngược của Bạch Lục, thuốc giải xoay tròn trong không trung rồi rót thẳng vào chỗ bị đứt của Bạch Liễu, tay phải của hắn lập tức mọc ra, liền đó hắn quất một roi đánh nát chai thuốc giải.

Mặt dây chuyền hình chữ thập ngược nằm trong tay Bạch Lục bị nhát roi này quất bay ra ngoài.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi đó hành động của Bạch Lục trở nên chậm chạp hẳn, nhưng ông ta vẫn phản ứng cực nhanh, gần như dùng một tốc độ mà Bạch Liễu không thể nhìn thấy bằng mắt thường vươn ngón tay móc lại mặt dây chuyền ngược đã bị Bạch Liễu đánh ra.

Trong khoảnh khắc nắm được mặt dây chữ thập ngược trong tay, Bạch Lục sững người lại một chút, ông ta cười khẽ ngẩng đầu lên, buông thõng tay phải ra.

——Một mặt dây chuyền hình đồng xu rơi khỏi tay ông ta, lắc lư qua trái qua phải như một con lắc.

Tawil người đầy vết thương ho sặc sụa mở bàn tay của mình ra —— không có đồng xu nào cả, thay vào đó là mặt dây chuyền hình thánh giá ngược trên người Bạch Lục.

【 hệ thống cảnh cáo: Đạo cụ tín vật (mặt dây chuyền chữ thập ngược) để người chơi Bạch Lục triệu hoán Tà Thần đã mất, Tà Thần sắp rời khỏi phó bản trò chơi. 】

“Thật là thú vị.” Thân thể Bạch Lục từng chút trở nên trắng bệch giống như một x4c chết thực sự, nhưng ông ta vẫn tươi cười, tràn đầy hứng thú, như thể đang nhìn một sinh vật chưa bao giờ nhìn thấy trên đời, “Hay lắm.”

“Chỉ trong chớp mắt thôi mà con đã nắm bắt cơ hội hợp tác với hai người họ để tráo đổi mặt dây chuyền chữ thập ngược trong tay ta.”

“Con dám đặt chìa khóa chiến thắng vào một kẻ chẳng hề có lợi thế, còn khiến đối phương giúp con bằng cách giúp đối phương.”

Bạch Lục nhìn Aoi đã nằm mềm nhũn trong góc: “—— Giống như trận đấu vừa rồi.”

Ông ta nhếch khóe miệng, dời tầm mắt về phía Bạch Liễu cả người đầy máu: “Ta không biết từ khi nào mà con có ý nghĩ kiểu【 ở hiền gặp lành 】đơn giản thế này vậy?”

“Con định dựa vào mấy thứ kiểu như 【người tốt nhất định sẽ đánh bại kẻ xấu】, và 【công lý cuối cùng sẽ đánh bại cái ác】 để đánh bại ta sao?”

“Thân ái nhắc nhở con.” Bạch Lục mỉm cười, “Người cuối cùng có suy nghĩ như vậy chưa từng đánh thắng ta.”

“Đúng là bây giờ tôi không thể thắng được ông.” Bạch Liễu bị Bạch Lục đánh văng vào cây cột chậm rãi ngẩng đầu lên, giọng nói hắn đứt quãng khàn khàn nhưng vẫn rất rõ ràng mạch lạc, “Tôi cũng không tin vào thứ gọi là ở hiền gặp lành.”

“Theo sự hiểu biết của tôi thì trong thế giới này, đa phần là người xấu sống tốt hơn người tốt.”

“Con càng khiến ta tò mò hơn, vậy tại sao con lại làm như vậy?” Bạch Lục bật cười, “Nếu con và ta có cùng quan điểm thế thì con không thể nào đặt hết lợi thế thắng ta vào một bé gái NPC được.”

“Bởi vì tôi đã thắng ông một lần.” Bạch Liễu thản nhiên nhìn thẳng Bạch Lục, “Tôi cũng không làm việc tốt gì cả.”

“Tôi chỉ là không biết làm thế nào nên mới lập lại quá trình thắng ông lúc trước thôi.”

Bạch Lục trầm mặc, ông ta chợt hiểu ra, vỗ tay khen ngợi: “Bởi vì lần trước con giúp Viên Quang rồi vô tình đánh thắng

được ta, cho nên lần này con muốn x4c minh lại xem phương pháp này có khả thi hay không.”

“Hay lắm.”

Bạch Lục cười khẽ nhìn Bạch Liễu: “Rõ ràng ta đã thiết kế thuộc tính phản hồi tiêu cực 【 lấy oán trả ơn 】cho con, hễ con giúp đỡ người khác, con đều sẽ nhận về trái đắng.”

“Vậy mà khi con mới giúp người khác một lần và nhận được quả ngọt từ họ, con lại bắt đầu thay đổi.”

“Bạch Liễu, con làm ta bắt đầu hoài nghi, liệu rằng bản chất thật sự của 【 ta 】 có phải là một người tốt hay không.”

“Ta rất mong chờ gặp lại con lần sau, để xem con sẽ như thế nào.”

【 hệ thống nhắc nhở: Tà Thần đã rời khỏi thân x4c người chơi Bạch Lục】

Bạch Lục mỉm cười, làn da trên mặt bị ăn mòn bong tróc ra từng mảnh, lúc thi thể Bạch Lục nhắm mắt ngã xuống, Bạch Liễu cũng đồng thời khuỵu xuống.

Hắn chống đỡ sàn nhà mặt không còn chút máu, cố hít sâu vài cái rồi mới miễn cưỡng đứng dậy.

Bạch Liễu vừa dùng thuốc giải điều trị vết thương của mình, vừa lảo đảo đi về phía Tawil nằm trong hồ.

Hắn dừng lại một lúc bên cạnh Tawil, sau đó cúi xuống bế Tawil lên.

Tawil tơ giăng kín mắt được bế lên hẫng nhẹ cả người, y thảng thốt ôm lấy bả vai Bạch Liễu, thì thầm gọi tên hắn: "….. Bạch Liễu?"

"Ôm em chặt vào." Bạch Liễu hít sâu một hơi, một tay ôm chặt Tawil, sau đó cõng Aoi đang bất tỉnh trên lưng, hắn bình tĩnh nói, "Tên khốn Bạch Lục kia để lại cho chúng ta mớ bòng bong vẫn chưa xong đâu."

"Đám người nhà Mifune hiện đang chờ bên ngoài."

"Em mang hai người rời khỏi đây đã rồi nói tiếp."

- ——oOo—

Chương 467

Bạch Liễu tung chân đá văng cánh cửa đền thờ, lửa cháy ngùn ngụt nháy mắt xông thẳng vào mặt, tro tàn và sóng nhiệt nóng rẫy hòa quyện vào nhau.

Hắn ngước mắt, đôi mắt đen láy phản chiếu lửa đỏ cuồn cuộn, núi rừng cháy thành than đen, pháo hoa không ngừng nổ rộ lộng lẫy trên bầu trời đêm.

Từ phía xa, hắn nghe thấy tiếng reo hò và tiếng đếm ngược của đám đông từ chân núi truyền đến:

“Lễ tế Tà Thần sắp chính thức khởi động và màn bắn pháo hoa cũng sắp kết thúc. Hãy cùng nhau đếm ngược khoảnh khắc thường niên mang lại hạnh phúc cho chúng ta nào!”

“10!”

Pháo hoa lộng lẫy bay vút lên không trung rồi nổ tung hết cái này đến cái khác, như một bó hoa bùng cháy khoe sắc trên bầu trời đêm hiến tế vẻ đẹp của mình cho các vị thần, mở ra một khúc dạo đầu tuyệt đẹp cho câu chuyện cổ tích.

Bạch Liễu vừa ôm Tawil người đầy vết thương, vừa cõng Kitahara Aoi máu me đầm đìa trên lưng, hắn cúi đầu xuống lê từng bước chân chậm chạp xuống núi.

Vô số sợi tơ mang tên 【 nỗi đau 】từ đền thờ quấn quanh Tawil trong vòng tay của Bạch Liễu, níu lấy bước chân hắn. Máu của họ hòa vào nhau, nhỏ giọt tí tách lên mặt đất bị lửa quét cháy đen khô cằn.

“9!”

Bước chân Bạch Liễu dừng lại, hô hấp vừa chậm rãi lại vừa dồn dập, cả người xiêu vẹo nghiêng ngả về phía trước, giống như đã dùng hết sức lực của mình để bước xuống núi, rời xa đền thờ.

Nhưng tơ trên người hắn và Tawil lại không cho phép bọn họ đi xa hơn nữa.

“Bạch Liễu.” Khuôn mặt của Tawil bị sợi tơ xé toạc ra nhưng dường như y không cảm thấy đau đớn, chỉ chăm chú vuốt nhẹ lên những vết thương trên người Bạch Liễu, dịu dàng nhìn hắn, như muốn vĩnh viễn nhớ kỹ hình dáng của hắn, “Đặt tôi xuống đi.”

“Em mang theo tôi thế này, không thoát được đâu.”

“Tay em run hết rồi kìa.”

“8.”

“Em mặc kệ.” Bạch Liễu ngước mắt nhìn thẳng Tawil, “Anh đã đồng ý giao dịch bản thân mình cho em rồi, em có quyền mang anh đi.”

Tawil đỡ vai Bạch Liễu đứng dậy, y nhìn Bạch Liễu, sau đó cúi xuống ôm Bạch Liễu thì thầm:

“Nhưng tôi yêu em.”

Đồng tử Bạch Liễu co rút lại.

“7!”

Tawil khẽ nhắm mắt lại tiếp tục nói: “Cuối cùng tôi cũng hiểu được cảm xúc của mình khi em đến gặp tôi.”

“Là tình yêu phải không em?”

“6!”

“Tôi muốn gặp em, tôi muốn trốn khỏi đền thờ để xem em chọn ai làm bạch mã hoàng tử, tôi muốn em trả lời vì sao không chịu đến gặp tôi.” Tawil vùi hẳn đầu vào bả vai Bạch Liễu, y ghì chặt lấy Bạch Liễu, lực đạo mạnh mẽ khiến hắn thở đứt quãng không ra hơi, giọng Tawil nghẹn ngào, “Tôi muốn mỗi ngày em đều đến gặp tôi, nói chuyện với tôi, nhìn vào mắt tôi và kể những cho tôi nghe những mẩu chuyện vụn vặt của em.”

“Tôi muốn em đưa tôi đi, tôi cũng muốn đi theo em.”

Một sợi tơ quấn chặt.

“Tôi muốn em và tôi mãi mãi bên nhau.”

Hai sợi tơ quấn chặt lấy nhau.

“5!”

Bạch Liễu nháy mắt bừng tỉnh, hắn theo bản năng ôm chầm lại Tawil: “…… Anh lại rời khỏi em phải không?”

“Thần đã từng nói với tôi.” Tawil nhẹ nhàng trả lời hắn, “Thời khắc tôi đau đớn và sẵn sàng hiến tế, tôi có thể trở thành người thừa kế của ông ấy.”

“Ông ấy nói rằng chỉ có tình yêu mới có thể khiến thần đau khổ.”

Vô số sợi tơ quấn quanh lập tức siết chặt cơ thể Tawil.

“4!”

“Yêu càng nhiều đau đớn hiến tế cho thần càng nhiều thì thần lại càng dễ dàng khống chế đối phương.” Tawil chìm khuất trong đống tơ dày đặc ngước mắt nhìn Bạch Liễu trong vòng

tay mình, y nở một nụ cười mềm nhẹ như thể đang rất hạnh phúc, “Hiện giờ tôi đã trở thành con rối của thần.”

“Tôi không thể thoát khỏi chiếc lồng giam giữ mình, bởi vì nó được tạo ra từ tình yêu và nỗi đau của tôi.”

“3!”

“2!”

“1!!”

“Lễ tế Tà Thần chính thức bắt đầu!!”

Hàng loạt bóng người ôm vác cồng kềnh nhanh chóng tiến đến từ con đường phía sau Bạch Liễu, trong tay họ là nhóm tế phẩm khuôn mặt đã chết lặng, nhìn rõ hơn thì đó là người của 8 gia tộc lớn tranh thủ muốn lên hiến tế đầu tiên. Đám người giận dữ quát ầm ĩ:

“Sao lại thế này! Sao đền thờ lại bị cháy rồi!”

“Thi thể kia đâu? Thi thể trong đền thờ đã biến mất!”

“Nhà Kitahara trông coi rồi tự trộm luôn à, hay tế phẩm chạy thoát trộm vậy?!”

Pháo hoa nổ tung tưng bừng sau lưng họ.

“Tôi yêu em.” Tawil nhắm mắt lại, y cúi đầu xuống, đặt đôi môi băng giá của mình lên môi Bạch Liễu không chút phản kháng, khẽ thì thầm, “Linh hồn của tôi tồn tại nơi này cũng chỉ vì em.”

“Nhưng em không thể ở lại đây được.”

“Bởi vì nơi này chỉ toàn là đau khổ.”

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã nhận được (linh hồn Tà Thần) mục tiêu của nhiệm vụ chính và sắp quay trở về dòng thời gian 5 năm sau, người chơi Bạch Liễu hãy chuẩn bị sẵn sàng! 】

Tất cả những sợi tơ trên người Tawil đều duỗi thẳng cứng, kéo căng y về phía sau. Y nhắm mắt lại ôm lấy Bạch Liễu, hai tay đan vào mái tóc dài sau đầu hắn, đôi môi hé mở như muốn nói điều gì đó.

Phía sau Bạch Liễu liên tục có người cầm dao, súng, gậy gộc vẻ mặt dữ tợn chạy về phía bên này, pháo hoa không ngừng nổ tung, ánh sáng đủ màu đan xen lẫn nhau lóa lên trước mặt Bạch Liễu khiến hắn phải nhắm hai mắt lại.

Chỉ trong phút giây ngắn ngủi đó, Bạch Liễu nghe thấy tiếng thì thầm của Tawil bên tai mình:

“Tạm biệt em, đừng quên cứu Công chúa tóc mây nhé, hoàng tử của tôi.”

Bạch Liễu choàng tỉnh, hắn phát hiện mình vẫn nằm bệt trên mặt đất trong căn phòng luyện vũ đạo tế Tà Thần, cứ như hắn chỉ vừa ngủ thiếp đi vì kiệt sức.

Căn phòng không đèn tối đen như mực, chỉ có ánh trăng mờ nhạt len lỏi từ bên ngoài hắt lên bức tranh đền thờ trên biển treo trên bức tường ngay đối diện —— đó là bức tranh mà lần đầu tiên Bạch Liễu tìm thấy manh mối và xuyên vào nó.

Mọi thứ xung quanh Bạch Liễu, ngọn lửa, đám đông cuồng loạn, Kitahara Aoi đang đổ máu, và “x4c chết” của vị Tà Thần dịu dàng hôn hắn đều biến mất, giống như một cơn ác mộng không có thực.

Hắn ngồi dậy, bần thần một lúc rồi mặc quần áo chỉnh tề, khoác áo khoác, đứng dậy mở cửa đi ra khỏi phòng.

Bên cạnh cửa có hai người hầu đang quỳ trên mặt đất, từ bộ quần áo họ đang mặc và chữ “Mifune” thêu trên đường viền cổ áo phải thì có thể nhận ra hai người họ thuộc dòng họ Mifune.

Bạch Liễu vừa bước ra khỏi cửa, hai người hầu cúi đầu, nhanh chóng giơ tay ngăn cản hắn rời đi: “Bạch Lục thiếu gia, ngài không thể rời khỏi đây ạ.”

“Mifune đại nhân đã ra lệnh, nếu tối nay ngài vẫn chưa luyện xong vũ đạo tế thần đêm mai thì không được bước ra khỏi đền

thờ nửa bước.”

Bạch Liễu nghe vậy thì quay đầu nhìn về phía hai người hầu, sau đó lại nhìn về phía đền thờ phía sau không còn nhận ra hình dạng gì, cao giọng hỏi: “Đây là đền thờ huyện Lộc Minh à?”

“Vâng ạ.” Người hầu kỳ quái ngẩng đầu, “Ngài vẫn luôn luyện nhảy trong đại điện đền thờ mà, ngài không nhớ rõ sao?”

“Nếu đây là đền thờ.” Bạch Liễu bình thản vặn hỏi, “Vậy thì Tà Thần sống trong đền thờ này 5 năm trước đâu rồi? Các người mang anh ấy đi đâu rồi?”

Hai người hầu của gia tộc Mifune nghe hỏi thì biến sắc, giống như vừa nghe thấy điều gì đó cực kỳ cấm kỵ, tất cả đều cúi đầu nhắm nghiền mắt, chắp tay trước nguc như cầu nguyện, thì thầm lập đi lập lại:

“Xin đừng trách tội chúng tôi Tà Thần, xin đừng trách tội chúng tôi, chúng tôi không cố ý chuyển ngài từ huyện Lộc Minh đến đền thờ trên biển sau vụ cháy đâu ạ.”

“Chỉ vì uy lực của ngài cách đây 5 năm trước thật sự quá kinh khủng, một nửa dân làng huyện Lộc Minh đã phát điên và tự sát trong giấc ngủ, chết thật oan uổng.”

“… Xin chớ trách tội chúng tôi, Tà Thần!”

Khuôn mặt Bạch Liễu chẳng để lộ chút cảm xúc nào, ánh mắt hắn chậm rãi dịch chuyển từ vật thể hình con tàu đang đung đưa trên sóng biển phía xa tới bức tranh tường treo trên tường trong nhà —— đó là bức tranh vẽ đền thờ hình con tàu khổng lồ nhấp nhô trên sóng biển.

Nhà thuyền ven biển.

Sau một hồi sấm chớp gió giật, cơn mưa lớn bất chợt ập xuống.

Một cô bé quần áo ướt đẫm chạy ào vào, run rẩy trốn trong nhà thuyền. Đôi môi cô bé tái nhợt, khuôn mặt tím tái, ngón tay và khớp xương dày đặc vết thương. Mưa tầm tã dữ dội đến thế mà cô bé vẫn để mặc cửa mở, cứ quỳ rạp xuống đất mặc cho mưa gió tạt vào quất thẳng vào khuôn mặt không còn chút máu của mình.

Gió lắc lư tấm biển treo bên cạnh căn phòng, chữ viết trên tấm gỗ cũ bị mài mòn đến mức sắp đọc không ra ——【 Kitahara Aoi 】.

“Aoi, em đang làm gì vậy?!” Một giọng nam hoảng loạn cắt ngang hành động giống như đang tự ngược đãi bản thân của Aoi, Kitahara Ryota cả người ướt sũng vội vàng tiến tới đóng cửa phòng Aoi, cậu đặt chiếc ô bị gió thổi chỏng chơ ngay cạnh cửa rồi quay đầu trách móc, “Mưa to thế này sao em không đóng cửa?”

“Chắc là do em tu hành trong phòng khổ luyện vẫn chưa đủ khổ chăng.” Aoi thất thần tự lẩm bẩm nói chuyện một mình.

Sota đờ người, cậu nhóc nhìn đốt ngón tay bị siết chặt hằn ra vết máu của mình, cúi đầu không nói nữa.

Aoi đảo mắt bắt kịp động tác nhỏ của Sota, cô bé hỏi: "Anh cũng vào phòng khổ luyện à?"

"Ừ" Sota cười buồn có chút tự giễu, "Từ khi phát hiện chúng ta có liên quan đến việc đền thờ bị đốt cháy 5 năm trước, cho dù gia tộc Kitahara đã sụp đổ, không còn khả năng xây dựng dinh thự để huấn luyện chúng ta, năm nào tế phẩm cũng đều không đạt chuẩn đau khổ, nhưng bọn họ vẫn không từ bỏ, tiếp tục tra tấn chúng ta."

"Tất nhiên rồi." Đôi mắt Aoi sáng lên, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý và khoái chí, "Chuyện xảy ra năm năm trước khiến lũ súc sinh này sợ chết khiếp luôn."

"Ừ." Sota cũng không nhịn được cười toe toét, cậu nhớ tới, "Lúc đó đền thờ đang bốc cháy dữ dội, Bạch Lục muốn đi cứu Tà Thần đại nhân, chúng ta quay trở về giúp anh ấy."

"Chỉ có em quay về giúp anh ấy thôi chứ!" Aoi phản đối, nhưng cô bé nhanh chóng nằm xoãi ra, tự chế giễu mình, "Nhưng mà em chẳng giúp được gì nhiều cả, chưa gì đã bị đánh bất tỉnh rồi."

"Tiếp đó em nhớ mang máng là Bạch Lục đã cõng em và Tà Thần xuống núi, nhưng Tà Thần lại bị sợi tơ mọc ra từ đền thờ ghì lại không thể rời đi, ngay lúc đó thì người của 8 gia tộc lớn kéo đến."

“Mifune lôi Bạch Lục vào trong đền thờ, bắt ép anh ấy phải hiến tế.”

Aoi cười haha thành tiếng, tay chân khua khoắng, cười đến nỗi chảy cả nước mắt: “Thế là Tà Thần đại nhân từ xưa đến nay chưa từng nổi giận, lúc đó đã nổi điên lên!”

“Ngài ấy không muốn mở mắt nhìn Bạch Lục, cũng không muốn hiến tế Bạch Lục, vì vậy ngài ấy nhắm chặt mắt lại, nói là ta không cho phép các người đối xử với em ấy như vậy.”

“Vậy là đêm đó.” Aoi gần như cười ngoác cả mồm, “Tà Thần đại nhân hiển lộ thần uy, khiến nửa người dân huyện Lộc Minh phải bồi táng cùng với tế phẩm thân yêu của mình.”

“Ngài xuất hiện trong giấc mộng của bọn họ, nhìn thẳng vào linh hồn bọn họ. Đám súc sinh đầy dục v0ng đó không thể nhìn thẳng vào mắt của Tà Thần, vì vậy mà phát điên trong giấc mơ và tự sát.”

“Đólà lần đầu tiên em thấy Tà Thần giết người.”

- ——oOo—

Chương 468

Sota mỉm cười nhưng nụ cười đó nhanh chóng biến mất, cậu nhìn chằm chằm vào bức tranh đền thờ sóng biển treo trên tường, nhỏ giọng nói: "Nhưng kể từ đó, người ở huyện Lộc Minh bắt đầu sợ hãi thi thể Tà Thần."

"Bọn họ không dám đưa thi thể Tà Thần đã từng gánh chịu quá nhiều nguyện vọng xấu xa của bọn họ về đền thờ trên núi vì ở đó quá gần, và nó khiến họ sợ hãi, nhưng bọn họ cũng không cam lòng từ bỏ lễ tế Tà Thần hàng năm, vì vậy đã tạo một ngôi đền hình con tàu khổng lồ, sau đó di dời thi thể của Tà Thần cùng đền thờ Lộc Minh ban đầu vào đó, đẩy nó ra biển cách xa huyện Lộc Minh."

Aoi cười mỉa mai: "Lũ người trước đây sống chết gì cũng muốn được ở gần thần, giờ đây lại sợ ngài như sợ hủi ấy."

"Ừ." Sota cúi đầu nhìn đốt ngón tay dính đầy máu, "Về sau, để ngăn cản tế phẩm đoàn kết nổi dậy trong quá trình huấn luyện, bọn họ đã xây dựng phòng khổ luyện và tách tế phẩm ra để huấn luyện riêng lẻ."

"Vào lễ tế thần hàng năm, những tế phẩm được chọn sẽ ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, dẫn đầu là những người hầu của 8 gia tộc lớn và những người dân làng khác của huyện Lộc Minh, cùng đến đền thờ trên biển để tiến hành hiến tế."

“Năm nào chúng ta cũng bị đưa lên thuyền, nhưng hiến tế thất bại lại bị mang về.” Aoi nhún vai thờ ơ, “Bạch Lục cũng vậy.”

Sota do dự một chút, nhưng vẫn thấp giọng giải thích: “Chúng ta hiến tế không thành công đâu có giống như Bạch Lục đại nhân?”

“Chúng ta không thể đánh thức Tà Thần đại nhân vì chúng ta chưa đủ đau khổ, nhưng Bạch Lục đại nhân là người chịu đựng đau khổ nhiều nhất trong chúng ta mà.”

Sota ngẫm nghĩ: “Anh nghe mấy người hầu kia kể là năm nào nhà Mifune cũng muốn hiến tế Bạch Lục đại nhân, bởi vì Bạch Lục đại nhân là tế phẩm đau khổ nhất từ trước đến nay, nhưng ngay cả khi người hầu nắm đầu Bạch Lục đại nhân, cưỡng ép lôi Bạch Lục đến trước mặt Tà Thần đại nhân để hiến tế, thì cho dù Tà Thần đại nhân thức tỉnh vì nỗi đau của anh ấy đi nữa, ngài ấy cũng không bao giờ mở mắt ra…”

Aoi trầm mặc, cô bé quay lưng về phía Sota, giọng nói buồn bã: “Bởi vì một khi mở mắt thì Bạch Lục sẽ bị hiến tế.”

“Hai người này…” Aoi trầm giọng nói: “Thật là tréo nghoe.”

“Lúc trước đêm nào Bạch Lục cũng đều chờ đợi Tà Thần ngoài cửa đền thờ, nhưng lại không chịu mở miệng nói chuyện. Bây giờ ngược lại Tà Thần lênh đênh trên đền thờ biển mỗi năm chỉ có thể gặp Bạch Lục một lần, nhưng lại không thể mở mắt nhìn người mà ngài ấy yêu.”

“Đây là loại truyện cổ tích gì thế này..”

Sota cũng trầm mặc: “Mặc dù nhà Mifune nói là đặt Tà Thần ở đền thờ trên biển, nhưng chúng ta đi hiến tế hàng năm chưa bao giờ nhìn thấy thực thể của ngài ấy cả, lần nào cũng chỉ là một ngôi đền trống không trên biển thôi.”

“Nghe nói là chỉ khi nào tế phẩm dùng đau khổ của chính mình đánh thức Tà Thần đại nhân thì mới có thể nhìn thấy ngài ấy.”

Sota cau mày lo lắng: “Nhưng anh và em đã đến đền thờ trên biển rất nhiều lần, cũng đã bí mật lục soát những nơi khác nhưng có tìm thấy Tà Thần đâu. Không biết Tà Thần đại nhân bị đám người nhà Mifune giấu ở đâu nữa.”

“Cái lũ súc sinh nhà Mifune.” Aoi oán hận nắm chặt tay đấm mặt đất chửi rủa, “Đáng lẽ ra 5 năm trước lúc Tà Thần giết người, cái đám người nhà Mifune cũng phải bị thi thể Tà Thần tác động tự sát chết hết rồi, không ngờ Tà Thần thật lại hiển linh đi vào giấc mộng cưỡng chế cắt ngang quá trình tự sát, nhờ vậy mà bọn chó chết đó mới sống được đến hôm nay!”

Sota nhìn mưa gió ngoài cửa sổ tự lẩm bẩm: “Không biết lễ tế mùa hè năm nay có thuận lợi hay không nữa.”

Lễ tế mùa hè được tổ chức bên bờ biển dưới cơn mưa tầm tã.

Đám người tham gia hiến tế cầm ô chạy tứ tán, mấy quầy hàng nhỏ bên bờ biển hối hả dựng ô to để che mưa, những người bán hàng rong thì vừa tất bật đóng gói hàng hóa vừa than phiền về thời tiết đáng ghét:

“Lễ tế mùa hè năm nay sao thế nhỉ? Mấy năm trước có thấy mưa gì đâu…”

“Buổi bắn pháo hoa tối nay cũng bị hoãn lại kia kìa.”

“Đêm nay có vũ hội tế thần phải không ông? Mưa to thế này không biết có nhảy không nữa?”

Chủ gia tộc Mifune chắp tay sau lưng, đứng thẳng trên đài cao nhìn xuống thu hết tất cả vào trong mắt, vẻ mặt gã âm u, hai mắt đầy mây mù giống hệt như 5 năm trước. Người hầu bên cạnh kính cẩn cúi đầu, nhỏ giọng báo cáo:

“Mifune đại nhân, mưa lớn quá, ngài xem có cần hủy bỏ hay hoãn lại một số tiết mục hiến tế không ạ?”

Mifune híp mắt: “Hoãn bắn pháo hoa thôi, các sự kiện khác cứ tổ chức đúng giờ cho tao.”

Người hầu do dự một lúc: ” Nhưng thưa Mifune đại nhân, theo lệ thường từ trước đến nay thì nhóm tế phẩm của 8 gia tộc lớn sẽ hiến tế đầu tiên, tức là đêm nay phải lên thuyền xuất phát ra đền thờ ngoài biển, hiện giờ sóng to gió lớn thế này cũng không hủy bỏ sao ạ?”

“Mày đi hỏi bọn họ thử xem, nếu bọn họ đồng ý hủy thì hủy, còn không thì tự mình lên thuyền đi.” Khuôn mặt chùng nhão của Mifune run run, lộ ra nụ cười kỳ quặc, “Nhưng dù bọn họ

có bỏ hay không thì tối nay nhà Mifune vẫn sẽ tiến hành hiến tế như bình thường.”

“Mang tế phẩm Bạch Lục và người hầu của hắn theo, tối nay chúng ta sẽ lên thuyền ra đền thờ biển để hiến tế.”

Người hầu ngẩng phắt đầu lên, kinh ngạc: “Hiến tế Bạch Lục nữa à đại nhân?”

Mifune liếc mắt quá: “Thì sao? Mày có ý kiến gì à?”

“Con không dám ạ!” Người hầu nhanh chóng cúi đầu xuống, một lúc lâu sau mới rụt rè ngẩng đầu lên, cẩn thận hỏi: “Nhưng mà Mifune đại nhân, Bạch Lục đã bị chúng ta bí mật hiến tế hơn hai mươi mấy lần rồi vẫn không thành công kia mà? ”

“Con cứ tưởng bởi vì thế mà ngài mới chọn Bạch Lục làm người thừa kế của Tà Thần, còn bắt hắn phải múa tế Tà Thần chứ?”

Nụ cười trên mặt Mifune càng ngày càng quái dị: “Đúng vậy.”

“Cũng chính vì lý do này mà tao nhất định phải đem Bạch Liễu đi hiến tế đấy, cho dù hắn đau khổ kiểu gì đi nữa thì Tà Thần cũng sẽ không muốn mở mắt nhìn hắn.”

Người hầu bối rối ngẩng đầu: ” Nhưng mà Mifune đại nhân, nếu Tà Thần không muốn mở mắt ra nhìn hắn thì chúng ta đâu

thể hiến tế thành công? Mà loại tế phẩm hiến tế thất bại như thế này thì mang ra đền thờ làm chi nữa?"

Mifune dùng ánh mắt đục ngầu nhìn sóng biển cuồng nộ, nụ cười trên mặt càng ngày càng nham hiểm, gã trả lời chẳng liên quan gì đến câu hỏi: "Tối hôm qua tao có một giấc mộng."

"Trong giấc mộng, Tà Thần thật sự đã nói với tao rằng, đêm nay tao có thể hiến tế tế phẩm đau khổ nhất trên toàn thế giới, nghênh đón Tà Thần mới ra đời."

Trên bờ biển, sóng nhấp nhô xô vào đá bờ tạo nên tầng tầng bọt sóng trắng xóa.

Hai chiếc thuyền nhỏ nhấp nhô giữa mênh mang sóng nước, chiếc này cách chiếc kia một quãng cách khá xa, thế nên khó mà nhận ra sự tồn tại của nhau trong đêm mưa gió.

Trên hai chiếc thuyền là hai người đàn ông chèo thuyền mặc áo tơi, đầu đội mũ đi mưa.

"Bạch Lục đại nhân." Người hầu nhà Mifune mặc một chiếc áo mưa mỏng tang cúi đầu dẫn đường, dắt Bạch Liễu đi tới trước một trong những chiếc thuyền, giơ tay làm động tác cung kính mời chào, "Mời ngài lên thuyền."

Tay trái Bạch Liễu cầm một chiếc ô giấy, trên người vận bộ một bộ lễ phục hiến tế cực kỳ tinh xảo, áo lót trắng, quần hakama đỏ, bên ngoài khoác một tấm áo choàng lụa mỏng nhẹ nửa trong suốt thêu lông chim hạc vàng trên tay áo, tay phải nắm hờ chiếc chuông Kagura.

Mái tóc dài buông xõa trên vai bết vào áo lụa ngoài đã ướt đẫm nước dưới cơn mưa lớn, nước không ngừng nhỏ giọt từ trên chiếc cổ trắng nõn uốn lượn xuống hết lớp áo lót bên trong, giữa môi điểm một chút mỡ đỏ nhạt màu đã bị hắn nhấp tan, nhưng màu sắc lại càng thêm rạng rỡ trong màn mưa tối đen như mực.

Bạch Liễu thong thả nâng ô lên, đôi mắt đen lay láy xuyên qua màn nước rơi xuống ô như rèm châu, lãnh đạm nhìn người hầu nhà Mifune dẫn hắn lên thuyền, tựa như đã sớm đoán được anh ta muốn dẫn mình đi đâu.

Người hầu bị Bạch Liễu nhìn mà hoảng hốt.

Khó trách Mifune đại nhân đã dặn dò người này là…

Thanh âm Bạch Liễu trong trẻo lạnh nhạt cất lên: “Ăn mặc trang điểm cho tôi thế này không phải để hiến vũ cho thần à? Đây là đi đâu vậy?”

Người hầu vội vàng hoàn hồn, anh ta cúi đầu không dám nhìn vào đôi mắt câu hồn của Bạch Lục: “Bạch Lục đại nhân, là như vầy, năm nay mưa to nên chúng ta không tổ chức thần tế vũ trên bờ mà chỉ tổ chức ở đền thờ biển thôi ạ.”

“Năm nay là lễ tế lớn mười năm một lần, trời lại mưa to, Mifune đại nhân có hạ lệnh nói rằng vì để cảm ơn Tà Thần đại nhân đã cống hiến cho huyện Lộc Minh trong mười năm qua, ngài chỉ cần hiến vũ cho Tà Thần đại nhân là được rồi, không cần phải hiến vũ cho thôn dân huyện Lộc Minh nữa.”

“Xin mời.” Người hầu bước sang một bên “Mưa to như thế này, để đảm bảo an toàn cho ngài, mời ngài hãy lên thuyền đến đền thờ biển một mình trước nhé, người hầu của ngài sẽ đi thuyền khác đến sau.”

Bạch Liễu liếc anh ta một cái rồi nhảy lên thuyền.

Thuyền nhỏ lắc lư trong chốc lát, người chèo thuyền ngẩng đầu lên x4c nhận Bạch Liễu đã lên thuyền thì khua mái chèo, bắt đầu đi về phía ngôi đền trên biển đang bập bềnh theo sóng nước.

Trong nháy mắt đó, trước mặt Bạch Liễu bật ra giao diện hệ thống thông báo:

【 hệ thống nhắc nhở: Xin chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã kích hoạt bản đồ cuối cùng của 《 Tế Tà Thần tế · nhà thuyền 》, bắt đầu điểm cốt truyện cuối cùng. 】

Cùng lúc đó, trên một con thuyền khác.

Hắc Đào nhìn trừng trừng tên người hầu nhà Mifune trước mặt, sắc mặt vô cảm bày tỏ yêu cầu: “Tôi muốn đi đền thờ trên biển.”

Tên người hầu nhìn roi trong tay Hắc Đào, cả người run lẩy bẩy nhũn như con chi chi, khóc không ra nước mắt: “Nhưng mà… nhưng mà ngài đâu phải người hầu của Bạch Lục đại nhân đâu ạ! Ngài đợi tí được không ạ!”

“Mai ngài quay lại đi thuyền của bọn người hầu khác là được…”

“Không đợi.” Hắc Đào vừa nói xong liền dứt khoát nhảy vọt lên thuyền, y quất một roi cuốn lấy người lái thuyền đang gào thét vứt hắn lên bờ, sau đó quay người thờ ơ nói: “Ông kêu bọn họ chờ đi, tôi đang vội.”

Nói xong, Hắc Đào vung tay lên, quất roi liên tục xuống mặt biển hai bên trái phải thuyền. Bởi vì tốc độ đánh ra của y cực kỳ nhanh thế nên tự dưng lại có hiệu quả kỳ quái giống như mái chèo, thuyền nhỏ của Hắc Đào phóng vun vút như tên rời dây cung, hướng thẳng về đền thờ trên biển.

Người hầu và người lái thuyền bị bỏ lại trên bờ há hốc mồm sững sờ: “…”

Cùng lúc đó, tại Hồ quan sát.

Mục Tứ Thành nhìn Hắc Đào trên màn hình lớn, sắc mặt đen như đáy nồi, cậu trợn mắt tức giận đến nỗi run hết cả người: “Phát sóng trực tiếp quần què gì vậy, xem thi đấu kiểu gì mà từ đầu đến cuối toàn chiếu cái cớt chó gì đâu không! Bạch Liễu đâu?! Nãy giờ méo thấy chiếu tình huống của Bạch Liễu như thế nào luôn!”

“Đậu má nó, mở đầu vào là thấy Bạch Liễu đi luyện múa, bây giờ nửa trận luôn rồi vẫn chỉ thấy Bạch Liễu còn đang luyện múa.”

“Méo tin nổi!” Mục Tứ Thành điên tiết vỗ đùi, “Ông đây méo tin từ nãy đến giờ Bạch Liễu chỉ luyện nhảy luyện nhót gì thôi đấy!”

“Hệ thống có gian lận gì không thế?! Phát sóng hình ảnh của Bạch Liễu có tí xíu vậy? Này mẹ nó là cố tình cắt nối biên tập để dìm hàng người khác rồi còn gì!”

“Đừng chửi bậy nữa, có trẻ con kìa.” Đường Nhị Đả tuy nói như vậy nhưng lông mày anh cũng nhăn lại, vẻ mặt u ám, nhìn Hắc Đào vừa nhảy lên thuyền trên màn hình lớn, “Quả thật phát sóng có vấn đề rồi, suốt từ nãy đến giờ chỉ chiếu một ít hoạt động phần đầu và phần giữa của Bạch Liễu, còn lại toàn là chiếu Hắc Đào, không giống như phát sóng giải đấu như thường lệ.”

Sắc mặt Mộc Kha không tốt lắm: “Có khi nào không chiếu được hình ảnh trong đó của Bạch Liễu không?”

“Chiếu không được là sao?” Mục Tứ Thành quay phắt đầu lại hỏi.

Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm màn hình lớn: “Giống như tình huống của phó bản năm tòa nhà lần trước.”

Đường Nhị Đả đột nhiên nhìn về phía Lưu Giai Nghi: “Tức là…..”

Đường Nhị Đả chưa nói xong thì tiếng hét kích động của Vương Thuấn đã ngắt lời anh: “Có hình ảnh Bạch Liễu rồi kìa!”

Gần như tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía màn hình lớn.

Trong đêm mưa, Bạch Liễu cầm ô, cả người gần như ướt sũng, nâng chiếc hakama cồng kềnh bước lên bậc thềm của ngôi đền trên biển từ một chiếc thuyền nhỏ, cùng lúc đó bên góc trái của màn hình lớn, Mục Tứ Thành cũng có thể thấy rõ Hắc Đào phóng vút lên từ một chiếc thuyền nhỏ khác, trực tiếp nhảy xuống sàn đền thờ.

Ngôi đền hình con tàu lắc lư vì lực nhảy của Hắc Đào, hai người đáp xuống hai bên đồng thời nhìn lên, chạm mắt đối phương.

Mục Tứ Thành không kìm được tức giận lại chửi tục một tiếng, cậu nắm chặt tay đập mạnh vào chân Đường Nhị Đả bên cạnh: “Cái hệ thống chó má này, chờ nửa ngày méo thấy phát sóng, vừa lên hình cái đã chơi lớn như vậy luôn!! ”

Đường Nhị Đả: “…”

Chương 469

Nhìn hai người oan gia ngõ hẹp chạm mặt nhau trên màn ảnh rộng, Vương Thuấn toát mồ hôi lạnh, giọng nói run rẩy lắp ba lắp bắp: "Chưa gì đã bắt đầu đối kháng luôn à?! Bây giờ Bạch Liễu không có kim bài miễn tử, giao diện cũng không đánh lại Hắc Đào!"

"Hay là tạm thời Bạch Liễu tránh mặt được không!"

Mộc Kha nghiêm nghị lắc đầu: "Tránh không được, bản đồ của đền thờ biển quá nhỏ, muốn trốn cũng chẳng biết trốn ở đâu, hơn nữa anh ấy và Hắc Đào đều là người chơi thích khiêu chiến nhiệm vụ chính, với lại nơi này là bản đồ cuối cùng của phó bản trò chơi rồi, mà nhiệm vụ chính của Bạch Liễu và Hắc Đào đều là hiến tế lẫn nhau."

"Hai người này chắc chắn sẽ đối đầu trực diện."

Vương Thuấn nghe mà toát mồ hôi hột, hắn ngập ngừng: "Chẳng lẽ.. nhất định phải giết một người thì mới có thể kết thúc trò chơi sao?"

"Đệt!" Mục Tứ Thành nhịp nhịp chân liên tục, cậu hồi hộp quá mức rồi nhưng vẫn còn cứng miệng, "Vậy thì chắc chắn Hắc Đào sẽ chết chứ không phải Bạch Liễu!"

“Bạch Liễu làm gì cũng rất chu đáo.” Đường Nhị Đả bình tĩnh phụ họa, “Cứ xem thế nào đã.”

“Khoan đã.” Lưu Giai Nghi liếc mắt nhìn nhiệm vụ chính trên giao diện của Hắc Đào, “Mọi người có để ý không, nhiệm vụ chính của Hắc Đào không phải là hiến tế Bạch Liễu, mà là hiến tế 【 tế phẩm đau khổ nhất】.”

Mộc Kha quay đầu nhìn về phía Lưu Giai Nghi, cau mày hỏi: “Thân phận của Hắc Đào là người hầu của tế phẩm đau khổ nhất, và nhiệm vụ chính của anh ta là hiến tế tế phẩm đau khổ nhất. Nhưng mà vừa rồi chúng ta cũng thấy rồi đấy, trong đợt tuyển chọn năm nay thì Bạch Liễu quả đúng là người đau khổ nhất trong số tất cả những tế phẩm ở nhà thuyền huyện Lộc Minh còn gì.”

“Đúng vậy.” Vẻ mặt Lưu Giai Nghi dần dần trở nên lạnh lẽo, “Bạch Liễu là tế phẩm đau khổ nhất trong tất cả những tế phẩm ở nhà thuyền, nhưng không hẳn là 【 tế phẩm đau khổ nhất】.”

Mộc Kha ngẩn ra: “Ý em là sao?”

“Anh không phát hiện ra à? Câu này đang chơi chữ.” Giọng điệu Lưu Giai Nghi lạnh lùng, “Chữ 【 tế phẩm đau khổ nhất】 không có giới hạn tiêu chuẩn.”

“Giới hạn tiêu chuẩn?” Bách Dật ngồi trên băng ghế dài khu vực Danh Sách Sát Thủ xem thi đấu chẳng hiểu gì, hắn chụp lấy bả vai Liêu Khoa thắc mắc, “Là sao Liêu ca?”

Thần sắc của Liêu Khoa giờ đây hoàn toàn giống hệt với biểu hiện nghiêm túc của Lưu Giai Nghi: “Tế phẩm đau khổ nhất trong nhiệm vụ chính của Hắc Đào không có giới hạn tiêu chuẩn, có nghĩa là nó không quy định tế phẩm đau khổ nhất đó ở đâu.”

“Trong trường hợp không quy định rõ ràng như thế này thì…”

“Hệ thống muốn Hắc Đào hiến tế nhưng lại không giới hạn tế phẩm đau khổ nhất ở huyện Lộc Minh.” Hồng Đào ngồi trong thính phòng lười biếng chống cằm nhìn màn hình lớn, “Mà là tế phẩm đau khổ nhất trên toàn thế giới vào giờ phút này.”

Phoebe nhoài người trên rào chắn nhìn màn hình lớn, tò mò chớp mắt, nghiêng đầu hỏi Hồng Đào: “Vậy tế phẩm của Hắc Đào không phải Bạch Liễu sao ạ?”

“Không nhất định.” Georgia cũng ngồi thẳng lưng trong thính phòng, anh trang nghiêm, cẩn thận nhìn màn hình lớn, phân tích rõ ràng mạch lạc, “Chỉ có thểnói trước mắt Bạch Liễu có khả năng cao là tế phẩm mà Hắc Đào cần phải hiến tế, nhưng cũng không có nghĩa nhất định phải là Bạch Liễu.”

“Nếu Hắc Đào muốn tìm tế phẩm theo yêu cầu nhiệm vụ thì dựa theo thân phận người hầu tế phẩm của y sẽ nhanh hơn.”

“Nếu không phải Bạch Liễu……” Armand nhìn chăm chú màn hình lớn, “Vậy Hắc Đào sẽ là người hầu của ai đây?”

“Đúng đúng đúng!” Daniel ngồi trong khán phòng đối diện với Armand, đôi chân đưa hẳn ra ngoài lan can đung đưa đầy phấn

khích, cậu xoay tít chiếc mặt nạ hề nhuốm máu trên ngón tay phải như chong chóng, ngước đôi mắt xanh lá cây táo chăm chú nhìn vào góc trên bên phải của màn hình lớn, nở nụ cười cường điệu trên mặt, "Điểm bản đồ cuối cùng rồi, nếu Hắc Đào không tìm thấy tế phẩm của y thì Bạch Liễu sẽ thắnggg ~"

Sầm Bất Minh ngồi ở vị trí hàng đầu từ nãy đến giờ vẫn không buồn nhúc nhích, anh ta nhướng mắt liếc nhìn màn hình lớn: "Bạch Liễu không phải là tế phẩm đau khổ nhất."

"Hắn sẽ không cảm thấy đau khổ."

Daniel quay đầu, cười hì hì rồi ném chiếc mặt nạ hề vào mặt Sầm Bất Minh: "Hội trưởng, anh nghĩ ai sẽ là tế phẩm đau khổ nhất?"

Sầm Bất Minh chậm rãi đưa tay chụp lấy chiếc mặt nạ hề, đôi mắt tối sầm lại: "Tôi nghĩ đó là ——"

"Tạ Tháp."

Daniel thích thú nghiêng người lại gần: "Tạ Tháp là ai?"

Sầm Bất Minh lạnh nhạt đeo mặt nạ lại cho Daniel, anh nhìn đôi mắt xanh lục của Daniel sau lớp mặt nạ, chậm rãi nở nụ cười: "Cậu không biết cũng bình thường thôi, bởi vì sự tồn tại của y đã bị xóa bỏ trong dòng thế giới này rồi."

"Cậu chỉ cần biết y là 【 mỏ neo 】của Bạch Liễu là được."

Tiếng hò hét cuồng nhiệt của người chủ trì đã phá vỡ cuộc trò chuyện của mọi người: “Bạch Liễu đã ra tay trước!”

“Anh ta quất roi vào mặt Hắc Đào!!”

Trong trò chơi, nhà thuyền ven biển.

Sota nhìn mưa to ngoài cửa, vẻ mặt càng ngày càng lo lắng: “Sao mưa càng lúc càng lớn thế này?”

“Thì sao, anh không thích mưa to à?” Aoi nằm trên mặt đất trợn tròn mắt, “Chẳng lẽ anh muốn bọn họ tổ chức lễ tế Tà Thần?”

“Ý anh không phải vậy.” Sota vo vo quần áo, vẻ mặt căng thẳng, “Nhưng nếu lễ tế Tà Thần bị hủy thì đêm nay Bạch Lục đâu cần phải luyện nhảy nữa. Theo lý mà nói bây giờ hẳn anh ấy đã về tới nhà thuyền để nghỉ ngơi rồi chứ.”

“Nhưng giờ đã gần nửa đêm rồi, anh ấy vẫn chưa trở về…”

“Em nói xem…” Trái tim của Sota lệch một nhịp, sắc mặt tái nhợt hỏi: “Hay là Bạch Lục đại nhân lại bị Mifune bắt đi hiến tế rồi?”

Aoi đột nhiên ngồi bật dậy, cô bé liếc nhìn Sota, nhưng lập tức phủ nhận suy nghĩ của cậu: “Không thể nào đâu, anh là người

hầu của Bạch Lục, nếu Bạch Lục bị mang đi hiến tế thì phải đem theo anh chứ.”

“Vả lại Bạch Lục là tế phẩm đau khổ nhất ở nhà thuyền, nếu hiến tế Bạch Lục thì Mifune nhất định sẽ cùng lên thuyền ra đền thờ biển để phòng ngừa những người khác cướp Bạch Lục hứa nguyện, nhưng em vừa thấy gã ở bên kia nhà thuyền mà…”

Aoi đẩy cửa ra, nhìn vào khoảng sân giữa nhà thuyền, đồng tử cô bé hơi giãn ra.

Lúc nãy Mifune vẫn còn cầm ô đứng đây để kiểm tra tế phẩm còn sót lại, nhưng bây giờ gã đã biến mất, chỉ còn lại một hàng dấu chân giữa sân.

Vừa lúc có một người hầu đang hối hả đi ngang qua hành lang, Aoi vội vàng nắm lấy góc áo anh ta: “Anh ơi, Mifune đại nhân đi đâu rồi ạ?”

Người hầu kỳ quái nhìn lại Aoi: “Mifune đại nhân kiểm tra xong tế phẩm thì ra cảng biển luôn rồi.”

Bến cảng, đó là nơi thuyền đi đến đền thờ trên biển!

Quả nhiên Mifune muốn hiến tế Bạch Lục!

Sắc mặt Aoi hoàn toàn trắng bệch.

Sau khi Mifune đến cảng biển, gã nhanh chóng nhảy lên thuyền nhỏ dưới sự nâng đỡ cẩn thận của vài người hầu, phủi vạt áo ướt nước rồi ngồi xuống, đám người hầu vội vàng nâng ô lên che. Trên thuyền đã có sẵn hai người chèo thuyền, bọn họ khua khoắng mái chèo, âm thầm lướt thẳng về hướng đền thờ sừng sững bất động một chỗ trên biển.

Cơn mưa xối xả đổ xuống, thuyền con bập bềnh chao đảo giữa mênh mông sóng nước, Mifune ngồi trên thuyền hất tay người hầu đang che ô cho gã, đôi mắt âm trầm nhìn về phía ngôi đền trên biển, trên mặt nở nụ cười điên cuồng bị đè nén âm thầm đã lâu.

Cuối cùng, ngày này đã đến, ngày mà thần đã báo mộng cho gã trong giấc mơ.

Vì để hiến tế tế phẩm đau khổ nhất, vì để ước nguyện của gã có thể trở thành hiện thực, gã đã chờ đợi mười năm.

“Mifune đại nhân.” Người hầu vừa lau nước mưa trên mặt vừa hét to trong cơn mưa lớn, “5 năm nay, lần nào chúng ta mang Bạch Lục đến hiến tế Tà Thần cũng đều không chịu mở mắt, sao hôm nay ngài lại chắc chắn chúng ta có thể hiến tế Bạch Lục thành công ạ?”

“Thần đã chỉ dẫn cho ngài ư?”

Mifune im lặng hồi lâu, gã nhìn mặt người hầu cười phá lên: “Ai nói mày là tao muốn hiến tế Bạch Lục?”

Người hầu sửng sốt: “Ơ, không phải ngài bảo là đêm nay muốn hiến tế tế phẩm đau khổ nhất sao?”

“Tao có bảo Bạch Lục là tế phẩm đau khổ nhất trên thế giới này bao giờ đâu?” Vẻ mặt Mifune vừa nham hiểm lại vừa mê muội, gã nắm chặt tay, “Nhưng mà quả thật Bạch Lục rất đau khổ, vì vậy Tà Thần mới chọn hắn làm người thừa kế làmTà Thần đời tiếp theo.”

“Nhưng đêm nay tế phẩm mà tao muốn hiến tế không phải là Bạch Lục.”

“—— mà thi thể Tà Thần, kẻ bị nhốt trên đền thờ biển, mỗi năm chỉ có thể nhìn thấy Bạch Lục người mình yêu một lần duy nhất nhưng lại không thể mở mắt nhìn hắn, cũng không thể mở miệng nói được với hắn lời nào, mới là tế phẩm đau khổ nhất trên thế giới này.

Mifune cười khằng khặc dữ tợn: “Đêm nay tế phẩm đó sẽ chín muồi, bởi vì thần đã báo mộng cho tao biết ngài ấy sẽ mang người hầu của tế phẩm thi thể Tà Thần đến đền thờ.”

“Đêm nay sẽ là đêm đau khổ nhất của tế phẩm.”

“Thi thể Tà Thần?!” Người hầu kinh ngạc đến nỗi suýt đánh rơi cả ô, “Đêm nay chúng ta hiến tế Tà Thần đại nhân mà chúng ta cung phụng suốt từ đó đến nay sao ạ?!”

“Sau đêm nay nó không còn là Tà Thần nữa.” Mifune lau vội nước mưa trên mặt, cười xảo quyệt, “Nói đúng hơn thì từ 5

năm trước lúc tao giấu nó đi thì nó không còn là Tà Thần, mà chỉ là một tế phẩm để tao hiến tế thôi."

"Giấu đi…?" Người hầu dừng lại, anh ta đột nhiên nhớ lại, "Đúng rồi, con chưa bao giờ nhìn thấy thi thể của Tà Thần trong đền thờ, cả những tế phẩm hiến tế thất bại cũng nói thế, thì ra là bị Mifune đại nhân ngài giấu đi rồi."

Mifune nhìn về phía đền thờ, nhếch khóe miệng: "Sẽ không ai tìm được thi thể của Tà Thần ở đền thờ trên biển."

"—— Bởi vì tao không hề giấu nó ở đó."

Sấm sét nổ đì đùng xé toang bầu trời, ánh chớp lóe sáng soi rõ nhát roi quất tới quét sạch đền thờ trên biển nhanh như chớp, vụn gỗ và chuông bay tứ phía.

Lồng nguc Bạch Liễu phập phồng, hắn bình tĩnh quét mắt qua ngôi đền trống rỗng.

—— Tawil không có ở đây.

Ngôi đền không quá lớn, từ nãy giờ hắn đã quét sạch tất cả mọi nơi nhưng vẫn không tìm thấy, điều đó có nghĩa là —— Mifune đã giấu Tawil ở nơi khác.

Roi xương đen từ phía sau Bạch Liễu đánh xuống, Bạch Liễu né qua một bên, roi quét tới buộc Bạch Liễu phải đối mặt với nó, Hắc Đào áp người tới gần, đôi mắt đen nhánh chuyên chú

nhìn Bạch Liễu, giọng điệu chẳng hề có chút cảm xúc: “Đây là trận đấu giữa em và tôi.”

“Em đang thất thần tìm ai vậy? Em muốn thua tôi sao?”

Roi xương trong tay Hắc Đào nhanh chóng uốn cong, quấn quanh vai Bạch Liễu, y thẳng tay kéo mạnh xuống chẳng chút lưu tình.

Hai cánh Bạch Liễu bị xé nát đứt lìa rơi xuống đất, máu phun xối xả.

Đám đông bên ngoài màn hình lớn gào thét vang dội, người dẫn chương trình phấn khích hét lên: “Hắc Đào đã tước vũ khí của Bạch Liễu!”

Mục Tứ Thành ngồi bật dậy khỏi ghế, cậu nghiến răng nhìn Bạch Liễu đang chảy máu như suối trên màn hình, thậm chí muốn chửi thề mà không thốt nổi lên lời.

“Ngồi xuống!” Đường Nhị Đả giơ tay dùng sức ấn Mục Tứ Thành về lại chỗ ngồi, anh cúi đầu không nhìn màn hình, tay nắm chặt đến trắng bệt, trầm giọng nói, “Tin vào Bạch Liễu.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng giao diện người chơi Lưu Giai Nghi, dùng kỹ năng thuốc giải.】

Bạch Liễu cắn chai thuốc giải độc rồi quay đầu sang một bên để uống cánh tay đứt của hắn lập tức mọc dài ra khỏi vai, sau đó Bạch Liễu trở tay, roi trong tay nháy mắt biến thành dao

ngắn, tay trái hắn giữ chặt quần áo của Hắc Đào, tay phải cầm dao đâm thẳng vào cổ Hắc Đào.

Hắc Đào né sang một bên.

Trong khoảnh khắc đó, dao trong tay Bạch Liễu lại hóa thành roi quấn quanh giữ chặt cổ Hắc Đào, hắn lạnh lùng nghiêng người qua một bên, dùng hết sức nương theo lực đạo này để kéo Hắc Đào ngã xuống đất.

Hắc Đào dùng tốc độ phản ứng không thể nhìn thấy bằng mắt thường đưa cả hai tay vào vòng roi mà Bạch Liễu đang quấn quanh cổ mình, dùng sức dang hai tay kéo nó ra.

Vào lúc vòng roi được kéo giãn ra, Bạch Liễu xoay cán roi, gai xương trên roi bật ra đâm thẳng vào vai Hắc Đào, nhưng hắn vẫn không dừng tay, tranh thủ bắt lấy sơ hở của Hắc Đào, giữ chặt roi kéo mạnh xuống dưới.

Trên vai Hắc Đào bị vẽ ra hai vết thương rất lớn, máu gần như bắn tung tóe trên mặt Bạch Liễu, nhưng nhanh chóng bị mưa lớn cuốn trôi đi.

Tiếng hét đinh tai nhức óc của người dẫn chương trình như muốn lật ngược cả cái hồ quan sát: “Bạch Liễu đã đánh trả! Anh ta dùng roi trói Hắc Đào rồi!”

“Tôi không đến hiến tế em.” Hắc Đào bị Bạch Liễu trói bằng roi, lồng ngực nhấp nhô kịch liệt, y không thể động đậy nhưng y nhìn vào mắt Bạch Liễu, bình thản nói, “Em không phải là tế phẩm trong nhiệm vụ của tôi.”

Lực trói trên tay Bạch Liễu càng ngày càng chặt, một sợi tóc xõa dài trên mặt, máu và mỡ trên môi hắn hòa quyện vào nhau, hắn ngước mắt lên, thản nhiên nói: “Tôi biết.”

“Vì vậy tôi nhất định phải thắng được anh.”

- ——oOo—

Chương 470

“Bạch Liễu đẩy Hắc Đào xuống nước rồi!!”

Người dẫn chương trình kích động hoa tay múa chân: “Hắc Đào nhanh chóng phản công, dùng roi bắt lấy mắt cá chân của Bạch Liễu và kéo anh ấy xuống cùng mình, bây giờ cả hai người chơi đã rơi xuống biển!”

“K1ch thích quá mọi người ơi!”

“Đm, đm!” Tay chân Mục Tứ Thành lạnh ngắt, răng cắn chặt mà vẫn va vào nhau lập cập, “Đánh đến khi nào nữa đây!”

Vương Thuấn hoàn toàn không dám nhìn vào màn hình lớn, hắn hít sâu vài cái rồi nhìn xuống giao diện hệ thống để chuyển hướng chú ý: “Độ nổi tiếng của Bạch Liễu đang tăng nhanh, bây giờ đã gần tới top 50, đứng thứ 48 rồi.”

“Hiện giờ tỷ lệ cược giữa cậu ấy và Hắc Đào là khoảng 4:1, tốc độ tăng trưởng Hồ Đánh Cuộc của chúng ta thì đang tăng lên…”

Vương Thuấn mở giao diện điều khiển, chậm rãi thở ra một hơi dài, khàn giọng nói: “—— gấp 50 lần so với lúc bắt đầu trận đấu.”

Dữ liệu này tốt một cách đáng sợ, nhưng chẳng ai thả lỏng sắc mặt cả.

——Đây chỉ đơn giản là do Bạch Liễu từ bỏ kim bài miễn tử để đổi lấy sự thu hút của người xem.

Liêu Khoa nhìn chằm chằm vào làn nước xanh thẳm đen thui như mực trên màn hình lớn.

Bách Gia Mộc ngồi bên cạnh nắm chặt đầu gối, thở gấp rút: "Chú Liêu, chú nhắm Hắc Đào có thể đánh bại Bạch Liễu không?"

"Khó nói lắm." Liêu Khoa chậm rãi lắc đầu, anh cười khổ, "Nếu có Nghịch Thần ở đây thì cậu ấy có thể nhìn ra manh mối thắng bại, nhưng chú thì không chắc lắm."

"Theo chú thì…"

Liêu Khoa dừng một chút: "chắc là 50-50."

"50-50 thôi sao?! Không đến nỗi vậy chứ! Bọn họ đều đang cược 4:1, khả năng thắng của Hắc Đào lên đến 80% mà!" Bách Dật cả kinh nói, hắn quay đầu nhìn màn hình lớn tối đen, nôn nóng dậm chân, "Người đâu hết rồi?! Tăng độ sáng màn hình lên dùm được không? Nhìn chẳng thấy gì hết vậy!"

"Bách Dật." Bách Gia Mộc đột nhiên giơ tay ôm chặt Bách Dật đang bồn chồn, ngước nhìn khuôn mặt bối rối của Bách Dật, có vẻ như đã quyết tâm được ăn cả ngã về không, "Nếu

Hắc Đào thua thì chúng ta nhất định phải thắng trận đấu đôi….”

Bách Dật theo bản năng phản bác: “Hắc Đào sẽ không thua!”

“Hắc Đào cũng có thể thua.” Bách Gia Mộc hít một hơi thật sâu, siết chặt vai Bách Dật, vẻ mặt của cậu nghiêm nghị chẳng phù hợp với độ tuổi của mình chút nào, “Đám cờ bạc đó lúc nào cũng nghĩ là anh ấy không thể thua, nhưng nếu thua thì bọn họ sẽ điên tiết nhục mạ chửi bới Hắc Đào, nhưng chúng ta là đồng đội của anh ấy, chúng ta phải cho anh ấy quyền được thua.”

“Nếu chúng ta không thể chấp nhận anh ấy thua thì trên đời này sẽ không ai làm được điều đó cả!”

Bả vai Bách Dật từ từ chùng xuống, vẻ mặt hắn thất thần, nước mắt giàn giụa, cứ lẩm bẩm một mình: “….. Nhưng mà con hàng đó không mang theo kim bài miễn tử, nếu thua là chết thật luôn đấy.”

Tất cả mọi người đều im lặng.

“Tôi nói giỡn mà!” Bách Dật đột nhiên hít sâu một hơi, miễn cưỡng nặn một nụ cười, “Nếu Hắc Đào nhận thua rồi rời trận đấu thì không sao rồi, đúng không!”

Không ai trả lời Bách Dật.

Nụ cười trên mặt Bách Dật chậm rãi biến mất.

Lúc Hắc Đào chơi game ở Hồ Trò Chơi, nếu cảm thấy đánh không lại y sẽ bỏ chạy ngay lập tức, bởi đó chỉ là một trò chơi mà thôi.

Nhưng lúc thi đấu thì khác, lần trước ngay cả khi bị vây nhốt vào vũng bùn sắp chết chìm tới nơi rồi, y vẫn nhất quyết không nhấn nút thoát game.

Hắc Đào chính là một con quái vật không bao giờ chấp nhận thua trong giải đấu, cứ như mỗi lần trận đấu bắt đầu thì nút 【thoát game】đã biến mất hoàn toàn khỏi giao diện hệ thống của y vậy.

Mãi một lúc lâu sau, Liêu Khoa mới cúi đầu mở miệng: "…. Lúc Hắc Đào sinh ra không ai chấp nhận cậu ấy, bây giờ chúng ta là đồng đội của cậu ấy thì cũng đừng để mình là người cuối cùng không chấp nhận cái chết của cậu ấy."

Bách Dật thất thần nhìn lên sóng nước dao động trên màn hình lớn, nước mắt rơi lã chã, hắn chậm rãi mở miệng:

"Vậy thì chúng ta hãy chấp nhận cái chết của Hắc Đào, vậy được chưa?"

"… Cậu ấy còn chưa vào hiện thực lần nào hết."

Màn hình đột ngột lóe lên, hình ảnh lúc nãy hoàn toàn đen kịt giờ đã thấy được cảnh hai người đánh nhau dưới biển.

Khi hình ảnh trở nên rõ ràng hơn, toàn bộ khán giả đều hét lên cuồng nhiệt, nhiều người còn đứng bật dậy cố gắng đến gần màn hình lớn để xem cảnh tượng bên trong.

Người dẫn chương trình nhảy nhót loạn xạ: "Tới rồi, sắp rồi! Thời khắc sinh tử một sống hai chết đây rồi!"

Trong làn nước biển đen kịt và sóng gió gào thét, roi xương trắng đen đan xen lẫn nhau giống hệt như đàn cá không còn da thịt, chỉ còn lại gai xương chằng chịt vẫy vùng thoăn thoắt về phía đối phương.

Cổ chân Bạch Liễu đã bị roi xương của Hắc Đào quấn lấy, y vận sức kéo mạnh cả người Bạch Liễu chìm sâu xuống đáy biển.

"Roi xương của Hắc Đào đang kéo Bạch Liễu xuống!" Người dẫn chương trình cầm micro phấn khích, "Như chúng ta đã biết, roi xương là một trong những vũ khí kỹ năng có khả năng phán đoán cao nhất trong trò chơi, mỗi năm Danh Sách Sát Thủ phải tiêu tốn hàng triệu điểm bảo trì nó, chỉ cần đối phương bị quấn lấy thì nhất định không thể thoát khỏi!"

Dây cột tóc đỏ bị kéo phăng đi, mái tóc dài của Bạch Liễu lập tức xõa tung trong nước biển, bọt khí tràn ra giữa môi và răng, hắn dùng trái tay vung roi biến nó thành một con dao, chém thẳng về roi xương đang quấn lấy mắt cá chân của mình.

"Bạch Liễu muốn dùng dao chém đứt roi xương sao?" Người dẫn chương trình thở dài một tiếng, "Phán đoán sai lầm rồi, căn bản là không thể làm được đâu."

Nhưng dao găm trên tay Bạch Liễu vẫn không dừng lại, dứt khoát lưu loát cắt một nhát ngọt lịm.

Máu đỏ đậm đặc dưới chân tuôn ra xối xả, nhanh chóng hòa tan trong nước, roi xương quấn quanh mắt cá chân của Bạch Liễu rơi xuống biển sâu.

Người dẫn chương trình nhìn thấy mắt cá chân bị chém đứt chìm nghỉm dưới biển thì sững sờ: "… Tuyển thủ Bạch Liễu tự chém đứt mắt cá chân của mình luôn sao?!"

"Anh ấy đã thành công thoát khỏi sự trói buộc của tuyển thủ Hắc Đào."

Bạch Liễu lập tức uống một lọ thuốc giải độc, bàn chân phải bị đứt lìa của hắn vặn vẹo mọc ra, sắc mặt đã hồng hào hơn được đôi chút, hắn nổi lên mặt biển hít một hơi thật sâu, mưa lớn ào ạt rơi xối xả trên mặt Bạch Liễu.

Hắn nhắm mắt thở d0c, mái tóc dài xõa ngang vai tản ra như một vết mực tan trong nước.

Giây tiếp theo, một thứ gì đó lao lên từ dưới biển.

Bạch Liễu bơi nhanh trên mặt biển, roi đen quét qua mặt Bạch Liễu như một cơn sóng lớn, vẽ ra một vết máu rộng bằng ngón tay bên má phải Bạch Liễu, xé rách quần áo trên vai phải của hắn.

Máu tuôn ra từ trên khuôn mặt trắng bệch lạnh lẽo của Bạch Liễu, nhỏ giọt rồi tan vào mái tóc dài vương vãi trên mặt nước.

Hắc Đào cầm roi nổi lên mặt nước, mặt không chút cảm xúc nhìn Bạch Liễu, tóc mái ướt đẫm dính sát vào tai và trán, che khuất cả mắt y.

Y vung tay lên, thế roi sắc bén đập mạnh vào mặt nước hai bên, cuồn cuộn xông thẳng vào mặt Bạch Liễu.

Roi lướt qua trái Bạch Liễu cắt đi mái tóc dài bên vai trái của hắn, Bạch Liễu hít một hơi thật sâu rồi cúi đầu lặn xuống biển sâu.

Hắc Đào theo sát cũng lặn xuống, hai chân khép lại với nhau bơi lặn rất nhanh dưới nước, trông giống như một con cá mập hổ đen đang săn mồi, nhanh đến mức khuôn mặt y chỉ còn là ảo ảnh.

“Trời ơi! Đuổi cùng giết tận, nhất quyết không tha!” Người dẫn chương trình kích động đập mạnh vào rào chắn, “Không hổ là Hắc Đào! Mấy đối thủ từng thi đấu với Hắc Đào đã từng nói rằng trên người y có bóng dáng của động vật thủy sinh, hoàn toàn phát huy hết lợi thế khi tấn công dưới nước, bây giờ được nhìn tận mắt thì quả nhiên đúng là vậy!”

“Bạch Liễu hoàn toàn không có sức đánh lại!”

“Nhảm nhí!” Mục Tứ Thành tức giận xắn tay áo lên, muốn leo lên cắt luôn cái tay của thằng cha dẫn chương trình, “Giải thích gì ngu như bò!”

Đường Nhị Đả phải ấn cậu xuống: “Ở đây không thể tấn công.”

Trên màn hình lớn, Bạch Liễu sắp bị Hắc Đào đuổi theo ráo riết nãy giờ túm lấy eo.

Bạch Liễu xoay người né tránh, hắn nhìn về phía Hắc Đào đang bơi phía trên mình, thời điểm hai người nhìn nhau, Hắc Đào không chút lưu tình ném roi ra, cố gắng quấn lấy eo Bạch Liễu kéo qua.

Vào lúc roi Hắc Đào sắp chạm đến thắt lưng, Bạch Liễu lắc mình như cá né đi, bơi nhanh xuống dưới.

“Né được rồi!!” Người dẫn chương trình nắm tay reo lên, “Thao tác quá nhanh!”

Mục Tứ Thành cũng nắm tay gầm lên: “Hay!!!!”

Mộc Kha thở dài một hơi.

Lưu Giai Nghi chống cằm, cô bé nhìn chằm chằm màn hình lớn, nhấp môi, “Xem tốc độ di chuyển hiện tại của Bạch Liễu thì chắc là anh ấy đang dùng tốc độ cao nhất trong giao diện của Mục Tứ Thành.”

“Nhưng hình thức này chỉ có thể duy trì liên tục trong 5 phút.”

Mộc Kha ngẩn ra.

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu nhìn về phía màn hình lớn: “Nếu trong vòng 5 phút mà Bạch Liễu không thể kết thúc trận đấu thì anh ấy sẽ rơi vào thế bị động.”

Trên màn hình lớn, sóng nước và bọt biển cuồn cuộn va vào nhau.

Xuyên qua vùng biển cạn, màu sắc và gợn sóng của nước dần biến mất, chúng trở nên bình lặng như thể gió và sóng trên biển không tồn tại, Bạch Liễu lặn xuống biển sâu, ánh mắt tập trung nhìn thẳng về phía trước, cách đó không xa Hắc Đào cũng lặng lẽ bơi theo sau.

Hắc Đào khóa chặt tầm mắt lên người Bạch Liễu không chớp mắt dù chỉ một giây, như thể trong một vùng biển rộng lớn như vậy, chỉ có Bạch Liễu mới đáng để y toàn tâm toàn ý theo đuổi.

Một luồng sáng trắng ấm áp tỏa ra từ đáy biển sâu.

Bạch Liễu nhanh chóng đạp chân sang ngang bơi đến nơi phát ra ánh sáng trắng.

Hắn bơi đến đỉnh ánh sáng trắng, sau đó ngừng di chuyển, rồi giống như một chiếc lá rơi, từ từ rơi xuống, trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ có đôi mắt đen lay láy phản chiếu người ở trung tâm luồng sáng đó.

Tawil dường như đang ngủ say, y gục đầu xuống, tơ quấn dày đặc cả tay chân và mắt, mái tóc xoăn màu xanh bạc và bộ quần áo Kariginu màu trắng nhuốm máu trôi lững lờ dưới nước.

Trước nguc y treo mặt dây chuyền hình chữ thập ngược được Bạch Liễu tráo đổi, toát ra một vầng hào quang ấm áp dưới biển, phản chiếu khuôn mặt như ẩn như hiện dưới lớp tơ, làn nước biển xanh thẳm phủ lên gương mặt y những lớp sáng tối chất chồng lên nhau.

Nhìn dọc theo sợi tơ trên người Tawil, phía đầu kia nối liền của sợi tơ chính là đền thờ sừng sững trên biển trước sóng gió, Tawil bị những sợi tơ đau khổ treo lơ lửng dưới thuyền, bị dùng làm 【 mỏ neo 】để cố định thuyền lại.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tawil, giao diện của Hắc Đào và Bạch Liễu đồng thời nhảy ra thông báo:

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Hắc Đào tìm được (Tawil) tế phẩm đau khổ nhất, hãy nhanh chóng hiến tế đối phương cho Tà Thần trước khi đêm bão qua đi! 】

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã thu thập đủ linh hồn và thể x4c của Tà Thần vào một chỗ, hãy nhanh chóng hiến tế đối phương cho Tà Thần trước khi đêm bão qua đi! 】

- ——oOo—

Chương 471

Trong nháy mắt nhiệm vụ vừa b4n ra, Hắc Đào không chút do dự quất ngay một roi, mũi nhọn của roi đâm thẳng tim Tawil đang trôi lơ lửng trong nước!

Bạch Liễu xoay người, đôi mắt sắc bén chặn trước mặt Tawil, hắn nhấc roi lên đỡ lấy nhát roi của Hắc Đào.

Roi quất mạnh vào người Bạch Liễu, hắn bị lực roi đẩy lùi hẳn một đoạn phải dựa vào lòng ngực của Tawil phía sau, bọt khí li ti thi nhau nổi lên từ hàm răng cắn chặt, tràn ra tán loạn xuôi theo mái tóc dài bồng bềnh trong nước.

Cơ thể Tawil bị đẩy nhẹ một chút, mái tóc bạch kim dài của y và mái tóc đen nhánh của Bạch Liễu hòa quyện vào nhau, Tawil vốn đang bất động từ từ ngẩng đầu lên.

Đôi mắt màu xanh bạc của y bị bao phủ tầng tầng lớp lớp sợi tơ, nhưng y vẫn giang tay ra ôm Bạch Liễu ngã vào lòng mình.

Ánh sáng của mặt dây chuyền chữ thập ngược đột nhiên trở nên chói mắt, trong luồng sáng trắng chói lọi này, một lớp màng chắn không khí gợn nước hình thành xung quanh Bạch Liễu, cho phép hắn thở dưới nước một cách thuận lợi.

“Bạch Liễu?” Y thì thầm bên tai Bạch Liễu, “Là em sao?

Bạch Liễu nhẹ giọng nói: “Là em.”

“Em đến tìm anh.”

Bạch Liễu nghe được Tawil cười khẽ: “Lần nào đến gặp tôi, em cũng đều chật vật như vậy.”

Trong một tích tắc sơ hở, roi Hắc Đào phóng vút lại phía này, Bạch Liễu giơ tay muốn chặn lại nhưng Tawil kịp thời kéo hắn ra phía sau, y lạnh lùng duỗi tay phải giơ lên trước mặt hắn, năm ngón tay xòe ra, gợn sóng nước hòa lẫn với luồng sáng trắng tản ra từ phía trước lòng bàn tay của y từng lớp từng lớp, tạo thành một màng chắn nước mờ mịt màu trắng sữa ngăn lại thế roi của Hắc Đào.

Những gợn nước lấp lánh lan ra từng vòng, giống như trên biển có cơn gió xuất hiện từ hư không, thổi bay mái tóc ngắn của Hắc Đào và mái tóc dài của Tawil ở hai bên màng chắn, khuôn mặt giống hệt của hai người bình tĩnh đối diện nhau.

“Không nhận thua à?” Tawil bị bịt mắt nhẹ giọng hỏi.

Hắc Đào mặt không cảm xúc: “Không.”

Y nâng roi lên, gần như dùng hết lực độ cắt ngang thời gian và không gian quất mạnh xuống màng chắn nước. Roi y nhắm thẳng vào Tawil đối diện với màng nước, nhưng mắt y lại nhằm chăm chú Bạch Liễu phía sau chẳng hề xê dịch chút nào.

“Tôi không nhận thua.” Hắc Đào gằn từng chữ một, “Tôi muốn thắng Bạch Liễu.”

“Tôi muốn hiến tế anh, sau đó trở thành vật kỷ niệm đủ tiêu chuẩn nhất của em ấy.”

Màng chắn nước bắt đầu rạn nứt.

Tawil điềm nhiên hỏi lại: “Cậu có biết cậu là vật kỷ niệm của ai không?”

Hắc Đào lạnh lùng nhìn Tawil xuyên qua màng nước đã rạn nứt, trong khoảnh khắc tường nước vỡ vụn, y thấy Bạch Liễu không chút do dự kéo Tawil ra phía sau, roi trên tay hắn biến thành dao găm, đâm thẳng về phía Hắc Đào phía sau tường nước.

Dao găm lướt qua sườn mặt Hắc Đào, máu b4n ra từ vết thương hòa tan trong nước biển.

Biểu cảm thất thần hiếm hoi xuất hiện trên khuôn mặt Hắc Đào.

Ngay lúc đó, lẽ ra y đã có thể tránh được, nhưng không hiểu vì sao khi chạm đến ánh mắt Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào mình, vết đạn sau thắt lưng Hắc Đào lại đột nhiên nhói đau, khiến y không thể tránh được nhát dao đó của Bạch Liễu.

Trong khoảnh khắc đó, trong khoảnh khắc khi Bạch Liễu bảo vệ Tawil, đôi mắt đen của hắn hững hờ nhìn y chẳng có gì cả,

như thể y không hề tồn tại trong mắt Bạch Liễu.

Vào lúc Bạch Liễu vung dao, sợi tơ quấn quanh cổ tay phải của Tawil biến mất, đồng thời trên cổ tay phải của Hắc Đào xuất hiện một sợi tơ.

“Nỗi đau giữa tôi và cậu vốn không thay đổi.” Giọng Tawil mơ hồ văng vẳng bên tai Hắc Đào trong làn nước, “Khi tôi cảm thấy rất hạnh phúc vì tình yêu của Bạch Liễu dành cho tôi, thì cậu sẽ cảm thấy rất đau đớn.”

“Ngược lại khi cậu hạnh phúc vì tình yêu của Bạch Liễu dành cho cậu thì tôi cũng sẽ cảm thấy khổ đau.”

“Giữa chúng ta chắc chắn phải có một người là tế phẩm của thần, là 【 mỏ neo 】của Bạch Liễu, là tế phẩm bị hy sinh.”

Bạch Liễu từng bước ép sát, Hắc Đào không ngừng lui về phía sau, máu không ngừng loang rộng dưới mặt nước, mỗi lần Bạch Liễu che trước người Tawil tiến lên một bước, trên người Tawil lại mất một sợi tơ, ngược lại tơ quấn quanh thân Hắc Đào lại nhiều thêm một sợi.

Những sợi tơ mang tên đau khổ này quấn càng nhiều, động tác Hắc Đào lại càng chậm chạp, và càng dễ bị Bạch Liễu tấn công bị thương, cuối cùng gần như toàn thân Hắc Đào đều bị tơ bó chặt như một cái kén nhộng treo lơ lửng dưới đền thờ biển, thay thế thành một mỏ neo mới.

Đầu còn lại của những sợi tơ được níu chặt với ngôi đền hình con tàu, khiến Hắc Đào phải gánh chịu 【 nỗi đau 】nặng nề

này và sức nặng của ngôi đền khổng lồ trên biển gần như cùng một lúc.

Hắc Đào chìm sâu dưới nước dùng hết sức ngẩng đầu lên, xuyên qua sợi tơ nhìn chằm chằm vào Tawil đã cởi bỏ hoàn toàn dây tơ trói buộc ôm lấy Bạch Liễu và mỉm cười với y.

Tawil từ trên cao nhìn xuống y như một vị thần, trong mắt hiện lên vẻ thương hại: “Bây giờ cậu đã hiểu chưa?”

“Cậu không bao giờ có thể đánh bại tôi.”

“Tôi…. Không hiểu.” Hắc Đào vẫy vùng trong 【 nỗi đau 】 nghẹn ngào, “Nhưng tôi nhất định phải thắng anh!”

Y cố chấp mở hai tay ra, những sợi tơ siết chặt hằn sâu vào xương thịt của y, máu từ vết thương phun ra, Hắc Đào nhìn vào đôi mắt xanh bạc của Tawil, ý thức hơi mờ mịt, y không chịu được nữa buông thả mình xuống.

Nặng quá.

Y chưa bao giờ mang một thứ nặng như vậy trên lưng, thậm chí lúc thi đấu còn không mang theo bất kỳ đạo cụ nào, chỉ vì y sợ nặng khiến y không cảm thấy thoải mái khi hành động.

Hóa ra 【 nỗi đau 】 là thứ nặng nề như vậy sao?

Từ khi sinh ra đời, Hắc Đào chưa bao giờ biết 【 nỗi đau 】 là thế nào.

Y hoàn toàn thiếu khuyết hỉ nộ ái ố của con người, y không hiểu được những cái ôm và những giọt nước mắt sau chiến thắng, y không hiểu được nỗi đau và tiếng khóc khi mất đi người thân, y cũng không hiểu được niềm vui và hạnh phúc khi con người được thấu hiểu.

Ngay cả khi vây quanh y là chiến thắng, nỗi đau và khát vọng, y vẫn giống như một con quái vật bị cô lập khỏi những cảm xúc đó, và việc đưa tay ra chạm vào chúng lúc nào cũng xa lạ kỳ quái.

Chấp niệm duy nhất của y là khi y sinh ra ở thị trấn Siren nhỏ bé, một người đàn ông kỳ quái khuôn mặt mơ hồ chẳng thấy rõ ngũ quan, mặc áo sơ mi trắng, tóc dài buộc đuôi ngựa quay lưng về phía y mỉm cười, đưa cho y một chiếc roi xương đen.

“Đây là di vật đời trước của mi, bây giờ vật hoàn cố chủ, trả lại cho mi.”

Hắc Đào ngẩng đầu nhìn lên người đàn ông quái dị đó, y há miệng thở hổn hển, lúc đó y vẫn chưa nói được, chỉ phát ra một số âm tiết lạc điệu.

Người đàn ông mỉm cười, ngồi xổm xuống nhìn Hắc Đào nằm rạp trên mặt đất: “Ta cho phép mi ra đời chỉ vì một lý do duy nhất ——”

“—— Đó là mi sẽ sử dụng chiến thắng và sự tồn tại của mình để làm mọi người đau khổ.”

“Trái tim đã chịu đau khổ đều là màu đen.” Người nọ cười tủm tỉm đặt roi xương đen ở bên cạnh đầu y, “Gọi mi là Hắc Đào vậy.”

Hóa ra đây là điều mà người đàn ông muốn y làm.

Hóa ra đây là 【 đau khổ 】.

Hắc Đào chậm rãi rũ mi mắt, thân thể bị trói chậm chạp chìm xuống, y khẽ mở miệng, vô số bọt nước trào lên.

… Lúc Bạch Liễu bị đau, cũng khó chịu như vậy sao?

“Hắc Đào.”

“Tỉnh lại.”

“Đừng đắm chìm trong ảo giác đau đớn.”

Roi xương trắng xuyên qua nước biển phóng vút tới như một tia chớp, tường nước trước mặt Hắc Đào vỡ tan tành, y giật mình tỉnh táo lại, trước mặt y không hề có vị thần Tawil ôm Bạch Liễu tươi cười nào hết, chỉ có Tawil điềm nhiên không buồn không vui nhìn chăm chú y.

Đôi mắt xanh bạc của Tawil bình tĩnh nhìn Hắc Đào.

“Dục v0ng của cậu đối với Bạch Liễu mạnh đến mức đã bị 【 cánh cửa 】 trong mắt tôi ảnh hưởng.”

“Trước đây cậu chưa bao giờ bị giảm giá trị tinh thần, đúng không?”

【 hệ thống cảnh cáo: Giá trị tinh thần của người chơi Hắc Đào đã giảm còn 20! Hãy cẩn thận để không bị đánh lừa bởi ảo giác tiềm thức! 】

Hắc Đào không trả lời Tawil mà giơ tay nện mạnh xuống tường nước, giọng khàn khàn bướng bỉnh: “Tôi muốn thắng!!”

Bạch Liễu hóa roi thành dao đâm ra từ phía sau tường nước, đúng như Hắc Đào vừa tưởng tượng, không chút do dự đâm thẳng vào mặt Hắc Đào!

Sợi tơ nhảy mắt quấn chặt tay phải của Hắc Đào, roi của y và dao găm của Bạch Liễu đập vào tường nước của Tawil, bùng lên luồng sáng chói mắt và sóng lớn vỗ ầm ầm. Cả hai đều không hề nao núng mà tiếp tục lao về phía trước, vũ khí hai bên va chạm vào nhau, vẻ mặt hung hăng quát lớn.

“Chịu thua đi!!”

“Tôi muốn thắng!!”

Bên ngoài màn hình lớn.

Người dẫn chương trình đờ đẫn đặt micro xuống há hốc miệng, anh ta đã choáng váng đến nỗi chẳng thèm quan tâm bình luận nữa.

Khán giả lặng người, gần như không thể ngờ rằng đây lại là trận đấu có lượng khán giả đông nhất kể từ trận đấu giữa mùa giải.

Mục Tứ Thành hoảng hốt nhìn Bạch Liễu trên màn hình lớn, không thể tin vào mắt mình.

Người vừa thét lên khan cả giọng kia… là Bạch Liễu sao?

Bách Dật ngây người.

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy Hắc Đào làm mọi thứ một cách tuyệt vọng như vậy để giành lấy chiến thắng.

Hai con người vẻ ngoài lạnh lùng thản nhiên này đang liều mạng chém giết vào cuối trận đấu để giành phần thắng không biết về đâu, thậm chí đánh nhau cũng chẳng hay ho gì, đấm, đá, cắn vào cánh tay đối phương, đá vào đầu gối đối phương, đập vào gáy đối phương, hoàn toàn chẳng theo quy tắc gì nữa.

——giống như hai đứa trẻ cố hết sức giành nhau để thắng trong một trò chơi.

Trong cuộc tử chiến đó, Bạch Liễu và Hắc Đào liên tục tạo ra những sợi tơ nối liền với đền thờ, bọn họ bị tơ siết kéo như thể giờ đây họ chỉ là con rối do thần điều khiển, nhưng những đòn thế tấn công nhau một cách dã man này lại có vẻ như hai con rối đã tự sinh ra ý thức và muốn vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

Cả hai lại chạm mạnh vào nhau rồi lùi lại.

Cơ thể Bạch Liễu được bao phủ bởi một lớp màng khí, lồng nguc nhấp nhô dữ dội, trên mặt từ đuôi mày trái đến khóe môi phải đều là vết thương, thậm chí có vài vết thương sâu đến tận xương đang chảy máu ướt đẫm cả tơ trên vai, cổ và lưng.

Hắn đưa tay lên lau vết máu trên miệng, nhìn thẳng vào Hắc Đào ở phía đối diện.

Hắc Đào thở hổn hển, y cầm roi xương bằng tay trái, khuôn mặt vẫn chẳng để lộ cảm xúc gì nhưng đã bị Bạch Liễu đánh bầm tím, trên tay phải và cổ tay trái tơ trói chằng chịt.

Tawil bị treo lơ lửng giữa hai người.

Hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng xoay người giơ roi xương lên, sau đó hung hăng lao thẳng về phía Tawil ở giữa!

“Tôi muốn hiến tế anh ta!!” Hắc Đào khàn giọng mắng, y giơ cao roi quất thẳng vào bả vai Bạch Liễu, trong mắt lộ ra một loại bướng bỉnh cố chấp, “Em tránh ra!!

Bả vai Bạch Liễu bị roi quất một nhát, roi trong tay rơi xuống đáy biển, hắn tức giận cắn mạnh cổ tay Hắc Đào, hàm răng găm sâu vào da, máu thịt lẫn lộn trong miệng, gào lên một tiếng: “Tôi không cho phép!!!”

Hắc Đào nghiến răng, y buông roi, giơ nắm đấm đánh vào mắt phải Bạch Liễu, Bạch Liễu há miệng, né sang một bên, đồng thời đá vào đầu gối của Hắc Đào.

Cả hai cùng nhau chìm xuống dưới.

Hắc Đào nhe răng dùng hết sức cắn vào vai Bạch Liễu.

Y cảm nhận được vai Bạch Liễu run lên vì đau, đồng thời y cũng cảm thấy vết thương sau thắt lưng mình đau đến mức não y như sắp nổ tung.

Sâu trong làn nước biển băng giá này, không hiểu vì sao hốc mắt y lại bỏng rát đến như vậy.

Từ đó đến nay y thắng nhiều trò chơi như vậy, có thể chính là vì Bạch Lục đã quyết định số phận của y ngay từ đầu, để y theo đuổi chiến thắng theo bản năng và chọn cái kết khiến ai cũng đau đớn.

Chỉ có trận này, chỉ có trận này ——

Là y tự mình gánh chịu đau đớn, là y tự mình muốn chiến thắng!!

Hắc Đào hung hăng cắn thật mạnh, cắn cho đến khi bả vai của Bạch Liễu bị biến dạng và chảy máu, Bạch Liễu kêu lên một tiếng, hắn nghe thấy tiếng xương bả vai của mình bị vỡ vụn.

Không để Bạch Liễu kịp hoàn hồn, Hắc Đào đấm thẳng một quyền vào bụng Bạch Liễu, gần như hung tợn lôi tuột Bạch Liễu xuống đáy biển. Ngay lập tức trên tay phải y vừa đấm Bạch Liễu mọc ra một sợi tơ trong suốt, Hắc Đào không dừng lại, y nhanh chóng xoay người bơi tới bắt lấy Tawil.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã sử dụng kỹ năng cá nhân (tấn công chớp nhoáng) của người chơi Mộc Kha. 】

Bạch Liễu bị gãy một tay chợt lóe lên chắn người trước Tawil, mái tóc dài ướt máu xõa tung bồng bềnh trong nước, hắn tức giận nhìn Hắc Đào đang bơi trước mặt mình.

Hết lần này đến lần khác, lần nào hắn cũng thua người này trong game kinh dị.

——Sau đó mất đi những thứ quan trọng nhất đối với bản thân mình.

【Sau này cậu vẫn sẽ luôn chơi game với tôi chứ? 】

【Ừm. 】

Câu trả lời nghiêm túc của Tạ Tháp vẫn văng vẳng bên tai Bạch Liễu.

Tên lừa đảo, kẻ nói dối, lần nào anh cũng lừa em.

Từ đó cho đến nay, phải chăng nếu như em thắng được anh một lần thì bây giờ chúng ta sẽ không phải đối mặt với nhau như thế này?

——Có phải người trở thành Tà Thần là em chứ không phải là anh?

Bạch Liễu dứt khoát giơ tay lên, dùng dao đâm mạnh vào tim Hắc Đào, hắn ấn chặt dao vào tim Hắc Đào, cầm cán dao xoay một vòng rồi rút ra.

Một làn sương máu ngay lập tức phun ra xối xả từ lồng nguc Hắc Đào, đồng thời một sợi tơ trong suốt buộc chặt vào tay trái Bạch Liễu.

Cả hai vết thương chồng chất lùi lại nửa bước, nhưng không đợi đối phương lấy lại sức đã lại nhanh chóng lao vào nhau, dốc hết sức lực vung roi trong tay như những con thú hoang dã.

Mưa trên biển tạnh dần.

Mifune ngồi trên thuyền nhìn thấy đền thờ an tĩnh không khỏi lộ ra vẻ vui mừng: “Chúng ta qua đó xem sao, không chừng đã hiến tế thành công, có thể lập tức hứa nguyện được rồi.”

“Vâng.” Người lái thuyền khom lưng, bắt đầu chèo thuyền.

Người lái thuyền chèo tới gần đền thờ, Mifune vội vàng nhảy lên, sau lưng gã từng chùm pháo hoa khổng lồ nổ rộ, lộng lẫy như hàng triệu ánh sao nhấp nháy trên bầu trời đêm.

Người hầu bên cạnh nhẹ giọng giải thích: “Mifune đại nhân, hiện tại mưa đã tạnh, hẳn là màn bắn pháo hoa bị hoãn đã bắt đầu rồi ạ.”

“Vừa đúng lúc.” Mifune giũ giũ quần áo ướt, gã đi về phía đền thờ đã hỗn loạn lộn xộn khắp nơi, trên mặt lộ ra vẻ tự mãn khó giấu, “Lúc tao thực hiện điều ước thì cần phải có một bối cảnh sống động như vậy mới hợp lý chứ.”

Bọn họ vừa bước được hai bước, toàn bộ ngôi đền run lên dữ dội, như thể có thứ gì đó đang giật mạnh ở phía dưới.

Người hầu hét lên vì sợ hãi, Mifune thì kinh ngạc giữ chặt chiếc đèn đá trước đền thờ: “Chuyện gì vậy? Trong mộng rõ ràng là Tà Thần bảo tao có thể hứa nguyện an toàn mà….”

Gã chưa kịp nói xong thì ngôi đền hình con tàu đã lật nhào!

Mifune rớt thẳng xuống biển!

Gã hoảng sợ khua khoắng quẫy đạp tay chân loạn xạ, bọt khí liên tục trào ra khỏi miệng thành từng mảng lớn.

Dưới biển, Bạch Liễu và Hắc Đào đánh nhau đến nỗi gần như không còn nhận ra hình dáng con người, cả hai đều bị tơ quấn dày đặc khắp người, máu không ngừng trào ra từ những vết thương lớn bé từ trên xuống dưới cơ thể. Hai người giằng co, giành giật Tawil đã bị sợi tơ phong ấn chìm vào giấc ngủ ở giữa.

Mifune chìm xuống ngay đầu Tawil, gã sợ hãi vung tay đạp chân muốn lao ngược lên mặt nước, trong lòng hiểu rõ chỉ cần hai người kia lao vào nhau một lần nữa thì gã nhất định sẽ chết.

Nhưng vô ích thôi, roi xương của Bạch Liễu chính x4c chụp lấy mắt cá chân của Mifune, kéo gã lại như một quả bóng nước rồi ném gã về phía Hắc Đào, tranh thủ ngăn đối thủ trì hoãn thời gian.

Hắc Đào cũng làm như vậy.

Mifune bị hai người này ném qua ném lại như bao cát, chẳng mấy chốc thì bị ngạt thở, mặt mày tím tái, gã bóp chặt cổ mình quẫy đạp lung tung, hai chân vướng víu dính chặt vào tơ, gã dùng sức đá văng ra kéo theo Tawil chìm xuống biển, lúc này đây ngôi đền hình con tàu lật nghiêng vùi mình vào nước, chìm dần xuống cùng với Tawil.

Bạch Liễu vươn tay chụp lấy Tawil, nhưng bị Hắc Đào thô bạo cắt ngang, hắn không với đến được Tawil mà chỉ bắt được sợi tơ trên người Tawil.

Hắc Đào ấn vai Bạch Liễu xuống ngăn hành động của hắn lại, y chắn vị trí di chuyển của Bạch Liễu, đoạt lấy sợi tơ trong tay Bạch Liễu.

Bạch Liễu đột nhiên hít sâu một hơi, tựa hồ đã đợi rất lâu, cuối cùng cũng đợi được thời điểm Hắc Đào tới gần hắn.

Hắc Đào còn chưa kịp nhận ra chuyện gì sắp xảy ra thì Bạch Liễu đột ngột quay lại, hắn nhắm mắt hôn môi Hắc Đào.

Đồng tử của Hắc Đào co rút lại.

Cùng lúc đó, Bạch Liễu kéo Tawil lên phía trên, hắn nắm tay Tawil, khống chế chuyển động của Hắc Đào rồi đẩy Tawil vào cơ thể của Hắc Đào từ phía sau.

Đồng tử Hắc Đào đang bị Bạch Liễu hôn nháy mắt giãn ra, y cảm thấy tim mình loạn nhịp, có thứ gì đó bị Bạch Liễu đẩy vào trong miệng.

Hình như là một đồng xu.

【 hệ thống nhắc nhở: Hợp nhất linh hồn người chơi Hắc Đào】

【 hệ thống nhắc nhở: Phát hiện người chơi Bạch Liễu đã sử dụng kỹ năng giao dịch linh hồn để giao dịch với linh hồn người chơi Hắc Đào. Hiện tại linh hồn đã về với thân x4c, đồng xu chứng minh giao dịch đang ở trên người Hắc Đào nên giao dịch có hiệu lực. 】

【Người chơi Bạch Liễu chính thức sở hữu linh hồn của người chơi Hắc Đào và có quyền sử dụng giao diện hệ thống của người chơi Hắc Đào. 】

【 người chơi Bạch Liễu sử dụng tiền giấy linh hồn của Hắc Đào để thiết lập giao diện hệ thống của người chơi Hắc Đào, chuẩn bị nhấp vào nút thoát game. 】

【 hệ thống cảnh cáo: Người chơi Bạch Liễu có x4c định nhấp vào nút thoát game người chơi Hắc Đào không? Người chơi Hắc Đào hiện đang trong trận đấu, nếu thoát sẽ mặc định là nhận thua bỏ quyền thi đấu. 】

【 người chơi Bạch Liễu x4c định. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào rời khỏi trò chơi, trò chơi kết thúc. 】

Pháo hoa ầm ầm nở rộ trên biển, lộng lẫy đến choáng váng, dưới biển, Mifune bị tơ trói dày đặc đã chết, miệng gã há hốc mắt trợn trừng, vẻ mặt vặn vẹo đau đớn chìm sâu dưới biển cùng với đền thờ, như thể gã mới chính là tế phẩm bị hiến tế đêm nay.

Aoi ở trong nhà thuyền nhìn về phía đền thờ biển đã biến mất ở phía xa, một giọng nói vang lên bên tai cô bé.

Giọng nói đó là một giọng nói bình tĩnh, rất dịu dàng và quen thuộc, tựa như giọng nói của Tà Thần tên Tawil, mà cũng tựa

như giọng nói của Bạch Lục.

【Thần đã hoàn thành ước nguyện của ngươi.】

【Đã có người tới cứu ngươi.】

Aoi giữ chặt cánh cửa giấy của nhà thuyền, nhìn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời, nước mắt rơi lã chã.

Trò chơi tra tấn tế phẩm bọn họ cuối cùng đã kết thúc rồi sao?

Hồ quan sát.

Khoảnh khắc màn hình lớn vụt tắt, thành viên của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang và Danh Sách Sát Thủ ngồi trên băng ghế đều đồng loạt đứng dậy, lao nhanh về hai phía màn hình lớn.

Hai bên màn hình lớn là lối đăng xuất của người chơi. Vừa rồi hai người chém giết dữ dội như thế thì dù là Bạch Liễu hay Hắc Đào, chắc hẳn họ cũng đang ở trong tình trạng tồi tệ và cần ai đó giúp đỡ.

Quả nhiên, Bạch Liễu lảo đảo bước ra, mới bước được một bước đã ngã phịch xuống đất. Hắc Đào thì thậm chí còn không đi nỗi, ngã thẳng ở lối ra.

Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành kịp thời đỡ được Bạch Liễu.

Hắn ho sặc sụa, sắc mặt tái nhợt, tóc đẫm ướt nước biển, ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Phía bên kia, Liêu Khoa và Bách Dật vừa định đưa tay ra đỡ Hắc Đào thì Liêu Khoa nhanh chóng phát hiện ra gì đó, anh kéo Bách Dật lùi lại vài bước quát to: “Chờ đã, đừng lại gần Hắc Đào!! ”

Hắc Đào ngã trên mặt đất ho khan, loạng choạng chống khuỷu tay đứng lên.

Y chậm rãi ngẩng đầu lên.

Một tiếng còi lớn vang lên inh ỏi khắp hồ quan sát.

【 hệ thống cảnh cáo: Người chơi vui lòng nhanh chóng tránh xa nguồn ô nhiễm và sử dụng thuốc tẩy tinh thần để duy trì giá trị tinh thần của mình! 】

【Đã phát hiện ra có NPC ô nhiễm siêu cấp đang thoát khỏi trò chơi!! 】

Trên khuôn mặt ướt đẫm nước tóc tai tán loạn của Hắc Đào là một đôi mắt màu xanh bạc.

Hết phó bản Tế Tà Thần - Nhà thuyền

- ——oOo—

Chương 472

Một lượng lớn khói thuốc tẩy tinh thần bất ngờ phun ra xối xả vào hồ quan sát, toàn bộ khu vực quan sát đều bị sương mù trắng xóa bao phủ mù mịt, không thể nhìn thấy gì, chỉ còn nghe được tiếng ho khan sặc sụa liên tục và chửi mắng um sùm của khán giả.

“Chuyện gì vậy trời? NPC trốn thoát ra ngoài là sao?”

“Tôi còn đang đợi kết quả thi đấu đấy! Giờ thì hay rồi, méo nhìn thấy cái mẹ gì nữa.”

Bách Dật vẫn chưa hiểu ất giáp gì, hắn thấy Hắc Đào ngã quỵ xuống đất khá gần mình thì muốn duỗi tay ra đỡ theo bản năng, nhưng bị Liêu Khoa ngăn lại.

“Đừng!!” Liêu Khoa kéo Bách Dật ra sau mình sau, anh thoăn thoắt nhấn liên tục vào giao diện đạo cụ hệ thống, cái gì dùng được mặc được đều lấy ra trang bị hết từ đầu đến chân rồi đối diện với Hắc Đào mình đầy thương tích đang giãy giụa muốn đứng lên. Anh quay mặt qua hướng khác, nghiêm túc cảnh báo, “Hiện giờ Hắc Đào cực kỳ nguy hiểm.”

“Nếu không muốn vừa rời khỏi trò chơi liền điên cuồng tự sát thì các cậu đừng làm chuyện dại dột!”

“Tuyệt đối không được nhìn vào mắt cậu ấy.”

Liêu Khoa kéo Bách Gia Mộc cùng Bách Dật nhanh chóng lùi về phía sau, chẳng mấy chốc cả bọn đã rút lui đến rìa của hồ quan sát, từ nơi họ đứng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng Hắc Đào thấp thoáng trong sương mù trắng.

Hình người này đang cố gắng đứng lên, nhưng hình như chấn thương quá nặng, không tự đứng dậy được, đứng lên bước được vài bước lại ngã xuống, nhưng lại rất kiên trì lảo đảo cơ thể đứng lên một lần nữa.

Đứng dậy, ngã xuống, đứng dậy, nằm xuống.

Dường như Hắc Đào đang muốn tìm ai đó, y bò lê lết di chuyển về một hướng như bò sát, trông giống hệt một con thằn lằn vừa biến thành hình người, tứ chi chưa phối hợp, không thể đi lại bình thường.

Bách Dật nhìn mà run lẩy bẩy: “Chúng ta cứ mặc kệ cậu ta vậy luôn à?”

Vẻ mặt Liêu Khoa ngưng trọng: “Hiện tại chúng ta không khống chế cậu ta được đâu.”

“Nhưng chúng ta là đồng đội của cậu ấy mà! Chẳng lẽ dìu cậu ấy một chút cũng không được sao!” Đôi mắt Bách Dật đỏ hoe, giọng nói run run, “Cậu ấy thi đấu vì chúng ta nên mới bị thương như vậy!”

“Cái gì cậu ấy cũng không biết! Là do chúng ta bắt cậu ấy ra sân thi đấu, dạy cậu ấy thi đấu, bắt buộc cậu ấy phải thắng những trò chơi này, còn cấm cậu ấy vào hiện thực nữa.”

“Chúng ta dạy cậu ấy cả đống quy tắc có lợi cho con người chúng ta trong thực tế, nhưng chưa lần nào cậu ấy được chúng ta đối xử thân thiện như mọi người trong thực tế, thậm chí ngay cả trước mặt chúng ta cậu ấy cũng sống như một con quái vật.”

“Tất cả mọi người ai cũng đều sợ cậu ấy.”

Nước mắt Bách Dật chảy giàn giụa, hắn khàn giọng hỏi: “Nếu ngay cả chúng ta là đồng đội mà cũng không muốn giúp cậu ấy thì cậu ấy chẳng còn gì nữa.”

Liêu Khoa mấp máy miệng, anh nắm chặt tay, cúi đầu: “Các cậu không được đi.”

“Để anh đi.” Anh ngẩng đầu lên nói.

Bách Dật quýnh lên: “Ý em không phải ép anh đi! Để em đi là được rồi!”

“Không ai phải đi cả.” Từ trong sương mù, bóng dáng một người đàn ông cao gầy hơi khom người, hai tay nắm chặt ho khan chậm rãi bước ra, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng vẫn mang theo nụ cười ấm áp, trên vai vẫn còn khoác một chiếc áo khoác đồng phục loang lổ vết, nhẹ giọng nói: “Sẽ có người đi.”

Liêu Khoa thở phào nhẹ nhõm, nhìn người đàn ông đối diện, cuối cùng nở nụ cười chân thành: “Cuối cùng thì cậu cũng đến.”

Bách Dật và Bách Gia Mộc ngơ ngác nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện từ trong sương mù.

Bả vai Bách Gia Mộc vốn đang căng như dây đàn nháy mắt thả lỏng, Bách Dật thì còn khoa trương hơn, hắn bật khóc nức nở cứ như vừa tìm thấy tri âm tri kỷ, nhào tới ôm lấy đối phương gào lên: “Đội trưởng!!”

“Chúng ta thua trận đấu đơn rồi!!”

Lục Dịch Trạm cong mắt đỡ lấy Bách Dật: “Thật à? Vậy là tôi bỏ lỡ một trận đấu hấp dẫn mất rồi.”

“Do tôi đến muộn.”

Trong làn sương mù trắng xóa, Hắc Đào một mình loạng choạng đi về phía trước, quần áo ướt sũng, tiến lên từng bước một, máu nhỏ xuống đuôi tóc và góc quần áo, trên mặt không hề có một chút biểu cảm, bên tai là âm thanh cảnh báo chói tai hệ thống lặp đi lập lại:

【Người chơi vui lòng không đến gần người chơi Hắc Đào! Hiện tại y đang trong trạng thái Sách Quái Vật nguy hiểm! 】

【Người chơi vui lòng tránh xa người chơi Hắc Đào! 】

【Vui lòng không để bất kỳ ai đến gần người chơi Hắc Đào! 】

À, hình như đang gọi người khác tránh xa mình.

Bấy giờ bộ não mới chậm rãi xử lý thông tin âm thanh truyền đến tai y.

Hắc Đào ngã xuống đất, đầu gối khuỵu xuống, y chống một chân xuống đất lại muốn đứng dậy, vừa đứng dậy vừa chậm chạp suy nghĩ.

Hệ thống đâu cần phải cảnh báo như thế nhỉ, toàn làm mấy chuyện dư thừa.

Những người đó, những người chơi đó, không cần cảnh báo cũng chẳng dám tới gần mình.

Bọn họ sợ hãi mình.

—— giống như sợ hãi một con quái vật trong trò chơi vậy.

Hắc Đào bước một bước, đầu gối khuỵu xuống, lại nặng nề quỳ trên mặt đất.

Máu và nước biển nhỏ giọt tí tách từ mái tóc lòa xòa rũ rượi của y, máu chảy ra từ đầu gối đọng lại thành vũng nhỏ, Hắc Đào mơ màng nhớ lại.

Đúng rồi, mình vốn là một con quái vật trong trò chơi.

Không ai được đến gần mình, nhiệm vụ của mình là gi3t gi3t những ai vượt qua ranh giới đó, khiến họ sợ hãi, đau khổ và để họ chìm đắm trong dục v0ng của chính họ.

Giá trị duy nhất của sự ra đời và tồn tại của mình chỉ có thế.

【Không phải vậy đâu. 】

Hắc Đào chợt nhớ đến lời Lục Dịch Trạm đã từng nói với y, nhà tiên tri kỳ lạ đó dựa vào hàng rào ban công của Danh Sách Sát Thủ, mỉm cười dịu dàng đưa tay vỗ nhẹ vào đầu y, và nói với y:

【Không phải vậy đâu, Hắc Đào của chúng ta tồn tại không phải để khiến người khác đau khổ và sợ hãi, trên thế giới này không có ai sinh ra đời vì mục đích như vậy hết. 】

【Cậu nhất định sinh ra vì trên thế giới này có ai đó rất yêu cậu. 】

【mà sự tồn tại của cậu nhất định cũng sẽ mang lại hạnh phúc cho người đó.”

Vậy người đó là ai? Hắc Đào hỏi.

Lục Dịch Trạm cười trả lời: 【 người đó là người sẽ mang cậu vào hiện thực, biến cậu trở thành một con người. 】

Người đó thật sự có tồn tại ư?

Hắc Đào nhìn vết thương rỉ máu dưới đầu gối, bàn tay dính đầy máu và màn sương trắng trống trải xung quanh, y cảm thấy nghi ngờ từ tận đáy lòng.

Con người nhiều như vậy, tại sao người đó lại yêu một con quái vật đáng ghét như mình chưa?

“Bạch Liễu, anh làm gì vậy!” Mục Tứ Thành hấp tấp gào lên, “Ôi cái đệt! Bên đó có Hắc Đào! Hệ thống đang phát cảnh báo kìa! Nguy hiểm lắm, anh không nghe thấy hả!”

“Bạch Liễu, hiện tại cậu đang bị thương rất nặng, đừng lộn xộn nữa!” Đường Nhị Đả nghiêm nghị cảnh cáo.

“Đừng qua đó.” Mộc Kha nhẹ giọng cầu khẩn, “Chuyện của Hắc Đào có đồng đội của anh ta lo rồi, anh cứ nghỉ ngơi trước đi đã, được không?”

“Bạch Liễu.” Người cuối cùng đứng trước mặt Bạch Liễu là Lưu Giai Nghi, cô bé im lặng một lúc lâu mới nói: “Nếu anh muốn đi thì cứ đi đi.”

“Em biết anh đã quyết định rồi.”

Bạch Liễu từ đầu đến cuối không trả lời, chỉ im lặng và dứt khoát đẩy đám người đang đứng trước mặt ra, lảo đảo xuyên qua màn sương trắng đi thẳng về phía trước.

Hắc Đào chậm rãi ngẩng đầu lên, trước mặt y xuất hiện một bóng dáng cũng chật vật chẳng kém gì y, dáng người gầy gò đó giống như y, đi được vài bước lại loạng choạng, từng bước đến gần chỗ của y.

Dù có bao nhiêu người cản đường, người đó vẫn không lùi bước.

Âm thanh cảnh báo chói tai ngày càng rõ ràng:

【Vui lòng không tiếp cận người chơi Hắc Đào! 】

【Có nhiều người như vậy, tại sao người đó lại yêu thích một con quái vật đáng sợ như tôi chứ? 】 Hắc Đào nghi ngờ hỏi Lục Dịch Trạm.

【Hắn thật kỳ lạ. 】

Lục Dịch Trạm mỉm cười: 【Tôi cũng thấy cậu ấy rất kỳ lạ. 】

【Nhưng lúc nhìn thấy cậu ấy, cậu sẽ rất thích cậu ấy cho xem. 】

Lúc đó Hắc Đào nói mà chẳng thèm suy nghĩ: 【Tôi sẽ không thích hắn.】

Lục Dịch Trạm cười hỏi: 【 Tại sao? 】

Hắc Đào trả lời thẳng thừng: 【Bởi vì tôi không hiểu thích là gì.】

Bạch Liễu đi đến trước mặt Hắc Đào đang quỳ trên mặt đất, sắc mặt hắn tái nhợt, hơi thở gấp gáp, máu vẫn còn rỉ ra từ vết thương ở cổ chân và cổ tay, kéo lê một đường đỏ sậm trên mặt đất.

Hắn nhìn xuống Hắc Đào đang ngước nhìn mình, một giọt máu hòa với nước biển rơi xuống từ lông mi của hắn.

Bạch Liễu đưa tay về phía Hắc Đào, trong lòng bàn tay là đồng tiền xu trò chơi kia, hắn lãnh đạm nói: “Em thắng.”

Trong khoảnh khắc đó, Hắc Đào không kìm được mình để rơi nước mắt.

Y không hiểu ý nghĩa của những giọt nước mắt này, cũng tương tự như y không hiểu rất nhiều thứ vậy. Y không hiểu những cảm xúc của con người như thích, chán ghét, hận, yêu, ghen tị, theo đuổi, đau đớn, không cam tâm, nhưng giờ đây y đã cảm nhận được tất cả những điều đó vào giây phút này.

“Tôi thua rồi.” Hắc Đào bất giác rơi nước mắt, y nắm chặt tay, “Tôi là một vật kỷ niệm không đủ tiêu chuẩn”.

Bạch Liễu dừng lại một chút, hắn cất đồng xu đi, quỳ một gối trước mặt Hắc Đào, sau đó lấy ra một cuộn băng vải rồi nghiêm túc tỉ mỉ quấn vòng quanh đôi mắt màu xanh bạc của Hắc Đào, hơi thở hai người gần gũi đan xen vào nhau.

“Không phải.” Hắc Đào nghe thấy Bạch Liễu nói bên tai, trong giọng nói dường như mang theo ý cười, “Anh đủ tư cách rồi.”

【 hệ thống nhắc nhở: Mối nguy hiểm của người chơi Hắc Đào đã được xử lý, hủy bỏ cảnh báo nguy hiểm. 】

Vòi quay xịt thuốc tẩy tinh thần trong hồ quan sát cũng ngừng phun.

Khoảnh khắc sương trắng tan biến, Bách Dật kích động chạy lên: “Hắc Đào!! Đội trưởng đã trở lại!”

Cùng lúc đó, Đoàn Xiếc Thú Lang Thang cũng tiến lên giúp Bạch Liễu đứng dậy.

Hắc Đào bị che kín hai mắt được đặt trên cáng, Liêu Khoa bên cạnh áy náy nắm tay y: “Có chỗ nào không thoải mái không? Chờ tí tôi đưa cậu về văn phòng Danh Sách Sát Thủ rồi xem kỹ vết thương cho cậu.”

“Đau quá.” Hắc Đào khàn giọng nói, “Nặng nữa.”

Từ lúc vào game đến nay Liêu Khoa chưa bao giờ nghe Hắc Đào than đau lần nào, bây giờ nghe được thì thót cả tim, nhưng nghe đến câu sau thì lại bối rối hẳn: "Nặng, cái gì nặng?"

"Tôi cảm thấy cơ thể của mình…" Hắc Đào mô tả từng chữ, "rất nặng."

"Bình thường thôi." Lục Dịch Trạm bước tới, anh cười tủm tỉm sờ sờ trán Hắc Đào, "Bởi vì linh hồn và tình yêu đều là những thứ rất nặng nề."

"Ơ…" Bách Dật phát hiện ra tay trái Hắc Đào đang cầm thứ gì đó giống như một tờ giấy, hắn tò mò muốn rút ra, "Hắc Đào, trong tay cậu có gì vậy?"

Hắc Đào đột nhiên nắm chặt tay lại: "của tôi!"

"Tôi có lấy của cậu đâu nào!" Bách Dật lập tức buông tay ra làm tư thế đầu hàng, hắn dở khóc dở cười, "Tôi tưởng cậu mang thứ gì bậy bạ trong game ra nên muốn xem chút thôi."

"Không phải." Hắc Đào nói, "Bạch Liễu mới đưa cho tôi."

Bách Dật cẩn thận hỏi: "Bây giờ cậu đang bị bịt mắt rồi, có muốn tôi giúp cậu xem Bạch Liễu đưa cho cậu cái gì không?"

Hắc Đào nằm im trên cáng một lúc lâu mới từ từ thả tờ giấy nhỏ nhàu nát đang cầm trong tay.

Lúc Bách Dật nhìn thấy nội dung viết trên tờ giấy, hắn sửng sốt ngây ngẩn hết cả người.

Đó chỉ là một tờ giấy nhỏ rất bình thường đơn giản, nội dung viết trên đó cũng rất đơn giản, là một dãy gồm mười hai chữ số.

—— Đó là tọa độ trong hiện thực.

Đến thẳng căn hộ mà Bạch Liễu đang thuê.

Chương 473

Màn sương trắng tan biến, mọi thứ trong khán đài lại trở nên rõ ràng.

Thông báo máy móc của hệ thống vang lên:

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hắc Đào chủ động thoát khỏi trò chơi…]

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu thắng trận đấu đơn, nhận được 1 điểm】

【Trò chơi 《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》 đã kết thúc, xin chúc mừng Đoàn Xiếc Thú Lang Thang thắng trận đấu đơn. 】

Cả khán phòng yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Người dẫn chương trình trên sân khấu hít một hơi thật sâu, anh ta nhìn vẻ mặt đờ đẫn của tất cả khán giả, giơ tay hét lớn: "Bạch Liễu thắng trận!!"

"Anh ấy đã phá vỡ huyền thoại bất bại của Hắc Đào!! Anh ấy trở thành người chơi đầu tiên đánh bại Hắc Đào trong trận đấu đơn!"

Vương Thuấn ngồi trên băng ghế gỗ mơ mơ hồ hồ nhìn số liệu tăng vọt trên giao diện hệ thống, trong thoáng chốc hắn còn nghĩ mình đã đọc nhầm đơn vị đo lường.

Điểm trong Hồ Đánh Cuộc tăng nhanh gấp 400 lần so với lúc bắt đầu trò chơi và tăng gần gấp đôi trong nháy mắt. Độ nổi tiếng của các thành viên khác của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang thì giống như tên lửa vậy, leo nhanh một đường thẳng tiến bảng xếp hạng top 100.

Thứ hạng của Lưu Giai Nghi tăng hai bậc, cuối cùng dừng lại ở vị trí 52.

Thứ hạng của Đường Nhị Đả tăng lên 67.

Mục Tứ Thành trực tiếp lọt thẳng vào top 50, hạng 48.

Thứ hạng của Mộc Kha tăng lên 77.

Còn Bạch Liễu… Vương Thuấn click mở giao diện thống kê mức độ phổ biến của Bạch Liễu mà tay run hết cả lên. Hắn nhìn chằm chằm vào dữ liệu xếp hạng cuối cùng, x4c nhận tới x4c nhận lui đến tận 3 lần rồi xụi lơ gục xuống băng ghế dự bị, thở phào nhẹ nhõm.

Xếp hạng cuối cùng của Bạch Liễu là thứ 6, lọt vào top 10 độ nổi tiếng, là người chơi ngôi sao tuyệt đối.

Chỉ dựa vào một trận đấu duy nhất, tự lăng xê mình trở thành một tuyển thủ ngôi sao để thu hút sự nổi tiếng cho tất cả các thành viên, để tất cả các thành viên đều giành được kim bài miễn tử trước cuộc thi đồng đội, giống hệt như Bạch Liễu đã mong đợi trước đó.

Chỉ là… chỉ là…

“Bạch Liễu!!”

Vừa thông báo kết quả thi đấu xong, đám khán giả ngồi hàng ghế đầu vốn đang sững sờ đột nhiên đứng bật dậy, dù vui hay buồn thì gương mặt bọn họ cũng đều đỏ bừng vì phấn khích, gân xanh trên cổ nổi cuồn cuộn, vung tay lắc lư cuồng nhiệt, gào thét tên người chiến thắng cuối cùng trong trận đấu quá xuất sắc này.

“Bạch Liễu——!!”

“Bạch Liễu!!!”

Khán giả ở hàng ghế sau bị ảnh hưởng của bầu không khí này cũng bắt đầu sôi sục hùa theo la to ầm ĩ, chẳng mấy chốc trong hồ quan sát chỉ còn âm thanh gọi tên Bạch Liễu vang dội tứ phía. Daniel đứng nghênh ngang trên hàng rào, cậu giơ hai tay lên vung vẫy cười phấn khích, hét tên Bạch Liễu cùng với đám khán giả kia, cuối cùng ngay cả người dẫn chương trình cũng gào thét.

“Đây chính là kỳ tích!!” Giọng người dẫn chương trình khàn khàn, “Một huyền thoại mới ra đời! Một tân binh lần đầu tiên

tham gia giải đấu đã phá vỡ huyền thoại Hắc Đào bất bại trong thi đấu đơn!”

“Hãy dành những lời chúc chân thành nhất cho người mới dũng cảm này —— và cả điểm của chúng ta nữa, quẩy lên nào quý vị ơi!”

Tiếng vỗ tay vang lên rào rào liên tục trong hồ quan sát, một số người không ngừng la hét tên của Bạch Liễu, bọn họ c0i quần áo trên người rồi ném vào bên trong hồ quan sát, pháo hoa điện tử cũng lóe sáng bập bùng khắp nơi, đây vốn là pháo hoa điện tử do khán giả hứng lên mua để bày tỏ tình yêu với các tuyển thủ.

Mà thường thì người chơi cũng sẽ phản hồi tương tác lại với các fans của mình.

Cách đáp lại tình cảm người hâm mộ cơ bản nhất là nhặt một vài món quần áo của họ rồi ký tên vào đó, sau đó ném ngược lại. Trước đây có kha khá các tuyển thủ ngôi sao thi đấu xuất sắc đều làm như vậy, thế nên đây cũng xem như là một cách làm truyền thống của người chiến thắng.

Vương Thuấn tiến lên, kề vào tai Bạch Liễu giải thích một lượt, Bạch Liễu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hắn quay đầu liếc nhẹ khán phòng.

Khán giả bị ánh mắt của Bạch Liễu kích động nháy mắt còn gào thét dữ dội hơn, quần áo hoa tươi không ngừng ném vào sân khấu. Đường Nhị Đả còn thấy có cả quần chip, áo dzú, tất ren đủ thứ thập cẩm bị ném loạn xạ như mưa bay thì liền nghiêm túc che lại đôi mắt của Lưu Giai Nghi.

Lưu Giai Nghi đã nhìn thấy hết cả:…..

Vương Thuấn cảm thấy vừa xấu hổ vừa thích thú: “Còn một cách khác, đó là cậu c0i quần áo của mình, ký tên lên đó rồi ném vào khán giả. Có một vài tuyển thủ ngôi sao cũng làm như thế đấy, khán giả sẽ phản ứng kịch liệt hơn và điểm cá cược của chúng ta cũng sẽ tăng nhanh.”

Lưu Giai Nghi bị che mắt thản nhiên kể lại, “Hồng Đào rất thích làm như vậy, có lần cô ấy còn cởi cả giày cao gót và tất chân xong ký tên vào rồi ném cho khán giả, tốc độ điểm tăng nhanh gấp 2, 3 lần luôn đấy.”

Đường Nhị Đả nghe thế thì lặng lẽ buông tay bịt mắt Lưu Giai Nghi ra.

Mục Tứ Thành cạn lời chửi thề một tiếng: “Vậy xem như bán sắc luôn còn gì?”

“Cách này hiệu quả tốt hơn, cứ chọn cách này đi.” Bạch Liễu trầm ngâm sờ sờ cằm, “Đến lúc phát huy giá trị nhan sắc của tôi rồi.”

Mục Tứ Thành: “…”

Đm, quên mất là tên này vì tiền thì cái gì cũng đều làm được!

Ba người đàn ông to x4c còn lại bên cạnh đều sững sờ, ánh mắt vi diệu nhìn Bạch Liễu từ trên xuống dưới, Bạch Liễu mặc một chiếc áo sơ mi trắng ướt đẫm nước, quần tây cũng đang nhỏ nước, đi giày da đen bình thường và tất trắng.

Đường Nhị Đả hắng giọng, hiền lành đưa ra lời khuyên: "Đừng miễn cưỡng, bây giờ điểm cũng đang tăng nhanh lắm rồi."

"Trên người anh có gì để cởi đâu." Lưu Giai Nghi trắng trợn chỉ ra, "Muốn moi tiền của họ thì chỉ có nước ném quần áo bó sát ấy, anh chỉ có thể c0i đồ lót…"

Mộc Kha bình tĩnh che miệng Lưu Giai Nghi: "Cá nhân tôi nghĩ tương tác bình thường là được rồi."

"Nếu vậy thì phải cởi 3 món." Vương Thuấn nắm chặt tay ho khan, ánh mắt ngại ngùng nhìn Bạch Liễu trước mặt không biết đặt ở đâu. "… Hay là thôi đi hội trưởng. "

"Hử, ba món à…" Bạch Liễu dừng bước đi tới khán đài, trên mặt mang theo nụ cười kinh doanh quen thuộc, "Ba món vẫn được."

Hắn nói xong thì đưa tay lên kéo dây buộc tóc của chính mình, mái tóc dài ướt sũng nháy mắt xõa xuống vai, Bạch Liễu nhướng mắt nở nụ cười, ném dây buộc tóc vào khán phòng.

"Đây đây đây!!" Người xem tức khắc ùa lên la hét, "Bạch Liễu, em yêu anh, ném bên đây nè!!"

Bạch Liễu rũ mắt xuống, một tay tháo cà vạt áo sơ mi, cắn đứt nắp cây bút dạ mà Vương Thuấn đưa cho hắn, cúi đầu ký tên vào cà vạt, cuộn lại thành một bó nhỏ rồi lại ném bay lên hàng ghế đầu.

“AAAA!!!! Của mị của mị! Mị chụp được rồi!”

Khán giả phấn khích đến nỗi bất chấp tất cả nhào lên giành giựt đồ Bạch Liễu vừa ném.

Mục Tứ Thành chỉ biết trợn mắt nhìn, tinh thần chấn động quá mức rồi.

Sao tên này c0i quần áo thành thục quá vậy?!! Đứt dây thần kinh xấu hổ luôn rồi à?

Bạch Liễu với hai ngón tay vào cổ áo, rút ra một cuộn băng vải rồi lại tiếp tục ném về phía khán đài, xong xuôi hắn bình tĩnh xoay người, mặc kệ đám người điên cuồng phía sau, giống như một game thủ đã hoàn thành nhiệm vụ.

“Được rồi.” Bạch Liễu nghiêng mắt Vương Thuấn, “Bây giờ ai cũng có kim bài miễn tử rồi đúng không?

Vương Thuấn nãy giờ xem cũng choáng váng, nghe hỏi thì mới tỉnh người gật gật đầu: ” Hội trưởng, cậu hạng 6 rồi.”

“Top 6?!” Mục Tứ Thành kinh hãi gọi, anh ta chỉ vào Bạch Liễu, “Ổng lên top 6 rồi á? Ổng cưỡi tên lửa hay gì?”

“Cũng giống như cưỡi tên lửa vậy.” Vương Thuấn không thể nhịn được cười “Độ nổi tiếng của các cậu cũng lọt vào top 100 hết rồi, ngoài ra thì độ nổi tiếng của những người chơi cấp cao cũng bị ảnh hưởng thay đổi khá nhiều đấy.”

“Độ nổi tiếng của Hắc Đào giảm rõ nhất, từ top 1 xuống top 2 rồi.”

“Có nghĩa là top 2 lúc trước sẽ lên top 1 à?” Mộc Kha cau mày, “Tôi nhớ hình như top 2 độ nổi tiếng lúc đầu là…”

Vương Thuấn cười khổ, hắn dịch người sang một bên nhìn người bên Danh Sách Sát Thủ đối diện đang cười tủm tỉm nhìn mình, ánh mắt bất lực: “Ừm, hiện giờ top 1 độ nổi tiếng là Thẩm Phán Nghịch Thần, Chiến Thuật Gia số 1 trong trò chơi.”

“Cũng là đối tượng quan trọng mà các cậu cần phải chú ý trong trận đấu đội kế tiếp.”

Sau một hồi vui đùa ngắn ngủi, khán giả đã dịu đi dưới sự điều tiết nhiệt độ của của người dẫn chương trình, anh ta hét lên: “Bây giờ, mời Chiến Thuật Gia của hai bên tiến lên bắt tay, khởi động cho trận đấu đôi và đưa ra danh sách thi đấu cho trận tiếp theo ạ. ”

Bạch Liễu đang bị một đám đội viên băng bó, nghe vậy liền giơ tay ngăn cản động tác của bọn họ, đứng dậy bước về phía

trước, vẻ mặt bình tĩnh.

Nghịch Thần đã cởi áo khoác trên vai, anh nhìn Bạch Liễu, bước từng bước đi về phía bên này.

Cả hai gặp nhau ngay giữa màn hình lớn.

Nghịch Thần duỗi tay ra đầu tiên, trên mặt mang theo ý cười, chân thành hỏi: "Bị thương thế nào?"

"Tôi cũng muốn hỏi cậu câu này." Bạch Liễu đảo mắt qua vai phải Nghịch Thần, "Nếu không chịu được thì nhận thua đi."

"Tôi không ngại đâu."

Nghịch Thần gãi đầu cười ha ha: "Cậu đang nói nhảm với tôi đấy à?"

"Không." Giọng điệu Bạch Liễu đều đều, hắn vươn tay nắm lấy tay Nghịch Thần, "Chỉ là đề nghị thành khẩn thôi."

"Chuyện Hắc Đào giải quyết xong rồi. Dựa theo trạng thái của anh ấy thì trong thời gian ngắn sắp tới sẽ không thi đấu được. Tuy rằng Bách Dật và Bách Gia Mộc có ưu thế đấu đôi nhưng nếu cứ giằng co với chúng tôi thì hai người đó cũng tiêu hao ít nhiều, dù thua hay thắng thì cũng uổng phí hai tấm kim bài miễn tử, cứ như thế thì đội của các cậu sẽ có 3 lỗ hổng."

“Vả lại Chiến Thuật Gia lại đang bị thương nặng, đối với tôi thì tổng cộng có 4 lỗ hổng.”

Bạch Liễu nhướng mi: “Cậu hoàn toàn không hề có ưu thế khi đấu đội với chúng tôi, thậm chí có thể nói là bất lợi.”

Nụ cười trên mặt Nghịch Thần hơi trầm xuống, anh thở dài bất lực nói: “Ừm, cậu nói không sai.”

“Bạch Liễu, đúng là đối đầu với cậu không thể phân tâm chút nào mà.”

“Vậy bỏ cuộc không?” Bạch Liễu nhìn thẳng Nghịch Thần.

Nghịch Thần nhìn Bạch Liễu, ánh mắt thật sâu, anh chậm rãi thở ra: “Tôi nghĩ cậu đã biết đáp án rồi chứ.”

Nói rồi từ từ đưa tay lên.

Người dẫn chương trình chú ý đến hành động Nghịch Thần, anh ta mở kết giới không gian giao tiếp giữa Chiến Thuật Gia của hai bên: “Xin hỏi tuyển thủ Nghịch Thần, anh muốn phát biểu gì với khán giả ạ?”

“Ừ.” Nghịch Thần ngẩng mặt lên cười, có chút ngại ngùng, “Là thế này, bên Danh Sát Sát Thủ chúng tôi không có đội viên thi đấu đội, cho nên chúng tôi bỏ trận đấu đôi.”

“Trực tiếp chuyển sang thi đấu đội.”

- ——oOo—

Chương 474

Vừa thông báo Danh Sách Sát Thủ bỏ quyền thi đấu đôi, khán giả ồ lên náo loạn.

Đấu đôi vốn là hạng mục ưu thế của Danh Sách Sát Thủ, trong tình huống vừa thua đấu đơn, cần phải duy trì sức nóng và sự ủng hộ của khán giả thì đội lại bỏ luôn ưu thế đó của mình.

Đây là một sự lựa chọn rất bất ngờ.

Điều này cũng có nghĩa là Danh Sách Sát Thủ thua 2 trận liền trước đội mới Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Mục Tứ Thành ngồi trên ghế gỗ trong khán phòng cũng rất hoang mang, cậu thì thào: "Sao, chúng ta không đấu đội nữa à?"

Bạch Liễu cuộn cổ tay áo kéo thẳng miếng băng vải trên tay, lãnh đạm ừ một tiếng: "Trực tiếp đấu đội luôn."

"Hội trưởng." Nhìn vẻ mặt Bạch Liễu vân đạm phong khinh, Vương Thuấn nhịn không được lải nhải, "Tuy là trận này không có tuyển thủ vương bài Hắc Đào, Chiến Thuật Gia Nghịch Thần thì lại bị thương, thoạt nhìn thì chúng ta đang chiếm ưu thế."

“Nhưng cá nhân tôi nghĩ.” Vương Thuấn do dự một lúc, nhưng vẫn nói, “Cơ hội chiến thắng của họ vẫn lớn hơn chúng ta rất nhiều.”

Bạch Liễu đảo mắt qua: “Anh phát hiện được thông tin gì mới à?”

Vương Thuấn gãi mặt cười khổ: “Không phải thông tin mới gì, chỉ là tôi hay có thói quen phân tích các đội ngôi sao lớn, đặc biệt là thành tích thi đấu, cho nên tôi khá hiểu rõ tỷ lệ thắng thua mấy trận đấu đội của họ.”

“Họ đang thiếu Hắc Đào, nhìn thì có vẻ như tổn thất một vị tướng, nhưng thật ra không phải vậy.”

Vương Thuấn click mở giao diện hệ thống: “Trong đấu đội, Hắc Đào lúc nào cũng giữ vị trí tuyển thủ tự do, độ phối hợp với bốn người chơi còn lại không cao, chuyện này chắc các cậu đều biết rồi, lúc còn ở Hồ Trò Chơi, đa số thời gian Hắc Đào chỉ huấn luyện một mình.”

“Trong thời điểm đó, thực ra có một người khác luyện tập với bốn thành viên còn lại của Danh Sách Sát Thủ. Cậu ta là thành viên của đội dự bị, tên là 【 Chu Công 】.”

Vương Thuấn nhấp vào giao diện điều khiển, một bức ảnh hiện ra, trong ảnh là một cậu bé có khuôn mặt thanh tú, trên trán lấm tấm mấy nốt mụn dậy thì.

“Trông nhỏ xíu thế này sao lại gọi là 【 Chu Công 】?” Mục Tứ Thành làu bầu.

“Nghe nói là có liên quan đến kỹ năng.” Vương Thuấn nhìn Bạch Liễu với ánh mắt phức tạp, “Tôi nghe đồn là lúc giai đoạn đầu vòng loại trực tiếp, độ phối hợp của Hắc Đào và đồng đội rất thấp, thế nên Nghịch Thần đã định sắp xếp để 【Chu Công】cố định thi đấu đội.”

“Bởi vì cậu ấy phối hợp rất tốt với 4 người kia.”

“Nhưng cuối cùng Hắc Đào lại thích ứng được cho nên mới không đổi.” Vương Thuấn hít sâu một hơi, “Nhưng điều này cũng chứng minh được một chuyện.”

“Chứng minh rằng trong mắt Nghịch Thần thì vai trò của 【Chu Công】trong đấu đội còn lớn hơn cả Hắc Đào.”

Bạch Liễu liếc nhìn tấm ảnh: “Vậy chắc chắn cậu ta sẽ thay Hắc Đào đấu đội, còn có thông tin nào khác về cậu ta không?”

“Không có, cậu nhóc này rất ít khi thi đấu vì vậy cũng không có kim bài miễn tử.” Vương Thuấn lắc đầu, “Chỉ biết là cậu ta có mối quan hệ không tầm thường với Liêu Khoa, một thành viên khác của Danh Sách Sát Thủ thì phải.”

Bạch Liễu hỏi lại: “Không tầm thường là ý gì?”

Vương Thuấn nói: “Hình như【Chu Công】có cùng hệ kỹ năng giống như Liêu Khoa, cậu ta gọi Liêu Khoa là thầy.”

“Nói cách khác thì trận này Nghịch Thần có đến 2 người chơi vị trí khống chế?” Lưu Giai Nghi nhíu mày, “Chẳng lẽ chú ấy muốn tấn công và phòng thủ tầm xa?”

“À đúng rồi.” Đường Nhị Đả dường như sực nhớ ra gì đó, anh nghiêm túc lại gần nói nhỏ vào tai Bạch Liễu, “Trận rồi cậu lấy được linh hồn của Hắc Đào phải không, có thể sử dụng giao diện của cậu ấy không?”

“Vẫn chưa lấy được hoàn toàn.” Bạch Liễu click mở giao diện hệ thống, hắn rũ mắt nhìn số liệu trên tờ giấy linh hồn, “Phải đợi anh ấy ý thức được mình là ai thì tôi mới có thể sử dụng giao diện của anh ấy.”

Trên tờ giấy linh hồn hiển thị hình ảnh Tawil đang nhắm mắt, y nằm trong hồ rửa tội màu trắng, tay đặt trên nguc, nắm chặt đồng xu trong lòng mình.

——Đó là đồng xu Bạch Liễu đã đưa cho y.

Phía Danh Sách Sát Thủ.

Nghịch Thần vỗ vỗ bả vai thiếu niên mặt lấm tấm mụn, tự nhiên dặn dò: “Chu Công, trận này nhờ hết vào em đấy.”

Chu Công hít sâu một hơi, cậu ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ kiên định: “Yên tâm đi đội trưởng, cứ giao cho em!”

“Vì trận đấu với Bạch Liễu ngày hôm nay, em đã chuẩn bị rất lâu dưới sự dạy dỗ của thầy rồi ạ!”

Liêu Khoa cũng gật gật đầu, anh nhìn Nghịch Thần bằng ánh mắt phức tạp: “Chúng ta đã chuẩn bị mười năm.”

“Sẽ không thua đâu, đội trưởng.”

Người dẫn chương trình nhấc tay làm động tác chém về phía giữa, cuồng nhiệt hét lớn: “Mời cả hai đội chơi!”

“Đi thôi.” Nghịch Thần nhấc áo khoác đồng phục lên, một tay mặc vào, ánh mắt rõ ràng dứt khoát, “Đi nghênh chiến với đối thủ lớn nhất của chúng ta nào.”

“Đi thôi.” Bạch Liễu đứng lên, hắn siết chặt bao tay, ngước mắt lên, trên mặt không chút biểu cảm, giọng điệu bình tĩnh: “Đi nghênh chiến với bạn thân nhất của tôi nào.”

“Đây là một trận chiến sinh tử, sự nghiệp giải đấu của kẻ thua cuộc sẽ kết thúc tại đây!” Người dẫn chương trình giơ tay trái lên rồi bất ngờ vung xuống, “Để xem hắc mã lớn mà chúng ta mong chờ năm nay Đoàn Xiếc Thú Lang Thang sẽ tiếp tục có những bước tiến dài, hay là tổ hợp mạnh nhất của chúng ta Danh Sách Sát Thủ tiếp tục giữ vững vinh quang vô địch của họ!”

“Mời Chiến Thuật Gia hai bên tiến lên bắt tay!”

Bạch Liễu và Nghịch Thần đồng thời bước lên bậc thềm, từng bước đến gần nhau, khuôn mặt bình thản và tự nhiên cứ như đây không phải là một trận chung kết quan trọng, mà chỉ là

một trò chơi bình thường mà ngày nào họ cũng chơi cùng nhau.

Nghịch Thần nhìn Bạch Liễu, anh cười vươn tay: “Cuối cùng vẫn là chơi game cùng với cậu.”

Bạch Liễu cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay Nghịch Thần, hắn ừ một tiếng, cũng vươn tay ra rồi đột ngột lên tiếng: “Chúng ta chơi đủ loại trò chơi cũng gần 10 năm rồi nhỉ?”

Nghịch Thần ngẩn người, anh hiểu Bạch Liễu muốn nói gì, cũng mỉm cười ừ một tiếng: “Sắp 10 năm rồi.”

Hai người nắm chặt tay nhau, lẽ ra không khí phải giương cung bạt kiếm lắm nhưng cả hai đã quá quen thuộc với đối phương, chẳng thể nào cảnh giác nhau và cũng không thể nào căng thẳng.

—— Giống như theo bản năng tin tưởng rằng đối phương sẽ không thương tổn mình, cho nên đây chỉ là một trò chơi mà thôi.

“Cậu là nhà tiên tri.” Bạch Liễu nhướng mắt, đột ngột hỏi: “Cậu đã thấy được kết quả cuối cùng của trò chơi giữa tôi và cậu rồi à?”

Nghịch Thần trầm mặc hồi lâu, nhìn xuống nắm tay của mình và Bạch Liễu, nhẹ giọng trả lời: “Không có.”

Bạch Liễu hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì sợ hãi.” Nghịch Thần ngẩng đầu nở nụ cười, gãi gãi mặt thở dài tựa hồ có chút xấu hổ, “Thật ra tôi nhát gan lắm, khi tôi sợ hãi tương lai tôi sẽ không tiên đoán trước.”

Bạch Liễu thản nhiên tiếp tục hỏi: “Cậu sợ cái gì trong tương lai? Sợ tôi thắng hay sợ tôi chết không như ý muốn của cậu?”

“Nói cứ như tôi lạnh lùng tàn nhẫn lắm vậy.” Nghịch Thần nhìn Bạch Liễu, anh cười nhẹ nhàng nhưng trong mắt lấp loáng như sắp rơi lệ tới nơi, “Tôi nhìn cậu lớn lên, bên cạnh cậu 10 năm, tôi biết trong lòng cậu tôi là người bạn tốt nhất.”

“Nhưng cậu cũng là người bạn cuối cùng của tôi.”

Bạch Liễu sững người lại.

Nghịch Thần bước lên dùng sức ôm chặt bả vai Bạch Liễu bằng một tay, anh nhắm mắt thì thầm bên tai Bạch Liễu:

“Tôi sợ hai loại kết quả trong tương lai.”

“Tôi sợ cậu thua, cũng sợ tôi thua nữa.”

Người dẫn chương trình la lớn: “Trò chơi chính thức bắt đầu!”

“Mời chiến đội hai bên đăng nhập trò chơi.”

Nghịch Thần và Bạch Liễu buông hai bàn tay đang nắm chặt nhau, cả hai quay lưng lại với nhau bỏ đi không chút do dự, bước càng lúc càng xa, không ai ngoái lại, đi thẳng về chiến đội của mình.

—— đi về【 tương lai 】của chính mình.

【…… Đang tải trò chơi……】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi hai bên đang đăng nhập trò chơi 《 Trường trung học tư thục Kiều Mộc》】

【 Trận đấu đội 5 người chơi giữa (Danh Sách Sát Thủ) VS (Đoàn Xiếc Thú Lang Thang) chính thức bắt đầu. 】

- ——oOo—

Chương 475

【 người chơi Bạch Liễu đăng nhập phó bản 《 Trường trung học tư thục Kiều Mộc 》 】

【Trường trung học tư thục Kiều Mộc là một trường trung học tư thục nổi tiếng với tỷ lệ học sinh nhập học rất cao. Trường có trang thiết bị đầy đủ và cơ sở vật chất tiên tiến. Có hơn 10.000 giáo viên cùng học sinh trung học cơ sở và trung học phổ thông đã hợp tác với sở giáo dục địa phương. Đây là một trường trung học xuất sắc với các giáo viên cực kỳ ưu tú. 】

【Nhưng thời gian gần đây, trường trung học tư thục Kiều Mộc thường xuyên xảy ra tai nạn. Đầu tiên là một nữ sinh trung học chết đuối trong hồ nhân tạo phía sau núi sâu chưa đầy một mét. Sau đó, học sinh trung học lần lượt tự tử tại nhà. Học sinh bắt đầu đồn đãi trường học có ma khiến mọi người đều hoảng loạn, Vì vậy nhà trường đành phải cho nghỉ học một tuần để học sinh điều chỉnh tâm lý trở lại chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh đại học sắp tới. 】

【Bạn là học sinh năm cuối của trường trung học tư thục Kiều Mộc. Sau một tuần nghỉ học, bạn quay lại ngôi trường nơi 17 học sinh đã tự tử để tiếp tục chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh đại học. 】

【Dựa theo phân tích điểm trung học của người chơi Bạch Liễu, trong phó bản này, người chơi Bạch Liễu là một học sinh có học lực yếu kém và được xếp vào lớp học bình thường. 】

【Lớp phân loại: Lớp 17】

【Nhiệm vụ chính: Đạt hạng nhất toàn trường trong kỳ thi tuyển sinh đại học năm nay. 】

【Thời điểm hiện tại: Còn 50 ngày nữa là đến kỳ thi tuyển sinh đại học. 】

Bạch Liễu chậm rãi mở mắt ra, cảnh tượng xung quanh vốn yên tĩnh bỗng chốc ầm ĩ cả lên, âm thanh ồn ào nháy mắt truyền vào tai.

Trước mặt là một nam sinh đang loạt xoạt lau bảng đen, học sinh đang châu đầu vào nhau nói cười hi hi ha ha với bạn cùng bàn, nữ sinh ngồi hàng đầu thì bịt chặt nút tai cắm đầu cắm cổ viết gì đó, lớp trưởng đứng ngoài hành lang phe phẩy xấp bài thi trong tay, hét to: "Bạn nào chưa lấy bài thi thử tiếng Anh lần 2 thì tự lên bục giảng mà tìm! Không thì cứ chờ cô Hứa phê bình đi nhé!"

Tiếng bóng rổ chạm đất và tiếng còi thổi náo nhiệt truyền đến từ sân thể dục, bên ngoài cửa sổ hàng cây đổ bóng rậm rạp xanh mướt, phía trên tòa nhà dạy học đối diện treo một biểu ngữ lớn màu đỏ thẳng đứng 【 Còn 50 ngày nữa là diễn ra kỳ thi tuyển sinh đại học, hôm nay tổ chức đại hội tuyên thệ động viên trước kỳ thi đại học. 】

【 thời gian tổ chức: 14: 00】

Bạch Liễu thu lại ánh mắt, vừa quay đầu lại đã thấy lớp trưởng cầm một tờ bài thi đập lên bàn Bạch Liễu.

Cô nhướng mày chống nạnh nghiêm giọng hỏi: “Bạn học Bạch Liễu, lúc nãy tớ gọi mọi người lên lấy bài thi tiếng Anh cậu có nghe không vậy hả? Bài thi của cậu để ở bục giảng cả nửa ngày rồi cũng chưa thấy cậu đến lấy nữa.”

Lớp trưởng rất xinh đẹp, tóc dài xõa ngang vai thắt một cái bím nhỏ sau tai phải, cài băng đô hình bướm, vóc người cao ráo khoảng tầm hơn 1m7 đến 1m8, cũng do quá cao thế nên chiếc váy đồng phục học sinh dài đến gối mặc lên người cô lại thành một chiếc váy ngắn rất phong cách. Trong một lớp học bình thường nhìn ai cũng như ai thì ngoại hình thu hút của cô đập vào mắt người khác ngay lập tức.

Bạch Liễu từ từ ngước mắt lên, hắn nhìn nữ sinh đối diện một lúc, kí ức của thời cấp ba cũng chậm rãi hiện lên trong đầu hắn.

Hầu Đồng, bạn học trung học và là lớp trưởng của hắn, đồng thời cũng là thành viên trong đội bóng chuyền của Phương Điểm, thành tích học tập không tốt lắm vì vậy được xếp vào lớp bình thường, nhưng nghe nói trong nhà có tiền, cha mẹ vung không biết bao nhiêu tiền để gửi cô vào trường tư thục Kiều Mộc này, là một thiên kim đại tiểu thư hàng thật giá thật.

Bạch Liễu chẳng có ấn tượng gì mấy đối với các bạn học cấp 3, sở dĩ hắn có thể nhớ rõ Hầu Đồng này là bởi vì…

Dưới cái nhìn chăm chú của Bạch Liễu, Hầu Đồng siết chặt bài thi của Bạch Liễu, cô cắn chặt môi dưới, mặt đỏ cả lên rồi nhưng vẫn cố cứng miệng: “Lần trước chỉ còn sót lại mình cậu không chịu lấy bài thi, cô Hứa đã phạt cậu quét dọn toilet 1

tháng rồi, bây giờ còn như vậy, cậu muốn dọn toilet thêm 2 tháng nữa đúng không?”

Không sai, đại tiểu thư này thích mình.

Hay nói chính x4c hơn là thích khuôn mặt của mình.

Bạch Liễu hiền lành nhận lấy bài thi tiếng Anh từ tay Hầu Đồng, cụp mắt xuống nhẹ giọng nói: “Cảm ơn cậu.”

“Không cần cảm ơn, tớ chỉ làm nhiệm vụ của mình thôi.” Hầu Đồng bình tĩnh tiếp nhận, hất tóc, xoay người rời đi, “Lần sau đừng để tớ phải nhắc nữa, đưa bài thi cho cậu phiền muốn chết.”

Bạch Liễu nhìn bài thi trong tay.

Bài thi thử môn tiếng Anh lần 2 tổng điểm là 150, Bạch Liễu đạt 83 điểm, không đến nỗi thê thảm mà chỉ có thể nói là… khó mà cứu vãn.

Toàn bộ bài thi không có điểm mạnh cũng không có điểm yếu, chỗ sai rất đều nhau.

Tầm mắt Bạch Liễu di chuyển đến cái tên được viết nguệch ngoạc, nét chữ còn ngây ngô non nớt trên dấu niêm phong của bài thi: 【 Bạch Liễu 】.

——Đây quả thực là chữ viết tay của hắn lúc tầm 17, 18 tuổi.

Trường trung học tư thục Kiều Mộc cũng thật sự là trường trung học mà hắn đã theo học lúc 17, 18 tuổi.

Vào thời điểm đó, trường trung học Kiều Mộc có hợp tác với bộ giáo dục và các viện phúc lợi. Bộ giáo dục bắt buộc trường trung học tư thục lớn như trường trung học Kiều Mộc phải định kỳ hàng năm dành ra danh ngạch cho các trẻ em trong độ tuổi đi học của viện phúc lợi.

Trường trung học Kiều Mộc cũng đồng ý đấy, nhưng toàn sắp xếp cho bọn trẻ mấy lớp bình thường kém cỏi. Nếu so với những viện phúc lợi khác có thể vào thẳng các trường trung học công lập thì đó cũng chẳng phải là danh ngạch tốt đẹp gì.

Nhưng muốn vào trường trung học công lập thì phải thi. Bạch Liễu chuyển đến viện phúc lợi công lập năm 14 tuổi, mà năm sau thì phải thi luôn thế nên tất nhiên là hắn không đậu, đành phải học theo danh ngạch đã phân phối của trường tư thục.

Trường trung học tư thục phân phối danh ngạch rất nhiều, trong số đó danh ngạch của trường trung học Kiều Mộc là tệ hại nhất đã bị Bạch Liễu xui xẻo bắt được.

Theo lý mà nói thì danh ngạch vào học ở những trường trung học tư thục kiểu quý tộc như Kiều Mộc thì không thể gọi là tệ hại, nhưng sự thật là đối với trẻ em ở các viện phúc lợi thì danh ngạch trường này quả thật chính là tệ lậu nhất.

Bởi hầu hết giáo viên và học sinh ở đây đều bắt nạt bọn trẻ đi học theo danh ngạch từ viện phúc lợi, vấn đề bạo hành học đường cực kỳ nghiêm trọng.

Trước Bạch Liễu có hai học sinh được vào trường trung học tư thục Kiều Mộc học theo danh ngạch viện phúc lợi. Kết quả là một người trốn học đến giờ vẫn chưa tìm được, một người thì tinh thần thất thường phải bỏ học nửa chừng, Bạch Liễu là người thứ 3 vào học theo danh ngạch viện phúc lợi.

Lục Dịch Trạm là người thứ tư.

Lúc đó Lục Dịch Trạm thi đậu top 1 vào một trường trung học công lập, nhưng sau khi biết Bạch Liễu được phân vào Kiều Mộc, anh không ngần ngại từ bỏ danh ngạch vào trường trung học công lập của mình, rời đi theo Bạch Liễu.

Viện phúc lợi chỉ có một hạn ngạch vào trường trung học Kiều Mộc, thế nên Lục Dịch Trạm là tự mình thi vào.

Trong đợt tuyển sinh vào trường trung học Kiều Mộc cùng Bạch Liễu, Lục Dịch Trạm là người có số điểm cao thứ hai trong số các học sinh, còn top 1 là Phương Điểm. Cả hai người đều được ban quản lý cấp cao của trường trung học Kiều Mộc dùng học bổng toàn phần mời chào vào lớp xuất sắc nhất —— Lớp 1, còn được gọi là lớp đặc biệt.

Học ở Kiều Mộc một thời gian, Bạch Liễu mới hiểu rõ tại sao hai đứa trẻ trong viện phúc lợi trước đây lại xảy ra tình trạng như vậy.

Trường trung học Kiều Mộc có ba loại học sinh, loại thứ nhất là không giàu thì quý nhưng thành tích cũng chỉ tàm tạm, không có gì xuất sắc.

Loại người này thường có tính cách rất hỗn láo, khinh thường những học sinh xuất thân từ viện phúc lợi, thích cười nhạo trêu chọc bọn họ là trẻ mồ côi.

Đôi khi những người này còn chủ động bắt nạt bạn chẳng hạn như ném sách giáo khoa ra cửa trước khi bạn đến lớp, thừa lúc bạn đi toilet sẽ đứng ngoài chặn cửa lại không cho bạn ra ngoài, v.v.

Nhưng nói chung mức độ không nặng, chỉ toàn là mấy trò tào lao dở hơi ngu ngốc của bọn học trò, cũng dễ giải quyết, không có gì phải lo lắng nhiều.

Loại thứ hai là loại có thành tích rất tốt nhưng gia cảnh lại khó khăn nghèo nàn, thường vào đây học vì học bổng khổng lồ của Kiều Mộc điển hình là Phương Điểm và Lục Dịch Trạm.

Loại học sinh này thường không thích gây rắc rối, nhưng họ cũng chẳng tử tế gì với học sinh từ viện phúc lợi, đơn giản là vì họ thích học sinh học giỏi chăm ngoan cho nên cực kỳ khinh thường những đứa học dở chuyên dựa hơi vào danh ngạch để vào trường như Bạch Liễu. Bởi thế bất kể tận mắt nhìn thấy mấy đứa trẻ từ viện phúc lợi bị bắt nạt như thế nào, họ cũng sẽ làm lơ lướt qua như không hề nhìn thấy.

Loại thứ ba là những học sinh có thành tích bê bết, gia cảnh cũng không mấy giàu có, không được nhận vào trường trung học công lập hay tư thục nổi tiếng, gia đình toàn phải cắn răng bỏ tiền để bọn họ được vào đây.

Loại học sinh này đa số đều là con một trong gia đình, và thường thì sau khi nhập học 2 tháng đến nửa năm, chúng sẽ nhanh chóng trở thành tay chân của bọn học sinh có tiền có thế, lúc nào cũng theo đuôi bọn kia cáo mượn oai hùm để hung hăng bắt nạt những học sinh yếu đuối hơn mình.

Đây là loại rắc rối nhất, bởi vì họ ghét Bạch Liễu, một học sinh xuất thân viện phúc lợi vừa chẳng cần tiền vừa chẳng cần thành tích cao cũng dễ dàng vào được trường trung học Kiều Mộc.

Điển hình của loại người này chính là…

Tầm mắt của Bạch Liễu di chuyển đến khu vực gần với bục giảng, từ trên bục đếm ngược xuống hàng thứ hai có một nam sinh đang quay đầu nhìn chằm chằm vào hắn.

Nam sinh này răng hô đang niềng răng mắc cài, đầu quả dưa hấu, tóc mái lưa thưa, dáng người thấp lùn, chỉ cần ngồi thế này thôi cũng có thể thấy đôi cong queo thành hình chữ O rồi. Trán và cằm cậu ta mọc đầy mụn mủ, đã thế lại còn đang ngồi phồng má nhìn chằm chằm người khác giống y hệt một con cóc đang sẵn sàng chờ cắn vậy.

Người này tên là Bào Khang Nhạc, chính là loại học sinh thứ ba chuyên nhắm vào hắn trong ba năm trung học.

Nhưng nếu là loại học sinh thứ 3 bình thường thì Bạch Liễu vẫn dư sức im hơi lặng tiếng đối phó, tuyệt đối sẽ không để đối phương nhảy nhót trong ba năm lâu như vậy.

Bào Khang Nhạc này có một đặc điểm vô cùng đặc biệt, tuy được Bạch Liễu xếp vào loại học sinh thứ ba nhưng cậu ta lại khác với nhóm người đó. Bào Khang Nhạc quả thực có gia cảnh bình thường và không thi đậu vào các trường trung học tốt nên mới lựa chọn vào Kiều Mộc.

Nhưng điều khác biệt là Bào Khang Nhạc không ném tiền để được vào trường trung học tư thục Kiều Mộc.

Cửa lớp bị đẩy ra, một người phụ nữ có bộ móng tay màu đỏ cầm giáo án, đi một đôi giày cao gót bảy phân, lắc mông ngẩng đầu ưỡn nguc bước lên bục giảng.

Người phụ nữ khá thấp lùn, trông chỉ khoảng 1,5 mét, đi tất đen và váy bó sát hông, tóc để mái bằng quả dưa hấu, răng hơi hô, cô ta xoay người lại, hếch cằm lên, nhìn lướt qua đám học sinh bên dưới, lúc liếc đến Bạch Liễu thì không khỏi nhíu mày, lộ ra vẻ chán ghét, cô ta gõ trang giáo án trên bục giảng nói: "Cả lớp!"

Hầu Đồng hét lớn: "Đứng dậy!"

"Chúng em chào cô Hứa."

Bạch Liễu cũng đứng lên, hắn ngoan ngoãn bắt chước những người khác cúi đầu chào, sau đó ngẩng đầu nhìn nữ giáo viên có diện mạo giống hệt Bào Khang Nhạc trên bục giảng.

Hứa Vi, giáo viên tiếng Anh chủ nhiệm lớp 17 của hắn, là nhân viên của trường trung học Kiều Mộc, vì vậy Bào Khang

Nhạc, con trai của cô ta cũng được quyền đi học ở trường trung học Kiều Mộc thông qua con đường giáo chức đặc biệt.

Theo lý mà nói thì Bào Khang Nhạc và Bạch Liễu giống nhau, cả hai đều ngồi mát ăn bát vàng, chẳng phải trả bất cứ giá nào cũng được vào Kiều Mộc, thế nhưng Bào Khang Nhạc lại cực kỳ ghét hắn.

Tuy nhiên, nói gì thì nói, Bào Khang Nhạc ghét hắn cũng có lý do.

Lúc Bạch Liễu đang cúi đầu, Hầu Đồng nhanh chóng liếc hắn, sau đó nhoẻn khóe miệng cười nhẹ, Hứa Vi và Bào Khang Nhạc nhìn thấy cảnh đó thì sắc mặt cả hai đồng thời âm trầm hẳn.

Bào Khang Nhạc thích Hầu Đồng, hoặc có thể nói Hứa Vi bày mưu đặt kế để Bào Khang Nhạc thích Hầu Đồng.

Hứa Vi đưa Bào Khang Nhạc vào trường trung học Kiều Mộc, đặc biệt vào lớp học của cô ta chỉ để Bào Khang Nhạc, một con cóc ngu dốt không học vấn không nghề nghiệp có thể gần quan được ban lộc, nhờ sự yểm trợ của giáo viên chủ nhiệm lớp là cô ta chân chính theo đuổi thiên nga trắng Hầu Đồng, tốt nhất là để gạo nấu thành cơm, để Bào Khang Nhạc một bước lên trời, từ cóc hóa thành phượng hoàng nam.

Vậy mà Bạch Liễu, một đứa học sinh mồ côi học dốt từ viện phúc lợi, chẳng có ưu điểm gì, chỉ biết dựa vào mặt để mê hoặc Hầu Đồng, cản đường hai mẹ con cô ta!

Hầu Đồng ngẩng đầu lên, chỉ thoáng nhìn trộm qua Bạch Liễu cũng khiến cô cảm thấy rất vui vẻ, lớn giọng nói: “Chào buổi chiều cô Hứa!”

“Chào buổi chiều mọi người.” Hứa Vi gật đầu, “Cả lớp ngồi xuống đi.”

Cả lớp định ngồi xuống thì Hứa Vi lại dửng dưng lật xem bảng điểm: “Chờ đã, Bạch Liễu đứng đó.”

“Thi tiếng Anh lần này em chỉ đạt 83 điểm, phần nhìn hình điền chỗ trống sai hết một nửa, không biết lúc đi học em nghe giảng kiểu gì vậy.”

“Biết em sinh ra đã bất hạnh, cha mẹ thì không có, nhưng đã như vậy thì em phải càng nỗ lực chăm chỉ hơn chứ, phần nhìn hình điền chỗ trống đơn giản như thế mà em sai be bét thế này đây.”

Hứa Vi liếc nhìn Bạch Liễu đang cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia khoái trá: “Bạch Liễu, em không giống với những đứa trẻ khác trong lớp. Các em đó có cha mẹ, có bối cảnh, có gia thế, còn em chỉ có thể dựa vào nhà nước và xã hội trợ giúp mới có thể ngồi được ở đây, hy vọng là em tự biết thân biết phận, biết tự mình cố gắng phấn đấu.”

“Em đứng nghe giảng hết tiết học đi.”

Cả lớp phá lên cười, có đứa âm dương quái khí: “Cố mà xứng đáng với gói trợ giúp xoá đói giảm nghèo đi nhá, Bạch Liễu ~”

Hầu Đồng kinh ngạc ngẩng đầu.

Mặc dù Bạch Liễu chỉ đạt 83 điểm trong bài kiểm tra, nhưng cậu ấy có phải là người đứng bét lớp đâu, tại sao chỉ bắt một mình cậu ấy đứng suốt tiết học chứ!

- ——oOo—

Chương 476

“2h chiều nay khai mạc đại hội động viên, chúng ta sẽ học sớm hơn bình thường nửa tiếng, dành ra 20 phút giảng lại bài thi, sau đó các em nghỉ ngơi 10 phút rồi xuống tham gia đại hội là vừa.” Hứa Vi ngẩng đầu, cô ta dường như không thấy Bạch Liễu đang đứng lẳng lặng ở đó, chỉ ân cần nói với các học sinh còn lại, “Gần đến tháng 5 rồi, thời tiết nóng nực lại phải đứng 2, 3 tiếng đồng hồ liên tục, trước khi xuống các em nhớ uống một ít nước kẻo bị say nắng nhé.”

“Được rồi, bây giờ mở bài thi ra.”

Ngày mùa hè nắng chói chang như thiêu đốt, ve sầu kêu rả rích, Bạch Liễu ngồi ở vị trí thứ ba từ hàng cuối cùng đếm ngược lên, bên tay trái hắn là cửa sổ, quay đầu lại có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Cửa sổ hé mở chỉ một tí tẹo, rèm vải trắng bị gió thổi phất phơ nhè nhẹ, Bạch Liễu mặc một chiếc áo sơ mi trắng kiểu học sinh và quần tây đen, hắn rũ mắt xuống, lười biếng dựa vào rèm cửa, thản nhiên lật bài kiểm tra tiếng Anh, rèm vải phía sau hắn mờ ảo như một bức nền sương mù.

Cổ áo sơ mi trắng của Bạch Liễu cũng bị gió nóng thổi bay nửa che nửa hở đôi môi dưới nhợt nhạt của hắn, mái tóc lòa xòa trên trán ướt đẫm mồ hôi, tán cây lá rộng che bóng râm bên ngoài xuyên qua cửa sổ rơi vào lông mi Bạch Liễu, phản chiếu chùm sáng vụn vặt nhảy nhót trên khuôn mặt hắn.

Dường như ý thức được có người đang nhìn mình, Bạch Liễu nhướng mi, liếc nhìn Hầu Đồng đang quay nương theo tờ bài thi lén lút nhìn hắn, có vẻ hắn cảm thấy thú vị, cong mắt cười mỉm, dùng khẩu hình nói: "Vừa rồi cám ơn cậu, lớp trưởng."

Sắc mặt Hầu Đồng lập tức đỏ lên, cô quay đầu lại ôm nguc hít sâu, đập mạnh tay lên bàn học.

Mịa nóa, đẹp trai quáaaa! Nhất định phải cua được cậu ấy!

"Buổi học hôm nay chỉ có vậy thôi." Hứa Vi quét mắt nhìn hành động nhỏ của hai người, sắc mặt tối sầm lại, bóp chặt giáo án trên bục giảng, "Bạch Liễu, đến văn phòng với tôi."

Hứa Vi nói xong cũng không quay đầu lại, dẫm lên giày cao gót lộp cộp rời đi.

Vài nam sinh đi ngang qua Bạch Liễu cười ha hả: "Ghiền nghe giảng đạo hả thằng mồ côi?"

"Mày mà chăm chỉ học hành thì đâu đến nỗi lần nào cũng bị cô phạt ~ đừng để nhà nước và xã hội uổng công giúp đỡ mày vậy chứ ~"

"Biến!" Hầu Đồng đập bàn đứng lên, cô trừng mắt nhìn đám học sinh kia, "Mấy người nói nhiều thế không biết chán à! Lải nhải nữa thì lần sau tôi tặng cho mỗi người một bóng vào đầu!"

Hầu Đồng là tay đập trong đội bóng chuyền, cô cao ráo, xinh đẹp lại thêm gia thế tốt nên được rất nhiều nam sinh hâm mộ mơ ước.

Nhưng Hầu Đồng thật sự quá cay nghiệt, cô không chỉ độc mồm độc miệng mà nam sinh trung học bình thường cũng không thể nào đánh bại Hầu Đồng luyện tập quanh năm, lực tay của cô mạnh vô cùng, đến mức có thể đập thẳng mặt đám nam sinh vừa rồi dễ như bỡn, có lần cô còn đập bóng vào đầu một nam sinh đứng gần sân bóng chuyền tán tỉnh cô khiến cậu chàng phải nhập viện cấp cứu.

Sau đó nam sinh kia được chẩn đoán mắc chứng chấn động não cấp độ hai.

Kể từ đó, không ai dám đứng trước mặt Hầu Đồng láo nháo mấy chuyện tục tĩu nhảm nhí nữa.

Thấy Hầu Đồng thực sự tức giận, nhóm nam sinh bực bội bỏ đi.

Hầu Đồng thích Bạch Liễu là một bí mật công khai, đó là lý do tại sao Bạch Liễu bị các nam sinh trong lớp này đặc biệt ghen ghét.

Bạch Liễu lễ phép cảm tạ: “Cám ơn.”

“Không, không cần đâu.” Hầu Đồng 5 phút trước vừa mới quyết tâm cua đổ Bạch Liễu, giờ đây thấy Bạch Liễu lại gần mình nghiêm túc nói cảm ơn thì lại thẹn thùng ngại ngùng, cô đỏ mặt quay đi chỗ khác, “Cậu đi tìm cô Hứa đi.”

“Tớ.. tớ đi lấy nước và kem cho cậu!”

Nói xong Hầu Đồng vội vàng chạy đi, Bạch Liễu hờ hững đẩy cửa bước ra khỏi phòng học dưới sự xì xào bàn tán của mọi người.

Bào Khang Nhạc đi theo đi phía sau Bạch Liễu, cậu ta căm ghét nhìn Bạch Liễu, cố tình dùng bả vai mình đẩy bả vai Bạch Liễu rồi quay đầu lại mỉa mai: “Lại ăn ké kem và nước của Hầu Đồng.”

“Bạch Liễu, mày chuyên ăn không uống không của người khác, không biết xấu hổ hả, tự mình mua không được à?”

“Nhưng mà…” Bạch Liễu rũ mắt xuống nói nhỏ: “Lần nào Hầu Đồng cũng nằng nặc mời tôi ăn, nếu tôi từ chối phũ phàng lỡ như bạn ấy đau lòng thì sao?”

Bào Khang Nhạc bị “trà xanh” Bạch Liễu mặt dày làm cho tức điên lên, mặt đỏ bừng mà không làm gì được, cậu ta chửi sảng một câu rồi quay người chạy nhanh về hướng văn phòng giáo viên ở góc ngoặc.

Bạch Liễu ung dung quay đầu nhìn ra ngoài hành lang, đánh giá ngôi trường trung học mà hắn từng gắn bó.

Kiều Mộc là trường trung học khép kín bao quanh một ngọn núi, có hai tòa nhà dạy học lớn, hai tòa nhà ký túc xá lớn, một tòa nhà dạy học đặc biệt và một tòa nhà ký túc xá đặc biệt.

Hai tòa nhà dạy học lớn đều ở dưới chân núi, phân biệt được gọi là khu dạy học bình thường và khu dạy học thực nghiệm. Lớp 17 Bạch Liễu đang học nằm ở cuối tầng hai của tòa nhà dạy học bình thường.

Hai tòa nhà dạy học có quy cách, số tầng tương tự nhau và được xây đối diện nhau, cửa sổ ngay chỗ ngồi Bạch Liễu nhìn ra ngoài là tòa nhà dạy học thực nghiệm.

Tuy nhiên, rõ ràng là dãy nhà dạy học thực nghiệm được xây sửa chỉnh chu hơn, nghe nói đội ngũ giáo viên cũng tốt hơn, bên cạnh đó số lượng giáo viên và học sinh chỉ bằng một nửa so với dãy nhà dạy học thông thường nên lớp học sẽ trống nhiều, thoạt nhìn rất rộng rãi, gọn gàng, sáng sủa, học sinh bên đó cũng hiền lành ăn nói đàng hoàng nhỏ nhẹ, hành xử rất văn minh, hoàn toàn khác hẳn với tình trạng quần ma loạn vũ ở tòa nhà dạy học bình thường.

Học sinh trong tòa nhà thực nghiệm đa số đều có quyền thế, bối cảnh, hoặc có thành tích tương đối xuất sắc, nhìn chung bọn họ có rất nhiều lựa chọn trong tương lai như học tiếp lên đại học, theo đuổi con đường nghệ thuật hoặc cũng có thể xuất ngoại du học trực tiếp.

Lục Dịch Trạm và Phương Điểm có số điểm thuộc top 1, top 2 của trường được học trong tòa nhà dạy học thử nghiệm này.

Mà đến năm thứ ba trung học… Bạch Liễu dời mắt, hắn nhìn về phía hai tòa nhà trên đỉnh núi xa xa.

Hai tòa nhà này tuy không lớn bằng tòa nhà dạy học bên dưới nhưng được xây dựng rất đẹp, trông chẳng giống tòa nhà trong trường học chút nào mà giống chung cư cao cấp hơn, thậm chí thấp thoáng còn có thể nhìn thấy sân vườn được trang trí cẩn thận và hồ nhân tạo.

Hai tòa nhà này chính là đặc sản của trường trung học Kiều Mộc —— tòa nhà dạy học đặc biệt và tòa nhà ký túc xá đặc biệt.

Hai tòa nhà giảng dạy này chỉ dành riêng cho học sinh cuối cấp có thành tích lọt top 100 học sinh giỏi nhất và một số học sinh con ông cháu cha đặc biệt, tổng số không vượt quá 200 người. Nghe nói là mỗi phòng học trong tòa nhà này lớn gấp 2 phòng học bình thường, thiết bị dạy học đều là kỹ thuật số, mỗi người được cấp một máy tính bảng, mỗi lớp học chỉ có 10 học sinh, nhưng có đến 3, 4 giáo viên cao cấp hướng dẫn.

Khu ký túc xá một người một phòng đơn, có phòng tắm độc lập, diện tích mỗi phòng khoảng 20 đến 30 mét vuông, gấp hai đến ba lần so với học sinh bình thường, mỗi tầng không quá mười học sinh, nhưng lại có 2 quản gia và một đầu bếp, bọn học sinh còn đồn rằng nửa đêm nếu có đói bụng muốn gọi món thì cứ nhấn chuông là có người đem tới tận giường.

Bạch Liễu làm chứng, đây không phải là tin đồn, đúng là nửa đêm có thể gọi đồ ăn thoải mái.

Ngày đầu tiên Lục Dịch Trạm dọn vào ký túc xá, anh và Phương Điểm đã gọi ngay một bàn món ăn, bí mật dấu trong quần áo rồi mang xuống núi cho Bạch Liễu. Lúc 3 người ngồi tính toán kỹ lưỡng xem bữa ăn này tốn bao nhiêu tiền thì suýt chút nữa Phương Điểm đã khóc thét lên.

“Con mẹ nó, hơn một ngàn.” Phương Điểm ngồi ăn mà nước mắt lưng tròng, mắng, “Chúng ta đem ra ngoài bán lại được không?”

“Không được.” Lục Dịch Trạm vỗ vỗ lưng Phương Điểm đang nghẹn ngào, đau khổ nói: “Chúng ta mang xuống núi là được ưu tiên lắm rồi.”

Trường trung học Kiều Mộc cực kỳ nghiêm khắc với những học sinh không có gia thế bối cảnh năng lực, giống như học sinh trong các lớp bình thường như Bạch Liễu. Hắn thậm chí còn không được phép lại gần khu dạy học thực nghiệm và khu dạy học đặc biệt này.

Bạch Liễu từng cố gắng đến tòa nhà thực nghiệm để tìm Lục Dịch Trạm và Phương Điểm, nhưng đều bị giáo viên và nhân viên bảo vệ lạnh lùng chặn ngay ngoài cửa, lý do đưa ra là:

【Em không biết học sinh lớp bình thường không được vào đây à? Học sinh yếu kém như em chỉ biết quấy rầy việc học của người khác thôi.】

【Bạn bè? Bạn bè gì ở đây? Học sinh trong lớp thực nghiệm sao có thể làm bạn với học sinh yếu kém được chứ? Nếu em muốn đến đây thì đừng viện cớ nữa, tự mình chăm chỉ học tập đi, nếu tháng sau lọt được top 400 thì mới được vào.】

Nhưng đồng thời, trường trung học Kiều Mộc rất khoan dung với những học sinh có thân phận đặc biệt, chẳng hạn như Lục Dịch Trạm và Phương Điểm. Cho dù bọn họ có trắng trợn vặt

lông dê của trường để nuôi Bạch Liễu, thì trường học cũng chỉ giả vờ mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện.

Vả lại, có 3 đứa học sinh thì ăn được bao nhiêu chứ?

Chỉ cần Phương Điểm và Lục Dịch Trạm đạt được top 1, top 2 trong kỳ thi tuyển sinh đại học năm nay của thành phố thì năm tới trường trung học Kiều Mộc sẽ là trường top 1. Có danh hiệu này rồi thì còn sợ gì các ông các bà mơ mộng con trai hóa rồng con gái hóa phượng sẽ không tiêu tiền vào trường trung học Kiều Mộc này nữa?!

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt nhìn lên núi, đi vào văn phòng giáo viên.

Văn phòng phía bên tòa nhà dạy học thông thường là một văn phòng tập thể khá lớn. Giáo viên của tất cả các lớp trên toàn bộ tầng đều làm việc chung ở đây, khác với giáo viên ở tòa nhà thực nghiệm đều có phòng làm việc riêng của mình. Bởi thế ở đây cũng xem như không hề có bí mật, lỡ đâu có tin đồn thì truyền nhanh còn hơn tên lửa.

Bạch Liễu đứng ở trước cửa nhìn vào văn phòng: “Thưa cô em tới rồi.”

“Ừ, vào đi.” Hứa Vi vờ như không thấy Bạch Liễu, cúi đầu thổi trà hoa hồng trong cốc, “Đứng trước mặt tôi.”

Bạch Liễu bước tới, quen cửa quen nẻo đứng trước mặt Hứa Vi chừng một mét: “Cô tìm em có việc gì ạ?”

Hứa Vi cuối cùng cũng chịu nhướng đôi mắt lồi lên liếc nhìn hắn, cô ta nhấp một ngụm trà, cười lạnh một tiếng rồi ném bài thi xuống chân Bạch Liễu: "Đây là mấy bài thi thử đợt 2 các môn còn lại của em, tự em nhặt lên xem mình được bao nhiêu điểm."

Bạch Liễu chậm rãi cúi xuống nhặt lên.

Toán 72 điểm, ngữ văn 78 điểm, khoa học tổng hợp 158 điểm, cộng với 83 điểm tiếng Anh, tổng cộng ——

"—— 391 điểm." Hứa Vi giơ tay vỗ mạnh lên bàn rầm một tiếng, "Em là học sinh của trường trung học Kiều Mộc mà chỉ có bao nhiêu đây điểm, không thấy tự xấu hổ à?"

Bào Khang Nhạc đến văn phòng lấy nước không nhịn được cười phì ra, lẩm bẩm nói: "Nhờ cha mẹ chết nên mới được vào đây, khoe mình là học sinh của Kiều Mộc cũng thấy ngượng."

Hứa Vi giả tạo liếc Bào Khang Nhạc một cái: "Con nói chuyện với bạn học như thế à? Uống nước xong thì ra ngoài đi."

Bào Khang Nhạc liếc nhìn xấp bài thi trong tay Bạch Liễu chặc lưỡi, vừa bước ra ngoài đã phá ra cười hí hửng, Bạch Liễu đứng bên trong nghe tiếng cười nói hi hi ha ha của Bào Khang Nhạc vang lên từ phía sau: "Ê, đố mày biết đợt này Bạch Liễu thi được bao nhiêu điểm đấy?"

“Lần trước mày đánh cược với tao là nó có thể thi hơn 400 điểm phải không? Lúc đó tao đã bảo mày thua chắc rồi, bây giờ thấy đúng chưa, nó rớt rồi, còn thiếu 9 điểm nữa lận, ha ha ha.”

“Tôi cũng không muốn nói nhiều với em.” Hứa Vi lạnh lùng nhìn Bạch Liễu, “Nhưng lần này em kéo điểm trung bình của lớp chúng ta xuống quá thấp, cho dù em cà lơ phất phơ không muốn học thì cũng phải nghĩ cho những bạn học khác của mình chứ.”

“Em có biết nếu bị em kéo điểm trung bình như vậy thì lớp chúng ta bị trừ bao nhiêu điểm thi đua không?”

“Tôi không mong đợi em đạt được học sinh giỏi, nhưng ít nhất em cũng đã giành được danh ngạch để vào học trong trường trung học Kiều Mộc này, tốt xấu gì cũng phải biết trân trọng nó chứ, em có biết những học sinh khác phải trả bao nhiêu tiền mới được vào đây học không?”

Hứa Vi hung hăng đặt tách trà lên bàn, hít sâu một hơi: “Bây giờ tôi không so sánh em với bạn cùng lớp gia đình bình thường nữa, đối với một đứa trẻ không cha không mẹ như em thì cũng chẳng công bằng gì, nhưng em nhìn bạn học Lục Dịch Trạm có xuất thân giống như em đi, người ta đã đạt được bao nhiêu điểm trong lần thi này hả?”

“687 điểm!”

“Điểm của em chỉ hơn một nửa của người ta!”

“Người ta là bạn của em đấy!! Người ta học ở tòa nhà thực nghiệm nhưng lúc nào cũng đến lớp tìm em!” Hứa Vi thở dài như hận sắt không thành thép, “Tại sao em không học được như người ta hả!”

“Em và người ta chênh lệch lớn như vậy, thế mà không hiểu tại sao người ta vẫn nguyện ý đến tìm em, làm bạn bè với em. Lúc em đi cạnh bạn học Lục Dịch Trạm, em không thấy xấu hổ à?!”

Bạch Liễu cúi đầu nhìn bài thi trong tay, chậm rãi chớp chớp mắt.

Chương 477

“Tôi không yêu cầu em nhiều nhặn gì.” Hứa Vi mắng cho đến khi cổ họng khô khốc, uống một ngụm nước, “Tôi cũng không quan tâm lớp 10, lớp 11 em thế nào, nhưng bây giờ đã lên 12 rồi, lúc em đi học thì cũng nên ngồi nghe giảng đàng hoàng nghiêm túc chứ?”

Hứa Vi trừng mắt ném một quyển tập nháp lên bàn, dùng móng tay đỏ loẹt gõ gõ mấy cái: “Em nhìn đi, trong tiết học của tôi em đã làm gì hả?”

Trên bìa vở viết nguệch ngoạc tên Bạch Liễu, bên cạnh là một số công thức vẫn chưa tính ra kết quả, các chữ cái cuối câu xiêu xiêu vẹo vẹo chẳng còn đọc được là chữ gì, nhìn là biết viết cho có chứ chẳng hề để tâm.

Bạch Liễu cầm quyển vở nháp có chút quen thuộc, chậm rãi lật trang bên trong, vừa nhìn thấy đủ loại hình vẽ đơn giản xấu xí thì chợt nhớ ra.

Chính là quyển vở này.

Lúc mới vào trung học, ban đầu hắn rất hay trốn học, mãi đến học kỳ 2 lớp 11 Lục Dịch Trạm phải dùng mọi thủ đoạn vừa đe dọa vừa dụ dỗ thì Bạch Liễu mới chịu đi học, nhưng cũng không học hành đàng hoàng gì cả, đa số thời gian toàn là ngồi thất thần nghĩ đông nghĩ tây, hoặc là lôi vở nháp ra vẽ nguệch ngoạc vào đó.

Đây là cuốn vở hắn thường dùng để vẽ bậy, hóa ra Hứa Vi đã tịch thu lúc nào không biết, chẳng trách lúc hắn tốt nghiệp không tìm thấy nó.

Hứa Vi giật lấy quyển vở từ tay Bạch Liễu, giận dữ đập thẳng lên bàn, lật vài trang rồi để trước mặt Bạch Liễu cho hắn xem:

“Em vẽ mấy thứ gì thế này?!”

Bạch Liễu bình thản nhướng mắt nhìn mấy bức hình trong vở.

Hình vẽ được vẽ bằng bút bi, rất qua loa và đơn giản, nhìn vào đại khái cũng có thể hiểu được ý nghĩa của chúng.

Đa số các hình vẽ lúc đầu đều là nữ yêu quái mắt lồi móng tay đỏ, bị giết rất thảm khốc bằng nhiều loại vũ khí khác nhau, vài hình thì có thêm một con cóc đầu dưa hấu đang cười haha cũng bị gi3t gi3t. Mấy hình vẽ loại này chiếm hết phân nửa quyển vở, đã thế còn dùng bút bi xanh đỏ tô vẽ đỏ lòe đỏ loẹt trông rất chói mắt và đẫm máu.

Nhưng về sau phong cách vẽ tranh thay đổi, xuất hiện một hình người nhỏ không có mặt vẽ bằng bút chì, bạn nhỏ này được vẽ rất mơ hồ đại khái, mặc đồng phục học sinh, ngồi một mình bên cạnh bồn hoa cúi đầu nhìn hai que kem trên tay dường như rất cô đơn.

Trang tiếp theo, trước mặt người nhỏ bút chì này xuất hiện một nhúm tròn tròn lông xù đen thui, chỉ lớn bằng một chú chó

con.

Chẳng thấy rõ nhúm tròn nhỏ đó là gì, dường như họa sĩ cũng không thể nhìn thấy diện mạo thật sự của thứ đồ vật đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, thế nên chỉ có thể mơ hồ mô tả hình dạng của nhúm tròn đen qua đôi mắt của hắn.

Chú cún bông xù này ngồi xổm trước chân người nhỏ, bên cạnh vẽ khung thoại có nội dung: 【Cho tôi một que kem trên tay cậu được không? 】

Người nhỏ trả lời trong khung thoại: 【 không cho. 】

Nhúm tròn chó con tiếp tục hỏi: 【Vậy tôi trao đổi với cậu nhé? 】

Người nhỏ hỏi: 【 dùng cái gì để trao đổi? 】

Nhúm tròn chó con nói: 【 dùng linh hồn mới sinh của tôi trao đổi. 】

Bạch Liễu nhìn chằm chằm quyển mở nháp, duỗi tay muốn lấy lại.

Hắn thật sự không nhớ mình đã từng vẽ một thứ như vậy.

Hứa Vi kéo quyển nháp lại, vừa định tiếp tục mắng mỏ thì đã thấy Bạch Liễu đang nhìn thẳng mặt cô ta.

Da đầu cô ta tê dại, giọng nói trở nên yếu ớt hẳn: "… Em nhìn tôi như vậy làm gì?"

Cô ta chưa từng thấy Bạch Liễu nhìn mình với ánh mắt hung hăng như thế bao giờ, cảm giác như hắn sắp dùng roi quất chết cô ta ngay tại chỗ vậy, nhất thời sống lưng lạnh lẽo, theo bản năng buông tay giữ quyển vở ra để Bạch Liễu cầm lại.

"Cô mắng em cũng chỉ muốn tốt cho em thôi." Hứa Vi cố giữ bình tĩnh đứng dậy, động tác nhẹ nhàng hơn hẳn, khẽ chỉ vào quyển vở trong tay Bạch Liễu, "Nhìn xem em vẽ gì kìa, toàn mấy thứ lung tung nhảm nhí cả thôi, nếu em vẽ đẹp thì cô còn có thể giúp em đăng ký học lớp mỹ thuật, nhưng em vẽ thế này thì…"

"Nữ yêu quái móng tay đỏ lòe đỏ loẹt, rồi cả con cóc gì nữa, nhìn cũng quá đáng sợ đi, chúng là mấy con quái vật trong game kinh dị mà em thích chơi phải không?"

Bạch Liễu liếc nhìn bộ móng đỏ choét trên tay Hứa Vi, khóe miệng giật giật, ậm ừ nói: "Đúng ạ."

Hứa Vi hắng giọng: "Còn người nhỏ và cái cục tròn tròn đen đen kia nữa, người nhỏ hẳn là em rồi, vậy còn cục đen đen kia là gì, nó nói chuyện với em à?"

"Em cũng biết gần đây trường ta xảy ra chút chuyện nên mọi người đều rất quan tâm đến vấn đề tâm lý của học sinh cuối cấp." Hứa Vi giả vờ giả vịt thở dài, "Cô cũng rất lo lắng cho trạng thái tâm lý của em nên đã hỏi chuyên gia tâm lý học đường xem mấy hình vẽ của em là thế nào."

“Bọn họ bảo là hình vẽ của em là do em quá cô lập bản thân, dẫn đến những người bạn không tồn tại mà em ảo tưởng khi còn nhỏ vẫn kéo dài cho đến bây giờ, đó là một vấn đề tâm lý tương đối nghiêm trọng.”

Bạch Liễu cúi đầu, cầm quyển vở không nói lời nào.

Hứa Vi thấy vậy thì không khỏi nảy sinh cảm giác thỏa mãn khi làm tổn thương được Bạch Liễu, cô ta chậm rãi ưỡn nguc, đạo đức giả ra mặt: “Đương nhiên là cô cũng hiểu vì sao em lại như thế, em lớn lên trong hoàn cảnh không cha không mẹ, không gia đình người thân, vả lại với tính cách của em thì chắc cũng khó mà quen biết bạn bè ở viện mồ côi đúng không?”

Bạch Liễu vẫn không trả lời.

Ý cười trên mặt Hứa Vi càng lúc càng thỏa mãn: “Áp lực năm cuối cấp rất lớn, có thể sẽ khiến vấn đề tâm lý của em nghiêm trọng hơn, em cũng thấy rồi đó, năm nay không ít học sinh xảy ra chuyện, cô cũng không muốn em gặp chuyện không may.”

“Hay là như vậy đi, tạm thời cô sẽ giúp em làm đơn xin thôi học, chờ đến khi vấn đề tâm lý của em được cải thiện thì lại xin qua lớp khác học, em thấy thế nào?”

Chỉ cần đá được Bạch Liễu đi thì thành tích thi đua của lớp cô ta sẽ không bị ảnh hưởng, Hầu Đồng cũng không thể bám lấy Bạch Liễu nữa.

Thấy Bạch Liễu vẫn không để ý đến mình, Hứa Vi nhíu mày, đang muốn nói tiếp thì một nữ giáo viên bước tới gõ bàn Hứa Vi: “Cô Hứa, chúng ta xuống tập hợp thôi.”

“Tôi đến đây.” Hứa Vi đứng dậy liếc Bạch Liễu, “Bạch Liễu, em tự mình suy nghĩ cẩn thận đi.”

“Cô cũng chỉ muốn tốt cho em thôi.”

Ngoài cửa sổ vọng lại tiếng loa thông báo ầm ĩ: 【Tất cả học sinh vui lòng tập trung tại sân thể dục! Tất cả học sinh vui lòng tập trung tại sân thể dục!】

Học sinh nháo nhào bước xuống sân, vừa đi vừa r3n rỉ than thở mới 2h chiều nắng còn chói chang như thế mà còn phải họp mặt, đứa nào cũng cầm một chai nước suối ướp lạnh và kem cây, kem hộp, đồ ăn vặt gì đó trong tay.

Hầu hết học sinh trường Kiều Mộc đều là con nhà giàu, mỗi lần có đại hội động viên thì ai cũng mua gì đó để nhấm nháp cho hết buổi.

Ngoại trừ Bạch Liễu.

Hắn không có tiền để mua nhưng không có nghĩa là hắn không thích ăn những thứ đó.

“Cô Hứa giữ cậu lâu vậy, hết giờ giải lao luôn rồi.” Hầu Đồng phàn nàn bước tới, cô mở túi đưa cho Bạch Liễu một que kem, “Ít nhất phải cho cậu có thời gian uống chút nước chứ?”

Bạch Liễu khép lại quyển vở nháp đang mở, ánh mắt quét qua que kem, lịch sự xa cách cảm ơn: “Cảm ơn, tôi không cần đâu.”

Hầu Đồng sửng sốt một chút, cô nhanh chóng hiểu ra điều gì đó, giữ chặt tay Bạch Liễu đang chuẩn bị xoay người rời đi, sốt ruột giải thích: “Không phải tớ mua cho cậu!”

“Là Phương Điểm mua rồi nhờ tớ mang cho cậu!”

Bạch Liễu khựng lại sau đó quay lại nhìn Hầu Đồng.

“Không gạt cậu, thật sự không phải tớ mua mà!” Hầu Đồng vội vàng lấy ra đưa cho Bạch Liễu, “Cậu xem đi, kem que loại này là loại rẻ nhất, chỉ có 50 xu một cây, nếu tớ mua cho cậu thì không chọn loại này đâu.”

Quả thật trong túi toàn là que kem có giá từ 7, 8 đến hơn mười mấy tệ, chỉ có đúng một bao kem que loại hai đầu rẻ tiền lạc lõng trong đó chả ăn nhập gì với những loại kia.

——Nhưng đây là loại kem que mà Bạch Liễu ăn nhiều nhất trong suốt thời gian hắn học trung học.

Vào mùa hè, Lục Dịch Trạm và Phương Điểm sẽ tiết kiệm tiền để mua loại kem que này cho Bạch Liễu.

“Cảm ơn.” Bạch Liễu cười nhạt nhận lấy, lúc này vẻ mặt đã bớt xa cách nhưng lại nghiêm túc hơn, “Làm phiền cậu rồi.”

Nhìn thấy Bạch Liễu cầm lấy rồi rời đi, Hầu Đồng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa nhìn xuống đống kem mắc tiền trong túi lại không bằng que kem chỉ đáng giá 50 xu mà Phương Điểm tiện tay mua cho Bạch Liễu, cô có chút không phục bực bội dậm chân, hốc mắt đỏ hết cả lên.

Rốt cuộc cô thua kém ở điểm nào chứ?

Sao lần nào cũng không chịu nhận đồ ăn vặt mà cô đưa!

Bạch Liễu vừa đi lững lững vừa xé bao que kem, loại kem que rẻ tiền này bao gồm hai que kem dính vào nhau.

Từ những ngày còn ở viện mồ côi Lục Dịch Trạm đã bắt đầu nuôi dưỡng hắn, có đồ ăn gì cũng chia sẻ cho Bạch Liễu, mãi đến khi vào trung học thói quen này vẫn còn đó. Trước khi Lục Dịch Trạm và Phương Điểm quen nhau, hắn và Lục Dịch Trạm thường ăn loại que kem này, chỉ mua một bao nhưng mỗi người đều được một que kem, cực kỳ tiết kiệm và tiện lợi.

Nhưng sau khi Lục Dịch Trạm theo đuổi Phương Điểm, loại kem que đôi này chỉ đủ cho hai người, nếu chia cho ba người thì sẽ rất khó xử. Lúc ấy, Bạch Liễu là người ngoài chuyên ăn ké uống ké liền biết điều rời khỏi thế giới hai người, giả vờ đi văn phòng lấy nước uống.

Bạch Liễu 18 tuổi thản nhiên nghĩ rằng, cuối cùng đã đến lúc Lục Dịch Trạm có vòng tròn của riêng mình.

Hắn không hiểu tại sao Lục Dịch Trạm lại nuôi nấng hắn hơn bốn năm mà chẳng có lý do gì, nhưng sự nghi ngờ này cuối cùng đã dừng lại sau khi Phương Điểm xuất hiện —— có thể là khoảng thời gian đó Lục Dịch Trạm không có hứng thú với bất cứ thứ gì nên nhàn rỗi đến buồn chán mà chăm sóc nuôi dưỡng hắn chăng?

Nhưng ngay sau đó Bạch Liễu còn hoang mang mơ màng hơn lúc trước.

Ban đầu hắn nghĩ sự xuất hiện của Phương Điểm sẽ đưa Lục Dịch Trạm trở lại quỹ đạo của người bình thường —— thi đậu trường đại học lớn, tìm được một công việc tốt sau khi tốt nghiệp, kết hôn, sinh con, làm quen được nhiều bạn bè, sống cuộc sống bình thường và thành công, tóm lại là mối quan hệ với một người ngoài lề xã hội như hắn sẽ dừng lại ở đây.

Cũng giống như là họ không còn ăn chung kem que 50 xu mà Lục Dịch Trạm cho hắn nữa.

Trong tương lai, Lục Dịch Trạm không nên ăn những que kem rẻ tiền như vậy, mà còn phải chia một nửa với hắn. Ngay từ đầu họ đã không phải là người cùng thế giới, chỉ là Lục Dịch Trạm vẫn luôn miễn cưỡng đến nỗi ủy khuất cả bản thân anh mà thôi.

Nhưng… không phải vậy.

Phương Điểm xuất hiện chẳng những không cướp mất que kem của Bạch Liễu mà hắn còn được ăn nhiều thêm một cây.

Cô gái đó cười tươi roi rói, mua một bao kem hai đầu giá 50 xu, sau đó đưa cho Bạch Liễu một bao kem khác, rồi xoa đầu hắn nói: "Ngại ngùng gì chứ, chị cũng rất thích cậu."

Kể từ đó, số lượng kem que mà Bạch Liễu ăn tăng lên gấp đôi, sự bối rối của hắn cũng tăng lên gấp bội.

"Bạch Liễu!"

Một giọng nói sang sảng hào phóng vang lên. Giữa đám học sinh lố nhố xuất hiện một cô gái buộc tóc đuôi ngựa cao, mặc váy đồng phục học sinh gọi to tên Bạch Liễu. Cô ngoắc tay lia lịa, nụ cười trên mặt rạng rỡ xán lạn khiến ánh mặt trời phủ lên cơ thể cũng tràn đầy ấm áp, xua tan bầu không khí chết chóc ở đây:

"Bạch Liễu! Bên đây!"

"Đến ngồi bên cạnh chị nè!"

- ——oOo—

Chương 478

“Tôi không yêu cầu em nhiều nhặn gì.” Hứa Vi mắng cho đến khi cổ họng khô khốc, uống một ngụm nước, “Tôi cũng không quan tâm lớp 10, lớp 11 em thế nào, nhưng bây giờ đã lên 12 rồi, lúc em đi học thì cũng nên ngồi nghe giảng đàng hoàng nghiêm túc chứ?”

Hứa Vi trừng mắt ném một quyển tập nháp lên bàn, dùng móng tay đỏ loẹt gõ gõ mấy cái: “Em nhìn đi, trong tiết học của tôi em đã làm gì hả?”

Trên bìa vở viết nguệch ngoạc tên Bạch Liễu, bên cạnh là một số công thức vẫn chưa tính ra kết quả, các chữ cái cuối câu xiêu xiêu vẹo vẹo chẳng còn đọc được là chữ gì, nhìn là biết viết cho có chứ chẳng hề để tâm.

Bạch Liễu cầm quyển vở nháp có chút quen thuộc, chậm rãi lật trang bên trong, vừa nhìn thấy đủ loại hình vẽ đơn giản xấu xí thì chợt nhớ ra.

Chính là quyển vở này.

Lúc mới vào trung học, ban đầu hắn rất hay trốn học, mãi đến học kỳ 2 lớp 11 Lục Dịch Trạm phải dùng mọi thủ đoạn vừa đe dọa vừa dụ dỗ thì Bạch Liễu mới chịu đi học, nhưng cũng không học hành đàng hoàng gì cả, đa số thời gian toàn là ngồi thất thần nghĩ đông nghĩ tây, hoặc là lôi vở nháp ra vẽ nguệch ngoạc vào đó.

Đây là cuốn vở hắn thường dùng để vẽ bậy, hóa ra Hứa Vi đã tịch thu lúc nào không biết, chẳng trách lúc hắn tốt nghiệp không tìm thấy nó.

Hứa Vi giật lấy quyển vở từ tay Bạch Liễu, giận dữ đập thẳng lên bàn, lật vài trang rồi để trước mặt Bạch Liễu cho hắn xem:

“Em vẽ mấy thứ gì thế này?!”

Bạch Liễu bình thản nhướng mắt nhìn mấy bức hình trong vở.

Hình vẽ được vẽ bằng bút bi, rất qua loa và đơn giản, nhìn vào đại khái cũng có thể hiểu được ý nghĩa của chúng.

Đa số các hình vẽ lúc đầu đều là nữ yêu quái mắt lồi móng tay đỏ, bị giết rất thảm khốc bằng nhiều loại vũ khí khác nhau, vài hình thì có thêm một con cóc đầu dưa hấu đang cười haha cũng bị gi3t gi3t. Mấy hình vẽ loại này chiếm hết phân nửa quyển vở, đã thế còn dùng bút bi xanh đỏ tô vẽ đỏ lòe đỏ loẹt trông rất chói mắt và đẫm máu.

Nhưng về sau phong cách vẽ tranh thay đổi, xuất hiện một hình người nhỏ không có mặt vẽ bằng bút chì, bạn nhỏ này được vẽ rất mơ hồ đại khái, mặc đồng phục học sinh, ngồi một mình bên cạnh bồn hoa cúi đầu nhìn hai que kem trên tay dường như rất cô đơn.

Trang tiếp theo, trước mặt người nhỏ bút chì này xuất hiện một nhúm tròn tròn lông xù đen thui, chỉ lớn bằng một chú chó

con.

Chẳng thấy rõ nhúm tròn nhỏ đó là gì, dường như họa sĩ cũng không thể nhìn thấy diện mạo thật sự của thứ đồ vật đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, thế nên chỉ có thể mơ hồ mô tả hình dạng của nhúm tròn đen qua đôi mắt của hắn.

Chú cún bông xù này ngồi xổm trước chân người nhỏ, bên cạnh vẽ khung thoại có nội dung: 【Cho tôi một que kem trên tay cậu được không? 】

Người nhỏ trả lời trong khung thoại: 【 không cho. 】

Nhúm tròn chó con tiếp tục hỏi: 【Vậy tôi trao đổi với cậu nhé? 】

Người nhỏ hỏi: 【 dùng cái gì để trao đổi? 】

Nhúm tròn chó con nói: 【 dùng linh hồn mới sinh của tôi trao đổi. 】

Bạch Liễu nhìn chằm chằm quyển mở nháp, duỗi tay muốn lấy lại.

Hắn thật sự không nhớ mình đã từng vẽ một thứ như vậy.

Hứa Vi kéo quyển nháp lại, vừa định tiếp tục mắng mỏ thì đã thấy Bạch Liễu đang nhìn thẳng mặt cô ta.

Da đầu cô ta tê dại, giọng nói trở nên yếu ớt hẳn: "… Em nhìn tôi như vậy làm gì?"

Cô ta chưa từng thấy Bạch Liễu nhìn mình với ánh mắt hung hăng như thế bao giờ, cảm giác như hắn sắp dùng roi quất chết cô ta ngay tại chỗ vậy, nhất thời sống lưng lạnh lẽo, theo bản năng buông tay giữ quyển vở ra để Bạch Liễu cầm lại.

"Cô mắng em cũng chỉ muốn tốt cho em thôi." Hứa Vi cố giữ bình tĩnh đứng dậy, động tác nhẹ nhàng hơn hẳn, khẽ chỉ vào quyển vở trong tay Bạch Liễu, "Nhìn xem em vẽ gì kìa, toàn mấy thứ lung tung nhảm nhí cả thôi, nếu em vẽ đẹp thì cô còn có thể giúp em đăng ký học lớp mỹ thuật, nhưng em vẽ thế này thì…"

"Nữ yêu quái móng tay đỏ lòe đỏ loẹt, rồi cả con cóc gì nữa, nhìn cũng quá đáng sợ đi, chúng là mấy con quái vật trong game kinh dị mà em thích chơi phải không?"

Bạch Liễu liếc nhìn bộ móng đỏ choét trên tay Hứa Vi, khóe miệng giật giật, ậm ừ nói: "Đúng ạ."

Hứa Vi hắng giọng: "Còn người nhỏ và cái cục tròn tròn đen đen kia nữa, người nhỏ hẳn là em rồi, vậy còn cục đen đen kia là gì, nó nói chuyện với em à?"

"Em cũng biết gần đây trường ta xảy ra chút chuyện nên mọi người đều rất quan tâm đến vấn đề tâm lý của học sinh cuối cấp." Hứa Vi giả vờ giả vịt thở dài, "Cô cũng rất lo lắng cho trạng thái tâm lý của em nên đã hỏi chuyên gia tâm lý học đường xem mấy hình vẽ của em là thế nào."

“Bọn họ bảo là hình vẽ của em là do em quá cô lập bản thân, dẫn đến những người bạn không tồn tại mà em ảo tưởng khi còn nhỏ vẫn kéo dài cho đến bây giờ, đó là một vấn đề tâm lý tương đối nghiêm trọng.”

Bạch Liễu cúi đầu, cầm quyển vở không nói lời nào.

Hứa Vi thấy vậy thì không khỏi nảy sinh cảm giác thỏa mãn khi làm tổn thương được Bạch Liễu, cô ta chậm rãi ưỡn nguc, đạo đức giả ra mặt: “Đương nhiên là cô cũng hiểu vì sao em lại như thế, em lớn lên trong hoàn cảnh không cha không mẹ, không gia đình người thân, vả lại với tính cách của em thì chắc cũng khó mà quen biết bạn bè ở viện mồ côi đúng không?”

Bạch Liễu vẫn không trả lời.

Ý cười trên mặt Hứa Vi càng lúc càng thỏa mãn: “Áp lực năm cuối cấp rất lớn, có thể sẽ khiến vấn đề tâm lý của em nghiêm trọng hơn, em cũng thấy rồi đó, năm nay không ít học sinh xảy ra chuyện, cô cũng không muốn em gặp chuyện không may.”

“Hay là như vậy đi, tạm thời cô sẽ giúp em làm đơn xin thôi học, chờ đến khi vấn đề tâm lý của em được cải thiện thì lại xin qua lớp khác học, em thấy thế nào?”

Chỉ cần đá được Bạch Liễu đi thì thành tích thi đua của lớp cô ta sẽ không bị ảnh hưởng, Hầu Đồng cũng không thể bám lấy Bạch Liễu nữa.

Thấy Bạch Liễu vẫn không để ý đến mình, Hứa Vi nhíu mày, đang muốn nói tiếp thì một nữ giáo viên bước tới gõ bàn Hứa Vi: “Cô Hứa, chúng ta xuống tập hợp thôi.”

“Tôi đến đây.” Hứa Vi đứng dậy liếc Bạch Liễu, “Bạch Liễu, em tự mình suy nghĩ cẩn thận đi.”

“Cô cũng chỉ muốn tốt cho em thôi.”

Ngoài cửa sổ vọng lại tiếng loa thông báo ầm ĩ: 【Tất cả học sinh vui lòng tập trung tại sân thể dục! Tất cả học sinh vui lòng tập trung tại sân thể dục!】

Học sinh nháo nhào bước xuống sân, vừa đi vừa r3n rỉ than thở mới 2h chiều nắng còn chói chang như thế mà còn phải họp mặt, đứa nào cũng cầm một chai nước suối ướp lạnh và kem cây, kem hộp, đồ ăn vặt gì đó trong tay.

Hầu hết học sinh trường Kiều Mộc đều là con nhà giàu, mỗi lần có đại hội động viên thì ai cũng mua gì đó để nhấm nháp cho hết buổi.

Ngoại trừ Bạch Liễu.

Hắn không có tiền để mua nhưng không có nghĩa là hắn không thích ăn những thứ đó.

“Cô Hứa giữ cậu lâu vậy, hết giờ giải lao luôn rồi.” Hầu Đồng phàn nàn bước tới, cô mở túi đưa cho Bạch Liễu một que kem, “Ít nhất phải cho cậu có thời gian uống chút nước chứ?”

Bạch Liễu khép lại quyển vở nháp đang mở, ánh mắt quét qua que kem, lịch sự xa cách cảm ơn: “Cảm ơn, tôi không cần đâu.”

Hầu Đồng sửng sốt một chút, cô nhanh chóng hiểu ra điều gì đó, giữ chặt tay Bạch Liễu đang chuẩn bị xoay người rời đi, sốt ruột giải thích: “Không phải tớ mua cho cậu!”

“Là Phương Điểm mua rồi nhờ tớ mang cho cậu!”

Bạch Liễu khựng lại sau đó quay lại nhìn Hầu Đồng.

“Không gạt cậu, thật sự không phải tớ mua mà!” Hầu Đồng vội vàng lấy ra đưa cho Bạch Liễu, “Cậu xem đi, kem que loại này là loại rẻ nhất, chỉ có 50 xu một cây, nếu tớ mua cho cậu thì không chọn loại này đâu.”

Quả thật trong túi toàn là que kem có giá từ 7, 8 đến hơn mười mấy tệ, chỉ có đúng một bao kem que loại hai đầu rẻ tiền lạc lõng trong đó chả ăn nhập gì với những loại kia.

——Nhưng đây là loại kem que mà Bạch Liễu ăn nhiều nhất trong suốt thời gian hắn học trung học.

Vào mùa hè, Lục Dịch Trạm và Phương Điểm sẽ tiết kiệm tiền để mua loại kem que này cho Bạch Liễu.

“Cảm ơn.” Bạch Liễu cười nhạt nhận lấy, lúc này vẻ mặt đã bớt xa cách nhưng lại nghiêm túc hơn, “Làm phiền cậu rồi.”

Nhìn thấy Bạch Liễu cầm lấy rồi rời đi, Hầu Đồng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa nhìn xuống đống kem mắc tiền trong túi lại không bằng que kem chỉ đáng giá 50 xu mà Phương Điểm tiện tay mua cho Bạch Liễu, cô có chút không phục bực bội dậm chân, hốc mắt đỏ hết cả lên.

Rốt cuộc cô thua kém ở điểm nào chứ?

Sao lần nào cũng không chịu nhận đồ ăn vặt mà cô đưa!

Bạch Liễu vừa đi lững lững vừa xé bao que kem, loại kem que rẻ tiền này bao gồm hai que kem dính vào nhau.

Từ những ngày còn ở viện mồ côi Lục Dịch Trạm đã bắt đầu nuôi dưỡng hắn, có đồ ăn gì cũng chia sẻ cho Bạch Liễu, mãi đến khi vào trung học thói quen này vẫn còn đó. Trước khi Lục Dịch Trạm và Phương Điểm quen nhau, hắn và Lục Dịch Trạm thường ăn loại que kem này, chỉ mua một bao nhưng mỗi người đều được một que kem, cực kỳ tiết kiệm và tiện lợi.

Nhưng sau khi Lục Dịch Trạm theo đuổi Phương Điểm, loại kem que đôi này chỉ đủ cho hai người, nếu chia cho ba người thì sẽ rất khó xử. Lúc ấy, Bạch Liễu là người ngoài chuyên ăn ké uống ké liền biết điều rời khỏi thế giới hai người, giả vờ đi văn phòng lấy nước uống.

Bạch Liễu 18 tuổi thản nhiên nghĩ rằng, cuối cùng đã đến lúc Lục Dịch Trạm có vòng tròn của riêng mình.

Hắn không hiểu tại sao Lục Dịch Trạm lại nuôi nấng hắn hơn bốn năm mà chẳng có lý do gì, nhưng sự nghi ngờ này cuối cùng đã dừng lại sau khi Phương Điểm xuất hiện —— có thể là khoảng thời gian đó Lục Dịch Trạm không có hứng thú với bất cứ thứ gì nên nhàn rỗi đến buồn chán mà chăm sóc nuôi dưỡng hắn chăng?

Nhưng ngay sau đó Bạch Liễu còn hoang mang mơ màng hơn lúc trước.

Ban đầu hắn nghĩ sự xuất hiện của Phương Điểm sẽ đưa Lục Dịch Trạm trở lại quỹ đạo của người bình thường —— thi đậu trường đại học lớn, tìm được một công việc tốt sau khi tốt nghiệp, kết hôn, sinh con, làm quen được nhiều bạn bè, sống cuộc sống bình thường và thành công, tóm lại là mối quan hệ với một người ngoài lề xã hội như hắn sẽ dừng lại ở đây.

Cũng giống như là họ không còn ăn chung kem que 50 xu mà Lục Dịch Trạm cho hắn nữa.

Trong tương lai, Lục Dịch Trạm không nên ăn những que kem rẻ tiền như vậy, mà còn phải chia một nửa với hắn. Ngay từ đầu họ đã không phải là người cùng thế giới, chỉ là Lục Dịch Trạm vẫn luôn miễn cưỡng đến nỗi ủy khuất cả bản thân anh mà thôi.

Nhưng… không phải vậy.

Phương Điểm xuất hiện chẳng những không cướp mất que kem của Bạch Liễu mà hắn còn được ăn nhiều thêm một cây.

Cô gái đó cười tươi roi rói, mua một bao kem hai đầu giá 50 xu, sau đó đưa cho Bạch Liễu một bao kem khác, rồi xoa đầu hắn nói: "Ngại ngùng gì chứ, chị cũng rất thích cậu."

Kể từ đó, số lượng kem que mà Bạch Liễu ăn tăng lên gấp đôi, sự bối rối của hắn cũng tăng lên gấp bội.

"Bạch Liễu!"

Một giọng nói sang sảng hào phóng vang lên. Giữa đám học sinh lố nhố xuất hiện một cô gái buộc tóc đuôi ngựa cao, mặc váy đồng phục học sinh gọi to tên Bạch Liễu. Cô ngoắc tay lia lịa, nụ cười trên mặt rạng rỡ xán lạn khiến ánh mặt trời phủ lên cơ thể cũng tràn đầy ấm áp, xua tan bầu không khí chết chóc ở đây:

"Bạch Liễu! Bên đây!"

"Đến ngồi bên cạnh chị nè!"

- ——oOo—

Chương 479

Mặc dù bảo là Phương Điểm thường chơi bóng đánh trúng người, nhưng điều kỳ diệu là bóng của cô như có mắt vậy, kiểu gì cũng chỉ trúng 2 loại người ——

—— người cô thích và người cô ghét.

Mà cũng bởi vì vậy mà người cô thích sẽ nảy sinh mối liên hệ thân thiết với cô, ngược lại kẻ xấu số bị cô ghét sẽ phải nhập viện vì chấn động não. Có một lần Bạch Liễu nảy sinh tò mò, không biết có phải Phương Điểm cố ý hay không, nhưng sau khi bị lôi kéo đến xem Phương Điểm thi đấu và quan sát cẩn thận vài lần, Bạch Liễu phải thừa nhận một cách tiếc nuối rằng ——

Hắn chẳng nhận ra được manh mối nào hết.

Phương Điểm, một con người bí ẩn, luôn có những phép toán ma thuật mà Bạch Liễu không bao giờ hiểu được.

Ví dụ như bây giờ.

“Đây là que kem cậu lén để dành phải không?” Thời kỳ trung học Phương Điểm cao hơn Bạch Liễu cả nửa cái đầu, cô kẹp đầu Bạch Liễu dưới nách, thần thần bí bí móc một bó que gỗ trong túi váy của mình kế bên, “Chị tìm thấy trong hộc tủ dưới giường nhà chị, thì ra là cậu giấu ở đó.”

Bạch Liễu liếc nhìn khoảng chục que kem trong tay Phương Điểm, im thin thít.

Lúc hắn học trung học, rất nhiều công ty sản xuất kem tổ chức chương trình khuyến mãi trúng thưởng tên là 【Được tặng 1 cây】, nội dung của chương trình cũng giống như 【Được tặng 1 chai】của các công ty sản xuất đồ uống hiện giờ vậy. Nếu như ăn xong mà trên que kem có chữ 【Được tặng 1 cây】thì bạn có thể cầm que đó đến quầy bán hàng nhận miễn phí một que kem mới cùng loại bằng giá tiền.

Lục Dịch Trạm và Phương Điểm lần nào cũng gặp may mắn. Đa số kem bọn họ mua mở ra đều có chữ 【Được tặng 1 cây】, nhưng bọn họ sẽ để dành chúng cho Bạch Liễu.

Mà lúc đó Bạch Liễu cũng không đi đổi kem để ăn, thay vào đó, hắn sẽ gom nó lại, cột thành bó rồi giấu ở nơi nào đó mà hắn cảm thấy an toàn ——chẳng hạn như hộc tủ dưới gầm giường ở nhà Phương Điểm.

Bởi vì Lục Dịch Trạm cũng sẽ giấu vài thứ bên trong đó, chẳng hạn như tiền tiết kiệm để mua quà sinh nhật cho Phương Điểm, nên đôi khi Bạch Liễu bắt chước "gây án" cùng với Lục Dịch Trạm.

Giờ đây, hai nghi phạm chứa chấp "tang vật" đã bị thám tử Phương Điểm bắt giữ tại trận.

"Lục Dịch Trạm còn lén giấu 100 đồng dưới giường chị nữa." Phương Điểm trầm ngâm suy nghĩ, "Lão ấy định tiết kiệm để mua quà cho chị sao?"

“……” Bạch Liễu diễn vai người không cảm xúc, “Chị đã đoán được thì không cần phải hỏi tôi nữa.”

“Chị tò mò lắm, không hiểu tại sao đột nhiên cậu lại nâng ván giường lên làm gì, chỗ đó vừa nặng lại vừa dơ, có khi cả mấy tháng rồi vẫn chưa quét dọn luôn ấy!”

Phương Điểm cười ha ha gãi gãi đầu: “Đột nhiên có cảm giác như hai người sẽ giấu thứ gì trong đó, thế là chị nâng thử một chút, không ngờ quả thật là như vậy, ha ha.”

Bạch Liễu: “……”

Lục Dịch Trạm, cậu thật sự muốn dành cả đời mình cho người con gái đáng sợ này à?

“Nhưng mà chị không nghĩ là cậu sẽ lén để dành que gỗ đấy, cứ tưởng là cậu đã đổi kem ăn rồi chứ.” Phương Điểm vui vẻ quơ quơ bó que gỗ trước mặt Bạch Liễu gặn hỏi, “Để dành làm gì vậy?”

Bạch Liễu đảo mắt: “Để dành bán kiếm tiền.”

“Nói dóc.” Phương Điểm không chút nghĩ ngợi phủ nhận luôn, cô nghĩ nghĩ một chút rồi lắc đầu, “Thứ này có thể bán được bao nhiêu tiền chứ? Cậu muốn kiếm tiền thì cũng làm chuyện gì đáng giá, mấy thứ nhỏ nhặt thế này không đáng để cậu bận tâm.”

Phương Điểm nhìn chằm chằm bó que sạch sẽ chỉn chu trên tay mình, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra a một tiếng: “À, có thể gom nhiều que đổi một lần, cậu định để dành đủ 10 cây, sau đó đổi thành 2 que kem đắt tiền mời chị và Lục Dịch Trạm ăn phải không?”

Bạch Liễu bị đoán trúng tim đen: “……”

Tranh luận trước mặt Phương Điểm cũng vô dụng, Bạch Liễu bình tĩnh thừa nhận: “Không đổi kem đắt tiền được, cao nhất chỉ đổi được loại 2.5 tệ thôi.”

“Hết xảy, vậy thì cũng tuyệt quá!” Phương Điểm phấn khích xoa xoa tay, “2.5 tệ đủ mua Cornetto rồi!”

“Chị chưa ăn Cornetto bao giờ!”

(*) Gốc là可爱多 (kem Cornetto), tên Hán Việt là Khả Ái Đa vì vậy trong QT ghi là “ăn đáng yêu nhiều” đó mn) - ở đây mình để nguyên tên kem theo tiếng Anh nhé

Bạch Liễu mím môi: “Nhưng trước đây chị mua cho tôi ăn rồi.”

“Thật sao?” Phương Điểm bối rối ngẩng đầu, “Có chuyện như vậy sao? Chị không nhớ nữa.”

Bạch Liễu trầm mặc.

Lại như vậy rồi.

Phương Điểm sử dụng loại thủ thuật này thành thục đến nỗi bạn không thể phân biệt được cô cố ý hay vô tình, thậm chí bạn cũng không tìm được cái cớ hợp lý nào để trả lại món nợ ân tình cho cô ấy.

Lần trước lúc Phương Điểm nhận được học bổng, cô đã mua loại kem Cornetto 2.5 tệ này cho hắn ăn.

Hôm đó, Bạch Liễu vừa kết thúc tiết tự học buổi tối thì bị Hứa Vi phạt quét dọn nhà vệ sinh. Bào Khang Nhạc canh lúc hắn vừa vào toilet thì cầm đầu một đám nam sinh xông ra chặn đường. Thằng nhóc đó như phát điên lên vậy, thế nên Bạch Liễu không có cách nào chạy thoát, lúc hắn bước được ra khỏi toilet thì bộ đồng phục trên người đã ướt đẫm dầm dề nước máy.

Sau đó hắn thản nhiên nâng chiếc bàn học không biết đã bị đá đạp bao nhiêu lần của mình lên, bình tĩnh lau chùi sạch sẽ mấy chữ 【 mồ côi 】 và 【 thằng chó chết 】 trên mặt bàn, sắp xếp sách giáo khoa đã bị tạt nước ướt nhẹp lên bệ cửa sổ để phơi nắng, sau đó tắt đèn, chậm rãi bước xuống cầu thang trong tòa nhà dạy học tối tăm, trong đầu tưởng tượng đến cảnh ngày mai Hứa Vi sẽ tìm mình mắng chửi than phiền gì đó.

【 Em lại làm hư bộ bàn học của mình nữa à? 】 Chắc Hứa Vi sẽ mắng hắn như thế, 【 Em có biết từ đó đến giờ em làm hư bao nhiêu bàn ghế rồi không? Em còn vẽ nhảm nhí trên mặt bàn nữa, em không biết nội quy trong trường cấm làm vậy à?! 】

Lúc đó Bạch Liễu không thể không nói với người phụ nữ đầu to óc như trái nho kia rằng, trên đời này không ai thích tự mình ghi mấy cái chữ như 【 mồ côi 】 gì gì đó lên bàn của mình cả, cũng sẽ không ai hết lần này đến lần khác tự đập phá bàn học của mình đến nỗi biến dạng như đang đánh nhau với người khác như vậy.

Chỉ có mấy thằng nhóc trẻ vị thành niên ngu ngốc dư thừa tinh lực mới thích làm những chuyện đó.

Nhưng nếu Bạch Liễu dám nói với Hứa Vi như vậy thì chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc.

Cô ta sẽ lên giọng gay gắt, chất vấn liên tục hắn: 【 ý em là em đang bị người khác bắt nạt? 】

Vẻ mặt cô ta đầy sự mỉa mai giễu cợt: 【 Học sinh lớp chúng ta có gia thế và xuất thân như thế nào thì cô tin là chính bản thân bạn học Bạch Liễu đây cũng biết rõ rồi, em và người ta chẳng có liên quan gì với nhau cả, nếu em không đụng chạm đến người ta thì tại sao họ lại vô duyên vô cớ bắt nạt em chứ? 】

【Vì sao họ không bắt nạt người khác mà chỉ bắt nạt em? Sao em không tự xem lại bản thân mình có vấn đề hay không? 】

【——hay là bản thân em có nhiều vấn đề quá nên không nhìn ra được? 】

Tiếp đó là thêm nửa tiếng chửi rủa nhục mạ dài lê thê dai dẳng, mãi cho đến khi Bạch Liễu phải cúi đầu thừa nhận đó là

lỗi của hắn thì Hứa Vi mới ưỡn ngực thở dài một hơi như vừa giành được chiến thắng nào đó, vẫy vẫy tay: “Thôi đi học đi.”

【 lần sau gặp chuyện như vậy nữa thì trước tiên xem lại bản thân mình đi. 】

Vì vậy sau này Bạch Liễu dứt khoát thừa nhận nhanh lẹ, là em làm hỏng, em là học sinh hư, viện mồ côi sẽ trả phí tổn thất cho em, em không phải bồi thường gì cả.

Thế là Hứa Vi không còn gì để nói, chỉ có thể nuốt giận, căm ghét bảo Bạch Liễu lần sau phải cẩn thận hơn rồi ngoe nguẩy bỏ đi.

Tối hôm đó, Bạch Liễu vừa lơ đãng nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra trong ngày, vừa cởi bỏ bớt nút đồng phục để gió thổi vào cổ áo làm khô quần áo, đến khi hắn lững thững đi đến phía dưới của tòa nhà dạy học thì nhìn thấy Phương Điểm và Lục Dịch Trạm đang chờ mình ở đó.

Bạch Liễu dừng chân.

Hai người đang cầm một cây kem Cornetto, trên đó cắm một cặp nến sinh nhật rẻ tiền có hình số 【18】

Ánh lửa của ngọn nến chiếu sáng khuôn mặt không giấu được vẻ mệt mỏi nhưng vẫn tươi cười rạng rỡ của Phương Điểm và Lục Dịch Trạm. Đối nghịch với hành lang tối tăm sau lưng Bạch Liễu, ánh nến le lói lại mang đến sự ấm áp và sáng sủa lạ thường.

Khuôn mặt tươi cười của Phương Điểm ló ra từ phía sau cây kem Cornetto, nụ cười của cô dường như khiến ánh sáng trong toàn bộ hành lang nháy mắt sáng bừng lên.

"Bạch Liễu, chúng tôi trốn xuống núi tìm cậu đây!"

Lục Dịch Trạm nhanh chóng cởi áo khoác đồng phục của mình ra phủ lên đôi vai gầy gò của Bạch Liễu, vừa bất lực vừa tức giận: "Không phải đã dặn cậu nhiều lần rồi sao, hễ gặp chuyện thì phải tới tìm tôi liền! Tôi nói với bảo vệ trên núi rồi, cậu mà lên thì ông ấy…"

"Không cần phải vậy." Phương Điểm bước lên trước Lục Dịch Trạm, nhìn vào mắt Bạch Liễu nghiêm túc hỏi, "Chị biết cậu lên núi rất khó, nhưng chỉ cần cậu cần thì chị và Lục Dịch Trạm đều có thể trốn học xuống đây giải quyết mấy chuyện này với cậu."

"Cậu có cần không?"

Bạch Liễu nhìn lại vào mắt Phương Điểm, hắn trầm mặc hồi lâu: "Không cần."

Lục Dịch Trạm nôn nóng cắt ngang lời Bạch Liễu: "Đã vậy rồi còn cậy mạnh gì nữa chứ!"

"Ừm." Phương Điểm cứ như xem Lục Dịch Trạm không tồn tại vậy, cô gật đầu với Bạch Liễu, "Vậy khi nào cần thì cứ nói."

Lục Dịch Trạm vội vàng quay phắt lại nhìn Phương Điểm: "Còn chờ khi nào cần mới nói?! Nếu cứ để thế mãi thì Bạch Liễu sẽ bị bọn họ bức thành…"

"Thành cái gì?" Phương Điểm nghi hoặc, cô nhìn Lục Dịch Trạm, ánh mắt trong trẻo thẳng thắng, "Thật ra em nghĩ loại chuyện này chẳng ảnh hưởng gì đến Bạch Liễu cả, cậu ấy sẽ không vì vậy mà thay đổi thành người khác, mà chuyện này thì có gì đâu cơ chứ, chỉ là một đám ngu ngốc đang diễn trò hề mà thôi."

"Loại chuyện nhỏ nhặt này không thể thay đổi được Bạch Liễu, với lại bất cứ khi nào cần Bạch Liễu đều có thể nói với chúng ta, cậu ấy không hề đơn độc."

"Chúng ta sẽ luôn vĩnh viễn đứng về phía cậu ấy, Lục Dịch Trạm."

Lục Dịch Trạm trầm mặc, cảm xúc lập tức lắng xuống, ngay lập tức buông cánh tay phải đang níu chặt trên vai Bạch Liễu, cúi đầu: "… Anh hiểu rồi, là anh nghĩ sai."

"Em biết anh lớn lên cùng với Bạch Liễu, anh sẽ quan tâm lo lắng cho cậu ấy, nhưng anh không thể lúc nào cũng coi Bạch Liễu như một đứa trẻ mãi được." Phương Điểm chống nạnh giả vờ thở dài, trong mắt mang theo ý cười, duỗi ngón trỏ chỉ chỉ sau ót Lục Dịch Trạm đang ủ rũ, "Cậu ấy cũng sẽ lớn lên."

"Từ một đứa trẻ rất ngoan, cậu ấy sẽ dần trở thành một người trưởng thành rất tốt."

“Anh không thấy sự thay đổi này mới thú vị sao?”

Phương Điểm ngẩng đầu cười, cô đẩy cây kem trong tay đến trước mặt Bạch Liễu.

Ngọn nến trên cây kem đã cháy hết một nửa, ánh nến lay động chiếu vào khuôn mặt không chút biểu cảm của Bạch Liễu.

Đuôi tóc ướt của hắn vẫn còn nhỏ nước, trong con ngươi đen lay láy phản chiếu ảnh ngược của Phương Điểm và Lục Dịch Trạm đang đứng trước mặt.

“Sinh nhật lần thứ 18 vui vẻ, trưởng thành hạnh phúc, Bạch Liễu.”

“Thổi nến, ước một điều ước, rồi ăn miếng kem mừng sinh nhật đi nào!”

Bạch Liễu nhắm mắt lại sau đó chậm rãi thổi tắt nến, xong xuôi hắn lấy nến ra rồi cắn một miếng kem sắp chảy ra đến nơi.

Phương Điểm lại gần hắn, mắt sáng long lanh: “Có vị gì vậy?”

“Dâu tây.” Bạch Liễu liếc mắt, “Không phải hai người mua sao? Không nhìn giấy đóng gói bên ngoài à?”

“Cứ thích hỏi thế thì sao.” Phương Điểm bám riết không tha, “Ước gì đó, có chị với lão Lục trong đó không?”

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu mới mở miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ lạnh lùng cắn thêm một miếng kem: “Không ước gì hết.”

“Nếu như hứa nguyện mà chắc chắn thành công thì hai người với tôi cũng chẳng cần phải thi đại học làm gì.”

Phương Điểm chống cằm thở dài: “Cậu thực tế thật đấy, Bạch Liễu, hứa nguyện chỉ là ký thác thôi mà, chị không tin là cậu không ước, mau nói xem nào, có chúng tôi trong đó hay không!”

Bạch Liễu im lặng hồi lâu, đuôi tóc lại nhỏ một giọt nước nữa, sau đó hắn rũ mắt xuống, nhìn cây kem sắp chảy trong tay, nhẹ giọng nói:

“Tôi ước… Ước là sang năm hai người đừng mua kem vị dâu tây cho tôi nữa.”

“Khó ăn quá đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Sinh nhật 6 là ngày 21/9 (cung Xử Nữ)

Kem 可爱多 đây:)

- ——oOo—

Chương 480

Đã hơn nửa năm trôi qua kể từ khi hắn ăn cây kem giá Cornetto giá 2.5 tệ đầu tiên trong đời khi vừa tròn 18 tuổi.

Kể từ đó, Bạch Liễu sẽ để dành những que kem có chữ 【 Được tặng 1 cây 】 mà Phương Điểm và Lục Dịch Trạm đã mua cho hắn ăn.

Nhưng để que gỗ trong trường học và viện mồ côi thì không an toàn lắm, rất dễ bị người khác phát hiện ra, vì vậy Bạch Liễu giấu que gỗ ở nơi duy nhất mà hắn cảm thấy an toàn —— nhà Phương Điểm.

Hắn nhớ mang máng, tính đến hôm nay thì hắn đã để dành được…

Bạch Liễu nhìn trên tay Phương Điểm, Phương Điểm xòe xòe đống que gỗ trên tay đếm: "Chỗ này có 5 cây."

"Sao lại thế nhỉ." Phương Điểm sờ sờ cằm, dường như cô nhớ đến chuyện gì đó, híp mắt dán sát vào nhìn Bạch Liễu, "Nếu chị nhớ không nhầm thì theo tuần suất chị mua cho cậu thì giờ phải có 7 cây chứ."

"Cậu không phải là loại người mới để dành được một nửa đã không nhịn được đổi trước 2 que kem để ăn."

Phương Điểm quơ quơ que gỗ trên tay mình, hỏi: “Còn 2 cây nữa đâu?”

Bạch Liễu:……

Bà chị này vừa bảo không nhớ nửa năm trước có mua cho mình kem Cornetto hay không, giờ lại nhớ rõ mồn một số lượng que gỗ mà hắn để dành, mặt lật nhanh như lật bánh tráng.

Thế là Bạch Liễu cũng thuận nước đẩy thuyền, giở lại chiêu vừa học được: “Tôi cũng không nhớ.”

“Không tin!” Phương Điểm không bị trúng chiêu, cô lém lỉnh đè khuỷu tay lên vai Bạch Liễu, nở nụ cười vừa gian trá vừa hóng hớt, “Mới đây đã thiếu mất 2 cây, chị nghĩ…”

“Cậu mời ai ăn kem phải không?”

Bạch Liễu cứ để mặc Phương Điểm treo trên vai mình, đi thẳng về phía sân thể dục: “Loại người keo kiệt như tôi thì mời ai ăn chứ?”

“Chị và Lục Dịch Trạm chứ ai.” Phương Điểm nhún vai, “Cậu không keo kiệt, cậu chỉ là có thù tất báo có ân phải trả, người chưa từng mời cậu ăn kem thì cậu cũng sẽ không mời họ ăn kem.”

Bạch Liễu im lặng.

Liền sau đó Phương Điểm sốt sắng hỏi: “Dạo này nghe nói chỉ có mỗi mình Hầu Đồng mua đồ ăn vặt mời cậu, nhưng cậu cũng không nhận lấy, cho nên chuyện này chỉ có thể giải thích một điều!”

Bạch Liễu liếc nhìn Phương Điểm đang dựa trên vai mình: “Giải thích điều gì?”

“Cậu chủ động mời người khác ăn kem!” Đôi mắt Phương Điểm sáng rực, cô bóp chặt cổ Bạch Liễu lắc mạnh, “Là ai là ai! Hầu Đồng lớp cậu hay là Vi Song lớp chị, hay là Đỗ Dĩ San trong đội bóng chuyền hả?! Nói xem em gái nào đã hớp hồn được cậu vậy hả!”

“Ui trời ơi, cây vạn tuế nhỏ của chúng ta được nhiều người theo đuổi như vậy cuối cùng cũng lén lút nở hoa rồi đúng không!”

Bạch Liễu bị Phương Điểm lay qua lay lại đến run cả người, lúc mở miệng ra giọng nói cứ như âm thanh điện tử nhưng vẫn rất lãnh đạm: “Tôi thắc mắc hai chuyện.”

Phương Điểm thôi lắc Bạch Liễu, cô nghi hoặc: “Hai chuyện gì?”

Bạch Liễu nhướng mắt nhìn Phương Điểm: “Chuyện thứ nhất, việc tôi mời người khác ăn kem thì có liên quan gì đến việc yêu đương của tôi.”

“Chuyện thứ hai, tại sao con gái xung quanh chị lại cứ thích theo đuổi tôi vậy?”

“Loại người như cậu đây nếu không yêu thích đối phương thì sao mà chủ động tiêu tiền cho người ta chứ?” Phương Điểm trắng trợn chỉ rõ ra, “Ngoại trừ chị và Lục Dịch Trạm ra thì chị chưa từng thấy cậu tiêu tiền cho người khác.”

“Với lại đã được tiêu gì đâu.” Phương Điểm thở dài quơ quơ que gỗ, “Chị và lão Lục còn chưa ăn được gì mà cậu đã mời người khác rồi, con cái bất hiếu quá đi mất.”

Bạch Liễu câm nín.

“Còn chuyện thứ hai à…” Phương Điểm gãi gãi đầu, cô lè lưỡi nhìn sang chỗ khác, “Được nhiều em gái có tiền theo đuổi vậy không tốt à?”

Bạch Liễu thản nhiên phủ định: “Không tốt.”

Mấy cô gái theo đuổi hắn đa số đều có quen biết với Phương Điểm, nếu không phải người trong đội bóng rổ thì cũng là học sinh trong lớp chuyên với Phương Điểm, cô nào cô nấy đúng như Phương Điểm nói, vừa có tiền lại vừa xinh đẹp, còn không thì gia thế cũng thuộc loại con ông cháu cha, hoặc là có thành tích ưu tú, ví dụ như Hầu Đồng.

Cho dù tính theo tiêu chuẩn vị lợi của hắn thì từng cá nhân đó đều được xem là những nhân loại cực kỳ có giá trị.

Nhưng có một điều khiến Bạch Liễu phải…. Bởi vì Phương Điểm trong đội bóng chuyền cho nên những cô gái theo đuổi hắn không ít thì nhiều cũng đều chơi bóng chuyền, là loại con gái thích thể thao vận động.

Vì vậy… các cô gái đó đều có dáng người cao ráo xinh đẹp như người mẫu.

Hầu Đồng, 1m79.

Vi Song, 1m78.

Đỗ Dĩ San, 1m82.

Bạch Liễu thời trung học, 1m72.5.

Nếu tính luôn cả giày cao gót của các cô thì Bạch Liễu đã đạt đến độ chênh lệch chiều cao hợp lý nhất để hôn môi với từng em gái xinh đẹp đó.

Phương Điểm nhăn mũi phản đối: “Có chỗ nào không tốt đâu? Nếu có nhiều em gái xinh đẹp như vậy theo đuổi chị thì chị sẽ…”

Bạch Liễu mặt không cảm xúc: “Thì Lục Dịch Trạm lập tức sẽ khóc lóc treo cổ trước cửa nhà chị.”

Phương Điểm: "……"

À ờm chắc là thế.

"Trời uii, chị chỉ thuận miệng buôn chuyện với bọn họ thôi mừ." Phương Điểm có chút ngượng ngùng hiếm thấy gãi gãi đầu, "Cậu cũng biết rồi đó, con người của chị đã thích cái gì thì đều muốn mọi người cũng thích, chị thích cậu cho nên lúc chơi bóng hay kể chuyện của cậu cho bọn họ nghe."

"Rồi dần dần các cô đó cảm thấy hứng thú với cậu, nhưng mà yên tâm đi, chị chỉ kể cho bọn nghe vài chuyện bình thường nhẹ nhàng thôi à."

Bạch Liễu cười hừ hừ nhưng trong mắt chẳng hề có chút ý cười nào: "Ví dụ như lúc chơi bóng thì cá cược xem ai có thể cua đổ tôi đầu tiên, hoặc là mở bán đấu giá để tôi làm bạn trai đúng không?"

Phương Điểm hết cả hồn lùi về phía sau hai bước: "Sao cậu lại biết?!"

Gân xanh trên thái dương Bạch Liễu nhảy dựng lên.

Sau khi hắn tốt nghiệp, có một lần tụ tập ăn mừng ở nhà Phương Điểm, Phương Điểm uống say buột miệng kể ra nên hắn mới biết được.

Có nằm mơ hắn cũng không thể ngờ rằng mỗi lần bà chị này đánh bóng chuyền với mấy cô nàng kia đều sẽ bàn tán về hắn,

cá cược và đấu giá xem ai sẽ cưa đổ được hắn, rồi hai người sẽ quen nhau được bao lâu gì gì đó, còn ra giá nếu quen hắn được 1 năm thì sẽ trả 1 triệu nhân dân tệ.

Khi hắn vừa tròn 18 tuổi đã bị một đám người trả giá để làm mối tình đầu của mình.

“Nhiều người muốn yêu đương với cậu lắm đấy, Hầu Đồng còn bảo sẵn sàng bỏ ra 1 triệu tệ để cậu dành thời gian cho cô ấy nữa kìa.” Phương Điểm chắp hai tay sau đầu, cười hì hì đến cạnh Bạch Liễu nói đùa, “Một triệu tệ lận đó, cậu không động lòng sao.”

“Nếu không có lão Lục thì chị đồng ý ngay tức khắc rồi.”

“Chắc chắn là do chị thêm mắm dặm muối thổi phồng lên để các cô ấy ảo tưởng vung tiền ra.” Bạch Liễu ngó lơ Phương Điểm, hắn đi thẳng về phía trước, mặt không cảm xúc, “Chị chém gió còn khủng khiếp hơn cả tôi.”

“Có sao?! Làm gì có!” Phương Điểm vội vã đuổi theo Bạch Liễu, cô nhảy chân sáo xoay người lại đối mặt hắn, nở nụ cười tươi rói, “Cá nhân chị nghĩ vẻ đẹp và sức hấp dẫn của cậu mới quyến rũ các cô ấy chứ lị.”

“Thật ra cậu rất thu hút, người gặp người thích mà.”

“Nếu chị có tiền nhiều như Hầu Đồng thì chị cũng sẵn sàng bỏ ra 1 triệu tệ 1 năm để làm bạn với cậu.”

Bạch Liễu lạnh lùng quét mắt nhìn Phương Điểm đang cười tủm tỉm, bà chị này chém gió thành thần luôn rồi, nếu không ngưng đề tài này thì cô còn bô la ba la chọc ghẹo Bạch Liễu đến khi đại hội kết thúc mới thôi.

Thế nên Bạch Liễu duỗi tay ra trước mặt Phương Điểm, lãnh đạm nói: "Vậy tính đến hiện tại thì chúng ta đã quen biết nhau 2 năm rồi, 1 năm 1 triệu, đưa 2 triệu đây!"

"Được luôn, bạn học Bạch Liễu!" Phương Điểm lập tức nghiêm túc hẳn, cô bỏ 5 que gỗ vào lòng bàn tay Bạch Liễu, "Trước mắt đưa 5 que gỗ trị giá 2.5 tệ, còn 199 vạn 9997 nhân dân tệ cứ ghi sổ lại đó, sau này sẽ đưa thêm."

Nói xong, Phương Điểm vẫy vẫy tay xoay người nhanh như chớp chạy mất hút, mái tóc đuôi ngựa phất phơ và giọng nói vang vang bỏ lại phía sau:

"Lão Lục sắp lên đài diễn thuyết rồi, chị đi nhìn lão ấy đây, cậu đi tập hợp với các bạn cùng lớp đi, chút nữa chị và lão Lục đi tìm cậu sau!"

Bạch Liễu nhìn bóng dáng Phương Điểm rời đi, hắn rũ mắt nhìn 5 que gỗ trong lòng bàn tay, sau đó chậm rãi nắm chặt tay lại.

"Bạch Liễu!"

Một học sinh trung học dáng người cao lớn đeo tai nghe hình khỉ giơ cao chiếc ghế dài, nhảy lên giữa dòng người đang nhốn

nháo, vui mừng hét lớn: “Bạch Liễu, ôi đệt, cuối cùng cũng tìm được anh!”

Mục Tứ Thành ba bước thành hai bước lội ngược dòng người lại đây, cậu thở phào một hơi, phủi bụi bặm dính trên đồng phục rồi tự nhiên khoác tay lên vai Bạch Liễu, cúi đầu lạ lẫm đánh giá dáng vẻ hiện tại của Bạch Liễu, vẻ mặt kinh ngạc thốt lên: “Oa, Bạch Liễu, lúc nhỏ anh đáng yêu như vậy…”

Bạch Liễu nhướng mắt liếc cậu ta một cái.

Mục Tứ Thành ngượng ngùng im bặt, lặng lẽ bỏ tay đang đè nặng trên vai Bạch Liễu xuống, click mở giao diện rồi bắt đầu báo cáo cho Bạch Liễu: “Thân phận của tôi là học sinh lớp 4 năm 3 trung học tòa nhà thực nghiệm bên kia.”

Bạch Liễu nhìn giao diện hệ thống của Mục Tứ Thành:

【Dựa theo phân tích điểm trung học của người chơi Mục Tứ Thành, trong phó bản này, người chơi Mục Tứ Thành là học sinh xuất sắc và được xếp vào lớp học thực nghiệm. 】

【Lớp phân loại: Lớp 4】

“Lúc mới vào tôi có kiểm tra thử thành tích của thân phận này rồi, khá giống với thành tích thật của tôi lúc hồi còn học trung học, hơn 600 điểm, hẳn là hệ thống bắt chước điểm thành tích của chúng ta lúc học trung học.” Mục Tứ Thành vò đầu, cậu than một tiếng, “Không biết Lưu Giai Nghi phải làm sao đây nữa?”

“Em ấy đã học cấp 3 đâu, có khi nào bị xếp vào lớp học sinh yếu kém không ta?”

“Anh mới là học sinh yếu kém ấy.” Giọng nói lạnh lùng của nữ sinh cắt ngang lời huyên thuyên của Mục Tứ Thành, Mục Tứ Thành kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện một cô gái 18 tuổi tóc ngắn đang chống nạnh lạnh nhạt nhìn cậu, “Hệ thống không chỉ tái hiện những gì đã xảy ra lúc các anh học trung học, mà còn mô phỏng khả năng sẽ xảy ra trong trung học tương lai dựa theo tình huống của người chơi nữa.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Mục Tứ Thành, Lưu Giai Nghi bước đến bên cạnh Bạch Liễu, mở bảng giao diện của mình cho Bạch Liễu xem:

【 Không thể phân tích điểm trung học của người chơi Lưu Giai Nghi. Tiến hành suy đoán để mô phỏng điểm trung học của người chơi Lưu Giai Nghi dựa theo tình huống của mỗi dòng thế giới… Đang suy đoán… Kết thúc suy đoán. 】

【 Căn cứ vào kết quả suy đoán thì trong phó bản này người chơi Lưu Giai Nghi có khả năng rất cao sẽ là học sinh đặc biệt xuất sắc, vì vậy người chơi Lưu Giai Nghi được xếp loại là học sinh xuất sắc học lớp chuyên đặc biệt (ghi chú: Lớp chuyên đặc biệt nằm ở đỉnh núi). 】

【 Lớp phân loại: Lớp 1 】

Mục Tứ Thành hết cả hồn, cậu chỉ vào giao diện của Lưu Giai Nghi: “Đệt, sao em được làm học sinh xuất sắc vậy! Em mới có 8 tuổi, kiểu gì cũng phải là học sinh yếu kém mới đúng!”

Lưu Giai Nghi chẳng thèm quan tâm đến Mục Tứ Thành, cô bé tiếp tục nói: “Em thông qua một ít đặc quyền của học sinh đặc biệt trên núi tra được một số tin tức.”

“Đường Nhị Đả học ở lớp thể dục thuộc khối nghệ thuật thể thao, lớp 32 ở tòa nhà thực nghiệm. Mộc Kha cũng lọt top 100 giống như em, học ở lớp 2.”

Lưu Giai Nghi bình tĩnh phân tích: “Dựa theo yêu cầu của nhiệm vụ chính thì phân bố tổng thể của đội chúng ta hiện giờ khá tốt, thành viên trải đều ở các lớp, còn có hai học sinh đặc biệt xuất sắc, không có học sinh yếu kém.”

Học sinh yếu kém duy nhất trong đội, Bạch Liễu: “…”

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Liễu: Mong là mọi người đều cố gắng học tập thật tốt, nếu không thì lúc chơi game kinh dị sẽ kéo chân sau đồng đội.

- ——oOo—

Chương 481

Bạch Liễu bình tĩnh chuyển đề tài: "Học sinh giỏi học sinh dở gì đó nói sau đi, trước mắt bàn chuyện quan trọng đã, nhiệm vụ chính yêu cầu chúng ta phải đạt thủ khoa trong kỳ thi tuyển sinh đại học nhưng lại có một kẽ hở rất nghiêm trọng —— nó không đưa ra giới hạn thời gian."

Mục Tứ Thành tò mò hỏi: "Giới hạn thời gian gì?"

"Thời gian hoàn thành nhiệm vụ." Mộc Kha đeo kính nhìn rất đạo mạo không biết từ lúc nào đã xuất hiện giữa bọn họ, nghiêm túc phân tích, "Nhiệm vụ chính không cho chúng ta thời hạn hoàn thành nhiệm vụ."

"Cái đệt, cậu đến đây từ lúc nào vậy!" Mục Tứ Thành hoảng hồn nhảy dựng lên.

Mộc Kha đẩy cặp kính gọng vàng nhẹ giọng nói: "Đến cùng lúc với Giai Nghi, bọn tôi đều là học sinh xuất sắc."

Mục Tứ Thành: "…"

Mẹ nó, cảm giác tổn thương nhói lòng, học sinh đặc biệt thì ghê gớm lắm à!

“Không phải đếm ngược 50 ngày thi đại học à?” Mục Tứ Thành nghi ngờ hỏi ngược lại, cậu bấm vào giao diện hệ thống, chỉ vào thông tin trên đó, “Nếu nhiệm vụ chính là đạt thủ khoa kỳ thi đại học, thì thời hạn hoàn thành nhiệm vụ phải là 50 ngày chứ.”

Mộc Kha uyển chuyển nói: “Đó chỉ là đếm ngược đến kỳ thi tuyển sinh đại học chứ không trực tiếp nói rằng đó là thời hạn hoàn thành nhiệm vụ.”

“Thời gian hoàn thành nhiệm vụ không thể dưới 50 ngày được.” Mục Tứ Thành lẩm bẩm nói: “Nếu không thì sao mà thi đại học…”

Mục Tứ Thành càng nói càng nhỏ, nhưng sau đó nhịn không được ngửa đầu phản bác: “Không thể nào, nếu không phải 50 ngày thì sao mà hoàn thành nhiệm vụ được chứ?”

“Chẳng lẽ lại là 7 ngày nữa à?!”

【Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Mục Tứ Thành đã mở khóa thông tin ẩn của nhiệm vụ chính ——【 thời hạn nhiệm vụ 】. 】

【Nhiệm vụ chính đã được đổi thành: Trong vòng 7 ngày, yêu cầu người chơi đạt được top 1 trong kỳ thi tuyển sinh đại học. 】

Mục Tứ Thành: “…”

Mục Tứ Thành chửi thề một tiếng, cậu tức giận đập mạnh vào giao diện hệ thống của mình: “Mẹ nó, cho có 7 ngày thì tôi đạt thủ khoa đại học kiểu đ” gì đây!!”

“Anh nói cứ như kiểu nếu cho anh 50 ngày thì anh chắc chắc sẽ đạt thủ khoa đại học vậy.” Lưu Giai Nghi cạn lời liếc nhìn Mục Tứ Thành, cô bé nhìn Bạch Liễu nói tiếp, “Ngoại trừ thời gian hoàn thành nhiệm vụ thì nhiệm vụ chính cũng có một điểm khá phiền phức.”

“Đó chính là 【Kỳ thi tuyển sinh đại học】.” Sắc mặt Lưu Giai Nghi trầm xuống hẳn, “Mặc dù hệ thống gán cho em thân phận học sinh xuất sắc, nhưng em lại không có kiến thức trung học liên quan, có nghĩa là thật ra thân phận của em hoàn toàn không thể phát huy tác dụng trong 【Kỳ thi tuyển sinh đại học】.”

Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành nói: “Còn cậu thì sao, nếu bây giờ để cậu tham gia thi đại học thì cậu có thể thi được bao nhiêu điểm? Có thể đạt hơn 600 điểm không?”

“…,,,” Mục Tứ Thành tặc lưỡi, khí thế xẹp xuống hẳn, cậu quay đầu qua chỗ khác gãi gãi gáy, lí nhí trả lời: “Chắc là ba bốn phần trăm gì đó, tôi quên gần hết rồi.”

Bạch Liễu nhìn Mộc Kha.

Mộc Kha mím môi vẻ mặt đầy áy náy: “Thực xin lỗi, tôi học cấp ba ở nước ngoài nên không tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học trong nước, có thể sẽ không đạt điểm cao.”

Lưu Giai Nghi hít sâu một hơi: “Bạch Liễu, anh có thể thi bao nhiêu điểm? Lúc trước anh bảo điểm thi đại học của anh thấp hơn Mục Tứ Thành 100 điểm, vậy bây giờ thì sao? Trí nhớ của anh tốt hơn Mục Tứ Thành nên chắc là chưa quên kiến thức cấp 3 nhanh như thế đâu, có thể sẽ đạt điểm cao hơn Mục Tứ Thành…”

Bạch Liễu bình tĩnh ngắt lời Lưu Giai Nghi: “Bây giờ thì vẫn thấp hơn 100 điểm.”

Cảm nhận được tầm mắt xung quanh im lặng nhìn chằm chằm mình, Bạch Liễu thản nhiên nói: “Tạm thời đừng quá căng thẳng, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, mọi trò chơi đều có giải pháp, chúng ta vẫn còn có cơ hội.”

Hai mắt Mục Tứ Thành sáng rực: “Bạch Liễu, anh có biện pháp giải quyết gì?!”

Bạch Liễu bình thản chống cằm phân tích: “Các cậu nghĩ xem đội trưởng Đường có thể đạt thủ khoa kì thi đại học không?”

Lưu Giai Nghi: “…”

Này xem như không trâu bắt chó đi cày rồi còn gì nữa.

Đội ngũ của bọn họ xem như xong rồi đó.

“Thủ khoa kì thi đại học?” Đường Nhị Đả kinh ngạc nhìn cả bọn vừa tìm thấy mình thì lập tức vây chặt anh lại ép vào góc tường, mặt ai cũng như hung thần ác sát.

Đường Nhị Đả suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc trả lời: "Chắc là không được đâu, tôi không có thi vào đại học."

Mục Tứ Thành nghiến răng tuyệt vọng đập mạnh vào nguc Đường Nhị Đả: "Sao anh lại không thi đại học?!"

"Tôi được đào tạo ở cục quản lý dị đoan, không cần phải tham gia thi đại học, chỉ phải tham gia thi thăng cấp của cục quản lý dị đoan thôi." Đường Nhị Đả miễn cưỡng gạt bàn tay của Mục Tứ Thành đang để trên nguc anh ra, "Thành tích của tôi khá tốt nhưng quả thật là tôi không học kiến thức trung học chuyên ngành."

Mục Tứ Thành vẫn không chịu từ bỏ, cố hỏi: "Lỡ đâu anh là thiên tài thi đại học thì sao?"

"Điểm thi thử đợt 2 vừa rồi trong phó bản của anh là bao nhiêu?" Bạch Liễu vào thẳng vấn đề.

Đường Nhị Đả nắm chặt tay, lúng túng ho khan một tiếng, lưng dựng thẳng lên, thái độ trở nên nghiêm túc như có chút áy náy: "507 điểm, hơi thấp đúng không…"

Bạch Liễu nắm lấy tay Đường Nhị Đả, chân thành nói: "Đội trưởng Đường, anh chính là hy vọng duy nhất của toàn đội chúng ta trong phó bản này."

Đường Nhị Đả: "……?"

Sau khi Mộc Kha tóm gọn thông tin của mọi người rồi thuật lại cho Đường Nhị Đả, Đường Nhị Đả mới hiểu được ý Bạch Liễu là gì, anh nhìn cả đám người dở khóc dở cười: "Không ngờ thành tích của tôi lại cao nhất ở đây."

"Nhưng mà so với nhiệm vụ trọng tâm 【Kỳ thi tuyển sinh đại học】thì tôi nghĩ vấn đề thời hạn khó xử lý hơn." Đường Nhị Đả nhíu mày nhìn từ "7 ngày" mới xuất hiện trong nhiệm vụ chính trên hệ thống. "7 ngày sau là ngày 25/4, lúc đó còn đến 43 ngày nữa mới đến thời gian tham gia tuyển sinh đại học, vậy chúng ta thi đại học kiểu gì đây?"

"Hoàn toàn không thể giải được."

Bạch Liễu nhướng mắt nhìn Đường Nhị Đả với đôi mắt đen như mực: "Trên đời này không có trò chơi nào là hoàn toàn không thể giải được."

"Trong trò chơi chắc chắn ẩn giấu một manh mối nào đó để hoàn thành nhiệm vụ."

Đường Nhị Đả ngẩn người.

Đại hội tuyên thệ trước kỳ thi.

Hiệu trưởng là một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, mặc vest mang giày da bước lên khán đài đối diện sân thể dục, ông ta cầm micrô, đảo mắt nhìn một vòng đám học sinh đang ngồi bên dưới với vẻ ngạo mạn và cáu gắt:

“Chào tất cả các em học sinh của trường trung học Kiều Mộc.”

“Ban đầu, buổi đại hội động viên của chúng ta dự định sẽ được tổ chức trước ngày thi đại học 30 ngày, nhưng mọi người đều đã biết rồi đấy, gần đây trường chúng ta xảy ra một số chuyện không hay, và có học sinh đã báo cáo lên bộ giáo dục, gây áp lực nặng nề khiến cho toàn trường chúng ta phải nghỉ học 1 tuần qua.”

“Vì vậy sau khi suy nghĩ cẩn thận, thầy đã quyết định tổ chức buổi đại hội động viên năm nay trước thời hạn ngay khi các em vừa quay trở lại trường.”

Hiệu trưởng dùng ánh mắt cay nghiệt quét qua từng khuôn mặt học sinh:

“Các bạn học thân mến, các em có biết tại sao thầy lại tổ chức sớm buổi đại hội động viên này không?”

Bên dưới lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều cúi đầu ngầm chống lại câu hỏi như thể bị giáo viên bất ngờ hỏi một câu hỏi trong giờ học.

“Lý do tại sao thầy tổ chức buổi đại hội động viên này sớm ——” Hiệu trưởng gõ cọc cọc vào micrô, âm thanh ù ù chói tai phát ra từ trong loa, ông ta đột ngột cất cao giọng phê bình, “—— là để cảnh cáo các em học sinh cấp 3 nào đó có tâm địa xấu nên thu hồi tâm tư và tập trung vào việc học của mình thì hơn!”

“Các em thật là to gan.” Vẻ mặt hiệu trưởng càng lúc càng nham hiểm, ánh mắt đảo qua khuôn mặt của từng học sinh trung học đang cúi đầu xuống, giống như một con rắn đang phun nhả câu từ để cắn người, “Thầy đã yêu cầu giáo viên của tất cả các lớp phải liên tục nhấn mạnh, lặp đi lặp lại rằng, việc nhà trường và các học sinh cuối cấp tự tử ở nhà không có liên quan với nhau, không được tùy tiện đồn đãi với bên ngoài là rất nhiều học sinh cuối cấp của trường trung học Kiều Mộc đã chết.”

“Nhưng các em hoàn toàn bỏ ngoài tai, có người đã đến thẳng bộ giáo dục mách lẻo, ép chúng ta phải nghỉ một tuần.”

“Vui vẻ lắm đúng không?”

Hiệu trưởng cười lạnh một tiếng: “Thầy chỉ muốn nói với bạn học đó rằng, em đã lãng phí thời gian học một tuần của tất cả học sinh cuối cấp trong trường, nếu đợt này không ai đậu được vào trường đại học mà mình đã chọn thì em chính là kẻ có tội”

“Bây giờ thầy sẽ cho em một cơ hội để hối lỗi, trong 3 phút nữa em hãy tự mình đứng lên đi, đừng bắt thầy phải điều tra từng người một.”

Bên dưới đột nhiên có tiếng lao xao nhốn nháo, một nam sinh khóc lóc thảm thiết bị đẩy ra khỏi đám đông, “Em không có mách lẻo mà!! Không phải em!”

Người bên cạnh chỉ tay vào mặt nam sinh hét lớn: “Chính nó mách lẻo đó, thầy hiệu trưởng!”

“Dẫn một mình bạn học này đến phòng hiệu trưởng của thầy.” Hiệu trưởng lạnh nhạt ra lệnh.

Nam sinh kia bị lôi đi gào khóc inh ỏi.

Hiệu trưởng chắp tay sau lưng, đi vòng quanh khán đài mấy vòng cứ như đi tuần tra, sau đó ông ta dừng lại ở giữa, liếc mắt nhìn đám học sinh dưới sân: “Thầy biết, 17 bạn học sinh trung học đã chết kia đã làm các em sợ hãi.”

“Nhưng cái chết của 17 học sinh đó không liên quan gì đến trường trung học Kiều Mộc cả, các em đó đều tự sát ở nhà. Đừng để đi đâu thầy cũng phải nghe mấy lời đồn đãi nhảm nhí về chuyện 17 học sinh đã chết, sẽ ảnh hưởng đến việc thi đại học của hơn 2.000 học sinh vẫn còn sống.”

“Bọn họ đã chết rồi, không thể thi vào đại học nữa, nhưng các em thì vẫn còn có thể!”

Hiệu trưởng lạnh giọng quát: “Chỉ còn 50 ngày nữa là đến kỳ thi tuyển sinh đại học, thầy hy vọng các em sẽ hiểu rõ điều quan trọng nhất trong cuộc đời mình là gì, có phải là 17 người thất bại đã tự tử tại nhà vì áp lực của kỳ thi tuyển sinh đại học kia, hay là tất cả các em đang chiến thắng vượt qua áp lực, hả các chiến sĩ sắp bước vào phòng thi!”

Dưới sân im phăng phắt tưởng chừng như nghe được cả tiếng kim rơi. Hiệu trưởng có vẻ khá hài lòng với hiệu ứng răn đe mà ông đã tạo ra, gật gật đầu:

“Được rồi, tiếp theo là mời bạn học Lục Dịch Trạm top 2 thành phố, tổng điểm thi thử đợt hai là 687 xếp thứ 2 toàn trường sẽ lên sân khấu phát biểu động viên thi đại học và dẫn dắt mọi người tuyên thệ.”

“Mọi người vỗ tay hoan nghênh nào.”

Vị hiệu trưởng này nói xong thì vỗ tay làm gương đầu tiên. Một nam sinh cao lớn mặc đồng phục học sinh bước lên cầu thang bên phải khán đài, thong thả tiến lại gần cầm lấy micro từ tay hiệu trưởng, không chào ông ta mà quay đầu nhìn về đám học sinh phía dưới gật đầu lễ phép.

Động tác này giống như hiệu trưởng không phải là hiệu trưởng mà chỉ là nhân viên đưa micro cho anh.

Sắc mặt của hiệu trưởng hơi tối sầm lại, nhưng ông ta không nói gì mà vẫn đi xuống khán đài.

Nam sinh trẻ tuổi ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo và ấm áp, đồng phục học sinh chỉnh tề sạch sẽ, tay áo xắn đến khuỷu tay, nhìn bản thảo trong tay bắt đầu cất giọng rất từ tốn:

“Để phản hồi lại việc báo cáo mà hiệu trưởng vừa đề cập và cái chết đáng tiếc của 17 học sinh trung học, tôi có hai điều muốn nói.”

Lục Dịch Trạm nhướng mắt, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu hiền hòa, nhưng ý cười không chạm tới đáy mắt:

“Đầu tiên, chính tôi là người đã thông báo cho bộ giáo dục.”

“Thứ hai, 17 học sinh đã chết không phải là kẻ thất bại, mà là nạn nhân.”

- ——oOo—

Chương 482

Toàn trường náo động cả lên.

“Ủa người này là…” Mục Tứ Thành nhìn gương mặt trẻ tuổi có chút quen thuộc trên khán đài, gật đầu nhíu mày, “Trông quen quá? Hình như tôi gặp qua anh ta rồi phải không?”

Đường Nhị Đả cũng cau mày.

Lục Dịch Trạm, đây không phải là bạn thân của Bạch Liễu sao? Sao lại xuất hiện trong trò chơi với thân phận là NPC chứ?

——giống với tình huống phó bản Nhà máy hoa hồng trước đây chăng?

Mộc Kha và Lưu Giai Nghi nhìn thấy khuôn mặt kia thì đều sững sờ quay sang nhìn Bạch Liễu.

Vẻ mặt Bạch Liễu vẫn thản nhiên không nói gì.

Hiệu trưởng tức điên lên muốn leo lên kéo Lục Dịch Trạm xuống: “Lục Dịch Trạm em đang nói gì vậy! Đi xuống cho thầy!”

Lục Dịch Trạm nhanh nhẹn né tránh hiệu trưởng đang chuẩn bị đi lên, anh cầm micro khéo léo chạy vòng quanh khán đài, đồng thời nhanh chóng đọc tiếp:

"17 học sinh này đều là học sinh có thành tích tiến bộ lọt vào top 100 trong đợt thi nào đó, sau khi lên núi liền xuống núi…"

Mục Tứ Thành cau mày hỏi: "Sau khi lên núi lại xuống núi là sao?"

Giọng của Lục Dịch Trạm đang đọc bản thảo dần dần trùng khớp với giọng nói bình tĩnh giải thích của Bạch Liễu:

"Học sinh trên núi của Kiều Mộc không cố định, cứ dựa theo kết quả của mỗi đợt kiểm tra, học sinh nào lọt top 100 thì đều có thể lên núi."

"Lên núi rồi lại xuống núi nghĩa là trước đó 17 học sinh này chỉ có học lực bình thường, nhưng qua một đợt kiểm tra tuần hoặc kiểm tra tháng nào đó thì lại ngẫu nhiên lọt top 100 cho nên được lên núi, rồi đợt kiểm tra tiếp theo bị thấp điểm, thế là lại bị xuống núi."

Lưu Giai Nghi tinh ý nhận ra điều gì đó, cô bé quay đầu lại nói: "Anh biết rất rõ ngôi trường này, Bạch Liễu."

"Trường này là trường cấp ba của anh à?"

Bốn người kia ngẩn người, sau đó đột nhiên quay đầu lại nhìn Bạch Liễu, vẻ mặt Bạch Liễu vẫn thản nhiên như thường, hắn

không nói một lời, chỉ nhìn chăm chú hiệu trưởng và Lục Dịch Trạm đang chơi đuổi bắt nhau trên khán đài.

Trên khán đài, ông hiệu trưởng đang điên tiết đuổi theo Lục Dịch Trạm, còn Lục Dịch Trạm thì vừa chạy vừa né tránh đằng trước cứ như đang lùa quái, giọng đọc bản thảo càng lúc càng lớn:

“Mặc dù cảnh sát đã x4c minh 17 học sinh quả thật đã tự tử, nhưng nhiều người chết liên tiếp theo cách giống nhau như vậy rất bất thường. ”

“Con người đều có bản năng sinh tồn, nếu 17 người trong cùng một hoàn cảnh lựa chọn cái chết thì phải có một lý do nào đó bắt buộc họ phải thoát khỏi hoàn cảnh khiến họ không thể tồn tại như trước nữa.”

Dưới khán đài, Lưu Giai Nghi bước tới chỗ Bạch Liễu, cô bé nhìn thẳng vào mắt Bạch Liễu hỏi thẳng: “Phó bản này đã đăng nhập ở trường trung học của anh phải không? Chuyện gì đã xảy ra lúc đó?”

“17 học sinh đã chết này liên quan gì đến anh?”

Bạch Liễu trầm mặc một hồi, sau đó hắn nhướng mắt: “17 người đó không chết.”

“Lúc anh học trung học không có ai chết cả, phó bản đăng nhập thất bại.”

“Đăng nhập thất bại?!” Đường Nhị Đả kinh ngạc nhìn Bạch Liễu, “Trong tình huống không có ngoại lực mạnh mẽ can thiệp thì sao phó bản lại đăng nhập thất bại được?”

——Để Nhà máy Hoa hồng và Kỷ băng hà trước đó đăng nhập thất bại gần như phải huy động toàn bộ lực lượng cục quản lý dị đoan mới miễn cưỡng khống chế được tình hình, nhưng vẫn có một số người thiệt mạng và bị thương.

Đường Nhị Đả nhớ rõ trong hồ sơ cục quản lý dị đoan không có thông tin về trường trung học tư thục Kiều Mộc nào cả, có nghĩa là cục quản lý dị đoan không đến đây xử lý dị đoan, phó bản đã tự nó đăng nhập thất bại và không ai tử vong.

Sao có thể chứ?!

Bạch Liễu rũ mắt xuống: “Có người ngăn cản phó bản đăng nhập.”

“Có người ngăn cản phó bản đăng nhập?!” Đường Nhị Đả nghi ngờ hỏi lại, “Không hề có thương vong?!”

“Ừ.” Bạch Liễu nhướng mi nhìn lên khán đài, “Cậu ấy sẽ không để người vô tội chết trước mặt mình.”

“Cậu ấy chính là một người tốt gàn dở như vậy đấy.”

Lục Dịch Trạm và hiệu trưởng đã chạy phờ người đang đứng chéo đối mặt nhau, một nhóm người vây quanh hiệu trưởng muốn bắt Lục Dịch Trạm, nhưng anh quá linh hoạt đi, cứ liên

tục chạy nhanh thoăn thoắt, đến góc quần áo bọn họ cũng không chạm vào được.

Đám học sinh dưới khán đài đã bắt đầu ồn ào la ó, nhiều học sinh cũng vừa cười vừa bắt chước Lục Dịch Trạm chạy loạn xung quanh, giáo viên cơ bản chỉ biết bất lực không kiểm soát nổi, dưới sân lập tức hỗn loạn cả lên.

Lục Dịch Trạm trên đài mặt không đỏ khí không suyễn giơ micro lên mỉm cười lễ phép thảo luận với nhóm giáo viên: "Nếu một trường học để 17 học sinh lựa chọn kết thúc cuộc đời mình thì trường học đó có vấn đề rất nghiêm trọng."

"Những học sinh đã tự sát đều là những học sinh lên núi rồi lại xuống núi, hiệu trưởng và các thầy cô, các thầy có bao giờ nghĩ rằng vấn đề không phải là ở 17 học sinh mà là ở ngọn núi không?"

"Ngọn núi có vấn đề?" Mộc Kha nhạy bén bắt được ý tứ trong lời nói của Lục Dịch Trạm, "Chẳng lẽ trên núi có manh mối trò chơi?"

"Có thể nói là có." Bạch Liễu nhàn nhạt nói.

"Trên núi có cái gì?" Lưu Giai Nghi nhìn Bạch Liễu chằm chằm, "Anh đã đoán được cách vượt cửa phó bản này rồi phải không?"

"Uhm, anh có suy đoán sơ bộ về cách vượt cửa phó bản này trong 7 ngày." Bạch Liễu bình thản giải thích, "Lúc anh còn học trung học có nghe được một truyền thuyết rất kỳ quái."

“Truyền thuyết như thế nào?” Mục Tứ Thành hỏi.

Hiệu trưởng trên khán đài thở hổn hển, lạnh giọng hỏi: “17 học sinh tự sát thì có liên quan gì đến chuyện trên núi chứ?”

Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm đồng thời quay đầu lại, hai người đều nhìn về phía ngọn núi sừng sững phía sau khuôn viên, ánh mắt rơi vào trên đỉnh núi, giọng nói của họ dần dần trùng khớp nhau:

“Hồ thi đại học trên núi.”

Vẻ mặt của thầy hiệu trưởng thay đổi ngay lập tức như vừa bị vạch trần chuyện gì đó, nhưng vẫn cứng miệng quát lớn: “Hồ thi đại học gì! Chỉ là hồ nhân tạo làm cảnh quan của trường thôi, toàn là mấy tin đồn nhảm nhí bịa đặt của lũ học sinh! Lục Dịch Trạm, em đừng truyền bá mấy tin đồn thất thiệt!”

Mục Tứ Thành tò mò hỏi: “Hồ thi đại học là thứ gì vậy?”

“Trường trung học Kiều Mộc có một hồ nhân tạo trên núi.” Bạch Liễu không nhanh không chậm giải thích, “Tôi chưa đến đó bao giờ, nhưng mấy người đến rồi thì bảo hồ nhân tạo đó rất đẹp, được xây giữa núi, có thể phản chiếu ánh trăng.”

“Sở dĩ cái hồ nhân tạo đó được gọi là hồ thi đại học vì tương truyền rằng vào đêm trăng không mây, đợi khi ánh trăng phản chiếu ngay giữa hồ, học sinh cuối cấp 3 chỉ cần đi bộ quanh hồ một mình ba lần phía trước và ba lần phía sau, tuyệt đối không

để bàn chân dính nước, lúc đó nhìn vào giữa hồ thì ánh trăng vàng sẽ biến mất, trở thành một bộ bàn ghế đơn."

"Ở giữa bàn sẽ có một bộ đề thi." Bạch Liễu nhướng mắt, "Đó chính là đề thi tuyển sinh đại học năm đó."

"Hồ thi đại học có thể dự đoán đề thi tuyển sinh đại học của năm đó."

"Lúc này cậu phải nhảy xuống, lặn xuống đáy hồ để làm bộ đề thi đại học. Nếu làm xong thì điểm của cậu sẽ là điểm thi đại học năm đó, còn nếu không nhảy xuống kịp thì bộ bàn ghế sẽ lại biến thành ánh trăng, tiêu tan trong nước."

Mục Tứ Thành sững sờ: "Vậy.. vậy là gian lận rồi còn gì?!"

"Có thể nói như vậy." Bạch Liễu giọng điệu bình tĩnh, "Nhưng đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao tỷ lệ nhập học vào trường trung học tư thục Kiều Mộc lại cao như vậy, và nó cũng là nguyên nhân rất nhiều người có quyền có tiền đều cố gắng đưa học sinh của mình vào học ở đây."

"Là bởi vì truyền thuyết về hồ thi đại học."

- ——oOo—

Chương 483

“Theo truyền thuyết mà nói.” Mộc Kha cau mày, “thì điểm số làm bài thi dưới hồ chính là điểm số của kỳ thi tuyển sinh đại học, chuyện này đâu có tốt đẹp gì đâu sao lại có nhiều học sinh vẫn muốn xuống đó chứ?”

Bạch Liễu giọng điệu đều đều: “Bởi vì bọn họ chỉ tin một phần truyền thuyết mà thôi.”

Mục Tứ Thành hỏi ngược lại, “Chỉ tin một phần thôi là sao?”

Bạch Liễu nói: “Bọn họ nghĩ là có thể nhìn thấy đề thi đại học, nhưng lại không tin rằng điểm làm bài thi dưới đáy hồ sẽ là điểm thi đại học thật sự.”

Mục Tứ Thành không hiểu: “Tại sao?”

Bạch Liễu liếc nhìn Mục Tứ Thành, không nhanh không chậm giải thích: “Nếu cậu làm bài thi đại học dưới nước một lần, sau đó lại thật sự làm bài thi đại học đó một lần nữa, trong tình huống đã biết đề trước và có đủ thời gian để ôn tập và chỉnh sửa đáp án của đề bài đã biết, thì cậu nghĩ kết quả của lần kiểm tra thứ nhất giống với lần kiểm tra thứ hai không?”

“Tất nhiên là không.” Mục Tứ Thành trả lời không chút do dự, “Nếu làm cùng bài kiểm tra đến lần thứ hai thì điểm sẽ cao hơn lần đầu tiên, vì tôi đã biết đề rồi.”

“Chuẩn.” Bạch Liễu nhìn lại, “Học sinh xung quanh tôi cũng nghĩ như vậy cho nên bọn họ đều muốn thử nhưng chưa có ai nhìn thấy, cho nên truyền thuyết về hồ thi đại học này cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

Bạch Liễu nói đến đây thì sực nhớ ra: “Nhưng nghe nói là thật sự có người đã thấy được đề thi đại học trong hồ rồi.”

“Lúc đó tôi đang học học kỳ hai năm cuối cấp, có một nữ sinh bị rơi xuống hồ thi đại học, cô ta nói là đã nhìn thấy đề thi đại học, nhưng chưa kịp làm thì bị chết đuối bất tỉnh.”

“Nhưng sau đó thì hồ thi đại học bị lấp rồi.”

Cả bọn bốn người kinh ngạc: “Bị lấp? Tại sao?!”

Bạch Liễu bình tĩnh giải thích: “Có một học sinh đã tố cáo trường trung học tư thục Kiều Mộc làm rò rỉ đề thi tuyển sinh đại học và đưa ra bằng chứng.”

“Bằng chứng là toàn bộ bộ đề thi đại học năm đó, cả sáu bộ đề đều có câu hỏi, nghe nói là đề khối A.”

“Cả bộ đề thi đại học hoàn chỉnh á?!” Mục Tứ Thành bị sốc.

Tầm mắt Bạch Liễu dừng lại trên người Lục Dịch Trạm trên khán đài: “Lúc đó đề thi tuyển sinh đại học vẫn chưa biên soạn xong, nhưng bộ đề của nam sinh kia cung cấp trùng lặp với

hầu hết các đề thi tuyển sinh đại học nên đã có người đến kiểm tra trường trung học tư thục Kiều Mộc. Lúc họ rời đi thì cũng đã lấp luôn hồ thi đại học, đồng thời chấn chỉnh lại trường trung học tư thục Kiều Mộc, thay đổi đề thi tuyển sinh đại học năm đó, kể từ đó trên núi không còn học sinh nào xảy ra chuyện."

"Nữ sinh rơi xuống hồ?" Lưu Giai Nghi tinh ý tìm ra từ khóa, cô bé nghiêng đầu nhìn Bạch Liễu, "Trong phần giới thiệu bối cảnh lúc đầu, hệ thống có nói là nữ sinh rơi xuống hồ chết đuối kéo theo hàng loạt sự kiện xảy ra sau đó, vậy là trong hiện thực của anh nữ sinh đó chưa chết đúng không?"

Bạch Liễu dừng lại một chút rồi lắc đầu: "Chưa chết."

"Nữ sinh được một học sinh cứu lên, cõng trên lưng chạy xuống núi suốt cả đêm rồi đưa đến bệnh viện cấp cứu, sau đó tham gia thi đại học thành công, điểm số cũng khá tốt."

Bạch Liễu ngước mắt lên nhìn cậu học sinh xuất sắc top 2 của trường đang nhảy nhót trên khán đài, cầm bản thảo phát biểu và tuyên truyền ầm ĩ ——

—— Người học sinh cứu nữ sinh kia từ dưới đáy hồ thi đại học chính là Lục Dịch Trạm lúc đó đang ở trên núi.

Lục Dịch Trạm vừa diễn thuyết hùng hồn trên khán đài vừa né bên này tránh bên kia để thoát khỏi hiệu trưởng, nhân viên bảo vệ và giáo viên đang đuổi theo anh: "Em và 4 học sinh khác đã suy nghĩ và đưa ra kiến nghị về hệ thống của trường để cùng nhau giải đáp các vấn đề của trường trung học tư thục Kiều Mộc với bên ngoài."

“Hy vọng hiệu trưởng sẽ giải quyết vấn đề một cách công bằng và khách quan, đừng vu khống những học sinh khác không liên quan đến vấn đề này.”

Hiệu trưởng đuổi theo thở hổn hà hổn hển nhưng vẫn giận dữ hỏi: “Bốn học sinh nào nữa!”

“Em, Bách Gia Mộc và Liêu Khoa, học sinh xuất sắc của lớp 2.”

” Chu Thiên Hoa lớp 3 thực nghiệm và Bách Dật lớp 11.”

Lục Dịch Trạm cười rạng rỡ ấm áp: “—— tổng cộng là 5 bạn học.”

Vẻ mặt tức giận ban đầu của hiệu trưởng dần dần nguội lạnh, ông ta ngừng đuổi theo, đứng đó nhìn Lục Dịch Trạm với ánh mắt u ám, giáo viên bên cạnh cũng ngần ngừ, nói nhỏ vào tai hiệu trưởng: “Ba học sinh xuất sắc đặc biệt và hai học sinh xuất sắc dự bị đều có thể vào các trường danh tiếng, Lục Dịch Trạm thì là dự bị thủ khoa năm nay.”

“Hiệu trưởng, ngài xem…hay là trước mắt chúng ta cứ tạm gác lại vậy?”

Hiệu trưởng và Bạch Liễu dưới đài đồng thời nheo mắt lại.

“Danh Sách Sát Thủ có đến 3 học sinh đặc biệt xuất sắc và 2 học sinh lớp thực nghiệm.” Bạch Liễu bình tĩnh phân tích, “Chúng ta không có lợi thế trước họ, vả lại điểm số của Lục Dịch Trạm rất cao, trí nhớ của cậu ấy cũng rất tốt, nếu bây giờ cậu ấy thi đại học thì ước tính có thể đạt hơn 670 điểm.”

Mục Tứ Thành vẫn chưa load kịp: “Danh Sách Sát Thủ nào cơ, Lục Dịch Trạm không phải là bạn của anh và là NPC trong trường học này à?”

Đường Nhị Đả giờ cũng mới phản ứng kịp, anh quay phắt lại nhìn Bạch Liễu, vẻ mặt kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Bạch Liễu nói như thế có nghĩa là…

Người học sinh nói chuyện trước mặt họ không phải là NPC Lục Dịch Trạm như anh nghĩ mà chính là người chơi đăng nhập như họ, mà người chơi 【 Lục Dịch Trạm 】đăng nhập với thân phận【 người bạn thân duy nhất của Bạch Liễu】là đối thủ lớn nhất của họ trong trò chơi này ——

—— Nhà chiến thuật giỏi nhất trong trò chơi, Thẩm Phán Nghịch Thần.

Mộc Kha và Lưu Giai Nghi nhanh chóng tiếp thu suy nghĩ của Bạch Liễu, Lưu Giai Nghi gật đầu, vẻ mặt ủ dột hỏi, “Điểm thi đại học của Lục Dịch Trạm là bao nhiêu vậy ạ?”

“718 điểm.” Bạch Liễu thờ ơ trả lời, “Thủ khoa là Phương Điểm 732 điểm.”

Mục Tứ Thành chưa kịp hiểu ra thân phận của Lục Dịch Trạm đã bị điểm số này làm cho choáng váng, cậu ngây người hỏi: "Anh nói bọn họ thi được bao nhiêu điểm?!"

"Không ổn rồi, kiểu gì đi chăng nữa thì chúng ta cũng không thể đạt được số điểm đó." Mộc Kha hít sâu một hơi, "Nếu đối mặt với bọn họ sẽ thua, chúng ta phải nghĩ cách khác để đánh bại bọn họ."

"Cứ theo hướng bình thường thì chúng ta không thể nào thắng được." Bạch Liễu lạnh lùng nói, "Hiện giờ chỉ có thể đi theo con đường không bình thường mà thôi."

"Chúng ta chơi theo kiểu gì đây?" Đường Nhị Đả trịnh trọng hỏi.

Bạch Liễu nhìn Lục Dịch Trạm trên sân khấu, giọng điệu đều đều: "Chiến thắng trong trò chơi có hai cách. Thứ nhất là từng bước hoàn thành nhiệm vụ chính. Đây là phương thức cạnh tranh điển hình của trò chơi."

"Thứ hai là —— trực tiếp gi3t gi3t đối thủ của mình."

Đường Nhị Đả ngẩng phắt đầu lên: "Cậu muốn trực tiếp giết bọn họ?!"

Hiệu trưởng trên khán đài rốt cục cũng âm trầm mở miệng: "Thầy có thể bỏ qua chuyện của năm người các em lần này."

“Nhưng sau này cho dù trên núi xảy ra chuyện gì thì các em tốt nhất là xem như không thấy không biết, cũng đừng đồn đãi với bên ngoài.”

Lục Dịch Trạm cười: “Em không thể làm thế được, hiệu trưởng.”

“Em có mắt để nhìn mọi thứ, em có miệng để nói lời muốn nói, nếu thầy bảo em phải mặc kệ mọi thứ đừng quan tâm đến nữa, xem như chuyện 17 học sinh đã chết như không tồn tại, xem chuyện thầy xúi giục thúc ép những học sinh đó phải nhảy xuống hồ làm bài thi, xem chuyện rò rỉ đề thi cho đám con cháu những kẻ quyền thế ——”

Nụ cười trên mặt Lục Dịch Trạm dần tắt, biểu tình lạnh nhạt thản nhiên rút một thanh trường kiếm to dài bằng cả chiều cao của anh từ phía sau ra, khẽ nâng cằm nhìn về phía hiệu trưởng đối diện, đột nhiên cong môi cười:

“—— thì loại người bình thường nhát chết như em thỉnh thoảng cũng sẽ dâng trào tâm huyết đứng ra giành lại lẽ phải.”

Thanh trường kiếm nặng nề chém một nhát tới trước mặt hiệu trưởng, ông ta bị dọa đờ người ra, sợ đến mức ngã bệch ra đất, hai chân đạp loạn xạ tìm cách chạy trốn.

Một roi xương trắng như tuyết từ phía sau quất thẳng vào lưng hiệu trưởng, mắt thấy ông ta mà trúng nhát roi này ắt phải hộc máu, Lục Dịch Trạm liền nhanh chóng xoay người, dùng kiếm chắn roi lại.

Lục Dịch Trạm bất đắc dĩ nhìn Bạch Liễu nhảy lên khán đài: "Làm việc đừng cực đoan như thế, chỉ hù dọa NPC là được rồi, lỡ tay giết ông ta thật thì ông ta thành quái vật, sau này cậu lại rắc rối đấy."

Bạch Liễu quét mắt nhìn thanh trọng kiếm Lục Dịch Trạm rút ra từ trước: "Cậu đoán được tôi sẽ tấn công cậu ở đây?"

"Tôi thả mồi rõ ràng thế còn gì." Lục Dịch Trạm cầm trọng kiếm cười tủm tỉm, "Nếu cậu có thể nhịn không cắn mồi thì không phải là cậu rồi."

"Thật ra cậu cũng chẳng còn cách nào khác, người trong đội của cậu không thông thạo thi đại học cho lắm."

Lục Dịch Trạm cười nhẹ trêu chọc: "Bạch Liễu, lúc này cậu có hối hận hồi cấp ba không chăm chỉ học tập không hử?"

Bạch Liễu lại cầm roi vung lên, giọng điệu lạnh lùng: "Trách ai? Ai bảo cậu không nói cho tôi biết tương lai có loại trò chơi này chứ, nếu không tôi sẽ chăm chỉ học tập để thắng được cậu rồi."

"….." Lục Dịch Trạm giơ trọng kiếm đỡ lấy roi dở khóc dở cười, "Bản thân cậu không chăm chỉ học tập sao lại trách tôi?!"

Bạch Liễu không trả lời, hắn xoay người quất thêm một nhát roi nữa.

Lục Dịch Trạm biến sắc, lùi về sau ngăn lại.

Roi quất một nhát thẳng vào lỗ đạn chính giữa thanh kiếm của Lục Dịch Trạm. Lỗ đạn này là lần trước anh đỡ đạn cho Bạch Liễu còn lưu lại, xung quanh lỗ đạn đầy vết rạn nứt li ti. Lần trước sau khi bị đạn của Bạch Lục bắn xuyên qua anh phải nhờ Hoa Càn Tương sửa chữa khẩn cấp mới miễn cưỡng sử dụng lại được.

Trước đó nữa trong phó bản Rừng rậm biên thùy, vì ngăn cản Bạch Liễu và Hắc Đào đánh nhau mà trọng kiếm của Lục Dịch Trạm cũng bị hai chiếc roi quất nát một lần rồi, mới sửa chữa không bao lâu thì qua Năm tòa nhà lại bị vỡ tiếp.

Thanh kiếm này đã theo Lục Dịch Trạm qua 658 dòng thế giới, anh rất trân trọng nó, nhưng vì Bạch Liễu mà phải sửa chữa đến hai lần, bây giờ nhìn thấy roi của Bạch Liễu quất thẳng vào điểm yếu của roi không chút thương tiếc, Lục Dịch Trạm đau lòng cứ như bị quất trúng vào mình vậy, anh nhảy dựng lên hét lớn: “Cậu nhẹ tay chút đi!”

“Tôi chỉ có thanh kiếm này thôi, đánh gãy rồi thì chẳng còn mà dùng nữa đâu!”

Bạch Liễu quét mắt nhìn sang, vung roi trong tay lần nữa lại trúng vào lỗ đạn khiến thanh kiếm của Lục Dịch Trạm bị biến dạng khẽ rung chấn, Bạch Liễu ngước mắt lên nhìn Lục Dịch Trạm, nhẹ giọng nói: “Cậu không có vũ khí thì càng tốt chứ sao!”

Lục Dịch Trạm: “…..”

Đúng là nhóc con tàn nhẫn mà!!

Phương Điểm nói không sai chút nào, Bạch Liễu quả thật là một đứa con bất hiếu!

Chương 484

Thấy Bạch Liễu chỉ chăm chăm đánh vào lỗ đạn nơi yếu nhất trên thanh kiếm, Lục Dịch Trạm đau lòng muốn chết, anh thu kiếm lại, đổi tay tạo thành một tư thế Thái cực quyền, nhẹ nhàng đẩy lui Bạch Liễu xuống dưới khán đài.

Lục Dịch Trạm đứng trên khán đài bất đắc dĩ nói: "Không đấu với cậu nữa, cậu phá hỏng hết vũ khí của tôi rồi."

"Tôi đổi người chơi với cậu đây."

Lục Dịch Trạm nói xong thì biến mất khỏi khán đài, thay vào đó là Chu Thiên Hoa mặc đồng phục học sinh màu vàng tươi, mặt đeo kính rất nghiêm túc —— cậu ta chính là đội viên bổ sung thay thế của Danh Sách Sát Thủ, Chu Công.

Chu Thiên Hoa đưa tay lễ phép khom lưng cúi chào Bạch Liễu, giọng điệu thành khẩn trịnh trọng: "Chào Bạch Liễu tiên sinh, tôi là thợ săn đời thứ ba do đội trưởng tuyển chọn, đệ tử thân truyền của thầy Liêu, anh có thể gọi tôi là Chu Công."

"Nhiệm vụ của tôi trong trò chơi này là làm cho anh không thể tấn công người khác và không thể di chuyển trước mặt tôi."

Bạch Liễu nheo mắt, hắn chống một tay nhảy lên đài, đồng thời quất một roi qua, Chu Công nhanh nhẹn đổi tay lui về

phía sau, nghiêm túc khởi động một động tác đánh võ, rất khí thế quăng ra một cái ——

—— Ống nghe bệnh.

“Mong Bạch tiên sinh chỉ giáo thêm.” Chu Thiên Hoa trịnh trọng dùng khuỷu tay phải kẹp ống nghe bệnh, vươn tay trái về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu: “…”

Dưới khán đài đã hoàn toàn hỗn loạn vì cuộc đột kích của Bạch Liễu, đám học sinh hoặc là vui vẻ tránh sang một bên xem trò vui hò hét cổ vũ, hoặc là xắn quần xắn áo cũng tham gia vật lộn với nhau mà không cần lý do, toàn trường đã hoàn toàn rơi vào tình trạng mất kiểm soát.

Trường chỉ có một số ít giáo viên và nhân viên bảo vệ nên cơ bản là không thể nào khống chế được đám học sinh, vài giáo viên đang hốt hoảng báo cảnh sát, còn hiệu trưởng thì trốn sau tấm rèm của khán đài run lẩy bẩy.

Lục Dịch Trạm nhảy khỏi khán đài nhanh chóng tập hợp với Liêu Khoa, Liêu Khoa không khỏi nhìn về phía Chu Thiên Hoa và Bạch Liễu đang đánh nhau loạn xạ trên khán đài, hỏi: “Chúng ta bắt đầu luôn không?”

“Ừm.” Vẻ mặt Lục Dịch Trạm không chút biểu cảm, “Bạch Liễu đánh không lại Chu Công đâu, trước tiên chúng ta xử lý các đội viên khác của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đã.”

“Tôi cứ nghĩ cậu chống đối việc để Chu Công làm thợ săn đời thứ 3 chứ.” Liêu Khoa liếc nhìn Lục Dịch Trạm, “Không ngờ để Chu Công ra trận đối phó Bạch Liễu nhanh như vậy.”

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, không nói gì.

Thợ săn, lá bài thần hỗ trợ Nhà tiên tri và dẫn dắt dân thường đến chiến thắng trong trò chơi Giết người sói có hai chức năng chính —— bảo vệ Nhà tiên tri và sẵn sàng tử chiến với Người sói.

Dựa theo kết quả thì đây là một lá bài có mục đích tự hủy để người khác chiến thắng, có thể nói mọi thế hệ thợ săn sinh ra đều là để giết Người sói, điều này cũng được thể hiện qua kỹ năng của tất cả các thế hệ thợ săn..

Các kỹ năng của mỗi thế hệ thợ săn được tạo ra chỉ để giết Bạch Lục.

Sầm Bất Minh【Đao phủ vô danh】, thợ săn thế hệ đầu tiên có kỹ năng 【 Trừng phạt 】và kỹ năng quan trọng nhất là 【 Giếng tội nhân 】, có thể vây khốn những người mà anh ta cảm thấy có tội, đặc biệt là Bạch Lục, nhân vật phản diện độc ác nhất thế giới. Chỉ cần Bạch Lục rớt vào giếng này thì hoàn toàn không thể trèo ra ngoài.

Thợ săn thế hệ thứ hai Đường Nhị Đả 【 Thợ Săn Hoa Hồng】có kỹ năng 【 súng lục hoa hồng】và kỹ năng chính là 【viên đạn tự sát】, khi khởi động đĩa quay đánh bạc thì người xui xẻo nhất sẽ chết trước, một phát lấy mạng.

Giá trị may mắn của Bạch Lục là 0, vì vậy chắc chắn hắn sẽ bị trúng đạn.

Thợ săn thế hệ thứ ba… Chu Thiên Hoa, 【Thực tập sinh Chu Công】, kỹ năng của cậu ta là 【Thôi miên】và 【Diễn giải giấc mơ】.

Đây là thế hệ thợ săn đặc biệt nhất. Kỹ năng của cậu sinh ra không phải để giết Bạch Liễu mà là để theo dõi Bạch Liễu.

Lục Dịch Trạm chậm rãi thở ra một hơi nặng nề.

Ban đầu, Lục Dịch Trạm không định chọn thế hệ thợ săn thứ ba, mọi chuyện bắt đầu từ 10 năm trước, thời điểm anh muốn hạ dao gi3t gi3t Bạch Liễu.

Mười năm trước.

Liêu Khoa nhìn cậu bé Lục Dịch Trạm 14 tuổi không thể tin nổi, ký ức của anh đã được đồng bộ ngay khi Lục Dịch Trạm đăng nhập vào dòng thế giới, nhưng bây giờ não anh rối rắm như thể chưa hoàn thành quá trình đồng bộ hoá vậy, anh nghi ngờ hỏi lại lần nữa, “Đội trưởng, cậu vừa nói gì?”

“Cậu không muốn giết Bạch Lục?!”

Lục Dịch Trạm dường như cũng cảm thấy mình có lỗi, trong lòng rất áy náy nhưng vẫn không chút do dự khẳng định:

“Vâng, em nghĩ chúng ta không nên giết cậu ấy.”

Liêu Khoa hít sâu một hơi: “Đội trưởng, mặc dù anh không theo cậu từ dòng thế giới thứ nhất, nhưng anh làm đội phó của cậu, theo cậu cũng hơn trăm dòng thế giới, cậu có biết mình đang làm gì không?”

“Đây là dòng thế giới cuối cùng rồi!”

Lục Dịch Trạm cúi đầu, trầm mặc hồi lâu mới khàn giọng nói: “Nhưng Bạch Lục này vẫn chưa làm gì hết.”

“Cậu ấy không phải người xấu, chúng ta không thể giết cậu ấy.”

Nhìn thấy bộ dạng của Lục Dịch Trạm, Liêu Khoa rũ vai như mất hết sức lực, chậm rãi ngồi phịch xuống ghế, sững sờ nhìn lên trần nhà rồi lẩm bẩm một mình, “Đội trưởng, anh không hiểu…… ”

“Cho dù chỉ có 1 phần ngàn khả năng Bạch Lục này không phải là người xấu, nhưng một mạng người so với nhiều mạng người đã chết như vậy, sao cậu lại… nhất định phải chọn một mạng người đó chứ?”

“Đã chết nhiều người như vậy, hắn có phải là người xấu hay không, quan trọng như vậy sao?”

Nước mắt chậm rãi chảy dài trên khuôn mặt Liêu Khoa, anh cúi đầu nhìn Lục Dịch Trạm như thể chất vấn và lên án, giọng

nghẹn lại:

“Điều quan trọng không phải là cả đời đều làm người tốt, cuối cùng chỉ còn lại dòng thế giới này là có khả năng thay đổi tất cả, cậu có thể bất tử sao?!”

“Cậu còn nhớ thân phận và mặt thẻ của mình không?!” Liêu Khoa đứng dậy, giữ chặt lấy vai Lục Dịch Trạm hung hăng ép hỏi, “Là ai đã nói với anh nhiệm vụ của Nhà tiên tri là phải bảo vệ dân thường chứ hả?!”

“Cậu ấy cũng là dân thường.” Lục Dịch Trạm ngẩng đầu nhìn về phía Liêu Khoa, giọng điệu kiên định và bình tĩnh.

Liêu Khoa rống lên gần như cuồng loạn: “Hắn không phải!!”

“Cậu ấy là người tốt.” Ánh mắt Lục Dịch Trạm không chút dao động, anh chậm rãi gỡ bỏ bàn tay Liêu Khoa trên vai mình, “Cậu ấy không phạm tội, cậu ấy không làm gì sai, cậu ấy là người tốt.”

“Em biết anh muốn giết cậu ấy.”

Giọng điệu Lục Dịch Trạm ủ rũ: “Muốn giết cậu ấy thì cứ giết em trước, nếu không em sẽ không để anh đụng vào cậu ấy.”

Liêu Khoa thở phì phò, suýt nữa ngã ngửa ra ngồi trên ghế như thể bị Lục Dịch Trạm đấm vào mặt.

“Em xin lỗi.” Lục Dịch Trạm nhẹ nói, anh nắm chặt tay Liêu Khoa, “Em không xứng đáng là đội trưởng.”

Liêu Khoa chậm rãi bỏ bàn tay che mặt ra, vẻ mặt cực kỳ phức tạp, thở dài: “Đừng nói vậy, Lục đội.”

“Cậu xứng đáng làm đội trưởng, nhưng nếu cậu ích kỷ một chút thì đã giết Bạch Liễu rồi.”

“Vậy cậu định làm gì hắn?” Liêu Khoa thỏa hiệp, anh thở dài, “Cậu để hắn tồn tại, kế hoạch tiếp theo là gì?”

Lục Dịch Trạm lúng túng gãi gãi đầu: “Thật ra em cũng chưa nghĩ tới.”

“Nhưng cũng không thể cứ để cậu ấy như vậy được, em sẽ theo dõi cậu ấy, tốt nhất là giữ cho dục v0ng của cậu ấy ổn định, không để cậu ấy tiến vào trò chơi.”

Liêu Khoa nhìn chăm chú Lục Dịch Trạm: “Cậu theo dõi hắn? Theo dõi trong bao lâu?”

Lục Dịch Trạm sững người: “Đến đâu hay đến đó vậy.”

“Có nghĩa là kế hoạch tiếp theo của cậu đối với Bạch Liễu là 【 giám sát 】.” Liêu Khoa giang tay, “Nhưng cậu cũng không thể giám sát không thôi mà bỏ mặc tất cả được, cậu và anh đều biết tên này mà tiến vào trò chơi, chỉ cần qua ba phó bản thôi là có thể phát triển lên mức đáng sợ như thế nào rồi.”

“Cậu phải làm gì đó để đề phòng nữa.”

Nhận thấy Lục Dịch Trạm có vẻ bài xích, giọng điệu của Liêu Khoa trở nên nghiêm túc: “Đây là trình tự giám sát cơ bản nhất, Lục đội.”

“Nếu không thì thật là vô trách nhiệm với những người khác và ngay cả bản thân cậu.”

Lục Dịch Trạm trầm mặc hồi lâu, rốt cục ngẩng đầu lên: “Anh bồi dưỡng một thực tập sinh chuyên ngành ám chỉ tâm lý đi.”

“Khi tới thời điểm, em sẽ để cậu ta tiếp xúc với Bạch Liễu.”

Tuy rằng Lục Dịch Trạm đã mở miệng đồng ý, Liêu Khoa cũng nhanh chóng tìm học trò để huấn luyện nhưng vẫn chẳng thu được tác dụng gì mấy.

Thời điểm Bạch Liễu 15 tuổi thi trượt, dục v0ng bắt đầu xuất hiện dao động.

Liêu Khoa đề xuất: “Để tiểu Chu tiếp xúc với Bạch Liễu đi.”

Lục Dịch Trạm đứng cạnh cửa sổ, rũ mắt nhìn Bạch Liễu trong viện mồ côi, chậm rãi nắm chặt tay: “Chờ thêm đã.”

“Cậu ấy sẽ không tham gia trò chơi vì một vấn đề tầm thường như vậy.”

Năm 18 tuổi, Bạch Liễu bị Bào Khang Nhạc buộc thôi học, thi trượt đại học, dục v0ng dao động rất lớn.

Liêu Khoa cương quyết đề nghị: “Đừng chậm trễ nữa, Lục đội!”

Lục Dịch Trạm ngồi bên cạnh bồn hoa trong khuôn viên, nhìn que kem mà Bạch Liễu đã tích cóp để đổi cho mình, giọng nói đầy căng thẳng: “Chờ thêm đã.”

“… Cậu ấy có thể chịu đựng được, sẽ không tiến vào trò chơi đâu.”

Khi Bạch Liễu 22 tuổi, Phương Điểm xảy ra chuyện không may, dục v0ng của hắn dao động mãnh liệt chưa từng có, chỉ còn cách một lằn ranh mỏng manh nữa là bước vào trò chơi.

“Lần này phải để họ tiếp xúc nhau thôi.” Liêu Khoa đứng ở góc cầu thang bên ngoài phòng bệnh Phương Điểm nhìn về phía Lục Dịch Trạm, “Cứ kéo dài thêm thì Bạch Liễu càng ngày càng lớn, phòng tuyến tâm lý của hắn càng ngày càng nặng, điểm thôi miên của tiểu Chu sẽ không dễ dàng chôn vùi nữa.”

Lục Dịch Trạm dựa vào tường, hút hết điếu này tới điếu khác, râu ria xồm xoàm, vẻ mặt tiều tụy, giọng nói khàn đặc vì khói thuốc: “Chờ thêm đã.”

“Em gấp ký ức của cậu ấy rồi, đoạn trí nhớ này đã bị xóa hoàn toàn, cậu ấy sẽ không tiến vào trò chơi đâu.”

Liêu Khoa nhìn Lục Dịch Trạm chấp mê bất ngộ chỉ biết lắc đầu bất lực: “… Đây là lần gấp ký ức cuối cùng, sao cậu lại lãng phí như vậy làm gì?”

“Anh và cậu đều biết sớm muộn gì Bạch Liễu cũng sẽ vào game. Bạch Lục không bao giờ để hắn sống cả đời như một người bình thường trong hiện thực.”

“Không lãng phí chút nào cả.” Lục Dịch Trạm thở ra một ngụm khói, hiền lành nói, “Chỉ cần Bạch Liễu vào game muộn một ngày, có thể làm người bình thường thêm một ngày trong hiện thực, thì mọi việc em làm đều không hề lãng phí.”

Bạch Liễu 24 tuổi, hắn bị nghỉ việc.

Nhưng lúc đó, dục v0ng của hắn vẫn bình thường, thỉnh thoảng Lục Dịch Trạm vẫn mời hắn đi ăn cơm, hắn cũng sẽ tự mình đi tìm việc làm mới, cứ như thể tất cả những chuyện kỳ quái không liên quan gì đến hắn, sống một cuộc sống bình thường như những người bình thường khác.

Lục Dịch Trạm ngồi trên ghế sô pha, đọc tin tức trên điện thoại di động: 【 Hôm nay, hàng loạt du khách vô tội lần lượt biến mất ở một thị trấn ven biển, người dân thị trấn nơi đây bị nghi ngờ có liên quan đến những vụ cướp bóc gần đây… 】

【Thị trấn này có phong cảnh tuyệt đẹp và nổi tiếng với việc khai quật được bộ xương tiên cá hoàn chỉnh nhất… 】

Điện thoại của Lục Dịch Trạm đột nhiên vang lên, là Liêu Khoa, anh nhấc máy, giọng điệu của Liêu Khoa cực kỳ nghiêm trọng: “Cậu đọc tin tức chưa?”

“Bạch Lục đã hạ phóng phó bản 《 Thị trấn Siren》 vào thực tế, trong đó có chứa 【 mỏ neo 】của Bạch Liễu.”

“Hắn sắp tiến vào trò chơi, thật sự không thể kéo dài thêm nữa, Lục đội.”

Lục Dịch Trạm chết lặng trên sô pha hồi lâu, nhìn bài thi ôn tập trung học mà Bạch Liễu đã làm xong còn để lại trên bàn trà, gần đó là vài phiếu giảm giá ăn lẩu mà mấy hôm trước bọn họ vừa được khuyến mãi, trong hộp cắm bút có 2 que kem đã ăn xong, trên đó có chữ “Được tặng 1 cây.”

Anh chậm rãi chớp chớp mắt, có cảm giác như ảo ảnh do chính mình tạo ra đã bị phá vỡ.

“Được rồi.” Lục Dịch Trạm nói, “Để cho thế hệ thợ săn thứ ba tiếp xúc với cậu ấy đi, chôn vùi tất cả điểm của em trong trò chơi.”

Nghe thấy Lục Dịch Trạm chịu buông tay, Liêu Khoa thở phào nhẹ nhõm, giọng điệu nghiêm nghị: “Nhưng bây giờ không biết có phải đã quá muộn không, hiện giờ Bạch Liễu đã 24 tuổi, anh đã thử tiếp xúc với hắn rồi, sự phòng bị của hắn rất cao, cũng rất thông minh, để tiểu Chu chôn điểm thôi miên

thành công thì đối phương cần phải đề phòng thấp và có độ tin tưởng nhất định vào cậu ấy. Hiện tại thì tiểu Chu khó mà chôn điểm thôi miên vào tiềm thức của Bạch Liễu được."

"Trước mắt anh sẽ để tiểu Chu cố gắng tiếp xúc hắn với tư cách là bác sĩ tâm lý cộng đồng miễn phí vậy."

Lục Dịch Trạm ừ một tiếng, nói: "Để em giới thiệu cậu ấy đến đó, em sẽ bảo là tư vấn tâm lý sau thất nghiệp."

Đêm đó, Lục Dịch Trạm đến phòng tư vấn bác sĩ tâm lý cộng đồng để gặp Liêu Khoa và Chu Thiên Hoa.

Liêu Khoa và Chu Thiên Hoa nhìn Lục Dịch Trạm lén lút đến vào ban đêm, vẻ mặt hai người phức tạp.

Lục Dịch Trạm như đã hiểu ra: "Thế nào, nhóc con Bạch Liễu rất cảnh giác, không thể chôn điểm thôi miên sao?"

"Không phải…" Chu Thiên Hoa gãi đầu chậm rãi nói, "Chôn điểm thôi miên suôn sẻ lắm ạ, thầy Liêu và em không thể tin được luôn. Bạch Liễu không hề bài xích em, còn khá tin tưởng em nữa, chôn điểm thôi miên vào tiềm thức anh ta rất dễ."

Lục Dịch Trạm sửng sốt: "Bạch Liễu tin tưởng em? Cậu ấy chưa từng gặp qua em mà."

Chu Thiên Hoa liếc Lục Dịch Trạm, cậu ta mím môi: "Bạch Liễu bảo do em là bác sĩ mà anh giới thiệu."

“Vậy nên dù thế nào đi nữa chắc cũng không sao.”

“Đội trưởng Lục, Bạch Liễu rất tin tưởng anh. Anh ta chưa bao giờ nghi ngờ việc anh giới thiệu anh ta đi khám bác sĩ có thể hại anh ta hay không, cho nên từ đầu đến cuối cứ thoải mái để em chôn chặt điểm thôi miên và dò hỏi tư vấn, không hề bài xích chút nào.”

“Anh nói Bạch Liễu có vấn đề về tâm lý thì anh ta thật sự cho rằng mình có vấn đề về tâm lý, vì vậy mới nghe lời anh đến tư vấn tâm lý đó ạ.”

Lục Dịch Trạm run lên, anh chống tay vào cửa, có vẻ muốn cười, nhưng cuối cùng chẳng cười nổi, hai mắt đỏ hoe:

“Lúc học trung học, rất nhiều người nói cậu ấy có vấn đề về tâm thần, nhưng cậu ấy chưa bao giờ tin…”

“Vậy mà tại sao anh vừa nói thì lại tin mà không chút nghĩ ngợi gì cả chứ?”

Lục Dịch Trạm ngẩng đầu lên, hắn cười nhìn Liêu Khoa và Chu Thiên Hoa đang im lặng ở đối diện, nước mắt rơi xuống: “Sao Bạch Liễu lại dễ lừa đến thế?”

- ——oOo—

Chương 485

Liêu Khoa cũng nhớ lại hồi ức đó, anh thở dài thổn thức: "Ừm, không ai ngờ cấy điểm thôi miên vào người Bạch Liễu lại dễ dàng như vậy."

Lúc ấy cảm xúc của anh trăm mối ngổn ngang huống gì là Lục Dịch Trạm đã tự tay nuôi lớn Bạch Liễu.

Ước chừng nhất thời không biết Bạch Liễu dễ dàng bị cấy điểm thôi miên khiến anh khó chịu, hay là không dễ cấy thì sẽ khiến anh khó chịu hơn.

Lục Dịch Trạm không trả lời Liêu Khoa, anh quay đầu sang chỗ khác đổi chủ đề: "Dựa theo kế hoạch mà hành động."

Liêu Khoa ngầm hiểu, nghiêm túc quay trở về nói chính sự: "Tiếp theo để Bách Gia Mộc cùng Bách Dật giữ chân Đường Nhị Đả, Mục Tứ Thành, còn chúng ta sẽ xử lý Mộc Kha và Lưu Giai Nghi, như vậy nhóm Bạch Liễu sẽ không còn học sinh đặc biệt xuất sắc nữa."

"Không có học sinh xuất sắc thì bọn họ không thể lên núi và đến gần hồ thi đại học, tiếp theo chúng ta sẽ thuận lợi vượt cửa nhanh chóng."

"Vâng." Lục Dịch Trạm thở ra một hơi, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt không hề dao động, "Chúng ta hành động thôi."

Mộc Kha cảnh giác nhìn Lục Dịch Trạm đột ngột xuất hiện trước mặt chặn đường mình, Lục Dịch Trạm miệng cười tủm tỉm, tay cầm một thanh trọng kiếm to đùng bước từng bước đến gần Mộc Kha: "Không ngờ cậu học ở nước ngoài mà thành tích vẫn tốt như vậy."

"Quá khen." Mộc Kha lặng lẽ lùi lại về sau, tay vung lên, trên tay xuất hiện một con dao găm sáng màu, "Thành tích lúc trung học của ngài quả nhiên xuất sắc như lời Bạch Liễu nói."

"Haha, vậy à?" Lục Dịch Trạm cười ngây ngô gãi gãi sau đầu, "Bạch Liễu kể về thành tích trung học của tôi cho cậu nghe à?

Mộc Kha yên lặng nhìn Lục Dịch Trạm: "Ngoài ngài ra thì anh ấy cũng chẳng nhắc đến ai hết."

Nụ cười trên mặt Lục Dịch Trạm thoáng phai nhạt, thanh trọng kiếm trong tay chậm rãi nâng lên trên vai: "Vậy tôi đã sai rồi."

"Đáng lẽ lúc ở trung học phải để cậu ấy kết bạn nhiều hơn."

"Nhưng mà." Lục Dịch Trạm lại cười hiền lành nhìn Mộc Kha, "Những người đó cũng không xứng với cậu ấy."

"Tôi biết có rất nhiều người bạn tốt tuyệt đối trung thành đang chờ đợi trong tương lai của cậu ấy."

“—— Trộm đoán như thế nên gọi tôi là Nhà tiên tri gian lận cũng được. Nhưng trong tương lai có những người bạn tốt đang chờ đợi như vậy thì cậu ấy cũng không cần phải ủy khuất bản thân để cố hòa hợp ngắn ngủi với một tập thể không đáng giá.

Lục Dịch Trạm cười rạng rỡ, làn gió lướt qua khuôn mặt non nớt, thổi bay tóc mái phất phơ và vạt áo đồng phục học sinh của anh: “Tôi tin là nếu để Bạch Liễu lựa chọn, cậu ấy cũng sẽ không chọn làm bạn với những người ở thời trung học đó.”

“—— Cậu ấy nhất định sẽ cô độc chờ đợi sáu năm, cho đến thời điểm các cậu xuất hiện, làm bạn với các cậu.”

Mộc Kha bị Lục Dịch Trạm dồn vào chân tường, cậu cắn chặt môi dưới, ánh mắt lạnh lẽo, đột nhiên từ phía sau rút con dao găm, xông thẳng đến trước mặt Lục Dịch Trạm, ngay trong khoảnh khắc đến gần Lục Dịch Trạm, cậu biến mất rồi lập tức xuất hiện sau lưng anh, từ trên tường cao rơi xuống, đâm mạnh dao găm vào gáy Lục Dịch Trạm!

“Bạch Liễu làm bạn với tôi là lựa chọn của tôi và Bạch Liễu, không liên quan gì đến anh!”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha sử dụng kỹ năng (đòn đánh chớp nhoáng) 】

Lục Dịch Trạm chẳng buồn quay đầu lại, anh chỉ dùng sườn tay chặn ngang cổ mình, dao găm và thân thể Mộc Kha đồng thời chấn động, ánh mắt cậu tan rã ngay lập tức.

Dao găm rơi xuống đất, phân tán thành vô số đốm sáng.

Liêu Khoa xuất hiện sau lưng Mộc Kha không biết từ lúc nào, anh cầm một chiếc đồng hồ thôi miên lắc lư qua lại, ống nghe treo trên cổ kết nối thẳng với trái tim của Mộc Kha, Mộc Kha ngã xuống đất không thể động đậy.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Liêu Khoa sử dụng kỹ năng (khám bệnh) trên người chơi Mộc Kha 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Liêu Khoa sử dụng kỹ năng cá nhân (Hồi phục điểm thôi miên) trên người chơi Mộc Kha) 】

【(Hồi phục điểm thôi miên) có thể thôi miên người chơi và ra lệnh cho người chơi hành động theo thông tin thôi miên. Nhưng thông tin về điểm thôi miên của kỹ năng phải liên hệ với người chơi trong (thế giới thực), và người chơi phải bị chôn (điểm thôi miên) trong tình huống không phòng bị thì mới có thể dùng kỹ năng này để thôi miên người chơi trong game. 】

【 Phát hiện thông tin (điểm thôi miên) được chôn trong cơ thể của người chơi Mộc Kha, đang kiểm tra số lượng và thông tin của điểm thôi miên… Quá trình kiểm tra đã hoàn tất. 】

【Tổng cộng có hai điểm thôi miên. Phát lại ký ức của người chơi Mộc Kha để x4c nhận quá trình chôn điểm thôi miên. 】

Đại não Mộc Kha hỗn loạn, ống nghe trong lòng nguc dao động kịch liệt theo nhịp tim, đầu đập dữ dội, như có hai mũi

kim chôn sâu đang dần đâm xuyên ra ngoài.

Bộ não của cậu bắt đầu phát lại một số ký ức trước đây một cách vô thức, giống như trong đầu cậu có sẵn một cuốn băng ghi hình vậy. Mà cuốn băng này chính là trải nghiệm của cuộc đời cậu và đang phát ngược trước mắt cậu với tốc độ nhanh chưa từng có.

“Rắccc.”

Băng quay ngược đột nhiên dừng lại rồi bắt đầu phát về phía trước, đầu Mộc Kha đau muốn nứt ra làm đôi, cậu ngẩng đầu lên nhìn hình ảnh trước mặt.

—— Đó là hình ảnh Bạch Liễu đang từ chức.

Lúc Bạch Liễu đang thu dọn đồ đạc của mình thì cậu ném máy tính của Bạch Liễu ra ngoài, sau đó Bạch Liễu đã cãi nhau với cậu, cậu cứ cho rằng vì mình đã tiếp xúc với người chơi Bạch Liễu nên mới tiến vào trò chơi.

Nhưng không, Bạch Liễu thậm chí còn chưa tham gia trò chơi vào thời điểm đó.

Màn hình chậm rãi tiếp tục chuyển sang hình ảnh khác, đồng tử Mộc Kha co rút lại, vẻ mặt hoàn toàn vô hồn.

—— Cậu nhìn thấy Lục Dịch Trạm xuất hiện.

Lục Dịch Trạm xuất hiện trên ghế ngồi của Bạch Liễu, đồ vật xung quanh đã được Bạch Liễu thu dọn rời đi từ lâu, Liêu Khoa cũng xuất hiện ở đó.

Cậu nhìn trong màn hình thấy mình bước tới, kiêu căng ngạo mạn hỏi hai người này đang làm gì ở đây.

Lục Dịch Trạm ngẩng đầu lên, anh nhìn về phía Mộc Kha cười tủm tỉm: “Tôi muốn mời cậu chơi trò chơi kinh dị, Mộc thiếu gia, một trò chơi kinh dị tên là 《 Thị trấn Siren 》.”

Mộc Kha trong hình ảnh cau mày: “Không chơi, tôi không có hứng thú với mấy cái game kinh dị do Bạch Liễu phát triển, hai người ra ngoài ngay cho tôi.”

“Cậu phải chơi.” Lục Dịch Trạm nhìn Mộc Kha, nụ cười trên mặt giống như đã nhìn thấy rõ tương lai của cậu, “Đến lúc đó cậu sẽ hối hận vì hiện giờ đã đối xử với Bạch Liễu như vậy.”

Mộc Kha lạnh lùng vẫy tay: “Bảo vệ, đuổi người đi.”

Màn hình dừng lại.

Mộc Kha chậm rãi ngẩng đầu lên, cậu nhìn Lục Dịch Trạm, vẻ mặt chẳng hề có chút cảm xúc: “Là anh, anh thiết kế điểm thôi miên của tôi, để tôi tiến vào trò chơi, thả tôi vào thị trấn Siren để gặp Bạch Liễu cũng tiến vào trò chơi lúc đó, sau đó xóa đoạn ký ức tôi đã tiếp xúc với anh.”

“—— Anh làm mọi cách để biến tôi trở thành thành viên trong đội của Bạch Liễu, làm bạn anh ấy, một trong những người xung quanh anh ấy.”

“Anh là…” Mộc Kha nhìn Lục Dịch Trạm không tin nổi, “Anh cũng giống như Bạch Lục, điều khiển từng bước đi của Bạch Liễu sau khi tiến vào trò chơi?”

“Cậu nói sao cũng được.” Lục Dịch Trạm bình tĩnh trả lời, “Đúng là tôi đã hạ phóng cậu đến gần Bạch Liễu.”

“Cậu là một trong những lá bài thần của tôi.”

Sáu tháng trước, Thần Điện.

Bạch Lục ngồi đối diện Lục Dịch Trạm nửa người đã bị biến thành tượng đá, ông chống cằm, trên mặt nở nụ cười: “Trò chơi của chúng ta lại sắp bắt đầu rồi.”

“Dòng thế giới này chúng ta giết người sói muộn quá, cũng nhờ sự nỗ lực của cậu đấy.”

“Lần này ta sẽ hạ phóng phó bản 《 Thị trấn Siren 》.” Bạch Lục lật mở một lá bài đang úp xuống, trên đó có hình ảnh một chiếc đuôi cá màu xanh bạc rất đẹp, nhưng một phần đuôi cá đã bị ăn mòn đến mức lộ ra xương trắng. Ông ta mỉm cười nhìn Lục Dịch Trạm, “Vốn dĩ theo lệ thường thì phó bản đầu tiên ta chuẩn bị cho Bạch Lục ở mỗi dòng thế giới sẽ là 《 Tế Tà Thần · nhà thuyền 》.”

“Ta sẽ để Bạch Lục gi3t gi3t hoàn toàn mỏ neo của hắn trong phó bản này và dấn thân vào con đường kế vị tà thần mà ta đã thiết kế.”

“Nhưng thật đáng tiếc.” Bạch Lục rũ mắt xuống, ngón trỏ đeo găng tay da đen gõ vào đuôi cá trên tấm thẻ, “Để ngăn phó bản Tế Tà Thần đăng nhập vào thực tế, Tawil của dòng thế giới này đã vận hết sức bơi ra xa, thi thể của nó không trôi đến huyện Lộc Minh như ta đã thiết kế mà trôi dạt đến một thị trấn hẻo lánh xa xôi gần biển, đăng nhập thành 《Thị trấn Siren》.”

“Nhưng chẳng sao cả.” Bạch Lục mỉm cười ngẩng đầu lên, “Mối quan hệ giữa Bạch Liễu và Tawil ở dòng thế giới này cũng khác nhau.”

“Có lẽ so với gi3t gi3t Tawil thì việc thật sự nhìn thấy Tawil, hoặc là thi thể của Tạ Tháp trong hiện thực sẽ tác động đến Bạch Liễu mạnh hơn thì sao?”

“Ta rất mong đợi khoảnh khắc Bạch Liễu nhìn thẳng vào đôi mắt thi thể Tạ Tháp khiến giá trị dục v0ng vượt qua giới hạn, để rồi hắn sẽ bước vào trò chơi đầy dục v0ng và hận thù tàn sát khắp nơi.”

Lục Dịch Trạm chậm rãi ngước khuôn mặt đầy thạch đốm lên: “Tôi sẽ không để Bạch Liễu nhìn thấy thi thể Tạ Tháp trong thực tế một lần nào nữa.”

“Vậy cậu định làm gì?” Bạch Lục cười tủm tỉm, “Cậu đâu thể ngăn cản ta khiến bọn họ gặp nhau trong thực tế chứ.”

“Có một cách.” Giọng nói của Lục Dịch Trạm nhẹ nhàng đến mức chỉ còn anh mới có thể nghe thấy, “Chỉ cần tôi… chỉ cần tôi…”

Giọng anh bắt đầu run rẩy không ngừng: “Chỉ cần tôi đưa Bạch Liễu vào trò chơi trước khi ông khiến Bạch Liễu gặp Tạ Tháp là được.”

Bạch Lục hiếm thấy im lặng trong giây lát, ngay sau đó ông ta cong mắt cười lớn, vỗ tay: “Wow wow, thật không thể tin được.”

“Nhà tiên tri của chúng ta làm mọi biện pháp để ngăn cậu nhóc Bạch Liễu ngoan ngoãn mà mình toàn tâm toàn ý nuôi lớn bước vào trò chơi. Nhưng không ngờ là cuối cùng chính bản thân anh ta lại thực sự muốn đưa Bạch Liễu vào trò chơi.”

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại.

Anh đã để Chu Thiên Hoa chôn vùi một điểm thôi miên trong ý thức của Bạch Liễu, để Bạch Liễu bước vào trò chơi một cách tương đối an toàn dưới sự hướng dẫn của Chu Thiên Hoa.

Anh ngăn cản cảnh tượng này trong suốt mười năm, nhưng không ngờ cuối cùng chính tay mình lại tạo ra nó.

Bạch Liễu nhanh chóng bước vào trò chơi, trò chơi Giết người sói giữa anh và Bạch Lục cũng bước vào vòng thứ hai.

“Cục diện mở đầu như thế này khiến ta rất tò mò không biết cậu sẽ giết người sói như thế nào trong dòng thế giới này.” Bạch Lục lười biếng nghiêng đầu chống tay phải, ông ta quét mắt qua mặt bài trước mặt Lục Dịch Trạm, nụ cười trên mặt càng sâu, “Ban đầu trong tay cậu chỉ có lá bài Nhà tiên tri và Thợ săn.”

“Nhưng trong dòng thế giới 0045 trước đó cậu đã thu dụng Mục Tứ Thành, dòng thế giới 0068 thu dụng Lưu Giai Nghi, trong dòng thế giới này lại chôn vùi điểm thôi miên trong tiềm thức của Mộc Kha, xem như cũng đã thu dụng một nửa Mộc Kha.”

“Hiện giờ trong tay cậu có lá bài Thợ săn, Nhà tiên tri, Kẻ trộm, Phù thủy và một Sát thủ vẫn chưa thành hình.”

“Đây là đầu tiên cậu có nhiều lợi thế và mặt bài để chống lại ta như vậy.”

Bạch Lục khẽ đứng lên, ông ta thú vị hỏi: “Cậu tốn không biết bao nhiêu thời gian, hy sinh không biết bao nhiêu đội viên trong các dòng thế giới trước mới có thể miễn cưỡng thu thập đủ một bộ bài thần hoàn chỉnh Giết người sói từ những hợp chất diễn sinh Bạch Lục.”

“Cậu định làm gì với mấy thẻ bài này?”

Lục Dịch Trạm không chút do dự: “Tôi muốn giao cho Bạch Liễu.”

Bạch Lục giao hai tay chống cằm, trên mặt lộ vẻ quan tâm sâu sắc: “Đoạt thần bài từ tay Người sói của dòng thế giới khác, sau đó truyền lại cho Người sói ở dòng thế giới này?”

“Thật thú vị.”

“Vậy thì cậu sẽ hạ phóng như thế nào đây?”

Lục Dịch Trạm chậm rãi ngước mắt, anh giơ tay đẩy một tấm thẻ bài vào giữa bàn đá: “Dùng cách thức của ông hạ phóng.”

“Lần này tôi sẽ hạ phóng Mộc Kha vào 《 Thị trấn Siren 》, cậu ta sẽ trở thành đội viên dự bị ổn định nhất trong đội Bạch Liễu.”

Mộc Kha rơi xuống biển sâu vô tận ở thị trấn Siren, nhìn màn hình TV nhỏ hoảng hốt kêu cứu: “Có ai không, đến cứu tôi đi mà!”

Bạch Liễu cầm roi xương đi ngang qua TV nhỏ, hắn như bị sợi tơ vô hình nào đó kéo đi, lạnh nhạt quay đầu lại nhìn Mộc Kha đang khóc lóc thảm thiết, nước mắt ràn rụa kêu cứu trong TV nhỏ.

“Xin anh.” Mộc Kha không biết sắp xảy ra chuyện gì trong TV nhỏ, chỉ biết vừa khóc vừa quơ quào loạn xạ, “hãy cứu tôi.”

Mộc Kha ở trường trung học tư thục Kiều Mộc cuối cùng cũng biết chuyện gì đã xảy ra, ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn Lục Dịch Trạm, nước mắt chảy dài trong vô thức, cậu lẩm bẩm

chất vấn anh như đang tự nói chuyện với chính mình, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười kỳ quái:

“Trước đó Bạch Liễu có nói với tôi, anh ấy luôn cảm thấy cuộc đời mình bị ai đó thao túng, lôi kéo, khiến anh ấy phải đi vào con đường nguy hiểm nhất, sau đó giữa con đường nguy hiểm nhất này lại tìm kiếm cho mọi người một cái kết an toàn.”

“Anh ấy không muốn điều đó chút nào.”

“Thời điểm Bạch Lục xuất hiện, chúng tôi đều cho rằng kẻ điều khiển mọi thứ và buộc anh ấy phải đi theo con đường kia chính là Bạch Lục.”

Lục Dịch Trạm từ từ nâng kiếm nhắm thẳng hướng Mộc Kha đang quỳ trên mặt đất.

“Thật không ngờ.” Mộc Kha bật cười, “Còn có cả anh, Lục Dịch Trạm.”

Trọng kiếm chém xuống.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mộc Kha bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Chương 486

Lưu Giai Nghi lẩn trong đám đông nghe thấy âm thanh hệ thống thông báo Mộc Kha rời khỏi trò chơi thì quay phắt đầu lại, đám học sinh ồn ào náo nhiệt vẫn đi lướt qua cô bé như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Luồng suy nghĩ lướt qua trong đầu cô bé nhanh như chớp, Lưu Giai Nghi đưa ra phán đoán ngay lập tức ——

——Mộc Kha đã bị hạ gục, mục tiêu tiếp theo của Danh Sách Sát Thủ chính là cô bé!

Cô bé là học sinh xuất sắc duy nhất còn lại trong Đoàn xiếc thú!

Lưu Giai Nghi nhanh chóng nhìn về hướng Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả đang đánh nhau —— cô bé là phù thủy chơi vị trí khống chế, sức chiến đấu không cao nên ở một mình rất nguy hiểm.

Từ trước đến nay cô bé chưa bao giờ đơn độc trên sân trong thời gian dài như vậy.

Bạch Liễu chưa từng bỏ mặc cô bé lâu như thế, hắn lúc nào cũng sẽ đến cứu viện kịp thời, nhưng lần này…

Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu, cô bé nhìn một dãy cuộc gọi nhỡ cho Bạch Liễu trên điện thoại, cắn chặt môi dưới.

Lưu Giai Nghi không thể liên lạc với Bạch Liễu. Lúc này đây, cô bé phải quay sang tìm kiếm sự chi viện từ người khác để đảm bảo an toàn cho bản thân. Cô bé là người trị liệu, nắm giữ đường sinh mệnh của toàn bộ đội ngũ, đối mặt với một đội mạnh như Danh Sách Sát Thủ thì tuyệt đối không thể xảy ra chuyện được.

Một khi cô bé gặp sự cố, đồng nghĩa với việc sinh mệnh của cả đội bị nguy hiểm, Lưu Giai Nghi biết rõ điều này nên cô bé luôn quen với việc tự bảo vệ mình.

Nhưng thật không may, đối thủ cũng biết rõ điểm này.

“Chào con, Giai Nghi.” Lục Dịch Trạm nhảy từ trên cây xuống, anh rút thanh trọng kiếm từ phía sau ra kéo lê dưới đất, để lại một vết xước dài lạnh lẽo, “Lâu lắm rồi không gặp con, con thay đổi nhanh thật đấy.”

“Chú cũng vậy.” Lưu Giai Nghi cảnh giác lùi lại, cô bé nheo mắt lại, “Chú thay đổi còn nhiều hơn cả con, Lục Dịch Trạm.”

“—— Hoặc không thể gọi là thay đổi, mà là cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật mà bấy lâu nay vẫn giấu kín, đúng không ạ?”

Lục Dịch Trạm gãi gãi mặt có chút xấu hổ, bất lực thở dài: “Đối với con và những người kia thì đúng là vậy.”

“Không phải đối với bọn con.” Lưu Giai Nghi lạnh lùng nói, “Là đối với Bạch Liễu.”

“Bọn con chỉ mới gặp chú vài lần, bọn con không quan tâm chú như thế nào, chỉ có Bạch Liễu mới quan tâm chú mà thôi.”

Vẻ mặt Lục Dịch Trạm có chút ngượng ngùng, anh ngẩng đầu lãnh đạm cười nhẹ: “Ừ.”

“Có lẽ trên đời này rất ít người thực sự quan tâm chú là người như thế nào.”

“—— Bạch Liễu là một trong số đó.”

Một chiếc ống nghe bay tới từ sau tai Lưu Giai Nghi, Lưu Giai Nghi nhanh nhẹn né người sang một bên, liếc mắt thấy Liêu Khoa đang tấn công mình từ phía sau, cô bé nghiến răng ném mạnh lọ thuốc độc trên người xuống đất.

Một làn sương độc tím ngắt khổng lồ cuồn cuộn bốc lên, bao phủ toàn bộ khu vực.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Giai Nghi sử dụng kỹ năng cá nhân bùng nổ (đài phun chất độc) 】

Lưu Giai Nghi dứt khoát rút lui giữa dòng suối độc nhớt nhợt chảy xiết khắp nơi, cô bé giơ tay áo che miệng mũi rồi lao nhanh về phía khán đài.

Kế hoạch của Bạch Liễu là để cô bé và Mộc Kha, hai học sinh hàng đầu có sức chiến đấu yếu, quay trở lại lớp học, không tham gia vào trận chiến. Còn hắn, Đường Nhị Đả, và Mục Tứ Thành, ba đội viên có sức chiến đấu mạnh sẽ lần lượt tấn công ba học sinh xuất sắc là Liêu Khoa, Lục Dịch Trạm và Bách Gia Mộc, dùng chiến thuật dùng học sinh yếu kém hạ gục học sinh giỏi.

Trước đó cô bé đã thông báo cho Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành để họ tập hợp với mình, Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành theo lệnh Bạch Liễu lùng giết Bách Gia Mộc, đến giờ vẫn chưa thấy người đâu, chỉ có thể chứng tỏ một điều ——

——Hai người đã bị Bách Gia Mộc giữ chân.

Thêm vào việc mất liên lạc với Bạch Liễu…

Lưu Giai Nghi mím chặt môi dưới —— trong tình huống hai bên đang đối kháng vô cùng hỗn loạn nhưng lại mất liên lạc với Chiến Thuật Gia thì rõ ràng là không ổn chút nào, có nghĩa là phe của họ không có người chỉ huy, không thể phản ứng kịp thời theo tình hình trận chiến.

Nhất định phải liên lạc với Bạch Liễu càng nhanh càng tốt!

“Con đang muốn tìm Bạch Liễu à?” Một bóng người cao ráo thẳng tắp kéo lê thanh kiếm nặng nề ẩn hiện trong làn sương mù độc, giọng nói trong trẻo, bình tĩnh mang theo cảm giác áp chế xa lạ, “Khó lắm.”

“Con có biết khống chế Chiến Thuật Gia bên con khó khăn lắm hay không, chú phải lên kế hoạch hy sinh ba thành viên trong đội mới có thể miễn cưỡng kiểm soát được cậu ta trong khoảng thời gian ngắn, vì vậy để cho sự hy sinh đó thật sự có giá trị ——

“——Ít nhất là phải gi3t gi3t con thì sau đó Bạch Liễu mới có thể thoát thân được.”

Bóng người trong sương mù độc chậm rãi nâng thẳng kiếm lên, khói tím xẹt qua hai bên mép trọng kiếm trên cao đầy vẻ nguy hiểm.

Lưu Giai Nghi nhanh chóng đảo người lùi lại phía sau. Sức chiến đấu của cô bé kém xa so với Lục Dịch Trạm nên tất nhiên sẽ không cố chống cự làm gì, nhưng ngay lập tức, Lưu Giai Nghi phát hiện đường lui của mình cũng đã bị chặn lại.

Ống nghe bệnh ló ra từ trong làn khói mù mịt rồi quấn thành một vòng chặn đường Lưu Giai Nghi, cô bé nghiến răng nhìn Liêu Khoa đang đi ra khỏi làn khói, chợt nhìn lại bóng người cầm kiếm nặng nề lao tới.

Bóng người càng lúc càng gần, làn sương mù độc tím ngắt dày đặc bao phủ đôi mày khóe mắt, anh cúi đầu xuống, chẳng nhìn rõ vẻ mặt đang nghĩ gì, tay trái nắm chặt, tay phải vươn thẳng trọng kiếm, bên vai phải máu chảy đầm đìa.

—— Đó là vết thương vì đã đỡ đạn cho Bạch Liễu trong ván đấu vừa rồi vẫn chưa lành.

“Lục Dịch Trạm.” Lưu Giai Nghi cố giữ bình tĩnh kéo dài thời gian, “Chú giết con, đánh bại Bạch Liễu, thì sao chứ?”

“Chú nhất định cứ phải dồn ép Bạch Liễu đến bước này sao?”

“Con là đứa trẻ ngoan, Giai Nghi.” Thân ảnh Lục Dịch Trạm mờ ảo, anh nhướng mắt, trong mắt có rất nhiều cảm xúc khiến Lưu Giai Nghi không thể hiểu được nhưng cảm xúc rất sâu sắc, “Nhưng đây không phải là một trò chơi dành cho trẻ ngoan.”

“Con rời khỏi đây đi.”

Trọng kiếm vung lên nhắm thẳng về phía cô bé không chút do dự.

Con ngươi của Lưu Giai Nghi co lại nhỏ.

Một bóng người lóe lên xuyên vào trong sương độc với tốc độ nhanh như chớp, đôi móng khỉ chắn trước mặt Lưu Giai Nghi phát ra tiếng “keng”, âm thanh đau đớn kêu lên: “Úi đệt!”

Lưỡi kiếm bằng kim loại va chạm cọ xát với móng khỉ đen nhánh sắc nhọn phát ra ánh lửa chói mắt, sương độc bị trọng kiếm cắt ngang gió thổi bay tứ tán, mọi thứ lại sáng rõ dưới ánh mặt trời.

Lồng nguc của Mục Tứ Thành phập phồng kịch liệt, cậu nắm chặt hai tay bắt lấy lưỡi kiếm, máu trong lòng bàn tay trào ra dọc theo lưỡi kiếm, cả người bị sức mạnh của kiếm đẩy ngược

về phía sau, hai chân dẫm lên mặt đất kéo thành hai hàng dấu chân thật sâu, đau đớn đến nỗi mặt đỏ cả lên rồi nhưng vẫn bất chấp khiêu khích, nhếch miệng cười nhướng mày: "Xem ra tôi tới kịp lúc nhỉ?"

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Bách Gia Mộc bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Trên mặt, trên tay, toàn thân Mục Tứ Thành đều bị lưỡi dao của Bách Gia Mộc rạch chém tan nát, máu loang lổ, quần áo rách bươm, nhưng cậu vẫn không giấu được nụ cười đắc ý với Lục Dịch Trạm:

"Ngại quá, anh chưa kịp giết đội viên bên tôi thì bên tôi đã đá đội viên bên anh ra khỏi trò chơi rồi."

"…" Lưu Giai Nghi đỡ trán, "Mộc Kha bị bọn họ loại ra ngoài rồi."

"Đụt!" Mục Tứ Thành kinh ngạc, "Hồi nào?!

Viên đạn màu bạc bắn trúng ống nghe đang chặn đường tẩu thoát của Lưu Giai Nghi, phát ra tiếng "bang" giòn giã, Liêu Khoa không biết đang trốn ở nơi nào nhanh tay thu lại vũ khí.

Đường Nhị Đả toàn thân cũng đầy vết dao dựa vào tường, vừa thay băng đạn vừa miễn cưỡng trả lời Mục Tứ Thành: "Lúc đánh nhau với Bách Gia Mộc cậu không nghe hệ thống thông báo à?"

Lục Dịch Trạm cất thanh trọng kiếm, anh nhìn Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành đang đứng che trước mặt Lưu Giai Nghi chằm chằm vào mình với sự thù địch, gãi đầu đau khổ than phiền: "Thằng nhóc Bách Gia Mộc này vô dụng dữ vậy? Nhanh như thế đã bị loại ra ngoài? Không giữ chân người ta được 10" nữa!?"

"Thế thì không còn cách nào khác." Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi, anh mỉm cười, ánh mắt đột nhiên nghiêm túc hẳn, trọng kiếm lại xuất hiện trên tay, "Trước tiên đành phải lấy một đổi ba vậy."

"Anh kiêu ngạo thật đấy…" Mục Tứ Thành chưa kịp nói xong thì giây tiếp theo Lục Dịch Trạm đã biến mất tại chỗ, khi anh xuất hiện trở lại thì đã đứng trước mặt Mục Tứ Thành.

Lục Dịch Trạm vung kiếm từ dưới lên trên, lưỡi kiếm chạm thẳng đến cổ họng của Mục Tứ Thành đang ngỡ ngàng không kịp phản ứng. Ánh kiếm lóe sáng quét ngang qua đôi mắt Lục Dịch Trạm khiến Mục Tứ Thành không tự chủ được sởn cả tóc gáy.

Nhất thời, Mục Tứ Thành hoàn toàn không có cảm giác phản kháng, hoàn toàn thối lui mê mang sờ sờ cổ họng, toàn thân run rẩy.

Đó là một đôi mắt vô cùng lạnh lùng và nguy hiểm, hoàn toàn phá tan hình tượng Chiến Thuật Gia luôn tươi cười, thiện lương trong lòng Mục Tứ Thành. Vào lúc này đây, người đàn ông cầm thanh trọng kiếm đang kề vào cổ họng cậu không hề hiền lành như Vương Thuấn đã nói.

Gì mà không dễ dàng ra tay, gì mà có thói quen duy trì tính mạng và sự an toàn của mọi người chơi trên sân thi đấu, gì mà chiến thuật gia có phong cách ôn hòa dễ gần nhất trong game.

Tất cả đều là giả, người như vậy không thể có ánh mắt như vừa rồi được.

Ánh mắt đó giống như… giống như là… đã phán xử gi3t gi3t vô số người chơi và dị đoan, tắm mình trong biển máu rồi lại bình tĩnh tìm lại sơ tâm và cân bằng bản ngã của chính mình.

—— Ánh mắt như thể đã tự tay gi3t gi3t cậu không biết bao nhiêu lần rồi vậy.

Kiếm vung lên, máu bắn tung tóe.

“Cẩn thận, Mục Tứ Thành!” Lưu Giai Nghi hét lớn, túm lấy tóc Mục Tứ Thành thoát khỏi lưỡi kiếm trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, nhưng tay phải của Mục Tứ Thành vẫn bị chặt đứt.

Mục Tứ Thành dựa vào tường, đồng tử giãn nở tối đa, cậu che vết cắt trên tay phải đang phun ra máu, gần như run rẩy nhìn Lục Dịch Trạm đang bê bết máu.

Nhát kiếm vừa rồi suýt chút nữa là đã chém đứt đầu cậu.

“Anh… rốt cuộc anh là ai?” Mục Tứ Thành run giọng hỏi.

“Sao đang đánh nửa chừng lại thắc mắc chuyện này?” Lục Dịch Trạm ngẩng đầu lên, anh gãi đầu cười đơn thuần, trong bộ đồng phục học sinh bình thường, có vẻ như anh thực sự là một học sinh trung học không biết gì cả.

Nhưng bộ đồng phục học sinh giờ đây đã thấm đỏ đầy máu của Mộc Kha, Lưu Giai Nghi, Mục Tứ Thành, và vết thương trên vai phải của chính anh.

“Để tôi nghĩ lại xem, bên ngoài trò chơi tôi có nhiều thân phận lắm, một số người gọi tôi là Nhà tiên tri, một số gọi tôi là Thẩm Phán Nghịch Thần, và một số gọi tôi là đội trưởng.” Lục Dịch Trạm sờ cằm, anh thật sự trả lời rất nghiêm túc, anh cười, “Nhưng cá nhân tôi thích được gọi là Lục Dịch Trạm, hay lão Lục cũng được.”

“Nhưng hiện giờ trong trò chơi tôi chỉ có một thân phận mà thôi.”

Lục Dịch Trạm một tay rút thanh trọng kiếm cắm trên mặt đất, gió thổi bay phần đuôi tóc nhuốm máu của anh, anh mỉm cười dịu dàng:

“Đó chính là đối thủ của các cậu.”

- ——oOo—

Chương 487

Lục Dịch Trạm nhìn Lưu Giai Nghi, Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả đối diện, hít một hơi thật sâu, tay lại nâng kiếm lên.

Ba tháng trước, Thần Điện.

Bạch Lục hứng thú nhìn về phía Lục Dịch Trạm: "Cậu muốn thả thẻ phù thủy xuống thật à? Đây là một trong số ít thẻ thần cấp cao có khả năng trị liệu, ta đề nghị cậu nên suy nghĩ cẩn thận."

"Vả lại." Bạch Lục nhếch miệng cười, "Không phải Phương Điểm muốn nhận nuôi thẻ phù thủy sao? Cậu có chắc là muốn đưa cho Bạch Liễu không?"

Lục Dịch Trạm cúi đầu: "… Tôi chắc chắn."

"Thẻ phù thủy là một thẻ rất thông minh, người sói trong trò chơi của chúng ta cũng là một người sói rất thông minh, nếu cậu cứ nhất định giao phù thủy cho người sói thì chưa chắc người sói sẽ khống chế được phù thủy, mà ngược lại phù thủy sẽ có khả năng tấn công người sói." Bạch Lục đan hai tay trước nguc, nở nụ cười hứng thú, "Cậu thật sự muốn làm như vậy à?"

Lục Dịch Trạm cúi đầu nhìn thẻ người sói và phù thủy để cạnh nhau trên bàn, khàn giọng nói: "Tôi đã nghĩ kỹ rồi."

Mới là lạ.

Lúc ấy anh thậm chí còn chưa nghĩ đến chuyện đó, ngay cả đến bây giờ mỗi bước anh đi, anh vẫn không biết sự lựa chọn của mình là đúng hay sai.

“Oa, thơm quá, anh đang nấu gì đó Lục Dịch Trạm?” Phương Điểm vừa tan làm về, túi x4ch vẫn còn treo lủng lẳng sau lưng, ngửi thấy mùi thơm bên trong nhà, cô vui mừng nhảy tót lên, lao vào bếp ôm sau eo Lục Dịch Trạm, thăm dò xem Lục Dịch Trạm đang làm gì, “Đang nấu món gì đó?”

Lục Dịch Trạm cầm thìa đeo tạp dề, anh đứng trước trong căn bếp nhỏ nghi ngút khói dầu, tay đảo liên hồi phần thịt trong chảo một hồi thì dừng lại hỏi: “… Bà xã, em nghĩ Bạch Liễu có em gái thì thích hợp không?”

Phương Điểm không bao giờ thắc mắc tại sao Lục Dịch Trạm lại đột nhiên hỏi một số chủ đề kỳ lạ như vậy, cô chỉ đơn giản suy nghĩ rồi sau đó đưa ra câu trả lời:

“Không tưởng tượng nổi nhãi con đó có em gái thì thành bộ dạng như thế nào nữa.”

Phương Điểm dường như nghĩ đến chuyện gì đó, nhịn không được phá ra cười lớn: “Chắc là sẽ ăn hiếp em gái đến nỗi bị bán đi rồi còn phải giúp cậu ta đếm tiền.”

“… Vậy là.” Lục Dịch Trạm li3m li3m đôi môi khô khốc, “Không thích hợp phải không?”

“Không, rất thích hợp.” Phương Điểm đặt cằm lên vai Lục Dịch Trạm cười cười, “Nhưng chắc là cũng sẽ chăm sóc em gái thật tốt, chải đầu sửa soạn cho em gái, bảo vệ em gái để không ai có thể bắt nạt cô bé ngoại trừ người anh trai hư hỏng là mình.”

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, trong bệnh viện.

“Vất vả cho cậu rồi lão Lục.” Viên cảnh sát trông coi Lưu Giai Nghi xoa xoa vai than thở, “Viện mồ côi sao có thể đối xử với trẻ con như thế nhỉ?! Cho bọn nhỏ ăn nấm độc chưa qua kiểm chứng, đúng là lũ điên khùng mà.”

Lục Dịch Trạm lướt qua bả vai viên cảnh sát nhìn Lưu Giai Nghi đang nằm trên giường bệnh, khẽ ừ một tiếng.

“Mà này, lão Lục.” Viên cảnh sát ngẩng đầu nhìn Lục Dịch Trạm, “Sao đột nhiên lại nhận vụ án này vậy?”

Ánh mắt Lục Dịch Trạm trầm xuống: “… Không có gì, nhân lúc rảnh rỗi nên tôi tiện điều tra thôi.”

“Cậu đúng là…lúc nào cũng bận rộn như con thoi ấy.” Viên cảnh sát vỗ vai Lục Dịch Trạm nói đùa, “Cậu là anh hùng cứu vớt thế giới luôn rồi đó.”

Quán lẩu

Lục Dịch Trạm nhìn Bạch Liễu ngồi đối diện vừa mới đăng xuất khỏi trò chơi, vẻ mặt nghiêm túc: “Gần đây tôi mới nhận một vụ án, cậu giúp tôi được không?”

Bạch Liễu ngồi đối diện vừa xé đôi đũa dùng một lần, nhướng mi liếc Lục Dịch Trạm: “Giúp cậu cũng được.”

“Chầu lẩu này cậu trả tiền.”

Lưỡi kiếm của Lục Dịch Trạm đâm xuống xuyên qua trái tim Lưu Giai Nghi, cô bé gắng gượng nhìn Lục Dịch Trạm, máu trào ra từ khóe miệng, ném chai thuốc giải độc vừa mới hồi CD trong tay qua cho Mục Tứ Thành, giọng nghẹn lại: “Chụp lấy, con khỉ!”

Cô bé uống thuốc giải độc cũng vô ích, mục tiêu của Lục Dịch Trạm chính là cô bé, cô bé dùng chỉ lãng phí mà thôi, không bằng để dành cho các đội viên khác.

Lục Dịch Trạm chuẩn bị cực kỳ kỹ lưỡng để đối đầu với cô bé, như thể anh đã chiến đấu với cô bé hàng trăm lần rồi vậy, thuần thục ngăn chặn tất cả các thói quen chiến đấu và đường lui thường dùng của Lưu Giai Nghi khiến cô bé dùng hết toàn lực vẫn đánh không lại Lục Dịch Trạm.

Chỉ đành khuất phục chịu thua.

Lưu Giai Nghi bị kiếm đâm xuyên chậm rãi nhắm mắt lại, ngã quỵ xuống đất.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Lưu Giai Nghi bị giảm về 0, rồi khỏi trò chơi. 】

Thời điểm Lưu Giai Nghi rời game và Mục Tứ Thành nhận được thuốc giải, Đường Nhị Đả nhanh chóng chuyển phương thức tấn công từ bảo vệ Lưu Giai Nghi và Mục Tứ Thành sang tấn công Lục Dịch Trạm.

Vừa rồi kỹ năng của Lưu Giai Nghi và Mục Tứ Thành đều đã bước vào thời gian hồi chiêu, một mình Đường Nhị Đả bảo vệ hai người khá vất vả, anhnh liên tục nhìn vào điện thoại trong túi áo nguc, nghiến chặt hai hàm răng.

Nếu Bạch Liễu ở đây… Bạch Liễu và anh hợp lại thì một bảo vệ ba không thành vấn đề, nếu một mình anh bảo vệ hai người cũng không phải là không thể.

Vấn đề ở chỗ đối thủ của anh là Lục Dịch Trạm.

Sự hiểu biết của người này đối với mọi người hết sức kỳ quái, hơn nữa lại rất giỏi lợi dụng tuyến phòng thủ của đối phương, Đường Nhị Đả liên tục bị anh ta đánh lén hết lần này đến lần khác.

Đường Nhị Đả tràn đầy tức giận, anh lạnh lùng thay đổi hộp đạn rồi bóp cò, đạn bạc tạo thành một đường bạc nhuyễn bắn thẳng về phía Lục Dịch Trạm, Lục Dịch Trạm buộc phải lui lại mấy chục cm nhưng bắp chân vẫn trúng mấy viên đạn.

【 hệ thống cảnh cáo: Giá trị sinh mệnh của Lục Dịch Trạm đã giảm xuống còn 28! 】

Lục Dịch Trạm ngẩng đầu nhìn Đường Nhị Đả đang thay hộp đạn, ánh mắt sững sờ trong giây lát.

… Cậu chàng huấn luyện sinh phàn nàn về việc bị phạt chạy trên sân chơi ngày đó hiện tại đã trưởng thành như thế này rồi, còn có thể đối kháng ngang hàng với anh nữa.

Đây là thợ săn thế hệ thứ hai do chính tay anh tuyển chọn và thả xuống.

Cho dù từ đầu đến giờ Đường Nhị Đả, người được chọn làm thợ săn thế hệ thứ hai, chưa bao giờ gặp Lục Dịch Trạm, nhưng số phận của anh ta lại được Bạch Lục và anh định đoạt nhẹ nhàng bâng quơ như thế đó.

Đây là quyền lợi mặc nhiên của Thần sao?

Thật là đáng ghê tởm.

Hai tháng rưỡi trước, Thần Điện.

“Trong tay cậu chỉ còn một lá bài thần cuối cùng.” Bạch Lục nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Lục Dịch Trạm đã bị hóa đá đến thắt lưng, “Cậu chắc chắn muốn giao lá bài Thợ săn có sức tấn công mạnh nhất này cho Bạch Liễu?”

“Chắc chắn.” Lục Dịch Trạm khàn giọng trả lời.

“Đây là thẻ bài thần còn nguy hiểm hơn thẻ bài phù thủy.” Bạch Lục nhếch miệng, “Thẻ bài thợ săn sắp nổi điên rồi, cậu giao cho Bạch Liễu thế này không sợ thẻ thợ săn một phát bắn chết người sói hay sao?”

Lục Dịch Trạm chậm rãi ngẩng đầu: “Tôi sẽ không để Bạch Liễu xảy ra chuyện.”

Cùng ngày, Cục quản lý Dị đoan.

“Đường đội.” Tô Nhạc bước tới, trong tay cầm một tập hồ sơ, vẻ mặt nghiêm túc, “Có cảnh sát địa phương liên lạc chúng ta, anh ta phản ánh loại nấm mà viện mồ côi có trẻ em bị trúng độc sử dụng có dấu hiệu bất thường, sau khi chúng ta kiểm tra thì quả thật đã phát hiện ra vấn đề.”

Đường Nhị Đả cầm lấy túi hồ sơ: “Đây là mẫu nấm à?”

Anh xé túi hồ sơ, bên trong ngoài chất lỏng mẫu nấm thì còn một cuộn băng video giám sát rơi ra.

“Đây là cái gì?” Đường Nhị Đả cau mày cầm lên.

Tô Dạng nhìn thoáng qua, trả lời: “Đoạn phim giám sát bệnh viện nơi 5 đứa trẻ sống sót trong vụ ngộ độc, không hiểu tại sao anh ta lại bỏ đoạn phim vào túi mẫu nấm nữa.”

Đường Nhị Đả nhét cuộn băng vào máy phát, trong khoảnh khắc vừa nhìn thấy hình ảnh trên đó, đồng tử anh co rút lại.

Trong màn hình là Bạch Liễu đang đi vào phòng bệnh.

“Ai đem cuộn băng này tới?!” Đường Nhị Đả quay phắt lại nhìn Tô Dạng, “Người trong màn hình này là ai?!”

Tô Dạng nhìn vẻ mặt của Đường Nhị Đả thì khá sửng sốt: “Người của chúng ta kiểm tra rồi, anh ta tên là Bạch Liễu. Còn viên cảnh sát đưa băng ghi hình thì tên là Lục Dịch Trạm.”

“Nghe nói hai người đó là bạn thân của nhau.”

【 hệ thống cảnh cáo: Giá trị sinh mệnh của người chơi Đường Nhị Đả đã giảm xuống còn 17, HP sắp giảm về 0! 】

【 hệ thống cảnh cáo: Giá trị sinh mệnh của người chơi Đường Nhị Đả đã giảm xuống còn 15, HP sắp giảm về 0! 】

Trọng kiếm và súng lục chạm nhau b4n ra ánh lửa tung tóe, Đường Nhị Đả nghiến răng, ánh mắt chạm vào Lục Dịch Trạm nắm chặt kiếm đang tiến lại gần mình.

…… Sao lại thế này? Đây là cách thức cận chiến của những người xuất thân từ cục quản lý dị đoan, tại sao Lục Dịch Trạm biết dùng cách thức này để đối kháng với anh chứ?!

Từ trước đến giờ anh chưa từng gặp qua Nghịch Thần, hoặc nói đúng hơn là chưa từng nhìn thấy Lục Dịch Trạm sử dụng cách thức cận chiến như thế này!

Lục Dịch Trạm trở tay giữ chặt thanh kiếm trên vai Đường Nhị Đả, anh ngẩng đầu lên từ dưới kiếm, ánh mắt phản chiếu trên vết nứt của kiếm tạo thành vô số quang ảnh sắc bén lạnh lùng, đó là ánh mắt của một thẩm phán đã gi3t gi3t vô số quái vật và tội nhân dị đoan.

“Sao anh lại biết loại đấu pháp này?” Đường Nhị Đả khàn giọng hỏi.

Trọng kiếm từ từ di chuyển lên chạm vào cổ họng Đường Nhị Đả, vai phải của Lục Dịch Trạm đã hoàn toàn bê bết máu, anh ho khan một tiếng, máu trào ra từ khóe miệng, tay càng lúc càng vận sức nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng:

“Chính tôi tạo ra đấu pháp này, đặc biệt chuyên dùng để đối phó với dị đoan.”

Đồng tử Đường Nhị Đả co rút lại: “Anh là đội trưởng đội 1 đã tự sát mười năm trước?!”

“Xưng hô đó nghe nặng nề quá.” Sắc mặt Lục Dịch Trạm tái nhợt, đột nhiên anh cong mắt mỉm cười, “Tôi thích nghe cậu gọi tôi là sư huynh hơn.”

Trọng kiếm hoa một đường, đâm thẳng vào cổ họng Đường Nhị Đả.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Đường Nhị Đả bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Bàn tay phải bị đứt của Mục Tứ Thành đã mọc ra nhờ thuốc giải của Lưu Giai Nghi để lại, nhưng kỹ năng của cậu vẫn còn đang trong giai đoạn hồi CD, thêm vào nữa lại bị ống nghe bệnh từ đâu quăng tới trói chặt một chỗ khiến cậu không thể động đậy, chỉ biết nhe răng trợn mắt vặn vẹo rống to: “Thả tôi ra!”

Liêu Khoa đang canh giữ Mục Tứ Thành bên cạnh có chút bất lực: “Anh không thể thôi miên cậu ta, cậu ta vào trò chơi sớm quá, hơn nữa lại không có điểm thôi miên của anh, trước mắt chỉ có thể khống chế như thế này thôi.”

Lục Dịch Trạm kéo lê thanh kiếm nặng nề xoay người nhìn về phía Mục Tứ Thành, vẻ mặt cũng trở nên có chút khó xử: “Cũng quá lỗ m4ng rồi.”

Mục Tứ Thành là một lá bài thần ngoài ý muốn của anh. Thời điểm anh chưa kịp thả xuống thì nhóc con này đã chủ động lại gần Bạch Liễu và đăng nhập vào game với Bạch Liễu, lúc phát hiện ra Lục Dịch Trạm thót hết cả tim.

Chỉ mới một thời gian không nhìn ngó gì đến, quay qua quay lại Mục Tứ Thành đã thọc ra một cái lỗ lớn.

Nhưng cũng may là không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Lục Dịch Trạm rối rắm ngồi xổm xuống, nhìn Mục Tứ Thành bị trói chặt chỉ biết trợn mắt giận dữ, thở dài thườn thượt.

Ở dòng thế giới nào, cậu nhóc này cũng là đội viên đầu tiên bị Bạch Lục gi3t gi3t, nhưng rồi vẫn sẽ như cũ là người đầu tiên tiếp cận Bạch Lục trong mỗi dòng thế giới mới.

——Dòng thế giới này thật đặc biệt.

Anh cố tình ngăn cách hai người, ngăn không cho Mục Tứ Thành tiếp xúc với Bạch Liễu, kế hoạch là chờ đợi đến một phó bản nào đó thích hợp thì sẽ thả Kẻ trộm vào, nhưng khi Mục Tứ Thành nhìn thấy Bạch Liễu xuất hiện trên TV nhỏ, cậu vẫn như cũ bị Bạch Liễu thu hút, nôn nóng đến gần Bạch Liễu.

Ban đầu Mục Tứ Thành tiếp cận Bạch Liễu để đánh cắp đồ vật trên người Bạch Liễu, nhưng cuối cùng cậu lại để Bạch Liễu trộm lấy linh hồn của mình.

Nói cách khác, không riêng gì Mục Tứ Thành, khi anh cứ nghĩ rằng Phù thủy sẽ độc chết người sói và Thợ săn sẽ bắn chết người sói thì vào tay Bạch Liễu đều chuyển nguy thành an*, đường hoàng chính chính trở thành lá bài thần mặc hắn sử dụng.

(*) gốc câu này là化险为夷 (hóa hiểm vi di)

Bọn họ đều là những lá bài thần mang đầy thù hận và sát khí tiếp cận người sói, nhưng cuối cùng lại đều nguyện ý trở thành quân bài trong tay hắn.

Ngay cả bản thân anh cũng vậy.

Bạch Liễu… Người sói mà anh chăm nom từ nhỏ đến lớn, có ma lực gì mà mọi người đều buông lỏng đề phòng, giao cả tín ngưỡng và linh hồn mình cho hắn chứ?

Cho đến bây giờ Lục Dịch Trạm vẫn không biết câu trả lời.

Nhưng anh cũng đã…

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại, anh dùng thanh kiếm nặng nề chống đỡ cơ thể, hít một hơi thật sâu rồi nâng nó lên.

Mục Tứ Thành nhìn thanh trọng kiếm sắp chặt đầu mình, cậu thở gấp, bắp thịt trên mặt căng thẳng run lên: "… Mẹ nó, anh giết hết 3 người bên tôi rồi, phải nói gì với tôi rồi mới động thủ nữa chứ?!"

Vai ác nào cũng phải lải nhải mấy câu rồi mới ra tay mà nhở! Cái tên Bạch Lục gì đó rất thích kể lể làm màu còn gì! Sao qua tới Lục Dịch Trạm thì chẳng thèm nói một câu nào, không buồn quan tâm bạn có hiểu anh ta định làm gì hay không, trực tiếp hành động luôn là sao?!

"Không có thời gian tán chuyện." Lục Dịch Trạm nâng kiếm lên cao, anh cười, "Nếu không thì đổi ngược lại phe tôi sẽ bị xóa sổ mất."

“Chiến Thuật Gia bên phe cậu lợi hại lắm, loại người có thể dùng mạng đổi mạng đấy, tôi chỉ đành phải tranh thủ chút thời gian ít ỏi này thôi.”

Trọng kiếm chém xuống.

Mục Tứ Thành rùng mình nhắm mắt lại, bên tai nghe thấy âm thanh nhắc nhở hệ thống lạnh lẽo, bóng kiếm màu bạc lóe lên trước mắt.

“Chát ——!!!”

Trước mặt truyền đến âm thanh va chạm dữ dội của vũ khí.

Hồ quan sát.

Mộc Kha, Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả, cả ba người đều bại trận dưới kiếm của Lục Dịch Trạm đang ngồi trên băng ghế dài, vẻ mặt ai cũng tức tối cay đắng, hai tay nắm chặt trước mặt, chẳng buồn nhìn xem màn hình lớn.

Vương Thuấn ở bên cạnh muốn tiếp tục xem diễn biến trên màn hình lớn, nhưng khi nhìn thấy Lục Dịch Trạm lôi kiếm chuẩn bị chém Mục Tứ Thành thì cúi đầu nhanh chóng xoay người, tim đập loạn xạ, vẻ mặt cũng khổ sở giống hệt như ba người kia.

… Mẹ nó, hắn sốt ruột đến nỗi sắp nôn cả ra rồi, ai cũng được, lên tiếng nói gì đi để xoa dịu tình hình cái nào.

“Chuyện xảy ra thế này…một phần cũng do tôi.” Đường Nhị Đả đột nhiên mở miệng, anh thở một hơi nặng nhọc, “Đáng lẽ ngay từ lúc đầu tôi phải nhận ra ý đồ của Bách Gia Mộc là muốn thí mạng để giữ chân tôi và Mục Tứ Thành, không nên giằng co với cậu ta để hồi viện Bạch Liễu mới đúng.”

“Không, là trách nhiệm của tôi.” Mộc Kha mím chặt môi, “Tôi không nên để cảm xúc ảnh hưởng mình, lúc vừa nhận ra ý đồ của Lục Dịch Trạm thì dứt khoát cắt đuôi anh ta, quay về tập hợp với Bạch Liễu mới phải.”

“Các anh im hết đi, được không?” Lưu Giai Nghi chán nản ngắt lời hai người, “Phù thủy như em mới vừa mở màn đã loại khỏi game còn chưa kịp đội nồi thì các anh cũng đừng tích cực nhận hết lỗi lầm về phần mình chứ.”

Vương Thuấn thực sự không nhịn được nôn khan một tiếng, hắn căng thẳng quá mức rồi.

Hắn nhịn không được than thầm trong lòng ——— nói như thế thì đừng nói còn hơn!

… Ôi trời ơi, mới bắt đầu thôi mà không khí đã như thế này, không biết xong hết trận đấu thì sẽ như thế nào đây!!

Nhưng sau đó, Vương Thuấn nhìn lướt qua màn hình lớn, khi nhìn thấy Lục Dịch Trạm thực sự giơ kiếm lên muốn chặt đầu Mục Tứ Thành, hắn chịu không nổi ôm mặt gục xuống.

Đừng mà!! Chẳng lẽ trận khiêu chiến đầu tiên của đội họ lại kết thúc nhanh như vậy sao!

Bên đối thủ chỉ mới bị loại 1 người còn bên bọn họ đã bị loại hết 3 người, và sắp loại luôn người thứ 4. Chỉ một mình Chiến Thuật Gia đối phương mà muốn diệt hết cả đội của họ thật sự khiến hắn không thể chấp nhận nổi!

Vả lại không chỉ riêng hắn không chấp nhận được mà cả khán giả cũng không thể chấp nhận được.

Giao diện điều khiển hệ thống của Vương Thuấn không ngừng nhấp nháy, tất các chỉ số xếp hạng khác nhau của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang đều đang giảm mạnh, đặc biệt Bạch Liễu vừa nhảy vào top 6 bảng xếp hạng nổi tiếng vốn đã chưa ổn định hay đã rớt một lèo hơn 20 bậc.

Hắn không nỡ nhìn tiếp.

Nhưng cho dù hắn không nhìn thì người dẫn chương trình vẫn hào hứng lải nhải: "Trời ơi trời ơii, không ngờ vị Chiến Thuật Gia Thẩm Phán Nghịch Thần theo phái ôn hòa không thích giết người lại chủ động ra tay trong trận đấu này, từ đầu đến giờ anh liên tục chủ động tấn công đối thủ của mình!"

"Đến giờ đã tự mình xóa sổ ba đội viên của đối thủ và đang tiếp tục giải quyết người thứ tư, chẳng lẽ muốn một người giết hết toàn đội đối phương luôn sao!"

"Không thể tưởng tượng nổi Nghịch Thần cũng có thể là người tấn công chính, hơn nữa lại làm xuất sắc đến như vậy.

Trước đây, Nghịch Thần chỉ luôn đảm nhiệm vị trí khống chế hoặc lang thang quan sát. Có thể nói anh có thể thay đổi vị trí của mình kịp thời tùy theo phản ứng của toàn đội, nổi tiếng với chiến thuật linh hoạt và hay thay đổi. Hiện giờ lại còn đảm nhiệm luôn vai trò tấn công chính, thật không hổ là Chiến Thuật Gia toàn năng!”

Trọng kiếm trên màn hình lớn chém xuống, Vương Thuấn thu mình thành một quả bóng, mí mắt nhắm chặt chờ âm thanh nhắc nhở của hệ thống và Mục Tứ Thành chuẩn bị đăng xuất khỏi trò chơi.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Bách Dật bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Chu Thiên Hoa bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Vương Thuấn đột nhiên mở mắt ra, hắn quay đầu nhìn về phía cửa đăng xuất bên cạnh màn hình lớn, người đăng xuất khỏi trò chơi không phải là Mục Tứ Thành như hắn chờ đợi.

——Mà là thành viên của Danh Sách Sát Thủ.

Chu Thiên Hoa và Bách Dật người đầy vết thương ngã nhào xuống sân, các đội viên khác của Danh Sách Sát Thủ nhanh chóng lao vào đỡ họ. Nhìn thoáng qua hai người từ trên xuống dưới chằng chịt vết roi quất cắt rợn người, có thể nhận ta kẻ tấn công ra tay cực kỳ tàn nhẫn và dứt khoát, gần như chỉ muốn giết bọn họ càng nhanh càng tốt.

Cả khán giả và người dẫn chương trình đều sững sờ trước diễn biến bất ngờ này.

“Trời ơi, tình huống này là sao?” Người dẫn chương trình lắp bắp, “Liên tục hai thành viên của Danh Sách Sát Thủ bị xóa sổ?!”

“Ai giết bọn họ vậy?!”

“Ngoài Nghịch Thần, trận này còn có người chơi khác đang liên tục xóa sổ đội của đối phương sao?”

Đáp án không cần nói cũng biết, tất cả mọi người nhìn vào màn hình lớn.

Đầu óc Vương Thuấn đầu bắt đầu choáng váng: “Chờ chút, tự nhiên tôi chóng mặt quá, Bách Dật có kim bài miễn tử không chết chỉ bị đá ra ngoài thì hiểu rồi, nhưng đội viên Chu Công gì đó đâu có kim bài miễn tử đâu?!”

“Sao Bạch Liễu lại rút HP của cậu ta về 0 rồi để cậu ta thoát game an toàn được vậy?!”

“Chuyện gì anh ấy cũng làm được.” Đôi mắt của Mộc Kha tràn đầy nhiệt huyết khó tả, cậu nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, “bởi vì anh ấy là Bạch Liễu.”

Trong game.

Lúc Mục Tứ Thành nghe thấy nội dung nhắc nhở của hệ thống thì mở mắt ngay lập tức.

Bạch Liễu nhảy xuống từ tầng hai của tòa nhà dạy học bên cạnh, hắn giẫm lên vai phải của Lục Dịch Trạm, đ3 xuốngvai Lục Dịch Trạm, đồng thời, dùng roi thít chặt thanh kiếm của Lục Dịch Trạm kéo lên phía trên, kịp thời hóa giải nhát kiếm đang chém đầu Mục Tứ Thành.

Ánh mắt Bạch Liễu bình tĩnh và sắc bén, gió thổi bay mái tóc dài hờ hững tán loạn, hai bên mắt và khuôn mặt đầy những vết dao, chiếc áo sơ mi trắng trên người chỉ còn lại 4, 5 cúc áo để lộ cổ áo và vạt áo bay phấp phới, hai tay trái phải đeo găng tay da đen cầm cán roi và đuôi roi giữ chặt trọng kiếm kéo mạnh lên trên.

Trọng kiếm bị roi xương của Bạch Liễu kéo mạnh, dán sát vào bên cổ Lục Dịch Trạm, Lục Dịch Trạm ngửa người về phía sau né tránh tạo thành tư thế tự sát, mắt thấy yết hầu Lục Dịch Trạm sắp bị cắt đứt.

“Lục đội!!” Đồng tử của Liêu Khoa co rút, đột ngột kêu lên.

“Bạch Liễu!!” Mục Tứ Thành mừng như điên.

Lục Dịch Trạm tránh được thế kiếm nguy hiểm chỉ trong tích tắc, anh nghiêng mặt sang một bên, lưỡi kiếm cọ qua xương lông mày để lại trên mặt một vết thương sâu hoắm lộ cả xương ra ngoài, máu lập tức tuôn xối xả nhuộm đỏ nửa bên mặt Lục Dịch Trạm. Cùng lúc đó, Lục Dịch Trạm trở tay vung kiếm, buộc Bạch Liễu phải thu chân lùi lại về sau.

Liêu Khoa lao lên cắt ngang Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhanh nhẹn nhảy xuống đất, hắn giơ tay ném thứ gì đó cho Mục Tứ Thành đang quỳ trên mặt đất: "Uống đi, hồi phục máu."

Nói xong, Bạch Liễu quăng roi tiếp tục lao tới.

Mục Tứ Thành chụp lấy, phát hiện đó là một lọ thuốc giải, cậu choáng váng một lúc, có cảm giác sởn tóc gáy quen thuộc.

… Bọn họ vào phó bản trò chơi này chỉ khoảng một tiếng đồng hồ, tức là cho dù giao diện hai bên Bạch Liễu và Lưu Giai Nghi mở liên tục, thì CD thuốc giải cũng chỉ có thể đặt lại tối đa hai lần.

Nhưng Bạch Liễu lại không sử dụng thuốc giải, cũng không sử dụng giao diện hệ thống tấn công của người chơi khác, chỉ một mình dùng roi mà xóa sổ hai đội viên bên Danh Sách Sát Thủ.

——phải biết là cậu cùng Đường Nhị Đả phải tốn không ít thời gian mới có thể giải quyết được Bách Gia Mộc, đổi lại hai người còn bị thương tơi tả. Ngay cả Nghịch Thần cũng không đánh solo một người, toàn là phải kết hợp với Liêu Khoa.

Chỉ có Bạch Liễu một người giải quyết tất cả, vừa nhanh chóng lại vừa ít tiêu hao.

“Đm.” Mục Tứ Thành uống lọ thuốc giải đắng nghét mà trào cả nước mắt, “Mẹ nó, cũng may Bạch Liễu là đồng đội của tôi.”

Nếu không thì nãy giờ xong cmn đời rồi.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mục Tứ Thành đã hồi phục lên 87. 】

Bạch Liễu lao tới, hắn ném roi thẳng về phía Lục Dịch Trạm, bị ống nghe của Liêu Khoa câu lại, Bạch Liễu nhanh chóng thả roi trong tay ra, hóa thành một con dao găm, lật ngược lại rồi biến mất tại chỗ.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng giao diện hệ thống của người chơi Mộc Kha để sử dụng kỹ năng cá nhân (tấn công chớp nhoáng) 】

Giây tiếp theo, Bạch Liễu xuất hiện phía sau Liêu Khoa, con ngươi co rút lại, ánh mắt lạnh lẽo đến mức không còn chút hơi ấm, dao găm trên tay hắn đặt thẳng vào cổ Liêu Khoa, dứt khoát cứa mạnh một đường không chút nương tay.

Máu trào ra từ cổ Liêu Khoa, anh ho sặc sụa bịt kín cái cổ đầy máu của mình, trong nháy mắt não anh trống rỗng và hoảng hốt.

Trúng kế rồi.

… Tên này, mục tiêu lúc đầu không phải Lục Dịch Trạm, mà là anh.

Bạch Liễu hoàn toàn không có ý định dây dưa với con át chủ bài đầy máu Lục Dịch Trạm, trong tình huống vẫn chưa nắm được trạng thái của Lục Dịch Trạm, hắn biết rằng điều này sẽ chỉ lãng phí kỹ năng, giá trị sinh mệnh và thời gian.

Vì vậy, hắn quyết định xóa sổ các đội viên xung quanh Lục Dịch Trạm, cắt đứt tất cả những đồng đội có thể giúp Lục Dịch Trạm, và để Lục Dịch Trạm, một Chiến Thuật Gia có thói quen đấu đội, phải chiến đấu một mình trong phó bản này, không thể nào dựa vào đội ngũ của mình nữa.

Tên này… đã nhìn ra điểm yếu của Lục Dịch Trạm trước khi ra tay.

Lạnh lùng và bình tĩnh quá mức, không quan tâm đến việc các thành viên trong đội mình lần lượt bị loại trừ, mục đích rõ ràng là quét sạch hậu tuyến của đối phương, bên họ đã bỏ ra 3 tuyển thủ để giữ chân Bạch Liễu, thì có lý nào Bạch Liễu lại không bỏ ra 3 đội viên để giữ chân Lục Dịch Trạm chứ?

Nếu chiến đấu solo thì Lục Dịch Trạm yếu hơn Bạch Liễu rất nhiều.

Lục Dịch Trạm không có tiền giấy linh hồn trong tay, nhưng Bạch Liễu thì có. Các thành viên trong nhóm của hắn đã bị loại, nhưng kỹ năng và giao diện hệ thống thì vẫn còn trên sân. Vả lại cân nhắc đến việc Bạch Liễu chỉ am hiểu và thuần thục đấu đơn, thì thay vì dùng đội ngũ chưa hình thành hệ thống thi đấu đồng đội hoàn chỉnh để đấu với chiến đội lão luyện bên

Lục Dịch Trạm, thì tốt nhất là dứt khoát lấy 3 đổi 3, nhanh chóng giết hết người chơi của cả 2 bên, sau đó dùng phong cách chơi đơn mà Bạch Liễu am hiểu nhất để đối kháng với tuyển thủ mạnh như Lục Dịch Trạm.

Dù sao thì hai tên này đã chơi game chung với nhau được gần mười năm rồi còn gì.

Không chỉ Lục Dịch Trạm hiểu rõ Bạch Liễu mà Bạch Liễu cũng rất hiểu rõ Lục Dịch Trạm.

Bạch Liễu lạnh lùng giữ chặt gáy Liêu Khoa, hắn khống chế hành động của Liêu Khoa rồi cắm thẳng dao găm vào người anh, lướt nhẹ một đường xuống dưới rồi đâm mạnh vào vị trí trái tim của Liêu Khoa.

Liêu Khoa phát ra tiếng r3n rỉ nghẹn ngào, hơi thở đình trệ, thân thể chậm rãi mềm nhũn ra, hai tay buông ống nghe quấn lấy hai tay Bạch Liễu, đầu ngã vào trên vai Bạch Liễu, không nhúc nhích.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Liêu Khoa bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Phần áo sơ mi Bạch Liễu bị Liêu Khoa dựa vào lập tức bị nhuộm đỏ bởi máu chảy ra từ cơ thể anh.

Bạch Liễu ôm Liêu Khoa như ôm một người bạn cũ, hắn chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt vẫn còn sót lại vết máu của Liêu Khoa, Bách Dật và Chu Thiên Hoa để lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lục

Dịch Trạm yếu ớt đang chống người trên thanh kiếm sau lưng Liêu Khoa.

Nửa khuôn mặt của Lục Dịch Trạm đẫm máu, dường như anh đã mong đợi cảnh tượng này từ lâu, bình thản cười: “Quả nhiên là cậu, giao dịch lỗ vốn thì nhất quyết không làm mà.”

“Tôi lấy 3 người đội cậu, cậu nhất định phải lấy lại 4 người đội của tôi.”

Bên trong hồ quan sát.

Vương Thuấn nhìn Liêu Khoa vừa mới đăng xuất khỏi màn hình lớn thì ngã quỵ xuống đất, trên cổ còn dính đầy máu, hắn nuốt một ngụm nước bọt, lắp bắp nói: “Ba.. ba đổi bốn.”

Một phút trước còn tưởng đội mình bị xóa sổ thì một phút sau, chiến thuật gia của họ đã lật ngược tình thế và xóa sổ gọn gàng 3 tuyển thủ đối phương.

Sau một khoảng lặng ngắn trên khán đài, âm thanh gào thét ầm ĩ nổ ra. Hàng loạt khán giả mắt đỏ hoe kích động đập vào ghế ngồi, hét lên tên một người:

“Bạch Liễu!!!”

Chương 488

“Giá trị sinh mệnh hiện giờ của Nghịch Thần khá thấp, Bạch Liễu sẽ thừa thắng xông lên luôn không?!” Người dẫn chương trình phấn khích giơ micro hét to, “Anh ấy muốn là người đầu tiên loại hết tất cả thành viên của đội top 1 ra khỏi trò chơi cùng lúc sao?!”

“Nhưng thật không may là điều đó khó mà xảy ra được.”

Người dẫn chương trình thay đổi chủ đề, có vẻ anh ta cảm thấy tiếc nuối cho Bạch Liễu, nhưng trong giọng nói lại lộ rõ ý cười như đang chờ xem kịch vui: “Người tiếp theo bị loại khỏi trận đấu sẽ là Bạch Liễu.”

“Hiện tại Thẩm Phán Nghịch Thần còn 15 điểm HP, còn Bạch Liễu của chúng ta, mời các nhân viên phóng to màn hình lên, nào chúng ta hãy chú ý điểm HP của Bạch Liễu ở phía dưới bên phải màn hình lớn nhé ——”

“—— Mọi người nhìn xem, chỉ còn 3 điểm.”

Khung cảnh sôi động khán giả cổ vũ cho Bạch Liễu lập tức nguội lạnh, nhiều người dường như đã hiểu chuyện gì sắp xảy ra tiếp theo, ỉu xìu trở về chỗ ngồi của mình.

Có khán giả hừ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường, “Cứ tưởng 3 đổi 4 trâu bò như thế nào, hóa ra vẫn vào thế hòa 4 đổi 4.”

“Cuối cùng chỉ còn đội viên chơi vị trí lang thang sống sót thì xem như thua mịa nó rồi còn gì?”

“Chiến Thuật Gia đội này từ lúc còn là người mới đã thích chơi loại chiến thuật giả vờ rồi, thế mà đến vòng loại trực tiếp vẫn muốn bổn cũ soạn lại.” Khán giả khác thì trừng mắt, “Ngay từ đầu ông đây đã ngứa mắt với hắn rồi, không hiểu sao đến giờ vẫn chưa chết? Đã thế còn thăng cấp lên cả đấu khiêu chiến nữa?”

“Danh Sách Sát Thủ giết hắn mau đê, tôi không muốn thấy loại người chơi này ở vòng loại trực tiếp đâu, vô nghĩa bỏ mẹ ra, nhìn đ” muốn đặt cược chút nào cả.”

Daniel ngồi hàng ghế đầu tiên chống tay lên lan can, hai lỗ tai giần giật, cậu nhíu mắt lại, muốn đưa tay rút súng ra.

Dường như Sầm Bất Minh cũng đoán được Daniel sẽ làm gì nên giơ tay đè gáy Daniel, lạnh lùng nói: “Đây là vòng loại trực tiếp, không muốn bị đuổi khỏi sân vì vi phạm luật thì kiềm chế bản thân lại chút đi.”

“Chậc.” Daniel hừ nhẹ một tiếng, cậu lười nhác xoay xoay khẩu súng bắn tỉa vừa mới lấy ra, mắt đảo tới đảo lui, “Vào vòng loại trực tiếp rồi thì không thể giết khán giả à?”

“Giết cũng được.” Sầm Bất Minh thờ ơ, “Giết xong thì cậu sẽ bị đuổi khỏi giải đấu, sau đó là không bao giờ được gặp mặt cha đỡ đầu trên sân mà chỉ phải ngước nhìn hắn qua màn hình TV thôi.”

Động tác quay súng của Daniel dừng dừng lại, cậu thu súng về, một tay ôm mặt nhìn Bạch Liễu trên màn hình lớn, đôi mắt màu xanh lục táo lóe sáng, khóe miệng nhếch lên kì dị: ” Hội trưởng, ông nói xem, cha đỡ đầu nghĩ gì khi nhìn thấy tôi?”

Ánh mắt vi diệu của Sầm Bất Minh quét qua chiếc cà vạt khá nhỏ so với kích cỡ của Daniel treo lỏng lẻo quanh cổ cậu, chiếc dây buộc tóc còn ướt nước quấn trên ngón trỏ cùng ngón giữa, và cuộn băng vải băng bó trên tay súng bắn tỉa.

——Ba thứ này được Daniel mua lại sau khi dùng súng chĩa vào đầu ba khán giả vừa nhặt được đồ đạc cá nhân của Bạch Liễu, còn trao cho họ một nụ cười rất “thân thiện”.

Daniel quay đầu lại hỏi, vẻ mặt cậu lộ rõ sự mong đợi, thậm chí có chút ngây ngô: “Ông nghĩ cha đỡ đầu sẽ nghĩ về tôi như thế nào?”

Sầm Bất Minh vô cảm rút bàn tay đang đè cổ Daniel ra, anh lấy một mảnh giấy lau lòng bàn tay vừa chạm vào cà vạt của Bạch Liễu, trong lòng thầm đáp:

—— Đứa con đỡ đầu bi3n thái.

Người dẫn chương trình bắt đầu thao thao bất tuyệt phân tích tình hình trên sân: “Hiện tại nhìn thì có vẻ như Bạch Liễu đang chiếm ưu thế, nhưng HP của anh ấy chỉ còn 3 điểm. Nghịch Thần thì nổi tiếng với khả năng phòng ngự cao và khá trâu bò, tuy rằng chỉ còn 15 điểm HP nhưng trong một thời gian ngắn như thế này thì đối thủ cũng khó mà giải quyết được anh.”

“Dưới tình thế như vậy thì chỉ cần Nghịch Thần tấn công là Bạch Liễu sẽ bị đá khỏi trò chơi trước, tức là 4 người chơi của cả hai bên đều bị loại, 4 đổi 4.”

“Nhưng mà!” Người dẫn chương trình đột nhiên cất cao giọng nhấn mạnh “Bên Đoàn Xiếc Thú Lang Thang sẽ không còn Chiến Thuật Gia!”

“Một trận đấu không có chiến thuật gia thì có thể xem như sắp tiến vào chung cuộc, cho dù hiện tại HP của Mục Tứ Thành trên sân cao tới 87 điểm, tức là gấp 7, 8 lần Nghịch Thần đi chăng nữa thì cũng vô ích.”

“Nghịch Thần có lợi thế khá mạnh ở đội hình chính của trận đấu và đối đầu. Anh ấy là một nhà chiến thuật rất giỏi, đồng thời cũng là một người giải mã thế trận rất tốt. Cá nhân tôi nghĩ cho dù Nghịch Thần chỉ còn một chút HP thì Mục Tứ Thành vẫn không có nhiều lợi thế trước anh ấy.”

“Bởi vì tất cả chúng ta đều biết giá trị trí lực của Nghịch Thần ____”

Người dẫn chương trình chỉ ngón tay về phía giao diện điều khiển Lục Dịch Trạm được phóng to trên màn hình lớn, như thể bảng điều khiển đó là của riêng anh ta, ngẩng đầu tự hào giới thiệu: “—— là 96 điểm cao nhất trong toàn bộ trò chơi.”

“Ông chú dẫn chương trình ngốc nghếch này hẳn là đã đánh cược vào Nghịch Thần, bây giờ lại đang dẫn dụ người ta đặt cược vào chú ấy.” Lưu Giai Nghi thở dài nhận xét người dẫn chương trình, sau đó nhìn về phía Bạch Liễu đang giằng co với

Lục Dịch Trạm trên màn hình lớn, vẻ mặt căng thẳng, "Nhưng ổng phân tích cũng rất có lý, trong thời gian ngắn khó mà giải quyết Lục Dịch Trạm được."

"Vả lại……"

Lưu Giai Nghi nhìn thanh HP bên cạnh giao diện hệ thống Bạch Liễu, cô bé mím môi:

"Mặc dù giá trị sinh mệnh của Mục Tứ Thành đã hồi phục nhưng kỹ năng thì vẫn còn đang trong giai đoạn cool down, hiện tại chẳng có tác dụng gì nữa. Nếu Lục Dịch Trạm quyết tâm muốn giết Bạch Liễu thì anh ấy cũng không thể làm gì được. Giao diện kỹ năng của em vừa hồi CD lúc nãy đã đưa thuốc giải cho Mục Tứ Thành sử dụng rồi, cho nên hiện giờ Bạch Liễu không thể phục hồi HP."

"Quả thật Bạch Liễu rất dễ bị Lục Dịch Trạm thanh trừ."

Vương Thuấn căng thẳng đến mức tay chân lạnh ngắt, sốt sắng hỏi: "Sao HP chỉ còn có 3 điểm?! Nhìn Bạch Liễu có bị thương tổn gì đâu nhỉ? Thế mà vừa rồi tại sao hội trưởng lại không tự dùng thuốc giải mà đưa cho Mục Tứ Thành làm gì chứ!?"

Nếu Bạch Liễu bị thanh trừ thì đúng như lời người dẫn chương trình nói, chỉ còn lại một con khỉ trên sân thì có ích lợi gì!

Chỉ cần Nghịch Thần đường đường chính chính tham gia thi đại học cũng đủ thắng rồi!

“Bởi vì Bạch Liễu đang đánh cược.” Mộc Kha nhìn chăm chú vào màn hình lớn, “Nếu vừa rồi không kịp đưa thuốc giải cho Mục Tứ Thành thì cậu ta sẽ bị Liêu Khoa đứng bên cạnh gi3t gi3t. Bạch Liễu không muốn đổi 4 lấy 4 rồi lại phải rơi vào thế hòa với đối thủ nặng ký, mà muốn ổn định ưu thế của mình so với Danh Sách Sát Thủ, cho nên phe ta ít nhất phải còn lại 2 người trên sân.”

“Vì vậy, Bạch Liễu đánh cược rằng có thể sử dụng ba điểm HP này để giữ Mục Tứ Thành lại.”

“Cơ hội chiến thắng duy nhất của Bạch Liễu là ở Lục Dịch Trạm.” Đường Nhị Đả hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, “Lục Dịch Trạm không nhìn được giao diện của Bạch Liễu, anh ta không biết Bạch Liễu chỉ còn 3 điểm HP.”

“Chỉ cần Lục Dịch Trạm phát hiện ra Bạch Liễu chỉ còn 3 điểm HP thì một nhát kiếm cũng có thể xóa sổ cậu ấy.”

Đường Nhị Đả cuộn bàn tay phải của mình từ từ thành nắm đấm.

Tiếp theo là cuộc chiến tâm lý giữa Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm.

Nhưng hai người này đã là bạn của nhau mười năm và biết rõ về nhau như vậy, làm sao Bạch Liễu lại có thể lừa gạt Lục Dịch Trạm?

“Tấn công rồi kìa!” Người dẫn chương trình lại hét lên, “Bạch Liễu bất chấp mình chỉ còn 3 điểm HP, xông thẳng tới Thẩm Phán Nghịch Thần!”

“Chúng ta hãy đợi xem Thẩm Phán Nghịch Thần sẽ phản ứng như thế nào?”

Vương Thuấn có cảm giác suy sụp căng thẳng đến mức sắp nôn mửa, hắn quay mặt đi không dám nhìn màn hình lớn nữa.

Tim hắn đập loạn xạ, nụ cười gượng gạo hiện lên trên khuôn mặt, hắn thật lòng cảm thấy lần sau khi xem Bạch Liễu thi đấu, chắc hắn phải uống thuốc chống say tàu xe trước quá.

Con hàng Bạch Liễu này chỉ còn 3 điểm HP thế mà lại dám chủ động tấn công Chiến Thuật Gia bên đối thủ được ăn cả ngã về không.

Rõ ràng là không thành kế hư trương thanh thế, cứ ra vẻ như thật sự sắp giết đối phương tới nơi…

Không hổ là hắc mã mà con bạc Charles coi trọng.

Thời điểm cơ hội chiến thắng càng nhỏ thì Bạch Liễu lại càng đánh cược điên cuồng và bình tĩnh.

“Thẩm Phán Nghịch Thần ra tay rồi! Anh ấy đã giơ kiếm lên!!” Người dẫn chương trình hét lên, khuôn mặt đỏ bừng, “Giờ phút này quyết định thành bại cuối cùng của trò chơi sao?!”

Người dẫn chương trình mới hét lớn được nửa chừng, đôi mắt lồi lên vì cảm xúc mãnh liệt, định hùng hồn hô lớn 【 Nhát kiếm của Nghịch Thần đã kết liễu Bạch Liễu!" 】 thì đột nhiên bị gián đoạn bởi sự thay đổi đột ngột trên màn hình lớn.

Anh ta kinh ngạc nhìn một cô gái không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện trên màn hình lớn, cô gái quét mắt nhìn khắp sân trường, vứt túi sang một bên, hai mắt mở to, không chút do dự lùi lại chạy lấy đà rồi phóng một chân bay lên, đá mạnh vào thắt lưng Nghịch Thần đang tập trung rút kiếm.

Nghịch Thần không chút phòng ngừa đột ngột bị đá một phát, tiếng xương gãy giòn giã phát ra từ thắt lưng. Anh hét lên đau đớn, nhanh chóng cầm kiếm lăn sang bụi cỏ bên cạnh, thở phì phò muốn chống tay đứng lên.

Người dẫn chương trình cứ như ngỗng bị bóp cổ, anh ta kêu lên một tiếng kinh ngạc the thé: "Đù má, NPC này là ai vậy?!"

Trên màn hình lớn.

Bạch Liễu cả người đầy thương tích mặt không cảm xúc nhìn Phương Điểm túm lấy cổ áo sau của Lục Dịch Trạm kéo anh lên, hắn lặng lẽ xoay người muốn rời đi, nhưng cũng Phương Điểm nhanh chóng nắm cổ kéo lại.

"Muốn chạy à? Ngồi xổm xuống cho tôi." Phương Điểm chống nạnh, ánh mắt lạnh lùng quét qua đỉnh đầu của hai người, "Đưa tay ra sau đầu."

Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm dừng lại một lúc, cả hai làm riết thành quen cúi đầu ngồi xổm xuống, hai tay đặt sau đầu theo yêu cầu của Phương Điểm.

—— Chính x4c là tư thế của hai phạm nhân bị bắt quả tang tại trận.

Mục Tứ Thành nhìn mà choáng váng, cậu ngây người sững sờ nhìn Phương Điểm từ trên trời giáng xuống cứ như đang nhìn thấy Như Lai Phật Tổ giáng lâm để hàng phục Tề Thiên Đại Thánh đại náo thiên cung.

Có vẻ Phương Điểm cảm nhận được có người thứ ba ở đây, cô liền nghiêng đầu liếc nhìn Mục Tứ Thành từ trên xuống dưới, nheo mắt trầm ngâm.

Mục Tứ Thành bị ánh mắt như muốn chôn cậu xuống đất ngay tại chỗ này làm hết hồn, cậu sợ tới nỗi theo bản năng cũng gồi xổm xuống, cúi đầu ôm đầu, tư thế giống hệt như Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành ngồi xổm rồi thì mới nhận ra hành vi của mình có chút kỳ quái: "…"

Nhưng Phương Điểm không thèm để ý Mục Tứ Thành, cô thấy tư thế của cậu thì nhe răng cười toe toét, quay đầu lại, vẫy tay với Mục Tứ Thành: "Bạn học, nếu vô tình đi ngang qua thì cứ đi tiếp đi, chị đây thanh lý môn hộ cái đã."

Mục Tứ Thành lạnh người nuốt nước bọt cái ực, cậu kinh hãi nhìn hai 【 môn hộ 】Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu ngồi xổm

trên mặt đất im re không dám hó hé tiếng nào sắp bị thanh lý.

… có thể dùng từ "thanh lý môn hộ" cho hai chiến thuật gia bi3n thái này…

Thật là một người phụ nữ kinh khủng.

Phương Điểm cũng ngồi xổm xuống, cô duỗi ngón tay ra chọc chọc vào trán Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm, cười lạnh: "Hay lắm, dám lợi dụng cả tui."

"Đầu tiên là anh, Lục Dịch Trạm." Phương Điểm nheo mắt, "Bởi thế em mới thấy kỳ lạ, anh lên đài diễn thuyết nhiều lần như vậy chưa lần nào khẩn trương, sao tự dưng lần này lại bảo là hồi hộp lo lắng, rồi nhờ em ra ngoài trường học mua nước tăng lực giá rẻ để giảm bớt căng thẳng, lại còn bảo là trong căn tin trường không có bán loại đó."

"Thì ra là kiếm cớ đuổi em đi để đánh nhau với Bạch Liễu."

Phương Điểm càng nói càng chậm, Lục Dịch Trạm nghe xong vai run hết cả lên, anh cúi đầu thấp xuống, nhỏ giọng thành khẩn nhận sai: "……Xin lỗi em."

Bạch Liễu bên cạnh thong thả châm dầu vào lửa: "Lục Dịch Trạm dám sai chị chạy vặt, sợ thật."

"Còn cậu, cậu còn dám mách lẻo, không biết xấu hổ hử." Phương Điểm không nói nên lời, buồn cười nhìn Bạch Liễu, "Cậu thì ngoan hơn chỗ nào? Đánh nháo với lão Lục cho đã

rồi cố ý gọi chị trở về làm viện binh để trút giận, đúng không?”

“Cậu đó, lần nào chơi trò chơi thua lão Lục cũng đến tìm chị cứu viện để chị thắng lại lão Lục trút giận cho cậu, riết rồi lão Lục cũng không dám thắng cậu luôn.”

“18 tuổi rồi, có thể chịu thua một chút được không hử, Bạch Liễu?”

Bạch Liễu đảo mắt: “Có người đứng sau làm chỗ dựa cho tôi thì tôi không thua nổi là chuyện bình thường thôi mà.”

Phương Điểm chỉ chỉ giữa trán Bạch Liễu, cô thở dài, nhưng trên mặt lại nở nụ cười rạng rỡ: “Cậu đó, khi nào thì mới có thể lớn lên chứ hở.”

- ——oOo—

Chương 489

“Hai người nói thử tôi nghe cái nào.” Phương Điểm không nhịn được cười, ôm mặt chế nhạo Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu đang ngồi xổm trước mặt mình, “Có chuyện gì mà không thể nói đàng hoàng, cứ phải đánh nhau vậy mới được hử?”

“Hai thanh niên to x4c mà một người cầm chổi còn một người tung cây lau nhà đánh nhau trước mặt toàn thể giáo viên và học sinh trong trường, không thấy xấu hổ à? Còn tưởng mình là học sinh lớp lá hả?”

Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm đang cúi đầu đồng thời sững người lại.

Trong phó bản trò chơi, NPC sẽ đeo một bộ lọc đặc biệt khi nhìn hành vi của người chơi, tất cả hành vi của người chơi đều sẽ được giải thích hợp lý trong mắt NPC.

Ví dụ: nếu một người chơi đột nhiên đánh nhau với một người chơi khác thì trong mắt NPC đó chỉ là hành động đùa giỡn hơi thô bạo, còn nếu người chơi bị gi3t gi3t thì thân phận của hắn trong phó bản sẽ bị xóa sạch một cách thuận lợi để duy trì tính bình thường của trò chơi, và cũng để các NPC bên trong hoạt động bình thường.

Lưu Giai Nghi, Đường Nhị Đả và Bách Gia, Mộc Bách Dật, những người hiện đã out game trong mắt NPC chính là tạm thời bị chuyển trường.

Tất cả những người chơi tham gia trò chơi đều biết những quy tắc này, nhưng mà…

Bạch Liễu liếc xuống roi xương trên tay, rồi nhìn vào thanh kiếm mà Lục Dịch Trạm giấu sau lưng, lỗ tai anh đã đỏ hết cả lên.

Nghĩ đến việc roi xương của mình bị hệ thống hợp lý hóa thành cây lau nhà, còn trọng kiếm của Lục Dịch Trạm bị hợp lý hóa thành cây chổi trong mắt NPC, cảnh tượng hắn cầm roi lao lên khán đài trong mắt tất cả các NPC học sinh thành hắn cầm cây lau nhà phóng lên gây sự với Lục Dịch Trạm.

Còn Lục Dịch Trạm thì rút chổi từ phía sau, hăng hái chiến đấu với hắn trên khán đài, hai người còn nói mấy câu thoại sến sẩm ngu ngốc gì gì đó nữa…

Này cũng quá ảo tung chảo đi.

Lục Dịch Trạm thong thả buông lỏng trọng kiếm, Bạch Liễu bình thản thu hồi roi xương, cả hai nhìn Phương Điểm như không có chuyện gì xảy ra.

Nửa bên phải mặt Lục Dịch Trạm bê bết máu, anh khoác vai Bạch Liễu cười to: “Haha, có chuyện gì to tát đâu, anh và Bạch Liễu thua trò chơi nên hơi cáu tí thôi mà.”

Bạch Liễu trên người chằng chịt vết thương, áo sơ mi vẫn rỉ ra máu bình tĩnh gật đầu: “Chuyện bình thường như cơm bữa

thôi, có gì khác lạ đâu, chị không cần phải lo.”

Mục Tứ Thành ngồi xổm bên cạnh than thầm trong bụng: Nhìn con mẹ nó bộ dạng này của mấy anh, ai mà tin được!

Bình thường mà suýt chém đầu nhau như vậy hả!

“Hai người huề nhau là tốt rồi.” Phương Điểm gật gật đầu, vỗ tay đứng dậy, cô cười, “Để em đi lấy mấy thứ vừa mua, ngoài đồ uống em còn mua hai que kem nữa.”

Đù má vậy mà chị hai này tin thật kìa!!!

Mục Tứ Thành tan nát cõi lòng rống lên trong vô vọng!!

Này chắc là do bộ lọc của NPC đang hoạt động, đúng không!

Phương Điểm vừa quay đầu đi, ánh mắt Lục Dịch Trạm liền lóe lên, anh giơ tay kéo thẳng thanh kiếm vừa đặt xuống, nghiêng người quét chân trái về phía Bạch Liễu, đồng thời giơ hai tay lên đè kiếm vào cổ họng Bạch Liễu, muốn dùng kiếm chém đứt đầu hắn.

Bạch Liễu một tay cầm roi xương chặn lại lưỡi kiếm, đồng thời khuỵu gối đỡ lấy cú đá chân trái của Lục Dịch Trạm, hắn xoay cổ tay, gai xương bật ra, ý đồ muốn mượn lực trượt roi dọc theo kiếm để đâm xuyên vào động mạch chủ ở cổ Lục Dịch Trạm.

Động tác và phản ứng của hai người cực kỳ nhanh, tựa hồ có loại hiểu ngầm nào đó, gần như ra tay lặng lẽ vào lúc Phương Điểm vừa đứng dậy quay đầu đi, trọng kiếm cùng roi xương va chạm nháy mắt cọ xát ra tia lửa lớn.

Phương Điểm đang đi về phía túi ni lông cô vừa ném đi thì đột ngột quay đầu lại: "Kem hơi tan ra rồi, hai người ăn được không?"

Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm lập tức thu hồi vũ khí, cả hai giữ nguyên tư thế trước đó, bá vai quàng cổ thân thiện nhìn Phương Điểm.

Lục Dịch Trạm nhe răng cười với Phương Điểm, anh dùng sức vỗ vỗ vai Bạch Liễu: "Ăn, tất nhiên là ăn chứ, em mua gì anh cũng ăn hết!"

Mục Tứ Thành bên cạnh nhìn mà chết lặng, cậu há hốc mồm nhìn hai người Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm bề ngoài thì yêu thương nhau thắm thiết nhưng bề trong thì đánh đánh giết giết chỉ muốn dồn đối phương vào chỗ chết..

… Này mẹ nó là kỹ thuật diễn và sự giả tạo của các chiến thuật gia cấp cao à?

"Em chỉ mua hai cây kem, một cây 2 que, vừa đủ 4 người chúng ta chia nhau." Phương Điểm lấy ra một cây đưa cho Lục Dịch Trạm, "Anh với Bạch Liễu làm hòa rồi nên hai người chia nhau cây này nhé?"

“Hai người làm bạn với nhau lâu như vậy rồi, vì thắng thua trong trò chơi mà tức giận với nhau thì có đáng gì chứ.” Phương Điểm nhìn vào mắt Lục Dịch Trạm, cô cong mắt cười, “Anh nhìn Bạch Liễu lớn lên, lại lớn tuổi hơn cậu ấy, xem như là anh trai cậu ấy còn gì.”

“Thỉnh thoảng để cậu ấy thắng một lần làm cậu ấy vui vẻ thì có sao đâu?”

Lục Dịch Trạm ngây người ra một lúc, anh từ từ đưa mắt nhìn que kem mà Phương Điểm đưa cho anh.

Đây là loại kem que rẻ tiền năm mươi xu được gói bằng giấy đang tan chảy nên nhỏ nước nhễu nhão, bên trong là hai que kem dính vào nhau, ăn vào miệng có vị như nước đường rẻ tiền vậy.

Mùi vị này rất quen thuộc với Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu, đó là mùi vị đã đi cùng họ suốt những năm cấp ba.

——Mùi vị của loại kem que rẻ tiền nhất trong căng tin.

Phương Điểm đưa que kem cho Lục Dịch Trạm đang ngồi xổm trên mặt đất, trong mắt cô phản chiếu bóng người ngẩn ngơ, cô lên tiếng với một sự dịu dàng khó tả:

“Cũng đừng sợ thua Bạch Liễu.”

“Chỉ là một trò chơi giữa hai người bạn mà, nếu anh thua cậu ấy thì có mất gì đâu.”

“Bạch Liễu đã bao giờ thật sự thắng đồ vật của anh chưa?”

Lục Dịch Trạm sững người một chút, anh cầm lấy cây kem trong tay Phương Điểm, xé gói giấy bên ngoài, nhìn hai que kem màu trắng nhạt dính vào nhau đang nhỏ nước tan ra.

Phần giữa 2 que kem đông cứng dính lại với nhau, chỉ cần bẻ nhẹ một cái là có thể tách ra được, nhưng trước khi tách ra thì cả hai dính sát vào nhau rất chặt, hình dáng và kích thước lại hoàn toàn giống nhau, rất giống hai anh em, vì vậy một số người còn gọi loại kem này là “Kem anh em.”

Lục Dịch Trạm “bộp” một tiếng bẻ đôi nó ra, anh đưa que kem còn lại cho Bạch Liễu. Bạch Liễu ngập ngừng một chút, rồi cũng nhận lấy.

Cả hai mặc đồng phục học sinh toàn thân trên dưới đều là vết thương, máu chảy khắp người, ngồi xổm bên cạnh sân thể dục hỗn loạn, một người cầm que kem ở tay trái, một người cầm que kem ở tay phải, không ai lên tiếng nói gì, chỉ đều im lặng nhấm nháp từng miếng kem que.

Cơn gió đầu hè vờn nhẹ qua trán bọn họ, thổi bay máu cùng mái tóc đầy bụi, Lục Dịch Trạm nheo nheo mắt, đôi môi tê rần vì nước đường lạnh ngắt, ánh mắt có chút sững sờ nhìn mọi thứ vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Trong rất nhiều thế giới, chỉ có nơi đây, tuy rằng mỗi ngày phải ở gần bên giám sát và sẵn sàng gi3t gi3t Tà Thần, mỗi ngày đều phải lo lắng cho một đứa nhóc cô độc và lập dị này, nhưng vẫn rất thoải mái vui vẻ, vì bên cạnh anh có một người

bạn gái bình thường Phương Điểm, một người bạn tốt bình thường Bạch Liễu, anh sống một cuộc sống bình thường, và sau đó sẽ chết một cái chết bình thường và hạnh phúc.

Như thể mọi gánh nặng, những trò chơi khiến anh đau khổ muốn chết không được muốn sống không xong không hề tồn tại.

Lục Dịch Trạm cũng cố gắng nghĩ xem tại sao đây là dòng thế giới cuối cùng rồi mà anh lại cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm đến vậy, nhưng mới vừa rồi anh mới hiểu được.

——Bởi vì Bạch Liễu thực sự coi tất cả những điều này như một trò chơi bình thường với anh mà thôi.

Đánh cờ, đối kháng, hết trò này đến trò khác, từ lâu Bạch Liễu đã chấp nhận bố cục mà anh đã sắp xếp, chấp nhận tất cả đây là một trò chơi giữa người bạn đầy mưu mô của mình và hắn.

Nếu Bạch Liễu thua, hắn sẽ không nói lời nào, còn nếu Bạch Liễu thắng, hắn cũng sẽ không làm gì anh hết.

Chính anh mới là kẻ đáng khinh bỉ và đa nghi, lợi dụng sự tôn trọng luật chơi và lòng tin của Bạch Liễu đối với mình.

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại.

Phương Điểm cầm một que kem ngồi giữa họ, cô cắn que kem, tay này giữ Lục Dịch Trạm, tay kia giữ Bạch Liễu, miệng

lúng búng hỏi: “Em mới vừa đưa cho bạn học Mục Tứ Thành bên cạnh một que rồi, hai người ngồi đây nói chuyện gì đó?”

“Nói về trò chơi thôi.” Bạch Liễu cắn que kem, hắn nghiêng đầu nhìn Phương Điểm đang nắm bả vai mình, đột nhiên đưa ra một chủ đề, “Bàn xem trên đời có cách nào thắng trò chơi 100% không?”

“Làm gì có.” Phương Điểm xua tay phản đối không chút do dự.

“Nhưng lần nào chị cũng thắng.” Bạch Liễu bình thản nhận xét, “Lục Dịch Trạm và tôi chưa bao giờ thắng được chị.”

Phương Điểm thẳng thắn trả lời: “Bởi vì chị gian lận.” (*)

(*) gốc câu này là因为我出千啊, mò mẫm mãi thì có bản tiếng anh dịch là “cheating”, thật sự mình không hiểu chính x4c là gì nên dịch thoát vậy

“Mỗi khi chơi game với hai người chị đều sắp xếp, cài cắm rất nhiều thông tin, điểm mạnh điểm yếu mà chỉ mình chị mới biết, tương đương với việc chị đang cầm bản hướng dẫn chơi game vượt cửa rồi còn gì, hai người làm sao chơi qua được chị chứ?”

Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm đồng thời sững sờ.

“Em gian lận thật à?” Lục Dịch Trạm kinh ngạc nhìn Phương Điểm, “Chơi mấy trò chơi vặt vãnh nhỏ xíu đó thôi mà em

cũng gian lận?”

“Thì đấy.” Phương Điểm giang hai tay, “Em chỉ là lợi dụng tâm lý của hai người để chớp lấy thời cơ, cho nên hai người chưa từng thắng được em.”

Bạch Liễu ngẩn người.

Hắn ngẫm nghĩ tìm hiểu rất nhiều lần lý do tại sao Phương Điểm lúc nào cũng thắng hắn, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này.

Đúng như Phương Điểm đã nói, hắn thật sự không ngờ Phương Điểm sẽ chơi gian lận.

“Gian lận là cách dễ nhất để thắng trò chơi, thà đưa ra luật chơi còn hơn tìm kiếm cách thắng trò chơi.” Phương Điểm ôm mặt, cắn một miếng kem nhai rôm rốp, “Nhưng cả hai người đều thông minh, cho nên để thắng hai người còn cần một điều rất quan trọng nữa.”

“Hai người cảm thấy cách chơi game lợi hại nhất trên thế giới này là gì?” Phương Điểm thay đổi chủ đề.

Bạch Liễu hỏi thẳng: “Là cách gì?”

Phương Điểm trợn tròn mắt, liếc mắt nhìn Bạch Liễu: “Cậu tìm một người không nỡ để cậu thua trò chơi, sau đó lợi dụng lòng tin của họ, thuận lý thành chương đạp lên điểm yếu tình cảm của họ dành cho cậu, sau đó thắng cuộc.”

“Đó là lý do tại sao chị luôn có thể thắng được hai người, dựa vào sự tin tưởng của hai người dành cho chị thì gian lận để thắng hai người thật quá dễ dàng.”

Bạch Liễu trầm mặc, Lục Dịch Trạm cúi đầu không nói lời nào.

“Nhưng có sao đâu nào.” Phương Điểm quay đầu lại, cô ôm đầu gối nhìn bầu trời xanh, ánh mắt chứa chang một loại cảm xúc nhẹ nhàng, “Ý của chị thì đó cũng chỉ là trò chơi giữa bạn bè với nhau, thắng hay thua không ảnh hưởng đến mối quan hệ của chúng ta.”

“Cùng lắm thì sống chết vì nhau thôi.”

“À đúng rồi.” Phương Điểm sực nhớ tới cái gì ngẩng phắt đầu lên, “Suýt chút nữa quên mất, chị tới đây để chuyển lời thông báo của hiệu trưởng.”

Vẻ mặt cô bỗng trở nên nghiêm nghị: “Hai người bị phạt nhốt và quét dọn nhà vệ sinh vì bị tình nghi đánh nhau ở nơi công cộng.”

- ——oOo—

Chương 490

“Đù mé! Méo công bằng mà!” Mục Tứ Thành vừa lấy cây lau nhà lau sàn loạt xoạt vừa ủ rũ than thở, “Luật đíu gì mà cùng đánh nhau nhưng học sinh dở thì bị phạt lau dọn toilet, còn học sinh giỏi chỉ bị cấm túc trên núi thôi vậy!”

“Cậu là học sinh thực nghiệm, bị cấm túc 2 ngày là xong rồi.” Bạch Liễu vắt khăn lau nhàn nhạt trả lời, hắn đã quá quen với loại chuyện này rồi nên chẳng có cảm giác gì đặc biệt, chỉ liếc mắt nhìn một vòng toilet rồi quay sang Mục Tứ Thành, “Không cần phải theo tôi dọn toilet.”

Mục Tứ Thành ngừng lau sàn nhà, cậu chống tay lên cây lau nhà, dùng ánh mắt thắc mắc 【Bạch Liễu, anh có bệnh à? 】 nhìn sang: “Anh nghĩ tôi sẽ thoải mái chịu cấm túc để anh lau chùi toilet một mình à?”

Bạch Liễu liếc nhìn vẻ mặt của Mục Tứ Thành, khôn ngoan nuốt chữ ừ muốn nói trong miệng xuống.

“Anh là lão đại của tôi đó!” Vẻ mặt Mục Tứ Thành đầy vẻ không tin, “Làm gì có chuyện bỏ mặc để lão đại chịu phạt một mình chứ hả?!”

“Không cần biết hình phạt là gì, tôi nhất định sẽ ở bên cạnh anh!”

Bạch Liễu im lặng một hồi, sau đó nhìn sang chỗ khác: “Tùy cậu vậy.”

Bạch Liễu nói xong không thèm để ý tới Mục Tứ Thành vừa dọn dẹp vừa lầm bầm mắng mỏ người khác, hắn nhanh chóng dọn dẹp gọn gàng toàn bộ nhà vệ sinh, động tác nhìn rất thành thục điêu luyện cứ như đã một mình quét dọn mấy cái WC bẩn thỉu này cả trăm ngàn lần rồi vậy.

Mục Tứ Thành vốn lóng ngóng vụng về quét dọn chẳng đâu ra đâu đi theo phía sau nhìn rất kinh ngạc, nhịn không được mở miệng: “Anh lau dọn nhà vệ sinh chuyên nghiệp thật đấy.”

Bạch Liễu bỏ cây lau nhà vào thùng rồi nhấc thùng bước ra khỏi nhà vệ sinh, ừ nhẹ một tiếng: “Có lẽ cô giáo thấy tôi quét dọn nhà vệ sinh sạch sẽ nên thích để tôi làm.”

Mục Tứ Thành sửng sốt một hồi nhưng rất nhanh hiểu được vấn đề, lập tức tức giận: “Đm, bà giáo đó có bệnh à? Cố ý đi anh phải không?”

“Nói cố ý thì cũng không phải.” Giọng điệu và thái độ của Bạch Liễu rất thản nhiên, “Chỉ là tôi không ngừng phạm tội nên cô ta có lý do để phạt tôi thôi.”

“Phạm tội?” Mục Tứ Thành nghi hoặc, “Anh là học sinh cấp ba thì có thể phạm tội gì chứ?”

“Xảy ra chuyện lớn chuyện nhỏ gì cô ta cũng đổ lên đầu tôi.” Bạch Liễu dừng lại, ánh mắt quét về phía cửa nhà vệ sinh, lúc

nhìn thấy góc váy đồng phục học sinh lộ ra sau cửa, vẻ mặt hắn có chút vi diệu hiếm thấy.

Bạch Liễu đột nhiên hỏi Mục Tứ Thành bên cạnh, “Hồi cấp ba, cậu có bị con gái theo đuổi không?”

Mục Tứ Thành tự mãn trả lời: “Tất nhiên là có rồi! Tôi đẹp trai quá mà!”

“Vậy sao cậu lại từ chối bọn họ?” Bạch Liễu quay đầu lại hỏi Mục Tứ Thành.

Mục Tứ Thành rơi vào trầm tư, cậu sờ sờ cằm: “Tôi đâu có từ chối ai đâu, mấy em đó toàn thích thầm tôi thôi, không em nào tỏ tình trực tiếp cả, có cảm giác như bọn họ chỉ đơn giản là hâm mộ trai đẹp thì phải.”

Bạch Liễu: “…”

Bạch Liễu rất muốn hỏi một câu, nếu mấy em gái đó không nói ra thì làm sao cậu lại chắc chắn người ta thích cậu hả?

“Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?” Mục Tứ Thành tò mò, vẻ mặt hóng hớt thấy rõ, “Chẳng lẽ hồi cấp ba anh bị nữ sinh theo đuổi à?”

“Gần như vậy.” Bạch Liễu bình thản thừa nhận, bâng quơ nói, “Cô ấy trả giá một triệu một năm để tôi làm bạn trai của cô ấy, cho đến khi cô ấy không thích tôi nữa.”

“Cái gì?!” Mục Tứ Thành kinh hãi, “Này mẹ nó là bao nuôi còn gì!?”

“Nữ sinh đó là ai vậy?! Lá gan cũng lớn quá đi!”

Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cửa toilet.

Cô gái đang đứng trốn lấp ló ngay cửa nhà vệ sinh dường như cũng nghe được lời Bạch Liễu muốn từ chối mình, mắt ngân ngấn nước mắt nhưng vẫn kiên trì nhìn Bạch Liễu.

“Tớ không hiểu.” Âm thanh Hầu Đồng mang theo giọng mũi mềm nhẹ, mắt cô hơi đỏ, vừa nhìn đã biết là vừa mới khóc xong, hai tay bấu chặt vào váy, “Tại sao cậu không thích tớ?”

Bạch Liễu bình thản: “Tôi cũng không hiểu tại sao cậu lại thích tôi.”

“Tôi là học sinh yếu kém, là trẻ mồ côi xuất thân ở viện mồ côi, đi học thì bị phạt không biết bao nhiêu lần, mọi người trong lớp ai cũng tránh xa tôi, cho dù tôi thích cậu vì tiền của cậu đi chăng nữa thì chúng ta cũng thuộc về hai thế giới khác nhau, vả lại tôi cũng đâu phải là tuýp người mà cậu thích.”

Bạch Liễu bước tới, hắn rửa tay rồi lấy khăn giấy từ trong túi ra đưa cho Hầu Đồng đang khóc thút thít, nhạt nhẽo nói:

“Tôi không hiểu sở thích của cậu lắm, rốt cuộc thời trung học cậu thích tôi ở điểm nào vậy?”

“Bởi vì cậu đáng yêu thật mà!” Hầu Đồng khóc sụt sịt nhận lấy khăn giấy của Bạch Liễu, cô quay mặt đi chỗ khác như không muốn Bạch Liễu nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của mình, cúi đầu nghẹn ngào, “…… cậu là nam sinh đầu tiên mà tớ thích kể từ lên trung học đấy, tớ không hiểu tại sao cậu lại nói bản thân mình tệ hại như vậy nữa.”

Cô dừng lại rồi tiếp tục nói:

“Phương Điểm nói cậu không phải là loại người đó.”

“Chị ấy kể mỗi lần cậu chơi thua trò chơi thì đều sẽ chơi xấu, lúc làm việc gì đó sẽ rất chăm chú, lúc nào cũng nhớ đến những người đối xử tốt với mình, nhìn thì có vẻ thờ ơ nhưng thực ra lại là một người rất trọng tình cảm, sẽ luôn ghi nhớ lòng tốt của người khác.”

“Cậu và Phương Điểm là bạn thân của nhau nên bị chị ấy bịp bợm lừa rồi.” Bạch Liễu thản nhiên trả lời, “Tôi hoàn toàn không giống như những gì chị ấy nói đâu.”

“Ai thèm làm bạn thân với chị ấy chứ!” Hầu Đồng tủi thân khóc nấc lên, cô nôn nóng dậm chân, nước mắt lưng tròng nhìn Bạch Liễu, “Tớ ghét nhất con gái như chị ấy đấy!”

“Chị ấy cái gì cũng giỏi, từ lúc gặp chị ấy tớ học kém hơn chị ấy, chơi bóng chuyền không giỏi bằng chị ấy, vẻ ngoài cũng không xinh bằng chị ấy nữa!” Hầu Đồng khóc không ra hơi,

“Nếu cậu không làm bạn trai tớ thì bạn trai tớ cũng không bằng bạn trai chị ấy luôn!”

“Cái gì chị ấy cũng hơn tớ, còn luôn đứng trước mặt tớ khoe…”

Hầu Đồng nói xong thì ôm mặt buồn bã, cúi xuống ôm gối khóc: “Từ nhỏ đến giờ tớ chưa bao giờ đau lòng như vậy.”

Bạch Liễu: “…”

Thì ra nguyên nhân thật sự khiến hắn đào hoa lúc còn học trung học là đây.

Mục Tứ Thành nghe xong cũng sững sờ: “…”

“Cậu…” Bạch Liễu có chút ái ngại hỏi Hầu Đồng đang khóc, “Sao cậu lại cho rằng nếu tôi làm bạn trai của cậu thì sẽ hơn được Phương Điểm?”

Hầu Đồng khóc đến nỗi đầy mặt đều là nước mắt, cô ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Liễu với đôi mắt ướt át: “Bởi vì lúc nào Phương Điểm cũng khoe bạn trai Lục Dịch Trạm là người đàn ông tốt nhất trên thế giới, nên tớ muốn tìm một người đàn ông tốt hơn bạn trai chị ấy.”

Bạch Liễu nhướng mày: “Cậu nghĩ là tôi tốt hơn Lục Dịch Trạm à?”

“Không phải.” Hầu Đồng sụt sịt, cô nhớ lại một hồi rồi nghiêm túc trả lời Bạch Liễu, “Phương Điểm nói là bạn trai Lục Dịch Trạm của chị ấy đã là người đàn ông tốt nhất trên thế giới rồi, không thể tìm người tốt hơn nữa đâu, nếu tớ muốn thắng chị ấy thì chỉ còn một biện pháp.”

“Đó là tìm người đàn ông xấu xa nhất trên thế giới làm bạn trai của tớ!”

Hầu Đồng quyết tâm nắm chặt tay: “Phương Điểm nói, cậu có tiềm năng trở thành người xấu mạnh nhất thế giới, đánh bại Lục Dịch Trạm, vì vậy tớ nhất định phải theo đuổi cậu mới thắng được chị ấy!”

Bạch Liễu: “…”

Bà chị Phương Điểm này, lừa dối phụ nữ cũng thành thạo chẳng kém gì đàn ông.

Mục Tứ Thành hoàn toàn choáng váng, há hốc miệng “Hả?”

Bạch Liễu rũ mắt xuống, hắn hơi cúi xuống, nhìn thẳng Hầu Đồng đang ngồi xổm trên mặt đất: “Cậu sẵn sàng để yêu một người tồi tệ nhất trên thế giới này chưa?”

“Nói thẳng ra thì đúng là tôi đầy thói hư tật xấu, nếu cậu cứ nhất định ở bên tôi thì rất có khả năng cậu sẽ bị tôi lừa đến táng gia bại sản, từ trong đến ngoài đều chẳng còn gì đâu.”

Hầu Đồng nhìn vết xước đỏ dưới mí mắt của Bạch Liễu, đôi môi đỏ máu, con ngươi đen lay láy, chiếc vòng cổ có đồng tiền xưa đang đung đưa và xương quai xanh lộ liễu phơi bày dưới cổ áo sơ mi Bạch Liễu, mùi tiền giấy và mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể Bạch Liễu phảng phất đâu đây.

Trong nháy mắt đó não bộ Hầu Đồng trống rỗng, cô lắp bắp theo bản năng:

“Phương, Phương Điểm nói, nếu tớ yêu đương với cậu xong mà còn có thể tỉnh táo, thì tớ sẽ không bao giờ bị đàn ông xấu xa nào lừa dối nữa.”

“Cho nên trước khi yêu người khác, thì tốt nhất là tìm cậu yêu, yêu…”

Bạch Liễu rũ mắt xuống lại gần Hầu Đồng, trong giọng nói có một ý cười thật nhẹ: “Yêu như thế nào?”

“Yêu đương với cậu là giao dịch có lời nhất.” Hầu Đồng nói xong câu đó thì gần như hết cả hơi, khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt bắt đầu né tránh, “… Cho dù mỗi năm bao dưỡng cậu 1 triệu, chúng ta bên nhau từ lúc cậu 18 đến năm 80 tuổi là 62 năm.”

“Chỉ tốn 62 triệu là tớ đã có thể ở bên cạnh người mình thích, còn học được một khóa học đáng giá nữa.”

Bạch Liễu khẽ nhướng mi: “Mấy câu này là Phương Điểm nói với cậu à?”

“Ừ.” Hầu Đồng liếc mắt lén nhìn Bạch Liễu, trầm giọng nói, “Chị ấy nói là kiểu người như tớ rất dễ bị đàn ông lừa dối, nhưng nếu yêu đương với cậu, thủ đoạn của cậu còn cao cấp hơn những kẻ xấu kia rất nhiều, nếu tớ có thể học được cách đối phó với những thủ đoạn lừa tiền của đàn ông xấu từ cậu thì sẽ không bao giờ bị người khác lừa nữa, với lại sẽ không bị lừa kết hôn với đàn ông tệ hại không bằng cậu, bảo vệ được bản thân và sản nghiệp gia đình.”

Bạch Liễu nhướng mi, thản nhiên liếc nhìn Hầu Đồng, hắn mỉm cười, nói nhẹ nhàng như dỗ dành: “Phương Điểm còn nói gì với cậu về tôi nữa không? Kể hết cho tôi nghe được không, bạn học Hầu Đồng?”

Hầu Đồng bị cái liếc mắt thoáng qua của Bạch Liễu câu đi linh hồn, mơ mơ màng màng nói: “Chị ấy, chị ấy cũng nói là cậu rất thích chơi game kinh dị, nếu tớ muốn theo đuổi cậu thì có thể xuống tay từ chỗ này, cho nên tôi mua rất nhiều game kinh dị rồi, nhưng mà vẫn chưa chơi hết.”

“Chị ấy nói, cứ lấy tiền câu cậu là được, à nhầm, không có, không phải.”

“Cảm ơn bạn học Hầu Đồng.” Bạch Liễu thu lại mọi biểu hiện của mình, đứng thẳng người, lịch sự cười, “Tôi đi dọn nhà vệ sinh khác đây, lần sau nói chuyện tiếp nhé.”

Hầu Đồng đột nhiên hoàn hồn lại, cô đứng dậy nhìn theo bóng lưng Bạch Liễu, hô to: “Vậy còn chuyện một triệu một năm vừa rồi tớ mới nói với cậu thì sao!”

Bóng lưng Bạch Liễu dừng lại: “Hiện tại giá trị của tôi hơn một triệu rồi.”

“Vậy cậu ra giá đi!” Hầu Đồng bất đắc dĩ hỏi, “Tớ có thể trả thêm cho cậu!”

“Ra giá à…” Bạch Liễu nửa nghiêng đầu, ngẩng đầu liếc Hầu Đồng, trong mắt mang theo ý cười nhạt nhẽo, “Cậu thêm bao nhiêu tùy thuộc vào người khác muốn trả bao nhiêu tiền để cạnh tranh nữa.”

“Nếu cùng một mức giá thì tôi sẽ chọn bán mình cho anh ấy.”

“Bán cho ai?!” Hầu Đồng gấp gáp dậm chân, “Trong đội bóng chuyền còn ai dám trộm ra giá sau lưng tớ sao!”

Chương 491

(*) 我是一个合格的纪念品 <= từ khóa để search fan art đây:))

Mục Tứ Thành dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Hầu Đồng đang giậm chân tức giận khóc lóc, đưa hai ngón tay lên chào cô rồi vòng qua cô đuổi theo Bạch Liễu đi về phía trước.

“Bạch Liễu, đừng đi một mình, chờ tôi với!”

Hiện giờ là 9 giờ 30 tối, học sinh đều đã học xong tiết tự học buổi tối, toàn bộ khu dạy học mà bọn họ dọn dẹp không một bóng người. Bạch Liễu lững thững đi trên hành lang, lơ đãng nhìn ra bên ngoài, đèn ký túc xá cách đó không xa rải rác bật sáng, xem ra cũng không có nhiều học sinh ở đó.

“Quào, trường này đông như vậy mà ký túc xá ít người ở nhỉ?” Mục Tứ Thành tò mò nhìn theo ánh mắt của Bạch Liễu.

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt: “Ừ, chỉ một số ít ở lại thôi.”

Hầu hết học sinh có khả năng tới trường trung học tư thục Kiều Mộc đều không muốn ở ký túc xá, đa số là cha mẹ đưa đón đi học hàng ngày, hoặc cha mẹ mua nhà ở khu vực xung quanh cho con ở, hoặc thuê nhà để ở.

Có thể nói cả gia đình đều dồn hết sự quan tâm cho học sinh cấp ba trong nhà, cái gì tốt nhất cũng muốn giành cho nó, vì vậy cảm thấy để con mình phải ở ký túc xá là chuyện rất thiệt thòi.

Mà chọn ở ký túc xá thì đa số đều là học sinh khá giỏi, điều kiện gia đình chỉ ở mức tầm tầm trung bình, mọi thứ đều phải dựa vào điểm số, ba người bạn cùng phòng ký túc xá Bạch Liễu thuộc dạng người này.

Có thể nói những người này gần như chán ghét bạn cùng phòng là Bạch Liễu đến mức vờ như hắn không hề tồn tại, tuy rằng bọn họ không trực tiếp khiêu khích chế nhạo Bạch Liễu như đám người khác, nhưng sự chán ghét của bọn họ lại thể hiện một cách vô cùng đặc biệt.

—— Đó là một khi Bạch Liễu đụng vào bất cứ thứ gì trong phòng ký túc xá, bọn họ sẽ vứt bỏ hoặc rửa dọn sạch sẽ.

Ví dụ, nếu Bạch Liễu để khăn lau của hắn gần khăn người khác, người này sẽ thờ ơ khó chịu vứt bỏ khăn của mình trước mặt Bạch Liễu, còn hậm hực bảo là khăn đã bẩn rồi, phải đi mua khăn mới.

Cứ như nếu vứt đi khăn lau thì cậu ta sẽ thật sự cao quý hơn so với Bạch Liễu vậy.

Bạch Liễu chẳng buồn quan tâm, hắn cảm thấy sự căm ghét che giấu của những người này dành cho mình hoàn toàn vô dụng. Bởi lẽ bọn học sinh con nhà quyền thế trong trường không thèm cố kỵ chán ghét hắn ra mặt, đám học sinh giỏi gia cảnh bình thường cũng muốn thể hiện sự khinh thường hắn để

thể hiện sự ưu việt của bản thân, nhưng lại sợ nếu Bạch Liễu xảy ra chuyện thì sẽ gánh lấy hậu quả nên chỉ có thể dùng cách thức ngạo mạn không đau không ngứa này để chứng minh địa vị vượt trội của mình.

Loại thể hiện vừa hư vinh lại vừa tự ti như thế này rất dễ xử lý.

Ban đầu, Bạch Liễu sẽ "vô tình" đụng chạm những bộ quần áo và máy tính đắt tiền nhất của 3 người bạn cùng phòng, rồi nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, làm bẩn máy tính của cậu rồi, để tôi vứt giúp cậu, cậu mua cái mới nhé."

Sau đó, ba người kia sẽ hốt hoảng tức tối yêu cầu Bạch Liễu đặt nó xuống, rồi điên cuồng viện đủ thứ lý do bảo là máy tính bẩn vẫn có thể dùng được, hoặc để tôi lau chùi nó, hoặc thậm chí nói huych tẹt ra là cậu mới chạm vào một chút thì chưa bẩn đâu!

Sau đó Bạch Liễu lại "không cẩn thận" đụng chạm vào nó rất nhiều, hắn rũ mắt xuống áy náy nói: "Xin lỗi, bây giờ máy bẩn thật rồi, thật sự phải vứt máy đi."

Cứ nhìn bộ dáng đám học sinh khá giỏi đó khi bảo Bạch Liễu buông đồ vật bọn họ xuống mới chật vật và uất ức làm sao.

Nhưng sau đó đã xảy ra một chuyện khiến Bạch Liễu không sống trong ký túc xá nữa.

"Haiz, bây giờ Nghịch Thần đang ở trên núi, còn thiết lập thân phận của cả hai chúng ta đều không thể lên núi." Mục Tứ Thành hiếm khi tỏ vẻ rầu rĩ, cậu nói, "Nhưng hồ thi đại học

cũng ở trên núi, lỡ đâu anh ta thuận lợi gặp đêm nay có trăng, trực tiếp nhảy xuống hồ thi đại học là vượt cửa luôn rồi."

"Có biện pháp nào đi lên núi không?"

"Có." Bạch Liễu nhướng mắt, "Biện pháp này sẽ đến tìm chúng ta nhanh thôi."

Mục Tứ Thành ngẩn người: "Biện pháp gì?"

Bạch Liễu dừng một chút: "Sẽ có người tới chủ động bắt tôi lên núi."

"Là ai?!" Mục Tứ Thành vừa mừng vừa sợ, cậu ngồi thẳng lưng, dùng khuỷu tay chọt eo Bạch Liễu chọc ghẹo, "Hí hí, là cô gái lúc nãy à?"

"Không phải." Bạch Liễu phủ nhận.

Mục Tứ Thành nhíu mày, sau đó đột nhiên thốt lên: "Vậy là Phương Điểm rồi!"

"Cũng không phải." Bạch Liễu lắc đầu.

"Phương Điểm chứ còn ai nữa!" Mục Tứ Thành nhìn về phía trước, vẻ mặt lập tức mừng như điên, luống cuống tay chân lắc lắc Bạch Liễu, "Chị ấy đang ở phía trước kìa! Chị ấy đến tìm anh!"

Trong bóng tối góc cầu thang cuối hành lang có một cô gái buộc tóc dài đuôi ngựa, dường như nghe thấy ai đó gọi tên mình, cô đứng dậy đi từ trong bóng tối ra ngoài ánh trăng, trên mặt nở nụ cười toe toét, giơ tay chào Bạch Liễu: “Chị trốn xuống núi tìm cậu đây, Bạch Liễu!”

Cô đi tới trước mặt Bạch Liễu, chào hỏi Mục Tứ Thành, sau đó lượn một vòng quanh Bạch Liễu, xoa cằm gật đầu: “Tình trạng của cậu còn tốt chán, lão Lục bị nhốt trên núi thê thảm hơn nhiều.”

Đó là đương nhiên rồi, Mục Tứ Thành thầm lải nhải trong bụng, nãy giờ Bạch Liễu đã dùng mấy lượt thuốc giải để phục hồi sức khỏe gần như full máu thì tất nhiên tình trạng phải tốt hơn so với Lục Dịch Trạm bị Bạch Liễu đánh chứ.

“Cậu không sao thì tốt rồi.” Phương Điểm vỗ vỗ tay, “Vậy chị trở về đây.”

“Này, đợi đã!” Mục Tứ Thành ngăn Phương Điểm lại, cậu gọi chị Điểm ngọt xớt rồi hỏi: “Chị Điểm, chị có thể lén đưa em và Bạch Liễu lên núi không?

Phương Điểm không hỏi Bạch Liễu muốn làm gì, chỉ suy nghĩ rồi sau đó nghiêm túc trả lời: “Chắc là không được, nhân viên bảo vệ trên núi rất nghiêm ngặt, mấy lần lão Lục cố gắng đút lót để Bạch Liễu được đi vào tìm chúng tôi mà không được, chỉ có học sinh và giáo viên trên núi mới có thể lên đó thôi. Vả lại bây giờ cũng gần 10h rồi, đúng 10h núi sẽ đóng cửa sắt lớn lại, chìa khóa cổng thì do giáo viên giữ, nhân viên bảo vệ cũng không có chìa khóa, chúng tôi không mở được.”

Mục Tứ Thành thất vọng thở dài một tiếng.

“Muộn thế này rồi, trăng đã lên đến đỉnh, lên núi làm gì vậy?” Phương Điểm cười tủm tỉm, “Chẳng lẽ muốn xem thử hồ thi đại học à?”

Mục Tứ Thành đột nhiên lạnh hết sống lưng, cậu lắp bắp: “Đâu, đâu có!”

Một phát đã đoán trúng luôn, thật đáng sợ!

“Không có gì thì thôi, cửa sắp đóng rồi.” Phương Điểm quay đầu lại muốn rời đi, “Chị về đây.”

“Từ từ.” Bạch Liễu ngăn Phương Điểm lại, hắn mỉm cười, “Hay là chúng ta nói chuyện 62 triệu của Hầu Đồng nhé?”

Phương Điểm dừng bước chân, sau đó chạy nhanh như bay, miệng còn tếu táo pha trò: “Hai người lau dọn toilet xong rồi thì ngủ sớm đi nha!”

Bạch Liễu mặt không cảm xúc kéo dài giọng: ” Phương —— Điểm ——”

Phương Điểm dừng chân, cô thở dài một hơi đầy u uất, ủ rũ quay đầu nhìn sang một bên, nhỏ giọng lẩm bẩm: “… Chị có ngờ Hầu Đồng lại ngốc nghếch dễ tin người vậy đâu, chỉ thuận miệng nói đùa mà cũng tin.”

“Thuận miệng mà dùng 62 triệu lên kế hoạch cho cuộc sống của tôi đến 80 tuổi?” Giọng của Bạch Liễu vẫn đều đều.

Phương Điểm lại thở dài, cô chống khuỷu tay vào lan can, chống cằm nhìn Bạch Liễu: “Cậu không đồng ý à?”

“Cậu đó, ngoài miệng thì lúc nào cũng nói mê tiền, vì tiền mà sẵn sàng làm bất cứ việc gì cũng được, nhưng đến lúc con gái nhà người ta thật lòng thật dạ muốn trao cả tình lẫn tiền cho cậu thì cậu lại nguây nguẩy từ chối, cậu nói thử xem, không phải là đang tự mâu thuẫn bản thân à?”

“Chị thấy không phải cậu chê 62 triệu kia.” Phương Điểm không ngừng phàn nàn, “Mà là thấy Hầu Đồng thật lòng với mình nên không muốn làm người xấu lợi dụng lấy tiền em ấy.”

Bạch Liễu dứt khoát phủ nhận: “Không phải lý do đó.”

“Vậy thì lý do gì?” Phương Điểm nhìn thẳng Bạch Liễu hỏi, “Ngoài lý do đó thì còn lý do nào khác khiến thằng nhóc 18 tuổi như cậu từ chối người đưa 62 triệu đến trước mặt mình chứ?”

Bạch Liễu sững sờ, hắn phát hiện có điều gì đó không ổn.

… Đúng rồi, tại sao lúc đó hắn lại từ chối Hầu Đồng, rõ ràng lúc đó hắn không có lý do gì để cự tuyệt Hầu Đồng cùng 62 triệu…

Hiện giờ hắn từ chối vì hắn đã có thứ giá trị hơn 62 triệu, hắn có… một con thằn lằn có thể khiến hắn sẵn sàng từ bỏ số tiền đó.

Nhưng lúc hắn 18 tuổi, tại sao hắn lại từ chối?

Khi đó, hắn không có lý do gì để từ chối một số tiền lớn như vậy cả.

Phương Điểm nhìn chằm chằm Bạch Liễu đang im lặng, sau đó nheo mắt lại, dài giọng nói: “Hai que kem biến mất thật là kỳ quái.”

“Bạch Liễu, có người khiến cậu phải từ bỏ 62 triệu à?”

Phương Điểm hai mắt sáng rực tiến lại gần: “Bạch Liễu, cậu thích ai rồi hử?”

10:30 tối

Phương Điểm chẳng moi được gì từ miệng Bạch Liễu, đành phải tiếc nuối quay lên núi trước 10h.

Mục Tứ Thành và Bạch Liễu quét dọn qua loa thêm một vài nhà vệ sinh được một lúc nữa, sau khi xác nhận nhân viên bảo vệ NPC trong tòa nhà dạy học có nhiệm vụ giám thị bọn họ đã rời đi, cả hai người ngừng lại, quay trở về phòng học Bạch Liễu.

Trong phòng học trống không, Mục Tứ Thành mệt mỏi nằm nhoài trên bàn Bạch Liễu ngáp một cái, mí mắt nhắm tịt lại, "Bạch Liễu, sao chúng ta không trở về ký túc xá mà chờ ở phòng học làm gì?"

"Chờ người cho chúng ta cơ hội lên núi." Bạch Liễu bình thản trả lời, hắn mở quyển vở nháp lấy từ Hứa Vi lúc sáng.

Hắn có thói quen ghi chép lại những điều thú vị hàng ngày bằng cách vẽ tranh, có thể nói điều này cũng thể hiện một phần kí ức của hắn.

Nhúm đường cong chó con trong quyển vở nháp, hai que kem đã biến mất trước đó và tại sao hắn lại từ chối Hầu Đồng, đây đều là những điểm thiếu sót và phi logic trong trí nhớ của Bạch Liễu.

Một dấu vết đều có thể được tìm thấy trong quyển vở nháp này.

Đèn trong phòng học chưa bật, Mục Tứ Thành nhanh chóng ngủ gật trên bàn học phía sau Bạch Liễu, ánh trăng sáng từ cửa sổ chiếu vào quyển vở nháp đang mở của Bạch Liễu, soi sáng nội dung trên đó.

Bạch Liễu lật ngược trang vở nơi chó con xuất hiện lần đầu tiên rồi lật tiếp về sau.

Kể từ khi nhúm chó con xuất hiện, ngày nào nó cũng bám lấy Bạch Liễu, Bạch Liễu đi học thì nằm co ro trên chân Bạch Liễu trong lớp, Bạch Liễu ngủ thì dựa sát vào gối Bạch Liễu,

Bạch Liễu dọn dẹp vệ sinh thì bám dính trên đầu tóc Bạch Liễu.

Bạch Liễu đuổi nó không đi, đánh nó cũng không được, nó giống như một linh hồn suốt ngày cứ lẽo đẽo theo chân mà chỉ hắn mới có thể nhìn thấy.

Trong vở nháp, hình người nhỏ hỏi nhúm chó con: 【 Theo tôi làm gì? 】

Nhúm chó con lần nào cũng trả lời hắn: 【Tôi muốn cậu không cô đơn. 】

【Nguyện vọng của tôi là là Bạch Liễu sẽ không bao giờ buồn một mình, vì vậy khi cậu buồn một mình, tôi sẽ xuất hiện. 】

【Cậu là thứ gì vậy? 】 Người nhỏ trong tranh hỏi.

Nhúm chó con ngẩng đầu lên trả lời: 【Tôi là vật kỷ niệm đủ tiêu chuẩn. 】

- ——oOo—

Chương 492

“Vậy cậu muốn như thế nào thì mới chịu tránh xa tôi ra?” Người nhỏ trong tranh nắm nhúm chó con lên, lạnh nhạt hỏi.

“Cậu thích tôi thêm một chút,” nhúm chó con bị xách lơ lửng trên không nói, “Tôi sẽ tránh xa cậu một chút.”

Người nhỏ vẽ một loạt dấu ba chấm bên cạnh nó, sau đó nói, “Tại sao tôi phải thích cậu?”

Dưới ánh trăng, nhúm chó con trong hình vẽ đột nhiên chuyển động giống như hoạt hình, nó ngẩng đầu lên chớp chớp đôi mắt màu xanh bạc: “Bởi vì sau này cậu sẽ rất thích tôi.”

Khoảnh khắc Bạch Liễu đang ngồi trên bàn học bắt gặp đôi mắt xanh bạc đó, mọi thứ xung quanh hắn đều vặn vẹo biến dạng ngay lập tức. Bạch Liễu nghe được tiếng đồ vật gấp khúc bị mở ra mồn một trong đầu mình, vô số ký ức tuôn ra như thác đổ.

Sàn nhà dưới chân hắn sụp đổ rồi lại xuất hiện, mặt trăng ngoài cửa sổ biến thành mặt trời, bảng đen trước mặt chuyển sang màu vàng, Mục Tứ Thành đang ngủ ngon lành phía sau hắn đổi thành khung cảnh lớp học đầy bạn học đang rì rầm trò chuyện, chạy tới chạy lui hò hét đùa giỡn, không khí tràn ngập cái nóng oi bức.

Bạch Liễu từ tốn quay đầu nhìn xung quanh rồi nhìn con số đếm ngược ở góc trên bên phải bảng đen ——

—— 【còn 300 ngày nữa là đến kỳ thi tuyển sinh đại học. 】

Hắn đã quay trở lại thời điểm mới vừa bắt đầu khai giảng HKI lớp 12 của mình.

Bạch Liễu có một cảm giác rất kỳ lạ, dường như hắn đang nhìn vào hồi ức của mình bằng chính góc nhìn của mình. Rồi khi cảnh tượng xung quanh hắn dần rõ rệt chi tiết hơn, ký ức của Bạch Liễu biến mất và lùi lại từng chút một.

Những gì xảy ra sau năm 18 tuổi dần trở nên trống rỗng trong tâm trí Bạch Liễu.

Ký ức của Bạch Liễu đã lùi xa về năm 18 tuổi, ánh mắt bình tĩnh vốn có của hắn trở nên lạnh lùng và xa cách, trở thành dáng vẻ mà một Bạch Liễu 18 tuổi thực sự sẽ có.

Đám bạn học trong lớp đang xì xào bàn tán sôi nổi: “Bọn lớp 12 kia vừa lên núi có ai đi hồ thi đại học không nhở?”

“Tụi nó toàn là học sinh xuất sắc, thành tích tốt như thế thì chẳng thèm hứng thú với hồ thi đại học đâu!”

“Ai mà biết được? Nhỡ đâu xem đề dùm người khác thì sao?”

Có ánh mắt chán ghét của ai đó quét qua phía sau Bạch Liễu đang ngồi ở hàng ghế đầu, giọng nói cố ý lớn hơn: "Nhỡ đâu học sinh xuất sắc top 1, top 2 có bạn nhờ giúp xem đề thi đại học năm nay trước thì sao?"

Thiếu niên ngồi bên cạnh người vừa nói cũng dõi theo ánh mắt của cậu ta nhìn Bạch Liễu, nhịn không được cười phì ra, sau đó xua tay: "Nói thế thôi chứ đưa cả cái đề cho nó, nó cũng chẳng làm được mấy câu."

"Hai người Lục Dịch Trạm và Phương Điểm như bị ma ám ấy nhỉ, không hiểu sao cứ chơi với loại người như nó." Nam sinh này bất mãn nhỏ giọng lẩm bẩm, trên mặt lộ vẻ ghen ghét và ác ý, "Vậy mà mặt nó lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng, cũng không tự nhìn lại mình coi xứng với người ta không?!"

"Bây giờ người ta lên núi hết rồi, để tao nhìn coi không ai tìm nó thì nó ra vẻ được bao lâu nữa."

Bạch Liễu cứ thờ ơ ngồi đó.

Trường trung học tư thục Kiều Mộc là nơi tôn sùng thành tích rất nghiêm trọng, điều này trực tiếp dẫn đến sự nổi tiếng đáng kinh ngạc của Lục Dịch Trạm và Phương Điểm về mọi mặt. Cả những học sinh hàng đầu và những học sinh có quyền lực đều rất nhiệt tình với họ, muốn kết bạn với họ.

Có điều hai người này tuy có vẻ khá thân thiện cởi mở dễ tiếp xúc nhưng thực chất lại rất giỏi giữ khoảng cách với người khác.

Mỗi khi bọn họ đến lớp tìm Bạch Liễu đều sẽ được rất nhiều người cố bắt chuyện, nhưng họ thường mỉm cười uyển chuyển từ chối, về cơ bản chỉ giao tiếp với Bạch Liễu.

Điều này khiến một số người không thể bắt chuyện nhiều lần trở nên tức giận, chẳng hạn như học sinh ở phía sau bên phải hắn.

Gia cảnh của cậu học sinh này ở mức trung bình, mục đích vào trường không phải để học mà là để giao lưu, kết bạn với tất cả những học sinh có năng lực và xuất sắc, có quan hệ rất tốt với Bào Khang Nhạc, là loại cá mè một lứa.

Cậu ta bắt đầu huyên thuyên: "Tao thấy hai người Lục Dịch Trạm và Phương Điểm làm bạn với nó chỉ vì thương hại nó thôi, bọn họ không phải là người cùng thế giới với nó, mà bây giờ họ đã lên núi rồi, những người trên núi mới thật sự là những người sẽ giúp đỡ họ trong tương lai, một khi họ kết bạn với những người này thì trước sau gì cũng quên Bạch Liễu, chả thèm quan tâm…"

"Bạch Liễu——!!" Âm thanh vui vẻ đầy sức sống của Phương Điểm vang lên từ phía trước lớp, cô tươi cười bước qua cánh cửa lớp 17, nháy mắt tinh nghịch với Bạch Liễu đang ngồi bên cửa sổ, "Chị và lão Lục trốn xuống núi tìm cậu đây, ra ngoài chơi đi!"

Cậu học sinh đang lải nhải than thở đột nhiên nghẹn lại, cứ nhìn chằm chằm vào Phương Điểm xuất hiện ở cửa lớp như thể nhìn thấy một điều gì đó mà mình không thể hiểu được.

Bạch Liễu thu dọn đồ đạc gọn gàng bước ra dưới ánh mắt kinh ngạc của cậu học sinh ngồi sau lưng bên phải mình, đi tới trước mặt Phương Điểm, vẫn lãnh đạm thờ ơ: "Đi thôi."

"Lão Lục đang đợi chúng ta ở dưới." Phương Điểm vừa đi vừa nói, "Chị nhìn thời khóa biểu của cậu rồi, tiết sau là tiết thể dục có thể trốn được nên bọn chị mới tranh thủ xuống vào lúc này."

"Hai người xuống núi tìm tôi làm gì?" Bạch Liễu hỏi.

Phương Điểm thản nhiên khoác vai Bạch Liễu, cô cười toe toét: "Thì chị và lão Lục đều lên núi, sợ cậu ở dưới đây một mình buồn chán nên mới xuống đây chơi với cậu đó."

"Thật không?" Bạch Liễu bình thản hỏi ngược lại.

"Chị xuống tìm cậu là vì lý do này." Phương Điểm sờ sờ cằm, "Nhưng mà Lão Lục thì hình như không phải, trông lão ấy rất lo lắng."

Họ bước đến bồn hoa cạnh sân thể dục, đối diện là cả một sân chơi cỏ nhân tạo rộng lớn, thời tiết hôm nay cũng rất sáng sủa, trời xanh mây trắng, cỏ xanh mơn mởn, từng tốp học sinh cấp 3 cười nói vui vẻ chạy tập thể dục tràn đầy tuổi trẻ và sức sống, theo lý mà nói thì đây là một cảnh tượng khiến người ta thả lỏng và thư thái.

"Lục Dịch Trạm!" Phương Điểm vẫy vẫy tay.

Lục Dịch Trạm hai mắt thâm quầng, khuôn mặt hốc hác, miệng khô khốc, đang ôm một chồng sách, chậm rãi quay đầu lại. Đôi mắt anh trống rỗng và thất thần, trên người toát ra sự mệt mỏi uể oải thấy rõ, anh chậm rãi ơi một tiếng rồi đi về tiếng gọi của Phương Điểm.

"Cậu ta thức mấy đêm rồi vậy?" Bạch Liễu hỏi.

"Không biết." Phương Điểm khoát tay, "Chắc là một tuần."

Lục Dịch Trạm ôm một đống sách nặng nề ngồi ở mép bồn hoa vẻ mặt buồn bực, thấy Bạch Liễu đi tới cũng không nói lời nào, chỉ thở dài một hơi trước tiên: "Bạch Liễu, tôi vừa thấy điểm bài thi thử lần 1 của cậu."

"Chỉ có 278 điểm."

Trong lòng Lục Dịch Trạm ôm tâm lý may mắn, trong mắt lóe lên một tia mong đợi: "Cậu viết sai phiếu trả lời phải không?"

Bạch Liễu không chút do dự tạt một gáo nước lạnh: "Không phải, tôi không làm được."

Lục Dịch Trạm sờ sờ mặt, hít sâu một hơi: "… Tôi hiểu rồi, cậu cố ý làm sai để hạ thấp điểm che giấu thực lực đúng không?"

"Bộ tôi bệnh à?" Bạch Liễu liếc mắt nhìn Lục Dịch Trạm không nói nên lời, "Tại sao tôi lại phải làm chuyện ngu xuẩn như vậy?"

Lục Dịch Trạm chuyên gia làm chuyện ngu ngốc để hạ thấp điểm: "…"

"Sao lại vậy…" Lục Dịch Trạm có chút sững sờ, "Cậu là Bạch Liễu mà, sao thi chỉ có 278 điểm?"

"Chuyện này có gì lạ đâu?" Phương Điểm nhìn Lục Dịch Trạm là lạ, "Lớp 10, 11 cơ bản Bạch Liễu chẳng học được bao nhiêu, thi 278 điểm đã tốt lắm rồi còn gì?"

"Nhưng 278 cũng quá thấp đi." Lục Dịch Trạm cau mày vò đầu bứt tóc, từ trong đống sách bên cạnh tìm được không ít đồ vật liền giao cho Bạch Liễu:

"Đây là bài kiểm tra của Phương Điểm và tôi năm lớp 10, 11."

"Đây là tổng hợp những dạng câu hỏi đơn giản chiếm 80% đề thi tuyển sinh đại học, tôi đã sắp xếp lại theo đề cương năm nay rồi đấy, cậu ôn hết lại phần này thì xem như đã nắm chắc được kiến thức cơ bản."

"Còn đây là tổng hợp các dạng câu hỏi có độ khó trung bình, phần này không bắt buộc, khi nào có thời gian thì cậu xem thêm, nếu không có thời gian thì bỏ qua cũng được. Nhưng cậu tham khảo mấy dạng câu hỏi hay xuất hiện thường xuyên cũng được, nhỡ đâu may mắn năm nay gặp trúng đề thì sao?"

"Đây nữa là mẫu câu trả lời phổ biến của môn sinh học, môn này thì yêu cầu phải nhớ rất nhiều từ ngữ, lúc cậu điền đáp án

thì lưu ý câu từ phải đạt tiêu chuẩn cho điểm, nếu không sẽ bị trừ điểm lặt vặt, cộng lại sẽ mất một khoản điểm kha khá."

"Bước cuối cùng của bài toán di truyền là tính xác suất, nhớ đừng quên đó. Họ sẽ đưa ra rất nhiều điểm nhỏ cần chú ý, chẳng hạn như tỷ lệ phổ biến của quần thể, với x hoặc y, tính toán không dễ lắm đâu."

"Đây là môn hóa học, nếu đề không ra phần kim loại và phản ứng của muối vô cơ thì khả năng cậu sẽ lấy điểm, chỉ cần nắm rõ các phản ứng kim loại phổ biến nhất là được, cùng lắm là bắt cậu viết một số phản ứng kim loại lạ và cân bằng công thức hóa học thôi."

"Phần câu hỏi chất hữu cơ thì cứ bỏ đi, câu hỏi tính toán và suy luận nhiều lắm, tính toán nhiệt lượng tỏa ra của quá trình cháy không dễ ăn, khá mất thời gian."

"Phần toán học thì tập trung vào tính toán phương trình, phần này đạt 2 điểm là được."

Lục Dịch Trạm vừa lải nhải vừa loạt xoạt đào bới một đống sách tham khảo và vở ghi chép, bên trong ghi đầy đủ các đề kiểm tra và những vấn đề cần chú ý, rất nhiều vở nét bút vẫn còn mới toanh, thoạt nhìn liền biết anh mới soạn ra không lâu.

"Cậu thức khuya để làm cái này à?" Bạch Liễu rũ mắt xuống nhìn đống vở ghi chép đồ sộ, nhẹ giọng hỏi.

Lục Dịch Trạm thở dài: "Tôi cũng có muốn thức đêm để làm cho cậu đâu, cậu không cần lo lắng."

“Chỉ tại tôi phát hiện bài kiểm tra của cậu chỉ đạt 278 điểm.” Ánh mắt Lục Dịch Trạm u ám, vẻ mặt đau khổ như táo bón, “Thế là tôi mất ngủ, muốn ngủ cũng ngủ không yên, trong lòng cứ bứt rứt khó chịu nên dứt khoát ngồi dậy soạn đề ôn thi cho cậu luôn.”

Bạch Liễu: “…”

Không đến mức vậy chứ.

“Tôi không hiểu.” Lục Dịch Trạm nhìn Bạch Liễu đăm chiêu, thở dài, “Cậu thông minh như thế, từ nhỏ lớn học gì cũng rất nhanh, game kinh dị khó đến mấy cũng chơi một lần là vượt cửa, sao kết quả học tập lại bê bết thế này chứ?”

“Em nghĩ không phải là Bạch Liễu không làm được.” Phương Điểm đặt khuỷu tay lên vai Lục Dịch Trạm, cô nghĩ ngợi gì đó, “Mà là do cậu ấy không muốn học.”

Lục Dịch Trạm theo sát hỏi: “Bạch Liễu, sao cậu lại không muốn học?”

Bạch Liễu lật lật mấy trang vở ghi chép mà Lục Dịch Trạm đưa cho hắn, trên mặt không chút biểu cảm ngẩng đầu lên: “Đối với tôi học trung học chẳng cần thiết là mấy.”

Lục Dịch Trạm sửng sốt: “Tại sao lại không cần thiết? Chỉ cần có thành tích tốt thì mới có thể chọn trường đại học và chuyên ngành mình thích, vào trường đại học tốt rồi thì chọn được

công việc mình thích, sau đó sống một cuộc sống bình thường và hạnh phúc của một người bình thường.”

“Tôi không thích trường trường đại học hay chuyên ngành nào cả.” Bạch Liễu nhướng mi kéo cằm, “Tôi cũng chẳng có bất kỳ khao khát nào hướng tới cuộc sống bình thường hạnh phúc như cậu nói.”

“Vậy cậu thích gì?” Lục Dịch Trạm hỏi.

Bạch Liễu trả lời đơn giản dứt khoát: “Tiền.”

Lục Dịch Trạm hít một hơi thật sâu, cố gắng uốn nắn Bạch Liễu: “Nếu cậu học tập chăm chỉ thì có thể vào trường đại học hàng đầu, tiếp cận với các con đường và chuyên ngành kiếm tiền nhanh nhất, trở thành người giàu nhất và nhanh nhất cũng được mà.”

“Nhưng vấn đề ở đây là.” Bạch Liễu thản nhiên ngước mắt lên, “Đây quả thực là một cách kiếm tiền bình thường và hợp pháp, nhưng với tôi thì cách này quá thấp.”

“So với con đường tốn quá nhiều thời gian mỏi mòn chờ đợi và trả giá này thì tôi am hiểu những thứ không không phù hợp với quy tắc của xã hội nhưng sẽ mang về cho tôi số tiền gấp trăm lần hơn…”

Tim Lục Dịch Trạm thót lại, anh đột ngột cắt ngang lời Bạch Liễu: “Đủ rồi!”

Vẻ mặt giận dữ hiếm thấy xuất hiện trên khuôn mặt lúc nào cũng hiền lành của anh, anh đứng phắt dậy: "Nhưng nếu đi con đường đó phải trả giá bằng thương tật, thậm chí tử vong cho hàng chục triệu người, cậu vẫn muốn chọn nó sao?"

Bạch Liễu dừng một chút, sau đó nhìn đi chỗ khác: "Đó không phải việc của tôi."

Lồng nguc Lục Dịch Trạm phập phồng kịch liệt, lửa giận trên mặt cũng dần dần lắng xuống, biến thành vẻ buồn bực khó tả, trầm giọng nói: "… cậu nhất quyết muốn đi con đường đối nghịch với tôi ư?"

Bạch Liễu nhấp môi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra lời.

Hai người đối diện im lặng hồi lâu.

Lục Dịch Trạm yên lặng mở túi nhựa bên cạnh, đưa cho Bạch Liễu: "Kem que mua cho cậu, ăn xong rồi trở về lớp đi."

"Nếu cậu không cần đống vở ghi chép này thì tôi cất chúng lại trong ký túc xá vậy."

Nói xong Lục Dịch Trạm cúi đầu, anh thu thập đống vở ghi chép mà mình thức đêm cả tuần để làm rồi rời đi, chân bước nhanh về phía ký túc xá.

Phương Điểm nhìn Bạch Liễu đang quay mặt đi không ngó ngàng gì Lục Dịch Trạm, cô có vẻ hơi bất lực, duỗi ngón trỏ ra

chọt chọt vào trán Bạch Liễu: “Cậu đó, nếu không muốn học thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải cay nghiệt vậy để chọc tức lão Lục chứ.”

“Anh ấy thật lòng lo lắng cho cậu đấy.”

“Nếu không nói thế thì Lục Dịch Trạm sẽ còn bắt tôi học nữa.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói, “Nhưng thật sự tôi không có hứng thú gì hết, tôi không thích học.”

“Là lý do vừa rồi sao?” Phương Điểm ngập ngừng hỏi, “Cậu thật sự nghĩ đi theo con đường đó thì tốt hơn học tập à?”

Bạch Liễu mất một lúc lâu mới trả lời, “Không phải.”

“Vậy lý do là gì?” Phương Điểm xé một que kem đưa cho Bạch Liễu, “Này, cho cậu một nửa.”

Bạch Liễu nhận lấy, cắn một miếng, lông mi rũ xuống: “Cơ bản học hành là một chuyện rất nhàm chán, tôi không biết mình muốn sống kiểu gì, cũng không biết mình muốn học để làm gì, miễn cưỡng bản thân phải làm điều gì đó mà mình không am hiểu không có giá trị đối với tôi.”

“Loại cuộc sống mà Lục Dịch Trạm nói…” Bạch Liễu cắn một miếng kem nuốt xuống, lòng nguc cảm thấy lạnh băng vì miếng kem trượt xuống, khiến giọng nói của hắn cũng trở nên lạnh lẽo, “Tôi không ghét.”

“Nhưng tôi cũng không thích.”

Phương Điểm nhẹ giọng hỏi, “Vậy cậu thích cuộc sống như thế nào?”

Môi của Bạch Liễu áp lên miếng kem, hắn dừng lại một lúc lâu cho đến khi môi mình lạnh đỏ lên rồi mới nói, “Không biết.”

“Vậy thì nghĩ lại xem.” Phương Điểm xoa đầu Bạch Liễu, cô không lo lắng gì hết, cười rạng rỡ như mọi khi, “Cậu mới 17 tuổi, còn rất nhiều thời gian để suy nghĩ rõ ràng về cuộc sống mà mình muốn, cứ từ từ cũng được.”

“Thi 278 điểm cũng được luôn à?” Bạch Liễu liếc Phương Điểm, “Thi đại học mà trượt thì có được không?”

“Ờmm, nói thế nào nhỉ, chị là top 1 mà nói với cậu chuyện này thì có vẻ không thích hợp lắm.” Phương Điểm cắn cắn mấy cái đã ăn xong que kem, nhưng ánh mắt và giọng điệu cô rất nghiêm túc, “Nhưng thực sự chị nghĩ thi 278 điểm cũng chẳng sao hết.”

Bạch Liễu liếc Phương Điểm: “Chị không sợ nếu tôi không học đại học, không có công việc tốt, thì tôi sẽ bắt đầu lạc lối, biến chất, trở thành cặn bã của xã hội à?”

“Trên đời này nhiều trẻ em như vậy, có phải đứa trẻ nào đạt 278 điểm trở lên mới được coi là ngoan ngoãn đâu.” Phương Điểm quay đầu lại chớp mắt với Bạch Liễu, “Mà đứa trẻ đạt điểm thấp nhất cũng không nhất định sẽ phạm tội trái pháp luật.”

“Nếu vậy thì mọi người chỉ cần bắt đứa thấp điểm nhất trong bài kiểm tra thì trên đời này sẽ không có tội phạm rồi.”

Phương Điểm lại quay đầu đi, cô nhìn nhóm học sinh trung học đang chạy trên sân thể dục, giọng mang ý cười:

“Đâu phải điểm thấp thì không thể sống nổi, những người xếp hạng cuối cùng trong kỳ thi vẫn có quyền lợi và thời gian để lựa chọn cuộc sống mà họ thích mà.”

“Nhưng!” Phương Điểm đột ngột đập mạnh vào lưng Bạch Liễu khiến hắn loạng choạng, cô cười rạng rỡ, “Nếu cậu chưa biết tương lai mình muốn sống kiểu gì thì chị vẫn khuyên cậu nên học hành chăm chỉ thì hơn.”

“Bởi vì khi cậu gặp tương lai mà cậu thích và muốn lựa chọn tương lai đó, cậu sẽ không bỏ lỡ nó vì mình đã không chuẩn bị sẵn sàng.”

Phương Điểm liếc nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Đến giờ rồi, tiết học tiếp theo là môn toán, chị về lớp đây.”

“Cậu chọc tức lão Lục như vậy, chắc tạm thời lão ấy không xuống núi gặp cậu đâu.” Phương Điểm đưa que kem đã ăn xong cho Bạch Liễu, vẫy vẫy tay rồi chạy lên núi, “Sắp tới chị có cuộc thi vật lý rồi, một mình nhớ phải ngoan đó, có chuyện gì cần thì cứ nói cho bọn chị biết.”

Nói xong cô vội vàng chạy đi, Bạch Liễu ngồi bên bồn hoa một mình nhìn xuống hai que gỗ trong tay.

Một trong hai que là của Lục Dịch Trạm đưa cho hắn, que còn lại là của Phương Điểm.

Cả hai que đều trúng thưởng, ở trên có ghi chữ "Được tặng thêm 1 cây".

Bạch Liễu nhìn hai que gỗ mình đang cầm trong tay, vừa muốn đứng dậy rời đi thì phát hiện có một quyển vở mà Lục Dịch Trạm chưa kịp thu thập, bởi vì anh ngồi trên quyển vở đó.

Hắn khựng lại một chút, sau đó cầm quyển vở mở nó ra.

Đây là một cuốn vở rất nhỏ nhưng bên trong ghi chép dày đặc mớ phương trình hóa học, bên cạnh mỗi phương trình đều có một hoặc hai dòng hướng dẫn ngắn gọn dường như muốn để Bạch Liễu hiểu rõ hơn, chúng đều là những phương trình mà Bạch Liễu đã bỏ qua trước đây. Quyển vở đã ghi chép được hơn nửa, nét chữ rất mới, thoạt nhìn liền nhận ra Lục Dịch Trạm đã thức suốt đêm mới soạn kịp.

Bạch Liễu lật đến trang cuối cùng của quyển vở rồi dừng lại, ở đó kẹp một tấm bùa cầu nguyện cho học sinh đạt thủ khoa.

Đó là một tấm bùa bằng giấy đỏ mà cửa hàng văn phòng phẩm gần chỗ họ sẽ tặng khách hàng khi mua hơn 10 tệ, vừa nhìn liền biết đây là một dạng nghi thức mê tín lâu đời chẳng có bất kì tác dụng gì.

Bạch Liễu mở tấm bùa giấy ra, bên trong là nét chữ tao nhã đầy mạnh mẽ của Lục Dịch Trạm ——

—— 【Mong rằng Bạch Liễu có thể học tập chăm chỉ, đạt 400 điểm trong kỳ thi đại học và làm được những gì cậu ấy thích. 】

Bạch Liễu cầm tấm bùa giấy, hắn chậm rãi chớp chớp mắt, nắm chặt tay lại.

Người ra người vào sân thể dục liên miên không ngớt, có bốn lớp đồng thời có tiết thể dục nên số lượng học sinh chơi bóng rổ, bóng chuyền, bóng bàn đông đúc ồn ào hẳn. Từng nhóm học sinh ngây ngô chạy nhảy đùa giỡn ầm ĩ, tiếng cười nói vang vọng qua đến tận nơi Bạch Liễu đang ngồi, náo nhiệt vô cùng.

Vốn dĩ phải có Bạch Liễu, nhưng hắn ở trong sân hay ngoài sân gì thì cũng chẳng khác nhau là mấy, dù có ở giữa đám đông hay không, hắn cũng chỉ có một mình.

Hơn nữa trạng thái cô độc này còn kéo dài trong một thời gian.

Bạch Liễu bỏ quyển vở vào trong túi quần, không thèm nhìn nhóm học sinh trung học trên sân chơi, hắn quay người chuẩn bị trở về ký túc xá —— hắn nhớ Lục Dịch Trạm bảo là sẽ cất đống sách vở ghi chép kia ở ký túc xá của hắn.

Vừa định rời đi thì cảm thấy hình như quần bị kéo một chút, Bạch Liễu nhìn xuống ống quần, vẻ mặt yên tĩnh.

Một nhúm lông xù xù có kích cỡ chỉ khoảng bằng một chú chó con giống như quả cầu nháp được bôi thành các vòng tròn ngẫu nhiên bằng bút chì 2B đột nhiên xuất hiện trước bồn hoa, nhúm tròn này vươn một sợi chân nhỏ túm lấy quần của Bạch Liễu, ngẩng đầu nhìn mặt Bạch Liễu, phát ra một âm thanh rất kỳ lạ, giống như âm thanh bị bóp nghẹt của một con vật chưa hình thành dây thanh quản:

“Có thể cho tôi một que kem trên tay cậu không?”

Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào những vạch đen cong cong, rơi vào trạng thái ngưng trệ kỳ lạ.

- ——oOo—

Chương 493

(*) Nguyên văn: 回抱了一下黑桃的背（感情线，不喜慎买）

15 phút sau, ký túc xá nam sinh.

Nhìn Bạch Liễu lững thững đi dọc hành lang ký túc xá, mấy học sinh khác ai cũng đều chán ghét liếc hắn sau đó lạnh nhạt tránh né qua một bên, nếu là trước đây thì Bạch Liễu cũng đi một mạch chẳng buồn quan tâm, nhưng hiện giờ thì hắn lại không nhịn được dùng ánh mắt vi diệu đảo qua đảo lại giữa mắt cá chân của bọn họ.

… nhúm đường cong chó con đang cố hết sức dùng những vạch đen tay chân của mình tấn công mắt cá chân của những học sinh đi ngang dám lườm nguýt Bạch Liễu.

Nhưng mỗi khi vạch đen chạm vào mắt cá chân của những học sinh này, họ vẫn thản nhiên lướt qua Bạch Liễu cứ như không hề nhìn thấy nó.

Sau 15 phút trôi qua, Bạch Liễu mới hoàn toàn xác định chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy và chạm vào cái nhúm đường cong chó con đòi ăn kem mà không được liền bám dính theo hắn đuổi hoài không đi này.

Nhưng hắn vẫn không biết cái nhúm cong cong nhỏ xíu này là thứ gì.

"Cậu từ đâu tới?" Bạch Liễu đóng cửa ký túc xá lại, hắn kéo nhúm chó con đang muốn trèo lên đầu gối mình xuống, bình tĩnh hỏi, "Sao cậu lại ở đây, có mục đích gì?"

"Tôi đến từ tương lai." Nhúm chó con bị Bạch Liễu đè bẹp trên mặt đất thành một khối nhỏ, thanh âm cũng trở nên nghèn nghẹt cứ như bị Bạch Liễu bịt kín mặt nó, "Tôi đến đây để ở bên cạnh cậu."

"Ở bên cạnh tôi?" Bạch Liễu hứng thú nhướng mày, "Đến từ tương lai để ở bên cạnh tôi? Vì sao?"

Nhúm chó con nghiêm túc trả lời: "Bởi vì tôi thích cậu."

"Tôi không muốn cậu cô độc bất cứ lúc nào trong cuộc đời của mình, vì vậy tôi đến đây để làm bạn với cậu."

"Tôi không cần." Bạch Liễu lãnh đạm cự tuyệt, hắn ném nhúm đường cong ra chỗ khác, "Cậu về đi."

Kỳ quái là nhúm chó con bỗng to hơn một chút, nó nắm tay Bạch Liễu, giọng nói trở nên rõ ràng hơn lúc nãy: "Cậu nói dối."

"Tôi có linh hồn nhờ vào tình yêu của cậu, nếu thực sự cậu không cần tôi, tôi sẽ biến mất."

“Nhưng nếu cậu cần tôi, thích tôi và yêu tôi, tôi sẽ ngày càng lớn hơn, thành hình từng chút một.”

Trên khuôn mặt nhúm đường cong chó con xuất hiện một đôi mắt đen lay láy, “Tôi sẽ thay đổi từ quái vật trở thành con người vì tình yêu của cậu.”

“Tôi quen ở một mình rồi.” Bạch Liễu vẫn lạnh nhạt như cũ, “Bất kể cậu là thứ gì thì cũng trở về nơi mà cậu đến đi.”

Nhúm đường cong chó con không nói gì, nhưng lại to hơn một chút nữa, nó dùng đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm Bạch Liễu, trong ánh mắt tr4n trụi đều mang ý khiêu khích ——

【 cậu đang nói dối. 】

【 bởi vì tôi cảm nhận được cậu không thích cô độc một mình. 】

Hơi thở của Bạch Liễu hơi dao động, suy nghĩ trong đầu hắn quay cuồng giữa hai ý tưởng 【Thứ này thật phiền phức, mình có thể đập chết nó hay không? 】 và 【 chẳng lẽ mình bị tâm thần thật sao? 】 rồi bình tĩnh dừng lại, chọn một giữa hai cái ——

【Chắc là gần đây mình chơi game kinh dị nhiều quá nên tưởng tượng ra một con quái vật khủng b0 muốn giết đây mà. 】

“Tùy cậu.” Bạch Liễu quyết định làm lơ nhúm đường cong đó,, hắn đứng dậy bắt đầu thu dọn đống vở ghi chép mà Lục Dịch Trạm đặt dưới giường.

Nhúm chó con nhanh chóng bò lên lưng Bạch Liễu, nó dựa vào lưng hắn, mọc ra hai vạch kẻ tay ôm lấy bả vai Bạch Liễu, giống như tư thế một người đàn ông trưởng thành ôm bạn đời của mình từ phía sau.

Bạch Liễu dừng một chút nhưng rồi vẫn tiếp tục việc mình đang làm.

Nhưng nhúm chó con lại bắt đầu đặt câu hỏi: “Mấy cái này là gì?”

Bạch Liễu làm lơ coi như không nghe thấy, vì thế ——

“Mấy cái này là cái gì?” “Cái đó là gì vậy?” “Ở trên ghi tên của Lục Dịch Trạm phải không?” “Cậu tên là Bạch Liễu mà?” “Sao cậu lại muốn lấy đồ của Lục Dịch Trạm?” “Cậu muốn trộm đồ của anh ta để anh ta đi tìm đúng không?”

Cái nhúm chó con này dai như đỉa vậy, nếu không trả lời nó, nó cứ lải nhải hỏi mãi không thôi.

Bạch Liễu hít sâu một hơi, hắn bị cái thứ này ồn ào đến nỗi đau cả đầu, đành phải trả lời thắc mắc của nó: “Đây là tài liệu ôn tập mà Lục Dịch Trạm chuẩn bị cho tôi.”

“À.” Nó yên lặng đúng một giây sau đó lại bật máy phát, “Tài liệu ôn tập là gì?”

“Không phải là cậu đến từ tương lai à?” Bạch Liễu lãnh đạm hỏi lại, “Chưa học trung học à? Tài liệu ôn tập mà cũng không biết à?”

Hai vạch kẻ “tay” của nhúm đường cong chó con chậm rãi khép lại bên nhau, nó dựa vào vai Bạch Liễu, để lộ đôi mắt đen bóng có chút bối rối: “Tôi đi học trung học rồi sao?”

“Cậu không chỉ học trung học.” Giọng điệu Bạch Liễu nhạt nhẽo, “Mà còn thi đậu vào đại học 400 điểm, vào khoa chính quy nữa.”

“…… Khoa chính quy là cái gì?” Chó con càng thêm hoang mang, “Tôi chỉ muốn đến với cậu thôi, đến khoa chính quy làm gì?”

“Tôi không muốn vào khoa chính quy, tôi không muốn học trung học, tôi chỉ muốn đến với cậu thôi.”

Nhúm chó con như vừa hiểu ra điều gì đó, nó chậm rãi nhìn đống tư liệu dày cộm, ánh mắt hiện ra sát khí, thái độ kháng cự rõ rệt cứ như muốn quất roi vào đống sách vở đó vậy: “Cậu cũng không thể vào khoa chính quy hay trung học gì hết, cậu chỉ có thể cùng tôi…”

“Đủ rồi!” Bạch Liễu cắt ngang câu nói nhúm chó con, hắn hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, cảm giác đầu óc mình đột

nhiên đau nhói vì chấn động quá độ, giọng nói nghèn nghẹn, "……Cậu có quan hệ gì với tôi trong tương lai hả?"

Nhúm chó con ngẫm nghĩ một hồi rồi trả lời: "Cậu tắm rửa sạch sẽ xong thì sẽ để tôi vào quan hệ." (*)

(*) nguyên văn: 你洗澡会让我进去的关系 => chó con quỷ yêu gì đâu không 😊))))

Bạch Liễu: "……"

Quan hệ ghê tởm gì thế này.

Bạch Liễu cầm sách vở trở lại phòng học, đường cong chó con lại lớn lên một chút nữa, nằm trên đỉnh đầu giống như hắn đang đội mũ, đôi mắt đen láy nhìn khắp nơi y hệt một con thú lớn tò mò quan sát xung quanh bên ngoài.

Bạch Liễu đang chuẩn bị bước vào phòng học thì bị ngăn lại: "Bạch Liễu, đứng lại."

Hứa Vi đứng trên bục giảng, tay cầm giáo án, cười nhìn Bạch Liễu: "Hay lắm, lại trốn tiết rồi."

Bạch Liễu liếc nhìn đám học sinh ngồi thưa thớt trong lớp với vẻ mặt mệt mỏi và buồn tẻ thì biết chuyện gì vừa xảy ra.

Hứa Vi tận dụng thời gian tự do hoạt động của tiết thể dục để giảng bài thi, vừa lúc hắn không có mặt nên đã bị buộc tội trốn

học.

“Thi có 278 điểm mà còn ngang ngược như vậy, ỷ mình được vào trường học nên không ai dám đuổi đúng không?” Hứa Vi cười lạnh, “Nếu em không muốn nghe cô giảng bài thì đừng nghe nữa, cứ đứng bên ngoài đi.”

Bạch Liễu ngoan ngoãn xoay người bước ra ngoài đứng ở cửa, hắn ném cặp sách dưới chân, lôi ra một cuốn vở tiếng Anh mà Lục Dịch Trạm đã soạn sẵn cho mình.

Trong phòng học lại thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười châm chọc của Hứa Vi và tràng cười hùa theo của đám bạn học:

“Được rồi, ai không muốn học thì cứ ra ngoài, còn muốn học thì ngồi nghiêm túc nghe cô giảng.”

“Tiếng Anh là môn học quan trọng nhất của các em, trong tương lai sự phát triển của các em đều được quốc tế hóa và toàn cầu hóa, các em sẽ được tiếp xúc với những con người tinh hoa từ khắp nơi trên thế giới. Nhưng nếu bây giờ kiểm tra tiếng Anh chỉ có 45 điểm, giới thiệu với đối phương chỉ biết bập bõm vài từ: “I am Bạch Liễu, fine, and you?”

“Trẻ em mồ côi trong viện mồ côi ở các nước phát triển lúc 2, 3 tuổi đã có trình độ tiếng Anh hơn mức này rồi, các em nghĩ xem người khác sẽ nhận xét về các em như thế nào hả?”

Đám học sinh bên dưới khoái trá cười ồ lên.

Bạch Liễu hơi dừng lại, trên mặt hắn không có biểu cảm gì, vẫn lạnh nhạt tiếp tục đọc vở ghi chép.

“I am Hắc Đào, fine.” Nhúm chó con trên đầu đột nhiên nhích xuống một chút, nó cúi đầu, đôi mắt đen nhìn Bạch Liễu, “and you?”

Phát âm tiếng Anh của nhúm đường cong chó con này còn vụng về và khập khiễng, rõ ràng là đang bắt chước cách phát âm của Hứa Vi vừa rồi.

Bạch Liễu không trả lời.

Nhúm chó con kiên trì lặp đi lặp lại lần nữa: “I am Hắc Đào, fine, and you?”

“and you?”

“and, youuuuuuuuu——!”

Bạch Liễu chậm rãi mở miệng: “I am Bạch Liễu, fine, stop.”

Nhúm chó con thỏa mãn có được câu trả lời thì ngừng lại hai giây, sau đó tiếp tục đặt câu hỏi, nó nhìn chằm chằm vở ghi chép trong tay Bạch Liễu: “Đây là cái gì?”

“Tiếng Anh.” Bạch Liễu trả lời.

Chó con bừng tỉnh: “À, là thứ mà bà thím kia vừa bảo muốn học à.”

Khóe miệng Bạch Liễu khẽ nhếch lên một chút, nhưng bị d3 xuống, hắn thản nhiên ừ một tiếng.

“Tại sao muốn học tiếng Anh?” Hắc Đào hết sức tò mò, “Học xong thì sẽ chơi game tốt hơn sao?”

Từ khi Hắc Đào ra đời cho đến nay, mọi thứ mà y học đều là để giành chiến thắng tốt hơn trong giải đấu. Theo quan điểm của y, việc học chỉ có một mục đích —— đó là chơi game tốt hơn.

Lục Dịch Trạm từng cố gắng xóa nạn mù chữ và dạy Hắc Đào về những thứ khác, chẳng hạn như toán học và sinh học, nhưng Hắc Đào tinh ý thấy những thứ đó hoàn toàn vô dụng trong trò chơi vì vậy y dứt khoát trốn học.

“……” Bạch Liễu dừng một chút rồi trả lời, “Học tiếng Anh không thể chơi game tốt được.”

Hắc Đào thắc mắc rất thật lòng: “Vậy thì tại sao phải học tiếng Anh?”

“Theo nghĩa rộng thì để loại bỏ các rào cản trong giao tiếp, mở rộng phạm vi bốc lột người khác trong tương lai, sử dụng tiếng Anh thành thạo để có thể bốc lột những người sử dụng tiếng Anh như ngôn ngữ mẹ đẻ.” Bạch Liễu thản nhiên giải thích, “Còn theo nghĩa hẹp thì là đi đầu trong cuộc cạnh tranh ngắn

hạn, đi đầu trong việc bốc lột những người khác và kiếm tiền nhanh hơn.”

“Ừ.” Hắc Đào suy nghĩ một chút, sau đó thành thật trả lời, “Tôi không hiểu gì hết.”

Bạch Liễu dừng lại: “Nói đơn giản là để cậu giao tiếp với người nước ngoài.”

“Giao tiếp với người nước ngoài thì lợi hại lắm sao?” Hắc Đào hỏi.

“Đám người kia đang cảm thấy như vậy đấy.” Giọng điệu Bạch Liễu bình thản, “Giao tiếp với những người mà bọn họ nghĩ rằng có tầng lớp cao hơn mình và không cùng quốc gia đem lại cho bọn họ cảm giác hư vinh.”

“Vậy chẳng phải cậu lợi hại hơn bọn họ rất nhiều sao?” Hắc Đào nghiêm túc gật đầu, “Cậu có thể giao tiếp với người ngoài hành tinh như tôi rất thuận lợi còn gì.”

Bạch Liễu: “……”

Không hiểu trong tương lai vì sao hắn lại ở bên cạnh một nhúm đường con ngoài hành tinh kiêu ngạo không biết là người hay động vật, chỉ biết chơi game, chưa học đến trung học, vả lại mạch não bị chập mạch thế này nữa?

Kết thúc một ngày học dài đằng đẵng, Bạch Liễu trở về ký túc xá với nhúm đường cong chó con đã lớn thêm chút nữa trên

đầu.

Ký túc xá không một bóng người, Bạch Liễu đã quá quen với cảnh này, hắn bỏ cặp sách xuống, đi vào nhà vệ sinh theo thói quen, vừa định kéo quần thì dừng lại, quay đầu dửng dưng nhìn chó con kia đã hì hục bò tới vai mình, nhìn chằm chằm vào bàn tay kéo quần của hắn.

Bạch Liễu: "……"

Hai giây sau, nhúm chó con bị một bàn tay ném khỏi WC.

Một phút sau, Bạch Liễu vừa rửa tay xong, mở cửa ra liền nhìn thấy nhúm chó con đang nằm trên gối của mình, giống như muốn ngủ cùng hắn.

Bạch Liễu đang lau tay, lại sững người.

Ba giây sau, nhúm chó con bị kéo khỏi gối ném xuống mặt đất, vẻ mặt hoang mang: "Sao tôi không thể ngủ trên giường?"

"Bởi vì tôi không thích ngủ chung với người khác." Bạch Liễu ngồi ở mép giường, hắn không buồn nhìn tới Hắc Đào trên mặt đất, "Thú cưng cũng không được."

"Tôi muốn lên giường ngủ." Hắc Đào nổi loạn vươn một đường kẻ sờ sờ thành giường, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm Bạch Liễu, "Tôi muốn ngủ bên cạnh cậu."

Bạch Liễu không nóng không lạnh liếc mắt nhìn Hắc Đào: "Cậu cứ thử xem."

Hắc Đào: "……"

Hình như có sát khí thì phải.

Đường kẻ "tay" từ từ rụt về, Hắc Đào cuộn tròn thành một khối dựa vào mu bàn chân Bạch Liễu, giọng điệu có chút buồn bực: "Tôi có thể ngủ với cậu được mà, vì sao lại không thể lên giường ngủ?"

Bạch Liễu bình tĩnh phản đối: "…… Bây giờ cậu không thể ngủ với tôi."

"Ừm." Hắc Đào nghĩ nghĩ, nghiêm túc hỏi, "Vậy sau tiết học 45 phút thì tôi ngủ với cậu được không?"

Bạch Liễu: "…… Cũng không được."

Lúc đi học ban ngày, Bạch Liễu có giải thích cho Hắc Đào biết thời gian của một tiết học là 45 phút, mỗi tiết sẽ thay đổi người dạy và chương trình học khác nhau, nội quy của tiết học này cũng khác với tiết học trước.

Thế là vào đầu Hắc Đào liền biến thành 【 sau 45 phút thì phó bản này sẽ thay đổi quy tắc 】, vì vậy ở đây y cũng nghĩ sau 45 phút sẽ có thể thay đổi quy tắc.

Trước 45 phút không thể làm thì sau 45 phút sẽ có thể làm.

“Vậy sau 90 phút tôi có thể….” Hắc Đào lải nhải không tha.

“Không thể.” Bạch Liễu lạnh nhạt cắt ngang, “Cậu chỉ có thể ngủ trên mặt đất.”

Hắc Đào a một tiếng, từ mu bàn chân của Bạch Liễu trượt xuống, bò đến vị trí cách Bạch Liễu khoảng 30cm, quay lưng về phía Bạch Liễu không nói một lời.

Có vẻ đang giận dỗi.

Giận dỗi được khoảng 15 giây thì từ trong thân thể Hắc Đào đột nhiên thò ra một đường kẻ, quơ quơ trên mu bàn chân có vẻ như muốn khều tay Bạch Liễu, nhưng vẻ mặt Hắc Đào vẫn cứ lạnh lùng bày ra bộ dáng tôi không thèm nói chuyện với cậu nữa.

Bạch Liễu ở chung với tên này một ngày đã quá hiểu rõ đây là tín hiệu muốn làm hòa sau khi đã giận đủ.

Giống hệt như chó vậy, chỉ cần bắt tay với nó thì nó sẽ bỏ qua hết mọi chuyện mà bạn khiến nó khó chịu giận dỗi trước đó.

Bạch Liễu: “……”

Nuôi chó phiền phức thật đấy.

Bạch Liễu mặt không cảm xúc nghĩ thầm trong bụng, nhưng hắn vẫn cầm cái "tay" nhỏ kia.

Hắc Đào xoay người dựa vào mu bàn chân Bạch Liễu nhanh như chớp, lại bắt đầu phát máy hỏi: "Ở đây có đến 4 cái giường, còn 3 người khác nữa ở cùng với cậu sao?"

"Ừ." Bạch Liễu không mặn không nhạt đáp lại.

Hắc Đào tiếp tục hỏi: "Vậy bọn họ đâu rồi?"

"Đi ăn khuya rồi, chưa về." Bạch Liễu bình thản trả lời, để đề phòng Hắc Đào lại hỏi 【 vậy tại sao cậu không đi ăn 】 hắn nói luôn một lèo, "Tôi không đi bởi vì tôi không có tiền."

Chất lượng đồ ăn ở trường trung học tư thục Kiều Mộc rất ngon nhưng giá cũng khá cao, viện mồ côi cấp cho mỗi em đi học một suất ăn cơ bản, mỗi bữa gồm 3 món, 1 canh, hai bữa thịt và một bữa ăn chay, đủ cho ba bữa ăn.

Nhưng lại không bao gồm bữa tối.

Trường trung học tư thục Kiều Mộc có một bộ phận chuyên phục vụ bữa tối bắt đầu sau 9:30 tối hàng ngày, món ăn phong phú đủ loại từ gà rán coca đến tám món ăn chính, tất nhiên là rất đắt đỏ, thậm chí Bạch Liễu có trợ cấp học sinh nghèo ăn món mì thịt bò rẻ nhất ở đây cũng phải đến 8 tệ một tô.

Còn nếu không có trợ cấp thì phải đến 20 tệ một tô.

Nhưng nhà trường sẽ trợ cấp 50 tệ mỗi ngày cho học sinh có thành tích xuất sắc và top 400 học sinh toàn trường để ăn tối, phần trợ cấp này chỉ có bản thân họ mới có thể sử dụng.

Năm Bạch Liễu học lớp 10, 11, Lục Dịch Trạm và Phương Điểm sẽ tìm mọi cách sử dụng khoản trợ cấp này để mua bữa tối cho Bạch Liễu, thế nhưng hai người bị một học sinh khác bắt gặp và báo lại cho trường, trường liền đình chỉ trợ cấp ăn tối của họ trong ba tháng.

Kể từ lúc đó Bạch Liễu không ăn tối nữa.

Nhưng thực ra hắn đói lắm.

17-18 tuổi là độ tuổi để phát triển cơ thể, cho dù có ăn no 3 bữa chính đi nữa thì tầm 11, 12h tối vẫn sẽ cảm thấy đói, cho nên bọn học sinh giỏi ở ký túc xá Bạch Liễu sau khi xong tiết tự học thì liền tụm lại đi ăn khuya với nhau, phải đến 10h30 mới về lại ký túc xá.

“Kéttt ——”

Cửa ký túc xá bị đẩy ra, ba học sinh khác vốn đang nói chuyện rôm rả nhìn thấy Bạch Liễu cúi đầu nhìn vở ghi chép thì liền mất hứng, nụ cười cũng tắt ngúm trên khuôn mặt.

Bọn họ lạnh lùng bước vào ký túc xá, trên tay đều là đồ ăn còn dư đóng gói mang về, một người đặt lên bàn thì bị người khác

vội vàng ngăn lại.

Cậu ta liếc mắt ra hiệu cho bạn mình nhìn Bạch Liễu, dùng khẩu hình nói: “Coi chừng bị ăn vụng.”

Một người khác nhìn qua Bạch Liễu, ánh mắt càng ngày càng chán ghét, cậu ta đem đồ ăn đóng gói cất vào tủ rồi khóa lại, cố ý đi ngang qua Bạch Liễu: “Nhường đường một chút, tôi muốn đi rửa chén.”

Bạch Liễu nhấc chân lên, ánh mắt lãnh đạm, giống như đang nhường đường cho con chó con mèo nào đó.

Thấy Bạch Liễu không hề quan tâm đến mình, cậu chàng này nổi giận đùng đùng, đột ngột cất cao giọng: “Hôm nay chén tôi bị dời vị trí, trong ký túc xá có mỗi mình cậu là không có chén, cậu đụng vào phải không?”

Bạch Liễu nhướng mắt: “Ừ, là tôi.”

Cậu học sinh này vốn định kiếm cớ vu oan Bạch Liễu, nghe hắn nói vậy thì sững sờ, không ngờ Bạch Liễu lại thản nhiên thừa nhận như vậy.

“Chén đó bị tôi chạm vào chắc là bẩn rồi.” Bạch Liễu thản nhiên lật sách, “Cậu vứt đi”.

Cậu ta mua cái chén đó giá hơn 3000! Cậu ta chuyên dùng cái chén để làm màu lúc đi ăn khuya! Hai người cùng ký túc xá nhìn cái chén đó mà cho rằng cậu ta có tiền đó!

Cậu ta tức tối đến nỗi mặt đỏ bừng hết lên, nhưng lúc nhìn qua thấy hai người kia tỏ vẻ "chén dơ rồi, cậu vứt mau đi" thì lại đau lòng, bỏ qua sỉ diện cãi lại Bạch Liễu: "Cậu đụng vào thì bẩn là đúng rồi, nhưng hình như tôi nhớ nhầm thì phải, vị trí không bị xê dịch."

"Tôi chạm vào thật mà." Bạch Liễu ngẩng đầu lên, ánh mắt chân thành trong sáng, "Thấy cái chén đắt tiền nên tôi không nhịn được sờ vào mấy lần, sờ từ trong ra ngoài hết rồi, xin lỗi, chắc là dơ lắm, cậu cứ vứt nó đi."

Cậu chàng kia tái mặt cắn răng nói: "Thế mà dơ mẹ nó rồi, tôi ném đây!"

Bạch Liễu tỏ vẻ ủ rũ ừ một tiếng: "Cái chén đó vừa đắt lại vừa đẹp, tôi nhịn không được nên mới chạm vào mấy lần, tốt nhất là cậu đập vỡ rồi ném nó đi, nếu không thì tôi lại chạm vào nữa mất."

Mẹ nó!

Cậu học sinh rủa thầm trong bụng: Bây giờ thì mình nhặt lại rửa sạch sẽ rồi mang về nhà dùng cũng méo được!

Dưới cái nhìn chăm chú của hai người kia, cậu chàng đành phải nhịn đau đập vỡ cái chén, ứa nước mắt ra đến nơi rồi nhưng vẫn kiên cường lấy tay lau lau, nghiến răng cầm túi rác ra ngoài: "Đồ dơ rồi không thể dùng được nữa, tôi xuống vứt rác đây!"

… Không biết hồi nãy nó vỡ như thế nào, không biết nhặt về rồi ráp lại còn dùng được không.

Cậu chàng vừa nôn mửa vừa nhặt nhạnh các mảnh vỡ bên đống rác, ánh sáng tối mờ tối mịt, thùng rác lại thúi hoắc thế nên chẳng mấy chốc cậu ta bị mảnh vỡ cắt trúng ngón tay đến mấy vết thương. Cậu ta kiềm không được nữa khóc òa lên rồi gào to: “Bạch Liễu chó má!”

——Cứ như bản thân mình bị bắt nạt không bằng.

Sau khi quay về, cậu chàng này vội vàng đi tắm, hạ màn rồi lên giường, một lúc sau, từ trong màn phát ra tiếng khóc kiềm nén, như có người vừa ôm chăn vừa khóc.

Hai người còn lại nhìn Bạch Liễu bối rối, có chút sợ hãi, sau đó lại nhìn về phía người sau bức màn, tiếp theo thì im lặng đi tắm rồi lặng lẽ buông màn chui vào giường mình học tập.

Bạch Liễu ngược lại thì tự mình chiếm cả một cái bàn trong ký túc xá, nhàn nhã bày vở học bài, ba người còn lại cũng không dám nhìn hắn thăm dò nữa.

—— Nhìn cảnh này thì có vẻ như Bạch Liễu đang bạo lực học đường ba người họ vậy.

Để cách ly mình và Bạch Liễu, ba người này đã cài màn trên giường, bên trong màn lại có thêm một lớp vải che sáng để tiện cho việc học trên giường vào ban đêm.

Nội quy trường trung học tư thục Kiều Mộc không cho phép học sinh mở đèn học đêm, nhưng đối với ký túc xá của những học sinh thì khá giỏi thì họ lại mắt nhắm mắt mở ngầm cho phép, miễn là đừng thức quá khuya đến 1, 2h sáng, nếu lỡ có nhìn thấy ánh đèn trong ký túc xá thì cũng không hỏi han gì cả.

Bạch Liễu liền lợi dụng điểm này, trong ký túc xá của hắn có đến ba học sinh giỏi, thế nên hắn mở đèn đọc ghi chép của Lục Dịch Trạm cũng chẳng có ai vào kiểm tra hắn.

Dần dần, ba người kia đều chìm vào giấc ngủ, chỉ còn một mình Bạch Liễu mở đèn.

Bạch Liễu nghiêm túc nhìn những ghi chép vật lý của Lục Dịch Trạm viết.

Đây là một vấn đề lớn về từ trường. Có hai từ trường chồng lên nhau cùng một lúc. Tại thời điểm này, một hạt mang điện tích dương được phát ra từ một máy phát xạ hạt bị ám ảnh bởi mặt trời. Đầu tiên nó được gia tốc bởi từ trường, và sau đó quay bởi một từ trường. Sau đó, nó rơi vào từ trường cuối cùng và quay xung quanh, va vào một tấm bảng.

Biết quãng đường mà hạt này quay được, hỏi gia tốc ban đầu của hạt này (không thể bỏ qua trọng lực của hạt).

Phía dưới là toàn bộ quá trình vẽ và giải đề mà Lục Dịch Trạm đã viết đầy một trang giấy A4, bên cạnh còn ghi chú rất nhiều điểm kiến thức cần lưu ý.

Bạch Liễu đọc một mạch trong suốt hai giờ liền nhưng vẫn chưa hiểu lắm, hắn bình thản đặt vở ghi chép xuống, gật gật đầu như đúng rồi, "… Quả nhiên học hành là thứ ít hiệu quả nhất."

Hắc Đào dựa vào vai Bạch Liễu, y luyên thuyên hỏi Bạch Liễu cả đống câu hỏi nhưng Bạch Liễu không thèm trả lời, thế mà vẫn tiếp tục hỏi:

"Đây là gì vậy?" "Sao bọn họ lại bảo cậu chạm vào chén thì sẽ bẩn?" "Cậu đang vẽ gì đó?" "Sao điểm này lại quay 3 vòng vậy?"

Sau khi xác nhận ba người kia đã ngủ say, Bạch Liễu mới nhẹ giọng trả lời từng câu hỏi của Hắc Đào:

"Đây là vật lý."

"Bọn họ nói vậy để có cảm giác ưu thế so với tôi."

"Tôi đang vẽ sơ đồ phân tích từ trường."

"Tôi cũng không biết."

Hắc Đào suy nghĩ hồi lâu, y không hứng thú gì đến vật lý lắm thế nên chọn câu hỏi tiếp theo mà mình muốn biết nhất:
"Nhưng cậu có bẩn đâu, cậu còn sạch sẽ hơn bọn họ kia mà, sao họ lại nghĩ là cậu bẩn?"

“Chính xác mà nói thì bọn họ không nghĩ là tôi bẩn, chỉ là bọn họ không muốn đụng chạm tôi, cũng không muốn tôi muốn động vào đồ bọn họ nên mới tìm lý do ngu xuẩn để biện bạch thế thôi.” Bạch Liễu bình thản nói, “Mà tất nhiên là tôi cũng không có nhu cầu tiếp xúc thân thể…”

Bạch Liễu chưa kịp nói hết lời thì đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại.

Nhúm đen thui lui trên đầu hắn biến thành một khối đường kẻ tròn có kích thước bằng một người trưởng thành, người đàn ông ngồi phía sau, hai tay đan chặt ôm lấy thắt lưng, cằm đặt trên vai hắn, nghi hoặc hỏi: “Cậu không thích à?”

“Nhưng rõ ràng là cậu thích ôm tôi ngủ mà.”

Đêm đến.

Bạch Liễu quay mặt vào tường, ánh mắt ngơ ngẩn, phía sau hắn là một khối tròn đường kẻ hình dáng người đàn ông trưởng thành đang gối đầu lên vai hắn, hai tay ôm eo hắn, h4i chân kẹp giữa h4i chân hắn, hơi thở phập phồng lên xuống bình thản ngủ say.

… Bạch Liễu không nhớ chính xác rốt cuộc tại sao tình hình lại diễn biến như thế này.

Nhúm chó con đột nhiên biến thành cuộn hình người, sau đó lại bày ra thái độ cứng rắn, chậm rãi leo lên giường hắn, rồi bây giờ biến thành tình huống vầy đây.

“Xuống đi.” Bạch Liễu dùng sức đẩy mạnh cuộn hình người phía sau, hắn thở phì phò, trên mặt không giữ được bình tĩnh nữa, thay vào đó là một loại cự tuyệt khi bị người khác xâm phạm đến cõi riêng tư của mình, “Không được ngủ trên giường.”

“Cậu không được ôm tôi như vậy.”

Giọng nói Hắc Đào mơ mơ màng màng, vừa nghe đã biết chưa tỉnh ngủ: “Cậu không thích ôm ngủ thế này sao?”

Y quen cửa quen nẻo nắm lấy bả vai Bạch Liễu, xoay Bạch Liễu đang úp mặt vào tường lại, tay xoa nhẹ lên má Bạch Liễu, sau đó ấn đầu Bạch Liễu đang ngơ ngác vào lòng nguc mình, đôi tay ôm lấy tấm lưng đang run rẩy của Bạch Liễu, dùng lòng bàn tay rộng rãi vỗ nhẹ lên vai hắn, giọng nói vẫn còn mơ hồ: “Cậu thích ôm ngủ thế này phải không?”

“Ngủ đi.”

Tư thế của Bạch Liễu giống như bị một con thú bông to đùng ôm chầm vào lòng, hắn khẽ cục cựa, muốn thoát ra thì bị Hắc Đào kẹp chặt lại, không thể nhúc nhích nổi.

Mãi một lúc lâu sau, ánh mắt Bạch Liễu mới động đậy, hắn nhìn qua ba tấm rèm giường dày đặc cố ý ngăn cách với giường của mình.

【Xui xẻo thật đấy, phải ở chung ký túc xá với trẻ viện mồ côi.】

【… Haiz, tìm ai đổi giúp được không, nếu không thì đành phải ở với nó vậy.】

【Tôi nghe nói tay chân, thân thể của bọn học sinh trong viện mồ côi không sạch sẽ đâu, còn ăn thức ăn chăn nuôi nữa.】

【Đù mà, vậy dơ dáy quá còn gì?】

【Tôi thực tình không muốn sống chung với loại người này, hỏi thử xem có ai muốn ở chung ký túc xá với nó không?】

【Ai mà chịu ở ký túc xá với người bẩn thỉu như vậy?】

【Vậy ai ngủ đối diện nó đây?】

【Tôi không muốn.】

【Tôi cũng không muốn.】

【Đm thế thì thua, không đứa nào muốn ngủ gần nó hết, vậy bốc thăm đi, ai xui xẻo thì chịu thôi!】

Bạch Liễu chậm rãi chớp chớp mắt, tất cả những chỗ trên người bị người khác nói là bẩn thỉu khi đụng vào đồ vật của

bọn họ đều được Hắc Đào ôm chặt, hắn cuộn tròn ngón tay, chầm chậm lóng ngóng ôm lại Hắc Đào.

Hắn nhắm mắt lại.

…… Nuôi chó, ngoài việc phiền phức ra thì hình như cũng có chút xíu lợi ích nhỉ.

Có vẻ như thứ hắn lựa chọn trong tương lai cũng không đến nỗi tệ.

Hầu Đồng nhận thấy dạo gần đây Bạch Liễu đã thay đổi rất nhiều.

Trước đây, Bạch Liễu thường ngồi trong lớp lơ mơ xoay bút, khi bị phạt ra ngoài đứng thì hắn cũng nhắm hờ mắt dựa vào tường ngủ, toàn thân từ trên xuống dưới đều toát lên cảm giác như kiểu sống sao cũng được, mọi việc chỉ làm cho có lệ.

Dường như không có thứ yêu thích, không có người yêu thích, không có khát vọng tương lai, cứ như vậy thờ ơ tồn tại trên đời này.

Nhưng gần đây cảm giác chiếu lệ đó đã biến mất.

Hầu Đồng thật sự ngạc nhiên khi thấy Bạch Liễu bắt đầu học tập.

Trong giờ học hắn không còn ngồi đờ đẫn nữa, mà bình thản xem một số tài liệu giảng dạy và ghi chép, thỉnh thoảng mượn bài thi tiếng Anh cũ của cô để sửa lỗi, thỉnh thoảng cắn bút nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc đó trên khuôn mặt sẽ để lộ ra chút biểu cảm, đầu mày khóe mắt đều mang ý cười nhẹ nhàng thư thái.

Nụ cười đó khiến cả khuôn mặt Bạch Liễu sáng bừng lên.

Hắn sẽ bắt đầu làm việc này việc kia rất nghiêm túc, Hứa Vi cau có khó chịu khi thấy điểm của Bạch Liễu càng lúc càng tăng, từ 278 đến gần 300, từ hơn 300 lên gần 400, rồi sắp đạt đến điểm chuẩn đại học.

Người ở cùng ký túc xá cũng phát hiện Bạch Liễu bắt đầu thức đêm để học.

Ban đầu bọn họ còn âm dương quái khí châm chọc mỉa mai hành động của Bạch Liễu, nhưng dần dà đối mặt với thái độ không thèm quan tâm của Bạch Liễu, bọn họ lại cảm thấy áp lực vì quy luật học tập và sự tiến bộ nhanh chóng của hắn.

Đám học sinh này nhìn Bạch Liễu thức khuya liền nhịn không được muốn trên cơ Bạch Liễu, thế là cũng bắt đầu tranh nhau thức khuya.

Bạch Liễu thức đến 12 giờ, bọn họ thức đến 12 giờ 15, Bạch Liễu thức đến 12 giờ 15, bọn họ liền thức đến 12 giờ 30.

Chẳng bao lâu, thành tích của bọn họ xuống dốc không phanh.

Đám người này suy sụp nhanh chóng ngừng việc thức khuya, hơn nữa còn tỏ ra sợ hãi khi nhìn thấy Bạch Liễu vẫn miệt mài học hành đến 1 giờ sáng nhưng thành tích lại không ngừng tăng lên. Bởi thế cho dù bọn họ không thức khuya nữa, nhưng hễ nằm sau tấm màn nghe tiếng Bạch Liễu lật sách học bài, nghĩ đến chuyện học sinh yếu kém như Bạch Liễu bắt đầu cố gắng chăm chỉ nỗ lực thì lo lắng đến nỗi ngủ cũng không yên.

Sau khi bạn cùng phòng đầu tiên suy sụp bỏ học vì lo lắng và mất ngủ kéo dài, kèm theo thành tích giảm xuống dưới 400, hai người bạn cùng phòng còn lại càng thêm kinh sợ đối với Bạch Liễu, chứng mất ngủ của họ ngày càng trầm trọng hơn.

Lúc Bạch Liễu học bài, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy tiếng hai người khóc thầm trong màn vì áp lực, có người bị giảm hẳn mấy chục điểm ở bài kiểm tra hàng tuần, hàng tháng, thậm chí nếu bài kiểm tra chỉ đạt 567 điểm liền ra ban công co rúm hết cả người lo lắng gọi điện báo cáo cho cha mẹ.

Báo cáo xong, không biết cha mẹ cậu ta nói gì, chỉ thấy cậu ta ngồi bên cạnh màn mặt mày đờ đẫn một hồi lâu, sau đó bắt đầu lấy sách lấy vở ra vừa khóc thút thít vừa cắn răng học bài.

Bạch Liễu chẳng thể nào hiểu được, hắn chẳng bị áp lực gì cả, mục tiêu của hắn là thi đạt 400 điểm mà thôi.

Nhưng tình trạng này cũng không kéo dài được bao lâu, ngay sau khi hai người bạn cùng phòng còn lại tụt hạng liên tục trong 5 kỳ thi tuần, 2 kỳ thi hàng tháng và 1 kỳ thi thử thì cha mẹ họ liền đến ký túc xá thu dọn đồ đạc để mang họ đi.

Trong lúc thu dọn đồ đạc, hai người bạn cùng phòng đứng bên cạnh cúi đầu liếc nhìn Bạch Liễu, trầm giọng ném ra lời trách móc: “Tại bạn cùng phòng của con hay thức khuya học bài nên con không được nghỉ ngơi, thành tích mới giảm xuống như vậy… ”

“Người khác thức khuya học bài thì điểm số tăng lên, còn mày thức khuya học bài thì điểm số giảm xuống?!” Phản ứng của hai phụ huynh tương tự nhau, bọn họ xua tay cáu kỉnh, “Tao đổ một đống tiền để mày đi học không phải để nghe mấy cái lý do nhảm nhí này của mày.”

“Mày đã muốn học thì phải học đàng hoàng.” Cha mẹ bọn họ lạnh lùng ra tối hậu thư, “Nhưng nếu đi học mà thành tích không khá nổi thì mày cứ chờ đi!”

Hai người bạn cùng phòng cúi đầu đi sau mông cha mẹ, không nói lời nào, trước khi rời đi còn liếc nhìn Bạch Liễu đang đuổi bọn họ đi bằng ánh mắt, mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng đành phải im lặng.

Sau đó, ký túc xá của Bạch Liễu hoàn toàn vắng lặng.

So với tình cảnh gia đình xào xáo của bạn cùng phòng, Bạch Liễu lại hoàn toàn khác hẳn.

Lục Dịch Trạm và Phương Điểm ngồi song song nghiêm chỉnh bên cạnh bồn hoa, căng thẳng nhìn Bạch Liễu đang đứng trước mặt mình: “… cậu bảo chúng tôi xuống núi là vì muốn cho chúng tôi xem điểm kiểm tra tháng này của cậu, phải không?”

Bạch Liễu ừ một tiếng: “Điểm còn chưa phát nhưng bài thi thì có rồi, cho hai người xem một chút.”

Giọng nói của Lục Dịch Trạm bắt đầu run rẩy, anh căng thẳng đến mức mặt bắt đầu đổ mồ hôi, hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay rồi mới hỏi, “… Đưa cho tôi xem.”

Bạch Liễu đưa bài thi mình qua nhưng Lục Dịch Trạm không dám nhìn thẳng, chỉ liếc mắt một cái liền cầm cột điểm của tờ giấy kiểm tra, Phương Điểm ngồi bên cạnh thấy mà sốt hết cả ruột, vươn tay chụp lấy tay anh: “Anh mở ra cho em xem với nào!”

Lục Dịch Trạm cuối cùng cũng mở bài thi ra, hai người chăm chú xem từng mục một, vẻ mặt của Phương Điểm và anh ngày càng trở nên đờ đẫn, cuối cùng hai mắt Lục Dịch Trạm đỏ hoe, anh cúi đầu, đưa tay lên lau mắt.

“Vô dụng.” Phương Điểm đấm vào gáy Lục Dịch Trạm, cô ngẩng đầu lên, trong ánh mắt cũng nhạt nhòa một tầng nước mắt, “351 điểm, lợi hại thật đấy, Bạch Liễu.”

Bạch Liễu mím môi nhìn đi chỗ khác: “… làm đại thôi.”

Phương Điểm không nhịn được cười, cô dùng sức xoa đầu Bạch Liễu: “Cứ gáy đi!”

Lục Dịch Trạm đứng một bên nhìn tới nhìn lui bài thi của Bạch Liễu, ánh mắt dần trở nên nghiêm túc: “Khoan đã, tuy là tiến bộ rất nhiều nhưng còn có chỗ sai nè, để tôi phân tích cho cậu một chút…”

“Bây giờ mà phân tích cái cớt í!” Phương Điểm nóng nảy ngắt lời Lục Dịch Trạm, cô hưng phấn ôm chầm Bạch Liễu, “Chúng ta đi ăn khuya chúc mừng thôi!”

- ——oOo—

Chương 494

Qua một năm dài, cuối cùng Bạch Liễu lại được ăn tô mì thịt bò 8 tệ một lần nữa.

Ba người nhưng bọn họ chỉ gọi một tô mì, đường hoàng ngang nhiên đặt trước mặt Bạch Liễu, Bạch Liễu ngồi im không vội cầm đũa: "Hai người không ăn à?"

"Thường ngày chúng tôi ăn no rồi, khu ký túc xá trên đó bao luôn cơm nước buổi tối." Phương Điểm chống cằm thở dài tiếc nuối, "Haiz, hôm nay là chủ nhật nên nhà bếp không làm việc, nếu không thì đã trộm đồ ăn xuống cho cậu rồi."

"Em nói nhỏ thôi." Lục Dịch Trạm bất đắc dĩ dở khóc dở cười, "Lỡ đâu ai nghe được đi báo cáo thì Bạch Liễu lại không ăn khuya được nữa."

"OK, OK." Phương Điểm dửng dưng làm động tác OK, cô vui vẻ đặt đũa vào tay Bạch Liễu, "Ăn nhanh lên! Không thôi mì lại nở ra hết bây giờ!"

Phương Điểm và Lục Dịch Trạm háo hức nhìn Bạch Liễu, họ thực sự mừng cho Bạch Liễu.

Sau khi Bạch Liễu không ăn tối, Phương Điểm và Lục Dịch Trạm cũng không bao giờ đến nhà ăn tối nữa, mặc dù họ vẫn nhận được 50 tệ trợ cấp bữa tối mỗi ngày.

Cũng sau một năm họ lại bước vào canteen ăn tối này nhưng lại không ăn gì cả.

Hắn có hỏi Phương Điểm và Lục Dịch Trạm, tại sao có trợ cấp rồi mà vẫn không đi.

Phương Điểm chỉ cười xoa đầu Bạch Liễu, nói: “Thiếu một người ăn không vào nên chúng tôi không đi nữa.”

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng cầm đũa lên, chậm rãi ăn tô mì thịt bò này.

Thiếu một người nghĩa là sao?

Lúc đó Bạch Liễu không hỏi, nhưng bây giờ, dường như hắn đã hiểu ý của Phương Điểm.

Sau khi ăn xong, Lục Dịch Trạm bắt đầu luyên thuyên khuyên nhủ Bạch Liễu rất nhiều chuyện, mãi đến khi Phương Điểm thúc giục anh: “Lão Lục, gần 10 giờ rồi, chúng ta phải về thôi.”

“Biết rồi.” Lục Dịch Trạm nhìn Bạch Liễu bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, cuối cùng chỉ cười nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Bạch Liễu, “Đừng căng thẳng, 351 điểm là được rồi.”

“Tôi biết cậu đã phải nỗ lực rất nhiều, tốt lắm.”

“Được rồi, anh nói nhiều quá, em còn có chuyện muốn nói với Bạch Liễu, anh tránh ra xem nào!” Phương Điểm đẩy Lục Dịch Trạm ra, cô kéo Bạch Liễu sang một bên, đôi mắt như có thể nhìn thấu mọi thứ mang theo ý cười, “Tìm được cuộc sống mà mình mong muốn rồi à?”

Bạch Liễu trầm mặc: “Chỉ mới nghĩ đến thôi.”

“Nhanh vậy? Không hợp lý chút nào nha, chị cứ tưởng với tính khí bướng bỉnh của cậu thì ít nhất cũng phải thi đại học xong rồi mới nghĩ thông suốt chứ.” Phương Điểm sờ sờ cằm, thích thú hỏi ngược lại, “Có phải… cậu đã gặp được người mà mình muốn sống cùng phải không?”

Bạch Liễu sững lại, nhưng hắn không trả lời.

“Không muốn nói thì thôi.” Phương Điểm xua tay, cô thoải mái lướt qua, sau đó lần lượt lấy ra một đống sách vở ghi chép từ phía sau cặp sách rồi tuần tự giải thích, “Lần trước lão Lục đưa vở ghi chép cho cậu có hơi vội vàng, nền tảng của cậu yếu nên chắc là có nhiều phần không hiểu, sau khi về chị có phân loại các điểm kiến thức cần lưu ý và tổng hợp đề thi của lớp 12 lại cho cậu rồi đó!”

“Ôn tập xong đảm bảo cậu sẽ đạt được 400 điểm!”

Phương Điểm ném đống sách vở nặng trĩu vào tay Bạch Liễu, cô bật cười, đôi mắt lộ rõ hai quầng thâm đen: “Ặc, sức nặng của tri thức là đây, nhớ phải ôn tập cẩn thận đấy!”

Bạch Liễu cầm đống vở ghi chép, trầm mặc hồi lâu: “Chị thức đêm soạn à?”

“Không mất bao nhiêu thời gian đâu.” Phương Điểm cười, “Dù sao cũng rảnh rỗi mà.”

Sao mà rảnh rỗi được chứ?

Chương trình học của năm 12 cấp ba vốn dĩ rất nặng nề, Bạch Liễu biết ngoài kỳ thi tuyển sinh đại học, cô và Lục Dịch Trạm còn phải chuẩn bị cho nhiều cuộc thi khác nhau để gọi là làm vẻ vang cho trường, không vội đến vắt chân lên cổ thì thôi chứ tuyệt đối không thể nào có thời gian để biên soạn kiến thức lại cho hắn.

Nhưng Phương Điểm vẫn làm được.

Bạch Liễu dừng một chút, sau đó ừ một tiếng ôm lấy đống sách vở đã cũ mèm này: “Tôi nợ chị một ân tình.”

“Này không tính.” Phương Điểm cong mắt búng trán Bạch Liễu, “Khi nào cậu nhờ người khác làm việc gì thì mới gọi là nợ ân tình, còn ở đây cậu không nhờ chị, là chị tự làm nên không cậu không nợ chị gì cả.”

Bạch Liễu cúi đầu nhìn đống sách vở trong tay, bình thản hỏi: “Tôi không hiểu.”

Phương Điểm hỏi, “Không hiểu cái gì?”

“Cho dù chị và Lục Dịch Trạm kết bạn với bất kỳ ai trên núi.” Bạch Liễu ngẩng đầu, “thì cũng đều nhận lại được nhiều thứ hơn là kết bạn với tôi, bọn họ sẽ mang lại cho hai người rất nhiều thứ, tiền bạc, địa vị, các mối quan hệ xã hội, một tương lai suôn sẻ.”

“Vì sao hai người lại dành thời gian cho một người hoàn toàn vô ích như tôi chứ?”

“Rất đơn giản.” Phương Điểm trả lời thẳng thừng, “Bọn chị không muốn làm bạn với họ.”

“Bọn chị không thích họ, bọn chị chỉ thích cậu, chỉ muốn làm bạn với cậu.”

“Nhưng chị rất xuất sắc và có giá trị.” Bạch Liễu nhìn thẳng vào Phương Điểm, “Hai người đều nỗ lực để trở thành top 1 top 2, trở thành học sinh có giá trị nhất trong trường nhưng lại đem giá trị của mình lãng phí vào tôi, giao dịch chẳng có lời chút nào.”

Đôi mắt màu hổ phách của Phương Điểm cong lên, cô đột nhiên cười dịu dàng: “Còn nhớ những gì chị đã nói với cậu trước đây không, Bạch Liễu?”

“Chị có nói rằng con người cần học tập chăm chỉ để có thể chọn cuộc sống mà mình thích.”

“Bọn chị phấn đấu để trở thành top 1 top 2 không phải để đánh đổi giá trị hơn, mà là để lựa chọn cuộc sống mình thích.”

Ánh trăng rơi trên gương mặt Phương Điểm, cô cười nhẹ nhàng rạng rỡ: “Lựa chọn làm bạn với cậu là cuộc sống mà bọn chị thích. Lão Lục và chị đều không hề cảm thấy rằng mình đang lãng phí giá trị bản thân gì cả.”

“Sắp 10 giờ rồi, té đây!” Phương Điểm nói xong thì quay đầu lại kéo Lục Dịch Trạm chạy vội lên núi, trong giọng nói mang theo ý cười, “Lần sau lại xuống chơi với cậu, Bạch Liễu!”

Bạch Liễu nhìn mái tóc đuôi ngựa lúc la lúc lắc của Phương Điểm mãi đến khi bên cạnh hắn xuất hiện một khối đen hình người, vừa xuất hiện đã dán sát vào người Bạch Liễu.

“Vừa rồi sao đột nhiên lại biến mất?” Bạch Liễu bình thản hỏi.

Hắc Đào dựa vào lưng Bạch Liễu, cằm gác lên đầu hắn, giọng nói buồn bực: “Tôi chỉ có thể xuất hiện khi cậu có một mình.”

“Xuất hiện khi tôi một mình?” Bạch Liễu hỏi lại, “Nhưng lúc trước khi tôi ở ký túc xá và phòng học, cậu cũng có thể tồn tại mà.”

“Có bao nhiêu người không quan trọng.” Hắc Đào nói, “Tôi chỉ có thể tồn tại khi cậu cảm thấy mình đang ở 【một mình】, ngược lại nếu cậu không cảm thấy thế thì tôi sẽ không xuất hiện.”

“Thời điểm cậu ở trong lớp học và ký túc xá, cậu cảm thấy như cậu chỉ có một mình, vì vậy tôi mới xuất hiện, nhưng vừa nãy lúc họ ăn mì thịt bò với cậu, cậu lại không cảm thấy cô đơn nên tôi không thể tồn tại.”

Bạch Liễu chậm rãi hỏi: “Cậu không thể tồn tại cùng lúc với hai người Lục Dịch Trạm sao?”

“Có thể nói là vậy.” Hắc Đào ôm Bạch Liễu, vùi đầu vào vai hắn, giọng rất buồn bã: “Tôi là một con quái vật tồn tại để khiến cậu không cô đơn.”

“Khi có người khác khiến cậu cảm thấy mình không cô độc thì tôi không còn tồn tại nữa.”

“Thì ra cậu là loại quái vật như vậy?” Bạch Liễu nắm tay Hắc Đào đang đặt lên vai mình, nhẹ nhàng nói: “Vậy cậu sẽ còn tồn tại bên cạnh tôi rất lâu, bởi vì tôi chỉ thích ở một mình.”

Tay trái hắn nắm chặt túi đựng vở ghi chép mà Phương Điểm vừa đưa cho mình, rồi buông lỏng nó ra.

Ngay sau kỳ thi lớn là buổi họp mặt giữa phụ huynh - giáo viên.

Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu là hai học sinh có gia cảnh đặc biệt, không có cha mẹ để đi họp phụ huynh học sinh cho mình.

Phương Điểm cũng không có.

Bạch Liễu không bao giờ có ý định tìm hiểu hoàn cảnh phát triển gia đình của người khác, cũng chưa từng hỏi tại sao Phương Điểm không có cha mẹ đi họp phụ huynh, nhưng con người luôn có một mong muốn bí mật là theo dõi những người xuất sắc và giỏi giang trong tập thể của mình, như thể nếu họ biết về đối phương càng nhiều thì họ càng tiến gần đến vị trí của đối phương vậy.

Bạch Liễu vô tình nghe được đám bạn cùng phòng hắn bàn tán về chuyện gia đình Phương Điểm.

Từ nhỏ Phương Điểm đã là học sinh xuất sắc, cha mẹ đều là người tốt, rất yêu thương cô, gia đình cũng rất khá giả, có thể miêu tả cuộc sống của Phương Điểm trong 15 năm đầu qua tám chữ "Thuận buồm xuôi gió" và "Hạnh phúc mỹ mãn".

Nhưng dường như thần không cho phép cô được hạnh phúc như vậy, khi Phương Điểm 15 tuổi, một biến cố lớn đã xảy ra trong gia đình cô.

Mẹ Phương Điểm bị bệnh nặng, cha cô phải tốn rất nhiều tiền để chữa bệnh cho bà nhưng vẫn không đủ, cuối cùng, để có tiền, cha cô đã bị một kẻ cố tình dụ dỗ sa chân vào con đường cờ bạc.

Chỉ trong một đêm, ông đã thua hết tiền, đã vậy còn nợ sòng bạc rất nhiều.

Tưởng chừng như sắp tới Phương Điểm sẽ phải đối mặt với một cuộc sống vô cùng khó khăn, nhưng không, người con gái này có một khí chất cực kỳ mạnh mẽ và khả năng giải quyết

vấn đề cực kỳ đáng kinh ngạc. Cô đã lôi cha mình ra khỏi ổ cờ bạc, buộc tóc, khoác áo, sau đó tay không vào sòng đánh bạc.

Lại qua thêm một đêm, Phương Điểm giành được tất cả những thứ mà cha cô đã mất, sau đó dừng tay.

Cha cô thất thần ngã quỵ, nắm lấy vai cô gào thét: "Con cứ đánh bạc đi! Con đánh bạc được mà! Đánh bạc để kiếm tiền thuốc men cho mẹ đi con!"

"Con có khả năng này vì sao lại không chịu đánh bạc hả!"

Cha cô nhìn Phương Điểm lắc đầu kiên quyết từ chối, ông quỳ sụp trên mặt đất, nước mắt rơi lã chã nhìn con gái: "Xem như cha cầu xin con, được không con?"

"Con chỉ ăn may thôi, không thể đánh cuộc kiểu này được nữa." Phương Điểm nói nhỏ, "Cha, một khi đã dính vào con đường cờ bạc thì ngoài tiền ra, cha sẽ còn đánh mất luôn bản thân của mình."

"Con không muốn thấy ngoài mẹ ra, cha cũng bị thứ tệ hại này tra tấn."

Cha Phương Điểm không thể hiểu được sự lựa chọn của con gái mình, sau khi giao hết tiền cho Phương Điểm, ông đã bỏ trốn một mình, để lại Phương Điểm đối phó với cục diện rối rắm.

Phương Điểm cũng giải quyết xong xuôi.

Khi đó, điểm thi vào cấp 3 của Phương Điểm đứng đầu thành phố, rất nhiều trường tạo điều kiện nhập học rộng rãi cho cô, trong đó có một số trường công lập có không khí và môi trường học tập tốt, Phương Điểm vốn đã dự định thi vào một trường công lập gần nhà, nhưng cuối cùng cô đã chọn Kiều Mộc vì nơi này đưa ra mức tiền thưởng cao nhất, miễn cưỡng gom đủ tiền thuốc men để bắt đầu phương án điều trị cho mẹ cô.

Tuy nhiên, sau nửa năm điều trị, mẹ của cô vẫn ngày càng tiều tụy và qua đời.

Phương Điểm tự tay lo liệu tang lễ cho mẹ. Sau đó cô bắt đầu dựa vào những cuộc thi khác nhau để giành được tiền thưởng, cộng với trợ cấp hàng năm của Kiều Mộc dành cho các học sinh xuất sắc nhất, cùng với số tiền còn lại từ việc điều trị của mẹ và khoản tiền khá lớn đột nhiên được chuyển vào tài khoản sau cái chết của mẹ cô —— hẳn là tiền cha Phương Điểm gửi cho cô cho tuy rằng chẳng biết ông ở nơi nào.

Với số tiền này, Phương Điểm đã mua lại ngôi nhà cũ mà gia đình họ đã bán để chữa bệnh, cuối cùng cô cũng có một nơi để ở ngoài thời gian đi học.

——Nơi này cũng trở thành nơi mà Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm thường xuyên tới ở sau khi rời trường học.

Giống như… một gia đình nho nhỏ của ba người.

Top 1 top 2 trong trường không có phụ huynh đến họp mà một chuyện khá lạ, nhưng Kiều Mộc lại đối xử với các học sinh

giỏi đặc biệt này đến mức thái quá — nhà trường chấp thuận cho Lục Dịch Trạm và Phương Điểm tự đi họp phụ huynh cho chính mình.

Lý do là những học sinh xuất sắc có thể tự quản lý việc học và cuộc sống của mình mà không cần sự giám sát của cha mẹ, bản thân họ đã là phụ huynh của chính mình.

Nhưng ngược lại, Bạch Liễu không có đặc quyền đó, mỗi khi tổ chức họp phụ huynh học sinh, chỗ ngồi của hắn sẽ luôn trống.

Thật ra Lục Dịch Trạm và Phương Điểm cũng muốn đến dự họp cho Bạch Liễu, nhưng Kiều Mộc thường tổ chức họp phụ huynh thống nhất tất cả các lớp trong trường, vì vậy khi Bạch Liễu có buổi họp phụ huynh học sinh thì đồng thời bọn Lục Dịch Trạm cũng bị trùng giờ bên lớp mình.

Điều đáng nói chính là không hiểu vì lý do gì, Lục Dịch Trạm lại có nỗi ám ảnh đặc biệt muốn họp phụ huynh cho Bạch Liễu, rất nhiều lần anh lén trốn khỏi buổi họp phụ huynh của mình để sang giúp Bạch Liễu nhưng đều bị giáo viên chủ nhiệm bắt về.

“Sao lại muốn họp phụ huynh cho tôi?” Bạch Liễu kỳ lạ hỏi Lục Dịch Trạm.

“Cậu không hiểu đâu.” Lục Dịch Trạm u oán nhìn Bạch Liễu, “Lúc trước mấy người xung quanh tôi ai cũng muốn làm cha của cậu, đi họp phụ huynh cho cậu hết.”

Bạch Liễu ngớ người: “?”

Lần họp phụ huynh này cũng vậy, chỗ ngồi của Bạch Liễu vẫn còn trống.

Lớp học đông đúc và ồn ào, phụ huynh của học sinh mặc những bộ quần áo, đeo đồng hồ, dây chuyền, nhẫn và mang túi xách đắt tiền nhất của họ, phụ nữ thì trang điểm lòe loẹt như sắp lên sàn biểu diễn, thỉnh thoảng còn “vô tình” cọ bàn tay đeo nhẫn hồng ngọc hình chim bồ câu to tổ bố vào mái tóc mới cắt tỉa của người khác rồi rối rít xin lỗi, ah đồng hồ cơ tùy chỉnh thủ công của tôi mới vừa quẹt phải túi da bê của chị rồi.

Cứ như gà trống, gà mái háo hức khoe lông của mình vậy.

Học sinh vốn đã bị gạt qua một bên từ lâu, còn mấy ông bô bà bô thì vồn vã chào hỏi nhau một cách giả tạo, nhìn vào chẳng hề giống buổi họp phụ huynh trong trường học mà chỉ giống như buổi tiệc xã giao ở một khách sạn nào đó:

“Ui trời, hôm nay chị lái xe gì đến vậy? Hôm nay tôi lái xe BMW mà không tìm được chỗ đậu xe. Kiểu này Kiều Mộc phải mở rộng quy mô gấp, chứ nếu không thì lần nào đi họp phụ huynh tìm chỗ đậu xe đỏ cả mắt.”

“Gia đình anh mới mua cả dãy phòng ở tòa nhà Dương Quang mới à?”

“Gần đây quản lý cấp trên của công ty mới chuyển đi, vị trí đang bị bỏ trống chưa biết chọn ai đây.”

“Kem dưỡng da mặt Estee Lauder đang giảm giá 5%, chỉ còn hơn 4.000 thôi! Em muốn mua chung với chị không?” (*)

(*) Nguyên văn: 双十一兰家的面霜打 (kem dưỡng da Double Eleven Lan gia?!), tui search ko thấy brand này nên chém thành brand cao cấp kia vậy. Có vị nào biết thì nhắn tui sửa nhé.

Tóm lại, tuy là họp phụ huynh học sinh nhưng dường như không liên quan gì đến học sinh cả.

Độ tồn tại của Bạch Liễu trong những cuộc họp phụ huynh thế này luôn là con số 0, nhưng thật ra hắn chẳng cần tham gia cho lắm, bởi vì suy cho cùng thì quanh đi quẩn lại cũng chỉ xoay quanh hai chủ đề nhàm chán:

Một, phụ huynh so sánh nhau, hai, học sinh so sánh nhau.

So sánh khoe khoang giữa người lớn với nhau chỉ có thể ngấm ngầm dưới lớp vỏ bọc lõi đời giả tạo, còn sự so sánh khoe khoang giữa bọn trẻ 17, 18 tuổi thì đơn giản và dễ thấy hơn nhiều.

“Mẹ tao vừa mua cho tao đôi giày mới nhất.” Nam sinh bên cạnh Bạch Liễu vung vẩy đôi giày trên chân, vẻ mặt đắc ý thấy rõ, “Hôm nay họp phụ huynh mang luôn cho nóng này.”

“Wow, đôi này chắc phải hơn 3000.”

Nam sinh nhanh chóng lắc ngón tay: ” nono.”

“Trời đ*, trên giày có chữ ký ngôi sao luôn kìa!”

“Đù má nó, đôi này là phiên bản giới hạn hai năm trước, sao cậu mua được vậy?”

“Sao không mua được?” Nam sinh nhún vai, thản nhiên cười, quơ quơ chân trước mặt Bạch Liễu, “Chịu chi tiền ra thì kiểu gì cũng mua được, cộng thêm phí ship cũng gần 6000.”

“6000 á, cũng được, tôi cũng muốn một đôi!”

“Chút nữa về tôi kêu mẹ tôi kiếm mua cho tôi, dì tôi đang ở nước ngoài chắc là mua được.”

Bào Khang Nhạc bên cạnh nghe một hồi vẻ mặt âm trầm ghen tị, cậu ta nhìn chằm chằm vào đôi giày thể thao trị giá hơn 6000, trong mắt hiện lên vẻ khát vọng.

Bạch Liễu nghe bọn nhóc khoe khoang mà lỗ tai muốn mọc kén, hắn quay đầu lại hướng ngoài cửa sổ hành lang phòng học sau, tầm mắt rơi vào bên trong cửa sổ.

Bạch Liễu nhìn xuyên qua cửa sổ thấy chỗ ngồi của mình trống không, còn lại trước, sau, trái, phải đều là các bậc cha mẹ giàu có. Có vẻ như bọn họ ngồi chỗ của mình vẫn chưa đủ, còn thản nhiên đặt chiếc túi xách đắt tiền của mình lên bàn của Bạch Liễu.

Giống như vị trí người nhà Bạch Liễu phải nên trống chỗ mới đúng.

Bọn con trai đang bàn tán chuyện đôi giày thể thao bên cạnh thấy Bạch Liễu không phản ứng gì thì vẻ mặt chìm xuống, bọn họ liếc nhìn nhau, ngầm ăn ý bước lên vây quanh Bạch Liễu.

Nam sinh cầm đầu huých bả vai Bạch Liễu: "Ê."

Bạch Liễu lạnh lùng liếc lại cậu ta: "Có chuyện gì sao?"

"Ui, làm gì căng thẳng vậy." Nam sinh cười ha ha, chồm đầu ra trước mặt Bạch Liễu, "Đang nhìn gì vậy?"

Nam sinh giả vờ nhìn quanh nhìn quất trong phòng học rồi chặc lưỡi, "Tìm cha mẹ mày à?"

"Nhưng mày làm gì có cha mẹ chứ!" Nam sinh vờ vịt hối hận, "Như vầy đi, hôm nay tao có đôi giày thể thao mới, tâm trạng khá là vui."

"Mày gọi tao một tiếng cha đi, tao sẽ giúp mày vào họp phụ huynh học sinh, thế nào?"

Mấy nam sinh kia đều phá lên cười, Bào Khang Nhạc vốn luôn ủ rũ cũng thay đổi vẻ mặt, cậu ta nhìn Bạch Liễu đang bị bao vây bằng ánh mắt vừa chán ghét vừa phấn khích, như thể đang nhìn một kẻ hạ đẳng nào đó.

Chỉ cần trong lớp có Bạch Liễu thì cậu ta không phải là người kém cỏi nhất.

“Không phải tao bắt nạt mày đâu nha.” Nam sinh giả bộ bóp vai Bạch Liễu, “Chủ yếu là vì thấy mày không cha không mẹ, đáng thương quá.”

“Với lại cha mẹ tao thương tao lắm, bởi thế tao phải tốt với mày xem như làm việc thiện báo đáp lại cho xã hội, mày thấy đúng không?”

“Nhìn xem.” Nam sinh cười cợt nhả nhấn mạnh bả vai Bạch Liễu để hắn nhìn về phía cửa sổ phòng học, “Cha mẹ tao ngồi trước chỗ của mày, túi xách đặt ở chỗ ngồi của mày, vậy là chỗ ngồi của mày được dính may mắn của cha mẹ tao còn gì, tao đối xử tử tế với mày như vậy, mày gọi tao là cha đúng quá còn gì?”

Bạch Liễu vừa định mở miệng thì dừng lại, xuyên qua khung kính cửa sổ, hắn nhìn thấy một khối đen hình người đang ngồi trên chiếc ghế trống không của hắn.

Khối đen hình người này tò mò xem xét chỗ ngồi của Bạch Liễu, giơ tay gạt hai cái túi xách ở chỗ ngồi Bạch Liễu xuống đất.

Một nam một nữ ngồi trước chỗ Bạch Liễu trong phòng học nghe thấy tiếng túi xách rơi thì quay đầu nhíu mày hỏi:

“Ai hất túi xách tôi xuống vậy?”

“Chỗ này không phải chỗ để túi xách à?”

Bên cạnh có người tốt bụng nhắc nhở: “Không phải, đây là vị trí của bạn học Bạch Liễu trong lớp, nhưng cậu ấy không có phụ huynh đến họp nên trống không.”

Người đàn ông và người đàn bà kia vẫy tay hờ hững, trên mặt lộ rõ vẻ phiền chán:

“Tôi biết thằng nhóc Bạch Liễu mà ông vừa nhắc đến. Nó là trẻ mồ côi trong viện mồ côi chứ đâu, vừa dơ dáy bẩn thỉu lại vừa hèn hạ nữa, nghe kể còn hay trộm thức ăn của bạn học cất trong tủ, con nhà tôi ghét nó lắm.”

“Không ngờ con nhà tôi lại ngồi trước mặt nó, họp xong chúng tôi sẽ đến gặp cô Hứa để phản ánh để đổi vị trí mới được, chứ nếu không thì ngồi trước mặt loại người này cả ngày chẳng học được gì, còn ảnh hưởng đến tâm trạng.”

Nói xong, hai người cầm túi xách lên phủi phủi mấy cái, có vẻ như muốn đặt lại trên bàn Bạch Liễu với thái độ ngạo mạn và tự nhiên như vậy.

Khối đen hình người chậm rãi ngẩng đầu lên, Bạch Liễu bị nam sinh kia đè ép bên ngoài cửa sổ trầm mặc trong chốc lát. Lúc hai vợ chồng kia nói hắn dơ dáy bẩn thỉu, hắn thấy rõ ràng khối đen đột nhiên chuyển thành một người đàn ông đường nét mơ hồ.

Đường nét khuôn mặt người này rất thanh tú hoàn mỹ, thân hình cao thẳng, cực kỳ cố chấp nhét thân hình cao dài của mình vào ghế nhỏ của Bạch Liễu, trên mặt không có biểu cảm gì, nhìn y mới 18, 19, đặc biệt có một đôi mắt màu xanh bạc rất hút hồn.

Đây là… dáng vẻ thật sự của nhúm đường con chó con Hắc Đào sao?

Có vẻ như ánh mắt của hắn không hề suy giảm trong tương lai thì phải.

Hắc Đào thờ ơ ngước lên, đôi mắt xanh bạc nhìn thẳng vào người đàn ông và người đàn bà đang muốn để túi xách lên bàn.

Vẻ mặt của hai vợ chồng kia sững sờ một lúc, dường như bọn họ nhìn thấy một cánh cửa màu xanh bạc trên không trung đối diện với mình đang từ từ mở ra.

Giây tiếp theo, vẻ mặt của họ đột nhiên biến dạng.

Bên cửa sổ, nam sinh kia vẫn đang cười kiêu ngạo: “Sao mày không phản kháng? Hâm mộ cha mẹ tao quá đơ hết cả người luôn rồi hả?”

Một tiếng hét hoảng hốt đột nhiên phát ra từ cửa sổ:

“Ông Vương, bà Vương, hai người đang làm gì vậy?!”

Nam sinh khựng lại, cậu ta buông lỏng cổ áo của Bạch Liễu, nghi ngờ nhìn vào cửa sổ.

Trong phòng học, cha mẹ cậu ta giống như hai con chó, đôi tròng mắt trợn ngược tách ra hai bên, đầu lưỡi nhễu nhão nước miếng, điên cuồng li3m láp trên bàn học Bạch Liễu giống như đang ăn một thứ gì đó ngon ngọt không thể cưỡng lại được, trên mặt còn lộ ra nụ cười kỳ quái.

“Thơm quá… hehe… thơm quá…”

Nói không còn hình tượng thì còn hơi nhẹ, chỉ có thể nói rằng nó khiến tất cả mọi người trong lớp đều sợ hãi.

Những người bên cạnh la hét ầm ĩ, cố gắng kéo cặp chồng tránh xa bàn Bạch Liễu, nhưng hai người này thế mà lại quay sang cắn xé cào cấu bọn họ cực kỳ hung ác.

Sau khi chứng kiến cha mẹ mình cắn bị thương hai bậc phụ huynh khác, nam sinh kia cũng choáng váng, cậu ta đẩy cửa sổ hét lên: “Cha mẹ, cha mẹ đang làm gì vậy?”

Cha mẹ cậu ta từ từ uốn cong cổ nhìn con mình ở ngoài, ánh mắt đó khiến cậu ta lạnh hết cả sống lưng, vội lùi về sau hai bước.

Nhưng chưa kịp quay đầu bỏ chạy thì cha mẹ cậu ta đã lao ra cửa sổ từ bàn học, hung dữ đè con mình xuống đất.

Nam sinh bị cha mẹ đẩy ngã, đầu đập bốp trên nền đất, thảng thốt nôn khan liên tục mấy cái, nhưng hai người kia vẫn không dừng lại mà còn nhe răng bắt đầu khụt khịt ngửi tới ngửi lui mùi vị trên người cậu ta.

Cậu ta sợ đến mức tè ra quần, vùng vẫy điên cuồng trên mặt đất, tuyệt vọng hét lên: “Cứu tôi với!”

Tiếc là mấy tên nam sinh theo đuôi cậu ta lúc nãy đã sớm hoảng sợ chạy mất dạng từ lâu, xung quanh cậu ta giờ chỉ còn lại duy nhất một mình Bạch Liễu là còn đứng đó. Giờ đây cậu ta bất chấp tất cả, giữ chặt ống quần của Bạch Liễu, khàn khàn hét lên: “Cứu.. cứu tôi với!”

“Kéo bọn họ ra đi!!”

Bạch Liễu hờ hững nhìn thiếu niên đang kéo ống quần cầu cứu: “Muốn tôi cứu cậu?”

Cậu ta gật đầu lia lịa, nước mắt nước mũi giàn giụa.

“Được thôi.” Bạch Liễu nhẹ giọng nói, “Gọi cha đi.”

Nam sinh đờ người ra, định mắng “gọi cha cái đm mày” thì cha mẹ cậu ta lại toét miệng nở nụ cười kỳ lạ đó, thế là cậu ta sợ đến mức hét lên ngay: “Cha, cha ơi! Cha ơi cứu con!”

Chữ “Cha” dường như đã chạm vào một công tắc nào đó đối với hai vị phụ huynh kia, họ bắt đầu ngồi xổm xuống, đôi mắt vô hồn, trên khuôn mặt nở một nụ cười hài lòng kỳ lạ, cúi

xuống thè lưỡi ra, dán sát mặt vào giày con trai mình rồi li3m láp từng chút một.

Cha mẹ cậu ta đang miệt mài li3m tới li3m lui đôi giày thể thao của thằng con mình.

“Hehe, giám đốc ba ba, hehe.” Người đàn ông nịnh nọt nhìn con trai vẻ mặt đã dại ra, trong mắt trống rỗng tràn đầy dục v0ng khẩn trương, “Tôi li3m giày của ngài sạch sẽ rồi, trước đó cũng đã đưa ngài 160 vạn, ngài để vị trí còn trống kia cho tôi được không?”

Người đàn bà kia cũng đang li3m láp một cách nhiệt tình hăng hái, biểu cảm rất quyến rũ, thậm chí còn lắc vai làm nũng: “Chồng ơi, chồng à, ba ba chồng ơi, anh thấy em li3m có sướng không, tháng sau cho em phí sinh hoạt nhiều một chút nhaaa ~ ”

“Người ta muốn mua vòng tay ngọc lục bảo 200.000 tệ đó.”

“Nếu anh mua cho em, em gọi anh là ba ba luôn cũng được nhaaa ~”

Vẻ mặt của nam sinh bị tác động đến mức ngây người, dù cậu ta là loại công tử không biết gì đi nữa thì nhìn động tác này, cử chỉ này cậu ta cũng biết cha mẹ mình đang làm gì.

Những người xem ở bên cạnh đều lộ ra vẻ mặt khó tả.

Một nam một nữ hì hục li3m được nửa chừng thì đột nhiên lắc đầu, vẻ thèm khát trên khuôn mặt họ biến mất, như thể vừa đột nhiên tỉnh dậy từ trạng thái mơ hồ nào đó, bọn họ ôm đầu đau kịch liệt, chậm rãi nhìn sang con trai của mình đang nằm liệt trên mặt đất với khuôn mặt đã hoàn toàn dại ra.

Hai người cúi đầu, hoảng hốt nhìn đôi giày thể thao của con trai mình.

Chữ ký của ngôi sao trên đôi giày thể thao chỉ mới vừa được ký, con trai họ cũng mới khoe khoang là phải mời riêng ngôi sao để có phiên bản giới hạn.

Nhưng nãy giờ bọn họ li3m quá mạnh chữ ký đã bay hết chỉ còn lại một nửa.

Lưỡi của bọn họ nóng rát đau đớn, mặt trên còn dính đầy những vết mực đen của bút để lại.

Một lúc sau, bảo vệ do các vị phụ huynh gọi đã tới, hai người kia được bảo vệ đỡ dậy, sắc mặt khó coi cúi đầu đi ngang qua đám đông đang xem náo nhiệt.

Người đàn ông bất ngờ nắm tóc, tát mạnh vào mặt đứa con trai, đồng thời giận dữ mắng mỏ: “Thằng khốn nạn! Chó chết! Thi được bao nhiêu đây điểm thôi hả! Làm tao và mẹ mày tức điên lên rồi!”

“Tao bỏ cả đống tiền vào mày, cung cấp cho mày điều kiện tốt như vậy, vậy mà mày học hành thi cử cũng không nên thân,

mày muốn tao và mẹ mày tức chết thì mày mới vừa lòng phải không!”

Nam sinh bị đánh vừa định cãi lại thì bị cha cậu ta tát thêm hai cái vào mặt khiến mặt sưng húp lên, người đàn ông hung dữ cảnh cáo: “Về nhà tao tính sổ với mày!”

Cậu ta bị tát liên tiếp mấy bộp tai mà cũng không ai ngăn cản, gần như là bị cha mình lôi xềnh xệch về nhà, miệng bị đánh đến chảy cả nước miếng ra rồi mà cha cậu ta cũng không dừng lại, cứ như trút một nỗi uất hận nào đó vào người cậu ta.

Đám học sinh theo đuôi nam sinh trước đó từ đầu đến cuối cứ một mực giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt kêu cứu của cậu ta, không hẹn mà cùng cúi đầu, tránh xa thật xa.

Bạch Liễu nhìn Hắc Đào đối diện ngoài cửa sổ, khẽ nâng cằm, ra hiệu cho tên này đi ra, giải thích tình huống vừa rồi là như thế nào.

Cặp cha mẹ kia đột nhiên phát điên hẳn là tác phẩm của con hàng này rồi.

Hắc Đào nghiêm trang quay đầu lại, giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt Bạch Liễu, y đường hoàng ngồi vào vị trí của Bạch Liễu, bắt chước những bậc cha mẹ khác nghiêm túc nhìn vào bài thi của hắn trên bàn, tỏ vẻ chăm chú 【Tôi đang họp phụ huynh cho cậu, đừng làm phiền tôi】.

Bạch Liễu: “…”

Xem bài thi có hiểu gì không mà xem…

Sau nốt nhạc đệm ngắn ngủi rùng rợn, buổi họp phụ huynh lớp Bạch Liễu vẫn diễn ra suôn sẻ.

Hứa Vi bước lên bục giảng tổng kết các điểm chính của cuộc thi lần này, đồng thời tổng hợp 10 học sinh đạt điểm cao nhất và 10 học sinh đạt điểm thấp nhất, lúc Hứa Vi nhận xét đến học sinh nào thì phụ huynh của học sinh đó phải đứng lên tiếp thu phê bình của cô ta.

Phụ huynh của học sinh top 10 thì cực kỳ vinh dự, còn ngược lại phụ huynh của học sinh đứng bét bảng xếp hạng thì xấu hổ vô cùng.

Trước đây Bạch Liễu lúc nào cũng có tên trong bảng top 10 xếp ngược từ dưới lên trên, nhưng lần này điểm số của hắn đã được cải thiện, không còn nằm trong danh sách học sinh yếu kém bị phê bình nữa.

Lần này hắn thuộc nhóm học sinh ở hạng mục khác.

“Tiếp theo, chúng ta sẽ tổng kết những học sinh có tiến bộ vượt bậc trong kỳ thi này.” Hứa Vi cúi đầu nhìn danh sách trên tay, “Những học sinh này gần đây đã tiến bộ rất nhiều, rất đáng để các bậc phụ huynh khác rút kinh nghiệm và học hỏi phương pháp giáo dục lẫn nhau. Hiện giờ đã là năm cuối cấp, mong mọi người quan tâm đến con em mình nhiều hơn.”

Cô ta đọc từng cái tên một, phụ huynh của từng học sinh được đọc tên sẽ đứng lên và nhận lời khen một cách đầy ẩn ý và ngượng nghịu, như thể không phải con họ mà là chính họ đã cải thiện điểm của mình.

“Hầu Đồng, thành tích tiến bộ 120 điểm.” Hứa Vi nhìn cha của Hầu Đồng đang đứng lên đầy ngưỡng mộ, “Con gái của ngài rất ưu tú, thành tích tiến bộ liên tục.”

“Sao mà không tiến bộ được chứ?” Cha của Hầu Đồng là một người đàn ông trung niên rất hiền hậu, ông cười bất đắc dĩ, “Đếm ngược từ dưới lên trên thì tăng mấy điểm cũng tiến bộ được mà.”

Cả lớp cười vang một trận.

“Ngài ngồi đi.” Hứa Vi ra hiệu cho đối phương ngồi xuống, cô ta lại nhìn danh sách, vẻ mặt trở nên lãnh đạm, “Người cuối cùng tiến bộ là học sinh cá biệt trong lớp chúng ta, tôi sẽ không đề cập ở đây vì cha mẹ em ấy không đến.”

Cha Hầu Đồng nhịn không được thắc mắc: “Cô giáo, cho dù phụ huynh em đó không đến thì cô vẫn phải nói chứ?”

“Tuy rằng cha mẹ không đến, nhưng em đó cũng có tiến bộ, sao lại không tuyên dương em đó?”

Vẻ mặt Hứa Vi lập tức trở nên cực kỳ xấu hổ, cô ta lấp li3m: “Vừa rồi có việc, cuộc họp này lại có chút gấp gáp cho nên…”

“Cô giáo Hứa, xin hãy tiếp tục.” Cha Hầu Đồng giơ tay cắt ngang lời giải thích của Hứa Vi, ông quay mặt đi, lắc đầu, nhẹ giọng lẩm bẩm, “Giáo viên kiểu gì vậy? Thảo nào tiểu Đồng không thích… ”

Vẻ mặt của Hứa Vi vô cùng khó coi, cô ta hắng giọng cố gắng hết sức để nặn ra một nụ cười: “Học sinh cuối cùng tiến bộ lần này, Bạch Liễu.”

Cô ta liếc nhìn Bạch Liễu bên cửa sổ với vẻ ác ý, giọng điệu giễu cợt: “Phụ huynh Hầu Đồng nói đúng, tất cả học sinh nên được đối xử bình đẳng, và bây giờ dựa theo quy trình bình thường, mời phụ huynh vắng mặt của Bạch Liễu đứng lên nhận lấy lời khen.”

“Mọi người hoan nghênh phụ huynh Bạch Liễu đi nào.”

Mọi người quay lại nhìn ghế trống vỗ tay tán thưởng.

Bạch Liễu cũng nhìn về phía chỗ ngồi đó.

Hắc Đào đứng bật dậy từ chỗ ngồi, y nhiệt liệt vỗ tay, còn bắt chước các bậc phụ huynh khác hơi rụt rè gật gù cứ như đang thật sự tiếp nhận lời khen ngợi dành cho Bạch Liễu.

Khóe môi Bạch Liễu khẽ nhếch lên.

Sau khi họp phụ huynh xong, thông thường nhà trường sẽ cho nghỉ nửa ngày, học sinh có thể về nhà với phụ huynh.

Bạch Liễu là học sinh cuối cùng rời lớp học, bởi vì hắn không phải về nhà, hay nói đúng hơn thì tình hình ở đây là ngược lại, "phụ huynh" của hắn đang dựa trên người hắn, muốn về nhà cùng hắn.

Hắc Đào biến thành hình người hiển nhiên đã yếu đi rất nhiều, y nằm yên trên vai Bạch Liễu.

"Không phải cậu không thể chạm vào những người khác sao?" Bạch Liễu vừa đi vừa bình thản hỏi, "Chuyện vừa rồi là sao? Hất túi xách của người khác lại còn làm người ta nổi điên nữa, xem ra năng lực của cậu không nhỏ nhỉ."

"Đáng lẽ là không thể." Giọng điệu của Hắc Đào đờ đẫn, yếu ớt như khó thở, "Theo quy tắc thì tôi không thể can thiệp và phá hủy cuộc sống trung học của cậu."

Bạch Liễu dừng lại hỏi: "Vậy vừa rồi?"

Hắc Đào ngậm ngùi: "Lúc nãy tức quá nên tôi đã phá lệ".

"Bọn họ không được nói cậu như vậy."

"Vi phạm quy tắc sẽ bị trừng phạt phải không?" Bạch Liễu bình thản hỏi, "Vì vậy bây giờ cậu yếu đến mức không thể tự đi nỗi, phải dựa vào lưng tôi đúng không?"

Hắc Đào rầu rĩ ừ một tiếng, dường như y biết mình đã làm sai, vùi đầu vào lưng Bạch Liễu.

Hai người im lặng một lúc.

Mặt trời chiều lặn ở hướng tây, ánh nắng chậm rãi buông xuống trải dài ấm áp, ánh sáng chiếu nghiêng qua, kéo chiếc bóng Bạch Liễu thành một đường thật dài.

“Lần sau đừng làm những chuyện vi phạm quy tắc ngu xuẩn như vậy nữa.” Bạch Liễu cõng Hắc Đào về ký túc xá, hắn nhìn xuống bóng lưng cao dài của mình dưới chân, chậm rãi lại, “Nếu chơi đùa với chính bản thân mình thì thật không đáng.”

Hắc Đào trên lưng hắn không có bóng, dưới chân chỉ có bóng một mình hắn, nhưng hắn lại có cảm giác như hai người cùng nhau đi dạo.

Hắc Đào trên lưng hắn cũng không nặng ký lắm, Bạch Liễu cõng một con quái v4t to lớn như Hắc Đào đi lâu như vậy lại dễ dàng như không.

Nhưng hắn lại cảm thấy rất nặng, nặng đến nỗi Bạch Liễu không khỏi nghiêng người về phía trước, giống như thực sự đang cõng một người trưởng thành, một nhúm đường cong chó con, một con quái vật đến họp phụ huynh cho hắn trên lưng mình.

“Nhớ chưa?” Bạch Liễu hỏi lại, giọng điệu lạnh lùng hơn một chút, “Lần sau đừng làm như vậy.”

Hắc Đào im lặng hồi lâu mới trả lời: “Tôi không khống chế được”.

“Tại sao không thể khống chế?” Bạch Liễu hỏi.

“Bởi vì tôi rất thích cậu.” Hắc Đào ôm chặt Bạch Liễu, y áp lên lưng Bạch Liễu, lặp đi lặp lại nói: “Tôi rất thích cậu.”

“Tôi thích cậu, Bạch Liễu.”

“Bạch Liễu, tôi thích cậu.”

“Tôi thích cậu rất nhiều.”

Bạch Liễu hồi lâu mới trả lời, “Biết rồi.”

“Ừ.” Hắc Đào im lặng một lúc, và sau đó —— “Tôi thích cậu, Bạch Liễu.”

“Biết rồi.”

“Tôi thích……”

“Biết rồi.”

Ánh mặt trời kéo chiếc bóng sau lưng Bạch Liễu thật dài, thật dài. Ánh nắng luồn vào từ cửa sổ hành lang, chiếu lên bảng đen phía sau lớp học trên tầng hai của tòa nhà dạy học phía sau hắn.

Ngay chính giữa bảng đen là bảng danh dự của những học sinh có thành tích tiến bộ, tên học sinh từ trên xuống dưới đều được viết bằng phấn ngay ngắn và đẹp mắt. Cái tên áp chót được viết bằng phấn rất đẹp là 【 Hầu Đồng 】, trong khi cái tên cuối cùng bị viết xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tên này là 【 Bạch Liễu 】.

Hứa Vi cố tình không ghi tên Bạch Liễu vào danh sách, cô ta nghĩ trong trường này sẽ không có ai nhớ đến sự tiến bộ nhỏ nhoi của Bạch Liễu trong một kỳ thi như vậy, và cũng sẽ không có ai quan tâm đến việc tên của Bạch Liễu có được ghi vào bảng danh dự hay không.

Bởi vì Bạch Liễu không có cha mẹ.

Nhưng một con quái vật lại nhớ rõ, quan tâm, tồn tại.

Nó lặng lẽ, vụng về, len lén rút hết sức lực, lóng ngóng nhặt viên phấn rồi cẩn thận viết tên Bạch Liễu lên vị trí cuối cùng của bảng danh dự này.

Bởi vì nó thực sự cảm thấy Bạch Liễu rất danh giá.

—— Giống như khoảnh khắc nó nghe thấy tên Bạch Liễu và đứng ra đại diện cho Bạch Liễu trong cuộc họp phụ huynh học sinh vậy.

- ——oOo—

Chương 495

Sau cuộc họp phụ huynh học sinh, cuộc sống thường ngày của Bạch Liễu, hay nói đúng hơn là hai người Bạch Liễu, cứ tiếp tục trôi qua bình lặng.

Lục Dịch Trạm và Phương Điểm ngày càng ít đến thăm Bạch Liễu vì kỳ thi tuyển sinh đại học và cả đống kỳ thi khác nhau đang đến gần, nhưng Bạch Liễu không còn rơi vào tình trạng cô đơn một mình quái gở nữa.

Tất nhiên, điều này có thể liên quan đến việc nam sinh kia đã bỏ học sau buổi họp phụ huynh học sinh, còn các học sinh khác thì trở nên thành thật hơn không ít.

Tóm lại, Bạch Liễu vẫn thản nhiên duy trì quỹ đạo cuộc sống yên bình của mình, thong thả tiến về phía trước.

Hầu Đồng vẫn luôn bí mật quan sát Bạch Liễu dần dần nhận thấy Bạch Liễu thay đổi ngày càng nhiều, sự thay đổi này khác hẳn với những thay đổi trước đây trong học tập và cuộc sống. Có thể là do sự nhạy cảm đặc biệt của các nữ sinh dành cho crush của mình ——

——Cô cảm thấy dường như Bạch Liễu đang thích ai đó.

Ví dụ như vào lúc này đây, trong một buổi học chiều buồn tẻ khiến người ta chỉ muốn ngủ gật, rèm cửa khẽ phất phơ, gió

xuân ấm áp từ cửa sổ tràn vào, Bạch Liễu đang ngồi bên cửa sổ mặc một chiếc áo sơ mi trắng hơi hở cổ, tay trái chống cằm, uể oải rũ mắt xuống, trong tay là một cây bút chì được mài sắc nhọn, vẽ những nét nguệch ngoạc vào cuốn vở nháp của mình.

Tấm rèm cửa tung bay nhè nhẹ, trượt dài từ đuôi tóc của hắn hết lần này đến lần khác, biến thành một phông nền màu xanh lam lung lay.

Hầu Đồng nằm dài trên bàn học, cô dùng một quyển sách thật cao che mình lại, ngơ ngẩn nhìn trộm Bạch Liễu.

Lúc Bạch Liễu ngồi vẽ, khóe môi sẽ nhoẻn lên rất nhẹ.

Hắn đang cười.

Nụ cười đó khác hẳn nụ cười lịch sự và xa cách khi cảm ơn cô, nụ cười khách sáo giả tạo khi nói chuyện với những bạn học trong lớp, cũng khác hẳn với nụ cười mặt nạ khi xem kịch vui trước mặt hắn.

Nụ cười trên mặt Bạch Liễu lúc này giống như… Giống như thỉnh thoảng cô nghĩ đến Bạch Liễu, bất giác viết tên Bạch Liễu vào vở, cùng nhau tưởng tượng về tương lai của hai người, kiểu cười hạnh phúc không thể kìm chế được.

Đây là nụ cười khi đã thích ai đó.

Nhưng Bạch Liễu thích ai cơ chứ?

Hắn đến lớp một mình, ăn một mình, trở về ký túc xá một mình, quét dọn phòng vệ sinh một mình và thức khuya để học bài một mình. Hầu Đồng lén lút nghiêm túc quan sát những người xung quanh Bạch Liễu cả một tháng trời, cô phát hiện số lần Bạch Liễu tiếp xúc với các học sinh và giáo viên trong trường chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Có thể nói, tầm mắt Bạch Liễu dừng trên người tất cả mọi người đều rất ngắn ngủi và lãnh đạm, không thể nhìn ra hắn có ấn tượng tốt với ai, Hầu Đồng thực sự không tìm được bất kỳ bằng chứng nào cho thấy Bạch Liễu đang thích người nào đó.

Nhưng trực giác mách bảo cô rằng sự thật chính là vậy.

Hầu Đồng nhịn không được liếc mắt nhìn quyển vở nháp mà Bạch Liễu đang vẽ, nhưng nhìn được mấy lần lại tự giác thấy mình làm như vậy thì không tốt lắm, bèn chán nản đẩy quyển sách trước bàn ra phía trước, tự chặn lại đôi mắt đang tiếp tục nhìn trộm không kiểm soát được của bản thân.

Hầu Đồng nghĩ đến nụ cười của Bạch Liễu, cô hít một hơi thật sâu, vùi đôi mắt đỏ ửng vào khủy tay giả vờ ngủ.

Nữ sinh trong trường xinh đẹp hơn cô thì không biết chơi bóng chuyền, người biết chơi bóng chuyền thì lại không giàu bằng cô, còn những người giàu hơn cô thì lại không thích Bạch Liễu.

… rốt cuộc cô thua ở điểm nào chứ…

Chẳng lẽ trong trường này có người xinh đẹp hơn cô, giàu có hơn cô, chơi thể thao giỏi hơn và thích Bạch Liễu hơn cô sao?

Xuất phát từ nỗi chua xót mơ hồ vì thua cuộc và nỗi buồn không thể chấp nhận được, Hầu Đồng nắm chặt tay, quyết tâm sẽ tìm ra cô gái đã vô tình đoạt lấy tình yêu của đời mình!

Hầu Đồng bắt đầu theo dõi Bạch Liễu, à, không, bắt đầu quan sát Bạch Liễu.

Cô dần dần khám phá ra một số manh mối.

Khi Bạch Liễu ăn cơm một mình, hắn cũng sẽ đặt một bát canh ở phía đối diện, nhìn thì có vẻ như hắn vô tình đặt ở đó thôi, nhưng nếu nhìn kỹ thì dường như có người phía đối diện đang ăn chung với hắn vậy.

Khi Bạch Liễu đang học, cơ thể hắn cứ vô thức luôn nghiêng sang một bên, cứ như có một người thân hình cao lớn đang đè lên vai hắn, ôm hắn xem hắn học.

Khi Bạch Liễu trở về ký túc xá, hắn luôn đi con đường hẻo lánh nhất, những ngón tay cong cong về phía sau, tựa như đang trong giai đoạn nắm tay lén lút hẹn hò người nào đó trên con đường này.

Hầu Đồng càng nhìn càng cảm thấy có gì đó không đúng, một số hành vi và phản ứng của Bạch Liễu cũng quá kỳ lạ, chẳng hạn như bây giờ.

Hiện giờ là tiết học tiếng Anh, Hứa Vi quen thói không thích nhìn Bạch Liễu, vừa vào tiết đã tìm cớ phạt Bạch Liễu để đuổi hắn ra ngoài đứng, Bạch Liễu cũng vẫn thản nhiên như thường, hắn lãnh đạm thu thập hai cuốn vở ghi chép, ra ngoài đứng trên hành lang.

Tiết này là tiết thứ hai buổi chiều, trước khi vào học sẽ có 15 phút giải lao, thông thường thì học sinh sẽ được làm vật lý trị liệu mắt 5 phút, sau đó nghe nhạc nhẹ nhàng trong 10 phút để thư giãn.

Chỗ ngồi hiện tại Hầu Đồng là gần cửa sổ bên kia hành lang, cô ấn huyệt thái dương xoa xoa mắt, cố hết sức mở to đôi mắt bị xoa đến biến dạng nhìn Bạch Liễu đứng ngoài hành lang, dựa vào cửa sổ quay lưng ra ngoài, chăm chú nhìn vào vở ghi chép.

Tấm kính cửa sổ được lau chùi sáng bóng đến nỗi Hầu Đồng chỉ dám lén lút trộm nhìn cũng thấy rõ dáng vẻ của Bạch Liễu sau cửa sổ.

Bạch Liễu khẽ cúi đầu, lưng tựa hờ vào tấm kính cửa sổ, dưới lớp áo sơ mi trắng đồng phục mùa xuân có thể mơ hồ nhìn thấy bả vai đang phát triển của nam sinh 17, 18 tuổi. Xương sống thon dài mảnh mai mà lại tinh tế khiến hai bên sườn áo sơ mi hơi căng ra, vệt mồ hôi thấm ướt giữa lưng, phảng phất còn có thể ngửi thấy mùi xà phòng thơm nhẹ nhàng sau khi giặt.

Những sợi tóc lòa xòa sau tai Bạch Liễu khẽ bay bay trong cơn gió nhẹ, lông mi hắn cong dài hứng lấy ánh sáng, mũi cao thẳng, đôi môi khẽ mấp máy như đang đọc kiến thức trong vở ghi chép cầm trên tay.

Cách một lớp hào quang phản chiếu trên kính, cảnh tượng này trông giống như một bối cảnh lãng mạn trong bộ phim học đường nào đó khiến Hầu Đồng nhìn ngắm ngây ngẩn cả người.

… Bạch Liễu đọc sách nghiêm túc thật đấy…

Dường như nhận thấy ánh mắt của Hầu Đồng, Bạch Liễu khẽ liếc nhìn cô qua tấm kính.

Ánh mắt đó cực kỳ nhạt nhẽo, trong con ngươi đen sẫm chứa đựng tia sáng màu cam nhạt của buổi chiều, có chút lười biếng lại tập trung.

Tuy rằng trong ánh mắt này không có chút cảm xúc nào, nhưng tim của Hầu Đồng vẫn đập thình thịch, cô vội vàng cầm lấy một cuốn sách rồi mở ra giả vờ như đang đọc sách, nhanh chóng che chắn đôi mắt đang lén lút nhìn Bạch Liễu của mình.

Ánh mắt Bạch Liễu lướt qua cuốn sách mà Hầu Đồng đang cầm ngược đầu, sau đó thu mắt về, lại nhìn quyển vở trên tay mình.

Đôi mắt to của Hầu Đồng thận trọng ló ra từ sau trang sách, cô tiếp tục lặng lẽ nhìn chằm chằm dáng vẻ chuyên chú của Bạch Liễu, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy tủi thân.

… Lúc trước mỗi lần Bạch Liễu nhìn cô ít nhiều gì cũng cười một cái, tuy rằng đó chỉ là nụ cười giả tạo xã giao, nhưng lần

này cho dù là giả vờ giả vịt Bạch Liễu cũng không thèm cười với cô.

Rõ ràng Bạch Liễu đang giữ khoảng cách với cô.

Người đó còn chưa xuất hiện mà Bạch Liễu đã giữ khoảng cách với cô để nghiêm túc luyện tập yêu đương với người ta.

Sau mọi chuyện xảy ra trước đó, Hầu Đồng đã tìm ra lời giải thích hợp lý nhất cho việc Bạch Liễu làm những việc mà chỉ khi hai người yêu nhau mới có thể làm.

Sự thật rõ ràng ngay trước mắt!

Đó chính là Bạch Liễu đang tập cách yêu đương với người mình thích.

Nghe thôi đã thấy phấn khởi rồi… Bạn trai đang luyện tập yêu đương hihi…

Dễ thương muốn chớt, luyện tập nghiêm túc ghê vậy luôn… Hic hic, nhưng mà crush đã là của người khác mất rồi.

Hầu Đồng tuyệt vọng nằm gục xuống bàn, nhưng nghĩ tới Bạch Liễu đã luyện như vậy hơn nửa năm rồi mà đối tượng yêu đương bí ẩn kia vẫn chưa xuất hiện, cô lại không khỏi tức giận, đập tay xuống bàn.

Mọe nó, đã hơn nửa năm rồi, em gái nào đó còn không biết xuất hiện để yêu đương với Bạch Liễu đi!

Nếu em không muốn thì nhường cho tôi này! Tôi muốnnn! Tôi sẵn sàng chi tiền để yêu đương!

Chương trình vật lý trị liệu mắt kéo dài 5 phút vừa kết thúc, trên loa đài liền bắt đầu phát một bài nhạc pop trẻ trung, giai điệu nhẹ nhàng của bài hát vang lên:

“Anh muốn nắm tay em mãi chẳng buông.”

Chìm trong nền nhạc nhẹ nhõm vui tươi, Hầu Đồng nhịn không được lại nghiêng đầu tiếp tục nhìn Bạch Liễu bên ngoài cửa sổ. Cô ngạc nhiên phát hiện bàn tay phải duỗi thẳng của Bạch Liễu đột nhiên cuộn tròn lại theo lời bài hát, cứ như đang bị một bàn tay to lớn vững chãi nắm chặt lấy không buông.

“Em dựa vào bờ vai anh.”

Hầu Đồng nheo mắt, cô thấy bả vai phải của Bạch Liễu cũng hơi sụp xuống, tựa như có người dựa vào.

“Em say ngủ trong lòng anh.”

Nguc Bạch Liễu đổ về phía sau dựa lưng vào cửa sổ, cổ hắn hơi nghiêng sang một bên, giống như có người ôm vai hắn, ngủ thiếp trên nguc hắn.

Và rồi trên khuôn mặt Bạch Liễu lại lộ ra nụ cười nhẹ nhàng mà Hầu Đồng đã từng thấy, lông mi hắn rũ xuống khẽ run, ánh mắt nhìn thứ gì đó đang dựa vào nguc mình.

Bạch Liễu vươn tay đẩy thứ đang dựa vào trong nguc mình ra, đôi môi mấp máy, khẽ khàng nói gì đó.

Cách một tấm kính Hầu Đồng không thể nghe rõ, cô cố gắng đọc khẩu hình của Bạch Liễu, lặp lại từng chữ một:

“Sao lại bắt chước động tác trong bài hát làm gì?”

Lời bài hát lên đến cao trào: “*Cuộc sống cứ mãi thế này, anh yêu em và em cũng yêu anh* ——”

Lời bài hát vừa dứt, Hầu Đồng thấy rõ vẻ mặt Bạch Liễu hình như hơi sững lại, hắn quay mặt đi, hơi thở gấp gáp.

—— Giống như phản ứng của nam sinh trung học sau khi được người mình thích đột ngột tỏ tình.

Bài hát đầu tiên kết thúc, bài hát thứ hai là một bài hát tiếng Anh, khúc dạo đầu là một 【nụ hôn】.

Mãi một lúc sau Hầu Đồng mới thấy hơi thở Bạch Liễu ổn định, hắn lại nhìn vào cuốn vở, vẻ mặt bình tĩnh, hé môi nói gì đó, nhưng có vẻ như không phải đang đọc ghi chép trong đó mà như đang giải thích ý nghĩa của chuyện gì thì phải.

“Kiss có nghĩa là hôn?” Hầu Đồng ngớ người bắt chước khẩu hình của Bạch Liễu, “Hôn là một hành vi rất thân mật chỉ có thể xảy ra giữa các cặp vợ chồng?”

??? Nói cái này để làm gì vậy? Ghi nhớ từ vựng à?

Nhưng chẳng lẽ Bạch Liễu không biết ý nghĩa của nụ hôn sao?!

Giây tiếp theo, Hầu Đồng nhìn thấy cằm Bạch Liễu bị nâng lên, bờ vai của hắn như bị ai đó dùng sức đè lên cửa sổ, vạt áo sơ mi lỏng lẻo trên eo Bạch Liễu bị một bàn tay to vô hình nắm lấy, cái người bị ôm chặt, cổ hơi ngửa ra sau.

Hầu Đồng không nhìn thấy biểu hiện của Bạch Liễu, cô ngây người nhìn lưng Bạch Liễu dựa vào cửa sổ, khẽ run lên.

Xương bả vai mảnh khảnh sau lưng Bạch Liễu áp vào tấm kính, để lại dấu vết qua lớp áo sơ mi trắng.

Chỉ trong chốc lát, cô thấy rõ da thịt Bạch Liễu từ cổ đến sau tai lập tức đỏ bừng lên, tay nắm chặt quyển vở ghi chép cũng dần buông lỏng ra.

Gió xuân 3 giờ chiều thổi nhè nhẹ, toàn bộ các lớp học chỉ có một học sinh xấu số bị phạt đứng ở ngoài dãy hàng lang vắng lặng, hoa trà trên đỉnh núi nở rộ, âm nhạc mơ hồ sôi động vang vọng trong toàn trường.

Đồng tử của Hầu Đồng phản chiếu ảnh ngược cậu học sinh 18 tuổi hư hỏng mà cô thích bị phạt đứng ngoài hành lang.

Cô thấy cậu học sinh hư hỏng đó hoàn toàn buông lỏng quyển vở trên tay khi đoạn nhạc kết thúc 【nụ hôn】.

Hắn bất chấp tất cả nhắm mắt lại, ôm chặt lấy người yêu không tồn tại của mình.

Chương 496

(*): Nguyên văn: 长成了一个可以控制他的庞然大物

Thời gian chậm rãi trôi đi, chỉ còn chưa đầy 100 ngày nữa là đến kỳ thi tuyển sinh đại học.

Hầu Đồng vẫn chưa tìm được cô gái mà Bạch Liễu thích, nhưng kỳ thi tuyển sinh đại học đang đến gần đã khiến cô phân tán không ít tinh lực, thế nên Hầu Đồng không còn thời gian để ý đến Bạch Liễu nhiều như trước nữa.

Người khác cũng vậy, ngay cả Hứa Vi cũng không có thời gian để hoạnh họe Bạch Liễu.

Trường trung học tư thục Kiều Mộc mỗi tuần đều tổ chức một bài kiểm tra nhỏ, mỗi tháng một bài kiểm tra lớn và một bài kiểm tra tổng hợp nửa tháng một lần. Phân loại các bài kiểm tra và xếp hạng học sinh, đồng thời xử lý điểm số trồi lên sụt xuống thất thường của thằng con trai Bào Khang Nhạc cũng đủ khiến cô ta sứt đầu mẻ trán.

Còn Lục Dịch Trạm và Phương Điểm cũng bắt đầu điên cuồng đi học thêm đủ thứ môn học, mỗi lần lẻn xuống tìm Bạch Liễu bộ dáng hai người cứ như hết hơi, Phương Điểm thậm chí còn vừa đi vừa gật gà gật gù, đến nơi là dựa ngay vào lưng Lục Dịch Trạm ngủ ngon lành.

Bởi thế Bạch Liễu đề nghị sắp tới bọn họ đừng nên xuống núi tìm hắn nữa, nếu không có chuyện gì cần thiết thì đợi sau khi kết thúc năm cuối cấp hẵng gặp mặt. Vả lại chỉ có mấy tháng không gặp nhau chứ không phải cả đời không còn thấy nhau.

Lục Dịch Trạm miễn cưỡng đồng ý.

Vì vậy năm cuối cấp trung học, trong lúc ai ai cũng bận rộn vắt chân lên cổ mà học, duy chỉ có Bạch Liễu là an nhàn thoải mái.

Tiết tự học tối, 9 giờ, lớp 17.

Thông thường tiết tự học năm cuối của Kiều Mộc sẽ kéo dài đến 10 giờ tối, nhưng trong ba tháng cuối cùng của năm 12, hầu hết học sinh trong lớp của Bạch Liễu đều học ngoại trú, tầm khoảng 9 giờ tối các phụ huynh sẽ đến đón con về nhà.

Đám học sinh thở dài than ngắn, mặt mũi ủ ê thu dọn sách vở, dụng cụ học tập xong xuôi thì tiến về phía cha mẹ mình đang lo lắng chờ đợi ngoài cửa. Các bậc cha mẹ đỡ lấy cặp sách của con mình, câu đầu tiên lúc nào cũng hỏi:

“Hôm nay con học thế nào?”

Hoặc “Bài kiểm tra của con hôm nay thế nào?”

Bên ngoài lớp học, học sinh và phụ huynh đang hối hả rời đi chẳng liên quan gì đến Bạch Liễu.

Bạch Liễu ngồi một mình trong góc phòng học dần trống trải, không nhanh không chậm xoay bút, chống cằm tính toán một bài toán conic.

Câu hỏi có kết quả cuối cùng là căn bậc hai, hắn tính tới tính lui đã 3 lần thế mà kết quả vẫn ra 1/2.

Mày mò đến 3 lần mà vẫn không tìm được chỗ sai ở đâu, Bạch Liễu bắt đầu cảm thấy khó chịu, hắn híp híp mắt, dùng ánh mắt sẵn sàng quyết tử với đề bài lần nữa bắt đầu vung bút lên ngoay ngoáy, cuối cùng được một lúc lâu, ngòi bút dừng lại chấm chấm vào dấu câu cuối bài.

Tiếp đó nữa là bực bội bôi đen thùi lùi chữ cuối cùng và dấu chấm câu của bài toán.

Toán học thật là phiền phức.

Thời gian chậm rãi lướt qua, màn đêm càng lúc càng tối, phòng học của lớp 17 ở cuối lầu hai cũng dần vắng bóng người, chỉ còn lại Bạch Liễu ngồi ở góc dưới cùng bên phải cạnh cửa sổ vẫn đang miệt mài giải bài toán conic sai đến lần thứ 4.

Cuối xuân đầu hè tiếng muỗi kêu vo ve truyền vào từ cửa sổ, chiếc ghế trống trước mặt Bạch Liễu đột nhiên tự mình di chuyển, kéo lạch cạch về phía chỗ ngồi của Bạch Liễu, cuối cùng dán chặt trước bàn Bạch Liễu không nhúc nhích.

Lúc này mà có học sinh đi ngang qua cửa sổ chắc bọn chúng cũng kêu thét lên vì sợ ——— nhìn cứ như tình tiết của một bộ phim kinh dị học đường!

Đôi chân cao dài của Hắc Đào dang rộng, y ngồi ngược chiều ghế trước mặt Bạch Liễu, tựa đầu vào lưng ghế, hai tay ôm lấy lưng ghế, nghiêng đầu nhìn Bạch Liễu, "Sao cậu lại tính câu hỏi này mãi vậy? Mấy câu hỏi kia làm nhanh lắm mà."

Y cao ráo là thế lại phải rúc người trên chiếc ghế học sinh cấp ba nhỏ bé nhìn có vẻ ủy khuất lắm, cứ như đang ngồi trên ghế trẻ con, h4i chân không ngừng giẫm tới giẫm lui trên mặt đất khiến chiếc ghế và cả thân hình đều lắc lư qua lại.

Ghế của Bạch Liễu cũng bị lung lay theo, hắn nhướng mi liếc nhìn Hắc Đào đang đung đưa trước mặt, giọng điệu lãnh đạm: "Đừng rung ghế nữa, bàn của tôi cũng bị rung đây này."

"Ừ." Hắc Đào thu chân lại, y xoay ghế lại ngồi xuống đối mặt với Bạch Liễu, đồng thời đột ngột co chân nhét xuống dưới bàn của Bạch Liễu, dán sát chân mình vào bắp chân của Bạch Liễu.

Như vậy khiến không gian dưới mặt bàn chật hẹp lại, mặt bàn được nâng cao hơn một chút.

Bút Bạch Liễu đang cầm trên tay vẽ ra một đường ngoằn ngoèo trên tờ giấy kiểm tra vì đôi chân không an phận của Hắc Đào, hắn nheo mắt, nhưng Hắc Đào vẫn hồn nhiên hỏi, "Sao cậu tính đề bài này lâu vậy?"

Phía trên đều là những đề toán hình học đơn giản nhất tất nhiên là tính nhanh hơn rồi.

Nhưng Bạch Liễu không giải thích với Hắc Đào như thế, hắn không nhìn Hắc Đào mà nhìn xuống đề bài, thản nhiên nhẹ giọng nói: “Bởi vì câu hỏi này không cho tôi tính đúng.”

“Sao lại không cho cậu tính đúng?” Hắc Đào cau mày, “Vậy thì giết câu hỏi này đi.”

Bạch Liễu dừng lại, khóe miệng hơi giật giật, sau đó tìm cách cho qua: “Tôi không giết được, câu này…”

Hắn đang nói thì đột ngột dừng lại.

Hắc Đào chống bàn học, đột ngột nghiêng người về phía trước, một chân dưới bàn vô thức chạm tới chân của Bạch Liễu, khi Bạch Liễu muốn dịch ghế về phía sau thì y giơ chân lên giẫm lên ghế Bạch Liễu, cố định Bạch Liễu tại chỗ.

Cùng lúc đó, lòng bàn tay thanh mảnh mà mạnh mẽ của Hắc Đào đặt trên bàn xòe ra, nắm lấy bàn tay phải đang xoay bút của Bạch Liễu, chậm rãi cố định ở vị trí câu hỏi hắn làm đến lần thứ tư rồi mà vẫn sai.

Hắc Đào vừa giẫm dưới chân vừa nắm trên tay chặt quá, Bạch Liễu không cách nào động đậy được, một loại xúc cảm lạnh lẽo kỳ lạ truyền đến từ làn da trên mu bàn tay Hắc Đào và đầu gối của y áp vào đùi hắn, như thể có một khối băng hình người đang ôm Bạch Liễu vậy.

Điều này khiến Bạch Liễu chợt nhận ra một điều ——

—— Con quái vật cùng hắn trải qua những khoảnh khắc cô độc này đã bất tri bất giác xâm nhập vào lãnh địa của hắn, và rồi đã trưởng thành thành một con quái vật khổng lồ có thể kiểm soát mọi hành động của hắn bằng cách chiếm lấy tình cảm của hắn dành cho y.

Dưới sự kiềm chế của con quái vật này, hắn thậm chí không còn sức để cầm bút viết.

Bạch Liễu rũ mắt xuống, tầm mắt rơi vào bàn tay trái to rộng và cánh tay thẳng dài với những đường cơ săn chắc mượt mà của Hắc Đào.

Cơ bắp của hắn chẳng phát triển được là mấy, ngược lại cơ bắp tên này phát triển nhanh đến kinh ngạc. Từ lúc còn là một nhúm nhỏ chỉ cao đến bắp chân của hắn, giờ đây cao to đến nỗi đầu gối của y đã chạm tới phần đùi của Bạch Liễu rồi.

“Tại sao không giết được câu hỏi này?” Hắc Đào không biết những suy nghĩ vẩn vơ của Bạch Liễu, y chỉ chăm chăm nhìn tờ giấy kiểm tra trên bàn, tay bao lấy bàn tay đang cầm bút của Bạch Liễu, giọng điệu bình thản, “Nếu cậu không thích câu hỏi này thì tôi giúp cậu giết nó nhé.”

Hắc Đào duỗi đầu đến trước mặt Bạch Liễu, y dựa vào gần hơn một chút, gần đến mức hơi thở cả hai đan xen vào nhau, bóng của hai người rơi trên mặt giấy quấn quýt không rời.

Ở khoảng cách gần gũi như vậy, thời điểm Hắc Đào nâng mắt lên nhìn hắn, hắn có thể thấy rõ dáng vẻ bị che khuất một nửa của Hắc Đào dưới mái tóc lòa xòa, cũng có thể thấy rõ ảnh ngược chính mình in bóng trong đôi mắt màu lam bạc của đối phương.

Hơi thở Bạch Liễu ngưng trệ trong chốc lát, sau đó hắn rũ mắt xuống, vội vàng nhìn qua hướng khác.

Thành thật mà nói thì thật khó mà tưởng tượng được rằng, người con trai có vẻ ngoài vượt trội xuất sắc hơn bất cứ NPC xinh đẹp nào mà hắn từng thấy trong trò chơi, lại chính là nhúm đường cong ngoằn nghoèo lộn xộn chỉ bé bằng con chó con nửa năm trước.

Chưa kể, sự vượt trội xuất sắc này còn bao gồm cả dáng người.

Diện mạo cùng dáng người đủ để thuyết phục Bạch Liễu rằng hắn sẽ bị sắc đẹp của người con trai này mê hoặc, mỗi ngày sẽ thân mật khắng khít bên nhau.

Hiện giờ thì hắn cũng đã thấy rõ điềm báo mồn một trước mắt rồi đó.

Tay phải cầm bút của Bạch Liễu cuộn tròn, ngón tay siết chặt đến mức trắng bệch nhưng giọng điệu vẫn lạnh lùng: "… Cậu định giúp tôi giết câu hỏi này thế nào?"

Hắc Đào ngước mắt lên, y nhìn chăm chú Bạch Liễu một lúc, sau đó ánh mắt chậm rãi di chuyển dần hạ xuống rồi dừng trên

cánh môi Bạch Liễu, trong giọng nói thể hiện mục đích rất rõ ràng:

“Bây giờ cậu thưởng cho tôi một chút, tôi sẽ giúp cậu giết nó.”

Bạch Liễu gần như theo phản xạ có điều kiện mím môi lại, rồi nhanh chóng từ chối: “Không thưởng.”

“Tôi đã bảo trong phòng học không thể làm mà.”

“Nhưng cậu bảo là trong ký túc xá cũng không được.” Hắc Đào nắm cổ tay Bạch Liễu ấn xuống, hai tay y chống lên hai bên bàn Bạch Liễu, vùi đầu vào hõm vai Bạch Liễu, giọng nói có chút buồn bã, “Vậy ở đâu mới được?”

“84 phút rồi cậu vẫn chưa thưởng cho tôi.”

——Lúc này đây là khoảng nửa tiết tự học buổi tối.

Trước nửa tiết tự học tối, lúc Bạch Liễu đang giặt quần áo trong ký túc xá thì Hắc Đào muốn nắm tay hắn cùng nhau giặt, còn tranh thủ kể công để đòi khen thưởng, vốn dĩ Bạch Liễu không đồng ý —— hắn không hiểu cái loại hở chút là tranh công đòi thưởng kiểu này Hắc Đào học được từ ai?

Chỉ ôm hắn giặt quần áo thôi mà đòi thưởng 5 phút đồng hồ, thế thì sau này hắn cứ phải thực hiện những giao dịch lỗ tụt quần với tên này vậy ư?

Nhưng không biết tại sao cuối cùng hắn vẫn đồng ý khen thưởng, còn lố thêm 1 phút vì lúc đi ra ngoài lại đứng ở cửa hôn thêm một cái.

Lúc đầu Bạch Liễu cấm Hắc Đào đi theo mình đến lớp tự học buổi tối, bởi hắn biết con hàng này mà đi theo thì chỉ phá hỏng trạng thái học tập của hắn mà thôi.

Nhưng lúc cửa đóng lại, Bạch Liễu lại quay đầu, liếc nhìn Hắc Đào một cái.

Qua khe cửa, Hắc Đào đang nằm úp mặt trên giường trong ký túc xá của Bạch Liễu, vùi sâu đầu vào chăn bông và bộ đồng phục học sinh vừa thay của hắn. Toàn thân từ trên xuống dưới là một cảm giác u ám buồn bã như bị vứt bỏ, trên đầu có cụm mây đen, sấm chớp gió giật, mưa gió bão bùng sắp ập xuống tới nơi.

Sau đó, không biết đã xảy ra chuyện gì, Bạch Liễu cảm thấy cứ như mình bị ma quỷ mê hoặc, hắn nhìn qua khe cửa sắp đóng lại khẽ gọi Hắc Đào, có muốn đi cùng tôi không?

Hắc Đào ngẩng đầu lên, trên mặt không hề có chút cảm xúc nhưng đôi mắt xanh bạc kia lại nhìn chăm chăm Bạch Liễu: "Muốn."

Chuyện tiếp đó xảy ra thế nào Bạch Liễu quên sạch sành sanh, chờ đến khi hắn tỉnh hồn thì chỉ nhớ là Hắc Đào giữ chặt cổ tay mình kéo vào ký túc xá, đè bờ vai hắn lên cánh cửa ký túc xá đang hé mở rồi tự nhận lấy một phút khen thưởng của y.

Trước khi Bạch Liễu đi ra ngoài, hắn phải uống hai cốc nước lạnh để giảm bớt sắc đỏ của đôi môi.

Càng chung đụng thân cận với khối quái vật này, Bạch Liễu càng cảm thấy như mình bị ma xui quỷ ám, điều này khiến Bạch Liễu cảnh giác không biết cậu chó bự này có khả năng đặc biệt nào đó không, chẳng hạn như khiến đầu óc hắn trống rỗng trong thời gian ngắn, trở nên mơ màng không tỉnh táo.

Ví dụ như bây giờ.

Bạch Liễu vốn muốn nói: "Đêm nay không có thưởng, cậu cũng không được lên giường ngủ," nhưng hắn nghiêng đầu nhìn vào Hắc Đào đang dựa vào trên vai mình.

Hắc Đào rũ mắt xuống, chút ánh sáng nhỏ vụn lấm tấm rơi xuống hàng mi dài, dáng vẻ lãnh đạm vốn có của y lại có một tia ấm áp vô cùng dịu dàng dưới ánh đèn màu cam vỏ quýt, đôi mắt xanh bạc chăm chú nhìn vào Bạch Liễu, giọng điệu đột nhiên trở nên nhu hòa:

"Tôi thích cậu, Bạch Liễu."

Câu nói yêu thương này không hề có cảm xúc, nhưng lại nghe thật dịu dàng và nâng niu, Bạch Liễu cảm thấy trái tim mình run lên không kiềm chế được.

Vì thế Bạch Liễu đặt bút xuống, lời muốn nói trên môi bình tĩnh chuyển thành: "Làm bài nãy giờ rồi, chúng ta xuống sân thể dục đi dạo đi."

“Xuống đó rồi khen thưởng cho cậu.”

Đổi thành Bạch Liễu một năm trước, hắn sẽ không bao giờ tưởng tượng rằng mình sẽ đến sân thể dục một mình sau 9h30 tối, bởi đây là điểm hẹn hò để các cặp đôi vụng trộm yêu đương thân mật trong trường trung học Kiều Mộc.

Thời điểm học lớp 11, Bạch Liễu đến sân thể dục chỉ vì một lý do duy nhất, đó là để bọc hậu cho cặp đôi Lục Dịch Trạm và Phương Điểm hẹn hò.

Bởi vì thỉnh thoảng thầy trưởng khoa sẽ cầm đèn pin đột ngột xuất hiện ở bất cứ nơi nào có đám đông tụ tập, đôi mắt cú vọ đầy sắc bén và cảnh giác của ông lùng sục khắp mọi nơi để xem có cặp đôi trai gái nào khả nghi hay không. Ôi, đôi mắt vừa hung ác vừa tàn nhẫn, sẵn sàng chia rẽ tình yêu mới chớm tuổi dậy thì cứ như một con sói già đơn độc lang thang trên đồng cỏ để quan sát con mồi của mình.

Mà nếu bị con sói già cô đơn này phát hiện thì bóng đèn vô cảm Bạch Liễu sẽ là một tấm chắn cực kỳ hữu ích.

Bởi thế, Bạch Liễu rất quen thuộc với sân thể dục, hắn biết rất nhiều nơi kín đáo thích hợp cho các đôi riêng tư bên nhau, chẳng hạn như bàn bóng bàn cạnh sân thể dục.

Hắn biết một khi đã đến mấy nơi này rồi, thì đám nam sinh tràn trề k1ch thích tố dậy thì và tò mò về giới tính sẽ không thể cưỡng lại muốn hôn hít, ôm ấp, thậm chí thò tay vào đồng phục học sinh của bạn gái mình.

Không ít lần khi đi dạo sân thể dục với Phương Điểm và Lục Dịch Trạm, Bạch Liễu đều bắt gặp vẻ mặt thất thố của các cặp đôi. Dưới ánh đèn pin sáng choang và tiếng la mắng tức giận của thầy trưởng khoa, đôi lứa yêu nhau dù đang lãng mạn thắm thiết đến đâu cũng hoảng loạn kinh hoàng cứ như bị kính chiếu yêu chiếu tới.

Một số nam sinh thậm chí còn bỏ mặc cô bạn gái đang quần áo xộc xệch, tóc tai rối bời của mình để chạy thoát thân.

Khi đó, Bạch Liễu chỉ lạnh lùng bình thản quan sát hết thảy những trò khôi hài này như thể đang nhìn những chuyện phát sinh ở một thế giới khác, của các giống loài khác với loài người.

Hắn không hiểu tại sao đám nam sinh đó lại rộn ràng xao động, cũng không cảm được tiếng khóc thút thít đau lòng của những nữ sinh, càng không hiểu tại sao bọn họ đã nghe tiếng thầy trưởng khoa tới gần nhưng vẫn cố chấp bịn rịn bên nhau. Loại hành động đó ngoài việc biểu thị dục v0ng h4m muốn của bản thân thì chẳng còn ý nghĩa nào khác.

Theo quan điểm Bạch Liễu một năm trước đây, tình yêu là một điều ngu ngốc và dục v0ng mới là động cơ thực sự.

Nhưng việc không thể kiểm soát hợp lý dục v0ng của bản thân và làm những việc không thể gánh chịu hậu quả là một sự lãng phí rẻ tiền.

Bạch Liễu chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ trở thành một trong những cặp đôi ngốc nghếch này, cũng

giống như hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình không thể kiềm chế dục v0ng của chính mình.

Hắc Đào đặt Bạch Liễu đang thở hổn hển lên bàn bóng bàn, môi y trượt dài chậm rãi từ khóe môi xuống dưới cằm Bạch Liễu, những nụ hôn mut mát rơi như mưa dịu dàng đến kỳ lạ. Vạt áo đồng phục của Bạch Liễu đã bị Hắc Đào nới lỏng, khoảnh khắc y đưa tay chạm vào làn da của Bạch Liễu, hắn khẽ rùng mình vì nhiệt độ lạnh lẽo cọ xát với phần eo ấm áp, cả người đã cuộn tròn thành một quả bóng như con tôm luộc, rúc mình vào trong lòng nguc của Hắc Đào, năm ngón tay mảnh mai và trắng nõn nắm chặt quần áo trên vai y.

Bạch Liễu cảm giác như mình nghẹt thở đến nơi, hắn hít thở cứ như sắp chết đuối, từ từ ngẩng đầu lên khỏi vai của Hắc Đào.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo bên cạnh bàn bóng bàn, đôi mắt đen lay láy của Bạch Liễu mờ mịt và lạc lối, hai hốc mắt hắn đã phiếm đỏ đến ướt đẫm, đầu óc còn đang quay cuồng choáng váng như sắp nổ tung thì hắn nghe thấy giọng nói của thầy trưởng khoa từ xa vọng lại.

Trước đây hắn không hiểu, vì sao những cặp đôi yêu nhau đã nghe thấy tiếng thầy trưởng khoa mà vẫn không muốn tách nhau ra.

Nhưng trong khoảnh khắc này đây…

Bạch Liễu chậm rãi nhắm mắt lại ôm lấy bạn trai của mình, cảm giác như linh hồn mình trôi bồng bềnh giữa sự mê muội

ấm áp. Một đôi mắt màu xanh lam bạc nhìn hắn dịu dàng, hôn lên khóe mắt và vành tai của hắn, rồi thì thầm bên tai hắn:

“Tôi thích cậu.”

Hẳn là mình bị bệnh tâm thần, hoặc là mình điên mất rồi.

Bạch Liễu mở mắt ra nhìn ánh đèn pin đang chiếu tới, trong lòng thảng thốt thầm nghĩ.

Trong nháy mắt đó hắn lại nghĩ là, nếu chút nữa thầy trưởng khoa phát hiện ra thì quái vật Hắc Đào có bỏ rơi hắn chạy trốn một mình không? Liệu hắn có khóc thút thít giống như những nữ sinh bị bỏ lại hay không?

Y sẽ làm vậy ư?

Hắn không biết.

Bạch Liễu ôm chặt tấm lưng Hắc Đào, hắn nhắm mắt lại, mặc kệ bản thân mình trầm luân trong cơn ái muội này.

… Nếu trong tương lai họ ở bên nhau, điều đó có nghĩa là họ sẽ không bao giờ xa cách nhau.

- ——oOo—

Chương 497

(*) Nguyên văn: 一套卷子做两遍，怎么会是一样的分数呢？

Cuối cùng, thầy trưởng khoa vẫn không phát hiện Bạch Liễu ẩn nấp trong góc. Hắn và Hắc Đào trốn bên cạnh bức tường phía sau bàn bóng bàn, hai người nắm tay nhau, thở hổn hển chờ ông rời đi.

“Sau khi về không được quấy rầy tôi học nữa.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, sắc đỏ trên mặt vẫn chưa tan hết, nhưng giọng điệu thì rất bình tĩnh.

Hắc Đào nắm chặt Bạch Liễu tay, y ừ một tiếng: “Vậy ngày mai chúng ta tới đây nữa được không?”

Bạch Liễu không trả lời, hắn chỉ chậm rãi nắm chặt tay Hắc Đào.

Ngày tháng dần trôi, giữa lúc học sinh vùi đầu miệt mài học tập thì trong trường đột nhiên rộ lên tin tức một số chuyện kỳ lạ.

Ví dụ như trên núi có nữ sinh vì mê tín tin vào truyền thuyết hồ thi đại học nên đã nhảy xuống hồ, nhưng may là được Lục Dịch Trạm tình cờ đi ngang qua đó cứu sống. Sau đó, có người tố cáo trường trung học Kiều Mộc có hành vi gian lận đề thi.

Toàn trường tức thì náo động, phía trên lập tức tiến hành một cuộc thanh trừng bí mật, tinh thần học đường của toàn bộ Kiều Mộc trở nên nghiêm túc hẳn lên.

Bạch Liễu là học sinh xuất thân từ viện mồ côi nên được chú ý đặc biệt, những người đến thị sát cố ý gặp riêng để hỏi tình hình sinh hoạt của hắn, các câu hỏi của họ cũng không chính thức và cứng nhắc mà giống như một cuộc nói chuyện phiếm giữa hai người mới quen hơn.

"Cuộc sống ở đây như thế nào?"

"Có dự định cho tương lai sau này chưa?"

"Thành tích gần đây của cậu tiến bộ khá lắm."

Cuối cùng nói vòng vo đông tây nam bắc một lúc sau thì cũng vào vấn đề chính, vị thanh tra đưa cho Bạch Liễu một tấm danh thiếp, trân trọng nói: "Tôi biết một chút tình hình của lớp cậu, cũng biết một ít tình hình của cậu."

"Hiện giờ tôi không thể hứa trước được điều gì, nhưng tôi muốn cậu biết, nếu cậu cần gì đó thì chúng tôi sẵn sàng giúp đỡ cậu."

Người đàn ông vỗ vai Bạch Liễu, chân thành nói: "Rất nhiều người sẵn sàng chia sẻ gánh nặng với cậu, tôi, viện mồ côi, bạn bè xung quanh cậu cũng vậy, cậu không cần chống lại những điều bất công một mình."

Anh ta nói đến đây thì dừng lại mà không đào sâu vào chi tiết, hẳn là để cho Bạch Liễu khỏi ngượng ngùng, cuối cùng vẫy vẫy tay, xoay người chuẩn bị rời đi.

Mãi về sau Bạch Liễu mới biết, bởi vì cậu học sinh giấu tên tố cáo Kiều Mộc gian lận đề thi cũng phản ánh trong trường xảy ra nhiều trường hợp bất công và nhắc đến Bạch Liễu, thế nên bên trên mới đặc biệt chú ý đến hắn.

Khoảng thời gian tiếp đó, trường trung học Kiều Mộc người ngã ngựa đổ, từ hiệu trưởng đến thầy trưởng khoa chuyên đi rình bắt các đôi chim cu, tất cả đều bị điều tra và tạm thời cách chức, thậm chí một con cá nhỏ dưới đáy chuỗi thức ăn như Hứa Vi cũng bị ảnh hưởng. Cô ta bị điều tra về danh hiệu giáo viên cao cấp và đánh giá giáo viên xuất sắc, phía thanh tra cũng đình chỉ tư cách tham gia các cơ sở giáo dục ngoại khóa ngoài trường của cô ta.

Chỉ sau một đêm, thu nhập hàng tháng của Hứa Vi giảm từ 30.000 xuống còn 4.000 và vẫn tiếp tục giảm, mỗi ngày đến lớp mặt mũi cô ta trắng bệch, cầm giáo án tiếng Anh mà trông như sắp xỉu tới nơi.

Cuối cùng, một ngày nọ, Hứa Vi ngất xỉu trong lớp.

Ngày đó phía thanh tra điều tra ra được cô ta đã nhận quà tặng trị giá gần 200.000 nhân dân tệ từ phụ huynh của một học sinh, yêu cầu cô ta phải trả lại đầy đủ.

(*) 200.000 nhân dân tệ = khoảng gần 7OO triệu VND

Quà tặng đã bán từ lâu, bây giờ phải quy đổi ra tiền mặt để trả lại tiền cho người ta.

Trong lớp nháo nhào hỗn loạn, Bào Khang Nhạc ôm Hứa Vi nằm sõng soài trên bục giảng, rú lên cứ như mẹ cậu ta mới chết: "Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ bị sao vậy!"

Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt như người chết của Hứa Vi, đám học sinh có thói quen dùng tiền bạc và quyền lực để luồn lách luật lệ sợ hãi ra mặt.

… Kết cục của Hứa Vi hôm nay có thể là kết cục của bọn họ vào ngày mai.

Đám học sinh đó và phụ huynh của bọn họ cũng đang bị điều tra. Nhóm thanh tra ngang nhiên hành động càn quét khắp nơi trong trường cứ như Kiều Mộc là sân nhà của họ, hôm nay thầy cô giáo này ngày mai là học sinh kia, tất cả đều lần lượt bị lên thớt, ra tay nhanh lẹ và dứt khoát như thể nếu chưa điều tra được chuyện gian lận đề thi thì nhất quyết không dừng tay.

Hơn nữa theo thời gian, số người điều tra không những không giảm mà còn càng lúc càng tăng lên.

Bạch Liễu ngồi bên cửa sổ cụp mắt xuống nhìn nhóm điều tra viên mới vừa đến —— nhóm điều tra viên này đeo huy hiệu hình con bạch tuộc trên vai, được những điều tra viên trước đó kính cẩn đón vào.

Giữa lúc tình hình đang căng thẳng, không ai trong trường dám nói năng hay thể hiện hành động gì thiếu tôn trọng với một học sinh từ viện mồ côi, đối tượng trọng điểm đang được chú ý quan tâm và bảo vệ như Bạch Liễu.

Sau khi Hứa Vi xuất viện về trường, việc đầu tiên cô ta làm chính là gọi Bạch Liễu vào văn phòng và xin lỗi hắn.

"Bạn học Bạch Liễu." Thân thể Hứa Vi còn chưa hoàn toàn bình phục, sắc mặt tái nhợt, cô ta chống thân thể gầy yếu trên bàn làm việc, giọng nói yếu ớt, không còn chút kiêu ngạo nào như lúc hoạnh họe Bạch Liễu trước đây, "Bên tổ điều tra có trao đổi với cô về chuyện của em, em phản ánh với bọn họ à?"

Bạch Liễu thản nhiên nhìn cô ta: "Cô gọi em đến chỉ muốn nói chuyện này?"

Hàm ý quá rõ ràng, nếu cô ta còn lải nhải mấy chuyện nhàm chán này thì hắn không muốn nghe.

Hứa Vi ngẩng đầu liếc nhìn bộ dạng không thèm để cô vào mắt của Bạch Liễu, cả người run lên vì tức giận, theo thói quen lại muốn mở miệng chửi rủa.

Nhưng lời đến trên môi thì cô ta sực nhớ đến nhóm điều tra viên kỳ quái không biết từ đâu xuất hiện kia, cộng thêm những lời đồn thổi kỳ lạ về hồ thi đại học mà cô ta mơ hồ nghe được, Hứa Vi rùng mình một cái, rút lời muốn nói trở về:

"… Không, cô gọi em tới đây để xin lỗi em."

“Lúc trước không phải cô cố ý mắng em, chỉ là thấy em mãi không tiến bộ nên có chút nóng nảy nói vài câu, không ngờ lại bị người khác hiểu lầm là hạ thấp tư cách, nhục mạ em. Nếu những điều đó làm tổn thương đến em thì hôm nay cô chân thành xin lỗi em vậy.”

“Vâng.” Bạch Liễu thờ ơ gật đầu.

Hai mắt Hứa Vi sáng lên, cô ta chậm rãi đẩy một tập tài liệu đến trước mặt Bạch Liễu, c4n môi dưới: “Bạn học Bạch Liễu, nếu đã thông cảm cho cô thì em hãy ký vào tờ thư thông cảm này để cô trình cho nhóm điều tra xem xét nhé.”

Bạch Liễu lãnh đạm quét mắt qua tờ thư thông cảm, sau đó giơ bút lên.

Hứa Vi trợn to mắt.

Bạch Liễu viết xuống mấy cái tên 【 Trẻ mồ côi từ viện phúc lợi 】, 【 sâu mọt xã hội 】 và 【 bệnh nhân tâm thần 】 trên tờ thư thông cảm, rồi lạnh nhạt nhìn vẻ mặt đã hoàn toàn kinh ngạc của Hứa Vi: “Ký xong rồi, thưa cô.”

“Mấy cái này đâu phải tên của em!” Vẻ mặt của Hứa Vi méo xệch.

Bạch Liễu bình thản đáp: “Cô cũng biết mấy cái này không phải tên của em à?”

“Vậy tại sao lúc nào cô cũng gọi em như thế?”

Hứa Vi ngẩn người, vẻ mặt cô ta vừa thảng thốt bừng tỉnh lại có chút không ngờ, hai tay buông thõng xuống bàn như không còn sức lực.

Đúng… đây là những lời cô ta đã mắng Bạch Liễu trước đây.

Bây giờ cô ta phải nhận lại đủ.

Bạch Liễu thản nhiên đặt bút xuống như không thấy sắc mặt thay đổi của Hứa Vi, hắn xoay người rời đi: “Cô Hứa, nếu thật sự cô muốn xin lỗi thì phải có thành ý một chút.”

“Ít nhất phải dẫn Bào Khang Nhạc đến đây xin lỗi với cô nữa.”

Bồn hoa nhỏ cạnh sân thể dục.

Phương Điểm nghe Bạch Liễu mô tả toàn bộ quá trình Hứa Vi xin lỗi hắn thì sảng khoái hết người, cô giơ ngón tay cái lên: “cool!”

Bạch Liễu nhìn về phía Lục Dịch Trạm: “Chuyện hồ thi đại học là sao vậy? Nghe nói cậu nhảy xuống hồ cứu người à?”

“Tình cờ gặp thôi.” Lục Dịch Trạm gãi đầu thở dài, “Không biết cô ta nghĩ vớ vẩn gì nữa, tự dưng nhảy ùm xuống hồ, may là tôi nhanh tay lẹ chân vớt lên kịp thời.”

Bạch Liễu nheo mắt: “Sao nửa đêm cậu còn đi loanh hoanh chỗ đó làm gì?”

Lục Dịch Trạm ngừng một chút: “Bởi vì tôi đang điều tra hồ thi đại học.”

“Hồ thi đại học có chuyện gì lạ à?” Bạch Liễu hỏi.

Lục Dịch Trạm đặt hai tay lên đầu gối, chậm rãi nắm chặt: “Lúc tôi điều tra nguồn gốc tin đồn về hồ thi đại học thì đã phát hiện ra điều kiện cụ thể để kích hoạt cái hồ này.”

“Điều kiện cụ thể để kích hoạt hồ thi đại học?” Bạch Liễu nheo mắt, “Là cái gì?”

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi: “Mấy cậu ở dưới chân núi nghe đồn, khi ánh trăng phản chiếu ở trung tâm mặt hồ thì có thể nhìn thấy đề thi đại học đúng không, nhưng bọn tôi ở trên núi nghe một số thầy cô giáo nói chuyện phiếm với nhau phiên bản khác hẳn.”

“—— Học sinh có thể kích hoạt hồ thi đại học chắc chắn sẽ trượt trong kỳ thi tuyển sinh đại học.”

Ánh mắt Lục Dịch Trạm tối sầm lại: “Nói cách khác, chỉ những học sinh sẽ rớt đại học trong tương lai thì mới có thể mở ra hồ thi đại học.”

“Giả sử tin đồn hồ thi đại học đó là thật đi nữa thì nó cũng phi logic quá!” Phương Điểm chống cằm, “Có thể thấy trước đề thi đại học trong hồ và làm qua một lần, sau đó ôn tập lại rồi đi thi đại học chính thức thì sao lại còn rớt đại học được?”

“Không phải vậy đâu.” Lục Dịch Trạm mím môi thành một đường thẳng, ánh mắt thâm thúy, giọng điệu nghiêm túc hiếm thấy, “Em phải làm đúng hết tất cả các câu hỏi đề thi trong hồ thì mới được, nếu không thì em vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm đúng được.”

Bệnh viện, phòng 301.

Cô gái tóc tai ướt sũng, mặt mũi tái nhợt nằm trên giường bệnh chính là nữ sinh may mắn được Lục Dịch Trạm cứu khỏi hồ đêm qua. Hiện giờ thân thể tuy yếu ớt nhưng sắc mặt cô không hề có chút nào gọi là suy sụp hoảng hốt sau khi thoát chết, ánh mắt tràn đầy hưng phấn, con ngươi đảo tới đảo lui nhìn chằm chằm điện thoại trên bàn đầu giường.

Tim cô đập thình thịch, chậm rãi đưa tay lấy điện thoại.

Nhấn nút nguồn, mở khóa màn hình, mở trình duyệt, bắt đầu nhập câu hỏi tìm kiếm.

Trong phòng bệnh không một bóng người, chỉ có một nữ sinh trung học lớp 12 đang gõ điên cuồng tìm kiếm hàng loạt câu hỏi, bởi cảm xúc quá kịch liệt nên lòng nguc phập phồng thấy rõ, trong con ngươi phản chiếu ảnh ngược hình ảnh trên màn hình điện thoại.

【Vi khuẩn lam là loại sinh vật gì? 】

【“Tuần tự mà tiến” là câu thành ngữ đúng phải không? 】

……

Cô đã thấy, cô thực sự đã thấy được đề thi tuyển sinh đại học dưới nước, hơn nữa cô cũng cố gắng học thuộc và trả lời được đúng rất nhiều câu hỏi trong đề thi!!

Càng tìm kiếm, hơi thở của nữ sinh càng trở nên gấp gáp, khuôn mặt vốn dĩ tái nhợt của cô nhanh chóng đỏ bừng, đôi môi bất giác run lên.

Trong đề thi có một câu hỏi về các chất hữu cơ hóa học, do cô thường làm sai nên đã cố gắng ghi nhớ câu hỏi đó, muốn đợi khi nào ra ngoài sẽ tìm học lại.

Nhưng khoảnh khắc cô viết lại câu hỏi đó, đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Cô không thể nhớ câu hỏi.

Sao lại vậy chứ?!

Cô nghĩ tới nghĩ lui nghĩ nát cả óc, nhưng câu hỏi 15 điểm đó cứ quay đi vòng lại trong đầu cô, cứ như bị một loại rào cản nào đó không thể thông tắc được, khiến cô không thể viết ra, không thể suy nghĩ.

Nữ sinh này mím môi.

Có lẽ cô không nhớ kỹ nên đã quên mất rồi, nếu cô xem lại những dạng câu hỏi chất hữu cơ thường gặp trong đề thi tuyển sinh đại học thì sẽ nhận ra đó là câu hỏi nào ngay!

Nhưng khi nữ sinh mở nội dung ghi nhớ ôn tập môn hóa học hữu cơ trên điện thoại thì đầu óc cô lại trở nên trống rỗng. Những câu hỏi mà cô soạn sẵn rồi mày mò nghiên cứu, giải đáp hơn một tháng trời để chuẩn bị nghiêm túc cho kỳ thi đại học giờ đây xoắn lại đung đưa trước mắt cô như chữ của người ngoài hành tinh, từng chữ từng câu đều biến thành những con sâu nhỏ lúc nhúc mọc ra mặt người, cười dữ tợn nhìn vào cô bên ngoài điện thoại.

“Á!” Cô kinh hãi ném điện thoại đi.

“Diệu Diệu, sao vậy con?” Cha cô đang đứng bên ngoài đẩy cửa vào, ông nhìn nội dung ghi nhớ trong điện thoại vứt trên chăn bông, bất đắc dĩ muốn cầm lên. “Con cứ nghĩ ngơi thật tốt, đừng vội học làm gì.”

Nhưng Diệu Diệu dường như đã phát điên lên rồi, cô giật lấy chiếc điện thoại từ tay cha mình, đầu bù tóc rối, ánh mắt đờ đẫn nhìn vào danh sách các câu hỏi mà mình thường làm sai.

Lúc ở dưới hồ cô không làm được câu hỏi về các chất hữu cơ, hiện giờ cô không thể tìm được những câu hỏi liên quan đến nội dung đó nữa.

Câu hỏi về di truyền sinh học dưới hồ cũng không làm được, kết quả vẫn giống như vậy.

Câu hỏi về tính toán tốc độ hẹn giờ môn Vật lý…

Cô từ từ đặt điện thoại xuống, vẻ mặt thất thần nhớ lại truyền thuyết về hồ thi đại học mà bạn cô đã nói đùa với cô ——

—— 【 điểm đạt được ở kỳ thi dưới đáy hồ là điểm thi vào đại học của cậu đấy. 】

Lúc đó cô đã cười đáp lại: “Một đề làm hai lần sao mà giống điểm nhau được?”

Giờ thì cuối cùng cô cũng hiểu.

——Vì nếu lần đầu không làm được câu hỏi thì chúng sẽ bị xóa bỏ trong thế giới của bạn.

Sau đó cho dù bạn có cố gắng như thế nào, bạn cũng sẽ không bao giờ có thể làm đúng được nữa.

- ——oOo—

Chương 498

(*) Nguyên văn: 我帮你把白柳搞下湖！

“Diệu Diệu, con có sao không?” Cha Diệu Diệu lo lắng nâng con gái dậy, ông đặt điện thoại sang một bên, “Lúc mới cứu về con bị hôn mê, sau đó mất ý thức, hơn một tuần mới hoàn toàn tỉnh táo được, con kích động như vậy cha lo lắm.”

“À đúng rồi, chủ nhiệm lớp con và thầy hiệu trưởng đến thăm con đấy.”

Diệu Diệu hoảng hốt ngẩng đầu lên: “Ai ạ?”

Cha Diệu Diệu kiên nhẫn lập lại lần nữa: “Thầy hiệu trưởng và cô chủ nhiệm của con.”

Vừa dứt lời thì một đám người cả nam lẫn nữ vẻ mặt âm trầm, phong trần mệt mỏi đẩy cửa đi vào, hiệu trưởng nhìn cha Diệu Diệu nở nụ cười, sau đó nhìn sang Diệu Diệu trên giường bệnh với vẻ mặt thèm muốn như nhìn một khối thịt đã chín muồi thơm ngon.

Ánh mắt bất thường đó khiến cha Diệu Diệu vô thức đứng ra che trước mặt con mình, nhưng hiệu trưởng nhanh chóng thu lại biểu tình, đồng thời cô giáo chủ nhiệm cũng tiến lên trao đổi với cha Diệu Diệu: “Cha Diệu Diệu, gần đây Diệu Diệu bỏ

lỡ khá nhiều chương trình ôn tập, tôi muốn bàn với ngài cách khắc phục vấn đề này.”

“Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện nhé?” Nữ giáo viên liếc nhìn Diệu Diệu rồi hạ giọng, “Tôi sợ Diệu Diệu nghe thấy sẽ lo lắng”.

Cha của Diệu Diệu do dự đứng lên, nhưng cuối cùng ông vẫn gật đầu: “Đi thôi.”

Cửa phòng bệnh không đóng, nhưng Vương Diệu ngủ ở giường bên trong, phía ngoài lại có rèm cửa xanh lam che lại, thế nên đứng từ bên ngoài không nhìn được tình hình bên trong như thế nào. Hiệu trưởng âm u nhìn Diệu Diệu, Diệu Diệu cũng ngơ ngẩn nhìn lại ông ta, có chút không thể nhận ra người đàn đàn ông trung niên có làn da nhão xệ và dáng vẻ già nua trước mặt mình chính là vị hiệu trưởng cao ngạo 100 ngày đếm ngược trước đó.

“Em đã nhìn thấy đề thi đại học rồi phải không?” Hiệu trưởng đột ngột lên tiếng.

Vương Diệu hoảng hồn giật bắn người, đầu óc tỉnh táo hẳn, theo bản năng trả lời: “Sao thầy lại biết?!”

“Có thể nhớ được bao nhiêu câu?” Vẻ mặt của hiệu trưởng càng ngày càng âm u, ông ta chống tay lên lan can giường bệnh, giọng điệu hung hăng đe dọa, “Bình thường thành tích của em không tệ, có thể làm đúng 40-50% câu hỏi, có nhớ hết không?”

Vương Diệu bị dọa sợ rồi, cô kinh hãi rúc người lại, lắc đầu nguây nguẩy không nói được câu nào.

Hiệu trưởng hít sâu một hơi, ông ta buông thõng hai tay xuống, nhìn chằm chằm Vương Diệu một hồi rồi mở miệng: "Chuyện đã đến nước này rồi, thầy nói cho em nghe vậy."

"Sau khi em thấy được chuyện xảy ra ở hồ thi đại học thì tin là em cũng biết những tin đồn đó đều là sự thật."

"Dưới đáy hồ có một thứ đặc biệt, cho phép những học sinh chắc chắn thi rớt đại học sẽ thấy được kết quả kỳ thi tuyển sinh đại học trong tương lai của mình."

Vương Diệu cuối cùng cũng lên tiếng, cô run giọng hỏi: "Sao thầy biết?"

"Bởi vì thầy là người chơi." Hiệu trưởng nhướng mắt, "Thứ dưới hồ chính là đồ vật thầy đổi từ trò chơi rồi bỏ vào."

Câu nói này đến tai Vương Diệu thì biến thành luồng tạp âm ù ù, cô ngơ ngác ngẩng đầu lên hỏi: "Thầy vừa nói gì ạ?"

Hiệu trưởng và hai giáo viên bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, thấp giọng nói: "Con bé không phải người chơi, Lục Dịch Trạm thì sao?"

Giáo viên đứng cạnh nghiêm túc trả lời: "Tôi thử Lục Dịch Trạm nhiều lần rồi, thằng bé ấy chỉ vô tình đi ngang qua rồi cứu người thôi, cũng không phải người chơi."

“Trước đó Lục Dịch Trạm có đi vòng quanh hồ thi đại học nhưng dục v0ng của thằng bé không kích hoạt được hồ, điều này không phù hợp với đặc điểm của người chơi.”

“Vậy ai đã làm đúng tất cả các câu hỏi, sau đó an toàn rút lui khỏi hồ rồi tố cáo chúng ta?” Vẻ mặt của hiệu trưởng lạnh lùng tàn nhẫn, “Còn dẫn người của Cục quản lý dị đoan đến đây thu hồi đạo cụ của tôi nữa.”

“Kiểm tra hết mấy người từng tiếp xúc với chúng ta trong trò chơi chưa?”

Một giáo viên gật đầu: “Kiểm tra hết rồi, trong trò chơi chúng ta ngụy trang rất cẩn thận không dễ bại lộ, khả năng có người chơi theo đuôi chúng ta vào hiện thực là hoàn toàn bằng không.”

“Vậy có thể là suy đoán trước đó của chúng ta đã đúng.” Hiệu trưởng cười gằn một tiếng, “Trong trường này có một đứa nhãi ranh cũng vào trò chơi rồi may mắn sống sót ra ngoài, phát hiện trên thế giới này có dị đoạn và đạo cụ tồn tại, sau đó lại nổi cơn tọc mạch thích xen vào chuyện của chúng ta.”

“Vâng.” Giáo viên đứng cạnh khom lưng phụ họa, “Nếu không thì sao có thể làm đúng tất cả các câu hỏi và mang ra ngoài khi chúng ta đã đặt đạo cụ 【 làm sai đề thi đại học】 dưới đáy hồ chứ? Sau đó lại còn cầm một phần đề thi hoàn chỉnh trực tiếp tố cáo chúng ta cho tổ điều tra và cục quản lý dị đoan nữa?”

“Chuyện này chỉ có người chơi mới có thể làm được.”

Vương Diệu nhìn hiệu trưởng và mấy giáo viên không ngừng nói chuyện với nhau trước mặt nhưng bản thân chẳng nghe được gì cả, cô giật mình nhớ lại chuyện mình không xem được câu hỏi sai lúc nãy, không khỏi run lên: “Các thầy cô đang nói gì vậy ạ?”

Giáo viên đang cúi đầu nói chuyện với hiệu trưởng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vương Diệu tỏ vẻ khinh miệt như nhìn một con kiến nhỏ bé: “Chúng ta giải quyết con bé Vương Diệu học sinh bình thường này như thế nào đây?”

“Cứ xử lý theo thông lệ mấy năm trước.” Hiệu trưởng xua xua tay, đứng dậy rời đi, sốt ruột nói, “Cô nói chuyện với con bé đi, tôi phải về trường học một chuyến đã.”

Da thịt chùng nhão hai bên má ông ta run lên vì tức giận, giọng điệu bực bội thấy rõ: “Tôi đã nhờ người bên dưới sàng lọc danh sách học sinh có khả năng là người chơi rồi, sau khi về tôi sẽ xác minh từng đứa một.”

“Tôi mà tìm được thằng nhãi ranh phá hỏng chuyện tốt của tôi thì…”

Hiệu trưởng rời khỏi phòng bệnh, lúc ra đến cửa còn thân thiện chào hỏi cha Vương Diệu, nhìn chẳng thể ngờ ông ta và giáo viên vừa hù dọa con gái mình như thế nào.

Trong phòng bệnh, giáo viên ngồi đối diện với Vương Diệu, bắt đầu vào thẳng vấn đề:

“Bạn học Vương Diệu, em đã nhảy vào hồ thi đại học để làm bài rồi. Dưới hồ có đồ vật đặc biệt, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đề thi mà em đã làm dưới hồ sẽ chính là đề thi tuyển sinh đại học. Nhưng lúc em ở dưới hồ hẳn là làm bài rất vội vàng phải không? Điểm số chắc chắn không cao lắm đâu.”

“Bây giờ trước mắt em có hai lựa chọn, một là cứ thế mà tham gia đại học cho xong chuyện.”

Vương Diệu run rẩy phản đối: “Em.. em có thể học lại ạ!”

Giáo viên liếc mắt nhìn Vương Diệu thương hại: “Học lại? Em cảm thấy mình còn xem hiểu đề được à?”

“Em không nghe cô vừa nói gì à? Điểm em đạt được lúc dưới hồ chính là số điểm em sẽ đạt được khi thi đại học, cho dù em học đi học lại bao nhiêu lần thì cũng vậy thôi.”

“—— bởi vì đó là đạo cụ quy tắc, tức là bất kể em sử dụng biện pháp gì thì cuối cùng cũng phải dựa theo quy tắc của đạo cụ đã đề ra.”

“Lựa.. lựa chọn thứ hai là gì ạ?” Hai hàm răng Vương Diệu đánh vào nhau lập cập, cô không nghe được nửa câu sau của giáo viên nói, chỉ hỏi theo bản năng mà thôi.

Giáo viên phá ra cười: “Em nói cho chúng tôi biết những câu hỏi nào mà em còn nhớ, chúng tôi sẽ cung cấp cho các học sinh có nhu cầu, đồng thời sẽ trả em một số tiền thuê hậu hĩnh.”

“Em thấy thế nào, bạn học Vương Diệu?”

Đầu óc Vương Diệu trống rỗng, thế giới quay cuồng trước mắt, cô không nói được lời nào.

Cùng lúc đó, tại nhà của Hứa Vi.

“Học sinh cư xử kỳ lạ trong lớp gần đây?”

Hứa Vi đang nghe điện thoại trong phòng khách, cô ta vừa khiêm tốn gật đầu hoảng sợ, vừa tiếp tục nói trong điện thoại: “Vâng, vâng, đúng rồi hiệu trưởng, đúng vậy, hành vi của Bạch Liễu rất kỳ lạ, có lần tôi tịch thu một quyển vở của nó, trong đó nó vẽ một sinh vật rất quái dị ngày nào cũng ở bên cạnh nó.”

“Đúng ạ, hình như bắt đầu từ năm lớp 12 học sinh này đột nhiên có mấy hành động rất kỳ quái, thường xuyên nói lẩm bẩm một mình, toàn mấy chuyện tôi nghe không hiểu gì cả, sau đó thì thành tích bỗng nhiên tiến bộ hẳn. Thầy không biết đâu, lúc đầu nó học kém lắm, nhưng lên 12 cứ như được thứ gì đó giúp đỡ, điểm số tăng cao vùn vụt.”

“Học sinh tên Bạch Liễu đó có muốn thứ gì đặc biệt không?” Hứa Vi lặp lại trong điện thoại.

“Có!” Hứa Vi kích động hẳn lên, cô ta đứng phắt dậy, “Lúc trước tôi có nghe nói nó rất thích tiền, lúc nó còn ở viện mồ côi Ái Tâm có lén lút đi làm việc này việc kia chỉ để kiếm tiền,

vả lại còn đặc biệt thích game kinh dị và mấy sinh vật khủng b0 nữa, cứ hễ rảnh là nó sẽ chơi game kinh dị.”

“Nó cực kỳ hứng thú với game kinh dị.”

Đầu dây bên kia điện thoại, văn phòng hiệu trưởng.

Hiệu trưởng nghe Hứa Vi báo cáo, ông ta nheo mắt, vẽ một vòng tròn đỏ choét lên tên Bạch Liễu trong danh sách học sinh rồi cúp điện thoại.

“Đã sàng lọc xong danh sách 17 học sinh khả nghi.” Hiệu trưởng xoay ghế ném danh sách đến trước bàn làm việc, ông ta híp mắt ngẩng đầu nhìn bốn giáo viên đang cúi đầu đứng trước mặt, “Tìm cách để 17 học sinh này nhảy vào hồ thi đại học, sau đó quan sát phản ứng của chúng với đạo cụ rồi tìm ra người chơi thật sự.”

“Đặc biệt học sinh tên Bạch Liễu này.” Hiệu trưởng gõ ngón tay lọc cọc vào cái tên Bạch Liễu đứng đầu danh sách, cất giọng u ám, “Có khả năng cao thằng nhóc là người chơi, không chừng trên người nó còn có đạo cụ trò chơi nữa.”

“Nếu bây giờ không phải thì sau này sẽ phải, tập trung chú ý vào, xem có thể kéo nó vào đội ngũ chúng ta được không.”

“Nhưng học sinh này cũng là đối tượng trọng điểm đang được tổ điều tra và người của cục quản lý dị đoan chú ý.” Có giáo viên đứng dưới nhịn không được lên tiếng, “Thân phận của nó rất đặc biệt, là học sinh của viện mồ côi, chúng ta không thể trực tiếp ra tay được.”

“Vả lại nghe nói người của Cục quản lý dị đoan tới đây lần này là người của đội 2, đội trưởng bên này rất tàn nhẫn với người chơi, tốt nhất đừng để anh ta phát hiện ra chúng ta.”

Giáo viên nói đến đây thì rùng mình một cái, nhắc nhở uyển chuyển: “…. Hiệu trưởng, chúng ta đâu cần phải trực tiếp ra tay làm gì, tìm người thường thử Bạch Liễu cũng được mà?”

Hiệu trưởng trầm ngâm một lát.

“Hiệu trưởng, gần đây điểm của chúng ta không còn nhiều nhặn gì.” Giáo viên kia nhịn không được lại khuyên nhủ, “Lúc trước mua đạo cụ 【 làm sai đề thi đại học】đã tốn rất nhiều điểm, mấy năm nay mới gỡ gạc lại được chút ít vốn liếng, nếu lần này chúng ta lại trực tiếp ra tay nữa thì chắc chắn sẽ cần thêm đạo cụ.”

“Chúng ta… chúng ta không đủ điểm để đổi đạo cụ.”

Hiệu trưởng đen mặt hít sâu một hơi: “Được rồi, tôi bỏ chút tiền tìm Hứa Vi thử Bạch Liễu vậy.”

Hai giờ sáng, Hứa Vi mơ mơ màng màng nhận điện thoại, nghe xong hai câu thì tỉnh cả người, suýt chút nữa là lăn thẳng xuống giường, cô ta chạy ra ban công khóa trái cửa, run giọng hỏi: “Hiệu..hiệu trưởng, ngài vừa nói gì?”

“Hai triệu rưỡi gì?”

Giọng nói từ tốn của hiệu trưởng truyền ra từ điện thoại: “Chỉ cần cô dụ được Bạch Liễu nhảy vào hồ thi đại học thì tôi sẽ cho cô 2.5 triệu, không biết cô Hứa có đồng ý hay không?!”

“Chuyện này trời biết đất biết, cô biết tôi biết, sẽ không có bất kỳ người khác nào biết nữa, tôi cũng có thể đảm bảo chuyện này không ảnh hưởng gì đến cô cả.”

“Nhảy xuống hồ thi đại học!?” Hứa Vi nhịn không được cất cao giọng, nhưng lập tức đè thấp xuống, giọng run rẩy lắp bắp, “Lỡ.. lỡ như Bạch Liễu chết đuối thì sao? Lỡ tôi bị phát hiện thì sao?”

“Nó nhảy hồ chết đuối thì liên quan gì đến cô chứ.” Giọng điệu hiệu trưởng bắt đầu có chút không kiên nhẫn, “Đây là thời khắc nước rút cuối cùng tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học căng thẳng, nó muốn nhảy hồ thì có cả ngàn lý do, tóm lại cô sẽ không sao hết.”

“Vậy… ngài để tôi suy nghĩ lại đã.”

Hứa Vi suy sụp cúp điện thoại, cô ta chậm rãi trượt xuống đất, ngẩng đầu nhìn căn nhà mới của mình.

Sau khi nhận việc tại trường trung học Kiều Mộc, cô ta liền vay tiền mua căn nhà này. Nhà cạnh trường học, 41.000 nhân dân tệ/m2, nằm trong khu nổi tiếng chỉ dành cho nhà giàu ở, cha mẹ học sinh sống ở đây không giàu thì quý, Hứa Vi nằm mơ cũng ước ao mình là một trong số họ, vì vậy trước đây cứ muốn mua một căn nhà ở đây đến phát cuồng.

Cuối cùng cô ta cũng mua được.

Mỗi tháng cô ta phải trả góp 20.000 tệ khoản vay mua nhà trong vòng 30 năm, thế nhưng do gần đây bị điều tra nên Hứa Vi không còn gánh nổi. Thêm vào đó, do Bạch Liễu không chịu ký tên vào thư thông cảm, Hứa Vi nghe tin đồn phong thanh tổ điều tra cho rằng tư cách đạo đức giáo viên của cô ta có vấn đề, đang xem xét thu hồi chứng chỉ năng lực giáo viên của cô ta.

Nếu không còn thu nhập thì sớm hay muộn gì cô ta cũng phải dọn ra khỏi đây.

Tầm mắt Hứa Vi chậm chạp xuyên qua tấm kính thủy tinh ngoài ban công, rơi xuống tấm thư thông cảm bị đè dưới ly sứ trên bàn cà phê.

Bạch Liễu ký tên trên đó là 【 Trẻ mồ côi viện phúc lợi 】.

Đúng rồi, Bạch Liễu là trẻ mồ côi, có chết đuối cũng không ai quan tâm, cô ta cùng lắm chỉ là hướng dẫn Bạch Liễu nhảy xuống hồ mà thôi, nếu lỡ sau này có truy cứu trách nhiệm thì cô ta cũng chỉ bị khiển trách về mặt đạo đức, ít nhất cô ta cũng lấy được 2 triệu tệ chạy lấy người, giao dịch này nói tới nói lui vẫn là cô ta có lời.

Hứa Vi hít sâu một hơi, vừa muốn nhấc người đứng dậy thì chợt nhìn thấy một bóng người lẳng lặng đứng ngay bàn trà không biết từ lúc nào, cô ta hoảng sợ suýt chút nữa là thét lên, nhưng nhìn kỹ lại thì phát hiện đó chính là con trai của mình, Bào Khang Nhạc.

Hai mắt Bào Khang Nhạc đầy tơ máu, trên mặt tràn đầy một loại hưng phấn điên cuồng: “Mẹ, con nghe hết rồi, chúng ta có thể lấy được 2 triệu đó.”

“Con sẽ giúp mẹ dụ Bạch Liễu nhảy xuống hồ!”

- ——oOo—

Chương 499

Trước sức ép của các bên, trường trung học tư thục Kiều Mộc đã phải ra thông báo, một tuần trước kỳ thi tuyển sinh đại học tất cả học sinh sẽ được nghỉ và không giao bài tập về nhà, để các em có thể điều chỉnh tâm lý thật tốt trước khi chính thức bước vào cuộc thi.

Tin tức vừa được công bố, tất cả học sinh dù có dính líu đến vụ thanh trừng này hay không đều hò reo cuồng nhiệt, thậm chí có học sinh còn xé bài kiểm tra để ăn mừng trước.

Những mảnh giấy trắng nhỏ vụn bay xuống lả tả từ tòa nhà dạy học cao chót vót giữa âm thanh hò reo "Tự do" vang dội hết đợt này đến đợt khác. Bạch Liễu bình thản thu lại tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ, nhìn vào đề toán mới viết được một nửa.

Mọi người trong lớp đều vội vã vui mừng thu dọn cặp sách, nhưng tất cả những điều này dường như không liên quan gì đến Bạch Liễu, hắn vẫn thản nhiên ngồi giải đề bài.

Học sinh dần dần rời khỏi phòng học, phòng học náo nhiệt ồn ào dần trở nên yên tĩnh, sắc trời bên ngoài trở nên tối mịt, đến khi Bạch Liễu ngẩng đầu lên một lần nữa thì phòng học đã trống rỗng không một bóng người.

Bạch Liễu dành đến nửa tiếng để làm câu hỏi xác suất toán học này, hắn vừa mới ra được đáp án chính xác.

Xác suất làm đúng của hắn cao hơn trước rất nhiều, khả năng hắn có thể ổn định điểm số ở mức hơn 400 điểm.

“Bạch Liễu!” Phương Điểm mặc đồng phục thể thao, khoác túi đeo vai, xuất hiện trước cửa phòng học của Bạch Liễu, cô ngó quanh quất một vòng rồi oa một tiếng, cười rộ lên, “Vẫn đang làm bài hử?”

“Có về nhà không?”

—— bảo về nhà tức là về ngôi nhà nhỏ của Phương Điểm.

Bạch Liễu nhìn xung quanh Phương Điểm: “Lục Dịch Trạm đâu? Cậu ấy không đi cùng chị à?”

“Lão ấy có chút việc nên về viện phúc lợi xử lý rồi.” Phương Điểm tự nhiên đi vào, ngồi trước mặt Bạch Liễu. Cô nhìn chằm chằm Bạch Liễu một lúc rồi tinh ý nheo nheo mắt, “Sao vậy? Không muốn trở về với chị à?”

Bạch Liễu dừng một chút: “Muốn ở lại trường để tiện học bài.”

Tất nhiên lý do thật sự không phải là như vậy, Bạch Liễu liếc mắt nhìn về phía góc tường, lúc Phương Điểm vừa xuất hiện thì Hắc Đào lập tức biến mất, hắn mím mím môi.

… Gần đây có quá nhiều người lượn lờ xung quanh hắn, những người điều tra viên không rõ nguồn gốc quan tâm hắn, giáo viên được viện phúc lợi cử đến để theo dõi tình hình của hắn, trong lớp thì có Hầu Đồng cứ chăm chăm chú ý đến hắn, lại thêm Phương Điểm và Lục Dịch Trạm hầu như ngày nào cũng xuống núi để coi ngó, cho hắn ăn…

Bạch Liễu không còn nhiều thời gian một mình nữa, điều này khiến số lần Hắc Đào xuất hiện xung quanh hắn cũng ngày càng ít đi.

Mà kỳ nghỉ bảy ngày này vừa lúc… tạo điều kiện cho hắn và Hắc Đào ở gần bên nhau.

“Nói dóc.” Phương Điểm thẳng thừng vạch trần Bạch Liễu không chút do dự, dường như cô đã nhận ra chuyện gì đó, ghé sát lại gần nhìn vào mặt Bạch Liễu vừa quay đi, sau đó chần chừ hỏi như xác nhận lại, “Bạch Liễu, cậu không muốn trở về…”

“Là vì đang yêu ai trong trường đúng không?”

Bạch Liễu không trả lời, hắn quay mặt qua chỗ khác để Phương Điểm không nhìn được biểu cảm của mình.

“Oaaa, đúng thật luôn!” Phương Điểm phấn khích bóp chặt cằm Bạch Liễu, bắt hắn phải quay lại nhìn thẳng vào mình, cô cười híp mắt trêu chọc, “Ai vậy? Aiiiiii, là aiiii aiiiii ~”

“Chị có quen không?”

“Con gái lớp nào vậy?”

“Có cao lắm không? Đẹp không? Hai người quen nhau từ khi nào? Đã nắm tay nhau chưa?”

Bạch Liễu ngẩng đầu lãnh đạm liếc mắt nhìn Phương Điểm một cái.

Phương Điểm kịp thời ngưng lại ý định hóng hớt của mình, cô giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng, cười hì hì: “Rồi rồi, hỏi thêm một câu cuối cùng thôi, nếu cậu trả lời thì tôi sẽ không hỏi nữa, cũng sẽ không kể lại với lão Lục đâu!! ”

Bạch Liễu chậm rãi: “Chuyện gì?”

“Người này……” Giọng điệu và ánh mắt Phương Điểm đột nhiên trở nên dịu dàng, cô chống cằm lên bàn học, quay đầu nhìn Bạch Liễu, “Là người cậu muốn đi cùng trong tương lai, phải không?”

Bạch Liễu im lặng trong chốc lát, ánh mắt nhìn vào nơi Hắc Đào biến mất, khẽ ừ một tiếng.

“OK.” Phương Điểm xoa xo4 nắn nắn đầu Bạch Liễu một hồi đến khi tóc hắn bù xù như ổ quạ mới chịu dừng tay. Sau đó cô cúi đầu mở túi đeo vai, lấy ra 100 tệ đặt trước mặt Bạch Liễu, “Đây là tiền hoa hồng của cậu khi giúp chị và Lục Dịch Trạm yêu đương. ”

“Chị vẫn luôn chờ thời cơ thích hợp để đưa cậu, bây giờ là lúc thích hợp nhất rồi đây.”

Phương Điểm mỉm cười: “Nhân kỳ nghỉ này dẫn em nó đi chơi đi!”

Ánh mắt Bạch Liễu quét qua mấy tờ tiền, hắn ngập ngừng: “Cảm ơn, xem như tôi thiếu…”

Phương Điểm xua xua tay cắt ngang câu nói Bạch Liễu, cô vội vàng khoác túi lên vai rồi phóng ra ngoài để lại tiếng cười vui vẻ: “Ít nhất tuần sau phải có tiến triển đấy, byee ~ nhóc con mới biết yêu ~”

Phương Điểm vừa đi khuất Hắc Đào liền xuất hiện, y gác cằm lên vai Bạch Liễu, nghi hoặc hỏi: “Có tiến triển là sao?”

Bạch Liễu: “……”

Tức là ngày nào cậu cũng muốn được khen thưởng ấy.

Ngày hôm sau, Chủ nhật.

Bạch Liễu mặc đồng phục học sinh dẫn Hắc Đào vô hình xuất hiện bên cạnh một con phố thương mại sôi động.

Hắc Đào hoang mang vô cùng: “Đây là đâu?”

“Con phố này có lượng người qua lại và tiền bạc lưu chuyển khá cao.” Bạch Liễu bình tĩnh trả lời, “Có rất nhiều thanh niên tới đây tiêu phí sức lực và chơi bời vô bổ để giết thời gian.”

Hắc Đào càng hoang mang tợn: “Vậy chúng ta tới đây làm gì?”

Bạch Liễu khựng người.

Nhắc đến chuyện này thì phải bắt đầu từ đêm qua.

Bạch Liễu dùng máy tính trong phòng máy của trường để nhập các từ khóa tìm kiếm và tạo topic hỏi đáp như 【Lần đầu hẹn hò thì nên đi đâu?】,【 Chỉ có 100 tệ thì dẫn người yêu đi chơi chỗ nào? 】.

Phía dưới cư dân mạng ồ ạt trả lời kiểu như【 người anh em, có mỗi 100 tệ thì ở nhà trùm mền ngủ đi, đừng mang bạn gái ra ngoài làm gì, kẹo thấy sợ luôn. 】

【đừng, hẹn hò xong là khỏi có bạn gái đấy, nghe anh đây khuyên một câu chân tình, hai người chia tay đê để bạn gái cậu anh lo cho, anh dẫn cô ấy đi chơi…. 】

【bây giờ ra ngoài lượn một vòng, ăn một bữa sương sương cũng hơn 100 tệ rồi…】

Nhưng cũng có vài câu trả lời khá thiện ý: 【 Phố thương mại xx gần đó cũng được đấy, nghe nói đang tổ chức khá nhiều sự kiện, nếu bạn gái cậu không ngại mua hàng giảm giá và các

hoạt động giảm giá thì đưa cô ấy đến đó chơi, ngân sách tầm đó là thoải mái.】

Ban đầu Bạch Liễu dò hỏi Hắc Đào xem y có thích mua hàng giảm giá hay không, nhưng giải thích đến khô cả cổ mà trong đầu người này chỉ đọng lại duy nhất một thông tin ——【muốn đi ra ngoài chơi】.

Thế nên Hắc Đào mặt không cảm xúc dán sát vào Bạch Liễu hơn nửa buổi tối mà chẳng nghe lọt tai được câu nào.

Đây là một con phố cổ đông người qua lại, xung quanh có rất nhiều cửa hàng nhỏ và quầy bán hàng rong, giá cả cũng không quá đắt, hơn nữa đúng như bài đăng kia có nói, quả thực có rất nhiều các hoạt động giảm giá.

Nhưng cho dù vậy thì loại dịch vụ, mặt hàng Bạch Liễu có thể mua cũng chẳng có bao nhiêu.

“Cậu thích món gì thì nói.” Bạch Liễu nhẹ giọng nói, “nhưng có thể tôi không mua nổi đâu nhé.”

Hắc Đào ừ một tiếng, y hỏi, “Vậy món nào mới có thể mua nổi?”

“Hàng giảm giá.” Bạch Liễu nhìn ánh mắt háo hức của Hắc Đào, hắn mím môi, “Nhìn thấy cái bảng màu đỏ đó không? Loại nào có gắn bảng 【giảm giá】thì có thể cân nhắc lại.”

“Nhưng có một số món bình thường cũng rẻ rồi, không cần giảm giá cũng…”

Bạch Liễu chưa nói dứt lời, Hắc Đào kéo tay Bạch Liễu chạy một mạch về phía trước, sau đó ngừng lại ở khu trò chơi điện tử khá lớn.

“Mua cái này được không?” Hắc Đào hỏi.

Bạch Liễu nhìn qua, hơi sững người lại —— đó là một trò chơi kinh dị trên màn hình, người chơi phải dùng súng bắn chết zombie thì mới được tính điểm và qua vòng. Khoang trò chơi nằm bên trong khu trò chơi điện tử, phía ngoài có treo một tấm màn xanh lục đậm che khuất nửa người, bên ngoài sẽ không nhìn thấy tình hình bên trong.

Màn hình game to đùng đặt ngay ngoài đường phố, chắc đây là loại máy chơi game mới ra mắt nên đang trong thời gian quảng bá khuyến mại, bên cạnh để hẳn banner chào mời người chơi —— 【 Giá cực sốc: 20 tệ! 】

“Cậu thích…” Giọng điệu Bạch Liễu có chút hứng thú, “chơi game kinh dị à?”

Hắc Đào ừ một tiếng không chút do dự.

Bạch Liễu dừng một chút: “Vậy chúng ta chơi cái này đi.”

Ông chủ khu trò chơi liếc mắt nhìn Bạch Liễu thắc mắc: “Cháu chơi chế độ 2 người được không đấy? Cháu chỉ có một

người mà?”

“Cháu chơi tay phải lẫn tay trái đều được.” Bạch Liễu mặt không cảm xúc nói.

Ông chủ khu trò chơi: “…”

Thích thì chìu vậy.

“À đúng rồi, đây là loại máy mới đang trong thời gian tuyên truyền, khi chơi thì màn hình người chơi sẽ được thả ra ngoài đường lớn, hơi bị nhiều người xem đấy.” Ông chủ khu trò chơi hỏi, “Cháu có ngại không?”

Bạch Liễu: “Không ngại.”

“Được rồi.” Ông chủ khu trò chơi thu tiền xong thì lười biếng vén tấm màn máy chơi game lên cho Bạch Liễu, ngáp dài một cái, “Cháu vào đi.”

“Nói trước nhé nhóc, trò chơi trên máy mới này khó lắm đấy, cháu cứ nhất định đòi đánh 2 người, tí nữa chưa đầy một phút mà thua thì chú không hoàn lại tiền đâu nhé.”

Bạch Liễu quét mắt qua mấy tờ thông báo dán sau màn: “Chơi trò này hơn 30 phút thì có phần thưởng à chú?”

“Có chứ.” Ông chủ cười lấy lệ, “Nhưng cháu không lấy nổi đâu.”

Bạch Liễu hỏi: “Phần thưởng là gì ạ?”

“Cháu chơi chế độ 2 người thì sẽ nhận được phần thưởng tình nhân.” Ông chủ giải thích, “Chơi hơn 30 phút thì nhận được phần thưởng là 1 cặp vé xem phim, hơn 45 phút thì nhận được 1 cặp vé xem phim cộng với phiếu ăn trị giá 50 tệ, phạm vi sử dụng trên toàn con phố này.”

“Còn nếu có thể chơi hơn 1 tiếng thì nhận được trọn bộ phần thưởng tình nhân bao gồm vé xem phim, nước uống, bong bóng, hoa tươi và phiếu ăn 300 tệ.”

Bạch Liễu nhướng mi, đôi mắt đen lay láy: “Một tiếng trở lên phải không ạ?”

Ông chủ bị cái liếc mắt của Bạch Liễu làm cho choáng váng, không hiểu sao ông cứ cảm thấy ánh mắt này toát ra một luồng sát khí nhất định phải thắng, tự dưng lắp bắp: “Ừ, đúng rồi, nhưng kỷ lục hiện tại của chế độ hai người chơi là 13 phút, chưa ai nhận được phần thưởng.”

“Vả lại chỉ có một cơ hội thử thách duy nhất thôi nhé…”

Ông chủ chưa kịp nói xong thì Bạch Liễu đã vén màn đi vào, cách một bức màn, ông nghe thấy cậu học sinh có vẻ ngoài xuất chúng kia bình thản trả lời: “Cháu chỉ được nghỉ hôm nay, cũng không có thời gian quay lại thử thách lần hai.”

“Vé xem phim và phiếu ăn dùng được hôm nay không ạ?

“……..” Ông chủ nghe giọng điệu chắc chắn thế này thì giật mình, nhưng vẫn trả lời, “Nếu thắng thì có thể dùng.”

Ý tức là chơi một lần gom hết phần thưởng hôm nay luôn phải không?

Kiểu gì ông cũng không tin đâu!

Hai mươi phút sau.

Trên con phố buôn bán sầm uất, số lượng người vây quanh một màn hình trò chơi dần dần tăng lên, người xem không ngừng thốt lên:

“Trời đệt, thao tác đỉnh quá.”

“… Cả hai người chơi đều chưa chết mạng nào, đù má, người chơi hay máy chơi vậy?”

Trên màn hình, hai nhân vật game đeo súng trên lưng đang nhảy nhanh thoăn thoắt trên tòa nhà trống trải, zombie lang thang lúc nhúc trên mặt đất, người xem chưa kịp nhìn thấy zombie tới gần thì đã bị hai người chơi này xử gọn.

Thanh điểm của hai nhân vật game nằm hai bên trái phải đều đang tăng nhanh với tốc độ chóng mặt như leo thang.

Ông chủ khu trò chơi đứng bên cạnh xem đến ngây người, dụi dụi mắt mấy lần —— nếu không phải ông tận mắt chứng kiến một mình Bạch Liễu đi vào thì ông sẽ nghĩ rằng hai game thủ chuyên nghiệp đến đây để luyện kỹ năng mất thôi.

"Thanh HP của hai người chơi được kết nối với nhau kìa, ơ đây là chế độ cặp đôi mà?" Một nam sinh đứng xem từ nãy giờ đột nhiên phát hiện ra, vẻ mặt hoảng hốt, "Trời đụu, đừng nói là con gái đang chơi nha?"

"??? Bạn gái của người anh em nào mà pro dzẫy?!"

"Đm, thao tác kiểu này mà cậu bảo là nữ chơi?! Nhấp nhấp mấy cái có khi tôi cũng lên bảng đếm số luôn ấy chứ."

Người xem đứng dưới màn hình lớn bàn tán càng lúc càng sôi nổi, mọi người từ bàng hoàng trước thao tác của người chơi cấp thần chuyển sang tò mò không biết cô gái có thao tác điêu luyện như thế này trông ra sao. Cả đám người vây quanh cửa ra vào, mong chờ được nhìn thấy gương mặt thật của người chơi.

Hầu Đồng cũng đang dịp đi chơi trong kỳ nghỉ, lúc đi ngang qua khu trò chơi điện tử đông nghẹt người, cô vốn định lướt qua luôn —— thật ra cô chẳng hứng thú gì với mấy thứ này, lúc trước cố chơi game kinh dị chỉ vì Bạch Liễu, nhưng gắng gượng được 3 phút là bị dọa out game, dẫn đến bây giờ cứ nhìn thấy mấy trò chơi kiểu này là bực bội không ít.

"Í!" Nữ sinh đi cạnh Hầu Đồng giữ cô lại, phấn khích lắc lắc tay cô, "Hầu Đồng, chờ đã! Cậu xem tên người chơi trên màn hình lớn, có phải là Bạch Liễu không!"

Hầu Đồng ngạc nhiên quay đầu lại.

Quả thật, bên trái màn hình lớn hiển thị tên người chơi có thao tác linh hoạt kia là 【 Bạch Liễu 】.

“Từ từ, hình như đây là chế độ chơi tình nhân?” Nữ sinh kia phát hiện ra rồi, cô liếc nhìn Hầu Đồng, than thở trong bụng, tự trách mình sao tự dưng lại gọi Hầu Đồng đứng lại làm gì.

Bạch Liễu chơi game chế độ tình nhân với nữ sinh khác!

Hầu Đồng quay phắt người lại, cô đảo mắt nhìn về phía tên người chơi bên phải —— 【 Hắc Đào 】.

???

Ủa, con gái tên gì kì vậy??

Đã qua một tiếng đồng hồ, hai nhân vật trong game đều ngừng tại chỗ, trò chơi kết thúc.

Đám đông người xem lập tức chen chúc ùa đến lối ra của máy chơi game, đa số toàn là các thanh thiếu niên khoảng mười mấy tuổi, tuổi trẻ dễ kích động, nhao nhao tranh nhau lên tiếng, ồn ào hết cả lên:

“Sắp ra rồi sắp ra rồi! Cược 5 đồng xem nữ cao thủ trò chơi này là cá sấu hay người đẹp đêyyy!”

“Cá sấu!”

“Người đẹp!”

Dưới ánh đèn sặc sỡ của khu trò chơi điện tử, một bàn tay thanh mảnh trắng nõn khẽ vén tấm màn che xanh đậm, những đốm sáng tối loang lổ xuyên qua khe hở cùng gió thổi bay mái tóc đen mềm mại của người bên trong.

Mọi người nín thở chờ đợi người này bước ra, có cậu nam sinh còn hồi hộp nuốt một ngụm nước miếng.

Đồng phục học sinh sạch sẽ và gọn gàng ôm sát vòng eo mảnh, đôi mắt rũ xuống, hàng mi cong dài hắt lên ánh sáng nhỏ vụn lấp lánh, cả đuôi tóc và cổ áo đều rịn ướt mồ hôi, hẳn là chơi game liên tục cả tiếng đồng hồ khiến hắn có chút mệt mỏi, thấp thoáng dưới cổ áo hở rộng là xương quai xanh thanh mảnh duyên dáng, đường cong hàm dưới mềm mại, sắc môi đỏ thẫm, nước da trắng trẻo như có thể phản chiếu ánh sáng.

Bạch Liễu ngước mắt: “Ông chủ, đủ một tiếng rồi.”

Đám nam sinh đang đứng ngóng đều đực mặt ra, há hốc mồm hít hà một hơi, có đứa thì nhảy dựng lên gào thét: “Tôi thắng, tôi cá là người đẹp!”

Vẻ ngoài như thế này mà xuất hiện ở nơi đây đúng là đẹp trai đến mức ngang trái

Ông chủ bất đắc dĩ xua tay đuổi đám con trai hóng hớt chuyện vui: “Không có người đẹp nào hết, người ta là con trai, một người chơi chế độ hai người thôi, giải tán đê mấy đứa!”

“Một người chơi chế độ hai người?!!” Thể xác và tinh thần đám trai trẻ chấn động cực độ, cả bọn cứ ngơ ngác nhìn chằm chằm Bạch Liễu.

Bây giờ nhìn kỹ thì mới có thể khẳng định người này đúng là con trai hàng thật giá thật.

Bạch Liễu hờ hững liếc nhìn bọn họ, sau đó đưa tay về phía ông chủ: “Trọn bộ phần thưởng tình nhân của cháu.”

Ông chủ bất đắc dĩ đưa đống phiếu quà cho Bạch Liễu, nói, “Chú không thấy bạn gái của cháu, cháu định dùng hết phiếu quà một mình à?”

Bạch Liễu khựng người: “Vâng.”

Hắn nhận phần thưởng xong quay người định rời đi thì bị đám con trai chặn lại.

Một nam sinh lao tới đứng chắn trước mặt Bạch Liễu, cậu ta trưng ra vẻ mặt vừa sùng bái, vừa ngưỡng mộ, lại vừa mơ mộng lắp ba lắp bắp: “Người đẹp, a nhầm! Anh đẹp trai!”

“Tối nay anh hẹn hò một mình làm gì, hay là hẹn hò với em nhé, a không phải, em nhầm! Tối nay đi chơi game với em nha!”

“Không chơi.” Bạch Liễu muốn bước đi.

Đám con trai liền nhào qua cản lại trước mặt Bạch Liễu, cả bọn chắp tay trước nguc như cầu nguyện tỏ vẻ rất đáng thương: “Anh đẹp trai ơi, anh siêu cấp đẹp trai ơi! Dẫn bọn em đi chơi với! Chơi một ván thôi cũng được, vừa rồi anh chơi hay lắm luôn á.”

Nhận thấy đám con trai trước mặt mình không có ác ý, Bạch Liễu mới dừng lại, tìm đại một cái cớ để từ chối: “Phiếu thưởng của anh chỉ dùng được tối nay, nếu không dùng kịp thì sẽ lãng phí.”

“Dùng được mà! Sao lại lãng phí chứ!” Đám nam sinh xoa xoa tay, hai mắt lóe sáng, “Bọn em bỏ tiền ra hẹn hò với anh, sau đó anh dẫn bọn em chơi game, được không?”

“Anh thích ai thì chọn người ấy, bây giờ chúng ta đi xem phim luôn nhé?”

“Đến lượt mấy chú em tiêu tiền để hẹn hò với cậu ấy chưa?” Giọng Hầu Đồng lạnh lùng vang lên từ phía sau, cô ngẩng cao đầu bước đến chỗ Bạch Liễu, cúi đầu từ trên cao nhìn xuống Bạch Liễu nhưng ánh mắt tràn ngập sự tủi thân, “Cậu đi chơi một mình không thèm mang tớ theo.”

Vừa thấy thêm (?) một người đẹp, đám con trai lại ngây người, quay đầu nhìn Bạch Liễu với vẻ ngưỡng mộ.

Wow, người anh em này nhất luôn rồi, dám bỏ rơi bạn gái để đi chơi một mình.

“Bạn gái của anh hả?” Giọng điệu cậu nam sinh vừa mới trò chuyện với Bạch Liễu có chút phức tạp, “Hai người giống nhau thật đấy, đều là người đẹp.”

Hắc Đào nhìn chằm chằm Bạch Liễu: “Bạn gái?”

BạchLiễu: “…”

Chương 500

Bạch Liễu từ chối hết cả bọn.

Lần nay Hầu Đồng thực sự đau lòng đến phát khóc, cô nức nở: "Tại sao! Cậu có bạn gái đâu, cậu thà đi ăn một mình còn hơn đi với người khác sao?"

"Tôi thích ở một mình." Bạch Liễu bước ra ngoài, bóng lưng dừng lại, "Khi tôi ở một mình, sẽ có người bên cạnh tôi."

Hầu Đồng chẳng hiểu ra sao, cô nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Bạch Liễu biến mất trong dòng người nhộn nhịp của phố thương mại, nước mắt đầm đìa dưới ánh đèn neon đủ màu sắc.

"Làm gì có người nào chứ…" Hầu Đồng nức nở, "Vẫn đi một mình đó thôi!"

Bạch Liễu sử dụng phiếu thưởng để đổi hai thùng đồ uống có ga, sau đó lại dắt tay Hắc Đào chơi game thắng một đường từ đầu phố đến cuối phố. Nhưng dưới ánh mắt kinh ngạc sững sờ của tất cả chủ cửa hàng và người qua đường, thì chỉ có một mình Bạch Liễu chơi chế độ hai người thắng hết tất cả những giải thưởng lớn nhất.

Sau đó đem giải thưởng ra ven đường bán lại cho các nam sinh nữ sinh xung quanh, rồi tiếp tục lấy tiền chơi tiếp, chơi đến khi

chủ cửa hàng phải khóc lóc kêu gào thảm thiết lấy tiền đuổi Bạch Liễu rời đi.

Vì vậy sau khi chơi xong, tiền trong người Bạch Liễu không hề giảm xuống mà còn tăng lên. Chơi đến trò cuối cùng ở cuối phố thương mại, khi phố bắt đầu đã lên đèn, 100 tệ trong túi Bạch Liễu đã trở thành hơn 200 tệ.

Hai người đứng cạnh nhau trong con hẻm tối cuối phố thương mại, Bạch Liễu cầm ly đồ uống quay lại nhìn Hắc Đào: "Còn muốn chơi gì nữa không?"

"Bây giờ không cần phải chọn đồ giảm giá nữa."

"Cái đó." Hắc Đào vung tay lên, y chỉ về một hướng nào đó, giọng điệu kiên trì, "Cái đó bao nhiêu tiền?"

Bạch Liễu nhìn theo tầm mắt của Hắc Đào thì thấy đó là một vòng đu quay khổng lồ, bên ngoài vòng đu quay được bao phủ bởi một vòng tròn các bóng đèn LED nhiều màu có thể nhấp nháy và thay đổi nội dung chữ.

Nội dung chữ đang hiển thị là 【 Nhậm Cường (Yêu) Nghiêm Tuyết đời đời kiếp kiếp, mãi mãi bên nhau (ngôi sao) 】

Hắc Đào nhìn chằm chằm Bạch Liễu: "Tôi muốn cái đó."

Bạch Liễu: "……"

Vòng đu quay này là điểm thu hút khách nhất trong toàn bộ khu phố thương mại, vì nó rất cao và rộng, lại nằm ven sông nên lúc quay tới đỉnh thì tầm nhìn cực kỳ tuyệt vời, khách chơi có thể nhìn thấy quang cảnh một nửa thành phố về hướng sông. Một vòng quay là 30 phút, các cặp đôi ngồi bên trong muốn tranh thủ làm chuyện thân mật gì đó thì cũng rất thuận tiện. Ngoài ra, lúc mỗi cabin được quay tới đỉnh thì đèn LED sẽ nhấp nháy hiển thị các thông điệp khác nhau theo yêu cầu của khách hàng trong cabin trong vòng 2 phút.

Mấy thông điệp được nhiều người chọn lựa đa số là "Yêu em mãi mãi", "Bên nhau trọn đời", "Một đêm trở thành tỷ phú", v.v… vì gần đây sắp đến kỳ thi tuyển sinh đại học, nhiều gia đình cha mẹ con cái kéo đến chơi nên xuất hiện thêm một số thông điệp như "Kim bảng đề danh", "chúc mừng" gì gì đó."

Nhưng trò này không giảm giá, lại còn đắt nữa, Bạch Liễu đi một người phải mất 150 tệ.

Cũng may là trước đó hắn và Hắc Đào cày game liên tục gom không ít được phần thưởng, bán đống đó ra trừ đi chi phí ăn uống linh tinh nãy giờ thì còn đúng 150 tệ.

Nếu như bình thường thì Bạch Liễu sẽ nghĩ rằng tiêu 150 tệ ngồi 30 phút đu quay này là một sự tiêu xài vô ích, một cạm bẫy tiếp thị cấp thấp trong kinh doanh, và một món đồ chơi tình yêu rất xa hoa.

Nhưng bây giờ……

Hắc Đào nhìn lên vòng đu quay khổng lồ, y nắm chặt tay Bạch Liễu, ánh đèn neon lốm đốm rơi trong đôi mắt đen láy của y, y

nhìn dòng chữ 【 đời đời kiếp kiếp mãi mãi bên nhau 】 vừa tập trung lại vừa háo hức.

Hẳn đây là mấy chữ ít ỏi mà con hàng này biết được.

Cũng không biết học mấy chữ đó vì ai.

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt: "Đi thôi."

"Vào ngồi đi."

"Cháu đi một người thôi à?" Ông chủ vòng đu quay nhìn Bạch Liễu đi một mình có chút ngạc nhiên.

Từ trước đến nay đa số chỉ toàn là cặp đôi đến ngồi, rất ít nam sinh đến ngồi một mình.

"Không được sao ạ?" Bạch Liễu bình thản hỏi.

"Được chứ, được chứ!" Ông chủ nhanh chóng gật đầu rồi bật màn hình điện tử, lướt ra một số thông điệp, "Cháu chọn thông điệp muốn hiển thị lúc cabin lên tới đỉnh đi."

Bạch Liễu vung tay định chọn thông điệp 【 đời đời kiếp kiếp 】 thì Hắc Đào giành trước, chỉ tay chọn một thông điệp khác.

“Cái này.” Hắc Đào nhìn chằm chằm màn hình điện tử, “Chọn cái này.”

Bạch Liễu nhìn khẩu hiệu mà Hắc Đào chọn, hắn khựng lại.

Hắc Đào lựa chọn —— 【 Bạch Liễu kim bảng đề danh, thuận buồm xuôi gió 】

“Ông chủ, đợi một chút.” Bạch Liễu liếc mắt nhìn Hắc Đào, “Cháu muốn suy nghĩ thêm đã.”

“okok.” Ông chủ ra hiệu OK, “Cháu cứ từ từ chọn đi, đợi đến trước lúc vòng quay tiếp theo bắt đầu lại đây là được.”

Bạch Liễu kéo Hắc Đào đến góc tường, khoanh tay ôm nguc, trên môi nở một nụ cười nhẹ: “Sao lại chọn cái đó? Có biết câu đó có nghĩa là gì không?”

“Tôi biết.” Hắc Đào nói, “Ngày nào trường học của cậu cũng treo cái bảng đó hết.”

Đúng thật là vậy, trường trung học tư thục Kiều Mộc treo khẩu hiệu 【 kim bảng đề danh 】khắp trường, vả lại ngày nào người xung quanh Bạch Liễu cũng nhắc tới, Hắc Đào muốn không biết cũng khó mà được.

“Vậy cậu chọn như thế là có ý gì?” Bạch Liễu hỏi.

Hắc Đào dừng lại một lúc: “Ngày nào cậu cũng học hành làm bài chính là vì cái đó, chung quanh cậu ai cũng muốn cái đó.”

“Nếu họ muốn có thì chắc cậu cũng muốn có.”

“Chúng ta chỉ đủ tiền ngồi một lần thôi.” Bạch Liễu nhẹ giọng nói, “Cậu có chắc muốn chọn cái này không? Nếu chọn cái này thì tên của cậu không thể xuất hiện, không thể chọn (Mãi mãi bên nhau).”

Hắn biết Hắc Đào muốn chọn thông điệp “Mãi mãi bên nhau”, con hàng này từ trước đến nay muốn gì đều phải nằng nặc đòi cho bằng được, hắn không nghĩ rằng Hắc Đào có thể chịu được sự cám dỗ của “Mãi mãi bên nhau”.

“Đã suy nghĩ kỹ chưa?” Bạch Liễu hỏi, “Chọn cái nào?”

Hắc Đào nhìn chằm chằm Bạch Liễu một lúc, sau đó y ừ một tiếng, chậm chạp cúi đầu, nhưng giọng điệu không chút do dự: “Kim bảng đề danh.”

Bây giờ đến lượt Bạch Liễu sững người lại.

“Cậu muốn tôi “Kim bảng đề danh” thật à?”

“Không phải.” Hắc Đào nhìn Bạch Liễu, “Có rất nhiều người hy vọng người thân mình được kim bảng đề danh, cậu cũng muốn có.”

Bạch Liễu im lặng.

Hắn hiểu ý của Hắc Đào. Không phải Hắc Đào hy vọng hắn nhất định sẽ kim bảng đề danh, Hắc Đào chỉ muốn hắn biết rằng hắn cũng có một người đang thật sự mong đợi hắn kim bảng đề danh —— là Hắc Đào chẳng hạn.

“Tôi hiểu rồi, vậy chọn kim bảng đề danh đi.” Bạch Liễu xoay người đi về phía vòng đu quay, bước chân đột nhiên dừng lại, “Cậu có muốn tên cậu hiện lên chung với tên tôi không?”

Hắc Đào không chút do dự: “Muốn.”

Thế là ông chủ vòng đu quay đã nhận được yêu cầu cắt dán thông điệp kỳ lạ nhất trong đời, ông nhìn thông điệp lóe lên khi cabin của Bạch Liễu lên đến đỉnh với ánh mắt vô cùng phức tạp.

【 Hắc Đào (tình yêu) Bạch Liễu, mãi mãi kim bảng đề danh, thuận buồm xuôi gió. 】

Quần chúng đứng dưới nhìn lên sửng sốt: “Mãi mãi kim bảng đề danh, khẩu hiệu gì lạ vậy?! Trên đó là một đôi tình nhân học bá hả?!”

Ông chủ:”……..”

Kết thúc buổi hẹn hò là đi xem phim. Hai người chọn một bộ phim kinh dị không mấy nổi tiếng. Trong cả rạp chiếu phim ngoài một cặp đôi ngọt ngào khác ôm nhau bỏ dở giữa chừng

phim thì chỉ có Hắc Đào và Bạch Liễu ngồi ở ghế xem đẹp nhất, ở giữa là một túi bắp rang nho nhỏ.

Cả hai đều lặng lẽ xem phim.

Hình ảnh kinh dị trong phim giống như một chiếc đèn lồng quay tròn, phản chiếu từng khung hình trong đôi mắt đen lay láy của hai người. Trong phim, nhân vật chính đang hoảng sợ la hét inh ỏi, hoảng loạn chạy trốn, còn bên ngoài phim, hai bàn tay đặt dưới ghế đan dần các ngón tay vào nhau, nắm chặt bên nhau.

Hắc Đào đột nhiên mở lời, giọng rất ghen tị, "Giá như chúng mình được tham gia game kinh dị này thì tốt rồi."

Bạch Liễu đang nắm tay: "….."

Ý tưởng yêu đương của người ngoài hành tinh mới mẻ quá ha?

Hắc Đào nhìn chăm chú vào màn hình phim, những cảnh kinh dị trong phim phản chiếu loang loáng trong con ngươi đen sẫm, giọng điệu rất nghiêm túc:

"Ở trong đó, cái gì tôi cũng có thể cho cậu."

Ra khỏi rạp cũng đã gần 9 giờ, bọn họ đi ra dọc theo con đường trưng bày bên ngoài rạp chiếu phim, xung quanh toàn là mấy cửa hàng kinh doanh mua bán trưng bày các đồ vật liên quan đến phim ảnh, thể loại nào cũng có, hiếm lạ cổ quái đủ cả, cũng có không ít các đồ vật trong phim kinh dị.

Bạch Liễu đi hai bước thì sẽ phải quay đầu kiểm tra xem Hắc Đào đi đâu rồi.

Người này cực kỳ cảnh giác và tò mò về các loại đồ vật, hình ảnh liên quan đến phim kinh dị, cứ hở chút là nhào vào xem, đi được một lúc quay qua quay lại chẳng thấy bóng dáng y đâu nữa.

Bạch Liễu quay đầu lại, Hắc Đào lại chẳng thấy đâu, hắn cau mày tìm kiếm, cuối cùng nhìn thấy người ngoài cửa sổ của một cửa hàng gần đó.

Hắc Đào chống tay lên lớp kính cửa sổ, hai mắt nhìn chằm chằm vào thứ gì đó bên trong, toàn thân tràn ngập khát khao dục v0ng mãnh liệt.

Bạch Liễu:…

Bắt đầu nảy sinh dự cảm bất thường.

Bạch Liễu nhìn theo tầm mắt của Hắc Đào, đầu óc hắn nháy mắt trở nên trống rỗng.

Nhân viên sau lớp cửa kính đang khệ nệ khuân vác đủ loại quần áo và ma-nơ-canh, trong số đó, đập vào mắt là một bộ trang phục thú bông Slenderman khổng lồ. Bộ trang phục thú bông này rõ ràng được làm bằng thủ công, trông khá thô ráp, có nhiều chỗ chỉ may và lớp vải trong còn lòi cả ra ngoài, nhưng nhờ vậy mà nhìn nó đặc biệt đáng sợ, phần khuôn mặt

không được khâu lại mà để hở một lỗ lớn trống rỗng, trông giống như một thứ bán thành phẩm rẻ tiền.

Khoảnh khắc Bạch Liễu nhìn thấy bộ đồ thú bông, tim hắn đột nhiên đập loạn xạ, ánh mắt có chút mất tập trung, trong lòng chỉ còn lại một ý nghĩ hoàn toàn không thể kiểm soát được ——

—— 【 Đây là đồ vật của hắn 】

【 Hắn muốn lấy lại nó. 】

Nhân viên bán hàng vỗ bụi bộ đồ thú bông, đặt nó lên giá treo gỗ, rồi quay người đóng cửa lại.

Bạch Liễu không chút do dự đẩy cửa bước vào, hỏi thẳng: "Anh ơi, bộ thú bông này giá bao nhiêu ạ?"

"Bộ này hả em?" Người bán hàng quay lại, "Đắt lắm đấy."

"Bộ quần áo này là do ông chủ của bọn anh nhặt được từ một viện mồ côi bị đóng cửa, nghe nói là sưu tập thôi chứ không phải để bán. Nhưng hôm nay không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên ông ấy bảo là muốn chuẩn bị đầu tư vào ngành công nghiệp nước hoa, thế nên mới kêu anh trưng bày bộ quần áo ở đây."

"Ông chủ của bọn anh là người nước ngoài, giá bán hàng sưu tập cao lắm." Người bán hàng tốt bụng khuyên nhủ, "Cậu là học sinh à? Anh khuyên cậu đừng dại đâm đầu vào tròng."

Bạch Liễu nhìn thẳng nhân viên bán hàng: “Cho em biết giá được không ạ?”

Nhân viên bán hàng lật xem bảng giá, sau đó ngẩng đầu: “Hai vạn.”

Lồng nguc Bạch Liễu phập phồng, hắn dần dần bình tĩnh lại, nói lời cảm ơn rồi bước ra ngoài.

Hắc kéo tay Hắc Đào trên đường trở về, đầu cứ cúi gằm xuống không nhìn rõ vẻ mặt, nhưng bàn tay nắm lại thật chặt.

Hai vạn… đắt quá.

Hắc Đào đột nhiên nói, “Tôi muốn mua cái kia.”

Bạch Liễu hít một hơi thật sâu, vừa định bảo mình không đủ tiền mua thì đã thấy Hắc Đào giơ tay chỉ vào một cái tủ đông nhỏ có ghi 【 giảm giá 】 ở bên cạnh.

“Tôi muốn ăn kem.” Hắc Đào nhìn hắn hỏi: “Tôi ăn kem giảm giá được không?”

Dục v0ng tràn lan trong lòng Bạch Liễu dần dần lắng xuống, hắn hít một hơi nói: “Được.”

Tủ đông nhỏ này là loại máy bán hàng tự động không người, bên trong kem gì cũng có.

Hắc Đào dán sát vào tủ, nghiêm túc chọn chọn lựa lựa, y đột nhiên hỏi: “Cậu thích ăn loại nào nhất?”

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu mới nói: “Cornetto vị dâu tây.”

“Vậy tôi muốn ăn cái đó.” Hắc Đào nói.

Bạch Liễu tìm một vòng: “Vị đó hết rồi, ăn vị hương thảo nhé?”

Hắc Đào trở nên chán nản thấy rõ: “Hết rồi à…”

Khóe miệng Bạch Liễu co giật: “Cứ nhất định ăn vị yêu thích của tôi mới được à?”

Hắc Đào cúi đầu, hắn nhìn Bạch Liễu, bình thản nói: “Nếu như ăn hương vị mà cậu yêu thích thì tôi cũng sẽ trở thành hương vị yêu thích của cậu, biết đâu cậu thích tôi nhiều hơn một chút thì sao.”

“Thời gian cô độc của cậu sắp kết thúc, tôi cũng sắp phải đi rồi. Bạch Liễu, trước khi tôi đi, cậu có thể nói thích tôi được không?”

Ánh sáng trong tủ đông nhấp nháy hai lần rồi tắt ngúm, một khoảng lặng tối đen như mực bao trùm giữa Bạch Liễu và Hắc

Đào.

Ý cười nhỏ vụn trên mặt Bạch Liễu từ từ biến mất, hắn lạnh lùng nói:

“Không nói.”

“Tôi ghét cậu, Hắc Đào.”

- ——oOo—

Chương 501

(*) Nguyên văn: 我有想一直在一起的人了

Trên đường trở về, Bạch Liễu cúi đầu bước nhanh về phía trước, Hắc Đào lẽo đẽo dính chặt phía sau, cứ hễ mỗi lần Hắc Đào có ý định tiến đến gần, hắn sẽ lạnh nhạt nói:

“Để tôi yên, đừng qua đây.”

Vì vậy, Hắc Đào đành phải giữ một khoảng cách phía sau Bạch Liễu.

Hai người như bị ràng buộc bởi một sợi dây vô hình giữa đám đông ồn ào náo nhiệt, dòng người cười nói rôm rả cứ thế lướt qua giữa họ.

Khoảng cách này vẫn mãi duy trì cho đến khi Bạch Liễu trở lại trường học. Hắn đứng dưới khu phòng học đã tắt đèn, đột nhiên dừng lại, cất giọng kiên định: “Tôi muốn vào phòng học lấy đồ, cậu về ký túc xá trước đi.”

Hắc Đào im lặng hồi lâu mới ừ một tiếng, y cúi đầu chậm rãi xoay người lại, đi ba bước lại dừng một bước nhìn về phía Bạch Liễu, chầm chầm theo hướng con đường mà y và Bạch Liễu đi về mỗi đêm.

Từ đầu đến cuối, Bạch Liễu chưa từng nhìn lại y.

Mặc dù đèn trong tòa nhà dạy học đã tắt, nhưng trong phòng học vẫn chưa ngắt điện, Kiều Mộc vẫn mở các phòng học cho đến nửa đêm để học sinh có thể tự học lúc nào cũng được trong suốt kỳ nghỉ.

Bạch Liễu đi lên cầu thang, hắn lặng lẽ đếm bước trong hành lang tối tăm đến lớp học cuối cùng.

Vào phòng học rồi, Bạch Liễu cũng không bật đèn, hắn đến trước chỗ ngồi của mình, chống lên bàn chậm rãi ngồi xuống, sau đó liền không động đậy nữa.

Đề ôn tập trên bàn chỉ còn lại một bài toán dài, ở dưới là giấy nháp nguệch ngoạc những hình vẽ Hắc Đào và hắn được Bạch Liễu tiện tay vẽ lung tung mỗi lúc chưa giải được bài, một đống sách vở ghi chép đủ loại của Phương Điểm, Lục Dịch Trạm và đồ ăn vặt chất đầy trong ngăn bàn học, góc phải bên dưới còn sót lại tấm danh thiếp mà người đàn ông bên bộ phận thanh tra để lại cho hắn phòng khi hắn cần giúp đỡ

Bài tập, vở, bút và sách giáo khoa của hắn vẫn được giữ nguyên vẹn, không hư hại gì từ lúc hắn rời đi cho đến lúc hắn về, không ai dám lại gần chỗ ngồi của hắn nữa.

——Đây là tình hình tốt nhất của Bạch Liễu kể từ 18 năm nay.

Dường như mọi người đều đang nỗ lực tạo ra một bầu không khí tốt đẹp để Bạch Liễu lớn lên, học tập, thi vào đại học, và nghênh đón tương lai mà mình mong muốn.

Bạch Liễu từ từ cụp mắt xuống, nhìn nhúm đường cong chó con lộn xộn trong vở nháp, bàn tay tay đặt trên bàn nắm chặt lại.

Vở ghi chép của Lục Dịch Trạm trong ngăn bàn đột nhiên rơi xuống, lá bùa cầu nguyện cho học sinh đạt thủ khoa trong kỳ thi tuyển sinh đại học rơi xuống đất.

【 Bạch Liễu, chị Điểm và tôi có chuyện muốn nói với cậu. 】

Lục Dịch Trạm ngượng ngùng gãi gãi đầu, nhìn Bạch Liễu đầy mong đợi: 【 Sắp tới đây ngoài kỳ thi đại học ra thì cũng không còn chuyện gì quan trọng, qua thời gian này thì mọi thứ cũng trần ai lạc định, thế nên tôi muốn thảo luận với cậu mấy chuyện sau khi thi đại học. 】

【Cho dù cậu thi thố như thế nào, có muốn học lại hay không thì tôi và chị Điểm vẫn ủng hộ cậu. Về tiền bạc thì cậu không cần phải lo lắng đâu, lúc đó chị Điểm và tôi đều là sinh viên đại học rồi, sẽ có đủ thời gian và cách thức kiếm tiền để chăm lo cho cậu. 】

【Tôi chỉ muốn hỏi cậu, sau khi tốt nghiệp, cậu có muốn sống cùng tôi và chị Điểm không? 】

Bạch Liễu dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm Lục Dịch Trạm như thể anh đang nói chuyện vớ vẩn gì đó: 【 Cậu không kết hôn với chị Điểm sao? Sao hai người lại muốn sống cùng tôi? Hai người không sợ người ta đàm tiếu sao? 】

Lục Dịch Trạm mỉm cười: 【 Bởi vì tôi không muốn cậu sống bên ngoài một mình, bơ vơ không ai dựa vào. 】

【Chị Điểm và tôi không quan tâm người khác nói gì, chúng tôi đã suy nghĩ kỹ rồi. Sau khi tốt nghiệp, chị Điểm và tôi sẽ tiết kiệm một khoản tiền để sửa sang nhà cửa, phòng ốc để cậu vào ở cho thoải mái. Cậu thích game kinh dị lắm phải không? Chị Điểm đặc biệt xây riêng một phòng cho cậu chơi game kinh dị luôn đấy. 】

Lục Dịch Trạm cười hiền lành【 Sau này khi cậu học về thì có thể chơi game với cô ấy, đợi tối về tôi sẽ nấu cơm cho hai người ăn. 】

【cậu thấy thế nào? 】

【 Tôi và chị Điểm sẽ luôn bên cạnh cậu, chơi game, ăn uống, vào viện chăm sóc cậu khi cậu ốm, lúc nào cũng sẽ quan tâm lo lắng cho cậu. 】

【 Đợi khi kết thúc năm ba trung học, cậu sẽ không còn cô đơn nữa. 】

Dưới ánh đèn lập lòe bên cạnh chiếc tủ đông, khuôn mặt của Hắc Đào có một loại biểu cảm mà Bạch Liễu không thể hiểu được. Y nhìn chăm chú vào Bạch Liễu, nói:

【Thời gian cô độc của cậu sắp kết thúc. 】

Lục Dịch Trạm nói: 【 Tôi và chị Điểm sẽ luôn bên cạnh cậu. 】

Hắc Đào nói: 【 Tôi phải đi rồi. 】

Lục Dịch Trạm nói: 【 Đợi khi kết thúc năm ba trung học, cậu sẽ không còn cô đơn nữa. 】

Hắc Đào nói: 【 Trước khi tôi đi, cậu nói thích tôi được không? 】

Những ký ức hội tụ hỗn loạn trong não Bạch Liễu, những hình ảnh khác nhau giống như chiếc tủ đông bán hàng tự động cũ kỹ kia, chập chờn và nguội lạnh.

Bạch Liễu cúi người, nằm dài trên bàn học, nhìn chằm chằm vị trí trống rỗng bên cạnh không một bóng người. Hắc Đào thường ngồi trên chiếc ghế đó và nhìn hắn làm bài tập, như thể tất cả cảm xúc đều dồn nén bên trong đó, nhưng rồi lại như thể chẳng có chút cảm xúc nào cả, chỉ còn lại một vùng biển sâu lặng im không tiếng sóng.

Hắn bình tĩnh suy nghĩ.

Lục Dịch Trạm và Phương Điểm, Hắc Đào, họ đại diện cho hai lựa chọn cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

Nếu hắn chọn Lục Dịch Trạm và Phương Điểm, Hắc Đào sẽ biến mất vì hắn không đơn độc, mà đồng thời, hắn sẽ có một cuộc sống bình thường, ổn định và ấm áp. Hắn hoàn toàn tin

rằng hai người Phương Điểm và Lục Dịch Trạm sẽ chăm sóc mình từ đây đến cuối đời, bên cạnh hắn cả đời.

Khi Phương Điểm và Lục Dịch Trạm có được những thứ tốt nhất, họ đều không ăn hay sử dụng, mà họ sẽ đưa chúng cho Bạch Liễu. Bạch Liễu không chút nghi ngờ, nếu hắn sống chung với họ như Lục Dịch Trạm đã nói, hắn thực sự sẽ có một cuộc sống bình thường và hạnh phúc theo nghĩa thông thường.

Có người chăm sóc bạn khi bạn ốm đau, có người đồng hành khi bạn chơi game, có người nấu bữa ăn cho bạn, có người thấu hiểu và chia sẻ mọi vui buồn của bạn.

Nếu chọn Hắc Đào…

Nếu không chọn Hắc Đào, nó sẽ biến mất.

Tư duy vẫn luôn bình tĩnh của Bạch Liễu giờ đây lại có chút bế tắc.

Hắc Đào, con quái vật này giống như sự cố lớn ngoài ý muốn xảy ra trong cuộc đời của Bạch Liễu, nó dùng sức mạnh của mình để kéo Bạch Liễu ra khỏi tuyến đường mang tên 【 người thường 】sang một tương lai mịt mờ vô tận không dễ đoán trước được.

——Tựa như một chiếc 【 mỏ neo 】 sai vị trí.

Nếu chọn Hắc Đào, Bạch Liễu có một cảm giác mơ hồ rằng có thể từ đây hắn sẽ sống một cuộc sống đầy khủng b0, bất ổn và dục v0ng hoàn toàn khác hẳn với bây giờ.

và 【 lẻ loi một mình 】.

Hắn phải luôn duy trì trạng thái tinh thần quái gở và cô độc thì Hắc Đào mới có thể tồn tại, và rồi sau này, có lẽ cả Phương Điểm và Lục Dịch Trạm đều không thể xuất hiện xung quanh hắn nữa.

Bạch Liễu phải cô độc lẻ loi một mình cho đến chết.

Đây quả thực là một giao dịch rất tệ hại.

Nếu muốn chọn Hắc Đào, Bạch Liễu sẽ phải hy sinh cuộc sống ổn định mà mọi người xung quanh đã gây dựng cho hắn trong 18 năm đầu tiên để được gần bên con quái vật này.

Thật ngu ngốc khi đưa ra lựa chọn như vậy.

Bạch Liễu thu dọn đồ đạc đứng dậy trở về ký túc xá, khi đi qua nhà vệ sinh ở góc cầu thang, hắn tinh ý nhận ra có người đang theo dõi mình, lạnh lùng lên tiếng: “Không phải đã bảo cậu ở yên trong ký túc xá sao, tới đây làm gì…”

Hầu Đồng đôi mắt đỏ hoe chậm rãi bước ra khỏi bóng đêm, cô có chút bối rối: “Ở trong ký túc xá gì cơ?”

Bạch Liễu kịp thời dừng lại, hắn bình tĩnh chuyển đề tài: “Cậu đi theo tôi có chuyện gì à?”

Hầu Đồng cắn m0i dưới, cô hít sâu một hơi, lấy hết can đảm nói lớn: “Tớ thích cậu Bạch Liễu!”

“Tớ cam tâm tình nguyện chi một triệu một năm để yêu đương với cậu cho đến năm 80 tuổi! Mỗi ngày tớ sẽ chơi game kinh dị với cậu, mua cho cậu những thứ tốt nhất, cùng cậu sống chung trong một căn nhà thật lớn!”

“Tớ sẽ không bao giờ để cậu quay lại lớp học lấy đồ một mình, tớ sẽ đi với cậu. Chờ sau khi thi đại học xong, tớ sẽ dẫn cậu về gặp ba mẹ tớ, tớ có kể chuyện của cậu cho họ nghe nhiều lần rồi, họ thích cậu lắm!”

“Tớ muốn bỏ ra 62 triệu để ở bên cạnh cậu đến năm 80 tuổi.” Hầu Đồng nhìn Bạch Liễu với đôi mắt đỏ hoe: “Cậu có đồng ý không?”

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu, hắn nhìn vào ánh mắt tràn đầy chờ mong cùng lo lắng của Hầu Đồng, hô hấp cũng dần dần dịu lại.

Giữa 62 triệu, Lục Dịch Trạm, Phương Điểm và Hắc Đào, loại người ngu ngốc như thế nào mới chọn Hắc Đào chứ?

Bạch Liễu không biết.

“Xin lỗi.” Giọng điệu Bạch Liễu bình thản, “Tôi đã có người mà tôi thích.”

——Có lẽ là loại người mất trí thà ở cô độc một mình đến chết chứ không chịu buông tay.

- ——oOo—

Chương 502

(*) Nguyên văn: 跟我去一趟高考湖

Hầu Đồng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác như tảng đá lớn luôn treo lơ lửng trên đầu từ bấy lâu nay đã rơi xuống đất, cô cúi đầu dụi mắt: "…..Ra vậy."

Thực ra trong lòng cô đã sớm biết Bạch Liễu không thích cô, Bạch Liễu chưa bao giờ cần bất cứ thứ gì từ cô, ngay cả một cây kem.

Đây là một sự từ chối rất đúng mực và đầy xa cách.

"Vậy thì mấy game kinh dị trong nhà tớ vô ích hết rồi." Hầu Đồng nói đùa, "Tớ còn tưởng sẽ được chơi game kinh dị với cậu ít nhất một lần trước khi tốt nghiệp trung học chứ."

"Không phải cậu vẫn luôn chơi game kinh dị với tôi à?" Bạch Liễu bình thản nói.

Hầu Đồng sửng sốt: "Khi nào?"

Bạch Liễu nói, "Cậu không thấy trường học chúng ta rất giống game kinh dị sao? Nào là hồ thi đại học, nào là nữ sinh trượt chân rơi xuống nước, tôi cảm giác sắp tới sẽ xảy ra vụ án giết người hàng loạt đấy."

Hầu Đồng: “…”

Bạch Liễu đang kể chuyện cười kinh dị à?!

Nhưng đúng là đã dọa sợ cô rồi, Hầu Đồng xoa xoa cánh tay, co rụt cổ lại, cẩn thận lùi về sau: “… Mẹ tớ đang đợi tớ bên ngoài trường học, vậy tớ đi trước nhé?”

“Tạm biệt.” Bạch Liễu nói, “Khi đi phải cẩn thận, đừng để bị mấy thứ dơ bẩn bám theo đó.”

Hầu Đồng: “!!!”

Hầu Đồng lấy tư thế huấn luyện chạy đường dài của đội bóng chuyền nhanh như chớp chạy tới cổng trường không dám nhìn lại, Bạch Liễu đứng trên ban công lầu hai thấy Hầu Đồng lên xe rồi thì mới thu hồi tầm mắt, hắn lạnh nhạt quay đầu nhìn cái bóng ở góc nhà vệ sinh nam:

“Hầu Đồng đi rồi, Bào Khang Nhạc, cậu muốn trốn trong nhà vệ sinh để nghe lén đến khi nào?”

Một bóng người thấp bé chậm rãi bước ra từ trong góc nhà vệ sinh nam, hai mắt cậu ta đỏ ngầu, tay siết chặt thành nắm đấm miết chặt vào chiếc quần tây, trong tay là bó hoa hồng đã bị bóp mạnh đến gãy rụng dúm dó, vẻ mặt dữ tợn nhìn Bạch Liễu.

Bạch Liễu quét mắt qua bó hoa hồng, nhướng mày, trong lòng đã hiểu.

Bào Khang Nhạc nhìn trừng trừng Bạch Liễu, vốn dĩ tối nay cậu ta đi theo Hầu Đồng, định tỏ tình với Hầu Đồng trước khi liều mạng làm chuyện lớn kia, không ngờ cậu ta theo đuôi Hầu Đồng đến trường rồi núp trong nhà vệ sinh nam, nhưng chưa kịp ra ngoài thì Hầu Đồng đã tỏ tình trước với Bạch Liễu.

Bào Khang Nhạc chứng kiến từ đầu đến cuối tức giận đến hoa cả mắt.

Bạch Liễu chỉ là một đứa mồ côi, ngoại trừ khuôn mặt ra thì điểm nào cũng thua kém cậu ta, dựa vào đâu mà hết người này đến người khác đều muốn vây quanh hắn?

Hầu Đồng, Phương Điểm, ngay cả học sinh hiền lành xuất sắc đứng đầu Lục Dịch Trạm đều là vậy. Bình thường chào hỏi bọn họ cũng không thèm để mắt tới, nhưng những người này lại sẵn lòng theo đuổi Bạch Liễu, cầu xin Bạch Liễu kết bạn với họ, yêu đương và tiêu tiền cho Bạch Liễu.

Còn cậu ta thì sao? Rõ ràng cậu ta là con trai của một giáo viên ở trường trung học tư thục Kiều Mộc, hiển nhiên cậu ta phải hơn Bạch Liễu một nghìn lần một vạn lần về mọi mặt.

Nhưng khi Bào Khang Nhạc nghe theo chỉ dẫn của Hứa Vi theo đuổi những cô gái có thân phận địa vị cao trong trường, làm bạn với những học sinh xuất sắc có tương lai tươi sáng, và cố gắng lấy lòng những học sinh con ông cháu cha quyền thế kiêu ngạo, cậu ta nhận lại được gì?

Tất cả những gì cậu ta nhận được chỉ là ánh mắt và biểu cảm thờ ơ nhìn cậu ta cứ như một con sứa trong suốt, chỉ là một vài lời mỉa mai trào phóng và khinh thường sau lưng.

Ngay cả một vài đứa công tử bột hiếm hoi thích trêu chọc cười nhạo Bào Khang Nhạc để chứng tỏ bản thân mình ưu việt cũng cảm thấy nhàm chán và nhạt nhẽo, và vào lúc đó, nếu như Bạch Liễu xuất hiện, bọn họ sẽ phấn khích vây xung quanh Bạch Liễu, tốn rất nhiều thời gian, tinh lực, thậm chí là tiền bạc để đùa giỡn đứa học sinh từ viện phúc lợi lúc nào cũng lạnh lùng, không bao giờ cúi đầu với bọn họ.

Có thể nói rằng địa vị của Bào Khang Nhạc trong trường học không bằng cả một con chó, vì khi con chó sủa gâu gâu để lấy lòng mọi người, mọi người còn quay sang nhìn nó, nhưng không ai buồn liếc mắt để ý Bào Khang Nhạc.

Bởi vì cậu ta quá nhàm chán, cho dù cậu ta có hợm hĩnh và th0 tục đi chăng nữa thì cũng chẳng để lại chút ấn tượng gì.

Học sinh xuất sắc hàng đầu là bạn thân nhất của Bạch Liễu, bạch phú mỹ đứng đầu là người theo đuổi trung thành nhất của Bạch Liễu, thậm chí đứa học sinh ăn chơi khét tiếng của lớp cũng thích bắt nạt Bạch Liễu nhất.

Bào Khang Nhạc hao hết tâm tư để được người khác chú ý còn không bằng 1/10 Bạch Liễu bị bắt nạt.

Cậu ta nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ ra, rốt cuộc cậu ta thua Bạch Liễu ở điểm nào?

Bất kể thành tích, gia cảnh hay cách cư xử của cậu ta, có điểm nào mà cậu ta thua Bạch Liễu chứ?

Bào Khang Nhạc thở phì phò nặng nhọc như một con trâu đực sắp tấn công kẻ địch, cậu ta cúi thấp người, mắt trợn trắng mang theo tia nhìn tr4n trụi, căm hận nhưng cũng đầy hả hê ghim thẳng vào người Bạch Liễu.

Hai ngày trước, cuối cùng cậu ta cũng tìm ra cách.

Bào Khang Nhạc mơ hồ nghe thấy một số từ ngữ mấu chốt trong cuộc nói chuyện giữa Hứa Vi và hiệu trưởng, cậu ta biết được xung quanh Bạch Liễu có một loại đồ vật đặc thù nào đó. Loại đồ vật đặc thù đó hình như là đạo cụ, linh hồn hay là ma lực thần kỳ gì đó. Tuy rằng cậu ta không biết chính x4c ma lực đó là cái gì, nhưng cậu ta có thể chắc chắn đó chính là lý do vô hình trung Bạch Liễu thu hút sự chú ý của mọi người.

“Bạch Liễu.” Bào Khang Nhạc nhìn Bạch Liễu, cậu ta đột nhiên cười khằng khặc, “Không phải mày rất thích chơi game kinh dị sao? Mày vừa nói hồ thi đại học ở trường chúng ta chính là game kinh dị lớn nhất đúng không?”

“Bây giờ mày có dám lên đó chơi với tao không?”

“Nghe nói mày rất thích mấy trò kinh dị k1ch thích.” Bào Khang Nhạc từ từ lấy chiếc chìa khóa ra, cậu ta hừ một tiếng, “Vì vậy tao mới cố ý lấy trộm chìa khóa cổng lớn trên núi của mẹ tao.”

“Tao đảm bảo đây nhất định là trò chơi đáng sợ nhất mà mày đã chơi trong 18 năm cuộc đời.”

Bào Khang Nhạc li3m môi dưới khô khốc, nhìn thẳng Bạch Liễu: “Chơi không?”

Bạch Liễu hầu như không chút do dự: “Không chơi.”

Bào Khang Nhạc: “…”

Đm! Sao diễn biến tình huống không giống cậu ta tưởng tượng! Sao Bạch Liễu không chơi! Không phải hắn thích mấy trò kinh dị k1ch thích nhất sao!

Bạch Liễu nhìn biểu hiện kinh ngạc rõ mồn một trên mặt Bào Khang Nhạc gần như cũng hiểu thấu được nội tâm gào thét của cậu ta, hắn dừng một chút, quét ánh mắt vi diệu về phía Bào Khang Nhạc như muốn truyền tải thông điệp 【ý đồ của cậu rõ ràng như vậy mà muốn lừa tôi, đâu có ngu!】, nhưng vẫn uyển chuyển tế nhị nói ra miệng: “Sắp thi đại học rồi, tôi muốn về ký túc xá học bài.”

“Sắp tốt nghiệp rồi, đừng làm những chuyện vi phạm nội quy trường học, bạn học Bào Khang Nhạc.”

Nghe chính miệng Bạch Liễu hùng hồn khuyên nhủ mình nên tuân thủ nội quy, nét mặt Bào Khang Nhạc như muốn nứt ra —— tuân thủ cái cớt ấy!

Học sinh vi phạm nội quy nhiều nhất và bị phạt quét dọn WC nhiều nhất chính là mày đó!

Thấy Bạch Liễu nói xong liền xoay người không chút do dự chuẩn bị đi xuống lầu trở về ký túc xá, Bào Khang Nhạc nóng ruột, cậu ta đột nhiên tiến lên hai bước nắm lấy cổ tay Bạch Liễu, nhưng Bạch Liễu nhanh chóng tránh thoát được.

Bạch Liễu quay lại nhìn cậu ta lần nữa, vẻ mặt lạnh lùng hơn hẳn: "Tôi nói rồi bạn học Bào Khang Nhạc, bình thường tôi có thể chơi với cậu, nhưng bây giờ tôi muốn trở về ký túc xá."

Bị ánh mắt đó liếc qua, Bào Khang Nhạc rụt cổ lại, cậu ta theo bản năng thu tay về lập tức.

Nhìn thấy Bạch Liễu thực sự định rời đi, Bào Khang Nhạc cuối cùng cũng hoảng hốt, cậu ta sực nhớ ra một thông tin về Bạch Liễu mà mẹ cậu ta đã nói qua điện thoại ——

—— 【Đúng vậy, Bạch Liễu rất thích tiền, có vẻ rất thích đánh cược. Các bạn học trong lớp đều phản ánh tay chân của nó không được sạch sẽ lắm】.

"Chúng ta đánh cược đi!" Bào Khang Nhạc cao giọng, "Ai có thể ra khỏi hồ thi đại học an toàn thì người đó thắng."

"Người chiến thắng sẽ nhận được một số tiền!"

Bước chân của Bạch Liễu hơi dừng lại.

Giọng Bào Khang Nhạc trở nên sắc nhọn, cậu ta gần như hét lên: “Chúng ta đánh cược 20.000 tệ, người thắng sẽ nhận được 20.000 tệ!”

Bước chân của Bạch Liễu cuối cùng cũng dừng lại, nhưng hắn không quay đầu mà chỉ trầm ngâm nói: “20.000 tệ… được giá đấy.”

Vẻ mặt Bào Khang Nhạc bất giác có chút chán ghét: “20.000 tệ, đủ để mày chơi với tao chưa?”

——Quả nhiên là đứa thấy tiền là sáng mắt.

“Không chơi.” Bạch Liễu vẫn lãnh đạm như cũ, tiếp tục đi về phía cầu thang, “Tối nay tôi mới từ chối giao dịch 62 triệu rồi, từ chối 20.000 nữa cũng không sao.”

“Bây giờ tôi phải về ký túc xá đây.”

Bào Khang Nhạc sững sờ tại chỗ, cậu ta kinh ngạc nhìn Bạch Liễu tiếp tục đi xuống cầu thang không hề dừng bước.

“Chờ đã!” Bào Khang Nhạc sốt ruột hoảng hốt chạy theo, cậu ta nhìn Bạch Liễu đã đi đến góc cầu thang, cũng vội vàng đi xuống, “20.000 tệ cũng không chịu, vậy mày muốn bao nhiêu?!”

Bạch Liễu phớt lờ cậu ta.

Trong lòng Bào Khang Nhạc đã rối như tơ vò, cậu ta đã cam đoan với Hứa Vi và hiệu trưởng nói rằng tối nay có thể lừa Bạch Liễu lên núi. Nếu bây giờ Bạch Liễu không chịu lên núi thì cậu ta sẽ lãnh đủ hậu quả!

Ngoài tiền —— Bào Khang Nhạc hít một hơi thật sâu, buộc bản thân phải bình tĩnh lại, ngoài tiền ra, Bạch Liễu còn quan tâm đến chuyện gì nữa?

Tối hôm qua lúc mẹ cậu ta nói chuyện điện thoại với hiệu trưởng, còn nhắc tới chuyện gì làm Bạch Liễu quan tâm?

Bàn tay cầm điện thoại của Hứa Vi run lên: 【… Có một thứ đồ vật ngày nào cũng đi theo Bạch Liễu, giống như linh hồn ấy, trong vở nháp nó cũng vẽ cái thứ đó, nhìn y hệt một quả cầu sợi, chẳng lẽ thứ đó là quỷ sao hiệu trưởng?! 】

Hiệu trưởng sốt ruột trả lời Hứa Vi: 【 Thứ đó không phải quỷ. 】

【 Nhưng đối với Bạch Liễu lại rất hữu dụng, so với thứ ở dưới đáy hồ thi đại học thì không khác nhau lắm đâu, không biết dùng bao nhiêu lần thì nó sẽ biến mất, cô nhớ để ý nhiều vào. 】

“Xung quanh mày có thứ đồ vật giống như quả cầu sợi.” Bào Khang Nhạc đột nhiên hét lên, “Thứ đó sắp biến mất rồi!”

Bước chân xuống cầu thang của Bạch Liễu nháy mắt dừng lại, hắn đứng trên tuốt lầu hai, ôm lấy góc cầu thang rồi chậm rãi ngước mắt nhìn Bào Khang Nhạc đang đứng ở lối vào lầu hai:

"Cậu vừa nói, cái gì sắp biến mất?"

Ánh mắt đó khiến Bào Khang Nhạc tê dại cả sống lưng, cậu ta cố gắng hết sức để mình đừng quay người bỏ chạy, run giọng nói tiếp:

"Thì.. cái thứ theo mày mỗi ngày đó, thứ đó cũng giống như thứ ở đáy hồ thi đại học, sau một thời gian hoặc số lần sử dụng nhất định sẽ biến mất."

"Nếu mày không muốn nó biến mất."

Bào Khang Nhạc hít một hơi thật sâu dưới ánh mắt vô cảm của Bạch Liễu, "Chỉ cần đi một chuyến đến hồ thi đại học với tao."

"Chỉ cần mày nhận được đề thi đại học dưới đáy hồ, mày sẽ biết quả cầu sợi đó là gì, mày cũng sẽ biết nó từ đâu đến và tìm nó ở đâu."

- ——oOo—

Chương 503

11 giờ 45 phút tối, ngoài cổng sắt lớn trên núi.

Bàn tay cầm chìa khóa mở cửa của Bào Khang Nhạc run lẩy bẩy, dù biết chắc hiệu trưởng đã sai bảo vệ đi rồi nhưng cậu ta vẫn nhìn dáo dác xung quanh, chìa khóa thọc cả chục lần trầy trật mãi mới khớp vào lỗ khóa.

"Cộp."

Khoảnh khắc ổ khóa rơi xuống đất, Bào Khang Nhạc sợ hãi nhảy dựng lên, cậu ta quay lại nhìn Bạch Liễu đang đi theo sau mình, lắp bắp: "Mở.. mở rồi."

"Vậy thì vào thôi." Bạch Liễu rất bình tĩnh, hắn dứt khoát đẩy cửa sắt ra, bước lên cầu thang đi vào đường núi.

Bào Khang Nhạc chưa từng đến đây bao giờ, cậu ta rụt rè loạng choạng theo sau Bạch Liễu về phía trước.

Trên núi xanh hóa rất tốt, khắp nơi đều có cây cối rậm rạp che bóng, đủ loại bóng dáng chuyển động nhất thời khiến Bào Khang Nhạc giật mình nhảy dựng, chưa đến hồ thi đại học mà sắc mặt cậu ta đã trắng bệch.

Bạch Liễu mặc kệ Bào Khang Nhạc đang co rút phía sau, hắn nhìn theo biển báo đường một lúc rồi tiếp tục đi, chẳng mấy chốc tầm nhìn trước trống trải hẳn, trước mặt hai người họ xuất hiện một mặt hồ phẳng lặng.

Vầng trăng phản chiếu sáng ngời trên mặt hồ trong lành dịu dàng, gió đêm mát rượi thổi qua những chiếc lá tàn rơi trên mặt hồ, tạo nên từng lớp gợn sóng đánh tan vầng trăng thành từng mảnh. Nếu không có truyền thuyết kinh dị về hồ thi đại học thì rõ ràng nơi này là một khung cảnh yên tĩnh và đẹp như tranh vẽ, đáng lẽ phải thu hút các cặp đôi yêu nhau chứ không phải các em học sinh trung học đang bị ám ảnh bởi thi cử.

Nghĩ đến những điều khủng khiếp ẩn giấu dưới đáy hồ, Bào Khang Nhạc nuốt nước bọt, cậu ta trốn sau Bạch Liễu, không dám đối diện thẳng với hồ nước xinh đẹp này.

Giọng điệu Bạch Liễu bình thản như mặt hồ: “Tới rồi.”

“Cậu định đánh cuộc gì với tôi?”

“Đánh.. đánh cuộc.” Bào Khang Nhạc nhìn mặt hồ sâu không thấy đáy, bắt đầu lắp ba lắp bắp, “Chờ đến lúc 12 giờ ánh trăng chiếu vào giữa hồ, chúng ta đánh cuộc xem ai là người nhìn thấy đề thi đại học và hoàn thành nó trước dưới đáy hồ.”

Sắc mặt Bạch Liễu tĩnh lặng không gợn sóng: “Được.”

Cùng lúc đó, khu ký túc xá nam dành cho học sinh xuất sắc.

Lục Dịch Trạm thận trọng áp sát tường chuồn ra khỏi ký túc xá, anh tránh né một số vị trí giám sát trong hành lang một cách quen thuộc, sau đó trèo qua bức tường từ bếp sau ở tầng một của ký túc xá.

Tối nay anh sẽ lặn xuống đáy hồ thi đại học lần nữa để xem có thể thu dụng đạo cụ đề thi tuyển sinh đại học hay không.

Lúc Lục Dịch Trạm trèo qua tường thành công để "vượt ngục", vừa nhảy được xuống đất trốn thoát khỏi tòa nhà ký túc xá bị khóa, định thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lúc quay đầu lại, vẻ mặt anh như muốn đông cứng ngay lập tức.

Dưới ánh trăng, một người đàn ông mặc đồng phục của Cục Quản lý Dị đoan, một bên mắt che băng vải chậm rãi bước ra, anh ta nhìn Lục Dịch Trạm đang ngỡ ngàng, mỉm cười rồi lên tiếng: "Sư huynh, không ngờ anh càng sống càng đi thụt lùi."

"Lớn đầu rồi mà còn chơi tiết mục trèo tường ở trường trung học cấp 3 như thế này à."

Sắc mặt Lục Dịch Trạm trầm xuống, giọng điệu trở nên nghiêm nghị: "Sầm Bất Minh, đội trưởng Cục quản lý dị đoan đến điều tra dị đoan hồ thi đại học trường trung học tư thục Kiều Mộc sao lại là cậu?"

"Tại sao không thể là tôi?" Ý cười trên mặt Sầm Bất Minh càng ngày càng lộ rõ, rõ ràng đến mức gần như giả tạo, "À, tôi nhớ rồi, sư huynh bí mật chuyển tin báo cáo cho Đường Nhị Đả đội trưởng đội 3, rốt cuộc sao lại đổi thành tôi, đội trưởng đội 2 chứ gì?"

“Đương nhiên là tôi phát hiện tin tức của sư huynh nên liền chặn lại giữa chừng, đổi thành đội 2 qua đây luyện tập, ra ngoài làm việc.”

Sầm Bất Minh ôm ngực, cười nhếch mép, “Dù sao thì nơi này cũng có Bạch Lục —— dị đoan nguy hiểm nhất trong tất cả các dòng thế giới, chiến đội 2 chuyên lùng giết dị đoan như chúng tôi làm sao có thể bỏ qua được? Anh thấy có đúng không? Sư huynh?”

Vẻ mặt Lục Dịch Trạm hoàn toàn trầm xuống: “Sầm Bất Minh, cậu không còn là thợ săn nữa, Bạch Liễu và trò chơi của tôi không liên quan gì đến cậu, cậu không thể can thiệp vào con đường của Bạch Liễu.”

“Tôi không còn là thợ săn nữa? Không thể can thiệp vào con đường của Bạch Liễu sao?” Vẻ mặt Sầm Bất Minh trở nên âm u khó đoán, anh ta không giấu được sự căm ghét, dùng con mắt vàng sậm duy nhất nhìn chằm chằm Lục Dịch Trạm, “Lục Dịch Trạm, anh có biết đây là dòng thế giới cuối cùng không?”

“Anh có biết anh đang làm gì không?”

“Anh đã giấu tôi, Đường Nhị Đả, và mọi người trong Cục Quản lý Dị đoan bí mật đăng nhập vào dòng thế giới này bốn năm trước, và anh không hề thông báo cho ai biết mình đã gặp một Bạch Liễu chưa vào trò chơi.”

“Nhưng anh không giết hắn.”

“Anh sớm chiều ở chung cùng hắn bốn năm, nhưng không giết hắn!”

Vẻ mặt của Sầm Bất Minh trở nên tàn nhẫn, anh ta túm lấy cổ Lục Dịch Trạm, đập mạnh vào bức tường của phòng bếp phía sau, gặng hỏi: “Anh có biết mình đang làm gì không!”

“Tên đó đã giết Đổng đội và Dụ đội, bức tất cả mọi người trong Thẩm phán thập tự chinh phải chuyển sinh để bán linh hồn của mình từng người từng người một, để Phương đội bị mắc kẹt ở nơi đó không bao giờ thoát ra được.”

“—— Bức anh phải luân hồi vào 658 dòng thế giới, bức tôi và Đường Nhị Đả phải điên loạn! Vậy mà anh lại nuôi lớn hắn!”

“Bây giờ anh lại còn nói với tôi.” Sầm Bất Minh cười lạnh một cách dữ tợn, “Tôi không còn là một thợ săn, hắn ta không liên quan gì đến tôi, lại còn có ý định mang tên thợ săn Đường Nhị Đả hiền lành kia lại đây cứu vớt Bạch Liễu khỏi nguy cơ dị đoan.”

“Lục Dịch Trạm, trong đầu anh chứa cứt à?”

“Chứa cứt cũng được.” Lục Dịch Trạm nắm cổ tay Sầm Bất Minh, anh dùng một tay mạnh mẽ hất văng bàn tay đang nắm cổ áo mình của Sầm Bất Minh ra, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Sầm Bất Minh, ánh mắt cũng hung hăng không kém, “Nhưng nếu còn tôi ở đây thì cậu không thể đụng vào cậu ấy.”

Biểu cảm trên gương mặt Sầm Bất Minh cứng đờ, thái dương của anh ta nhảy dựng lên thình thịch, sau đó Sầm Bất Minh nhắm mắt lại, anh ta buông tay ra, dựa vào bức tường bên cạnh Lục Dịch Trạm, lấy ra một bao thuốc từ trong túi đồng phục, lắc lắc hai cái rồi ngậm một điếu thuốc vào miệng, sau đó thực tự nhiên đưa cho Lục Dịch Trạm bên cạnh:

"Trong dòng thế giới này anh thành niên rồi, hút thuốc được không?"

Lục Dịch Trạm khựng người lại, anh nhận lấy nhưng không đốt thuốc, chỉ ngậm trong miệng: "Bỏ thuốc rồi."

Sầm Bất Minh cười nhạo một tiếng, tự đốt thuốc cho mình.

Cả hai lặng lẽ dựa vào tường hút thuốc, trong đêm đen yên tĩnh chỉ có một điếu thuốc đang cháy đỏ mãnh liệt.

"Nghe nói anh bồi dưỡng ba đời thợ săn để chuyên giám sát Bạch Liễu." Giữa luồng khói mù mịt, Sầm Bất Minh cười nhạo một tiếng, "Sao lại dùng phế Đường Nhị Đả thợ săn thế hệ thứ hai rồi? Lại muốn từ bỏ cậu ta à?"

"Không." Lục Dịch Trạm nghe Sầm Bất Minh cạnh khóe mình thì đau hết cả đầu, anh ôm trán, "Cậu ta còn có công dụng khác."

"Vậy xem ra tôi là đồ bỏ đi vô dụng duy nhất còn sót lại trong đội thợ săn." Sầm Bất Minh nhàn nhạt nói.

Lục Dịch Trạm nghiến răng cắn điếu thuốc trong miệng, vị đắng của thuốc lá lan tỏa trong miệng, anh nhắm mắt cũng biết Sầm Bất sẽ nói câu gì tiếp theo.

“Vậy thì không bằng anh giết…”

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi cắt ngang lời nói của Sầm Bất Minh: “Theo quy tắc của trò chơi giữa Bạch Lục và tôi, những thợ săn đã rời khỏi cuộc chơi không thể can thiệp vào trò chơi của cả hai bên, cậu không thể phá vỡ quy tắc của trò chơi.”

“Thằng chó đó muốn tôi trở thành người xem, muốn tôi biết tất cả nhưng không thể làm gì.” Sầm Bất Minh hờ hững trả lời, “Anh cũng muốn tôi trở thành người xem sao, Lục Dịch Trạm?”

Lục Dịch Trạm cảm thấy bây giờ mình nói gì cũng vô dụng, vì vậy anh lại đau khổ im lặng.

Tranh luận với một đồng nghiệp có quan điểm khác với mình thực sự rất mệt mỏi.

Sầm Bất Minh dùng hai ngón tay dụi tắt đầu thuốc, anh ta liếc nhìn Lục Dịch Trạm: “Ở dòng thế giới trước, tôi buộc phải làm người xem để trò chơi có thể tiếp tục, nhưng dòng thế giới cuối cùng này thì không.”

“Lục Dịch Trạm, tốt nhất anh nên cho tôi một lời giải thích hợp lý về chuyện nuôi dưỡng tiểu súc sinh Bạch Liễu đến lớn như thế này, nếu không đêm nay tôi sẽ giết nó.”

Lục Dịch Trạm im lặng hồi lâu: “Bạch Liễu… khác với những Bạch Lục kia.”

“Cậu ấy không phải là người xấu, cậu ấy không muốn tham gia vào trò chơi.”

“Trước khi chết Ngô Thụy Thư cũng nghĩ như vậy đấy, nhưng cuối cùng anh vẫn là người dọn x4c cho anh ấy đó thôi.” Sầm Bất Minh lạnh lùng ngắt lời Lục Dịch Trạm, “Điều này không thể thuyết phục tôi.”

“Vả lại tôi đã phát hiện ra một chuyện rất thú vị, tin là anh cũng nhận ra rồi.”

Sầm Bất Minh giật giật khóe miệng: “Trong trường học này có vài giáo viên và hiệu trưởng là người chơi.”

“Anh có biết đám ngu ngốc đó đã làm gì không?”

Sầm Bất Minh nhướng mi, lạnh lùng liếc nhìn Lục Dịch Trạm: “Bọn họ cho rằng học sinh bán đứng mình cũng là người chơi, nhưng cho dù hành động của anh rõ ràng như vậy, cái đám ngu ngốc đó vẫn không nghi ngờ anh chút nào vì đặc điểm bề ngoài của anh.”

“Vì vậy, loại trừ anh ra, bọn họ đã sàng lọc một danh sách những học sinh bị nghi ngờ là người chơi.”

“Anh có biết ai là người chơi bị tình nghi số một không?”

Sầm Bất Minh nhìn biểu cảm đông cứng của Lục Dịch Trạm, anh ta cười chế giễu, nói ra một cái tên:

“—— Là Bạch Liễu.”

“Lục Dịch Trạm, người có tốt hay không không dựa vào việc anh ta sẽ làm gì trong một môi trường ổn định, mà phải xem anh ta sẽ làm gì trong một môi trường khắc nghiệt và cực đoan.”

“Anh để Bạch Liễu này lớn lên trong môi trường ổn định mà anh đã cố gắng tạo ra, rồi thuyết phục tôi rằng bản chất của hắn là một người tốt, anh nghĩ tôi sẽ tin à?”

“Nếu anh thật sự cho rằng Bạch Liễu này là một người tốt, anh còn dám để hắn tiến vào trò chơi không?”

“Anh có dám để Bạch Liễu này tiến vào trò chơi, dám để hắn đứng ở đỉnh cao thu tóm quyền lực tối cao cùng dục v0ng, sau đó nhất định sẽ không làm ra chuyện xấu không?”

“Anh không dám.”

Giọng nói của Sầm Bất Minh trở nên hoàn toàn lạnh lùng: “Bởi vì chúng ta đều biết điều đó là không thể.”

“Anh đã cắt đứt tất cả các con đường bất hợp pháp để Bạch Liễu này có được địa vị và tiền bạc, anh đã khiến hắn thậm chí không thể chống lại cái gọi là bạo lực học đường. Hiện tại hắn ta chỉ là một cơ thể yếu ớt và mỏng manh chưa trưởng thành, hoàn toàn không có khả năng làm chuyện xấu.”

“Nhưng anh có dám để hắn trở về là chính hắn không?”

Bàn tay Lục Dịch Trạm buông thõng trên người chậm rãi siết chặt cho đến khi các đốt ngón tay của anh trở nên trắng bệch.

Sầm Bất Minh dừng lại: “Tôi đã hạ lệnh cho người của đội 2 đi theo Bạch Liễu. Họ vừa thông báo với tôi rằng Bạch Liễu và một học sinh khác đã đến hồ thi đại học. Có vẻ như hai người đó sắp xuống hồ.”

“Nếu Bạch Liễu tiếp xúc với dị đoan và có bất kỳ dấu hiệu nào muốn vào trò chơi, tôi sẽ giết hắn ta ngay lập tức.”

Lục Dịch Trạm ngẩng phắt đầu lên.

- ——oOo—

Chương 504

(*) Nguyên văn: 这分明就是高考语文场景的等比复制。

“Cậu không thể làm vậy!” Lục Dịch Trạm lạnh giọng phản bác, anh hít sâu một hơi để ổn định giọng nói run rẩy và hơi thở đứt quãng, “Cậu ấy mới 18 tuổi! Từ khi sinh ra đến nay, chỉ cần cậu ấy tiến một bước hướng tới cuộc sống của một người bình thường thì Bạch Lục lại hạ xuống một phó bản, buộc những người xung quanh phải tra tấn cậu ấy, buộc cậu ấy phải lùi về chỗ cũ.”

“Nhưng từ đó đến giờ cậu ấy chưa làm điều gì xấu cả, cậu không đủ tư cách tuyên án hành vi phạm tội trước như vậy được!”

Sầm Bất Minh chỉ lãnh đạm nhìn Lục Dịch Trạm, giọng điệu không chút do dự:

“Hắn sắp làm rồi đấy thôi, cứ chờ xem đi.”

11 giờ 55 phút tối.

Thấp thoáng giữa rừng cây tối đen như mực, mặt hồ nước óng ánh như thủy ngân phản chiếu ánh trăng vàng rực rỡ trên bầu trời, tựa như con mắt duy nhất còn lại của Sầm Bất Minh đang quan sát tất cả mọi thứ trong bóng tối, tựa như một chiếc TV

nhỏ bật sáng màn hình ấm áp lung linh mờ ảo, tựa như mái tóc dài xõa tung từ quầng trăng dưới đáy nước.

“Sắp 12 giờ rồi.” Bào Khang Nhạc thấp thỏm nhìn Bạch Liễu đang đứng bên hồ, “Chúng ta bắt đầu đi vòng quanh hồ đi.”

——Theo truyền thuyết hồ thi đại học, học sinh phải đi bộ quanh hồ một vòng thì mới nhìn thấy đề thi dưới đáy hồ.

Cạnh hồ thi đại học là một bệ đúc cao khoảng 60 cm, bệ đúc này rất hẹp, rộng khoảng 15cm, chỉ đủ cho một bàn chân người đứng trên đó, Bạch Liễu nhấc chân lên dẫm lên bệ đúc, thân thể hơi loạng choạng nhưng cuối cùng cũng nhẹ nhàng đứng lên.

Trong nháy mắt đó, lá cây trong rừng rậm đột nhiên xào xạc, những họng súng đen ngòm chậm rãi nhô ra từ trong rừng cây nhắm thẳng vào đầu và tim của Bạch Liễu.

Âm thanh rè rè của máy truyền tin xuyên qua rừng rậm, giọng báo cáo lạnh lùng vang lên qua bộ đàm:

“Đội viên tiểu đội 1 của đội 2 đang quan sát đối tượng ô nhiễm dị đoan, hướng 9 giờ, đối tượng ô nhiễm đang đứng bên hồ, đã sẵn sàng theo chỉ dẫn của đội trưởng, một khi đối tượng có bất kỳ hành vi hung hăng nào giảm kích thước tinh thần sau khi nhảy xuống hồ thì lập tức gi3t gi3t.”

“Hướng 6 giờ đã chuẩn bị xong, over.”

“Hướng 3 giờ…”

“Hướng 12 giờ……”

Những khuôn mặt lạnh lùng xuyên qua ống ngắm súng chăm chú nhìn Bạch Liễu bước lên bệ đúc, hắn mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh đến mức có thể thấu sáng, chiếc cổ gầy tinh tế và lông tơ trên mặt hiện rõ dưới ánh trăng lộng lẫy.

Bạch Liễu giang hai tay lấy thăng bằng, rũ mắt xuống, bắt đầu đi từng bước quanh hồ.

Một nửa bóng dáng của hắn phản chiếu dưới mặt hồ sóng nước long lanh, nửa bóng còn lại phản chiếu bên ngoài hồ chỉ là một vùng tối đen mịt mờ không chút ánh sáng.

Bên trong hồ và bên ngoài hồ là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Bên trong hồ kỳ quái bắt mắt, bên ngoài hồ vô cùng im ắng và tối tăm, Bạch Liễu lảo đảo đi từng bước chân quanh hồ như thể cả thế giới không tìm được nơi để hắn có thể dừng chân trong giây lát.

Bào Khang Nhạc theo sát Bạch Liễu phía sau, cậu ta loạng choạng nghiêng trái nghiêng phải, nhưng vẫn cố gắng hết sức để theo kịp Bạch Liễu —— cậu ta muốn giám sát toàn bộ hành động của Bạch Liễu.

Họng súng đen ngòm di chuyển theo chuyển động chậm chạp của Bạch Liễu, mặt trăng lặng lẽ phản chiếu ở trung tâm hồ, Bào Khang Nhạc theo sau Bạch Liễu, lẩm bẩm cầu nguyện:

“Thần ơi, xin hãy phù hộ cho con đạt điểm cao trong kỳ thi đại học.”

“Thần ơi, xin hãy phù hộ cho chúng con thấy được đề thi đại học.”

Mắt thấy sắp đi hết một vòng mà Bạch Liễu không nói lời nào, trong hồ cũng không có động tĩnh gì, Bào Khang Nhạc sốt ruột, cậu ta giật giật góc áo của Bạch Liễu: “Mày nói gì đi chứ!”

Bạch Liễu im lặng một hồi, sau đó dừng chân: “Tôi nói gì bây giờ?”

“Thì giống như tao vừa nói ấy.” Bào Khang Nhạc thở phì phò, “Tốt xấu gì cái hồ này cũng là hồ ước nguyện, mày chưa bao giờ chơi mấy cái trò ước nguyện như Bút tiên hay gì gì đó à? Trước khi ước nguyện thì phải thỉnh cầu người ta, mày muốn hồ thực hiện điều ước thì mày phải cầu thần chứ!”

“Tôi không thích cầu Thần, bởi vì Thần không tồn tại.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, hàng mi dài đẫm ướt ánh trắng nhỏ vụn, hắn nhìn ảnh ngược của mình và mặt trăng phản chiếu trên mặt hồ, thản nhiên nói: “Nếu trong hồ này có thần tồn tại.”

“Vậy hãy để tôi nhìn xem nó như thế nào.”

Ngay lúc Bào Khang Nhạc kinh hoàng định hỏi Bạch Liễu mới nói gì, cậu ta đã thấy Bạch Liễu đi đến bước cuối cùng

không chút do dự. Chân hắn vừa đặt xuống thì đột nhiên gió đêm thổi điên cuồng ào ạt qua rừng cây, ánh trăng phản chiếu trên mặt hồ lập tức bùng lên ánh sáng chói lóa, mặt hồ kịch liệt tách ra lộ ra đáy hồ sâu thẳm.

Dưới đáy hồ là một bộ bàn ghế học sinh và đề thi đại học, cùng lúc đó, bên cạnh tờ đề thi còn xuất hiện một cánh cửa màu xanh bạc méo mó, xuyên qua cửa có thể nhìn thấy hàng ngàn hàng vạn chiếc TV nhỏ, mà bên trong màn hình là đủ loại người chơi bộ dạng vừa tràn trề hứng thú khám phá mạo hiểm vừa hăng máu đánh chém giết nhau.

Súng của đội 2 bị gió lớn bất ngờ thổi bay, họ gắng gượng nhìn xuống đáy hồ, trong nháy mắt đó vẻ mặt của ai cũng đầy kinh ngạc:

“Đó là lối đăng nhập sảnh trò chơi!”

“Học sinh này sắp vào trò chơi!”

“Quả nhiên hắn là người chơi!”

“Làm theo lệnh của đội 2, giết hắn!”

Có đội viên trừng mắt lên đạn, nhắm thẳng súng vào đầu Bạch Liễu định bóp cò.

“Đừng!!”

Lục Dịch Trạm vốn vội vàng chạy đến nhìn thấy cảnh này thì tim như ngừng đập, anh hoảng sợ hét lên, theo bản năng vọt về trước nắm họng súng của người đội viên kia, nhìn về phía Bạch Liễu đang đứng bên hồ.

Bạch Liễu quay lưng về phía Trạm Lữ, mái tóc bị gió thổi đến rối tung hỗn loạn, sống lưng hắn thẳng tắp, hơi cúi đầu, dường như đang bình tĩnh quan sát xem dưới hồ có cái gì.

Đồng tử Lục Dịch Trạm co rút lại.

Hắn nhìn thấy Bạch Liễu giang hai tay ngã về phía trước, rơi vào trong hồ.

“Bạch Liễu!!”

Bào Khang Nhạc cũng bị hồ nước cuốn vào, nhưng đợi đến khi nhóm người nhào đến thì mặt hồ như chưa từng xảy ra chuyện gì, lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Chẳng thấy gì dưới đáy hồ. Hai con người sống sờ sờ vừa nhảy vào giống như cục đường hòa tan trong nước, không còn để lại chút dấu vết.

Lục Dịch Trạm nằm bên cạnh hồ, anh thở hổn hển, tim đập loạn xạ, tinh thần vẫn chưa kịp phục hồi lại được.

Đội viên bên cạnh bực tức muốn mắng cậu học sinh đột nhiên nhào ra gây rối, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được: “Mang cậu ta

về Cục xử lý dị đoan xóa trí nhớ rồi hãy trả cậu ta về trường, chắc cậu ta mới nhìn thấy đây thôi.”

“Mẹ nó xui xẻo thật, tôi mà về Sầm đội phạt tôi chết mất, suýt chút nữa là bắn trúng tên nhóc kia rồi!”

“Sầm đội đâu? Sao giờ này anh ấy vẫn chưa đến? Bình thường anh ấy phải đến nhìn chúng ta làm nhiệm vụ chứ.”

Cả hai đang nói thì thấy Sầm Bất Minh hùng hổ bước ra khỏi rừng cây, đồng phục anh ta xộc xệch, mặt đen như than: “Lục Dịch Trạm, vì Bạch Liễu mà anh dám bỏ thuốc ngủ lên miệng thuốc để cho tôi hút, anh học mấy cái thủ đoạn rẻ tiền này ở đâu vậy hả…”

“Cậu ấy nhảy xuống rồi.” Lục Dịch Trạm đang đứng bên hồ không quay lại, chỉ lên tiếng nói một câu.

Vẻ mặt của Sầm Bất Minh đột nhiên trầm xuống, anh ta đẩy Lục Dịch Trạm ra, ánh mắt đảo qua đáy hồ hai ba lần rồi quay lại nhìn đội viên bên cạnh, lạnh giọng quát, “Có bắn trúng hắn không?!”

Các đội viên im thin thít, lắc đầu.

Một đội viên khác tranh thủ ném nồi, chỉ vào Lục Dịch Trạm đang ngồi co rúm bên hồ: “Đột nhiên cậu học sinh này nhào ra ngăn cản chúng tôi, bởi thế chúng tôi không dám bắn tùy tiện, tránh làm bị thương người thường.”

Sầm Bất Minh giận đến mức bật cười: “Anh ta là người thường cái rắm ấy!”

Mười năm trước, sau khi đăng nhập vào dòng thế giới này, Lục Dịch Trạm đã lập tức giả chết rồi mai danh ẩn tích ẩn nấp bên cạnh Bạch Liễu. Bởi thế nên bây giờ không đội viên nào biết vị Nhà tiên tri đội trưởng đội 1 tiếng tăm lừng lẫy lại là bạn học sinh top 2 bình thường ở một trường trung học, một lòng một dạ chỉ muốn nuôi nấng đối thủ truyền kiếp của mình.

Lục Dịch Trạm chậm rãi đứng lên, anh quay đầu nhìn Sầm Bất Minh, sắc mặt đã bình tĩnh trở lại: “Sầm Bất Minh, nếu cậu cứ quả quyết Bạch Liễu nhất định sẽ vào trò chơi, nhất định sẽ làm chuyện ác, không bằng tôi với cậu đánh cược đi.”

“Tin là cậu cũng biết mối quan hệ giữa Bạch Liễu và Bào Khang Nhạc rồi đấy. Nếu Bạch Liễu bước vào trò chơi, người đầu tiên cậu ấy sẽ giết sau khi ra khỏi game chắn chắn sẽ là Bào Khang Nhạc.”

“Nhưng nếu Bạch Liễu không vào trò chơi, cũng không giết Bào Khang Nhạc, thì cậu phải ngừng theo dõi và tấn công cậu ấy, đồng thời phải xem cậu ấy như một người bình thường, ngừng can thiệp vào bất kỳ công việc nào của cậu ấy và để cậu ấy lớn lên bình thường.”

Sầm Bất Minh nheo mắt: “Nếu hắn ta vào trò chơi và giết ai đó thì sao?”

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi, anh nhìn các đội viên đội 2 xung quanh Sầm Bất Minh: “Tôi biết những đội viên xung quanh cậu đều là người chơi, tôi cũng biết cậu vẫn luôn xây

dựng chiến đội của riêng mình, chờ một ngày nào đó có thể gi3t gi3t Bạch Lục trong game."

"Nếu đúng như Bạch Liễu bước vào trò chơi và tự tay giết Bào Khang Nhạc, tôi sẽ gia nhập đội của cậu, trở thành Chiến Thuật Gia của cậu và giúp cậu phát triển chiến đội."

Lục Dịch Trạm ngẩng đầu lên, anh nhìn thẳng vào Sầm Bất Minh: "Sau đó tôi nhất định sẽ giết Bạch Liễu trong trò chơi."

"Như vậy được chưa?"

Sầm Bất Minh im lặng một giây: "Được, thành giao."

Một đội viên ở gần đó nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người, nhỏ giọng giơ tay hỏi: "Đội trưởng, vậy bây giờ chúng ta không thể xuống đó bắt Bạch Liễu à? Chỉ cần kêu bạn học sinh này đi vòng vòng quanh hồ cũng có thể kích hoạt hồ thi đại học mà?"

"Chỉ có học sinh thi rớt đại học mới phù hợp điều kiện để mở hồ." Sầm Bất Minh chế nhạo liếc nhìn Lục Dịch Trạm, "Có vị đội trưởng nào đó thành tích quá xuất sắc đi, cho nên chưa bao giờ thi rớt đại học trong bất kỳ dòng thế giới nào."

"Nếu anh ta có thể tự mình mở ra thì cũng không cần ngày nào cũng phải nằm đây mai phục, đợi học sinh khác mở ra rồi mới đi xuống thu dọn dị đoan."

Lục Dịch Trạm: "……"

Có một sư đệ vừa hiểu mình lại vừa độc miệng cũng không tốt lắm thì phải.

Đáy hồ.

Bạch Liễu xuyên qua hồ nước, rơi vào một tầng kết giới trong suốt giống như bong bóng. Tầng kết giới này có kích thước khoảng 3, 4 mét, bên trong không có nước mà chỉ toàn là không khí. Ở giữa kết giới là một bộ bàn học, trên bàn là đề thi môn ngữ văn, một hộp văn phòng phẩm và một tờ ghi đáp án. Trước bàn đặt một cái đồng hồ đếm ngược, hiện đang đếm ngược từ 150 phút xuống còn 149 phút.

Rõ ràng đây chính là một bản sao tương ứng cảnh thi môn ngữ văn đại học ở Trung Quốc.

- ——oOo—

Chương 505

Trong một không gian kết giới khác cách đó không xa, cũng có một bộ bàn học.

Bào Khang Nhạc ngồi vào bàn học luống cuống trả lời câu hỏi, cậu ta nhìn chằm chằm vào tờ giấy đề thi đại học xuất hiện trước mặt, tim đập loạn xạ, lúc điền đáp án tay run hết cả lên.

Cậu ta không ngờ mình cũng bị cuốn xuống theo!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, mình đã ôn tập gì đâu!

Bạch Liễu cũng ngồi xuống, hắn nhìn lướt qua hai mặt đề thi, sau đó bình tĩnh cầm bút lên bắt đầu trả lời.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bong bóng kết giới xung quanh hai người bắt đầu thu nhỏ lại dần theo mức tiêu hao khí oxy của họ, cũng giống như đồng hồ thời gian trước mặt không ngừng đếm ngược lại.

Dưới đáy hồ vang lên âm thanh lạnh lẽo nhắc nhở của hệ thống:

【Còn 15 phút nữa kết thúc môn thi, đề nghị thí sinh nhanh chóng trả lời…】

【Môn thi Toán tiếp theo sắp bắt đầu, thời gian thi là 150 phút, loại hình thi… 】

Này mẹ nó không cho người ta một chút thời gian để nghỉ ngơi!!!

Bào Khang Nhạc chóng mặt, các ngón tay bắt đầu co thắt, lồng nguc đau nhức đến mức thở không ra hơi.

Không biết từ lúc nào, bong bóng kết giới xung quanh cậu ta đã co rút lại một nửa, tốc độ co rút của bong bóng không giống với tốc độ làm bài thi, nếu cứ duy trì tốc độ này…..

Bọn họ sẽ không thể làm kịp môn thi tiếng Anh cuối cùng, đến một nửa thời gian sẽ bị chìm vào nước.

Bạch Liễu bắt đầu viết nhanh hơn. Hắn dứt khoát bỏ câu cuối cùng trong đề Toán rồi nộp bài để bắt đầu thi tiếp môn Khoa học tự nhiên.

Bào Khang Nhạc ngồi phía trước nghe tiếng hệ thống nhắc nhở có người nộp bài sớm thì kinh ngạc quay đầu lại, cậu ta nhìn thấy Bạch Liễu thản nhiên bắt đầu làm đề Lý, hai mắt gần như trợn trừng.

Sao có thể như thế được!!

Điểm của Bạch Liễu thấp hơn cậu ta rất nhiều, sao có thể làm nhanh hơn cậu ta chứ!

Hô hấp Bào Khang Nhạc ngày càng dồn dập, mà tốc độ thở của cậu ta càng nhanh thì bong bóng khí xung quanh cậu ta lại càng thu nhỏ lại. Cảm giác não không được cung cấp đủ oxy khiến cậu ta xây sẩm mặt mày, tốc độ làm đề thi cũng trở nên chậm chạp hơn hẳn.

Mồ hôi lạnh chảy xuống cằm Bào Khang Nhạc, nhỏ tí tách trên bề mặt đề thi khiến chữ dưới ngòi bút lan ra một vùng đen sẫm, mắt cậu ta từng chút từng chút một đỏ lòm như máu.

Bạch Liễu bỏ luôn câu hỏi cuối cùng trong đề thi Vật lý, hắn làm hết phân nửa câu hỏi đề thi Sinh học và Hóa học rồi nộp bài, sau đó chuyển sang môn tiếp theo là tiếng Anh.

Lúc Bào Khang Nhạc nghe thông báo Bạch Liễu nộp bài trước thời hạn một lần nữa, cậu ta sợ mất hồn mất vía, nhìn xuống thấy mình chỉ mới làm một nửa đề thi Vật lý, một dòng nước ấm áp tràn ra từ lỗ mũi cậu ta.

Cậu ta bị chảy máu mũi.

Thời điểm Bạch Liễu đang tô đáp án đề thi tiếng Anh, bong bóng kết giới đã thu nhỏ đến mức dính chặt vào da của hắn, hắn càng nhanh tay tô đáp án.

Tình hình của Bào Khang Nhạc còn tệ hại hơn. Nửa người dưới của cậu ta đã thò ra khỏi kết giới và chìm trong nước. Bào Khang Nhạc hận không thể đặt đề thi trước mặt mình để

làm cho nhanh, thế nhưng mỗi từ đơn tiếng Anh trong đề thi cậu ta đều biết cả, vậy mà cậu ta lại không thể ghép lại thành một câu hoàn chỉnh trong đầu mình.

Cậu ta hoảng loạn đến mức chẳng đọc được gì nữa, nhưng bài thi tiếng Anh của cậu ta vẫn chưa bắt đầu!

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền đến: 【Thí sinh Bạch Liễu đã hoàn thành tất cả các môn thi tuyển sinh đại học, trò chơi kết thúc.】

Hai tầng bọt khí trên người Bạch Liễu và Bào Khang Nhạc đồng thời vỡ tung, cả hai rơi vào nước, tay chân, tóc tai, bàn ghế trước mặt lập tức lơ lửng trong nước.

Hai mắt Bào Khang Nhạc đầy tơ máu đỏ ngầu, cậu ta nín thở, vươn tay chụp lấy đề thi tiếng Anh trống trơn chỉ có tên mình trên bàn, muốn viết tiếp, nhưng ánh mắt Bạch Liễu lại nhìn xuống bàn học.

Vừa rồi hắn để ý thấy có một thứ rất kỳ lạ dưới bàn học, chính là một xoáy nước màu xanh bạc mà Bạch Liễu đã nhìn thấy trước khi nhảy xuống hồ. Nhưng sau khi nhảy xuống thì nó lại biến mất không tăm tích, đợi đến khi Bạch Liễu làm xong đề thi tuyển sinh đại học thì lại xuất hiện.

Đó là một đề thi cũ kỹ được bọc trong một cái túi kín bằng nhựa, nửa che nửa lộ bị chặn dưới một viên gạch men sứ dưới đáy hồ, Bạch Liễu điều chỉnh lại cơ thể rồi thả mình chìm xuống. Hắn quỳ một gối xuống, nắm chặt viên gạch men dưới đáy hồ, kéo lên.

“Rắc.”

Viên gạch men mỏng manh chậm rãi nứt ra, đề thi chôn bên dưới nổi lên bị Bạch Liễu chụp lấy, trong nháy mắt đó, trong đầu hắn đột nhiên truyền đến một âm thanh máy móc nhắc nhở kỳ lạ:

【 chúc mừng thí sinh Bạch Liễu lấy được đạo cụ (đề thi tuyển sinh đại học không bao giờ làm đúng) 】

【 Đề thi này cũng chính là đề thi đại học năm nhận được đề thi. Chỉ có những thí sinh thi trượt đại học mới thấy được và không bao giờ làm đúng. Sau khi hoàn thành đề thi, thí sinh chỉ có thể nhớ được những câu hỏi mà mình trả lời chính x4c. Và một khi đã làm sai câu hỏi thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm đúng được nữa. 】

【Chúc mừng thí sinh Bạch Liễu là thí sinh làm bài thi trong thời gian ngắn nhất. 】

【Để khen thưởng, thí sinh Bạch Liễu được tặng một nguyện vọng đối với đề thi —— kiểm tra đo lường nguyện vọng —— đã hoàn thành kiểm tra nguyện vọng. Xin lỗi, đạo cụ ở cấp bậc này không thể thực hiện nguyện vọng, mong thí sinh cố gắng kiên trì vào lần sau…. 】

【—— Rẹt rẹt —— Kiểm tra đo lường xảy ra sơ sót —— Quyền hạn cấp cao nhất của trò chơi từ trung tâm vũ trụ đã trực tiếp can thiệp —— Có thể hiện thực nguyện vọng của thí sinh】

Một vòng xoáy xanh bạc hình cánh cửa lớn hơn và chói mắt hơn xuất hiện trước mặt Bạch Liễu, nước dưới đáy hồ bị cơn gió cuồng bạo từ vòng xoáy này thổi bay trong tích tắc, Bạch Liễu nắm chặt tờ giấy đề thi trong tay quay mặt đi, hắn bị thổi dạt vào cạnh hồ, còn Bào Khang Nhạc thì bị thổi đụng mạnh vào cạnh hồ, lăn ra bất tỉnh.

Gió trong vòng xoáy hình cánh cửa ngừng lại, một chiếc giày bó từ trong đó bước ra, vào lúc nước dưới đáy hồ sắp đổ xuống bao phủ Bạch Liễu một lần nữa, người vừa ra khỏi vòng xoáy vươn bàn tay đeo găng da đen búng tay một cái cực kỳ nhẹ nhàng và duyên dáng.

“Krắc.”

Nước dưới đáy hồ phân tán thành hàng triệu giọt, đông cứng lại trước mặt Bạch Liễu.

Người đàn ông hoàn toàn đi ra khỏi vòng xoáy hình cánh cửa xanh bạc, cách một màn nước lăn tăn lóng lánh như chiếc màn hạt pha lê, Bạch Liễu chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dáng vẻ của người đàn ông. Ông ta cao hơn hắn một chút, mặc một bộ tây trang vừa vặn, đôi giày bó sát chân phát ra âm thanh nhịp nhàng trên mặt đất, người đàn ông cười nhẹ:

“Không cảm ơn ta sao? Ta nhớ con rất ghét nước.”

Bạch Liễu dán lưng sát mép hồ, hắn không trả lời mà nhìn thẳng vào người đang đi về phía mình.

Người đàn ông bước đi thong thả, ông ta gạt đi những giọt nước đông cứng trong không khí như những hạt pha lê, đi tới khoảng ba, bốn mét trước mặt Bạch Liễu thì dừng lại, mỉm cười nhìn Bạch Liễu đối diện: "Đây là khoảng cách an toàn mà con thích, phải không, chúng ta trò chuyện ở khoảng cách này nhé?"

"Đừng lo chuyện bên ngoài, ta đã ngừng thời gian và không gian, không ai có thể phát hiện ra con và ta ẩn mình dưới đáy hồ."

Bạch Liễu vẫn không trả lời.

"Ồ, ta quên mất, tuy rằng ta biết con rất rõ, nhưng đây là lần đầu tiên con gặp ta, trước tiên phải để ta giới thiệu mình đã." Người đàn ông lịch sự cúi đầu chào Bạch Liễu, "Con có thể gọi ta là Bạch Lục, cũng tương tự như tên hiện giờ của con đấy, mong là điều này mang lại cho con một chút thân mật."

Bạch Lục ngẩng đầu lên, ông ta nở nụ cười thân thiện: "Ta là thần không tồn tại mà con đã nhắc đến khi thực hiện điều ước trên hồ. Ta tới đây để gặp con."

- ——oOo—

Chương 506

“Ông muốn nói chuyện gì với tôi?” Bạch Liễu bình thản hỏi.

“Ta còn tưởng con mới là người muốn mở đầu câu chuyện chứ.” Bạch Lục hơi giang hai tay, ông ta nở nụ cười trên khuôn mặt giống hệt Bạch Liễu, “Ít nhất thì sau khi nhìn thấy vẻ ngoài của ta thì con cũng phải có thắc mắc gì chứ. ”

“Ví dụ như tại sao vị thần này lại giống hệt như mình.”

“Tôi thấy không giống gì hết.” Bạch Liễu lạnh lùng nói, “Nhìn ông già gấp đôi tuổi của tôi.”

Bạch Lục: “……”

“Nếu con không thích dáng vẻ trưởng thành này của ta.” Bạch Lục cũng không cảm thấy như mình vừa bị xúc phạm, ông ta mỉm cười thích thú, giơ tay búng ngón tay, giọng điệu có chút nuông chiều. “Vậy thế này thì sao?”

“Như thế này thì con sẽ đồng ý chấp nhận ta, nói chuyện vui vẻ với ta hơn không nào?”

Bạch Lục lập tức biến thành một học sinh trung học 18 tuổi có vẻ ngoài giống hệt Bạch Liễu. Ông ta mặc áo sơ mi trắng đồng phục học sinh, ngoại trừ đôi găng tay da màu đen và nụ cười

lão luyện trên khuôn mặt thì gần như không có sự khác biệt nào giữa ông ta và Bạch Liễu.

Bạch Liễu nhìn bộ dạng thay đổi nhanh chóng của Bạch Lục, sống lưng chậm rãi căng chặt lại.

… Nếu tinh thần hiện giờ của hắn vẫn bình thường, thì thứ có thể ngừng thời gian không gian và tùy ý thay đổi diện mạo xuất hiện ở trước mặt hắn này được gọi là thần thật sao?

“Chúng ta bắt đầu trò chuyện theo cách dễ dàng nhất nhé.” Bạch Lục cười hiền lành, “Con có muốn biết lai lịch của Hắc Đào không?”

Bạch Liễu sững người, hắn nhìn thẳng Bạch Lục phía đối diện, gần như lập tức hiểu ra vấn đề: “Cậu ấy có liên quan với ông?”

“Có thể nói như vậy, nhưng cũng không hẳn là như vậy.” Bạch Lục khoanh tay lại, tay phải chống cằm, nhếch khóe miệng, “Trên đời này vạn vật đều có liên quan đến ta, bao gồm cả con.”

“Nhưng chỉ duy nhất sự ra đời của nó lại không hề liên quan gì đến ta.”

“Sự ra đời của nó chỉ vì con, vì con mà linh hồn của nó tồn tại.”

Bạch Liễu sững sờ nhưng hắn nhanh chóng bình thường trở lại, nhướng mi: “Nếu cậu ấy tồn tại vì tôi thì sao cậu ấy lại

phải rời đi?”

“Đôi khi một cuộc chia tay ngắn ngủi để đổi lấy một sự đoàn tụ tốt đẹp hơn.” Bạch Lục cười tủm tỉm, “Sự tái hợp của các con trong tương lai đã là định mệnh rồi”.

“Hai con sẽ gặp lại nhau trong một trò chơi kinh dị hoành tráng.”

“Trò chơi kinh dị?” Bạch Liễu bình thản hỏi.

“Đúng vậy, một trò chơi kinh dị, một trò chơi kinh dị mà cả con và nó đều sẽ thích.” Bạch Lục duỗi tay ra, nụ cười trên mặt càng sâu, “—— Trò chơi đó tồn tại sau cánh cửa này.”

Ngay lúc ông ta đưa tay ra, một vòng xoáy màu xanh bạc hình cánh cửa xuất hiện trước mặt Bạch Liễu, thứ xuất hiện bên trong là thứ mà Bạch Liễu đã từng thấy trước đây, những chiếc TV nhỏ dày đặc, người bên trong hoảng loạn chạy trốn, chiến đấu, chém giết quái vật.

“Đây là nơi mà Hắc Đào tồn tại.” Bạch Lục cười nói, “Nếu con muốn tìm nó, chỉ cần vào trò chơi này.”

Ánh mắt Bạch Liễu quét qua cửa rồi lạnh lùng đáp xuống mặt Bạch Lục: “Hồ thi đại học đêm nay cũng là một trong những trò chơi kinh dị mà ông đã lên kế hoạch?”

Bạch Lục khẽ thở dài, có chút tán thưởng: “Phản ứng nhanh thật đấy, chưa gì đã đoán được rồi.”

“Không hổ là hợp chất diễn sinh thông minh nhất của ta.”

“Ông muốn tôi tham gia trò chơi này?” Đôi mắt Bạch Liễu nheo lại, “Hắc Đào là sản phẩm của trò chơi, vậy nên ông cố tình đặt Hắc Đào gần gũi tôi để lôi kéo tôi vào trò chơi?”

“Con nói như thế cũng gần đúng rồi đấy, nhưng không hoàn toàn chính x4c lắm đâu.” Bạch Lục không phản bác, ông ta mỉm cười hòa nhã, kiên nhẫn trả lời suy đoán ác ý của Bạch Liễu, “Nhưng nó đúng là mỏ neo của con, con chịu tác động của nó là bình thường.”

“Ta cứ tưởng sau khi con biết được đáp án thì sẽ nhanh chóng lựa chọn tiến vào trò chơi chứ, nhưng có vẻ như…”

Bạch Lục nhướng mày thích thú: “Sự ảnh hưởng của nó đối với con không lớn như ta tưởng tượng thì phải?”

“Có lẽ ta nên trao cho con một số các lợi thế k1ch thích hơn để khiến con sẵn lòng chấp nhận trò chơi kinh dị này.”

Đôi mắt ông ta cong cong, cười rất ẩn ý: “Ta nóng lòng muốn xem con vào game sẽ như thế nào, Bạch Liễu.”

“Để ta nghĩ xem, con thích gì nào…” Bạch Lục trầm ngâm dùng ngón trỏ gõ nhẹ lên môi dưới, sau đó đột nhiên cười ra tiếng, “Trước đó, để ta nói cho con biết, con sẽ mất những gì vì cuộc sống bình thường tẻ nhạt này nhé.”

Bạch Lục vui vẻ búng tay, vòng xoáy hình cánh cửa màu xanh bạc trước mặt Bạch Liễu lập tức mở rộng thành một màn đen, màn ảnh lóe lên, Bạch Liễu 14 tuổi xuất hiện bên trong. Hắn đang ngồi lãnh đạm ăn cơm trong viện mồ côi.

“Theo cuộc sống ban đầu mà ta thiết kế cho con thì con sẽ bắt đầu tiến vào trò chơi từ thời điểm này, nhưng chẳng những con không vào trò chơi mà còn vào trung học.”

“Vốn dĩ khi con 18 tuổi, con đã có thể có hơn hàng chục triệu điểm di động, một hiệp hội, hai tổ chức ngầm lớn trong thực tế, 3 đến 5 con đường buôn lậu, và một chiến đội hoàn toàn trung thành sẵn sàng bán mạng làm việc cho con.”

“Nhưng những thứ này giờ đây không còn nữa.” Bạch Lục thở dài tiếc nuối, “Con đã bị sự tồn tại của Lục Dịch Trạm tước đi những dục v0ng quyền lợi tuyệt vời nhất trên thế giới, rồi sau đó sống như một con chó hoang trong ngôi trường trung học ít người biết đến này, bản thân chẳng có một nơi an toàn để bám víu, ngay cả ——— ”

Bạch Lục duỗi ngón trỏ ra, từ đó ném ra một sợi tơ trong suốt, xuyên qua gáy Bào Khang Nhạc.

Bào Khang Nhạc bị đâm đau đớn, giật mình tỉnh lại, nhưng bị dây rối của Bạch Lục kéo đi, vẻ mặt kinh hãi bước tới.

“——— Ngay cả những nhân vật nhỏ bé vô danh tiểu tốt như Bào Khang Nhạc và Hứa Vi cũng có thể khiến con phải chịu ba năm bạo lực học đường.” Bạch Lục cụp mắt xuống, giọng điệu thả lỏng hơn, ” ——— Bị phạt đứng, quét dọn nhà vệ sinh, bị đuổi khỏi ký túc xá, bị Hứa Vi đuổi khỏi lớp học, ngồi cô

độc lẻ loi trên bàn bóng bàn dưới trời mưa, và nhàm chán nhìn vào cuốn sách giáo khoa tiếng Anh mà những đứa trong lớp đang đọc, trên đó còn có chữ viết của Bào Khang Nhạc chế nhạo con là trẻ mồ côi."

Bạch Lục cười thích thú: "Ta rất tò mò Bạch Liễu, lúc đó con đang nghĩ cái gì?"

Bào Khang Nhạc bị lôi đến giữa Bạch Lục và Bạch Liễu, nỗi sợ hãi đến mức tay chân hoàn toàn không kiểm soát được khiến cậu ta chẳng dám hó hé động tĩnh gì, chỉ có thể lén lút "ho" khục khặc vài tiếng.

Bạch Liễu cúi đầu dựa vào tường, bộ đồng phục học sinh của hắn ướt đẫm nước như mắc mưa ngày đó, thời gian trên người hắn vẫn lưu động nên nước chảy ra từ ngọn tóc và gấu quần áo của hắn rồi đọng lại giữa không trung bị đóng băng thời gian.

Bọt nước đông đặc chậm rãi quấn lấy hắn, hắn ngẩng đầu, nhướng mắt nhìn thẳng Bạch Lục, giọng điệu và ánh mắt không chút cảm xúc: "Hình như ông rất hiểu rõ tôi, hay là ông đoán thử xem những lúc đó tôi đang nghĩ gì?"

Bạch Lục càng thêm tươi cười: "Nếu ta đoán đúng thì sẽ có phần thưởng gì không?"

Bạch Liễu thản nhiên nói, "Vậy thì tôi sẽ làm những gì ông đoán là tôi sắp làm, được chứ?"

"Chà…" Bạch Lục suy nghĩ một chút rồi bật cười, "Đó là một phần thưởng xảo quyệt và thông minh, nhưng ta rất thích nó,

được, thành giao.”

Bạch Lục di chuyển ngón trỏ, Bào Khang Nhạc bị sợi dây con rối kéo xuống đất, cậu ta lăn lộn trước mặt Bạch Liễu, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng, Bạch Liễu cụp mắt xuống, thương hại nhìn Bào Khang Nhạc đang vùng vẫy cố gắng thoát ra:

“Ta đoán lúc đó con muốn giết Bào Khang Nhạc.”

“Trong đầu con đã lên một kế hoạch chi tiết để có thể thiên y vô phùng giết thằng nhóc này và mẹ nó mà không ai phát hiện ra, nhưng con lại không chắc liệu Lục Dịch Trạm có phát hiện ra không, bởi vì cậu ta cũng thông minh và hiểu con rất rõ.”

“Con đang chờ, chờ đợi một cơ hội để Lục Dịch Trạm có thể chấp nhận cái chết của Bào Khang Nhạc một cách hợp lý, và con có thể thoát khỏi tội lỗi một cách hoàn hảo.”

Bạch Lục ngẩng đầu lên, ông ta nở nụ cười: “—— và cơ hội này cuối cùng đã đến, đó là Hồ thi đại học.”

“Năm cuối cấp 3 là lúc thí sinh chịu áp lực rất lớn, vừa mới xảy ra chuyện học sinh nhảy hồ thi đại học để lấy đề thi, nếu lúc này đây lại có học sinh tin mê tín nhảy xuống hồ vì áp lực là điều đương nhiên.”

“Còn con và Bào Khang Nhạc từ xưa đến nay đã hay xảy ra mâu thuẫn, cũng thuộc nhóm học sinh sẽ nhảy hồ tự vẫn vì áp lực của kỳ thi tuyển sinh đại học trong mắt công chúng, cho nên Bào Khang Nhạc chủ động khiêu khích con đến hồ thi đại học cũng là điều hợp lý, chưa kể còn có bằng chứng giám sát

cho thấy Bào Khang Nhạc khiêu khích con trong tòa nhà dạy học.”

“Gần hồ thi đại học không có camera giám sát. Nếu hai người cùng lúc nhảy xuống hồ và Bào Khang Nhạc 【 không cẩn thận 】 bị chết đuối dưới đáy hồ, con không cứu được nó, thì con không cần phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào về cái chết của nó, mà chuyện này cũng chẳng có chứng cứ nào cả.”

“Bởi vì con sợ nước, con không thể cứu Bào Khang Nhạc là một chuyện rất đỗi thường tình.”

Bạch Lục cười đầy ẩn ý: “Con cũng biết Lục Dịch Trạm biết chuyện này, cậu ta sẽ không vì chuyện này mà nghi ngờ con, cậu ta sẽ tin tưởng con vô tội.”

“Cậu ta sẽ không biết đó là một tội ác hoàn hảo do người bạn thân nhất của mình đã lên kế hoạch tỉ mỉ giết người như vậy.”

“Ta nói có đúng không, Bạch Liễu?”

Bào Khang Nhạc trên mặt đất hoàn toàn sững sờ, cậu ta thôi giãy dụa, ngây ngốc nhìn Bạch Liễu.

Bạch Liễu vẫn cúi mặt không chút biểu cảm nhìn Bào Khang Nhạc, những giọt nước nhỏ giọt đặc lại trong không khí nhưng Bào Khang Nhạc lại mơ hồ nhận ra một mùi vị khác thường, sống lưng cậu ta tê dại, sắc mặt trắng bệch, run rẩy liên tục.

Từ đầu đến cuối, Bào Khang Nhạc đều đặt mình ở vị trí trên cao ra tay hãm hại người khác, cậu ta cũng có nghĩ đến chuyện Bạch Liễu có thể sẽ trả thù mình, nhưng từ trước đến nay cậu ta chưa bao giờ ngờ rằng Bạch Liễu luôn lạnh lùng đối mặt với mình lại tính toán những điều đó trong đầu…

Cậu ta chỉ muốn bắt nạt Bạch Liễu một chút để hả giận mà thôi, nhưng Bạch Liễu lại nghĩ cách giết cậu ta!

Bộ não b3nh hoạn của tên Bạch Liễu tâm thần này hoàn toàn khác hẳn với người bình thường!

“Nếu con đã hạ quyết tâm thì bây giờ cũng nên hoàn thành tội ác hoàn mỹ này rồi.” Bạch Lục nhếch môi, ông ta nở nụ cười phúc hậu và vô hại, “Ta đảm bảo ngoại trừ ta, trên thế giới này sẽ không có ai phát hiện ra con đã giết người.”

Bạch Lục lúc lắc ngón trỏ, ông ta để Bào Khang Nhạc quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu lộ ra cái cổ mỏng manh, hai tay đưa ra sau lưng —— đây chính là tư thế sắp bị cứa cổ.

“Đừng giết tôi…” Bào Khang Nhạc sợ tới mức tiểu ra quần, mắt nước mũi giàn giụa, “Tôi sai rồi, tôi không dám làm vậy nữa đâu Bạch Liễu, đừng giết tôi mà!”

Bạch Lục chậm rãi đi về phía trước, ông ta nắm cổ tay Bạch Liễu đặt trên cổ Bào Khang Nhạc, rũ mi xuống, nhẹ giọng nói:

“Ngẩng đầu lên, con trai của ta, cho ta xem dáng vẻ lần đầu tiên con giết người nào, hẳn là rất đáng nhớ.”

Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu, bàn tay từ từ siết chặt: “Phần trước thì ông đã đoán đúng, quả thật tôi đã nghĩ rất nhiều cách để giết tên ngốc này mà không phải chịu trách nhiệm.”

“Nhưng phần sau ông đã đoán sai chuyện tôi đang nghĩ bây giờ.”

Khuôn mặt trắng bệch với mái tóc ướt dính sát vào đầu Bạch Liễu nở một nụ cười xấu xa, nụ cười hiện rõ trên khuôn mặt nhợt nhạt của hắn có chút mong manh và tinh tế đến kinh ngạc, thậm chí dùng từ xinh đẹp để hình dung cũng không quá lời, hắn nói:

“Thần à, vừa rồi tôi không muốn giết tên ngốc này.”

“Tôi chỉ nghĩ đến Hắc Đào.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Vậy nên không có khen thưởng gì hết, tôi sẽ không giết người theo ý của ông.”

- ——oOo—

Chương 507

Vậy con không giết Bào Khang Nhạc sao?" Bạch Lục mỉm cười có chút kinh ngạc, "Con nghĩ cách giết nó nhiều lần như vậy, hiện tại cơ hội bày ra trước mắt con rồi đấy."

"Tại sao con lại dừng tay?"

"Trò chơi giữa tôi và cậu ta không bao gồm việc giết cậu ta." Bạch Liễu ngẩng đầu, giọng điệu đều đều, "Tôi thấy ông đủ rồi, nếu như ông không còn chuyện gì muốn nói với tôi nữa thì trở về đi."

Bạch Lục nhìn chằm chằm Bạch Liễu một hồi lâu, sau đó hơi lùi lại nửa bước, cúi đầu chào tạm biệt: "Vì con đã hứa nguyện với ta, vậy thì sẽ như con mong muốn."

Một cánh cửa màu xanh bạc xuất hiện sau lưng Bạch Lục, bóng dáng ông ta dần dần bị cánh cửa nhấn chìm, ông ta mỉm cười nhìn Bạch Liễu nhưng giọng điệu có phần thích thú mới lạ:

"Con quan tâm đến Hắc Đào như vậy, nhưng lại chọn không tham gia vào trò chơi."

"Con căm ghét Bào Khang Nhạc như vậy, nhưng lại chọn không giết nó."

“Bạch Liễu, con có biết một kẻ xấu xa bẩm sinh như con muốn làm người tốt thì sẽ bị quả báo không?”

Gương mặt tươi cười của Bạch Lục hoàn toàn bị nhấn chìm sau cánh cửa, nước hồ đông đặc trong phút chốc lại phủ xuống nhấn chìm Bạch Liễu và Bào Khang Nhạc, cả hai bị dạt vào bờ.

Bạch Liễu nắm bệ đúc leo lên, sắc mặt tái nhợt, quỳ trên mặt đất, cúi đầu ho khan một ngụm nước hồ.

Các đội viên đội 2 Cục quản lý dị đoan ẩn mình trong rừng rậm lập tức giương súng nhắm vào Bạch Liễu, bọn họ thì thầm bàn luận: “Ra rồi!”

“Vào game chưa?”

“Nhìn không thấy.”

“Chờ đã, nhìn tay của hắn! Trên tay hắn có đề thi! Là đạo cụ trò chơi!”

Sầm Bất Minh và Lục Dịch Trạm đang ngồi xổm gần nhau trong rừng rậm, ánh mắt không xê dịch nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu đang quỳ trên mặt đất. Sầm Bất Minh nheo mắt lại, anh ta vô thức xoa xoa chiếc nhẫn tử thần của mình, hơi thở Lục Dịch Trạm gần như ngừng lại, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm.

“Bạch Liễu…” Tiếng kêu cứu yếu ớt của Bào Khang Nhạc vang lên từ phía sau Bạch Liễu, “Cứu, cứu tôi!”

Bạch Liễu quay đầu lại, một tay Bào Khang Nhạc nắm lấy mép hồ, trên cổ cậu ta vẫn còn dây rối trong suốt, dây rối dẫn đến cánh cửa màu xanh bạc dưới đáy hồ đang đóng lại, thế nên Bào Khang Nhạc bị mắc kẹt không thể bò lên hồ, cậu ta sắp chết đuối.

Một khi cánh cửa biến mất, dây rối cũng sẽ biến mất, bằng chứng duy nhất cũng không còn nữa, Bào Khang Nhạc sẽ lặng yên chết chìm thần không biết quỷ không hay.

Cậu ta bị nghẹt thở mặt mũi đã xanh tím cả lên, hoảng sợ kêu cứu, bật khóc kêu gào thảm thiết: “Bạch Liễu, kéo tôi lên với!”

“Tôi sẽ không bao giờ bắt nạt cậu nữa! Tôi xin lỗi, tôi thực sự xin lỗi mà!”

Bào Khang Nhạc khóc đến nỗi tay dần buông lỏng ra vì mệt mỏi.

Bạch Liễu đứng trên bờ hồ, hắn bình tĩnh hạ mắt nhìn Bào Khang Nhạc đang giãy giụa trong hồ, bọt nước trên hàng mi dài và ống quần, gấu áo sơ mi thi nhau chảy xuống dưới.

Những suy nghĩ trong đầu hắn nháy mắt trở nên bình lặng.

Vị thần kỳ lạ tên Bạch Lục đó nói đúng, rất nhiều lần hắn đã nghĩ đến việc gi3t gi3t Bào Khang Nhạc.

Không riêng gì Bào Khang Nhạc, Bạch Liễu cũng đã nghĩ đến việc giết rất nhiều người, bạn học trong lớp, Hứa Vi, hiệu trưởng, và thậm chí cả nhân viên bán hàng trong cửa hàng bán vật phẩm phim ảnh kia nữa.

—— Bởi vì hắn muốn bộ đồ thú bông đó. Kiếm tiền quá chậm lại không hiệu quả, trong chớp mắt đó Bạch Liễu quả đúng là nảy sinh ý định muốn giết người.

Ý định đó nhảy ra trong đầu hắn cũng thật tự nhiên như ăn cơm uống nước mỗi ngày vậy. Từ lâu Bạch Liễu đã biết hắn không phải là người bình thường. Trong bất kỳ hoàn cảnh nào Bạch Liễu cũng đều bị loại trừ và xa lánh, có lẽ là vì cơ chế cảnh giác trong tiềm thức của con người đã nhận thức được nguy cơ mà Bạch Liễu sẽ gây ra cho họ.

Không giết người đã là sự kiềm chế dục v0ng bản thân của Bạch Liễu, nhưng nếu bảo hắn vươn tay cứu người, còn cứu một người mà hắn đã nhiều lần nghĩ đến việc gi3t gi3t?

Bạch Liễu nhìn Bào Khang Nhạc, trong mắt không chút cảm xúc.

Hắn nghĩ, tại sao?

Tại sao Bào Khang Nhạc đã biết hắn là loại người như vậy mà vẫn mong chờ hắn cứu mình?

“Đừng giết tôi!” Bào Khang Nhạc bật khóc, “Đừng để tôi chết!!

“Cậu bỏ qua cho tôi rồi mà! Bạch Liễu, Bạch Liễu, tôi biết cậu là người tốt! Cậu đưa tay kéo tôi lên với!”

Trong rừng rậm, Sầm Bất Minh vô cảm giơ tay lên, họng súng dựng đứng, Lục Dịch Trạm nhìn chằm chằm Bạch Liễu, lồng nguc phập phồng kịch liệt, anh khàn giọng nói: “Chờ mười giây, mười giây nữa chúng ta sẽ qua đó cứu người!”

Sầm Bất Minh mặt không cảm xúc, bắt đầu nhấn đếm ngược.

“10.”

“……3.”

Bạch Liễu đột nhiên cử động, hắn bước lên bệ đúc, nắm lấy vai Bào Khang Nhạc rồi kéo cậu ta ra khỏi hồ như kéo một con heo rơi xuống nước, ném phịch cậu ta xuống đất.

Bào Khang Nhạc vừa nôn vừa ho điên cuồng, ngã lăn ra đất co giật, đôi mắt hoàn toàn tan rã, chỉ vô thức nhìn Bạch Liễu, run giọng nói:

“Cảm.. cảm ơn.”

Lục Dịch Trạm gục xuống ngồi trên mặt đất, anh thở ra một hơi dài, bộ đồng phục học sinh trên người ướt đẫm mồ hôi

lạnh. Ánh mắt lạnh lùng Sầm Bất Minh ghim chặt trên khuôn mặt tái nhợt đẫm nước của Bạch Liễu một lúc lâu rồi mới giơ tay yêu cầu tất cả các thành viên trong đội hạ súng xuống.

Bạch Liễu chỉ lãnh đạm nhìn Bào Khang Nhạc đang co giật trên mặt đất, thờ ơ: "20.000 tệ, một tuần nữa bắt đầu học lại thì mang đến đây, thiếu một đồng tôi giết cậu thật đấy."

Bào Khang Nhạc run bắn người, cậu ta ngượng ngùng gật đầu: "… Tôi biết rồi."

"Đi đi." Bạch Liễu vô cảm đạp Bào Khang Nhạc một cái, "Trước khi trường học mở cửa trở lại, đừng để tôi gặp lại cậu."

Bào Khang Nhạc lồm cồm bò xuống núi. Bào Khang Nhạc vừa rời đi, Bạch Liễu chậm rãi ngồi bệt trên mặt đất, hắn dựa vào thành hồ, ngẩng đầu nhắm mắt hít một hơi dài, đầu ngón tay trắng nõn nhăn nhúm ướt đẫm, run rẩy.

Nước là một thứ thật đáng ghét.

Ngạt thở trong nước là trải nghiệm ít được yêu thích nhất trong cuộc đời của hắn, chán ghét không gì sánh được.

Lục Dịch Trạm liên tục khom lưng cúi đầu với Sầm Bất Minh, miệng thì bô la ba la lời hay ý đẹp, vừa đấm vừa xoa để đuổi khéo bọn Sầm Bất Minh và đội viên đội 2 sắc mặt âm u quỷ dị rời đi, sau đó mới quay lại nhìn Bạch Liễu mặt mũi trắng nhợt không còn chút máu đang ngồi cạnh hồ thi đại học.

Xuống hồ rồi lại cứu người, xem ra trong khoảng thời gian ngắn chắc là thân thể, đầu óc bị chấn động không nhẹ.

Đã ghét nước thì đừng cố thể hiện vậy chứ…

Vẻ mặt Lục Dịch Trạm phức tạp, anh thở dài một tiếng, sau đó đi ra khỏi bóng cây, anh ngồi xổm bên cạnh Bạch Liễu, cúi người đưa tay ôm Bạch Liễu trên vai, ẵm lấy Bạch Liễu nửa tỉnh nửa mê.

Đầu óc choáng váng của Bạch Liễu lập tức tỉnh táo lại, nhưng sau khi nhận ra ai tới, thân thể căng thẳng của hắn lại thả lỏng, khàn giọng kêu lên, "Lục Dịch Trạm?"

"Là tôi." Lục Dịch Trạm vỗ lưng Bạch Liễu, giọng điệu bình tĩnh, "Tôi đưa cậu xuống núi."

Bạch Liễu trầm mặc một lúc: "… đừng nói Phương Điểm là tôi đến hồ thi đại học."

Lục Dịch Trạm không khỏi dở khóc dở cười: "Làm sao tôi giấu cô ấy được chứ! Cô ấy thông minh như vậy, nhìn một cái là biết ngay!"

"Giúp tôi gạt chị ấy đi." Bạch Liễu nói.

Lục Dịch Trạm nói, "Chuyện của tôi tôi còn không lừa được, sao mà giúp cậu…"

Hai người hiểu ý ngầm không thảo luận về một số chuyện nào đó.

Ví dụ, tại sao Bạch Liễu lại xuất hiện ở hồ thi đại học?

Ví dụ, tại sao bảo là Lục Dịch Trạm quay trở về viện mồ côi lại xuất hiện ở hồ thi đại học?

Hai người nói lan man vu vơ một số chủ đề hàng ngày. Lục Dịch Trạm giữ chặt bả vai Bạch Liễu, bước từng bước trầm ổn không run rẩy, đưa Bạch Liễu 18 tuổi mỏng manh yếu ớt, đứa trẻ mà anh đã nhìn lớn lên, từ chỗ mai phục đầy súng ống sẵn sàng hạ gục hắn, xuống núi thong thả an toàn.

Lúc đến cánh cổng sắt lớn, Lục Dịch Trạm vỗ vỗ vai Bạch Liễu, anh cười: “Cậu đừng lo thứ đồ vật trong hồ thi đại học.”

“Tôi sẽ tìm cách giải quyết nó. Kỳ thi tuyển sinh đại học của cậu nhất định sẽ diễn ra suôn sẻ.”

Anh nói xong vẫy vẫy tay, xoay người đi lên núi.

Bạch Liễu cầm mấy thanh đường glucose và một số đồ ăn vặt mà Lục Dịch Trạm đưa cho hắn rồi tự mình quay lại ký túc xá. Hắn vừa mới vừa nhấm nháp một ít, lấy lại được chút sức lực, thế nên lúc đẩy cửa ra bị một bóng người to lớn nhào tới ôm lấy cũng miễn cưỡng lui về sau hai bước, không bị ngã xuống đất.

Hắc Đào gối đầu lên nguc Bạch Liễu, ôm chặt lấy hắn, buồn bã nói: “Sao đến bây giờ mới về?”

Bạch Liễu đẩy y ra: “Để tôi tắm rửa thay quần áo trước đã.”

Đợi Bạch Liễu tắm nước nóng và thay quần áo xong, Hắc Đào đã nằm sẵn trên giường lẳng lặng nhìn Bạch Liễu, bên cạnh còn ân cần chừa lại một khoảng trống cho hắn.

Bạch Liễu đang lấy khăn lau tóc: “…”

Cứ như ánh mắt của một chú chó đơn phương làm lành với hắn sau khi cả hai cãi nhau vậy…

Thế nhưng Bạch Liễu vẫn tiến lại gần, hiếm khi hắn không tỏ ra ghét bỏ đuổi Hắc Đào xuống đất, mà ngược lại còn ngã lăn ra ở trên giường, đè chặt Hắc Đào trong lòng nguc, ôm lấy Hắc Đào.

Hắc Đào cứng người không dám nhúc nhích, cơ thể y nháy mắt căng như dây đàn.

Hiếm thấy Bạch Liễu chủ động như thế này.

Bạch Liễu giơ tay đánh khẽ y, bởi vì đầu vùi vào nguc Hắc Đào nên giọng nói phát ra có chút ồm ồm: “Cứng quá, cộm hết cả người tôi rồi, thả lỏng ra nào.”

Vừa nói xong thì hắn im bặt, sững người lại một chút, hơi hơi hé miệng muốn giải thích, nhưng Hắc Đào lại chẳng có chút phản ứng nào. Y chỉ ừ khẽ một tiếng rồi chậm rãi thả lỏng người ra, sau đó ôm chặt lại Bạch Liễu trong lòng mình.

Hai người im lặng trong chốc lát.

"Cậu nhất định phải đi sao?" Bạch Liễu đột nhiên lên tiếng, giọng nói vẫn thản nhiên như thường.

Hắc Đào ừ một tiếng: "Có thể tôi sẽ tồn tại được khoảng…"

Bạch Liễu đột ngột lạnh lùng ngắt lời Hắc Đào: "Không cần nói cho tôi biết đâu."

Hắn chậm chạp cong người lên, cuộn tròn vào trong vòng tay, vùi đầu vào vai của Hắc Đào, những ngón tay mảnh mai của Bạch Liễu để trước người Hắc Đào nhẹ nhàng cuộn lại, hắn cất tiếng khẽ khàng như thể hơi thở đang nỉ non:

"Tôi không muốn đếm ngày chờ cậu rời đi."

"… Cảm giác giống như tội phạm sắp bị hành quyết vậy, tôi không thích điều đó."

"Vậy cậu thích tôi nói gì với cậu?" Hắc Đào hỏi.

Bạch Liễu rũ mắt xuống: "Nói cho tôi biết, tương lai cậu sẽ xuất hiện bên cạnh tôi."

“Chúng ta giao dịch với nhau đi.”

“Tôi hứa sẽ duy trì trạng thái cô độc một mình cho đến khi cậu xuất hiện.”

“Nhưng đổi lại, cậu không thể rời đi được nữa.”

- ——oOo—

Chương 508

Hết 7 ngày nghỉ trường lại mở cửa khai giảng, học sinh mặt mũi ủ ê, thất tha thất thểu đến trường đông nghịt. Kết quả là trưa hôm đó nhà trường tổ chức buổi đại hội động viên tinh thần học sinh, lớp nào lớp nấy k3u rên ầm ĩ.

Sau khi tan học, Bào Khang Nhạc đột nhiên bước đến bàn của Bạch Liễu, gượng gạo nói: "Bạch Liễu… Ra đây với tôi đi."

Bạch Liễu ngẩng đầu liếc nhìn "cục gạch" căng phồng trước nguc Bào Khang Nhạc: "Đi đâu?"

"… Nhà vệ sinh nam bên văn phòng giáo viên." Bào Khang Nhạc run giọng nói, "Thầy cô đi họp hết rồi, bên đó không có ai, cũng không có camera giám sát."

"Ừ." Bạch Liễu lãnh đạm đứng dậy, "Vậy đi thôi."

Quả nhiên nhà vệ sinh ở văn phòng giáo viên không có ai, toàn bộ văn phòng trống không, Bào Khang Nhạc thường đến đây để đi vệ sinh ké, cậu ta quen cửa quen nẻo dẫn Bạch Liễu đến ngăn cuối cùng của nhà vệ sinh, sau đó hít một hơi dài, đưa túi đồ trong nguc cho Bạch Liễu.

"Hai vạn tệ." Tay Bào Khang Nhạc run lên, "… tiền hiệu trưởng đưa mẹ tôi đấy, chắc là đủ, cậu đếm lại đi."

Bạch Liễu đơn giản gật đầu: “Chính là số tiền này.”

Nói xong, hắn thờ ơ muốn xoay người rời đi, nhưng Bào Khang Nhạc lại do dự ngăn lại: “Bạch Liễu!”

Bạch Liễu quay đầu lại: “Còn có chuyện gì không?”

“Số tiền này…… là tôi trộm lấy.” Bào Khang Nhạc hai mắt đỏ hoe nói, toàn thân phát run, “Nếu.. nếu lỡ mẹ tôi phát hiện…”

Hắn nuốt một ngụm nước bọt nhìn Bạch Liễu sốt sắng: “Tôi sẽ không khai cậu ra, cậu cũng đừng nói cho ai biết, được không?”

Cùng lúc đó, văn phòng giáo viên.

Vốn dĩ Hứa Vi phải xuống sân để tham gia đại hội, nhưng không biết tại sao mắt phải của cô ta tự dưng nhấp nháy dữ dội. Cô ta bắt đầu cảm thấy bồn chồn và chóng mặt, vì vậy mới đỡ tay vịn quay trở về văn phòng giáo viên. Nhưng vừa đẩy phòng làm việc, ngồi vào ghế của mình thì điện thoại di động của cô ta vang lên.

Trái tim Hứa Vi nhảy dựng, cô ta theo bản năng nhận điện thoại: “Alo?”

Giọng một người đàn ông chậm rãi phát ra từ điện thoại: “Cô Hứa, chuyện cô làm lần này, tôi cảm thấy rất không hài lòng.”

—— Là hiệu trưởng.

Hô hấp Hứa Vi trở nên gấp gáp: "… sao vậy hiệu trưởng?"

"Tôi đã đặt cọc trước cho cô mười vạn tệ để cô điều tra chuyện của Bạch Liễu, đúng không?" Hiệu trưởng lạnh lùng nói, "Nhưng con trai cô điều tra lâu như vậy rồi mà chẳng điều tra ra được gì, một chút manh mối cũng không có, ngay cả một cái cớ để cho thằng nhóc phiền phức đó thôi học cũng không tìm được."

"Vậy thì sự hợp tác của chúng ta kết thúc ở đây."

Hứa Vi sửng sốt, cao giọng nói: "Hiệu trưởng, lúc đầu ngài nói với tôi không phải như vậy!"

"Rõ ràng ngài nói, chỉ cần tôi dụ được Bạch Liễu nhảy xuống hồ thi đại học thì ngài sẽ cho tôi hai triệu rưỡi!"

"Tôi có nói với cô như vậy à?" Hiệu trưởng thản nhiên nói, "Sao tôi không nhớ vậy nhỉ?"

Hứa Vi đờ người ra tại chỗ.

Hiệu trưởng thâm ý: "Cô Hứa, cô còn trẻ, còn có rất nhiều cơ hội kiếm tiền."

“10 vạn tôi không truy cứu, xem như là mất trắng đi, chuyện còn lại chỉ có cô biết tôi biết, trời biết đất biết, làm việc cho tốt nhé.”

“Cụp.” —— Hiệu trưởng cúp máy.

Hứa Vi hoảng hốt ngã quỵ xuống đất.

Cuối tuần trước vừa nhận được 10 vạn, cô ta chỉ để lại mấy vạn ở nhà, còn lại đem đi tiêu xài xả láng hết rồi.

Mua cả đống quần áo và túi x4ch mà cô ta mơ ước từ lâu, còn có mỹ phẩm dưỡng da, giày cao gót, tất cả đều là những kiểu dáng thịnh hành mới nhất mà cô ta đã phải nhịn không mua trong một thời gian dài vì đợt điều tra trước đó. Hàng xóm và đồng nghiệp xung quanh cô ta đều có, thậm chí con bé giáo viên dạy môn Sinh học đáng thương nghèo rớt mùng tơi ở lớp bên cạnh cũng có, chỉ duy nhất cô ta không có!

Trước đây cô ta luôn là người đầu tiên sở hữu mấy món đồ xa xỉ này!

Vả lại lúc đó cô ta nghĩ mình sắp có 2,5 triệu rồi, tiêu hết số tiền này cũng chẳng là gì, thế nên lúc mua thì cực kỳ hào phóng, có bao nhiêu mua hết không chừa lại một đồng.

Hứa Vi hít sâu một hơi, hiếm khi hối hận vì tiêu tiền nhanh như vậy, cô ta hốt hoảng gọi điện cho chồng, “Alo… Anh có ở nhà không? Anh xem giúp em trong cái túi giấy trên bàn đầu giường còn bao nhiêu tiền?”

“1 vạn tệ?! Sao chỉ còn 1 vạn tệ?!”

Ông chồng phàn nàn: “Cô mua đồ hết 9 vạn tệ luôn à?”

“Không thể nào! Em chỉ mua 7 vạn tệ thôi!” Hứa Vi điên cuồng kêu lên, “Còn 2 vạn đâu rồi! Anh xài cái gì rồi sao!”

Vừa mới bỏ 6, 7 vạn tệ ra mua đồ cũng không thấy đau lòng, bây giờ thiếu mất một đồng cũng chẳng khác nào xẻo một miếng thịt trên người cô ta.

“Ai thèm dùng tiền của cô!?” Ông chồng cũng bực bội, “Cô mê tiền muốn sống muốn chết như vậy, ai dám động vào tiền của cô!”

Đang nói chuyện, ông chồng sực nhớ ra điều gì đó, cao giọng nói: “Không phải cô bảo phải để lại 5 vạn để trả tiền vay mua nhà sao! Sao lại tiêu hết 7 vạn rồi! Rồi khoản vay mua nhà tháng này làm sao bây giờ, mẹ nó, cô…”

“Em để 3 vạn ở nhà!” Hứa Vi ngắt lời chồng, “Còn 2 vạn đâu rồi?!”

“Làm sao tôi biết được!” Ông chồng hét lên thì đột ngột bừng tỉnh, lấy lại bình tĩnh.“Chờ chút, buổi sáng Bào Khang Nhạc có vào phòng, lúc đi ra tôi thấy nó khom người, hình như giấu cái gì trước nguc ấy.”

“Khang Nhạc?” Hứa Vi chậm rãi đứng lên, ánh mắt như có thứ gì đó hướng dẫn, nhìn vào toilet trong phòng làm việc của giáo viên vẫn còn sáng đèn.

Tại thời điểm này, tất cả các giáo viên đều đã đi xuống, vì vậy trong nhà vệ sinh…

Hứa Vi cúp điện thoại, đi tới.

Hứa Vi dừng lại bên ngoài nhà vệ sinh nam, cô ta nghe thấy một giọng nam run rẩy:

“Tuyệt đối đừng để mẹ tôi phát hiện ra tôi đánh cược thua rồi lấy 2 vạn tệ của bà ấy đưa cậu đấy.”

“Bà ấy rất coi trọng tiền bạc, nếu để bà ấy phát hiện ra mất 2 vạn tệ chắc bà ấy phát điên mất.”

Hứa Vi chậm rãi quay đầu lại, hai mắt đỏ ngầu, nhìn trừng trừng Bào Khang Nhạc lấy túi giấy trong nguc ra đưa cho Bạch Liễu.

Bạch Liễu cũng nhận nó rất thản nhiên: “Ừ.”

“Chúng bây…” Hứa Vi đột ngột lên tiếng, sắc mặt co quắp, vẻ mặt gần như méo mó, “…đang làm gì?!”

Bào Khang Nhạc tái mặt: “Mẹ, sao mẹ lại vào đây!”

15 phút sau.

Đám học sinh tò mò nhìn vào văn phòng nơi phát ra tiếng phụ nữ liên tục la hét chửi mắng. Thầy cô giáo đi qua đi lại trên hành lang nhìn nhau, nhỏ giọng bàn tán:

"… Chuyện gì vậy? Mọi người không xuống sân à?"

"Buổi đại hội bị hoãn rồi, nghe nói là có học sinh ăn cắp tiền của giáo viên, bên trong đang điều tra, đến mấy vạn tệ lận đấy."

"Giọng nói này hình như là của cô Hứa lớp 17 thì phải?"

"Cô ấy bị trộm tiền à?"

"Ai mà lớn gan vậy, dám ăn trộm tiền cô giáo?"

Trong nhà vệ sinh nam của văn phòng giáo viên, chiếc túi giấy bọc tiền bị xé nát thành từng mảnh, những tờ tiền mệnh giá 100 nhân dân tệ màu đỏ rơi tung tóe trên mặt đất. Nhà vệ sinh cứ như mới trải qua một cuộc chiến khốc liệt, cửa phòng bị đá văng ra, ở trên còn chi chít vết giày cao gót.

Hứa Vi hai mắt đỏ hoe bị mấy giáo viên nam kéo đi, nhưng cô ta vẫn chỉ vào Bạch Liễu đang đứng trong cùng nhà vệ sinh nam chửi ầm lên: "Bạch Liễu, rốt cuộc cậu bắt Bào Khang Nhạc nhà chúng tôi đưa cậu bao nhiêu tiền?"

“Có phải cậu vẫn luôn bắt nạt nó, bắt nó phải đưa tiền cho cậu phải không!”

“Mẹ nó, cậu câm à! Nói đi! Bao nhiêu tiền! Trả tiền lại cho tôi!”

Bào Khang Nhạc thấp thỏm bất an, cậu ta đứng một bên, nhìn mẹ mình bị người khác giữ lại rồi lại nhìn Bạch Liễu vẫn im lặng không nói gì, thì thào nói: “Mẹ, không phải vậy, con có đưa tiền cho cậu ta đâu, hai vạn này là… ”

“Chính là cậu ta đưa cho tôi.” Bạch Liễu bình tĩnh ngẩng đầu, “Cậu ta đánh cược thua tôi, tiền cược là 2 vạn tệ này.”

Hứa Vi im lặng một lúc, nhưng rồi cô ta lập tức nhận ra có hiệu trưởng ở đây thì Bạch Liễu sẽ không dám hé răng chuyện hồ thi đại học. Rồi dường như nghĩ ra được ý tưởng nào đó, cô ta quay phắt lại nhìn Bào Khang Nhạc bên cạnh:

“Bạch Liễu ép con đúng không! Cậu ta ép con đánh cược với cậu ta!”

Bào Khang Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn mẹ mình: “Không phải, mẹ, là mẹ…”

Hứa Vi thô bạo cắt ngang lời Bào Khang Nhạc nói, ánh mắt lộ ra một loại thần sắc tham lam: “Nếu x4c định được Bạch Liễu ép con đánh cược với cậu ta và ép con phải trộm tiền của mẹ đưa cho cậu ta, số tiền 2 vạn tệ lớn như vậy cậu ta đã vi phạm

pháp luật, nhất định phải đuổi học, thậm chí có thể báo cảnh sát tống cậu ta vào tù.”

Nếu có thể bắt Bạch Liễu thôi học, cô ta sẽ có cách nói chuyện với hiệu trưởng, và hai triệu rưỡi kia…

Lồng nguc Hứa Vi phập phồng lên xuống kịch liệt, cô ta ép hỏi Bào Khang Nhạc, “Có đúng vậy không?!”

Ánh mắt của mọi người quay phắt lại nhìn chằm chằm Bào Khang Nhạc, Bào Khang Nhạc hoảng sợ lùi lại hai bước, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Bạch Liễu và Hứa Vi, cậu ta cũng lờ mờ nhận ra được điều gì đó.

Nếu cậu ta không thừa nhận Bạch Liễu ép buộc mình làm tất cả những chuyện này, thì việc lớn sẽ biến thành việc nhỏ, việc nhỏ xem như không xảy ra, cùng lắm thì cậu ta chỉ bị mẹ mình đánh một trận rồi sau đó cười huề cả làng.

Nhưng nếu bây giờ cậu ta thừa nhận chính Bạch Liễu ép buộc mình làm vậy thì cậu ta có thể an toàn rút lui, nhưng Bạch Liễu sẽ…

Bào Khang Nhạc vô thức nhìn Bạch Liễu.

Bạch Liễu cũng đang nhìn cậu ta, ánh mắt và nét mặt của Bạch Liễu rất bình tĩnh không hề có cảm xúc, cũng giống như nhìn Bào Khang Nhạc vùng vẫy trong nước đêm đó,.

Bào Khang Nhạc vùng vẫy dưới nước thì đã được Bạch Liễu đưa tay ra cứu, nhưng liệu Bào Khang Nhạc đang vùng vẫy lúc này đây có giơ tay đẩy Bạch Liễu xuống hồ hay không?

"Mẹ." Bào Khang Nhạc run rẩy nói, cậu ta nhìn Bạch Liễu, "Là con, tự con làm chứ không phải Bạch Liễu ép buộc…"

Đang nói dở thì đột nhiên giữa gáy cậu ta đau nhói, đôi mắt Bào Khang Nhạc chợt đờ đẫn, lời nói đứt quãng.

Sau gáy Bào Khang Nhạc xuất hiện một vết máu, giữa vết máu có thể nhìn thấy một sợi dây rối trong suốt dài bằng nửa ngón tay khẽ run lên, như thể có người đang thao túng sợi dây rối từ xa.

——Dây rối mà Bạch Lục đã đâm vào sau gáy Bào Khang Nhạc trước đó, vẫn còn lại một đầu trong cơ thể Bào Khang Nhạc.

Bào Khang Nhạc mơ mơ màng màng, dường như cậu ta nghe thấy tiếng thần đêm đó, người đàn ông nhìn Bạch Liễu, khẽ cười nói vào tai hắn:

【 Bạch Liễu, con lựa chọn làm người tốt, lựa chọn không giết Bào Khang Nhạc, con sẽ bị trừng phạt. 】

Dây rối phía sau Bào Khang Nhạc run lên, đầu óc cậu ta nhất thời trở nên trống rỗng, cậu ta mơ hồ giơ tay chỉ vào Bạch Liễu: "Đúng, đúng vậy, là Bạch Liễu ép con trộm tiền đánh cược!"

“Nó ép con đánh cược, bảo là nếu không đưa tiền thì sẽ giết con! Nó còn bắt con phải nhảy xuống hồ thi đại học, suýt chút nữa là con chết đuối rồi!”

“Nó là một kẻ giết người!”

3 giờ chiều, trên sân thể dục, đại hội động viên bị trì hoãn hơn nửa tiếng đồng hồ đã diễn ra thành công tốt đẹp.

Nhưng lần này chương trình mở đầu không phải là bài phát biểu của học sinh danh dự hàng đầu.

Học sinh bên dưới nhìn thấy rất nhiều giáo viên, thậm chí có cả thầy hiệu trưởng vây quanh một học sinh, bọn họ cũng đã nhận ra có chuyện gì đó không ổn. Học sinh kia bị một nhóm người xô đẩy xuống dưới cột chào cờ, nhưng tất cả các giáo viên xung quanh đều mắng nhiếc cậu ta rất nặng nề, thậm chí có giáo viên còn gọi cảnh sát khẩn cấp.

Phương Điểm đang ngồi trong đội học sinh phía dưới theo dõi tình hình, trong lòng có một linh cảm rất xấu, cô nhìn trái nhìn phải, túm lấy một học sinh đi tới từ dưới cột cờ: “Học sinh đứng dưới cờ là ai vậy? ”

“Chị Điểm.” Bạn học sinh này không nghe rõ cô hỏi gì, chỉ nhìn thấy người đang kéo mình là Phương Điểm thì nghĩ là cô đang hỏi về tình hình của Lục Dịch Trạm, theo bản năng trả lời, “Học sinh dưới cờ không phải là Lục Dịch Trạm đâu ạ, hôm nay Lục Dịch Trạm xin nghỉ, cậu ấy nói muốn đi làm chuyện gì đấy, vẫn chưa trở về, không phải cậu ấy lên đài phát biểu đâu.”

“Chị biết, chị mới là người lên đài phát biểu, nhưng nãy giờ vẫn chưa có thông báo gì.” Phương Điểm hất cằm lên, “Chuyện cậu học sinh kia là sao vậy, cậu biết không?”

“Học sinh kia á.” Học sinh này cũng là học sinh xuất sắc lớp trên núi, theo bản năng trả lời có chút chán ghét, “Học lớp bình thường thôi, nghe nói là hình như đánh cược với bạn cùng lớp, rồi bắt người ta trộm tiền cho mình, hơn 2 vạn tệ đấy, nhưng tình cờ người kia là con của một giáo viên nên bị phát hiện, bây giờ cảnh sát đang điều tra, bảo là trước mắt phải đuổi học.”

Tim Phương Điểm đập loạn xạ, cô hỏi, “Học sinh đó tên gì vậy?”

“Bạch Liễu.” Nam sinh trả lời cô.

Phương Điểm đứng bật dậy chạy như điên về phía cột cờ.

Bạch Liễu bị một nhóm giáo viên nhét tờ kiểm điểm vừa in xong vào tay, đẩy lên đài chào cờ. Hiệu trưởng giữ chặt vai hắn, cầm micro đứng bên cạnh, mặt mũi giả vờ nghiêm túc mở miệng: “Thưa các thầy cô, trước khi đại hội động viên bắt đầu, chúng tôi phải thông báo một trường hợp vi phạm kỷ luật nghiêm trọng.”

“Học sinh Bạch Liễu lớp 17 trường Trung học Kiều Mộc của chúng ta không hề có ý muốn phấn đấu tiến bộ, mà chỉ thích đi đường ngang ngõ tắt, ép buộc bạn cùng lớp đánh bạc và số tiền lên đến hơn vạn tệ!”

“Khó mà tưởng tượng được trường trung học Kiều Mộc chỉ một lòng chuyên tâm học tập, dạy dỗ và giáo dục con người của chúng ta lại dạy ra loại học sinh như vậy! Thật đáng xấu hổ cho trường trung học Kiều Mộc!”

Hiệu trưởng hít sâu một hơi: “Cho nên, để kỷ luật làm gương cho toàn trường, chúng tôi sẽ phạt đuổi học học sinh này.”

“—— Chúng tôi sẽ lưu giữ vĩnh viễn hình phạt này trong học bạ của Bạch Liễu, để bất kỳ trường học nào cũng có thể nhìn thấy và biết được rằng người bạn học này tồi tệ như thế nào!”

Toàn trường náo động, học sinh lập tức bắt đầu thảo luận:

“Ôi mẹ ơi, làm vậy chẳng khác nào kêu mấy trường học kia đừng nhận cậu ta nữa? Vậy sao cậu ta thi đại học được đây?”

“Tui không biết, nghe nói cậu ta là học sinh viện phúc lợi, kiểu này viện phúc lợi cũng bỏ luôn, khỏi có tiền đi học…”

“Dù gì cũng năm cuối cấp rồi, tội ghê…”

“Tội gì mà tội, nó ép người ta đánh bạc còn gì, bị vậy là đáng lắm!”

Hiệu trưởng thở phào nhẹ nhõm, ông ta liếc nhìn Bạch Liễu bên cạnh: “Bây giờ yêu cầu Bạch Liễu đọc bản tự kiểm điểm của mình.”

“Đọc cái con c*! Không đọc!” Phương Điểm nhào lên đài vung tay hất văng tờ giấy kiểm điểm mà hiệu trưởng đang định nhét cho Bạch Liễu. Tiếp đó cô cũng không thèm nhìn đến hiệu trưởng, nắm lấy cánh tay Bạch Liễu lôi đi, “Đi thôi.”

(*) Vâng, chị Điểm uy vũ chửi là JJ đó các bợn ạ:v

Nguyên văn: 念个几把! (jǐ bǎ) đọc giống Jībā (JJ)

Giáo viên đang đứng dưới đài chào cờ giật thót người vì hành động của Phương Điểm, bà ta lao ra ngăn lại:

“Phương Điểm! Chút nữa em mới lên phát biểu! Tự dưng lại nhào lên làm gì!”

“Em biết.” Phương Điểm ngẩng đầu, giọng điệu bình tĩnh, “Em sẽ không phát biểu nữa, em sẽ đưa Bạch Liễu đi.”

Giáo viên nghe xong sửng sốt: “Đi?! Em đi đâu? Lát nữa còn phải lên lớp!”

“Em không học nữa.” Phương Điểm ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy lửa giận của một con dã thú đã bị xâm phạm lãnh địa, “Các thầy cô đuổi học Bạch Liễu đúng không?”

“Em cũng nghỉ học với cậu ấy.”

“Em điên à, Phương Điểm!” Giáo viên chủ nhiệm của Phương Điểm ngạc nhiên đứng lên, “Em là top 1 của trường đấy! Sắp thi đại học tới nơi rồi, em dính dáng tới đứa côn đồ này làm gì?”

“Các em đâu phải là người cùng chung con đường, lại đây!”

Giáo viên sốt ruột ngoắc tay gọi Phương Điểm.

Phương Điểm ngước nhìn giáo viên đang thực sự lo lắng cho mình, giọng điệu cũng dịu đi không ít: “Thưa cô, điểm xếp hạng và kỳ thi đại học đối với em không quan trọng, em học trường nào cũng có thể đạt được vị trí này, cùng lắm thì em học lại một năm, nhưng trước sau gì em vẫn là thủ khoa của thành phố.”

“Nhưng Bạch Liễu là bạn của em, và em thích đi chung một con đường với cậu ấy.”

Ánh mắt Phương Điểm kiên định, cô mỉm cười: “Nếu bây giờ bọn em không đi cùng nhau, thì sau này có lẽ chúng em mỗi người một ngã mất.”

“Xin cô tránh đường ạ.”

Phương Điểm kéo cánh tay Bạch Liễu đi lướt qua vị giáo viên đang sững sờ đứng như trời trồng.

Phương Điểm đối mặt mọi chuyện cực kỳ bình tĩnh. Trước tiên cô đưa Bạch Liễu trở về ký túc xá, vừa thu dọn đồ đạc cho

hắn vừa dặn dò: “Chuyện này có vấn đề, cậu đừng hoảng sợ, trước mắt chị sẽ ở lại trường để quan sát tình hình thế nào đã.”

“Nhưng tạm thời cậu đừng ở trường nữa, cứ về nhà chị trước. Tranh thủ thời gian này, cậu có thể tự học ở nhà chị để chuẩn bị cho kỳ thi đại học. Trong lớp chị có vài người cũng có kinh nghiệm, để chị hỏi giúp cậu xem chuyện này giải quyết như thế nào.”

Bạch Liễu ngồi ở mép giường, trên đầu là chiếc khăn lông Phương Điểm vừa đưa cho để lau sạch nước không biết bị ai tạt vào, hắn lặng lẽ nhìn Phương Điểm thu dọn đồ đạc, đột ngột lên tiếng: “Không phải chị không thích kết giao với những người đó sao?”

“Lúc trước khác lúc này phải khác chứ?” Phương Điểm thản nhiên trả lời, “Cậu không nghe câu “Ngộ biến tòng quyền” à?”

(*) Ngộ biến tòng quyền: Phải tuỳ theo hoàn cảnh mà xử sự cho thích hợp

“Giống như chị dọa mấy thầy cô đó nói muốn bỏ học phải không?” Bạch Liễu lãnh đạm hỏi.

Phương Điểm cười: “Đại khái là vậy, ít nhất cũng phải để bọn họ bình tĩnh mà cân nhắc lại. Bọn họ muốn bôi đen cậu mà để thủ khoa thành phố thôi học ngay trước kỳ thi đại học thì không đáng lắm đâu.”

Bạch Liễu lại trầm mặc: “Tôi đánh bạc thật đấy.”

Phương Điểm gật đầu: “Chị biết chứ, nhìn cậu là biết cậu dám làm mấy chuyện thế này lắm, nhưng hẳn là bên trong còn có nội tình.”

“Tôi đánh cược 2 vạn tệ.” Bạch Liễu im lặng một hồi rồi tiếp tục, “Bị đuổi học là chuyện bình thường.”

“Nếu cậu thật sự muốn bỏ học thì cứ việc bỏ học, chị sẽ không có ý kiến gì cả.” Phương Điểm nhỏm dậy, cô ngồi trên bàn đối diện Bạch Liễu, chống cằm nhìn hắn cười, “Nhưng không thể bỏ học như thế này.”

“Bởi vì chị biết cậu không muốn vậy.”

“Chị không đành lòng nhìn cậu học tập chăm chỉ suốt một năm nay lại nhận được kết quả như vậy, chị mong cậu thi đại học được thuận lợi suôn sẻ.”

Phương Điểm xoa đầu Bạch Liễu: “Được rồi, không nghĩ tới, về nhà trước nghỉ ngơi cho tốt.”

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu lên, mái tóc ướt đẫm che đi khuôn mặt tái nhợt, giọng nói rất nhẹ nhàng: “Chị Điểm, tôi muốn ăn kem que.”

Phương Điểm im lặng một lúc.

Trừ khi đùa giỡn với nhau chứ bình thường Bạch Liễu hiếm khi gọi cô là chị Điểm, và cũng hiếm khi đòi hỏi cô làm bất cứ điều gì. Đôi khi Phương Điểm còn phàn nàn, bảo là Bạch Liễu, cậu không muốn gọi tôi là chị hay sao.

Nhưng giờ phút này đây, nhìn Bạch Liễu như thế này, Phương Điểm thà rằng mình không nghe Bạch Liễu gọi chị Điểm.

Cô hít sâu một hơi, nói, "Được rồi, chị Điểm sẽ xuống mua cho cậu ngay, đợi chị một lát."

Đợi đến lúc Phương Điểm cầm túi kem que quay trở về, cô chỉ nhìn thấy một ký túc xá trống rỗng.

Bạch Liễu đi rồi, túi hành lý nhỏ mà cô vừa sắp xếp cho hắn cũng không còn nữa, trên bàn để một chiếc ly chặn tờ 100 tệ, bên cạnh là một tờ giấy —— 【Tiền lúc trước mượn, bây giờ trả lại cho chị, chị Điểm】.

Dòng sau ghi: 【Đừng bỏ học vì tôi, không đáng đâu.】

Phương Điểm nhìn 100 tệ này, cô hít sâu một hơi, rồi từ từ đặt túi kem que xuống.

- ——oOo—

Chương 509

Lục Dịch Trạm mới giao đạo cụ đề thi cho Sầm Bất Minh phong ấn xong thì vội vàng chuẩn bị vào game để tìm cách giải trừ vĩnh viễn nó, bù đầu bù cổ hai ngày liên tục trong game, đến khi vừa ra đến bên ngoài thì anh nghe tin Bạch Liễu đã xảy ra chuyện, đầu óc lập tức quay cuồng chao đảo.

"Bạch Liễu bỏ đi?" Lục Dịch Trạm ngồi thẫn thờ trên ghế sofa nhà Phương Điểm, nhìn Phương Điểm ngồi đối diện, "… cậu ấy đi đâu được chứ?"

"Em có đến viện phúc lợi hỏi thăm, nhưng cậu ấy không quay về đó." Phương Điểm cúi đầu, tay nắm chặt trên bàn trà, giọng có chút khàn khàn, "… Em cũng đi tìm rồi, nhưng xung quanh trường đều không thấy. "

"Bạch Liễu không về viện phúc lợi, không về trường học, cũng không về đây." Vẻ mặt của Lục Dịch Trạm gần như vô hồn, anh nhìn Phương Điểm nói lẩm bẩm, như thể đang hỏi Phương Điểm cũng như đang tự hỏi chính mình, "Cậu ấy chỉ có thể đi qua lại mấy nơi này thôi."

"Cậu ấy còn đi chỗ nào được nữa chứ?"

Quả thật, giờ đây Lục Dịch Trạm mới bất tri bất giác nhận ra, bởi vì sự can thiệp của mình nên trong dòng thế giới này chỉ có ba nơi là có thể dung chứa Bạch Liễu, nhưng bây giờ cả hai

nơi —— trường học và viện phúc lợi đều không chào đón Bạch Liễu, mái nhà của Bạch Liễu chỉ còn duy nhất nơi đây

Nhưng nơi đây lại có hai người đẩy hắn đến hoàn cảnh như bây giờ.

Vậy thì… Bạch Liễu có thể đi đâu được nữa?

Hắn cần tiền để ăn, ở, đi lại và nghỉ ngơi. Hắn lấy tiền ở đâu ra?

Lục Dịch Trạm chậm rãi cúi đầu, vùi mặt vào trong lòng bàn tay, thở ra một hơi.

Mùa hè thường mưa nhiều, thông thường sau cả chục tiếng sấm đì đùng là chẳng mấy chốc trời đổ mưa tầm tã.

Bây giờ đang là thời gian làm việc, kỳ thi tuyển sinh đại học và trung học phổ thông đang đến gần, học sinh và trẻ em ra chơi game dần thưa thớt, ông chủ tiệm trò chơi điện tử ở phố thương mại nhìn cơn mưa nặng hạt ngoài trời, khách chơi lại chẳng còn bao nhiêu người thì không khỏi thở dài nghĩ bụng thôi thì hôm nay sẽ đóng cửa sớm.

Ông vừa tắt màn hình lớn ở phố ngoài, vừa đưa tay định kéo cửa cuốn, một bàn tay ướt đẫm nước mưa đã nắm lấy cánh cửa cuốn đang rơi xuống.

Ông chủ sững sờ một lúc, vội mở cửa cuốn lên.

Cơn mưa lớn tạo một lớp sương mù dày đặc trên đường phố, con phố vốn dĩ nhộn nhịp giờ đây trở thành một tấm màn mờ ảo trong mưa và sương mù. Bạch Liễu mặc đồng phục học sinh ướt sũng đứng lặng lẽ trước khung cảnh như vậy khiến người ta cảm giác như hắn không thuộc về thế giới này.

Bạch Liễu nhướng đôi mắt đen trầm tĩnh nhìn ông chủ: "Hôm nay chú có mở cửa không?"

"… Mở." Ông chủ vốn dĩ muốn nói là đóng cửa, nhưng nhìn bộ đồng phục học sinh ướt đẫm của Bạch Liễu, ông lại đổi ý, "Trước tiên vào đây trú mưa đã."

Bạch Liễu bước vào, hắn quay đầu nhìn về phía ông chủ: "Phần thưởng trò chơi bắn súng lần trước có thể đổi thành tiền được không ạ?"

"Được, đổi lấy 500 tệ." Ông chủ nhìn bộ đồng phục học sinh trên người Bạch Liễu, nhịn không được khuyên nhủ, "Hình như cháu đang học năm ba trung học phải không? Chờ tốt nghiệp xong rồi hãy quay lại đây chơi, đừng trốn học đi chơi làm gì, thi đại học quan trọng hơn cháu ạ."

Bạch Liễu trầm mặc một hồi mới nhạt nhẽo lên tiếng: "Không học được nữa, cháu bị đuổi học rồi."

Ông chủ sửng sốt: "Sao lại bị đuổi học?! Năm nay là năm cuối cấp quan trọng! Cháu bị đuổi học thế này người lớn trong nhà không phản đối sao?"

“Cháu không có người nhà.” Bạch Liễu lãnh đạm nói, “Chú mở máy được không?”

Ông chủ sững sờ, muốn hỏi thêm nhưng lại không mở miệng được, chỉ biết thở dài với vẻ mặt phức tạp rồi mở máy cho Bạch Liễu.

“Cháu chơi đi.”

Bạch Liễu lễ phép gật đầu: “Cảm ơn ông chủ.”

Hắn vén màn đi vào, ngay sau đó tiếng súng chế độ hai người vang lên, ông chủ bên ngoài thở dài cảm xúc lẫn lộn.

….. mới mấy ngày trước đây ông còn nhìn thấy thông điệp “Kim bảng đề danh” của đứa nhỏ này trên vòng đu quay, sao bây giờ lại ra nông nỗi này rồi…

Mà thằng nhóc này cũng tràn trề năng lượng thật đấy, bị đuổi học lại vừa mới dầm mưa xong, bây giờ chơi chế độ 2 người như không có gì.

Ông chủ nhìn tên hai nhân vật đăng nhập trên máy, một tên Hắc Đào một tên Bạch Liễu, không khỏi buồn cười lắc đầu —— quả nhiên vẫn là nhóc con mới tí tuổi đầu, còn bày đặt chọn biệt danh game đối xứng nữa.

Bạch Liễu cầm súng chăm chú nhìn hai nhân vật đang nhảy trên màn hình trò chơi, nhân vật trò chơi Hắc Đào bên cạnh bảo vệ hắn suốt chặng đường, khóe miệng hắn khẽ cong lên.

Một giọng nói rất nhẹ nhàng đột nhiên vang lên bên ngoài bức màn:

“Chào chú, cho cháu hỏi chú có gặp qua học sinh này không ạ?”

Vừa nghe giọng nói đó đồng tử Bạch Liễu co rút lại, nhân vật Hắc Đào trên màn hình lập tức bất động, Bạch Liễu quay phắt người lại nhìn Hắc Đào bên cạnh —— con quái vật vừa chơi bắn súng với hắn mất tăm không thấy đâu nữa.

Bên ngoài màn, giọng nữ nhu hòa vẫn lễ phép hỏi thăm đầy thành khẩn và tha thiết: “Cháu là Phương Điểm, là chị của cậu học sinh trong bức ảnh này, hiện giờ em ấy đang bỏ nhà đi, nếu chú gặp em ấy thì nói cho cháu biết được không? Chúng cháu sẽ hậu tạ.”

Giọng ông chủ ngập ngừng có chút ngượng ngùng xấu hổ, cuối cùng ông ta nói, “… Chưa gặp bao giờ.”

“Vậy đây là số điện thoại của chúng cháu, nếu ngài gặp em ấy thì gọi cho chúng cháu nhé.” Phương Điểm dùng giấy bút loạt xoạt viết lại số điện thoại của mình, “Cảm ơn ngài trước.”

“Em ấy rất thích chơi game kinh dị, biết đâu em ấy sẽ đến nơi này.”

Bạch Liễu lặng lẽ dựa vào máy trò chơi ngửa đầu ra sau, tóc mái che khuất mắt không thấy rõ biểu cảm của hắn, trong

không gian nhỏ hẹp chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng và tiếng nước nhỏ giọt từ đầu tóc quần áo.

Hai nhân vật trong game kinh dị bị rơi máy bay và bị đám zombie lao vào xâu xé không còn nguyên vẹn.

Đợi Phương Điểm rời đi, Bạch Liễu mở màn bước ra, ông chủ lập tức than thở với hắn: "Sao cháu lại bảo trong nhà không có người lớn? Chị gái cháu dầm mưa đi tìm cháu kìa."

Bạch Liễu lãnh đạm nói: "Cám ơn ngài không nói cháu ra."

Ông chủ thở dài: "Mấy chỗ như này phụ huynh học sinh đến tìm con em mình nhiều lắm, không nói ra cũng chỉ vì đạo đức nghề nghiệp cơ bản thôi. Nhưng chị cháu hình như không giống loại phụ huynh như vậy, chị cháu rất lo cho cháu đó."

"Mắt con bé đỏ hoe, có vẻ đã khóc rất nhiều thì phải."

Bạch Liễu lại dừng lại: "Cháu không đạt giải nhất."

"Để xem…" Ông chủ mở màn bước vào "Được giải nhì, cũng không tệ, có muốn đổi tiền không? 200 tệ."

Bạch Liễu gật đầu: "Đổi ạ."

Ông chủ đưa tiền cho Bạch Liễu, ông ta dừng một chút, sau đó thở dài nói: "Cháu vẫn còn là học sinh, lang thang một mình bên ngoài không dễ dàng đâu, tốt nhất vẫn nên về nhà sớm đi."

Bạch Liễu nhận lấy tiền, xoay người rời đi, nghe được lời của ông chủ, bóng lưng dừng một chút, sau đó nói: “Cháu không ở một mình.”

“Có người bên cạnh cháu.”

Ông chủ hỏi: “Ai vậy?”

Bạch Liễu bình thản đáp: “Hắc Đào.”

Ông chủ còn đang sửng sốt, Bạch Liễu đã khuất bóng trong màn mưa và sương mù.

Ông chủ bối rối quay đầu lại, nhìn tên 【 Hắc Đào 】 của nhân vật trò chơi đã chết trên mặt đất, lẩm bẩm nghi hoặc: “Nhưng mà Hắc Đào…”

“Là tên là NPC chỉ tồn tại trong trò chơi mà?”

“Đã bốn ngày rồi.” Quầng thâm của Lục Dịch Trạm dày như mắt gấu trúc, anh thều thào: “Rốt cuộc Bạch Liễu ở đâu?”

Đến lúc này đây, Lục Dịch Trạm bắt đầu cảm thấy hối hận khi không để Sầm Bất Minh phái một vài người đi theo Bạch Liễu.

Giờ đây anh phải dành một phần ba thời gian để lo lắng không biết Bạch Liễu có xảy ra chuyện gì hay không, một phần ba thời gian khác lo lắng Bạch Liễu có gây chuyện cho người khác hay không, còn lại thời gian là giải quyết chuyện đạo cụ đề thi đại học, trò chơi, viện phúc lợi và trường học, hận bản thân không thể tách ra thành 64 mảnh để có thể xử lý tất cả mọi thứ.

Không thể dùng người của Sầm Bất Minh. Lỡ như bọn họ tìm được Bạch Liễu, nhầm lúc Bạch Liễu đang làm gì đó, Sầm Bất Minh chắc chắn sẽ một phát bắn chết Bạch Liễu.

Cũng không thể báo án với cảnh sát. Hiện tại vụ việc gian lận đề thi liên quan đến Bạch Liễu vẫn chưa x4c minh xong, nếu báo cáo sẽ vô tình kéo hắn vào quá trình điều tra. Lại càng không thể huy động dị đoan và sử dụng đạo cụ trò chơi để tìm kiếm Bạch Liễu, mọi dị đoan đều có liên quan đến hắn, một khi tìm thấy hắn rồi thì Bạch Lục cũng có thể thông qua dị đoan để ảnh hưởng Bạch Liễu.

Bạch Liễu là đứa trẻ đặc biệt nhất trên thế giới, và một "phụ huynh" ba đầu sáu tay như Lục Dịch Trạm cũng đành phải chịu thua, không còn lựa chọn nào khác ngoài biện pháp thông thường và mệt mỏi nhất để tìm kiếm con em bỏ nhà ra đi —— đó chính là anh và Phương Điểm tự mình lê thân đi tìm từng nơi một.

Nhưng anh và Phương Điểm tìm muốn điên lên luôn rồi mà vẫn chưa tìm thấy Bạch Liễu.

Bạch Liễu rất thông minh, nếu người này thật sự không muốn bị phát hiện, thì cho dù Lục Dịch Trạm dùng hết những cách trên cũng khó tìm được hắn.

Lục Dịch Trạm tìm mòn mỏi mấy ngày liên tục, không biết đã mấy ngày trôi qua, cuối cùng Phương Điểm cũng mang về một tin tốt và một tin xấu:

"Em tìm thấy Bạch Liễu ở quán cà phê Internet bên cạnh." Phương Điểm nói, "Nhưng cậu ấy không muốn trở về."

Mắt Lục Dịch Trạm sáng rỡ lên chưa đầy một giây thì tâm lại như tro tàn, xụi lơ trên sô pha suýt nữa bật khóc: "Tại sao!"

"Mọi chuyện giải quyết xong rồi mà!"

Hai người đã tốn rất nhiều công sức để tìm ra chuyện hiệu trưởng lén lút muốn theo dõi học sinh, chứng minh được chính Bào Khang Nhạc đã ép Bạch Liễu đánh cược, đồng thời cũng nhờ được Hầu Đồng làm chứng, có thể nói là nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, thành công rửa sạch hiềm nghi cho Bạch Liễu.

Tiếp đó khi hỏi Bào Khang Nhạc tại sao cậu ta lại muốn vu oan Bạch Liễu, người này ấp úng không nói được lý do tại sao. Nhưng lúc thẩm vấn Hứa Vi thì cô ta lại không giữ mồm giữ miệng được, vô tình tiết lộ thông tin, thú nhận những chuyện hiệu trưởng đã bí mật làm với học sinh.

Tức khắc mọi chuyện chấn động toàn trường, từ trên xuống dưới đều bị điều tra nghiêm khắc và cẩn thận. Hiệu trưởng và Hứa Vi, hai con chó già không xứng đáng làm giáo viên đã bị đuổi việc ngay lập tức.

Bào Khang Nhạc cũng bị cho thôi học và bị kỷ luật nặng.

Về phía Sầm Bất Minh, Lục Dịch Trạm cũng đã tìm ra cách giải quyết đạo cụ【Làm sai đề thi đại học】 trong trò chơi và niêm phong thành công dị đoan. Ngoài ra, Lục Dịch Trạm cũng xóa ảnh hưởng của dị đoan trên người nữ sinh bị hại trước đó và sử dụng đạo cụ để xóa mờ một phần ký ức của đối phương. Giờ đây đối phương cho rằng những gì mình nhìn thấy khi ngã xuống chỉ là ảo ảnh.

Lục Dịch Trạm vốn dĩ cũng muốn loại bỏ ảnh hưởng đối với Bào Khang Nhạc, nhưng trạng thái tinh thần của người này bây giờ rất tệ, cũng không biết hiệu quả của việc loại bỏ có tốt không.

Toàn bộ trường trung học tư thục Kiều Mộc từ trên xuống dưới đã được quét dọn sạch sẽ, hồ thi đại học trên núi bị lấp đầy, khu học sinh xuất sắc trên núi cũng bị giải tán. Người tiếp nhận trường tư thục Kiều Mộc hiện nay là một giáo viên lớn tuổi đức cao vọng trọng, còn tiếp quản lớp của Bạch Liễu là một giáo viên dạy tiếng Anh trẻ tuổi, nghe nói là học trò thân cận của vị giáo viên lớn tuổi kia, rất có năng lực và phẩm chất đạo đức cũng rất tốt, vừa nhậm chức liền tìm gặp bọn Lục Dịch Trạm để hỏi thăm tình hình của Bạch Liễu, còn nhiệt tình tham gia tìm kiếm Bạch Liễu mấy ngày liền.

Mọi thứ đều đang tốt đẹp.

Ngoài hai người họ ra thì nhiều người khác cũng đang mong chờ sự trở lại của Bạch Liễu, Hầu Đồng, các đồng đội khác trong đội bóng chuyền Phương Điểm và giáo viên tiếng Anh mới được bổ nhiệm.

Giờ đây Bạch Liễu sẽ không bao giờ cô đơn ở trường trung học Kiều Mộc như trước nữa.

Nhưng Bạch Liễu lại không muốn quay về.

“Em có nói chuyện với Bạch Liễu.” Phương Điểm ôm mặt, cô có vẻ đang suy nghĩ nhưng cũng có vẻ mê man, ánh mắt có chút tán loạn, “Cậu ấy nói với em là cậu ấy muốn sống một mình.”

“Cậu ấy cảm thấy sau khi nghỉ học như thế này thì sống một mình cũng ổn.”

“Cậu ấy không đặt quá nhiều kỳ vọng vào trường trung học hay đại học, cũng không hứng thú với cái gọi là người thường và sống như những người thường, nhưng nếu sau này phải cô độc thì cậu ấy đã quen sống thế rồi, còn rất chờ mong nữa.”

Phương Điểm ngẫm nghĩ: “Em nghĩ cậu ấy nói thật, nhưng em cũng có cảm giác hình như cậu ấy không muốn sống một mình.”

“Ý em là sao?” Lục Dịch Trạm cau mày hỏi.

Phương Điểm hít sâu một hơi: “Em cảm giác… có cái gì đó mà em không nhìn thấy.”

“Ở bên cạnh cậu ấy mỗi khi cậu ấy ở một mình.”

Trong căn phòng cho thuê yên tĩnh, Bạch Liễu nằm trên chiếc giường gỗ một mình.

Trước đó hắn sống trong một quán cà phê Internet bị Phương Điểm tìm được, vốn dĩ cô đã rời đi rồi nhưng cuối cùng lại quay trở lại, bảo là nếu hắn không muốn về thì cũng không sao, nhưng không thể ở trong tiệm internet như thế này được, sau đó cô thuê cho hắn một căn phòng nhỏ, để hắn vào ở tạm trong đó.

Bạch Liễu nằm dài trên chiếc giường gỗ, mắt hắn nhìn chùm chìa khóa trên chiếc bàn nhỏ đối diện —— đó là chìa khóa mà Phương Điểm đã để lại cho hắn lúc tìm được hắn trong tiệm net.

Hắc Đào nằm dài trên bàn bên cạnh chùm chìa khóa cũng đang nhìn hắn.

Căn phòng yên tĩnh và tối tăm, Bạch Liễu có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt đen nhánh của Hắc Đào từ từ biến thành màu xanh bạc kỳ lạ và thân thể của y ngày càng trở nên trong suốt.

“Tôi đi đây,” hắn nghe Hắc Đào nói.

“Tại sao?” Bạch Liễu hỏi, “Tôi vẫn còn một mình, tại sao cậu có thể rời đi?”

Hắc Đào chớp mắt rất chậm: “Nhưng cậu sẽ đi sớm thôi.”

Bạch Liễu lãnh đạm: “Cậu không cần quyết định giúp tôi.”

Giọng của Hắc Đào rất khẽ: “Bởi vì tôi không muốn cậu cô đơn, Bạch Liễu.”

Y từ từ đứng dậy, đi tới ôm Bạch Liễu đang nằm trên giường gỗ vào lòng, dịu dàng nói:

“Trong tương lai sẽ có rất nhiều, rất nhiều người xung quanh cậu. Tôi biết điều đó làm cậu hạnh phúc, vì vậy tôi hy vọng hạnh phúc sẽ nhanh đến với cậu.”

“Vậy nên tôi không muốn cậu cô độc lâu như thế.”

Hắc Đào ôm chặt Bạch Liễu: “Trở về đi.”

“Chúng ta thỏa thuận với nhau nhé, tôi hứa với cậu, sau này tôi nhất định sẽ đến bên cậu, sẽ vĩnh viễn đi theo cậu từ cái nhìn đầu tiên, không bao giờ biến mất nữa.”

Bạch Liễu nắm chặt bả vai Hắc Đào, ánh mắt của hắn dần dần trôi đi.

Hắn lướt qua vai Hắc Đào, nhìn chùm chìa khóa trên bàn, im lặng hồi lâu, sau đó Bạch Liễu nhắm mắt lại, ôm lấy vai Hắc Đào, khẽ ừ một tiếng.

Bạch Liễu đã trở lại.

Nhân vật chính trong sự kiện chấn động toàn trường trở lại khiến cuộc sống của mọi người trong trường trung học tư thục Kiều Mộc đều ồn ào náo nhiệt một thời gian, thế nhưng cuộc sống riêng của hắn thì lại êm đềm trôi qua không chút sóng gió.

À cũng không gọi là êm đềm lắm, thật ra hắn đã trở thành nhân vật tâm điểm của công chúng mới đúng.

Sau khi khu dạy học trên núi bị hủy bỏ, Lục Dịch Trạm và Phương Điểm xuống núi học cùng mọi người. Cứ hễ rảnh rỗi không có việc gì để làm thì hai người lại chạy đến lớp rủ Bạch Liễu đi ăn, đi học, chơi bóng và làm bài tập về nhà. Hầu Đồng thì luôn tìm dịp gặp riêng, nói chuyện với Bạch Liễu nhưng hết giờ học là thấy hắn toàn bị Phương Điểm kéo đi, cô giận đến mức phát hờn lên mà vẫn không làm gì được.

Giáo viên mới của lớp rất quan tâm đến Bạch Liễu. Cô đối với Bạch Liễu rất thân thiện nhưng cũng không đến mức quá lố bịch, thông thường cô sẽ ghi chú giúp hắn một số các điểm cần lưu ý trong đề thi để hắn phát huy tốt hơn.

Viện phúc lợi trợ cấp cho Bạch Liễu 8 tệ mỗi đêm, vừa vặn đủ ăn một tô mì thịt bò.

Lục Dịch Trạm và Phương Điểm sẽ bù tiền để mua thêm một quả trứng cho hắn, vì vậy chỉ ngắn ngủi trong vòng 50 ngày Bạch Liễu đã tăng cao rõ rệt.

Hắn không còn cô đơn, hay nói cách khác, hắn không còn cơ hội ở một mình nữa, xung quanh hắn có quá nhiều người, và

rất ít khi hắn ở một mình.

Có khi Bạch Liễu ngồi một mình ở bồn hoa dưới lầu, trên tay cầm hai cây kem, nhưng hắn chỉ ăn một cây, còn một cây chừa lại, cũng không biết là để dành cho ai ăn. Nhưng sự đơn độc như vậy thường rất hiếm.

Chẳng mấy chốc đã đến kỳ thi tuyển sinh đại học.

Mùa hè ánh nắng chói chang, hôm nay trời nóng như thiêu đốt, ánh mặt trời tỏa sáng rực rỡ.

Phương Điểm và Lục Dịch Trạm đã dậy từ sáng sớm để rủ Bạch Liễu đi ăn sáng. Khuôn mặt Lục Dịch Trạm tái nhợt vì lo lắng, trước khi đưa Bạch Liễu vào phòng thi vẫn liên tục dặn dò: “Nhớ ghi đáp án vào phiếu trả lời! Xong rồi kiểm tra lại ít nhất 2 lần nhé!”

Dặn dò Bạch Liễu xong, Lục Dịch Trạm theo bản năng muốn rời khỏi trường học, đến khu phụ huynh bên ngoài để chờ Bạch Liễu thi đại học.

Phương Điểm bật cười, túm lấy Lục Dịch Trạm đang căng thẳng đến mức đầu óc lú lẫn cả lên, khua tay múa chân bước ra ngoài: “Anh đứng lại dùm em cái!”

“Hôm nay có phải một mình Bạch Liễu thi đại học đâu, anh cũng phải thi cơ mà, đi qua khu phụ huynh làm gì hả!”

“À!” Lục Dịch Trạm vỗ trán cái bốp, “Anh quên mất mình cũng phải thi đại học, chỉ nhớ hôm nay là ngày thi đại học của Bạch Liễu.”

Bạch Liễu: “…..”

Cuối cùng đổi thành Bạch Liễu đưa thí sinh Lục Dịch Trạm đang lo đến mức xoắn xít cả lên vào phòng thi, còn tranh thủ dặn dò ngược lại đối phương: “Nhớ tô vào phiếu trả lời đó, tiểu Lục!”

“Cậu cũng vậy!” Lục Dịch Trạm rơm rớm nước mắt nắm lấy tay Bạch Liễu, “Thi đại học nhất định sẽ thuận lợi!”

Phương Điểm cũng nắm lấy tay hai người họ, cô cười rạng rỡ: “Đương nhiên, Bạch Liễu của chúng ta thi đại học nhất định sẽ thuận lợi!”

Bạch Liễu nhìn Phương Điểm và Lục Dịch Trạm vẫy tay chào tạm biệt mình rồi bước vào phòng thi, hắn không quay lại ngay mà nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hai người rồi đứng lặng một lúc.

Khi bóng lưng hai người dần khuất, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Hắc Đào nắm tay Bạch Liễu, Bạch Liễu chậm rãi nắm lại.

Trước phòng thi đại học người ra kẻ vào liên tục, chỉ riêng Bạch Liễu đứng sững một chỗ, tay cầm thứ gì đó, mọi người

không ngừng lướt qua hắn mỉm cười chào hỏi:

“Bạch Liễu, thi đại học cố lên nha!”

“Bạch Liễu, tiến lên!”

“Cố lên, Bạch Liễu, cậu làm được!”

Mỗi khi có người mỉm cười chào hỏi Bạch Liễu và chúc phúc cho hắn, Hắc Đào bên cạnh Bạch Liễu sẽ biến mất trong giây lát, nhưng ngay sau khi người chào hắn rời đi, Hắc Đào sẽ quay lại và tiếp tục nắm tay Bạch Liễu.

Vì vậy lẫn khuất trong đám đông, Hắc Đào trong tay Bạch Liễu giống như một bộ phim nhựa cũ kỹ chiếu ra hình ảnh lỗi thời cứ chập chờn lúc có lúc không, đường nét của y mơ hồ, xuất hiện rồi biến mất dưới ánh sáng mặt trời, giống như một ảo ảnh của một con quái vật do người tạo ra, lặng lẽ xuất hiện bên cạnh nhân vật chính của câu chuyện cổ tích.

Nắm tay hắn thật chặt khi hắn ở một mình, và lặng lẽ buông tay khi hắn không còn cô đơn.

Bạch Liễu bước vào phòng thi tiếng Anh cuối cùng, con quái vật đứng ngoài cửa sổ nhìn chăm chú Bạch Liễu đang cúi đầu viết bài, cứ mãi nhìn như thế từ đầu đến cuối không hề rời mắt.

Vào lúc tiếng chuông báo kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại học vang lên, Bạch Liễu vô thức quay đầu nhìn con quái vật ngoài

cửa sổ.

Y đã biến mất.

Đầu óc Bạch Liễu phản ứng chậm chạp một hồi, hắn chợt nhớ ra lúc trước hắn đã nói với Hắc Đào rằng, sau khi thi xong nhất định hai người Phương Điểm sẽ đến tìm hắn, vì vậy yêu cầu Hắc Đào đợi hắn ở bàn bóng bàn chứ không phải bên ngoài phòng học.

Chắc hẳn là y đến bàn bóng bàn rồi, Bạch Liễu nghĩ thầm.

Quả nhiên thi xong Phương Điểm đến tìm hắn. Cô hào hứng hỏi Bạch Liễu thi như thế nào, Bạch Liễu bảo là cũng bình thường thôi, sau đó Phương Điểm cổ vũ, nói là chút nữa chúng tôi sẽ đi mua sắm để ăn mừng, còn Lục Dịch Trạm vui đến khóc luôn tại chỗ.

Chẳng bao lâu Lục Dịch Trạm và Phương Điểm đã bị bạn cùng lớp kéo đi, Bạch Liễu có thời gian rảnh rỗi một mình, hắn trở về chỗ ngồi trong lớp, lấy ra một bó que gỗ dưới bàn học.

Hắn để dành tổng cộng được mười que gỗ, vừa vặn đổi được hai cây Cornetto.

Trong phòng học mọi người đang thảo luận sôi nổi, có vài người thì lén lút trốn ở đâu đó để tỏ tình với nhau, Bạch Liễu chẳng có chút biểu cảm nào, hắn lướt qua đám người đi thẳng về bồn hoa phía dưới.

Hắn đến căn tin dùng 10 que gỗ đổi lấy 2 cây Cornetto vị dâu, rồi đứng đợi bên cạnh bàn bóng bàn dưới cái nắng như thiêu như đốt.

Bàn bóng bàn là một góc rất bí mật, cho nên mặc nhiên nó trở thành thánh địa hẹn hò của các cặp đôi yêu nhau để tránh khỏi sự dò xét của trưởng khoa. Nhưng giờ ai cũng thi xong đại học rồi, chuyện tình cảm lén lút đều có thể phơi bày giữa bàn dân thiên hạ, thầy cô giáo và phụ huynh cũng không thèm quan tâm nữa, vì vậy nơi thánh địa hàng đầu của các đôi lứa giờ đây vắng hoe, không một bóng người.

Trên sân thể dục đầy nam nữ rượt đuổi nhau, cười nói rôm rả. Dưới bóng cây dưới bàn bóng bàn chỉ có một chàng trai 18 tuổi cầm hai cây kem đợi người đến. Hắn đã từng ngồi đây dưới cơn mưa tầm tã, bình thản nghĩ cách giết người, cũng đã từng ngồi đây ôm chặt một con quái vật không tồn tại, tránh né ánh đèn pin từ xa rọi tới.

Nhưng hiện tại, hắn đang cầm hai cây kem Cornetto hương vị dâu tây mà quái vật muốn ăn nhất, bình thản chờ ở đây, chờ y xuất hiện rồi cả hai cùng nhau ăn kem, ăn xong rồi lại nói với y rằng.

Nói với y rằng tôi thích cậu. Ở bên cạnh tôi thêm chút nữa rồi hãy đi.

Giống như bất kỳ chàng trai 18 tuổi nào hay nói với người yêu của mình —— Anh thích em, ở bên anh một lúc rồi hãy đi nhé.

Tôi đã nói những gì cậu thích nghe và mang món cậu thích ăn, vậy cậu có thể rời đi muộn hơn một chút được không, vì tôi vẫn còn một mình?

Mây trắng và chim bay trên bầu trời xanh, nam sinh áo trắng dưới bóng cây xanh, chờ rồi lại đợi, chờ từ lúc nắng như thiêu đốt đến hoàng hôn, từ hoàng hôn đến khi trời chạng vạng, chờ đến khi kem trên tay đã tan chảy hoàn toàn mà con quái vật vẫn chưa đến.

Nó vẫn chưa nghe được điều nó thích nghe, chưa ăn được vị kem nó thích ăn, thậm chí không nói lời tạm biệt, cứ thế mà đi rồi ư?

Đợi đến khi sau này gặp nó rồi, hắn nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho nó đâu.

Bạch Liễu chậm rãi hạ bàn tay đang cầm cây kem xuống, hắn bình thản nhìn về phía xa, nói:

“Tôi thích cậu, Hắc Đào.”

- ——oOo—

Chương 510

(*) Chương này Bạch Liễu đã về hiện tại nên xưng hô sẽ quay lại theo đúng hiện tại nhé.

Trong lớp học.

Mục Tứ Thành vẫn còn say ngủ ở hàng ghế sau, Bạch Liễu mở trang cuối cùng của quyển vở nháp.

Ở trang cuối là hình vẽ một người nhỏ bé cầm hai cây kem ngồi một mình bên bồn hoa, người nhỏ cúi đầu nhìn vị trí nhúm chó con xuất hiện, như đang chờ đợi nó xuất hiện một lần nữa và nói rằng nó muốn ăn kem trên tay hắn.

Mà lần này, hắn sẽ cho nó.

Bạch Liễu đóng quyển vở nháp lại, vẻ mặt vẫn bình thản.

Hắn không có đoạn ký ức này, tất cả những thứ liên quan đến Hắc Đào xuất hiện trong trí nhớ của hắn dường như đã bị thứ gì đó cố tình tẩy rửa, không để lại dấu vết —— giống như kí ức của hắn và Tạ Tháp trước đây.

Không khó đoán rằng ký ức này cũng đã được gấp lại.

Bạch Liễu vẫn như cũ đặt 【 mỏ neo 】xung quanh hắn để thu hút hắn vào trò chơi, mặc dù cuối cùng hắn cũng đã nhập cuộc.

——thậm chí còn đi đến giai đoạn khiêu chiến.

“Két ——”

Cửa phòng học bị đẩy ra, Mục Tứ Thành đang ngủ ngon lành ở hàng ghế sau đột ngột tỉnh lại, cậu nhìn thấy một bóng người thấp bé lẻn vào từ bên ngoài phòng học, theo bản năng liền chuẩn bị vươn móng vuốt ra ngoài.

“Từ từ.” Bạch Liễu thản nhiên nói, “Đây là người đưa chúng ta lên núi.”

Bóng người đi tới trước mặt Bạch Liễu, chính là Bào Khang Nhạc với đôi mắt đỏ hoe, cậu ta nhìn Bạch Liễu dữ tợn: “Mày thích trò chơi kinh dị đúng không? Vậy mày dám đánh cược với tao không?”

Bạch Liễu thuận theo dòng nước tiếp lời: “Đánh cược gì?”

“Nhảy vào hồ thi đại học, hoàn thành tất cả các câu hỏi rồi an toàn quay trở lại.” Bào Khang Nhạc nói, “Ai làm xong trước sẽ thắng”.

“Người chiến thắng sẽ…”

Bào Khang Nhạc đang vắt óc suy nghĩ phần thưởng thật hấp dẫn thì thấy Bạch Liễu thong thả đứng lên: “Được rồi, đi thôi.”

Bào Khang Nhạc sửng sốt: “Mày đồng ý?”

“Tôi đã đồng ý một lần rồi.” Bạch Liễu cười, “Không cần lãng phí thời gian, đi thôi.”

Bên cạnh hồ thi đại học trên núi.

Lục Dịch Trạm một tay nâng trọng kiếm cắm xuống đất, lặng lẽ nhìn xuống bóng mình dưới hồ.

Nước trong hồ lăn tăn gợn sóng, khuôn mặt Lục Dịch Trạm cũng vì vậy mà đung đưa, mờ mịt, vết thương ngoài da chằng chịt nhưng vẻ mặt lại rất trầm tĩnh.

Suy nghĩ của anh quay trở lại thời điểm Bạch Liễu mất tích cách đây sáu năm khi anh học năm thứ ba trung học.

Khi đó, Lục Dịch Trạm có đến tìm Sầm Bất Minh một lần.

“Lục Dịch Trạm, anh nghĩ tôi là ai?” Sầm Bất Minh ôm nguc cười giễu cợt, “Tôi không can thiệp vào hiện thực của Bạch Liễu đã là nhân nhượng tối đa rồi, anh lại còn muốn tôi giúp hắn giải quyết chuyện của Kiều Mộc, lợi dụng quyền hạn của tôi thuyết phục trường học để Bạch Liễu được tiếp tục đi học ____”

Vẻ mặt anh ta nghiêm nghị lại châm biếm: “Tôi không hào phóng như anh, hết lòng hết dạ với hợp chất diễn sinh của Bạch Lục…”

Những lời chửi mắng của Sầm Bất Minh vướng víu ngay đầu lưỡi, anh ta nhìn Lục Dịch Trạm đang gục đầu xuống trước mặt mình như đang thừa nhận lỗi lầm của mình thế nên đành phải nuốt xuống mấy câu th0 tục, chỉ lạnh lùng chốt lại: “Tôi không làm được, anh đi đi.”

“Tôi hoàn toàn không làm được.” Lục Dịch Trạm cúi đầu đột nhiên nói, “Tôi không thể không nghi ngờ cậu ấy.”

Sầm Bất Minh vừa định rời đi thì khựng người, quay đầu liếc mắt: “Ý anh là sao?”

“Về mặt lý trí tôi biết cậu ấy là người vô tội, nhưng về mặt tình cảm tôi lại không thể không nghĩ đến chuyện cậu ấy…” Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi ngẩng đầu lên, trên mặt nở một nụ cười bất lực và cay đắng, “Tự bản thân tôi cũng cảm thấy mâu thuẫn.”

“Để tránh cho cậu ấy làm hại người khác, tôi đã kiểm soát quá mức hành động và kìm hãm sự phát triển của cậu ấy. Những chuyện đó hiển nhiên là đang bóc lột sự tự do của cậu ấy và khiến cậu ấy không có khả năng chống trả những kẻ gây tổn thương cho mình, đồng thời cũng làm tôi nghi ngờ bản thân mình, liệu rằng đây là lựa chọn đúng đắn, công bằng hay sao?”

Lục Dịch Trạm thở dài một tiếng, tựa đầu vào bức tường trong hành lang của Cục quản lý Dị đoan, nhìn chằm chằm lên trần nhà với ánh mắt trống rỗng:

“Nếu cậu ấy là người vô tội, những điều tôi làm đã hại cậu ấy rồi.”

“Nếu cậu ấy không phải, những điều tôi làm lại chẳng khác nào đang dưỡng hổ di hoạn.”

(*) dưỡng hổ di hoạn: (Nghĩa đen) Nuôi hổ lớn lên sẽ để lại tai họa về sau. (Nghĩa bóng) Giúp đỡ nuôi dưỡng kẻ có tiềm lực, thực lực, nhưng bản tính hung tàn, độc ác thì sẽ là mối họa tương lai.

“Đôi khi tôi cũng tự hỏi, đâu mới là sự lựa chọn đúng đắn?”

Sầm Bất Minh cau mày, vừa định chửi thề thì Lục Dịch Trạm đã giơ tay cười ha ha đầu hàng như biết anh ta sẽ chửi rủa mình: “Được rồi, tôi biết cậu định nói gì, do dự không quyết đoán, một khi khi tôi bắt đầu lựa chọn như thế này thì tôi đã rơi vào trò chơi mà Bạch Lục đã sắp xếp cho tôi.”

Lục Dịch Trạm cười buồn: “Tôi đã suy nghĩ rất lâu không biết có giải pháp nào tốt cho cả hai hay không, cuối cùng tôi đã nghĩ ra một cách.”

“Tôi sẽ buông tay, để Bạch Liễu tự mình phát triển.”

Bây giờ đến lượt Sầm Bất Minh sững sờ, anh ta nhíu mày: “Anh muốn làm gì?”

“Chờ sau khi tốt nghiệp trung học, tôi sẽ không can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của cậu ấy và để cậu ấy tự xử lý cuộc sống theo ý mình.” Lục Dịch Trạm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Sầm Bất Minh, “Nếu một ngày nào đó cậu ấy vượt qua ranh giới, tôi sẽ là người đầu tiên gi3t gi3t cậu ấy.”

“Nhưng nếu không, cậu ấy sẽ sống cuộc sống của mình hoàn toàn tự do như một người bình thường.”

“Vì vậy, tôi sẽ buông lỏng giám sát Bạch Liễu.” Vẻ mặt Lục Dịch Trạm trở nên bình tĩnh, “Nhưng đồng thời, tôi sẽ chuẩn bị cho những việc sau đó.”

“Nếu một ngày nào đó, Bạch Liễu chọn tham gia trò chơi, để ngăn cậu vượt qua ranh giới trong trò chơi, tôi cần một thân phận để có thể ngăn cậu ấy lại.”

Lục Dịch Trạm nhướng mắt: “Sầm Bất Minh, tôi gia nhập hội của cậu.”

“Ta đánh cược mạng sống của mình để giữ Bạch Liễu trong giới hạn an toàn, ngăn cản cậu ấy chiến thắng, đặt chân lên Thần Điện gặp Bạch Lục.”

“Nhưng bây giờ.” Lục Dịch Trạm đột nhiên cười ngây ngô gãi gãi đầu, “Để Bạch Liễu tốt nghiệp thuận lợi, sư đệ, cậu hãy giúp tôi thông báo với trường trung học tư thục Kiều Mộc, dưới danh nghĩa thu dụng dị đoan bắt bọn họ phải lấp hồ, hủy bỏ khu dạy học trên núi, và tiện thể kiểm tra luôn đám giáo viên và hiệu trưởng người chơi đó nhé!”

Sầm Bất Minh: “…..”

Hóa ra đi một vòng dài cuối cùng mấu chốt là ở đây.

Cuối cùng Sầm Bất Minh cũng đồng ý. Thế nên sau đó chuyện của trường trung học tư thục Kiều mới được xử lý dễ dàng như vậy, hồ thi đại học cũng đã bị lấp đầy.

Lúc đó, Lục Dịch Trạm không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy hồ thi đại học lần thứ hai.

Cũng không ngờ lại gặp Bạch Liễu ở hồ thi đại học lần thứ hai.

Sau lưng Lục Dịch Trạm truyền đến tiếng bước chân, anh quay đầu lại, trên mặt mang theo nụ cười trong trẻo quen thuộc: “Cậu đến rồi.”

Bạch Liễu đứng cách Lục Dịch Trạm 3, 4 mét, nhìn Lục Dịch Trạm đối diện mặt không chút biểu cảm: “Chắc là cậu cũng đoán được tôi sẽ đến đây.”

Lục Dịch Trạm liếc nhìn phía sau Bạch Liễu: ” Bào Khang Nhạc đâu? Cậu ta dẫn cậu lên đây kia mà? Còn người khác nữa đâu?”

“Cậu ta mở cửa xong thì bị Mục Tứ Thành đánh ngất, nằm trước cửa lớn rồi.” Bạch Liễu thờ ơ, “Tác dụng của cậu ta chỉ có thế thôi, dù sao thì hôm nay cũng là cuộc chơi giữa tôi và cậu.”

Vừa dứt lời, Mục Tứ Thành đã lao ra từ phía sau Bạch Liễu, cậu giơ móng vuốt sắc nhọn lên, nhanh chóng tiếp cận Lục Dịch Trạm. Chỉ trong nháy mắt móng vuốt sắc nhọn đã chạm đến cổ họng Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm lập tức nâng trọng kiếm lên đỡ đòn lùi về phía sau, giây tiếp theo, Bạch Liễu nắm chặt dao găm trong tay xuất hiện phía sau anh.

Bạch Liễu dùng một chân giẫm lên vai Lục Dịch Trạm, tay trái nắm chặt cổ Lục Dịch Trạm kéo anh lại, dao găm cầm trong tay vuốt một đường ngang cổ, mang theo một đường máu dài.

Hồ quan sát.

Người dẫn chương trình lập tức hưng phấn kêu lên: "Đây là sự kết hợp điển hình giữa Đạo tặc và Sát thủ! Đạo tặc thu hút sự chú ý để Sát thủ tấn công!"

"Phối hợp khá tốt! Nghịch Thần đã mất ba điểm HP, anh ấy chỉ còn lại 12 điểm HP!"

"Thêm một đòn combo nữa! Tuyệt đẹp! Nghịch Thần chỉ còn lại 10 điểm HP, tình hình Danh Sách Sát Thủ không ổn rồi!"

Lưu Giai Nghi nhìn Bạch Liễu trên màn hình lớn, ánh mắt cô bé đảo tới đảo lui —— đây là cách phối hợp thuận tay nhất của Mục Tứ Thành và Lưu Hoài.

“Chúng ta hãy xem Nghịch Thần sẽ đánh trả như thế nào. Úi, Nghịch Thần đang đánh trả! Anh ấy nâng trọng kiếm vẽ một đường bên trái của Mục Tứ Thành, trượt rồi! Là do ảnh hưởng của chấn thương nghiêm trọng sao?” Người dẫn chương trình nhìn chằm chằm màn hình lớn, sau đó miệng O tròn vo sửng sốt, “Chờ đã, mọi người nhìn xem, đây là loại kỹ năng gì?!”

“Không gian dưới chân trái của Mục Tứ Thành bị bóp méo và rồi xuất hiện một khe hở không gian. Ơ, đây là khe hở không gian chỉ có roi của Hắc Đào mới có thể xé rách thôi mà? Sao trọng kiếm của Nghịch Thần cũng chém được vậy?!”

Trong trò chơi.

Thần sắc Lục Dịch Trạm vẫn bình tĩnh, anh không quan tâm đến những đòn tấn công liên tục vào cơ thể mình, thay vào đó, anh găm kiếm vào khe hở, xé toạc lỗ to ra hơn, tạo thành một vết nứt đều đặn giống như lỡ tay xé rách giấy trò chơi origami vậy.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Nghịch Thần sử dụng kỹ năng cá nhân (gấp chồng các dòng thế giới) 】

【Lưu ý: Kỹ năng này chỉ có thể sử dụng được một lần trong mỗi trận đấu, vui lòng chọn thời điểm sử dụng cẩn thận. 】

Lục Dịch Trạm quẹt sang trái, vết nứt lập tức mở rộng ra, Mục Tứ Thành vô tình bước một chân vào, Lục Dịch Trạm lập tức lật người đè thanh kiếm trong tay xuống gấp gọn không gian méo mó phía trên như nhào một đống bột hút lấy Mục Tứ Thành đang sững sờ vào trong. Xong xuôi hết rồi anh vẫn còn sức vung thêm hai nhát kiếm nữa rồi đóng kín không gian lại.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành nhân lúc không gian gấp chồng đã chủ động di chuyển ra khỏi bản đồ trò chơi. Đây là một hành vi tiêu cực trong trò chơi, sau khi rời khỏi trò chơi sẽ bị xử lý nghiêm khắc. 】

Ngay lập tức, vẻ mặt ngơ ngác méo biết chuyện gì đang xảy ra của Mục Tứ Thành xuất hiện trong khán phòng trò chơi:
"????"

Quần què gì vậy?! Sao tự dưng mình lại thoát game??

Khán đài im lặng như tờ chỉ trong chốc lát rồi bùng lên những tràng pháo tay nhiệt liệt khiến Mục Tứ Thành giật cả mình.

Người dẫn chương trình nhanh chóng hào hứng giải thích:
"Đây là một kỹ năng quy tắc! Ngoài kỹ năng tiên tri, Nghịch Thần còn ẩn giấu kỹ năng quy tắc cấp không gian!"

"Anh có đến hai kỹ năng quy tắc!"

"Tôi thề với các vị, từ lúc anh ấy tham gia giải đấu cho đến nay, tôi chưa bao giờ thấy anh ấy sử dụng kỹ năng này trong bất kỳ trận đấu nào. Rất có thể kỹ năng này không phải là kỹ năng vốn có của anh ấy, mà là người khác đã chuyển giao nó cho anh ấy trước khi chết. Nhưng chúng ta lại hoàn toàn chẳng biết bất cứ điều gì về người chơi đã giao kỹ năng của mình cho Nghịch Thần cả."

"Quả thật là quá ly kỳ!"

Người dẫn chương trình càng nói càng kích động: “Chắc chắn Nghịch Thần đã sở hữu kỹ năng này trước mùa giải, nhưng luân phiên đối đầu liên tục với 31 đội mạnh từ trận đấu giữa mùa giải đến nay, chỉ duy nhất có Bạch Liễu là ép được anh ấy sử dụng kỹ năng này.”

“Cuộc đọ sức này càng ngày càng thú vị!”

Trên màn hình lớn, Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm đứng trên bệ đúc ở hai bên hồ, gió lặng lẽ vờn qua giữa hai người họ, một chiếc lá nhẹ nhàng chao nghiêng rồi đáp ở giữa hồ, ánh trăng óng ả hắt lên lớp sáng mịn màng lộ rõ đầy vết dao kiếm hằn sâu hỗn loạn trên mặt đất.

“Đây lý do tại sao cậu lại liều chết bảo vệ Mục Tứ Thành ở lại trò chơi phải không?” Lục Dịch Trạm nhìn Bạch Liễu đối mặt với mình, vết thương trên cổ vẫn đang chảy máu, nở một nụ cười bất đắc dĩ. “Lần trước tôi cứu cậu, lại vô tình để cậu phát hiện ra tôi vẫn còn một con át chủ bài có thể tùy cơ trục xuất mọi người rời khỏi trò chơi.”

“Giữ lại một đội viên để dùng cậu ta tiêu hao kỹ năng của tôi.”

“Cậu tính toán từng li từng tí để đối phó với tôi.”

Bạch Liễu thờ ơ đáp: “Đại khái là vậy, cũng gần giống như cậu sắp đặt cho tôi thôi.”

Mặt trăng cuối cùng cũng quay về giữa bầu trời xanh thẳm, Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu cùng lúc nhìn vào đối phương.

Lục Dịch Trạm 18 tuổi và Bạch Liễu 18 tuổi, cả hai người đầy vết thương, bộ đồng phục học sinh bị đối phương chém nát tơi tả lay động trong cơn gió đêm. Bọn họ đứng hai bên hồ thi đại học, bình thản đối mặt với nhau.

Ánh trăng sáng ngời từ trên đỉnh cao đáp xuống mặt hồ, ánh lên màu xanh bạc u ám, giống như một con mắt của Thần mỉm cười nhìn chăm chú dưới thế gian.

Bạch Liễu nhìn thẳng Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm im lặng hồi lâu rồi bỗng nhiên cười rộ lên thích thú, mi mắt cong cong vui vẻ: “Bạch Liễu, tôi nói với cậu chưa chỉ, nhìn cậu khác với hồi 18 tuổi lắm.”

—— cho dù vẻ ngoài giống nhau, trang phục giống nhau, cũng đứng cạnh hồ như lúc đó.

Nhưng giờ đây Bạch Liễu không còn mỏng manh yếu ớt nữa, hắn bình thản nhìn chăm chú Lục Dịch Trạm. Rõ ràng chỉ có một người đứng đấy thôi nhưng giống như có rất nhiều người đứng sau lưng hắn, tràn ngập tính công kích nhất quyết không chịu đầu hàng.

“Cậu đã lớn rồi.” Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi, đặt trọng kiếm bên cạnh mình, sau đó cụp mắt xuống, nhìn bóng dáng trẻ trung của mình phản chiếu trong hồ, lẩm bẩm nói: “… Tôi già rồi.”.

——Phía sau tôi chẳng còn ai nữa.

Con người lớn lên bởi vì họ có một điều gì đó để dựa vào, và họ cũng già đi bởi vì họ chẳng có gì để phụ thuộc.

Vầng trăng vàng sậm chói lóa, mặt hồ hiện ra một bộ bàn ghế, cuối cùng trò chơi cũng mở ra bản đồ cuối cùng hồ thi đại học.

Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu nhảy xuống cùng lúc.

Trong khoảnh khắc rơi xuống nước, cả hai người đồng thời nâng trọng kiếm và roi lên, lao thẳng về phía đối phương không chút do dự.

Thần Điện.

Bạch Lục nhìn Lục Dịch Trạm đã hóa đá toàn thân chỉ còn lại một bên tay phải và nửa khuôn mặt, ông mỉm cười thích thú: "Muốn làm vậy thật sao?"

"Nếu làm vậy, cậu sẽ không còn đường lui."

Lục Dịch Trạm chậm rãi ngẩng đầu, vụn đá không ngừng rơi xuống trên bàn, anh nhìn thẳng Bạch Lục đối diện, khàn giọng trả lời:

"Tôi sẽ làm như vậy."

Bạch Lục rũ mắt xuống, phất nhẹ tay, trên bàn đá hiện ra cảnh Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm đang đánh nhau kịch liệt dưới nước, ông ta nhếch khóe miệng: "Nhìn có vẻ như cậu ấy không nương tay với cậu đâu."

"Lần này thật sự muốn đánh cuộc với ta sao?"

Bạch Lục nhướng mắt cười tủm tỉm: "Cậu chắc chắn muốn giao cho Bạch Liễu lá bài thần cuối cùng —— Nhà tiên tri, lá bài của chính cậu sao?"

Lục Dịch Trạm chậm rãi dùng lòng bàn tay còn chưa hóa đá đẩy lá bài Nhà tiên tri xuống bàn: "Tôi chắc chắn."

"Vậy thì tốt." Bạch Lục đan hai tay chống cằm, ông cười, "Ta x4c nhận nội dung đặt cược một lần nữa nhé."

"Cậu nói rằng cho dù Bạch Liễu khao khát chiến thắng đến mức nào, cậu ấy vẫn sẽ không bị dục v0ng thao túng làm ra những điều vi phạm pháp luật trong phó bản này ——"

"—— Nói ngắn gọn là, cho dù Bạch Liễu muốn giành chiến thắng đến đâu, cậu ấy cũng sẽ không bao giờ giết cậu nếu không có kim bài miễn tử, phải không?"

Lục Dịch Trạm nhìn chằm chằm Bạch Lục: " Đúng vậy."

Thời gian quay ngược lại trước khi bắt đầu phó bản.

Lục Dịch Trạm kéo Chu Công sang một bên, cởi bỏ kim bài miễn tử đang đeo trên cổ xuống, quàng vào cổ Chu Công: "Cho em kim bài miễn tử của anh."

Chu Công đờ người, cậu mở to mắt cầm kim bài miễn tử: "Đội trưởng?!"

"Sao kim bài miễn tử của anh có thể chuyển giao người khác được vậy?!"

Bình thường không được chuyển giao, chuyển nhượng hoặc cho mượn kim bài miễn tử. Chỉ có người đạt được kim bài miễn tử mới có thể sử dụng mà thôi.

"Bởi vì anh đã đánh cuộc với Tà thần." Lục Dịch Trạm bình thản nói, "Anh nói với ông ta nếu như anh không có kim bài miễn tử thì Bạch Liễu sẽ không giết anh. Ông ta không đồng ý nên đã bí mật thay đổi các quy tắc, cho phép anh chuyển giao tấm kim bài miễn tử trong trận đấu này."

"Nghe này, Chu Thiên Hoa, đợi lát nữa vào game em phải lập tức kiềm chế Bạch Liễu. Bạch Liễu không biết em có kim bài miễn tử nên cậu ấy sẽ không giết em ngay đâu, bởi vì cậu ấy sẽ không giết người vô tội trong trò chơi, nhưng cậu ấy có rất nhiều cách làm em rời khỏi trò chơi, ví dụ như lấy được tiền giấy linh hồn của em."

Chu Thiên Hoa rùng mình một cái, sắc mặt nhăn nhó như cắn phải mướp đắng: "Em không kiềm chế được đâu, đội trưởng, anh ta có nhiều thủ đoạn lắm, ngay cả Đường đội trưởng cũng

bị anh ta mua luôn rồi đấy, lỡ đâu mua luôn tiền giấy linh hồn của em thì sao.”

“Anh đang muốn nói với em đây.” Lục Dịch Trạm bình tĩnh dặn dò, “Khi nào đến thời điểm thích hợp, em cứ cho cậu ấy xem kim bài miễn tử của mình, lúc ấy Bạch Liễu sẽ giết em ngay để loại em ra khỏi game tiết kiệm thời gian, chứ không lãng phí thời gian thu mua tiền giấy linh hồn của em.”

“Đối với cậu ấy tiền giấy của em không có giá trị gì cả.”

Chu Thiên Hoa: “….. Ồ QAQ.”

Biết là chuyện tốt đấy nhưng sao lòng đau quá man.jpg

“Nhưng đội trưởng, anh giao kim bài miễn tử cho em rồi, vậy tức là anh không còn kim bài miễn tử sao?” Chu Thiên Hoa lo lắng

“Đừng nói cho người khác biết.” Lục Dịch Trạm căn dặn, “Đừng vội để Bạch Liễu nhìn ra manh mối, cứ nói là Hắc Đào không tham gia trận đấu nên nhường kim bài miễn tử cho em.”

Chu Thiên Hoa nghe vậy càng thêm lo lắng: “Đội trưởng, anh định làm gì?”

“Chơi thế này, Bạch Liễu sẽ giết anh mất đội trưởng!”

【 Lục Dịch Trạm, Bạch Liễu nhất định sẽ gi3t gi3t anh! 】

Lục Dịch Trạm nghe câu đó thì nhất thời sửng sốt —— hơn một năm trước, khi anh rời bỏ hội Thợ Săn Hươu, Sầm Bất Minh cũng đỏ mắt, hung hăng chửi rủa anh như vậy.

"Lục Dịch Trạm, anh điên cái gì vậy?!" Từ trước đến nay Sầm Bất Minh chưa bao giờ tức giận như thế này, anh ta đè Lục Dịch Trạm xuống đất đánh anh liên tục, nhẫn Tử thần để lại vết thương dữ tợn trên mặt Lục Dịch Trạm nãy giờ vẫn không phản kháng. Hai mắt anh ta đỏ ngầu, giọng khàn khàn như dã thú gầm lên, "Anh có biết mình vừa nói gì không!"

Lục Dịch Trạm li3m vết máu nơi khóe miệng, quay đầu thản nhiên lặp lại lời mình nói: "Tôi nói, tôi sẽ đưa lá bài thần của tôi cho Bạch Liễu."

"Tôi sẽ bán linh hồn mình cho cậu ấy."

"Tôi muốn cậu ấy trở thành Nhà tiên tri đời kế tiếp."

Lồng nguc Sầm Bất Minh phập phồng kịch liệt, anh ta nhìn Lục Dịch Trạm với ánh mắt như muốn giết người: "Lục Dịch Trạm, rốt cuộc anh điên rồi sao?"

"Anh nghĩ mấy năm nay chúng ta ngày đêm luyện giết Bạch Liễu trong game là gì đây!"

"Anh nghĩ tôi và từng thành viên trong Thợ Săn Hươu tận tâm trung thành với anh, vì anh mà chiến đấu không màng sống chết, là gì đây?

“Thực xin lỗi.” Giọng điệu của Lục Dịch Trạm vẫn bình tĩnh, “Giao tất cả quyền hạn của Nhà tiên tri cho Bạch Liễu là lựa chọn duy nhất có khả năng chiến thắng.”

“Giao Nhà tiên tri cho Người sói là lựa chọn khả dĩ duy nhất để giành chiến thắng á?” Đôi mắt của Sầm Bất Minh tối tăm không còn chút ánh sáng, “Anh đang nói là Người sói thắng?”

Lục Dịch Trạm bình tĩnh giải thích: “Chúng ta không thể thắng được Bạch Lục, ông ta quá mạnh, nhưng Bạch Liễu thì có thể. Chỉ cần cậu ấy đứng về phía chúng ta và dùng thân phận Nhà tiên tri tiếp tục đấu với Bạch Lục thì trò chơi sẽ mãi mãi không phân thắng bại, không có hồi kết.”

“Dòng thế giới này sẽ tiếp tục mãi mãi.”

“Đây mà cũng gọi là thắng?” Sầm Bất Minh cười mỉa mai.

“Không tính là thắng.” Lục Dịch Trạm nhắm mắt, nhẹ giọng nói: “Nhưng cũng không tính là thua.”

“Đó là cách duy nhất tôi có thể nghĩ ra.”

“Những năm gần đây trạng thái tinh thần của Bạch Liễu tương đối ổn định. Cậu ấy lớn lên trong một môi trường yên bình và không theo đuổi những sở thích và tội ác cực đoan như vậy. Ngoại trừ một hoặc hai lần dục v0ng dao động mãnh liệt, tôi nghĩ cậu ấy sẽ không có khả năng bước vào trò chơi.”

“Nếu không phải Bạch Lục có mỏ neo của cậu ấy trong tay, tôi chắc chắn Bạch Liễu sẽ không vào trò chơi.”

Sầm Bất Minh từ từ buông cổ áo Lục Dịch Trạm ra, Lục Dịch Trạm dựa vào tường, lảo đảo đứng dậy rồi khập khiễng bước đi.

Khi đi ngang qua Sầm Bất Minh, Lục Dịch Trạm dừng lại, cúi đầu nói xin lỗi rồi bước ra ngoài.

“Sư huynh.” Sầm Bất Minh phía sau đột nhiên gọi anh, “Nếu Bạch Liễu thật sự là Người sói, anh có bao giờ nghĩ đến việc bán linh hồn Nhà tiên tri của mình cho Người sói thì sẽ chết thảm hại như thế nào không?”

“Cậy ấy là người bạn cuối cùng của tôi.” Lục Dịch Trạm đứng dựa vào tường, “Tôi tin cậu ấy sẽ không giết tôi.”

“Điều gì làm anh tin như vậy hả?” Sầm Bất Minh nghiến răng hỏi.

Lục Dịch Trạm ngừng một lúc rồi trả lời có chút lạc quẻ, “Rất lâu rồi có lần tôi hỏi qua Phương Điểm, làm thế nào để cứ thắng mãi trong trò chơi.”

“Phương Điểm nói với tôi, gian lận đi.”

“Tôi nói đối thủ là người mà tôi làm cách nào cũng không thể thắng được, gian lận cũng không thể thắng, vậy thì phải làm sao mới có thể đánh bại hắn đây?

“Phương Điểm nói với tôi rằng, vậy thì anh chỉ có thể gian lận bên ngoài, để hắn không có cách nào thắng được anh.”

“Tôi hỏi cô ấy, gian lận bên ngoài là gì, cô ấy liền cười trả lời tôi, đối với cậu và Bạch Liễu thì tôi là gian lận bên ngoài, ngược lại đối với tôi Bạch Liễu cũng chính là gian lận bên ngoài.”

“Bởi vì mỗi khi chơi game, thấy Bạch Liễu và em thua anh đều xót xa khó chịu, vì vậy lần nào anh cũng cố ý thua để bọn em được thắng, cứ như thế đến mãi 10 năm. Chứ thật ra nếu anh muốn thắng ai thì anh đều sẽ có cách khiến hắn không cách nào đánh bại được anh —— cách này xem như lợi dụng niềm tin cảm xúc của đối phương để gian lận.

“Tôi mới nói Bạch Liễu sẽ không để anh thắng, tâm thắng thua của cậu ấy rất mạnh, Phương Điểm cười nói sẽ không đâu.”

“—— chờ đến khi cậu ấy lớn lên, cậu ấy sẽ biết cách để anh thắng.”

Lục Dịch Trạm nhìn lại Sầm Bất Minh, anh cười rộ lên: “Tôi nghĩ rằng ngày đó rồi sẽ đến.”

Trong hồ quan sát, trên màn hình lớn nước bắn tung tóe, Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm đang đánh nhau kịch liệt, roi và kiếm va chạm vào nhau nảy lửa, khán giả ngồi xem chẳng phân biệt được ai với ai, chỉ có thể nhìn thấy HP hai bên đang giảm liên tục.

Người chủ trì toát mồ hôi lạnh: ” Nghịch Thần chỉ còn 5 điểm HP! Chỉ cần một nhát roi nữa là out game!”

“Chẳng lẽ Vòng loại trực tiếp của Danh Sách Sát Thủ sẽ dừng lại ở đây và bắt đầu lại vào năm sau sao?!”

Sắc mặt Chu Thiên Hoa tái nhợt —— vấn đề không phải là dừng lại hay không dừng. Đội trưởng không có kim bài miễn tử, nếu chết là chết thật luôn, không có chuyện năm sau còn quay lại!

Thần Điện.

Bạch Lục mỉm cười nhìn cảnh tượng trên màn hình: “Đợi đến khi chỉ còn một ít giá trị sinh mệnh mới để Bạch Liễu phát hiện cậu không có kim bài miễn tử, nhưng chỉ cần Bạch Liễu nhanh tay thì cậu sẽ chết. Cậu thật sự muốn đánh cược với ta à?”

“Cậu và ta đã đánh cược rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào cậu thắng được ta, Nhà tiên tri.”

Lục Dịch Trạm không trả lời ông ta, anh ấn mạnh thẻ bài thần dưới tay, nhìn Bạch Liễu không chút nao núng tấn công mình liên tục trên màn hình, hô hấp càng lúc càng chậm.

Rốt cuộc, cậu đang nghĩ cái quái gì vậy, Bạch Liễu?

Rốt cuộc, cậu là con cái kiểu gì thế hả, Bạch Liễu?

Rốt cuộc, cậu… có giết tôi không?

Bạch Liễu.

Lục Dịch Trạm nhắm lại đôi mắt đã biến thành đá. Đồng thời, trên màn hình, Bạch Liễu biến roi thành một con dao, đâm mạnh vào trái tim của Lục Dịch Trạm trong trò chơi.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Nghịch Thần giảm xuống còn 1! 】

【 Cảnh báo! Cảnh báo! Người chơi không có kim bài miễn tử, người chơi sắp chết! 】

【Người chơi Nghịch Thần sắp rời khỏi trò chơi. 】

Trong trò chơi, Bạch Liễu vừa nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, đồng tử của hắn co rút lại, nháy mắt hắn bừng tỉnh hiểu ra —— hắn đã bị Lục Dịch Trạm cho vào tròng!

Anh trai này đã vi phạm quy tắc, chuyển nhượng kim bài miễn tử cho người khác! Tấm kim bài miễn tử của Chu Công không phải của Hắc Đào, mà là của Lục Dịch Trạm.

Lục Dịch Trạm đang ở trong nước đột nhiên ngẩng đầu, nghiến răng nghiến lợi hai mắt đỏ bừng nhìn Bạch Liễu, vẻ mặt xen lẫn tuyệt vọng cùng buồn bực. Anh giơ cao trọng

kiếm, dùng hết toàn lực đâm mạnh thanh kiếm vào tim Bạch Liễu đang thoáng thất thần.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Nghịch Thần sử dụng thân phận Sách quái vật 《 Thẩm Phán Nghịch Thần》—— sử dụng kỹ năng phán xử cấp cao nhất ——

[——Phán xử Tà Thần. 】

Thanh trọng kiếm đột nhiên bùng phát một luồng sáng trắng dữ dội, HP của Bạch Liễu giảm xuống với tốc độ cực nhanh.

Lục Dịch Trạm cầm trọng kiếm đâm thẳng vào tim Bạch Liễu xuyên tới bên ngoài, đóng đinh hắn xuống đáy nước. Hai người có thể nhìn rõ vào mắt nhau, Bạch Liễu vẫn giữ chặt dao găm trong tay, khoảng cách gần như thế này vẫn đủ cho hắn tấn công một lần nữa.

Chỉ cần hắn tấn công một lần nữa, HP của Lục Dịch Trạm sẽ bị xóa sạch, và anh sẽ… chết.

Rồi trận đấu sẽ kết thúc.

Ánh mắt Bạch Liễu trôi đi, hắn nhìn Lục Dịch Trạm đẩy kiếm đến sát đốc kiếm, suy nghĩ lung tung không kiểm soát được.

… Lúc trước, lúc trước cũng trong một hồ nước như thế này, Lục Dịch Trạm đã cứu lấy hắn 14 tuổi muốn nắm chặt tay Tạ Tháp.

Đỡ hắn 18 tuổi ra khỏi hồ thi đại học.

Kéo hắn 24 tuổi ra khỏi nhà tù nước của Cục quản lý dị đoan.

Chỉ có lần này là đẩy hắn xuống nước.

Cậu ấy muốn giết mình sao?

Bạch Liễu lơ đãng nhìn Lục Dịch Trạm sắc mặt tái nhợt đến mức không còn chút máu, máu từ trong lồng nguc Bạch Liễu bùng nổ lập tức lan xuống đáy hồ.

Hắn chưa bao giờ hiểu được tại sao Lục Dịch Trạm lại muốn cứu mình.

Hiện giờ cũng không hiểu tại sao lại phải nhất quyết ngăn hắn như vậy.

Lục Dịch Trạm đã giúp hắn từ một người không hiểu sự tình, không hiểu đạo lý, không hiểu về thế giới này trở thành một người bình thường và sống một cuộc sống bình thường, ngăn hắn tổn thương người khác, đồng thời cũng ngăn người khác tổn thương hắn.

Vậy thì tại sao?

Tại sao cậu lại muốn làm như vậy?

Tại sao cậu giết tôi nhưng tay cầm thanh kiếm lại run lên bần bật, hốc mắt đỏ hoe, cứ như cậu đang giết người mà cậu không hề mong muốn nhất?

Bạch Liễu buông lỏng dao găm trong tay.

Lục Dịch Trạm mở mắt ra, anh đẩy thẻ bài Nhà tiên tri trên bàn tới gần bên cạnh thẻ bài Người sói, ngẩng đầu nhìn Bạch Lục đối diện: "Tôi đánh cuộc!"

"Tôi cược cậu ấy sẽ trở thành Nhà tiên tri đời tiếp theo và thu phục ông!"

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Bạch Liễu bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Hết Trường trung học tư thục Kiều Mộc.

- ——oOo—

Chương 511

Sau một hồi bàn giao lại cho các thành viên khác, Bạch Liễu bình thản đăng xuất khỏi trò chơi.

Các thành viên khác của Đoàn xiếc thú lang thang đều tỏ ra thấu hiểu trước kết quả này, không ai trách cứ Bạch Liễu một lời.

Mà thật ra bọn họ cũng không có quyền trách cứ. Nếu muốn đào sâu ngọn nguồn gốc rễ thì chính mấy đội viên vừa mới vào đầu game đã bị Lục Dịch Trạm quét sạch ra ngoài mới phải chịu trách nhiệm hơn cả. Từ đầu đến cuối chỉ nhờ vào một mình Bạch Liễu toàn lực chống đỡ đến phút chót.

"Không cần phải áp lực vậy đâu." Đường Nhị Đả trịnh trọng vỗ vai Bạch Liễu, "Nghỉ ngơi thật tốt, trận kế tiếp của chúng ta còn ác liệt hơn nhiều."

Bạch Liễu ừ một tiếng rồi đăng xuất trò chơi, nằm trên giường trong căn phòng thuê của mình, lẳng lặng nhìn trần nhà, hít thở nhè nhẹ.

Lần này hắn không mang vết thương ra ngoài, từ đầu đến cuối đều rất tỉnh táo.

Kể cả lúc dừng tay cuối cùng đó.

“Reng reng ——”

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Bạch Liễu không thèm nhìn màn hình điện thoại mà nhấc máy luôn, bên kia không có tiếng động, chỉ có tiếng thở d0c không yên, Bạch Liễu cũng không vội lên tiếng.

Thật lâu sau, phía đối diện mới truyền đến giọng cười gượng gạo: “Chúng ta nói chuyện đi?”

“Nói ở đâu?” Bạch Liễu bình thản, “Chỗ của tôi hay chỗ của cậu?”

“Cậu tới đây đi.” Lục Dịch Trạm vuốt mặt, “Tôi nấu cơm chờ cậu tới, muốn ăn gì không?”

Bạch Liễu trả lời nhanh: “Sao cũng được.”

“Được rồi, vậy tôi đi mua đồ ăn, cậu mới ra khỏi game thì đừng chạy xe tới, cứ gọi taxi đi, tôi trả tiền cho.” Lục Dịch Trạm nói.

Bạch Liễu liền gọi taxi tốc hành đắt nhất.

Đợi đến lúc Bạch Liễu kêu Lục Dịch Trạm xuống trả tiền, Lục Dịch Trạm vừa lau tay vào tạp dề vừa lấy điện thoại di động ra thanh toán, kinh ngạc: “Từ đó đến đây mà hơn 100 tệ?!”

Chú tài xế taxi thật thà trả lời: “Anh bạn trẻ này bảo là muốn đi phố thương mại gần trường trung học tư thục Kiều Mộc mua món gì đó nên tôi phải đi đường vòng có hơi xa một chút, xong thì chạy ngược về đây nên giá mới cao thế này.”

Lục Dịch Trạm chợt hiểu Bạch Liễu cố ý đi đường vòng để trả thù mình: “……”

Lục Dịch Trạm quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Cậu đi một vòng xa như vậy mua gì đấy?”

“Để trong cốp xe rồi.” Bạch Liễu xuống xe mở cốp ra, lấy một túi nhựa màu đen rất lớn lôi lên lầu ba, “Cậu tìm chỗ để tôi đặt nó xuống.”

Cái túi trông khá gọn gàng nhưng đồ vật bên trong có vẻ như có hình người, lúc Bạch Liễu khiêng lên lầu, phần đầu bất giác gục gà gục gặc nhìn y hệt một cái túi đựng xác.

Lục Dịch Trạm đi theo phía sau càng thêm sửng sốt: “Cậu mua gì vậy?”

Bạch Liễu liếc xéo anh một cái: “Thi thể, muốn báo án luôn không?”

“… đâu có.” Lục Dịch Trạm yếu ớt rút lại ánh mắt thăm dò, cúi đầu, lau mạnh tay trên tạp dề, đột nhiên nói: “Thực xin lỗi.”

Bóng lưng Bạch Liễu dừng một chút, hắn không lên tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới cửa nhà Lục Dịch Trạm ở lầu ba, Bạch Liễu dừng lại, vừa định giơ tay gõ cửa thì Lục Dịch Trạm thấp giọng nhắc nhở, "Cậu có chìa khóa."

"Lần trước cậu tới, Phương Điểm đưa cậu rồi."

Bạch Liễu vừa muốn giơ tay gõ cửa liền dừng ở giữa không trung, hắn trầm mặc một hồi, sau đó tìm được chìa khóa, nhét vào lỗ khóa, cứng ngắc xoay một vòng.

Cửa không mở.

Lục Dịch Trạm nhỏ giọng nhắc nhở, "Cậu xoay ngược hướng rồi."

Bạch Liễu: "……"

Bạch Liễu khẽ liếc Lục Dịch Trạm: "Sao cậu không mở đi?"

"Không, không, không!" Lục Dịch Trạm cười làm lành, "Lâu rồi cậu không đến đây, vặn sai hướng là chuyện bình thường mà, đến nhiều lần thì sẽ quen dần thôi."

Bạch Liễu đưa mắt nhìn lại vào ổ khóa cửa và chìa khóa trong chốc lát, rồi lại quay về hướng ngược lại hai lần.

Cuối cùng thì cửa cũng mở ra.

Nồi canh nóng khói bốc nghi ngút xộc vào mặt, giấy dán tường vừa mới dán trên căn phòng sáng sủa đã dính hai ba vết mực, hẳn là nữ chủ nhân bất cẩn đã vô tình vẽ lên, TV trong phòng khách đang phát mấy chương trình giải trí ồn ào, trong bếp liên tục phát ra những tiếng ục ục, trên bàn ăn cạnh phòng khách đặt 3, 4 cái đĩa lớn, khói trắng bốc lên nghi ngút.

Căn phòng tràn ngập không khí sôi động và tưng bừng rực rỡ, náo nhiệt giống như chuẩn bị đón mùa lễ Tết.

Bạch Liễu bước vào.

“Bùmm ——”

Âm thanh ống pháo hoa nổ tung vang lên, Phương Điểm cười toe toét nhảy ra từ phía sau tủ giày bên hông đến trước mặt Bạch Liễu, một tay cô cầm ống pháo hoa, một tay cầm bánh kem, hét lớn:

“Chúc mừng sinh nhật lần thứ 25 Bạch Liễu!”

Bạch Liễu đang bước vào cứ thế dừng luôn tại chỗ.

Tầm mắt hắn thong thả nhìn từ đống chén đĩa thức ăn bày sẵn trên bàn, bầu không khí sôi động trong phòng khách, đến khuôn mặt Phương Điểm đang đội mũ sinh nhật, cuối cùng từ

từ đáp xuống chiếc bánh sinh nhật c4m ngọn nến số 【25】 bên trên.

Ồ, thì ra hôm nay là sinh nhật của hắn.

Đã lâu không tổ chức, hắn quên mất rồi.

Từ lúc cao trung đến trưởng thành, Phương Điểm và Lục Dịch Trạm đều tổ chức sinh nhật cho Bạch Liễu.

Nhưng vào sinh nhật lần thứ 22 của Bạch Liễu, Phương Điểm xảy ra chuyện, kể từ đó, Bạch Liễu không bao giờ đến nhà Phương Điểm ăn sinh nhật, thậm chí còn không quay lại đó.

Cho dù Lục Dịch Trạm và Phương Điểm nài nỉ như thế nào, Bạch Liễu cũng lạnh lùng từ chối. Cuối cùng dần dần chỉ còn là một tin nhắn chúc mừng và một chiếc bánh sinh nhật mang đi vào ngày sinh nhật của hắn. Đối với Bạch Liễu, 【 sinh nhật 】 cũng chỉ đơn giản như vậy thôi, hắn ăn chiếc bánh kem cũng giống như ăn tô mì thịt bò buổi sáng, sau đó đọc tin nhắn chúc mừng trong điện thoại, và thế là sinh nhật liền nhạt nhẽo trôi qua.

Hiện giờ hắn chợt nhớ ra —— ồ, thì ra hôm nay là sinh nhật của mình.

Đúng rồi, khi Phương Điểm gặp tai nạn vào ngày sinh nhật của hắn ba năm trước, cùng lúc đó Sơn Dương Cuồng Nhiệt cũng đã thua Thợ Săn Hươu trong trận đấu khiêu chiến. Và trong ngày sinh nhật của hắn năm nay, hắn cũng thua Danh Sách Sát Thủ trong trận đấu khiêu chiến.

Theo cách nói nào đó thì hắn và gã Chiến Thuật Gia của Sơn Dương Cuồng Nhiệt kia đều có một điểm chung rất vi diệu —— cả hai đều bại dưới tay Lục Dịch Trạm.

"Vào đi, vào đi!" Phương Điểm thấy Bạch Liễu không đáp lại thì tự nhiên nắm lấy vai hắn đẩy người vào, sau đó giậm giậm chân, kinh ngạc nhìn Bạch Liễu, "Cậu đi ra ngoài mà chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng thôi á? Không lạnh à?"

"Bây giờ là tháng 9 tháng 10 rồi, thời tiết càng ngày càng lạnh, hôm nay có mưa nữa đấy!" Phương Điểm nhìn Bạch Liễu ăn mặc đơn giản mỏng manh lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, "Mặc thế này thôi thì sao mà thân thể gầy gò của cậu chịu được? "

"Để chị đi lấy quần áo cho cậu!"

Phương Điểm đặt bánh kem xuống bàn thì đi vào phòng trong, bắt đầu lục tung tủ đồ tìm quần áo.

Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm im lặng ngồi đối diện trên sô pha xem phim hoạt hình đang chiếu trên TV.

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi, nắm chặt tạp dề, mở miệng trước: "… Cậu muốn hỏi gì không?"

"Trong trò chơi giữa cậu và Bạch Lục, ngoài việc giết người sói ra thì còn gì nữa?" Giọng Bạch Liễu nhẹ nhàng nhưng câu hỏi của hắn lại rất sắc bén, "Kế hoạch tiếp theo của cậu là gì?"

Lục Dịch Trạm cười khổ: “Tôi sẽ truyền thân phận Nhà tiên tri cho cậu.”

Bạch Liễu lặng thinh một lúc, hắn quay đầu nhìn Lục Dịch Trạm, hai mắt híp lại: “Cậu muốn bán linh hồn cho tôi, không chết sao?”

“Lẽ ra là như vậy.” Lục Dịch Trạm thở dài, đưa tay ra, “Trước tiên cậu cứ tìm tiền giấy giao dịch với tôi đi, giao dịch xong cậu sẽ biết chuyện gì đã xảy ra.”

Bạch Liễu vô cảm dừng lại, sau đó rút ra một đồng xu từ góc ví, giơ lên trước khuôn mặt kinh ngạc của Lục Dịch Trạm: “Một hào mua linh hồn của cậu.”

Toàn thân Lục Dịch Trạm như muốn nứt ra: “Ít nhất cũng phải một đồng chứ! Một hào quá đáng thật đấy!”

“Không bán thì thôi.” Bạch Liễu thản nhiên lấy lại đồng xu, “Lục Dịch Trạm, cậu biết đấy, hiện giờ là thị trường của người mua, cậu nằng nặc muốn bán linh hồn cho tôi chứ tôi đâu có muốn mua linh hồn của cậu.”

Lục Dịch Trạm: “…”

Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi, nhẫn nhục đưa tay ra, muốn rớt cả nước mắt: “Vậy ít nhất cũng năm hào đi! Một hào cũng rẻ quá rồi!”

“Tôi mua 5 hào cũng được.” Bạch Liễu khoanh tay thờ ơ nói, “Nhưng chút nữa cậu phải chuyển lại cho tôi 4 hào, giá thực tế vẫn là 1 hào, xem như tôi giúp cậu nâng giá ảo cho linh hồn rồi đó.”

Lục Dịch Trạm: “…”

Tôi chỉ có một tờ tiền linh hồn, không có ý định định mở cửa hàng bán sỉ, cũng không cần nâng giá ảo đâu, xin cảm ơn.

“Một hào thì một hào.” Lục Dịch Trạm không khỏi dở khóc dở cười, “Đưa cho tôi.”

Bạch Liễu vỗ một hào vào lòng bàn tay Lục Dịch Trạm, trong nháy mắt đó một tờ tiền mới xuất hiện trong ví của hắn. Hắn dùng hai ngón tay kẹp tờ tiền giấy đó ra, lông mày nhanh chóng nhíu lại.

Tờ tiền này không mới tinh và thẳng thớm như những tờ tiền khác của Bạch Liễu, ngược lại hơi cũ và nhăn nheo. Ở góc trên bên phải có một lỗ to bằng nắm tay em bé, xung quanh màu đen kịt giống như bị thứ gì đó đốt cháy.

Bạch Liễu ngẩng phắt đầu lên, hắn nhìn vai phải bị trúng đạn của Lục Dịch Trạm, giọng điệu trầm xuống: “Linh hồn bị tổn thương sau khi bị đạn bắn trúng?”

“Ừ, vì vậy linh hồn tôi không nguyên vẹn sau lần bị thương vừa rồi.” Lục Dịch Trạm buông thõng tay, bất đắc dĩ nói: “Cho nên dù tôi đã bán linh hồn cho cậu nhưng cũng không hoàn

toàn bán cho cậu, chỉ là ở trong trạng thái bán linh hồn của Schrödinger thôi.”

“Đây cũng xem như là một loại hoạt động gian lận bất hợp pháp.”

Lục Dịch Trạm thở dài cười khẽ: “Khó mà có dịp gian lận được trước mặt Bạch Lục.”

Bạch Liễu yên lặng nhìn Lục Dịch Trạm, hắn đột ngột hỏi: “Cậu bắt đầu lập kế hoạch biến tôi thành Nhà tiên tri này từ khi nào?”

“—— từ lúc cậu chặn súng cho tôi lần trước, đúng không?”

Giọng điệu Bạch Liễu vô cùng bình tĩnh: “Cho nên, lúc đó cậu cố ý chặn phát súng đó trước mặt tôi để sau này có thể thuận lợi bán được linh hồn tan nát của cậu cho tôi, nhường lại thân phận Nhà tiên tri mà cậu không còn gánh vác được nữa, và để tôi nhận được cái gọi là trách nhiệm và quyền lợi cứu thế giới vô dụng đó.”

“—— Đây là lý do tại sao cậu nuôi nấng chăm sóc cho tôi sao, Lục Dịch Trạm?”

“Hoặc giết tôi như một tội phạm, hoặc coi tôi như một kẻ kế thừa, như một công cụ?”

Lục Dịch Trạm chậm rãi ngẩng đầu lên, anh không né tránh câu hỏi dồn dập của Bạch Liễu mà bình thản trả lời, “50%.”

Bạch Liễu ngay lập tức hiểu ý của Lục Dịch Trạm.

——Ý của Lục Dịch Trạm có nghĩa là anh đã nuôi nấng hắn 50% là vì những gì Bạch Liễu nói vừa rồi.

“Vậy 50% còn lại.” Bạch Liễu nhướng mi, nhìn chằm chằm Lục Dịch Trạm, “Là gì?

Lục Dịch Trạm nhìn thẳng vào mắt Bạch Liễu hồi lâu rồi nhắm mắt lại, chậm rãi thở ra một hơi.

Là gì nhỉ?

Là vì năm 15 tuổi tên nhóc này đã c4m đầu c4m cổ thức đêm học bài vì một câu nói của anh, năm 16 tuổi không giết bạn cùng lớp vì bị anh ngăn cản, năm 17 tuổi đạt được 400 điểm ngầm khoe với bọn họ, còn để dành que gỗ dưới giường của Phương Điểm để đổi Cornetto cho bọn họ ăn.

Năm 18 tuổi nhảy xuống hồ thi đại học nhưng kiểm soát được bản thân và không vào game, hai 22 tuổi gục ngã thẫn thờ bên ngoài phòng phẫu thuật của Phương Điểm, để anh phải gấp lại trí nhớ của hắn.

Năm 25 tuổi đã thu tay lại khi biết anh chỉ còn 1 điểm sinh mệnh trong trò chơi.

—— Vì cậu ấy là một con người và mình cũng là một con người, không thể tránh khỏi hoặc cắt đứt những mối liên hệ tình cảm nảy sinh.

“Năm mươi phần trăm kia… bởi vì cậu là bạn của tôi.” Ánh mắt Lục Dịch Trạm vô cùng phức tạp, giọng nói có chút run rẩy, trên mặt nở một nụ cười miễn cưỡng, “Có thể cậu thấy rất nực cười, nhưng thật lòng tôi nghĩ là vậy.”

“Xin lỗi cậu, trong ngày sinh nhật của cậu lại để cậu phát hiện ra mấy chuyện này.”

Bạch Liễu sững người, hắn nhìn sang chỗ khác, im lặng một lúc:

“Cậu cho tôi năm mươi phần trăm lý do, tôi thu được năm mươi phần trăm linh hồn của cậu.”

” Chúng ta huề nhau.”

Bạch Liễu cất tờ tiền giấy linh hồn đã cháy dở vào ví.

Lục Dịch Trạm kinh ngạc ngẩng đầu lên, định nói gì thêm nữa thì Phương Điểm đã thò đầu ra khỏi phòng sau, cô nhìn Bạch Liễu tò mò hỏi: “Bạch Liễu, chị tìm áo khoác cho cậu, hiện giờ cậu cao bao nhiêu?”

Bạch Liễu: “… 177.”

“Úi, cao hơn một chút rồi.” Phương Điểm suy nghĩ một chút, “Nhưng mặc quần áo của lão Lục vẫn không được, lão ấy 1m85 lận, cậu còn thấp lắm.”

“Trước mắt cứ mặc áo của chị đi, chị cao 1m78, cậu mặc là vừa vặn.”

Bạch Liễu: “… Ờmm.”

Phương Điểm tìm được một chiếc áo khoác màu nâu nhạt cho Bạch Liễu. Lúc hắn mặc vào cô không khỏi than thở, “Sao cậu lại thành ra thế này? Có ăn uống đầy đủ không đó? Gầy quá đi mất, eo gần bằng chị luôn rồi này, mặc áo khoác nữ có thắt lưng của chị mà còn phải cài cúc nữa.”

“Không được rồi, cậu phải ăn nhiều vào.” Phương Điểm đẩy Lục Dịch Trạm đang chần chờ vào phòng bếp, “Anh vào mang canh móng heo ra cho Bạch Liễu ăn đi.”

Dưới đôi mắt nhìn chằm chằm hung hăng ép buộc của Phương Điểm, Bạch Liễu ăn xong hai cái móng heo, một chén rưỡi cơm thì no lặc lè, đành phải đặt chén xuống, lại nói: “Tôi ăn no thật rồi.”

“Vớ vẩn.” Đôi mắt của Phương Điểm quét qua eo Bạch Liễu như tia x quang, cô dứt khoát đánh giá, “Bụng cậu chưa phình lên đâu, còn ăn được thêm tí nữa đấy.”

Bạch Liễu: “…..”

No đến nỗi muốn nôn ra luôn rồi này.

Lục Dịch Trạm dở khóc dở cười giải vây cho Bạch Liễu: “Để cậu ấy chừa bụng ăn bánh nữa.”

Cơm nước xong xuôi, Phương Điểm thần thần bí bí kéo Bạch Liễu ngồi ở trên sô pha: “Cậu ngồi đây, chị đi lấy quà sinh nhật cho cậu.”

Chỉ chốc lát sau, Phương Điểm không biết tìm đâu ra ba chiếc hộp lớn màu xám và một chiếc hộp mới tinh.

Dường như Bạch Liễu nhận ra điều gì đó, tầm mắt của hắn bất động dừng trên những chiếc hộp màu xám.

Phương Điểm lau qua một chút rồi mở chiếc hộp đầu tiên: “Đây là quà sinh nhật của cậu năm 22 tuổi.”

Bên trong hộp là một máy chơi game kiểu cũ và một đống đĩa trò chơi kinh dị.

“Chị và Lục Dịch Trạm phải lùng sục ở chợ bán đồ cũ đó.” Phương Điểm cười, cô vỗ nguc cam đoan, “Tất cả đều là game đã ngừng phát hành, đảm bảo cậu chưa từng chơi qua!”

“Đây là quà sinh nhật của cậu năm 23 tuổi.”

Trong hộp là một bộ đồ tây trang nhìn khá đắt tiền.

Phương Điểm mở hộp lấy ra, ánh mắt đầy hoài niệm: “Lúc này cậu đã đi làm, ngẫm nghĩ nếu cậu có tham gia mấy dịp trang trọng nào đó thì chắc có thể dùng được, lão Lục và chị để dành tiền mua cho cậu đấy, đến cả mấy nghìn.”

“Đây là quà sinh nhật năm 24 tuổi của cậu.”

Phương Điểm mở hộp ra, Bạch Liễu nhìn bên trong hộp, ánh mắt thảng thốt.

——Trong hộp đựng đầy các loại bùa hộ mệnh và các loại phù chú cầu nguyện từ các chùa đền miếu khác nhau.

“Trong này có một số do chị và lão Lục đi miếu xin, một số thì chị nhờ các cô bạn mang về từ nơi khác.” Phương Điểm nhìn đống bùa thở dài, “Thời điểm đó cậu hay gặp xui xẻo, tuy là chị cũng không tin mấy cái này nhưng nghĩ lại thì lỡ đâu nó hiệu nghiệm thì sao.”

Cô mỉm cười nhìn Bạch Liễu: “Nếu trên trời thật sự có thần linh phù hộ cho Bạch Liễu của chúng ta, chị và Lão Lục mua một lá bùa cầu xin bọn họ cũng chẳng sao cả.”

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu: “Cám ơn.”

“Cậu không cần phải nói lời cảm ơn với bọn chị.” Phương Điểm phất tay cắt ngang lời cảm ơn của Bạch Liễu, cô thở dài u sầu, “Chị định tặng nó vào ngày sinh nhật của cậu, nhưng cậu lại không muốn đến. Chúng ta không gặp được nhau, chị

không biết cậu nghĩ gì, lỡ đâu cậu lại tìm cách trả nợ ân tình cho chị, lúc đó chị sẽ buồn lắm.”

“Nghĩ nghĩ một hồi kết quả không có năm nào đưa cho cậu.”

“Cũng may là cuối cùng năm nay cậu cũng chịu đến.” Phương Điểm lại cười rộ lên, “Chúng ta cũng gặp trực tiếp được nhau.”

Cô không hề đề cập đến việc Bạch Liễu chưa từng đến ngôi nhà này lần nào trong ba năm qua.

“À, còn cái này.” Phương Điểm lại lục lọi một hồi, vui vẻ lôi một bộ đồ từ đáy hộp ra, đặt trước mặt Bạch Liễu, “Bộ này ấm lắm, chút nữa cậu mặc luôn đi!”

Cho dù là Bạch Liễu đi nữa thì lúc nhìn thấy Phương Điểm lôi bộ đồ ra, đồng tử hắn cũng không khỏi chấn động, nhanh chóng bình tĩnh từ chối: “Bộ này không cần đâu.”

“Sao lại không cần.” Phương Điểm cầm nguyên một bộ quần áo mùa thu màu đỏ, thậm chí quần l0t cũng màu đỏ đưa tới trước mặt Bạch Liễu nghiêm túc nói: “Chị nghĩ nguyên nhân xui xẻo của cậu là do năm bổn mạng của cậu mà cậu không mặc đấy.”

Bạch Liễu: “…”

Tôi thấy không phải đâu.

Phương Điểm lại cường điệu thêm lần nữa: “Bộ quần áo mùa thu này được khai quang rồi, còn may thêm lớp lót nhung nữa này, năm nay là năm bổn mạng của cậu, chút nữa vào thay luôn cho chị đi!”

Bạch Liễu từ từ chuyển ánh mắt nhìn sang Lục Dịch Trạm đang đứng phía sau Phương Điểm, Lục Dịch Trạm bất đắc dĩ giang hai tay nhún vai, làm một động tác bất lực.

Phương Điểm lạnh lùng cắt ngang đường dây liên lạc lặng thầm giữa hai người: ” Lục Dịch Trạm cũng mặc quần áo mùa thu màu đỏ trong suốt năm bổn mạng, cậu cầu xin lão cũng vô dụng thôi.”

Bạch Liễu: “…”

Lục Dịch Trạm: “…”

Đúng rồi đó người anh em.

- ——oOo—

Chương 512

Dưới sự từ chối bình tĩnh và kiên quyết của Bạch Liễu, cuối cùng Phương Điểm đành phải tiếc nuối từ bỏ ý định để Bạch Liễu mặc nguyên bộ mùa thu quần đỏ áo đỏ trước mặt mình.

Phương Điểm giúp Bạch Liễu gói những món ăn còn dang dở vào hộp cơm inox: "Đem về cất vào tủ lạnh thì có thể ăn được hai ngày, không cần phải nấu cơm, bớt việc."

Lục Dịch Trạm giúp Bạch Liễu thu dọn quà sinh nhật: "Đồ nhiều quá khó mà cầm hết, đợt chút tôi gọi xe chở về cho cậu luôn."

"Gọi xe gì?" Phương Điểm liếc nhìn Lục Dịch Trạm kỳ quái, cuối cùng ánh mắt lại rơi xuống Bạch Liễu, "Cứ vậy về luôn à?"

Bạch Liễu nói, "Tôi không mang theo quần áo, không ngủ qua đêm ở đây được."

"Không phải." Phương Điểm thắc mắc, "Còn nhóm bạn kia của cậu thì sao? Hôm nay là sinh nhật cậu, cậu không muốn ra ngoài đi quẩy với bọn họ à?"

Bạch Liễu trầm mặc một hồi.

Nói thật, ngay cả hắn cũng quên béng sinh nhật của mình chứ đừng nói đến mấy đồng đội của hắn. Vả lại Bạch Liễu cũng chưa từng nói với ai ngày sinh nhật của mình, phỏng chừng bọn họ cũng không biết.

"Họ không biết." Bạch Liễu đáp.

Phương Điểm càng thêm bối rối: "Sao lại không biết? Cậu nhóc tên Mộc Kha gì đó có đến tìm chị để xác nhận ngày sinh của cậu trùng khớp với ngày sinh trong sơ yếu lý lịch nộp cho công ty cơ mà."

"Giai Nghi cũng hỏi qua một lần."

Bạch Liễu kinh ngạc sững người, hắn chậm rãi xoay đầu nhìn Phương Điểm: "Bọn họ hỏi chị à?"

Phương Điểm hồn nhiên vẫn chưa nhận ra vấn đề: "Ừ, còn vừa gọi điện xác nhận cậu đang ăn cơm ở chỗ chị mà."

Bạch Liễu: "…"

Bạch Liễu sực nhớ đến mấy âm thanh xây sửa phòng ốc, trang trí nội thất gần đây ở tầng trên và tầng dưới của nhà mình, trong lòng nổi lên một loại dự cảm bất thường.

Ở một nơi khác, bên ngoài căn hộ cho thuê của Bạch Liễu.

Đỗ Tam Anh lọt thỏm vào giữa đám người cứ như bị bắt làm con tin, cậu kinh hãi nhìn Mộc Kha thờ ơ liếc nhìn xung quanh toàn bộ dãy phòng cho thuê, sau đó quay sang người quản gia mặc vest chỉnh tề phía sau nói: "Chú liên hệ với chủ phòng trọ lấy được quyền sở hữu tài sản chưa?"

"Xong hết rồi ạ." Quản gia cung kính nói, "Chúng tôi định giá cao hơn giá thị trường nên đối phương đồng ý bán rất nhanh, các thủ tục cũng hoàn tất hôm qua luôn rồi."

"Hiện tại căn hộ này do Bạch Liễu tiên sinh đứng tên, bất cứ khi nào cậu ấy có thời gian thì cứ đến Cục quản lý tài sản làm thủ tục chuyển nhượng là được."

"Ngoài ra, để tiện cho ngài trang trí sửa đổi, chúng tôi cũng đã mua luôn tầng trên, tầng dưới và căn hộ kế bên luôn rồi ạ."

Mộc Kha gật đầu: "Tầng trên tầng dưới sửa sang lại gần xong chưa?"

"Cũng gần xong rồi." Người quản gia nói, "Còn khu chung cư cũ kia, chúng tôi cũng đã mua được dãy phòng ở tầng 2, 3, 4 theo phân phó của ngài, đang chuẩn bị sửa sang lại, sau này Bạch Liễu tiên sinh muốn sống ở đâu cũng được."

Mộc Kha khó chịu xua tay: "Chỗ đó khỏi cần sửa sang gì nữa."

Cậu mua mấy căn hộ ở khu chung cư Lục Dịch Trạm nguyên do là lần trước lúc Bạch Liễu đưa cậu đến đó ăn tối, thoạt nhìn hắn có vẻ rất thân thiết với Lục Dịch Trạm và Phương Điểm,

biết đâu một ngày nào đó hắn sẽ thích sống gần gũi với bạn bè của mình thì sao, bởi thế cậu mới kêu người mua nó.

Nhưng bây giờ lộ ra chuyện Danh Sách Sát Thủ, trong lòng Mộc Kha chỉ còn sự oán ghét, ở cái gì mà ở nữa chứ.

Lục Dịch Trạm nói dối Bạch Liễu, cậu có bệnh mới đích thân đưa Bạch Liễu đến bên cạnh Lục Dịch Trạm để mình bực bội.

Hai người họ càng xa nhau càng tốt!

“Vâng.” Quản gia hiểu ý, “Vậy trước mắt chúng ta cứ trang trí căn hộ này chờ Bạch Liễu tiên sinh về dự sinh nhật đúng không ạ?”

Mộc Kha hoàn hồn trở lại, cậu dè dặt gật đầu: “Chỉ cần trang trí đơn giản là được.”

“Tôi vừa gọi điện cho chị Điểm nhờ chị ấy kéo dài thời gian. Bạch Liễu vừa qua đó thôi, khoảng 3, 4 tiếng nữa mới về. Mọi người dọn dẹp toàn bộ căn phòng, thay bếp và máy nước nóng, dán giấy dán tường mới, lắp cửa cách ly vào, đem mấy món thiết bị giao lúc 8 giờ vào đây, bật khởi động lên hết luôn đi, bàn làm việc và bàn trà đặt làm riêng có luôn chưa? Được rồi, kéo qua đây, này, đừng dùng giấy dán tường một màu, Bạch Liễu không thích đâu…… ”

Mộc Kha phân phó đâu vào đấy, toàn bộ căn hộ nháy mắt toàn người là người.

Mục Tứ Thành đứng bên cạnh chỉ biết trợn mắt há hốc mồm mà xem.

Này mà là trang trí đơn giản gì? Này mẹ nó đổi luôn căn phòng của người ta rồi!

Đỗ Tam Anh yếu ớt giơ bàn tay nhỏ bé của mình lên, rơm rớm nước mắt nhìn Mộc Kha tu sửa căn phòng thuê cũ nát của Bạch Liễu: "Anh ơi, lỡ đâu lát nữa Bạch Liễu tiên sinh quay lại, phát hiện em đưa chìa khóa cho các anh vào sửa nhà thì anh ấy có đuổi em đi không?"

Lưu Giai Nghi đứng bên cạnh khoanh tay xem kịch vui, tặc lưỡi: " Đúng là sức mạnh của đồng tiền."

Ngược lại Đường Nhị Đả thì nhíu mày: "Động đến vật dụng của Bạch Liễu cậu ấy có tức giận không? Hay là chúng ta gọi điện báo trước cậu ấy một tiếng."

Vừa nói, anh vừa nhấc điện thoại di động lên định gọi điện nhưng bị Lưu Giai Nghi nhanh nhẹn ngăn lại. Cô bé cạn lời ngẩng đầu nhìn Đường Nhị Đả: "Chú có biết cái gì gọi là bất ngờ?"

"Chúng ta phải lén lút giấu diếm Bạch Liễu cả nửa tháng để chuẩn bị mấy thứ này cho anh ấy, giờ chú lại muốn phá hỏng đội hình à."

Đường Nhị Đả vẫn không đồng ý: "Lỡ cậu ấy không thích thì sao?"

Lưu Giai Nghi nhún vai thờ ơ: “Bất ngờ mà, không thích cũng là một phần của nó.”

Đường Nhị Đả: “…”

“Chú đừng lo.” Lưu Giai Nghi nhẹ giọng thì thào, “Bạch Liễu sẽ không ghét mấy chỗ sặc mùi tiền như thế này đâu.”

Đường Nhị Đả: “… ờ..đúng.”

“Bánh kem đâu?” Mộc Kha hỏi, “Tiệc sinh nhật chuẩn bị sẵn sàng hết chưa?”.

Tốc độ ghi chép và ra lệnh của Mộc Kha nhanh đến nỗi ngay cả một quản gia được đào tạo bài bản cũng khó theo kịp suy nghĩ của cậu, lúc này ông phải lấy khăn lau mồ hôi lạnh trên trán, gượng cười: “Đang trên đường giao tới, thiếu gia. ”

“Không phải tôi kêu ông để nguyên liệu nấu ăn vào tủ lạnh rồi trực tiếp chuyển qua đây luôn sao?” Mộc Kha cau mày, cậu tiến lên mở cửa tủ lạnh ra, “Trống rỗng, nhìn khó coi quá đi.”

“… Bên kia mới giao nguyên liệu nấu ăn nhiều quá nên chưa kịp bỏ vào.” Quản gia nói nhỏ, “Tôi mua thêm cái gì bỏ vào nhé?”

Mộc Kha xoạt xoạt viết xuống một danh sách: “Đi mua những thứ vật dụng hàng ngày này cho tôi. Mấy món Bạch Liễu đang

dùng không chất lượng, đổi mấy hiệu tốt hơn cho anh ấy đi.”

Quản gia cầm lấy danh sách, nhìn một đống vật dụng trên đó trợn to hai mắt, lắp bắp nói: “Thiếu.. thiếu gia, mua đến năm bộ khăn tắm, bàn chải đánh răng, dép đi trong nhà luôn à?!”

“Ừ.” Mộc Kha điềm đạm trả lời, “Ngoại trừ Giai Nghi, tôi và những người khác đều sẽ dọn đến sống chung với Bạch Liễu.”

“Chúng tôi không muốn rời xa anh ấy.”

Quản gia ngẩng phắt đầu lên, ông liếc nhìn một loạt các trai đẹp siêu cấp đủ loại chiều cao loại hình và khí chất sau lưng Mộc Kha, sau đó vi diệu cúi đầu xuống, run giọng hỏi nhỏ Mộc Kha: “……Bọn họ sống chung với Bạch Liễu luôn sao? Cậu không ngại à Mộc Kha thiếu gia?”

Mộc Kha cau mày: “Chỉ cần Bạch Liễu không ngại thì tôi cũng không ngại, sao vậy, không được à?”

Quản gia chấn động, âm thầm cuộn danh sách lại: “… Được chứ ạ.”

… Quào..Khí thế chính cung của Mộc Kha thiếu gia thiệt là mạnh mẽ.

“Hay là… mua sáu bộ đi.” Lưu Giai Nghi đột nhiên nhắc nhở, cô bé có chút bực bội nói, “Em nghĩ sau này có thêm một tên nữa tới ngủ cùng Bạch Liễu đó.”

“Tốt nhất là anh mua thêm một bộ đi cho ảnh đi, con hàng đó chắc chẳng có sẵn cái quỷ gì đâu.”

Quản gia nghe vậy cả người như sắp hóa đá!!!

Nhiều vậy rồi mà vẫn còn một người sắp tới!

Bạch Liễu có chịu nổi không?!!

Quản gia bắt đầu tự hỏi từ tận đáy lòng có phải mình quá xấu xa, nghĩ sai về mối quan hệ giữa thiếu gia Mộc Kha với mấy trai đẹp này và Bạch Liễu hay không.

… Mặc dù thiếu gia Mộc Kha từng nói rằng linh hồn của cậu ấy thuộc về Bạch Liễu, và cậu ấy không muốn rời xa Bạch Liễu, bởi vì có Bạch Liễu mà trái tim của cậu ấy mới có thể hồi sinh trở lại, nhưng lỡ như.. lỡ như mối mối quan hệ của họ không phải là loại ấy ấy thì sao!

Lỡ như bốn anh đẹp trai có phong cách và kích cỡ khác nhau này sống chung Bạch Liễu để thành lập studio, rồi mọi người có thể làm việc chung với nhau gì gì đó thì sao…

Đương lúc quản gia đang tích cực thuyết phục bản thân thì bên cạnh Mộc Kha nghe Lưu Giai Nghi nói xong thì sắc mặt trầm xuống, sau đó cậu nghiến răng nghiến lợi dặn dò: “… Cũng đúng, Bạch Liễu đã cho Hắc Đào tọa độ, sớm hay muộn gì y cũng ra đây quấn lấy Bạch Liễu… ”

“Vậy cứ mua sáu bộ đi.” Mộc Kha nhanh chóng ổn định vẻ mặt, cậu dừng lại rồi bất lực nói, “Nếu y muốn ở chung với Bạch Liễu thì phải mua thêm một số thứ khác nữa. ”

Mộc Kha lại loạt xoạt điền thêm hai món vào danh sách, mím môi, mặt có chút đỏ: “…..Ông nhớ mua thêm mấy thứ này, mua loại tốt nhất ấy, sử dụng không ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Quản gia liếc nhìn hai thứ mới được Mộc Kha bổ sung, nháy mắt đồng tử chấn động, hai mắt mờ mịt.

Bao cao su!!!!

Gel bôi trơn!!!!

Thánh thần thiên địa ơi!!!

Đúng như tôi nghĩ sao!!!

Quản gia thẫn thờ hốt hoảng cầm danh sách đi ngay lập tức

Cuối cùng việc dọn dẹp và trang trí nhà cửa cũng đã kết thúc, may mà lúc Bạch Liễu nhận phòng thì chỉ là phòng trống, chưa lắp đặt trang trí gì nhiều, hắn sống một mình lại tương đối sạch sẽ, thế nên lúc Mộc Kha thiết kế sắp đặt lại thì rất nhanh.

Nhìn căn hộ sáng sủa sạch đẹp, Mộc Kha thở ra một hơi dài, cả Đường Nhị Đả nãy giờ vốn căng thẳng cũng thả lỏng người.

Căn hộ không theo phong cách sang trọng mà thiết thực, sau khi trang trí lại, toàn bộ căn hộ được phủ màu vàng tươi trông rất ấm áp, khiến người ta chỉ muốn ngồi vào bàn ăn một bữa thịnh soạn, hoặc nằm lười biếng trên ghế sô pha ngủ một giấc trưa ngon lành, phong cách rất nhẹ nhàng thư thái.

Mộc Kha vừa tiễn nhóm thiết kế, thợ trang trí đi xong thì nhận được điện thoại của quản gia: "Thiếu gia, tôi thấy Bạch Liễu tiên sinh đang lên tới cầu thang rồi, mọi người chuẩn bị đẩy bánh kem ra ngoài nhé."

"OK." Mộc Kha liếc mắt ra hiệu cho Mục Tứ Thành, Mục Tứ Thành hiểu ý, chậm rãi đẩy bánh kem ra cửa.

Đường Nhị Đả căng thẳng giơ cao pháo hoa cầm tay đứng cạnh cửa, vẻ mặt anh lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn cứ y như đang cầm súng phục kích muốn hạ gục Bạch Liễu trong ngày sinh nhật chứ không phải đang muốn tổ chức sinh nhật cho hắn.

Mộc Kha: "….."

Mộc Kha dùng khẩu hình nói với Đường Nhị Đả: Cười lên.

Đường Nhị Đả giật giật khóe miệng đông cứng lại vì căng thẳng.

——Nhìn càng giống một thằng cha đặc vụ ngầm đang muốn giết tội phạm nhưng vẫn phải giả vờ giả vịt nằm vùng hơn.

Mộc Kha bỏ cuộc, khóa cửa chuyển động rồi.

“Bùm bùmm——!!”

“Bạch Liễu, sinh nhật 25 vui vẻ!”

Bạch Liễu nhìn vào căn phòng thuê hoàn toàn khác hẳn trước đó, tuy là hắn đã đoán được phần nào nhưng lúc này đây cũng nhướng mày, cười hỏi: “Tôi đi nhầm phòng sao?”

Đám người Đoàn xiếc thú lang thang quẩy tưng bừng cho đến nửa đêm, cuối cùng Mục Tứ Thành say quắc cần câu dựa vào lưng Bạch Liễu gào rống “Một đêm khó quên” ầm ĩ “, Đường Nhị Đả bước qua kéo cậu dậy cũng đã uống kha khá, chân bước chân xiêu, cùng nhau lảo đảo ngã trên người Bạch Liễu.

Cuối cùng, chỉ còn Mộc Kha vẫn tỉnh táo, gọi xe đưa từng người một về nhà.

Đỗ Tam Anh cũng uống say khướt bắt đầu chạy quanh nhà, miệng thì bắt chước tiếng kêu bíp bíp của xe go-kart. Để tránh cho cậu nhóc đừng chạy loạn xạ đem tới vận rủi cho người khác, Mộc Kha phải đưa cậu vào căn phòng đã được cải tạo ở tầng sau rồi bảo quản gia dỗ cậu ngủ.

Dỗ ngủ xong quản gia leo lên cầu thang thì bị trẹo chân, đành phải khóc lóc thảm thiết đi bệnh viện.

Mộc Kha: “…”

Cậu uống cũng say quá rồi, quên mất vận rủi của Đỗ Tam Anh tấn công không chừa một ai.

Cuối cùng lúc Mộc Kha rời đi, chính Bạch Liễu đã giúp cậu gọi tài xế của nhà họ Mộc đến đón.

Mộc Kha cũng đã say, ngồi trong xe rưng rưng nước mắt, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu, vươn tay ôm lấy bả vai hắn, khóc nức nở cực kỳ đau lòng:

“Sẽ không thua nữa.”

“Chúng tôi sẽ không bao giờ để anh thua nữa.”

Bạch Liễu nhẹ ôm lấy vai Mộc Kha, bình thản nói: “Tôi cũng vậy.”

——Tôi sẽ không để mọi người thua lần nào nữa.

Bạch Liễu thu dọn phòng xong thì đã gần một giờ sáng, hắn mở tủ lạnh định cho hết đồ ăn thừa vào, nhưng khi mở ra thì tủ lạnh đã đầy.

Bạch Liễu: “…”

Mặc dù biết bọn họ chỉ có ý tốt, nhưng thế này thì đúng là có hơi xa rời cuộc sống quá.

Đồ ăn thừa nhiều như vậy, Bạch Liễu đành phải dọn dẹp lại tủ lạnh, lấy mấy thứ không cần thiết ra để trống chỗ, lúc mở đến ngăn đá của tủ lạnh, Bạch Liễu đột nhiên dừng lại.

Để làm đầy tủ lạnh của Bạch Liễu, Mộc Kha đã nhờ quản gia mua rất nhiều kem. Hầu hết những loại kem này đều là những nhãn hiệu đắt tiền, giá cả chục tệ một cây hoặc một thùng nhỏ vài chục tệ, nhưng bên trong lại lẫn một cây Cornetto "rẻ tiền".

Vị dâu tây.

Bạch Liễu chậm rãi lấy cây Cornetto ra, hắn nhớ lại buổi chiều hôm đó.

Chiều hôm đó hắn đã đợi rất lâu, đợi đến khi Cornetto tan chảy Hắc Đào vẫn không xuất hiện.

Đèn đường ngoài cửa sổ đột nhiên nhấp nháy hai cái, Bạch Liễu như bị thứ gì đó kéo đi, vô thức nhìn dưới ánh đèn đường vàng vọt mờ ảo.

Hắc Đào đang đứng đó.

Bạch Liễu như thể đứng yên bất động, dừng lại bên cửa sổ.

—— giống như một phép thuật xuyên qua không gian và thời gian, khi Bạch Liễu nắm trong tay cây Cornetto hương vị dâu tây lần nữa vào bảy năm sau, người hắn chờ đợi không tới.

Giờ đây đã xuất hiện.

Chương 513

(*) Play phòng tắm đó pà con =))

Bạch Liễu sững người nhìn Hắc Đào qua cửa sổ trong chốc lát. Hắn vừa định xoay người đi xuống đón Hắc Đào thì thấy y đã nhanh chóng leo lên cột đèn đường, rồi đứng trên đó vận lực eo nhảy vọt một cái, vững vàng nắm lấy hàng rào chống trộm trước cửa sổ Bạch Liễu, tiếp đó dùng một chân giẫm lên tường tiến thẳng đến trước mặt Bạch Liễu, nhìn chăm chú vào hắn.

Bạch Liễu: "……"

Hắn liếc nhìn ngọn đèn đường đã bị cong queo một đoạn vì lực nhảy của Hắc Đào, ánh mắt vi diệu sững sờ một chút.

……. Theo lý mà nói thì khi tất cả người chơi đăng nhập vào thực tế, họ sẽ không thể mang theo số liệu thể chất giao diện trong trò chơi của mình được, nghĩa là họ sẽ trở thành người bình thường trở lại, nhưng sức mạnh của tên này vẫn được giữ nguyên như cũ…

Không hợp lý.

Chẳng lẽ đây là sức mạnh sau khi đã bị giảm hiệu quả?

Dưới cái nhìn thẳng thừng mang theo tính xâm lược của Hắc Đào, Bạch Liễu đột nhiên nảy sinh cảm giác cấp bách hiếm thấy. Hắn mấp máy môi, vừa định bảo là anh đi xuống đi, em sẽ xuống lầu đón anh, liền nhìn thấy Hắc Đào dễ dàng bẻ gãy lan can bảo vệ mà Mộc Kha mới lắp lúc chiều, rồi chui qua giữa hai song sắt, đẩy mở cửa sổ đang khóa (đúng rồi, con hàng này lại phá hỏng tiếp một ổ khóa ở đây nữa), sau đó ngay khi Hắc Đào đặt một chân bước vào nhà Bạch Liễu, thân trên đã nôn nóng lao đến vươn tay đi vào, ôm chặt Bạch Liễu.

Bạch Liễu bị lực đạo của Hắc Đào kéo lùi lại mấy bước, cuối cùng hai người ôm nhau ngã nhào xuống ghế sô pha.

Tối nay hắn đã uống một chút rượu, giờ đây lại bị Hắc Đào ôm chầm như thế này, đầu óc đều choáng váng xây xẩm, thở không ra hơi.

“Anh đứng dậy đã.” Bạch Liễu cố gắng bình tĩnh đẩy cái đầu bù xù của Hắc Đào đang vùi vào cổ mình cọ loạn lung tung, đẩy được nửa chừng hắn lạnh lùng nói: “Không cho hôn!”

Động tác của Hắc Đào dừng lại, y chậm rãi cọ xuống phía dưới.

Huyệt thái dương Bạch Liễu nhảy loạn xạ, hắn hít sâu một hơi: “Cũng không cho c4n.”

“Nhưng tôi rất nhớ em.” Hắc Đào ôm chặt cứng, hai chân đè lên người Bạch Liễu làm hắn không thể động đậy, “Tôi có thể đến tìm em, tại sao không thể hôn em?”

Bạch Liễu: "…"

Rốt cuộc ai đã dạy Hắc Đào phép xã giao loài người là đến nhà nhau thì có thể hôn nhau vậy hả?

"Anh đứng dậy trước đã." Bạch Liễu lạnh lùng ra lệnh, nhưng khi thấy chiêu này không còn dùng được nữa, Hắc Đào vẫn đè chặt hắn không buông, Bạch Liễu đành phải dừng lại thay đổi cách nói, "Anh đứng dậy em sẽ khen thưởng cho anh."

Hắc Đào lập tức ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm vào Bạch Liễu.

Bạch Liễu: "….."

Bạch Liễu rũ mắt, quỳ xuống nhẹ nhàng hôn lên mi mắt Hắc Đào.

"Được rồi." Bạch Liễu ngồi trở lại trên sô pha, Hắc Đào lại muốn nhào qua tới thì bị Bạch Liễu ấn người xuống, đột nhiên không biết vì sao, hắn cười khẽ, nhẹ giọng hỏi: "Tại sao muốn hôn em?"

"Tôi có đủ tư cách." Hắc Đào nhìn hắn, "Tôi có thể hôn em."

—— lần trước Bạch Liễu bảo y có tư cách, sau đó hôn y, vì thế nên bây giờ theo logic của Hắc Đào, chỉ cần y đủ tư cách thì lúc nào cũng có thể hôn Bạch Liễu.

“Không phải anh đủ tư cách thì mới có thể hôn em.” Bạch Liễu từ từ buông lỏng bàn tay đang giữ lấy Hắc Đào, hắn co chân trên ghế sô pha, vòng tay ôm lấy rồi dựa đầu vào đầu gối, đôi mắt đen lay láy lóng lánh ánh nước và men say dịu dàng nhìn Hắc Đào đang ngơ ngác, cất tiếng dịu dàng nhưng lại mang theo ý cười:

“Bởi vì em thích anh, cho nên em cho phép anh hôn em.”

Hắc Đào ngẩn người, y hỏi ngược lại, “Thích, là gì?”

“Đại khái thích là một cảm giác không có giá trị gì cả.” Bạch Liễu rũ mắt xuống, hắn bình thản giải thích với Hắc Đào, “Thường thì nó xảy ra giữa con người với nhau, cùng với sự tiết ra dopamine và hormone, khiến người ta mất lý trí, mất kiểm soát và quên cân nhắc giữa lợi và hại.”

“Nói chung không phải là chuyện tốt gì.”

Hắc Đào nói nhanh: “Vậy em không được thích tôi.”

Thêm một lúc sau, y vô cảm nói thêm: “Cũng không được thích người khác.”

Bạch Liễu yên lặng một lúc: “Em sẽ không làm những chuyện không có lợi cho em, vì vậy em thích anh là có lợi.”

Hắc Đào hỏi, “Vậy em muốn tôi làm gì?”

Bạch Liễu chậm rãi nhướng mắt, hắn nhìn về phía Hắc Đào, đột nhiên nở nụ cười: “Em muốn anh ăn Cornetto sắp hết hạn giúp em.”

Hắc Đào chậm rãi: “?”

Bạch Liễu đứng dậy cầm lấy cây Cornetto kia đưa cho y: “Là cái này đây.”

Chắc là lúc quản gia của Mộc Kha chất đầy tủ lạnh cho Bạch Liễu thì có chút vội vàng, sau khi càn quét hết đống kem đắt tiền gần đó, ông cuống quýt bỏ thêm vào một cây Cornetto, nhưng xui xẻo là cây Cornetto này sắp hết hạn sử dụng.

Bạch Liễu là kẻ có vận may bằng 0, đa số Cornetto hắn mua đều gần hết hạn, vì vậy hắn cũng không ngạc nhiên gì mấy khi nhìn thấy cây kem chỉ còn một ngày nữa là hết hạn.

Hắc Đào cầm lấy cây Cornetto trong tay Bạch Liễu, y nhìn Bạch Liễu nghiêm túc hỏi: “Chỉ cần lần nào tôi cũng ăn Cornetto sắp hết hạn giúp em, thì em sẽ luôn thích tôi, phải không?”

Bạch Liễu cũng nhìn Hắc Đào, hắn im lặng một lúc lâu, sau đó nói: “Ừ, lần nào cũng phải ăn giúp em.”

Ánh mắt Hắc Đào lóe lên, vừa định há miệng định c4n xuống thì Bạch Liễu nhanh tay lẹ mắt giữ lấy hàm của y, cười khẽ: “Vẫn chưa xé giấy gói ngoài kìa.”

Cuối cùng nhờ sự giúp đỡ của Bạch Liễu, Hắc Đào dùng một loại khí thế quyết tâm gi3t ch3t không cho nó thoát, hung hăng c4n 2, 3 ngụm ăn sạch cây Cornetto sắp hết hạn giúp Bạch Liễu.

Ăn xong còn dây bẩn vào người mình và cả Bạch Liễu.

Trước khi Bạch Liễu đi tắm, hắn dạy cho Hắc Đào một số kiến thức cơ bản về điện và an toàn, chẳng hạn như không được chạm vào ổ c4m điện, hoặc không được ăn bất cứ thứ gì quá cứng, như là bàn trà —— mặc dù nhìn thì có vẻ như nếu con hàng này ăn thì chắc cũng không sao đâu, nhưng tốt nhất là cứ đề phòng trước đã.

Dù sao thì hắn chỉ có một con thằn lằn có thể giúp hắn tiêu diệt Cornetto vị dâu thôi mà.

Bạch Liễu rất có trách nhiệm bảo vệ thằn lằn.

Sau đó Bạch Liễu định gọi điện cho Lục Dịch Trạm hỏi thăm tình huống của Hắc Đào trong thực tế là như thế nào —— con thằn lằn này thật sự quá sức trâu bò rồi, vừa mới quay qua quay lại Bạch Liễu đã thấy Hắc Đào tò mò gặm đứt hết bốn góc bàn trà.

Còn gặm rất vuông vắn và nghệ thuật nữa.

Sau khi Bạch Liễu lạnh lùng móc bốn góc bàn trà ra khỏi miệng Hắc Đào, hắn cảm thấy nhất định mình phải đi tắm rửa thôi.

“Lục Dịch Trạm.” Cuộc gọi vừa được kết nối, Bạch Liễu dứt khoát nói thẳng, “Hắc Đào đang ở trong tay tôi.”

Lục Dịch Trạm bối rối kinh hãi: “…?! Cậu muốn bao nhiêu điểm tiền chuộc mới thả cậu ta trở về?”

Bạch Liễu: “…..”

Lục Dịch Trạm lập tức phá ra cười haha: “Đùa thôi, tôi biết Hắc Đào đang ở chỗ cậu mà.”

“Tình huống của anh ấy hơi kỳ lạ.” Bạch Liễu quỷ dị dừng lại, “Hình như tố chất thể chất trong hiện thực của anh ấy cũng giống như trong trò chơi.”

“Đúng vậy.” Lục Dịch Trạm không ngạc nhiên. “Hắc Đào là quái vật, trong thực tế hay trong trò chơi cũng chỉ có một giao diện thôi.”

“Trước giờ tên này làm việc không biết nặng nhẹ, lòng hiếu kỳ cũng rất cao, tôi không dám để cậu ấy đến thực tế, sợ sơ sẩy không khống chế được là cậu ta lật tung luôn cả trời. Lúc tiến hành thí nghiệm, lực bám của cậu ta đến hơn 1 tấn, nếu không biết kiểm soát sức mạnh thì có thể bóp nát cổ tay của người khác như chơi. Nhưng cũng may bây giờ có cậu rồi, cậu ta lại nghe lời cậu nên tôi mới dám để cậu ta vào thực tế.”

“Tình trạng đôi mắt Hắc Đào hiện giờ cũng đã ổn định.” Lục Dịch Trạm thở dài hỏi, “Cậu ấy ở bên cạnh cậu ngoan lắm

phải không?”

Bạch Liễu giơ điện thoại lên, chậm rãi nhìn thoáng qua Hắc Đào đang bò lê bò càng dưới đất bên ngoài, lạnh lùng hít hít ngửi ngửi đánh hơi mùi kem Cornetto, Bạch Liễu vội vàng che ống nghe điện thoại lại, cảnh cáo: “Hắc Đào, không được li3m mặt đất, nếu li3m mặt đất thì không cho li3m em nữa.”

Hắc Đào a một tiếng, rồi hỏi, “Nhưng trên mặt đất còn Cornetto.”

“Cứ mặc nó đi.” Bạch Liễu lạnh lùng tàn nhẫn nói, “Nó bị anh giết sạch sẽ rồi, không sống lại nữa đâu.”

——Trước đó Bạch Liễu giải thích cho Hắc Đào, kem Cornetto hết hạn có hại cho cơ thể con người thế nên hắn mới cần Hắc Đào giải quyết nó giúp mình. Thế rồi không biết tại sao con hàng này lại lý giải kem Cornetto là quái vật, bắt đầu đi lùng sục Cornetto khắp ngóc ngách trong nhà, muốn tận diệt hết dòng họ Cornetto cho Bạch Liễu.

Cảnh cáo xong Bạch Liễu thả tay bịt ống nghe ra, Lục Dịch Trạm đầu dây bên kia bối rối: “Vừa rồi sao lại im lặng?”

“Tín hiệu không tốt.” Bạch Liễu bình tĩnh hỏi: “Cậu mới nói gì?”

Lục Dịch Trạm a một tiếng nói: “Hỏi cậu, Hắc Đào ở bên đó có nghe lời cậu không?”

Bạch Liễu thản nhiên đáp: “Tàm tạm.”

Lục Dịch Trạm yên tâm: “Tốt rồi, cậu ấy không có thường thức, tôi sợ cậu ấy gặp rắc rối.”

Bạch Liễu nói: “Vậy tôi đi tắm rửa đây.”

“Ừ… À khoan, chờ chút!” Lục Dịch Trạm hoảng sợ gọi Bạch Liễu, “Tôi còn có chuyện muốn nói với cậu!”

Bạch Liễu hỏi: “Chuyện gì?”

Lục Dịch Trạm bắt đầu do dự: “A, cái này, cái này, là…”

Bạch Liễu lạnh lùng: “Không nói thì tôi cúp máy.”

Lục Dịch Trạm quyết tâm nhắm tịt hai mắt lại: “—— là chuyện kia của Hắc Đào với cậu!!”

Bạch Liễu sững người, hai giây sau mới hiểu được Lục Dịch Trạm đang muốn nói đến vấn đề gì, lúc này đến lượt Bạch Liễu im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng: “Cậu muốn nói gì?”

“Ở ngoài hiện thực, cậu chỉ là một người bình thường, có thể lực bình thường, không phải như giao diện trong trò chơi.” Lục Dịch Trạm đỏ mặt vội vàng giải thích, “Nhưng Hắc Đào thì không phải vậy, bởi vì cậu ấy là quái vật cho nên trong hiện

thực vẫn giữ nguyên giao diện cấp bậc bi3n thái y hệt trong trò chơi.”

“Cậu ấy chuyển hóa từ người cá, lực đạo ở eo dưới và chân là mạnh nhất, à.. ừm..nếu hai người muốn làm gì đó thì cậu phải bảo cậu ta làm nhẹ thôi, nếu không cậu ta đâm gãy xương cậu mất.”

Bạch Liễu: “… còn chuyện gì khác nữa không?”

Lục Dịch Trạm thở dài một tiếng, gắng gượng nói tiếp trong xấu hổ và tuyệt vọng, “Còn nữa, mấy năm đầu tôi có dạy cho Hắc Đào mấy khóa s1nh lý học, nhưng mà lúc học cậu ta lại không hiểu được kiến thức của con người, toàn cho rằng mình là thằn lằn, thế nên tôi dạy cậu ta quá trình giao phối của thằn lằn luôn!”

“Tôi sai rồi! Tôi biết tôi đã lười biếng, tôi sai lầm rồi!”

“Nhưng quá trình giao phối của thằn lằn có hơi man rợ.” Lục Dịch Trạm lắp ba lắp bắp, “À.. ừm.. lúc đầu phải c4n cổ, còn phải dùng đuôi trói chân hay gì đó của con cái, tức là cậu…”

“Tốt nhất là đừng làm trong hiện thực…”

Bạch Liễu đột nhiên cúp điện thoại, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng hơi thở có chút dồn dập.

Vậy chỉ cần không làm trong hiện thực là được —— Lúc đó Bạch Liễu đã nghĩ rất lý trí và bình tĩnh.

Bạch Liễu quyết định đi tắm nước lạnh để lấy lại bình tĩnh lại, hắn bảo Hắc Đào thay bộ quần áo bẩn trên người ra rồi đến tủ quần áo tự tìm đồ ngủ cho mình, sau đó bước vào phòng tắm mới được tân trang lại mở nước tắm.

Hắc Đào cũng ngoan ngoãn thay quần áo.

Nhưng không may là, những bộ quần áo to rộng mà Bạch Liễu nghĩ rằng sẽ vừa vặn với Hắc Đào vẫn còn quá nhỏ đối với y.

Quần áo tròng vào người Hắc Đào ngắn cũn cởn, lòi cả mắt cá chân và rốn ra ngoài. Cho dù thiếu khuyết thường thức, Hắc Đào cũng biết quần áo này quá nhỏ với mình, bởi thế y bèn cởi chúng ra (rồi lại lỡ tay xé rách tơi tả trong quá trình c0i đồ).

Y không có quần áo để thay, bộ quần áo duy nhất của y mới thay ra đã bị Bạch Liễu ném vào máy giặt rồi, bây giờ Hắc Đào cần một bộ quần áo mới.

Y lấy vài chiếc áo sơ mi Bạch Liễu ra thử, nhưng không chiếc nào vừa vặn, mà đống áo sơ mi đó sau khi bị Hắc Đào thử xong cũng rách tang hoang tác hoác —— đại khái là vai và đường giữa lưng đều bị bung chỉ hoặc rách vải.

Cuối cùng, Hắc Đào tìm được cái túi đựng xác, y lục lọi một hồi tìm thấy bộ đồ thú bông cực lớn.

Khoảnh khắc nhìn thấy bộ đồ thú bông, ánh mắt của Hắc Đào đông cứng lại, rồi chuyển từ màu đen lay láy vốn có thành

màu xanh bạc trong tích tắc.

Y mặc thử vào, phần thân trên cực kỳ vừa vặn cứ như được may riêng cho Hắc Đào —— thật ra đây là một bộ đồ thú bông rất lớn, nhưng khoác trên người Hắc Đào thì trông giống hệt đồ ngủ.

Đồ thú bông vừa mặc vào người, Hắc Đào dường như bị một tiềm thức lôi kéo, y cứ bước từng bước về phía phòng tắm nơi Bạch Liễu đang tắm hoàn toàn không kiểm soát được.

—— Y mơ hồ nhớ rằng, nếu mình mặc bộ đồ này thì phải để Bạch Liễu nhìn, hắn nhất định sẽ rất vui.

Bất chấp lời cảnh cáo lặp đi lặp lại của Bạch Liễu là không được đẩy cửa vào trong khi hắn đang tắm, Hắc Đào vẫn làm như vậy.

Bạch Liễu đứng trong phòng tắm để nước lạnh gội rửa cảm giác kỳ quái kia trong lòng mình đến khi đôi môi trắng bệch, hắn vừa nhìn thấy Hắc Đào đẩy cửa vào thì lạnh lùng lên tiếng: “Em đã bảo anh đừng vào…”

Bạch Liễu đang nói thì dừng lại, vẻ mặt hoàn toàn tĩnh lặng khi nhìn thấy Hắc Đào với đôi mắt xanh bạc trong bộ đồ thú bông ngoài cửa.

Hắc Đào nói, “Tôi thích em, Bạch Liễu.”

Bạch Liễu vươn tay ôm lấy mặt Hắc Đào kéo y vào phòng tắm, sau đó đẩy y dựa vào cửa phòng tắm, nhắm mắt lại hôn y.

Tóc Hắc Đào bị nước lạnh xối ướt dầm dề, y cúi đầu ôm ghì lấy Bạch Liễu rồi hung hăng c4n vào cổ hắn, dùng sức đẩy mạnh lên, Bạch Liễu run rẩy đặt tay lên tấm kính mờ vừa mới lắp trong phòng tắm, để lại hai dấu tay hỗn loạn.

Nước trong vòi hoa sen rất lạnh, làn da của Hắc Đào cũng rất lạnh, nhưng lúc này đây, không biết vì lý do gì, khi Hắc Đào dán sát vào lưng hắn, hắn lại run lên lẩy bẩy.

Hóa ra máu của loài động vật như thằn lằn cũng sẽ tự nóng lên vào thời điểm kịch liệt như thế này sao?

Bạch Liễu c4n môi dư0i thở hổn hển, hắn trôi bồng bềnh theo từng cái ôm siết của Hắc Đào, hai mắt đỏ bừng, đầu óc hoàn toàn mê man.

Khoảnh khắc sau gáy bị c4n đau điếng, Bạch Liễu thẫn thờ ngẩng đầu lên, đối mặt với những tia nước xối xả không ngừng từ vòi hoa sen, thầm nghĩ: Kiểu thích như thế này… đúng là một cảm giác hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Chương 514

Trải qua một đêm vô cùng hỗn loạn, đồng hồ báo thức của Bạch Liễu vẫn đánh thức hắn dậy đúng 7 giờ sáng.

Toàn thân hắn đau nhức khó tả, cứ như bị người ấn xuống đất hung hăng vùi dập cả đêm, eo lưng mỏi nhừ, nhúc nhích bả vai vài cái thì khớp xương kêu răng rắc, tê dại, vết thương sau cổ thì vẫn chưa khép miệng.

….. thực ra không đến nỗi như vậy.

Đêm qua khi hai người dạo đầu, vốn dĩ Bạch Liễu ra lệnh đến đâu thì Hắc Đào làm theo đến đó, mọi thứ đều chậm rãi tiến triển trong tầm kiểm soát của hắn. Nhưng khi Hắc Đào cởi bỏ quần áo để rũ ở bên hông rồi bế Bạch Liễu lên, hắn thở hổn hển, bình tĩnh ra lệnh cho Hắc Đào đi vào…

Phần sau đó hoàn toàn mất kiểm soát.

Mãi đến lúc Bạch Liễu không còn chút sức lực nào, muốn đạp lên eo Hắc Đào để đẩy y ra ngoài, Hắc Đào lại ôm chặt hắn dựa vào tấm gương nhẵn bóng của phòng tắm, vừa thúc vào trong vừa khàn khàn thì thầm vào tai hắn:

“Tôi thích em, Bạch Liễu.”

Đầu óc Bạch Liễu lại trở nên trống rỗng, cứ mặc cho y muốn làm gì thì làm.

Chờ đến lúc Bạch Liễu tỉnh dậy một lần nữa, hắn nhấp nháy mí mắt, định vươn tay tắt báo thức trong điện thoại di động trên bàn đầu giường thì một bàn tay khác đã đè lên tấm lưng tr4n trụi của hắn, nhanh tay đập rớt chiếc điện thoại, sau đó ôm ghì Bạch Liễu, vùi hắn vào trong lồng nguc của mình.

Hắc Đào vẫn còn đang nhắm mắt, mơ mơ màng màng lẩm bẩm: "… Ngủ tiếp đi."

Bạch Liễu bị Hắc Đào ôm trọn trong lòng bình thản liếc nhìn màn hình điện thoại đã bể tan nát vì cái hất tay của Hắc Đào.

Không sao, điện thoại này cũng cũ quá rồi, đã đến lúc phải thay mới.

Bạch Liễu cố nhỏm dậy hết lần này đến lần khác, nhưng người hắn đang bị một con thằn lằn bự 85kg đè lên, tay chân thì chẳng còn chút sức lực náo, ngay cả nhúc nhích ngón tay cũng khó khăn chứ đừng nói là nhỏm dậy.

Vật vã một hồi mà vẫn không thoát khỏi lòng nguc Hắc Đào, Bạch Liễu đành phải khàn giọng nói: "Bỏ tay ra, em muốn đứng dậy."

Mí mắt Hắc Đào hơi nhúc nhích nhưng vẫn không mở ra, tiếp tục giả bộ ngủ, y dùng hai chân kẹp Bạch Liễu càng chặt hơn. Kẹp được một lúc thì cả Hắc Đào và Bạch Liễu đồng thời đều đờ người ra, nhịp thở của Hắc Đào trở nên gấp gáp.

Bạch Liễu cảm giác được thứ gì đó đang nhanh chóng ngóc đầu lên chạm vào mông mình: "…"

Bạch Liễu lập tức phản đối: "Không được."

Làm thêm một lần nữa là hắn chết thật đấy.

Cuối cùng thì Hắc Đào cũng mở mắt ra, đôi mắt đen sẫm hơi rũ xuống có chút mơ màng, không còn lạnh lẽo thẳng thừng như trước nữa mà mang một loại cảm xúc tình cảm hiếm thấy giữa con người và quái vật.

Từ góc nhìn của Bạch Liễu, dáng vẻ của Hắc Đào, thậm chí là ánh mắt có chút mềm mại dịu dàng, viền mắt bị ánh sáng mặt trời chiếu vào từ cửa sổ khúc xạ hiện ra một quầng sáng màu xanh bạc rất kỳ lạ.

Hắc Đào rũ mắt xuống, tự nhiên duỗi lòng bàn tay chạm vào lưng Bạch Liễu, ôm hắn lại gần, sau đó cúi người hôn nhẹ Bạch Liễu, hơi thở có chút ấm áp.

"Tại sao không?" Giọng của Hắc Đào cũng khàn đi, nhưng khác hẳn giọng khàn khàn của Bạch Liễu do k3u rên quá nhiều, của y là âm thanh khàn khàn trầm thấp, "Tôi rất thích em."

—— Biểu cảm và hành động này, chẳng khác nào thay đổi từ một con thằn lằn không hiểu gì thành một người đàn ông trưởng thành đầy tính xâm lược chỉ sau một đêm ngắn ngủi.

Nhìn thấy tay của Hắc Đào lại sắp thò xuống vực nguy hiểm, mí mắt Bạch Liễu nhảy dựng, hắn kịp thời nắm lấy bàn tay to lớn đang s0 soạng lung tung của đối phương: “Em nói không thể là không thể mà.”

“Vậy thì không đi vào.” Bây giờ Hắc Đào đã có thể phân biệt rõ ràng ranh giới giữa đi vào và không đi vào. Y xoay thân đè lên người Bạch Liễu, cúi đầu lấy tay vén mái tóc ướt trước mắt Bạch Liễu, dụi trán mình vào trán hắn, nhìn thẳng vào mắt Bạch Liễu, “Tôi hôn em được không?”

Lồng nguc Bạch Liễu chốc chốc lại dâng lên hạ xuống, hô hấp có chút không ổn, nhưng vẻ mặt vẫn có vẻ bình tĩnh: “Hôn thì được.”

Thế là Hắc Đào cúi xuống ôm siết Bạch Liễu, áp hắn vào tường rồi hôn thật sâu.

Đến khi Hắc Đào áp chặt Bạch Liễu vào tường tách hai chân hắn ra hôn mải miết, Bạch Liễu theo bản năng cảm thấy không ổn, hắn muốn kêu dừng lại, nhưng Hắc Đào vừa vùi đầu vào bả vai Bạch Liễu hôn lung tung hỗn loạn, vừa thở gấp hổn hển bên tai hắn, “Tôi sẽ không vào.”

“Hôn một chút nữa thôi.”

“Tôi rất thích em, Bạch Liễu.”

……

Cuối cùng cũng vào được trò chơi.

Rồi đến lúc ra khỏi trò chơi thì đã gần 10 giờ.

Bạch Liễu vừa ra khỏi game liền dứt khoát đá văng con thằn lằn bự còn bám trên người mình, hiện giờ hắn đã hoàn toàn khôi phục thể lực nhờ thuốc giải của Phù Thủy Nhỏ —— lúc nãy vào trò chơi, hệ thống liền thông báo hắn chỉ còn 67 điểm HP.

Con thằn lằn đã tiêu hao 33 điểm máu của Bạch Liễu tò tò theo sau Bạch Liễu vào phòng tắm, Bạch Liễu vừa bước vào đã sững người lại.

Gương trong phòng tắm đã vỡ tan nát.

Hắc Đào nhìn theo tầm mắt của Bạch Liễu, nhìn thấy thắc mắc trong mắt Bạch Liễu, y tự nhiên trả lời: “Tối qua lúc tôi c4m vào em ở đây, sau đó thúc m4nh quá nên lưng em đập vào gương…”

“Được rồi.” Bạch Liễu bình tĩnh cắt ngang lời giải thích của Hắc Đào, “Câm miệng.”

Bạch Liễu nhìn quanh phòng tắm, phát hiện thêm hai viên gạch men lát trên bồn cầu cũng bị ai đó đấm vỡ, hắn vi diệu nhướng mày.

Hắc Đào nghiêm túc thành thật giải thích: “Hôm qua lúc làm ở đây tôi sướng muốn điên lên được, muốn đánh vào cái gì đó để ph4t tiết, là tôi đập vỡ nó đấy.”

“Em cũng thấy mà.” Hắc Đào thắc mắc, “Em không có ấn tượng à?”

Bạch Liễu: “…..”

À, nửa sau đêm qua hình như hắn vẫn luôn l3n đỉnh… sướng đến mức không nhớ gì nữa.

Hôm qua Mộc Kha mới cải tạo trang trí phòng tắm này xong, bây giờ chỉ mới ngắn ngủi một đêm nó đã hư hại bể vỡ cứ như mới xảy ra chiến đấu trong đây.

Bạch Liễu xoa xoa huyệt thái dương nhảy dựng thình thịch, hắn giữ bình tĩnh rửa mặt đánh răng, cũng bắt Hắc Đào rửa mặt đánh răng.

Hai người đối mặt với chiếc gương vỡ, một người thì vẻ mặt lạnh lùng, một người thì chẳng chút biểu cảm chỉ nhanh chóng soạt soạt chà răng, như thể có mối hận qua đêm với chiếc gương vỡ này.

Rửa mặt xong xuôi, lúc chuẩn bị thay đồ ngủ bằng đồ thường ngày cho chính mình và Hắc Đào, Bạch Liễu lại phải đối mặt với một khó khăn không nhỏ.

Đầu tiên, hắn không có bất kỳ bộ quần áo nào để Hắc Đào mặc vừa.

Thứ hai, Bạch Liễu không phải là người thích mua sắm quần áo. Quần áo trong nhà hắn đa số toàn là sơ mi trắng và quần tây. Cùng lắm là thêm được một bộ chính trang mới mà Phương Điểm và Lục Dịch Trạm đã tặng hôm qua.

Nhưng trong đống quần áo đó Hắc Đào đã làm hỏng hai bộ, bây giờ chỉ còn lại tầm 3, 4 bộ. 3, 4 bộ này cũng không thể là không mặc được, nhưng chúng đã khá lỗi thời và cũ kỹ rồi —— hoặc là bung chỉ, hoặc là rơi nút, mặc ra ngoài có chút không thích hợp lắm.

Bạch Liễu lia mắt nhìn Hắc Đào đang để trần nửa người trên, vụng về gấp mấy cái chăn bông theo mệnh lệnh của hắn, sau đó nhìn điện thoại di động bị đập nát trên bàn đầu giường, rồi tầm mắt quay trở lại tủ quần áo trống rỗng, trong đầu chợt nảy ra một suy nghĩ hiếm thấy mà trước đây hắn sẽ không bao giờ nghĩ đến khi sống một mình.

Mua sắm.

Đồ vật trong căn phòng này không đủ cho hai người ở thì phải.

Tiệm trà sữa trong trung tâm thương mại.

“Cậu nói cái gì?!” Mục Tứ Thành suýt chút nữa là phun luôn ngụm nước có gas trong miệng vào mặt Mộc Kha ngồi đối diện, “Cậu nói Bạch Liễu gọi điện cho cậu, bảo là muốn mua

quần áo và một ít đồ dùng hằng ngày nên nhờ cậu giới thiệu chỗ mua á?!!”

“Người đó là Bạch Liễu đấy! Bình thường anh ta mặc quần l0t rạn hết cả thun mà có chịu thay đâu!”

Mộc Kha lặng lẽ ngồi cách xa Mục Tứ Thành rồi cật lực phản đối: “Bạch Liễu rất chăm chút cuộc sống sinh hoạt riêng tư của anh ấy, anh ấy có mặc quần l0t rạn thun đâu.”

“Tôi chỉ dùng cách nói khoa trương thế thôi.” Mục Tứ Thành cạn lời, cậu ôm mặt, “Đó là Bạch Liễu vắt cổ chày ra nước đó! Anh ta chỉ bỏ 2 đồng 3 hào mua thẻ chó cho chúng ta, thế mà bây giờ lại bảo cậu giới thiệu chỗ mua quần áo.”

“Rồi cậu giới thiệu một trong những trung tâm thương mại đắt nhất trong thành phố mà anh ta cũng đồng ý luôn.”

Mục Tứ Thành đang ngồi trong quán trà sữa ở một trong những trung tâm thương mại đắt đỏ nhất thành phố, cậu xòe tay ra tỏ vẻ khó tin: “Anh ta bị thứ kỳ quái gì đó bám vào người à?”

“Lẽ ra anh ấy phải mặc quần áo cao cấp sớm hơn.” Mộc Kha lắc đầu phản bác, “Quần áo trước đây của anh ấy chất lượng kém quá.”

Mục Tứ Thành c4n ống hút, cậu cũng đồng tình với quan điểm này: “Cũng đúng, chất lượng như giẻ lau nhà ấy, lăn lê bò lết trong game từ đó đến giờ mà vẫn không rách cũng kỳ diệu thật. Mấy lần tôi bảo anh ta đổi rồi mà anh ta không chịu, bảo

là đổi quần áo thì cũng chẳng mang lại lợi ích gì, tôi đành phải chịu thua.”

Đường Nhị Đả ngồi bên cạnh mù tịt về khoản mua sắm, quần áo trên người anh đều do Bạch Liễu đặt mua, nghiêm nghị mím môi: “… Chất lượng quần áo của Bạch Liễu kém lắm à?”

Mộc Kha cùng Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn anh, đồng thanh đáp: “Cực kỳ kém.”

Đường Nhị Đả mặc bộ quần áo đắt tiền mà Bạch Liễu mua giúp, cảm thấy vô cùng có lỗi: “Vậy lát nữa tôi sẽ mua cho cậu ấy.”

“Không cần đâu.” Ánh mắt của Mộc Kha đột nhiên lạnh lẽo nhưng nụ cười lại càng thêm thân thiện, “Tôi có thẻ thành viên ở tất cả các cửa hàng quần áo đặt may, mua sẽ thuận tiện hơn, để tôi mua cho.”

Mục Tứ Thành cười lạnh chế nhạo: “Lần nào cậu cũng trả tiền không tốt lắm đâu, lần này để tôi mời khách đi, tôi cũng định mua quần áo cho Bạch Liễu lâu rồi.”

Đường Nhị Đả bên cạnh chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao. “???”

Tôi là ai đây là đâu, chuyện gì đang xảy ra, sao tự dưng bầu không khí lại đầy mùi thuốc súng như thế này??.

Lưu Giai Nghi ngồi trên băng ghế cao ngậm ống hút trà sữa rột rột trong miệng, cô bé rung chân quay đi chỗ khác, đã quá quen với cảnh tranh sủng của mấy ông anh rồi.

… Hai người kia đã sớm ngứa mắt với bộ đồ cũ kỹ trên người Bạch Liễu, muốn định đổi đồ cho hắn từ lâu, chờ lâu lắm mới có cơ hội như thế này, tuyệt đối sẽ không để thằng nam Đường Nhị Đả giành lấy.

“Bạch Liễu đến rồi.” Lưu Giai Nghi nhìn ra ngoài, đột nhiên thấy Bạch Liễu đang cúi đầu nhìn đồng hồ đi về phía này, sau đó cô bé lại nhìn thấy một người nữa tay trong tay cùng với Bạch Liễu, hai mắt híp lại, “Từ từ, còn một người nữa… ”

Sắc mặt Mục Tứ Thành và Mộc Kha nháy mắt lạnh đi.

Đường Nhị Đả cảnh giác gọi tên của người đàn ông đang bám sau lưng Bạch Liễu: “Là Hắc Đào.”

Bạch Liễu bình thản mở cửa tiệm trà sữa, giới thiệu ngắn gọn người phía sau: “Hắc Đào, bạn trai của tôi, có cửa hàng quần áo nào thích hợp với anh ấy không?”

- ——oOo—

Chương 515

Lục Dịch Trạm lập tức gọi cho Liêu Khoa nhờ anh xử lý tài khoản xong xuôi thì cả người như sắp hết hơi, lúc này điện thoại của Bạch Liễu cũng gọi tới.

Cuộc gọi vừa được kết nối, Bạch Liễu nói nhanh: "Cậu xóa tài khoản đã tạo cho Hắc Đào đi, tiền nhiều quá, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện."

"Tôi gọi Liêu Khoa xử lý rồi." Lục Dịch Trạm vuốt mặt, dở khóc dở cười, "Tôi chuyển hết tiền của cậu ta vào tài khoản của cậu, cậu quản lý điểm giúp cậu ta, đừng để cậu ta đổi nữa, bao nhiêu đó tiền đủ để cậu ta xài mấy ngàn năm rồi."

"Hai người mua gì vậy? Sao đột nhiên lại đổi nhiều tiền như vậy?"

Bạch Liễu hắng giọng: "Quần áo."

"…" Lục Dịch Trạm thực sự không biết nên nói cái gì, "Mua quần áo gì mà tốn nhiều tiền vậy?"

"Nhưng đúng là quần áo của cậu cũng quá cũ nát rồi, đến lúc phải thay đổi, mua quần áo mới cũng tốt, được rồi, nhớ để ý điểm Hắc Đào đó, tôi phải làm việc đây."

“Sinh nhật vui vẻ, Bạch Liễu.”

Lục Dịch Trạm cười nói một câu rồi cúp điện thoại.

Bạch Liễu xoay người, hơi giang tay để thợ may đo đạc, đồng thời đặt điện thoại di động vừa đổi lên bàn kính nhỏ bên cạnh, móc ra một chiếc thẻ ngân hàng từ áo sơ mi và quần tây mới cởi ra, rồi ngước mắt lên đưa cho Hắc Đào đang chờ bên cạnh: “Sau này muốn mua gì thì quẹt thẻ của em, không được quẹt thẻ của người khác.”

Hắc Đào ừ một tiếng rồi nhận lấy.

Lưu Giai Nghi ngồi kế bên vi diệu hứ khẽ một tiếng —— hơi thở tổng tài bá đạo Bạch Liễu cuồn cuộn ập vào mặt cô bé.

Ai không biết còn tưởng ổng chịu bỏ tiền ra thật ấy chứ.

Đây là cửa hàng bán áo sơ mi tùy chỉnh do Mộc Kha giới thiệu. Mộc Kha thấy Bạch Liễu mặc áo sơ mi quanh năm suốt tháng, thế nên mới đề cử cửa hàng áo sơ mi khá nổi tiếng này.

Thợ may là một người phụ nữ đến từ nước F, tay nghề khá giỏi, có thái độ rất nghiêm túc với quần áo mình làm ra và khách hàng. Lúc này đây bà giơ tay đẩy kính, đưa tay ra hai bên ra hiệu Bạch Liễu mở vòng tay ra rồi đo vòng ngực và chiều rộng vai của Bạch Liễu.

Thợ may nói nhỏ vài câu, Mộc Kha bên cạnh chu đáo dịch lại: “Chiều ngang vai 44cm, vòng ngực 88 cm, số đo bình thường,

tương đối chuẩn.”

Thợ may lại trượt thước dây xuống quấn quanh eo Bạch Liễu, vỗ nhẹ vào lưng Bạch Liễu ra hiệu cho hắn hít thở sâu, Bạch Liễu ngoan ngoãn hít một hơi thật sâu.

Sau khi đo xong thợ may cũng dừng tay lại, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

“Anh hơi gầy.” Ánh mắt Mộc Kha lập tức nghiêm túc hẳn, “Vòng eo của anh chỉ có 68, vừa hai vòng đo.”

Nhưng tiếp đó bà thợ may nói thêm hai câu nữa, Mộc Kha gần như đồng thời phiên dịch: “Nhưng như vậy mặc quần áo mới đẹp.”

“Không được.” Mộc Kha nhanh chóng phản bác lại câu nói của đối phương, “Mặc quần áo đẹp cũng không được gầy như vậy.”

Người thợ may bất đắc dĩ nhún vai, bà đi vào chọn quần áo cho Bạch Liễu, Bạch Liễu bỏ tay xuống, chỉ vào Hắc Đào: “Đo cho anh ấy luôn đi.”

Mộc Kha ôn tồn trả lời: “Vóc dáng của anh ta cao quá, cửa hàng này không có phong cách phù hợp với anh ta.”

Bạch Liễu lẳng lặng nhìn Mộc Kha một lúc, không nói chuyện, cứ nhìn như vậy hồi lâu, cuối cùng Mộc Kha bất đắc

dĩ bại trận: “Có mấy cửa hàng khác hợp với anh ta hơn, để chút nữa tôi dẫn anh qua đó.”

“Cảm ơn.” Bạch Liễu cười cảm ơn.

Mộc Kha thở dài, “Không cần nói cám ơn.”

Một lúc sau, thợ may cầm một bộ quần áo bước ra. Bà chọn một chiếc áo sơ mi cổ gấp bằng sa tanh và một chiếc quần tây cạp cao tối màu cho Bạch Liễu, tất cả đều chọn loại vải thoải mái nhất theo yêu cầu của Mộc Kha.

Bạch Liễu nhận lấy đi vào phòng thay đồ, một lúc sau, hắn vén màn lên, dừng một chút rồi mới bước ra ngoài.

Ánh mắt mọi người đều nhìn sang, Mục Tứ Thành đang uống trà cũng suýt phun ngụm nước trong miệng ra ngoài.

Phần áo trên của Bạch Liễu thực chất là một chiếc áo cổ hở hình chữ V! Đường viền cổ áo lấp ló chạy dài đến eo bụng rồi mất hút dưới chiếc quần tây cạp cao!

Hai bên đường viền cổ chiếc áo sơ mi mà người thợ may tỉ mỉ lựa chọn được xếp một lớp vải satanh gợn sóng tinh tế, rũ nhẹ lượn lờ theo từng bước đi của Bạch Liễu như sóng nước gợn lăn tăn trên làn da trắng nõn mịn màng của hắn. Xuyên qua lớp vải còn có thể mơ hồ nhìn thấy vết sẹo chữ thập ngược giữa ngực Bạch Liễu.

Phần eo và mông quần tây cũng đã được thợ may chỉnh sửa một chút. Phần eo được thắt chặt bằng một chiếc thắt lưng bản rộng độ khoảng ba ngón tay, hai bên mông phía sau bó sát lại, vẽ ra đường cong eo lưng uyển chuyển mượt mà rõ ràng đập vào mắt. Một nửa áo sơ mi Bạch Liễu được nhét vào thắt lưng quần tây, nửa còn lại thì hờ hững lộ ra bên ngoài, thế nên phần gấu áo trong suốt mờ ảo cứ phấp phới qua lại theo chuyển động của Bạch Liễu.

Tóc của Bạch Liễu được người thợ may vuốt ngược rồi cột lại đơn giản, để rũ vài sợi tóc lòa xòa bên mí mắt, bà thợ may còn tặng cho Bạch Liễu một cặp kính gọng tròn nhỏ viền vàng. Hắn vừa bước ra, cúi đầu chỉnh sửa lại cổ tay áo một chút rồi nâng mắt lên nhìn mọi người, hỏi bâng quơ, "Tôi mặc bộ này khó coi lắm à?"

Lần này, ngay cả Đường Nhị Đả cũng không nhịn được cứng ngắc lùi lại một bước.

….. quá sức lẳng lơ quyến rũ rồi.

"Bộ này quá…" Mục Tứ Thành tiến lên khoa tay múa chân với Bạch Liễu, lông mày gần như nhíu lại, "Không phải là khó coi, chỉ là…"

Lưu Giai Nghi lời ít ý nhiều bình luận ngắn gọn vẻ ngoài Bạch Liễu hiện tại: "Playboy."

"Tôi cũng nghĩ không hợp mặc hằng ngày, có chút hở hang." Bạch Liễu tự nhiên vén màn lên, "Để tôi đổi bộ khác vậy."

“Chờ đã.” Đây là giọng của Mộc Kha.

“Không đổi.” Đây là giọng của Hắc Đào.

Bạch Liễu quay đầu lại, hắn nhướng mày hỏi: “Sao vậy?”

Mộc Kha hai mắt sáng rực như đèn pha, giọng điệu rất hưng phấn: “Hở đâu mà hở! Anh không thấy mặc như vậy rất sang chảnh à! Anh mặc thế này ra ngoài thì người trên toàn thế giới sẽ bị anh mê hoặc thần hồn điên đảo!”

Hắc Đào nhìn chằm chằm Bạch Liễu, giọng điệu nghiêm túc: “Cực kỳ đẹp! Mua!”

Bạch Liễu: “…”

Hình như hắn hiểu được tiêu chuẩn thẩm mỹ của Mộc Kha chút chút rồi thì phải.

Sau khi Hắc Đào mạnh tay mua thêm 8 bộ nữa bị Bạch Liễu ngăn lại, cuối cùng cả bọn đưa Hắc Đào đến cửa hàng nơi Đường Nhị Đả mua quần áo trước đó.

Đây chỉ là một cửa hàng quần áo nam thông thường, không có quá nhiều kiểu dáng độc đáo, Bạch Liễu mua cho mình đến 4, 5 bộ áo sơ mi trắng và quần tây giống hệt nhau —— hắn đã quen mặc style quần áo này, cảm thấy không cần phải thay đổi làm gì.

Cuối cùng, với sự giới thiệu nhiệt tình của người thợ may, Bạch Liễu mua thêm hai bộ tây trang kiểu dáng tương đối bình thường để mặc ra ngoài.

Nhưng quá trình chọn đồ, thử đồ cho Hắc Đào thì khá kỳ lạ, đây là lần đầu tiên y đo quần áo, bởi thế thợ may làm gì y cũng nhìn chằm chằm người ta rất lâu khiến người ta run lẩy bẩy, đổ mồ hôi lạnh.

Mộc Kha chuẩn bị tâm thế đợi người thợ may báo số đo của Hắc Đào, còn Mục Tứ Thành thì giả vờ lơ đãng bước tới bức màn che Hắc Đào bên trong, cậu và Mộc Kha liếc mắt nhìn nhau, cả hai nắm chặt tay, nín thở.

Đo 3 vòng lần này quyết không thể thua Hắc Đào!

Dù sao thì nhìn con thằn lằn này cũng khá gầy, vòng ngực chắc chắn không lớn bằng của cậu!

“Chiều cao, 190.cm.”

“Vòng ngực, 113.”

Sau màn truyền ra tiếng đo quần áo loạt xoạt, tiếp đó là câu cảm thán bằng tiếng Trung sứt sẹo nửa mùa quen thuộc: “hoàn hảo!”

Hoàn cmn hảo ấy.

Mộc Kha: “……”

Mục Tứ Thành: “……”

Tại sao thằn lằn mà mà ngực lại to như vậy! Quá sức không hợp lý!

Đường Nhị Đả chẳng hiểu mô tê gì bị Mục Tứ Thành kéo đến trước màn, ánh mắt Mục Tứ Thành đảo qua đảo lại giữa thân thể Đường Nhị Đả và tấm màn, nở ra một nụ cười xấu xa: “Không sao, anh vẫn lớn hơn anh ta 2cm.”

“Đội của chúng ta không thua!”

Đường Nhị Đả:???

Hắc Đào mặc quần áo xong thì vén màn đi ra, liếc nhìn về phía Mục Tứ Thành, trong lòng Mục Tứ Thành lập tức vang lên tiếng chuông báo động khẩn cấp, không khỏi nghĩ thầm bốn chữ ——

—— Mẹ nó, thua rồi!

Hắc Đào mặc một bộ tây trang đen từ đầu đến cuối, bên trong là áo sơ mi trắng thẳng thớm lộ ra khoảng 3, 4cm từ cổ tay áo. Thoạt nhìn thì chỉ có thể nói bộ này được may khéo léo vừa vặn, ngoài ra thì chẳng còn bất kỳ ưu điểm nào khác, thậm chí nếu người mặc bị rộng vai hoặc vóc dáng không đẹp thì rất dễ làm người khác hiểu nhầm là bảo vệ hoặc nhân viên bán bảo hiểm.

Nhưng Hắc Đào lại không hề có.

Cũng đồng dạng mặc bộ trang phục này, nhưng Đường Nhị Đả đem lại cảm giác hung hãn dữ tợn, còn Hắc Đào thì tạo cho người nhìn một cảm giác bất tuân kỳ lạ. Cho dù Hắc Đào mặc bộ âu phục chỉnh tề phù hợp quy tắc đi chăng nữa thì trong mắt y vẫn không hề có chút quy tắc quy củ nào, mà chỉ thuần túy rối loạn và thờ ơ lãnh đạm.

Cùng mặc một bộ âu phục, Đường Nhị Đả giống con người, còn Hắc Đào giống như một con quái vật đang ẩn giấu dưới lớp vỏ con người, điều này khiến y có tác động hoang dã mạnh hơn Đường Nhị Đả —— khiến người khác cảm thấy con dã thú trong bộ trang phục chính quy của loài người không hề bị nó trói buộc.

Nó vẫn sẽ là một con quái vật có thể làm tổn thương và giết chết người.

Hắc Đào chỉ thoáng liếc nhìn Mục Tứ Thành rồi lập tức chuyển tầm mắt đến Bạch Liễu đang ngồi trên ghế sô pha, Bạch Liễu đặt cuốn tạp chí trên tay xuống, nhìn Hắc Đào từ trên xuống dưới, giọng nói mang theo ý cười.

“Không tồi.”

Mục Tứ Thành kinh ngạc phát hiện ra, trong nháy mắt đó, con quái vật như cất giấu trong thân xác Hắc Đào lập tức thật sự hòa hợp với bộ y phục đó.

Như thể dưới lời khen ngợi bâng quơ của Bạch Liễu, con quái vật cuối cùng cũng đã từ bỏ cuộc chiến không quen thuộc với bộ quần áo xa lạ và sẵn sàng buộc mình vào bộ âu phục để được khen ngợi.

Y trở nên giống như một con người, một người thực sự mặc vest, với một sự hung hăng có thể kiểm soát được.

Hắc Đào bước đến chỗ Bạch Liễu, Bạch Liễu cũng rất tự nhiên mở rộng vòng tay ôm y, hỏi y: "Không thích loại quần áo này à?"

"Không thoải mái," Hắc Đào nói.

Bạch Liễu chìu theo: "Vậy chúng ta đổi sang cửa hàng khác nhé?"

Trước đây Hắc Đào rất ít khi mặc những bộ quần áo trang trọng như vậy, không thích ứng cũng là chuyện bình thường —— lần đầu mặc chính trang đến người còn không quen chứ đừng nói đến một con thằn lằn.

Hắc Đào dừng lại: "Không cần, bộ này đẹp, mua."

Bạch Liễu mỉm cười: "Cũng được, tùy anh, nếu anh thích thì mua vậy."

"Nhưng thế giới thực đều là như thế này." Bạch Liễu rũ mắt xuống vuốt ve khuôn mặt Hắc Đào, thì thầm nói: "Những thứ tốt đẹp đều có sự trói buộc nhất định, nếu anh muốn thưởng

thức chúng thì phải tuân theo quy tắc, chịu đựng sự khó chịu nhất định đó.”

“Bởi vì những thứ đẹp đẽ thường rất mong manh, nếu chúng ta dùng sức quá mạnh, chúng ta sẽ bóp nát chúng.”

Hắc Đào ngẩng đầu, y nhìn xuống Bạch Liễu trong lòng ngực mình, nghiêm túc hỏi: “Em cũng sẽ bị tôi bóp nát sao?”

Bạch Liễu mỉm cười: “Đương nhiên không phải.”

“Bởi vì em không đủ tốt đẹp, em khá là xấu xa.”

- ——oOo—

Chương 516

Bạch Liễu hiếm khi ra ngoài mua sắm, ngoài quần áo thì hắn cũng tranh thủ mua luôn một vài thứ khác, dạo xong một vòng cũng đã gần 4 giờ chiều.

Thể lực của mấy tên đàn ông to cao không có gì phải bàn, từ đầu đến cuối tràn trề khí thế xách theo túi lớn túi nhỏ, đi hết một vòng trung tâm mua sắm hoàn toàn không hề thấy mệt, cuối cùng Mộc Kha gọi xe chở hết tất cả mấy thứ mới mua về nhà Bạch Liễu.

"Còn mua gì nữa không?" Mộc Kha nghiêng đầu nhìn Bạch Liễu, "Điện thoại di động, đồ dùng hàng ngày, quần áo, giày dép mua hết rồi, có cần mua thêm phụ kiện như đồng hồ gì đó không?"

"Không cần." Bạch Liễu lãnh đạm từ chối, "Tôi có đồng hồ rồi, còn phụ kiện sẽ cản trở việc di chuyển và hành động."

Mộc Kha liếc mắt nhìn Hắc Đào: "Anh ta thì sao? Có cần sửa sang lại vẻ ngoài cho anh ta không?"

Đường Nhị Đả vừa nghe đến sửa sang làm đẹp đã thấy da đầu tê dại, anh im lìm lặng lẽ lùi về sau hai bước, nhưng rất nhanh đã bị Mộc Kha phát hiện. Cậu lạnh lùng túm lấy Đường Nhị Đả đang muốn chạy trốn: "Anh cũng vậy, tí nữa cũng phải làm."

Trong mắt của Mộc Kha, Đường Nhị Đả và Hắc Đào, hai con người quanh năm lăn lê bò lết trong game rất cục mịch thô thiển, không biết chăm sóc bản thân, rất cần người khác tút tát chăm sóc cho mình.

Hắc Đào thì tàm tạm. Quá trình chuyển hóa sinh lý của người này rất kỳ lạ, cơ thể lạnh như băng, mặc dù chưa bao giờ chăm sóc bản thân nhưng lại sạch sẽ không thể giải thích được, cơ thể như có chức năng tự làm sạch đặc biệt.

Nhưng Đường Nhị Đả thì không ổn lắm, tuy rằng hiện tại vẻ ngoài của anh đã không còn lôi thôi luộm thuộm, có thể chăm sóc bản thân rất gọn gàng, nhưng loại gọn gàng này lại có cảm giác chính trực, khác xa với yêu cầu của Mộc Kha là 【có thể hút fans cho đội ngũ.】.

“Bạch Liễu và Mục Tứ Thành cũng có làm bao giờ đâu.” Đường Nhị Đả ra sức kháng cự, tranh thủ kéo thêm thành viên xuống nước với mình, anh nghiêm túc chỉ ra, “Bọn họ cũng phải thử!”

Mộc Kha quét mắt qua Mục Tứ Thành cùng Bạch Liễu, nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Bọn họ không cần.”

Đường Nhị Đả sửng sốt: “Tại sao?!”

“Bởi vì bọn họ đã chăm sóc bản thân rất tốt.” Mộc Kha trả lời đơn giản.

Bạch Liễu mặc dù quanh năm suốt tháng chỉ mặc quần tây áo sơ mi trắng, nhưng diện mạo hắn không hề có khuyết điểm, mỗi lần xuất hiện trên TV nhỏ đều rất chú ý đến dáng vẻ của mình, tóc tai không lệch một phân.

Mục Tứ Thành thì càng khỏi phải nói, người này cực kỳ đỏm dáng điệu đà, nói không chừng quần áo của cậu ta còn nhiều hơn cả cậu, mỗi lần lên sàn là quần áo giày dép đều khác nhau, chưa kể mùi sữa tắm thể thao trên người chỉ ngửi thôi cũng biết là loại cao cấp.

Từ trước đến nay Hắc Đào chưa từng trải nghiệm nơi phồn hoa đô thị thế giới loài người là như thế nào, nảy tò mò hỏi: "Sửa sang làm đẹp là gì?"

Bạch Liễu trả lời ngắn gọn: "Là con người chăm chút cho vẻ ngoài của mình, khiến bản thân trở nên hấp dẫn hơn với người khác giới hoặc cùng giới, và đôi khi đó cũng là để làm hài lòng bản thân. Cá nhân em cảm thấy với ngoại hình và cơ thể hiện tại của anh thì không cần thiết…… "

Sau khi hiểu ra, ánh mắt Hắc Đào háo hức thấy rõ: "Tôi muốn đi."

"…" Bạch Liễu, "Vậy thì đi."

Sau ba tháng, cuối cùng cả bọn lại đến nơi này.

Đường Nhị Đả gần như bị Mục Tứ Thành và Mộc Kha trói chặt đè lên ghế sô pha. Anh vừa ngồi xuống đã bị thợ cắt tóc nhanh tay quàng một tấm vải bịt kín cả người như phong ấn tại

chỗ, vẻ mặt và sau lưng lập tức cứng ngắc, ngồi bất động trên ghế không dám nhúc nhích, mặc người thịt cá.

Ngược lại, Hắc Đào không chịu yên phận. Cứ hễ thợ cắt tóc không chú ý, y sẽ xé bỏ "áo choàng" che trên người, quay đầu hỏi Bạch Liễu: "Đây là cái gì?"

Thợ cắt tóc đổ dầu gội lên đầu y, bọt nổi tung tóe, y cũng hỏi: "Đây là cái gì?"

Thợ cắt tóc cầm máy sấy, sấy tóc cho y, y lại dùng tay bóp lỗ thoát khí ở đầu máy sấy: "Nó đang tấn công tôi sao?"

Thợ cắt tóc ngơ ngác nhìn miệng máy sấy tóc bằng inox bị hai ngón tay Hắc Đào bóp xẹp dẹp lép: "…"

Mộc Kha bên cạnh lập tức bước lên, cậu túm thợ cắt tóc chỉ chỉ vào đầu mình, vẻ mặt xin lỗi: "… Xin lỗi, sức anh ta tương đối lớn, chỗ này của anh ta, cậu biết đó, có chút vấn đề, đây là lần đầu tiên chúng tôi dẫn anh ta ra ngoài."

"Tôi sẽ bồi thường tất cả các thiệt hại mà anh ta gây ra, cậu cứ tiếp tục xử lý cho anh ta đi."

Thợ cắt tóc gật đầu lia lịa, quay người đi đổi máy sấy tóc khác chất lượng hơn, trên đường rời đi chân có hơi lảo đảo, chắc là bị dọa sợ không nhẹ đâu.

Đợi đến khi thợ cắt tóc chuẩn bị tâm lý xong, cậu ta quay lại làm tiếp, bàn tay cầm máy sấy tóc run lẩy bẩy hết cả lên. Mắt

thấy Hắc Đào lại ngọ nguậy chuẩn bị gây chuyện, Bạch Liễu nãy giờ vẫn cúi đầu bình thản lật báo bên cạnh y chậm rãi luồn tay xuống dưới lớp áo choàng, dùng ngón tay cái vuốt ve dịu dàng lên mu bàn tay Hắc Đào.

"Cắt nhanh rồi chúng ta về nhà." Bạch Liễu bình thản nói.

Trong nháy mắt đó Hắc Đào dừng hết mọi động tác, y ừ một tiếng rồi ngồi ngoan ngoãn ngồi yên bất động. Mộc Kha giơ tay rót một ly nước, đặt lên chiếc bàn kính nhỏ bên cạnh Bạch Liễu. Bạch Liễu nhẹ nhàng nói lời cảm ơn.

Cậu thợ cắt tóc đứng phía sau ngây người ra một lúc, cẩn thận nhìn người thanh niên đang cúi đầu lặng lẽ đọc báo, có cảm giác như nhìn thấy thủ lĩnh thực sự của đám người này.

Nãy giờ cậu cứ nghĩ rằng người đứng đầu nhóm người là thiếu gia nhà họ Mộc, có lẽ là do người thanh niên này quá khiêm tốn, vừa vào cửa liền lễ phép gật đầu chào hỏi, sau đó ngồi vào bên cạnh đọc báo, không chỉ bảo cũng không dặn dò chỉ huy ai.

Nhưng ngay khi người này mở miệng, cảm giác bề trên bộc phát ra rất mạnh, vô thức sẽ mang theo giọng điệu khống chế ra lệnh.

Bởi thế mà Mộc thiếu gia mới rót nước cho Bạch Liễu một cách tự nhiên như vậy, hoàn toàn là thái độ vãn bối cung kính với trưởng bối.

Trưởng bối của Mộc thiếu gia… Trong kinh doanh của họ, điều quan trọng nhất là phải biết ai có địa vị gì, ai có quan hệ như thế nào, cậu làm ở đây lâu như vậy mà vẫn chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe qua ông lớn trẻ tuổi trước mặt này đây.

Rốt cuộc người này là ai?

Bạch Liễu thản nhiên cầm lấy ly nước Mộc Kha rót cho mình chuẩn bị uống, bắt gặp ánh mắt cậu thợ cắt tóc đang lén lút quan sát mình, liền nở nụ cười: "Sao vậy?"

"Không có, không có!" Thợ cắt tóc lắc đầu nguầy nguậy, cậu vừa sấy tóc cho Hắc Đào vừa ngập ngừng hỏi Bạch Liễu, "Đây là lần đầu tiên ngài đến đây phải không ạ? Em chưa gặp ngài bao giờ."

Thấy thái độ Bạch Liễu tương đối bình dị gần gũi, thợ cắt tóc gom hết can đảm tiếp tục bắt chuyện.

"Trước đây có tới một lần rồi." Bạch Liễu nói, hắn mỉm cười chỉ tay về phía Đường Nhị Đả đang ngồi bên kia, "Làm đẹp cho đồng nghiệp của tôi."

Thợ cắt tóc nhìn theo hướng chỉ tay của Bạch Liễu, vừa thấy Đường Nhị Đả thì lập tức sửng sốt: "Thì ra là lần trước ngài dẫn anh ấy tới?"

Lần trước Đường Nhị Đả tới đây đã gây chấn động không nhỏ trong tiệm của bọn họ, chủ yếu là bởi vì ngoại hình và khí chất của Đường Nhị Đả quá nổi bật, ngay cả khi salon của bọn họ

chuyên làm đẹp sửa sang cho các ngôi sao cũng hiếm thấy một người xuất sắc như thế. Còn bé gay nhỏ tỉa lông mày lần đó ngày nào cũng hưng phấn gáy to với bọn họ, bảo là đợi khi anh đẹp trai này tiến vào làng giải trí thì sẽ nhanh chóng gọi điện thoại liên hệ ngay.

Nhưng đợi mòn mỏi 3 tháng trời cũng không thấy Đường Nhị Đả gia nhập showbiz, thế là cả mấy bé gay nhỏ đều héo tàn, lúc cắt tóc gội đầu cho ngôi sao lớn cũng không còn hứng thú nữa.

Cậu thợ cắt tóc vừa sấy tóc cho Hắc Đào, vừa thất thần đánh giá những người đi cùng với Bạch Liễu.

Đại thiếu gia Mộc Kha nổi tiếng thì cũng nổi tiếng đấy, nhưng người này không có khả năng tiến vào giới giải trí. Còn lại ba người kia thì đều có tiềm lực trở thành ngôi sao nổi tiếng.

Vị đẹp trai mắt xanh biển bên cạnh thì khỏi phải nói rồi. Cậu làm nghề này mấy năm nay nhưng hiếm thấy người đàn ông nào có tướng mạo và thần thái như vậy, thẳng thừng và đầy sát khí như một khẩu súng, đẹp trai đến mức thẳng nam như cậu nhìn cũng nhũn cả chân.

Còn nam sinh trẻ tuổi đeo tai nghe đằng kia chắc là sinh viên đại học nhỉ? Thoạt nhìn có vẻ là một người mẫu thể thao, ăn mặc rất có gu, chiều cao và ngoại hình thì không có gì để chê, ngũ quan cực kỳ xuất sắc, không có một chút khuyết điểm nào. Đặc biệt khí chất rất độc đáo, mỗi khi cười lại vừa có chút lưu manh lại vừa có chút xấu xa, đem lại một cảm giác nguy hiểm rất kỳ lạ không phù hợp với ngoại hình của cậu ta chút nào, hoàn toàn là mục tiêu hàng đầu của phụ nữ trong độ tuổi từ 18 đến 32.

Còn người cậu đang sấy tóc…

Nhìn sơ qua thì bình thường thôi, không có gì đáng chú ý.

Cậu thợ cắt tóc nhìn thoáng qua Hắc Đào trong gương, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối —— dáng người nhìn cũng ngon ghẻ đấy nhưng phẩm vị hơi kém thì phải, tóc tai chắc mấy tháng rồi không cắt gội, bù xù che kín hết cả mặt, phỏng chừng khuôn mặt cũng không đẹp trai lắm đâu, nếu không thì ai lại để tóc tai che hết mặt mày như thế này.

Nhưng mà ngoại trừ cái đó ra thì các đặc điểm khác đều là đỉnh cấp, tỉ lệ vai, eo, bụng, trên cơ thể khó ai sánh bằng, còn hơn cả anh chàng đẹp trai mắt xanh biển bên cạnh, nếu khuôn mặt không được thì nhiu đây cũng đủ để bù qua sót lại.

Đến đây thì cậu thợ cắt tóc đã phần nào phán đoán Bạch Liễu hẳn là ông trùm ngành giải trí cực kỳ khiêm tốn —— trai xinh gái đẹp hàng đầu đều là tài nguyên khan hiếm trên thế giới, ngoại trừ ngành giải trí, cậu khó mà nghĩ ra ngành công nghiệp nào khác có thể dễ dàng sở hữu một dàn mỹ nam hàng đầu như vậy.

Vả lại không phải có tin đồn Mộc gia đang chuẩn bị tiến quân vào giới giải trí sao? Nói không chừng ông lớn Bạch Liễu đây là đối tác của họ.

Cậu thợ cắt tóc càng thêm kính cẩn: “Nghệ sĩ của ngài đẹp trai quá, khi nào các anh ấy debut bọn em nhất định sẽ ủng hộ.”

Bạch Liễu trả lời: “Tôi không phải người của công ty truyền thông.”

Cậu thợ cắt tóc dừng tay: “Vậy em có thể hỏi ngài đang làm gì không ạ?”

Bạch Liễu cười: “Chỉ là một nhân viên văn phòng bị sa thải thôi.”

“???” Cậu thợ cắt tóc đầu đầy dấu hỏi.

Dạo này mấy ông lớn hay nói giỡn kiểu này à?!

“Vậy… mấy người kia là gì của ngài?” Cậu thợ cắt tóc hỏi xong thì biết mình hơi quá lố, nhưng vừa rồi Bạch Liễu đã khiến cậu tò mò đến cực độ, không nhịn được buột miệng hỏi, “Vị này là gì của ngài vậy?”

Bạch Liễu nhìn thoáng qua Hắc Đào, hắn nâng cằm, cười đáp lại: “Những người kia là bạn của tôi, còn anh ấy là bạn trai của tôi.”

Thợ hớt tóc: “…”

Chọn vị này làm bạn trai mắt ngài cũng kém quá rồi thì phải?

Nghĩ đến đây, thợ cắt tóc dùng kéo cắt phăng đi phần tóc mái trước trán Hắc Đào rồi dùng lược chải sạch tóc rụng, sau đó

cậu ta nhìn thấy khuôn mặt ẩn dưới lớp tóc bù xù của Hắc Đào.

Cậu thợ cắt tóc hít hà một hơi, đầu óc nháy mắt trống rỗng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ ——

—— Quào, rút lại ý nghĩ vừa rồi thôi.

Ngoại hình cấp độ như thế nào mới có thể khiến người ta xuýt xoa thế chứ —— ngành công nghiệp giải trí có khung bậc tiêu chuẩn về ngoại hình của mọi người như sau: tiểu mỹ nữ, tiểu soái ca, đại mỹ nữ, đại soái ca, mười năm mới gặp một lần, trăm năm khó gặp một lần, ngàn năm may ra mới gặp một lần.

Dù ngoại hình của những ngôi sao này được người hâm mộ thổi phồng đến mức nào đi chăng nữa thì khi vào tay các nhà tạo mẫu nơi này, họ cũng được chia thành bốn loại —— chẳng có gì đặc biệt, đẹp bình thường có khuyết điểm, đẹp nổi bật có khuyết điểm và siêu cấp đẹp không chút tì vết.

Còn cái loại đẹp ngàn năm khó gặp, tạo vật của trời đất, vẻ đẹp thần tiên hạ phàm gì gì đó chỉ toàn là nghe chém gió, chưa thấy thực tế bao giờ.

Cậu thợ cắt tóc sống đến từng này tuổi rồi mới nhìn thấy tận mắt người thứ hai có khuôn mặt đỉnh cấp vượt qua bốn tiêu chuẩn kia —— người đầu tiên là sao nam đình đám nhất nước hiện nay, Triệu Mộc Thỉ, người có khuôn mặt được mệnh danh là vạn năm mới có một lần.

Cứ như cậu vừa nhìn thấy một tác phẩm điêu khắc hoàn hảo được làm bằng cả trái tim và linh hồn của thần.

Cậu thợ cắt tóc cố nén lại ham muốn điên cuồng gọi đồng nghiệp tới đây vây xem, cẩn thận tỉ mỉ dùng bàn chải chải sạch tóc rụng trên mi mắt Hắc Đào, cũng không dám dùng quá nhiều lực, vì sợ làm hỏng vẻ đẹp của tuyệt tác trước mặt mình.

Nhưng ngay sau đó, theo thao tác cắt tỉa của cậu thợ cắt tóc, toàn bộ người trong cửa hàng dần dần dừng lại hoạt động của mình, bắt đầu vây quanh Hắc Đào. Sau khi dò hỏi Bạch Liễu, bị hắn không cho phép quay phim chụp hình Hắc Đào, cả đám người túm tụm vào nhau, liếc nhìn khuôn mặt Hắc Đào từ từ lộ ra trong gương, thì thầm bàn tán:

"… Má ơi, thật sự có người đẹp vậy luôn."

"Lần trước mị nhìn trai đẹp mà sốc như thế này là lúc gặp Triệu Mộc Thỉ ấy, trên màn ảnh anh ta đã đẹp như vậy, ngoài đời còn đẹp trai hơn nhiều."

"Bà thấy người này so với Triệu Mộc Thỉ thì ai đẹp trai hơn?"

"… Khó nói lắm, hai người là hai loại hình khác nhau mà. Gặp Triệu Mộc Thỉ tui chỉ muốn rụng trứng, chưa kể còn muốn hú hét, nhào vào ảnh, lột trần ảnh ra xxx gì đó, còn người này thì… nói thật, càng nhìn tui lại càng thấy xấu hổ sao sao í…"

"Hình như hôm nay Triệu Mộc Thỉ đến đây để tạo kiểu tóc phải không? Quào, hai đại thần sắc đẹp sắp gặp nhau rồi!"

“… Bà chém gió gì đấy? Ông chủ có dặn là phòng làm việc Triệu Mộc Thỉ gọi điện thoại bảo buổi chiều tạm thời có việc khẩn cấp, hủy buổi hẹn hôm nay rồi, đến đâu mà đến.”

“Mời vào, mời vào!” Một giọng nói nhiệt tình từ xa truyền đến, “Không không! Chiều nay chúng tôi rảnh rỗi! Chỉ cần ngài đến là chúng tôi ưu tiên làm cho ngài mà!”

Tiếng bàn tán tức khắc dừng lại, đám người tụ tập nhìn Hắc Đào cũng nhanh chóng tản đi.

“Giọng của ông chủ, nhanh lên! Thôi đừng buôn chuyện nữa ổng thấy bây giờ!”

“Ai tới mà ông chủ vồn vã quá vậy?”

Mộc Kha cau mày nhìn người phụ trách bên cạnh: “Tôi đã liên hệ bao luôn buổi chiều bên ông, dặn là chỉ làm cho chúng tôi thôi mà.”

Người phụ trách bên cạnh toát mồ hôi lạnh, vừa chửi thầm ông chủ phá bĩnh vừa ngập ngừng giải thích: “Chuyện này.. việc này… để tôi hỏi lại ông chủ ngay ạ! Tôi sẽ yêu cầu ông chủ dời ngày hẹn của khách kia, ưu tiên làm cho ngài trước!”

Nói xong người phụ trách xoay người bỏ chạy.

Một lúc sau, âm thanh kinh ngạc của người phụ trách truyền đến: “Ngài đến rồi sao?! Sao không báo trước cho chúng tôi!”

“Có người đang làm? Không sao, không sao đâu, chúng tôi sẽ thương lượng với họ, thời gian của ngài là quý giá nhất, tất nhiên phải ưu tiên phục vụ cho ngài trước rồi! Mời vào, mời vào!”

Nghe vậy sắc mặt Mộc Kha tối sầm lại, sắp nổi điên tới nơi, Mục Tứ Thành cũng bất mãn nhìn qua, mở miệng chuẩn bị mắng người.

Giây tiếp theo, cửa kính của tiệm tóc bị đẩy ra, một người đàn ông dáng người cao ráo mảnh khảnh, mặc quần legging cưỡi ngựa đi boots bước vào. Anh ta khoanh tay ôm ngực dựa vào cửa, nhìn xung quanh nở nụ cười nửa miệng: “Có vẻ như không thương lượng được rồi, ông chủ ơi.”

Ông chủ cúi đầu khom lưng: “Tôi thương lượng với họ ngay đây, Triệu tiên sinh!”

Mộc Kha và Mục Tứ Thành vừa nhìn thấy người nọ thì sững người ra, ngay cả Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi cũng dừng động tác của mình lại.

Người đến có mái tóc dài ngang lưng nhuộm đỏ mượt mà bồng bềnh, thắt bím to buông thõng xuống bên vai phải, đuôi mắt dài hẹp, chóp mũi hếch lên, ngay đuôi mắt trái gần mí mắt có một nốt ruồi lệ chí, mỗi khi anh ta nhoẻn miệng cười, nốt ruồi lại chuyển động tạo ra sự gợi cảm và cực kỳ quyến rũ.

Đây quả thực là một người có vẻ ngoài rất sáng sủa, sáng sủa đến mức lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, mọi người đều sẽ nghĩ rằng người tỏa ra ánh sáng chói lọi rạng rỡ này hẳn là một ngôi sao.

Nhưng đây không phải là lý do tại sao Mộc Kha và Mục Tứ Thành nhìn chằm chằm vào anh ta.

Lý do bọn họ nhìn chằm chằm vào Triệu Mộc Thỉ là vì anh ta đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng cổ chữ V bằng vải sa tanh và quần tây lưng cao. Trên mép quần tây vẫn còn dòng chữ "Bạch Liễu" bằng tiếng Pháp viết bằng phấn vẫn chưa được lau sạch.

Tên Triệu Mộc Thỉ này đang mặc bộ quần áo mà Bạch Liễu đã thử trước đó.

Những bộ quần áo mà Bạch Liễu đã thử trước đó vẫn để trong cửa hàng chờ chỉnh sửa rồi mới quay lại lấy, nhưng hiện giờ Triệu Mộc Thỉ lại đang mặc quần áo chờ sửa của Bạch Liễu, khoe khoang trước mặt hắn —— anh ta đã cướp quần áo của Bạch Liễu.

Mộc Kha lạnh lùng đứng lên, lập tức gọi điện thoại đến cửa hàng quần áo tùy chỉnh, lạnh giọng hỏi: "Quần áo của Bạch Liễu sao lại bị người khác mặc?!"

Bên kia im lặng hồi lâu: "Tôi rất xin lỗi."

"Tôi không cần xin lỗi." Giọng điệu của Mộc Kha càng lạnh hơn, "Tôi cần bà cởi bộ quần áo này từ trên người tên trộm trả

lại cho tôi.”

“Cậu ta không phải là kẻ trộm.” Giọng điệu của đối phương cũng cương lại, “Triệu tiên sinh thích hợp với bộ trang phục này hơn, quần áo đã chọn cậu ta.”

Lồng ngực Mộc Kha phập phồng kịch liệt, sau đó mới bình tĩnh lại: “Bà có thể chọn người thích hợp hơn cho quần áo của bà, vậy tôi cũng sẽ chọn người thuê thích hợp hơn cho cửa hàng hiện tại bà đang thuê.”

Người bên kia nhận ra Mộc Kha đang tức giận, nhanh chóng dịu đi: “Thực xin lỗi, tôi sẽ chọn cho Bạch Liễu tiên sinh một bộ trang phục thích hợp hơn, nhưng tôi tưởng ngài Triệu là bạn của các cậu cho nên mới đưa quần áo cho anh ta đấy chứ.”

“Bạn bè?” Mộc Kha nhạy bén cảm giác được có gì đó không ổn, “Sao bà lại nghĩ như vậy?

Đối phương cũng bối rối: “Bởi vì anh ta cũng mua rất nhiều quần áo cho Bạch Liễu tiên sinh, chút nữa các cậu quay lại sẽ thấy.”

“Chúng ta nói chuyện sau.” Mộc Kha nói xong liền cúp điện thoại, không đợi đối phương tiếp tục xin lỗi, cậu quay đầu lại liền thấy Triệu Mộc Thỉ đứng ở cửa nhìn mình cười, hơi giang tay: “Chửi xong chưa?”

Mộc Kha: “…..”

Cảm giác ra vẻ như quen thuộc với người khác này thật sự rất khó chịu, nhưng phải nói rằng nhận định của người thợ may vừa rồi khá đúng, bộ trang phục kiểu playboy quả thực rất hợp với tên này.

Bạch Liễu không thích ăn mặc hở hang, bởi thế lúc mặc áo hắn sẽ cài hết cúc áo sơ mi, còn người này thì cởi hết cúc áo sơ mi đến thắt lưng, phô bày trọn vẹn vòng eo và cơ bụng rắn chắc của mình, đã thế anh ta còn mang boots cưỡi ngựa, khiến sự lả lơi và khí chất kiêu ngạo quý tộc tăng lên gấp bội, người khác nhìn một lúc cũng phải bỏng mắt.

Triệu Mộc Thỉ cứ như không biết người ta đang ghét mình, anh ta đi thẳng về phía Bạch Liễu, thong thả xoay một chiếc ghế xoay ngồi đối diện hắn, lười biếng bắt chéo chân, mỉm cười vươn tay ra:

“Xin chào, Bạch Liễu tiên sinh, nhưng chắc cậu thích tôi gọi cậu là đoàn trưởng Đoàn xiếc thú lang thang hơn nhỉ.”

Gần như trong nháy mắt, tất cả mọi người đều căng thẳng, Đường Nhị Đả đứng phắt dậy ra phía sau Bạch Liễu, Mục Tứ Thành cũng nhìn chằm chằm vào anh ta, Mộc Kha thì gọi những người khác ra ngoài.

“Bình tĩnh nào.” Triệu Mộc Thỉ hờ hững nhún vai, anh ta cười rộ lên, “Tôi không có ác ý gì với các cậu hết, ngược lại, tôi còn cược rất nhiều điểm cho Hắc Đào đấy.”

Bạch Liễu nhướng mắt: “Anh là con bạc đầu tư cao nhất vào Hắc Đào năm nay?”

Triệu Mộc Thỉ búng tay, anh ta lười biếng chống hàm, phóng ánh mắt ái muội về phía Hắc Đào, cười khẽ: "Đúng vậy, tôi rất thích cậu ấy."

Vương Thuấn đã cung cấp một ít thông tin liên quan đến Hắc Đào cho Bạch Liễu nắm, ví dụ như top 1, top 2 con bạc đầu tư vào y nhiều nhất trong hai năm liên tiếp.

Thông thường dân cờ bạc sẽ không có dữ liệu rõ ràng, nhưng Vương Thuấn có phương pháp phân tích của riêng mình, cộng thêm kết hợp với một số tin đồn nhất định, hắn có thể rút ra kết luận đại khái —— người ta đồn rằng con bạc đầu tư nhiều nhất cho Hắc Đào năm ngoái là Hồng Đào, còn con bạc đầu tư nhiều thứ hai tên là 【 tiên hạ đồ 】. 【 tiên hạ đồ 】 cũng là một người rất bí ẩn, nghe nói anh ta thuộc hiệp hội Dân cờ bạc và có quan hệ giao dịch qua lại với Charles. Điều duy nhất người ta biết rõ về anh ta là anh ta cũng giống như Hồng Đào —— anh ta theo đuổi Hắc Đào.

Năm nay, Hồng Đào không đặt cược cho Hắc Đào nữa, thế là 【 tiên hạ đồ 】 trở thành con bạc top 1 đầu cơ cho Hắc Đào.

Sự theo đuổi của người này khác hẳn với Hồng Đào, anh ta theo đuổi rất thẳng thừng trực tiếp.

Triệu Mộc Thỉ đá mắt nhìn về phía Hắc Đào, mắt cong cong như lưỡi câu, rồi xuýt xoa cười rộ lên như thể rất hài lòng với dáng vẻ hiện tại của Hắc Đào, sau đó lại liếc xéo sang Bạch Liễu bên cạnh, cười khẽ: "Không ngờ cậu lại thích loại hình này, nếu sớm biết thì tôi cũng sửa soạn giống như thế."

Tiếp đó, người này lại thản nhiên bâng quơ hỏi Bạch Liễu: "Cậu với Hắc Đào làm chưa?"

Mục Tứ Thành giận điên lên, buột miệng mắng: "Liên quan đéo gì đến anh!"

Triệu Mộc Thỉ nằm phệt xuống sô pha, dang hai tay như tiếc nuối: "Máu chảy đầm đìa, haizz, tôi thèm nhỏ dãi lâu lắm rồi."

"Bây giờ Hắc Đào là vật sở hữu của cậu, đúng không? Cậu ấy là bạn trai của cậu?" Triệu Mộc Thỉ chống sô pha ngồi dậy, ánh mắt đảo tới đảo lui giữa Bạch Liễu và Hắc Đào, "Tôi cảm thấy cậu ấy rất nghe lời cậu."

Bạch Liễu cảm nhận được Triệu Mộc Thỉ có ý gì đó, hắn bình thản hỏi: "Anh muốn làm gì?"

"Vầy đi." Triệu Mộc Thỉ nghiêng người về phía trước, dán sát lại gần Bạch Liễu, trong mắt hiện lên một tia ám chỉ vụng trộm, "Cậu kêu Hắc Đào làm với tôi một lần, tôi sẽ đặt hết toàn bộ điểm của tôi cho cậu, cậu thấy sao?"

Mục Tứ Thành trợn mắt há hốc mồm chửi thề một tiếng, chỉ vào Hắc Đào, rồi lại chỉ qua Bạch Liễu không thể tưởng tượng nổi: "Bọn họ là người yêu của nhau đó! Anh đang nói quần què gì vậy!"

"Không có chuyện Hắc Đào ngủ với anh đâu! Anh ta chỉ biết có…"

Nói đến đó, Đường Nhị Đả đã nhanh tay bịt mồm Mục Tứ Thành đang tức giận sắp nhảy dựng lên, lạnh lùng: “Mời cậu về chỗ.”

Triệu Mộc Thỉ đan hai tay trước ngực, quét mắt về phía Bạch Liễu, nhìn một hồi, đột nhiên nhoẻn miệng cười: “Cậu cũng rất đẹp.”

“Cậu tham gia cùng tôi và Hắc Đào cũng được, tôi không ngại làm với cậu đâu.”

“Nếu làm với cậu.” Triệu Mộc Thỉ lãnh đạm cười, “Tôi trên hay dưới gì cũng được, tùy cậu thích làm tư thế nào nữa, sau khi làm xong tôi sẽ cược điểm cho cậu bằng với Hắc Đào, cậu xứng đáng với điều đó.”

Mục Tứ Thành: “…”

Đường Nhị Đả: “…”

Mộc Kha: “…”

Bạch Liễu cũng mỉm cười: “Nghe hấp dẫn quá nhỉ.”

Ánh mắt Triệu Mộc Thỉ bắt đầu trở nên hung hăng, anh ta quét mắt trắng trợn từ trên xuống dưới Bạch Liễu, sau đó dừng lại trên những ngón tay thon dài mảnh khảnh đang cầm tờ báo của Bạch Liễu, híp mắt: “Trang phục trong trò chơi của cậu khiến trái tim tôi rung động, tôi thích dáng vẻ cậu đeo găng tay da và cầm roi giết người.”

“Nhưng chắc là không được rồi.” Bạch Liễu lịch sự từ chối, “Tôi đã có nhà đầu tư của riêng mình.”

“Vậy sao?” Triệu Mộc Thỉ tựa như thất vọng thở dài, sau đó anh ta đưa một tấm danh thiếp cho Bạch Liễu, “Đây là thông tin liên hệ của tôi, nếu cậu đổi ý thì cứ việc liên lạc với tôi.”

Bạch Liễu quay đầu nhìn Mộc Kha: “Để bọn họ vào đi, chúng ta cũng làm xong hết rồi, giao chỗ này lại cho Triệu tiên sinh vậy.”

Mộc Kha liếc nhìn Triệu Mộc Thỉ đang cười tủm tỉm, gật đầu gọi mọi người.

Lúc đám người Bạch Liễu thu dọn xong xuôi chuẩn bị rời đi, Triệu Mộc Thỉ nhìn Hắc Đào đứng ở bên cạnh, đột nhiên đứng lên, xoay người, sau đó hai mắt sáng rỡ nhìn y: “Tôi mặc như thế này có đẹp không?”

Hắc Đào mặt không cảm xúc nhìn anh ta, không lên tiếng, Bạch Liễu đang đứng bên cạnh chỉ khẽ liếc nhìn Triệu Mộc Thỉ, cũng không nói gì.

Dường như Triệu Mộc Thỉ cũng sớm biết sẽ không nhận được câu trả lời, anh ta vẫn thản nhiên ngồi xuống, vừa cởi bỏ bím tóc vừa nêu yêu cầu tạo kiểu dáng cho mình:

“Nhuộm đen hết đầu, cắt tóc ngắn vừa phải, vừa đủ có thể thắt bím ấy…”

“Cắt tỉa móng tay theo độ dài này nhé, để tôi còn mang găng tay da.”

“Các cậu thấy tôi mặc sơ mi trắng và quần tây hợp không? Có đẹp không?”

“Không mang boots nữa, mang giày da thôi, loại giày mang đi làm mỗi ngày ấy, kết hợp với vớ trắng là chuẩn khỏi chỉnh.”

Mục Tứ Thành nghe được gân xanh nổi đầy trên trán, nhưng bởi Bạch Liễu chưa trở mặt với người này nên cậu đành phải nhẫn nhịn tới lúc ra ngoài mới bộc phát, ngẩng đầu tức giận chửi thề một tiếng, căm tức nói với Bạch Liễu: “Anh ta cố ý làm giống hệt anh!”

Sắc mặt Mộc Kha sắc cũng đen kịt: “Bắt chước trắng trợn.”

Bạch Liễu vẫn bình thản như thường: “Đi lấy quần áo thôi.”

Trên đường đi Mục Tứ Thành càng nghĩ càng tức giận, cậu hung hăng đấm một quyền vào ngực Hắc Đào: “Đều là tại anh đó! Khi không rước cả đống rắc rối cho Bạch Liễu! Lúc nãy tên kia hỏi anh có đẹp hay không, sao anh không mắng lại là xấu chết mọe luôn hả!”

Hắc Đào nhíu mày, y kỳ quái nhìn Mục Tứ Thành: “Anh ta hỏi tôi à? Tôi đâu có quen biết anh ta.”

Mục Tứ Thành: “…”

Đậu má!! Hỏi thằng cha Đào ngố này còn bực mình thêm!

Lúc về đến cửa hàng quần áo, tất cả các nhân viên cửa hàng đều liên tục xin lỗi, hứa hẹn là sau này sẽ may sửa quần áo miễn phí suốt đời cho Bạch Liễu, nhưng Mộc Kha vẫn không buông tha. Mãi một lúc sau, người trợ lý thợ may ngần ngừ mãi mới dám tiến lên nói: “Chúng tôi thật sự không cố ý, chúng tôi cứ nghĩ Triệu tiên sinh là bạn của ngài thật mà, anh ta biết rất rõ số đo 3 vòng của ngài, còn đùa giỡn mua quần áo theo số đo cho ngài nữa.”

“Anh ta mua quần áo cho tôi?” Bạch Liễu nhướng mày, “Quần áo gì?

Trợ lý thợ may do dự một chút mới nói: ” Ngài lại đây đi, chúng tôi đặt tất cả sau màn rồi.”

Đám người Bạch Liễu đi tới trước bức màn, Mộc Kha ra sức khuyên can: “Nhìn tên kia thấy chả tốt lành gì, khỏi xem quần áo anh ta mua…”

“Mở ra đi.” Bạch Liễu nhẹ nói.

Mục Tứ Thành vẫn còn đang mắng mỏ Hắc Đào: “Cho dù anh không quen anh ta, nhưng nếu anh ta gợi chuyện, hỏi anh có đẹp không thì anh cũng phải bật lại anh ta chứ!”

“Anh ta không phải nói chuyện với tôi.” Hắc Đào đột nhiên ngắt lời Mục Tứ Thành, y nhìn thẳng vào bóng lưng Bạch Liễu trước mặt, “Lúc đó anh ta hỏi Bạch Liễu mình mặc đồ có đẹp không, chứ không phải hỏi tôi.”

Mục Tứ Thành sững người một lúc, cậu nghi ngờ “Hả?” một tiếng.

Màn mở ra, phía sau là một bộ âu phục nữ cầm thước dạy học có dây buộc ngang ngực màu đen, phụ kiện đi kèm là găng tay dài và tất màu nâu, trông rất gợi cảm.

Trợ lý thợ may đưa cho Bạch Liễu một tờ ghi chú: “Triệu tiên sinh gửi cho ngài tờ giấy và bộ quần áo này ạ.”

Bạch Liễu nhận lấy, kiểu chữ trên tờ ghi chú cực kỳ bay bổng lả lướt, trông ngả ngớn phóng khoáng như chính Triệu Mộc Thỉ ——

—— 【 Với số đo 3 vòng này thì cậu mặc đồ nữ sẽ đẹp hơn đồ nam đấy, cục cưng. 】

- ——oOo—

Chương 517

Bạch Liễu hiếm khi ra ngoài mua sắm, ngoài quần áo thì hắn cũng tranh thủ mua luôn một vài thứ khác, dạo xong một vòng cũng đã gần 4 giờ chiều.

Thể lực của mấy tên đàn ông to cao không có gì phải bàn, từ đầu đến cuối tràn trề khí thế xách theo túi lớn túi nhỏ, đi hết một vòng trung tâm mua sắm hoàn toàn không hề thấy mệt, cuối cùng Mộc Kha gọi xe chở hết tất cả mấy thứ mới mua về nhà Bạch Liễu.

"Còn mua gì nữa không?" Mộc Kha nghiêng đầu nhìn Bạch Liễu, "Điện thoại di động, đồ dùng hàng ngày, quần áo, giày dép mua hết rồi, có cần mua thêm phụ kiện như đồng hồ gì đó không?"

"Không cần." Bạch Liễu lãnh đạm từ chối, "Tôi có đồng hồ rồi, còn phụ kiện sẽ cản trở việc di chuyển và hành động."

Mộc Kha liếc mắt nhìn Hắc Đào: "Anh ta thì sao? Có cần sửa sang lại vẻ ngoài cho anh ta không?"

Đường Nhị Đả vừa nghe đến sửa sang làm đẹp đã thấy da đầu tê dại, anh im lìm lặng lẽ lùi về sau hai bước, nhưng rất nhanh đã bị Mộc Kha phát hiện. Cậu lạnh lùng túm lấy Đường Nhị Đả đang muốn chạy trốn: "Anh cũng vậy, tí nữa cũng phải làm."

Trong mắt của Mộc Kha, Đường Nhị Đả và Hắc Đào, hai con người quanh năm lăn lê bò lết trong game rất cục mịch thô thiển, không biết chăm sóc bản thân, rất cần người khác tút tát chăm sóc cho mình.

Hắc Đào thì tàm tạm. Quá trình chuyển hóa sinh lý của người này rất kỳ lạ, cơ thể lạnh như băng, mặc dù chưa bao giờ chăm sóc bản thân nhưng lại sạch sẽ không thể giải thích được, cơ thể như có chức năng tự làm sạch đặc biệt.

Nhưng Đường Nhị Đả thì không ổn lắm, tuy rằng hiện tại vẻ ngoài của anh đã không còn lôi thôi luộm thuộm, có thể chăm sóc bản thân rất gọn gàng, nhưng loại gọn gàng này lại có cảm giác chính trực, khác xa với yêu cầu của Mộc Kha là 【có thể hút fans cho đội ngũ.】.

“Bạch Liễu và Mục Tứ Thành cũng có làm bao giờ đâu.” Đường Nhị Đả ra sức kháng cự, tranh thủ kéo thêm thành viên xuống nước với mình, anh nghiêm túc chỉ ra, “Bọn họ cũng phải thử!”

Mộc Kha quét mắt qua Mục Tứ Thành cùng Bạch Liễu, nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Bọn họ không cần.”

Đường Nhị Đả sửng sốt: “Tại sao?!”

“Bởi vì bọn họ đã chăm sóc bản thân rất tốt.” Mộc Kha trả lời đơn giản.

Bạch Liễu mặc dù quanh năm suốt tháng chỉ mặc quần tây áo sơ mi trắng, nhưng diện mạo hắn không hề có khuyết điểm, mỗi lần xuất hiện trên TV nhỏ đều rất chú ý đến dáng vẻ của mình, tóc tai không lệch một phân.

Mục Tứ Thành thì càng khỏi phải nói, người này cực kỳ đỏm dáng điệu đà, nói không chừng quần áo của cậu ta còn nhiều hơn cả cậu, mỗi lần lên sàn là quần áo giày dép đều khác nhau, chưa kể mùi sữa tắm thể thao trên người chỉ ngửi thôi cũng biết là loại cao cấp.

Từ trước đến nay Hắc Đào chưa từng trải nghiệm nơi phồn hoa đô thị thế giới loài người là như thế nào, nảy tò mò hỏi: "Sửa sang làm đẹp là gì?"

Bạch Liễu trả lời ngắn gọn: "Là con người chăm chút cho vẻ ngoài của mình, khiến bản thân trở nên hấp dẫn hơn với người khác giới hoặc cùng giới, và đôi khi đó cũng là để làm hài lòng bản thân. Cá nhân em cảm thấy với ngoại hình và cơ thể hiện tại của anh thì không cần thiết…… "

Sau khi hiểu ra, ánh mắt Hắc Đào háo hức thấy rõ: "Tôi muốn đi."

"…" Bạch Liễu, "Vậy thì đi."

Sau ba tháng, cuối cùng cả bọn lại đến nơi này.

Đường Nhị Đả gần như bị Mục Tứ Thành và Mộc Kha trói chặt đè lên ghế sô pha. Anh vừa ngồi xuống đã bị thợ cắt tóc nhanh tay quàng một tấm vải bịt kín cả người như phong ấn tại

chỗ, vẻ mặt và sau lưng lập tức cứng ngắc, ngồi bất động trên ghế không dám nhúc nhích, mặc người thịt cá.

Ngược lại, Hắc Đào không chịu yên phận. Cứ hễ thợ cắt tóc không chú ý, y sẽ xé bỏ "áo choàng" che trên người, quay đầu hỏi Bạch Liễu: "Đây là cái gì?"

Thợ cắt tóc đổ dầu gội lên đầu y, bọt nổi tung tóe, y cũng hỏi: "Đây là cái gì?"

Thợ cắt tóc cầm máy sấy, sấy tóc cho y, y lại dùng tay bóp lỗ thoát khí ở đầu máy sấy: "Nó đang tấn công tôi sao?"

Thợ cắt tóc ngơ ngác nhìn miệng máy sấy tóc bằng inox bị hai ngón tay Hắc Đào bóp xẹp dẹp lép: "…"

Mộc Kha bên cạnh lập tức bước lên, cậu túm thợ cắt tóc chỉ chỉ vào đầu mình, vẻ mặt xin lỗi: "… Xin lỗi, sức anh ta tương đối lớn, chỗ này của anh ta, cậu biết đó, có chút vấn đề, đây là lần đầu tiên chúng tôi dẫn anh ta ra ngoài."

"Tôi sẽ bồi thường tất cả các thiệt hại mà anh ta gây ra, cậu cứ tiếp tục xử lý cho anh ta đi."

Thợ cắt tóc gật đầu lia lịa, quay người đi đổi máy sấy tóc khác chất lượng hơn, trên đường rời đi chân có hơi lảo đảo, chắc là bị dọa sợ không nhẹ đâu.

Đợi đến khi thợ cắt tóc chuẩn bị tâm lý xong, cậu ta quay lại làm tiếp, bàn tay cầm máy sấy tóc run lẩy bẩy hết cả lên. Mắt

thấy Hắc Đào lại ngọ nguậy chuẩn bị gây chuyện, Bạch Liễu nãy giờ vẫn cúi đầu bình thản lật báo bên cạnh y chậm rãi luồn tay xuống dưới lớp áo choàng, dùng ngón tay cái vuốt ve dịu dàng lên mu bàn tay Hắc Đào.

"Cắt nhanh rồi chúng ta về nhà." Bạch Liễu bình thản nói.

Trong nháy mắt đó Hắc Đào dừng hết mọi động tác, y ừ một tiếng rồi ngồi ngoan ngoãn ngồi yên bất động. Mộc Kha giơ tay rót một ly nước, đặt lên chiếc bàn kính nhỏ bên cạnh Bạch Liễu. Bạch Liễu nhẹ nhàng nói lời cảm ơn.

Cậu thợ cắt tóc đứng phía sau ngây người ra một lúc, cẩn thận nhìn người thanh niên đang cúi đầu lặng lẽ đọc báo, có cảm giác như nhìn thấy thủ lĩnh thực sự của đám người này.

Nãy giờ cậu cứ nghĩ rằng người đứng đầu nhóm người là thiếu gia nhà họ Mộc, có lẽ là do người thanh niên này quá khiêm tốn, vừa vào cửa liền lễ phép gật đầu chào hỏi, sau đó ngồi vào bên cạnh đọc báo, không chỉ bảo cũng không dặn dò chỉ huy ai.

Nhưng ngay khi người này mở miệng, cảm giác bề trên bộc phát ra rất mạnh, vô thức sẽ mang theo giọng điệu khống chế ra lệnh.

Bởi thế mà Mộc thiếu gia mới rót nước cho Bạch Liễu một cách tự nhiên như vậy, hoàn toàn là thái độ vãn bối cung kính với trưởng bối.

Trưởng bối của Mộc thiếu gia… Trong kinh doanh của họ, điều quan trọng nhất là phải biết ai có địa vị gì, ai có quan hệ như thế nào, cậu làm ở đây lâu như vậy mà vẫn chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe qua ông lớn trẻ tuổi trước mặt này đây.

Rốt cuộc người này là ai?

Bạch Liễu thản nhiên cầm lấy ly nước Mộc Kha rót cho mình chuẩn bị uống, bắt gặp ánh mắt cậu thợ cắt tóc đang lén lút quan sát mình, liền nở nụ cười: "Sao vậy?"

"Không có, không có!" Thợ cắt tóc lắc đầu nguầy nguậy, cậu vừa sấy tóc cho Hắc Đào vừa ngập ngừng hỏi Bạch Liễu, "Đây là lần đầu tiên ngài đến đây phải không ạ? Em chưa gặp ngài bao giờ."

Thấy thái độ Bạch Liễu tương đối bình dị gần gũi, thợ cắt tóc gom hết can đảm tiếp tục bắt chuyện.

"Trước đây có tới một lần rồi." Bạch Liễu nói, hắn mỉm cười chỉ tay về phía Đường Nhị Đả đang ngồi bên kia, "Làm đẹp cho đồng nghiệp của tôi."

Thợ cắt tóc nhìn theo hướng chỉ tay của Bạch Liễu, vừa thấy Đường Nhị Đả thì lập tức sửng sốt: "Thì ra là lần trước ngài dẫn anh ấy tới?"

Lần trước Đường Nhị Đả tới đây đã gây chấn động không nhỏ trong tiệm của bọn họ, chủ yếu là bởi vì ngoại hình và khí chất của Đường Nhị Đả quá nổi bật, ngay cả khi salon của bọn họ

chuyên làm đẹp sửa sang cho các ngôi sao cũng hiếm thấy một người xuất sắc như thế. Còn bé gay nhỏ tỉa lông mày lần đó ngày nào cũng hưng phấn gáy to với bọn họ, bảo là đợi khi anh đẹp trai này tiến vào làng giải trí thì sẽ nhanh chóng gọi điện thoại liên hệ ngay.

Nhưng đợi mòn mỏi 3 tháng trời cũng không thấy Đường Nhị Đả gia nhập showbiz, thế là cả mấy bé gay nhỏ đều héo tàn, lúc cắt tóc gội đầu cho ngôi sao lớn cũng không còn hứng thú nữa.

Cậu thợ cắt tóc vừa sấy tóc cho Hắc Đào, vừa thất thần đánh giá những người đi cùng với Bạch Liễu.

Đại thiếu gia Mộc Kha nổi tiếng thì cũng nổi tiếng đấy, nhưng người này không có khả năng tiến vào giới giải trí. Còn lại ba người kia thì đều có tiềm lực trở thành ngôi sao nổi tiếng.

Vị đẹp trai mắt xanh biển bên cạnh thì khỏi phải nói rồi. Cậu làm nghề này mấy năm nay nhưng hiếm thấy người đàn ông nào có tướng mạo và thần thái như vậy, thẳng thừng và đầy sát khí như một khẩu súng, đẹp trai đến mức thẳng nam như cậu nhìn cũng nhũn cả chân.

Còn nam sinh trẻ tuổi đeo tai nghe đằng kia chắc là sinh viên đại học nhỉ? Thoạt nhìn có vẻ là một người mẫu thể thao, ăn mặc rất có gu, chiều cao và ngoại hình thì không có gì để chê, ngũ quan cực kỳ xuất sắc, không có một chút khuyết điểm nào. Đặc biệt khí chất rất độc đáo, mỗi khi cười lại vừa có chút lưu manh lại vừa có chút xấu xa, đem lại một cảm giác nguy hiểm rất kỳ lạ không phù hợp với ngoại hình của cậu ta chút nào, hoàn toàn là mục tiêu hàng đầu của phụ nữ trong độ tuổi từ 18 đến 32.

Còn người cậu đang sấy tóc…

Nhìn sơ qua thì bình thường thôi, không có gì đáng chú ý.

Cậu thợ cắt tóc nhìn thoáng qua Hắc Đào trong gương, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối —— dáng người nhìn cũng ngon ghẻ đấy nhưng phẩm vị hơi kém thì phải, tóc tai chắc mấy tháng rồi không cắt gội, bù xù che kín hết cả mặt, phỏng chừng khuôn mặt cũng không đẹp trai lắm đâu, nếu không thì ai lại để tóc tai che hết mặt mày như thế này.

Nhưng mà ngoại trừ cái đó ra thì các đặc điểm khác đều là đỉnh cấp, tỉ lệ vai, eo, bụng, trên cơ thể khó ai sánh bằng, còn hơn cả anh chàng đẹp trai mắt xanh biển bên cạnh, nếu khuôn mặt không được thì nhiu đây cũng đủ để bù qua sót lại.

Đến đây thì cậu thợ cắt tóc đã phần nào phán đoán Bạch Liễu hẳn là ông trùm ngành giải trí cực kỳ khiêm tốn —— trai xinh gái đẹp hàng đầu đều là tài nguyên khan hiếm trên thế giới, ngoại trừ ngành giải trí, cậu khó mà nghĩ ra ngành công nghiệp nào khác có thể dễ dàng sở hữu một dàn mỹ nam hàng đầu như vậy.

Vả lại không phải có tin đồn Mộc gia đang chuẩn bị tiến quân vào giới giải trí sao? Nói không chừng ông lớn Bạch Liễu đây là đối tác của họ.

Cậu thợ cắt tóc càng thêm kính cẩn: “Nghệ sĩ của ngài đẹp trai quá, khi nào các anh ấy debut bọn em nhất định sẽ ủng hộ.”

Bạch Liễu trả lời: “Tôi không phải người của công ty truyền thông.”

Cậu thợ cắt tóc dừng tay: “Vậy em có thể hỏi ngài đang làm gì không ạ?”

Bạch Liễu cười: “Chỉ là một nhân viên văn phòng bị sa thải thôi.”

“???” Cậu thợ cắt tóc đầu đầy dấu hỏi.

Dạo này mấy ông lớn hay nói giỡn kiểu này à?!

“Vậy… mấy người kia là gì của ngài?” Cậu thợ cắt tóc hỏi xong thì biết mình hơi quá lố, nhưng vừa rồi Bạch Liễu đã khiến cậu tò mò đến cực độ, không nhịn được buột miệng hỏi, “Vị này là gì của ngài vậy?”

Bạch Liễu nhìn thoáng qua Hắc Đào, hắn nâng cằm, cười đáp lại: “Những người kia là bạn của tôi, còn anh ấy là bạn trai của tôi.”

Thợ hớt tóc: “…”

Chọn vị này làm bạn trai mắt ngài cũng kém quá rồi thì phải?

Nghĩ đến đây, thợ cắt tóc dùng kéo cắt phăng đi phần tóc mái trước trán Hắc Đào rồi dùng lược chải sạch tóc rụng, sau đó

cậu ta nhìn thấy khuôn mặt ẩn dưới lớp tóc bù xù của Hắc Đào.

Cậu thợ cắt tóc hít hà một hơi, đầu óc nháy mắt trống rỗng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ ——

—— Quào, rút lại ý nghĩ vừa rồi thôi.

Ngoại hình cấp độ như thế nào mới có thể khiến người ta xuýt xoa thế chứ —— ngành công nghiệp giải trí có khung bậc tiêu chuẩn về ngoại hình của mọi người như sau: tiểu mỹ nữ, tiểu soái ca, đại mỹ nữ, đại soái ca, mười năm mới gặp một lần, trăm năm khó gặp một lần, ngàn năm may ra mới gặp một lần.

Dù ngoại hình của những ngôi sao này được người hâm mộ thổi phồng đến mức nào đi chăng nữa thì khi vào tay các nhà tạo mẫu nơi này, họ cũng được chia thành bốn loại —— chẳng có gì đặc biệt, đẹp bình thường có khuyết điểm, đẹp nổi bật có khuyết điểm và siêu cấp đẹp không chút tì vết.

Còn cái loại đẹp ngàn năm khó gặp, tạo vật của trời đất, vẻ đẹp thần tiên hạ phàm gì gì đó chỉ toàn là nghe chém gió, chưa thấy thực tế bao giờ.

Cậu thợ cắt tóc sống đến từng này tuổi rồi mới nhìn thấy tận mắt người thứ hai có khuôn mặt đỉnh cấp vượt qua bốn tiêu chuẩn kia —— người đầu tiên là sao nam đình đám nhất nước hiện nay, Triệu Mộc Thỉ, người có khuôn mặt được mệnh danh là vạn năm mới có một lần.

Cứ như cậu vừa nhìn thấy một tác phẩm điêu khắc hoàn hảo được làm bằng cả trái tim và linh hồn của thần.

Cậu thợ cắt tóc cố nén lại ham muốn điên cuồng gọi đồng nghiệp tới đây vây xem, cẩn thận tỉ mỉ dùng bàn chải chải sạch tóc rụng trên mi mắt Hắc Đào, cũng không dám dùng quá nhiều lực, vì sợ làm hỏng vẻ đẹp của tuyệt tác trước mặt mình.

Nhưng ngay sau đó, theo thao tác cắt tỉa của cậu thợ cắt tóc, toàn bộ người trong cửa hàng dần dần dừng lại hoạt động của mình, bắt đầu vây quanh Hắc Đào. Sau khi dò hỏi Bạch Liễu, bị hắn không cho phép quay phim chụp hình Hắc Đào, cả đám người túm tụm vào nhau, liếc nhìn khuôn mặt Hắc Đào từ từ lộ ra trong gương, thì thầm bàn tán:

"… Má ơi, thật sự có người đẹp vậy luôn."

"Lần trước mị nhìn trai đẹp mà sốc như thế này là lúc gặp Triệu Mộc Thỉ ấy, trên màn ảnh anh ta đã đẹp như vậy, ngoài đời còn đẹp trai hơn nhiều."

"Bà thấy người này so với Triệu Mộc Thỉ thì ai đẹp trai hơn?"

"… Khó nói lắm, hai người là hai loại hình khác nhau mà. Gặp Triệu Mộc Thỉ tui chỉ muốn rụng trứng, chưa kể còn muốn hú hét, nhào vào ảnh, lột trần ảnh ra xxx gì đó, còn người này thì… nói thật, càng nhìn tui lại càng thấy xấu hổ sao sao í…"

"Hình như hôm nay Triệu Mộc Thỉ đến đây để tạo kiểu tóc phải không? Quào, hai đại thần sắc đẹp sắp gặp nhau rồi!"

“… Bà chém gió gì đấy? Ông chủ có dặn là phòng làm việc Triệu Mộc Thỉ gọi điện thoại bảo buổi chiều tạm thời có việc khẩn cấp, hủy buổi hẹn hôm nay rồi, đến đâu mà đến.”

“Mời vào, mời vào!” Một giọng nói nhiệt tình từ xa truyền đến, “Không không! Chiều nay chúng tôi rảnh rỗi! Chỉ cần ngài đến là chúng tôi ưu tiên làm cho ngài mà!”

Tiếng bàn tán tức khắc dừng lại, đám người tụ tập nhìn Hắc Đào cũng nhanh chóng tản đi.

“Giọng của ông chủ, nhanh lên! Thôi đừng buôn chuyện nữa ổng thấy bây giờ!”

“Ai tới mà ông chủ vồn vã quá vậy?”

Mộc Kha cau mày nhìn người phụ trách bên cạnh: “Tôi đã liên hệ bao luôn buổi chiều bên ông, dặn là chỉ làm cho chúng tôi thôi mà.”

Người phụ trách bên cạnh toát mồ hôi lạnh, vừa chửi thầm ông chủ phá bĩnh vừa ngập ngừng giải thích: “Chuyện này.. việc này… để tôi hỏi lại ông chủ ngay ạ! Tôi sẽ yêu cầu ông chủ dời ngày hẹn của khách kia, ưu tiên làm cho ngài trước!”

Nói xong người phụ trách xoay người bỏ chạy.

Một lúc sau, âm thanh kinh ngạc của người phụ trách truyền đến: “Ngài đến rồi sao?! Sao không báo trước cho chúng tôi!”

“Có người đang làm? Không sao, không sao đâu, chúng tôi sẽ thương lượng với họ, thời gian của ngài là quý giá nhất, tất nhiên phải ưu tiên phục vụ cho ngài trước rồi! Mời vào, mời vào!”

Nghe vậy sắc mặt Mộc Kha tối sầm lại, sắp nổi điên tới nơi, Mục Tứ Thành cũng bất mãn nhìn qua, mở miệng chuẩn bị mắng người.

Giây tiếp theo, cửa kính của tiệm tóc bị đẩy ra, một người đàn ông dáng người cao ráo mảnh khảnh, mặc quần legging cưỡi ngựa đi boots bước vào. Anh ta khoanh tay ôm ngực dựa vào cửa, nhìn xung quanh nở nụ cười nửa miệng: “Có vẻ như không thương lượng được rồi, ông chủ ơi.”

Ông chủ cúi đầu khom lưng: “Tôi thương lượng với họ ngay đây, Triệu tiên sinh!”

Mộc Kha và Mục Tứ Thành vừa nhìn thấy người nọ thì sững người ra, ngay cả Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi cũng dừng động tác của mình lại.

Người đến có mái tóc dài ngang lưng nhuộm đỏ mượt mà bồng bềnh, thắt bím to buông thõng xuống bên vai phải, đuôi mắt dài hẹp, chóp mũi hếch lên, ngay đuôi mắt trái gần mí mắt có một nốt ruồi lệ chí, mỗi khi anh ta nhoẻn miệng cười, nốt ruồi lại chuyển động tạo ra sự gợi cảm và cực kỳ quyến rũ.

Đây quả thực là một người có vẻ ngoài rất sáng sủa, sáng sủa đến mức lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, mọi người đều sẽ nghĩ rằng người tỏa ra ánh sáng chói lọi rạng rỡ này hẳn là một ngôi sao.

Nhưng đây không phải là lý do tại sao Mộc Kha và Mục Tứ Thành nhìn chằm chằm vào anh ta.

Lý do bọn họ nhìn chằm chằm vào Triệu Mộc Thỉ là vì anh ta đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng cổ chữ V bằng vải sa tanh và quần tây lưng cao. Trên mép quần tây vẫn còn dòng chữ "Bạch Liễu" bằng tiếng Pháp viết bằng phấn vẫn chưa được lau sạch.

Tên Triệu Mộc Thỉ này đang mặc bộ quần áo mà Bạch Liễu đã thử trước đó.

Những bộ quần áo mà Bạch Liễu đã thử trước đó vẫn để trong cửa hàng chờ chỉnh sửa rồi mới quay lại lấy, nhưng hiện giờ Triệu Mộc Thỉ lại đang mặc quần áo chờ sửa của Bạch Liễu, khoe khoang trước mặt hắn —— anh ta đã cướp quần áo của Bạch Liễu.

Mộc Kha lạnh lùng đứng lên, lập tức gọi điện thoại đến cửa hàng quần áo tùy chỉnh, lạnh giọng hỏi: "Quần áo của Bạch Liễu sao lại bị người khác mặc?!"

Bên kia im lặng hồi lâu: "Tôi rất xin lỗi."

"Tôi không cần xin lỗi." Giọng điệu của Mộc Kha càng lạnh hơn, "Tôi cần bà cởi bộ quần áo này từ trên người tên trộm trả

lại cho tôi.”

“Cậu ta không phải là kẻ trộm.” Giọng điệu của đối phương cũng cương lại, “Triệu tiên sinh thích hợp với bộ trang phục này hơn, quần áo đã chọn cậu ta.”

Lồng ngực Mộc Kha phập phồng kịch liệt, sau đó mới bình tĩnh lại: “Bà có thể chọn người thích hợp hơn cho quần áo của bà, vậy tôi cũng sẽ chọn người thuê thích hợp hơn cho cửa hàng hiện tại bà đang thuê.”

Người bên kia nhận ra Mộc Kha đang tức giận, nhanh chóng dịu đi: “Thực xin lỗi, tôi sẽ chọn cho Bạch Liễu tiên sinh một bộ trang phục thích hợp hơn, nhưng tôi tưởng ngài Triệu là bạn của các cậu cho nên mới đưa quần áo cho anh ta đấy chứ.”

“Bạn bè?” Mộc Kha nhạy bén cảm giác được có gì đó không ổn, “Sao bà lại nghĩ như vậy?

Đối phương cũng bối rối: “Bởi vì anh ta cũng mua rất nhiều quần áo cho Bạch Liễu tiên sinh, chút nữa các cậu quay lại sẽ thấy.”

“Chúng ta nói chuyện sau.” Mộc Kha nói xong liền cúp điện thoại, không đợi đối phương tiếp tục xin lỗi, cậu quay đầu lại liền thấy Triệu Mộc Thỉ đứng ở cửa nhìn mình cười, hơi giang tay: “Chửi xong chưa?”

Mộc Kha: “…..”

Cảm giác ra vẻ như quen thuộc với người khác này thật sự rất khó chịu, nhưng phải nói rằng nhận định của người thợ may vừa rồi khá đúng, bộ trang phục kiểu playboy quả thực rất hợp với tên này.

Bạch Liễu không thích ăn mặc hở hang, bởi thế lúc mặc áo hắn sẽ cài hết cúc áo sơ mi, còn người này thì cởi hết cúc áo sơ mi đến thắt lưng, phô bày trọn vẹn vòng eo và cơ bụng rắn chắc của mình, đã thế anh ta còn mang boots cưỡi ngựa, khiến sự lả lơi và khí chất kiêu ngạo quý tộc tăng lên gấp bội, người khác nhìn một lúc cũng phải bỏng mắt.

Triệu Mộc Thỉ cứ như không biết người ta đang ghét mình, anh ta đi thẳng về phía Bạch Liễu, thong thả xoay một chiếc ghế xoay ngồi đối diện hắn, lười biếng bắt chéo chân, mỉm cười vươn tay ra:

“Xin chào, Bạch Liễu tiên sinh, nhưng chắc cậu thích tôi gọi cậu là đoàn trưởng Đoàn xiếc thú lang thang hơn nhỉ.”

Gần như trong nháy mắt, tất cả mọi người đều căng thẳng, Đường Nhị Đả đứng phắt dậy ra phía sau Bạch Liễu, Mục Tứ Thành cũng nhìn chằm chằm vào anh ta, Mộc Kha thì gọi những người khác ra ngoài.

“Bình tĩnh nào.” Triệu Mộc Thỉ hờ hững nhún vai, anh ta cười rộ lên, “Tôi không có ác ý gì với các cậu hết, ngược lại, tôi còn cược rất nhiều điểm cho Hắc Đào đấy.”

Bạch Liễu nhướng mắt: “Anh là con bạc đầu tư cao nhất vào Hắc Đào năm nay?”

Triệu Mộc Thỉ búng tay, anh ta lười biếng chống hàm, phóng ánh mắt ái muội về phía Hắc Đào, cười khẽ: "Đúng vậy, tôi rất thích cậu ấy."

Vương Thuấn đã cung cấp một ít thông tin liên quan đến Hắc Đào cho Bạch Liễu nắm, ví dụ như top 1, top 2 con bạc đầu tư vào y nhiều nhất trong hai năm liên tiếp.

Thông thường dân cờ bạc sẽ không có dữ liệu rõ ràng, nhưng Vương Thuấn có phương pháp phân tích của riêng mình, cộng thêm kết hợp với một số tin đồn nhất định, hắn có thể rút ra kết luận đại khái —— người ta đồn rằng con bạc đầu tư nhiều nhất cho Hắc Đào năm ngoái là Hồng Đào, còn con bạc đầu tư nhiều thứ hai tên là 【 tiên hạ đồ 】. 【 tiên hạ đồ 】 cũng là một người rất bí ẩn, nghe nói anh ta thuộc hiệp hội Dân cờ bạc và có quan hệ giao dịch qua lại với Charles. Điều duy nhất người ta biết rõ về anh ta là anh ta cũng giống như Hồng Đào —— anh ta theo đuổi Hắc Đào.

Năm nay, Hồng Đào không đặt cược cho Hắc Đào nữa, thế là 【 tiên hạ đồ 】 trở thành con bạc top 1 đầu cơ cho Hắc Đào.

Sự theo đuổi của người này khác hẳn với Hồng Đào, anh ta theo đuổi rất thẳng thừng trực tiếp.

Triệu Mộc Thỉ đá mắt nhìn về phía Hắc Đào, mắt cong cong như lưỡi câu, rồi xuýt xoa cười rộ lên như thể rất hài lòng với dáng vẻ hiện tại của Hắc Đào, sau đó lại liếc xéo sang Bạch Liễu bên cạnh, cười khẽ: "Không ngờ cậu lại thích loại hình này, nếu sớm biết thì tôi cũng sửa soạn giống như thế."

Tiếp đó, người này lại thản nhiên bâng quơ hỏi Bạch Liễu: "Cậu với Hắc Đào làm chưa?"

Mục Tứ Thành giận điên lên, buột miệng mắng: "Liên quan đéo gì đến anh!"

Triệu Mộc Thỉ nằm phệt xuống sô pha, dang hai tay như tiếc nuối: "Máu chảy đầm đìa, haizz, tôi thèm nhỏ dãi lâu lắm rồi."

"Bây giờ Hắc Đào là vật sở hữu của cậu, đúng không? Cậu ấy là bạn trai của cậu?" Triệu Mộc Thỉ chống sô pha ngồi dậy, ánh mắt đảo tới đảo lui giữa Bạch Liễu và Hắc Đào, "Tôi cảm thấy cậu ấy rất nghe lời cậu."

Bạch Liễu cảm nhận được Triệu Mộc Thỉ có ý gì đó, hắn bình thản hỏi: "Anh muốn làm gì?"

"Vầy đi." Triệu Mộc Thỉ nghiêng người về phía trước, dán sát lại gần Bạch Liễu, trong mắt hiện lên một tia ám chỉ vụng trộm, "Cậu kêu Hắc Đào làm với tôi một lần, tôi sẽ đặt hết toàn bộ điểm của tôi cho cậu, cậu thấy sao?"

Mục Tứ Thành trợn mắt há hốc mồm chửi thề một tiếng, chỉ vào Hắc Đào, rồi lại chỉ qua Bạch Liễu không thể tưởng tượng nổi: "Bọn họ là người yêu của nhau đó! Anh đang nói quần què gì vậy!"

"Không có chuyện Hắc Đào ngủ với anh đâu! Anh ta chỉ biết có…"

Nói đến đó, Đường Nhị Đả đã nhanh tay bịt mồm Mục Tứ Thành đang tức giận sắp nhảy dựng lên, lạnh lùng: “Mời cậu về chỗ.”

Triệu Mộc Thỉ đan hai tay trước ngực, quét mắt về phía Bạch Liễu, nhìn một hồi, đột nhiên nhoẻn miệng cười: “Cậu cũng rất đẹp.”

“Cậu tham gia cùng tôi và Hắc Đào cũng được, tôi không ngại làm với cậu đâu.”

“Nếu làm với cậu.” Triệu Mộc Thỉ lãnh đạm cười, “Tôi trên hay dưới gì cũng được, tùy cậu thích làm tư thế nào nữa, sau khi làm xong tôi sẽ cược điểm cho cậu bằng với Hắc Đào, cậu xứng đáng với điều đó.”

Mục Tứ Thành: “…”

Đường Nhị Đả: “…”

Mộc Kha: “…”

Bạch Liễu cũng mỉm cười: “Nghe hấp dẫn quá nhỉ.”

Ánh mắt Triệu Mộc Thỉ bắt đầu trở nên hung hăng, anh ta quét mắt trắng trợn từ trên xuống dưới Bạch Liễu, sau đó dừng lại trên những ngón tay thon dài mảnh khảnh đang cầm tờ báo của Bạch Liễu, híp mắt: “Trang phục trong trò chơi của cậu khiến trái tim tôi rung động, tôi thích dáng vẻ cậu đeo găng tay da và cầm roi giết người.”

“Nhưng chắc là không được rồi.” Bạch Liễu lịch sự từ chối, “Tôi đã có nhà đầu tư của riêng mình.”

“Vậy sao?” Triệu Mộc Thỉ tựa như thất vọng thở dài, sau đó anh ta đưa một tấm danh thiếp cho Bạch Liễu, “Đây là thông tin liên hệ của tôi, nếu cậu đổi ý thì cứ việc liên lạc với tôi.”

Bạch Liễu quay đầu nhìn Mộc Kha: “Để bọn họ vào đi, chúng ta cũng làm xong hết rồi, giao chỗ này lại cho Triệu tiên sinh vậy.”

Mộc Kha liếc nhìn Triệu Mộc Thỉ đang cười tủm tỉm, gật đầu gọi mọi người.

Lúc đám người Bạch Liễu thu dọn xong xuôi chuẩn bị rời đi, Triệu Mộc Thỉ nhìn Hắc Đào đứng ở bên cạnh, đột nhiên đứng lên, xoay người, sau đó hai mắt sáng rỡ nhìn y: “Tôi mặc như thế này có đẹp không?”

Hắc Đào mặt không cảm xúc nhìn anh ta, không lên tiếng, Bạch Liễu đang đứng bên cạnh chỉ khẽ liếc nhìn Triệu Mộc Thỉ, cũng không nói gì.

Dường như Triệu Mộc Thỉ cũng sớm biết sẽ không nhận được câu trả lời, anh ta vẫn thản nhiên ngồi xuống, vừa cởi bỏ bím tóc vừa nêu yêu cầu tạo kiểu dáng cho mình:

“Nhuộm đen hết đầu, cắt tóc ngắn vừa phải, vừa đủ có thể thắt bím ấy…”

“Cắt tỉa móng tay theo độ dài này nhé, để tôi còn mang găng tay da.”

“Các cậu thấy tôi mặc sơ mi trắng và quần tây hợp không? Có đẹp không?”

“Không mang boots nữa, mang giày da thôi, loại giày mang đi làm mỗi ngày ấy, kết hợp với vớ trắng là chuẩn khỏi chỉnh.”

Mục Tứ Thành nghe được gân xanh nổi đầy trên trán, nhưng bởi Bạch Liễu chưa trở mặt với người này nên cậu đành phải nhẫn nhịn tới lúc ra ngoài mới bộc phát, ngẩng đầu tức giận chửi thề một tiếng, căm tức nói với Bạch Liễu: “Anh ta cố ý làm giống hệt anh!”

Sắc mặt Mộc Kha sắc cũng đen kịt: “Bắt chước trắng trợn.”

Bạch Liễu vẫn bình thản như thường: “Đi lấy quần áo thôi.”

Trên đường đi Mục Tứ Thành càng nghĩ càng tức giận, cậu hung hăng đấm một quyền vào ngực Hắc Đào: “Đều là tại anh đó! Khi không rước cả đống rắc rối cho Bạch Liễu! Lúc nãy tên kia hỏi anh có đẹp hay không, sao anh không mắng lại là xấu chết mọe luôn hả!”

Hắc Đào nhíu mày, y kỳ quái nhìn Mục Tứ Thành: “Anh ta hỏi tôi à? Tôi đâu có quen biết anh ta.”

Mục Tứ Thành: “…”

Đậu má!! Hỏi thằng cha Đào ngố này còn bực mình thêm!

Lúc về đến cửa hàng quần áo, tất cả các nhân viên cửa hàng đều liên tục xin lỗi, hứa hẹn là sau này sẽ may sửa quần áo miễn phí suốt đời cho Bạch Liễu, nhưng Mộc Kha vẫn không buông tha. Mãi một lúc sau, người trợ lý thợ may ngần ngừ mãi mới dám tiến lên nói: “Chúng tôi thật sự không cố ý, chúng tôi cứ nghĩ Triệu tiên sinh là bạn của ngài thật mà, anh ta biết rất rõ số đo 3 vòng của ngài, còn đùa giỡn mua quần áo theo số đo cho ngài nữa.”

“Anh ta mua quần áo cho tôi?” Bạch Liễu nhướng mày, “Quần áo gì?

Trợ lý thợ may do dự một chút mới nói: ” Ngài lại đây đi, chúng tôi đặt tất cả sau màn rồi.”

Đám người Bạch Liễu đi tới trước bức màn, Mộc Kha ra sức khuyên can: “Nhìn tên kia thấy chả tốt lành gì, khỏi xem quần áo anh ta mua…”

“Mở ra đi.” Bạch Liễu nhẹ nói.

Mục Tứ Thành vẫn còn đang mắng mỏ Hắc Đào: “Cho dù anh không quen anh ta, nhưng nếu anh ta gợi chuyện, hỏi anh có đẹp không thì anh cũng phải bật lại anh ta chứ!”

“Anh ta không phải nói chuyện với tôi.” Hắc Đào đột nhiên ngắt lời Mục Tứ Thành, y nhìn thẳng vào bóng lưng Bạch Liễu trước mặt, “Lúc đó anh ta hỏi Bạch Liễu mình mặc đồ có đẹp không, chứ không phải hỏi tôi.”

Mục Tứ Thành sững người một lúc, cậu nghi ngờ “Hả?” một tiếng.

Màn mở ra, phía sau là một bộ âu phục nữ cầm thước dạy học có dây buộc ngang ngực màu đen, phụ kiện đi kèm là găng tay dài và tất màu nâu, trông rất gợi cảm.

Trợ lý thợ may đưa cho Bạch Liễu một tờ ghi chú: “Triệu tiên sinh gửi cho ngài tờ giấy và bộ quần áo này ạ.”

Bạch Liễu nhận lấy, kiểu chữ trên tờ ghi chú cực kỳ bay bổng lả lướt, trông ngả ngớn phóng khoáng như chính Triệu Mộc Thỉ ——

—— 【 Với số đo 3 vòng này thì cậu mặc đồ nữ sẽ đẹp hơn đồ nam đấy, cục cưng. 】

Chương 518

Thùng hàng có hơi bẩn, lớp gỉ trên thùng đã bị nước biển xói mòn lộ rõ dưới ánh sáng yếu ớt. Trong thùng không chỉ có Bạch Liễu mà còn ba người khác đang thu mình ở ba góc còn lại của thùng hàng. Thoạt nhìn đó là những cô gái trẻ 16, 17 tuổi với những khuôn mặt khác nhau, đều trông rất sợ hãi, ôm gối khóc thút thít.

Bạch Liễu nhìn xung quanh, hắn lui vào góc tường bình tĩnh quan sát cẩn thận.

Trong thùng hàng của hắn hẳn là không có phù thủy, những cô gái kia trông rất chật vật, không giống như người có khả năng và tâm lý sẵn sàng giết chóc.

Bạch Liễu click mở giao diện điều khiển hệ thống, hắn phát hiện giao diện chỉnh sửa trang phục và âm thanh đã bị khóa —— quả nhiên là vậy, hệ thống không cho phép sử dụng tính năng cải trang ngoại hình để đánh lừa NPC trong phó bản phù thủy này.

Nhưng cũng may hiện giờ trong này khá tối tăm, âm thanh bên ngoài lại rất ồn ào, không dễ nhận ra giới tính của hắn, Bạch Liễu cố ý hạ giọng thỏ thẻ hỏi: “Các cô có biết chúng ta đang đi đâu không?”

Hắn vừa hỏi câu này xong thì ba cô gái kia còn hoảng sợ gào khóc to hơn nữa.

“Chúng ta sẽ đến vùng đất của phù thủy,” một cô gái run rẩy nói, “nơi đó đáng sợ lắm.”

Bạch Liễu lại nhẹ giọng hỏi lại: “Vùng đất của phù thủy?”

“Chị không biết sao?” Một cô gái ngạc nhiên nhìn về phía Bạch Liễu, cô cười khổ, “Vậy chắc là chị đến từ quốc gia đó rồi, chỉ có phụ nữ đến từ quốc gia đó mới không biết gì về vùng đất phù thủy.”

“Quốc gia đó?” Bạch Liễu chớp lấy điểm mấu chốt, “Các cô đều nói được tiếng Trung à?”

Nhìn khuôn mặt của mấy cô gái thì dễ nhận ra được họ đến từ khắp nơi trên thế giới nhưng lại đều có thể nói thông thạo tiếng Trung Quốc, bởi thế nên cho dù Bạch Liễu nói tiếng Anh lõm bà lõm bõm cũng có thể giao tiếp trôi chảy với các NPC trong phó bản này từ nãy đến giờ.

“Bởi vì cá chình biển (*) biến dị ở vùng đất phù thủy thông qua đại dương đã làm ô nhiễm toàn thế giới, thế nên phụ nữ ở các quốc gia đều phải ăn thứ sinh vật đó, từ đó sinh ra phù thủy.” Cô gái rùng mình run rẩy hít sâu một hơi, “Tòa thẩm giáo cũng bởi vì sự xuất hiện của phù thủy mà vươn thế lực của mình ra khắp thế giới trong quá trình phán xử phù thủy.”

“Ngoại trừ đất nước của chị.”

Cô gái nhìn Bạch Liễu với ánh mắt ghen tị: “Đất nước của chị không công nhận phù thủy là người xấu, không cho phép Tòa thẩm giáo ra vào tự do, không cho phép lén lút xét xử phù thủy, lại càng nghiêm cấm dùng phụ nữ nuốt cá chình để giải quyết vấn nạn quốc gia, là nơi tốt nhất cho phụ nữ chúng ta hiện giờ.”

Một cô gái bên cạnh thì thào: “Thế nên từ khi sinh ra chúng tôi đã bắt đầu học nói tiếng Trung, bởi vì chỉ cần có đủ tư cách chạy trốn đến đất nước chị, chúng tôi sẽ không bị bắt lại và xét xử phù thủy.”

Cô gái vừa nói lúc nãy rất cảm thông với Bạch Liễu: “Tội chị quá, thế mà lại bị lừa bán tới đây.”

“Vùng đất của phù thủy là nơi tồi tệ nhất dành cho phụ nữ trên toàn thế giới.”

Cả bọn đang nói chuyện thì thùng hàng lắc lư đung đưa, hình như là ai đó đang khuân vác thùng mang ra khỏi thuyền. Các cô gái tức khắc hoảng hốt, rúc lại thành một cụm tập trung xung quanh Bạch Liễu, ánh mắt sợ hãi run lẩy bẩy nhìn vào cửa thùng hàng từ từ mở ra.

Khoảnh khắc cửa vừa được mở ra, ánh sáng chói mắt tràn vào, một gã đàn ông cao to lực lưỡng khệnh khạng bước tới, khinh thường quét ánh mắt dâm đãng nhìn qua thân thể của các cô gái như nhìn đống nguyên liệu ngon lành sắp được chế biến rồi bày biện lên bàn của mình.

“Ra đi.” Gã kia cười khằng khặc, “Các phù thủy nhỏ đáng yêu sắp nuốt cá chình.”

Nhóm cô gái xúm lại bên cạnh Bạch Liễu run rẩy bước ra. Cô gái gầy gò đi cuối cùng bị gã đàn ông nhéo một cái vào mông, lập tức hét ầm lên lấy tay che lại mông, rơm rơm nước mắt: "Anh làm gì vậy?!"

Gã kia đắc ý liếc nhìn ngực cô tỏ vẻ khinh thường: "Sờ có tí thôi mà, la cái gì mà la, mày mà la nữa thì tao sẽ nói mày là phù thủy, đem mày ra tòa thẩm giáo tra tấn, xem mày có dám la nữa hay không!"

Cô gái nghe vậy thì sợ tới mức mặt mũi tái mét, kìm nước mắt đi theo phía sau Bạch Liễu, quả nhiên không dám kêu la gì nữa.

Bạch Liễu liếc mắt nhìn gã, thấy gã vẫn còn thèm thuồng nhìn vào mông cô gái.

Quần cô gái đã bị nước biển thấm ướt, dính sát vào da thịt nửa trong nửa lộ, nhưng vì lời đe dọa vừa rồi, cô thậm chí không dám vươn tay ra để chặn ánh mắt của gã đàn ông đang nhìn vào mông mình, chỉ biết cố nén khóc, nắm chặt tay nhục nhã tiến về phía trước.

Bạch Liễu thong thả thả chậm bước chân, hắn đi cuối cùng, tiến sát sau lưng cô gái đang run lẩy bẩy kia, chặn lại ánh mắt của gã đàn ông.

Cô gái quay lại nhìn Bạch Liễu với vẻ không thể tưởng tượng nổi, sau đó lau nước mắt, thì thầm nói cảm ơn.

Gã cao to mất hứng đang định sỉ nhục Bạch Liễu, nhưng ngay sau đó ánh mắt gã lại dừng trên eo Bạch Liễu, hehe xoa xoa tay cười: “Này cũng không tệ.”

Bạch Liễu: “…”

Chịu thôi, không còn sự lựa chọn nào khác.

Chẳng mấy chốc bọn họ được đưa đến một nhà kho khổng lồ trống trải, phía trước nhà kho đặt một cái màn hình cực to, ở trên treo một biểu ngữ được viết bằng ba thứ tiếng ——【Buổi huấn luyện đào tạo phù thủy dự bị.】

Bạch Liễu liếc nhìn xung quanh một vòng, trong nhà kho có khoảng hơn một nghìn phụ nữ đang đứng chờ sẵn, dựa vào khuôn mặt của họ thì có thể đoán tuổi tác từ 15 đến 30 tuổi, tất cả đều còn trẻ.

“Các vị phù thủy dự bị.” Một người đàn ông khoảng 30, 40 tuổi mặc trang phục linh mục đen đứng ở phía trước, bên cạnh là 3 người phiên dịch đồng thời phiên dịch lời nói của hắn bằng 3, 4 thứ tiếng khác nhau, “Tôi là Quyền Chấn Đông, người dẫn độ tối nay của các cô, các cô có thể gọi tôi là thầy Quyền.”

Quyền Chấn Đông nở nụ cười: “Hẳn là mọi người rất tò mò, rõ ràng phù thủy đều sẽ bị tòa thẩm giáo giết chết, nhưng vì sao chúng tôi lại còn gọi các cô ——”

Hắn từ ái vẫy vẫy tay, chỉ vào nhóm phụ nữ bên dưới: “—— một nhóm phụ nữ vĩ đại sắp hy sinh bản thân để chuộc lại tội

lỗi của chúng ta, là phù thủy dự bị chứ?!”

“Danh hiệu này là một hồi chuông cảnh tỉnh!” Quyền Chấn Đông đột ngột cất cao giọng, hai mắt sáng rực liếc nhìn các cô gái phía dưới, “Danh hiệu “Phù thủy dự bị” để nhắc các cô nhớ rằng, mỗi khi các cô khổ sở đau đớn nuốt sống cá chình cứu vớt tất cả chúng ta, ma quỷ trong lòng các cô sẽ ngo ngoe rục rịch, nó sẽ mê hoặc các cô, dụ dỗ các cô, và nói với các cô rằng chúng tôi làm những điều này là vì muốn hãm hại các cô!”

“Nhưng sai rồi, chính ma quỷ dụ dỗ các cô phản bội chúng ta!”

“Mọi người sinh ra đều mang trong mình tội lỗi, và những nỗi đau đó chỉ là sự cứu chuộc của các cô mà thôi. Thượng đế đã gửi cá chình biển xuống đây và nói với chúng tôi rằng, chỉ có các cô mới có thể giải quyết chúng nó. Tất cả đây là số mệnh, các cô phải chịu loại đau đớn này, nếu không thì tại sao đàn ông không thể tiêu hóa cá chình biển chứ?”

“Chỉ có Tòa thẩm giáo mới có thể tha thứ tội lỗi và dẫn dắt các cô chiến đấu chống lại sự tồn tại của ma quỷ trong nội tâm của mình.” Quyền Chấn Đông tỏ ra thương hại, “Danh hiệu phù thủy dự bị là một lời cảnh báo cho các cô, khi các cô đang đau đớn chuộc tội, các cô chỉ còn cách phù thủy một lằn ranh mỏng manh, mỗi người trong số các cô đều là một kẻ dự bị cho phù thủy!”

“Bất cứ khi nào các cô nhìn vào danh hiệu này, nhất định phải nghiêm khắc với bản thân, đừng để bị ma quỷ lừa dối ——”

“—— Hãy quỳ xuống và nuốt chửng cá chình mà thượng đế đã ban cho các cô với lòng biết ơn.”

Phía dưới im lặng như tờ, hầu hết mọi người đều thẫn thờ nhìn Quyền Chấn Đông đang phát biểu hùng hồn dõng dạc bên trên, còn một số ít người thì chăm chú theo dõi hắn và cầu nguyện điên cuồng —— rõ ràng là tin những gì Quyền Chấn Đông nói.

“Được rồi, kế tiếp tôi sẽ giải thích cho các cô cách nhanh chóng tiêu diệt cá chình và lựa chọn công việc trong tương lai của.” Quyền Chấn Đông lấy ra một cây gậy dạy học gõ lên màn hình lớn, màn hình lập tức sáng lên, hắn nở nụ cười thân thiện, “Đầu tiên là quá trình nuốt chửng cá chình.”

“Chất nhầy do đường tiêu hóa của các cô, đặc biệt là chất dịch do thực quản và khoang miệng tiết ra chính là thứ hữu hiệu nhất để tiêu diệt cá chình, những chất dịch này có thể làm tan lớp vỏ và bên trong cá chình nhanh chóng, biến chúng thành một vũng máu.”

“Chiều dài từ khoang miệng đến thực quản của một người bình thường là khoảng 40cm, còn chiều dài của cá chình đột biến nói chung cũng khoảng 40cm. Khi các cô nuốt cá chình, hãy cố gắng nuốt trọn cả con để chúng trượt đến cuối thực quản của các cô. Lúc này, cá chình vẫn còn sống, chúng sẽ vùng vẫy giãy giụa trong thực quản của các cô, các cô phải ngậm chặt răng lại, không được nôn mửa để chúng trào ra ngoài thực quản, giữ chúng trong trong cơ thể các cô độ khoảng mười giây sau đó chúng sẽ bị hòa tan hoàn toàn.”

“Tôi nói suông như thế này thì khó mà hình dung được lắm, bây giờ tôi sẽ cho các cô xem một đoạn video.”

Quyền Chấn Đông dùng gậy dạy học gõ vào màn hình, trên màn hình lập tức xuất hiện khuôn mặt của một người phụ nữ.

Chất lượng video không được tốt lắm, có lẽ đã rất cũ rồi, nhưng vẫn không ngăn mọi người nhận ra cô gái trên màn hình cực kỳ xinh đẹp, thậm chí là rất thánh thiện. Cô mặc một bộ đồng phục hiệp sĩ chỉnh chu, đôi mắt phơn phớt ánh tím, mái tóc xoăn nâu nhạt được búi tròn phía sau đầu, thoạt nhìn chỉ khoảng 20 tuổi, ngồi thẳng lưng trên ghế nhìn vào máy ảnh với vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Xin chào mọi người.” Cô dùng thứ tiếng Anh hơi cứng nhắc chào ống kính, giọng điệu nghiêm túc, “Tôi là hiệp sĩ số 1 của Đội tuần tra Thánh Nữ, tôi tên là Toàn Bảo Lạp, 19 tuổi, sau đây tôi sẽ hướng dẫn cho mọi người cách làm thế nào để nuốt chửng một con cá chình biển dài khoảng 41cm và nặng 450g.”

Màn hình rung lên mấy cái, có người bưng một cái chậu nhựa chứa một con cá chình biển ra, thái độ có vẻ rất qua loa tùy tiện, không được tôn trọng cho lắm, cứ ném phịch xuống bàn, nước bắn tung tóe vào người Toàn Bảo Lạp. Toàn Bảo Lạp dường như cũng đã quen, cô thản nhiên lau qua ;rồi nghiêm túc vớt con cá chình biển trong chậu ra.

“Đây là cá chình biển đột biến, là sinh vật rất nguy hiểm.” Con cá chình vặn vẹo trong tay Toàn Bảo Lạp, lộ ra miệng đầy răng nanh, thậm chí còn chuẩn bị cắn Toàn Bảo Lạp, nhưng cô thành thục kẹp chặt đầu của nó, bình thản tiếp tục giải thích bằng giọng điệu phổ cập khoa học rất dễ hiểu, “Chất nhầy biểu bì do loài cá chình này tiết ra có tính hòa tan rất mạnh, đa số những nơi nó bơi qua đều sẽ bị mềm hóa và ăn mòn từ từ.”

“Nó gây nguy hiểm cho sự sống còn của mọi người, vì vậy đội Thánh Nữ tuần tra của chúng tôi đã ra đời.”

Toàn Bảo Lạp ngẩng đầu lên, đôi mắt tim tím nhìn vào camera: “Chỉ cần có đội Thánh Nữ tuần tra ở đây, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm nuốt hết loài cá chình biển này, sẽ không để bất kỳ cô gái nào bị ép nuốt chúng và trở thành phù thủy.”

“Xin hãy tin tưởng chúng tôi.”

Máy ảnh lắc lư qua lại, tựa hồ như đang sốt ruột thúc giục Toàn Bảo Lạp đừng nói nhảm nữa mà nuốt nhanh xuống đi, Toàn Bảo Lạp dừng một chút, bàn tay vốn rất bình tĩnh đặt trên bàn khẽ run lên, nhưng vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc, cô chậm rãi há miệng nuốt chửng con cá chình.

“Chờ một chút.” Toàn Bảo Lạp nuốt được nửa chừng thì tên quay phim đang quay phim đột nhiên kêu tạm dừng, “Bảo Lạp, chúng tôi sẽ dùng máy x-quang để chụp một bức ảnh ngang lúc cô đang nuốt cá chình để làm tư liệu giảng giải, cô cứ giữ nguyên tư thế này đừng nhúc nhích.”

Nói xong nam quay phim rời đi, một lúc sau hình ảnh chuyển sang dạng xuyên thấu.

Ở góc độ xuyên thấu, có thể thấy rõ con cá chình đang xoắn lại, dần dần hòa tan biến và biến thành máu loãng trong thực quản của Toàn Bảo Lạp. Lúc con cá chình vặn vẹo, cổ họng Toàn Bảo Lạp lại mấp máy nhấp nhô, nhưng đám đàn ông đang theo dõi cảnh tượng này lại lén lút liếc nhìn nhau cười hô hố.

Âm thanh bàn tán của bọn họ không hề nhỏ, mang theo ý tứ đùa cợt ngả ngớn:

“Nuốt hăng thế, Bảo Lạp.”

“Thánh nữ thì không được tùy tiện chạm vào đàn ông đâu, nghe nói sẽ ảnh hưởng đến sự tiêu hóa của cá chình quỷ (biệt hiệu của cá chình biển) đấy, mà đã chạm rồi thì chắc chắn nghiện luôn, nuốt hăng thế là phải rồi.”

“Sao lại như thế chứ? Ôi Bảo Lạp thật đáng thương, khi nào không làm Thánh Nữ nữa thì tôi sẵn sàng dâng hiến con cá chình của tôi cho cô ta nuốt vậy, haha.”

“Nhìn đến mê muội đầu óc rồi à? Bảo Lạp còn là Thánh Nữ nữa đâu.”

Ngay sau đó, góc nhìn xuyên thấu biến mất, khuôn mặt tái nhợt của Toàn Bảo Lạp lại hiện ra sau máy quay, trong miệng cô vẫn còn một nửa con cá chình chưa hòa tan xong. Vừa nãy cô đã chịu đựng ít nhất 10 phút quay phim.

Tên quay phim trêu chọc: “Bảo Lạp, không phải cô muốn tiêu diệt hết số cá chình à? Nuốt hết nửa con còn lại đi chứ.”

Toàn Bảo Lạp im lặng một lúc lâu, sau đó cô từ từ nhai nát nửa con lươn còn lại, đôi mắt màu tím nhìn thẳng vào máy quay, nuốt chửng con lươn.

“Tôi sẽ,” cô nói chắc nịch.

Hình ảnh trên màn hình lớn tạm dừng ở đây, Quyền Chấn Đông nhìn mọi người xung quanh, hắn đột nhiên trầm giọng: “Có phải các cô nhìn thấy một hiệp sĩ Thánh Nữ dũng cảm và trung thành trên màn hình không?”

“Nhưng thật vô cùng tiếc nuối khi phải thông báo cho các cô biết, Bảo Lạp đã phản bội, từ một Thánh Nữ giờ đây cô ta đã trở thành phù thủy.”

Quyền Chấn Đông chắp tay trước ngực, buồn bã nói: “Để các cô thêm cảnh giác, tôi sẽ kể cho các cô nghe câu chuyện về một hiệp sĩ thánh khiết đã sa đọa thành phù thủy như thế nào.”

“Trong những năm đầu khi cá chình biển xâm nhập vào đất nước chúng tôi, mọi người đều đề xuất để phụ nữ giải quyết quốc nạn này, nhưng Bảo Lạp lại cảm thấy điều này không công bằng cho phụ nữ, vì thế để đại đa số phụ nữ không cần tiếp xúc cá chình biển, cô ta bắt đầu thành lập đội tuần tra Thánh Nữ.”

“Người trong đội tuần tra Thánh Nữ đều là những phụ nữ tự nguyện tham gia giải quyết cá chình biển, họ dũng cảm, thánh thiện và mạnh mẽ. Hơn nữa để đảm bảo rằng mình luôn có thể chống lại lũ cá chình quỷ đó, họ thề với thượng đế rằng cả đời mình sẽ không bao giờ kết hôn và cống hiến trọn cuộc đời của mình để chuộc tội cho mọi người, họ sẽ không quan hệ với bất kỳ người đàn ông nào. Mọi người biết rồi đấy, một khi phụ nữ phát sinh quan hệ tình dục với đàn ông và sau khi bị dục vọng ăn mòn, họ sẽ dễ sa đọa thành phù thủy, đây vốn là lẽ thường.”

“Bảo Lạp là đội trưởng của một thế hệ tuần tra.”

Quyền Chấn Đông phẫn nộ chỉ vào Toàn Bảo Lạp trên màn hình, lớn tiếng chỉ trích cô: “Ấy vậy mà Bảo Lạp lại sa đọa thành một phù thủy. Một linh mục đáng thương đã đứng lên tố cáo Toàn Bảo Lạp, nói rằng vào một đêm nọ sau khi cô ta đã ăn rất nhiều cá chình, cô ta đã sử dụng sức mạnh tà ác của phù thủy để quyến rũ anh ta, lả lơi trong nhà thờ trước mặt anh ta…”

“Trái tim của cô ta đã bị ma quỷ ăn mòn rồi!”

Quyền Chấn Đông nói xong tức giận nắm chặt tay, nhất thời không nói tiếp được, nhưng mấy người đàn ông bên dưới lại phá ra cười hô hố, còn có người khác huýt sáo nói: “Đúng vậy, tôi chính là linh mục đáng thương đó đây!”

(*): Tên con này là nguyên văn là 七星鰻(trong QT dịch là Thất tinh man – dịch ra là Cá chình bảy sao). Mình tìm trên google, wiki..thì thấy đây là loại Cá chình conger (Conger Eel – nó đc phân loại là Cá chình biển. Mình tạm dịch là Cá chình biển cho đúng với phân loại khoa học nhé, mn có thông tin nào khác

- ——oOo—

Chương 519

Quyền Chấn Đông chỉ chỉ vào Toàn Bảo Lạp trên màn hình, thở dài tiếc nuối: "Đây là một câu chuyện rất buồn, đáng để những người mới đến đất nước chúng tôi cùng nghe."

"Lúc đầu khi Bảo Lạp bị linh mục buộc tội là phù thủy, tòa thẩm giáo đã ra lệnh xử tử hình, nhưng trong nước có rất nhiều người không muốn tin vào sự thật này, họ nghi ngờ về quyết định của tòa thẩm giáo."

"Họ lần lượt tổ chức các cuộc diễu hành đòi lại công lý cho Bảo Lạp, rất đông nam giới, phụ nữ và trẻ em tham gia, tất cả đều được đội tuần tra Thánh Nữ của Bảo Lạp giúp đỡ. Họ nhất quyết không tin một người xinh đẹp như Bảo Lạp lại là phù thủy, và hy vọng Tòa thẩm giáo sẽ công khai quá trình xét xử cô ta.

"Nhưng sự thật đã chứng minh." Quyền Chấn Đông trịnh trọng tuyên bố, "Phán quyết của tòa thẩm giáo chưa bao giờ sai."

"Tiếp theo, mọi người hãy cùng xem qua toàn bộ quá trình xử án của Bảo Lạp."

Hắn ta bấm nút, hình ảnh trên màn hình nhảy lên, một tòa án to lớn và trang nghiêm hiện ra.

Bảo Lạp bị trói hai tay ra sau lưng buộc chặt vào cọc gỗ ngay giữa trung tâm của phiên tòa xét xử nhưng dáng vẻ vẫn không chút chật vật, cô ngước đôi mắt tím nhìn vị thẩm phán trên khán đài, kiên quyết khẳng định: "Tôi không phải phù thủy, tôi không dụ dỗ anh ta, tôi không có tội."

Còn tên linh mục làm chứng chống lại Bảo Lạp đứng bên phía khu vực nguyên cáo cúi gằm mặt, né tránh ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào Bảo Lạp.

Đông đảo bồi thẩm đoàn ngồi phía sau Bảo Lạp kịch liệt phản đối, có người vừa khóc và hung hăng chửi rủa tên linh mục:

"Ông vu khống Bảo Lạp!"

"Ông có dám nhìn thẳng vào mắt Bảo Lạp và lặp lại rằng cô ấy đã dụ dỗ ông không!"

Quyền Chấn Đông bên cạnh thản nhiên giải thích: "Thời gian đầu, Tòa thẩm giáo còn chưa tạo dựng được uy nghiêm trong lòng mọi người nên họ thường nghi ngờ quyết định của Tòa thẩm giáo, còn bây giờ vào tòa mà ồn ào như thế này là một tội nặng, xin mọi người hãy ghi nhớ."

Trong đoạn video, vị giám mục ngồi vị trí thẩm phán cao cao tại thượng gõ lên bàn, trầm giọng nói: "Yên lặng."

"Mời nguyên cáo kể lại quá trình phù thủy quyến rũ ông."

“Đêm đó, trong nhà thờ…” Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, giọng tên linh mục càng lúc càng nhỏ, “Cô ta cởi quần áo, nằm xuống trước bức tượng, mỉm cười quyến rũ vẫy tay với tôi nói, “Lại đây nào, lại đây với em nào.”

“Tấm lưng của cô ta trắng nõn, phần eo thật mềm mại, đôi mắt phơn phớt ánh tím long lanh ma mị dưới ánh trăng, hai cái sừng dê trên đầu cô ta tỏa sáng lấp lánh, tôi nhất thời không chịu được…”

Tên linh mục có vẻ xấu hổ cúi đầu xuống, một tia âm u lóe lên trong mắt:

“Là do định lực của tôi không đủ, không thể ổn định bản thân, bị phù thủy mê hoặc, đó là lỗi của tôi, tôi sám hối với thượng đế, tôi sẵn sàng chịu mọi hình phạt cho tội lỗi của mình. Nhưng cho dù bị xét xử công khai đi nữa tôi cũng muốn tố giác Bảo Lạp là một phù thủy, mọi người đừng để mình bị lừa dối bởi vẻ ngoài mẫu mực của cô ta, khiến càng nhiều người bị cô ta mê hoặc giống như tôi đây!”

“Sao có thể thế được!” Bồi thẩm đoàn lại phẫn nộ, “Bảo Lạp tuyệt đối không làm chuyện như vậy!”

“Im lặng!” Giám mục lại vỗ bàn, lão ta dửng dưng nhìn Bảo Lạp, “Bị cáo nêu tình huống lúc đó”.

Bảo Lạp im lặng một lúc: “Đúng là tôi có cởi quần áo ra, nhưng lúc đó tôi không biết là có người, tôi chỉ đơn thuần thay quần áo ở đó thôi.”

Vị giám mục dửng dưng hỏi: “Cô đã quan hệ với vị linh mục này chưa?”

Bảo Lạp cuộn tròn các ngón tay lại, sau đó cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Rồi, nhưng không phải như ông ta nói…”

“Cô đã quan hệ với linh mục, đã mất tư cách Thánh Nữ.” Vị giám mục tàn nhẫn cắt ngang lời bào chữa của Bảo Lạp, sau đó tuyên án, “Cô đã nuốt rất nhiều cá chình, và cô chỉ còn cách phù thủy một lần ranh mỏng manh, nếu cô không thể giữ vững lòng mình, giữ được sự thánh thiện, tùy ý cởi bỏ quần áo để quyến rũ người khác, thì quả thật cô không khác gì phù thủy “.

—— Vài lời nói bâng quơ vô lý như thế đã tuyên án Bảo Lạp là một phù thủy.

Thời khắc sắp tuyên án, giữa bồi thẩm đoàn bất ngờ lao ra một đôi nam nữ trung niên đang rất xúc động, trông họ đều rất tiều tuỵ, tóc bạc phơ, mặt đầy nếp nhăn đang dựa mình vào rào chắn khóc thét đau khổ, đưa tay ra muốn chạm vào Bảo Lạp đang bị trói vào cột phán xét.

“Bảo Lạp! Con tôi!” Hai người họ định nhảy qua hàng rào, cố gắng cứu Bảo Lạp một cách tuyệt vọng, vừa quay lại vừa mắng mỏ, “Tòa thẩm giáo các người là lũ chó chết! Các người mới là ác quỷ! Thả Bảo Lạp của chúng tôi ra!”

“Từ lâu mẹ đã dạy con đừng khờ khạo làm người tốt, cha mẹ không nên dạy con tốt đẹp như vậy! Đáng lẽ cha mẹ phải đưa con đi từ lúc con mới vừa sinh ra!”

“Bảo Lạp ngoan ngoãn của cha mẹ!”

Ánh mắt bình thản của Bảo Lạp nhấp nháy trong giây lát, cô cắn môi dưới nhìn đôi nam nữ trung niên đang khóc bên ngoài hàng rào, đôi mắt đã đỏ lên nhưng cô vẫn tuân thủ luật lệ của tòa án, không gây ồn ào cũng không nói lời nhục mạ thô tục.

Mặc dù người đến là cha mẹ của cô.

Bồi thẩm đoàn lại bắt đầu ồn ào, vào lúc này, một người đàn ông mặc quần áo linh mục chạy lúp xúp đến bên cạnh vị giám mục, căng thẳng thì thầm vào tai lão ta:

“Rất nhiều người đang biểu tình bên ngoài tòa án vì Bảo Lạp.”

“Phiên tòa của chúng ta được truyền hình trực tiếp. Sau khi cha mẹ của Bảo Lạp xuất hiện, rất nhiều người đã quyết liệt yêu cầu xét xử linh mục vì cho rằng ông ta nói dối”.

“Tuy là chúng ta cần phải tẩy rửa bên trong và thiết lập quyền lực, nhưng nhìn tình hình trước mắt thì vẫn khoan động đến Bảo Lạp thì hơn, sẽ gây ra sự phẫn nộ của công chúng, thưa Đức Giám mục.”

Giám mục nhìn Bảo Lạp, ánh mắt âm trầm hấp háy, sau đó khẽ gật đầu, giơ tay ra hiệu cho linh mục truyền tin đi xuống, rồi trịnh trọng nói:

“Bảo Lạp là Thánh Nữ như thế nào tất cả chúng ta đều biết. Cô ấy nuốt sống cá chình bao lâu nay nhưng chưa bao giờ có tâm bất chính, vẫn luôn giữ vững sự thánh thiện của mình. Vị linh mục này liên tục cáo buộc cô như vậy, nhưng vẫn không thể làm mọi người tin phục, ông ta muốn phá hủy viên ngọc quý của nhà thờ chúng ta.”

Giám mục hai ba câu đã đổi lại cách nói của mình, lão ta dửng dưng nhìn tên linh mục nguyên cáo đang hoảng loạn thấy rõ: “Thưa cha, ngoài những lời buộc tội này, cha có bằng chứng nào chứng minh Bảo Lạp là một phù thủy không?”

Tất nhiên, tên linh mục này chẳng có bằng chứng gì, hắn ta chỉ tình cờ nghe được sắp tới tòa thánh sẽ có một cuộc thanh trừng lớn, và Bảo Lạp sẽ bị đưa ra làm vật hy sinh để tạo uy tín cho tòa thánh. Bởi thế lúc vừa nhìn thấy thánh nữ nổi tiếng trong nước thay quần áo, hắn ta mới dám lợi dụng thời điểm đối phương lúng túng nhất để giở trò dâm ô, cưỡng hiếp đối phương.

Danh dự và tiếng tăm của Bảo Lạp rất tốt, không ai là không thích cô, Tòa thánh sớm đã ngứa mắt từ lâu, tên linh mục cảm thấy mình cứ thuận theo dòng nước thì chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng không ngờ Thánh nữ Bảo Lạp đã rơi vào tình thế như thế này rồi mà vẫn còn nhiều người ủng hộ cô đến vậy, tình thế đột nhiên xoay chuyển không ai ngờ tới.

Cuối cùng tên linh mục cũng hoảng sợ, hắn ta run rẩy nói: “Không.. không còn lời buộc tội nào khác, thưa đức giám mục.”

“Vậy thì ông đang nói dối sao?” Giám mục nghiêm nghị hỏi, “Ông đang vu khống Thánh Nữ Bảo Lạp vĩ đại nhất của chúng ta phải không?”

Xong rồi.

Tên linh mục nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của giám mục thì biết mình sắp bị lên đài, hắn mím môi thẳng thốt nhìn Bảo Lạp trên cột phán xét, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó lại hy vọng một cách hoang đường rằng vị Thánh Nữ vĩ đại này sẽ nói đỡ một câu cho hắn, cứu vớt cuộc đời hắn.

Nhưng từ đầu đến cuối Bảo Lạp vẫn không liếc nhìn hắn ta một lần nào. Mặc dù người đàn ông này đã từng cưỡng hiếp cô, buộc cô làm những việc mà mình không thích nhất, nhưng cô vẫn mạnh mẽ và thánh thiện như cũ, chỉ lơ đãng liếc nhìn hắn ta rồi quay mặt đi, không hề có chút yêu ghét nào trong ánh nhìn đó.

—— Giống như hắn chỉ là một con sâu cái kiến, cho dù có giãy dụa như thế nào cũng không xứng đụng vào một góc áo hiệp sĩ thánh khiết của cô.

“Ông ta nói dối,” Bảo Lạp nói.

Trong khoảnh khắc đó, sự căm hận cuồn cuộn dâng lên trong lòng tên linh mục —— nếu đã làm đủ mọi cách mà người phụ nữ này vẫn không buồn để mắt đến hắn, và hắn sẽ không bao giờ có được cô, vậy thì không bằng cứ cố giãy giụa đến cùng, kéo Bảo Lạp xuống địa ngục cùng với hắn.

Bị thượng đế phán xét cùng với thánh nữ đẹp nhất thế giới, hắn ta cũng chẳng thua thiệt gì.

Cảm xúc cực đoan dần thôi thúc hắn, trong đầu hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo.

“Tôi không nói dối!” Tên linh mục ngẩng phắt đầu lên, lồng ngực phập phồng mạnh mẽ, khuôn mặt đẫm lệ, “Tôi thật sự bị phù thủy dụ dỗ! Nhưng tôi đã lầm! Phù thủy kia không phải Bảo Lạp!”

“Ồ?” Giám mục có chút hứng thú “Đêm đó bên cạnh ông còn có người phụ nữ nào khác à?”

Bảo Lạp nhanh chóng phản bác lại, cô hiếm khi lạnh lùng nhìn thẳng vào tên linh mục: “Tối hôm đó chỉ có tôi và ông, đừng cắn bừa liên lụy đến những cô gái khác.”

“Đúng là đêm đó chỉ có cô và tôi.” Tên linh mục nhìn Bảo Lạp với ánh mắt cuồng nhiệt quái dị, biểu cảm có vẻ như đã thực sự ăn năn lại vừa căm thù, như thể đang kết án một phù thủy thực sự, “Nhưng cô không biết sao Bảo Lạp, để được sinh ra đời, lũ phù thủy con có thể khiến cơ thể mẹ nó quyến rũ người đàn ông mà nó thích và trở thành cái nôi dựng dục bọn chúng.”

“Đó là thứ quái vật tà ác.” Ánh mắt linh mục dời xuống bụng Bảo Lạp, hắn ta liếm liếm bờ môi run rẩy, “Dụ dỗ tôi không phải là cô, mà chính là đứa nhỏ trong bụng cô.”

“Cô cũng là nạn nhân thôi, Bảo Lạp.”

Vẻ mặt của Bảo Lạp vô hồn, cô chậm rãi di chuyển tầm mắt xuống nhìn bụng mình, có chút bối rối.

Gần như cùng lúc, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào bụng của Bảo Lạp.

Đôi mắt của giám mục quét qua bụng Bảo Lạp đầy ẩn ý: “Đưa Bảo Lạp đi kiểm tra ngay đi.”

“Không! Tuyệt đối đừng!” Tên linh mục lập tức cất cao giọng phản đối, hắn thở phì phò nhìn Bảo Lạp, “Bất kỳ biện pháp kiểm tra nào cũng sẽ báo động cho phù thủy trong bụng Bảo Lạp và để nó trốn thoát, phù thủy là một sinh vật cực kỳ xảo quyệt. Chúng ta chỉ có thể chờ đến khi nó ra đời, có được thân thể của riêng nó rồi mới giết nó được.”

—— Như vậy chuyện này sẽ bị trì hoãn ít nhất mười tháng, trong khoảng thời gian đó, có khi Tòa Thánh đã xử lý Bảo Lạp xong xuôi.

Giám mục suy tư một hồi, sau đó nói: “Ông nói đúng.”

“Vậy thì đợi mười tháng sau…”

Cha Bảo Lạp thét lớn cắt ngang lời tuyên án của tòa thánh, đôi mắt ông đỏ hoe, nhìn linh mục và giám mục với vẻ căm thù: “Nếu Bảo Lạp không có thai thì có nghĩa là linh mục đang nói dối, vậy chúng ta sẽ xử tử hắn! Thiêu chết hắn!”

Giám mục dừng một chút: “Đương nhiên rồi.”

“Nếu Bảo Lạp mang thai con trai.” Cha Bảo Lạp hít một hơi thật sâu, đôi tay già nua run rẩy, nước mắt lưng tròng nhìn đứa con gái nhỏ của mình, “thì con tôi cũng vô tội, và tên linh mục này cũng phải bị xử chết!”

“Tòa thánh của chúng tôi luôn công bằng, tất nhiên chúng tôi sẽ xử tử những linh mục nói dối.” Giám mục bị phản đối hai lần thì không vui lắm, lão lạnh lùng tuyên án, “Nhưng nếu Bảo Lạp mang thai con gái thì đứa con gái này sẽ bị xử tử.”

“Chúng tôi sẽ theo dõi mọi hoạt động của Bảo Lạp trong thời gian này để đảm bảo cô ta không thả phù thủy chạy thoát.”

Cha của Bảo Lạp muốn tiếp tục bác bỏ, nhưng giám mục đã đứng lên, dửng dưng nói: “Phiên tòa đã kết thúc, giải tán.”

Đoạn video tạm dừng ở đây, Quyền Chấn Đông nhìn mọi người xung quanh nói: “Đây là phiên tòa xét xử Bảo Lạp.”

“Tất nhiên, người dân ở đất nước chúng tôi ai cũng biết chuyện xảy ra tiếp theo. Bảo Lạp thực sự đã mang thai, sau 10 tháng cô ta sinh con rồi lại bị phán xử lần nữa, lần này cô ta đã trở thành phù thủy và đào thoát ngay giữa phiên tòa —— đó chính là phiên tòa nổi tiếng “Trái tim phù thủy.”

Quyền Chấn Đông cười dè dặt: “Đó cũng là vụ án khiến Tòa thánh nổi danh ——chứng tỏ rằng cáo buộc của linh mục lúc

đó là đúng, và Bảo Lạp là một phù thủy.”

“Đây là video ghi lại thời điểm đó.”

Quyền Chấn Đông lại nhấn nút phát, video nhảy lên, màn hình quay lại phòng xử án một lần nữa.

Tên linh mục lo lắng chờ đợi ở ghế nguyên đơn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên má, giống như một người cha đang chờ đợi bên ngoài phòng sinh —— thực ra đúng là như vậy, Bảo Lạp vừa được đưa vào phòng sinh của bệnh viện.

Chỉ là điều tâm tình của hắn không phải là mong đợi, mà là sợ hãi và hận thù, nhìn hắn không giống như đang chờ đợi một đứa trẻ sơ sinh có quan hệ huyết thống với mình, mà giống như một cái máy chém sắp chặt đầu mình hơn.

Tên linh mục mặt mày tái mét, chắp tay ôm thánh giá trước ngực không ngừng thấp giọng cầu nguyện: “Nhất định là con gái, nhất định là con gái…”

Cha của Bảo Lạp cũng đang đợi bên ngoài phòng sinh, cả người run lên, miệng run đến mức không nói được câu nào trọn vẹn, ôm chặt lấy vợ, vừa khóc vừa cầu nguyện: “Nếu thực sự có thượng đế, xin hãy ban cho Bảo Lạp của chúng con một đứa bé trai!”

“Từ nay về sau con sẽ mãi mãi cung phụng ngài!”

Cửa phòng sinh bị đẩy ra, nữ y tá nước mắt lưng tròng nhìn cha Bảo Lạp, không giấu nổi vẻ phấn khích gọi: “Là con trai!”

“Bảo Lạp vẫn khỏe!”

Cha của Bảo Lạp thực hiện tư thế cầu nguyện Kính lòng thương xót Chúa, rồi đảo mắt gục xuống đất, ông nở nụ cười bất lực, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt, không ngừng lẩm bẩm một mình: “… Tốt lắm Bảo Lạp, con nói đúng, làm việc tốt vẫn sẽ được đền đáp.”

“Mau đưa đứa trẻ và Bảo Lạp đến Tòa thánh.” Cô y tá sốt sắng đỡ cha Bảo Lạp dậy, “Bọn họ muốn tận mắt chứng kiến rồi mới tuyên án tên linh mục kia!”

Cha Bảo Lạp run rẩy đứng dậy: “Bảo Lạp có đi lại được không? Con bé có sao không?”

“Chúng tôi sẽ lấy xe bệnh viện chở Bảo Lạp và đứa trẻ đến Tòa Thánh, ngài muốn đi cùng chúng tôi không?” Y tá hỏi.

Cha của Bảo Lạp nói, “Đi cùng.”

Thời điểm tin tức vừa truyền đến Tòa Thánh, tên linh mục ngã quỵ xuống đất, ngơ ngác nhìn giám mục phía trên. Giám mục không buồn nhìn hắn ra, cáu kỉnh gõ ngón tay liên tục xuống mặt bàn, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm vào cột phán xét dành riêng cho Bảo Lạp.

Một cơ hội tốt để hủy diệt trụ cột tinh thần Bảo Lạp đã vụt mất.

Cửa tòa thẩm giáo được đẩy ra, có người ôm đứa trẻ sơ sinh và đẩy Bảo Lạp sắc mặt tái nhợt ngồi trên xe lăn bước vào. Sau những gì đã xảy ra, đôi mắt tim tím của Bảo Lạp vẫn còn rất trong trẻo như ngày xưa.

“Linh mục đang nói dối,” Bảo Lạp nói, “Xin hãy xử tử ông ta, Giám mục.”

Giám mục âm u liếc nhìn Bảo Lạp, rồi nói: “Mang đứa trẻ lên cho tôi và linh mục xem.”

Bảo Lạp lo lắng nhìn đứa trẻ mà cô mới sinh: “Xin hãy cẩn thận, nó chỉ vừa mới chào đời.”

Giám mục vén tấm vải tả lót nhìn thoáng qua đứa bé bên trong rồi chán ghét bỏ tấm vải xuống, vẫy tay ra hiệu cho người khác đem xuống: “Đúng là con trai.”

Bé con lại được ẵm đến trình diện với tên linh mục đang mất hồn mất vía. Ánh sáng của phòng xử án quá chói mắt khiến bé khó chịu cục cựa dưới lớp tả lót, lần đầu tiên mở bừng mắt —— là một đôi mắt màu tím.

Bé con mới sinh có khuôn mặt mềm mại và đôi mắt phớt tím, rất giống Bảo Lạp, nhìn giống con gái hơn là con trai.

… giống con gái hơn.

Tên linh mục chợt rùng mình, hắn ta đứng bật dậy, bất ngờ phẫn nộ chỉ vào bé con: “Giám mục, chính là đứa bé này, chính là đôi mắt này, chính là phù thủy đã dụ dỗ tôi ngày hôm đó!”

Giám mục nghe xong cũng khựng lại, dường như lão cũng nghĩ tên linh mục này sắp phát điên rồi, nhấn mạnh lại lần nữa: “Đây là con trai.”

“Đúng, đúng vậy, nhìn thì đúng là con trai đấy.” Tên linh mục ôm đứa trẻ trên tay, lần theo khuôn mặt đứa trẻ từ trên xuống dưới, miêu tả lại với giọng điệu mê hoặc, “Nhưng thưa Đức Giám mục, hãy nhìn kỹ khuôn mặt của nó, đôi mắt của nó, ngài không nghĩ là khuôn mặt của nó quá quyến rũ và xinh đẹp, giống như con gái sao?”

“Đặc biệt là đôi mắt màu tím, chính là đôi mắt đã khiến tôi mê muội vào đêm đó!”

Ngón tay gõ liên tục của giám mục dừng lại, lão ta híp mắt, dường như lờ mờ đã hiểu linh mục muốn làm gì: “Ý ông là?”

“Loại phù thủy vừa mới sinh ra từ cơ thể mẹ này rất mạnh mẽ. Chúng ta đều biết phù thủy có thể làm được rất nhiều chuyện.” Tên linh mục nịnh nọt, cố ý dẫn dắt từng bước, “Nếu đây là một phù thủy có thể che giấu giới tính của mình thì sao?”

“Nhìn nó có vẻ giống con trai, nhưng lỡ như thật ra nó có 【trái tim phù thủy】thì sao?”

Giám mục gật đầu thán phục: “Ông suy xét thật chu đáo, đúng là đứa nhỏ này có khả năng là phù thủy.”

Linh mục lau mồ hôi trên trán, thở ra một hơi dài, cúi đầu khiêm tốn: “Tôi là linh mục, đây là điều tôi nên làm.”

“Nó chỉ là một đứa bé trai.” Bảo Lạp nhìn chằm chằm vào đứa trẻ trong vòng tay linh mục, không thể tin được hỏi lại, “Sao nó có thể là phù thủy được?”

Cha của Bảo Lạp giận dữ gầm lên: “Cái lũ súc sinh này! Trẻ con mà chúng mày cũng…”

“Tôi đã nói cấm gây ồn ào trên tòa.” Giám mục xua tay tỏ vẻ không hài lòng, phất tay, “Bịt miệng ông ta lại, kéo ông ta xuống.”

Ngay lập tức, một nhân viên bảo vệ từ bên cạnh chạy đến, bịt chặt miệng cha Bảo Lạp rồi lôi ông xuống.

Lúc này, giám mục mới thu hồi ánh mắt hài lòng, nhìn Bảo Lạp tỏ vẻ nhân từ: “Tòa thánh luôn luôn công bằng, đây là lần đầu tiên chúng tôi đưa ra khái niệm nam phù thủy, chúng tôi sẽ không dễ dàng đưa ra phán xét.”

Bảo Lạp nhìn chằm chằm con mình: “Các ông muốn đánh giá thế nào?”

Giám mục dừng lại, lão ta trầm ngâm.

Tên linh mục nóng lòng nghĩ ra một phương pháp, hắn ta sốt ruột nói nhanh: “Thưa Đức Giám mục, chỉ có một cách để biết đứa trẻ này có phải là phù thủy hay không!”

Giám mục liếc hắn một cái: “Cách gì?”

Sống lưng Bảo Lạp từ từ lạnh ngắt, dường như cô cũng đã nghĩ ra điều gì đó, sững sờ nhìn tên linh mục.

“Đó chính là cá chình biển! Chắc chắn phù thủy sẽ ăn cá chình biển và tiêu hóa được nó.” Tên linh mục mỉm cười xảo trá, “Chỉ cần đặt đứa trẻ này và cá chình biển gần nhau, xem nó có thể tiêu hóa được hay không thì chúng ta sẽ biết được thôi.”

—— Đặt cá chình và đứa nhỏ gần nhau, không cần nghĩ cũng biết đứa nhỏ chắc chắn phải chết.

Chỉ cần đứa trẻ chết thì phiên tòa kết thúc, bất kể đứa trẻ này có phải là phù thủy hay không thì trên bản án chỉ có duy nhất một kết quả —— đó là đứa trẻ phải là phù thủy.

Giám mục không chút do dự gật đầu: “Ông nói đúng.”

“Tới ao cá chình biển.”

Một cái bể trong suốt chứa đầy cá chình biển được kéo lên Tòa Thánh, cá chình bên trong không ngừng lăn lộn, tên linh mục

nghiêm trang ẵm bé con đang huơ huơ tay chân nhỏ xíu bước về phía bể.

“Chờ một chút!” Bảo Lạp cố gắng chống xe lăn đứng lên, nhưng dùng sức mãi vẫn không đứng dậy nổi. Hiếm khi thấy cô chật vật như thế này, trong giọng nói mang đầy khẩn cầu, đôi mắt đẫm lệ, “Nó vẫn còn là một đứa bé! Nó là con trai mà! Nó không thể là phù thủy được!”

“Xin đừng… đừng phán xét con tôi như thế!”

“Bây giờ xác định phù thủy theo giới tính có vẻ là một nhận thức rất hời hợt.” Tên linh mục quay lại, vẻ mặt tự mãn méo mó, hắn ta nhìn xuống vị Thánh Nữ cuối cùng cũng phải chịu khuất phục trước mặt mình, van xin hắn tha thứ, toàn thân hắn run lên vì kích động nhưng giọng điệu vẫn tỏ vẻ thương hại, “Nó cũng là con của tôi, nhưng đây là vì mọi người, tôi nguyện ý hy sinh nó.”

“Bảo Lạp, cô là Thánh Nữ, cô có thể hiểu được, đúng không?”

Nói xong, tên linh mục quay người đi tới trước bể thủy tinh, một tay nắm lấy đứa trẻ, dùng tay kia hôn lên thánh giá, nói Amen, chuẩn bị buông tay ném đứa nhỏ xuống dưới.

Lúc này, Bảo Lạp ở phía sau hắn, đôi mắt màu tím nhạt đã hoàn toàn biến thành màu tím sẫm, hô hấp trở nên gấp gáp, trên mặt mọc vảy, thân thể cũng dài ra trong nháy mắt, hai mắt đẫm lệ: “Thả con tôi ra.”

Tên linh mục quay lại, vẻ mặt lập tức hoảng sợ, lùi lại mấy bước.

Bảo Lạp nhìn tên linh mục và giám mục, khàn giọng nói: “Tôi nhận tội, tôi nhận tội.”

“Đêm đó tôi đã quyến rũ linh mục, tôi là phù thủy, tôi đã cởi quần áo của mình và dụ ông ta đến với tôi…”

“Tôi là phù thủy! Tôi mới là người có 【trái tim phù thủy】!” Bảo Lạp nghẹn ngào kêu lên, cô khóc nức nở, “Nhưng đứa nhỏ này không phải, nó vô tội, xin hãy thả nó đi!”

Giám mục gần như hét lên ra lệnh: “Bắt lấy mụ phù thủy độc ác này!!”

Ghi hình kết thúc đột ngột tại đây.

Quyền Chấn Đông nhìn mọi người xung quanh: “Đây là một sự sỉ nhục đối với đội tuần tra Thánh Nữ, hy vọng mọi người sẽ nhìn vào đây để cảnh giác làm gương cho mình, đừng đi vào con đường của Bảo Lạp.”

“Hiện giờ Bảo Lạp đã đào thoát đến khu phù thủy ô nhiễm ở phía đông. Nếu mọi người gặp được và giết được cô ta thì sẽ được tòa thánh ban thưởng hậu hĩnh.”

“Bây giờ để tôi giới thiệu cho các cô một lối thoát.”

Quyền Chấn Đông nở nụ cười: “Tuy rằng Bảo Lạp xảy ra chuyện nhưng con đường tốt nhất dành cho các cô vẫn là đội tuần tra Thánh Nữ. Đương nhiên là đội tuần tra Thánh Nữ cũng là nơi nguy hiểm nhất, gần ma quỷ nhất, là nơi yêu cầu rất khắt khe, rất khó vào đó.”

“Nhưng hiện tại Tòa thánh là nơi có quyền lực tối cao, nếu các cô tham gia đội tuần tra Thánh Nữ, các cô sẽ được đãi ngộ tốt nhất.”

“Tiếp theo, các cô có hai con đường quyết định thuộc về công ty hay vào vị trí phù thủy của công ty, các cô có thể tự tìm hiểu sau.”

Quyền Chấn Đông dừng một chút: “Còn con đường thứ tư, mặc dù không công khai nhưng nó có tồn tại”.

“Đó là đảo Thánh Nữ, còn được gọi là Thành phố trên không.”

Vừa nói đến đảo Thánh Nữ, đám nhân viên bảo vệ của Tòa thánh phía dưới đột nhiên lộ ra nụ cười khó hiểu, có người còn cười thô bỉ ha ha mấy tiếng.

“Thành phố trên không là một hòn đảo lơ lửng ở nơi cao nhất của đất nước chúng tôi, nơi đó phong cảnh tuyệt đẹp, môi trường rất dễ chịu, phụ nữ lên đó không cần phải làm bất cứ việc gì liên quan đến cắn nuốt cá chình cả, chỉ sống và làm công việc bình thường thôi. Đó chính là con thuyền Noah, là một vùng đất an lành do Tòa thánh đặc biệt xây dựng dành riêng cho những phụ nữ thuần khiết nhất.”

Vẻ mặt của Quyền Chấn Đông lại trở nên đáng thương, hắn ta chậm rãi nói:

“Bệnh dịch tả phù thủy sớm muộn gì cũng sẽ kết thúc. Phiên tòa xét xử 【 Trái tim phù thủy 】 cho chúng ta biết rằng, con cái của những người phụ nữ cắn nuốt cá chình cũng sẽ không còn được an toàn. Dù là đàn ông hay phụ nữ thì họ cũng rất có khả năng có được 【 Trái tim phù thủy 】, rồi thảm họa kinh hoàng này vẫn sẽ tiếp diễn.”

“Vì sự tiếp tục của loài người, vì sự tồn vong của cả thế giới, chúng tôi đã sử dụng nhiều phương tiện để tạo ra 【 thành phố trên không 】, một hòn đảo, hay có thể nói là một phi thuyền lơ lửng trên không trung, tuyệt đối không có con cá chình nào lên đó để phá hoại xói mòn được nữa. Chúng tôi sẽ gửi những người phụ nữ thuần khiết chưa bị cá chình ăn mòn lên đó, để họ có thể nhân giống với những người đàn ông thuần khiết trên cõi tịnh độ đó, sinh ra những con người bình thường, để thế giới tiếp tục vận hành về phía trước.”

Một người phụ nữ cẩn thận khẽ hỏi: “Cho tôi hỏi, đàn ông thuần khiết của thành phố trên không là…”

Quyền Chấn Đông trả lời không chút do dự: “Đương nhiên là người của Tòa thánh.”

“Tất cả những người đàn ông có đức tin trong sáng và thuộc về Tòa thánh đều có đủ tư cách đặt chân lên hòn đảo trên không, tìm thấy nàng Eve của riêng mình.”

Người phụ nữ cắn môi dưới: “Nếu.. không phải người của Tòa Thánh thì anh ấy có được lên đảo không? Nếu… tôi ví dụ thôi

nhé.. nếu như tôi có chồng, nhưng chồng tôi không gia nhập Tòa Thánh, thì anh ấy có đủ điều kiện để ở trên đảo không?”

Ánh mắt Quyền Chấn Đông lập tức trở nên lạnh lẽo, sau đó lại nhanh chóng ấm áp, dịu dàng nhìn người phụ nữ hỏi chuyện: “Những người đó đều có khả năng là con của phù thủy, rất bẩn thỉu.”

“Bỏ anh ta đi.” Quyền Chấn Đông âu yếm vuốt ve đầu người phụ nữ, “Chỉ có làm tình với đàn ông từ Tòa thánh thì cô mới thánh thiện và an toàn, cô sẽ không bị trái tim của phù thủy ô nhiễm và trở thành phù thủy.”

“Vậy thì làm cách nào mới có thể lên đảo?” Người phụ nữ nhẹ nhàng hỏi, trên ngực cô treo một cây thánh giá.

“Tôi tin rằng mọi người đều tò mò về cách lên hòn đảo.” Quyền Chấn Đông đứng thẳng dậy, hắn nhìn mọi người, thân thiện giới thiệu, “Hòn đảo trên không là một nơi rất đặc biệt. Thật ra ý tưởng ban đầu của Tòa thánh là tạo ra một con tàu Noah thật to để có thể chứa hết tất cả nhân loại muốn chạy nạn, nhưng tiếc là sức lực của chúng tôi có hạn, không có cách nào xây dựng một nơi lớn như vậy.”

Quyền Chấn Đông nói xong thở dài tiếc nuối: “Chúng tôi thật lòng muốn cứu thế giới, muốn giúp mọi người thoát khỏi nơi bị phù thủy ô nhiễm này, nhưng điều này là không thể, thậm chí tạo ra một con tàu Noah giống thượng đế cũng không được —— số người có thể đi lên Thành phố trên không rất hạn chế.”

“Để bảo vệ vùng đất thánh khiết này không bị ô nhiễm, chúng tôi đã đưa ra những hạn chế rất nghiêm ngặt đối với phụ nữ muốn lên Thành phố trên không, hy vọng mọi người có thể thông cảm, bởi vì phụ nữ dễ bị cá chình ô nhiễm. Vùng đất thánh khiết này thực sự quan trọng đối với Tòa thánh, chúng tôi không thể chấp nhận được hậu quả nếu nó bị ô nhiễm.”

“Nhưng chúng tôi không phân biệt đối xử với phụ nữ, ngược lại, chúng tôi đối xử rất ưu ái với phụ nữ —— Chỉ có phụ nữ mới có thể cư trú tại vùng đất thánh khiết Thành phố trên không này, còn đàn ông không thể ở đó. Đàn ông chỉ có thể ở lại trong vòng một tuần, hết thời gian phải đi xuống dưới.”

Quyền Chấn Đông ngẩng đầu: “Phụ nữ đến Thành phố trên không phải đáp ứng ba điều kiện.”

“Đầu tiên, dưới 25 tuổi.”

“Thứ hai, không có người thân nữ hoặc nam nào trong gia đình bị tố cáo là phù thủy hoặc con cái của phù thủy.”

“Thứ ba, chưa bao giờ cắn nuốt cá chình.”

Quyền Chấn Đông dừng lại, nụ cười trên mặt có phần không rõ ràng: “Đương nhiên, có một điều kiện vô hình thứ tư, điều kiện này có đạt hay không cũng không quan trọng, nhưng nếu có thì các cô càng dễ dàng được giám định là thuần khiết.”

“Mọi người đều biết rồi đó, không ít lần ma quỷ dùng loại quan hệ tình dục xấu xa nào đó để mê hoặc chúng ta, cho nên

phụ nữ không quan hệ tình dục sẽ không dễ dàng bị ô uế như vậy.”

“Vì vậy, thứ tư, những phụ nữ chưa quan hệ tình dục bao giờ được ưu tiên.”

“Mọi người bắt đầu lựa chọn hướng đi tương lai của mình đi nào.”

Nhóm phụ nữ trong nhà kho đình trệ trong giây lát, sau đó bắt đầu từ từ tản ra tứ phía, Bạch Liễu trà trộn lẫn vào trong đám người, nghe các nhân viên bảo vệ của Tòa Thánh thản nhiên nói chuyện phiếm ở hai bên kho hàng bằng tiếng Trung và tiếng Anh lẫn lộn:

“Đàn ông không thể cư trú trên đảo gì chứ? Không phải có một người sẵn rồi đó sao? Lại là người đẹp nhất nữa, đè ra chơi phải sướng biết mấy, haha.”

“Mày chơi rồi à?”

“Có cho tiền tao cũng không dám, y cao quý như thế, mắt tím, con trai Thánh Nữ, loại hàng số một ở Thành phố trên không đấy, chỉ có mấy lão tai to mặt lớn, hay là giám mục trong Tòa thánh mới được chơi, đời nào mới đến lượt đám vô danh tiểu tốt như chúng ta liếm láp hương vị chứ.”

“Tao nghe kể từ lúc mới sinh y đã bị cha ruột tố cáo là con của phù thủy. Hắn ta cứ nhất quyết xem y là phụ nữ rồi đưa y đến Thành phố trên không giam lỏng trên đó, bắt y tiếp khách từ năm 12 tuổi đến bây giờ mới thôi. Nghe nói đêm nào bài cũng

đầy kín, chậc chậc, không biết ăn nhiều thế có chịu nổi không nữa.”

Bạch Liễu dừng chân lại, hắn đi tới, ngước mắt hỏi: “Người đó tên là gì?”

Hai bảo vệ Tòa Thánh vốn không muốn quan tâm Bạch Liễu, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt của hắn thì đổi phắt thái độ: “Sao vậy, cưng cũng muốn lên đảo à?”

“Đúng rồi.” Bạch Liễu mỉm cười, hắn lặp lại câu hỏi của mình, “Con trai Thánh Nữ đó tên gì?”

“Không biết tên, hình như không ai đặt tên cho y thì phải?” Hai bảo vệ nhìn nhau, nhưng vẫn trả lời Bạch Liễu, “Nhưng trên đó ai cũng dùng mặt nạ, người đi lên thành phố sẽ chọn một biệt hiệu cố định vĩnh viễn cho mình, và để mọi người đặt hàng thuận tiện thì các biệt hiệu này đều lấy từ bài poker.”

“Biệt hiệu của con trai Thánh Nữ này là Hồng Đào, mọi người đều gọi y là Hoàng Hậu Hồng Đào.”

Chương 520

Quyền Chấn Đông chỉ chỉ vào Toàn Bảo Lạp trên màn hình, thở dài tiếc nuối: "Đây là một câu chuyện rất buồn, đáng để những người mới đến đất nước chúng tôi cùng nghe."

"Lúc đầu khi Bảo Lạp bị linh mục buộc tội là phù thủy, tòa thẩm giáo đã ra lệnh xử tử hình, nhưng trong nước có rất nhiều người không muốn tin vào sự thật này, họ nghi ngờ về quyết định của tòa thẩm giáo."

"Họ lần lượt tổ chức các cuộc diễu hành đòi lại công lý cho Bảo Lạp, rất đông nam giới, phụ nữ và trẻ em tham gia, tất cả đều được đội tuần tra Thánh Nữ của Bảo Lạp giúp đỡ. Họ nhất quyết không tin một người xinh đẹp như Bảo Lạp lại là phù thủy, và hy vọng Tòa thẩm giáo sẽ công khai quá trình xét xử cô ta.

"Nhưng sự thật đã chứng minh." Quyền Chấn Đông trịnh trọng tuyên bố, "Phán quyết của tòa thẩm giáo chưa bao giờ sai."

"Tiếp theo, mọi người hãy cùng xem qua toàn bộ quá trình xử án của Bảo Lạp."

Hắn ta bấm nút, hình ảnh trên màn hình nhảy lên, một tòa án to lớn và trang nghiêm hiện ra.

Bảo Lạp bị trói hai tay ra sau lưng buộc chặt vào cọc gỗ ngay giữa trung tâm của phiên tòa xét xử nhưng dáng vẻ vẫn không chút chật vật, cô ngước đôi mắt tím nhìn vị thẩm phán trên khán đài, kiên quyết khẳng định: "Tôi không phải phù thủy, tôi không dụ dỗ anh ta, tôi không có tội."

Còn tên linh mục làm chứng chống lại Bảo Lạp đứng bên phía khu vực nguyên cáo cúi gằm mặt, né tránh ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào Bảo Lạp.

Đông đảo bồi thẩm đoàn ngồi phía sau Bảo Lạp kịch liệt phản đối, có người vừa khóc và hung hăng chửi rủa tên linh mục:

"Ông vu khống Bảo Lạp!"

"Ông có dám nhìn thẳng vào mắt Bảo Lạp và lặp lại rằng cô ấy đã dụ dỗ ông không!"

Quyền Chấn Đông bên cạnh thản nhiên giải thích: "Thời gian đầu, Tòa thẩm giáo còn chưa tạo dựng được uy nghiêm trong lòng mọi người nên họ thường nghi ngờ quyết định của Tòa thẩm giáo, còn bây giờ vào tòa mà ồn ào như thế này là một tội nặng, xin mọi người hãy ghi nhớ."

Trong đoạn video, vị giám mục ngồi vị trí thẩm phán cao cao tại thượng gõ lên bàn, trầm giọng nói: "Yên lặng."

"Mời nguyên cáo kể lại quá trình phù thủy quyến rũ ông."

“Đêm đó, trong nhà thờ…” Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, giọng tên linh mục càng lúc càng nhỏ, “Cô ta cởi quần áo, nằm xuống trước bức tượng, mỉm cười quyến rũ vẫy tay với tôi nói, “Lại đây nào, lại đây với em nào.”

“Tấm lưng của cô ta trắng nõn, phần eo thật mềm mại, đôi mắt phơn phớt ánh tím long lanh ma mị dưới ánh trăng, hai cái sừng dê trên đầu cô ta tỏa sáng lấp lánh, tôi nhất thời không chịu được…”

Tên linh mục có vẻ xấu hổ cúi đầu xuống, một tia âm u lóe lên trong mắt:

“Là do định lực của tôi không đủ, không thể ổn định bản thân, bị phù thủy mê hoặc, đó là lỗi của tôi, tôi sám hối với thượng đế, tôi sẵn sàng chịu mọi hình phạt cho tội lỗi của mình. Nhưng cho dù bị xét xử công khai đi nữa tôi cũng muốn tố giác Bảo Lạp là một phù thủy, mọi người đừng để mình bị lừa dối bởi vẻ ngoài mẫu mực của cô ta, khiến càng nhiều người bị cô ta mê hoặc giống như tôi đây!”

“Sao có thể thế được!” Bồi thẩm đoàn lại phẫn nộ, “Bảo Lạp tuyệt đối không làm chuyện như vậy!”

“Im lặng!” Giám mục lại vỗ bàn, lão ta dửng dưng nhìn Bảo Lạp, “Bị cáo nêu tình huống lúc đó”.

Bảo Lạp im lặng một lúc: “Đúng là tôi có cởi quần áo ra, nhưng lúc đó tôi không biết là có người, tôi chỉ đơn thuần thay quần áo ở đó thôi.”

Vị giám mục dửng dưng hỏi: “Cô đã quan hệ với vị linh mục này chưa?”

Bảo Lạp cuộn tròn các ngón tay lại, sau đó cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Rồi, nhưng không phải như ông ta nói…”

“Cô đã quan hệ với linh mục, đã mất tư cách Thánh Nữ.” Vị giám mục tàn nhẫn cắt ngang lời bào chữa của Bảo Lạp, sau đó tuyên án, “Cô đã nuốt rất nhiều cá chình, và cô chỉ còn cách phù thủy một lần ranh mỏng manh, nếu cô không thể giữ vững lòng mình, giữ được sự thánh thiện, tùy ý cởi bỏ quần áo để quyến rũ người khác, thì quả thật cô không khác gì phù thủy “.

—— Vài lời nói bâng quơ vô lý như thế đã tuyên án Bảo Lạp là một phù thủy.

Thời khắc sắp tuyên án, giữa bồi thẩm đoàn bất ngờ lao ra một đôi nam nữ trung niên đang rất xúc động, trông họ đều rất tiều tuỵ, tóc bạc phơ, mặt đầy nếp nhăn đang dựa mình vào rào chắn khóc thét đau khổ, đưa tay ra muốn chạm vào Bảo Lạp đang bị trói vào cột phán xét.

“Bảo Lạp! Con tôi!” Hai người họ định nhảy qua hàng rào, cố gắng cứu Bảo Lạp một cách tuyệt vọng, vừa quay lại vừa mắng mỏ, “Tòa thẩm giáo các người là lũ chó chết! Các người mới là ác quỷ! Thả Bảo Lạp của chúng tôi ra!”

“Từ lâu mẹ đã dạy con đừng khờ khạo làm người tốt, cha mẹ không nên dạy con tốt đẹp như vậy! Đáng lẽ cha mẹ phải đưa con đi từ lúc con mới vừa sinh ra!”

“Bảo Lạp ngoan ngoãn của cha mẹ!”

Ánh mắt bình thản của Bảo Lạp nhấp nháy trong giây lát, cô cắn môi dưới nhìn đôi nam nữ trung niên đang khóc bên ngoài hàng rào, đôi mắt đã đỏ lên nhưng cô vẫn tuân thủ luật lệ của tòa án, không gây ồn ào cũng không nói lời nhục mạ thô tục.

Mặc dù người đến là cha mẹ của cô.

Bồi thẩm đoàn lại bắt đầu ồn ào, vào lúc này, một người đàn ông mặc quần áo linh mục chạy lúp xúp đến bên cạnh vị giám mục, căng thẳng thì thầm vào tai lão ta:

“Rất nhiều người đang biểu tình bên ngoài tòa án vì Bảo Lạp.”

“Phiên tòa của chúng ta được truyền hình trực tiếp. Sau khi cha mẹ của Bảo Lạp xuất hiện, rất nhiều người đã quyết liệt yêu cầu xét xử linh mục vì cho rằng ông ta nói dối”.

“Tuy là chúng ta cần phải tẩy rửa bên trong và thiết lập quyền lực, nhưng nhìn tình hình trước mắt thì vẫn khoan động đến Bảo Lạp thì hơn, sẽ gây ra sự phẫn nộ của công chúng, thưa Đức Giám mục.”

Giám mục nhìn Bảo Lạp, ánh mắt âm trầm hấp háy, sau đó khẽ gật đầu, giơ tay ra hiệu cho linh mục truyền tin đi xuống, rồi trịnh trọng nói:

“Bảo Lạp là Thánh Nữ như thế nào tất cả chúng ta đều biết. Cô ấy nuốt sống cá chình bao lâu nay nhưng chưa bao giờ có tâm bất chính, vẫn luôn giữ vững sự thánh thiện của mình. Vị linh mục này liên tục cáo buộc cô như vậy, nhưng vẫn không thể làm mọi người tin phục, ông ta muốn phá hủy viên ngọc quý của nhà thờ chúng ta.”

Giám mục hai ba câu đã đổi lại cách nói của mình, lão ta dửng dưng nhìn tên linh mục nguyên cáo đang hoảng loạn thấy rõ: “Thưa cha, ngoài những lời buộc tội này, cha có bằng chứng nào chứng minh Bảo Lạp là một phù thủy không?”

Tất nhiên, tên linh mục này chẳng có bằng chứng gì, hắn ta chỉ tình cờ nghe được sắp tới tòa thánh sẽ có một cuộc thanh trừng lớn, và Bảo Lạp sẽ bị đưa ra làm vật hy sinh để tạo uy tín cho tòa thánh. Bởi thế lúc vừa nhìn thấy thánh nữ nổi tiếng trong nước thay quần áo, hắn ta mới dám lợi dụng thời điểm đối phương lúng túng nhất để giở trò dâm ô, cưỡng hiếp đối phương.

Danh dự và tiếng tăm của Bảo Lạp rất tốt, không ai là không thích cô, Tòa thánh sớm đã ngứa mắt từ lâu, tên linh mục cảm thấy mình cứ thuận theo dòng nước thì chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng không ngờ Thánh nữ Bảo Lạp đã rơi vào tình thế như thế này rồi mà vẫn còn nhiều người ủng hộ cô đến vậy, tình thế đột nhiên xoay chuyển không ai ngờ tới.

Cuối cùng tên linh mục cũng hoảng sợ, hắn ta run rẩy nói: “Không.. không còn lời buộc tội nào khác, thưa đức giám mục.”

“Vậy thì ông đang nói dối sao?” Giám mục nghiêm nghị hỏi, “Ông đang vu khống Thánh Nữ Bảo Lạp vĩ đại nhất của chúng ta phải không?”

Xong rồi.

Tên linh mục nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của giám mục thì biết mình sắp bị lên đài, hắn mím môi thẳng thốt nhìn Bảo Lạp trên cột phán xét, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó lại hy vọng một cách hoang đường rằng vị Thánh Nữ vĩ đại này sẽ nói đỡ một câu cho hắn, cứu vớt cuộc đời hắn.

Nhưng từ đầu đến cuối Bảo Lạp vẫn không liếc nhìn hắn ta một lần nào. Mặc dù người đàn ông này đã từng cưỡng hiếp cô, buộc cô làm những việc mà mình không thích nhất, nhưng cô vẫn mạnh mẽ và thánh thiện như cũ, chỉ lơ đãng liếc nhìn hắn ta rồi quay mặt đi, không hề có chút yêu ghét nào trong ánh nhìn đó.

—— Giống như hắn chỉ là một con sâu cái kiến, cho dù có giãy dụa như thế nào cũng không xứng đụng vào một góc áo hiệp sĩ thánh khiết của cô.

“Ông ta nói dối,” Bảo Lạp nói.

Trong khoảnh khắc đó, sự căm hận cuồn cuộn dâng lên trong lòng tên linh mục —— nếu đã làm đủ mọi cách mà người phụ nữ này vẫn không buồn để mắt đến hắn, và hắn sẽ không bao giờ có được cô, vậy thì không bằng cứ cố giãy giụa đến cùng, kéo Bảo Lạp xuống địa ngục cùng với hắn.

Bị thượng đế phán xét cùng với thánh nữ đẹp nhất thế giới, hắn ta cũng chẳng thua thiệt gì.

Cảm xúc cực đoan dần thôi thúc hắn, trong đầu hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo.

“Tôi không nói dối!” Tên linh mục ngẩng phắt đầu lên, lồng ngực phập phồng mạnh mẽ, khuôn mặt đẫm lệ, “Tôi thật sự bị phù thủy dụ dỗ! Nhưng tôi đã lầm! Phù thủy kia không phải Bảo Lạp!”

“Ồ?” Giám mục có chút hứng thú “Đêm đó bên cạnh ông còn có người phụ nữ nào khác à?”

Bảo Lạp nhanh chóng phản bác lại, cô hiếm khi lạnh lùng nhìn thẳng vào tên linh mục: “Tối hôm đó chỉ có tôi và ông, đừng cắn bừa liên lụy đến những cô gái khác.”

“Đúng là đêm đó chỉ có cô và tôi.” Tên linh mục nhìn Bảo Lạp với ánh mắt cuồng nhiệt quái dị, biểu cảm có vẻ như đã thực sự ăn năn lại vừa căm thù, như thể đang kết án một phù thủy thực sự, “Nhưng cô không biết sao Bảo Lạp, để được sinh ra đời, lũ phù thủy con có thể khiến cơ thể mẹ nó quyến rũ người đàn ông mà nó thích và trở thành cái nôi dựng dục bọn chúng.”

“Đó là thứ quái vật tà ác.” Ánh mắt linh mục dời xuống bụng Bảo Lạp, hắn ta liếm liếm bờ môi run rẩy, “Dụ dỗ tôi không phải là cô, mà chính là đứa nhỏ trong bụng cô.”

“Cô cũng là nạn nhân thôi, Bảo Lạp.”

Vẻ mặt của Bảo Lạp vô hồn, cô chậm rãi di chuyển tầm mắt xuống nhìn bụng mình, có chút bối rối.

Gần như cùng lúc, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào bụng của Bảo Lạp.

Đôi mắt của giám mục quét qua bụng Bảo Lạp đầy ẩn ý: “Đưa Bảo Lạp đi kiểm tra ngay đi.”

“Không! Tuyệt đối đừng!” Tên linh mục lập tức cất cao giọng phản đối, hắn thở phì phò nhìn Bảo Lạp, “Bất kỳ biện pháp kiểm tra nào cũng sẽ báo động cho phù thủy trong bụng Bảo Lạp và để nó trốn thoát, phù thủy là một sinh vật cực kỳ xảo quyệt. Chúng ta chỉ có thể chờ đến khi nó ra đời, có được thân thể của riêng nó rồi mới giết nó được.”

—— Như vậy chuyện này sẽ bị trì hoãn ít nhất mười tháng, trong khoảng thời gian đó, có khi Tòa Thánh đã xử lý Bảo Lạp xong xuôi.

Giám mục suy tư một hồi, sau đó nói: “Ông nói đúng.”

“Vậy thì đợi mười tháng sau…”

Cha Bảo Lạp thét lớn cắt ngang lời tuyên án của tòa thánh, đôi mắt ông đỏ hoe, nhìn linh mục và giám mục với vẻ căm thù: “Nếu Bảo Lạp không có thai thì có nghĩa là linh mục đang nói dối, vậy chúng ta sẽ xử tử hắn! Thiêu chết hắn!”

Giám mục dừng một chút: “Đương nhiên rồi.”

“Nếu Bảo Lạp mang thai con trai.” Cha Bảo Lạp hít một hơi thật sâu, đôi tay già nua run rẩy, nước mắt lưng tròng nhìn đứa con gái nhỏ của mình, “thì con tôi cũng vô tội, và tên linh mục này cũng phải bị xử chết!”

“Tòa thánh của chúng tôi luôn công bằng, tất nhiên chúng tôi sẽ xử tử những linh mục nói dối.” Giám mục bị phản đối hai lần thì không vui lắm, lão lạnh lùng tuyên án, “Nhưng nếu Bảo Lạp mang thai con gái thì đứa con gái này sẽ bị xử tử.”

“Chúng tôi sẽ theo dõi mọi hoạt động của Bảo Lạp trong thời gian này để đảm bảo cô ta không thả phù thủy chạy thoát.”

Cha của Bảo Lạp muốn tiếp tục bác bỏ, nhưng giám mục đã đứng lên, dửng dưng nói: “Phiên tòa đã kết thúc, giải tán.”

Đoạn video tạm dừng ở đây, Quyền Chấn Đông nhìn mọi người xung quanh nói: “Đây là phiên tòa xét xử Bảo Lạp.”

“Tất nhiên, người dân ở đất nước chúng tôi ai cũng biết chuyện xảy ra tiếp theo. Bảo Lạp thực sự đã mang thai, sau 10 tháng cô ta sinh con rồi lại bị phán xử lần nữa, lần này cô ta đã trở thành phù thủy và đào thoát ngay giữa phiên tòa —— đó chính là phiên tòa nổi tiếng “Trái tim phù thủy.”

Quyền Chấn Đông cười dè dặt: “Đó cũng là vụ án khiến Tòa thánh nổi danh ——chứng tỏ rằng cáo buộc của linh mục lúc

đó là đúng, và Bảo Lạp là một phù thủy.”

“Đây là video ghi lại thời điểm đó.”

Quyền Chấn Đông lại nhấn nút phát, video nhảy lên, màn hình quay lại phòng xử án một lần nữa.

Tên linh mục lo lắng chờ đợi ở ghế nguyên đơn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên má, giống như một người cha đang chờ đợi bên ngoài phòng sinh —— thực ra đúng là như vậy, Bảo Lạp vừa được đưa vào phòng sinh của bệnh viện.

Chỉ là điều tâm tình của hắn không phải là mong đợi, mà là sợ hãi và hận thù, nhìn hắn không giống như đang chờ đợi một đứa trẻ sơ sinh có quan hệ huyết thống với mình, mà giống như một cái máy chém sắp chặt đầu mình hơn.

Tên linh mục mặt mày tái mét, chắp tay ôm thánh giá trước ngực không ngừng thấp giọng cầu nguyện: “Nhất định là con gái, nhất định là con gái…”

Cha của Bảo Lạp cũng đang đợi bên ngoài phòng sinh, cả người run lên, miệng run đến mức không nói được câu nào trọn vẹn, ôm chặt lấy vợ, vừa khóc vừa cầu nguyện: “Nếu thực sự có thượng đế, xin hãy ban cho Bảo Lạp của chúng con một đứa bé trai!”

“Từ nay về sau con sẽ mãi mãi cung phụng ngài!”

Cửa phòng sinh bị đẩy ra, nữ y tá nước mắt lưng tròng nhìn cha Bảo Lạp, không giấu nổi vẻ phấn khích gọi: “Là con trai!”

“Bảo Lạp vẫn khỏe!”

Cha của Bảo Lạp thực hiện tư thế cầu nguyện Kính lòng thương xót Chúa, rồi đảo mắt gục xuống đất, ông nở nụ cười bất lực, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt, không ngừng lẩm bẩm một mình: “… Tốt lắm Bảo Lạp, con nói đúng, làm việc tốt vẫn sẽ được đền đáp.”

“Mau đưa đứa trẻ và Bảo Lạp đến Tòa thánh.” Cô y tá sốt sắng đỡ cha Bảo Lạp dậy, “Bọn họ muốn tận mắt chứng kiến rồi mới tuyên án tên linh mục kia!”

Cha Bảo Lạp run rẩy đứng dậy: “Bảo Lạp có đi lại được không? Con bé có sao không?”

“Chúng tôi sẽ lấy xe bệnh viện chở Bảo Lạp và đứa trẻ đến Tòa Thánh, ngài muốn đi cùng chúng tôi không?” Y tá hỏi.

Cha của Bảo Lạp nói, “Đi cùng.”

Thời điểm tin tức vừa truyền đến Tòa Thánh, tên linh mục ngã quỵ xuống đất, ngơ ngác nhìn giám mục phía trên. Giám mục không buồn nhìn hắn ra, cáu kỉnh gõ ngón tay liên tục xuống mặt bàn, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm vào cột phán xét dành riêng cho Bảo Lạp.

Một cơ hội tốt để hủy diệt trụ cột tinh thần Bảo Lạp đã vụt mất.

Cửa tòa thẩm giáo được đẩy ra, có người ôm đứa trẻ sơ sinh và đẩy Bảo Lạp sắc mặt tái nhợt ngồi trên xe lăn bước vào. Sau những gì đã xảy ra, đôi mắt tim tím của Bảo Lạp vẫn còn rất trong trẻo như ngày xưa.

“Linh mục đang nói dối,” Bảo Lạp nói, “Xin hãy xử tử ông ta, Giám mục.”

Giám mục âm u liếc nhìn Bảo Lạp, rồi nói: “Mang đứa trẻ lên cho tôi và linh mục xem.”

Bảo Lạp lo lắng nhìn đứa trẻ mà cô mới sinh: “Xin hãy cẩn thận, nó chỉ vừa mới chào đời.”

Giám mục vén tấm vải tả lót nhìn thoáng qua đứa bé bên trong rồi chán ghét bỏ tấm vải xuống, vẫy tay ra hiệu cho người khác đem xuống: “Đúng là con trai.”

Bé con lại được ẵm đến trình diện với tên linh mục đang mất hồn mất vía. Ánh sáng của phòng xử án quá chói mắt khiến bé khó chịu cục cựa dưới lớp tả lót, lần đầu tiên mở bừng mắt —— là một đôi mắt màu tím.

Bé con mới sinh có khuôn mặt mềm mại và đôi mắt phớt tím, rất giống Bảo Lạp, nhìn giống con gái hơn là con trai.

… giống con gái hơn.

Tên linh mục chợt rùng mình, hắn ta đứng bật dậy, bất ngờ phẫn nộ chỉ vào bé con: “Giám mục, chính là đứa bé này, chính là đôi mắt này, chính là phù thủy đã dụ dỗ tôi ngày hôm đó!”

Giám mục nghe xong cũng khựng lại, dường như lão cũng nghĩ tên linh mục này sắp phát điên rồi, nhấn mạnh lại lần nữa: “Đây là con trai.”

“Đúng, đúng vậy, nhìn thì đúng là con trai đấy.” Tên linh mục ôm đứa trẻ trên tay, lần theo khuôn mặt đứa trẻ từ trên xuống dưới, miêu tả lại với giọng điệu mê hoặc, “Nhưng thưa Đức Giám mục, hãy nhìn kỹ khuôn mặt của nó, đôi mắt của nó, ngài không nghĩ là khuôn mặt của nó quá quyến rũ và xinh đẹp, giống như con gái sao?”

“Đặc biệt là đôi mắt màu tím, chính là đôi mắt đã khiến tôi mê muội vào đêm đó!”

Ngón tay gõ liên tục của giám mục dừng lại, lão ta híp mắt, dường như lờ mờ đã hiểu linh mục muốn làm gì: “Ý ông là?”

“Loại phù thủy vừa mới sinh ra từ cơ thể mẹ này rất mạnh mẽ. Chúng ta đều biết phù thủy có thể làm được rất nhiều chuyện.” Tên linh mục nịnh nọt, cố ý dẫn dắt từng bước, “Nếu đây là một phù thủy có thể che giấu giới tính của mình thì sao?”

“Nhìn nó có vẻ giống con trai, nhưng lỡ như thật ra nó có 【trái tim phù thủy】thì sao?”

Giám mục gật đầu thán phục: “Ông suy xét thật chu đáo, đúng là đứa nhỏ này có khả năng là phù thủy.”

Linh mục lau mồ hôi trên trán, thở ra một hơi dài, cúi đầu khiêm tốn: “Tôi là linh mục, đây là điều tôi nên làm.”

“Nó chỉ là một đứa bé trai.” Bảo Lạp nhìn chằm chằm vào đứa trẻ trong vòng tay linh mục, không thể tin được hỏi lại, “Sao nó có thể là phù thủy được?”

Cha của Bảo Lạp giận dữ gầm lên: “Cái lũ súc sinh này! Trẻ con mà chúng mày cũng…”

“Tôi đã nói cấm gây ồn ào trên tòa.” Giám mục xua tay tỏ vẻ không hài lòng, phất tay, “Bịt miệng ông ta lại, kéo ông ta xuống.”

Ngay lập tức, một nhân viên bảo vệ từ bên cạnh chạy đến, bịt chặt miệng cha Bảo Lạp rồi lôi ông xuống.

Lúc này, giám mục mới thu hồi ánh mắt hài lòng, nhìn Bảo Lạp tỏ vẻ nhân từ: “Tòa thánh luôn luôn công bằng, đây là lần đầu tiên chúng tôi đưa ra khái niệm nam phù thủy, chúng tôi sẽ không dễ dàng đưa ra phán xét.”

Bảo Lạp nhìn chằm chằm con mình: “Các ông muốn đánh giá thế nào?”

Giám mục dừng lại, lão ta trầm ngâm.

Tên linh mục nóng lòng nghĩ ra một phương pháp, hắn ta sốt ruột nói nhanh: “Thưa Đức Giám mục, chỉ có một cách để biết đứa trẻ này có phải là phù thủy hay không!”

Giám mục liếc hắn một cái: “Cách gì?”

Sống lưng Bảo Lạp từ từ lạnh ngắt, dường như cô cũng đã nghĩ ra điều gì đó, sững sờ nhìn tên linh mục.

“Đó chính là cá chình biển! Chắc chắn phù thủy sẽ ăn cá chình biển và tiêu hóa được nó.” Tên linh mục mỉm cười xảo trá, “Chỉ cần đặt đứa trẻ này và cá chình biển gần nhau, xem nó có thể tiêu hóa được hay không thì chúng ta sẽ biết được thôi.”

—— Đặt cá chình và đứa nhỏ gần nhau, không cần nghĩ cũng biết đứa nhỏ chắc chắn phải chết.

Chỉ cần đứa trẻ chết thì phiên tòa kết thúc, bất kể đứa trẻ này có phải là phù thủy hay không thì trên bản án chỉ có duy nhất một kết quả —— đó là đứa trẻ phải là phù thủy.

Giám mục không chút do dự gật đầu: “Ông nói đúng.”

“Tới ao cá chình biển.”

Một cái bể trong suốt chứa đầy cá chình biển được kéo lên Tòa Thánh, cá chình bên trong không ngừng lăn lộn, tên linh mục

nghiêm trang ẵm bé con đang huơ huơ tay chân nhỏ xíu bước về phía bể.

“Chờ một chút!” Bảo Lạp cố gắng chống xe lăn đứng lên, nhưng dùng sức mãi vẫn không đứng dậy nổi. Hiếm khi thấy cô chật vật như thế này, trong giọng nói mang đầy khẩn cầu, đôi mắt đẫm lệ, “Nó vẫn còn là một đứa bé! Nó là con trai mà! Nó không thể là phù thủy được!”

“Xin đừng… đừng phán xét con tôi như thế!”

“Bây giờ xác định phù thủy theo giới tính có vẻ là một nhận thức rất hời hợt.” Tên linh mục quay lại, vẻ mặt tự mãn méo mó, hắn ta nhìn xuống vị Thánh Nữ cuối cùng cũng phải chịu khuất phục trước mặt mình, van xin hắn tha thứ, toàn thân hắn run lên vì kích động nhưng giọng điệu vẫn tỏ vẻ thương hại, “Nó cũng là con của tôi, nhưng đây là vì mọi người, tôi nguyện ý hy sinh nó.”

“Bảo Lạp, cô là Thánh Nữ, cô có thể hiểu được, đúng không?”

Nói xong, tên linh mục quay người đi tới trước bể thủy tinh, một tay nắm lấy đứa trẻ, dùng tay kia hôn lên thánh giá, nói Amen, chuẩn bị buông tay ném đứa nhỏ xuống dưới.

Lúc này, Bảo Lạp ở phía sau hắn, đôi mắt màu tím nhạt đã hoàn toàn biến thành màu tím sẫm, hô hấp trở nên gấp gáp, trên mặt mọc vảy, thân thể cũng dài ra trong nháy mắt, hai mắt đẫm lệ: “Thả con tôi ra.”

Tên linh mục quay lại, vẻ mặt lập tức hoảng sợ, lùi lại mấy bước.

Bảo Lạp nhìn tên linh mục và giám mục, khàn giọng nói: “Tôi nhận tội, tôi nhận tội.”

“Đêm đó tôi đã quyến rũ linh mục, tôi là phù thủy, tôi đã cởi quần áo của mình và dụ ông ta đến với tôi…”

“Tôi là phù thủy! Tôi mới là người có 【trái tim phù thủy】!” Bảo Lạp nghẹn ngào kêu lên, cô khóc nức nở, “Nhưng đứa nhỏ này không phải, nó vô tội, xin hãy thả nó đi!”

Giám mục gần như hét lên ra lệnh: “Bắt lấy mụ phù thủy độc ác này!!”

Ghi hình kết thúc đột ngột tại đây.

Quyền Chấn Đông nhìn mọi người xung quanh: “Đây là một sự sỉ nhục đối với đội tuần tra Thánh Nữ, hy vọng mọi người sẽ nhìn vào đây để cảnh giác làm gương cho mình, đừng đi vào con đường của Bảo Lạp.”

“Hiện giờ Bảo Lạp đã đào thoát đến khu phù thủy ô nhiễm ở phía đông. Nếu mọi người gặp được và giết được cô ta thì sẽ được tòa thánh ban thưởng hậu hĩnh.”

“Bây giờ để tôi giới thiệu cho các cô một lối thoát.”

Quyền Chấn Đông nở nụ cười: “Tuy rằng Bảo Lạp xảy ra chuyện nhưng con đường tốt nhất dành cho các cô vẫn là đội tuần tra Thánh Nữ. Đương nhiên là đội tuần tra Thánh Nữ cũng là nơi nguy hiểm nhất, gần ma quỷ nhất, là nơi yêu cầu rất khắt khe, rất khó vào đó.”

“Nhưng hiện tại Tòa thánh là nơi có quyền lực tối cao, nếu các cô tham gia đội tuần tra Thánh Nữ, các cô sẽ được đãi ngộ tốt nhất.”

“Tiếp theo, các cô có hai con đường quyết định thuộc về công ty hay vào vị trí phù thủy của công ty, các cô có thể tự tìm hiểu sau.”

Quyền Chấn Đông dừng một chút: “Còn con đường thứ tư, mặc dù không công khai nhưng nó có tồn tại”.

“Đó là đảo Thánh Nữ, còn được gọi là Thành phố trên không.”

Vừa nói đến đảo Thánh Nữ, đám nhân viên bảo vệ của Tòa thánh phía dưới đột nhiên lộ ra nụ cười khó hiểu, có người còn cười thô bỉ ha ha mấy tiếng.

“Thành phố trên không là một hòn đảo lơ lửng ở nơi cao nhất của đất nước chúng tôi, nơi đó phong cảnh tuyệt đẹp, môi trường rất dễ chịu, phụ nữ lên đó không cần phải làm bất cứ việc gì liên quan đến cắn nuốt cá chình cả, chỉ sống và làm công việc bình thường thôi. Đó chính là con thuyền Noah, là một vùng đất an lành do Tòa thánh đặc biệt xây dựng dành riêng cho những phụ nữ thuần khiết nhất.”

Vẻ mặt của Quyền Chấn Đông lại trở nên đáng thương, hắn ta chậm rãi nói:

“Bệnh dịch tả phù thủy sớm muộn gì cũng sẽ kết thúc. Phiên tòa xét xử 【 Trái tim phù thủy 】 cho chúng ta biết rằng, con cái của những người phụ nữ cắn nuốt cá chình cũng sẽ không còn được an toàn. Dù là đàn ông hay phụ nữ thì họ cũng rất có khả năng có được 【 Trái tim phù thủy 】, rồi thảm họa kinh hoàng này vẫn sẽ tiếp diễn.”

“Vì sự tiếp tục của loài người, vì sự tồn vong của cả thế giới, chúng tôi đã sử dụng nhiều phương tiện để tạo ra 【 thành phố trên không 】, một hòn đảo, hay có thể nói là một phi thuyền lơ lửng trên không trung, tuyệt đối không có con cá chình nào lên đó để phá hoại xói mòn được nữa. Chúng tôi sẽ gửi những người phụ nữ thuần khiết chưa bị cá chình ăn mòn lên đó, để họ có thể nhân giống với những người đàn ông thuần khiết trên cõi tịnh độ đó, sinh ra những con người bình thường, để thế giới tiếp tục vận hành về phía trước.”

Một người phụ nữ cẩn thận khẽ hỏi: “Cho tôi hỏi, đàn ông thuần khiết của thành phố trên không là…”

Quyền Chấn Đông trả lời không chút do dự: “Đương nhiên là người của Tòa thánh.”

“Tất cả những người đàn ông có đức tin trong sáng và thuộc về Tòa thánh đều có đủ tư cách đặt chân lên hòn đảo trên không, tìm thấy nàng Eve của riêng mình.”

Người phụ nữ cắn môi dưới: “Nếu.. không phải người của Tòa Thánh thì anh ấy có được lên đảo không? Nếu… tôi ví dụ thôi

nhé.. nếu như tôi có chồng, nhưng chồng tôi không gia nhập Tòa Thánh, thì anh ấy có đủ điều kiện để ở trên đảo không?”

Ánh mắt Quyền Chấn Đông lập tức trở nên lạnh lẽo, sau đó lại nhanh chóng ấm áp, dịu dàng nhìn người phụ nữ hỏi chuyện: “Những người đó đều có khả năng là con của phù thủy, rất bẩn thỉu.”

“Bỏ anh ta đi.” Quyền Chấn Đông âu yếm vuốt ve đầu người phụ nữ, “Chỉ có làm tình với đàn ông từ Tòa thánh thì cô mới thánh thiện và an toàn, cô sẽ không bị trái tim của phù thủy ô nhiễm và trở thành phù thủy.”

“Vậy thì làm cách nào mới có thể lên đảo?” Người phụ nữ nhẹ nhàng hỏi, trên ngực cô treo một cây thánh giá.

“Tôi tin rằng mọi người đều tò mò về cách lên hòn đảo.” Quyền Chấn Đông đứng thẳng dậy, hắn nhìn mọi người, thân thiện giới thiệu, “Hòn đảo trên không là một nơi rất đặc biệt. Thật ra ý tưởng ban đầu của Tòa thánh là tạo ra một con tàu Noah thật to để có thể chứa hết tất cả nhân loại muốn chạy nạn, nhưng tiếc là sức lực của chúng tôi có hạn, không có cách nào xây dựng một nơi lớn như vậy.”

Quyền Chấn Đông nói xong thở dài tiếc nuối: “Chúng tôi thật lòng muốn cứu thế giới, muốn giúp mọi người thoát khỏi nơi bị phù thủy ô nhiễm này, nhưng điều này là không thể, thậm chí tạo ra một con tàu Noah giống thượng đế cũng không được —— số người có thể đi lên Thành phố trên không rất hạn chế.”

“Để bảo vệ vùng đất thánh khiết này không bị ô nhiễm, chúng tôi đã đưa ra những hạn chế rất nghiêm ngặt đối với phụ nữ muốn lên Thành phố trên không, hy vọng mọi người có thể thông cảm, bởi vì phụ nữ dễ bị cá chình ô nhiễm. Vùng đất thánh khiết này thực sự quan trọng đối với Tòa thánh, chúng tôi không thể chấp nhận được hậu quả nếu nó bị ô nhiễm.”

“Nhưng chúng tôi không phân biệt đối xử với phụ nữ, ngược lại, chúng tôi đối xử rất ưu ái với phụ nữ —— Chỉ có phụ nữ mới có thể cư trú tại vùng đất thánh khiết Thành phố trên không này, còn đàn ông không thể ở đó. Đàn ông chỉ có thể ở lại trong vòng một tuần, hết thời gian phải đi xuống dưới.”

Quyền Chấn Đông ngẩng đầu: “Phụ nữ đến Thành phố trên không phải đáp ứng ba điều kiện.”

“Đầu tiên, dưới 25 tuổi.”

“Thứ hai, không có người thân nữ hoặc nam nào trong gia đình bị tố cáo là phù thủy hoặc con cái của phù thủy.”

“Thứ ba, chưa bao giờ cắn nuốt cá chình.”

Quyền Chấn Đông dừng lại, nụ cười trên mặt có phần không rõ ràng: “Đương nhiên, có một điều kiện vô hình thứ tư, điều kiện này có đạt hay không cũng không quan trọng, nhưng nếu có thì các cô càng dễ dàng được giám định là thuần khiết.”

“Mọi người đều biết rồi đó, không ít lần ma quỷ dùng loại quan hệ tình dục xấu xa nào đó để mê hoặc chúng ta, cho nên

phụ nữ không quan hệ tình dục sẽ không dễ dàng bị ô uế như vậy.”

“Vì vậy, thứ tư, những phụ nữ chưa quan hệ tình dục bao giờ được ưu tiên.”

“Mọi người bắt đầu lựa chọn hướng đi tương lai của mình đi nào.”

Nhóm phụ nữ trong nhà kho đình trệ trong giây lát, sau đó bắt đầu từ từ tản ra tứ phía, Bạch Liễu trà trộn lẫn vào trong đám người, nghe các nhân viên bảo vệ của Tòa Thánh thản nhiên nói chuyện phiếm ở hai bên kho hàng bằng tiếng Trung và tiếng Anh lẫn lộn:

“Đàn ông không thể cư trú trên đảo gì chứ? Không phải có một người sẵn rồi đó sao? Lại là người đẹp nhất nữa, đè ra chơi phải sướng biết mấy, haha.”

“Mày chơi rồi à?”

“Có cho tiền tao cũng không dám, y cao quý như thế, mắt tím, con trai Thánh Nữ, loại hàng số một ở Thành phố trên không đấy, chỉ có mấy lão tai to mặt lớn, hay là giám mục trong Tòa thánh mới được chơi, đời nào mới đến lượt đám vô danh tiểu tốt như chúng ta liếm láp hương vị chứ.”

“Tao nghe kể từ lúc mới sinh y đã bị cha ruột tố cáo là con của phù thủy. Hắn ta cứ nhất quyết xem y là phụ nữ rồi đưa y đến Thành phố trên không giam lỏng trên đó, bắt y tiếp khách từ năm 12 tuổi đến bây giờ mới thôi. Nghe nói đêm nào bài cũng

đầy kín, chậc chậc, không biết ăn nhiều thế có chịu nổi không nữa.”

Bạch Liễu dừng chân lại, hắn đi tới, ngước mắt hỏi: “Người đó tên là gì?”

Hai bảo vệ Tòa Thánh vốn không muốn quan tâm Bạch Liễu, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt của hắn thì đổi phắt thái độ: “Sao vậy, cưng cũng muốn lên đảo à?”

“Đúng rồi.” Bạch Liễu mỉm cười, hắn lặp lại câu hỏi của mình, “Con trai Thánh Nữ đó tên gì?”

“Không biết tên, hình như không ai đặt tên cho y thì phải?” Hai bảo vệ nhìn nhau, nhưng vẫn trả lời Bạch Liễu, “Nhưng trên đó ai cũng dùng mặt nạ, người đi lên thành phố sẽ chọn một biệt hiệu cố định vĩnh viễn cho mình, và để mọi người đặt hàng thuận tiện thì các biệt hiệu này đều lấy từ bài poker.”

“Biệt hiệu của con trai Thánh Nữ này là Hồng Đào, mọi người đều gọi y là Hoàng Hậu Hồng Đào.”

Chương 521

Nó bất mãn nhìn gã cha giám mục của mình. Thường thì ánh mắt hỗn hào như vậy sẽ khiến đối phương khiển trách, nhưng hôm nay đối phương lại rất dễ tính, gã ngồi xổm xuống nhìn nó, nở nụ cười từ ái: "Hôm nay con mặc váy xinh đẹp lắm, mẹ con nói đúng, con nhảy đẹp hơn cô ta ngày xưa ".

"Mười hai tuổi…" Giám mục cảm thán, "Thật là một cái tuổi đẹp, rất thích hợp để khiêu vũ."

Giám mục cười hỏi nó: "Con có muốn khiêu vũ trên Thành phố trên không không? Đó là nơi thích hợp nhất để con khiêu vũ đấy."

Thành phố trên không là nơi mẹ thường đi khiêu vũ, từ lâu nó đã muốn giúp mẹ để bà không phải vất vả, thế nên nghe vậy liền sáng mắt, không chút suy nghĩ gật đầu: "Con đi!"

"Đừng đi!!" Giọng nó gần như phát ra cùng lúc với lời từ chối cuồng loạn của mẹ.

Cô kinh hãi nhìn Giám mục, giọng nói run run: "Ông đã hứa với tôi, chỉ cần tôi làm danh thiếp cho ông thì ông sẽ không bao giờ đưa nó lên đảo!"

"Để tôi nghĩ xem, cô làm danh thiếp bao lâu rồi nhỉ…" Giám Mục thản nhiên quét mắt qua người cô, mơ hồ có chút chán

ghét và ghê tởm, nhưng ngoài mặt gã vẫn rất lịch sự, cứ như chỉ có chút tiếc nuối, “Tất nhiên là tôi tuân thủ lời đã hứa với cô.”

“Nhưng loại danh thiếp như cô, cho dù hiện tại xinh đẹp như thế nào thì cũng đã già cũ rồi.”

Giám mục điềm nhiên mỉm cười: “Cô cũng biết rồi đấy, tất cả mọi người đều không thích danh thiếp cũ, không phải ai cũng dễ dàng bao dung cô vì vẻ đẹp của cô.”

“Cô đã 33 tuổi còn gì.”

“Đã đến lúc tôi đổi danh thiếp mới rồi.” Giám mục nhìn nó vẫn đang khoác lớp mạng mỏng, như vừa nhìn thấy trái cây ngon ngọt ngoài sức tưởng tượng của mình, hài lòng cảm thán, “Đêm nay con có muốn lên đảo khiêu vũ thay cho mẹ con không?”

Nó đồng ý.

Thế là nó được giám mục mang lên đảo, và rồi giống như Salome trong câu chuyện 《 Salome 》—— nó đóng vai Salome, nhảy một điệu nhảy trước mặt người cha trên danh nghĩa, rồi quay trở lại.

Hóa ra đây là khiêu vũ, thảo nào lần nào trở về quần áo của mẹ cũng rách tơi tả, lúc tắm nó nghĩ như thế, nhưng nó không cảm thấy nhảy như thế này thì có gì hay ho, hoặc cũng có thể nó không hiểu đó là gì, nhưng sau khi tắm rửa sạch sẽ, nó vui vẻ

hào hứng chạy đi tìm mẹ giống như lúc trước mẹ khiêu vũ xong cũng đến tìm nó.

Gã cha giám mục khốn nạn đó đã nói với nó rằng, chỉ cần thỉnh thoảng nó lên đảo để khiêu vũ với những người khác nhau vào ban đêm, mẹ nó sẽ không bao giờ phải khiêu vũ nữa.

Nó rất vui vẻ đồng ý.

Dù sao thì khiêu vũ cũng vất vả thật đấy, nó thở dài cứ như một ông cụ non —— cũng may là nó biết nhảy, sau này nó sẽ khiêu vũ để nuôi nấng chăm sóc cho mẹ.

Mẹ sẽ không phải bị thương, không cần phải làm việc vất vả như vậy nữa.

Nó nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt càng ngày càng toe toét, nó gõ cửa phòng mẹ giống như những đêm trước đây hay tìm mẹ để nghe kể chuyện ngày xưa.

Sau đó nó ngẩn người ra choáng váng, nhìn thấy mẹ mình hốc hác nằm trên giường.

Đôi mắt mẹ trống rỗng, bà nhìn nó trong bộ đồ ngủ và những vết bầm tím cùng vết thương dưới bộ đồ ngủ đó, run rẩy hít sâu, muốn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười ôm siết nó như thường lệ, nhưng cuối cùng bà không nén được cảm xúc, ôm mặt bật khóc.

“Mẹ xin lỗi!!” Bà gục xuống, gào khóc thảm thiết, ôm chặt lấy lưng nó, nước mắt tuôn rơi, “Mẹ xin lỗi!!”

“Đáng lẽ mẹ không nên để con đến thế giới này!!”

“Mẹ xin lỗi!!”

“Tất cả là lỗi của mẹ!!”

Nó sững người tại chỗ, chẳng mấy chốc vai đã đẫm ướt nước mắt của bà.

Trên đời này có rất nhiều thứ mà nó không thể hiểu được, giống như nó không hiểu tại sao sau khi mình giúp mẹ khiêu vũ, mẹ còn tiều tụy hơn cả trước đó.

Mỗi lần nó xuống đảo, dù có tắm rửa sạch sẽ như thế nào đi chăng nữa rồi đi đến gặp mẹ, bà vẫn có thể nhanh chóng nhận ra dấu vết nó đi khiêu vũ, rồi sau đó héo mòn từng chút, từng chút một.

“Con không vất vả đâu.” Nó vụng về bày tỏ, “Mẹ đừng lo cho con, con chỉ khiêu vũ thôi mà, có gì đâu chứ? Bọn họ đều khen con khiêu vũ đẹp nhất trên đảo đó.”

Mẹ nhìn nó với ánh mắt vô cùng phức tạp, như thể nó chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện đời, rồi gượng cười: “Ừ.”

“Con là đẹp nhất.”

Bà vừa cười vừa khóc: “Con là điều quý giá nhất.”

Nhưng dù nó có thuyết phục thế nào, có an ủi thế nào, có làm gì đi chăng nữa thì bà vẫn ngày càng tiều tụy, giống như một căn bệnh hiểm nghèo vô phương cứu chữa. Rồi dần dần khi nó xuống đảo, nó thậm chí còn không dám tìm gặp mẹ, vì sợ bà sẽ nhìn mình bằng đôi mắt chết chóc và nở nụ cười nhàn nhạt an ủi nó.

Cuối cùng, năm nó 14 tuổi, dù cố gắng bao nhiêu đi nữa, bà vẫn bệnh nặng đến mức không thể cứu chữa.

Chỉ trong hai năm, từ một người tươi đẹp như vậy, bà đã suy tàn đến mức chết đi.

Nó canh giữ trước giường mẹ, quay mặt đi, cố gắng duy trì vẻ ngoài lạnh lùng và cứng rắn —— có như thế nó mới không khóc để bà lo lắng.

Bà đang nằm trên giường bệnh, khuôn mặt tái nhợt, nắm tay nó chợt nở nụ cười nhẹ nhõm: “Thời gian trước đây mẹ vẫn không biết mình nên làm gì.”

“Mẹ không muốn ở lại đây trở thành thứ ràng buộc con, mẹ cảm thấy mình là gánh nặng của con, nhưng mẹ biết trong lòng con không nghĩ thế, mẹ là tín ngưỡng của con, đúng không?”

“—— Cũng như lúc trước con là tín ngưỡng của mẹ.”

“Mẹ sợ sự ra đi của mẹ sẽ khiến con hoàn toàn mất phương hướng, nhưng cũng sợ rằng nếu mẹ không rời đi thì con sẽ luôn lầm đường lạc lối.”

“Nhưng bây giờ ông trời đã giải thoát cho mẹ, ông ấy đã lựa chọn thay cho mẹ.” Nước mắt tràn mi nhưng bà lại mỉm cười rất nhẹ nhõm, “Hãy rời khỏi thành phố trên không, rời khỏi đây, con nhảy đẹp như vậy, sau này con sẽ tìm được một sân khấu rộng lớn của riêng con.”

“Ngoại trừ lũ súc sinh đó, còn rất nhiều người thưởng thức khiêu vũ chân chính đánh giá cao vẻ đẹp của con —— họ tồn tại ngoài kia, mẹ đã thấy họ.”

Mẹ rời đi vào một buổi chiều yên tĩnh, nó sắp xếp đồ đạc của bà và tìm thấy một bức ảnh bà đang ngồi trên đùi giám mục, mỉm cười rạng rỡ.

Trong ảnh, bà vẫn chưa biết tương lai mình sẽ trải qua những gì, đang mỉm cười hạnh phúc.

Nó không thích bức ảnh này, nhưng ảnh chụp của mẹ quá ít, huống chi là đang cười rất vui vẻ, vì vậy nó đành chịu đựng sự chán ghét giữ lại bức ảnh —— nó cũng định cắt nát hình gã giám mục phía sau bà, nhưng cuối cùng lại luyến tiếc không dám làm hỏng bức ảnh, sợ nó sẽ xấu xí, vì vậy đành phải kinh tởm để nguyên như cũ.

Nó chôn mẹ trong cánh đồng hoa, cô độc một mình đứng dưới ánh nắng một lúc lâu, sau đó quay người rời đi như điên.

Nước mắt nó chảy giàn giụa trên khuôn mặt xuôi theo chiều gió.

Mẹ bảo nó phải rời đi thật xa, vậy thì nhất định nó phải rời đi.

Nhưng nó thất bại, giám mục nhanh chóng bắt được nó, xung quanh đảo toàn là tàu thuyền của Tòa thánh, nó không còn nơi nào để trốn thoát.

Từ khi sinh ra, nó đã sống trên hòn đảo biệt lập giữa trời biển, sau khi mẹ rời đi nó không còn nơi nào để đi, không còn ai để nương tựa.

Sau lần thứ 67 chạy trốn bất thành bị kéo về đảo, bị đánh đập, bị ép buộc phải tiếp khách, mỗi khi nó nhìn bóng lưng gã giám mục đó, trong lòng chỉ muốn cầm lấy giá cắm nến bên cạnh thọc chết người cha trên danh nghĩa của mình.

Nhưng nó biết điều đó là không thể, xung quanh gã lúc nào cũng có 3, 4 người của Tòa thánh bảo vệ gã.

Một ngày nọ, khi bọn chúng chuẩn bị lôi nó lên sân khấu để biểu diễn như mọi lần, gã giám mục vốn luôn tỏ vẻ bề trên ngạo mạn với mọi người đột nhiên trở nên hoảng hốt: “Cái gì?! Vị quý nhân đó lên đảo?!”

“Vị quý nhân đó không thích có người ngoài, mau dọn dẹp chỗ này đi, đuổi hết mọi người ra ngoài! Chỉ tiếp đãi một mình ông ấy thôi!”

Nó biết những người vào được đây đều là những kẻ tai to mặt lớn, tùy tiện chọn đại một người cũng là nhân vật hô mưa gọi gió ngoài kia, thế mà giờ đây chỉ vì một vị khách nó chẳng biết là ai mà đám người đó bị đuổi ra ngoài như đuổi chó.

Ngay cả nó cũng bị trói tay trói chân quẳng sang một bên, không ai buồn ngó ngàng gì đến nữa.

Lăn lộn trên đảo ròng rã 2 năm nay, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy trường hợp như vậy.

Giám mục cúi đầu cung kính, mở cửa đón người nào đó vào. Nó đang bị trói chặt nằm lăn lóc bên cạnh cũng ngẩng đầu tò mò nhìn sang.

Người đàn ông này khoác một chiếc áo choàng đi mưa, mang boots cao, một tay treo roi đen buông thõng xuống đất, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ quỷ —— tất cả những vị khách vào vòng trong đều đeo mặt nạ có máy thay đổi âm thanh để tiện che giấu thân phận của mình, che giấu sự thật rằng mình đã đến hòn đảo trên không.

Nhưng mọi người đều có thể nhận ra những khách hàng quen thuộc.

“Lâu lắm rồi ta không đến hòn đảo này.” Giọng nói của người đàn ông rất nhẹ mang theo ý cười, phát ra tiếng ong ong từ máy thay đổi âm thanh trong mặt nạ, nghe không rõ lắm, “Ông biến hòn đảo này thành một cái sân khấu rồi sao?”

Đối mặt với người này, giám mục thậm chí không dám ngẩng đầu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Cũng nhờ ngài bán hòn đảo cho chúng tôi.”

“Đừng căng thẳng, ta đã bán hòn đảo này cho ông rồi, ông muốn làm gì tùy ông, ta không quan tâm. Giờ đây ông là chủ còn tôi chỉ là khách mà thôi.” Người đàn ông mỉm cười, “Hôm nay ta có chuyện buồn nên mới lên đây tìm người có thể chia sẻ với mình. “

“Ta nghe nói nơi này là hệ thống thành viên, nhưng ta lại không có danh thiếp, cũng không có người giới thiệu, cứ lên thẳng thừng như thế này thật là đường đột quá.”

Giám mục lắc đầu nguầy nguậy, hai mắt sáng lóa ngẩng đầu lên: “Nếu là ngài thì không cần những thứ đó!”

“Ngài muốn tìm người như thế nào? Ở đây loại nào cũng tôi cũng có.”

Người đàn ông mỉm cười: “Giỏi bắt chước người khác.”

Cả giám mục và nó đều sững người choáng váng.

—— trên toàn đảo, không có người nào giỏi bắt chước người khác hơn nó.

Bởi vì nó là 【 hàng loại A 】 cho nên loại khách nào cũng muốn đến tìm nó, yêu cầu của bọn họ cũng rất đa dạng phong phú. Hai năm nay chìm đắm trong bầu không khí nhập vai

khiến nó có thể nhuần nhuyễn bắt chước người khác ngay lập tức, chỉ cần khách đưa ảnh chụp người cần bắt chước là nó có thể hóa thân thành đối phương một cách hoàn hảo.

Thế là vừa bị đánh thậm tệ chưa lâu, nó đã bị giám mục đưa đi tắm rửa sạch sẽ rồi lôi vào phòng theo yêu cầu của vị khách lạ này.

Gã giám mục còn hung hăng cảnh cáo nó, nếu nó dám vô lễ với vị khách quý kia thì gã sẽ đào xương mẹ nó dưới cánh đồng hoa và đập nát thành tro.

Thế nên nó đành phải kiềm nén lại sự bồn chồn, ngoan ngoãn ngồi yên trong phòng, hy vọng rằng buổi 【khiêu vũ】tối nay sẽ sớm kết thúc.

Không giống như những khách hàng khác vừa bước vào cửa đã yêu cầu nó làm này làm kia, vị khách lạ này rất thong thả cởi áo choàng, đặt thẻ bài poker của ông ta lên mặt bàn, sau đó ngồi xuống chiếc sô pha lớn đối diện.

Căn phòng rất tối, rèm vải nhung màu đỏ rượu buông lơi, chỉ có chân đèn hai bên thắp những ngọn nến đỏ to bằng cổ tay đốt lên một thứ ánh sáng mờ ảo, nương theo đó nó nhìn thấy chất bài poker mà vị khách đã đặt trên bàn

——Đó là một lá bài chất Bích, số chính xác bao nhiêu thì không thấy rõ.

Khuôn mặt và dáng người của vị khách lại càng không rõ ràng, dưới ánh nến le lói, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của

một người đang ngồi thẳng lưng, hai chân bắt chéo, mang bao tay da đen và một chiếc roi xương đen nằm hờ hững trên đầu gối.

Ngoài đảo trời đang mưa, găng tay và roi da của người đàn ông bị ướt nước.

Nó chẳng lạ lẫm gì với những loại khách tự mang dụng cụ của mình vào đây, đã mang tâm thế chuẩn bị hứng đòn roi, thì vị khách đột nhiên hỏi nó một câu rất lạ:

“Cậu có thích nước không?” Giọng ông ta rất nhẹ nhàng.

Nó ngơ ngác: “Thích.”

Vì vậy, vị khách nở nụ cười: “Ta cũng vậy.”

“Nhưng đứa nhỏ thân cận với ta nhất lại rất ghét nước, mặc dù nó được sinh ra từ đó.”

“Ta cho nó sự sống, nhưng nó lại chẳng thể sinh ra linh hồn, kế thừa vị trí của ta như ta muốn.” Giọng của vị khách rất nhẹ, như thể đang kể chuyện cho nó nghe, “Nhưng cuối cùng khi nó nguyện ý sinh ra linh hồn thì nó lại muốn rời xa ta.”

“Ta nhìn nó lớn lên, nhưng ta chưa bao giờ được nó chú ý tới.”

“Thật là một chuyện đáng buồn.” Vị khách đưa cho nó một bộ quần áo, dịu dàng nói, “Đêm nay nó sẽ vĩnh viễn phản bội ta

vì kẻ sở hữu linh hồn nó.”

“Cậu có thể đóng vai nó ở bên cạnh ta một lúc được không?”

Nó ngập ngừng đứng dậy, nhất thời không biết người đàn ông định chơi trò gì, nhưng vẫn đi ra sau rèm, cởi bỏ quần áo, mặc bộ đồ mà người khách đưa cho.

Đó là một bộ quần áo của viện mồ côi rất rách nát, có vẻ là dành cho thiếu niên, cùng với một dải băng quấn quanh mắt.

Càng nhìn nó càng thấy bối rối, lúc mặc xong quần áo đi ra ngoài, thậm chí nó còn tự hỏi liệu đầu óc của người này có bình thường không.

“Mặc như thế này phải không ạ?” Nó hỏi.

Vị khách cười: “Ừ, cậu mặc đẹp lắm.”

Nó mím môi ngồi xuống, tự nhiên tiến lại gần muốn tựa vào đầu gối đối phương, nhưng ông ta lại kêu dừng lại.

“Đừng tới đây.” Vị khách bình thản nói, thậm chí có chút lười biếng, “Cứ ngồi ở đó đi, đừng quay đầu nhìn ta.”

Nó bối rối hỏi: “… Vậy thì tôi làm gì đây?”

Vị khách đưa cho nó một cuốn sách: “Đọc sách.”

Là một cuốn truyện theo kiểu cổ tích nhưng lại đầy rẫy tình tiết giết người, sách đã bị xé rách tan nát rồi dán ghép lại, nó lật ra đọc tựa sách ——《 Kẻ sát nhân Slenderman》 .

Vì thế nó ngồi đó đọc sách theo yêu cầu của vị khách, còn ông ta thì chỉ lặng lẽ nhìn nó, được một lúc nó nhịn không được buột miệng hỏi: “Tôi chỉ cần đọc…”

“Đừng nhìn ta.” Vị hhách cất giọng đều đều, “Nó không bao giờ quay lại nhìn ta, cậu đang bắt chước nó, vậy nên cũng đừng nhìn ta.”

“Chỉ cần đọc sách là được.”

Bên ngoài đảo tiếng mưa rơi tí tách, trong ánh nến mờ ảo, nó cúi đầu chăm chú đọc một cuốn truyện kinh dị bị xé nát, vị khách lạ ngồi đối diện nhìn chằm chằm vào nó không phát ra tiếng động, giữa họ là tấm rèm nhung đung đưa qua lại rất nhẹ nhàng.

Đây thực sự là một bầu không khí rất yên tĩnh, nhất thời, nó có chút sững sờ.

Cứ như nó đang ngồi trên một chiếc ghế dựa ở sân sau nhà mình và mẹ đang dịu dàng đọc truyện cho nó nghe, chứ không phải nó đang đóng vai nhân vật nào đó để người khác khiêu vũ trong căn phòng tối tàn này trên đảo.

Không biết qua bao lâu, nó cảm giác như sắp ngủ tới nơi thì bên kia đột nhiên cười nói: “Buồn ngủ rồi à?”

Nó bừng tỉnh, vô thức phủ nhận: “Không có!”

“Quý khách còn yêu cầu nào khác không?” Nó cố xốc dậy tinh thần hỏi một câu, nhưng không nhịn được ngáp một cái.

Người khách đối diện dường như nghe thấy tiếng ngáp, cười khẽ một tiếng.

Lần đầu tiên trên đời nó đỏ mặt, lấy bình tĩnh ngồi dậy, nghiêm túc hỏi: “Ngài còn có yêu cầu gì khác không?”

—— Cuối cùng cũng đến lúc khiêu vũ, phải không?

“Không, đêm nay kết thúc ở đây.” Vị khách đối diện cười đáp: “Cậu đã khiến ta trải qua một đêm rất dễ chịu.”

Nó ngẩn người —— lời thoại này nói có sớm quá không?

“Sao ngài lại cảm thấy dễ chịu?” Nó tò mò quá thể, hỏi ra miệng, “Tôi chỉ đọc sách thôi mà.”

Vị khách cười: “Vì ta đã dùng cậu để hoài niệm một linh hồn phản bội mà ta không thể có được.”

“Nó không bao giờ yên tĩnh ngồi bên cạnh ta như vậy.” Vị khách nói xong liền đứng dậy cầm roi rời đi, khuôn mặt vẫn còn mang mặt nạ quay đầu nhìn lại nó đang ngồi xổm trên mặt đất bối rối, ông ta cười lớn, “Nhưng cậu đã làm điều đó.”

“Cảm ơn cậu đã ở bên cạnh ta đêm nay.”

Nó lắp bắp, “Không, không cần cảm ơn.”

——Đây là lần đầu tiên trong đời nó nhận được những lời như cảm ơn trên hòn đảo này.

“Cảm ơn vì đã làm cho ta cảm thấy thoải mái tối nay.” Người đàn ông mỉm cười, “Cậu có điều gì muốn làm không?”

Thêm một câu kỳ quái nữa, đây là lần đầu tiên nó nghe người ta hỏi như vậy.

Nó bấm bụng muốn trả lời vị khách, nhưng cuối cùng chỉ cẩn thận hỏi: “Là thù lao phải không ạ? Nếu là thù lao thì lúc lên đảo ngài đã thanh toán xong rồi.”

Nếu tên giám mục khốn nạn đó mà biết nó dám thu tiền boa của khách thì gã sẽ đốt sạch khu vườn mẹ nó để lại mất.

“Không phải thù lao, là giao dịch.” Vị khách quỳ một gối ngồi xổm trước mặt nó, lớp mặt nạ khẽ nhếch, như có như không nhìn nó mỉm cười, “Là giao dịch vì khiến ta cảm thấy vui vẻ hơn.”

“Tâm trạng của ta là một thứ rất đáng quý, vì vậy cậu có thể đưa ra yêu cầu thật đắt giá.”

Nó chậm rãi cuộn tròn những ngón tay rồi siết chặt: “Tháng này tôi.. tôi không muốn khiêu vũ.”

Vị khách cười: “Ừ.”

Nó dần lớn gan hơn: “Tôi muốn đem xương cốt của một người ra ngoài chôn ở nghĩa trang đàng hoàng và không ai có thể tìm thấy.”

Vị khách vẫn chỉ cười: “Ừ.”

Giọng nói của nó dần dần nhỏ lại, nó rụt rè liếc nhìn vị khách, đưa ra một yêu cầu cuối cùng: “Tôi, muốn rời khỏi hòn đảo này.”

“Chỉ một đêm thôi, một đêm thôi được không? Tôi muốn ra ngoài xem một chút.”

Vị khách đứng dậy, vẻ mặt của nó lạnh đi ngay lập tức, nó nghiến răng hối hận —— nó đòi hỏi quá nhiều rồi! Biết bao giờ mới tìm được một kẻ vung tiền như rác như thế này đây!

Sau đó, giây tiếp theo, người khách đưa tay về phía nó mỉm cười, “Ừ.”

Nó sững sờ, thẫn thờ nhìn chiếc mặt nạ của vị khách.

“Cậu không ghét nước đúng không?” Người khách cười hỏi “Nếu rời đảo thì có muốn đi xem biển không?”

Nó đặt bàn tay run rẩy của mình vào lòng bàn tay của khách, rồi nuốt nước bọt nói: “Muốn.”

Chuyện gì đã xảy ra với người đàn ông này.

Chuyện gì đã xảy ra với nó.

Thời điểm ngước mắt nhìn bầy cá huỳnh quang và cá voi lơ lửng trên đầu, nó ngơ ngác nhìn vị khách đứng đối diện.

Vị khách mỉm cười nói với nó, “Đẹp lắm phải không?”

“Vì vậy ta không hiểu.” Vị khách chống cằm hỏi nó, như thể đang trầm tư, “Sao có người lại ghét nước đến thế? Ở dưới nước đẹp như vậy.”

Mà lúc ấy đầu óc nó trống rỗng, chỉ có một suy nghĩ ——

—— Nó gặp được thần rồi sao?

- ——oOo—

Chương 522

Kể từ đó, vị khách lạ này, hoặc có thể gọi là "thần" đêm nào cũng đến.

Vào đêm thứ hai, vị khách vẫn mang theo bộ quần áo và cuốn truyện như cũ, nhưng điều khác biệt là lần này ông ta còn mang theo một cặp kính áp tròng, hay là kính áp tròng làm đẹp nhỉ?

Nó ngập ngừng mở hộp kính áp tròng mà người khách mỉm cười đưa cho mình —— bên trong là một cặp kính áp tròng màu xanh bạc.

"Tối qua ta đến đây vội nên quên mang theo cái này." Người khách lịch sự hỏi, "Ta chưa dùng cái này bao giờ, ta chọn cặp áp tròng tốt nhất đấy, cậu đeo nó có phiền không?"

Tất nhiên là nó chẳng bận tâm gì cả.

Sau khi mặc lại bộ quần áo sờn rách của viện mồ côi và đeo cặp kính áp tròng màu xanh bạc, nó lại ngồi đó lật giở trang truyện. Nhưng lần này dưới cái nhìn chăm chú của người khách, nhất thời da đầu nó tê dại.

—— Sau khi nó đeo cặp kính áp tròng này vào thì ánh mắt ông ta khác hẳn đêm qua.

Cái cách mà vị khách nhìn nó trở nên rất tập trung, hoặc có thể là… hoài niệm, như thể đã vô số lần ông ta chìm đắm trong sự thinh lặng mơ hồ này, canh giữ một bức tượng điêu khắc đeo chiếc kính xanh bạc không lên tiếng, cũng không quay đầu nhìn ông ta, chỉ ngồi đó lật sách và chăm chú đọc, cứ thế lặng lẽ trải qua hàng chục triệu năm dài.

Dường như nhận ra sự căng thẳng của nó, vị khách cười khẽ nói: "Ta nhìn như vậy làm cậu khó chịu sao?"

Do dự một hồi, nó thành thật lắc đầu: "Không có."

——Mặc dù vị khách này nhìn nó chăm chú, nhưng ánh mắt của ông ta không hề giống với ánh mắt của những gã khách còn lại.

Ánh mắt ông ta nhìn nó không hề có dục vọng, ngược lại rất đơn thuần và bình thản —— giống như đang xem một nhân vật trong chương trình truyền hình, hoặc một NPC trong trò chơi.

Những kẻ kia nhìn nó như thể nó không phải là người.

Nhưng nó luôn cảm thấy trong mắt vị khách này, mình giống một con người hơn rất nhiều so với trong mắt những kẻ khác.

Cả hai đều không nói gì nữa, cứ yên tĩnh như thế một lúc lâu thì nó ngập ngừng nói: "Ngài… thích đứa nhỏ mà tôi đang đóng vai sao?"

Người khách ngẫm nghĩ một lúc, có vẻ đang suy nghĩ về câu hỏi của nó, rồi cười khẽ một tiếng: "Thật ra ta không hiểu thích mà các ngươi nói là gì."

"Chỉ là ta đã quen có nó làm bạn, mặc dù nó chưa bao giờ đáp lại ta."

"Đứa nhỏ đó là người thừa kế của ngài à?" Nó hỏi theo bản năng, "Nếu nó muốn đi thì ngài đừng cho nó đi là được mà."

——Mọi người ở đây đều đối xử với con cái của họ như thế, họ muốn an bài cho con mình thế nào thì cứ an bài thế đấy.

Danh thiếp, người kế vị, công việc —— tất cả mọi thứ đều đã được an bài.

Những đứa trẻ đó cũng giống như nó, chỉ cần sinh ra trong gia đình của những người đàn ông ở vòng trong, chúng sẽ không bao giờ có thể rời khỏi sự kiểm soát của vòng trong và Tòa thánh. Quỹ đạo cuộc đời của chúng đã được hoạch định rõ ràng ngay từ khi mới sinh ra và không bao giờ bị chệch hướng.

Vì vậy, nó hơi bối rối khi đối mặt với tình huống này —— một người đàn ông quyền lực như thế này lại đang bị tổn thương vì đứa con sắp rời xa ông ấy.

Điều này thật kỳ lạ.

“Khi nó không có linh hồn và chỉ là một tác phẩm điêu khắc, ta có thể dễ dàng giữ nó lại bên mình.” Vị khách cười khẽ trả lời, “Nhưng sau khi nó đã có linh hồn thì không thể nữa.”

“Nó sẽ không ngừng chống lại sự trói buộc của ta để bảo vệ cho những điều mà nó khao khát, cho những người mà nó muốn bảo vệ, và cho khoảnh khắc nó đã sinh ra linh hồn của riêng mình.”

Vị khách nhìn nó với vẻ hoài niệm và một cảm xúc sâu lắng nào đó mà nó không thể hiểu nổi: “Nó đã hiểu được thích là gì, nó đã có linh hồn.”

“Nó không còn là đồng loại của ta, chúng ta không bao giờ có thể ngồi dưới những vì sao và yên tĩnh hòa hợp với nhau như vậy nữa.”

“Ngài có thể đưa tôi xuống biển.” Nó lúng túng nói: “Ngài giống như thần còn gì? Thần cũng không thể giữ được đứa trẻ đó sao?”

Vị khách cười đáp: “Dù là thần thánh cũng không thể lưu giữ người có linh hồn.”

Nó chậm rãi thẳng lưng, mê mang lặp lại lời nói của vị khách với một loại khao khát không thể kiểm soát được: “Một người có linh hồn?”

Lời nói của mẹ lại vang lên bên tai: 【Hãy rời khỏi đây, rời khỏi thành phố trên không.】

【Sân khấu rộng lớn hơn đang chờ đợi con.】

“Cám ơn đã làm bạn với ta đêm nay.” Vị khách đứng dậy, khoác áo choàng, cười cảm ơn, “Cậu có muốn thứ gì không?”

Đầu óc nó bắt đầu rối bời, buột miệng nói một hơi dài rằng tất cả hóa đơn đều đã được thanh toán hết rồi.

“Ngài… đêm nay ngài có thể đưa tôi rời khỏi hòn đảo này được không?” nó thận trọng nói ra yêu cầu cuối cùng: “Xuống biển giống như tối hôm qua cũng được.”

“Xuống biển à…” Vị khách cười lớn, “Nếu chỉ rời đảo thôi thì tầm thường quá, cậu có thích bầu trời không?”

Nó ngẩn người ra choáng váng.

Vị khách vươn bàn tay đeo găng da ra trước mặt nó, mỉm cười dịu dàng: “Ta dẫn cậu đi xem vũ trụ nơi ta sinh ra đời, đi nhé?”

Hai mắt nó sáng lên, không chút do dự đưa tay lên: “Đi!”

Đêm ấy lúc khách đưa nó về lại đảo, đầu óc nó trống rỗng, trong đầu chỉ toàn là những ánh sao xanh bàng bạc mênh mông cuồn cuộn luân chuyển trong dãy ngân hà. Nó thảng thốt ngã người vào đống chăn dày, sau đó đột nhiên hưng phấn bật

dậy, điên cuồng đấm vào không khí, rồi ngã về phía sau, ôm gối lăn qua lăn lại chân đá tới tấp.

Tuyệt đẹp.

Thì ra thế giới lại rộng lớn như vậy.

Giống như mẹ đã nói, thật rộng lớn.

Nó chậm rãi nâng niu lấy tấm ảnh từ trong đống quần áo, rất nhanh liền che đi tên khốn chó chết trên tấm ảnh, chỉ nhìn mẹ cười rạng rỡ dưới nắng ấm, sau đó chậm rãi áp sát ảnh bà vào lòng, cuộn tròn người trong chăn bông và ngủ thiếp đi với nụ cười trên môi.

Bầu trời đầy sao ngoài đảo thật rực rỡ.

Trong thời gian đó, hầu như đêm nào vị khách kia cũng đến. Ông ta đưa nó đi xem những cảnh đẹp nhất trên toàn thế giới, và đáp ứng mọi yêu cầu của nó.

Ngồi trên đại dương ngắm nhìn người cá bơi lượn qua lại, nhìn những loài động vật cổ đại tụ tập dưới lớp băng ở Nam Cực, và dòng người qua lại chen chúc nhau trên một chuyến tàu trong thành phố.

“Một ngày nào đó, chiếc gương của hành khách sẽ nổ tung,” đôi khi vị khách nói đùa với nó như thế.

Nó ngớ người ra hỏi, “Tại sao?”

Vị khách sẽ cười và nói, “Ta thiết kế để nó phát nổ vì vì ta nghĩ điều đó rất thú vị.”

Nói tóm lại, đó là loại lời nói mà nó không hiểu gì cả, nhưng chuyện này không hề gây trở ngại đến việc nó đã có một khoảng thời gian rất vui vẻ hạnh phúc.

Chưa bao giờ có người nào dẫn nó đi chơi như thế này, có vẻ như nó đã có một người bạn như lời mẹ đã nói.

Nó cũng biết rằng một ngày nào đó người khách sẽ rời đi, nhưng không biết tại sao, có thể là nó đang trốn tránh, nó không muốn đối mặt với sự thật rằng vị khách đó sẽ rời đi.

Rồi đến một ngày nọ, vị khách tự mình nhắc đến chuyện đó, ông ta nhìn nó đang lật sách, đột nhiên nói: “Tối mai ta sẽ không tới”.

“Tối nay cậu muốn đi đâu?”

Người khách nói điều đó với một giọng điệu thoải mái, như thể nói lời tạm biệt với một chương trình truyền hình sau bữa tối, như thể không biết điều này tàn nhẫn như thế nào đối với nó.

Tay nó run rẩy lật sách, ngẩng đầu không tin nổi, sau đó rất nhanh bình tĩnh lại, nó hỏi: “Chỉ có ngày mai là không tới thôi sao?”

“Không.” Vị khách cười đáp: “Sau này ta sẽ không đến nữa.”

Nó ngồi đó một lúc lâu, quay mặt đi, kiềm chế cảm xúc, cố tỏ ra lạnh lùng nhất có thể, rồi dường như đang nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên từ tại chỗ nhảy dựng lên, chạy vội vàng nói: “Chờ tôi một chút!”

“Ngài chờ tôi một chút nhé!”

Nước mắt nó rơi lã chã, vừa lau nước mắt qua loa vừa lấy những tấm mạng che mà nó giấu dưới chiếc giường chăn lông vũ —— đó là y phục và mạng che để nhảy điệu 《 Salome 》 .

【 Còn rất nhiều người thưởng thức khiêu vũ chân chính đánh giá cao vẻ đẹp của con —— họ tồn tại ngoài kia, mẹ đã thấy họ. 】

Nó hít sâu một hơi, thay bộ váy rồi run rẩy bước ra ngoài.

“Tôi có thể.. tôi có thể nhảy một điệu nhảy cho ngài xem được không?” Nó run giọng hỏi.

Vị khách ôn hòa nói: “Được.”

Dưới ánh nến mông lung và bên cạnh tấm màn nhung buông lơi, nó đã nhảy điệu nhảy này không biết bao nhiêu lần, bọn người đó nhìn chằm chằm vào nó bằng ánh mắt mà nó căm

ghét nhất —— giống như bọn họ cũng từng nhìn mẹ nó như vậy.

Nhưng lần này không có, từ đầu đến cuối đều không có.

Vị khách chỉ yên lặng ngồi đó, không hề lỗ mãng xông lên nửa chừng, không quỳ rạp trên mặt đất vuốt ve chân nó, không hề ngầm nói câu khiêu khích nào đó mà bây giờ nó mới hiểu được mà chán ghét.

Sau khi nhảy xong, nó quay một vòng, đôi mắt tím lóng lánh ánh nước, hai tay nắm chặt vạt váy, khẽ hỏi vị khách: "Có đẹp không?"

"Thật đẹp." Người khách cười đáp, "Linh hồn của cậu cũng giống như điệu nhảy của cậu vậy, đều thật đẹp."

Cuối cùng thì nó cũng cười, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, nó dè dặt lùi lại hai bước về sau, vén váy khẽ cúi đầu, làm động tác hạ màn mà nó đã xem hàng nghìn lần trong video khiêu vũ của mẹ:

"Cảm ơn ngài đã xem."

- ——oOo—

Chương 523

Sau màn khiêu vũ, thay vì đưa ra yêu cầu như thường lệ thì lần này nó lại trò chuyện với khách.

"Công việc của ngài là gì vậy?" Nó thận trọng hỏi.

Vị khách dừng lại một chút rồi cười khẽ: "Ta tưởng quy định của hòn đảo là không được dò hỏi khách?"

Nó lập tức căng cứng người, vừa định giải thích thì lại nghe thấy vị khách cười nói: "Ta không làm gì cả, chỉ là một kẻ nhàn rỗi thích chơi game mà thôi."

Nhận thấy người kia không bận tâm đến câu hỏi của mình, nó thở phào trong lòng, ngập ngừng hỏi thêm, "Vậy tại sao ngài phải rời đi đột ngột như vậy?"

"Chà, cái này à?" Vị khách suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Thật ra, ta không thể đến thế giới này".

"Chỉ khi nào có người cầu nguyện và triệu hoán thì ta mới có thể đến, lần này ta có thể ở đây lâu như vậy bởi vì gã không ngừng triệu hoán ta, ước nguyện với ta."

"Nhưng bây giờ gã đã ngừng triệu hoán, cho nên ta phải rời đi."

“Vậy tôi cầu nguyện cho ngài đến có được không?” Nó hỏi.

“Không được, cậu không tin vào ta.” Vị khách phá ra cười, ông ta thản nhiên nói, “Ta có thể thấy một niềm tin vững chắc trong linh hồn cậu.”

Nó ngẩn người: “Niềm tin vững chắc…?”

“Cô ta rất đẹp.” Người khách cười “Niềm tin của cậu cũng rất đẹp”.

Nó ngồi đờ đẫn một lúc rất lâu, rất lâu rồi mới cất giọng khàn khàn, cười đáp: “….. Vâng, tôi cũng nghĩ vậy.”

“Đêm nay cậu muốn rời đảo đi đâu nào?” Vị khách hỏi nó như thường lệ, “Cậu có muốn điều gì khác nữa không?”

Nó cúi đầu, từ từ siết chặt mạng che trong tay, ngẩng đầu lên với đôi mắt đỏ hoe nhưng giọng điệu lại vô cùng dứt khoát: “Tôi muốn rời khỏi hòn đảo này vĩnh viễn.”

“Tôi muốn giết tất cả những gã đàn ông trên hòn đảo này!”

“Đó là điều ước duy nhất của tôi đêm nay, được không?”

Vị khách chăm chú nhìn nó một lúc, rồi đột nhiên nở nụ cười thú vị: “Cậu đang —— “

“—— hứa nguyện với thần sao?”

“Hứa nguyện với thần phải trả một cái giá rất đắt, cậu có chấp nhận không?”

Nó tinh ý nhận ra điều này khác hẳn với các yêu cầu trước đây của mình, ánh mắt của vị khách khiến nó run lên, sống lưng tê dại nhưng nó vẫn gật đầu: “Nếu ngài có thể biến nó thành hiện thực, bất cứ giá nào tôi cũng có thể chấp nhận!”

“Ôi, người trẻ tuổi! Chỉ khi còn trẻ cậu mới có thể nói những điều bốc đồng như vậy.” Vị khách mỉm cười.

“Vừa cách đây không lâu gã cũng nói với ta như thế.”

“Nhưng Tà Thần không có lý do gì để từ chối lễ vật cả.” Vị khách ngẩng đầu, duỗi ngón trỏ gõ lên trán nó, thì thào nói: “Như cậu mong muốn.”

Nó ngất lịm đi trong một vầng hào quang màu xanh bạc.

Khi tỉnh dậy lần nữa đã là buổi tối ngày hôm sau, đầu óc nó choáng váng, khi chống bàn đứng dậy vô tình làm rơi một lá bài poker ra khỏi bàn.

Trên lá bài có một dòng chữ viết, nó dán mắt nhìn, phát hiện trên lá bài Bích ghi dòng chữ:

【Cái giá của ước muốn là sự đau khổ. 】

【Nỗi đau này bao gồm của cậu, cũng như của những người mà cậu muốn giết. Ta chấp nhận nỗi đau mà cậu đã mang lại và tạo ra. 】

【Một gợi ý thân thiện, đôi khi giữ lại những kẻ cậu căm hận để bòn rút giá trị và nỗi đau còn sót lại của chúng thì thú vị hơn là giết chúng ngay lập tức. 】

Nó chậm rãi siết chặt lá bài Bích, đôi mắt tím sẫm lại, hơi thở gấp gáp, cùng lúc đó, cánh cửa phía sau bị đá văng ra, gã cha giám mục của nó bước vào, đột nhiên vươn tay túm lấy tóc kéo xềnh xệch nó ra ngoài, giở giọng trịch thượng, "Vị kia đi rồi."

"Mày ra tiếp đãi những người khác đi nào."

"Đêm nay mày phải tiếp hai người." Giám mục nhìn mạng che trên người nó, híp híp mắt, "Hehe, bây giờ là ba người."

"Lâu lắm rồi tao cũng không thấy mày khiêu vũ."

Nó siết lá bài trong tay càng lúc càng chặt, hơi thở càng ngày càng nặng nề. Gã giám mục cha nó ném nó vào một căn phòng khác, nơi đó đã có hai người ăn mặc như linh mục của Tòa thánh đang đợi, gã nắm lấy vai nó kéo nó đứng dậy, ra lệnh:

"Hai vị linh mục này đợi lâu lắm rồi, mày bắt đầu khiêu vũ luôn đi."

Nó chưa kịp làm ra động tác gì thì một tên linh mục đã cười dâm đãng nhào tới muốn đè nó xuống, nó lập tức cầm chân nến bên cạnh đập mạnh vào đầu hắn, tiếng hét thảm thiết trong phòng vang lên, nó cười toe toét sung sướng, nhưng điều này lại khiến giám mục nổi điên hô lớn gọi bảo vệ vào, chẳng mấy chốc nó đã bị đám người đè xuống đất trấn áp.

Có người giẫm mạnh lên cổ tay của nó rồi xoay nghiến tàn nhẫn, lá bài Bích tuột khỏi lòng bàn tay văng xa ra ngoài.

Đám người lại lao vào, xúm tới xâu xé lớp mạng che trên người con mồi đang bị ấn ngã dưới mặt đất, nó nghiêng đầu nhìn qua, trên mặt bàn là lá bài Q cơ nằm chỏng chơ tượng trưng cho thân phận của nó bị hai lá bài khác đè lên, một nỗi hận thù chưa từng có bùng lên trong đáy mắt.

Giết chúng!!

Tôi muốn giết hết đám người này!!

【… phát hiện ra dục vọng mãnh liệt… 】

【 người chơi Hồng Đào đăng nhập vào trò chơi. 】

Bên trong Thành phố trên không, Quyền Chấn Đông lúc này vẫn còn trẻ, hắn ngồi trên một chiếc ghế ở giữa hành lang, vừa nôn nóng lại vừa có chút ngại ngùng, thỉnh thoảng đảo ánh mắt thèm khát tò mò nhìn vào căn phòng cuối cùng bên trong.

Linh mục đưa hắn đến đây đêm nay đã đặt hàng Q cơ, nghe nói là người đẹp nhất hòn đảo này.

Hắn vừa mới nhận chức linh mục của Tòa Thánh, các vị cao niên bên trên liền mỉm cười thâm ý, bảo là nhân dịp này sẽ đưa hắn đến một cõi cực lạc thanh tịnh mà chỉ có người của Tòa Thánh mới có thể đến đó để chúc mừng hắn.

Sau khi Quyền Chấn Đông lên đảo, hắn nhìn cảnh tượng trước mắt mà bần thần chấn kinh đến khoảng 30 phút rồi sau đó nhanh chóng thích nghi, nhưng vì xấu hổ, hắn nói rằng tạm thời trước mắt mình không cần đặt bài đâu —— dù sao đây cũng là lần đầu tiên nên hắn rất bồn chồn.

Có thể đợi đến lần sau.

Nhưng kiểu rụt rè lịch sự này chỉ kéo dài cho đến khi nhìn thấy ảnh chụp của Q cơ thì hắn hoàn toàn chết lặng, linh mục cười cười, ngầm vỗ vai hắn nói, tôi để dành điểm cống hiến trong hai tháng mới đặt Q cơ được một tiếng thôi đấy, còn phải xếp hàng chờ nữa, nếu ông muốn thì tôi cho ông hưởng ké 10 phút vậy.

Quyền Chấn Đông giả vờ giả vịt từ chối tượng trưng vài câu, sau đó đồng ý.

Nhưng bây giờ đã hơn một tiếng rồi, vị linh mục nói sẽ cho hắn mười phút vẫn chưa đi ra, Quyền Chấn Đông không khỏi có chút lo lắng, hắn nhìn trên hành lang, rồi lại nhìn quanh quất trái phải mấy lần, cuối cùng thấy không ai để ý đến mình thì không nhịn được nữa, bước đến gõ cửa.

Bên trong cửa không có động tĩnh gì, Quyền Chấn Đông gọi tên linh mục, bên trong truyền ra một giọng nói yếu ớt: "Cứu, cứu mạng…"

Âm thanh không giống như đang đê mê vui sướng mà giống hấp hối hơn, Quyền Chấn Đông theo bản năng cảm thấy có gì đó không ổn, hắn đột ngột đẩy cửa ra.

Mùi máu tanh tưởi nồng nặc xộc thẳng vào mặt, Quyền Chấn Đông sững sờ trước cảnh tượng như địa ngục trần gian trong căn phòng.

Tấm màn nhung đỏ tía rũ rượi ướt đẫm đang nhỏ máu tí tách, ba bốn vệ sĩ nằm trên mặt đất, tứ chi co quắp, máu chảy thành vũng dưới thân, đồng tử đã giãn nở tối đa, nếu không có hơi thở yếu ớt trước mũi và run rẩy vì đau đớn thì Quyền Chấn Đông nghĩ bọn họ đã chết.

Đi sâu hơn vào bên trong, hai vị linh mục đặt hàng Hồng Đào đã bị "mổ bụng", xương trắng và ruột lòng thòng lòi hết ra bên ngoài, trên mặt toàn là vết bỏng, còn vị linh mục kia thì thân dưới bê bết máu, vị trí kia xẹp lép trũng xuống, Quyền Chấn Đông vừa nhìn qua thì da đầu tê dại —— chắc chắn thứ kia đã không còn nữa!

Hai linh mục này vẫn đang động đậy, thương tích thảm thương như vậy thế mà vẫn còn sống!

Tận cùng bên trong căn phòng truyền ra tiếng la hét thảm thiết, đầu óc Quyền Chấn Đông đông đặc cứng ngắc, nhưng vì tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra, hắn vẫn đi vào trong.

“Cứu, cứu tôi…” Tiếng kêu yếu ớt này là của giám mục, chủ nhân của hòn đảo, nhưng vào lúc này, vị giám mục kiêu căng ngạo mạn đối với mọi người lại kêu rên một cách hèn hạ, “Cứu…”

“Tha mạng cho tôi.”

Giữa tiếng hét chói tai và yếu ớt của giám mục, Quyền Chấn Đông từ từ vén bức màn ngăn cách với mọi thứ bên ngoài, sau đó hắn sững sờ đứng lặng chỗ.

Một người đang uể oải lười nhác ngồi trên chiếc ghế sô pha lớn, đôi mắt màu tím của anh đen đặc dưới ánh nến yếu ớt, chỉ còn thấy một tia sáng màu tím nhỏ nhoi lưu chuyển trong đôi ngươi. Toàn thân anh đầy máu, như vừa được rửa sạch bằng máu, máu chảy ra từ đầu tóc và ngón chân lắc lư, rơi tí tách rồi chảy nhòe trên mặt đất.

Anh lơ đãng xáo trộn bộ bài trên tay, giọng điệu không nhanh không chậm, có chút nghịch ngợm:

“Tôi hỏi lại lần nữa, ông ta tên gì?”

Giám mục kinh hãi, từ trong cổ họng phát ra tiếng thở hồng hộc, gã bật khóc: “Tôi thật sự không biết!”

“Tôi chỉ biết mọi người đều gọi ông ấy là Quốc vương, tôi không biết tên ông ấy thật mà! Quý ông đó không bao giờ để lại tên của mình!”

“Thật sao?” Anh rũ đôi mắt tím, máu chảy ra từ hàng mi dài cong vút, giọng điệu dường như mang theo một loại trách móc nào đó, “Sao cái gì ông cũng không biết vậy.”

“Thật là vô dụng.”

Lời nói vừa dứt, lá bài đang xáo trộn trong tay anh chợt lóe lên, anh dùng hai ngón tay kẹp lấy lá bài ném về phía gã giám mục.

Tiếng thét thảm thiết của giám mục lại vang lên: “A!! AAAA!!!”

Ánh nến nhảy lên soi sáng mặt đất.

Quyền Chấn Đông đờ đẫn quay đầu lại, qua ánh nến hắn nhìn rõ mồn một bộ dạng giám mục gục trên mặt đất.

Từ đầu đến chân giám mục dường như cũng đã được rửa sạch bằng máu, nhưng không giống như Hồng Đào, chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng biết Hồng Đào tắm máu người khác, còn giám mục tắm máu của chính mình. Gã nằm thẳng đuột ra đất thành hình chữ đại (大), gần như mỗi vị trí khớp xương trên người đều bị ghim chặt bằng một lá bài poker.

Nhìn thôi cũng biết rất đau rồi, giám mục đau đến mức cơ bắp co rút lại, nhưng gã lại bị mấy lá bài ghim xuống đất, không cử động được.

Mà lá bài Q cơ Hồng Đào ném ra ban nãy cắm thẳng vào chính giữa vật kia của giám mục, nháy mắt máu tươi phụt lên xối xả.

Quyền Chấn Đông kinh hãi nhìn giám mục đang co giật —— sao mà không đau được chứ!

Hắn hoảng sợ muốn bỏ chạy, nhưng lúc lùi lại thì vô tình giẫm phải tờ giấy vụn, nghe thấy âm thanh loạt xoạt, Hồng Đào ngồi trên chiếc ghế đối diện ngẩng phắt đầu lên ngay lập tức.

Máu tươi nhỏ giọt lỏng tỏng từ mái tóc của Hồng Đào, chảy dài trên khuôn mặt đã từng mê hoặc Quyền Chấn Đông, nhưng bây giờ hắn ta chỉ cảm thấy sợ hãi.

Anh chống khuỷu tay lên thành ghế, mềm oặt tựa vào lưng ghế như người không xương, sau đó, dưới ánh nến, Quyền Chấn Đông nhìn thấy Hồng Đào chậm rãi nhướng mắt, nhếch khóe môi, dùng đôi mắt tím huyền ảo liếc nhìn hắn cười nửa miệng:

“Ông là khách tiếp theo của tôi, phải không?”

- ——oOo—

Chương 524

Vào một đêm mưa gió, Hồng Đào tắm máu toàn bộ thành phố trên không. Anh biến vùng đất mà Tòa thánh ca ngợi là tịnh độ cực lạc thành một địa ngục trần gian đối với đám người này.

Mưa to ròng rã ba ngày liên tục cũng không thể rửa sạch máu trên đảo.

Nhưng anh không giết bọn đàn ông đó, anh thu hoạch nỗi đau của chúng theo một cách lạnh lùng hơn ——

—— Anh biến thành phố trên không thành tòa án xét xử, và chỉ xét xử duy nhất đàn ông. Bất cứ ai có tọa độ cố định trên đảo đều có thể kiện những người đàn ông đã từng lên đảo, và những người đàn ông này phải lên đảo để chấp nhận phán xử, chấp nhận các biện pháp trừng phạt, chấp nhận hình phạt do bên kia yêu cầu.

Nếu không thì cứ chờ thứ đáng sợ hơn đến tìm mình đi —— Hồng Đào có rất nhiều thủ đoạn để tra tấn bọn họ.

Sau 4 năm, thành phố trên không đã hoàn toàn trở thành hòn đảo phán xét của Hồng Đào. Anh nắm quyền kiểm soát hòn đảo triệt để, còn những người dân trên đảo sau khi được Hồng Đào phán xử lấy lại công bằng cho mình thì cũng được anh sắp xếp rời khỏi đó và bắt đầu cuộc sống mới.

Cuối cùng, thành phố trên không biến thành một hòn đảo biệt lập. Trên đó chỉ còn lại Hồng Đào và lũ đàn ông thoi thóp sau khi bị anh phán xét.

Nhưng Hồng Đào vẫn không buông tha, trong lòng anh dường như có một nỗi hận vô bờ bến. Chỉ cần anh muốn, dù chỉ còn lại duy nhất một mình anh, anh cũng có thể mở phiên tòa, gọi những tên đàn ông đó lên đảo và xét xử từng tên một.

Không tên đàn ông nào dám làm trái lời anh, mọi người đều gọi anh là Hoàng Hậu, một Hoàng Hậu tàn độc thích tra tấn hành hạ khiến bọn chúng đau đớn. Anh giống như một thanh kiếm Damocles sắc bén treo lơ lửng trên đầu bọn chúng, để bọn chúng lúc nào cũng sống trong sợ hãi, không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không dám nhớ lại những gì mình đã làm trong quá khứ.

Trong bốn năm qua, nương theo sự trừng phạt đám người trên đảo, Hồng Đào cũng duỗi tay từ Thành phố trên không đến Tòa thánh. Anh bắt đầu cố gắng kiểm soát sự phát triển của Tòa thánh, nghiêm cấm bất kỳ người đàn ông nào của Tòa thánh tiếp xúc với phụ nữ, nếu không sẽ bị anh đưa ra xét xử tại Tòa án Thành phố trên không.

Tòa Thánh tồn tại dưới áp lực của Hồng Đào, ngoài mặt ai cũng không dám nói lời nào, nhưng trong lòng lại tràn đầy oán hận.

“Một thằng nhóc láo xược khoác váy đàn bà,” Giám mục hung hăng uống một ngụm rượu, cay đắng nói.

Bốn năm trước sau khi bị Hồng Đào chém đứt phía dưới, gã đã già đi rất nhiều, khuôn mặt đầy nếp nhăn khiến gã càng thêm nham hiểm, gã độc ác nói: “Lại dám khống chế Tòa Thánh.”

“Thần sẽ trừng phạt nó thật nặng!”

“Nhưng ít nhất không phải hôm nay.” Quyền Chấn Đông thương cảm nhìn Giám mục, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi nói, “Đêm nay ông bị gọi lên đảo nữa phải không?”

Giám mục nghĩ đến chuyện đó thì cũng bắt đầu run rẩy, gã hầu như không giữ được bình tĩnh: “Nó còn thủ đoạn gì nữa chứ?”

Quyền Chấn Đông thấp giọng nhắc nhở, “Ví dụ nhét pháo hoa vào mông ông như lần trước? Ông nằm viện hai tháng còn gì.”

Giám mục nghe vậy thì im bặt, gã suy sụp hẳn, đột nhiên đứng lên trong quán rượu: “Tôi không muốn lên đảo! Giết tôi đi! Tôi không muốn nhìn thấy nó!”

—— Bốn năm trước, gã chưa bao giờ nghĩ đến việc lên đảo sẽ là điều đáng sợ như vậy đối với mình.

“Tự sát là tội lỗi.” Quyền Chấn Đông chỉ có thể an ủi gã, “Hoàng Hậu không làm quá mức thế đâu.”

Sự thật chứng minh Quyền Chấn Đông đã đoán sai. Hắn ta nhìn thấy Giám mục thở thoi thóp trên giường bệnh nhìn mình, hai mắt rưng rưng, thậm chí còn nắm chặt tay hắn,

giọng điệu nghẹn ngào: “Nó.. nó nhốt tôi ở chung với con ngựa đang động dục… “

“Thứ đó có, có…”

Nữ bác sĩ bên cạnh đẩy kính, vô cảm giải thích: “Chúng tôi đã cắt khoảng 40cm ruột của ông ta, sau này không được ăn đồ cay nóng nữa, sẽ dễ bị sa hậu môn và xì hơi, các ông chú ý một chút.”

“Được, được.” Quyền Chấn Đông nhàn nhạt gật đầu, nhìn vị Giám mục tiều tụy trên giường bệnh cuộn mình khóc thảm thiết như những người phụ nữ đã bị bọn họ cưỡng hiếp, đầu óc trống rỗng, chỉ có một ý nghĩ ——

——Không thể để Hồng Đào tiếp tục như thế này nữa.

Tất cả bọn họ trước sau gì cũng bị Hoàng Hậu đùa chết.

Tòa thánh lặng lẽ thành lập một hòn đảo phụ, sau đó tổ chức một cuộc họp trên hòn đảo đó.

“Không thể tiếp tục như thế này mãi được!” Một linh mục nói, gần như vô cùng sợ hãi, “Các ông đều lên đảo hết rồi, người tiếp theo sẽ là tôi!”

“Không thể cứ tiếp tục như vậy!” Một linh mục khác phụ họa, hắn khóc lóc thảm thiết, “Lần nào Hoàng Hậu cũng mặc đồ phụ nữ tra tấn tôi, tôi không đụng đến phụ nữ được nữa, cứ nhìn thấy đàn bà con gái là sợ hãi!”

“Tôi cũng thế!”

“Tôi cũng vậy. Hôm kia có người đến gặp tôi cầu nguyện, cô ta vừa chạm vào tay tôi, tôi giật mình thét lên, đến giờ vẫn còn sợ đây.”

“Đám phụ nữ tội lỗi này!” Một linh mục đang đứng hằn học đập tay xuống bàn. Lúc trước hắn bị 17 người phụ nữ trên đảo tố cáo, phải bị xét xử 17 lần theo yêu cầu của họ, đến bây giờ vẫn không thể ngồi xuống bình thường, bởi thế lúc nhắc đến phụ nữ thì hắn ta ghét cay ghét đắng, “Bọn đàn bà đó thật đáng sợ! Lũ phù thủy dám làm hại chúng ta nên xuống địa ngục hết đi!”

“Nhưng…” Có linh mục ngập ngừng, hắn đã quá sợ hãi Hồng Đào, “Tôi cảm thấy bọn họ chỉ muốn ăn miếng trả miếng, biết đâu phán xử xong rồi thì họ sẽ buông tha chúng ta thì sao!”

“Ăn miếng trả miếng gì chứ!” Linh mục đang đứng chống eo hét lên, “Chúng ta chỉ làm những chuyện chúng ta nên làm với bọn họ! Bọn họ dựa vào đâu mà trả thù chúng ta!”

Linh mục nhất thời không phản ứng kịp: “Chuyện nên làm?”

“Đúng vậy.” Vị linh mục đứng trầm giọng đọc những lời cầu nguyện mà họ đọc hàng ngày, “Các ông đã quên giáo lý của chúng ta nói gì về phụ nữ rồi sao?”

“Họ phải phục vụ chúng ta, cầu nguyện cho chúng ta, ngủ bên giường của chúng ta, góp phần tạo ra và tiếp nối loài người, xoa dịu dục vọng của chúng ta, nếu không thì tại sao lại tạo ra phụ nữ?”

Vị linh mục nhấn mạnh: “Giáo lý nói rằng phụ nữ là do đàn ông chúng ta tạo ra, họ được tạo ra để giúp đỡ chúng ta, và chúng ta muốn làm gì họ cũng là chuyện đương nhiên!”

“Chuyện đó thì tất nhiên là tôi biết.” Linh mục gật đầu đồng ý với lời nói của đối phương, nhưng ngay sau đó, hắn lại do dự hỏi, “Nhưng Hồng Đào…”

“Là đàn ông.”

“Dựa theo giáo lý thì chuyện chúng ta làm với Hồng Đào không theo lẽ thường, y trả thù chúng ta cũng là điều hiển nhiên, không phải sao?”

Tất cả mọi người đều im lặng, lá cờ giáo lý thiêng liêng vừa được kéo lên đã bị chọc thủng trong tích tắc.

“Từ nhỏ nó đã lén lút mặc quần áo của mẹ nó, bắt chước hành vi của mẹ nó, ngày nào cũng nhảy những điệu mà chỉ có phụ nữ mới được nhảy.” Giám mục ngồi trong góc vừa bị xét xử sắp chết tới nơi thều thào nói với vẻ hả hê, “Nó giống phụ nữ, nói chuyện như phụ nữ, và cũng giúp những người phụ nữ kiêu ngạo đó trừng phạt chúng ta. Tuy rằng nó được ân trên ban cho thân thể nam giới nhưng bên trong nó vẫn là nữ giới.”

“Nó tình nguyện lên đảo khiêu vũ cho chúng ta, lại còn nhảy rất vui vẻ nữa.”

Giám mục mỉa mai, “Vậy thì có khác gì so với những ả phù thủy độc ác chủ động dụ dỗ đàn ông trong giáo lý chứ?”

“Cho dù nó là đàn ông thì sao? Nó đã tự biến mình thành phụ nữ, một giống nòi cấp thấp do Chúa tạo ra để hầu hạ chúng ta.” Giám mục hung ác đập vào chiếc xe lăn, “Vậy thì cũng không thể trách chúng ta dùng cách đối xử với phụ nữ để đối xử với nó được.”

“Nó có tư cách gì mà ăn miếng trả miếng, nó xứng đáng như thế!”

Đồng thời, thành phố trên không.

Không phải lúc nào Hồng Đào cũng đơn độc trên đảo, những người đã rời khỏi hòn đảo ban đầu sẽ kháng cự lại nơi này.

Nhưng qua một thời gian lâu sau đó, bọn họ lại trở về thăm Hồng Đào vẫn còn trên đảo.

Hồng Đào vĩnh viễn luôn mở rộng cửa với tất cả những ai rời đảo muốn quay về.

Đêm nay, ngoài đảo lại mưa, Hồng Đào mở cửa đón người lên đảo, nhìn thấy những khuôn mặt thân quen, anh cười: “Đã nói trời mưa thì đừng lên đây”.

“Hôm nay em có chuyện quan trọng muốn nói với anh!” Một cô gái kích động nói, theo bản năng muốn nắm lấy tay Hồng Đào.

Hồng Đào như bị điện giật gạt tay cô ra, nhưng ngay lập tức anh dừng lại: “… Anh xin lỗi.”

Ngay sau đó, anh quay đầu bước nhanh vào phòng WC: “Anh đi vệ sinh một chút.”

Cô gái cũng thẫn thờ nhìn theo bóng lưng Hồng Đào đang nhanh chóng đi xa.

Người phụ nữ bên cạnh rầu rĩ nói: “… Cậu ấy vẫn chưa thể thích ứng với sự đụng chạm bình thường của nữ giới sao?”

Hồng Đào gần như chạy vào phòng tắm, sau đó nhanh chóng khóa cửa lại, dùng hết sức lực thô lỗ chà mạnh bàn chải sắt vào bàn tay vừa bị cô gái kia chạm vào cho đến khi da thịt rách bươm tứa máu mới dừng lại..

Anh chống tay lên thành bồn, chậm rãi nhìn hình ảnh mình trong gương.

Máu chảy ra từ đầu ngón tay phải, nhỏ xuống bồn rửa mặt rồi loang ra từng vòng, làm nhòe đi đôi mắt tím phản chiếu trên mặt nước.

Trong gương anh mười tám tuổi, mặc dù đội tóc giả và trang điểm kỹ càng nhưng càng lớn lên thì nét nam tính của anh càng lộ rõ.

Hầu kết, bờ vai rộng và các khớp xương tay rõ ràng, vóc người dần dần cao hơn, dù cố ngăn cản thế nào đi chăng nữa thì cũng giống như có một người đàn ông đáng sợ đang lớn dần lên trong cơ thể, muốn thay thế khuôn mặt phụ nữ mà anh đã hóa trang, để trở thành con người thật của chính anh.

Anh cảm thấy buồn nôn khó tả, nhất là khi vô tình chạm vào các cô gái.

Anh sẽ nhận ra rằng dù có che giấu thế nào đi chăng nữa thì khi tiếp xúc với những cô gái này, chắc chắn anh vẫn sẽ đụng chạm với họ với tư cách là một người đàn ông.

——Giống như lũ súc sinh đó.

Hồng Đào chống tay lên chậu rửa mặt, không tự chủ được nôn khan một trận.

Càng lớn lên anh càng hiểu rõ hơn những gì đã xảy khi anh còn nhỏ, ngày càng hiểu nhiều hơn về những gì mẹ mình đã trải qua, loại vũ điệu mà bà hay nhảy dưới ánh nhìn của lũ đàn ông đó ——

——Anh càng ngày càng ghét đàn ông.

Ghét lũ đàn ông đó vì đã nhìn chằm chằm vào mẹ mình, thèm muốn bà, đùa bỡn và phá hủy bà.

Nhưng hóa ra anh cũng là một người đàn ông.

Anh căm hận, sợ hãi và không thể trốn tránh, thậm chí muốn xé toạc vỏ bọc, hơn một lần anh đi hỏi về việc phẫu thuật chuyển đổi giới tính, trong game cũng không bao giờ để lộ thân phận đàn ông và dùng mọi cách để ngụy trang, không cách nào kiềm chế được sự ghê tởm lớn dành cho giới tính của mình khi một người phụ nữ tiếp cận mình.

Nhưng mỗi khi đến điểm mấu chốt sắp phát điên, giọng nói của mẹ lại vang lên rất khẽ bên tai —— 【 Mặc dù con là con trai. 】

【Nhưng con cũng rất xinh đẹp. 】

【Con là điều quý giá nhất. 】

Giọng nói mang theo ý cười của vị khách cũng sẽ nói —— 【 Cậu có một linh hồn và điệu nhảy thật đẹp】.

Hồng Đào thở hổn hển, anh nhìn gương mặt mình trong gương, hai mắt đỏ hoe, thở hổn hển, cuối cùng giơ tay phải ra không tự chủ được mà đập vỡ tấm gương.

Tại sao anh lại là đàn ông!!

Đợi đến khi Hồng Đào bước ra khỏi phòng vệ sinh một lần nữa, anh lại kiêu hãnh bước trên đôi giày cao gót, dáng vẻ trang nhã quý phái như mọi khi —— ngoại trừ bàn tay phải đang quấn băng.

Cô gái nhìn vào tay phải của Hồng Đào, im lặng một lúc lâu rồi nói, "Em xin lỗi."

"Không sao đâu." Hồng Đào nhanh chóng thay đổi chủ đề, anh dựa vào sô pha lười biếng cười một tiếng, "Có chuyện tốt muốn chia sẻ với lão già cô độc trên đảo như anh à?"

Cô gái bị hình dung của Hồng Đào chọc cười. Cô liếc mắt với người phụ nữ đứng cạnh mình, nhỏ nhẹ nói: "Cũng không có gì đặc biệt cả."

"Chị ấy sắp kết hôn."

Người phụ nữ kia cũng dịu dàng nhìn Hồng Đào, trong mắt hiện lên một tia do dự: "Tôi muốn báo cho cậu một tiếng."

Nụ cười trên mặt Hồng Đào biến mất hoàn toàn, anh nhìn họ bằng ánh mắt sững sờ, trống rỗng, gần như hoang mang rồi nhẹ nhàng lặp lại: "Chị… định kết hôn à?"

Anh có cảm giác như mình vừa giẫm chân lên không trung và rơi khỏi đảo.

"Hai người ở cùng nhau sao?" Hồng Đào run rẩy, nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại rồi lại cười, chớp mắt nói: "Vậy thì

chúc phúc cho hai người.”

Cả cô gái và người phụ nữ đều im lặng một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn anh: “Không phải.”

Thật lâu sau, Hồng Đào khàn giọng hỏi: “Tại sao?”

“Lúc tôi còn ở trên đảo, tôi có một đứa con tên là Phoebe, nó đã bị cha nó bắt đi ngay khi vừa mới lọt lòng.” Người phụ nữ cười chua chát, “Bây giờ vợ cũ của hắn ta đã chết, hắn cần một người phụ nữ đẹp làm vợ sau nên đã tới tìm tôi.”

Hồng Đào không chút do dự nói: “Tôi có thể giúp chị giết hắn.”

“Hắn ta là một tay buôn vũ khí, và thế lực của hắn vượt xa sức tưởng tượng của cậu. Tôi không muốn cậu gặp rắc rối vì tôi.” Nụ cười của người phụ nữ càng lúc càng trở nên chua chát. “Hơn nữa hắn ta kiểm soát và huấn luyện con cái rất nghiêm khắc, thằng bé Daniel con trai vợ cũ của hắn suýt bị hắn ta huấn luyện đến chết. Nếu tôi không đồng ý kết hôn với hắn và trở thành mẹ trên danh nghĩa của Phoebe thì con bé sẽ là đứa con ngoài giá thú, con bé sẽ sống rất khổ sở.”

“Tôi không muốn con bé trở thành tấm danh thiếp kế tiếp, cậu có hiểu không?”

“Tôi có thể nuôi con bé.” Hồng Đào trả lời không chút do dự. Anh nhìn người phụ nữ, dùng giọng điệu vội vàng để chứng tỏ bản thân, “Tôi có thể đưa con bé lên đảo.”

Người phụ nữ nhẹ nhàng hỏi: “Sau đó thì sao? Một ngày nào đó con bé cũng phải rời khỏi hòn đảo. Thế giới tràn ngập quyền lực của cha nó giống như Tòa Thánh vậy, con bé không thể ở trên hòn đảo này cả đời.”

“Hiện giờ cậu còn đang chiến đấu với Tòa Thánh, cũng không còn khí lực và năng lực, nếu lại vướng thêm phiền phức thì chẳng khác nào dẫn lửa tự thiêu bản thân.”

Hồng Đào sững người.

“Sau này tôi không thể đến đảo gặp cậu nữa.” Người phụ nữ nhìn Hồng Đào mang theo hoài niệm và bất đắc dĩ, “Cậu hãy giữ gìn sức khỏe.”

Cô vươn tay muốn vỗ vỗ vai Hồng Đào đang ngồi yên lặng, nhưng cuối cùng dừng lại, sau đó xoay người rời đi.

Họ lại rời đi.

Hồng Đào cứ ngồi im lặng bất động giữ nguyên một tư thế, cho đến khi người đàn ông đeo mặt nạ, khoác áo choàng, cầm chiếc roi đen gõ cửa hòn đảo của anh.

“Xin chào.” Vị khách không mời mà đến trong đêm mưa cười nói, “Xem ra bây giờ hòn đảo này đã có chủ nhân mới?”

Hồng Đào ngẩng phắt đầu lên, anh đứng bật dậy.

Trong khi đó, Đảo Phó.

Đám linh mục rầu rĩ bàn với nhau: "Không ổn rồi, hiện tại thế lực của Hoàng Hậu quá lớn, càng ngày càng lớn, thậm chí y còn bắt đầu khống chế khoáng thạch, chúng ta làm thế nào cũng không đấu lại y!"

"Không nhất định." Giám mục ngồi trên xe lăn thở dốc, gã chống tay cố đứng dậy, "Mọi người, nhìn qua đây!"

"Trong hoàn cảnh yên bình như hiện tại, đúng là chúng ta không thể giành được lợi thế so với Hoàng Hậu."

"Nhưng!" Ánh mắt giám mục nham hiểm "Khi chúng dân lâm vào hoàn cảnh khốn khó không biết cầu cứu ai, giữa lúc hỗn loạn ấy nhất định bọn họ sẽ tìm đến sự che chở của chúng ta!"

Sắc mặt của các linh mục ơi thay đổi: "Giám mục, ngài nói đúng, nhưng hiện giờ không có thảm họa nào…"

"Không có thì tự tạo cho có." Giám mục cười ngạo nghễ, gã chắp đôi tay già nua nhăn nheo như vỏ quýt trước bụng, ánh mắt hung ác như rắn độc, "Thần còn giáng thống khổ xuống để khảo nghiệm chúng dân thì tại sao chúng ta lại không làm được?"

"Giáng thống khổ xuống?!" Một linh mục ngẩn người ra, ngạc nhiên hỏi, "Thống khổ như thế nào?"

Giám mục thản nhiên quét mắt qua tờ báo trên hàng rào bên cạnh, dòng tít 【 Ô nhiễm nguồn nước do phát triển công nghiệp ngày càng lớn 】 đã thu hút sự chú ý của gã. Gã nheo mắt cười: "Thượng đế đã giáng một trận lụt lớn để rửa sạch thế giới."

"Vậy chúng ta hãy làm nước ô nhiễm đi."

Thành phố trên không.

"Sao ngài lại đến." Hồng Đào nhìn vị khách đối diện đầy hoài nghi, "Không phải ngài đã nói sẽ không bao giờ đến nữa sao?"

"Bởi vì lần này lại có người triệu hoán ta." Giọng vị khách lần này lộ ra vẻ vui mừng khác với lần trước, hiển nhiên lần này ông ta đến đây rất vui vẻ, "Ta đang rất phấn khích."

"Trên đường trở về Thần Điện, ta phát hiện hòn đảo đã thay đổi nên muốn lên nhìn xem một chút, thì ra cậu đã là chủ nhân mới rồi."

Vị khách khen ngợi: "Cậu thiết kế hòn đảo đẹp đến mức đâu đâu ta cũng có thể ngửi thấy mùi vị đau khổ."

Khắp mọi nơi trên đảo đều là tòa thẩm giáo, và không nơi nào không dùng để phán xử những gã đàn ông kia.

Hồng Đào nghe xong thì rũ mắt xuống, đôi mi run rẩy dè dặt đáp lại: "Cảm ơn đã khích lệ."

“Lần này trông cậu…” Vị khách có vẻ như đang nhìn anh, im bặt trong chốc lát, “Có vẻ đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.”

Hồng Đào lập tức nắm chặt tay, anh căng thẳng hỏi, “Càng lúc càng giống đàn ông hơn, phải không?”

“Không phải. Ta không đánh giá dựa vào bề ngoài của các ngươi, ta chỉ nhìn vào linh hồn.” Vị khách cười rộ lên, “Dường như linh hồn của cậu còn mang nhiều nỗi đau hơn so với trước đây.”

“Cậu đang đau khổ vì điều gì?”

Hồng Đào im lặng hồi lâu, anh chậm rãi ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu nói: “Tôi đau khổ vì tôi chưa đủ mạnh mẽ.”

“Tôi cứ nghĩ chỉ cần trở thành chủ nhân của hòn đảo này là đủ rồi, nhưng tôi phát hiện ra rằng bất kể tôi để họ ở bất cứ nơi đâu trên thế giới này, đám người đó…”

Vẻ mặt của Hồng Đào dữ tợn hẳn lên, đôi mắt tím sáng lên như một thanh kiếm phản quang chứa đầy sát khí:

“—— Đám đàn ông đó vẫn sẽ vây nhốt họ trên hòn đảo được tạo ra từ những dục vọng bẩn thỉu của bọn chúng!”

“Vậy cậu có muốn tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn không?” Vị khách dường như đã nghe được một câu trả lời thú vị, ông ta giang hai tay ra và hỏi: “Để cảm ơn cậu đã bầu bạn đêm nay và chia sẻ niềm vui hiếm hoi của ta, ta có thể cho cậu biết làm thế nào để trở nên mạnh mẽ hơn.”

Hồng Đào thở gấp, anh nhướng mày nhìn chằm chằm đối phương: “Làm như thế nào?”

“Dù cậu có mạnh đến đâu thì thế lực của một mình cậu vẫn sẽ luôn yếu ớt.” Vị khách mỉm cười, “Hãy thành lập hiệp hội, tham gia giải đấu, thuần hóa các thành viên trong hiệp hội giống như Tòa thánh thuần hóa cậu, và hãy để họ trở thành tín đồ của cậu, sẵn sàng làm mọi thứ vì cậu.”

“Khi cậu có tín ngưỡng và sức mạnh cấp độ thần, cậu có thể làm bất cứ điều gì.”

Hồng Đào nhẹ giọng hỏi, “Bao gồm cả việc giết bất kỳ người đàn ông nào?”

“Kể cả việc giết bất kỳ người đàn ông nào.” Vị khách cười “Kể cả giết chết ta.”

Cảm xúc ập tới làm Hồng Đào choáng váng, anh nhìn người kia với vẻ không tin, theo bản năng phản đối ngay lập tức: “Tôi sẽ không giết ngài.”

“Thân phận của ta trong thế giới này cũng là đàn ông, cậu hoàn toàn có thể giết chết ta.” Vị khách dường như cảm thấy câu trả lời của anh rất thú vị, ông ta chống một tay vào thành

ghế rồi nghiêng đầu dựa vào đó, “Ta không ghét sự hiếu thắng của cậu, ngược lại, ta rất cảm kích suy nghĩ của cậu.”

“Nếu cậu thực sự có thể giết ta, ta có thể yêu cậu ngay trước khi ta chết.”

Người khách cười nói với anh, “Nhìn thái độ của cậu thì hẳn là cậu thích ta, phải không? Cậu không hào hứng với đề xuất này sao?”

Tim Hồng Đào đập loạn xạ không kiểm soát được, vẻ bình tĩnh giả tạo khi đối mặt với vị khách bị câu nói này đánh gãy hoàn toàn, nhất thời đầu óc choáng váng.

“Tôi không có…” Anh mấp máy đôi môi nhợt nhạt, biểu cảm có chút thất thần, “Tôi chỉ…”

“Cậu không thích ta sao?” Vị khách cười tủm tỉm hỏi, “Vậy thì tại sao lại để ta lên đảo trong khi cậu chán ghét đàn ông như thế?”

Hồng Đào nháy mắt không nói nên lời, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Ngoài trừ phán xử lũ đàn ông đó, anh đã không cho phép bất kỳ một người đàn ông nào lên đảo trong bốn năm qua.

“Ta sẽ không bắt cậu giết ta, chỉ là linh hồn của cậu quá giá trị… Xin lỗi vì đã làm cậu mất vui.” Vị khách có vẻ hơi hối hận, nhưng ngay sau đó lại bật cười, “Nhưng không sao cả,

trên thế giới này người có khả năng giết được ta nhất sắp tiến vào trò chơi rồi."

"Ta sẽ sớm chết dưới tay nó thôi."

Vị khách cười lớn thoải mái: "Hôm nay ta đến đây chính là để chia sẻ tin vui này với cậu."

"Sao?" Đầu óc Hồng Đào như đóng băng, lúc này vẻ mặt của anh có chút trống rỗng, "Ngài sắp bị ai giết?"

"Cậu còn nhớ đứa trẻ mà ta yêu cầu cậu đóng vai nó 4 năm trước không?" Người khách cười nói, "Đứa trẻ khiến nó sinh ra linh hồn năm nay 18 tuổi, chính nó vừa mới triệu hoán ta trong hồ."

"Thật không thể tin được. Tuy rằng đứa nhỏ đó chưa vào game, nhưng phẩm chất tâm hồn của nó càng ngày càng khiến ta phải mong đợi. Nếu vào game, nhất định nó sẽ trưởng thành để có thể giết chết ta."

Hiếm khi vị khách tỏ vẻ xúc động như thế, ông ta thở dài: "Tiếc là nó đã từ chối lời mời vào trò chơi của ta."

Hồng Đào gần như không thể hiểu được người đàn ông này đang nói gì, nhưng khi nghe đến đoạn kết, anh thở phào nhẹ nhõm, rồi hỏi: "Vậy ngài sẽ không bị giết chứ?"

"Tất nhiên là không." Vị khách chậm rãi mỉm cười "Một ngày nào đó nó sẽ vào game và giết ta".

“Đây là định mệnh của nó, chúng ta cũng là kẻ địch định mệnh của nhau.”

Vị khách pha trò hài hước: “Dù gì thì ta cũng là nhân vật phản diện cuối cùng trong câu chuyện của nó, sớm muộn gì cũng sẽ đến ngày nó giết chết ta thôi.”

“Tại sao…” Hồng Đào run giọng hỏi, “Tại sao ngài nhất định phải bị giết?”

Người khách nhìn Hồng Đào, Hồng Đào cảm thấy ánh mắt ông ta nhìn mình như thể đang nhìn vào một nhân vật trong chương trình truyền hình nào đó, sau đó người khách mỉm cười: “Bởi vì điều đó rất thú vị, cậu không thấy thế sao?”

“Trông cậu có vẻ rất buồn.” Người khách nhẹ giọng hỏi, “Ta định nhờ cậu đóng vai một người, nếu không thích hợp thì tối nay ta rời đi vậy.”

“Nếu ta bị giết thì đây là lần cuối cùng ta gặp cậu.”

Người khách đứng dậy, hơi cúi đầu chào tạm biệt “Ta rất vui được gặp lại cậu tối nay”.

Hồng Đào đột ngột ngẩng đầu lên, trong mắt vẫn còn ngấn lệ, anh gắng gượng đáp: “Tôi không buồn, tôi sẽ đóng vai giúp ngài!”

“Vậy thì làm ơn.” Vị khách lấy một bộ đồng phục học sinh ra đưa cho Hồng Đào, sau đó lại lấy ra một cặp kính áp tròng, nhẹ giọng giải thích, “Nó khá lãnh đạm.”

Hồng Đào hít sâu một hơi, anh lấy quần áo, vào phòng tắm để thay.

Khi anh bước đến gần vị khách trong bộ đồng phục học sinh, ông ta không tiếc lời tán thưởng: “Không thể tin là cậu chưa gặp nó bao giờ, cậu bắt chước rất giống.”

“Ngoại trừ đôi mắt.”

“Ồ, phải, ta quên mang theo kính áp tròng màu đen cho cậu.”

Hồng Đào ngẩn người —— màu đen à, không phải màu xanh bạc sao?

“Nhưng ngoại trừ vẻ ngoài thì có một điểm chưa giống lắm.” Vị khách nhìn Hồng Đào trầm ngâm, “Đứa nhỏ đó sẽ không nhìn ta thế này”.

“Nó rất ghét ta.”

“Còn cậu thì thích ta.”

Vị khách cười nói lịch sự như đang nói chuyện với nhân vật trong game: “Cậu có thể thay đổi ánh mắt yêu thích đó không? Không giống đứa nhỏ đó.”

Hồng Đào run lên, anh nắm chặt tay, hít sâu một hơi, lại ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào vị khách trên ghế.

Vị khách cuối cùng cũng nở nụ cười hài lòng: "Ừ, chính là ánh mắt này."

"Ánh mắt như muốn giết chết ta."

Hồng Đào dường như nhận ra điều gì đó, anh nghẹn ngào mở miệng, "Đứa trẻ này… không phải là đứa trẻ mà tôi đã bắt chước lần trước sao?"

"Không phải." Vị khách cười nói, "Lần này cậu đang bắt chước người sẽ giết chết ta."

"Tại sao…" Giọng Hồng Đào đầy xúc động, anh cố gắng hết sức kiềm chế bản thân, bình tĩnh hỏi: "Tại sao ngài lại muốn tôi bắt chước đứa trẻ sẽ giết ngài?"

"Tại sao ư?" Vị khách như chợt tỉnh ra, sau đó buồn rầu đáp: "Bởi vì ta rất muốn chết, nhưng mà hiện giờ đứa bé kia lại không muốn giết ta."

"Vì vậy trước mắt ta muốn tìm đến cậu, nhờ cậu đóng vai nó và bắt chước quá trình giết chết ta."

Người khách ngẩng đầu lên, ông ta cười: "Cậu có phiền không?"

Hồng Đào không thể nhớ mình đã tiễn vị khách đó đi bằng cách nào, anh nhìn chằm chằm vào cơn mưa nặng hạt bên ngoài hòn đảo, liên tục nhớ lại cuộc trò chuyện cuối cùng giữa họ.

【Ngài sẽ xuất hiện trong trò chơi chứ? 】

【Ta ở khắp mọi nơi, trò chơi là hóa thân của ta. 】

【Tôi có thể tìm thấy ngài trong trò chơi không? 】

【Tất nhiên có thể rồi. 】

【Làm sao tôi có thể gặp ngài? 】

【Trở thành người thắng cuộc trong giải đấu, ta chỉ gặp những người chơi có giá trị nhất. 】

【… Người chơi giết ngài là ai? 】

【Chính là người có được linh hồn của ta. 】

【Ngài…. tên là gì? 】

Người khách đứng trên rìa hòn đảo bão táp, chiếc áo choàng xộc xệch trong gió, tiếng cười nhẹ và thanh tao: “Tên ư?”

“Cậu không thể gọi tên thật của ta, chỉ cần gọi danh hiệu của ta là được, hãy gọi ta là Hắc Đào.”

Sau đó, ông ta mở rộng vòng tay ngã về phía sau, rơi khỏi hòn đảo trên không và biến mất vào biển rộng vô biên đầy sóng gió.

Hồng Đào đứng lặng lẽ trên rìa của hòn đảo, sau đó xoay người trở về, kiên quyết chọn đăng nhập vào trò chơi.

—— Anh muốn chiến thắng, anh muốn đủ mạnh để thu phục tất cả mọi người, anh muốn là Top 1!

Anh muốn giết… kẻ muốn giết ông ấy!

- ——

Quyền Chấn Đông, khuôn mặt khá già nua, ánh mắt phức tạp nhìn Hoàng Hậu trẻ tuổi trong bức ảnh, hắn lắc đầu, kết thúc dòng hồi ức của chính mình rồi quay đầu nhìn hai con cá chình trong bể, ánh mắt lại chìm xuống.

Bọn họ đã lặng lẽ lên kế hoạch trong 6, 7 năm, giờ đây mới có cơ hội hồi sinh lại Tòa thánh dưới áp lực của hoàng hậu!

Không thể bỏ lỡ cơ hội hiếm có này!

Trong game, Kho hàng phân loại phù thủy dự bị.

Bạch Liễu nhìn hình ảnh trên màn hình lớn trầm ngâm suy nghĩ.

Trái tim phù thủy, điều cốt lõi trong phó bản này liên quan đến vụ án phán xử năm đó có khả năng nằm trên người Thánh Nữ, hoặc con trai của Thánh Nữ, mà con trai của Thánh Nữ lại có mật danh là Hoàng Hậu Hồng Đào, đây cũng có thể là thân phận đăng nhập của Hồng Đào.

Có nghĩa là, vật phẩm then chốt 【 Trái tim phù thủy 】 trong trò chơi rất có khả năng nằm trên người người chơi.

Phù Thủy Nhỏ bên phe họ cũng có thể có trái tim phù thủy —— nói không chừng trò chơi này thuộc thể loại cạnh tranh bảo vệ tháp, cạnh tranh với nhau để giành trái tim phù thủy trong đội của người chơi đối lập.

Loa hai bên kho hàng liên tục phát cảnh báo bằng nhiều ngôn ngữ khác nhau:

【 Hãy cảnh giác phù thủy, hãy tố cáo phù thủy, phù thủy là nguồn gốc của tội ác! 】

【 Một khi phát hiện phù thủy xâm nhập, hãy báo ngay cho Tòa Thánh! Vui lòng không liên hệ riêng tư với bất kỳ phù thủy nào, nếu không sẽ bị coi là đồng phạm của phù thủy! Và bị đem ra phán xử với phù thủy! 】

Hai nhân viên bảo vệ Tòa thánh bên cạnh ôm ngực huyên thuyên:

“Phía Đông gần đây loạn hết cả lên, hình như ngày nào cũng có phù thủy tấn công ven khu vực ô nhiễm thì phải.”

“Nghe nói còn có phù thủy trà trộn vào Tòa thánh nữa? Không biết bọn họ muốn làm gì?”

“Tòa thánh còn đỡ ấy, tao nghe nói phù thủy trà trộn vào khu vực dân sự không ít đâu, mà bọn thường dân cũng lén lút giúp phù thủy bên khu ô nhiễm phía Đông nhập cư trái phép vào khu an toàn phía Tây này nữa! Đéo hiểu bọn thường dân ấy nghĩ gì?! Tòa thánh mới là nơi bảo vệ bọn họ! Thế mà lại đi giúp phù thủy!”

“Ừ, thảo nào gần đây tất cả các khu vực dân sự đều tăng cường tuần tra để ngăn chặn phù thủy nhập cư trái phép, khi không cả đống việc đổ lên đầu chúng ta.”

“Tốt nhất vẫn nên cẩn thận chút đi.”

Hai người anh một câu tôi một câu đi tới trước mặt Bạch Liễu, đồng thời bên tai Bạch Liễu động đậy, hắn nghiêng đầu nhìn về phía đối diện.

“Bạch Liễu…” Có người nhỏ gọi hắn, “Bạch Liễu, lại đây!”

Phía bên đó có rất nhiều phụ nữ vóc dáng cao lớn, có vẻ là đến từ các quốc gia xa hơn.

Giọng nói gọi Bạch Liễu vừa rồi phát ra từ đó.

Nhưng dường như đằng đó không có người nào mặc quần áo nam giới cả. Vả lại, tất cả các cô gái này đều mặc những chiếc váy khiêu vũ uốn lượn to đùng theo phong tục địa phương thì phải. Bạch Liễu ngập ngừng một chút, nhưng hắn vẫn bước qua đó.

Sau đó……

Bạch Liễu vừa ngẩng đầu, bình tĩnh: "Phìii."

Mục Tứ Thành đang mặc một chiếc váy bó sát thân trên căng phồng thân dưới, vốn dĩ đã thở không nổi, bây giờ lại thấy Bạch Liễu phì ra tiếng thì giận ứa gan, liền kẹp đầu Bạch Liễu dưới nách rồi kéo lê hắn qua một bên: "Anh phì cái gì mà phì! Anh tưởng trưng cái mặt đơ ra thì tôi không biết anh vừa cười hả! Hả!"

"Anh cười cái búa ấy! Anh cũng mặc đồ con gái đấy thôi!"

Bạch Liễu chậm rãi nhìn đi chỗ khác, cố không nhìn vào khuôn mặt dày cộm phấn nền và đôi môi đỏ choét choèn choẹt của Mục Tứ Thành, hắn hắng giọng hỏi: "Đường Nhị Đả đâu? Đáng lẽ điểm đăng nhập của anh ấy phải cùng chỗ với cậu chứ?"

"Tôi cũng đang tìm anh ta đây." Mục Tứ Thành bực bội chỉ muốn vò đầu bứt tai, nhưng vừa giơ tay lên thì lồng ngực bị

siết chặt đến nghẹn thở, suýt chút nữa thì đứt hơi tại chỗ, “Đm, cái này chật quá!”

“Mấy bà mấy cô mặc thứ quần áo này đi tới đi lui cũng hay thật đó!”

Mục Tứ Thành không khỏi kinh ngạc nhìn nhóm phụ nữ: “Thật lợi hại.”

“Đường Nhị Đả cao hơn tôi, chắc anh ta đang ở nhóm người bên kia.” Mục Tứ Thành chỉ tay, “Chúng ta qua tìm anh ta luôn không?”

Bạch Liễu gật đầu, hai người cùng nhau đi qua đó. Nhưng còn chưa đến gần thì đã thấy một nhóm phụ nữ cao lớn đang vây quanh người phụ nữ cao nhất với vẻ kinh ngạc:

“Ngực chị bự thật đấy! Cho em sờ tí được không?”

“Dáng người của chị cũng cường tráng nữa! Úi chị em ơi toàn là cơ bắp không này!”

“Trông chị khỏe mạnh nhỉ, sức lực cũng không tệ đâu, chị chuẩn bị đi làm ở đâu?”

Từ xa Bạch Liễu nhìn thấy Đường Nhị Đả đang căng thẳng nghiêng bên trái né bên phải, tránh thoát móng vuốt của các chị em gái đang tò mò sờ mó vào ngực, vào eo của anh, xong lại còn giả vờ ra vẻ bình tĩnh đứng đắn cảm ơn nhưng thật ra thì lỗ tai và sau gáy đã đỏ lựng cả lên:

“Cám ơn đã khen… Ngực bự thật nhưng mà không sờ được đâu… này.. này..”

“Tôi tập thể dục thường xuyên nên có cơ bắp một chút ấy mà.”

“Hiện giờ vẫn chưa biết phải đi đâu.”

Nhìn thấy Đường Nhị Đả đang bị các chị em phụ nữ vây quanh nhào nặn nắn bóp quẳng ánh mắt kêu cứu tuyệt vọng về phía mình, hai người chậm rãi lướt một đường từ trên xuống dưới, nhìn chiếc mũ lẵng hoa đăng ten màu trắng trên đầu Đường Nhị Đả, hai gò má đỏ bừng, cùng chiếc váy to sụ căng phồng, thít chặt phần trên để lộ nửa khe ngực lồ lộ cực kỳ quyến rũ.

Mục Tứ Thành: “Phìiii.”

Bạch Liễu: “Phìiii.”

Chương 525

Sau khi cả bọn tập hợp đầy đủ, Đường Nhị Đả bất đắc dĩ nhìn Mục Tứ Thành cố nín cười đến đỏ mặt tía tai, còn Bạch Liễu thì bình tĩnh quay mặt đi chỗ khác không nhìn anh. Anh ngượng ngùng xấu hổ: "… Nhìn buồn cười lắm à?"

"Không sao." Bạch Liễu vỗ nhẹ lên đầu Mục Tứ Thành, "Đừng cười nữa, vào việc chính đi."

Mục Tứ Thành bị Bạch Liễu đánh thì không nghẹn được nữa, ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt: "Nhìn anh vậy mà cúp E nha!! Hahahaha!!!"

Đường Nhị Đả: "….."

Bạch Liễu: "….." —— Với tư cách là đội trưởng mẫu mực, hắn phải cố lắm mới nín cười được.

"Chủ yếu vai và lưng của đội trưởng Đường to rộng nên chỉ có thể mặc cỡ này thôi, đâu có liên quan gì đến ngực lớn hay bé." Bạch Liễu bình tĩnh giải vây cho Đường Nhị Đả khuôn mặt đã sắp bốc khói.

Mục Tứ Thành vẫn không buông tha, cậu lợi dụng lúc đối phương không đề phòng thì đột nhiên kéo cổ áo Đường Nhị Đả xuống liếc mắt vào trong, sau đó chỉ vào Đường Nhị Đả

nghiêm túc nói với Bạch Liễu: “Nhưng bên trong đâu có lép! Đầy vun đây này!”

Đường Nhị Đả: “…”

Bạch Liễu: “…..” Cậu thì rành rồi Mục Tứ Thành.

Cậu buông tha cho Đường Nhị Đả nhanh đi, anh ấy là người thật thà, sắp chịu không nổi rồi kìa.

“Đi tìm Mộc Kha thôi.” Bạch Liễu nhanh chóng đổi chủ đề, “Chắc là cậu ấy ở đằng kia.”

Chẳng mấy chốc Mộc Kha cũng tập hợp cùng cả bọn. Phải nói rằng Mộc Kha mặc đồ phụ nữ ít có cảm giác quái đản nhất, cậu mặc một chiếc áo thun và váy ngắn rất đơn giản, tóc cũng là kiểu tóc ngắn, trông rất thanh tú.

“Mọi người tìm thấy Giai Nghi chưa?” Mộc Kha lo lắng, “Nếu người chơi cũng có thể sở hữu Trái tim phù thủy thì khả năng cao trận này là trò chơi phòng thủ tháp, hai bên đội đều có người sở hữu Trái tim phù thủy, và chúng ta phải tranh đoạt vật phẩm của đội đối phương. Trái tim phù thủy của đội chúng ta rất có thể ở trên người Giai Nghi.”

——Cậu phán đoán giống hệt như Bạch Liễu.

“Điểm đăng nhập của Giai Nghi không phải ở đây.” Bạch Liễu nhẹ giọng nói, “Con bé còn nhỏ quá, không đáp ứng đủ tiêu chuẩn sàng lọc phù thủy của nhóm người này.”

“Vậy em ấy sẽ ở đâu?” Mộc Kha cau mày.

Bạch Liễu nhướng mắt, hắn mỉm cười: “Nếu tôi đoán không sai, trò chơi sẽ để Giai Nghi đăng nhập trong khu vực phù thủy.”

“Bởi vì con bé đã là một phù thủy.”

Mộc Kha sửng sốt, sau đó nhanh chóng phản ứng lại: “Giai Nghi ở khu ô nhiễm phía đông!”

Khu ô nhiễm phía đông.

Mí mắt Lưu Giai Nghi nhấp nháy, cô bé vừa định mở mắt ra thì cảm nhận được xung quanh có rất nhiều người đang nhìn mình, thế là giả vờ bất động như cũ:

“Con bé tỉnh rồi!”

“Ai đưa con bé vào khu ô nhiễm vậy?”

“Con bé bị ô nhiễm cá chình à? Trời ơi, còn nhỏ như thế này! Chẳng phải lũ đàn ông tàn nhẫn của Tòa thánh đã ra quy định là không để các bé gái dưới 14 tuổi nuốt cá chình sao!”

“Giờ này mà cô vẫn tin vào luật lệ của bọn chúng à?! Toàn là lũ súc sinh!”

Một giọng nữ nhẹ nhàng uy nghiêm truyền đến: “Ẵm con bé qua đây cho bác sĩ kiểm tra trước đi.”

Lưu Giai Nghi cảm thấy mình được ai đó bế lên nhẹ nhàng, rồi có người, chắc là bác sĩ kiểm tra tỉ mỉ một lượt từ đầu đến chân, sau đó thở phào nhẹ nhõm rồi báo cáo với người phụ nữ có giọng nói uy nghiêm: “Bảo Lạp, con bé không sao, chỉ bị ngất đi thôi, trên người không có dấu vết bị ô nhiễm.”

Người phụ nữ tên Bảo Lạp chậm rãi nói: “Không bị ô nhiễm phù thủy thì đợi sau khi con bé tỉnh dậy, nếu con bé không muốn ở lại mà muốn quay về thì cứ để con bé đi.”

Lời vừa thốt ra thì cả đám người đều im lặng trong giây lát, sau đó mọi người nhẹ nhàng trầm giọng, như có chút thất vọng nói: “Vâng.”

Một giọng nữ trẻ tuổi phẫn nộ, bất bình phản bác lại: “Bảo Lạp, sao chị lại muốn đưa con bé trở về? Nơi đó có chỗ nào tốt đẹp đâu!”

“Con bé đã bị vứt bỏ từ đó lại đây, bây giờ đưa trở về, chẳng lẽ chị muốn đợi con bé lớn lên 14 tuổi rồi trở thành dụng cụ tiêu hóa cá chình cho lũ đàn ông trong Tòa thánh sao!”

“Không thể giữ con bé ở lại đây để chúng ta nuôi dưỡng như phù thủy sao?”

Giọng Bảo Lạp bình thản: “Không phải cô gái nào cũng muốn trở thành phù thủy, Ấu Chân.”

Câu nói này giống như một tia lửa nhỏ thổi bùng lên cơn giận dữ của Ấu Chân, cô hét lên đầy phẫn uất và tức giận: “Làm phù thủy thì có gì sai?! Tại sao không thể trở thành phù thủy?! Phù thủy là thứ thấp kém lắm sao? Mỗi người trong chúng ta ở đây đều là phù thủy!”

“Chị đã bị áp bức đến mức này rồi, tại sao vẫn còn khao khát cái khu an toàn bẩn thỉu đó, tại sao chị vẫn ghét làm phù thủy?!”

“Vậy em tình nguyện làm phù thủy sao?” Giọng Bảo Lạp vẫn dịu dàng như nước “Có ai trong chúng ta ở đây tình nguyện làm phù thủy không?”

Ấu Chân đột ngột im bặt, sau đó cô từ từ nức nở, “… Không.”

—— tất cả các cô gái ở đây đều bị ép vào đường cùng, không còn đường thoát thân mới chạy đến khu ô nhiễm này để thành phù thủy.

Chẳng hạn như Bảo Lạp, chẳng hạn như cô, tất cả đều được tạo ra để trở thành phù thủy.

“Tất cả chúng ta đều bị Tòa thánh ép buộc thành phù thủy.” Bảo Lạp nói, “Vì vậy, tôi mong là, ít nhất ở đây, khi một đứa trẻ muốn lựa chọn cuộc sống của mình, chúng ta sẽ không ép buộc nó trở thành phù thủy.”

“——— Tôi muốn cho lũ trẻ tự do lựa chọn con người mà chúng muốn trở thành.”

“Cho dù con bé có chọn trở thành phù thủy hay không.”

“Để một đứa trẻ tự do lựa chọn…” Ấu Chân từ từ quỳ xuống, khuôn mặt đầy nước mắt, cô thẫn thờ hỏi, “Có đứa trẻ nào sẽ lựa chọn làm phù thủy, khao khát làm phù thủy và luôn hướng về những người bị ô nhiễm, không có cách nào trở về vùng an toàn chứ?”

“Bọn trẻ đã lớn lên trong vùng an toàn thì làm sao chúng lại muốn trở thành những phù thủy bị đánh giá là bẩn thỉu? Chúng chỉ khao khát được trở thành những nữ tu thánh thiện trong Tòa thánh và bị lũ đàn ông đó điều khiển! Thay vì để lũ trẻ quay về và bị sai khiến để trở thành nữ tu, không bằng chúng ta cứ ép chúng trở thành phù thủy, trở thành lực lượng chiến đấu của chúng ta!”

Giọng Ấu Chân càng lúc càng trầm thấp và đầy thù hận.

“Ấu Chân.” Bảo Lạp nhẹ giọng, “Quy tắc phù thủy số một của chúng ta là gì?”

Giọng của Ấu Chân im bặt, cô hít một hơi thật sâu rồi từ tốn gằn từng chữ:

“Quy tắc đầu tiên của phù thủy: phù thủy không bao giờ phán xét phù thủy.”

“—— Cho dù cô ấy đã là phù thủy, hay đang chuẩn bị trở thành một phù thủy.”

“Trong tình huống toàn thế giới đều bị ô nhiễm, nếu ngày nào chưa giải quyết được ô nhiễm, bất kỳ cô gái nào trong khu vực an toàn cuối cùng đều có thể trở thành phù thủy. Dù cô ấy có khao khát trở thành nữ tu hay không, tất cả đều là phù thủy dự bị trong mắt chúng ta.” Bảo Lạp nhẹ giọng nói,” Khu phù thủy không có tòa thẩm phán, và chúng ta cũng sẽ không bao giờ phán xét phù thủy.”

“Ấu Chân, quy tắc thứ hai của phù thủy là gì?” Bảo Lạp nhẹ nhàng hỏi lại.

Ấu Chân nhắm mắt lại, giọng nói dần dần bình tĩnh lại: “Quy tắc thứ hai của phù thủy: kẻ nào hãm hại ta, sẽ chết dưới tay ta.”

“Những kẻ mà chúng ta căm hận muốn giết là những kẻ đang hãm hại chúng ta vào giờ khắc này. Hận thù và mong muốn giết người là hai cảm xúc quý giá, chúng ta không thể để nó lan rộng một cách vô ích, điều đó rất uổng phí.”

Bảo Lạp bước xuống, cô vỗ vai Ấu Chân, điềm nhiên nói: “Phù thủy không phải là người vô giá trị.”

“Phù thủy là vũ khí của chúng ta

“Trong một môi trường hỗn loạn, loại vũ khí mạnh mẽ này khiến con người thèm khát nhưng cũng khiến con người sợ hãi. Sở dĩ bọn trẻ trong vùng an toàn khao khát được làm các nữ tu là vì chúng sợ rằng chúng không thể điều khiển được thứ vũ khí này, sợ hãi sẽ tự làm tổn thương chính mình.”

“—— Vì lũ đàn ông của Tòa thánh đã dạy chúng theo giáo lí từ thuở nhỏ, mi không được cầm vũ khí, mi cầm vũ khí là tội lỗi, và Tòa thánh sẽ trừng phạt mi nghiêm khắc cho đến khi mi bỏ vũ khí xuống, mi cầm vũ khí sẽ gây ra những tổn thất nghiêm trọng, chỉ khi nào buông bỏ vũ khí thì mi mới có thể đạt được những điều mình muốn.”

Đôi mắt của Ấu Chân lại ngấn lệ, cô nghẹn ngào hỏi, “Vậy thì chúng ta, chúng ta phải làm gì mới khiến họ khao khát trở thành phù thủy và chọn phù thủy?”

Bảo Lạp cười lớn: “Tất nhiên là cầm lấy vũ khí cho họ xem.”

“Hãy cho họ thấy sức mạnh, độ sắc bén và khả năng bất khả chiến bại của chúng ta khi có vũ khí trong tay là như thế nào, người của Tòa thánh cũng không thể ngăn cản và không thể so sánh được với chúng ta.”

Lưu Giai Nghi cuối cùng cũng mở mắt ra, cô bé nhìn thấy Bảo Lạp dưới ánh mặt trời.

Người phụ nữ này khoác một chiếc áo choàng phù thủy, nhưng bên trong mặc bộ đồng phục của hiệp sĩ rất trang nghiêm oai vệ, sau lưng đeo một cây cung bằng da trâu và một túi da đựng đầy mũi tên lông vũ. Dường như cô là con lai thì phải, đôi mắt màu tím, các đường nét trên khuôn mặt rất sâu, khung xương

cũng khá lớn nên vóc người cũng cao hơn rất nhiều so với người tên Ấu Chân bên cạnh, trên đầu đội một chiếc mũ phù thủy nhọn hoắc xiêu xiêu vẹo vẹo cứ như sắp rơi ra tới nơi, cô vừa bước tới nhìn Lưu Giai Nghi thế là chiếc mũ cũng lệch hẳn về phía sau đầu —— khiến cảnh tượng cô vỗ vai dạy dỗ Ấu Chân vừa nãy trông rất buồn cười.

Ấu Chân vừa bất đắc dĩ lại vừa buồn cười, giơ tay ra hiệu: "Bảo Lạp, mũ kìa, mũ sắp rơi rồi."

Bảo Lạp sững người, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng lên, sau đó loay hoay chỉnh chỉnh sửa sửa, còn nhỏ giọng than thở, "Hừ, loại mũ phù thủy này khó đội thật đấy, sao phù thủy lại phải đội cái này?"

"Bảo Lạp!" Bác sĩ mừng rỡ gọi cô, "đứa trẻ tỉnh rồi!"

Bảo Lạp quay phắt đầu lại —— lần này chiếc mũ phù thủy đã tuột hẳn ra sau lưng, hai mắt cô sáng lên: "Tỉnh rồi à?"

Sau đó, Lưu Giai Nghi trơ mắt nhìn cái vị có vẻ là thủ lĩnh phù thủy này vội vàng giả vờ giả vịt sửa sang lại điệu bộ của mình, bình tĩnh lấy lại vẻ mặt điềm đạm và duyên dáng đi tới trước mặt cô bé, mỉm cười rồi đưa tay ra:

"Xin chào, cô là Bảo Lạp, người phụ trách khu phù thủy."

"Chào mừng con đến với khu phù thủy."

Nhìn gần thế này Lưu Giai Nghi phải thầm thán phục vị phụ trách khu phù thủy này xinh đẹp đến kinh ngạc. Thoạt nhìn cô đã ngoài 30 tuổi, nhưng điều ấn tượng hơn cả vẻ đẹp của cô chính là sự cương nghị và mạnh mẽ, điềm tĩnh nhưng lại rất ung dung thong thả như thể không có bất cứ thứ gì có thể hạ gục được khí chất của cô ấy.

Trong cô có loại cảm giác ổn định rất mạnh mẽ, khiến người nhìn thôi cũng thấy sợ hãi.

—— Một nhà lãnh đạo bẩm sinh.

Lưu Giai Nghi nhanh chóng xác định tình hình trong đầu, cô bé không bày ra vẻ mặt yếu ớt để lừa dối đối phương như thường lệ, mà lần này đưa tay ra rất đàng hoàng bắt tay Bảo Lạp: “Chào cô.”

Bảo Lạp bật cười: “Con có muốn về không?”

——Cô không hỏi Lưu Giai Nghi tới đây bằng cách nào, mà là trực tiếp hỏi câu, con có muốn quay về không?

Lưu Giai Nghi cảm thán trong lòng —— thật là một câu hỏi thông minh.

Vừa rồi nghe xong đoạn đối thoại của hai người, cô bé còn tưởng vị Bảo Lạp này là loại người rất chính trực thật thà, nhưng bây giờ xem ra vẫn chưa phải là tất cả.

Không cần biết Lưu Giai Nghi đến từ đâu, nhưng nếu cô bé xuất hiện ở khu vực phù thủy thì điều đó có nghĩa là có thể cô bé đã bị bỏ rơi, dưới tình huống đó, cho dù cô bé có muốn trở về khu an toàn như thế nào đi nữa thì khi Bảo Lạp hỏi có muốn quay về không, cô bé chỉ có một câu trả lời duy nhất —— đó là không.

Bởi vì một bé gái bình thường lúc này sẽ rất sợ hãi —— trạng thái sợ hãi căng thẳng này sẽ lấn át nỗi sợ hãi phù thủy.

“Nhưng khu phù thủy chỉ nhận phù thủy thôi.” Bảo Lạp nhẹ nhàng hỏi: “Nếu muốn ở lại đây, con có bằng lòng trở thành phù thủy không?”

“—— Một phù thủy như cô.”

Mọi người nhìn Lưu Giai Nghi đầy mong đợi, chờ đợi câu trả lời của cô bé.

“Không.” Lưu Giai Nghi đáp.

Ánh mắt mọi người ảm đạm ngay lập tức, ngay cả Bảo Lạp cũng không khỏi thở dài —— quả nhiên vẫn không có cách nào, Tòa thánh tẩy não quá thành công rồi.

“Con không cần làm phù thủy.” Lưu Giai Nghi nở nụ cười tinh quái, cô bé ngẩng đầu lên, “bởi vì con đã là phù thủy rồi”.

Bảo Lạp giật mình, cô chưa kịp phản ứng thì tất cả phù thủy xung quanh đều reo hò ầm ĩ.

Ấu Chân ôm chầm lấy Lưu Giai Nghi, cô vui đến mức sắp khóc:

"Vừa nhìn thấy em chị đã biết em rất có duyên với bọn chị mà! Chị biết em sẽ chọn phù thủy!"

"Bảo Lạp!" Một người mặc trang phục phù thủy hớt ha hớt hãi chạy tới, vẻ mặt lo lắng, "Tòa thánh đang cử người tấn công đường biên giới của khu vực ô nhiễm phía đông! Bên đó đa số đều là phù thủy mới, thực lực bọn họ vẫn còn rất yếu!"

Khóe miệng Bảo Lạp vốn hơi nhếch lên một chút liền mím chặt lại, cô quay đầu, bình tĩnh hạ lệnh: "Chúng ta qua đó chi viện."

"Nhưng hôm nay vẫn còn nhiệm vụ đột kích Tòa thẩm giáo." Phù thủy kia nôn nóng báo cáo, "Hôm nay khu an toàn có 352 phiên tòa xét xử phù thủy trong 82 Tòa thẩm giáo, kế hoạch ban đầu của chúng ta là cướp tòa!"

"Nếu nhóm chị đến tiếp viện đường biên giới thì hôm nay chúng ta sẽ không đủ nhân lực để cướp tòa!"

"Một khi bị buộc tội là phù thủy trước tòa, những cô gái đó sẽ bị thiêu sống!"

Bảo Lạp siết chặt tay ngay, sắc mặt ngưng trọng trong giây lát, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại: "Chia làm hai đội, tôi dẫn

một đội phù thủy nhỏ đến cứu viện biên giới, những người còn lại đi cướp tòa!”

“Không được đâu, Bảo Lạp!” Người phù thủy báo tin cuống lên, “Người của Tòa thánh phía biên giới sử dụng toàn hỏa lực hạng nặng, bọn họ vây kín bên đó hết rồi! Chị chỉ mang theo nhóm nhỏ tới đó rất nguy hiểm!”

“Tôi mạnh hơn bọn họ, không sao đâu.” Bảo Lạp vỗ vỗ vai phù thủy báo tin, giọng điệu bình tĩnh kiên định, “Đi thôi.”

“Chờ đã.” Lưu Giai Nghi chậm rãi nâng tay lên, cô bé cười nói: “Con đi đường biên giới tiếp viện với cô được không?”

Ấu Chân đang ôm cô bé lập tức hét lên ngắt lời, “Ui, em nói bậy bạ gì đó! Em chưa bị ô nhiễm, không có sức chống lại Tòa thánh đâu…”

“Xèooo——!!”

Lưu Giai Nghi lấy ra một bình chất độc, nhẹ nhàng ném nó lên xoay một vòng trong không trung rồi phun thẳng vào chỗ đất trống.

Trên mặt đất nháy mắt xuất hiện hàng loạt những vết ăn mòn lớn giống như hắc ín, nền đất rắn chắc nhũn ra tan chảy chẳng còn lại gì.

Ấu Chân trợn mắt há hốc mồm im bặt.

Bảo Lạp yên lặng liếc nhìn Giai Nghi, sau đó cong mắt cười rộ lên, cô vươn tay ra, giọng điệu nghiêm túc hẳn: "Chính thức chào đón con gia nhập khu phù thủy."

"Đi thôi!"

Lưu Giai Nghi nhảy ra khỏi vòng tay của Ấu Chân, cô bé lon ton chạy theo đoàn người phía trước, Ấu Chân thẫn thờ nhìn đôi tay trống rỗng của mình, nuốt nước bọt, ngơ ngác nói:

"Phù thủy mới bây giờ đều mạnh như vậy sao?"

"Để ý làm gì!" Một phù thủy bên cạnh phấn khích đấm vào lưng Ấu Chân, "Đối với chúng ta là chuyện tốt!"

"Đi, đi cướp tòa nào các chị em!"

"Không chỉ có cướp tòa thôi đâu, hôm nay hơi bị nhiều việc đấy." Ấu Chân bất đắc dĩ thở dài, nhưng trên mặt thì nở nụ cười hớn hở, "Hôm nay Tòa thánh mới đưa một nhóm phù thủy dự bị mới lại đây, chúng ta còn phải qua đó cướp kho hàng nữa!"

Cùng lúc đó, kho tuyển chọn phù thủy dự bị.

Bạch Liễu và ba người kia đồng thời đều nhận được tin nhắn từ Lưu Giai Nghi.

【Hỗ trợ cướp tòa án.】

【Đừng nói dối phù thủy, cứ đầu hàng đi.】

【Chuyển quyền Chiến Thuật Gia cho em.】

Mục Tứ Thành đầu đầy dấu chấm hỏi, hoang mang hỏi Bạch Liễu, "Ý Giai Nghi là sao?"

Bạch Liễu bình thản nhìn lướt qua mấy tin nhắn, sau đó ngẩng đầu nhìn mọi người: "Mọi người cũng biết rồi đấy, Giai Nghi là một Chiến Thuật Gia khác của đội chúng ta, đúng không? Khả năng phán đoán của con bé ngang bằng với tôi, khi tôi tử vong trong trò chơi hoặc mất khả năng phán đoán, con bé sẽ tiếp quản quyền chiến thuật của tôi và trở thành Chiến Thuật Gia của các cậu."

—— Bạch Liễu đã nói chuyện này với bọn họ rất nhiều lần, tất cả mọi người đều gật đầu.

"Nhưng còn một tình huống khác mà con bé cũng là Chiến Thuật Gia của chúng ta —— đó là khi Giai Nghi phán đoán năng lực chiến thuật của mình cao hơn tôi, trong phó bản đó con bé thích hợp làm Chiến Thuật Gia hơn tôi, vì thế tôi sẽ chuyển giao quyền Chiến Thuật Gia cho con bé.

"Trong phó bản này, mặc dù tôi không chết hay mất đi khả năng phán đoán, nhưng khả năng phán đoán và thu thập thông tin của tôi kém xa Giai Nghi." Bạch Liễu bình tĩnh nhìn mọi người, "Trong trận này con bé mới là người thích hợp xây

dựng chiến thuật, cho nên tôi sẽ chuyển vị trí Chiến Thuật Gia cho con bé.”

“Tiếp theo, Giai Nghi là Chiến Thuật Gia của chúng ta, còn tôi chỉ là một thành viên trong đội chơi vị trí khống chế, tuân theo mệnh lệnh của con bé, mọi người hiểu rõ chưa?”

Mọi người im lặng một lúc, rồi nhanh chóng nói: “Được!”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu có muốn chuyển giao quyền hạn Chiến Thuật Gia cho người chơi Lưu Giai Nghi không? 】

【Sau khi chuyển giao thành công, quyền Chiến Thuật Gia sẽ không thể chuyển giao lại cho bạn trong trò chơi này, hãy cân nhắc cẩn thận! 】

【Đồng ý. 】

Hồ quan sát.

Khi biểu tượng Chiến Thuật Gia trên đầu Bạch Liễu biến mất rồi sau đó xuất hiện trên đầu Lưu Giai Nghi, toàn khán đài đều ồ lên nhốn nháo, khán giả bắt đầu thì thầm bàn luận:

“Bọn họ đang làm gì vậy? Dám trao quyền Chiến Thuật Gia cho con bé nhỏ xíu ấy à?”

“Bạch Liễu bị điên rồi sao? Trận này không thua tôi đi đầu xuống đất!”

“Đậu má, may là tui không đặt cược vào hắn! Nếu không thì chết chắc rồi!”

“Chậc, đang thi đấu mà chơi trò gia đình tình thương mến thương nữa, thôi bye không tiễn nha, xong trận này đảm bảo Vương Miện Quốc Vương vào vòng loại trực tiếp.”

Người dẫn chương trình cũng thốt lên: “Trời ạ, tôi vừa nhìn thấy gì đây?!”

“Phải nói là Chiến Thuật Gia Đoàn Xiếc Thú Lang Thang, à quên mất, không còn là Chiến Thuật Gia nữa, vị đội trưởng này chơi liều thật đấy!”

“Tôi dẫn chương trình từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên mới thấy người chơi chuyển giao quyền Chiến Thuật Gia đột ngột trong trận đấu vậy đấy. Chẳng lẽ anh ta không biết việc thay đổi Chiến Thuật Gia bất ngờ như thế này sẽ mang lại tác hại như thế nào cho đội sao?”

Người dẫn chương trình tặc lưỡi: “Có vẻ như có được cơ hội đấu khiêu chiến quá dễ dàng nên đội trưởng đoàn xiếc thú của chúng ta không biết quý trọng đây mà, thật là lãng phí quá đi mất!”

Vương Thuấn ngồi trên băng ghế nhìn Bạch Liễu không chút do dự giao quyền Chiến Thuật Gia mà toát mồ hôi hột, lạnh hết cả sống lưng.

Mặc dù Bạch Liễu nói đúng, năng lực chiến thuật của Lưu Giai Nghi rất cao —— khi cô bé còn ở Vương Miện Quốc Vương đã được Hồng Đào chọn làm người kế thừa của anh, được đào tạo với tư cách là Chiến Thuật Gia đời tiếp theo, ưu tú quả thật không thể bàn cãi.

Nhưng đây là lần đầu tiên Lưu Giai Nghi tham gia giải đấu! Cô bé chỉ là một người mới tham gia giải đấu, chứ đừng nói đến chơi vị trí Chiến Thuật Gia! Trau dồi phong cách chiến thuật cho cô bé mới là điều đúng đắn!

Nhìn tới nhìn lui kiểu gì thì tỷ lệ chiến thắng cũng quá thấp!

Đây là cơ hội cuối cùng để họ đấu khiêu chiến! Nếu thua thì thực sự xong đời! Vậy mà Bạch Liễu lại trao quyền cho Chiến Thuật Gia của mình dễ dàng như thế! Đây là vị trí quan trọng nhất trong trận đấu có khả năng quyết định thắng thua của cả hai bên!

Lưu Giai Nghi vừa yêu cầu, Bạch Liễu đã giao quyền hạn ngay lập tức mà không chút do dự, lá gan của cậu ta cũng lớn quá rồi!

Vương Thuấn nhìn tỷ suất duy trì và tỷ lệ cá cược trên bảng hệ thống giảm liên tục thì đau nhói trong tim, hắn lấy khăn lau mồ hôi lạnh trên trán, hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại rồi mới dám tiếp tục nhìn lên hình ảnh trò chơi trên màn hình lớn.

Hiện giờ hắn đã hoàn toàn không biết trận đấu này sẽ đi đâu về đâu nữa rồi.

Cũng tin là không một khán giả nào có thể suy nghĩ và đoán được hướng đi của trận đấu này.

——Vì không ai biết được phong cách chiến thuật của Phù Thủy Nhỏ.

Đây là lần đầu tiên cô bé làm Chiến Thuật Gia trong giải đấu.

Vương Thuấn nhìn Lưu Giai Nghi trong màn hình trò chơi, hai tay từ từ siết chặt thành nắm đấm.

Cố lên nhé, Phù Thủy Nhỏ.

Trong trò chơi, đường biên giới của khu vực ô nhiễm phía đông.

Người của Tòa Thánh cầm trong tay đủ loại vũ khí, người đàn ông dẫn đầu đứng trên xe bọc thép, giơ micro khàn giọng hét lớn: “Mọi người phải lưu ý! Loại phù thủy này giống như cá chình biển vậy! Khi cấp độ dị hóa lên cao thì dao kiếm nước lửa gì cũng không ảnh hưởng được chúng!”

“Chúng có một số đặc điểm của cá chình biển, một trong số chúng còn có năng lực tà ác biến dị!”

“Tuy nhiên, dù gì thì chúng cũng là con người! Dù có đặc điểm và các loại siêu năng lực của cá chình biển thì chúng cũng dễ bị tổn thương như con người! Chỉ cần chúng ta tấn

công liên tục thì chúng cũng sẽ chảy máu, và bị thương, rồi sớm muộn gì cũng chết thôi!”

“Tấn công!”

Theo tiếng ra lệnh, đường biên giới bắt đầu chìm trong làn đạn pháo dày đặc, có người bước tới lo lắng hỏi giám mục đang cầm kính viễn vọng nhìn vào khoảng không đứng ở điểm cao nhất ra lệnh cho mọi người: “Thưa Đức cha, ngài cũng nói rồi đó, phù thủy rất mạnh, e là vũ khí của chúng ta không giết được chúng.”

“Không, vũ khí của chúng ta nhất định có thể giết chết chúng.” Giám mục nở một nụ cười nham hiểm, “Bởi vì những vũ khí này được rèn từ xương của cá chình biển.”

Người kia ngạc nhiên hỏi: “Vũ khí rèn từ xương của cá chình biển?!”

“Nói cho cậu biết cũng không sao.” Giám mục thản nhiên xua tay, “Chúng ta đã chuẩn bị kế hoạch này hơn mười năm rồi, sẽ sớm đưa vào sản xuất hàng loạt thôi.”

“Xương của cá chình biển là nguyên liệu rất cứng để làm vũ khí. Mấy năm qua, chúng ta đã thu thập phần xương còn sót lại sau khi bọn phụ nữ hòa tan cá chình biển và dùng chúng để rèn vũ khí.”

“Lần này, trong số những vũ khí dùng để tấn công khu phù thủy có nó đấy.”

Giám mục u ám nhìn về phía đối diện của khu ô nhiễm phía đông, vẻ mặt không thể che giấu sự đắc ý:

"Cho dù phù thủy có mạnh đến đâu thì cao nhất cũng chỉ là cấp độ của cá chình biển, năng lực của phù thủy là do cá chình biển ban tặng, nhưng chắc chắn vẫn không mạnh bằng xương của chúng —— đây là phần cứng nhất của cá chình biển, ngay cả phù thủy cũng không thể làm tan nó."

"Ngay cả Toàn Bảo Lạp…" Người này lại cẩn thận nhắc đến cái tên đó. "Cô ấy mạnh như vậy, đã mấy lần phá vỡ hàng phòng thủ và phá hủy hàng loạt tòa thẩm giáo của chúng ta, cũng không có cách nào chống lại thứ vũ khí đó sao?"

"Không có cách nào." Giám mục ngẩng đầu ngạo nghễ nhìn Toàn Bảo Lạp bước ra từ khu ô nhiễm, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị, "Chỉ cần là phù thủy thì không thể địch lại thứ vũ khí này."

"—— Toàn Bảo Lạp cũng không ngoại lệ."

Khi Toàn Bảo Lạp bước ra khỏi chiến tuyến trong khu vực ô nhiễm, giám mục giơ tay ra hiệu ngừng tấn công, lão nhìn Toàn Bảo Lạp từ xa, giọng điệu nham hiểm vừa rồi thoắt cái trở nên thương hại, lão chắp tay lại trước ngực làm một cử chỉ cầu nguyện:

"Bảo Lạp, niệm tình cô đã từng là Thánh Nữ của chúng tôi, cũng niệm tình tất cả các phù thủy ở đây đã cống hiến cho chúng tôi thời gian qua, thần nhân từ bác ái đã nhờ tôi truyền

lời với các cô, cho phù thủy các cô một cô hội cuối cùng ——”

“—— Đó chính là cô phải phục tùng chúng tôi, và chúng tôi sẽ phán xử tất cả các cô theo cách nhẹ nhàng nhất.”

Đôi mắt màu tím của Toàn Bảo Lạp cực kỳ lạnh lẽo, cô hỏi ngược lại, “Ví dụ như lấy lửa thiêu ấy à?”

“Ờm, tuy là cách đó đúng là không nhẹ nhàng gì mấy.” Giám mục tỏ vẻ dịu dàng, “nhưng nếu cô muốn, chúng tôi sẽ phán xử cô theo cách cô thích.”

Toàn Bảo Lạp rút cung tên từ phía sau, lắp tên vào, kéo căng rồi nhắm ngay giám mục, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lão, nhưng lời nói lại không phải cho lão nghe:

“Quy tắc thứ ba của phù thủy ——”

Giám Mục nhìn Toàn Bảo Lạp đang chĩa cung tên về phía mình, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lùng: “Xem ra cô không đầu hàng rồi nhỉ.”

“Chắc phải đến giây phút nhắm mắt chết đi, cô mới hiểu rằng phù thủy không bao giờ có thể đánh bại Tòa thánh —— những gì cô làm suốt bấy lâu nay đều vô ích.”

Vừa nói, giám mục vừa giơ tay lên, vô số cung dài cực lớn, dày đặc những mũi tên sắc bén được rèn từ xương của cá chình biển từ từ xuất hiện sau lưng lão.

“Tuy rằng vẫn chưa hoàn thiện xong.” Giám mục cười xấu xa, “Nhưng giết đám quái vật ăn cá chình biển như các cô là đủ rồi!”

Cùng lúc đó, tất cả các phù thủy kéo đến phía sau Toàn Bảo Lạp, bọn họ cúi đầu, ánh mắt cương quyết, đồng thanh lặp lại những lời của Toàn Bảo Lạp, như thể đang trịnh trọng tuyên bố một hồi còi chiến tranh nào đó:

“Quy tắc thứ ba của phù thủy ——”

“Bất cứ thứ gì phán xử ta nhưng đến giờ vẫn không giết được ta ——”

“—— sẽ yếu hơn ta!”

Cả hai bên đều bắn tên cùng một lúc.

Mưa tên đầy trời đan xen chằng chịt trên không, nhóm phù thủy nhanh nhẹn né tránh, cứ cúi đầu lắp tên rồi lại bắn trả, nhưng hỏa lực liên tục của đối phương không gây chút sát thương nào đối với họ —— họ có lớp da bên ngoài rất chắc chắn, đạn cũng không bắn thủng được.

Ánh mắt giám mục càng ngày càng âm trầm, lão đột nhiên nắm lấy cổ áo của một tên cung thủ bên cạnh, chỉ vào Toàn Bảo Lạp đối diện đang đứng ở chỗ cao nhất hét lớn: “Nhắm vào Toàn Bảo Lạp!”

“Tất cả nhắm vào Toàn Bảo Lạp! Chỉ cần cô ta chết, đám ô hợp này sẽ tan rã!”

Tất cả mũi tên đều tập trung về một hướng, đồng loạt nhắm vào Toàn Bảo Lạp.

Những mũi tên bằng xương được bắn ra dày đặc, vai phải Toàn Bảo Lạp bị trúng tên, nháy mắt máu phụt ra như mưa, cung trong tay cũng bị chấn động suýt rơi xuống đất

Đồng tử của các phù thủy xung quanh cô co rút lại, tất cả đều hét lên:

“Bảo Lạp!”

“Thứ gì vậy! Sao có thể xuyên thủng lớp phòng ngự của chúng ta!”

“Đừng lo cho tôi.” Toàn Bảo Lạp thở hổn hển, cô rút mũi tên xương ra, đôi mắt màu tím bình tĩnh vô cùng, “Loại vũ khí này tập trung vào tôi là tốt rồi, mọi người sẽ không bị thương, chúng ta tốc chiến tốc thắng.”

“Bảo Lạp!!” Bên cạnh có tiếng thét thê lương của một phù thủy, “Cẩn thận!!!”

Lại một làn mưa mũi tên xương cá chình biển trắng khác nhắm thẳng vào Toàn Bảo Lạp.

Toàn Bảo Lạp nâng bên vai bị đâm thủng, hai má cô lấm tấm máu, cô dứt khoát rút mũi tên trong túi sau lưng, nhìn chằm chằm vào mưa tên bắn về phía mình, ánh tím trong đôi mắt sáng đến kinh người: ” Vu thuật — vạn tiễn tề phát!”

(*) Nguyên văn 巫术—万箭齐发: vạn mũi tên bắn cùng lúc, không biết dịch sao cho hay

Trong tích tắc, mũi tên lấp lóe thành hàng ngàn tia sáng màu tím trong tay Bảo Lạp, cô không chút do dự kéo căng dây cung, sau đó thả ra.

Những mũi tên ánh sáng tím bay vút ra, tất cả những mũi tên xương cá chình biển đều bị mũi tên của Toàn Bảo Lạp chặn lại, va chạm từng cái trên không trung, rồi rơi xuống đất.

Giám mục bên kia giận điên lên, lão chộp lấy một mũi tên của người lính bên cạnh nhắm thẳng vào tim Toàn Bảo Lạp: “Đi chết đi!”

Toàn Bảo Lạp đã đã dùng hết mũi tên, mũi tên kia bay vút lại quá sức bất ngờ, chỉ trong chớp mắt nữa thôi là sẽ ở trước mặt Toàn Bảo Lạp.

Một phù thủy bên cạnh không chút do dự chạy tới ôm lấy Toàn Bảo Lạp, run rẩy chắn trước Toàn Bảo Lạp.

Cô đang chờ đợi mũi tên xương từ Tòa thánh bắn vào tim, tựa như phán xử hành quyết mình vậy.

Một làn sương độc màu đen bay lên trời chắn ngang trước mặt Toàn Bảo Lạp, mũi tên vừa bắn vào nháy mắt đã bị ăn mòn ngay tức khắc.

Đầm lầy nhão nhoẹt lan tràn dưới chân đám người Tòa Thánh, có người bị ăn mòn kinh hãi hét lên, nhưng ngay sau đó cổ họng dùng để la hét của gã cũng bị ăn mòn.

Giám mục suýt chút nữa là tè ra quần, lão cuống quýt từ trên chiến xa bò xuống, kinh hãi đạp hai chân ra sau, nhìn đống vũ khí rèn bằng cá chình biển liên tục bị ăn mòn thành đầm lầy trải rộng trên mặt đất, hét lớn một tiếng: "Đây là cái gì!"

"Xương của cá chình biển cũng bị ăn mòn!"

Màn sương độc tan biến, Lưu Giai Nghi nhíu mày lạnh lùng đứng chắn trước mặt Toàn Bảo Lạp, nhìn đám người tan rã toán loạn của Tòa Thánh, nhướng mày tỏ vẻ không hài lòng, sau đó đột nhiên nở nụ cười ngọt ngào:

"Chỉ là thuốc độc của Phù Thủy Nhỏ thôi."

"Lũ ngu."

Giám mục cứ như vừa nhìn thấy thứ gì đó không thể tin nổi, lão nhìn Lưu Giai Nghi đột nhiên xuất hiện: "Mày là ai?! Mày đào tẩu từ đâu để đến chỗ phù thủy bẩn thỉu này đấy?"

"Đào tẩu?" Lưu Giai Nghi tặc lưỡi, nụ cười ngọt ngào trên mặt biến mất, cô bé tỏ vẻ không vui nói: "Tôi không thích cách nói

này lắm.”

Toàn Bảo Lạp đỡ vai Lưu Giai Nghi đứng dậy, cô bật cười, từ từ rút cung tên ra, lắp mũi tên nhắm thẳng vào đầu lão giám mục đang lắc đầu kinh hãi, từ tốn nói: “Tôi cũng không thích cách nói này lắm. “

“Con bé không đào tẩu đến khu phù thủy dơ bẩn.”

“Con bé là phù thủy quý giá mà chúng tôi tình cờ tìm thấy.”

Toàn Bảo Lạp buông mũi tên ra, gió từ mũi tên cuốn bay mái tóc dài của cô.

Cô bắn một mũi tên xuyên thủng đầu lão giám mục.

Chương 526

Cùng lúc đó, tại kho tuyển chọn phù thủy dự bị.

Bọn Bạch Liễu trà trộn vào trong đám người, Mục Tứ Thành cảnh giác quan sát tứ phía, sau đó ghé tai Bạch Liễu thì thào: "Nhưng tôi vẫn chưa biết 3 tin nhắn của Giai Nghi nghĩa là sao, anh giải thích cho tôi nghe đi."

"Không cần giải thích." Bạch Liễu bình tĩnh nhìn mười mấy người phụ nữ đang chậm rãi đưa hai tay vào mép váy, rõ ràng là hành động lấy vũ khí, hơi nhướng mày cười, "Chút nữa cậu sẽ hiểu ngay thôi."

Quả nhiên có phù thủy trà trộn trong kho hàng của bọn họ, thảo nào lại xuất hiện nhiệm vụ phụ đó.

Mộc Kha lập tức cảnh giác, nhìn quanh nói nhỏ: "Có phù thủy đúng không?"

"Ừ." Giọng điệu của Bạch Liễu bình tĩnh, nhưng trên mặt lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, "Xem ra lễ phân loại phù thủy dự bị này sẽ không diễn ra suôn sẻ như đám người của Tòa thánh mong đợi rồi."

Gần như ngay khi giọng nói của Bạch Liễu vừa chấm dứt, một cô gái trước mặt cách hắn khoảng 3 mét đưa tay xuống vuốt ve chiếc vòng chân bên chân phải của mình, có vẻ như nơi đó

đang giấu một khẩu súng lục, bên tai phải đeo một chiếc khuyên tai nhỏ xíu màu đỏ. Cô nhìn chằm chằm vào video Toàn Bảo Lạp trên màn hình lớn, hơi thở gấp gáp, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Cho dù đã tức giận đến thế nhưng cô gái vẫn yên lặng bất động chờ đợi —— chờ lệnh tấn công.

Chiếc khuyên tai đỏ trên tai phải của cô đột nhiên nhấp nháy ——dường như là tín hiệu của cuộc tấn công, cô gái không chút do dự giơ cánh tay lên, rút khẩu súng từ vòng chân bên trong chiếc váy dài ra rồi ngóc đầu lên nhắm ngay khán đài.

Đôi mắt cô gái ẩn chứa một sự căm thù và quyết tâm khó tả, cô giơ súng nhắm vào chiếc máy chiếu đang chiếu video dạy học của Toàn Bảo Lạp, khàn giọng gầm lên: “Sao bọn mày dám phát đoạn phim xử án của Bảo Lạp!”

“Bọn mày không xứng đáng nhìn chị ấy!”

Khẩu súng bóp cò, viên đạn được bắn ra, máy chiếu nháy mắt bùng lên tia lửa, hình chiếu Bảo Lạp trên màn hình lớn biến mất trong tích tắc, toàn bộ nhà kho im lặng trong giây lát, sau đó mọi người bắt đầu ôm đầu ngồi xổm xuống la hét ỏm tỏi.

Bạch Liễu nhanh chóng kéo Mục Tứ Thành đang lơ ngơ còn chưa kịp phản ứng ngồi xổm xuống, còn hết sức hết lòng với nghề diễn đưa hai tay lên úp sau đầu, giả bộ làm một người dân bình thường.

Đường Nhị Đả và Mộc Kha cũng nhanh chóng bắt chước ngồi xổm xuống theo.

Khoảng hơn chục phù thủy trong đám đông di chuyển nhanh chóng, rút súng và bắt đầu bắn vào các nhân viên bảo vệ Tòa Thánh ở cả hai bên.

Quyền Chấn Đông hoảng sợ núp sau những người bảo vệ Tòa thánh trên khán đài, hét lớn: "Mau đổi đạn xương cá chình biển đặc chế đối phó phù thủy!"

"Bắt hết đám phù thủy độc ác này mau!"

Đám người bảo vệ Tòa thánh ngay lập tức thay đổi vũ khí, ai cũng đeo một băng đạn dài quanh người rồi nhanh chóng lắp đạn vào súng, nhắm thẳng vào các phù thủy.

Đạn bắn ồ ạt tới tấp trong tích tắc, cơ bản đám người bảo vệ của Tòa thánh không bắn vào phù thủy mà cứ nạp đạn rồi bắn bừa bãi khắp nơi trong kho hàng —— đồng nghĩa với việc bọn chúng cũng sẽ bắn trúng những phù thủy dự bị vô tội.

Nhưng bọn chúng cũng không quan tâm, chỉ cần có thể giết phù thủy, giết một ít phù thủy dự bị cũng chẳng hề gì.

Nhưng nhóm phù thủy tấn công lại để ý chuyện đó.

Người phù thủy dẫn đầu bắn phát súng đầu tiên vào máy chiếu sầm mặt lại, cô giơ tay lên, làm động tác nắm chặt, trầm giọng nói: " Vu thuật —— đuôi vảy cá."

Hai chân của cô nháy mắt duỗi dài ra, biến thành một cái đuôi rắn to dài khổng lồ vây kín hết toàn bộ các phù thủy dự bị trong kho hàng, tất cả những viên đạn xương bắn xuyên vào đuôi rắn của cô và ghim chặt vào đó, máu từ đuôi rắn phun ra xối xả, phần thân trên đuôi rắn run lên, cô đau đớn rên một tiếng.

"Leah!"

Một phù thủy bên cạnh nhìn chiếc đuôi rắn bị thương của Leah với vẻ không tin nổi: "Sao loại đạn này có thể xuyên thủng đuôi rắn của chị được!"

"Không quan trọng." Sắc mặt Leah tái nhợt, cô ngẩng đầu, ánh mắt vẫn bình tĩnh và nghiêm nghị như cũ, "Để nhóm phù thủy dự bị thoát trước, chúng ta cản lại phía sau!

Đường Nhị Đả được đuôi rắn vây che bên trong căng thẳng theo dõi tình hình, từ nãy đến giờ vẫn nhìn xuống khẩu súng lấp ló trên tay mình sẵn sàng khai chiến bất cứ lúc nào, móng khỉ của Mục Tứ Thành cũng liên tục cào đất nôn nóng, thỉnh thoảng cậu lại liếc mắt về phía Bạch Liễu ———— điệu bộ nóng lòng muốn cứu người lắm rồi đây.

Bạch Liễu lạnh lùng ngăn lại: "Không được, chưa có lệnh của chiến thuật gia thì chúng ta không thể hành động."

Đường Nhị Đả nghiến răng kìm lại, Mục Tứ Thành chửi thề một tiếng nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

—— Bạch Liễu nói đúng, trong giải đấu, nếu không có lệnh của Lưu Giai Nghi, họ tuyệt đối không được hành động làm gián đoạn bố cục của chiến thuật gia.

Dưới sự bảo vệ của chiếc đuôi rắn của Leah, nhóm phù thủy dự bị đang hoảng loạn nhanh chóng được sơ tán, toàn bộ quá trình diễn ra chưa đầy 30 giây, có vẻ như tất cả mọi người đều đã quá quen thuộc với tình cảnh như thế này.

Đuôi rắn của Leah đã bị bắn phá máu thịt tan nát tung tóe, cuối cùng không giữ được hình thái nữa đành biến trở lại thành người. Cô lật người lăn lộn rồi trốn vào một góc bên cạnh, lấy một chai cồn sát trùng ra, cắn mở rồi đổ xuống vết thương dày đặc trên đôi chân đã biến về bình thường của mình.

Cơn đau khiến cô thót người nhưng vẫn nghiến răng cố đừng kêu ra tiếng, sắc mặt tái nhợt, lồng ngực phập phồng dữ dội, sau đó cô ngẩng đầu lên ——

—— Chạm ngay đôi mắt của Bạch Liễu đang cố ý trốn ở nơi này không chịu chạy trốn.

Leah: "…"

Bạch Liễu: "…"

Viên đạn sượt qua bức tường bên cạnh khuôn mặt của Leah, cô định thần lại, nghiêng người sang một bên, đôi chân chằng chịt vết thương vừa mới tiêu độc lại biến trở lại thành đuôi rắn, xoắn lại xếp chồng lên nhau chắn trước mặt bốn người Bạch

Liễu. Cô dùng giọng điệu dữ tợn gần như đe dọa bốn người phía sau: “Chạy mau!”

“Chạy cái gì mà chạy?” Quyền Chấn Đông đắc thắng bước xuống, hắn nhìn cái đuôi rắn đầy vết thương của Leah, không khỏi tiếc nuối tặc lưỡi hai tiếng, “Bị thương thế này mà còn chạy được nữa hả Leah? À hay phải nói bò mới đúng chứ nhỉ?”

“Cô vốn là một thành viên của Đội tuần tra Thánh Nữ, được thần ban tặng cho cái tên đẹp đẽ như thế này, nhưng cô nhìn bộ dạng hiện giờ của cô xem?”

“Mới chật vật và bẩn thỉu làm sao! Tại sao cô lại cứ nhất định muốn chạy trốn với Bảo Lạp? Khi đó rõ ràng cô đâu phải là phù thủy.”

“Không phải à?” Cảm xúc phập phồng khiến con ngươi của Leah dựng đứng, giọng nói nghèn nghẹn như rắn đang bơi lội: “Tôi thì nghĩ từ trước đến nay tôi vẫn là phù thủy.”

Giọng điệu của Quyền Chấn Đông trở nên lạnh lùng: “Bắt cô ta về tòa thẩm giáo.”

Đám người bảo vệ hai bên trái phải nạp đạn vào súng rồi dí vào cổ Leah, huýt sáo cười cợt nhả: “Em gái rắn, theo bọn anh nào.”

Leah khẽ ngước cằm lên bởi súng dí vào, cô thở hổn hển rồi bình tĩnh nói, “Đi với các người cũng được.”

“Nhưng ông phải thả bốn phù thủy dự bị phía sau tôi ra.”

Quyền Chấn Đông dường như vừa nghe thấy chuyện gì đó cực kỳ buồn cười, hắn ta cười thành tiếng: “Cô tưởng mình còn đủ tư cách đàm phán điều khoản với người vừa nã đạn xương cá chình biển vào cô đấy à?”

“Chúng tôi không lột da rắn của cô bây giờ đã là tử tế với cô lắm rồi nhé.”

Đôi mắt xanh đen của Đường Nhị Đả chìm xuống, tay phải chậm rãi nắm lấy khẩu súng, móng khỉ của Mục Tứ Thành cũng bắt đầu cử động khớp xương, răng nanh nhe ra đến nơi rồi, Mộc Kha mím môi nhìn Bạch Liễu, vẻ mặt căng thẳng ——

—— nhưng Bạch Liễu vẫn chẳng chút dao động, hắn vẫn bình tĩnh ngồi yên chờ đợi.

Vào lúc tay người bảo vệ sắp chạm vào Leah, dụng cụ truyền tin trên eo Bạch Liễu rung lên, bốn người đồng thời cúi đầu, nhìn thấy tin tức của Lưu Giai Nghi ——

—— 【viện binh đã đến 】

Một chiếc xe máy phân khối lớn gầm rú inh ỏi lao thẳng vào cửa cuốn của nhà kho, tài xế nghiêng người chống một chân trên mặt đất rồi quay xe thành vòng tròn, phóng vút vào trong,

tông thẳng vào đám người bảo vệ phía trước Leah, sau đó chà lết gót giày xuống đất phanh gấp lại.

Chiếc xe dừng lại sát trước đuôi rắn của Leah, gót giày tóe ra một tia lửa lớn.

Mục Tứ Thành nhìn mà hết cả hồn, cậu nhích lại gần, thấp giọng nói: "Quào, cao thủ chơi xe nha!"

Người phụ nữ trên xe bước xuống, cô mặc một bộ quần áo da bó sát màu đen và một chiếc áo khoác ngắn, chiếc mũ bảo hiểm trên đầu vừa cởi ra để lộ mái tóc ngắn nửa dài màu đen ẩm ướt. Cô hất tóc qua loa, quay đầu ném mũ bảo hiểm sang một bên, nghiêng người nhìn xuống Quyền Chấn Đông bị mình tông văng xuống đất, đang gào thét ôm chặt lấy cái chân gãy của hắn. Tiếp đó, cô giẫm gót giày còn nóng bỏng lửa vào cổ Quyền Chấn Đông, ánh mắt tỏ vẻ chán ghét không buồn che giấu.

Quyền Chấn Đông lại bị bỏng kêu thét lên một tiếng, nhưng người phụ nữ giẫm lên cổ hắn lại nghiến mạnh thêm hai cái nữa: "Ông vừa nói là muốn lột da rắn sống của ai vậy?"

"Không bằng để tôi lột da của tên cặn bã như ông trước đã."

"Ấu Chân!" Leah thở phào nhẹ nhõm, cô mệt mỏi trở lại hình dáng ban đầu, giọng điệu vui mừng, "Sao em lại ở đây?"

Nhóm phù thủy do Ấu Chân mang đến nhanh chóng kiểm soát toàn bộ nơi này, tất cả các thành viên của đội cận vệ Tòa

Thánh đều bị giết, ngoại trừ Quyền Chấn Đông nằm lê lết ở dưới chân Ấu Chân.

"Khu chúng ta mới xuất hiện nhân vật rất lợi hại nên em rảnh tay hỗ trợ bọn chị." Ấu Chân lau mồ hôi trên đầu, cau mày nhìn vết thương trên chân Leah, "Sao lại thế này? Chị cũng bị thương à, hôm nay nhiều phù thủy bị thương vậy?"

"Hình như Tòa thánh đang nghiên cứu chế tạo vũ khí gì đó chống lại chúng ta." Leah thờ ơ nâng cằm, "Hắn là linh mục Quyền của chúng ta biết một số thông tin nội bộ đấy."

Ấu Chân làm một cử chỉ OK, cô cười nham hiểm: "Hiểu rồi, em đưa ông ta về, giành thời gian tâm sự với ông ta vậy."

"Vậy bốn cô này là sao?" Ấu Chân tò mò nhìn bốn "người phụ nữ" phía sau Leah, sau đó mắt cô sáng lên, a ha một tiếng rồi hào hứng xoa xoa tay, giọng điệu ẩn ý, "Bọn họ là phù thủy dự bị được chúng ta giải cứu nên muốn gia nhập khu phù thủy, phải không?!"

Leah nhìn vào đôi mắt mong đợi sáng lóa của Ấu Chân một hồi lâu, mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng lại nói không thành lời.

Họ đã giải cứu rất nhiều phù thủy dự bị, nhưng rất ít người được cứu đồng ý tham gia cùng với họ, mỗi đợt có thêm một người đã tốt lắm rồi —— chủ yếu là trong tình huống quá hỗn loạn và Tòa thánh tấn công giết chóc bừa bãi như thế, bọn họ sẽ để cho các phù thủy dự bị chạy trốn càng nhanh càng tốt để bảo vệ mạng sống của các cô, bởi thế đúng là cũng không có

nhiều cơ hội để hỏi đối phương có nguyện ý gia nhập hay không.

Do bọn họ mà các phù thủy dự bị mới suýt bị giết, nếu lại còn chạy theo người ta hỏi này hỏi nọ thì có chút không thích hợp cho lắm.

Nhưng lần này lại có đến 4 người ở lại …

Leah hoàn toàn có thể hiểu được những mong đợi của Ấu Chân, bởi vì ngay cả cô cũng không thể không hy vọng.

Cô giả vờ điềm tĩnh quay người lại, cố gắng hết sức để thể hiện khía cạnh dịu dàng và thân thiện nhất của bản thân, vả lại bắt đầu hối hận tại sao mình không phải là Bảo Lạp —— nếu đổi lại là Bảo Lạp, chị ấy nhất định có thể thuyết phục những người này gia nhập khu phù thủy.

“Các cô…” Leah mới rụt rè nói được nửa chừng, Ấu Chân đã chờ không được gấp gáp xông tới trước mặt cô, đôi mắt hiện lên tia sáng vui vẻ phấn khích: “Các cô ở lại là vì thích phù thủy và muốn trở thành phù thủy phải không?”

“Chúng tôi rất hoanh nghênh mấy chị em gia nhập!”

Ấu Chân vui đến nỗi chẳng nói được gì nhiều, cô thậm chí còn muốn nắm tay Đường Nhị Đả, nhưng lại sợ đối phương ghét phù thủy nên đành thôi, chỉ nhìn cả bọn với đôi mắt sáng lấp la lấp lánh: “Phải không?”

—— Ánh sáng trong mắt cô rực rỡ chói lóa, như thể chỉ cần đối phương gật đầu liền có thể hóa thành tia lửa đốt cháy ánh sáng trong mắt cô, biến thành một cơn mưa pháo hoa, khiến cô nhảy nhót vui mừng hạnh phúc.

Đường Nhị Đả đối diện với ánh mắt đó, anh hơi hé hé miệng bối rối, không biết phải từ chối như thế nào —— dù sao anh cũng là đàn ông.

Mục Tứ Thành cũng im lặng.

“Có người nói với tôi là phải thành thật với các cô, không được nói dối các cô.” Bạch Liễu bình tĩnh cởi bỏ tóc giả, “Tuy rằng tôi rất muốn nói là muốn gia nhập cùng với các cô, nhưng trước tiên, tôi nhất định phải nói cho các cô biết ——”

“—— Chúng tôi là đàn ông.”

Mục Tứ Thành cũng từ từ tháo bộ tóc giả của mình, theo sau là Đường Nhị Đả, sau đó là Mộc Kha. Cả bọn ai nấy đều im lặng không nói một lời, chỉ trầm mặc lần lượt cởi bỏ những món trang phục nữ giới không phù hợp trên người mình —— như thể giờ phút này họ không muốn cởi nó chút nào.

Ánh sáng trong mắt Ấu Chân chậm rãi tắt ngúm, sau đó lại thay đổi —— từ ánh sáng rực rỡ thành nước mắt lóng lánh.

Cô lắc đầu lùi lại không thể tin được, tựa như không thể chấp nhận được thực tế, mỉm cười thảng thốt chỉ vào bọn Bạch Liễu: “Các người, tất cả các người đều là nam?”

“Sao có thể như thế được?”

“Một…” Ấu Chân bướng bỉnh đưa ra một ngón tay, mắt cô ứa lệ, “Một cô gái cũng không có sao?”

“Trong các người có cô gái nào đồng ý ở lại vì muốn làm phù thủy không?”

Leah lặng lẽ vỗ vai Ấu Chân để thể hiện sự an ủi.

Ấu Chân ngẩng đầu kìm lại nước mắt, cô hít một hơi thật sâu, cúi đầu xuống, lại biến thành dáng vẻ cực kỳ hung hãn lúc đầu kia, cô đột nhiên rút súng ra, chĩa vào đầu Bạch Liễu, lạnh lùng hỏi hắn: “OK, anh là đàn ông, vậy chúng ta hãy bắt đầu cuộc thẩm vấn thường lệ của phù thủy đối với đàn ông, một gợi ý thân thiện, đừng nói dối phù thủy, trừ khi anh có hai mạng ——”

“—— Câu hỏi đầu tiên, anh đã bao giờ làm bất cứ điều gì gây tổn thương cho phù thủy chưa?”

Bạch Liễu bình tĩnh vung tay lên: “Không có.”

Ấu Chân tiếp tục lạnh lùng hỏi: “Anh đã dự phiên tòa phù thủy nào mà không phát ra tiếng động chưa?”

Bạch Liễu nói, “Không có.”

Ấu Chân hỏi: “Anh có nghĩ rằng sự tồn tại của phù thủy là một tội ác, là sai lầm, lý do tại sao chỉ phù thủy mới có thể tiêu hóa cá chình là bởi vì chúng ta sinh ra đã là tội lỗi, thần đang trừng phạt chúng ta, và chúng ta phải chuộc tội không?”

“Không bao giờ.” Bạch Liễu bình tĩnh nói, “Đứa nhỏ đầu tiên khóc thương tôi, trị thương cho tôi, chính là phù thủy.”

“Con bé là một trong những người bạn quý giá nhất của tôi trên thế giới này, và con bé là người mà tôi sẵn sàng trao cả sinh mệnh, chiến thắng và sự tin tưởng của mình cho nó.”

“Nếu con bé là một tội ác, là sai lầm theo sự sắp đặt của thần, và phải chuộc tội vì sự sinh ra của mình ——”

Bạch Liễu nhìn thẳng vào Ấu Chân: “Vậy thì tôi sẽ giết thần vì con bé.”

Ấu Chân nhìn Bạch Liễu chằm chằm hồi lâu, cô bỏ súng xuống, sau đó quay người, hung hăng đưa tay lên lau mắt, sau đó nghẹn ngào chửi ầm lên: “Cút đi, lũ đàn ông thúi tha, đừng để tôi gặp lại mấy người!”

Bạch Liễu nhìn theo bóng lưng Ấu Chân rời đi, buông đôi tay đang giơ cao xuống, từ xa nhìn Ấu Chân đã đi được nửa đường vẫn còn tức giận đến mức đá vào cửa nhà kho rầm rầm mấy cái, vừa khóc vừa mắng:

“Tức chết tôi rồi! Cứu cả đống người ai ngờ toàn là lũ đàn ông chó chết!”

“Một người, một cô gái thôi cũng không có!”

“huhuhu! Chạy theo Tòa thánh hết thôi! Tại sao vậy chứ!”

Leah vỗ vai Ấu Chân, an ủi thầm lặng, Ấu Chân vùi đầu vào vai Leah khóc lóc thảm thiết rồi cả hai cùng nhau bước đi.

“….. Này, cảm giác như tôi là đàn ông hình như sai sai thì phải.” Mục Tứ Thành thở dài rầu rĩ, trong lòng có chút không thoải mái.

Đường Nhị Đả nghiêm nghị ngồi sang một bên cũng gật đầu đồng ý.

“Tiếp theo Giai Nghi kêu chúng ta làm gì?” Mục Tứ Thành ngồi trên sàn nhà kho, ngẩng đầu buồn bực nhìn Bạch Liễu, “Mau kiếm chuyện gì cho tôi làm đi! Nếu không, tôi cảm thấy có lỗi với bọn họ quá!”

Đường Nhị Đả lại nghiêm túc gật đầu cái nữa.

“Sao vừa rồi anh không để cho chúng ta ra tay?” Mục Tứ Thành sực nhớ lại chuyện vừa nãy liền hỏi Bạch Liễu, “Phù thủy tên Leah kia bị thương rất nặng!”

Bạch Liễu liếc mắt nhìn Mục Tứ Thành: “Bởi vì đối phương không cần.”

“Lúc Quyền Chấn Đông sắp chạm vào Leah, cô ta đã đưa tay ra phía sau thủ thế rồi, hẳn là vẫn còn vu thuật có thể sử dụng.”

Bạch Liễu thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng nói: “Chuyện bọn họ có thể tự mình xử lý thì cứ để bọn họ xử lý, cậu chen vào giúp đỡ chỉ tổ đem phiền phức, làm gián đoạn tiết tấu tấn công của bọn họ thôi.”

Mục Tứ Thành xấu hổ gãi đầu: “À, vậy hả?”

“Vậy nếu chúng ta làm chuyện khác thì có gây gián đoạn nhịp điệu công việc của họ không? Chúng ta có thể làm gì khác nữa không?”

“Đương nhiên là có.” Bạch Liễu nhìn bóng lưng của Ấu Chân, “Giai Nghi đã ra lệnh hỗ trợ bọn họ cướp tòa.”

“Cướp tòa?” Mục Tứ Thành sửng sốt, “Cướp tòa gì?”

Mộc Kha giải thích: “Mỗi ngày Tòa thẩm giáo ở đây đều xét xử rất nhiều vụ án phù thủy, chắc là bọn họ muốn đi cướp những phiên tòa này.”

“Nhưng mà có rất nhiều phiên tòa kiểu này phải không?” Đường Nhị Đả có chút nghi hoặc hỏi, “Chúng ta xác định thời gian và địa điểm mấy vụ cướp tòa bằng cách nào đây?”

Bạch Liễu đảo mắt qua nhìn bộ quần áo linh mục của Quyền Chấn Đông bị Leah lôi đi còn sót lại trên mặt đất, hai mắt híp

lại. Hắn bước tới, luồn tay vào trong lục lọi một hồi, sau đó dùng hai ngón tay kẹp lấy một xấp giấy từ bên trong ra.

Gần như cùng lúc đó, dụng cụ truyền tin trên eo Bạch Liễu rung lên:

【 quần áo linh mục, thời gian cướp tòa. 】

- ——oOo—

Chương 527

“Chắc là thứ này đây.” Bạch Liễu mỉm cười đưa xấp giấy dày cộm cho mọi người xem, “Lưu trình hành động tiếp theo của chúng ta.”

Mục Tứ Thành lập tức nhào tới: “Phiên tòa tiếp theo ở đâu?”

“Tòa thẩm giáo số 2.” Đầu ngón tay Bạch Liễu lần theo bảng giờ giấc, hắn nhìn thấy chi tiết vụ án xét xử thì ánh mắt tối sầm lại, “Đối tượng xét xử là một nữ chủ khách sạn, 41 tuổi. Một người khách của cô đã tố cáo rằng cô đã lẻn vào phòng anh ta để tắm rửa và cố tình dụ dỗ anh ta giở trò đồi bại.”

“Đm!” Mục Tứ Thành siết chặt nắm đấm, “Vụ này giống hệt như vụ Toàn Bảo Lạp!”

“Không, hoàn toàn không giống nhau.” Bạch Liễu chỉ vào tờ giấy, “Đây là lần thứ 42 nữ chủ này bị xét xử, trong những lần xét xử trước đó cô ấy đều không nhận tội.”

“Cô ấy đã bị tra tấn dìm nước, đốt lửa, tháo khớp xương nhưng vẫn không chết và nhất quyết không nhận tội, thế nên tòa thẩm giáo không thể buộc tội cô là phù thủy, đành phải tuyên bố vô tội và phóng thích.”

“Đây là phiên tòa thứ 43 do người khách kia lại tiếp tục tố cáo, vả lại lần này yêu cầu dùng lửa thiêu để xác định xem cô ấy có

phải là phù thủy hay không.”

Mục Tứ Thành sững sờ: “4.. 43 lần phán xử? Thằng chó kia bệnh à?! Sao nó không chết cho người khác nhờ cái?!”

“Thân thể cô ấy không chịu nổi tra tấn lần này.” Mộc Kha nghiêm túc nói, “Nếu không cướp tòa thành công thì cô ấy sẽ bị thiêu chết ngay lúc xét xử.”

Tòa thẩm giáo số 2.

Vị nữ chủ khách sạn kia bị trói vào cột gác ngay bên dưới tòa thẩm giáo đã 3 đêm liền, hành động này được gọi bằng cái tên rất hoa mỹ là để cho cô tĩnh trí. Trong thời gian đó, cô không được ăn bất cứ thứ gì, uống bất kỳ loại nước nào, Tòa thánh cho biết mục đích của việc tĩnh trí này là để loại bỏ những sự bẩn thỉu trong cơ thể của cô —— tất nhiên là có một lời giải thích hợp lý hơn, đó là để cô không còn sức chống đối trước tòa.

Trước đây, đã có rất nhiều phù thủy đột nhiên nổi điên lên giết chết thẩm phán phiên tòa và đào tẩu ngay lúc phán xử.

Cô thẫn thờ nhìn bức tranh men màu ngay phía trên cửa tòa, trên đó là bức tượng một vị thần đang ôm một đứa bé, vị thần mỉm cười âu yếm và thương hại, dáng vẻ hệt như mỗi ngày các cô đều được nghe nói —— 【 Thần yêu thế giới, Tòa thánh thật vĩ đại 】.

Thần sẽ yêu thương tất cả mọi người, và thần sẽ dõi theo tất cả mọi người —— ngoại trừ phù thủy.

Ngay sau bình minh, cô sẽ bị kéo đến Tòa thẩm giáo, và rồi bọn họ sẽ chất đầy củi dưới chân cô, thứ củi mà bọn họ nói rằng chỉ khi nào phạm nhân là phù thủy thì mới có thể đốt cháy được nó —— Nhưng theo kinh nghiệm bị đốt lần trước của cô thì hình như củi vẫn có thể cháy mà không cần phải thiêu phù thủy.

"Phiên tòa xét xử phù thủy số 1." Có người trong đoàn hộ tống đẩy cánh cửa tòa án tối tăm ra, hắn nhìn cô với vẻ chán ghét, "Chuẩn bị lên tòa."

Cô bị trói vào cột đối mặt với Tòa thẩm giáo, gục đầu xuống thở thoi thóp, thậm chí không còn sức để ngẩng đầu lên.

"Yên lặng! Yên lặng!" Vị giám mục làm thẩm phán ngồi phía trên, tay cầm chiếc búa thẩm phán lạnh lùng gõ hai cái, "Giữ tôn nghiêm cho tòa thẩm giáo, xin hãy im lặng!" Tòa án dần dần trở nên yên lặng.

"Ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào thẩm phán." Giám mục lạnh lùng nói. "Bị cáo."

Cô thật sự không nhấc đầu lên được, nhưng cũng may là có vẻ như bọn họ rất quen thuộc với tình huống này, liền chống một cây gậy dài dưới cằm bắt buộc cô phải ngẩng mặt lên nhìn về phía giám mục.

Lúc này giám mục hài lòng thu lại ánh mắt: "Phiên tòa bắt đầu."

Cô từ từ đảo mắt nhìn quanh tòa.

Phiên tòa xét xử phù thủy bao gồm bốn giai đoạn, đầu tiên là bên nguyên cáo sẽ trần thuật lại lý do vì sao tố cáo đối phương là phù thủy, giai đoạn tiếp theo bị cáo sẽ tự bào chữa cho mình, sau đó nữa là giai đoạn chứng minh bị cáo không phải là phù thủy —— quá trình chứng minh này chính là dùng các loại vật thánh khác nhau để kiểm tra cô, xem cô có thể chịu đựng được không.

Nếu cô có thể sống sót sau một loạt kiểm tra này mà không chết hoặc đồng ý nhận tội, thì cô không phải là phù thủy.

Nhưng dùng vật thánh để khảo nghiệm cũng chẳng khác gì tra tấn.

Giai đoạn thứ tư và cũng là giai đoạn cuối cùng là phần phán quyết của bồi thẩm đoàn.

Có hai loại bồi thẩm đoàn trong tòa thẩm giáo, loại thứ nhất gọi là bồi thẩm đoàn Tòa thánh, gồm 4 linh mục của Tòa thánh, loại thứ hai gọi là bồi thẩm đoàn đại chúng, đây là những người được Tòa thánh chọn lựa từ dân chúng để phán xử bị cáo, thông thường sẽ có khoảng hơn 20 người, đa số đều những người đàn ông có ý định gia nhập Tòa thánh —— nghe nói Tòa thánh chỉ chọn nam giới vào nhóm bồi thẩm đoàn để ngăn chặn phù thủy trà trộn đột nhập vào phiên tòa.

Tòa thánh thành lập nhóm thẩm phán này để thể hiện sự công bằng, đồng thời chứng tỏ rằng công chúng cũng có thể can thiệp vào kết quả của các phiên tòa xét xử phù thủy.

Thành viên của hai loại bồi thẩm đoàn đều có hai loại thẻ bài, một là có tội và hai là vô tội, cùng với kết quả tuyên án của thẩm phán —— có thể nói rằng số phận của cô là do những người này định đoạt.

Ngay cả khi cô vượt qua phần khảo nghiệm của vật thánh, nhưng nếu kết quả cuối cùng mà bồi thẩm đoàn đưa ra là có tội thì cô vẫn không hoàn toàn vô tội, cô vẫn bị nghi ngờ là phù thủy và có thể bị truy tố vô thời hạn —— giống như bây giờ đây.

Điều khiến cô cảm thấy vô cùng bối rối là việc có được kết quả trắng án của bồi thẩm đoàn khá đơn giản, đây cũng là trọng tâm tuyên truyền của Tòa thánh —— chỉ cần một trong số các thành viên bồi thẩm đoàn trên tòa giơ thẻ bài 【 vô tội 】cho cô, vậy thì cô vô tội.

Nhưng trải qua 43 lần phán xử, cô chưa bao giờ nhìn thấy dấu hiệu màu đỏ đại diện cho 【 vô tội 】lần nào. Mỗi khi cô gắng gượng chịu đựng thử thách của vật thánh, chịu đựng cơn đau dữ dội và quay đầu nhìn lại với niềm vui và hy vọng, chờ đợi được nhìn thấy một dấu hiệu màu đỏ sau lưng mình.

Nhưng những gì cô thấy khi nhìn lại chỉ đều là những dấu hiệu 【 có tội 】đen thui dày đặc, thờ ơ nhô cao khắp nơi.

Nhưng rốt cuộc cô có tội ở đâu chứ?

“Nguyên đơn, xin hãy nói rõ hành vi phạm tội phù thủy của bị cáo.” Giám mục lạnh lùng hỏi.

Gã khách cũ của cô đứng ở vị trí nguyên cáo hùng hổ tố cáo: "Cô ta chui vào phòng tôi tắm rửa! Trên đầu cô ta có cặp sừng của ác ma nữa! Tôi nhìn thấy hết rồi!"

"Đó là phòng của tôi." Cho dù không biết đã nghe bao nhiêu lần nhưng cô vẫn không nhịn được phản bác yếu ớt, "Ông mới là người đi nhầm phòng."

Gã đàn ông trừng mắt nhìn cô với ánh mắt xấu hổ, tức tối: "Vậy cũng là cô cố ý dụ dỗ tôi! Cô cố ý mở cửa phòng tắm khi tôi đi ngang qua! Cô còn dám nói là không cố ý!"

Cả tòa ồ lên.

Một số linh mục gật đầu đồng ý: "Chỉ có phù thủy mới mở cửa lúc tắm để dụ dỗ và giết người."

"Tôi chỉ quên đóng cửa ngoài." Cô nói một cách yếu ớt, "Nhưng cửa phòng tắm của tôi thì đóng rồi."

Giám mục nhíu mày: "Nhưng quả thực cô rất khả nghi, vậy tại sao cô lại mở cửa ngoài?"

Cô dùng hết sức lực cuối cùng rống to ra tiếng, nước mắt nước mũi giàn giụa: "Tôi đã chứng minh bản thân mình rồi, tôi đã chịu đựng được khảo nghiệm của 42 vật thánh! Tôi không phải là phù thủy!"

“Tôi không có tội!”

Cả tòa im lặng một lúc.

Giám mục bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía người tố cáo: “Điều này cũng là sự thật, ông còn có chứng cứ nào khác không?”

Vẻ mặt của gã nguyên đơn méo mó dữ tợn, gã nhìn nữ chủ bị trói trên tòa với ánh mắt vô cùng nham hiểm, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Tại sao mụ đàn bà này nhất quyết không nhận tội, cứ muốn đối đầu với gã? —— mụ ta 41 tuổi, già cả đến nơi rồi, lại chẳng đáng giá bao nhiêu tiền, lúc đó cứ im mồm cho gã làm một nháy trong phòng tắm thì có phải hay hơn không? Đằng này la hét ầm ĩ khiến cả đống người kéo đến bắt quả tang gã, làm gã chẳng còn chút mặt mũi nào nữa!

Bị phán xử kiểu gì cũng đéo nhận tội! Hành hạ tra tấn kiểu gì cũng không nhận tội! Cứ một lần mụ ta không nhận tội là một lần tát thẳng vào mặt gã và chà đạp lên tôn nghiêm của gã!

Gã nhất định phải khiến cho con mụ này chết! Nếu không sau này gã đối mặt với người đời như thế nào đây!?

Gã đàn ông hít một hơi thật sâu, vẻ mặt đột nhiên kinh hoàng, rồi run rẩy nói: “Tôi, tôi không muốn nói điều này, bởi vì tôi không biết mình có nhìn nhầm không, thưa Đức Giám mục, ngài biết đấy, chúng ta không được dễ dàng phán xét bất kỳ ai không phải là phù thủy.”

“Nhưng đêm đó tôi thật sự đã nhìn thấy cô ta. Tôi thấy bên cạnh cô ta còn có một phù thủy khác, cả hai đứng trong phòng tắm nói chuyện rất vui vẻ với nhau, còn bảo là sẽ tấn công Tòa thánh nữa!”

“Rất có thể cô ta đang lén lút liên lạc và chứa chấp phù thủy!”

“Cái gì?!” Sắc mặt giám mục thay đổi, “Có chuyện như vậy thật à, tại sao ông không nói sớm?!”

Nguyên chủ cúi đầu xấu hổ: “Bởi vì tôi không muốn tùy tiện buộc tội người khác.”

“Ông là một người tốt.” Giám mục cảm thán một tiếng, “Nhưng chuyện này là chuyện lớn, đáng lẽ ông nên báo với chúng tôi ngay từ phiên tòa đầu tiên, lúc đó chúng tôi tuyên án cô ta là phù thủy luôn rồi.”

Cô dùng sức giãy dụa, hai mắt đẫm lệ: “Tôi không phải phù thủy!!”

“Tôi không làm những chuyện đó!”

Giám mục phớt lờ tiếng gào thét của cô, dửng dưng đập mạnh chiếc búa thẩm phán: “Bây giờ, bồi thẩm đoàn tuyên án.”

Sống lưng cô run lên, rồi cô chậm rãi quay người lại, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Những tấm thẻ bài【 có tội 】màu đen giống như bia mộ được dựng ngay ngắn sau lưng cô, và bên trên 【 có tội 】chính là văn bia của cô.

“Được rồi, bây giờ bản án đã kết thúc.” Búa thẩm phán của giám mục lại sắp rơi xuống, “Cô có ——”

Ấu Chân đang ẩn mình trong bóng tối, trên khuôn mặt toát lên vẻ lạnh lùng xen lẫn sát khí, khẩu súng trên tay cô đã giơ lên sẵn sàng —— nhưng bây giờ vẫn chưa thể hành động.

Lũ đàn ông chó chết của Tòa Thánh đã vây kín toàn bộ tòa án đến nỗi một con kiến cũng không bò vô được, từ thẩm phán viên đến đội hộ vệ không hề có nữ giới, đội họ muốn trà trộn vào tòa án là cực kỳ khó khăn —— trước mắt chỉ có một mình cô vào được đây, bây giờ nổ súng sẽ rút dây động rừng, dễ khiến cho bọn chúng chó cùng rứt giậu, trực tiếp giết chết luôn người phụ nữ đang bị phán xử.

Trong thời khắc này đây, dù cho căm ghét và hận thù lũ đàn ông đến mấy, Ấu Chân cũng đã nghĩ đến việc liệu có thể để mọi người giả làm đàn ông để cùng nhau lẻn vào tòa án hay không, như vậy việc giải cứu sẽ dễ dàng hơn nhiều —— nhưng khả năng thành công cũng quá thấp. Người của Tòa Thánh có quá nhiều thủ đoạn đối phó với phù thủy, lần này cô lẻn vào được là bởi vì Tòa thánh đã chia bớt nhân lực để tiếp viện tuyến an ninh ở phía đông, nên việc phòng thủ rất lỏng lẻo.

Nhưng cô cũng chỉ đành trơ mắt quan sát phiên tòa đang diễn ra, lắng nghe những tiếng rên rỉ đau đớn của người bị phán xét mà chẳng thể làm gì….

Ấu Chân nghiến răng nhắm mắt lại, nắm chặt khẩu súng trong tay.

“Crack ——.”

Với âm thanh giòn tan của các đốt ngón tay, một tấm thẻ bài màu đen ghi dòng chữ 【Guilty】do một người đàn ông trên tòa giơ lên đột nhiên bị lật lại, chuyển sang màu đỏ bắt mắt 【Not guilty (vô tội) 】, hành động đập búa của giám mục dừng lại, Ấu Chân đột nhiên mở mắt, nhìn về phía bồi thẩm đoàn.

Người phụ nữ đang bị phán xét là phù thủy nhìn vào tấm thẻ bài đỏ với vẻ hoài nghi, ánh sáng nhỏ nhoi chậm rãi lóe lên trong mắt cô.

“Vị thành viên bồi thẩm đoàn này.” Giám mục liếc mắt nhìn người đàn ông cầm tấm biển vô tội, “Tại sao cậu lại nghĩ cô ta vô tội?”

“Bởi vì nguyên chủ đang nói dối.” Là giọng nói bình thản của một người đàn ông khiến cho giám mục thả lỏng cảnh giác, “Theo tôi, người tiếp xúc với phù thủy đêm đó chính là anh ta.”

“Anh ta đã bị phù thủy mê hoặc và là gián điệp của phe phù thủy.”

Tòa tòa ồ lên xôn xao.

“Sao có thể như thế được?!”

Nguyên chủ cũng luống cuống hoảng sợ, đây là tội nặng, gã khàn khàn vặn lại: “Cậu nói dối!”

“Tôi chưa bao giờ tiếp xúc với phù thủy!”

“Thật không?” Người đàn ông bình tĩnh hỏi lại, “nhưng anh đã nói rõ ràng là anh nhìn thấy hai phù thủy đang trò chuyện cùng nhau, và họ đang nói về việc tấn công tòa thẩm giáo, trong tình huống đó anh lại không đến tố cáo với tòa thẩm giáo ngay, mà còn mất khống chế lao vào phòng tắm, điều này chứng minh là anh đã bị phù thủy quyến rũ, mê hoặc làm chuyện đồi bại rồi còn gì nữa?”

Cả phòng im lặng.

Nhận thấy ánh mắt của giám mục đã thay đổi, nguyên đơn hoảng sợ: “Tôi không bị dụ dỗ và mê hoặc! Tôi đã chống lại sự dụ dỗ của phù thủy! Tôi cũng phán xử cô ta mà!”

“—— Nhưng đến phiên tòa thứ 43 anh mới nói cho chúng tôi biết là anh còn nhìn thấy một phù thủy khác?” Người kia cười khẽ, “Bảo anh không yêu phù thủy kia đúng là chuyện khó mà tin được!”

Phiên toàn bắt đầu thảo luận ồn ào, toàn bộ bầu không khí trở nên hỗn loạn.

Mặt gã nguyên cáo đầy mồ hôi lạnh, nhìn trái nhìn phải sắc mặt tái nhợt, sau khi nhận ra không có ai đứng về phía mình, gã ta hoảng sợ, cố lắp bắp biện hộ cho mình: “Không có phù thủy khác! Là tôi nhìn nhầm!”

“Có thể lúc đó tôi không nhìn rõ!”

“Vậy là lúc nãy anh nói dối đúng không?” Người đàn ông kia lại thản nhiên hỏi gã.

Nguyên chủ nghiến răng: “Không phải nói dối, tôi thừa nhận có thể mình đã nhìn lầm! Nhưng người phụ nữ này!”

Gã ta hung dữ chỉ vào nữ chủ bị trói ở cây cột: “Cô ta vẫn có tội! Cô ta vẫn là một phù thủy! Cô ta phải bị xử tử!”

“Căn cứ vào tội gì?” Đối phương nhẹ giọng hỏi, “Anh nhìn thấy sừng à? Trong phòng tắm có mấy người mà anh còn nhìn nhầm thì anh có chắc là mình đã nhìn thấy cặp sừng thật không?”

“Im lặng!” Giám mục tức giận gõ búa thẩm phán ầm ầm, “Vị thành viên bồi thẩm đoàn này, xin hãy im lặng!”

“Cậu nói cũng có lý đấy, nhưng lời khai của nguyên cáo cũng không phải là vô căn cứ.” Giám mục gật đầu, “Sau đây, theo như thường lệ, chúng ta sẽ trao vật thánh cho phù thủy xét xử số 1.”

“Dùng lửa thánh thiêu cô ta, nếu cô ta không hét lên đau đớn và không bị lửa thánh thiêu chết thì cô ta không phải là phù thủy.”

Giám mục vẫy tay, củi nhanh chóng được đưa lên, ngay lúc củi vừa bén lửa, một mũi tên nước từ trên trời rơi xuống bay thẳng vào đám củi, lửa thánh bị dập tắt ngay lập tức.

“Mũi tên có thể dập tắt lửa thánh?!” Giám mục hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ấu Chân đột nhiên xuất hiện phía trên cao, “Là phù thủy!”

“Vu thuật —— tên lửa.” Ấu Chân rút cung lần nữa, cô nhắm mũi tên rực lửa vào nguyên đơn đang sợ hãi bỏ chạy khắp nơi, nhếch khóe miệng lạnh lùng, “Phiên tòa của các người đã kết thúc rồi, bây giờ đến lượt chúng ta cùng chơi trò chơi phán xử của chúng tôi nhé, được không nào?”

“Quy tắc phán xử là —— nếu mi không bị mũi tên lửa này đốt cháy thành tro thì mi không phải là cặn bã.”

Mũi tên được phóng ra, đáp xuống quần áo của nguyên chủ, gã bốc cháy dữ dội, chỉ trong nháy mắt đã bị đốt cháy chỉ còn xương, thống khổ lăn trên mặt đất, chẳng mấy chốc đã biến thành một đống tro cặn bã.

Ấu Chân nhảy xuống từ điểm cao nhất của tòa xử án, gót chân nghiền trên đống tro tàn, chế nhạo: “Xem ra mi đúng là đồ cặn bã.”

Phù thủy tiếp tục tràn vào từ cửa sổ mà Ấu Chân đã mở ra, đuôi rắn của Leah trực tiếp đẩy cửa phòng xử án, Ấu Chân một tay chống nạnh, nhìn bọn Bạch Liễu đang giơ bảng vô tội, đôi mắt nheo lại hoài nghi.

—— Đám đàn ông chóa này đi theo bọn họ làm gì đây?

Mục Tứ Thành hai tay cầm một tấm bảng, tiến đến bên cạnh Bạch Liễu đang giơ tay đầu hàng ra hiệu mình vô hại: "Vừa rồi sao chúng ta không trực tiếp hành động luôn?"

"Nhìn lũ ngu đó lải nhải khó chịu quá đi mất!"

"Bởi vì chiến thuật gia giao cho chúng ta nhiệm vụ hỗ trợ cướp tòa chứ không phải là tự mình cướp tòa, chúng ta nên phân biệt rõ ràng sự khác nhau giữa tấn công phụ và tấn công chính, và làm những việc khi nào nên làm." Bạch Liễu nhìn thẳng Ấu Chân, "Nếu chúng ta tùy tiện ra tay sẽ chỉ làm gián đoạn việc triển khai và nhịp điệu tấn công của họ."

"Nhân vật chính thực sự trong phó bản này là các phù thủy."

Bạch Liễu nở một nụ cười thân thiện với Ấu Chân, đồng thời giải thích với Mục Tứ Thành: "Biết rõ vị trí của mình, chúng ta chỉ là nhân vật phụ."

Ấu Chân nhe răng đe dọa Bạch Liễu, hừ một tiếng rồi xoay người đi.

Tòa thẩm giáo số 3.

“Phiên tòa xét xử phù thủy số 17.” Giám mục lạnh lùng hỏi, “Mi bị cha mi tố cáo là ăn cắp tài sản trong nhà, lén lút mua tài liệu ma vật để tu luyện vu thuật đúng không?”

Cô gái trẻ bị trói vào cột khóc lóc thảm thiết, lớn tiếng cãi lại: “Đó là tiền tôi kiếm được! Tôi không ăn trộm! Tôi không mua ma vật gì hết! Tôi chỉ mua một ít thức ăn thôi!”

“Là do cha tôi muốn lấy tiền của tôi!”

“Đó đều là ma vật ngụy trang thành đồ ăn, xem ra lời buộc tội là chính xác.” Giám mục thản nhiên thả chiếc búa xuống, “Bồi thẩm đoàn tuyên án.”

Giữa đống thẻ bài【 có tội 】màu đen, một thẻ bài【 vô tội 】màu đỏ được nâng lên.

“Tôi có ý kiến, thưa Đức Giám mục.” Bạch Liễu bình tĩnh hỏi, “Nếu nói thứ mà bị đơn mua là ma vật ngụy trang thành đồ ăn, thì nguyên cáo có từng ăn nó chưa?”

“Nếu đã ăn qua đồ ăn mà bị cáo mua thì nguyên cáo cũng đã bị ô nhiễm, đúng không?”

Giám mục nhìn về phía nguyên cáo: “Ông đã ăn nó chưa?”

Nguyên cáo lảng tránh ánh mắt: “Không, không có! Tất nhiên là tôi không ăn rồi!”

“Tôi không tin lắm đâu.” Bạch Liễu cười, nhưng lời nói lại vô cùng tàn nhẫn, “Nếu con gái ông là phù thủy, đương nhiên cô ta cũng có năng lực dỗ dỗ ông ăn những thứ ma vật ngụy trang thành đồ ăn mới phải chứ.”

“Đây là phiên tòa khẩn cấp, vì vậy hiện giờ cách lúc ông tố cáo cô ta vẫn chưa quá 8 giờ. Nếu như ông đã ăn ma vật thì bây giờ vẫn chưa tiêu hóa hết đâu.”

Bạch Liễu nhướng mắt cười nói: “Hay là mổ bụng ông xem thử trong đó có ma vật không nhé?”

“Nếu không có ma vật thì ông có thể chứng minh mình vô tội còn gì?”

“Cậu điên rồi sao?” Nguyên chủ nhìn Bạch Liễu giữa bồi thẩm đoàn với vẻ không thể tin nổi, “Cậu kêu một người sống sờ sờ như tôi phải mổ bụng á?!”

Lời gã vừa dứt, một cái đuôi rắn khổng lồ cuộn rèm cửa lên, đuôi rắn sắc nhọn cắm thẳng vào bụng của nguyên chủ, đồng tử của gã chấn động, nhanh chóng giãn rộng ra rồi ngã xuống đất, máu ọc ra khỏi miệng —— bởi vì quá đau.

Đuôi rắn cắm vào bụng gã vẫn không ngừng cựa quậy, nó lục lọi vặn xoắn trong ruột gã, quấn quanh túi bao tử và cắt một nhát —— thức ăn chảy tràn ra bên ngoài.

——Chính là những thứ ma vật vừa bị lên án.

“Xem ra là đã ăn rồi.” Leah lạnh lùng nói, cô thu hồi đuôi rắn, hơi ghét bỏ lắc lắc vài cái, “Thật tởm lợm, còn có mùi rượu nữa.”

Nói xong, cô hơi quay đầu lại liếc nhìn Bạch Liễu ngồi trong đoàn người bồi thẩm đoàn đang giơ hai tay lên, tự giác lui về phía sau, ánh mắt chỉ lưu lại trong chốc lát, sau đó liền xoay người rời đi.

Tòa thẩm giáo số 4.

Giám mục đập búa thẩm phán xuống: “Bồi thẩm đoàn tuyên án.”

Bạch Liễu giơ lên tấm biển: “Tôi cảm thấy vô tội…”

Khoảnh khắc Bạch Liễu kết thúc lời biện hộ của mình, Ấu Chân dùng đạn pháo cho nổ tung cửa tòa án, cô cười lạnh một tiếng: “Trước khi ông tuyên án thì để tôi tuyên án đã.”

Tòa thẩm giáo số 7.

Giám mục lạnh lùng ra lệnh: “Cô ta không nhận tội, lấy lửa thánh giám định cô ta.”

“Giám mục.” Bạch Liễu giơ thẻ bài vô tội, bình tĩnh ngước mắt lên, “Tôi nghĩ lời buộc tội vừa rồi của nguyên cáo có sơ hở…”

Sau 17 phút biện hộ dài lê thê lết thết, đuôi rắn của Leah co rút lại, cuộn tròn tóm hết tất cả các thành viên của Tòa thánh nghe Bạch Liễu biện hộ đến nỗi mơ màng chìm vào giấc ngủ ngay trong tòa án.

Ấu Chân lại một mũi tên lửa thiêu sống hết đám người. Trong tiếng gào thảm thiết, Leah lạnh lùng nhìn một vòng xung quanh, nói: "Dùng lửa thánh giám định có vui không nào?"

……

Đợi đến tòa thẩm giáo thứ 77 thì cũng đã gần kết thúc nhiệm vụ cướp tòa và thanh trừng ngày hôm nay, rốt cuộc Ấu Chân không nhịn được nữa quay đầu lại, khuôn mặt cô đầy thương tích —— vũ khí mới do Tòa thánh phát minh vẫn gây ra một số thiệt hại nhất định đối với bọn họ, nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến ánh mắt tràn đầy tức giận của cô, cô rút súng ra, sải bước nhanh chóng đi đến gần đám người Bạch Liễu cách bọn họ không xa, cũng không cố ý che giấu tung tích.

"Rốt cuộc các người muốn làm gì?!" Ấu Chân tức sùi bọt mép dùng súng dí vào đầu Bạch Liễu, "Chúng tôi đi đâu các người cũng tò tò theo đó là sao!"

Bạch Liễu quen cửa quen nẻo giơ tay lên, hắn liếc nhìn Leah đứng bên cạnh có vẻ bình tĩnh hơn không nói gì, thử dò hỏi: "Tôi tưởng hai người ngầm đồng ý cho chúng tôi đi theo?"

—— Đúng là như vậy.

Nhóm Bạch Liễu chịu trách nhiệm giả danh thành viên của bồi thẩm đoàn để xâm nhập vào tòa thẩm giáo, trì hoãn thời gian xét xử, đánh lạc hướng sự chú ý của giám mục, hai bên kết hợp nội ứng ngoại hợp để mở cửa tòa án, điều này giúp họ có nhiều thời gian để hoàn thiện bố cục cướp tòa của mình, khiến nhiệm vụ huyết tẩy tòa thẩm giáo của họ vốn rất khó khăn phức tạp trở nên nhanh chóng và nhẹ nhàng hơn rất nhiều, đồng thời cũng giảm thiểu thương vong cho các phù thủy —— bất kể là phù thủy bị xét xử hay là chính bọn họ.

Đây cũng là lý do tại sao Leah ngầm đồng ý cho bọn Bạch Liễu đi theo mình.

Thái độ của Leah nên bình tĩnh hơn: "Các người muốn làm gì?"

Bạch Liễu tỏ thái độ thành khẩn: "Chúng tôi muốn quy thuận khu phù thủy."

"Cái gì?!" Ấu Chân ngay lập tức cất cao giọng, ánh mắt cô chuyển từ thăm dò sang thù địch khi nhìn Bạch Liễu, giọng điệu trở nên lạnh lùng, "Các người muốn vào khu phù thủy?"

"Khu phù thủy tuyệt đối không thu nhận đàn ông, cút đi."

Nói rồi, Ấu Chân kéo Leah chuẩn bị rời đi —— lần này cô thực sự rất tức giận.

"Các cô có thể sử dụng chúng tôi như công cụ phụ trợ." Giọng điệu của Bạch Liễu rất bình tĩnh, "—— giống như hôm nay vậy."

“Tòa thẩm giáo có một lực bài xích tự nhiên đối với các cô, nhưng chúng tôi có thể làm công cụ giúp các cô xâm nhập thuận lợi và hỗ trợ các cô tấn công nữa, như vậy có thể giảm bớt thương vong cho mọi người.”

“—— Các cô đang chuẩn bị cho cuộc chiến, phải không? Có những công cụ như chúng tôi thì kế hoạch của các cô sẽ trơn tru hơn nhiều.”

Bóng lưng Leah dừng lại, cô quay đầu lại, đồng thời đỡ vai Ấu Chân vẫn đang đi về phía trước, nhìn thẳng vào Bạch Liễu hỏi: “Tại sao anh lại muốn giúp chúng tôi?”

“Họ tuyệt đối không thể giúp chúng ta!” Ấu Chân cuối cùng cũng tức giận quay đầu lại, “Đi thôi, Leah! Bọn họ muốn vào khu phù thủy nhất định là có mục đích!”

“Nói thì hay lắm, nào là tôn trọng, nào là yêu thích thật lòng, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là lợi dụng, lừa gạt phù thủy trong khu phù thủy thôi!”

——Loại chuyện này không phải là không có tiền lệ ở khu phù thủy.

Bạch Liễu nhướng mày: “Chúng tôi nhất định sẽ không làm như vậy.”

“Dục vọng của tôi chủ yếu đều là bạn trai của tôi và tiền bạc.”

Ấu Chân chỉ muốn cười trước lời nói dối của Bạch Liễu, nhưng khi bắt gặp ánh mắt Bạch Liễu, cô lại im bặt.

“Chúng ta có thể biết khi nào một người đàn ông đang nói dối”, Leah nói với Ấu Chân. “Anh ta không nói dối.”

Tâm trạng của Ấu Chân đã bình tĩnh trở lại, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, cô chỉ vào Đường Nhị Đả, giọng điệu mỉa mai, “Còn anh ta? Nhìn anh ta là biết thẳng nam rồi, đừng nói anh ta cũng có bạn trai rồi nhé?”

Đường Nhị Đả: “…”

Bạch Liễu giọng điệu vi diệu: “Đúng là anh ấy không có bạn trai.”

Ấu Chân vừa muốn mở miệng chế giễu, Bạch Liễu liền thở dài nói, “Anh ấy vừa dùng hết sức lực của mình để yêu đơn phương một người đàn ông rồi.”

Đường Nhị Đả: “…”

Ấu Chân: “…”

“Cậu ta thì sao?” Ấu Chân chỉ vào Mộc Kha.

Bạch Liễu trầm ngâm vuốt cằm: “Cậu ấy bị bệnh tim nên không nghĩ đến mấy chuyện đó đâu.”

Mộc Kha: “…”

Ấu Chân hít sâu một hơi, chỉ vào Mục Tứ Thành: “Còn cậu này! Cậu này rõ ràng là chỉ yêu đương với người khác giới!”

Bạch Liễu quét mắt qua người Mục Tứ Thành từ trên xuống dưới, sau đó tiếc nuối chẹp một tiếng —— Mục Tứ Thành là thẳng nam 100%, đúng là có chút phiền phức.

Mục Tứ Thành bị Bạch Liễu tăm tia mà da đầu tê dại, sau đó cậu thấy mí mắt của Bạch Liễu nhúc nhích, dường như đã nghĩ ra một ý kiến hay, sau đó lại nghe hắn nói với giọng điệu bừng tỉnh: “Đúng là cậu ta thích người khác giới, nhưng ở đây chúng tôi không xem là cậu ta là đàn ông, chúng tôi rất ít khi đối xử với cậu ta như đàn ông lắm.”

Mục Tứ Thành: “???”

Ấu Chân: “???”

“Không xem như đàn ông vậy xem là gì?” Ấu Chân nghi ngờ chỉ vào Mục Tứ Thành.

Bạch Liễu mỉm cười: “Phương tiện giao thông và khỉ, cô thích cái nào cũng được.”

Ấu Chân bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt muốn hôn mê, cô chỉ vào đám người Bạch Liễu: “Các người… rốt cuộc các

người là tổ chức đàn ông quái đản gì vậy?”

Bạch Liễu cười khẽ nhún vai: “Có lẽ chúng tôi chỉ là một tổ chức nam giới bình thường muốn đi theo chiến thuật phù thủy chăng?”

Đôi mắt của Ấu Chân phức tạp quét qua Mục Tứ Thành đang rút móng khỉ tức giận đuổi giết Bạch Liễu.

Một tên gay, một tên nửa gay yêu đơn phương nhưng thất tình, một bệnh nhân tim vô tính luyến, cuối cùng là một con khỉ kiêm luôn phương tiện giao thông —— có chỗ nào liên quan đến chữ bình thường mà các người nói vậy?!

- ——oOo—

Chương 528

Nhưng cuối cùng, bọn Bạch Liễu vẫn không thể gia nhập đội của Ấu Chân.

“Khu phù thủy không chấp nhận đàn ông.” Ấu Chân chỉ vào mũi Bạch Liễu cảnh cáo,“Đừng đi theo chúng tôi nữa, nếu không thì liệu hồn đấy!”

Leah do dự một lúc rồi liếc nhìn họ, ánh mắt phức tạp: “Hiện tại chúng tôi không thể chấp nhận các anh, là bởi vì chúng tôi vẫn chưa tìm ra cách để giải quyết những thay đổi mà các anh sẽ gây ra sau khi gia nhập.”

“Nhưng… không phải đàn ông nào phù thủy cũng hận thù, sau này các anh sẽ biết nhanh thôi.”

Nhìn thấy Ấu Chân kéo Leah đi, Mục Tứ Thành cũng thở dài chán nản, cảm xúc lẫn lộn: “Chúng ta có đi theo tiếp không? Hình như họ không muốn chúng ta đi theo?”

“Cứ đi theo.” Bạch Liễu dứt khoát, “Lệnh của Giai Nghi là hỗ trợ cướp tòa, chúng ta cứ hỗ trợ đến cùng là được.”

“Thật ra thì…” Mục Tứ Thành gãi đầu, “Nhóm chúng ta và nhóm phù thủy của các cô ấy có thể phân công nhau cướp nhiều tòa án cùng một lúc được mà? Như vậy hiệu suất sẽ nhanh hơn đúng không?”

Bạch Liễu nói: “Không được, thế thì đó không gọi là hỗ trợ cướp tòa mà là hành động của riêng chúng ta rồi.”

Mục Tứ Thành có chút bối rối: “Nhất định phải hỗ trợ mới được à? Tại sao?”

Bạch Liễu nhẹ liếc nhìn Mục Tứ Thành: “Mục đích của chúng ta giai đoạn này tập hợp cùng với Giai Nghi, tức là tiến vào khu vực của phù thủy, nhưng cậu cũng thấy rồi đó, bởi vì chúng ta là đàn ông, thái độ của phù thủy đối với chúng ta cực kỳ bài xích.”

“Ừm.” Mục Tứ Thành đồng ý nói tiếp, “Nhưng nếu chúng ta thể hiện khả năng nhiều hơn, giúp đỡ họ nhiều hơn, và giúp họ cướp được nhiều tòa án hơn, thì biết đâu họ sẽ ——— “

Bạch Liễu lạnh lùng cắt ngang suy đoán của Mục Tứ Thành: “——— Vậy cả đời này chúng ta sẽ không bao giờ có thể bước vào khu phù thủy nữa.”

Lời trình bày chứa chan hy vọng của Mục Tứ Thành đột nhiên mắc kẹt trong cổ họng, cậu nghi ngờ hỏi, “Tại sao?!”

“Bởi vì trong phó bản này, lập trường của chúng ta hoàn toàn khác hẳn với lập trường của phù thủy. Chúng ta là những người có quyền lợi nhất trong môi trường này. Nếu đồng thời năng lực chúng ta cũng mạnh, mạnh đến mức thậm chí đoạt lấy quyền chủ đạo của họ, can thiệp vào quyết định của họ, cắt đứt kế hoạch của họ, thì điều này sẽ dẫn đến một kết cục khủng khiếp ———” Bạch Liễu nhìn thẳng vào mắt Mục Tứ Thành, “Nếu họ chấp nhận chúng ta dễ dàng, chúng ta sẽ phản

bội, trước mắt họ không thể chấp nhận hậu quả và chúng ta sẽ trở thành kẻ thù của họ, lưỡng bại câu thương."

"Vì vậy, họ sẽ không bao giờ dễ dàng đồng ý cho chúng ta vào khu phù thủy —— cho dù chúng ta không thù địch với họ, nhưng con người rồi cũng sẽ thay đổi."

"Đây là một quyết định rất hợp lý. Trong tình huống mà sau khi quy phục, chúng ta có thể dễ dàng phản bội và thu được nhiều lợi ích hơn nữa, nếu chúng ta thực sự muốn gia nhập tổ chức của đối phương thì không cần phải can thiệp quá nhiều vào quyết sách của họ, mà quan trọng nhất là chứng tỏ được sự chân thành của mình, vì vậy chúng ta chỉ có thể hỗ trợ —— đó là lý do tại sao Giai Nghi ra lệnh này."

"Nếu không, với địa vị hiện tại của Giai Nghi trong khu phù thủy, con bé đã có thể trực tiếp nói với người phụ trách bên kia rằng con bé hy vọng chúng ta sẽ được chấp nhận —— Tin là đối phương cũng sẽ nghiêm túc xem xét, nhưng đây không phải là điều con bé muốn."

Mộc Kha gật đầu: "Vậy nên Giai Nghi hy vọng rằng chúng ta có thể dùng hành động của mình để gây ấn tượng với các phù thủy và để các phù thủy từ từ chấp nhận chúng ta."

"Trong bối cảnh phán xử phù thủy này, sự chân thành quan trọng hơn năng lực." Bạch Liễu nhẹ giọng nói, "Những người phán xử bọn họ đều là những người rất có năng lực trong Tòa thánh."

"Vậy tiếp theo chúng ta làm gì?" Đường Nhị Đả chăm chú hỏi.

Bạch Liễu bình tĩnh đáp: “Giai Nghi không ra lệnh cho chúng ta dừng lại, cho nên chúng ta cứ tiếp tục đi theo.”

“Nhưng mà tiếp theo cứ quan sát tình hình trước đã, không nhất thiết phải cứu hết tất cả những người bị xét xử, đợi các cô ấy hành động thì chúng ta mới hành động.”

Đường Nhị Đả cau mày: “Tại sao?”

Bạch Liễu thản nhiên: “Bởi vì những người bị xét xử tiếp theo đều là nam giới.”

Tòa thẩm giáo số 77.

Mục Tứ Thành và Bạch Liễu núp sau bồi thẩm đoàn đại chúng, hơi kiễng chân liếc nhìn bị cáo bị trói trên cột giữa tòa xử án, sau đó kinh ngạc nhìn nhau: “Đúng là đàn ông thật kìa!”

“Không phải phiên tòa phán xử phù thủy chỉ phán xử phù thủy thôi à! Sao lại có đàn ông ở đây!”

“Cậu quên vụ án Trái tim phù thủy rồi à?” Bạch Liễu lãnh đạm nói, “Sau vụ đó, ngoại trừ xét xử phù thủy, tất cả những người có liên quan đến phù thủy cũng sẽ bị xét xử.”

“Trừ phi cậu là nhân chứng tố cáo phù thủy, còn nếu trong nhà có phù thủy thì nhất định cậu sẽ bị liên lụy.”

Vị giám mục ngồi trên ghế quan tòa gõ búa thẩm phán: “Im lặng!”

“Bị cáo, ba ngày trước vợ của ông đã đào thoát tại tòa án sau khi bị buộc tội là phù thủy. Kể từ lúc đó ông có lén lút giúp đỡ cô ta không?”

Người bị trói đứng run lên một hồi, không lên tiếng.

Giám mục lại đập mạnh búa, giọng điệu trầm xuống: “Trả lời tòa, bị cáo, nếu không ông sẽ bị kết tội là tiếp tay cho phù thủy!”

“Ông sẽ phải chịu hình phạt bị Tòa thánh tịch thu hết tài sản, còn bản thân ông sẽ bị xử tử, hoặc bị đưa đến biên giới làm cu li cho đến chết để chuộc lại tội lỗi vì đã kết hôn với một phù thủy!”

“Nhưng chúng tôi cũng sẽ cho ông lựa chọn, dù gì thì ông cũng là nạn nhân.” Giọng giám mục hòa hoãn đôi chút, “Bây giờ, trước mắt ông có hai sự lựa chọn.”

“Lựa chọn đầu tiên là phân rõ giới hạn vĩnh viễn với người vợ phù thủy của ông, bất kể khi nào ông nhìn thấy cô ta thì phải báo ngay cho Tòa thánh, đồng thời bây giờ phải hiến tặng một nửa tài sản của mình, mua nước thánh của Tòa thánh đem về nhà uống để rửa sạch phù phép của phù thủy trên người ông, và thề rằng từ nay ông sẽ mãi mãi thuộc về Tòa thánh, phục vụ như một thành viên của Tòa thánh, và cam kết giết tất cả các phù thủy mà ông nhìn thấy.”

“Lựa chọn thứ hai ——”

Giọng của giám mục đông cứng lại, rõ ràng là lạnh lùng hẳn: “Đó chính là ông nhận tội, chúng tôi sẽ dùng lửa thánh phán xét ông và người nhà của ông như phán xét phù thủy.”

“Ông lựa chọn cái nào?”

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn người đàn ông đang bị trói vào cột, cả phiên tòa im bặt, chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gáp và lộn xộn của ông, ông gục đầu xuống, vẻ mặt hoang mang và luống cuống, giống như một con dã thú đang vùng vẫy.

Ấu Chân đang núp trong bóng tối cũng rất hỗn loạn, cô nhìn chằm chằm vào người đàn ông, biểu hiện tự đấu tranh cũng giống như ông ta.

“Ba ngày trước khu phù thủy có tiếp nhận một phù thủy mới, chắc là người vợ chạy trốn của ông ta.” Leah thì thầm nói, “Phù thủy kia nói là chồng cô ấy và các thành viên khác trong gia đình đã giúp cô ấy chạy trốn.”

“Ngay từ đầu, cô ấy đã rất hối hận vì đã chạy trốn, bởi vì tất cả các thành viên trong gia đình cô ấy sẽ bị xét xử ngoại trừ cô ấy.”

“Nhưng so với hối hận thì cô ấy lại sợ hãi khi nhìn thấy kết quả xét xử của người nhà mình hơn.”

“—— là phản bội cô ấy, phải không?” Ấu Chân hít một hơi thật sâu, đưa tay lên lau đôi mắt đỏ hoe, giọng điệu mỉa mai mang theo tiếng khóc nức nở, “Chúng ta có thể cứu gia đình cô ấy giúp cô ấy, bảo vệ họ không bị tổn thương, nhưng chưa chắc người nhà cô ấy lựa chọn kết quả để được chúng ta cứu.”

“Họ sẽ lựa chọn thứ khác, họ sẽ lựa chọn đứng về phía đối đầu với chúng ta —— họ sẽ không đi cùng chúng ta.”

Khi Ấu Chân nói đến đây thì tay run lên, giọng nói của cô cũng run rẩy: “Giống như khi tôi đi cứu gia đình mình lúc trước.”

Leah lặng lẽ vỗ vai cô. “Tôi…” Người đàn ông ngẩng đầu, gần như khàn giọng hỏi, “Tôi có thể không chọn được không?”

“Tôi có thể cho ngài tất cả tài sản của mình, nhưng tôi không muốn trở thành thành viên của Tòa thánh và săn giết phù thủy gì hết, có được không?”

Giám mục lạnh lùng từ chối: “Nơi này chỉ có hai loại người, một là kẻ thù của phù thủy, hai là kẻ thù của chúng tôi.”

“Ông không phải là kẻ thù của phù thủy, thì ông là kẻ thù của chúng tôi.”

“Bồi thẩm đoàn tuyên án.”

Búa thẩm phán nặng nề rơi xuống.

Bồi thẩm đoàn phía sau người đàn ông đồng loạt nhất trí giơ thẻ bài 【 có tội 】—— sau khi thành viên nhóm bồi thẩm đoàn này phán xét một phù thủy hoặc ai đó có liên quan đến phù thủy, họ sẽ được Tòa thánh chia cho một phần tài sản của người bị xét xử xem như phần thưởng.

Đường Nhị Đả căng thẳng nhìn đống củi đặt dưới chân người đàn ông: "Chúng ta cứu được không?"

"Chờ chút." Giọng điệu Bạch Liễu không nhanh không chậm, "Bọn họ cứu thì chúng ta cứu, bọn họ không cứu thì chúng ta cũng không cứu."

Cùng lúc đó, Leah nhìn Ấu Chân đấu tranh nội tâm, thấp giọng hỏi cô, "Ông ta lựa chọn như vậy, chúng ta cứu không?"

Ấu Chân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt người đàn ông, hai hàm răng nghiến chặt, lồng ngực phập phồng dữ dội, sau đó vào khoảnh khắc khi ngọn lửa bắt đầu dần bùng lên, cô rút cung tên sau lưng ra, nhắm ngay đầu giám mục đang ngồi trên đài cao, lạnh lùng nói:

"Sự lựa chọn đó không làm tôi hài lòng. Về nguyên tắc, tôi không muốn cứu bất kỳ người đàn ông nào hết."

"—— Nhưng về nguyên tắc, tôi cũng không muốn buông tha bất kỳ tên khốn khiếp nào."

“Quy tắc thứ tư của phù thủy.” Ấu Chân nghiến răng gào lên, “——Không bỏ qua sự phán xét người vô tội!”

Cung tên bắn ra, tòa án nháy mắt hỗn loạn, Bạch Liễu đảo mắt xung quanh, nhanh chóng hạ lệnh: “Phối hợp bọn họ tấn công.”

Sau một trận binh hoang mã loạn, Bạch Liễu bước tới mở trói cho người đàn ông trên cây cột. Nhân lúc Tòa thánh chưa kịp phản công trở lại, hắn kéo ông ta nhanh chóng rút lui ra ngoài cùng nhóm phù thủy.

Sau đó, hai bên gặp nhau.

Ấu Chân hỏi ngay: “Tại sao các người vẫn đi theo tôi?”

Bạch Liễu nhanh chóng giơ tay đầu hàng, vô tội nói: “Tôi vừa mới cứu người này, muốn hỏi các cô định sắp xếp cho bọn họ thế nào?”

Ấu Chân và Leah nhìn thấy người đàn ông vẫn còn đang ngơ ngác chưa kịp hoàn hồn, trên người đầy vết bỏng thì sững người lại.

——Làm sao để xử lý đàn ông luôn là vấn đề của tất cả các phù thủy.

Để bảo vệ phù thủy, khu phù thủy không chấp nhận đàn ông, nhưng đôi khi họ cũng sẽ giải cứu những người thân nam giới của phù thủy khỏi tòa án, chẳng hạn như cha mẹ, anh em và

chồng —— những người đàn ông này phải lựa chọn đứng về phe phù thủy, chấp nhận bị thiêu sống tại tòa án thì nhóm Ấu Chân mới cứu sống họ.

Nhưng mặc dù họ đã cứu những người đàn ông, nhưng làm thế nào để sắp xếp cuộc sống cho họ luôn là một vấn đề.

Bảo Lạp hiện đang thiết lập một khu vực xung quanh khu phù thủy để cho những người đàn ông này trú ẩn, nhưng khu của phù thủy bị ô nhiễm nặng, nhóm đàn ông ở đó cũng không mấy an toàn, nhưng lại không thể đưa họ trở lại khu vực an toàn…

Hơn nữa khu vực này cũng đã đầy người, trong tình hình chiến tranh sắp tới thì vấn đề này hiện đang tạm bị xếp xó, hiện tại hoàn toàn lâm vào cục diện bế tắc.

Ấu Chân hiếm khi đứng yên, nhìn chằm chằm Bạch Liễu mà không nói lời nào.

Thắt lưng Bạch Liễu rung nhẹ, hắn nhìn xuống tin tức của Lưu Giai Nghi vừa mới nhận được, ngẩng đầu lên, mỉm cười đưa ra biện pháp giải quyết: “Nếu các cô không ngại, có thể để những người đàn ông này ở chỗ chúng tôi, chúng tôi sẽ giúp các cô xử lý và xem xét.”

“Các cô có thể xem chúng tôi như một tổ chức bên thứ ba 【những người đàn ông bình thường tuân theo sự bố trí của phù thủy】. Chúng tôi không vào khu vực của phù thủy mà sử dụng thân phận nam giới của mình để ẩn náu trong khu vực an toàn. Đồng thời, chúng tôi tuân theo sự bố trí của các cô và giúp các cô tấn công.”

Ấu Chân nghi ngờ a một tiếng, Leah thì nhướng mày vi diệu ——

—— Quyết sách này hoàn toàn khả thi, nó cực kỳ phù hợp cứ như một chiến thuật được thiết kế riêng cho tình hình hiện tại của họ vậy.

Bạch Liễu cười hỏi: “Các cô nghĩ sao?”

Tin nhắn từ Lưu Giai Nghi vừa nhận được là —— 【Tổ chức bên thứ ba】.

Trong khi đó, Cung điện của Giáo hoàng.

Cung điện của Giáo hoàng là cơ quan xử lý trung tâm của cả đất nước, trong đây có Giáo hoàng, người có thẩm quyền cao nhất của mỗi thế hệ Tòa thánh, cùng với các Hồng Y giáo chủ, tổng giám mục, Nữ Tu và các vị trí quan trọng khác của Tòa thánh được thăng chức từ các giám mục. Từ sau phiên tòa xét xử phù thủy, quyền lực của Tòa thánh nhanh chóng lan rộng trên toàn thế giới, cung điện của Giáo hoàng cũng ngày càng trở nên rộng lớn——Tính đến hôm nay thì cung điện Giáo hoàng đã cải tạo và mở rộng đến lần thứ sáu, và quy mô của Cung điện Giáo hoàng cũng gần bằng kích thước của nửa thành phố.

Giáo hoàng hiện tại có một đề xuất rất nổi bật về việc mở rộng Cung điện Giáo hoàng —— lão ta mở rộng Cung điện Giáo hoàng đến tận cùng phía dưới hòn đảo trên không, bên cạnh đó còn xây thêm một cái thang dẫn thẳng lên đảo.

Nhưng điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, mỗi thế hệ Giáo hoàng đều là chủ nhân của hòn đảo trên không, xây dựng như thế này cũng chỉ là một dạng bành trướng thế lực của lão từ trên trời cho đến dưới mặt đất, ngoài ra cũng giúp người của Tòa thánh thuận tiện lên xuống đảo bất cứ lúc nào. Còn ngay dưới thang trời chính là sảnh Nữ Tu của cung điện Giáo hoàng.

Sảnh Nữ Tu trong cung điện Giáo hoàng là nơi dành riêng cho việc đào tạo và dạy dỗ Nữ Tu. Mỗi năm một lần, người của Tòa thánh sẽ tìm kiếm, tập hợp các bé gái từ 8-14 tuổi từ khắp nơi trên thế giới về đây, và sau khi nghiêm ngặt xác minh tín ngưỡng của các em, đảm bảo rằng các em chưa bao giờ tiếp xúc hoặc cắn nuốt cá chình, bọn họ sẽ đưa các em vào cung điện Giáo hoàng để nuôi dưỡng đào tạo, cho các em làm quen với kinh sách và giáo lý, phát triển tính cách thánh thiện. Sau thêm 2, 3 năm nữa, nếu các em có đủ tư cách thì sẽ được đưa vào các tòa thẩm giáo.

Các Nữ Tu cần phải giữ mình tinh khiết, vì vậy các em không phải nuốt sống cá chình. Vai trò của các Nữ Tu là thanh tẩy những thứ và những người bị ô nhiễm bởi phù thủy, các em cũng phụ trách thực hiện nghi lễ cầu nguyện thanh tẩy sau mỗi lần phán xử. Nữ Tu sẽ đứng trước mặt phù thủy bị thiêu cháy cầu nguyện cho cô ta trong một giờ để tiêu diệt linh hồn phù thủy —— điều này nhằm ngăn chặn linh hồn của phù thủy thoát khỏi thân xác này và chui vào thân xác của người phụ nữ khác để tiếp tục quấy phá.

Nữ Tu càng nhỏ tuổi thì càng có hiệu quả thanh lọc tốt nhất, tức là dưới 18 tuổi, sau khi một Nữ Tu đủ 18 tuổi, theo giáo lí, hiệu quả thanh lọc của cô sẽ giảm dần, mặc dù Tòa Thánh nhân từ sẽ không trục xuất cô, nhưng hầu hết các Nữ Tu sẽ tự nguyện rút khỏi Tòa Thánh vào thời điểm này.

Có hai con đường rất "tốt đẹp" dành cho các Nữ Tu rời bỏ Tòa thánh:

Một, cô có thể kết hôn với một người đàn ông, và cả đời sẽ không bao giờ bị buộc tội là phù thủy vì cô đã từng là một Nữ Tu thánh khiết.

Hai, đó là cô có đặc quyền và tư cách bước lên lên Tòa thành trên không.

Vì vậy, trở thành Nữ Tu là con đường tốt nhất đối với hầu hết các cô gái chưa bị buộc tội là phù thủy, và lấy được một Nữ Tu đã rời bỏ Tòa Thánh làm vợ cũng là giấc mơ của tất cả đàn ông —— khi một gia đình thường dân có con là Nữ Tu, họ sẽ không bao giờ bị phán xử phù thủy, bởi vì sự thánh thiện của Nữ Tu đã thanh tẩy mọi thứ.

Vì vậy những gia đình sinh con gái sẽ làm mọi cách để gửi con vào Tòa thánh làm Nữ Tu, còn những gia đình sinh con trai cũng sẽ điên cuồng dạy con từ đầu, con phải chăm chỉ làm việc ngay từ bây giờ, để sau này lớn lên có thể kết hôn với một Nữ Tu.

—— Nếu bạn không phải là Nữ Tu, xung quanh bạn cũng không có Nữ Tu, thì sớm hay muộn gì bạn cũng sẽ bị Tòa Thánh phán xét!

Kết quả Nữ Tu trở thành một nghề đặc biệt được hoan nghênh rất nhiệt liệt, nhưng xét cho cùng thì số lượng Nữ Tu rất ít ỏi, vì vậy sự cạnh tranh giữa các Nữ Tu dự bị cực kỳ khốc liệt

—— cũng như sự cạnh tranh của những người theo đuổi họ cũng rất khốc liệt.

Mặc dù giáo lý chỉ yêu cầu các Nữ Tu trong sạch và sùng đạo, nhưng khi Tòa Thánh tiến hành lựa chọn, những thiếu nữ có ngoại hình đẹp và khí chất độc đáo sẽ luôn được ưu tiên chọn lựa. Nhiều bậc cha mẹ thậm chí còn đi xa đến mức cho con cái mình phẫu thuật thẩm mỹ để chúng có thể được chọn vào sảnh Nữ Tu —— nhưng hành vi này nhanh chóng bị Tòa Thánh nghiêm cấm.

“Đừng tùy tiện sửa đổi ngoại hình, chúng tôi cần các em giữ nguyên dáng vẻ ban đầu của mình.” Vị linh mục tuyển chọn Nữ Tu cho Tòa Thánh nhân từ giải thích, “Đó mới là thứ mà thần ban cho em.”

Dưới sự cạnh tranh khốc liệt như vậy, mỗi Nữ Tu được chọn đều xinh đẹp và thuần khiết tự nhiên, và trong lứa Nữ Tu năm nay có một Nữ Tu đẹp nhất kể từ khi phán xử phù thủy tới nay.

Cô bé không phải người trong nước mà là người nước ngoài. Cô bé có đôi mắt xanh lục sáng và mái tóc dài vàng mượt mềm mại xoăn nhẹ, trông ngây thơ hồn nhiên như thiên thần đi cùng với vị thần trong bức tranh kính màu —— Đây cũng là lý do tại sao mọi người khen cô bé là xinh đẹp nhất, cô bé hoàn toàn phù hợp với tưởng tượng của mọi người về danh xưng Nữ Tu.

Mỗi lần cô bé chắp tay và cụp mắt xuống để cầu nguyện cho những người đến than thở với mình, đều khiến người ta thật là cảm động.

“Mong rằng muộn phiền của ngài sẽ sớm tiêu tan.” Cô bé khẽ thì thầm, “Mong rằng linh hồn của ngài được lên thiên đàng sau khi chết.”

“Cám ơn!” Người đàn ông sắp bật khóc vì cảm kích, hắn đưa tay ra, trong tiềm thức muốn nắm tay Nữ Tu nhưng lại bị cô né sang một bên, hắn xấu hổ đỏ mặt nói: “Xin lỗi, tôi quên Nữ Tu không thể chạm vào những người đàn ông bình thường như chúng tôi.”

Cô bé chỉ mỉm cười hiền lành, vẫy tay thể hiện rằng mình không quan tâm.

Người đàn ông càng thêm cảm kích, liếc nhìn Nữ Tu hít sâu một hơi, thu hết can đảm mới dám hỏi: “Ngài.. khi nào thì ngài sẽ rời khỏi Thánh viện?”

—— Ở đất nước này, việc hỏi một Nữ Tu khi nào cô ấy sẽ rời khỏi Tòa Thánh cũng giống như hỏi khi nào cô ấy sẽ kết hôn.

“Đương nhiên! Tôi biết tôi không xứng đáng với ngài!” Người đàn ông khẩu thị tâm phi cuống quýt giải thích, nhưng dưới đôi mắt xanh lục sáng ngây thơ kia, lời giải thích của hắn dường như vô lực khiến hắn lắp bắp nói: “Tôi, tôi chỉ tùy tiện hỏi thế thôi! Ngài không cần phải trả lời tôi!”

“Rời khỏi Tòa thánh?” Nữ Tu khẽ cười. “Năm nay tôi 16 tuổi, ông cảm thấy khi nào thì tôi mới có thể rời khỏi Tòa thánh?

“Hai, hai năm sau?” Người đàn ông ấp úng trả lời.

“Không.” Đôi mắt xanh lục sáng ngời của Nữ Tu lóe lên cảm xúc không rõ, cô bé nhếch khóe môi, giọng điệu rất thản nhiên, “Đương nhiên là bất cứ lúc nào rồi.”

Người đàn ông hoa mắt chóng mặt, mê mê mang mang rời khỏi sảnh Nữ Tu. Lúc đi ngang qua hoa viên, hắn đi phớt qua một linh mục cúi đầu, trông có vẻ lo lắng và vội vã. Vị linh mục này đẩy cửa phòng Nữ Tu, nhìn quanh quất chỉ thấy một mình cô thì mới lau mồ hôi lạnh trên trán, kêu lên: “Phoebe!”

Phoebe quay lại, đôi mắt xanh lục nháy mắt ảm đạm trong giây lát: “Vẫn chưa có tin tức về thân phận của Hồng Đào trong phó bản này à?”

Tề Nhất Phảng mặc lễ phục của linh mục bị Phoebe gặng hỏi như thế thì mồ hôi vã ra như phản xạ có điều kiện, cậu yếu ớt đáp: “… Chưa có.”

Phoebe uể oải bình luận: “Anh và Lưu Tập đúng là hai tên phế vật.”

Tề Nhất Phảng: “… QAQ.”

Hoàng hậu, người ở đâu, mau tới đây đi! Chúng tôi không hold nổi Phoebe! Huhu!

Năm nay hiệp hội của họ thực sự không thuận lợi gì mấy. Đầu tiên là bị bốc thăm trúng trong trận khiêu chiến, phải đấu thêm một trận nữa. Bây giờ vừa mới đăng nhập vào phó bản này thì

kết nối giữa họ và Hồng Đào lại bị cắt đứt, hai bên không có cách nào liên lạc với nhau, và họ cũng không biết điểm đăng nhập của Hồng Đào ở đâu. Giờ đây, bọn họ chỉ còn cách chậm rãi tìm kiếm, lục soát tin tức của Hồng Đào trên bản đồ khổng lồ như thế này.

"Titan đâu?" Phoebe thản nhiên ngồi dưới bức tượng, cô bé cầm lấy một quả táo mà những người này dâng lên thần, cắn một miếng thật to, liếc mắt nhìn Lưu Tập, "Hai anh có để cho người khác phát hiện ra anh ta không đó?"

"Không, không có!" Tề Nhất Phảng điên cuồng lắc đầu, "Bọn anh giấu Titan ở bờ biển theo lệnh của em rồi! Hiện tại, Lưu Tập đang phụ trách Tòa thánh bên kia, chưa bị phát hiện ra!"

"Chỉ là không có tin tức gì của Hoàng Hậu."

Tề Nhất Phảng buồn bã mếu máo: "Sao lại thế này chứ, bình thường Hoàng Hậu đều sẽ chủ động liên hệ với chúng ta, bây giờ chúng ta hợp mặt đủ rồi mà cô ấy vẫn chẳng có tin tức gì."

Phoebe nhướng mắt: "Tôi biết được một tin tức, bọn họ nói là ở Tòa thành trên không có một người có biệt danh là Hồng Đào Hoàng Hậu."

Tề Nhất Phảng vui mừng khôn xiết: "Nhất định là Hoàng Hậu rồi! Vậy chúng ta lên tìm…"

"Nhưng người đó là đàn ông." Phoebe thích thú liếc nhìn khuôn mặt sững sờ không biết gì của Tề Nhất Phảng, cô đâm thêm một dao nữa, "Anh cũng biết rồi đó, trong game không

thể thay đổi giới tính của mình, vậy anh nghĩ, hoặc có thể nói anh mong … “

“Người này là Hoàng Hậu sao?”

Vẻ mặt Tề Nhất Phảng ngây ra: “Hả?!”

Phoebe thưởng thức vẻ mặt ngốc nghếch của Tề Nhất Phảng một hồi thì chán nản rút lại ánh mắt, giọng điệu lại trở nên lạnh lùng: “Tạm thời chúng ta không thể lên Tòa thành trên không, không biết bản đồ trên đó có gì, nhưng Hồng Đào bị mắc kẹt trên đó không thể xuống tìm chúng ta, có nghĩa là bản đồ đó có vấn đề.”

“Chúng ta quét bản đồ dưới đây trước đã.”

“Nhưng, nhưng mà…” Đầu óc Tề Nhất Phảng bị Phoebe nhồi nhét hết cái này đến cái khác, không nghĩ ra được gì, chỉ có thể lắp bắp hỏi, “Nhưng chúng ta vẫn chưa tập hợp với chiến thuật gia mà! Cứ hành động luôn vậy à?! Chúng ta phải chờ tập hợp với Hoàng Hậu rồi mới đưa ra chiến thuật thích hợp…”

“Tại sao phải đợi anh ta?” Phoebe sốt ruột ngắt lời Tề Nhất Phảng, cô bé ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên nhưng ánh mắt và lời nói lại rất lạnh lùng, “Anh ta không thể từ trên đảo xuống tìm chúng ta, vậy tức là bản thân anh ta cũng là phế vật.”

“Bây giờ là giải đấu, và tôi không có thời gian để chờ đợi một tên phế vật như vậy.”

Tề Nhất Phảng choáng váng, cậu lo đến mức suýt khóc: “Phoebe, nhưng chúng ta không có chiến thuật gia! Giải đấu không có chiến thuật gia thì làm sao mà đánh?!”

Hu hu hu, lúc này đây cậu nhớ Giai Nghi biết bao. Giai Nghi cũng là chiến thuật gia của họ, nhưng ít nhất cô bé vẫn biết thương lượng với mọi người. Còn Phoebe là kiểu người mạnh mẽ đến mức người khác không thể chen vào khi cô bé quyết định, ngoại trừ Hồng Đào tạm gọi là có thể miễn cưỡng giao tiếp với cô bé khi cả hai ngồi ăn với nhau —— điều này chủ yếu cũng nhờ giao diện của Hồng Đào cao hơn so với Phoebe, nếu không thì Phoebe chính là tuýp người có thể tiễn bạn đi ngay lập tức để giành chiến thắng.

—— Kệ mịa bạn là ai

“Không có Hồng Đào thôi chứ tại sao không có chiến thuật gia?” Phoebe kỳ quái nhìn cậu, “Tôi không phải là chiến thuật gia à?”

Tề Nhất Phảng chỉ muốn ôm đầu hét lên thảm thiết —— cậu biết ngay mà!!

Chỉ cần có Phoebe tham gia thi đấu thì trận nào cũng như mưu triều soán vị vậy —— Cứ hở ra là Phoebe sẽ cướp quyền chiến thuật gia của Hồng Đào, thậm chí đôi khi còn tấn công cả Hồng Đào, cũng nhờ Hồng Đào kinh nghiệm phong phú mới có thể chống đỡ được.

Đây cũng là lý do trước đây Hồng Đào không để Phoebe tham gia vào đội.

Phoebe là một tuyển thủ có sức tấn công và tham vọng rất lớn, tính hiếu chiến và sự cơ động của cô bé khá mạnh. Mặc dù kỹ năng cá nhân của cô bé chỉ là bổ trợ, đảm nhiệm vị trí 【khống chế】, nhưng cô bé vẫn có thể chơi tốt vị trí 【lang thang】 và 【tấn công chính】, có thể nói cô bé chính một cao thủ thiên tài. Ở một khía cạnh nào đó, cô bé là người chơi có cấp bậc ngang ngửa Bạch Liễu và Nghịch Thần, mạnh hơn cả Lưu Giai Nghi lúc trước đây, lần nào ra trận cũng khiến đồng đội không theo kịp tốc độ như bọn Tề Nhất Phảng lên bờ xuống ruộng, thậm chí suýt chết mấy lần.

Cô bé là một nhà chiến thuật bẩm sinh —— Tề Nhất Phảng đã nghe Hoàng Hậu nhận xét về Phoebe rất nhiều lần như vậy.

Nhưng Phoebe cũng có gót chân Achilles —— đó chính là chiến thuật của cô bé quá hung hãn, và rất dễ hại chết đồng đội.

Nói cách khác, đồng đội của cô bé quá yếu.

Tề Nhất Phảng làm đồng đội của Phoebe nhưng luôn bị cô bé chế giễu là 【phế vật】rất sợ Phoebe chiếm quyền kiểm soát. Chiến thuật của Hồng Đào tương đối ôn hòa, không tấn công quyết liệt mà chú trọng phòng thủ nhiều hơn, ít nhất cũng sẽ nghĩ tới giới hạn khả năng của các thành viên trong đội, nhưng Phoebe chỉ có một đấu pháp duy nhất đó là đồng quy vu tận.

Cô bé không quan tâm bọn họ sống hay chết.

Nhưng bây giờ không có Hồng Đào, không có ai có thể ngăn được Phoebe trong trò chơi này!!

Phoebe nhẹ nhàng nhảy khỏi chiếc bàn dưới bức tượng, cô vứt bỏ lõi táo vừa ăn, vỗ tay vui vẻ, đôi mắt xanh lục cong cong nở một nụ cười: "Hồng Đào không có ở đây thì càng tốt, tôi không thích phong cách thi đấu bạc nhược của anh ta, chẳng hay ho chút nào."

"Hiện giờ anh ta đang bị nhốt trên đảo không thoát ra được. Nếu anh ta thức thời, muốn giành chiến thắng trong trò chơi này, thì tốt nhất là giao quyền chiến thuật cho tôi."

"Đương nhiên không giao thì cũng không sao." Phoebe thờ ơ nhún vai, "Chỉ cần anh ta chịu hết nổi rồi ngỏm tỏi trên đảo, rời khỏi trò chơi này, thì quyền chiến thuật gia cũng thuộc về tôi."

Cô bé chắp hai tay, nhắm mắt lại và thành tâm cầu nguyện: "Lạy Chúa, bây giờ con hy vọng Hồng Đào sẽ xuống địa ngục."

"?!?" Tề Nhất Phảng vừa sợ hãi vừa muốn khóc, cậu giống như một đứa trẻ đáng thương không có cha mẹ bên cạnh, phải ở cùng với một đứa nhóc xấu bắt nạt mình, chỉ có thể run rẩy thấp giọng phản bác, "Phoebe, tốt xấu gì Hoàng Hậu cũng là hội trưởng của chúng ta mà? Em nguyền rủa cô ấy như vậy không tốt lắm đâu?"

(*) Phoebe đã đoán được Hồng Đào là nam nên gọi là anh, còn Tề Nhất Phảng chưa biết nên vẫn gọi là cô, cả hai đều phát âm là "Tā"

“Hội trưởng á?” Phoebe liếc nhẹ Tề Nhất Phảng, đột nhiên ngây ngô cười, “Có lẽ sắp tới đây không còn nữa đâu.”

Tề Nhất Phảng sửng sốt: “… Hoàng Hậu không làm hội trưởng nữa, ý của em là sao?”

“Tên yếu đuối đó.” Phoebe cười ngọt ngào, hai tay giao lại dưới cằm, khuôn mặt đầy hào quang thánh thiện, “Vì muốn trốn tránh điều anh ta không muốn đối mặt, trước khi thi đấu năm nay, anh ta đã chuyển giao cho tôi quyền thừa kế hiệp hội rồi.”

“—— Chỉ cần anh ta chết đi, tôi sẽ là hội trưởng của Vương Miện Quốc Vương.”

“Cho nên anh ta cứ mau xuống địa ngục đi.”

Lúc này đầu óc Tề Nhất Phảng hoàn toàn trống rỗng: “Cái gì?! Hoàng hậu giao cho em quyền hội trưởng?!”

Giao diện điều khiển hệ thống của Phoebe rung lên, một dòng lời nhắc hiện ra:

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hồng Đào Hoàng Hậu đã giao quyền chiến thuật gia của đội cho bạn, hãy triển khai chiến lược cẩn thận và dẫn dắt đội ngũ đi đến chiến thắng! 】

“Đúng là cách làm yếu đuối theo kiểu Hồng Đào.” Phoebe khẽ chế nhạo. Cô bé mỉm cười, quơ quơ giao diện hệ thống trên tay trước mặt Tề Nhất Phảng đang ngơ ngác mất hồn tới nơi.

“Đi thôi, đồng đội phế vật.”

Hồ quan sát.

Vương Thuấn nhìn thấy biểu tượng Chiến Thuật Gia trên đầu Phoebe thì há hốc mồm nuốt một ngụm khí lạnh, đông đảo khán giả trong hồ quan sát cũng ngạc nhiên chẳng kém gì hắn.

Lần này, ngay cả người dẫn chương trình cũng tê dại, anh ta hoảng hốt nhìn màn hình lớn, nói lắp bắp vào micro: ““Quốc, Hiệp Hội Quốc Vương cũng chuyển giao quyền Chiến Thuật Gia cho đội viên mới….”

“Bọn họ đang làm gì vậy?!”

Người dẫn chương trình không thể tưởng tượng nổi: “Một cuộc đấu tay đôi giữa hai tân binh chiến thuật gia?! Ngay trong đấu trường quan trọng quyết định liệu cả hai có thể vào vòng loại trực tiếp hay không?!”

Khán giả xì xào:

“Trời đựu, người mới đấu tay đôi, vậy ai thắng ai thua còn chưa biết được đâu?”

“… không thể hiểu được hai vị hội trưởng này nghĩ gì nữa?”

“Chẳng lẽ chỉ có duy nhất một mình tôi quan tâm đến chuyện Nữ Tu nói là cô bé sẽ là hội trưởng mới nếu Hoàng Hậu chết thôi à?! Chuyện này là sao vậy!?”

Viên Quang ngồi bên cạnh Vương Thuấn cũng căng thẳng, anh ngồi đây đại diện cho Nghĩa trang Laser sau khi sáp nhập, vừa nãy thấy Bạch Liễu chuyển quyền cho Lưu Giai Nghi anh đã muốn hôn mê ngất xỉu, giờ thấy bên đối phương cũng giao quyền thì lại càng thêm choáng váng, phải đỡ Vương Thuấn hỏi: “Tình hình sao rồi?”

“Tôi không ngờ… Hoàng Hậu lại giao cho Phoebe quyền lãnh đạo hiệp hội và quyền chiến thuật gia nhanh như vậy.” Mặt Vương Thuấn hơi tối sầm lại, “Tôi chỉ biết từ lâu cô ấy đã không muốn làm hội trưởng hiệp hội rồi, vì vậy cô ấy mới chọn Giai Nghi làm người thừa kế, bồi dưỡng đào tạo cô bé để tiếp quản quyền lực của mình.”

Viên Quang giật mình: “Không muốn làm? Tại sao? Cô ấy là một trong những người chơi mạnh nhất trong trò chơi này mà?!”

“Tôi không biết.” Vương Thuấn nặng nề cúi đầu, chắp tay trước mặt, im lặng một lúc rồi mới lên tiếng, “Mỗi khi nhìn vào cô ấy, kỹ năng của Hoàng Hậu có thể biến cô ấy trở thành người mà tôi mong muốn nhất sâu trong dục vọng của tôi, cho nên tôi chưa bao giờ đọc vị thành công được suy nghĩ của cô ấy.”

“Tại sao một người chơi đang ở thời kỳ đỉnh cao năng lực lại từ bỏ địa vị của mình?” Daniel nằm dài trên lan can chán nản hỏi, cậu quay sang nhìn Sầm Bất Minh, “Này, hội trưởng, hình

như chuyện gì anh cũng biết đúng không? Anh có biết tại sao không?”

Sầm Bất Minh ôm ngực liếc xéo Daniel một cái: “Chuyện của Hiệp Hội Quốc Vương cậu phải rõ hơn tôi mới phải chứ?”

“Nữ Tu nguy hiểm kia là em gái của cậu đúng không?”

“Xét về mối quan hệ sinh học thì con bé đúng là em gái của tôi.” Daniel nhìn Phoebe trên màn hình lớn, vẻ mặt có chút kháng cự, bực bội hừ một tiếng, “Nhưng xét về mọi khía cạnh, con bé là đối thủ cạnh tranh của tôi thì đúng hơn.”

“Hơn nữa còn là một đối thủ cạnh tranh đáng gờm nữa.”

Sầm Bất Minh hơi nhướng mày: “Tuy rằng tôi không quan tâm đến chuyện gia đình của cậu, nhưng nếu cậu muốn tâm sự thì tôi nghe một chút cũng được.”

Một mẫu câu đưa đẩy quen thuộc khi bạn đã nghiện mà còn ngại

Daniel không nhịn được đổi tay kéo quai hàm, nhìn chằm chằm Phoebe trên màn hình lớn một hồi, đôi mắt màu xanh lá cây táo của cậu tối sầm lại.

“Ngài biết thân phận trong hiện thực của tôi rồi phải không, hội trưởng? Chắc không cần phải giới thiệu lai lịch cho ngài nghe lại nhỉ?” Giọng Daniel đột nhiên vang lên.

Sầm Bất Minh lạnh nhạt gật đầu: “Biết.”

——Một kẻ buôn lậu vũ khí có thế lực mạnh đến mức Bạch Lục từ các thế giới khác sẽ phải chủ động hợp tác, thích sử dụng phương pháp tàn nhẫn giống như thuần hóa một con quái thú, để chọn người thừa kế từ con cháu của chính mình.

Và Daniel là người xuất sắc nhất trong số những đứa con nối dõi đó. Sau khi cha cậu mất, cậu thừa kế toàn bộ tập đoàn và trở thành khẩu súng tốt nhất, ngoan ngoãn nhất trong tay Bạch Lục.

“Cha tôi có rất nhiều người tình, ông ta không quan tâm đến họ và cũng sẽ không cho họ bước vào gia đình chúng tôi, nhưng ông ta sẽ mang tất cả những đứa con của mình do những người tình đó sinh ra về nhà, và dạy chúng tôi cách sử dụng súng từ khi chúng tôi bắt đầu tập đi.“Daniel nghiêng đầu thản nhiên nói,” Mẹ tôi là người vợ đầu tiên của ông ta, sau đó khi tôi mới 5 tuổi, bởi vì bà phản bội ông ta nên đã bị ông ta giết chết lúc cầu nguyện trước giường.”

“Mẹ của Phoebe là vợ thứ hai của ông ta. Thời điểm ông ta mang mẹ Phoebe vào gia tộc Cinquemani thì Phoebe đã được 5 tuổi, lúc ấy tôi gần 7 tuổi.”

Daniel dừng lại một lúc, cậu có vẻ thấy thú vị, bắt đầu chơi trò đố vui với Sầm Bất Minh: “Đố anh tại sao cha tôi lại chọn mẹ của Phoebe làm vợ hai trong số tất cả những người tình của mình?”

Sầm Bất Minh im lặng một lúc: “Tôi không biết.”

—— Tóm lại, không có thứ gì trong gia đình của thằng nhóc điên khùng này có thể suy ra bình thường cả.

“Đó là vì Phoebe.” Daniel lười biếng ngả người ra sau, “Thật ra lúc đó cha tôi định kết hôn với mẹ của một đứa con trai khác —— cũng là một người tình khác của ông ta.”

“Nhưng Phoebe đã làm ông ta đổi ý.”

Daniel ngẩng đầu, cậu nhìn Phoebe trên màn hình lớn, giọng điệu ảm đạm: “Phoebe mới năm tuổi đã thừa hưởng bộ gen của ông ta một cách hoàn hảo, thậm chí còn siêu việt hơn cả ông ta. Con bé tàn nhẫn, mạnh mẽ, thờ ơ, lúc mới biết bò đã nắm chặt súng trong chịu rời tay, có khả năng kiểm soát bẩm sinh đối với bất cứ thứ gì có thể cướp đoạt và khiến con bé tiến về phía trước, so với những người thừa kế khác chỉ biết khóc lóc mè nheo thì Phoebe xuất sắc cứ như một giống loài sinh vật ngoài hành tinh vậy.”

“Sự xuất sắc của Phoebe khiến cha tôi chú ý, mặc dù gia tộc Cinquemani chưa bao giờ có người thừa kế là nữ nhưng Phoebe đã làm ông ta dao động.”

“Ông ta quyết định kết hôn với mẹ ruột của Phoebe, mở đường cho vị trí người thừa kế của Phoebe.”

“Khi tôi 13 tuổi và Phoebe 10 tuổi, gia tộc chúng tôi có cuộc kiểm tra người thừa kế.” Daniel nhìn vào màn hình lớn, thuật lại với giọng bình tĩnh, “Nội dung thử thách rất đơn giản, đó là bắn quả táo vào đầu người sống cách xa mười mét.”

“Những người sống này đều là những người mẹ nuôi thân thiết nhất của chúng tôi vào thời điểm đó, đứa trẻ nào cũng khóc lóc ầm ĩ, ngoại trừ Phoebe.”

“—— Cho dù mục tiêu sống mà con bé phải bắn chính là quả táo trên đầu mẹ ruột của mình.”

“Chúng tôi phải bắn tổng cộng mười phát súng, và sẽ có người thay quả táo cho chúng tôi. Có mấy đứa mới bắn phát đầu tiên đã hoảng sợ khóc lóc gào thét đòi dừng lại, người trên sân bị thương được kéo xuống cấp cứu liên tục.”

“Trong sân chỉ có hai đứa trẻ bắnđủ 10 phát súng, một là tôi và một là Phoebe. Vào thời điểm đó, bia nhắm của tôi là người hầu của tôi, anh ấy không bị thương nhưng khóc lóc thảm thiết lắm, bởi thế khi bắn đến phát thứ sáu tôi đành phải kêu tạm dừng, nghỉ ngơi một phút.”

Daniel im lặng một chút: “Còn Phoebe không kêu tạm dừng.”

“Con bé bình tĩnh cầm súng nhắm vào những quả táo được thay thế liên tục trên đầu mẹ ruột, bắn đủ mười phát bách phát bách trúng.”

“Ở phát súng thứ ba, mẹ con bé không chịu đựng được nữa, khuỵu gối xuống, bắt đầu khóc lóc cầu nguyện, nói rằng bà hy vọng tất cả mọi chuyện này sẽ dừng lại, sau đó cha tôi hỏi Phoebe có cần nghỉ ngơi không, và Phoebe nói —— không cần.”

“Con bé nói, cứ giữ mẹ đứng yên đó và thay táo đi, nó sẽ bắn nhanh thôi.”

Sầm Bất Minh im lặng.

Daniel ngẩng đầu: “—— Hiện nay Phoebe vẫn là người thừa kế số một của gia tộc Cinquemani.”

“Nhưng con bé có vẻ không hài lòng vì phải đợi cho đến khi cha mình chết mới có được thứ con bé muốn, cho nên ——” Daniel nhún vai thờ ơ, “Thấy con bé làm chuyện này trong trò chơi tôi cũng không ngạc nhiên gì mấy.”

“Vừa rồi cậu bảo ngoại trừ Nữ Tu, tất cả trẻ con trên sân đều khóc?” Sầm Bất Minh trầm ngâm hỏi: “Vậy cậu cũng khóc à?”

Daniel: “…”

Chương 529

Trong trò chơi.

Tề Nhất Phảng thận trọng đi theo phía sau Phoebe, ánh mắt trông mong: "Chúng ta không đi cứu Hoàng Hậu thật sao? Cô ấy giao hết quyền hạn cho em, chắc là đang trong tình huống rất nguy cấp? Sao chúng ta không đến thành phố trên không xem… "

"Anh ta giao quyền cho tôi vì anh ta biết tôi có lợi thế hơn anh ta." Phoebe cắt ngang dòng suy nghĩ của Tề Nhất Phảng, cô bé liếc nhìn Tề Nhất Phảng, "Đáng lẽ anh ta phải làm chuyện này sớm hơn."

"Phong cách phòng ngự yếu kém của anh ta sẽ không bao giờ giành được chiến thắng, nó sẽ chỉ khiến anh ta dần dần suy sụp mà thôi."

"Dựa vào 【 phòng ngự 】 sao gọi là yếu đuối…" Ý đồ bênh vực của Tề Nhất Phảng dần dần tan biến dưới ánh mắt vô cảm của Phoebe, "Chúng ta cũng đã thắng lần thứ hai…"

"Nếu chiến thuật này không có lỗ hổng, vậy tại sao Hồng Đào lại muốn tôi gia nhập đội?" Phoebe hỏi lại, "Tại sao anh ta lại trao cho tôi thân phận người thừa kế hội trưởng và quyền hạn chiến thuật gia?"

“Hồng Đào làm vậy chỉ có một lý do duy nhất —— bản thân anh ta biết mình không thể giành chiến thắng, anh ta lợi dụng tôi để giúp anh ta chiến thắng, cho nên chứng minh cách làm của tôi thích hợp hơn của anh ta còn gì?”

Tề Nhất Phảng lo lắng, khó chịu: “Nhưng anh vẫn không hiểu, thực lực Hoàng Hậu vẫn còn rất mạnh, cô ấy lại còn trẻ như vậy, sao lại nóng lòng muốn chuyển hiệp hội cho em?”

“Cô ấy định rời khỏi hội để làm gì sao?”

“Anh ta không muốn rời khỏi hội, anh ta muốn rời khỏi trò chơi, anh ta muốn thoát khỏi tất cả những chuyện này.” Phoebe nhạt nhẽo trả lời, “Vì vậy, anh ta mới tìm kiếm một người thừa kế để tiếp quản hiệp hội, trước tiên là Phù Thủy Nhỏ, và sau đó là tôi “

“Rời khỏi trò chơi?” Tề Nhất Phảng hoài nghi hỏi, “Có cách rời khỏi trò chơi à?”

Phoebe lạnh nhạt đáp lại: “Tất nhiên là có, ngày nào chả có người xung quanh chúng ta rời khỏi trò chơi?”

Tề Nhất Phảng sững sờ: “Chung quanh chúng ta?! Bọn họ rời đi như thế nào?! Sao anh lại không biết gì hết vậy?!”

“Ngoài việc giành chiến thắng trong giải đấu và hứa nguyện muốn rời khỏi trò chơi, còn có cách khác nữa à?”

“Thì là chết đó.” Phoebe uể oải ngáp một cái, nở nụ cười hiền hòa như khi cầu nguyện, nhìn Tề Nhất Phảng sững sờ, “Chết cũng có thể rời khỏi trò chơi, anh quên rồi sao?”

Tề Nhất Phảng sững người tại chỗ, vẻ mặt trống rỗng không kịp phản ứng, mãi một lúc sau cậu mới nhận ra ý của Phoebe.

“Ý của em là…” Tề Nhất Phảng nghi ngờ hỏi Phoebe, “Ý của em là Hoàng Hậu muốn chết?!”

“Nếu không thì sao?” Phoebe nhún vai, “Ngoại trừ cái chết, còn có lý do nào khác để một người đang ở đỉnh cao thống trị muốn tìm người thừa kế cho mình?”

“Tại sao?!” Tề Nhất Phảng sắp phát điên rồi, đầu óc run lên, đồng tử giãn ra, “Sao Hoàng Hậu lại muốn chết?!”

Phoebe nở nụ cười thương hại, vô tư lự trên khuôn mặt của mình, trả lời, “Bởi vì anh ta yếu đuối.”

“Cho dù anh ta có bao nhiêu lớp 【 phòng ngự 】để bảo vệ mình đi chăng nữa, anh ta vẫn quá yếu đuối để có thể đối mặt ở đây và đối mặt với chính mình, bất kể trong game hay ngoài game.”

“Nữ Tu Phoebe!”

Ở đằng xa, một người đàn ông mặc đồ giám mục đối diện với sảnh Nữ Tu đang gọi Phoebe, hắn ta vẫy tay, giọng gấp gáp: “Mời ngài tới đây!”

“Giáo hoàng bị tấn công ở hòn đảo trên không! Các phù thủy đang tấn công tất cả các tòa thẩm giáo, chúng tôi cần sự giúp đỡ của ngài!”

Phoebe khẽ nhướng mày: “Giáo hoàng bị tấn công?”

Nếu tin tức của cô bé nhận được không sai, thì Giáo hoàng này chính là tên linh mục đã tố giáo đội trưởng Thánh Nữ Toàn Bảo Lạp năm xưa, giờ đây đã được thăng chức thành Giáo hoàng.

Do gã đã đưa ra khái niệm 【 Trái tim phù thủy】 một cách sáng tạo, từ đó mở rộng quy mô các phiên tòa xét xử phù theo cấp số nhân, gia tăng tốc độ thu gom tiền thông qua các phiên tòa xét xử phù thủy và gia đình phù thủy cho Tòa thánh, đồng thời thành công vùi dập Toàn Bảo Lạp nổi tiếng thành phù thủy, khẳng định địa vị của Tòa thánh, có thể nói là đại anh hùng của Tòa thánh, cho nên tốc độ thăng cấp như cưỡi tên lửa, chẳng mấy chốc nhanh chóng được thăng làm Giáo hoàng.

Mặc dù người căm hận vị Giáo hoàng này vô số kể nhưng gã cực kỳ sợ chết, bên ngoài đồn đãi trên người gã có rất nhiều vũ khí bí mật chuyên dùng để chống lại phù thủy. Phù thủy và người nhà của họ tấn công gã không ít, nhưng cho dù đã chuẩn bị kỹ càng đến đâu, và sử dụng vu thuật khủng khiếp như thế nào thì cũng đều vô dụng với gã, ngược lại còn chết thảm thương dưới tay đám thủ hạ mà gã lại chẳng hề hấn gì —— nghe cứ như một con Boss nguy hiểm có buff 【 Tránh thương tích 】 và 【 Phản sát thương 】 vậy.

Bởi thế nên đây là lần đầu tiên nghe thấy gã bị tấn công.

… lại còn bị tấn công ở hòn đảo trên không.

Đám NPC bình thường trên thế giới này hoàn toàn kinh sợ trước sự uy nghiêm của vị Giáo hoàng có thể miễn nhiễm với tất cả các cuộc tấn công của phù thủy. Sự tồn tại của gã khiến họ càng tin rằng thần tồn tại và phù hộ cho người dân của Tòa thánh, họ càng không dám làm trái lời Tòa thánh, chưa kể đến những người được Tòa thánh lựa chọn mới có thể bước lên hòn đảo trên không, bởi thế không ai nghĩ đến việc đi tấn công Giáo hoàng.

Trừ khi kẻ tấn công Giáo hoàng có đủ sức mạnh và sự tự tin để giết Giáo hoàng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Phoebe nheo mắt —— cô bé nghi ngờ vụ tấn công là tác phẩm của Hồng Đào.

Nhưng nếu Hồng Đào ra tay thì vụ tấn công này không thể đơn giản như thế được, lẽ ra Giáo hoàng phải bị giết —— vả lại phải bị giết thảm thương tàn khốc, bầm thây vạn đoạn, thiên đao vạn quả mới đúng.

Vậy chuyện gì đã xảy ra? Có gì trên hòn đảo trên không? Tại sao Giáo hoàng không chết?

Hòn đảo trên không.

Hồng Đào bị một nhóm người ấn quỳ xuống, trên mặt đất xung quanh anh là một đống bài poker chằng chịt những vết

dao và một đống đạo cụ trò chơi đã qua sử dụng.

Mái tóc dài xõa ngang vai che giấu tất thảy biểu cảm của anh, đôi mắt tối tăm dưới ánh nến mờ ảo lập lòe ánh đỏ tím xen kẽ, trên môi còn có vết máu khô bị anh liếm sạch sẽ. Hồng Đào chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông ngồi trên ghế đối diện —— người đàn ông mặc trang phục Giáo hoàng này có khuôn mặt mà anh rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi anh không nhịn được phá ra cười lớn.

“Không được vô lễ với Giáo hoàng!” Có người tức giận nâng vương trượng lên tát thẳng vào mặt anh.

Anh bị tát lệch mặt sang một bên, máu chảy ra từ khóe miệng, Hồng Đào chậm rãi áp đầu lưỡi lên gò má tê dại nơi bị đầu trượng đánh, tiếng cười càng ngày càng lớn, gần như phát điên lên.

Thật hài hước, lâu lắm rồi anh không mơ thấy cảnh tượng này, vậy mà bây giờ lại nhìn thấy nó trong trò chơi giả tạo thế này đây.

“Mi…!” Người kia lại muốn đánh, nhưng bị Giáo hoàng ngồi trên ghế sô pha lớn ngăn lại.

Giáo hoàng ở độ tuổi trung niên có khuôn mặt từ ái nhìn Hồng Đào, giọng điệu chất chứa niềm tiếc thương khó nói: “Dù gì nó cũng là con của tôi, không cần đối xử với nó như vậy.”

“Nhưng y đã tấn công ngài! Đức Giáo Hoàng!” Người bên cạnh phẫn nộ quở trách, “Tên phù thủy bẩn thỉu này thật sự

muốn giết hết chúng ta!”

“Nếu chúng ta không được thần phù hộ thì giờ đây đã chết hết dưới tay y!”

Hồng Đào nhướng mi, anh nhìn lên tấm bảng quái vật đang quay tròn trên đầu Giáo hoàng và nhóm Hồng Y giáo chủ:

【Làm mới 《 Sách quái vật Phán xử phù thủy 》—— Giáo Hoàng (Chủ nhân Thành phố trên không) (1/4) 】

【Giá trị tấn công: Đối với các thành viên Tòa thánh, một lần tấn công giảm 15% máu đối phương. Đối với phù thủy, một lần tấn công giảm 20% máu của đối phương (phương pháp chiến đấu được mở khóa khi chiến đấu) 】

【Vũ khí tấn công: Quyền trượng thần thánh, Lời phán xử 】

【 nhược điểm:?? (chưa được khám phá) 】

【 hệ thống nhắc nhở: Do người chơi Hồng Đào tấn công liên tục nên đã mở khóa trang đầu tiên 《 Giáo Hoàng 》của 《 Sách quái vật Phán xử phù thủy 》 】

【Lưu ý: Do NPC dẫn đầu giai đoạn phán xử phù thủy nên được thăng cấp thành Giáo hoàng, nhận được lá chắn ban phước, có thể miễn nhiễm tất cả các cuộc tấn công của tất cả nam giới và phù thủy đã bị phán xét trong khu vực cai trị của Tòa thánh, trong những trường hợp đặc biệt còn có thể phản lại sát thương tấn công. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hồng Đào, vì bạn vừa là phù thủy bị phán xét vừa là người trong khu vực do Tòa thánh cai trị, nên mỗi khi bạn tấn công Giáo hoàng, cơ chế phản sát thương sẽ được kích hoạt tấn công trở lại chính bạn, vui lòng tấn công một cách thận trọng. 】

【Làm mới 《 Sách quái vật Phán xử phù thủy 》—— Hồng Y giáo chủ (Khách VIP Thành phố trên không) (2/4) 】

【Giá trị tấn công: Không thể tấn công Giáo hoàng. Đối với các thành viên Tòa thánh, một lần tấn công giảm 10% máu đối phương. Đối với phù thủy, một lần tấn công giảm 15% máu của đối phương (phương pháp chiến đấu được mở khóa khi chiến đấu)

【Vũ khí tấn công: Búa thẩm phán, Đọc giáo lí truyền cảm 】

【Nhược điểm:?? (chưa được khám phá) 】

【 hệ thống nhắc nhở: Do người chơi Hồng Đào tấn công liên tục nên đã mở khóa trang thứ hai 《 Hồng Y giáo chủ 》của 《 Sách quái vật Phán xử phù thủy 》 】

【Lưu ý: Do NPC này phán xử vô số phù thủy nên đã nhận được lá chắn ban phước, có thể miễn nhiễm tất cả các cuộc tấn công của tất cả nam giới và phù thủy đã bị phán xét trong khu vực cai trị của Tòa thánh, trong những trường hợp đặc biệt còn có thể phản lại sát thương tấn công. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hồng Đào, vì bạn vừa là phù thủy bị phán xét vừa là người trong khu vực do Tòa thánh cai trị, nên mỗi khi bạn tấn công Hồng Y giáo chủ, cơ chế phản sát thương sẽ được kích hoạt tấn công trở lại chính bạn, vui lòng tấn công một cách thận trọng. 】

“Là… thật là thú vị.” Hồng Đào ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời kinh ngạc, trên mặt không chút ủ rũ mà nhìn khuôn mặt quen thuộc của Giáo hoàng nở nụ cười, “Đã lâu không gặp rồi cha nhỉ.”

“Sau nhiều năm như vậy, tôi lại bị ông khống chế.”

“Lần này ông đoán xem…”

Hồng Đào xoay cổ tay, hai ngón tay của bàn tay phải đang buông thõng lóe lên một lá bài poker, đồng thời nhướng mắt cười rộ lên: “Tôi phá đảo của ông trong thời gian bao lâu?”

Trong khi đó, khu phù thủy.

Toàn Bảo Lạp đẩy lui Tòa thánh xong thì đưa Lưu Giai Nghi trở lại khu vực phù thủy, cô trải một tấm bản đồ ra, bắt đầu nghiêm túc thảo luận về cuộc tấn công tiếp theo với những người xung quanh.

Lưu Giai Nghi đứng một bên quan sát, cô bé nhìn một hồi, đột nhiên nhíu mày, giật giật góc áo của Toàn Bảo Lạp: “Con hỏi một câu được không?”

Toàn Bảo Lạp quay đầu nhìn cô bé: “Chuyện gì vậy?”

“Vị trí này là vị trí trung tâm của Tòa thánh, bên dưới là Cung điện của Giáo hoàng, ở trên là Thành phố trên không, vậy chúng ta phải nên tấn công ở đây trước chứ? Chỉ cần chiếm được nơi này, các thành viên quan trọng của Tòa thánh sẽ bị tiêu diệt, phần còn lại cũng chỉ là ruồi muỗi vo ve, trước sau gì cũng bị quét sạch nhanh thôi.” Lưu Giai Nghi hỏi một cách khó hiểu, “Tại sao tất cả các tuyến đường tấn công của cô đều bỏ qua nơi này?”

Vẻ mặt của Toàn Bảo Lạp bỗng nhiên trầm tĩnh hẳn, những phù thủy còn lại không khống chế được cảm xúc như Toàn Bảo Lạp, một vài người thay đổi sắc mặt ngay lập tức.

Lưu Giai Nghi nhạy bén ý thức được có chuyện gì đó: “Nơi này có cái gì không tấn công được sao?”

Toàn Bảo Lạp im lặng một lúc, nhưng cô vẫn lên tiếng: “Chỉ cần người đã từng sống trên đảo thì đều miễn dịch với các cuộc tấn công của phù thủy, thậm chí thỉnh thoảng còn phản ngược lại công kích của chúng ta nữa.”

“Lần trước cô có phái một đội nhỏ lên đảo.” Đôi mắt màu tím của Bảo Lạp ảm đạm trong chốc lát, “Mọi người đều cố gắng hết sức, thế nhưng…”

Một phù thủy bên cạnh nghiến răng nói nhỏ: “Chỉ cần phù thủy đã bị phán xét thì sẽ không thể tấn công được bọn họ!”

“Mấy năm nay cô chạy trốn đến khu phù thủy này, rất nhiều lần muốn lên đảo.” Bảo Lạp nhẹ giọng nói, “Nhưng chúng ta nhận ra phù thủy không thể lên đảo, thậm chí chúng ta còn thành lập một đội từ những người đàn ông đã được giải cứu, nhưng vẫn không có cách nào tấn công phe Tòa thánh.”

“Có người nói Thành phố trên không là nơi gần nhất với thiên đường, bởi vì bọn họ phán xử chúng ta nên đã được thần phù hộ, thần đã ban cho họ hòn đảo trên không để bảo vệ người dân trên đảo đừng bị những phù thủy độc ác như chúng ta làm hại.”

Lưu Giai Nghi nháy mắt hiểu ra —— chắc chắn trên đảo này có đầy Boss lớn nhỏ, trên người chúng còn có giáp phòng ngự đặc biệt.

Và bộ giáp này đặc biệt nhắm vào các phù thủy.

Lưu Giai Nghi nhìn hòn đảo nổi trên bản đồ trầm tư —— nếu phù thủy đã bị phán xử không thể tấn công, và cư dân nam giới cũng không thể tấn công, vậy thì người có thể đánh Boss trên bản đồ này chỉ có 2 loại.

Một là những người bên trong Tòa thánh.

Người thứ hai là phù thủy chưa bị phán xử —— giống như cô bé.

Nhưng hai thân phận này đều có chút rắc rối, Lưu Giai Nghi hơi nheo mắt —— chẳng trách nhóm phù thủy đối với nơi

đây vẫn án binh bất động, đây chính là khu vực được hình thành hoàn toàn để đối phó với họ.

“Những phù thủy chưa bị phán xử như con có thể tấn công bọn họ.” Lưu Giai Nghi bình tĩnh nói, “Nhưng người chưa bị phán xử mà gia nhập khu phù thủy thì rất ít, cơ bản là không đủ để thành lập đủ một đội để tấn công hòn đảo trên không, đúng không ạ?”

Toàn Bảo Lạp trầm mặc một hồi, sau đó gật đầu: “Ừ.”

Cho dù những cô gái chưa bị phán xử có dấu hiệu của phù thủy đi chăng nữa thì cũng không dễ dàng đào tẩu gia nhập khu phù thủy, họ sẽ cố gắng hết sức ẩn mình cho đến thời điểm bị phán xét.

“Người bên trong Tòa thánh cũng có thể tấn công Thành phố trên không.” Lưu Giai Nghi trầm ngâm nói, “Nhưng tiếp xúc với bọn họ quá nguy hiểm, cho dù mọi người có thể xúi giục một, hai người làm nội ứng đi chăng nữa thì cũng không thể hình thành quy mô, tạo dựng chiến đội.”

Nhưng Thành phố trên không lại là khu vực hoạt động trung tâm của toàn bộ Tòa thánh, nếu không tấn công vào đó thì phù thủy sẽ bị phán xử ngày càng nhiều, Hồng Y giáo chủ lên đó cũng ngày một đông hơn, người có giáp phòng thủ nhiều thì phù thủy lại càng khó tấn công.

Hiện tại có hai điểm vào, điểm thứ nhất là từ bên trong Tòa thánh.

Bên trong Tòa thánh có một điểm vào rất tốt, đó chính là —— nhóm các Nữ Tu thường trú trên Thành phố trên không.

Toàn Bảo Lạp dường như cũng đã suy nghĩ về vấn đề này rất lâu, cô giải thích chi tiết: "Bọn cô đã từng cố liên lạc với các cô gái trong Thành phố trên không, sau khi lên đó rồi thì họ không xuống được đây nữa, điều này hoàn toàn khác hẳn với những gì mà Tòa thánh đã nói với họ lúc đầu, cũng không giống như Giáo hoàng đã nói với họ trước đây. Ông ta bảo để các cô ấy tự do chọn lựa bạn đời của mình, chọn người mình thích và sống hạnh phúc với nhau mãi mãi. Nhưng thực tế là mỗi tuần, thậm chí mỗi ngày, các cô ấy bị những người đàn ông khác nhau lựa chọn để chung sống với đối phương."

"Nhưng bọn họ không thể rời khỏi Thành phố trên không, không thể giao tiếp với thế giới bên ngoài, và đương nhiên cũng không thể nói cho các cô gái khác muốn đến Thành phố trên không."

"Còn phù thủy các cô biết trên đó như thế nào." Lưu Giai Nghi bình tĩnh thêm vào nửa sau câu nói của Bảo Lạp, "nhưng không ai tin những gì các cô nói".

"Vả lại trong trong tình huống khắc nghiệt hiện nay, Thành phố trên không là mảnh đất thuần khiết duy nhất cho những cư dân nữ chưa bị phán xét, là lối thoát tốt nhất cho họ ngoại trừ phù thủy. Nếu có ai đó nói xấu Thành phố trên không thì cũng tương đương với nói xấu con đường sống cuối cùng của họ, họ không tin là điều đương nhiên."

Toàn Bảo Lạp không nói chuyện, vẻ mặt tĩnh lặng mà nghiêm nghị, đôi mắt hơi cụp xuống, tựa hồ có chút buồn bã, thật lâu

sau mới nhẹ giọng nói: “Tại sao mọi người lại không tin lời phù thủy nói?”

“Mọi người thà tin vào phiên tòa ngẫu nhiên của Tòa thánh hơn là vào sự đấu tranh tuyệt vọng của phù thủy, tại sao chứ?”

“Bởi vì không ai chịu lắng nghe lời nói của kẻ bị xét xử, họ sẽ cảm thấy đối phương chỉ đang tranh cãi về tội ác của mình.” Lưu Giai Nghi nhàn nhạt trả lời, “Khi cô tấn công Thành phố trên không và quét sạch tất cả các tòa thẩm giáo trong toàn bộ đất nước, cũng sẽ không ai lắng nghe Tòa thánh cả.”

Toàn Bảo Lạp hít một hơi thật sâu: “Nhưng tấn công Thành phố trên không là một chuyện lớn. Tuy rằng chúng ta có thể liên lạc với các cô gái trên đó nhưng họ chưa từng cắn nuốt cá chình, họ không phải là phù thủy, không có năng lực phản kháng khi đối mặt với Tòa Thánh. Mà đám người Tòa thánh khống chế bọn họ rất nghiêm ngặt, chúng ta rất khó gặp trực tiếp các cô ấy.”

“Nhưng quả thực đó là một điểm vào.” Giọng điệu của Lưu Giai Nghi thay đổi, “còn một điểm vào khác mà chúng ta có thể sử dụng.”

Toàn Bảo Lạp giật mình: “Là cái gì?”

Lưu Giai Nghi ngẩng đầu lên, đối mặt với đôi mắt màu tím sáng ngời của Toàn Bảo Lạp đang nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt và giọng điệu không khỏi bắt đầu có chút mơ hồ: “Nhưng con không chắc cô có thể chấp nhận dùng những người này làm công cụ phụ trợ không?”

“—— Đó là một nhóm đàn ông từ một đất nước xa lạ bị xem như là phù thủy dự bị và bị vận chuyển đến đây.”

“Họ không phải là người bản địa và không thuộc về Tòa thánh, cho nên bọn họ tấn công vào người trên đảo chắc chắn sẽ có hiệu quả.”

“Đàn ông đến từ quốc gia khác?” Toàn Bảo Lạp nhẹ nhàng gật đầu, cô nghiêm túc trả lời: “Cô sẽ nghiêm túc xem xét đề nghị này, nhưng chúng ta còn có một giải pháp khác nhanh hơn và trực tiếp hơn.”

Lưu Giai Nghi hỏi, “Giải pháp gì?”

“【Trái tim phù thủy】.” Bảo Lạp nói với giọng nghiêm nghị, “Ở đây chúng ta có một cuốn sách 【Hướng dẫn phù thủy】, trong đó có viết, khi một phù thủy quyền năng bị nung nấu bởi sự đau đớn và hận thù tột độ, linh hồn không có thực thể của cô ấy sẽ được tôi luyện thành một trái tim giống như một viên hồng ngọc, và chỉ cần đặt trái tim này lên tòa tháp cao nhất của Thành phố trên không, ánh sáng do trái tim phát ra sẽ phá vỡ mọi sự bảo vệ của Tòa thánh, lúc đó chúng ta có thể… “

Một phù thủy bên cạnh đột nhiên lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện có phần phấn khích của Bảo Lạp, cô lo lắng nhìn Bảo Lạp, nghiêm túc nói: “【Trái tim phù thủy】 chỉ là một truyền thuyết, Bảo Lạp, chị đừng mơ mộng đến nó nữa!”

“Nếu chúng tôi lại phát hiện ra chị đọc câu chuyện truyền thuyết này rồi lén lút sử dụng cái gọi là tu luyện đau đớn để rèn luyện linh hồn của mình thì chị coi chừng đấy!”

Toàn Bảo Lạp nhịn không được cãi lại: “Nhưng những thứ khác trong 【 Hướng dẫn phù thủy】rất hữu ích còn gì, chúng ta cũng đã học được rất nhiều vu thuật từ nó. Nếu 【 Trái tim phù thủy】trong 【 Hướng dẫn phù thủy】 thực sự tồn tại, thì chỉ cần một trái tim là mọi người không cần vất vả như vậy nữa, một lần tấn công lên đảo là có thể thành công!”

“Nhưng yêu cầu để có 【 Trái tim phù thủy】là phải 【 Tách linh hồn】!”

Phù thủy đang tranh cãi với Bảo Lạp không thể kìm được cao giọng, “Điều đó có nghĩa là chị sẽ chết! Bảo Lạp!”

“Chị chết đi, linh hồn biến thành trái tim thì chúng tôi mới có thể lấy được 【 Trái tim phù thủy】của chị!”

Chương 530

Lưu Giai Nghi nắm bắt ngay từ khóa: “Trái tim phù thủy?”

“Đừng nghe Bảo Lạp nói.” Phù thủy bên cạnh tận tình thuyết phục, “Đó chỉ là một vật phẩm trong truyền thuyết. Nghe nói có thể phá hủy mọi sự phòng ngự của Tòa thánh đối với chúng ta, nhưng không biết nó có thật sự tồn tại hay không, cũng chưa từng có ai nhìn thấy thứ này, chúng ta đừng nên đặt hy vọng vào nó!”

“Nhưng tôi cảm thấy 【 Trái tim phù thủy】có thể chiến thắng tất cả nhất định có tồn tại.” Đôi mắt của Toàn Bảo Lạp rất kiên định, cô mỉm cười, như thể đang nói đùa, “Đám người của Tòa thánh gọi tôi là 【 đệ nhất phù thủy 】, biết đâu 【 Trái tim phù thủy】 ở trên người tôi thì sao?”

Phù thủy kia trừng mắt nhìn Bảo Lạp cảnh cáo: “Bảo Lạp!”

Toàn Bảo Lạp giơ hai tay đầu hàng, nhỏ giọng nói: “Được rồi, được rồi, tôi biết các chị em không thích, tôi không nói nữa.”

Cùng lúc đó, Lưu Giai Nghi nhìn vào giao diện hệ thống vừa được làm mới của mình:

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Lưu Giai Nghi nhận được thông tin quan trọng —— nếu có được (Trái tim phù thủy). 】

【Chỉ khi một phù thủy chết đi, linh hồn bị tách khỏi thể xác không tiêu tan mà ngưng kết lại thành trái tim thì mới được gọi là (trái tim phù thủy). Trái tim phù thủy có thể phá vỡ sự bảo vệ của tất cả các thành viên Tòa thánh.】

Lưu Giai Nghi híp híp mắt trong giây lát —— điều này có nghĩa là…

Chẳng lẽ bọn họ phải giết phù thủy thì mới có thể lấy được trái tim của nhau sao?

"Bảo Lạp!" Giọng Ấu Chân từ xa vọng đến, có chút phấn khích, "Bọn em trở lại rồi đây!"

Toàn Bảo Lạp quay đầu, sau khi xác nhận mọi người đã an toàn quay trở về đầy đủ thì mới mỉm cười: "Xem ra lần này mọi người đều rất thành công thì phải."

"Tất nhiên rồi!" Ấu Chân tự hào mỉm cười, đôi mắt lấp lánh, "Lần này bọn em mang về hết những phù thủy bị xét xử! Không bỏ sót một người nào!"

Bảo Lạp nhìn Leah bên cạnh: "Vậy người nhà của họ thì sao? Hai người có mang về không?"

Cả Leah và Ấu Chân đều im lặng một lúc. Trước đây, mặc dù đã giải cứu những người đàn ông nhưng đa số giải cứu xong là bọn họ cứ bỏ đó chứ không mang về khu phù thủy, vậy mà lần nào Bảo Lạp cũng hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, Toàn Bảo Lạp bất đắc dĩ không biết nên cười hay nên khóc, cô thở dài: “Hai người lại vứt bỏ người ta ngoài tòa án rồi à?”

“Bọn họ cũng là nạn nhân của Tòa Thánh, không cần phải giận chó đánh mèo trút giận lên đầu họ.” Toàn Bảo Lạp dừng lại, “Trong đó có rất nhiều trẻ con chỉ mới có vài tuổi, hai người không nên làm vậy. “

Có rất nhiều trẻ em là 【con của phù thủy】bị phán xử, chân trước mẹ chúng vừa bị tuyên án là phù thủy, phải bị xử tử hoặc trốn chạy, chân sau đến chúng cũng bị phán xử, đa số đều không quá 15 tuổi.

Ấu Chân nhỏ giọng biện hộ: “… Bọn em cũng thường đem trẻ con về mà.”

Tất cả đều biết Bảo Lạp bị phán xử như thế nào, con trai của Bảo Lạp hiện giờ vẫn bị xem là 【con của phù thủy】, bị giam cầm trên hòn đảo trên không để trở thành… Hoàng Hậu của đám người đó.

Vì vậy, cho dù Ấu Chân không thích đàn ông như thế nào đi nữa, nhưng khi thấy bọn trẻ bị phán xét là 【con của phù thủy】, cô lại cầm lòng không được nhớ đến đứa bé mới sinh đã bị tên linh mục vu khống có 【Trái tim phù thủy】kia, mà ra tay giải cứu chúng và mang chúng về đây.

——Nếu như không mang chúng về, ai mà biết được những đứa trẻ này có bị đưa lên thành phố trên không vì ngoại hình quá xinh đẹp hay vì lý do nào khác hay không.

“Nhưng lần này tại sao không mang về?” Toàn Bảo Lạp nhẹ giọng hỏi.

Ấu Chân hơi ngập ngừng, cô và Leah nhìn nhau, hít sâu rồi nói, “Bởi vì có một tổ chức kỳ quặc đã tiếp nhận bọn họ, em nghĩ họ thu dụng những người đàn ông bị phán xét thích hợp hơn chúng ta.”

“Một tổ chức kỳ quặc?” Toàn Bảo Lạp khẽ cau mày, “Tổ chức gì?

Leah và Ấu Chân kể cho Toàn Bảo Lạp nghe mọi chuyện, ngay lập tức Toàn Bảo Lạp nhận ra điều gì đó, cô quay đầu lại nhìn về Lưu Giai Nghi đang đảo mắt quanh quất sau lưng mình, cười nói: “Đó là những người đàn ông đến từ quốc gia khác có thể dùng làm điểm vào mà con nói à?”

Lưu Giai Nghi cố nén lại ý muốn che mặt, khó khăn ừ một tiếng.

… thừa nhận bản thân quen biết một nhóm đàn ông quái đản như vậy thiệt là mất mặt quá đi.

“Em biết nhóm đàn ông đó?!” Ấu Chân nhìn Lưu Giai Nghi kinh ngạc, cô nhanh chóng hiểu ra, không thể tưởng tượng hỏi, “Em đừng nói em chính là phù thủy đã trị liệu cho hắn, mà hắn sẽ tự nguyện giết thần vì em đó nhé?”

Lưu Giai Nghi mím môi gật đầu: “Nếu anh ấy không quen biết những phù thủy khác thì người đó là em đấy.”

Ấu Chân gãi đầu có chút ngượng ngùng: “Haiz, thì ra là người quen của em hử? Sao không nói chị sớm…”

Từ đầu đến đuôi cô chỉ toàn mắng chửi bọn họ, xong còn vứt đám đàn ông kia cho bọn họ, cuối cùng lại đuổi họ đi nữa.

“Không cần.” Lưu Giai Nghi ngẩng đầu, giọng điệu bình thản, “Nếu thậm chí chung sống hòa bình với mọi người mà bọn họ cũng không làm được thì họ sẽ không thể trợ giúp gì cho phù thủy hết, chị không cần nể mặt em mà đối xử tử tế với họ.”

“Nếu họ không thể hiện được sự chân thành của mình, họ không xứng đáng được chị đối xử tử tế.”

Ấu Chân sững sờ một lúc, ánh mắt Toàn Bảo Lạp hướng về phía Lưu Giai Nghi, sau đó mới nở một nụ cười chân thật, cô quay lại nhìn Giai Nghi, đưa tay ra tỏ thái độ hợp tác, “Cô có thể gặp họ được không?”

Lưu Giai Nghi đưa tay ra, dè dặt bắt tay Toàn Bảo Lạp: “Nếu cô ra lệnh, bọn họ sẽ tuân lệnh bất cứ lúc nào.”

Toàn Bảo Lạp chớp mắt, cô mỉm cười: “Vậy thì hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Lưu Giai Nghi thở phào nhẹ nhõm trong lòng —— cuối cùng nhóm phù thủy cũng bằng lòng gặp bọn Bạch Liễu.

Trước đó mặc dù cô bé đã đề nghị rồi, tuy rằng Toàn Bảo Lạp nói rằng mình sẽ cân nhắc, nhưng rõ ràng là cô cũng không mấy mặn mà gì —— người phụ trách phù thủy trông có vẻ hiền lành và dễ gần này thực sự rất chu đáo và cảnh giác, đầu óc cô rất sáng suốt, một khi mối quan hệ giữa nhóm đàn ông và phù thủy bị phán xét này chưa được xử lý thì sẽ không bao giờ dễ dàng để đàn ông bước vào địa hạt phù thủy.

Điều này cũng có nghĩa là cô sẽ không thản nhiên tiếp nhận một nhóm đàn ông ngoại quốc không rõ nguồn gốc giúp đỡ mình.

Nhưng bây giờ thái độ của Ấu Chân khiến Bảo Lạp phải xem xét lại vấn đề này —— là một tổ chức bên thứ ba ngoài khu vực của phù thủy, nhóm người này vẫn có khả năng bảo vệ con cái của phù thủy và những nạn nhân nhỏ tuổi khác đang bị phán xét, thậm chí còn sắp xếp cho những người đàn ông kia vào vùng an toàn, huấn luyện cho họ khả năng tự vệ, đồng thời hỗ trợ các phù thủy nội ứng ngoại hợp quét sạch các tòa thẩm giáo. Vả lại, bởi vì họ chỉ tham gia ở vị trí hỗ trợ, cho nên nếu đội nhóm này phản bội lúc phù thủy tấn công thì cũng không gây nhiều sát thương cho bọn họ.

Điều này giải quyết tất cả các vấn đề hiện tại một cách hoàn hảo, hơn nữa đã thực hành ngay và luôn một lần rồi, và có vẻ như nó đang hoạt động khá tốt —— đây cũng là chiến thuật mà từ đầu cô đã nghĩ ra để đối phó với Tòa thành.

Nhưng đồng thời, cô cũng báo trước rằng chiến thuật này không có kế hoạch dự bị, bởi vì cô không rõ Bạch Liễu và đội phù thủy hợp tác tốt như thế nào và liệu họ có thể gây ấn tượng thành công với đối phương hay không.

Lưu Giai Nghi nhìn bóng lưng Toàn Bảo Lạp đang xoay người tiếp tục thảo luận, khóe miệng không khỏi giật giật.

Nhưng hiện tại thì có vẻ đám đàn ông kỳ quặc hành động không tệ nhỉ.

Cùng lúc đó, nhóm đàn ông quái gở này đang ngồi quanh quần thành vòng tròn đối mặt nhau.

Cả bọn dọn dẹp một nhà kho bỏ hoang bên ngoài Tòa thẩm giáo, rửa sạch đám cá chình bên trong, sau đó đem những người đàn ông và trẻ em đã được giải cứu khỏi tòa án hôm nay vào nhà kho, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Theo lý mà nói thì đây là một quá trình tương đối dễ dàng, sẽ không làm Mục Tứ Thành phải hốt hoảng kêu cứu inh ỏi: "Bạch Liễu, phải làm sao bây giờ! Giúp tôi với!"

Bạch Liễu trợn mắt nhìn cậu: "Dễ thế mà giúp cái gì."

"Nhưng tôi không biết trông trẻ thật mà!!" Mục Tứ Thành thật sự sắp phát điên rồi, cậu đang ẵm một đứa bé trông chỉ khoảng 4, 5 tuổi trong lòng. Bé nhóc vùi đầu vào ngực Mục Tứ Thành, tay túm chặt lấy tóc cậu, miệng khóc gào ầm ĩ, "Mẹ ơi! Con muốn mẹ! Các anh bảo đi với các anh sẽ gặp mẹ mà!"

"Mẹ của em đâu!"

Mục Tứ Thành sắp phát điên rồi, não cậu ong ong chấn động vì tiếng khóc: “Từ từ sẽ có mẹ! Anh nhất định sẽ tìm được mẹ của em! Em đừng khóc, được không!”

Vâng, đúng vậy, tất cả bọn họ đều đang phải trông trẻ.

Trong đợt giải cứu 【Con của phù thủy】lần này có bảy đứa trẻ, đứa lớn nhất chỉ mới hơn 6 tuổi và hai đứa mới 2 tuổi, đi còn chưa vững đã bị đem lên tòa án phán xử, tuổi còn chưa biết gì, thế là khi thẩm phán dùng giọng điệu dỗ dành hỏi chúng chọn Tòa thánh hay chọn những bà mẹ phù thủy bẩn thỉu tội lỗi, bọn trẻ đều bật khóc gào lên:

“Con muốn mẹ!”

“Ông là người xấu! Ông bắt mẹ con đi! Trả mẹ lại cho con!”

Vì vậy, quá trình xét xử bọn trẻ cực kỳ đơn giản và nhanh chóng, trừ khi người cha bên cạnh nghiêm khắc yêu cầu chúng thay đổi lời thú tội, hầu như tất cả những đứa trẻ đều sẽ bị tuyên là “con của phù thủy” trước tòa, sau đó chúng bị phạt làm một số công việc nặng nhọc cấp thấp và lớn lên như một nô lệ tại đất nước này.

Đường Nhị Đả một tay ôm đứa trẻ hai tuổi, đung đưa qua lại, bé con mệt mỏi vì khóc, ngủ thiếp đi trong vòng tay anh nhưng vẫn không quên nắm chặt lấy cổ áo anh, khóc thút thít trong giấc mơ, đôi mắt đỏ hoe.

“Lũ súc sinh.” Vẻ mặt Đường Nhị Đả uy nghiêm nghiêm nghị, nhưng lời nói lại rất nhẹ, tựa hồ như sợ đánh thức bé con “Xét

xử một đứa bé nhỏ xíu như vậy mà còn dùng hình phạt.”

Trong số 7 đứa trẻ có hai bé gái, một bé 4 tuổi, bé kia 6 tuổi, sau khi ra tòa, có lẽ vì đã tận mắt chứng kiến quá trình xét xử của mẹ mình, chúng rất chống đối và sợ hãi Tòa thánh, vừa lên tòa đã bắt đầu khóc gào ầm ĩ, quyết liệt từ chối yêu cầu gia nhập Tòa thánh để tẩy rửa ô uế của giám mục, cũng không muốn uống nước thánh để chứng minh mình vô tội, cuối cùng bị toàn bộ bồi thẩm đoàn tuyên án 【 có tội 】.

Không phải tuyên án 【Con của phù thủy】mà trực tiếp khẳng định bọn nhỏ là 【 phù thủy 】. Bọn họ nói là lũ phù thủy độc ác đã dùng thân thể ô nhiễm của người mẹ để đến thế giới này, chỉ là hiện giờ chưa thức tỉnh ý thức phù thủy mà thôi, phải dùng lửa thánh đốt chết lũ trẻ ngay từ bây giờ để trừ hậu hoạn.

Lúc này, một trong hai bé gái đang nằm trên lưng Bạch Liễu, tựa đầu vào vai Bạch Liễu, bé còn lại nằm trong lòng ngực của Bạch Liễu, được hắn vỗ vào lưng nhẹ nhàng, nó cuộn tròn người thành một khối nhỏ không có chút cảm giác an toàn nào, tay chân khẽ co giật, trên mặt vẫn còn sót lại chút tro tàn, nước mắt ướt đẫm mi ngủ thiếp đi.

Bạch Liễu rũ mắt liếc nhìn vết bẩn trên mặt bé gái nhỏ, lấy tay áo nhẹ nhàng lau sạch.

Mộc Kha chỉ ẵm mỗi một đứa, bé con tuy yên lặng nhưng ngủ rất trằn trọc, lâu lâu lại tỉnh dậy khóc ré lên, sau đó mệt mỏi ôm chặt Mộc Kha ngủ tiếp, cậu xót xa nhìn đứa trẻ trong vòng tay, lòng ngổn ngang đủ mọi cảm xúc phức tạp. Một hồi lâu, nghe thấy tiếng kêu cứu thảm thiết của Mục Tứ Thành, Mộc Kha ngẩng đầu lên, không khỏi cười nói: “Cứ mặc nó đi, hiện

giờ nó đang sợ hãi nên khóc thế thôi, khóc mệt rồi thì sẽ ngủ ấy mà.”

Mục Tứ Thành cũng muốn khóc thành tiếng tới nơi, cậu bị bé con đầy tinh lực quàng qua cổ, cưỡi trên lưng khóc rống lên kêu cha gọi mẹ, chỉ biết nghẹn ngào nhìn qua Bạch Liễu và Đường Nhị Đả rất yên bình thanh tĩnh: “Hai anh… sao hai anh trông trẻ rành vậy?”

Chương 531

Đặc biệt là Đường Nhị Đả, ẵm nhóc con hai tuổi cực kỳ thành thục.

"Mấy cậu đội viên xung quanh tôi lên chức cha nhiều lắm, ngày nào cũng sứt đầu mẻ trán mày mò mấy kinh nghiệm nuôi trẻ, tôi nhìn quen nên cũng học hỏi được chút ít thôi." Đường Nhị Đả hơi dừng lại,"Đại khái cũng biết ẵm bồng dỗ dành."

Nhóc nhỏ bên Mục Tứ Thành rốt cuộc cũng mệt mỏi, bé co ro bên cạnh Mục Tứ Thành, túm lấy góc quần áo của cậu ngủ thiếp đi, Mục Tứ Thành cuối cùng cũng thở phào được một tiếng —— ngày thường mà gặp mấy nhóc gấu con kiểu này thì cậu đã sớm phát điên.

Nhưng hiện giờ……

Mục Tứ Thành nhìn vết bỏng trên cánh tay của cậu bé, nhớ đến cậu bé khóc lóc mắng nhiếc giám mục trên tòa, nói rằng ông có bản lĩnh thiêu chết mẹ tôi thì thiêu chết tôi luôn đi, cậu lại tặc lưỡi, cởi áo khoác che cho bé con.

Ít ra cũng có chí khí.

"Tiếp theo chúng ta làm gì đây?" Mục Tứ Thành vừa tưởng tượng ra cảnh ngày nào cũng phải ôm nựng dỗ dành cả đống

trẻ con thì đầu óc bắt đầu quay cuồng trong cơn mê, "Tôi ôm một đứa thôi đã mệt bở hơi tai, tiếp theo phải làm sao?"

"Để những người chúng ta cứu về chăm sóc chúng, trong đó còn có người thân của mấy đứa trẻ nữa." Bạch Liễu bình thản, "Chúng ta để một người ở lại canh gác là được, những người còn lại vẫn ra ngoài tấn công như cũ, ngày nào tòa thẩm giáo cũng có phiên tòa mới."

Mục Tứ Thành dựa vào đống lửa: "Ngày mai có phiên tòa xét xử à?! Tòa án xét xử kiểu gì, lại thiêu người ta nữa hay sao?"

"Tất nhiên là có thiêu rồi." Bạch Liễu bình tĩnh nói, "Hẳn là khu phù thủy bên kia đang chuẩn bị cho trận chiến, chúng ta chờ tiếp ứng là được."

"Nói đến đây…" Mộc Kha cau mày, "Có chút kỳ lạ, chúng ta đăng nhập vào phó bản gây ầm ĩ như thế này rồi, tại sao Hiệp Hội Quốc Vương vẫn không đến tìm chúng ta, chúng ta cũng không nghe tin tức gì về họ?"

"Họ đang làm gì vậy chứ?"

"Đội chúng ta đăng nhập ở phe phù thủy, vì vậy chắc chắn bọn họ sẽ đăng nhập ở phe đối địch với chúng ta, tức là phía Tòa thánh." Bạch Liễu trầm ngâm, "Tin tức mà tôi nghe được cũng giống như thế, vị trí đăng nhập của Hồng Đào Hoàng Hậu là trên hòn đảo trên không, tức là vị trí trung tâm của Tòa thánh."

"Về phần tại sao vẫn chưa có động tĩnh…"

Bạch Liễu hơi nheo lại mắt: “Tôi cảm thấy không phải không có động tĩnh gì, chỉ là chúng ta chưa biết mà thôi.”

Mộc Kha trầm ngâm: “Ý của anh là?”

“Theo tin tức nhận được trước mắt, có hai người đã bị xét xử trong phiên tòa 【 Trái tim phù thủy 】, một người là Bảo Lạp và người kia là con trai của cô ấy, cũng chính là Con của Thánh Nữ.” Bạch Liễu bình tĩnh nói, “Hai nhân vật này vừa vặn là thân phận của Hồng Đào đăng nhập vào phe đối thủ, và người còn lại là thủ lĩnh của phe chúng ta, mỗi bên một người.”

“Nếu đây là một thiết kế trò chơi đối đầu công bằng, thì rất có thể hai người thuộc hai phe này sẽ có cái gọi là 【 Trái tim phù thủy】, mà chúng ta thuộc phe phù thủy nên chúng ta phải đoạt được 【 Trái tim phù thủy】 của đối phương và đặt lên tháp cao.”

“【 Trái tim phù thủy】 của đối phương?” Mục Tứ Thành bối rối thò đầu qua, “Theo cách nói của anh thì phe chúng ta cũng có người có 【 Trái tim phù thủy】 kia mà? Chúng ta không lấy 【 Trái tim phù thủy】bên phe chúng ta rồi đặt lên tháp được à?”

Bạch Liễu nhẹ liếc nhìn Mục Tứ Thành: “Từ góc độ nhiệm vụ chính, ý tưởng của cậu cũng có thể chấp nhận được.”

“Nhưng tiền đề là chúng ta phải lấy được 【 Trái tim phù thủy】 của Bảo Lạp rồi đặt lên Thành phố trên không mà không bị nhóm phù thủy nổi loạn giết chết ấy.”

“Chờ tí…” Mục Tứ Thành giờ mới hiểu ra, cậu kinh hãi hỏi lại, “【Trái tim phù thủy】không phải là vũ khí ma thuật hay đạo cụ gì à? Nó là trái tim của phù thủy thiệt luôn á?!”

“Có lẽ còn tệ hơn thế.” Bạch Liễu chậm rãi nâng máy truyền tin lên, là tin nhắn vừa rồi của Lưu Giai Nghi, hắn ngước mắt lên thì thào nói: 【Trái tim phù thủy】là linh hồn phù thủy ngưng tụ thành trái tim sau khi chết.”

Cùng lúc đó, Cung điện của Giáo hoàng.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Trong sảnh Nữ Tu vắng tanh, vị giám mục nhìn Phoebe đang ngồi đối diện với ánh mắt thương cảm và thèm muốn, trong lòng thầm tán thưởng bé gái xinh đẹp và duyên dáng trước mặt mình đã lớn đến độ tuổi có thể hưởng dụng được rồi đây.

“Năm nay sơ tròn mười sáu tuổi à?” Vị giám mục nắm lấy tay Phoebe, hắn đặt tay mình lên tay cô bé nhẹ nhàng ve vuốt như một người anh cả dịu dàng, “Có nghĩ sau này sẽ làm gì chưa?”

Phoebe thản nhiên thu tay lại, nhìn về phía giám mục làm động tác cầu nguyện: “Không phải ngài tới để nói cho tôi biết về việc Giáo hoàng bị ám sát sao?”

“Hai chuyện này có quan hệ với nhau mà.” Vị giám mục tỏ vẻ nghiêm túc, rút tay tạo thành nắm đấm, giả vờ ho khụ khụ, “Phoebe, cô là Nữ Tu tốt nhất trong thế hệ chúng ta ở Cung

điện của Giáo hoàng, quan tâm đến tương lai cô cũng quan trọng như quan tâm Giáo hoàng có bị ám sát hay không."

"Thật sao?" Phoebe không tỏ ý kiến, cô bé cười cười, "Vậy xem ra Giáo hoàng không bị gì nghiêm trọng."

Giám mục nắm cây thánh giá trên ngực với vẻ mặt thương cảm: "Đức Giáo hoàng được thần phù hộ. Dù cho ngài bị nhiều kẻ ác tấn công, thần cũng sẽ bảo vệ ngài khỏi mọi tổn hại vì chiến công của ngài."

"Nhưng những người khác thì không may mắn thế."

Giám mục thở dài: "Đức Giáo hoàng và các giám mục tháp tùng đã bị một cư dân thường trú trên hòn đảo trên không tấn công, nhưng ngay sau đó dưới sự phù hộ của thần, sau thời gian sợ hãi ngắn ngủi, họ đã khống chế được kẻ đó và chuẩn bị giam giữ y rồi."

"Đáng lẽ ra ban đầu không có thương vong, nhưng khi thẩm vấn kẻ thường trú đó thì sự cố đã xảy ra…."

"Kẻ đó là thường trú nhân lớn lên trên đảo thuần khiết như vậy, cũng chưa từng tiếp xúc với cá chình, vậy mà không ngờ y biết dùng vu thuật!"

Giám mục cau mày buồn bã: "Mỗi khi nhìn thẳng vào mắt ai đó, y sẽ biến thành người mà đối phương sợ nhất và muốn nhìn thấy nhất. Tất cả mọi người đều bị vu thuật của y mê hoặc. Cứ mỗi lần mê hoặc được một người, y lại tàn nhẫn ra

lệnh cho người đó tự làm hại bản thân mình một cách ác độc và đau đớn nhất. “

“21 vị Hồng Y giáo chủ đã chết dưới vu thuật của y.”

Đôi mắt của Phoebe hơi nheo lại —— đây là kỹ năng cá nhân của Hồng Đào. Quả nhiên kẻ ám sát Giáo hoàng chính là Hồng Đào.

Nhưng bình thường anh trai này rất ít khi sử dụng kỹ năng cá nhân của mình vào NPC và người chơi. Người này làm việc rất lười biếng, kén chọn, thích sai sử người khác hơn là tự mình động tay, đa số toàn là núp sau phòng ngự của Titan hoặc là dùng thẻ A để từ từ tra tấn đối thủ đến chết, chứ tuyệt đối sẽ không tùy tiện để đối thủ của mình chết một cách nhẹ nhàng nhanh gọn lẹ, có thể nói đây là một thú vui rất kỳ quái của anh.

Thẻ A chủ bài của Hồng Đào cũng đủ để giết đám NPC của Tòa thánh trong phó bản này, vì sao lần tấn công đầu tiên không thành công, phải đến lần thứ hai tấn công mới gây ra thiệt hại?

——Và… chỉ giết chết 21 Hồng Y giáo chủ?

Theo phong cách hành động thông thường của Hồng Đào, nếu rơi vào tình huống nào đó mà anh sẵn sàng sử dụng kỹ năng át chủ bài của mình một cách không giới hạn như thế,thì người trên đảo lẽ ra phải bị tàn sát sạch sẽ hết rồi.

“Rồi sau đó?” Phoebe nhẹ nhàng hỏi, “Sau khi anh ấy giết 21 Hồng Y giáo chủ thì chuyện gì đã xảy ra?”

“Y lại dùng vu thuật đó mê hoặc Giáo hoàng!” Giám mục đau khổ lắc đầu, “Giáo hoàng bị y giẫm dưới chân rồi chế giễu, người này đùa bỡn đối với Giáo hoàng như một con sâu cái kiến vậy, y bắt Giáo hoàng quỳ trên mặt đất giả tiếng chó sủa, còn kêu ngài ấy liếm hết máu của những người đã chết khác, còn Giáo hoàng thì bị y mê hoặc, cứ thẫn thờ làm theo không chút phản kháng.”

“Cuối cùng, y ra lệnh cho Giáo hoàng nuốt thanh kiếm trang trí trong phòng rồi tự sát. Nhưng lúc nhìn thấy Giáo hoàng sắp bị mình mê hoặc giết chết, y đột nhiên dừng mệnh lệnh lại.”

Phoebe hơi nhướng mày: “Dừng lại? Tại sao?”

Cô bé chưa bao giờ thấy Hồng Đào dừng lại giữa chừng khi đang thi triển kỹ năng của mình, hơn nữa lại là trong hoàn cảnh đang chơi hăng máu như thế. Thành thật mà nói, trong trường hợp đó, Phoebe cảm thấy bọn họ chỉ cần rung đùi ngồi yên chờ chiến thắng là được, bởi vì Hồng Đào sẽ tàn sát từ hòn đảo trên không xuống tận mặt đất, và rồi anh sẽ chậm rãi bước xuống chiếc thang đẫm máu để đến gặp bọn họ.

Giám mục ngẫm nghĩ: “Đức Giáo hoàng nói là ngài được thần phù hộ, cho nên trong khoảnh khắc phù thủy kia muốn giết ngài, thần đã khống chế y dừng tay.”

“Nhưng thật ra…” Giám mục hơi dừng lại, “Chúng tôi cũng không biết tại sao y lại đột nhiên dừng lại.”

“Chúng tôi chỉ biết y nhìn lên tấm gương đối diện căn phòng, sau đó tự dưng dừng hết mọi hành động của mình, để mặc cho

chúng tôi trói lại rồi đưa tới ngục giam trong Thành phố trên không. Từ đầu đến cuối cứ như tên phù thủy ác độc tàn sát hết tất cả mọi người không tồn tại vậy, giống như y đã bị rút lấy linh hồn, biến thành một con rối gỗ không còn sức chống đối.”

Phoebe cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc: “Vừa nhìn thấy gương đã ngừng chống cự?”

Đúng là điều hiếm thấy, Hồng Đào không phải là kiểu người mềm lòng sẵn sàng hạ vũ khí để tha cho đối thủ một con đường sống. Người này rất thù dai, có thù sẽ báo thù, có ân sẽ báo ân, yêu và ghét rõ ràng đến mức không thể dung thứ cho sự tồn tại của cảm xúc thứ ba ở giữa, người có thể khiến anh bỏ quân bài trên tay xuống trong cơn hận thù tột độ Phoebe chỉ biết có hai người ——

——Một người là mẹ của anh, bà đã qua đời mười năm.

——Hai là vị khách kỳ lạ đã đáp xuống hòn đảo trên không, người này hẳn là cũng sắp chết rồi.

Nói cách khác, nếu Hồng Đào Hoàng Hậu không phải là người chơi mà là một con quái vật, thì tùy chọn 【 nhược điểm 】 trên sách quái vật 【 Hồng Đào Hoàng Hậu 】 này sẽ có tên của mẹ anh và người khách.

Cho dù vị khách đó hay mẹ của Hồng Đào xuất hiện trong phó bản này có vô lý đến mức nào đi chăng nữa.

“Đúng vậy, vừa nhìn thấy tấm gương đã ngừng kháng cự.” Giám mục gật đầu, “Thế nên lúc Đức Giáo hoàng từ Thành

phố trên không xuống dưới, ngài cũng đem theo tấm gương để bảo vệ mình.”

“Hiện giờ tôi đến tìm cô là bởi vì lúc này Giáo hoàng đang sợ hãi, có khả năng là ngài ấy đã bị vu thuật tà ác ăn mòn ở một mức độ nào đó và cần được thanh tẩy. Hiện giờ ngài ấy đang nghỉ ngơi trong cung, cực kỳ yếu ớt, cô là Nữ Tu tốt nhất của chúng tôi, bởi thế tôi muốn nhờ cô thanh tẩy vu thuật còn sót lại cho Giáo Hoàng.”

“Ngoàira.” Vẻ mặt của giám mục cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc, “Thế lực của phù thủyở khắp mọi nơi, thậm chí đã bắt đầu xâm nhập vào Thành phố trên không. Trận chiếngiữa chúng ta và phù thủy sắp xảy ra, cô là Nữ Tu, là lực lượng chính để chúngtôi thanh tẩy phù thủy, lần này Giáo hoàng tìm cô cũng có thể là để thảo luận vềchuyện tấn công phù thủy.”

Chương 532

Sảnh chính của Cung điện Giáo hoàng.

Đây là sảnh chính mà chỉ có Giáo hoàng và đoàn tùy tùng của gã mới được vào, bên ngoài được rất nhiều vệ sĩ canh gác, ngày thường ngay cả một con muỗi cũng không vào được, huống chi hiện giờ Giáo hoàng mới bị ám sát, mật độ bảo vệ còn dày đặc hơn nữa, tất cả các cơ quan và vệ sĩ đều tập trung nhắm vào phù thủy.

Còn vị Giáo hoàng được bảo vệ chặt chẽ lúc này đang sợ hãi cuộn tròn người trên ghế, lồng ngực phập phồng dữ dội, hơi thở gấp gáp đến mức sắp nôn ra.

Cảm giác thoát chết trong tay Hồng Đào Hoàng Hậu vẫn như một thanh gươm treo trên đỉnh đầu gã. Gã nhớ đến cảm giác đối phương giẫm lên đầu mình, ánh mắt vừa lạnh lùng vừa căm hận nhìn gã như nhìn một con kiến, cúi đầu nói với gã:

“Điều gì khiến ông tự tin tự nhận mình là cha của tôi vậy?”

Sau phiên tòa xét xử 【 Trái tim phù thủy】, Giáo hoàng chưa bao giờ nhận được lời đe dọa đầy chết chóc đến thế, gã hoảng hốt ngẩng đầu lên, đối diện với gã là tấm gương, thế mà khi Hồng Đào nhìn vào tấm gương đó, y đã dừng lại hành động của mình.

Khoảnh khắc khi gã chuẩn bị tự tử dưới sự mê hoặc của Hồng Đào, Hồng Đào dừng lại như thể một khung hình bị đột ngột bấm nút stop, sau đó bị bọn họ nhào tới áp giải xuống tận cùng của nhà tù.

——Đối phương giết chết bạn không đáng sợ, điều đáng sợ hơn chính là bạn không biết tại sao đối phương lại buông tha cho bạn.

Giáo hoàng run rẩy nhắm mắt lại vì sợ hãi, nhưng cũng thầm cảm thấy may mắn —— không sao cả, nhà tù dưới đáy Thành phố trên không cực kỳ kiên cố, không một người đàn ông có thể trốn thoát khỏi đó!

Nhưng đồng thời, gã cũng hoảng hốt nghĩ trong đầu ——

Vì sao đứa con trai ruột bị gã đích thân phán xử lại trở nên mạnh mẽ như vậy, và tại sao nó lại buông tha gã chứ?

Có phải vì nghĩ tình gã là cha của nó không?

Nếu Giáo hoàng hỏi câu này và để Phoebe ở ngoài cửa nghe thấy, cô bé nhất định sẽ phá bỏ lớp ngụy trang ngây thơ của mình rồi cười phá lên vì những gì người này nói rất buồn cười.

Cho dù trên đời này có đến 10.000 đứa trẻ tội nghiệp có những người cha cặn bã, thì nếu chúng tỏ ra thương xót những người cha ruột của mình và hạ thủ lưu tình khi trả thù, thì chắc chắn là sẽ không hề có một nhân vật chính mang tên Hồng Đào..

—— Anh trai này là một nhân vật tàn nhẫn, có thể giam giữ cha nuôi và cha ruột của mình cùng với một con ngựa giống đang trong thời kỳ động dục kia mà.

Đàn ông lỡ có ý đồ với Hồng Đào thì trước sau gì cũng tự đào hố chôn mình.

Đáy nhà tù Thành phố trên không.

Hai tay hai chân của Hồng Đào bị xích vào những chiếc vòng ở cả hai bên nhà tù bằng hai sợi xích xương trắng mỏng dài, vai anh bị dây xích xương kéo căng ra không thể động đậy. Mái tóc dài màu đỏ sẫm che kín tấm lưng trần trụi đầy sẹo, chảy dài theo cổ xuống thân trước, máu theo đuôi tóc nhỏ giọt xuống đất khiến mặt đất run lên.

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào thứ phía trên, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười lười biếng.

“Thảo nào các người dám nói với tôi đáy nhà tù của hòn đảo trên không là nhà tù thích hợp nhất trên thế giới dành cho đàn ông, tôi tuyệt đối sẽ chạy không thoát, thì ra là nhờ có mấy thứ này.”

“Không ngờ các người giấu cá chình đực ở đây, xây dựng thành nhà tù, hay ho thật đấy.”

Trên đỉnh đầu của Hồng Đào là một cái hồ khổng lồ làm bằng thủy tinh trong suốt, cái hồ này chứa đầy hàng nghìn con cá chình đực đang không ngừng khuấy động. Hồng Đào bị giam giữ dưới đáy hồ này. Anh chỉ cần nhìn lên là đã có thể xuyên

qua đáy kính nhìn thấy đám cá chình màu xám ngoằn ngoèo, quấn quít vào nhau như những sợi mì còn sống đang sôi sùng sục trong bể nước.

Chuỗi xương trong tay vốn dĩ không thể trói buộc được anh, nhưng những chiếc vòng ở hai bên chuỗi xương đều được dán trên mặt kính, chỉ cần anh dùng sức bẻ gãy thì toàn bộ đàn cá chình đực này sẽ nghiêng xuống ụp vào người anh, nhấn chìm anh và chui vào cơ thể anh.

Cá chình đực là loài quái vật chỉ bị tiêu hóa trong tràng dịch của nam giới.

Nếu không muốn cắn nuốt tiêu hóa cá chình thì tốt nhất là đừng hành động thiếu suy nghĩ —— tên Hồng Y giáo chủ mang Hồng Đào vào đây hung ác đe dọa anh, nhưng đồng thời sâu trong mắt hắn cũng tràn ngập sự sợ hãi và do dự.

Tuy nói đây là nơi có thể nhốt đàn ông trên thế giới, nhưng không ai biết nơi này có thể để ý đến Hồng Đào hay không, vì vậy Hồng Y giáo chủ cẩn thận quan sát biểu hiện của Hồng Đào, hắn thấy anh không những không tức giận mà còn nở một nụ cười mơ hồ, khẽ chế nhạo:

“Nhà tù giam giữ đàn ông à? Ông có chắc không?”

Hồng Y giáo chủ ngẩn ra một lúc, liền thấy Hồng Đào quay đầu lại, nhìn lên đỉnh nhà giam, con ngươi màu tím phản chiếu lũ cá chình đang điên cuồng quằn quại, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng đầy mỉa mai:

“Không phải phụ nữ bị nhốt trên đảo này cũng nhiều đó sao?”

Hồng Y giáo chủ không hiểu Hồng Đào muốn bày tỏ điều gì, hắn tiếp tục đe dọa: “Đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn! Ngoài ao cá chình đực thì bọn tao vẫn còn một tầng cơ quan khác được hình thành tự nhiên trên hòn đảo này, mày có mọc cánh cũng không thoát nổi đâu!”

“Cơ quan gì?” Hồng Đào lười nhác dựa đầu vào cánh tay mình, anh nhìn Hồng Y giáo chủ, nụ cười trên mặt mang theo cảm giác dụ dỗ khó tả, “Tôi sống trên hòn đảo này lâu như vậy mà cũng không biết còn cơ quan tự nhiên nào khác đấy?”

“Ông nói cho tôi nghe được không?”

Hồng Y giáo chủ nhanh chóng quay mặt đi, thở hồng hộc —— chỉ cần nhìn thẳng vào khuôn mặt quá mức xinh đẹp và đôi mắt màu tím kia không đến một giây, hắn đã bắt đầu run rẩy, bị mê hoặc, đúng là thứ vu thuật kinh khủng!

“Hòn đảo này là của một quý ông rất bí ẩn bán cho Giáo hoàng.” Sau khi giam giữ Hồng Đào xong, rõ ràng là hắn nên rời đi, thế nhưng lúc này đây miệng hắn lại không chịu khống chế cứ đứng đây tiếp tục trả lời câu hỏi của Hồng Đào, bởi thế mà sự sợ hãi và si mê trên khuôn mặt hắn ta vặn vẹo thành một biểu hiện kỳ quái, giọng nói cũng đầy khổ sở, “Lúc quý ông đó bán hòn đảo cho Giáo hoàng có nói, đây là một hòn đảo không bao giờ rơi xuống, sẽ vĩnh viễn treo lơ lửng trên bầu trời, là một Thành phố trên không mà mọi người chỉ có thể ngước nhìn lên từ dưới mặt đất.”

Biểu cảm trên khuôn mặt Hồng Đào dần dần biến mất, anh hơi nghiêng đầu nhìn về phía Hồng Y giáo chủ: “Sau đó thì sao?”

“Ông ta còn nói gì nữa không? Ví dụ như tại sao ông ta lại bán hòn đảo cho Giáo hoàng?”

Hồng Y giáo chủ lắc đầu: “Không có, chúng tôi cũng không biết quá trình giao dịch, chỉ biết là vị khách quý đó đã bán đảo cho Giáo hoàng.”

Hồng Đào nhìn chằm chằm đối phương: “Ông ta… vị khách kia bán hòn đảo giá bao nhiêu?”

—— Anh vẫn luôn biết Bạch Lục bán đảo, nhưng anh không biết, cũng không hiểu lắm, rõ ràng đối phương là thần, chỉ tiện tay dẫn anh ra ngoài chơi một chuyến thôi cũng tốn cả một khoản chi phí kếch xù, trông không giống như một người thiếu tiền đến mức cần bán hòn đảo, lại là một hòn đảo kỳ dị trên không trung.

Tuy là… bản thân anh cũng biết, nếu không có hòn đảo trên không này thì cũng sẽ có hòn đảo trên không khác để chứa đựng những dục vọng xấu xa của lũ đàn ông kia. Bạch Lục chỉ là một kẻ buôn bán đảo, anh không biết chuyện gì đã xảy ra sau đó, anh chỉ là một người ngoài cuộc.

Nhưng trong bốn năm đó, khi Hồng Đào biết rằng hòn đảo đã từng là của Bạch Lục, mỗi lần giông bão cuồn cuộn kéo đến, anh lại nhịn không được nhìn ra ngoài cửa sổ, chờ đợi vị khách đeo mặt nạ kỳ lạ đó đặt chân lên đảo, niềm mong đợi chân thành không thể kiểm soát được đó hòa lẫn với một thứ gì đó rất khác.

… Giống như Bạch Lục —— vị thần đầu tiên đã đưa anh ra khỏi đảo, mang anh đi ngắm biển rộng trời cao và những vị khách trong nhân gian, dang tay với anh, mỉm cười và đáp ứng mọi yêu cầu của anh. Người bạn đã mang lại cho anh những ký ức tươi sáng và hạnh phúc nhất, đồng thời cũng đã sử dụng lãnh thổ từng thuộc về mình để anh phải gánh chịu nỗi đau dày vò hơn mười năm qua.

Hồng Đào không khỏi suy nghĩ, tại sao, tại sao Bạch Lục lại bán đảo?

Thực sự chỉ vì tiền thôi ư?

“Quý ông đó không yêu cầu tiền.” Hồng Y giáo chủ trả lời Hồng Đào “Giao dịch của ông ta với Giáo hoàng không liên quan gì đến tiền bạc.”

“Giao dịch?” Hồng Đào gằn từng chữ lặp lại, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, “Giao dịch gì?”

“Quý ông đó nói, ông ta đến đây vì nguyện vọng và dục vọng của Giáo hoàng, ông ta đến để thực hiện nguyện vọng của ngài ấy, bán cho Giáo hoàng một hòn đảo lơ lửng trên bầu trời có thể làm bất cứ thứ gì và sẽ không ai phát hiện ra, chỉ có người được Giáo hoàng cho phép mới có thể lên đảo.” Hồng Y giáo chủ nhìn đôi mắt trống rỗng của Hồng Đào trong chốc lát, sợ hãi lùi lại hai bước, giọng nói lắp bắp, “Nhưng, nhưng cái giá của việc hoàn thành ước nguyện ——”

“Là nỗi đau của chính Đức Giáo hoàng và những người xung quanh từ nay về sau, tất cả nỗi đau sinh ra trên hòn đảo này

đều phải hiến tế cho ông ta.”

【Cậu đang… hứa nguyện với thần sao? 】

Vị khách mỉm cười nhìn Hồng Đào 14 tuổi: 【 được chứ, mọi điều ước của cậu sẽ thành hiện thực. 】

【Nhưng cái giá phải trả là, kể từ bây giờ, nỗi đau mà cậu và những người xung quanh cậu đều phải hiến tế cho ta. 】

Hồng Đào chậm chạp chớp mắt, những ngón tay bị chuỗi xương siết chặt co giật liên hồi.

… Anh tự trốn tránh bản thân mình đã lâu lắm rồi, thời điểm năm 18 tuổi gặp Bạch Lục, anh cũng không dám hỏi ra câu này, anh biết mình sợ hãi đáp án.

Nhưng khi câu trả lời thực sự đến, điều đó không còn đáng sợ nữa, cảm xúc, bộ não và thậm chí cả tâm hồn của anh dường như đã trở thành một khoảng trống, một khoảng trống vô tận.

Đầu tiên là bán đảo cho cha anh, để cha anh bốc lột tất cả những người trên đảo theo dục vọng của gã để tạo ra đau khổ, sau đó lại chọn lựa anh, để trong quá trình anh phản kháng giết hại những kẻ đã bóc lột mình năm xưa, tạo nỗi đau thứ hai, vả lại còn dẫn dụ anh đừng giết những người này, mà thông qua con đường xét xử để kéo dài nỗi đau của cả hai bên vô thời hạn.

——Một bài toán khá đẹp, nhân đôi, à không, nhân vô hạn lần sự hiến tế đau đớn.

Từ đầu đến cuối, nó đều nằm trong tính toán của ông ta.

Anh chỉ là một phần của trò chơi mà vị ác thần có tên Bạch Lục này cố tình thiết kế trên thế giới.

Hồng Đào nhìn thẳng về phía trước, đôi con ngươi tán loạn, tảng đá trước mặt có một khe hở, từ khe hở có thể mơ hồ nhìn thấy ngoài đảo đang mưa, âm thanh tí tách tí tách rất khẽ vang lên khiến mọi cảm xúc sôi trào trong người đều lắng dịu, giống như cái đêm anh đã hứa nguyện với Bạch Lục.

【Cái giá mà tôi phải trả để hiện thực hóa mong muốn của mình là hiến tế nỗi đau cho ngài ư? 】 Hồng Đào nhẹ giọng hỏi ông ta, 【 hiến tế nỗi đau rất quan trọng với ngài sao? Nếu không ai hiến tế nỗi đau cho ngài, ngài sẽ không còn tồn tại chăng? 】

【Không, nếu vì vậy mà ta không còn tồn tại nữa thì ngược lại, ta sẽ cảm thấy rất hạnh phúc. 】 Vị khách buồn bực thở dài.

Hồng Đào nghi ngờ hỏi: 【 Vậy tại sao ngài lại cần tôi hiến tế nỗi đau? 】

【 bởi vì……】 Vị khách mỉm cười trả lời anh, 【 Một linh hồn chất chứa đầy nỗi đau mới thú vị và đẹp đẽ làm sao. 】

Vị khách đeo mặt nạ kỳ dị dang tay cười nói: “Lần này cậu có muốn đi ngắm thế giới với ta không?”

Hai người họ chen chúc trên con tàu đông đúc, trên tàu, vị khách cười nói với anh: 【 Ta đã đặt bom vào gương của người đó. 】

Hồng Đào tò mò nhìn người đàn ông cầm một chiếc gương lớn, hỏi: 【 Sao ngài lại đặt bom vào gương của người đó? 】

Vị khách cười: 【 Vì đây là trò chơi do ta thiết kế. 】

【 Nhưng nổ lớn như vậy sẽ chết rất nhiều người! 】 Hồng Đào khó hiểu hỏi, 【 Tại sao ngài lại muốn thiết kế như vậy? 】

Vị khách mỉm cười đáp lại ——

—— 【Cậu không nghĩ rằng thiết kế như vậy rất thú vị sao? 】

Chương 533

Hồng Y giáo chủ thấy Hồng Đào đột ngột cúi đầu im bặt thì lén lút nhìn sang, sau đó ngây người sững sờ.

Trên khuôn mặt Hồng Đào chẳng có chút biểu cảm nào cả, không có nỗi buồn niềm vui, không có tức giận sợ hãi, chút ánh sáng le lói trong đôi mắt tím giờ đây cũng lụi tàn. Anh hơi ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua khe hở trên đá vọng ra ngoài cơn mưa đang nặng hạt, gió thổi ướt át lạnh lẽo lướt qua khuôn mặt khô ráo của anh, khiến anh chớp mắt rồi khẽ mỉm cười.

Sau đó, anh khóc.

Hồng Y giáo chủ sững sờ, bởi vì kinh ngạc nên mở miệng có chút lắp bắp: "Mi, mi khóc sao?"

Hắn lăn lộn trên hòn đảo này lâu như vậy, đã nhìn thấy hàng ngàn hàng vạn phụ nữ khóc trên đảo, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy nước mắt của Hồng Đào, thậm chí ngay cả trong cái đêm Hồng Đào đặt chân lên đảo năm 12 tuổi.

Tất cả những tên đàn ông đã lật thẻ Hồng Đào đều phàn nàn, cho dù nhào nặn thế nào thì anh cũng sẽ không bao giờ khóc, khuôn mặt đẹp thế kia, đôi mắt long lanh lúng liếng thế kia, khóc lên xuân tình biết bao nhiêu, cớ sao lại không khóc chứ?

Sau này, nước mắt của Hồng Đào và vẻ đẹp của anh đã trở thành huyền thoại tồn tại trên hòn đảo, luôn có những tên đàn ông trên đảo uống đến say khướt, nhìn Hồng Đào với ánh mắt si mê và khao khát hỏi anh —— tại sao em không khóc? Tôi phải hiến dâng mạng sống của mình thì em mới chịu khóc vì tôi sao?

Hồng Đào chỉ uể oải ngước mắt lên cười: "Nước mắt là biểu tượng của nỗi đau."

"Cứ mỗi lần tôi khóc thì nỗi đau mà tôi hiến tế lại thiếu đi một phần. Vì tôi tín ngưỡng thần, tôi sẽ không rơi một giọt nước mắt nào cho những kẻ phàm trần như các người."

"Các người không xứng đáng."

"Tôi khóc à?" Hồng Đào bừng tỉnh hỏi lại: "Thì ra tôi đã khóc sao?"

"Tôi cứ nghĩ đó là những giọt mưa từ vết nứt bên ngoài hòn đảo rơi vào mặt tôi chứ."

"… khe hở? Ở đây làm gì có khe hở để gió thổi vào…" Hồng Y giáo chủ nhìn theo ánh mắt của Hồng Đào, sau đó sững người, "Khe hở đó à"

"Mi nhìn kỹ đi, Hồng Đào, khe hở đó không phải là vết nứt trên đá, mà là vết nứt của cánh cửa."

Theo lời nhắc nhở của hắn, vết nứt trên tảng đá ngay lập tức biến thành khe hở hơi hé mở của cánh cửa màu xanh bạc, bên trong luân chuyển vô số ngôi sao sáng màu xanh bạc như dòng chảy của ngân hà, vết nứt trên tảng đá mà Hồng Đào nhìn thấy vừa rồi giống như một ảo giác của anh.

Hồng Y giáo chủ nhìn Hồng Đào: "Đây là cơ quan thứ hai của nhà tù này, cũng là bí mật để hòn đảo vĩnh viễn nổi trên không trung."

"Sở dĩ thành phố trên không không bao giờ rơi xuống và lơ lửng trên bầu trời chính là do gió thổi từ khe hở dưới đáy đảo."

"Khe hở này là tác phẩm của vị khách quý kia. Ông ta nói rằng khe hở này là khe cửa mà ông ta cố tình để lại, đầu kia của cánh cửa dẫn đến vực thẳm và tội lỗi. Ông ta dặn chúng tôi không được nhìn thẳng vào màu xanh bạc phía sau khe cửa, ánh sáng đó sẽ khiến những người nhìn trực diện có thể nhìn thấy cảnh tượng ảo giác, và những thứ ở phía bên kia cánh cửa sẽ từ từ hút chúng tôi về phía nó, không bao giờ thoát ra được nữa."

"Đây là một vết nứt không được nhìn thẳng và không thể diễn tả được. Bởi thế chúng tôi đã cố tình xây dựng nhà tù trên bầu trời đối diện với vết nứt, phải chui qua khe hở và ao cá chình đực thì mới có thể thoát ra khỏi đây."

Hồng Y giáo chủ nhìn Hồng Đào tuyên bố trịch thượng: "Đừng cố gắng giãy giụa làm gì, mi sẽ bị giam trên hòn đảo này từ đây đến hết đời."

Đợi đến khi tên Hồng Y phụ trách giam cầm Hồng Đào ra khỏi đáy ngục, chẳng mấy chốc hắn nhận được điện thoại của Giáo hoàng, hắn kính cẩn nhận cuộc gọi, đầu bên kia là giọng nói trầm thấp nặng nề của Giáo hoàng: "Ông nhốt nó cẩn thận chưa?"

"Nhốt kỹ rồi." Hồng Y giáo chủ kính cẩn trả lời, "Trước mắt chúng ta cứ treo y hai ngày, đợi đến lúc y yếu bớt thì chúng ta sẽ thẩm vấn, nhất định phải moi được y học cái thứ vu thuật ấy ở đâu."

"Ừ." Giáo hoàng im lặng một lúc, "Đừng tàn nhẫn với nó quá, nguyện thần phù hộ cho tất cả chúng ta."

Nói xong thì Giáo hoàng chuyển sang chuyện khác: "… Lúc nó ở dưới đó có nhìn thấy gì trong khe hở không?"

Hồng Đào không phải là tù nhân đầu tiên trên đảo mà họ giam giữ. Ngoài vòng vây kiên cố canh phòng cẩn mật bên ngoài, kẽ hở đó có thể mê hoặc con người, nó khiến mọi người nhìn thấy điều họ mong muốn nhất trong lòng mình, tương đương với máy phát hiện nói dối và xác minh sự thật, có tác dụng rất tốt trong việc thẩm vấn tù nhân.

Chỉ cần đưa phạm nhân vào đó, để hắn nhìn vào kẽ nứt và nói ra mình đã nhìn thấy cái gì là có thể biết được sâu trong nội tâm hắn đang nghĩ gì —— dù có ngoan cố đến đâu hay thành thục lừa dối người khác như thế nào thì khi đối mặt với kẽ nứt đó, hắn cũng phải đối mặt với dục vọng và sự thật bên trong của mình.

Hồng Y giáo chủ nghe Giáo hoàng hỏi thế thì chẳng kinh ngạc gì, hôm nay Hồng Đào không giết cùng diệt tận đã khiến mọi người ngạc nhiên lắm rồi, tất cả bọn họ đang chờ đợi kết quả của cuộc thẩm vấn Hồng Đào sau khi nhìn thấy vết nứt.

Nhưng rõ ràng là kết quả này không thể làm hài lòng tất cả mọi người.

“Hồng Đào… nhìn thấy vết nứt trên hòn đảo.” Hồng Y giáo chủ ngập ngừng trả lời, “Y bảo là nhìn xuyên qua vết nứt thấy mưa bên ngoài hòn đảo”.

“Khe hở đó sẽ không lừa gạt chúng ta.” Giáo hoàng im lặng một lúc lâu, rồi gã chậm rãi lặp lại lời của Hồng Y giáo chủ, “Cho nên điều Hoàng Hậu khao khát… là một vết nứt trên hòn đảo đang mưa?”

Cung điện Giáo hoàng, chính điện.

Giáo hoàng mặt đối mặt với Phoebe và vị giám mục dẫn Phoebe tới đây. Khuôn mặt gã già nua chảy xệ, hai mắt đục ngầu, cùng với giọng điệu có chút run rẩy, nhìn gã không giống như Giáo hoàng đức cao vọng trọng, mà giống như một lão già bình thường sắp thối rữa xuống mồ.

“Tôi đã ra lệnh cho Hồng Y giam giữ kẻ đã tấn công tôi ở dưới đáy thành trên không, y tuyệt đối sẽ không thoát được.”

“Nhưng qua chuyện này chúng ta cũng phải cảnh giác.”

Đôi mắt Giáo Hoàng vốn dĩ âm u chợt trở nên sắc bén, giọng điệu đột nhiên trầm xuống: “Hòn đảo trên không! Chốn thanh tịnh của riêng tôi và thần giờ đây lại xuất hiện phù thủy!”

Gã giơ quyền trượng nặng trịch đập mạnh xuống đất khiến mặt đất rung chuyển, giận dữ quở trách: “Các người trông coi dưới đây kiểu gì mà để phù thủy ngang nhiên bước lên thang trời! Đúng là một lũ bất tài vô dụng không có tí trách nhiệm nào! Chính các ngươi đã để con tàu Noah duy nhất của nhân loại bị ô nhiễm bởi sự tà ác!”

“21 vị Hồng Y giáo chủ đã chết, ngay cả tôi cũng bị đe dọa.” Giáo hoàng buồn bã lắc đầu, “Đó đều là những người có công đã phán xử vô số phù thủy, ấy thế mà lại chết trong khu vực an toàn của Tòa thánh, các ngươi làm thế thì dân chúng sẽ nghĩ thế nào về chúng ta? Nếu để tin tức lan truyền ra ngoài thì chẳng phải uy tín mà Tòa thánh vất vả gây dựng bao nhiêu lâu nay tan tành mây khói hay sao?”

“Chỉ có một nhóm người ô hợp do đội trưởng đội tuần tra Thánh Nữ đào thoát từ tòa thẩm giáo lãnh đạo mà chúng ta cũng không địch lại, còn đòi dọn dẹp phù thủy sạch sẽ gì chứ hả?!” Giáo hoàng đập mạnh quyền trượng xuống đất, “Đội trưởng thị vệ canh giữ thang trời đâu? Phạt nặng cho tôi!”

Giám mục dẫn Phoebe vào run lẩy bẩy, hắn nhỏ giọng bẩm báo: “Thưa Đức Giáo hoàng, chúng tôi đã phong tỏa hết tin tức rồi, không lan truyền ra ngoài đâu ạ.”

“Còn thang trời…” Giám mục dừng lại, hơi ngẩng đầu, nhìn quyền trượng trong tay Giáo hoàng, nuốt một ngụm nước bọt, hắn ta nhỏ giọng nhắc nhở: “Giáo hoàng, ngài quên rồi sao? Chỉ có ngài mới có thể mở thang trời.”

Phoebe vẫn cúi đầu lúc này cũng ngẩng đầu lên, cô bé nương theo ánh mắt của giám mục, nhìn quyền trượng trong tay Giáo hoàng, nhướng mày.

Quyền trượng trông khá cổ xưa và nặng nề, giống như nó được chạm khắc từ một loại gỗ cũ kỹ nào đó, mặt trượng lồi lõm tạo thành hình một cái vòi bạch tuột vây quanh hướng về phía trước. Trên đỉnh cao nhất có lẽ là vị trí đầu bạch tuộc, có một viên đá quý rất to. Điều thần kỳ ở đây là viên đá quý này không phải chạm khắc vào trượng mà nằm lơ lửng trên quyền trượng, to bằng nắm tay người trưởng thành, không trong vắt tinh khiết mà có chút vẩn đục, bên trong còn thấy rõ những mảnh vụn li ti giống như bông gòn. Nhưng tất cả những điều này không phải là lý do khiến cây quyền trượng có hình dạng độc đáo này đập vào mắt người nhìn ——

——Trung tâm của viên ngọc này tỏa ra một tầng ánh sáng màu xanh bạc nhàn nhạt, phối hợp với các xúc tu trang trí trên quyền trượng và phần đầu lơ lửng của viên ngọc trông nó giống như một con sứa lược phát sáng trong đại dương.

Giám mục cẩn thận giơ tay ra hiệu cho Giáo hoàng nhìn quyền trượng trên tay: “Thưa Đức Giáo hoàng, chỉ có quyền trượng trong tay mới mở được thang trời lên đảo.”

“Trước đây lúc cầu xin vị khách kia bán hòn đảo, ngài có nói là hy vọng hòn đảo nổi, cũng chính là 【Thành phố trên không】này sẽ giữ được sự riêng tư của nó, chỉ những ai được ngài cho phép mới có thể lên đó, còn không cho phép thì không thể lên. Ngài còn nói, mong là hòn đảo này giống như nhà của ngài vậy, chỉ có ngài mới có chìa khóa bước vào nhà của mình.”

“Vị khách đó đã đồng ý yêu cầu của ngài, ông ấy trao cho ngài một chiếc chìa khóa dẫn đến Thành phố trên không.”

“Ông ta dùng một viên đá quý bọc lấy một phần nhỏ của khe nứt, để ánh sáng từ khe nứt trở nên dịu nhẹ an toàn, nếu có lỡ nhìn thẳng vào nó thì cũng không xảy ra chuyện. Sau đó, ông ta đặt viên đá quý này lên quyền trượng, tặng cho ngài làm chìa khóa dẫn đến hòn đảo. Vết nứt được bọc trong viên đá quý có cùng nguồn gốc với vết nứt trong viên đá quý của ngài, thế nên chỉ có quyền trượng trong tay ngài mới có thể mở ra bậc thang lên đảo. Bất kể đội trưởng đội bảo vệ có canh giữ thang trời hay không, chỉ cần quyền trượng vẫn còn đó thì 【chìa khóa】để mở hòn đảo vẫn còn đó, vì vậy phù thủy lên đảo để làm ô nhiễm nó là chuyện hoàn toàn không thể nào xảy ra.”

Giáo hoàng nhìn viên ngọc trên quyền trượng, trầm mặc hồi lâu.

Thật lâu sau, Giáo hoàng mới cất giọng: “Ông nói đúng, chỉ cần quyền trượng còn trong tay tôi, không ai có thể lên đảo.”

Giám mục vốn tưởng mình sẽ bị trừng phạt nặng nề cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Vết nứt trong viên đá quý trên quyền trượng mà vị khách đó đã tặng cho tôi…” Giáo hoàng nhớ lại, gã hoảng hốt thì thầm, “Nó có một sức mạnh cực kỳ đáng sợ. Một vết nứt ngắn chưa đầy một mét ở dưới đáy hòn đảo lại có thể giữ cho hòn đảo lơ lửng trên không trung hơn 10 năm mà không chìm, một khe hở hiểm trở và sắc nhọn như vậy nhưng vị khách đó lại có thể dễ

dàng bọc nó thành một viên đá quý an toàn và tặng nó cho tôi làm chìa khóa. “

“Tôi đã từng rất tò mò về chất liệu của viên đá quý này, cũng giống như quyền trượng trên tay tôi vậy. Tôi cũng đã sử dụng rất nhiều vật liệu cứng rắn kiên cố và các loại đá quý trên thế giới để thử bọc lấy khe hở ở dưới cùng của hòn đảo, thế nhưng không một thứ gì có thể chống lại sức mạnh của vết nứt, chỉ trong chớp mắt thôi đều sẽ tan thành tro bụi.”

“Cuối cùng, tôi không thể kìm được sự tò mò của mình, tôi đã hỏi vị khách đó, loại đá quý và vật liệu nào có thể bọc kín và lấp đầy vết nứt dưới hòn đảo.”

“Vị khách quý đó cười nói với tôi rằng, không có loại đá quý hay vật chất nào trên thế giới này có thể lấp đầy khoảng trống dẫn đến vực thẳm.”

“Tôi nâng quyền trượng lên hỏi ông ta, vậy viên đá trong tay tôi là cái gì?”

Giáo hoàng dừng lại, gã thẫn thờ nói: “Vị khách đó mỉm cười trả lời ——”

“——Đó là trái tim kết tụ từ một linh hồn đau đớn.”

“Chỉ có một viên ngọc quý được kết tụ bởi những linh hồn đau khổ sau khi rời khỏi thể xác mới có thể đóng lại cánh cửa dục vọng và vực thẳm.”

Chương 534

“Phoebe.” Giáo Hoàng cúi đầu, ánh mắt tối sầm lại, “Xơ là Nữ Tu tốt nhất của chúng ta, trong trận chiến với phù thủy lần này, nhất định xơ phải làm thật tốt biểu tượng tâm linh, đừng để dân chúng mù quáng tin tưởng Toàn Bảo Lạp. Cô ta rất có khả năng thu phục lòng người, xơ nhất định phải thắng được cô ta.”

“Sau đó, tôi hứa sẽ cho xơ lên đảo.”

“Nhưng tôi vẫn chưa thành niên, như vậy vẫn được ư?” Phoebe hồn nhiên, khó hiểu hỏi, “Không phải chỉ có Nữ Tu trưởng thành mới có thể lên Thành phố trên không thôi sao?”

Nhìn dáng vẻ trong sáng và xinh đẹp của Phoebe, Giáo hoàng cười đầy ẩn ý: “Cũng có những trường hợp ngoại lệ.”

“Vị Hoàng Hậu đặc biệt trước đó đã tạm thời rời khỏi hòn đảo vì một số lý do, vừa vặn để trống vị trí đó cho xơ, xơ phải tiếp nhận tốt nhiệm vụ của y, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của một Nữ Tu trên đảo và thanh lọc những ham muốn bẩn thỉu của tất cả những người lên đảo. Nhìn xơ rất thích hợp với vị trí đó cho nên tôi đặc biệt cho phép xơ được lên đảo sớm đấy.”

Phoebe chớp mắt, cô bé mỉm cười: “Vậy thì tôi cảm ơn Giáo hoàng trước nhé?”

Không nghe thấy giọng điệu chất vấn của Phoebe, Giáo hoàng hài lòng gật đầu, sau đó vẫy tay: “Xơ đi xuống trước đi, cách thức chi tiết thế nào tôi sẽ giải thích cho giám mục biết, bây giờ tôi phải thảo luận với ông ấy một số chuyện khác đã.”

Phoebe ngoan ngoãn cúi đầu lùi lại phía sau.

Sau khi Phoebe rời đi, sắc mặt của Giáo hoàng nhanh chóng tối sầm lại: “Tình hình sản xuất cá chình đực có cải thiện gì không?”

“Vẫn không có.” Giám mục lắc đầu sợ hãi, “Lúc đầu, mấy con cá chình cái mà chúng ta trộm được toàn sinh ra cá cái, nhưng từ từ, trong một vạn con bắt đầu xuất hiện 1, 2 con đực. Ban đầu mọi người còn lấy đó làm mừng, bởi vì cứ nghĩ là có thêm nhiều cá đực để giao phối với cá cái, chứ không chỉ có một con giống như trước đây, lúc đó tốc độ sản xuất sẽ nhanh hơn, chúng ta cũng sẽ đem những con cá chình mà phụ nữ không tiêu hóa được, tức là đám cá chình đực, giao cho Tòa thánh, bên ngoài thì nói là sẽ đối phó với chúng, nhưng thực tế thì chúng ta sẽ thả chúng xuống biển cả ở khắp mọi nơi.”

“Rồi chẳng mấy chốc, chúng ta sẽ mở ra kỷ nguyên bùng nổ cá chình. Lúc này đây, tốc độ sản xuất cá chình đã vượt quá tầm kiểm soát, cá chình ở khắp mọi nơi, ở một số nơi hễ mở vòi nước ra là toàn cá chình. Ban đầu Tòa thánh cũng muốn dừng kế hoạch cá chình này lại, tuy nhiên do người dân khi đó ngày càng tin tưởng và ỷ lại vào Tòa thánh, không những mỗi ngày Tòa thánh đều thu được cả đống xương cá chình còn lại sau khi dân chúng tiêu hóa, mà quyền lực và thu nhập cũng tăng lên vùn vụt, vì vậy Giáo hoàng vào thời điểm đó đã đồng ý tiếp tục kế hoạch cá chình.”

Giám mục nuốt nước bọt: “Nhưng sau đó, thời điểm phù thủy đầu tiên xuất hiện, Giáo hoàng cũng rất sợ hãi, ngài ấy có nghĩ đến việc đình chỉ kế hoạch nhưng Bảo Lạp lại xuất hiện.”

“Cô ta vừa xuất hiện đã thu hút sự chú ý của mọi người. Cô ta kêu gọi mọi người đừng mù quáng để phụ nữ cắn nuốt cá chình mà hãy tìm cách giải quyết khác, hơn nữa còn sẵn sàng ra mặt giải quyết vấn đề của mọi người, thành lập đội tuần tra Thánh nữ. Lúc đó đội tuần tra Thánh nữ là tổ chức độc lập với Tòa thánh, tốc độ giải quyết vấn đề nhanh chóng, thái độ của thủ lĩnh Bảo Lạp lại kiên quyết, gần gũi với dân chúng, thế nên mọi người càng lúc càng tìm đến Bảo Lạp để nhờ giúp đỡ thay vì dựa vào Tòa thánh như trước đó. Uy thế của Tòa thánh dần suy yếu, thế rồi sau 2 lần ám chỉ với Bảo Lạp muốn giành lấy đội tuần tra Thánh nữ nhưng bị cô từ chối, Giáo hoàng lúc bấy giờ thẹn quá hóa giận, tăng số lượng thả cá chình đực ra bên ngoài.”

“Dưới tình huống đó, phù thủy bắt đầu xuất hiện ngày càng nhiều, và Tòa thánh cũng đã mở màn phiên tòa phán xử phù thủy, nhưng Bảo Lạp không đồng ý với loại xét xử này, cô đi đầu trong việc phản đối kịch liệt và đối đầu Tòa thánh.”

“Nhưng càng về sau, cá chình và phù thủy ngày càng nhiều, dân chúng chịu sự bảo hộ của đội tuần tra Thánh Nữ cuối cùng mất kiểm soát, bọn họ bắt đầu nghiêng về phía Tòa thánh. Lúc này, ngài đã tìm ra thời cơ thích hợp, thành công phán xử Toàn Bảo Lạp. Sau khi Toàn Bảo Lạp bị xét xử và đào thoát, đất nước cuối cùng nằm dưới sự kiểm soát của Tòa thánh, thậm chí đội tuần tra Thánh nữ cũng được hợp nhất vào Tòa thánh.”

“Cuối cùng chúng ta cũng đã dừng kế hoạch cá chình, nhưng, nhưng…”

Giáo hoàng âm trầm bổ sung thêm nửa câu sau: “Nhưng sản lượng cá chình đực đã không còn kiểm soát được nữa.”

Giám mục run rẩy gật đầu: “Đúng vậy! Số cá chình đực thu thập từ khắp nơi và từ những phù thủy dự bị không thể tiêu hóa được đã chất đầy ao dưới nhà tù Thành phố trên không rồi, và số lượng này vẫn đang tăng lên liên tục. Chúng tôi không biết còn bao nhiêu cá chình đực hoang dã tồn tại trong tự nhiên nữa… “

“Lũ cá chình đực này, chính là…” Giám mục không khỏi rùng mình, suy sụp kêu một tiếng, “Chỉ có tràng dịch của chúng ta mới có thể hòa tan được chúng, thưa Đức Giáo hoàng!”

“Câm miệng!” Giáo hoàng hung dữ cắt ngang tiếng hét của giám mục, “Chẳng lẽ tôi không biết sao?! Nếu không, tại sao tôi lại phải giấu lũ cá chình đực đó trên hòn đảo trên không và cách ly chúng với lũ cá chình cái chứ?!”

Giám mục bị gã quát thì rùng mình, hắn im bặt lại, rồi tiếp tục nhỏ giọng nói: “Tại sao cá chình đực càng lúc càng nhiều, không phải lúc trước chỉ toàn sinh sản cá chình cái thôi sao?”

Giáo hoàng cũng im lặng.

Đúng vậy, ngay từ đầu chỉ sinh sản cá chình cái thôi mà? Tại sao đùng một cái lại sinh sản cá chình đực số lượng lớn như thế chứ?

Một nơi khác.

Màn đêm im ắng, mọi người cuộn tròn trên mặt đất ngủ thiếp đi, vầng trăng tròn buông thõng từ trên trời cao nhưng lại bị hòn đảo to lớn che hết một nửa.

Bạch Liễu ngồi ở tầng cao nhất, hắn nhìn hòn đảo rồi nheo mắt lại.

“Cậu lên đây một mình định nói chuyện gì với Giai Nghi à?” Đường Nhị Đả vẫn chưa ngủ, anh và Bạch Liễu đã quen với việc gác đêm cho người khác. Đêm đầu của trò chơi thường là họ không ngủ, chỉ để người khác ngủ, cho nên thấy Bạch Liễu đi lên, anh cũng lên theo.

Đường Nhị Đả ngồi xuống bên cạnh Bạch Liễu, quay đầu nhìn hắn: “Đang lo lắng cho Giai Nghi à?”

Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cô bé nắm quyền Chiến Thuật Gia, lại là một trận đấu quan trọng như vậy.

“Không phải, con bé còn chu đáo và cẩn trọng hơn tôi.” Bạch Liễu lắc đầu, ngẩng đầu nhìn hòn đảo, “Tôi đang suy nghĩ chuyện khác.”

“Chuyện gì vậy?” Đường Nhị Đả hỏi.

“Giai Nghi vừa kể với tôi, phù thủy bên kia nói với con bé hầu hết cá chình bị ô nhiễm đều là cá chình cái, phù thủy không tiêu hóa được cá chình đực nhưng chúng lại rất hiếm.” Bạch

Liễu trầm ngâm nghĩ, “Bất kỳ sinh vật nào cũng có thể có khuynh hướng lai tạo quá mức. Trong một loài đã sinh sản quá mức, hiếm khi có nhiều con cái hơn con đực mà thường thì con đực sẽ nhiều hơn con cái.”

“Nếu một sinh vật được giao nhiệm vụ sinh sản, giai đoạn đầu nó sẽ sản sinh giống cái nhiều hơn, nhưng khi con cái đạt đến số lượng nhất định, nó sẽ đảo ngược lại và sinh vật đó sẽ bắt đầu sản sinh con đực với số lượng lớn, như vậy mới đạt được mục đích nhân giống quá mức.”

Đường Nhị Đả có chút khó hiểu, anh ngập ngừng hỏi ngược lại: “Ý của cậu là… thật ra vẫn còn tồn tại rất nhiều cá chình đực mà phù thủy không thể tiêu hóa, đúng không?”

“Ừ, cá nhân tôi đoán là như vậy.” Bạch Liễu dừng lại, “Bất kỳ con quái vật nào cũng có điểm yếu và cách tiêu diệt tương ứng, đây là giả thiết của trò chơi này. Thật ra tôi nghĩ, nếu dịch tiêu hóa của phù thủy không tiêu diệt được cá chình đực, vậy thì theo sự sắp đặt đối xứng của trò chơi, thứ có thể tiêu hóa được cá chình đực phải là… “

Đường Nhị Đả chậm rãi nói: “Dịch tiêu hóa của nam giới.”

Bạch Liễu cười: “bingo, chuẩn luôn, nhưng tôi nghĩ còn ác liệt hơn nữa, tôi nghĩ đó phải là tràng dịch.”

Sống lưng Đường Nhị Đả thoắt cái lạnh lẽo, anh nhìn nụ cười xấu xa của Bạch Liễu mà bất lực đỡ trán: “Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao cậu lại muốn nói với tôi chuyện này, Mục Tứ Thành mà nghe suy đoán của cậu xong chắc sợ đến mức phải ôm mông nhảy dựng lên mất.”

“Tại sao lại đoán là tràng dịch?”

“Bởi vì nếu nam giới cũng có thể dùng nước bọt để tiêu hóa cá chình, vậy thì không thể nào đến giờ vẫn chưa phát hiện ra được.” Bạch Liễu chống cằm má, giọng điệu lười biếng, “Bây giờ cá chình nhiều đến nỗi phải buôn lậu phụ nữ từ nước ngoài sang đây để giải quyết chúng, nhưng mà gia đình bình dân bình thường sẽ không có đủ tiền để mua các dịch vụ phù thủy dự bị như thế, vả lại rất nhiều gia đình đã mất đi người phụ nữ duy nhất trong nhà do hàng loạt vụ phán xử phù thủy của Tòa thánh.”

“Trong hoàn cảnh cùng cực và tuyệt vọng này, cũng sẽ có những người đàn ông bắt chước hành vi cắn nuốt cá chình của phù thủy để cố gắng tiêu hóa chúng.”

“Trong nhóm người mà chúng ta giải cứu ở tầng dưới có ít nhất hai người đàn ông đã làm vậy, khóe miệng bọn họ có mấy vết xước rất lạ, vẫn còn mới lắm.”

“Nếu giả thuyết dịch tiêu hóa của nam giới có thể tiêu hóa cá chình là chính xác, thì ít nhất người bình thường cũng đã dễ dàng thí nghiệm bằng đường tiêu hóa trên rồi, nếu không thì thế cục phù thủy sẽ không nghiêng về một phía như thế này. Do đó, tôi nghĩ là cách làm sẽ khó thực hiện hơn nhiều, hoặc là đường tiêu hóa dưới mà mọi người không ngờ tới.”

“Cũng tức là trong ruột.”

“Giai Nghi và tôi suy đoán giống nhau, nhưng hiện tại bên con bé không có ứng cử viên thích hợp để thí nghiệm nên không

có cách nào đưa ra kết luận chính xác nhất. Tạm thời để tránh bị xúi giục, con bé vẫn chưa thông báo cho phù thủy kết luận suy đoán của nó.” Bạch Liễu liếc nhìn Đường Nhị Đả,” Vậy ngày mai ngoài nhiệm vụ phù thủy bị xử án, chúng ta còn có một nhiệm vụ khác.”

Bạch Liễu mỉm cười, “—— đó là bắt giữ một linh mục của bồi thẩm đoàn Tòa Thánh để Giai Nghi tiến hành thử nghiệm.”

Đường Nhị Đả mồ hôi nhễ nhại, thở dài một hơi: “Chuyện này không thành vấn đề!”

Làm anh sợ chết khiếp! Vừa rồi Bạch Liễu liếc anh một cái, anh còn tưởng Bạch Liễu định nói bên đó đang lúc thiếu người, hay là anh qua để Giai Nghi làm thí nghiệm đi! Ai chứ người này dám làm như vậy lắm!

Ở phía bên kia, Cung điện Giáo hoàng.

Phoebe vừa bước ra khỏi sảnh chính thì nụ cười từ ái trên mặt lập tức biến mất, chuyển thành biểu hiện chán nản buồn tẻ. Cô bé bước nhanh qua khu vườn, trước khi đến sảnh của Nữ Tu thì đứng lại nhìn chiếc thang bên phải dẫn thẳng đến hòn đảo, ánh mắt cô bé chăm chú nhìn hồi lâu.

Chiếc thang này được bao phủ bởi một lớp ánh sáng màu xanh bạc nhàn nhạt. Lúc vừa mới đến đây cô bé đã thử bước lên hai lần, nhưng chỉ mất 17 điểm máu mà chẳng thu hoạch được gì —— đúng như gã Giáo hoàng kia đã nói, nếu không có chìa khóa thì không ai có thể đi lên.

Nhưng chìa khóa 【 quyền trượng 】thì nằm trong tay Giáo hoàng không rời một giây.

Tên Giáo hoàng này có thể nhốt Hồng Đào vào tù thì trên người gã nhất định phải có cài đặt hoặc buff quái vật đặc biệt nào đó, trước khi biết rõ đó là cái gì thì cô bé không nên hành động hấp tấp.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cô bé không thể hành động.

“Tề Nhất Phảng, chút nữa giám mục sẽ giao nhiệm vụ cho tôi, anh hãy nhớ kỹ, bất kể hắn kêu tôi đi đến phiên tòa phán xử phù thủy nào thì anh và Lưu Tập cũng phải xin đi theo tòa án đó.” Phoebe lạnh lùng ra lệnh cho Tề Nhất Phảng.

Tề Nhất Phảng nghi ngờ hỏi: “Em định làm gì?”

Phoebe ngước nhìn cậu, trong đôi mắt xanh lục không có một tia cảm xúc nào, nhưng trên mặt lại nở một nụ cười thuần khiết, chắp tay thành kính cầu nguyện: “Tôi còn có thể làm gì nữa? Tất nhiên là tiễn hết đám người của Tòa thẩm giáo xuống địa ngục rồi.”

“—— Đây không phải là công việc của Nữ Tu sao?”

Không thể động tới Giáo hoàng, vậy thì cứ bắt đầu với đám linh mục cấp thấp, xem cô bé có thể giết được quái vật cấp độ nào của Tòa thánh.

Tề Nhất Phảng bị Phoebe cười đến sởn tóc gáy, nhưng là một tuyển thủ có tố chất giải đấu, khi biết Phoebe có quyền hạn chiến thuật gia, cậu chỉ biết ngậm ngùi nói với Phoebe một chữ, đó là: "được."

"Trận chiến ngày mai ác liệt lắm đấy, tối nay anh nên nghỉ ngơi thật tốt." Phoebe mỉm cười vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé của mình với Tề Nhất Phảng, "Trước khi đi ngủ nhớ cầu nguyện thì chúa mới phù hộ cho anh một giấc ngủ ngon."

Tề Nhất Phảng: "… OK em, QAQ."

Huhu, Hoàng Hậu, miss you!

Phoebe quay trở lại sảnh Nữ Tu, cô bé đứng bên cạnh chiếc giường trắng viền ren ngập đầy ánh trăng bạc, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng óng ả đẹp lạ thường bên ngoài, ánh trăng đẫm ướt mái tóc dài xoăn vàng của cô bé, tỏa sáng rực rỡ, vẻ mặt cô bé ngây thơ và thánh thiện, đôi mắt xanh như ngọc lục bảo trên vương miện nguyệt quế, phiếm một quầng sáng nhàn nhạt. Phoebe nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực và cầu nguyện.

Từ trước đến nay Phoebe chỉ toàn đứng cầu nguyện, cô bé không bao giờ quỳ xuống trước bất cứ ai. Không ai trên thế giới này có thể bắt cô bé quỳ xuống, cho dù là thần.

"Cầu Chúa phù hộ…" Phoebe nói đến đây thì đột nhiên bế tắc, sau đó hờ hững nhún vai, "Đương nhiên không phù hộ cũng không sao, tôi sẽ đích thân tiễn bọn họ xuống địa ngục."

Nói xong, cô bé nằm xuống giường, gối đầu nằm chính giữa ngay ngắn, chiếc chăn bông đắp trên người không một nếp nhăn, cô bé chắp tay trước ngực, đây là một tư thế ngủ rất chỉnh chu quy củ —— tư thế mà người mẹ sùng đạo của Phoebe đã dạy cô bé ngủ, giống như một lời cầu nguyện.

Đây là những điều mà cô bé đã từng không hiểu và cảm thấy phiền phức, nhưng dần dà nó đã trở thành thói quen của Phoebe.

Từ khi Phoebe có ký ức, cô bé đã được cha mình chú ý.

Cha Phoebe nhìn cô bé không thể tưởng tượng nổi, giữa một nhóm con trai, ông ta ôm Phoebe đặt lên đầu gối của mình, gỡ khẩu súng cô bé đang cầm chặt trong tay xuống, hỏi: “Phoebe, sao con lại chĩa súng vào anh trai? Lại còn lên đạn nữa? Ai dạy con vậy?”

Phoebe đã trả lời như thế nào nhỉ? Hình như là, “Giết chết nó thì con sẽ lấy được con gấu trong tay nó, con gấu đó là của con, con đã cảnh cáo nó 3 lần rồi nhưng nó không trả cho con.”

“Không ai dạy con hết, nhưng con thấy cha sử dụng rồi.”

Cha Phoebe bắt sinh vật được gọi là anh trai kia trả lại con gấu cho cô bé, nhưng đối phương giở trò khóc lóc ăn vạ, cứ một mực không trả, còn lấy con gấu lau nước mắt trên mặt mình. Vì vậy Phoebe nắm lấy khẩu súng không chút do dự, bắn thẳng vào con gấu trong tay thằng bé kia. Độ giật của súng đã làm trật khớp tay của cô bé, tất cả mọi người đều đứng dậy, kể cả cha Phoebe.

“Con đang làm gì vậy, Phoebe?!” Cha cô bé ngạc nhiên nhìn Phoebe.

Thằng nhóc ngốc nghếch đã cướp con gấu của Phoebe chỉ biết ôm lấy đống bông vụn bị súng bắn tơi tả, sợ tới mức ngồi bệt xuống mặt đất, nước tiểu chảy đầy nhà. Phoebe nhìn cha mình, nở nụ cười quái dị: “Con gấu bị nó sờ bẩn rồi, con không cần nữa, nhưng nó cũng sẽ không có được.”

Cha Phoebe nhìn vào mắt cô bé như thể ông vừa nhìn thấy một con quái vật, nhưng cũng là một thiên tài, ông ta ngạc nhiên hỏi cô bé, “Bây giờ con cảm thấy thế nào, Phoebe?”

Phoebe cười toe toét, “Con cảm thấy rất hạnh phúc.”

——Một niềm hạnh phúc khi có được sức mạnh thuần túy khống chế, uy hiếp đối phương.

Kể từ đó, không một ai trong gia tộc Cinquemani dám cướp đi những gì thuộc về cô bé. Và để cho cô bé có tư cách người thừa kế hợp pháp, cha cô bé đã kết hôn với mẹ ruột của Phoebe là một người phụ nữ không rõ nguồn gốc và đem bà về gia tộc Cinquemani.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô bé, người phụ nữ đó đã sững sờ tại chỗ.

Cô bé đứng bên cạnh cha mình, ăn mặc y hệt một cậu bé trai, đi giày boots cưỡi ngựa của bé trai, mặc áo khoác nhỏ, mái tóc

vàng cắt ngắn chỉ còn vài cm và đội một chiếc mũ, nhìn người mẹ ruột chưa bao giờ gặp mặt chỉ lễ phép chào: “Gia tộc Cinquemani chào đón mẹ.”

——Cô bé trông giống hệt cha mình.

Đêm đó, mẹ cô bé đã quỳ bên giường cô bé cầu nguyện suốt đêm, khóc lóc nói: “Mẹ xin lỗi, mẹ đến muộn quá, họ đã khiến con trở nên như thế này”.

“Con giống như người cha máu lạnh và độc ác của mình vậy…”

“Mẹ xin lỗi, đáng lẽ mẹ không nên nói con như vậy.” Bà đặt tay lên trái tim, thành tâm cầu nguyện cho cô bé, “Chúa sẽ bảo vệ chúng ta.”

“Mẹ.” Phoebe nằm ở trên giường lạnh lùng nói, “Người của gia tộc Cinquemani không tín ngưỡng thần linh, chúng ta chỉ tin vào chính mình, con tôn trọng tín ngưỡng của mẹ, nhưng nếu mẹ muốn cầu nguyện thì hãy về phòng của mình, nếu còn chưa đủ, con sẽ sai người hầu xây cho mẹ một phòng cầu nguyện đặc biệt. Bây giờ nếu được thì mẹ hãy về nghỉ ngơi đi, sáng mai con có lớp học cầm súng rồi.”

Mẹ cô bé quỳ xuống trước giường im lặng một lúc lâu rồi bỏ đi trong tuyệt vọng.

Sau khi đón mẹ về, cô bé bắt đầu đón chào những ngày sóng gió ngắn ngủi. Mẹ cô bé là một người phụ nữ rất kỳ lạ, luôn có những mong đợi và ước muốn viển vông, luôn có những giọt

nước mắt không thể hiểu nổi và luôn cầu nguyện, luôn có một số ảo tưởng khao khát tự do, cả ngày cứ toàn lẩm bẩm nói chuyện một mình, nói rằng tôi hy vọng Chúa sẽ phá hủy gia đình hắc ám này, để cho bà và con của bà được tự do một lần nữa.

Rất nhiều người xung quanh rỉ tai cô bé rằng mẹ Phoebe là một người điên.

Nhưng Phoebe không nghĩ như vậy, cô bé nghĩ mẹ mình chỉ là một người bình thường, nhưng trong gia tộc Cinquemani, những người bình thường sẽ không tồn tại được.

Chỉ là một người bình thường đáng thương và bất lực mà thôi.

Khi mẹ cô bé lại khóc lóc van xin Phoebe cầu nguyện với mình, Phoebe nhìn xuống mẹ, rất hiếm khi đồng ý lãng phí thời gian luyện tập võ thuật và súng ống để cầu nguyện với bà.

“Năm phút thôi nhé.” cô bé bình thản nói. “Con có thể cầu nguyện với mẹ trong năm phút vào thứ Hai, thứ Tư và Chủ nhật.”

Mẹ cô bé mừng rỡ nói, đủ rồi, thế cũng đủ rồi con gái.

Cô bé được mẹ chỉ dẫn cầu nguyện như một Nữ Tu. Lúc bà bảo Phoebe phải quỳ xuống cầu nguyện, cô bé lạnh lùng từ chối. Mẹ cô bé nói mãi mà không lay chuyển được, đành phải quỳ xuống cầu nguyện bên cạnh cô bé.

“Cầu nguyện Phoebe của tôi có thể biến thành một con chim để thoát khỏi đây và đi đến thiên đường của tự do.”

Phoebe dửng dưng làm theo: “Cầu nguyện mấy thằng ngốc đó sẽ tự bắn chết mình và xuống địa ngục vô biên trong buổi huấn luyện hôm nay.”

Mẹ của Phoebe: “…”

Sau khi mẹ cô bé dở khóc dở cười sửa lời cầu nguyện của Phoebe 3, 4 lần một cách vô ích,Phoebe cuối cùng cũng đã yêu lời cầu nguyện (?) tiễn đưa ai đó xuống địa ngục trước khi đi ngủ, và mẹ cô bé, một người bình thường mà cô bé luôn cảm thấy yếu đuối và bất tài ở gia tộc Cinquemani, đã dung túng cho lời nguyền rủa của cô bé như một hành động cầu nguyện.

Không phải làm vậy là đang bôi nhọ lòng mộ đạo của bà sao? Tại sao bà không chỉ trích cô bé làm sai, mà chỉ che mặt và mỉm cười bất đắc dĩ mỗi khi nghe cô bé nguyền rủa?

Cuối cùng một lần nọ cô bé cũng lên tiếng hỏi, mẹ cô bé nhìn Phoebe mỉm cười, vuốt mái tóc lòa trước trán cô bé: “Niềm tin không thực tế của con người vào thần thánh là một loại trốn tránh sự yếu đuối và kém cỏi của bản thân mình, con nói đúng, cầu nguyện quả thực là một hành vi rất yếu đuối, cho dù mẹ cầu nguyện bao nhiêu lần đi chăng nữa thì mẹ cũng không thể mang con ra khỏi gia tộc Cinquemani, vì vậy mẹ không trách con, bởi cách nhìn của con là đúng.”

Cô bé hỏi, “Vậy thì tại sao chúng ta còn phải cầu nguyện?”

“Mẹ không cầu nguyện với thần linh.” mẹ cô bé nhẹ nhàng trả lời, “Mẹ đang cầu nguyện với linh hồn của mẹ và linh hồn của con, mẹ chỉ muốn nói với chúng rằng, cho dù chúng ta bị giam cầm ở đây vĩnh viễn đến cuối đời thì trong lòng chúng ta nhất định phải có tình yêu và hy vọng, dù là con hay là mẹ, đều phải gìn giữ nguyên vẹn hình dáng ban đầu của linh hồn mình, chờ ngày hóa thành chim chóc bay khỏi nơi đây.”

“Cho dù lúc đó là thời khắc chết chóc của chúng ta.”

“Đó chỉ là một lời nhắc nhở thôi con ạ.”

Mẹ cô bé mặc trang phục Nữ Tu, quỳ xuống trước mặt cô bé một cách tôn kính, nhắm mắt và chắp tay dưới ánh trăng, thì thầm nhẹ nhàng: “Nguyện cho con gái Phoebe và tôi một ngày nào đó sẽ được tự do như chúng tôi muốn.”

Cô bé nhìn vào khuôn mặt thành kính, gần như thánh thiện của mẹ mình dưới ánh trăng, lần đầu tiên phát hiện ra người phụ nữ này sở hữu một sức mạnh mà mình không ngờ đến.

——Một sức mạnh hoàn toàn khác hẳn với việc cầm súng, một niềm tin không thể bị phá hủy bởi súng ống và ngoại lực.

Bà nhất mực tin vào một điều gì đó, ngay cả khi nó không thể trở thành hiện thực, đây là lần đầu tiên Phoebe nhìn thấy một niềm tin kỳ lạ như vậy —— một niềm tin yếu ớt, mềm dẻo nhưng kiên cố không gì phá hủy được, cô bé dám nói rằng ngay cả khi cha mình cầm súng chĩa vào đầu bà, bà vẫn sẽ không ngừng cầu nguyện.

Cha Phoebe luôn dạy cô bé rằng kẻ yếu có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào, nhưng lúc này đây cô bé lại cảm thấy không ai trong gia tộc Cinquemani có thể phá hủy người mẹ đang cầu nguyện của cô bé.

Nhưng bà ấy là một người yếu đuối, rõ ràng bà ấy là một kẻ yếu thế.

Phoebe không thích những kẻ yếu đuối.

Nhưng cô bé đã kéo dài thời gian cầu nguyện hàng ngày với mẹ lên mười lăm phút.

Dần dần, khi cô bé lớn lên, ưu thế của Phoebe giữa những người thừa kế càng ngày càng rõ ràng. Cấp dưới của cha cô bé lúc đầu không hề đồng tình với Phobe từ từ cũng chuyển thành ngưỡng mộ sự xuất sắc của cô bé, nhưng lần nào cũng bình luận thêm một câu phía sau, “Tiếc quá, Phoebe lại là con gái.”

Phoebe nghe mấy câu này đến mọc kén trong tai, cô bé hoàn toàn thờ ơ với chúng.

Chỉ là lần nào cha cô bé cũng thở dài: “Ừ, giá như Phoebe là con trai giống như Daniel thì tốt rồi.”

Daniel là một người con khác của cha Phoebe, hơn cô bé ba tuổi, cậu là người thừa kế đầy tiềm năng mà cha cô bé muốn lựa chọn, và cũng có cuộc sống tương tự như Phoebe —— cha họ cưới mẹ của Daniel làm vợ, và Daniel rất giống em gái cùng cha khác mẹ của mình.

Sự giống nhau này có thể nói là ở tính cách hay ngoại hình của cả hai, đều là những người tóc vàng mắt xanh chuẩn mực, khi Phoebe cắt tóc ngắn và mặc quần áo con trai, hai người đứng bên nhau như anh em sinh đôi, sự kiêu ngạo lạnh lùng và sức mạnh của họ giống hệt nhau.

Tất nhiên là họ chẳng bao giờ đứng cùng nhau.

Giống như hậu duệ của sư tử tranh giành nhau thức ăn trước cả khi chúng mở mắt, trước khi Daniel và Phoebe nhận ra họ là 【 anh em 】của nhau, hai người đã ý thức được rằng người kia là 【 đối thủ cạnh tranh 】 với thân phận của mình.

“Cuộc tuyển chọn người thừa kế sắp diễn ra.” Cha cô bé vỗ vai Phoebe “Thành tích của Phoebe lúc nào cũng tốt nhất, ngoại trừ giới tính của con bé, con bé là người thừa kế phù hợp nhất.”

“Đêm qua tôi đã cân nhắc chuyện này suốt. Nếu con bé thắng cuộc trong cuộc tuyển chọn người thừa kế lần này thì tôi sẽ chấp nhận thân phận của con bé. Còn về vấn đề giới tính rắc rối kia, tôi sẽ để Phoebe mặc đồ con trai là được.”

“Mặc trang phục con trai?” Một số thuộc hạ nói đùa, “Anh là một người cha tàn nhẫn quá đấy nhé, Phoebe còn chưa phát dục thì không sao, nhưng sau này anh bắt nó mặc đồ con trai kiểu gì đây?”

“Chuyện này đơn giản thôi mà!” Cha cô bé bâng quơ đáp, “Cứ nịt ngực cho nó là được, nó sẽ không phát dục nữa.”

“Phoebe tàn nhẫn và mạnh mẽ như một đứa con trai, nhược điểm duy nhất là con bé lại không phải là con trai thật sự, nhưng may là nó không hề yếu đuối chút nào, chút khó chịu nhỏ nhoi đó chẳng là gì đối với nó đâu.”

Vì vậy, tối hôm đó, Phoebe được phát một chiếc áo nịt ngực, mẹ cô bé ngồi bên cạnh, lúc nhấc chiếc áo lên, vẻ mặt bà hốt hoảng thấy rõ: “Cha con muốn làm gì vậy?!”

“Sao áo nịt ngực lại siết chặt vậy, con mới có mười tuổi thôi mà! Nó sẽ làm biến dạng ngực của con!”

“Hôm nay đã bắt đầu mặc đâu.” Phoebe thờ ơ nằm trên giường, cô bé ngáp một cái, “Khi nào con dậy thì mới bắt đầu mặc kia mà.”

“Không được!” Mẹ cô bé trở nên rất nghiêm túc, “Con không được mặc cái này! Con là một đứa trẻ, con dậy thì như thế nào thì cứ để như thế ấy, không ai được quyền phá vỡ quá trình phát triển bình thường của con!”

“Con không để ý đến ngực nghiếc gì đâu.” Phoebe uể oải quay đầu nhìn mẹ đang nằm bên giường, “Chỉ là một bộ phận cơ thể thôi, kích cỡ không quan trọng, nếu phải nịt ngực để giành được vị trí người thừa kế thì cứ làm thế cũng chẳng sao.”

“Vấn đề không phải chuyện đó!” Mẹ cô bé nghiêm khắc phản đối, “Vấn đề là không cần nịt ngực con vẫn có thể thắng! Tại sao phải nịt ngực làm gì!”

“Không nịt ngực cũng có thể thắng à mẹ?” Phoebe bối rối hỏi, “Nhóm thuộc hạ bảo là nếu ngực quá lớn thì sẽ liên tục đung đưa, ảnh hưởng đến tốc độ rút súng, đúng không mẹ?”

“Mẹ kiếp lũ chó chết tiệt!” Lần đầu tiên, mẹ cô bé chửi thề trước mặt cô bé, bà nghiêm túc giải thích với Phoebe “Vậy bọn nó có bảo là chym to thì sẽ ảnh hưởng tốc độ chạy của đàn ông không?”

Phoebe suy nghĩ một chút, cô bé sờ sờ cằm: “Không có.”

Hình như Daniel đang dậy thì đúng không nhỉ? Lúc anh ấy chạy nhanh cũng đâu thấy bị lệch háng đâu ta.

Mẹ cô bé hỏi, “Vậy tại sao ngực to lại ảnh hưởng đến tốc độ bắn súng?”

“Tại sao không để các công cụ thích ứng với các bộ phận nguyên thủy của con người, mà lại bắt các bộ phận phải thích ứng với các công cụ do con người phát minh ra? Con người có thể chế tạo ra đủ loại đồ lót khác nhau cho các giới tính khác nhau, vậy tại sao lại không thể chế tạo ra các loại súng khác nhau?”

Phoebe dừng lại, cô bé nhìn mẹ mình đột nhiên tức giận, vi diệu dừng một chút: “Mẹ bình tĩnh lại nào.”

“Nhưng nếu không nịt ngực thì cha sẽ không hài lòng.” Phoebe thẳng thừng nói, “Ông ta chưa chết, ít nhất bề ngoài con vẫn không thể làm trái ý ông ta, tất nhiên, càng không nói đến mẹ nữa.”

Mẹ cô bé nhanh chóng ủ rũ hẳn, bà ứa nước mắt nhìn Phoebe.

Nhưng chỉ một lúc sau, mắt bá sáng lên: “Để mẹ sửa lại chiếc áo ngực cho con, con vẫn có thể mặc nhưng sẽ không bị bó nữa.”

“Con mặc thử xem sao?” Sau khi sửa xong, mẹ cô bé lo lắng đưa cho Phoebe, “Còn chật lắm không con?”

Phoebe cầm lấy chiếc áo lót dường như không thay đổi nhiều, cô bé ngập ngừng một chút rồi mặc vào: “Không chật.”

Trước đó cứ mặc vào là cô bé bị bó chặt đến độ thở không nổi, nhưng bây giờ cô bé đã có một chút không gian để thở.

Nhìn mẹ thức khuya bên cạnh chỉnh sửa, may vá áo nịt ngực cho mình, Phoebe cảm thấy… rất kỳ diệu.

Thật ra cô bé không quan tâm đến chuyện này lắm, đối với cô bé ngực to hay nhỏ chẳng quan trọng gì, nhưng người mẹ có vẻ dịu dàng và yếu đuối của cô bé lại rất tức giận về vấn đề nhỏ nhặt như vậy, sau đó bà sẽ cố gắng hết sức để sửa chữa quần áo cho con gái, chỉ để cho cô bé một không gian nhỏ xíu để thở.

Với sức mạnh nhỏ nhoi của một kẻ yếu thế, bà chỉ có thể cho cô bé khoảng không gian ít ỏi như thế ở gia tộc Cinquemani.

Mẹ cô bé thở ra một hơi dài: “Vậy được rồi.”

Phoebe nhìn mẹ, muốn nói với bà rằng kẻ yếu thế chật vật giành lấy khoảng trống này ở gia tộc Cinquemani là vô nghĩa, nhưng nhìn cái cách mẹ cô bé lại bắt đầu quỳ xuống cầu nguyện lần nữa, cô bé nuốt lời muốn nói trở về.

Mẹ cô bé quỳ bên giường Phoebe, thành tâm cầu nguyện: “Cầu nguyện cho tôi và con tôi đều có thể tự do lớn lên và chết đi.”

Sau khi mẹ cô bé cầu nguyện xong và rời đi, Phoebe nhìn mặt trăng bên ngoài giếng trời nghĩ thầm, tự do là gì?

Phoebe đưa tay chạm vào chiếc áo ngực lỏng lẻo dưới gối giúp cơ thể cô bé tiếp tục phát triển bình thường, cô bé vuốt ve những đường khâu đẹp đẽ trên đó, nghĩ thầm —— đây là tự do sao?

Thật là một thứ tự do mong manh yếu ớt.

Chẳng bao lâu sau, khóa huấn luyện người thừa kế sắp đến, sau khi tất cả bọn trẻ nắm được nội dung của khóa huấn luyện ngày mai, chúng đều ngồi xổm xuống tại chỗ gào khóc, hai người duy nhất có thể giữ được phong thái từ biệt cha và rời đi chỉ có cô bé và Daniel.

Nhưng cô bé nhìn thấy bàn tay mở cửa của Daniel xoay tới xoay lui đến hai lần, tay cậu run rẩy khủng khiếp, đôi mắt xanh lục táo thì trống rỗng và mơ hồ —— người hầu đội táo là

người mà mẹ cậu để lại cho cậu, là người hầu cũng là người bạn thân duy nhất chơi với cậu từ thuở ấu thơ.

Cuối cùng vẫn là cô bé đưa tay giúp Daniel mở cửa.

Lúc cô bé rời đi, sau lưng vẫn còn nghe thấy tiếng than thở của cha: "Lũ trẻ thật yếu ớt, đáng lẽ phải cắt đứt tình cảm thân thiết của chúng sớm hơn."

"Tương lai chúng sẽ bị phản bội bất cứ lúc nào. Nếu không đủ can đảm để giơ súng với những người thân cận thì làm sao chúng có thể kế thừa gia tộc Cinquemani."

Thủ hạ bên cạnh tán thưởng: "Đúng vậy, như năm đó khi biết vợ phản bội mình, ngài cũng đã giết cô ta không chút do dự, hành động như sấm rền gió cuốn vậy."

"Người thừa kế của tôi cũng nên có phong thái như vậy." Cha cô bé uể oải đáp với vẻ tiếc nuối, "Đứa trẻ Daniel này trông có vẻ lạnh lùng, nhưng thực ra nó lại rất chân thành, điểm này thì không bằng Phoebe. Năm đó lúc tôi giết mẹ nó, nó còn gây rắc rối cho tôi một thời gian đấy."

"Hy vọng lần này nó sẽ không làm tôi thất vọng, ngày mai cứ can đảm giống Phoebe, rút súng nhắm thẳng vào mẹ mình là được."

Daniel đang đi phía trước dừng chân lại một lúc, Phoebe thấy cậu siết chặt hai tay, sau đó rời đi.

Phoebe lãnh đạm quay đầu trở về phòng mình, lần này cô bé cũng trúc trắc đến hai lần cửa mới mở ra, không phải vì tay run mà vì lòng bàn tay cô bé ướt đẫm mồ hôi —— Phoebe không biết tại sao mình lại đổ mồ hôi, cô bé biết mình không phải là người dễ ra mồ hôi tay, nếu không cô bé sẽ không thể cầm súng.

Nhưng vì sao kia chứ?

“Con về rồi.” Mẹ cô bé mở cửa, vừa thận trọng vừa lo lắng hỏi: “Con sao thế, nội dung thí luyện người thừa kế là gì?”

Phoebe nhìn vào mắt bà, cảm giác lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lại ùa về, cô bé hít một hơi thật sâu và kể cho bà nghe mọi chuyện.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của Phoebe, mẹ cô bé nghe xong lại rất bình tĩnh, bà nói: “Con có quyền tự do và năng lực tranh giành vị trí người thừa kế, nếu con phải nổ súng thì cứ nổ súng vào mẹ.”

“Bất kể như thế nào, con là đứa trẻ tuyệt vời nhất mà mẹ từng thấy. Mẹ tin con sẽ không bắn trượt.”

Phoebe đang ngồi ở mép giường, tay cô bé bắt đầu run lên: “Nếu con bắn trượt thì sao?”

“Vậy thì mẹ sẽ chết.” Giọng mẹ cô bé êm đềm như mặt hồ không gió dưới trăng, bà nói câu này rồi mỉm cười trang nghiêm và duyên dáng, “Nhưng chết dưới tay con thì vẫn tốt

hơn là chết dưới tay những người khác của gia tộc Cinquemani!”

“Con sẽ thấy linh hồn mẹ biến thành một con chim nhỏ và bay đi khỏi đây.”

“Mẹ.” Phoebe thờ ơ cắt ngang, “Con không tin vào chuyện cổ tích.”

Mẹ cô bé thở dài tiếc nuối: “Được rồi.”

Đêm đó đến giờ cầu nguyện, mẹ cô bé vẫn cầu nguyện như mọi khi. Hiếm khi cô bé không đứng mà ngồi ngay đầu giường, nhìn trăng ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại và lần đầu tiên cầu nguyện bằng cả tấm lòng của mình:

“Thần ơi… Hy vọng ông sẽ phù hộ cho tôi ngày mai đừng bắn trượt.”

“Tất nhiên ông không phù hộ cũng không sao.” Phoebe mở mắt, cô bé nhìn khuôn mặt mẹ mình vẫn đang nhắm mắt cầu nguyện, hít sâu một hơi và nói, “Tôi nhất định sẽ không bắn trượt.”

Ngày hôm sau.

Sau khi mọi người bắn phát súng đầu tiên, cả sân hỗn loạn, mẹ Phoebe ngồi xổm xuống, nghi là bị bắn, đầu óc cô bé thoáng chốc trở nên trống rỗng —— cô bé biết rõ mình đã bắn trúng quả táo, tại sao mẹ lại ngã xuống chứ?

Chẳng mấy chốc, có người tiến lên báo cáo: “Đạn của một đứa trẻ khác bay tới, vượt qua rào chắn do chúng tôi dựng lên, sượt qua cánh tay của phu nhân.”

“Con có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Cha cô bé ôn hòa hỏi, “Cha sẽ bảo bà ấy đổi tư thế đội táo cho con.”

Vẻ mặt cô bé vô cùng lạnh lùng, nhưng lồng ngực lại phập phồng dữ dội dưới chiếc áo lót —— giờ phút này đây cô bé cảm ơn khoảng trống này biết bao, nó giúp cô bé có thể hít thở bình thường trong tình huống này, nếu không cô bé sẽ ngạt thở chết vì thiếu dưỡng khí mất.

“Tạm thời…” Cô bé định bỏ súng xuống nhưng chợt thấy khẩu hình của mẹ mình qua ống nhắm súng.

Mẹ cô bé nửa quỳ trên mặt đất trong tư thế cầu nguyện, trên đầu có một quả táo, bà nhìn cô bé, mặc dù đôi mắt ngấn lệ nhưng vẻ mặt không chút sợ hãi, nói ——【 Bắn đi. 】

【Con sẽ chiến thắng, con có thể chiến thắng, con là một thiên tài. 】

【Con sẽ không bắn trật. 】

“Đừng dừng lại”, Phoebe bình tĩnh nói —— “Cứ giữ mẹ tại chỗ, tiếp tục thay táo đi, con sẽ kết thúc sớm thôi.”

Cô bé bóp cò.

——Cũng giống như kết quả trước đó của cô bé, mười lần bắn, không bắn trật một viên nào.

Cha cô bé dùng nhìn ánh mắt ngưỡng mộ đầy kinh ngạc nhìn cô bé, giống như đang nhìn một nhà lãnh đạo vừa mới thành hình, thở dài nói, “Con hoàn hảo như một đứa con trai vậy, Phoebe.”

“Đó không phải là một lời khen, thưa cha.” Phoebe đặt khẩu súng xuống với vẻ mặt lạnh lùng. Cô bé lắc bàn tay tê cóng của mình, nhìn xung quanh “Con ưu tú hơn nhiều so với những đứa mà cha gọi là con trai đấy, thưa cha.”

Chương 535

Cha Phoebe không nói được lời nào.

Đây là sự thật, Phoebe không chỉ là đứa trẻ đầu tiên trên sân hoàn thành nhiệm vụ, cô bé còn là người nhanh nhất, ít tuổi nhất và chẳng hề có cảm xúc dư thừa nào từ đầu đến cuối.

Sau mười phút, một đứa trẻ khác cũng đã hoàn thành nhiệm vụ —— Daniel.

Nhưng thật không may, sau khi Daniel nổ súng, người hầu của cậu vừa bò vừa chạy khóc lóc thảm thiết, Daniel thì vẫn ở nguyên chỗ cũ, tay cầm súng suốt từ nãy đến giờ cứ run rẩy, đầu cúi gằm xuống, có vẻ phản ứng cảm xúc của cậu rất nặng nề.

Vì vậy cha cô bé lạnh lùng bất mãn nói: “Daniel tuy là con trai nhưng lại kém xa con, tốc độ nổ súng của nó với người thân cận còn quá chậm chạp.”

Phoebe không tỏ ý kiến, chỉ thản nhiên nhún vai, trong lúc quay đầu lại cô bé vô tình liếc sang mẹ mình đang được bọn người hầu nâng xuống.

Bà bị dọa sợ đến nỗi chân mềm nhũn cả rồi, nhưng thấy cô bé nhìn sang thì lại tinh nghịch chớp mắt một cái, lén lút đưa ngón tay cái lên, dùng khẩu hình nói ——【 thật lợi hại! 】

Phoebe nhếch nhẹ khóe môi.

Sau khi huấn luyện xong mọi người giải tán, Phoebe là một trong số ít những đứa trẻ vẫn còn có tâm trạng đi vệ sinh ở trường bắn. Lúc vừa bước ra khỏi toilet, cô bé nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào tấm tức của ai đó nên tò mò quay trở lại, vừa nhìn vào đã thấy Daniel đang gục đầu lên bồn rửa tay cắn chặt môi dưới, hai mắt đỏ hoe.

Cả hai im lặng nhìn nhau, sự hiểu biết từ việc cạnh tranh đối thủ trong nhiều năm khiến cả hai gần như nhanh chóng hiểu được đối phương đang làm gì.

Daniel vội quay đầu đi, giọng điệu vô cùng tồi tệ: “Anh cảnh cáo em Cinquemani · Phoebe, nếu không muốn chết thì tốt nhất là đừng nên xía vào chuyện của anh, hiện giờ tâm trạng anh không tốt lắm đâu.”

Nhưng bởi vì trong giọng nói của cậu còn pha lẫn tiếng khóc nức nở nên câu nói kia chẳng có tính uy hiếp gì mấy.

Phoebe ung dung ôm ngực dựa vào tường, giọng đều đều nói: “Bắn một kẻ hầu mà anh còn không có can đảm huống chi là bắn em?”

Daniel cộc cằn nhìn chằm chằm vào cô bé, giọng điệu vừa tự ti vừa mỉa mai: “Đương nhiên là anh không có can đảm chĩa súng vào mẹ mình giống em rồi, em và cha giống nhau như đúc.”

Phoebe nhìn đôi mắt ngấn lệ của Daniel, suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói, “Thật ra em cũng không có can đảm chĩa súng vào mẹ.”

Daniel “Hả?!” Cậu nhìn chằm chằm vào Phoebe một hồi lâu, thấy cô bé không có vẻ gì là nói dối: “Em vừa bắn mẹ mình mười phát đấy thôi.”

“Em chỉ có năng lực tuyệt đối không bắn trúng bà ấy thôi.” Phoebe hờ hững nhún vai, “Em không bất tài yếu đuối như anh, mục tiêu chỉ cách có 10 mét, em vẫn tự tin có thể làm được.”

Daniel: “…”

Con nhóc này kiêu ngạo thật đấy.

Nhưng cho dù Phoebe gợi đòn như thế, Daniel vẫn không thể biện hộ cho mình được một câu nào —— về mặt đó, con nhóc này đúng là một thiên tài.

Trong các hạng mục do cha họ thử nghiệm, hầu như cô bé luôn luôn là người dẫn đầu với thành tích chênh lệch đến khủng hoảng, đôi khi Daniel cảm thấy người cạnh tranh với cậu không phải là con người mà là một cỗ máy đặc biệt sinh ra để thống trị gia tộc Cinquemani.

“Vậy thì sao?” Daniel giận dữ xù lông, “Em tìm anh nói mấy lời này chỉ để thể hiện phẩm chất người thừa kế xuất sắc của mình thôi đúng không?”

“Không.” Giọng điệu và vẻ mặt của Phoebe trong phút chốc trở nên lạnh lùng, cô bé đột nhiên tiến lại gần Daniel, khuôn mặt giống nhau mang đến cho Daniel một cảm giác áp chế mà cậu không thể tưởng tượng nổi, cậu lùi lại một bước, đôi mắt xanh lục đậm tối màu hơn của Phoebe nhìn thẳng vào cậu, “Em nói với anh những lời đó vì hy vọng anh sẽ chạy nhanh hơn và đuổi kịp em.”

“Vị trí người thừa kế duy nhất sẽ làm cho cha để mắt tới em, đối với em và mẹ thì chẳng phải là chuyện tốt lành gì.”

“Cho anh một lời khuyên thân tình —— hãy từ bỏ tính trẻ con mềm yếu của mình đi, Daniel, khi anh có khả năng bắn chết người mà anh quan tâm ở phía đối diện, anh sẽ không còn giống như một con chó bị chủ nhân đá một phát phải rúc vào đây trốn khóc lóc thế này nữa.”

Nói xong, Phoebe lập tức lấy lại vẻ thờ ơ lạnh nhạt, cô bé tự nhiên đẩy Daniel ra, lại gần bồn rửa tay, rồi vẫy vẫy tay quay đi: “Mà này, em ghét nhất là khi người ta nói em giống cha, lần sau anh mà nói thế thì em giết anh đấy. “

Daniel sững sờ một lúc mới từ từ ngẩng đầu lên, một giây sau liền gào thét: ” Cinquemani · Phoebe!!”

“Đây là toilet nam!!!”

Ngày tháng trôi qua êm đềm với đủ loại cạnh tranh và huấn luyện khác nhau, cho đến khi Daniel 16 tuổi và Phoebe 13 tuổi, hai người chính thức được đưa lên sân khấu của gia tộc Cinquemani, tham gia cạnh tranh lần cuối cùng.

Chủ đề của cuộc thi là 【 cao bồi miền Tây 】, họ phải đi lùi mười bước về phía sau như hai cao bồi miền Tây, sau đó quay lại và rút súng đối mặt với nhau, ai bắn trúng vào những túi máu buộc vào bốn khớp xương, cổ và bụng của đối phương thì sẽ thắng.

Nhưng dùng súng thật.

Vì vậy, cuộc thi này có hai kết quả, kết quả thứ nhất là bắn trúng các túi máu nhưng không bắn chết đối thủ.

Kết quả kia là trực tiếp giết luôn đối thủ của mình.

Cha cô bé ngồi nhàn nhã trên bục quan sát, giải thích với Phoebe: “Nếu một trong hai con giết người kia, nghĩa là con có thù oán với nó và cảm thấy nó không còn giá trị sử dụng gì với con nữa. Con không muốn sau này thượng vị còn phải tranh giành quyền lực. Thế nên đây là thời điểm thích hợp nhất để kẻ mạnh giải quyết mối họa lớn nhất trong lòng mình trước khi bước lên đỉnh cao.”

Nói tóm lại, nếu một bên nghi ngờ đối phương thì cứ trực tiếp giết chết hắn trong trận đấu này, rồi từ đó về sau vững vàng ngồi ở vị trí người thừa kế duy nhất.

“Nhưng nếu kẻ mạnh có lòng nhân từ, biết quý trọng và muốn lợi dụng đối phương, khống chế được họng súng của mình, thì không những không bị đối phương giết chết trong cuộc chiến, mà còn bắn trúng đủ 6 túi máu trên người nó —— điều này đủ để chứng minh bên thắng có khả năng kiểm soát đối phương,

và đương nhiên là có thể lưu lại đối phương để sau này sử dụng.”

Cha cô nhìn Phoebe, mỉm cười yêu thương: “Nhưng gia tộc Cinquemani từ xưa đến nay chỉ tồn tại duy nhất một người thừa kế, Phoebe, con hiểu ý cha chứ?”

“Daniel không phải là một người anh thích hợp để con sử dụng.”

Phoebe chỉ im lặng không trả lời, không phải cô bé không cố ý trả lời mà Phoebe đột ngột quặn đau vùng bụng dưới. Một tiếng trước khi trận đấu bắt đầu, cô bé đứng dậy đi vệ sinh.

Một cơn đau như xé toạc vết thương từ bụng Phoebe liên tục lan truyền khắp cơ thể, cô bé đứng một mình trong phòng vệ sinh, ghé vào bồn cầu thở hổn hển, hai bàn tay nắm chặt, mồ hôi lạnh chảy ra trên khuôn mặt tái nhợt.

Cơn đau triền miên giống như vết thương chưa lành sau khi bị đấm mạnh vào bụng, từ nhỏ đến giờ Phoebe chưa bao giờ cảm thấy yếu đuối như vậy.

Mình… bị gì vậy?

Chẳng mấy chốc, ngay sau khi nhìn thấy vết máu trên quần, cô bé mới phản ứng được —— chắc hẳn mình đã bước vào giai đoạn phản ứng sinh lý nào đó, mẹ cô bé vẫn liên tục nhắc nhở cô bé mang theo vật dụng cần thiết đó thôi.

Phòng vệ sinh nhà Cinquemani không có những thứ đồ vật kiểu như băng vệ sinh gì gì đó, vì vậy từ khi cô bé 12 tuổi, mẹ cô bé đã nhét nó vào sẵn trong quần áo của Phoebe. Nhưng ngược lại, trong phòng vệ sinh của nhà Cinquemani lại có đủ loại quần áo có thể thay đổi bất cứ lúc nào —— cũng do nơi đây thường phát sinh những tình huống không phù hợp với trẻ em gì mấy.

Phoebe nhanh chóng thay quần áo, cô bé nhìn chằm chằm vào đồng hồ đếm ngược, ngồi trở lại trên bồn cầu, nhắm mắt điều chỉnh hơi thở, cho phép bản thân thích nghi với cơn đau bụng kỳ lạ này.

“Này.” Giọng Daniel ngập ngừng vang lên, “Sắp bắt đầu thi rồi kìa, em làm gì vậy?”

Phoebe mở mắt ra, liền thấy Daniel đứng ở bên ngoài toilet nữ, cậu nhìn Phoebe sắc mặt rõ ràng khó coi thì kinh ngạc nói: “Em bị thương?!”

“Không phải.” Phoebe dứt khoát phủ nhận, một lúc sau mới nói, “Ừ, đại khái là cũng giống như bị thương, đang chảy máu.”

Daniel do dự hồi lâu: “Vậy em đang…”

Là thứ mà cậu đang nghĩ tới phải không nhỉ?

Phoebe lạnh nhạt liếc cậu một cái: “Tử cung của em đang chảy máu, niêm mạc tử cung thì đang bong tróc, em đang tập làm

quen với cảm giác này, anh không còn chuyện gì nữa thì lăn đi.”

Daniel: “…..”

Em nói chuyện tế nhị hơn một chút thì sẽ chết à?

Daniel muốn hỏi có ảnh hưởng gì đến thi đấu không, nhưng nhìn hơi thở gấp gáp và khuôn mặt tái nhợt đầy mồ hôi lạnh của Phoebe, cậu biết điều thu lại câu hỏi của mình —— được rồi, nhìn tình hình thế này thì tiểu ma vương ăn khổ không ít đâu.

“Muốn hoãn trận đấu lại không?” Daniel lịch sự hỏi.

“Không cần.” Phoebe nhướng mắt, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh và kiêu ngạo, “Em sẽ thắng anh, có điều anh sẽ bị chảy chút máu đấy, nhưng đừng lo, không nhiều hơn em đâu.”

Daniel: “……”

“Cha cũng sẽ không đồng ý hoãn lại.” Phoebe thản nhiên nói, “Đi thôi.”

“Chờ đã.” Daniel dừng lại, liếc nhìn Phoebe, cậu quay đầu đi, lấy một vỉ thuốc giảm đau đưa qua, giọng nói qua loa, “Có muốn… uống một ít trước khi bắt đầu không?”

Quanh năm suốt tháng cậu đã quá quen với cảnh bị Phoebe cho ăn hành cho nên lúc nào cũng thủ sẵn thuốc giảm đau trong người.

Phoebe nhìn Daniel kỳ lạ: "Sao lại giúp em?"

"Không phải giúp em." Vẻ mặt Daniel cũng lãnh đạm không kém, "Chỉ gợi ý thân tình cho em thôi, muốn ăn hay không là tùy em."

Nói xong, Daniel bỏ thuốc giảm đau xuống, định quay đi thì bị Phoebe ngăn lại, giọng cô bé đầy ẩn ý: "Anh đang cảm ơn em vì mấy năm qua em không nghe lời cha cướp đoạt những thứ đồ vật mà mẹ anh đã để lại cho anh, còn luôn bắt anh phải trưởng thành đuổi theo kịp em, đúng không?"

Daniel sững người lại một lúc rồi bỏ đi.

"Mình thiệt thòi quá đi mất." Phoebe lầm bầm lầu bầu một câu, cô bé dứt khoát uống luôn 2 viên thuốc giảm đau, chẳng mấy chốc sắc mặt đã bình thường trở lại.

"Thi đấu chính thức bắt đầu."

Daniel và Phoebe đứng tựa lưng vào nhau trên sân khấu, cả hai đồng thời bước một bước về phía trước, giơ súng thẳng lên trời, hai đôi mắt xanh lục chăm chú nhìn vào khẩu súng trước mặt.

"Mười, chín… ba, hai, một."

“Quyết đấu!”

Phoebe hít một hơi thật sâu, xoay người theo đường chéo, né phát súng đầu tiên từ trên cao, rồi nhanh chóng lăn lại gần Daniel đang đứng cách đó khoảng mười bước, ánh mắt sắc bén, bóp cò:

“Pằng ——!”

“Pằng pằng pằng pằng pằng pằng!”

Cơ hồi chỉ trong nháy mắt, Daniel ngã xuống đất, Phoebe cầm súng tái nhợt chĩa vào cổ Daniel bên cạnh đang chảy máu, hô hấp dồn dập.

Daniel mở mắt.

Phoebe vô cảm thu hồi ánh mắt, quay đầu bước ra khỏi sân khấu, cô bé đi thẳng một nước không quay đầu lại, lúc xuống bậc thang thì hơi loạng choạng một chút nhưng rồi nhanh chóng đứng vững lại.

Tất cả 6 túi máu trên người Daniel đều bị bắn trúng bể tan nát một cách chính xác, còn trên người cậu chỉ có một ít máu chảy ra do vết trầy trên chân —— đúng như lời Phoebe đã nói trước đó.

Nhìn cảnh Phoebe điềm tĩnh nói chuyện với người cha đang tỏ vẻ tán thưởng đầy mặt, Daniel chớp chớp mắt ——

—— con nhóc này đúng là, bất kể trong tình huống như thế nào thì tay rút súng vẫn nhanh đến không thể tin được.

Thực sự là một… sức mạnh thuần túy, mạnh đến mức thậm chí cậu không muốn chống lại.

Rốt cuộc mang một niềm tin như thế nào mới có thể duy trì sự ổn định như vậy trong gia tộc đầy tội lỗi này chứ?

Chương 536

Màn đêm buông xuống.

Lúc này Phoebe đang nằm trên giường. Khi biết tin con gái có kỳ kinh nguyệt đầu tiên, mẹ cô bé vui ra mặt: "Con đã trưởng thành rồi Phoebe!"

Nhưng ngay sau đó, vừa nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt và những vết máu trên người của Phoebe, niềm vui này lại biến thành một nụ cười gượng gạo: "Nhưng trưởng thành trong gia đình này cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì."

Phoebe nằm bất động trên giường như một cái xác, cô bé thất thần che bụng lại, thở yếu ớt: "Lúc cầu nguyện đêm nay, con nguyền rủa tất cả những vị thần khiến phụ nữ chảy máu trong kỳ kinh nguyệt xuống địa ngục được không mẹ?"

Mẹ cô bé cười phá lên: "Tất nhiên là được."

"Phoebe." Mẹ cô bé nằm bên cạnh, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Phoebe, đau lòng hỏi, "Sao con lại muốn trở thành người thừa kế của gia tộc Cinquemani?"

"Nơi đây không phải là nơi thích hợp để con lớn lên, hiện giờ con đã có năng lực để rời đi rồi, hay là…"

“Trên thế giới này có nơi thích hợp để con lớn lên ư?” Phoebe lãnh đạm hỏi, “Hoặc là, trên thế giới này có nơi nào để con lớn lên mà không bị dòng họ Cinquemani và cha con tìm được không?”

Mẹ cô bé im lặng.

“Không có nơi nào cả.” Phoebe bình thản nói, “Vậy chỉ cần con lấy được gia tộc Cinquemani và biến nó trở thành nơi sống thích hợp cho con là được.”

“Nếu ở đây không đủ tự do, con sẽ trở thành chủ nhân của nó và làm cho nó tự do.”

Phoebe quay lại nhìn mẹ mình đang sững sờ: “Lúc đó mẹ không cần cầu nguyện thần linh gì nữa hết, chỉ cần nói cho con biết mẹ muốn gì, mẹ sẽ có thứ đó.”

“Nếu mẹ muốn trở thành chim, con sẽ bắt bọn họ làm một robot xương nhân tạo để mẹ có thể tự do bay lượn trên bầu trời như một con chim.”

“Nếu mẹ muốn rời khỏi Cinquemani mãi mãi, con đảm bảo mẹ sẽ không bao giờ gặp lại người của gia tộc Cinquemani nữa. Nếu mẹ muốn Cinquemani biến mất, vậy thì nó sẽ biến mất.”

“Mẹ.” Phoebe nhìn bà, sắc mặt vẫn tái nhợt nhưng giọng điệu lại bình tĩnh kiên định, “Trên thế giới này chỉ có sức mạnh mới là tự do thực sự.”

“Kẻ yếu không có tự do.”

Mẹ cô bé im lặng mãi một lúc lâu, rồi bà rưng rưng nước mắt, nói nhỏ với Phoebe, “Có lẽ con nói đúng, Phoebe.”

“… Con làm mẹ nhớ đến một người, một người bạn của mẹ, cậu ấy đã giúp đỡ mẹ rất nhiều, nhưng từ lúc mẹ đến đây đã lâu rồi mẹ không gặp cậu ấy, mẹ nhớ thằng bé đó quá.”

“Mẹ muốn dẫn con đi gặp cậu ấy.”

“Sắp tới con không bận gì cả, nhưng mẹ và con ra ngoài dưới mắt của cha thì hơi khó.” Phoebe suy nghĩ một chút, “Chúng ta chờ đến sinh nhật lần thứ 17 của Daniel đi, lúc đó anh ấy sẽ tiếp quản một số việc của gia tộc để trải nghiệm, cha sẽ đi theo Daniel để quan sát ít nhất phải một tháng, chúng ta sẽ tranh thủ ra ngoài trong thời gian đó.”

Không lâu sau sinh nhật lần thứ 17 của Daniel đã đến.

Những đứa trẻ của gia tộc Cinquemani đều không tổ chức sinh nhật cho đến khi chúng đến tuổi trưởng thành, sinh nhật đầu tiên cũng chính là lễ thành niên —— điều này cũng mang ý nghĩa là chúng đã sống sót qua những trận chém giết để có thể trưởng thành.

Và để bắt đầu giết người.

Vào ngày lễ thành niên, những đứa trẻ nhà Cinquemani sẽ tự cầm súng của mình đến nhà tù riêng của gia tộc và chọn một

trong những tù nhân đang bị giam giữ —— có thể là một người đã phản bội gia đình, hoặc cũng có thể là một người nào đó bị Cinquemani bắt cầm tù. Sau đó, chúng sẽ phải tự tay mình giết chết tù nhân đó bằng một phát súng —— đây là một nghi thức mang tính đại diện, có nghĩa là từ đó về sau mi là một thành viên chính thức của gia tộc, sinh ra để giết những kẻ thù địch và những kẻ phản bội gia tộc này.

Theo lý mà nói thì trước khi thành niên, chúng sẽ không nhận được nhiệm vụ huấn luyện.

Nhưng trong lần thi đấu cuối cùng Phoebe không bắn Daniel là vì muốn bồi dưỡng cậu, thế nên sau khi kết thúc, Daniel được cha mang theo thực hiện các nhiệm vụ khác nhau. Và dưới sự dẫn dắt của ông ta, cậu cũng hoàn thành tất cả các nhiệm vụ một cách xuất sắc, vì vậy lần này Daniel sẽ ra ngoài thực hiện nhiệm vụ đơn độc một mình, cha của cậu chỉ theo dõi từ đầu đến cuối chứ không hề can thiệp hay giúp đỡ —— điều này đồng nghĩa với việc Daniel sẽ chính thức trở thành phó tướng của gia tộc Cinquemani.

Trước khi đi, Phoebe đứng ở góc cầu thang lầu ba nhìn Daniel.

Daniel lớn nhanh như thổi, chỉ mới mấy tháng không gặp mà cậu đã cao vổng lên hẳn một cái đầu, những lọn tóc vàng mềm mại giờ đây trông lạc lõng hẳn, đôi mắt màu xanh quả táo lạnh lùng như viên đá trong ly Cocktail. Cậu giắt súng bên thắt lưng, tay phải còn đang quấn băng vải, lúc đi lướt qua bả vai Phoebe phảng phất mùi máu tươi nhàn nhạt, cả người tràn ngập một ham muốn giết người cực độ và vặn vẹo.

—— Khó mà tưởng tượng được đây là cậu bé trốn trong phòng vệ sinh khóc rấm rứt sau khi bắn vào người hầu mình 4

năm trước.

“Trước khi rời đi vẫn còn hứng thú rèn luyện à.” Phoebe nhẹ giọng nói: “Anh không chừa chút sức lực để giữ mạng mình sao?”

“Ờ?” Daniel uể oải quay đầu lại, đôi mắt màu xanh quả táo hài hước liếc Phoebe, “Anh chết hay sống thì em để ý à? Chủ nhân tương lai của gia tộc?”

Phoebe nheo mắt nhìn vết sơn dầu trên mặt Daniel vẫn chưa được rửa sạch —— tên này càng ngày càng điên loạn, lần nào ra ngoài làm nhiệm vụ cũng vẽ đủ loại mặt nạ hề trên gương mặt mình. Tuy rằng ý định ban đầu là ngụy trang không cho người ngoài thấy mặt thật, nhưng lựa chọn cách làm cường điệu như thế này cũng chứng tỏ bản thân đã có vấn đề về tâm thần.

“Em biết trong nhiệm vụ trước anh đã bắn chết tên người hầu phản bội mà mẹ anh đã để lại cho anh.” Phoebe chậm rãi nói, “Nhưng lúc đó em giữ mạng anh lại vì hy vọng anh sẽ trở thành phó tướng của gia tộc chứ không phải là một kẻ điên như thế này.”

“Tự anh giải quyết cho tốt đi.”

“Làm phó tướng á?” Tiếng cười điên loạn của Daniel từ sau lưng truyền đến, “Cẩn thận đấy bà chủ tương lai, biết đâu dòng máu chảy trong người anh là dòng máu phản bội từ mẹ anh truyền lại thì sao.”

“Vậy à?” Phoebe chẳng chút dao động, cô bé nhún vai thờ ơ, “Máu gì đi nữa thì cũng sạch hơn máu của gia tộc Cinquemani!”

Vào cái đêm mà Daniel rời đi, Phoebe đã lợi dụng thế lực của mình để đưa mình và mẹ cô bé ra khỏi gia tộc Cinquemani. Sau mấy lần vòng lòng đánh lạc hướng, cuối cùng cả hai mẹ con bước lên hòn đảo trên không.

Đó là lần đầu tiên Phoebe nhìn thấy Hồng Đào.

Người thanh niên đó khoác một chiếc áo choàng dài duyên dáng với những hoa văn đỏ đen xen kẽ, mái tóc dài xõa xuống, đeo một chiếc khuyên tai dài màu đỏ sẫm ở tai phải, lười biếng dựa vào ghế sô pha nhìn ra màn mưa ngoài đảo, đôi mắt màu tím khép hờ dường như đang thẫn thờ, nốt ruồi lệ chí thấp thoáng ẩn hiện dưới ánh nến mờ mịt mang vẻ đẹp không phân biệt được giới tính.

Thành thật mà nói thì đây là lần đầu tiên Phoebe nhìn thấy một con người đẹp như vậy.

Nhưng cô bé lại không thích Hồng Đào.

“Trông anh thật yếu ớt.” Phoebe nhìn Hồng Đào nhướng mày, “Không ngờ người khiến mẹ em tin tưởng lại yếu đuối như vậy!”

Mẹ của Phoebe quay đầu không thể tin nổi: “Phoebe!”

“Anh yếu đuối à?” Hồng Đào quay đầu nhìn Phoebe, anh cười nửa miệng, “Anh yếu đuối chỗ nào? Ngoại hình sao? Nhìn anh mong manh yếu ớt lắm à?”

“Không.” Phoebe nhìn thẳng vào mắt Hồng Đào, “Đêm nào mẹ em cũng quỳ trước giường em để được thoát khỏi nơi vây nhốt bà, sao anh không có niềm tin giống như vậy?”

“Tại sao anh không dám rời khỏi hòn đảo đã vây nhốt anh? Anh tiếc nuối cái gì trên hòn đảo này?”

Nụ cười trên khuôn mặt Hồng Đào dần biến mất, anh nhìn vào đôi mắt xanh lục của Phoebe, Phoebe cũng nhìn thẳng vào anh.

“Tôi có thể…” Hồng Đào quay sang nhìn mẹ Phoebe, bà có chút sững sờ, khẽ cười, “nói chuyện riêng với em ấy được không?”

Sau khi mẹ của Phoebe rời đi.

“Em rất yêu quý mẹ của mình, bảo vệ bà ấy để bà ấy được gặp anh.” Hồng Đào thả từng chữ, “Nhưng nếu một ngày nào đó bà ấy rời bỏ em thì sao?”

“Tại sao bà ấy lại bỏ rơi em?” Phoebe hỏi lại.

“Bà ấy chết.” Hồng Đào nói nhỏ.

“Vì sao mẹ em lại chết?” Phoebe hỏi.

“Bệnh tật, hòn đảo này, niềm tin của bà ấy, rất nhiều thứ.” Hồng Đào trả lời, “Con người rất mong manh yếu ớt, lúc nào cũng có thể chết một cách dễ dàng.”

“Nếu là bệnh, em sẽ chữa khỏi, nếu là hòn đảo, em sẽ cho nổ tung nó, còn nếu là niềm tin, em sẽ khiến bà ấy thay đổi.” Phoebe ngạo nghễ ngẩng đầu lên, ánh mắt mạnh mẽ như mọi khi, “Bà ấy chết vì cái gì, em sẽ phá hủy cái đó.”

“… Nếu…” Hồng Đào ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu tím của anh có rất nhiều cảm xúc, giọng điệu nhẹ như mưa ngoài đảo, “là chính bản thân bà ấy thì sao?”

“Nếu bà ấy không muốn sống nữa thì sao?”

Hồng Đào nhẹ nhàng lặp lại câu hỏi: “Nếu chính bà ấy chọn cái chết thì sao?”

Phoebe câm nín, cô bé hiếm khi chẳng nói được lời nào.

Mãi đến khi rời đảo ngày hôm đó, Phoebe cũng chưa có câu trả lời cho câu hỏi này. Lúc được Hồng Đào đưa ra khỏi đảo, cô bé quay đầu nhìn bóng người thanh niên chìm khuất trong chiếc áo choàng rộng lớn bay phấp phới trong cơn gió ngoài rìa hòn đảo, ánh mắt Hồng Đào xuyên qua đêm đen mưa gió bão bùng, dừng trên người hai mẹ con cô bé chỉ trong chớp mắt sau đó dời đi.

——Có vẻ như anh cũng rất mong tìm được câu trả lời từ cô bé.

Sau khi trở về ngày hôm đó, mẹ cô bé đã kể cho Phoebe chuyện của Hồng Đào, cuối cùng bà chỉ thở dài: “Mẹ biết mẹ của Hồng Đào, chị ấy là một người rất tốt, chỉ là…”

“Không phải ai cũng có thể chấp nhận cuộc sống không bằng chết như vậy.”

Còn mẹ thì sao —— Phoebe muốn hỏi câu này, nhưng cuối cùng cô bé không hỏi, vì cô bé cũng không biết câu trả lời của nó là gì.

Chẳng bao lâu, câu hỏi mà Phoebe đã quên khuấy từ lâu đột ngột đến với cô bé và mẹ với hình thức tàn nhẫn đến không ngờ.

Daniel biến mất trong lúc làm nhiệm vụ huấn luyện. Cha của họ điên tiết, gần như huy động sức mạnh của cả dòng họ nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết của Daniel. Sau khi xử lý hết các kẻ thù khả nghi bên ngoài, gã cha đa nghi của họ đã nhanh chóng chuyển mục tiêu sang những người trong gia đình.

Thực ra, việc Daniel mất tích chẳng có ý nghĩa quan trọng gì đối với cha cô bé, quan trọng là có kẻ dám động đến thuộc hạ trước mặt ông ta, láo xược và vượt ra khỏi tầm kiểm soát của ông ta.

Sau mấy lần điều tra gặng hỏi, cuối cùng một trong những người hầu không chịu được sự tra tấn đã khai ra chuyện Phoebe và mẹ cô bé rời khỏi nhà trong thời gian Daniel làm nhiệm vụ.

Không ai có thể làm trò trước mặt ông ta khi ông ta không cho phép, bao gồm cả người thừa kế như Phoebe.

Phoebe đã quen với việc bị tống vào tù và bị tra tấn, cha cô bé thường trừng phạt Phoebe khi thỉnh thoảng cô bé không trả lời hoặc cư xử như ông ta muốn. Và cô bé cũng không phải là đứa trẻ duy nhất bị đối xử như vậy. Daniel và tất cả những đứa trẻ khác trong gia đình đều đã từng bị tống vào nhà tù gia đình.

Nhưng lần này mẹ cô bé cũng bị giam vào ngục.

Trước khi bị bắt, Phoebe đã nhiều lần nói với mẹ mình rằng các quản giáo sẽ dùng máy phát hiện nói dối để thẩm vấn, chỉ cần bà nói sự thật, họ sẽ không tra trấn bà —— gia tộc Cinquemani luôn đối xử khá tử tế với những người trung thực, đó là một truyền thống ở gia đình cô bé.

Vì vậy, Phoebe biết chỉ cần mình thành thật, cô bé có thể ra khỏi nhà tù bẩn thỉu này trong vòng một tuần.

Quả thật cô bé đã thành thật giải thích rằng cô bé đi tìm Hồng Đào. Dù sao thì nếu Hồng Đào không mở cửa thì không ai có thể lên được hòn đảo kỳ quái trên bầu trời kia. Nhưng dáng vẻ căng thẳng của bọn quản giáo khi hỏi cung Phoebe khiến cô bé theo bản năng có chút nôn nóng.

… Đây là tình huống khi khẩu cung của tù nhân hai phía không nhất quán, quản giáo mới liên tục hỏi đi hỏi lại một câu hỏi đến khi có được câu trả lời khớp nhau thì thôi.

Vào ngày thứ mười, Phoebe trung thực được ra tù, nhưng điềm báo đáng ngại của cô bé đã thành sự thật. Cô bé gặp lại người mẹ không trung thực của mình bị trừng phạt tàn nhẫn, trên người đã đầy vết thương.

Cha cô bé ngồi ở ghế giám thị bên cạnh, âm trầm nhìn Phoebe: "Mẹ con cũng ngu xuẩn và ngu ngốc như vợ cũ của cha vậy, lại còn phản bội cha, không chịu nói thật cho cha biết cô ta đã ở đâu."

"Gia tộc Cinquemani không thể dung thứ cho những kẻ không trung thực, nhưng cô ta là mẹ của con, và con là người thừa kế duy nhất của cha. Nể mặt con, cha cho cô ta một cơ hội cuối cùng."

Cha cô bé nhìn mẹ Phoebe đang quỳ trên mặt đất, hai tay bị đóng đinh vào cột gỗ nhuốm máu: "Cô đã đâu vậy? Gặp ai?"

"Nếu lần này cô chịu nói thật, tôi có thể tha mạng cho cô."

"Thành thật?" Mẹ Phoebe đầu tóc bù xù rũ rượi nhìn lên, Phoebe không bao giờ tưởng tượng được rằng người mẹ luôn yếu đuối của mình lại có thể bày ra bộ mặt mỉa mai và khinh thường trước mặt cha cô bé. Cả người bà đầy vết thương nhưng lại mỉm cười như không, "Tôi đã nói với ông cả triệu lần rồi."

“Tôi đã bước lên một lãnh thổ tự do mà một kẻ tội lỗi như ông không bao giờ có thể tới được.”

“Tôi đã thấy một con người xinh đẹp mà ông cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy được.”

“Nói cho tôi biết vị trí và tên.” Vẻ mặt của cha cô hoàn toàn âm trầm. “Con gái cô đã cung cấp một ít thông tin rồi, chỉ cần cô nói đúng sự thật làm thế nào mà cô tìm được nơi đó, tôi sẽ để cô đi.”

Mẹ Phoebe nhìn ông ta với đôi mắt mờ mịt, cười khan: “Ông đã từng đến nơi đó, và ông cũng đã từng gặp người mà tôi gặp.”

“Đã gần mười năm trôi qua, ông không còn nhớ rõ cũng là điều bình thường. Nhưng nếu ông muốn nghe tôi khai ra, bắt tôi phải hợp tác với ông để lừa gạt cậu ấy mở cửa cho ông lên đó ——”

“—— thì tuyệt đối không thể nào.”

“Nơi đó từng được mệnh danh là vùng đất tịnh độ, nhưng bây giờ mới thực sự là tịnh độ, ông không xứng đáng lên đó quấy rầy sự thanh tịnh của cậu ấy, cho dù có chết tôi cũng không để ông gặp lại người bạn cũ đó của tôi.”

Vẻ mặt của cha cô bé tĩnh lặng một lúc, rồi ông ta đưa tay lên, người hầu bên cạnh nghiêm nghị rút súng từ sau lưng ra đặt vào lòng bàn tay của cha cô bé.

Phoebe nhìn chằm chằm vào khẩu súng, cô bé rất quen thuộc với cấu tạo của khẩu súng. Phoebe đã sử dụng nó hàng nghìn lần, nhưng vào lúc này đây, nhìn vào họng súng tối đen, lần đầu tiên cô bé dâng lên một cảm giác xa lạ —— cô bé sợ hãi thứ công cụ mà mình đã sử dụng vô số lần.

Tim cô bé đập loạn xạ.

“Cô là người vợ thứ hai đã phản bội tôi.” Cha cô thản nhiên chỉnh súng, “Tin là cô đã biết số phận của người vợ đầu tiên phản bội tôi rồi đấy. Tôi không bao giờ hối hận vì chính tay mình giết chết kẻ phản bội gia tộc, nhưng lần đó, chuyện duy nhất tôi nghĩ rằng mình đã làm sai chính là để cho Daniel xa cách tôi vì đã giết mẹ nó.”

“Khi nó còn nhỏ, tôi đã không dạy dỗ nó đúng cách thế nào là một kẻ phản bội, khiến nó không hiểu vì sao tôi phải giết mẹ nó, do vậy càng trưởng thành nó càng phản nghịch, càng xa cách tôi. Mãi đến khi lớn lên bị phản bội, chịu không ít đau đớn và cay đắng, nó mới hiểu được nỗi khổ tâm của tôi.”

“Lần này tôi sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm giáo dục tương tự như vậy nữa.”

Cha cô bé ngẩng đầu lên nhìn Phoebe, vươn tay giữ chặt bả vai cô bé, đặt súng vào lòng bàn tay cô bé, dứt khoát nói: “Phoebe, con là người kế vị chủ gia tộc đủ tư cách, con biết cách đối đãi với kẻ phản bội như thế nào phải không?”

Ngực Phoebe phập phồng lên xuống trong chiếc áo lót bó chặt. Theo từng giai đoạn phát triển của Phoebe, mẹ cô bé đã cẩn

thận chỉnh sửa để tạo ra khoảng hở nhỏ cho chiếc áo lót, nhưng vẫn không đủ để cô bé hít thở trong tình huống căng thẳng thế này đây. Cô bé theo bản năng siết chặt khẩu súng, vẻ mặt lộ ra vẻ nghẹt thở hiếm thấy khi hít thở không thông.

“Như khi con lên 10 tuổi ấy——” cha cô bé thì thầm, “chĩa súng vào tim mẹ con.”

“Bắn thủng trái tim giống như bắn nát một quả táo nào con gái.”

Cô bé nhìn mẹ mình, bà vẫn mỉm cười với cô bé như mọi khi, giống như lần thi đấu người thừa kế ngày hôm đó, dùng khẩu hình nói với cô bé: 【 bắn đi 】.

Phoebe hít sâu hai hơi, từ từ nâng khẩu súng lên, hai tay không chút run rẩy, sau đó trở mình trấn áp người cha đang không kịp phản ứng của mình với tốc độ cực nhanh, đồng thời áp họng súng vào thái dương của ông ta với vẻ mặt lạnh lùng.

Gần như ngay lập tức, tất cả những người hầu đều rút súng chĩa về phía Phoebe.

Cha cô từ từ giơ hai tay lên, vẻ mặt lộ ra một tia kinh hãi: “Phoebe, con đang làm gì vậy? Tại sao con dám chĩa súng vào cha?!”

“Tại sao con không dám?” Phoebe nghiêng đầu, vẻ mặt ngọt ngào nhưng giọng điệu lại lạnh lùng, “Khi cha dạy con chĩa súng vào mẹ, cha cũng phải nên dự đoán được là con sẽ chĩa súng vào cha chứ, người cha đáng kính của con.”

“Thả bà ấy ra.”

Cha cô sững người một lúc, rồi ra lệnh: “Thả mẹ nó ra.”

Nhưng cùng lúc đó, cha cô rất kín đáo làm ra một cử chỉ mà Phoebe kịp nhìn thấy —— đó là cử chỉ ra hiệu cứ nổ súng đi.

Vì vậy, Phoebe không chút do dự bắn ngay một phát súng vào tay ông ta, ngay khi cha cô bé vừa hét lên, bọn lính canh gần như sững người tại chỗ.

“Con đã nói, thả mẹ ra.” Phoebe bị chiếc áo ngực kìm hãm đến mức sắp không thở nổi, nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh.

“… Quả nhiên là đứa trẻ do chính tay cha dạy dỗ, dũng khí và phản xạ đều rất hoàn hảo.” Cha cô bé ngẩng đầu có chút ngưỡng mộ, ông ta che lòng bàn tay đang chảy máu, ánh mắt u ám nhìn Phoebe, “Nếu cho con thêm một chút thời gian nữa, con hoàn toàn có thể đoạt quyền thành công từ cha.”

Phoebe tinh ý nhận ra có điều gì đó không ổn, cô bé thấy cha mình lấy ra một vật hình tròn có hình chữ thập ngược từ trong lớp lót, thứ đó tỏa ra mùi vị quái dị khiến Phoebe nhất thời cảm thấy khó chịu muốn lùi lại.

“Đây là loại hàng hóa mới mà nhà ta đang buôn lậu, tên khoa học của nó là 【 dị đoan 】, nó có đủ loại tác dụng khác nhau mà con không thể tưởng tượng nổi đâu.” Cha cô bé phá ra cười lớn, “Ví dụ như cái trước mặt của con đây, tác dụng của

nó chính là khi con bắn vào cha, vết thương do đạn bắn trên người cha sẽ được chuyển dời lên cơ thể người quan trọng nhất đối với con.”

“Còn vết thương do đạn bắn trên cơ thể cha sẽ lành lại.” Cha cô bé nâng lòng bàn tay còn nguyên vẹn của mình lên, cười, “Thật tuyệt vời, phải không? Cha mang theo rất nhiều 【dị đoan】 này bên mình.”

Đồng tử của Phoebe co rút lại, cô bé quay lại nhìn mẹ —— bà ôm tay quỳ trên mặt đất, máu chảy khắp nơi.

“Xem ra cha dạy con vẫn chưa đủ.” Cha cô bé đột nhiên nắm lấy súng của Phoebe, vẻ mặt và giọng điệu trở nên âm trầm lạnh lùng, “Vậy hôm nay cha sẽ dạy con thêm một bài học.”

Cha cô bé nắm lấy tay cầm súng của Phoebe, chĩa vào mình rồi bắn một phát. Cùng lúc đó, sau lưng Phoebe vang lên một tiếng súng chát chúa, cô bé sững sờ bất động không phản ứng được gì, bị cha mình bóp mặt bắt phải quay đầu lại nhìn.

Ngực của mẹ Phoebe bị thủng một lỗ, bà ngã gục trong vũng máu.

Phoebe dùng sức hít thở, nhưng không thể.

Bởi vì cô bé cảm thấy khoảng trống trên áo ngực giúp mình hít thở kia đã biến mất.

【 hệ thống nhắc nhở: Phát hiện dục vọng của người chơi Phoebe, đăng nhập vào trò chơi. 】

Thời điểm Phoebe toàn thân đầy máu bò ra khỏi trò chơi đơn đầu tiên của mình, cô bé bắt đầu điên cuồng tìm kiếm các vật phẩm có thể chữa lành vết thương cho mẹ.

Cô bé biết rằng chỉ cần lúc này đây mình không đăng xuất khỏi trò chơi, thì thời gian của mẹ cô bé sẽ đóng băng ngay thời điểm bà bị thương, phát bắn của Phoebe hơi trượt tay một chút, không bắn trúng tim bà, có lẽ còn có thể cứu vãn được!

Nhưng chẳng mấy chốc Phoebe nhận ra rằng, trò chơi dường như toàn năng có thể đáp ứng mong muốn của mọi người này không hề có đạo cụ chữa bệnh —— người chơi không thể kiếm được đạo cụ có thể phục hồi sinh mệnh, và cô bé cũng không tìm ra được đạo cụ nào có thể chữa trị vết thương do súng bắn ngay lập tức.

Trong một lần hoảng hốt thất thần, Phoebe chọn một tọa độ ngẫu nhiên đăng xuất khỏi trò chơi.

May mắn thay, mẹ cô bé chưa chết.

Sau khi đưa hai mẹ con rời khỏi hòn đảo, Hồng Đào liên tục cử người theo dõi họ, rồi khi biến cố xảy ra, Hồng Đào nhận ra có điều gì đó không ổn, anh đã lập tức cử người trong hiệp hội của mình, hay có thể nói là cử người chơi tìm mọi cách thâm nhập vào gia đình Cinquemani, cứu thoát được mẹ Phoebe lúc bà bị bắn, sau đó mang bà tới hòn đảo canh gác cẩn mật.

Phoebe gặp lại mẹ mình hôn mê bất tỉnh trên đảo.

“Anh dùng rất nhiều đạo cụ để duy trì dấu hiệu sinh tồn của bà ấy.” Hồng Đào ngồi bên cạnh Phoebe không nói gì, một lúc sau mới nói, “Nhưng trong trò chơi không có đạo cụ chữa bệnh, anh chỉ có thể làm thế này thôi.”

“Xin lỗi em.”

“Em đã bắn phát súng đó, tình cảnh bây giờ của mẹ cũng là do em gây ra.” Phoebe thẳng thừng nói, “Câu xin lỗi không đến lượt anh nói.”

Cả hai nhìn nhau không nói gì, im lặng hồi lâu.

“Lúc bọn anh cứu bà ấy, bà ấy vẫn chưa hôn mê, nhưng ý thức đã có chút mơ hồ.” Hồng Đào dừng lại, nhẹ giọng nói, “Bà ấy có chuyển lời đến em.”

“Bà ấy nói, Phoebe, con nói đúng, chỉ có kẻ mạnh mới có tự do, còn kẻ yếu đuối như bà ấy chỉ có thể cầu nguyện và giãy giụa trong thế giới này, bất kể đi đến đâu, trên đảo hay dưới đảo, đều không xứng đáng có được tự do.”

“Sự tồn tại của bà đối với em chỉ là gánh nặng của kẻ yếu đối với kẻ mạnh mà thôi.”

Bàn tay của Phoebe đặt trên đầu gối nắm chặt.

Không phải đâu mẹ ơi!!

Hiện giờ con mới là kẻ yếu đuối! Con không thể làm gì cả!

Hồng Đào đứng dậy rời đi, Phoebe đứng một mình ở đầu giường của mẹ mình một lúc lâu, sau đó cô bé nhìn chằm chằm vào ánh trăng bên ngoài cửa sổ một hồi lâu, rồi chắp tay từ từ quỳ xuống.

“Thần ơi.” Cô bé nhắm mắt lại, khàn giọng cầu nguyện khe khẽ, tư thế vô cùng ngoan đạo, giống như lúc trước mẹ Phoebe đã vụng về sửa lại cho cô bé, “Nếu ngài thật sự tồn tại, con thành tâm cầu xin ngài.”

“Con nguyện cầu mẹ sẽ sống sót.”

“Ê ông nghe tin gì chưa?” Có người chơi thì thào bàn tán, “Phù Thủy Nhỏ đang nổi gần đây trên bảng top người chơi mới có kỹ năng trị liệu đó!”

“Trời đựu, kỹ năng trị liệu á?! Chắc mấy hiệp hội lớn giành nhau điên luôn quá?!”

“Chứ gì nữa, Hiệp Hội Quốc Vương chơi bạo tay đập hơn 1 triệu điểm donate mà cô ta chưa chịu tham gia đó. Mà điều kiện trị liệu của cô ta khắc nghiệt lắm, không phải ai cũng đồng ý chữa thương đâu, có lượn lờ van xin trước mặt cô ta cũng bằng không thôi. Đứa nào muốn trị liệu thì hên xui may rủi, tùy vào tâm trạng của cô ta, có khi cô ta trị liệu cho cả chục người một lúc, có khi thì chẳng buồn trị liệu cho ai. Mà chưa hết đâu, ngoài kỹ năng trị liệu ra, cô ta còn chơi độc nữa,

lớ ngớ lỡ miệng nói gì không vừa ý cô ta, cô ta cho ông lên bảng đếm số luôn.”

“Chán sống lắm mới tìm cô ta nhể”

“Ừ, mấy hiệp hội lớn ăn hành hết rồi, đám người chơi cấp thấp như chúng ta đứng ngoài hóng hớt cho vui là được.”

Hai người chơi thì thầm trò chuyện đi ngang qua Phoebe, cô bé nhìn chằm chằm vào một người chơi đang mặc áo choàng đen trước lối vào đăng nhập —— đó chính là Phù Thủy Nhỏ.

Lời cảnh báo của Hồng Đào vẫn còn ở bên tai Phoebe —— 【Phù Thủy Nhỏ là một người chơi rất nguy hiểm. Em mới vào trò chơi thì tốt nhất là theo hiệp hội vượt phó bản thôi, còn chuyện thu phục Phù Thủy Nhỏ cứ để cho hội.】

【Đừng đến gần Phù Thủy Nhỏ, cô ta chỉ tham gia các phó bản lớn hơn 50 người chơi, em mà vào đó chẳng khác nào hiến mạng miễn phí.】

Mẹ Phoebe đã suy yếu đến giai đoạn nguy hiểm.

Thật ra dùng cả đống đạo cụ để giữ mạng thì bà cũng không nên yếu đi nhanh như vậy, nhưng mẹ Phoebe dường như đã mất đi ý chí sinh tồn, bà suy sụp một cách nhanh chóng, mỗi khi Phoebe đến gần đều có thể cảm thấy hơi thở của bà ngày càng yếu đi.

Phoebe cuối cùng cũng phải đối mặt với câu hỏi mà Hồng Đào từng đặt ra cho mình —— 【Nếu bà ấy tự mình chọn cái chết, em sẽ làm gì? 】

Cô bé cũng đã có được câu trả lời —— bất lực, không thể làm gì được cả.

Nhưng cô bé không thể cứ ngồi yên như vậy —— ít nhất phải đến gần Phù Thủy Nhỏ và đánh cuộc một lần, đó là ý tưởng của Phoebe.

Cô bé là một người chơi mới chỉ tham gia trò chơi chưa được một tuần, ấy thế mà cứ nhắm mắt theo chân người chơi top 1 【 Phù Thủy Nhỏ 】 để bước vào phó bản khó nhất trong khu vực TV nhỏ —— một phó bản lớn với hơn 50 người tham gia.

Sau đó không ngoài dự kiến là bị ăn hành cả người đầy thương tích.

Phoebe cũng không biết mình đang dựa vào chấp niệm nào mà vẫn còn sức lê lết cơ thể gần như đã bị lũ quái vật ăn mòn, chống hai tay trên đất bò lại gần Phù Thủy Nhỏ đang đứng ung dung, phun chất độc khắp nơi để xua đuổi lũ quái vật đang đến gần cô bé.

Màn sương độc trộn lẫn với màn sương đen u ám của đám quái vật ập thẳng vào mặt Phoebe, cô bé nhìn màn sương đen vặn vẹo, gần như thấy được màn đêm tử vong sắp buông xuống trước mặt mình.

Dường như cô bé nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn và máu chảy đầy đất trong nhà tù tư nhân vào đêm hôm đó.

… đây là kết cục của mình sao?

Từ khi sinh ra đến giờ cô bé chưa từng thua cuộc, cứ ngu ngơ nghĩ rằng mình là người mạnh nhất thế giới, nhưng thật ra trên thế giới này cô bé lại mỏng manh yếu ớt như một con kiến vậy, sẽ không bao giờ có được tự do như ý muốn của mình.

Chiếc áo choàng lay động thổi bay màn sương đen u ám, quái vật bị thuốc độc xua tan, khu rừng lại chìm vào ánh sáng huyền ảo.

Phoebe đột nhiên ngẩng đầu nhìn người đang đi chân trần trước mặt mình, Phù Thủy Nhỏ dưới chiếc áo choàng vén lên một góc áo, lộ ra đôi mắt xám xịt, cô bé dường như đang "nhìn" về hướng của Phoebe, đặt một lọ thuốc nhỏ màu trắng vào lòng bàn tay của Phoebe: "Này, cho chị đấy, thuốc giải."

—— Phép màu của thế giới này đã đến với Phoebe theo cách kỳ lạ nhất như vậy đó.

Người mang đến ánh sáng cho Phoebe, lại là một cô nhóc mù lòa.

Phoebe nắm chặt thuốc giải đối phương đưa cho mình, chống người lên định ngồi dậy nhưng không nổi, cô bé ngập ngừng nói lời cảm ơn, "Cảm ơn."

Phoebe im lặng một lúc, rồi yếu ớt hỏi: “Tại sao lại cho chị thuốc giải?”

“Bởi vì chị cứng đầu thấy sợ luôn.” Phù Thủy Nhỏ ngồi xổm xuống, tò mò “nhìn” Phoebe, “Mấy người kia đến xin em thuốc giải, thấy em không cho thì vừa chạy vừa chửi mất hút từ lâu rồi, chỉ có chị thương tích đầy mình thế mà vẫn cố lết theo em, chị còn là con gái nữa chứ.”

Phù Thủy Nhỏ nhún vai: “Lúc nào em cũng nhẹ tay với con gái hơn là với lũ đàn ông chó chết đó, cho chị đấy, nè, chị dùng đi.”

“Chị không cần.” Phoebe lắc đầu từ chối, “Chị muốn mang ra ngoài cho người khác dùng.”

“Hả?” Phù Thủy Nhỏ khó hiểu, “Nhưng thuốc giải của em không mang ra khỏi trò chơi được.”

Phoebe: “…”

Phù Thủy Nhỏ hơi hoảng hốt: “Này! Chị đừng khóc mà! Để em nghĩ cách!”

“… Ra là vậy à…” Sau khi thu dọn toàn bộ bản đồ, kết thúc trò chơi, Phù Thủy Nhỏ và Phoebe vẫn không đăng xuất khỏi trò chơi mà ngồi cạnh nhau trò chuyện. Phù Thủy Nhỏ ngồi trên mép vách đá của trò chơi, trầm ngâm nói: “Thì ra chị muốn mang về cho mẹ dùng, để em nghĩ xem, chắc là có cách.”

“A có rồi.”

Phù Thủy Nhỏ bừng tỉnh sực nhớ: “Em vừa nhớ ra Charles hội trưởng hiệp hội Dân cờ bạc có kỹ năng tồn trữ kỹ năng mang ra ngoài hiện thực sử dụng, gần đây anh ta đang mượn sức em, để em nhờ anh ta lưu trữ một lọ thuốc giải để chị mang ra ngoài cho mẹ dùng nhé.”

Phoebe sững sờ.

Người ta đồn Phù Thủy Nhỏ có giao diện trí lực đến 90, xem ra không phải giả rồi. Lúc nãy Phoebe đã nghĩ đến kỹ năng của Charles gần như cùng lúc với Phù Thủy Nhỏ.

Nhưng mà……

“Tại sao em lại giúp chị?” Phoebe nhẹ nhàng hỏi, “Chị chỉ là một kẻ yếu đuối vô dụng với em.”

“Em đồng tình với chị sao?”

Phù Thủy Nhỏ có chút ngập ngừng hỏi lại: “Vừa rồi chị mới giả vờ khóc lóc để chiếm được cảm tình của em cơ mà, sao bây giờ lại tỏ vẻ quan tâm đến chuyện em giúp chị vì thương cảm chứ?”

Phoebe: “…”

Bị phát hiện rồi à.

Quả thật, vừa rồi nghe Phù Thủy Nhỏ nói sẽ dịu dàng hơn với con gái nên Phoebe vội vàng giả vờ khóc lóc để bán thảm —— cứ chắc mẩm đối phương sẽ trúng chiêu, không ngờ lại bị người ta phát hiện ra rồi.

Nhưng đã phát hiện ra rồi mà vẫn đồng ý giúp mình, điều này làm Phoebe càng thêm khó hiểu.

“Chị vừa mới nói mẹ chị lựa chọn cái chết bởi vì bà cảm thấy mình là kẻ yếu đuối, liên lụy đến chị.” Phù Thủy Nhỏ chống cằm, lơ đãng đổi chủ đề, “Kẻ yếu không có tự do à, chuyện này kỳ quái thật đấy.”

“Chuyện này thì có gì mà kỳ quái?” Phoebe hỏi, “Chỉ kẻ mạnh mới có tự do, đó không phải là quy luật của thế giới này sao?”

“Ngay cả trong trò chơi, chỉ có kẻ mạnh mới chiếm được mọi thứ.”

“Nhưng bây giờ chị trước mặt em cũng là kẻ yếu ớt đó thôi.” Phù Thủy Nhỏ lắc lắc thuốc giải trong tay, “Chị nghĩ xem, chị lấy được thuốc giải từ em, hoặc là nói cứu lấy tự do của mẹ chị, là nhờ vào đâu?”

Phoebe hơi ngập ngừng: “Tự do của chị là nhờ vào sự phù hộ của em.”

“Tự do của kẻ yếu là nhờ vào sự bố thí của kẻ mạnh.”

“Không phải đâu nhé.” Phù Thủy Nhỏ bình tĩnh phản bác lại, “Em giúp chị không phải vì em phù hộ hay em bố thí chị, mà là do niềm tin của chị đã khiến em cảm động.”

“Sự kiên trì và niềm tin chắc chắn có thể lấy được thuốc giải từ em của chị đã khiến em cảm động. Em biết chỉ cần chị chưa chết, chị sẽ luôn đi theo em cho đến khi em đưa thuốc giải cho chị mới thôi. Thế nên nếu bây giờ nếu em không cho chị, chắc sau này chị cứ phiền chết em luôn quá.”

Phoebe ngẩn người.

“Tự do của kẻ yếu là niềm tin. Chỉ cần chị tin rằng một ngày nào đó sẽ có thể đánh bại những thứ giam cầm mình thì kẻ yếu cũng có tự do.” Chiếc áo choàng của Phù Thủy Nhỏ tung bay trong gió trên vách đá, giọng nói của cô bé phiêu đãng từ dưới áo choàng, “Em đã từng là kẻ yếu bị áp bức, nhưng em cũng đã bảo vệ được những người khác khi họ gặp khó khăn. Giờ đây chị cũng yếu đuối, nhưng chị vẫn đang cố gắng bảo vệ những thứ quan trọng đối với mình, tất cả chúng ta đều có quyền tự do đó.”

“Không phải bởi vì mạnh mẽ nên mới có tự do, mà bởi vì khi khao khát tự do, kẻ yếu mới trở nên mạnh mẽ.”

Phoebe nhận được thuốc giải độc. Vào đêm mẹ cô bé tỉnh dậy, Phoebe quỳ xuống bên giường thành kính cầu nguyện:

“Thần ơi,” cô bé nhẹ nhàng nói, “Kể từ khi sinh ra con chỉ nhìn thấy địa ngục chứ chưa bao giờ nhìn thấy thiên đường.”

“Nếu như trên thế giới này thực sự tồn tại một nơi đẹp như thiên đường.”

“Vậy nguyện ngài nhất định hãy mang Phù Thủy Nhỏ lên thiên đường nhé.”

Chương 537

Tiếp đó, Hồng Đào thành công mang Phù Thủy Nhỏ vào hội.

Sau khi Hồng Đào tiếp xúc với Phù Thủy Nhỏ được 2, 3 lần, anh không ngần ngại đưa đối phương vào đội hình chính của giải đấu tiếp theo và bắt đầu chương trình bồi dưỡng cho Lưu Giai Nghi. Trước đó, Hồng Đào có cuộc nói chuyện với Phoebe.

Cuộc trò chuyện diễn ra vào một buổi chiều mưa trong một căn phòng u ám chất đầy chăn lông vũ màu đỏ tía trên hòn đảo.

“Thật ra anh…” Khuôn mặt xinh đẹp đến kinh tâm động phách của Hồng Đào hiếm khi để lộ dấu vết mệt mỏi thực sự, anh dựa nghiêng người lên chiếc ghế trường kỷ to rộng như một chiếc giường đơn, mu bàn chân cuộn tròn lười nhác, mái tóc dài màu đỏ ướt sũng dán sát vào lồng ngực mở rộng, giọng điệu cùng ánh mắt mờ mịt như nhuốm men say, “Thật ra anh định để em nhập đội.”

Phoebe liếc anh một cái rồi sắc bén nói: “Anh đi gặp mẹ anh?”

Cô bé biết mẹ của Hồng Đạo được chôn cất trên một hòn đảo nhỏ khác rất xa nơi đây, nhìn tình trạng hiện giờ của Hồng Đào thì có thể nhận ra anh trai này đã đi thăm mộ mẹ trước khi lên đảo.

“Ừ.” Hồng Đào rõ ràng không muốn nói về chuyện này, anh tránh ánh mắt của Phoebe, lấy lại sự bình tĩnh rồi chuyển chủ đề trở lại, “Nhưng Phù Thủy Nhỏ thích hợp hơn em. Kỹ năng của em có phần trùng lặp và hành động lại hơi quá khích, không thích hợp tham gia giải đấu sớm như vậy. Còn các phương diện của Phù Thủy Nhỏ đều phát triển rất vững chắc, thích hợp vào chiến đội hơn em. Tuy em ấy chỉ là người mới, nhưng dựa vào năng lực của em ấy, em ấy đã có thể đảm nhận vị trí chiến thuật gia.”

“Em làm người thay thế Phù Thủy Nhỏ không có vấn đề gì cả, em ấy rất mạnh, em làm người thay thế là đúng rồi.” Phoebe nhìn Hồng Đào, thẳng thắng nói, “Ngay cả anh cũng nên là người thay thế em ấy.”

“Anh quá mềm yếu, để em ấy làm chiến thuật gia thì cơ hội chiến thắng sẽ cao hơn.”

“Anh không mạnh bằng em ấy.”

Hồng Đào trầm mặc một lúc lâu, anh giơ tay che lại hai mắt của mình, ngửa người về sau, giọng khàn khàn: “……. Em nói đúng.”

“Em ấy chỉ là một cô bé bất hạnh, trải qua bao nhiêu chuyện không may lại đa nghi như vậy, dù trong lòng thù hận nhưng vẫn bình thản đối mặt với cuộc đời, có ý chí và tự tin để bảo vệ người khác.”

“… Còn anh, anh không biết mình có thể bảo vệ điều gì không nữa, ngay cả mẹ của em, bạn cũ của anh, cũng là em ấy cứu

sống.”

“Em nói đúng, hẳn là anh phải là người thay thế dự bị cho em ấy.” Hồng Đào thong thả đặt lòng bàn tay che mặt xuống, anh nhìn Phoebe đối diện, nhẹ nhàng nói, “Anh muốn em ấy trở thành hội trưởng của Hiệp Hội Quốc Vương và là chiến thuật gia thực sự của đội chúng ta.”

“Anh để Phù Thủy Nhỏ làm hội trưởng?” Phoebe tinh ý nhận ra vấn đề, “Vậy anh muốn rời khỏi hiệp hội à? Anh muốn làm gì?”

Hồng Đào quay đầu đi, ánh mắt lặng lẽ nhìn ra màn mưa bên ngoài đảo, không trả lời.

Đêm hôm đó anh lại đến viếng mộ mẹ, mộ bà được đặt trong một ngôi làng châu Âu nhỏ bé hẻo lánh. Hồng Đào đã mua cả ngôi làng, nhưng anh cứ bỏ mặc đó, trong toàn bộ ngôi làng chỉ có mộ mẹ anh mà thôi.

Trời mưa rất to, Hồng Đào cầm ô đen lặng lẽ đứng trước mộ mẹ, một lúc lâu sau mới ngồi xổm xuống, ôm đầu gối cuộn tròn thân mình như một đứa trẻ lạnh lẽo dưới cơn mưa, anh ngẩng đầu lên từ đầu gối, dùng đôi mắt tím đó lặng lẽ nhìn chằm chằm vào bức ảnh trên ngôi mộ của mẹ mình.

“Con đã gặp một cô bé rất mạnh mẽ.” Anh dịu dàng nói, đưa tay lau những giọt nước trên bức ảnh “Em ấy còn lợi hại hơn cả Phoebe mà lần trước con đã kể cho mẹ nghe, em ấy đã cứu Rebecca.”

“Con muốn giao hiệp hội cho em ấy.”

“Phoebe nói đúng, con thật là yếu đuối, cho dù con có bao nhiêu 【 phòng thủ 】bảo vệ mình, con cũng không có can đảm mang mẹ về lại thế giới này.”

Giọng Hồng Đào càng lúc càng nhỏ dần.

Lâu lắm rồi Phoebe có hỏi anh, tại sao anh không hồi sinh mẹ mình, rõ ràng dùng sức lực của cả một hiệp hội là làm ngay được mà. Lúc đó Hồng Đào ngồi trên ghế ở văn phòng thất thần một lát, sau đó mới tản mạn cười trả lời —— người chết cũng có ý nguyện của mình.

Hồi sinh lại người đã chết thì sao chứ, bạn có hỏi qua bà có muốn sống lại hay không? Nếu mẹ sống lại rồi vẫn đau khổ tuyệt vọng, muốn chết lần nữa, vậy bạn phải tự tay giết chết bà nữa hay sao?

—— hoặc là nhìn mẹ tự giết mình một lần nữa ư?

Sống lại rồi thì sao chứ?

Thế giới này vẫn còn có Tòa Thánh, còn ông trùm đại lý buôn bán vũ khí, còn mọi thứ có thể giẫm đạp trên đầu anh, dễ dàng tước đoạt tự do của mẹ từ trong tay anh và lợi dụng vẻ đẹp của bà để làm trò tiêu khiển cho bọn chúng. 10 năm trước anh không bảo vệ được mẹ, 10 năm sau anh cũng không bảo vệ được những người đã rời hòn đảo.

Giống như Rebecca đã nói lời tạm biệt với anh trước khi rời đi để kết hôn với cha Phoebe vậy —— ngoài kia có khác gì với hòn đảo này chứ?

Chẳng qua chỉ là một hòn đảo lớn hơn nơi này mà thôi.

Hòn đảo Thành phố trên không duy nhất thoát khỏi gông cùm của thế giới vẫn lơ lửng trên bầu trời mưa rả rích không ngớt, khắp nơi đều là mùi máu tanh do những lần phán xử năm xưa để lại, nơi đây là nơi duy nhất anh có thể kiểm soát và bảo vệ mẹ.

Nhưng nếu bà sống lại, chẳng lẽ anh lại muốn mẹ giống như mình, mỗi ngày như một sống trên hòn đảo đầy dấu vết của việc làm tổn thương chính mình trong suốt mấy chục năm qua hay sao?

Trước đây khi bước vào trò chơi với lửa giận và hận thù, sau khi có được năng lực trừng phạt kẻ địch, anh liên tục tra tấn và phán xét đối phương. Nhưng dưới sự căm thù tột cùng này, đối phương bị tra tấn muốn sống không được muốn chết không xong, anh cũng dần dần trở nên mệt mỏi.

Hồng Đào bắt đầu cảm thấy trống rỗng mệt mỏi, đôi khi nhìn thấy chính mình trong gương và người đàn ông kia —— gã cha ruột của anh, kẻ khởi nguồn tất thảy mọi chuyện —— có khuôn mặt vài phần giông giống nhau, anh lại cảm thấy một nỗi ghê tởm không thể kiểm soát được.

Sự chán ghét, hận thù và kiệt quệ lần lượt rút cạn sức lực của anh. Anh nằm cô đơn trên tấm màn nhung, thất thần lắng nghe

tiếng mưa tí tách, những lá bài từng đại diện cho những người định cư trên đảo nằm rải rác trên mặt đất.

Vì sao cứ phải phán xét bọn chúng? Tội cuả bọn chúng rành rành ra đó rồi, tại sao không giết chúng luôn đi? —— Phoebe hỏi anh —— giết bọn chúng, tất cả mọi chuyện đều kết thúc.

Anh không muốn giải thoát cho đám người đó một cách dễ dàng rồi để mẹ mình và bọn chúng phải chịu chung một cái kết giống nhau —— cái chết. Liệu sau khi chết đi, linh hồn của bọn chúng có cảm thấy thoải mái vì cuối cùng cũng đã được tự do hay không? Cũng bởi vì lời dặn dò cuối cùng của vị khách đó mà anh luôn cho rằng cái chết là kết quả tốt đẹp nhất đối với bọn chúng. Nhưng ngày ấy, khi Phoebe hỏi anh câu hỏi đó, Hồng Đào hiếm thấy tự hỏi lại bản thân mình —— nếu giết chết bọn chúng thì sao?

Sau khi giết chúng rồi, mình sẽ làm gì?

Hồng Đào thầm hỏi bản thân mình như thế.

Tính từ ngày đó, anh đã ở trên hòn đảo này được 12 năm.

Ý định ban đầu khi anh thành lập hiệp hội là muốn mình ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn, và rồi anh cũng đã mạnh hơn theo đúng ý nguyện của mình. Khắp nơi trên thế giới đều có thế lực của anh, thậm chí anh còn có tiềm lực để cạnh tranh và đối đầu với những kẻ buôn bán vũ khí. Số điểm luân chuyển mỗi ngày trong nhà kho hiệp hội đã đạt đến mức đáng sợ. Trong thời gian đầu, anh vẫn còn chút hào hứng với việc rời đảo, trở thành một diễn viên như mong muốn thời thơ ấu, thể hiện mình trước mọi người, và cũng khờ khạo ước ao mong nhận

được những lời khen ngợi không hàm chứa dục vọng theo như những lời mẹ nói.

Nhưng sự thật như một cái tát thẳng vào mặt. Từ những người anh đã tiếp xúc, những người hâm mộ đã viết thư gửi về phòng làm việc của anh trong ba năm liên tiếp cho đến những nhà đầu tư nói rằng họ tin tưởng vào kỹ năng diễn xuất của anh mới chọn anh vào phim của mình, đủ loại người muôn hình muôn vẻ, chỉ cần anh muốn, hoặc chỉ cần một ánh mắt ra dấu của anh, họ đều rất sẵn lòng lên giường với anh.

Quyền lực, tiền bạc, tình yêu, gần như anh đã nhìn thấy đỉnh cao của những thứ này, với một thái độ lạnh lùng và mệt mỏi.

Thật sự tồn tại những người chỉ đơn thuần khen ngợi vẻ đẹp của mẹ một cách chân thành như lời mẹ nói không? Hay mẹ đã nhìn nhầm rồi, dưới đáy mắt họ cũng ẩn giấu tia sáng dục vọng thì sao?

Anh không có nguyện vọng, không có dục vọng, không có việc phải làm, không có nơi nào để đi, ngày ngày chỉ ở trên đảo nghe tiếng mưa rơi tầm tã, càng ngày càng lười biếng. Lúc thi đấu chỉ toàn mở 【 phòng ngự 】 để tra tấn đối phương thay vì tấn công, sống thờ ơ không mục đích giống như mong đợi có ai đó sẽ bất ngờ giết mình trên sân thi đấu một ngày nào đó.

Tất cả điều này đột ngột kết thúc sau khi anh nhìn thấy chiếc roi xương đen trên tay của người chơi tên là Hắc Đào.

Anh không còn nhớ rõ cảnh tượng cụ thể lúc nhìn thấy Hắc Đào như thế nào nữa, giống như anh nghe thấy tiếng sấm giữa

mưa to, suýt chút nữa đứng sững lại, tất cả ý nghĩ đều cuồn cuộn lao tới. Hồng Đào ngồi ngay ngắn, ngẩn ngơ nhìn Hắc Đào đang vung roi trong chiếc tivi nhỏ.

“Tên anh ta là gì?” Anh nghe thấy chính mình lên tiếng.

Vương Thuấn cung kính đáp: ” Hoàng Hậu, anh ta là hắc mã năm nay.”

“Anh ta không có tên. Hình như mật danh của anh ta là Hắc Đào.”

【 cậu không thể gọi ta bằng tên thật, chỉ cần gọi mật danh của ta là được, hãy gọi ta là Hắc Đào. 】

Kế tiếp mọi thứ liền thuận lý thành chương. Hồng Đào tìm kiếm Hắc Đào khắp nơi bị mọi người xem là “cô” đang yêu đơn phương, điên cuồng theo đuổi Hắc Đào đến vị trí top 2 trong giải đấu —— nhưng thật ra trong mắt tên Hắc Đào kia chỉ có giải đấu và đối thủ, nếu không gặp y trên sân thì y tuyệt đối sẽ không đáp lại nửa câu của bạn, sẽ lướt qua bạn cứ như không nhìn thấy bạn vậy.

Sau một trận thua nọ, Hồng Đào đứng trước mặt Hắc Đào, người dẫn chương trình liên tục la ó yêu cầu hai người bắt tay nhưng Hồng Đào không hề đưa tay ra.

Hồng Đào nhìn Hắc Đào, trong mắt gần như không có cảm xúc, lộ ra vẻ mặt đã sớm đoán trước: “Ai đã cho anh roi và danh hiệu?”

Trên đời này sẽ không bao giờ có chuyện trùng hợp như vậy.

Hắc Đào trả lời: “Tôi không nhớ.”

Hồng Đào trầm mặc hồi lâu, nhưng anh vẫn vươn tay ra, sau đó ngẩng đầu, lại nở nụ cười lười nhác tuyệt đẹp kia của mình: “Rất vui được biết anh, hy vọng lần sau lại gặp được anh trong trận đấu.”

“Đến lúc đó, hi vọng anh có thể nhớ ra đáp án của mình.”

Qua một thời gian nữa Phoebe tiến vào trò chơi, Phù Thủy Nhỏ gia nhập hiệp hội. Sau khi thử Hắc Đào vài lần mà vẫn không thu được kết quả, Hồng Đào lại lười nhác, bắt đầu buông lỏng quyền lợi trong hiệp hội, để Phù Thủy Nhỏ dần dần tiếp nhận thay mình.

“Thật ra anh muốn làm gì?” Phoebe tìm gặp riêng Hồng Đào, cô bé nhìn chằm chằm đối phương, “Anh vội vàng buông tay để Phù Thủy Nhỏ tiếp quản Hiệp Hội Quốc Vương cuối năm nay, anh rời khỏi hội để làm gì?”

Hồng Đào trầm mặc hồi lâu, sau đó trả lời chẳng liên quan gì đến câu hỏi: “Đi ra bên ngoài đảo.”

Đôi mắt anh khép hờ, cười hờ hững: “Đi đến một nơi mà sau khi anh khiêu vũ xong, sẽ không ai đòi lên giường với anh.”

Phoebe im lặng một lúc ——trừ khi phải làm một số việc cần thiết, Hồng Đào gần như không bao giờ rời đảo, anh ghét những thứ bên ngoài hòn đảo cũng giống như anh ghét hòn đảo này vậy.

“Với khuôn mặt này của anh thì chẳng có nơi như vậy tồn tại đâu.” Phoebe thô lỗ trả lời.

—— Điệu nhảy mà Hồng Đào thích nhất là 《 bảy lớp mạng che 》 , bản thân điệu nhảy đã mang tính lả lơi mời gọi đầy sự quyến rũ, lại được Hồng Đào thể hiện cứ như muốn câu lấy hồn phách của người xem. Hơn nữa, anh trai này lớn lên trên hòn đảo của tình yêu và dục vọng, ngay cả xương cốt cũng thấm đẫm hơi thở mê hoặc cám dỗ người ta.

“Ừm, anh biết.” Hồng Đào lười nhác trả lời, trên mặt vẫn treo nụ cười quen thuộc, giọng điệu thở dài giống như đắm chìm trong hồi ức, “Lần đó là lần duy nhất anh khiêu vũ mà khán giả chỉ đơn thuần thưởng thức điệu nhảy mà thôi, anh đã chờ đợi vị khách đó 10 năm ròng rã, ngay cả hiệp hội cũng lấy tên của ông ấy.”

“Sau đó anh không gặp lại ông ấy nữa.”

“Anh tìm ông ấy lâu lắm rồi…” Hồng Đào chống cằm, ánh nến bên cạnh anh lập lòe, hàng mi dài đổ bóng trên khuôn mặt, “Mỗi lần anh muốn tìm ông ấy, chỉ thiếu chút nữa thôi là lại chẳng có tin tức gì.”

“Nghĩ thoáng chút.” Phoebe nhàn nhạt nói: “Biết đâu ông ấy đã chết rồi thì sao?”

Hồng Đào cười một tiếng, rồi lại im lặng: “Vậy có lẽ đó là một kết cục tốt cho ông ấy.”

“Đúng là vị khách đó… thật sự muốn chết.”

Phoebe có dự cảm bất ổn trong lòng, cô bé nhìn khuôn mặt Hồng Đào cho dù đang suy tư dưới ánh nến cũng lộ vẻ mê người, gần như trong nháy mắt đoán được đối phương đang suy nghĩ cái gì, lạnh lùng hỏi Hồng Đào: “Cho nên… vì ông ấy mà anh nghĩ cái chết cũng không đáng sợ phải không?”

“Anh rời hội vì muốn chết phải không?”

“Ban đầu… Lúc ông ấy nói muốn chết, anh thật sự không tiếp nhận được, thậm chí anh còn muốn giết người muốn giết ông ấy.” Hồng Đào nhẹ giọng nói, “Nhưng mà thời gian đã trôi qua lâu như vậy, bây giờ anh lại nghĩ những lời ông ấy nói không có gì sai cả.

“Đối với anh mà nói, tất cả đều nhàm chán, và anh cũng không cần phải mang mẹ trở lại thế giới nhàm chán và bẩn thỉu này.”

“—— Cái chết có thể là một kết thúc tốt đẹp.”

“Sau khi chết cho dù xuống địa ngục đi nữa, biết đâu nó còn sạch sẽ hơn hòn đảo mà anh đang sống bây giờ đây.”

Hồng Đào hơi hơi nghiêng đầu, đôi mắt màu tím ảm đạm phản chiếu ánh nến mờ nhạt, anh giơ tay tùy ý khảy tim nến, ngọn nến vụt tắt.

Trên đảo chìm vào bóng tối âm u không chút ánh sáng.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ đột nhiên nghe thật chói tai.

Vài tháng trước khi giải đấu bắt đầu, biến cố đột ngột xảy ra, Phoebe là người đầu tiên nhận thấy Phù Thủy Nhỏ có gì đó không ổn.

Cô bé biết khúc mắc của Phù Thủy Nhỏ là Lưu Hoài, một kẻ hèn nhát và bất tài, nhưng hiệp hội khống chế Lưu Hoài rất cẩn thận. Và tuy là Phù Thủy Nhỏ vẫn luôn "nhìn" Lưu Hoài bị kiểm soát đến mơ màng hồ đồ, tỏ vẻ như không tán đồng cách làm của hiệp hội lắm, nhưng cô bé vẫn không ngăn cản bọn họ tiếp tục làm vậy.

Có lẽ đối với một kẻ nhút nhát, bất tài và yếu đuối như Lưu Hoài, sự kiểm soát chặt chẽ như vậy cũng có thể là một loại bảo vệ.

Phoebe không thích Lưu Hoài, thậm chí có thể nói là chán ghét. Mặc dù cách nhìn của cô bé về kẻ yếu đã thay đổi nhưng cô bé không thích Lưu Hoài, một tên nhu nhược không có niềm tin và rất thích phản bội.

Phoebe chắc chắn Lưu Hoài sẽ trở thành điểm yếu của Phù Thủy Nhỏ, cô bé cảm thấy Hồng Đào cũng có cùng quan điểm

với mình ——nếu không thì anh đẹp trai này tập trung bồi dưỡng một đống anh trai dự bị làm gì kia chứ.

Nhưng Phoebe chế giễu sự thao túng đó.

“Nếu như dục vọng trung tâm của một người có thể dễ dàng thay thế hoặc chuyển dời, vậy thì đó không phải là trung tâm.” Phoebe chán ghét thẳng thừng chỉ ra vấn đề, “Vả lại đám anh trai mà anh tìm toàn là phẩm chất thấp kém, Phù Thủy Nhỏ sẽ không di tình sang họ dễ dàng thế đâu.”

Hồng Đào không tỏ ý kiến gì, anh cười hỏi: “Vậy em nghĩ đối với Phù Thủy Nhỏ, thế nào mới là một người anh trai chất lượng tốt?”

“Đó là người có thể hiểu được suy nghĩ của em ấy ở một mức độ nhất định, hỗ trợ em ấy làm những gì mà em ấy muốn làm. Hơn nữa nếu muốn em ấy di tình thành công thì người đó còn phải có ngoại hình tương đồng với Lưu Hoài, và cả hai cùng trải qua những trải nghiệm giống nhau nữa, ví dụ như dạy dỗ em ấy chuyện này chuyện kia, tin tưởng vào năng lực của em ấy……” Phoebe ngước mắt, “Cuối cùng, quan trọng nhất là cũng phải yếu đuối giống như Lưu Hoài để em ấy nảy sinh ý muốn bảo vệ người đó.”

Nụ cười trên mặt Hồng Đào dần tan biến.

Phoebe không nóng không lạnh nói tiếp: “Hồng Đào, em không tin là anh chưa phát hiện ra, Phù Thủy Nhỏ cũng có cảm tình phức tạp với anh giống như đối với Lưu Hoài vậy.”

“Anh chính là 【 anh trai 】thích hợp nhất đối với em ấy.”

“Chỉ cần anh sử dụng kỹ năng với Phù Thủy Nhỏ, anh sẽ trở thành Lưu Hoài trong mắt em ấy. Anh và anh trai của em ấy không chỉ có ngoại hình giống hệt nhau, mà tính cách và vai trò của hai người cũng tương tự nhau. Với thủ đoạn của anh, anh hoàn toàn có thể thay thế vị trí của Lưu Hoài trong lòng Phù Thủy Nhỏ về mặt tâm lý. Đợi sau khi nhược điểm Lưu Hoài này bị anh thay thế, Phù Thủy Nhỏ sẽ càng trở nên mạnh mẽ và ổn định…”

Giọng điệu của Hồng Đào lạnh nhạt: “Đủ rồi.”

Phoebe nhìn thẳng vào mắt Hồng Đào: “Nếu anh đã quyết tâm muốn Phù Thủy Nhỏ khắc phục được nhược điểm Lưu Hoài này, thì vì sao không muốn lừa em ấy?”

“Rõ ràng anh mới là người thích hợp nhất.”

“Anh ư?” Hồng Đào cười như không cười liếc mắt nhìn Phoebe, “Trong mắt Phù Thủy Nhỏ, anh chính là 【 Hoàng Hậu 】, làm thế nào để em ấy tiếp nhận anh làm anh trai chứ?”

Phoebe ngước mắt: “Hồng Đào, trốn tránh cũng vô ích thôi.”

“Anh là nam giới, chỉ một điểm này thôi anh cũng đã thích hợp làm 【 anh trai 】của Phù Thủy Nhỏ rồi.”

“Chuyện xấu nào anh cũng đều làm qua cả rồi, cứ trì hoãn mãi như thế chỉ phản tác dụng, đừng làm một kẻ thống trị độc ác

hèn nhát, Hồng Đào."

"Được rồi, chuyện này thảo luận đến đây thôi." Hồng Đào cố nén biểu tình, lông mi rũ xuống, "Em ra ngoài trước đi, anh muốn suy nghĩ một chút."

Phoebe im bặt, cô bé đẩy cửa văn phòng ra ngoài. Chỉ còn một mình Hồng Đào ngồi lặng lẽ trên ghế hồi lâu mới chậm rãi mở ngăn kéo dưới bàn làm việc, lấy bức ảnh trong đó ra đặt trên bàn

Hồng Đào chậm rãi cúi đầu, tựa đầu vào bàn, vùi vào khuỷu tay, nhìn bức ảnh chụp nụ cười rạng rỡ của mẹ anh, thì thầm nói:

"…Con ghét biến thành một tên đàn ông để nói dối em ấy, lấy lòng tin của em ấy."

"Nó khiến con nhớ đến mẹ."

"… Cho nên con để người khác làm chuyện đó." Hồng Đào chậm rãi cúi đầu, đột nhiên cười khẽ, "Phoebe đánh giá thật chính xác, con đúng là một kẻ nhát gan và độc ác."

"Nhưng con thật sự…"

"Con không muốn dối lừa Giai Nghi."

- ——oOo—

Chương 538

Phoebe phán như thần, trước 2 tháng giai đoạn quan trọng nhất của giải đấu Phù Thủy Nhỏ đã chạy trốn. Có thể nói, toàn bộ Hiệp Hội Quốc Vương trong nháy mắt rơi vào hỗn loạn. Phoebe phát điên lên, suýt chút nữa là tìm Bạch Liễu để giết hắn nhưng bị Hồng Đào ngăn lại.

"Ít nhất chúng ta phải cho em ấy một cơ hội, xem người mà Giai Nghi lựa chọn là người như thế nào đãHồng Đào nói với Phoebe, "Chừng nào em chưa bình tĩnh lại, anh sẽ không để em nhúng tay vào chuyện này."

"Để cho anh xử lý á?" Phoebe nhướng mày, "Một kẻ nhát gan chỉ biết bỏ lỡ cơ hội tốt đẹp hết lần này đến lần khác."

"Nếu như ngay từ đầu anh chọn được thủ đoạn thích hợp thì Phù Thủy Nhỏ đã không chạy trốn, chính anh đã tạo ra sơ hở cho em ấy —— lúc đầu em bảo anh giết Lưu Hoài, anh không ra tay, về sau em bảo anh giả làm Lưu Hoài, anh cũng không đồng ý. Bây giờ có người vừa giết chết Lưu Hoài lại vừa thay thế luôn anh ta, Phù Thủy Nhỏ chạy theo hắn là đúng rồi."

Hồng Đào dừng lại một chút: "Quả thật là như vậy, nhưng có lẽ sơ hở đó cũng là một sự tự do lựa chọn, đúng không?"

"Đây là lựa chọn của Phù Thủy Nhỏ."

Phoebe im lặng một lúc rồi cười lạnh: “Em xem video phát lại rồi, đó là lựa chọn của Lưu Hoài thì đúng hơn.”

“Cũng là sự lựa chọn của em ấy.” Hồng Đào nói, “Anh có thể mang Phù Thủy Nhỏ trở về, nhưng em không được nhúng tay vào.”

Phoebe trả lời: “Vậy thì em chờ xem đây.”

Chẳng mấy chốc, Hồng Đào nhìn thấy một người chơi cũng sử dụng roi xương —— Bạch Liễu, hắn chạy như bay trên màn hình TV nhỏ, trên mặt nở một nụ cười rất nhàn nhã. Rồi khi cơn gió Tề Nhất Phảng tạo ra ập tới, hắn giang hai tay cười phá lên sảng khoái.

Gió thổi bay tóc mái của Bạch Liễu, hắn cười đưa tay về phía Lưu Giai Nghi nói: “Được.”

“Em muốn làm gì, em muốn lựa chọn như thế nào, đều được hết.”

【được. 】

【 em muốn làm gì, đều được hết. 】

Cảm giác quen thuộc theo sau như hình với bóng khiến ngón tay Hồng Đào hơi cuộn tròn lại, anh đứng ở trước TV nhỏ của Bạch Liễu hồi lâu, mãi cho đến khi tùy tùng bên cạnh nhẹ giọng gọi khẽ: ” Hoàng Hậu?”

“Xin lỗi, vừa rồi tôi mất tập trung.” Hồng Đào rũ mi giơ tay ra lệnh, anh không nhìn Bạch Liễu trên ti vi nhỏ nữa, quay đầu đi, thản nhiên nói: “Chúng ta vây giết hắn.”

….. Là ông ấy sao?

Vị khách ấy lại cố tình tạo ra một trò xiếc để đùa bỡn anh —— sau khi thấy anh từ bỏ theo đuôi Hắc Đào và lựa chọn cái chết, liền thả ra một người chơi giống ông ấy hơn để anh tiếp tục sống sót và mãi chìm đắm trong nỗi đau vô tận trong trò chơi này sao?

Tất cả những suy nghĩ lóe lên trên đầu chỉ trong chốc lát, Hồng Đào nhanh chóng lấy lại dáng vẻ lười nhác vốn có, lạnh lùng ra lệnh bao vây và tiêu diệt Bạch Liễu —— cho dù quả thật là ông ấy đi nữa, kẻ đã cướp đi người thừa kế duy nhất mà anh chăm chút bồi dưỡng vẫn sẽ phải trả một cái giá khá đắt.

….. Nhưng nếu người đó thực sự là ông ấy, ông ấy cũng sẽ dễ dàng sống sót với những thủ đoạn của mình…

“Đây mới là nguyên nhân anh để hắn cướp đi Phù Thủy Nhỏ à?” Phoebe lạnh lùng nhìn Hồng Đào, “Lại còn bắt tôi ra mặt?”

“Anh cảm thấy người tên Bạch Liễu kia giống với vị khách mà anh đang chờ đợi?”

Hồng Đào liếc nhìn Phoebe: “Charles nhúng tay bảo vệ hắn.”

“Rồi anh ngoan ngoãn buông tha hắn luôn vậy à?” Phoebe cười lạnh một tiếng, “Anh có thể lấy cái cớ này để lừa gạt những người khác trong hiệp hội nhưng lừa em thì không được đâu, nếu anh muốn bao vây giết chết hắn thì cho dù Charles nhúng tay vào, giờ này hắn cũng đã kịp phơi xác rồi.”

“Roi xương, linh hồn, thích giao dịch, cách nói chuyện, phong cách hành động, thậm chí cả thái độ đối với Phù Thủy Nhỏ, tất cả đều khiến anh nhớ đến mình khi đó phải không? Bạch Liễu và vị khách kia rất giống nhau sao? Và bởi vì những điều giống nhau này mà anh đã mềm lòng với cái người tên Bạch Liễu đó.”

Hồng Đào im lặng.

“Hồng Đào.” Phoebe thản nhiên nói: “Một ngày nào đó anh sẽ hối hận vì đã buông tha Bạch Liễu.”

Chẳng mấy chốc, cái ngày hối hận đó đã đến.

Hồng Đào run rẩy nhìn Bạch Liễu mặc bộ đồng phục học sinh trong trận khiêu chiến đội đầu tiên —— anh biết bộ đồng phục đó và anh cũng đã từng mặc nó —— đó là bộ quần áo mà vị khách mang đến yêu cầu anh mặc lúc anh 18 tuổi.

【 tròng mắt của đứa nhỏ đó màu đen. 】

【 đừng nhìn ta như vậy, nó nhìn ta rất lạnh lùng, nó căm ghét ta, sẽ không dùng ánh mắt yêu thích như vậy nhìn ta đâu. 】

【 nó không muốn giết chết ta. 】

【 à đúng rồi, nó cũng trạc tuổi cậu đấy, năm nay cũng 18 tuổi. 】

Hồng Đào chưa bao giờ thấy vị khách đó nhìn bản thể bắt chước bằng ánh mắt xúc động như vậy —— ngay cả khi bắt chước đứa trẻ có đôi mắt màu xanh bạc lần đầu tiên, ánh mắt của vị khách vẫn bình tĩnh và tràn đầy hoài niệm, không có nhiều cảm xúc. Nhưng lần đó sau khi anh bắt chước hoàn hảo theo yêu cầu của đối phương, trong mắt đối phương có một cảm xúc rất kỳ lạ —— ông ta đang mong đợi "hắn", hay nói chính xác hơn là vị khách đang mong đợi anh sẽ bắt chước cậu trai này.

Vị khách đeo mặt nạ, cười nói với nam sinh mà anh đang bắt chước: "Ta chờ mong con, chờ mong ngày con lớn lên, có dục vọng và đi đến trước mặt ta."

"Ta rất nóng lòng được gặp con."

Anh hỏi vị khách, đây là ai?

Vị khách mỉm cười nói: "Đây là người sẽ giết chết ta trong tương lai."

"Nói chính xác hơn thì, đây chính là ta có được linh hồn."

Hồng Đào run rẩy mơ hồ thì thào hỏi: “Ngài nói ngài có linh hồn là sao?”

“Ta là một vị thần không có linh hồn, còn người mà cậu đang đóng vai là hợp chất diễn sinh của ta. Nói chính xác hơn thì nó có ngoại hình giống ta, đặc điểm tính cách giống ta và dục vọng giống ta, ngoại trừ việc nó không phải là thần, nó giống hệt ta về mọi thứ, cậu có thể nói nó là phiên bản phàm trần của ta.”

“Theo lý mà nói, vì nó diễn sinh từ ta nên sẽ không có gì khác biệt với ta, nhưng thật kỳ lạ là trong dòng thế giới này, ngoại trừ ngoại hình, tính cách và dục vọng của nó lại hoàn toàn khác hẳn ta, và quan trọng nhất là ——”

Vị khách chậm rãi ngồi thẳng dậy, giọng điệu hơi cao lên: “—— Ta không có linh hồn, nhưng nó thì có.”

“Một 【 ta 】 có linh hồn thì sẽ mạnh mẽ đến dường nào kia chứ, nếu nói trên thế giới này có thứ gì đó có thể giết chết ta, thì nhất định sẽ là nó.”

“Sao cậu lại lộ ra vẻ tức giận khi nghe ta phải bị nó giết vậy?” Vị khách cười nhìn Hồng Đào, nghiêng đầu sang một bên, ông ta chống tay lên mu bàn tay, giọng điệu dịu dàng mang theo một loại ái muội như có như không, “Nếu như cậu thích ta như vậy, nói không chừng còn thích nó hơn ta.”

“Bởi vì ta không hiểu 【 yêu 】 là gì, nhưng nó thì có thể.”

“Tôi sẽ không thích hắn!” Hồng Đào lộ ra vẻ mặt như bị sỉ nhục, tức giận phản bác: “Tôi sẽ không thích người muốn giết ngài! Sự yêu thích của tôi không phải muốn chuyển cho ai thì chuyển!”

“Ồ? Thật sao?” Vị khách kéo dài câu chữ, khóe môi nhếch lên nụ cười nửa miệng, “Cậu chỉ mới gặp ta hai lần, tại sao cậu lại thích ta?”

“Là bởi vì do ta xuất hiện đúng lúc, đúng chỗ, đúng khả năng giúp cậu thực hiện được tâm nguyện nên cậu mới thích ta phải không?”

“Cậu thích ta hay là thích người tốt xuất hiện đúng lúc mà cậu cần? Nếu như người này không phải ta, mà là người khác, cậu cũng sẽ thích hắn sao?”

Hồng Đào sững sờ tại chỗ, anh ngẩng đầu lên không thể tin được, đôi mắt trợn to, hô hấp dồn dập, một chữ cũng không thốt nên lời.

Vị khách khẽ cười một tiếng, ông ta đứng dậy, rũ mắt xuống chỉnh lại đôi găng tay da màu đen, kéo ngược lên một chút. Ông không nhìn Hồng Đào đang nửa quỳ trước mặt mình mà chậm rãi nói như đang tán gẫu, giọng điệu nhạt nhẽo cười nói:

“Theo những gì ta hiểu, sở thích của con người cũng là một thứ hời hợt và thực dụng, có thể dễ dàng tạo ra và chuyển dời sang người khác.”

Vị khách cười nói: “Nếu như cậu thật sự muốn chứng minh cho ta thấy cậu sẽ không thích nó, biểu đạt sự trung thành và lòng yêu thích của cậu dành cho ta —— “

“—— Vậy thì hãy giết nó, chứng minh cho ta thấy đi nào.”

Vừa dứt lời, Hồng Đào liền cảm giác được vị khách kia vỗ nhẹ lên đầu mình, ông ta không quay đầu nhìn Hồng Đào, trong mắt mang theo ý cười, phảng phất như đang nhìn Hồng Đào, lại phảng phất như nhìn người Hồng Đào đang đóng vai: “Nếu như cậu thực sự thích ta như vậy.”

Đồng tử Hồng Đào khẽ run lên.

——Đây là lần đầu tiên vị khách này chạm vào anh.

“Úi, hôm nay rồng đến nhà tôm nha.” Charles chắp tay trước mặt, nhìn Hồng Đào đẩy cửa phòng làm việc của mình ra, cười nói: “Cơn gió nào đã khiến Hoàng Hậu cao ngạo xem xong trận khiêu chiến đầu tiên mà vẫn đến gõ cửa nhà một con bạc bẩn thỉu như tôi vậy?”

Hồng Đào đi thẳng đến trước mặt Charles, nhìn chằm chằm vào anh ta: “Tôi muốn biết tin tức phía sau Bạch Liễu.”

“Tin tức phía sau?” Charles xòe hai tay ra, anh ta lễ phép cười hỏi: “Hoàng hậu hợp tác với tôi đã lâu, cậu muốn tin tức nào thì đương nhiên tôi sẵn sàng bán tin tức đó rồi. Dù sao thì năm ngoái tôi còn tạo thân phận giả mạo cho cậu trong hiệp hội Dân cờ bạc để tiện cho cậu đầu tư Hắc Đào kia mà.”

“Chuyện đó không tính là anh giúp tôi.” Hồng Đào thờ ơ phản đối, “Đó là do bản thân anh lúc ấy cũng đang cần một con bạc cực đoan để nâng cao địa vị và danh vọng của Hắc Đào, cho nên anh mới đồng ý hợp tác với tôi.”

Thường thì người chơi sẽ có mối liên hệ riêng tư ít nhiều với con bạc đầu tư nhiều nhất cho mình, năm ngoái Hồng Đào muốn tiếp xúc Hắc Đào thế nên mới đập điểm để hợp tác với Charles —— anh vốn muốn hỏi Hắc Đào roi xương của y từ đâu mà có. Nhưng cái tên Hắc Đào kia lại không cư xử theo lẽ thường tình, Hồng Đào đổ vào y cả đống điểm mà y cũng chẳng buồn liếc mắt để ý một cái, cũng không hề có ý định liên lạc riêng tư riêng chung gì với Hồng Đào.

Cuối cùng Hồng Đào đành phải tự mình chém giết một trận với y trên sân thi đấu, toàn thân từ trên xuống dưới máu chảy đầm đìa mới nhận được câu trả lời của Hắc Đào về nguồn gốc roi xương ——【 tôi không biết 】.

“Năm ngoái để mắt đến Hắc Đào, năm nay lại để mắt đến Bạch Liễu.” Charles trêu ghẹo nói: ” Hoàng Hậu, ánh mắt của cậu không tồi nha, lần nào cũng chọn trúng hắc mã của tôi. Năm ngoái cậu nguyện ý hợp tác với tôi là bởi vì muốn tiếp xúc với Hắc Đào, năm nay cũng là nguyên nhân đó à?”

“Tôi không thích Bạch Liễu.” Hồng Đào lạnh lùng đáp lại, “Tôi chỉ muốn tin tức của cậu ta.”

Charles nhún vai: “Được rồi, đạo đức nghề nghiệp cơ bản của tôi là không dò hỏi khách hàng, nhưng tin tức ở đây đều dùng để bán, cậu muốn loại tin tức nào? Sự nghiệp? Gia cảnh? Hôn nhân? Tình yêu? Hay là liên quan đến giải đấu?”

“Nể mặt chúng ta hợp tác lâu như vậy, tôi cho cậu một cái cái giá hữu nghị 10.000 điểm.”

Hồng Đào nhướng mắt: “Tôi muốn tất cả tin tức mà anh biết về Bạch Liễu, bất kể nhiều hay ít.”

Chương 539

Trong trò chơi.

Ngày hôm sau, khi ánh bình minh mờ ảo và tia nắng đầu tiên chiếu xuống hòn đảo lơ lửng giữa không trung và bức tượng nữ thần linh thiêng nằm trên tòa tháp cao nhất, Nữ Tu ngủ yên trong cung điện của Giáo Hoàng và phù thủy trong khu ô nhiễm đồng thời thức giấc.

Họ nhẹ nhàng nhảy khỏi chăn êm nệm ấm, mặc quần áo và nghiêng đầu chải tóc, rồi thong thả bước về phía cánh cửa phòng đang bị ai đó gõ vang.

Hồng Y giáo chủ đẩy cửa phòng Phoebe ra, từ ái nói, "Đã đến lúc con ra tòa thẩm giáo để tham gia phiên tòa xét xử phù thủy rồi, con gái của cha."

"Phiên tòa phù thủy hôm nay sắp bắt đầu rồi." Ấu Chân đứng ngoài cửa cầm lấy dây buộc tóc của Lưu Giai Nghi, buộc tóc cho cô bé, giọng điệu nặng nề, "Nhưng hôm nay chúng ta cũng chuẩn bị tấn công điện Giáo Hoàng để thử phá thang trời xem có thể lên đó hay không, không đủ nhân lực để cứu người bên tòa thẩm giáo."

Lưu Giai Nghi hơi ngẩng đầu lên, cô bé cười thật ngọt ngào: "Đã đến lúc đám đàn ông trong thành phát huy tác dụng của mình còn gì?"

“Nếu như không muốn phù thủy thắng trận rồi sẽ phán xét bọn họ, thì lúc này đây bọn họ nên chứng tỏ lòng trung thành, chủ động đi cứu người chứ phải không?”

Ấu Chân dừng tay buộc tóc lại.

Phoebe đội mũ Nữ Tu lên, cô bé quay đầu lại, chắp tay làm động tác cầu nguyện với vẻ mặt trong sáng và thánh thiện: “Thưa ngài, con đã sẵn sàng cầu nguyện cho những kẻ đó phải xuống địa ngục.”

Hồng Y giáo chủ cho rằng Phoebe đang nói phù thủy, không khỏi gật đầu hài lòng: “Thật là một đứa trẻ nhân hậu, con làm rất đúng.”

Phoebe rũ mắt xuống, lúc đi ngang qua Hồng Y giáo chủ, cô bé khẽ nói: “Cầu Chúa phù hộ cho ngài xuống địa ngục, giáo chủ đại nhân.”

Hồng Y giáo chủ không nghe rõ, nghi hoặc hỏi lại: “Con vừa mới nói gì?”

“Không có gì ạ.” Phoebe lại nở nụ cười ngọt ngào, cô bé chắp tay sau lưng, chớp chớp mắt, “Con đang cầu nguyện cho tương lai của ngài.”

Đồng thời, kho hàng tại khu an toàn phía Tây.

Máy truyền tin của Bạch Liễu rung lên, hắn lấy ra, nhìn thấy tin nhắn mà Lưu Giai Nghi vừa gửi:

【Chia ra làm hai đội.】

【 Bạch Liễu mở giao diện Mục Tứ Thành và Mộc Kha đi đến cung điện Giáo Hoàng. Kỹ năng của các anh ẩn dật thích hợp để dò tìm và đánh lén. Khi đến đó hãy tìm thang trời, nghe nói thang trời có cơ quan, chỉ có Giáo Hoàng mới có thể mở ra. Sau đó hãy tìm chìa khóa trên người Giáo Hoàng, phối hợp với nhóm phù thủy mở thang, lên thành phố trên không.】

【 Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả dẫn những người còn lại tấn công tòa thẩm giáo, tập trung cứu người và bắt người, đừng ham chiến. Khả năng người của Hiệp Hội Quốc Vương cũng sẽ đến đó, tránh đối đầu trực tiếp với họ. Sau khi cứu người xong thì đến cung Giáo Hoàng để hỗ trợ nhóm phù thủy phá vòng vây. 】

【 để Đường Nhị Đả đối phó với combo gây sát thương của Tu Nữ và Lưu Tập.】

“Phoebe.” Tề Nhất Phảng lo lắng theo sau Tu Nữ, “Chúng ta phải chia nhau ra thật à? Đối thủ chính là Bạch Liễu đó, thủ đoạn của anh ta cực đoan lắm, nói không chừng sẽ hy sinh người chơi của mình để đổi mạng với chúng ta. Nếu Bạch Liễu dùng chiến thuật mạng đổi mạng thì bên này chúng ta không đủ người chơi đâu, Hoàng Hậu vẫn còn kẹt trên đảo, lợi nhiều hơn hại, chúng ta đừng…”

Phoebe lãnh đạm quét mắt nhìn qua cậu ta: “Từ khi nào mà một đội viên bình thường lại có thể nghi ngờ kế hoạch của

Chiến Thuật Gia vậy?”

Tề Nhất Phảng xấu hổ ngậm miệng lại.

“Trận này Chiến Thuật Gia của bọn họ không phải là Bạch Liễu.” Phoebe thu tầm mắt về, lạnh nhạt ném ra một trái bom, “Đúng như anh nói, Bạch Liễu là một tên điên thủ đoạn cực đoan, nhưng theo tin tức mà chúng ta nắm được, cho dù giải cứu tòa thẩm giáo hay tấn công đường biên giới khu phù thủy đều là những chiến thuật ôn hòa và ổn định, không hung hăng, trọng tâm là bảo vệ các thành viên trong đội và giảm thiểu thương vong.”

“Đây không phải là phong cách chiến thuật của cái tên điên Bạch Liễu đó.”

“Mà giống như tác phẩm của Phù Thủy Nhỏ hơn.”

Tề Nhất Phảng ngẩn ra: “Ý em là……”

“Tôi nghi ngờ bên đối thủ cũng thay đổi Chiến Thuật Gia giống như chúng ta. Bởi vì rõ ràng bản đồ này mới là sân chơi của Phù Thủy Nhỏ, cái tên Bạch Liễu hám lợi kia là nam giới, không có lợi thế trong phó bản này.” Phoebe lãnh đạm, “Hơn phân nửa là hắn sẽ chuyển giao quyền Chiến Thuật Gia giống như Hồng Đào.”

“Mà nếu như Phù Thủy Nhỏ đảm nhiệm vị trí Chiến Thuật Gia……”

Hai mắt Phoebe sáng rực, giọng nói tràn đầy hứng khởi: “Tôi vẫn luôn quan sát và theo dõi em ấy trưởng thành, không ai hiểu chiến thuật của em ấy hơn tôi.”

“Chiến thuật của em ấy luôn tập trung vào việc bảo vệ và ổn định, vậy nên trong tình huống như thế này, để giảm thiểu thiệt hại và duy trì sự hợp tác của người chơi, có lẽ em ấy sẽ chia những người chơi lão luyện và những người chơi mới vào một đội, ví dụ như Bạch Liễu dẫn dắt Mộc Kha, Thợ Săn Hoa Hồng dẫn dắt Mục Tứ Thành, sau đó giao nhiệm vụ chính cho Bạch Liễu, chẳng hạn như tấn công Cung điện của Giáo Hoàng để tìm chìa khóa của chiếc thang, và giao nhiệm vụ tấn công cho thợ săn, chẳng hạn như cứu phù thủy sắp bị xét xử hôm nay từ tòa án.”

“Bên phía Phù Thủy Nhỏ tách ra thì đội chúng ta cũng phải tách ra, nếu không nhóm bọn họ làm song song hai nhiệm vụ mà bên chúng ta chỉ làm được một nhiệm vụ, tiến độ sẽ chậm hơn so với bên đó.”

“Vấn đề bây giờ là sẽ tách ra như thế nào đây.”

Phoebe quay lại, nhìn Tề Nhất Phảng cùng Lưu Tập đang đi theo sau lưng mình, nheo mắt nhìn xung quanh.

Cô bé hiểu biết về Phù Thủy Nhỏ, có thể đoán được đối phương sẽ tách đội và chia cặp chơi thì đổi ngược lại, Phù Thủy Nhỏ thông minh như vậy cũng đoán được Phoebe sẽ dùng chiến thuật tương tự với mình.

Nhưng Phoebe không phải là loại Chiến Thuật Gia sẽ thay đổi chiến thuật của mình chỉ vì bị đối thủ đoán đúng.

Cô bé tin vào sự lựa chọn của mình, đoán được thì sao chứ, cô bé vẫn có thể thắng.

“Lưu Tập đi theo tôi đến tòa thẩm giáo, Tề Nhất Phảng ở lại cung điện, phối hợp với kỹ năng Titan trộm quyền trượng Giáo Hoàng.” Phoebe bình tĩnh ra mệnh lệnh, nhìn về phía chiếc thang đối diện sảnh Nữ Tu, ánh mắt u ám, “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hôm nay chúng ta sẽ phân thắng bại.”

Cùng lúc đó, khu biên giới Ô Nhiễm phía Đông.

Leah đứng tại chỗ nhìn chấm trắng đang tiến đến cách đó không xa, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành, cô lấy ống nhòm ra, nín thở nhìn về phía đó.

Cô nhìn thấy binh lính tòa thẩm giáo đang đẩy hết bể cá chình này đến bể cá chình khác về phía mình, đồng thời còn có rất nhiều nỏ bắn làm từ xương cá chình, người đi đầu là giám mục, hắn ta cầm một chiếc loa lớn, nhìn sang khu ô nhiễm hét to:

“Lũ phù thủy kia nghe đây, chúng tôi đã chế tạo rất nhiều vũ khí bí mật để đối phó với các người! Nếu các người không muốn bị tên bắn chết thì bây giờ hãy ngoan ngoãn đầu hàng bước ra đây!”

“Chúa nhân từ sẽ ban cho các người một con đường sống!”

Giám mục chỉ vào những bể cá chình đực vừa mới được đẩy qua: “Đây là đám cá chình mà giáo chúng không tiêu hóa được cung phụng cho Tòa thánh, chúng tôi nghe nói bên các người có một đứa trẻ có vu thuật rất kỳ lạ, một Phù Thủy Nhỏ có vu thuật chế tạo đầm lầy độc hòa tan được xương cốt cá chình.”

“Nếu các người đồng ý giao Phù Thủy Nhỏ ra, để con bé sử dụng vu thuật tiêu hóa hết đám cá chình đực này thì Tòa thành sẽ tha cho lũ phù thủy các người một con đường sống.”

Thấy khu vực phù thủy không có phản ứng, giám mục tỏ vẻ không vui, hắn nheo đôi mắt ti hí, càng cất cao giọng: “Chỉ cần giao con bé phù thủy đó ra, các người sẽ được Tòa thánh tha tội và sẽ được trở về khu an toàn.”

“Giữ con bé lại cũng chỉ có lợi cho sự hiếu chiến của các người, nhưng chỉ có một mình con bé thì làm sao có thể thời thời khắc khắc bảo vệ tất cả các người được? Một ngày nào đó khi chúng tôi chế tạo hoàn chỉnh mũi tên cá chình, các người cũng bị đánh bại thôi.”

“Không chỉ vậy, các người muốn độc chiếm con bé để cứu vớt bản thân các người ngày nào thì thời gian hòa tan cá chình sẽ ít đi ngày đó, cá chình rồi sẽ sinh sản nhiều hơn, người bị cá chình làm hại cũng sẽ nhiều hơn! Sẽ có nhiều phụ nữ do cắn nuốt cá chình mà bị ăn mòn tâm trí biến thành phù thủy!”

“Không phải các người luôn hô hào muốn cứu vớt phù thủy à? Nhưng hành vi ích kỷ của các người rõ ràng là đang bức bách các chị em phụ nữ trở thành phù thủy, các người chính là kẻ địch của toàn nhân loại!”

Leah nghiến răng, lắp tên vào cung bắn ra một mũi —— đây là tín hiệu cho thấy cô không đồng ý.

Giám mục được bao bọc bởi một tấm khiên bằng xương dày đặc, mũi tên bắn trúng tấm khiên bằng xương trước mặt hắn, sự uy hiếp đến gần trong gang tấc khiến sắc mặt hắn ta không tự chủ được tối sầm lại.

“Xem ra các người không muốn tiếp nhận sự tha thứ của Tòa thánh nhân từ.”

“Đúng là một lũ phù thủy bẩn thỉu có chết cũng không hối cải.”

Giám mục giơ tay, âm hiểm nói: “Bắn tên!”

Hàng ngàn hàng vạn mũi tên bắn vút ra, bay thẳng về phía khu phù thủy.

Leah tối sầm mắt hít sâu một hơi, hai chân biến thành đuôi rắn, bao vây toàn bộ khu vực —— trận chiến sắp xảy ra, cô đã sẵn sàng để chết.

Quy tắc thứ 5 của phù thủy —— Nếu tự do cuối cùng phải dùng sự hy sinh để đổi lấy, thì sự hy sinh cũng tượng trưng cho một loại tự do.

——Một loại tự do của linh hồn sau khi chết, một loại tự do trong tương lai.

Khi mũi tên nhọn hoắc đầu tiên đâm vào đuôi rắn của Leah, máu phun xối xả, cô ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt dữ tợn vì đau đớn, nhìn hòn đảo lơ lửng trên bầu trời, thở gấp khàn giọng ra lệnh:

"Tấn công ——!"

Cung điện của Giáo Hoàng.

Bạch Liễu và Mộc Kha dùng kỹ năng tàng hình trong bóng tối của Mộc Kha, men theo bản đồ mà Lưu Giai Nghi cung cấp nhanh chóng đột nhập từ cửa sau của cung điện Giáo Hoàng. Hai người hạ gục hai linh mục rồi lôi vào chỗ khuất, cởi hết quần áo đối phương mặc vào cho mình, sau đó lại nương theo bóng tối lẻn vào chính sảnh.

Mộc Kha ẩn mình trong đêm quét mắt qua chính điện trước mặt, cau mày: "Nhiều thủ vệ quá vậy?"

"Không chỉ có thủ vệ đâu, nhìn bên kia đi." Bạch Liễu vỗ bả vai Mộc Kha, chỉ về bên cạnh chính điện, "Còn cả đống Hồng Y giáo chủ và một dàn đồng ca nữa."

"Hẳn là Giáo Hoàng đã xảy ra chuyện gì đó nên mới tăng cường phòng vệ như vậy."

Bạch Liễu sờ sờ cằm suy nghĩ: "Nhưng hôm qua chúng ta đâu có tới cung Giáo Hoàng, chắc là phía Hồng Đào làm."

“Nhiều người quá chúng ta khó ẩn nấp.” Mộc Kha căng thẳng, “Chúng ta cũng không biết đám thủ vệ này là quái vật cấp bậc gì, có thể giết được hay không, trên người chúng có buff gì. Vả lại đông như thế này, cho dù chúng ta có thể giết được chúng thì cũng phải mất không ít thời gian. Mà quan trọng là chúng ta đến đây để trộm chìa khóa, động tĩnh lớn như vậy sẽ đánh động đến Giáo Hoàng bên trong, lỡ như gã cầm chìa khóa chạy trốn thì xem như chúng ta đến đây công cốc.”

“Không chỉ vậy.” Bạch Liễu bổ sung, “Tình huống tệ nhất là Giáo Hoàng sẽ cầm chìa khóa chạy lên đảo và khóa lại thang trời, chúng ta sẽ không lên được nữa, đồng thời nhóm phù thủy tấn công lại đây sẽ bị bảo vệ vây bắt tại chỗ.”

“Theo cách nói của Giai Nghi thì nhóm phù thủy không chịu được số lượng thương vong nhiều đến thế.”

Mộc Kha gật đầu, lo lắng nói: “Cho nên chúng ta hành động nhất định không để xảy ra sự cố.”

“Nhìn phòng ngự dày đặc như thế này thì chắc chắn Giáo Hoàng là một kẻ ham sống sợ chết, loại người này luôn luôn rất cẩn thận… Làm sao chúng ta có thể thuận lợi lẻn vào đại điện mà tránh bứt dây động rừng bây giờ?”

Tề Nhất Phảng lớn vởn đi qua đi lại trước cửa hông sảnh chính cũng đang phải đối mặt với vấn đề tương tự.

Cậu đã có được thân phận linh mục Tòa thánh rồi, vậy mà lúc xin yết kiến Giáo Hoàng lại bị gã từ chối —— tin tức về việc phù thủy tấn công đã truyền đến cung điện, khiến Giáo Hoàng như chim sợ cành cong, ai cũng không chịu gặp.

Đến đây thì Tề Nhất Phảng mới bàng hoàng nhận ra, vì sao mình đảm nhận nhiệm vụ ăn trộm chìa khóa quyền trượng mà Phoebe lại bảo thằng cha cao to đen hôi Titan kia đi chung mình.

Xin vào mà không chịu cho vào, cứ lằng nhà lằng nhằng như thế này thì kêu Titan đập luôn cửa chứ sao nữa!

…..Chiến thuật của một người thích dùng nắm đấm để nói chuyện như Phoebe là vậy đấy!

Tề Nhất Phảng nghĩ đến đó thì dở khóc dở cười. Nếu cậu dùng vũ lực thì không biết biến số nào sẽ xảy ra, hơn nữa Hoàng Hậu đang bị Tòa thánh giam giữ cũng sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều. Nếu không đến bước cuối cùng thì cậu không muốn sử dụng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Nhưng nếu không dùng bạo lực thì gặp tên Giáo Hoàng đang cun cút sợ hãi này kiểu gì đây?

Tề Nhất Phảng nghĩ mà đau hết cả đầu.

Cậu nghĩ bụng, trong hoàn cảnh như thế này, Giáo Hoàng sẽ méo dám tiếp xúc bất kỳ ai đâu.

Mộc Kha cũng nghĩ tương tự, cậu cau mày nói: “Trong đại sảnh không có kẽ hở nào có thể lẻn vào, chúng ta chỉ có thể dùng vũ lực tiến vào.”

“… Hình như là vậy.” Bạch Liễu nhìn về phía cửa đại sảnh, hơi híp mắt, “Nhưng mà bây giờ xông lên thì tỉ lệ thành công khá thấp.”

“Không bằng chúng ta thử đánh cược một lần.”

Mộc Kha giật mình: “Đánh cược?”

“Theo lẽ thường thì Giáo Hoàng sẽ không chịu mở cửa gặp bất cứ ai.” Bạch Liễu bình tĩnh phân tích, “nhưng có một trường hợp đặc biệt. Theo thông tin Giai Nghi cung cấp cho chúng ta thì Giáo Hoàng rất tôn sùng kẻ đã bán hòn đảo này cho gã. Tuy là tôi không biết người này là ai, nhưng qua các phó bản mà tôi đã từng tham gia thì ít nhiều sau lưng chúng đều có bóng dáng của Bạch Lục.”

“Bởi thế tôi mạnh dạn suy đoán, nếu như người bán Thành phố trên không cho Giáo Hoàng là Bạch Lục, trong tình huống bị công kích như thế này thì Giáo Hoàng sẽ cực kỳ hoảng loạn, nhất định sẽ đồng ý gặp mặt Bạch Lục, vị thần đã hoàn thành ước nguyện của gã ta.”

“Mà tôi thì giống hệt Bạch Lục.”

Bạch Liễu nhẹ giọng nói: “Nếu như tôi suy đoán không sai, nếu tôi ra mặt muốn gặp Giáo Hoàng, gã sẽ đồng ý mở cửa nghênh đón tôi.”

“Nhưng nếu người bán hòn đảo cho Giáo Hoàng không phải Bạch Lục thì sao?” Mộc Kha nhíu mày, “Lỡ như Bạch Lục tìm

phương tiện liên lạc với đối phương giống như ván trước thì sao?”

“Vậy lúc đó dùng vũ lực công kích cũng không muộn.” Bạch Liễu nói xong thì sửa sang lại bao tay, điều chỉnh sắc mặt, trực tiếp giơ cao hai tay đi ra ngoài.

“?!Ai!”

Thủ vệ giương nỏ chỉa vào Bạch Liễu đang ở tư thế đầu hàng, hung hăng hỏi: “Mày là ai?!”

Bạch Liễu thong thả giải thích: “Ta là khách của Giáo Hoàng.”

“Khách của Giáo Hoàng?” Thủ vệ nghi ngờ hỏi lại, hắn chĩa nỏ vào động mạch chính trên cổ Bạch Liễu, tới gần đẩy cằm hắn lên, “Hôm nay Giáo Hoàng không mời khách nào tới cả.”

“Mi có thể chuyển lời với Giáo Hoàng, chìa khóa lên đảo trên tay ông ta cần phải sửa chữa, ông ta sẽ nhớ ra thôi.” Bạch Liễu bình tĩnh nhướng mắt nói.

—— Nếu như Bạch Lục là người bán hòn đảo, vậy thì chiếc chìa khóa có thể giết chết phù thủy trong tay Giáo Hoàng hơn phân nữa cũng là do vị thần nhàm chán đó tự mình tạo ra.

Hắn không nghĩ một kẻ phàm nhân tầm thường và ngu ngốc như Giáo Hoàng lại có thể tạo ra chìa khóa lên thành phố trên không.

Thủ vệ do dự một chút, nhưng vẫn quay lại nhờ người bên cạnh chuyển tin giúp mình.

“Tao không gặp ai hết! ” Giáo Hoàng vừa thấy thủ vệ bước vào thì hoảng hốt gào thét, “Ai cho mày mở cửa vào đây! Lỡ như lũ phù thủy thoắt ẩn thoắt hiện đó vào được thì phải làm sao!”

Thủ vệ mới bước vào bị Giáo Hoàng rống một tiếng, kinh hãi quỳ rạp xuống đất, run rẩy bẩm báo: “Thưa… thưa Giáo Hoàng, có người tự xưng là khách của ngài tới.”

“Hôm nay tao không có hẹn với khách nào hết! Bắt nó lại tra tấn đến chết cho tao! Chắc chắn nó là do phù thủy phái đến!” Giáo Hoàng điên cuồng đập vỡ chiếc cốc sứ tinh xảo trước mặt thủ vệ, “Cút ngay! Để tao an toàn một mình!”

Mảnh vỡ của chiếc cốc rơi loảng xoảng đầy đất khiến thủ vệ đang quỳ sợ hãi run lên, hắn ta vội vàng quỳ xuống, cuống cuồng gật đầu: “Vâng Giáo Hoàng đại nhân!”

“Chúng tôi sẽ sẽ tra tấn và xử tử tên gián điệp phù thủy tuyên bố đã bán hòn đảo cho ngài muốn sửa chìa khóa Thành phố trên không ạ!”

Giáo Hoàng khựng người lại, vẻ tức giận trên mặt lập tức đông cứng lại, gã đang dựa vào trên ghế đột nhiên đứng phắt lên: “Mày đang nói ai?!”

Thủ vệ bối rối rụt vai: “Một… một người bảo là đã bán đảo cho ngài.”

Giáo Hoàng hít sâu hai hơi, run rẩy rời khỏi chỗ ngồi, nhưng lại nghĩ tới điều gì lại quay trở về, lo lắng đi tới đi lui, lồng ngực phập phồng vì cảm xúc mãnh liệt, gã hoảng hốt lẩm bẩm một mình: “Sao vị kia lại đích thân tới đây?!”

“…Không.. chắc là không đâu.. suy nghĩ của vị đó…chỉ cần thấy chuyện gì thú vị thì sẽ nhúng tay vào, bây giờ phe phù thủy đang đại chiến với Tòa thánh, lỡ đâu đây cũng là chuyện thú vị trong mắt vị đó thì sao…..”

“Nói không chừng.. nói không chừng vị ấy đến để giúp mình!”

“Mày miêu tả thử xem.” Giáo Hoàng nắm tay vịn ghế ngồi, cảnh giác hỏi: “Vị khách đó… trông như thế nào.”

“Cậu ta là một thanh niên ngoài hai mươi tuổi, mặc áo khoác trắng của linh mục, đeo găng tay đen.” Thủ vệ mô tả chi tiết, “Có vẻ lai lịch không tầm thường, bị chúng tôi chĩa nỏ vào cũng rất bình tĩnh.”

Giáo Hoàng nhắm mắt lại, bước nhanh đi xuống, suýt chút nữa là lăn luôn khỏi ghế ngồi: “Mau mời ngài ấy vào đi!”

Thủ vệ vội vàng gật đầu: “Vâng vâng! Tôi lập tức mời vị khách quý kia vào!”

Cửa chính của cung điện Giáo Hoàng vốn đóng kín cửa từng lớp từng lớp mở ra, nội thất trang hoàng lộng lẫy bày ra trước mặt Bạch Liễu, những bức tranh màu trên tấm kính thủy tinh khổng lồ phản chiếu từng tầng vầng hào quang đủ màu sắc hắt lên mặt hắn khiến hắn khẽ nhíu mắt.

Tên thủ vệ vừa rồi còn chĩa nỏ vào người Bạch Liễu giờ đây cung kính khom người chín mươi độ, đưa tay dẫn đường cho Bạch Liễu: "Vừa rồi không nhận ra ngài, đắc tội với ngài rồi, xin ngài tha thứ cho hành vi tội lỗi của tôi."

"Giáo Hoàng đại nhân nói, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu, nếu như ngài muốn tới, cửa chính của cung điện luôn luôn mở rộng cho ngài, mời ngài vào."

Bạch Liễu khẽ gật đầu, đi theo thủ vệ đi lên phía trước, đồng thời liếc mắt nhìn Mộc Kha đang đợi bên cạnh mình.

Mộc Kha vẫn chờ đợi nãy giờ thở dài một hơi, thu hồi dao găm trong tay, ẩn mình vào bóng tối, theo sát sau lưng Bạch Liễu, trong nháy mắt lẻn vào cung điện của Giáo Hoàng.

Tề Nhất Phảng đang bị giữ lại ở sảnh phụ bắt được động tĩnh, cậu nghe thấy tiếng người chào đón từ sảnh chính muốn nhân cơ hội xông vào luôn, nhưng lại bị thủ vệ chặn lại.

"Giáo Hoàng đang tiếp khách quý." Trong giọng nói thủ vệ rõ ràng mang theo ý cảnh cáo, "Xin linh mục đừng tự tiện xông vào chính điện."

Tề Nhất Phảng nghiến răng, khuôn mặt sa sầm lại, cậu lặng lẽ luồn tay vào áo choàng linh mục, nắm lấy vũ khí của mình —— một cái chong chóng đo chiều gió.

Cậu đã đặt ám hiệu với Titan, nếu như cung điện Giáo Hoàng xuất hiện bão tố dị thường, Titan sẽ từ bờ biển xông lại đây, đập nát chính điện cung Giáo Hoàng.

Vốn dĩ cậu muốn giải quyết tất cả chuyện này một cách êm đẹp, nhưng xem ra cái vị Giáo Hoàng kia rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, thế nên chỉ có thể dùng 【bão tố】để giải quyết thôi vậy?

…Nhưng mà tình hình đang căng như dây đàn, vị khách nào mà được tên Giáo Hoàng sợ chết đóng chặt cửa kia lại chịu mở ra đón tiếp long trọng như vậy nhỉ?

Tề Nhất Phảng đưa mắt đến sảnh chính của Cung điện Giáo Hoàng, rơi vào trầm tư.

Trong sảnh chính của Cung điện Giáo Hoàng.

Bạch Liễu được thủ vệ nghênh đón đi vào, Giáo Hoàng vừa nhìn thấy mặt hắn liền từ trên ghế ngồi run rẩy kích động đi xuống, gã đứng cách Bạch Liễu hai mét thì dừng lại, cực kỳ kính cẩn kèm theo sự hèn mòn hạ mình xuống, giơ tay phải cởi mũ ra làm động tác chào hỏi.

“Đúng là ngài rồi!” Giáo Hoàng ngẩng đầu lên, rưng rưng nước mắt. Gã đi theo phía sau Bạch Liễu, từng bước một dẫn hắn đi lên ghế ngồi, còn bản thân mình thì đứng dưới bậc

thềm, khiêm tốn khom người nói: “Mời ngài ngồi trên thần tòa, trong toàn bộ Cung điện Giáo Hoàng không có nơi nào xứng đáng với ngài ngoại trừ nơi này.”

“Đây không phải là chỗ ngồi của ông sao?” Bạch Liễu rũ mắt xuống, ngữ khí không chút tình cảm hỏi lại: “Ông nhường cho ta thì ông ngồi chỗ nào?”

“Trước thần linh, phàm nhân không có chỗ đứng.” Giáo Hoàng ngẩng đầu, nắm chặt mũ trong tay, trong mắt mang theo sùng đạo và cuồng tín nhìn Bạch Liễu, “Ngài đã dạy cho tôi, ngài quên rồi sao?”

“Tín đồ như chúng tôi không xứng ngồi trước mặt ngài, không xứng ngồi trên thần tòa!”

Bạch Liễu không chút khách khí ngồi xuống, hắn chống khuỷu tay dựa vào tay vịn, chống mặt, nửa nhắm mắt dưỡng thần, bình tĩnh hỏi: “Ông thấy được khuôn mặt của ta rồi sao?”

“Tình cờ thấy được một lần.” Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Liễu, Giáo Hoàng không chút nghi ngờ hắn, gã nhớ lại: “Lúc tôi hứa nguyện với ngài, ngài cũng không cố ý giấu mặt.”

Bạch Liễu thản nhiên gật đầu, nhẹ giọng hỏi: “Chìa khóa Thành phố trên không của ông đâu?”

“À!” Giáo Hoàng không chút nghi ngờ, cung kính đưa quyền trượng trong tay mà gã xem như sinh mệnh ra, có chút khẩn

trương hỏi: “Tôi dùng chìa khóa này mấy chục năm rồi, có chỗ nào cần phải sửa chữa nữa sao?”

Bạch Liễu cụp mắt nhìn cây quyền trượng trong lòng bàn tay hắn.

Quyền trượng phù điêu bằng gỗ được bao phủ bởi những xúc tu khổng lồ của những sinh vật quái lạ dưới biển sâu, khi chạm vào có cảm giác gồ ghề không bằng phẳng, những xúc tu vờn quanh uốn lượn lên tận đỉnh trượng, có một viên đá quý phát ra ánh sáng màu xanh bạc mờ mịt lơ lửng trên đó.

Hào quang ấm áp của viên đá quý ngưng tụ thành chùm sáng, phản chiếu vào trong con ngươi tối đen không gợn sóng của Bạch Liễu, giống như vết nứt vũ trụ xé toạc đêm đen.

—— chính là khe hở màu lam bạc mà Bạch Liễu đã nhìn thấy Bạch Lục bước ra từ đó vô số lần.

Thấy Bạch Liễu chỉ nhìn quyền trượng không nói lời nào, Giáo Hoàng lo lắng chắp tay, nuốt nước miếng, lại hỏi: “Có.. có chỗ nào cần ngài phải đích thân sửa chữa sao?”

“Chỗ cần sửa à?” Giọng nói của Bạch Liễu tựa hồ có chút bừng tỉnh, hắn tùy ý dựa vào trên chiếc ghế có chút quá khổ so với mình, khoanh chân, cười nửa miệng nhìn Giáo Hoàng đứng trước mặt, tư thế và giọng điệu bất cần, cuối giọng còn mang theo ý cười, “Quyền trượng này cần phải sửa đổi.”

Giáo Hoàng nhìn ánh mắt của Bạch Liễu mà vô cùng bất an, gã run giọng hỏi: “Cần.. cần sửa đổi ở đâu ạ?”

Bạch Liễu xoay chuyển quyền trượng, hắn nghiêng đầu cười hướng Giáo Hoàng nói: “Chính là đổi chủ cho cây quyền trượng này, đổi người tốt hơn.”

“Mộc Kha, giết gã.”

Ý cười vừa dứt mệnh lệnh liền đưa ra, thích khách ẩn nấp trong bóng tối đột nhiên nhảy lên, ánh mắt sắc bén lạnh lùng, dao găm cầm trong tay nhắm ngay sườn cổ hớ hênh của Giáo Hoàng, hung hăng đâm một nhát!

Giáo Hoàng né thoát được trong gang tấc, gã hoảng sợ hét lên một tiếng, vội vàng bò về phía trước: “Người đâu…đến… đến cứu mạng!!”

Cùng lúc đó, Tề Nhất Phảng cầm cánh gió, nhìn tên thủ vệ trước mặt nghiêm túc hỏi lại: “Không cho tôi vào đúng không?”

Thủ vệ kiêu ngạo hếch cằm: “Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, ông chỉ là một linh mục mà thôi.”

“Linh mục không cho phép thì không đủ tư cách bước vào cung điện của Giáo Hoàng.”

“Haiz, vậy không còn cách nào khác, mặc dù tôi không thích giết NPC trong trò chơi, cũng không thích 【 bão tố 】.” Tề Nhất Phảng bất đắc dĩ thở dài, ánh mắt kiên định, lấy ra cánh gió đang xoay tròn kịch liệt từ chiếc áo choàng của linh mục,

“Nhưng đôi khi, chỉ có bão mới có thể cuốn trôi mọi thứ bẩn thỉu.”

“Đây là mệnh lệnh của Chiến Thuật Gia, tôi phải vào Cung điện của Giáo Hoàng!”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Tề Nhất Phảng sử dụng kỹ năng triệu hồi một cơn bão lớn kéo dài hai giờ tại địa phương. 】

Mưa gió bất ngờ ập đến, mưa to gió lớn giống như một người chơi tràn đầy dục vọng hủy diệt, không chút kiêng nể xông thẳng vào cung điện Giáo Hoàng, bắt đầu hủy diệt hết thảy. Tên thủ vệ vừa mới diễu võ dương oai bị thổi tốc lên không trung, hắn vớ được cây cột trong cung mới ổn định được thân thể, sợ hãi hét lớn: “Cái gì vậy?”

Từ xa vọng lại âm thanh ầm ầm và gầm rú của một người khổng lồ đang chạy tới, mặt đất dưới chân rung chấn dữ dội ——Titan đang đến.

Toàn thân Tề Nhất Phảng ướt sũng, cậu đang cầm một cánh gió quay như quạt điện, đuôi tóc và mặt dính đầy bọt nước, cậu nhìn ra xa, lau nước mưa trên mặt, thở dài một tiếng trả lời câu hỏi của NPC bảo vệ, trong giọng nói mang theo ý cười vụn vặt:

“Bão đấy, chưa từng thấy bao giờ sao?”

Chương 540

Phòng xử án 23.

Đây là phiên tòa xét xử phù thủy đầu tiên ngày hôm nay.

Phù thủy số 1 bị đem ra xét xử và bị trói vào cây cột trung tâm là một cô gái trẻ chỉ khoảng độ 16, 17 tuổi. Từ đầu đến giờ cô gái cứ mở miệng a a như muốn nói điều gì đó, nhưng chỉ có thể phát ra vài âm thanh đứt đoạn không thành tiếng.

Cứ như vậy, cô gái trẻ bị thủ vệ bên cạnh quát lớn: "Trong phiên tòa cấm làm ồn! Câm miệng!"

"Cô ta không nghe được." Giám mục ngồi phía trên thản nhiên nói: "Cô ta bị câm điếc, bịt miệng cô ta lại đi."

Thủ vệ liền lấy một miếng vải bông bịt chặt miệng cô gái trẻ đang run lẩy bẩy, cô gái nhìn những người xung quanh với vẻ mặt bối rối và sợ hãi —— dường như cô cũng không hiểu mình đang trải qua chuyện gì, và cũng không ai giải thích với cô chuyện gì đang xảy ra.

"Mẹ của cô đã chạy trốn vào ngày mụ ta bị kết án là phù thủy, vì vậy tiếp theo chúng tôi phải phán xử cô, nhưng sau đó chúng tôi phát hiện ra cô vừa sinh ra đã không nghe, không nói được." Giám mục lạnh lùng nói, không quan tâm đến việc

cô gái trẻ không nghe thấy, “Có rất nhiều đứa trẻ được sinh ra trên đời này, tại sao chỉ có mình cô bị câm điếc bẩm sinh?!”

“Chúa không bao giờ chỉ trích những người lương thiện, nếu cô bị tước đoạt thính giác và khả năng ngôn ngữ thì chắc chắn là do cô đã làm điều gì đó khiến Chúa tức giận, vì vậy ngài mới trừng phạt cô.”

“—— Ví dụ như cô là một phù thủy độc ác được sinh ra trên cõi đời này!”

Mặc dù không nghe được, nhưng vẻ mặt chán ghét và buộc tội rõ ràng của giám mục khiến cô gái trẻ theo bản năng lắc đầu kinh hãi, nước mắt giàn giụa, tay không ngừng run rẩy, cố gắng dùng ngôn ngữ ký hiệu của người câm điếc để giải thích, nhưng đôi tay đã bị khóa chặt lại rồi.

Bên cạnh có người không nhịn được thấp giọng bênh vực cô gái: “Thưa đức giám mục, đứa nhỏ này bị câm điếc bẩm sinh nên từ đó đến nay vẫn cứ ru rú trong nhà, không ra ngoài nhiều, cũng chưa bao giờ làm điều gì xấu, đâu thể nào là phù thủy ạ?”

“Trong thánh điện không được phép ồn ào.” Giám mục lạnh lùng nhìn người vừa mới lên tiếng, “Ông biện hộ cho ả phù thủy sắp bị xét xử này, là bởi vì ông đã bị mê hoặc, muốn bị phán xử chung với ả hay sao?”

Người đàn ông rụt cổ, nhịn nhục ngậm miệng lại.

Anh ta là hàng xóm của gia đình đứa trẻ này, đã quan sát đứa trẻ lớn lên từ khi còn nhỏ. Sau khi mẹ đứa trẻ bị tố cáo và phán xử là một phù thủy, đứa trẻ và cha nó đều bị kéo đến những tòa thẩm giáo khác để xét xử, thế nên không còn ai biện hộ giúp nó, vì vậy sau khi có tư cách bồi thẩm đoàn, anh ta cân nhắc một thời gian và quyết định đến đây —— ít nhất thì có thể nói đỡ giúp đứa trẻ này vài câu.

Nhưng hóa ra trước Tòa thánh, câm hay không câm không có gì khác biệt —— bất kể bạn biện minh thế nào, bạn đều sẽ bị kết tội.

“Nhưng thượng đế không tàn nhẫn như vậy.” Giám mục đổi chủ đề, “Vốn dĩ phải dùng lửa thánh để khảo nghiệm phù thủy như cô, nhưng bây giờ chiến sự cấp bách, trong nước không đủ phụ nữ để tiêu hóa cá chình, Tòa thánh cũng không đến nỗi vô lý như vậy.”

“Vì vậy, chúng tôi đã thay đổi phương pháp kiểm tra.”

Giám mục thản nhiên xua tay: “Đem thùng cá chình lên đây.”

Một thùng cá chình lúc nhúc đầy ắp được thủ vệ đẩy đến trước mặt cô gái, cô gái kinh hãi nhìn thùng cá chình, dường như đã hiểu chuyện gì sắp xảy ra, vùng vẫy dữ dội.

Giám mục không chút động lòng: “Nếu cô có thể tiêu hóa thùng cá chình này mà vẫn giữ được sự tỉnh táo trước tòa, không bị ma quỷ mê hoặc trở thành phù thủy, thề trung thành với Tòa thánh mãi mãi, tẩy sạch và tiêu hóa cá chình cho cả nhân loại mãi mãi, và mỗi tháng phải đến Tòa thánh để nhận một số cá chình —— khoảng gần bằng với số lượng cá chình

trước mặt cô, thì chúng tôi có thể xét cô vô tội và phóng thích cô.”

Giám mục phất tay ra hiệu, tên thủ vệ liền thả cô gái trẻ ra khỏi cột, bắt cô quỳ trước thùng cá chình, ấn cái đầu không ngừng giãy giụa của cô xuống trước thùng rồi xé miếng vải bịt miệng ra, kinh tởm ra lệnh: “Để chứng minh mày không phải là phù thủy, bắt đầu nuốt đi.”

“Nuốt nhanh đi! Hôm nay còn phải xét xử rất nhiều phù thủy, đừng lãng phí thời gian của bọn tao.”

Cô gái trẻ cắn chặt răng, hai mắt đỏ hoe, đôi vai gầy run cầm cập không muốn mở miệng.

Thủ vệ thầm mắng một tiếng, chuẩn bị duỗi tay muốn bóp miệng, buộc cô phải nuốt nó.

Mục Tứ Thành núp trong đám người bồi thẩm đoàn mà điên tiết, cậu siết chặt nắm đấm, khuôn mặt của Đường Nhị Đả thì u ám đến mức muốn chảy nước, súng trong tay cũng sẵn sàng lên đạn.

“Đm.” Mục Tứ Thành thầm mắng, “Lũ chó má cầm thú này!”

Cô gái trẻ này khiến họ nhớ đến Giai Nghi.

“Quất luôn không?” Mục Tứ Thành quay đầu nhìn Đường Nhị Đả.

Đường Nhị Đả bình tĩnh lắc đầu: “Ra tay bây giờ rất dễ làm cô ấy bị thương, lính canh đứng gần cô ấy quá.”

“Nhưng cứ không thể ngồi nhìn mãi…” Đường Nhị Đả dừng lại, “Đợi thêm 30 giây nữa, nếu không ổn thì chúng ta tấn công cứu người.”

Mục Tứ Thành hít một hơi thật sâu, làm động tác OK.

“Chờ đã, giám mục đại nhân, tôi muốn cầu nguyện thanh tẩy cho chị ấy trước khi bắt đầu được không?” Một giọng nữ lanh lảnh vang lên, cắt ngang hành động bắt cô gái nuốt cá chình của thủ vệ.

Mục Tứ Thành và Đường Nhị Đả nghe thấy giọng nói đó thì lập tức căng thẳng, hai người quay phắt đầu nhìn sang.

Cô gái nhỏ mắt xanh với mái tóc xoăn dài vàng óng ả mặc bộ đồ Nữ Tu hai màu trắng tinh, khẽ siết chặt tay trước người như thể đang cầu nguyện, thành khẩn thỉnh cầu: “Trước khi thẩm vấn, tôi có thể cầu nguyện cho chị ấy không? Đây là công việc của một Nữ Tu như tôi, xin đừng từ chối tôi.”

Nhìn thấy vẻ mặt của Phoebe, giám mục không khỏi thót mình tim đập loạn xạ, hắn khó khăn rời mắt khỏi mảnh da thịt trắng nõn nho nhỏ trên ngực Phoebe, làm động tác mời chào, lắp bắp nói: “Nếu sơ không chê cô ta bẩn thỉu thì đương nhiên là được rồi!”

Phoebe nở nụ cười ngọt ngào, hơi hơi khom người: “Cám ơn giám mục đã đồng ý lời thỉnh cầu tùy hứng của tôi.”

Giám mục bị Nữ Tu được đồn đại là xinh đẹp nhất này mê hoặc đến mụ mị cả người, hắn nghiêng người về phía trước, ánh mắt mờ mịt đáp lại lời Phoebe, như thể đã quên mất nữ phù thủy đang chờ bị xét xử trên khán đài: “Nhưng sao sơ đến đây sớm vậy? Đáng lẽ sơ đang ở tòa thẩm giáo số 1 kia mà, tòa án bên đó vẫn chưa bắt đầu.”

“Vậy sao?” Phoebe tinh nghịch chớp chớp mắt, “Có lẽ là bởi vì có tôi trợ giúp nên phiên tòa hôm nay kết thúc cực kỳ nhanh chóng. Tất cả phiên tòa xét xử phù thủy đều đã kết thúc rồi, thưa giám mục.”

“Hãy tin tôi, phiên tòa của ông ở đây hôm nay cũng sẽ kết thúc sớm thôi.”

Phoebe nhếch khóe miệng, đi tới gần cô gái trẻ đang run rẩy, nụ cười trên mặt vừa thánh thiện vừa tàn nhẫn, dùng một âm thanh vô cùng mềm mại nói: “—— sẽ nhanh thôi, đức giám mục, rồi ngài cũng sẽ giống như các giám mục của những tòa thẩm giáo khác, hoàn thành công việc của mình với sự giúp đỡ của tôi và được nghỉ ngơi….”

“Mãi mãi~”

Giám mục không nghe rõ Phoebe nói gì, bối rối hỏi lại, Phoebe cũng không trả lời mà chỉ nhẹ nhàng nhảy hai cái, từ bậc thang đi tới trước mặt cô gái trẻ.

Phoebe giơ tay lên, cô bé chậm rãi dùng thủ ngữ ra dấu, “Chị là phù thủy à?”

Cô gái trẻ rưng rưng nước mắt, ánh mắt chứa đầy sự sợ hãi cùng một tia mong đợi nhìn Phoebe đi tới trước mặt mình —— đây là người đầu tiên chịu nói chuyện với cô sau khi cô bị bắt đến đây. Cô gái trẻ muốn lắc đầu phủ nhận, nhưng không biết vì sao, cái lắc đầu của cô đột nhiên dừng lại, ngón tay động đậy như thể muốn nói điều gì đó bằng ngôn ngữ ký hiệu.

Phoebe ngẩng đầu nhìn thủ vệ bên cạnh: “Cởi trói cho chị ấy.”

Tên thủ vệ do dự một lúc, nhưng hắn ta vẫn cởi trói cho cô gái, cô gái run rẩy ra thủ ngữ bằng đôi tay đầy những vết sẹo đỏ trên cổ tay: “Chị không biết phù thủy là gì”.

“Chị chỉ biết mẹ chị bị phán xét là một phù thủy.”

“Nếu bà ấy là phù thủy thì chắc là chị cũng vậy.”

Phoebe thú vị ngồi xổm xuống, dùng thủ ngữ nói: “Phù thủy sẽ bị Tòa Thánh xét xử và tra tấn, chị dám thừa nhận mình là phù thủy trước mặt tôi sao?”

Cô gái trẻ bật khóc, lo lắng và bối rối hỏi bằng ngôn ngữ ký hiệu: “Nhưng họ nói mẹ chị là phù thủy!”

“Mẹ chị là người tốt, vậy chắc phù thủy cũng là người tốt! Tại sao người ta lại muốn xét xử phù thủy chứ!”

“Chị nói đúng.” Phoebe mi mắt cong cong cười rộ lên, cô bé dùng ngôn ngữ ký hiệu ra dấu, “Tôi nghĩ cũng chúng ta không nên phán xử phù thủy.”

Trao đổi với cô gái trẻ kia xong, Phoebe quay đầu, có chút áy náy ngẩng đầu nhìn về phía giám mục, “Giám mục đại nhân, cô ta vừa mới thừa nhận mình là phù thủy.”

Giám mục sửng sốt: “Thừa… thừa nhận rồi à?”

“Nếu cô ta đã thừa nhận mình là phù thủy thì theo lệ thường phải dùng lửa thánh thiêu chết… à không phải, thử thách cô ta phải không?” Phoebe bình thản hỏi.

“Nếu đã thừa nhận rồi.” Giám mục do dự một lúc, “…vậy chúng ta dùng lửa thánh vậy.”

Những ngọn đuốc được chất đống dưới cây cột, cô gái trẻ bối rối bị khiêng trở về, người hàng xóm không đành lòng quay đi, không muốn nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc đó, Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành nhìn nhau, sẵn sàng ra tay.

“Cô ta không thể nói, không thể nghe, đây là khuyết tật về thể chất, là sự trừng phạt mà Thượng đế dành cho cô ta. Cô ta bị kết án là phù thủy và bị thiêu đốt xuống địa ngục. Sau khi chết, linh hồn của cô ta sẽ bị thiêu cháy thành tro, không được lên thiên đường.” Gám mục tỏ vẻ thương hại lẩm bẩm cầu nguyện, cuối cùng cúi đầu hành lễ, thì thầm: “Xin Chúa tha thứ cho tội ác của cô ta.”

Đáng lẽ khi mọi người cầm đuốc tiến đến, cô gái trẻ phải kinh hoàng lắm, nhưng lúc nhìn Phoebe đứng ngay trước mặt mình, không biết tại sao cô chỉ cảm thấy choáng váng và bình tĩnh.

Cô gái trẻ nhìn Nữ Tu tóc vàng đang khẽ mỉm cười với mình, dùng ngôn ngữ ký hiệu ra dấu như đang trò chuyện:

“Chị biết gì không? Tôi rất thích việc bọn chúng sử dụng dị tật cơ thể của chị để tuyên bố chị là phù thủy.”

“Chị làm tôi nhớ đến một phù thủy khác.”

“Đã lâu không thành tâm cầu nguyện, hôm nay tôi sẽ phá lệ cầu nguyện cho chị.”

Nữ Tu khép đôi mi thanh mảnh cong vút, che đi đôi mắt xanh biếc, vẻ mặt thuần khiết khẽ cầu nguyện: “Cầu Chúa phù hộ cho chị được lên thiên đường”.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Phoebe sử dụng kỹ năng (cầu nguyện · phúc âm) 】

【 kỹ năng này có thể mê hoặc tất cả NPC và người chơi trong một phạm vi nhất định, khiến đối phương mở lòng tin tưởng người chơi, sinh ra cảm giác thân thiết với người chơi và vô thức tiếp cận với người chơi. 】

Một đôi cánh chim trắng thật lớn bung xòe ra sau lưng Phoebe, thánh quang bao phủ toàn bộ giáo đường khiến người

ta hoa mắt mơ màng, phảng phất như đang đắm chìm trong một giấc mộng thiên đường.

Khoảnh khắc đôi cánh nhô ra từ phía sau Phoebe, Đường Nhị Đả, một người chơi lão luyện sắc sảo, đã tóm lấy Mục Tứ Thành, một người mới còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng lùi lại. Anh nhảy thoắt lên bức tường bên của nhà thờ, trèo ra khỏi khe hở phía trên, nằm xuống nhìn cảnh tượng bên trong, ngàn cân treo sợi tóc tránh thoát được phạm vi Phúc âm của Phoebe.

Thấy giám mục trong nhà thờ lăn xuống khỏi ghế phủ phục dưới chân Phoebe, thủ vệ đột ngột đặt đuốc xuống, quỳ xuống sám hối tội lỗi của mình, còn những người đàn ông khác thì quỳ trên mặt đất, đờ đẫn bò về phía Phoebe, bày tỏ sự sùng kính với cô bé, Mục Tứ Thành vỗ ngực sợ hãi: "Trời đậu má, kỹ năng đỉnh quá, phạm vi rộng thật đấy."

Nhưng sắc mặt Đường Nhị Đả lại chẳng đẹp đẽ gì mấy: "Cô bé này mạnh hơn so với tưởng tượng của tôi."

…Rõ ràng chỉ là một tuyển thủ chơi vị trí khống chế, nhưng sức tấn công và khí thế mạnh quá.

Bình thường người chơi khống chế và lang thang như Mộc Kha sẽ cố tình che giấu cảm giác tồn tại của mình, nhưng cảm giác tồn tại của Phoebe từ đầu đến cuối đều lộ rõ ra ngoài, đây không phải là đặc điểm của người chơi khống chế và lang thang.

Phoebe đang kiểm soát tình hình, đó là đặc điểm của chủ công và Chiến Thuật Gia thì đúng hơn.

“Tôi nghi cô bé không chỉ đảm nhận vị trí khống chế và lang thang thôi đâu.” Đường Nhị Đả trầm giọng nghiêm túc, “Có thể cô bé còn đảm đương vai trò chủ công và Chiến Thuật Gia nữa.”

“Chủ công kiêm Chiến Thuật Gia?!” Mục Tứ Thành có chút không thể tin được, “Khống chế, lang thang, Chiến Thuật Gia, lại còn chủ công, trời đậu mé, này là ôm hết rồi còn gì, tính làm chiến sĩ lục giác hay sao?!”

(*) Nguyên văn 六边形战士 (lục biên hình chiến sĩ): ngôn ngữ mạng của TQ, đại khái là gamers chơi đủ tất cả vị trí

“Cô bé và Bạch Liễu, Nghịch Thần là người chơi cùng cấp độ với nhau, đợi một thời gian nữa trưởng thành là một kẻ địch khó nuốt đấy, mà đây chỉ là năm đầu tiên cô bé tham gia giải đấu.” Giọng điệu của Đường Nhị Đả càng ngày càng trầm, “Thảo nào Giai Nghi phân công tôi đến tòa thẩm giáo, hẳn là con bé đã đoán được Phoebe là chủ công chính và sẽ đích thân đến tòa án. Với khả năng tấn công của Phoebe thì chắc chỉ có cậu và tôi, hai người có lực phòng thủ cao mới chống chọi được.”

“Trận này khó nhằn rồi đây.”

Tại tòa thẩm giáo, Phoebe thong thả bước đến bên cô gái trẻ, cởi bỏ sợi dây trói: “Chị đi đi.”

“Phiên tòa hôm nay không liên quan gì đến chị nữa.”

Cô gái sững sờ nhìn mặt Phoebe, dùng thủ ngữ ra dấu: “Không phải phán xét tôi sao? Tại sao không liên quan gì đến tôi?”

“Vì sao lại phán xét chị chứ?” Phoebe nhún vai, cô bé mỉm cười.“Tất cả mọi người đều bị phán xét ngoại trừ chị, tôi không thích phán xét phù thủy.”

Cô gái khó hiểu nhìn Phoebe, nhưng ngay sau đó, dưới sự dẫn dụ của Phúc âm, cô ngoan ngoãn rời đi với giúp đỡ của người hàng xóm đang mơ mơ màng màng của mình. Trước khi rời đi, cô gái còn nhìn lại Phoebe, giữa sự tỉnh táo và mơ hồ rối rắm trộn lẫn vào nhau, dường như cô thấy Phoebe đang vẫy tay với mình, mỉm cười và dùng thủ ngữ:

“Tạm biệt, tiểu thư phù thủy.”

Phoebe cụp mắt xuống, nhìn đám đàn ông đang quỳ rạp trên mặt đất, nhẹ giọng ra lệnh: “Để tôi nghĩ xem, kết thúc các người như thế nào mới tốt nhỉ?”

“Thiêu chết đã dùng rồi, hay là ——”

Đôi cánh trắng sau lưng Phoebe nhẹ nhàng phe phẩy từ phía dưới hướng lên trên biến thành một đôi cánh dơi màu đen, đôi mắt vốn màu xanh táo nhạt trở nên đen đậm, tản ra ánh huỳnh quang quỷ dị, khóe miệng mọc ra hai răng nanh nhọn hoắc, trên trán cũng mọc ra hai chiếc sừng nhỏ màu đỏ dài khoảng một ngón tay.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Phoebe trang bị thân phận Sách Quái Vật 《 Ác Quỷ Địa Ngục 》】

Phoebe mang vẻ mặt tiểu quỷ ngây thơ kia cười phá lên, ngữ khí giễu cợt đầy ác độc: “Cứ mở mồm ra là phán xét người khác xuống địa ngục, chưa thấy qua địa ngục thì sao biết địa ngục là như thế nào?”

“Không bằng hôm nay tôi nguyện cầu cho các người xuống địa ngục! Đây cũng là một phần công việc của Nữ Tu đấy.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Phoebe sử dụng kỹ năng (Bài hát cầu nguyện địa ngục) 】

【Kỹ năng này tăng 400% sát thương cho tất cả người chơi trong đội (bao gồm cả chính mình), thời gian duy trì là 15 phút và thời gian hồi chiêu là 2 giờ. 】

Toàn bộ thánh điện trong nháy mắt bị hắc ám bao phủ, mặt đất tựa hồ tràn ngập vô số oán linh, khí lạnh thấu xương, vô số thi ma và hài cốt nhớp nháp vô hình bò ra khỏi mặt đất. Chúng cầm lấy tay chân của đám người đang nằm mê man trên mặt đất hút lấy sinh khí của đối phương, chẳng mấy chốc đã biến bọn họ thành những bộ xương khô quắt queo.

Cảnh tượng như địa ngục khiến Mục Tứ Thành hoàn toàn chết lặng: “…Cái gì vậy?! Theo tin tình báo của Vương Thuấn thì Phoebe đâu có kỹ năng này! Kỹ năng chính của con bé này không phải là tấn công hút máu mục tiêu đơn sao?! “

Đường Nhị Đả nhíu mày: “Quả nhiên con bé là chủ công chuyên tấn công phạm vi, lá bài này Hiệp Hội Quốc Vương giấu kín quá, từ trước đến nay Phoebe chưa từng sử dụng kỹ năng này nên Vương Thuấn cũng không nắm được thông tin

bên trong, hẳn con bé là át chủ bài của Hiệp Hội Quốc Vương cho vòng loại trực tiếp.”

Sau khi phúc âm kết thúc, giám mục vừa mới thanh tỉnh trong chốc lát lại bị 17, 18 bộ xương khô nhào vào hút sinh khí, vẻ mặt nhanh chóng khô quắt teo tóp lại, hắn kinh hãi nhìn Phoebe đứng ở giữa sân, khó nhọc hỏi một câu: “Tại sao…?!”

“Cô không phải là Nữ Tu sao?!”

“Tòa thánh tốn nhiều tâm huyết để bồi dưỡng cô như vậy, vì sao cô lại đứng về phía phù thủy?!”

Phoebe ngồi trên chiếc bàn phán xét cao hơn mình, lắc lắc cẳng chân, nghiêng đầu lặp lại lời giám mục với giọng khó hiểu: “Tại sao?”

“Đúng là dùng thân phận Nữ Tu cũng có thể chiến thắng trò chơi, mà còn thắng rất dễ nữa kìa.”

“Nhưng mà theo phe phù thủy thì tôi cũng thắng thôi, tôi chọn phe phù thủy ——” Phoebe vô tội xòe hai tay ra, trên mặt mang theo nụ cười đáng yêu, “Đó là bởi vì tôi rất thích phù thủy nhaaa~”

“Tuy rằng họ không phải là cùng một loại phù thủy, nhưng mà nghe tên gọi giống nhau cũng thích mà.”

Phoebe nhảy xuống khỏi bục phán xét, mỉm cười dẫm lên cái đầu teo tóp của giám mục:

“Hơn nữa, muốn giết một tên hèn hạ bẩn thỉu như ông quá đơn giản, tôi cũng không tốn bao nhiêu công sức, chỉ là thuận tay mà thôi, tôi thích làm gì thì làm.”

Giám mục trừng trừng nhìn Phoebe chết không nhắm mắt, hắn không cam lòng vùng vẫy vài cái, cuối cùng cũng biến thành một bộ xương khô.

“Hai người đang nhìn trộm kia.” Phoebe tùy ý dẫm lên đầu lâu, ngẩng đầu nhìn lỗ trống trên đỉnh tòa thẩm giáo, cười hiền lành vô hại nói: “Các anh nghĩ là tôi dùng kỹ năng chính chỉ để giết đám NPC râu ria này thôi sao?”

Đường Nhị Đả đảo mắt, nhanh chóng nắm lấy vai Mục Tứ Thành nhảy khỏi đỉnh Thánh điện.

Trong khoảnh khắc Mục Tứ Thành vừa nhảy xuống, sau lưng cả hai vang lên tiếng búa lớn. Mục Tứ Thành ngẩng đầu nhìn về phía cái lỗ trống mà bọn họ vừa trốn, đứng đó là một người đang bốc cháy hừng hực, trong tay đang cầm một khúc xương to cao bằng nửa người, cả khúc xương cũng đang bốc cháy ngùn ngụt.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Lưu Tập trang bị thân phận Sách Quái Vật 《 Quái nhân bùng cháy 》】

【: Người chơi Lưu Tập đã sử dụng kỹ năng (Búa xương rực lửa) 】

【Kỹ năng này đốt cháy 40 điểm máu của người chơi, tăng gấp ba lần sát thương cấp S ban đầu và đạt đến cấp độ SS. 】

【Do người chơi Lưu Tập đang trong phạm vi buff của (Bài hát cầu nguyện địa ngục) nên sát thương được gia tăng gấp 4 lần, tăng tổng sát thương lên gấp 12 lần so với ban đầu, một đòn tấn công có thể xuyên thủng lớp phòng ngự của người chơi Top 1 hiện tại, gây ra 20% đến 25% tổn thương giá trị sinh mệnh. 】

Mái vòm bọn họ vừa đứng đã bị đập tang hoác, phía trên tòa thánh xuất hiện một cái lỗ thủng thật lớn giống như bị tên lửa đánh bom, nhưng khu vực Tòa thánh trong phạm vi kỹ năng của Phoebe vẫn âm u tối đen như cũ, không một tia sáng nào có thể lọt vào.

Lưu Tập toàn thân rực lửa nhảy xuống từ hốc vòm, chiếc chùy xương trên tay cậu đập mạnh xuống đất tạo thành một vết lõm sâu, chấn động lớn đến nỗi Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành đang đứng vững vàng cũng bị lảo đảo một chút.

Đây là lần đầu tiên Mục Tứ Thành cảm nhận được cảm giác bị công kích và áp bức lớn như vậy, da đầu ngứa ran nhìn quái nhân đang bốc cháy đối diện —— chẳng lẽ cậu bị ảo giác rồi sao? Sức tấn công của tên này cao quá! Cảm giác như ăn một búa chắc phải mất nửa thanh máu!

Lần trước gặp Lưu Tập trong Nhà máy hoa hồng đâu có cảm giác thế này! Chuyện gì đã khiến anh bạn này lợi hại quá vậy!?

Cơ lưng của Đường Nhị Đả Đạt căng lên như dây đàn, anh rút súng ra, nhìn chằm chằm vào tiểu quỷ Phoebe đang đứng trước mặt mình: "Thảo nào năm nay Hiệp Hội Quốc Vương không chiêu mộ chủ công, không phải các người không chuẩn bị chủ công mà là chơi chiến thuật xem ngựa chết thành ngựa sống, để Lưu Tập làm chủ công, sau đó hai người cùng nhau phối hợp mới là hình thức tấn công chính hoàn chỉnh, đúng không?"

Đôi cánh sau lưng Phoebe vui vẻ lắc lư qua lại, cô bé chắp tay sau lưng, cười hì hì nói: "Không phải đâu nha."

"Mà chính xác là chỉ cần có tôi ở đây, bất kỳ ai trong hiệp hội chúng tôi cũng đều có thể là chủ công. Cho dù đám người đó có vô dụng đến đâu đi nữa, có sự hỗ trợ của tôi thì vẫn đánh đẹp như thường."

Lưu Tập đang đốt cháy sinh mệnh của mình:…

Tuy..tuy là nói đúng đấy, nhưng… đau lòng quá tiểu thư Phoebe ạ QAQ.

"Tin là bây giờ hai anh cũng biết điểm mấu chốt của hai bên chúng ta rồi." Phoebe đi về phía hai người Đường Nhị Đả, nụ cười trên khuôn mặt cô bé trông rất thân thiện, nhưng Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành lại liên tục lùi về phía sau, "Chúng ta đều đảm nhận nhiệm vụ tấn công chủ lực, chúng ta cũng là chủ công quan trọng trong đội."

"——Điều đó có nghĩa là bên nào giải quyết trước đối thủ của mình thì sẽ có thể quay về Cung điện Giáo Hoàng để hợp lực

và dùng lợi thế nhân số trấn áp đối phương. Bên nào dẫn đầu trước sẽ cướp được chìa khóa thang trời.”

“Có nghĩa là ——” Đôi cánh của Phoebe rung lên, cô bé biến mất tại chỗ, trong giây tiếp theo thoắt cái xuất hiện trước mặt Mục Tứ Thành, bóp chặt cổ Mục Tứ Thành, lạnh lùng nói, “Bên nào giảm quân số trước thì bên đó thua.”

“—— Vậy thì hãy loại bỏ kẻ mới yếu ớt trong đội tấn công chính của hai người trước đi.”

Đồng tử của Mục Tứ Thành co rút lại.

Chương 541

Cùng lúc đó, Cung điện của Giáo Hoàng.

Titan chạy vọt tới giơ nắm đấm nhắm ngay cung điện Giáo Hoàng, đất đá ầm ầm vỡ vụn rơi lả tả, Bạch Liễu và Mộc Kha nhảy lùi về phía sau tránh được cú đấm, Giáo Hoàng kịp thời lăn qua một bên né được một mảng trần nhà rơi xuống, vẻ mặt dại ra choáng váng sững sờ, gã run rẩy đứng yên một chỗ hết ngó bên này đến nhìn bên kia.

Bạch Liễu rút roi từ sau lưng ra, hơi nhướng mày, nhìn Tề Nhất Phảng và Titan bước ra khỏi trung tâm cơn bão, cười: "Xem ra chúng tôi không phải là những người duy nhất muốn lên hòn đảo nhỉ."

"Đã lâu không gặp, Bạch Liễu tiên sinh." Tề Nhất Phảng lễ phép gật đầu, chong chóng gió trong tay càng lúc càng quay điên cuồng, cậu giương mắt nhìn về phía quyền trượng trong tay Bạch Liễu, chớp mắt một cái, vẻ mặt trở nên u ám, "Quả nhiên là Bạch Liễu tiên sinh, lúc tôi còn đang do dự thì anh đã vào cung Giáo Hoàng lấy được chìa khóa lên đảo rồi."

Mộc Kha lẳng lặng đứng sau lưng Bạch Liễu, Bạch Liễu đứng thẳng người, hắn vung roi giũ sạch nước mưa trên roi, cười tủm tỉm hỏi: "Cậu không phải là đối thủ của tôi, nhưng Chiến Thuật Gia của cậu lại bắt cậu phải đối đầu với tôi, để tôi giết cậu, thật là tàn nhẫn với cậu quá đi mất!"

“Tuy rằng tôi không phải là đối thủ của anh, Chiến Thuật Gia của tôi cũng quả thật rất tàn nhẫn.” Nước mưa nhỏ tí tách trên mặt Tề Nhất Phảng nhưng thần sắc của cậu vẫn không thay đổi, cánh gió trong tay cậu đột ngột dừng lại, “Nhưng thi đấu là thi đấu, chiến thuật chính là chiến thuật.”

“Những gì chúng tôi phải làm cho dù chết cũng sẽ không thay đổi, đây là mục đích mà Hiệp Hội Quốc Vương bồi dưỡng chúng tôi.”

Tề Nhất Phảng nhìn thẳng vào Bạch Liễu: “Chúng tôi sinh ra nguyện trung thành với Hoàng Hậu, nguyện trung thành với chiến thắng cho đến chết.”

“Thật là tín ngưỡng ngoan đạo.” Bạch Liễu tán thưởng xòe tay, liếc mắt nhìn Titan đang giúp Giáo Hoàng bỏ ra khỏi đống phế tích của chính điện, “Nhưng mà nhìn trang phục của cậu, thân phận hiện tại của cậu chắc là phe Giáo Hoàng phải không? Nói thế trước mặt sếp khác của mình hình như không hay lắm đâu!”

Mộc Kha ghé sát vào tai Bạch Liễu, cậu che cánh tay, trầm giọng nói: “Vừa rồi chủy thủ của tôi đánh trúng NPC Giáo Hoàng nhưng bị phản lại sát thương, tôi mở khóa Sách Quái Vật của ông ta rồi, gã này có thể miễn nhiễm công kích của tất cả nam giới và phù thủy đã từng bị phán xử, thậm chí còn có 50% xác suất kích hoạt phản sát thương, NPC này rất khó giết.”

“Nhưng kỳ quái chính là…” Mộc Kha do dự, “Sách Quái Vật ghi là khi phù thủy bị phán xử và nam giới trong khu vực bị thống trị tấn công thì gã mới có thể miễn dịch và phản sát

thương, chúng ta không thuộc nhóm người đó nhưng vẫn bị ảnh hưởng.”

Bạch Liễu liếc nhìn vết thương đang chảy máu trên cánh tay Mộc Kha: “Vết thương do Giáo Hoàng dội ngược đây à? Cho tôi xem Sách Quái Vật trên giao diện điều khiển của cậu.”

Mộc Kha cho Bạch Liễu xem Sách Quái Vật của Giáo Hoàng, Bạch Liễu híp mắt, nhanh chóng vuốt giao diện hệ thống để làm mới, ánh mắt dừng lại một chút, hiểu ra: “Thì ra là như vậy.”

Cài đặt thân phận của cậu trên giao diện điều khiển hệ thống đã thay đổi từ 【 phù thủy dự bị】thành 【 phù thủy đang chờ xét xử bị Tòa thánh truy nã 】.

Mộc Kha cũng tỉnh táo lại, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống: “Thì ra là do giả thiết thân phận của chúng ta?!”

“Mặc dù chúng ta là nam giới, theo logic mà nói, chúng ta không thuộc về phạm vi miễn dịch, nhưng ngay từ đầu thân phận của chúng ta đã được thiết lập là phù thủy dự bị.” Bạch Liễu giải thích đâu vào đấy, “Mà sau khi chúng ta được nhóm phù thủy cứu thoát, chúng ta đã trở thành những phù thủy dự bị thuộc phe phù thủy trong mắt Tòa thánh, bọn họ truy nã chúng ta, thế nên hiện giờ thân phận chúng ta mới chuyển thành phù thủy sắp bị phán xử.”

“Nhưng mà cũng đâu có đúng, cho dù chúng ta là phù thủy dự bị sắp bị phán xử thì cũng đâu có đứng trong phạm vi miễn nhiễm tấn công của Giáo Hoàng đâu?!” Mộc Kha khó hiểu.

Bạch Liễu bình thản tiếp tục nói: “Nhưng bây giờ chúng ta đang đứng trong cung điện Giáo Hoàng, đây là vị trí trung tâm của các phiên tòa xét xử phù thủy, thế nên 【phù thủy sắp bị phán xử】như chúng ta hiện đang bị Tòa thánh phán xét.”

“Vừa lúc lọt vào phạm vi miễn dịch tấn công Giáo Hoàng và các giám mục.”

Giáo Hoàng lảo đảo được thủ vệ đỡ lấy, điên cuồng giận dữ hét lên: “Mau bắt hai tên đồng bọn của lũ phù thủy, xử tử bọn chúng!”

“Linh mục đâu! Linh mục vừa xông vào cứu tao đâu rồi!”

Tề Nhất Phảng nhỏ nhẹ trả lời Giáo Hoàng: “Tôi ở đây, thưa Đức Giáo Hoàng.”

Giáo Hoàng như nhìn thấy cứu tinh trốn tọt sau lưng Tề Nhất Phảng, mưa gió ập tới xối xả vào người khiến gã run cầm cập nhưng vẫn hất hàm ra lệnh: “Tôi vừa mới thấy ông ra lệnh cho tên khổng lồ đó, ông gọi tên khổng lồ đó tới cứu tôi phải không? Ông bảo tên khổng lồ đó giết hai tên trộm này lấy lại quyền trượng cho tôi, nhanh lên!”

“Người khổng lồ rất mạnh, nhưng hai người kia cũng rất lợi hại, cho nên tôi cần ngài giúp tôi, Giáo Hoàng đại nhân.” Tề Nhất Phảng nhẹ giọng nói: “Ngài cho tôi điều khiển đội ngũ của ngài được không?”

Giáo Hoàng do dự một chút, lại quay đầu nhìn về phía quyền trượng trong tay Bạch Liễu, cắn răng một cái, đồng ý nói: "… Ông điều động đi."

Các Hồng Y giáo chủ vây quanh lại gần, ai cũng đeo mặt nạ, chĩa quyền trượng về phía hai người Bạch Liễu. Tề Nhất Phảng đứng ở phía trước, giơ tay kéo cánh gió trước mặt, nhìn Bạch Liễu và Mộc Kha bị các Hồng Y vây quanh, vẻ mặt không chút biểu tình đáp lại Giáo Hoàng: "Như ý ngài mong muốn, Giáo Hoàng đại nhân."

Nhìn Hồng Y vẫn không ngừng tới gần mình, Mộc Kha cùng Bạch Liễu đứng quay lưng lại với nhau, sắc mặt trở nên khó coi: "Trong Sách Quái Vật có ghi, Hồng Y cũng có thể miễn nhiễm công kích của 【phù thủy sắp bị phán xử】như chúng ta."

"Phiền phức rồi." Bạch Liễu thản nhiên nói, hắn vung roi qua một bên, nhìn Tề Nhất Phảng đối diện Hồng Y giáo chủ, trên mặt lộ ra nụ cười, "Xem ra Chiến Thuật Gia bên kia đã tính hết cả rồi."

"Cố tình dụ nhóm 【phù thủy sắp bị phán xử】 chúng tôi đến đây, để chúng tôi rơi vào phạm vi miễn thương của NPC."

Giữa thời tiết âm u bão táp mưa sa, bóng người khổng lồ to lớn thấp thoáng trong ánh sáng trắng của tia chớp, gã giẫm lên phế tích của Cung điện Giáo Hoàng, thân thể nặng nề sải bước không ngừng tiến tới, tiếng hít thở như tiếng sấm đinh tai nhức óc, tạo cho người khác cảm giác áp bức cực lớn không thể ngó lơ.

Titan nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt hung ác cùng đôi mắt đỏ rực, gã gầm lên nhắm ngay trung tâm Bạch Liễu và Mộc Kha mà nện xuống, cùng lúc đó, tay phải Tề Nhất Phảng giơ cánh gió lên, tay trái vẫy vẫy ra hiệu, giọng điệu gay gắt:

"Sấm sét, đánh!"

Tiếng sấm và ánh chớp trên cánh gió lập lòe, lách tách vang lên.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Tề Nhất Phảng sử dụng kỹ năng (sét đánh) trong phạm vi diễn ra (bão tố) ở khu vực nhất định, thời gian thi triển kỹ năng tối đa một phút, giá trị thể lực giảm xuống và sẽ bị cứng đơ trong 10 phút, không thể cử động. 】

Tia sét màu trắng tím lập lòe giáng xuống từ cơn lốc mây đen ở trung tâm cơn bão, ngưng tụ thành hình một thanh kiếm, lao thẳng đến vị trí Bạch Liễu vừa rơi xuống trên đống đổ nát của Cung điện Giáo Hoàng, ánh sáng chớp nhoáng và tiếng sấm đì đùng ánh lên trong con ngươi đen vô cảm của Bạch Liễu, vừa chạm đất liền phát nổ dữ dội, tia lửa tràn ra khắp nơi như pháo hoa.

Tia chớp như laser lóe lên trên bầu trời khiến người ta chói mắt, trên đỉnh của phế tích Cung điện Giáo Hoàng hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng mưa cuốn trôi sấm sét và khói thuốc súng nồng nặc.

Tề Nhất Phảng nhìn chằm chằm nơi tỏa ra khói thuốc súng cuồn cuộn, tim đập loạn xạ không tự chủ được, cậu nín thở —— cậu sắp bị cứng đơ người trong 10 phút, nếu như kỹ năng

này của cậu không rỉa được máu Bạch Liễu thì sau này không còn cơ hội nào nữa!

Bạch Liễu, Bạch Liễu, cái tên quái vật này, không phải là người chơi mà cậu kiêng kị một tháng trước đây.

Tốc độ trưởng thành của hắn thật sự rất đáng sợ, mặc dù cậu cũng đang phát triển điên cuồng dưới áp lực của Phoebe nhưng lại không cùng đẳng cấp với Bạch Liễu, một con quái vật tự áp bức chính mình để trưởng thành —— quá sức khủng khiếp, chỉ mới một tháng thôi mà đã phát triển đến cùng cấp độ với Hoàng Hậu.

Ngay cả một Chiến Thuật Gia chuyên tấn công mạnh mẽ như Phoebe cũng sẽ tránh đi mũi nhọn này khi xây dựng chiến thuật.

” Ai cơ ——!?” Tề Nhất Phảng chỉ vào mũi mình không thể tin được. Cậu nhìn Phoebe, lặp lại câu hỏi vừa rồi, “Anh đi cản Bạch Liễu á?!”

“Anh không ngăn được anh ta đâuuuu!”

“Tất nhiên tôi biết anh không ngăn được Bạch Liễu, cho nên tôi mới đưa Titan cho anh.” Phoebe lườm cậu một cái.

Tề Nhất Phảng thấp giọng có ý phản đối: “Nhưng cho dù em đưa Titan cho anh, anh cảm thấy vẫn không ngăn được Bạch Liễu…”

Đương lúc Tề Nhất Phảng cho rằng mình sẽ bị Phoebe khinh bỉ, cậu liền thấy Phoebe trầm mặc một lát, sau đó hơi khó chịu nheo mắt lại, đồng ý với mình: "Ừm, anh và Titan cũng ngăn không được Bạch Liễu."

"Bạch Liễu rất mạnh, anh ta là con át chủ bài trong chiến đội của họ, là loại át chủ bài có thể xoay chuyển cục diện như chơi ấy."

"Giống như Hắc Đào của Danh Sách Sát Thủ vậy."

"Đối với một đội không có chủ lực mạnh như chúng ta, Bạch Liễu chính là một quân bài có thể phát huy sức mạnh hủy diệt. Nếu tôi là Phù Thủy Nhỏ, tôi cũng sẽ để anh ta làm nhiệm vụ chính. Anh ta có đầu óc tốt và kỹ năng linh hoạt, mặc dù độ phối hợp chưa cao nhưng từ từ rồi cũng sẽ khắc phục được. Ngoại trừ điểm này ra thì chúng ta còn gặp một vấn đề rắc rối nữa, bên cạnh con át chủ bài Bạch Liễu, Đoàn Xiếc Thú Lang Thang còn một chủ công có khả năng phòng thủ và sức tấn công cực cao."

Phoebe nhìn Tề Nhất Phảng: "Chính là thợ săn thần bí kia."

"Đội bọn họ không có vị trí phòng thủ, hai tân binh thì chơi vị trí lang thang, không mạnh, nhưng chủ công và át chủ bài Bạch Liễu của bọn họ hoàn toàn có thể lấp đầy khoảng trống này, vả lại Phù Thủy Nhỏ đã gánh vác một phần vai trò hỗ trợ và 【phòng thủ】, đội này rất khó chơi."

"….. chuẩn luôn." Tề Nhất Phảng cười khổ, "Đặc biệt là quân át chủ bài của chúng ta vẫn còn bị mắc kẹt trên đảo."

“Cơ chế của giải đấu tương đối công bằng.” Phoebe nhướng mắt, sắc bén chỉ ra, “Nếu trò chơi đã vây khốn quân át chủ bài của chúng ta, hạn chế giả thiết thân phận của chúng ta như vậy, vậy nhất định bên đối phương cũng sẽ có điểm bị hạn chế ở đâu đó.”

“Ví dụ, nếu họ bên phe phù thủy, thì rất có thể họ sẽ bị miễn nhiễm sát thương khi tấn công các thành viên của Tòa thánh, vì vậy chúng ta chỉ cần lợi dụng linh hoạt điểm này là được.”

Tề Nhất Phảng sửng sốt: “… Lợi dụng linh hoạt kiểu gì?”

“Tôi khuyên anh đừng nên đối đầu trực diện với Bạch Liễu. Chiến thuật của anh ta rất lộn xộn và không từ bất cứ thủ đoạn nào, rất dễ giết chết chúng ta.” Phoebe nhướng mắt nhìn Tề Nhất Phảng, “Vì vậy, tôi quyết định sử dụng chiến thuật tiêu hao để đối phó anh ta, tức là dùng người có sức chiến đấu tương đối yếu trong đội của chúng ta để kìm chân anh ta lại. Người các anh hay gọi như thế nào nhỉ, là chiến thuật đua ngựa của Điền Kỵ đúng không?” (*)

“Đó chính là dùng kỹ năng khống chế của anh để giữ chân Bạch Liễu, Tề Nhất Phảng.”

Tề Nhất Phảng: “…QWQ.. được thôi, tiểu thư Phoebe, anh phải làm gì đây?”

Dù đã đoán trước nhưng vẫn có cảm giác như bị tên bắn trúng tim.

“Giữ Bạch Liễu trên đảo và đợi chúng tôi quay lại cứu viện.” Phoebe cụp mắt xuống, “Tôi và Lưu Tập sẽ cố gắng hết sức loại bỏ chủ công Thợ săn bên đội họ, chỉ cần anh tìm mọi cách giữ chân Bạch Liễu là được.”

“Nếu có thể sống sót thì tốt, còn lỡ như không thể ——

Phoebe nhìn Tề Nhất Phảng: “Vậy thì hãy cố gắng hết sức để cái chết của anh mang lại giá trị tối đa cho chúng ta, gây ra nhiều thiệt hại hơn cho Bạch Liễu, và mở đường cho những thành viên trong đội sắp lên đảo.”

Tề Nhất Phảng trầm mặc chốc lát, sau đó hít vào một hơi, kiên định ngẩng đầu: “Anh hiểu rồi.”

Sấm sét tiêu tán, thân thể Tề Nhất Phảng cứng đờ, nhìn bóng người ngã xuống giữa đống đổ nát của đại điện, hít sâu hai hơi, đang định thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng cười khẽ:

“Rõ ràng chúng ta là người quen, vậy mà vừa gặp tôi lại xuống tay tàn nhẫn thật đấy.”

Tề Nhất Phảng hô hấp dồn dập, không kịp quay đầu lại, khóe mắt bắt gặp một bàn tay đeo găng đặt trên vai mình, cậu ngẩng đầu nhìn lên trên, Bạch Liễu đang từ giữa không trung chậm rãi rơi xuống, tóc đuôi ngựa phía sau hất sang một bên, roi xương rút ra từ phía sau cuốn lấy lôi quang, đôi mắt đen nhánh hơi cong lên, cười nửa miệng nhìn Tề Nhất Phảng, mang theo giọng điệu trêu chọc:

“Đau lòng quá đi mất! Vừa gặp mặt đã dùng sét đánh tôi rồi, tôi đáng ghét đến vậy à?”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu tải giao diện điều khiển của người chơi Mộc Kha, sử dụng kỹ năng (tấn công chớp nhoáng) 】

“Thế thì không còn cách nào khác rồi.” Bạch Liễu thu tay lại, hắn cười vung roi về phía Tề Nhất Phảng, “Tôi là người rất thù dai, cậu đánh tôi một lần, tôi nhất định phải trả lại cậu một lần.”

Ngọn roi lóe lên sấm sét trong nháy mắt xẹt qua trước mắt Tề Nhất Phảng, đồng tử phản chiếu tia sấm sét khiến cậu phải nghiến chặt hàm răng.

—— Bạch Liễu!! Trong nháy mắt sấm sét vừa đánh xuống lúc nãy, hắn không chút do dự vứt bỏ đồng đội Mộc Kha, lợi dụng kỹ năng của Mộc Kha để thoát thân!

Hắn đã sử dụng Mộc Kha làm lá chắn để chặn sấm sét cho chính mình! Người rơi xuống đống đổ nát là Mộc Kha!

Cái loại cặn bã dùng đồng đội đỡ dao này còn có mặt mũi nào nói Phoebe thủ đoạn tàn nhẫn!

Roi của Bạch Liễu quất vào mặt Tề Nhất Phảng, ném cậu ta ra xa mười mét.

Tề Nhất Phảng thở hổn hển quỳ rạp trên mặt đất, miễn cưỡng chống người lên nhìn Bạch Liễu.

Bạch Liễu không nhanh không chậm đi tới gần cậu ta, cười híp mắt vung roi trong tay: "Vẻ mặt của cậu hình như đang buộc tội tôi lợi dụng đồng đội chắn đao cho mình à? Nhưng mà đây không phải là chuyện bình thường sao?"

"Trong đấu trường này, mọi người sẽ ưu tiên bảo tồn những đội viên có giá trị cao hơn, giống như Phoebe đã vứt bỏ cậu để đổi lấy mạng kẻ chủ công là tôi đây."

"Tôi cũng sẽ từ bỏ đồng đội của mình để bảo vệ bản thân giá trị hơn của mình."

Sắc mặt Tề Nhất Phảng cứng đờ, Titan phía sau gầm lên một tiếng, giơ nắm đấm hướng về phía Bạch Liễu, Bạch Liễu vung roi lùi lại, nhướng mày nhìn sang. Titan trừng mắt nhìn hắn, lại tung nắm đấm lần nữa.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Titan sử dụng kỹ năng (Lá chắn không gian) tại khu vực trước mặt người chơi Bạch Liễu】

【 Sau khi sử dụng kỹ năng này, các không gian khác nhau sẽ bị chia cắt thành các chiều không gian và thời gian khác nhau, tất cả các sinh vật và phi sinh vật đều không thể đi vào không gian này, ánh sáng và âm thanh không được truyền đi và không gian nơi triển khai kỹ năng sẽ không còn được hợp nhất dưới cùng một không gian đa chiều 】

【Kỹ năng này tồn tại trong một giờ và thời gian hồi chiêu là một giờ.】

Một lỗ đen có kích thước bằng một người đàn ông đột nhiên xuất hiện nuốt chửng Bạch Liễu, những mảnh vỡ giống như ngôi sao không ngừng quay cuồng bên trong.

Khoảnh khắc nhìn thấy Bạch Liễu bị cuốn vào hố đen, Tề Nhất Phảng cuối cùng cũng gục xuống nằm ngửa ra, cậu nhìn lên bầu trời mưa không ngừng rơi xuống.

…Suýt chút nữa là tưởng mình chết luôn rồi chứ.

Cuối cùng cũng lừa được Bạch Liễu bị hút vào kỹ năng của Titan.

Cậu tốn bao nhiêu tâm huyết dùng hết kỹ năng chính của mình để chơi Bạch Liễu một cú, ý định là muốn lừa Bạch Liễu dùng giao diện của Mộc Kha và sử dụng kỹ năng (tấn công chớp nhoáng), khiến một kẻ tự do như Bạch Liễu không thể dùng thủ thuật để chạy trốn, sau đó sử dụng kỹ năng của Titan để nhốt Bạch Liễu vào trong.

Tiếp đó ——

Tề Nhất Phảng nhìn Mộc Kha đang bị thủ vệ xốc lên, lồng ngực kịch liệt phập phồng —— chỉ cần đám thủ vệ này giết chết Mộc Kha, xem như cậu đã thực hiện thành công nhiệm vụ…

Ủa khoan! Nhiệm vụ!

Cơ thể của Tề Nhất Phảng đang ở trạng thái cứng đờ kinh hãi tột độ ngồi thẳng dậy, cậu chợt nhận ra có điều gì đó không ổn ——nhiệm vụ của cậu là phải lấy được quyền trượng và kéo dài thời gian Bạch Liễu lên đảo.

Nhưng quyền trượng lại ở trong tay con hàng Bạch Liễu kia rồi!

Bạch Liễu đã lấy được quyền trượng và bị giam cầm trong không gian của Titan! Nhiệm vụ của cậu xem như vô ích cmnr!

【Tôi cũng sẽ từ bỏ đồng đội của mình để bảo vệ bản thân có giá trị hơn của mình.】

Giọng nói tươi cười của Bạch Liễu đột nhiên vang lên bên tai Tề Nhất Phảng, cậu chợt rùng mình, nhìn Mộc Kha đang dựng người lên, trên mặt lộ ra nụ cười tựa hồ đã sớm đoán trước được bước này, cậu ta còn nhướng mày cười với Tề Nhất Phảng khá là kiêu ngạo.

Cái đậu má! Trúng kế rồi! Người bị chơi lại là cậu!

Sắc mặt của Tề Nhất Phảng vô cùng ảm đạm——Mục đích ban đầu của Bạch Liễu là đánh lừa kỹ năng tuyệt vời của Titan, dùng tấm khiên không gian để bao bọc hắn lại. Vì vậy, cho dù hắn không thể hành động gì nữa nhưng hắn đã có được quyền trượng vật phẩm quan trọng. Vả lại trong không gian lá

chắn thứ nguyên của Titan thì không ai có thể làm tổn thương hắn, cho dù ở một nơi như cung điện Giáo Hoàng.

Trong đấu trường này các phù thủy di chuyển tự do, Bạch Liễu không có cách nào sử dụng giao diện phù thủy để chữa lành vết thương cho bản thân hoặc đồng đội theo ý muốn của mình. Thế nên khi tấn công chính diện, phát hiện ra tình hình không có lợi cho đội của mình và không thể tấn công NPC trong cung điện Giáo Hoàng, để ngăn con át chủ bài là mình bị thương nặng, đặt cả đội vào thế bất lợi, tên cặn bã này dứt khoát từ bỏ đồng đội của mình, cầm quyền trượng tiến vào tấm chắn không gian của Titan!

Và ở trong đó đến một tiếng đồng hồ!

Trong một giờ này, tất cả mọi người của Hiệp Hội Quốc Vương đều sẽ bị động, bây giờ cho dù Tề Nhất Phảng có giết Mộc Kha đi nữa cũng vô dụng mà thôi. Huống chi cậu đang trong trạng thái cứng đơ, kỹ năng của Titan thì chưa hồi chiêu, quyền trượng còn trong tay Bạch Liễu, phải đợi hắn đi ra mới có thể đi lên bậc thang, nhưng đến lúc đó đội quân Phù Thủy Nhỏ cũng đã đến phối hợp với hắn!

Có Phù Thủy Nhỏ ở đây, tên này có thể khôi phục máu, đánh kiểu gì cũng sẽ không chết!

Bọn họ tính sai rồi!

Nghĩ thông suốt rồi, vẻ mặt của Tề Nhất Phảng nhăn như đít khỉ —— cả cậu và Phoebe đều nghĩ rằng Bạch Liễu là loại hình chiến thuật hung hăng và cực đoan, trong vòng loại khiêu chiến cũng sẽ chơi liều mình bất chấp, không quan tâm đến

lượng máu, sẵn sàng 1 đấu 3, không ngờ người này còn chơi kiểu như vậy!

Không được rồi, nếu đúng như vậy, đợi đến lúc Bạch Liễu thoát ra thì bọn họ sẽ hoàn toàn bị động!

Tề Nhất Phảng ngẩng đầu, hét lớn: "Titan, đến tòa thẩm giáo giúp Phoebe giết Thợ săn!"

—— Nhất định phải giết được Thợ săn trước khi Bạch Liễu ra tới, nếu không cả bọn xong đời!

Chờ đến khi Thợ săn quay trở lại tập hợp, Bạch Liễu bước ra từ tấm chắn, lại thêm phù thủy trị liệu cộng với đội hình tấn công kép của Bạch Liễu và thợ săn thì bọn họ hold không nổi nữa!

(*) Chiến thuật đua ngựa của Điền Kỵ: Vào thời Chiến Quốc ở Trung Quốc, có lần vua Tề cùng với Điền Kỵ đã cho tiến hành một cuộc đua ngựa. Đôi bên đều có ba loại ngựa ; loại một, loại hai, và loại ba. Cuộc đua được tiến hành ba vòng, ai thắng sẽ được 1000 lạng vàng tiền thưởng. Lúc khai cuộc đôi bên đều dùng loại ngựa đồng cấp để đua với nhau. Trong cùng một loại ngựa thì ngựa Điền Kỵ đều kém ngựa của nhà vua, nên khi đua ngựa cùng cấp Điền Kỵ đều thua.

Bấy giờ Tôn Tẫn một người bạn của Điền Kỵ đã nêu cho ông một ý kiến: Điền Kỵ nên dùng ngựa loại ba đua với ngựa loại một của nhà vua, dùng ngựa loại một đua với hạng hai và dùng loại hạng hai đấu với ngựa hạng ba của nhà vua. Như vậy thì trừ cuộc đua của ngựa loại ba của Điền Kỵ với ngựa loại một của Nhà vua, Điền Kỵ thua cuộc còn ở hai cuộc đua khác Điền

Kỵ đều thắng. Kết quả Điền kỵ đã thu được thắng lợi với tỉ số 2: 1. Ý kiến của người bạn Điền Kỵ ngày nay được xem là một bài toán.

Điều quan trọng là trong cuộc đua thứ hai Điền Kỵ đã chọn đúng đối sách. Thực ra trong thực tế cuộc sống, trong các cuộc đấu tranh đối kháng như các cuộc thi đấu thể thao hay các cuộc chiến đấu đều cần phải chọn đối sách để có thể thu được thắng lợi trong cuộc đấu, mà muốn chọn đúng đối sách phải thông qua toán học để tìm giải pháp. Ngành toán học nghiên cứu vấn đề này là ngành toán học mới, đó là "Đối sách luận"."

Chương 542

Tòa thẩm giáo.

Phoebe thong thả giẫm lên đôi giày da mũi tròn nhuốm máu, bước xuống từ những bậc thang cao của Tòa thánh. Đường Nhị Đả và Mục Tứ Thành trên người đầy vết bỏng đang quỳ rạp trên mặt đất, bên cạnh là Lưu Tập toàn thân bốc lửa cũng đang ôm vết đạn bắn trên bụng, giãy giụa đứng dậy. Xung quanh tràn ngập tiếng gào thét của quỷ dữ, khung cảnh hỗn loạn đổ nát, hiển nhiên là vừa mới trải qua một trận chiến khốc liệt.

“Lạ nhỉ!” Phoebe giơ tay về phía bên phải, khẽ mở năm ngón tay, nghiêng đầu nhìn Mục Tứ Thành đang quỳ trên mặt đất cố miễn cưỡng thử đứng dậy lần nữa, “Không phải anh là tên trộm có tốc độ nhanh nhất game sao?”

“Đáng lẽ lúc này đây phải tranh thủ thoát thân, tập hợp với chiến đội chính của mình chứ?”

“Cứ mãi ở đây một sống hai chết với chúng tôi làm gì?”

Phoebe đảo mắt, nhìn Đường Nhị Đả bên kia đang chĩa súng vào mình, giơ tay hướng về phía trước: “Thời gian là vàng là bạc, chúng tôi không muốn lãng phí cho một tên trộm tân binh.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Phoebe sử dụng kỹ năng (giáp xương) 】

Đường Nhị Đả lạnh lùng trừng mắt, giơ tay bóp cò, trong nháy mắt viên đạn vừa ra khỏi nòng, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện tầng tầng lớp lớp xương khô chắn trước mặt Phoebe giống như một tầng áo giáp cứng rắn, viên đạn xuyên thủng không biết bao nhiêu tầng khung xương, sắp đụng phải Phoebe lập tức liền rơi xuống đất.

Bị chặn lại rồi.

——Đây hẳn là kỹ năng tăng cường phòng thủ của Phoebe mà Vương Thuấn đã nói qua.

Hai kỹ năng phòng thủ và tăng sát thương của Phoebe cực kỳ thích hợp để hỗ trợ chủ công, ngay cả Lưu Tập chơi chủ công không mạnh lắm, sau khi được Phoebe buff thì gần như cũng áp chế được bọn họ.

Đường Nhị Đả nghiến răng nhìn Phoebe trốn sau bộ giáp xương, lại giơ súng lên.

Hồ quan sát.

Vương Thuấn ngồi phía trước khán phòng chăm chú theo dõi tình hình Đường Nhị Đả, âm thầm nắm chặt tay. Các chiến đội lớn ngồi phía sau nhìn tình hình bế tắc hiện tại trên màn hình cũng đang không ngừng thảo luận. Người dẫn chương trình cũng trở nên thận trọng hơn rất nhiều, không còn giọng điệu giễu cợt Đoàn Xiếc Thú Lang Thang như lúc mới đầu nữa.

Có thể lật tẩy tất cả các quân át chủ bài mà chiến đội Quốc Vương top 2 đã giấu ở vòng loại trực tiếp năm ngoái và vẫn chơi trong tình huống không nhìn rõ thế cục như vậy, điều này chứng minh một chuyện.

——Đây là một đội mới rất mạnh.

Khu vực đội Danh Sách Sát Thủ.

Lục Dịch Trạm không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, vỗ vỗ Liêu Khoa vai: "Em về rồi."

Liêu Khoa liếc mắt nhìn Lục Dịch Trạm, nhường anh ngồi xuống: "Giải quyết xong hết chưa?"

"Tàm tạm, em ra ngoài liên lạc với Georgia, hiện đang xử lý." Lục Dịch Trạm bình thản, ngẩng đầu nhìn màn hình lớn ở chính giữa hồ quan sát, "Trận đấu tiến triển đến đâu rồi?"

"Cậu xem đi." Liêu Khoa lắc đầu, "Nhìn thế cục kiểu này anh cũng không biết trong tay Chiến Thuật Gia hai bên còn quân bài nào, bước tiếp theo sẽ làm gì nữa."

"Vậy à?" Lục Dịch Trạm cười híp mắt, "Ngay cả anh cũng không hiểu, vậy chứng tỏ hai cô bé này chơi rất khá còn gì."

Liêu Khoa bất đắc dĩ thở dài, vỗ vỗ Lục Dịch Trạm vai: "Đừng chọc một lão già dốt game như anh nữa mà, mau phân tích cho

anh nghe đi, đại quân sư.”

Hai người Bách Gia Mộc và Bách Dật từ đầu đến giờ xem thi đấu mơ mơ màng màng, vừa nghe thấy Liêu Khoa lên tiếng yêu cầu phân tích trận đấu thì âm thầm nhích lại gần dỏng tai lên —— họ cũng chẳng hiểu gì!

Cuối cùng boss bự Nghịch Thần Chiến Thuật Gia lừng lẫy cũng đã trở lại!

Hắc Đào vẫn khoanh tay ôm ngực, trên mặt không chút biểu tình như lệ thường, y dùng ánh mắt thấu triệt và lãnh đạm nhìn tình hình đang diễn ra, phảng phất cứ như biết hết thảy mánh khóe của đôi bên trên màn ảnh rộng, có vẻ rất thâm sâu ghê gớm. Hắc Đào xem trận đấu lúc nào cũng vậy, nếu không phải cả đội phải xem video phát lại trận đấu thì sẽ không ai biết lúc Hắc Đào xem trận đấu, kỳ thật y chỉ ngồi đó, thất thần nhìn chằm chằm một chỗ mà thôi.

Xem xong rồi, nếu có hỏi tên này trận đấu lúc nãy hai bên dùng chiến thuật gì, y sẽ trả lời bạn rằng —— 【 Không biết 】.

Hỏi y xem xong trận đấu có rút ra được kết luận gì không, Hắc Đào sẽ nói— 【 Tôi biết tôi có thể đánh bại họ. 】

【 Như vậy đã đủ để thi đấu chưa? 】

Tất cả các đội viên đều câm nín trước câu trả lời của Hắc Đào, đành phải bó tay với con thằn lằn có mạch não kỳ lạ này. Mãi cho đến khi Lục Dịch Trạm đến, Hắc Đào bị anh áp chế đủ

đường mới thành thành thật thật ngoan ngoãn xem lại các trận thi đấu của đội —— tuy rằng vẫn không nghiêm túc nhưng ít nhất sẽ tham gia đàng hoàng hơn rất nhiều.

“Không dám.” Lục Dịch Trạm mỉm cười nhìn màn hình lớn, kiềm chế biểu cảm, dùng hai ngón tay chống cằm suy tư, “… Hai bên đều chia đội à.”

“Ý đồ của Nữ Tu rất rõ ràng. Cô bé biết biết điểm yếu của đội Quốc Vương là không có đòn chủ lực mạnh, cho nên muốn liên hợp hạ gục chủ công của đối phương, thế nên mới để Lưu Tập đốt điểm sinh mệnh phối hợp với kỹ năng chính của cô bé để tốc chiến tốc thắng lấy mạng Thợ săn Đường Nhị Đả. Kế tiếp cho dù Lưu Tập chết trong khi đốt máu thì thế cục vẫn nằm trong tầm kiểm soát của cô bé.”

“Sau khi 1 đổi 1, cô bé sẽ giữ chân Phù Thủy Nhỏ với khả năng hồi phục lượng máu, giảm áp lực cho Tề Nhất Phảng, một người chơi khống chế còn yếu, tiếp đó liên hợp Titan để hạ gục tiếp những người mới Mộc Kha và Mục Tứ Thành.”

“Nhưng nếu vậy…” Liêu Khoa cau mày hỏi ngược lại, “Cũng đâu nắm chắc phần thắng bao nhiêu? Cô bé bỏ đi tay chủ công duy nhất và hy sinh tuyệt kỹ của mọi người trong đội chỉ để đổi lấy Đường Nhị Đả, nhưng nếu không chiếm được ưu thế thì ngược lại sẽ rơi vào thế bị động.”

“Đây không phải là một chiến thuật thông minh.”

Lục Dịch Trạm nghĩ một lúc: “Không, chiến thuật này không tồi đâu.”

“Thế nào?” Liêu Khoa hỏi, “Anh cũng cảm thấy chiến thuật này hẳn phải có chỗ ưu việt, nếu không bên Bạch Liễu cũng sẽ không rơi vào tình huống như vậy, nhưng lại không biết nó nằm ở đâu.”

Lục Dịch Trạm trả lời chẳng chút liên quan: “Anh nghĩ trong đội ai quan trọng nhất?”

Bách Dật đang nghe mê mẩn bên cạnh vội vàng giơ tay đáp: “Đương nhiên là Chiến Thuật Gia rồi!”

“Ừ, cảm ơn vì đã khen ngợi tầm quan trọng của anh, Bách Dật.” Lục Dịch Trạm mỉm cười đón nhận lời khen của Bách Dật, rồi nói tiếp: “Anh không phủ nhận tầm quan trọng và vị trí cốt lõi của Chiến Thuật Gia trong đội, nhưng nếu cậu hỏi Chiến Thuật Gia của bất kỳ đội nào, ai là người quan trọng nhất trong đội, rất có thể họ sẽ không trả lời là Chiến Thuật Gia.”

Bách Dật bối rối đặt tay xuống: “Vậy là ai?”

“Là tuyển thủ vương bài.” Lục Dịch Trạm nhẹ nhàng giải thích, “Cậu quên rồi sao? Năm ngoái, trong đội Hắc Đào không hề có Chiến Thuật Gia, y chỉ dựa vào quân át chủ bài là chính mình mới có thể giành chiến thắng đến cùng.”

“Đối với một Chiến Thuật Gia mà nói, trọng yếu nhất chính là tuyển thủ át chủ bài trên sân. Tuyển thủ này có thể chơi vị trí khống chế, phòng thủ, chủ công và lang thang, nhưng nếu vận dụng tốt quân bài này thì nhất định sẽ có tác dụng phá cục.”

“Nhưng mà…” Bách Gia Mộc cau mày hỏi: “Không phải át chủ bài năm nay của Hiệp Hội Quốc Vương là Nữ Tu à? Con bé đó đã sử dụng tuyệt kỹ của mình rồi mà cũng có tác dụng mấy đâu.”

“Không.” Lục Dịch Trạm ngẩng đầu nhìn màn hình lớn, “Nếu Chiến Thuật Gia là Hồng Đào thì át chủ bài sẽ là Nữ Tu.”

“Nhưng hiện tại Chiến Thuật Gia là Nữ Tu, mà quân bài tẩy chính là quân bài hiệu quả nhất trong tay Chiến Thuật Gia, cho nên hiện giờ quân bài tẩy của Hiệp Hội Quốc Vương sẽ là Hồng Đào.”

“Mà Hồng Đào đang ở trên đảo.”

Lục Dịch Trạm quay lại nhìn mấy người kia cười hỏi: “Các cậu hiểu chiến thuật của Nữ Tu chưa?”

Bách Dật và Bách Gia Mộc: “…”

Đáng ghét! Cứ cảm thấy sắp hiểu tới nơi rồi! Nhưng thật ra chẳng hiểu gì hết! Có ai mới nghe một lần mà hiểu được chứ hả!!

Liêu Khoa đột nhiên gật đầu. Anh vỗ tay nói: “Thì ra là vậy! Anh hiểu rồi!”

Bách Dật: “……”

Bách Gia Mộc: "……"

Mấy người thông minh như hai người cứ thích nói lấp lửng nửa chừng vậy à? Giải thích hết cho tôi với nèo!

Xuất phát từ tâm lý kỳ quái nào đó, Bách Dật lại không muốn hỏi Lục Dịch Trạm, đương nhiên không phải vì không muốn vạch trần sự ngu dốt xấu hổ của mình! Mà chỉ không muốn hỏi đi hỏi lại nữa thôi!

Vì vậy Bách Dật trong lòng có chút ác ý, dùng khuỷu tay chọc chọc vào Hắc Đào bên cạnh đang có vẻ như tập trung xem thi đấu nhưng nhất định là phân tâm: "Này! Hắc Đào, cậu hiểu không? Chắc là nghe cũng không hiểu phải không!"

Nếu chưa hiểu thì hỏi lại Nghịch Thần giúp chúng tôi nhé! Cảm ơn nhiều!

Ánh mắt của Bách Dật và Bách Gia Mộc nhìn Hắc Đào tràn đầy khát vọng ẩn ý này.

Hắc Đào hờ hững liếc nhìn hai người đồng đội: "Hiểu rồi."

"Bởi thế mới nói, khẳng định cậu nghe cũng không hiểu, Nghịch Thần, anh nói từ từ lại đi…" Bách Dật đang bô lô ba la giữa chừng thì ngừng lại, hắn đột nhiên quay đầu nhìn qua không thể tin được, lắp ba lắp bắp, "Cậu nói gì!!"

Vẻ mặt Bách Gia Mộc tràn đầy kinh ngạc, ngay cả Liêu Khoa cũng có chút ngạc nhiên —— không chỉ vì Hắc Đào có thể nghe hiểu người ta nói gì, mà còn bởi vì Hắc Đào thật sự cẩn thận lắng nghe Lục Dịch Trạm phân tích thi đấu!

Trước đây xem thi đấu tên Đào ngơ này chỉ toàn là ngủ gà ngủ gật thôi!

Lần này không biết con thằn lằn này đi lêu lổng ở đâu về, sau khi về đội thì nằm úp mặt cả đêm, trông rất ủ rũ, hỏi tại sao lại buồn thì không nói. Liêu Khoa cấp tốc thăm khám chữa bệnh cũng chỉ biết nguyên nhân tinh thần Hắc Đào sa sút là do không được phép ở nhà một mình, phải quay trở lại chiến đội, mãi tận hôm nay đến xem trận đấu khiêu chiến mới tích cực được hơn một chút.

Mọi người cứ nghĩ Hắc Đào sẽ lại lăn ra ngủ trong trận đấu khiêu chiến lần này, bây giờ đều trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn y, thật lòng mà nói thì Liêu Khoa cảm thấy vinh hạnh thay cho hai đội đang thi đấu.

“Anh nói anh hiểu… ” Bách Gia Mộc không giấu được biểu tình vi diệu, “Vậy anh giải thích cho tôi nghe thử xem?”

Lúc nãy bị Bách Dật đâm thọc Hắc Đào mới quay sang liếc nhìn một cái, giờ lại nhanh chóng đưa mắt nhìn màn hình lớn, không nhanh không chậm giải thích: “Hồng Đào đang ở trên đảo, Nữ Tu tin tưởng Hồng Đào Hoàng Hậu nhất định sẽ thoát được nhà tù trên đảo nên dùng chiến thuật giữ chân những người khác để họ không lên đảo được, tranh thủ thời gian cho con át chủ bài Hồng Đào hành động…. “

“Hồng Đào là người chơi ở gần vị trí hoàn thành nhiệm vụ nhất. Chỉ cần Hồng Đào thoát khỏi nhà giam thì họ sẽ lại giành được ưu thế.”

“Đây là mục đích cuối cùng trong chiến thuật của Phoebe.”

“Đúng vậy.” Lục Dịch Trạm cười gật đầu.

Bách Dật nghe xong sửng sốt, sững sờ nhìn lại Bách Gia Mộc: “Cậu không nghe nhầm chứ? Hắc Đào nghe hiểu kìa.”

“…Hôm nay anh ta nghiêm túc xem thi đấu thật à?!” Bách Gia Mộc càng khó hiểu chuyện này hơn.

Không phải con thằn lằn này chơi game rất cẩu thả à?! Loại người chơi chuyên bỏ qua các cuộc đối thoại hướng dẫn của NPC lại đột nhiên nghiêm túc phân tích chiến thuật của đội khác thế à?!

Mà còn phân tích rất chính xác nữa chứ!

“Sao hai người lại kinh ngạc vậy?” Lục Dịch Trạm cười cười, “Anh nói rồi mà, không phải Hắc Đào không hiểu, mà chỉ là cậu ấy quen hành động ngay và luôn nên mới không muốn hiểu những loại chiến thuật loanh quanh lòng vòng của con người thôi.”

Bách Dật vẫn còn bối rối: “Vậy tại sao… tự nhiên cậu ta lại muốn hiểu?”

Lục Dịch Trạm nhìn sườn mặt Hắc Đào đang quan sát chăm chú vào màn hình lớn theo dõi trò chơi, mỉm cười thu hồi tầm mắt, thở dài nói: “Có lẽ là muốn hiểu con người vì sao thích thể hiện mình bằng những chiến thuật lòng vòng quanh co này chăng.”

Chương 543

Tòa thẩm giáo.

Lưu Tập toàn thân bốc cháy lại đứng thẳng dậy, cậu đập mạnh chiếc búa xương lửa khổng lồ về phía Đường Nhị Đả, Đường Nhị Đả lùi lại một bước tránh né nhưng vẫn bị cọ xát vào góc áo. Nhớ đến lời Vương Thuấn nhắc nhở nếu bị lửa trên người Lưu Tập chạm vào thì giá trị sinh mệnh sẽ bị thiêu rụi liên tục, Đường Nhị Đả dứt khoát cởi luôn áo khoác ra.

Góc áo chỉ dính một vài đốm lửa nhỏ nhưng bị đốt cháy trong tích tắc, chỉ còn lại tro bụi.

Mục Tứ Thành liếc mắt nhìn thấy tình hình chiến đấu của Đường Nhị Đả, cậu nghiến răng nhấc bước chân lập tức biến mất ngay tại chỗ, giây tiếp theo đã dịch chuyển đến phía sau Phoebe, hai mắt đỏ như máu giơ cao vuốt khỉ, nhằm vào gáy Phoebe tát mạnh một nhát.

Phoebe không buồn quay đầu lại mà giơ tay lên, bộ giáp xương nháy mắt bọc lấy toàn thân cô bé kín kẽ không chút khe hở, thanh âm thiếu nữ mềm mại từ trong bộ giáp truyền ra: "Tôi đã nói rồi? Tốc độ nhanh cũng vô dụng trước giáp xương của tôi thôi."

"Nếu như miệng của người chết là nơi giữ bí mật tốt nhất." Đôi mắt xanh lục của Phoebe nhìn Mục Tứ Thành qua kẽ hỡ

trên giáp xương, “Thì xương của người chết cũng là vật bảo vệ nghiêm ngặt nhất.”

Những móng vuốt sắc nhọn của Mục Tứ Thành chộp lấy hộp sọ, phát ra những âm thanh cọ xát chói tai, cậu bất đắc dĩ nghiến răng, tức giận trừng mắt tiếp tục ấn xuống, xương móng vuốt khỉ kêu răng rắc giòn tan.

Đm! Thứ này cứng quá! Tốc độ tấn công nhanh đến đâu cũng không phá vỡ nổi!

Em gái này đao thương bất nhập, kỹ năng này cũng quá cmn bug đi! Có kỹ năng xuất sắc không hề có chút sơ hở nào như vậy sao!

Từ đã, hình như từ nãy đến giờ em gái này không di chuyển nhiều thì phải…

Mục Tứ Thành đảo tròn mắt, cậu nhớ trong đoạn video clip Vương Thuấn cho họ xem về Phoebe, sau khi Phoebe sử dụng Phúc âm để thu hút đối thủ thì toàn đợi đối thủ đến trước gần mình chứ không hề chủ động tấn công bọn họ.

Vì vậy, có thể nào là…

“Hey em gái.” Mục Tứ Thành chậm rãi thu hồi móng khỉ, cậu nở một nụ cười tà khí với Phoebe đang trốn trong bộ giáp xương, “Sau khi em sử dụng kỹ năng, phạm vi di chuyển đã bị thu hẹp lại, đúng không ——”

“Phạm vi sử dụng kỹ năng Bài hát cầu nguyện địa ngục của em bị giảm theo thời gian đúng không?”

Đồng tử của Phoebe hơi co lại.

Gần như trong chớp mắt đó, Lưu Tập đã quay lại trận đấu một nhát đập bay Mục Tứ Thành văng ra xa, Mục Tứ Thành nhanh chóng cởi chiếc áo khoác đang cháy của mình, đạp một chân lên cây cột của nhà thờ, thuận thế lộn nhào trong không trung rồi đáp xuống bên cạnh Đường Nhị Đả.

Đường Nhị Đả nhanh chóng nói, “Tôi nghe rồi.”

“Nếu phạm vi di chuyển của đối phương bị thu hẹp theo thời gian, chúng ta sẽ thuận lợi chạy trốn.”

“Nhưng nếu hai chúng ta đều bỏ chạy, đối phương lại quay về gây rắc rối cho bọn Bạch Liễu nữa?” Mục Tứ Thành thở khò khè, hai mắt bốc hỏa, cậu lắc lắc bàn tay bị thiêu đốt, nhe răng trợn mắt, “Đm, lực tấn công khiếp quá, một người ở lại giữ chân hai người này đi, nếu không Bạch Liễu bên kia mệt đấy.”

“Tôi ở lại.” Đường Nhị Đả nhanh chóng gánh vác, “Cậu không giữ được hai người họ đâu.”

“Nhưng anh mới là mục tiêu của bọn họ.” Vẻ mặt Mục Tứ Thành hiếm khi bình tĩnh, cậu liếc nhìn Đường Nhị Đả, “Anh ở lại đây là hoàn thành tâm nguyện của bọn họ rồi còn gì?”

Đường Nhị Đả sửng sốt: “Mục Tứ Thành, cậu muốn…”

Nếu Mục Tứ Thành ở lại đây, sẽ chỉ có một kết cục, chính là bị hai người này giết chết.

Phoebe vung tay lên, vô số bóng ma trên mặt đất gầm thét lao về phía Đường Nhị Đả, cô bé lạnh lùng cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người: "Tôi đâu cho hai người thời gian thảo luận đối sách đâu nhỉ!"

"Xuống địa ngục hết cho tôi đi."

Khoảnh khắc lời nói vừa dứt, Lưu Tập đã nhảy lên cao, cậu ta lợi dụng sự bảo vệ của giáp xương xung quanh Đường Nhị Đả, hung hăng đập mạnh búa xương đang cháy về phía anh.

Ngay lúc búa xương ra đòn, Mục Tứ Thành cơ hồ vọt tới trước mặt Đường Nhị Đả, móng khỉ vắt chéo trên đỉnh đầu, một chân lui về phía sau, dùng sức đỡ lấy nhát búa kinh người của Lưu Tập.

Trong chớp mắt đó, cả hai cánh tay cậu đều bị lửa trên bề mặt búa xương bùng lên bao phủ. Dưới cơn đau dữ dội do cánh tay bị đốt cháy ở nhiệt độ cao, Mục Tứ Thành miễn cưỡng mở một mắt, hít sâu hai cái để điều chỉnh nhịp thở, sau đó khàn giọng nói với Đường Nhị Đả phía sau mình: "Anh quay lại bảo vệ bọn Bạch Liễu đi, tôi giữ chân hai người này."

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành đang ở trạng thái dồn sát thương (hai cánh tay đều bốc cháy), HP không ngừng giảm xuống, hiện tại là 78… 76… 】

“Tình đồng đội thật vĩ đại.” Phoebe vẻ mặt lạnh lùng hướng bên trái vẫy vẫy tay, “Nếu như giá trị sinh mệnh của anh không giảm nhanh như vậy thì bộ dạng dõng dạc bảo thợ săn chạy trốn của anh đẹp trai biết bao nhiêu.”

Từng tầng khói đen bao phủ mặt đất, bên cạnh những bộ xương còn có một số thi thể méo mó chui lên khỏi mặt đất.

Móng khỉ bên phải của Mục Tứ Thành đã bị đốt đến tận xương, cậu nhướng mày khàn khàn cáu kỉnh cười với Phoebe: “Nhưng dù HP của anh có giảm nhanh đến đâu, cũng không phải là điều các người muốn đúng không?”

“Thứ các người muốn trao đổi là giá trị sinh mệnh của thợ săn, thế nên mỗi một chút máu anh đây tiêu hao đều là trở ngại cho kế hoạch của các người, xem như anh đây vẫn còn lời nhể?”

“Chiến thuật tính toán ngu xuẩn.” Sắc mặt Phoebe càng ngày càng lạnh, cô bé thu tay về, “Chiến Thuật Gia thông minh của các anh dạy các anh cách đánh địch như thế này à?”

Theo chuyển động của Phoebe, những bộ xương và thây ma trên mặt đất điên cuồng lao về phía Đường Nhị Đả, Đường Nhị Đả lùi lại một chân để tránh thoát, quay đầu thoáng nhìn Mục Tứ Thành, sau đó nhanh chóng chạy về hướng cổng Tòa thánh.

“Lưu Tập, ngăn anh ta lại.” Phoebe lạnh lùng nhanh chóng ra lệnh.

Lưu Tập xoay chiếc búa tạ vài vòng, đập mạnh vào lối ra duy nhất của Đường Nhị Đả từ Tòa thánh, ngọn lửa tràn ra khắp nơi, tàn lửa bắn tung tóe. Lưu Tập lại lùi về sau kéo lê búa, gầm mạnh, chuẩn bị vung búa đập vào mặt Đường Nhị Đả. Mục Tứ Thành đang bị xương khô quấn lấy dời tầm mắt, cậu giẫm trên mặt đất, lưng căng ra, lui về phía sau giống như đang dồn sức lực trước khi chạy nước rút, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Đường Nhị Đả, chặn được nhát búa toàn lực của Lưu Tập.

Lúc Đường Nhị Đả sắp bước ra khỏi phía trước Tòa thánh, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, âm thanh chạy nhanh của người khổng lồ ầm ầm truyền đến.

Nghe thấy tiếng chân chạy, Phoebe sững người một lúc, cô bé nhanh chóng hiểu được tình hình xảy ra ở Cung điện Giáo hoàng —— Tề Nhất Phảng đã làm nhiệm vụ thất bại, thế nên anh ta lập tức giao Titan cho họ, hy vọng họ sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ và quay trở lại tiếp viện.

Không kịp suy nghĩ, Phoebe lại ra lệnh: “Titan, ngăn cản thợ săn.”

Nắm đấm to lớn của người khổng lồ giống như một ngọn đồi rơi xuống từ bầu trời như một thiên thạch, đập xuống mặt đất một cái hố có kích thước bằng nửa tòa án, trực tiếp cắt đứt lối đi ra bên ngoài Tòa thánh. Đường Nhị Đả nhanh chóng nhanh chóng rút lui, quyết định đi vòng qua đột phá, Lưu Tập và Titan không hẹn mà đồng thời cùng quay lại ngăn cản Đường Nhị Đả.

Lưu Tập giơ chiếc búa xương rực lửa lên, người khổng lồ rút nắm đấm của mình ra khỏi mặt đất, nhắm vào phương hướng

của Đường Nhị Đả đấm mạnh xuống lần nữa.

Búa xương và nắm đấm gần như đồng thời rơi xuống, tro bụi bắn ra từng lớp như thể vừa xảy ra một vụ nổ nhỏ.

Khi tro tàn tan đi, Mục Tứ Thành quần áo tả tơi quỳ một gối trên mặt đất, một tay nắm chặt thành đấm, tay phải đang bị ngọn lửa của búa xương thiêu đốt hừng hực, cậu ho khan một tiếng ngẩng đầu lên, mặt mũi đầy tro xám xịt, đầu gối bị đập xuống đất chảy đầy máu, nhưng trên khuôn mặt lấm lem vẫn nở nụ cười.

Một nụ cười xấc xược, thậm chí có chút lười nhác.

“Không phải đã bảo với các người rồi à?” Mục Tứ Thành nhếch mép, “Đối thủ hiện giờ của các người là anh đây.”

“Muốn đuổi giết thợ săn của chúng tôi thì phải giẫm lên xác anh đây trước đã.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành bị trọng thương nghiêm trọng, mất 33 điểm máu, HP hiện tại là 41. 】

Vẻ mặt Phoebe chẳng chút biểu tình, lạnh lùng ra lệnh: “Giết anh ta trước, sau đó truy sát thợ săn.”

Chương 544

Tề Nhất Phảng nghiến răng đứng dậy, cậu đang trong trạng thái cứng đờ nên tay chân vẫn còn loạng chà loạng choạng, phải đỡ vai thủ vệ bên cạnh đứng lên, cách đó không xa chính là Giáo Hoàng đang la hét như thằng điên.

Giáo Hoàng đứng ở xa nên không nhìn thấy tình cảnh hai bên đánh nhau, trong mắt gã chẳng qua là có một tia sét đánh xuống rồi hai người trên mặt đất trở thành một người, mà "vị khách" cầm lấy quyền trượng kia đột nhiên biến mất. Thế nên Giáo Hoàng không muốn chấp nhận sự thật, bắt đầu điên cuồng lay bả vai Mộc Kha như một kẻ tâm thần cuồng loạn, đòi cậu trả lại quyền trượng của mình.

"Giao cậu ta cho tôi, Giáo Hoàng đại nhân." Tề Nhất Phảng đỡ vai thủ vệ, đi về phía Mộc Kha, ánh mắt âm trầm, "Tôi có biện pháp khiến cậu ta trả lại chìa khóa."

Thật ra thì có cái cứt ấy!

Chìa khóa đã bị Bạch Liễu mang vào lá chắn không gian của Titan, hiện giờ cậu ta cũng chẳng biết phải làm gì.

Tề Nhất Phảng vẫn còn trong trạng thái cứng ngắc, trong 10 phút này không di chuyển nhanh được, trong tình huống còn chưa biết khi nào kỹ năng【 tấn công chớp nhoáng 】của Mộc Kha sẽ kết thúc CD, thì tốt nhất chính là giành lấy Mộc Kha từ trong tay Giáo Hoàng và giết cậu ta.

Cậu ta kích hoạt kỹ năng chính của mình và tiêu hao thêm một kỹ năng chính của Titan, cuối cùng không những không lấy được chìa khóa mà còn đưa đội của họ vào thế bị động, bây giờ ít nhất phải đổi lại một thành viên trong đội Đoàn Xiếc Thú thì mới hả dạ.

Vả lại……

Tề Nhất Phảng nhìn vào màn sương đen lờ mờ lơ lửng nơi Bạch Liễu biến mất —— đó là tấm khiên không gian đã nuốt chửng Bạch Liễu.

….. Nếu thông tin Hiệp Hội Quốc Vương thu được là chính xác, roi của Bạch Liễu và roi của Hắc Đào đều có thể xé nát không gian, vậy bây giờ cậu ta tấn công Mộc Kha trước tấm khiên, nói không chừng Bạch Liễu sẽ…

“Nếu như cậu đang nghĩ, giết tôi thì không chừng Bạch Liễu sẽ dùng roi xé rách không gian đi ra cứu tôi, vậy tôi khuyên cậu nên từ bỏ ý định đó đi.” Mộc Kha đã bị trói hai tay, đám thủ vệ và Hồng Y giáo chủ chĩa súng và dao vào yết hầu cậu, cậu nhìn Tề Nhất Phảng, đột nhiên nheo mắt nghiêng đầu cười rộ lên, “Hiện giờ giá trị của tôi không đủ để Bạch Liễu ra tay cứu tôi.”

Tề Nhất Phảng quay đầu nhìn Mộc Kha chế giễu: “Cậu rất tự giác nhỉ.”

“Đối với thích khách quan trọng nhất chính là hiểu rõ chính mình.” Mộc Kha chậm rãi ngước mắt lên, nụ cười trên mặt càng ngày càng rộng, “Cậu nguyện trung thành với Hoàng

Hậu, tôi nguyện trung thành với Quốc Vương, tất cả chúng ta đều có người mà chúng ta muốn hy sinh, vì vậy cậu có biết một sát thủ sẽ làm gì nếu hắn ta bị vây khốn không thể tấn công không?"

Trong lòng Tề Nhất Phảng dâng lên một dự cảm không lành, cậu nhìn đám Hồng Y giáo chủ trái phải xung quanh Mộc Kha, cẩn thận lui về phía sau hai bước: "Làm gì?"

"Hắn sẽ vì chủ mà liều mạng tấn công…" Mộc Kha rũ mắt hạ giọng, một con dao găm ngắn rơi ra từ trong cổ tay, rơi xuống lòng bàn tay thì bị cậu nắm chặt lấy, sau đó Mộc Kha đảo mắt nhìn một vòng xung quanh, "—— kẻ địch duy nhất mà hắn ta có thể tấn công ở nơi đây."

Dao găm của Mộc Kha lướt qua đôi mắt co chặt của Tề Nhất Phảng, cắt đứt một sợi tóc của cậu ta, vẽ ra một đường máu, đồng thời khuôn mặt Mộc Kha cũng bị cắt chém hàng loạt vết thương, máu bắn tung tóe, nhưng cậu không buồn quan tâm, vẫn thản nhiên cười không ngừng tấn công.

"Không chỉ mình cậu muốn giết tôi." Mộc Kha nghiêng đầu cười phá lên, lưỡi dao trắng sáng đâm thẳng vào ngực Tề Nhất Phảng, "Tôi cũng muốn giết cậu, Tề Nhất Phảng tiên sinh."

Tề Nhất Phảng vẫn còn đang cứng đờ, nghiến chặt răng, máu từ vết dao trước mắt chậm rãi chảy ra, nhỏ tí tách xuống đất.

Giọng nói khiếp sợ của Giáo Hoàng bên cạnh vang vọng khắp cung điện.

“Bắt lấy sát thủ chạy trốn!”

Bên ngoài Cung điện của Giáo Hoàng.

Ánh mắt Toàn Bảo Lạp bình tĩnh, đợi đến khi nhận được tin tức từ Leah mới hạ lệnh: “Chuẩn bị lẻn vào cung điện Giáo Hoàng.”

“Chúng ta tấn công linh mục thì được nhưng nhớ phải né Hồng Y giáo chủ ra, bọn họ miễn nhiễm với công kích, ngược lại quyền trượng trong tay còn ảnh hưởng đến vu thuật của chúng ta nữa.”

“Nếu gặp tình huống không thể đối kháng thì phải kịp thời rút lui, đừng cố chống cự làm gì, mục đích lần này của chúng ta là tranh thủ chứ không phải dùng vũ lực công kích, bảo toàn nhân số là ưu tiên hàng đầu.”

“Mọi người hiểu hết chưa?”

Các phù thủy đồng thanh đáp: “Vâng!”

Toàn Bảo Lạp hít một hơi thật sâu, cô nhìn Lưu Giai Nghi đang đi theo mình: “Hy vọng đồng đội của con có thể phối hợp ăn ý với chúng ta.”

“Đồng đội của con đều tuân theo mệnh lệnh của con, họ sẽ hoàn toàn phối hợp với hành động của phù thủy.” Lưu Giai Nghi ra dấu OK, “Cứ giao cho con là được.”

“Hiện giờ cung điện Giáo Hoàng đang hỗn loạn, đây là lúc thích hợp để tấn công, chúng ta chuẩn bị xông vào đi.”

“Vậy thì…” Toàn Bảo Lạp nhìn hòn đảo lơ lửng phía trên cung điện Giáo Hoàng, ánh mắt phức tạp cuối cùng ngưng tụ thành dáng vẻ kiên định, trầm giọng ra lệnh: “Tấn công thành phố trên không, lên!”

Nhóm phù thủy nháy mắt tản ra từ bốn phương tám hướng tràn vào cung điện của Giáo Hoàng.

Cùng lúc đó, trong nhà tù đáy Thành phố trên không.

Hồng Đào ngước mắt nhìn khe hở trước mặt, thân hình không ngừng biến hóa, cuối cùng biến thành bộ dáng thiếu niên 14 tuổi, cổ tay mảnh khảnh dễ dàng co rút lại thoát khỏi xiềng xích trói buộc. Hồng Đào duy trì dáng vẻ thiếu niên của mình, anh xoa xoa cổ tay, nhìn nghiêng vào khe hở chắn ngang tầm mắt, khẽ nhướng mày.

Để ra khỏi đây thì cần phải có viên đá quý kỳ lạ trên quyền trượng để đóng kín khe hở, nếu không, khi nhìn chằm chằm vào khe hở đó trong một thời gian dài, không chỉ xuất hiện ảo giác mà còn có cảm giác như mình sẽ bị nuốt chửng.

Thế nhưng anh chính là bậc thầy của những trò mê hoặc và kỹ năng giảm giá trị tinh thần, cấp bậc giảm giá trị tinh thần thấp kém như thế này chẳng gây ảnh hưởng gì mấy với anh, anh đã quá quen thuộc với nó.

Hiện giờ trong tay Hồng Đào không có loại đá quý kỳ lạ đó, nhưng kết hợp với lời nói của tên giám mục mang anh xuống đây và những gợi ý trong phần giải thích bối cảnh của trò chơi —— 【Đặt trái tim của phù thủy lên tòa tháp cao nhất sẽ kết thúc Phán xử phù thủy và khiến hòn đảo rơi xuống】, thì thực sự không khó để đoán ra loại vật gì mới có thể đóng kín khe hở này.

——Đó là 【trái tim phù thủy】.

Thứ giống như đá quý phải là một đạo cụ tương tự như 【trái tim phù thủy】.

Nếu là thứ này, kết hợp với thiết lập thân phận 【Đứa con phù thủy】 của anh, không khó để đoán được đạo cụ 【trái tim phù thủy】nằm trên người anh hoặc trên người mẹ… một phù thủy khác trong phó bản.

Mà căn cứ đội hình hiện tại cùng phân bổ phe phái song phương, phương hướng trước mắt của trò chơi càng giống như trò chơi tháp phòng thủ, hai bên bảo vệ 【trái tim phù thủy】của mình, đồng thời đoạt lấy 【trái tim phù thủy】của đối phương. Rất có thể trên người 【Đứa con phù thủy】là anh và vị phù thủy kia đều có trái tim phù thủy.

Mà nếu là vậy……

Trên mặt Hồng Đào không có bất kỳ biểu cảm gì, anh bước từng bước đi về phía khe hở, thân thể từ 14 tuổi chậm rãi biến thành 24 tuổi, cuối cùng dừng ở khe hở trước, nhắm mắt lại.

Dùng thứ đồ vật gọi là 【 Trái tim phù thủy 】 trong cơ thể anh là có thể đóng kín khe hở này phải không?

Thì ảnh hưởng gì kia chứ?

Rốt cuộc thứ 【 Trái tim phù thủy 】này ám chỉ điều gì?

Nó sẽ gây hại gì cho anh?… À chẳng sao, không sao cả, Hồng Đào chán nản mở mắt ra, ngay lúc sắp chạm vào khe hở, anh khựng lại như nhớ ra điều gì, nhìn đàn cá chình đực quằn quại phía trên đỉnh đầu, bừng tỉnh lẩm bẩm: “Suýt chút nữa là quên mất thứ này rồi.”

Anh nhớ bên dưới Thành phố trên không là Cung điện của Giáo Hoàng, phải không nhỉ?

Nếu đám linh mục và giám mục giam giữ anh ở đây nhìn thấy chiếc hồ chứa đầy lũ cá chình đực mà họ hao hết tâm tư thu thập, giấu kín trên đảo để giam cầm anh, rơi từ trên trời xuống người mình, chắc là vẻ mặt của họ thú vị lắm?

Tên giám mục nhốt Hồng Đào ở đây đã từng lạnh nhạt nói với anh: “Thành phố trên không là một hòn đảo không có khe hở.”

“Vì vậy nếu mi nói xuyên qua khe hở này nhìn cơn mưa ngoài đảo thì đều là do mi tưởng tượng ra, đều là giả.”

Khi đó, Hồng Đào chỉ cười khẽ một tiếng, hỏi ngược lại: “Thật sao?”

Nhưng lúc này đây trên mặt Hồng Đào lộ ra nụ cười nhàn nhạt, anh dùng hai ngón tay kẹp một lá bài poker chậm rãi xuất hiện trước mặt mình, rũ mắt xuống, giọng điệu tràn ngập hồi ức: “Nhưng tại hòn đảo trên không này, tôi có thể nhìn thấy mọi kẽ hở bên ngoài hòn đảo.”

“—— đó là một hòn đảo vỡ nát.”

“Tôi thực sự chán ghét việc hòn đảo quen thuộc của mình lại trở lại thành một thứ xa lạ như vậy.”

Bởi vì khi tâm trạng không vui, Hồng Đào sẽ dùng hòn đảo để phát tiết cảm xúc, anh ném những quân bài poker lên đó như ném phi tiêu, trên đảo nơi nơi đều là những quân bài poker, mặt đất chằng chịt những vết nứt nẻ, đá cứng vỡ nát loạn xạ.

Hồng Đào thành thục ném lá bài poker ra, mép lá bài trượt qua hai bên hồ cá chình đực, trên mặt kính kêu răng rắc xuất hiện xuất hiện những vết nứt lớn bé chằng chịt. Như biết mình có thể ra khỏi hồ, lũ cá chình không ngừng vùng vẫy kích động. Mắt thấy chúng sắp bơi ra khỏi hồ, Hồng Đào thản nhiên ném tiếp lá bài thứ 2, 3, 4, các lá bài sắc bén như lưỡi dao cọ sát vào đáy, phát ra tiếng kim loại va chạm vào nhau kin kít, cuối cùng hợp lại thành một hình tròn.

Viên đá hình tròn từ từ chìm xuống, biến thành một cái hố nhỏ, gió từ ngoài đảo tràn vào qua cái hố thổi bay những sợi tóc trên trán Hồng Đào. Anh nhìn vào hố mà mặt không cảm xúc.

Bên ngoài hố chỉ thấy mây trôi bồng bềnh, còn phía dưới là gì thì không thấy rõ.

Nhưng Hồng Đào biết dưới đó có gì.

Anh uể oải búng một lá bài poker khác, đánh vào vết nứt trên hồ thủy tinh cá chình, hồ cá chình trên đỉnh nhà tù cuối cùng cũng bị vỡ tan nát.

Đám cá chình ùng ục ngoe nguẩy vẫy đuôi ào ào tràn ra như suối nguồn, từ cái hố đó xuyên qua những tầng mây, đổ xuống cung điện của Giáo Hoàng.

Chương 545

Cho dù có 4, 5 Hồng Y giáo chủ đứng trước mặt Tề Nhất Phảng, Mộc Kha xuất quỷ nhập thần cũng đã lấy đi một nửa thanh máu của Tề Nhất Phảng.

Đối mặt với phương thức tấn công tự sát này, Tề Nhất Phảng biết rõ nếu viện binh không đến sớm, cậu sẽ bị Mộc Kha rút rỉa cho đến khi chỉ còn một giọt máu, đợi Bạch Liễu ra ngoài chỉ cần một nhát roi là tiễn cậu lên đường luôn.

Tề Nhất Phảng còn chưa kịp hoàn hồn, liền nghe thấy một tên thủ vệ kêu to: "Phù thủy, phù thủy tấn công!"

"Đừng hoảng hốt!" Một Hồng Y giáo chủ hô to, "Lũ phù thủy này đều đã bị phán xử, chúng không thể tấn công những tu sĩ thánh khiết như chúng ta!"

Hồng Y giáo chủ vừa dứt lời, trên bầu trời đột nhiên giáng xuống một bóng đen khổng lồ, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Thời tiết trong cung điện Giáo Hoàng đã nằm trong tầm kiểm soát của Tề Nhất Phảng, thế nhưng bóng đen đột ngột này không phải là điều cậu đang mong đợi, trong lòng Tề Nhất Phảng nảy sinh một dự cảm không lành, cậu cứng người, cố thoát khỏi phạm vi của bóng đen.

“Cá chình!!”

Đám thủ vệ hét lên kinh hãi: “Là cá chình!!”

“Cá chình từ trên trời rơi xuống!!”

Đám cá chình từ trên trời rơi xuống, treo trên người gã Hồng Y giáo chủ vừa la hét phù thủy không thể tấn công mình như dây leo và rắn, Hồng Y giáo chủ nhìn thấy cá chình lúc nhúc lủng lẳng trên người mình thì kinh hoàng hét lên, điên cuồng phe phẩy chiếc áo choàng.

“Đi! Đi!”

Các Hồng Y giáo chủ vừa gào thét ầm ĩ, vừa rũ bỏ cá chình trên người: “Mau gọi phù thủy dự bị tiêu hóa đám cá chình này!”

“Hình như không được…” Một Hồng Y giáo chủ bên cạnh ngơ ngác nuốt nước miếng, hắn vừa nhìn thấy một con cá chình chui vào trong quần của thủ vệ, thủ vệ lập tức che mông lại, vẻ mặt vặn vẹo lăn lộn trên mặt đất.

“Cá chình này, hình như cá chình này là… cá chình đực.”

Tất cả Hồng Y giáo chủ vừa nghe thấy câu đó đều sững người ra, Giáo Hoàng lảo đảo, quay đầu nhìn về phía Hồng Y giáo chủ mới lên tiếng, vẻ mặt không thể tin được: “Ông bảo đây là cá chình gì?!”

Đám cá chình không bơi về phía phù thủy đang tấn công mà thay vào đó, chúng tập trung xung quanh những người đàn ông, leo lên bắp chân của họ, ai cũng biến sắc.

Rất nhiều giám mục chưa đi được hai bước đã ngã xuống đất, cung điện Giáo Hoàng vốn linh thiêng huy hoàng giờ đây giống hệt một cái hang rắn khổng lồ, đâu đâu cũng toàn là cá chình xám đen, khắp nơi đều là tiếng kêu cứu của thành viên Tòa thánh. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cung điện Giáo Hoàng nguy nga thánh khiết này đã bị đàn cá chình đực biến thành địa ngục trần gian.

Tề Nhất Phảng vừa né tránh đám cá chình đang bơi tới gần mình, vừa cố thoát khỏi những nhát dao găm liên tiếp của Mộc Kha, cậu nghiến răng nhìn vào giao diện điều khiển của mình ——trạng thái cứng đờ còn 5 giây, HP còn 12 điểm, hẳn là sẽ kịp.

5….

Dao găm của Mộc Kha đâm vào cổ Tề Nhất Phảng, máu phun xối xả.

4….

Tiếng gọi của phù thủy gần trong gang tấc, lâu lắm rồi Tề Nhất Phảng mới nghe giọng nói của Lưu Giai Nghi, điều này khiến cậu sững sờ một lúc.

Trong một khoảnh khắc nào đó, cậu cứ nghĩ rằng Giai Nghi đến đây cứu mình —— giống như lúc cậu đang soát phó bản khi còn ở Hiệp Hội Quốc Vương, mỗi khi HP của cậu giảm xuống sắp chết, Phù Thủy Nhỏ sẽ từ trên trời giáng xuống, dẫn đường cho cậu thoát khỏi lưỡi hái tử thần.

3….

Tề Nhất Phảng cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói của Giai Nghi, cô bé đang gọi: “Mộc Kha! Bạch Liễu!”

2….

Tề Nhất Phảng lấy lại bình tĩnh, cậu nhìn là chắn không gian đang quay tròn xuất hiện những vết rạn nứt mờ nhạt, cầm chặt cánh gió thời tiết trong tay, hít một hơi thật sâu.

1….

Tất cả sự hỗn loạn xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt.

Bạch Liễu rút roi xé toạc lá chắn không gian phóng vọt ra ngoài, Tề Nhất Phảng cầm cánh gió triệu hồi cơn bão một lần nữa, lưỡi dao nhọn hoắc lóe sáng của Mộc Kha không chút do dự đâm thẳng vào ngực Tề Nhất Phảng, đồng thời cánh gió thời tiết của Tề Nhất Phảng cũng đâm mạnh vào tim Mộc Kha.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Tề Nhất Phảng bị giảm về 0, xác nhận đã chết, rời khỏi trò chơi. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mộc Kha bị giảm về 0, xác nhận đã chết, rời khỏi trò chơi. 】

Tiếng rống giận dữ đau buồn của người khổng lồ đã mất đi đồng đội của mình vọng đến từ tòa thẩm giáo đằng xa, thời hạn bài hát cầu nguyện của Nữ Tu đã hết, quái nhân thiêu đốt sinh mệnh của mình hai lần để tấn công ngã gục xuống đất, kế bên là tên trộm toàn thân đầy vết thương, đã bị thiêu không còn hình người ngã vào chính giữa cái hố lớn dưới búa của tên khổng lồ nhưng vẫn đang cười cợt phóng đãng.

"…Lang thang đổi lấy chủ công, không lỗ chút nào."

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Lưu Tập bị giảm về 0, xác nhận đã chết, rời khỏi trò chơi. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mục Tứ Thành bị giảm về 0, xác nhận đã chết, rời khỏi trò chơi. 】

Cơn bão tạo thành một rào cản chặn lại con đường bước lên thang trời, phía sau Giáo Hoàng là đàn cá chình đen kịt đang đuổi theo gã ta. Lão già khú toàn thân lôi thôi lếch thếch, vẻ mặt sợ hãi, thở hồng hộc như sắp đứt hơi tới nơi, lăn lộn bò về phía Bạch Liễu đang cầm quyền trượng, vươn năm ngón tay muốn đoạt lấy quyền trượng từ tay Bạch Liễu, nhưng bị hắn nhẹ nhàng lùi lại phía sau né tránh.

Trên thành phố trên không, Hồng Đào nhắm mắt lại, anh đi tới trước khe hở, cơn gió thổi qua khe hở dường như cũng muốn thổi bay đem theo linh hồn anh ra ngoài, khoảnh khắc Hồng Đào chạm vào khe hở, trái tim anh đập điên cuồng dữ dội

giống như đang ngưng tụ lại thành một viên đá quý, và linh hồn anh tựa như thực thể bao bọc lấy khe hở này.

Ánh sáng xanh bạc không ổn định trong khe hở lập lòe lóe sáng.

Lối vào thang trời ẩn trong cơn bão.

Khe hở màu lam bạc bên cạnh bậc thang lúc này cộng hưởng với khe hở ở dưới cùng của Thành phố trên không, chập chờn như rất không ổn định, quyền trượng trong tay Bạch Liễu rung lên, khe hở màu lam bạc giữa viên đá bị cộng hưởng rung lên phát ra ánh sáng chớp lóe, ánh sáng giãy giụa như có tính tự chủ lao ra ngoài, bay vào trong tay Giáo Hoàng.

Giáo Hoàng vừa bắt được quyền trượng liền vui mừng khôn xiết chạy về hướng thang trời, Bạch Liễu theo sát phía sau, thời điểm Giáo Hoàng cầm quyền trượng mở thang, hắn cũng theo thang đi lên.

Trong tích tắc Toàn Bảo Lạp phát hiện thang mở ra trong cơn bão, cô dẫn đầu đội phù thủy phía sau chạy lên, Giáo Hoàng vừa luống cuống tay chân vội vàng chạy về phía trước, vừa kinh hãi quay lại vung quyền trượng, định dùng quyền trượng làm chìa khóa để đóng thang ngăn cản những người này đuổi theo gã.

Nhưng thang trời vốn luôn có thể đóng lại ngay lập tức giờ đây lại chập chờn như bị gãy, bất kể thế nào cũng không thể đóng lại ngay được, chỉ có thể từ từ đóng lại.

Giáo Hoàng lập tức nhận ra khe hở cộng hưởng dưới Thành phố trên không đã xảy ra chuyện, vì vậy chiếc thang mới không thể đóng lại.

Phù Thủy Nhỏ gần như bị thổi bay trong cơn bão dữ dội, cô bé nắm lấy cây cột xung quanh bậc thang, miễn cưỡng mở mắt mới nhìn thấy cảnh tượng xung quanh để hộ tống phù thủy và Bạch Liễu lên đảo, cô bé sẽ là người cuối cùng đi lên —— Lưu Giai Nghi muốn ngăn cản các Hồng Y giáo chủ lên đó, nếu không trận chiến giữa Bạch Liễu và phù thủy trên đảo sẽ rất khó khăn, các Hồng Y giáo chủ đều miễn thương với bọn họ.

Quyền trượng của Hồng Y giáo chủ có sức sát thương rất lớn đối với Lưu Giai Nghi, cô bé không dám dễ dàng khuếch đại chiêu thức của mình do bị CD kỹ năng thuốc độc hạn chế. Ngay lúc một Hồng Y giáo chủ sắp tới gần Lưu Giai Nghi, tiếng súng thần tốc của thợ săn đã vang lên, chính xác bắn trúng vào cây quyền trượng trong tay hắn.

Quyền trượng rơi xuống, Đường Nhị Đả xuất hiện.

“Giai Nghi, con lên đảo trước đi.” Đường Nhị Đả nhanh chóng đổi băng đạn, “Chú cản lại phía sau.”

Lưu Giai Nghi gật đầu, ngay lúc cô bé định bước lên thang trời, thang đột nhiên chập chờn rồi nhanh chóng đóng lại, cùng lúc đó, chiếc chùy điên cuồng của người khổng lồ rơi xuống khiến thang vỡ vụn, theo sau đó là âm thanh lạnh lùng của Nữ Tu: “Xem ra chúng ta tới chậm rồi.”

“Để một số người không cần thiết lên đảo.”

Trong cơn bão gần như có thể che lấp cả trời đất, Nữ Tu chậm rãi từ trong lòng bàn tay được người khổng lồ nhấc bổng bước xuống, đi đến trước mặt Lưu Giai Nghi, nhìn Lưu Giai Nghi đang căng thẳng, đột nhiên nở nụ cười:

"Đã lâu không gặp, Phù Thủy Nhỏ."

"Cuối cùng chị cũng đủ mạnh để đứng trên cùng một chiến trường với em."

Phoebe nở nụ cười ngọt ngào, cô bé nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi: "Cùng chị đường đường chính chính quyết đấu một lần nhé, Phù Thủy Nhỏ."

"Em là người mà chị muốn thắng nhất."

Vừa dứt lời, Phoebe đã tiến sát vào người Lưu Giai Nghi, giơ tay lạnh lùng chém một nhát vào gáy, Đường Nhị Đả rút súng quay về phòng thủ, Titan nghe thấy tiếng động thì di chuyển, gầm lên nện nắm đấm xuống theo hướng Đường Nhị Đả, tách anh ra khỏi Lưu Giai Nghi.

Đường Nhị Đả cau mày —— gã Titan này lực công kích không cao, nhưng lực phòng ngự lại cao đến nực cười, cho nên mặc dù đối thủ không giết được gã, nhưng ngược lại gã cũng không giết được đối thủ.

"Em đoán Thợ săn tiễn Titan đi trước…" Phoebe lại cười, "Hay là chị tiễn em đi trước?"

Hồ quan sát.

Khán giả nín thở theo dõi, mặc dù toàn bộ tình huống hỗn loạn, nhưng hầu như tất cả khán giả đều nhận ra một điều —— cuộc chiến giữa hai bên đã bước vào hồi gay cấn.

Lục Dịch Trạm trầm ngâm: "Phoebe và Titan kiềm chế Đường Nhị Đả và Giai Nghi, vì vậy Bạch Liễu không thể sử dụng hai giao diện mạnh của Giai Nghi và Đường Nhị Đả được nữa, thế nên Mộc Kha mới tự sát để đổi lấy Tề Nhất Phảng và sau đó rời khỏi trò chơi, Mục Tứ Thành cũng đã rời khỏi trò chơi, vì vậy hiện giờ trong tay Bạch Liễu có giao diện tốc độ của đạo tặc và sát thủ, rất có lợi cho hắn —— chuyện này chắc chắn không phải ngẫu nhiên mà có lẽ đây là chiến thuật đã được Giai Nghi sắp xếp ngay từ đầu, hắn là con bé đã biết trước ai sẽ đổi mạng với ai rồi.

"Bởi vì khi trò chơi đã đi đến bước này, ai di chuyển nhanh hơn sẽ có nhiều lợi thế hơn."

Bên kia, Mục Tứ Thành và Mộc Kha khi ra ngoài trên người đều bị thương, đang dùng khăn che mắt nghỉ ngơi, hô hấp dồn dập, có vẻ như vừa rồi vận động rất kịch liệt trong trò chơi, hiện giờ vẫn chưa hồi phục hẳn.

Mục Tứ Thành đột nhiên nói: "Tôi bảo vệ được Đường Nhị Đả."

Mộc Kha bình thản trả lời: "Tôi bảo vệ được Bạch Liễu."

Hai người im lặng một hồi, bỗng nhiên không hẹn mà cùng nở nụ cười, giơ tay đập tay nhau.

“Đã hoàn thành kế hoạch của Chiến Thuật Gia.”

Chương 546

Bạch Liễu vừa lên Thành phố trên không liền nhanh chóng chuyển sang giao diện điều khiển của Mục Tứ Thành, bắt đầu chạy nước rút, vừa chạy vừa tranh thủ nhìn xung quanh.

Đây là một hòn đảo có phong cảnh vô cùng tươi đẹp, trên đảo hoa thơm chim hót, khắp nơi đều có đình đài lộng lẫy được kết bằng hoa, trong đình là những cô gái khoác khăn lụa trắng, trên đầu đội vòng hoa, khuôn mặt xinh đẹp và dáng người mảnh mai đang ngồi chơi đàn hạc, khẽ hát lời ca ngợi thần linh.

Ngoại trừ tòa tháp bằng đá cẩm thạch trang trọng ở trung tâm hòn đảo có phần lạc lõng, phần còn lại của hòn đảo giống như một bức tranh sơn dầu đẹp đẽ thời trung cổ, xa hoa lộng lẫy hệt như một ảo ảnh của thiên đường.

Tuy nhiên, gã Giáo Hoàng đang chạy điên cuồng, Bạch Liễu và nhóm phù thủy đuổi theo Giáo Hoàng đã phá hủy vẻ đẹp như mơ đó.

“Ngăn bọn chúng lại!” Giáo Hoàng một đường chạy về phía tòa tháp trung tâm, gã gào lớn ra lệnh, “Đừng để lũ phù thủy tà ác này đến gần trung tâm hòn đảo!”

Bạch Liễu nhìn vào điểm cuối đường chạy của Giáo Hoàng —— tòa tháp cao ngất kia.

Những chiếc chuông đung đưa và bức tượng nữ thần đau khổ hiện rõ mồn một trên tòa tháp trắng tinh cao cao, đó là điểm kết thúc cuối cùng của toàn bộ trò chơi —— chỉ cần đặt trái tim của phù thủy lên đó, trò chơi sẽ kết thúc.

Ở phía bên kia của tòa tháp, Bạch Liễu nhìn thấy Hồng Đào đang đi chân trần lững thững bước về phía trước.

Xung quanh tòa tháp cao là những bậc thang bằng đá cẩm thạch trắng xoay tròn lên đến đỉnh, Hồng Đào đang lững thững bước đi, toàn thân đều là vết thương, mỗi bước đi máu chảy tí tách xuống mặt đất, nhưng lạ thay, trang phục và tác phong của Hồng Đào vẫn tao nhã và tự nhiên như cũ, như thể anh chỉ đang đi dạo trong một khu vườn.

——Có vẻ như điều anh hướng tới không phải là đào bới linh hồn của mình để cung phụng cho trò chơi kết thúc, mà là kết cục đã được dự đoán từ trước.

Ánh mắt Bạch Liễu dừng trên người Hồng Đào.

Hắn biết Hồng Đào định làm gì.

Nếu chỉ cần đặt 【 trái tim phù thủy 】 lên tháp nhưng không yêu cầu đó là 【 trái tim phù thủy 】 của phe đối địch, vậy bạn cũng có thể đặt 【 trái tim phù thủy 】 của mình lên tháp.

Nhưng trong trường hợp khái niệm 【 trái tim phù thủy 】 ràng buộc với linh hồn, sẽ không có người chơi bình thường

nào làm việc này cả ——đây không còn là chuyện sống chết có thể dùng kim bài miễn tử để hạ thấp rủi ro nữa, mà thật sự phải đem linh hồn mình cung phụng cho tòa tháp Thành phố trên không chỉ để kết thúc phiên tòa phù thủy khổng lồ này.

Sau đó, rất có thể người chơi sẽ bị giữ lại trong phó bản này mãi mãi và biến thành một con quái vật vì đã để lại linh hồn mình trên tòa tháp cao.

Nhưng tại sao lại lựa chọn như vậy?

Rõ ràng một 【 trái tim phù thủy 】khác đang ở ngay phía sau Bạch Liễu. Hiện giờ Hồng Đào đang đứng trên đỉnh đảo, anh hoàn toàn có thể thấy được Toàn Bảo Lạp đã lên đảo và nếu muốn, anh sẽ dễ dàng ra tay tấn công, cướp đi trái tim phù thủy của đối phương mà đối phương hoàn toàn không hay biết.

Giữa bản thân và một NPC trong game, tại sao lại chọn hy sinh linh hồn của mình?

“Khụ khụ…” Giữa khói bụi mù mịt, Phoebe khuỵu gối lui về phía sau, đôi cánh sau lưng nhuốm đầy vết máu, trên khuôn mặt bất động thanh sắc cũng đủ loại vết thương, cô bé nhìn chăm chú Lưu Giai Nghi, che miệng kịch liệt ho khan, từ khóe miệng chảy ra một ngụm máu đen kịt.

Vừa rồi, cô bé không cẩn thận nuốt phải khói độc đánh lén của Phù Thủy Nhỏ, hiện giờ các cơ quan nội tạng của Phoebe đau đớn như thể đang bị ăn mòn.

Nhưng Phù Thủy Nhỏ cũng chẳng chịt vết thương, kỹ năng thuốc độc và thuốc giải đều đã dùng hết rồi, cô bé dựa vào đống cột đổ nát của chiếc thang, gần như không thể đứng vững nổi nữa, cánh tay và chân của toàn là vết thương do đôi cánh gây ra.

“Chị trưởng thành hơn trước đây rất nhiều.” Lưu Giai Nghi lau đi vết máu trên mặt, lảo đảo đứng lên, lại làm một động tác công kích, nhắm ngay Phoebe.

“Em cũng mạnh hơn trước đây rất nhiều.” Phoebe dùng ngón tay cái lau đi vết máu trên miệng, chắp tay làm tư thế cầu nguyện.

Hai người nhìn nhau, liên tục tấn công, va chạm, tiến lùi, không chết không ngừng.

Hai cô bé đều là Chiến Thuật Gia của đội, họ phải lên kế hoạch và chiến đấu cho chiến thắng của đội cho đến giây phút cuối cùng, cho đến khi họ cạn kiệt chút thể lực cuối cùng, chút tinh thần cuối cùng và chút sinh mệnh cuối cùng.

Cuối cùng, hai cô bé nằm dài mặt đất thở thoi thóp, cả hai không nhúc nhích, nhìn lên hòn đảo lơ lửng trên bầu trời, xa xa là tiếng gầm rú của thợ săn và Titan đang chiến đấu.

Gió thổi qua đôi bàn tay đầy vết thương của họ, ngoại trừ lồng ngực vẫn phập phồng, Phoebe và Lưu Giai Nghi giờ đây giống như hai xác chết đã ngã xuống sau một trận chiến.

“Không ngờ chị lại buông tay, đem toàn bộ mấu chốt trò chơi giao cho Hồng Đào.” Lưu Giai Nghi ho khan một cái, liếc mắt nhìn Phoebe đang nằm bên cạnh yếu dần đi vì bị thuốc độc ăn mòn, “Không phải chị ghét Hồng Đào nhất sao?”

“Nhưng cũng phải chịu thôi.” Phoebe mỉm cười, cô bé cố hết sức quay đầu nhìn Phù Thủy Nhỏ bị hồn ma và thi thể vây quanh, “Ai bảo anh ta là vương bài của đội chứ?”

“Tin tưởng con át chủ bài là bản năng của Chiến Thuật Gia mà? Không phải em cũng đem mấu chốt quyết định thắng bại giao cho người chơi tên Bạch Liễu đó sao?”

“Ừm.” Lưu Giai Nghi thu lại tầm mắt, cô bé nhìn Thành phố trên không suy tư, “…Nếu Hồng Đào lựa chọn cung phụng linh hồn của chính mình thì sao?”

Phoebe bình thản nói, “Chị đã đưa cho anh ta một trái tim phù thủy khác rồi.”

“Nếu anh ta vẫn chọn cách đó thì đành chịu thôi.”

“Thật sao?” Lưu Giai Nghi sửng sốt hỏi: “Nếu như Hoàng Hậu để lại linh hồn ở đây, chị sẽ không đau lòng sao?”

“—— Trong hội chị thích nhất là Hoàng Hậu còn gì?”

“Tuy là lúc nào chị cũng bảo anh ấy yếu đuối, nhưng sau khi em rời khỏi hội, người tin tưởng anh ấy nhất, người luôn dõi theo anh ấy, chì chiết anh ấy để anh ấy tỉnh táo, đặt tất cả lợi

thế vào anh ấy trên sân thi đấu và tin rằng anh ấy sẽ sống sót cuối cùng, chiến thắng đến cuối cùng chỉ có chị."

"Vì vậy Hoàng Hậu mới giao hiệp hội cho chị."

"Trong mắt đối phương, hai người giống như người nhà đúng không?"

Phoebe im lặng hồi lâu:

"Chị không thể ngăn cản người có linh hồn lựa chọn cái chết."

"Mẹ chị là vậy, anh ấy cũng là vậy."

Phoebe mở mắt ra, đôi mắt xanh lục của cô bé phản chiếu bóng dáng của hòn đảo trôi nổi trên bầu trời, giống như một chiếc lá khô héo rơi xuống giữa hồ nước trong vắt, lộ ra một làn sương mù và mê muội hiếm thấy.

"Chị có thể trở nên mạnh mẽ, nhưng chị không có cách nào giúp anh ấy sống sót."

"Này." Lưu Giai Nghi bất đắc dĩ nói, "Đừng khóc mà."

"Vương bài của em vẫn còn ở trên đảo đấy." Phù Thủy Nhỏ cười giống như Phoebe khi lần đầu tiên nhìn thấy cô bé, đôi mắt xám cong lên tinh nghịch, sau đó kiêu ngạo nói, "Người đó sẽ không cho phép bất kỳ ai phá hỏng giá trị linh hồn mình trước mặt anh ta đâu."

“Linh hồn Hoàng Hậu quý giá thế kia, tên kia nhất định sẽ làm mọi cách để bảo toàn linh hồn của anh ấy.”

Thành phố trên không.

Hồng Đào đi lên tháp cao, anh cách đàn bồ câu trắng rợp cánh bay lên theo tiếng chuông và màn mưa tầm tã liếc mắt nhìn Bạch Liễu đứng trên mặt đất từ xa.

Bạch Liễu mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng, bên ngoài khoác y phục linh mục tung bay trong gió, đôi mắt đen láy vô cảm nhìn Hồng Đào trên tháp.

Cơn bão lướt qua họ, phảng phất như sắp tạo ra một trận lốc xoáy.

Hồng Đào bừng tỉnh ——— lần đầu tiên anh nhìn thấy vị khách Tà Thần kia cũng là một ngày mưa dữ dội như vậy.

Mà giờ phút này đây, vào một ngày mưa thế này, Bạch Liễu lại đặt chân lên hòn đảo của anh.

Dưới cơn mưa như trút nước, Bạch Liễu mặc bộ lễ phục của linh mục, trang phục này gần giống với trang phục của vị khách kia, nhưng lại mang cho anh một cảm giác hoàn toàn khác.

Hồng Đào rũ mắt nhìn Bạch Liễu trong mưa gió.

Anh vẫn có dáng vẻ như trước —— mái tóc dài màu đỏ rượu vang và đôi mắt đỏ rực, vẻ mặt lười nhác lơ đãng, đôi tay xáo bài liên tục nhưng ánh mắt lại có chút lơ đễnh.

Đây không phải là lần đầu tiên anh đối mặt trực tiếp với Bạch Liễu.

Sau khi nhận ra Bạch Liễu chính là bản thân có linh hồn mà vị khách đã nói, câu nói 【 Cậu sẽ thích nó vì nó hiểu được tình yêu và tình cảm. 】 luôn văng vẳng bên tai anh.

Vì vậy, với tâm lý gần như nổi loạn, Hồng Đào đã đến gặp Charles để kiểm tra tin tức, sau đó đi tìm gặp được người được gọi là 【 Bạch Liễu 】 có linh hồn và bị anh bắt chước trong hiện thực là người như thế nào, thậm chí lần đầu tiên gặp được Bạch Liễu rồi còn cố tình hung hăng nói những lời khiêu khích đầy cám dỗ đó.

Cái loại cám dỗ khiêu khích mà mọi người thường sẽ nói với anh khi cảm thấy có cơ hội ấy —— 【 Cậu muốn lên giường với tôi không? 】

Dục vọng và tình yêu là hai chuyện khác nhau, người chơi nào cũng biết dục vọng là gì, nhưng rất ít người chơi vì tình mà lưu lại trong trò chơi, ai cũng chìm nổi trong dục vọng, ở trong dục vọng mà biến thành quái vật. Liệu rằng một kẻ chuyên lấy linh hồn làm phương tiện giao dịch như Bạch Liễu sẽ hiểu được tình yêu là gì sao?

Anh muốn làm bẽ mặt 【 Bạch Liễu 】, người được vị khách khen ngợi là có linh hồn và hiểu được tình yêu, tình cảm, như

anh đã từng cảm thấy mình bị sỉ nhục năm 18 tuổi ấy.

Nhưng khi Hồng Đào cùng Bạch Liễu đối mặt với nhau trong khoảnh khắc đó, anh lại hiếm thấy lui ra ngoài.

Kỹ năng của anh được sinh ra từ 【 dục vọng 】 và 【 tình yêu 】, chỉ cần người nhìn vào anh có những dục vọng khó lòng giải quyết, những người yêu không thể buông bỏ, những người bạn cũ lâu ngày không gặp, tất cả những cảm xúc nội tâm mà con người có được không thể buông bỏ hoặc thậm chí là nỗi sợ hãi, Hồng Đào sẽ biến thành người đó.

Hồng Đào đã quen với việc sắm vai hàng ngàn hàng vạn kiểu người khác nhau để mua vui cho mọi người, làm họ giải tỏa nỗi đau của những dục vọng chưa được giải tỏa, để rồi cuối cùng, anh thậm chí không nhớ nỗi dáng vẻ vốn có trong gương của mình như thế nào, và quên hẳn luôn tên gốc của mình, chỉ còn lại một một danh hiệu xưng hô —— 【 Hồng Đào Hoàng Hậu 】.

Khi anh ở trong trò chơi có kỹ năng tồn tại, mỗi người chơi nhìn anh sẽ thông qua anh nhìn thấy bóng dáng người khác, từ đó nảy sinh dục vọng trên người anh.

Khi anh ở ngoài trò chơi không có kỹ năng tồn tại, mỗi khán giả xem anh sẽ si mê nhân vật mà anh nhập vai, từ đó cũng nảy sinh dục vọng với anh.

Cho dù anh ở trong trò chơi hay hiện thực nhân gian, không một giây phút nào anh có thể thoát khỏi những cái nhìn chằm chằm đầy dục vọng về phía mình.

Không ai thông qua anh nhìn thấy chính bản thân anh.

Ngay cả vị khách đó cũng mong được nhìn thấy 【 Bạch Liễu 】thông qua anh.

Người duy nhất trên thế giới nhìn anh, thật sự chăm chú nhìn anh và khen ngợi vẻ đẹp của anh, đã vĩnh viễn ra đi cách đây mười hai năm trước.

Nhưng lần đó… Khi anh đi tới trước mặt Bạch Liễu trong hiện thực, nhìn thẳng vào con ngươi đen láy của Bạch Liễu, anh lại nhìn thấy toàn bộ bản thân mình trong mắt người này —— không có bất kỳ dục vọng, không có bất kỳ hình ảnh bản sao, hay bất kỳ sự mong đợi nào.

Hắn chỉ đơn thuần và bình thản nhìn anh chăm chú thế thôi.

——Nhìn một người tên là Triệu Mộc Thỉ mà thôi.

Vì vậy anh rời đi, đúng như lời Phoebe đã nói, anh yếu đuối, yếu đuối đến nỗi không thể đối mặt với chính bản thân mình mười hai năm qua.

Mà giờ đây anh lại cùng Bạch Liễu mặt đối mặt, Hồng Đào cúi đầu nhìn lá bài trong tay, khẽ xoay một cái —— muốn giết Bạch Liễu thật sao?

Anh có khả năng giết hắn, hắn là kẻ thù của anh, hắn là kẻ anh từng canh cánh trong lòng muốn giết, bây giờ anh sắp chết rồi, tại sao không giết người này để anh cảm thấy thư thái trong lòng hơn một chút trước khi chết?

Giết hắn, ít nhất sẽ khiến Phoebe cảm thấy vui vẻ hơn.

Mưa gió càng lúc càng dữ dội, Hồng Đào nhìn bóng dáng Bạch Liễu mờ mịt xuyên qua mưa bão, trầm mặc một hồi, rũ đôi mi dài thu lại lá bài, quay đầu đi về phía đỉnh cao của tòa tháp.

……bỏ đi.

Anh không thích giết người trong những ngày mưa.

Chắc chắn anh không yêu thích hay rung động gì với thứ giả mạo tên 【 Bạch Liễu 】 này, chỉ là anh không thích giết người trong những ngày mưa thôi.

Vả lại đội anh sắp thắng rồi, không cần làm chuyện phiền phức nữa.

Hồng Đào đi càng lúc càng cao. Trong lúc đó, các phù thủy trên mặt đất đang giúp đỡ những cư dân thường trú khác bị mắc kẹt trên đảo, đám thủ vệ Tòa thánh trên đảo thì chiến đấu với phù thủy, khắp nơi đều là tiếng la hét và âm thanh vũ khí va chạm chát chúa, chỉ trong mười phút, hòn đảo đã thay đổi từ thiên đường thành địa ngục.

Nhưng đối với các phù thủy và những người bị nhốt trên đảo thì tất nhiên là ngược lại.

Khi Hồng Đào leo đến đỉnh, đưa tay ra chạm vào thiết bị khe hở màu xanh bạc để đặt trái tim phù thủy, anh thảng thốt nhớ lại những chuyện mình đã sắp xếp lúc còn sống.

Hệp hội và hòn đảo đã giao cho Phoebe, tất cả đã được xử lý ổn thỏa, cho dù không có anh, đứa trẻ Phoebe đó cũng có thể giải quyết mọi chuyện xuất sắc —— thậm chí hơn xuất sắc hơn cả anh. Chiến thuật 【 phòng thủ 】của anh vẫn trái ngược, không hề phù hợp với chiến thuật hung hăng tấn công của Phoebe.

Anh cũng tìm được người xử lý chuyện của Tòa Thánh, lũ đàn ông hết thời kia đã không còn bản lĩnh xoay chuyển tình thế.

…..Ừm.. mộ của mẹ.. anh cũng đã tu sửa lại cẩn thận rồi, về sau mỗi năm Rebecca sẽ thay anh đi tế bái.

Hãng phim nhanh nhất là ngày mai sẽ công bố tin tức anh rời showbiz, thông báo rằng anh bị ốm cần tĩnh dưỡng, không nhận thêm bộ phim nào nữa.

Mọi thứ đã được giải quyết, như thể không còn gì phải nuối tiếc nữa.

Hồng Đào nhắm mắt lại, anh duỗi tay ra nắm lấy thiết bị.

Một gã đàn ông đột nhiên lao ra từ phía sau anh.

Gã đàn ông này mặc áo bào Giáo Hoàng, đầu tóc bù xù, nhìn như người điên, gã dùng quyền trượng hung hăng chĩa vào cổ Hồng Đào, điên cuồng uy hiếp anh: “Là mày! Mày vừa mới phá hủy thiết bị khe hở trên đảo đúng không!”

——Chính là Giáo Hoàng điên cuồng chạy lên tháp.

Hồng Đào không chút dao động, anh muốn quật ngã Giáo Hoàng xuống đất, nhưng khi vừa nhấc tay, Giáo Hoàng liền vung quyền trượng, viên đá trên đỉnh quyền trượng lập lòe, trái tim Hồng Đào đột nhiên đau dữ dội khiến anh đông cứng tại chỗ như bị đóng băng, không thể cử động được nữa.

“Quả nhiên là mày!!” Thấy Hồng Đào bất động, Giáo Hoàng lại đắc ý phá ra cười khùng cười điên, gã vung quyền trượng ba hoa: “Vị khách bán hòn đảo cho tao có nói, nếu có người dùng đá linh hồn cắn nuốt thiết bị khe hở thì khe hở sẽ bị trục trặc, nhưng đồng thời viên đá linh hồn kia vẫn sẽ chứa các mảnh vỡ khe hở!”

“Mảnh vỡ khe hở trong linh hồn của mày có cùng nguồn gốc với viên đá trên quyền trượng của tao, hơn nữa còn có thể cộng hưởng, cho nên tao có thể lợi dụng quyền trượng để thao túng mày!”

“——Vị khách đó nói, đây là để đảm bảo cho dù có bao nhiêu người cố gắng tấn công và cắn nuốt khe hở để đóng cửa hòn đảo của tao, chỉ cần tao còn nắm giữ quyền trượng, tao vẫn có thể khống chế người đã nuốt chửng khe hở này. Quyền trượng này nhận chủ, vị khách đó bảo thần đã nhận định chủ nhân của nó là tao, nó vĩnh viễn là đạo cụ của tao.”

“Đã như vậy, tao vĩnh viễn có năng lực khống chế hòn đảo này, Thành phố trên không vĩnh viễn thuộc về tao!”

Giáo Hoàng cười đến gần như phát điên, gã vung quyền trượng như cầm điều khiển từ xa ra lệnh cho hòn đảo: “Chỉ cần hòn đảo này còn tồn tại, dục vọng của những người này còn tồn tại, Tòa thánh có thể phục sinh!”

“Bay về phía biển tây đi, con thuyền Noah của ta!”

Hòn đảo nổ ầm một tiếng, bụi đất bốc lên tung tóe mù mịt, nó bắt đầu từ từ di chuyển, hay nói chính xác hơn là trốn thoát về phía khu vực biển Tây.

Nhưng trước đó, Giáo Hoàng muốn làm một chuyện khác nữa —— gã muốn đánh đuổi tất cả lũ phù thủy phiền phức này xuống đất!

“Toàn Bảo Lạp!” Giáo Hoàng hét to, âm thanh của gã vang vọng qua chiếc loa to trên tháp nên mọi người đều nghe thấy, “Hãy nhìn đây!”

“Con của cô ở trong tay tôi!”

“Muốn cứu nó thì ngoan ngoãn cút khỏi hòn đảo của tôi!”

Toàn Bảo Lạp đang giúp đỡ những thường trú nhân bị nhốt, quay đầu nhìn sang.

Khi Hồng Đào nhìn thấy Toàn Bảo Lạp quay đầu lại nhìn mình, đồng tử và tim anh đều co thắt lại.

Anh bị cha mình bắt làm con tin như một con bài mặc cả, mẹ anh bị đe dọa ép buộc, phải dẫn anh lên đảo với mình.

Tất cả những điều này giống như những gì anh đã trải qua 12 năm trước trong thực tế, và phiên tòa xét xử 【trái tim phù thủy】12 năm trước trong trò chơi cũng đồng thời được tái diễn.

Hồ quan sát.

Tề Nhất Phảng lo lắng đến bạc cả đầu, nhìn thế cục hiện giờ trên màn hình mà không thở nổi. Lần đầu tiên cậu xem thi đấu mà thật lòng mong rằng bên thắng là đối thủ mà không phải là đội mình.

Trước đó khi nghe Phoebe nói Hoàng Hậu muốn chết, cậu còn tưởng Phoebe đang chế nhạo, nhìn tình cảnh bây giờ, Hoàng Hậu không chỉ muốn chết, còn muốn vĩnh viễn không được siêu sinh!

Linh hồn của mình cũng không cần nữa!

Đối với Hiệp Hội Quốc Vương mà nói, có ai quan trọng hơn Hoàng Hậu đâu!

Thua thì thua, chỉ cần Hoàng Hậu ở đây, năm sau có thể quay lại mà!

Nhưng nếu người chết, thì chẳng còn tương lai nào cả!

“Tuy rằng Hoàng Hậu không tấn công tên Giáo Hoàng ngu ngốc kia được!” Tề Nhất Phảng lo lắng nhấp nhỏm lên xuống, “Nhưng kỹ năng của cô ấy vẫn dùng được mà!”

“Chỉ cần Hoàng Hậu sử dụng kỹ năng, cô ấy sẽ trở thành người mà Giáo Hoàng yêu thích nhất hoặc là sợ hãi nhất, có thể mê hoặc đối phương, lúc đó Giáo Hoàng không uy hiếp được cô ấy nữa!”

Cùng lúc đó, bên kia, Danh Sách Sát Thủ.

“Hồng Đào không dùng kỹ năng đối phó với Giáo Hoàng đâu.” Lục Dịch Trạm khẳng định chắc nịch, “Kỹ năng đó sẽ khiến cậu ta biến thành người mà cậu ta không muốn nhìn thấy.”

“Cậu ấy đã làm một lần rồi, cho nên không thể tiếp nhận được, lần này khẳng định sẽ không dùng.”

“Cậu ta biến thành ai vậy?” Bách Dật bên cạnh tò mò hỏi.

Lục Dịch Trạm im lặng một chút: “Cậu cảm thấy dục vọng của Giáo Hoàng là ai?”

Một lúc sau, Bách Dật mới sững sờ lắp bắp trả lời: “Chẳng lẽ… chẳng lẽ là..?”

Trong trò chơi.

Giáo Hoàng lùi lại một bước, cười nham hiểm: “Tại sao mày không dùng cái kỹ năng quái dị kia uy hiếp tao nữa?”

“Con yêu quý của cha.”

“Lẽ nào mày cũng giống tao, sợ rằng khi nhìn tao mày sẽ biến thành cô ta trong gương ——— “

“——— Sợ hãi người mẹ đã bỏ rơi mày trên đảo một mình và tàn nhẫn rời đi, Toàn Bảo Lạp phải không?”

“Đừng nói nữa!” Sắc mặt Hồng Đào âm trầm, cả khuôn mặt mê mang điên cuồng, “Tôi không cho phép ông nhắc tới mẹ!”

“Câm miệng đi!!”

Ngày đó, khi anh sử dụng kỹ năng của mình lên Giáo Hoàng, anh đã biến thành hình dạng của mẹ trước mặt gã.

Anh nhìn thấy chính mình trong gương, nhìn thấy một người mẹ đầy dục vọng và sát khí, nụ cười nửa miệng u ám và bất định liên tục xuất hiện trên mặt mẹ anh, thật là ghê tởm, khiến người ta buồn nôn biết bao.

Giây phút ấy, anh thấy rõ sự sa đọa xấu xa và bẩn thỉu của linh hồn mình.

Anh đã dùng khuôn mặt của mẹ để làm biểu cảm đó và làm loại chuyện đó —— anh không dám nhìn mình trong gương một chút nào nữa.

Nếu mẹ còn sống, có lẽ mẹ cũng sẽ sợ hãi và ghê tởm anh như thế này chăng?

——Một người đàn ông đầy dục vọng thấp kém, không thể kiểm soát bản thân và sẵn sàng biến chất giống như những người đàn ông trước đây trên đảo.

Người đã đến bước này rồi, ngoài cái chết và sự hủy diệt, còn có điểm đến nào khác không?

Cho dù có, anh cũng không chấp nhận.

Cũng giống như Hồng Đào năm 14 tuổi trừng phạt những người đàn ông năm đó, Hồng Đào hiện tại cũng đang tự hành hạ chính mình.

“Toàn Bảo Lạp mẹ mày không thể công kích tao.” Giáo Hoàng khàn khàn cười nói, “Nếu như cô ta tàn nhẫn vứt bỏ mày thì lũ phù thủy đi theo cô ta sẽ nghĩ như thế nào, một người đàn bà tàn nhẫn như vậy, thật sự có đáng để theo sau không??”

“Nhưng nếu bây giờ cô ta không bỏ rơi mày, cô ta cũng sẽ từ bỏ việc cứu những người khác trên hòn đảo này. Từ nay về sau khi mày nghĩ đến những người đã bỏ mạng vì mày trên hòn đảo này, rồi mày nhất định cũng sẽ sống trong đau khổ.”

“Thấy Toàn Bảo Lạp và mày đau khổ, vậy là tao yên tâm rồi!”

“Năm đó tao theo đuổi cô ta chân thành đến thế, nhưng cô ta kiêu ngạo chẳng buồn liếc mắt nhìn tao lấy một lần, cô ta chỉ muốn cứu người trong thiên hạ, bây giờ tao muốn cho cô ta thấy, dù giãy giụa như thế nào, cô ta cũng không cứu được ai cả, trốn không thoát lòng bàn tay của tao!”

“Đây là tất cả quả báo của cô ta vì đã từ chối tao khi đó! Mày có hiểu không! Quả báo!”

Giáo Hoàng sắc mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên gầm rống, thẳng đến cuối cùng suýt chút nữa đứng không vững.

Hồng Đào dời tầm mắt về phía sau, anh nhìn thiết bị cách mình không đến một cánh tay, chậm rãi điều chỉnh hô hấp, bình tĩnh đi tới hướng đó.

Chỉ cần anh giữ thiết bị và cung phụng (trái tim phù thủy) của mình, hòn đảo sẽ bị phá hủy ngay lập tức.

Chiến đấu, đối đầu, đe dọa, trò chơi… tất cả những thứ khiến anh ghê tởm đều sẽ kết thúc.

Bao gồm cả bản thân anh.

Cùng lúc đó.

Toàn Bảo Lạp siết chặt cung tên trong tay, nhìn chằm chằm vào đài cao.

Bạch Liễu đến gần cô: "Giáo Hoàng miễn thương với tất cả các phù thủy, nhưng có một ngoại lệ."

"Tôi có thể sử dụng giao diện Phù Thủy Nhỏ, bọn họ vẫn chưa truy nã Phù Thủy Nhỏ, Phù Thủy Nhỏ cũng chưa từng bị phán xử phù thủy, dùng giao diện của con bé có thể công kích Giáo Hoàng."

"Lát nữa tôi sẽ sử dụng đài phun thuốc độc, nhưng nơi này cách tòa tháp quá xa, đã quá phạm vi tấn công của kỹ năng."

"Nhưng mũi tên cũng được mà?" Toàn Bảo Lạp thu hồi ánh mắt, hít một hơi thật sâu nhìn thẳng vào Bạch Liễu, "Chỉ cần mũi tên của tôi xuyên qua đài phun độc bắn trúng Giáo Hoàng là được, đúng không?"

Bạch Liễu gật đầu.

"Vậy thì làm đi." Toàn Bảo Lạp bình tĩnh đáp ứng, tay khẽ run, "Tôi nhất định sẽ bắn trúng mũi tên này!"

Hồng Đào trên tháp chộp lấy sơ hở của Giáo Hoàng đang đắm chìm trong sự phấn khích, anh cầm thiết bị, một cơn gió màu

xanh bạc thổi ra từ khe hở, thổi qua toàn bộ hòn đảo.

Gió thổi từ khe hở này ngược hướng với cơn gió đang kéo cả hòn đảo đi, hai luồng gió dữ dội va chạm vào nhau, cả hòn đảo phát ra tiếng răng rắc, ầm ầm biến thành đá vụn, rơi xuống vào vùng biển bên dưới, phù thủy trên đảo trong nháy mắt tiến vào tình trạng khẩn cấp, bắt đầu đưa những cư dân còn lại trên đảo lặn xuống trốn thoát.

Mọi người trên đảo kêu lên:

“Thành phố trên không sắp rớt!”

“Đảo sắp rớt rồi!”

“Mọi người, chạy đi!”

Khoảnh khắc Giáo Hoàng phát hiện ra Hồng Đào muốn làm gì, gã tức giận vung quyền trượng muốn giết anh.

Bạch Liễu dùng giao diện điều khiển của Mục Tứ Thành phóng như bay trên mặt đất di chuyển về phía tòa tháp cao, trong lúc đó Toàn Bảo Lạp đứng trên đống đất đá đang đổ nát, lấy lại bình tĩnh, dùng hết sức kéo căng dây cung, tà áo choàng phía sau của cô bay phần phần theo cơn gió, và khi nhìn từ tòa tháp cao, có vẻ như trên đầu cô vừa mọc ra hai chiếc sừng nhọn hoắc.

Quần áo của cô bị gió xé rách một nửa, lộ ra tấm lưng trần, nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng chút nào đến sự tập trung của

cô vào lúc này, đôi mắt tím càng lúc càng sáng trong mưa gió.

Giờ phút này đây Giáo Hoàng trên tháp cao lại sững sờ nhìn Toàn Bảo Lạp —— sau bao nhiêu năm, người phụ nữ này chẳng những không già, không xấu xí mà càng thêm xinh đẹp rực rỡ.

Gã không khỏi nghĩ đến bản cáo trạng bịa đặt để vu khống cô năm đó.

【 lưng trắng nõn, vòng eo mềm mại, dưới ánh trăng hai mắt tỏa ra màu tím như yêu nữ, trên đầu còn có hai cái sừng sáng bóng. 】

Nhưng cách cô nhìn gã vẫn như nhìn con kiến, nhìn ngọn cỏ, nhìn một đống rác, cho dù gã đã làm những chuyện như vậy với cô, tưởng rằng mình hành hạ cô mấy chục năm, nhưng sau bao nhiêu năm gặp lại, giờ phút này nhìn thấy Toàn Bảo Lạp, Giáo Hoàng mới nhận ra rằng đó chỉ là ảo tưởng của riêng mình —— cô căn bản chẳng buồn quan tâm đến gã.

Trong mắt cô, gã chưa bao giờ tồn tại —— gã làm nhiều chuyện như vậy nhưng vẫn không đáng để cô liếc mắt nhìn một cái. Đôi mắt cô vẫn đang nhìn ngọn tháp, mây, gió, và những người mà mình quan tâm..

Không buồn nhìn tới một tên hề như Giáo Hoàng nhảy nhót.

“Tại sao!!” Giáo Hoàng cơ hồ phát điên lên, một cỗ ghen ghét cực lớn giống như bị cự tuyệt ăn mòn trong lòng gã, “Tại sao lúc nào cô cũng khinh thường tôi!!”

“Tôi nhân danh đệ nhất phù thủy!” Toàn Bảo Lạp kéo căng cung tên, giọng nói trầm tĩnh: “Tuyên án linh mục Lý Vũ Thuận nói dối, giết hại đồng bào, thất tín bội nghĩa, có tội!”

Cô thả dây tên ra, đồng thời Bạch Liễu cũng thả đài phun thuốc độc.

Mũi tên bắn xuyên qua đài phun thuốc độc, bắn thủng đầu Giáo Hoàng.

Giáo Hoàng không thể tin được ngã ngửa ra sau, từ trên tháp cao rơi xuống hồ cá chình đực bên dưới, gã đưa tay vùng vẫy một hồi rồi dần dần bị cá chình nuốt chửng, rên rỉ đau đớn rồi biến mất bên trong.

Cùng thời điểm Toàn Bảo Lạp bắn mũi tên đó, hòn đảo trên không bắt đầu tan rã trên diện rộng. Cô chạy nhanh về phía tòa tháp, cuống cuồng hụt chân rơi xuống biển theo những tảng đá đang tan rã, vào giây phút cuối cùng sắp rơi khỏi hòn đảo, Toàn Bảo Lạp nhìn Bạch Liễu đang chuẩn bị chạy đến tòa tháp, rơi nước mắt lớn tiếng van xin:

“Xin hãy cứu con tôi!”

“Đừng để nó chết cô độc trên hòn đảo này!”

Khi hòn đảo sụp đổ, tòa tháp cao bắt đầu nghiêng, nghiêng dần sang một bên, Hồng Đào trên tòa tháp cao dường như đã bị tổn

thương nghiêm trọng, sau khi rung lắc một lúc, anh giữ chặt thiết bị, rơi xuống cùng với tòa tháp nghiêng.

Bạch Liễu lia mắt qua, giơ tay ném ra roi, đồng thời nhấn vào giao diện điều khiển:

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đăng nhập giao diện điều khiển của người chơi Mộc Kha và sử dụng kỹ năng cá nhân (tấn công chớp nhoáng) 】

Chỉ trong nháy mắt, Bạch Liễu liền xuất hiện bên dưới Hồng Đào, hắn dùng roi cuốn quanh Hồng Đào rồi kéo lại gần mình. Giữa ngực Hồng Đào tỏa ra một tia sáng lam bạc nhàn nhạt, linh hồn của anh phảng phất bị hút vào trong đó. Nhưng đồng thời, tay trái anh cũng đang cầm quyền trượng, viên đá quý trên quyền trượng phát ra ánh sáng mạnh mẽ, cộng hưởng với linh hồn của Hồng Đào.

Viên đá quý và thiết bị kiềm chế linh hồn của Hồng Đào cùng một lúc, khiến linh hồn của anh rơi vào trạng thái kỳ lạ như sắp rời khỏi cơ thể, nhưng vẫn chưa xảy ra.

Trong trạng thái kỳ lạ này, Hồng Đào dường như đã bất tỉnh. Anh thậm chí không thể cầm lá bài poker vũ khí của mình, những lá bài tràn ra khỏi lòng bàn tay phải vô lực, bay lả tả trong không khí, phân tán rải rác xung quanh hai người họ.

Bạch Liễu quấn roi quanh eo Hồng Đào, một tay chụp lấy tháp, treo Hồng Đào lên đỉnh tháp, nhẹ giọng nói: “Triệu Mộc Thỉ, tỉnh lại nào.”

Hồng Đào thất thần nhìn lên, giọng nói khàn khàn: “Là… cậu à, Bạch Liễu.”

“Tôi muốn thắng, cậu bỏ cuộc… đi.”

“Vậy à?” Bạch Liễu ngữ khí bình thản, ánh mắt bình tĩnh rũ xuống, nhìn về phía Hồng Đào, “Tôi tới đây không chỉ để chiến thắng.”

“Ở ngoài trò chơi, tôi đã hứa với Giai Nghi là sẽ cứu cậu. Trong trò chơi, tôi cũng vừa mới hứa với Toàn Bảo Lạp là sẽ cứu cậu.”

“Con người của tôi đã hứa thì đều sẽ làm được.”

“—— Cho nên ngoài việc tới đây để thắng cậu, tôi còn tới đây để cứu cậu, Triệu Mộc Thỉ.”

Trái tim Hồng Đào thót lên, sau đó đồng thời cũng bị thiết bị hút một cái đau nhói, anh khàn giọng cười nói: “Cứu tôi?”

“Cậu tới cứu tôi làm gì?”

“Vậy lúc ở trên tháp, rõ ràng cậu muốn giết tôi.” Bạch Liễu thản nhiên nói: “Vậy tại sao cậu lại buông tha tôi?”

Hồng Đào hiếm thấy ngẩn người, rất nhanh liền cúi đầu quay mặt đi, hít sâu một hơi, cố gắng rút người ra khỏi tay Bạch Liễu: “Buông ra! Tôi không muốn đàn ông cứu tôi! “

“Tôi ghét đàn ông, cút đi!”

“Thật sao?” Bạch Liễu bình tĩnh, “Tôi cảm thấy không phải như vậy.”

Hắn dùng sức leo lên tòa tháp đang sụp đổ, một tay kéo Hồng Đào bên ngoài tháp trở về, Bạch Liễu quay đầu lại, nhìn Hồng Đào trên mặt đất đang ho dữ dội, quỳ xuống nhìn thẳng vào đối phương, ánh mắt và giọng điệu rất bình tĩnh, hắn giơ lên một lá bài.

“Đây là lá bài kỹ năng mà cậu vừa đánh rơi, tôi vốn không muốn nhặt, nhưng có lần tôi thấy Giai Nghi sử dụng nó rồi, nó gọi là Điện Tâm Đồ, có thể hiển thị người yêu thích trong lòng mình.” Bạch Liễu kẹp lá bài giữa hai ngón tay, xoay xoay đối diện với Hồng Đào, hắn rũ mắt xuống, “Tôi chưa nhìn qua lá bài này, chỉ có cậu nhìn qua mà thôi, cho nên đây là lá bài Điện Tâm Đồ của cậu.”

“Người trên mặt bài của cậu là tôi phải không?”

Người trên lá bài có mái tóc đen và đôi mắt đen, ánh mắt lãnh đạm, áo sơ mi trắng và găng tay da, điểm đập vào mắt nhất là lồng ngực hơi rộng mở có một vết sẹo chữ thập ngược chưa lành.

Đồng tử Hồng Đào co lại.

Bạch Liễu ngữ khí bình thản đưa ra phán đoán: “Cậu thích tôi, đúng không?”

Trong lúc nhất thời, khuôn mặt lãnh đạm hiện giờ của Bạch Liễu trùng lặp với khuôn mặt cười như không cười của Bạch Lục 6 năm trước: 【 cậu thích ta, đúng không? 】

“Tôi, khụ.. khụ! Tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ thích cậu!” Vẻ mặt của Hồng Đào hoang mang và dữ tợn, dường như anh lại rơi vào cơn ác mộng 6 năm trước, loạng choạng từ dưới đất đứng dậy, lẩm bẩm một mình: “Tôi sẽ giết cậu!”

“Chỉ cần giết cậu, tôi sẽ không thích cậu nữa…”

“Chỉ cần tôi không thích cậu, tôi sẽ không giống lũ đàn ông kia…” Vẻ mặt Hồng Đào trở nên mê mang, “Tôi mê người như vậy, dục vọng ghê tởm của tôi có thể phát tiết cho nhiều người như vậy, tôi sẽ không giống lũ đàn ông kia…”

“Tôi…tôi thích.. sự yêu thích của tôi là thứ rất quý giá.”

“Tôi sẽ giết cậu!”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hồng Đào sử dụng kỹ năng… 】

Hồng Đào sử dụng kỹ năng mê hoặc trên Bạch Liễu. Thời điểm Bạch Liễu bị mê hoặc, hắn không hề trốn tránh, chỉ bình thản nhìn thẳng vào Hồng Đào. Trong mắt hắn, mái tóc xoăn dài màu đỏ rượu vang của Hồng Đào ngắn lại duỗi thẳng, con

ngươi màu đỏ rượu vang mờ dần, ánh lên sắc tím nhàn nhạt, vóc người trở nên thon dài mảnh khảnh.

Sau khi sử dụng kỹ năng, trong mắt Bạch Liễu, anh đã trở lại hình dạng ban đầu.

——sử dụng kỹ năng nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh không biến thành ngoại hình của người khác, mà trở về dáng vẻ vốn có của chính mình.

Hồng Đào cúi đầu nhìn Bạch Liễu, sững sờ dừng lại, nước mắt lăn dài: "Tại sao, tại sao cậu lại…"

Nhìn thấy dáng vẻ của chính tôi chứ?

"Bởi vì linh hồn của cậu là như vậy." Bạch Liễu ngước mắt, thanh âm kiên định, "Tôi đánh giá con người chỉ dựa vào giá trị linh hồn."

"Đây là dáng vẻ giá trị nhất của cậu."

Hồng Đào sững người lại, anh nhẹ nhàng đỡ thiết bị bên cạnh tháp, hơi thở hỗn hển dần chậm rãi lại, tựa hồ như muốn hồi phục từ sự ảnh hưởng của thiết bị, anh thong thả lắc đầu, choáng váng đỡ trán lặp lại từng lời Bạch Liễu: "Dáng vẻ quý giá nhất của tôi?"

"…Tại sao lại như thế này?" Anh thất thần thì thào hỏi.

“Vậy cậu nghĩ dáng vẻ đáng giá nhất của cậu phải nên như thế nào?” Bạch Liễu kiên nhẫn hỏi.

“Vẻ ngoài đáng giá nhất của tôi hẳn là nữ giới.” Hồng Đào ánh mắt mờ mịt nhìn Bạch Liễu, nhẹ giọng thì thầm: “Nếu như tôi là con gái, mẹ sẽ không vất vả lâu như vậy.”

“Nếu vậy thì lúc tôi vừa sinh ra, cha dượng đã để mắt đến tôi và không chú ý đến mẹ, mẹ đã không bị lên đảo. Ngay từ đầu người lên đảo nên là tôi, tôi đã có thể gánh chịu tất cả thay cho mẹ.”

“Mẹ có thể sống sót.”

“Tôi căm thù đàn ông.”

“Bởi vì tôi là đàn ông nên mẹ mới không cam lòng số mệnh, mẹ kỳ vọng, mẹ chờ mong, mẹ vì tôi mà chịu đựng lâu như vậy, vì tôi mà lên đảo, cuối cùng chết thảm đến thế.”

Đôi mắt tím ngắt của Hồng Đào chậm rãi rơi một giọt lệ, anh ngây ngẩn cả người khẽ lẩm bẩm: “Tôi căm hận chính mình.”

“Tôi ghét tất cả đàn ông.”

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Hồng Đào: “Có lẽ cậu không ghét đàn ông.”

“Cậu chỉ ghét kẻ xấu thôi.”

“Không phải cậu thích tôi sao?”

“Chẳng lẽ cậu không xấu à?” Hồng Đào khẽ cười trong nước mắt: “Cậu là người xấu xa nhất mà tôi từng thấy đấy.”

“Có lẽ là vậy.” Bạch Liễu không có ý kiến, hắn cười vươn tay, “Nhưng ít nhất giờ phút này, tôi tới đây là vì cứu vớt linh hồn của cậu, ít nhất giờ phút này, tôi đối với cậu cũng coi như là người tốt mà phải không?”

“Nếu cậu tin tôi, cậu có thể tạm thời cất giữ linh hồn mình ở chỗ tôi, không cần phải lãng phí linh hồn mình trong phó bản trò chơi cấp thấp này. Sau khi trao linh hồn cho tôi rồi, cậu vẫn có thể dùng trái tim phù thủy để vượt cửa phó bản, nhưng linh hồn của cậu đã thuộc về tôi nên cậu sẽ không bị tổn hại nữa, chẳng phải sẽ có lời hơn sao?”

“Nếu chúng ta giao dịch.” Bạch Liễu chân thành hứa hẹn, “Tôi có thể đáp ứng cậu một điều kiện.”

“Nếu con người không có cách nào sống với những kỳ vọng cho bản thân, thì có thể đặt kỳ vọng của mình vào người khác.”

“Tại sao tôi phải đặt kỳ vọng của mình lên người cậu?” Hồng Đào cười lạnh, “Bởi vì cậu xấu xa lắm à?”

“Không.” Bạch Liễu nhìn vào mắt Hồng Đào, “Bởi vì tôi thật sự có thể đáp ứng lại kỳ vọng của cậu.”

“Tôi có thể biến thế giới này thành dáng vẻ mà cậu mong muốn.”

“Tôi đã thể hiện sự chân thành của mình trong giao dịch.” Bạch Liễu đưa tay ra, lịch sự hỏi Hồng Đào, “Vậy câu trả lời của ngài là gì, Hoàng Hậu?”

Hồng Đào nhìn xuống tay Bạch Liễu, anh trầm mặc hồi lâu, lâu đến mức tòa tháp rơi xuống biển sắp bị nhấn chìm hoàn toàn, cuối cùng duỗi tay ra, nhẹ phủ lên tay Bạch Liễu, tự giễu hỏi, “Vậy ra tôi lại đang hứa nguyện với thần, phải không?”

“Tôi phải trả cái giá gì nào?”

“Cậu đã trả rồi.” Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Hồng Đào, “Linh hồn của cậu chính là thù lao của tôi.”

“Đó là một linh hồn cực kỳ xinh đẹp và giá trị.”

Hồng Đào ngẩn người ra.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã lấy đi (trái tim phù thủy) của người chơi Hồng Đào. 】

Bạch Liễu mỉm cười: “Tôi sẽ không phụ lòng tin tưởng của cậu.”

Trái tim phù thủy được đặt trên tháp cao, Phoebe và Lưu Giai Nghi nằm dài trên mặt đất, nhìn ánh sáng phát ra từ tháp cao trên biển, lũ cá chình dần dần lặng lẽ bị hòa tan.

"Tên kia…" Phoebe cười cười, nước mắt chảy dài trên mặt, ".. còn sống."

Lưu Giai Nghi cũng cười: "Chiến thuật của em mà lại, sao để Hồng Đào chết được chứ?"

"Chị hy vọng có một ngày." Phoebe khó khăn quay đầu lại, cô bé thành kính nhìn Lưu Giai Nghi, "Chị có thể trở nên mạnh mẽ như em."

"Có sức mạnh để có thể cứu bất cứ ai."

Nhóm phù thủy trong cung điện Giáo Hoàng vỡ òa niềm vui khóc lên sung sướng, Toàn Bảo Lạp vừa bò ra khỏi biển đã bị nhóm người vây quanh nâng lên tung hô, trong khi các giám mục và thủ vệ của cung điện bị các phù thủy xông vào áp chế bắt giữ, vẻ mặt của họ đầy sợ hãi co rúm lại —— dường như họ cũng nhận ra điều gì sắp xảy ra với mình.

"Chuẩn bị phán xử lũ đàn ông này thôi." Ấu Chân chống nạnh, nhe răng thở dài một hơi, "Lúc trước chúng phán xử phù thủy như thế nào, hại bao nhiêu người, bây giờ phải trả giá hết!"

"Đó là đương nhiên." Leah kéo lê toàn thân đầy vết thương lại gần, cũng cười, "Nhưng trước đó phải tổ chức nghi thức bầu cử cho Bảo Lạp đã."

“Chị ấy sẽ là thủ lĩnh mới.”

Ánh sáng trên mặt biển rọi khắp muôn nơi, phù thủy trong khu vực bị ô nhiễm cuối cùng cũng có thể trở về nơi cũ, ôm lấy người thân trong gia đình khóc trong hạnh phúc. Những người bị Tòa thánh lấy đi tài sản được thống kê và trả lại từng người một. Đồng thời, những người đã từng tham gia phiên tòa phán xử phù thủy, thậm chí tố cáo phù thủy ngược lại đã bị đưa ra xét xử.

Kể từ đó, tòa thẩm giáo trở thành trung tâm độc quyền, cốt lõi của hệ thống pháp luật nổi tiếng thế giới của các phù thủy. Đây cũng là nơi xuất bản hai cuốn sách quy định xét xử liên quan đến phù thủy, hoặc phụ nữ, rất nghiêm khắc và nghiêm ngặt.

Nhưng đó là chuyện xảy ra sau này.

Sau khi Thành phố trên không sụp đổ và mực nước biển dâng lên, những tia nắng mặt trời cuối cùng cũng có thể chiếu rọi mặt đất một lần nữa.

Toàn Bảo Lạp quay đầu nhìn những con sóng lấp lánh trên biển, rơi nước mắt như bừng tỉnh mơ.

Đứa trẻ đó cuối cùng đã cứu được con của cô.

Kể từ đó, cả con trai phù thủy và phù thủy đều không còn tồn tại, sau khi tẩy sạch mọi thứ, chỉ còn lại những cái tên như Bảo Lạp, Ấu Chân, Leah mà thôi.

Họ không phải là phù thủy, cũng không phải là con của phù thủy, họ chỉ là con người.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Hồng Đào thoát khỏi trò chơi. 】

Hết phó bản Phán xử Phù thủy

Chương 547

Các thành viên trong nhóm rời trò chơi cuối cùng chậm rãi bước ra bên cạnh màn hình lớn tối đen như mực.

Khán giả yên lặng nhìn hai đội bước ra, vẻ mặt của ai cũng thảng thốt, tựa hồ vẫn còn chưa hoàn hồn lại sau trận chiến giằng co lúc nãy.

Người dẫn chương trình đứng trên đài cao hít một hơi thật sâu, phất tay xuống, chỉ về phía Lưu Giai Nghi đang đi ra: "Trò chơi kết thúc."

"Đội chiến thắng khiêu chiến là ——"

"Đoàn xiếc thú lang thang!!"

"Chúng ta hãy chúc mừng đội mới này đã đánh bại thành công đội top 2 Hiệp Hội Quốc Vương, giành quyền vào vòng loại trực tiếp!"

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, khán phòng vang lên những tiếng vỗ tay tán thưởng cổ vũ nồng nhiệt, nhưng trận đấu dù có hấp dẫn đến đâu cũng không khiến tất cả mọi người reo hò —— chiến thắng của bên này đương nhiên đồng nghĩa với thất bại của bên kia.

Tề Nhất Phảng ngồi trên ghế che đôi mắt đỏ hoe, cậu ta cố gắng kìm lại những giọt nước mắt chực trào ra, nhưng Lưu Tập bên cạnh lại cứ lặng lẽ ôm ghì lấy cậu, vỗ vỗ bả vai cậu, được một lúc sau rốt cuộc Tề Nhất Phảng không chịu được nữa, ôm lấy Lưu Tập gào khóc:

"Chúng ta đều đã cố gắng hết sức!"

"Sao lại thua chứ!"

Lưu Tập vụng về an ủi cậu: "Có lẽ chúng ta vẫn chưa đủ mạnh."

Tề Nhất Phảng càng thêm buồn bực: "Cậu nói thế cũng như không, hu hu hu."

"Không sao." Lưu Tập trên mặt đầy vết bỏng bẩn thỉu, nhưng ánh mắt lại sáng ngời, "Năm sau nhất định chúng ta sẽ mạnh hơn, năm sau nhất định sẽ thắng!"

"Đừng khóc yếu đuối vậy chứ." Phoebe nghiêng đầu liếc nhìn Tề Nhất Phảng đang ôm Lưu Tập khóc nức nở, "Chỉ dừng lại lúc này thôi chứ có phải mãi mãi đâu."

"Sau này chúng ta rèn luyện chăm chỉ là được."

Phoebe nắm chặt nắm tay: "Cho dù không có Hồng Đào, năm sau, tôi cũng nhất định sẽ dẫn các anh đánh bại Phù Thủy Nhỏ."

“Ý của em là…” Tề Nhất Phảng kinh ngạc ngẩng đầu, “Không có Hoàng Hậu?!”

Phoebe dừng lại, tiếp lời cô bé là lời nhắc thông báo ầm ĩ của hệ thống:

【 hệ thống nhắc nhở: Quyền hạn của Hiệp Hội Quốc Vương đã thay đổi. Hội trưởng hiệp hội ban đầu Hồng Đào Hoàng Hậu đã chuyển giao toàn bộ quyền hạn cho hội trưởng mới Tu Nữ Phoebe. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Sau khi chuyển nhượng thành công, người chơi Hồng Đào Hoàng Hậu đã thanh toán tiền vi phạm hợp đồng và xin rút khỏi hiệp hội. 】

【Hội trưởng mới đồng ý yêu cầu rút lui của người chơi, Hồng Đào Hoàng Hậu không còn là thành viên của Hiệp Hội Quốc Vương. 】

Sắc mặt Tề Nhất Phảng hoàn toàn trống rỗng: “Hoàng Hậu… rút lui là sao?”

“Chính là như cậu vừa thấy.” Hồng Đào theo Phoebe đi ra, ngữ khí tùy ý tự nhiên, tựa như không biết chính mình vừa mới gây nên bao nhiêu sóng gió trong trò chơi, thậm chí còn cười trả lời Tề Nhất Phảng: “Một người chơi đã bán linh hồn cho người khác như tôi không xứng đáng làm hội trưởng của các cậu, tôi không còn nắm chắc được gì nữa cả.”

“Tên tham lam Bạch Liễu đó đã lấy được linh hồn của tôi rồi, tôi không muốn hắn lấy được hiệp hội mà tôi đã dày công xây dựng thông qua giao diện điều khiển của mình, vả lại tôi làm hội trưởng lâu như vậy, giờ cũng nên nghỉ hưu nghỉ ngơi dài hạn cho khuây khỏa.”

“Phoebe đã trưởng thành, con bé thích hợp quản lý hiệp hội này hơn tôi.” Hồng Đào lười biếng dang tay cười, “Chức vụ hội trưởng là dành cho người có năng lực, cho nên tôi rời hiệp hội.”

Hiệp hội lớn thứ hai trong trò chơi Hiệp Hội Quốc Vương với vô số chuỗi điểm đằng sau nó, một hiệp hội mà vô số người mơ ước được gia nhập, đã được người sáng lập của nó trao lại một cách nhẹ nhàng như vậy đấy.

Tề Nhất Phảng hoàn toàn sửng sốt, các khán giả khác cũng chưa kịp phản ứng được với tình huống bất ngờ này.

Người xem nhanh chóng bừng tỉnh từ sự phấn khích khi kết thúc trò chơi, mọi người châu đầu vào nhau bàn tán xôn xao chuyện Hồng Đào rút lui khỏi hiệp hội.

Chuyện Hồng Đào chuyển giao hiệp hội bọn họ đã biết từ lúc giữa game, nhưng bỏ cuộc rút lui này là sao?!

Điều này có nghĩa là là từ nay về sau, Hồng Đào sẽ không bao giờ dự thi với tư cách là thành viên của Hiệp Hội Quốc Vương nữa.

Chuyện gây náo động như vậy trước đây cũng chỉ có chuyện Nghịch Thần chuyển hiệp hội.

Mặc dù người dẫn chương trình cũng rất kinh ngạc nhưng trận đấu đã kết thúc, đây là chuyện ngoài trò chơi không thuộc phạm vi bình luận của anh ta, vì vậy anh ta tiếp tục làm tròn trách nhiệm của mình: "Mời các Chiến Thuật Gia của hai đội tiến lên phía trước……."

Nói xong câu này, người dẫn chương trình hiếm thấy ngẩn người trong chốc lát: "Bởi vì trận này hai đội đều có Chiến Thuật Gia thay thế, cho nên xin mời bốn Chiến Thuật Gia trước và sau khi thay người lên sân khấu để trao đổi sau trận đấu."

Trước sân khấu.

Lưu Giai Nghi và Phoebe đi phía trước, hai cô bé bắt tay nhau rất tự nhiên.

"Một ngày nào đó." Phoebe ngẩng đầu nhìn Lưu Giai Nghi, "Chị sẽ đuổi kịp em."

Lưu Giai Nghi nghiêm túc trả lời: "Em đợi ngày ấy."

"Nhưng trước đó, em sẽ không thua chị."

Sau khi Phoebe và Lưu Giai Nghi bắt tay cúi chào, cả hai quay người rời đi, Bạch Liễu và Hồng Đào đi phía sau tiến lên một bước, nhìn nhau.

“Cậu dùng một điểm tiền xu trong trò chơi mua linh hồn của tôi.” Hồng Đào kẹp một điểm tiền xu giữa hai ngón tay, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu, “đổi lại, cậu phải thực hiện một yêu cầu của tôi.”

“Yêu cầu gì cũng được phải không?”

Bạch Liễu bình tĩnh đồng ý: “Cái gì cũng được.”

【Có thể.】

Hồng Đào nhắm mắt lại, lúc này trong đầu lại vang lên nụ cười của Bạch Lục, anh hít sâu một hơi, sau đó lại mở mắt ra: “Ngày mai lúc 6 giờ chiều, đến gặp tôi tại cửa hàng nơi cậu gặp tôi lần đầu tiên.”

“Đến lúc đó, tôi sẽ nói cho cậu biết yêu cầu của tôi.”

“Tôi sẽ không chờ lâu đâu nhé.”

6 giờ chiều ngày hôm sau.

Bạch Liễu ngồi trong cửa hàng không một bóng người.

Trước giờ hẹn mười phút hắn đã đến đây rồi. Cửa hàng đã được Hồng Đào bao hết trọn gói, cửa đóng chặt, hắn phải gõ cửa mới vào được. Sau khi ông chủ mở cửa, liền trực tiếp đưa

chìa khóa cho hắn, Bạch Liễu hơi ngẩn người, ngạc nhiên nhướng mày: “Đưa chìa khóa cửa hàng cho tôi luôn à?”

“Vâng.” Thái độ của ông chủ rất cung kính,“Thực ra cửa hàng của chúng tôi lúc đầu là do Triệu tiên sư đầu tư bỏ vốn, cũng xem như là ông chủ lớn của chúng tôi, chỉ là nhân viên phía dưới không biết, Triệu tiên sinh cũng không yêu cầu chúng tôi công bố với bên ngoài.”

“Cậu ấy bảo là 6 giờ chiều nay sẽ có một vị khách quý đến gặp cậu ấy, đến lúc đó cứ đưa chìa khóa cửa hàng cho ngài là được.”

Bạch Liễu nhận lấy chìa khóa, thần sắc vi diệu: “…Được rồi, làm phiền ngài.”

Cái tên Hồng Đào này, không ngờ có tiền thật đấy…

Cách đó không xa.

Mục Tứ Thành nhìn vào ống nhòm, ánh mắt nghiêm túc, ngữ khí lạnh lùng: “Bạch Liễu vào cửa hàng rồi, anh có theo sát không đó?”

Đường Nhị Đả đang giấu mình sau gốc cây lớn vẫn còn do dự: “Chúng ta theo dõi Bạch Liễu hẹn hò riêng tư như thế này không tốt lắm đâu?”

“Đảm bảo an toàn cho Bạch Liễu là chuyện đội viên chúng ta nên làm.” Mộc Kha cười tủm tỉm đẩy chiếc kính gọng vàng

trên mặt, “Huống chi là gặp mặt phần tử nguy hiểm như Hồng Đào, lỡ như anh ta có mưu đồ kỳ quái nào với Bạch Liễu thì sao?”

Lục Dịch Trạm cầm một cành cây che trước mặt, rúc mình vào bên cạnh Mục Tứ Thành, gật đầu đồng tình: “Đúng đúng! Lỡ có chuyện thì chúng ta phải làm sao đây!”

Lưu Giai Nghi bên cạnh trợn mắt không nói nên lời: “Chú ở bên Danh Sách Sát Thủ kia mà, chú đi theo làm gì?”

“Khụ.. khụ..à… ừm..cái này…” Lục Dịch Trạm nắm chặt tay ho khan hai tiếng, trịnh trọng kéo Hắc Đào đang ngồi xổm nhìn cửa hàng bên cạnh mặt không chút cảm xúc, “Không phải chú tò mò muốn hóng chuyện gì đâu! Tại đội viên của chú muốn tới đây, chú lại là nửa người giám hộ của cậu ta, đi theo cậu ta là chuyện phải làm đúng không?”

Lưu Giai Nghi: “……= =.”

Hóng hớt ngồi lê đôi mách thì có!

“Nhưng bây giờ Bạch Liễu vào cửa hàng rồi, mà cửa hàng đã bị khóa, chúng ta cũng có theo sát được đâu?” Đường Nhị Đả miễn cưỡng thuyết phục, “Lỡ như lúc trở về, Bạch Liễu phát hiện chúng ta theo dõi cậu ấy hẹn hò riêng tư thì sẽ tức giận làm sao!”

“…Ừm.. ừm, được rồi, tôi không làm gì đâu, nhưng mà lần trước lúc đến tạo kiểu tóc, tôi có làm rơi một thứ trong cửa hàng nên bây giờ mới quay lại lấy.” Mộc Kha ôn hòa nói qua

điện thoại với ai đó, cậu làm động tác suỵt với cả bọn còn lại, "Làm ơn mở cửa cho tôi vào là được."

Mộc Kha để điện thoại xuống, cười hiền lành vô hại: "Xong rồi, lát nữa sẽ có nhân viên tới mở cửa cho chúng ta."

Mục Tứ Thành cổ vũ: "Mộc Kha trâu bò!"

Hắc Đào nghiêm túc phụ họa: "Mộc Kha trâu…"

Lục Dịch Trạm nhanh nhẹn cắt ngang, nghiêm túc quát Hắc Đào dừng lại: "Không được học mấy lời thô tục."

Đường Nhị Đả đỡ trán.

Bọn họ vòng qua cửa hông. Sau khi nhân viên đến mở cửa thì còn muốn đi theo bọn họ vào trong, nhưng bị Mộc Kha dễ dàng đánh lừa đứng bên ngoài, cả bọn lẻn vào cửa hàng thành công.

Cả đám lén lút trốn sau các ma nơ canh trang điểm trong phòng hóa trang, xuyên qua tấm bình phong khép hờ nhìn Bạch Liễu ngồi ở giữa sảnh chính đang cúi đầu đọc tạp chí. Hắc Đào vừa thấy Bạch Liễu đã muốn nhào ra nhưng bị Lục Dịch Trạm gắt gao ấn xuống.

Một lúc sau, cửa chính lại mở ra.

Bạch Liễu nhìn lên, thấy Hồng Đào đã khôi phục dáng vẻ nam giới đang đứng ở cửa.

Anh không vận bộ lễ phục phô trương như lần đầu tiên mà ăn mặc giản dị hơn nhiều, mái tóc dài màu đỏ xoăn nhẹ được tết lại gọn gàng hất ra sau đầu, mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần jean rất đơn giản bình thường, thoạt nhìn giống như một sinh viên đại học nhạc viện, trông khác hẳn hoàn toàn so với lần đầu gặp mặt, vẻ hung hăng trên người phảng phất như được gột rửa, trở nên thư thả nhàn tản hơn nhiều.

“Cậu đến đúng giờ vậy?” Hồng Đào ngồi xuống đối diện Bạch Liễu, rót cho mình một ly nước, hơi trêu chọc cười với hắn, “Tôi còn tưởng cậu bắt tôi phải chờ chứ.”

“Tôi luôn luôn đúng giờ.” Bạch Liễu đặt tạp chí xuống, nhàn nhạt trả lời.

“Vậy à?” Hồng Đào chống cằm uống nước, cười nhìn hắn, “Có lẽ là do tôi nhớ nhầm.”

“Trước đây tôi luôn chờ đợi một người, vì vậy cứ nghĩ là cậu cũng bắt tôi chờ, không ngờ lại là cậu chờ tôi, ngạc nhiên thật đấy.”

“Cũng rất vui.”

“Tôi không bao giờ để người giao dịch đợi mình.” Bạch Liễu giải thích, “Không lịch sự cho lắm.”

—— bầu không khí này! Đường Nhị Đả cau mày.

Thật là hài hòa.

Hai người này nhìn chẳng giống như đối thủ hôm qua còn đánh nhau loạn xạ trên đấu trường, ngược lại giống như hai người bạn cũ lâu ngày gặp mặt hẹn ra ngoài đi chơi, trò chuyện rất ôn hòa thân thiện.

“Cậu khá giống ông ấy.” Hồng Đào nhìn xuống hình ảnh phản chiếu của chính mình trong ly thủy tinh, ngón tay mân mê mép ly, “Nhưng vẫn có nhiều điểm khác biệt.”

“Cậu bảo tôi tới đây là để nói chuyện tôi giống hay không giống ông ta à?” Bạch Liễu nhìn thẳng Hồng Đào, “Cậu muốn yêu cầu gì nào?”

“Nếu bảo cậu làm với tôi một lần chắc là cậu không đồng ý phải không?” Hồng Đào thản nhiên thả xuống một quả bom.

Mục Tứ Thành trốn sau tấm rèm kinh ngạc há hốc mồm nhưng nhanh chóng bị Mộc Kha u ám che kín miệng lại, Lục Dịch Trạm giữ chặt Hắc Đào mà tay nổi gân xanh cuồn cuộn, phải cuống cuồng vẫy gọi Đường Nhị Đả giúp mình đè nén cơn thịnh nộ của y.

Chỉ có Lưu Giai Nghi là yên lặng theo dõi.

“Nhưng nếu chỉ hôn một cái thôi thì sao?” Hồng Đào nhướng mắt, đôi mắt màu tím phản chiếu ánh sáng chói mắt dưới ánh

đèn huỳnh quang, giọng điệu mang theo cảm giác mê hoặc kỳ lạ, “Có thể cho tôi không?”

“Tôi nhớ kỹ năng của cậu nếu như sau khi giao dịch không đáp ứng được yêu cầu của đối phương, cậu sẽ bị giam cầm trong tiền giấy, đúng không?”

Hồng Đào vừa dứt lời đã lộ ra một tia nguy hiểm: “Cho nên nếu như tôi muốn hôn cậu mà cậu lại không đồng ý, cậu sẽ bị giam cầm trong tiền giấy à?”

“Tại sao lại là hôn?” Bạch Liễu lúc này nhàn nhạt hỏi, còn rất thản nhiên nâng ly uống một hớp nước.

“Tại sao ư?” Hồng Đào cười nửa miệng nhìn Bạch Liễu, “Có lẽ là bởi vì yêu nữ Salome nhảy điệu 7 lớp mạng che cũng muốn được thánh John mà cô ta yêu thích hôn một cái.”

“Ra là vậy.” Bạch Liễu trầm ngâm sờ cằm, “Nếu như tôi nhớ không nhầm, thánh John thà chết cũng không trao cho Salome nụ hôn này.”

“Phải.” Ánh mắt Hồng Đào rơi vào đôi môi Bạch Liễu, ngón tay hơi cuộn tròn lại, sau đó dời mắt đi, ngữ khí lười biếng như cũ, “Vì vậy cuối cùng Salome giết thánh John, chặt đầu ông ta, rồi hôn lên môi của đầu người chết.”

“—— cuối cùng cô ta cũng có được nụ hôn mình muốn, nhưng theo một cách bi thảm hơn.”

“Cậu đang uy hiếp tôi đấy à?” Bạch Liễu ngước mắt, bình tĩnh hỏi: “Không cần uy hiếp, tôi là người rất tuân thủ giao dịch, nếu thật sự cậu muốn hôn thì lại đây.”

Bạch Liễu vừa lên tiếng đồng ý, Hồng Đào như đông cứng tại chỗ, sau đó anh chậm rãi chống vào bàn đứng lên, quay đầu nhìn Bạch Liễu, yên lặng nhìn hắn một hồi rồi chậm rãi cúi người xuống.

Anh cao hơn Bạch Liễu một chút, bởi thế khi đứng lên bóng tối vừa vặn che khuất khuôn mặt Bạch Liễu, bím tóc tuột khỏi vai Hồng Đào rơi vào ly nước của hắn, bắn những giọt nước xuống mu bàn tay anh đang chống trên mặt bàn, lạnh lẽo đến nỗi khiến anh hơi co tay lại.

Nhìn từ phía sau tấm bình phong, khuôn mặt của hai người tựa hồ dần dần chồng lên nhau, như sắp dán sát vào nhau.

Lúc này, ngay cả Lục Dịch Trạm cũng há hốc mồm, nhưng anh nhanh chóng bịt miệng lại, kinh hãi nhìn cảnh tượng đằng kia.

Nhưng ngược lại giờ phút này, Hắc Đào lại trở nên yên tĩnh lạ thường, y vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm Bạch Liễu, còn Mục Tứ Thành thì lạ lùng quay sang kỳ quái hỏi: “Anh không ra đó ngăn cản Hồng Đào à?”

“Không cần.” Thanh âm lạnh như băng của Hắc Đào gần như cùng lúc với giọng nói của Bạch Liễu, “Hồng Đào hôn không được.”

“Sao lại dừng?” Bạch Liễu bình tĩnh ngẩng đầu, nhìn Hồng Đào không đến 10cm trước mặt hắn, “Không phải muốn hôn tôi à?”

“Sao cậu lại run?”

Bả vai của Hồng Đào, tay đặt trên bàn và ngay cả hơi thở của anh cũng đang run rẩy.

“Hay là tôi hỏi cách khác nhé.” Bạch Liễu ngước mắt, bình tĩnh nói: “Tại sao cậu lại yêu cầu tôi một việc mà cậu sợ tôi sẽ làm với cậu?”

“Làm tình và cả nụ hôn này nữa.”

“…Tôi không sợ!” Hồng Đào cúi đầu, nắm chặt tay, gần như tức giận vặn lại Bạch Liễu, ngữ khí trào phúng, “Không phải cậu nói tôi thích cậu sao? Tại sao tôi lại sợ hôn người mình thích?”

“Không có luật pháp nào quy định người ta không được sợ hãi nụ hôn của người mình thích.” Bạch Liễu bình thản nói.

“Tôi cũng sợ thì tại sao cậu lại không thể sợ?”

Hô hấp của Hồng Đào dần dần bình ổn lại, anh ngã xuống bàn vùi mặt vào đó, cả người toát ra một cảm giác u ám: “…Bỏ đi, không muốn nữa.”

Bạch Liễu tựa hồ đã sớm đoán trước, hắn đổi một cái ly sạch sẽ khác, lại uống một hớp nước: "Ừm, cậu đổi yêu cầu đi."

"Tôi đã thả hòn đảo kia xuống, biến nó thành một hòn đảo giữa biển." Hồng Đào trầm mặc một hồi, đột nhiên nhỏ giọng nói: "Rất xinh đẹp."

"Đi xem hòn đảo kia nhé, Bạch Liễu."

"Ừ." Bạch Liễu trầm tư trong chốc lát, sau đó mỉm cười nói: "Trong hiện thực tôi chưa đi đảo tư nhân bao giờ, hẳn là rất đẹp."

"Nhưng mà ngoài chuyện đó ra thì còn một vấn đề nhỏ nữa."

Bạch Liễu nghiêm túc hỏi: "Chi phí đi lại, ừm.. cậu trả phải không?"

Hồng Đào: "…tôi trả."

"Vậy ——" Bạch Liễu nâng ly nước cười như không cười, hắn nhàn nhã liếc nhìn tấm bình phong đang lay động sau lưng, "—— có thể dẫn theo người nhà và bạn bè đến chơi hòn đảo của cậu luôn không?"

Hồng Đào ngẩng đầu lên, anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ngây thơ vô (số) tội của Bạch Liễu một lúc, cuối cùng cười khẽ nói: "Có thể."

- ——oOo—

Chương 548

“Nhưng mà…” Mục Tứ Thành vẻ mặt mê mang cắn một miếng kem tươi trái cây, nhìn Bách Dật và Bách Gia Mộc đang chạy nhảy tung tăng trên bãi biển trước mặt, “Không phải chỉ mời chúng ta lên đảo chơi thôi à? Sao người bên Danh Sách Sát Thủ cũng ở đây vậy?”

Hôm qua sau khi cả bọn Mục Tứ Thành bị phát hiện thì đều nhận được lời mời của Hồng Đào đến đảo để tạo đội, à không, nhầm rồi, đến đảo để làm khách, cả bọn hoan hô nhảy nhót reo hò om sòm, Mục Tứ Thành phấn khích đến mức cả đêm không ngủ thu dọn quần áo, kết quả là hôm sau Bạch Liễu bảo không được mang quần áo gì hết.

“Tại sao!” Mục Tứ Thành tức giận, “Không cho mang quần áo thì sao tôi đem quần bơi đi bơi được!”

“Tiến vào trò chơi rồi đi thông qua tọa độ.” Bạch Liễu mặt vô tội nhún vai, “Thì cậu mặc quần bơi vào trò chơi luôn, như vậy là có thể mang quần bơi qua đó, tôi cũng làm như vậy.”

“Tôi bảo Đường Nhị Đả và Mộc Kha cũng làm vậy đấy, nhanh tiện lợi!”

Mục Tứ Thành: “…”

Trên đời này sao có người trơ trẽn vậy chứ!

Nhưng cuối cùng cậu cũng phải mặc quần bơi bên trong, đồ thể thao bên ngoài bước vào trò chơi, sau đó thông qua tọa độ mà Bạch Liễu đưa cho để lên đảo. Kết quả đến nơi nhìn thấy trời xanh mây trắng sóng biển rì rào, bước vào phòng thay đồ thay quần áo rồi mà tâm tình kích động của Mục Tứ Thành vẫn chưa giảm bớt, cậu đang hì hục cởi quần được nửa chừng, quay đầu lại liền thấy Bách Dật và Bách Gia Mộc cũng đang cởi quần, 3 đôi mắt lớn mắt nhỏ trừng nhau không nói nên lời.

Bách Dật: "…"

Bách Gia Mộc: "…"

Mục Tứ Thành xanh mặt: "Cái đậu xanh rau má! Sao mấy người lại ở đây!"

"Bởi vì lúc tôi đến mời Nghịch Thần, anh ta lịch sự hỏi tôi liệu có thể mang theo đội viên và người nhà không. Tôi nghĩ anh ta chỉ tỏ ra khách sáo nên đã đồng ý." Triệu Mộc Thỉ đang đeo kính râm nằm dài trên ghế xếp dưới ô che nắng, mặc một chiếc áo sơ mi màu sắc sặc sỡ, cổ áo hơi hở rộng, bím tóc buông hờ hững bên ngoài nằm, giọng điệu lười biếng nói: "Tôi nghe Giai Nghi bảo là đây là lễ nghi của người nước các cậu, nói là trong lúc giao tiếp với nhau các cậu rất hay khách sáo chứ không gây phiền phức cho đối phương đâu, ngờ đâu anh ta lại dẫn người khác lên đây thật."

"Cũng giống như cậu vậy, chẳng biết khách khí là gì."

Bạch Liễu mặt dày coi lời nhận xét rõ ràng là mỉa mai này như một lời khen ngợi, trơ trẽn gật đầu đồng ý: "Ừm, thủ đoạn

thông thường của Chiến Thuật Gia.”

“Vậy á?” Triệu Mộc Thỉ đẩy kính râm lên, lộ ra một đôi mắt màu tím tựa như cười mà như không cười, “Một Chiến Thuật Giao lão làng đã về hưu như tôi sao không biết có loại thủ đoạn này vậy?”

“Vậy cậu từ từ tìm hiểu thêm đi.” Bạch Liễu xoa xoa cằm, “Đây là xu hướng chiến thuật mới mà tôi sắp dẫn đầu đấy.”

Phoebe ngồi trên ghế nằm bên cạnh trợn trắng mắt, cạn lời nhìn Lưu Giai Nghi đang cúi đầu nghiên cứu đám cua bò lổn nhổn trên bãi biển: “Hội trưởng của em mặt dày thế kia luôn à?”

“Ừ.” Lưu Giai Nghi hỏi nhanh đáp lẹ chẳng buồn suy nghĩ, sau đó rất nhanh dời đi lực chú ý, cầm con cua nhỏ trong tay trầm ngâm suy nghĩ gì đó: “Thì ra cua nhỏ ở bờ biển lúc còn sống trông như thế này.”

“Đây là lần đầu tiên em nhìn thấy đấy.”

Từ trước đến giờ cô bé chưa bao giờ được đi biển nên cực kỳ hứng thú với nơi này.

“Chúng ta ra ngoài tìm thêm đi.” Thấy Lưu Giai Nghi có hứng thú với lũ động vật nhỏ giấu trong cát, Phoebe đề nghị, “Gần biển còn có nhiều thứ lắm, để chị chỉ cho em.”

“Nhưng bên kia…” Lưu Giai Nghi nhìn về hướng Phoebe chỉ, biểu cảm nhanh chóng biến thành ==, “Mấy ông đó điên rồi, dọa chạy hết cua của em.”

Trên mặt biển sóng vỗ từng cơn, Mục Tứ Thành mặc đồ tắm đeo kính bơi đang đạp chân lên ván lướt sóng, một tay giữ mép ván, tay còn lại vung vẩy về phía sau, chiếc eo gầy gò nhưng rắn chắc đung đưa qua lại, hình dáng cơ bụng săn cứng lộ rõ sau lớp áo. Cậu thành thục kiểm soát cân bằng của mình, lướt nhanh trên những con sóng về phía trước vẽ ra một đường cong mượt mà. Mái tóc bị gió biển thổi tung phóng khoáng, miệng hô to âm thanh “yà húuuuu!” vui vẻ và đắc ý.

Theo sau là hai tấm ván lướt sóng xiêu xiêu vẹo vẹo của Bách Dật và Bách Gia Mộc, ván lướt của Bách Gia Mộc ổn định hơn một chút, nhưng lúc này đây rõ ràng tâm trí của hai người không đặt trên ván lướt sóng thì phải.

Hai cậu cháu đang cãi nhau chí chóe.

“Bách Dật, cậu đừng vịn ván của con! Trượt một mình đi! Con sắp vượt qua Mục Tứ Thành rồi kìa!”

“Khônggg! Con dạy cậu lướt ván chút không được à! Cả ngày chỉ nghĩ cách so tài với người khác, thắng cuộc thi lướt sóng vô nghĩa này để làm gì! Thằng cháu bất hiếu! Đồ bất hiếu! Con từ bỏ mong muốn viển vông vì cậu nhỏ duy nhất của con không được hả!”

“Buông ra Bách Dật! Con sắp rơi xuống nước rồi này!”

“Khồngg, khôngggg!”

Hai tấm ván va chạm vào nhau trong lúc giằng co cực độ, Bách Dật hoảng hốt túm lấy quần bơi của Bách Gia Mộc, và rồi dưới vẻ mặt kinh ngạc và sợ hãi của Bách Gia Mộc, hai người ôm nhau đập vào tấm ván, ngã nhào chìm vào làn sóng biển.

“Bủm!” “Bủm!””

Chỉ một lúc sau, một chiếc quần bơi và hai tấm ván bị gãy đôi bị sóng đánh lềnh bềnh dạt vào bờ.

Lục Dịch Trạm nhìn hai tấm ván, chậm rãi che kín mặt: “Triệu tiên sinh, ván lướt sóng của ngài phải không? Tôi sẽ bồi thường tất cả các thiệt hại đã gây ra cho ngài theo thời giá. Vả lại chi phí tiêu xài trên đảo của chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ thanh toán theo số người và số ngày.”

“Gây phiền toái cho ngài rồi.”

“Cũng không phiền phức gì cả.” Triệu Mộc Thỉ ưu nhã nâng chiếc cốc trên chiếc bàn gỗ nhỏ bên cạnh lên, nhấp một ngụm rồi làm tư thế nâng ly với Lục Dịch Trạm, cười rất thân thiện, “Hai tấm ván đó đều là đạo cụ mà đạo diễn đưa cho tôi lúc đóng phim, cũng không đắt lắm đâu, toàn vứt xó nhà kho, không lấy ra dùng chắc tôi cũng quên mất. Lúc bọn họ lấy dùng cũng có hỏi ý kiến của tôi nên cũng không trách bọn họ được.”

Lục Dịch Trạm thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Mộc Thỉ cười tủm tỉm nói tiếp: “Chỉ có điều hai tấm ván đó là vật kỷ niệm lúc tôi đóng máy, trên đó có chữ ký của một số người, đồ giả ở chợ second-hand cũng bán được hơn 50.000 tệ rồi.”

“Tính giá cho anh rẻ lắm cũng phải 60.000 tệ.” (khoảng hơn 200 triệu vnđ /1 cái =)))))

Lục Dịch Trạm chưa kịp thở xong đã nghẹn lại nửa chừng, anh che ngực ho sặc sụa, sắc mặt tái nhợt quỳ xuống trước hai tấm ván, không thể tin được lẩm bẩm một mình: “Mười, mười hai ngàn!”

“Ừmmm.” Triệu Mộc Thỉ lười biếng cười cười, “Còn những khoản phí khác mà anh nói, tôi vốn cũng không định thu, tôi mời anh lên đảo là xem anh như bạn bè, không để ý mấy thứ đó rồi, nhưng nếu anh đã có thành ý thì tôi cũng không từ chối làm gì, vậy sau này tôi sẽ báo cho người đại diện tính toán giá cả cụ thể cho anh nhé.”

“Hy vọng anh sẽ tận hưởng thời gian vui vẻ trên đảo, Chiến Thuật Gia vĩ đại Nghịch Thần.”

Lục Dịch Trạm: “……”

Lục Dịch Trạm thiếu điều muốn lăn ra ngất xỉu vì suy tim đột quỵ.

Bạch Liễu im lìm rời mắt khỏi Lục Dịch Trạm càng lúc càng trở nên xám trắng như màu cát biển, quay sang nhìn Mục Tứ Thành đang lướt sóng phía xa xa sắp chạm tới một con sóng lớn, hơi nhướng mày.

Mục Tứ Thành hiển nhiên cũng rất kích động với đợt sóng lớn này, cậu chuyển trọng lượng cơ thể về phía sau, liếm môi: "Hãy nhìn anh đây bay vút lên bầu trời, là người đầu tiên ——!"

Cậu còn chưa nói xong, một tấm ván lướt sóng màu đen cực lớn lướt qua đầu Mục Tứ Thành từ phía sau với tư thế cực kỳ nguy hiểm.

Mục Tứ Thành kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người trên ván lướt sóng lao ra từ phía trên bên trái mình —— Hắc Đào mặc quần bơi, đeo kính bơi, hai tay ung dung buông thõng bên hông, chân đạp lên ván lướt sóng, xung quanh cơ thể là vô số giọt nước lấp lánh, đôi mắt trong chiếc kính bơi gọng đen liếc xéo Mục Tứ Thành, vô cùng lãnh đạm.

Mặc dù Hắc Đào không nói, nhưng ý nghĩa của cái liếc mắt này rất rõ ràng - ——【 Tôi mới là số một】.

Hắc Đào vững vàng lộn ngược trong không trung dọc theo con sóng, rồi nhanh chóng lướt trở về phía bờ biển, y dẫm một chân lên ván lướt sóng đặt sang một bên, quay đầu nhìn chằm chằm Bạch Liễu.

Cảm nhận được ánh mắt đòi tán thưởng lộ liễu của Hắc Đào, Bạch Liễu hào phóng vỗ tay, mỉm cười khen ngợi: "Rất lợi hại."

“Móaaa!” Mục Tứ Thành giơ ván lướt sóng theo sát phía sau, tức giận nhảy chồm chồm, “Lợi hại chỗ nào! Tại trước đó tôi chưa chuẩn bị thôi, nếu không thì còn lâu anh ta mới lướt về đích trước!”

Hắc Đào a một tiếng, quay đầu nhìn Mục Tứ Thành, hờ hững nói: “Muốn so lại lần nữa không?”

Mục Tứ Thành cảm thấy mình bị khiêu khích, Mục Tứ Thành vô cùng tức giận, Mục Tứ Thành quyết định vui vẻ nhận lời thách đấu, phải dạy cho con thằn lằn này một bài học nhớ đời mới được!

“So thì so!”

“Các cậu đang chơi thể thao gì đó?” Phương Điểm đã thay xong quần áo từ phòng thay đồ đi ra, cô ôm một quả bóng chuyền bãi biển, chống nạnh cười rạng rỡ, “Lâu lắm rồi tôi chưa đi biển, vừa rồi lúc thay đồ tôi thấy có bờ cát để đánh bóng chuyền, mọi người muốn chơi không?”

“À, quên mất.” Phương Điểm quay đầu nhìn Triệu Mộc Thỉ đang nằm trên bờ biển, “Triệu đảo chủ, chị thấy quả bóng này trong rổ đồ chơi, chị dùng được không?”

Đúng rồi, Phương Điểm cũng đến, cô được Triệu Mộc Thỉ đón riêng trực tiếp bằng trực thăng. Ấn tượng đầu tiên của Triệu Mộc Thỉ về Phương Điểm cực kỳ tốt, anh rất có cảm tình với cô gái phóng khoáng lúc nào cũng tươi cười tràn đầy sức sống như ánh mặt trời này —— có thể nói anh đồng ý để Lục Dịch

Trạm mang người Danh Sách Sát Thủ lên đảo chơi một phần là vì nể mặt Phương Điểm.

—— Sau khi Phương Điểm biết Triệu Mộc Thỉ là chủ nhân của hòn đảo, cô liền thần thần bí bí gọi anh là Triệu chủ đảo y hệt như trong tiểu thuyết võ hiệp, khiến anh cười hơn 10 phút cũng chưa dừng được.

“Tất nhiên là được rồi.” Triệu Mộc Thỉ nhìn thấy Phương Điểm thì thái độ rõ ràng dịu dàng hơn nhiều, “Em có bờ cát chuyên để đánh bóng chuyền bãi biển, chị muốn sử dụng không?”

“Không cần.” Phương Điểm cười vỗ vỗ bóng chuyền, “Trong trò chơi thể thao đạo cụ không quan trọng, người chơi với mình quan trọng hơn.”

Triệu Mộc Thỉ nghe vậy thì hơi nheo mắt.

Chẳng lẽ là ảo giác của anh sao?

…Cứ luôn cảm thấy chỉ trong chớp mắt, Phương Điểm đã nhìn thấu anh vậy.

“Lão Lục.” Phương Điểm quay đầu nháy mắt với Lục Dịch Trạm, “Đã lâu không chơi, chơi với em vài ván đi?”

Phương Điểm vừa từ phòng thay đồ đi ra thì Lục Dịch Trạm được hồi sinh đầy máu ngay lập tức, anh nhìn Phương Điểm

mặc bộ bikini thắt nơ bướm hồng, đầu óc choáng váng, vội gật đầu lia lịa: “Được, được, Phương đội.”

“Bóng chuyền cần 12 người chơi.” Phương Điểm nhìn chung quanh, “Khó mà có dịp chúng ta đông đủ như thế này, chắc cũng đủ người rồi.”

“Có ai muốn chơi bóng chuyền không!”

Phương Điểm cầm quả bóng chuyền vừa chạy về phía bãi biển vừa kêu gọi.

Chẳng mấy chốc, với sự hưởng ứng của hai đội trưởng Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm, hai đội đánh bóng chuyền cũng miễn cưỡng gom đủ người.

Đội A, gồm các thành viên của Danh Sách Sát Thủ.

Đội B gồm Bạch Liễu, Mục Tứ Thành, Mộc Kha, Đường Nhị Đả, và thêm Phương Điểm.

“Chấp bên kia đánh trước, các cậu phát bóng trước đi.” Phương Điểm ném bóng qua, cười cảnh cáo, “Không cần nương tay nhé, lão Lục! Chơi vậy thì không vui đâu!”

Lục Dịch Trạm dịu dàng cười đáp lại: “Được.”

“Hắc Đào, cậu phát bóng đi, dùng hết lực đánh qua đó!”

Bách Dật và Bách Gia Mộc bên cạnh trợn trừng mắt, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

Trời đựuu! Trong hiện thực Hắc Đào vẫn có giao diện quái vật đấy! Bảo cậu ta dùng toàn lực giao bóng thì đảm bảo bờ cát thủng thành hố đen vũ trụ! Đội trưởng, anh để Hắc Đào phát bóng không sợ góa vợ luôn à?!

Cả hai vợ chồng anh chơi bóng chuyền bãi biển thôi mà hiếu thắng vậy sao?

“Nhưng Hắc Đào thích Bạch Liễu, chắc là cậu ta ko đánh toàn lực đâu…” Bách Dật ghé sát tai Bách Gia Mộc thì thầm.

“Chắc là vậy.” Bách Gia Mộc vừa định nghiêm túc gật đầu, “Thế nên đội trưởng mới đưa bóng cho Hắc Đào…”

Bách Gia Mộc còn chưa nói xong đã thấy Hắc Đào tiếp lấy bóng, khẽ gật đầu, sau đó nhẹ nhàng ném bóng lên, ánh mắt nhanh chóng dán chặt vào quả bóng đang rơi, trên tay tỏa ra một luồng sáng kỳ dị nhắm vào mặt sau quả bóng đập xuống.

Quả bóng xoay tít vòng quanh trên mặt đất, đập mạnh vào bãi cát ở phía đối diện, tóe ra các đốm lửa rồi tạo thành một đụn cát cao bằng nửa người.

Bách Dật sững sờ: “Vừa rồi, Hắc Đào… Cậu dùng kỹ năng để đánh bóng đấy à?”

“Ừ.” Hắc Đào bình tĩnh trả lời, “Không phải dùng hết toàn lực sao?”

“Nhưng mà cũng đâu cần dùng kỹ năng đến mức độ này?” Bách Dật gục xuống che đầu, “Bọn mình chỉ đánh bóng chuyền bãi biển thôi mà!”

Ánh mắt Hắc Đào rất tập trung: “Nhưng mà đối thủ là Bạch Liễu, nếu không dùng cấp độ này thì không thắng được.”

Lục Dịch Trạm cũng nghiêm túc gật đầu: “Phương Điểm mạnh lắm, các cậu đánh nghiêm túc vào.”

Bách Dật: “…”

Bách Gia Mộc: “…”

Méo hiểu nổi tình yêu trưởng thành của anh.

Muốn thắng vợ mình thôi mà chơi vậy luôn?!

Chương 549

“Nhưng mà…” Mục Tứ Thành vẻ mặt mê mang cắn một miếng kem tươi trái cây, nhìn Bách Dật và Bách Gia Mộc đang chạy nhảy tung tăng trên bãi biển trước mặt, “Không phải chỉ mời chúng ta lên đảo chơi thôi à? Sao người bên Danh Sách Sát Thủ cũng ở đây vậy?”

Hôm qua sau khi cả bọn Mục Tứ Thành bị phát hiện thì đều nhận được lời mời của Hồng Đào đến đảo để tạo đội, à không, nhầm rồi, đến đảo để làm khách, cả bọn hoan hô nhảy nhót reo hò om sòm, Mục Tứ Thành phấn khích đến mức cả đêm không ngủ thu dọn quần áo, kết quả là hôm sau Bạch Liễu bảo không được mang quần áo gì hết.

“Tại sao!” Mục Tứ Thành tức giận, “Không cho mang quần áo thì sao tôi đem quần bơi đi bơi được!”

“Tiến vào trò chơi rồi đi thông qua tọa độ.” Bạch Liễu mặt vô tội nhún vai, “Thì cậu mặc quần bơi vào trò chơi luôn, như vậy là có thể mang quần bơi qua đó, tôi cũng làm như vậy.”

“Tôi bảo Đường Nhị Đả và Mộc Kha cũng làm vậy đấy, nhanh tiện lợi!”

Mục Tứ Thành: “…”

Trên đời này sao có người trơ trẽn vậy chứ!

Nhưng cuối cùng cậu cũng phải mặc quần bơi bên trong, đồ thể thao bên ngoài bước vào trò chơi, sau đó thông qua tọa độ mà Bạch Liễu đưa cho để lên đảo. Kết quả đến nơi nhìn thấy trời xanh mây trắng sóng biển rì rào, bước vào phòng thay đồ thay quần áo rồi mà tâm tình kích động của Mục Tứ Thành vẫn chưa giảm bớt, cậu đang hì hục cởi quần được nửa chừng, quay đầu lại liền thấy Bách Dật và Bách Gia Mộc cũng đang cởi quần, 3 đôi mắt lớn mắt nhỏ trừng nhau không nói nên lời.

Bách Dật: "…"

Bách Gia Mộc: "…"

Mục Tứ Thành xanh mặt: "Cái đậu xanh rau má! Sao mấy người lại ở đây!"

"Bởi vì lúc tôi đến mời Nghịch Thần, anh ta lịch sự hỏi tôi liệu có thể mang theo đội viên và người nhà không. Tôi nghĩ anh ta chỉ tỏ ra khách sáo nên đã đồng ý." Triệu Mộc Thỉ đang đeo kính râm nằm dài trên ghế xếp dưới ô che nắng, mặc một chiếc áo sơ mi màu sắc sặc sỡ, cổ áo hơi hở rộng, bím tóc buông hờ hững bên ngoài nằm, giọng điệu lười biếng nói: "Tôi nghe Giai Nghi bảo là đây là lễ nghi của người nước các cậu, nói là trong lúc giao tiếp với nhau các cậu rất hay khách sáo chứ không gây phiền phức cho đối phương đâu, ngờ đâu anh ta lại dẫn người khác lên đây thật."

"Cũng giống như cậu vậy, chẳng biết khách khí là gì."

Bạch Liễu mặt dày coi lời nhận xét rõ ràng là mỉa mai này như một lời khen ngợi, trơ trẽn gật đầu đồng ý: "Ừm, thủ đoạn

thông thường của Chiến Thuật Gia.”

“Vậy á?” Triệu Mộc Thỉ đẩy kính râm lên, lộ ra một đôi mắt màu tím tựa như cười mà như không cười, “Một Chiến Thuật Giao lão làng đã về hưu như tôi sao không biết có loại thủ đoạn này vậy?”

“Vậy cậu từ từ tìm hiểu thêm đi.” Bạch Liễu xoa xoa cằm, “Đây là xu hướng chiến thuật mới mà tôi sắp dẫn đầu đấy.”

Phoebe ngồi trên ghế nằm bên cạnh trợn trắng mắt, cạn lời nhìn Lưu Giai Nghi đang cúi đầu nghiên cứu đám cua bò lổn nhổn trên bãi biển: “Hội trưởng của em mặt dày thế kia luôn à?”

“Ừ.” Lưu Giai Nghi hỏi nhanh đáp lẹ chẳng buồn suy nghĩ, sau đó rất nhanh dời đi lực chú ý, cầm con cua nhỏ trong tay trầm ngâm suy nghĩ gì đó: “Thì ra cua nhỏ ở bờ biển lúc còn sống trông như thế này.”

“Đây là lần đầu tiên em nhìn thấy đấy.”

Từ trước đến giờ cô bé chưa bao giờ được đi biển nên cực kỳ hứng thú với nơi này.

“Chúng ta ra ngoài tìm thêm đi.” Thấy Lưu Giai Nghi có hứng thú với lũ động vật nhỏ giấu trong cát, Phoebe đề nghị, “Gần biển còn có nhiều thứ lắm, để chị chỉ cho em.”

“Nhưng bên kia…” Lưu Giai Nghi nhìn về hướng Phoebe chỉ, biểu cảm nhanh chóng biến thành ==, “Mấy ông đó điên rồi, dọa chạy hết cua của em.”

Trên mặt biển sóng vỗ từng cơn, Mục Tứ Thành mặc đồ tắm đeo kính bơi đang đạp chân lên ván lướt sóng, một tay giữ mép ván, tay còn lại vung vẩy về phía sau, chiếc eo gầy gò nhưng rắn chắc đung đưa qua lại, hình dáng cơ bụng săn cứng lộ rõ sau lớp áo. Cậu thành thục kiểm soát cân bằng của mình, lướt nhanh trên những con sóng về phía trước vẽ ra một đường cong mượt mà. Mái tóc bị gió biển thổi tung phóng khoáng, miệng hô to âm thanh “yà húuuuu!” vui vẻ và đắc ý.

Theo sau là hai tấm ván lướt sóng xiêu xiêu vẹo vẹo của Bách Dật và Bách Gia Mộc, ván lướt của Bách Gia Mộc ổn định hơn một chút, nhưng lúc này đây rõ ràng tâm trí của hai người không đặt trên ván lướt sóng thì phải.

Hai cậu cháu đang cãi nhau chí chóe.

“Bách Dật, cậu đừng vịn ván của con! Trượt một mình đi! Con sắp vượt qua Mục Tứ Thành rồi kìa!”

“Khônggg! Con dạy cậu lướt ván chút không được à! Cả ngày chỉ nghĩ cách so tài với người khác, thắng cuộc thi lướt sóng vô nghĩa này để làm gì! Thằng cháu bất hiếu! Đồ bất hiếu! Con từ bỏ mong muốn viển vông vì cậu nhỏ duy nhất của con không được hả!”

“Buông ra Bách Dật! Con sắp rơi xuống nước rồi này!”

“Khồngg, khôngggg!”

Hai tấm ván va chạm vào nhau trong lúc giằng co cực độ, Bách Dật hoảng hốt túm lấy quần bơi của Bách Gia Mộc, và rồi dưới vẻ mặt kinh ngạc và sợ hãi của Bách Gia Mộc, hai người ôm nhau đập vào tấm ván, ngã nhào chìm vào làn sóng biển.

“Bủm!” “Bủm!””

Chỉ một lúc sau, một chiếc quần bơi và hai tấm ván bị gãy đôi bị sóng đánh lềnh bềnh dạt vào bờ.

Lục Dịch Trạm nhìn hai tấm ván, chậm rãi che kín mặt: “Triệu tiên sinh, ván lướt sóng của ngài phải không? Tôi sẽ bồi thường tất cả các thiệt hại đã gây ra cho ngài theo thời giá. Vả lại chi phí tiêu xài trên đảo của chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ thanh toán theo số người và số ngày.”

“Gây phiền toái cho ngài rồi.”

“Cũng không phiền phức gì cả.” Triệu Mộc Thỉ ưu nhã nâng chiếc cốc trên chiếc bàn gỗ nhỏ bên cạnh lên, nhấp một ngụm rồi làm tư thế nâng ly với Lục Dịch Trạm, cười rất thân thiện, “Hai tấm ván đó đều là đạo cụ mà đạo diễn đưa cho tôi lúc đóng phim, cũng không đắt lắm đâu, toàn vứt xó nhà kho, không lấy ra dùng chắc tôi cũng quên mất. Lúc bọn họ lấy dùng cũng có hỏi ý kiến của tôi nên cũng không trách bọn họ được.”

Lục Dịch Trạm thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Mộc Thỉ cười tủm tỉm nói tiếp: “Chỉ có điều hai tấm ván đó là vật kỷ niệm lúc tôi đóng máy, trên đó có chữ ký của một số người, đồ giả ở chợ second-hand cũng bán được hơn 50.000 tệ rồi.”

“Tính giá cho anh rẻ lắm cũng phải 60.000 tệ.” (khoảng hơn 200 triệu vnđ /1 cái =)))))

Lục Dịch Trạm chưa kịp thở xong đã nghẹn lại nửa chừng, anh che ngực ho sặc sụa, sắc mặt tái nhợt quỳ xuống trước hai tấm ván, không thể tin được lẩm bẩm một mình: “Mười, mười hai ngàn!”

“Ừmmm.” Triệu Mộc Thỉ lười biếng cười cười, “Còn những khoản phí khác mà anh nói, tôi vốn cũng không định thu, tôi mời anh lên đảo là xem anh như bạn bè, không để ý mấy thứ đó rồi, nhưng nếu anh đã có thành ý thì tôi cũng không từ chối làm gì, vậy sau này tôi sẽ báo cho người đại diện tính toán giá cả cụ thể cho anh nhé.”

“Hy vọng anh sẽ tận hưởng thời gian vui vẻ trên đảo, Chiến Thuật Gia vĩ đại Nghịch Thần.”

Lục Dịch Trạm: “……”

Lục Dịch Trạm thiếu điều muốn lăn ra ngất xỉu vì suy tim đột quỵ.

Bạch Liễu im lìm rời mắt khỏi Lục Dịch Trạm càng lúc càng trở nên xám trắng như màu cát biển, quay sang nhìn Mục Tứ Thành đang lướt sóng phía xa xa sắp chạm tới một con sóng lớn, hơi nhướng mày.

Mục Tứ Thành hiển nhiên cũng rất kích động với đợt sóng lớn này, cậu chuyển trọng lượng cơ thể về phía sau, liếm môi: "Hãy nhìn anh đây bay vút lên bầu trời, là người đầu tiên ——!"

Cậu còn chưa nói xong, một tấm ván lướt sóng màu đen cực lớn lướt qua đầu Mục Tứ Thành từ phía sau với tư thế cực kỳ nguy hiểm.

Mục Tứ Thành kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người trên ván lướt sóng lao ra từ phía trên bên trái mình —— Hắc Đào mặc quần bơi, đeo kính bơi, hai tay ung dung buông thõng bên hông, chân đạp lên ván lướt sóng, xung quanh cơ thể là vô số giọt nước lấp lánh, đôi mắt trong chiếc kính bơi gọng đen liếc xéo Mục Tứ Thành, vô cùng lãnh đạm.

Mặc dù Hắc Đào không nói, nhưng ý nghĩa của cái liếc mắt này rất rõ ràng - ——【 Tôi mới là số một】.

Hắc Đào vững vàng lộn ngược trong không trung dọc theo con sóng, rồi nhanh chóng lướt trở về phía bờ biển, y dẫm một chân lên ván lướt sóng đặt sang một bên, quay đầu nhìn chằm chằm Bạch Liễu.

Cảm nhận được ánh mắt đòi tán thưởng lộ liễu của Hắc Đào, Bạch Liễu hào phóng vỗ tay, mỉm cười khen ngợi: "Rất lợi hại."

“Móaaa!” Mục Tứ Thành giơ ván lướt sóng theo sát phía sau, tức giận nhảy chồm chồm, “Lợi hại chỗ nào! Tại trước đó tôi chưa chuẩn bị thôi, nếu không thì còn lâu anh ta mới lướt về đích trước!”

Hắc Đào a một tiếng, quay đầu nhìn Mục Tứ Thành, hờ hững nói: “Muốn so lại lần nữa không?”

Mục Tứ Thành cảm thấy mình bị khiêu khích, Mục Tứ Thành vô cùng tức giận, Mục Tứ Thành quyết định vui vẻ nhận lời thách đấu, phải dạy cho con thằn lằn này một bài học nhớ đời mới được!

“So thì so!”

“Các cậu đang chơi thể thao gì đó?” Phương Điểm đã thay xong quần áo từ phòng thay đồ đi ra, cô ôm một quả bóng chuyền bãi biển, chống nạnh cười rạng rỡ, “Lâu lắm rồi tôi chưa đi biển, vừa rồi lúc thay đồ tôi thấy có bờ cát để đánh bóng chuyền, mọi người muốn chơi không?”

“À, quên mất.” Phương Điểm quay đầu nhìn Triệu Mộc Thỉ đang nằm trên bờ biển, “Triệu đảo chủ, chị thấy quả bóng này trong rổ đồ chơi, chị dùng được không?”

Đúng rồi, Phương Điểm cũng đến, cô được Triệu Mộc Thỉ đón riêng trực tiếp bằng trực thăng. Ấn tượng đầu tiên của Triệu Mộc Thỉ về Phương Điểm cực kỳ tốt, anh rất có cảm tình với cô gái phóng khoáng lúc nào cũng tươi cười tràn đầy sức sống như ánh mặt trời này —— có thể nói anh đồng ý để Lục Dịch

Trạm mang người Danh Sách Sát Thủ lên đảo chơi một phần là vì nể mặt Phương Điểm.

—— Sau khi Phương Điểm biết Triệu Mộc Thỉ là chủ nhân của hòn đảo, cô liền thần thần bí bí gọi anh là Triệu chủ đảo y hệt như trong tiểu thuyết võ hiệp, khiến anh cười hơn 10 phút cũng chưa dừng được.

“Tất nhiên là được rồi.” Triệu Mộc Thỉ nhìn thấy Phương Điểm thì thái độ rõ ràng dịu dàng hơn nhiều, “Em có bờ cát chuyên để đánh bóng chuyền bãi biển, chị muốn sử dụng không?”

“Không cần.” Phương Điểm cười vỗ vỗ bóng chuyền, “Trong trò chơi thể thao đạo cụ không quan trọng, người chơi với mình quan trọng hơn.”

Triệu Mộc Thỉ nghe vậy thì hơi nheo mắt.

Chẳng lẽ là ảo giác của anh sao?

…Cứ luôn cảm thấy chỉ trong chớp mắt, Phương Điểm đã nhìn thấu anh vậy.

“Lão Lục.” Phương Điểm quay đầu nháy mắt với Lục Dịch Trạm, “Đã lâu không chơi, chơi với em vài ván đi?”

Phương Điểm vừa từ phòng thay đồ đi ra thì Lục Dịch Trạm được hồi sinh đầy máu ngay lập tức, anh nhìn Phương Điểm

mặc bộ bikini thắt nơ bướm hồng, đầu óc choáng váng, vội gật đầu lia lịa: “Được, được, Phương đội.”

“Bóng chuyền cần 12 người chơi.” Phương Điểm nhìn chung quanh, “Khó mà có dịp chúng ta đông đủ như thế này, chắc cũng đủ người rồi.”

“Có ai muốn chơi bóng chuyền không!”

Phương Điểm cầm quả bóng chuyền vừa chạy về phía bãi biển vừa kêu gọi.

Chẳng mấy chốc, với sự hưởng ứng của hai đội trưởng Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm, hai đội đánh bóng chuyền cũng miễn cưỡng gom đủ người.

Đội A, gồm các thành viên của Danh Sách Sát Thủ.

Đội B gồm Bạch Liễu, Mục Tứ Thành, Mộc Kha, Đường Nhị Đả, và thêm Phương Điểm.

“Chấp bên kia đánh trước, các cậu phát bóng trước đi.” Phương Điểm ném bóng qua, cười cảnh cáo, “Không cần nương tay nhé, lão Lục! Chơi vậy thì không vui đâu!”

Lục Dịch Trạm dịu dàng cười đáp lại: “Được.”

“Hắc Đào, cậu phát bóng đi, dùng hết lực đánh qua đó!”

Bách Dật và Bách Gia Mộc bên cạnh trợn trừng mắt, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

Trời đựuu! Trong hiện thực Hắc Đào vẫn có giao diện quái vật đấy! Bảo cậu ta dùng toàn lực giao bóng thì đảm bảo bờ cát thủng thành hố đen vũ trụ! Đội trưởng, anh để Hắc Đào phát bóng không sợ góa vợ luôn à?!

Cả hai vợ chồng anh chơi bóng chuyền bãi biển thôi mà hiếu thắng vậy sao?

“Nhưng Hắc Đào thích Bạch Liễu, chắc là cậu ta ko đánh toàn lực đâu…” Bách Dật ghé sát tai Bách Gia Mộc thì thầm.

“Chắc là vậy.” Bách Gia Mộc vừa định nghiêm túc gật đầu, “Thế nên đội trưởng mới đưa bóng cho Hắc Đào…”

Bách Gia Mộc còn chưa nói xong đã thấy Hắc Đào tiếp lấy bóng, khẽ gật đầu, sau đó nhẹ nhàng ném bóng lên, ánh mắt nhanh chóng dán chặt vào quả bóng đang rơi, trên tay tỏa ra một luồng sáng kỳ dị nhắm vào mặt sau quả bóng đập xuống.

Quả bóng xoay tít vòng quanh trên mặt đất, đập mạnh vào bãi cát ở phía đối diện, tóe ra các đốm lửa rồi tạo thành một đụn cát cao bằng nửa người.

Bách Dật sững sờ: “Vừa rồi, Hắc Đào… Cậu dùng kỹ năng để đánh bóng đấy à?”

“Ừ.” Hắc Đào bình tĩnh trả lời, “Không phải dùng hết toàn lực sao?”

“Nhưng mà cũng đâu cần dùng kỹ năng đến mức độ này?” Bách Dật gục xuống che đầu, “Bọn mình chỉ đánh bóng chuyền bãi biển thôi mà!”

Ánh mắt Hắc Đào rất tập trung: “Nhưng mà đối thủ là Bạch Liễu, nếu không dùng cấp độ này thì không thắng được.”

Lục Dịch Trạm cũng nghiêm túc gật đầu: “Phương Điểm mạnh lắm, các cậu đánh nghiêm túc vào.”

Bách Dật: “…”

Bách Gia Mộc: “…”

Méo hiểu nổi tình yêu trưởng thành của anh.

Muốn thắng vợ mình thôi mà chơi vậy luôn?!

Chương 550

Sau khi ăn xong.

Một đám người tranh cãi cả ngày vội vàng đi tắm rửa, Triệu Mộc Thỉ nhìn theo bóng lưng Hắc Đào rời đi, ánh mắt chậm rãi dời đến trên mặt Bạch Liễu.

Bạch Liễu đã tắm rửa xong, người này tựa hồ có yêu cầu giữ gìn thân thể sạch sẽ thì phải, vừa xuống sân bóng chuyền liền đi tắm, hiện tại đang mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình dựa vào trên ghế sô pha trong phòng khách, thản nhiên đọc sách, đuôi tóc vẫn không ngừng nhỏ nước.

“Cậu còn tiếp tục nhìn tôi như vậy.” Bạch Liễu khép sách lại, ngước mắt nhìn về phía Triệu Mộc Thỉ bên cạnh, “Chút nữa Hắc Đào đi ra lại tìm cậu quyết đấu đấy.”

Triệu Mộc Thỉ nhìn cuốn sách mà Bạch Liễu đang đọc ——《Salome》, anh nhắm mắt lại, nhún vai mỉm cười thờ ơ: “Tôi đã đấu tay đôi với anh ta rồi, tuy là thua.”

“Có chuyện gì muốn nói với tôi à?” Bạch Liễu bình thản hỏi.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện riêng được không?” Triệu Mộc Thỉ nhìn về phía Bạch Liễu.

Bạch Liễu hỏi: “Nói chuyện gì?”

Triệu Mộc Thỉ cụp mắt xuống: “《 Salome 》?”

Bạch Liễu đổi lại áo sơ mi trắng và quần tây, sửa sang lại chỉnh tề rồi ra ngoài cùng Triệu Mộc Thỉ, hai người lặng lẽ đi dọc theo bờ biển.

Sóng vỗ nhè nhẹ vào bãi biển, mặt trời chưa lặn hẳn, còn sót lại một tia nắng hoàng hôn vắt ngang từ phía chân trời, ánh cam lung linh hòa cùng màn đêm buông xuống phản chiếu trên những con sóng dâng trào, gió thổi nhẹ nhàng và ấm áp.

Bạch Liễu đi giày da, Triệu Mộc Thỉ đi chân trần, hai người đi trên bãi biển không xa không gần, để lại một chuỗi dấu giày và một loạt dấu chân.

“Cậu cố ý đặt cuốn 《 Salome 》trên sô pha cho tôi đọc đúng không?” Bạch Liễu lãnh đạm bắt đầu câu chuyện.

Triệu Mộc Thỉ mi mắt cong cong trả lời: “Tôi làm lộ liễu lắm à?”

“Không.” Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn anh, “Nhưng lúc đó hành động của cậu rất rõ ràng, cậu cứ nhìn tôi chằm chằm, chờ xem phản ứng của tôi lúc đọc cuốn sách này.”

“Vậy cảm nghĩ của cậu thế nào?” Triệu Mộc Thỉ quay đầu chăm chú nhìn Bạch Liễu, anh chắp tay sau lưng đi tụt về phía

sau, lười biếng cười hỏi: “Cậu cảm thấy câu chuyện 《 Salome 》 như thế nào? “

“Vậy còn cậu, cậu cảm thấy thế nào?” Bạch Liễu bình thản hỏi, Triệu Mộc Thỉ nhìn vào con ngươi đen nhánh phản chiếu nhàn nhạt ánh mặt trời của hắn nhất thời ngây người, “Cậu thích câu chuyện này à?”

Anh đã xem băng ghi hình của mẹ nhiều lần đến nỗi gần như thuộc lòng câu chuyện này, thế nên bây giờ nghe Bạch Liễu hỏi, anh lại không thể trả lời cảm xúc cụ thể của mình vì anh đã quá quen thuộc.

Ừm, mình nghĩ gì về Salome nhỉ?

Lần đầu tiên nghe câu chuyện này, cảm giác của mình là gì?

Đã gần 20 năm trôi qua kể từ lần đầu tiên anh nghe câu chuyện này phải không nhỉ? Hình như năm anh 6 tuổi, mẹ ngồi bên đầu giường anh, dịu dàng ôm anh, kể cho anh nghe câu chuyện về nàng công chúa xinh đẹp nhưng lại điên rồ——Salome.

“Ngày xửa ngày xưa, có một nàng công chúa xinh đẹp nhưng không tự do. Nàng xinh đẹp đến nỗi ai ai cũng theo đuổi. Ngay cả cha dượng của nàng, nhà vua lúc bấy giờ, cũng thèm muốn sắc đẹp của nàng.”

“Công chúa chán ghét bầu không khí như vậy, nhưng nàng chưa bao giờ gặp một người đàn ông không bị rung động bởi vẻ ngoài của mình, cho đến một ngày nọ, một người đàn ông

gọi là Thánh John bị nhà vua bắt vào cung điện. Người ta đồn rằng ông ta là người khôn ngoan nhất thế giới, có thể nhìn thấu mọi thứ, ngay cả nhà vua cũng không dám nhìn vào mắt ông vì sợ nhìn thấy hình ảnh phản chiếu tâm hồn nhơ nhớp của mình trong đó, nên đã giam ông ta dưới đáy giếng."

"Công chúa Salome rất tò mò về John. Nàng đã cầu xin người lính gác giếng cho nàng nhìn John một lần."

"Người lính gác bị vẻ đẹp như ánh trăng của nàng mê hoặc, và đã đồng ý với yêu cầu của Salome, cho phép nàng nhìn thấy John trong giếng."

"Salome chỉ vừa liếc mắt nhìn John liền yêu ông ta."

Lúc còn nhỏ, anh không thể hiểu được những cảm giác vô lý như vậy, bèn cau mày hỏi: "Tại sao công chúa vừa nhìn John lại yêu ông ấy?"

"Nàng là công chúa, chung quanh có rất nhiều đàn ông thích nàng, vì sao nàng lại thích một tù nhân ngồi dưới đáy giếng?"

Mẹ buồn cười xoa xoa đỉnh đầu của anh, rũ mắt xuống, thanh âm kể chuyện mang theo tiếng thở dài: "Vậy thì phải nói đến chuyện này."

"Bởi vì chỉ có John mới dám lên án nhà vua. Nhà vua là một vị vua hoang dâm vô độ, lẽ ra ông ta không được nảy sinh dục vọng với công chúa và mẹ của công chúa. Ông ta đáng phải xuống địa ngục."

“Salome đã yêu John. Nàng đã nhiều lần thể hiện tình yêu của mình với John, nhưng lần nào John cũng từ chối. Cuối cùng, công chúa thề sẽ có được nụ hôn của John. Nàng đã cầu xin nhà vua, tức là cha dượng của mình, bắt John phải hôn nàng.”

“Mà nhà vua nói, chỉ cần con nhảy cho ta xem, cho dù John không đồng ý, ta cũng sẽ chặt đầu John cho con hôn.”

“Nhà vua hỏi Salome, công chúa xinh đẹp, con có muốn khiêu vũ cho ta xem không?”

“Công chúa nói, con sẽ nhảy vũ điệu đẹp nhất thế gian vì người, con cũng muốn được người thánh thiện nhất thế gian hôn mình.”

“Nàng đã nhảy vũ điệu 7 tấm mạng che cho nhà vua xem. Điệu nhảy đẹp đến nỗi cuối cùng đã khiến nhà vua cảm động. Ông ta đã chặt đầu John. Sau đó công chúa đã nâng đầu và hôn vị thánh đã chết một cách say mê.”

“Nhưng con vẫn không hiểu.” Anh cau mày, chắp tay trịnh trọng phân tích, “Salome vừa xinh đẹp lại là công chúa, tại sao nàng lại thích John, mà John lại không thích nàng!”

“Có lẽ là bởi vì John không thích nàng nên nàng mới thích John.” Trong giọng điệu của mẹ có rất nhiều cảm xúc phức tạp mà anh không hiểu. “…Có lẽ điều công chúa muốn chỉ là một người xem nàng khiêu vũ mà không muốn hôn nàng ấy.”

Lúc đó, anh không thể hiểu được ý nghĩa trong lời nói của mẹ.

Nhưng vào lúc này, giữa sóng gió biển khơi, Triệu Mộc Thỉ nhìn Bạch Liễu, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, nhất thời hiểu được ý tứ của câu nói đó, đồng thời cũng hiểu được vì sao ngày hôm đó Bạch Liễu lại biết anh không thể hôn hắn.

——Bởi vì điều anh muốn… chưa bao giờ là sự yêu thích hay nụ hôn của Bạch Liễu.

Anh chỉ muốn một khán giả đơn thuần xem anh nhảy mà không muốn hôn anh thôi.

“Tôi không thích kết cục của Salome.” Triệu Mộc Thỉ dừng lại, đôi mắt màu tím phản chiếu ánh hoàng hôn, giọng điệu nhẹ như gió thoảng, “Sau khi nhận được nụ hôn kia, nhất định nàng sẽ hối hận.”

“Vậy à?” Bạch Liễu không tỏ ý kiến, “Cái nhìn của cậu đối với chuyện này rất thú vị.”

“Tại sao cậu nghĩ Salome sẽ hối hận?”

Bạch Liễu ngước mắt lên, ánh mắt bình tĩnh: “Là bởi vì cậu cảm thấy, ngày đó nếu hôn tôi, cậu cũng sẽ hối hận đúng không?”

Triệu Mộc Thỉ trầm mặc, sau đó vội vàng quay mặt đi, cười nói: “…Bạch Liễu, người nước cậu không phải ăn nói rất dè

dặt sao? Cậu nói thẳng toẹt ra thế này thì sao mà người ta thích cậu được?"

"Cậu cứ trách móc thẳng thắn đi, tôi không ngại đâu." Bạch Liễu cười nửa miệng nhún vai, "Nhưng mà cậu nói đúng, đúng là tôi không được người ta yêu thích."

"Tôi ngược lại với cậu, ai cũng thích tôi, tôi đi đến đâu cũng đều có người chủ động tỏ tình với mình." Triệu Mộc Thỉ cười liếc Bạch Liễu một cái, trêu chọc nói: "Một người được nhiều người thích như tôi lại thích một người chẳng có ai thích như cậu, vậy mà cậu còn từ chối, thật không biết tốt xấu gì hết."

"Rất nhiều người nhận xét tôi như vậy." Bạch Liễu cười nói, "Có lẽ đây là một phần tính cách của tôi."

"Nhưng tôi không ghét bản thân mình vì điểm đó."

Triệu Mộc Thỉ nhìn về phía bờ biển, hít một hơi thật sâu: "Cậu có… thích xem khiêu vũ không?"

"Tôi không biết thưởng thức đâu." Bạch Liễu thành thật trả lời.

Triệu Mộc Thỉ: "… Lúc này cậu nói chuyện uyển chuyển hơn một chút không được à."

"Được rồi, vậy tôi trả lời lại lần nữa nhé?" Bạch Liễu ngoan ngoãn sửa lại, "Tôi thật sự không biết thưởng thức loại hình nghệ thuật khiêu vũ này."

“Nhưng nếu như cậu muốn.” Vẻ mặt Bạch Liễu ôn hòa, hắn dịu dàng cười một tiếng, “Tôi cảm thấy cậu có thể giúp tôi mở rộng hiểu biết, để tôi hiểu rằng ánh mắt của mình nông cạn biết bao ——”

“—— Hóa ra khiêu vũ lại là một loại hình nghệ thuật đẹp như vậy.”

Triệu Mộc Thỉ nhìn chằm chằm Bạch Liễu một hồi, sau đó cười như thở dài: “Có ai từng nói với cậu, cậu là một người xấu giỏi dỗ ngọt chưa hử?”

“Vậy à?” Bạch Liễu thản nhiên cười, “Cho tới bây giờ chỉ có mình cậu nói thôi.”

“Ý của cậu là cậu chỉ dỗ tôi thôi à?” Triệu Mộc Thỉ cụp mắt xuống, cười tủm tỉm nói: “Thôi đi, tôi gặp đàn ông nhiều rồi, tôi không thích thế đâu.”

Trong ánh mặt trời lặn, Triệu Mộc Thỉ mặc thường phục, đi chân trần, nhảy điệu bảy lớp mạng che cho Bạch Liễu xem. Thời gian trôi qua, ánh chiều tà của mặt trời lặn giống như một lớp mạng rơi xuống người Triệu Mộc Thỉ, tầng tầng lớp lớp mờ ảo nhạt dần, cuối cùng lộ ra dáng vẻ nguyên vẹn của anh, ngước mắt nhìn Bạch Liễu đối diện.

Bạch Liễu ngoan ngoãn lập tức vỗ tay.

Triệu Mộc Thỉ thở dài: “Ánh mắt của cậu nói cho tôi biết cậu xem không hiểu.”

“Ừm, có lẽ tôi thật sự không có tế bào nghệ thuật gì cả.” Bạch Liễu thẳng thắn thừa nhận, nhưng rất nhanh liền cười nói: “Nhưng điệu nhảy rất đẹp.”

“Cậu khiến tôi cảm thấy một thứ mà tôi tạm thời nghĩ là không có giá trị như khiêu vũ vẫn có ý nghĩa trên thế giới này.”

“Tuy là có thể tôi không hiểu được ý nghĩa đó là gì.”

“Đó là lời khen ngợi lớn nhất dành cho điệu nhảy rồi.” Triệu Mộc Thỉ lùi một chân về phía sau, rụt rè vén vạt áo, hơi khom người, làm động tác hạ màn, “Cảm ơn đã xem.”

Bạch Liễu mỉm cười: “Vinh hạnh của tôi.”

Một ngày sau, trong trò chơi, hiệp hội Đoàn xiếc thú lang thang.

Vương Thuấn ôm một đống tài liệu chạy vội chạy vàng đến phòng họp, suýt chút nữa thì ngã uỵch xuống đất, nhưng may là giữa đường gặp được Đường Nhị Đả giúp hắn ôm một ít.

“May mà gặp được anh.” Vương Thuấn thở phào một hơi.

Đường Nhị Đả thắc mắc hỏi: “Sao nhiều tài liệu giấy vậy? Trước đây đều là tài liệu điện tử mà?”

“Chuyện dài dòng lắm.” Vương Thuấn cười khổ, đẩy cửa phòng họp ra, “Có liên quan đến đối thủ của chúng ta trong trận đấu tiếp theo, vào trong nói chuyện đi.”

Ngay khi cửa phòng họp bị đẩy ra, Vương Thuấn hít một hơi thật sâu rồi tuyên bố: “Mọi người, đối thủ của chúng ta trong trận đấu tiếp theo đã xuất hiện.”

“——đó là Bình Minh Vàng.”

(*) Vàng là kim loại vàng, gold, chứ ko phải màu vàng đâu nhe.

Chương 551

Đồng thời, trong thế giới thực, cục 3 Cục xử lý dị đoan.

“Đội trưởng.” Đội viên nhẹ nhàng gõ cửa phòng làm việc của Georgia.

“Mời vào.”

Đội viên đẩy cửa vào, Georgia ngồi sau bàn làm việc, hai tay chống trán, vừa nhíu mày suy nghĩ vừa nhìn tài liệu trên bàn.

“Đội trưởng, chúng tôi đã thu hồi tất cả cá chình biển mà Tòa thánh lén lút thu thập và nhân giống, cũng đã phân loại cất giữ riêng rồi ạ.” Đội viên thành thật báo cáo, “Mời đội trưởng kiểm tra tình hình nơi cất giữ.”

Georgia ngẩng đầu lễ phép gật đầu: “Vất vả cho cậu rồi, chờ xử lý xong văn kiện tôi sẽ đi kiểm tra.”

Đội viên nhìn vào tài liệu báo cáo việc thuê cá chình biển trái quy định trên máy tính để bàn của Georgia, do dự một lúc rồi hỏi: “Đội trưởng, lanh phát hiện thành viên Tòa thánh mượn dị đoan của chúng ta có vấn đề bằng cách nào vậy?”

“Là do người đàn ông kia đột nhiên đến tìm anh sao?”

“Anh ta là người cục 1 Cục quản lý dị đoan phải không? Nhưng tôi có kiểm tra qua thông tin của đội trưởng hiện tại và các đội viên, không thấy ảnh của anh ta.”

Người đến tìm gặp Georgia là Lục Dịch Trạm.

Vừa xem xong phần đầu của trận đấu khiêu chiến, Lục Dịch Trạm đã nhanh chóng đoán ra vấn đề, anh lập tức đăng xuất khỏi trò chơi rồi đến thẳng cục 3 tìm gặp Georgia. Lúc này Georgia vừa mới cho Quyền Chấn Đông mượn dị đoan cá chình biển. Nhưng cũng may là Quyền Chấn Đông còn chưa đi xa, thế là bọn họ ngăn trực thăng lại, thu hồi về đám cá chình biển vẫn chưa kịp sinh sôi nảy nở với số lượng lớn.

Nhưng điều mà các đội viên thắc mắc là —— tại sao đội trưởng lại đồng ý gặp một người không làm việc trong Cục Dị đoan, hơn nữa còn làm theo lời đề nghị của anh ta.

Georgia là một nhà quý tộc chính hiệu, đối nhân xử thế rất có nguyên tắc, tuy không thờ ơ nhưng vẫn có cảm giác xa lạ, cự tuyệt người cách xa vạn dặm, không phải ai anh cũng đồng ý gặp mặt, và cho dù ý kiến của đối phương có hợp lý đến đâu, Georgia cũng sẽ không nghe theo —— ngay cả người đứng đầu một tổ chức lớn như Tòa thánh đứng trước mặt Georgia cũng chẳng múa may gì được.

Anh có quy tắc làm việc của riêng mình, đương nhiên, đôi khi bộ quy tắc này có thể hơi cứng nhắc —— ví dụ như thái độ của anh đối với người em trai duy nhất, đội phó Armand.

Trước đây các đội viên cũng đã có lần kinh ngạc, người mà đội trưởng Georgia liên hệ và hợp tác lại là Chiến Thuật Gia thần bí trong trò chơi —— Thẩm Phán Nghịch Thần.

Bình Minh Vàng mặc dù là hiệp hội đứng thứ ba nhưng nó lại cực kỳ kín tiếng trong trò chơi, số lượng người chơi ra hội hoặc vào hội rất ít, gần như là chỉ hoạt động trong nội bộ —— điều này là hiển nhiên vì đa số đội viên trong hiệp hội đều là người của cục 3, người không có quan hệ sẽ không thể tham gia được.

Hơn nữa, nhiệm vụ của cục 3 là giám sát bảo vệ dị đoan, vì vậy nó có kho hàng bí mật nổi tiếng nhất trong trò chơi, mà điều quan trọng nhất để giữ bí mật là hãy thật cẩn thận với những người bạn tiếp xúc. Vị đội trưởng Georgia đã phát huy điều này gần như đến mức cực đoan —— tất cả những người gặp anh đều phải trải qua nhiều lớp giám sát, và ngay cả khi anh đồng ý hợp tác rồi, Georgia cũng sẽ dùng thái độ thận trọng quá mức để quan sát bạn.

Niềm tin là điều khó khăn nhất mà Georgia có thể trao cho bất kỳ ai.

Ví dụ như vì sao Quyền Chấn Đông đã lấy được dị đoan rồi mà vẫn bị bắt trở về nhanh chóng như vậy là do Georgia đã cử người theo dõi phía sau.

Từ quan điểm này, khi thấy Georgia dễ dàng hợp tác với Nghịch Thần trong trò chơi và ký hợp đồng nhận bảo vệ kho hàng của đối phương, các đội viên đều hoang mang không hiểu.

Vấn đề này đã gây ra rất nhiều tranh cãi vào thời điểm đó.

Cũng giống như lần này, vừa nghe người đàn ông kia nói cá chình biển có vấn đề, Georgia liền thu hồi ngay không chút do dự. Lúc ấy có rất nhiều đội viên phản đối, bảo là vừa mới cho mượn dị đoan mà thu hồi ngay thì sẽ ảnh hưởng đến danh dự của cục dị đoan, nhưng đội trưởng Georgia vẫn quyết liệt giữ nguyên ý kiến của mình —— tất nhiên, cuối cùng đội trưởng Georgia đã chứng minh được là mình quyết định đúng, không ngờ kẻ đó lại ăn trộm cá chình biển.

Georgia ngẩng đầu nhìn đội viên đang do dự này, anh nhíu mày.

Nghi ngờ là bản chất của các thành viên cục 3, Georgia sẽ không chỉ trích họ vì sao lại quan tâm đến những thứ mà họ không nên quan tâm. Cục 3 có nhiệm vụ bảo tồn những dục vọng nguy hiểm trên thế giới nằm cạnh biển Cổ La, vùng biển nguy hiểm nổi tiếng đáng sợ, đáng lý ra họ nên nghi ngờ tất cả những người tiếp cận mình đều có động cơ xấu xa, thế nên Georgia cau mày chỉ vì không biết giải thích vấn đề này như thế nào.

——Giống như Georgia không thể giải thích lý do tại sao anh muốn hợp tác với Nghịch Thần.

Lục Dịch Trạm là một sự tồn tại rất đặc biệt, ngoại trừ anh và Sầm Bất Minh, hai đội trưởng đã tham gia trò chơi, những người còn lại trong cục quản lý dị đoan thậm chí không biết thân phận của Lục Dịch Trạm chính là đội trưởng Nhà tiên tri điên rồ kia.

Nhưng hai người họ thì biết, mười năm trước, bọn họ đều đã biết đến sự tồn tại của Lục Dịch Trạm.

Nếu không phải 10 năm trước Đế chế Cổ La Luân quê hương anh xảy ra sự cố, buộc Lục Dịch Trạm phải sử dụng kỹ năng của mình để gấp lại ký ức của toàn bộ thế giới về đất nước này, đồng thời cũng sửa đổi luôn dấu vết tồn tại của mình trong Cục xử lý dị đoan, dẫn đến giờ đây các đội viên hiện tại chỉ nhớ mơ hồ rằng 10 năm trước đã có một đội trưởng Nhà tiên tri như vậy tồn tại.

Nhưng dáng vẻ và các thông tin chi tiết về Lục Dịch Trạm, cũng như hồ sơ được cục 3 niêm phong tuyệt mật thì bị anh dùng kỹ năng chôn vùi trong ký ức sâu nhất của tất cả các thành viên của Cục quản lý dị đoan, khó khăn lắm mới nhìn được một góc nhỏ nhoi mà thôi.

Lục Dịch Trạm có tổng cộng 3 lần sử dụng kỹ năng gấp ký ức, một trong số đó dùng cho Đế chế Cổ La Luân, nhưng cho dù vậy thì sau đó Đế chế Cổ La Luân vẫn bị diệt vong.

—— Trên thế giới này, ngoại trừ Lục Dịch Trạm, anh là người duy nhất nhớ được lý do tại sao Đế chế Cổ La Luân bị diệt vong.

Cựu thái tử của đế chế Cổ La Luân, hiện là người phụ trách cục 3 Cục quản lý dị đoan —— Georgia.

Khi đó, Lục Dịch Trạm mang theo trọng kiếm muốn phong ấn toàn bộ Đế chế Cổ La Luân để ngăn ngừa sự cố lan rộng, mà vị thái tử kiêu ngạo từ trước đến nay chưa từng cúi đầu như anh lại quỳ gối trước mặt Lục Dịch Trạm, cúi đầu van xin đối

phương đừng gấp ký ức của mình, nài nỉ rằng trên thế giới này cần phải có người nhớ đến quá trình diệt vong của đất nước này. Lục Dịch Trạm im lặng một lúc lâu, cuối cùng đồng ý, thở dài nói với anh: "Cậu đừng sợ mọi người sẽ quên mất chân tướng, tôi là người thực thi, tôi sẽ vĩnh viễn ghi nhớ nó."

"Nhưng anh không phải là người dân của Đế chế Cổ La Luân." Georgia ngẩng đầu lên, "Tôi là đại hoàng tử mà bọn họ đã từng tin tưởng và tôn thờ, trừ cha tôi ra, tôi là người chịu trách nhiệm lớn nhất cho sự diệt vong của đất nước."

"Mọi người có thể quên, nhưng riêng tôi không bao giờ được quên."

"Cậu còn một người em trai." Lục Dịch Trạm bất đắc dĩ nói: "Cả hai đều là hoàng tử, cậu cũng muốn cậu ấy nhớ kỹ tất cả những sự tàn khốc này sao?"

"Em trai Armand của tôi còn quá nhỏ, nó không cần phải nhớ, bởi vì nó cũng không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra." Georgia chân thành cầu xin, "Nhưng làm ơn, hãy để tôi nhớ thật rõ."

Georgia tựa vào bàn hít một hơi thật sâu, thu liễm mọi suy nghĩ: "Tôi có thể đảm bảo với mọi người rằng vị tiên sinh kia không có ý đồ gì với dị đoan cả, nhưng thân phận của anh ta có chút đặc biệt nên tôi không thể nói thẳng ra được."

"Nếu như cậu nghi ngờ tôi, đợt lát nữa tôi qua bộ phận bên kia lập biên bản, cậu có thể tiến hành cận cảnh điều tra, tôi sẽ phối hợp."

—— Điều tra cận cảnh có nghĩa là khi ai đó trong cục 3 bị nghi ngờ là có dục vọng hoặc phản bội, cả cục 3 sẽ tiến hành một loạt điều tra đội viên này, gọi là điều tra cận cảnh.

"Được rồi đội trưởng." Đội viên do dự một chút, "Tôi không hoài nghi anh, chỉ là gần đây trạng thái của anh không tốt lắm, lại còn tiếp xúc gần với người lạ không có trong danh sách trắng của cục 3 nữa, theo thủ tục thì chúng tôi cần anh tham gia điều tra cận cảnh."

"Tôi chỉ muốn hỏi anh một câu, xuất phát từ quan tâm cá nhân của tôi thôi ạ, tâm trạng gần đây của anh… có phải là do trận đấu sắp tới không?"

"Chắc là vậy." Georgia nhắm mắt lại xoa xoa thái dương, "Không ngờ chúng ta đối đầu với Đoàn xiếc thú lang thang sớm như vậy."

"Nhưng đó chỉ là một đội tân binh, sao ngài lại phải lo lắng?" Đội viên khó hiểu hỏi.

Georgia mở miệng, anh nghĩ tới 【 Bạch Liễu 】 xuất hiện trong giấc mộng kia của mình, hô hấp nháy mắt dồn dập, nhẹ giọng đáp: "Chiến Thuật Gia của đội này khiến tôi cảm thấy bị uy hiếp."

"Còn tên trộm Mục Tứ Thành đó nữa."

Georgia im bặt một lúc, nhưng vẫn nói tiếp: "Tôi có một giấc mơ, trong giấc mơ đó, cậu ta là kẻ thù lớn nhất của cục 3, thường đến cục 3 để lấy trộm những dị đoan nguy hiểm có giá

trị theo lệnh của Chiến Thuật Gia Bạch Liễu, còn ngạo mạn gửi thư đến cục 3 thông báo cho chúng ta biết sắp ăn cắp thứ gì, hơn nữa cậu ta thành công rất nhiều lần."

"Đến cục 3 trộm dị đoan? Còn gửi thông báo?" Đội viên nghe vậy có chút buồn cười, "Đội trưởng, có lẽ anh lo lắng quá nên mới nằm mơ như vậy, với bố cục thiết kế của cục 3 chúng ta thì ai có thể vào đây trộm dị đoan được chứ?"

"Mà đừng nói trộm, Tòa thánh vào đây mượn được dị đoan rồi vẫn bị đoạt về dễ dàng đó thôi."

Kết quả đội viên còn chưa kịp nói xong, cửa đã bị một đội viên khác mở ra, cậu ta nôn nóng vung vẩy một phong thư: "Đội trưởng Georgia, chúng ta nhận được thư thông báo!"

Đội viên vừa rồi còn đang cười nhạo nhìn đội viên xông vào cửa không thể tin được hỏi: "Thư thông báo gì?!"

"Thư thông báo bị trộm!" Đội viên lộ vẻ lo lắng, "Thư thông báo được kẹp vào cửa điện tử của nhà kho dị đoan, nhưng cửa đã bị phá hủy rồi, hiện giờ vẫn đang mở toang hoác. Chúng tôi đang qua bên kho hàng kiểm tra xem có thiếu dị đoan nào không."

"Thư thông báo có nói, hai ngày tới sẽ có người tới chỗ chúng ta cướp dị đoan 0073!"

"Hai ngày sau?!" Đội viên không thể tin được cao giọng nói: "Là ngày thi đấu của chúng ta?!"

Khoảnh khắc nghe thấy tên dị đoan 0073, Georgia đột nhiên mở bừng mắt ra —— đó là dị đoan có tên 【 Hoàng đế Vàng 】.

——Dị đoan đó là cha của anh.

Chương 552

Georgia đỡ bàn đứng dậy: “Bảo người trên đảo chuẩn bị sẵn sàng, tôi đi kiểm tra lại dị đoan 0073.”

Khác với dị đoan được cất giữ trong nhà kho, dị đoan số 0073 là một dị đoan rất đặc biệt, nó được cất giữ dưới một hòn đảo biệt lập ở giữa biển Cổ La. Hòn đảo biệt lập này là bộ phận xử lý chi nhánh của cục 3, mà dị đoan 0073 được lưu trữ ở khu vực biển sâu khoảng 3.600 mét bên dưới nó.

Nói chính xác hơn, 0073 không phải là một dị đoan riêng lẻ, mà là một thuật ngữ chung để chỉ một nhóm dị đoan với số lượng lên tới 6 triệu bao gồm cả 【 Hoàng đế Vàng 】trong đó. Đây cũng là dị đoan có số lượng nhiều nhất và quý giá nhất mà Cục xử lý dị đoan từng thu giữ. Tuy rằng tên chính thức của 0073 trong Cục xử lý dị đoan là 【 Hoàng đế Vàng 】, nhưng thật ra trong hồ sơ tuyệt mật của cục 3, dị đoan 0073 còn có một tên khác——

——【 Vương quốc Vàng đã mất 】.

Trong hồ sơ tối mật 【 Vương quốc Vàng đã mất 】chỉ có Georgia và Lục Dịch Trạm đủ tư cách đọc này, dòng mô tả cụ thể về dị đoan 0073 chỉ có một câu —— 【 hơn 16 triệu tấn vàng được cất giữ ở đây. 】

【Người giám hộ dị đoan hiện tại: Georgia, người phụ trách cục 3. 】

【Mục đích giám hộ: Cấm bất kỳ ai biết đến, tìm hiểu hoặc đột nhập vào vương quốc vàng La Mã cổ đại chìm sâu dưới đại dương để đánh cắp, buôn bán hoặc đào bới vàng chưa khai thác.】

“Được đội trưởng!” Đội viên cúi chào, nghe lệnh.

Georgia đi ra khỏi cửa văn phòng, anh nhìn lại bức thư thông báo để lại trên bàn với vẻ mặt phức tạp, cuối cùng quay người rời đi, giọng điệu lạnh lùng:

“Thiết lập tình trạng khẩn cấp toàn bộ cục 3 vào ngày thi đấu, cấm bất kỳ người khả nghi nào tiếp cận bộ phận xử lý chi nhánh của cục 3 gần biển Cổ La, khi cần thiết có thể sử dụng vũ lực đặc biệt.”

“Giết chết tên trộm dám đến khiêu khích chúng ta.”

Trong trò chơi, Đoàn xiếc thú lang thang.

Vương Thuấn hít một hơi thật sâu, liếc nhìn tài liệu vừa được phát trước mặt mọi người: “Nhất định mọi người đang tò mò tại sao lần này không phải là tài liệu điện tử mà là tài liệu giấy dày như vậy đúng không.”

“Đó là vì đối thủ đầu tiên của chúng ta trong vòng loại trực tiếp, Bình Minh Vàng, có hệ thống bảo mật nghiêm ngặt nhất trong trò chơi. Tôi không thể tra xét được suy nghĩ bên trong của bọn họ, mà nếu có tra xét được thì cũng không biết họ sẽ

sử dụng kỹ năng gì, không lưu vào hệ thống thông tin điện tử được, thế nên đành phải ghi chép lại dưới dạng văn bản như thế này."

"Nhưng phương thức ghi chép bằng văn bản lại không tiện lợi lắm, rất dễ bị phát hiện, thông tin thu thập được cũng rất hạn chế. Bình Minh Vàng không hổ là hiệp hội nghiêm ngặt nhất trong trò chơi, tôi đi điều tra mấy lần đều bị phát hiện." Vương Thuấn cười khổ vẫy vẫy văn bản trong tay, quầng thâm xanh đen dưới mắt lộ rõ mồn một, "Vì vậy lần này tôi không nắm bắt được nhiều thông tin, mọi người phải thi đấu trực tiếp mới biết rõ ràng hơn rồi, xin lỗi mọi người."

Bạch Liễu cười vẫy vẫy tài liệu trên tay: "Dày như thế này thì không thể gọi là ít thông tin đâu, không biết trước lúc thi đấu có xem kịp hết không đây."

Thấy Bạch Liễu nói đùa, Vương Thuấn mới thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được nở nụ cười thoải mái một chút: "Có Mộc Kha ở đây thì các cậu sẽ không quên đâu."

Vương Thuấn thu lại biểu cảm, bắt đầu giải thích: "Trước hết, để tôi giải thích cho các cậu các quy tắc cơ bản của vòng loại trực tiếp."

"Vòng loại trực tiếp tổng cộng có 8 đội, 3 lượt đấu, 8 chọn 4, 4 chọn 2, cuối cùng là trận chung kết."

"Mặc dù cũng là bốc thăm, nhưng quy tắc bốc thăm khác với quy tắc của tiền mùa giải và khiêu chiến, không phải ngẫu nhiên mà được chia theo thứ hạng điểm của đội hiện tại, xếp hạng từ cao xuống thấp. Đội ở vị trí từ 1 đến 4 sẽ bốc thăm

chọn đội vị trí từ 4 đến 8, nói cách khác, các trận đấu loại trực tiếp đều là hạng cao đấu với hạng thấp.”

“Tuy là chúng ta đã thắng được Hiệp Hội Quốc Vương nhưng thứ hạng của chúng ta lại không cao, chỉ đứng thứ 8, vì vậy chúng ta sẽ không có quyền rút thăm ở vòng loại trực tiếp.”

“Đối với các hiệp hội mới bình thường khác thì đây có thể là tin xấu, nhưng đối với hiệp hội của chúng ta thì ——”

Vương Thuấn bất đắc dĩ cười cười, nhìn Bạch Liễu vô tội xòe hai tay, cười đáp: “Là chuyện tốt.”

“Ừm.” Vương Thuấn thở dài gật đầu, “Vì vậy lúc thấy đối thủ của chúng ta là Bình Minh Vàng tôi nhẹ nhõm không ít.”

“Hiện tại Bình Minh Vàng là hiệp hội top ba, phong cách chiến thuật cũng không mạnh lắm, vốn dĩ tôi cho rằng đây sẽ là trận đấu dễ dàng nhất của chúng ta sắp tới đây.”

“Nhưng đó chỉ là những gì tôi nghĩ.”

Vương Thuấn chỉ chỉ vào tài liệu trong tay:

“Mọi người có thể xem phong cách chiến thuật của Bình Minh Vàng mà tôi đã tổng kết vào những năm trước. Theo thông tin mà tôi đã thu thập được thì Bình Minh Vàng khá giống với Hiệp Hội Quốc Vương, phòng thủ và bảo mật cực kỳ tuyệt vời, lực tấn công lại không mạnh lắm. Nhưng năm nay khi Hiệp Hội Quốc Vương cho ra mắt Phoebe để bổ sung vị trí

chủ công, thì đồng thời Bình Minh Vàng cũng cho ra mắt Armand.”

Vương Thuấn bấm vào giao diện hệ thống, khuôn mặt của Armand nhảy ra trên màn hình, Vương Thuấn cúi đầu vừa lật lật tài liệu, vừa bấm vào giao diện hệ thống để giải thích:

“Thoạt nhìn thì Armand cũng giống như Phoebe, đều là người chơi vị trí khống chế, giữa mùa giải biểu hiện thi đấu cũng không ấn tượng bằng Phoebe, sở dĩ cậu ta nổi tiếng… “

“Là bởi vì khuôn mặt này à?” Bạch Liễu chống cằm bình thản hỏi.

“Ừm.” Vương Thuấn gật đầu, “Năm đó lúc Georgia, hội trưởng Bình Minh Vàng ra mắt cũng như vậy, bởi vì vẻ ngoài thanh tú và cao quý nên cực kỳ nổi tiếng, được rất nhiều người yêu thích. Lúc ấy cũng có nhiều tranh cãi xung quanh Georgia, nhưng sau đó kỹ năng mạnh mẽ và thành tích thi đấu xuất sắc của anh ta đã phá vỡ những nghi ngờ của người xem. Nhưng bây giờ Armand không may mắn như vậy, cậu ấy chỉ là một tân binh, không ít người chơi chế giễu cậu ấy chỉ là một cái bình hoa.

“Cũng không có gì lạ.” Bạch Liễu trầm ngâm nhìn giao diện điều khiển, “Dung mạo cùng khí chất của Amand và hội trưởng Georgia kia mang lại cho tôi cảm giác rất xa hoa, giống như họ có xuất thân quý tộc cao quý vậy. Nhưng thông thường thì loại khí chất quý tộc bẩm sinh cao quý này sẽ khiến một số người ngưỡng mộ, nhưng cũng sẽ có không ít người cực đoan chán ghét.”

“—— Cũng giống như vàng.”

“Ngoài chuyện này ra, anh có biết gì về kỹ năng của các đội viên hiệp hội không?” Bạch Liễu khép lại tài liệu hỏi.

“Về phần này có rất ít thông tin.” Vương Thuấn cười khổ, “Kỹ năng của hội trưởng đồng thời là Chiến Thuật Gia Georgia là một cây cung vàng lá, có liên quan đến thời gian, nhưng chi tiết cụ thể thì không rõ. Tôi chỉ biết một số người chơi cũ của họ thôi, chẳng hạn như người chơi át chủ bài lâu năm của hiệp hội —— Chris.”

Vương Thuấn nhấp vào giao diện hệ thống, hình ảnh một người phụ nữ tóc nâu, mắt nâu, dáng người săn chắc ngăm đen nhảy ra khỏi giao diện.

“Người này thì tôi khá quen thuộc, bởi vì năm nào mọi người cũng bình chọn người chơi vị trí 【 phòng ngự 】 giỏi nhất giữa Titan của Hiệp Hội Quốc Vương và Chris. Tôi cũng đã từng tìm hiểu về cô gái tên Chris này theo lệnh của Hoàng Hậu.” Vương Thuấn quay sang nhìn mọi người, “Kỹ năng của cô ta là kỹ năng duy nhất tôi biết rõ nhất, gọi là 【 chất lỏng phi Newton 】.”

“Kỹ năng này có thể triệu hồi một tấm chắn chất lỏng màu trắng trước mặt đội viên phe mình để ngăn chặn tất cả các đòn tấn công của phe địch —— tính phán đoán của tấm chắn này nghiêm ngặt đến mức chỉ cần đối phương có ý định công kích, cho dù chưa thực hiện hành động tấn công nào đi nữa, thì vẫn không thể vượt qua tấm khiên 【 chất lỏng phi Newton 】 mà Chris triệu hồi ra.”

“Và điều phiền phức nhất của kỹ năng này là ——”

Vương Thuấn thở dài: “Kỹ năng này không có CD và có thể dùng liên tục trên tất cả các bản đồ.”

Đường Nhị Đả vô thức cau mày —— đây chính là kỹ năng chuyên khắc chế chủ công chơi súng.

“Ui vãi nồi!” Mục Tứ Thành nghe vậy căng hết da đầu, “Sử dụng liên tục trên toàn bản đồ kiểu này thì sao đánh nhau đây?!”

“Thật ra thì kỹ năng này có CD.” Vương Thuấn cũng đau đầu, “Nhưng kỹ năng của đội trưởng Georgia khi phối hợp với Charis lại có thể giảm CD vô thời hạn, anh ta có thể đảo ngược thời gian trên người Chris liên tục, để cô ta quay trở lại thời điểm chưa sử dụng kỹ năng, cuối cùng khiến kỹ năng này không có CD.”

“Mà kỹ năng của đội trưởng Georgia lại có thể phối hợp với tất cả đội viên trong đội nữa.”

“Vì vậy, các cậu sắp phải đối mặt với một đội mà không thành viên nào có thời gian CD kỹ năng.”

Mục Tứ Thành nghe thấy huyết áp tăng lên, thái dương giật giật: “Tất cả các đội viên đều không có CD á?!”

Thế thì đánh thế nào! Chờ bọn họ hồi CD xong thì đối thủ đã nghiền nát bọn họ ra bã!

“Ừ, Georgia đã dựa vào màn trình diễn ưu thế khống chế tuyệt đối của mình đảo ngược lại thái độ của tất cả những khán giả thờ ơ với anh ta.” Vương Thuấn thở dài, “Trước khi Phoebe xuất hiện năm nay, Georgia chính là người chơi khống chế mà tất cả các chủ công đều ao ước được phối hợp. Anh ta khôn ngoan, điềm tĩnh và tao nhã, vừa đẹp mắt lại vừa mạnh mẽ trên đấu trường, đồng thời còn có thể hỗ trợ tất cả đội viên trên sân với khả năng kiểm soát chính xác cực cao.”

“Những năm trước, điểm yếu duy nhất của Bình Minh Vàng là không có chủ công thực lực mạnh. Mọi người đều lấy làm tiếc nuối khi một người khống chế siêu mạnh như Georgia lại không có chủ công phù hợp, vì vậy họ mới bỏ lỡ chức vô địch.”

“Nhưng năm nay họ đã đổi chủ công và thay vào Armand. Mọi người đều nghĩ Bình Minh Vàng từ bỏ chủ công để chơi chiến thuật khống chế song song.”

“Nhưng khi tôi dùng một ít thủ đoạn thu được số liệu giữa mùa giải của Armand thì phát hiện không phải vậy.”

Vương Thuấn mở tư liệu trước mặt ra, ánh mắt phức tạp: “Thoạt nhìn bên ngoài thì kỹ năng của Armand chỉ là kỹ năng khống chế triệu hoán cơn bão, ngăn cản đối phương hành động, có vẻ lực sát thương không cao, thậm chí có nhiều trường hợp còn vô hình, không thấy sự tồn tại của cậu ta đâu nữa —— nhìn có vẻ không giống chủ công.”

“Mọi người nhìn thấy chưa? Phần dữ liệu đầu ra của Armand ấy.”

Đường Nhị Đả vừa quét mắt nhìn dữ liệu thì sững người, Vương Thuấn cảm xúc lẫn lộn: “Thành thật mà nói, tôi không ngờ nó lại cao như vậy.”

“Số liệu đầu ra của Amand trong trò chơi giữa mùa giải gần bằng Hắc Đào chủ công top 1 hiện nay. Tất nhiên là cũng có liên quan đến việc Nghịch Thần đè ép Hắc Đào ở giữa mùa giải, nhưng điều này cũng quá đáng sợ, cậu ta chỉ là một tân binh mà thôi.”

“Đáng sợ hơn chính là ——” Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Armand trên giao diện điều khiển, “——dữ liệu đầu ra đáng sợ như vậy không phải do dùng ưu thế áp đảo trên đấu trường, mà là dùng phương thức sơn không lộ thủy chậm rãi chiến thắng đối thủ.”

(*) Nguyên văn不显山不露水(Bất hiển sơn bất lộ thủy): ý nói những người không hiển lộ tài năng

“Chiến thuật này giống như một con bướm cố tình ẩn mình trong một cơn cuồng phong.”

Bạch Liễu cúi đầu xem tư liệu, ánh mắt rơi vào con bướm đậu trên vai Armand trong ảnh: “—— kẻ thủ phạm gây ra cơn cuồng phong giết chết mọi người lại ngụy trang dưới vẻ ngoài đẹp đẽ và vô hại như vậy.”

“Là để kẻ thù thả lỏng cảnh giác khi cơn bão lớn hơn kéo đến hay sao?”

Chương 553

Hai ngày sau, ngày đầu tiên của vòng loại trực tiếp.

Nếu nói bầu không khí của giải đấu khiêu chiến náo nhiệt bao nhiêu thì bầu không khí của vòng loại trực tiếp càng thêm sôi sục náo động bấy nhiêu, người đến người đi liên tục, đâu đâu cũng có đội ngũ giăng biểu ngữ ảo, bắn pháo hoa điện tử và tuyên truyền tứ phía cho đội của mình.

“Hãy ủng hộ hiệp hội Kabbalah! Nhất định mọi người sẽ không thất vọng!”

“Liên Minh Dân Cờ Bạc, thiên đường của các tay cờ bạc, thắng lợi trở về!”

Vòng loại trực tiếp ngày đầu tiên có 4 trận thi đấu nên tổng cộng có 4 hồ quan sát được mở ra, 8 đội chọn 4 đội đều diễn ra ở lượt đấu này. Tuy thứ tự thi đấu khác nhau nhưng nếu không xác định được thời gian thi đấu chính xác thì các trận đấu đều được diễn ra đồng thời, tức là nếu muốn xem toàn bộ trận đấu, mỗi khán giả về cơ bản chỉ có thể chọn một hoặc hai trận để xem.

Hiện tại, các hiệp hội đang đốt pháo hoa tưng bừng ở hồ quan sát của mình để thu hút sự chú ý của khán giả, còn ngược lại khán giả thì đang lo lắng thảo luận không biết nên đến hồ quan sát nào để xem trận đấu.

“Danh Sách Sát Thủ đối đầu với Hiệp hội Áo choàng Tàng hình, nếu Hắc Đào thi đấu thì trận này chẳng có gì đáng xem.”

“Hiệp hội Dân cờ bạc năm nay đáng xem đấy, đáng lẽ bọn họ xếp hạng 5 nhưng top 2 Hiệp Hội Quốc Vương lại ra về quá sớm, thành ra bọn họ được thăng lên hạng 4 có quyền rút thăm, rút trúng Thiên Đường Cộng Tế Hội thực lực tương đương với bọn họ, bởi thế thắng bại còn chưa biết thế nào đâu, muốn đi xem thử không?…”

“Kabbalah vs Thợ Săn Hươu đúng không? Năm nay Thợ Săn Hươu có đến hai chủ công, suốt từ giữa mùa giải đến giờ khí thế vẫn không giảm, thực lực mạnh quá, hiện tại xếp thứ 2 rồi, Kabbalah khó mà thắng lắm.”

“Nhưng nếu bảo trận nào đáng xem nhất thì vẫn là ——”

Tất cả khán giả đều đổ dồn tầm mắt vào cùng một hồ quan sát ——so với những hồ quan sát khác không ngừng phát quảng cáo và bắn pháo hoa, hồ quan sát phía trên quá yên tĩnh, chẳng có gì trên đó, nhưng điều này cũng không cản trở hồ quan sát này hiện có lượng khán giả đông đảo nhất.

“Bình Minh Vàng lão làng không thích tuyên truyền thì cũng dễ hiểu.” Có người xem khó hiểu thắc mắc: “Nhưng vì sao hắc mã năm nay cũng không tuyên truyền? Không phải Charles âm thầm đầu tư sao? Con khổng tước thích xòe đuôi Charles kia có thể chịu đựng chú ngựa đen yêu thích của mình lọt vào vòng loại trực tiếp một cách lặng lẽ như vậy à? “

“Nhớ năm ngoái lúc Danh Sách Sát Thủ mà anh ta hỗ trợ lọt vào vòng loại trực tiếp, tên Charles đó đã truyền bá Danh Sách Sát Thủ đến tất cả các khu vực TV đấy.”

“Chẳng lẽ…” Một người xem ngẫm nghĩ: “Charles không thích hắc mã năm nay? Dù sao thì anh ta đã thua Danh Sách Sát Thủ ở vòng loại trực tiếp, khả năng giành quán quân ở hậu kỳ còn thấp hơn.”

“Không đâu.” Một khán giả phản bác lại, hắn nhìn giao diện đếm tỷ lệ cược bên ngoài Hồ Đánh Cược, tỉ suất duy trì dành cho Đoàn xiếc thú lang thang trên đó cao ngất ngưỡng, gần như ngang bằng với Bình Minh Vàng, “….. Mấy ông có bao giờ nghĩ, Charles không tuyên truyền đơn giản là vì Đoàn xiếc thú lang thang không cần nữa không?”

“Nhìn tỷ lệ ủng hộ đi, không cần quảng cáo rầm rộ cũng quá thu hút rồi.”

Khán giả sững sờ nhìn dòng người cuồn cuộn không ngừng đổ dồn vào hồ quan sát của Đoàn xiếc thú lang thang vs Bình Minh vàng, thì thầm với nhau:

“Bây giờ không ai là không biết về họ.”

Trong hồ quan sát thứ 2.

Vương Thuấn đứng lên đi tới đi lui, vừa đi vừa thở phì phò, sau khi người dẫn chương trình gọi Chiến Thuật Gia tiến lên bắt tay, hắn nặng nề hít sâu một hơi giống như sợi dây đàn bị kéo căng đến cực điểm, toàn thân cứng đơ, chỉ biết nhìn chằm

chằm vào Bạch Liễu đang đứng dậy cởi găng tay, chuẩn bị bước về phía trước.

"…..sắp bắt đầu thi đấu rồi." Vương Thuấn khó khăn nói.

"Có gì đâu mà phải khẩn trương." Bạch Liễu mỉm cười: "Không phải chúng ta đã sớm thảo luận chiến thuật rồi sao?"

"Chỉ đấu một trận thôi mà."

Vương Thuấn gật đầu, chậm rãi thở ra: "Ừ, chỉ có một trận đấu đội, không đấu đơn và đấu đôi."

Tám đội lọt vào vòng loại trực tiếp năm nay đã thể hiện tốt một cách đáng kinh ngạc, tất cả đều thuận lợi nằm trong vòng bảo vệ của kim bài miễn tử. Vào đến giai đoạn này rồi thì hầu như tất cả các đội đều chỉ đưa ra một lựa chọn —— từ bỏ thi đấu đơn và đôi gây lãng phí tinh lực và kim bài miễn tử, trực tiếp thi đấu đội quyết định kết quả của cuộc thi.

"Mặc dù đội chúng ta không nắm được thông tin đầy đủ của đối phương, cũng không có người chơi phòng ngự, nhưng cũng bởi vậy mà tốc độ di chuyển tổng thể của chúng sẽ nhanh hơn bọn họ rất nhiều. " Bạch Liễu nhướng mắt, "Giai đoạn đầu chúng ta sẽ phân tán người ra để tránh đối đầu trực tiếp, nhanh chóng thu thập phó bản và thông tin kỹ năng của bọn họ."

Ở bên kia, Georgia vừa chỉnh lại cổ tay áo đồng phục vừa điềm tĩnh phân phó: "Bởi vì họ không biết gì về kỹ năng của

chúng ta và không có phòng thủ nên chắc chắn họ sẽ áp dụng chiến lược vừa chạy vừa tản ra để tránh chúng ta.”

“Do đó chúng ta có thể giới hạn phạm vi bảo vệ của 【phòng ngự】và thu thập thông tin nhanh nhất có thể.”

“Vì vậy, chúng ta sẽ tranh thủ ra tay ngay từ đầu, phải hạ được đội viên vương bài của họ trước khi họ làm quen với bản đồ và thu thập thông tin mấu chốt hoàn thành trò chơi.”

“Ai lấy được manh mối phó bản nhanh hơn người đó sẽ thắng.”

Georgia ngẩng đầu nhìn Armand đang đứng đối diện mình: “——đây là trận chiến lấy tốc độ làm cốt lõi, em là người chơi tấn công chủ lực của chúng ta, em có biết mục tiêu của em là ai không?”

“Mà nhất định lúc đầu họ sẽ tấn công mãnh liệt để hạ gục đội viên quan trọng nhất của chúng ta.” Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành, “Đây là một cuộc đối đầu về tốc độ, cậu có biết mình phải làm gì trong trận đấu này chưa?”

Mục Tứ Thành hít một hơi thật sâu, siết chặt nắm tay đã biến thành móng khỉ: “Biết.”

Armand ngước mắt lên, con bướm đậu trên vai cậu phe phẩy vỗ cánh: “Nghe lệnh.”

“Cậu là một tên trộm, hãy chạy hết sức mình, đào tẩu khỏi cơn bão nguy hiểm của bọn họ. ” Bạch Liễu bình tĩnh hạ lệnh.

“Em là đội viên của đội, hãy dốc hết toàn lực truy kích, giữ chân tên trộm kiêu ngạo kia trong cơn bão của em.” Georgia nhàn nhạt nói.

Hai vị đội trưởng nói xong thì quay người bước lên bậc thang, từng bước đi về phía nhau, đến ngay trung tâm màn hình lớn. Hai bên lịch sự và khách sáo bắt tay nhau, bầu không khí yên bình hoàn toàn trái ngược với tiếng la hét kích động của người dẫn chương trình:

“Quý ông quý bà! Đây là trận đấu tay đôi giữa hắc mã Đoàn xiếc thú lang thang đã chiến thắng Hiệp Hội Quốc Vương và đội mạnh lâu năm của chúng ta Bình Minh Vàng!”

“Đây cũng là trận đấu đầu tiên của vòng loại trực tiếp năm nay mà không phân định được thắng bại!”

“Ai sẽ thắng! Chúng ta hãy chờ xem!”

Bạch Liễu ngước mắt lên nhìn Georgia đối diện.

Nhìn gần, khí chất cao quý sắc bén vô thức của Georgia càng thêm bức người, người này tuy có vẻ như đang kìm nén một số thói quen nhỏ của mình, nhưng một số chi tiết nhỏ vẫn cho thấy anh đã được giáo dục khá tốt, thậm chí nghiêm khắc về phép xã giao —— Từ ánh mắt nhìn người khác, tư thế bắt tay, thậm chí cả góc độ giữa mũi chân đều chỉnh chu như đã được cưỡng chế rèn luyện hàng nghìn lần, như thể những lễ nghi

này đã khắc sâu vào trong xương tủy, để khi đối mặt với kẻ địch vẫn không đánh mất phong độ của mình.

Chỉ liếc mắt một cái, Bạch Liễu đã chắc mẩm trong lòng —— nhất định vị đội trưởng Bình Minh Vàng sẽ không chửi bới và nói lời tục tĩu trước trận đấu.

Khó mà tưởng tượng loại người có vẻ như là hiện thân của từ 【 thanh lịch cao quý 】 này lại sẵn sàng chém giết đẫm máu với những người khác trên sân.

“Cậu đã gặp qua tôi rồi.” Georgia vươn tay, lòng bàn tay hướng lên, nhìn xuống Bạch Liễu, “Georgia, đội trưởng Bình Minh Vàng.”

“Bạch Liễu.” Bạch Liễu mỉm cười vươn tay bắt tay, “Đội trưởng Đoàn xiếc thú lang thang.”

“Đội trưởng Georgia, anh nghĩ giữa gió và người ai nhanh hơn?” Bạch Liễu cười khẽ tự hỏi tự đáp, “Tôi cảm thấy người nhanh hơn.”

Georgia không nhanh không chậm thẳng người, điềm đạm nói: “Tôi cảm thấy người có thể tạo ra gió là nhanh nhất.”

“Vậy xem ra chúng ta bất đồng ý kiến.” Bạch Liễu cười tủm tỉm nói, “Nhưng mà hiện giờ không cần tranh cãi.”

“Sau khi trò chơi này kết thúc, chúng ta sẽ có thể nhận được đáp án cho câu hỏi này.”

Người dẫn chương trình vẫy vẫy tay, cuồng nhiệt rống to: “Mời Chiến Thuật Gia hai bên trở về vị trí, trận đấu bắt đầu!”

Bạch Liễu đi về phía lối vào bên cạnh màn hình lớn, Mục Tứ Thành theo sau. Bạch Liễu bình tĩnh ra lệnh: “Một khi đối thủ vào sân, nhất định bọn họ sẽ đến khống chế đội chúng ta, trước đó tôi sẽ cố hết sức tạo sơ hở để cậu chạy ra ngoài bản đồ, nhưng sau khi cậu chạy ra ngoài, đối phương nhất định sẽ cho người đuổi theo cậu.”

“Cậu biết người đuổi theo mình là ai rồi đó.”

Mục Tứ Thành nghe vậy, theo bản năng quay đầu lại liếc nhìn đội ngũ Bình Minh Vàng đang tiến vào đấu trường cách đó không xa, sau đó dừng lại.

Chàng trai tóc nâu ngắn đến tai đồng thời cũng vừa quay đầu nhìn về phía bên này, vừa lạnh lùng đi vào trong vừa nhìn Mục Tứ Thành chằm chằm.

Lúc người này nhìn chằm chằm vào người khác, con ngươi của cậu ta im lìm không dao động cứ như người chết, ánh mắt tập trung đến mức khiến người ta rùng mình, cơ hồ khiến Mục Tứ Thành phát hiện ra ý tứ trong mắt cậu ta trong khoảnh khắc hai người nhìn nhau.

—— 【 Cậu chạy đi, nhưng tôi nhất định sẽ bắt được cậu. 】

Mục Tứ Thành bị nhìn chằm chằm như vậy da đầu tê dại, cậu nhe răng uy hiếp lại đối phương, nhưng Bạch Liễu bình tĩnh quay đầu nhìn sang: “Lúc tiến vào đừng hoảng loạn, bí quyết chạy nhanh của kẻ trộm là tự tin cho rằng đối phương nhất định sẽ không thể đuổi kịp mình. Nếu như cậu không thể duy trì tâm lý ổn định, Armand rất dễ đuổi kịp cậu.”

“Nếu như cậu ta sắp đuổi kịp cậu rồi thì cứ vòng trở lại tìm tôi, tôi sẽ nghĩ cách khác.”

“Nhưng vậy thì tôi cũng sẽ mang Armand về theo còn gì?” Mục Tứ Thành nhíu mày nhanh chóng phản đối, “Sẽ tạo thêm áp lực cho các anh.”

“Ừ.” Bạch Liễu cũng không phủ nhận, “Đối phương không có CD, điểm này sẽ tạo cho chúng ta rất nhiều áp lực, cho nên lúc cậu chạy quanh bản đồ thu thập manh mối để báo cáo cho tôi tốt nhất là đồng thời phát huy luôn vai trò của lang thang —— hạ gục chủ công của đối thủ. “

“Còn nếu không xác định được tình hình phó bản và kỹ năng của đối thủ thì chúng ta cứ áp dụng chiến thuật dựa trên nguồn tin tình báo có sẵn.”

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn về phía lối vào trò chơi trước mặt: “Sau khi vào trong nhớ phải tuân theo mệnh lệnh của tôi.”

【…Đang tải trò chơi… 】

【Thông báo hệ thống: Cả hai người chơi đã đăng nhập vào trò chơi 《 Vương quốc vàng đã mất 》 】

【(Bình Minh Vàng) VS (Đoàn xiếc thú lang thang), trận đấu đội năm người chính thức bắt đầu.】

Chương 554

Khoảnh khắc vừa đăng nhập vào trò chơi, Bạch Liễu rơi thẳng xuống biển.

Đây tựa hồ là một vùng biển sâu cực kỳ, Bạch Liễu dễ dàng cảm nhận được áp lực cực lớn xung quanh cơ thể mình. Nếu không phải bởi vì giao diện điều khiển hiện tại của hắn có tố chất cao đến bất thường thì trong giây phút truyền tải vào vùng biển này, thân thể hắn đã bị bị áp lực nước đè ép nổ tung.

Bốn phía biển sâu đen kịt, nhưng sóng nước thỉnh thoảng đập tới nhắc cho Bạch Liễu biết phụ cận nhất định có loại cá lớn nào đó đang bơi lội.

Tóm lại nơi này không nên nán lại lâu.

Bạch Liễu hướng mắt về nguồn sáng duy nhất dưới biển sâu —— một thành phố khổng lồ chìm dưới đáy biển.

Dùng từ thành phố để miêu tả nó cũng không đủ chính xác, Bạch Liễu lơ lửng ở khoảng cách rất cao so với đáy biển, toàn bộ thành phố trải dài phía dưới hắn, thậm chí không nhìn thấy biên giới ở đâu. Càng kỳ quái chính là, thành thị được bao bọc trong một tấm kính bảo vệ hình bán nguyệt khổng lồ —— tạo cho Bạch Liễu một cảm giác rất quen thuộc, lúc trước khi hắn bị bắt vào Cục xử lý dị đoan, bên ngoài Cục xử lý dị đoan cũng phủ lớp kính bảo vệ như vậy.

Theo lý mà nói thì đứng ngoài vẫn có thể nhìn xuyên qua lớp kính bảo vệ để quan sát tình hình bên trong, nhưng khắp thành phố đều là bụi vàng rực rỡ bay lơ lửng trong không trung, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy những tòa nhà lộng lẫy trong đó.

Thoạt nhìn đây là một thành phố đã từng phồn vinh thịnh vượng một thời, nhưng không biết vì sao mà giờ đây nó đã bị phủ lớp vỏ bọc bảo vệ và chìm sâu dưới đáy biển.

Từ góc độ Bạch Liễu, thành phố tỏa ra ánh sáng vàng ấm áp, bên trong bụi vàng bay lên bay xuống như tuyết, giống như một quả cầu tuyết pha lê cực lớn như trong những câu chuyện cổ tích.

——Đây hẳn là 【 Vương quốc vàng đã mất 】.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi vui lòng tiến vào (Vương quốc vàng đã mất) mở khóa nhiệm vụ chính. 】

Bạch Liễu lặn xuống, hắn nhanh chóng chạm vào đỉnh của lớp bảo vệ, trong khoảnh khắc vừa chạm vào, hắn rơi vào vương quốc vàng dưới biển.

Bụi vàng khắp trời nháy mắt lao thẳng về phía Bạch Liễu, hắn ổn định thân thể rồi chìm xuống, cuối cùng đáp xuống nóc một tòa nhà cao tầng, mái nhà được bao phủ bởi một lớp phấn vàng kỳ lạ, lúc dẫm vào nếu không cẩn thận sẽ bị trượt chân. Bạch Liễu nhìn lên bầu trời phảng phất như có vô tận bụi vàng trôi nổi trong không trung, vươn tay bắt lấy một chút rồi xoa xoa thử.

Thật mịn, cảm giác như rất dễ hít vào.

Trên mặt đất phủ dày đặc lớp bột vàng mịn này. Từ tòa cung điện hình vòm nguy nga trang nghiêm trên cao cho đến tòa nhà trước mặt, tất cả đều chìm dưới lớp bụi vàng kỳ lạ, mặt đất cũng đầy bột vàng óng ánh rực rỡ, cả thành phố yên tĩnh đến mức chẳng nghe được tiếng chim hót chứ đừng nói đến là tiếng người, lặng im đến mức chỉ nghe thấy tiếng bụi rơi.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu hãy tìm cuốn truyện cổ tích lưu truyền rộng rãi ở Vương quốc vàng, hiểu rõ cốt truyện của phó bản và mở khóa nhiệm vụ chính. 】

Bạch Liễu nhẹ nhàng nhảy khỏi mái nhà, sau khi đáp xuống, hắn tìm một tòa nhà ở gần đó rồi gửi tin nhắn cho đồng đội kêu họ tới đây tập hợp, chưa đầy 3, 4 phút, cả bốn thành viên trong đội đều đã có mặt đầy đủ.

“Trên đường đi không thấy bất kỳ NPC hay quái vật nào ngăn cản chúng tôi.” Đường Nhị Đả giắt súng trở lại thắt lưng, cau mày nói, “Cũng không thấy người của Bình Minh Vàng.”

“Cứ tưởng bọn họ vừa tiến vào phó bản thì sẽ tấn công chúng ta luôn chứ, nhưng mà dọc đường đi tôi có quan sát bụi trên mặt đất, không thấy dấu vết hành động của người khác ngoại trừ chúng ta.”

“Đúng đó.” Mục Tứ Thành nhìn hoàn cảnh quỷ dị của phó bản này, xoa xoa da gà trên cánh tay, “Tôi vốn định bỏ chạy nhưng mà không có ai đuổi theo.”

“Có thể liên quan đến thiết lập trò chơi của phó bản này.” Lưu Giai Nghi ngẩng đầu lên, nhấp vào giao diện hệ thống của mình, “Phó bản này không giới thiệu nội dung bối cảnh và giao nhiệm vụ ngay lúc vào game như các phó bản trước đây mà bắt chúng ta phải tự mình khám phá, có thể đối thủ cũng muốn mở khóa nhiệm vụ chính rồi mới hành động giống như chúng ta.”

Mộc Kha gật đầu tán thành: “Nhưng tổng thể đối với chúng ta mà nói cũng không phải chuyện gì xấu, xem như cho chúng ta thời gian giảm xóc.”

“Tôi không nghĩ vậy.” Bạch Liễu lắc đầu phủ nhận, “Bình Minh Vàng vốn không phải chiến đội thiên về tốc độ, chơi tốc độ chỉ là đối sách của chúng ta thôi, bọn họ thích kéo chậm tiết tấu, nhưng tiết tấu chậm lại gây bất lợi cho những người chơi có kỹ năng CD như chúng ta.”

“Tóm lại vẫn hành động như đã bàn trước đây, tốc chiến tốc thắng.”

Bạch Liễu nhìn thoáng qua lớp bụi vàng trên người mọi người, hơi híp mắt lại: “Tôi luôn cảm thấy bản thân phó bản này còn nguy hiểm hơn so với Bình Minh Vàng.”

“Chúng ta tìm quyển truyện cổ tích trước đi.”

“Được!”

Một nhóm người do Bạch Liễu dẫn đầu đi vào tòa nhà gần nhất, tòa nhà cũng đầy bột vàng trôi nổi, bảng thông báo ở quầy lễ tân đã phủ đầy bột vàng, không thể nhìn rõ, Lưu Giai Nghi ngồi xổm xuống lau sạch lớp bột vàng dày cộm mới thấy được nội dung trên đó.

Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm vào những từ trên đó một lúc, sau đó vẫy tay: "Mộc Kha, em không hiểu loại chữ này."

"Để anh." Mộc Kha đi tới, nhìn chăm chú thông báo một hồi, suy nghĩ một chút nói: "Đây là loại ngôn ngữ ít thấy rất cổ xưa, đọc hiểu toàn bộ thì anh cũng không biết, nhưng trước đây anh có học qua khóa học tự chọn ngôn ngữ hiện đại phát triển sau nó, ý nghĩa đại khái vẫn có thể nắm được một chút."

"Thông báo viết là trong tháng này vẫn còn 13 hộ gia đình chưa thanh toán tiền điện nước. Có một hộ gia đình nợ nghiêm trọng nhất, nợ tiền điện nước tổng cộng khoảng 500gr…"

"Vàng?"

Khi Mộc Kha nhìn thấy từ cuối cùng, giọng điệu có chút do dự.

"Oaaa?!" Mục Tứ Thành vô cùng hứng thú ngồi xổm xuống thò đầu qua, "Tiền điện nước đến 500gr vàng, nhà này làm gì vậy? Nuôi cá vàng à?"

"So với chuyện đó thì có thứ còn khiến tôi kinh ngạc hơn." Mộc Kha nhìn chằm chằm bảng thông báo, sắc mặt càng ngày càng kỳ quái, "Nơi này không phát hành tiền tệ mà dùng vàng

để làm vật trao đổi, giao dịch hàng ngày với nhau. Họ dùng vàng để thanh toán hóa đơn điện nước và mua thức ăn vật dụng sinh hoạt mỗi ngày, ví dụ như là 3 quả táo giá 2g vàng, một chân thịt xông khói giá 12g vàng."

"…Dùng vàng để giao dịch hàng ngày?" Mục Tứ Thành sửng sốt, trong lòng tính toán, "Giá cả thế này thì cũng cao quá rồi, người ở đây giàu thật đấy."

"Dùng vàng làm tiền tệ giao dịch và giá cả hàng hóa cao như vậy, hẳn là kinh tế nơi này rất phát triển, đúng là rất giàu có." Mộc Kha nhíu mày, "Nhưng khẳng định về sau không còn nữa, giá thuê tòa nhà này gần nhất đã tăng gấp 4, 5 lần, các loại điện nước tăng gần 40 lần, giá cả các loại đồ ăn thì liên tục tăng mỗi ngày một giá."

"Vì vậy mới có hộ gia đình nợ hóa đơn điện nước đến 500gr vàng."

"Cái gì cũng tăng giá." Mục Tứ Thành ngập ngừng hỏi, "Không phải chứng minh người nơi này càng ngày càng giàu sao?"

Mộc Kha liếc nhìn Mục Tứ Thành: "Còn phải xem loại đồ vật nào lên giá nữa."

"Nếu tăng giá những mặt hàng không thiết yếu vốn đã rất đắt đỏ như xe sang, đồng hồ thì có nghĩa là ai cũng có tiền để hưởng thụ những thứ xa xỉ ngoài nhu yếu phẩm, thông thường thì đúng là những nước có nền kinh tế phát triển sẽ sở hữu đặc điểm này."

“Nhưng theo thông báo của tòa nhà thì chỉ có giá của một số loại thực phẩm cao cấp, chẳng hạn như pho mát, là giảm, còn ngược lại tất cả các nhu yếu phẩm như thịt hun khói, táo, nước, điện và tiền thuê nhà đều bị tăng giá. Điều này chứng mình tiền hoặc chính xác hơn là vàng ở khu vực này đã chảy vào các sản phẩm sinh tồn, cho thấy người dân khu vực này đang sống rất tồi tệ, bởi thế họ mới hoảng loạn tích trữ nhu yếu phẩm với số lượng lớn khiến giá cả tăng gấp đôi.”

“Theo những gì tôi quan sát thì điều này khá hợp lý.” Mộc Kha nhấp vào bảng thông báo, “Trong tòa nhà này ngày càng có nhiều người không trả nổi tiền thuê nhà.”

“Khó mà tưởng tượng được một nơi sử dụng vàng làm tiền tệ lưu thông lại phải trả mức giá cao như vậy cho các nhu yếu phẩm.” Mộc Kha khoát khoát tay, “Chỉ cần nơi này có hải cảng và bọn họ đồng ý dùng vàng ngoại thương, tôi tin là trên thế giới sẽ có rất nhiều nơi sẵn sàng bán 400 quả táo để lấy 2g vàng của họ, nhưng mà từ nãy đến giờ tôi không thấy dấu vết của ngoại thương.”

“500gr vàng là chi phí sinh hoạt của rất nhiều gia đình trong vài năm, vậy mà ở đây chỉ bằng tiền điện nước của tòa nhà này trong vài tháng.”

“Trên thế giới có rất nhiều người khao khát vàng của họ, nhưng họ lại đóng kín cửa không muốn giao dịch với nước ngoài để giá cả tăng chóng mặt như vậy”

“Có lẽ là họ cũng chẳng thích thú gì khi có quá nhiều người muốn vàng của mình?” Bạch Liễu quỳ một gối xuống, kinh

ngạc ngẩng đầu nhìn Mộc Kha, “Cậu nói ngôn ngữ ở đây là ngôn ngữ hiếm, chuyện này là sao?”

“Đây cũng là một trong những điều mà tôi thắc mắc.” Mộc Kha ngần ngừ một lúc rồi mới trả lời: “Ngôn ngữ mà tôi học là loại ngôn ngữ cực kỳ hiếm, trong hiện thực có rất ít quốc gia sử dụng, nguồn gốc của loại văn minh ngôn ngữ này chỉ tồn tại trong truyền thuyết.”

“Nghe nói hơn một ngàn năm trước, bên cạnh biển Cổ La có một quốc gia cổ xưa vô cùng thịnh vượng. Mặc dù quốc gia này không rộng lớn, chỉ là một quốc gia nhỏ ven biển, nhưng lại rất giàu có, giàu đến nỗi đường đi dưới chân trong cung điện đều được lát bằng vàng, được gọi là 【Vương quốc Vàng được thần ban phước】. Vào thời điểm đó, gần như nó là trung tâm giao lưu kinh tế trên thế giới, các quốc gia nhỏ xung quanh đều hướng về nó, bắt chước ngôn ngữ của nó và lưu truyền cho đến bây giờ, chính là ngôn ngữ hiếm mà hiện giờ tôi đang học.”

“Nhưng mọi thứ về quốc gia này đều được suy luận dựa trên các tài liệu lịch sử hiện có của một số quốc gia láng giềng. Không có di tích và tài liệu lịch sử nào chứng minh rằng quốc gia này thực sự tồn tại, và cũng không có gì chứng minh rằng ngôn ngữ gốc của ngôn ngữ tôi đã học xuất phát từ xứ sở vàng này.”

“Nhưng bây giờ xem ra.” Mộc Kha nhìn màn hình phủ bột vàng bên cạnh bàn tiếp tân, đài phát thanh và mấy chiếc điện thoại di động hiện đại, “Đất nước này thực sự tồn tại.”

“Và nó đã âm thầm phát triển hàng nghìn năm ở một nơi mà chúng ta không thể nhìn thấy, cho đến khi nó diệt vong.”

Mục Tứ Thành nghe xong tâm tình vô cùng phức tạp: "… Sao cậu lại học loại ngôn ngữ hiếm này vậy?"

"Bởi vì cha tôi muốn tôi học. Đứa con trai không thể kế thừa công việc kinh doanh của gia đình như tôi chỉ có thể dùng làm vật triển lãm với thế giới bên ngoài mà thôi. Nếu tôi học được điều gì đó mà những người xung quanh tôi không biết thì ông ấy sẽ cảm thấy rất tự hào, vì vậy tôi đã học được rất nhiều thứ mà tôi nghĩ là vô dụng nhưng ông ấy lại cho rằng chúng rất phong cách, ngôn ngữ hiếm là một trong số đó." Mộc Kha cười như không cười trả lời: "Cậu có thể xem đây là sự phù phiếm nhàm chán của những người giàu có."

"Nhưng mà hiện giờ nó lại phát huy tác dụng, cũng không phải hoàn toàn vô nghĩa nhỉ."

"Cho nên hệ thống muốn chúng ta thăm dò tại sao quốc gia này diệt vong?" Lưu Giai Nghi nhíu mày, nhẹ giọng nói: "【Vương quốc Vàng được thần ban phước】, nghe có vẻ như ____"

Cô bé không nói tiếp, chỉ liếc mắt nhìn Bạch Liễu, cả hai lâm vào trầm mặc.

—— Nghe có vẻ như lại là một tác phẩm của Bạch Lục.

"Bắt chúng ta tìm truyện cổ tích đúng không?" Đường Nhị Đả nghiêm túc nhìn qua sổ địa chỉ ở quầy lễ tân, "Trong phòng của mấy gia đình có trẻ con hẳn là sẽ dễ tìm hơn?"

“Tầng hai có ba hộ có trẻ con, tầng ba cũng có.”

Đường Nhị Đả cầm lấy sổ địa chỉ, quay đầu nhìn về phía Bạch Liễu: “Chúng ta đi lên tìm xem?”

Bạch Liễu gật đầu: “Đi thôi.”

Quá trình tìm kiếm truyện cổ tích không khó, lúc Đường Nhị Đả mở cửa căn phòng thứ hai, cả bọn đã thành công tìm thấy một cuốn truyện cổ tích trên bàn phủ đầy bụi vàng.

“Truyện tên là 【Vương quốc vàng được thần ban phước】.” Mộc Kha cầm lấy cuốn truyện, đọc chữ trên đó, sau đó ngẩng đầu nhìn mọi người, “Chắc là cuốn sách này.”

“Cậu dịch cho chúng tôi nghe đi.” Bạch Liễu ngồi ở trên băng ghế nhỏ bên cạnh, làm tư thế chăm chú lắng nghe.

“Tôi không chắc là sẽ dịch được hết.” Mộc Kha hít sâu một hơi, “Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Cậu lật trang đầu tiên của cuốn sách cổ tích nặng trĩu phủ đầy bụi vàng.

“Ngày xửa ngày xưa, có lẽ là ngàn năm trước, bên cạnh biển Cổ La có một quốc gia xinh đẹp tên là Cổ La Luân.”

Cùng lúc đó, Georgia đứng trong cung điện, anh nhìn xuống nơi quen thuộc mà xa lạ này —— sau mười năm, anh lại đặt

chân lên Vương quốc Cổ La Luân, nơi mà anh đã tự tay nhấn chìm xuống đáy biển một lần nữa.Trong suốt 10 năm, anh đã canh giữ dị đoan lớn nhất và đắt giá nhất bên bờ biển, cũng chính là quê hương duy nhất, không thể nào quên của anh.

Cung điện này, cung điện nguy nga dát vàng này, là nơi anh sinh ra và lớn lên. Anh còn nhớ năm mình 10 tuổi, cả nước mừng sinh nhật anh. Hoàng tử nhỏ đứng trên đài cao của cung điện, kiễng mũi chân, đứng bên lan can cao hơn mình nhìn xuống dòng người trên quảng trường đang chào đón cho sự trưởng thành của anh.

Họ đốt pháo hoa, vảy bột vàng tứ tung, gọi tên anh thật to và trìu mến:

“Georgia!”

“Georgia!”

Bột vàng và pháo hoa rơi lả tả xuống vai Georgia, đôi mắt của mọi người phản chiếu ánh sáng rực rỡ đẹp đẽ nhất trên thế giới, anh sững sờ dựa vào lan can, nhìn mọi thứ náo nhiệt, thì thầm nhẹ nhàng: “Con thật sự đáng giá để mọi người làm như vậy sao?”

Cha của anh, vua Cổ La Luân cười lớn đặt tay lên bả vai anh: “Con là thái tử của Cổ La Luân.”

“Con sẽ là vị vua dẫn dắt bọn họ đến thời kỳ hoàng kim huy hoàng hơn trong tương lai, hãy bảo vệ và gìn giữ bọn họ.”

“Tất nhiên là con xứng đáng rồi!”

“Nhưng nếu như…” Georgia bé nhỏ do dự nắm chặt tay, “Nếu như con làm không tốt thì sao?”

“Không đâu.” Nhà vua âu yếm vuốt ve trán của anh, “Con là hoàng tử tốt nhất, cha biết tuy là nhìn con rất lạnh lùng nghiêm khắc, nhưng thực ra con là một người có trách nhiệm, có lý trí. Con trai ngoan của cha, điều con sợ nhất chính là làm những người đang mong đợi mình thất vọng.”

“Một người có nỗi sợ hãi như vậy nhất định sẽ trở thành một vị vua tốt.”

“Này.” Thấy Georgia vẫn luôn cau mày, nhà vua vụng về vuốt ve giữa mày anh, “Con trai của cha, con còn nhớ rõ câu chuyện cổ tích kia không?”

“Đất nước chúng ta là đất nước vàng được thần ban phước, nếu có một ngày con không làm được, chúng ta vẫn có thể cầu xin thần giúp đỡ.”

“Nhưng nếu thần không giúp chúng ta thì sao?” Georgia không giấu được vẻ lo lắng, điều này khiến anh trông có vẻ trưởng thành hơn: “Không ai vô cớ giúp chúng ta cả. Nếu thần giúp chúng ta, chúng ta nhất định sẽ phải trả giá.”

“Làm sao có thể?” Nhà vua cười ngây ngô, “Ý nghĩa tồn tại của Thần chính là làm cho những người tin vào Ngài hạnh

phúc!”

“Đội trưởng?” Chris nhẹ giọng hỏi, “Anh sao vậy?”

“Hệ thống vừa yêu cầu chúng ta tìm một quyển truyện cổ tích, anh liền dẫn chúng tôi một đường tới đây, anh rất quen thuộc chỗ này à?”

—— Sự tồn tại của dị đoan 0073 là bí mật hàng đầu của cục 3, ngoại trừ Georgia và Lục Dịch Trạm, hầu như không ai biết dị đoan 0073 trông như thế nào.

Georgia nhắm mắt lại, thu hồi suy nghĩ, khi mở mắt ra lại là đội trưởng cục 3 trầm tĩnh uy nghiêm: “Ừ.”

“Tôi nhớ nơi này có một quyển truyện cổ tích nhưng lại quên mất vị trí cụ thể rồi, mọi người tản ra tìm những nơi khác đi.”

“Vâng! Thưa đội trưởng!”

Các đội viên nghe theo mệnh lệnh, bắt đầu trật tự tìm kiếm toàn bộ cung điện.

Georgia chỉ ngừng lại trong chốc lát rồi đi về phía phòng ngủ của hoàng tử trong cung điện, bước đi vững vàng và trang nghiêm giống như ngày anh trở thành thái tử. Georgia lần lượt đi ngang qua đài cao nơi anh được mọi người cổ vũ, bãi cỏ mà anh học bắn cung, bồn hoa nơi Armand bị ngã, cuối cùng đến phòng ngủ của mình.

Tất cả mọi thứ ở đây vẫn cứng nhắc và tiêu chuẩn như trước, mười ba loại cung tên có những quy cách khác nhau được treo trên tường bằng dây rút, giá sách khổng lồ đối diện chất đầy các loại sách, trong đó có rất nhiều cuốn đã được đọc, bên trong còn có lá cây bằng vàng dùng để đánh dấu sách —— cái này là do cha anh đặc biệt làm cho anh.

Hầu hết những cuốn sách này đều là sách chuyên môn liên quan đến trị nước rất khó hiểu, khi còn nhỏ lần nào đọc anh cũng ngủ quên. Để ép mình đọc nhiều hơn, Georgia đã bí mật giấu một chậu nước đá dưới gầm giường, khi đọc sách mà buồn ngủ, anh lại nhúng chân trần vào chậu nước đá một lúc, dựa vào nhiệt độ thấp để bản thân tỉnh táo, buộc mình phải đọc được nhiều sách hơn.

Sau khi bị Armand phát hiện và mách lẻo với cha, Georgia đã bị cha mình tức giận trừng phạt.

【 Thân thể là gốc trị nước. 】 Cha nghiêm khắc mắng anh, 【Con vội vàng học hỏi một cách thực dụng như vậy, trong hoàn cảnh ổn định thế này lại không giữ được bình tĩnh thì làm sao có thể khiến người khác yên tâm đi theo con?! 】

Khi đó Georgia bị phạt không được đọc sách, tuy quỳ xuống nhận phạt, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại tràn đầy lo lắng không thể khống chế.

——Như thể nếu anh lơi lỏng sự quan tâm của mình đến quốc gia được thần ưu ái này thì nhất định nó sẽ xảy ra chuyện.

Vào thời điểm đó, truyện ngoài lề duy nhất mà Georgia được phép đọc là cuốn truyện cổ tích —— 《 Vương quốc vàng của thần 》 .

Cuốn sách này là một cuốn truyện cổ tích nổi tiếng ở Vương quốc Cổ La Luân.

Nhưng Georgia không thích cuốn truyện cổ tích này, anh không muốn đọc nó, nhưng lúc ấy anh vẫn xem qua một lần.

Georgia đi đến đầu giường, anh chậm rãi ngồi xuống chiếc giường phủ đầy bụi vàng, trên tủ đầu giường bên cạnh giường là một bức chân dung gia đình, anh cầm lên lau sạch sẽ. Trong hình là Armand chỉ mới mấy tháng tuổi, anh với vẻ mặt nghiêm nghị nhưng trong mắt vẫn ẩn ẩn ý cười, cha anh cười có chút ngốc nghếch, và mẹ anh ngồi trên ghế nở nụ cười rạng rỡ.

—— Lúc Armand 4 tuổi mẹ anh qua đời, sau đó cha anh đau lòng, sớm phong cho anh làm thái tử.

Cho nên đây là một trong số ít ảnh chân dung gia đình của họ, đồng thời cũng là bức ảnh anh thích nhất nên vẫn luôn để ở đầu giường. Nhưng thời điểm Cổ La Luân chìm vào biển sâu, anh vội vàng cõng Armand hôn mê chạy thoát nên không kịp đem theo bức ảnh.

Không ngờ rằng sau một thời gian dài cũng gặp lại.

Georgia ngồi lặng lẽ hồi lâu rồi mở gối ra, liền thấy cuốn truyện cổ tích mà anh giấu dưới gối, anh lật sang trang thứ hai:

“Người dân của vương quốc Cổ La Luân cần cù và tốt bụng. Mặc dù đất đai của họ không rộng lớn và màu mỡ, nhưng tất cả mọi người đều sống hạnh phúc dựa vào sự chăm chỉ của mình.”

“Đó là thời đại mà tất cả mọi người đều theo đuổi vàng, nhưng Cổ La Luân lại không có mỏ vàng, người dân không có vàng, vì vậy cuối cùng họ dần quen với cuộc sống ổn định nối tiếp từ thế hệ này sang thế hệ khác.”

“Mặc dù người dân ở vương quốc Cổ La Luân nghèo khó nhưng họ sống rất hạnh phúc, loại hạnh phúc này đã thu hút sự chú ý của thần, ngài đã đến gặp vua Cổ La Luân, mỉm cười nói: “Các ngươi có muốn giao dịch với ta không?”

“Nhà vua hỏi, thần ơi, chúng tôi là một nước nghèo và không có gì để giao dịch với ngài.”

“Thần mỉm cười nói, có chứ.”

“—— đó là niềm hạnh phúc của các ngươi.”

“Các ngươi trao cho ta hạnh phúc và thống khổ, để đổi lấy cái giá đó, ta sẽ cho các ngươi vô số vô tận mỏ vàng đủ để các ngươi hưởng thụ ngàn năm.”

“Nhưng ngàn năm sau, các ngươi sẽ phải trả cho ta thống khổ.”

“Nhà vua suy nghĩ hồi lâu, ông triệu tập thần dân hỏi ý kiến mọi người, mọi người đều vui mừng khôn xiết, không ai chán ghét vàng cả, nhất là loại vàng từ trên trời rơi xuống này, mọi người đều đồng ý giao dịch với thần. “

Mộc Kha lật đến trang thứ sáu, tiếp tục nhẹ giọng đọc:

“Vương quốc Cổ La Luân đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.”

“Vùng đất không có vàng ngày nào giờ đây đã trở thành xứ sở của vàng. Nông dân tùy ý đào bới đất đai liền tìm thấy những khối vàng óng ả, ngư dân đánh bắt cá, kéo lưới lên cũng toàn là vàng thô, thậm chí không cần rèn giũa, chẳng mấy chốc, Cổ La Luân đã trở thành quốc gia giàu có nhất thế giới.”

“Tuy nhiên, loại của cải này đã thu hút nhiều quốc gia có mưu đồ đen tối đối với Cổ La Luân. Họ muốn phát động chiến tranh để cướp vàng của Cổ La Luân. Trong tình huống tuyệt vọng, vị vua nhanh trí tìm được thần một lần nữa và nói với ngài rằng, thần ơi, xin ngài hãy giấu chúng tôi đi, chỉ cần chừa lại một cửa nhỏ để chúng tôi có thể buôn bán vàng là được.”

“Thần đồng ý. Ngài cất giấu Cổ La Luân, và từ đó không ai trên thế giới có thể tìm thấy dấu vết của Cổ La Luân.”

“Cứ như vậy, Cổ La Luân sống trong hòa bình và thịnh vượng trong một ngàn năm, và rồi đã đến lúc phải trả giá.”

Mộc Kha lật sang trang khác, truyện cổ tích kết thúc.

Chương 555

Mộc Kha vừa đọc xong câu chuyện cổ tích, giao diện điều khiển hệ thống của mọi người hiện lên:

【 hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng mở khóa nhiệm vụ chính 】

【Đây là vương quốc vàng đang phải trả giá. Vui lòng tìm vật phẩm mấu chốt Đồng hồ cát thời gian và biến nỗi đau của vương quốc vàng thành nước mắt, sau đó cất giữ nó trong đồng hồ cát. Khi đồng hồ cát chứa đầy thống khổ khiến thần hài lòng, hãy hiến tế cho thần để hoàn thành giao dịch, quay ngược thời gian và đưa vương quốc vàng về trạng thái ban đầu. 】

“Đồng hồ cát thời gian?” Mục Tứ Thành cau mày hỏi: “Là cái gì?”

“Chắc là đạo cụ trong phó bản có thể đảo ngược thời gian.” Lưu Giai Nghi trả lời, lông mày hơi cau lại, “… Đảo ngược thời gian, hiệu quả của đạo cụ này giống hệt kỹ năng của đội trưởng Bình Minh Vàng.”

“Có liên quan gì với nhau không nhỉ?”

“Kỹ năng được diễn sinh từ dục vọng trung tâm của người chơi, mà đạo cụ là thần, hoặc có thể nói là do hệ thống thiết

lập.” Bạch Liễu trầm ngâm sờ cằm, “Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy đạo cụ thời gian và kỹ năng thời gian trong trò chơi, nếu như có mối liên hệ nào đó thì hẳn là dục vọng của con người bị giả thiết sẵn có ảnh hưởng, do đó diễn sinh ra cùng một loại vật phẩm.”

“Dựa theo suy luận này, có lẽ đội trưởng Bình Minh Vàng Georgia có mối liên hệ chặt chẽ nào đó với đất nước này mà chúng ta chưa biết.”

“Nếu suy đoán này là thật, đây có thể là điểm đột phá, nhưng cũng là ưu thế của bọn họ.” Bạch Liễu khoát khoát tay, “Nhất định bọn họ quen thuộc với bản đồ này hơn chúng ta, ví dụ như chúng ta không biết nên đi đâu để tìm thấy cái gọi là Đồng hồ cát thời gian, nhưng hơn phân nửa là vị đội trưởng Georgia kia đã biết rồi.”

“Nhưng mà chúng ta cũng không phải hoàn toàn không biết.” Mộc Kha ngẩng đầu, cậu lật vài trang đầu tiên của cuốn truyện cổ tích trong tay, “Tuy là trong đây không nhắc đến Đồng hồ cát thời gian, nhưng mà đây là truyện cổ tích có tranh minh họa, ở đây có hình vẽ ——”

Mộc Kha chỉ vào một số bức vẽ phong cách trẻ con trong truyện cổ tích: “Đoạn này miêu tả nội dung thần giao dịch với quốc gia Cổ La Luân một ngàn năm trước, mọi người thấy không? Lúc thiết lập giao dịch, thần đã giao nó cho nhà vua. “

“Đây hẳn là bằng chứng giao dịch của họ.”

Bạch Liễu đảo mắt qua, dừng trên tay vị thần trong hình ——

——Trong tay thần là một chiếc đồng hồ cát màu xám đen tinh xảo.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia.

“Đồng hồ cát thời gian?” Chris nhìn chăm chú Georgia đang im lặng, “Đội trưởng, nếu anh quen thuộc với nơi này rồi, vậy anh có biết đây là thứ gì, giấu ở chỗ nào không?”

Georgia trầm mặc một lát, lại lên tiếng. Chris không phát hiện ra bất kỳ tia cảm xúc nào, bình tĩnh đến mức không có một tia gợn sóng trong giọng nói của anh: “Tôi biết.”

“Chỉ là nơi đó có chút nguy hiểm, thông báo cho đội viên khác chuẩn bị thuốc tẩy trắng tinh thần rồi chúng ta qua đó.”

“Thuốc tẩy trắng tinh thần?” Chris vội vàng hỏi: “Nơi đó ô nhiễm tinh thần nặng lắm à?”

“Ừ, không chỉ ô nhiễm tinh thần mà còn ô nhiễm thân thể nữa.” Georgia ngẩng đầu, “Đồng Hồ Cát Thời Gian ở khu khai thác mỏ vàng.”

Georgia nói xong lại cúi đầu nhìn cuốn truyện cổ tích trong tay ——nếu cuốn truyện mà bọn Bạch Liễu tìm được kết thúc đột ngột ở đoạn đất nước bắt đầu phải trả giá trong một nghìn năm và không đề cập đến Đồng hồ cát thời gian thì ngược lại, cuốn truyện cổ tích 【 Vương quốc vàng của thần 】 trong tay

Georgia lại mô tả chi tiết về quá trình giao dịch giữa vua Cổ La Luân và thần vào thời điểm đó.

“Cha.” Georgia nhỏ ngẩng đầu lên, khó hiểu hỏi cha, “Tại sao cuốn truyện cổ tích của con lại không giống như những người khác?”

——Thậm chí có thể nói đó là một câu chuyện cổ tích hoàn toàn khác.

Những câu chuyện cổ tích mà trẻ em ngoài kia đọc rất ngọt ngào và ngây thơ, thần yêu thế giới và nhân loại. Nhưng trong cuốn truyện cổ tích của Georgia, thần không yêu thế giới, thậm chí còn hơi đáng sợ, bởi vì trong truyện thần mỉm cười với nhà vua và nói, “Đến lúc đó, thần sẽ thu lại thống khổ toàn thể con dân của ngươi, ngươi phải lấy nước mắt của họ lấp đầy chiếc đồng hồ cát này, nếu không thống khổ sẽ không bao giờ kết thúc.”

Lúc đó nhà vua đồng ý, ông đã hỏi thần loại nước mắt nào sẽ làm đầy chiếc đồng hồ cát.

Thần nói với nhà vua rằng chỉ có nước mắt rơi ra từ nỗi đau đáng giá ngàn năm vàng mới có thể lấp đầy chiếc đồng hồ cát. Khi nước mắt rơi vào đồng hồ cát, đồng hồ cát và thời gian sẽ đảo ngược lại với nhau, giao dịch hoàn thành và thống khổ sẽ chấm dứt.

Georgia nghi ngờ hỏi: “Chiếc đồng hồ cát này có thật không?”

Nhà vua im lặng một lúc: “Có thật, chỉ là mọi người không biết mà thôi.”

“Tại sao không để tất cả mọi người cùng biết?” Georgia lắc đầu phản đối, “Mọi người đọc qua cổ tích đều nói, bởi vì thần yêu thế giới nên mới ban cho họ vàng ròng và phúc lành, bọn họ cứ nghĩ mình là con dân của thần nên mới…..”

“Hạnh phúc phải không?” Nhà vua vỗ đầu Georgia thở dài, “Nhưng nếu chúng ta cho bọn họ biết sự thật, nói cho bọn họ biết rằng có một chiếc đồng hồ cát cần đau thương và nước mắt của họ mới lấp đầy được, thì chỉ khiến họ không còn hạnh phúc chứ có ích lợi gì nữa đâu?”

Georgia ngẩn người.

“Trong suy nghĩ của mọi người, Cổ La Luân luôn là một vương quốc vàng cách biệt với thế giới.” Nhà vua chống mép giường đứng dậy, ông bước tới cửa sổ, tắm mình trong ánh trăng, nhìn ngắm đất đai tươi tốt và yên bình, buồn bã thở dài, “Đây là một đất nước cổ tích. Mọi người đều tin rằng mình đang sống trong một câu chuyện cổ tích, được Thần ban phước lành và tai họa sẽ không bao giờ ập đến.”

“Đó là lý do tại sao sách truyện cổ tích ở đất nước này phổ biến như vậy.”

“Ngay cả những câu chuyện cổ tích ở đây.” Nhà vua quay đầu lại nhìn Georgia, “Đều dừng ở đoạn phải trả giá trong một ngàn năm.”

“Không phải cha cố ý xóa nửa phần sau của truyện cổ tích để lừa gạt, giấu diếm mọi người, truyện cổ tích mà chúng ta lưu hành toàn quốc lúc đầu chính là quyển mà con cầm trên tay.”

Nhà vua bất lực dang tay: “Nhưng người dân đã phản đối quyết liệt. Họ cho rằng truyện cổ tích không phải như vậy, và vương quốc vàng cũng không phải như thế, mà mọi người đều phải tràn đầy hy vọng và hạnh phúc, sống không ưu phiền lo lắng trong truyện cổ tích mãi mãi, vì vậy cha đành phải cách cắt bỏ nửa sau, câu chuyện cổ tích này mới có thể được lưu hành bên ngoài.”

“Nhưng mà…” Georgia nhẹ nhàng lắc đầu, sự giáo dục khiêm khắc khiến anh không thể phê bình ý kiến của người khác, nhưng anh thật sự không vừa ý, vì vậy nhíu mày, “Chỉ là… “

“Chỉ là lừa mình dối người thôi phải không?” Nhà vua cười khổ “Có lúc cha cảm thấy lừa mình dối người như vậy cũng không có gì sai, mỗi khi hạnh phúc cha cũng tự lừa mình dối người như vậy, cha tự lừa dối mình rằng một ngàn năm kia sẽ không bao giờ đến, và thần sẽ ở bên chúng ta mãi mãi.”

“Nhưng một ngàn năm đó đã đến.” Georgia trả lời chắc nịch, “Cũng như vàng xuất hiện như đã hứa, thống khổ cũng vậy.”

Quốc vương ngơ ngác nhìn Georgia một hồi, sau đó quay đầu đỡ lấy hàng rào, cúi đầu lẩm bẩm nói: “… Georgia, con đối mặt với thống khổ như vậy khiến cha cảm thấy rất xấu hổ.”

“Lúc cha trở thành vua, lúc cha đội lên chiếc vương miện, cha cũng có một chiếc đồng hồ cát.”

“Mỗi vị vua của Cổ La Luân đều nhận được một chiếc vương miện, nhưng ít người biết rằng khi nhà vua kế vị thì ông ta cũng đồng thời nhận được một chiếc đồng hồ cát. Nghe nói đây là chiếc đồng hồ cát được vị vua đầu tiên truyền từ đời này sang đời khác.”

“Ngày cha lên làm vua, tiên hoàng của cha sắp băng hà. Ông bị bệnh tật hành hạ một thời gian dài vô cùng đau đớn, lúc hấp hối có nhờ cha đặt chiếc đồng hồ cát lên mặt để hứng nước mắt của mình. Đến khi một giọt nước mắt rơi vào chiếc đồng hồ cát, ông mừng rỡ đến phát điên.

“Ông ấy mong đợi giọt nước mắt này có thể lấp đầy đồng hồ cát, kết thúc ngàn năm giao dịch, nhưng đáng tiếc, nước mắt rơi vào đồng hồ cát giống như giọt nước rơi vào biển cả, lặng im không một tiếng động.”

“Cuối cùng nhà vua chết trong đau đớn và kinh ngạc. Trước khi chết, ông nắm chặt tay cha và bảo một ngàn năm sắp đến, cha nhất định phải tìm cách lấp đầy đồng hồ cát trước khi thần đến lấy đi thống khổ của dân chúng, đó chính là nhiệm vụ của chúng ta.”

“—— 【Đừng bao giờ để con dân lớn lên trong bầu không khí cổ tích không còn tin vào truyện cổ tích, đó là một sự thất trách】, ông ấy đã nói với cha như vậy.”

Quốc vương quay đầu lại, hai mắt đỏ bừng, bờ môi run run: “Cho nên vào cái đêm con mất mẹ, cha đã nghĩ đến chiếc đồng hồ cát này, cố gắng lấp đầy nó, nhưng cha rơi nước mắt cả đêm, rất nhiều nước mắt rơi vào chiếc đồng hồ cát nhưng thậm chí một khe hở cũng không lấp đầy được.”

“Cha bắt đầu sợ hãi chiếc đồng hồ cát này. Thậm chí mỗi khi không cầm được nước mắt trước cái chết và nỗi đau của những người mất đi người thân cha cũng đều lấy nó hứng nước mắt. Cha không biết nỗi đau nào trên đời này có thể lấp đầy chiếc đồng hồ cát.”

“Vì vậy, cha đã trốn tránh. Cha đã hèn nhát giấu chiếc đồng hồ cát này trong mỏ vàng.”

“Sau khi giấu chiếc đồng hồ cát trong khu mỏ, cha bắt đầu gặp ác mộng.” Vẻ mặt nhà vua đầy sợ hãi, “Cha mơ thấy vị thần đó.”

“Ông ta mỉm cười nói với cha, giao ước ngàn năm sắp đến. Ông ta sẽ đến thế giới này, dỡ bỏ tấm khiên bảo vệ, giảm sản lượng vàng và thu thập nỗi đau của chúng ta.”

“Vậy thì cứ gỡ bỏ lớp vỏ bảo vệ và giảm sản lượng vàng đi.” Georgia nhỏ tỏ ra bình tĩnh đến khó tin, “Chúng ta không nên đổi sự đau khổ của người dân lấy vàng không thuộc về mình. Sau một thời gian, mọi thứ sẽ tốt đẹp lại thôi.”

“Không đâu con à!” Nhà vua rơi lệ, ông trở nên có chút kích động, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi không thể che giấu, “Khi không còn vàng, tất cả sẽ bị hủy hoại!”

“Chúng ta đã sống cuộc sống ngủ trên vàng trong một ngàn năm. Tất cả chúng ta đều sống trong những câu chuyện cổ tích. Không ai có thể tưởng tượng được rằng dưới đất không còn vàng nữa. Đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ chết đói và chết cóng!”

“Trước khi giao ước thiên niên kỷ đến, cha phải tìm cách lấp đầy chiếc đồng hồ cát.” Cha anh nói trong nước mắt.

Nhưng thật đáng tiếc cho đến giây phút cuối cùng, chiếc đồng hồ cát vẫn chưa được lấp đầy.

Georgia rũ mắt xuống: “Đi khu khai khoáng tìm đồng hồ cát.”

Cùng lúc đó, ở phía bên kia.

Hít phải bụi bặm khiến Mục Tứ Thành ho khan mấy lần, cậu che miệng và mũi, lau bảng thông báo của một tòa nhà.

Cả đội vẫn đang chạy bản đồ để thu thập thông tin, tìm kiếm vị trí có khả năng xuất hiện Đồng hồ cát thời gian.

Tin tốt là không có sự can thiệp của kẻ thù, cả bọn tiến hành tìm kiếm rất nhanh, nhưng tin xấu là không có sự can thiệp của kẻ thù, có lẽ cả bọn đã đi sai hướng.

Nhưng bản đồ của phó bản này thực sự quá lớn, Mục Tứ Thành có thể di chuyển cực nhanh, nhưng cho dù cậu dùng hết tốc lực quét bản đồ cũng không thể chạy đến biên giới hai bên cùng một lúc. Cậu đeo tai nghe phóng như bay về phía trước, vừa chạy vừa báo cáo tin tức cho phía sau, hiện giờ cả đội phân công Mục Tứ Thành chạy trước thu thập tin tức, những người còn lại phía sau sẽ xử lý thông tin, như vậy tốc độ quét sẽ nhanh hơn rất nhiều.

“Tôi vừa thấy một bảng thông báo.” Tiếng ho khan của Mục Tứ Thành càng lúc càng lớn, “Khụ khụ, chụp ảnh gửi cho Mộc Kha rồi đó, mọi người xem đi.”

Ngay sau đó, thanh âm ồn ào của Mộc Kha từ tai nghe của Mục Tư Thành truyền đến: “Là thông báo của Cục Phát hành Vàng.”

“Cục phát hành vàng?” Mục Tứ Thành nghi ngờ hỏi, “Cục gì lạ vậy?”

“Tôi không biết, nhưng căn cứ vào nội dung của thông báo thì chắc đây là bộ phận chính thức quản lý việc phát hành và vận hành vàng.” Mộc Kha bình tĩnh giải thích, “Trên bảng thông báo tổng cộng có ba tin.”

“Đầu tiên là rất tiếc phải thông báo rằng cả nước có 57 điểm khai thác và sản lượng khai thác vàng của 7 điểm khai thác lớn lại tiếp tục giảm trong hai năm liên tiếp. Trong sáu tháng qua, tổng lượng vàng khai thác được thậm chí chưa đến một tấn, thậm chí không thể duy trì hoạt động của đất nước.”

“Thông báo thứ hai là thông báo về việc tạm dừng chính sách phúc lợi mà mỗi công dân trưởng thành có thể nhận được 600g vàng miễn phí mỗi tháng.”

“Thông báo cuối cùng là…” Giọng nói Mộc Kha có chút ngập ngừng, “Chờ chút, thông báo này bị bôi bẩn, tôi nhìn không rõ.”

Mục Tứ Thành ôm ngực ừ một tiếng, liếc nhìn bản tin cuối cùng trên bảng tin đã được cậu lau sạch sẽ —— thực ra, Mộc Kha không xem được bản tin này cũng dễ hiểu, trên bản tin dày đặc dấu chấm than bằng bút dạ màu đỏ, có vẻ như người viết rất kích động.

“Thấy rõ rồi.” Giọng nói của Mộc Kha vẫn còn do dự, “Nhưng không chắc là có dịch đúng hay không nhé.”

” Nội dung chi tiết của thông báo là người thừa kế hoàng tộc Cổ La Luân (tức là trưởng hoàng tử) kiên quyết hợp tác với Cục xử lý dị đoan, yêu cầu cho Cục xử lý dị đoan vào Cổ La Luân, đồng thời nghiêm khắc tuyên bố rằng vàng trong khu khai thác mỏ là dị đoan, sẽ gây ra ảnh hưởng xấu đến mọi người, cấm dân chúng khai thác tư nhân, đề nghị dân chúng tránh xa khu vực khai thác và chuẩn bị bàn giao khu vực khai thác cho Cục xử lý dị đoan.”

“Mấy dòng chữ nguệch ngoạc trên đó chắc là do người dân kích động viết lên vào lúc đó.”

“Đó là 【Kẻ phản bội Georgia hãy cút khỏi Cổ La Luân!】, 【Cục Dị đoan đến đây để đánh cắp vàng của chúng ta, hãy cút khỏi Cổ La Luân!】.”

“【Tại sao sản lượng vàng lại giảm đi?! Có phải kẻ bán nước Georgia đã cất giấu bớt rồi hay không? Hãy trả lại số vàng đã giấu cho chúng tôi!】”

“【Georgia đi chết đi!!】.”

Một lúc sau, giọng nói bình tĩnh của Bạch Liễu từ tai nghe truyền đến: “Xem ra chúng ta đã biết chỗ giấu đồng hồ cát khả dĩ nhất.”

“Mục Tứ Thành, chuẩn bị thuốc tẩy trắng tinh thần và kiểm tra thời hạn sử dụng kỹ năng, đi khu khai khoáng.”

Chương 556

“Khu khai thác ở đâu?” Mục Tứ Thành hỏi.

Giọng nói của Bạch Liễu từ tai nghe truyền đến: “Xông vào phòng phát hành vàng xem thử. Phòng này quản lý việc phân phối vàng, bên trong chắc chắn có bản đồ và vị trí của các mỏ vàng.”

“OK.” Mục Tứ Thành đáp ứng, xoay người thô bạo đá văng cửa ra, một lượng lớn bụi vàng ập thẳng vào mặt cậu. Tuy Mục Tứ Thành nhanh tay lẹ chân bịt miệng và mũi nhưng vẫn hít vào một ít, bắt đầu ho dữ dội. Cậu phủi lớp bụi vàng, híp mắt bước vào phòng phát hành vàng.

Văn phòng phát hành vàng tầng một rất rộng rãi, to như sân vận động, chiều cao đến khoảng 6, 7 mét, chính giữa trần nhà treo một tấm trần hình bát giác lộng lẫy, tám góc treo lủng lẳng những vật trang trí bằng pha lê kết hợp với các dải lụa màu hoa hồng nằm rải rác tám hướng trên mặt đất, trên mấy dải lụa cũng phủ đầy bột vàng, trong sảnh có rất nhiều bức tượng động vật muôn hình vạn trạng bằng vàng cực kỳ tinh xảo, nhìn giống như nơi tổ chức lễ kỷ niệm ăn mừng gì đó thì đúng hơn.

Mục Tứ Thành chụp một tấm ảnh gửi qua, Lưu Giai Nghi chậc lưỡi: “Bộ phận quản lý tiền mà lãng mạn thật đấy, đất nước này đúng là…”

“Ngây thơ.” Giọng nói bình tĩnh của Bạch Liễu tiếp lời, “Mục Tứ Thành, lại gần chụp mấy bức tượng này cho tôi xem.”

“Được.” Mục Tứ Thành tiến đến chụp một bức tượng điêu khắc con chó vàng cho Bạch Liễu xem, nhưng lúc chụp xong, cậu tinh mắt nhận ra có chỗ không đúng, “Con chó này…”

Bức tượng con chó này đeo vòng cổ, miệng há rộng, da lông rõ rệt, đang ngồi xổm trên mặt đất thè lưỡi, nhìn về một hướng nhất định như thể đang chờ đợi chủ nhân của mình, tròng mắt xoay tròn đứng yên sống động như thật đến mức hơi đáng sợ —— đây không còn giống một tác phẩm điêu khắc khéo léo nào đó nữa mà giống như một chú chó cưng thực sự bị đông lại thành vàng.

“Vàng không thích hợp để điêu khắc, bởi vì nó quá mềm, rất khó khắc ra những đường nét tinh xảo.” Giọng nói của Bạch Liễu không nhanh không chậm truyền đến, “Cho nên bình thường thợ thủ công sẽ không điêu khắc vàng, bởi vì rất khó tạo ra sản phẩm hoàn hảo.”

“Cho nên…” Đường Nhị Đả do dự hỏi, “Con chó này rất có khả năng…”

“Không đủ manh mối và tin tức, không thể xác định.” Bạch Liễu nhẹ nhàng gạt đi, “Mục Tứ Thành, đừng động vào.”

Mục Tứ Thành ngăn bàn tay định chạm vào, gãi gãi đầu: “Làm sao anh biết tôi sẽ chạm vào?”

“Nhất định cậu đang nghĩ, nếu con chó này là chó thật bị đông thành vàng thì hơn phân nửa nó là quái vật, chỉ cần cậu chạm vào mở khóa Sách quái vật, để nó tấn công cậu thì chúng ta có thể xác định thân phận của con chó, đúng không?” Bạch Liễu bình thản hỏi: “Nhưng cậu có bao giờ tính đến chuyện, nếu con chó là quái vật, cậu cảm thấy trong cái phòng phát hành vàng to như vậy chỉ có một con quái vật thôi sao?”

“Đi lên lầu cẩn thận một chút, đừng đụng vào mấy bức tượng khác.”

Mục Tứ Thành sững người, nhìn về phía cầu thang khuất phía sau, chậm rãi cẩn thận bước tới.

Con chó vàng phía sau cậu nãy giờ vẫn luôn bất động chậm rãi đảo mắt, từ cái lưỡi thè ra của nó chảy xuống một giọt nước miếng, rồi lập tức biến thành một giọt nước vàng ngay khi vừa rơi xuống đất.

Dọc theo hành lang cũng có một số bức tượng động vật khác, sóc và chim nhỏ đậu trên bệ cửa sổ, hai con mèo trên hành lang, Mục Tứ Thành cẩn thận lướt qua, chụp ảnh rồi gửi lại cho đội.

“Kỳ quái, sao không có tượng người?” Mộc Kha như có điều suy nghĩ hỏi: “Toàn là động vật.”

“Có lẽ là do phòng phát hành vàng không có người.” Mục Tứ Thành nhìn quanh một lượt rồi trả lời: “Ở cầu thang với quầy lễ tân có rất nhiều bụi vàng, đồ vật thì bị dọn sạch sẽ rồi, có cảm giác như lâu lắm rồi không có ai ở đây, con chó lúc nãy hình như cũng là chó hoang đi lạc vào thôi.”

“Nói cách khác, phòng phát hành vàng này đã lâu không có người ở dẫn đến rất nhiều động vật lang thang đến đây định cư.” Mộc Kha trầm ngâm nói: “Rồi sau đó đều bị biến thành vàng.”

Mục Tứ Thành đá tung một cánh cửa văn phòng, cạy ngăn kéo bàn ra, tìm thấy một tấm bản đồ: “Tôi tìm được bản đồ khu khai thác mỏ rồi, có cần tôi tìm thêm manh mối khác không?”

“Tạm thời không cần.” Bạch Liễu trầm giọng ra lệnh, “Cậu đi ra ngoài trước đi, động vật biến thành vàng ở đây không phải ngẫu nhiên, đừng ở đó lâu.”

“HP và giá trị tinh thần có giảm sút không?”

Mục Tứ Thành lưu loát nhảy ra khỏi bệ cửa sổ, bấm vào giao diện hệ thống kiểm tra: “Không có.”

Bên kia tai nghe trầm mặc một hồi, giọng nói có chút khó hiểu của Mộc Kha truyền đến: “Chúng tôi bên này cũng không.”

“Vậy là lũ động vật đó không bị dị hóa tinh thần, cũng không bị suy giảm giá trị sinh mệnh, không hiểu tại sao chúng lại bị biến thành vàng?”

“Nồng độ bụi vàng ở đó có cao không?” Bạch Liễu hỏi.

“Rất cao.” Mục Tứ Thành vội vàng trả lời, “Tôi vừa vào đã bị sặc.”

“Chắc là có liên quan đến chuyện này.” Thanh âm Lưu Giai Nghi truyền đến, “Bên em tìm được một ít khẩu trang ở bệnh viện nhưng cũng vô dụng thôi, bụi vàng này rất mịn, mang khẩu trang rồi mà cảm giác vẫn hít vào như thường. Trong bệnh viện cũng tìm được một số tư liệu, tổng kết được một ít tin tức, anh nghe luôn nhé.”

“Đa số bệnh án gần đây trong bệnh viện đều là của thợ mỏ.” Mộc Kha điềm đạm giải thích, “Hình như thợ mỏ ở đây có thu nhập rất cao, toàn chọn phòng bệnh cao cấp, phương pháp điều trị mà họ chọn dùng cũng là tiên tiến nhất. Xem qua nội dung bệnh án thì có thể tóm gọn lại là mỗi khi đào vàng, các thợ mỏ đều dùng biện pháp phòng hộ và kỹ thuật tốt nhất, từ trước đến nay vẫn không xảy ra sự cố nào cả. Nhưng sau một khoảng thời gian nào đó thì lượng vàng khai thác bắt đầu sụt giảm, phòng phát hành vàng đã ban hành một loạt sách lược sa thải, đông đảo thợ mỏ thất nghiệp và người dân rất bất mãn.”

“Sau đó nữa, đại khái là thêm một khoảng thời gian, ngày trên bệnh án là khoảng mười năm trước, các mỏ vàng đang sụt giảm đột nhiên phát triển bùng nổ trở lại, nhu cầu về thợ mỏ tăng cao, rất nhiều khu vực khai thác thuê thợ mỏ với số lượng lớn.”

“Nhưng kể từ thời điểm đó, xác suất mắc bệnh nghề nghiệp của những thợ mỏ đã tăng lên rất nhiều.”

“Từ hồ sơ bệnh án thì có vẻ như đây là bệnh xơ cứng nội tạng, ban đầu họ cứ nghĩ đây là bệnh nghề nghiệp lâu năm của thợ mỏ giống như trước đây, nhưng sau đó phát hiện ra là không

phải, cho dù dùng thuốc gì đi chăng nữa thì cũng không điều trị được. Số lượng thợ mỏ mắc bệnh tăng cao, thậm chí có những thợ mỏ bị bệnh nặng còn ho ra một loại bột màu đỏ vàng."

Lưu Giai Nghi nói: "Bọn em suy đoán đó bụi vàng nhuốm máu."

"Đúng vậy." Mộc Kha gật đầu, "Lúc đó Georgia, tức là trưởng hoàng tử của đất nước này, đã đề cập đến dị đoan, nói rằng số lượng vàng ở các khu vực khai thác tăng vọt là do ảnh hưởng của dị đoan, và yêu cầu đóng cửa nó, giao cho cục 3 Cục xử lý dị đoan, bởi thế mới dấy lên sự phẫn nộ trong dân chúng."

"Vì vậy, vào ngày Georgia khăng khăng bàn giao khu vực khai thác mỏ, tất cả mọi người đã đến khu mỏ để cản trở anh ta." Bạch Liễu tiếp lời, "Người của Cổ La Luân không tin Cục dị đoan không rõ nguồn gốc. Họ không hiểu được quyết định của Georgia."

"Ngay cả phụ thân của cậu ta, vua Cổ La Luân." Đường Nhị Đả phức tạp thở dài, "Cũng ngăn cản cậu ta —— chúng tôi tìm được một tờ báo, tiêu đề nổi bật trên đó là kêu gọi mọi người ngăn cản Georgia, bọn họ còn phong cho cậu ta danh hiệu gọi là 【 Hoàng tử phản bội 】."

"Họ nói rằng Georgia đã được định sẵn để trở thành 【 Kẻ bị Thần ruồng bỏ 】, lúc đó hình như cậu ta mới 16 tuổi."

"Hèn gì tôi không thấy ai trên đường, thì ra là kéo nhau đi đến khu mỏ hết rồi." Mục Tứ Thành chợt hiểu ra, sau đó có chút đau khổ hỏi: "Nhưng mà trên bản đồ đánh dấu nhiều khu khai

thác mỏ lắm, sơ sơ có đến 7 khu mỏ lớn, tôi biết đi đâu bây giờ?"

"Bản đồ khu vực khai thác hẳn là có ghi chú mấy thứ khác." Bạch Liễu hỏi, "Trên đó có ghi lại sự gia tăng gần nhất về sản lượng khai thác của từng khu mỏ không?"

"Có." Mục Tứ Thành đáp.

Bạch Liễu: "Đi khu mỏ có mức tăng lớn nhất."

"Để tôi xem…" Mục Tứ Thành sốt sắng tìm kiếm, "A! Khu mỏ 13."

"Được, cậu đi trước đi, nhớ kín đáo vào, chúng tôi theo sau cậu." Bạch Liễu bình tĩnh hạ lệnh, "Trước khi tôi tới thì đừng phát sinh xung đột với đội của Georgia."

Mục Tứ Thành: "OK!"

Khu khai thác mỏ vàng 13.

Georgia đứng trên một ngọn núi dốc đầy bột vàng trơ trụi không một ngọn cỏ, xuyên qua lớp bột vàng có thể mơ hồ nhìn thấy một ít đất quặng đen. Anh rũ mắt nhìn đường ray xe lửa bỏ hoang và toa xe mỏ dưới chân núi —— đây từng là khu vực khai thác thịnh vượng nhất của đất nước, mỗi ngày có đến hơn 3.000 xe vận chuyển liên tục, đường ray được kéo đến tận lâu đài của nhà vua ở trung tâm thành phố.

Sau kỳ nghỉ đông dài, vào đợt khai thác mỏ đầu tiên đầu xuân hàng năm, những người thợ mỏ sẽ hào hứng lái xe chở mỏ ra khỏi hang, băng qua vùng đồng bằng phủ đầy tuyết và chở vàng đến lâu đài của nhà vua.

Mọi người sẽ xay vàng trên chuyến xe đầu tiên thành bột, sau đó nhảy nhót khiêu vũ, rắc vàng bên dưới lâu đài, cùng anh và cha anh đứng bên trên lâu đài ăn mừng một mùa xuân cổ tích không ưu phiền lại đến.

Thật là một hồi ức xa hoa lãng phí biết bao, nhưng lúc đó anh lại cười với họ và bụi vàng từ trên trời rơi xuống phản chiếu trong đồng tử của anh ——trong một thời gian dài, anh đã nghĩ rằng dáng vẻ mùa xuân đang đến sẽ như thế này đây.

Các xe mỏ sẽ liên tục vận chuyển vàng đến bộ phận phân phối vàng. Sau đó, bộ phận phân phối sẽ lên kế hoạch quy hoạch vàng thu được và bán nguyên liệu kinh doanh ra bên ngoài, họ sẽ thu thập tư liệu, lên kế hoạch thống nhất, tính toán lượng vàng bán ra hàng tháng và hàng năm, kiểm soát để không làm giảm giá trị của vàng từ thế giới bên ngoài, đổi lấy vật tư khiến người dân trong nước được sống ấm no hạnh phúc.

Văn phòng phát hành vàng là nơi xuất khẩu vàng của Cổ La Luân, và là nơi duy nhất để đất nước Cổ La Luân giao tiếp với thế giới bên ngoài, được gọi là 【 Cửa sổ của Cổ La Luân】, nơi đây đã từng là tổ chức uy tín nhất trong cả nước.

Georgia đã từng làm việc ở đây. Anh dựa vào năng lực bản thân đạt được chức phó cục trưởng, tiếp xúc với rất nhiều bí mật cốt lõi, thông qua cửa sổ này biết được sự tồn tại của Cục quản lý dị đoan.

Khi đó Georgia không đồng ý với cục trưởng cục phát hành, anh đặt câu hỏi cho vị cục trưởng lớn tuổi hơn cả cha mình và đã quản lý cục gần nửa thế kỷ: "Tại sao lúc quy hoạch vàng ngài không để lại một phần làm dự phòng cho trường hợp khẩn cấp?"

"Chúng ta có thể giảm bớt số vàng phát hành cho công dân và xuất khẩu ra nước ngoài được mà."

"Tại sao phải dự trữ?" Tổng cục trưởng nghi hoặc nhìn anh, "Điện hạ, chúng ta nhất định phải tận lực khai thác vàng để mỗi người dân được sống cuộc sống tốt nhất. Nếu chúng ta dự trữ vàng thì họ không thể sống sung túc được."

"Nhưng mà…" Georgia siết chặt nắm tay, cúi đầu nói: "Có một ngày vàng cũng sẽ hết."

"Ha ha, làm sao có thể?" Cục trưởng ngửa mặt lên trời cười to giống như vừa nghe được chuyện cười nào đó, "Nước biển Cổ La có thể khô cạn, ruộng lúa Cổ La Luân có thể khô héo, nhưng duy nhất chỉ có vàng ——"

"—— là vô tận, không bao giờ hết."

"Không có ngày đó đâu." Cục trưởng nhìn vị hoàng tử đang sầm mặt, tinh nghịch nháy mắt một cái, "Này, vị vua tương lai của chúng ta, vui vẻ đi nào, xe khai thác bột vàng mùa xuân năm nay không rơi vào người ngài sao?"

Cục trưởng vỗ vai Georgia đang im lặng, cười từ ái nói: "Nhưng ngài đừng nói giảm lượng vàng chia người dân nữa nhé, người dân Cổ La Luân yêu ngài như vậy, nếu bọn họ nghe được lời này chắc sẽ đau lòng lắm đấy."

Chương 557

Xung quanh khu mỏ.

Tốc độ hành động của Mục Tứ Thành bắt đầu chậm lại, cậu cẩn thận nhìn những bức tượng điêu khắc bằng vàng tập trung ở lối vào mỏ cách đó không xa, đưa tai nghe lên môi, thấp giọng báo cáo: “Tôi nhìn thấy tượng vàng hình người rồi.”

Nói xong liền chụp ảnh gửi qua.

Mấy bức tượng bằng vàng hình người trong bức ảnh đứng chắn ở lối vào mỏ với nhiều tư thế khác nhau, vẻ ngoài và biểu cảm cực kỳ kích động hung dữ, một số bức tượng thậm chí còn cầm băng rôn, dường như đang vung tay hò hét.

“Trên băng rôn viết là【 tuyệt đối không giao mỏ vàng】.” Mộc Kha phiên dịch, “Còn mấy câu chửi bậy thì tôi không dịch.”

“Thật ra thì tôi có hơi thắc mắc một điểm.”

Mộc Kha trầm ngâm: “Tin tức viết trên báo lúc nãy chúng ta đọc nói rằng sau một thời gian suy giảm, các mỏ vàng đột nhiên bùng nổ tăng trưởng lần thứ hai, mà trên bản đồ Mục Tứ Thành tìm thấy có ghi chép lại sản lượng vàng tăng lên cũng đã chứng thực điều này, cho nên đợt tăng thứ hai này nhất định có vấn đề gì đó, nếu không thì thợ mỏ sẽ không bị xơ cứng nội

tạng kỳ lạ nhiều như vậy. Và cũng chính vì lượng vàng tăng lên lần thứ hai này mà Georgia mới nhất quyết yêu cầu bàn giao khu vực khai thác. Thế nhưng khi thấy lượng vàng tăng lên dân chúng đã đặt rất nhiều hy vọng, hoàn toàn không đồng ý bàn giao."

"Nhưng vấn đề là…"

"Trong truyện cổ tích có nói thần chỉ cung cấp vàng trong một ngàn năm." Bạch Liễu bình tĩnh tiếp lời: "Nếu là thần mà chúng ta biết, sau khi giao ước ngàn năm kết thúc, ông ta nhất định sẽ dừng cung cấp vàng ngay lập tức theo giao dịch chứ không thể nào tiếp tục cung cấp vàng như thế này, đợt bùng phát thứ hai của những mỏ vàng này là không bình thường ".

"Ngoài ra, quyết định giao mỏ vàng cho Cục Dị đoan của Georgia cũng có vấn đề."

"Lúc đó anh ta là hoàng tử, cho dù anh ta phát hiện ra mỏ vàng có vấn đề, thì cách làm hợp lý nhất lúc bấy giờ chính là đóng cửa rồi sau đó tự mình điều tra xử lý, chứ không thể nào giao nguồn khoáng sản quan trọng của đất nước cho một tổ chức bên ngoài như Cục xử lý dị đoan được, vả lại cách làm như vậy sẽ nhận được nhiều sự ủng hộ của dân chúng hơn."

"Đáng lẽ việc này vẫn còn cách cứu vãn, cách giải quyết của Georgia cũng sẽ bớt khắt khe hơn." Bạch Liễu dừng một chút, "Nhưng hẳn là có nhân tố bên thứ ba nào đó gây ra xung đột giữa hai bên."

"Yếu tố bên thứ ba này nhất định Georgia không thể ngăn cản, tức là yếu tố bất khả kháng." Sau một lúc trầm ngâm, Lưu Giai

Nghi tiếp tục, “Và loại yếu tố bất khả kháng này hẳn xuất phát từ việc chính người bên trong đưa vào, hơn nữa còn có rất nhiều người ủng hộ, nếu không Georgia đã không chọn hợp tác với thế lực bên ngoài.”

“Mà loại sự tình bất khả kháng này lại khiến cho Georgia cho rằng chỉ có cục dị đoan mới có thể đối phó…”

Suy đoán đến đây cả Lưu Giai Nghi và Bạch Liễu đều dừng lại.

Bạch Liễu bình thản nói ra đáp án: “Vào thời điểm đó, ở Vương quốc Cổ La Luân, có người nào đó đã tìm kiếm sự hợp tác và giao dịch với thần một lần nữa để mỏ vàng tiếp tục sản xuất.”

Khu khai thác mỏ số 13 nằm trong lòng núi, xe mỏ sẽ xuất phát từ lối ra của ngọn núi rồi theo đường mòn được tu sửa đã lâu đi dần xuống dưới, hai bên trông như một di tích bảo tàng nào đó, khắp nơi đều là mỏ vàng, thậm chí đào ra không cần tốn nhiều công sức luyện hóa cũng đã là vàng có độ tinh khiết khá cao.

Nhưng mười hai năm trước, cảnh tượng kéo dài hàng ngàn năm như vậy đã không còn tồn tại ở Cổ La Luân.

Sau kỳ nghỉ đông dài đăng đẵng, chiếc xe khai thác mỏ đầu tiên ít vàng đến đáng thương, thậm chí không được một nửa, mọi người hoảng sợ hoang mang nhìn những người thợ mỏ ngồi trên xe, bọn họ đều đang chờ đợi chuyến xe vàng được nghiền thành bột vàng và rắc lên bầu trời —— đây là nghi lễ chào đón mùa xuân đến ở Cổ La Luân.

Nhưng năm đó khi nó bị hủy bỏ, mọi người đều biết rằng họ không thể tổ chức một buổi lễ xa hoa với sản lượng cằn cỗi như vậy nữa.

Nó giống như một dấu hiệu cho thấy mùa xuân của Cổ La Luân sẽ không bao giờ quay trở lại.

Các mỏ vàng đang giảm dần theo từng tháng, đường phố đầy những thợ mỏ thất nghiệp và trẻ con gào khóc, số vàng phân phối hàng tháng của văn phòng phân phối vàng đã giảm đi một nửa, cha anh ngồi trước rào chắn cả đêm không ngủ, phảng phất như đang nhìn thấy mùa đông vô tận ở Cổ La Luân.

Nhưng Georgia bình tĩnh lạ thường, anh biết rằng ngày này cuối cùng rồi sẽ đến.

Cổ La Luân không có vàng là một thảm họa trong mắt mọi người, nhưng trong mắt Georgia, đây có thể là một cơ hội, một cơ hội để mọi người đi ra bên ngoài.

Tất cả mọi người đã bị nhốt ở đất nước đào vàng này quá lâu rồi, một ngàn năm cũng đủ để để họ sợ hãi thế giới bên ngoài, đương nhiên bên ngoài đúng là có rất nhiều điều đáng sợ, nhưng so với Cổ La Luân không có vàng thì vẫn tốt hơn nhiều.

Georgia phảng phất trưởng thành chỉ sau một đêm, anh vỗ vai cha, điềm tĩnh nói: “Cha, giao Cổ La Luân cho con đi.”

Cha anh ngước đầu lên với đôi mắt ngấn lệ: “Con có cách khiến Cổ La Luân sản xuất vàng trở lại không?”

“Con không có.” Georgia ôn hòa đáp: “Nhưng mà cha, nhân tài chính là vàng ròng của một quốc gia.”

“Chỉ cần còn con người, mặc kệ mùa đông dài bao lâu, tất cả mọi người đều có thể sống sót. Chúng ta vẫn chưa đến bước đường cùng, khu vực khai thác vẫn đang sản xuất vàng, chúng ta chỉ cần bảo quản số vàng này, mở cửa sổ Cổ La Luân để giao tiếp, hợp tác, giao lưu và đấu tranh với thế giới bên ngoài. Trong quá trình đó, ý chí của mọi người sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, và đất nước của chúng ta cũng sẽ trở nên ổn định và cường thịnh.”

“… Con để cha suy nghĩ lại.” Cha anh sửng sốt nói: “để cha nghĩ lại.”

Georgia đoán những gì anh muốn làm sẽ gặp phải rất nhiều sự phản kháng, nhưng không phải là hoàn toàn không thể, nhưng có lẽ sự ngây thơ là thứ nằm trong xương tủy của mỗi người dân Cổ La Luân —— anh khờ khạo nghĩ rằng thần sẽ không đến đất nước Cổ La Luân tin vào những câu chuyện cổ tích và không hề hạnh phúc vui sướng nữa.

Cũng ngây thơ quên rằng sự thống khổ có giá ngàn năm vàng không thể che lấp bằng tiếng khóc trẻ thơ.

Khi Georgia đang cẩn thận thực hiện hồ sơ của mình, anh nghe thấy rất nhiều giọng nói lạ phát ra từ cung điện. Một số bộ trưởng bắt đầu thường xuyên đến tìm cha anh bàn luận đêm này qua đêm khác, khi đó anh đã lầm tưởng hành vi thúc đẩy

việc lập hồ sơ của mình đã thu hút sự chú ý của những bộ trưởng cổ hủ này và phản đối cha anh. Lúc đó Georgia không để ý lắm vì việc lập hồ sơ đã được tiến hành rất thuận lợi.

Cho đến một ngày, khi cha anh tìm thấy anh, ông lo lắng và phấn khích siết chặt tay anh: “Chúng ta đã tìm thấy thần!”

“Ông ấy đồng ý giao dịch với chúng ta một lần nữa!”

Lúc đó, đầu óc Georgia trống rỗng, chỉ có thể vô thức hỏi: “Thần?”

“Ừ!” Cha anh kích động đến suýt nữa thì nhảy dựng lên, “Đại tư tế của chúng ta nghe Tòa thánh nói rằng có một khách hàng bán hòn đảo lơ lửng trên biển rất giống với vị thần mà chúng ta miêu tả, Đại tư tế dùng đủ mọi cách, đối phương cuối cùng cũng chịu gặp chúng ta!”

“Hôm nay ông ấy sẽ đến Cổ La Luân, cha có bảo người từ Văn phòng phát hành vàng ra cổng chào đón rồi!”

“Khoan hãy nói ông ta có phải là thần hay không.” Georgia giữ đôi tay đang kích động run rẩy của cha mình xuống, dựa vào bàn cố gắng giữ bình tĩnh, ngẩng đầu lên lạnh lùng hỏi: “Cho dù là ông ta thì bây giờ ông ta cũng đến đây để thu nỗi đau của chúng ta, mọi người muốn làm gì? Mọi người có thể làm gì được chứ?”

Dưới cái nhìn của Georgia, cha anh trở nên hơi lo lắng và rụt rè: “… vị khách đó nói ông ấy có thể giao dịch với chúng ta một lần nữa.”

“Nội dung giao dịch…” Georgia gần như dùng hết toàn lực khống chế để mình không mất bình tĩnh gầm lên, mà vẫn bình thản hỏi: “Là gì?”

“Ông ấy sẽ cung cấp vàng cho chúng ta thêm một thời gian nữa thông qua một viên đá đặc biệt 【điểm kim thạch】.” Cha anh lo lắng giải thích, “Chúng ta đã thử nghiệm loại đá này rồi, chỉ cần chôn xuống đất thì vàng sẽ tăng lên rất nhiều, hiện tại chưa phát hiện tác dụng phụ rõ ràng nào, con không cần lo lắng như vậy! “

“Trên thế giới này không có vàng miễn phí, thưa cha.” Georgia nhắm mắt lại, “Ông ta muốn gì?”

Sau một hồi im lặng, cha anh nói: “Thống khổ.”

“Ông ta nói khi thời điểm đến sẽ thu thập thống khổ của chúng ta.”

“Thời điểm là lúc nào?” Georgia mở mắt ra nhẹ giọng hỏi, trong mắt vô thức lộ ra vẻ thất vọng.

“Ít nhất không phải hôm nay, không phải năm nay!” Cha anh cũng nổi giận, đập bàn, “Ít nhất điểm kim thạch mà ông ấy mang đến có thể khiến người dân chúng ta có một mùa xuân tốt lành! Ít nhất thì năm nay bọn trẻ có thể nằm ở nhà nghe chuyện cổ tích, ngủ một giấc thật yên bình! Ít nhất đêm nay, sau khi điểm kim thạch được chôn ở khu vực khai thác mỏ, cha sẽ không còn nghe thấy tiếng than khóc sợ rằng mình không sống được!”

“Georgia, tại sao con luôn nghĩ về những thứ xa vời như vậy!”

“Chuyện trước mắt chúng ta còn không xử lý tốt, thì chuyện xa vời có liên quan gì đến chúng ta sao?!”

“Lỡ như thời điểm ông ấy đến thu thập thống khổ, lại là một ngàn năm sau thì sao?!”

Georgia im lặng, nắm tay siết chặt, trong khi nhà vua vẫn tiếp tục hung hăng chất vấn, ông chỉ ra ngoài cửa sổ, nhìn thẳng Georgia: “Con có thấy những người đang giãy giụa bên ngoài này không?”

“Mùa xuân năm nay không còn vàng nữa, đợi đến mùa đông họ sẽ chết đói, con muốn họ chết đói vào mùa đông này sao?”

“Giữa sách lược của cha và sách lược của con, con nghĩ dân chúng sẽ ủng hộ ai?!”

Georgia hít sâu một hơi, lồng ngực kịch liệt phập phồng: “Nhưng mà…”

“Không nhưng gì hết!” Nhà vua nghiêm khắc vỗ bàn, “Điều quan trọng nhất là giữ cho những người trước mặt chúng ta sống sót, con muốn làm gì thì đợi sau hãy nói!”

Nhìn Georgia cắn môi đến trắng bệch, nhà vua dừng một chút, dịu giọng nói: “Sách lược gần đây của con cứ tạm dừng lại

đã.”

“Cha biết con cũng rất mệt mỏi rồi, trong khoảng thời gian này… nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Khi Georgia bước ra khỏi cung điện, trên mặt anh chẳng có biểu cảm gì, giống như linh hồn đã bị rút ra khỏi cơ thể. Anh đờ đẫn đi trên đường phố, xung quanh là các cửa hàng đóng cửa, nhu yếu phẩm hàng ngày tăng giá và những người buôn bã đếm đầu ngón tay xem số vàng còn lại của mình còn chi tiêu được trong bao lâu.

Rất nhiều người biết mặt anh nên mỗi khi đi ngang qua ai cũng dò hỏi:

“Thái tử điện hạ, khi nào phân phối vàng?”

“Khi nào khu vực khai thác mỏ sẽ hoạt động trở lại?”

“Cổ La Luân không thể không có vàng, phải không?”

“Thần sẽ không bỏ rơi chúng ta, phải không?”

Trước những đôi mắt ngây thơ gần như sợ hãi như vậy, Georgia mấp máy môi nhưng không nói một lời, trái tim trong lồng ngực đập dữ dội, máu nóng lên vì cảm xúc hỗn loạn nào đó ——Ngay từ khi còn nhỏ, trước khi học bắn cung tên, anh đã học được cách kiểm soát cảm xúc của mình.

Thái tử không thể bốc đồng bộc lộ cảm xúc, nhất cử nhất động đều phải tuân theo quy định, tao nhã và nghiêm túc. Nếu có thể trở thành người đứng đầu quốc gia thì không được có bất kỳ hành vi không phù hợp nào. Vì vậy để làm được những điều đó, Georgia gần như tự mình rèn luyện nghiêm khắc, sau năm tuổi anh đã không còn khóc nữa —— bởi vì như vậy không phù hợp.

Lúc Armand khóc to vì ngã đau, Georgia chỉ vỗ nhẹ vào đầu gối đang chảy máu rồi đứng dậy, sau đó cõng em trai đang khóc thút thít trên mặt đất như không có chuyện gì xảy ra, từng bước một đi vào cung.

“Armand, lần sau đừng chạy nhanh như vậy.” Georgia bé nhỏ điềm đạm dạy dỗ em trai, “Em không giống hoàng tử chút nào hết.”

Armand nức nở hỏi lại: “Anh, anh cũng bị ngã mà, anh không biết đau sao?”

Georgia khựng lại: “Đau.”

Armand nhỏ giọng hỏi: “Anh, tại sao anh không khóc?”

“Bởi vì ngay cả một chuyện nhỏ nhoi này mà thái tử của một quốc gia cũng đau lòng khóc lóc.” Georgia ngẩng đầu, nhìn về phía Cổ La Luân sáng rực, thanh âm vô cùng mềm mại, “Vậy ai sẽ thay thế bọn họ trả giá cho giao dịch của thần?”

“Vậy.. vậy em sẽ không khóc.” Armand ngượng ngùng nói.

“Không cần.” Georgia dừng một chút, “Em chỉ là một đứa trẻ, cũng không phải thái tử, trẻ con khóc là bình thường.”

“Đừng khóc trước mặt người khác là được, Armand.”

Chương 558

Vào giờ phút đó, vị thái tử chưa bao giờ mất bình tĩnh trước mặt người khác, đại hoàng tử Georgia được biết đến với cái tên 【 Ánh sáng vàng】 hít một hơi thật sâu, quay người lao về phía cung điện.

Anh cúi đầu, vội vàng lướt qua đám người đang mong đợi nhìn anh, hàm răng cắn chặt, hốc mắt có chút đỏ hoe, trong lồng ngực có một cỗ cảm xúc kỳ dị dâng trào.

——Tại sao mọi người không muốn, không muốn chịu đựng thêm một mùa đông nữa vì đất nước này?

Georgia lao vào cung điện, đi ngang qua người lính canh đang cúi đầu chào anh mà không chào lại với vẻ bất lịch sự hiếm thấy, nhưng anh đi thẳng vào phòng, gỡ cây cung mạnh nhất trên tường xuống rồi lại đi thẳng về phía tường biên giới của Cục phát hành vàng.

Anh nắm chặt trường cung trong tay, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị.

—— Cho dù là thần hay bất kỳ vị khách kỳ lạ nào, anh cũng không cho phép đối phương bước vào vương quốc Cổ La Luân.

Đây là đất nước của anh, đây là dân tộc của anh, dù họ có ngây thơ đến đâu cũng không đến lượt người khác dùng vàng để lợi dụng nỗi đau của họ.

Georgia cầm trường cung đứng trên tường thành cao chót vót ở lối ra vào, nơi này không có lính gác, bởi vì binh lính đều đã xuống dưới để nghênh đón vị khách quý. Nhưng ngay cả ngày thường thì nơi này cũng chỉ có khoảng 3, 4 người lính canh, bởi thần đã giấu Cổ La Luân, nếu không có người của phòng phát hành vàng dẫn đường thì người bình thường căn bản là không thể vào được.

Nhưng hôm nay tất cả mọi người đều chờ ở bên trong, nói cách khác, không có người dẫn đường, vị khách kia chỉ có thể dựa vào năng lực của chính mình đi vào.

Chưa từng có người ngoài nào bước vào Cổ La Luân mà không cần hướng dẫn, bởi thế không có gì lạ khi cha anh chắc chắn rằng vị khách lạ này là thần.

Đại tư tế thấp thỏm lo lắng chờ đợi ở cửa ra vào, nhà vua im lặng, môi trắng bệch, thị vệ nhìn cửa vào mong đợi, đợi khoảng nửa giờ, cuối cùng cũng có động tĩnh.

Tiếng giày da của một người đàn ông giẫm lên mặt đất cứng rắn chậm rãi truyền đến, ông ta mở cánh rừng rậm rạp ở lối vào, lộ ra một khuôn mặt đeo mặt nạ, giọng nói mang theo ý cười: “Ta vừa xong chuyện ở hòn đảo trên không bên kia liền tới đây ngay, chưa kịp đổi trang phục, mong là các ngươi không phiền.”

“Ta không đến muộn chứ?”

Người này thông thạo ngôn ngữ Cổ La Luân khiến cho đại tư tế phải há hốc mồm kinh ngạc, run sợ khom người chào: "Không.. không đến muộn ạ!"

"Xin…xin chào." Vua Cổ Lạc Luân khẩn trương tiến lên, đưa tay ra, "Ta là vua Cổ La Luân."

"Ta biết." Người đeo mặt nạ, hoặc có thể gọi là thần, nở nụ cười hiền hậu, ông ta cởi bao tay ra, bắt tay với nhà vua, "Ngươi là đối tượng giao dịch chủ yếu của ta."

"Ngươi rất giống vị vua ngàn năm trước kia."

"Vâng, vậy à?" Nhà vua miễn cưỡng nặn ra nụ cười, sau đó run rẩy hỏi: "Vàng…"

"Yên tâm." Người đàn ông mở lòng bàn tay ra, trên đó là một viên đá loang lổ hình nêm đang tỏa sáng lấp lánh, ngữ khí ôn hòa, "Điểm kim thạch đây."

"Trước đó ta đã đưa cho ngươi mẫu thử, còn đây là hàng thật, ngươi chỉ cần chôn khối đá này dưới mạch khoách, mỏ vàng sẽ liên tục sinh ra như cũ."

"Vàng liên tục sinh ra?" Nhà vua run rẩy nhắc lại lời của người đàn ông.

“Đúng vậy, chỉ cần ngươi sử dụng khối điểm kim thạch này, sau này vương quốc của ngươi sẽ có vô số vàng, dùng hoài không hết.” Người đàn ông mỉm cười dang tay ra, “Khối điểm kim thạch này cũng diệu kỳ như thứ mà nhà vua đã chôn cất một ngàn năm trước, đến lúc đó, trên đường phố của các ngươi bất cứ lúc nào cũng có bột vàng bay tứ phía, khắp nơi đều là tượng vàng, ai cũng có thể có tượng vàng giống hệt mình.”

“Thời hoàng kim của các ngươi sẽ lại đến.”

“Nhưng lúc chôn nó thì hãy cẩn thận một chút.”

Ông ta cười nhắc nhở: “Điểm kim thạch rất dễ vỡ, ta chỉ có một viên này thôi.”

Nhà vua lo lắng nuốt nước bọt, muốn vươn tay ra lấy điểm kim thạch, đồng thời người đàn ông cũng đưa tay ra chuẩn bị giao viên đá.

Trong nháy mắt đó, Georgia trên tường thành vươn người thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, dùng hai ngón tay kéo căng dây cung về phía vành tai, gió thổi tung mái tóc đuôi ngựa buộc cao màu nâu nhạt của anh, dây cung kim loại sáng chói phản chiếu trong đôi đồng tử màu nâu sẫm khiến ánh mắt Georgia càng thêm thâm thúy.

Đầu nhọn của cung tên khúc xạ ra tia sáng chói mắt kỳ lạ, lồng ngực Georgia kịch liệt phập phồng, anh nghiến chặt răng —— có lẽ đây là việc làm không phù hợp và bốc đồng nhất mà anh đã làm kể từ khi trở thành thái tử.

Tấn công khách nước ngoài.

Georgia buông dây cung, mũi tên bắn ra như sấm chớp, xuyên qua giữa nhà vua và thần hướng thẳng vào điểm kim thạch!

Người đàn ông dường như cảm nhận được điều gì đó, nhanh chóng khép lòng bàn tay lại bảo vệ điểm kim thạch, nhưng mũi tên như tia sét xuyên qua lòng bàn tay đang cầm viên đá của ông ta, máu tươi lập tức chảy xuống.

“Uiii da…” Người đàn ông cười tủm tỉm quay đầu lại, nhìn Georgia đứng trên tường cao đang chuẩn bị kéo cung lần nữa, “Có vẻ như đất nước các ngươi không chào đón người làm ăn như ta cho lắm.”

“Georgia?!” Nhà vua kinh ngạc nhìn Georgia trên tường cao đôi mắt đỏ hoe, ông giận dữ khiển trách nhưng vẫn rụt rè liếc nhìn vị thần dường như không hề tức giận bên cạnh, “Con làm gì vậy! Mau xuống đây!”

“Vệ binh! Bắt hoàng tử xuống!”

Đại tư tế suýt chút nữa là lăn ra ngất xỉu, hoảng sợ hỏi: “Điểm kim thạch không sao chứ?!”

“Không sao.” Người đàn ông tùy ý mở lòng bàn tay trống không ra, cười nói: “Ta cất rồi.”

“Mau lên!” Đại tư tế vội vàng sốt sắng, “Gọi bác sĩ trong thành tới băng bó vết thương cho khách quý.”

“Không cần.” Người đàn ông cười xua xua tay, “Thỉnh thoảng bị thương cũng không tệ, đã lâu rồi ta không bị thương.”

Đại tư tế ngạc nhiên sững người, bối rối nhìn quanh.

“Chàng trai kia…” Người đàn ông cười thật khẽ, ông ta quay đầu lại nhìn Georgia đang bị một đám thị vệ dùng sức đè xuống, “Người dùng cung tên bắn ta là đại hoàng tử của các ngươi à?”

Nhà vua nghe người đàn ông nhắc tới chuyện này, lưng lập tức căng thẳng, hơi nghiêng người chặn hướng nhìn của ông ta về phía Georgia: “… Nó là con lớn của ta, do ta dạy dỗ không nghiêm, xin ngài đừng chấp nhất với nó.”

“Không đâu, cậu ta rất thú vị.” Người đàn ông nở nụ cười hứng thú, lễ phép hỏi: “Ta tán gẫu với cậu ta một chút được không?”

Nhìn thấy bàn tay chảy máu của người đàn ông, nhà vua hết lần này đến lần khác do dự, nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu đồng ý: “… Ta bảo nó xuống đây nhận lỗi với ngài, trở về ta sẽ đích thân trừng phạt nó, xin ngài đừng trách móc nặng lời.”

Georgia bị đè xuống trước mặt người đàn ông, hai tay bị lính canh trói sau lưng, ánh mắt lộ ra vẻ ngang ngược, hoàn toàn khác hẳn với vẻ ngoài nho nhã hòa nhã mà hoàng tử luôn thể hiện.

“Georgia.” Giọng nói nhà vua căng thẳng, nghiêm khắc đè xuống Georgia đang ngẩng đầu lên, “Con phạm trọng tội, tấn công khách ngoại quốc!”

“Xin lỗi vị khách này ngay!”

“Trở về con sẽ nhận phạt, nặng nhẹ như thế nào con cũng chấp nhận.” Georgia buộc phải cúi đầu xuống, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng, “Nhưng con sẽ không xin lỗi.”

“Ông ta không phải là khách của Cổ La Luân.”

Nhà vua nóng nảy quát lớn: “Georgia!”

“Đừng nghiêm khắc như vậy, buông tay ra đi.” Người đàn ông cười cắt ngang nhà vua, “Cậu tên là Georgia?”

Nhà vua buông tay ra, Georgia từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào người đàn ông, im lặng không nói gì.

“Linh hồn của cậu không tồi.” Người đàn ông cười tươi, “Ta rất ngạc nhiên và vui mừng khi thấy một linh hồn như vậy ở đất nước này.”

“Vì cậu đã cho ta thấy một linh hồn có giá trị như vậy, ta sẽ trao cho cậu một phần thưởng. Như thế này đi, nếu cậu nhất mực khăng khăng cứu vớt đất nước cổ tích suy tàn này khỏi những điều mà cậu cho rằng là tệ hại, ta sẽ cho cậu một cơ hội.”

“Chúng ta chơi một trò chơi.”

Người đàn ông vung tay lên, điểm kim thạch biến mất lại xuất hiện trong tay ông ta, viên đá dài bằng lòng bàn tay nhuốm một vệt máu lơ lửng trước mắt Georgia, tỏa ra ánh sáng ấm áp và chói lọi như vàng.

“Ba ngày sau.” Người đàn ông cười tủm tỉm nói: “Ba ngày sau ta sẽ mang theo điểm kim thạch tới đây, nếu như cậu có thể nghĩ ra biện pháp đóng cửa tất cả các khu vực khai thác mỏ, không để bất cứ ai chôn điểm kim thạch vào mạch khoáng, ta sẽ mang theo điểm kim thạch rời đi mãi mãi, không bao giờ đến đất nước này nữa.”

“Nhưng nếu cậu không làm được.”

“—— Cho dù đó là nỗi đau khổ của điểm kim thạch ngàn năm trước, hay nỗi đau khổ của điểm kim thạch hiện giờ, đến lúc đó, tất cả nỗi đau sẽ do các ngươi cùng nhau trả giá.”

“Câu trả lời của cậu là gì?”

Georgia ngẩng đầu lên, đôi mắt nâu cực kỳ trong veo: “Được.”

——Giống như vị vua một ngàn năm trước đã ngây thơ đồng ý giao dịch với thần, anh cũng khờ dại đồng ý chơi trò chơi với thần.

Và nghĩ rằng mình sẽ thắng.

Trung tâm khu khai thác mỏ số 13.

Mục Tứ Thành cẩn thận đi xuyên qua đống tượng vàng hình người dày đặc bên ngoài khu khai thác, hướng về phía dãy xe mỏ, lúc đến mép đường ray cậu dừng lại báo cáo qua tai nghe: "Bột vàng trên đường ray có dấu vết dẫm đạp, vẫn còn tương đối mới."

"Hẳn là dấu chân của bên Georgia để lại." Bạch Liễu nói, "Chứng minh chúng ta đã đi đúng hướng. Nếu đội Georgia cũng đến thì chứng tỏ đây đúng là nơi giấu Đồng hồ cát thời gian."

"Khu vực khai thác mỏ trong núi, ngoài lối vào có rất nhiều tượng vàng." Mục Tứ Thành nhìn hoàn cảnh xung quanh, thấp giọng báo cáo, "Có hai đường ray xe lửa ở lối vào núi nhưng chỉ có 1 chiếc xe mỏ, chắc là chiếc còn lại đội Georgia đã lấy đi rồi, tôi thấy dấu vết xe mỏ kéo lê đến tận mỏ quặng."

"Hầm mỏ sâu lắm, nhìn sơ chỉ thấy đại khái ánh vàng lấp lánh bên trong thôi, khá chói mắt, còn lại nhìn không rõ, chắc phải lên xe mỏ đi vào trong mới biết tình huống thế nào."

"Tôi đợi anh đến rồi mới vào, hay tôi xuống trước?" Mục Tứ Thành hỏi.

Bạch Liễu không chút do dự: "Chờ chúng tôi tới, đừng tùy tiện hành động một mình, tránh xa những bức tượng kia."

“Nhưng mà…” Mục Tứ Thành có chút lo lắng, phổi cậu vô thức ngứa ngáy, bắt đầu ho khùng khục, “Khụ khụ, nếu đội Georgia lấy được đồng hồ cát trước chúng ta thì sao?”

“Cứ để họ lấy.” Bạch Liễu không hề dao động, “Trong phó bản này chúng ta đang ở thế bị động, bọn họ chiếm ưu thế trước chúng ta cũng là chuyện bình thường, khi thông tin ban đầu không bằng nhau thì đừng hành động hấp tấp, vả lại nghĩ xem, cậu giỏi nhất là gì?”

Mục Tứ Thành ngẩn người.

“Nếu như bọn họ lấy được trước.” Bạch Liễu bình tĩnh nói: “Vậy thì cậu trộm trở về. Với tốc độ di chuyển cùng sự cảnh giác của cậu, trong trò chơi này hẳn là không có nhiều người có thể ngăn cản cậu.”

“Vậy à?” Một giọng nói non nớt nhạt nhẽo từ trong hầm mỏ truyền đến, “Vậy có lẽ tôi là một trong số đó.”

Một con bướm xanh biếc bay ngang qua đồng tử co rút của Mục Tứ Thành, đôi cánh phấp phới rắc li ti bột vàng nhỏ vụn nhè nhẹ bay qua, đáp xuống ngón trỏ đang vươn ra của Armand, khẽ rung rung cánh.

Mục Tứ Thành đột ngột quay đầu lại, cậu nhảy vọt về sau, hơi thở gần như ngưng trệ —— vừa nãy cậu dò xét khu khai thác này nhưng hoàn toàn không phát hiện có người trốn bên trong.

Armand đang treo ngược trên mỏ, hai chân chụm lại, một bên tóc dài tới tai được ghim bằng kẹp tóc, chỉ còn một bên rủ xuống, hai mắt nhắm nghiền. Cậu mặc một bộ đồng phục mạ vàng trắng tinh, eo lưng thẳng tắp, giống như một con dơi treo trên tảng đá đang nghỉ ngơi bị lữ khách đi lạc quấy rầy, lúc này rốt cục cũng chậm rãi mở mắt ra.

Con ngươi màu nâu lặng lẽ phản chiếu móng khỉ, Mục Tứ Thành nhe răng nhìn cậu.

Con bướm trên đôi găng tay đồng phục trắng của Armand bắt đầu vỗ cánh nhanh hơn.

Armand nhẹ nhàng khoanh chân, từ trên mỏ uyển chuyển rơi xuống, đầu tóc vẫn thẳng thớm không chút rối tung, cậu ngước mắt nhìn Mục Tứ Thành đối diện, giọng điệu bình thản: “Gặp chuyện mà cứ bốc đồng cáu kỉnh như vậy sẽ không có kết cục tốt đâu, Mục Tứ Thành.”

“Chỉ được cái miệng lưỡi.” Mục Tứ Thành khó chịu giơ móng khỉ ra, đồng tử dựng đứng lên thành hai vạch mỏng dính, cười khiêu khích, “Lần trước cậu bị tôi trộm đồ, bây giờ lại dùng giọng điệu này để nói chuyện với tôi không thấy khoa trương hử?”

“Vương bài của Bình Minh Vàng?”

“Lần đó à?” Armand nhếch miệng, có vẻ như đang nhớ lại, “Chỉ là một cái cài tóc chứ có phải đồ vật quan trọng gì đâu, tôi cũng không cần rời khỏi đội ngũ lãng phí thời gian dây dưa với cậu.”

“Nhưng bây giờ ——”

Armand nhướng mắt, vẫy tay sang bên phải, con bướm trên vai phải cậu đón gió bay lên, đôi cánh vỗ phần phật.

“——thứ mà cậu muốn đánh cắp là một thứ cực kỳ quan trọng đối với anh trai và đội của tôi.”

“Cậu thử xem có thể xuyên qua tầng phòng ngự của tôi, tùy ý thoát khỏi cuồng phong của tôi hay không.”

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Armand sử dụng kỹ năng triệu hoán (Cơn bão xiềng xích)】

【Kỹ năng này gây sát thương liên tục cho người chơi bị xích trói trong cơn bão cho đến khi bão dừng lại. CD kỹ năng là một giờ. 】

Chương 559

Không khí tĩnh lặng bắt đầu lưu chuyển, Mục Tứ Thành nhìn cơn bão lớn dần dần kéo lên từ trong hư không hút hết bụi đất xung quanh vào nó, nghiến răng muốn thử một phen, lại bị giọng nói lạnh lùng của Bạch Liễu từ tai nghe ra lệnh, "Chạy đi, Mục Tứ Thành, giá trị sinh mệnh của cậu chịu không nổi sát thương của kỹ năng Armand đâu."

"Cậu là con át chủ bài trận này của chúng ta, dốc toàn lực chạy trốn, sống đến cuối cùng, chỉ khi nào Chiến Thuật Gia bảo cậu chết thì cậu mới được chết, hiểu không?"

"Hiểu rồi!" Mục Tứ Thành gật đầu, cậu nhìn thoáng qua cơn lốc, nghiến răng giơ ngón giữa khiêu khích rồi xoay người nhanh chóng chạy đi.

"Giữ chân cậu ta lại để chúng tôi vào quặng mỏ, đừng để cậu ta và Georgia tái sử dụng kỹ năng trên cùng một bản đồ, khống chế Armand là mục tiêu chính của cậu trong trò chơi này."

Mục Tứ Thành nhảy khỏi một tòa nhà cao tầng, tránh được cơn cuồng phong quét qua chân mình ngàn cân treo sợi tóc. Cậu lau vết máu trên khóe miệng do lực xung chấn khi nhảy, nở nụ cười xấu xa: "Muỗi."

Cơn cuồng phong che trời lấp đất, những sợi xích kim loại ẩn giấu bên trong tầng tầng lớp lớp quấn chặt, đuổi theo Mục Tứ Thành đang điên cuồng chạy như bay.

Lưu Giai Nghi đang chạy hết tốc lực đột nhiên quay đầu nhìn về một hướng nào đó, mím chặt môi: “Hướng đó có tiếng động, là…”

“Là Mục Tứ Thành.” Bạch Liễu bình tĩnh trả lời, “Cậu ta đang dụ chủ công Armand của đối phương. Cuộc chiến của chúng ta và Bình Minh Vàng đã chính thức bắt đầu rồi, tiếp theo là một cuộc chiến tiêu hao, chúng ta phải nhanh lên.”

“Phía trước chắc là khu khai khoáng số 13.” Mộc Kha nhìn thoáng qua tấm ảnh, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Liễu, “Đội của Georgia đang ở dưới hầm mỏ, chúng ta giữ nguyên chiến thuật lúc trước?”

“Ừ.” Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người xung quanh, “Georgia chơi hỗ trợ rất lợi hại, hơn nữa đội này phối hợp cực kỳ chặt chẽ, cho nên chiến thuật cơ bản của chúng ta chính là chia rẽ, tức là một giữ một, mọi người cố gắng kìm hãm người chơi bên kia và tạo khoảng cách với Georgia để anh ta không hỗ trợ họ được, làm giảm lợi thế của đối phương.”

“Nhưng mà chiến thuật này có vấn đề.” Đường Nhị Đả nhíu mày, “Nếu một chọi một thì cục diện sẽ lâm vào bế tắc, cho nên song phương đều hy vọng tuyển thủ vương bài của mình có thể phá vỡ nó.”

“Tin là đội trưởng Georgia cũng nghĩ như tôi.” Bạch Liễu mỉm cười, “Chẳng qua anh ta đặt con át chủ bài lên Armand, còn tôi đặt con át chủ bài lên Mục Tứ Thành.”

“Kế tiếp, xem hai người họ biểu hiện như thế nào.”

“Bây giờ.” Bạch Liễu quay đầu nhìn đống tượng vàng hình người cầm băng rôn ngay lối vào mỏ vàng, bình tĩnh nói: “Chúng ta đi vào khu vực trung tâm có giá trị nhất của vương quốc vàng này đã.”

“Lên xe mỏ.”

Xe mỏ không lớn nhưng cơ bản bốn người đội Bạch Liễu vẫn có thể ngồi đủ, Đường Nhị Đả ngồi hàng đầu kéo thanh ngang xuống, xe mỏ một đường lao về phía trước.

Lưu Giai Nghi nhìn xe khai thác chạy ro ro ngon lành không khỏi tấm tắc hai tiếng: “Vị đội trưởng Georgia này chính nhân quân tử thật đấy, anh ấy không phá hỏng xe.”

“Đổi lại nếu Bạch Liễu đến trước thì anh ấy dùng một chiếc, còn chiếc kia chắc chắn đặt cả đống thuốc nổ dưới xe, đợi xe vừa chạy thì “bùm” nổ tung, tiễn cả đội người ta thăng thiên. “

“Georgia là hoàng tử, lúc thi đấu có phong thái cao quý là bình thường.” Bạch Liễu vô tội nhún vai, “Còn anh chỉ là người dân bình thường chú trọng đến kết quả thi đấu, đều là do xuất thân cả, đành chịu thôi.”

Lưu Giai Nghi: “……= =.”

Anh trai này nói chuyện tính kế người ta mà cứ như không ấy.

“Nhưng mà Georgia không nhúng tay vào xe mỏ, một mặt có thể là bởi vì thói quen tư duy chính nhân quân tử, mặt khác là do anh ta không muốn phá hủy nơi này.” Bạch Liễu xoa xoa cằm, “Dù sao đây cũng là quê hương của anh ta, mỗi cái cây, mỗi ngọn cỏ, mỗi chiếc xe mỏ đều rất quý giá đối với anh ta.”

“Nhưng mà điều có khả năng hơn là.”

Bạch Liễu cười nói: “Anh ta nghĩ rằng nếu để chúng ta tiến vào quặng mỏ, bản đồ quen thuộc của anh ta thì càng có khả năng thắng chúng ta hơn.”

Xe mỏ kêu kẽo kẹt vòng vèo mấy vòng như tàu lượn siêu tốc, cuối cùng cũng tiến vào trung tâm khu mỏ lớn.

Khoảnh khắc vừa bước vào khu mỏ, ngay cả Mộc Kha đã thấy qua không ít kỳ quan thế giới cũng sững sờ, Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi thì ngẩn người, Bạch Liễu hiếm khi giữ được bình tĩnh nhưng cũng không khỏi tán thưởng một câu: “Quả là quy mô ngoài sức tưởng tượng.”

Khu mỏ to gần bằng 3, 4 sân vận động lớn kéo dài toàn bộ ngọn núi, chính giữa là một nhát cắt sâu hoắm tạo thành khe hở lớn như núi lửa xuyên suốt từ đỉnh núi kéo dài đến mặt đất, ánh sáng từ trên đỉnh tràn vào trong khu mỏ soi rõ hàng chục đường ray giao nhau bên dưới. Những đường ray này không phải xây dựng trên núi hay nền đất gì đó, mà được treo bằng những sợi cáp thép trên đỉnh núi, thế nên tất cả các đường ray đều được treo lơ lửng trong không trung.

Trên bốn bức tường của khu mỏ thì có rất nhiều thợ mỏ mặc đồ bảo hộ cũng treo lơ lửng giữa không trung, trên tay cầm dụng cụ đào đang làm việc.

Nói chính xác hơn thì đó là những bức tượng thợ mỏ bằng vàng.

Dường như những người thợ mỏ này vẫn chưa biết rằng tai họa biến tất cả mọi người thành vàng sắp ập đến, họ vẫn vô tri vô giác làm việc, có người thợ mỏ thì đang ghé sát vào đồng nghiệp của mình nói cười rôm rả, có người thì trong tay vẫn còn cầm thức ăn, hẳn đây là bữa trưa của anh ta nhưng đã hư từ lâu lắm rồi.

Thợ mỏ đủ mọi dáng vẻ lơ lửng giữa không trung, bị đông cứng thành vàng trong một khoảnh khắc nào đó giữa cuộc đời mình.

Từ trên bốn bức tường khu mỏ đến dưới lớp đất quặng màu đen loang lổ, khắp nơi đều mơ hồ có thể nhìn thấy vàng, thậm chí chẳng hề có một chút khoáng thạch nào mà chỉ toàn là vàng, không cần động não cũng có thể tưởng tượng được không khí lao động bận rộn và náo nhiệt ở vương quốc vàng mười năm trước đây là như thế nào —— những người thợ mỏ treo lơ lửng từ đỉnh núi xuống chân núi hăng hái lao động cả ngày lẫn đêm, xe mỏ chạy tới chạy lui nhộn nhịp trên đường ray treo, vận chuyển hàng tấn vàng đã khai thác về phòng phát hành vàng, khuôn mặt ai cũng nở nụ cười tươi rói.

Khi ánh mặt trời trên đỉnh núi nhuộm đẫm toàn bộ khu mỏ, những bức tượng thợ đào vàng và vàng trên vách hang phản chiếu những quầng sáng chói lọi vô cùng tráng lệ.

“Chắc là đã xảy ra sự cố rất bất ngờ nào đó.” Mộc Kha nhanh chóng lấy lại tinh thần, “Những người thợ mỏ này đang treo người làm việc thì bị biến thành vàng.”

“Mấy bức tượng ở cửa ra vào cũng vậy.” Lưu Giai Nghi cau mày nhớ lại, “Hình như bọn họ đến để phản đối quyết định giao khu khai thác cho Cục xử lý dị đoan của Georgia nhưng cũng bị biến thành vàng.”

“Nhưng nếu bảo đây là sự cố bất ngờ nào đó biến con người thành vàng ngay lập tức…” Bạch Liễu trầm ngâm, “thì tình huống của mấy con vật trong phòng phát hành vàng lại không hợp lý lắm. Phòng phát hành vàng đóng cửa rất lâu rồi bọn nó mới đi vào, sau đó mới bị biến thành vàng.”

“Còn nếu là do một loại dị đoan nào đó biến sinh vật thành vàng, thì hẳn còn có một biến số khác mà chúng ta không biết về ảnh hưởng của dị đoan này đối với sinh vật.”

“Cá nhân tôi thì đang nghiêng về nồng độ.” Bạch Liễu thong thả giải thích, “Ngay từ đầu tôi đã suy đoán đó là do nồng độ bụi vàng, nồng độ bụi vàng càng cao thì sinh vật biến thành tượng vàng càng nhanh, nhưng sau khi vào mỏ, suy đoán này lại không chắc chắn nữa, bởi vì nồng độ bụi vàng ở đây lại không cao bằng bên ngoài.”

“Vậy hẳn không phải là bụi vàng.” Mộc Kha trầm ngâm, “Chẳng lẽ là một loại bụi nào đó tương tự bụi vàng?”

“Ví dụ như bụi dị đoan?”

“Có khả năng.” Bạch Liễu nhìn theo quỹ đạo của xe mỏ, “Nếu vậy thì vào ngày biểu tình đã xảy ra chuyện gì đó khiến bụi dị đoan này lan ra, sau đó người dân cả nước hít vào và bị biến thành tượng vàng.”

“Kỳ quái thật đấy…”

Bạch Liễu bấm vào giao diện điều khiển hệ thống, rũ mắt xuống: “Vấn đề cũng giống như lần trước, nơi này hẳn là nơi có nồng độ dị đoan cao nhất, rõ ràng phổi và cơ thể của tôi không thoải mái chút nào, nhưng điều kỳ lạ là HP và giá trị tinh thần của tôi vẫn bình thường, không có dấu hiệu suy giảm.”

“Vậy dị đoan này ảnh hưởng đến mọi người như thế nào? Biến những người này thành tượng vàng dị đoan hoặc có thể gọi là quái vật bằng cách nào?”

“Anh muốn tấn công thử mấy tượng vàng này không?” Mộc Kha hỏi: “Biết đâu mở khóa được Sách quái vật, trong đó có giải thích.”

“Ra ngoài rồi hãy tấn công.” Đường Nhị Đả ngồi hàng đầu xe mỏ u ám nhìn thẳng về phía trước, “Ở đây có nhiều tượng vàng quá, nếu gây ra phản ứng dây chuyền thì chúng ta khó mà chạy thoát.”

“Hơn nữa……”

Đường Nhị Đả dừng lại một chút: “Tôi đã chơi qua rất nhiều trò chơi, trong hiện thực cũng thường xuyên giao tiếp với dị đoan, không biết có phải cảm giác của mình sai hay không nhưng tôi không cảm nhận được khí tức của dị đoan hoặc quái vật ở mấy bức tượng vàng này.”

“Những bức tượng này… không có tính công kích.”

“Ừ.” Bạch Liễu kéo cằm suy tư: “Lũ quái vật bằng tượng mà chúng ta gặp phải trong trò chơi trước toàn là chủ động tấn công chúng ta, ví dụ như đám người cá ở trấn nhỏ Siren tấn công người chơi khi ấp trứng ấy, còn thái độ của các bức tượng ở đây lại quá mức yên lành.”

Đường Nhị Đả thấp giọng nhắc nhở: “Nhưng trong cục xử lý dị đoan cũng thu dụng không ít dị đoan có tính công kích thấp.”

Bạch Liễu suy nghĩ một chút: “Hiện tại manh mối không đủ, rất khó kết luận, chúng ta đi thôi.”

Bánh xe của xe mỏ lại lộc cộc lộc cộc lăn bánh, nhấp nhô xuyên qua hang mỏ hiểm trở, càng đi vào trong ánh sáng càng tối, đường càng hẹp và càng có nhiều thợ mỏ treo trên vách hang, Đường Nhị Đả lục lọi trong xe mỏ tìm được một cái đèn pin, gõ gõ vài cái rồi bật lên.

Nếu là quặng mỏ lớn bên ngoài cần phải đào lên mới thấy vàng, thì bên trong vàng sáng chóe từ trên xuống dưới —— Bốn phía vách tường trong hang đều là ánh vàng rực rỡ, trong đất quặng chẳng có bất cứ thứ gì, chỉ thấy tường vàng cực lớn

đan xen một ít đá cứng hoa văn bên trong chống đỡ toàn bộ quặng mỏ.

“Này cũng… ” Lưu Giai Nghi chỉ biết cạn lời, “quá khoa trương rồi?”

“Số lượng khai thác vàng như thế này đã kéo dài cả ngàn năm rồi.” Mộc Kha cảm khái nói: “Có thể hiểu được vì sao người dân Cổ La Luân lại có tâm lý như vậy.”

“… Thảo nào…” Đường Nhị Đả hạ giọng, “Georgia chi tiền túi ra xây dựng cục 3 đấy. Lúc đầu cậu ta muốn mở rộng cục 3 ra biển để bảo vệ dị đoan khổng lồ dưới đó, tốn không biết bao nhiêu tiền, bên tài chính không đồng ý, nói là Georgia đòi hỏi quá mức, thế nên Georgia tự bỏ tiền túi ra.”

“Georgia đưa tiền rất nhanh. Lúc đó Tô Dạng còn đau lòng thay cậu ta một trận, phàn nàn với tôi là Cục tài chính dị đoan quá keo kiệt, rõ ràng có tiền nhưng không muốn thanh toán.” Đường Nhị Đả thở dài, “Cục 3 khét tiếng xa hoa, mỗi lần cục tài chính từ chối không duyệt kinh phí thì Georgia đều sẽ tự mình chi trả, thỉnh thoảng có mấy hạng mục đến mấy trăm triệu. Sự kiện tòa nhà Dương Quang lúc trước cục tài chính cũng đâu duyệt hết kinh phí, Georgia biết chuyện liền hỗ trợ đóng góp một phần, Tô Dạng rất cảm kích cậu ta.”

“Từ cách cậu ta đưa tiền có thể thấy cậu ta thực sự không nghĩ số tiền đó có giá trị.” Đường Nhị Đả ngước nhìn vàng trong mỏ, thốn thức, “Lúc trước tôi cũng tự hỏi không biết gia đình như thế nào mới sinh ra loại người không chút lưu luyến với tiền bạc và có nhiều tiền như Georgia, hóa ra cậu ta có xuất thân như vậy.”

“Georgia đúng là điển hình cho loại người tiêu tiền như nước.”

Đường Nhị Đả hiếm khi trêu chọc Bạch Liễu: “Hoàn toàn trái ngược với cậu đó, Chiến Thuật Gia Bạch.”

Bạch Liễu thản nhiên cười, khoát khoát tay: “Tôi là nhân viên bị sa thải, từng đồng từng xu cũng phải dùng tính mạng đổi lấy, bắt tôi tiêu tiền như nước thì có chút khó khăn rồi, Đường đội trưởng.”

“Nhưng mà cục tài chính của cục dị đoan các anh thú vị thật đấy, đúng là rất keo kiệt.”

Nói tới đây Đường Nhị Đả ôm trán đau đầu, trầm giọng nói: “Đừng nói nữa, bên đó là cục ác ma thì có.”

“Tôi không nói bọn họ là người xấu nhé, thật ra bọn họ cũng không phải là người xấu, chỉ là rất nhát gan, giống như một đám hamster vậy, sợ mùa đông lạnh giá nên lúc nào cũng muốn tích trữ thật nhiều lương thực.” Đường Nhị thở dài, “Phương thức hoạt động tài chính của cục dị đoan là công tác thực địa, phía tiền tuyến tịch thu dị đoan, sau đó hậu cần thu dụng, phân loại dị đoan, rồi thống kê hồ sơ, tổng kết các dị đoan an toàn có thể cho thuê, sau đó cục tài chính ra văn bản chấp thuận cho các nước trên thế giới thuê dị đoan để kiếm lời, số tiền kiếm được dùng để duy trì hoạt động của cục xử lý dị đoan”.

“Nhưng rất nhiều dị đoan có nguy cơ cao không thể cho thuê, không những không thể cho thuê mà còn cần phải cất chứa trong một số môi trường cụ thể. Ví dụ như Huyết Linh Chi

phải đặt trong môi trường khô ráo, không có đất, máu hay bào tử. Muốn duy trì những môi trường này cũng cần phải có tiền."

"Không chỉ vậy, khi ra ngoài làm việc, tùy theo dị đoan mà cậu đối phó cũng sẽ cần tiêu tốn các khoản phí khác nhau."

"Một số dị đoan có chi phí ngăn chặn tương đối ít." Đường Nhị Đả bất đắc dĩ thở dài, "nhưng một số dị đoan chi phí ngăn chặn lại cực kỳ nhiều, tỷ như thành phố Dương Quang lần trước. Hay như Georgia thu dụng dị đoan lớn nhất dưới đáy biển cũng vậy, phí thu dụng những dị đoan này lên đến hàng chục, thậm chí hàng chục tỷ nhưng lại không thể không xử lý."

"Ở một số nơi chính phủ rất dễ nói chuyện, sẵn sàng chi trả cho chúng ta rất nhiều phí thu dụng, ví dụ như vài tỷ nhân dân tệ của thành phố Dương Quang cuối cùng đã được trả hết rồi đấy, nhưng cũng có một số nơi chính phủ hoàn toàn không quan tâm đến dị đoan, để mặc cho cục xử lý dị đoan giải quyết, chẳng hạn như dị đoan dưới biển của Georgia."

"Mấy lần gần đây xuất hiện dị đoan toàn là dị đoan tiêu phí rất nhiều, cho nên người ở cục tài chính đặc biệt khẩn trương, sợ lần sau dị đoan xuất hiện sẽ không đủ tiền."

"Tôi hiểu vì sao Tô Dạng không thích cục tài chính, bởi vì đúng là rất khó nói chuyện tử tế với bọn họ, nhưng ngược lại tôi cũng có thể hiểu được cục tài chính bởi vì dị đoan có tính bất định quá lớn."

"Nếu cậu có thể chấm dứt kỷ nguyên đâu đâu cũng là dị đoan này."

Đường Nhị Đả bất đắc dĩ cười với Bạch Liễu: “Nói không chừng đám hamster của cục tài chính lại nắm ống quần cậu gào khóc gọi ba ba đấy.”

“Tôi sẽ cố gắng.” Bạch Liễu cười nói.

Hiện thực, trên biển Cổ La, chi nhánh cục 3 Cục xử lý dị đoan.

Trong trung tâm xử lý của bộ phận trinh sát tàu ngầm không người lái dưới nước, một nhóm người ngồi trước bàn điều khiển, đội mũ giáp thiết bị thu tín hiệu che kín nửa đầu, nhìn tín hiệu radar dò tìm dưới nước phát ra từ màn hình màn hình, nghiêm túc báo cáo:

“Báo cáo trưởng quan, tạm thời không phát hiện có người tới gần dị đoan 0073, over!”

Trong tai nghe truyền đến âm thanh: “Tiếp tục dò xét! Đội trưởng Georgia đã hạ lệnh trước khi anh ấy trở về phải bảo đảm trong vòng một cây số không ai có thể tiếp cận dị đoan 0073!”

Đội viên thẳng lưng: “Nghe rõ!”

Đợi khi giọng nói trong tai nghe kết thúc, đội viên mệt mỏi dụi mắt, anh ta cầm lấy cốc cà phê bên cạnh giao diện điều khiển muốn uống một hơi, nhưng khi nhấc lên mới phát hiện cà phê đã cạn.

“Mệt quá.” Đội viên bên cạnh vươn người, duỗi eo, chống cằm nhìn màn hình, “Còn phải xem bao lâu nữa? Đã một ngày một đêm rồi. “

“Chỉ một lá thư thông báo thôi mà, có đáng huy động cả cục 3 không chứ?”

Mặc dù đã làm hết sức mình, nhưng đội viên vừa báo cáo xong nghe vậy cũng có chút mệt mỏi đồng ý: “…Mặc dù đội trưởng Georgia làm việc gì cũng có lý do của mình, nhưng ngồi đây rồi tôi cũng không biết mình phải thăm dò cái gì nữa.”

“Thật sự không biết dùng cách nào mới trộm được một dị đoan lớn như vậy dưới đáy biển.”

“Chuẩn đó.” Đội viên kia nhún vai, giọng nói dưới mũ giáp che kín cười hì hì, khóe môi dưới mặt nạ lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén, “Ông đây ngồi canh cả ngày trời cũng không biết phải trộm nó như thế nào đây.”

“…Cái gì…trộm gì?!” Cảm thấy đội viên bên cạnh mình có gì đó không ổn, đội viên mới báo cáo đang lơ mơ mệt mỏi đột nhiên tỉnh táo hẳn, anh ta nhận ra đồng đội của mình hôm nay quá khác lạ —— tư thế của người này quá lười nhác không giống như các đội viên đã được huấn luyện nghiêm ngặt ở cục 3, bộ đồng phục ngay ngắn nghiêm trang của cục 3 trên người đội viên này cũng chẳng đứng đắn chút nào, nút cổ áo và cổ tay áo đã bị cởi bỏ khiến bộ trang phục thuận tiện hành động hơn rất nhiều.

Điều quan trọng nhất là bên cạnh tai nghe mà người này đang đeo có một logo con khỉ nhỏ —— cục 3 không bao giờ mang

logo hoạt hình như vậy!

“Anh là ai?!” Đội viên kinh hãi muốn báo cáo qua bộ đàm, vừa mới nhấc máy lên thì đội viên khả nghi đối diện đã giơ tay đánh vào cổ anh ta, lười biếng lên tiếng: “Đợi cả ngày rốt cuộc cũng học được cách xem hiển thị vị trí trên máy như thế nào.”

“Cám ơn nha, anh trai nhỏ chuyên nghiệp.”

Một giây trước khi bất tỉnh, đội viên kia kinh hãi nhìn thấy các thành viên khác trong nhóm đều nằm la liệt trên mặt đất bên ngoài.

Đội viên này, hoặc là 【Mục Tứ Thành】 thản nhiên tháo chiếc mặt nạ bảo hộ trên đầu xuống đặt sang một bên, gác chân lên bàn điều khiển, tựa lưng vào ghế ngửa ra sau, thản nhiên nhấp một ngụm cà phê, híp híp mắt nhìn màn hình:

“Lão Bạch Lục chỉ biết tìm phiền phức cho mình.”

“Khi không lại bảo mình đến dòng thời gian khác để đánh cắp dị đoan lớn như vậy, tôi đang nghỉ lễ đấy biết không hảaa.”

“Ừmm, để xem vị trí cụ thể của dị đoan này rộng đến mức nào…” 【Mục Tứ Thành】 cúi người về phía trước, loay hoay điều chỉnh các nút trên giao diện điều khiển, phần hình ảnh được quét toàn bộ xuất hiện trên màn hình, hắn bấm bấm vài cái nhướng lông mày, “Không hổ là dị đoan lớn nhất.”

Hắn nhếch khóe môi, tay phải biến thành móng khỉ xuyên qua găng tay đồng phục trắng: “Lần này trộm đồ lớn như vậy chắc phải xin ít tiền làm thêm giờ mới được.”

Chương 560

【Mục Tứ Thành】gỡ đôi găng tay đồng phục trắng đã thủng lỗ ra, kéo tai nghe khỉ dưới mũ bảo hộ xuống, lúc nhìn thấy con khỉ hip-hop có chút trẻ con kia, ánh mắt hắn đột nhiên dừng lại, sau đó lập tức quay đi như không có chuyện gì xảy ra.

… Đã nhiều năm trôi qua nhưng bất kỳ thứ gì sinh ra từ dục vọng của hắn đều vẫn sẽ mang biểu tượng con khỉ.

Viên Tình Tình… ảnh hưởng đến hắn nhiều như vậy sao?

Chỉ là bạn cùng bàn thời trung học mà thôi, hơn nữa cô ấy đã mất mấy năm rồi, cũng đã đến lúc hắn nên buông tay.

【Mục Tứ Thành】 tập trung mắt vào biểu tượng con khỉ đang mờ dần trên chiếc tai nghe của mình, rồi hắn dời tầm mắt, xoay người rời đi.

Trong trò chơi.

Mục Tứ Thành bị cơn lốc đuổi theo sát phía sau cuối cùng cũng chạy đến tận cùng của lâu đài —— đây là nơi cách xa mỏ nhất nhưng cơn lốc vẫn theo sát nút không rời, Mục Tứ Thành quay đầu nhìn lại hai lần, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng Armand như ẩn như hiện giữa mắt phượng màu vàng của cơn bão đi về phía này.

Đậu má! Thời gian sử dụng kỹ năng này của Armand lâu vậy sao?!

Mục Tứ Thành nhìn thanh thể lực và thời gian kỹ năng gần như cạn kiệt của mình, nghiến răng dừng lại —— cậu không thể chạy hết tốc lực được nữa, thà dừng lại để ăn một kỹ năng nào đó của Armand, giảm bớt giá trị sinh mệnh thì hơn.

Lưu Giai Nghi đã đưa cho cậu thuốc giải phục hồi HP, ít nhất cậu có thể chịu đựng hai lần kỹ năng của Armand. Nếu không để Armand hợp lại với Georgia thì đại khái có thể giữ chân cậu ta khoảng chừng 3 tiếng.

… Trong ba tiếng, Bạch Liễu nói nếu cậu di chuyển nhanh thì phó bản này hẳn sẽ kết thúc trong 3 tiếng.

Thực ra Mục Tứ Thành cũng không hiểu tại sao Bạch Liễu lại vội vàng như vậy. Sau khi thấy mọi người hít phải bụi vàng nhưng tinh thần và thể lực không hề giảm xuống, Bạch Liễu chỉ nghĩ ngợi một chút liền yêu cầu tăng tốc nhịp độ trận đấu ban đầu nhanh gấp đôi —— nhịp điệu ban đầu vốn đã rất nhanh rồi, cố gắng hoàn thành phó bản này chỉ trong một ngày kể từ khi trò chơi bắt đầu.

Nhưng sau đó Bạch Liễu thay đổi thời gian này thành chỉ trong ba tiếng.

Kiểu đối đầu tốc độ này gây ra rất nhiều áp lực và yêu cầu đối với tất cả mọi người, đặc biệt là đối với cậu, một người chơi lang thang phải liên tục thu hút sự chú ý của chủ công phe đối phương.

Cơn lốc tràn tới cơ hồ trong chớp mắt nuốt chửng Mục Tứ Thành vào trong, vô số xiềng xích đan xen trong cơn lốc vàng lập tức trói chặt tay chân Mục Tứ Thành, còn những sợi xích khác không ngừng quấn lấy người cậu, kim loại lạnh lẽo như băng cắt cứa những vết thương chằng chịt trên cơ thể Mục Tứ Thành, HP của cậu bắt đầu sụt giảm liên tục.

Đm, đau quá!

Mục Tứ Thành nhăn mặt.

Armand trong mắt bão chậm rãi đi về phía cậu.

Mục Tứ Thành tính nhẩm thời gian chịu đựng kỹ năng, ngoài mạnh trong yếu lớn tiếng câu giờ: "Cậu là chủ công mà dễ dàng rời đội như thế này, không sợ đội cậu bị đội tôi tiễn đi hết một lượt à?"

"Chủ công của chúng tôi hơi bị lợi hại đấy!"

"Cậu nói đúng." Armand đi tới trước mặt Mục Tứ Thành nhướng mắt, "Chủ công bên cậu khá là đáng gờm, nhưng tôi không thể để mặc cho cậu trộm cắp vậy được, trộm cắp của cậu sẽ có ảnh hưởng không tốt."

"Cậu tận mắt nhìn Viên Tình Tình chết trước mặt mình, hẳn cậu phải biết rõ điều này nhất đúng không?"

Mục Tứ Thành nghe thấy câu này, trong nháy mắt đồng tử co rụt lại, sau đó nhếch mép cười, khàn giọng khiêu khích: "…..cậu nói nhảm gì vậy, bắt đầu mê sảng luôn rồi à, sợ tôi như vậy sao?"

"Bản thân hành vi trộm cắp là bất công." Armand bình tĩnh nhìn Mục Tứ Thành, "Sự khoái cảm mà cậu nhận được từ nó rồi cuối cùng sẽ biến thành thống khổ trở về trên người cậu."

"Tôi không cho phép cậu trộm cắp nhưng cũng không bỏ mặc đội ngũ tôi, vì vậy tôi sẽ nhốt cậu ở đây rồi trở về tiếp viện."

"Cậu nghĩ nếu không có cậu ở đây thì cơn bão này có thể giữ chân tôi được bao lâu?" Mục Tứ Thành cười như thể nghe thấy một trò đùa rất hài hước, "Tôi có thể lấy trộm đồ cài tóc của cậu trong bão, tự nhiên cũng có thể thoát khỏi cơn bão của cậu!"

"Cậu biết tôi không phải đang nói về tôi." Armand thản nhiên nói: "Tôi đang nói Viên Tình Tình."

"Biểu tượng tai nghe của cậu vẫn là con khỉ, hẳn là cậu còn nhớ rõ cái tên này phải không?"

Vẻ mặt Mục Tứ Thành hoàn toàn đông cứng lại.

"Tôi biết nếu không có tôi thì cuồng phong sẽ không vây nhốt được cậu, cho nên ——" Armand giơ tay lên, con bướm sà xuống đậu ở đầu ngón tay cậu, ánh mắt trở nên nghiêm túc, "【Tôi】 sẽ ở lại nơi này."

“Nhưng tôi cũng sẽ quay lại viện trợ dưới hình thức khác.”

【hệ thống nhắc nhở: Người chơi Armand trang bị thân phận Sách quái vật —— (Bươm bướm bão tố)】

【 Linh hồn của bướm và người trao đổi với nhau. Con bướm nhập vào thể xác của người chơi Armand và trở thành mắt bão, liên tục tạo ra lốc xoáy và bão tố và truy tìm những kẻ tình nghi. Đồng thời, linh hồn con người nhập vào thể xác con bướm và có thể di chuyển tự do, gây ra một đợt cuồng phong mới. Sau khi trang bị hình thức này, người chơi có thể tạo ra một cơn lốc theo hai đường và nhiều điểm khác nhau. 】

【Trong thời gian trao đổi hình thức, nếu phát hiện ra điểm yếu của con bướm thì sự trao đổi giữa hai bên sẽ bị gián đoạn. 】

Con bướm đập cánh bay đi, toàn bộ ánh sáng trong con ngươi của Armand còn lưu lại tại chỗ đều vụt tắt, chỉ còn lại sát khí vô cơ và sự lạnh lẽo. Trên hầu kết của cậu ta xuất hiện một biểu tượng con bướm với đôi cánh dang rộng màu sắc sặc sỡ như một hình xăm.

【Armand】 này ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt vô cảm nhìn chằm chằm Mục Tứ Thành đang bị xiềng xích trói lại, phát ra âm thanh rợn người như tiếng gáy của côn trùng:

“Dùng bão, giết, Mục Tứ Thành.”

Gió lốc dữ dội ập tới.

Bên trong quặng mỏ.

Sau khi chạy xuyên qua vô số hang động, cuối cùng xe khai thác cũng đến được nơi sâu nhất của quặng mỏ. Nhóm Bạch Liễu nhảy xuống xe, ngửa đầu nhìn ánh mặt trời le lói từ trên giếng trời rọi xuống, cả bọn quan sát dọc theo luồng sáng thấy một bức tượng vàng cúi xuống để đào bới gì đó

"Người này hình như không phải là thợ mỏ." Mộc Kha cúi người nhìn, cậu xem tới xem lui thật kỹ bức tượng ngồi xổm nôn nóng đào bới trên mặt đất, "Nhìn quần áo thì chắc ông ta là tư tế có địa vị khá cao ở đây."

"Tư tế đến đây chắc chắn không phải để đào vàng rồi."

Lưu Giai Nghi phỏng theo động tác đào của tư tế dò tìm, trên mặt đất đầy đất quặng và vàng khối rải rác: "Hố này không sâu."

"Không giống như đang đào…" Lưu Giai Nghi nhíu mày, "Cảm giác giống như chôn một vật gì đó thì đúng hơn."

"Nhưng vấn đề là chôn cái gì?"

"Chẳng lẽ là Đồng hồ cát thời gian?" Đường Nhị Đả hỏi.

“Không giống.” Bạch Liễu xoa cằm, “Rõ ràng vị tư tế này đang gánh vác một nhiệm vụ nào đó. Thời điểm người dân đang phản đối bên ngoài thì ông ta lại lẻn vào đây để chôn cất đồ vật. Mà người ra lệnh cho ông ta chôn đồ vật hẳn là có thân phận không thấp, hơn nữa lại không sai sử được ai cho nên mới bảo một nhân vật có địa vị như ông ta làm mấy chuyện tay chân như thế này.”

“Ngay lúc dầu sôi lửa bỏng lại đi chôn Đồng hồ cát thời gian thì không hợp lý lắm.”

“Vậy người yêu cầu ông ta chôn đồ vật chỉ có nhà vua hoặc là Georgia, chỉ có hai người này mới có tư cách ra lệnh cho tư tế làm như vậy.” Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm vào bức tượng vàng trong chốc lát, sau đó đột nhiên đưa tay ra lấy ra một thứ giống như khăn lụa từ chiếc áo khoác phủ đầy bột vàng của bức tượng, “Cái gì đây?”

Lưu Giai Nghi lắc lắc, rũ bỏ bột vàng trên khăn lụa, phát hiện ra một vết đen hình nêm trên chiếc khăn lụa trắng ố vàng.

“Hình như là vết tích sau nổ của một loại đá nào đó.” Lưu Gia Nhất đưa mắt lại gần muốn nhìn kỹ hơn, nhưng mới quan sát được nửa chừng đột nhiên cô bé che miệng ho dữ dội, bột vàng không ngừng tràn ra từ đầu ngón tay, cô bé ho khan một tiếng rồi quấn khăn lụa lại đạp trên mặt đất, không cho người khác chạm vào, ” Khụ khụ… Chắc đây là dị đoan có thể sinh ra vàng, dị đoan kia bị phá nát ở đây, còn khăn lụa này dùng để bọc lấy dị đoan.”

“Vị tư tế này đến đây để chôn vùi dị đoan, ông ta hẳn là… khụ khụ.., người của nhà vua!”

“Giai Nghi, giao diện điều khiển của em có giảm xuống không?” Bạch Liễu lập tức bình tĩnh hỏi.

Lưu Giai Nghi vừa nhấp vào giao diện điều khiển vừa ho dữ dội, sau đó lắc đầu: “Không có suy giảm, HP và giá trị tinh thần đều bình thường.”

“Đừng lo cho em, dựa theo tình hình hiện tại.. khụ khụ.. thời gian cấp bách lắm rồi, chúng ta tổng hợp lại tin tức rồi đẩy tiến độ nhiệm vụ trước đã!”

“Mười năm trước, sản lượng vàng ở Cổ La Luân giảm sút, người dân hoang mang và giá cả tăng cao. Nhà vua được thần ban tặng một loại dị đoan nào đó khiến sản lượng vàng tăng trở lại, vì vậy ông ấy muốn giao dịch với thần một lần nữa. Hoàng tử Georgia lúc bấy giờ không đồng ý. Vàng sinh ta từ đợt bùng phát thứ hai này đã khiến nhiều thợ mỏ mắc một căn bệnh xơ cứng nội tạng kỳ lạ. Georgia cho rằng loại vàng này có vấn đề, có thể nó là một loại dị đoan, vì vậy anh ta muốn bàn giao khu khai thác mỏ để cục xử lý dị đoan thu dụng.” Mộc Kha nhanh chóng suy luận.

“Nhưng người dân lúc đó không chấp nhận, ngày Georgia cưỡng chế bàn giao khu khai thác, họ đã đến biểu tình trước cửa khu khai thác và cản trở phe Georgia bàn giao mỏ. Đồng thời ——” Bạch Liễu chuyển ánh mắt, nhìn về phía bức tượng đại tư tế, “Nhà vua nhân cơ hội đó bí mật cử đại tư tế đem dị đoan vào mỏ, định chôn vùi dị đoan dưới lòng đất và biến tất cả thành sự đã rồi.”

“Nhưng không biết vì sao lại chôn vùi không được, còn làm cho dị đoan này phát nổ.”

“Năng lực suy đoán rất tốt.” Phía trên truyền đến một giọng nam lãnh đạm, “Nếu cậu đã sớm đoán ra thân phận của tôi, hẳn cũng biết đây là bản đồ sân nhà của tôi, tại sao còn không biết tự lượng sức mình theo tới đây làm gì?”

Giọng nói Bạch Liễu ngưng bặt, hắn quay đầu nhìn sang, lúc thấy đôi cánh bướm vỗ nhè nhẹ trên vai Georgia thì nhướng mày: “Ra là vậy.”

—— khó trách kỹ năng Armand gây sát thương phạm vi lớn như vậy mà cảm giác tồn tại quá thấp, thì ra là do cậu ta dùng hình thức bươm bướm.

Sử dụng 【Xác ngoài】 tạo ra cuồng phong để gây sự chú ý, thu hút người khác tấn công mình, đạt được mục đích lang thang, đồng thời, dùng thân phận con bướm chân chính đảm nhận vị trí chủ công của đội —— phải nói rằng đây đúng là một kỹ năng thật sự tinh tế, giống như mục đích sinh ra của nó là để kiềm chế người chơi lang thang tốc độ cao như Mục Tứ Thành trong đội của họ.

“Lúc đầu tôi muốn phân tán đội của anh từng người một.” Bạch Liễu nhún nhún vai, giơ hai tay ra hiệu đầu hàng, “Hiện giờ xem ra anh đã sớm đề phòng chúng tôi rồi, đội trưởng Georgia.”

“Đồng hồ cát thời gian đang nằm trong tay anh, phải không?”

Bạch Liễu cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ cát thấp thoáng trong tay Georgia, cười hỏi: “Nhưng điện hạ, anh có bao giờ nghĩ

nước mắt của ai mới làm đầy được chiếc đồng hồ cát này chưa?"

Vừa dứt lời, ngón trỏ tay phải chĩa xuống, Mộc Kha liếc mắt một cái, rất nhanh liền hiểu ý Bạch Liễu, cậu biến mất tại chỗ, một giây sau đã xuất hiện sau lưng Georgia, dao găm sắc nhọn kề vào trước cổ Georgia, ghì chặt anh ta lại.

"Hành động." Bạch Liễu bình tĩnh hạ lệnh, "Dựa theo kế hoạch trước đó, chúng ta phân tán bọn họ từng người một, toàn lực chiến đấu."

Hồ quan sát.

"Bạch Liễu đang gặp bất lợi." Lục Dịch Trạm nhìn chằm chằm màn hình lớn hồi lâu, suy nghĩ một lát rồi đột nhiên nói như thế, "Georgia có quá nhiều ưu thế sân nhà, kỹ năng của Armand tương đương với việc có thêm 1 đội viên khác trong đội, rất khó đối phó."

Liêu Khoa bất lực nhìn Lục Dịch Trạm lảng tránh câu hỏi của mình, "Đội trưởng, anh có hỏi cậu tình hình thi đấu đâu."

"Anh hỏi cậu chuyện dị đoan dưới đáy biển của Georgia là như thế nào kia mà. Thậm chí anh còn cố tình gọi cậu đến góc này để tránh bọn Hắc Đào tò mò, đừng úp úp mở mở với anh chứ?"

"Chuyện này nhìn là biết cậu có nhúng tay vào. Mười năm trước Georgia mới 16 tuổi, làm sao cậu ta có thể đối phó với đất nước đã biến thành dị đoan của mình chứ, mà lúc đó cục

xử lý dị đoan cũng không có kinh phí và năng lực để nhấn chìm một đất nước lớn như vậy xuống đáy đại dương.”

“Chỉ có cậu là người duy nhất quan tâm và làm được việc này, nói xem chuyện gì đã xảy ra, cậu đã làm gì?”

“Haiz…” Lục Dịch Trạm buồn bực xoa xoa đầu, “Em mà nói nhất định anh sẽ lại mắng em.”

Liêu Khoa hít sâu một hơi, hai tay đặt ở trên đầu gối: “Cứ nói đi anh sẽ cố gắng không mắng cậu đâu, mười năm trước không phải cậu ở viện mồ côi trông chừng Bạch Liễu à, sao lại nhúng tay vào chuyện này?”

Lục Dịch Trạm che mặt tránh né một chút, cuối cùng, dưới ánh mắt sâu kín của đội phó, anh bất đắc dĩ mở miệng: “Lúc đó đúng là em đang ở viện mồ côi, nhưng thân phận đội trưởng đội 1 của cục xử lý dị đoan mà Bạch Lục giả thiết cho em vẫn còn ở đó, nhưng cơ thể em đăng nhập vào thế giới này chỉ mới 14 tuổi cho nên không thể vào cục giải quyết chuyện gì cả, em chỉ muốn giả chết bỏ của chạy lấy người.”

“Nhưng trước đó thì chuyện của Georgia đã truyền đến tai em.”

“Lúc đó cậu ta đang tìm kiếm sự hợp tác từ các đội viên cục 3 đóng quân gần biển Cổ La nhất.” Giọng điệu Lục Dịch Trạm phức tạp, “nhưng người cục 3 nhanh chóng nhận ra chuyện này không nhỏ nên báo cáo sự việc lên Tổng cục, em nhận được tin báo, chuẩn bị qua đó đối phó.”

“Vào ngày xảy ra chuyện, Georgia định đóng cửa khu vực khai thác mỏ, nhưng dân chúng biểu tình công khai ầm ĩ nên không thành công, nói cách khác thì đứa trẻ đó đã thua trò chơi với Bạch Lục rồi. Nhưng lúc đó cậu ta vẫn không từ bỏ, cậu ta liên hệ cục 3, muốn mượn thực lực của ta trấn thủ khu khai thác, ngăn cản mọi người tới gần, sau đó mới xử lý vàng bên trong.”

“Các đội viên tiền tuyến của cục 3 tiến vào Cổ La Luân dưới sự dẫn dắt của Georgia. Họ ẩn nấp sẵn trong mỏ, đợi Bạch Lục mang điểm kim thạch đến thì thu dụng nó.”

“Nhưng Georgia không ngờ là cha cậu ta đã hoàn thành giao dịch với Tà thần, dùng sự thống khổ của mọi người để đổi lấy điểm kim thạch, hơn nữa còn ra lệnh cho đại tư tế hô hào dân chúng giữ chân Georgia, còn mình thì thừa cơ lẻn vào mỏ chôn điểm kim thạch xuống đất.”

“Nhà vua không muốn xảy ra xung đột trực tiếp với Georgia nên đã chọn cách đó.”

“Cổ La Luân đã bị lão Bạch Lục đó che giấu, người bên ngoài muốn vào Cổ La Luân phải có người hướng dẫn. Lúc em đến đó, Georgia ra đón em như bình thường mà không hề hay biết gì.”

“Mà trong lúc đó hai nhóm người ẩn nấp sẵn trong mỏ từ trước đụng độ với nhau, một bên là người của đại tư tế muốn chôn điểm kim thạch, còn bên kia là đội viên cục 3 muốn ngăn chặn thu dụng dị đoan.”

Lục Dịch Trạm mệt mỏi xoa mặt: “Khi em và Georgia tiến vào Cổ La Luân, ngoại trừ một số động vật nhỏ ở cách xa khu vực khai thác mỏ, hầu như tất cả mọi người trong cả nước, bao gồm tất cả các đội viên tiền tuyến cục 3 đều đã bị biến thành tượng vàng.”

“Chỉ có em trai Armand được cậu ta gửi đến cục 3 trước đó là may mắn còn sống sót.”

“Georgia sụp đổ.”

“Cậu ta cảm thấy tất cả những điều đó… đều do cậu ta gây ra, cho dù là sự diệt vong của Cổ La Luân hay cái chết của những đội viên cục 3.”

“Lúc đó bụi vàng vẫn đang lan rộng ra bên ngoài, để ngăn dị đoan này biến mọi người trên thế giới thành vàng, em đã dùng trọng kiếm của mình tách Cổ La Luân khỏi bờ biển trước mặt cậu ta, sau đó dùng vòng bảo hộ của cục xử lý dị đoan bao vây ngăn ngừa bụi vàng phát tán, rồi nhấn chìm đất nước này xuống biển sâu.”

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại: “… Khi đó, vẫn có rất nhiều đội viên cục 3 biết chuyện này, anh cũng biết rồi đấy, mặc dù em rất tin tưởng bọn họ nhưng nhiều lúc em cũng nghĩ đến kết cục tồi tệ nhất.”

“Dị đoan này thật sự quá hấp dẫn con người, chỉ cần trộm một ít bụi vàng dị đoan từ đáy biển rồi để gần mấy con vật nhỏ là có thể chế tạo ra vàng liên tục không ngừng, rất khó có ai chống lại sự cám dỗ đó.”

“Vì vậy em mới sử dụng kỹ năng của mình, em nói với Georgia rằng, tôi muốn xóa dấu vết tồn tại của vương quốc vàng này khỏi ký ức của mọi người, bao gồm cả cậu.”

“… Cậu ta đã quỳ gối cầu xin em rất lâu, van xin em đừng xóa trí nhớ của cậu ta, thậm chí còn khẳng định cậu ta chấp nhận chịu sự giám sát của cục 3 vĩnh viễn, xem cậu ta như dị đoan để kiểm soát cũng được, miễn là đừng xóa ký ức của cậu ta.”

“Cuối cùng em vẫn giữ lại ký ức Georgia. Nhưng mà đứa nhỏ này rất hiểu chuyện, cậu ta xin vào cục 3 rồi dần trở thành cục trưởng, trên cơ bản cậu ta vẫn luôn đặt mình dưới sự giám sát của cục xử lý dị đoan cục và em.”

“Cậu ta cảm thấy có lỗi với cục 3 và em trai nên đã nỗ lực bù đắp cho họ, biến cục 3 thành kho hàng, trở thành cục đầu tiên của Cục xử lý dị đoan không có đội tiền tuyến, nhưng bản thân mình thì lúc nào cũng xung phong gia nhập tuyến đầu thu dụng dị đoan. Chi phí mở rộng cục 3 cũng do cậu ta chi trả, chính cậu ta cũng từ chối để em mình tiến vào cục 3.”

“Vàng để xây dựng cục 3…” Lục Dịch Trạm ngẩng đầu nhìn Georgia trên màn hình lớn, anh thở dài, “Là do Georgia đã bán rất nhiều thứ khi còn là đại hoàng tử của Cổ La Luân sau đó tồn trữ ở bên ngoài, thật ra cậu ta vốn muốn chuẩn bị một lượng vàng lớn để đưa đất nước vượt qua mùa đông dài không có vàng.”

“Nhưng cuối cùng, vàng không phân phát được cho người dân mà là dùng để mở rộng cục 3.”

“Georgia dời cục 3 đến bên cạnh biển Cổ La, cậu ta một mực canh giữ cục 3, canh giữ bờ biển, canh giữ quê hương đất nước dưới biển, cấm mình cười, cấm mình vui vẻ, cấm mình vô trách nhiệm, chuyện gì cũng muốn làm thật tốt, bảo vệ thật tốt, rồi dần dần trở thành dáng vẻ như ngày hôm nay.”

“Không biết Bạch Liễu nói gì với cậu ta.”

Lục Dịch Trạm mệt mỏi cúi đầu: “Nhưng đứa trẻ Georgia đó, bất kể xảy ra chuyện gì, từ năm mười sáu tuổi đến giờ đã không còn khóc nữa.”

“Em hỏi cậu ta, cậu ta trả lời rằng, thần đã ngưng đọng con dân của cậu ta vào thời điểm mười năm trước nên bọn họ không hề đau khổ. Chỉ cần một ngày nào đó cậu ta trả lại cho thần nước mắt tương đương với ngàn năm vàng thống khổ thì giao dịch sẽ dừng lại, thời gian sẽ đảo ngược, dân chúng sẽ được hồi sinh, những đội viên cục 3 sẽ không chết và Cổ La Luân sẽ có thể trở lại mặt đất.”

“Mọi người lại hạnh phúc như trước đây.”

“Do đó cậu ta không thể rơi nước mắt vì đau đớn, cậu ta phải cất giữ nỗi đau để lấp đầy chiếc đồng hồ cát.”

“Nhưng trò chơi Tà thần…đầy cạm bẫy.” Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, “Có lúc em muốn thuyết phục cậu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì em cũng đang chơi trò chơi với Tà thần đó thôi?”

“Có lẽ trừ chuyện này ra, cậu ta cũng giống như em, không có lựa chọn hay kỳ vọng nào khác.”

Trong trò chơi, bên ngoài cung điện.

Cơn cuồng phong vẫn không ngừng khuấy động, Mục Tứ Thành cố gắng thoát khỏi dây xích, nhưng 【Amand】 từng bước ép sát vào.

Thứ này động tác cực kỳ nhẹ nhàng, không tạo ra cảm giác áp bức bằng Armand “thật”, cứ như một con bươm bướm chân chính đang vây sát con mồi, ẩn núp trong xiềng xích không ngừng quấn lấy Mục Tứ Thành.

Nhưng vẫn rất phiền phức.

Không phải cậu không thoát được, chỉ là tay cậu đang run lẩy bẩy.

…Viên Tình Tình… đã lâu lắm rồi cậu không nghe thấy cái tên này, tại sao tên Armand này lại biết Viên Tình Tình?

Cậu đã sắp quên mất rồi, vì sao người này lại biết, vì sao lại nhớ rõ như vậy, vì sao lại phải nhắc nhở cậu??!

【Trộm cắp là bất công, Mục Tứ Thành. 】

【Trộm cắp là sai, bạn học Mục Tứ Thành. 】

Giọng nam lãnh đạm và giọng nữ nghiêm khắc hòa lẫn vào nhau trong đầu Mục Tứ Thành, con ngươi của cậu run lên vì đủ loại cảm xúc hỗn loạn, phấn bươm bướm bay lả tả trong cơn cuồng phong cuốn bụi vàng vào rồi xộc thẳng vào mũi cậu.

【Hệ thống cảnh báo: Người chơi Mục Tứ Thành hít phải phấn bướm, dẫn đến chóng mặt và rơi vào trạng thái ảo giác, giá trị tinh thần bắt đầu giảm sút! 】

Khoảnh khắc 【Armand】 dọc theo sợi xích tiến đến gần cậu, đầu óc Mục Tứ Thành trống rỗng, cậu vô thức duỗi ra móng khỉ chộp lấy cây kẹp tóc bằng vàng của 【Armand】rồi giật mạnh.

Chiếc kẹp tóc bằng vàng bay lượn trong cơn bão rồi rơi xuống đất, phát ra tiếng leng keng giòn tan.

——Âm thanh này trùng lặp với tiếng chuông tự học buổi tối trong ký ức Mục Tứ Thành.

Chương 561

“Mục Tứ Thành!“Một giọng nữ lớn tiếng tức giận đánh thức ký ức đã ngủ quên của cậu, “Sao cậu lại ăn trộm!”

Mục Tứ Thành 17 tuổi uể oải từ trên bàn học ngẩng đầu lên, vẻ mặt vừa mới ngủ dậy tràn ngập sự khó chịu và khiêu khích: “Viên Tình Tình, tôi ăn trộm thì có liên quan gì đến cậu?”

“Chúng ta đâu có thân quen gì đâu?”

“Cái gì mà quen hay không quen, tớ là lớp trưởng!” Viên Tình Tình tức giận vỗ bàn, “Đã bảo cậu đừng đùa dai thế nữa, đưa đồ lấy trộm cho tớ, tớ trả lại cho người ta nào!”

“Không có.” Mục Tứ Thành chống tay lên bàn duỗi người, “Ai chứng minh được là tôi lấy? Cậu lấy chứng cứ ra xem nào?”

“Tớ thấy.” Viên Tình Tình đột nhiên bình tĩnh lại, “Buổi trưa tớ nhìn thấy cậu lục cặp của Mã Tài Lương, tớ cũng tận mắt nhìn thấy cậu lấy chìa khóa ký túc xá của cậu ta.”

“Tớ biết cậu làm vậy vì ghét những chuyện Mã Tài Lương đã làm trước đây, nhưng cậu không nên trừng phạt cậu ta theo cách này.”

“Trộm cắp là sai, bạn học Mục Tứ Thành.”

“Đã mười giờ rưỡi rồi, nửa tiếng nữa ký túc xá nam sẽ tắt đèn. Mã Tài Lương náo loạn ký túc xá của cậu ta nửa tiếng rồi.” Viên Tình Tình đưa tay ra trước mặt Mục Tứ Thành, vẻ mặt có chút nghiêm khắc, “Đưa chìa khóa của cậu ta cho tớ đi.”

Mục Tứ Thành rũ mi mắt, cậu đút túi quần nhìn lên đánh giá vị lớp trưởng này.

Hai tháng trước cậu chuyển trường đến nơi này, còn về lý do vì sao chuyển trường, tất nhiên là trộm cắp rồi.

Cứ hễ phạm vài tội nhẹ là cậu lại bị chuyển đến trường khác. Đối với niềm đam mê này của cậu, cha mẹ cậu lúc nào cũng thấy hổ thẹn, một khi xảy ra chuyện là cho cậu chuyển trường càng xa nhà càng tốt, bởi thế Mục Tứ Thành chuyển trường là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa.

Còn chuyện trộm đồ… giống như một số đứa trẻ khác thích chơi khăm, Mục Tứ Thành lại có sở thích trộm đồ.

Đồ vật càng có tính thử thách, càng khiến người khác phải hoảng hốt tái xanh mặt mũi sau khi bị mất, thì cậu lại càng thích mang nó giấu đi. Để rồi sau khi rung chân thưởng thức biểu cảm của đối phương liền chậm rì rì vứt ra ngoài, nhìn “nạn nhân” khóc lóc bù lu bù loa ôm thứ mình đánh mất mà tìm lại được.

Ngay từ khi cậu còn nhỏ, cha mẹ Mục Tứ Thành đã không chịu nổi thói quen này của cậu, đánh cậu không ít lần nhưng không hề có hiệu quả, có lần hai vị cha mẹ chăm chút thể diện này của cậu còn lén lút đưa cậu vào bệnh viện tâm thần.

Bác sĩ tâm lý nói gì nhỉ?

【…Bởi vì cha mẹ bỏ bê con cái trong thời gian dài, đứa trẻ không được quan tâm đầy đủ khi lớn lên, dần dần sẽ hình thành một kiểu nổi loạn khi đến tuổi vị thành niên. Trộm cắp thực chất chỉ là một cách để thu hút sự chú ý của đứa trẻ, hai ông bà nên dành nhiều thời gian hơn cho cháu.】

Vị bác sĩ này thực ra cũng rất đúng. Lúc Mục Tứ Thành còn nhỏ, cha mẹ cậu đều bôn ba bên ngoài làm việc vất vả, giao cậu cho ông ngoại chăm sóc. Rồi đợi sau khi công việc của hai người tạm thời ổn thỏa, nhìn quanh nhìn quất thấy ai cũng đến giai đoạn nuôi nấng, dạy dỗ con cái, cha mẹ cậu mới đột nhiên nhớ ra họ còn có một người con trai, vì vậy mới mang Mục Tứ Thành về, muốn tự mình nuôi dưỡng cậu.

Mục Tứ Thành không ghét vị bác sĩ tâm lý này, cậu còn nói chuyện thẳng thắn với ông hai lần ——【 Con ghét bọn họ không trân trọng những gì mình có, vứt bỏ rồi lại hối tiếc tìm về, cho nên con làm vậy để đùa giỡn với họ thôi.】

【Bác hiểu.】 Bác sĩ tâm lý rất thân thiện, 【Con thử giao tiếp với cha mẹ theo cách khác xem sao?】.

Mục Tứ Thành vốn định nghe lời bác sĩ tâm lý tùy tiện tìm người trò chuyện, không phải cậu không biết mình không bình thường. Thế nhưng sau một tháng điều trị không thấy hiệu quả, cha mẹ cậu đã đơn phương đòi chấm dứt quá trình điều trị.

Cha mẹ cậu cãi nhau với bác sĩ bất lực trong phòng điều trị: "Tôi bỏ cả đống tiền để ông ngồi nói chuyện phiếm với nó thôi à?"

"Nói chuyện chữa khỏi tật xấu trộm cắp của nó được không? Nói chuyện làm nó dừng tay được không?! Không phải chỗ mấy ông có thuốc khống chế tinh thần hay trị liệu bằng điện gì gì đó sao? Đâu phải là chúng tôi không có tiền, sao không cho nó dùng mấy thứ đó hả?"

"Ông có biết nếu chuyện nó ăn cắp ăn trộm bị truyền ra thì chúng tôi xấu hổ biết bao nhiêu không!"

Mục Tứ Thành buồn chán chơi điện tử chờ đợi bên ngoài phòng điều trị, cậu cúi đầu nhìn cha mẹ mình như điên như khùng đòi bác sĩ phải hoàn lại tiền, đột nhiên không muốn trị liệu nữa.

Ăn cắp đồ để khiến hai người này cảm thấy khó chịu cũng tốt.

Nhiều người không thể hiểu được hành vi trộm cắp của Mục Tứ Thành, bởi vì thật ra gia cảnh của cậu không kém, thậm chí có thể nói là khá, cha mẹ cậu dốc sức làm việc cả mấy năm rồi, cái gì thiếu chứ tiền cho Mục Tứ Thành hoàn toàn không thiếu.

Nhưng tiền cũng không phải là cho không, đổi lại Mục Tứ Thành phải làm rất nhiều việc, ví như như phải học giỏi thành tích tốt, phải có kỹ năng sở trường đặc biệt nào đó để lúc ra ngoài không làm mất mặt cha mẹ trước mặt người khác, nhất định phải giỏi hơn con nhà người ta gấp ngàn vạn lần mới được.

【Những người khác】 là để chỉ đám người thuộc tầng lớp thượng lưu mà cha mẹ cậu phải cố gắng nai lưng làm việc vất vả để bước chân vào giới của họ. Khác với đám người ai cũng có xuất thân tốt đẹp, cha mẹ Mục Tứ Thành chỉ có xuất thân bình thường nên hai người rất nghẹn khuất, cảm thấy bản thân mình không bằng ai nhưng lúc nào cũng muốn phải hơn bọn họ.

"Nếu tôi có xuất thân như vậy…" Đây là câu mà cha cậu thường lè nhè mỗi khi say rượu.

"Giá mà tôi có được một gia đình như thế…" Đây là câu mà mẹ cậu thường than thở mỗi khi bà khóc lóc.

Cha mẹ cậu không thích xuất thân của mình, và Mục Tứ Thành rất giống cha mẹ mình ở điểm này —— cậu cũng không thích.

Mục Tứ Thành là vũ khí của cha mẹ cậu bởi vì cậu rất ưu tú, ít nhất ưu tú hơn con cái của nhiều người trong giới này, đủ để cha mẹ cậu cảm thấy tự hào và khoe khoang —— Mục Tứ Thành là thứ duy nhất họ có thể so sánh với những người khác.

Cậu học giỏi, chơi thể thao giỏi, làm chuyện gì cũng khá suôn sẻ, thậm chí là thông minh, có khuôn mặt ưa nhìn, ra ngoài ai cũng khen là đẹp trai, chơi mấy môn thể thao mạo hiểm khiến con cái của mấy người kia rất sùng bái ngưỡng mộ cậu, cảm thấy cậu vừa ngầu lại vừa đẹp trai.

Nhưng sự ngưỡng mộ và khoe khoang này chỉ kéo dài cho đến khi Mục Tứ Thành bị phát hiện trộm cắp đồ lần đầu tiên, sau đó bị thông báo trước toàn trường.

Ngày đó sau khi cậu trở về, cha mẹ cậu ngồi trong phòng khách, vẻ mặt cứ như trời sập đến nơi, mẹ cậu khóc đến nỗi lớp trang điểm trên mặt nhòe nhoẹt, cha cậu cho cậu một bạt tai, hai người hằn học gặng hỏi:

“Tại sao mày làm chuyện đó!”

“Mày có biết mày làm chúng tao mất mặt thế nào không!”

Hai người vừa mắng chửi vừa dạy dỗ cậu, chuyển cậu sang trường khác, hy vọng rằng cậu sẽ thông suốt và trở thành 【Mục Tứ Thành】 khiến họ hãnh diện như lúc đầu, thay vì 【Mục Tứ Thành】 đầy vết nhơ như hiện tại.

Nhưng hết lần này đến lần khác Mục Tứ Thành vẫn chứng nào tật nấy, hai ông bà cuối cùng chán ghét từ bỏ cậu, chuyển cậu đến lớp 7 của một trường trung học tuyến 18 trong thành phố —— cũng chính là trường trung học hiện tại.

“Mỗi tháng tao sẽ gửi tiền sinh hoạt phí cho mày.” Cha cậu mệt mỏi chán nản xua tay, “Mày đừng về nhà nữa.”

Mục Tứ Thành vừa chuyển đến trường này thì nhanh chóng trở thành giáo thảo một khoảng thời gian, nhưng nổi tiếng đồng nghĩa với việc có người thích cậu thì cũng sẽ có người đào bới đời tư của cậu. Chẳng mấy chốc, những chuyện cậu

làm trước đây bị phát hiện, và danh tiếng của cậu lại tuột dốc không phanh.

(*) giáo thảo kiểu như hotboy đẹp trai nhất trong trường ấy, từ này hình như bên TQ hay dùng nên mình để nguyên

Nhưng bản thân cậu cũng chẳng buồn quan tâm, Mục Tứ Thành đã quen rồi, nếu có người thích cậu thì cậu lại càng khó chịu hơn.

Không phải trước đây cậu chưa từng được nhiều người thích, nhưng cũng chỉ tò mò không hiểu sao đám nữ sinh cấp ba này lại hay theo đuổi những người nổi tiếng, giáo thảo nổi tiếng gì gì đó nữa, thật quá là trẻ trâu….

——Mục Tứ Thành, học sinh lớp 11 trung học, khinh thường nghĩ như vậy.

Mặc dù mọi người đều ngầm hiểu rõ trong lòng không nói ra nhưng ai cũng đều bài xích cậu. Cái tên Mục Tứ Thành này nhìn đã biết là thành phần bất hảo rồi. Dáng người cậu cao lớn, khả năng vận động nhanh nhẹn nên không ai dám bắt nạt, muốn cách càng xa càng tốt. Trong lớp có người làm mất đồ cũng chỉ lén lút liếc nhìn Mục Tứ Thành, nhỏ giọng than thở vài câu chứ không dám ra mặt với cậu.

Có lẽ chuyện này cũng liên quan đến thứ mà Mục Tứ Thành lấy trộm. Cậu không phải là loại trộm thích đồ vật hay tiền bạc, ngược lại có chút giống 【 quái trộm 】, thậm chí là 【 hiệp đạo 】 hơn.

——Nào là quần của đám nam sinh thích vén váy nữ sinh trong lớp, nào là tóc giả của những giáo viên thích mắng chửi học sinh yếu kém, và chìa khóa ký túc xá của những nam sinh bắt nạt bạn cùng phòng.

Người cuối cùng là Mã Tài Lương.

Cho dù đám người đó biết Mục Tứ Thành trộm đi nữa, nhưng sau khi biết gia cảnh của cậu, bọn họ cũng không dám làm gì cậu, nhiều khi tức điên người lại không dám hó hé một lời, cho nên vẫn có rất nhiều người thích Mục Tứ Thành, cho rằng cậu rất có cá tính. Nhưng nhóm người này cũng không dám kết bạn với Mục Tứ Thành, bởi vì Mục Tứ Thành có vẻ không dễ kết thân ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Trong cả lớp, người duy nhất dám lên tiếng chỉ trích Mục Tứ Thành chính là lớp trưởng Viên Tình Tình.

Viên Tình Tình là lớp trưởng lớp 7. Cô buộc tóc đuôi ngựa cao, khuôn mặt và đôi mắt tròn xoe nên đầu trông hơi to, vẻ ngoài thoạt nhìn rất ngoan ngoãn dễ thương, nhưng thực ra cô là một cô gái nhỏ vô cùng nghiêm túc và rất thích cạnh tranh. Ngoài giờ học, cô cực kỳ tích cực tham gia các cuộc thi lớn nhỏ của trường và còn sẵn sàng tham gia bầu cử vào ban chấp hành đoàn của lớp, là kiểu học sinh được thầy cô quý mến.

Nhưng tên tuổi cô trong giới học sinh thì có chút hơi vi diệu —— Viên Tình Tình có biệt hiệu là 【Em gái nhỏ thích lo chuyện bao đồng】.

Bởi vì cô rất thích nhúng tay vào việc người khác.

Ví dụ như sau khi biết Mục Tứ Thành ăn cắp, cô cứ nhìn chằm chằm Mục Tứ Thành. Mà Mục Tứ Thành bị soi mói thì lại khó chịu, cậu chưa từng gặp người nào kiên nhẫn với mình như vậy.

Cha mẹ ruột của cậu còn không kiên nhẫn như thế!

Tỷ như bây giờ đã 11 giờ rồi mà cậu vẫn chưa về ký túc xá là vì muốn trốn Viên Tình Tình —— cậu biết trưa nay cô đã bắt gặp mình trộm chìa khóa, cũng biết cô nhất định sẽ tới truy cứu cho nên cố ý không thèm trở về, bà cô nhỏ này nhất định sẽ đứng chờ cậu sẵn trên đường về ký túc xá!

Mục Tứ Thành định đợi trong lớp tắt đèn rồi mới quay về ký túc xá nam. Lúc đó cậu nghĩ tắt đèn rồi thì một người ngoan ngoãn như Viên Tình Tình chắc sẽ không ra ngoài đi lung tung nữa đâu.

Nhưng vì để túm được Mục Tứ Thành, Viên Tình Tình đợi đến khi ký túc xá nữ tắt đèn mới đi thẳng tới phòng học tìm cậu.

Mục Tứ Thành phục sát đất rồi, cậu chắp tay trước ngực giả vờ đầu hàng: “Lớp trưởng, tôi gọi cậu là lớp trưởng vậy được chưa, cậu tha cho tôi đi, lần sau nhất định tôi sẽ không làm nữa.”

“Không biết tôi đánh rơi chìa khóa ở đâu rồi, cậu tha tôi để tôi về tìm lại, ngày mai tôi đem đến cho cậu nhé.”

Viên Tình Tình chớp chớp mắt, cô bắt đầu do dự.

Mục Tứ Thành hừ một tiếng trong lòng —— cậu và Viên Tình Tình mấy lần so chiêu với nhau đã có kinh nghiệm quá rồi.

Người này ăn mềm không ăn cứng.

Cuối cùng Viên Tình Tình buông tay: "Ngày mai cậu nhớ đem chìa khóa trả lại đó."

"Nhất định sẽ trả mà!" Mục Tứ Thành giả vờ giả vịt đáp, "Vậy bây giờ tôi về ngủ được chưa?"

Viên Tình Tình dừng một chút, tránh sang một bên, mím chặt môi, "Nhất định phải trả đó!!"

Ngày hôm sau, Mục Tứ Thành ghé căng tin lấy bánh bao xong thì lững thững đi về lớp. Lúc đi ngang qua văn phòng giáo viên thì chuông báo giờ học đọc buổi sáng reo lên, cậu híp híp mắt nhìn thấy Viên Tình Tình, Mã Tài Lương và cha mẹ Mã Tài Lương đang ồn ào nói qua nói lại gì đó với thầy chủ nhiệm của cậu.

Đầu tiên là giọng nam đang trong giai đoạn vỡ giọng the thé như vịt của Mã Tài Lương: "Chắc chắn là Mục Tứ Thành ăn cắp! Ngoài nó ra thì có ai thích trộm đồ vậy chứ!"

Cha mẹ của Mã Tài Lương tức giận phụ họa: "Tại sao trong lớp lại có loại học sinh ăn trộm ăn cắp như vậy?! Tối qua con

chúng tôi không có chìa khóa nên bị nhốt bên ngoài ký túc xá đến hơn nửa tiếng đấy! “

“Bị nhốt hơn nửa tiếng thì có sao đâu ạ?” Giọng nói mạnh mẽ của Viên Tình Tình vang lên, “Trước đó bạn học Mã Tài Lương còn nhốt bạn cùng phòng ở ngoài cả đêm khiến người ta bị cảm lạnh, hiện giờ vẫn đang nằm viện đấy, không phải còn nghiêm trọng hơn sao?”

“Bạn học Mã Tài Lương vì chuyện này mà đã bị ghi lỗi một lần rồi, xin cậu hãy cẩn thận khi phát ngôn và đừng tùy tiện nói xấu bạn học của mình. Không có bằng chứng nào chứng minh Mục Tứ Thành đã lấy trộm đồ của cậu!”

Mục Tứ Thành đứng ngoài cửa nghe thế thì nhướng mày, sau đó dừng lại, cậu chắc chắn Viên Tình Tình đã nhìn thấy mình lấy chìa khóa.

Bây giờ lại đang… nói dối để bảo vệ cậu sao?

Đứng trước mặt Viên Tình Tình, khí thế của Mã Tài Lương và cha mẹ cậu ta xìu đi hẳn.

Giáo viên chủ nhiệm nhân cơ hội xoa dịu mọi chuyện: “Hay là bạn học Mã này, em tìm lại lần nữa xem, lỡ như không phải người khác lấy mà tự em làm rơi ở đâu thì sao?”

Mã Tài Lương không cam lòng, nhưng nhìn Viên Tình Tình đang nhướng mày chống nạnh nghiêm túc nhìn mình, cậu ta sợ hãi co rụt cổ lại: “….Vậy để em tìm lại.”

—— Viên Tình Tình không chỉ là lớp trưởng mà còn là đại biểu của giáo viên chủ nhiệm, kiêm phó chủ tịch hội học sinh, cũng đồng thời là ủy viên ban kỷ luật của lớp, có thể nói là phụ trách một nửa lớp 7, nếu như đắc tội Viên Tình Tình thì sợ là về sau cậu ta sẽ bị hạch họe đủ chuyện cho xem.

Mục Tứ Thành trốn sang một bên, thích thú nhìn Mã Tài Lương gục mặt nghe cha mẹ mắng mình, vừa lẩm bẩm lầu bầu nếu mất chìa khóa thì phải làm sao bây giờ.

Ký túc xá nam ở đây đều là ký túc xá đôi, học sinh vào ở thì nhà trường mới đưa chìa khóa chứ không giao cho người ngoài. Bây giờ Mã Tài Lương bị mất chìa khóa, báo cáo lên trường thì phải đợi hơn nửa tháng sau mới được cấp chìa khóa mới, trước mắt tạm thời chỉ có thể dùng chìa khóa của bạn cùng phòng. Nhưng không may là "nhờ" hành vi trước đây mà mối quan hệ giữa Mã Tài Lương và bạn cùng phòng của cậu ta rất tệ, đối phương chịu mở cửa cho cậu ta hoặc cho cậu ta mượn chìa khóa mới là lạ ấy!

Mục Tứ Thành tung chiếc chìa khóa trong tay lên, thưởng thức bộ dáng sắp phát khùng của Mã Tài Lương đủ rồi thì tiện tay gói luôn vào túi bao bì của tiệm bánh bao ném vào thùng rác.

Trong khi đó, tại văn phòng giáo viên.

"Tình Tình đến giao cáo cáo kiểm tra kỷ luật tuần à em?" Giáo viên chủ nhiệm đối với Viên Tình Tình thái độ rất tốt, ông vươn tay nhận lấy sổ kiểm tra kỷ luật từ tay Viên Tình Tình, cười hiền lành nói: "Tuần này các bạn học của chúng ta có biểu hiện tốt không?"

—— Kiểm tra kỷ luật là một hoạt động kiểm tra rất nhàm chán trong trường, liên quan trực tiếp đến điểm hạnh kiểm của học sinh, tổng kết một lần vào mỗi thứ hai đầu tuần, nếu học sinh không vi phạm kỷ luật trong tuần này thì sẽ không bị trừ điểm. Nhưng bởi vì hành vi vi phạm kỷ luật có quá nhiều, ví dụ như nói chuyện trong lớp, đi học trễ, không nộp bài tập về nhà..vân… vân.. đều vị trừ điểm. Nói chung đây là công việc thống kê rất rắc rối do các ủy viên hội đồng kỷ luật của mỗi lớp đảm nhiệm.

Nói thế thôi nhưng đa số ủy viên ban kỷ luật của các lớp khác đều toàn là mắt nhắm mắt mở làm ngơ nếu như học sinh không làm gì quá lố, cũng không trừ điểm, vì nhìn chung nếu không có lãnh đạo nhà trường kiểm tra, phát hiện vi phạm kỷ luật thì bọn họ cũng méo cần quan tâm.

Nhưng một khi bị phát hiện sẽ rất phiền phức, nhất là đối với giáo viên chủ nhiệm, nếu như lãnh đạo nhà trường nhìn thấy học sinh vi phạm kỷ luật mà trong sổ kỷ luật lại không ghi, không trừ điểm tương ứng thì cuối năm học giáo viên chủ nhiệm sẽ bị nhà trường nhắc nhở.

Vì vậy, giáo viên chủ nhiệm của các lớp lúc nào cũng nhấn mạnh rằng phải nghiêm túc kiểm tra kỷ luật, nhưng vẫn có rất ít ủy viên ban kỷ luật ngoan ngoãn nghe theo.

Ngoại trừ Viên Tình Tình! Cũng bởi vì lý do này mà giáo viên chủ nhiệm rất thích cô.

“Để thầy xem một chút…” Giáo viên chủ nhiệm cầm lấy cuốn vở thô ráp, đeo kính đọc sách liếc nhìn, “Thứ tư tuần trước Mã

Tài Lương nhốt bạn học bên ngoài ký túc xá, trừ hoa hồng nhỏ 1 tuần, ừmm… được rồi…”

Mục Tứ Thành đang cắn bánh bao ngoài cửa, nghe thấy “hoa hồng nhỏ” liền trợn tròn mắt.

Trong sổ kỷ luật có một thứ đặc biệt thiểu năng trí tuệ, đó là “hoa hồng nhỏ”. Tên của từng học sinh được sắp xếp dọc theo bên trái, bên cạnh là bảy ngày trong tuần được kẻ ly chia theo chiều ngang và chiều dọc, biểu hiện mỗi ngày được thể hiện trong 1 ô vuông nhỏ, nếu ngày đó bạn học A hoàn thành tốt kỷ luật thì sẽ được đóng một con dấu hoa hồng đỏ nhỏ vào ô vuông tương ứng, chứng minh hôm đó bạn học A đã có đủ tư cách.

Các ủy viên ban kỷ luật của các lớp khác đều là bọn lười viết, trong sổ kỷ luật chỉ toàn đóng dấu hoa hồng nhỏ cho xong chuyện, chỉ có Viên Tình Tình là siêng năng ngày nào cũng ghi chép lại từng biểu hiện của mỗi học sinh, sau đó cuối tuần điểm danh từng người một cách rất nghiêm túc.

Mục Tứ Thành vẫn luôn âm thầm than thở, cảm thấy trường học nghĩ ra được chuyện này đúng là có bệnh, Viên Tình Tình nghiêm túc thực hiện chuyện này cũng có bệnh theo.

Bọn họ là học sinh cấp ba cả rồi chứ có phải mẫu giáo nhà trẻ nữa đâu, còn bày đặt làm hoa hồng nhỏ hoa hồng to, cạn lời!

“…Này, cái này…Hoa hồng nhỏ của Mục Tứ Thành sao lại thế này hả em?!” Giọng nói nghi hoặc của giáo viên chủ nhiệm từ bên trong truyền ra, “Trừ hôm qua ra, sao em ấy lại có nhiều hoa hồng nhỏ vậy?”

“Em ấy vi phạm kỷ luật nặng như vậy, không cho hoa hồng nhỏ được.”

“Nhưng đó là chuyện tháng trước rồi ạ.” Giọng nói của Viên Tình Tình rất cố chấp, “Tháng này bạn học Mục Tứ Thành không bị ghi vào sổ kỷ luật, theo quy định thì sẽ được hoa hồng nhỏ thầy ạ.”

Mục Tứ Thành chuẩn bị rời đi thì sững người lại.

“…Nhưng quy định là quy định…” Thầy chủ nhiệm hói đầu bất đắc dĩ cố gắng thuyết phục Viên Tình Tình, “Em ấy gây ra chuyện lớn như vậy, lãnh đạo nhà trường lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào em ấy, bây giờ nếu cho hoa hồng nhỏ thì sợ là chúng ta sẽ bị trách móc.”

“Họ cảm thấy những học sinh vi phạm kỷ luật nghiêm trọng thì không nên được hoa hồng nhỏ, nếu lỡ chuyện bị truyền ra ngoài thì danh tiếng của trường sẽ không tốt lắm đâu.”

“Sau khi em về lớp thì nhớ xóa đi nhé, Tình Tình.”

“Nhưng mà…” Viên Tình Tình gấp gáp phản đối, “Tháng này bạn học Mục Tứ Thành đâu có vi phạm kỷ luật, vì sao không thể cho hoa hồng nhỏ ạ?”

“Không vi phạm kỷ luật gì thật à?” Giáo viên chủ nhiệm bưng tách trà lên, chỉnh chỉnh cặp kính viễn thị rồi nhìn Viên Tình

Tình, “Chuyện bạn học Mã mất chìa khóa ngày hôm qua nhất định có liên quan đến em ấy, đúng không?”

Viên Tình Tình im lặng.

Giáo viên chủ nhiệm nhấp một ngụm trà, gục gà gục gặt cổ quái nói: “Em nghĩ gì thầy đều hiểu, đều biết cả, nhưng bạn học Mục Tứ Thành không phải là người mà em có thể giao phó cả đời, e hèm.. Tình Tình, em hiểu ý thầy nói không? Không nên vì vậy mà bao che cho em ấy, loại học sinh như em ấy thầy gặp nhiều rồi, sau này nhất định sẽ tiếp tục tái phạm.”

“…?” Viên Tình Tình có chút nghi hoặc hỏi, “Em nghĩ gì ạ? Giao phó cả đời là sao ạ??”

Thấy vẻ mặt không hiểu của Viên Tình Tình, cuối cùng giáo viên chủ nhiệm bất đắc dĩ thở dài: “Tóm lại em cứ xóa hoa hồng nhỏ của bạn học Mục đi, xóa là được rồi.”

Mục Tứ Thành ở ngoài cửa nghe ngóng, sắc mặt dần dần trở nên kỳ quái.

Đúng là cậu được rất nhiều nữ sinh yêu thích, cũng nhận được rất nhiều lời tỏ tình và thư tình, nhưng đối với việc được người ái mộ này, không phải tự luyến mà nói chứ thật ra cậu vẫn có chút e dè.

Nhưng cậu không bao giờ nghĩ rằng Viên Tình Tình sẽ thích mình.

Bà cô nhỏ Viên Tình Tình rất kỳ quái, mỗi ngày đều nhìn chằm chằm vào cậu giống như cảnh sát nhìn chằm chằm vào kẻ tình nghi hàng đầu, mà không chỉ mình cậu, bà cô này nhìn tất cả mọi người trong lớp đều là như vậy, rất khó mà cảm nhận được yêu đương gì đó trong ánh mắt vừa cảnh giác lại vừa nghiêm túc như thế.

So với tình yêu thì cậu thấy sát khí nhiều hơn.

Thầy chủ nhiệm chỉ thuận miệng nói bừa một câu thôi đúng không…?

Động tác nhấm nuốt bánh bao của Mục Tứ Thành dần dần chậm lại, cậu lâm vào trầm tư —— chẳng lẽ mị lực của mình lớn đến nỗi người như Viên Tình Tình cũng chạy không thoát sao?

Thấy Viên Tình Tình đang muốn dẫn chứng nội quy và trách nhiệm của trường, định tranh luận với ông để chứng minh Mục Tứ Thành có thể nhận được hoa hồng nhỏ, thầy chủ nhiệm liền tranh thủ cắt ngang lời Viên Tình Tình: “E hèm, Tình Tình à, vẫn còn một vấn đề cần em giải quyết.”

“Nửa học kỳ sau chúng ta phải đổi chỗ ngồi rồi. Trước đó đã trưng cầu ý kiến của các bạn học, dựa theo nguyện vọng của mỗi người để phân bổ chỗ ngồi, nhưng có một chuyện khá phiền phức.”

“Bạn học Mục Tứ Thành mới chuyển trường nên ngồi một mình ở phía sau, nhưng em cũng biết rồi đấy, chỗ ngồi đó chỉ là tạm thời thôi, lúc lãnh đạo nhà trường đi kiểm tra nhìn thấy em ấy ngồi một mình thì bảo là ảnh hưởng không tốt, phải để

cho em ấy hòa nhập chung với mọi người. Nhưng lúc trưng cầu ý kiến thay đổi chỗ ngồi thì Mục Tứ Thành toàn là để trống."

Chủ nhiệm lớp cũng có chút đau đầu: "… Mà các bạn học còn lại trong lớp cũng không ai đồng ý ngồi cùng với em ấy."

"Em nghĩ biện pháp làm công tác tư tưởng cho các bạn học trong lớp, tìm bạn cùng bàn cho Mục Tứ Thành thử xem. Đương nhiên nếu bạn học kia không chịu thì cũng có thể nói rõ với em đó là chỉ ngồi tạm thời gian ngắn thôi, không phải lâu dài, sau này còn thay đổi chỗ ngồi nữa. Ây da, ai cũng không đồng ý hết, này cũng xem như là một việc khó nhằn, cho nên thầy mới nói là cố gắng hết sức vậy."

Mục Tứ Thành lẳng lặng đứng ngoài cửa nghe một lúc, giây tiếp theo cậu cười lạnh một tiếng, quay người muốn bước vào nói mình không cần bạn ngồi cùng bàn, thì nghe thấy giọng nói trong trẻo của Viên Tình Tình: "Để em ngồi cùng bàn lâu dài với cậu ấy."

"A?!" Chủ nhiệm nghe thế cũng có chút giật mình, "Nhưng lúc em điền nguyện vọng bạn cùng bàn đâu phải là Mục Tứ Thành?!"

Mục Tứ Thành dừng bước chân.

"Em ngồi cùng bàn với cậu ấy thì mới để mắt đến cậu ấy cẩn thận hơn." Viên Tình Tình kiên định nói: "Thầy, nếu tháng sau cậu ấy không phạm sai lầm nào, em nhất định sẽ đóng dấu hoa hồng nhỏ cho cậu ấy."

Mục Tứ Thành: “…”

Thầy chủ nhiệm:”……”

Bà cô nhỏ này vẫn còn nhớ mãi chuyện đó sao!

Đến khi Viên Tình Tình thật sự chuyển đến ngồi bên cạnh, Mục Tứ Thành không khống chế được biểu cảm kỳ quái của mình, một mặt cảm thấy bà cô nhỏ Viên Tình Tình ngồi cùng bàn chỉ là để theo dõi mình, mặt khác, có một giọng nói yếu ớt trong lòng cậu cứ lải nhải…

Theo dõi sát sao như vậy tức là muốn gần gũi với cậu nhiều hơn đúng không?!

Cảm giác được Mục Tứ Thành lúc nào cũng nhìn mình, Viên Tình Tình nghi hoặc quay đầu lại: “?”

“Vĩ tuyến 38.” Mục Tứ Thành ngang ngược chất chồng sách giữa hai người, chắn tầm nhìn của Viên Tình Tình, “Đừng lấn qua đây đó, nếu không thì liệu hồn.”

Viên Tình Tình lặng lẽ nhìn chồng sách gọi là “vĩ tuyến 38”.

Ban đầu, Mục Tứ Thành nghĩ nếu Viên Tình Tình ngồi cạnh mình trong lớp thì chắc ngày nào cậu cũng bị lải nhải cằn nhằn, sẽ rất khó chịu lắm đây. Nhưng ngoài dự kiến của cậu, Viên Tình Tình là một cô gái rất ít nói, trong giờ học cô chỉ cúi

đầu, đeo kính, chăm chú lắng nghe bài giảng trên lớp và ghi chép.

Khác với mặt bàn bừa bộn lộn xộn của Mục Tứ Thành, mặt bàn của Viên Tình Tình lúc nào cũng gọn gàng chỉnh chu, rất có phong cách học sinh gương mẫu.

Tất cả những cuốn sách của cô đều được bọc giấy kraft đồng màu, từ sổ kỷ luật, hộp đựng bút viết và sổ ghi chép, tất cả đều có nhãn hiệu và hoa văn —— một chú khỉ hip-hop hoạt hình.

Mục Tứ Thành nhịn không được tò mò muốn xem Viên Tình Tình đang làm gì, cậu len lén liếc qua bức tường 38, liền thấy Viên Tình Tình đang viết vội vào cuốn sổ nhỏ bên cạnh, vẻ mặt nghiêm túc ghi chép:

【Bạn học xx đang nghịch điện thoại di động. 】

【Bạn học xx đang đọc sách ngoại khóa. 】

【Bạn học Mục Tứ Thành trong giờ học làm việc riêng, nhìn trộm bạn cùng bàn. 】

Mục Tứ Thành:!!!

Mục Tứ Thành vội vàng rút đầu ra sau bức tường 38, tức giận đập bàn, thầm nghĩ —— sao bà cô nhỏ này lại có thể nhất tâm nhị dụng như vậy, vừa nghe giảng vừa nhớ đến người khác, lại còn tự luyến nữa chứ!

Mọe nóa, không phải thích mình à? Nghĩ sao mà cho rằng mình đang nhìn lén!

Có cái gì mà phải nhìn trộm! Chỉ là một bà cô nhỏ kỳ quái thích mua khỉ hip-hop thôi mà!

Sau giờ học, Viên Tình Tình yên tĩnh ít nói biến đâu không thấy, cô đuổi theo Mục Tứ Thành hỏi: “Chìa khóa đâu?”

“Tại sao cậu không trả chìa khóa cho Mã Tài Lương?”

“Không phải nói hôm nay tìm được sẽ trả lại cho cậu ta sao?”

“Tôi không tìm thấy.” Mục Tứ Thành thờ ơ khoát khoát tay, “Mất luôn rồi.”

Viên Tình Tình nhìn cậu, không nói gì, chỉ nắm chặt tay, sau đó đột nhiên nói: “Tớ… lúc đó tớ cũng thấy cậu trả chìa khóa về lại chỗ cũ.”

“Thật ra cậu không muốn lấy mà, tại sao cuối cùng vẫn lấy chứ?”

Mục Tứ Thành như bị một nắm đấm bóp nghẹt đâm thẳng vào tim, hung ác nói: “Không phải việc của cậu! Tôi có tật xấu vậy đó! Tôi muốn ăn cắp vậy đó!”

“Có nghe đến chứng Kleptomaniac chưa hả! Cậu quản trời quản đất còn muốn quản luôn tật xấu của tôi nữa à?!”

(*) Hội chứng ăn cắp vặt Kleptomania là tình trạng cơ thể mất khả năng chống lại cảm giác thôi thúc ăn cắp những đồ vật thường không thực sự cần và ít có giá trị. Đây là một chứng rối loạn sức khỏe tâm thần hiếm gặp nhưng nghiêm trọng, có thể gây ra cảm giác đau đớn cho chính bạn và người thân nếu không được điều trị.

Sau đó đá phăng cái ghế rồi bước đi.

Mục Tứ Thành vốn tưởng rằng lúc mình quay về thì Viên Tình Tình sẽ rời đi, chỉ để lại một chiếc ghế trống cùng bàn, nhưng cô vẫn lẳng lặng ngồi đó, liếc nhìn cậu rồi nói: “Học sinh Mục Tứ Thành, đến giờ học rồi.”

——Cứ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có lẽ cũng xảy ra chuyện gì đó, Mục Tứ Thành nhìn lén thấy Viên Tình Tình viết một mục khác vào cuốn sổ nhỏ của mình —— 【 Bạn học Mục Tứ Thành đá ghế, định phá hoại tài sản công, nhưng không thành. 】

Cậu ngẩn người ra.

Cuộc sống cùng bàn với Viên Tình Tình cứ thế trôi qua êm đềm chứ không hề yên bình. Viên Tình Tình là một người bạn cùng bàn rất tốt, cô thích sạch sẽ, lễ phép và sẵn sàng giúp đỡ người khác, hầu như bất cứ khi nào các bạn trong lớp nhờ cô giúp đỡ cô đều sẽ đồng ý, bất luận là chuyện gì cô đều sẽ cố

gắng hết sức giải quyết. Mục Tứ Thành hiểu tại sao trong lớp có rất nhiều bạn học phàn nàn về Viên Tình Tình, nhưng mỗi lần bầu lớp trưởng, Viên Tình Tình vẫn nhận được số phiếu bầu cao nhất.

Bởi vì cô là một người rất hợp lý, có thể nói loại người này rất dễ kết thân, hoặc cũng có thể nói loại người này không dễ kết thân, nhưng cô rất công bằng với mọi người, không vì hoàn cảnh gia đình, điểm số hoặc ngoại hình của bạn mà đối xử khác biệt.

Cũng không mang thành kiến với bạn vì những gì bạn đã làm trong quá khứ.

Mục Tứ Thành nhìn phần thưởng nho nhỏ được đặt trước mặt —— suốt cả tuần trước dưới sự giám sát của Viên Tình Tình, cậu không làm được gì cả. Học sinh đạt điểm cao trong tuần sẽ nhận được phần thưởng nhỏ, thật ra là rất nhỏ, thông thường là một cục tẩy hoặc một nhãn dán gì đó.

Nhưng đây là lần đầu tiên Mục Tứ Thành nhận được, cảm giác có chút kỳ lạ —— loại học sinh như cậu lại nhận được phần thưởng khi chấp hành kỷ luật, thật là…

Ít nhất bản thân Mục Tứ Thành khó mà tưởng tượng được sẽ có một ngày như vậy.

Phần thưởng nhỏ là một cục tẩy có hình khỉ hip-hop.

Nhìn cục tẩy này là biết không không phải do lớp phát, đại khái Viên Tình Tình đã dùng tiền túi của mình để mua cho

cậu.

Vào ngày Viên Tình Tình phát cục tẩy cho Mục Tứ Thành, đầu tiên cô đến văn phòng, sau đó hình như có cãi cọ với giáo viên chủ nhiệm.

Lúc Viên Tình Tình trở lại, hai mắt đỏ hoe, nằm dài trên bàn không nói lời nào, bên cạnh bàn có một túi đựng cục tẩy cô lấy từ văn phòng về.

Mấy cục tẩy trong túi nhựa đều có hình vuông thông thường, trên túi có viết một số bằng bút đánh dấu— 【59】.

Lớp 7 có 60 người và 59 cục tẩy, có nghĩa là một người không được phát thưởng.

Người này là ai thì không cần nói cũng biết.

Mục Tứ Thành rất tự giác, trước đây cậu đã từng vi phạm nghiêm trọng như vậy, nếu trường học khen thưởng cho cậu thì đúng là quá kỳ quái.

Sau tiết tự học tối đầu tiên, Viên Tình Tình ra ngoài một chuyến, khi cô quay lại, trong túi nhựa có thêm một cục tẩy hình con khỉ hip-hop.

Viên Tình Tình đưa cục tẩy này cho Mục Tứ Thành, nói đây là phần thưởng cho sự kỷ luật của cậu tuần trước, lúc nói đến đó hai mắt sưng như quả đào, có vẻ như sau khi ra ngoài đã khóc một trận thỏa thích rồi.

Đến tiết thứ hai, Viên Tình Tình lại nằm dài trên bàn, cuộn tròn người thành một cụm khe khẽ khóc, Mục Tứ Thành cầm cục tẩy con khỉ hip-hop luống cuống không biết làm sao, cuối cùng hỏi: “Này, Viên Tình Tình, cậu sao vậy?”

Viên Tình Tình chậm rãi quay mặt đi, hốc mắt lại có chút sưng lên, cô nức nở, vừa khóc vừa nghẹn ngào: “…Tớ không hiểu, vì sao thầy chủ nhiệm lại không cho tớ đóng dấu hoa hồng nhỏ cho cậu.”

“Rõ ràng tuần trước cậu có vi phạm gì đâu, vì sao không được chứ…”

“Tớ không hiểu, nội quy của trường không phải như vậy, Mã… hức hức…” Cô nấc lên một tiếng, tiếp tục khóc nói: “Mã Tài Lương còn được hoa hồng nhỏ, tại sao cậu lại không được, cứ bảo là cậu có ảnh hưởng không tốt nên không cho hoa hồng nhỏ…”

“Không công bằng gì hết!”

Viên Tình Tình phẫn nộ khóc lóc thảm thiết, nhưng Mục Tứ Thành lại không nhịn được cười, cậu dựa vào bức tường 38, ánh mắt bất giác dịu đi, nhưng giọng điệu lại rất giễu cợt: “Thì ra vì vậy mà cậu cãi nhau với thầy đến hai lần à?”

“Không phải cãi nhau, làm như vậy là không đúng, tớ chỉ phản đối với thầy thôi.” Viên Tình Tình chậm rãi quay đầu lại, cô khó hiểu, “Sao cậu không thể có hoa hồng nhỏ?”

“Cậu cũng giống như những người khác, chỉ là một học sinh bình thường trong lớp.”

“Cậu có hư hỏng lắm đâu, có thể gây nên ảnh hưởng xấu gì chứ?”

Mục Tứ Thành im lặng một lúc, sau đó tặc lưỡi: “Đừng khóc nữa, ngốc ơi là ngốc.”

Đến tiết thứ ba, tâm trạng của Viên Tình Tình trở lại bình thường, Mục Tứ Thành nhìn cô híp híp hai con mắt sưng to như quả đào, cẩn thận ghi chép vào cuốn sổ nhỏ:

【Học sinh Viên Tình Tình không lo học tập, ngồi khóc trong lớp.】

【Viên Tình Tình và Mục Tứ Thành nói chuyện riêng với nhau.】

Mục Tứ Thành: “…”

Cái đậu xanh rau má, lần sau cậu còn an ủi người này thì cậu là thằng ngốc.

Bức tường 38 bắt đầu thưa dần, ánh mắt của hai người đã có thể giao tiếp ngắn ngủi trong chốc lát, lúc Viên Tình Tình mê mang nhìn lại, Mục Tứ Thành lại dời mắt đi như không có chuyện gì. Mối quan hệ giữa họ bắt đầu dần dần trở nên hài hòa, lúc đi ra ngoài cậu sẽ lấy nước cho Viên Tình Tình, đổi

lại thỉnh thoảng Viên Tình Tình sẽ mang bữa sáng vào lớp cho cậu.

Trong lớp bắt đầu có tin đồn Viên Tình Tình thích cậu.

Mục Tứ Thành nghe thế chỉ cười nhạo —— cái đám học sinh cấp ba đến bây giờ mới phát hiện ra à, quả nhiên không tinh ý như mình, Viên Tình Tình thích mình rõ mồn một thế còn gì?

Đương nhiên cậu không thích Viên Tình Tình, tuy rằng trong sổ kỷ luật của Viên Tình Tình ghi lại Mục Tứ Thành nhìn trộm bạn cùng bàn rất nhiều lần, nhưng Mục Tứ Thành chỉ cảm thấy thật thú vị khi quan sát cô ngốc Viên Tình Tình mà thôi.

Viên Tình Tình có một số thói quen rất kỳ lạ và rất cố chấp, giống như sự kiên định của người này đối với các quy tắc, ví dụ như khi cô mua văn phòng phẩm, cô phải mua một bộ khỉ hip-hop đầy đủ, hoặc lúc nghỉ giải lao tiết thứ 2, Viên Tình Tình nhất định sẽ dán sát vào cửa sổ, mắt nhìn chằm vào cửa sổ trong một thời gian dài.

Mới đầu Mục Tứ Thành còn tưởng rằng bà cô nhỏ đang nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa sổ, thế nên rất lo lắng chỉnh sửa dáng vẻ, còn cố gắng tạo ra một tư thế pose mà mình cảm thấy hoàn hảo nhất.

Nhưng một lần nọ, Mục Tứ Thành tình cờ phát hiện Viên Tình Tình không phải đang nhìn mình, mà là nhìn người nào đó ở bên ngoài.

Học sinh cuối cấp trong trường họ phải học liên tục, vì vậy sau 2 tiết tự học buổi tối, bọn họ sẽ tranh thủ nghỉ giải lao cùng với học sinh lớp 10, 11. Rất nhiều học sinh lớp 12 ùa ra sân thể dục chạy bộ sau một ngày dài ngồi trên lớp để giãn gân giãn cốt, tăng cường sức khỏe.

Nhà trường khuyến khích hành vi này, vì vậy vào tiết thứ 2 toàn bộ sân thể dục sẽ mở đèn sáng trưng, bốn phía xung quanh là bốn ngọn đèn để mọi người có thể nhìn rõ đường đi không đụng phải nhau.

Góc nhìn của Viên Tình Tình từ cửa sổ tình cờ là vị trí của một trong những ngọn đèn đó, từ góc độ đó vừa lúc có thể nhìn thấy từng học sinh chạy qua dưới ngọn đèn. Mục Tứ Thành cũng nhìn theo tầm mắt của cô, phát hiện khi một người trong số họ chạy qua ngọn đèn, toàn thân Viên Tình Tình sẽ căng thẳng, cô sẽ nắm chặt cây bút đang viết trong cuốn sổ nhỏ, chăm chú dõi theo dáng vẻ đối phương cho đến khi hoàn toàn không thấy được nữa, sau đó có chút uể oải nằm dài xuống bàn.

Chờ đến khi người này chạy qua lần nữa, Viên Tình Tình sẽ lại căng thẳng.

——Cứ như cô không nhìn lén người này từ cửa sổ, mà đang cản đường anh ta thật sự vậy, thái độ lúng ta lúng túng.

Giống hệt như lúc Mục Tứ Thành nhìn trộm cô.

Mục Tứ Thành biết người đó, anh ta là chủ tịch hội học sinh, học sinh lớp 12, thành tích xuất sắc, ngoại hình ưa nhìn, trước

khi Mục Tứ Thành đến, anh ta là nam sinh nổi tiếng nhất toàn trường.

Viên Tình Tình thường đi theo nam sinh này để giải quyết các công việc của hội học sinh, đối phương cũng đến lớp 7 vài lần để tìm Viên Tình Tình, thái độ lúc nào cũng rất dịu dàng và hay mỉm cười nói, đợi sau khi anh tốt nghiệp thì hội sinh viên phải dựa vào em rồi, Tình Tình.

Mỗi lần nam sinh này đến tìm Viên Tình Tình, cô lại rất căng thẳng, đột ngột từ trên bản nhảy dựng lên, để rồi sau khi trở về, cả khuôn mặt đều vô hồn, ngã gục xuống bàn, bộ dạng ngốc ơi là ngốc.

Không phải Mục Tứ Thành không phát hiện ra sự khác lạ, nhưng lúc phát hiện ra Viên Tình Tình nghiêm túc chờ mong đến giờ giải lao chỉ để nhìn hình bóng người kia chạy qua ngọn đèn trong vài giây ngắn ngủi, đầu óc Mục Tứ Thành cũng phải đờ đẫn một hồi lâu.

“Này.” Đầu óc Mục Tứ Thành trống rỗng, cậu nghe thấy giọng mình gặng hỏi, “Viên Tình Tình, tối nào cậu cũng rình xem người ta, cậu thích anh ta rồi à?”

Phủ nhận đi.

Phủ nhận cậu không nhìn lén người ta.

Cậu nhìn trộm lâu như vậy nhưng lại không nói thích người ta, nhất định vẫn không dám tỏ tình với đối phương.

Phủ nhận cậu không thích nam sinh đó.

Phủ nhận tôi… thích cậu, Viên Tình Tình.

Viên Tình Tình đang dán sát vào cửa sổ đột nhiên ngồi thẳng dậy, hai mắt long lanh rất tức giận, sắc mặt đỏ bừng có chút xấu hổ, đó là loại xấu hổ và thẹn thùng khi bí mật bị bại lộ, nhưng chẳng mấy chốc, Viên Tình Tình điều chỉnh lại cảm xúc, cô gối đầu trên bàn, nhẹ nhàng nói: "Ừ."

"Tớ thích anh ấy."

"Nhưng mà chắc là tớ không xứng với một người ưu tú như anh ấy." Viên Tình Tình quay về phía cửa sổ, thấp giọng lẩm bẩm: "Nhưng nếu chỉ thích một chút thì cũng không vi phạm kỷ luật."

Ngược lại, Mục Tứ Thành vô cùng tức giận, hai mắt cậu đỏ bừng, đập mạnh vào bức tường 38: "Cậu có chỗ nào không xứng với anh ta! Cậu học giỏi như vậy, làm việc nghiêm túc như vậy, nhiệt tình với các bạn cùng lớp như vậy kia mà! Anh ta còn chạy không nhanh bằng một nửa của tôi! Cậu nhìn trúng anh ta là may phước cho anh ta lắm rồi! Lại còn xứng với chả xứng! Đừng tự hạ mình thế chứ!

Viên Tình Tình sửng sốt trước sự bộc phát đột ngột của Mục Tứ Thành, hoang mang "Hả?" một tiếng.

“Còn nhìn trộm!” Mục Tứ Thành nhấc Viên Tình Tình lên, tức giận kéo cô ra ngoài, “Anh ta chạy thì kệ anh ta, cậu muốn nhìn thì cứ ra mà nhìn đàng hoàng, nhìn trộm làm gì!”

“Vô dụng quá đi mất!”

Mục Tứ Thành đẩy Viên Tình Tình lên cửa cầu thang, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, hướng về phía trước làm điệu bộ đuổi đi: “Anh ta chạy qua đó là để cho cậu nhìn, thẹn thùng gì nữa, cứ xuống đó nhìn đi, nhìn tận mắt, nhìn công khai xem nào!!”

“Tôi chắc chắn!”

Viên Tình Tình bối rối lo lắng đi xuống lầu, Mục Tứ Thành lẳng lặng ngồi ở cầu thang trống một hồi, sau đó quay trở về, nắm chặt tay ngồi xuống chỗ của mình.

Mục Tứ Thành vốn không muốn nhìn, nhưng lại không tự chủ được quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, Viên Tình Tình chạy đến một bên đường băng, lúc nam sinh kia chạy qua lần nữa thì nhìn thấy Viên Tình Tình, dường như cậu ta nghĩ Viên Tình Tình có chuyện tìm mình, thế nên tách khỏi đội chạy đến trước mặt cô.

Viên Tình Tình lúng túng xua tay, mặt đỏ bừng, giống như đang giải thích mình không có việc gì.

Nam sinh mỉm cười đưa tay ra, như thể đang mời Viên Tình Tình làm gì đó, hình như cùng nhau chạy.

Viên Tình Tình ngơ ngác nhìn cậu ta, mãi một lúc lâu sau, cô kích động nhảy cẫng lên, sau đó luống cuống gật đầu, chạy theo nam sinh. Hai người vừa chạy vừa nói chuyện, nụ cười thật tươi tắn vui vẻ.

Mục Tứ Thành: "…"

Cậu muốn bùng cháy.

Tay Mục Tứ Thành run rẩy, cậu dựa vào bàn, nhắm mắt lại hít sâu hai hơi, thậm chí có lúc còn choáng váng—— Viên Tình Tình thích người ta thật rồi.

Mà tên kia đối với Viên Tình Tình… dường như cũng có ý với cô ấy.

Chỉ là Viên Tình Tình đầu gỗ này ngốc nghếch nhẫn nhịn đến giờ không phát hiện ra, thầm yêu đơn phương người ta cho đến tận bây giờ.

Nhưng mà… Viên Tình Tình… chẳng lẽ, chẳng lẽ cô ấy không có chút tình cảm nào với mình sao?

Vậy tại sao cô lại đối xử với mình như vậy?

Lý do gì khiến cô cứ khăng khăng mình không phải người xấu.

Lòng hiếu kỳ biến thành một cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ từ đáy lòng Mục Tứ Thành bò đến lòng bàn tay, giống như có dục vọng xấu xa nào đó biến thành một con nhện độc, quanh quẩn trong lòng và lòng bàn tay cậu, ngón tay cậu co quắp lại khẽ nhúc nhích, Mục Tứ Thành không nhịn được nhìn về cuốn sổ nhỏ trên bàn của Viên Tình Tình.

Đã lâu lắm rồi… cậu không động vào đồ của người khác.

Quyển vở nhỏ này, cậu hay thấy Viên Tình Tình viết vào đó những chuyện hàng ngày, nếu như cậu có thể…

Mục Tứ Thành hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, quay mặt đi, nhìn cục tẩy khỉ hip-hop đang dùng dở trên bàn, lồng ngực kịch liệt phập phồng, cố hết sức khống chế cảm xúc.

Không cần làm như vậy.

Ngày lại ngày trôi qua, Mục Tứ Thành buộc mình phải quen với việc Viên Tình Tình mỗi tối chạy bộ giữa giờ tự học, quen với việc nam sinh kia ngày càng thường xuyên đến lớp tìm Viên Tình Tình, quen với việc Viên Tình Tình không còn lúc nào cũng nhìn chằm chằm giám sát mình nữa, cũng mạnh mẽ kiểm soát dục vọng muốn ăn cắp thứ gì đó.

Khoảng thời gian cuối cùng của năm 11, Mục Tứ Thành bình yên đến mức tưởng chừng có thể buông bỏ Viên Tình Tình, giống như có thể buông bỏ dục vọng trộm cắp của mình.

Những dục vọng và tình cảm cũ kỹ kia sắp bị loại bỏ khỏi cuộc sống của cậu.

Vào kỳ nghỉ hè cuối năm lớp 11, cả lớp ăn mừng sắp bước vào năm 3 cấp 3, có thể nói đó là khoảng thời gian điên cuồng cuối cùng, cả bọn hẹn nhau ra ngoài chơi. Mục Tứ Thành vốn dĩ không đồng ý, nhưng dưới sự chèo kéo nài nỉ của đám bạn học, cậu cũng bực bội đồng ý —— sau khi cậu ngoan ngoãn, rất nhiều học sinh trong lớp trước đó sợ cậu đã đến tiếp xúc với cậu, ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng thay đổi thái độ đối với cậu, quan hệ với những người khác cũng trở nên hài hòa không ít.

Sau khi đến công viên vui chơi cả ngày, các học sinh miễn cưỡng chào tạm biệt, ai về nhà nấy.

Mục Tứ Thành nhìn Viên Tình Tình mặc váy dài đeo cặp sách, dừng một chút rồi ngoảnh mặt đi, nói: “Đã muộn rồi, tôi tiễn cậu nhé?”

Thấy Viên Tình Tình muốn từ chối, Mục Tứ Thành vội vàng nói: “Tôi đi xe buýt số 7, chúng ta có tiện đường không?”

Viên Tình Tình nghi hoặc nói: “Tớ nhớ nhà cậu đâu phải ở tuyến số 7”

“Đổi chỗ rồi, tôi thuê nhà mà, ở mà không thoải mái thì tôi đổi.” Mục Tứ Thành khoát khoát tay, “Cậu nói nhiều quá, có muốn đi hay không?”

Đừng nói tuyến số 7, Mục Tứ Thành cơ bản là chưa bao giờ đi xe buýt, ra ngoài lúc nào cũng bắt taxi, cho nên gặp phải tình huống vô cùng xấu hổ, lên xe mới phát hiện muốn đi xe buýt thì cần phải có tiền xu.

Viên Tình Tình nộp tiền cho cậu, cau mày chỉ trích Mục Tứ Thành: “Chuyển nhà thì phải nói với giáo viên chủ nhiệm. Cậu ở một mình, địa chỉ gửi thư cũng thay đổi, nếu có chuyện gì thì biết tìm cậu ở đâu.”

“Khi nào về nhớ báo cho thầy chủ nhiệm biết đó…”

“Được rồi bà cô trẻ.” Mục Tứ Thành cười lạnh ngắt lời Viên Tình Tình, “Tự lo việc của mình đi.”

Mục Tứ Thành nắm lấy vòng treo trên xe len lén liếc qua, thấy trên chiếc cổ trắng nõn của Viên Tình Tình treo một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền là hai chữ cái đầu, giống như có người treo tên anh ta lên cổ của cô để tuyên bố chủ quyền —— Viên Tình Tình trước giờ chưa từng đeo phụ kiện, Mục Tứ Thành dừng một chút rồi mở miệng: “Dây chuyền này là anh ta tặng cậu à?”

“…Ừm.” Viên Tình Tình có chút xấu hổ, “Anh ấy tốt nghiệp rồi, nói muốn để lại cho tớ một thứ làm kỷ niệm nên tặng tớ thứ này.”

“Chỉ để kỉ niệm thôi à?” Mục Tứ Thành mỉa mai hỏi.

“Bởi vì tớ còn học cấp ba, anh ấy nói đợi tớ lên đại học.” Viên Tình Tình gãi gãi đầu, “rồi làm bạn trai của tớ.”

Vừa nói, cô không nhịn được nở nụ cười ngây ngô: “Anh ấy đến thăm bố mẹ tớ rồi, hihi.”

“…Chả ra làm sao.” Nói xong, Mục Tứ Thành im lặng.

Trên chiếc xe buýt đông đúc, có người lặng lẽ tiến lại gần, đưa tay muốn chạm vào ba lô của Viên Tình Tình, nhưng Mục Tứ Thành ở bên cạnh nắm lấy cổ tay hắn ta, lạnh lùng hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Sau một hồi ầm ĩ, Viên Tình Tình và Mục Tứ Thành xuống xe sớm, trước sự kiên quyết của Viên Tình Tình, hai người đưa kẻ móc túi đến Cục Công an gần nhất, sau đó chia tay tại trạm xe buýt gần đó.

“Được rồi.” Viên Tình Tình xua tay, “Nhà tớ ở gần đây, cậu mau về đi!”

Mục Tứ Thành híp mắt, đút tay vào túi nhìn Viên Tình Tình đang đi xa dần, đợi đến khi Viên Tình Tình biến mất khỏi tầm mắt của mình, Mục Tứ Thành chậm rãi ngồi xuống ghế ga, lấy ra cuốn sổ nhỏ kia.

Cái này là lúc tên trộm lấy đồ từ trong cặp sách của Viên Tình Tình ra rồi bị bắt quả tang, Viên Tình Tình kiểm tra lại đồ đạc chủ yếu là để ý tiền và điện thoại di động, không phát hiện thiếu cuốn sổ nhỏ này, thế nên Mục Tứ Thành thừa dịp giấu luôn vào túi.

Lần cuối cùng thôi.

Mục Tứ Thành nhìn cuốn sách nhỏ có bìa con khỉ hip-hop, hít một hơi thật sâu, khống chế đôi tay đang run rẩy của mình.

Cho cậu biết Viên Tình Tình nghĩ gì trong đầu, và tại sao cô ấy lại nghĩ về cậu như vậy, nghĩ rằng cậu sẽ không bao giờ ăn trộm nữa.

Cậu lật trang đầu tiên, rồi sững người tại chỗ.

【Tuần này bạn học Mục Tứ Thành không vi phạm kỷ luật, nhưng thầy chủ nhiệm không cho cậu ấy hoa hồng nhỏ, không hiểu tại sao ai cũng có hoa hồng nhỏ, chỉ riêng Mục Tứ Thành là không có.】

【Không công bằng chút nào.】

【Là một thành viên của hội đồng kỷ luật, mình sẽ tặng hoa hồng nhỏ cho các bạn học không vi phạm kỷ luật.】

Bên dưới là một hàng hoa nhỏ màu đỏ được vẽ thủ công, bên cạnh viết tên Mục Tứ Thành.

Mỗi tuần sau đó, chỉ cần Mục Tứ Thành không vi phạm kỷ luật, Viên Tình Tình đều nghiêm túc vẽ một hàng hoa nhỏ màu đỏ cho cậu mãi cho đến tuần trước, một ngày trước kỳ nghỉ của họ.

Vào ngày ghi chép cuối cùng, Viên Tình Tình đã ghi lại:

【Hai tháng nay bạn học Mục Tứ Thành không vi phạm bất kỳ nội quy kỷ luật nào cả. Sau khi thương lượng với giáo viên chủ nhiệm, ông đã thừa nhận hành vi trước đây của mình là thiên vị và cho phép mình đóng dấu hoa hồng nhỏ cho Mục Tứ Thành trong sổ kỷ luật vào học kỳ tới. Đây là lần cuối mình vẽ riêng hoa hồng nhỏ cho Mục Tứ Thành, sau này sẽ không làm nữa.】

【Hy vọng bạn học Mục Tứ Thành từ nay về sau sẽ là một người nghiêm túc, không tái phạm nữa.】

Mục Tứ Thành cầm quyển sổ chậm rãi cúi đầu, thở gấp hai tay nắm chặt, đột nhiên cười nhạo một tiếng, nước mắt rơi xuống.

Cậu… vừa tái phạm rồi.

Cậu đã làm mất lòng tin của Viên Tình Tình ngốc nghếch dành cho mình.

“Mục Tứ Thành…” Giọng nói đầy nghi hoặc của Viên Tình Tình vang lên trước mặt Mục Tứ Thành, “Sao cậu còn ở đây?”

Mục Tứ Thành giấu phắt cuốn vở nhỏ ra sau lưng, quay mặt đi, cố bắt mình phải bình tĩnh: “Tôi đang đợi xe buýt ở đây, nhưng nãy giờ chưa có xe, cậu quay lại làm gì vậy?”

“À.” Viên Tình Tình không hề nghi ngờ tại sao cậu lại ngồi ở đó, cô buồn bã nói: “Tớ không thấy cuốn sổ nhỏ của tớ đâu nữa nên muốn quay lại tìm, trên đó có một ghi chép thành tích của học sinh trong học kỳ trước, lỡ như mất rồi thì rắc rối lắm, không biết cái gã móc túi lúc nãy có lấy của tớ không?”

“Vậy à?” Mục Tứ Thành hít sâu một hơi, “Lỡ như cậu quên mang theo thì sao?”

“Hôm nay chỉ ra ngoài chơi, vi phạm kỷ luật cũng không cần ghi lại, bình thường lúc cậu không làm việc cũng đâu mang theo sổ ghi chép.”

“…Hình như là vậy.” Viên Tình Tình bị Mục Tứ Thành dẫn dắt, cô cau mày, “Nhưng tớ nhớ là có mang theo mà.”

“Vả lại có trộm nào không lấy gì lại đi lấy sổ của cậu?” Mục Tứ Thành cười nhạo, “Có đáng bao nhiêu đâu.”

Viên Tình Tình tức giận: “Cuốn sổ đó ghi thành tích của mọi người trong cả học kỳ đấy, rất quan trọng!”

“Nhưng mà cậu nói có lý.” Viên Tình Tình thở dài, “Chắc là tớ quên mang theo thật rồi, ngày mai tớ đến trường tìm vậy.”

Mục Tứ Thành thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc nhìn thấy Viên Tình Tình không chút nghi ngờ xoay người quay lại, một cảm xúc lấn cấn đột nhiên dâng lên trong lồng ngực, cậu buột miệng: “Này, tôi cũng ăn trộm đấy.”

“Viên Tình Tình, sao cậu không nghi ngờ tôi trộm đồ của cậu?”

Viên Tình Tình quay đầu nghiêm túc nhìn Mục Tứ Thành, nhìn Mục Tứ Thành hồi lâu mới nói: “Đừng tùy tiện đùa giỡn như vậy.”

“Cậu mất hai tháng để khiến mọi người trong lớp tin tưởng cậu.”

“Trước khi cậu phạm sai lầm, với tư cách là lớp trưởng kiêm ủy viên ban kỷ luật, tớ sẽ không và tuyệt đối không nên dễ dàng nghi ngờ cậu, bạn học Mục Tứ Thành.”

“Tớ về đây, tạm biệt, cậu cũng về sớm đi nhé.”

Viên Tình Tình vẫy vẫy tay, chuẩn bị rời đi

Mục Tứ Thành hít sâu một hơi, mở miệng muốn nói ——
【Tôi sẽ không tái phạm, Viên Tình Tình】.

Nhưng trong nháy mắt trước khi thốt ra câu đó, một chiếc xe buýt mất khống chế đã lao thẳng vào nhà ga, lướt sát bên cạnh Mục Tứ Thành rồi húc thẳng về phía trước.

Cặp sách của Viên Tình Tình lăn trên đất, đồ vật khỉ hip-hop bên trong vương vãi khắp nơi, chiếc tai nghe khỉ hip hop nhuốm máu lăn đến chân Mục Tứ Thành, mắt khỉ trên tai nghe giống như bị trục trặc lập lòe ánh sáng đỏ, người đi bộ xung quanh bắt đầu la hét hoảng sợ, tài xế xe buýt kinh hoàng trèo ra khỏi cửa sổ xe, khuôn mặt say xỉn và nồng nặc mùi rượu.

Cánh tay của Viên Tình Tình yếu ớt rơi xuống từ bên hông xe buýt.

Máu bắn tung tóe trên mặt Mục Tứ Thành, đồng tử của cậu giãn ra.

Cuốn sách nhỏ trong tay rơi xuống đất, trang cuối cùng thấm đẫm máu, hoa hồng nhỏ màu đỏ bị máu hòa vào chẳng thể thấy rõ nữa.

Hồ quan sát.

Lục Dịch Trạm ngẩng đầu nhìn Mục Tứ Thành đang bị xiềng xích trói lại trong cơn bão trên màn hình lớn, ánh mắt trống rỗng, giá trị tinh thần rõ ràng đã mất khống chế, anh nhớ lại những tài liệu tìm được, phức tạp thở dài.

Số phận của mỗi người được Bạch Lục lựa chọn đều do ông ta kiểm soát.

Ông ta thích linh hồn của những người này, muốn để họ tiến vào trò chơi của mình, hơn nữa còn hy vọng rằng kỹ năng của những người này sẽ hữu dụng với mình. Cho nên Bạch Lục mới cố ý thiết kế đường sống của những người này để tăng cường dục vọng trung tâm, tối đa hóa dục vọng của đối phương, để các kỹ năng xuất phát từ dục vọng của đối phương là mạnh nhất.

Cho dù đó là Lưu Giai Nghi, Daniel hay Mục Tứ Thành, mỗi người đều đã trải qua quá trình tôi luyện dục vọng mãnh liệt dưới sự thao túng của Bạch Lục.

Lưu Giai Nghi vốn có thể hòa giải với Lưu Hoài nhưng dưới sự dẫn dụ của Bạch Lục đã đích thân giết chết anh trai mình, Daniel giết Phoebe với sự giúp đỡ của Bạch Lục trong cuộc tranh giành quyền lực gia đình, sự do dự cuối cùng của Mục Tứ Thành đã trực tiếp dẫn đến cái chết của Viên Tình Tình trước mặt cậu. Thật ra lúc ấy Mục Tứ Thành vốn vẫn miễn cưỡng khống chế được chính mình, nhưng sau sự kiện Lưu Hoài, Bạch Lục để Mục Tứ Thành chứng kiến cái chết của Lưu Hoài một lần nữa, phá hủy hàng phòng ngự cuối cùng của cậu.

Dục vọng của Mục Tứ Thành bắt đầu từ 【trộm cắp】, nhưng cậu muốn thoát khỏi 【trộm cắp】vì người cậu thích và muốn thân thiết, để rồi cậu vẫn phải vào trò chơi vì cái chết của họ, muốn hồi sinh họ, cuối cùng bị trói chặt vào con đường 【trộm cắp】, trở thành một cỗ máy chơi game có tên 【 Kẻ trộm 】được Thần rèn giũa cẩn thận.

Cả hai lần đều bị xe buýt đâm chết, cả hai lần đều do sự nghi ngờ của bản thân, chênh lệch tốc độ và thời gian trở thành điểm không thể tha thứ cho mình nhất đối với Mục Tứ Thành. Cậu muốn chạy nhanh hơn, di chuyển nhanh nhẹn hơn, vượt qua tất cả các phương tiện giao thông cố ý làm tổn thương con người trên thế giới này và cứu lấy người sắp chết dưới bánh xe.

Nhưng cậu làm không được.

Vì vậy, tên trộm xấu xa nhưng hoàn mỹ nhất trên thế giới đã ra đời.

- ——oOo—

Chương 562

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại.

Quá trình ra đời kỹ năng của Mục Tứ Thành cũng giống như quá trình ra đời kỹ năng của Georgia

Sở dĩ kỹ năng của Georgia có thể quay ngược thời gian ba tiếng đồng hồ là vì ngoài Armand ra, còn có nguyên nhân khác —— vào ngày xảy ra chuyện, Georgia từ Cổ La Luân ra ngoài tìm anh, dẫn đường cho anh đi vào.

Chính xác là ba tiếng đồng hồ kể từ khi Georgia rời khỏi cánh cổng của Vương quốc Cổ La Luân cho đến khi anh quay trở lại, lúc đó Georgia quỳ trên mặt đất, nhìn Cổ La Luân khắp mọi nơi đều là bụi vàng, chỉ lẩm bẩm được một câu:

"……Tôi về muộn rồi."

"Muộn rồi……"

Trên đời này, đôi khi dục vọng của con người thậm chí không phải là dục vọng của con người, mà chỉ là phương thức thú vị để thần thu lấy nỗi đau của con người mà thôi.

Trong trò chơi, quặng mỏ.

Sau khi Mộc Kha dùng (Tấn công chớp nhoáng) kéo Georgia xuống hầm mỏ, Đường Nhị Đả nhanh chóng rút súng ra đối mặt với người chơi khống chế của đội Georgia. Chris trừng mắt, tung ra một bức tường trắng nhớp nháp trước mặt Bạch Liễu.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Chris sử dụng kỹ năng cá nhân (chất lỏng phi Newton)】

【Chất lỏng này có thể mở rộng thể tích, nhưng càng mở rộng thì vách tường do chất lỏng tạo thành càng mỏng và khả năng phòng ngự càng kém. Tuy nhiên, trên lý thuyết nó có thể chặn tất cả những đòn tấn công cấp S trong phạm vi 10 mét, đặc biệt là hiệu quả phòng ngự lên đến 100% đối với công kích vật lý như súng, phòng ngự yếu đối với công kích ma pháp. 】

【Thời gian sử dụng kỹ năng 15 phút, thời gian CD 1 giờ. 】

Viên đạn bắn trúng bức tường chất lỏng sền sệt và bị nuốt chửng ngay lập tức, Bạch Liễu nhíu mắt nhìn chằm chằm vào bức tường trong chốc lát.

Nghe nói chất lỏng phi Newton là vật liệu của một loại áo chống đạn chất lỏng có tác dụng chống đạn và vật thể, đối phương càng dùng sức tấn công thì nó lại càng kiên cố vững chắc, cơ hồ chính là để khắc chế chủ công Đường Nhị Đả của bên họ.

Nhưng bên họ không chỉ có một tuyển thủ chơi vị trí chủ công.

“Giai Nghi, chuẩn bị độc tấn công Chris.” Bạch Liễu nhanh chóng ra lệnh, “Kỹ năng đó vô tác dụng với đòn tấn công ma thuật của em.”

“Đã nghe.” Lưu Giai Nghi gật đầu tiến lên phía trước, chỉ một cái phẩy tay chất độc đã bắn tung tóe trên mặt đất, ngay lập tức nhuộm bức tường chất lỏng phi Newton màu trắng sữa thành đen tím tỏa ra sương độc mù mịt, trong nháy mắt người chơi khống chế sau tấm khiên bị mặt tường đen kịt bao quanh, thanh máu tụt xuống nhanh chóng.

Chris nghiến răng, cô dùng trái tay rút chất lỏng về rồi nhắm thẳng vào Bạch Liễu đang đứng trên cao quan sát toàn bộ tình hình.

Chất lỏng dính độc có tính ăn mòn, chính là điều cô đang chờ đợi!

Hiện giờ cô đã chuyển từ phòng thủ sang tấn công theo chiến thuật của đội trưởng Georgia, đảm nhận vị trí chủ công bao vây Bạch Liễu!

Đừng nghĩ Bình Minh Vàng chỉ có một mình Armand là người chơi chủ công duy nhất!

Đôi mắt nâu của Chris sáng lên: “Bạch Liễu, rời khỏi trò chơi đi!”

Chất lỏng đen như mực phun ra, dưới sự điều khiển của Chris, nó lan rộng ra mười mét từ trên xuống dưới, từng lớp từng lớp quấn lấy Bạch Liễu!

“Chuyển đổi tấn công và phòng thủ của Bình Minh Vàng rất tốt.” Hồng Đào ngồi trong khán phòng lười biếng chống cằm nhìn màn hình lớn, không nhanh không chậm bình luận, “Rõ ràng【 Chất lỏng phi Newton】 của Chris khắc chế Đường Nhị Đả, nhưng kỹ năng độc của Giai Nghi cũng khắc chế 【 Chất lỏng phi Newton】. Sau khi chất chất lỏng của Chris bị dính độc, nó sẽ có tính ăn mòn và gây sát thương cho các đội viên đang ẩn nấp phía sau, nói nôm na tức là đã mất vai trò của 【lá chắn】.”

“Bình Minh Vàng rất hay phụ thuộc vào 【Khiên】 của Chris. Nếu cơn bão của Armand là đao ra khỏi vỏ của bình Bình Minh Vàng, thì 【khiên】 của Chris lại giống như áo giáp hộ thân của hiệp sĩ.”

“Anh cứ nghĩ nếu sau khi 【Khiên】bị Giai Nghi đánh bại thì đấu pháp của Georgia sẽ rất cứng nhắc, dù sao thì đội của họ cũng đã dựa vào 【Khiên】 trong một thời gian dài, nếu mất đi lớp phòng ngự này thì theo bản năng sẽ rất sợ hãi.”

Phoebe ngồi cạnh Hồng Đào trầm ngâm: “Cũng yếu đuối giống như lúc anh ở chiến đội Quốc Vương phải không?”

Hồng Đào im bặt, anh lười biếng liếc mắt nhìn Phoebe: “Hội trưởng Phoebe, ngài chủ động đến thính phòng để nhờ vả một Chiến Thuật Gia đã nghỉ hưu như tôi phân tích tình hình chiến đấu, ít nhất phải tỏ ra lịch sự với anh một chút chứ?”

“Thực xin lỗi.” Phoebe lễ phép xin lỗi, “Xin ngài tiếp tục phân tích.”

Hồng Đào thu hồi ánh mắt, rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Nhưng em nói không sai, đúng là Georgia có một số đặc điểm giống anh, vì vậy hai đội do chúng ta làm chiến thuật gia mới có thể bồi dưỡng ra 2 tuyển thủ chơi phòng ngự mạnh nhất giải đấu."

"Nếu phải mô tả thì có thể nói là anh yếu đuối, còn Georgia là bảo vệ."

"Georgia là một Chiến Thuật Gia có khát khao bảo vệ mạnh mẽ. Dường như anh ta rất sợ các đội viên của mình xảy ra chuyện, cho dù tất cả mọi người đều đã có kim bài miễn tử, anh ta cũng sẽ theo bản năng giấu bọn họ sau 【 khiên 】, bảo vệ họ thật tốt."

"Vì vậy anh khá ngạc nhiên khi anh ta chơi chiến thuật biến phòng thủ thành tấn công. Đây không phải là phong cách chiến thuật của anh ta."

Hồng Đào nhìn lên màn hình lớn: "Nhưng đúng là một chiến thuật tốt."

"Sau khi thuốc độc của Giai Nghi nhuộm đen chất lỏng của Chris, 【khiên】 đã mất đi hiệu lực, nhưng đổi lại Chris đã có chất lỏng tấn công mê hoặc trong phạm vi rộng, hơn nữa chất lỏng này còn có chức năng phòng ngự ngăn cản tất cả những kẻ có ý định công kích, bởi thế nó có tác dụng ngăn cản không cho đối thủ quay về phòng thủ."

"Một phương pháp tấn công rất mạnh mẽ." Phoebe nghĩ một lúc, "Nếu là em, em sẽ dùng chất lỏng tách mọi người ra, sau đó buff chồng【Bài hát cầu nguyện địa ngục】 rút máu tất cả

các đội viên bên phe địch giảm xuống dưới 50 cùng một lúc, đồng thời tập trung vào việc tấn công Bạch Liễu, hỗ trợ tất cả đòn tấn công của đội viên, tranh thủ đá anh ta ra khỏi trò chơi chỉ trong một chiêu duy nhất.”

“Chiến thuật đó quá hung hăng, nếu như không cần lá chắn mà dồn hết tất cả kỹ năng của các đội viên tấn công vào chiến thuật gia của đối phương thì sẽ khiến đối thủ phản công dữ dội, đội viên rất dễ chết.” Hồng Đào nhẹ nhàng trả lời, anh dừng lại, “Nhưng mà……hình như Georgia cũng muốn làm vậy.”

“Không phải bảo anh ta sẽ không dùng chiến thuật hy sinh đội viên sao?” Phoebe nhún vai hỏi lại.

“Bởi vì tiết tấu đã bị Bạch Liễu đẩy nhanh.” Hồng Đào suy tư một chút, “Nói cách khác, Georgia cũng phải đẩy tiết tấu nhanh lên.”

“Khi Chiến Thuật Gia hai bên đều tranh thủ giải quyết trò chơi nhanh chóng thì rất dễ áp dụng loại chiến thuật này.”

Hồng Đào nhắm hờ mắt nhìn chằm chằm vào màn hình lớn: “… Đẩy tiết tấu nhanh như vậy, rốt cuộc bọn họ đang tránh né cái gì nhỉ?”

“Ừm.” Phoebe khó hiểu ôm mặt, nghi hoặc nghiêng đầu, “Trận này thậm chí không có quái vật, cảm giác giống như trò chơi giải mã í. Đây là phó bản phù hợp nhất để phát huy kỹ năng của 【khiên】 và Georgia, vì sao anh ta lại phải chơi nhanh như vậy?”

Trong trò chơi.

Ngay khoảnh khắc chất lỏng rơi xuống bao vây Bạch Liễu, Đường Nhị Đả mạnh mẽ nhắm súng bắn liên tục vào điểm yếu chí mạng của Chris. Cô không có lá chắn bảo vệ, lại đang tập trung tấn công Bạch Liễu nên HP giảm xuống nhanh chóng.

Hai người chơi khống chế và lang thang của Bình Minh Vàng lập tức tiếp cận cản trở Đường Nhị Đả.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Belloc sử dụng kỹ năng (lồng chim)】 (vị trí khống chế)

【Kỹ năng này tạo ra một cái lồng chim nhốt đối thủ vào đó không cho di chuyển, trong lồng chim có gai và chim ăn thịt người, chúng sẽ không ngừng mổ và quấy nhiễu đối thủ, đồng thời gây ra hiệu ứng giảm giá trị tinh thần. 】

【Thời gian sử dụng kỹ năng là 20 phút, CD là một giờ. 】

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Moore sử dụng kỹ năng (bóng tối)】 (vị trí lang thang)

【Kỹ năng này biến người chơi thành một cái bóng, hòa vào ánh sáng và bóng tối của vật thể. Khi người chơi nghiêng người ở nơi tối tăm, bóng sẽ trồi lên từ mặt đất và tóm lấy đối thủ. Khi người chơi nghiêng người ở nơi có ánh sáng, họ sẽ dính vào mặt đất và vô hiệu hóa đòn tấn công của đối thủ.

Bóng trên mặt đất có thể tấn công nhưng sức tấn công bị giảm đi một nửa. 】

Bên trong quẳng mỏ khá hẹp không có cách nào tránh né, Đường Nhị Đả nháy mắt bị lọt vào trong lồng chim, xung quanh anh bắt đầu xuất hiện rất nhiều ánh sáng và bóng đen thật thật giả giả không ngừng tấn công quấy nhiễu anh.

Nhưng dưới tình huống như vậy, Đường Nhị Đả vẫn tấn công như vũ bão —— khi cả hai bên đều tấn công với cường độ cao, nếu sức tấn công của anh bị yếu bớt một điểm thì khả năng họ thua trò chơi sẽ tăng thêm một điểm.

Đường Nhị Đả không quan tâm đến con chim đang mổ liên tục và cái bóng dùng dao chém vào mình, HP và giá trị tinh thần của anh giảm xuống một đoạn, máu chảy ra từ trán và thái dương, đôi mắt xanh sẫm vô cùng lạnh lùng, họng súng của anh thò ra từ lồng chim nhắm vào ngực Chris bắn không ngừng nghỉ.

Khi cả hai bên từ bỏ phòng thủ, tấn công là cách phòng thủ tốt nhất!

Chris căng thẳng thấy rõ, dưới sự tấn công mạnh mẽ của Đường Nhị Đả, cô đành phải thu hồi chất lỏng phi Newton độc được để tạo ra một lớp lá chắn mỏng chất lỏng bao phủ che chắn cơ thể —— Mặc dù tấm khiên chứa độc khiến HP của cô giảm xuống liên tục, nhưng ít nhất nó có thể ngăn chặn những viên đạn của Đường Nhị Đả.

Lực công kích của chủ công đối phương thực sự quá khủng khiếp, cho dù có khiên bảo vệ, cô vẫn có thể cảm nhận được

tác động dữ dội của viên đạn đập vào tấm khiên khiến ngực cô đau nhói khiến Chris sởn tóc gáy —— Cô biết khiên của mình có tác dụng đặc biệt chống lại đạn, tên kia bắn vào khiên lại tạo ra hiệu quả như vậy, nhất định đòn tấn công bằng súng của anh ta phải cao đến thái quá!

Nếu không phải khiên của cô khắc chế súng ống, cô đã sớm đã bị anh ta giết chết bằng một băng đạn!

【 hệ thống cảnh cáo: HP Đường Nhị Đạt giảm xuống 47. 】

【 hệ thống cảnh cáo: HP Mộc Kha giảm xuống 32. 】

Lưu Giai Nghi đang đứng ở trung tâm nghiến răng, lúc vào đấu trường cô bé đã sử dụng tất cả các kỹ năng giải độc của mình cho Mục Tứ Thành, hiện giờ ngoại trừ kỹ năng chính đã được thiết lập lại thì các kỹ năng khác vẫn chưa hồi CD. Nhưng ở một nơi chật hẹp như hầm mỏ, nếu dùng chiêu cuối Đài phun độc để đối đầu với 【Chất lỏng phi Newton】 thì cũng sẽ đồng thời giáng một đòn chí mạng vào họ.

Nếu như cô bé tính toán không sai, trừ Bạch Liễu ra, hiện tại HP của tất cả thành viên đều đã hạ xuống mức an toàn.

Đội viên của đối phương cũng liều mạng tấn công hoàn toàn khác với đội hình phòng thủ mà Vương Thuấn đã nói với họ trước đó, nhịp điệu tấn công của hai bên quá nhanh, tốc độ hồi máu của cô bé không theo kịp!

Đến lúc bắt đầu giảm quân số rồi!

Lưu Giai Nghi nghiến răng nhìn Bạch Liễu bị vây kín trong tấm chắn độc, không khống chế được bắt đầu ho sặc sụa, phấn vàng đẫm máu từ khóe môi tràn ra cùng với tiếng ho không ngừng, nhịp đập của trái tim cô bé bắt đầu chậm rãi lại, đồng tử giãn ra từng chút một, cô bé lấy tay phải che đôi môi đang ho ra bột vàng, đồng thời cúi đầu nhìn xuống tay trái.

Bắt đầu từ đầu ngón tay, những ngón tay của cô bé đã bắt đầu nhuộm vàng từng chút một, hay chính xác hơn là biến thành vàng.

Lưu Giai Nghi thở hổn hển, cô bé vội vàng mở giao diện hệ thống, nhưng theo tay chân đã hóa vàng động tác cũng trở nên cứng đờ, nhấp vài lần mới mở được giao diện hệ thống.

HP và giá trị tinh thần đều không sao hết?!

Con ngươi của Lưu Giai Nghi co lại.

Chuyện này là sao?!

Nãy giờ không xảy ra bất cứ dị thường nào, cô bé không kích phát đạo cụ mấu chốt, cũng không có bất kỳ manh mối hay dấu hiệu trò chơi nào, tại sao lại đột nhiên biến thành tượng vàng?!

Lưu Giai Nghi gắng gượng muốn sử dụng kỹ năng chính cuối cùng. Cô bé đã bị hóa vàng đến ngực, ngay cả ho sặc cũng phải cố sức, những ngón tay run rẩy vừa định ném bình thuốc

độc ra ngoài, trong nháy mắt đó sáu viên đạn hoa hồng bạc rơi xuống từ vị trí cao nhất, xuyên thẳng qua tim cô bé.

Động tác của Lưu Giai Nghi chững lại, không thể tin được nhìn lại vị trí bắn ra viên đạn, chậm rãi ngã xuống đất, trong miệng tràn ra máu cùng phấn vàng.

【 nhắc nhở hệ thống: Giá trị sinh mệnh của người chơi Lưu Giai Nghi đã giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Đường Nhị Đả không thể tin được, nhìn vào vị trí viên đạn vừa bắn ra, ngay lúc Giai Nghi bị bắn trúng, khẩu súng trên tay anh biến mất, và người duy nhất có thể sử dụng súng của anh là…

Chris cũng sửng sốt nhìn sáu viên đạn xuyên qua tấm chắn của mình—— bất kỳ vật thể có chứa tính công kích nào đều không thể xuyên qua tấm khiên của cô, nhưng vừa rồi có đến 6 viên đạn đã xuyên qua nó và giết chết một người chơi!?

Tại sao lại như vậy?!

Trong khoảnh khắc Chris đang choáng váng, khả năng khống chế chất lỏng của cô nới lỏng, kết giới bao phủ Bạch Liễu rơi xuống đất, Bạch Liễu vẫn đang cầm súng chĩa vào nơi Lưu Giai Nghi ngã xuống, nhìn lên tất cả những người đang choáng váng. Vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh, không giống một Chiến Thuật Gia vừa mới đột nhiên bắn chết một trong những đội viên chủ chốt của mình, còn buột miệng như mới vừa hiểu ra chuyện gì đó:

“Thì ra mấu chốt là ở đây.”

“Đến lúc rồi.”

Hồ quan sát.

Người dẫn chương trình đã ngây người rồi, anh ta nhìn họng súng vẫn còn bốc khói của Bạch Liễu trên màn hình, chỉ có thể kinh ngạc thốt lên một tiếng: “Hả?!”

Khán giả đột nhiên bùng nổ:

“Trời đựu, anh ta làm gì vậy?!”

“Cậu ta mới giết người trị thương của đội mình?!”

“Bán độ à?!”

“Không thể nào?! Hắn bắn sáu phát lận đấy! Nếu mà bán độ thì cái này cũng quá con mẹ nó lố rồi?!”

“Không phải bán độ đâu, Bạch Liễu bắn cạn máu của phù thủy luôn cơ mà! Hơn nữa anh ta vẫn còn cầm súng kìa, kiểu này mà phù thủy không chết thì anh ta lại bắn tiếp hai phát nữa đấy!”

Chương 563

“Chuyện, chuyện gì vậy?!” Liêu Khoa ở dưới khán giả sửng sốt, “Bạch Liễu nổ súng à?!”

“Vâng.” Lục Dịch Trạm nhìn chằm chằm vào những bức tượng vàng trên màn hình lớn với vẻ mặt u ám, anh im lặng một lúc lâu, sau đó đột nhiên đứng phắt dậy, “Em đi cục 3 đây.”

“Dị đoan 0073 có vấn đề.”

“Từ từ đã?!” Liêu Khoa kinh ngạc, “Bây giờ đi á? Nhưng Georgia đang thi đấu, trong cục 3 đâu có người biết cậu là ai, cậu đột ngột qua đó sẽ có chuyện ngay! “

“Bọn họ phòng thủ rất nghiêm ngặt!”

“Vả lại chúng ta cũng sắp thi đấu rồi, đăng xuất rồi trở lại không đủ thời gian!”

“Chuyện đó em không quan tâm nữa, em sẽ nghĩ cách tốc chiến tốc thắng.” Lục Dịch Trạm nghiến răng nhắm mắt lại, “Em đã phạm một sai lầm lớn… Em thu dụng nhầm dị đoan rồi.”

Liêu Khoa sửng sốt: “Thu dụng nhầm dị đoan?”

“Em không nên thu dụng dị đoan 0073.” Lục Dịch Trạm hít sâu một hơi, “Bởi vì nó căn bản không phải dị đoan!”

Liêu Khoa nghi hoặc: “0073 là dị đoan mà.”

“Không phải.” Lục Dịch Trạm chậm rãi lắc đầu, “Tên khốn Bạch Lục đó đã lừa Georgia và chơi tất cả chúng ta.”

“Ông ta đã sớm bày ra trò chơi, cố ý dẫn dụ em thu dụng Cổ La Luân để thu thập thống khổ ngàn năm của đất nước này!”

Liêu Khoa đứng dậy, vỗ vai Lục Dịch Trạm và thở dài: “… Anh đi cục 3 với cậu.”

“Chúng ta đăng xuất điểm gần biển Cổ La nhất.”

Bên biển Cổ La, cục 3 Cục xử lý dị đoan.

Sau khi Lục Dịch Trạm đăng xuất, anh bình tĩnh phân phó cho Liêu Khoa: “Anh liên hệ với Sầm Bất Minh nhờ cậu ấy khẩn cấp phê duyệt văn bản để em vào cục 3.”

“Được, đội trưởng.” Liêu Khoa đáp nhanh, vài phút sau, anh đưa điện thoại cho Lục Dịch Trạm, “Sầm đội gọi tới, cậu ấy hỏi cậu muốn làm gì?”

“Chuyện dài lắm, tình thế cấp bách, tôi nói ngắn gọn thôi.” Lục Dịch Trạm bình tĩnh đáp: “Sư đệ, anh cần cậu giúp anh phê duyệt văn bản để cứu vớt thế giới.”

Sầm Bất Minh trầm mặc đến hai phút: “…chờ chút.”

Anh ta cúp điện thoại, sau khoảng một phút Sầm Bất Minh gọi lại, giọng điệu lạnh lẽo: “Cục 3 xảy ra chuyện rồi.”

“Hai ngày trước, bọn họ nhận được một cái thông báo kỳ quái nói muốn đánh cắp dị đoan 0073, hiện giờ cục 3 đang trong tình trạng thiết quân luật, không cho phép người ngoài ra vào, tạm thời không thể ban hành văn bản chấp thuận.”

“Nghe quen đúng không? Là phong cách ăn trộm của con khỉ đó, nhưng điều kỳ lạ là…”

“Mục Tứ Thành của thế giới này hiện đang thi đấu giải đấu, không thể ra ngoài ăn trộm dị đoan 0073 được.” Lục Dịch Trạm hít một hơi thật sâu, “Nếu thư thông báo này là thật thì nhất định đó là Mục Tứ Thành đến từ dòng thế giới khác. Người có thể khiến Mục Tứ Thành ở dòng thế giới khác đến đây chỉ có một.”

“—— Tà thần Bạch Lục đã xen vào chuyện này, ông ta muốn động đến dị đoan 0073.”

“Tôi có một cách đặc biệt để đưa ra văn bản chấp thuận cho anh, đó là lợi dụng quyền hạn của Nhà tiên tri, nói rằng anh là ủy viên đặc biệt đến điều tra chuyện này.” Sầm Bất Minh lạnh lùng nói, “Nhưng cục 3 có đồng ý hợp tác với anh hay không

thì không biết được, dù sao anh chỉ là sản phẩm đặc thù của cục 1, cục 3 không có chức vị Nhà tiên tri.”

Sản phẩm đặc thù của cục 1 Lục Dịch Trạm: “…Cám ơn sư đệ.”

Sầm Bất Minh cười lạnh một tiếng, dứt khoát cúp điện thoại cái rụp.

“Đi thôi! ” Lục Dịch Trạm chạy chầm chậm, “Hắn là Sầm Bất Minh đã gửi thư chấp thuận qua đó, chúng ta thử xem có thể lọt vào cục 3 hay không.”

“Không được.” Điều tra viên của cục 3 nghiêm túc lắc đầu, “Chúng tôi đã xác minh tài liệu phê duyệt rồi, đúng là thật, nhưng chúng tôi chỉ có thể để ngài vào cục 3 tìm hiểu một số thông tin thôi, còn xin lỗi, chúng tôi không thể để ngài tiếp xúc với dị đoan 0073.”

Lục Dịch Trạm cố gắng nói nhỏ nhẹ, có ý van nài: “Trước đó vẫn thông qua bình thường mà, sao hôm nay lại không được?”

Điều tra viên do dự một lúc, nhìn vẻ mặt chân thành của Lục Dịch Trạm, cuối cùng mở miệng giải thích: “Bởi vì đội trưởng Georgia đã ra lệnh hôm nay phải canh phòng nghiêm ngặt, anh ấy đã đặt cục 3 vào chế độ an nình tối đa, cũng hạ tử lệnh, nói trước khi anh ấy trở về thì không ai được phép tiếp xúc với dị đoan 0073.”

——Đầu đuôi là do lá thư thông báo kia gây ra.

Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: "…theo như tôi biết về đội trưởng Georgia, nếu chỉ có một bức thư thông báo không rõ nguồn gốc thì anh ấy sẽ không dễ dàng đề cao cảnh giác như vậy."

Georgia trong thế giới này chưa bao giờ tiếp xúc với đạo tặc Mục Tứ Thành. Hơn nữa, anh luôn thận trọng trong công việc, không thể nào chỉ nhận được một lá thư thông báo vu vơ mà điều động nhiều người như vậy.

—— Độ bảo mật cao nhất trong cục 3 là cấp độ 【thẩm phán】, kể từ khi Georgia phụ trách cục 3 đến nay, anh ta chưa bao giờ sử dụng cấp độ bảo mật này.

Điều tra viên dừng một chút: "Nếu ngài có được quyền phê chuẩn văn kiện nhà tiên tri thì ngài cũng biết rồi đấy, trên đời này có một số người có thể nằm mơ hoặc dự đoán tương lai."

Lục Dịch Trạm hấp háy mắt, trong lòng dự cảm không lành càng ngày càng nghiêm trọng: "… Ý của cậu là?"

"Mấy tháng trước đội trưởng Georgia và đội phó Armand đều có những giấc mơ tiên tri." Điều tra viên ngước nhìn Lục Dịch Trạm, "Hẳn ngài cũng rõ, những người bảo vệ dị đoan như chúng tôi là những người bị dị đoan ảnh hưởng nhiều nhất, đôi khi chúng tôi sẽ nhận được một số tiết lộ mơ hồ từ những kẻ dị đoan thông qua giấc mơ."

"Đội trưởng Georgia và đội phó Armand đều nằm mơ thấy thư thông báo đó, bọn họ cho rằng người gửi thư thông báo này có tính uy hiếp rất lớn đối với cục 3."

Tim của Lục Dịch Trạm như chìm xuống đáy.

…Giấc mơ, phương thức dẫn dụ yêu thích của Bạch Lục.

Từ mấy tháng trước Bạch Lục đã sắp xếp thiết lập trò chơi này một cách kín kẽ, mà anh lại không chú ý đến nó kể từ khi rời khỏi Cục quản lý dị đoan.

“Yêu cầu cuối cùng, cậu có thể xác nhận tình hình hiện tại của đội viên bảo vệ dị đoan 0073 không?” Lục Dịch Trạm ngẩng đầu lên.

“Mới liên hệ, không có vấn đề gì.” Điều tra viên gật đầu, “Để chúng tôi liên hệ lại.”

Chưa đầy một phút sau, điều tra viên sắc mặt tái nhợt: “… Đã mất liên lạc với các đội viên canh gác dị đoan 0073.”

Lục Dịch Trạm thở ra một hơi nặng nề: “Cậu phái một nhóm đội viên mới tới đây nhanh đi, có thể phá lệ để tôi đi theo bọn họ lên đảo không, tôi đeo vòng giám sát cũng được?”

…Nếu không ngăn cản giao dịch ngàn năm vàng của Bạch Lục và Vương quốc Cổ La Luân, để【Mục Tứ Thành】 mở dị đoan 0073 trong hiện thực và rải bột điểm kim thạch ra toàn thế giới, tất cả các sinh vật đều sẽ biến thành tượng vàng.

Dị đoan lan rộng khắp thế giới, Nhà tiên tri thất bại trong trận đấu với Tà thần, và rồi Bạch Lục sẽ không ngừng thu thập thống khổ ở dòng thế giới cuối cùng này.

Hơn nữa vào thời điểm dị đoan được mở ra, người dân Cổ La Luân sẽ…

Chỉ khi đồng hồ cát thời gian được lấp đầy thì giao dịch mới chấm dứt.

Lục Dịch Trạm nhìn xuống đồng xu treo trước ngực mình, nắm chặt nó —— Nhà tiên tri mới Bạch Liễu, cậu có cách giải quyết nào không?

Giọt nước mắt ngưng đọng từ nỗi đau ngàn năm vàng đến từ đâu?

Trong trò chơi.

Sau khi Lưu Giai Nghi thoát khỏi trò chơi, Bạch Liễu bình tĩnh quay súng chĩa vào Belloc và Moore đang vây hãm Đường Nhị Đả, rồi nổ súng lần nữa.

Chris nghiến răng, dùng khiên chất lỏng phi Newton che chắn cho Belloc và Moore.

Ngay sau khi Lưu Giai Nghi thoát khỏi trò chơi, kỹ năng thuốc độc của cô bé cũng hết hạn, chất lỏng phi Newton của Chris lại chuyển sang màu trắng mà không có bùa mê độc, tức là chức năng 【lá chắn】 đã được khôi phục.

Nhưng khi thấy tấm khiên chặntrước Belloc và Moore, Bạch Liễu vẫn thờ ơ tiếp tục bắn không ngừng. Hắn nhắm vào tấm khiên rắn chắc đang lưu chuyển bóp cò súng liên tục đến nỗi trống cả băng đạn.

Chris thật sự khó hiểu —— lá chắn của cô 100% miễn nhiễm với đạn, vậy tại sao Bạch Liễu vẫn lãng phí kỹ năng để tấn công lá chắn của cô chứ?

Hơn nữa người này… vừa giết người chơi quý giá nhất trong đội của mình, đúng không nhỉ?

Cho dù những gì Bạch Liễu đang làm có lợi cho đội của cô, thì cũng không chỉ có mình Chris mê mang nghi hoặc —— rốt cuộc Bạch Liễu đang làm cái quái gì vậy?

Đường Nhị Đả đang bị nhốt trong lồng chim cũng cau mày.

Mới vừa rồi anh cũng đã bắn vào tấm khiên 【chất lỏng phi Newton】 của Chris, về cơ bản anh chắc chắn đạn sẽ không thể nào xuyên qua được, cho dù dùng đến lực tấn công cao nhất của mình. Anh không hiểu tại sao Bạch Liễu đã biết điều đó mà vẫn cứ cố tấn công liên tục như vậy.

Từ nãy đến giờ, mọi việc Bạch Liễu làm đều khiến anh cảm thấy khó hiểu, nhưng trên đấu trường, với tư cách là chủ công, anh tuyệt đối sẽ không chất vấn hành vi của Bạch Liễu —— cho dù đối phương có hành vi ra tay sát hại người trị liệu của đội dã man như vậy.

Viên đạn bạc xoay theo hình xoắn ốc, như thể chuyển động chậm, đâm vào tấm khiên chất lỏng màu trắng sữa ——

——Rồi nó xuyên qua một cách nhẹ nhàng như thể đánh vào không khí, bắn trúng chính xác Belloc và Moore đang ẩn sau tấm khiên với vẻ mặt vô cùng sửng sốt.

Viên đạn bắn vào ngực, tóe ra những bông hoa máu, chúng tan thành chất lỏng, tạo thành những hoa văn đỏ như máu.

Chris: "?!?!"

Đầu óc Chris nhất thời trống rỗng, cô vô thức mở giao diện điều khiển hệ thống để xem kỹ năng của mình có sai sót gì không. Sau khi xác minh tới lui đến mấy lần, cô mới xác nhận mô tả kỹ năng của mình không có gì thay đổi ——

Nó có tác dụng che chắn nhất định đối với tất cả các hành vi tấn công, đặc biệt là các đòn tấn công vật lý bằng súng.

Chỉ cần hành vi có tính công kích, thậm chí là hành vi bình thường mang theo tâm lý hiếu chiến, tấm khiên của cô cũng có thể phát huy tác dụng phòng hộ nhất định, xưa nay chưa từng có viên đạn nào bắn xuyên qua tấm khiên kiên cố của cô cứ như nó không hề tồn tại một cách quỷ dị như vậy.

Cũng giống như khi tên này bắn xuyên qua khiên của cô và giết chết người trị liệu trong đội của hắn… Cứ như thể chiếc khiên mà cô dùng bảo vệ đội viên vô số lần hoàn toàn thất bại trước mặt Chiến Thuật Gia kỳ lạ này.

Rõ ràng đó là lá chắn đỉnh cấp, thậm chí có thể phòng ngự tâm lý công kích, tại sao lại thất bại trước mặt người này?

Nếu 【khiên】 của cô mất đi hiệu lực… Điều gì sẽ xảy ra với các đội viên của cô trước loại chiến thuật gia sẵn sàng giết hại dã man đội viên của mình…

Chris rùng mình, cảm thấy một chút sợ hãi không thể kiểm soát.

Toàn thân Moore và Belloc vết thương chồng chất do đối đầu với Đường Nhị Đả, cơ thể của họ cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu biến thành tượng vàng, chuyển động trở nên chậm chạp và cứng nhắc, giờ lại bị Bạch Liễu bắn một lần nữa thì hoàn toàn mất đi khả năng di chuyển, hai người quỳ rạp trên mặt đất, ôm lấy đôi chân đã bị Bạch Liễu bắn trúng, khàn giọng hét lên với Chris: “Chạy đi! Chris! Chạy đi!”

Chris nghiến răng xé bỏ lớp chất chắn lỏng mỏng manh cuối cùng bảo vệ cơ thể cô, đồng thời cố gắng hết sức gấp độ dày của tấm khiên thành hình tròn dày nhất, bao bọc hoàn toàn hai thành viên trong đội.

Máu từ khóe miệng chảy ra, Chris trơ trụi đứng trước tấm khiên không lùi một bước, ánh mắt dán chặt vào Bạch Liễu trên cao.

Nếu 【khiên】 thất bại, cô sẽ là tấm khiên cuối cùng cho các đội viên —— đây là nhận thức và trách nhiệm của người chơi 【phòng ngự】.

Bạch Liễu chậm rãi thay băng đạn, hắn từng bước một từ trên nơi cao nhất của quặng mỏ đi xuống, dưới chân vỏ đạn rơi rải rác phát ra âm thanh lanh lảnh, thay băng đạn xong, hắn lại giơ tay chĩa họng súng vào hai người chơi trong lá chắn.

“Pằng pằng pằng pằng pằng pằng ——!!”

Viên đạn xẹt qua bên người Chris, bắn trúng tấm chắn sau lưng Chris, lại thuận lợi xuyên qua như trước như bắn vào không khí, tiếng thở dốc của Belloc và Moore bên trong đều ngừng lại.

Đồng tử của Chris co lại.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Belloc bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Moore bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Máu tươi tràn ra từ dưới tấm khiên, tấm khiên chất lỏng của cô hoàn toàn nhuốm đỏ.

“Tại sao…” Chris mê mang ngã ngồi trên mặt đất, đầu ngón tay và mắt cá chân của cô cũng bắt đầu biến thành vàng, nước mắt rơi xuống từ đôi mắt cô lộ ra ánh sáng lấp lánh như bột vàng. Cô nghẹn ngào nhìn Bạch Liễu đi đến gần, chĩa súng vào đầu mình, “Tại sao 【khiên】 lại mất đi tác dụng?”

“【Khiên】 là để bảo vệ. Ý nghĩa của 【khiên】 là bảo vệ những người thân thiết chúng ta khỏi bị tổn hại.”

“Dục vọng bảo vệ mọi người của tôi chưa từng thay đổi một chút nào, tại sao 【khiên】 của tôi lại thất bại?”

Nước mắt của Chris biến thành bột vàng rải rác, cô khóc thút thít: ” Bình Minh Vàng tồn tại là để bảo vệ.”

“Tôi là 【chiếc khiên】 của Bình Minh Vàng, dục vọng bảo vệ của tôi không thể mất đi hiệu lực! Tại sao anh có thể bắn xuyên qua 【khiên】 của tôi và giết người mà tôi muốn bảo vệ!”

“Dục vọng bảo vệ của cô chưa từng thất bại.” Bạch Liễu giơ súng mỉm cười: “Vì vậy viên đạn của tôi mới có thể xuyên thủng lá chắn của cô, thành công giết chết bọn họ.”

Chris đột nhiên ngẩng đầu lên, cơ thể cô đã hóa vàng đến ngực khiến cô nói không nên lời, hơi thở đứt quãng khó khăn: “… Tại sao?”

“Dục vọng bảo vệ của cô rất mạnh, giống như đội trưởng Georgia của cô vậy.” Bạch Liễu cụp mắt xuống, mí mắt phủ một tầng phấn vàng mỏng, “Chỉ cần người có ác ý, cho dù hành vi không mang tính công kích đi nữa thì khiên của cô cũng ngăn cản được, phòng ngự cực kỳ lợi hại.”

“Nhưng ngược lại, nếu người có hành vi mang tính công kích nhưng lại không có ý định làm tổn thương cô, thì 【khiên】 của cô lại không thể ngăn cản.”

“Giống như lúc này đây.” Bạch Liễu cười nhạt, nhắm súng vào thái dương Chris, đôi môi cô đã bắt đầu hóa thành vàng, “Tôi giết cô, nhưng tôi không muốn làm tổn thương cô. “

“Không phải tôi muốn giết cô —— “

“——mà là cứu cô.”

“Pằng pằng pằng pằng ——!!”

Chris ngã xuống đất ngay trước khi cô sắp biến thành một bức tượng vàng.

Chiếc lồng chim bẫy Đường Nhị Đả biến mất, Bạch Liễu cười tủm tỉm trả lại khẩu súng: “Lúc đó tình thế cấp bách, tôi cần vũ khí tầm xa nên mượn một chút, cảm ơn Đường đội trưởng.”

Đường Nhị Đả bị cưỡng bức cho mượn súng bất đắc dĩ nhận lấy: “Nói đi, cậu phát hiện ra gì rồi?”

“Khi không lại loại Giai Nghi ra khỏi trò chơi, cũng quá mạo hiểm…”

“Còn lý thuyết giết người mà không mang tính công kích kia nữa.” Đường Nhị Đả giắt súng sau thắt lưng, xoay người nắm tay ho khù khụ, thở dài, “… cậu nói cái quỷ gì tôi không hiểu gì hết, tôi dùng súng mấy năm rồi mà chưa bao giờ nghe qua

lý thuyết giết người mà không muốn tổn thương họ, nếu không muốn gây tổn thương thì sao giết người được chứ?”

“Lại lừa người ta à?”

“Không có.” Bạch Liễu vô tội nhún nhún vai, “Lần này tôi có lừa gạt ai đâu, tôi giết bọn họ để cứu bọn họ thật mà.”

Hắn cười híp mắt, vẻ mặt ôn hòa: “Cùng một nguyên nhân khi giết Giai Nghi.”

“Biết đâu sau này tôi cũng sẽ giết anh để cứu anh đó, Đường đội trưởng.”

Đường Nhị Đả khựng người nhướng mày nhìn sang: “Thế Bạch Chiến Thuật Gia đã biết cái gì rồi, có thể giải thích cho chủ công đang không hiểu gì hết của cậu biết không?”

Bạch Liễu vừa muốn nói chuyện, hệ thống thông báo vang lên.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mộc Kha bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Bạch Liễu nheo mắt lại, lấy ra công cụ liên lạc, nhìn thấy tin nhắn cuối cùng Mộc Kha gửi cho hắn —— 【Cung điện, bột vàng, nước mắt. 】

“Quả nhiên là như vậy.” Bạch Liễu như có điều suy nghĩ sờ sờ cằm, “Giống như tôi đã suy đoán.”

Đường Nhị Đả bất đắc dĩ vươn tay quơ quơ trước mặt Bạch Liễu: "Xem bộ dạng không kinh ngạc của cậu kìa, Mộc Kha bị xóa khỏi trò chơi là do cậu sắp đặt đúng không?"

"Ừ." Bạch Liễu cười đáp, "Tôi bảo cậu ấy bằng mọi giá đem Georgia cùng Armand ra khỏi khu mỏ."

"Một chọi hai vẫn là hai người đối phương có lợi." Đường Nhị Đả cau mày, "Mộc Kha có thể kéo dài đến bây giờ cũng rất ghê gớm rồi."

"Ý anh Mộc Kha không phải ứng cử viên thích hợp nhất à? Bởi vì có một việc mấu chốt chỉ có cậu ấy mới có thể làm nên tôi mới để cậu ấy đi." Bạch Liễu cười tủm tỉm nói, "Tôi bảo Mộc Kha nói với Georgia rằng tôi có cách làm đầy chiếc đồng hồ cát."

Đường Nhị Đả sửng sốt: "Cậu biết lấp đầy đồng hồ cát rồi à?!"

"Đương nhiên là không biết." Bạch Liễu thành thật lắc đầu, "Tôi lừa Georgia."

Đường Nhị Đả cau mày: "Đáng lẽ lúc vào phó bản Georgia phải mang theo đạo cụ phát hiện nói dối chứ nhỉ, vả lại cậu ấy là người của cục…là người của Bình Minh Vàng, đạo cụ phát hiện nói dối trong tay cậu ta đâu phải là thứ cấp thấp như cân Thiên Bình, cậu lừa gạt cậu ta bằng cách nào vậy?"

“A, cái này hử.” Bạch Liễu bình thản nói, “Tôi cũng lừa Mộc Kha.”

“Tôi bảo với cậu ấy là tôi biết cách lấp đầy đồng hồ cát, cậu ấy tin ngay lập tức. Cũng bởi vì Mộc Kha thật sự tin tưởng tôi cho nên tôi nghĩ là niềm tin chân thành này của cậu ấy có thể đánh lừa đạo cụ phát hiện nói dối của Georgia.”

“Nếu vừa vào trò chơi tôi nói với mọi người là tôi biết cách lấp đầy đồng hồ cát, hẳn là mọi người sẽ hỏi tới hỏi lui cái này cái nọ,nếu tôi ấp úng không nói được thì mọi người sẽ nghi ngờ tôi nói dối, nhưng Mộc Kha sẽ không như vậy.”

“Tôi chỉ cần nói với cậu ấy là tôi biết nhưng bây giờ không phải lúc nói ra, cậu ấy sẽ hoàn toàn tin tưởng, sẽ thi hành nhiệm vụ không cần hỏi một câu.”

“Mộc Kha đi theo và tin tưởng tôi 100% một cách mù quáng, vì vậy cậu ấy là người duy nhất có thể hoàn thành nhiệm vụ này, cũng là ứng cử viên thích hợp nhất.”

Bạch Liễu sờ sờ cằm: “Chắc lúc cậu ấy bị Georgia cùng Armand thẩm vấn cho đến khi HP bằng 0 thì vẫn quyết liệt tin tưởng rằng tôi thực sự biết cách lấp đầy đồng hồ cát, cho nên Georgia mới lựa chọn dây dưa bên cậu ấy đến bây giờ.”

“…“ĐườngNhị Đả cảm thán từ tận đáy lòng, “Bạch Liễu, cậu khốn nạn thật đấy!”

Chương 564

“Nhóm Georgia hiện đang ở trong cung điện, vừa rồi Mục Tứ Thành gửi định vị cho tôi cũng gần đó, chúng ta qua đó trước đã.“Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh mỏ, “Vừa đi tôi vừa nói cho anh biết những manh mối mà tôi đã phát hiện.”

Bạch Liễu nhìn xuống thời gian mà hắn đã ghi lại, sau đó ngước mắt lên nhìn Đường Nhị Đả: “Tóm lại, chúng ta phải rời khỏi trò chơi này trước khi bị hóa thành tượng vàng.”

“Nếu anh hoặc Mục Tứ Thành bắt đầu biến thành vàng, tôi sẽ tự tay giết hai người, đưa hai người ra ngoài.”

Đường Nhị Đả hít một hơi thật sâu: “…Tôi hiểu rồi.”

Cung điện Cổ La Luân.

Cung điện của vương quốc vàng lâu đời này là một quần thể kiến trúc hình vòm màu trắng trang nhã và trang nghiêm, bên trong rải rác các đại sảnh lớn nhỏ, hai bên đường là hoa viên rộng rãi và đèn đường bằng sắt rỗng tinh xảo, cây cối trong bồn hoa đều đã khô héo, lá rụng khắp nơi, khung cảnh vốn dĩ phải rất hoang tàn đổ nát, nhưng dưới lớp phấn vàng dày đặc mịn màng óng ả, cung điện lại toát lên một vẻ huyền bí và xa hoa.

Có thể là do bản năng con người luôn khao khát đối với vàng, cung điện bằng vàng này có một ma lực thần bí thu hút mọi người bước vào.

Men theo những bậc thang màu trắng cao lớn dài hút mắt ở trung tâm của cung điện là sảnh chính lớn nhất của toàn cung điện —— đây là nơi vua Cổ La Luân tiếp đón các bộ trưởng, linh mục và sứ thần, cử hành lễ mừng khai thác quặng mỏ mùa xuân mỗi năm cùng với dân chúng của mình, hân hoan chào đón bụi vàng từ trên trời rơi xuống.

Lúc hai người Bạch Liễu bước lên những bậc thang đầu tiên dẫn đến sảnh chính, Georgia đang ở trong phòng khách của nhà vua trên tầng cao nhất phía sau sảnh chính. Anh lặng lẽ đứng nhìn tượng vàng của vua ngồi trên chiếc bàn dài, mệt mỏi chống tay lên đầu, đôi mắt khép hờ.

—— đây là cha anh trong thời khắc Cổ La Luân diệt vong.

Trên bàn dài có một bức ảnh, là bức chân dung gia đình giống như bức ảnh trên tủ trong phòng ngủ của anh, con bướm trên vai Georgia nhìn bức ảnh gia đình, tiếng đập cánh dần dần trở nên cực kỳ chậm chạp.

“Đây là em khi còn bé.” Georgia cụp mắt xuống, thanh âm mềm đến mức chỉ có con bướm mới có thể nghe rõ, “…Đây là nơi em lớn lên.”

“…Anh xin lỗi Armand, vì đã sửa đổi trí nhớ của em và lừa dối em. Chúng ta không phải là anh em nghèo ở một thị trấn xa xôi nào đó, chúng ta là hoàng tử của Cổ La Luân, nhiệm vụ của chúng ta là cứu vớt và bảo vệ nơi này.”

“Vừa rồi anh nhất quyết muốn lấy được phương pháp lấp đầy nước mắt từ Mộc Kha, thậm chí còn có chút xúc động, không chỉ bởi vì trò chơi, mà còn bởi nguyên nhân này đây.”

“Em cho rằng anh không quan tâm sự sống chết của đội viên, không đi giải cứu đám người Chris là do không khống chế được cảm xúc gây ra chiến thuật sai lầm.” Georgia cúi đầu, anh cởi bao tay đồng phục tay phải xuống, ôn hòa giải thích: “Em cho rằng anh nên trở về trợ giúp bọn họ, hỗ trợ kỹ năng bọn họ đúng không?”

Khoảnh khắc con bướm nhìn thấy bàn tay phải của Georgia, nó đập cánh dữ dội, bay xuống và đáp xuống đầu ngón tay đã bắt đầu hóa vàng của Georgia.

“Trò chơi rất công bằng với cả hai bên, đội chúng ta có lợi thế sân nhà và giành được đồng hồ cát trước, vì vậy theo lẽ đương nhiên cũng sẽ có thứ hạn chế chúng ta.” Georgia lấy đồng hồ cát ra, anh hạ mắt nhìn dòng cát vàng lưu chuyển trong trong đồng hồ cát, “Không ngờ cát vàng trong đồng hồ cát là do điểm kim thạch hóa thành.”

“Khó trách cha chúng ta chôn đồng hồ cát trong mạch khoáng, ông ấy đã sớm biết cát vàng trong đồng hồ cát sẽ ảnh hưởng không ngừng đến quặng mỏ khiến vàng sinh ra liên tục.”

“Ngay từ đầu, ông ấy chưa bao giờ từ bỏ ý định muốn giao dịch với thần.”

Georgia dừng một chút, rồi nói tiếp: “Một khi có được ưu thế sân nhà và lấy được đồng hồ cát đầu tiên, đương nhiên chúng

ta sẽ càng dễ bị cát vàng trong đồng hồ cát ảnh hưởng, càng dễ bị hóa thành tượng vàng, đây là hạn chế thứ nhất của chúng ta. Trong tình huống chưa biết được việc hóa vàng không hạ thấp giá trị sinh mệnh và tinh thần này rốt cuộc có ảnh hưởng gì đến người chơi hay không, anh sẽ không hy sinh mạng sống của đồng đội để kéo dài thời gian thi đấu."

"Chiến thắng phải trả giá bằng sự hy sinh chẳng có ý nghĩa gì đối với Bình Minh Vàng, vì vậy anh đã chọn để Bạch Liễu loại bỏ họ khỏi trò chơi."

"Đến nay anh vẫn không thể hiểu được Cổ La Luân vào lúc đó đã xảy ra chuyện gì, cũng không hiểu những tượng vàng này có ý nghĩa gì." Georgia ngước mắt lên, tay trái khẽ vung lên, một cây cung vàng lá lấp lánh xuất hiện trước mặt anh, anh nhẹ nhàng nắm lấy, nhỏ giọng nói: "… Anh không thể liên lụy những người chơi vô tội, để bọn họ ở lại Cổ La Luân hoang vu giống như những đội viên cục 3 trước đây được."

"Nhưng anh đã chọn giữ em lại, Armand."

"Chiến thắng trò chơi này, chiến thắng cuối cùng trong giải đấu không phải là nhiệm vụ của Bình Minh Vàng, mà là sứ mệnh của em và của anh."

"Vương quốc Cổ La Luân đã chìm trong biển cả mười năm, anh cũng canh giữ nó mười năm." Georgia nhìn con bướm trong lòng bàn tay, dùng tay trái điểm nhẹ vào cánh bướm, "Sinh mệnh con người so với vương quốc vàng cổ xưa của chúng ta chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi như một cái chớp mắt, anh không biết mình có thể bảo vệ nó bao lâu, và giọt nước mắt đau đớn đáng giá ngàn năm vàng nào mới có thể lấp

đầy chiếc đồng hồ cát thời gian để chấm dứt thỏa thuận giữa cha chúng ta và Tà thần.”

“【Nhà tiên tri】 nói với anh rằng chỉ cần vào trò chơi là có thể tìm thấy phó bản của dị đoan tương ứng với hiện thực. Vì vậy anh chìm đắm trong trò chơi cho đến tận bây giờ, chỉ để tìm phó bản tương ứng của Cổ La Luân, thu thập manh mối và tìm ra giải pháp của 【Đồng hồ cát thời gian】”.

“Cuối cùng bây giờ anh đã tìm thấy phó bản này.”

Georgia ngước mắt lên, anh nhìn dáng vẻ buồn bã chán nản của cha mình: “Nhưng trong phó bản này, ngoài việc gặp lại những người xung quanh và nhìn thấy mình dần biến thành tượng vàng, hóa ra anh vẫn giống như mười năm trước ——— “

“——— không hề có khả năng bảo vệ họ.”

“Nỗi đau của anh vẫn không thể lấp đầy chiếc đồng hồ cát này.”

Con bướm vỗ cánh, gió thoảng qua tai Georgia, thổi bay mái tóc dài màu nâu nhạt của anh, nhưng anh dường như không nghe thấy, chỉ nhẹ nhàng nói tiếp:

“…Bây giờ thậm chí anh không thể rơi nước mắt.”

——— Tựa như giọt nước mắt anh rơi vào khoảnh khắc nhìn thấy Cổ La Luân chìm xuống biển mười năm trước đã chứa đựng hết tất cả nỗi đau còn sót lại của anh.

Phía sau Georgia truyền đến tiếng bước chân thong thả, anh cầm cây cung vàng lá, xoay người dùng toàn lực kéo căng dây cung, không chút do dự ngước mắt bắn một mũi tên về phía Bạch Liễu đang đi tới từ phía sau.

Mũi tên xuyên qua không trung bị Bạch Liễu vươn tay phải ra chụp lấy, hắn mỉm cười nhìn Georgia đang ở trên bậc thang cao, giơ hai tay ra hiệu mình vô hại, giễu cợt nói:

“Xem ra hoàng tử của đất nước này không chào đón vị khách như tôi rồi.”

“Tôi tới đây chỉ muốn thương lượng một giao dịch với anh, không đến nỗi vừa thấy tôi đã muốn chém muốn giết vậy chứ?”

【Có vẻ như đất nước các ngươi không chào đón người làm ăn như ta cho lắm.】

Con ngươi của Georgia hơi co lại, anh cầm chặt cung vàng, bàn tay phải sắp hóa vàng buông lỏng mũi tên.

…Cũng cùng một góc độ từ trên cao nhìn xuống, cùng một giọng nói tươi cười, cùng đôi tay đeo găng đen, cùng những mũi tên sắc bén chứa đầy sát khí bắn từ bên trong tường cao của Cổ La Luân.

Và cũng là vị khách không mời mà đến từ phương xa có sức mạnh bí ẩn.

Thái độ phức tạp của Lục Dịch Trạm đối với người này, kỹ năng quy tắc có thể giao dịch linh hồn, chiến thuật hung hăng, thân hình và chiều cao tương tự…

Mũi tên vàng xuyên qua không gian giữa Georgia và Bạch Liễu như thể du hành xuyên thời gian và không gian, đưa anh trở lại mười năm trước trong nháy mắt.

Nếu không phải Bạch Liễu trông có vẻ hung hăng xấu xa nhưng trên thực tế hành động rất có nguyên tắc và làm chuyện tốt, thậm chí không giống với Bạch Lục trong giấc mơ của Georgia, hoàn toàn khác hẳn với điểm cốt lõi của vị thần đó, thì lúc Georgia gặp Bạch Liễu lần đầu tiên anh đã buột miệng hỏi ngay: "Cậu có liên quan gì đến thần?"

"Tinh ý như vậy sao?" Bạch Liễu giơ cao hai tay, cười tủm tỉm: "Mặc dù cá nhân tôi không muốn thừa nhận, nhưng để chứng tỏ thành ý giao dịch của mình, tôi sẽ thành thật trả lời anh."

"Xem như tôi là người thừa kế được vị Tà Thần đại nhân nhàn rỗi chán chết kia đơn phương lựa chọn."

"Người thừa kế…" Georgia mở to hai mắt, lông mi dài màu nhạt phủ một tầng phấn vàng, cây cung đặt xuống trong tay lại giương thẳng lên chĩa vào trái tim của Bạch Liễu, "Cho nên cậu đến đây để hoàn thành giao dịch, thu thập thống khổ của dân chúng?"

"Không." Bạch Liễu cười cười, "Tôi tới kết thúc giao dịch."

“Tôi biết cách lấp đầy đồng hồ cát thời gian.”

Đường Nhị Đả đang đứng cảnh giới trước mặt Bạch Liễu nghe hắn tiếp tục nói dối trước mặt Georgia thì giật mình, trầm giọng nói: “Georgia là cục trưởng cục 3 có kinh nghiệm thẩm vấn và điều tra, chắc chắn có thể phát hiện ra cậu đang nói dối!”

Đôi mắt dài hẹp của Georgia hơi nheo lại, mũi tên anh giơ lên ngừng lại.

… Tên này không có vẻ gì là đang nói dối.

Con bướm trên vai khẽ vỗ cánh, gió thổi tung mái tóc dài sau gáy của Georgia, mũi tên trong tay Georgia lại giương lên, gợn sống cảm xúc nhỏ nhoi trong mắt anh cũng dịu đi không còn dấu vết: “Anh biết rồi, Armand.”

“Anh sẽ không rơi vào cái bẫy dối trá của kẻ thừa kế Tà Thần lần nữa.”

Tuy rằng trước đó Mộc Kha đã vượt qua bài kiểm tra đạo cụ nói dối của anh, nhưng đến giây phút cuối cùng cậu vẫn không tiết lộ bất kỳ thông tin hữu ích nào, điều đó chứng minh một chuyện —— tên Chiến Thuật Gia vô liêm sỉ Bạch Liễu này đã lừa gạt luôn đội viên của mình chỉ để trì hoãn thời gian của họ.

“Chậc.” Bạch Liễu tiếc nuối nhìn Georgia giương cung và con bướm bắt đầu vỗ cánh, “Bị lừa một lần thì không chịu tin nữa

rồi.”

“Người bình thường có ai bị lừa hai lần bởi cùng một cái bẫy chứ?” Đường Nhị Đả bất lực đứng trước mặt Bạch Liễu, “Đáng lẽ Georgia phải sớm nhận ra cậu đã nói dối Mộc Kha và cậu ta, nhưng vì cậu ta bị lừa nên mới giằng co dây dưa với Mộc Kha lâu như vậy.”

Bạch Liễu sờ sờ cằm, giọng điệu vô tội nói: “Nhưng mà lần này tôi không lừa gạt anh ta thật mà, Đường đội trưởng.”

“Tôi thật sự biết cách lấp đầy đồng hồ cát.”

“…Cái gì?!” Đường Nhị Đả kinh ngạc quay đầu lại.

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Georgia đang ở trên cao, bình tĩnh nói: “Quả nhiên gạt người sẽ gặp báo ứng, lần này Georgia không tin chúng ta rồi.”

“Chắc phải đánh nhau một trận rồi mới có thể hàn thuyên tâm sự với nhau.”

Huyệt thái dương Đường Nhị Đả nhảy thình thịch: “Bạch Liễu, lần sau nếu muốn nói thật với đối phương thì đừng đùa bỡn thế nữa!”

“Được rồi Đường đội.” Bạch Liễu cười, rút cây roi ghim bên hông ra, “Nhất định lần sau không thế nữa.”

Georgia cụp mắt xuống, trong nháy mắt anh buông mũi tên đi, con bướm từ trên vai anh bay lượn một vòng đáp xuống mũi tên lá vàng đang lao vun vút, trong nháy mắt bị một tầng ánh sáng vàng bao phủ, con bướm nhanh chóng vỗ cánh, mũi tên nhắm thẳng về phía Bạch Liễu bên dưới.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Georgia sử dụng kỹ năng đảo ngược thời gian (Bão Bươm Bướm), kỹ năng (Bão Bươm Bướm) đã được thiết lập lại. 】

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Armand hình thái Sách quái vật sử dụng kỹ năng (Cơn bão xiềng xích)】

Vô số cơn lốc màu vàng uốn lượn bay vút lên trời, xiềng xích điên cuồng dâng trào đan xen vào nhau tạo thành một tấm lưới lớn chảy xiết chắn trước cung điện, cuồng phong thổi dữ dội như muốn nhấn chìm giết chết những con mồi xấu số lọt vào lãnh địa của nó.

Cơn bão cuộn lên đám lá rụng và tàn tích trên mặt đất tạo thành lốc gió hướng vào trong, bắt đầu hút tất cả bụi vàng của cả nước về bên này, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ sền sệt, tầm nhìn đột ngột bị giảm thấp đến đáng sợ, đã thế còn phải luôn đề phòng xiềng xích từ bốn phương tám hướng ập đến bất cứ lúc nào khiến người chơi phải liên tục di chuyển ——

——Đường Nhị Đả chạy chầm chậm, siết chặt súng và nghiến răng.

Tầm nhìn thấp, không xác định được mục tiêu, nhiễu sóng mạnh, người bắn bị phân tâm và phải di chuyển liên tục với tốc độ cao —— tình huống hoàn toàn không thích hợp để bắn.

Gần như trong nháy mắt, toàn bộ không gian rộng lớn trước cung điện bị cuồng phong quét sạch, không nhìn thấy gì nữa.

Cùng lúc đó trên màn hình lớn trong hồ quan sát.

Khán giả chỉ thấy một trận cuồng phong vàng rực cuộn trào giống như một loại siêu bão cát trên màn hình, xiềng xích uốn lượn như rắn thỉnh thoảng bay ra, đồ vật bị cuốn hút vào trong bay lên theo gió, thậm chí không thấy bóng dáng của người chơi.

Ai nấy đều mở to hai mắt cố gắng tìm kiếm bóng dáng của hai tuyển thủ trong màn hình lớn chói lọi ánh vàng, nhưng hoa mắt chóng mặt cũng không nhìn thấy gì.

Người dẫn chương trình thậm chí còn xin sử dụng đạo cụ kính lúp tìm kiếm một chút dấu vết nào đó của người chơi hai bên để bình luận, nhưng cuối cùng đành phải bất đắc dĩ từ bỏ, khô khan phân tích cục diện trận chiến trên màn hình lớn:

“Sau khi Bạch Liễu giết một trong những thành viên của đội mình thì tiếp tục lần lượt tiễn đi 3 thành viên của đội đối phương. Đang lúc chúng ta cho rằng đội ngũ lão luyện như Bình Minh Vàng giảm quân số chỉ còn 2 người chơi sắp rơi vào thế bất lợi thì tân binh Armand của họ đã ra đòn sấm sét!”

“Hãy nhìn cơn bão vàng rực lấp đầy màn hình kìa!”

“Kỹ năng của Armand vừa che chắn cao lại vừa tấn công hung hãn, hơn nữa cậu ấy còn có thể song tuyến chiến đấu. Dưới sự hỗ trợ tối đa của Georgia, CD kỹ năng Armand hoàn toàn không bị hạn chế, một người tương đương với thực lực hai người, nói cách khác, Bình Minh Vàng bị giảm bớt quân số còn hai người đúng là đã gặp bất lợi, nhưng trên thực tế, nhờ sự có mặt của Armand mà bọn họ có đến ba người chơi, giảm bớt quân số cũng không rơi vào thế yếu.”

“——Thực tế đúng là vậy, đội viên lang thang Mục Tứ Thành của bên Bạch Liễu đã bị bản thể của Armand bám trụ, hiện giờ không có cách nào quay trở lại đội. Ngược lại phía Armand tự mình bảo vệ chiến thuật gia Georgia và liên tục chiến đấu. Dưới sự hỗ trợ của Georgia, cậu đã dùng thực lực bản thân ngăn chặn chủ công và Chiến Thuật Gia của Đoàn xiếc thú, gây áp lực không nhỏ cho đối thủ.”

“Có thể nói tân binh Armand của Bình Minh Vàng, người đã lọt vào vòng loại trực tiếp với danh hiệu bình hoa vì kỹ năng bươm bướm đẹp mắt và thành tích giải đấu yếu kém, cuối cùng đã rũ bỏ được cái mác chỉ có vẻ ngoài của mình trong trận chiến này, có thể nói là một trận thành danh!”

Người dẫn chương trình nhìn cơn bão lớn trên màn hình lớn vẫn chưa có dấu hiệu suy giảm, lau mồ hôi lạnh trên trán, tiếp tục giải thích nói: “Ngược lại tình huống của Đoàn xiếc thú không được lạc quan cho lắm!”

“Đầu tiên, Chiến Thuật Gia phát điên giết chết người trị liệu trong đội mình, tiếp đó là chủ công thợ săn hoàn toàn không thể phát huy thực lực chiến đấu dưới tình huống bão táp cuồng nộ như vậy, và sau cùng đội viên lang thang liên tục bị bám trụ không thể thoát —— trước đó Chiến Thuật Gia rất coi trọng

tuyển thủ lang thang trong đội, nhưng cho đến nay người chơi đó vẫn chưa thể hiện được tác dụng rõ ràng của mình.

“Có thể nói trong trận đấu này, chỉ huy của Chiến Thuật Gia và sự phối hợp giữa những người chơi chỉ có thể được mô tả bằng bốn từ —— đó là 【một mớ hỗn độn】.”

“Mặc dù Bình Minh Vàng chỉ còn lại hai thành viên nhưng họ lại phối hợp khá ăn ý, tâm linh tương thông không hổ là anh em ruột. Chỉ cần một số công cụ giao tiếp đơn giản, Georgia vẫn có thể xác định chính xác vị trí của con bướm do Armand biến thân trong cơn bão vàng mù mịt, và bắn tên để thiết lập lại kỹ năng cho đối phương, giữ vững thế tấn công như vũ bão không bị gián đoạn, sự phối hợp hoàn mỹ này thật sự quá mức tuyệt vời…”

Người dẫn chương trình liên tục lảm nhảm nhưng một chữ cũng không lọt tai Vương Thuấn, hắn gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, đi tới đi lui vòng quanh Mộc Kha và Giai Nghi vừa mới rút khỏi trận đấu: “Bạch Liễu có bàn với hai người chiến thuật tiếp theo không?!”

Mộc Kha liếc mắt nhìn Lưu Giai Nghi, sau đó thành thật lắc đầu: “Chắc là tôi bị Bạch Liễu lừa rồi.”

“Nhưng mà lừa gạt anh hẳn là một phần trong kế hoạch của Bạch Liễu, còn sau đó thế nào thì em không biết.” Lưu Giai Nghi trầm giọng nói, cô bé đan hai tay chống cằm, mắt nhìn chăm chú màn hình lớn như thể cái gì cũng biết, “Thủ đoạn của con hàng Bạch Liễu này vẫn xằng bậy như cũ.”

Hai mắt Vương Thuấn sáng lên: “Phù Thủy Nhỏ, em biết kế hoạch tiếp theo của Bạch Liễu sao?”

Lưu Giai Nghi hắng giọng: “…Em không biết.”

Mộc Kha: “…”

Vương Thuấn: “…”

Không biết thì cứ nói không biết! Đừng làm ra vẻ cái gì cũng biết được không hở bà cụ non!

“Nhưng mà người chủ trì nói không sai, quả thật chúng ta đang ở thế bất lợi.” Lưu Giai Nghi nhún vai, “Không chỉ Đường Nhị Đả bị hạn chế kỹ năng và Mục Tứ Thành không thể quay về hỗ trợ, nếu em đoán không sai thì lực tấn công của Đường Nhị Đả cũng sẽ sớm không thể phát huy.”

“Bạch Liễu sẽ ra lệnh cho chú ấy không được làm tổn thương Georgia.”

Vương Thuấn trợn to mắt: “Cái gì?! Không được làm tổn thương Georgia?!”

Trong trò chơi, bụi vàng bay tới tấp khiến đôi mắt Đường Nhị Đả đỏ rực, anh giơ súng lên, nhìn chằm chằm vào cơn bão liên tục tìm kiếm mục tiêu.

Armand biến thành bướm gần như vô hình trong cơn bão, Đường Nhị Đả chỉ có thể tìm thấy một mục tiêu duy nhất, đó chính là Georgia —— chỉ cần anh loại Georgia ra khỏi trò chơi, Armand sẽ không còn hỗ trợ và kỹ năng sẽ tiến vào CD, đến lúc đó bọn họ giết chết người chơi cuối cùng này là sẽ giành chiến thắng!

"Đường đội trưởng." Thiết bị liên lạc của Đường Nhị Đả vang lên, giọng nói bình tĩnh của Bạch Liễu từ bên trong truyền đến: "Tôi biết anh đang nghĩ gì, nhưng Georgia không thể rời khỏi trò chơi."

"Để tôi nói thẳng với anh, anh ta chính là cốt lõi của phó bản này, phương pháp giải quyết phó bản nằm trên người Georgia. Tất cả chúng ta đều biết rằng phó bản sẽ đăng nhập vào thực tế, nếu không tìm thấy giải pháp trong trò chơi thì nó sẽ gây rất nhiều thương vong trong hiện thực. Lúc tôi giao dịch linh hồn với anh, tôi đã hứa với anh sẽ cố gắng hết sức giải quyết mọi phó bản, đảm bảo an toàn cho thực tế."

"Đường đội trưởng, hãy bình tĩnh lại, trong cơn bão có bụi phấn hạ thấp giá trị tinh thần."

Đường Nhị Đả nháy mắt tỉnh táo, anh hít một hơi thật sâu, đặt súng xuống, nhấp vào giao diện hệ thống và lấy ra thuốc tẩy tinh thần, sau khi khôi phục giá trị tinh thần đang bị đe dọa lên trên mức an toàn, Đường Nhị Đả trả lời: "Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ không đụng đến Georgia."

"Bây giờ cậu muốn tôi làm gì?"

“Có, hơn nữa là một việc rất khó khăn.” Bạch Liễu ngừng một chút, “Tôi có thể nhờ Đường đội bắn trúng con bướm mà Armand biến thành trong vòng mười lăm phút giữa cơn bão này không?”

Đường Nhị Đả ngẩn người.

—— Bắn trúng một con bướm mỏng manh chỉ có kích thước vài cm liên tục ẩn giấu sau bão cơn bão dị thường được con người điều khiển dưới tầm nhìn 1 mét ư? Có thể nói trên thế giới này không có tay súng nào làm được chuyện đó.

Georgia có thể bắn mũi tên vào vị trí của Armand trong cơn bão để thiết lập lại kỹ năng của Armand hoàn toàn là một thao tác kỳ quái có thể gọi là thần giao cách cảm giữa anh em với nhau —— vả lại bọn họ lại là đồng đội, có thể giao tiếp với nhau, hơn nữa Armand đã hoàn toàn dọn sạch hậu phương, duy trì tầm nhìn bắn tên của Georgia trong tình huống như vậy.

Đường Nhị Đả tấn công từ phía trước đối mặt với nơi có nồng độ bột vàng cao nhất nên hoàn toàn không có tầm nhìn, còn phải đề phòng xiềng xích và phấn bướm của Armand, độ quấy nhiễu của anh gấp 10 lần Georgia.

Còn bị giới hạn trong vòng mười lăm phút.

Hồng Đào nhìn màn hình lớn chống cằm uể oải nói: “Anh không hiểu súng đạn cho lắm nhưng mà nghe xong yêu cầu thế này cũng chấn động thật đấy.”

“Phoebe, em chơi súng chuyên nghiệp rồi, em phân tích khả năng thành công nhiệm vụ này được không?”

Phoebe nghe yêu cầu của Bạch Liễu thì mặt tê dại đi: “Bạch Liễu yêu cầu thợ săn bắn con bướm trong cơn bão lớn như thế này chẳng khác gì kêu ngư dân trên thuyền dùng kim đâm một con cá có chiều dài nhỏ hơn 30cm, lại còn giới hạn thời gian nữa.”

“Cho dù ngư dân giỏi giang đến đâu thì anh ta cũng không thể làm được, ít nhất là em không làm được.”

“Gia tộc em có không ít tay súng thiện xạ.” Phoebe nhún vai, “Nếu bọn hắn nhận được mệnh lệnh như vậy có khi còn tức mình ám sát lại gia chủ —— yêu cầu như thế chẳng khác nào trêu chọc bọn hắn.”

“Thay vì thực hiện yêu cầu vô lý như vậy, em nghĩ chỉ cần thợ săn giết tên điên Chiến Thuật Gia Bạch Liễu kia rồi tìm đội mới thì đơn giản hơn nhiều.”

Phoebe cười ngọt ngào, cô bé ôm mặt nhìn Đường Nhị Đả với ánh mắt khao khát: “Hiệp Hội Quốc Vương rất hoan nghênh một chủ công mạnh mẽ như vậy. “

“Hoàng Hậu, anh nghĩ em nên đưa ra mức giá nào để đào Giai Nghi và thợ săn về đội chúng ta?”

Hồng Đào vi diệu trầm mặc trong chốc lát.

Anh hoàn toàn có thể hiểu được suy nghĩ của Phoebe. Sau khi anh rời đi, Hiệp Hội Quốc Vương đã mất đi một con át chủ bài, đây là thời điểm thiếu người, và loại chủ công cường độ cao như Đường Nhị Đả lại rất phù hợp với chiến thuật mạnh mẽ của Phoebe, cô bé muốn đào Đường Nhị Đả cũng là chuyện rất bình thường.

"Còn phải xem Bạch Liễu nguyện ý bán cho em bao nhiêu." Hồng Đào nhoẻn cười, "Em đừng trông mong người của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang sẽ chuyển sang hiệp hội khác."

"Nhưng mà nếu em đưa giá cao thì có lẽ Bạch Liễu hoàn toàn sẵn lòng bán đội viên của hắn cho em đấy."

"Lúc ở trên đảo em có liên hệ riêng với bọn họ không? Không ai muốn rời đi đúng không? Anh đã giật dây bắc cầu tạo cơ hội cho em rồi đấy nhé."

Phoebe lâm vào trầm mặc kỳ quái, vẻ mặt âm trầm đập vào chân: "…Em chỉ là không hiểu, tại sao một tên Chiến Thuật Gia vô lý tự cao tự đại như Bạch Liễu lại có nhiều người nguyện ý đi theo nnhư vậy?"

"Vài hiệp hội cũng đang muốn đào thợ săn, em biết hiệp hội Kabbalah ra giá cao nhất, sẵn sàng chi trả sáu triệu điểm mỗi tháng và quyền sử dụng đạo cụ vật phẩm cao nhất —— tương đương với việc dùng quyền lực phó hội trưởng để đào người, vả lại không yêu cầu đối phương rời đi ngay mà sẵn sàng chờ đến năm sau, đề nghị đưa ra vô cùng thành ý."

"Thợ săn từ chối ngay tại chỗ!"

“…Còn Giai Nghi…” Phoebe hít một hơi thật sâu, khống chế vẻ mặt đang méo mó, “Chỉ cần Giai Nghi đồng ý về hiệp hội, em sẵn lòng đảm nhiệm vị trí khống chế và chủ công của em ấy, để em ấy làm Chiến Thuật Gia.”

“Rõ ràng em ấy không thua gì Bạch Liễu, lại có năng lực dẫn dắt một đội, thế nhưng Giai Nghi lại từ chối em!”

Hồng Đào trầm ngâm nhìn Giai Nghi đang ngồi trên băng ghế dài cạnh màn hình lớn.

…Những hiệp hội dự cảm rằng mình sắp thua và những hiệp hội đã thua năm nay đang bắt đầu chuẩn bị cho giải đấu năm sau đều giống như những con sói đói, bắt đầu để mắt đến cục thịt mỡ Đoàn Xiếc Thú Lang Thang.

Thành viên của Đoàn Xiếc Thú Lang Thang không nhiều, cấu trúc đặc biệt và kho đạo cụ của hiệp hội chỉ ở mức trung bình, không có gì đáng để cướp. Thứ quý giá nhất trong hiệp hội chính là các thành viên trong chiến đội, đặc biệt là Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả. Bọn họ không chỉ có kỹ năng đáng giá, mà màn trình diễn trong trò chơi cũng quá xuất sắc, điều này khiến nhiều đội cảm thấy mình chỉ cần một tuyển thủ giỏi nữa là đạt chức quán quân phải ghen tị.

Những hiệp hội đó như hổ rình mồi, chờ đợi thời điểm Đoàn Xiếc Thú Lang Thang bị loại bỏ, sẽ nhào tới ăn thịt tất cả những người chơi bên trong.

—— Đôi khi thậm chí chưa đợi đến lúc bị loại bỏ, những hiệp hội đó cũng đã hành động. Năm ngoái Danh Sách Sát Thủ thay

đổi không ít đội viên đều là do bị các hiệp hội khác đào đi, cuối cùng chỉ lưu lại 3 đội viên cố định là Hắc Đào, Bách Dật và Bách Gia Mộc.

Không biết liệu một tên ích kỷ như Bạch Liễu có thể ổn định thành viên của mình hay không…

"Nhưng em cảm thấy rất kỳ lạ." Phoebe trút được sự thất vọng và tức giận xong thì nhanh chóng bình tĩnh lại, cô bé nhìn vào màn hình lớn, trầm ngâm hỏi, "Bạch Liễu có mắt chọn đội viên rất tốt, giống như anh vậy."

"Nhưng tên trộm Mục Tứ Thành này, em nhớ lúc anh muốn đào anh ta thì có làm đánh giá rồi phải không, hình như là trên trung bình thì phải?"

"Bạch Liễu lại để cho người này trở thành át chủ bài trong ván đầu tiên của vòng loại trực tiếp…" Phoebe cau mày, "Anh ta đâu có năng lực trở thành quân át chủ bài đâu nhỉ?"

Hồng Đào nâng mí mắt liếc Phoebe: "Sao em lại nói vậy?"

"Bởi vì đâu có hiệp hội nào đào anh ta." Phoebe nhún vai, "Tuy là cũng không có hiệp hội nào đào Mộc Kha nhưng chuyện này thì em hiểu, anh ta là sát thủ, phải giữ được cảm giác tồn tại thấp để ra đòn hiểm giết chết đối thủ nhanh gọn lẹ, vì vậy mức độ nổi tiếng thấp, không có hiệp hội nào chú ý đến anh ta cũng là chuyện bình thường, rất ít hiệp hội có thể chấp nhận kỹ năng đặc biệt này."

“Nhưng Mục Tứ Thành là người chơi lang thang. Theo logic mà nói, anh ta phải đội viên thu hút sự chú ý nhất, nhưng vẫn không có ai đào anh ta. Điều này chỉ có thể giải thích một chuyện ——”

Phoebe nhất châm kiến huyết: “Thực lực của anh ta không đủ để thu hút sự chú ý của mọi người.”

“Anh ta chơi vị trí lang thang nhưng khả năng phối hợp với đồng đội không tốt lắm, kiềm hãm chủ công đối phương có chút non nớt, do giao diện trí lực không cao nên khi chạy map để phân tích thông tin toàn phụ thuộc vào phía sau, đối với một kẻ lang thang mà nói thì phẩm chất cơ bản tổng thể của anh ta tầm thường, không có điểm nào đặc biệt ngoại trừ tốc độ tấn công cao và tốc độ di chuyển cao.”

“Mà trong trận đấu anh ta đảm nhận vai trò quan trọng này, hai đặc điểm nổi bật đó đều không hề phát huy tác dụng.”

“Cũng là tân binh nhưng anh ta lại bị Armand, người đăng ký giải đấu gần như cùng lúc với mình, giữ chân và hành hạ. Đổi ngược lại khi thợ săn gặp phải đối thủ có thể kiềm chế kỹ năng của mình, anh ta vẫn có thể đối đầu với 3 người chơi cùng lúc và tạo áp lực cho người chơi【khiên】 trung tâm của Bình Minh Vàng để câu giờ cho Chiến Thuật Gia của mình. Mà trong khi đó, đến bây giờ Mục Tứ Thành vẫn chưa thoát khỏi cơn bão xiềng xích, dẫn tới áp lực đã chuyển hết sang chủ công và Bạch Liễu.”

“Em không hiểu tại sao Bạch Liễu lại để anh ta gánh vác vị trí con át chủ bài, Giai Nghi có hai mặt Sách quái vật hoặc Thợ săn tiên sinh mạnh mẽ đều phù hợp làm vương bài trong trận

này hơn nhiều. Mục Tứ Thành chẳng phải là kẻ lang thang xuất sắc gì."

"Vậy mà ở ván trước…." Hồng Đào không nhanh không chậm trả lời, "… kẻ lang thang không xuất sắc đó đã giữ chân 3 đội viên của em và giết chết Lưu Tập."

Phoebe ngẩn người.

"Xem thi đấu không chỉ xem kết quả mà còn phải xem quá trình nữa." Hồng Đào ngước mắt bình thản nói: "Phoebe, làm việc chớ nên vội vàng, chưa đến giây phút cuối cùng thì không nên khinh thường đối phương."

"Đúng là anh đã đánh giá Mục Tứ Thành trên mức trung bình, nhưng đó là trước khi Mục Tứ Thành gặp Bạch Liễu."

"Mục Tứ Thành hiện tại đã không còn là Mục Tứ Thành ba tháng trước."

"Bạch Liễu đã khơi dậy dục vọng mạnh mẽ nhất trong lòng tên trộm đó."

Trong trò chơi.

Cả bên trong và ngoài cung điện đều là những cơn cuồng phong khốc liệt dữ dội, những sợi xiềng xích xoắn bên trong gần như khiến Đường Nhị Đả mắc kẹt, không thể di chuyển dù chỉ nửa bước, anh nghiến răng siết chặt khẩu súng trong tay.

Bắn trúng một con bướm nhỏ trong cơn bão như vậy…. Bạch Liễu quả thật đã giao anh một bài toán khó.

Nhưng đối với bài toán khó mà Chiến Thuật Gia đưa ra, chủ công chỉ có một lựa chọn duy nhất là cố gắng hết sức để hoàn thành nó.

Mười lăm phút vừa vặn chính là thời gian CD kỹ năng của Armand, trong khoảng thời gian này, kỹ năng sẽ bị gián đoạn, mặc dù Georgia có thể bắn tên để thiết lập lại kỹ năng cho Armand, nhưng giữa hai lần thao tác sẽ có sự chênh lệch thời gian, sự chênh lệch rất mỏng manh.

Trong khoảng thời gian ít ỏi đó, cơn bão sẽ dừng lại trong giây lát và yếu đi, và nếu có một khoảnh khắc nào đó để bắn trúng con bướm ẩn mình trong cơn cuồng phong thì chính là lúc này đây.

Chỉ có một cơ hội duy nhất.

Mười lăm phút đã trôi qua kể từ lần ngắt quãng cuối cùng, lần ngắt quãng tiếp theo sắp xảy ra, Đường Nhị Đả từ từ siết chặt khẩu súng trong tay, vững vàng nâng lên và chĩa nó vào một nơi nhất định trong không trung, anh hít sâu một hơi, kìm nén cảm giác ngứa ngáy muốn ho khan từ cổ họng, thầm đếm ngược trong lòng ——

10, 9……

Lòng bàn tay của Đường Nhị Đả ướt đẫm mồ hôi, sống lưng căng thẳng, bừng tỉnh nhìn bức tường bột vàng trước mặt —— lần cuối anh bắn súng mà lo lắng như vậy là lần đầu tiên anh kiểm tra khả năng xạ kích khi tham gia cục 3…

Lần đó anh đạt thành tích gì nhỉ…?

Hình như là ——

Hạng nhất.

Bên ngoài cung điện.

Mục Tứ Thành bị vây chặt trong cơn bão xiềng xích cúi đầu, cậu sống sót đến bây giờ là nhờ thuốc giải mà Giai Nghi để lại, nhưng lực tấn công của con rối không hề chậm lại mà ngược lại ngày càng mạnh hơn, bão không ngừng ập đến hết đợt này đến đợt khác —— do bản thể của Armand đã được thiết lập lại kỹ năng liên tục.

Nhưng bây giờ cậu đã sử dụng hết thuốc giải, HP đã gần như chạm đáy.

Thật ra không phải cậu không thể chống cự, chỉ là…

Cậu đang đợi mệnh lệnh kháng cự mà thôi.

Tiếng điện tử ồn ào từ tai nghe truyền đến, giọng nói bình tĩnh của Bạch Liễu từ bên trong phát ra: “Vất vả cho cậu rồi.”

“Đã đến lúc chúng ta thu hoạch.”

“Chờ đến khi Đường đội trưởng bắn trúng con bướm tạm thời cắt đứt sự phối hợp giữa Georgia và Armand, ngăn cản cậu ta khôi phục kỹ năng, đến lúc đó con bướm bên này sẽ biến mất và Armand bên cậu sẽ trở lại thành người chơi bình thường.”

“Còn nhớ nhiệm vụ của mình trước khi bắt đầu thi đấu không?”

Mục Tứ Thành chậm rãi ngẩng đầu, cả người đầy máu, tay chân bị xiềng xích cuốn vào trong gió, cậu cười lạnh một tiếng, thanh âm khàn khàn: “Không cần nhắc, trí nhớ của tôi không tệ như vậy.”

“—— giết chết tân binh vương bài của Bình Minh Vàng, chủ công Armand, phải không?”

“Ừ.” Bạch Liễu cười nói: “Đi đi, đạo tặc vương bài của đội chúng ta.”

Đường Nhị Đả thở chậm lại, hai tay cầm súng đưa lên ngang tai, đồng tử hai mắt dừng lại ở một nơi nào đó như thể bị đóng băng, mọi thứ trong cuộc sống của anh đều trở nên đình trệ như một thước phim quay chậm, Những mảnh vụn vàng trong gió trở nên rõ ràng, tiếng xích đan vào nhau và tiếng cọ xát nhịp nhàng vang lên bên tai, tầm nhìn ngoại vi của anh xuyên qua cơn bão vàng đang dần lắng xuống, anh nhìn thấy Bạch Liễu rút roi nhanh chóng lao về phía Georgia phía trên cung điện, và cũng nhìn thấy con bướm vỗ cánh ẩn mình trong lớp bột vàng đang dần rơi xuống.

Anh gần như có thể nhìn thấy những gợn sóng phấn vàng tỏa ra từ đôi cánh của con bướm đang đập trong không trung.

Cơn cuồng phong sắp ngừng.

4, 3, 2…

Georgia kéo căng dây cung, anh nhìn chằm chằm vào Armand trước mặt, đang định buông tay thì Armand lại biến thành một con bướm bay ngược sang một bên, tiến gần hơn về phía mũi tên Georgia bắn ra, Đường Nhị Đả nín thở, anh cầm súng chĩa vào con bướm đang bay lượn, trong đầu chỉ có một suy nghĩ ——

—— phải bắn trúng nó.

Cơ hội duy nhất chỉ có lần này, nếu không bắn trúng Armand, để cậu ta tiếp tục thi triển kỹ năng, Bạch Liễu gần tâm bão ngăn cản Georgia sẽ lập tức bị xiềng xích của Armand chặn lại.

Anh phải bắn trúng nó!

1!!

Cơn cuồng phong dừng lại.

“Pằng ——!!”

“Víuuuu!!”

Khoảnh khắc Đường Nhị Đả bóp cò, Georgia cũng buông mũi tên ra, viên đạn hoa hồng bạc và mũi tên vàng xoắn ốc gần như đồng thời bắn ra khỏi dây, xuyên qua cơn bão vẽ ra hai quỹ đạo kỳ lạ trong không trung.

Trúng đi mà!!

Đường Nhị Đả nghiến răng, đôi mắt Georgia lạnh lẽo.

Viên đạn bắn trúng mũi tên bay tới cùng lúc, hơi chệch khỏi đôi cánh uyển chuyển của con bướm, khiến mũi tên bay lên không trung.

Không trúng!!

Không bên nào bắn trúng!

Chương 565

Thấy đối phương công kích thất bại, Georgia cùng Đường Nhị Đả không chút do dự hành động lần nữa, Georgia lại kéo dây cung nhắm vào con bướm đang bay càng lúc càng gần mình, Đường Nhị Đả cũng chĩa súng về phía con bướm, chuẩn bị nã một phát súng.

Lần này nhất định sẽ bắn trúng!

——Trong mắt Georgia và Đường Nhị Đả đều rực lên một niềm tin mãnh liệt và vững chắc như vậy.

“Không kịp rồi.” Một giọng nam nhẹ nhàng từ trong cung điện truyền đến, “Đội viên lang thang của chúng ta không đợi lâu được.”

Georgia đang dồn hết toàn bộ lực chú ý vào mũi tên ngẩng phắt đầu lên nhìn về phía sau, Bạch Liễu một tay vung roi, đứng ở mái hiên cung điện cười nói: “Đường đội có nói thời điểm nổ súng sẽ rất khó chú ý đến mọi thứ xung quanh, hóa ra là thật.”

Vừa rồi Bạch Liễu đã ẩn mình dưới cơn bão, lợi dụng lúc anh đang tập trung chiến đấu với Đường Nhị Đả và hỗ trợ Armand, lặng lẽ nhảy vào cung điện!

Hắn rũ mắt nhìn Georgia đứng dưới, rút roi ra vung xuống không thương tiếc, mũi tên trong tay Georgia bị roi cuốn lên. Anh nhanh chóng thu hồi vũ khí của mình rồi định triệu hoán lần nữa để hỗ trợ Armand, nhưng đã quá muộn.

Thời gian ngắt quãng ngắn ngủi đủ để Đường Nhị Đả nổ súng.

“Pằng pằng pằng pằng ——!”

Đường Nhị Đả lập tức trút hết băng đạn, năm viên đạn đồng thời bắn ra, con bướm muốn tránh cũng không tránh kịp bị bắn trúng đuôi cánh, nó run rẩy trong không trung, hóa thành một cơn gió, tiêu tán tại chỗ.

Trúng rồi!

【 hệ thống nhắc nhở: Hình thái Sách quái vật của người chơi Armand không còn hiệu lực. 】

Ở phía bên kia, bên ngoài cung điện.

Cơn cuồng phong đột ngột ngưng bặt, Armand quay trở lại thân thể của mình, con bướm nằm trên vai cậu gập đôi cánh lại, cuộn tròn thành một cái kén chìm vào giấc ngủ sâu, chờ đến khi hết CD thì nó mới có thể tỉnh dậy và triệu hồi cơn bão lần nữa.

Không ổn rồi!

Armand sắc mặt âm trầm nghiến răng nghiến lợi, vừa rơi xuống đất đã quay người chạy vội về hướng hoàng cung ——anh trai cậu chỉ là người chơi hỗ trợ, nếu không có chủ công bên cạnh, bị rơi vào tay Bạch Liễu thì tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp!

Tất cả những chuyện xảy ra ở thế giới trước không ngừng chiếu lại trước mắt Armand. Gương mặt thẫn thờ ngờ nghệch không còn một chút cảm xúc vì bị giảm kích thước tinh thần của Georgia sau khi bị Bạch Lục bắt giữ và trả về liên tục lóe lên trước mặt Armand, khiến cậu gần như không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

“Anh nhìn thấy 【tương lai】, Armand.” Georgia của thế giới trước ngồi trước mặt Armand, đôi mắt trống rỗng, lẩm bẩm một mình, “… Bạch Lục đã mở dị đoan 0073 rồi, ông ta truyền bá tin tức nói với mọi người rằng nơi này có điểm kim thạch, sau đó bắt đầu buôn lậu dị đoan này ra toàn thế giới.”

“Vì vậy, rất nhiều người trên thế giới đã chọn đứng về phía thần và chọn 【tương lai】 mà họ mong muốn cũng giống như Cổ La Luân trước đó.”

“Anh biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng anh không thể ngăn chặn nó.”

“Là lỗi của anh phải không?”

“Bởi vì thần tồn tại, bởi vì dục vọng của con người tồn tại, mọi người đều vĩnh viễn sẽ chọn vàng, vàng là vô tận đúng không?”

“…..Vậy anh làm tất cả những chuyện đó, kiên trì đến bây giờ, canh giữ mười năm nay vì điều gì cơ chứ?”

Lúc đó cậu đã bị xóa trí nhớ nên không hiểu Georgia đang lẩm bẩm cái gì, chỉ biết an ủi anh trai mình một cách nhợt nhạt và vụng về, hy vọng có thể tiếp thêm sức mạnh cho đối phương để anh trai mau chóng khỏi bệnh.

Nhưng gánh vác một đất nước điêu tàn và 【tương lai】 như vậy, làm sao anh trai cậu có thể khỏe mạnh lên được?!

Đôi mắt Armand nhòe lệ, cậu dốc hết sức lực chạy về phía cung điện. Chạy được nửa chừng, Armand đột nhiên ý thức được gì, vội vàng quay đầu tránh đi. Một móng vuốt khỉ sắc bén nháy mắt lướt qua bên gáy cậu. Cho dù Armand kịp thời nghiêng đầu né tránh cực nhanh nhưng đối phương cũng để lại năm vết xước sâu hoắm trên cổ.

Máu phun ra xối xả.

“Rốt cuộc cũng về rồi, chờ cậu lâu quá đi mất.” Mục Tứ Thành cào cào mặt đất, hai mắt đã hoàn toàn đỏ rực, lỗ tai trở nên bén nhọn, đuôi vẫy sau lưng, hai tay kéo lê mặt đất, thân thể cao hơn một mét, toàn thân tạo cho người ta cảm giác áp bách mãnh liệt, cậu liếm liếm khóe miệng, nhe răng nanh cười to: “Muốn chạy trốn trước mặt tôi à, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mục Tứ Thành trang bị hình thái Sách quái vật. 】

【hệ thống cảnh báo: Giá trị tinh thần của người chơi Mục Tứ Thành bị giảm xuống 40, tiến vào giao diện cuồng bạo.】

“Cậu chưa chết à?” Armand nheo mắt lại.

Vừa bị cuồng phong trói chặt, vừa bị phấn bướm tác động giá trị tinh thần mà vẫn có thể kiên trì lâu như vậy… Chẳng lẽ Bạch Liễu đưa hết thuốc giải của Phù Thủy Nhỏ cho cậu ta?

“Chỉ có nhiêu đó mà muốn giết tôi?” Mục Tứ Thành liếc xéo, cười chế nhạo, “Nhưng mà cũng phải cảm ơn cậu đã giúp tôi hạ thấp giá trị tinh thần của mình, nếu không tôi cũng thực sự không biết cách nào để tiến vào giao diện cuồng bạo, sau đó làm theo mệnh lệnh của Bạch Liễu ——”

Con ngươi trong mắt Mục Tứ Thành đột nhiên dựng đứng, năm ngón tay hợp lại thành móng vuốt, nhắm ngay cổ Armand hung ác đâm một nhát: “—— giết cậu nhanh gọn lẹ!”

Armand tránh sang bên trái, một bên mặt xuất hiện một vệt máu, tóc chầm chậm rơi xuống đất, đợi đến lúc Armand ngước mắt lên lần nữa thì ánh mắt đã hoàn toàn thay đổi, Mục Tứ Thành bị cậu ta nhìn sững sờ trong giây lát.

—— khác hẳn với ánh mắt bình tĩnh lãnh đạm như thể trải qua hết thảy mọi chuyện và nhìn thấu được cậu của người này trước đây, đây là ánh mắt mà chỉ một con thú hung dữ mới có khi nó bị người khác xâm phạm vào lãnh địa và làm tổn thương người thân trong gia đình mình.

Armand biểu tình cực kỳ hung ác, khuôn mặt xinh đẹp méo mó vặn vẹo, cậu lắc lắc cánh tay phải rồi vung sang trái, ném ra một cây cung dày nặng cực lớn, gần như cao to bằng người trưởng thành ——

Nếu Georgia ở đây, anh sẽ nhận ra đây là vũ khí kỹ năng trước đây của Armand.

Khi còn nhỏ, Georgia và Armand đều được tập bắn cung, Georgia chủ yếu sử dụng cung tên tao nhã nhẹ nhàng, ngược lại Armand bắn cung không chính xác lắm, nhưng để học bắn cung với anh trai và bắn giỏi như anh trai mình, cậu đã cố gắng hết sức để luyện tập trường cung —— một cây cung dài và rộng gần bằng cơ thể của hoàng tử bé Armand.

Lúc Armand còn nhỏ, mỗi khi luyện tập loại cung này đều phải chịu không ít gian khổ, lần nào luyện tập xong cũng khóc, người đầy vết thương, thậm chí đi tới đi lui cũng khó khăn, nhưng cậu không bao giờ bỏ cuộc. Khi Georgia cõng cậu về nhà, sẽ hỏi cậu: “Em không biết bắn cung thì sao đòi luyện làm gì? Ngày nào cũng lấm lem hết rồi này.”

“Bởi vì anh cũng luyện mà.” Armand nằm ở Georgia trên lưng, thấp giọng nói: “Anh cũng có biết bắn cung đâu, tay cũng đầy vết thương đó thôi, vậy anh luyện bắn cung làm gì?”

Georgia im lặng một lúc: “Vua luyện võ là để bảo vệ.”

“Anh luyện bắn cung chính là để cho em không cần luyện, để em không cần cưỡng ép chính mình.”

Nhưng Armand vẫn kiên trì, về sau, khi Armand diễn sinh kỹ năng lần đầu tiên, mặc dù cậu không nhớ gì cả, nhưng vũ khí kỹ năng của cậu chính là cây cung gỗ to đùng này.

Armand tức giận cầm trường cung, lạnh lùng nhìn Mục Tứ Thành trước mặt: "Cút!"

"Mục Tứ Thành, đừng cản đường tôi, tôi giết được cậu lần thứ nhất thì cũng có thể giết được cậu lần thứ hai!"

"Lần thứ hai?" Mục Tứ Thành cười lạnh, sau đó trở tay hung hăng quào một nhát, "Nằm mơ à? Giết được tôi lần thứ nhất rồi hãy nói tiếp!"

Armand nghiêng người, né tránh móng khỉ sắc bén của Mục Tứ Thành đang lao về phía mình, cậu lui người lại, xoay người dẫm lên trường cung, một mũi tên to bằng thân cây xuất hiện trên dây cung. Armand tức giận, chĩa mũi tên về phía ngực Mục Tứ Thành:

"Đi chết đi!"

Armand buông chân ra, dây cung kéo căng rung lên dữ dội, Armand đang giẫm lên cung và Mục Tứ Thành đang chộp tới mép trường cung đều bị chấn động.

Mũi tên rời dây cung, Mục Tứ Thành mất cảnh giác, bị mũi tên nặng nề đẩy ra, đập mạnh xuống đất, xộc lên một cụm bụi vàng mù mịt khổng lồ.

Armand nhìn nơi đó, nắm chặt trường cung, xoay người không chút do dự hướng cung điện đi tới, trong nháy mắt đó, khói bụi phảng phất như bị oanh kích, mũi tên nhuốm máu cực lớn bị ném trở về lướt qua vai Armand, Armand xoay người tránh né, sau đó sững người lại, kinh ngạc nhìn Mục Tứ Thành chạy như bay dưới mũi tên, rồi chỉ trong chớp mắt Mục Tứ Thành đã xuất hiện ở trước mặt cậu.

Bụng của Mục Tứ Thành bị mũi tên Armand bắn xuyên thủng một lỗ lớn chảy máu ồ ạt, ánh mắt Mục Tứ Thành vô cùng hung ác, cậu dùng móng vuốt đánh vào bụng của Armand: "Thằng nhóc vênh váo kia, đã cho phép chưa mà đi?"

Con ngươi và cơ thể của Armand bị chấn động bởi cú đấm của Mục Tứ Thành, cậu phun ra một ngụm máu, bị đánh bay ra xa hơn mười mét.

"Tôi tuyệt đối sẽ không để cho cậu…" Mục Tứ Thành lau vết máu trên miệng, "Khụ khụ, quay về cung điện."

Armand chống trường cung loạng choạng đứng dậy, bộ đồng phục chỉnh chu ban đầu đã rách tả tơi, chật vật không thể tả, khuôn mặt xinh đẹp bị ví von như bình hoa lấm lem bụi đất, máu me đầm đìa, đôi mắt nâu long lanh bùng lên một tia sáng chưa từng thấy, cậu lại giẫm lên cây cung, dùng đôi tay đẫm máu lắp căng cung tên, nhắm vào ngực Mục Tứ Thành đang lao về phía mình:

"Tôi nhất định phải trở về!!"

"Người nhà cuối cùng của tôi ở đó!!"

“Cút!!!”

Trong hồ quan sát, người dẫn chương trình nhìn cảnh tượng chém giết thảm khốc trên màn hình lớn, thấy hai tay Armand bị dây cung sắc bén siết đến tận xương, nhất thời không nói nên lời, cuối cùng thở dài nói: “… Tôi tin là sau khi xem xong trận này thì sẽ không ai dùng bình hoa để hình dung Armand nữa.”

“Đây là một kẻ chủ công đang cố gắng hết sức làm mọi thứ có thể để bảo vệ chiến thuật gia của mình.”

“Một cuộc đối đầu quá tuyệt vời!”

“Không chỉ có vậy.” Hồng Đào liếc nhìn Phoebe nãy giờ vẫn im lặng, “Góc nhìn của người dẫn chương trình vẫn còn khá hời hợt, em phân tích thêm thử xem.”

“Còn có Mục Tứ Thành.” Phoebe cuối cùng cũng lên tiếng, cô bé cúi đầu, cau mày, ngữ khí có chút nặng nề, “Có thể đấu với Armand đến trình độ này….. người này…. Không chơi theo kiểu lang thang thông thường.”

“Rốt cuộc em cũng phát hiện ra.” Hồng Đào ngước mắt lên nhìn màn hình lớn, “Người chơi lang thang bình thường sẽ thu hút sự chú ý và phân tán lực công kích của chủ công đối phương, giảm bớt áp lực phòng thủ cho đội mình, đồng thời bất cứ lúc nào cũng phải kịp thời quay về đội ngũ để hỗ trợ, duy trì sự phối hợp với đồng đội, và tấn công đối thủ bất ngờ.”

“Nhưng Mục Tứ Thành lại không chơi theo cách đó.”

“Mục Tứ Thành là một người chơi có ưu nhược điểm rõ ràng.” Hồng Đào bình tĩnh phân tích, “Kỹ năng của cậu ta là ăn trộm, tốc độ di chuyển cao, rất giỏi trong việc phá rối kẻ thù, từ điểm này, cậu ta là người chơi rất thích hợp với vị trí lang thang. Nhưng ngược lại, do những gì trải qua trong quá khứ, sự phối hợp của cậu ta không cao, tính cách bốc đồng và kỹ năng phân tích khi chạy bản đồ kém, những điều này khiến cậu ta bị giảm thang điểm khi chơi lang thang, do đó anh mới đánh giá Mục Tứ Thành chỉ trên trung bình.”

“Tuy nhiên, Bạch Liễu đã dựa vào tính cách và kỹ năng của Mục Tứ Thành để tạo ra một lộ trình lang thang hoàn toàn mới cho cậu ta.”

Hồng Đào nhìn Phoebe: “Em nghĩ đặc điểm quan trọng nhất của vị trí lang thang là gì?”

“Quấy nhiễu chủ công phe địch.” Phoebe nhanh chóng trả lời.

“Ừm.” Hồng Đào nhàn nhạt nói, “Dựa theo đặc điểm này, em cảm thấy loại người chơi lang thang nào là nguy hiểm nhất?”

Phoebe suy nghĩ một chút: “Có thể liên tục quấy nhiễu chủ công phe địch.”

“Sai rồi.” Hồng Đào khẽ mỉm cười, “Là kẻ lang thang có thể giết chết chủ lực của đối phương.”

Phoebe sửng sốt, sau đó sắc mặt thay đổi: “Cho nên tên Mục Tứ Thành kia…”

“Nhận ra rồi à.” Hồng Đào cụp mắt xuống, “Ở trận vừa rồi, em cho rằng theo quy trình chiến thuật thông thường, đợi đến khi Mục Tứ Thành nhanh chóng rút lui về phòng thủ với đội ngũ, em sẽ thừa thắng xông lên cho nên mới lựa chọn đối đầu với cậu ta, nhưng không ngờ cậu ta chết cũng không lùi, đến khi 1 đổi 1 giết chết được Lưu Tập chủ công của chúng ta mới thôi.”

“Em nghĩ là Mục Tứ Thành mất khống chế chỉ là trùng hợp, nhưng lần này em nhìn Bình Minh Vàng đi.”

Hồng Đào chống cằm cười nửa miệng, nhìn hai người đang đánh nhau kịch liệt trên màn hình lớn:

“Có lẽ Bạch Liễu không phải ra lệnh cho Mục Tứ Thành ngăn cản chủ công, mà là giết chết chủ công.”

“Cực đoan thật đấy.” Phoebe không nói nên lời, “Không ai chơi lang thang như vậy hết!”

“Nhưng em không thấy đây là biện pháp rất hữu dụng sao?” Hồng Đào nhún vai, anh mỉm cười: “Tác dụng lớn nhất của lang thang chính là phân tán hỏa lực của chủ công, cho nên giết người mới là biện pháp tốt nhất còn gì?”

“Hơn nữa nhìn tình hình hiện giờ thì Mục Tứ Thành sắp thực hiện thành công kế hoạch này đến hai lần.”

Phoebe rơi vào sự trầm mặc quỷ dị, ngay sau đó, cô bé thâm trầm nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, dường như đã nhận ra: “Anh nghĩ em ra giá bao nhiêu thì Mục Tứ Thành mới đồng ý gia nhập hiệp hội chúng ta?”

“……” Hồng Đào chân thành đề nghị, “Hay là chúng ta đào hiệp hội khác được không em?”

Trong trò chơi.

Mục Tứ Thành nhảy lên mũi tên đang phóng vút tới gần mình, nhẹ nhàng bật chân mấy lần, thân ảnh thấp thoáng trên không trung rồi đột ngột xuất hiện trước mặt Armand, tay trái nắm chặt trường cung, lấy trường cung làm điểm tựa, thắt lưng phát lực dùng sức lao tới, thân thể chuyển thành tàn ảnh, chân phải đá một cước giáng xuống cằm của Armand đang chuẩn bị kéo cung lần nữa.

“Rắc ——!”

Đôi mắt Mục Tứ Thành đỏ hoe, cậu giận dữ gầm lên, “Cậu thử đi thêm bước nữa xem!”

Cả khuôn mặt Armand bị đá sang bên trái đến biến dạng, xương vụn trong miệng phun ra, toàn thân thoát lực, buông lỏng trường cung, xoay người về phía sau vừa định ngã xuống đất, nhưng giây sau đó Armand lại triệu hồi trường cung, một tay cậu chống xuống đất, trong mắt tràn đầy những tia lửa đỏ quỷ dị, chân trái cậu quỳ xuống chống đỡ trường cung cùng thân thể, chân phải giẫm lên dây cung kéo căng đến mức tối đa.

“Cậu cho rằng có thể ngăn cản tôi sao?”

Armand khàn giọng nói: “Cậu chỉ là một tên trộm chết dưới tay tôi thôi!”

Mục Tứ Thành tái mặt.

Dây cung phát ra âm thanh ong ong chói tai chĩa mũi tên nhắm ngay đầu Mục Tứ Thành, Armand xoay người khụy chân, mũi tên mang theo lực đạo bay vút đâm thẳng vào xương bả vai của Mục Tứ Thành, kéo cậu lui về phía sau mấy chục mét.

Mục Tứ Thành đau đớn phát ra một tiếng rên rỉ nghẹn ngào, bột vàng trên mặt đất bị kéo lê để lại hai vết xước trắng bệt.

【 hệ thống cảnh báo: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mục Tứ Thành bị giảm xuống còn 9, sắp giảm về 0! 】

Armand cầm trường cung lảo đảo đứng lên, máu từ quai hàm chảy xuống, thanh âm ngắt quãng nhưng lạnh lùng: “Máu của cậu sắp cạn kiệt rồi.”

“Bỏ cuộc đi, Mục Tứ Thành, cậu không phải là đối thủ của tôi.”

“Bây giờ xin tha thì biết đâu tôi còn cho cậu chết thống khoái.”

“…Khụ khụ, thống khoái?” Mục Tứ Thành nằm ngửa, vai phải thủng một lỗ lớn, bụng thủng một lỗ lớn, cả hai đều đang chảy máu ồ ạt nhưng cậu vẫn cười lớn, “Nãy giờ đánh nhau ầm ĩ với một kẻ dong dài thích lải nhải như cậu cũng đã thống khoái lắm rồi.”

Armand cũng không nhiều lời, nhìn thấy Mục Tứ Thành không thể động đậy, cậu liền bình tĩnh lại, một chân giẫm lên cung kéo căng dây cung: “Sau trận đấu này, chúng ta vĩnh viễn không gặp nhau nữa.”

“Trước khi tiễn cậu ra ngoài, tôi cho cậu một lời khuyên cuối cùng.”

“Đừng trộm cắp nữa.”

“Xùy.” Mục Tứ Thành miễn cưỡng chống người lên, tung hứng trong tay một quả cầu dính máu, nhướng mày, “Vậy thì thật xin lỗi.”

“Vừa nãy tôi mới trộm cái này của cậu.”

Đồng tử Armand co rút lại —— đó là quả cầu kén do bão bướm hình thành trong thời gian CD kỹ năng không thể đưa vào giao diện điều khiển!

Nếu bị Mục Tứ Thành trộm đi, cho dù đá được cậu ta ra ngoài thì Armand cũng không thể sử dụng kỹ năng 【Bướm bão】 trong nửa sau của trò chơi!

“Trả lại cho tôi!!”

“Không phải vừa rồi cậu mới nói… khụ khụ.” Mục Tứ Thành chống người trên mặt đất, loạng choạng đứng dậy, giọng điệu chế nhạo: “muốn cho tôi lời khuyên gì đó sao?”

“Bây giờ đến lượt tôi cho cậu lời khuyên.”

Mục Tứ Thành dùng hai ngón tay kẹp quả cầu kén, lắc qua lắc lại, cười lạnh nói: “Tuyệt đối đừng bao giờ mất cảnh giác khi cận chiến với kẻ trộm.”

Sắc mặt Armand rốt cuộc hoàn toàn trở nên lạnh lùng: “Đến tận lúc này rồi mà cậu còn dùng hành vi xấu xa đó để định đoạt thắng thua…”

Lúc trước cậu nhìn nhầm cho nên mới cho rằng đối phương không tệ đến mức như vậy.

Quả nhiên Mục Tứ Thành chính là một tên trộm trời sinh.

“Đến chết cậu cũng không bao giờ ngừng sử dụng hành vi ấu trĩ này để làm tổn thương người khác và làm hài lòng chính mình, cậu đã quên tất cả những bài học đau đớn trước đây rồi phải không.”

Mục Tứ Thành siết năm ngón tay vào nhau, nắm chặt quả cầu kén trong tay, ngẩng đầu lên, máu nhỏ giọt tí tách dưới cằm, hai mắt hơi nheo lại, giống như vừa nghe được một chuyện cười nào đó, cười lạnh một tiếng: “Làm hài lòng bản thân?”

“Cậu nghĩ tôi ăn cắp để làm hài lòng bản thân mình?”

“Cậu biết gì mà đánh giá tôi như vậy…”

Armand sững sờ, lúc nhìn thấy ánh mắt của Mục Tứ Thành, cậu ngẩn người trong chốc lát —— người này tuy đang cười nhưng ánh mắt lại rất tĩnh lặng.

——Giống như ánh mắt khi hai người giết nhau vào giây phút cuối cùng của kiếp trước.

Trước một ngày thi đấu, trong phòng họp Đoàn xiếc thú lang thang.

“Mục Tứ Thành.” Bạch Liễu cúi đầu nhìn tài liệu, “Cậu ở lại đây một chút.”

Mục Tứ Thành đang muốn đi thì đờ người ra, sau đó chán nản nằm bò ra xuống bàn, hướng ánh mắt cầu cứu đến Đường Nhị Đả và Mộc Kha, Mộc Kha mỉm cười lắc đầu, Đường Nhị Đả bất đắc dĩ dang tay, hai người tỏ vẻ thấy cũng tội mà thôi cũng kệ.

Sau khi mọi người rời đi, Mục Tứ Thành đi tới bên cạnh Bạch Liễu, nhỏ giọng thì thào: “Anh nghĩ kỹ chưa, muốn tôi làm át chủ bài thật à?”

“Không phải cậu suốt ngày kêu ca đòi làm vương bài sao?” Bạch Liễu hơi ngẩng đầu liếc Mục Tứ Thành một cái, sau đó lại đưa mắt nhìn tài liệu, thản nhiên nói: “Bây giờ tôi cho cậu làm thì lại sợ?”

Mục Tứ Thành nháy mắt ngồi bật dậy, trịnh trọng xua tay: “Làm gì có!”

Bạch Liễu liếc cậu một cái: “Thế cậu trưng ra bộ dạng đó làm gì??”

“Chỉ là… anh biết kỹ năng của tôi rồi đó, tốt thì tốt thật.” Mục Tứ Thành chậm rãi nằm sấp xuống, “Nhưng đây là vòng loại trực tiếp, lại là trận đầu tiên nữa.”

“…Kỹ năng của ai cũng siêu đẳng hết, còn tôi chỉ biết trộm đồ thôi, nếu tôi mà là vương bài thì mấy người khác nhìn vào lại bảo hiệp hội chúng ta chọn lựa cẩu thả thì sao?”

Bạch Liễu ngừng lật tài liệu, hai mắt khép hờ, ngón tay vô thức xoay xoay đồng xu —— đây là động tác mỗi khi hắn đang suy nghĩ.

Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu trầm tư mà nhói hết cả lòng, siết chặt nắm đấm, khô khan nói: “Đúng không? Ha ha, anh cũng cảm thấy không thích hợp phải không?”

“Cũng đúng.” Bạch Liễu gật đầu, “Nhưng mà đâu có liên quan gì đến kỹ năng của cậu, chiến thuật của tôi từ trước đến giờ nổi tiếng là cẩu thả bừa bãi mà, xem như là đặc điểm riêng của đội ngũ chúng ta cũng được.”

Mục Tứ Thành: "…"

Thản nhiên tự đánh giá mình vậy luôn!?

"Nhưng mà cậu đó." Bạch Liễu trầm ngâm nhìn Mục Tứ Thành, "Rõ ràng dục vọng trung tâm của cậu là trộm cắp, tại sao cậu lại có thái độ tiêu cực với trộm cắp?"

"…" Mục Tứ Thành giả vờ bình tĩnh nhìn đi chỗ khác, "Trộm cắp là một hành vi sai trái, đúng không?"

"Làm sai chuyện gì đó…"

Giọng Mục Tứ Thành chậm rãi chìm xuống: "…thì phải trả giá rất đắt."

"Đánh giá một hành động đúng hay sai không nên nhìn vào hành động đó, mà nên nhìn vào kết quả của nó chứ nhỉ?" Bạch Liễu điềm tĩnh nói, "Nếu chỉ đánh giá bản thân hành động đó là tốt hay xấu theo quan điểm dư luận thì hơi quá bất công rồi."

"Ví dụ, trong mắt nhiều người, sự tồn tại của 【Viện mồ côi】 là tốt, sự tồn tại của 【Nhà】 là tốt, và sự tồn tại của 【Tòa thánh】 cũng tốt."

"Nhưng "Viện mồ côi Ái Tâm" lại rất tệ hại, cũng như "Năm tòa nhà" và "Phán xử phù thủy" cũng vậy."

“Bản thân hành vi không có tốt hay xấu, chỉ có kết quả của hành vi đó là tốt hay xấu.”

Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu, giọng nói có chút run rẩy: “Vậy trộm cắp thì sao?”

Bạch Liễu thản nhiên nhìn cậu: “Thật ra là không tốt.”

“Nhưng ở đây, nó chỉ là một trò chơi.”

“Không ai lên án kẻ trộm trong trò chơi, giống như không ai lên án con rồng trong truyện cổ tích.”

“Bởi vì cậu không làm hại ai cả.”

Mục Tứ Thành ngơ ngác nhìn Bạch Liễu.

【 Này, Viên Tình Tình, kiểu người như cậu hẳn rất ghét bỏ trộm cắp như tôi đúng không? Tại sao cậu lại ngồi cùng bàn với tôi? 】

Cô gái có khuôn mặt tròn trĩnh và mái tóc đuôi ngựa dài ngẩng đầu lên từ núi bài tập, nghiêm túc nhìn cậu trả lời:

【Bởi vì cậu không làm chuyện gì xấu cả. 】

【Cậu ăn cắp đồ của những người đó giống như chơi trò chơi vậy, đa số toàn là trả lại cho bọn họ. Cậu không phải người xấu, bạn học Mục Tứ Thành. 】

【Người xấu không thích cục tẩy —— cục tẩy khỉ hip hop. 】

“Còn thắc mắc kỳ lạ nào không thì hỏi luôn đi, tôi không tính phí đâu.” Bạch Liễu lại cúi đầu, mở tài liệu ra, “Tôi giữ cậu ở lại vì tôi cảm thấy cậu có rất nhiều vấn đề muốn hỏi tôi, nhưng riêng bản thân tôi thì tôi không hề nghi ngờ gì với việc cậu đảm nhiệm vương bài.”

“Nếu… lỡ như hành vi trộm cắp của tôi gây ảnh hưởng xấu thì sao?” Mục Tứ Thành cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

“Cậu có thể bù đắp không?” Bạch Liễu bình tĩnh hỏi.

“Tôi đang cố hết sức để bù đắp.” Mục Tứ Thành run rẩy trả lời.

“Vậy cứ bù đắp đi, đợi đến khi bù đắp xong rồi thì xin lỗi người ta.” Bạch Liễu thản nhiên nói: “Nếu đối phương có thể tha thứ cho cậu, vậy tức là cậu đã bù đắp đủ rồi, nếu không thì cứ chuộc tội tiếp tục vậy.”

“Cậu hiểu mà, phải không?”

Mục Tứ Thành hít sâu một hơi: “Hiểu rồi.”

—— Chính vì hiểu rõ nên cậu mới bước vào trò chơi, liều mạng chạy trốn dưới sự đuổi giết của những người chơi khác, liều mạng sống sót cho đến bây giờ.

Cậu muốn hồi sinh những người đã chết vì lỗi lầm của mình.

Bạch Liễu ừ một tiếng, hỏi: "Muốn hỏi gì nữa không?"

Mục Tứ Thành nằm dài trên bàn, hơi ngẩng đầu lên, trong con ngươi hình như có nước mắt, thanh âm có chút khàn khàn: "… Bạch Liễu, anh sẽ mãi mãi làm bạn với tôi sao?"

"Theo nghĩa chung thì tôi đang giữ linh hồn của cậu, chỉ cần linh hồn của cậu tồn tại, tôi sẽ luôn duy trì mối quan hệ mà cậu xem là bạn bè này." Bạch Liễu nhàn nhạt trả lời, hắn dừng một chút rồi tiếp tục, "Còn theo nghĩa riêng mà nói ——"

"Ừm, tôi sẽ luôn là bạn của cậu."

Chương 566

Máu đỏ sền sệt chảy ra từ đầu móng vuốt khỉ, Mục Tứ Thành ngẩng đầu lên, vẻ mặt chưa bao giờ bình tĩnh như vậy: "Tôi không biết cậu lấy mấy giả thiết kỳ quặc đó từ đâu."

"Nhưng tôi không trộm cắp để thỏa mãn bản thân mình."

Mục Tứ Thành nắm chặt móng khỉ, dùng sức vặn đốt ngón tay, cái kén bướm bất an lắc lư trong lòng bàn tay, sau đó bị nghiền nát, vỡ thành một mảnh gió, từ đầu ngón tay tiêu tán, trong mắt cậu toát ra dày đặc ——

—— Sát khí.

"Đây chỉ là một trò chơi, hành vi của con người không có ý nghĩa gì cả."

"Tôi ăn trộm để chuộc tội".

"—— Giống như cậu giết người là để bảo vệ."

Mục Tứ Thành siết chặt nắm tay thành móng vuốt, đánh thẳng vào tim Armand, đồng tử Armand co rút, rút cung ra, nghiến răng giẫm lên dây cung.

“Chết đi, Mục Tứ Thành!!”

“Chết đi, Armand!!”

Khói thuốc súng tan đi, giữa cây cung gỗ nhuốm máu và chiếc kén vương vãi khắp sàn nhà là hai người đã mất hết sinh khí.

Móng vuốt khỉ của Mục Tứ Thành cào vào cổ họng Armand, cung tên của Armand đâm vào trái tim Mục Tứ Thành, cả hai ngã xuống trong vũng máu liên tục ho khan vẫn còn muốn gắng gượng tấn công lần nữa, nhưng cuối cùng chỉ có thể nằm im lìm, tay nắm chặt vũ khí chết không nhắm mắt.

Cho đến giây phút cuối cùng, hai người vẫn không từ bỏ việc bảo vệ chiến thuật gia của mình.

——Người quan trọng nhất trong cuộc đời của họ.

【Hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Mục Tứ Thành bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh của người chơi Armand bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Hồ quan sát.

“Bình Minh Vàng chỉ còn lại một mình Georgia.” Phoebe một tay ôm mặt, tiếc nuối chẹp một cái, “Thắng bại đã định rồi.”

“Thất vọng quá đi mất, một Chiến Thuật Gia kỳ cựu như vậy lại thua vào tay một đội ngũ tân binh.”

Hồng Đào liếc mắt: “Có thời gian ngồi đây phê bình người ta không bằng đi xem những trận đấu khác, Danh Sách Sát Thủ bắt đầu thi đấu rồi thì phải?”

“Vâng, đối đầu với Áo Choàng Tàng Hình.” Phoebe vỗ đầu gối ngồi dậy, liếc mắt nhìn Hồng Đào, “Em đi xem một chút, anh muốn qua đó luôn không? Lúc trước trận nào của Danh Sách Sát Thủ anh cũng đều xem mà.”

Hồng Đào quay mặt qua chỗ khác, anh nhìn màn hình lớn, khẽ nói: “…Anh không đi đâu.”

Hồ quan sát số 1.

Bách Dật và Bách Gia Mộc trợn trừng mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hồn bay phách lạc: “Làm sao bây giờ! Nghịch Thần và Liêu Khoa không có ở đây!”

“Sắp tới trận đấu của chúng ta rồi! Bây giờ làm gì đây! Không có Chiến Thuật Gia thì đấu đội kiểu gì!”

“À.” Hắc Đào đột nhiên ngẩng đầu, y nhìn về phía Bách Dật và Bạch Gia Mộc, giọng điệu lạnh lùng, “Lúc nãy Nghịch Thần có tìm tôi, bảo tôi cứ đấu đơn và hai người đấu đội trước đi, đánh nhanh thắng nhanh thì sẽ được gấp đôi điểm. Nghịch

Thần nói là với năng lực của chúng ta hiện giờ thì hoàn toàn có thể kết thúc thi đấu sớm với Áo Choàng Tàng Hình."

"Anh ấy nói 80% khả năng đối thủ sẽ hủy bỏ đấu đội vì không muốn chơi thêm giờ, lúc đó chúng ta sẽ thắng."

"Nếu đối phương vẫn không bỏ quyền thì đến lúc đó anh ấy cũng đã kịp trở về, chúng ta không cần lo lắng."

Bách Dật và Bách Gia Mộc lặng lẽ nhìn Hắc Đào: "Hắc Đào."

Hắc Đào gật đầu: "Tôi đây."

"Thằn lằn chó!" Bách Dật giận tím mặt, ôm quyền đấm vào Hắc Đào, "Nghịch Thần dặn dò cậu thì phải sớm nói cho chúng ta biết chứ! Cậu ngồi kế bên ngủ ngon lành, để tôi và Bách Gia Mộc lo lắng sợ hãi thì vui lắm hả! Hả!"

"Khốn khiếp quá đi mất! Học của ai vậy hả! Dám đùa giỡn với tình cảm của đồng đội!"

Trong trò chơi.

Chờ đến khi hệ thống nhắc nhở Armand đã thoát khỏi trò chơi, Đường Nhị Đả và Bạch Liễu mới ngừng kiềm chân Georgia.

Đường Nhị Đả thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi lạnh ứa ra —— 10 phút vừa rồi Georgia cứ như không muốn sống nữa, liên tục

liều lĩnh xông ra khỏi cung điện, anh và Bạch Liễu phải hợp sức chống đỡ nhưng suýt chút nữa là cũng không kiềm nổi.

Nếu không nhờ chiếc roi vũ khí của Bạch Liễu vừa có khả năng phòng thủ từ nhiều phía, vừa có cơ chế phán định mạnh mẽ như vậy, nói không chừng Georgia đã thật sự chạy thoát khỏi tay họ, đến lúc đó phiền phức không kể xiết.

"Được rồi, hiện tại trong đội chỉ còn lại mình anh, đội trưởng Georgia." Bạch Liễu ngồi trên băng ghế mỉm cười, vươn tay về phía Georgia, "Hiện giờ trò chơi thắng bại đã định, chúng ta không còn quan hệ thù địch với nhau nữa, chúng ta ngồi xuống nói chuyện thân thiện được chưa?"

Đường Nhị Đả vi diệu nhìn Georgia đang bị trói chặt vào băng ghế đối diện với Bạch Liễu: "….."

Nhìn tới nhìn lui hình như cũng không mấy thân thiện lắm thì phải?

Quả nhiên, Georgia lãnh đạm quay đầu: "Hai người có thể giết tôi để giành chiến thắng, giữa chúng ta chẳng có gì để nói."

"Chưa nói thì sao lại biết là không có gì để nói?" Bạch Liễu dùng ba ngón tay lấy ra chiếc đồng hồ cát nhỏ xíu từ trong bao tay như làm ảo thuật —— Đây là thứ Đường Nhị Đả vừa mới lục soát được từ trên người Georgia, nhìn quần áo xộc xệch nhăn nhúm hiện giờ của Georgia thì có thể thấy quá trình tìm kiếm khủng khiếp như thế nào rồi.

Bạch Liễu cười hiền lành: “Nếu như tôi nói, tôi có biện pháp lấp đầy đồng hồ cát thời gian thật thì sao?”

“Anh cũng thấy tình hình trước mắt rồi đó, tôi đã nắm chắc phần thắng thì không cần nói dối anh làm gì, vì vậy tôi thật sự có biện pháp.”

Vẻ mặt Georgia hơi động đậy, nhưng anh vẫn mím chặt môi không nói.

Bạch Liễu quay đầu nhìn Đường Nhị Đả, Đường Nhị Đả gật đầu, “Tôi dùng đạo cụ chặn âm thanh trong 10 phút để khán giả không nghe thấy hai người nói chuyện.”

“Chúng ta có thể nói chuyện an toàn rồi.” Bạch Liễu mỉm cười, “Đầu tiên, đội trưởng Georgia, tôi muốn nói với anh rằng, anh có biết người dân của mình ——”

“——vẫn còn sống không?”

Đường Nhị Đả sửng sốt, Georgia chậm rãi lên tiếng: “Tôi biết họ chưa chết, họ chỉ hóa thành tượng vàng chờ đợi thời khắc thức tỉnh thôi.”

“Không không không.” Bạch Liễu lắc đầu, “Bọn họ còn sống.”

“Còn sống… còn sống?” Trong lòng Georgia chậm rãi ý thức được điều gì đó, nhưng rất nhanh liền phủ nhận đáp án, “… Không thể nào, cục dị đoan đã từng dùng thiết bị đặc biệt quét

qua, bọn họ chỉ là tượng vàng, không còn hoạt động thể chất gì cả.”

“Đúng vậy, xét về mặt thể chất thì tất cả cơ quan nội tạng của họ đều đã hoàn toàn khô cứng, xác thực đã là vàng rồi.” Bạch Liễu ngẩng đầu, “Nhưng về mặt tâm lý, bọn họ vẫn là người.”

“Bởi vì họ có linh hồn, họ có thể cảm nhận được.”

Vẻ mặt của Georgia đông cứng hoàn toàn.

Bên ngoài trò chơi, trên mặt biển Cổ La, đảo cục 3 Cục Xử lý Dị đoan.

Lục Dịch Trạm và Liêu Khoa đeo vòng giám sát trên tay và cổ, sau đó cùng các đội viên cục 3 mới tới lên thuyền, lái về phía hòn đảo nổi trên mặt biển yên tĩnh và nguy hiểm.

“Lão Lục.” Liêu Khoa và Lục Dịch Trạm dựa vào đuôi thuyền, lo lắng lên tiếng, “Cậu nói dị đoan 0073 không phải dị đoan, rốt cuộc chuyện là sao?”

“Những người bên trong chỉ biến thành vàng thôi, nhưng họ vẫn còn sống.” Lục Dịch Trạm hít một hơi thật sâu, rồi nói, “Nếu 【Mục Tứ Thành】 phá vỡ lớp vỏ bảo vệ mà em đã thiết lập mười năm trước, nước biển sẽ tràn vào bên trong Cổ La Luân và những người dân còn sống đó sẽ bị nhấn chìm.”

“Còn sống?!” Liêu Khoa kinh ngạc, “Chẳng lẽ lúc thu dụng các cậu không kiểm tra qua à, vì sao lại không phát hiện bọn

họ còn sống?”

“Bởi vì dựa theo kết quả giám định bất kể về trọng lượng, mật độ hay phát hiện sóng điện từ, những bức tượng đó đều thật sự là bằng vàng.” Lục Dịch Trạm nhắm mắt lại, anh siết chặt vòng bảo hộ, “……Hơn nữa Bạch Lục cũng đã lợi dụng Georgia để dẫn dụ em.”

“Anh còn nhớ em kể với anh chuyện Georgia chơi trò chơi với Bạch Lục không, nếu Georgia thắng thì có thể hủy bỏ giao dịch, nhưng nếu thua thì phải thay thế con dân chi trả thống khổ.”

“Georgia dựa theo logic thông thường cứ nghĩ rằng chính bản thân mình sẽ chi trả thống khổ, nhưng thật ra Bạch Lục đã chơi chữ với cậu ta, ban đầu ông ta nói là —— 【Cho dù đó là nỗi đau khổ của điểm kim thạch ngàn năm trước, hay nỗi đau khổ của điểm kim thạch hiện giờ, đến lúc đó, tất cả nỗi đau sẽ do các ngươi cùng nhau trả giá.】”

Lục Dịch Trạm ngữ khí nặng nề: “Bạch Lục ám chỉ kết quả, nhưng Georgia lại tưởng rằng đó là quá trình, cậu ta bị Bạch Lục lừa gạt.”

“Georgia cứ nghĩ nếu giao dịch được thiết lập thì con dân của mình sẽ không phải chịu đau đớn, và trong thời gian biến thành tượng vàng họ sẽ không đau khổ, cũng không khó chịu, chỉ cần chờ đến lúc Georgia hoàn thành giao dịch kia thì sẽ họ tỉnh lại, sau đó có thể tiếp tục sinh sống bình thường.”

“Nhưng nếu như dựa theo kết quả tính toán theo lý luận của Bạch Lục, hiện tại Georgia vẫn chưa trả giá ngàn năm thống

khổ, như vậy giao dịch này tự nhiên không có hiệu lực, vì vậy ông ta thu lấy thống khổ của người dân là chuyện đương nhiên."

"…Là em sơ suất. Không ngờ Bạch Lục lại thu thập đau khổ của người sống dưới hình thức tượng vàng."

"Đừng quá khắt khe với chính mình." Nhìn thấy bả vai Lục Dịch Trạm căng thẳng, Liêu Khoa thở dài một hơi, muốn khuyên nhủ anh vài câu, nhưng cuối cùng cũng không nói lời nào.

Khi đó Lục Dịch Trạm còn phải xử lý chuyện của Bạch Liễu bên kia, nếu muốn xử lý chu toàn chuyện của Bạch Lục bên này thì một người bẻ thành mười tám mảnh cũng không đủ.

Ai cũng muốn cứu vớt thì cuối cùng chẳng cứu được ai cả, Lục đội.

"Bạch Lục lừa anh." Bạch Liễu ngữ khí rất ôn hòa, "Thần dân của anh mặc dù biến thành vàng, nhưng vẫn còn sống."

Vì vậy lúc biến thành vàng, giá trị sinh mệnh và tinh thần đều không bị giảm —— bởi vì đó chỉ là một hình thức tồn tại khác mà không phải là dị đoan.

"Anh không thấy lạ sao, Georgia?"

"Đã mười năm trôi qua kể từ khi vụ nổ xảy ra và nơi này cũng đã chìm sâu xuống đáy biển mười năm, đáng lý ra phải tĩnh

mịch hoang tàn mới đúng, nhưng anh nhìn xem, ở đây khắp nơi đều là bụi vàng, tựa như có thứ gì đó không ngừng tung rắc bột vàng từ trên bầu trời xuống dưới mặt đất."

"Anh có bao giờ tự hỏi những bụi vàng này đến từ đâu không?"

Georgia ngẩng đầu lên, hai mắt trống rỗng, nhẹ giọng hỏi: "Bụi vàng này… từ đâu tới…?"

Bạch Liễu nhẹ nhàng búng hai ngón tay, lấy ra một tờ giấy ——là tin tức mà Mộc Kha trước khi rời đi để lại cho hắn, hắn nhẹ giọng lặp lại mấy chữ trên đó: "Cung điện, bụi vàng, nước mắt."

"Đây là thông tin giải mật quan trọng mà đội viên của tôi để lại cho tôi trước khi cậu ấy rời đi."

"Tôi đoán lúc anh thẩm vấn cậu ấy thì cậu ấy đang dần biến thành vàng và cậu ấy cũng phát hiện ra nước mắt cũng hóa thành bụi vàng. Chris đội viên của anh cũng vậy —— khi cô ấy bắt đầu hóa vàng, tôi đã bắn cô ấy để đẩy cô ấy khỏi trò chơi.

"Lúc cô ấy khóc, nước mắt biến thành bụi vàng."

"Georgia." Bạch Liễu bình thản nói ra đáp án, "Bụi vàng lấp lánh khắp bầu trời này, chính là giải pháp cuối cùng cho Đồng hồ cát thời gian mà anh đang tìm kiếm."

“Đó đều là những giọt nước mắt mà thần dân của anh đã rơi khi họ bị mắc kẹt ở đây mười năm, ngày đêm mong ngóng chờ anh trở về.”

Một giọt vàng từ trong mắt pho tượng nhà vua vàng ngồi trên ghế dài dựa vào bàn phía sau Georgia chậm rãi rơi xuống, lặng lẽ phân tán thành bột vàng trong không khí, hóa thành một quỹ đạo rồi từ từ tản ra trong vương quốc yên tĩnh đã lâu.

“Họ đang chờ tôi trở về… ” Georgia bừng tỉnh thốt lên, “Tôi nhốt họ ở đây mười năm, không thể động đậy cũng không thể nói chuyện, là tôi khăng khăng cố chấp muốn tra tấn bọn họ đến tận bây giờ.”

“Vì sao họ lại chờ đợi một hoàng tử phản bội như tôi?”

“Con người khóc là vì có tình cảm.” Bạch Liễu ngước mắt lên, “Họ biến thành tượng vàng chìm sâu dưới đáy biển mười năm, cho đến khi mặt đất phủ đầy bụi vàng, trái tim hóa đá vàng và phấn vàng cũng không còn gợn sóng trong không trung, nhưng khoảnh khắc anh bước vào nơi này, bụi vàng khắp bầu trời lại bắt đầu tung bay, lần lượt rơi trên mặt đất. “

“Họ có tình cảm với anh, Georgia.”

“Anh là người duy nhất trên thế giới này sẵn sàng khiến mình trở nên cứng rắn không thể phá hủy như một tượng đá, cố chấp kiên cường ở bên biển bảo vệ họ trong mười năm. Nếu bọn họ không chờ đợi anh thì chờ đợi ai?”

Georgia chậm rãi cụp mắt xuống, nhìn chiếc đồng hồ cát trong lòng bàn tay Bạch Liễu, ngây người rơi vào hồi ức.

Vào mùa xuân Cổ La Luân, những đứa trẻ ngây thơ và thần dân trong nước sẽ xay vàng từ chiếc xe khai thác đầu tiên thành bột vàng, tung lên trời và rắc lên những người mà họ muốn ban phước lành.

Khi đó, chỉ cần Georgia bé nhỏ bước xuống đi dạo, tóc và vai anh sẽ phủ một lớp bụi vàng dày đặc, có khi còn nhiều hơn cả cha anh, và cha anh sẽ lẩm bẩm phàn nàn rằng Georgia rất được người dân yêu mến.

Người dân sẽ cười to, đùa giỡn, trêu chọc nhau, tung bụi vàng bay lất phất trên mái tóc dài và gấu áo của anh:

“Georgia!”

“Georgia!”

Georgia nhìn họ và nghĩ thầm —— giá như anh có thể bảo vệ khung cảnh này để nó tồn tại mãi mãi thì tốt biết mấy.

Mười năm sau, thân thể anh lại lần nữa phủ đầy bụi vàng. Georgia quay đầu nhìn khoảng sân ngoài cửa sổ, thần dân vung vẩy bụi vàng vào anh đã không còn ở đó, thay vào đó họ giương biểu ngữ bên ngoài khu khai thác để đuổi anh đi và biến thành tượng vàng. Còn vua cha hay mỉm cười phàn nàn về việc anh quá nổi tiếng, giờ phút này đây đang ngồi trên ghế của mình, ưu sầu tự hỏi làm thế nào để ông có thể giấu diếm anh chôn điểm kim thạch xuống đất.

Rốt cuộc, anh vẫn không bảo vệ được gì cả.

Georgia nhắm đôi mắt lại.

Một giọt nước mắt rơi xuống đồng hồ cát trong tay Bạch Liễu, cát vàng trong đồng hồ cát bắt đầu lưu chuyển, bột vàng dày đặc tung bay khắp vương quốc biến thành một vệt vàng hiện rõ mồn một, bọc lấy chiếc đồng hồ cát trong tay Bạch Liễu và đổ vào đó.

Georgia lặng lẽ mở mắt ra, anh đã hóa vàng đến ngực, vì vậy ngay cả giọng nói của anh cũng trở nên mềm mại hơn: "… Giao dịch giữa tôi và thần giờ phút này mới bắt đầu thực hiện sao?"

"Hẳn là như vậy." Bạch Liễu nhìn đồng hồ cát trong tay sắp bắt đầu lộn ngược, mỉm cười: "Giao dịch với thần còn không bằng giao dịch với tôi."

"Người thừa kế của Thần?" Georgia ngước mắt lên khẽ hỏi, trong mắt tràn đầy sự phản kháng, "… Với tư cách là đại hoàng tử của Cổ La Luân, tôi rất biết ơn vì cậu đã nói với tôi tất cả những điều này và đình chỉ giao dịch, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không lấy thống khổ của thần dân để giao dịch với cậu."

"Không." Bạch Liễu cười khẽ, "Tôi không cần thống khổ của anh hay thần dân anh."

Georgia hỏi, "Cậu muốn gì?"

Bạch Liễu nhìn anh: “Linh hồn của anh.”

Bạch Liễu vừa dứt lời, chiếc đồng hồ cát trôi bềnh bồng trên lòng bàn tay hắn liền đầy và lộn ngược lại.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu đã thu thập được nước mắt và lấp đầy Đồng hồ cát thời gian, thời gian bắt đầu quay ngược về mười năm trước, mời người chơi chuẩn bị xuyên không! 】

Nước mắt lấp đầy cát vàng trong đồng hồ biến thành bụi phấn rồi chậm rãi chảy theo hướng ngược lại, mọi thứ xung quanh bắt đầu đảo ngược, bụi vàng khắp nơi bay lên trời, từng mảnh vàng vụn nhỏ trên pho tượng vị vua ngồi bên chiếc bàn dài bắt đầu rơi xuống, để lộ dáng người bên trong.

Đường Nhị Đả đưa tay ra muốn bắt lấy Bạch Liễu đang đột nhiên tiêu tán, nhưng trong nháy mắt đó lại chỉ chụp được một nắm cát vàng.

Georgia cũng biến thành cát vàng, biến mất khỏi phó bản.

【Hệ thống nhắc nhở: Trò chơi 《 Vương quốc vàng đã mất 》 đã hoàn thành, người chơi Đường Nhị Đả rời khỏi trò chơi, người chơi Bạch Liễu và Georgia kích hoạt cốt truyện, tiến vào DLC —— 《 Vương quốc vàng mười năm trước 》 】

(*) DLC (viết tắt của cụm từ Downloadable Content) hay còn gọi là bản mở rộng. DLC được phân phối độc quyền bởi nhà

phát hành game. Các DLC này có thể là các câu chuyện kể thêm sau khi kết thúc story chính của game, các pack nhân vật, vũ khí hoặc là chế độ chơi mới.

Đường Nhị Đả vừa mở mắt ra lại đã xuất hiện ở trong hồ quan sát, Mộc Kha lập tức nhào tới.

“Chuyện gì vậy?” Mộc Kha cố giữ bình tĩnh hỏi: “Màn hình lớn tối đen có nghĩa là trò chơi đã kết thúc. Tôi cũng thấy hai người vượt cửa rồi, sao chỉ có một mình anh đăng xuất?”

“Bạch Liễu đâu?”

“Bạch Liễu bị giữ lại trong trò chơi.” Đường Nhị Đả hít sâu một hơi, “Cậu ấy kích hoạt cốt truyện.”

Phía hồ quan sát đối diện, Armand nhìn chằm chằm vào màn hình lớn đã tắt, cậu đứng phắt dậy, không cam lòng nắm chặt tay —— Georgia đâu?!

Vì sao anh trai của cậu không đăng xuất?!

“Armand!” Đội viên bên cạnh thấy đôi tay và vai Armand bị thương lộ cả xương thì hoảng sợ muốn giữ chặt cậu, nhưng khắp người Armand đều là vết thương, chẳng biết phải nắm ở đâu, chỉ có thể kêu to, “Vết thương trên người vẫn chưa băng bó xong! Cậu muốn đi đâu!”

“Trò chơi kết thúc rồi, đội trưởng sẽ không sao! Cậu bị thương nặng, đừng đi lung tung!”

Nghĩ đến cảnh Georgia ở cùng tên Bạch Liễu kia, Armand không giữ được bình tĩnh, cậu mặc kệ bờ vai bị quấn băng kín mít đến nửa người của mình, kiên quyết đứng dậy đi về phía màn hình lớn.

"Xin chào." Armand cố gắng duy trì đối thoại lịch sự với nhân viên bên cạnh màn hình lớn. "Trận đấu đã kết thúc, nhưng chiến thuật gia của đội chúng tôi vẫn còn ở bên trong. Mọi người có thể tiếp tục bật TV nhỏ lên để chúng tôi xem chuyện gì đang xảy ra không?"

"Tôi sẽ chi trả toàn bộ chi phí."

"Hoặc là có thể mở cửa trò chơi lần nữa để chúng tôi đăng nhập… "

Armand còn chưa dứt lời, bên cạnh đã truyền đến một giọng nói ngạo nghễ uy hiếp:

"Này! Hội trưởng của chúng tôi còn ở bên trong! Mở cửa game để tôi vào đó đem anh ấy ra đê!"

Armand cảm nhận được gì đó liền dừng lại, Mục Tứ Thành dường như nghe thấy giọng nói từ bên đó nên cũng im bặt, hai người đồng thời quay đầu lại, cách màn hình lớn nhìn nhau.

Vết thương sâu hoắm trên vai phải của Mục Tứ Thành vẫn đang rỉ máu, tay trái cậu túm lấy cổ áo nhân viên hung ác đe dọa, nhìn thấy Armand thì khó chịu hừ mũi, xùy một tiếng.

Nửa khuôn mặt Armand bê bết máu, cậu lãnh đạm liếc nhìn Mục Tứ Thành như thể Mục Tứ Thành không tồn tại, sau đó quay đầu lại tiếp tục nói chuyện với nhân viên.

Giọng nói của hai người lại chồng lên nhau:

“Có cách nào để tôi đi vào không?”

Mục Tứ Thành trong nháy mắt nổ tung, xắn tay áo như muốn sắp nhào tới đánh nhau với Armand: “Cậu muốn vào đó làm gì! Định đánh Bạch Liễu à!”

“Tới đi, chúng ta chiến một trận ngay đây luôn đi! Một tên tiểu bạch kiểm như cậu cũng chỉ là bại tướng dưới tay tôi thôi!”

“Cậu không phải đối thủ của tôi.” Giọng nói Armand vẫn rất bình tĩnh nhưng lại dùng trái tay triệu hồi trường cung, “Khuyên cậu tốt nhất là đừng vào, tôi có thể giết cậu lần thứ hai thì cũng có thể giết cậu lần thứ ba.”

“Gìii?!” Mục Tứ Thành tức giận, “Tôi cho cậu xem cuối cùng mới là ai giết ai!”

Đội viên hai bên ùa tới, người này nhìn người kia bất lực.

“Armand, bình tĩnh lại, chúng ta không thể đăng nhập trò chơi nữa… Vả lại cũng không thể ẩu đả trong hồ quan sát.”

Vương Thuấn giữ chặt lấy Mục Tứ Thành đang định lao lên, khóc không ra nước mắt khuyên nhủ: ” Mục Thần, đừng làm loạn, đội chúng ta sẽ bị phạt thẻ vàng đấy!”

“Nhưng Bạch Liễu vẫn chưa ra…” Mục Tứ Thành nắm chặt tay, thanh âm có chút trầm xuống, “…Nếu như tôi giết chủ công bên kia nhanh hơn thì…”

“Tại tôi hành động chậm quá.”

“Georgia còn ở bên trong.” Armand mím chặt môi, trong con ngươi ngấn lệ, “Tôi không thể để anh ấy một mình bên trong.”

“Từ trước đến nay anh ấy không bao giờ bỏ tôi một mình.”

Người chơi hai bên im lặng một lúc.

“Armand.” Đội viên đem băng gạc giao cho Armand, thở dài nói: “Cậu đã làm rất tốt, cứ tin tưởng đội trưởng đi, anh ấy là một người rất lợi hại.”

“Georgia nhất định sẽ kết thúc trò chơi Vương quốc vàng, sau đó ra ngoài gặp cậu.”

“Anh ấy sẽ không để cậu một mình.”

Vương Thuấn vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười nâng Mục Tứ Thành lảo đảo sắp đứng không nổi, “Nếu cậu mà hành động chậm với kéo chân sau thì tôi gọi là gì đây hả?”

“Cậu đã làm rất tốt rồi. Cậu cũng thấy mọi người xung quanh rồi đó, lúc cậu và Armand đồng quy vu tận đăng xuất trò chơi, toàn bộ người xem trong hồ quan sát ồ lên hoan hô cổ vũ vì màn trình diễn xuất sắc của cậu đấy.”

“Cậu đã chứng minh sự lựa chọn của Bạch Liễu là chính xác.”

“Hội trưởng nhất định sẽ giải quyết tốt đẹp.” Vương Thuấn nâng Mục Tứ Thành đang cúi đầu, máu hay gì đó từ cằm cậu liên tục nhỏ tí tách xuống mặt đất, hắn vỗ vỗ đầu cậu cười nói, “Sau đó sẽ ra ngoài gặp cậu, khen cậu làm rất tốt.”

Có lẽ ai cũng có cảm giác muốn bảo vệ một cái gì đó hoặc một ai đó mà họ muốn bảo vệ.

Vì sao con người lại rơi nước mắt?

Là bởi vì đau đớn sao?

Armand dùng băng vải che mặt lại, nắm chặt tay cố hết sức chịu đựng, nhưng vai cậu vẫn run lên vì khóc thút thít.

Là do oán hận vì bản thân không đủ năng lực sao?

Mục Tứ Thành nhăn nhó đến nỗi cả khuôn mặt đều vặn vẹo nhưng vẫn không khống chế được nước mắt rơi xuống, cậu nghiến chặt răng, xấu hổ lấy móng khỉ lau đi, không muốn đối mặt với chính mình như thế này.

Là do yếu đuối hay mất mát sao?

Hồng Đào đang ngồi trong khán phòng khẽ ngước mắt lên, khán giả xung quanh đang dần tản đi, tất cả đều nôn nóng chạy qua những hồ quan sát khác để theo kịp vòng thi tiếp theo, chỉ còn mình anh ngồi lặng lẽ tại chỗ giống như một khán giả xem phim chờ đợi cú twist bất ngờ.

“Con có thể cho ta một câu trả lời không?” Bạch Lục đứng ở biên giới Cổ La Luân mỉm cười vươn tay, trong lòng bàn tay là một chiếc đồng hồ cát thời gian chưa có nước mắt, hỏi Bạch Liễu đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, “Vì sao con người lại khóc?”

“Con người sở dĩ rơi lệ.” Bạch Liễu ngước mắt nhìn Bạch Lục đối diện, “Là bởi vì có tình cảm.”

Chương 567

Quốc vương, tư tế và các thủ vệ Cổ La Luân hoảng loạn nhìn Bạch Liễu đột nhiên xuất hiện ở lối vào vương quốc, ngơ ngác dò hỏi: "Xin hỏi, đây là khách của ngài sao?"

—— đồng hồ cát đảo ngược đã đưa Bạch Liễu đến thời điểm nhà vua đang giao dịch với Bạch Lục mười năm trước.

"Không, cậu ta không phải khách của ta." Bạch Lục cười giải thích nói, "Nhưng ta rất chờ mong cậu ấy tới thăm."

"Ta đã mong đợi suốt 10 năm rồi."

"Mười năm trước khi tới đây giao dịch với những người này, ông đã biết mười năm sau tôi sẽ tiến vào trò chơi, lấy được đồng hồ cát, nghịch chuyển thời gian và tới tìm ông sao?" Bạch Liễu điềm tĩnh hỏi, "Hao phí tâm tư không ít nhỉ."

Bạch Lục cười tủm tỉm, bất đắc dĩ nhún vai: "Đành phải vậy thôi. Ta đã giao hẹn với 【Nhà tiên tri】 không được chủ động xen vào chuyện của con."

"Nhưng nếu con tiến vào trò chơi, chủ động xuyên không đến tìm ta, thì lại không tính là ta đã can thiệp."

“Con đoán được ta là quái vật trong phó bản này từ khi nào?” Bạch Lục cười hỏi, ông ta đưa tay ra đỡ roi của Bạch Liễu, “Thù địch với ta vậy à, vừa tới đây đã muốn đánh ta để kích hoạt Sách quái vật.”

Phó bản nào cũng sẽ có quái vật, nhưng Bạch Liễu lại không tìm thấy bất kỳ con quái vật nào trong phó bản 《 Vương quốc vàng đã mất 》

Cho dù đó là bụi vàng trên mặt đất, hay những con vật vàng ở khắp mọi nơi, hay những tượng người vàng ở lối vào khu vực khai thác, đều không phải quái vật, nhưng phó bản không thể không có quái vật —— vậy thì đáp án đã quá rõ ràng.

“Mấu chốt là thời gian.” Bạch Liễu ngước mắt lên, nhìn về phía thông báo trên hệ thống giao diện điều khiển khi xuất hiện quái vật, “Vương quốc vàng 10 năm sau không có quái vật.”

“——mà là 10 năm trước sau khi đồng hồ cát bị đảo ngược.”

【Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu mở khóa Sách quái vật —— 《 Vương quốc vàng đã mất 》 (1/2)】

【Tên quái vật: Tà Thần của vương quốc vàng】

【Giá trị tấn công:??? (không phát hiện ra, không thể mở khóa) 】

【Phương pháp tấn công:?? (không phát hiện ra, không thể mở khóa)】

【Nhược điểm:?? (không phát hiện ra)】

“Tốc độ phản ứng thật nhanh.” Bạch Lục dùng hai ngón tay kẹp chặt chiếc roi vung tới của Bạch Liễu, nghiêng đầu cười nói: “Ta đã hợp tác với con để con mở khóa Sách quái vật rồi đấy, đổi lại chúng ta nói chuyện hòa bình một chút được không?”

“—— Ví dụ như hoàng tử Georgia trên tường thành sắp bắn tên vào ta?”

Một mũi tên vàng bắn ra giữa không trung, xuyên qua giữa hai người, Bạch Liễu thu roi về, liếc nhìn thiếu niên Georgia đứng trên tường thành kéo căng dây cung.

Sự xuất hiện của Bạch Liễu hiển nhiên đã xua tan thái độ thù địch của hoàng tử đối với Bạch Lục —— Georgia, lúc này mới 16 tuổi, đang cau mày, chĩa cung tên cảnh giác về phía Bạch Liễu, một vị khách không mời đột nhiên xuất hiện ngoài cổng Cổ La Luân.

“Trong một chiều không gian không thể tồn tại hai linh hồn giống hệt nhau.” Bạch Lục cười nói, “Con đem Georgia mười năm sau về đây vì vậy cậu ta liền biến trở lại thành dáng vẻ mười năm trước.”

“Xem ra, nỗ lực đoạt lấy linh hồn hoàng tử điện hạ của con thất bại rồi thì phải.”

Bạch Lục dang hai tay ra, cười nói: "—— Georgia mười năm trước không có ký ức con giúp cậu ta bảo vệ Cổ La Luân, cậu ta có địch ý với cả ta và con."

"Phó bản này có hai trang Sách quái vật." Bạch Liễu rời mắt khỏi Georgia nhìn về phía Bạch Lục, "Trừ ông ra, còn có một quái vật khác, chính là điểm kim thạch đúng không?"

"Ừ." Bạch Lục thở dài, "Ngoại trừ việc con lúc nào cũng từ chối, con đúng là ứng cử viên kế thừa Tà Thần hoàn hảo."

"Đây là đồng hồ cát chứa đầy nước mắt." Bạch Liễu vươn tay, ngước mắt nhìn Bạch Lục, "Dựa theo giao dịch ngàn năm trước, giao dịch giữa vương quốc vàng Cổ La Luân và ông đã kết thúc, tôi đưa đồng hồ cát cho ông, ông giao điểm kim thạch cho tôi."

Khi Bạch Liễu mở lòng bàn tay ra, chiếc đồng hồ cát chứa đầy nước mắt xuất hiện trước mắt mọi người, ai nấy đều sững sờ, ngay cả Georgia đã kéo sẵn cung tên trên tường thành cũng dừng lại, từ từ đặt cung tên xuống.

"Đây là ——!" Nhà vua không thể tin được kêu lên, ông nhìn đồng hồ cát với vẻ kỳ lạ, không biết là mong chờ hay phản kháng, sau đó cẩn thận nhìn kỹ lại, "Đồng hồ cát thời gian!"

"Tất nhiên ta có thể đình chỉ giao dịch." Trong nụ cười Bạch Lục ẩn giấu rất nhiều điều mơ hồ, ông ta liếc mắt nhìn tư tế có sắc mặt khó coi bên cạnh, cười khẽ nói: "Nhưng sau khi giao dịch dừng lại, nếu như có người vẫn còn nguyện ý tiếp tục giao dịch ngàn năm vàng với ta lần nữa, ta sẽ không cự tuyệt."

Bạch Lục mở lòng bàn tay ra, trên đó là điểm kim thạch đang nổi lơ lửng, ông ta cười hỏi: “Hoàng đế Cổ La Luân, ngươi muốn chọn 【Đồng hồ cát thời gian】 hay là 【Điểm kim thạch】?”

Nhà vua nhìn hai thứ này, trong mắt tràn đầy giãy giụa —— một bên là chiếc đồng hồ cát cũ kỹ bể nát chứa đầy nước mắt đã trải qua vô số thăng trầm, bên còn lại là điểm kim thạch mới tinh sáng bóng, vàng óng và đầy quý giá.

Bất cứ ai lớn lên ở vương vàng đều sẽ theo bản năng khao khát được nắm lấy điểm kim thạch có thể mang lại vàng.

“Bệ hạ!” Tư tế cao giọng, lão nôn nóng nhìn nhà vua đang do dự đến nỗi sắp nhảy dựng lên, “Lượng vàng khai thác được trong mùa xuân năm nay không bằng một phần mười so với năm ngoái, nếu không có vàng, rất nhiều người sẽ chết đói!”

Thủ vệ cũng khẩn trương khuyên: “Bệ hạ, chọn điểm kim thạch đi!”

“Cha!” Georgia quay người nhảy khỏi tường thành, anh rất hiếm khi bồng bột như vậy, nhưng giờ phút này đây, vị hoàng tử trẻ tuổi lại không thèm quan tâm đến lễ nghi vương thất, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lại thở hổn hển, “Xin cha đừng chọn điểm kim thạch.”

“Hãy chọn đồng hồ cát đi cha.”

Georgia dùng đôi mắt nâu chấp nhất nhìn nhà vua: “Vào cái đêm mà người mất đi mẹ con, người đã biết việc lấp đầy chiếc đồng hồ cát này khủng khiếp như thế nào, chẳng lẽ người muốn tất cả người dân Cổ La Luân phải chịu đựng đau đớn để trả lại thống khổ cho thần sao?”

“Hoàng tử điện hạ!” Tư tế vừa sốt ruột lại vừa bất đắc dĩ, “Ngài đừng quấy rối nữa mà, nếu không có điểm kim thạch, mùa đông năm nay rất nhiều người Cổ La Luân sẽ chết đói chết cóng! “

“Nhưng nếu chọn điểm kim thạch.” Georgia nhìn thẳng vào vua cha không hề tránh né, “Hàng ngàn năm sau, mùa đông của Cổ La Luân sẽ không bao giờ trôi qua nữa.”

“Đến lúc đó Cổ La Luân còn tồn tại ư?”

“Hay nó sẽ trở thành một đất nước chỉ toàn là đau thương vì phải trả món nợ ngàn năm vàng, sẽ bị chôn vùi dưới đáy biển và biến mất?”

Tư tế sửng sốt, ngay cả thủ vệ đang muốn góp lời cũng im bặt.

Ánh mắt nhà vua phức tạp giãy giụa, yếu ớt nói: “Nhưng Georgia, đó là chuyện ngàn năm sau…”

“Đối với tiên đế Cổ La Luân đã giao ước lúc ban đầu, chúng ta cũng là chuyện ngàn năm sau đó thôi.” Georgia ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Nhưng đối với chúng ta mà nói, vào giờ phút này, ngay tại thời điểm này, không phân biệt ngàn năm nào hết, mùa đông vẫn là mùa đông.”

“Vậy thì trong một thiên niên kỷ sau thời điểm này, khi người dân Cổ La Luân phải đối mặt với việc trả lại số vàng ngàn năm, mùa đông của họ không phải là mùa đông sao?”

“Thưa cha, cha đã dạy con trở thành một vị vua có trách nhiệm với người dân và tồn tại vì hạnh phúc của người dân Cổ La Luân.”

Georgia nắm chặt cây cung trong tay: “Thần dân ở đây không chỉ có hiện tại mà còn có tương lai nữa, không phải sao ạ?”

Nhà vua rơi vào một khoảng lặng dài.

Tư tế và thủ vệ cũng im bặt, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Cuối cùng, nhà vua thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu lên, ngàn vạn cảm xúc phức tạp rối rắm trong mắt tiêu tan như cát bụi: “Ta lựa chọn đồng hồ cát.”

“Đúng là nằm ngoài dự liệu của ta.” Bạch Lục cười thu hồi điểm kim thạch, quay đầu nhìn Bạch Liễu, “Con đoán được Georgia có thể thuyết phục cha cậu ta sao?”

“Không.” Bạch Liễu bình tĩnh trả lời, hắn đưa đồng hồ cát tới trước mặt nhà vua, cụp mắt xuống, “Tôi chỉ tin tưởng nước mắt con người sẽ mang đến một ít tác dụng ngoài ý muốn.”

“Tôi có thể thắng ông hai lần trước đều dựa vào những cảm xúc bất ngờ, vì vậy ——”

“—— Vì vậy lần này con vẫn lựa chọn như vậy, lựa chọn tin tưởng vào lòng người, sau đó thắng ta lần thứ ba.” Bạch Lục cười thích thú, đem điểm kim thạch đưa cho Bạch Liễu, “Mặc dù ta không hiểu, nhưng đúng là rất thú vị.”

“Con đã thắng ta, điểm kim thạch sẽ là phần thưởng của con. Tất nhiên, ta còn một thứ khác dành tặng cho con nữa, khi nào rời trò chơi con sẽ thấy.”

“Nhưng bây giờ.” Bạch Lục liếc sang Georgia đang nhìn chằm chằm đầy thù địch về phía mình, nho nhã lễ phép hạ mũ xuống, sau đó nói lời từ biệt với nhà vua, cuối cùng nhìn về phía Bạch Liễu, cười nói: “Xem ra nơi này không chào mừng người làm ăn như ta cho lắm.”

“Ta đi trước vậy.”

Bạch Lục tùy ý phất tay về bên trái, tạo thành một cánh cửa lốc xoáy màu lam bạc, ông ta cười vẫy tay với Bạch Liễu, xoay người rời đi: “Rất mong lần sau gặp mặt.”

“—— Chắc là mười năm sau.”

Bạch Liễu nhìn cánh cửa màu lam bạc đóng lại, sau đó từ từ buông lỏng roi ra —— cảm giác áp bách mà Bạch Lục mang đến quá sức khủng khiếp, nếu không hành động cẩn thận thì nói không chừng vị thần nhàn rỗi có sở thích đi lung tung gây rối kia lại cưỡng ép nhà vua giao dịch, đến lúc đó hắn cũng

phải đành bó tay không thể ngăn chặn Cổ La Luân xảy ra chuyện.

Nhưng bây giờ… Bạch Liễu rũ mắt nhìn viên điểm kim thạch trong tay, xoay người chuẩn bị đăng xuất trò chơi.

【Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Bạch Liễu thu thập toàn bộ Sách quái vật —— 《 Vương quốc vàng đã mất 》(2/2)】

【Tên quái vật: Điểm kim thạch】

【Người chơi có thể nhận phần thưởng vật phẩm đặc biệt khi thu thập tất cả Sách quái vật của Vương quốc vàng sau khi thoát khỏi trò chơi. 】

Bạch Liễu bù đầu bù cổ bận rộn một hồi, tuy rằng không lấy được linh hồn Georgia —— nhưng hắn cũng đã sớm đoán trước là vậy. Tính phòng bị của người này quá cao, hơn nữa lại rất cảnh giác với hắn, lúc hắn đưa ra yêu cầu kia, Georgia nhìn hắn với ánh mắt đầy dò xét và sát khí.

Nói thế nào nhỉ, không hổ là cục trưởng cục thẩm vấn thứ ba. Rõ ràng hắn đã thể hiện thành ý đến mức đó rồi mà anh ta vẫn không hề mất cảnh giác, nhìn Bạch Liễu cứ như đang nhìn phạm nhân ấy.

—— Ai daaa, hắn thực sự chỉ là một công dân nhiệt tình thích thu thập linh hồn thôi mà.

Bạch Liễu tiếc nuối trong lòng thở dài.

… Kỹ năng linh hồn của Georgia cực kỳ hữu dụng, lấy không được cũng tiếc quá đi mất, nhưng đành chịu thôi vậy, đâu phải lúc nào mọi thứ cũng suôn sẻ đâu.

Bên ngoài trò chơi, đồng đội hẳn là đang sốt ruột chờ đợi, không cần chần chờ lãng phí thời gian nữa, Bạch Liễu thu dọn xong vừa định rời đi, thì một giọng nam ngần ngừ lên tiếng ngăn lại: "Chờ một chút."

Bạch Liễu quay đầu lại nhướng mày.

Vị hoàng tử nhỏ miễn cưỡng giữ được phong độ trước mặt hắn, nhưng sắc mặt hơi ửng hồng, vươn tay thành khẩn xin lỗi: "Vừa rồi tôi không cố ý tấn công ngài, thực xin lỗi."

"Tuy rằng không biết ngài từ đâu đến, nhưng ngài đã cứu Cổ La Luân. Đáng lẽ tôi không nên vô lễ với ngài như vậy."

Bạch Liễu giữ một biểu cảm vi diệu nhìn Georgia, nhìn cho đến khi hoàng tử nhỏ đang giả vờ bình tĩnh đỏ mặt, lông mi run rẩy nhận tội: "Nếu ngài không chấp nhận lời xin lỗi của tôi, chút nữa quay về tôi sẽ nhận phạt, phạt bao nhiêu cũng được, đến bao giờ ngài đồng ý nhận lời xin lỗi của tôi mới thôi."

Bạch Liễu: "…"

Hàng đưa tới tận cửa rồi này.

Lâu rồi hắn không lừa già dối trẻ, riết tay nghề cũng đã lục dần, có lẽ câu nói 【 Không được tùy tiện nói dối trẻ con 】 của Lục Dịch Trạm đã thực sự in sâu vào đầu óc hắn nên vừa nãy hắn không nghĩ đến chuyện đánh lừa bạn nhỏ Georgia.

Nói chính xác hơn thì, hắn thực sự không ngờ rằng vị Georgia phụ trách cục 3 nghiêm túc lạnh nhạt kia lúc còn bé lại rất…

Ngây thơ thuần khiết.

Đối với Bạch Liễu, từ "ngây thơ" thường gắn liền với "rất dễ lừa".

"Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh." Bạch Liễu vội nở một nụ cười thân thiện hiền hòa như gió mát mùa xuân, nắm tay Georgia lắc mạnh, "Đừng khách sáo nói kính ngữ với tôi như vậy, 10 năm sau quan hệ của chúng ta không xa lạ thế đâu."

"Có thể nói, mười năm sau tôi được anh ủy thác đến đây đưa đồng hồ cát cho anh đấy."

"Mười năm nữa…" Georgia có vẻ khó hiểu, "Ý ngài là sao?"

Bạch Liễu rũ mắt cười khẽ: "Anh có thể xem tôi là người đến từ 【tương lai】, mà mười năm sau anh sẽ trở thành một người cực kỳ ưu tú, vì cứu đất nước, anh đã dùng nước mắt để lấp đầy đồng hồ cát, sau đó nhờ tôi đi ngược về thời gian này để chấm dứt giao dịch của Cổ La Luân trước mười năm."

“Và anh đã thành công.”

“Thật sao?” Georgia yên lặng nhìn Bạch Liễu, anh hít sâu một hơi, “Vậy mười năm sau tôi làm phiền ngài rồi.”

“Không phiền phức chút nào.” Bạch Liễu nghiêm túc nói, “Chúng ta là tri kỉ, giúp anh chuyện này cũng rất bình thường.”

“Bạn..tri kỷ.” Georgia bình tĩnh mím môi, vành tai ửng đỏ, “Tôi và ngài thân thiết như vậy à?”

Georgia là thái tử, từ nhỏ đã rất nghiêm khắc với bản thân, hầu như không có bạn cùng tuổi, bởi vì bạn bè trong mắt anh đều là thần dân của anh, anh có trách nhiệm với họ, cho nên anh không thể lại gần bọn họ, điều này không phù hợp với quy tắc ứng xử của thái tử.

Người bạn thân nhất cùng lứa tuổi của anh chỉ có một người em trai tôn thờ anh một cách mù quáng, Armand.

Lần đầu tiên gặp một người mang theo đồng hồ cát mạo hiểm du hành xuyên thời gian và không gian để cứu Cổ La Luân khỏi biển lửa, lại là bạn tương lai của anh, vả lại còn là bạn tri kỷ nữa.. Georgia hít một hơi thật sâu, thậm chí có chút mất mát đứng dậy: “Nếu tôi có thể giao phó chuyện của Cổ La Luân cho ngài, ngài….ngài… nhất định là người mà tôi tin tưởng.”

Bạch Liễu trịnh trọng gật đầu y như thật: “Đúng vậy.”

“Mười năm sau, anh mời tôi và đội của tôi đến Cổ La Luân chơi game, sau đó chúng tôi thắng, em trai anh bởi vì thua game mà khóc lóc thảm thiết, chúng ta còn phải an ủi cậu ta một hồi lâu nữa.”

Bạch Liễu mặt không đổi sắc thản nhiên bốc phét.

“Armand thật là… ” Georgia bất đắc dĩ cười cười, ánh mắt nhu hòa rất nhiều, “Mười năm sau mà vẫn còn trẻ con như vậy.”

“Nhưng cho dù là bạn bè cũng không thể để cậu giúp tôi chạy một chuyến không công vậy được.”

Georgia chân thành hỏi, “Cậu có yêu cầu gì không?”

“Tuy rằng hiện giờ Cổ La Luân đang trong tình thế khó khăn, nhưng cũng không có đạo lý để người cứu giúp đất nước lại trở về tay không. Tôi có cất giữ một nguồn tài nguyên vàng bên ngoài, chuyển một phần cho cậu cũng được, nhưng mà đó chỉ là tục vật thôi, chắc cậu cũng không thích lắm đâu.” Georgia nhanh chóng giải thích, “Đây chỉ là phong tục của Cổ La Luân, chúng tôi thường tặng vàng cho những người bạn thân nhất của mình, đó là tiêu chuẩn cao nhất của sự trân trọng và lịch sự.”

Bạch Liễu thở dài trong lòng —— Georgia à, từ nay về sau, anh và tất cả mọi người ở cùng Cổ La Luân đều là bạn tốt của tôi.

Anh và mọi người cứ lấy vàng ra tiếp đãi tôi đi mà.

“Không cần vàng.” Bạch Liễu nhướng mắt, “Tôi muốn linh hồn của anh.”

Georgia ngẩn ra: “Linh hồn?”

“Nếu dùng vàng để tiếp đãi nhau là tiêu chuẩn kết giao cao nhất của Cố La Luân.” Bạch Liễu mỉm cười, “Vậy thì trao đổi linh hồn là tiêu chuẩn kết giao cao nhất của tôi với bạn thân của mình.”

“Bạn tri kỷ không chỉ là lời nói suông mà phải là một sự kết nối thực sự.”

“Cho nên Georgia.” Bạch Liễu ngẩng đầu, nhìn Georgia vươn tay, nhẹ giọng hỏi: “Anh có nguyện ý bán linh hồn cho tôi không?”

Georgia sửng sốt thật lâu, thật lâu mới vươn tay trái ra nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay Bạch Liễu: “… Nếu như chỉ cần linh hồn của tôi mà không phải nỗi đau của tất cả mọi người, vậy thì cảm ơn cậu đã cứu vớt Cổ La Luân.”

“Tôi sẽ giao linh hồn của tôi cho cậu.”

“Nhưng cậu không được sử dụng nó để làm những việc tổn thương mọi người và khiến mọi người đau khổ.”

“Tôi chỉ làm chuyện xấu khiến người ta vui vẻ thôi.” Bạch Liễu cười tủm tỉm: “Cám ơn anh đã tin tưởng, đội trưởng Georgia.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu giao dịch thành công, rời khỏi trò chơi. 】

Trong khi đó, thế giới thực.

Trên hòn đảo biệt lập, Lục Dịch Trạm vội vàng theo đội viên vào phòng điều khiển, trên mặt đất là cả đám đội viên đang nằm lăn lóc hỗn loạn, khuôn mặt của điều tra viên tái nhợt vì sợ hãi. Liêu Khoa lập tức ngồi xổm xuống đưa tay kiểm tra mạch đập trên cổ họ rồi ngẩng đầu báo cáo với Lục Dịch Trạm: “Chỉ ngất đi thôi, đều còn sống.”

Lục Dịch Trạm thở phào nhẹ nhõm.

May mắn người đến là【Mục Tứ Thành】, nếu các thành viên khác của đoàn xiếc thú đến thì chắc bây giờ thi thể đầy đất rồi.

“Bảng điều khiển bị rút công tắc nguồn điện, cà phê bị đổ ra ngoài, còn lại thiệt hại không nghiêm trọng.” Một đội viên kiểm tra các thiết bị và đồng hồ đo xong thì ngẩng đầu báo cáo, “Tôi kiểm tra và sửa chữa là hoạt động lại ngay!”

“Tốt!” Đội viên thấy màn hình thao tác sáng lên thì vui vẻ, “Để tôi xem robot tuần tra dưới nước có hoạt động bình thường không!”

Những vòng gợn sóng radar khuếch tán trên màn hình.

“Ở đây!” Điều tra viên thở phào nhẹ nhõm, anh ta đỡ lấy bàn điều khiển, “Nhìn tình huống dị đoan 0073!”

“Lớp bảo vệ năng lượng vẫn còn nguyên vẹn chưa bị tổn hại, chúng ta đã đuổi kịp!” Đội viên trên mặt tràn đầy vui mừng, “Chắc hắn ta chưa lặn xuống độ sâu 3000 mét dưới nước, rô bốt cũng không phát hiện ra!”

“Bởi thế mới nói.” Đội viên bên cạnh che đi trái tim đang đập loạn xạ của mình, miễn cưỡng cười nói: “Chúng ta dùng tàu ngầm mà cũng chỉ đáp được độ sâu 800 mét dưới nước, một tên trộm vặt không có trang bị mà muốn tùy tiện lặn xuống 3000 mét, lại còn định trộm dị đoan lớn như vậy….”

“Bíp bíp ——! Bíp bíp ——!”

Trên màn hình rà xét đột nhiên xuất hiện một chấm đỏ chói mắt, nó nhanh chóng tiếp cận lá chắn bảo vệ 0073 với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nụ cười của tất cả đội viên đều đông cứng lại trên mặt, tay người đội viên đang vận hành run cầm cập, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi không thể khống chế, lắp ba lắp lắp, “Đội trưởng, phát… phát hiện một vật thể không xác định đang tiếp cận lá chắn của 0073 với tốc độ cao!”

“Nếu đối phương vẫn tiếp tục với tốc độ này, không đến một phút nữa sẽ đụng phải lá chắn bảo vệ!”

“Loại quái vật gì vậy… ở độ sâu 3.000 mét dưới biển mà vẫn có thể di chuyển với tốc độ cao như vậy, chẳng lẽ không bị ảnh hưởng của áp lực nước sao?!”

“Không biết là loại sinh vật gì?! Chẳng lẽ là dị đoan?!”

“Tuyệt đối không để người này phá hủy tấm chắn cướp lấy dị đoan!” Điều tra viên hai mắt đỏ hoe, thở hổn hển, nhìn chằm chằm điểm đỏ đang di chuyển vun vút, lồng ngực phập phồng, sau đó quay đầu nhìn về phía người điều khiển nói, “Tôi nhớ rồi, lúc đội trưởng Georgia xây đảo để bảo vệ dị đoan 0073, anh ấy đã lấy quy mô quân sự điều động tài chính, dựa theo tiêu chuẩn quốc gia để tăng cường lực lượng vũ trang.”

“Trên đảo có trang bị tên lửa và ngư lôi theo dõi dưới nước, có thể bắn nát tên kia thành mảnh vụn!”

“Cái gì?!” Đến lượt Lục Dịch Trạm bị dọa đến tái mặt, anh thất kinh hồn vía, “Georgia trang bị những thứ đó cho hòn đảo này sao?!”

Từ bao giờ?!? Có tên lửa luôn?! Này cũng quá khoa trương rồi!

Nhưng các thành viên khác của cục 3 không ngạc nhiên: “Đội trưởng Georgia lúc nào cũng trang bị kho chứa hàng của cục 3 với quy mô như vậy mà.”

“Trong văn phòng chúng tôi cũng có.”

Lục Dịch Trạm choáng váng, chân tay bủn rủn —— bởi thế mới nói vì sao lúc nhận được thư thông báo Georgia lại bình tĩnh như vậy, thậm chí còn không thèm không báo cáo về trụ sở chính, hóa ra là đảo nhỏ được trang bị vũ khí hạng nặng thế này đây!

Xây dựng lại Cục 3, xây dựng đảo nổi, sau đó võ trang hạng nặng từ đầu đến chân cho nhà kho, trước đó còn giúp Tô Dạng một phần kinh phí cho năm tòa nhà. Nhưng bởi từ trước đến nay Georgia nhưng chưa bao giờ nộp đơn cho tổng cục xin kinh phí, lúc nào cũng tự mình bỏ tiền ra tiêu xài nên anh hoàn toàn không gì về những thứ này…

Rốt cuộc trong tay Georgia có bao nhiêu tiền vậy hả?

Không không không, bây giờ không phải lúc để nghĩ đến chuyện đó!

“Dùng cái này thì cũng hơi quá!” Lục Dịch Trạm điên cuồng lắc đầu, cố gắng giữ chặt tay điều tra viên đang muốn nhấn nút phóng tên lửa, “Đối phương không có ý định làm hại ai cả, biết đâu chúng ta vẫn còn thương lượng được!”

Điều tra viên lạnh lùng trả lời: “Không kịp rồi.”

“Bắn hắn trước rồi thương lượng sau cũng được!”

Lục Dịch Trạm: “!!!”

Bắn xong thì còn thương lượng quái gì nữa?!! Bắn xong rồi bảo thần xuống thương lượng với hắn hay gì!

Sao lại thế này! Không phải cục 3 chỉ phụ trách lưu trữ thôi sao? Sao lại hung hăng thế!

Lục Dịch Trạm cố gắng hết sức để ngăn anh ta lại, mồ hôi lạnh toát ra trên trán, trong lòng gào thét —— Bạch Liễu, nhanh lên, tôi sắp ngăn không được rồi!

Bắn tên lửa chưa chắc đã giết được 【Mục Tứ Thành】.

Các đội viên đoàn xiếc thú của các dòng thế giới khác đều có giao diện quái vật trong hiện thực. Trong tình huống mở Sách quái vật, tốc độ di chuyển của 【Mục Tứ Thành】 cực kỳ nhanh, chắc chắn sẽ né được tên lửa bắn về mình. Tuy nhiên, nếu hắn biết được trên biển có người đang ngắm bắn mình, nhất định sẽ rất tức giận, và dựa theo tính tình bốc đồng của người này, rất có thể thật sự sẽ làm ra chuyện không thể cứu vãn!

Thông thường, 【Mục Tứ Thành】 trộm đồ sẽ không phá hủy đồ ăn trộm, nhưng nếu bị khiêu khích, tên này có thể sẽ trực tiếp chọc thủng lớp bảo vệ dưới mặt biển, lúc đó coi như xong!

“Còn cách 500 mét nữa là chạm vào mép ngoài lá chắn bảo vệ!” Các đội viên lo lắng hét lên, “Đội trưởng điều tra, chúng ta nên làm gì bây giờ?!”

“Xin đừng ngăn tôi, thưa ngài.” Điều tra viên vô cùng tức giận, anh ta đẩy Lục Dịch Trạm ra, đi đến bảng điều khiển rồi

giơ tay nhấn nút màu đỏ tượng trưng cho trường hợp khẩn cấp.

Cùng lúc đó, dưới biển.

【Mục Tứ Thành】 trôi bềnh bồng dưới đáy biển, hắn nhìn Vương quốc vàng nguy nga trước mặt, nhíu nhíu mày —— khó trách lão Bạch Lục đó nhất định đòi trộm thứ này, hóa ra lại là một thứ quý giá như vậy.

…Nhưng lấy đi kiểu gì bây giờ?

【Mục Tứ Thành】 suy nghĩ một hồi lâu, hắn nhìn tấm chắn bảo vệ óng ánh sáng vàng bên ngoài vương quốc vàng —— tóm lại là cho dù cắt nhỏ mang đi hay dùng đạo cụ đóng gói mang đi thì phải đập vỡ tấm chắn này trước đã.

Nhưng mà… lão Bạch Lục kia rất phiền phức, ông ta không thích đồ vật trộm được bị lộn xộn hư hỏng, nếu như vỏ bảo vệ bị hỏng, đồ vật bên trong bị đổ loạn lung tung thì chắc chắn sẽ lại phàn nàn rằng hắn trộm đồ lỗ mãng. Lần trước lúc hắn lỡ tay làm xước một góc bức tranh nổi tiếng, lão ta cứ nhìn hắn cười tủm ta tủm tỉm đến hai ngày, nhìn mà ớn lạnh hết cả sống lưng.

Chẹp.

Phiền quá đi mất.

Suy nghĩ một hồi, 【Mục Tứ Thành】quyết định không chọc thủng lớp vỏ bảo vệ, mà dùng đạo cụ không gian lớn nhất của

mình bọc lại —— nhưng tiếc là độ dẻo và độ dài của đạo cụ không gian lại không đủ, nếu có thêm lớp vỏ bên ngoài thì kéo giãn kiểu gì cũng không bọc hết được.

Hết cách rồi.

——đành phải miễn cưỡng để lão Bạch Lục nhiều chuyện kia nhận lấy chiến lợi phẩm ướt dầm ướt dề này vậy.

Dưới mặt biển, Mục Tứ Thành xoa xoa nắm tay, ném móng khỉ ra, tiến lên phía trên lớp bảo vệ. Trên đảo, thế giằng co giữa Lục Dịch Trạm và các điều tra viên cũng trở nên gay gắt, nhưng sau khi nhìn thấy chấm đỏ nhỏ, Lục Dịch Trạm hơi sững người lại, sắc mặt tối sầm, nghĩ bụng không ổn rồi.

Có lẽ vì không vừa nên 【Mục Tứ Thành】 quyết định chọc thủng lớp vỏ bảo vệ!

Lục Dịch Trạm hít một hơi thật sâu chuẩn bị rút trọng kiếm ra, định nói với điều tra viên rằng anh sẽ xuống nước để ngăn cản 【Mục Tứ Thành】, đội viên thao tác bên cạnh đột nhiên cất giọng bối rối sợ hãi: ” Đội trưởng…”

“Độ sâu mặt biển của dị đoan 0073 đang giảm dần…”

“Hình như là…” Đội viên thao thác mờ mịt nhìn đội trưởng điều tra, “đang nổi lên.”

【Mục Tứ Thành】 đang chuẩn bị ra tay trợn mắt nhìn vương quốc mà mình sắp đánh cắp từ từ trồi lên khỏi mặt biển, khung

cảnh vốn dĩ chết chóc và im lặng bên trong bắt đầu thay đổi nhanh chóng như thể thời gian bị đảo ngược, những mảnh vàng rơi lả tả từ trên những pho tượng vàng hình người, bầu trời đầy bột vàng bay ngược lại từ mặt đất lên bầu trời cứ như cơn mưa được thần thu hồi.

Thời gian đảo ngược, vàng đang tan chảy, đảo nhỏ sôi sục và vương quốc ngủ quên dưới đáy biển trong mười năm thức dậy vào thời điểm giao dịch với Thần kết thúc.

Hai hàng lông mày của【Mục Tứ Thành】 xoắn tít vào nhau, hắn lùi lại không buồn di chuyển, để hòn đảo nổi lên trước mặt mình, bất mãn nhìn người dân Cổ La Luân đang ôm nhau tung tăng nhảy nhót, la hét ầm ĩ dưới lớp vỏ bảo vệ.

Còn sống à?

Cái gì vậy trời! Bạch Lục! Đã bảo hắn không trộm người sống kia mà, nghe không hiểu à?!

Trên đảo, Lục Dịch Trạm ngồi trên ghế thở phào nhẹ nhõm, tay run rẩy cầm cốc rót nước nóng nghỉ ngơi. Một đám đội viên bên cạnh nhìn dị đoan 0073 đang từ từ bay lên, vẻ mặt hoàn toàn ngây dại.

“Đội, đội trưởng.” Đội viên điều khiển ngơ ngác hỏi, “Dị đoan 0073 sắp trồi lên mặt biển rồi, chúng ta phóng tên lửa bắn hạ nó nhé?”

Lục Dịch Trạm đang uống nước bị sặc một cái, nước trào vào phổi và khí quản: “Khụ khụ!!”

Các thành viên tổ điều tra bàng hoàng lắc đầu: "…Thôi khỏi đi."

"Tôi nghĩ… nếu chúng ta mà làm vậy, ngày mai đội trưởng Georgia sẽ ném chúng ta xuống biển luôn mất."

"Đội trưởng…" Người điều khiển nhìn chằm chằm màn hình hiển thị, kỳ quái a một tiếng, "Dấu chấm đỏ gần lá chắn dị đoan 0073 dưới biển đã biến mất."

Lục Dịch Trạm ho khan nhìn qua, sau đó quay đầu nhìn Liêu Khoa, hai người cuối cùng cũng có vẻ thả lỏng.

【Mục Tứ Thành】 không ăn trộm người sống, cũng không thích ăn cắp 【vật sống】. Nhìn cảnh Cổ La Luân sống lại, tên trộm phản nghịch trời sinh này chắc chắn không bao giờ ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh của Bạch Lục nữa, hiện giờ chắc đã quay trở lại dòng thế giới của mình, tìm Bạch Lục cãi vã một trận rồi sau đó chịu phạt rồi.

Mặc dù 【Mục Tứ Thành】 làm chuyện sai lầm nhưng đối với Lục Dịch Trạm, sai lầm này không đáng chết.

Liêu Khoa phức tạp nhìn Lục Dịch Trạm đang xụi lơ ngồi trên ghế, tay ôm cốc uống nước, mắt nhìn trống rỗng —— cho nên ngay cả trong tình huống khẩn cấp như vậy, lão Lục vẫn cố hết sức để giữ cho 【Mục Tứ Thành】 sống sót.

Cho dù họ là kẻ thù với nhau, Lục Dịch Trạm cũng sẽ không kết án tử hình trước khi họ mắc sai lầm chết người.

——Bởi vì 【Thẩm phán】 cần phải tỉnh táo và lý trí.

Vị thẩm phán Lục Dịch Trạm hoàn toàn tỉnh táo và lý trí nhưng tay chân thì mềm nhũn hết cả rồi được Liêu Khoa đỡ ra khỏi cục 3. Chuyện là sau khi đội viên cục 3 tiến hành nhắc nhở, cảm ơn hai người thì bắt đầu khua chiêng gõ mõ điều tra Liêu Khoa và Lục Dịch Trạm —— Cuộc thẩm vấn kéo dài suốt đêm, và hơn 3.000 câu hỏi đã được đặt ra.

Hỏi đến câu cuối cùng, Lục Dịch Trạm cảm thấy sự riêng tư và phẩm giá con người của mình đã hoàn toàn biến mất.

Lục Dịch Trạm trắng đêm chưa ngủ, hôm sau nhìn thấy mặt trời thì chóng hết cả mặt, lúc đi đường chân trái đá chân phải, loạng chà loạng choạng.

Liêu Khoa bất đắc dĩ buồn cười, thở dài nói: "… Trận trước cậu bị thương nặng, linh hồn chỉ còn một nửa, đáng lẽ phải nên nghỉ ngơi thật tốt, nhưng ban ngày thì đi làm, buổi tối thì lại mang bọn Hắc Đào luyện tập để chuẩn bị cho vòng loại trực tiếp, đồng thời còn phải đối phó với Bạch Lục, bây giờ còn đi giải quyết chuyện của cục dị đoan, sắp tới là chuẩn bị kết hôn nữa, cậu có là sắt thép thì riết cũng hao mòn thôi."

"Nhưng cũng may là mọi chuyện đều kết thúc bình yên." Lục Dịch Trạm thở ra một hơi dài, lắc đầu cười nói: "…gần đây đã giải quyết ổn thỏa rồi."

“Hắc Đào đã có thể đảm đương một mình trong giải đấu, phối hợp với đồng đội cũng tốt hơn nhiều rồi.”

“Ừ.” Liêu Khoa nói xong cũng buồn cười, “Cuối cùng cũng biết dừng lại chờ đồng đội.”

Vừa xuống tàu, Lục Dịch Trạm và Liêu Khoa nhanh chóng đăng nhập vào trò chơi, sau khi xác nhận Danh Sách Sát Thủ đã thi đấu xong thì hai người mới tiến vào cục 3 tham gia quá trình điều tra.

“Kết quả của trận đấu đúng như cậu dự đoán.” Liêu Khoa nói, “Áo Choàng Tàng Hình đã bỏ quyền giữa trận thi đấu đôi, chúng ta kết thúc thi đấu sớm được gấp đôi số điểm. Hiện giờ mọi người đều đang thảo luận về Danh Sách Sát Thủ, nói chúng ta là người khơi mào xu thế kết thúc thi đấu sớm, bởi thế nên tỷ lệ cá cược bây giờ của chúng ta là thấp nhất.”

Tỷ lệ đặt cược thấp nhất có nghĩa là hiệp hội có cơ hội chiến thắng cao nhất, vì vậy đặt cược vào hiệp hội này sẽ không nhận được nhiều tiền —— tức là, trong mắt nhiều người xem, đội có khả năng giành chiến thắng nhất năm nay là Danh Sách Sát Thủ.

“Cũng quá phô trương thanh thế rồi…” Lục Dịch Trạm đau đầu, “Em còn muốn luyện đấu đội thêm nữa đây.”

“Đành phải chịu thôi.” Liêu Khoa an ủi anh, “Chuyện đột ngột xảy ra thì cậu trở tay sao kịp, nhưng mà cậu cũng đừng lo, mặc dù chúng ta gây chú ý thật đấy nhưng cũng không phải là nhiều nhất.”

Lục Dịch Trạm sực nhớ ra hỏi, “Chiến đội của bọn Bạch Liễu à?”

“Ừm.” Liêu Khoa cười phá lên: “Nghe nói Georgia sau khi đi ra ngoài thì đến tìm Bạch Liễu, hỏi Bạch Liễu đã làm gì mình. Mọi người xung quanh kể lại là tuy nhìn Georgia rất bình tĩnh nhưng giọng điệu lại giống như thẹn quá thành giận thì phải, cậu ta nói là Bạch Liễu lừa mình, tự xưng là bạn tri kỷ gì đó.”

“Rồi sau đó nói Bạch Liễu cướp đi linh hồn của mình, toàn bộ hội trường náo loạn, hai bên thiếu chút nữa là đánh nhau luôn.”

“Rồi sau đó?” Lục Dịch Trạm nghe xong hứng thú bừng bừng, “Xảy ra chuyện gì?”

Liêu Khoa gật đầu: “Sau đó Bạch Liễu dẫn cả đội đăng xuất khỏi trò chơi, bỏ lại một mình Georgia lạnh lùng đứng đó, nói nhất định phải đòi Bạch Liễu trả lại cho mình, sau đó cũng đăng xuất khỏi trò chơi, chắc là muốn đi tìm Bạch Liễu trong hiện thực.”

“Hiện giờ có lời đồn là trong lúc DLC game, Bạch Liễu đã đùa giỡn với tình cảm của Georgia nên Georgia mới tìm Bạch Liễu, bắt hắn chịu trách nhiệm.”

Lục Dịch Trạm: “… =.= Tin đồn quỷ gì vậy?”

“Nhưng rất nhiều người tin.” Liêu Khoa khoát khoát tay, “Ngay trong hiệp hội chúng ta cũng có kha khá đội viên tin vào lời đồn đấy.”

“Lúc chúng ta đăng nhập trò chơi thì Hắc Đào cũng rời đi luôn, Bách Dật bảo là cậu ấy đăng xuất trò chơi để tìm Bạch Liễu, nếu nhanh chân thì biết đâu lại đụng phải Georgia đang lùng sục Bạch Liễu.”

Lục Dịch Trạm: “…”

Rồi xong!!!

Phòng thuê của Bạch Liễu.

“Em và anh ta thật sự không có gì mà.” Bạch Liễu bình tĩnh giơ tay, “Em chỉ chơi một trận bình thường, sau đó đánh bại anh ta thôi.”

“Nhưng ánh mắt em nhìn anh ta tràn đầy dục vọng.” Hắc Đào sắc mặt trắng bệch khiển trách, “Em thèm muốn anh ta.”

Bạch Liễu nhìn đi chỗ khác, vi diệu nói: “… Đừng nói kỳ quái vậy chứ, em chỉ thèm muốn vàng của anh ta thôi.”

Ngày thường lúc nào cũng tỏ ra thờ ơ, sao lúc này lại nhạy bén như vậy nhỏ?

Chương 568

“Bạch Liễu ——!!”

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Mục Tứ Thành hớt ha hớt hải chạy vào, túm Bạch Liễu lên, xác nhận đi xác nhận lại không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm, ngã quỵ xuống sô pha: “… không bị thương thì tốt rồi.”

“Đã bảo với cậu Bạch Liễu không sao rồi mà.” Đường Nhị Đả theo sau bất lực giải thích, “Trong số chúng ta chỉ có mình cậu là đem thương tích ra ngoài thôi.”

Nhìn ánh mắt dò hỏi của Bạch Liễu bên cạnh, Lưu Giai Nghi hiểu ngay, cô bé làm động tác OK: “Khỏi lo cho con khỉ ấy, em trị thương cho ổng trong trò chơi rồi, còn tung tăng nhảy nhót một hồi nữa kìa.”

Mộc Kha buồn cười đóng cửa lại, nụ cười trên mặt hơi cứng ngắc khi nhìn thấy Hắc Đào ngồi trước mặt Bạch Liễu, sau đó như thường lệ ngồi xuống: “Chuyện Georgia giải quyết như thế nào?”

Bạch Liễu bèn thành thật giải thích toàn bộ quá trình lấy được tiền giấy linh hồn cho các đội viên.

“Thì ra là thế.” Mộc Kha bừng tỉnh, “Hèn chi Georgia phản ứng mạnh như vậy.”

“Này cũng xem như là lừa gạt tiền giấy linh hồn người ta còn gì!” Lưu Giai Nghi cạn lời phàn nàn, “Vả lại Bạch Liễu, anh thích trẻ con mà, anh lừa bạn nhỏ Georgia tin tưởng anh như vậy mà không bị cắn rứt lương tâm sao?”

“Đáng lẽ có một chút.” Bạch Liễu thành thật nhún vai, “Nhưng lúc anh ta bảo là sẽ đưa vàng cho bạn tốt thì lương tâm đột nhiên biến mất, không còn cách nào cắn rứt nữa.”

Lưu Giai Nghi: “…”

Thằng cha này hoàn toàn không biết xấu hổ là gì!

“Nhưng đó không phải là biện pháp.” Đường Nhị Đả nghe xong thì huyệt thái dương nhảy thình thịch, vừa xoa xoa vừa đau đầu, “Georgia là người phụ trách cục 3, linh hồn của cậu ta không dễ lấy đâu, Bạch Liễu.”

“Có gì mà không dễ lấy?” Mục Tứ Thành thấy chẳng có vấn đề gì, cậu dựa vào sô pha, thoải mái cầm lấy một quả táo, tung tới tung lui hai lần rồi bỏ vào miệng, một chân chống lên bàn trà, kiêu ngạo nói: “Lấy thì cũng đã lấy rồi, anh ta làm được gì chúng ta!”

Bạch Liễu thản nhiên liếc mắt nhìn chân Mục Tứ Thành trên bàn cà phê: “Bỏ xuống.”

“…..Ờm.” Mục Tứ Thành ngoan ngoãn đặt chân xuống, gặm quả táo trong tay, ngữ khí vô cùng kiêu ngạo, “Cùng lắm thì

đánh thêm trận nữa, toàn là bại tướng trong tay tôi thôi! “

“Trong trò chơi thì có thể.” Đường Nhị Đả ngẩng đầu, nghiêm túc giải thích nói: “Nhưng hiện thực thì không.”

“Ngoài thế lực của Cục xử lý dị đoan, Georgia còn là hoàng tử của Cổ La Luân. Tuy hiện giờ Cổ La Luân đã chìm xuống, nhưng cậu ta vẫn có rất nhiều quyền lực chính trị có thể sử dụng. Theo như tôi biết, cậu ta có thể dùng tiêu chuẩn bảo vệ quốc gia để trang bị vũ khí cho cục 3, hơn nữa còn huấn luyện các đội viên cục 3 theo phương pháp huấn luyện sĩ quan tình báo cơ mật.”

“Có thể trang bị võ trang hạng nặng và xây dựng cục 3 thành kho lưu trữ dị đoan bất khả xâm phạm trong thế giới thông tin lưu chuyển rộng rãi này, chứng minh cậu ta rất có năng lực.”

Mục Tứ Thành nghe đến đây, sắc mặt dần dần trở nên nặng nề, miệng đang nhai của cậu cũng từ từ ngừng lại: “… đáng sợ vậy à?”

“Không chỉ vậy thôi đâu.” Đường Nhị Đả bất đắc dĩ thở dài, “Ngay cả cục quản lý dị đoan của chúng tôi cũng không biết chính xác trong tay Georgia có bao nhiêu tiền.”

“Tôi có nghe nói Georgia cực kỳ giàu có, có thể gọi là phú khả địch quốc đấy, lúc trước trong tay cậu ta có rất nhiều vàng, nhưng chúng tôi đều cho rằng cải tạo cục 3, kiến tạo đảo nổi và võ trang cho cục 3 đã tiêu hao hết số tiền tiết kiệm của cậu ta, nhưng theo phản hồi gần đây nhất của Tô Dạng thì không phải vậy.”

“Tô Dạng nói Georgia còn hỗ trợ cậu ta bồi hoàn một phần chi phí năm tòa nhà, đây cũng không phải số tiền nhỏ mà Georgia vẫn có thể dễ dàng lấy ra, chứng tỏ trong tay cậu ta còn rất nhiều tiền để dành.”

“Sao anh ta giàu dữ vậy?!” Mục Tứ Thành không thể tin được, “Anh ta chỉ lớn hơn tôi mấy tuổi thôi mà, giàu vậy cũng được sao?!”

“Không phải ai cũng có thể muốn lấy là lấy ra số tiền lớn như vậy, ngay cả người nhà của tôi cũng không dễ dàng xoay sở nhanh như vậy…..” Mộc Kha trầm ngâm nói: “Số tiền này làm tôi nhớ đến một tổ chức.”

Bạch Liễu nhìn sang: “Tổ chức gì?”

Mộc Kha trả lời: “Ngân hàng thương mại Hoàng Kim.”

“Cám ơn chú, à, cháu hỏi thăm ngân hàng đó là vì đột nhiên có chút hứng thú với chủ tịch ngân hàng ấy mà, nghe nói anh ấy là một người trẻ tuổi có triển vọng, nếu có cơ hội cháu muốn gặp anh ấy. ” Mộc Kha cười nói trong điện thoại, “Gần đây cháu cũng có một ít ý tưởng khởi nghiệp, nếu có thể phát triển quan hệ thì tuyệt quá.”

Đối diện truyền đến một trận cười sảng khoái: “Người trẻ tuổi có ý tưởng là chuyện tốt, nhưng bọn chú ngay cả người sáng lập ngân hàng này cũng không gặp được, không thể giới thiệu với cháu rồi, xin lỗi cháu.”

“Không sao đâu ạ.” Mộc Kha cười nói: “Cháu cũng chỉ muốn tìm hiểu thế thôi.”

“Nếu muốn tìm hiểu thì chú cũng biết một ít chuyện.” Đối phương suy nghĩ một chút, thở dài nói: “Nghe nói cậu ta là một người trẻ tuổi có lai lịch lớn.”

“Mười năm trước, gần biển Cổ La xuất hiện một tổ chức buôn bán vàng rất thần bí. Bọn họ bán vàng số lượng nhiều, giá cả hợp lý và chất lượng vàng tinh khiết, cũng xem như là nhà xuất khẩu vàng lớn nhất trên thế giới, nhưng chưa một ai tìm được vị trí chính xác của tổ chức này. Sau đó có một ngày, tổ chức này đột nhiên biến mất.”

“Không lâu sau, tại một ngân hàng nọ có một vị khách trẻ. Cậu ta mang theo rất nhiều vàng, dùng vàng làm tài sản thế chấp để mua lại hàng loạt ngân hàng sắp phá sản, sau đó dùng vàng làm hàng tồn kho của ngân hàng để thành lập Ngân hàng Thương mại Hoàng Kim —— Ngân hàng này chỉ chấp nhận vàng làm đơn vị giao dịch, bảo mật nghiêm ngặt đến mức chưa bao giờ xảy ra bất kỳ vụ trộm cướp hay thất thoát nào, rất nhiều đại gia thích sử dụng ngân hàng này làm trung gian, và họ cũng chọn nơi đây làm nơi lưu trữ cất giấu tất cả tài sản của mình.”

“Đây cũng là một trong những ngân hàng thương mại lớn nhất và nổi tiếng nhất thế giới.”

“Nhưng hình như công việc kinh doanh của gia đình cháu đâu có liên hệ nhiều đến ngân hàng này đâu nhỉ, sao đột nhiên cháu lại tò mò vậy?”

Mộc Kha cười ha hả nói cho qua chuyện: “Gần đây cháu dự định phát triển thị trường ngoại thương.”

“Rất tốt.” Đối phương cười sảng khoái, “Vậy chú chờ tin tốt của cháu.”

Mộc Kha cúp điện thoại, quay đầu nhìn cả bọn đang chờ bên cạnh: “Cơ bản có thể khẳng định người sáng lập ngân hàng này là Georgia.”

Vẻ mặt của Đường Nhị Đả có chút kỳ lạ, anh liếc nhìn Bạch Liễu đang ngồi trầm tư bên cạnh mình.

…Hóa ra ngân hàng này là do Georgia thành lập.

Georgia là một trong những đội viên của Bạch Lục trong dòng thế giới trước đó. Anh sở hữu một ngân hàng hợp tác buôn lậu với Bạch Lục, và cũng sử dụng vàng làm tài sản thế chấp chung —— Bạch Lục thu thập dị đoan, Mộc Kha tìm kiếm liên hệ đối tác, ngân hàng của Georgia phụ trách môi giới giao dịch, còn Daniel thì cung cấp súng ống đạn dược bảo vệ trên đường vận chuyển —— một tổ chức buôn lậu hoàn toàn khép kín!

Khó trách đường dây buôn lậu của Bạch Lục phát triển nhanh như vũ bão!

“Vậy…chủ ngân hàng kiểu này… ” Bạch Liễu trầm ngâm xoa cằm, “rất giàu có đúng không?”

“Ừm.” Mộc Kha gật đầu, “Nếu quả thật Georgia là người sáng lập ngân hàng này, tôi hoàn toàn có thể hiểu tại sao anh ta lại có thể tiêu nhiều tiền như vậy.”

“Mà tôi có linh hồn của anh ta, có nghĩa là… ” Ngữ khí Bạch Liễu dần dần trở nên mơ hồ.

Hắc Đào sắc bén nhìn chằm chằm hắn: “Em lại nảy sinh dục vọng với anh ta rồi kìa!”

Bạch Liễu: “……”

Hai ngày sau.

Đồng hồ báo thức của điện thoại vừa vang lên, Bạch Liễu vươn tay muốn ấn tắt thì bị Hắc Đào còn chưa mở mắt giữ lại, y nắm bàn tay đang cầm điện thoại của Bạch Liễu, giọng điệu lười biếng: “… hôm nay không có thi đấu, ngủ đi.”

Bạch Liễu vận sức muốn đứng dậy khỏi vòng tay của Hắc Đào, với lấy điện thoại, nhưng lại bị Hắc Đào xoay người lật úp, y vùi đầu vào vai Bạch Liễu cắn một cái, Bạch Liễu xuýt xoa một tiếng.

Thanh âm Hắc Đào nghèn nghẹn: “… Lạnh quá, đừng dậy mà, ngủ một lát đi.”

Bạch Liễu bị áp đến mức tức ngực, hắn đẩy đẩy Hắc Đào, Hắc Đào vẫn không nhúc nhích, mãi một hồi hắn mới nhận ra nếu

mình không chịu lăn lộn trên giường với con thằn lằn này, chắc chắn y sẽ không để hắn dễ dàng đứng dậy.

"Muốn ngủ nướng thì cứ nói là ngủ nướng." Bạch Liễu rốt cục từ bỏ, hắn nhìn trần nhà, ngữ khí bình tĩnh, "Ai dạy anh nói lạnh thì có thể ngủ nướng vậy hả?"

Nhiệt độ cơ thể của thằn lằn Hắc Đào rất lạnh, trước đây có đôi khi lăn trên sàn ngủ qua đêm cũng không sao. Tuy rằng đúng là thời tiết càng ngày càng lạnh, nhưng Hắc Đào không cảm nhận được lạnh, cũng không thể phát hiện được thời tiết thay đổi, vì vậy không thể nào nói được câu lạnh quá, tôi muốn ngủ nướng như vậy được.

Hẳn là con thằn lằn này thấy ai đó xung quanh mình nói như vậy nên mới học theo để nói dối Bạch Liễu.

Hắc Đào ngập ngừng: "…Lục Dịch Trạm nói trời lạnh thì không cần dậy sớm."

Bạch Liễu hiểu rồi.

Biết ngay là Lục Dịch Trạm.

Vào năm Bạch Liễu từ đại học bước vào xã hội, điều hắn ghét nhất là dậy sớm đi làm, đặc biệt là vào mùa đông. Hắn làm công việc trong ngành trò chơi, thời gian làm việc tương đối thoải mái từ 8:30 đến 9:00, nhưng Bạch Liễu thuê nhà ở xa, mỗi ngày đi tàu điện ngầm hoặc xe buýt mất 1 tiếng rưỡi, Bạch Liễu là người không thích đến muộn và mua đồ ăn sáng ở ngoài (chủ yếu là vì hắn nghèo và đồ ăn bên ngoài đắt), nên

bình thường hắn sẽ dậy lúc 6, 7 giờ, làm bữa sáng, bắt tàu điện ngầm và đến nơi vừa vặn 8 giờ rưỡi.

Vào mùa hè thì không sao, nhưng vào mùa đông lúc rời khỏi giường, tất cả nhiệt độ trên người đều tan biến, ngay cả một người liều mạng vì tiền như Bạch Liễu cũng sẽ chân thành tự vấn bản thân vào thời điểm đó ——

——Chỉ có mấy trăm nhân dân tệ mà phải thức dậy sớm vậy sao?

Mùa đông ở Kính Thành luôn đến rất sớm và rất lạnh.

Đôi khi, để tiện in một số tài liệu hoặc đóng dấu hồ sơ trên đường đi, Bạch Liễu không đi tàu điện ngầm vào buổi sáng, thay vào đó sẽ quét một chiếc xe điện dùng chung để đi đến chỗ làm.

Tuyết rơi lất phất trên mặt Bạch Liễu, hắn đội khăn quàng cổ, mặc áo khoác đen, thở ra một làn hơi trắng, tuyết đọng trên lông mi, nhìn khuôn mặt của hắn mà nói thì thật ra rất đẹp, có thể thu hút kha khá một số nữ sinh viên đại học đến bắt chuyện trong cửa hàng in ấn để hỏi thông tin liên lạc.

Nhưng thường thì lúc đó Bạch Liễu đã bị đông lạnh đến nỗi chẳng còn dục vọng gì nữa rồi, mặt mũi cứng đờ cứng ngắc, trong lòng tứ đại giai không, chỉ muốn mau mau trở về để trang bị thêm mũ bông và bao tay, nếu không thì hắn sẽ bị đông chết trên đường đến công ty.

Lão cấp trên thích soi mói kia chắc chắn sẽ không bồi thường tai nạn lao động cho hắn đâu.

Năm đầu tiên đi làm, khi Phương Điểm vẫn chưa xảy ra chuyện, cuộc sống của Bạch Liễu cũng không đến nỗi lạnh lẽo như vậy.

Khi mùa đông đến và nhiệt độ giảm xuống, Phương Điểm và Lục Dịch Trạm lại tất bật giao quần áo và chăn điện cho Bạch Liễu, dặn dò hắn ban đêm phải bật điều hòa, còn đặt mua một túi nước giữ nhiệt điện để hắn dùng trong văn phòng (sau đó đã bị cấp trên phát hiện và xử phạt vì vi phạm quy định sử dụng đồ điện bất hợp pháp).

Cả Phương Điểm và Lục Dịch Trạm đều có chìa khóa căn hộ cho thuê của Bạch Liễu, cứ theo lời Bạch Liễu nói thì —— công ty đã mua bảo hiểm tai nạn cá nhân cho hắn, hai người là người thụ hưởng, nếu tôi chết trong phòng thuê thì hai người phải đến nhặt xác cho tôi đấy.

Nói như kiểu sắp chết cóng đến nơi thật rồi ấy.

Phương Điểm cười mắng hắn xui xẻo, Lục Dịch Trạm thì hay qua phòng Bạch Liễu nấu nướng. Thông thường Bạch Liễu tan sở 8, 9 giờ tối mới về đến nhà, vừa mở cửa đã thấy đồ ăn bốc khói nghi ngút và không khí gia đình ấp áp dễ chịu, căn phòng đầy hơi người và tiếng nói chuyện rôm rả, Phương Điểm ngồi sau bàn ăn nhìn hắn, thỉnh thoảng cô uống chút rượu, khi hơi say sẽ ôm vai Bạch Liễu mắng cấp trên ngu ngốc của hắn tại sao lại khám xét và xử phạt Bạch Liễu vì dùng thiết bị điện bất hợp pháp.

Bởi vì không ai khác bị khám xét, chỉ có duy nhất Bạch Liễu bị khám xét.

Nhưng sau khi Phương Điểm xảy ra chuyện, mùa đông lạnh giá đột ngột kết thúc, Bạch Liễu không cho hai người Lục Dịch Trạm đến nhà mình nữa.

Khi Bạch Liễu gần như đã quen với mùa đông lạnh giá cô độc như vậy, đêm nào Hắc Đào cũng xuất hiện, chiếm lấy giường của hắn, ôm chặt hắn vào lòng mình ngủ.

Thế nhưng Bạch Liễu càng trở nên lạnh hơn bởi vì nhiệt độ cơ thể Hắc Đào quá lạnh, lại còn nhất quyết phải ôm hắn thì mới chịu ngủ, chăn điện mở nhiệt độ cao nhất suốt đêm cũng không chịu nổi, nên đôi khi Bạch Liễu phải sử dụng một số phương pháp người lớn để tiêu hao bớt tinh lực của Hắc Đào, sau đó đẩy y lăn qua một bên để ngủ một mình.

Nhưng thông thường thì chỉ có tinh lực Bạch Liễu bị Hắc Đào mài mòn sạch sẽ, còn Hắc Đào thì vẫn tràn trề năng lượng, thế nên hôm sau hắn vẫn sẽ bị Hắc Đào ôm mình lạnh như băng mà tỉnh giấc.

Vì vậy, mặc dù bây giờ Bạch Liễu không đi làm, nhưng hắn vẫn dậy đúng giờ vào lúc 6 giờ mỗi sáng vì lạnh.

“Không phải đồng hồ báo thức.” Bạch Liễu vỗ vai Hắc Đào để y tránh ra, “Là Lục Dịch Trạm gọi tới, để em nghe máy.”

Hắc Đào dừng một chút, sau đó cọ tới cọ lui mấy cái nữa rồi mới chậm rãi rời đi, Bạch Liễu đứng dậy nhận điện thoại ——

đây là lần thứ ba Lục Dịch Trạm gọi điện, nếu không có chuyện gấp, Lục Dịch Trạm sẽ không đánh thức hắn sớm như vậy.

Bạch Liễu mặc đồ ngủ rộng thùng thình, cổ áo lỏng lẻo đung đưa khi đi ngang qua Hắc Đào, thấy rõ mồn một dấu vết lưu lại bên trong, tay Hắc Đào không yên phận, lặng lẽ mò tới nắm eo Bạch Liễu, Bạch Liễu nhanh chóng bịt hai mắt đang bắt đầu mơ màng của y lại, bình tĩnh cự tuyệt: "Không được, anh dậy đi, tối hôm qua làm nhiều lắm rồi."

Cùng lúc đó, điện thoại vang lên lần thứ tư, Bạch Liễu nhấc máy: "Có chuyện gì vậy?"

"Mới dậy à?" Lục Dịch Trạm áy náy lên tiếng, nhưng rất nhanh lại nôn nóng, "Xem tin tức trên ti vi chưa?!"

Bạch Liễu cảnh cáo nhìn bàn tay Hắc Đào vẫn đang thọc vào trong áo mình ngọ nguậy, đồng thời trả lời Lục Dịch Trạm: "Không, sao vậy?"

"Aiiz, là chuyện Cổ La Luân, không phải cậu giúp người ta giải quyết giao dịch rồi sao? Bọn họ nổi lên từ đáy biển, bây giờ trở lại bình thường rồi." Lục Dịch Trạm đau đầu giải thích, "May là không ai nhìn thấy ngoại trừ một số đội viên của cục quản lý dị đoan. Lúc trước Bạch Lục che giấu Cổ La Luân nên nó rất thần bí, mọi người đều biết đất nước này tồn tại, nhưng rất ít người biết vị trí địa lý của nó."

"Nhưng hôm qua sau khi giao dịch bị đình chỉ, Cổ La luân trồi lên mặt biển nên không giấu được mọi người nữa, bây giờ ai cũng biết rồi."

Bạch Liễu một tay mặc quần áo, bình tĩnh giơ điện thoại di động lên: “Ừm, rồi sao?”

“Hiện tại tất cả các phương tiện truyền thông quốc tế đều đang đưa tin về quốc gia đột nhiên xuất hiện này, rất nhiều người đã liên hệ quốc gia này với quốc gia cung cấp vàng trước đây.” Lục Dịch Trạm thở dài, “Họ phát hiện khoáng sản của Cổ La Luân rất phong phú, bởi thế nên rất nhiều quốc gia đang cố gắng thiết lập quan hệ ngoại giao với Cổ La Luân.”

“Mặc dù Cổ La Luân hiện tại không có vàng, nhưng vẫn có rất nhiều khoáng sản quý hiếm, Georgia đứng sau bọn họ vẫn rất đáng để kết giao.”

“Mà linh hồn Georgia đang ở trong tay tôi.” Bạch Liễu hiểu ra rồi, “Anh ta tới nước chúng ta à?”

“Ừ.” Lục Dịch Trạm đau đầu, “Tuy rằng mang danh nghĩa thăm viếng riêng tư nhưng Georgia là hoàng tử, đồng thời là người phụ trách cục 3, nghe nói còn là người sáng lập ngân hàng nào đó nữa, bất luận là thân phận nào thì tôi cũng không ngăn cản nổi, vả lại cậu ta yêu cầu cậu phải đích thân đi đón, chắc buổi chiều là máy bay hạ cánh đấy.”

“Cho dù anh ta là hoàng tử, cũng đâu có tư cách yêu cầu một công nhân viên chức nghỉ việc như tôi phải chiêu đãi anh ta chứ?” Bạch Liễu thẳng thắn nói, “Tôi chỉ là một nhân viên bị sa thải thôi mà.”

“Ừ.” Giọng điệu Lục Dịch Trạm có chút sâu kín, “Nhưng ai bảo cậu nói cậu là bạn tri kỷ của Georgia làm gì?”

“Georgia nói cậu ấy đặc biệt vượt đại dương để gặp tri kỷ, cho nên đây là chuyến thăm viếng cá nhân, trước mắt chỉ có một số người trong cuộc mới biết tin tức.”

“Đã là tri kỷ thì chiêu đãi cũng là chuyện bình thường, đúng không, Bạch Liễu?”

Bạch Liễu: “…”

……Nếu Georgia đã nói vậy, không biết anh ta có mang vàng đến cho mình không…

Hắc Đào ngồi trên giường, y liếc Bạch Liễu liếc nhau một cái, ánh mắt ngái ngủ của con thằn lằn nhất thời trở nên lạnh lùng: “Ánh mắt của em…”

“Có dục vọng.”

Bạch Liễu bình tĩnh cúp điện thoại: “Tại em vừa bị anh sờ soạng nên muốn làm thôi mà.”

Hắc Đào buổi sáng có chút hung hăng, y dường như ý thức được cái gì, cứ lẽo đẽo lạnh lùng đi theo Bạch Liễu cả buổi sáng cứ như sắp lên sân thi đấu. Lúc Mục Tứ Thành đi tới, nhìn cặp mắt lãnh đạm nhưng chứa đầy sát khí của Hắc Đào thì hết cả hồn.

“Vụ gì vậy??” Mục Tứ Thành khó hiểu nhìn Hắc Đào đang đứng trước cửa với vẻ mặt đằng đằng sát khí như chuẩn bị ám sát người khác, trong đầu đầy dấu chấm hỏi, “Hắc Đào, anh canh cửa làm gì?”

Lưu Giai Nghi vô cùng hứng thú nhìn Hắc Đào một hồi: “Lát nữa lại có trò vui.”

Đường Nhị Đả và Mộc Kha đang bàn chuyện với Bạch Liễu trong phòng làm việc.

“Georgia đến rồi.” Đường Nhị Đả bất đắc dĩ nói, “Đây cũng là chuyện đương nhiên, nhưng không ngờ là đến sớm như vậy.”

“Cậu sách lược đối phó chưa?”

Bạch Liễu thần sắc bình tĩnh: “Chưa nghĩ ra được gì cả.”

“Anh ta sẽ không làm gì đâu.”

“Không sai.” Mộc Kha nghiêm túc suy nghĩ, “Linh hồn đã ở trong tay Bạch Liễu, thế chủ động đang thuộc về ta, đối phương sẽ không dám manh động.”

“Đương nhiên, nếu như đối phương thật sự muốn làm chuyện bất lợi với Bạch Liễu.” Mộc Kha ôn nhu cười cười, giễu cợt nói: “—— chẳng lẽ chúng ta giết con tin được à.”

Đường Nhị Đả: “…”

Hình như anh cảm thấy Mộc Kha không phải nói đùa thì phải.

“Sẽ không đến mức đó đâu.” Bạch Liễu nâng ly uống một ngụm nước, chậm rãi nói: “Đội trưởng Georgia là người tốt, sẽ không làm chuyện vượt quá giới hạn.”

Đường Nhị Đả nhìn Mộc Kha và Bạch Liễu đánh đố qua lại với nhau, thở dài một tiếng: “Chắc tôi nghĩ nhiều rồi, tốt nhất là đừng xảy ra chuyện gì.”

“Nhưng Bạch Liễu này, còn Hắc Đào thì giải quyết thế nào, cậu ta quá thù địch với Georgia, hành động lại không giống người bình thường, nếu lỡ cậu ta làm gì bị xem như là sát thủ ám sát thái tử thì sẽ bị truy nã đấy.”

Tay cầm cốc của Bạch Liễu dừng lại, hắn hiếm khi đau khổ lên tiếng: “… Thật ra tôi cũng không hiểu tại sao anh ấy lại căm ghét Georgia như vậy.”

“Tôi đâu có thích Georgia, hay nói chính xác hơn, tôi chỉ thích một mình anh ấy thôi.”

“Nhưng biết đâu Hắc Đào không nghĩ vậy?” Đường Nhị Đả cứ cảm thấy hình như mình đang bị nhồi một ngụm lớn thức ăn cho chó, anh dựa trên kinh nghiệm yêu đương ít ỏi của mình đưa ra lời khuyên, “Cậu có tâm sự với Hắc Đào chưa?”

“Nhưng tôi không biết phải nói với anh ấy như thế nào.” Bạch Liễu sờ sờ cằm, trên mặt lộ ra vẻ ham học hỏi, “Cái này gọi là,

không tạo được cảm giác an toàn cho đối phương khi yêu đương à??"

Đường Nhị Đả cố gắng trả lời: "Chắc là vậy?"

"Nhưng bình thường loại tình huống này đều có động cơ thúc đẩy." Mộc Kha cũng không có kinh nghiệm yêu đương, bình thản phân tích, "Anh làm gì khiến Hắc Đào bất an sao?"

Bạch Liễu lâm vào trầm tư: "Để tôi nghĩ cái đã….."

Thế là trong phòng xảy ra một cảnh tượng đáng sợ!

——Hai kẻ không có kinh nghiệm yêu đương đang hì hục truyền đạt những bí mật yêu đương cho người duy nhất trong phòng có kinh nghiệm yêu đương.

Mà hắn lại lắng nghe rất chăm chú nữa!

3 giờ chiều.

Hắc Đào và những người khác ở nhà, Bạch Liễu ra sân bay đón người.

Vẻ mặt của mọi người đều rất trang nghiêm, đặc biệt là Hắc Đào, mặt y không hề có cảm xúc, đôi mắt chứa đầy sát khí, mặc bộ lễ phục mà Bạch Liễu đưa cho y trước khi ra ngoài ngồi trên ghế sô pha, trông khá phù hợp với tên hiệp hội của y —— Sát thủ.

Ngay cả Mộc Kha vốn rất bình tĩnh, cuối cùng cũng cảm thấy hơi bồn chồn.

Trong trò chơi cảm giác đó không rõ ràng lắm, nhưng trong thực tế, cảm giác áp bức do thân phận của Georgia mang lại gần như tăng gấp mấy lần.

Thái tử, một vị thái tử hàng thật giá thật, tuy là Mộc Kha đã thấy nhiều vị tai to mặt lớn, ông nọ bà kia cũng kha khá lần, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt trực tiếp với thái tử, cậu căn bản không biết Bạch Liễu làm sao có thể bình tĩnh được.

Trước khi đi, Bạch Liễu xuống lầu ăn một tô mì thịt bò, sau đó gọi điện hỏi Lục Dịch Trạm liệu bên Georgia có trả lại tiền bắt xe taxi đến sân bay hay không, sau khi xác nhận được hoàn tiền thì hắn mới bắt taxi, bình tĩnh đến mức ngay cả Mộc Kha cũng không thể tưởng tượng được.

Mục Tứ Thành nằm liệt trên sofa, thất thần lướt điện thoại, quẹt quẹt được một lúc thì bực bội ném nó qua một bên.

Trong điện thoại di động, bất kể là ứng dụng nào, đều tràn ngập tin tức về Cổ La Luân.

Đất nước vàng son cổ kính không tranh chấp thiên hạ này cuối cùng cũng lộ mặt, hoàng tử của bọn họ nghiễm nhiên trở thành mối quan tâm lớn nhất —— trẻ tuổi, đẹp trai, gia thế hiển hách, lại là người kín tiếng và thần bí, tất cả truyền thông đều cuống cuồng tìm ảnh hoàng tử, ai ai cũng bàn luận về cặp hoàng tử chưa từng xuất hiện này.

Nhưng không ai biết rằng hai hoàng tử sắp đến thăm căn hộ thuê của Bạch Liễu.

Mục Tứ Thành bực bội lật điện thoại qua lại —— Hoàng tử gì chứ, cũng chỉ là bại tướng dưới tay cậu thôi!

Mà cho dù đã nghĩ như vậy, cảm giác tức giận kỳ lạ vẫn còn đọng lại trong lòng —— thằng nhóc cao cao tại thượng vừa đấu với cậu lưỡng bại câu thương kia là hoàng tử thật à?!

Này cũng thái quá cmnr!

Loại người khó ưa đó mà là hoàng tử á?

“Ding Dong——!”

Chuông cửa vang lên, giọng nói Bạch Liễu từ ngoài cửa truyền vào: “Hai người đi vào nhớ bọc bao giày, bên trong mới lau nhà xong.”

Một lúc sau, thanh âm Armand nghiến răng nghiến lợi truyền đến: “… Biết rồi.”

“Armand, không được vô lễ.” Giọng nói Georgia lạnh lùng khiển trách truyền đến, yên tĩnh thêm một lúc nữa, Georgia mới nhẹ giọng dò giỏi, “Xin hỏi Bạch Liễu tiên sinh, bọc giày là cái gì?”

Một đám người đang chờ nghênh đón sau cửa: "…"

Không biết tại sao, nhưng sự căng thẳng đột nhiên biến mất.

Cửa bị người từ bên ngoài mở ra, Lục Dịch Trạm lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: "Bạch Liễu, đừng khinh thường hai hoàng tử chứ. Người ta tới nhà làm khách, cậu thể hiện phong độ chủ nhà chút được không?"

Bạch Liễu thản nhiên nhìn đi chỗ khác: "…Tôi có chủ động mời họ làm khách đâu."

Ngụ ý là vì đối phương không phải khách mà tôi mời, nên tôi không thể hiện phong thái chủ nhà cũng không sao.

Lục Dịch Trạm: "…"

Bạch Liễu, cậu ấu trĩ thật đấy.

Lục Dịch Trạm sợ Bạch Liễu sẽ gây rắc rối nên đã hy sinh một ngày nghỉ duy nhất trong tuần này để cùng Bạch Liễu ra sân bay đón khách. Tất nhiên, Lục Dịch Trạm cũng là bạn của Georgia và là người mà Georgia rất kính trọng, đây là lần đầu tiên đối phương đến thăm, về tình về lý thì anh cũng nên đi đón tiếp.

Nhưng tại sao…tại sao lại là hôm nay!!

Lục Dịch Trạm khóc lóc than thở trong lòng ——hôm nay là ngày anh và Phương Điểm quyết định đi chọn đồ cưới, anh đã mong đợi rất lâu, kết quả là bây giờ Georgia đột ngột viếng thăm, mọi chuyện đành phải tạm thời gạt qua một bên.

Phương Điểm rất thông cảm với anh, cô phóng khoáng xua tay, mỉm cười đi đến trường mẫu giáo để hỗ trợ ca trực, nhưng Lục Dịch Trạm vẫn còn lấn cấn suốt đến tận bây giờ, kiểu gì cũng không thoải mái được.

Tôi không muốn tiếp đãi hoàng tử gì hết, càng không muốn cứu vớt thế giới, tôi chỉ muốn kết hônnnnnn!!!

Cho tôi kết hôn!!

Lục Dịch Trạm điên cuồng rơi lệ.

Vốn dĩ ban đầu mọi người chọn cục xử lý dị đoan là nơi tiếp đón Georgia, nhưng sau khi Georgia lên tiếng anh đến thăm với danh nghĩa riêng tư và chỉ muốn xem phong tục địa phương —— vì vậy chỉ muốn đến nhà bạn làm khách.

Thậm chí có thể nói Georgia đến đây là vì Bạch Liễu.

Thật ra Lục Dịch Trạm có thể hiểu được tại sao Bạch Liễu không vui. Bạch Liễu là một người có ý thức lãnh địa cá nhân rất mạnh, bình thường rất khó chịu khi những người không thân thiết hoặc không báo trước mà đã tới nhà, nhưng cũng đành chịu thôi, ai bảo hắn lừa linh hồn người ta làm gì? Ngược lại, Lục Dịch Trạm cũng hiểu được vì sao Georgia cứ nhất quyết đòi đến thẳng chỗ Bạch Liễu, trên người anh có quá

nhiều gánh nặng, sau khi bị lấy mất linh hồn, anh cũng không thể đơn giản rời khỏi cục dị đoan như Đường Nhị Đả, hay từ bỏ hiệp hội của mình như Hồng Đào.

Cũng không thể giao trọng trách của mình cho Bạch Liễu được.

Vì dù sao Georgia cũng là thái tử.

Lục Dịch Trạm nghĩ đến Georgia mười năm trước quỳ trước mặt anh, cầu xin anh đừng xóa trí nhớ, trong lòng thở dài, nhìn bóng lưng Bạch Liễu đang đi vào cửa.

…Georgia không phải là người xấu, hy vọng hai bên có thể trò chuyện vui vẻ.

Lục Dịch Trạm đi theo Bạch Liễu vào cửa, quay người lại, thân thiện đưa tay ra hiệu cho hai người phía sau đi vào: "Đừng khách sáo, mời vào."

"Làm phiền anh." Georgia hơi cúi đầu, anh mặc một bộ âu phục đã được lựa chọn cẩn thận, trên cổ tay áo và eo đều có thêu hoa văn, nhưng nhìn tổng thể lại khá hòa hợp với phong cách con người của Georgia. Vật trang sức tóc bằng vàng trên đầu cũng được thay thế bằng nút thắt tua rua nhạt màu, có thể thấy anh đã dày công tìm hiểu văn hóa nơi đây, nhìn rất sang trọng, lịch thiệp và nền nã.

"Xin hỏi miếng bọc giày ở đâu?"

Georgia lên tiếng hỏi, Armand theo sau đi vào. Cậu nhìn cường tráng và ăn mặc thoải mái trẻ trung hơn so với Georgia, tay chân đều bó chặt như một loại quần áo võ hiệp nào đó, vật trang trí trên tóc là một chiếc quạt nhỏ bằng ngọc rủ xuống, ánh mắt đầy vẻ bài xích, môi mím chặt.

“Làm phiền anh rồi.”

“Không cần bọc giày.” Lục Dịch Trạm dở khóc dở cười nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Georgia cúi đầu tìm bọc giày, “Đã chuẩn bị dép lê cho hai người rồi.”

Bạch Liễu liếc mắt một cái, phát hiện hai vị khách Armand và Georgia đổi giày xong còn sắp xếp ngay ngắn lại, thậm chí Georgia còn thuận tay xếp lại giày của mấy người kia dùm hắn, khiến một người không biết xấu hổ như hắn cũng nổi cả da gà.

Thái độ này có thể nói là cực kỳ khách sáo.

…Có hơi quá không nhỉ?

Cảm nhận được ánh mắt lên án của Lục Dịch Trạm, Bạch Liễu rốt cục đứng thẳng người, lộ ra chút phong độ chủ nhân, ho nhẹ một tiếng: “Tối nay muốn ăn gì?”

Georgia cùng Armand ngồi ngay ngắn chỉnh tề trên sô pha, hai tay Georgia đặt trên đầu gối, ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu, nghiêm túc nói:

“Không cần tiêu tiền.”

“Tôi có tham khảo một số món ăn phổ biến ở đây và học được vài công thức nấu ăn, nếu không ngại thì để tôi nấu cho.”

Cả nhà im lặng, tất cả mọi người đều ngẩn người.

Ngay cả vẻ mặt của Lục Dịch Trạm cũng biến thành: “……= 口=”

Có thể nhẫn nhục đến mức này luôn hả Georgia!?

Lục Dịch Trạm ngượng ngùng giải thích: “Georgia, bình thường chúng tôi không để khách nấu ăn.”

Cảm nhận được ánh mắt nghiêm túc của người khác, Georgia khẽ ho một tiếng, hình như có chút xấu hổ nắm chặt tay lại, sau đó thản nhiên giải thích:

“…Ở Cổ La Luân, khi chúng tôi ra ngoài thăm nhà bạn bè thì chủ nhà không bao giờ nấu ăn, đều là khách nấu.”

“Cổ La Luân là một nơi khép kín, rất ít người có thể ra ngoài, bởi thế cũng hiếm khi kết bạn với bên ngoài. Một khi có dịp ra ngoài, người Cổ La Luân sẽ sẵn sàng chia sẻ với bạn bè của mình đồ ăn ngon, vàng ròng và tất cả những thứ tốt đẹp trên thế giới.”

Georgia ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu:

“—— kể cả linh hồn.”

“Tôi tới đây không có ý định thù địch gì cả, tôi chỉ muốn bàn một số chuyện với cậu.”

“Trước khi tới không thông báo cho cậu biết, xin cậu thứ lỗi.”

Bạch Liễu khoanh tay dựa vào cửa, cúi đầu nhìn Georgia một hồi, sau đó hỏi: “Anh biết nấu món gì?”

Thái độ Georgia trở nên rụt rè, anh thẳng lưng, ho nhẹ một tiếng, nhẹ giọng báo cáo như đang nói về những dị đoan nguy hiểm trong danh sách đỏ: “…Đậu hủ Ma Bà, thịt lợn luộc thái lát, cá chẽm hấp, và một số món chay. “

“…..Hai ngày nay chỉ mới học được mấy món đó, không nhiều lắm.”

Armand hắng giọng bổ sung: “Còn tôi nấu cà chua xào trứng.”

Mục Tứ Thành phì cười một tiếng, Armand căm hận nhìn cậu, thẹn quá hóa giận, hung ác nói: “—— Còn cơm chiên trứng nữa!”

Bạch Liễu nhàn nhạt liếc nhìn Mục Tứ Thành, ý bảo cậu phải kiềm chế lại, Mục Tứ Thành quay đầu đi, che miệng nhịn cười đau bụng.

Trời ơi cú tui!! Giờ mới thấy có người gọi cơm chiên trứng là tên món ăn!!!

Thấy Bạch Liễu nghe xong không nói lời nào, Georgia hạ thấp giọng, nhẹ nhàng hỏi: “Không có món cậu thích ăn à?”

“Không phải.” Bạch Liễu rốt cục lộ ra một chút ý cười, “Cám ơn anh tới thăm, đây là lần đầu tiên tôi tiếp đãi bạn bè, không có quy củ, mong anh đừng phật ý.”

Cảm giác được thái độ hòa hoãn của Bạch Liễu, Georgia cũng mỉm cười, đôi mắt màu nâu nhạt không hiểu sao nhu hòa rất nhiều: “Đây cũng là lần đầu tiên tôi tới chơi nhà bạn bè, cũng hy vọng không làm phiền cậu.”

Bạch Liễu khoát khoát tay: “Nhập gia tùy tục đi, ở đây chúng tôi không có đạo lý để khách khứa đến nhà rồi bận rộn cả buổi chỉ để nấu cơm, ở nước chúng tôi đều là chủ nhà xuống bếp.”

Hắn cười tủm tỉm: “Ăn lẩu bao giờ chưa?”

“Lẩu?” Georgia nghi hoặc hỏi: “Hình như món này rất khó làm, nghe nói cần phải chuẩn bị nguyên vật liệu nấu nước cốt trước 2, 3 ngày mới được.”

“Không phiền phức vậy đâu, bây giờ ở ngoài bán nước cốt lẩu chế biến sẵn hết rồi.” Bạch Liễu nhún nhún vai, “Nhưng mà tuy là vậy tôi cũng không rành lắm, bình thường toàn ra ngoài ăn.”

“Nhưng bởi vì thân phận của các anh, không tiện ra ngoài ăn lẩu, mua về nhà nấu vậy.”

Armand vừa nghi ngờ lại vừa cảnh giác nhìn Bạch Liễu, cậu nheo nheo mắt: “Anh biết nấu món ăn phức tạp vậy à?”

—— Thoạt nhìn Bạch Liễu không giống như biết nấu ăn, đồ ăn của đất nước hắn món nào cũng đều khó nấu, không biết người này nấu lẩu có ăn được hay không?

Cậu mất 2 ngày mới học được món trứng xào cà chua đấy!

Bạch Liễu cười nói: “Tôi đâu có nấu.”

Cảm nhận được ánh mắt quét qua của Bạch Liễu, Lục

- ——oOo—

Chương 569

Lục Dịch Trạm bất đắc dĩ chống gối đứng lên, buồn cười nhận nhiệm vụ: "Tôi hiểu rồi, tôi ra ngoài mua đồ ăn đây, mọi người muốn ăn cái gì?"

"Tôi muốn ăn hoàng hầu!" Mục Tứ Thành là người đầu tiên chủ động giơ tay, "Với mao bụng nữa!"

(*) 黄喉 – hoàng hầu: cổ họng vàng, 毛肚- mao bụng: sách bò

"Không biết bây giờ còn đồ tươi không." Lục Dịch Trạm lấy tờ giấy bạc ra viết xuống, ngẩng đầu nhìn Georgia và Armand, "Hai người là khách nên gọi món trước đi, có món gì kiêng ăn hoặc thích ăn không?"

Georgia lắc đầu: "Tôi ăn gì cũng được."

"Hoàng hầu… là cái gì?" Armand cau mày, "Mao bụng nữa?"

Mục Tứ Thành đắc ý ôm ngực, khinh thường nói: "Dốt thế, ăn lẩu là phải ăn mấy thứ đó!"

"Vậy thứ đó là gì?" Armand hỏi, "Nhìn cậu cũng đâu biết thứ đó là cái gì."

Vẻ khinh thường của Mục Tứ Thành đông cứng lại trên mặt.

Đúng là cậu không biết mấy thứ đó là gì, cậu chỉ biết ăn rất ngon thôi.

“Hoàng hầu là mạch máu động mạch chủ của con bò, sau khi cắt ra khỏi tim thì lộn ngược lại màng mạch máu bên trong rồi rửa đi rửa lại nhiều lần, tiếp đó cắt thành từng đoạn, chế biến vài giây là có thể ăn, lúc ăn cắn vào mạch máu sẽ có cảm giác sần sật, giòn giòn, rất ngon.” Mộc Kha cười thân thiện giải thích, ngữ khí rất ôn hòa: “Còn mao bụng là dạ dày của bò, khi chế biến phải lật qua rửa lại ba lần vì bên trong có rất nhiều tầng xúc tu dùng để tiêu hóa.”

“À quên mất, chúng tôi cũng ăn óc nữa, ngon lắm.”

Armand: “!!!”

Sao toàn là bộ phận đáng sợ gì đâu không vậy! Đồ ăn ở đây thật kinh khủng! Là dị đoan sao!

Armand sắc mặt lập tức tái nhợt, chỉ vào Mục Tứ Thành kinh hãi nói: “Tôi không ăn mấy thứ cậu ta ăn đâu nha!”

Mục Tứ Thành: “…”

Cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm!

Thấy Lục Dịch Trạm rời đi, Bạch Liễu quay đầu lại nhìn Georgia: “Vào thư phòng đi, chúng ta bàn chuyện linh hồn của anh.”

Georgia hít sâu một hơi, đứng lên, chân thành cảm tạ: “Cám ơn.”

Thấy Bạch Liễu và Georgia đi vào thư phòng mà Hắc Đào vẫn bình thản, từ đầu đến cuối không can thiệp cũng không ngăn cản, Mục Tứ Thành không ngại hóng hớt trò vui thò đầu qua, dùng khủy tay huých y một cái, thì thào: “Uê, nãy giờ anh cảnh giác lắm mà, sao bây giờ không nói gì hết vậy, không sợ Bạch Liễu với Georgia chạy mất à?”

Hắc Đào ngẩng đầu nhìn Mục Tứ Thành, thản nhiên nói: “Không chạy đâu.”

Mục Tứ Thành hứng thú: “Tại sao? Cả ngày nay anh cứ đề phòng mãi đó thôi.”

“Trước đó lúc Bạch Liễu nhắc đến anh ta thì nảy sinh dục vọng.” Hắc Đào rũ mắt xuống, nghiêm túc trả lời: “Nhưng sau khi nhìn thấy anh ta thì lại không có dục vọng.”

Mục Tứ Thành nghe xong thì đầu đầy chấm hỏi: “…Ý anh là sao?”

Lưu Giai Nghi nãy giờ ngồi im lặng xem kịch vui, không nhịn được lộ ra vẻ mặt = =!.

Trước đó khi nhắc đến Georgia, Bạch Liễu nảy sinh dục vọng không phải nhắm vào Georgia mà nhắm vào tiền của anh ta, bây giờ mặt đối mặt gặp Georgia trực tiếp ngoài đời nhưng lại không thấy tiền đâu, thì dĩ nhiên là không còn dục vọng gì nữa.

Cảm giác của Hắc Đào đối với Bạch Liễu cực kỳ chuẩn xác, mặc dù y không hiểu nhưng y hoàn toàn có thể cảm nhận được, Bạch Liễu không thể che giấu cảm xúc cá nhân trước mặt Hắc Đào.

Lưu Giai Nghi yên lặng cầm ly uống cạn ly nước ngọt, thầm thở dài trong bụng —— lỡ như sau này Bạch Liễu có trà xanh, có khi mới bước chân trái định trèo tường thì Hắc Đào đã phát hiện ra rồi.

Đường Nhị Đả nhìn phòng làm việc, tâm tình vừa mới thư thái liền căng thẳng trở lại.

… không biết Bạch Liễu sẽ thương lượng với Georgia như thế nào.

Trong thư phòng.

Bạch Liễu ngồi trên ghế sô pha trước tủ sách, Georgia thì ngồi trên ghế, thật ra lúc đầu anh có chút chán ghét bầu không khí tối tăm và cách bài trí của nơi này —— nó khiến anh nhớ đến giấc mơ đó.

Nhưng khoảnh khắc Bạch Liễu quay người bật đèn sàn, ánh sáng màu cam ấm áp tràn ngập căn phòng, Georgia sững sờ.

Trên chiếc ghế dài là hai chiếc áo khoác, một của Hắc Đào và một của Đường Nhị Đả, trên sàn nhà có vài cuốn sách đầy chữ viết tay của Mộc Kha đang để mở, trên bàn là một đĩa trái cây chất đống với kẹo trái cây, quýt và hạt dưa, bên cạnh là một quả cam đã gọt vỏ và một đống vỏ hạt dưa vụn, rõ ràng là tác phẩm của Lưu Giai Nghi và Mục Tứ Thành.

Không khí náo nhiệt hỗn loạn và hơi thở bộn bề của cuộc sống ập vào mặt.

“Xin lỗi, thư phòng còn chưa thu dọn xong.” Bạch Liễu ra hiệu Georgia ngồi xuống, “Anh có ngại không?”

Georgia hoàn toàn thả lỏng, anh cười nhẹ, ngồi xuống theo động tác của Bạch Liễu, giọng điệu có chút hoài niệm nói: “Không sao.”

“… Lúc tôi còn trẻ có mang Armand đến cục 3 làm việc, không có nhiều thời gian dọn dẹp, trong nhà cũng bừa bộn như thế này.”

“Trước đó dùng danh nghĩa bạn tri kỷ để lừa gạt linh hồn của anh, quả thật là tôi sai.” Bạch Liễu vừa ngồi xuống đã nhận lỗi, thái độ rất thành khẩn, “… Nếu như anh……”

“Cậu lừa tôi à?” Georgia khó có lúc trêu chọc như vậy, anh nở nụ cười, đôi mày và ánh mắt nhu hòa dưới ánh đèn vàng ấm áp, trong bầu không khí như vậy sự nghiêm túc và cứng rắn đều bị pha loãng không ít, “Không phải cậu là tri kỷ của tôi sao?”

Bạch Liễu dừng một chút, cũng cười nói: “Quả nhiên.”

“Anh có ký ức lúc tôi và anh giao dịch linh hồn phải không?”

“Ừ.” Georgia cụp hàng mi dài xuống, anh hồi tưởng lại, giọng điệu tỉnh táo, “Tuy là ban đầu quả thật rất tức giận, thậm chí còn cảnh giác nữa, tôi chỉ sợ cậu chiếm được linh hồn của tôi xong thì sẽ lợi dụng nó để tổn thương những người mà tôi quan tâm.”

“Nhưng kỳ thật cậu vẫn luôn bảo hộ họ, so với tôi còn tốt hơn.”

Georgia ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu: “—— cho dù là Cổ La Luân, Armand, hay là Lục Dịch Trạm tiên sinh.”

“Đúng là Cổ La Luân không thể có một thái tử bị người khác điều khiển linh hồn.” Georgia bình tĩnh nói, “Nhưng tôi thường tự hỏi, mình có thực sự thích hợp làm người đứng đầu vương quốc này không?”

“Mười năm qua, tôi đã vắt kiệt con đường khát vọng ngây thơ mà bọn họ lựa chọn cùng với dũng khí đối mặt thế giới tràn đầy lo lắng của bọn họ.”

“… Lúc tôi trở về Cổ La Luân, mọi người đều vui mừng hoan nghênh tôi, ôm tôi khóc thảm thiết, khen tôi năm đó làm đúng, nói rằng bọn họ không nên khép mình ở đây sống một cuộc

sống không tranh chấp, con người phải đối mặt với thế giới và chấp nhận mọi thử thách đến với họ.”

“Lẽ ra tôi nên cảm thấy nhẹ nhõm mới đúng.”

Georgia im lặng một lúc lâu rồi nhẹ nhàng nói tiếp: “Nhưng tôi chỉ cảm thấy sợ hãi mà thôi.”

“Trong suốt mười năm qua, càng tiếp xúc với nhiều dị đoan và càng chứng kiến nhiều bi kịch, tôi lại càng sợ hãi. Tôi dần trở nên giống như những người dân của Cổ La Luân. Tôi muốn bảo vệ họ hoàn toàn, để họ đừng đối mặt với nguy hiểm trong thế giới này.”

“Ngay cả Armand đứng cạnh tôi và chiến đấu với tôi, cũng khiến tôi cảm thấy bất an.”

“Tôi biết là không đúng.” Georgia nhìn xuống lòng bàn tay trống không của mình, “Nhưng làm gì có sự đúng đắn nào có thể tồn tại ngàn năm được chứ?”

“Không có sự đúng đắn nào có thể tồn tại ngàn năm.” Bạch Liễu thản nhiên trả lời, “Vì sao anh lại muốn theo đuổi sự đúng đắn ngàn năm?”

“Con người chỉ có thể tồn tại trong một trăm năm, có thể theo đuổi lẽ phải trong mười năm đã là một điều rất xuất sắc.”

Georgia ngẩn ra.

“Theo như tôi biết, tồn tại mấy ngàn năm chỉ có một thứ ——” Bạch Liễu nhướng mắt, bình tĩnh nói: “——đó chính là Tà Thần.”

“Nhưng sự tồn tại của ông ta, đối với mọi người mà nói, là một sai lầm.”

“Nó đã tồn tại hàng nghìn năm và đang tìm kiếm một sự tồn tại đúng đắn nào đó. Nói cách khác, nếu phải theo đuổi một sự tồn tại đúng đắn nào đó trong hàng nghìn năm, cuối cùng, nói không chừng lại đi theo hướng cực đoan như Tà Thần.”

“—— giống như nếu anh tìm cách bảo vệ người dân của mình khỏi mọi tổn hại trong hàng thiên niên kỷ, thì sự bảo vệ này cuối cùng sẽ trở thành một loại tổn thương.”

“Giống như Cổ La Luân đã từng như vậy.”

Georgia im lặng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Lục Dịch Trạm mua đồ ăn trở về, Bạch Liễu tắt đèn đứng dậy chuẩn bị ra ngoài: “Theo quan điểm cá nhân của tôi, tôi cảm thấy anh vẫn rất thích hợp làm hoàng đế. “

“…Tại sao…” Georgia khẽ hỏi trong bóng tối.

Bạch Liễu bình tĩnh trả lời: “Bởi vì anh là người có đầu óc.”

“Quyết định của anh có thể không chính xác tuyệt đối, nhưng anh nhất định sẽ cố gắng tránh những sai lầm làm tổn thương người khác, vậy là đủ.”

Lục Dịch Trạm gõ cửa: “Nói chuyện xong chưa? Tôi chuẩn bị nấu cơm đây!”

“Được.” Bạch Liễu đẩy cửa ra, liếc mắt thăm dò Lục Dịch Trạm, “Thương lượng xong rồi.”

Lục Dịch Trạm nhìn Georgia theo phía sau Bạch Liễu, thấy vẻ mặt anh vẫn bình thường thì thở phào nhẹ nhõm: “Thương lượng xong là tốt rồi.”

Georgia cởi áo khoác treo lên giá treo, rất tự nhiên nhận lấy đồ ăn từ trong tay Lục Dịch Trạm: “Để tôi giúp anh nấu.”

Lục Dịch Trạm giật mình, theo bản năng muốn giựt lại: “Georgia, không cần đâu!”

Sắc mặt Georgia trông nhợt nhạt, bàn tay cầm thoạt như không dùng sức nhưng túi đồ ăn lại im lìm lặng lẽ chuyển về phía anh: “Nếu tôi đã tới đây làm khách thì không có đạo lý nào để chủ nhà lại tự mình làm hết.”

“…hiếm khi cậu đến chỗ chúng tôi làm khách.” Lục Dịch Trạm nở nụ cười tươi rói trên mặt, nhưng tay thì âm thầm kéo túi đồ ăn đến bên mình, “Từ trước đến nay trong nhà toàn là

tôi nấu nướng, chưa bao giờ để khách nhúng tay, hai người cứ nghỉ ngơi, chờ thưởng thức tay nghề của tôi là được."

Túi đồ ăn lại bị kéo trở về lần nữa.

Georgia ngữ khí lạnh lẽo: "Lục tiên sinh, tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng tất cả món ăn ở nơi này rồi, Armand có thể làm chứng, tay nghề của tôi cũng rất tốt, hiếm khi tôi làm khách, hay là ngài cứ nghỉ ngơi một ngày nếm thử tay nghề của tôi xem sao."

Lục Dịch Trạm cười tủm tỉm pha trò: "Thật sao? Tôi không tin."

"Bạch Liễu cũng khen món ăn tôi nấu có hương vị gia đình, hơn nữa hai người là khách quý phương xa, chúng tôi tuyệt đối không có đạo lý để khách quý xuống bếp như vậy."

Anh đến tôi đi, túi đồ ăn bị đẩy qua đẩy lại, hai người Georgia và Lục Dịch Trạm khách khí chơi cả chục hiệp, túi đồ ăn bay tới bay lui ở giữa như dây kéo co nhưng chưa rơi vào tay ai.

"Đây là chiến thuật thao túng tâm lý của Chiến Thuật Gia đỉnh cấp à?" Mộc Kha hình như hiểu hiểu được gì, ánh mắt nghiêm túc, "Giằng co nãy giờ mà đồ ăn vẫn không hư hao."

Mục Tứ Thành trợn to hai mắt, há to miệng: "…Làm cái quỷ gì vậy?"

Lưu Giai Nghi xem một hồi lâu, sau đó mới nghiêm túc bình luận: "…Chắc là đang giao lưu trao đổi văn hóa."

- ——oOo—

Chương 570

Lục Dịch Trạm bất đắc dĩ chống gối đứng lên, buồn cười nhận nhiệm vụ: "Tôi hiểu rồi, tôi ra ngoài mua đồ ăn đây, mọi người muốn ăn cái gì?"

"Tôi muốn ăn hoàng hầu!" Mục Tứ Thành là người đầu tiên chủ động giơ tay, "Với mao bụng nữa!"

(*) 黄喉 – hoàng hầu: cổ họng vàng, 毛肚- mao bụng: sách bò

"Không biết bây giờ còn đồ tươi không." Lục Dịch Trạm lấy tờ giấy bạc ra viết xuống, ngẩng đầu nhìn Georgia và Armand, "Hai người là khách nên gọi món trước đi, có món gì kiêng ăn hoặc thích ăn không?"

Georgia lắc đầu: "Tôi ăn gì cũng được."

"Hoàng hầu… là cái gì?" Armand cau mày, "Mao bụng nữa?"

Mục Tứ Thành đắc ý ôm ngực, khinh thường nói: "Dốt thế, ăn lẩu là phải ăn mấy thứ đó!"

"Vậy thứ đó là gì?" Armand hỏi, "Nhìn cậu cũng đâu biết thứ đó là cái gì."

Vẻ khinh thường của Mục Tứ Thành đông cứng lại trên mặt.

Đúng là cậu không biết mấy thứ đó là gì, cậu chỉ biết ăn rất ngon thôi.

“Hoàng hầu là mạch máu động mạch chủ của con bò, sau khi cắt ra khỏi tim thì lộn ngược lại màng mạch máu bên trong rồi rửa đi rửa lại nhiều lần, tiếp đó cắt thành từng đoạn, chế biến vài giây là có thể ăn, lúc ăn cắn vào mạch máu sẽ có cảm giác sần sật, giòn giòn, rất ngon.” Mộc Kha cười thân thiện giải thích, ngữ khí rất ôn hòa: “Còn mao bụng là dạ dày của bò, khi chế biến phải lật qua rửa lại ba lần vì bên trong có rất nhiều tầng xúc tu dùng để tiêu hóa.”

“À quên mất, chúng tôi cũng ăn óc nữa, ngon lắm.”

Armand: “!!!”

Sao toàn là bộ phận đáng sợ gì đâu không vậy! Đồ ăn ở đây thật kinh khủng! Là dị đoan sao!

Armand sắc mặt lập tức tái nhợt, chỉ vào Mục Tứ Thành kinh hãi nói: “Tôi không ăn mấy thứ cậu ta ăn đâu nha!”

Mục Tứ Thành: “…”

Cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm!

Thấy Lục Dịch Trạm rời đi, Bạch Liễu quay đầu lại nhìn Georgia: “Vào thư phòng đi, chúng ta bàn chuyện linh hồn của anh.”

Georgia hít sâu một hơi, đứng lên, chân thành cảm tạ: “Cám ơn.”

Thấy Bạch Liễu và Georgia đi vào thư phòng mà Hắc Đào vẫn bình thản, từ đầu đến cuối không can thiệp cũng không ngăn cản, Mục Tứ Thành không ngại hóng hớt trò vui thò đầu qua, dùng khủy tay huých y một cái, thì thào: “Uê, nãy giờ anh cảnh giác lắm mà, sao bây giờ không nói gì hết vậy, không sợ Bạch Liễu với Georgia chạy mất à?”

Hắc Đào ngẩng đầu nhìn Mục Tứ Thành, thản nhiên nói: “Không chạy đâu.”

Mục Tứ Thành hứng thú: “Tại sao? Cả ngày nay anh cứ đề phòng mãi đó thôi.”

“Trước đó lúc Bạch Liễu nhắc đến anh ta thì nảy sinh dục vọng.” Hắc Đào rũ mắt xuống, nghiêm túc trả lời: “Nhưng sau khi nhìn thấy anh ta thì lại không có dục vọng.”

Mục Tứ Thành nghe xong thì đầu đầy chấm hỏi: “…Ý anh là sao?”

Lưu Giai Nghi nãy giờ ngồi im lặng xem kịch vui, không nhịn được lộ ra vẻ mặt = =!.

Trước đó khi nhắc đến Georgia, Bạch Liễu nảy sinh dục vọng không phải nhắm vào Georgia mà nhắm vào tiền của anh ta, bây giờ mặt đối mặt gặp Georgia trực tiếp ngoài đời nhưng lại không thấy tiền đâu, thì dĩ nhiên là không còn dục vọng gì nữa.

Cảm giác của Hắc Đào đối với Bạch Liễu cực kỳ chuẩn xác, mặc dù y không hiểu nhưng y hoàn toàn có thể cảm nhận được, Bạch Liễu không thể che giấu cảm xúc cá nhân trước mặt Hắc Đào.

Lưu Giai Nghi yên lặng cầm ly uống cạn ly nước ngọt, thầm thở dài trong bụng —— lỡ như sau này Bạch Liễu có trà xanh, có khi mới bước chân trái định trèo tường thì Hắc Đào đã phát hiện ra rồi.

Đường Nhị Đả nhìn phòng làm việc, tâm tình vừa mới thư thái liền căng thẳng trở lại.

… không biết Bạch Liễu sẽ thương lượng với Georgia như thế nào.

Trong thư phòng.

Bạch Liễu ngồi trên ghế sô pha trước tủ sách, Georgia thì ngồi trên ghế, thật ra lúc đầu anh có chút chán ghét bầu không khí tối tăm và cách bài trí của nơi này —— nó khiến anh nhớ đến giấc mơ đó.

Nhưng khoảnh khắc Bạch Liễu quay người bật đèn sàn, ánh sáng màu cam ấm áp tràn ngập căn phòng, Georgia sững sờ.

Trên chiếc ghế dài là hai chiếc áo khoác, một của Hắc Đào và một của Đường Nhị Đả, trên sàn nhà có vài cuốn sách đầy chữ viết tay của Mộc Kha đang để mở, trên bàn là một đĩa trái cây chất đống với kẹo trái cây, quýt và hạt dưa, bên cạnh là một quả cam đã gọt vỏ và một đống vỏ hạt dưa vụn, rõ ràng là tác phẩm của Lưu Giai Nghi và Mục Tứ Thành.

Không khí náo nhiệt hỗn loạn và hơi thở bộn bề của cuộc sống ập vào mặt.

“Xin lỗi, thư phòng còn chưa thu dọn xong.” Bạch Liễu ra hiệu Georgia ngồi xuống, “Anh có ngại không?”

Georgia hoàn toàn thả lỏng, anh cười nhẹ, ngồi xuống theo động tác của Bạch Liễu, giọng điệu có chút hoài niệm nói: “Không sao.”

“… Lúc tôi còn trẻ có mang Armand đến cục 3 làm việc, không có nhiều thời gian dọn dẹp, trong nhà cũng bừa bộn như thế này.”

“Trước đó dùng danh nghĩa bạn tri kỷ để lừa gạt linh hồn của anh, quả thật là tôi sai.” Bạch Liễu vừa ngồi xuống đã nhận lỗi, thái độ rất thành khẩn, “… Nếu như anh……”

“Cậu lừa tôi à?” Georgia khó có lúc trêu chọc như vậy, anh nở nụ cười, đôi mày và ánh mắt nhu hòa dưới ánh đèn vàng ấm áp, trong bầu không khí như vậy sự nghiêm túc và cứng rắn đều bị pha loãng không ít, “Không phải cậu là tri kỷ của tôi sao?”

Bạch Liễu dừng một chút, cũng cười nói: “Quả nhiên.”

“Anh có ký ức lúc tôi và anh giao dịch linh hồn phải không?”

“Ừ.” Georgia cụp hàng mi dài xuống, anh hồi tưởng lại, giọng điệu tỉnh táo, “Tuy là ban đầu quả thật rất tức giận, thậm chí còn cảnh giác nữa, tôi chỉ sợ cậu chiếm được linh hồn của tôi xong thì sẽ lợi dụng nó để tổn thương những người mà tôi quan tâm.”

“Nhưng kỳ thật cậu vẫn luôn bảo hộ họ, so với tôi còn tốt hơn.”

Georgia ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu: “—— cho dù là Cổ La Luân, Armand, hay là Lục Dịch Trạm tiên sinh.”

“Đúng là Cổ La Luân không thể có một thái tử bị người khác điều khiển linh hồn.” Georgia bình tĩnh nói, “Nhưng tôi thường tự hỏi, mình có thực sự thích hợp làm người đứng đầu vương quốc này không?”

“Mười năm qua, tôi đã vắt kiệt con đường khát vọng ngây thơ mà bọn họ lựa chọn cùng với dũng khí đối mặt thế giới tràn đầy lo lắng của bọn họ.”

“… Lúc tôi trở về Cổ La Luân, mọi người đều vui mừng hoan nghênh tôi, ôm tôi khóc thảm thiết, khen tôi năm đó làm đúng, nói rằng bọn họ không nên khép mình ở đây sống một cuộc

sống không tranh chấp, con người phải đối mặt với thế giới và chấp nhận mọi thử thách đến với họ.”

“Lẽ ra tôi nên cảm thấy nhẹ nhõm mới đúng.”

Georgia im lặng một lúc lâu rồi nhẹ nhàng nói tiếp: “Nhưng tôi chỉ cảm thấy sợ hãi mà thôi.”

“Trong suốt mười năm qua, càng tiếp xúc với nhiều dị đoan và càng chứng kiến nhiều bi kịch, tôi lại càng sợ hãi. Tôi dần trở nên giống như những người dân của Cổ La Luân. Tôi muốn bảo vệ họ hoàn toàn, để họ đừng đối mặt với nguy hiểm trong thế giới này.”

“Ngay cả Armand đứng cạnh tôi và chiến đấu với tôi, cũng khiến tôi cảm thấy bất an.”

“Tôi biết là không đúng.” Georgia nhìn xuống lòng bàn tay trống không của mình, “Nhưng làm gì có sự đúng đắn nào có thể tồn tại ngàn năm được chứ?”

“Không có sự đúng đắn nào có thể tồn tại ngàn năm.” Bạch Liễu thản nhiên trả lời, “Vì sao anh lại muốn theo đuổi sự đúng đắn ngàn năm?”

“Con người chỉ có thể tồn tại trong một trăm năm, có thể theo đuổi lẽ phải trong mười năm đã là một điều rất xuất sắc.”

Georgia ngẩn ra.

“Theo như tôi biết, tồn tại mấy ngàn năm chỉ có một thứ ——” Bạch Liễu nhướng mắt, bình tĩnh nói: “——đó chính là Tà Thần.”

“Nhưng sự tồn tại của ông ta, đối với mọi người mà nói, là một sai lầm.”

“Nó đã tồn tại hàng nghìn năm và đang tìm kiếm một sự tồn tại đúng đắn nào đó. Nói cách khác, nếu phải theo đuổi một sự tồn tại đúng đắn nào đó trong hàng nghìn năm, cuối cùng, nói không chừng lại đi theo hướng cực đoan như Tà Thần.”

“—— giống như nếu anh tìm cách bảo vệ người dân của mình khỏi mọi tổn hại trong hàng thiên niên kỷ, thì sự bảo vệ này cuối cùng sẽ trở thành một loại tổn thương.”

“Giống như Cổ La Luân đã từng như vậy.”

Georgia im lặng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Lục Dịch Trạm mua đồ ăn trở về, Bạch Liễu tắt đèn đứng dậy chuẩn bị ra ngoài: “Theo quan điểm cá nhân của tôi, tôi cảm thấy anh vẫn rất thích hợp làm hoàng đế. “

“…Tại sao…” Georgia khẽ hỏi trong bóng tối.

Bạch Liễu bình tĩnh trả lời: “Bởi vì anh là người có đầu óc.”

“Quyết định của anh có thể không chính xác tuyệt đối, nhưng anh nhất định sẽ cố gắng tránh những sai lầm làm tổn thương người khác, vậy là đủ.”

Lục Dịch Trạm gõ cửa: “Nói chuyện xong chưa? Tôi chuẩn bị nấu cơm đây!”

“Được.” Bạch Liễu đẩy cửa ra, liếc mắt thăm dò Lục Dịch Trạm, “Thương lượng xong rồi.”

Lục Dịch Trạm nhìn Georgia theo phía sau Bạch Liễu, thấy vẻ mặt anh vẫn bình thường thì thở phào nhẹ nhõm: “Thương lượng xong là tốt rồi.”

Georgia cởi áo khoác treo lên giá treo, rất tự nhiên nhận lấy đồ ăn từ trong tay Lục Dịch Trạm: “Để tôi giúp anh nấu.”

Lục Dịch Trạm giật mình, theo bản năng muốn giựt lại: “Georgia, không cần đâu!”

Sắc mặt Georgia trông nhợt nhạt, bàn tay cầm thoạt như không dùng sức nhưng túi đồ ăn lại im lìm lặng lẽ chuyển về phía anh: “Nếu tôi đã tới đây làm khách thì không có đạo lý nào để chủ nhà lại tự mình làm hết.”

“…hiếm khi cậu đến chỗ chúng tôi làm khách.” Lục Dịch Trạm nở nụ cười tươi rói trên mặt, nhưng tay thì âm thầm kéo túi đồ ăn đến bên mình, “Từ trước đến nay trong nhà toàn là

tôi nấu nướng, chưa bao giờ để khách nhúng tay, hai người cứ nghỉ ngơi, chờ thưởng thức tay nghề của tôi là được."

Túi đồ ăn lại bị kéo trở về lần nữa.

Georgia ngữ khí lạnh lẽo: "Lục tiên sinh, tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng tất cả món ăn ở nơi này rồi, Armand có thể làm chứng, tay nghề của tôi cũng rất tốt, hiếm khi tôi làm khách, hay là ngài cứ nghỉ ngơi một ngày nếm thử tay nghề của tôi xem sao."

Lục Dịch Trạm cười tủm tỉm pha trò: "Thật sao? Tôi không tin."

"Bạch Liễu cũng khen món ăn tôi nấu có hương vị gia đình, hơn nữa hai người là khách quý phương xa, chúng tôi tuyệt đối không có đạo lý để khách quý xuống bếp như vậy."

Anh đến tôi đi, túi đồ ăn bị đẩy qua đẩy lại, hai người Georgia và Lục Dịch Trạm khách khí chơi cả chục hiệp, túi đồ ăn bay tới bay lui ở giữa như dây kéo co nhưng chưa rơi vào tay ai.

"Đây là chiến thuật thao túng tâm lý của Chiến Thuật Gia đỉnh cấp à?" Mộc Kha hình như hiểu hiểu được gì, ánh mắt nghiêm túc, "Giằng co nãy giờ mà đồ ăn vẫn không hư hao."

Mục Tứ Thành trợn to hai mắt, há to miệng: "…Làm cái quỷ gì vậy?"

Lưu Giai Nghi xem một hồi lâu, sau đó mới nghiêm túc bình luận: "…Chắc là đang giao lưu trao đổi văn hóa."

- ——oOo——

Chương 571

“Em có để mấy chai rượu vang đỏ hảo hạng ở tủ rượu phía dưới.” Mộc Kha đúng lúc cười hỏi: “Để em mang lên cho tỉnh sau đó cùng uống nhé?”

Rượu vang đỏ được mang lên, rót liên tục vào ly, nhóm người tửu lượng thấp nhanh chóng say khướt, Phương Điểm hò hét to nhất lại là người gục ngã đầu tiên vì uống quá ché, cô u ám chỉ vào Georgia và Armand đối diện: “…Không ngờ, không ngờ tới…”

“Hai người nước ngoài các cậu tửu lượng ghê gớm nhưng lòng dạ xấu xa thật đấy… hức.. hức…dám chuốc say tôi!”

Người nước ngoài “xấu xa” Georgia bị Phương Điểm rót rượu liên tục nhưng tửu lượng quá tốt nên vẫn bất động như núi, thành thành thật thật nhận sai, “…… Thất lễ.”

Armand thực ra có hơi say, nhưng tửu lượng của cậu khá tốt, hầu như vẫn miễn cưỡng giữ được phong độ của mình, lúc này đang nhìn Mục Tứ Thành lăn lộn nổi điên dưới sàn nhà, vẻ mặt không nói nên lời.

Vậy mà trước đây cậu còn so đo tức giận với loại người này, thật là quá ngây thơ mà.

Mục Tứ Thành say không còn biết trời trăng gì giơ tay kiêu ngạo rống lên: “Hoàng tử là bại tướng của ông đâyyy!!”

Armand vội vàng giận dữ hét lại: “Ai là bại tướng của cậu, cái con khỉ say xỉn này!”

“Armand say rồi.” Georgia áy náy đè Armand xuống, “Lát nữa tôi đưa em ấy về.”

Lục Dịch Trạm vốn không uống nhiều, bất đắc dĩ cười cười: “Không sao đâu.”

“Trước khi đi, tôi có mang quà đến cho hai người.” Georgia đặt hai chiếc túi đã để sẵn bên cạnh tủ giày lên bàn, động tác và giọng điệu của anh rất nhẹ nhàng, tựa hồ như không cảm thấy quan trọng gì. “Của ít lòng nhiều, hy vọng hai người thích nó.”

Georgia lấy thứ trong túi ra.

Ánh mắt Bạch Liễu trong nháy mắt dán chặt vào người anh, Lục Dịch Trạm thiếu chút nữa phun ra một ngụm canh, ngay cả Mộc Kha cũng sững người trong giây lát.

Phương Điểm say tít mù nhìn kỹ một chút, sờ sờ, ngẩn người nói: “Cái gì vậy, pho tượng vàng chóe luôn… “

Trên bàn có hai pho tượng vàng, một là Bạch Liễu, một là Lục Dịch Trạm, cao khoảng bằng một cánh tay, toàn thân tỏa ánh vàng chói lóa. Tượng Bạch Liễu là tượng đơn chỉ có mình hắn,

còn tượng Lục Dịch Trạm là tượng đôi, tạc dáng vẻ anh mặc một bộ vest đen, bên cạnh là cô dâu có khuôn mặt mơ hồ đang dựa vào cánh tay.

"Đây là quà gặp mặt dành cho Bạch Liễu." Georgia bình tĩnh giới thiệu, "Còn đây là quà gặp mặt của Lục tiên sinh, bởi vì trước đây tôi không biết diện mạo của tiểu thư Phương Điểm nên không kịp điêu khắc khuôn mặt, tôi sẽ để thợ thủ công ở lại để điêu khắc khuôn mặt cô ấy sau vậy."

"Không cần!" Lục Dịch Trạm kinh hãi xua tay, "Lễ vật này đắt quá, chúng tôi không thể nhận!"

Bạch Liễu híp mắt, chỉ vào tượng Lục Dịch Trạm sắc bén hỏi: "Tại sao tượng của cậu ấy lại là tượng 2 người, nặng gấp đôi của tôi?"

"Không được coi thường quà của người khác!" Lục Dịch Trạm gầm lên, vỗ đầu Bạch Liễu, "Muốn từ chối quà đắt tiền của người khác thì nói chuyện lịch sự một tí!"

"Xin đừng từ chối." Georgia chân thành nói, "Anh và Bạch Liễu đều đã giúp đỡ Cổ La Luân, nếu tôi thậm chí không thể đưa ra món quà cảm ơn bình thường nhất ở Cổ La Luân thì đó sẽ là một sự sỉ nhục đối với chúng tôi."

Lục Dịch Trạm gục xuống che mặt: "!!!"

Món quà cảm ơn bình thường nhất của cậu là ở mức này rồi á hả!

Này cũng hơi quá rồi!!

“Vậy thì nhận đi.” Bạch Liễu bình tĩnh vươn tay nhận lấy bức tượng, “Quà của bạn bè thì không có lý do gì để từ chối hết.”

Sao lúc này lại nhận bạn nhận bè nhanh vậy!?!

Lục Dịch Trạm dở khóc dở cười đưa tay ngăn Bạch Liễu: “Thực sự không thể…”

Georgia nhìn chằm chằm vào Lục Dịch Trạm: “Anh muốn từ chối để chúng tôi bẽ mặt sao?”

Lục Dịch Trạm: “…”

Georgia nghiêm túc thật rồi.

Cuối cùng vẫn nhận lấy.

“Vậy sao các tượng vàng của Lục Dịch Trạm lại có hai người?” Bạch Liễu chân thành hỏi, “Công lao của tôi nhiều hơn của cậu ta, đáng lẽ tôi phải nhận được vàng nhiều gấp đôi cậu ta chứ.”

“Bởi vì đó là quà cưới của Lục tiên sinh.” Georgia giải thích, “Cho nên là của hai người.”

Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào tượng vàng có kích thước gấp đôi trên bàn, sờ cằm, liếc liếc nhìn Hắc Đào vẫn đang im lặng ăn ở bên cạnh, rơi vào trầm tư.

“Vậy nếu kết hôn thì sẽ nhận được tượng vàng nặng gấp đôi à?”

Hắc Đào: “?”

Nhìn ánh mắt tính toán quen thuộc của Bạch Liễu, Lục Dịch Trạm có một dự cảm không lành: “Bạch Liễu, cậu định làm gì…”

Bạch Liễu lẩm bẩm nói: “Vậy thì ——“

Hắn quay đầu nhìn Georgia, nghiêm túc nói: “Tôi cũng sắp kết hôn rồi, Georgia, làm cho tôi tượng vàng hai người luôn đi, bạn trai tôi cao 1,9 mét đấy, nếu anh làm theo tỷ lệ thì phải đúc nhiều vàng một chút…”

Lục Dịch Trạm suy sụp: “Đừng tùy tiện kết hôn chỉ vì chuyện này!”

Sau khi tặng tượng vàng, Georgia mang Armand rời đi.

“Hóa ra kết hôn còn được tiền mừng kiểu này.” Bạch Liễu trầm ngâm, “Ngay cả vàng cũng tăng gấp đôi, thảo nào người người đều muốn kết hôn…”

Lục Dịch Trạm ngã úp mặt xuống ghế sô pha, kiệt sức như vừa vật lộn với cả trăm con voi: "…Trừ cậu ra không ai đòi kết hôn để lấy tiền mừng kiểu này đâu."

Kỳ nghỉ của anh lại trôi qua…

Lục Dịch Trạm rưng rưng nước mắt nghĩ, hu hu, mình muốn kết hôn!

Ngày hôm sau.

Mục Tứ Thành say khướt cả đêm cuối cùng cũng tỉnh dậy trên ghế sofa, đầu như búa bổ, cậu thấy một bức tượng bằng vàng nho nhỏ cỡ khoảng bằng bàn tay nằm bên cạnh mình.

"???" Mục Tứ Thành tức giận giơ bức tượng nhỏ lên, "Thằng ngu nào tạc tượng tôi bị đánh vậy?"

Bạch Liễu cũng mới vừa tỉnh dậy bưng ly chuẩn bị rót nước ấm uống, khóe mắt quét qua, tùy ý nói: "À cái đó hả, tối qua Armand nhờ tôi đưa cho cậu đấy."

"Cậu ta bảo là phải khắc lại dáng vẻ thua trận thảm hại của cậu để cho cậu lúc nào cũng nhớ kỹ ấy mà."

"Ai thua thảm! Cậu ta mới thua ấy!" Mục Tứ Thành tức đến nỗi định ném luôn bức tượng vào thùng rác, "Ai cần cái thứ chó má mà cậu ta đưa ——"

“——là tượng bằng vàng ròng đó.” Bạch Liễu cầm ly nước nóng không nhanh không chậm bổ sung nửa câu sau, “Cậu không cần thì đưa cho tôi đi.”

Mục Tứ Thành định ném nó thì sững người, cậu từ từ thả tay ra, do dự hồi lâu, cắn một miếng, sau đó đờ đẫn nói: “Mẹ nó, mềm quá, vàng ròng thật này!”

“Ừ.” Bạch Liễu chậm rãi đáp: “Dù sao cậu ta cũng là hoàng tử.”

——Quà gặp mặt tặng bạn cũng không đến nỗi quá khó coi.

“Thu dọn đồ đạc chuẩn bị vào trò chơi.” Bạch Liễu ngước mắt, bình tĩnh nói: “Hôm nay công bố kết quả bốc thăm vòng loại trực tiếp, chúng ta chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo thôi.”

Trong trò chơi, phòng họp của Đoàn xiếc thú lang thang.

Vương Thuấn vội vàng đi vào phòng họp, hắn hít sâu một hơi, chống tay lên bàn: “Đã có kết quả.”

Mọi người nhìn sang.

“Thợ săn hươu.” Vẻ mặt Vương Thuấn căng thẳng, “Đối thủ tiếp theo của chúng ta là Thợ săn hươu.”

Trụ sở của Cục xử lý Dị đoan, tầng thấp nhất dưới lòng đất.

Các dị đoan bị nhốt ở đây đều là những kẻ cực kỳ nguy hiểm và vẫn chưa tìm ra phương pháp thu dụng hợp lý, chỉ có những người có cấp bậc đội trưởng mới có thể đi thang máy đến đây.

Sau lần hỗn loạn do Bạch Liễu gây ra, an ninh ở đây càng được thắt chặt, để đến đây, ngoài việc là đội trưởng, bạn còn phải điền vào một loạt đơn đăng ký, thậm chí còn phải đeo vòng giám sát.

Sầm Bất Minh đeo chiếc vòng giám sát vào cổ tay, quẹt thang máy bằng thẻ căn cước đội trưởng, sau đó nhấn nút thang máy tầng dưới cùng.

Suốt quãng đường đi xuống thang máy, anh ta mặc áo khoác đồng phục của Cục quản lý dị đoan, bịt mắt trái, một tay ôm ngực, im lặng không nói gì, trên gấu quần áo và giày vẫn còn vết máu chưa được lau rửa sạch sẽ, vòng giám sát phát ra âm thanh của đội viên: “Sầm đội, anh chỉ có thể ở lại mười lăm phút.”

“Ừ.” Sầm Bất Minh trả lời nhạt nhẽo, “Tôi biết.”

Thang máy cuối cùng cũng hạ xuống tầng cuối cùng, chậm rãi mở ra, trước mặt là bóng tối. Một số dị đoan không thích hợp bị giam giữ ở nơi có ánh sáng, cho nên nơi này vẫn luôn âm u tối đen như mực, chỉ có hai bên đường ở giữa le lói ánh sáng yếu ớt và phảng phất mùi tanh của nước biển trong không khí
——

—— Hương vị kinh tởm khiến người chán ghét giống như cơ thể của Bạch Lục.

Sầm Bất Minh bước vào, đế giày của anh ta gõ những bước chân nhịp nhàng và trật tự trên sàn kim loại, có thứ gì đó không thể diễn tả được đang dần kích động trong bóng tối ở cả hai bên, nhưng trong khoảnh khắc chúng đến gần Sầm Bất Minh, giống như thể đánh hơi thấy được đồng loại còn nguy hiểm hơn cả mình, chúng lại co rúm người quay trở lại chỗ cũ.

Mùi nước biển trong không khí lại lặng lẽ tiêu tan.

Sầm Bất Minh dường như không nhận thấy những thứ đó, vẫn bình thản bước qua bóng tối. Nghe tiếng bước chân lộp cộp đều đặn của anh ta, các đội viên giám thị thở dài. Nếu họ không biết những kẻ bị giam ở đây đều là dị đoan hung hãn, chưa tìm được cách thu dụng hữu hiệu thì có lẽ họ nghĩ Sầm đội chỉ đang tản bộ trên sân thao luyện chứ không phải là đi kiểm tra ở tầng đáy.

Tất nhiên, một người huấn luyện viên hung tàn như Sầm đội thường sẽ không làm những việc lãng phí thời gian như vậy.

Tuy nhiên, Sầm đội thường không đi đến tầng cuối cùng, mặc dù có quyền nhưng anh ta cực kỳ ghét nơi này, anh ta đánh giá tầng thấp nhất của Trụ sở Cục Quản lý Dị đoan là 【một nơi không nên tồn tại】.

“Loại dị đoan cực kỳ nguy hiểm không thể thu dụng này tốt nhất là nên xử tử.” Sầm Bất Minh thờ ơ bình luận như thế về tầng chứa dị đoan cuối cùng, “Nếu không, một ngày nào đó, lũ quái vật này sẽ gây ra tác hại không tưởng cho con người.”

Những lúc đó, đội trưởng Tô Dạng sẽ không đồng ý và phản đối: "Điều này không phù hợp với ý tưởng của Cục dị đoan!"

"Ý nghĩa tồn tại của chúng ta là dung nạp và đối phó dị đoan chứ không phải xử tử bừa bãi chúng!"

"Ý cậu là cái ý tưởng ngây thơ của 【Nhà tiên tri】 đã chết 10 năm trước ấy hả?" Sầm Bất Minh cười khẩy, "Người đã chết thì ý tưởng cũng nên thay đổi."

"Loại ngu ngốc ngây thơ cố gắng cứu vớt những kẻ dị đoan này sẽ không có kết cục tốt đâu."

"Anh!" Ngay cả một người tính tình hiền lành tốt bụng như Tô Dạng cũng bị Sầm Bất Minh chọc tức, anh hít sâu một hơi, "Sầm đội, tôi biết đội 2 chủ yếu là ra tiền tuyến, thường trực diện đối đầu dị đoan, ít hay nhiều gì cũng có thương vong, anh oán hận dị đoan là chuyện bình thường."

"Tôi cũng biết anh rất ghét 【Nhà tiên tri】vì anh ấy đã thiết lập cơ chế này."

——Đúng vậy, Sầm đội cực kỳ chán ghét mọi thứ về 【Nhà tiên tri】, đến nỗi bất cứ khi nào một thành viên trong đội đề cập đến anh, dù chỉ là một cuộc nói chuyện xã giao, anh ta cũng sẽ lạnh lùng cắt ngang đối phương: "Đừng thảo luận về một người đã chết trước mặt tôi."

Đây cũng là một trong những lý do tại sao rất ít người ở thế giới hiện tại biết đến sự tồn tại của 【Nhà tiên tri】.

Chương 572

“Nhưng vừa rồi anh vẫn dùng quyền hạn của nhà tiên tri đó thôi.” Tô Dạng sắc bén hỏi, “Nếu Sầm đội chán ghét mọi thứ về nhà tiên tri như vậy, tại sao anh phải viện tới quyền hạn mà anh ấy để lại?”

Sầm Bất Minh mím môi thành một đường thẳng, anh ta không nói gì, sắc mặt đen kịt.

Tô Dạng nhẹ giọng lại: “Chuyện xử lý dị đoan ở tầng cuối cùng sau này hãy nói.”

“Tôi hoàn toàn không đồng ý với việc tiêu hủy bừa bãi, điều này vi phạm mục đích ban đầu khi thành lập Cục Dị đoan —— chúng ta tìm kiếm ở dị đoan không phải là sự thù địch, mà là một thái độ và phương pháp hợp lý hơn, cho dù là giam giữ hay thu dụng, hoặc nghiên cứu để tìm ra điểm yếu cũng được. Với tư cách là thành viên của Cục Quản lý Dị đoan, thời điểm chúng ta bước chân vào nơi này ——”

Tô Dạng ngước mắt lên: “Ranh giới giữa chúng ta và dị đoan đã bị xóa nhòa.”

“Xử lý với dị đoan như thế nào cũng chính là xử lý chúng ta như thế ấy.”

Sầm Bất Minh tiếp tục bước vào, dần dần, ánh sáng xung quanh anh ta sáng lên, có thể nhìn rõ những bảng đánh số dị đoan trên cửa hai bên đường đi ——0056, 0055……

Có vẻ như những kẻ dị đoan này đã bị bắt giam từ rất sớm, nhưng giam cầm trong một thời gian dài như vậy, họ vẫn chưa tìm ra cách hợp lý để kiềm chế chúng.

Khi đi đến bên cạnh dị đoan số 0009, bước chân Sầm Bất Minh dừng lại, ngước mắt nhìn về phía cửa sắt lạnh lẽo, hồi lâu không nhúc nhích.

“Tôi không quan tâm những dị đoan khác.” Sầm Bất Minh thờ ơ nói, “nhưng việc tiêu hủy dị đoan 0009 phải được xúc tiến càng nhanh càng tốt.”

“Dị đoan 0009?” Tô Dạng cau mày, “Nhưng nó là dị đoan trong hồ sơ tuyệt mật do 【Nhà tiên tri】 thiết lập, không dễ di dời và tiêu hủy, sao Sầm đội lại đột nhiên đề xuất tiêu hủy dị đoan này vậy?”

Sầm Bất Minh dùng con mắt phải màu vàng sáng duy nhất của mình nhìn xuống Tô Dạng, điềm nhiên lên tiếng: “Bởi vì nó sắp mất kiểm soát.”

Trong hành lang tối tăm, chỉ có một quầng sáng yếu ớt rơi xuống huy chương trên vai Sầm Bất Minh tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, anh ta lặng lẽ đứng trước cửa, như thể muốn hòa vào những kẻ dị đoan đang vây quanh mình. Sầm Bất Minh vươn tay, đẩy cửa dị đoan 0009 ra.

Sau cửa có một cái bàn, trên bàn chỉ có một thứ duy nhất, chính là một khẩu súng.

Sầm Bất Minh đi tới, đẩy khẩu súng ra, nhìn vào hồ sơ dị đoan 0009 dưới chiếc nhẫn, rũ mắt xuống, dùng tay mở nó ra ——

——【Dị đoan số 0009】

【Tên Dị đoan: Sầm Bất Minh – Thợ săn thế hệ đầu tiên】

【…Thợ săn thế hệ đầu tiên trong dòng thế giới 0317 đã hoàn toàn bị giảm kích thước tinh thần và có hành vi bạo động, sau đó bị hủy bỏ chức vụ thợ săn và cấm quyền nhà tiên tri, chuyển thành đội trưởng đội 2. Đội trưởng chi đội 3 Đường Nhị Đả tiếp nhận vị trí Thợ săn thế hệ thứ hai…】

【…Cho đến nay tạm thời chưa xuất hiện ý định làm tổn thương người khác, đang có xu hướng hồi phục, vẫn đang giám sát…】

Ở dòng thế giới 0317, Sầm Bất Minh đã bắn chết sáu người bị tình nghi bán nước hoa hồng trong trò chơi 【Truth or Dare】 của Bạch Lục ——khẩu súng trong căn phòng này chính là hung khí trong vụ đó.

5 người trong số bọn họ đúng là đã bán nước hoa hồng, nhưng 1 người mới tham gia, chưa kịp buôn bán gì cả.

Lục Dịch Trạm đã hủy chức vụ thợ săn của Sầm Bất Minh và giam cầm Sầm Bất Minh trong thế giới đó theo quy định cho

đến giây phút cuối cùng của thế giới đó.

Sầm Bất Minh đã chết trong căn phòng nơi anh ta bị giam giữ.

Lục Dịch Trạm vốn dĩ nghĩ rằng đợi khi đến dòng thế giới tiếp theo, Sầm Bất Minh có thể quên hết mọi thứ và bắt đầu lại từ đầu, anh sẽ không bao giờ để Sầm Bất Minh tham gia vào trò chơi giữa anh và Bạch Lục, cứ để anh ta là một vị đội trưởng đơn giản bình thường tồn tại ở Cục Xử lý Dị đoan là được.

Để anh ta có thể bắt những kẻ dị đoan mà anh ta muốn bắt, huấn luyện các đội viên mà anh ta muốn huấn luyện và rút súng bảo vệ những người anh ta muốn bảo vệ trong một thế giới bấp bênh, và sẽ không đi đến cực đoan vì biết quá nhiều.

Nhưng Lục Dịch Trạm không ngờ rằng Sầm Bất Minh chuyển sinh luân hồi làm thợ săn qua hơn 300 dòng thế giới đã sớm biến thành dị đoan.

Ký ức của anh ta không thể bị xóa, và linh hồn 【Sầm Bất Minh】của anh ta nhảy giữa các dòng thế giới giống như một con quái vật giết chóc không ngừng hận thù, chỉ có thể mãi mãi ghi nhớ những kẻ đã gây ra thương tổn cho mình ——Đây là cái giá của việc trở thành một thợ săn, đây là nỗi đau phải gánh chịu khi tham gia trò chơi.

—— Tà Thần cười nói, hắn sẽ vĩnh viễn ghi nhớ.

Sầm Bất Minh vẫn nhớ cái cách Lục Dịch Trạm nhìn mình khi anh phát hiện ra rằng mình vẫn còn ký ức —— sốc, không thể tin được và buồn bã.

Sau đó, Lục Dịch Trạm quy kết Sầm Bất Minh là dị đoan và lập hồ sơ thu dụng anh ta, thậm chí còn giữ lại vị trí đội trưởng của đội 2 dưới dự giám sát của mình.

"Lục Dịch Trạm." Sầm Bất Minh nhìn Lục Dịch Trạm đang lập hồ sơ cho mình, bình thản nói, "Nếu anh nghĩ rằng tôi đã làm sai ở thế giới trước và không muốn sử dụng tôi nữa."

"Anh cứ giết tôi đi."

"Làm sai chính là làm sai, anh không cần thủ hạ lưu tình với tôi."

Bút trên tay Lục Dịch Trạm tạm dừng một chút, rồi anh cúi đầu tiếp tục viết, giọng đều đều: "… Cậu đã chết một lần, cậu đã trả giá cho tội lỗi của mình rồi."

"Chuyện của dòng thế giới trước thuộc về thế giới trước, còn chuyện của dòng thế giới này là vấn đề của dòng thế giới này, nếu cứ tính toán xuyên thời gian và không gian như cậu, thì mọi người đều phải trả những cái giá khác nhau cho những gì họ chưa làm."

"Có gì khác nhau đâu?" Sầm Bất Minh cố chấp hỏi, "Tất cả bọn họ đều là linh hồn của tôi."

"Nếu chuyện như vậy xảy ra một lần nữa, tôi vẫn sẽ đưa ra lựa chọn tương tự."

“Nhưng cậu ở thế giới này.” Lục Dịch Trạm rốt cục ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên sự kiên định rõ ràng, “vẫn chưa làm gì hết, không phải sao?”

Sầm Bất Minh và Lục Dịch Trạm nhìn nhau một lúc, sau đó anh ta từ từ quay đi: “…Lục Dịch Trạm, anh không hiểu à…”

“Bất kể ở dòng thế giới nào, những người đã làm điều sai trái sẽ không bao giờ thay đổi.”

“Một ngày nào đó, tôi sẽ làm điều tương tự như dòng thế giới đó.”

Cây bút trong tay Lục Dịch Trạm dừng lại hồi lâu, rất lâu mới viết được một nét, giọng nói nhỏ xíu không thể nghe rõ: “… Đợi đến khi cậu thực sự làm.”

“Tôi nhất định sẽ tự tay giết chết cậu.”

——Giống như Phương Điểm năm đó giết đội trưởng đội 2 phản loạn.

Sầm Bất Minh đóng hồ sơ dị đoan 0009, anh ta quay người rời khỏi phòng, cuối cùng trước khi rời đi, anh nhìn lại dị đoan số 【0001】 ở cuối hành lang.

——Dị đoan có tên 【Tương lai】.

Tất cả các loại dị đoan ở tầng này đều không thể thu dụng bằng các phương pháp thông thường, ngoại trừ tính nguy hiểm và không chắc chắn, thì ít nhiều gì chúng cũng có liên quan đến con người — một số là dị đoan do con người biến đổi, chẳng hạn như 0009, và một số dị đoan là vật mang mầm bệnh với con người, chẳng hạn như 【thức ăn nhãn cầu】.

Tiêu hủy dị đoan ở tầng này cũng chính là hủy diệt con người, cho nên lời Tô Dạng nói không sai.

Nhưng dị đoan duy nhất không liên quan đến ai cả đó là 【Tương lai】.

Nghe nói tất cả những ai đã nhìn trộm 【tương lai】 đều bị điên, người duy nhất không điên là Bạch Liễu.

Sầm Bất Minh chưa bao giờ nhìn trộm 【tương lai】, bởi vì anh ta đã đoán được 【tương lai】 của mình sẽ như thế nào, tên Lục Dịch Trạm kia cũng chưa bao giờ nhìn trộm 【tương lai】. Rõ ràng anh có kỹ năng 【 nhà tiên tri 】 nhưng lại không muốn sử dụng.

Sầm Bất Minh hỏi Lục Dịch Trạm tại sao lại không muốn tiên đoán một chút xem thế nào.

Lục Dịch Trạm vẫn luôn gãi đầu cười ngốc: “Bởi vì tôi không muốn biết.”

“Tôi sợ rằng 【tương lai】 sẽ khác với những gì tôi nghĩ.”

“Sầm đội.” Vòng giám sát truyền đến lời nhắc nhở của một đội viên, “Đã hết giờ rồi, lên đi ạ.”

Sầm Bất Minh bừng tỉnh, sau đó xoay người, lưng quay về phía bóng tối, giọng nói kiên định: “Ừm.”

“Ngày mai cho tôi nghỉ nửa ngày, tôi có chút việc, không đi làm.”

Đội viên trả lời: “Được, Sầm đội.”

Trong trò chơi, Đoàn xiếc thú lang thang, phòng họp.

“Ngày mai thi đấu, có bốn đội tiến vào vòng bán kết, trừ chúng ta ra, còn có Thợ săn hươu, Danh Sách Sát Thủ, Hiệp hội cờ bạc.” Vương Thuấn thở dài, “Đội có quyền rút thăm là Danh Sách Sát Thủ và Thợ săn hươu, chúng ta bị Thợ săn hươu rút trúng.”

Mục Tứ Thành nhìn giao diện hệ thống mà Vương Thuấn vừa mở lên, dựng tóc gáy: “Đội bọn họ có cái tên… hề thần kinh.. tên hề.. gì đó phải không?”

“Tên hề Daniel năm nay là chủ công vương bài của Thợ săn hươu.” Lúc Vương Thuấn nhắc đến cái tên này, giọng hắn không khống chế được run lên, “Kỹ năng là… khẩu súng nghiền nát linh hồn.”

“CD 15 phút một lần bắn, mỗi lần bắn ra 1 viên đạn màu lục, nếu bị đạn bắn trúng thì linh hồn sẽ bị nát vụn ngay lập tức,

kim bài miễn tử cũng không có tác dụng… Nghe nói người chơi chết dưới họng súng này không thể hồi sinh, sẽ trực tiếp tiêu tán trong trò chơi, thậm chí đăng xuất trò chơi cũng không được.”

“Đây là kỹ năng nguy hiểm nhất và được thảo luận nhiều nhất trong năm nay. Nhờ kỹ năng này, độ nổi tiếng của Tên hề đã tăng vọt kể từ giữa mùa giải, và hiện tại đang xếp thứ chín.”

“Mà hội trưởng kiêm Chiến Thuật Gia 【Đao Phủ Vô Danh】 của đội bọn họ xếp hạng thứ ba, chỉ đứng sau Nghịch Thần và Hắc Đào. Năm nay, ngoại trừ Danh Sách Sát Thủ, đây là đội thứ hai có hai đội viên lọt vào top 10 được yêu thích.”

Vương Thuấn hít một hơi thật sâu, vươn tay bấm vào giao diện hệ thống, giọng điệu và vẻ mặt rất nghiêm túc:

“Kỹ năng của Đao phủ là 【Nhẫn Tử Thần】, trước đây tôi có giới thiệu qua rồi, 【Nhẫn Tử Thần】 có thể tạo ra nhiều loại đạo cụ trừng phạt, đáng sợ nhất là cái giếng.”

Trên giao diện điều khiển hiện lên một tấm ảnh, trong tấm ảnh xuất hiện một cái giếng đen kịt, trong giếng dường như có vô số quái vật đang kích động, vươn hai tay dính đầy máu tươi muốn bắt người đứng phía trên kéo xuống dưới, mép của miệng giếng phát ra ánh sáng xanh bạc óng ánh khác thường.

“Cái giếng này tên là 【Giếng tội nhân】, có thể nhốt tất cả những người mà Đao phủ nhận định là có tội trong đó, người chơi bị nhốt ở trong giếng tuyệt đối không thể tự mình đi ra, và hầu hết những người bị nhốt không thể đi ra cũng đều đã chết trong thực tế.”

Vương Thuấn hít một hơi thật sâu: “—— cho dù đã có kim bài miễn tử.”

“Thời gian CD của kỹ năng này là 30 phút, nhưng sau khi kích hoạt thì thời gian sử dụng cũng có thể kéo dài 30 phút.”

“Tin là lúc mọi người nghe thông tin miêu tả kỹ năng thì cũng đã hiểu.” Vương Thuấn chậm rãi thở ra một hơi, “Bất luận là Đao phủ hay là Tên hề, kỹ năng của bọn họ đều là kỹ năng quy tắc.”

“—— Nói nôm na chính là 【kỹ năng được Thần ban tặng】.”

“Tin tốt duy nhất của chúng ta đó là kỹ năng của Tên hề và Đao phủ chỉ có thể nhắm mục tiêu vào một người tại một thời điểm, tức là【Giếng tội nhân 】chỉ có thể nuốt chửng một người chơi tại một thời điểm, và đạn cũng chỉ có bắn một đội viên tại một thời điểm.”

Vương Thuấn nói xong thì gượng cười.

Toàn phòng họp im lặng, không ai trả lời, Đường Nhị Đả trên mặt không lộ ra cảm xúc gì, sát khí lan tràn toàn thân, chậm rãi nói: “Mặc kệ dùng biện pháp gì, chúng ta nhất định phải giết Tên hề ngay từ đầu. “

“Tuyệt đối không được để viên đạn của cậu ta bắn trúng.”

Chương 573

Sau khi cuộc họp kết thúc, Bạch Liễu ở lại thảo luận với Vương Thuấn.

“Tôi đã điều tra những người chơi đã chết dưới tay của Tên hề và Đao phủ trong các trận đấu trước.” Vương Thuấn nhấp vào giao diện hệ thống đưa cho Bạch Liễu xem, “Cậu có để ý không, Tên hề giết người hoàn toàn là ngẫu nhiên, nhưng Đao phủ lại kiểm soát cậu ta, cho nên thật ra người Tên hề giết không phải là người cậu ta muốn giết mà chính là người Đao phủ muốn giết.”

“Nói nôm na thì Tên hề chính là sát thủ của Đao phủ.” Bạch Liễu ngắn gọn tổng kết, trầm ngâm nói: “Nhưng có chút kỳ quái, kỹ năng của Đao phủ không yếu, thậm chí kim bài miễn tử cũng không có tác dụng, vậy tại sao anh ta lại mượn tay Tên hề giết người?”

“Ừm, tôi cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.” Vương Thuấn thở dài, “Ngoài ra còn một điểm khá lạ nữa, tôi có điều tra qua những người chơi chết dưới tay hai người họ, phát hiện nạn nhân ít nhiều gì cũng có tham dự vào chuyện buôn lậu dị đoan.”

Bạch Liễu nhướng mày, “Ồ?”

“Ví dụ như trong trận trước, đội viên lang thang của Kabbalah bị Tên hề bắn trúng một phát bay đầu.” Vương Thuấn mở giao

diện điều khiển hệ thống, chỉ vào một người trên đó nói, “Cậu nhớ 【 Huyết Linh Chi 】không? Bọn nhà đầu tư đã dùng dị đoan này lấy máu của trẻ em để giữ cho chúng sống sót ấy.”

“Kẻ chơi lang thang này là một trong những tay đánh thuê kiêm vệ sĩ được người đầu tư nuôi dưỡng trong trò chơi.”

“Tôi tưởng bọn nhà đầu tư đó bị bắt hết rồi kia mà?” Bạch Liễu hỏi.

“Ừm.” Vương Thuấn gật đầu, “Nhưng một số kẻ râu ria tôm tép bên cạnh họ vẫn chưa bị bắt, còn có một số người là người chơi có thể sử dụng các đạo cụ khác nhau để che đậy và trốn thoát.”

Bạch Liễu dường như nhận ra điều gì đó: “Cho nên Đao phủ đã ra tay trừng phạt họ trong trò chơi.”

“Còn về việc tại sao Đao phủ lại mượn tay Tên hề để hành quyết thì thật ra trước đây không phải vậy.” Vương Thuấn trượt giao diện điều khiển sang trang tiếp theo, “Thời điểm Nghịch Thần vẫn còn trong Thợ săn hưu thì chủ công chính là Đao phủ, thông thường chiến đội này sẽ không giết người, cho dù Đao phủ sử dụng kỹ năng 【Giếng tội nhân】đi nữa thì anh ta vẫn sẽ thả những người chơi bị nhốt dưới đó trước khi trò chơi kết thúc.”

“Nhưng sau khi Nghịch Thần rời khỏi Thợ săn hươu, Đao phủ đã tự mình đảm nhận vị trí Chiến Thuật Gia và giao nhiệm vụ chủ công cho tân binh Tên hề.”

Vương Thuấn hít một hơi thật sâu: “Sau đó mọi thứ đã thay đổi.”

Bạch Liễu nhìn lên hàng loạt ảnh chụp u ám của người chơi được xếp lớp dày đặc, híp híp mắt: “Anh ta bắt đầu giết người.”

Phòng tư vấn tâm lý cộng đồng.

Lục Dịch Trạm cởi áo một nửa, để lộ vai phải vẫn chưa lành vết đạn bắn của Daniel gây ra, Liêu Khoa đeo găng tay cao su để thay băng và khử trùng vết thương cho Lục Dịch Trạm, anh ép bông băng xuống, quấn chặt vào rồi thở dài.

“Vết thương này không lành được.” Sau khi thay xong, Liêu Khoa vỗ vai Lục Dịch Trạm, “Đứng dậy đi!”

Lục Dịch Trạm bị đập một phát vào vai giật cả mình, nhe răng trợn mắt, vừa xuýt xoa vừa kêu to: ” Lão Liêu, sao anh đánh em!”

“Đau à?” Liêu Khoa cười, “Anh còn tưởng cậu dám chặn súng bắn nát linh hồn của Daniel thì cũng có gan cạo xương chữa thương luôn chứ, cũng biết kêu đau à?”

Lục Dịch Trạm cau mày: “Đến lúc này rồi mà vẫn trêu em.”

“Trận tiếp của chúng ta là đấu với con cáo già Charles đó.” Liêu Khoa cởi găng tay ném vào thùng rác y tế, dùng thuốc sát

trùng chống tử vong lau tay hai lần, “Cậu sắp xếp chiến thuật như thế nào?”

“Phỏng chừng Charles sẽ đấu trận giả, đầu tiên là phản công điên cuồng truy đuổi và áp chế chúng ta để tăng tỷ lệ thắng của họ, sau đó đợi lúc tỷ lệ thắng tăng cao tối đa thì từ bỏ thi đấu và đầu hàng. Hẳn là lúc mới vào đối phương sẽ dùng toàn lực đối phó chúng ta.” Lục Dịch Trạm mặc quần áo vào, sau khi cài khuy xong, vẻ mặt anh bình tĩnh lại, “Nếu anh ta muốn diễn thì chúng ta cứ phụ họa theo là được.”

“Tức là trận này cũng không khó đánh.” Liêu Khoa hiểu rõ gật gật đầu, sau đó đột nhiên chuyển đề tài: “Không biết bên kia thế nào rồi?”

Lục Dịch Trạm đang cài đến cúc áo cuối cùng thì dừng tay, rũ mắt xuống im lặng.

“… Hai người chưa làm hòa?” Liêu Khoa có chút kinh ngạc, “Anh còn tưởng cái lần cậu nhờ tiểu Sầm giúp đỡ thì hai người đã nói chuyện lại với nhau rồi chứ.”

“Không đến mức vậy chứ, lão Lục. Hai người dắt tay nhau qua hơn 300 dòng thế giới, dù gì cũng là đội trưởng đội phó với nhau, trận lớn trận bé cũng đánh vô số lần rồi, bây giờ chỉ có chút chuyện vặt vãnh thế này mà hai người chiến tranh lạnh lâu như vậy?”

“Em có gây sự với cậu ta đâu, toàn cậu ta đơn phương gây chuyện với em không đó chứ, em còn chưa bao giờ đánh lại nữa kìa.” Lục Dịch Trạm bất lực dang hai tay ra.

“Nhưng đôi lúc cậu cũng thiếu đòn thật đấy.” Liêu Khoa gật đầu đồng ý, “Ai bảo ngay từ đầu cậu hứa hẹn với tiểu Sầm sẽ ở lại Thợ săn hươu, đối phó Bạch Liễu và giành chiến thắng giải đấu làm gì, để rồi bây giờ cậu bỏ của chạy lấy người, còn dâng con át chủ bài chính mình cho Bạch Liễu, cậu bảo tiểu Sầm phải nuốt trôi cục tức này như thế nào?”

“Nếu anh là Tiểu Sầm, anh cũng đánh cậu!”

Lục Dịch Trạm im lặng, thở dài: “Em cũng biết là mình sai rồi, cho nên cậu ta đánh em, em có đánh lại đâu…”

“Nhưng mà bình thường tiểu Sầm cho cậu một trận thì cũng qua chuyện.” Liêu Khoa nghi hoặc hỏi: “Sao lần này lại…”

Lục Dịch Trạm lần này im lặng hồi lâu, anh cài chiếc cúc cuối cùng, nhẹ nhàng nói: “Động đến điểm mấu chốt của cậu ta rồi.”

“Bọn em bất đồng ý kiến, không thể nói chuyện với nhau nữa.”

Ý kiến bất đồng, chỉ đơn giản bốn chữ đó nhưng tất cả cố gắng duy trì bề ngoài hòa bình hơn 300 thế giới sụp đổ của anh đã sụp đổ vào lúc Sầm Bất Minh đứng ngoài cửa, bình thản cầm súng nói với anh, nếu như chuyện đó xảy ra lần nữa tôi vẫn sẽ bắn.

Giống như nếu chuyện xảy ra lần nữa, Lục Dịch Trạm vẫn không thể ra tay tấn công Bạch Liễu khi nhìn thấy hắn lần đầu tiên.

Đối với Lục Dịch Trạm, chuyện chưa làm chính là chuyện chưa làm.

Đối với Sầm Bất Minh, chuyện đã làm chính là chuyện đã làm.

“Ý kiến bất hòa?” Liêu Khoa nhíu mày, “Là do tiểu Sầm giết những người kia à? Trước đây cậu cũng giao việc cho tiểu Sầm vậy mà.”

“Thân phận của cậu ta là Đao phủ, bắn giết những người chơi vi phạm giới hạn cuối cùng chính là điều mà một Thợ săn lang thang giữa cục dị đoan và trò chơi như cậu ta nên làm. Lúc cậu còn ở Thợ săn hươu, cậu cũng thường phân phó cho tiểu Sầm làm những chuyện đó, sao bây giờ lại nói là ý kiến bất đồng?”

“Không giống nhau.” Lục Dịch Trạm trầm mặc hồi lâu, sau đó lắc đầu, “Bởi vì cậu ấy không còn tin tưởng 【Thẩm phán】 nữa.”

“Hành động và quy tắc của cậu ta không còn tuân theo 【Thẩm phán】, em không chấp nhận được điều đó.”

Đao phủ mất đi 【Thẩm phán】 và Thợ săn bị 【Nhà tiên tri】 ruồng bỏ ngày càng trở nên cực đoan, anh ta bắt đầu phán xét và hành quyết theo niềm tin của mình, nhưng ít nhất bây giờ anh ta vẫn chưa vượt quá giới hạn, người anh ta giết quả thật đúng là người nên giết.

Nhưng đến một lúc nào đó, anh ta sẽ vượt qua ranh giới, trở thành mục tiêu xét xử và hành quyết của thẩm phán thì sao?

Liêu Khoa giật mình, cũng trầm mặc, hồi lâu mới nói: "Cậu muốn phán xử tiểu Sầm?"

"Hi vọng sẽ không có ngày đó." Lục Dịch Trạm ngẩng đầu cười, hốc mắt có chút đỏ, "Em không muốn phán xét cậu ấy."

"…Nếu sớm biết có ngày này em đã không cần đến Thợ săn."

Liêu Khoa ánh mắt phức tạp thở dài.

Nghe Nhà tiên tri tiếc rằng mình không biết sớm hơn, quả thật có chút buồn cười.

Nhưng Lục Dịch Trạm là như vậy, càng quan tâm đến người khác, càng đến giây phút cuối cùng, anh lại càng không dám nhìn vào cái kết. Thần đã viết sẵn cái kết cho mỗi người trong kỹ năng【Lắng nghe lời Thần】, chỉ cần Lục Dịch Trạm tiên đoán là có thể nhìn trộm được một phần nào đó.

Lục Dịch Trạm không tin vào cái kết, không dám xem cái kết, và không thể chấp nhận cái kết ——

——Anh thà vùng vẫy đến giây phút cuối cùng như một người bình thường không biết gì, để rồi rơi vào cái kết do Thần sắp đặt.

Gia tộc Cinquemani.

Sau khi Phoebe nắm được quyền lực của hiệp hội và lấy lại sức mạnh, cha cô bé đã biến mất —— hoặc có thể nói ông ta đánh hơi được điều gì đó chẳng lành nên bỏ chạy thì đúng hơn.

Gã đàn ông đó luôn luôn cao ngạo tự phụ, cho rằng mình có thể tiếp nhận sinh tử, lấy sinh tử phán xét và định đoạt mọi người, nhưng giờ phút này ông ta vẫn nhát gan, hoàn toàn kém xa so với hai đứa nhỏ mình nuôi lớn.

Trước khi đi, ông ta muốn tạo chút rắc rối cho Phoebe nên đã để lại một bức thư tuyệt mệnh và giao thân phận người thừa kế của Phoebe cho Daniel, điều rắc rối hơn là Daniel, người đã mất tích suốt thời gian qua, đã trở lại, hơn nữa cậu sắp 18 tuổi.

Năm ngày sau sẽ là lễ trưởng thành của Daniel, theo quy định của gia tộc Cinquemani, những đứa con đã trưởng thành đều có quyền thừa kế, cậu sẽ trở thành người đứng đầu gia tộc vào sinh nhật thứ 18 của mình.

Nhưng chuyện không đơn giản như vậy, ít nhất Phoebe, người thừa kế quyền lực trước đây, sẽ không dễ dàng buông tha như vậy.

Cô bé đã nắm được phần lớn quyền lực của gia tộc Cinquemani, sau lưng còn có hiệp hội, nếu Daniel muốn cưỡng đoạt quyền lực thì phải giết kẻ ngáng đường Phoebe mới có thể chiếm được vị trí đó, đây không phải là một nhiệm vụ dễ dàng.

Gia chủ mất tích không biết sống chết để lại di thư thay người kế vị, người con cả mất tích hơn một tháng đột nhiên trở về, kèm theo đó là lễ trưởng thành.

—— Toàn bộ gia tộc Cinquemani rơi vào bầu không khí sóng gió, đám người hầu cúi đầu lau đồ trang trí đều run rẩy, có thể ngửi thấy mùi thuốc súng và mùi máu sắp phun trào trong không khí.

Khi mọi người đều cho rằng mâu thuẫn giữa Phoebe và Daniel sẽ bùng nổ trước lễ trưởng thành, thì người nắm quyền hiện tại Phoebe Cinquemani lại bình tĩnh chấp thuận việc tổ chức lễ trưởng thành và mời rất nhiều người, thoạt nhìn như muốn tổ chức buổi lễ trưởng thành này với quy mô khá lớn.

Tất cả đám người đang chờ đợi anh em giết nhau đều choáng váng ngây ngốc.

Mọi người trong gia đình Cinquemani đều biết buổi lễ trưởng thành của Daniel có ý nghĩa gì, vì vậy họ không thể hiểu được ý định của Phoebe —— phải nói rằng Phoebe còn khó nắm bắt và thất thường hơn cả cha cô bé, không ai có thể hiểu được cô bé đang nghĩ gì, điều đó càng khiến mọi người càng sợ hãi Phoebe.

Dù mới 16 tuổi nhưng không ai nghĩ rằng Daniel có thể thành công đoạt lấy quyền lực từ tay Phoebe.

Ngày sinh nhật của Daniel chắc chắn sẽ là ngày chết của cậu ta.

Đây có thể là một buổi lễ lớn, hoặc có thể là một lễ tang lớn.

Xuyên qua hành lang dài tăm tối, từ trên bậc thềm chậm rãi của cầu thang góc lầu hai nhìn xuống, những người hầu đang nghiêm túc quét dọn, xung quanh bắt đầu rải rác nhiều loại đồ trang trí đắt tiền, tất cả đều là dành để chuẩn bị cho buổi tiệc khiêu vũ 5 ngày sau.

Phoebe chống một tay lên rào chắn, cô cụp mắt xuống, mái tóc vàng xoăn xõa xuống vai, lặng lẽ nhìn người trước mặt, Daniel dựa vào cầu thang, cười toe toét nghịch nghịch một chậu hoa bên cạnh. So với trang phục trang nghiêm của Phoebe thì bộ trang phục còn in nguyên dấu chân đẫm máu và vết sơn dầu chưa rửa trên mặt của Daniel lại có chút tùy ý bất cần.

“Làm lễ trưởng thành cho anh à?” Daniel cười toe toét, “Thú vị thật đấy.”

“Không sợ anh giết em sao?”

Đám người hầu bên dưới đều im lặng, đầu cúi gằm xuống, làm như không nghe thấy gì.

Phoebe ngước nhìn Daniel nói: “Anh sẵn sàng phản bội thật à?”

“Anh chưa bao giờ trung thành với em.” Daniel tựa hồ nghe được một câu nói đùa rất buồn cười nên nhún vai cười khiêu khích, “Phản bội thì sao?”

Phoebe không trả lời.

Daniel chán nản thu hồi ánh mắt, đi ngang qua Phoebe ngâm nga một khúc ca nhỏ, giọng điệu mang theo kích động vặn vẹo: “Nếu như nắm được cái gia tộc này, cha đỡ đầu nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Daniel nhảy ra một dấu chân đẫm máu, không ngừng suy nghĩ về chiều sâu của hành lang lan rộng đến nơi ánh sáng không thể tìm thấy.

Phoebe thu hồi tầm mắt, nhìn dấu chân đẫm máu cậu để lại trên mặt đất, lại liếc nhìn bông hoa dính dấu tay ướt máu của Daniel, nhẹ giọng nói: “Đổi bó hoa này đi.”

Người hầu đi lên đổi hoa kinh ngạc: “Đây là loài hoa yêu thích của cô và Daniel tiên sinh, sao lại dính đầy máu thế này?!”

“Thay đi.” Phoebe rũ mắt xuống, “Hiện giờ Daniel không thích bó hoa này nên phá hoại nó là chuyện đương nhiên.”

——Cuối cùng vẫn đi đến bước này.

Ngày hôm sau, phòng thuê.

Một nhóm người tụ tập tại căn phòng thuê của Bạch Liễu để đăng nhập vào trò chơi, Đỗ Tam Anh ngồi bên cạnh do dự không dám tiến lên, Mục Tứ Thành thấy vậy liền túm lấy cậu

ta, đè lên vai Đỗ Tam Anh: “Sao vậy, mấy ngày nay không thấy mặt mũi cậu đâu?”

Đỗ Tam Anh nhanh chóng lùi lại, cậu kinh hoàng dán vào tường, điên cuồng lắc đầu: “Đừng lại gần tôi!”

“Mọi người sắp thi đấu rồi, sẽ xui xẻo đấy!”

Mục Tứ Thành không thèm để ý, xua tay: “Cho dù cậu xui xẻo đến đâu cũng không thể xui hơn Bạch Liễu, anh ta là Chiến Thuật Gia của chúng tôi đấy, cậu thì có nhằm nhò gì?”

Bạch Liễu: “…Đúng vậy.”

“Sao gần đây cậu cứ tránh mặt chúng tôi hoài vậy?” Mục Tứ Thành nghi ngờ hỏi: “Hôm qua tìm cậu ra ngoài ăn cơm, tìm hồi lâu cũng không thấy, gọi điện thoại thì thấy cậu đã chạy ra ngoài rồi.”

“Vương Thuấn nói cậu còn không thèm tới xem chúng tôi thi đấu, cậu sao vậy?”

Đỗ Tam Anh cúi đầu, thanh âm rất yếu ớt: “… không phải các anh đang thi đấu vòng loại trực tiếp quan trọng sao? Tôi sợ nếu có mặt tôi thì các anh gặp xui xẻo, thua thì làm sao…”

Mọi người đều im lặng.

Nhưng Bạch Liễu lại rất bình thản —— hắn biết tại sao Đỗ Tam Anh không đến xem thi đấu, nhưng hắn không bao giờ thích ép buộc người khác, vì vậy lúc Đỗ Tam Anh thực sự kháng cự, Bạch Liễu cũng không đuổi theo Đỗ Tam Anh để mời ăn cơm, kêu xem thi đấu như Mục Tứ Thành, nhưng nếu thái độ của Đỗ Tam Anh do dự và không quá phản kháng, Bạch Liễu sẽ đưa ra một cành ô liu.

Ví dụ như bây giờ.

“Vậy cậu có muốn tới xem không?” Bạch Liễu nhẹ giọng hỏi, “Hôm nay là trận bán kết, bốn chọn hai.”

“Sẽ rất hấp dẫn đấy.”

Trong mắt Đỗ Tam Anh rõ ràng có dao động, cậu cắn môi dưới, nhưng vẫn không nói gì.

Nhưng cũng không bỏ đi.

“Muốn thì tới xem đi.” Bạch Liễu cũng không ép buộc, “Vương Thuấn xem thi đấu một mình tẻ nhạt lắm, nếu cậu đi chung với anh ta thì tốt rồi.”

“Cái gì mà muốn xem thì hãy tới xem!” Mục Tứ Thành níu lấy Đỗ Tam Anh, thề thốt: “Cậu nhất định phải tới xem đó!”

“Tôi nói cho cậu biết, đáng lẽ ván trước cậu không được bỏ lỡ vậy đâu, ván trước tôi là vương bài, đối thủ hoàn toàn bị tôi đánh bại…”

Mục Tứ Thành huyên thuyên không ngớt, Đỗ Tam Anh hoảng sợ muốn bỏ chạy lại bị Mộc Kha bên cạnh mỉm cười giữ lại: "Cậu là một thành viên của Đoàn xiếc thú lang thang, chứng kiến quá trình chiến thắng của chúng ta cũng là một trách nhiệm rất quan trọng."

"Nhưng nếu như…" Đỗ Tam Anh sợ tới mức suýt nữa rơi nước mắt, "Các anh đừng chạm vào tôi!"

"Tôi không muốn mọi người xảy ra chuyện!"

"Không đến nỗi đó đâu." Lưu Giai Nghi xua tay, "Nếu gây ra chuyện xui xẻo thì anh còn phải xếp phía sau Bạch Liễu."

Đường Nhị Đả gật đầu đồng ý.

Thấy một đám người định lôi kéo Đỗ Tam Anh ra, Bạch Liễu kịp thời ra tay cứu giúp, hắn vươn tay nhướng mắt: "Muốn vào trò chơi xem thi đấu với mọi người không?"

"Nếu không có sự giúp đỡ của cậu thì chúng ta cũng không có được ngày hôm nay, về tình về lý cậu cũng nên tham gia để chứng kiến chiến thắng của chúng ta."

Đỗ Tam Anh sửng sốt hồi lâu, sau đó run rẩy đặt tay lên lòng bàn tay Bạch Liễu, dùng sức ừ một tiếng, lời nói nghẹn ngào nức nở: "Mọi người nhất định sẽ thắng!"

Cho dù chỉ nhớ được bảy ngày, nhưng cậu vẫn có thể cảm giác được những người này là bạn bè cuối cùng của mình trên thế giới này, đối với cậu họ rất quan trọng, cho nên cậu nguyện ý dùng hết vận may của mình để đổi lấy chiến thắng của họ.

——Cho dù có lẽ cậu phải dành phần còn lại của cuộc đời mình lênh đênh trong bất hạnh thì vẫn không sao cả.

Trong trò chơi, hồ quan sát số 2.

Khán giả không ngừng kéo đến, số lượng nhiều gấp đôi so với lần thi đấu trước khiến Mục Tứ Thành vừa mới bước vào đã bị dọa sợ, nhiều đến mức nhìn không rõ mặt.

“Năm nay Thợ săn hươu rất nổi tiếng.” Vương Thuấn hít một hơi thật sâu để điều chỉnh tâm lý của mình và giải thích, “Vả lại trước đó chúng ta thắng Bình Minh Vàng tiến vào bán kết, so với trận đấu mà thắng bại đã biết rõ của Danh Sách Sát Thủ và Dân cờ bạc thì khán giả sẽ hứng thú với trận của chúng ta hơn, cho nên mới đặc biệt đông đảo như vậy.”

“Xu hướng của tỷ lệ cược ngay từ đầu cũng rất không ổn định, đã dao động ba lần rồi, lúc cao nhất là 4, lúc thấp nhất chưa đến 0.3.”

“Trong buổi họp trước thi đấu chúng ta cũng đã bàn qua, trung tâm của trận này là Đao phủ và Tên hề. Đao phủ tấn công cực kỳ hung hãn, Tên hề mặc dù là người mới nhưng lực phòng ngự của cậu ta lại rất cao, tôi đoán, ít nhất cậu có thể chịu được đòn tấn công của đối thủ cho đến lượt bắn tiếp theo.” Vương Thuấn thở ra, “Hơn nữa vừa vào trận đấu, Đao phủ và Tên hề đều có thể sử dụng kỹ năng chính khắc chế kim bài

miễn tử là 【Giếng tội nhân】 và 【Súng bắn vỡ linh hồn】, nếu bị trúng chiêu thì chúng ta không chỉ bị giảm quân số…”

“mà còn sẽ chết bên ngoài hiện thực và hoàn toàn không thể hồi sinh…”

“Tôi sẽ không để cho đội viên trúng đạn.” Đường Nhị Đả đột nhiên lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo, “Vừa vào trận tôi nhất định sẽ khống chế Tên hề.”

Vương Thuấn liếc ánh mắt phức tạp liếc nhìn Đường Nhị Đả.

【Đao phủ】 và Tên Hề đều đảm nhiệm vị trí chủ công, đội 【chủ công đôi】 rất hiếm và gây áp lực lên chủ công của đối thủ khá cao, vì vậy con át chủ bài của họ tất nhiên là Đường Nhị Đả, người có nhiều kinh nghiệm nhất và tố chất tâm lý tốt nhất.

“Thả lỏng, thả lỏng!” Mục Tứ Thành đắc ý nghiêng người, một tay hắn ôm Đường Nhị Đả, một tay đè lên vai Bạch Liễu, “Còn có vương bài lang thang là tôi nữa mà!”

“Bọn họ có chủ công đôi thì sao, mình tôi chấp hết!”

“Đừng khinh địch.” Bạch Liễu bình tĩnh quay đầu lại nhìn mọi người, kéo găng tay, đây là tư thế chiến đấu của hắn, “Một khi nhìn thấy Daniel chuẩn bị nổ súng, còn nhớ chúng ta đã thỏa thuận như thế nào không?”

“Đội viên gần nhất phải lập tức bắn chết đội viên bị Daniel nhắm đến, tuyệt đối không để Daniel bắn trúng.” Lưu Giai Nghi nghiêm túc lặp lại.

“Ừm.” Bạch Liễu nhướng mắt, “Đây là chiến thuật quan trọng nhất của chúng ta trong trận này, mọi người phải nhớ kỹ.”

“Hai bên đều đã từ bỏ thi đấu đơn thi đấu đôi, trực tiếp tiến vào quy trình thi đấu tổ đội.” Người dẫn chương trình phất phất tay, “Thi đấu đội sắp bắt đầu, mời Chiến Thuật Gia hai bên tiến lên bắt tay.”

Bạch Liễu xoay người bước lên bậc thang, phía bên kia, Sầm Bất Minh cởi bỏ bịt mắt, ánh mắt u ám đeo 【Nhẫn tử thần】 vào tay phải.

Khoảnh khắc đeo chiếc nhẫn vào, diện mạo anh ta dần dần thay đổi, biến thành dáng vẻ ban đầu, Sầm Bất Minh dưới ánh mắt không thể tin được của đội viên, lạnh lùng quay người, bước lên bậc thang.

Ở phía đối diện, đồng tử của Đường Nhị Đả co rút lại khi nhìn thấy bộ dạng của Sầm Bất Minh.

Bạch Liễu cũng nhướng mày, rất nhanh liền bình tĩnh lại, tươi cười đưa tay ra: “Thì ra là Sầm đội trưởng, rất vui được gặp lại anh.”

Sầm Bất Minh thờ ơ nhìn Bạch Liễu, không đưa tay ra: “Ngay từ lần đầu gặp mặt cậu đã thử thân phận của tôi rồi, đoán được tôi là ai rồi đúng không?”

“Ừ.” Bạch Liễu không chút do dự thừa nhận, mỉm cười nói: “Sầm Bất Minh tiên sinh, thợ săn đời thứ nhất.”

Sầm Bất Minh dừng một chút, nhanh chóng cười mỉa mai: “Xem ra Lục Dịch Trạm không chỉ cho cậu thân phận Nhà tiên tri, mà còn nói cho cậu nghe những chuyện này.”

“—— Tin tưởng 【người sói】quá nhỉ.”

“Cậu ấy không nói cho tôi biết anh là ai, nhưng trước đây cậu ấy đã ở trong đội của anh.” Bạch Liễu bị chế nhạo nhưng thái độ vẫn như thường, “Lục Dịch Trạm sẽ không vào hiệp hội nào đó mà không có lý do, cậu ấy là 【Thẩm phán】, còn anh là 【Đao phủ】, nên thân phận của anh rất dễ đoán.”

“Anh ta không phải là 【Thẩm phán】.” Mắt phải của Sầm Bất Minh phản chiếu ánh sáng mặt trời từ hồ quan sát, chiết xạ ra sự âm trầm sắc bén của một con đại bàng, “Trên đời này không có 【Thẩm phán】 nào bất công như vậy.”

“Khi anh ta chọn lựa đứng về phía cậu, dựa vào niềm tin yếu ớt của anh ta dành cho cậu để cứu mọi người trên thế giới này, anh ta không còn xứng đáng là 【Thẩm phán】 nữa.”

“Cậu là sai lầm trong cuộc đời phán xử của anh ta.”

“Là 【Đao phủ】, tôi cần phải sửa chữa lỗi lầm này để anh ta có thể tiếp tục phán xét một cách công bằng.”

Hồ quan sát số 1.

Lồng ngực Lục Dịch Trạm đột nhiên nhảy dựng lên, anh che ngực ho vài tiếng, cố gắng ngăn cảm giác bất an khó hiểu nhưng không được, tim đập càng lúc càng nhanh, tựa hồ sắp xảy ra chuyện gì khiến anh vô cùng khó chịu.

“Sao vậy?” Liêu Khoa lo lắng tới gần, “Vết thương lại đau à?”

“Không sao.” Lục Dịch Trạm sắc mặt tái nhợt, anh nắm chặt thanh trọng kiếm bên cạnh, cố gắng tìm kiếm dũng khí nào đó từ món vũ khí giống y hệt của Phương Điểm, “…Chỉ là trong lòng có chút không thoải mái.”

Liêu Khoa nhìn chiến đội chuẩn bị thi đấu ở phía đối diện, lên tiếng trấn an: “Con cáo già Charles sẽ không dám liều mạng đâu, cùng lắm là gây áp lực ở giai đoạn đầu thôi, sau đó nhất định sẽ bỏ quyền thi đấu.”

“…Vâng.” Lục Dịch Trạm cố nặn ra nụ cười, anh im lặng một lúc, rồi đột nhiên hỏi, “Anh nói xem, trận của Sầm Bất Minh, Daniel và Bạch Liễu sẽ như thế nào?”

“… Cậu lo lắng chuyện này à?” Liêu Khoa sửng sốt, nhưng rất nhanh liền thở dài, “Thực ra, anh cảm thấy tiểu Sầm không nguy hiểm như cậu nghĩ đâu. Cậu ta mang theo Daniel một phần là dùng thằng nhóc ấy làm sát thủ cho mình, một phần cũng để giám sát Daniel. Nhờ tiểu Sầm mà trước mắt Daniel cũng chưa làm ra chuyện gì ngoài tầm kiểm soát.”

“Cũng giống như thái độ của cậu đối với người giám hộ những kẻ dị đoan vậy thôi, anh nghĩ tiểu Sầm là người giám hộ của Daniel.”

Thật ra Lục Dịch Trạm cũng nghĩ như thế, trước đây Sầm Bất Minh đã từng làm vậy rồi, đó là lý do tại sao Lục Dịch Trạm không can thiệp vào chuyện Sầm Bất Minh sử dụng hiệp hội để thu dụng Daniel.

“Về phần Bạch Liễu…” Liêu Khoa thở dài, “Chẳng lẽ anh phải nói cậu là chuyện trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường hay sao? Cậu lo lắng quá mức làm gì?”

“Nếu tiểu Sầm muốn xuống tay với Bạch Liễu thì cậu ta đã giết Bạch Liễu từ lúc hắn 18 tuổi rồi, cậu ta nghe lời ngăn cản của cậu chứng tỏ trong lòng cậu ta vẫn còn rất do dự.”

“Cậu cũng nói rồi đó, Tiểu Sầm biết mình làm sai, cho nên mới một mực kêu cậu giết cậu ta.”

“Cậu ta… chỉ là không thể vượt qua được giới hạn tầm nhìn của mình thôi.”

“Giống như cậu cũng không thể từ bỏ được việc cứu vớt người khác.” Liêu Khoa thở dài, “Tiểu Sầm cũng không đành lòng để sống bất kì kẻ xấu nào thoát khỏi sự trừng phạt của mình.”

“Cậu ta sợ hãi chuyện ở dòng thế giới đầu tiên sẽ lại phát sinh, sợ rằng sẽ có người vô tội sẽ bởi vì cậu ta do dự mà chết.”

“Mà đây là dòng thế giới cuối cùng.”

Lục Dịch Trạm cúi đầu, nắm chặt tay không nói gì, sau đó anh đứng dậy: “Để em sử dụng kỹ năng 【Lắng nghe Lời Thần】…”

“Em trang bị thân phận Sách quái vật 【Nhà tiên tri】 xem thử một chút…” Khóe miệng và bàn tay bấm giao diện kỹ năng của Lục Dịch Trạm run run, hai mắt đỏ hoe, “Chỉ nhìn một chút… “

“Để em xem đoạn kết mà Bạch Lục viết cho Sầm Bất Minh và Bạch Liễu.”

“Lão Lục.” Liêu Khoa kéo Lục Dịch Trạm lại, ánh mắt phức tạp khó phân biệt, “Cậu quên rồi sao? Cậu đã không còn là Nhà tiên tri.”

“Nếu ngay cả cậu cũng không tin 【Nhà tiên tri】 mà mình đã chọn, thì làm sao cậu có thể khiến tiểu Sầm tin?”

Bàn tay đang muốn kích hoạt kỹ năng của Lục Dịch Trạm dừng lại, cuối cùng anh yếu ớt ngồi trở lại, ánh mắt đột nhiên tỉnh táo, nhẹ giọng thì thào: “… Anh nói đúng.”

“Em… không còn là 【Nhà tiên tri】 nữa.”

Người dẫn chương trình hồ quan sát số 1 giơ tay ra hiệu: “Mời Chiến Thuật Gia của hai bên tiến lên và bắt tay.”

“Đi đi, lão Lục.” Liêu Khoa vỗ vai Lục Dịch Trạm an ủi, “Thi đấu trước đã.”

Lục Dịch Trạm hít một hơi thật sâu, đi về phía Charles đối diện.

Chương 574

Cùng lúc đó, Sầm Bất Minh cuối cùng cũng đưa tay ra bắt tay Bạch Liễu, lạnh lùng nói: "Giữa chúng ta không có gì để nói."

"Giữa Đao phủ và người bị hành quyết không có gì để nói hết."

Sầm Bất Minh rút tay về quay người rời đi, Bạch Liễu nhìn bóng lưng đang lùi dần của Sầm Bất Minh, cảm giác như thần chết mới lướt qua lòng bàn tay mình.

Bạch Liễu chẳng để lộ biểu tình gì, hắn bình tĩnh nhìn Sầm Bất Minh đi xa.

——Người này nói thật.

Anh ta thực sự muốn giết hắn.

"Chuẩn bị đăng nhập trò chơi." Bạch Liễu trở lại đội ngũ của mình, ngữ khí bình thản, "Dùng mọi thủ đoạn, toàn lực giết chết Tên hề."

"Được!"

Tất cả mọi người đều đồng thanh đáp lời, chỉ riêng Mục Tứ Thành lại nghi hoặc hỏi: “Bạch Liễu, anh chỉ mới nói trọng điểm vây công của bên chúng ta, còn trọng điểm vây công của bên đối phương là ai?”

Bạch Liễu mấp máy miệng muốn nói gì đó, nhưng thấy tất cả đội viên đều nhìn chằm chằm mình thì dừng lại: “Tạm thời vẫn chưa xác định, vào game rồi chúng ta lại nói.”

“Chẳng lẽ là anh?!” Mục Tứ Thành có chút khẩn trương, “Đậu má!”

“Không phải đâu.” Đường Nhị Đả kiên quyết lắc đầu, “Trong phó bản này Bạch Liễu là người an toàn nhất.”

“Bởi vì Tên hề sẽ không bắn cậu ấy.”

“Em cũng nghĩ vậy.” Lưu Giai Nghi suy nghĩ một hồi rồi nghiêm túc trả lời, “Em có hỏi Phoebe, chị ấy bảo là Daniel rất thích Bạch Liễu, thích đến mức ghen tị với tất cả những người chơi xung quanh Bạch Liễu.”

“—— Dựa theo suy nghĩ này thì những người xung quanh Bạch Liễu có nhiều khả năng bị Tên hề tấn công hơn là anh ấy.”

Rõ ràng vừa nghe được tin tức nguy hiểm như vậy, nhưng mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm một cách khó hiểu.

“Vậy thì tốt rồi.” Mộc Kha cười nhẹ, hiếm thấy cậu cười một cách chân thành như vậy, “Nếu không bắn Bạch Liễu, chúng ta yên tâm chiến đấu.”

“Vẫn nên cẩn thận thì hơn, dù sao đối phương không chỉ có Tên hề mà còn【 Đao phủ 】nữa.” Bạch Liễu bình tĩnh nói, hắn đi tới lối vào đăng nhập bên cạnh màn hình lớn, ” Nhớ giữ cảnh giác, vào trò chơi trước đã.”

Khoảnh khắc mọi người chuẩn bị đăng nhập vào trò chơi, những biểu cảm tươi cười vui vẻ trước đó liền biến mất, trở nên vô cùng nặng nề.

Mục Tứ Thành liên tục thở ra hít vào, không còn vẻ mặt thoải mái cùng lời nói khoác lác như vừa rồi, căng thẳng đến mức hai tay không cử động được. Mộc Kha nắm chặt dao găm, cụp mắt xuống, bước chân nặng nề hơn so với bình thường, Lưu Giai Nghi liên tục mở giao diện hệ thống, sắc mặt nghiêm túc xác nhận kỹ năng trị liệu của mình.

Mọi người đều cảm thấy một cảm giác bị áp bức chưa từng có đến từ kỹ năng của Tên hề Daniel.

…Cho dù bị 【Giếng tội nhân】 của Sầm Bất Minh nuốt chửng, dẫn đến tử vong do kim bài miễn tử không có hiệu quả, nhưng chỉ cần có đủ điểm và linh hồn còn tồn tại thì vẫn có cơ hội phục sinh, nhưng nếu bị súng bắn nát linh hồn bắn trúng thì hoàn toàn không còn đường nào cứu vãn.

Ngay cả trò chơi cũng không thể cứu được một người chơi đã tan nát linh hồn.

Đường Nhị Đả là người biết rõ hơn ai hết.

Anh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, chậm rãi buông lỏng nắm đấm bắt đầu tê dại, cố gắng bình tĩnh lại đầu óc hỗn loạn.

… Daniel và Sầm Bất Minh cùng một đội, điều này đã đảo lộn hoàn toàn nhận thức của anh, mặc dù mỗi dòng thế giới có những điểm thay đổi khác nhau, nhưng chưa bao giờ có biến động lớn như vậy.

Sự thay đổi này có thể so sánh với chuyện một thợ săn như anh đã gia nhập đội ngũ của Bạch Liễu.

Mọi chuyện chỉ là tình cờ thôi sao? Chẳng lẽ anh gia nhập đội Bạch Liễu đã tạo ra hiệu ứng bươm bướm? Tại sao Sầm Bất Minh lại hợp tác với Daniel? Cậu ta đang làm gì vậy?

Nhưng bây giờ nghĩ đến những điều này cũng vô dụng, việc cấp bách nhất là thu phục đối thủ, từ đó tìm ra đáp án cho những vấn đề này.

Đường Nhị Đả mở to đôi mắt xanh sẫm, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Bạch Liễu đang bước vào lối đăng nhập, anh nắm chặt khẩu súng trong tay ——

——Lần này, anh sẽ không bao giờ để viên đạn đó chạm tới Chiến Thuật Gia của mình trước mặt mình.

【…Đang tải trò chơi…】

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi hai bên đăng nhập trò chơi 《 Kẻ chết đuối đến từ tương lai 》 】

【Trận đấu đội 5 người (Thợ săn hươu) VS (Đoàn xiếc thú lang thang), chính thức bắt đầu. 】

Bạch Liễu mở mắt ra, hắn lơ lửng trong một vũ trụ tối đen sâu thẳm vô tận, chính xác hơn là hắn đang mặc một bộ đồ phi hành gia, bên hông trang bị dây nối an toàn, trôi bồng bềnh cách một trạm không gian không xa, bên cạnh hắn có một phi thuyền khổng lồ được gắn vào trạm vũ trụ.

Mà xung quanh và sau lưng hắn, trong không gian bao la tĩnh mịch, không phải là vũ trụ hắn nhìn thấy trong sách vở hay ảnh chụp trước đó, mà là rất nhiều trái đất quay quanh con tàu vũ trụ khổng lồ này theo quy luật nhất định, không có vành đai thiên thạch, không có các vì sao hình cầu lớn nhỏ khác nhau, mà chỉ có một thứ —— Trái đất được bao phủ bởi một vầng hào quang.

—— hoàn toàn giống với dòng thế giới hình quả cầu ánh sáng mà Bạch Lục đã từng cho hắn xem.

Phía sau "quả địa cầu" này có những quầng sáng rải rác và vỡ vụn của các ngôi sao phiêm phiếm màu xanh hơi bạc, nhìn thẳng vào chúng trong thời gian dài sẽ khiến người ta cảm thấy chóng mặt và rất khó chịu, giống như đang chìm vào một loại biển sâu nào đó, sinh ra cảm giác chết đuối.

Bạch Liễu nhanh chóng phát hiện nếu cứ nhìn thẳng vào những quầng sáng màu xanh bạc này trong một thời gian dài thì giá trị tinh thần của con người sẽ bị giảm sút liên tục, hắn nheo mắt lại —— quầng sáng quen thuộc này khiến hắn nhớ đến một vị thần nào đó.

【 hệ thống nhắc nhở: Bạn là một người chơi nhảy đã khỏi dòng thế giới hiện tại và đi vào dòng thế giới bên ngoài. 】

【Thần rất vui mừng với sự trưởng thành của bạn và chào đón bạn. Ngài ban tặng kiệt tác tối cao của mình —— (hệ thống trò chơi) cho bạn. 】

【 Kích hoạt nhiệm vụ chính: Mời đáp xuống phi thuyền, tìm chìa khóa phi thuyền, điều khiển phi thuyền, phi hành đến giao điểm trung tâm thế giới —— nơi tọa lạc Thần Điện. 】

"…… Xin hãy quay lại cửa khoang." Một thông báo máy móc phát ra từ bộ đàm bên trong bộ đồ phi hành gia của Bạch Liễu, "Sắp hết dưỡng khí, xin hãy quay lại cửa khoang."

Bạch Liễu xoay mũ bảo hiểm, nhìn xuyên qua cấu trúc cửa sổ trong suốt, cửa khoang nối với điểm cuối của dây an toàn đang từ từ di chuyển, hắn cầm dây an toàn, kéo nó vào, nhẹ nhàng bay đến cửa khoang rồi thu lại.

Cửa khoang đóng lại, một âm thanh máy móc từ phía trên truyền đến: "Đang tiến hành rà quét, điều chỉnh hoàn cảnh, kích hoạt trọng lực và hệ thống không khí, mô phỏng môi trường sinh vật sống, xin đừng cởi trang phục phi hành gia…"

“Mô phỏng hoàn tất, mời tiến vào bên trong.”

Một luồng khí trắng từ dưới bốc lên, cảm giác lơ lửng trên người Bạch Liễu trong nháy mắt biến mất, dưới chân xuất hiện lực hấp dẫn, cảm giác không trọng lượng biến mất, hắn ngã xuống đất, trước mặt lại mở ra một cái cửa khoang khác, Bạch Liễu đi về phía bên trong trạm vũ trụ, cabin lối vào ở phía sau đã đóng cửa, trước mặt Bạch Liễu hiện ra khung cảnh bên trong tàu vũ trụ đang vận hành hết sức tinh vi.

Phía sau hắn là một hành lang gấp khúc lưới dài đăng đẳng có kết cấu kim loại, hai bên có các loại cánh tay cơ khí đang hoạt động, cánh tay cơ khí đặt một thứ gì đó vào lưới trên một dây chuyền lắp ráp khác, và một cánh tay cơ khí khác đóng dấu nó ——【Đối tượng vận chuyển: Hiện thực dòng thế giới 0616】.

【Vật phẩm vận chuyển: Cây chiết Hoa hồng Càn Diệp (dị đoan)】

Bạch Liễu từ từ tháo chiếc mũ bảo hiểm của mình ra, treo nó sang một bên, hắn bước vào con tàu vũ trụ giống như nhà máy lớn này, nhìn xuống những thứ được sản xuất trên mỗi dây chuyền lắp ráp.

【Đối tượng vận chuyển: Dòng thế giới 0408 (trò chơi). 】

【Vật phẩm vận chuyển: Bó đuốc cháy mạnh (đạo cụ)】

【Băng tải: Bong bóng khí (đạo cụ)】

Bạch Liễu ——!” Âm thanh chạy vội của Mục Tứ Thành từ đằng xa truyền đến, cậu thở hổn hển, tựa hồ sợ Bạch Liễu chạm vào thứ gì đó trên dây chuyền lắp ráp, kêu lên, “Đừng chạm vào những thứ đó!”

“Tôi chưa có chạm.” Bạch Liễu nhìn Mục Tứ Thành đang chạy đến trước mặt mình, nhướng mày, “Cậu chạm rồi à?”

Trên mặt Mục Tứ Thành có dấu vết bị cánh tay máy công kích, hai bên mặt còn có vết cào, cậu cười toe toét: “Lúc chạy quá nhanh nên đụng phải nó.”

“Cánh tay máy ở đây có thể công kích đấy, tôi còn tưởng nó là quái vật nên đứng lại đánh một trận để kích hoạt Sách quái vật, hóa ra không phải, chỉ là cánh tay máy đơn thuần thôi.”

“Phó bản này không cần kích hoạt Sách quái vật.” Bạch Liễu rời mắt khỏi dây chuyền sản phẩm, bình tĩnh nói: “Toàn bộ phi thuyền này đều là hậu trường của hệ thống.”

“Mỗi hộp chúng ta thấy đều là một thứ quái vật.”

“Hệ thống… hậu trường?!” Mục Tứ Thành giật mình, “Ý anh là nơi này là hậu trường hệ thống?!”

“Sao chúng ta lại đăng nhập vào đây?!”

Bạch Liễu nhanh chóng ý thức được có chỗ không đúng, quay đầu nhìn Mục Tứ Thành: “Cậu không nhận được nhắc nhở của hệ thống à?”

“Phần giới thiệu bối cảnh ở đây là 【hậu trường hệ thống】 còn gì.”

Mục Tứ Thành khó hiểu nhìn Bạch Liễu: “Không có…”

“Chúng tôi có nhận được thông tin nhắc nhở gì của hệ thống đâu?! Nó chỉ bảo chúng tôi phải phối hợp với anh đi lên tầng cao nhất tìm chìa khóa, sau đó để anh nắm quyền điều khiển chiếc phi thuyền này thôi.”

“Hệ thống thông báo cho các cậu là phải đi với tôi tới tầng cao nhất, phải không?” Ngữ khí Bạch Liễu bình tĩnh đến kinh người, “Nhiệm vụ này chỉ có tôi mới có thể hoàn thành, những người khác không làm được, đúng không?”

Mục Tứ Thành nhìn Bạch Liễu, sửng sốt gật đầu: “…Ừ.”

“Thông báo chính xác là đi theo 【người chơi Bạch Liễu】 lên tầng cao nhất và giành quyền kiểm soát phi thuyền.”

Cậu chưa từng thấy sắc mặt Bạch Liễu… khó coi như vậy.

“Vậy mọi người thì sao?” Bạch Liễu nhìn chằm chằm Mục Tứ Thành, “Trò chơi này gán cho cậu thân phận gì?”

Mục Tứ Thành cũng cảm giác được thái độ của Bạch Liễu có gì đó không ổn, cậu bấm vào giao diện điều khiển hệ thống của mình rồi đưa cho Bạch Liễu xem: “Đây nè.”

Trong khoảnh khắc Bạch Liễu nhìn thấy thân phận của Mục Tứ Thành trên giao diện điều khiển, con ngươi của hắn co lại.

【 hệ thống nhắc nhở: Sau khi Mục Tứ Thành nhảy khỏi dòng thế giới đã bị cướp đoạt thân phận người chơi 】

【Xác minh lại thân phận. 】

【Thân phận thật sự: Sản phẩm vận chuyển dòng thế giới 0658, dị đoan hình người, số thứ tự 0004 ——】

【——Đạo tặc khỉ mũ mặt trắng Mục Tứ Thành. 】

【Vị trí lưu trữ linh hồn trong hậu trường hệ thống phi thuyền —— tầng một. 】

Hô hấp Bạch Liễu ngưng trệ.

——Trên con tàu vũ trụ này, trong hậu trường hệ thống này, không chỉ sản xuất và vận chuyển những kẻ dị đoan, quái vật và đạo cụ đến tất cả các dòng thế giới, mà còn lưu trữ linh hồn của tất cả những người chơi đã tham gia trò chơi này.

Lưu Giai Nghi, Mục Tứ Thành, Đường Nhị Đả, Mộc Kha, Lục Dịch Trạm… Hắn sở hữu một nửa linh hồn của những người

này.

Hậu trường của hệ thống sở hữu nửa còn lại.

【 Hệ thống nhắc nhở thân thiện: Người sở hữu chiếc phi thuyền này sẽ là người sở hữu hệ thống. 】

【Trở thành Tà Thần, vượt qua cửa ải cuối cùng. 】

…Đây chẳng phải là trò chơi gì hết.

Bạch Liễu chậm rãi quay đầu lại, nhìn 658 【trái đất】 xoay quanh phi thuyền bên ngoài cửa sổ trong suốt, con ngươi đen nhánh của hắn phản chiếu vũ trụ màu lam bạc —— đây chính là 658 dòng thế giới.

—— Hắn đã đăng nhập vào thực tế dẫn đến 【tương lai】 cuối cùng.

Chương 575

Nhìn thấy vẻ mặt chưa từng có của Bạch Liễu, Mục Tứ Thành sửng sốt một lúc, sau đó bắt đầu báo cáo: "… Tôi gặp Giai Nghi và mấy người kia rồi, ở tầng cuối cùng có sơ đồ kết cấu của tàu vũ trụ này, chúng ta xuống xem luôn nhé?"

Do Bạch Liễu có chút khác thường, thanh âm của hắn cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

"Đi thôi." Bạch Liễu thu hồi ánh mắt, hướng phía tầng dưới đi tới, đi được nửa đường, đột nhiên lên tiếng: "Mục Tứ Thành, đối phương vây công đều tập trung vào tôi."

Mục Tứ Thành giật mình: "Sao, là anh á?! Vậy mau bảo Đường Nhị Đả chuyển trọng điểm bảo vệ sang anh…"

"Không được." Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Mục Tứ Thành, "Trọng điểm bảo vệ sẽ là các cậu, tôi đã bàn qua với Đường Nhị Đả rồi."

Mục Tứ Thành cuống lên: "Nhưng trọng điểm vây công là anh! Anh biết lúc thi đấu thì cái tên chủ công Đường Nhị Đả ngờ nghệch kia chỉ biết nghe lệnh của anh thôi, anh nói cái gì thì anh ta tin cái đó, anh nói đối tượng vây công là chúng tôi thì anh ta cũng chẳng nghi ngờ gì hết!"

"Đến lúc đó đối phương vây công thì trở tay làm sao kịp!"

“Cho dù trọng điểm vây công là tôi thì đến lúc đó cũng không ngăn được.” Giọng điệu của Bạch Liễu rất lạnh lùng, lạnh lùng đến mức mang đến cảm giác uy hiếp, “Cậu và các thành viên trong đội tuyệt đối không được ưu tiên bảo vệ tôi.”

“Tôi biết cậu rất kích động, có ý thức hành động và chiến đấu nhạy bén, hành động lại nhanh nhẹn, đến lúc đó nhất định sẽ xông tới đỡ cho tôi, cho nên tôi cảnh cáo cậu trước, tuyệt đối không được.”

Mục Tứ Thành còn muốn nói gì đó, Bạch Liễu lại dùng ánh mắt tối tăm nhìn cậu:

“Mục Tứ Thành, đây là mệnh lệnh.”

“Cậu không tuân theo mệnh lệnh của Chiến Thuật Gia lúc thi đấu à?”

Mục Tứ Thành mím mím môi, cuối cùng nghiến răng nói: “… Tôi hiểu rồi.”

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, tại sao Bạch Liễu lại… lo lắng như vậy.

Mục Tứ Thành chưa bao giờ thấy Bạch Liễu căng thẳng, thậm chí chơi trò chơi với vẻ thù địch như vậy, trước đây ngay cả khi đối mặt với sự sống và cái chết, con hàng này vẫn có thể nói cười vui vẻ. Nhưng hiện giờ trò chơi vẫn chưa bắt đầu mà

dường như hắn đã nhìn thấy điều gì đó rất đáng sợ, trên mặt chẳng thể hiện chút cảm xúc nào.

Đây chỉ là… chỉ là một trò chơi thôi mà, kết quả tồi tệ nhất cùng lắm chính là nhận thua, bỏ game chạy lấy người.

Bạch Liễu đi về phía trước, hiếm khi có chút cảm kích vì mình đang mặc bộ quần áo dày cộm rườm rà như vậy, nếu không, với sự nhạy cảm của Mục Tứ Thành, nhất định sẽ phát hiện ra bàn tay hắn lúc này nắm chặt trong quần áo đang run rẩy.

Nhưng nhìn biểu hiện của Bạch Liễu cũng không ai đoán được hắn sẽ như vậy, hắn bình tĩnh không chút gợn sóng, mọi người đều cho rằng hắn sẽ có thể đoán trước và khống chế đại cục như mọi khi.

Kỳ thực hắn cũng không hiểu tại sao tay mình lại run, tim mình đập nhanh như vậy, tại sao khi đoán được Bạch Lục muốn làm gì lại cảm thấy… sợ hãi như vậy.

Đừng chết mà.

Bạch Liễu nghe thấy một giọng nói khẽ khàng từ sâu trong lòng, đó là giọng nói của thiếu niên mềm mại, non nớt——
Cậu không phải là quái vật sao.

【Đừng chết trước mặt tôi, Tạ Tháp. 】

【Cậu là người bạn duy nhất của tôi, người duy nhất dám đến gần tôi. 】

Bạch Liễu hít sâu một hơi, quay đầu sang một bên, hơi hơi đưa tay lên che mắt để Mục Tứ Thành không nhìn thấy vẻ mặt của mình, hắn siết chặt hai tay, ép bản thân bình tĩnh lại để không bị nỗi sợ hãi cuốn đi, bắt đầu phân tích.

Đây là dòng thế giới bên ngoài cho nên đây không phải trò chơi, không có lựa chọn thoát khỏi trò chơi, nhưng hắn chưa thể nói cho bọn họ biết được, tình huống nguy cấp này sẽ khiến những người còn lại sẽ dốc hết sức bảo vệ hắn……Vả lại trong tình cảnh bên ngoài dòng thế giới này còn có một yếu tố rất nguy hiểm và không chắc chắn ——

——bất cứ lúc nào Bạch Lục cũng có thể đăng nhập vào phi thuyền này, bởi vì nó ở bên ngoài cho nên đăng nhập không tính là can thiệp vào dòng thế giới.

Nếu như Bạch Liễu đơn thương độc mã đối mặt với Bạch Lục, hắn cũng không sợ, nhưng nơi này không chỉ có hắn, còn có…

Có……

Bạch Liễu nhắm mắt lại, hắn nhớ tới phó bản năm tòa nhà, Bạch Lục cười cười, giơ cao súng linh hồn nhắm vào những người khác:

【Tình cảm sẽ khiến con trở nên yếu đuối, Bạch Liễu. 】

Mục Tứ Thành đẩy cửa ra, một loại hơi nước ấm áp ập vào mặt xen lẫn với một vầng sáng ấm áp, Đường Nhị Đả nhíu

mày lo lắng nhìn hắn, Mộc Kha đưa cho hắn một tách trà ấm, Lưu Giai Nghi vừa định nói gì đó thì dừng lại.

“Anh sao vậy?” Cô bé phát giác được gì, nhíu mày, “Bạch Liễu, sắc mặt anh tệ quá.”

“Chưa thích ứng được hoàn cảnh nơi này.” Bạch Liễu cầm lấy tách trà nhấp một ngụm, cười khẽ một tiếng, cụp mắt hờ hững chuyển chủ đề, “Sơ đồ kết cấu của phi thuyền ở đâu, anh đi xem đã.”

Lưu Giai Nghi nghi ngờ nhìn chằm chằm vào sườn mặt Bạch Liễu, Mộc Kha cũng không rời mắt đi, rõ ràng họ muốn hỏi lại, nhưng Bạch Liễu rất nhanh đã thu hút sự chú ý của họ.

“Con tàu vũ trụ này có kết cấu bốn tầng.” Bạch Liễu nhìn sơ đồ phi thuyền lơ lửng trên giao diện điều khiển từ dưới lên trên, sau đó nhấn vào tầng cuối cùng, “Chúng ta đang ở đây, tầng thứ tư là nơi lắp đặt dây chuyền sản xuất quái vật, bên trên nữa là dây chuyền sản xuất một số dị đoan trung tâm.”

Ánh mắt Lưu Giai Nghi dừng trên khuôn mặt Bạch Liễu không nhúc nhích, mở miệng phân tích: “Em nghi ngờ đây là hậu trường hệ thống.”

“Em nhìn thấy nhãn trên hộp rồi.”

Ngón tay Bạch Liễu dừng một chút, rất nhanh bình tĩnh nói tiếp: “Anh cũng nghĩ như vậy.”

“Không chỉ vậy.” Đường Nhị Đả nhíu mày, “Tôi còn nghi ngờ nơi này là điểm lưu trữ dòng thế giới của Bạch Lục.”

“Mọi người nhìn bản đồ đi.”

Đường Nhị Đả vuốt bản đồ phi thuyền, một tấm bản đồ mới xuất hiện, trong tấm bản đồ này có 658 vị trí quả địa cầu, bên cạnh còn có các loại chú thích và hướng dẫn lưu trữ.

“… Chỗ này hẳn là dòng thế giới của chúng ta, vẫn chưa xuất hiện điểm lưu, trò chơi vẫn đang diễn ra.” Đường Nhị Đả hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại trước khi tiếp tục phân tích, anh nhấp vào nút trước 【địa cầu】, “Nhưng chỗ này, ở đây, trò chơi hiển thị trạng thái đã kết thúc.”

“Bạch Lục dùng dị đoan ô nhiễm những dòng thế giới này, do đó những dòng thế giới này đã kết thúc trò chơi và được lưu trữ lại.”

“Tôi thấy hình như không phải.” Mộc Kha nhìn bản đồ trôi nổi, gõ gõ màn hình nền, đặt ra vấn đề: “Nếu trò chơi ở những thế giới đó đã kết thúc, thời gian dừng lại ở điểm lưu, thì những dòng thế giới đó hẳn sẽ không còn gì nữa, cũng không cần bất cứ điều gì, vậy thì tại sao khi chúng ta đi lên từ tầng thứ tư, những dây chuyền lắp ráp đó vẫn liên tục sản xuất đạo cụ và dị đoan rồi vận chuyển đến những dòng thế giới nơi trò chơi kết thúc?”

“Chỉ có một phỏng đoán hợp lý.”

Mộc Kha ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu vẫn luôn im lặng: “Đó là trò chơi ở những thế giới này vẫn chưa kết thúc.”

“Không thể nào.” Đường Nhị Đả nhanh chóng lắc đầu phủ nhận, “Khi tôi rời khỏi mỗi dòng thế giới, toàn bộ dòng thế giới đã bị ô nhiễm nghiêm trọng bởi các dị đoan khác nhau, hầu hết người chơi trong trò chơi đã biến thành quái vật và ở lại trò chơi, hoạt động của trò chơi đã dừng lại.”

“Tôi tận mắt chứng kiến vận hành trò chơi dừng lại, xác nhận thất bại rồi mới được phép nhảy tới thế giới tiếp theo, lúc đó toàn bộ thế giới đều là dị đoan, tất cả mọi người trong hiện thực đều thống khổ, về cơ bản đều đã bị dị đoan ô nhiễm tâm trí trở thành quái vật hết rồi, Bạch Lục không cần phải tiếp tục chạy trò chơi để thu hoạch thống khổ nữa.”

“Vậy à?” Mộc Kha tựa hồ đã ý thức được cái gì, “Nếu vậy, những đạo cụ và dị đoan vẫn đang được vận chuyển đến những thế giới lưu trữ này là sao?”

Lưu Giai Nghi nhìn chằm chằm Bạch Liễu, híp mắt: “Bạch Liễu, anh nghĩ sao?”

“Anh nghĩ là ——” Giọng điệu của Bạch Liễu đều đều, hắn cúi đầu xuống, không thể nhìn rõ biểu cảm, “Ở những dòng thế giới này, trò chơi giữa 【Nhà tiên tri】 và 【Tà Thần】 thật sự đã kết thúc, 【Tà Thần】 đã dùng hợp chất diễn sinh của mình buôn lậu dị đoan làm ô nhiễm toàn bộ thế giới như đúng ý nguyện của mình, và những thế giới này đều kết thúc trong sự thất bại của 【Nhà tiên tri】.”

“Nhưng trò chơi của 【Tà Thần】 ở những dòng thế giới này vẫn chưa kết thúc.”

Đường Nhị Đả nhận ra điều gì đó, anh đột nhiên nhớ lại những gì 【Đường Nhị Đả】 mà anh gặp ở phó bản 5 tòa nhà đã nói với mình——

——Sau khi mi đi, thời gian vẫn không ngừng trôi.

Thống khổ của muôn người vẫn đang tiếp diễn và luân chuyển để thờ phụng cúng hiến cho thần vô cùng vô tận, không phút giây nào ngừng nghỉ.

“Tôi đã từng tự hỏi vì sao ông ta lại đưa loại dị đoan hút cạn sức sống của con người như 【hoa hồng Càn Diệp】 vào mọi dòng thế giới.” Bạch Liễu bình thản tiếp tục nói, “Rõ ràng thứ này không tuân theo nguyên tắc của 【Tà Thần】, 【 hoa hồng Càn Diệp】 sẽ khiến người ta chết, mà người chết không còn tạo ra nỗi đau hay giá trị gì nữa. “

“Đáng lẽ ông ta phải yêu thích dị đoan có thể duy trì sự sống cơ bản của con người, có thể khiến con người tỉnh táo và có sự mơ hồ nhất định để không thể từ bỏ hi vọng, từ đó mới sinh ra thống khổ vô tận.”

“—— Giống như vương quốc vàng phải không?” Mộc Kha nhẹ giọng hỏi: “Bởi vì người dân biết Georgia đang bảo vệ mình, nên bọn họ sẽ luôn ôm hy vọng chờ đợi Georgia trở về đúng không?

“Ừm.” Ngón tay để trên bàn điều khiển của Bạch Liễu cuộn lại, ngữ khí trầm xuống, “Không có hi vọng sẽ không có thống khổ, nhưng nếu mất đi thứ mình từng có thì chỉ còn sự chết lặng.”

“Đúng là hoa hồng Càn Diệp có thể gây ra thống khổ, nhưng chỉ là nhất thời, về lâu về dài, tất cả mọi người sẽ dần dần tê liệt.”

“Sau này, tôi mới hiểu tại sao ông ta vẫn để 【Hoa hồng Càn Diệp】 xuất hiện và lan rộng.”

Bạch Liễu ngẩng đầu, nhìn chằm chằm hình ảnh 658 “địa cầu” lơ lửng: “——Bởi vì ông ta có thể khiến thời gian liên tục lặp lại.”

“Ông ta chỉ cần thiết lập điểm lưu tại thời điểm mọi người thống khổ nhất, sau đó khi mọi người sắp tê liệt, ông ta sẽ đặt lại thời gian, nhảy đến điểm lưu đó và để thời gian tuần hoàn một lần nữa, những người bên trong sẽ tiếp tục đau khổ.”

“Cơ chế này nghe quen quen đúng không?”

“Đây không phải là…” Mộc Kha không thể tin nhìn Bạch Liễu, “—— phó bản trò chơi sao?”

“Vậy là phó bản mà chúng ta thường đăng nhập hoàn toàn không phải là phó bản trong trò chơi gì hết, mà là một nơi nào đó trong những dòng thế giới bị ô nhiễm đã được đặt trong điểm lưu và liên tục lặp lại?!”

Bạch Liễu nhắm mắt lại: “… Ừ.”

“Những kẻ dị đoan và đạo cụ được vận chuyển trong quá khứ được sử dụng để thiết lập lại phó bản, phân phối lại phó bản bị ô nhiễm và giữ cho nó giống như trước. Đạo cụ cũng không phải phân phối cho người trong dòng thế giới đó, mà là cho người chơi đăng nhập vào 【 phó bản trò chơi】của dòng thế giới đó.”

“—— tức là chính chúng ta.”

“Trong những dòng thế giới mà 【 Nhà tiên tri 】đã thua trận, trò chơi của 【Tà Thần】 vẫn được tiếp tục, và tiếp tục theo một cách tàn nhẫn hơn.”

“Dòng thế giới của chúng ta cũng vậy, nếu chúng ta không thể thắng trò chơi, 【Tà Thần】 sẽ phân phối các phó bản đang vận hành của các dòng thế giới khác vào trong thực tế của chúng ta theo cách tương tự.”

“Khó trách…” Mộc Kha ngồi trên ghế hoảng hốt, “Khó trách là như vậy.”

“Hơn nữa sự ác độc của Bạch Lục vẫn không ngừng ở đó.” Lưu Giai Nghi sắc mặt cũng rất khó coi, “Trong trò chơi chúng ta cũng gặp phải một ít NPC thoát khỏi vòng lặp, đa số những người này đều đã từng giao dịch với Tà Thần, cho nên những người này đều có thật, họ có ký ức lặp đi lặp lại và không ngừng bị tra tấn.”

“——Đây là cách họ giao phó thống khổ của mình cho Tà Thần sau khi giao dịch với ông ta, đúng không?

—— Những NPC ngày càng chân thực, chìm nổi trong vòng quay vô tận 7 ngày trong trò chơi, và sau khi giao dịch với Tà Thần, họ nhảy ra khỏi vòng tuần hoàn đó, mang theo hy vọng lại giao dịch với Tà Thần một lần nữa, cuối cùng trở thành một NPC trong trò chơi ngày càng trở nên thống khổ, bị người chơi đăng nhập và tra tấn mình bằng nhiều cách khác nhau.

Vị tiến sĩ Edmund trong Kỷ Băng Hà, Alex ở Rừng rậm biên thùy, đạo sĩ cương thi ở thôn Âm Sơn, Aoi trong Lễ tế Tà Thần…

“Nếu lần này chúng ta thua trò chơi của Tà Thần.” Lưu Giai Nghi nhìn thẳng Bạch Liễu, “Chúng ta cũng sẽ trở thành NPC như vậy trong trò chơi của người khác đúng không?”

“Không.” Bạch Liễu ngước mắt lên, con ngươi thâm thúy, ngữ khí rõ ràng, “Mọi người sẽ không đâu.”

——Bởi vì đây là dòng thế giới cuối cùng.

“Hệ thống phi thuyền này tương đương với trung tâm trung chuyển khổng lồ, nó chuyển dời người chơi ở dòng thể giới 658 của chúng ta đến phó bản của dòng thế giới khác, rồi sau khi trận đấu kết thúc sẽ chuyển người chơi trở về, đồng thời phân phát phần thưởng và điểm số.” Bạch Liễu vội vàng tiếp tục phân tích: “Không chỉ như vậy, chiếc phi thuyền này cũng tương đương như một chiếc phà lớn buôn lậu dị đoan.”

Đường Nhị Đả rất nhạy cảm với “buôn lậu dị đoan “, anh nhanh chóng nhìn Bạch Liễu: “Buôn lậu như thế nào?”

“Lúc tôi vừa đến có xem qua nguồn gốc của dây chuyền sản xuất dị đoan của phi thuyền.” Bạch Liễu tiếp tục bình tĩnh, “Nó không dùng nguyên liệu thô nào đó để sản xuất, mà được chiết xuất từ các dòng thế giới khác nhau trong hư không. “

“Nói cách khác, đầu tiên Bạch Lục sử dụng dị đoan làm ô nhiễm dòng thế giới nào đó, khi dị đoan liên tục được sản xuất trong dòng thế giới này, ông ta lại dùng hậu trường hệ thống để trích xuất dị đoan, lưu trữ chúng trong con tàu vũ trụ hậu trường hệ thống khổng lồ này, sau đó, khi tiến vào dòng thế giới tiếp theo, ông ta lại lấy dị đoan được lưu trữ trong phi thuyền để làm ô nhiễm nó.”

“Điều này đồng nghĩa với việc với tất cả các dòng thế giới đã thất bại đều trở thành nhà máy sản xuất dị đoan của Bạch Lục.”

Bạch Liễu nhìn sắc mặt đen kịt tột cùng của Đường Nhị Đả:

“Nói cách khác, chỉ cần trong tay Bạch Lục còn một dòng thế giới tiếp tục sinh ra dị đoan, ông ta vẫn sẽ tiếp tục lợi dụng hậu trường hệ thống để rút dị đoan ra từ dòng thế giới đó, sau đó phân phát dị đoan làm phần thưởng đăng nhập cho người chơi đến các dòng thế giới khác, sử dụng người chơi trong trò chơi buôn lậu dị đoan đến dòng thế giới mới.

“Chỉ cần trò chơi tồn tại, người chơi vẫn sẽ tham gia trò chơi vì dục vọng của họ, cục quản lý dị đoan vĩnh viễn không bao

giờ có thể thu dụng tất cả những dị đoan mà ông ta đã nhập lậu.”

“Ngay cả khi các anh giết hợp chất diễn sinh của Bạch Lục trong mỗi dòng thế giới, nếu tàu vũ trụ hậu trường của hệ thống buôn lậu lớn nhất bên ngoài dòng thế giới vẫn tồn tại thì các anh vẫn không thể ngăn chặn sự lây lan của dị đoan. Lúc trước ông ta nói nếu giết hợp chất diễn sinh của Bạch Lục thì trò chơi sẽ kết thúc, thật ra không phải vậy, Bạch Lục đã lừa các anh.”

“Ông ta lừa các anh, hợp chất diễn sinh không phải mấu chốt.”

“Ngay từ đầu Bạch Lục đã gian lận.”

Bạch Liễu trầm mặc một hồi: “Chỉ cần có trò chơi và cái hậu trường hệ thống này, các anh vĩnh viễn không thể đánh bại ông ta.”

“Vậy chúng ta cho nổ hậu trường hệ thống này thì sao?” Mục Tứ Thành vẫn đang dựa vào một bên khoanh ngực đột ngột nói, cậu nhìn thẳng vào Bạch Liễu, “Chỉ cần đánh bom nó, hệ thống không tồn tại, trò chơi cũng không tồn tại, mọi thứ sẽ kết thúc.

Bạch Liễu lạnh lùng phủ quyết: “Không được.”

“Tuyệt đối không thể phá hủy hậu trường hệ thống này.”

Mục Tứ Thành cáu kỉnh tặc lưỡi: “Không phải nói còn hậu trường hệ thống thì không cách nào thắng được Bạch Lục sao? Sao không đánh bom nó được?!”

Lưu Giai Nghi và Mộc Kha đồng thời nhìn sang, Đường Nhị Đả dừng lại, ánh mắt anh cô đọng: “Hậu trường hệ thống này chứa đầy dị đoan, tốt nhất là tiêu hủy chúng.”

Bạch Liễu quay mặt tránh tầm mắt của những người này, hô hấp nhất thời không ổn định: “… Cho tôi xem thân phận của mọi người trong trò chơi này.”

Mục Tứ Thành mới bị Bạch Liễu thẳng thừng từ chối vẫn còn tức giận không thèm nói chuyện với hắn, bây giờ Bạch Liễu lên tiếng hỏi thì trả lời: “Tôi cho anh xem rồi đó.”

“Tôi là thủ vệ số 0004.”

Lưu Giai Nghi đưa giao diện điều khiển ra: “Em là thủ vệ 0601.”

“Tôi là thủ vệ 0005.” Mộc Kha giơ tay ra hiệu.

“Tôi là thủ vệ 0002.” Đường Nhị Đả nhìn về phía Bạch Liễu, “Thân phận của chúng tôi đều là thủ vệ, nhiệm vụ là hộ tống cậu đoạt lấy quyền kiểm soát phi thuyền, trở thành phi thuyền trưởng.”

Bạch Liễu nhìn chằm chằm vào giao diện điều khiển hiển thị trước mặt, cố gắng hết sức để kiểm soát phản ứng cảm xúc,

hơi thở và nhịp tim của mình, không để lộ bất kỳ dấu vết khác thường nào trước mặt những người này.

【Hệ thống nhắc nhở: Sau khi Đường Nhị Đả/Mộc Kha/Lưu Giai Nghi nhảy khỏi dòng thế giới đã bị cướp đoạt thân phận người chơi.】

【Xác minh lại thân phận.】

【Thân phận thực sự: Sản phẩm vận chuyển dòng thế giới 0658, dị đoan hình người, số thứ tự 0601/0005/002】

【Thợ săn hoa hồng/Phù thủy thuần chủng/Sát thủ】

【Vị trí lưu trữ linh hồn trong hậu trường hệ thống phi thuyền —— tầng một.】

【Hệ thống nhắc nhở: Chỉ có người chơi chân chính mới có thể nhìn thấy thế giới hiện thực, góc nhìn của ngài và quái vật đối với thế giới không giống nhau.】

Bạch Liễu chậm rãi nhìn chung quanh, mở miệng, tựa hồ muốn nói —— bởi vì theo phán định của hậu trường hệ thống này người chơi cũng là dị đoan, cho nên kỹ năng thân phận của mọi người mới gọi là Sách quái vật.

Mọi người cũng là quái vật.

Linh hồn của mọi người… cũng bị ràng buộc vào hậu trường hệ thống này.

Do đó mới không thể đánh bom hậu trường hệ thống.

“Chúng ta cứ theo lưu trình trò chơi trước đã.” Bạch Liễu bưng tách trà nóng, cúi đầu nhìn gợn sóng trong nước, giọng nói nhỏ xíu không thể nghe được, “Thắng trò chơi trước, sau đó đi ra ngoài.”

…Tay đừng run nữa.

Run nữa sẽ bị mọi người phát hiện mất.

“Được.” Mộc Kha làm theo lời Bạch Liễu, cậu nhìn khóe môi trắng nhợt không chút huyết sắc của Bạch Liễu, trên mặt không giấu được lo lắng, “Bạch Liễu, anh say tàu à?”

“Có một chút.” Bạch Liễu nắm chặt tay ho khan một tiếng, sau đó tiếp tục bình tĩnh nhìn bản đồ nổi, “Sơ đồ kết cấu hai tầng dưới của phi thuyền chúng ta đều biết rồi, dựa theo mô tả thì tầng 2 là nơi lưu trữ tất cả các tài liệu và tư liệu, ghi lại điểm lưu trữ cụ thể và thông tin chi tiết của từng dòng thế giới. “

Mục Tứ Thành cười nhạo một tiếng: “Bạch Lục đúng là một tên ngốc rảnh rỗi, dành hẳn một tầng để ghi nhớ.”

“Tất nhiên phải ghi lại đầy đủ các điểm lưu trữ dòng thế giới rồi, đó là tài liệu rất quan trọng đấy.” Đường Nhị Đả nhìn về phía tầng hai, từ khi nhìn thấy sơ đồ anh cứ liên tục cau mày,

“Lúc trước khi tôi kế thừa quyền hạn của 【Nhà tiên tri】 đã thấy qua hồ sơ tuyệt mật rồi, trong cục xử lý dị đoan cũng có một điểm lưu trữ.”

“Là điểm lưu trữ của 【Nhà tiên tri】.”

Đường Nhị Đả nhìn Bạch Liễu: “Cậu cũng đã thấy điểm lưu đó rồi.”

“—— Dị đoan 0001, tên là 【Tương lai】.”

“Nghe nói đó là điểm lưu do 【Nhà tiên tri】ghi lại.”

“Nhưng tôi chưa từng xem qua.” Đường Nhị Đả ánh mắt âm trầm, “Bởi vì ngay cả nhà tiên tri ghi 【 điểm lưu trữ 】 cũng cảnh báo, nếu con người nhìn thẳng vào 【 tương lai 】 thì sẽ phát điên lên.”

“【Nhà tiên tri】 nói rằng Thợ săn tuyệt đối không được xem 【Tương lai】.”

Bạch Liễu hỏi: “Tại sao?”

Đường Nhị Đả dừng một chút: “Bởi vì sẽ xảy ra chuyện rất đáng sợ.”

“Đây là phòng điều khiển của phi thuyền phải không?” Lưu Giai Nghi chạm chạm vào bàn điều khiển, phóng to hình ảnh, chỉ vào khoang trên cùng thứ nhất ở tầng cao nhất của phi

thuyền nói: “Trên nóc phi thuyền ghi là tầng 0, bên dưới có một cánh cửa, chúng ta tìm chìa khóa để mở cánh cửa này và vào đây để giành quyền điều khiển phi thuyền.”

“Nhưng mà phi thuyền này thiết kế thang thẳng, khá chút giống với Cục quản lý dị đoan.” Đường Nhị Đả nhìn chằm chằm sơ đồ kết cấu của phi thuyền nói: “Muốn lên tầng 0, trước hết phải đi qua tầng hai và tầng một.”

Bạch Liễu nhìn kết cấu sơ đồ phi thuyền, trầm mặc một hồi, đặt chén trà xuống, đỡ bàn đứng dậy: “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Đi tầng 0.”

Mộc Kha liếc nhìn chén trà, trong chén trà vẫn còn gợn sóng chưa tan.

Cậu mím chặt môi, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Bạch Liễu rời đi.

Tầng 2 phi thuyền, điểm lưu trữ và phòng lưu trữ thông tin dòng thế giới.

Sầm Bất Minh vừa đăng nhập vào phi thuyền hệ thống thì gần như ngay lập tức nhận ra nơi này là chỗ nào, anh ta nhìn thông tin sai lệch trên giao diện hệ thống, cười lạnh một tiếng, nhanh chóng ra lệnh: “Lên tầng cao nhất của phi thuyền!”

Anh ta muốn xem tên khốn Bạch Lục kia đã ghi lại những gì.

Sầm Bất Minh nghiến răng, nghe thấy giọng nói bình thản của Lục Dịch Trạm phảng phất như thể anh đã nhìn thấu mọi thứ —— 【Đừng xen vào nữa, sư đệ. 】

【Tương lai có thể không như cậu tưởng tượng, nhưng nói chung nó cũng không phải là bad ending đâu. 】

Cái tên dở hơi hết lần này đến lần khác phản bội ước nguyện ban đầu của mình thì biết cái gì kia chứ?!

Rõ ràng là Nhà tiên tri nhưng chỉ dám sử dụng kỹ năng của mình lén lút xem trộm kịch bản của Thần, để rồi nhận được một một đống thơ ca tiên đoán vô nghĩa như cứt xem đíu thể hiểu, rõ ràng trong tay có khả năng nhìn thấy 【Tương lai】 cực kỳ lợi hại nhưng lại bị Lục Dịch Trạm sử dụng làm điểm lưu trữ mà chưa hề xem qua tương lai thế giới bao giờ?!

Sầm Bất Minh muốn xem nhưng bị Lục Dịch Trạm nghiêm túc ngăn cản, Sầm Bất Minh tức giận đánh Lục Dịch Trạm một trận, Lục Dịch Trạm để mặc cho anh ta đánh mình nhưng vẫn kiên quyết không cho Sầm Bất Minh xem 【Tương lai】.

Sau đó, Sầm Bất Minh cũng dần học cách phớt lờ sự tồn tại của dị đoan này.

Lục Dịch Trạm nói kết thúc tốt xấu gì đó, Sầm Bất Minh coi đó như một trò đùa, một chữ cũng méo tin nổi, bởi vì anh ta biết Lục Dịch Trạm…

Đã xem duy nhất một tương lai——

——Đó là tương lai của chính Lục Dịch Trạm.

【 Sư đệ, thật ra anh cũng rất nhu nhược, anh không dám nhìn tương lai của bất cứ người nào mà anh quen biết. 】

【 Anh không muốn làm Nhà tiên tri gì hết, anh sợ tương lai của mọi người không như anh mong đợi.】 】

【Anh sợ rằng anh không cứu được ai cả. 】

Lục Dịch Trạm đứng bên cạnh sân tập, gió thổi bay bộ đồng phục đội trưởng mà anh đang mặc, Lục Dịch Trạm quay đầu lại, mi mắt cong cong cười nói với anh ta:

【Nhưng anh đã nhìn thấy tương lai của mình. 】

【Đó là một tương lai tốt đẹp. 】

Sầm Bất Minh đi về phía tầng cao nhất, anh ta lạnh lùng nói: “Lên tầng tiếp theo.”

“Đừng nhìn ra ngoài cửa sổ, sẽ bị hạ thấp giá trị tinh thần.”

Sầm Bất Minh đi ngang qua khung cửa sổ khổng lồ trong suốt lấp lánh ánh đèn huỳnh quang, anh ta cúi đầu, bóng dáng được

ăn cả ngã về không đổ dài trên mặt đất.

——Đủ dài để tạo thành một đường bóng đổ với 685 dòng thế giới trong khoang thuyền.

Từ cửa sổ phi thuyền có thể nhìn thấy dòng chảy của các ngôi sao và lớp bụi màu xanh bạc bao quanh mỗi trái đất, chậm rãi luân chuyển trong không gian, giống như đàn sứa ở biển sâu vây quanh con mồi đang rơi xuống, quầng sáng lấp lánh cực kỳ xa hoa lộng lẫy, giống hệt như vẻ đẹp nhân tạo trong thủy cung nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác chết đuối sau khi bị vùi xuống biển sâu.

Nó khiến người ta cảm thấy dường như không tìm được nơi tồn tại của mình trong vũ trụ vô tận này, chỉ có thể không ngừng chìm xuống, chìm xuống, tìm không thấy địa điểm đáp xuống của phi thuyền.

Nó giống như màn đêm đen vĩnh hằng cùng cực, những âm hồn thôn Âm Sơn mãi mãi giấu mình trong núi sâu, bóng tối trước lễ tế bắn pháo hoa hàng năm ——

—— Và cũng giống như biển ước nguyện đã nhấn chìm người cá.

“Đội trưởng, chúng ta không xuống tầng 2 xem thử à?” Một đội viên nhẹ giọng hỏi.

“Không cần.” Sầm Bất Minh sải bước đi về phía trước không quay đầu lại, huy hiệu đội của Cục quản lý dị đoan trên vai

anh ta lấp lánh dưới ánh sáng xanh bạc, giọng điệu bình tĩnh và thờ ơ, “Toàn là dị đoan và quái vật đã bị phá hủy thôi.”

Sầm Bất Minh đi đến thang máy dẫn lên tầng một, anh ta dừng lại, đưa tay mở thang thẳng rồi bước vào.

“Trong trò chơi này, chỉ cần tiến về phía trước.”

“Cạch cạch ——”

“Sắp vào tầng một.”

Thang máy chạy lên phía trên rồi dừng lại. Khoảnh khắc thang máy mở ra, Sầm Bất Minh đang đi phía trước mọi người ngẩng đầu lên. Khi nhìn rõ cấu trúc của tầng một, vẻ mặt và cử động của Sầm Bất Minh đơ ra trong khoảng 1, 2 giây.

——Hành lang tối tăm, mùi nước biển thoang thoảng, nơi thu dụng dị đoan có nhãn dán ở cả hai bên, và những kẻ dị đoan trốn trong bóng tối không ngừng muốn tiếp cận.

Chỗ này giống hệt như tầng cuối cùng của Cục Dị đoan.

——Gọi là nơi thu dụng【dị đoan hình người】.

Sầm Bất Minh dừng lại vài giây, sau đó bước ra khỏi thang máy: “Đi thôi.”

Ba thành viên còn lại của đội 2 đối với hoàn cảnh này đều rất cảnh giác, mặc dù bọn họ chưa đi xuống tận cùng Cục quản lý dị đoan, nhưng đây là kết cấu địa hình phổ biến của Cục quản lý dị đoan để thu dụng dị đoan, bởi thế mới sôi nổi nhìn về phía Sầm Bất Minh, nghiêm túc nói: "Đội trưởng, hoàn cảnh nơi này giống như…chỗ làm của chúng ta."

Daniel tò mò đi theo phía sau, hứng thú nhìn tầng 1 phi thuyền: "Thì ra đây là nơi làm việc của anh à, độc nhãn long quái dị?"

"Không được nói đội trưởng như vậy!" Có đội viên tức giận quát Daniel.

Daniel nheo mắt định rút súng, Sầm Bất Minh trừng mắt vung tay, ấn tay Daniel đang cầm súng ra sau lưng, hất Daniel ngã xuống đất.

Sầm Bất Minh nhìn xuống, chân phải giẫm lên bờ vai đang giãy giụa của Daniel, con mắt phải như chim ưng ẩn chứa sự cảnh cáo cùng sát khí, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Cậu muốn gọi tôi thế nào cũng được."

"Độc nhãn long, tên chột mắt, sao cũng được, tùy cậu."

"Nhưng đừng để tôi thấy cậu rút súng chĩa vào đội viên của tôi."

"Nếu không thì ——"

“Giết tôi à?” Daniel cười cợt nhả trả lời.

“Tôi sẽ giết Bạch Liễu.” Sầm Bất Minh thản nhiên nói: “Giết hắn một giây trước khi cậu gặp hắn, đánh một trận với hắn, để hắn công nhận năng lực của cậu.”

Vẻ mặt Daniel hoàn toàn tối sầm lại, cậu ủ rũ nhìn chằm chằm vào Sầm Bất Minh, một lúc sau mới cất khẩu súng trong tay đi, Sầm Bất Minh rút chân về, Daniel vỗ vỗ bụi trên người, chán chường tặc lưỡi một tiếng, chán nản hỏi: “…lên đây làm gì vậy?”

“Không thể trực tiếp xuống dưới giết hết đám người kia để cha đỡ đầu nhìn thấy năng lực của tôi à?”

“Trừ khi cậu tìm thấy chìa khóa và nắm giữ bí mật hoàn thành trò chơi.” Sầm Bất Minh lạnh lùng nói, “Còn không thì cho dù cậu dí súng vào đầu cha đỡ đầu của mình thì hắn cũng chẳng buồn liếc nhìn cậu.”

“Tình cảm của hắn đối với các thành viên trong đội không sâu đậm như cậu nghĩ đâu, so với đám đội viên đoàn xiếc tầm thường kia thì Bạch Liễu quan tâm đến việc thắng thua trong trò chơi hơn.”

——Dù sao thì trong các dòng thế giới khác, hắn cũng đã thản nhiên dùng súng bắn nát linh hồn để giết chết đội viên của mình bởi vì họ không còn giá trị sử dụng nữa.

“…Có lý.” Daniel xoa cằm cười vui vẻ, “Không quan trọng thì tốt.”

“Tôi không muốn cha đỡ đầu quan tâm thứ gì hết, nó chỉ ngáng đường người thôi.”

“… Không được bắn vào những đội viên đó, trừ khi cần thiết.” Sầm Bất Minh đi về phía trước, đột ngột mở miệng, “Đây là mệnh lệnh của Chiến Thuật Gia.”

Daniel kỳ quái nhìn vẻ mặt tê liệt chẳng chút cảm xúc của Sầm Bất Minh,, nhướng mày: “Tôi tưởng anh không thích họ?”

Sầm Bất Minh không nói gì, anh ta có chút không hài lòng quay mặt đi, nhắm hờ mắt nhìn Daniel, trầm giọng nói: “——Không thích không có nghĩa là tôi muốn dùng súng linh hồn giết họ.”

“Hơn nữa đã nói là khi không cần thiết thì không được nổ súng.”

Giọng điệu Sầm Bất Minh khôi phục lại vẻ thờ ơ, anh ta siết chặt bàn tay phải đeo nhẫn tử thần: “Khi cần thiết, tôi sẽ tự tay giết chết bọn họ.”

Chiếc nhẫn bạc lạnh buốt cứa vào tay, cảm giác như đang nắm chặt một lưỡi dao, cảm giác rất khó chịu và sắc bén.

… Rõ ràng anh ta đăng nhập vào trò chơi này với tâm lý muốn hành quyết Bạch Liễu.

Nhưng không biết tại sao, khi nhìn thấy hành lang này, Sầm Bất Minh lại nhớ đến đêm hôm đó —— đêm Bạch Liễu bị Đường Nhị Đả bắt vào Cục quản lý dị đoan, Lục Dịch Trạm đã sử dụng thẻ đội trưởng của mình để đăng nhập vào tầng cuối cùng để ngăn chặn Bạch Liễu đang chuẩn bị phóng thích tất cả những kẻ dị đoan.

Lúc ấy, Sầm Bất Minh nhận được thông báo có người đã sử dụng quyền hạn của nhà tiên tri nên vội vã quay trở lại.

Anh ta cũng lao đến tầng cuối cùng, sau đó thờ ơ nhìn Lục Dịch Trạm giơ tay chặn trước mặt Bạch Liễu đang cầm súng trên màn hình, nói rằng nếu cậu muốn làm vậy thì hãy giết tôi trước.

Trong khoảnh khắc đó, Sầm Bất Minh thậm chí còn mong đợi Bạch Liễu sẽ bắn chết Lục Dịch Trạm, lúc đó anh ta sẽ có thể cứu mạng tên ngốc Lục Dịch Trạm, trong khi Bạch Liễu đã vượt qua ranh giới. Tiếp đó anh ta sẽ hợp tình hợp lý bắt giữ kẻ dị đoan Bạch Liễu đã gây ra vụ nhiễu loạn lớn đêm nay và cố tình bắn chết người dân vô tội, Lục Dịch Trạm không còn lý do gì để ngăn cản anh ta.

Anh ta không còn phải rơi vào vòng xoáy của nghịch lý logic 【đối phương phải làm chuyện xấu thì mới được hành quyết】 của tên ngốc Lục Dịch Trạm nữa.

Lúc đó trò chơi cũng sẽ kết thúc.

Nhưng Lục Dịch Trạm chỉ chờ đợi, chỉ giơ tay đợi Bạch Liễu đặt súng xuống, từ góc độ của Sầm Bất Minh nhìn sang, anh ta có thể thấy ánh sáng lấp lánh trong mắt Lục Dịch Trạm, tay

anh run rẩy và giọng nói của anh cũng run lên, nhưng Lục Dịch Trạm vẫn cười: “Tôi nói rồi, trước khi cậu thực sự làm chuyện sai lầm, tôi sẽ không bao giờ chĩa súng vào cậu.”

“—— Vì vậy, nếu cậu muốn làm chuyện xấu thì hãy giết kẻ bất tài như tôi trước đi.”

Sầm Bất Minh hiểu rõ thái độ do dự của Lục Dịch Trạm đối với Bạch Liễu, nhưng vào lúc đó, Sầm Bất Minh có thể nhìn thấy, ngoại trừ đôi tay run rẩy của Lục Dịch Trạm——

——tay cầm súng của Bạch Liễu cũng run lên.

Sự run rẩy này rất nhỏ, cực kỳ nhỏ, nhỏ đến mức Lục Dịch Trạm, một kẻ ngốc đứng gần hắn không nhận ra được, bởi vì vẻ mặt của Bạch Liễu rất bình tĩnh.

Nhưng Sầm Bất Minh đã phát hiện ra, anh ta phát hiện con quái vật Bạch Liễu máu lạnh khôn ngoan và cảnh giác có sở thích liên tục kiểm tra lòng trung thành của các thành viên trong đội mà mình nắm giữ linh hồn, thậm chí sẵn sàng giết họ khi hắn phát hiện ra dấu hiệu phản bội nhỏ nhất, giờ đây lại đổ dồn mọi sự chú ý vào Lục Dịch Trạm đến nỗi không nhận ra anh ta đang ẩn núp trong bóng tối gần đó.

Thật không thể tưởng tượng nổi.

——Giống như khi Sầm Bất Minh lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Liễu 18 tuổi bò ra khỏi hồ thi đại học trên ngọn núi sau trường học, toàn thân ướt đẫm mình đầy vết thương, nhưng vẫn giải cứu một người bạn cùng lớp có ác ý với mình.

Khi đó, Bạch Liễu đã bất tỉnh, nhưng hắn vẫn nắm chặt tay bạn học kia, không để cho bạn học đó chết chìm —— mà đây lại là tay của một người bạn học có sát ý với hắn.

Đây là lần đầu tiên Sầm Bất Minh thủ hạ lưu tình đối với hợp chất diễn sinh của 【Bạch Lục】.

Sầm Bất Minh lặng lẽ trốn trong bóng cây, nhìn Lục Dịch Trạm bước tới cõng Bạch Liễu trên lưng, Bạch Liễu đầu óc đã mơ hồ, bàn tay từ vai Lục Dịch Trạm yếu ớt trượt xuống, trông chỉ bằng một nửa chiều rộng của Lục Dịch Trạm, yếu ớt đến mức trông như một con thú nhỏ mất tổ không còn nơi nương tựa.

Khi đó, nếu Sầm Bất Minh muốn giết Bạch Liễu, anh ta thậm chí không cần đến súng, chỉ cần đẩy Bạch Liễu ra khỏi vai Lục Dịch Trạm để Bạch Liễu tự mình ngã xuống đất, nằm một đống vất vưởng và lặng lẽ chết cóng trên ngọn núi sau trường.

Lục Dịch Trạm đưa Bạch Liễu đến cổng núi rồi vội vã quay trở lại để giải quyết dị đoan trong hồ thi đại học, trước khi rời đi, anh chắp tay, cúi đầu cầu xin Sầm Bất Minh: “Giúp anh chăm sóc Bạch Liễu một chút, nhìn cậu ấy trở về ký túc xá an toàn.”

Sầm Bất Minh lạnh lùng khoanh tay trước ngực, anh ta đương nhiên muốn từ chối, nhưng Lục Dịch Trạm đã ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta: “Bạch Liễu là người cậu muốn xử tử nhất, chẳng lẽ cậu không muốn quan sát để hiểu cậu ấy nhiều hơn?”

“Cần gì phải biết về phạm nhân mà tôi sắp xử tử.” Sầm Bất Minh thờ ơ quay mặt đi.

“Ít nhất trước khi xử tử.” Lục Dịch Trạm rất kiên trì, “Để xem cậu ấy có phải là người mà cậu thật sự muốn xử tử hay không?”

Sầm Bất Minh im lặng một lúc lâu, anh ta bị Lục Dịch Trạm cưỡng bức đẩy lên đỉnh đồi, đi theo sau Bạch Liễu đã yếu ớt lắm rồi, nhìn hắn quay trở lại ký túc xá.

Một học sinh trung học 18 tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, đi một bước dừng một bước, ho khan liên tục, có vẻ như phải dựa vào tường mới có thể tiếp tục bước đi…

Sầm Bất Minh cáu kỉnh nhìn đi chỗ khác, trong lòng anh ta có một cảm xúc kỳ lạ và dữ dội.

Trong lúc nhất thời, anh ta thậm chí muốn nhào xuống chất vấn Bạch Liễu, rõ ràng cậu muốn giết cái thằng nhóc mập mạp ngu ngốc khi dễ cậu, tại sao lại dừng tay?

Tại sao cậu lại khiến bản thân mình chật vật như vậy!

Tại sao để tôi nhìn thấy bộ dạng này của cậu?!

… Một Bạch Liễu như vậy rất giống con người, anh ta không có cách nào xem hắn là một kẻ dị đoan.

Sầm Bất Minh không có cách nào giết một thằng nhóc run rẩy vì nước hồ lạnh lẽo, vùi đầu vào vai Lục Dịch Trạm khóc thầm, cứu sống đứa bạn học bắt nạt mình khỏi chết đuối, và run rẩy chĩa súng vào người bạn của mình một cách lạnh lùng tàn nhẫn như giết một con quái vật được ——

—— Anh ta không có cách nào giết chết Bạch Liễu có tình cảm, cũng sẽ rơi lệ và biết đau đớn này.

Nhưng… con người sẽ thực sự thay đổi sao?

Anh ta đã trải qua rất nhiều dòng thế giới, trong mỗi dòng thế giới đó đều có vô số những kẻ dị đoan đã làm điều sai trái và làm hại vô số người, chúng đã chết dưới họng súng của anh ta hết lần này đến lần khác, lộ ra bộ mặt xấu xí vì trầm luân trong dục vọng của chính mình ——

— Huống chi là hợp chất diễn sinh của Bạch Lục, bản thân đã tập hợp tất cả những dục vọng của con người.

…Chỉ đổi một cái tên và có vài mối quan hệ tình cảm ít ỏi, một người sẽ thực sự tạo ra thay đổi lớn như vậy, thậm chí còn đi ngược lại ước nguyện ban đầu khi sinh ra?

Sầm Bất Minh không thể tin được, anh ta không giống như tên ngốc Lục Dịch Trạm, hơn sáu trăm dòng thế giới đã trôi qua mà vẫn đặt lòng tin vào một con quái vật, anh ta chỉ có thể cảnh giác, giết chóc và bóp nghẹt tất cả nguy hiểm từ trong trứng nước ——

——Đây là ước nguyện ban đầu khi Thợ săn ra đời.

Chương 576

“Đi xác nhận cửa khoang tầng 0 trước đi.” Sầm Bất Minh thu hồi suy nghĩ, bình tĩnh ra lệnh, “Xem loại chìa khóa cửa khoang, bắt đầu tìm kiếm từ tầng một, cẩn thận đừng đụng phải dị đoan ở đây, trước khi chạm trán kẻ địch thì cố gắng đừng gây chiến và tiêu hao bản thân.”

“Vâng! Thưa đội trưởng!”

Các đội viên lần lượt giải tán, ngay cả Daniel vốn láo nháo nãy giờ cũng bắt đầu tích cực tìm kiếm chìa khóa sau khi bị Sầm Bất Minh cảnh cáo.

“Đội trưởng, nhìn hình dạng lỗ khóa thì chìa khóa hẳn là hình chữ thập ngược dài khoảng 10 cm.” Đội viên đang kiểm tra cửa khoang nghiêng đầu báo cáo, “Lúc chúng tôi chạm vào cửa khoang dẫn đến tầng 0 thì hệ thống bật lên tin nhắn nhắc nhở, chắc là thông báo cho chúng ta biết vị trí chìa khóa.”

Sầm Bất Minh ngẩng đầu lên: “Thông báo gì?”

“【Kẻ chết đuối đến từ tương lai】,” đội viên nói, “—— và một câu nữa.”

“【Kết quả phán xử cuối cùng của Thẩm phán Nghịch Thần.】.”

Đồng tử mắt phải của Sầm Bất Minh hơi co lại, anh ta nghiêng người nhìn về phía cuối hành lang —— dị đoan 0001 được cất giữ ở đó.

——Dị đoan mang tên 【tương lai】.

… kẻ chết đuối đến từ 【tương lai】…

Trái tim của Sầm Bất Minh vô cớ đập loạn xạ, anh ta bắt đầu đi về phía cuối hành lang, quầng sáng trong mắt phải màu vàng sáng từng chút một tiêu tán, sắc mặt gần như hung dữ đến khó tin.

Giọng nói nhẹ nhàng và bình thản của Lục Dịch Trạm vang lên bên tai anh ta:

【Anh muốn sử dụng tầng cuối cùng của Cục dị đoan để xây dựng một nơi đặc biệt. 】

【Anh muốn sử dụng tầng này để giam giữ một loại dị đoan đặc biệt. 】

【—— Dị đoan hình người. 】

Càng đến gần dị đoan cuối cùng, hơi thở của Sầm Bất Minh càng trở nên lộn xộn, đầu óc anh ta gần như trống rỗng, chỉ còn lại giọng nói mang theo ý cười của Lục Dịch Trạm:

【Tầng cuối cùng của Cục quản lý dị đoan đều là dị đoan hình người. Họ là con người đã bị giảm kích thước tinh thần, hoặc là vật dẫn dị đoan. Họ không phải là đồ vật hay quái vật bình thường, họ biến thành dáng vẻ đó dưới sự thao túng của Tà Thần, bởi thế chúng ta không thể đánh giá họ theo cách thông thường, điều này là không công bằng với họ.】

【Họ là người, không phải quái vật.】

【…Anh tự hỏi, liệu chúng ta có thể đối xử với họ theo cách phù hợp hơn không, và thông qua tìm hiểu nguồn gốc của họ, chúng ta có thể ngăn họ trở thành dị đoan một lần nữa ở thế giới tiếp theo.】

Ánh sáng trong đôi mắt của Sầm Bất Minh lập lòe, anh ta hít một hơi thật sâu, nhớ lại mình đã trả lời Lục Dịch Trạm như thế nào:

Anh ta cười khẩy: 【Lục Dịch Trạm, anh có mấy cái ý tưởng kỳ quái thật đấy! Tìm hiểu nguồn gốc dị đoan? Bọn chúng đều là dị đoan không ổn định, lỡ như xảy ra nguy hiểm trong quá trình tìm hiểu thì ai sẽ chịu trách nhiệm?】

Lục Dịch Trạm nghiêm túc suy nghĩ, sau đó trả lời: 【… Cậu nghĩ vị trí (người giám hộ) thế nào?】

【Chỉ định một (người giám hộ) cho dị đoan, để người giám hộ gánh chịu rủi ro.】

【Coi như anh thiết lập được đi, vậy ai sẽ muốn gánh vác cái chức vị tốn công vô ích như (người giám hộ) hả?】 Vẻ mặt

Sầm Bất Minh càng ngày càng châm chọc, 【 tôi cảm thấy anh điên thật rồi, không chỉ muốn cứu kẻ xấu, bây giờ còn muốn cứu luôn cả dị đoan. 】

【Cục quản lý dị đoan hiện đã nhiều việc lắm rồi, dị đoan cứ liên tục xuất hiện, bất cứ lúc nào cũng cần đội viên sẵn sàng thu dụng, nếu anh thiết lập vị trí (người giám hộ) này, anh sẽ để ai làm việc đó? 】

【Hơn nữa còn là dị đoan hình người? 】

【Cho dù ban đầu những dị đoan hình người có một phần bản tính con người, nhưng làm thế nào anh có thể chứng minh rằng chúng luôn có thể duy trì ý thức và cảm xúc của con người? 】

Vẻ mặt của Sầm Bất Minh âm trầm: 【Ngay cả Dụ đội làm vật dẫn của Thức ăn nhãn cầu cũng không ngừng tấn công các đội viên, nuốt chửng nhãn cầu của các đội viên mà cô ấy không muốn làm tổn thương nhất. Làm sao anh có thể chắc chắn những kẻ dị đoan này lúc nào cũng mang đặc tính của con người? 】

【Dị đoan hình người rốt cuộc vẫn là dị đoan. 】

【Chúng rồi cũng sẽ biến thành những con quái vật hoàn chỉnh. 】

Sầm Bất Minh nhớ lại khoảnh khắc đó, Lục Dịch Trạm im lặng một lúc lâu, sau đó cúi đầu, nói bằng một giọng rất nhỏ nhẹ và bướng bỉnh: 【…Anh chắc chắn dị đoan vẫn luôn có thể duy trì tình cảm của con người. 】

【 Anh dùng cái gì để đảm bảo? 】Sầm Bất Minh cười khẩy, 【Anh dùng trí tưởng tượng ngây thơ của mình á? 】

【Cục dị đoan là nơi nói chuyện bằng chứng cứ, nếu anh có thể chứng minh cho tôi thấy dị đoan thực sự có thể duy trì ý thức của con người mà không làm tổn thương con người, tôi sẽ đồng ý với đề xuất kỳ quặc của anh. 】

Lục Dịch Trạm ngẩng đầu lên nhìn Sầm Bất Minh một lúc lâu, mấp máy miệng dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng anh không nói gì cả, chỉ gãi đầu cười khẽ:

【…Được rồi, anh không chứng minh được. 】

【Cậu nói đúng, đề nghị này quả thực rất kỳ quái, không ai muốn làm người giám hộ hết. 】

【Vậy thì anh sẽ là người giám hộ của tất cả các dị đoan. 】

【Anh! 】Sầm Bất Minh chán nản, 【Lục Dịch Trạm, có đôi khi tôi thật không hiểu anh đang suy nghĩ cái gì! 】

【Anh là gián điệp của dị đoan à? Sao cứ nhất quyết đứng về phía dị đoan vậy! Anh đồng tình với những kẻ dị đoan đó làm gì?! 】

Sầm Bất Minh cười lạnh: 【Có lúc tôi nghi ngờ anh cũng là dị đoan đấy, Lục Dịch Trạm. 】

Lục Dịch Trạm cười híp mắt, nhưng anh không phản bác:
【Chắc là vậy. 】

Sầm Bất Minh từng bước một đi đến dị đoan 0001 cuối hành lang, anh ta ngẩng đầu vươn tay, chạm vào kim loại phong ấn gian phòng, đột nhiên, một luồng ánh sáng huỳnh quang ấm áp tản ra, kim loại phong ấn cánh cửa mở ra, ánh sáng hắt xuống khuôn mặt hoảng hốt của Sầm Bất Minh.

Giữa gian phòng là một cây cột làm bằng vật liệu trong suốt chứa đầy chất lỏng màu xanh bạc giống như nước biển, bên trong có một linh hồn đang ngủ say lơ lửng, lặng lẽ trôi nổi như thể đang chết đuối.

Anh mặc đồng phục của đội một, đôi mắt cong cong vui cười nhắm nghiền, quanh miệng và mũi có bọt khí nhẹ, vẻ mặt thoải mái và thanh thản, trước ngực treo một mặt dây chuyền hình chữ thập ngược có kích thước bằng chiếc chìa khóa mở cửa tầng 0.

Vẻ mặt của Sầm Bất Minh hoàn toàn trống rỗng, anh ta nhìn vào tập tin giải thích trên màn hình điện tử nhảy ra bên cạnh cây cột, lơ lửng trong không trung:

【Dị đoan 0001 Tên: Tương lai】

【Phân loại: Dị đoan hình người】

【Vật dẫn/Bản thể: Linh hồn Nhà tiên tri thế hệ đầu tiên Lục Dịch Trạm】

【… Nhà tiên tri thế hệ đầu tiên Lục Dịch Trạm bị giảm kích thước tinh thần trong dòng thế giới 658, biến thành dị đoan, bị truyền tống đến từng dòng thế giới thông qua hậu trường hệ thống và bị giam cầm trong tầng sâu nhất của cục quản lý dị đoan với thân phận là dị đoan 0001…】

【Dị đoan hình người vô hại có ý thức bản thân, luôn cố gắng cho người khác biết điều gì sẽ xảy ra trong (tương lai), cho mọi người nhìn thấy tương lai bất hạnh để họ né tránh, nhưng sau khi vô tình khiến mọi người phát điên đã áp dụng phương pháp tự khép kín và bắt đầu thể hiện tương lai một cách thận trọng hơn…】

【Tồn tại mang tính khái niệm, không có thực thể…】

【 Quá trình hình thành: Do thua cuộc trong trò chơi với Tà Thần, Nhà tiên tri ở tất cả các dòng thế giới phải trả giá bằng thống khổ tương đương với việc mở ra dòng thế giới mới, cuối cùng Tà Thần lựa chọn phương pháp này để thu thập thống khổ của Nhà tiên tri thế hệ đầu tiên. 】

【Tà Thần đã biến Nhà tiên tri thành chính (tương lai), một dị đoan hình người chỉ có thể tồn tại dưới dạng khái niệm. Nó có cảm xúc và ý thức, nó không muốn làm tổn thương bất cứ ai, nó muốn cứu nhân loại, nó đến từ dòng thế giới cuối cùng và biết kết thúc của tất cả các dòng thế giới, vì vậy nó sẽ làm mọi thứ có thể để tiết lộ tương lai cho thế giới và để thế giới tránh xa tương lai đó. 】

【Nhưng con người sợ (tương lai) và sẽ rơi vào trạng thái điên loạn sau khi nhìn thấy (tương lai). 】

【Mọi thứ nó làm chỉ là sự giãy giụa yếu ớt, nhưng cho dù biết trước kết cục, tương lai hóa thân của Nhà tiên tri cũng sẽ không ngừng vùng vẫy. Bởi vì trong lòng có hy vọng, nên nó sẽ luôn tồn tại một cách đau khổ như vậy, làm một tương lai không ai mong chờ bị giam cầm ở nơi sâu nhất trong lòng đất như một kẻ dị đoan. 】

【Sau khi trò chơi trên dòng thế giới 658 kết thúc, bất kể Nhà tiên tri thắng hay thua, theo như thỏa thuận giao dịch ban đầu với Tà Thần, linh hồn Nhà tiên tri thế hệ đầu tiên Lục Dịch Trạm sẽ bị hậu trường hệ thống thu thập, từ đó trở đi, con người Lục Dịch Trạm Không còn tồn tại trong tất cả các dòng thế giới, hoàn toàn biến mất——】

【—— Và linh hồn của Lục Dịch Trạm sẽ vĩnh viễn trở thành vật dẫn (tương lai). 】

Sầm Bất Minh dừng lại trước tập tài liệu giải thích này một lúc lâu, rất lâu, không nói lời nào, sau đó từ từ cúi người xuống, hung hăng đấm mạnh xuống đất, tóc rũ rượi che khuất mặt không thấy rõ cảm xúc, chỉ có nước mắt theo cằm nhỏ giọt chảy xuống.

【Anh đã nhìn thấy tương lai của mình】.

Lục Dịch Trạm mỉm cười nói với anh ta: 【Đó là một tương lai tốt đẹp. 】

Cái này mà gọi là tốt đẹp gì chứ!!

Sầm Bất Minh nghiến răng, đôi mắt đỏ hoe, não và ngực sắp bị đốt cháy bởi cảm xúc dữ dội, anh ta cố gắng hết sức mới có thể kiểm soát bản thân để không lôi linh hồn Lục Dịch Trạm bị nhốt trong cây cột đang say ngủ ra và đánh anh một trận.

… Thảo nào tên đó nóng lòng muốn bổ nhiệm Bạch Liễu làm người kế thừa thế hệ tiên tri tiếp theo, thảo nào tên đó luôn nói rằng mình sắp kết thúc, thảo nào…

Lục Dịch Trạm đã không thể cầm cự nổi và biến thành dị đoan, vì vậy trước khi trở thành dị đoan, anh phải giao lại công việc còn dang dở trong tay cho người khác.

…Tại sao mình không nhận ra sớm hơn nhỉ?

Tại sao mình lại bỏ qua mối liên hệ giữa 【Nhà tiên tri】 và 【Tương lai】? Rõ ràng lồ lộ trước mặt mình, nhưng mình chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

Bởi vì Lục Dịch Trạm, cái tên lúc nào cũng ngu ngốc và cố chấp như thế, làm sao có thể bị hạ thấp tinh thần và trở thành dị đoan được chứ?!

Làm sao có thể là dị đoan được!

Anh ta có thể giảm kích thước tinh thần, Đường Nhị Đả có thể giảm kích thước tinh thần, tất cả mọi người trong 658 dòng thế giới dài đăng đẳng và tuyệt vọng đều đang giảm dần kích

thước tinh thần, biến thành một kẻ dị đoan hình người sắp mất kiểm soát, Lục Dịch Trạm cũng là con người mà, tại sao lại không thể?

Đương nhiên anh cũng không thoát khỏi số phận đó.

Lục Dịch Trạm là 【Nhà tiên tri】 gần gũi nhất với Tà Thần, anh mới là người giao phó thống khổ nhiều nhất…

Sầm Bất Minh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu và nắm chặt tay.

…Lần đầu tiên họ thu dụng dị đoan 【Tương lai】 là ở dòng thế giới 0006. Vào thời điểm đó, Lục Dịch Trạm đã nhìn thấy 【Tương lai】 của chính mình.

Có nghĩa là, từ dòng thế giới thứ sáu, tên này đã biết điều gì sẽ xảy ra trong tương lai —— anh sẽ tiếp tục thua, thua 657 dòng thế giới cho đến khi biến thành dị đoan.

Lục Dịch Trạm biết tất cả mọi thứ.

Ngay từ khi bắt đầu trò chơi, anh đã biết rằng mình sẽ thua.

Nhưng Lục Dịch Trạm không nói gì, anh giả vờ mình không nhìn thấy tương lai như vậy, xoay người mỉm cười nói với anh ta rằng đó là một tương lai tốt đẹp, sau đó mang theo sự không cam lòng, bướng bỉnh và một 【tương lai】 thất bại đã biết, đấu tranh một cách tuyệt vọng cho đến hiện tại, cùng mọi người đi đến tận cùng thế giới.

Sau khi dòng thế giới cuối cùng kết thúc, anh sẽ trở thành 【Tương lai】 mãi mãi.

Anh nghĩ gì vậy Lục Dịch Trạm?

Khi anh giao phó mọi thứ cho Bạch Liễu, anh đã nhìn thấy tương lai như thế nào?

…Ở dòng thế giới cuối cùng, anh đã nhìn thấy tương lai gì?

Sầm Bất Minh chống đầu gối chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn linh hồn lơ lửng trong chất lỏng tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt của Lục Dịch Trạm, vươn tay nắm lấy chìa khóa chữ thập ngược trước ngực anh.

——cho tôi thấy tương lai mà anh nhìn thấy đi.

Lục Dịch Trạm.

Một âm thanh máy móc lạnh lùng từ phi thuyền hệ thống truyền đến: 【Cảnh báo! Cảnh báo! 】

【Chạm vào dị đoan 0001 sẽ bị ô nhiễm! 】

Một quầng sáng trắng tràn ra trước mắt Sầm Bất Minh, anh ta nắm chặt chiếc chìa khóa thánh giá ngược, nhắm mắt lại.

Tầng 2 phi thuyền hệ thống.

Nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống từ tầng trên, nhóm người Đoàn xiếc thú đang tìm kiếm thông tin dừng động tác, đồng loạt ngẩng đầu lên.

“Đội Sầm Bất Minh đang ở trên đó.” Đường Nhị Đả nghiêm túc nhìn Bạch Liễu, “Đúng như cậu dự đoán, tiếp theo chúng ta làm gì?”

“Bọn họ không xuống dưới mà ở lại tầng một, vậy đại khái có nghĩa là khả năng cao chìa khóa ở tầng một.” Bạch Liễu bình tĩnh phân tích, khi thấy Mục Tứ Thành chuẩn bị đi lên, hắn giơ tay ấn xuống, làm động tác ngăn lại.

“Tạm thời chúng ta đừng vội lên.”

“Chờ một chút.”

Mục Tứ Thành nhìn chằm chằm Bạch Liễu, ngữ khí có chút hung hăng: “Còn chờ cái gì?”

Bạch Liễu dừng một chút: “… Chờ thời cơ thích hợp.”

Đến giờ thì ngay cả Đường Nhị Đả cũng phát hiện Bạch Liễu có chút không đúng, anh nhìn sang, cau mày hỏi: “Thời điểm thích hợp là lúc nào?”

Đầu óc của Bạch Liễu nhanh nhạy hơn bọn họ, thông thường trong những loại trò chơi như thế này, đôi khi hắn đã nghĩ ra những điểm mấu chốt để vượt cửa nhưng dăm ba câu thì không thể giải thích rõ ràng được, lúc đó Bạch Liễu thường sẽ ra lệnh làm trước rồi sẽ giải thích sau.

Nhưng chưa bao giờ mơ hồ như thế này… nhìn cũng biết là đang kéo dài thời gian.

Bạch Liễu là một Chiến Thuật Gia với chiến thuật cực đoan, hắn không bao giờ né tránh đòn tấn công của đối thủ, ngược lại hắn thích chủ động để quyết định chiến thắng.

Nhưng trong phó bản này… Bạch Liễu vẫn luôn lẩn tránh hai bên chạm trán nhau.

Đường Nhị Đả nhìn Bạch Liễu, do dự muốn hỏi, nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra miệng.

—— Bạch Liễu, cậu sợ cái gì?

Từ trước đến nay cậu chưa bao giờ… chưa bao giờ sợ trò chơi.

Bạch Liễu ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh trở lại: “Thời điểm thích hợp là sau khi Tên hề và Sầm Bất Minh sử dụng hết kỹ năng đầu tiên của họ.”

“Sau đó, chúng ta có 15 phút thời gian tấn công an toàn.”

“Nhưng nếu chúng ta không đi lên thì sao có thể tiêu hao kỹ năng của bọn họ?” Mộc Kha ngẩng đầu nhìn Bạch Liễu, nhẹ giọng hỏi: “Anh định dùng lang thang làm mồi nhử để bọn họ dùng 2 kỹ năng chính trước à?”

“Nếu áp dụng chiến thuật này thì để tôi lên thử xem sao.”

—— Kỹ năng sát thủ của Mộc Kha là lang thang và khống chế, Bạch Liễu thường dùng để tập kích bất ngờ, hai đối thủ chính là Georgia và Armand ở vòng trước cũng bị cậu kìm hãm, do đó nếu cần tiêu hao kỹ năng của đối thủ thì Mộc Kha thực sự rất phù hợp với vai trò này.

“Không.” Bạch Liễu bình tĩnh nói, “Lần này để tôi lên.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhíu mày.

“Anh là Chiến Thuật Gia, là cốt cán của đội ngũ, anh đi lang thang cái cứt ấy!” Ngữ khí của Mục Tứ Thành cực kỳ hung hăng, hai mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu tối sầm lại, “Nhiệm vụ này để tôi với Mộc Kha, anh không được đi!”

Lưu Giai Nghi cũng lắc đầu không tán thành: “Em có thể theo sau phối hợp, mở ra đầm lầy độc khống chế để hai người họ thuận lợi hoạt động, nhưng anh là Chiến Thuật Gia, anh không thể lang thang được.”

“Đợi đến khi tất cả mọi người thất bại thì lúc đó mới cần anh ra tay.”

“Anh trực tiếp lên đó quá mạo hiểm.”

Bạch Liễu khoanh tay trước ngực, dùng ngón trỏ gõ một cái vào khuỷu tay, cụp mắt xuống không nói.

Quả nhiên tình thế là vậy.

Họ vẫn chưa biết một nửa linh hồn của mình đang nằm trong hậu trường hệ thống, và cũng không biết rằng họ đã bị xem như dị đoan thu giữ trong con tàu vũ trụ này. Con tàu vũ trụ này không phải là phó bản của vòng quay hiện tại của họ, thay vào đó, thời điểm họ đang chuyển đến phó bản của một dòng thế giới khác và nhảy đến bệ trung chuyển trong hậu trường hệ thống, họ đã bị Bạch Lục chặn lại và buộc phải hạ cánh trên con tàu vũ trụ này. Ông ta đã sử dụng con tàu vũ trụ này làm vòng thi của mọi người.

Kẻ tâm thần Bạch Lục này làm mọi việc đều có mục đích, nếu ông ta nhúng tay để họ và Sầm Bất Minh cùng đăng nhập trên con tàu vũ trụ này thì chắc chắn phải có chuyện gì đang chờ đợi sau đó.

Hơn nữa thứ đang chờ đợi phía sau này hơn phân nửa có liên quan đến kỹ năng của Tên hề. Bản thân Bạch Lục có thể sử dụng súng bắn linh hồn không hạn chế, nếu như ông ta đáp xuống chiếc phi thuyền này thì tương đương với việc trên phi thuyền có hai khẩu súng bắn linh hồn, trong đó một khẩu không có CD.

Thành thật mà nói, Bạch Liễu không chắc chắn chuyện gì hết.

Cho nên hắn rất muốn tất cả đội viên Đoàn xiếc thú rời khỏi nơi này, hắn thà rằng một mình đối mặt Bạch Lục.

Nhưng vấn đề nằm ở đây.

Đây là hậu trường hệ thống, Bạch Liễu đã xác nhận tùy chọn thoát trò chơi trong giao diện hệ thống hoàn toàn vô dụng, dưới tiền đề không thể tự động thoát khỏi trò chơi, Bạch Liễu chỉ có một lựa chọn nếu muốn đội viên của mình thoát khỏi trò chơi —— chủ động giết bọn họ, loại bọn họ ra ngoài.

Nhưng….. Bạch Liễu cũng không xác định đạo cụ khái niệm kim bài miễn tử do hệ thống tạo ra có hiệu quả trong hậu trường hệ thống hay không.

Bản chất của nơi này là địa điểm bên ngoài trò chơi, là nơi sản xuất đạo cụ, đạo cụ có tác dụng hay không vẫn chưa biết, lỡ như không có hiệu quả, Bạch Liễu loại bọn họ ra ngoài cũng chính là thật sự giết chết bọn họ.

Cho nên Bạch Liễu chỉ có một lựa chọn —— dựa theo hệ thống yêu cầu, sau khi chiếm được quyền kiểm soát phi thuyền thì lái phi thuyền đáp xuống dòng thế giới 658, mang bọn họ trở về sảnh trò chơi hoặc là mặt đất.

Nhưng trong quá trình giành quyền kiểm soát tàu vũ trụ…

Bạch Liễu không thể đảm bảo những người xung quanh hắn không hành động, chỉ cần họ hành động, có quá nhiều yếu tố nguy hiểm trên toàn bộ phi thuyền, Bạch Lục sẽ đăng nhập bất cứ lúc nào, phi thuyền cất giấu một nửa linh hồn của họ, khẩu

súng hủy diệt linh hồn của Tên hề và Sầm Bất Minh lúc nào cũng mang sát ý với hắn…

Hắn vô cùng sợ hãi, sợ hãi không có cách nào để đưa mọi người ra khỏi phi thuyền một cách an toàn.

【Tình cảm khiến con người yếu đuối. 】

Đồng tử của Bạch Liễu co rụt lại, hắn nghe thấy tiếng cười phù phiếm của Bạch Lục, từng lớp từng lớp như sóng nước truyền ra.

【Con vốn đã đủ mạnh để chống lại ta, nhưng lại trở nên yếu ớt chỉ vì mang theo những người này. 】

【Họ chỉ là gánh nặng của con. 】

【 Vứt bỏ gánh nặng, con mới trở nên đủ mạnh mẽ. 】

【 Con mới có thể giết chết ta. 】

Bạch Liễu quay đầu lại, thanh âm Bạch Lục biến mất, ngoài cửa sổ vũ trụ giống như tản ra gợn sóng, có tiếng cười vang vọng tựa như hòn đá rơi xuống, Bạch Liễu nhìn vũ trụ màu lam bạc mênh mông vô tận không giới hạn, con ngươi đen như mực không biểu lộ cảm xúc gì, hiếm khi hắn lộ ra vẻ mặt trống rỗng như vậy.

… Vũ trụ này trông giống như…

…Giống như dòng nước đã nuốt chửng Tạ Tháp mười năm trước.

Dòng nước này… hôm nay, ai sẽ chết đuối đây?

Tim Bạch Liễu đập thình thịch một hồi, hắn rất nhanh thu hồi tất cả biểu tình, quay đầu lại, khép hờ hai mắt, ngữ khí thản nhiên nói: "Trên sân thi đấu lấy mệnh lệnh Chiến Thuật Gia làm tiền đề."

"Chiến thuật của tôi là một mình tôi lên đó trước, đợi khi đối phương tiêu hao hết 2 kỹ năng chính thì mọi người sẽ lên sau."

Mộc Kha mím môi, sắc mặt Lưu Giai Nghi quỷ dị, Mục Tứ Thành hung hăng đập rào chắn, định mở miệng nói gì đó nhưng lại nghẹn lời dưới ánh mắt cảnh cáo lạnh lùng của Bạch Liễu, ngay cả Đường Nhị Đả chưa bao giờ trái lệnh Bạch Liễu trên sân cũng nhíu mày phản đối: "Một mình cậu?"

"Không ổn đâu, Bạch Liễu, cho dù cậu lên đó dẫn dụ kỹ năng thì ít nhất cũng nên mang theo Mục Tứ Thành và Mộc Kha chứ, như vậy mới dễ dàng phối hợp."

"Không cần." Bạch Liễu xoay người, bóng lưng cực kỳ bình tĩnh, ánh sáng từ cửa sổ rọi vào, chiếu lên người hắn một vầng sáng màu lam bạc mơ hồ, "Một mình tôi lên đó là được."

"Đợi tôi dẫn dụ kỹ năng xong thì mọi người lên sau."

【 Bạch Liễu, con đang do dự. 】

Giọng nói mang theo ý cười của Bạch Lục chợt xa chợt gần, lại khuếch tán xung quanh Bạch Liễu, nhẹ giọng thì thào như ác mộng ——

—— 【thậm chí con còn không dám quay đầu nhìn xem biểu cảm của họ. 】

【Con sợ họ sẽ chết đuối trên con tàu này sao? 】

Bước chân hướng thang máy của Bạch Liễu dừng lại, giọng nói Bạch Lục trong không khí tiếp tục cười nói:

【Tại sao con lại sợ? 】

【Không phải con đã nhìn thấy tương lại của họ rồi sao? 】

【Ta nói thật cho con biết, ta không cố ý cho con nhìn thấy tương lai đó đâu. Đó là do một chàng trai tốt bụng khác đã dùng hết toàn lực, không tiếc hy sinh bản thân mình để cho con thấy tương lai mà cậu ta muốn con tránh xa. 】

【—— Nhưng con vẫn đến đây, đến trước tương lai này dưới sự dẫn dắt của số phận và ta. 】

【Giờ phút này đây, con và họ đều là những kẻ chết đuối đến từ tương lai. 】

“Tôi sẽ không để tương lai đó đến.” Bạch Liễu bước vào thang máy, nghe thấy giọng nói của chính mình nhẹ nhàng đáp lại, “Tôi sẽ không để bất kỳ ai chết đuối trước mặt mình nữa.”

“—— Cho dù là tương lai cũng không được.”

Bạch Lục cười nói: 【Nhưng con cũng chỉ là con người. 】

【 Tương lai do Thần định sẵn, chỉ có Thần mới có thể lật đổ. 】

【Nếu con muốn lật đổ tương lai mà con đã thấy, chỉ có một cách duy nhất —— trở thành Tà Thần tiếp theo. 】

Bạch Liễu không trả lời, cúi đầu rút roi dài sau lưng, nắm chặt đuôi roi, chậm rãi thở ra một hơi, cửa thang thẳng tắp sau lưng chậm rãi khép lại.

Cho đến một khắc cuối cùng, hắn cũng không quay đầu đáp lại ánh mắt những người kia đang nhìn chằm chằm mình. Nhưng nếu như được làm lại lần nữa, Bạch Liễu cảm thấy mình nên quay đầu lại nhìn một chút.

——Dù sao đó cũng là lần cuối cùng được nhìn thấy dáng vẻ nguyên vẹn của họ.

Chương 577

Thang thẳng chạy lên phía trên dừng lại, cửa mở ra hai bên, Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu liền nhìn thấy Sầm Bất Minh hai mắt đỏ hoe, hai tay nắm chặt đứng bên ngoài nhìn hắn.

Sự thù hận, hoài nghi, bị lừa dối và sát khí trong mắt người này cuối cùng đã sôi sục, trở thành tình huống tồi tệ nhất mà hắn từng tưởng tượng.

"Thì ra tương lai mà tên ngốc đó nhìn thấy là như thế này…" Khuôn mặt Sầm Bất Minh vặn vẹo đến mức hung dữ, tiếng cười nhạo báng lạnh lùng gầm gừ trong cổ họng, anh ta lảo đảo đi tới, thoạt nhìn xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng tốc độ lại cực nhanh, gần như nhào tới trước mặt Bạch Liễu trong nháy mắt. Sầm Bất Minh túm lấy cổ áo Bạch Liễu đè xuống đất, giận dữ đấm hắn một cái, "Làm sao mày có thể… "

Giọng nói và nắm đấm của Sầm Bất Minh run rẩy, lệ trào ra từ khóe mắt, giọng nói đứt quãng khàn khàn: "Làm sao mày dám…"

"Giết Lục Dịch Trạm trong【tương lai】!!"

"Mày đã biết rồi đúng không! Mày đã nhìn thấy 【Tương lai】! Chắc chắn mày đã biết tương lai là gì, dị đoan 0001 chính là Lục Dịch Trạm!!"

“Anh ấy tự tay nuôi nấng mày, hết lần này đến lần khác che chở bảo vệ mày, chuyện gì cũng nghĩ cho mày, mày lại giết anh ấy!!”

“Mày có trái tim không, Bạch Liễu!!”

Bạch Liễu ngừng quất roi, đồng tử co rút lại thành một điểm nhỏ, tất cả mảnh vụn rời rạc trong trí nhớ nháy mắt liền liên thông với nhau, cả người tựa hồ rơi vào trong nước đá, tiến vào trạng thái ảo giác.

… Ngày hôm đó, đúng rồi, ngày đó hắn đã nhìn thấy 【Tương lai】, hắn thấy một chiếc TV nhỏ trong dị đoan【Tương lai】đang chiếu những đoạn phim về tương lai, còn có một người mặc đồng phục đội trưởng đội 1 đang ghi lại điểm lưu, lúc đó hắn cứ tưởng rằng Lục Dịch Trạm tồn tại trong dị đoan này với tư cách là Nhà tiên tri, và anh chỉ lợi dụng nơi lưu trữ của dị đoan để ghi lại thông tin điểm lưu trữ.

Hắn cứ nghĩ dị đoan là chiếc TV nhỏ chiếu 【tương lai】.

Hắn thật sự không nghĩ đến… không nghĩ đến rằng…

Bạch Lục cười khẽ bên tai Bạch Liễu đang ngơ ngác ——
【Con không nghĩ đến cũng là chuyện bình thường. 】

【Bởi vì con không ngờ rằng trên thế giới này vẫn còn người có thể tự mình nhận thức bản thân sau khi bị dị đoan sử dụng làm vật dẫn! Không ai có thể nghĩ rằng chiếc TV nhỏ trong (tương lai) không phải là dị đoan, mà là Lục Dịch Trạm đang hoạt động. 】

【Đó là linh hồn của nó bị giam cầm trong tương lai. 】

【Ngay cả ta cũng không ngờ rằng Lục Dịch Trạm đã trở nên như vậy mà vẫn cố gắng cứu vớt nhân loại. 】

【Nhờ vậy mà nó đã giữ được ý thức của mình, nó tin rằng các ngươi có thể thay đổi kết thúc của dòng thế giới. 】

【—— cho dù nó đã nhìn thấy tương lai của tất cả các dòng thế giới. 】

Bạch Liễu rút roi ra, hất Sầm Bất Minh đang đè lên mình, hắn chống roi đứng dậy, lồng ngực kịch liệt phập phồng, lúc ngẩng đầu nhìn Sầm Bất Minh, con ngươi đen nhánh của hắn phản chiếu ánh sáng xanh bạc xuyên qua cửa sổ thấu kính từ không gian chiếu vào.

Ánh sáng tán loạn và trôi nổi trên bề mặt đôi mắt của hắn, giống như người sắp chết đuối dưới biển sâu vùng vẫy gắng gượng thở ra lớp bọt khí sau cùng.

658 dòng thế giới xoay tròn ngoài cửa sổ, ánh sáng trong con ngươi của Bạch Liễu tiêu tán, giống như bọt khí cuối cùng mà người chết đuối thở ra tan biến trong biển sâu.

…Là vật dẫn dị đoan nhưng vẫn có thể duy trì ý thức.

Lẽ ra hắn phải nghĩ ra sớm hơn, hắn đã nhìn thấy, hắn đã biết những điều này.

Lục Dịch Trạm ngồi im lìm trong ngục giam cuối cùng của Nhà máy hoa hồng, trên người phủ đầy những cánh hoa rơi, ngẩng đầu nhìn hắn mỉm cười nói đã lâu không gặp, Lục Dịch Trạm ngồi trên sô pha, dụi dụi mắt, nghẹn ngào nói chỉ có 50% linh hồn thôi ——

—— người tựa hồ đã mất hết khí lực, nhẹ nhõm đứng trước mặt hắn, đột nhiên nói:

【Tôi già rồi. 】

【 Sau lưng tôi, không còn người nào sống sót. 】

… Lục Dịch Trạm.

Lẽ ra hắn phải nghĩ ra chứ, tại sao hắn lại không nghĩ tới?

Giờ phút này đây, ngay cả bản thân Bạch Liễu cũng có chút mê mang, rõ ràng nhiều mảnh vụn như vậy liên kết với nhau, chỉ cần suy luận thêm một chút nữa là có thể đi đến kết luận.

Tại sao lại không đoán ra được?

“Mày không có tình cảm!!” Sầm Bất Minh khàn khàn gầm lên, anh ta nắm chặt nhẫn Tử Nhẫn, nương theo ánh bạc chói lóa

của nhẫn ném ra một thanh trường đao màu đen, nhắm ngay Bạch Liễu chém tới, “Mày cố ý!”

“Mày đã lừa Lục Dịch Trạm! Mày đã sớm biết tất cả mọi thứ. Mày đã lợi dụng sự tin tưởng của anh ấy dành cho mày để anh ấy giao lại quyền hạn 【Tiên tri】!”

“Để rồi mày lại giết anh ấy và thắng trò chơi lần nữa!”

“Đùa bỡn với người phàm, cướp đoạt thống khổ, đối với một con quái vật như mày thú vị lắm sao?!”

Sầm Bất Minh dùng đao đâm vào vai Bạch Liễu, đóng đinh hắn vào tường thang máy, giận dữ gầm lên: “Ngay từ đầu mày đã sắp xếp mọi thứ!”

Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu lên, nắm chặt thanh đao của Sầm Bất Minh, rút ra, khàn giọng nói: “Không phải…”

Máu chảy xuống lòng bàn tay cầm đao.

“Tôi không lừa Lục Dịch Trạm…”

“Tôi chỉ… không biết cậu ấy là dị đoan 0001.”

“Mày không biết ư?!” Sầm Bất Minh rút đao về rồi lại chém tiếp một nhát, tàn nhẫn cứa sát cổ họng Bạch Liễu, hỏi: “Mày đã gặp Lục Dịch Trạm trong tương lai, sao mày lại không biết?!”

Bạch Liễu dùng roi đỡ lại, đao cùng roi phát ra thanh âm chói tai, cửa thang máy chậm rãi đóng lại bắt đầu đi xuống, Bạch Liễu duỗi chân muốn đạp cửa thang máy, bả vai bị đao chặt đứt, máu phun ra ướt đẫm chiếc áo sơ mi trắng, rồi chảy tí tách lan rộng ra nhuộm đỏ một vũng lớn dưới chân.

… không thể đóng cửa thang máy.

Nếu để những người kia nhìn thấy hắn như thế này, chắc chắn họ sẽ nhúng tay vào, đến lúc đó tình hình sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát.

Đao trong tay Sầm Bất Minh càng lúc càng dùng sức, cắm sâu vào xương vai Bạch Liễu, giọng nói vô cùng tàn nhẫn và tức giận: "Trả lời tao, Bạch Liễu ——"

"Đừng có lấy mấy cái lý do tởm lợm như là tôi không biết gì đó ra lừa tao, tao biết mày thông minh như thế nào, mày không không thể không suy luận ra dị đoan 0001 là Lục Dịch Trạm ——"

"——Lúc đó mày chủ động đề nghị muốn xem dị đoan 0001 là vì muốn kích thích anh ấy, làm anh ấy thêm thống khổ, thuận lợi cho mày thu hoạch phải không?!"

Bạch Liễu há to miệng, nhưng thật sự trả lời không được.

Dưới sự chất vấn kiên quyết của Sầm Bất Minh, trong giây lát, Bạch Liễu chợt bàng hoàng —— chẳng lẽ hắn thực sự là một

con quái vật vô cảm nên cố tình giấu kín mọi chuyện, tra tấn Lục Dịch Trạm, và khiến mọi người thua trò chơi?

Nhưng rõ ràng hắn không muốn mọi chuyện trở nên thế này.

Giọng nói dịu dàng mang theo ý cười của Bạch Lục lại vang lên bên tai Bạch Liễu: 【 nhìn con mê mang đau khổ như vậy thật sự rất thú vị. 】

【Lúc nào ta cũng dõi theo con, vì vậy ta có thể cho con biết câu trả lời vì sao con không đoán ra được ——】

【—— Thật ra, con đã từng có dự cảm, nhưng con người đều mang tâm lý sợ hãi đối với những thứ mà họ quan tâm. Giống như Lục Dịch Trạm trốn tránh tương lai, con cũng đang trốn tránh sự thật rằng Lục Dịch Trạm là dị đoan 0001. 】

【Con sợ hãi, con không muốn nghĩ tới, vì vậy con không chịu thừa nhận rằng dị đoan chính là Lục Dịch Trạm. 】

【——Giống như con luôn nghĩ rằng mình có thể thay đổi tương lai do Thần sắp đặt. 】

“Xem ra mày không trả lời được.” Sầm Bất Minh lãnh đạm rút trường đao về, anh ta phẩy tay, chiếc nhẫn tử thần trên tay tuột xuống biến thành một cái giếng, “Tao cũng chẳng muốn nói gì thêm với loại tội nhân như mày.”

“Xuống giếng và ăn năn suốt quãng đời còn lại đi.”

【 hệ thống nhắc nhở: Dị đoan 0009 Sầm Bất Minh đã sử dụng kỹ năng Sách quái vật đối với người chơi Bạch Liễu——(Giếng tội nhân)】

【Kỹ năng này có thể giam cầm dị đoan mà bản thân cho rằng có tội trong một cái giếng đầy quái vật. Nếu người chơi bị giam cầm chưa ra khỏi giếng trước khi thoát khỏi trò chơi, anh ta sẽ chết trong giếng (kim bài miễn tử vô hiệu đối với kỹ năng này), thời gian CD 30 phút. 】

Toàn bộ hệ thống phi thuyền lúc này bắt đầu xoay chuyển rung lắc kịch liệt khiến giếng tội nhân vừa rơi xuống nghiêng sang một bên, vừa vặn đẩy chiếc roi dài Bạch Liễu dùng chắn trước cửa thang máy, đồng tử Bạch Liễu co rút lại, cửa thang máy đóng lại, nhanh chóng rơi xuống giữa sự chấn động của phi thuyền.

Bạch Liễu ngã về phía trước, hắn vượt qua Sầm Bất Minh bước lên giếng tội nhân để chặn cửa, giếng tội nhân bắt đầu nuốt chửng hắn, Bạch Liễu vung roi nắm lấy khóa thang máy để mình đừng rơi xuống, hắn ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhuốm máu, trong đôi mắt đen láy kia có một tia sáng rất mờ nhạt.

“Có lẽ… tôi là một con quái vật.”

“Nhưng tôi có tình cảm.”

Sầm Bất Minh nhìn Bạch Liễu rơi lệ trong vô thức, não anh ta dường như bị thứ gì đó nện vào, đột nhiên tỉnh táo trong chớp mắt ngắn ngủi từ cảm xúc mãnh liệt.

Một Bạch Liễu rơi lệ trong vô thức trước mặt anh ta trùng khớp với một Bạch Liễu đã cuộn mình trên vai Lục Dịch Trạm khóc rấm rức nhẹ nhõm sáu năm trước.

【Hãy nhìn người mà cậu sắp xử tử.】

【Cậu ấy thật sự không phải là quái vật, cậu ấy là người.】

Trái tim của Sầm Bất Minh co thắt trong giây lát, giếng tội nhân theo đó cũng co thắt lại, nó quấn quanh đến chân Bạch Liễu thì dừng lại, kích thước miệng giếng to bằng thang máy giảm xuống chỉ bằng nắm tay.

【 hệ thống cảnh cáo: Tâm lý dị đoan Sầm Bất Minh dao động, không thể xem người chơi Bạch Liễu là tội nhân và không thể giam giữ người chơi Bạch Liễu vào (Giếng tội nhân), kỹ năng (Giếng tội nhân) sắp mất tác dụng.】

“Hừm…Thật là…” Từ trong giếng truyền ra một tiếng thở dài mang theo ý cười, thanh âm dường như vẫn luôn phảng phất bên tai Bạch Liễu giờ đây rõ ràng hơn bao giờ hết, “Ta cứ nghĩ đến lúc này rồi thì Thợ săn tiên sinh tuyệt đối sẽ không buông tha cho con.”

“Không ngờ vẫn mềm lòng với con, Bạch Liễu.”

Một bàn tay đeo găng tay màu đen nhô ra khỏi miệng giếng, xé toạc cái giếng vốn đang thu hẹp giống như xé rách một

cuốn sách, nhô ra khỏi giếng tràn làn một quầng sáng màu xanh bạc, nắm chặt chân Bạch Liễu, kéo hắn xuống.

"Trò chơi vẫn phải tiếp tục." Bạch Lục trong giếng cười nói với Bạch Liễu, "Vì vậy ta phải nhúng tay vào rồi."

Bạch Lục vươn tay, cười nói: "Linh hồn của con hãy xuống giếng chơi một trò chơi khác với ta nào."

"Linh hồn dị đoan hình người trên phi thuyền hệ thống này của ta chỉ còn thiếu con thôi đấy, Bạch Liễu."

Lời vừa dứt, Bạch Lục nắm lấy mắt cá chân của Bạch Liễu kéo xuống, linh hồn của Bạch Liễu bị kéo ra khỏi thân thể, thể xác đờ đẫn ngã về phía trước. Cùng lúc đó, cửa thang máy từ từ mở ra, Mục Tứ Thành và Mộc Kha vẫn đang lo lắng canh giữ bên cạnh cửa thang máy quay phắt đầu lại, nhìn thấy Bạch Liễu đang chậm rãi ngã xuống.

Vẻ mặt Mộc Kha cứng đờ.

"Anh đã làm gì ——" tròng mắt Mục Tứ Thành co rút lại, hai tay nhanh chóng biến thành móng khỉ, một chân giẫm lên rào chắn, mượn lực bắn người vào thang máy, móng vuốt chĩa thẳng vào cổ họng Sầm Bất Minh, gần như gào thét vì cơn thịnh nộ, "—— Bạch Liễu?!"

Mục Tứ Thành ép Sầm Bất Minh vào thang máy, tấn công ào ạt như vũ bão, đồng thời Mộc Kha đỡ được Bạch Liễu, chuyển hắn cho Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả phía sau cậu.

“Chăm sóc anh ấy.” Mộc Kha hít sâu một hơi, “Tôi và Mục Tứ Thành lên trước, hai người chờ chúng tôi giải quyết bọn họ đã rồi hãy lên sau.”

Lưu Giai Nghi nghiêm túc gật đầu, Đường Nhị Đả còn chưa kịp nói gì, Mộc Kha đã vọt theo Mục Tứ Thành vào thang máy.

Giữa lúc hai bên đánh nhau kịch liệt, thang máy từ từ đóng cửa lại, Đường Nhị Đả vốn dĩ cũng muốn đi theo, nhưng Lưu Giai Nghi đã ngăn anh lại.

Cô gái nhỏ luôn luôn điềm tĩnh này hiếm khi hoang mang lo sợ như vậy, bàn tay đang nắm lấy quần áo của Đường Nhị Đả run rẩy, đôi mắt xám xịt: “Đường Nhị Đả…”

“Bạch Liễu…hết thở rồi.”

Đường Nhị Đả nhanh chóng ngồi xổm xuống, anh kiểm tra các dấu hiệu sinh lý của Bạch Liễu xong thì thần sắc khó coi hẳn, anh có kinh nghiệm chơi game phong phú hơn Lưu Giai Nghi, cũng đã thấy tình huống này khá nhiều lần: “… Linh hồn Bạch Liễu bị kéo ra khỏi cơ thể rồi.”

“Nếu không lấy lại linh hồn, Bạch Liễu đăng xuất trò chơi sẽ chết.”

“Trước lúc đó, chúng ta tuyệt đối không được để người khác phá hủy thân thể Bạch Liễu, nếu không, giá trị sinh mệnh sẽ bị

giảm về 0, thể xác cũng tự động bị tiêu giảm, đến lúc đó, cho dù lấy lại được linh hồn nhưng không có thân thể làm vật dẫn thì cũng không thể đăng xuất trò chơi."

"…Vậy chuyện gì sẽ xảy ra?" Lưu Giai Nghi nhìn Bạch Liễu không còn sự sống, cố kiềm chế để mình không bật khóc.

"Linh hồn của Bạch Liễu…" Đường Nhị Đả dừng lại một chút, "sẽ vĩnh viễn lưu lại trên phi thuyền này."

"Chúng ta lên trước đi, đừng để thể xác và linh hồn Bạch Liễu cách nhau quá xa, nếu liên hệ đứt đoạn thì sau này dung hợp sẽ khó khăn hơn nhiều."

Thang máy từ từ mở ra, Sầm Bất Minh gần như ném hai kẻ lang thang đang tấn công anh ta như điên loạn ra khỏi thang máy. Động tĩnh ầm ĩ phía thang máy đã thu hút những đội viên Thợ săn hươu còn lại, kể cả Daniel đang lơ đãng lục lọi tìm kiếm chìa khóa gần đó.

Lúc Daniel nhìn thấy Mộc Kha và Mục Tứ Thành bị Sầm Bất Minh ném xuống đất, vẻ mặt vốn biếng nhác nhàm chán của cậu ta lập tức thay đổi, đôi mắt xanh như quả táo sáng bừng lên.

"Ciao~" Daniel ngồi xổm xuống, cười tủm tỉm vẫy tay phải với Mộc Kha và Mục Tứ Thành trên mặt đất, "Cuối cùng cũng gặp được các anh ——"

"—— Lũ thuộc hạ rác rưởi vô dụng của cha đỡ đầu."

Mặt nạ tên hề cười toe toét trên mặt Daniel vặn vẹo, cậu ta cười cực kỳ kích động, rút khẩu súng bắn tỉa màu xanh lục từ phía sau ra: “Rốt cục có thể giết chết các anh, giảm bớt gánh nặng cho cha đỡ đầu!”

“Không được bắn họ!” Sầm Bất Minh vung đao trong tay, hất văng khẩu súng bắn tỉa của Daniel nhắm vào Mục Tứ Thành, anh ta nghiêm khắc khiển trách, “Khi thi đấu phải tuân theo mệnh lệnh!”

Khẩu súng trong tay Daniel bị đánh bay, cậu ta nhún vai, chán nản nhét khẩu súng trở lại thắt lưng: “OK, anh nói vậy thì là vậy.”

Mục Tứ Thành lúc này nhảy dựng lên, dùng móng vuốt biến thành dao, chém vào bên cổ Sầm Bất Minh, giọng điệu hung ác nói: “Ai cần anh lo!”

Thang máy lại mở ra, lần này là Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả đi lên, Đường Nhị Đả đứng che trước Lưu Giai Nghi và cái xác của Bạch Liễu, vẻ mặt anh cũng rất lạnh lùng, nhìn Sầm Bất Minh với vẻ lên án gần như tức giận —— anh biết kỹ năng có thể rút linh hồn ra khỏi thân thể cũng chỉ có Giếng tội nhân của Sầm Bất Minh.

Chỉ có Súng bắn linh hồn của Daniel và Giếng tội nhân của Sầm Bất Minh là kỹ năng quy tắc.

Để lấy lại linh hồn của Bạch Liễu, Sầm Bất Minh phải mở giếng tội nhân và thả linh hồn của Bạch Liễu ra.

Đường Nhị Đả dùng tay trái ôm Bạch Liễu đặt vào một góc, tay phải rút súng nhắm vào đầu Sầm Bất Minh, cùng lúc đó, Daniel vừa mới giấu súng sau lưng cũng nhìn về phía thân thể Bạch Liễu, khóe môi hơi hơi nhoẻn lên, con ngươi màu táo xanh mở to giống như dã thú ngửi thấy mùi tanh.

"Cha đỡ đầu…"

Tên hề cười quái dị: "Tối hôm qua con mơ thấy người."

"—— là một giấc mơ ngọt ngào."

"Nhưng sau khi tỉnh lại không thấy người bên cạnh thì lại trở thành cơn ác mộng."

Cậu ta rút súng bắn linh hồn ra, khuôn mặt ẩn dưới mặt nạ phấn khích đến mức vặn vẹo, và rồi ngoài dự liệu của mọi người, Tên hề chĩa súng vào Bạch Liễu nằm trên mặt đất, súng bắn tỉa ngưng tụ năng lượng màu xanh lục khiến ai cũng sợ hãi, tất cả mọi người đều nghe thấy âm thanh lên đạn của viên đạn xanh vỡ nát linh hồn.

"Lần đầu tiên nhìn thấy con, làm sao người có thể bình yên nằm trên mặt đất ngủ ngon như vậy chứ?"

Tên hề thì thầm vui vẻ nói.

Mọi thứ như một thước phim quay chậm, đồng tử của Đường Nhị Đả co lại, anh nhanh chóng lui về phòng thủ, đồng thời giơ súng nhắm vào Daniel.

Không thể để thân xác Bạch Liễu tổn thương!

Lưu Giai Nghi ôm chặt lấy Bạch Liễu, dùng cơ thể của cô bé để che chắn Bạch Liễu hết mức có thể, lông mi run lên vì sợ hãi và bất lực, Mộc Kha nghiến răng, mở giao diện điều khiển để sử dụng 【Tấn công chớp nhoáng】——

——Nhưng người nhanh nhất ở đây, cuối cùng vẫn chỉ có một người.

Mục Tứ Thành dùng tốc độ mắt thường không thể thấy được đứng chắn trước mặt Bạch Liễu, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, chỉ là một khoảng không trống rỗng mà cậu chưa có thời gian suy nghĩ.

Nhưng cậu đã đứng trước phía trước Bạch Liễu rồi.

Trong mắt Daniel hiện rõ sự khinh thường như đang nhìn một kẻ đần độn nhàm chán, mục tiêu của cậu ta vốn chính là bóng lưng của Mục Tứ Thành —— cậu ta đã sớm đoán được, chỉ cần cậu ta chĩa súng vào cha đỡ đầu, đám người này sẽ lao tới chịu chết.

Sầm Bất Minh cảnh cáo cậu ta không được nhắm bắn vào các đội viên khác đúng không?

Cậu không có nha.

Chính lũ đội viên ngu ngốc này tự nhào đến chịu chết đấy nhé.

Daniel cười phá lên nham hiểm, tay bóp cò súng.

—— Chỉ cần lũ thứ rác rưởi vô dụng này chịu suy nghĩ một chút thì sẽ biết, sao cậu nỡ lòng nào bắn cha đỡ đầu của mình?

Mục tiêu của cậu từ đầu đến cuối chỉ là mấy thằng ngu đần độn hay cho rằng mình rất quan trọng với cha đỡ đầu.

Viên đạn xanh bắn ra.

Đồng tử của Mộc Kha co rút lại, cậu ném ra một con dao găm, định đâm vào sau lưng Mục Tứ Thành, Mục Tứ Thành bị lực đập vào người chấn động, ngã nhào vào trong lòng Bạch Liễu.

Viên đạn đã bắn trúng cậu trước.

Ngọn lửa nhợt nhạt trong nháy mắt bùng lên thiêu đốt toàn thân Mục Tứ Thành, trong phút giây đó Mục Tứ Thành lại nghĩ thầm trong đầu —— thì ra đây là cảm giác bị súng bắn nát linh hồn…

Vương Thuấn nói rất đúng, thực sự rất đau, giống như có ngàn mũi dao đồng thời cứa qua người, cắt thân thể ra thành ngàn mảnh.

Nhưng điều đáng buồn hơn cả là cảm giác suy nghĩ đang dần tan biến.

Như thể cuộc sống của bạn vào lúc này đây không còn ý nghĩa gì nữa, và mọi thứ bạn đấu tranh hay sinh tồn cũng trở nên vô nghĩa.

Ngọn lửa thiêu đốt khuôn mặt Mục Tứ Thành, cậu cố gắng nhướng mi lên nhìn Bạch Liễu đang say ngủ yên tĩnh trước mặt mình, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nước mắt lặng lẽ chảy dài trên mặt, sau đó không ngừng, không ngừng rơi lã chã.

… Bây giờ tôi không còn linh hồn nữa rồi.

Anh vẫn sẽ là bạn của tôi sao, Bạch Liễu?

Muốn gặp trực tiếp để hỏi một tên bạc tình bạc nghĩa như anh thật đấy…

Nhưng bây giờ……

Chắc là không được nữa rồi.

Mí mắt Mục Tứ Thành rũ xuống, ngọn lửa bốc cháy ngùn ngụt hung hãn đốt cháy dấu vết cuối cùng của cậu. Thứ dừng lại ở giây phút cuối cùng trong suy nghĩ của Mục Tứ Thành chính

là câu nói mà Bạch Liễu đã nói với cậu khi lần đầu tiên chơi game cùng nhau — —

—— 【 Tôi đã hứa với cậu ấy, nhất định sẽ cứu cậu ấy. 】

Mục Tứ Thành nhếch môi cười, hoàn toàn biến mất trong ngọn lửa, không còn chút dấu vết.

Tôi tin anh, Bạch Liễu.

【 Hệ thống nhắc nhở: Linh hồn người chơi Mục Tứ Thành đã vỡ nát, xác nhận tử vong, rời khỏi trò chơi. 】

- ——oOo—

Chương 578

Giếng tội nhân.

Bạch Lục bắt chéo chân, hai tay khoanh lại thành hình chữ thập, ngồi trên đống xác cao ngất của đủ loại quái vật như ngồi trên ngai vàng, mỉm cười nghiêng đầu nhìn Bạch Liễu phía dưới: "Ta đã rửa sạch tội nhân bên trong giếng để nghênh đón con đấy."

"Tuy nhiên xem vẻ mặt hiện giờ của con thì hình như con không thích nơi này lắm thì phải."

"À đúng rồi, đây là vẻ mặt mà lần đầu tiên con nhìn thấy ta ở phó bản 5 tòa nhà." Bạch Lục hơi nghiêng đầu, nở nụ cười thân thiện, "Đương nhiên, vẻ mặt bây giờ của con cảm xúc hơn nhiều rồi —— "

"Con đang… thù hận ta ư?"

"Nhân tiện, với tư cách là một vị thần, ta không bao giờ nói dối. Con có nhớ lời nhắc nhở thân thiện mà ta đã nói với con khi ở phó bản 5 tòa nhà không?"

Tay phải Bạch Lục cuộn lại chống cằm, khẽ cười nói: "Ta đã nói, người chết đầu tiên chính là Mục Tứ Thành."

Vừa dứt lời, Bạch Liễu đột nhiên cảm thấy bên trong găng tay nóng ran, đầu ngón tay truyền đến cảm giác bỏng rát như lửa đốt, hắn biến sắc, lập tức biến găng tay thành ví tiền.

Ví tiền mở ra, Bạch Liễu nhìn thấy tờ tiền linh hồn có hình Mục Tứ Thành bốc cháy hừng hực, rồi biến thành tro bụi.

Bạch Liễu giữ nguyên tư thế mở ví chết lặng tại chỗ.

Tàn tro men theo các vết nứt trên chiếc ví cũ, rơi lả tả xuống đất.

“Bạch Liễu, con có biết dáng vẻ hiện giờ của con ra sao không?” Mí mắt Bạch Lục hờ hững rũ xuống, khóe miệng mang theo ý cười vụn vặt, “Bạch Liễu, con giống như một kẻ lang thang quỳ mọp trên mặt đất đến nửa ngày chỉ để moi móc tìm kiếm một tờ bạc lẻ.”

“——Một kẻ lang thang nghèo xơ xác gia tài chỉ có vài đồng xu lẻ, lại còn cất giữ chúng trong ví thật cẩn thận, nâng niu chăm sóc từng đồng từng cắc để chúng tỏa sáng lấp lánh.”

“Nhưng cho dù con chăm chút như thế nào, tiền xu cũng chỉ là tiền xu, giá trị của chúng cũng chỉ có bấy nhiêu, chúng sẽ không vì con luyến tiếc mà tăng giá trị, ngược lại còn chiếm vị trí trong ví của con.”

“Chúng không đáng để con giữ lại trong ví mình, con hãy từ bỏ chúng, thoát khỏi những trói buộc đó đi.”

“Sau này ví tiền của con mới có chỗ đặt nhiều tiền giấy có giá trị hơn nữa.”

Bạch Liễu vung tay phải lấy ra roi xương trắng, chiếc mặt nạ vô cảm thường lệ của hắn cuối cùng hoàn toàn tan rã, lộ ra vẻ dữ tợn cay độc: “Không được nói bọn họ là tiền giấy vô giá trị trước mặt tôi!!”

“Họ là người, là linh hồn!!”

Roi xương trắng hung hăng quất xuống một nhát khiến đống xác quái vật văng tung tóe khắp nơi, Bạch Lục nhảy xuống khỏi đống thi thể cao ngất, mỉm cười rút roi xương đen ra quất thẳng vào Bạch Liễu.

“Là người, là linh hồn, thì sao?”

Nụ cười Bạch Lục càng thêm dịu dàng: “Cũng chỉ là đồ chơi của thần mà thôi.”

“Tồn tại hay hủy diệt chẳng qua là một ý niệm hay một lời của Thần.”

Roi đen quất xuống, thế roi ào ạt hất văng roi xương trắng của Bạch Liễu ra ngoài đập vào đáy giếng. Toàn thân Bạch Liễu bị chấn động, âm thanh xương cốt vỡ răng rắc vang vọng trong giếng.

Bạch Lục một tay cuộn roi, thu lại, chậm rãi đi về hướng Bạch Liễu ngã trên mặt đất, cười nói: “—— giống như bây giờ.”

“Ta nói, Mộc Kha sẽ chết.”

“—— vậy thì cậu ta sẽ chết.”

Trên tàu vũ trụ.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Sầm Bất Minh nhìn nơi Mục Tứ Thành biến mất, vẻ mặt đông cứng lại như thể anh ta cũng không đoán được sự tình sẽ chuyển biến như vậy. Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả hoàn toàn đóng băng tại chỗ trên mặt đất, hai người nhìn thấy cận cảnh toàn bộ quá trình linh hồn Mục Tứ Thành tan vỡ, căn bản…

Không thể chấp nhận sự thật này.

Mọi thứ đều nằm ngoài tầm kiểm soát.

Mộc Kha liếc nhìn nơi Mục Tứ Thành ngã xuống trước đó, trong đầu cậu đủ loại cảm xúc rối bời hỗn loạn, nhưng khi cậu ngước mắt lên nhìn khuôn mặt vẫn còn say ngủ của Bạch Liễu, đầu óc liền trống rỗng, chỉ còn lại một suy nghĩ ——

—— cậu muốn Bạch Liễu sống sót rời khỏi trò chơi này.

Vì vậy, cảm xúc buộc phải đình chỉ, và suy nghĩ bắt đầu hoạt động trở lại theo một loại mệnh lệnh gần như tàn nhẫn.

Kỹ năng Giếng tội nhân của Sầm Bất Minh đã dùng một lần và CD tiếp theo sẽ diễn ra sau 30 phút, thế nên tạm thời không còn tính uy hiếp. Nhưng Tên hề rõ ràng đã mất kiểm soát, kỹ năng CD của cậu ta kéo dài 15 phút, trong 15 phút này cậu ta có thể tiếp tục tấn công Bạch Liễu và những người khác bằng các đòn tấn công cơ bản.

Mộc Kha thu lại suy đoán, cậu bình tĩnh tính toán —— cậu là sát thủ, cậu phải giết đối thủ có tính uy hiếp lớn nhất cho đội mình.

——Giống như Bạch Liễu thường ra lệnh.

【Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mộc Kha sử dụng kỹ năng (Tấn công chớp nhoáng)】

Mộc Kha giơ dao găm lên chuẩn bị tiến vào trạng thái kỹ năng, cậu vốn tưởng rằng vẻ mặt của mình giờ phút này sẽ rất bình tĩnh, tàn nhẫn thậm chí hung ác, nhưng nếu soi gương, cậu sẽ phát hiện ra không phải vậy, biểu cảm của cậu giống như một mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng, rất êm đềm và trầm tĩnh ——

——Giống như biểu hiện thường ngày của Bạch Liễu.

【Có tôi ở đây, giao cho tôi là được. 】

Bạch Liễu luôn là như vậy, có Bạch Liễu ở bên, bọn họ không cần phải lo lắng bất kỳ chuyện gì, chỉ cần vụng về liều lĩnh xông lên và mau chóng trưởng thành trong trò chơi nguy hiểm nhất. Bất kể lúc nào Mộc Kha quay đầu lại, cậu đều có thể

nhìn thấy Bạch Liễu đứng phía sau mình cách đó không xa, dùng ánh mắt bình tĩnh canh giữ bên cạnh bọn họ.

——Rõ ràng chỉ là một chàng trai trạc tuổi với cậu nhưng thoạt nhìn lại khiến người ta rất yên tâm.

Mộc Kha là một người rất sợ chết, từ khi vào trò chơi, điều cậu sợ nhất chính là cái chết, để không chết, cậu sẵn sàng bất chấp quỳ trước TV nhỏ cầu xin người khác cứu mình. Ba tháng trước đây, cậu không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trở thành sát thủ vì ai đó, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện hết lần này đến lần khác để đối phương lợi dụng mình, vắt kiệt giá trị của mình, thậm chí bắt mình chết để đổi lấy lợi ích tốt nhất cho đội.

Cậy ghét điều đó, là một bệnh nhân tim chỉ sống được hai mươi mấy năm, cậu ghét người khác chia sẻ và lợi dụng sinh mệnh của mình, thứ quý giá nhất của cậu.

Nhưng Bạch Liễu thì có thể.

Bởi vì Bạch Liễu chưa bao giờ để cậu chết.

Vì vậy, cậu thực sự nguyện ý chết vì Bạch Liễu.

Thân ảnh Mộc Kha thấp thoáng chỉ còn tàn ảnh, cậu vẫn như trước, không quay đầu lại, nghĩa vô phản cố.

Giây tiếp theo, Mộc Kha từ trong hư không bước ra, xuất hiện phía sau Daniel, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, dao găm trong tay

lóe lên sắc bén, Daniel không kịp phản ứng bị cậu đâm vào cổ họng, máu lập tức phun ra xối xả nhuộm đỏ mặt nạ Tên hề.

"Là mày?!" Lúc Daniel phát hiện người phía sau chính là Mộc Kha, sắc mặt lập tức trầm xuống, trở nên vặn vẹo tức giận, "Mộc Kha?!"

——Đối thủ đáng ghét nhất của cậu ta!

Một kẻ hèn nhát bất tài nhưng lúc nào cũng thèm muốn cha đỡ đầu công nhận ý nghĩa tồn tại của mình! Không có cha đỡ đầu thì không thể sống nổi!

Lực tấn công của Mộc Kha quá hung ác khiến người không thở nổi, Daniel mất cảnh giác lại bị đâm đột ngột, rất nhanh toàn thân đều bị thương, nhưng chẳng mấy chốc cậu ta cũng trở nên điên cuồng, Daniel lộ ra nụ cười quái dị dữ tợn chẳng khác gì mặt nạ Tên hề, cậu ta rút khẩu súng bắn tỉa trong tay, nhắm vào Mộc Kha lần nữa.

"Viên đạn này là cha đỡ đầu ban tặng cho tao, đặc biệt dành riêng cho mày đấy." Daniel cười quỷ dị, "Chết dưới viên đạn này cũng là vinh hạnh của mày, đáng chết thì chết đi."

Khẩu súng bắn tỉa trong tay Daniel đột nhiên phát ra ánh sáng màu xanh bạc, cùng lúc đó, vòng ngoài của chiếc găng tay trên tay Bạch Liễu, vốn được Đường Nhị Đả di chuyển xuống dưới, cũng đột nhiên phát ra ánh sáng tương tự.

Lưu Giai Nghi quay đầu nhìn vòng ngoài của găng tay, đồng tử co lại——Chiếc vòng ngoài trên găng tay của Bạch Liễu

chính là bộ phận cốt lõi khẩu súng bắn tỉa linh hồn của Daniel, ẩn giấu trong dung nham rồi dung nạp vào găng tay Bạch Liễu lúc bọn họ đến chỗ Hoa Càn Tương để luyện vũ khí, sau đó họ đã thử nhiều cách nhưng vẫn không loại bỏ được nó. Mục Tứ Thành còn mỉa mai nói rằng Tên hề đúng là một con chó bám đuôi cấp thần, đuổi kiểu gì cũng méo chịu đi.

(*) Đoạn cải tạo vũ khí chương 243, 244

—— giống hệt như Bạch Lục vậy, bám chặt linh hồn của Bạch Liễu không rời.

Lưu Giai Nghi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Mộc Kha đang chiến đấu với Daniel trước mặt mình, giọng nói non nớt vừa cất lên thì cô bé cũng òa khóc: “Chạy đi! Mộc Kha!!”

Đường Nhị Đả đang yểm trợ Lưu Giai Nghi rút lui lập tức nhận ra tình hình, anh rút súng nhắm vào lưng Mộc Kha, cắn răng bóp cò.

—— Chỉ cần anh đá Mộc Kha ra ngoài trước khi Daniel bắn trúng, linh hồn Mộc Kha sẽ không bị vỡ nát!

【 hệ thống nhắc nhở: Dị đoan Tên hề tiếp cận dục vọng trung tâm người chơi Bạch Liễu, tiếp thu kích thích, kỹ năng thay đổi —— kỹ năng (súng bắn vỡ linh hồn) đã được thiết lập lại, không cần thời gian CD. 】

Ánh sáng xanh lục lại hội tụ trước họng súng và loạt đạn hoa hồng trắng bạc bay về phía đầu Mộc Kha trong không trung, Daniel liếc nhìn những viên đạn bạc nối tiếp nhau bay tới rồi

đột ngột làm một động tác mà không ai ngờ đến. Cậu ta giữ nguyên con dao găm mà Mộc Kha đâm vào ngực mình, xoay người chặn trước mặt Mộc Kha đỡ lấy đường đạn của Đường Nhị Đả, sau đó điên cuồng cười sằng sặc, máu tràn ra khỏi miệng, chĩa súng ngay tim Mộc Kha ——

—— bóp cò.

"Chết đi!!"

Đôi mắt vẫn luôn bình tĩnh của Mộc Kha nhất thời trống rỗng, sau đó mở to ra, tia lửa nhanh chóng lan tràn từ trong lồng ngực.

"Muốn giết tao à!" Daniel không tự chủ được cười to lên, sau đó trở nên tức giận, hai luồng cảm xúc mãnh liệt va chạm trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ điên cuồng, "Mày chỉ là một gánh nặng chẳng còn sống được bao lâu, căn bản không xứng tranh giành vị trí bên cạnh cha đỡ đầu với tao!"

Daniel bắn một phát còn chưa đủ, cậu ta rút súng bắn tỉa nhắm vào tứ chi Mộc Kha đang nằm trên mặt đất điên cuồng bắn phá như thể muốn hành hạ cậu đến chết. Thân thể Mộc Kha bị Tên hề quét qua nảy lên nảy xuống, không ngừng cựa quậy trên mặt đất.

"Chết đi chết đi chết đi!"

Đường Nhị Đả hai mắt đỏ đến sắp chảy máu, anh muốn tiến lên ngăn cản chuyện sắp diễn ra như với Tô Dạng trước đó, nhưng khi anh tới gần, liền nhìn thấy Mộc Kha đang nằm trên

mặt đất khó khăn quay đầu lại, vẻ mặt cậu vẫn bình thản như cũ, đồng tử đã giãn ra, dùng khẩu hình từng chữ từng chữ nói với anh:

【Đưa anh ấy đi. 】

【Cứ mặc tôi. 】

Bước chân của Đường Nhị Đả dừng lại, anh chỉ dừng lại hai giây rồi xoay người, một tay ẵm Bạch Liễu, một tay ôm Giai Nghi đang khóc thút thít đi xuống, toàn thân gân xanh đều căng phồng.

Mộc Kha có ký ức của Daniel! Cậu ấy đã đoán được kỹ năng của Daniel có thể thiết lập lại!

Cậu ấy cố ý làm vậy!

Sau khi nhìn thấy Đường Nhị Đả mang theo Bạch Liễu đi vào thang máy, vào khoảnh khắc cửa thang máy từ từ đóng lại, Mộc Kha cuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng dây thần kinh nãy giờ vẫn luôn căng thẳng, cậu buông dao găm nắm chặt trong tay ra, tiếp đó bị Daniel dẫm lên nghiến xuống, nhưng cậu không còn cảm giác gì nữa.

Mộc Kha mơ màng nhìn lên đỉnh phi thuyền, suy nghĩ trôi xa miên man.

…Chỉ sống được đến lúc này thôi, nhưng ngoại trừ không thể giành chức vô địch với Bạch Liễu, dường như mình không còn

điều gì hối tiếc.

Cậu đã từng rất sợ chết, nhưng giờ phút này trong lòng lại bình yên lạ thường, cậu nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Liễu, bởi vì cậu làm Bạch Liễu bị sa thải, trong đôi mắt đen của hắn không giấu được vẻ khó chịu, nhưng vẫn đưa tay ra nói với cậu: "Đây là lần thứ hai cậu gặp tôi, xem ra cậu không nhớ tôi thì phải."

"Nhưng không sao, bây giờ quan hệ của chúng ta đã đổi khác rồi."

Lúc ấy, Mộc Kha nắm chặt tay Bạch Liễu chỉ để sống lâu hơn, cậu là một kẻ hèn nhát, vì mạng sống của mình mà có thể làm bất cứ giá nào, vì vậy trước khi gặp Bạch Liễu, câu thần chú của cậu luôn là — 【Nếu tôi có thể trọng sinh, tôi không muốn làm người bệnh tim nữa, tôi không muốn vùng vẫy sống sót nữa.】

Cậu quá mệt mỏi với mọi thứ trong thế giới của mình bởi vì cậu không muốn chết, lúc nào cũng nghĩ rằng nếu có thể bắt đầu lại từ đầu, cậu sẽ có thể tránh được cái chết.

Nhưng vào thời điểm thần chết thực sự ập đến, Mộc Kha lại mơ màng nghĩ rằng ——

—— Nếu được trọng sinh lại từ đầu, cậu vẫn muốn bị bệnh tim, vào trò chơi vì đau tim, sợ hãi gào khóc trong trò chơi, sau đó dùng khát vọng sống sót để giữ chặt ánh mắt của Bạch Liễu khi hắn đi ngang qua cậu, để rồi đợi đến lúc Bạch Liễu đưa tay về phía cậu, cậu lại đi theo hắn, nói với hắn ——

——Tôi biết tôi sắp trải qua một cuộc đời ngắn ngủi mà tôi sợ nhất.

Nhưng tôi không hề sợ hãi.

Tôi sẽ trở thành sát thủ và dũng cảm bảo vệ anh đến giây phút cuối cùng.

Xin anh, hãy chấp nhận linh hồn hèn nhát của tôi, được không?

【 hệ thống nhắc nhở: Linh hồn người chơi Mộc Kha đã vỡ nát, xác nhận tử vong, rời khỏi trò chơi. 】

Chương 579

Trong giếng tội nhân.

Chiếc ví cũ lại nóng lên, Bạch Liễu nghiêng người chụp lấy, lại bị Bạch Lục quất thêm một roi nữa hất văng ra chỗ khác, ông ta đạp lên vai Bạch Liễu, đè Bạch Liễu xuống đáy giếng, cúi đầu nhìn biểu cảm hiện giờ của hắn rồi nhướng mày thú vị:

“Để ta đoán xem, trên mặt con là nước giếng hay là nước mắt con rơi đây?”

Tờ tiền linh hồn trong chiếc ví cũ bị đốt thành tro tàn, vô thanh vô tức tắt ngúm trong vũng nước nông dưới đáy giếng, Bạch Liễu nhắm mắt lại, một giọt lệ từ mắt trái trượt xuống, rơi tõm xuống dưới đáy giếng cùng với tro tàn.

“Con người rơi lệ là vì tình cảm đúng không?” Bạch Lục cười hiền hậu thân thiện: “Đây là đáp án mười năm trước con nói cho ta biết.”

“Đối với con dường như tình cảm là thứ rất quý giá, nhưng giờ phút này đây, ta chỉ thấy tình cảm đó khiến con trở nên yếu đuối, khiến con sợ hãi, khiến con đau khổ —— “

“Con chỉ bỏ ra hơn 200 điểm để mua linh hồn bọn chúng, nhưng con phải trả giá nhiều hơn thế.”

“——Đây là một giao dịch thua lỗ, Bạch Liễu.”

Bạch Liễu vung roi xương đẩy Bạch Lục lùi về phía sau, hắn ngẩng đầu lên, mái tóc bị bung ra trong trận chiến bay tán loạn, nước theo đuôi tóc nhỏ tí tách xuống dưới.

Bạch Lục mỉm cười nghiêng đầu: “Ánh mắt tràn đầy sát khí nhỉ.”

“Ta rất khuyến khích con giết ta, nhưng trước đó ——”

Bạch Lục cũng rút roi xương đen ra, ông ta cười khẽ một tiếng, nghiêng đầu nhìn roi xương trắng trong tay Bạch Liễu: “Dựa vào thứ đồ vật và tình cảm yếu ớt này thì giết không được thần.”

Roi xương trắng trượt ra khỏi ống tay áo, từ trong giếng bắn thẳng về phía khuôn mặt Bạch Lục như một mũi tên, Bạch Lục nghiêng người sang một bên tránh thoát, Bạch Liễu ngưng thần run tay thu roi, roi xương trắng lao tới vòng ngược trở lại như boomerang, chiếc đuôi sắc ngọn xẹt qua vai Bạch Lục.

Máu tóe ra, Bạch Lục bị trúng đòn cả người lung lay, nhưng ông ta chỉ thản nhiên đứng đó, thờ ơ rút roi xương cắm trên vai mình, mỉm cười càng thêm hài lòng.

“Dùng loại đồ vật này mà vẫn khiến ta bị thương?” Bạch Lục cười khẽ một tiếng, mi mắt cong cong, “Thật không hổ là người thừa kế mà ta đã chọn.”

Sau khi Bạch Lục rút roi xương ra, vết thương vẫn chảy máu nhưng rất nhanh liền khép lại.

“Nhưng ta vẫn tốt bụng nhắc nhở con một câu, nơi đây là hậu trường hệ thống nằm bên ngoài dòng thế giới, đã thuộc về Thần.”

“Ở đây người thường mỏng manh như con kiến, chỉ cần một lời nói hay một ý niệm là có thể biến thành tro bụi.”

Bạch Lục rũ mắt nhìn xuống đống tro tàn rơi ra từ chiếc ví cũ:

“Con giết không được ta, hoặc có thể nói ở một nơi như thế này, con dùng vũ khí đơn sơ mà vẫn có thể khiến ta bị thương đã là nằm ngoài dự liệu của ta, nói theo cách nói của nhân loại các con thì sao nhỉ?”

“—— người phàm nhưng lại muốn so sánh với thần, thật là ảo tưởng sức mạnh!”

Bạch Lục tựa hồ cảm thấy câu này rất thú vị nên cười tủm tỉm đọc lên:

“Quan điểm rất thú vị, nhưng rất tiếc phải nói với con rằng bộ khái niệm này không thể áp dụng cho Tà Thần.”

“Ở thế giới này, Tà Thần là tập hợp tất cả dục vọng của con người. Không có con người nào có thể chiến thắng được dục

vọng của chính mình, vì vậy không có con người nào có thể chiến thắng được Tà Thần. Cho nên, trừ phi con nguyện ý tiếp nhận thân phận Tà Thần mới, nếu không với sức lực hạn hẹp của con người thì không thể rời khỏi đây, con cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ bên ngoài vì bảo vệ con —— “

“—— mà lần lượt chết từng người một.”

Bạch Lục khép hờ mắt, như có điều suy nghĩ sờ sờ cằm: “Nhắc mới nhớ, lúc nãy chúng ta đang nói đến ai rồi nhỉ?”

“Hình như Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả?”

Lưu Giai Nghi vội vàng che ngực Bạch Liễu lại, cô bé ngẩng đầu lên: “Thân thể Bạch Liễu cứng lại rồi!”

“Anh ấy bắt đầu hóa thành tượng!”

Vì linh hồn và thể xác cách quá xa nên mới xảy ra tình trạng như vậy!

Đường Nhị Đả nghiến răng, rút súng ra: “Để chú đi vây Sầm Bất Minh, bắt cậu ta thả linh hồn.”

—— Không thể giết Sầm Bất Minh, nếu đối phương bị giết ra khỏi trò chơi thì cho dù Giếng tội nhân mang theo linh hồn Bạch Liễu ra ngoài trò chơi hay ở trên phi thuyền trong không gian, Bạch Liễu cũng xảy ra chuyện!

“Tên hề…” Lưu Giai Nghi giữ chặt Đường Nhị Đả, tay và giọng nói cô bé run rẩy nhưng vẫn cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh, “Chúng ta phải dụ Tên hề rời khỏi Sầm Bất Minh, nếu không lúc mang xác Bạch Liễu tiếp nhận linh hồn, vòng ngoài của chiếc găng tay Bạch Liễu sẽ thiết lập lại kỹ năng của Tên hề, anh ta có thể bắn tiếp lần nữa.”

“…Con sẽ dụ Tên hề đi chỗ khác, còn chú mang Sầm Bất Minh đến đây.”

Thấy Đường Nhị Đả vội vàng mở miệng định phủ quyết ý kiến của mình, Lưu Giai Nghi hít một hơi thật sâu, bình tĩnh giải thích: “Sức con yếu, không thể di chuyển Bạch Liễu, cũng không làm chủ công đối kháng với Sầm Bất Minh được, nhưng chút kỹ xảo nhỏ để đánh lạc hướng Tên hề thì vẫn có thể làm được.”

“Hơn nữa hiện giờ Bạch Liễu đã hôn mê bất tỉnh, con là Chiến Thuật Gia thứ hai trong đội, chú là chủ công, chú phải tuân theo mệnh lệnh của con.”

Đường Nhị Đả nghiến răng: “…nhưng mà…”

“Không nhưng mà gì hết!” Lưu Giai Nghi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu xám lấp lánh nước mắt, nhưng vẻ mặt đã bình tĩnh lại, “Sự cấp tòng quyền, trước mắt chúng ta không còn biện pháp nào khác, Tên hề có 15 phút CD kỹ năng, chỉ cần chú giữ anh ta tránh xa Bạch Liễu thì kỹ năng của anh ta sẽ không thể thiết lập lại và con cũng sẽ an toàn. Sau đó đợi đến lúc chú lấy được linh hồn Bạch Liễu từ Giếng tội nhân của Sầm Bất Minh, mọi thứ sẽ kết thúc…”

(*) 事急从权: Sự cấp tòng quyền - khi có chuyện rất gấp rất vội, phải coi tình hình mà quyết định

“Con tin chú có thể làm được, Đường đội trưởng.”

Đường Nhị Đả nghe Lưu Giai Nghi gọi mình một tiếng Đường đội trưởng thì não ong lên một tiếng ——từ khi vào đội, Lưu Giai Nghi lúc nào cũng tỏ thái độ chống đối với Đường Nhị Đả vì những chuyện anh làm trước đó. Cô bé chán ghét anh giống như chán ghét một người họ hàng mà mình không thích, chưa bao giờ dùng kính ngữ gọi anh là chú, lúc tâm trạng tốt thì gọi anh là Đường Nhị Đả, còn tâm trạng không vui thì gọi là tên ngốc to xác hoặc to con.

Đây là lần đầu tiên cô bé gọi anh là Đường đội trưởng.

Giọng nói Lưu Giai Nghi bắt đầu có chút run rẩy, hai tay nắm chặt cổ tay Đường Nhị Đả, lòng bàn tay lạnh như băng: “Con cũng tin tưởng chú giống Bạch Liễu, con tin tưởng chú!”

“…Hơn nữa nếu Daniel nhân lúc chú đánh nhau với Sầm Bất Minh để đến gần Bạch Liễu và thiết lập lại kỹ năng.” Cô bé run rẩy hít một hơi thật sâu, sau đó đứng dậy, “Con sẽ chuẩn bị kỹ năng thuốc độc tự sát kịp thời thoát game, chú không cần lo lắng cho con.”

“Con không giống như con khỉ Mục Tứ Thành hay Mộc Kha đâu, hai tên đó chết thật, chết thật…”

Lưu Giai Nghi nắm chặt tay, cô bé giơ tay lên dùng sức lau nước mắt, giọng nói hung hăng giống như đang mắng mỏ

nhưng nứt nở đứt quãng: "—— thật ngu ngốc! Vì cứu Bạch Liễu mà không chừa bất kỳ đường lui nào cho mình!"

Đường Nhị Đả cuối cùng cũng đồng ý với chiến thuật của Lưu Giai Nghi, anh trầm mặc cõng Bạch Liễu trên lưng, dùng băng vải buộc chặt vào người để cái xác ngày càng cứng đờ không rơi xuống.

"Lúc con vừa ra sẽ lập tức sử dụng kỹ năng chính Đầm lầy độc để khống chế Tên hề, chú phải tranh thủ thời gian để mang Sầm Bất Minh đi." Lưu Giai Nghi bình tĩnh giải thích chiến thuật, "Con sẽ cố gắng câu giờ để đánh lạc hướng Tên hề, nhưng nếu không cầm cự được nữa, con sẽ dùng kỹ năng thuốc độc tự sát, rời khỏi trò chơi."

"Đến lúc đó chú phải rút lui ngay, đừng đánh dây dưa nữa." Ngữ khí Lưu Giai Nghi mang theo ý cảnh cáo, "Bởi vì nếu không có con yểm trợ thì chú sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy lúc con tự sát, chú phải rút lui về phía sau liền."

"Chú phải giữ cho mình sống sót, biết không?"

Đường Nhị Đả trầm mặc gật đầu.

Lưu Giai Nghi nhắm mắt lại, tận lực thả lỏng thân thể căng thẳng: "Mặc dù cơ hội chỉ có lần này, nhưng sống sót mới là quan trọng nhất."

"Là Chiến Thuật Gia, con rất ghét người khác không biết tự lượng sức làm chuyện vượt quá khả năng của mình, sau đó chết ở trước mặt con, chú hiểu rõ con rồi đấy."

“Đi thôi!”

Hai người trở lại tầng một.

Khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, Sầm Bất Minh dường như đang tranh cãi gay gắt với Daniel, nhưng đầu óc của Lưu Giai Nghi trống rỗng, hoàn toàn không nghe hai người đang trao đổi chuyện gì.

Mặc dù Lưu Giai Nghi không thể nhìn thấy nhưng thính giác lại cực kỳ hoàn hảo, ở khoảng cách như thế này, cô bé có thể dễ dàng nghe thấy từng chữ trong cuộc trò chuyện của hai người kia. Bạch Liễu từng trêu chọc cô bé, bảo là sau này thị lực của Giai Nghi sẽ được chữa lành, đợi lúc cô bé lên trung học và thi nghe Tiếng Anh, nhất định sẽ được điểm cao.

Điểm số nhất định sẽ cao hơn tên học dốt tiếng Anh như hắn.

Lúc đó, cô bé thản nhiên tỏ vẻ kiêu ngạo, còn có phần khinh thường trả lời —— tất nhiên rồi, điểm của em ít nhất gấp đôi điểm của anh, Bạch Liễu.

Bạch Liễu chỉ cười như không cười nhìn cô bé một cái, sau đó nói —— e hèm, điểm tiếng Anh của anh chỉ có hơn 40 điểm thôi, em gấp đôi điểm anh tức là?

Cô bé cạn lời, nói anh đúng là phế vật quá đi, lúc làm bài kiểm tra tiếng Anh anh ngủ quên đấy à?

Bạch Liễu cười tủm tỉm nói, chắc là vậy.

Bây giờ Bạch Liễu thật sự ngủ sau lưng Lưu Giai Nghi, nhưng cô bé lại cười không nổi.

Tròng mắt của Lưu Giai Nghi xám xịt đờ đẫn, trong khoảnh khắc bước vào thang máy, cô bé vẫy tay, nghẹn ngào nói với Đường Nhị Đả phía sau: “Chú đi nhanh đi!!”

【Hệ thống nhắc nhở: Dị đoan Lưu Giai Nghi sử dụng kỹ năng cá nhân (Đầm lầy độc)】

Toàn bộ tầng một khí độc bốc lên tận trời, đối diện lập tức rơi vào trong mê cung sương độc do Lưu Giai Nghi tạo thành, ánh mắt của Lưu Giai Nghi kiên định, cẩn thận cắn cắn môi. Vừa nhìn thấy khẩu súng bắn tỉa màu xanh lá cây, đồng tử cô bé co lại, nhanh chóng lăn qua nghiêng lại, nheo mắt điều khiển màn sương độc bốc lên, quấn lấy đối thủ.

” Khụ khụ…” Daniel ngập ngụa trong sương độc ho khan một tiếng, cậu ta tức giận hét lên: “Bước ra đây! Con nhóc mù kìa! Tao biết sương độc là do mày làm!”

Lưu Giai Nghi trốn sau những cây cột chịu lực trên tàu vũ trụ, bình tĩnh đến mức trông như một cỗ máy tinh vi không có tình cảm. Sương độc trong đầm lầy không ngừng tuôn ra bao trùm Daniel, khí độc ngăn cách Daniel với Sầm Bất Minh, đẩy Daniel vào thang máy.

—— Chỉ cần đưa tên điên này lên tầng tiếp theo, nhiệm vụ của Đường Nhị Đả sẽ tuyệt đối an toàn.

Nhưng nếu làm vậy thì phạm vi đầm lầy độc của cô bé sẽ không bao phủ được hết, vì vậy cô bé phải cần thêm một kỹ năng độc khác để bao quát phạm vi hoạt động hiện tại của Daniel.

Lưu Giai Nghi nhấp vào giao diện điều khiển, xem kỹ năng thuốc giải và thuốc độc một lúc, kỹ năng thuốc giải đang trong thời gian CD, trước đó cô bé đã lấy hết thuốc giải ra đưa cho Đường Nhị Đả.

——Kỹ năng chính chỉ còn duy nhất một kỹ năng thuốc độc.

Là kỹ năng mà cô bé dùng để tự sát.

Lưu Giai Nghi cảm thấy tâm trí và suy nghĩ của mình chưa bao giờ rõ ràng, bình tĩnh như vậy.

Từ quan điểm của một nhà chiến thuật mà nói, không cần phải tiêu tốn nhiều kỹ năng chính như vậy đối với một người chơi đã hôn mê, đặc biệt là trong tình huống đội đã thiệt hại hai người chơi, thật ra vừa nãy cô bé không nói với Đường Nhị Đả một chuyện, nếu cơ hội lần này không thành công thì hãy dứt khoát từ bỏ Bạch Liễu.

Không đáng.

Cho dù Bạch Liễu chết và lần này Lưu Giai Nghi thi đấu thất bại thì cũng có rất nhiều hiệp hội cần cô bé, cũng có không ít hiệp hội thèm muốn Đường Nhị Đả. Nói chính xác hơn, điều

Lưu Giai Nghi muốn là giành chiến thắng, sau đó đạt được nguyện vọng và điểm để hồi sinh Lưu Hoài, còn tham gia hiệp hội nào cũng được. Phoebe thậm chí còn sẵn sàng để cô bé làm Chiến Thuật Gia của Hiệp Hội Quốc Vương. Thành thật mà nói, nếu cô bé hợp lực với Phoebe, khả năng giành được chức vô địch trong năm tới là khá cao.

Không cần phải cứ đi theo Bạch Liễu mới thắng được thi đấu, tại sao lại phải cứu hắn?

Theo quan điểm cá nhân của cô bé, Bạch Liễu chỉ là một tên lưu manh vô liêm sỉ không biết xấu hổ, dùng hai miếng bánh đậu đỏ lừa lấy linh hồn cô bé, còn muốn cô bé đưa lại tiền ship, nhìn đi nhìn lại kiểu gì cũng chỉ là một kẻ thích đóng vai ác, mở miệng toàn là giả dối không được mấy câu thật lòng, cả ngày chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền, da mặt thì dày hơn tường thành Vạn Lý, vả lại chắc là cũng không yêu thương cô bé gì mấy.

Dùng danh nghĩa anh em tốt được Lưu Hoài ủy thác để lừa gạt cô bé bán mạng, nhưng mà cô bé có ngốc đâu, cô bé không giống như 3 tên ngốc Đường Nhị Đả, Mục Tứ Thành và Mộc Kha đầu óc chỉ toàn là đậu hũ, tại sao phải liều sống liều chết vì Bạch Liễu làm gì chứ?

Không cần thiết.

【Em chọn gia đình nào? 】

Bạch Liễu ngồi bên cạnh giường bệnh cô bé, điềm tĩnh hỏi: “Có hai gia đình rất thích em, em muốn ở với gia đình nào.”

【Kiểu thắt bím này hợp với em đó.】

Bạch Liễu cười cười, nhìn đầu tóc bù xù, bím tóc hỗn loạn mà mấy người kia làm cho cô bé, trêu ghẹo. Rồi đợi đến khi cô bé chán nản chống cằm than thở, Bạch Liễu lại tới gần, rũ mắt nhẹ nhàng tháo bím tóc hư ra, tết lại cho cô bé một kiểu gọn gàng xinh đẹp: "Nhưng mà, Giai Nghi như thế này vẫn đẹp hơn."

【Trên đảo có Phoebe đấy, em có muốn lên đó chơi với con bé không?】

Bạch Liễu cười nói: "Anh nghĩ hình như em không ghét bỏ Phoebe."

"Em muốn thử kết bạn với con bé không? Em đâu có bạn cùng tuổi để chơi cùng, phải không?"

Lưu Giai Nghi im lặng đứng đối diện với giao diện điều khiển trong ba giây, cô bé nhấp vào kỹ năng thuốc độc, nắm chặt bình xịt độc trong tay, không khóc cũng không buồn, cực kỳ bình tĩnh.

Cô bé cũng là một kẻ ngốc.

Bên kia, Đường Nhị Đả gần như bùng nổ áp chế Sầm Bất Minh, anh cõng Bạch Liễu trên lưng chiến đấu giống như một con thú đã nổi điên muốn cắn xé con mồi đẫm máu, chỉ mới

vài phút đã giết chết 2 đội viên nhào tới ngăn cản, đánh trọng thương đội viên thứ ba và bắt đầu giằng co với Sầm Bất Minh.

Súng Đường Nhị Đả bị Sầm Bất Minh đánh văng đi, tay trái Sầm Bất Minh thì bị Đường Nhị Đả đánh gãy, hai gã thợ săn đang trên bờ vực điên loạn đánh nhau như mất trí trên mặt đất.

“Tại sao cứ phải giết chết Bạch Liễu!” Đường Nhị Đả khàn giọng hét lên, anh không triệu hồi súng, chỉ giơ nắm đấm nện liên tục vào mặt Sầm Bất Minh, “Cậu ấy có làm sai chuyện gì đâu!”

“Cả đời cậu ấy, cho tới bây giờ, chưa từng làm chuyện xấu, cậu ấy là người tốt!”

“Cậu ấy đã cứu bọn trẻ trong cô nhi viện! Cậu ấy đã cứu người bị trúng độc hoa hồng Càn Diệp! Tất cả thành viên của cục quản lý dị đoan vận chuyển dị đoan đến sông băng đều là do cậu ấy cứu! Còn tất cả thành viên Nghĩa địa công cộng Laser nữa, cũng đều do Bạch Liễu cứu sống!”

“Nói không chừng cậu ấy cứu người còn nhiều hơn cả cậu, đội trưởng đội 2!”

“Cậu mẹ nó dựa vào cái gì dùng Giếng tội nhân giam cầm cậu ấy!!” Trong đôi mắt xanh sẫm của Đường Nhị Đả hiện lên một tia phẫn nộ cùng tuyệt vọng, nước mắt và nắm đấm dính đầy máu rơi xuống, “Bạch Liễu không phải tội nhân!!”

“Thả cậu ấy ra!!”

Sầm Bất Minh bị Đường Nhị Đả đấm đến nỗi khuôn mặt móp lại, máu từ vết nứt và vết thương văng tung tóe, bàn tay đeo chiếc nhẫn tử thần run lên, anh ta nắm chặt tay, vừa ho khù khụ vừa đá Đường Nhị Đả ra xa: "……Ai nói tôi không thả?"

"Tránh ra, để tôi kích hoạt kỹ năng!"

Lần này ngay cả Đường Nhị Đả cũng sửng sốt trong giây lát, nghi hoặc, mê mang nới lỏng vòng tay nắm chặt cổ áo Sầm Bất Minh, anh không ngờ mọi chuyện lại diễn ra suôn sẻ như vậy, nhưng Sầm Bất Minh thực sự không có vẻ gì là một người chơi xảo trá. Đường Nhị Đả nhìn thấy Sầm Bất Minh cắn răng điều chỉnh nhẫn tử thần của mình 2, 3 lần.

…Sao lại thế này, ngay từ đầu, Giếng tội nhân đã đóng không thể mở được nữa.

Đây là giếng của anh ta, không thể nào mà ngay cả anh ta cũng không mở được, trừ khi…

—— Tiềm thức của anh ta cho rằng trong giếng thật sự có tội nhân, mà tội nhân này là tội nhân tuyệt đối không được thả ra.

Và người này là một tội nhân mà anh ta cho rằng tuyệt đối không thể tha thứ.

Đôi mắt của Sầm Bất Minh trầm xuống.

Vừa rồi trong thang máy, ánh sáng mờ mịt lộn xộn, kỳ thực anh ta cũng không thấy rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy từ trong giếng xuất hiện một bàn tay kéo linh hồn Bạch Liễu xuống, anh ta còn tưởng rằng đó là do tội nhân bị anh ta giam cầm trước đó hóa thành dị đoan giở trò nên không để ý, bây giờ nghĩ lại chỉ có thể là người đàn ông đó.

——Bạch Lục.

Đường Nhị Đả nhìn Sầm Bất Minh buông tay, sắc mặt lại trở nên lạnh lùng, rút súng ra chĩa vào đầu Sầm Bất Minh: "Mở giếng tội nhân, thả Bạch Liễu ra."

Sầm Bất Minh im lặng một lúc, sau đó anh ta ngẩng đầu lên: "Tôi… thả Bạch Liễu không được."

——Bởi vì trong giếng còn có một tội nhân khác rất giống hắn.

Sầm Bất Minh hoàn toàn không phân biệt được sự khác nhau giữa Bạch Liễu và Bạch Lục, dục vọng và tiềm thức hình thành Giếng tội nhân của anh ta chỉ biết phán xét hai người đều là tội nhân, cho nên anh ta không mở được giếng.

"Vậy… vừa rồi cậu đùa giỡn với tôi đấy à?" Vẻ mặt Đường Nhị Đả trở nên hung dữ, anh giơ tay ném báng súng vào khuôn mặt Sầm Bất Minh, "Giếng của cậu tại sao cậu không mở được?!"

"Mở ra mau!"

Đường Nhị Đả nhìn chằm chằm Sầm Bất Minh, sau đó anh đột nhiên ý thức được cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía sương mù độc đầm lầy đang dần tiêu tán —— Sầm Bất Minh đang câu giờ!

Thời gian sử dụng kỹ năng chính của Giai Nghi sắp hết!

Nhưng nãy giờ Giai Nghi vẫn chưa phát tín hiệu cho anh!!

Đường Nhị Đả đứng bên cạnh màn sương độc, nhìn thấy một cảnh tượng khiến anh suýt ngừng thở, Lưu Giai Nghi cầm bình xịt độc thuốc giấu trong màn sương độc lờ mờ rồi từ từ ép Daniel trở lại thang máy—— sau đó cô bé cũng bước một chân vào thang máy.

Hành động này khác hẳn với chiến thuật mà Giai Nghi đã nói với anh ngay từ đầu!

Lúc đầu Giai Nghi nói rằng cô bé sẽ tự sát bằng kỹ năng thuốc độc, nhưng bây giờ cô bé lại sử dụng hết tất cả các kỹ năng của mình để dẫn dụ Daniel rời đi nơi khác. Nếu thời gian hồi chiêu kỹ năng súng bắn linh hồn của Daniel kết thúc, cô bé lại ở trong thang máy cùng với Daniel và kỹ năng thuốc độc đang trong CD, Giai Nghi sẽ không có cách nào tự sát nhanh chóng, còn Daniel thì có súng.

——Lưu Giai Nghi nhất định sẽ bị trúng đạn và vỡ nát linh hồn!

“Nhóc mù, tao nhớ mày chỉ có bao nhiêu đó kỹ năng thôi.” Tên hề trong sương độc sắp tiêu tán cười quái dị, “Bây giờ đến lượt tao biểu diễn kỹ năng đây.”

【 hệ thống nhắc nhở: Thời gian hồi chiêu kỹ năng của dị đoan Tên hề đã kết thúc, có đồng ý sử dụng kỹ năng cá nhân (súng bắn tỉa linh hồn) hay không? 】

【Đồng ý. 】

Một họng súng ngưng tụ ánh sáng xanh lục xuất hiện trong sương mù độc, họng súng nhắm thẳng vào Lưu Giai Nghi đang đi về phía thang máy. Lưu Giai Nghi đứng trước họng súng, liếc nhìn Đường Nhị Đả chỉ trong chớp mắt, rồi sau đó hơi nghiêng đầu lại, nhấn nút thang máy.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Đường Nhị Đả nhìn thấy Lưu Giai Nghi lặng lẽ ngoan ngoãn nhìn anh qua cửa thang máy đóng chặt, sau đó đột nhiên nở nụ cười ngọt ngào, vẫy vẫy tay với Bạch Liễu và anh, động tác tự nhiên như một cô bé đến trường chào tạm biệt với người thân trong gia đình, dùng khẩu hình nói một câu —— tạm biệt.

Đường đội trưởng, anh trai Bạch Liễu.

Đường Nhị Đả lập tức rút súng ra, nhắm vào bóng dáng Lưu Giai Nghi qua khoảng trống nơi thang máy sắp đóng lại bắn điên cuồng, cùng lúc đó, Sầm Bất Minh cũng ngưng thần, nhanh chóng biến nhẫn tử thần thành một khẩu súng lục màu đen, nhắm bắn vào khẩu súng xanh lục sau thang máy.

“A a a ——!!” Đường Nhị Đả nổi cơn điên, anh trang bị toàn bộ thân phận Sách quái vật, lúc giá trị tinh thần giảm xuống, tốc độ bắn của anh nhanh đến mức chỉ còn lại tàn ảnh, hốc mắt đỏ hoe như chảy máu, gào thét, “Thả con bé ra!!”

Daniel cũng phát điên, dưới hỏa lực dày đặc yểm trợ như vậy, cậu ta vẫn lựa chọn bắn hạ Lưu Giai Nghi: “—— lũ trói buộc các người tự cho là đúng!”

Khuôn mặt nhuốm máu của cậu ta tàn nhẫn mà hung ác, đôi mắt màu xanh như quả táo trong bóng tối lóe lên tia sáng kinh người, trên mặt lộ ra một nụ cười vui sướng chân thành:

“Xuống hết địa ngục cho tao!!”

“Không có các người, cha đỡ đầu mới có thể trở thành thần của tao!!”

Súng xanh, súng bạc và súng đen đồng thời khai hỏa, những viên đạn dày đặc xuyên qua sương mù độc lan tỏa, tia sáng trượt bao lấy thang máy như một cái lồng tử thần không thể thoát ra được.

Viên đạn Sầm Bất Minh hất văng cổ tay của Daniel lên không trung, nhưng cậu ta vẫn bắn ra một viên đạn màu xanh lá cây tượng trưng cho linh hồn tan nát, viên đạn sượt qua một bên mặt của Lưu Giai Nghi, ngay lập tức phừng lên một ngọn lửa trắng, bao trùm đôi mắt xám của cô bé trong ngọn lửa.

Cô bé run lên vì đau, nhưng lúc này, tay cô gái nhỏ vẫn đang nhấn nút đóng thang máy.

——Cô bé muốn mang Tên hề đi.

Như vậy…những người còn lại sẽ được an toàn.

Những người này đều là những người đã được cô bé khuynh tẫn toàn lực cứu sống vô số lần… cũng là người nhà, là bạn bè của cô bé. Là một phù thủy, cô bé không thể để họ chết ở đây.

Cô bé là một phù thủy.

Phù thủy nói, đêm nay là đêm An Bình.

- ——oOo—

Chương 580

Bên trong giếng tội nhân, chiếc ví cũ lại phừng cháy lên lần nữa, giờ đây chỗ nào cũng rách nát nứt nẻ, Bạch Liễu lại đứng dậy ngẩng đầu lên, nước nhỏ giọt xuống cằm.

"Nếu lúc này mà bị thương." Bạch Lục cười nhìn Bạch Liễu, "Thì không còn thuốc giải của phù thủy để cứu con đâu."

Bạch Liễu nắm chặt roi xương trắng, một màu đen hắc ám đầy uy hiếp bắt đầu lan ra ào ạt từ cuối roi rồi trong nháy mắt dính chặt vào đầu roi. Một vầng sáng màu lam bạc chậm rãi chảy quanh người Bạch Liễu.

"Oa." Bạch Lục nhướng mày, cuối cùng vui vẻ cười một tiếng, "Cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, chuẩn bị tiếp nhận vị trí Tà Thần, đúng không?"

Đường Nhị Đả dùng hết toàn lực bắn vào bóng dáng Lưu Giai Nghi, đến khi tận mắt nhìn thấy Lưu Giai Nghi ngã xuống, vẻ mặt anh trống rỗng, loạng choạng muốn đứng vững nhưng toàn thân bềnh bồng lảo đảo tới lui mãi không đứng thẳng nổi. Cửa thang máy đã hoàn toàn vỡ nát sau trận oanh tạc vừa rồi không đóng lại được nữa. Daniel thì bị Đường Nhị Đả bắn đứt cánh tay phải dính lủng lẳng vào thang máy, nhưng cậu ta vẫn kiên quyết dùng tay trái bám vào mép thang máy leo lên.

"… Chỉ còn anh." Daniel bị Đường Nhị Đả oanh kích máu me đầm đìa, khó khăn lết từng chút một, ngẩng đầu nhìn Đường

Nhị Đả đang bất động quỳ trên mặt đất, ngoác to miệng ra nở nụ cười điên cuồng đến cực điểm, “Chỉ cần giết anh, gánh nặng cuối cùng của cha đỡ đầu sẽ không còn.”

Đường Nhị Đả nhìn Daniel chỉ còn lại nửa thân trên lê lết di chuyển trên mặt đất, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì cả, trên mặt dính đầy máu của nhiều người, anh lầm bẩm một mình lặp lại từng chữ của Daniel:

“…Chỉ còn tôi.”

Cách một mét phía trước Đường Nhị Đả là vũng máu của Mục Tứ Thành lúc cậu bị đánh chảy ra, trong thang máy cũng đầy máu, không biết đó là máu của Daniel hay Giai Nghi. Dưới chân anh là xác của 3 thành viên Thợ Săn Hươu, Sầm Bất Minh vừa nãy cũng bị anh nổi điên bắn trúng, nằm sóng xoài trên mặt đất không biết còn sống hay chết, lên phía trên một chút nữa là một loạt lỗ đạn găm sâu dưới đất và máu nhòe nhoẹt, dấu vết còn sót lại khi Mộc Kha bị Daniel bắn phá điên cuồng.

Đúng rồi…anh là người duy nhất còn lại.

Tất cả mọi người đã chết.

Đường Nhị Đả từ từ đặt súng xuống, vẻ mặt vô hồn và tĩnh lặng.

Ý thức của Daniel đã mơ hồ, nhưng trong lòng cậu ta lại có một niềm tin ngoan cố và méo mó đến khó tin chống đỡ cho

cơ thể tàn tạ của cậu ta cử động, cậu ta nhìn vào đôi mắt xanh thẳm thất thần của Đường Nhị Đả, mãn nguyện cười ha hả:

” Khụ khụ, chỉ cần anh chết đi, cha đỡ đầu có thể từ bỏ hết thảy, trở thành thần!”

——Giấc mơ ngọt ngào đêm qua đã nói với cậu ta như vậy.

Daniel ngẩng khuôn mặt vấy máu lên, chiếc mặt nạ Tên hề của cậu ta đã rơi ra trong lúc hỗn loạn vừa rồi, để lộ khuôn mặt trẻ thơ non nớt, cậu ta nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu với đôi mắt xanh như quả táo trong veo đó, trên mặt mang theo nụ cười như thể một con vật nhỏ vừa tìm được nơi chốn để dựa vào, vẻ mặt cơ hồ ngây thơ vô tội, cậu ta vươn tay ra, chống đỡ nửa người của mình, muốn chạm vào cha đỡ đầu đang nhắm mắt nằm cách đó không xa.

“padrino (cha đỡ đầu)……”

“Daniel sara”il tuo fedele credente (Daniel sẽ trở thành tín đồ trung thành nhất của người).”

【 hệ thống nhắc nhở: Dị đoan Tên hề tiếp cận dục vọng trung tâm người chơi Bạch Liễu, tiếp thu kích thích, kỹ năng thay đổi —— kỹ năng (súng bắn vỡ linh hồn) đã được thiết lập lại, không cần thời gian CD. 】

Tên hề rút súng ra, một lần nữa chĩa vào Đường Nhị Đả.

Trong giếng tội nhân.

Trong chiếc ví cũ, tờ tiền linh hồn của Lưu Giai Nghi còn chưa kịp cháy hết thì tờ tiền linh hồn kế tiếp lại bắt đầu bốc lửa, tro bụi từ mấy vết rách thoát ra rơi xuống đáy giếng tội nhân như màn mưa đen.

Bạch Lục nhếch miệng, ông ta dùng roi quấn quanh cổ Bạch Liễu treo hắn lên. Toàn thân Bạch Liễu từ trên xuống dưới đều là vết thương, không một chỗ nào còn lành lặn, trông hắn như một cái xác không hồn, tứ chi yếu ớt buông thõng xuống, chỉ còn mỗi cánh tay phải vẫn nắm chặt chiếc ví cũ.

Máu không ngừng nhỏ giọt từ trên người Bạch Liễu rơi xuống đáy giếng rồi lan rộng ra, roi xương màu trắng rơi xuống nước giếng cách đó không xa đã bị cháy đen chỉ còn lại một vệt trắng phếu.

“Con còn do dự điều gì?” Bạch Lục cười vui vẻ giẫm lên roi xương Bạch Liễu, rũ mắt xuống, thấp giọng nói: “Sự kiên trì của con, lương tâm của con, giữ lại thì có giá trị gì?”

“Kẻ lang thang vất vả lắm mới lấp đầy chiếc ví cũ của mình, kẻ lang thang cần cù chăm chỉ kiểm soát bản thân làm một người tốt sẽ chỉ có kết cục thế này.”

“Trên đời này kẻ xấu nào cũng có thể chà đạp tài sản quý giá nhất của con như ta, và khiến con trở thành kẻ vô sản hai bàn tay trắng.”

“Con sinh ra để làm người xấu, càng xấu càng có giá trị, càng xấu càng giàu có, nhưng con lại muốn lãng phí tài năng của mình để trở thành người tốt lương thiện.”

“Nếu làm người xấu, con đã có thể là giám đốc của một nhà máy độc quyền ngành công nghiệp nước hoa trên thế giới, một nhà đầu tư đầu tư vào viện mồ côi để sử dụng trẻ em tái tạo cuộc sống của mình, một nhà phát triển bất động sản kiểm soát tất cả đất đai, và một thị trấn hiến tế thống khổ của các thiếu niên thiếu nữ để phát triển vượt bậc.” Bạch Lục không nhanh không chậm giải thích, “Họ đều giàu có, họ đã đạt được ước nguyện của mình và họ đang sống một cuộc sống tốt đẹp.”

“Còn làm người tốt, con chỉ có thể trở thành một kẻ dị đoan như Lục Dịch Trạm, Sầm Bất Minh, Đường Nhị Đả. Ngay cả một người phụ nữ mạnh mẽ đến mức gần như thần thánh như Phương Điểm chỉ vì muốn cứu người mà cũng phải chịu sự kiểm soát của ta không ngừng hiến tế thống khổ để làm lợi thế giao dịch.”

“Bạch Liễu, nếu như ngay từ đầu con lựa chọn làm người xấu, hiện tại con đã là Tà Thần và có tất cả mọi thứ con cần.”

“Làm người tốt.” Bạch Lục cười cong mắt, “Chỉ có thể làm một kẻ lang thang đáng thương.”

“—— Không phải ta đã nói với con kết quả này trong tên của kỹ năng khi lần đầu tiên con tham gia trò chơi sao?”

“Đây là trò chơi của Tà Thần. Trong thế giới có Tà Thần tồn tại, người tốt sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

“—— Bởi vì Tà Thần nghĩ rằng điều đó thật nhàm chán.”

Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu lên, thanh âm bị roi quất cùng gai xương đâm vào cổ họng trở nên khàn khàn vô cùng nhưng vẫn rõ ràng: “Tôi không cảm thấy người tốt nhàm chán.”

“Bọn họ… khụ khụ.” Bạch Liễu hung hăng nắm lấy roi trên cổ rút ra, máu lập tức phun ra nhưng hắn vẫn không dừng lại, khàn giọng nói: “Mà là linh hồn rất có giá trị.”

“Trong ví tôi có tiền linh hồn của bọn họ là đủ rồi.”

“Ở bên bọn họ, tôi chưa bao giờ cảm thấy mình là…” Bạch Liễu nhướng mắt, ngũ quan bởi vì tức giận cùng cực độ cảm xúc tác động trở nên vặn vẹo dữ tợn, nước mắt không ngừng rơi xuống, “… là kẻ lang thang gì hết!”

“Nếu trở thành Tà Thần mới có thể kết thúc thế giới nhàm chán mà ông tạo ra.”

Bạch Liễu cầm roi, cả roi trở nên đen kịt, hắn ngước mắt lên, trong mắt hoàn toàn biến thành màu lam bạc:

“Vậy thì tôi sẽ trở thành Tà Thần.”

【Hệ thống nhắc nhở: Dục vọng trung tâm người chơi Bạch Liễu thay đổi, Sách Quái Vật thay đổi —— (kẻ lang thang đáng thương) thành (Người thừa kế Tà Thần)】

【Người chơi Bạch Liễu trang bị thân phận Sách Quái Vật —— (Người thừa kế Tà Thần)】

Bạch Lục nhìn Bạch Liễu được bao phủ bởi vầng sáng màu lam bạc, nhếch khóe miệng: “Cuối cùng cũng đợi được đến giờ phút này.”

“Người thừa kế của ta.”

Trong phi thuyền hệ thống, một roi đen cắt ngang bầu trời quất thẳng vào Bạch Lục đánh văng ông ta ra ngoài rơi xuống đất, Bạch Liễu giẫm lên mặt đất của phi thuyền, dùng trái tay quất roi về phía Đường Nhị Đả nằm trên mặt đất đang bị ngọn lửa xám xịt thiêu đốt toàn thân.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh người chơi Đường Nhị Đả bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Roi xương Bạch Liễu quét qua xong vẫn không dừng lại mà tiếp tục tàn nhẫn đâm thẳng về phía Daniel đang nằm trên mặt đất.

Daniel vừa nhìn thấy Bạch Liễu, ý cười cuồng nhiệt chưa kịp xuất hiện trên khuôn mặt đã biến thành biểu cảm bối rối: “Cha đỡ đầu?”

“Tôi không phải cha đỡ đầu của cậu.” Bạch Liễu chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu lam bạc mang theo một tia lãnh đạm vô hình, hắn giơ tay lên, vung roi thẳng xuống, “—— đó chỉ là giấc mộng của cậu thôi, tôi chưa bao giờ là cha đỡ đầu của cậu.”

“Trong mắt tôi, cậu chỉ là một Tên hề cần phải giết.”

Đồng tử của Daniel co rút lại, cậu ta vươn tay định chộp lấy Bạch Liễu, nhưng chỉ chạm được tới roi mà Bạch Liễu ném qua, Bạch Liễu trực tiếp ném nửa thân trên đứt lìa của Daniel ra khỏi tàu vũ trụ. Daniel lơ lửng giữa không gian chẳng mấy chốc bị ngạt thở và thiếu dưỡng khí, cậu ta bị áp lực từ bốn phương tám hướng ép thành một khối sinh vật vô hình không còn hình người, duy chỉ có đôi mắt xanh như quả táo là vẫn kiên trì khó tin nhìn Bạch Liễu đứng trong phi thuyền bình tĩnh nhìn cậu ta dần trôi đi xa.

“Cha đỡ đầu.” Daniel chậm rãi mở miệng dùng khẩu hình lắp bắp, vươn tay giống như người sắp chết đuối cầu cứu người trên bờ, hai mắt mở to, “…Cứu con với.”

Bạch Liễu đứng bên cửa sổ vỡ không nhúc nhích, nhìn Daniel trôi đi rồi biến mất vào khoảng không.

【 hệ thống nhắc nhở: Giá trị sinh mệnh người chơi Daniel bị giảm về 0, rời khỏi trò chơi. 】

Bạch Lục nhìn cảnh tượng trước mặt nhướng mày, đứng thẳng lui ra ngoài, ông ta mỉm cười, nho nhã làm cử khom người chào kết thúc: “Con đã có năng lực và điều kiện cần thiết để trở thành Tà Thần.”

“Những thứ còn lại Thần Điện sẽ giao cho con.”

“Ta ở Thần Điện chờ con.”

“Hy vọng lần sau gặp con, con vẫn giữ được sự tỉnh táo của mình. “

Nói xong lời này, Bạch Lục lui về phía sau mở cửa khoang ra, cười khẽ một tiếng, hướng về phía sau ngã xuống, biến mất không thấy tăm hơi.

Cửa khoang đóng lại, Bạch Liễu nhìn boong tàu vũ trụ lộn xộn trước mặt, im lìm nhìn về phía trước, sau khi xác định Bạch Lục đã thật sự rời đi, hắn mới kéo lê chiếc roi đen tiến lên một bước.

Bạch Liễu lảo đảo một hồi rồi lập tức dừng lại, sau đó lại tiến thêm một bước, lại choáng váng lắc lư, bước đến bước thứ ba, Bạch Liễu dường như đã dùng hết chút sức lực cuối cùng, hắn chống đỡ bức tường bên cạnh, cúi đầu xuống thở hổn hển, đôi mắt xanh bạc trống rỗng.

Màu đen trên roi giống như đang thuốc nhuộm không ngừng lan ra nhanh chóng, từ những ngón tay cầm đuôi roi của hắn tràn lên trên, công kích từng tấc một trong tâm trí Bạch Liễu.

Cuối cùng Bạch Liễu cũng biết thuốc nhuộm làm đen chiếc roi này là gì.

——Là dục vọng.

Nó đến từ 658 dòng thế giới, từ dục vọng mãnh liệt của tất cả những người chơi đã tham gia trò chơi và những người sắp

bước vào trò chơi.

Dục vọng này dùng roi xương làm trung gian, không một giây phút nào ngừng xông vào trong não và thân thể Bạch Liễu, tựa hồ những dục vọng mãnh liệt không có chỗ dựa này phải tiếp tục tìm vật dẫn, nếu không sẽ khiến ký chủ sinh ra dục vọng phát điên.

Và Bạch Liễu chính là vật dẫn này.

【 tôi muốn thăng chức, tôi muốn thăng chứccccccc! nếu như cấp trên của tôi đột nhiên bị tai nạn xe cộ chết đi thì tốt rồi, cản đường cản lối người khác mà sống dai như quỷ ấy, thật muốn tông xe đâm chết lão. 】

【… không muốn đi học đâu, giáo viên chủ nhiệm ốm nặng đi mà. 】

…

Các loại dục vọng hội tụ lại, càng lúc càng nhiều, dọc theo roi tiến vào trong não Bạch Liễu, hắn dùng sức thở dốc, cố gắng làm dịu đi ảnh hưởng của chúng đối với mình nhưng dường như chẳng có tác dụng gì mấy, ngày càng nhiều dục vọng ồ ạt tiến vào trong cơ thể hắn, ảnh hưởng đến linh hồn của hắn.

Hắn cảm thấy linh hồn mình đã trở thành một vật chứa, sắp bị những dục vọng không ngừng này tấn công đến mức trong suốt, mất đi hình dạng ban đầu.

Đây là lý do vì sao Tà Thần không có linh hồn ư?

Linh hồn không thể duy trì hình dạng bình thường dưới tác động của những dục vọng đó, nếu muốn duy trì thì linh hồn phải chống lại ảnh hưởng của những dục vọng này đối với bản thân.

Nhưng những dục vọng này lại giống như nước lan tràn tứ phía, khiến người ta ngạt thở, không thể lên bờ, thậm chí không có thời gian để nghỉ ngơi, quá trình chống lại dục vọng giống như một người vùng vẫy giữa biển khơi không bắt được khúc gỗ trôi dạt nào, nhưng nếu hắn đắm chìm trong dục vọng, rơi xuống đáy biển đen tối…

Hắn thực sự sẽ trở thành Bạch Lục tiếp theo.

Bạch Liễu chậm rãi trượt xuống đất, dựa lưng vào tường, ngửa đầu thở dốc, hai mắt mờ mịt không có tiêu cự, giống như người sắp chết đuối, tay cầm roi từ từ buông xuống, vô tình chạm vào chìa khóa chữ thập ngược nằm trong tay Sầm Bất Minh ngã trên mặt đất.

Hắn nghiêng đầu, nhìn vào chiếc chìa khóa.

——Đây là đạo cụ then chốt trong trò chơi này, đồng thời cũng là đạo cụ cuối cùng giúp hắn trở thành Tà Thần.

Bọn họ đã đăng nhập vào trò chơi này và ở bên hắn, bảo vệ hắn tìm được đồ vật đến giây phút cuối cùng,.

Bạch Liễu cầm chìa khóa, hắn chống đầu gối đứng lên, thất tha thất thểu dựa vào tường đi về phía cửa khoang tầng 0.

Hắn nắm chặt chìa khóa đẩy mạnh cửa khoang, trong nháy mắt đó cửa khoang tầng 0 chậm rãi mở ra, đồng thời tầng 1 phi thuyền từ dưới chân Bạch Liễu cũng dần dần sáng lên, từng cánh cửa nhốt dị đoan đóng kín lần lượt mở ra, biến tầng 1 vốn tối tăm âm u trở nên vô cùng tươi sáng.

Bạch Liễu ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt nhìn rõ ràng tình cảnh trước mắt, đại não vốn bị dục vọng tác động làm cho mơ hồ phảng phất trống rỗng, không còn sót lại chút gì, chỉ có khung cảnh trước mắt và những cảm xúc đang đến rất chậm, cùng hơi nóng quanh mắt.

Chung quanh hắn đều là linh hồn của những người chơi tiến vào trò chơi, bọn họ, hoặc dùng hình tượng để miêu tả thì đúng hơn, là đủ loại hình thù kỳ dị, giống như quái vật, hoặc một loại sinh vật hình người nào đó, đồng tử tràn đầy dục vọng, loại dục vọng ngay cả Bạch Liễu xuyên qua hộp đựng cũng có thể cảm nhận được. Chúng khẽ đảo mắt nhìn chằm chằm Bạch Liễu, khóe miệng nhếch lên, giống như đang nhìn một món ăn thơm ngon thèm đến nhỏ dãi. Nhưng lúc Bạch Liễu quay đầu, dùng đôi mắt lam bạc nhìn lại thì lũ quái vật, hoặc linh hồn của người chơi đó, lại nhút nhát rúc mình lại.

Chúng bị giam cầm trong những thùng chứa hình trụ chứa đầy chất lỏng màu xanh bạc, giống như lần đầu tiên Bạch Liễu nhìn thấy Tawil ở thị trấn Siren.

Bạch Liễu thở nhẹ một hơi, đi về phía trước, bước tới trước mặt những linh hồn dị đoan hình người được đánh số, đưa tay sờ sờ bề mặt của những chiếc thùng rỗng.

Nước mắt rơi xuống từ đôi mắt xanh bạc.

【Dị đoan 0004 dòng thế giới 658】

【Tên: Đạo tặc khỉ mũ mặt trắng Mục Tứ Thành (linh hồn đã vỡ nát)】

【Dị đoan 0005 dòng thế giới 658】

【Tên: Sát thủ Mộc Kha (linh hồn đã vỡ nát)】

【Dị đoan 0601 dòng thế giới 658】

【Tên: Phù thủy Lưu Giai Nghi (mức độ vỡ nát linh hồn 70%, không thể tỉnh lại)】

【Dị đoan 0002 dòng thế giới 658】

【Tên: Thợ săn hoa hồng Đường Nhị Đả (mức độ vỡ nát linh hồn 75%, không thể tỉnh lại)】

Linh hồn trong vật chứa hình cột bị vỡ thành ngàn mảnh, chậm rãi trôi nổi rồi chìm xuống trong chất lỏng màu xanh bạc

như nước biển, giống như bong bóng do hơi thở của người chết đuối lưu lại, nói cho những người còn sống biết rằng linh hồn của họ đang ở đây.

Từ lỗ hổng lớn trên mép phi thuyền nhìn vào, trên sàn đầy những vết máu của những người khác nhau, có 658 đường thế giới đang chạy trong không gian xanh biếc như biển sâu. Chúng chạy chậm dọc theo một quỹ đạo đã được thiết lập nhất định và hội tụ về phía tàu vũ trụ hậu trường hệ thống khổng lồ ở trung tâm.

Trong vũ trụ xanh bạc, bụi bay lấp lánh và mảnh vụn đang rơi xuống, có dấu vết của những đóa hồng héo úa, người cá dường như thức tỉnh từ đáy biển sâu, thở dài nhìn ngọn lửa bùng nổ trong gương, ánh mặt trời trên bầu trời cực điểm chồng lên một phần tư theo ánh hào quang cuối cùng, vị thần ngã xuống nhìn thoáng qua tương lai, khẩu súng bắn nát linh hồn rơi xuống đại dương thăm thẳm.

Tà Thần kẻ lang thang cuối cùng cũng đặt chân tới đây.

Giờ đây hắn có vô số tiền giấy linh hồn, tiền bạc, vinh quang, vòng nguyệt quế và chiến thắng chễm chệ trên đỉnh đầu, hắn có tất cả.

Nhưng hắn đã mất đi những người bạn thân nhất, gia đình và chính bản thân mình.

Hắn không còn gì cả.

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu chiếm được quyền kiểm soát phi thuyền hệ thống. 】

【Chúc mừng người chơi Bạch Liễu đã hoàn thành trò chơi. 】

Suốt quãng thời gian thi đấu Lục Dịch Trạm cứ mãi bồn chồn thất thần, nếu không phải Charles muốn thua thật thì trận này không chừng anh cũng phải sứt đầu mẻ trán mới qua được cửa. Hai đội vừa kết thúc thi đấu, Lục Dịch Trạm liền vội vàng theo đuôi Hắc Đào vọt tới hồ quan sát số 2.

Lúc bước vào hồ quan sát số 2, nhìn thấy khán giả bối rối xì xào bàn tán và màn hình lớn tối đen trước mặt, trái tim Lục Dịch Trạm đột nhiên chùng xuống

——Quả nhiên, đã xảy ra chuyện!

Hắc Đào liếc nhìn màn hình lớn, ánh mắt nghiêm túc hẳn, y nhảy phắt một phát đến cạnh Vương Thuấn ở trung tâm đài quan sát, Lục Dịch Trạm cũng ba bước làm hai bước theo sau, sốt ruột bắt lấy Vương Thuấn hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi cũng không biết!” Vương Thuấn cũng rất lo lắng, “Lúc đám người Bạch Liễu vừa đăng nhập vào trò chơi thì màn hình lớn liền tối đen, người dẫn chương trình có gọi nhân viên đến sửa mấy lần mà chưa thấy phản ứng gì hết!”

“Có ai đăng xuất ra chưa?” Lục Dịch Trạm bình tĩnh hỏi.

Vương Thuấn bất lực lắc đầu.

Đỗ Tam Anh nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, vặn vẹo ngón tay, cắn môi dưới và thu mình vào góc, tránh xa mọi người.

“Có người đăng xuất!” Khán giả kích động hô to, “Người của đội nào vậy!”

“Thợ Săn Hươu!”

“Trời đựu, ba người đăng xuất cùng một lúc!”

“Vậy Đoàn xiếc thú lang thang thắng rồi hả?”

“Nhìn kìa, nhìn kìa, lại có người đăng xuất rồi!”

“Lại là của Thợ Săn Hươu!”

“Ui đm, là Tên hề và Đao phủ!”

“Toàn bộ Thợ Săn Hươu bị đá ra hết rồi, có vẻ chiến đấu rất kịch liệt!”

“Đoàn xiếc thú thắng à?!”

Lục Dịch Trạm quay phắt người nhìn Thợ Săn Hươu.

Khoảnh khắc Lục Dịch Trạm và Sầm Bất Minh nhìn nhau, Sầm Bất Minh nhìn đi chỗ khác.

——Đây là biểu hiện khi tên này cảm thấy áy náy chuyện gì đó.

Trái tim Lục Dịch Trạm đột nhiên trống rỗng, một cảm giác sợ hãi và mất kiểm soát từ lâu lại trỗi dậy trong lòng anh, anh bừng tỉnh và không thể tin được nhìn về phía lối chờ đăng xuất của Đoàn xiếc thú lang thang.

Vương Thuấn nghe thấy bên đối phương bị đá ra game hết, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã thấy hai bóng người từ cửa đăng xuất bên cạnh chậm rãi đi ra.

Một Lưu Giai Nghi và một Đường Nhị Đả mình đầy thương tích, hai mắt nhắm nghiền.

Vương Thuấn sững sờ, trước khi kịp nhận ra chuyện gì đã xảy ra, hắn và Lục Dịch Trạm đang chạy bên cạnh đã vô thức lao về phía trước để đỡ lấy Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả.

Nhưng trước khi Lục Dịch Trạm và Vương Thuấn kịp bắt hai người, Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả đã biến mất không còn tung tích.

Đầu óc Vương Thuận trống rỗng, ý thức được chuyện gì xảy ra, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Lục Dịch Trạm đối diện.

——Đây giống hệt như biểu hiện của Lục Dịch Trạm và Hắc Đào lúc họ bị trúng đạn khẩu súng bắn vỡ linh hồn lần trước.

Điều đó có nghĩa là…

“Linh hồn của họ chưa vỡ nát hoàn toàn.” Lục Dịch Trạm cơ hồ nghiến răng nghiến lợi nói ra, sắc mặt tái nhợt, “…Chỉ là không biết mức độ vỡ nát bao nhiêu và có thể tỉnh lại hay không thôi.”

“Bạch Liễu thì sao?” Vương Thuấn nghe được thanh âm run lên, gần như sợ hãi của mình hỏi ra câu này, “Bạch Liễu vẫn chưa đăng xuất, cho nên cậu ấy cũng…”

Trong khán phòng đột nhiên ồ lên náo động:

“Bên Đoàn xiếc thú có người đăng xuất nữa kìa!!”

Chương 581

Vương Thuấn ngẩng phắt đầu lên nhìn sang, Bạch Liễu nguyên vẹn từ cửa đi đăng xuất đi ra, trên người không có vết thương, Vương Thuấn chưa kịp thở phào mỉm cười, liền thấy Bạch Liễu ngẩng đầu lên.

Khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt của Bạch Liễu, nụ cười trên khuôn mặt của Vương Thuấn đông cứng lại.

Cùng lúc đó, trên màn hình lớn người dẫn chương trình kịch liệt vẫy tay: "Hệ thống xác nhận, người thắng trận đấu là ____"

"—— Đoàn xiếc thú lang thang!"

"Chúng ta hãy chúc mừng hội trưởng kiêm Chiến Thuật Gia của Đoàn xiếc thú, Bạch Liễu!"

Khán phòng vang lên những tiếng hò hét, cổ vũ vô cùng cuồng nhiệt, nhiều người phấn khích đến mức cởi quần áo múa may quay cuồng rồi ném xuống sân, họ không hiểu trong trận đấu đã xảy ra chuyện gì, họ chỉ là những con bạc của dục vọng chọn đúng đội chiến thắng để đặt cược và giờ đây thật sự cảm thấy vui mừng vì được nhân đôi số điểm của mình.

Mọi người trên khán đài đều đứng dậy, có người đưa hai ngón tay vào miệng huýt sáo inh ỏi, cười to hô lớn: "Đoàn xiếc thú

lang thang! Mãi mãi là Thần của tôi!”

“Bạch Liễu, trâu bò!”

“Đội tân binh đã vào chung kết!”

“Không phải là tân binh bình thường nhưng vẫn rất mạnh. Thành viên của bọn họ tố chất rất cao, sát thủ và đạo tặc trong đội đều rất lợi hại.”

Tiếng cười từ bốn phía truyền đến nhưng Bạch Liễu vẫn đứng bất động ở lối ra, nhìn chằm chằm vào Vương Thuấn đang cứng đờ, trong mắt không còn một chút hơi ấm nào.

Nước không ngừng nhỏ giọt từ đuôi tóc hắn.

Vương Thuấn mấp máy miệng, khuôn mặt trống rỗng, hắn nhìn lối đăng nhập đã trống rỗng và đóng kín, ngơ ngác không hiểu gì.

Còn hai người nữa đâu?

Còn 2 đội viên Đoàn xiếc thú lang thang chưa đăng xuất đâu?

Hắn vốn muốn hỏi, lại cứ cảm thấy nếu mình hỏi như vậy thì quá tàn nhẫn đối với Bạch Liễu, nhưng Bạch Liễu tựa hồ hiểu được ánh mắt của hắn, cụp mắt xuống, dùng thanh âm rất mềm nhẹ trả lời: “Họ không đăng xuất được.”

“…Linh hồn hoàn toàn vỡ nát rồi.”

Những lời này vừa thốt ra khỏi miệng Bạch Liễu, Vương Thuấn kịch liệt run lên, giờ phút này nước mắt mới rơi xuống, chỉ có thể khó hiểu lặp đi lặp lại: “Sao lại vậy… “

“Tại sao lại vậy?!”

Lục Dịch Trạm chậm chạp nhìn Bạch Liễu, biểu cảm của anh lúc này nhất định rất kỳ quái, sợ hãi, bối rối và đau đớn trộn lẫn với nhau——

——Cùng với vẻ mặt đúng như dự đoán.

Mà Bạch Liễu nhìn anh, thần sắc bình tĩnh giống như lúc vừa tốt nghiệp đại học, hắn cũng im lìm lặng lẽ nhìn anh như thế, sau đó thông báo với anh rằng sau này sẽ sống một mình, anh và Phương Điểm không cần ở cùng với hắn nữa.

“Lục Dịch Trạm, tôi muốn trở thành Tà Thần.”

“Nếu như cậu cứ tiếp tục chắn đường tôi, lần này tôi giết cậu thật đấy.”

Trái tim Lục Dịch Trạm trống rỗng và nhẹ tênh bay biến, giống như một chiếc lông chim rơi xuống đất, một bọt nước trôi sâu vào biển cả, anh vốn tưởng rằng giờ phút này mình sẽ

khóc, rơi nước mắt hay suy sụp, nhưng khi thực sự đến giờ phút này, anh lại không có bất kỳ cảm xúc nào.

Tựa như chờ đợi thật lâu, thanh kiếm treo trên đầu anh cuối cùng cũng rơi xuống, anh mới phát hiện bản thân thanh kiếm này đã rỉ sét, đau rất âm ỉ, so với trong tưởng tượng của anh thì ít đau đớn hơn nhiều.

Nhưng nó lại khiến người ta chợt ngẩn ngơ, đầu óc trống rỗng, không kịp suy nghĩ.

——Giống như 317 dòng thế giới, anh cũng cảm thấy như vậy khi nhìn thấy Sầm Bất Minh chĩa súng vào những người đó.

Anh đã dự đoán được rằng ngày này rồi sẽ đến, anh đã nhìn thấy cảnh tượng này trong 【Tương lai】, anh thậm chí đã thấy thanh kiếm rơi xuống và giết chết mình, nhưng chỉ là anh không cam lòng, vì vậy mới sử dụng tất cả sức mạnh của mình để chống lại tương lai mà Thần đã ban cho họ.

Nhưng vào lúc này, Lục Dịch Trạm cảm nhận sâu sắc rằng ảo tưởng hòa bình mà anh đã cố gắng hết sức để duy trì cho đến bây giờ cuối cùng giờ phút này cũng đã tan rã.

Thế giới thực, sáng sớm.

Mục Tứ Thành ngồi thất thần ở trạm xe buýt bên ngoài trường học, cách đó không xa là một chiếc ô tô mất kiểm soát đang tiến về phía này, ánh đèn pha chói mắt soi rõ khuôn mặt cậu.

Cậu đang đeo một cái tai nghe khỉ, ánh mắt đã mất đi tiêu cự, cầm một chiếc chìa khóa trên tay.

—— không phải chìa khóa ký túc xá của cậu mà là chìa khóa căn hộ thuê của Bạch Liễu, cậu vốn định sau này sẽ chuyển sang sống ở đó.

Bởi vì cậu không muốn về nhà, cũng không muốn ở một mình, cậu muốn ở bên cạnh bạn bè.

Cậu muốn sống cùng Bạch Liễu.

Bởi thế lúc Bạch Liễu đưa chìa khóa cho cậu và thản nhiên nói rằng tiền thuê nhà là 1,500 tệ một tháng, cậu đã tức giận mắng đối phương không có lương tâm rồi giật lấy chìa khóa.

Ánh sáng chói lòa của đèn pha càng lúc càng tiến lại gần cậu.

Khu biệt thự lưng chừng núi.

Bảo mẫu đẩy cửa vào định dọn dẹp như thường lệ, thấy Mộc Kha nằm trên giường thì hơi sững sờ, nhớ tới tối hôm qua thiếu gia Mộc Kha ra ngoài còn cười nói là tối nay có việc rất quan trọng cần giải quyết nên sẽ không về nhà.

Sao bây giờ lại ở đây?

“Thiếu gia Mộc Kha?” Bảo mẫu nhỏ tiếng thăm dò hỏi, “Cậu về lúc nào vậy?”

Mộc Kha trên giường đột nhiên lật người ngã xuống, cậu ôm lấy tim cuộn tròn người lại, môi đã tím tái, cả khuôn mặt đều co quắp vì đau.

Bảo mẫu nháy mắt tái mặt, hét lớn một tiếng đánh thức mọi người: "Gọi bác sĩ!"

"Thiếu gia Mộc Kha lên cơn đau tim!!"

"Cứu mạng!!"

Sau một hồi náo loạn, bác sĩ gia đình quần áo xộc xệch, sắc mặt tái nhợt nhìn máy đo nhịp tim bên cạnh: "Sao đột nhiên tình hình lại chuyển xấu vậy?!"

"Trước đó sức khỏe Mộc Kha đã cải thiện tốt hơn nhiều mà!!"

Mộc Kha nằm trên giường đeo một chiếc mặt nạ thở đơn giản, trong mắt dần dần mất đi tiêu cự, khó khăn quay đầu lại, nhìn bức ảnh trên tủ đầu giường ——

—— Đó là ảnh chụp tập thể, gọi ảnh chụp tập thể thì cũng không đúng lắm, đó là tấm ảnh gia đình mà Phương Điểm đăng trên vòng bạn bè được cậu bí mật lưu về in ra rồi gắn vào khung ảnh.

Mộc Kha nhìn mọi người trong khung ảnh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở khuôn mặt Bạch Liễu, trong ảnh hắn cười rất nhẹ,

mí mắt rũ xuống.

…Trước khi chết, cậu đã có những điều khiến cậu cảm thấy hạnh phúc trong sinh mệnh của mình.

Vậy là đủ rồi.

Bác sĩ kinh hãi nhìn nhịp tim đã ngừng lại: “Xe cấp cứu vẫn chưa tới sao!”

Khu dân cư.

Hướng Xuân Hoa đẩy cửa phòng ngủ của Giai Nghi, bà nhìn chằm chằm chỗ phồng trên giường một hồi: “Giai Nghi?”

—— Không phải bảo là hôm nay có trận thi đấu trong game, còn dặn tới dặn lui bảo bọn họ không được vào game xem sẽ ảnh hưởng đến mình, khiến mình phân tâm phát huy không tốt sao? Sao bây giờ đã đăng xuất rồi?

Chẳng lẽ trò chơi kết thúc rồi?

Nhưng thông thường lúc trò chơi kết thúc, Giai Nghi sẽ ở lại bên nhà Bạch Liễu ăn tối xong xuôi rồi được Bạch Liễu đưa về, sao hôm nay lại đăng xuất trong phòng ngủ?

Hay là do thi đấu?!

Hướng Xuân Hoa giật thót mình, trong lòng chợt nảy sinh một dự cảm chẳng lành, bà ba bước làm hai bước đi tới vén chăn lên, sau đó đồng tử co rụt lại, sắc mặt tái nhợt, thanh âm sắc bén: "Giai Nghi?!"

Toàn thân Lưu Giai Nghi run lẩy bẩy, cô bé rõ ràng đã mất đi thần trí, ôm con búp bê co mình lại thành một quả bóng nhỏ, vai và cơ thể không ngừng run rẩy, đôi mắt đầy tơ máu nhưng vẫn liên tục chảy máu, cô bé khẽ kêu lên:

"Anh ơi, em đau…"

"Bạch Liễu, em đau quá…"

"Đừng đánh con, đừng đánh con…"

"Lưu Phúc!!" Hướng Xuân Hoa bọc Lưu Giai Nghi trong chăn, lo lắng kêu lên: "Gọi xe, chúng ta đi bệnh viện nhanh lên!

"Giai Nghi bị thương rồi!"

Taxi chạy đến cổng bệnh viện thì dừng lại, Hướng Xuân Hoa vội vàng bế Lưu Giai Nghi đến khoa cấp cứu, Lưu Phúc nôn nóng chạy theo bên cạnh, ba người chạy ngang qua quầy bán bánh đậu đỏ.

Một làn hương thơm ngào ngạt phảng phất.

Tô Dạng đứng trước cổng khu dân cư nơi Đường Nhị Đả sống, cẩn thận sắp xếp mấy thứ lặt vặt mà Đường Nhị Đả để quên ở Cục quản lý dị đoan, hôm nay anh hiếm khi rảnh rỗi nên nhân tiện ghé qua trả lại cho chủ nhân của chúng.

"Đường Nhị Đả." Tô Dạng nhẹ nhàng gõ cửa phòng Đường Nhị Đả, sau đó cau mày, "Anh có nhà không?"

Chắc là không phải đâu, Đường Nhị Đả là một người có lịch trình làm việc và nghỉ ngơi rất đều đặn, thời điểm này là lúc anh dậy tập thể dục buổi sáng. Nhưng lúc ở dưới lầu Tô Dạng không thấy bóng dáng Đường Nhị Đả tập thể dục ở đâu, cứ nghĩ là anh chưa ra khỏi nhà nên mới xách đồ lên thẳng phòng.

Tô Dạng đang định xuống lầu gửi đồ ở phòng bảo vệ, sau đó gọi Đường Nhị Đả để anh tự mình đến lấy, lúc quay người lại, Tô Dạng cảm thấy hình như mình ngửi được mùi của… máu.

Anh quay đầu lại, nghiêm túc nhìn cánh cửa đóng chặt.

Gọi điện thoại cho Đường Nhị Đả hết lần này đến lần khác mãi không được, Tô Dạng vội vàng xuống lầu thông báo với bảo vệ, người này lập tức lấy chìa khóa dự phòng căn hộ Đường Nhị Đả mở cửa. Cửa vừa mở ra, mùi máu tươi phảng phất lúc nãy trở nên nồng nặc rõ rệt hẳn, Tô Dạng sững sờ nhìn chằm chằm vào Đường Nhị Đả đang nhắm mắt ngồi trên ghế sô pha, người bê bết máu.

"Đường đội!"

Bạch Liễu đăng xuất khỏi trò chơi đến căn hộ thuê của mình. Vừa nãy cả đống người ùa tới bu quanh hắn hỏi han chuyện này chuyện kia nhưng hắn bỏ mặc tất cả, cứ dửng dưng đăng xuất khỏi game như vậy.

Ngồi một mình trên chiếc ghế trong phòng làm việc, bất động.

Áo khoác của Đường Nhị Đả và Hắc Đào vẫn còn trên ghế, mấy cuốn sách Mộc Kha đang đọc nằm rải rác trên sàn nhà, trên bàn là một đĩa trái cây đựng đầy vỏ hạt dưa mà Lưu Giai Nghi mang vào ăn với Mục Tứ Thành.

Điện thoại di động của Bạch Liễu rung lên, hắn cầm lên, giọng nói lo lắng của Tô Dạng từ đối diện truyền đến:

“Bạch Liễu, cậu có ở nhà không? Tôi nghi ngờ Đường đội bị dị đoan tập kích, anh ấy bị thương nặng lắm, tôi mang anh ấy đến bệnh viện của Cục quản lý dị đoan rồi, hiện đang cấp cứu!”

“Số liên lạc khẩn cấp đầu tiên trong điện thoại là cậu, anh ấy không có người nhà, cũng không có bạn bè thường xuyên liên lạc khác, hiện giờ anh ấy bị thương nặng, cậu ghé qua đây một chút được không?”

“Để tôi gửi địa chỉ cho cậu.”

Bạch Liễu trầm mặc: “Được.”

Đặt điện thoại xuống chưa được một giây, chuông lại reo, Bạch Liễu bắt máy, giọng nói hoảng hốt của Hướng Xuân Hoa vang lên:

"Bạch hội trưởng, Giai Nghi bị thương! Chúng tôi đưa con bé đến bệnh viện, nhưng không biết tại sao con bé lại bị như vậy, bác sĩ đang cấp cứu, cậu qua đây chút được không?"

Bạch Liễu dừng một chút: "Tôi tới liền đây."

Trước khi hắn cúp điện thoại, một cuộc gọi mới đã đến.

"Alo, xin chào? Xin hỏi ngài có phải là Bạch Liễu tiên sinh, phụ huynh của Mục Tứ Thành không?"

"Tôi là cố vấn học tập của cậu ấy. Chúng tôi tạm thời không liên lạc được với cha mẹ cậu ấy. Người liên lạc khẩn cấp đầu tiên trên điện thoại di động của Mục Tứ Thành là ngài, sáng nay cậu ấy bị tai nạn xe hơi, tình hình rất khẩn cấp, hiện bác sĩ vẫn đang cấp cứu, ngài có thể tranh thủ thời gian tới đây nhanh nhanh được không ạ?"

"Xin chào? Bạch Liễu tiên sinh phải không? Tôi là quản gia của thiếu gia Mộc Kha, bệnh tim của cậu ấy tái phát rồi!"

"Gần đây ngài hay liên hệ với cậu ấy, tôi muốn hỏi ngài có biết vì sao thiếu gia Mộc Kha lại phát bệnh tim đột ngột vậy không? Bác sĩ nói lần này nếu không kiểm soát được thì thiếu gia Mộc Kha sẽ…."

Đó là một trạng thái rất kỳ lạ, Bạch Liễu có thể bình tĩnh nhấc điện thoại lên rồi lại đặt xuống, sau khi tính toán địa chỉ bệnh viện và lộ trình di chuyển, hắn cúp điện thoại, chống bàn làm việc đứng dậy, thậm chí còn thong thả khoác áo ngoài vào. Bạch Liễu ngẩng đầu lên, nhìn những vật quen thuộc mà xa lạ trước mắt dưới ánh đèn màu cam ấm áp.

Hình ảnh ấm áp của những thứ này tạo thành dần dần tan rã trong mắt Bạch Liễu, tan rã thành một thứ gì đó khiến hắn không thể hiểu nổi, giống như một thứ gì đó không chân thực, khiến hắn có chút sững sờ——

——Nó thực sự tồn tại ư?

Những người này… Những người sắp rời xa hắn, những người sắp chết, đã từng ở bên cạnh hắn, trong căn phòng chật hẹp này, cười đùa vui đùa, hướng về phía hắn cười nói, Bạch Liễu ——

——Chúng tôi sẽ đi cùng anh đến cuối trò chơi.

…tồn tại thật sao?

Hay tất cả những điều này chỉ là một ảo mộng tự phóng chiếu để thỏa mãn cảm xúc do hắn, một con người bị mọi người xem là bệnh nhân tâm thần, quái vật và dị đoan, bị loại khỏi quần thể số đông của xã hội tạo ra?

Ví dụ như hắn nhìn thấy sinh viên đại học hoạt bát, tràn đầy ánh nắng Mục Tứ Thành trên đường phố, cậu chủ trẻ tuổi ăn mặc bảnh bao Mộc Kha trong phòng trang điểm riêng, thần

đồng nhí Lưu Giai Nghi đang được quảng bá ầm ĩ trên TV, hay gặp thoáng qua Đường Nhị Đả vẻ mặt nghiêm túc đang chấp hành nhiệm vụ.

Còn hắn chỉ là một… con quái vật u ám và quái gở, tự mình tưởng tượng ra cảnh này vì muốn làm bạn với họ.

——Giáo viên trung học của hắn sẽ nói với hắn rằng, một con quái vật như em chỉ có thể kết bạn bằng cách dựa vào ảo tưởng.

Biết đâu hắn đã thật sự làm vậy thì sao.

Nếu là ảo tưởng thì tốt rồi.

Bạch Liễu rũ mắt suy nghĩ.

Hắn vẫn luôn chán ghét giáo viên chủ nhiệm cấp ba của mình, nhưng vào lúc này hắn lại nghĩ, nếu tất cả những điều này giống như ảo tưởng, tưởng tượng của hắn như Hứa Vi nói thì tốt rồi.

Bạch Liễu lấy chìa khóa đi ra ngoài.

Ba ngày sau, trong trò chơi.

Bách Dật cẩn thận chọc chọc Hắc Đào đang úp người xuống bàn: "…Này, Bạch Liễu ấy, cậu ta sao rồi?"

Hắc Đào im lặng hồi lâu, rất lâu mới sụt sịt trả lời: “Tôi ở nhà chờ em ấy bốn ngày.”

“Nhưng bốn ngày nay em ấy không về.”

“Em ấy không về nhà, cũng không biết em ấy đi đâu.”

“Tôi cảm thấy em ấy không muốn gặp tôi.”

“Ừmm…” Bách Dật thở dài, hắn ngồi bên cạnh Hắc Đào, trầm mặc một hồi mới nhẹ giọng nói: “Đúng đó, trong nhà có người qua đời thì bận rộn lắm…”

“Phải đến lò hỏa táng, lập hồ sơ, xử lý di vật, hủy CMND, tổ chức tang lễ nữa, thủ tục rất nhiều…”

“Lúc người nhà tôi qua đời… Tôi cũng bận đến nỗi không có thời gian về nhà, mà cũng không muốn về nhà, không muốn gặp bất cứ ai hết.”

Phòng họp rơi vào im lặng.

Bách Gia Mộc dựa vào tường im lặng, cậu tìm cách gợi chuyện: “Nghịch Thần đâu, các anh có gặp anh ấy không?”

Bách Dật lắc đầu: “Cậu không biết, từ sau ngày đó không thấy Nghịch Thần vào trò chơi nữa.”

“Anh ta nói với cậu là phải đi giải quyết một số vấn đề công việc nhưng chắc chắn sẽ trở lại trước trận chung kết.” Bách Dật thở dài, “Nhưng nhìn sắc mặt anh ta khó coi cứ như người chết ấy.”

Cục xử lý dị đoan, lối vào chính văn phòng.

Liêu Khoa đi theo Lục Dịch Trạm, anh đứng chỗ này hồi lâu, ngẩng đầu dừng lại.

Liêu Khoa thở dài một tiếng: “Cậu muốn lấy lại thân phận đội trưởng đội một để xử lý chuyện của Sầm Bất Minh, đúng không?”

“Vâng.” Lục Dịch Trạm trầm mặc hồi lâu, “Em đã ước định với cậu ta rồi.”

“Nếu Sầm Bất Minh thật sự làm chuyện vượt quá giới hạn, em nhất định sẽ đích thân phán xử cậu ta.”

Lục Dịch Trạm bước vào.

Cùng lúc đó, đại sảnh gia tộc Cinquemani.

Lúc này đã là ban đêm nhưng đại sảnh sáng rực như ban ngày, nam nữ mặc lễ phục trang trọng, đeo đủ loại phụ kiện trang sức lóa mắt đi tới đi lui. Bọn họ nói chuyện thân mật, xa cách

hoặc đoan trang tao nhã với nhau, với sự cao quý khó tả và thờ ơ với người khác.

Hồng Đào ngồi trong góc mặc một bộ váy lễ phục dài, đeo găng ren trắng qua khuỷu tay, nâng ly rượu về phía người mặc vest bên cạnh, rồi nhấp một ngụm, giọng điệu nhạt nhẽo:

“Mặc dù tôi không biết vì sao cậu bảo tôi mang cậu tới đây, nhưng tôi hy vọng cậu sẽ không hối hận về việc mình đã làm.”

Bạch Liễu nâng ly rượu đỏ, khách sáo chào hỏi, ngữ khí bình tĩnh: “Tại sao anh lại nghĩ tôi sẽ hối hận?”

Hồng Đào dừng lại một chút: “Bởi vì tôi cảm thấy hiện giờ cậu không còn lý trí.”

“Từ một góc độ nào đó, tôi có thể hiểu được vì sao cậu không giữ được lý trí, nhưng đến mức độ này thì tôi vẫn có chút kinh ngạc.”

Hồng Đào trầm mặc một hồi, sau đó nhìn Bạch Liễu đang rũ mắt uống rượu đỏ: “Tôi còn tưởng cậu… “

—— không quan tâm nhiều đến họ chứ.

Ít nhất không quan tâm đến độ sẽ chủ động tìm anh giúp đỡ, nhờ anh đưa mình đến gia tộc Cinquemani tham gia lễ thành niên của Daniel. Nhìn bộ dạng thì xem ra muốn tự mình ra tay trong hiện thực.

Hồng Đào giúp hắn lấy được thư mời tham gia buổi lễ thành niên, và đưa Bạch Liễu vào gia tộc Cinquemani với tư cách là một người bạn nam, sau đó cả hai người đến góc này ngồi chờ đợi bữa tiệc bắt đầu. Hồng Đào nhìn chằm chằm vào sườn mặt của Bạch Liễu, anh cảm nhận rõ rệt rằng một thứ gì đó ở người đàn ông này đã bị trận đấu vừa rồi lấy đi, thay vào đó là một thứ gì đó nguy hiểm hơn đã lấp đầy khoảng trống này.

Bạch Liễu yên lặng nhấp một ngụm rượu đỏ, ngẩng đầu nhìn Hồng Đào, khẽ cười nói: "Tưởng tôi thế nào?"

Dưới nụ cười này, những thứ nguy hiểm trên người Bạch Liễu lặng lẽ tiêu tán, trở nên không rõ ràng, nhưng lại khiến Hồng Đào càng cảm thấy khó chịu.

Hồng Đào lắc đầu: "…không có gì."

"Giai Nghi không sao thật à?"

Bạch Liễu cười nhạt nói: "Giai Nghi vẫn ổn, đang ở bệnh viện dưỡng thương."

Hồng Đào nhìn chằm chằm Bạch Liễu một lúc, sau đó quay đi chỗ khác, gật đầu như thể đã nghe thấy.

——chẳng phát hiện ra được gì.

Anh không nhìn thấy gì cả.

Trước khi bữa tiệc bắt đầu, Hồng Đào đã thử kiểm tra tình hình của Lưu Giai Nghi đến ba lần nhưng Bạch Liễu vẫn cười hoàn hảo không hề có chút sơ hở, cuối cùng Hồng Đào không phát hiện ra manh mối gì.

Vào lúc trận đấu vừa kết thúc, sau khi Hồng Đào xác định Lưu Giai Nghi bị thương, anh đã cố gắng lùng sục hết tất cả các bệnh viện mà Lưu Giai Nghi có khả năng đến đó điều trị, nhưng không biết Bạch Liễu đã giấu cô bé ở đâu mà đến giờ Hồng Đào vẫn không tìm được. Vừa đúng lúc đó thì Bạch Liễu tìm đến cửa nhờ giúp đỡ, vì vậy anh đồng ý với yêu cầu của Bạch Liễu giúp đỡ hắn, đổi lại đối phương phải nói cho anh biết tình hình Lưu Giai Nghi.

Nhưng tin tức nhận được chỉ vỏn vẹn một câu - 【Giai Nghi không sao, đang nằm viện hồi phục】, ngoài ra không còn gì nữa.

Hồng Đào nhìn xuống hình ảnh phản chiếu của mình trong ly rượu vang đỏ, nhẹ nhấp một ngụm.

Vết thương của Lưu Giai Nghi chắc chắn có liên quan đến Tên hề điên khùng kia, Phoebe cũng bị Tên hề này uy hiếp. Anh vốn định tự mình động thủ với Daniel, không ngờ Bạch Liễu lại tìm gặp anh, bảo là muốn đến gia tộc Cinquemani.

Hồng Đào vừa thấy đã biết Bạch Liễu muốn làm gì.

Hắn bắt đầu… vượt qua một số điểm mấu chốt mà hắn vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt.

Những vị khách xung quanh đột nhiên ầm ĩ nhích lại gần góc ban công, Hồng Đào hoàn hồn, cúi người thì thầm giải thích với Bạch Liễu: "Yến tiệc bắt đầu rồi."

Từ trên cầu thang trải đầy hoa, Daniel trong bộ vest trắng tinh, thắt một chiếc nơ nhỏ màu xanh lá cây bước xuống, mái tóc được vuốt mousse chải ngược ra sau để lộ đôi mắt màu xanh quả táo tuyệt đẹp với ngũ quan hoàn hảo. Nhưng trái ngược với khuôn mặt tinh xảo kia, biểu tình của cậu ta có vẻ không được tốt đẹp lắm, dường như đang tức giận, cáu kỉnh và có chút bối rối như bị ai đá sang một bên, không biết phải làm sao.

Như thể đã xảy ra chuyện gì đó mà cậu ta không thể hiểu được, như thể người cậu ta tìm kiếm đã bỏ rơi cậu ta.

Khách khứa đứng dưới khách khí chào hỏi nói chuyện với nhau, Bạch Liễu liếc mắt một cái, làm như không nghe thấy, hắn vốn dĩ nghe cũng chẳng hiểu gì. Hồng Đào bên cạnh thỉnh thoảng lại vuốt ve nghịch nghịch vòng tay của mình, hai mắt khép hờ, dáng vẻ lười nhác, tiếp đó vòng tay đột nhiên sáng lên, sắc mặt Hồng Đào trầm xuống.

——Đây là tín hiệu kết nối giữa Phoebe và Hồng Đào.

Gửi tín hiệu cảnh báo màu đỏ này có nghĩa là Daniel đã ra tay với cô bé.

——Daniel thực sự muốn giết Phoebe để đoạt quyền trong bữa tiệc sinh nhật này.

“Nơi này sắp xảy ra chuyện, Phoebe chuẩn bị phản kích.” Hồng Đào giương mắt, ngữ khí trở nên lạnh lùng, “Chút nữa tôi không rảnh lo cho cậu, nếu như cậu không xoay sở được thì cứ tiến vào trò chơi đi.”

“Tôi đi tìm Phoebe trước.”

Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn Daniel trên cao, nhẹ nhàng đáp: “Được.”

Hồng Đào nhìn Bạch Liễu thật sâu, cuối cùng không nói lời nào xoay người rời đi.

Đúng như lời Hồng Đào mách bảo, sau khi Daniel xuất hiện, sảnh bên dưới nhanh chóng trở nên hỗn loạn, cuộc trò chuyện giữa các vị khách trở nên kỳ quái, mọi người nhìn nhau, cố gắng đoán xem ý đồ của đối phương là gì. Daniel dường như thấy cảnh này thật nhàm chán, cậu ta lại đang mặc quần áo rất gò bó nên quay người lên tầng hai thay quần áo, chuẩn bị tiến hành kế hoạch của mình.

Bạch Liễu cũng thừa dịp hỗn loạn đi lên lầu hai, hắn yên lặng đi theo Daniel đang chuẩn bị thay quần áo, ngước mắt nhẹ giọng gọi cậu ta: “Daniel.”

Daniel đang thay quần áo, lúc cởi khuy áo thì tay dừng lại, không thể tin được quay đầu lại, hai mắt lấp lánh, thanh âm rõ ràng cao lên: “Cha đỡ đầu!”

“Người đến tham gia lễ trưởng thành của con ư!”

Daniel rụt rè bước tới hai bước, dừng lại ở khoảng cách 3 mét an toàn nhất với Bạch Liễu, cậu ta ngẩng đầu lên, như thể hy vọng Bạch Liễu có thể chạm vào mình. Daniel cung kính nửa quỳ xuống, nắm chặt tay phải, thành kính đặt ở trước ngực, ngữ khí tràn đầy mong đợi:

“Con biết người vẫn cần con.”

“Bọn chúng không xứng đáng phục vụ người trên con đường thành thần. Chỉ có con, chỉ những tín đồ có thể phục vụ người như một vị thần, mới có thể đi theo sau người!”

Bạch Liễu cúi đầu nhìn vẻ mặt điên cuồng của Daniel, khóe môi cong lên, nhưng trong mắt lại không có chút ánh sáng nào: “Coi như quà mừng tuổi của cậu.”

“——Muốn vào hệ thống và chơi một trò chơi với tôi không, Daniel?”

Chương 582

Cục quản lý dị đoan, Tòa án dị đoan.

Xung quanh chiếc đài tròn hành quyết bằng đá cẩm thạch trắng như tuyết không một bóng người.

Sầm Bất Minh ngồi yên lặng trên ghế giữa trung tâm đài hành quyết, hai tay hai chân bị trói bằng còng tay và xích sắt, anh ta ngẩng đầu nhìn lên Lục Dịch Trạm đã thay bộ đồng phục của đội 1 đứng trước mặt mình, tranh thủ chế nhạo một câu: "Anh mặc bộ này lâu lắm rồi nhỉ?"

"Nhà tiên tri trở về, chuyện ầm ĩ như vậy mà Cục quản lý dị đoan không cấp cho anh bộ mới hơn à?"

Lục Dịch Trạm im lặng đeo găng tay vào, anh lấy khẩu súng từ trên đài hành quyết, chĩa vào Sầm Bất Minh, hít một hơi thật sâu: "Lúc 6:17 chiều, tiến hành xét xử dị đoan 0009 vì tội gây thương tích cho người vô tội."

"Tên dị đoan bị xét xử, Sầm Bất Minh thợ săn thế hệ đầu tiên."

"Thẩm phán Lục Dịch Trạm, ba giờ trước đã được phục chức làm đội trưởng chi đội 1."

“Dị đoan Sầm Bất Minh, hãy trả lời tôi——” Lục Dịch Trạm nhìn thẳng vào mắt Sầm Bất Minh, ánh mắt anh chưa bao giờ lạnh lùng và sắc bén như vậy, “Cậu có làm hại hoặc giết hại người vô tội trong trò chơi không?”

“Trong quá trình thu dụng dị đoan Daniel, cậu có ý đồ lợi dụng hắn làm việc ác không?”

“Trong vụ án giết người này, cậu có đóng vai kẻ tòng phạm dung túng cho Tên hề làm hại hai người vô tội Mộc Kha và Mục Tứ Thành không?”

“Rõ ràng ở một số thời điểm cậu có thể ngăn cản bi kịch phát sinh, nhưng bởi vì chấp niệm của mình mà cứ nhất quyết kết án người vô tội thành tội nhân, dùng việc đó để trút bỏ oán hận của bản thân vì không thể cứu vớt những người khác qua bao nhiêu dòng thế giới phải không?”

“Trong quá trình luân hồi, cậu đã bị thù hận làm cho mù mắt, mục đích của cậu đã không còn là cứu rỗi mà là báo thù, cậu đã không giữ được lý trí khi nhìn nhân loại cùng dị đoan xung quanh và phân biệt ranh giới giữa bọn họ —— “

“—— Dị đoan 0009, có phải mọi thứ cậu thấy đều trở thành mục tiêu hành quyết của cậu trong tương lai không?”

Sầm Bất Minh không tránh ánh mắt của Lục Dịch Trạm, anh ta trả lời: “Đúng vậy.”

“Vì vậy anh nên giết tôi sớm hơn, Lục Dịch Trạm.”

“Không cần khiêu khích tôi.” Giọng điệu của Lục Dịch Trạm không lộ ra bất kỳ cảm xúc thăng trầm nào, “Tôi sẽ không vì cảm xúc cá nhân mà giết cậu, tôi sẽ chỉ phán xét cậu vì những việc sai trái mà cậu đã làm.”

“Có hai nạn nhân đã chết, Mộc Kha và Mục Tứ Thành.”

“Hai nạn nhân bị thương nặng, Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi.”

“Tôi muốn biết trong trận đấu đó cậu đã làm gì, vì sao họ chết, vì sao họ trọng thương, cậu đóng vai trò gì trong đó?”

“Anh còn thiếu một người.” Sầm Bất Minh ngẩng đầu, bình tĩnh nói: “Bạch Liễu.”

Con ngươi của Lục Dịch Trạm co lại.

Anh có linh cảm… hôm nay mình sẽ thực sự nổ phát súng này.

Sầm Bất Minh tuần tự thuật lại: “Lúc đầu tôi đưa Daniel vào hiệp hội chỉ để phá vỡ linh hồn Bạch Liễu trong dòng thế giới này. Sau đó anh rời khỏi hiệp hội đã khiến tôi nhận ra anh không còn đứng về phía tôi nữa, tôi phải tự mình giết chết Bạch Liễu, nhưng quy tắc trò chơi yêu cầu tôi không được can thiệp trực tiếp vào cuộc sống của Bạch Liễu, vì vậy tôi đã chọn một giải pháp vừa thỏa mãn yêu cầu đó vừa có thể giải quyết triệt để vấn đề —— “

“Đó là để Daniel gia nhập hiệp hội.”

“Nhưng Daniel không thể nào bắn Bạch Liễu được.” Lục Dịch Trạm bình tĩnh phản bác, “Kế hoạch của cậu đầy sơ hở.”

“Đúng vậy.” Sầm Bất Minh bình tĩnh nhìn Lục Dịch Trạm, “Cho nên tôi nói với cậu ta, chỉ cần cậu đủ mạnh và giá trị đủ cao, cha đỡ đầu của cậu mới có thể nhìn thấy cậu, và hắn nhất định sẽ tìm đến cậu, lựa chọn cậu.”

“—— và cách tốt nhất để chứng minh sức mạnh của cậu là đánh bại cha đỡ đầu của mình.”

“Chỉ cần cậu đánh bại cha đỡ đầu của mình trong trò chơi, giết hết những người bên cạnh hắn, hắn nhất định sẽ tìm đến cậu.”

“Tôi xúi giục Daniel giết người. Tôi biết chỉ cần đụng đến những người xung quanh Bạch Liễu, Bạch Liễu nhất định sẽ ra tay với Daniel trong thực tế. Tiếp đó, chỉ cần có bất kỳ người vô tội nào chung quanh Daniel bị Bạch Liễu liên lụy giết chết thì chắc chắn lúc đó anh sẽ không thể buông tha hắn nữa.

“Về phần gia tộc Daniel, nếu ra tay với cậu ta, những người khác nhất định sẽ nhúng tay vào. Chỉ cần Bạch Liễu động thủ, hắn sẽ không có đường lui.”

“Đây là kế hoạch ban đầu của tôi.”

“Nhìn tình cảnh hiện giờ.” Sầm Bất Minh thậm chí còn cười mỉa mai, “Kế hoạch được thực hiện rất tốt.”

Lục Dịch Trạm trầm mặc một lát: “Cậu đã làm gì trong trò chơi?”

Sầm Bất Minh ngẩng đầu nhìn Lục Dịch Trạm, khuôn mặt lạnh lùng: “Tôi nhốt Bạch Liễu vào giếng tội nhân, sau đó thờ ơ đứng nhìn Tên hề bắn chết người, kéo dài thời gian để kỹ năng bắn nát linh hồn của cậu ta không bị CD.”

“—— dẫn đến Lưu Giai Nghi và Đường Nhị Đả trọng thương sống chết không rõ, còn Mộc Kha và Mục Tư Thành đã chết.”

“Những chuyện này…” Lục Dịch Trạm hít sâu hai hơi, thanh âm có chút run rẩy, “Là mục đích ban đầu của cậu, hay là kết quả của sự vô tình?”

Lần này Sầm Bất Minh im lặng một lúc lâu, anh ta nhìn Lục Dịch Trạm bằng đôi mắt vàng sáng ngời, bình tĩnh nói:

“Là mục đích ngay từ đầu cũng là kết quả mà tôi mong muốn, là tôi cầu nhân đắc nhân.”

(*) “我求仁得仁: Cầu nhân đắc nhân (cầu nhân đức được nhân đức, tóm lại là đạt thành lý tưởng nguyện vọng).

“Tôi hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn phán xử của anh, hành quyết đi, Lục Dịch Trạm.”

Lục Dịch Trạm cầm súng, lặng lẽ nhìn Sầm Bất Minh một lúc lâu, nhìn đến hốc mắt đỏ hoe, sau đó nghiến răng giật chốt an toàn của súng: “Dị đoan 0009, phiên tòa kết thúc.”

“Kết quả của phiên tòa là, có tội.”

Sầm Bất Minh nhắm mắt lại.

Trong trò chơi.

Khi tất cả quái vật bị tàn sát và cấp độ sắp được thông quan, Bạch Liễu nhìn Daniel đang vui đến mức sắp nhảy dựng lên, cười nhẹ nói: “Daniel, cậu có nguyện ý giao dịch với tôi không? “

“Đương nhiên!” Daniel kích động xoay người, “Cha đỡ đầu, người muốn giao dịch gì với con?”

“Con nói cho người biết, tối nay con sẽ giết Phoebe và nắm quyền gia tộc, nếu người muốn, con sẵn sàng tặng cả gia tộc cho….”

“Ồ, không đúng, không phải!” Daniel nhanh chóng bác bỏ chính mình, cậu ta nhìn Bạch Liễu với đôi mắt lấp lánh, “Là giao dịch phải không? Con biết quy tắc của cha đỡ đầu, người phải dùng tiền giấy để giao dịch!!”

“Vậy cha đỡ đầu chỉ cần đưa con một khối tiền là được!”

“Chỉ với một khối tiền, con sẽ bán cho người toàn bộ gia tộc Cinquemani!” Daniel đưa ra một ngón tay.

“Không, tôi không muốn gia tộc của cậu.” Bạch Liễu thản nhiên nói, “Tôi muốn linh hồn của cậu.”

Daniel sửng sốt, vội vàng hưng phấn nhảy dựng lên: “Đương nhiên!”

“Khi nào thì chúng ta giao dịch!”

Bạch Liễu: “Bây giờ.”

“Được!” Daniel thành kính quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy thận trọng mong đợi, giống như một đứa trẻ đang chờ cha vuốt ve đầu khen mình có ích, “Con hoàn toàn nguyện ý hiến dâng linh hồn mình cho cha đỡ đầu.”

“Một điểm?” Bạch Liễu nhìn cậu ta, nhàn nhạt hỏi: “Được không?”

“Đương nhiên là được!” Daniel nâng niu đồng điểm Bạch Liễu đưa cho, cất đi, sau đó ngẩng đầu nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, “Đây là món quà mừng tuổi tốt nhất mà con từng nhận được. “

“Thật sao?” Bạch Liễu cụp mi mắt, đôi mắt bị hàng mi thật dài che lại, nhìn không rõ biểu tình, “Tôi còn muốn chơi một trò chơi với cậu.”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng giao diện hệ thống của người chơi Daniel và sử dụng kỹ năng cá nhân đối phương - (súng bắn vỡ linh hồn)】

Bạch Liễu rút khẩu súng bắn tỉa ra, chĩa họng súng đang dần phát ra ánh sáng xanh vào Daniel đang sững sờ, trong mắt hắn không hề có cảm xúc: “Trò chơi này là——”

“——Tôi sẽ bắn một phát lên trời, viên đạn của cậu sẽ rơi trở lại mặt đất theo phán định, phát súng này có thể giết chết cậu.”

Daniel bối rối khó hiểu: “Cha đỡ đầu?”

Nhưng rất nhanh cậu ta liền tiếp nhận sự thật Bạch Liễu muốn nổ súng bắn chết mình, chỉ có chút tiếc nuối nhún vai, nhắm mắt lại: “Nếu như cha đỡ đầu cảm thấy trò chơi giết con rất thú vị.”

“Vậy người cứ giết con đi.”

“Con chỉ là tài sản của cha đỡ đầu, người đương nhiên có quyền tùy ý định đoạt số phận của con, con sẽ không giống lũ ngốc kia không nhận ra vị trí của mình.”

Bạch Liễu vặn lại họng súng, khẩu súng bắn tỉa từ từ biến thành một khẩu súng đồ chơi thu nhỏ, hắn đặt khẩu súng trở lại vào tay Daniel.

Họng súng ngưng tụ thành một viên đạn nhắm thẳng vào Bạch Liễu, Bạch Liễu nhìn vẻ mặt đột nhiên trở nên kinh hãi của Daniel, cụp mắt xuống nhẹ nhàng nói: "—— cũng có thể giết chết tôi."

"Cậu bắn phát đạn này, cậu đoán xem phát này ——"

"Sẽ giết cậu, hay giết tôi?"

"Pằng ——!"

"Pằng ——!"

Tiếng súng từ phòng xử án và trò chơi vang lên gần như cùng lúc, đồng thời dừng lại.

Bạch Liễu đăng xuất trò chơi, Lục Dịch Trạm tháo găng tay dính máu, bọn họ dừng lại một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Lũ bồ câu trắng bên cạnh phòng xử án nghe tiếng súng giật mình vỗ cánh bay tan tác, những đóa hoa lộng lẫy bị khách khứa trong gia tộc Cinquemani va chạm rơi lả tả xuống đất từ góc cầu thang, tất cả mọi thứ đan xen hỗn loạn vào nhau, hoa hồng rụng tơi tả, cánh chim trắng rải rác trên bầu trời và tiếng súng kết thúc chát chúa hòa thành một màu đỏ rực như máu.

Phía sau Bạch Liễu truyền đến tiếng kêu sợ hãi của khách tham gia yến tiệc:

“Daniel tự sát rồi!”

Sầm Bất Minh ngồi trên ghế phía sau Lục Dịch Trạm từ từ ngã xuống, Lục Dịch Trạm che mắt, chậm rãi điều chỉnh nhịp thở của mình, nhớ lại những lời cuối cùng mà Sầm Bất Minh đã nói với anh:

【sư huynh.】

【chỉ có thể theo anh đến đây trong dòng thế giới cuối cùng này.】

【thất hứa với anh rồi.】

Ngày thứ 6 sau trận bán kết, ngày tốt để chôn cất.

Tang lễ của Mộc Kha do quản gia xử lý, cực kỳ xa hoa, nhưng không biết vì sao lại tiến hành rất nhanh, cha mẹ Mộc Kha từ đầu đến cuối đều không lộ mặt, quản gia cứ không ngừng hỏi han Bạch Liễu những chuyện lúc sinh thời của Mộc Kha, chẳng hạn như Mộc Kha thích ăn gì, mặc gì, cậu thích đi đâu và cậu đã làm gì khi còn sống.

Bạch Liễu hỏi tại sao.

Quản gia lau nước mắt, buồn bã nói: “Cha của Mộc thiếu gia đã sớm chuẩn bị tang sự cho cậu ấy. Bộ đồ dùng và thủ tục chôn cất này là do ông ấy chuẩn bị khi cậu ấy còn là một thiếu

niên mười mấy tuổi, chỉ là từ đó đến giờ không sử dụng, bây giờ Mộc thiếu gia…. nên chúng tôi lấy ra dùng.”

“Về phần Mộc thiếu gia thích cái gì ghét cái gì, ngoại trừ cậu ra tôi cũng không biết hỏi ai. Mộc thiếu gia chưa từng thân thiết với cha mẹ mình, hai ông bà cũng không biết sở thích của cậu, cậu là một trong số ít người tiếp xúc gần gũi với thiếu gia, tôi chỉ có thể hỏi cậu.”

Tang lễ của Mục Tứ Thành về cơ bản là do Bạch Liễu một tay sắp xếp, đến khi mọi việc xong xuôi, cha mẹ Mục Tứ Thành mới vội vàng xuất hiện.

Cha mẹ của Mục Tứ Thành gặp Bạch Liễu hai lần, mời hắn ăn tối hai lần. Hai người cảm ơn hắn xong thì nói là sẽ gửi lại chi phí tang lễ cho hắn, còn muốn đưa hắn bao lì xì, Bạch Liễu từ chối, nhưng có vẻ như cha mẹ Mục Tứ Thành xem Bạch Liễu, người xử lý tổ chức hai đám tang cùng một lúc, là nhân viên của một công ty tang lễ nào đó, nên cứ nằng nặc đòi đưa bao lì xì cho Bạch Liễu, dặn dò hắn phải tổ chức tốt tang lễ cho con trai mình thật đàng hoàng.

Làm đủ trò nhưng vẫn không có ý định tiếp quản lưu trình tang lễ của Mục Tứ Thành.

Bạch Liễu ngầm hiểu, hắn khách khí nhận tiền, nói nếu không có chuyện gì quan trọng, hai người có thể trở về, chờ lúc tang lễ thì quay trở lại.

Cha mẹ Mục Tứ Thành thở phào nhẹ nhõm, trên khuôn mặt vừa mới khóc lóc đầy nước mắt hiện rõ vẻ nhẹ nhõm và giải thoát, giống như đã trút được gánh nặng lớn nào đó: “Công

việc của chúng tôi rất bận rộn, thực sự không có cách nào tổ chức chu đáo cho nó, tiền thì chúng tôi có đủ, kinh phí trong vòng 200.000 tệ, cậu xem rồi làm cho đàng hoàng, nhất định phải tổ chức tang lễ thật tốt cho con trai chúng tôi."

Bạch Liễu đồng ý, lặng lẽ nhìn cha mẹ Mục Tứ Thành rời đi.

Hắn có thể cảm nhận được cha mẹ Mục Tứ Thành rất đau buồn về cái chết của cậu, nhưng loại đau buồn này quá nông cạn, nông cạn đến mức Bạch Liễu tự hỏi —— không biết họ buồn như vậy mới là bình thường, còn mình đau buồn khổ sở mới là không bình thường chăng? Chỉ có một bệnh nhân tâm thần hay một con quái vật mới đau buồn trước cái chết của bạn mình đến mức trả thù rồi mà trong lòng cũng không được yên ổn?

Có lẽ từ trước đến nay hắn vẫn luôn là một con quái vật.

Nhưng giờ phút này đây con quái vật mới hiểu, hóa ra thứ tình cảm đẫm nước mắt giữa con người với nhau lại có thể nông cạn đến vậy.

Cha mẹ của Mộc Kha cũng từng đến gặp hắn một lần. Hai vị phụ huynh đều mặc quần áo sang trọng tao nhã, dè dặt và trang nghiêm ngồi đối diện Bạch Liễu, vừa cố gắng khóc lóc vừa ngầm bày tỏ nỗi buồn, cảm ơn hắn đã quan tâm đến Mộc Kha, rồi nói một hơi một loạt gì nữa mà lúc đó Bạch Liễu đã phân tâm không còn nhớ được nữa.

Lúc ấy, Bạch Liễu chỉ chú ý đến một nam sinh trạc tuổi Mộc Kha ngồi bên cạnh họ, ánh mắt cậu chàng có chút đờ đẫn, tướng mạo khá giống Mộc Kha nhưng khác với Mộc Kha mỗi

lần nhìn hắn đều nở nụ cười rất dịu dàng, chàng trai này nhìn hắn không dấu được sự sợ hãi.

Hoặc, cách hắn nhìn người ta lúc đó khiến người ta sợ hãi.

“Bạch Liễu tiên sinh?” Cha của Mộc Kha rất nhanh chú ý đến ánh mắt của Bạch Liễu, ông chắn trước mặt đứa con riêng của mình, da đầu ngứa ran, yếu ớt nói: “Xin lỗi, ngài nhìn em trai Mộc Kha có chuyện gì sao?”

“Cậu ta là em của Mộc Kha?” Bạch Liễu nuốt nước miếng, giống như đang nói chuyện phiếm, ngữ khí bình tĩnh, “Tại sao tôi chưa từng nghe Mộc Kha nhắc tới?”

Cha mẹ Mộc Kha ngượng ngùng sững người, sau đó cha Mộc Kha hắng giọng nói: “Bên chúng tôi không có người thích hợp lên đọc diễn văn, vừa lúc để em trai Mộc Kha lên đọc điếu văn cho nó thôi.”

“Lúc đó có rất nhiều người quen biết chúng tôi tới viếng, tôi muốn nhân cơ hội này giới thiệu em trai Mộc Kha với mọi người, trước đây không có cơ hội thích hợp…”

À, thì ra tới tìm hắn là vì nguyên nhân này.

Bạch Liễu chợt hiểu ra.

Hóa ra muốn lấy đám tang của Mộc Kha làm bàn đạp để thông báo với mọi người người thừa kế mới của Mộc gia, tuyên bố rộng rãi rằng đứa con trai cả mắc bệnh tim Mộc Kha liên lụy

họ trong suốt 25 năm đã chết, và bây giờ đứng trước mặt mọi người là một người thừa kế mới toanh, khỏe mạnh và không chết yểu của Mộc gia, đồng thời cũng hy vọng người bạn bên ngoài này của Mộc Kha là hắn nên biết thức thời, đừng gây ra chuyện lộn xộn.

Bạch Liễu đặt ly nước xuống, ngẩng đầu nhìn cậu em trai kia: "Nếu như để cậu ta xuất hiện ở tang lễ Mộc Kha."

"Tôi có thể biến tang lễ của Mộc Kha thành tang lễ của cậu ta."

Dưới ánh mắt khiếp sợ của cha mẹ Mộc Kha, Bạch Liễu thản nhiên nói: "Hiện tại trong tay tôi đã có sẵn hai tang lễ."

"—— Tôi không ngại có thêm một cái nữa đâu." Bạch Liễu cười nhẹ nói.

Vì vậy, phần đọc điếu văn của em trai Mộc Kha đã bị hủy bỏ.

Cùng ngày diễn ra lễ tang, sáng sớm, bên trong bệnh viện Cục quản lý dị đoan.

Bạch Liễu đứng trên hành lang, nhìn Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi đang nằm trên giường trong phòng bệnh, cả hai đều đeo máy thở, huyết áp và nhịp tim lúc cao lúc thấp, lúc nhanh lúc chậm, mày cau chặt, hô hấp không đều, sương mù đọng đầy trên máy thở, thoạt nhìn rất yếu ớt.

Nhờ sự giúp đỡ của Tô Dạng, Bạch Liễu đã chuyển Lưu Giai Nghi đến bệnh viện trong Cục quản lý dị đoan, đó là lý do tại sao Hồng Đào không thể phát hiện ra.

"Hôn mê gần một tuần rồi." Tô Dạng đứng ở hành lang với Bạch Liễu, vẻ mặt rầu rĩ, "Sao còn chưa tỉnh?"

"Không biết bị dị đoan gì tập kích mà bị thương nặng như vậy?"

——Bạch Liễu nói với Tô Dạng là Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi đều bị dị đoan tấn công, Tô Dạng không nghi ngờ gì, bác sĩ tiến hành kiểm tra cho hai người cũng thực sự đã phát hiện các trị số ô nhiễm khá nặng.

Thăm Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi xong, Bạch Liễu chuẩn bị rời đi để tiến hành tang lễ. Nghĩa trang và vị trí chôn cất Mục Tứ Thành và Mộc Kha cũng được Tô Dạng giúp đỡ, nguyên văn lời của anh là ——

"Cục dị đoan thường xuyên xảy ra thương vong, cho nên có quan hệ rất tốt với các nghĩa trang." Tô Dạng bất đắc dĩ cười cười, "Không ngờ còn có thể dùng mối quan hệ này giúp cậu."

"Tôi cứ nghĩ chỉ có người của Cục quản lý dị đoan mới cần liên hệ thường xuyên với người môi giới nghĩa trang chứ."

Lúc Bạch Liễu xuất viện, trời đã âm u, hắn mặc một bộ âu phục màu đen, trước ngực cài một bông hoa giấy màu trắng, vì tang lễ tiến hành ngoài trời, phòng tránh trời mưa làm ướt hoa

giấy, Bạch Liễu cầm theo một chiếc ô cán dài màu đen đến nghĩa trang.

Quả nhiên đám tang mới diễn ra được một nửa thì trời đổ cơn mưa.

Những người tham dự tang lễ bắt đầu lải nhải xôn xao, lên tiếng phàn nàn đầu tiên là cha mẹ Mục Tứ Thành, bọn họ chỉ dám nhỏ giọng oán giận nhưng Bạch Liễu vẫn nghe thấy.

"…Nãy giờ mà vẫn chưa xong à?"

"Nhận được hóa đơn của đám tang chưa? Tốn hết bao nhiêu tiền?"

"Cũng không ít đâu…"

"Suỵt, bà đừng nói nữa, chỉ tốn lần này rồi thôi, sau này không cần đưa phí sinh hoạt cho Mục Tứ nữa, xem như đưa tiền trước cho nó đi."

(*) Chỗ này cha mẹ 4 chỉ gọi 4 là Mục Tứ thôi nhé

"Cũng may là lúc phát hiện ra Mục Tứ có tật ăn cắp đồ, chúng ta liền bắt đầu tính toán đến thụ tinh trong ống nghiệm…"

"Hừ, thôi vậy đi, chúng ta không nợ nó gì hết, kiếp sau đừng đầu thai vào nhà chúng ta nữa, không có duyên phận."

Bạch Liễu cầm ô cán dài đứng dưới mưa, trên hàng mi dài đọng lại giọt nước, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tiếp đó là cha mẹ Mộc Kha bắt đầu thì thầm thảo luận. Khuôn mặt hai người buồn bã và cũng đang khóc, nhưng lời nói ra lại mang đến cảm giác giải thoát kỳ lạ:

“… Kha Nhi là đứa con ngoan.”

“Nhưng đi rồi thì vẫn tốt hơn, nó không cần chịu khổ nữa.”

“Chúng ta cũng không cần bị tra tấn nữa.”

“Đối với mọi người đều tốt đẹp.”

Bạch Liễu nhướng mi, ngữ khí của hắn bình thản, xuyên qua màn mưa, có một loại khó lường cùng ớn lạnh:

“Ngoại trừ người đã khuất, đám tang này không cần người thứ ba cảm thấy nhẹ nhõm trước cái chết của họ.”

“Nếu có, mời rời đi.”

Tang lễ rất long trọng, một người bạn âm tình bất định và bối cảnh sâu không lường được của người đã khuất như Bạch Liễu khiến mọi người có chút kiêng kị hắn. Cha mẹ Mục Tứ Thành làm người tiên phong, hai người lo lắng cúi đầu từ biệt rồi rời

đi, cha mẹ Mộc Kha nấn ná muốn lưu lại trong chốc lát, nhưng dưới ánh mắt chăm chú của Bạch Liễu cũng da đầu tê rần rời đi.

Giữa hai ngôi mộ đã được xây cất chỉn chu, chỉ còn lại mình Bạch Liễu với chiếc ô cán dài.

Chương 583

Hắn cúi đầu nhìn bức ảnh đen trắng của hai người trên bia mộ, bỗng nhiên buông ô xuống che ảnh Mục Tứ Thành, xong lại cởi áo khoác đen che bia mộ Mộc Kha.

Bạch Liễu mặc một chiếc áo sơ mi trắng, ướt đẫm trong mưa, lặng lẽ nhìn hai bia mộ, cúi đầu thật sâu ba lần.

Sau khi lạy xong, Bạch Liễu cô độc đi về trong mưa, nửa đường thì dừng lại.

Cách đó không xa là Lục Dịch Trạm.

Trước mặt Lục Dịch Trạm là bia mộ Sầm Bất Minh, anh quỳ gối trước bia mộ, một tay cầm một chiếc ô cán dài màu xám, tay kia lấy từ trong túi ngực ra một điếu thuốc châm lửa, đặt lên bia mộ rồi lặng lẽ chống chiếc ô của mình trên bia mộ, chờ cho điếu thuốc cháy hết.

Giữa hai người họ là màn mưa rơi tí tách tí tách.

Lục Dịch Trạm đứng dậy, cất tàn thuốc đã cháy bị mưa làm ướt nhẹp, lúc xoay người nhìn thấy Bạch Liễu thì ngẩn ra một chút, sau đó theo bản năng đưa chiếc ô của mình cho Bạch Liễu, buột miệng: “Sao ra ngoài mà không đem theo ô…”

“Để ô lại cho bọn Mộc Kha rồi.” Bạch Liễu bình thản nói.

Động tác đưa ô của Lục Dịch Trạm dừng lại giữa không trung.

Chiếc ô màu xám lạc lõng chơ vơ giữa hai người, dưới ô chẳng có ai nhưng cũng phảng phất có rất nhiều người, Bạch Liễu và Lục Dịch Trạm im lặng nhìn chăm chú nhau xuyên qua chiếc ô. Rõ ràng có một chiếc ô đủ để che mưa cho cả anh và hắn, nhưng hai người đều dầm mưa đến ướt sũng.

Có lẽ, bọn họ đều biết, cả hai không thể lại chung một ô.

Lục Dịch Trạm chậm rãi đặt chiếc ô xuống bên cạnh bia mộ Sầm Bất Minh.

Chẳng ai muốn dùng ô, hai người lặng lẽ không ai nói với ai lời nào, giữ khoảng cách an toàn 3 mét bước ra khỏi nghĩa trang dưới cơn mưa lất phất. Lục Dịch Trạm đi được vài bước thì moi túi ngực của mình lấy ra bao thuốc, lắc lắc một hồi, kết quả phát hiện hộp thuốc lá trống rỗng.

Lục Dịch Trạm nhìn vào căn tin bên ngoài nghĩa trang, trước căn tin dựng một chiếc ô lớn, phía dưới đặt một chiếc ghế dài, Lục Dịch Trạm dừng lại, mở miệng: “Qua đó trú mưa đi.”

Bạch Liễu đi tới, Lục Dịch Trạm mua thuốc lá, lúc anh đang mua thuốc lá thì phát hiện ra trong căn tin này còn có một tủ đông lạnh bán kem, anh nhìn Cornetto vị dâu trong tủ đông, không hiểu sao lại mỉm cười, nhưng chẳng mấy chốc nụ cười lại biến mất không dấu vết.

“Một gói thuốc lá.” Lục Dịch trầm mặc một lát, “Thêm cái này nữa, tổng cộng bao nhiêu tiền?”

Lục Dịch Trạm nhận lấy đồ, đi tới ghế dài ngồi xuống, anh ngồi bên trái ghế, Bạch Liễu ngồi bên phải ghế, anh ngần ngừ một chút rồi đưa Cornetto trong tay cho Bạch Liễu: “Ăn không?”

“Không ăn.” Bạch Liễu thẳng thừng từ chối, “Không ngon.”

“…” Lục Dịch Trạm im lặng nhận lại, anh bóc vỏ cắn một miếng, vị béo ngậy ngọt ngào khiến anh phát hoảng, anh dừng lại, cười đến đỏ cả mắt, “Đúng là không ngon.”

“Ngọt quá đi.”

Bạch Liễu trầm mặc một hồi, bỗng nhiên vươn tay, Lục Dịch Trạm bất đắc dĩ nhìn hắn: “Tôi ăn một nửa rồi, muốn tôi mua cho cậu cây khác à?”

“Không phải cái này.” Bạch Liễu bình tĩnh nói, “Tôi muốn hút thuốc.”

Lục Dịch Trạm ngẩn người.

“Không phải cậu rất ghét…”

“Tôi muốn hút một điếu.” Bạch Liễu kiên nhẫn đưa tay ra, ánh mắt cụp xuống, lặp lại lần nữa.

Lục Dịch Trạm trầm mặc một lúc rồi đưa bật lửa cho Bạch Liễu, Bạch Liễu nhận lấy bật lửa rồi tự mình đốt thuốc, hắn cắn điếu thuốc, rũ mắt xuống, ánh lửa bập bùng phản chiếu trong con ngươi đen láy, làn khói trắng lượn lờ lướt qua hàng mi dài rồi tản ra thành từng chùm mảnh vụn.

Bạch Liễu hít một hơi rồi dừng lại, hai tay chống lên đầu gối, chậm rãi khom người xuống, nhìn hình ảnh phản chiếu trong vũng nước trên mặt đất, vẻ mặt mê mang, hít sâu một hơi.

Trên hàng mi dài nhỏ vài giọt nước.

“Đắng quá.” Bạch Liễu nhẹ giọng nói, “Thuốc đắng quá.”

“Thì ra thuốc lại đắng như vậy.”

Mưa nhỏ giọt lộp bộp từ mép chiếc ô lớn màu đỏ, điếu thuốc đã hút cạn vùi đầu lọc vào gạt tàn trên thùng rác ở hai bên băng ghế còn nóng ấm hơi người, trong thùng rác là một chiếc vỏ kem Cornetto đã ăn xong sạch sẽ.

Lục Dịch Trạm đứng bên trái ghế dài, nhẹ giọng hỏi: “Cậu xác định muốn đi con đường này?”

“Tôi còn tưởng cậu sẽ nói tại sao tôi một hai cứ phải nhất định đi con đường đối nghịch với cậu chứ.” Bạch Liễu đứng bên phải ghế, nhướng mắt.

“Không đâu.” Lục Dịch Trạm lắc đầu, mở miệng: “Cậu không có lựa chọn nào khác.”

Bạch Liễu bình tĩnh nhìn Lục Dịch Trạm: “Cậu cũng không có, đúng không?”

Lục Dịch Trạm không nói gì, chỉ im lặng.

“Vậy chúng ta gặp nhau trong trò chơi đi.” Bạch Liễu xoay người rời đi, “Tôi biết cậu sẽ ngăn cản tôi.”

“Nhưng tôi cũng sẽ không quay đầu lại.”

Lục Dịch Trạm nhìn Bạch Liễu đi về phía bên kia, anh đứng lặng hồi lâu rồi cũng quay người đi về phía ngược lại.

Cuối cùng hai người cũng đi đến giai đoạn đường ai nấy đi.

Bạch Liễu trở lại căn hộ thuê, thay bộ quần áo ướt sũng nước mưa đi tắm, ngày mai là thi đấu, hôm nay hắn sẽ vào hiệp hội bàn luận trận chung kết với Vương Thuấn.

Ví dụ như… ai là tuyển thủ dự bị cho trận chung kết?

Trong trò chơi, phòng họp hiệp hội Đoàn xiếc thú lang thang.

Phòng họp trống không, chỉ có mình Bạch Liễu đang ngồi ở dưới, Vương Thuấn đứng trên cứ nói hai câu lại sững người ra, nói hai câu lại đờ đẫn thẫn thờ, cuối cùng Bạch Liễu đành phải bảo hắn dừng lại.

"Tôi không biết nói gì bây giờ." Vương Thuấn sờ sờ mặt cười khổ, "Hội trưởng, chỉ còn một mình cậu sao đánh?"

"Đến giờ cậu vẫn chưa nói tôi biết danh sách tuyển thủ chơi trận chung kết."

Mộc Kha và Mục Tứ Thành… thì không được rồi, Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi tuy vẫn còn sống, nhưng cả hai đều bị thương nặng và hôn mê, hoàn toàn không thể đăng nhập vào trò chơi, chỉ còn lại duy nhất Bạch Liễu. Thi đấu yêu cầu tối thiểu là 5 đội viên, thế thì đánh kiểu gì bây giờ?

"Một mình tôi đánh." Bạch Liễu bình tĩnh nói.

Vương Thuấn sửng sốt: "Chỉ một người… đánh?!"

"Ừ." Bạch Liễu rũ mắt xuống, "Chuyện này cũng có tiền lệ rồi, không phải sao?"

"A, là kỹ năng đặc biệt của Viên Quang!" Vương Thuấn nháy mắt hiểu ngay, "Nhưng cậu không có tiền linh hồn của anh ta, tôi nhớ cậu có nói…"

Bạch Liễu ngẩng đầu: "Hiện giờ tôi có rồi."

“Bạch Lục đưa cho tôi.”

Vương Thuấn hoàn toàn choáng váng.

Sau khi Bạch Liễu rời đi, Vương Thuấn ngồi thất thần trong phòng họp một mình, hắn nhìn những chiếc ghế trước đây mọi người vẫn ngồi, rồi lại nhìn qua vị trí ngồi của Bạch Liễu, trong đầu vốn chứa cả đống tin tức giờ đây trống rỗng, không còn nhớ được bất cứ điều gì.

Hắn cảm thấy rõ ràng rằng có điều gì đó đã thay đổi.

Bất kể là hắn hay là Bạch Liễu.

Sắp xếp trận chung kết xong xuôi, Bạch Liễu trở lại căn hộ cho thuê, vừa bước chân tới nhà liền nghe thấy dưới lầu truyền đến một loạt âm thanh khẽ khàng sột soạt rất cẩn thận.

——Đó là nơi bọn Mộc Kha sống trước đây.

Bạch Liễu nhanh chóng đi xuống lầu, mở cửa căn phòng phát ra âm thanh, liền nhìn thấy Đỗ Tam Anh đang sợ hãi quỳ rạp trên mặt đất: “Bạch Liễu tiên sinh!”

“Cậu làm gì vậy?” Bạch Liễu đảo mắt nhìn trên mặt đất, dừng lại trên đống quần áo đã sắp xếp gọn gàng, hắn nhướng mắt, “Cậu muốn đi?”

“Vâng.” Đỗ Tam Anh cuộn người ở phía sau hành lễ, cậu ôm đầu gối, cố gắng tránh xa Bạch Liễu, “Tôi, tôi chuẩn bị về lại viện điều dưỡng, Bạch Liễu tiên sinh.”

“Tôi đã liên lạc với người trong viện điều dưỡng rồi. Sau này, họ sẽ nhốt tôi dưới gian tầng hầm, mỗi ngày dùng xe đồ ăn vận chuyển đồ ăn cho tôi, còn quần áo thay tắm thì dùng ròng rọc thả xuống, tuyệt đối không để tôi đụng vào ai nữa.”

Bạch Liễu trầm mặc hồi lâu: “Bọn họ xảy ra chuyện không phải lỗi của cậu.”

Những lời này giống như cọng rơm cuối cùng đè ép Đỗ Tam Anh, cậu suy sụp khóc nấc lên, khóc đến toàn thân phát run: “Là lỗi của tôi!”

“Nếu không phải Mục Thần đụng vào tôi, Mộc Kha đụng vào tôi thì bọn họ đã không chết!”

“Nếu Đường Nhị Đả và Giai Nghi không đến gần tôi, hai người đó sẽ không bị thương!”

“Đều là lỗi của tôi! Tôi không nên làm bạn với họ, không nên tới đây, không nên gặp người tốt như bọn họ!”

“Tôi đã giết họ!!”

Đỗ Tam Anh quỳ rạp trên mặt đất, khóc đến gần như co giật, nôn mửa, vừa khóc vừa nức nở dựa trên mặt đất: “Tôi đã giết… họ.”

“Cậu cũng đụng trúng tôi.” Bạch Liễu vươn tay kéo Đỗ Tam Anh dậy, nhưng giọng nói vẫn kiên định như cũ, “Nhưng tôi đâu có sao.”

“Cho nên không phải lỗi của cậu.”

Đỗ Tam Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt chậm chạp rời khỏi tay Bạch Liễu đang duỗi ra trước mặt chuyển sang khuôn mặt bình tĩnh của Bạch Liễu, mang theo cảm giác hoảng hốt khó tả: “… Anh không sao ư?”

“Làm sao anh có thể không sao?!”

“Bạch Liễu tiên sinh.” Đỗ Tam Anh rơm rớm nước mắt, “Rõ ràng anh là người chịu tổn thương nặng nề nhất vì tôi.”

“Tôi hại anh đến nỗi bây giờ anh còn không còn gì, chỉ còn lại một mình anh.”

Cuối cùng, Đỗ Tam Anh được người ở viện điều dưỡng đón về, cậu khóc trên mặt đất đến ngất lịm, chỉ cần Bạch Liễu đến gần, cậu sẽ vô cùng sợ hãi, thậm chí còn tự làm hại mình, quỳ trên mặt đất điên cuồng đập đầu đến khi trán rách da rướm máu, cầu xin Bạch Liễu đừng đến gần mình, tinh thần gần như suy sụp hoàn toàn.

Vì vậy Bạch Liễu đứng nguyên ở cửa giống như lúc đón cậu đến, lẳng lặng tiễn cậu đi.

Cuối cùng, Đỗ Tam Anh vừa quay đầu vừa khóc, không ngừng xin lỗi:

“Thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi…… Bạch Liễu tiên sinh.”

Bạch Liễu trở lại phòng cho thuê, hắn nhìn căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, chậm rãi nhận ra ——

——Hắn thực sự, hoàn toàn đơn độc.

“Bạch Liễu.” Có người kêu tên của hắn, Bạch Liễu đột nhiên nhìn sang, liền thấy Hắc Đào từ trong phòng đi ra.

Hắc Đào bước đến gần hắn.

Hắc Đào ôm hắn thật chặt.

“Em đã về.” Hắc Đào nói.

Bạch Liễu bị ôm thật chặt trong nháy mắt, thần sắc bối rối và vô thố, hiện giờ trời đang rất lạnh, nhưng Hắc Đào ôm thân thể của hắn vô cùng ấm áp, ấm áp đến nỗi hắn cảm giác giống như đó chỉ là ảo giác của chính mình, chính mình không cô độc.

Thật ấm áp.

Bạch Liễu sửng sốt hỏi: “Anh… nóng quá.”

Nóng đến nỗi hơi ẩm toát ra từ cổ áo.

“Tôi dùng nước nóng tạt vào người rất lâu.” Hắc Đào khẽ trả lời, “Tôi hy vọng chờ em về nhà có thể cho em một cái ôm ấm áp.”

Bạch Liễu chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ừ một tiếng, vùi đầu vào vai Hắc Đào.

“Rất ấm.”

Bọn họ ôm nhau nằm ở trên giường, Bạch Liễu cuộn tròn trong ngực của Hắc Đào, mí mắt rũ xuống, trên mặt tràn đầy mệt mỏi, rất nhanh đã sắp ngủ thiếp đi.

Khoảng thời gian này hắn đã xử lý quá nhiều chuyện, khi thật sự có thể thả lỏng tinh thần, sự mệt mỏi đè nén đã lâu trong nháy mắt dâng lên, muốn đưa hắn vào giấc mộng.

Trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, Bạch Liễu cảm thấy Hắc Đào đứng dậy, tựa hồ muốn rời đi, ý thức còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, Bạch Liễu đã nắm lấy quần áo của Hắc Đào, vô thức lẩm bẩm:

“…Đừng đi.”

“Em đã ở một mình, anh không thể đi.”

Bởi vì đã thỏa thuận rằng nếu hắn ở một mình, Hắc Đào sẽ xuất hiện bên cạnh hắn và sẽ không rời đi.

Hắc Đào cúi người, dùng sức ôm lấy hắn: “Tôi đi tắm nước nóng một lần nữa.”

“Người hết nóng rồi.”

Bạch Liễu chui vào trong ngực Hắc Đào, nhỏ giọng nói: “… Không sao đâu.”

“Đừng đi.”

“Em không muốn ở một mình trong căn phòng này.”

“Em sợ.”

Vì vậy Hắc Đào đành dừng lại, rất nhanh lại ngủ thiếp đi, y ôm Bạch Liễu vào lòng, cằm tựa vào đầu Bạch Liễu, vỗ vỗ vai hắn, trong mắt tràn ra một vòng lam bạc rất nhạt: “Đừng sợ.”

“Tôi sẽ luôn bên em.”

Bạch Liễu chìm vào giấc mộng.

Hắc Đào nhìn khuôn mặt say ngủ của Bạch Liễu, rũ mắt xuống, hôn lên trán Bạch Liễu: “Tôi yêu em.”

“Bạch Liễu.”

“Tôi sẽ không để em lẻ loi một mình.”

Hắc Đào nhắm mắt lại, y cũng chìm vào giấc ngủ.

“Cuối cùng cũng tới rồi sao.” Bạch Lục trong giấc mộng của Hắc Đào khẽ cười, ông ta lững thững đi ra từ trong bóng tối hư vô, nhìn Hắc Đào cười nói: “Ta còn tưởng mi sẽ luôn cự tuyệt để ta tiến vào giấc mộng của mi chứ.”

Hắc Đào quay đầu lại, trong nháy mắt vừa nhìn thấy Bạch Lục, khung cảnh tối đen như mực trong mộng liền sáng lên, chung quanh hết thảy đều trở nên rõ ràng.

Sóng vỗ vào bờ biển, Thần Điện cổ kính, bàn đá sừng sững trước Thần Điện, nhà tiên tri sắp bị hóa đá toàn thân và Tà Thần mỉm cười ngồi ở phía bên kia của bàn đá.

Tà thần cười khẽ một tiếng, hỏi Hắc Đào: “Trước đây mi vẫn phản đối ta tiến vào giấc mộng của mi, vì sao lần này lại đồng ý?”

“Ông nói giữa tôi, Bạch Liễu và Tawil, phải có một người dùng linh hồn mình để canh giữ cánh cổng.” Hắc Đào ngẩng đầu lên, giọng điệu bình thản, “Ông nói người Bạch Liễu yêu là Tawil chứ không phải tôi, và nếu như trong lúc tôi canh giữ

bảo vệ mọi thứ bên kia cánh cổng, nhìn Bạch Liễu và Tawil sống hạnh phúc bên nhau trong tất cả các dòng thế giới, tôi cũng sẽ sinh ra thống khổ đủ để đáp ứng tiêu chuẩn của người gác cổng."

"Cho nên ông đã hỏi tôi có nguyện ý bảo vệ cánh cổng và trở thành Tà Thần mới hay không, hơn nữa đây có thể xem như là một giao dịch để thực hiện nguyện vọng của tôi."

"Đúng vậy." Bạch Lục nhún vai, tiếc nuối cười một tiếng, "Đáng tiếc mi đã cự tuyệt ta."

"Tiếp đó, linh hồn của Tawil nhập vào cơ thể của mi, mi và nó dùng loại trạng thái chưa dung hợp hoàn toàn với nhau để ở bên cạnh Bạch Liễu."

"Ta rất tò mò về linh hồn của mi, đây là lần đầu tiên ta thấy tạo vật của mình sinh ra linh hồn."

Bạch Lục cười đứng lên, giây tiếp theo, ông ta dần hiện ra trên Thần Điện, cúi đầu nhìn xuống Hắc Đào đang đứng phía dưới:

"Mi vì yêu Bạch Liễu mà sinh ra linh hồn, lại bởi vì có linh hồn và tình cảm mà nằm mộng, vậy mà kẻ non nớt như mi lại có thể cự tuyệt để ta tiến vào cảnh mộng, thật sự quá thú vị."

"Ở một mức độ nào đó, điều này chứng minh mi cũng có tiềm năng trở thành Tà Thần mới."

"Bởi vì mi có thể cự tuyệt dục vọng."

“Mà giờ phút này đây, dục vọng gì lại có thể khiến mi từ bỏ cự tuyệt ta ——— ” Bạch Lục cười nhún vai, “——— khiến mi cho phép ta tiến vào giấc mộng của mình?”

Bạch Lục nhếch khóe miệng lên giễu cợt: “Để ta đoán xem ——— “

“Là vì Bạch Liễu sao?”

Hắc Đào cúi đầu im lặng.

“Ta đã nói với mi, mi chỉ là một vật chứa, linh hồn mi tồn tại sẽ chỉ ngăn cản Tawil thức tỉnh, mà giờ phút này đây, mi cảm thấy rằng sự tồn tại của chính mình chẳng đem lại tác dụng gì cho Bạch Liễu cả.” Bạch Lục từng bước một từ trên Thần Điện đi xuống, ông ta rũ mắt xuống, nhỏ giọng thì thầm nói: “Mi cảm thấy hiện giờ điều Bạch Liễu cần chính là một người có thể ôm hắn, sưởi ấm cho hắn.”

“——— chứ không phải một con quái vật toàn thân lạnh lẽo như băng giá, phải dùng ngoại vật để làm nóng cơ thể mình hết lần này đến lần khác như mi.”

“Cái hắn cần là người hắn yêu, không phải mi, một con chim tu hú chiếm tổ người khác, ngăn cản người hắn yêu thức tỉnh, chỉ biết bắt chước, sinh ra vì mục đích giết chóc và thống khổ.”

Trong tay Hắc Đào xuất hiện một chiếc roi đen, y nắm chặt nó.

Bạch Lục cười như không cười, "—— Ngay cả vũ khí của mi cũng là thứ mà Bạch Liễu chán ghét bài xích nhất."

"Cho đến giây phút cuối cùng hắn cũng không muốn tiếp nhận thứ vũ khí này, nhưng mi lại sử dụng nó từ khi mới sinh ra."

Hắc Đào nới lỏng từng ngón tay cầm roi.

Roi xương đen rơi xuống đất vỡ tan thành những đốm sáng.

"Ta tin rằng mi đã hiểu, sự ra đời của mi chẳng qua là một thiết kế nhỏ nhoi ta dành cho hai người thừa kế mà ta coi trọng Tawil và Bạch Liễu." Bạch Lục cười nhu hòa, "Nhưng có một chút ngoài ý muốn, mi có vẻ ngoài giống hệt Tawil và Bạch Liễu dùng ánh mắt nhìn Tawil để nhìn mi."

"Mi vì tình cảm của hắn dành cho Tawil mà sinh ra linh hồn."

"Nói đơn giản hơn, linh hồn của mi là một con quái vật được tạo ra bằng cách đánh cắp tình yêu của Bạch Liễu dành cho Tawil."

"Nhưng bây giờ, chỉ cần mi từ bỏ Bạch Liễu và lựa chọn trở thành Tà Thần, thì hắn không cần trở thành Tà Thần, Tawil cũng có thể tỉnh lại và ở bên hắn, những người khác cũng không cần vì sự tồn tại của ta mà phản kháng, tất cả mọi người đều được hạnh phúc."

“—— chỉ cần hi sinh một thứ ngoài ý muốn như mi mà thôi.”

“Hiện giờ mi cảm thấy đau lòng vì Bạch Liễu lẻ loi một mình, nhưng sự cô độc đó không phải do mi gây ra sao?” Bạch Lục cười khẽ một tiếng, “Lúc ở trong phó bản tế Tà Thần, nếu như mi lựa chọn trở thành người canh giữ cánh cổng mới, đừng vì tình yêu ích kỷ của bản thân mà tiếp tục cướp đi tình yêu của Bạch Liễu dành cho Tawil thì điều này đã không xảy ra.”

“Mộc Kha và Mục Tứ Thành sẽ không chết, Đường Nhị Đả và Lưu Giai Nghi sẽ không bị thương nặng, và Bạch Liễu sẽ không cô độc, thống khổ như vậy.”

“Những chuyện này không phải là do mi lừa mình dối người, muốn cùng Bạch Liễu ở bên nhau gây ra sao?”

“Mi nhất định có thể cảm giác được Bạch Liễu đau khổ như thế nào, trong lòng hắn tự trách cho rằng đều là lỗi của mình, lúc mi ôm hắn, mi không thấy hoảng sợ à?”

“Rõ ràng mi mới là nguồn cơn của mọi chuyện?”

Lồng ngực Hắc Đào phập phồng, tay y nắm chặt rồi nới lỏng, nới lỏng rồi lại siết chặt.

“Mi cho rằng có mi làm bạn, Bạch Liễu sẽ thật sự hạnh phúc ư?”

Bạch Lục khẽ cười một tiếng: “Hiện giờ mi thấy rồi đó.”

“Mi làm bạn mới khiến Bạch Liễu đau đớn nhất.”

Đồng tử của Hắc Đào co lại.

“Vậy thì sao đây?” Bạch Lục đi tới trước mặt Hắc Đào, vươn tay về phía y cười hỏi: “Đây là cơ hội cuối cùng của mi.”

“Mi có nguyện ý hứa nguyện với Tà Thần và trả giá bằng linh hồn của mình để trở thành Tà Thần mới, ngăn chặn mọi thứ xảy ra với Bạch Liễu không?”

Hắc Đào chậm rãi ngẩng đầu lên, tóc của y dài ra, biến thành mái tóc xoăn dài màu lam bạc, con ngươi cũng biến thành màu lam bạc, chung quanh lơ lửng vô số quả cầu, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc:

“Tôi muốn hứa nguyện với ông.”

Gió thổi xung quanh Hắc Đào, linh hồn của y được nâng lên, quanh thân Bạch Lục trôi nổi hàng hà sa số những quả cầu tỏa sáng màu xanh bạc, Thần Điện biến mất, trở thành một vũ trụ màu xanh bạc rộng lớn. Mà trong vũ trụ này, 658 dòng thế giới định cư trôi nổi xoay xung quanh Bạch Lục.

Bạch Lục nhẹ nhàng cầm 658 quả cầu trong tay, khuôn mặt phản chiếu ánh sáng dịu dàng ôn hòa của chúng, ông ta nở nụ cười thương hại: “Hắc Đào, mi muốn hứa nguyện gì với ta?”

Hắc Đào nhẹ nhàng nói:

“Bạch Lục, tôi muốn mang đến cho người phía sau tôi tất cả niềm hạnh phúc mà những người bình thường trên thế giới này có thể có được. “

“Tôi muốn có người cùng em ấy đi qua quãng thời gian cô đơn nhất trong cuộc đời. Tôi muốn tất cả những gì em ấy gánh chịu đều tiêu tan. Tôi muốn tất cả những gì em ấy đã mất có thể tìm lại.”

“Tôi muốn lúc nào cũng có người chơi những trò chơi kinh dị mà em ấy thích cùng với em ấy.”

Hắc Đào ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu lam bạc hiện lên một tia sáng nhàn nhạt: “Tôi muốn Bạch Liễu cùng người em ấy yêu vĩnh viễn sẽ không chia lìa.”

“Họ có thể gặp nhau theo cách của con người, ở bên nhau theo cách của con người và có một kết thúc có hậu bằng cái chết của con người.”

Bạch Lục cười như không cười nhếch khóe miệng: “Thật là một tạo vật tham lam, tất cả những điều đó không chỉ là một nguyện vọng, mi nguyện ý trả bằng cái giá nào đây?”

Hắc Đào trầm mặc hồi lâu, y nhẹ giọng nói: “Tôi nguyện ý trả giá bằng linh hồn mình.”

“Hiện giờ tôi có linh hồn, tôi sẽ trở thành Tà Thần đời sau như mong muốn của ông, vĩnh viễn canh giữa cánh cửa.”

Bạch Lục mỉm cười: “Như mi mong muốn.”

—— Tình cảm của con người quả thật rất thú vị.

Bạch Lục nhếch môi, nhìn Hắc Đào và Tawil đã gần như sắp dung hợp hoàn toàn trước mặt mình.

——Từ đầu đến cuối, chưa bao giờ tồn tại thứ gọi là vật chứa sinh ra linh hồn.

Hắc Đào chưa bao giờ là vật chứa, linh hồn trong cơ thể y từ đầu đến cuối đều là linh hồn Tawil tự mình phong ấn, nhưng ngay cả bản thân Tawil cũng bị ông ta lừa dối, tin rằng Hắc Đào cũng có linh hồn.

Tình cảm khiến con người trở nên ngu ngốc, khiến con người đau đớn, khiến con người yếu đuối, khiến con người lừa mình dối người.

Tawil vì chính tình cảm của mình đã dùng linh hồn của y để hứa nguyện với Bạch Lục, nhưng bởi vì Bạch Liễu là linh hồn ưa thích của ông ta, ông ta cũng muốn linh hồn Bạch Liễu, thế nên Bạch Lục không thực hiện nguyện vọng của Tawil, giao dịch không thành, tự nhiên ông ta cũng không có cách nào sở hữu linh hồn Tawil.

Do đó, linh hồn của Tawil vẫn luôn tự do, nhưng nó cũng không nằm trong tay y mà luôn tồn tại dưới hình thức NPC Hắc Đào trong trò chơi.

Nhưng ngay cả bản thân Tawil cũng không biết điều đó, y cứ cho rằng giao dịch đã hoàn thành và linh hồn của mình đã nằm trong tay Bạch Lục, còn hóa thân tên Hắc Đào trong trò chơi chỉ là một vật chứa.

Tawil đã phạm sai lầm giống như Georgia, y tin rằng nếu giao dịch thành công thì Bạch Lục sẽ tuân theo kết quả, nhưng ông ta đã không làm như vậy.

Tà Thần có quyền lựa chọn vi phạm giao dịch.

Nhưng lần này, Bạch Lục lại sử dụng phương pháp tương tự để lừa Hắc Đào hiến tế linh hồn mình cho ông ta một lần nữa.

Cùng một con quái vật, cùng một người tình, cùng một phương thức lừa gạt, tạo vật của ông ta hiển nhiên không phải là thứ ngu xuẩn, nhưng bởi vì tình cảm mù quáng mà lại một lần nữa bước vào hố sâu.

Những tạo vật Tà Thần mang đến bất hạnh sẽ luôn nghi ngờ bản thân, liệu mình có nên bầu bạn bên cạnh người mình yêu hay không.

Có phải y làm bạn chỉ mang đến đau khổ thôi ư?

Tuy rằng cuối cùng ông ta vẫn không thực hiện được nguyện vọng của Hắc Đào, cũng như không thể lấy được linh hồn của Hắc Đào, nhưng người thừa kế yêu thích nhất của ông ta sắp đến Thần Điện, và ông ta không muốn Hắc Đào, hay có thể nói là Tawil tái sinh, gây ra bất cứ rắc rối nào.

——Có giao dịch này rồi, ông ta sẽ có thể giữ chân Hắc Đào trong quá khứ.

Bạch Lục rũ mắt xuống: "Mi nói, mi không muốn Bạch Liễu lẻ loi một mình."

"Nhưng Bạch Liễu vẫn luôn cô độc một mình."

Bạch Lục mi mắt cong cong: "Mi có nguyện ý trở về quá khứ, làm bạn với hắn thời điểm hắn cô độc nhất không?"

Hắc Đào dừng bước chân.

"Thời điểm Bạch Liễu 18 tuổi, hắn bị mọi người cô lập và bắt nạt. Hắn không nhớ Tawil, hắn cũng không có ai bên cạnh, hắn chỉ còn thiếu một chút nữa là sẽ vào trò chơi, hoặc thậm chí là chết."

"Hắn rất, rất cô đơn."

"Từ sâu thẳm trong đáy lòng, Bạch Liễu cảm thấy mình là một con quái vật, hắn muốn có ai đó làm bạn với hắn."

“Hắn sợ hãi.”

“Lúc đó mi có muốn tới xem Bạch Liễu không?” Bạch Lục nhẹ giọng nói: “Đây cũng là một phần nguyện vọng của mi phải không? Đừng để Bạch Liễu có thời gian cô đơn.”

“Trước khi mi thật sự trở thành Tà Thần, vĩnh viễn cô độc nhìn Bạch Liễu hạnh phúc cùng Tawil, mi không muốn cùng Bạch Liễu có ký ức của riêng mình sao? Ít nhất trong vô tận hư không và dục vọng đó, mi vẫn còn có thứ gì đó đáng giá để ghi nhớ, thay vì lúc nào cũng khoác lên mình bộ da của Tawil, liếm láp chút tình yêu bị đánh cắp.”

“Mi không muốn Bạch Liễu đã lãng quên ký ức nói với mi rằng tôi thích cậu sao?”

“Nếu mi bỏ lỡ cơ hội này, sau khi ta hoàn thành tâm nguyện của mi, mi sẽ không bao giờ nghe được câu nói đó nữa.”

Bạch Lục cười dịu dàng: “Tà Thần không biết mơ.”

“Mi không muốn lưu lại cho mình những ký ức mơ mộng đẹp đẽ lần cuối cùng ư?”

Hắc Đào xoay người lại, Bạch Lục nhìn vào mắt y mỉm cười.

——Mọi thứ đang diễn ra theo 【tương lai】 mà ông ta đã viết.

Ngày hôm sau, khi Bạch Liễu tỉnh lại, xung quanh không một bóng người, chỉ còn sót lại chút hơi ấm nhỏ nhoi.

Bạch Liễu sờ sờ nhiệt độ, rũ mắt xuống, bỗng dưng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Sau khi thay quần áo, hắn tự mình đăng nhập vào trò chơi.

Trong trò chơi.

Danh Sách Sát Thủ nháo nhào hết cả rồi, Liêu Khoa sứt đầu mẻ trán: "Hắc Đào đâu?!"

"Trò chơi sắp bắt đầu, cậu ta đi đâu rồi?"

Bách Dật cùng Bách Gia Mộc yếu ớt lên tiếng: "Chắc là không muốn đánh nhau với Bạch Liễu nên chạy trốn rồi…"

Lục Dịch Trạm ngồi bên cạnh nhắm mắt lại.

Hắc Đào rất có khả năng làm chuyện này lắm.

Không ai muốn làm tổn thương Bạch Liễu hiện giờ hơn y.

"Đấu đội chuyển cho Chu Công đi." Lục Dịch Trạm thở phào một hơi, anh chống đầu gối đứng lên, "Cậu ấy không muốn đánh thì đừng ép, chúng ta đi thôi."

Liêu Khoa đi đến bên cạnh Lục Dịch Trạm, tình hình hiện tại khiến mọi người căng thẳng, anh lo lắng hỏi: “Tiền giấy linh hồn của cậu ở trong tay Bạch Liễu phải không? Chút nữa vào trận liệu có xảy ra chuyện gì không?”

“Chỉ một nửa thôi.” Giọng Lục Dịch Trạm rất bình tĩnh, anh đi vào hồ quan sát, nhìn Bạch Liễu đang đứng một mình ở phía đối diện, ánh mắt lộ ra vẻ thả lỏng khó tránh khỏi, nhưng rất nhanh liền điềm tĩnh lại: “Nếu Bạch Liễu không nhất trí hoàn toàn với ý chí của em, cậu ấy không thể dùng nửa tờ tiền linh hồn đó đăng nhập vào giao diện của em được.”

“Trước đây có lẽ Bạch Liễu còn có thể sử dụng tiền giấy linh hồn của em.”

Lục Dịch Trạm nhìn Bạch Liễu đối diện, ánh mắt có chút mê mang: “Nhưng bây giờ… không thể được nữa.”

Người dẫn chương trình hưng phấn vẫy tay: “Mời Chiến Thuật Gia hai bên tiến lên bắt tay!!”

“Bên Đoàn xiếc thú lang thang chỉ có một người tham gia thi đấu!”

“Trước đây hội trưởng Nghĩa Địa Công Cộng Laser cũng vào sân một mình, nhưng đó là trận đấu giữa mùa giải, tham gia vòng loại trực tiếp trận chung kết một người lần này trước nay chưa từng có!”

“Nghĩ mà xem, nếu như Bạch Liễu dùng cách này thắng thi đấu, năm sau Đoàn xiếc thú lang thang nhất định sẽ trở thành chiến đội top 1!”

Lục Dịch Trạm vừa định tiến lên, liền nhìn thấy Bạch Liễu ở đối diện bình tĩnh giơ tay: “Chúng tôi không bỏ quyền thi đấu đơn.”

Người dẫn chương trình sửng sốt ngây người ra: “Chờ đã!”

“Bạch Liễu nói chiến đội của anh ta không bỏ quyền đấu đơn!!”

“Điều này có nghĩa là anh ta muốn tham gia đấu đơn!!”

Người dẫn chương trình hoàn toàn kích động, giơ micro lên, thanh âm gần như rống lên: “Chẳng lẽ Bạch Liễu muốn đấu đơn, đấu đôi và đấu đội với Danh Sách Sát Thủ luôn hay sao!”

“Trời đất quỷ thần ơi, tôi chưa thấy chuyện này bao giờ!”

“Anh ta chỉ có một tấm kim bài miễn tử! Tức là sẽ có 2 trận anh ta không thể dùng kim bài miễn tử!”

“Chơi kiểu này điên quá rồi!”

“Chúng ta xem bên Danh Sách Sát Thủ sẽ phản ứng thế nào!” Người dẫn chương trình quay sang hướng Danh Sách Sát Thủ, “Chắc hẳn kiểu tiếp cận điên rồ này sẽ khiến người chơi theo

phong cách ổn định bấy lâu nay như Nghịch Thần đau đầu. Dù sao thì ở trận đấu đơn trước đó Bạch Liễu đã thắng được người chơi đơn mạnh nhất Hắc Đào, vả lại trận đơn sẽ phải dùng đến kim bài miễn tử, vì vậy phe Nghịch Thần rất có khả năng sẽ chọn bỏ quyền…"

Người dẫn chương trình còn chưa nói xong, Lục Dịch Trạm cũng giơ tay, giọng nói kiên định: "Phía Danh Sách Sát Thủ sẽ không bỏ quyền thi đấu đơn."

"Tuyển thủ tham gia thi đấu, Thẩm Phán Nghịch Thần."

Người dẫn chương trình sửng sốt: "Người thi đấu là Nghịch Thần sao?!"

Cả Liêu Khoa và Bách Dật đều sợ ngây người, Bách Gia Mộc hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ biết trơ mắt nhìn Nghịch Thần điềm tĩnh chuẩn bị lên sân khấu.

"Lục đội!" Nhìn thấy Lục Dịch Trạm sắp đi lên, Liêu Khoa không khỏi kêu một tiếng muốn nói gì đó.

Lục Dịch Trạm quay đầu lại, mỉm cười bình thản: "Nhất định phải có người ngăn cản cậu ấy trước khi cậu ấy thực sự làm điều gì đó tồi tệ."

"Em đã nhìn cậu ấy lớn lên, không có đạo lý nào trơ mắt nhìn cậu ấy trở thành Tà Thần."

Lục Dịch Trạm quay đầu lại, anh nhìn Bạch Liễu đang đi tới, hít sâu một hơi, đứng dậy đi về phía trước: “Em đã nói với cậu ấy.”

“Nếu cậu ấy thực sự muốn trở thành kẻ xấu trước mặt em, điều xấu xa đầu tiên cậu ấy phải làm ——”

“——nhất định phải giết chết em.”

“Chừng nào em chưa chết, em sẽ không để cậu ấy làm người xấu.”

Lục Dịch Trạm bước lên bên cạnh màn hình lớn.

Bạch Liễu vươn tay về phía bên trái, hắn thả kim bài miễn tử trong tay ra, ngước mắt lên, ngữ khí thản nhiên nói: “Trận đấu này, tôi từ bỏ kim bài miễn tử. “

Lục Dịch Trạm dừng một chút, anh cũng lấy kim bài miễn tử của mình ra, nhìn Bạch Liễu ở phía đối diện, rồi chậm rãi đặt nó xuống: “… Trận đấu này, tôi cũng từ bỏ.”

Hai tấm kim bài miễn tử rơi leng keng xuống đất.

Khán giả náo động.

“Ôi trời ơi!” Người dẫn chương trình búng tay một cái, cao hứng nói: “Lại thêm một trận đơn đấu song phương hủy bỏ kim bài miễn tử!”

“Trận này khả năng cao sẽ có một người chết!”

“Hơn nữa đây là trận đấu đơn giữa Chiến Thuật Gia của cả hai bên, vậy nghĩa là Chiến Thuật Gia của đội nào chết trong trận đấu đơn này —— “

“—— Đội đó sẽ thua trận trước!”

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu / Nghịch Thần xác nhận không sử dụng kim bài miễn tử trong trận đấu này. 】

【…sàng lọc trò chơi…tải trò chơi…】

【tải trò chơi thành công. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu / Nghịch Thần đăng nhập phó bản trò chơi “Ác mộng Thần Điện”】

Bạch Liễu tiến vào một Thần Điện tráng lệ vô song, hắn mở mắt ra.

Hắn bước vào cơn ác mộng cuối cùng

Chương 584

Bạch Liễu quay đầu lại, nhìn thấy Lục Dịch Trạm cũng đang đứng trong Thần Điện. Đây là một bản đồ rất hẹp, hẹp như đấu trường, giống như nhiệm vụ của họ.

【 hệ thống nhắc nhở: Giết đối thủ và ra khỏi Thần Điện là thắng trò chơi. 】

【Người chiến thắng có thể gặp Tà Thần. 】

Giữa họ là một hồ nước cũ kỹ, bốn phía xung quanh đều là những cây cột phủ đầy thực vật ẩm ướt, hai người ngẩng đầu nhìn nhau, ở giữa là nắng gió từ trên trời rơi xuống dưới hồ đẫm mùi tanh ướt át, mang theo những hồi ức cũ khiến người khó chịu và căng thẳng.

“Vì sao…” Lục Dịch Trạm hít một hơi thật sâu, “Từ bỏ miễn tử kim bài?”

Bạch Liễu bình tĩnh hỏi: “Vậy tại sao cậu lại từ bỏ?”

Họ lại im lặng.

Bởi vì Bạch Liễu biết rõ, Lục Dịch Trạm cũng biết rõ, đi đến bước này rồi, trừ khi một người chết đi, trận đấu gọi là trò chơi của Tà Thần này ——

——Sẽ không thể nào kết thúc.

“Lần này tôi tuyệt đối sẽ không để cho cậu toại nguyện.” Lục Dịch Trạm cười thoải mái, nước mắt rưng rưng, nâng trọng kiếm lên, nghẹn ngào nói: “Tôi nhất định sẽ giết cậu ở đây!”

Bạch Liễu rút ra một cây roi xương đen kịt, ánh mắt bình thản không dao động: “Vậy thì tốt rồi.”

Trong hiện thực.

Phương Điểm dậy sớm, lúc phát hiện ra Lục Dịch Trạm đã không còn ở nhà, cô cũng không ngạc nhiên. Tuy rằng hôm nay là ngày nghỉ, nhưng Lục Dịch Trạm quanh năm suốt tháng không hề có khái niệm về cái gọi là cuối tuần, chưa kể mới đây thôi người này còn vò đầu bứt tai kể là mình đã đổi chức vị rồi, ôm eo cô khóc lóc than thở sau này có thể sẽ bận rộn hơn nữa.

Rốt cuộc khi nào mới có thể kết hôn chứ?

Ngày nào Lục Dịch Trạm cũng lải nhải câu đó, nói xong thì lo lắng thở dài, nhưng sau lần phàn nàn lúc đó anh lại hiếm khi đề cập đến nữa, Phương Điểm cũng phải ngạc nhiên nhìn anh một cái.

Cái lão này cứ nói ba câu là lại nhắc đến kết hôn, lúc Phương Điểm đồng ý lời cầu hôn của anh, anh ngơ ngẩn thẫn thờ đến hai ngày, thậm chí đi ngủ nằm mơ cũng cười ngây ngốc.

Thật ra Phương Điểm không vội kết hôn chút nào, chuyện hệ trọng cả đời của hai người, không cần gấp gáp.

Tương lai còn dài.

Phương Điểm đứng dậy vươn vai bắt đầu thu dọn nhà cửa, vừa dọn dẹp vừa tính toán trong đầu, mùa đông năm nay hơi lạnh, có nên mua thêm quần áo linh ta linh tinh gì đó cho hai tên không hề biết tự chăm sóc bản thân mình Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu không, hay là buổi tối hôm nào lại hẹn nhau dùng cơm nhỉ, lúc quét dọn đồ đạc đến dưới giường được nửa chừng, Phương Điểm đột nhiên dừng lại.

Cô chậm rãi lấy từ gầm giường ra một chiếc hộp nhung đỏ nhỏ, bên dưới có một bức thư.

Phương Điểm buồn cười nhướng mày —— sau bao nhiêu năm, nơi Lục Dịch Trạm cất giấu đồ vật vẫn không thay đổi.

Cô định giả vờ như không nhìn thấy và đặt nó trở lại, nhưng lúc xoay tới xoay lui bức thư, Phương Điểm vô tình nhìn thấy thời gian gửi trên đó —— chuyển phát nhanh trong cùng thành phố, nếu gửi hôm nay cô sẽ nhận được trong ngày.

Nhưng tại sao vẫn chưa gửi đi?

Lục Dịch Trạm không phải là loại người quên việc phải làm, anh giấu thứ này, lại giấu dưới gầm giường chứng tỏ bức thư này rất quan trọng với anh, vậy tại sao không gửi nó đi?

Phương Điểm không cất lại nữa, cô có chút nghi hoặc lấy bức thư và chiếc hộp nhỏ ra, chần chừ một chút rồi vẫn mở thư ra.

【Gửi vợ của anh.】

【Tuy rằng gọi em như thế này có chút lỗi thời, nhưng hãy tha thứ cho anh vì đã gọi em như vậy nhé.】

Roi xương đen từ trên trời giáng xuống, đập mạnh vào hồ nước tạo ra vô số bọt sóng trắng xóa, Lục Dịch Trạm giơ trọng kiếm lên đỡ lấy nhát roi, nhưng lực độ của roi quá khủng khiếp, ném anh đập thẳng vào vách tường của Thần Điện.

Lục Dịch Trạm va vào tường ho khù khụ, vết thương do súng bắn vỡ linh hồn trên vai phải của anh đau buốt buộc anh phải buông lỏng tay ra, trọng kiếm rơi xuống.

Bạch Liễu từ trong khói sương mịt mù bước ra, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn, lại một roi nữa nhắm thẳng vào mặt anh, Lục Dịch Trạm không kịp né tránh, anh nghiến răng thu lại trọng kiếm, biến đổi thành một thế chưởng chuẩn bị đón lấy nhát roi.

【【hệ thống nhắc nhở: Người chơi Thẩm Phán Nghịch Thần sử dụng kỹ năng cá nhân (Thái cực quyền)】

Đây là kỹ năng của Ngô Thụy Thư, một trong những thành viên của Quân đoàn Thẩm phán Thập tự chinh, người luôn tin rằng trong dòng thế giới nào đó sẽ có một Bạch Lục là người tốt.

Phương Điểm quỳ bên giường, chậm rãi đọc từng chữ:

【Tuy rằng em không nhớ rõ, nhưng em đã chỉ bảo anh rất nhiều chuyện, cũng có nhiều người đã chỉ bảo anh rất nhiều chuyện, nhưng bọn họ đều đã không còn nữa.】

【Anh luôn nhớ đến họ, bởi vì những thứ duy nhất anh có đều do họ để lại cho anh, nếu không nhờ chúng, anh sẽ không thể kiên trì đến bây giờ.】

【Nhưng điều thật sự giúp anh mãi không lạc lối chính là tín ngưỡng của anh.】

【Tín ngưỡng của anh là do em trao, Phương đội trưởng.】

Lục Dịch Trạm dùng toàn lực dựa vào Thái Cực chưởng nhận lấy nhát roi của Bạch Liễu, sau đó dùng sức xoay ngược roi lại, trở tay rút thanh trọng kiếm ra, giận dữ gào lên: "Các dòng thế giới chồng lên nhau!"

"Rời khỏi Thần Điện đi, Bạch Liễu!!"

"Tôi tuyệt đối sẽ không để cậu trở thành Tà Thần!"

"Cậu cũng ——" Lục Dịch Trạm hung ác vung trọng kiếm đánh trúng chiếc roi đang trờ tới của Bạch Liễu, nước mắt lăn dài, "——không muốn làm cái loại Tà Thần này mà, đúng không?!"

【Anh đã phán xét rất nhiều quái vật, tội nhân, dị đoan. 】

【Trong mắt anh, ban đầu chúng vốn đều có ranh giới rõ ràng, nhưng càng về sau, anh càng phát hiện ra rằng cho dù đó là quái vật, dị đoan hay tội nhân, thì ranh giới giữa chúng và người bình thường cũng không rõ ràng đến mức ngay cả với tư cách là một thẩm phán, anh cũng không thể chọn lựa ai nên bị phán xét và ai không nên bị phán xét. 】

【Vì vậy, khi chính anh cũng trở thành dị đoan, anh đã rất hoang mang, Phương đội trưởng. 】

【Anh đã thấy rất nhiều tương lai, mọi người trong mỗi tương lai đều trở thành quái vật và dị đoan, đã phạm đủ loại tội ác làm tổn thương con người. Anh tự hỏi mình có nên giống như Sầm Bất Minh, phán xử tất cả các dị đoan để bảo vệ con người, hay nên chấp nhận tất cả các loại dị đoan giống như Bạch Lục đây? 】

【Anh không biết làm thế nào để chọn lựa chính xác. 】

【Càng đến giây phút cuối cùng, anh càng do dự và bối rối, anh không phải là một thẩm phán có tư cách, cũng không phải là một vị cứu tinh có tư cách, nhưng những thẩm phán và vị cứu tinh xuất sắc đó đều đã rời bỏ anh. 】

【Thời điểm anh hoang mang nhất, anh đã gặp Bạch Liễu. 】

【—— Bạch Liễu chỉ mới 14 tuổi. 】

Thần Điện hỗn loạn, roi của Bạch Liễu va chạm với kỹ năng gấp không gian của Lục Dịch Trạm, bị gấp lại thành nhiều mảnh, nhấp nháy lập lòe rơi xuống đất. Cổ tay phải Bạch Liễu bị đánh gãy, trọng kiếm của Lục Dịch Trạm cắm chặt mắc kẹt trên tường, vai anh bê bết máu, gắng gượng muốn đứng lên, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Một nửa khuôn mặt của Lục Dịch Trạm bị máu nhuộm đỏ, còn áo sơ mi của Bạch Liễu thấm đẫm máu chỉ còn phần lưng là trắng bệch.

Hai người nhìn nhau, đồng thời từ bỏ vũ khí, tay không lao về phía đối phương.

Phương Điểm lật sang trang.

【Bạch Liễu mười bốn tuổi là một đứa trẻ rất kỳ lạ. Anh đã nghĩ cậu ấy là một con quái vật, nhưng cậu ấy lại biết khóc, biết cười, thích đọc truyện cổ tích, thậm chí còn nhớ một câu mà anh đã tùy tiện nói. Cậu ấy còn lạnh lùng cảnh cáo anh không được tự mình đa tình, cậu ấy đọc sách không phải vì anh khuyên cậu ấy, mà vì tự cậu ấy muốn đọc nó thôi.】

【Cậu ấy… trông không giống một con quái vật.】

【Em đã nói với anh, không thể nhìn thế giới bằng ánh mắt nhìn quái vật.】

【Cho dù tương lai của họ như thế nào, vào lúc này đây họ đều là con người. 】

【Anh là con người, Bạch Liễu là con người, Sầm Bất Minh là con người, cựu đội trưởng đội 2 cũng là con người, tất cả đều là con người, đều có dục vọng, có tình cảm, có thứ để đấu tranh, có mục tiêu muốn làm cho được ——】

【——và cũng có người muốn bảo vệ. 】

【Hiện thực sở dĩ là hiện thực không phải vì trò chơi không thể đăng nhập, mà bởi vì trong hiện thực có những thứ mà chúng ta muốn bảo vệ, cho dù những thứ đó chỉ là một món đồ chơi của Tà Thần, nhưng đối với chúng ta, chúng đáng giá để chúng ta đánh đổi mọi thứ để trở thành quái vật, và thậm chí biến quái vật thành con người vì điều này. 】

【 Quái vật không thể mãi mãi là quái vật, con người cũng không thể mãi mãi là con người. 】

Lục Dịch Trạm đè Bạch Liễu xuống đất, nước mắt rơi lã chã, hung hăng đấm hắn một cái thật mạnh: "Bạch Liễu!! Cậu đừng tiếp tục nữa!"

"Cậu vì thắng giải đấu mà đã làm rất nhiều chuyện rồi!!"

"Nếu còn tiếp tục, cậu sẽ mất nhiều hơn nữa!"

Lục Dịch Trạm giữ chặt bả vai và cánh tay của Bạch Liễu dưới đất, đấm hắn hết lần này đến lần khác —— đây là thủ đoạn

anh hay áp dụng với phạm nhân.

Người Bạch Liễu bê bết máu, tay chân đầy vết bầm tím, nhưng thân thể Lục Dịch Trạm cũng chẳng khá hơn là bao, mũi bị đánh gãy lệch sang một bên, mặt sưng vù, đôi mắt vốn dĩ luôn đau khổ hay dịu dàng tràn đầy. một loại cảm xúc mãnh liệt chưa từng có, cứ nhìn chằm chằm vào Bạch Liễu, dường như sẵn sàng lại xông vào bất cứ lúc nào.

Bọn họ không chút lưu tình, hung hăng tàn bạo đấm đá vào nhau.

Nước mắt Lục Dịch Trạm trào ra, anh đưa tay lên lau nước mắt đến khi máu me bê bết dính đầy mặt, sau đó ngẩng đầu lên, cố kìm lại tiếng nức nở hỏi: "Bạch Liễu, ý nghĩa tồn tại của cậu là gì?"

"—— chỉ để trở thành một con quái vật đối đầu với tôi sao?"

"Chẳng lẽ cậu không phải là con người sao?"

【…Trong quãng thời gian dài đăng đẵng của anh, mười năm anh ở bên em và Bạch Liễu là mười năm hạnh phúc nhất mà anh từng có.】

【Ở bên cạnh hai người, anh thường quên đi trách nhiệm của mình, quên rằng mình đang tham gia trò chơi với Tà Thần. Anh biết rõ đây chỉ là một trò chơi, nhưng vì sự tồn tại của hai người, anh đã hy vọng điều này trở thành hiện thực biết bao.】

【 Anh không muốn đem đạo cụ trò chơi vào hiện thực, cũng không muốn đổi điểm trò chơi lấy tiền thật, tất cả đều là do anh tự mình trốn tránh mà thôi. 】

【Anh nghĩ rằng chỉ cần mình sử dụng những đồ vật trong trò chơi ít lại thì trò chơi sẽ hiện diện trong thế giới này chậm hơn một chút, nhưng anh đã nhìn thấy tương lai, anh biết rằng sự thật sẽ không như anh mong muốn. 】

【Cái kết và tương lai rồi sẽ đến như định sẵn. 】

【——Giống như ngay từ ban đầu anh đã biết rằng anh không thể tổ chức đám cưới với em, và anh không thể kết hôn với em. 】

“Nhưng tôi không muốn làm người nữa.” Bạch Liễu ngẩng đầu lên, khuôn mặt bị Lục Dịch Trạm đánh gần như biến dạng, chỉ có đôi mắt đen kia vẫn trong veo như cũ. Giọng hắn khàn khàn, nhưng vẫn rõ ràng, “Tôi thà làm một con quái vật bị họ vây quanh.”

“Cũng không muốn làm người cô độc một mình.”

Con ngươi của Lục Dịch Trạm co lại.

Anh nhìn thấy Bạch Liễu khóc.

“Tôi còn có gì để mất đây…” Bạch Liễu chậm rãi đứng dậy, nâng khuôn mặt đầy máu, khàn giọng nói: “Thời khắc bị Thần lựa chọn tôi đã mất đi tương lai của mình rồi, chẳng phải đã chú định như vậy sao?”

“Lục Dịch Trạm, cậu đã nhìn thấy tương lai này, phải không?”

“Cậu biết tôi thậm chí sẽ tự mình giết cậu.”

Bạch Liễu ngẩng đầu lên, từ trong tay bay ra một thanh trọng kiếm, hắn nắm thật chặt.

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu sử dụng tiền giấy linh hồn của người chơi Nghịch Thần để đăng nhập vào giao diện hệ thống và sử dụng kỹ năng —— (Thẩm Phán Nghịch Thần)】

Lục Dịch Trạm sững sờ nhìn thanh trọng kiếm trong tay Bạch Liễu —— đó là trọng kiếm của anh.

【Từ khi gặp Bạch Liễu 14 tuổi, anh đã biết kết cục của cậu ấy và anh. 】

【Trò chơi này kéo dài ròng rã mười năm, cuối cùng cậu ấy đã thắng. 】

【 Điều duy nhất lúc đầu anh không hiểu là tại sao Bạch Liễu lại khóc khi thắng trò chơi với anh. Cậu ấy luôn thích chiến thắng, nếu thắng thì phải tươi cười hớn hở mới đúng chứ, nhưng bây giờ cuối cùng anh đã hiểu. 】

【Bởi vì cậu ấy đã mất đi người bạn thân nhất của mình. 】

【 Phương đội, chiếc nhẫn này anh tích cóp đã lâu, tích cóp bằng tiền lương của mình, lần đầu tiên nhìn thấy nó, anh đã nghĩ nếu em đeo nó sẽ rất đẹp. 】

【Mặc dù nói điều này không thích hợp cho lắm, nhưng với sự can đảm của anh, có lẽ bức thư này cuối cùng chẳng thể gửi đi, cho nên anh cứ muốn viết rằng ——】

【—— Lấy anh nhé, Phương Điểm. 】

Trọng kiếm đâm xuyên qua tim Lục Dịch Trạm, anh từ từ trượt xuống, máu trên ngực lan rộng ra như một đóa hoa nở rộ, anh ngã xuống vai Bạch Liễu.

Bạch Liễu ngẩng đầu, thần sắc trống rỗng, rõ ràng là hắn ra tay nhưng xem ra cuối cùng người chết cũng là hắn.

“Tiếc quá.” Mí mắt Lục Dịch Trạm chậm rãi rũ xuống, theo Bạch Liễu trên vai trượt xuống đất, máu từ khóe miệng trào ra nhưng trên mặt lại nở nụ cười nhẹ nhõm, “Cuối cùng tôi vẫn tự mình đa tình, đứng chắn trước mặt cậu…”

“…để cậu tự tay giết chết người bạn thân nhất của mình.”

Chương 585

【 hệ thống nhắc nhở: Người chơi Bạch Liễu chiến thắng trò chơi cuối cùng. 】

【Mời người chơi Bạch Liễu nhìn vào hồ nước. 】

Bạch Liễu cúi đầu, hồ nước bị loang máu đỏ rực chậm rãi tách sang hai bên, bên trong truyền đến tiếng vỗ tay nhịp nhàng.

“Quyết đấu tuyệt vời.” Bạch Lục đứng cạnh Phương Điểm trôi lơ lửng, mỉm cười nói: “Dáng vẻ con xử quyết người yêu của cô ta có chút phong thái của ta rồi.”

“Ta vừa mới dung hợp ký ức của cô ta với ký ức của dòng thế giới này, để cô ta tận mắt nhìn thấy toàn cảnh người yêu của mình, tức là Nhà tiên tri bị xử quyết.”

“Thật tình cờ là Nhà tiên tri đã thua trò chơi, con xử quyết trước mặt cô ta, giúp ta tiết kiệm được không ít thời gian.”

Bạch Liễu nhìn Phương Điểm bị treo lơ lửng, khoảnh khắc hắn chạm mắt với Phương Điểm, hắn đờ người ra.

【 Thần ban cho tạo vật, người yêu, bạn bè và người thân. 】

【Rồi lại tước đoạt hết từ trên người tạo vật, dùng để chế tạo thống khổ, sản xuất linh hồn.】

“Ôn chuyện xong rồi, bây giờ chúng ta tiến vào nghi thức thừa kế Tà Thần.” Bạch Lục trượt ngón tay xuống, một cánh cửa chạm khắc cũ kỹ xuất hiện dưới đáy hồ nước. Ông ta mở cửa ra, trong nháy mắt đó vô số quả cầu màu lam bạc tuôn ra ồ ạt từ sau cánh cửa.

Bạch Lục lập tức dung nhập vào những khối cầu này, chỉ để lại thanh âm tươi cười vang vọng: “Đó chính là giết chết Tà Thần cũ ta đây, con liền có thể trở thành vị thần chân chính.”

“Nhưng mà thực lực hiện giờ của con còn lâu mới giết được ta.”

“Nhưng con đã đến đây rồi, ta sẽ tâm sự với con về trách nhiệm và công việc của một Tà Thần.”

“Con cũng biết rồi đó, ta là sản phẩm của cánh cổng. Ta sinh ra là để canh giữ cánh cổng. Một bên cánh cổng là hàng hà sa số dị đoan ô nhiễm màu lam bạc, và một bên là dòng thế giới không ngừng sinh ra từ cơ thể ta.”

“Con có muốn biết, cánh cổng ra đời như thế nào không?”

Bạch Liễu khép hờ hai mắt, trước mắt có rất nhiều khối cầu quầng sáng hội tụ lại với nhau, chói chang đến mức không thể mở mắt, hắn nhìn về phía Phương Điểm, duỗi tay ra muốn chộp lấy cô, nhưng lập tức Phương Điểm bị những quầng sáng dày đặc này nuốt chửng, không còn nhìn thấy đâu nữa.

Người cuối cùng bên cạnh hắn giờ cũng biến mất.

Những quả cầu này tạo thành một bức tường bao quanh Bạch Liễu và giam cầm hắn khiến hắn không thể di chuyển, giọng nói của Bạch Lục ẩn trong những quả cầu này, cười như không cười vang vọng khắp nơi.

“Vốn dĩ ban đầu không có cánh cổng này. Rồi khi các vị thần cổ xưa tạo ra dòng thế giới, họ phát hiện ra rằng dục vọng của con người sẽ luôn dẫn đến sự hủy diệt của thế giới và sinh ra một số dị đoan kỳ lạ làm ô nhiễm nó. Để dòng thế giới vận hành một cách hòa bình, đồng thời để bảo vệ con người, họ quyết định phải tập hợp tất cả những dục vọng nguy hiểm do con người tạo ra trong dòng thế giới lại với nhau.”

“Để giam cầm những dục vọng này, họ đã tạo ra cánh cổng và ta. Ta là người bảo vệ cánh cổng, là hiện thân của cánh cổng. Điều ta phải làm là thanh lọc, đáp ứng những dục vọng của con người, và phải vĩnh viễn giam cầm những dục vọng nguy hiểm của con người bên phía sau cánh cổng này.”

“Vì vậy một bên cánh cổng là ánh sáng và trật tự, bên còn lại là hỗn độn và bóng tối, ta chỉ cho phép dòng thế giới ánh sáng đi về phía ánh sáng, dòng thế giới bóng tối đi về bên bóng tối.”

“Nhưng theo thời gian, những vị thần đó đã ngã xuống, chỉ còn ta tồn tại, bởi vì dục vọng của con người là vô tận, chỉ cần dục vọng xấu xa của họ tồn tại, ta sẽ tồn tại.”

Bạch Lục cụp mắt xuống, ông ta nhìn quang cầu xung quanh, thở dài gõ nhẹ một cái:

“Nhưng rồi thời gian cô độc quá lâu, dần dần ta bắt đầu không còn hứng thú với chuyện bảo vệ nhân loại nữa, vì thế ta mới thả một ít dục vọng nguy hiểm và dị đoan bên kia cánh cổng vào đây.”

“Quả nhiên chuyện thú vị hơn nhiều.” Tiếng cười Bạch Lục càng thêm mơ hồ, “Ta phát hiện khi không có cánh cổng làm khách quan ràng buộc, thế giới hai bên cánh cửa cũng chẳng có gì khác biệt.”

“Dục vọng của con người đều xấu xa tà ác như nhau.”

“Hứng thú bảo vệ nhân loại của ta càng lúc càng giảm, nhưng thời điểm ta được tạo ra, ta không thể rời khỏi cánh cổng này, trừ khi có người thích hợp hơn xuất hiện, nếu không ta chỉ có thể tồn tại như một cánh cửa.”

“Nhưng muốn canh cửa thì cần phải giữ vững tỉnh táo và lý trí dưới sự xâm chiếm của dục vọng cùng ô nhiễm, hơn nữa linh hồn bản thân cũng phải nhất định đủ mạnh mẽ.”

“Ta đã thử nhiều phương pháp ở các dòng thế giới khác nhau, phát hiện ra rằng thống khổ là một tiêu chí quan trọng để lựa chọn chất lượng linh hồn.”

“Linh hồn càng thống khổ thì càng giữ được sự tỉnh táo trong dục vọng.”

Bạch Lục khẽ cười một tiếng: “Mà ta tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được con, Bạch Liễu.”

Quả cầu trong nháy mắt tản ra, Bạch Lục xuất hiện trước mặt Bạch Liễu, ông ta cười khẽ nhìn Bạch Liễu co rút đồng tử:

“Linh hồn của con đủ để gánh chịu dục vọng của tất cả các dòng thế giới, con thích hợp làm Tà Thần canh giữ cánh cổng hơn ta.”

“Hiện giờ ta sẽ mở cổng, dị đoan và quái vật ở một bên cánh cổng sẽ đổ xô sang phía bên kia, tức là phía bên các dòng thế giới bình thường, tất nhiên —— “

“—— Bao gồm cả dòng thế giới 658 nơi con đang sống.”

Bạch Lục gõ gõ một cái, cánh cửa hoàn toàn mở ra, chùm sáng màu lam bạc trong nháy mắt lao ra ngoài.

Trong chớp mắt đó, bụi đất màu lam bạc phía sau cánh cửa nhanh chóng ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng, bên trong là đủ loại cảnh tượng dị đoan kỳ quái, khuôn mặt vặn vẹo gớm ghiếc, mà bên kia, 657 dòng thế giới đã bị Bạch Lục ô nhiễm trước đó đang chậm rãi tiến tới gần cửa, bên trong là quả cầu ánh sáng lập lòe chớp tắt liên hồi —— dòng thế giới 658 của hắn.

“Tà Thần thay thế cần phải mở cửa, sau khi mở cửa, dòng thế giới hai bên sẽ dịch chuyển tới gần giữa cửa.” Bạch Lục cười khẽ nói, ““Bởi vì Tà Thần đời trước, cũng chính là ta, đã sắp ngã xuống. Trong khoảnh khắc ta ngã xuống, cánh cổng sẽ

biến mất, hai bên dung hợp với nhau, bóng tối sẽ tràn về bên ánh sáng, bên ánh sáng cũng đi về bên bóng tối."

"Tức là, hai bên cửa sẽ bị đảo ngược."

"Điều con phải làm chính là hấp thu tất cả dục vọng của các dòng thế giới trong khoảnh khắc nghịch chuyển đó, đồng thời phải giữ vững được sự tỉnh táo thì việc thay thế sẽ hoàn thành."

Bạch Liễu ngẩng đầu lên, máu tươi nhỏ giọt xuống cằm, thanh âm khàn khàn: "Vậy còn ông, tôi không cần giết chết ông sao?"

"Không cần." Bạch Lục rốt cục cười đi ra từ trong quả cầu ánh sáng, "Ta là hiện thân của dục vọng."

"Khi con hấp thụ tất cả dục vọng, ta sẽ không tồn tại nữa, hay nói cách khác, con sẽ sinh ra thay thế ta."

"Nhưng tương ứng, những ký ức tồn tại của ta cùng ký ức của tất cả các hợp chất diễn sinh trong 658 dòng thế giới cũng sẽ bị con hấp thu, con sẽ trở thành một trong số chúng ta."

Bạch Lục cười rất thân thiện: "Không biết khi đó con có còn là con hay không."

"—— Hoặc biết đâu con sẽ trở thành ta tiếp theo không chừng."

“Bây giờ, chúng ta bắt đầu thay thế.”

“À, ta đã quên nhắc nhở thân thiện cho con biết.” Bạch Lục cười tủm tỉm nhìn Bạch Liễu, “Trong thời gian thay thế, con làm cửa không thể cử động.”

“—— Con chỉ có thể trơ trọi, cô độc một mình, nhìn tất cả các dòng thế giới bị ô nhiễm, hư hỏng và bị phá hủy trước mặt con.”

“Ai nói cậu ấy chỉ có một mình!” Trong quả cầu ánh sáng bay ra một thanh trọng kiếm cắt đứt quả cầu đang giam giữ Bạch Liễu, một giọng nữ trong trẻo và ấm áp từ quả cầu truyền đến: “Còn có tôi ở bên cạnh cậu ấy!”

Thời khắc Bạch Liễu từ trên tường cầu ánh sáng rơi xuống đất vẻ mặt hắn kinh ngạc sửng sốt, lúc ngã xuống thậm chí bởi vì bị thương mà lảo đảo một chút, được người đỡ mới đứng lên được.

“Cậu có sao không?” Giọng nói và nụ cười của Phương Điểm vẫn như cũ, “Chị không tới trễ chứ?”

“Tại sao…” Bạch Liễu không thể tin nổi ngẩng đầu lên, lần đầu tiên không nhịn được khóc rống lên, “Còn ở bên cạnh tôi?”

“Tôi muốn trở thành Tà Thần.”

“Thì sao?” Phương Điểm bình tĩnh nói: “Tà Thần cũng là người.”

“Tà Thần cũng có thể chia thành tốt xấu.”

“Nếu như cậu thật sự trở thành Tà Thần, chị tin tưởng cậu nhất định sẽ là Tà Thần tốt.”

【Em nghĩ Bạch Liễu là người tốt.】

“Tà Thần tốt ư?” Bạch Lục khẽ cười một tiếng, “Nói xàm nói bậy.”

Ông ta rũ mắt xuống, phất tay hướng phía dưới, hai bên cánh cửa gần Bạch Liễu hoàn toàn mở ra, bên trong bụi mù màu lam bạc giống như một trận bão tuyết nhắm ngay trước mặt Bạch Liễu lao tới, trong nháy mắt hóa thành đủ loại quái vật và dị đoan, hung ác xâm chiếm dòng thế giới bên này cánh cửa.

Chỉ trong tích tắc, đôi mắt Bạch Liễu biến thành màu xanh bạc, vô số dục vọng và cảnh mộng của con người tràn vào não hắn, thổi bay linh hồn hắn vào hư không, khiến hắn không thể động đậy.

……không muốn.

Bạch Liễu gần như dùng hết sức lực quay đầu lại nhìn về phía dòng thế giới 658 ánh sáng lập lòe. Dưới luồng sáng màu lam

bạc, nó bắt đầu trở nên tối tăm mờ mịt, sắp sửa đi đến bên kia cánh cửa.

…Hắn không muốn quên đi dòng thế giới này.

Hắn không muốn nhìn thấy dòng thế giới này bị phá hủy trước mặt mình.

Cho dù hắn có trở thành Tà Thần, cho dù sau này hắn có vô tận dòng thế giới giới, nhưng hắn cũng không muốn trơ mắt đứng nhìn dòng thế giới giới đã đưa mình đến thời điểm này bị hủy diệt như vậy.

“Tôi sẽ không để bất kỳ dòng thế giới nào bị ô nhiễm.” Phương Điểm giơ cao trọng kiếm chắn trước mặt Bạch Liễu, cô đứng ở trước cửa, đối mặt với dị đoan cuồn cuộn không ngừng tràn tới, cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt hung ác và kiên định, giơ cao trọng kiếm vung xuống, “Tôi sẽ không để Bạch Liễu chứng kiến dòng thế giới của cậu ấy bị ô nhiễm!”

“Quang Minh Thẩm Phán!”

Một quầng sáng trắng tinh khổng lồ phát ra từ trọng kiếm của Phương Điểm quét ngang đám quái vật, buộc chúng phải hét lên và rút lui sau cánh cửa, trong lúc đó Bạch Liễu thẫn thờ nhìn bóng lưng của Phương Điểm đối diện với ánh sáng.

Tay phải cô nắm chặt trọng kiếm, trong ánh sáng mờ mịt, giọng nói của cô đầy kiên định bình thản: “Tôi tuyệt đối sẽ không để dị đoan bước qua cửa.”

Trong lúc hỗn loạn, ý thức Bạch Liễu đã bị dục vọng ăn mòn trở nên có chút mơ hồ, hắn chỉ nhớ mình đã nhìn thấy lũ dị đoan bên kia cửa không ngừng bò ra ngoài, còn Phương Điểm thì gào lên đánh chúng trở về. Cô hết lần này đến lần khác đứng bên cạnh hắn, vỗ vai hắn để giữ cho hắn tỉnh táo, hết lần này đến lần khác cô dùng thân thể của mình ngăn cản dòng thế giới và phía trước hắn, bảo vệ bọn họ.

Không bao giờ rút lui, không bao giờ thừa nhận thất bại.

Bạch Lục thở dài: "Cô thật sự là nhân loại kiên cường nhất mà ta từng gặp qua."

"Khụ khụ…" Phương Điểm lau khóe miệng vết máu, cười ngẩng đầu, "Không phải tôi không chịu nhận thua."

"Tôi biết tôi không thể đánh bại ông, cho nên tôi chỉ là không muốn thua."

"Những người tôi yêu quý luôn ở phía sau tôi, linh hồn và niềm tin của họ chống đỡ cho tôi, nếu tôi dễ dàng nhận thua ____"

Đôi mắt của Phương Điểm đỏ hoe, cô mỉm cười vung vẩy thanh trọng kiếm của mình: "—— vậy thì chẳng phải giá trị hy sinh của họ sẽ thực sự đáng khinh như Tà Thần là ông đã nói sao?"

Kết thúc trận chiến, Phương Điểm toàn thân vết thương chằng chịt, máu me đầm đìa đứng trước mặt Bạch Liễu, Bạch Liễu ngước nhìn cô, khẽ khàng nói: “Tôi đã giết Lục Dịch Trạm.”

“Chị biết, chị thấy rồi.” Phương Điểm dừng một chút, cô lại đặt trọng kiếm lên vai, hít sâu một hơi, “Nhưng chị không chỉ chứng kiến cậu giết anh ấy, chị còn nhìn thấy bức thư anh ấy để lại cho chị.”

“Trong thư Lục Dịch Trạm nói rằng anh ấy đã sớm biết kết cục này, và anh ấy cũng đã chấp nhận nó.”

“Cho nên chị tin rằng cậu cũng đã biết.” Phương Điểm quay đầu lại, người phụ nữ toàn thân đầy máu lúc này đang cười rạng rỡ, thậm chí còn nháy mắt với Bạch Liễu, “Cho nên chị đoán, đây chỉ là một mánh khóe nho nhỏ giữa hai người bạn để lừa gạt Tà Thần thôi phải không?”

“Chị cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu cái bí mật nho nhỏ đó của hai người đâu.”

Phương Điểm lại vung trọng kiếm chém giết dị đoan, thanh âm trở nên nặng nề mà uy nghiêm: “Nhưng khi mọi chuyện kết thúc rồi thì không được giận dỗi như vậy nữa!”

Cánh cửa cách Phương Điểm càng ngày càng gần, Bạch Liễu nhìn thấy Phương Điểm lảo đảo đứng dậy, trên lưng và bả vai đều là vết thương, vào giờ phút đó, cô quay đầu lại nhìn Bạch Liễu, bỗng dưng như thể thần giao cách cảm, cô mỉm cười, mái tóc dài bị gió thổi tung, Phương Điểm dùng khẩu hình cười nói với Bạch Liễu:

【 Đừng sợ nói lời tạm biệt với những người cậu yêu thương, Bạch Liễu. 】

【Chúng ta rồi sẽ gặp lại nhau. 】

【Chị tin cậu sẽ mang tất cả chúng ta trở lại thế giới này. 】

Chương 586

Cánh cửa nhảy về phía trước nuốt chửng Phương Điểm, không khí lưu chuyển thoáng qua, một sợi dây cột tóc hình con bướm chấm bi rơi xuống.

Bạch Liễu từ trong đám tinh cầu chậm rãi rơi xuống, một cái quang cầu từ trong cơ thể hắn bay ra, chậm rãi trôi đi xa, Bạch Liễu thất thần đưa tay ra, hắn nhìn thấy trên tay mình là một cái bao tay da đen sáng bóng, và tiếng cười của Bạch Lục văng vẳng trong đầu.:

【 Con đã hoàn toàn dung hợp với ta. 】

【Hiện giờ con đã là Tà Thần mới. 】

【Tiếp theo, hãy dung hợp dục vọng của tất cả các hợp chất diễn sinh trong những dòng thế giới khác, con sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. 】

“Dung hợp… thì ra là thế này.” Bạch Liễu cụp mắt xuống, đứng lặng một chỗ không nhúc nhích nhìn chằm chằm sợi dây buộc tóc hình con bướm chấm bi rơi dưới chân mình, “Những hợp chất diễn sinh đó cũng là vật dẫn của ông giống như tôi, phải không? “

“Những hợp chất diễn sinh đó cũng đã từng thắng trò chơi và muốn thành thần, ông cũng đã biến họ thành thần giống như

ông đã biến tôi thành thần, nhưng rồi chẳng bao lâu sau, sau khi họ dung hợp với ý thức hoặc dục vọng của ông, họ sẽ bị ông cắn nuốt.”

“Điều ông tìm kiếm không phải là Tà Thần mới, mà là một vật dẫn mới.”

【Có thể nói là vậy, nhưng cũng không hoàn toàn là vậy.】 Bạch Lục cười khẽ trả lời: 【chỉ là ta không tìm được vật dẫn có thể chống cự lại sự cắn nuốt của ta, tất cả bọn họ đều quá dễ dàng trầm luân theo những dục vọng diễn sinh của ta.】

【nếu như con thật sự có thể làm cho ta biến mất, ta sẽ vô cùng cảm ơn con.】

“Tôi sẽ không dung hợp dục vọng của những hợp chất diễn sinh kia.” Bạch Liễu ngẩng đầu, hắn vung tay lên, vô số dòng thế giới tản ra chung quanh hắn, hắn bấm vào dòng thế giới thứ nhất, trong con ngươi sáng lên hào quang, “Tôi cũng sẽ không trở thành vật dẫn mới của ông.”

“Tôi sẽ làm cho cái gọi là trò chơi của Tà Thần kết thúc ở đây.”

Giọng nói Bạch Lục có chút kinh ngạc: 【con muốn làm gì?】

Bạch Liễu ngước mắt lên: “Ta muốn dung nạp tất cả dòng thế giới, vào điểm lưu trữ ông thiết lập lúc ban đầu trước khi mọi thứ bắt đầu, giết hết tất cả những hợp chất diễn sinh của ông ____”

“—— bao gồm cả chính bản thân tôi.”

Luồng sáng màu lam bạc không ngừng tràn ra từ trong thân thể Bạch Liễu, các dòng thế giới được Phương Điểm bảo vệ đến cuối cùng tập trung xung quanh Bạch Liễu, vầng hào quang ấm áp chiếu sáng khuôn mặt của Bạch Liễu, trên mặt hắn dường như có rất nhiều biểu cảm lại dường như chẳng có bất kỳ biểu hiện nào, chỉ có một loại bình thản như đã sắp xếp xong xuôi kế hoạch cho chính mình.

Bạch Liễu vươn tay kéo một dòng thế giới, ánh sáng của dòng thế giới này đã vẩn đục hơn phân nửa, lơ lửng nằm trong lòng bàn tay Bạch Liễu nhưng vẫn không chịu yên phận chút nào, cứ lắc lư đung đưa từ bên này sang bên kia, muốn xuyên qua thân thể hắn đi tới bên kia cánh cửa, Bạch Liễu rũ mắt duỗi tay luồn vào trong dòng thế giới này, lấy ra một thứ gì đó.

【 hệ thống nhắc nhở: Tà Thần Bạch Liễu đang tải điểm thiết lập dòng thế giới 001. 】(*)

【Thì ra là vậy. 】 Bạch Lục khẽ cười một tiếng, 【 Con muốn trở thành Tà Thần là để sở hữu tất cả các điểm thiết lập ban đầu của mỗi dòng thế giới, nắm quyền thiết lập lại các dòng thế giới trong tay. Ta rất tò mò, trên phi thuyền có nhiều điểm lưu trữ như vậy, làm sao con đoán được ta giấu điểm thiết lập lại trong dòng thế giới? 】

“Bởi vì… ” Bạch Liễu ngẩng đầu nhìn về phía dòng thế giới, “Bọn họ đều nói với tôi rằng, đừng sợ hãi biệt ly, cuối cùng rồi chúng tôi sẽ gặp lại nhau.”

“Vậy thì nhất định phải có một thứ gì đó, một thứ gì đó có thể bắt đầu lại.”

“Mà đây là một trò chơi. Thứ duy nhất có thể khởi động lại trò chơi là thiết lập lại.”

【 Quả đúng là vậy. 】 Bạch Lục hào hứng nói, 【Nhưng Bạch Liễu à, con phải suy nghĩ thật kỹ, thiết lập lại có thể khởi động lại trò chơi, cũng có thể thu thập và tái sinh những linh hồn đã bị hủy hoại của họ. 】

【Nhưng ký ức của con người thì sẽ không thể thiết lập lại. 】

【Sau khi con thiết lập lại, họ sẽ bị tước đi thân phận người chơi, chỉ còn là một nhóm NPC mà thôi, vì vậy họ sẽ không còn nhớ người chơi là con. Dấu vết về sự tồn tại của con và ký ức của người khác về con sẽ biến mất hoàn toàn, vĩnh viễn không tìm lại được nữa. 】

【—— Bao gồm cả tình cảm mà họ dành cho con. 】

【 Nhưng hiện giờ đó lại là thứ mà con khao khát nhất, đúng không? Sau khi thiết lập lại, bất kể là tình bạn của Mục Tứ Thành, Mộc Kha, Đường Nhị Đả, Lưu Giai Nghi, hay tình cảm gia đình của Phương Điểm và Lục Dịch Trạm, và cả tình yêu của Tawil dành cho con, tất cả đều sẽ biến mất. Thậm chí bởi vì thân phận Tà Thần của con mà họ còn xem con là kẻ thù. 】

【 Con thật sự muốn thiết lập lại 658 dòng thế giới để rồi sau đó lẻ loi cô độc, dựa vào ký ức của riêng mình bảo vệ bọn họ

sao?】

【Điều này thật không công bằng với con.】

Dòng thế giới số 001 đục ngầu bao bọc lấy Bạch Liễu, hắn từ từ ngã xuống đất, đây là cảnh tượng dòng thế giới 001 chuẩn bị bắt đầu trận chiến quyết định, đối diện với hắn là Quân đoàn Thẩm phán Thập tự chinh và Bạch Lục đang giằng co với nhau trong Thần Điện.

Bạch Liễu nhìn thấy Lục Dịch Trạm lúc trẻ và Phương Điểm đang ôm lấy anh, hắn lặng lẽ đứng đó, quan sát một lúc, nhưng rồi chẳng mấy chốc bị phát hiện. Cả nhóm người kinh ngạc nhìn Bạch Lục thứ hai xuất hiện trong Thần Điện, Lục Dịch Trạm và Phương Điểm nhanh chóng rút trọng kiếm ra chĩa vào hắn, sự thù địch tràn ngập trong ánh mắt: “Anh là ai?”

【 Con thấy đấy, tình cảm của con người thật mong manh.】

【Nếu họ không nhớ con, họ sẽ không có tình cảm với con.】

Bạch Lục cười nói:

“Nhưng tôi nhớ.” Bạch Liễu nhướng mắt, “Tôi vĩnh viễn sẽ không quên.”

Bạch Liễu nhìn Bạch Lục đang chuẩn bị giao kết khế ước với Phương Điểm, rút súng ra nhắm vào ông ta, bình tĩnh nói, “Tôi sẽ không bao giờ quên.”

“Chính những điều này đã khiến tôi thay đổi từ hợp chất diễn sinh của ông thành Bạch Liễu.”

【 Con điên thật rồi. 】 Thanh âm Bạch Lục tràn đầy ý cười, 【 Biện pháp giết chết ta mà con nghĩ ra được chính là thế này sao? Trở thành vật dẫn cuối cùng của ta, sau khi xác định ta không có năng lực tạo ra vật dẫn mới thì lại giết chết tất cả vật dẫn. Đúng là tuy rằng ta sẽ không còn tồn tại, nhưng con cũng sẽ không tồn tại. 】

“Vậy thì cứ không tồn tại đi.” Bạch Liễu cụp mắt xuống, cục dị đoan phía sau hắn đã nháo nhào kinh ngạc nhưng hắn không quay đầu nhìn lại, “Tôi không thích thế giới có thần.”

Bạch Liễu bóp cò, viên đạn xuyên qua Bạch Lục trong nháy mắt, Bạch Liễu dường như cũng bị trúng đạn, cơ thể hắn ngã ra sau, kịch liệt chấn động trong chốc lát.

Trên vai hắn xuất hiện vết nứt rõ ràng, Phương Điểm và Lục Dịch Trạm kinh ngạc nhìn Tà Thần này vừa giết Tà Thần kia, định bước lên hỏi gì đó, nhưng Bạch Liễu đã đẩy cửa ra, quay người bỏ đi.

Giây tiếp theo, thế giới chập chờn, chìm vào bóng tối rồi đóng lại.

【 hệ thống nhắc nhở: Dòng thế giới 001 đang xóa dấu vết trò chơi của người chơi Bạch Lục, tiến hành thiết lập lại. 】

……

【 hệ thống nhắc nhở: Tà Thần Bạch Liễu đang tải điểm thiết lập dòng thế giới 002. 】

Ngay khi Bạch Lục 14 tuổi chuẩn bị đưa tay ra để giao dịch với Ngô Thụy Thư, Bạch Liễu lạnh lùng ném ra một quân bài poker cắt đứt tay phải của hắn.

Cùng lúc đó, tay phải của Bạch Liễu cũng bắt đầu vỡ vụn, bức tượng Ngô Thụy Thư trong Thần Điện chậm rãi thức dậy.

Bạch Liễu nhìn Lục Dịch Trạm run rẩy tát vào khuôn mặt hoang mang của Ngô Thụy Thư, rũ mắt xuống, quay người rời đi.

【 hệ thống nhắc nhở: Dòng thế giới 002 đang xóa dấu vết trò chơi của người chơi Bạch Lục, tiến hành thiết lập lại. 】

……

【 hệ thống nhắc nhở: Tà Thần Bạch Liễu đang tải điểm thiết lập dòng thế giới 0317. 】

Thời điểm Bạch Lục nửa thật nửa giả đưa ra yêu cầu chơi Truth or Dare với Lục Dịch Trạm, Bạch Liễu đã đứng sẵn bên cửa sổ. Lúc Sầm Bất Minh rút súng ra, Bạch Liễu cũng rút súng ra, nhắm vào Bạch Lục đang tươi cười chơi trò chơi trong phòng thẩm vấn.

Đồng thời, trong kho lưu trữ của Cục quản lý dị đoan, hồ sơ ký lục của Sầm Bất Minh lặng lẽ biến mất không dấu vết.

Vết nứt trên da Bạch Liễu đã lan ra phía sau lưng hắn.

【 hệ thống nhắc nhở: Dòng thế giới 0317 đang xóa dấu vết trò chơi của người chơi Bạch Lục, đang tiến hành thiết lập lại. 】

……

【 hệ thống nhắc nhở: Tà Thần Bạch Liễu đang tải điểm thiết lập dòng thế giới 0369.】

Trên sân thi đấu, trong khoảnh khắc Daniel nổi điên bắn Tô Dạng, Bạch Liễu rút roi hất bay khẩu súng của Daniel, đồng thời lấy ra một khẩu súng bắn vỡ linh hồn chĩa vào Bạch Lục bên cạnh.

Trận đấu kết thúc sớm, sắc mặt Đường Nhị Đả tái mét, cả hai vừa sống sót trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, ôm chầm lấy nhau.

Vết rạn vỡ của Bạch Liễu đã lan sang đùi và cánh tay, hồ sơ của Đường Nhị Đả trong Cục Dị đoan biến mất.

【 hệ thống nhắc nhở: Dòng thế giới 0369 đang xóa dấu vết trò chơi của người chơi Bạch Lục, tiến hành thiết lập lại. 】

……

【 hệ thống nhắc nhở: Tà Thần Bạch Liễu đang tải điểm thiết lập dòng thế giới 0658.】

Bạch Liễu đến viện mồ côi 10 năm trước, hắn nhìn thấy mình ở tuổi 14 chưa gặp Tạ Tháp, ăn một mình, đọc sách một mình và cô độc lẻ loi lẩn quẩn trong giáo đường.

【 Con muốn giết nó thật sao? 】 Bạch Lục trong đầu Bạch Liễu cười thầm hỏi, 【 Những Bạch Lục trước đó quả thật chỉ là những hợp chất diễn sinh thấp kém, buôn lậu rất nhiều dị đoan làm ô nhiễm thế giới. 】

【Nhưng đứa trẻ trước mặt con hiện giờ, con biết rõ nó hơn bất kỳ ai khác. 】

【Chỉ là một đứa trẻ nhân loại bình thường mà thôi. 】

Bạch Liễu đứng phía sau giáo đường, rũ mắt nhìn xuống đứa trẻ ngồi một mình ở hàng đầu tiên của giáo đường chăm chú đọc sách rất lâu. Bạch Liễu 14 tuổi đang xem Slenderman rất nghiêm túc, nhưng xung quanh cậu chẳng có ai, chỉ có những mảng xanh lá cây rời rạc rơi xuống trang sách qua cửa sổ giáo đường, tạo ra một cảm giác đan xen mơ hồ.

Cậu nhóc Bạch Liễu mười bốn tuổi dường như nhận ra có ai đó đang ở đây, cậu quay đầu lại nhìn thấy Bạch Liễu, Bạch Liễu giơ súng lên nhắm vào cậu.

Hắn lúc 14 tuổi đối mặt với một người vô cớ muốn giết mình, sẽ biểu hiện như thế nào?

Bạch Liễu nhớ không nổi, hắn chỉ mơ hồ nhớ rằng, hắn luôn tưởng tượng có người tới giết hắn, sau đó hắn sẽ…

Bạch Liễu nhỏ trước mặt lẳng lặng nhìn hắn một hồi, sau đó nhắm mắt lại.

“Anh tới để giết quái vật là em sao?”

“Vậy anh giết đi.”

… sẽ chấp nhận rằng có người đến giết chết mình.

Bởi vì hắn là quái vật nên việc hắn bị giết là chuyện bình thường, hắn không nên tồn tại trong thế giới không có đồng loại của mình, mọi người xung quanh đã nói với hắn như vậy khi hắn mười bốn tuổi, và hắn coi đó là điều hiển nhiên.

Không ai quan tâm đến hắn, không ai hiểu hắn, không ai… yêu hắn.

Bạch Liễu đặt súng lên bàn trong giáo đường, hắn ngồi bên cạnh Bạch Liễu nhỏ, mở trang đầu tiên của cuốn truyện, rũ mắt xuống dịu dàng nói, “Để anh đọc sách với em.”

“Đọc xong rồi sẽ giết em.”

Bạch Liễu nhỏ ngoan ngoãn ngồi xuống, cậu ngập ngừng một chút, liếc nhìn Bạch Liễu bên cạnh mình, thì thầm hỏi: “Xem hai lần rồi hãy giết em được không?”

“Em rất thích cuốn truyện này.”

Bạch Liễu trầm mặc chốc lát: “Ừ.”

Hắn nghiêng đầu, bình thản nhìn Bạch Liễu nhỏ đẩy sách đến bên cạnh chia sẻ với hắn, trong lòng thầm nghĩ —— mười năm sau nhất định sẽ có rất nhiều người đến bên cạnh em, đọc sách với em.

Họ yêu em, sẽ nấu những món ăn ngon cho em, chơi những trò chơi kinh dị nguy hiểm nhất với em, chen chúc với em trong một căn phòng nhỏ để giữ ấm và tổ chức sinh nhật hàng năm cho em. Em và họ sẽ trải qua mùa đông dài bên nồi lẩu nghi ngút khói như một gia đình hạnh phúc mỹ mãn trong những cuốn truyện cổ tích mà em ghét nhất, và em sẽ không bao giờ cô đơn nữa.

Nhưng thật xin lỗi.

Anh muốn mang họ ra khỏi 【tương lai】 của em.

Khi lật đến trang cuối cùng của cuốn truyện lần thứ hai, Bạch Liễu rút súng ra chĩa về phía Bạch Liễu nhỏ, Bạch Liễu nhỏ cứng người, run rẩy nhắm mắt lại. Tiếp đó, Bạch Liễu rũ mắt,

hắn chậm rãi đảo ngược họng súng lại nhắm vào đầu mình, thanh âm ôn hòa bình thản: “Em ấy không sai.”

“Tôi mới là người làm sai và không nên tồn tại.”

“Pằng ——!”

Tiếng súng vang lên.

【 hệ thống nhắc nhở: Dòng thế giới 0658 đang xóa dấu vết trò chơi của người chơi Bạch Liễu, tiến hành thiết lập lại. 】

Tất cả các dòng thế giới đều được thiết lập lại, thân thể Bạch Liễu trong nháy mắt giống như một cái cây khô héo, tiêu tán thành một đống lá khô rụng đầy đất, trở thành linh hồn lang thang phiêu đãng không ngừng chìm sâu xuống dưới.

Hắn chìm vào trong vũ trụ màu lam bạc, chậm rãi rơi xuống trong không gian như biển sâu, lại rơi xuống, một vầng hào quang chiếu sáng khuôn mặt của Bạch Liễu, hắn mơ hồ mở mắt ra, nhìn thấy hậu trường hệ thống phi thuyền trôi nổi lơ lửng giữa vũ trụ, và phi thuyền cũng không còn quay quanh hậu trường hệ thống nữa, tất cả đều được thiết lập lại, biến thành 658 dòng thế giới màu trắng tinh khiết lần nữa.

【Vật dẫn của ta chính là linh hồn của con. 】 Tiếng cười của Bạch Lục lại vang lên bên tai Bạch Liễu, 【 chỉ cần linh hồn của con không bị hủy diệt, ta sẽ luôn tồn tại. 】

【 con có dũng khí hủy diệt linh hồn của chính mình, để cho con cùng ta biến mất ư? 】

【Nhưng nếu con phá hủy linh hồn của mình, sẽ không còn ai gác cổng để bảo vệ những dòng thế giới mới được thiết lập lại này khỏi sự ô nhiễm. 】

Bạch Liễu quay đầu lại, nơi sâu nhất của vũ trụ là một cánh cửa chạm khắc cũ kỹ đang mở, bụi mù màu xanh bạc tràn ra từ cánh cửa đó, cố gắng làm ô nhiễm các dòng thế giới vừa mới được thiết lập lại, hắn bắt lấy vòng kéo của cánh cửa chạm khắc, hít một hơi thật sâu, muốn đóng chặt cánh cửa lại.

…Chỉ một chút nữa thôi, chỉ cần hắn đóng chặt là trò chơi sẽ kết thúc.

【…Sao ta lại có một hợp chất diễn sinh cứng đầu cứng cổ như con vậy chứ, cánh cửa này không thể đóng được. 】 Bạch Lục bất đắc dĩ thở dài, 【Giống như cánh cửa dục vọng của con người, nó sẽ không bao giờ đóng lại, lúc nào cũng phải có người canh giữ để không cho dị đoan và quái vật tràn vào. 】

【 Con đã phá hủy hết tất cả vật dẫn, không cách nào hấp thu sức mạnh dục vọng được nữa, với năng lượng hiện giờ của con, căn bản không có cách nào đóng cửa lại, cố gắng đóng cửa chỉ làm tổn thương linh hồn của con mà thôi. 】

Bạch Liễu dùng hết sức đóng cửa lại, linh hồn cũng vì thế mà trở nên mơ hồ, thanh âm khàn khàn: "… Có biện pháp đóng cửa vĩnh viễn."

“Không phải trong phó bản phù thủy ông đã nói cho tôi biết rồi sao?”

“【Khoảnh khắc linh hồn dũng cảm và thống khổ rời khỏi cơ thể, nó sẽ biến thành một viên ngọc quý. Viên ngọc này có thể lấp đầy khoảng trống của dục vọng.】”

“Chẳng phải hiện giờ linh hồn của tôi chính là viên ngọc đó, và cánh cửa này là khe hở của dục vọng sao?”

Bạch Lục trầm mặc, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: 【chỉ là giải pháp trên lý thuyết thôi.】

【Nếu như vậy, con sẽ không còn tồn tại trên thế giới này, Bạch Liễu.】

【Linh hồn của con sẽ biến thành chìa khóa đóng lại cánh cửa này, vĩnh viễn tồn tại trên cánh cửa, nhưng con có ý thức, ký ức và tình cảm, con sẽ giống như đám người hóa vàng của Vương quốc vàng, nhưng đám người kia chỉ lấp đầy chiếc đồng hồ cát bằng mười năm thống khổ, còn con, một linh hồn bị biến thành chìa khóa, sẽ phải thống khổ chịu đựng dục vọng trong hàng chục triệu năm, hàng vạn năm, hàng tỷ năm—】

【——Chỉ để cứu những người đã dành cho con một chút tình cảm nhỏ nhoi, điều này thực sự không công bằng với con.】

【Đây không phải là một giao dịch công bằng.】

“Nhưng tình cảm không phải là thứ có thể giao dịch công bằng.” Bạch Liễu cười nhạt, đưa tay chạm vào cánh cửa, trong mắt có quầng sáng, “Tôi cảm thấy đáng giá là được.”

Trong khoảnh khắc tay Bạch Liễu vừa chạm vào thanh chắn cửa, một bàn tay khác đột ngột đồng thời nắm lấy tay hắn. Bạch Liễu giống như bị điện giật dừng lại động tác, hắn ngơ ngác nhìn bàn tay này, sau đó có người gắt gao ôm chặt lấy hắn.

“Thực xin lỗi.” Tạ Tháp ôm lấy linh hồn Bạch Liễu, y rơi lệ, “Tôi tới muộn rồi.”

“Thực xin lỗi.” Tạ Tháp khẽ khàng lặp đi lặp lại ba chữ này, “Thực xin lỗi, tôi nhớ lại quá muộn, tôi quá ngu ngốc để cho em đợi lâu.”

Y nhìn lại quá khứ, cuối cùng nhớ lại tất cả mọi thứ, nhưng khi nhìn thấy linh hồn của Bạch Liễu, y biết rằng mọi thứ không còn thay đổi được nữa.

Bạch Liễu đã trở thành Tà Thần mới.

“Hiện tại nói xin lỗi thì đã muộn.” Bạch Liễu buông ra, hắn ngẩng đầu, ôm lấy Tạ Tháp, nhắm mắt lại, thì thầm nói: “Em phải rời khỏi anh.”

“Đừng!” Lần đầu tiên trên khuôn mặt bình thản thường ngày của Tạ Tháp lộ ra vẻ sợ hãi mà mắt thường có thể thấy được, nước mắt không ngừng rơi xuống, lơ lửng trong không khí thành giọt nước.

Nhưng Bạch Liễu lại nở nụ cười, hắn áp trán vào trán Tạ Tháp, lau đi nước mắt trên mặt y, ôn nhu nói: “Thì ra anh cũng biết sợ, Tạ Tháp.”

“Vậy sao lúc trước anh lại không biết rằng em cũng sợ khi anh rời xa em?”

Tạ Tháp ngẩng đầu lên, nước mắt từ cằm chảy xuống, thanh âm run run: “Tôi sẽ ở bên cạnh em.”

“Tôi sẽ giữ cửa với em.”

“Anh không thể đi cùng em.” Bạch Liễu hơi nhếch khóe môi, “Em không muốn anh đi cùng em.”

“Em muốn anh chờ em.”

“Em muốn hành hạ anh, em muốn anh biết em chờ đợi anh đau đớn như thế nào, em muốn anh biết em ở nơi nào đó trong vũ trụ sâu thẳm nhưng anh lại không thể đến gặp em, em muốn anh sống hạnh phúc nhưng nghĩ đến em lại không vui vẻ nữa.”

“—— Em muốn giống như một Tà Thần, nhận lấy thống khổ từ anh.”

“Từ khi trở thành Tà Thần, em chưa bao giờ thu thập thống khổ từ bất cứ ai, anh phải hiến tế thống khổ cho em, anh là tín

đồ duy nhất của em.”

“Thần sẽ thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào của tín đồ duy nhất.”

Bạch Liễu khẽ rũ mi nhắm mắt lại, ôm lấy Tạ Tháp đang khóc nức nở ôm hôn hắn, không muốn hắn rời đi:

“Vì vậy anh hãy thành tâm cầu nguyện.”

Bạch Liễu ngã vào bên trong cánh cửa, mí mắt dần dần rũ xuống, linh hồn dán sát vào khe cửa:

“…Rồi chúng ta sẽ được gặp lại nhau.”

Cánh cửa đóng kín lại, một vầng hào quang màu xanh bạc bùng lên dữ dội từ đầu kia của cánh cửa.

【 hệ thống nhắc nhở: Tà Thần thay đổi, hai mặt cửa thế giới sắp thiết lập lại… Thiết lập lại thất bại… Thiết lập lại lần nữa… Phát hiện cửa đã đóng, thiết lập lại không thành công…】

【cảnh báo! cảnh báo! Cánh cửa đã bị phong tỏa, hệ thống không thể hấp thụ năng lượng từ đầu kia của cánh cửa, năng lượng không đủ, sắp đóng…】

【Hệ thống trò chơi ngừng hoạt động. 】

- ——oOo—

Chương 587

Mười năm sau.

Mục Tứ Thành một tay cầm ván trượt, ngồi ở ven đường cầm kem ốc quế mút chùn chụt, xem tin tức giải trí trên màn hình lớn ở trung tâm mua sắm bên kia đường ——【 Thần đồng nhí Lưu Giai Nghi 9 tuổi đã vào cấp hai, cha mẹ đều là những người có học vị cao, phụ huynh thẳng thắng chia sẻ cô bé là thiên tài bẩm sinh, hoàn toàn không có bí quyết bồi dưỡng nào. 】

“Chẹp.” Mục Tứ Thành nheo mắt than thở, “Mới ba tuổi đã bắt đầu đọc sách cơ à.”

“Tứ ca!” Lưu Hoài mồ hôi mồ kê nhễ nhại đầy đầu mang theo một túi gà rán đi tới, cậu đưa cho Mục Tứ Thành một lon coca, “Cậu muốn uống coca, ăn gà rán không?”

“Không phải đã bảo cậu đừng mua gà rán rồi sao?” Mục Tứ Thành có chút không hài lòng nói.

“Lúc trước cậu mời tôi ăn gà rán, tôi vẫn không có dịp mời cậu ăn lại, cho nên…” Lưu Hoài gãi đầu, cẩn thận liếc Mục Tứ Thành một cái, “Tứ ca, cậu không vui à?”

“Không có gì.” Mục Tứ Thành cầm lấy túi, dùng ngón tay gắp một cái đùi gà, cắn một miếng, sau đó quay đầu hung hăng

nhìn Lưu Hoài, “Đã bảo cậu không cần tính toán như vậy mà.”

“Chẳng lẽ lần sau tôi tặng cho cậu thứ đắt tiền, cậu liền mua thận để trả lại ân tình cho tôi à?”

“…Chuyện của cha cậu sao rồi?” Thấy Lưu Hoài còn muốn tranh cãi vấn đề 【bạn bè phải có qua có lại】với mình - chủ đề mà họ đã tranh luận không biết bao nhiêu lần, Mục Tứ Thành sốt ruột cắt ngang đổi chủ đề, “Cậu khởi tố kẻ phạm tội bạo lực gia đình đó thuận lợi không?”

“Vẫn đang tiến hành, tuy rằng rất khó thu thập chứng cứ nhưng người dân trong thôn đều sẵn sàng đứng ra làm chứng.” Lưu Hoài ngượng ngùng cười cười, “Xem như cũng có chút thuận lợi.”

“Tứ ca, cậu chơi trượt ván nữa không?”

Mục Tứ Thành từ băng ghế ngồi dậy, làm động tác ném bóng rổ ném lon coca rỗng vào thùng rác, sau đó đắc ý vỗ tay: “Chúng ta về.”

“Sắp thi cuối kỳ rồi, trở về ôn tập thôi, cậu ghi chú lại mấy điểm mấu chốt cho tôi đi, lúc trên lớp tôi không nghe được gì hết, không hiểu sao thầy cô giáo giảng bài cứ như thôi miên ấy…”

“… Tứ ca, cậu vào lớp toàn lăn ra ngủ còn trách thầy cô gì nữa, mấy bài chuyên ngành phải chú ý tập trung nghe giảng…”

Đang nói, Lưu Hoài vừa quay đầu thì thấy Lưu Giai Nghi trên màn hình lớn ở phố thương mại, cậu ta ngẩn ra một lúc, Mục Tứ Thành nhìn theo, nhướng mày: "Sẵn đây nói luôn, đứa nhỏ thần đồng đó cùng họ với cậu đó, có khi 500 năm trước hai người là người một nhà đấy, cậu học giỏi, con bé cũng học giỏi, tướng mạo cũng giống nhau nữa."

"Cảm giác như em gái của cậu ấy."

"Loại anh trai như tôi sao xứng đáng có một em gái lợi vậy chứ?" Lưu Hoài bật cười. Cậu ta nhìn Lưu Giai Nghi trên màn hình lớn, cô bé mặc một chiếc váy nhỏ xinh xắn, ngoan ngoãn trả lời phỏng vấn của giới truyền thông, cảm thán, "Nhưng đúng là hai chúng tôi có quan hệ họ hàng với nhau. Em ấy là con gái của cô tôi, năm đó mẹ em ấy thi đậu đại học, vốn dĩ bị cha tôi kêu tới phụ đạo cho tôi, nhưng thời điểm đó tôi bị cha tôi đánh đập dã man nên ông ta làm gì tôi cũng sợ hết."

"Tôi sợ cô tôi tới đây cũng sẽ bị đánh, vả lại cũng không muốn học hành gì cả, sau rồi từ từ lờ luôn chuyện đó."

"Cô của tôi rất thông minh, con gái của cô ấy cũng thật xuất chúng." Lưu Hoài cười dịu dàng, cậu nhìn Lưu Giai Nghi, "Tôi nhìn Giai Nghi rất vừa mắt, cứ luôn cảm thấy có lẽ không chừng chúng tôi là anh em ruột với nhau trong một kiếp nào đó."

"Nhưng không phải thì tốt hơn."

Lưu Hoài cười tít mắt: "Làm em gái của tôi thì con bé chỉ có nước chịu khổ thôi."

Mục Tứ Thành vừa định nói gì đó thì chuông điện thoại vang lên, cậu cúi đầu nhìn thấy —— 【Người gọi: Viên Tình Tình】

Cậu sững người lại một chút rồi mới trả lời: “Lô?”

“Alo? Bạn học Mục Tứ Thành.” Giọng nói của Viên Tình Tình vẫn nghiêm túc như cũ, “6h chiều thứ bảy này cả lớp ăn liên hoan, khách quý tham gia tổng cộng 36 người, chân thành mời cậu đến tham gia với chúng tớ.”

Mục Tứ Thành một bên cạn lời chửi thầm cái giọng mời chào sặc mùi kinh doanh đa cấp, một bên mở miệng phàn nàn: “…….Tháng trước mới vừa họp mặt rồi mà, tháng này lại họp mặt nữa à?”

“Tháng này là đại thọ lần thứ 60 của thầy, mọi người tụ tập để chúc mừng sinh nhật thầy.” Viên Tình Tình nghiêm túc giải thích, “Tớ đã xem lịch thi trường cậu rồi, tuần sau cậu có bài kiểm tra phải không? Nếu cần ôn tập gấp thì không cần tham gia cũng được, tớ sẽ giải thích với thầy giúp cậu, đợi sau khi thi xong thì cậu tới thăm thầy chúc mừng sau, chủ yếu là thành ý, còn đi trước hay sau không quan trọng.”

“…Ôn tập gần xong rồi, không phải là không thể đi.” Mục Tứ Thành dùng mũi chân giẫm lên ván trượt hai cái, biệt nữu hỏi: “Cậu có dẫn người nhà theo không đó?”

Viên Tình Tình dứt khoát nói thẳng: “Dẫn theo, anh ấy muốn đi chung với tớ.”

Mục Tứ Thành nhăn nhó im lặng một phút, tức giận nói: “Đàn ông gì bám dai như đỉa vậy! Cậu đi đâu cũng muốn tò tò theo sau, không thể cho cậu chút không gian riêng tư à!”

“……?” Viên Tình Tình mơ hồ, “Anh ấy đi cùng tớ có chuyện gì sao?”

Mục Tứ Thành hít sâu: “Không có gì, đến lúc đó tôi sẽ đi, phiền cậu thông báo với mọi người.”

Cậu dừng một chút: “Lớp trưởng.”

“Việc tôi nên làm mà.” Viên Tình Tình dặn dò thêm một câu, “Thứ bảy nhớ tới ăn liên hoan, ôn tập nhiều một chút, đừng thi rớt đó.”

Mục Tứ Thành cúp điện thoại, ngồi xổm xuống, liên tục đẩy ván trượt tới lui, biểu cảm chán chường đến nỗi mắt thường cũng có thể nhìn thấy, Lưu Hoài ở bên cạnh vỗ vai Mục Tứ Thành thông cảm, cậu đã quá quen thuộc với trạng thái thất tình gián đoạn của cậu bạn thân rồi:

“Học cách buông tay đi, tứ ca.”

Mục Tứ Thành đứng dậy, tức giận nhặt ván trượt lên, chỉ về phía trước: “Đi, trở về ôn bài!”

Một nhóm người thân hình cao lớn mặc thường phục có vẻ được huấn luyện bài bản tuần tự đi ngang qua Mục Tứ Thành, người đứng đầu có một đôi mắt màu lam đậm đang nghiêm túc nhìn chằm chằm về phía trước, một giọng nói khác phát ra từ tai nghe:

"Đường đội, dị đoan đã tiến vào trung tâm thương mại, chúng ta đã sơ tán hết khách trong rạp chiếu phim, tiểu đội mai phục phía sau cũng sẵn sàng phối hợp."

Đường Nhị Đả hít sâu một hơi: "Đội phía trước cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nghe lệnh là…"

Trung tâm thương mại trước mặt đột nhiên bộc phát tiếng động ầm ĩ, Đường Nhị Đả trừng mắt lao tới ngay lập tức, sau đó mắt to mắt nhỏ nhìn chằm chằm Sầm Bất Minh vừa mới thu dụng xong dị đoan.

Đường Nhị Đả cụp mắt liếc nhìn chiếc hộp dị đoan bị Sầm Bất Minh giẫm lên, anh nghiến răng ken két một hồi mới miễn cưỡng kìm nén được cơn tức giận: "Hình như đây dị đoan mà chúng tôi đang theo dõi, Sầm đội."

"Ừ." Sầm Bất Minh thờ ơ gật đầu, "Thu dụng giúp anh rồi đó, không cần cảm ơn đâu."

Đường Nhị Đả hít sâu một hơi, nhướng đôi mắt xanh sẫm hoang dã, anh xắn tay áo lên, lộ ra một chút hung hăng khó lường.

Tô Dạng ở đầu bên kia cũng thấy được tình cảnh này, trán anh nổi đầy gân xanh, không thể không khuyên can: “Đường đội, bình tĩnh!”

“Đừng xung đột với Sầm đội ở nơi công cộng!”

“Vậy ở nơi riêng tư thì xung đột được đúng không?” Đường Nhị Đả u ám nhìn chằm chằm Sầm Bất Minh đang sáng lóa hào quang chiến thắng dị đoan, “Tôi nhốt cậu ta vào phòng riêng đánh một trận thì được đúng không?”

“Nếu anh muốn bị Phương đội hỏi thăm thì cứ việc.” Tô Dạng bất đắc dĩ thở dài.

Vừa nghe thấy tên Phương đội sống lưng Đường Nhị Đả liền lạnh ngắt.

“Lần trước hai anh gây chuyện đánh nhau bị Phương đội tẩn một trận rồi.” Tô Dạng đỡ trán, “Mới qua 1 tuần thôi, Đường đội, vết thương trên người anh vẫn chưa lành phải không?”

“Thương tích của Sầm Bất Minh cũng chưa lành mà cậu ta vẫn chủ động gây sự đó thôi!” Đường Nhị Đả tức muốn xịt khói, “Đã phân chia rõ đội 3 cũng phụ trách một phần các nhiệm vụ ngoại cần, cậu ta cứ sợ như bị ai đoạt hết bát cơm ấy, cứ lăm le giành giựt nhiệm vụ của bên tôi, cậu ta bệnh à!”

“Thu dụng nhiều thêm một dị đoan cậu ta cũng có giàu hơn được đâu!”

Cùng lúc đó, phía trên trung tâm mua sắm.

Mộc Kha ăn mặc chỉnh tề, dựa vào rào chắn, rũ xuống hàng mi dài, nhìn người Cục quản lý dị đoan ra vào trong trung tâm thương mại, lãnh đạm hỏi: "Ai vậy?"

"Vì sao yêu cầu trung tâm thương mại của chúng ta đóng cửa thì chúng ta phải đóng cửa?"

"Người của bộ phận đặc biệt nào đó thì phải." Quản gia toát mồ hôi lạnh đầy đầu lắp bắp giải thích, trong lòng thầm nghĩ vì sao hôm nay vị thiếu gia tính tình khó lường này đột nhiên đến tuần tra chuỗi trung tâm thương mại dưới ngọn cờ của mình, "Là lưu trình bình thường thôi ạ."

"Ồ, vậy sao?" Mộc Kha hờ hững đáp, cậu khó chịu rũ mi xuống, "Được rồi, chúng ta trở về thôi."

"Yến tiệc tối nay tôi sẽ không tham dự."

Quản gia kinh ngạc: "Thiếu gia, không được đâu, lão gia chuẩn bị yến tiệc này hơn nửa năm chính là vì muốn công bố cậu là người thừa kế danh chính ngôn thuận của Mộc gia!"

"Người thừa kế của Mộc gia." Mộc Kha nhạt nhẽo cười lạnh một tiếng, "Lúc sức khỏe tôi không tốt ông ấy có nghĩ vậy đâu."

Quản gia tâm tình hỗn độn thở dài, lắp bắp nói: "Nhưng hiện giờ không phải sức khỏe của cậu đã khỏe hơn nhiều rồi sao?"

“Nhất định là trời cao phù hộ khiến cậu trở nên khỏe mạnh.”

Mộc Kha sững người lại.

Trời cao phù hộ ư?

Thời điểm thân thể bệnh tật yếu ớt cậu rất muốn vị trí người thừa kế Mộc gia, nhưng khi khỏe mạnh và có được mọi thứ mình muốn, cậu lại cảm thấy vô cùng chán ngán.

——Như thể những thứ này được đổi bằng thứ quan trọng nhất trong cuộc đời cậu.

Trong lòng cậu luôn bực bội và trống rỗng.

Mộc Kha trầm mặc: “Tôi không muốn tham gia yến hội.”

“Gọi thằng con riêng của ông ấy tới đi.”

Quản gia cả kinh, theo sau mông Mộc Kha, ra sức khuyên can: “Mộc thiếu gia, cậu đừng tùy hứng như vậy mà…”

Cùng lúc đó, Cục xử lý dị đoan.

“Cậu làm vậy là bậy rồi.” Lục Dịch Trạm ngồi trong Cục quản lý dị đoan cũng cạn lời không biết nói gì, anh khoanh ngực

dựa vào tường, nhìn Sầm Bất Minh đang chữa thương trong phòng y tế, bất đắc dĩ hỏi, “Sao cứ phải đoạt dị đoan của đội 3 làm gì?”

Sầm Bất Minh mím môi không trả lời, vẻ mặt u ám.

Dụ Phù khoác áo blouse trắng dịu dàng liếc nhìn Sầm Bất Minh: “Đau thì phải lên tiếng cho tôi biết nhé?”

——Sau đó hung hăng đâm một nhát kim lút cán.

Lục Dịch Trạm giật cả mình, anh nhìn sắc mặt tái mét của Sầm Bất Minh có chút thương cảm: “Phương Điểm ra tay tàn nhẫn như vậy mà cậu vẫn không nghe lời là sao?”

——Mà đã hết đâu, cậu chọc giận Phương Điểm, Dụ đội cũng ra tay trị liệu tàn nhẫn với cậu, đúng là một đôi tra tấn!

Lục Dịch Trạm thở dài: “Sao cậu lại cứ cứng đầu như vậy…”

Sầm Bất Minh tạm dừng: “Tôi chỉ…”

“Tôi luôn cảm thấy rằng nếu tôi thu dụng thiếu một kẻ dị đoan thì rất nhiều chuyện tồi tệ sẽ xảy ra. Tôi phải thu dụng thêm nhiều kẻ dị đoan, liên tục liên tục thu dụng mới được.”

Thấy Lục Dịch Trạm và Dụ Phù nhìn chằm chằm vào mình, Sầm Bất Minh mím môi quay đầu đi, giọng nói cứng đờ: “… chỉ là linh cảm của tôi thôi.”

“Sau này tôi không làm vậy nữa.”

“Gần đây dị đoan không nhiều đến mức Sầm đội của chúng ta phải lo lắng như vậy đâu.” Dụ Phù mỉm cười cất thiết bị điều trị, “Tất cả đều trong phạm vi bình thường.”

“Số lượng dị đoan trước đây quả thật nhiều đến bất thường, nhưng sau một thời điểm nhất định nó lại trở về mức độ bình thường cơ bản. Tuy là vẫn còn một số dị đoan nguy hiểm cấp độ đỏ, nhưng mà ——”

“Hai vũ khí hình người Phương Điểm và Tạ Tháp hoàn toàn có thể giải quyết dễ dàng nha!”

“Tạ Tháp?” Sầm Bất Minh nghe thấy cái tên này thì cau mày, “Tôi vẫn không tán thành việc Phương đội sử dụng y làm đội viên thu dụng dị đoan.”

“Bản thân y chính là dị đoan, còn rất dễ gây ô nhiễm, cho dù đeo vòng giám sát rồi cũng không có gì đảm bảo rằng y tuyệt đối sẽ không mất khống chế…”

Đang nói thì Tạ Tháp đi ngang qua cửa. Y đeo một chiếc vòng giám sát màu đen cỡ ngón tay út quanh cổ, mặc đồng phục của Cục quản lý dị đoan, mang boots dài, vóc người cao ráo. Tạ Tháp đeo một loại đạo cụ đặc biệt màu đen có thể ẩn hình đôi mắt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một vầng sáng màu xanh bạc thấp thoáng từ trong con ngươi của y. Mặc dù người này mặc một thân đồng phục chỉnh tề, nhưng trên người y vẫn toát ra một cảm giác lãnh đạm và phi nhân tính kỳ lạ.

Có lẽ vì khuôn mặt hoàn hảo nổi bật đó mà Tạ Tháp luôn có vẻ lạnh lùng và không hề có nhân khí.

Ngay cả lúc này khi nghe thấy Sầm Bất Minh nói xấu sau lưng mình, ánh mắt của Tạ Tháp vẫn không dời đi một chút xíu nào, y nhìn thẳng bước ngang qua cửa phòng y tế.

Sầm Bất Minh bị bắt gặp tại trận vì nói xấu sau lưng người khác: "……"

"Sầm đội nên học cách cư xử đàng hoàng với đồng nghiệp đi." Dụ Phù cười tủm tỉm trêu ghẹo, "Nói xấu đồng nghiệp sau lưng là không nên đâu nha, nếu lỡ bị người ta nghe thấy thì có ngày bị họ trùm bao bố đánh cho một trận đấy."

Sầm Bất Minh đã từng bị Đường Nhị Đả trùm bao bố đánh một trận: "….."

Tạ Tháp rũ mi xuống, gõ nhẹ vào cửa văn phòng đội trưởng Quân đoàn Thẩm phán Thập tự chinh.

Bên trong nhanh chóng truyền ra tiếng trả lời sang sảng của Phương Điểm: "Tạ Tháp hả? Mời vào!"

Tạ Tháp mở cửa bước vào. Ngô Thụy Thư đứng cạnh bàn, tay cầm tài liệu, thận trọng đẩy kính, cúi đầu xem như chào Tạ Tháp rồi quay sang bên khác nói: "Số lượng dị đoan gần đây đúng là đang dần dần trở lại bình thường, không còn nhiều

như trước, không biết chuyện gì đã xảy ra, hiện tại các đội ngoại cần của đội 2 và đội 3 đang điều tra “.

“Tôi biết rồi.” Phương Điểm gật đầu. Cô nhận tài liệu Ngô Thụy Thư đưa cho mình, mỉm cười nói, “Vất vả cho anh rồi, phần còn lại để tôi tự mình xem là được.”

Ngô Thụy Thư đỏ mặt kích động xua tay: “Không vất vả chút nào, Phương đội!”

“Tôi, tôi đi ra ngoài trước!”

Lúc đi ngang qua Tạ Tháp anh hơi né người một chút, rõ ràng là vẫn còn chút sợ hãi.

“Anh ấy chưa quen làm việc với cậu lắm.” Phương Điểm mỉm cười đặt hồ sơ xuống, ra hiệu cho Tạ Tháp ngồi xuống, “Cậu thích ứng với công việc trong Cục quản lý dị đoan chưa?”

“Hắc Đào, hay cậu thích tôi gọi bằng tên Tawil hơn?”

p/S: Còn 2 chương nữa là Hoàn nha. Sau đó là 5 phiên ngoại nữa.

27/12/2O22

- ——oOo—

Chương 588

Tạ Tháp ngồi xuống, y trầm mặc lắc đầu: “Gọi tôi là Tạ Tháp là được.”

Cửa phòng làm việc của Phương Điểm lại vang lên tiếng gõ cửa, Phương Điểm liếc nhìn Tạ Tháp, y lắc đầu tỏ ý không quan tâm, lúc này Phương Điểm mới ngẩng đầu lên đáp lại: “Mời vào!”

Lục Dịch Trạm mở cửa đi vào, nhìn thấy Tạ Tháp ngồi đối diện Phương Điểm thì ngẩn người ra: “Hắc Đào cũng ở đây à.”

“Sao lại gọi Hắc Đào? Phải gọi là Tạ Tháp.” Phương Điểm nghiêm túc sửa chữa, “Dòng thế giới mới, bầu không khí mới, không được dùng tên cũ.”

“Được.” Lục Dịch Trạm nghe theo mệnh lệnh nhanh chóng thay đổi, “Tạ Tháp cũng ở đây à.”

“Lão Lục, đóng cửa lại, anh cũng ngồi đi.” Phương Điểm nhìn thấy Lục Dịch Trạm vừa đóng cửa lại thì lập tức quẳng đi hình tượng nghiêm túc của đội trưởng Quân đoàn Thẩm phán Thập tự chinh, cô ngã người về phía sau, nửa nằm nửa ngồi xụi lơ trên ghế làm việc, ánh mắt đờ đẫn, “…Mệt mỏi quá đi mất! Cuối cùng cũng giải quyết gần xong tất cả các dị đoan ở dòng thế giới trước, có thể nghỉ một chút rồi.”

“Vất vả cho em rồi.” Lục Dịch Trạm có chút đau lòng rót cho Phương Điểm một ly nước, “Gần đây số lượng dị đoan cũng không nhiều như vậy.”

“Bản chất dị đoan là dục vọng tà ác.” Phương Điểm vừa uống nước vừa nói, “Sau khi Bạch Liễu đóng cửa, dục vọng của bên kia sẽ không thể tràn đến thế giới này, dục vọng của tất cả mọi người trong một dòng thế giới cũng sẽ không hình thành dị đoan nhiều đến vậy. Trong phạm vi bình thường tuy rằng cũng không ít nhưng vẫn có thể xử lý được.”

Phương Điểm nói đến đây, nụ cười trên khuôn mặt dần phai nhạt.

Khi nhắc đến tên Bạch Liễu, biểu cảm trên khuôn mặt của mọi người đều biến mất.

Tạ Tháp đột nhiên đứng dậy, lễ phép nói lời tạm biệt: “Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, tôi về trước đây.”

Phương Điểm có chút rầu rĩ nhìn Tạ Tháp rời đi, cửa vừa đóng lại, cô lấy tay che mắt, thở dài một tiếng: “Sau khi dòng thế giới được thiết lập lại thì chỉ có 3 chúng ta, em, anh và Tạ Tháp là còn giữ được ký ức.”

“Anh cũng không biết em giữ được ký ức của chúng ta dưới mắt Bạch Lục bằng cách nào nữa.” Lục Dịch Trạm vỗ vỗ vai Phương Điểm, thở dài.

Phương Điểm lém lỉnh trả lời: “Gian lận chứ sao, nhưng em chỉ có thể giữ lại cho ba người.”

“Gian lận như thế nào?” Lục Dịch Trạm tò mò hỏi.

Phương Điểm nhoẻn cười: “Dùng tí kỹ xảo đặc biệt thôi.”

“…Không biết khi nào Bạch Liễu mới trở lại.” Phương Điểm nói xong lại trở nên u sầu, cô nằm ngửa ra sau nhìn trần nhà, thất thần nói: “Thiết lập lại cũng đã qua 10 năm rồi mà Bạch Liễu vẫn chưa về.”

“Thỉnh thoảng em lại nghĩ không biết kế hoạch gian lận kia của anh và Bạch Liễu có hiệu quả hay không nữa?”

Lục Dịch Trạm trầm mặc một hồi: “Anh không biết…”

Đó là một kế hoạch rất không chắc chắn. Ngay từ khi bắt đầu vẽ ra trong đầu, Lục Dịch Trạm thậm chí còn không biết liệu Bạch Liễu có hợp tác với mình hay không, lúc Bạch Liễu chọn hợp tác với anh, anh còn ngạc nhiên hơn cả Bạch Liễu.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lục Dịch Trạm, tức là Nghịch Thần trong trò chơi Rừng rậm biên thùy, Bạch Liễu đã bắt đầu lên kế hoạch gian lận.

Sau khi nhìn thấy tương lai, Lục Dịch Trạm xác định Bạch Lục nhất định sẽ sử dụng nhiều thủ đoạn khác nhau để khiến họ đi theo tương lai này, ví dụ như Bạch Liễu trở thành Tà Thần hoặc Bạch Liễu giết chết anh chẳng hạn. Cho dù họ giãy giụa chống cự như thế nào thì vị thần Bạch Lục kia cũng sẽ can thiệp để họ phải theo tương lai đã định đó, vậy tại sao lại

không dựa vào đó diễn một vở kịch tương lai mà Bạch Lục muốn xem?

Bạch Lục nhận được kết quả ông ta muốn thấy, còn bọn họ cũng quyết định được quá trình mà mình muốn đi.

——Quá trình họ muốn chính là dòng thế giới của 【Rừng rậm biên thùy】.

Trong phó bản Rừng rậm biên thùy, Bạch Lục muốn trao thân phận 【Người thừa kế Tà Thần】cho Bạch Liễu, mà muốn trao thân phận này thì yêu cầu thần cũ phải biến mất, vì vậy Lục Dịch Trạm và Bạch Liễu đã diễn hẳn một vở kịch từ trong ra ngoài —— vở kịch có tên "Bị cưỡng ép phải nhận thân phận 【Người thừa kế Tà Thần】."

Chỉ cần Bạch Liễu chấp nhận thân phận nhưng không hoàn toàn tiếp thu nó thì vị thần cũ của thế giới này chỉ tồn tại trên danh nghĩa, và vị thần mới, đó là Bạch Liễu vẫn chưa được sinh ra.

Tà Thần cũ đã ngã xuống, Tà Thần mới còn chưa ra đời, thế giới trở nên vô thần, mà người thừa kế Tà Thần trên danh nghĩa của thế giới này chính là Bạch Liễu, cho nên Bạch Liễu mặc nhiên lấy được dòng thế giới này.

Như vậy chỉ cần nắm được được dòng thế giới này, cho dù sau đó Bạch Liễu bị dung nhập với Bạch Lục tiến vào kho chứa trò chơi ở cổng khóa linh hồn trong hậu trường hệ thống, hắn cũng đã nắm giữ một nửa linh hồn trong tay —— đó chính là linh hồn mà Bạch Lục nhỏ đã bán cho hắn khi ở viện mồ côi.

——Đó cũng là linh hồn của hắn.

Chỉ cần Bạch Liễu dùng nửa linh hồn này đăng nhập vào dòng thế giới Rừng rậm biên thùy một lần nữa, hắn liền có thể hoàn toàn gột rửa thân phận Tà Thần, không cần làm vật chứa dục vọng nữa mà sẽ trở lại dòng thế giới với thân phận một người bình thường.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ…

Lục Dịch Trạm buồn bã nhấp một ngụm trà: "Kế hoạch đã xảy ra nhiều biến cố không ngờ."

"Bọn anh không ngờ Sầm Bất Minh và Daniel bị mất kiểm soát, mọi thứ sau đó hoàn toàn hỏng bét."

Lục Dịch Trạm dừng lại: "Anh không rõ đến cuối cùng Bạch Liễu có thể duy trì sự tỉnh táo của mình đến mức nào, liệu cậu ấy có còn nhớ kế hoạch hay không, thậm chí không biết sau khi cổng bị phong tỏa, cậu ấy có nhớ mình là một con người tên Bạch Liễu, chứ không phải là một Tà Thần hay chìa khóa khóa cửa gì đó không."

"Nơi đây còn rất nhiều người đang chờ đợi cậu ấy."

"Anh hy vọng cậu ấy có thể tìm được lối về."

“Gần đến thời gian cậu ấy tiến vào trò chơi lúc trước rồi.” Lục Dịch Trạm thở ra một hơi dài, anh đờ đẫn nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong tách trà, “Đó là điểm lưu trữ cuối cùng có thể dung hợp được với Rừng rậm biên thùy để tiến vào dòng thế giới.”

“Bỏ lỡ rồi thì không về được nữa.”

Tạ Tháp trở về nhà một mình, y đã dùng tiền thưởng và tiền lương của Cục quản lý dị đoan phát cho mình để mua căn hộ nhỏ này —— chính là căn hộ thuê nơi y và Bạch Liễu sống cùng nhau năm đó.

Y dựa vào ký ức của mình, vụng về trang trí căn hộ theo dáng vẻ lúc trước Bạch Liễu thích.

Nhưng người từng sống với y lại không còn nữa.

Tạ Tháp mở tủ quần áo. Ngoài đồng phục của Cục Quản lý Dị đoan còn có một bộ trang phục Slenderman sờn rách to đùng. Tạ Tháp im lặng nhìn bộ quần áo một lúc lâu. Y đi tắm, gỡ kính áp tròng ra, khoác bộ trang phục Slenderman vào, rồi chậm chạp làm động tác như đang ôm một người trong vòng tay ngã xuống giường, cứ thế nhìn chăm chú vào vị trí trống rỗng trước ngực mình.

Bạch Liễu…

Tôi vẫn đang rất đau khổ.

Khi nào em mới quay về?

Các vì sao trên bầu trời xoay tròn một hồi rồi sắp xếp lại với nhau theo một quỹ đạo nhất định, tỏa ra ánh sáng xanh bạc kỳ lạ, một viên sao băng trượt xuống.

Mí mắt Mục Tứ Thành đang ngủ run lên, cậu chìm vào trong một giấc mơ kỳ lạ, cậu mơ thấy rất nhiều quái vật, mơ thấy Viên Tình Tình chết, mơ thấy rất nhiều chuyện chân thực đến khó tin, chân thực đến mức dường như cậu đã từng trải qua ——

——mơ thấy một người đàn ông xa lạ mặc áo sơ mi trắng đưa tay về phía mình.

【—— Ừ, tôi sẽ luôn là bạn của cậu. 】

Mục Tứ Thành đột nhiên mở mắt ra.

Lưu Giai Nghi vừa phỏng vấn xong ra khỏi trường quay, nhận lấy nước khoáng mà cha mẹ đưa cho thì đôi mắt đột nhiên trở nên xám xịt, cô bé khựng người lại.

“Gần đây…” Lưu Giai Nghi chậm rãi ngẩng đầu nhìn cha mẹ, “Có chỗ nào bán bánh đậu đỏ không ạ?”

Mẹ cô bé nhìn Lưu Giai Nghi thì hoảng hồn: “Sao con lại khóc, Giai Nghi?”

“Con khóc ư?” Lưu Giai Nghi vô thức nức nở một tiếng, cô bé ôm ngực, ngơ ngác lẩm bẩm nói: “Con cũng không biết…”

“Đột nhiên con rất muốn ăn bánh đậu đỏ thôi ạ.”

Mộc Kha hào hoa phong nhã, giữa yến tiệc bị mọi người vây quanh, cậu nâng ly rượu đỏ nhìn thằng con riêng gặp ai cũng vâng vâng dạ dạ tỏ ra ngoan ngoãn bên dưới, lại nhìn người cha khoe khoang tài lực của mình khắp nơi, cơn cáu kỉnh trong lòng lập tức lên đến đỉnh điểm.

…Không bằng lên cơn đau tim, rời bỏ cuộc sống thế này sớm hơn thì tốt biết mấy.

Ít nhất nếu bị đau tim thì sẽ gặp được…

Ý nghĩ này vừa xẹt qua trong đầu Mộc Kha, cậu lập tức sững người lại.

Sẽ gặp được… ai nhỉ?

Đường Nhị Đả trở về Cục quản lý dị đoan, anh ngồi khoanh tay giám sát dị đoan, vẻ mặt u ám muốn chảy nước, đối diện là phòng thẩm vấn vắng vẻ không một bóng người, đã lâu không có người vào đó, lần gần nhất cũng chỉ có Sầm Bất Minh sử dụng để thẩm vấn.

Anh không thích phòng thẩm vấn, cũng chưa bao giờ vào đó, Sầm Bất Minh nhiều lần dựa vào chuyện này để âm dương quái khí chế giễu anh.

Bình thường nếu Đường Nhị Đả bị Sầm Bất Minh chế nhạo kiểu đó thì anh cũng mặc kệ, nhưng nhắc đến phòng thẩm vấn…

Đường Nhị Đả dán mắt vào phòng thẩm vấn, anh hít một hơi thật sâu.

Anh luôn cảm thấy dường như đâu đó anh đã làm những điều rất tồi tệ và khiến một người phải chịu đựng những điều rất đau đớn.

Nhưng anh chưa bao giờ bước vào phòng thẩm vấn kia mà.

… Người khiến anh luôn cảm thấy áy náy có lỗi và không thể quên là ai?

Thời điểm Tạ Tháp mở mắt vào ngày hôm sau, trên người bộ thú bông Slenderman chằng chịt vết rách và chắp vá, trong phòng có chút hơi người mơ hồ, cửa thư phòng mở toang, bên trong xuất hiện đĩa hoa quả và hạt dưa y chưa từng mua, bốn góc bàn có dấu vết bị cắn rất vuông vức, tầng dưới cùng tủ lạnh còn có hai cây Cornetto vị dâu đã hết hạn.

Đồng tử của y co rút lại.

…Đây là…các dòng thế giới đang chồng lên nhau?

Tạ Tháp lao ra ngoài, đầu óc trống rỗng, nhìn xung quanh thế giới.

Bạch Liễu sẽ ở đâu?!

Bảo tàng sáp ở thị trấn Siren không còn trưng bày người cá, đêm nào hai tên trộm trên chuyến tàu cuối cùng cũng bị bắt ngay tại trận khi hành nghề, tượng thần trong giáo đường viện mồ côi đổ nát đã sụp đổ, mùi nước hoa trong nhà máy Hoa Hồng cũng đã trở nên dịu nhẹ và đơn thuần.

Thời khắc khi thời gian và vận mệnh đan xen, vị thần ngã xuống ban tặng hạnh phúc cho những tín đồ trung thành.

Mà những tín đồ xưa cũng chưa bao giờ quên hắn.

“Bạn học Mục Tứ Thành, sắp chúc thọ rồi, cậu chạy đi đâu nữa vậy?”

“Giai Nghi, bạn nhỏ Giai Nghi ơi, sắp bắt đầu phỏng vấn rồi, trường quay ở bên kia kìa, này, này bạn nhỏ Giai Nghi! Em đi đâu vậy!”

“Mộc Kha thiếu gia, lát nữa lão gia sẽ tới bàn với ngài về quyền phân chia cổ phần trong tập đoàn Mộc thị, cuộc họp này rất quan trọng, ngài nhất định phải thể hiện thật tốt trước mặt lão gia… Mộc Kha thiếu gia, ơ, cậu đâu rồi?!”

“Đường đội, lát nữa chúng ta bắt lại mấy tên dị đoan của đội 2 cho anh trút giận! Hôm qua anh đã đồng ý với chúng tôi rồi…

Ủa, Đường đội đâu?”

Trái tim ẩn giấu dưới sông băng, tia lửa bắn tung tóe trong rừng rậm.

Em ghét anh.

Em yêu anh.

“Alo, đây là cục 4 Cục dị đoan Nam Cực! Hắc Đào tiên sinh, chào ngài, ngài cần chúng tôi cử chuyên cơ đến đón để thực hiện nhiệm vụ ở đây hay sao ạ?”

“… Có người lạ mặt xuất hiện không à?”

“Vậy thì không có rồi.”

Tà Thần đánh đổi tình cảm và thống khổ bằng sự hy sinh, trên Thần Xã lênh đênh, người dân lần đầu tiên vớt được chiếc mỏ neo trôi nổi trên mặt biển và nó đã thoát khỏi trò chơi, trở thành hiện thực.

“Chi nhánh Cục quản lý dị đoan ở huyện Lộc Minh không phát hiện bất kỳ kẻ khả nghi nào, Hắc Đào tiên sinh.”

“Mặc quần tây, áo sơ mi trắng, cao khoảng 176cm, nhìn rất đẹp trai, ngài có ảnh chân dung không? Nếu có chúng tôi sẽ đăng thông báo tìm người mất tích cho ngài.”

“Để ngài khỏi phải gọi điện thoại hỏi thăm mỗi ngày.”

Mỏ neo ngốc nghếch nghĩ rằng mình không có được tình yêu, cố chấp du hành xuyên thời gian về quá khứ, bắt gặp thiếu niên ngồi cô đơn dưới gốc cây.

“Xin chào, đây là trường trung học tư thục Kiều Mộc.”

“Lại là anh nữa à.”

“…Chúng tôi đảm bảo với anh, trong trường chúng tôi thực sự không có học sinh nào tên Bạch Liễu cả, anh có nhớ nhầm trường không? Làm ơn đừng gọi nữa mà.”

Xác minh hết lần này đến lần khác, thất vọng hết lần này đến lần khác, tín đồ bắt đầu tự hỏi liệu thần minh có lừa dối mình hay không.

Hắn sẽ quay về thật sao?

Tạ Tháp dành cả đêm để chạy quanh tất cả các nơi chốn như thường lệ mà không thu hoạch được gì. Y quen cửa quen nẻo định quay trở lại căn hộ thuê, nhưng trong khoảnh khắc tra chìa khóa vào cửa, Tạ Tháp giật mình trong giây lát —— khóa cửa đã mở sẵn.

Y đẩy cửa bước vào.

Người kia mặc quần tây áo sơ mi trắng đứng bên cửa sổ, dưới ánh nắng dần lên, y ngơ ngác nhìn người đang mỉm cười nhìn mình, đầu óc trống rỗng.

Bạch Liễu đứng ngược sáng, cười đến mi mắt cong cong:

“Em về rồi.”

“Tối nay cùng nhau ăn lẩu không?”

Chương 589

Tất nhiên không có ăn lẩu gì hết, Tạ Tháp bùng nổ.

Đương lúc Bạch Liễu bị đè lên giường, vị Tà Thần đại nhân làm chìa khóa khô khan mấy năm trời vẫn chưa kịp phản ứng tín đồ của mình muốn làm gì, còn rất hứng thú ôn lại chuyện cũ: "Không ngờ anh lại học được cách sống một mình, nhớ năm đó lúc em rời đi… ơ.."

Sau đó, không có sau đó.

Bạch Liễu mở mắt ra đã là buổi chiều của ngày hôm sau, hắn nhẹ tay nhẹ chân chầm chậm rời giường, nhưng mới vừa nhúc nhích, Tạ Tháp bên cạnh đã nhanh chóng tỉnh dậy, Bạch Liễu và Tạ Tháp mắt to mắt nhỏ nhìn nhau trong hai giây.

Bạch Liễu: "…… Ăn gì đã rồi lại làm tiếp."

Tạ Tháp mặc quần áo cho Bạch Liễu, đè lên giường hôn một hồi rồi hỏi: "Muốn ăn gì?"

Bạch Liễu uể oải ôm lấy cổ của Tạ Tháp, khép hờ hai mắt, mỉm cười hỏi: "Anh định nấu món gì?"

Tạ Tháp, tất nhiên…món gì cũng không biết nấu.

Y quanh năm suốt tháng toàn ăn cơm ở căng tin của cục quản lý dị đoan, cả ngày đi làm nhiệm vụ, nghỉ ngơi cũng không có mấy ngày nghỉ, trở về bình thường liền lăn ra ngủ, thỉnh thoảng không ngủ được thì lại ôm búp bê vải mở to mắt cả đêm, bây giờ Bạch Liễu hỏi vậy chẳng khác nào đánh đố y.

"Em muốn ăn món gì?" Tạ Tháp nhìn chằm chằm Bạch Liễu, "Bây giờ tôi học ngay."

Bạch Liễu: "……"

Thôi khỏi đi, chờ anh học xong chắc em đói chết luôn rồi.

Ôn chuyện một hồi, sau khi Bạch Liễu nghiêm túc hỏi han mức lương của Tạ Tháp và số dư tiền tiết kiệm hiện tại của y, Tà Thần giờ đây không xu dính túi phức tạp thở dài một hơi: "Không giờ bây giờ anh cũng xem như người có xe có nhà, ngũ hiểm nhất kim, lương tháng lại hơn mười ngàn…"

"Cuộc sống của anh hiện giờ chính là cuộc sống mà em mơ ước hồi đó."

Tạ Tháp nói, "Tất cả đều là của em."

Bạch Liễu nghe vậy liền yên tâm hẳn, hôn Tạ Tháp một cái, cười tủm tỉm: "Ra ngoài ăn cơm, anh đãi em."

"Ăn lẩu."

Tạ Tháp không biết lái ô tô, nhưng y nhớ Bạch Liễu thích lái motor nên đã mua một chiếc, dù vậy y lại không thường lái motor đi làm bởi y tự di chuyển còn nhanh hơn cả lái xe máy, thế nên cứ mãi vứt xó một bên không thèm đụng tới. Bây giờ thấy Bạch Liễu cứ xoa tay háo hức muốn chạy thử, Tạ Tháp nhanh chóng đẩy chiếc motor ra khỏi gara.

"Oa." Bạch Lục nhìn chung quanh gara, mắt sáng rỡ, "Gara cũng có luôn à."

"Lục Dịch Trạm bảo mua." Tạ Tháp giải thích, "Anh ấy bảo là nếu nhà có trang bị gara thì sẽ ở thuận tiện hơn, cũng có giá trị hơn, em chắc chắn sẽ thích nên tôi mới mua."

Bạch Liễu leo lên motor rồ ga thử hai cái, tay lái còn mới tinh, vừa thấy là biết Tạ Tháp chưa từng sử dụng, hắn đội mũ bảo hiểm rồi ném cái còn lại cho Tạ Tháp: "Em chở anh, đi thôi."

Tạ Tháp đội mũ bảo hiểm rất tự nhiên cứ như y đã nghĩ về chuyện này hàng nghìn lần trong đầu, sau đó vòng tay qua eo Bạch Liễu, kéo hắn xích xuống gần mình, dang hai chân ra kẹp lấy Bạch Liễu. Cả tấm lưng Bạch Liễu dán chặt vào trước ngực Tạ Tháp, dán đến khít khao chặt chẽ, hắn bèn ngừng lại.

"Anh buông ra tí nào." Bạch Liễu nói.

"Tại sao?" Tạ Tháp không buông tay.

“Xe nổ máy sẽ rung lắc.” Bạch Liễu tế nhị nói, “Sẽ có phản ứng.”

Tạ Tháp tỉnh bơ: “Phản ứng với em thì bình thường mà.”

—— ý tức là có phản ứng cũng không buông ra, cứ muốn ôm vậy đấy, không sao hết.

“…” Bạch Liễu mặt nóng bừng thở ra một hơi, hắn làm chìa khóa mười năm xong lập tức đi tới nhân gian, trong thời gian ngắn ngủi không rõ lễ nghĩa liêm sỉ của thế giới này có phải đã quá khác trước rồi hay không.

Bạch Liễu tự hỏi trong lòng, tại sao con thằn lằn này lại có thể thản nhiên nói huỵch tẹc ra như vậy?

Không phải y đã làm người 10 năm rồi sao?

“Không được, ảnh hưởng đến em lái xe.” Bạch Liễu kiên quyết không nhượng bộ, “Anh lùi xuống chút đi.”

Tạ Tháp dừng một chút, miễn cưỡng lùi lại đúng một cm: “Ừ.”

Nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại có cảm giác không tình nguyện cho lắm.

Tóm lại, cuối cùng cũng lái được motor ra khỏi gara. Bạch Liễu một bên lái xe, một bên nghe tiếng chuông điện thoại Tạ

Tháp đang ôm hắn phía sau cứ reo inh ỏi nhưng y không bắt máy, Bạch Liễu hỏi: “Ai gọi vậy?”

Nụ cười của hắn hơi nhạt đi: “Ngày nghỉ mà vẫn gọi điện thoại liên tục tìm anh, quan hệ hai người không tệ nhỉ?”

Dù sao mười năm cũng đã trôi qua, Tạ Tháp có mối quan hệ thân mật với người khác ngoài hắn cũng là điều bình thường.

Tạ Tháp có chút ngập ngừng: “Quan hệ khá tốt, nhưng bây giờ tôi không muốn nói chuyện với anh ấy.”

“Anh ấy trả lương cho tôi.”

Bạch Liễu ngớ người, giọng nói trở nên chân thành hơn rất nhiều: “Anh nhận điện thoại đi, anh còn phải nuôi em, không thể mất việc được.”

Tạ Tháp nhận cuộc gọi, giọng nói cuồng loạn của Lục Dịch Trạm từ phía bên kia truyền đến: “Hắc Đào, Bạch Liễu đang ở chỗ cậu phải không!!”

Tạ Tháp dừng một chút, đưa điện thoại ra xa, vân đạm phong khinh nói dối: “Không có.”

“Chắc chắn là có!!” Lục Dịch Trạm gần như hét lên, “Cục 4 bảo là hôm nay cậu không gọi điện hỏi thăm Bạch Liễu, chắc chắn cậu đã tìm được Bạch Liễu rồi, giao Bạch Liễu cho tôi ngay, cái con thằn lằn chết tiệt này!!”

“Tôi nói cho cậu biết, bên chúng tôi có rất nhiều chuyện cần thương lượng với cậu ấy, việc nào cũng quan trọng hết, cậu không được độc chiếm Bạch Liễu một mình…. tít tít tít…”

Tạ Tháp mặt liệt cúp điện thoại, gõ tên Lục Dịch Trạm trong danh bạ, block, xong xuôi tắt điện thoại rồi mới yên tâm bỏ điện thoại trở lại túi.

Bạch Liễu đang điều khiển motor, trong mũ bảo hiểm toàn là tiếng gió vù vù, hắn không nghe rõ Tạ Tháp nói gì, nghe Tạ Tháp cúp điện thoại thì thuận miệng hỏi một câu: “Ông chủ nói gì với anh?”

“Tôi nói với anh ta là người yêu của tôi đã trở về.” Tạ Tháp nhạt nhẽo nói, “Anh ta nói sẽ cho tôi nghỉ thêm hai ngày để tôi có thể dành thời gian cho em, tạm thời không cần lo lắng về công việc.”

Bạch Liễu quỷ dị trầm mặc hai phút.

Trên đời này còn ông chủ tốt bụng như vậy à?

Sao trước đây hắn chưa bao giờ gặp vậy?

Bạch Liễu đỗ xe bên ngoài nhà hàng, hắn cởi mũ bảo hiểm ra, khóa lại, quay đầu nhìn Tạ Tháp, trên mặt lại nở nụ cười: “Vậy anh cứ nghỉ ngơi hai ngày thật tốt đi, em ra ngoài tìm việc làm.”

Tạ Tháp đang cởi mũ bảo hiểm nghe thế thì sững sờ: "…Tìm việc?"

"Ừ." Bạch Liễu xem như đương nhiên, "Em hiện giờ không có tiền, sau này còn phải ăn uống sinh hoạt nữa, đương nhiên phải tìm việc làm rồi."

"Nhưng không biết liệu có thể tìm được công việc phù hợp hay không."

Bạch Liễu nói tới đây thì thật lòng cảm thấy khá rầu rĩ: "Tuy rằng dòng thế giới đã dung hợp nhưng hầu hết các dấu vết của em đã bị xóa, hiện giờ em là người không có học vấn, không có kinh nghiệm làm việc, công việc thích hợp không nhiều lắm."

Mặc dù hắn là Tà Thần sở hữu rất nhiều khả năng kỳ quái, nhưng những khả năng đó cũng không thể đổi ra cơm ăn được, hơn nữa Bạch Liễu cũng không muốn sử dụng chúng để kiếm tiền.

"Phiền anh nuôi em một thời gian rồi." Bạch Liễu cười rộ lên, hắn khẽ khom người tới gần, rũ mắt thì thầm vào tai Tạ Tháp, "Anh nuôi em, em trả thịt lại cho anh."

Tạ Tháp: "!!!"

Đây là chuyện tốt gì… à không, Tạ Tháp hít một hơi thật sâu, lắc đầu, ném những suy nghĩ lung tung hỗn loạn kia ra khỏi đầu, nhìn thẳng vào Bạch Liễu: "Em không đi gặp bọn họ sao?"

Đây là chuyện mà y cảm thấy kỳ quái nhất, Bạch Liễu trở về chỉ tìm y, cho tới nay cũng không liên lạc với Lục Dịch Trạm, hai ngày sau lại đi tìm việc, trong suốt thời gian này chỉ muốn ở bên cạnh y…

Không tính toán đi gặp những người kia ư?

Bạch Liễu hơi khựng người lại, hắn quay lưng lại với Tạ Tháp, bình thản nói, "Không cần phải gặp."

"Họ không nhớ em."

Tạ Tháp ngẩn người, y vừa muốn nói Phương Điểm và Lục Dịch Trạm vẫn còn nhớ em, thì thấy Bạch Liễu quay đầu lại cười: "Vả lại quen biết em cũng xem như là một hồi tai bay vạ gió đối với họ."

"Lúc trước em quen biết họ cũng chưa mang lại điều gì tốt đẹp cho họ. Bây giờ nếu đi tìm bọn họ, ngoại trừ can thiệp vào cuộc sống vốn đã yên bình và tươi đẹp của họ thì chắc em cũng không thể mang lại điều gì khác."

"Cho nên vẫn là… " Bạch Liễu nhướng mắt, cười nói: "Cứ thế này là được."

"Chúng ta chỉ cần ở bên nhau là được."

Lời giải thích của Tạ Tháp sắp đến bên miệng, cuối cùng lại bị một câu của Bạch Liễu cắt ngang, y im bặt, nhìn chằm chằm Bạch Liễu, chậm rãi lặp lại lời nói của hắn: "…Chỉ với tôi, ở bên nhau?"

Bạch Liễu tự nhiên gật đầu, hắn nở nụ cười ấm áp dịu dàng với Tạ Tháp: "Ừ, ở bên anh là đủ rồi."

Ánh mắt Tạ Tháp thẳng tắp: "Được."

"Vậy thì ở bên cạnh tôi."

Hai người bước vào nhà hàng lẩu, đồng thời trong lúc đó bên ngoài căn hộ của Tạ Tháp.

Mục Tứ Thành vẻ mặt u ám đập cửa: "Không có ở đây."

"Vừa nãy tôi mới gọi điện thoại cho Bạch Liễu nhưng đường dây không có tín hiệu, hẳn là vừa mới tới dòng thế giới này nên chưa kịp mua điện thoại di động." Mộc Kha đẩy chiếc kính gọng vàng, mặt kính lóe lóe sáng, cậu điềm đạm giải thích: "Cũng không loại trừ cái tên thằn lằn Hắc Đào kia muốn độc chiếm anh ấy, không muốn chúng ta liên lạc với Bạch Liễu, cho nên cố ý không đưa điện thoại cho Bạch Liễu."

"Không loại trừ khả năng đó." Lưu Giai Nghi đeo kính râm, hiện tại cô bé là người nổi tiếng, đi ra ngoài phải đeo kính râm để tránh bị để ý, cô bé ôm ngực lạnh lùng nói: "Hơn phân nửa là vậy."

“Mọi người đừng trách móc Hắc Đào nữa.” Đường Nhị Đả vừa bấm điện thoại gọi Tạ Tháp, vừa hít sâu một hơi để trấn an đồng bọn, “Cậu ấy và tôi là đồng nghiệp, Hắc Đào làm việc rất trầm ổn, không giống loại người đó đâu, đợi tí tôi gọi cho cậu ấy hỏi là biết ngay mà…”

“Tít tít tít —— thuê bao ngoài vùng phủ sóng hoặc đang tắt máy, vui lòng gọi lại sau…”

Cả đám người nhìn chằm chằm Đường Nhị Đả.

Đường Nhị Đả: “…..”

Hắc Đào, cái tên thằn lằn chó này!

Bạch Liễu ăn xong lẩu, đi ra khỏi nhà hàng, ập vào mặt là ánh đèn đường lờ mờ và tuyết rơi nhẹ nhàng lất phất từ trên trời xuống.

Hắn nhìn cảnh tượng trước mặt bừng tỉnh thảng thốt.

Bên trong cánh cửa không thể cảm nhận được thời gian trôi, hắn gần như quên rằng trên thế giới này còn có thứ gọi là mùa.

Tạ Tháp cởi áo khoác khoác lên vai Bạch Liễu, Bạch Liễu sửng sốt một chút, hắn kéo kín áo lại, phát hiện trên đó có chút hơi ấm: “Anh….”

“Có nhiệt độ cơ thể.”

“Ừ.” Tạ Tháp an tĩnh nhìn Bạch Liễu, thanh âm mềm như tuyết rơi, tựa như sợ làm hắn kinh hãi, “Sau khi em đóng cửa lại thì tôi liền có.”

“Tôi còn có nhịp tim nữa.”

Tạ Tháp đặt bàn tay lạnh như băng của Bạch Liễu lên ngực mình, ngước mắt nhìn hắn chăm chú và nghiêm túc: “Bây giờ đang đập rất nhanh.”

Hàng mi dài rậm của Bạch Liễu phủ đầy tuyết trắng, hắn nhìn khuôn mặt đẹp trai hư ảo của Tạ Tháp dưới ánh đèn đường, nghiêng người lại gần, thong thả nhắm mắt lại.

—— Cảnh tượng hiện giờ, rất thích hợp để hôn môi.

Tạ Tháp cũng ôm bả vai Bạch Liễu, y cúi người, rũ mắt muốn hôn xuống.

Một quả cầu tuyết sắc nhọn từ khoảng cách hơn 20 mét vùn vụt lao tới, Tạ Tháp ngay lập tức vươn tay phải ra đỡ, y trừng mắt, định ném trả lại.

“Hắc Đào, con thằn lằn chó này!!” Mục Tứ Thành hùng hùng hổ hổ đi tới, cậu nhìn Bạch Liễu ăn mặc mỏng manh, đứng dưới ánh đèn đường không giấu được vẻ kinh ngạc, hai mắt đỏ hoe, mở miệng mắng: “Bạch Liễu, anh thật tệ quá mà!”

“Trở về mà cũng không nói cho chúng tôi biết! Anh không coi chúng tôi là bạn bè phải không!”

Bạch Liễu nhất thời cứng ngắc, không biết nên nói cái gì cho phải: “Tôi…”

Mục Tứ Thành đột nhiên hung hăng xông tới, vừa lao tới liền điên cuồng gào to: “Đồ khốn nạn!”

Cậu vừa khóc vừa đánh Bạch Liễu: “Anh muốn hành hạ chúng tôi! Nhìn chúng tôi đau khổ vì anh đúng không!”

“Kịch bản của Tà Thần mới đúng không!”

“Đừng đánh Bạch Liễu nữa.” Mộc Kha vội vàng chạy tới cản lại, cậu nhìn Bạch liễu, hốc mắt cũng đỏ lên, hít sâu mấy hơi rồi mới lúng túng mở miệng, “Nhưng lần này anh làm không đúng rồi, Bạch Liễu.”

Bạch Liễu vốn tưởng Mộc Kha sẽ đứng về phía hắn: “…”

Hắn biết sai lập tức liền xin lỗi, trên mặt mang theo nụ cười quen thuộc: “Ừ, là tôi sai.”

“Anh đúng là tên khốn khiếp!” Lưu Giai Nghi cầm một quả cầu tuyết trong tay, cô bé vừa khóc vừa ném bình bịch vào Bạch Liễu, “Mua bánh đậu đỏ suốt đời cho em!”

Ý cười trên mặt Bạch Liễu càng lúc càng rõ ràng, hắn giơ tay chặn lại quả cầu tuyết Lưu Giai Nghi ném vào mình, giả vờ xin tha: "Bây giờ anh đang thất nghiệp, hoàn thành yêu cầu có chút khó khăn."

"Ai thèm quan tâm anh!" Lưu Giai Nghi khóc lóc gào lên, "Phải mua cho em!

"Rồi, rồi." Đường Nhị Đả thấy môi Bạch Liễu trắng bệch, vội vàng cởi áo khoác muốn mặc cho Bạch Liễu, lúc cởi ra mới phát hiện Bạch Liễu đã khoác sẵn một cái rồi, Đường Nhị Đả vô tình cầm lên, nhíu mày, "Cậu khoác áo của ai mà mỏng vậy?"

"Mặc áo khoác của tôi đi."

Tạ Tháp đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chiếc áo khoác của Đường Nhị Đả.

Nhưng cũng không đưa tay ngăn cản.

Y cảm ứng nhiệt độ rất kém cho nên trước giờ quần áo đều rất mỏng nhẹ, áo khoác so với Bạch Liễu hiện tại đúng là có chút mỏng.

Nhưng không sao cả, mùa đông này nhất định phải ấm áp và náo nhiệt mới được.

"Bạch Liễu, chúng ta mua áo khoác đi." Tạ Tháp nói.

Chương 590

Lục Dịch Trạm chờ mòn mỏi đến buổi chiều hôm sau mới thấy được mặt mũi Bạch Liễu. Anh suy sụp dựa vào bàn làm việc của Phương Điểm, rưng rưng nước mắt nhìn Bạch Liễu, run rẩy vươn tay:

"Sao bây giờ cậu mới đến…."

"Có lẽ là bởi vì…" Bạch Liễu liếc thoáng qua Sầm Bất Minh đang ôm ngực nhìn trừng trừng hắn như hổ rình mồi bên cạnh, nhún vai trêu ghẹo nói, "Nơi này không có người chào đón tôi chăng?"

"Nhưng ở đây cũng có rất nhiều người hoan nghênh cậu nha." Phương Điểm cười tủm tỉm vỗ nhẹ đầu Bạch Liễu, cô quay người nhảy lên bàn làm việc nhìn hắn, thở dài một hơi nhẹ nhõm, nở nụ cười thoải mái, "Hoan nghênh về nhà, Bạch Liễu."

Bạch Liễu yên lặng nhìn Phương Điểm trong chốc lát, rốt cuộc cũng rũ mắt vươn tay chạm tay với Phương Điểm: "Ừ."

Sầm Bất Minh bất mãn cắt ngang hai người nói chuyện, mở miệng ra đầy mùi thuốc súng: "Trên người Bạch Liễu vẫn còn có nguồn dị đoan gây ô nhiễm, Phương Đội, bớt tiếp xúc với hắn đi."

“Cậu khẩn trương vậy làm gì, tiểu Sầm.” Phương Điểm chẳng chút để ý xua tay, cười ha hả, “Không phải cậu cũng bị ô nhiễm à?”

Sầm Bất Minh mím môi: “Tôi vẫn không đồng ý lời đề nghị của chị. Dị đoan như hắn phải bị Cục Quản lý Dị đoan thu dụng và đeo vòng giám thị chứ không thể nào đi lung tung khắp nơi tự ý hành động như thế này được, chưa kể đến việc chị mời Bạch Liễu làm cố vấn cho Cục Quản lý Dị đoan hoang đường như thế nào, hắn là ngọn nguồn của dị đoan thì sao có thể trở thành cố vấn ngoài biên chế của Cục Quản lý Dị đoan được chứ…”

“Là chuyên gia tư vấn kiêm cố vấn tâm lý.” Lục Dịch Trạm giơ tay đính chính.

Sầm Bất Minh lạnh lùng cắt ngang: “Là gì đi nữa thì tôi cũng đều không đồng ý.”

“Được rồi, tôn trọng ý kiến của tiểu Sầm, chúng ta giơ tay biểu quyết xem có chấp thuận Bạch Liễu làm chuyên gia tư vấn kiêm cố vấn tâm lý của Cục Quản lý Dị đoan hay không.” Phương Điểm giả vờ giả vịt gật gật đầu, “Tôi trước nhé, với tư cách đội trưởng đội thẩm phán thập tự chinh, tôi đồng ý.”

Lục Dịch Trạm nhanh chóng phụ họa: “Đội trưởng đội 1 là tôi cũng là đồng ý.”

“Tôi tin đội trưởng đội 3 Đường Nhị Đả cũng sẽ đồng ý!”

Duy nhất chỉ có đội trưởng đội 2 Sầm Bất Minh là không đồng ý: "……"

Lại là thủ đoạn này. Lần trước mời Hắc Đào làm đội viên đặc biệt cũng dùng phương thức biểu quyết như thế này, lần nào cũng chỉ có duy nhất anh ta không đồng ý.

Sầm Bất Minh nhìn chằm chằm Phương Điểm một hồi, rốt cuộc đành phải đầu hàng trước khuôn mặt tươi cười giả ngu của cô. Sầm Bất Minh vươn thẳng lưng: "Phương Đội, xin chị hãy nghiêm túc cân nhắc đến việc mời Bạch Liễu làm cố vấn tâm lý."

"Nếu đây thật sự là quyết định sau khi đã suy nghĩ cẩn thận, tôi sẽ tuân theo mệnh lệnh của chị."

Nói xong, Sầm Bất Minh thấp cúi đầu hành lễ rồi rời đi, chẳng buồn liếc nhìn Bạch Liễu đang ngồi bên cạnh một cái, nhẫn Tử Thần ở ngón giữa lấp lánh lóe sáng.

Thấy Sầm Bất Minh đóng cửa rời đi, Lục Dịch Trạm cùng Phương Điểm đồng thời rũ vai, vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Trán Lục Dịch Trạm túa đầy mồ hôi lạnh, anh lấy tay xoa xoa một hồi, quay sang nhìn Bạch Liễu vẫn đang thong thả ngồi đó lật xem tư liệu có vẻ rất hứng thú, không nhịn được đánh bả vai hắn một cái, cười mắng: "Này, vì tìm việc cho kẻ lang thang thất nghiệp nhà cậu mà tôi và Điểm tỷ phải ứng phó với Sầm Bất Minh đã khôi phục ký ức, bị giằng vặt đến nỗi cơm cũng chưa ăn, vậy mà cậu không cám ơn được một câu à?"

“Cảm ơn.” Bạch Liễu sảng khoái nói cảm ơn, “Nếu không tôi lại phải lang thang đầu đường xó chợ rồi.”

“Không đến mức đó đâu.” Phương Điểm mỉm cười xoa nhẹ đầu Bạch Liễu, “Căn hộ của chị và lão Lục vẫn chừa một phòng dành riêng cho cậu chờ cậu trở về, còn có một phòng để sẵn game kinh dị, máy chơi game và ti vi màn hình rộng 70 inch nữa, cho cậu chơi thoải mái luôn.”

(*) 70 inch = 177.8cm

“Cho dù cậu không có việc làm, chị và lão Lục cũng có thể nuôi cậu, không để cậu lang thang.”

Bạch Liễu lặng yên một hồi, hắn ngẩng đầu, lần này giọng điệu chân thành hơn nhiều: “Cảm ơn.”

“…… Nhưng mà cậu thật sự không sao chứ?” Lục Dịch Trạm đổi chủ đề, vẻ mặt không giấu được sự lo lắng, “Dù sao một nửa linh hồn của cậu đã biến thành chìa khóa giữ cửa, chuyện này có ảnh hưởng gì đến cậu không?”

“Có ảnh hưởng nhất định.” Bạch Liễu móc ra một mặt dây chuyền chữ thập ngược trước ngực, hắn rũ mắt, “Vật này là chìa khóa cửa, là hóa thân của một nửa linh hồn của tôi ở đây, nó sẽ truyền tất cả các dục vọng ở hai bên cửa muốn xuyên qua lỗ khóa đến cho tôi. Cho nên lúc nãy Sầm Bất Minh nói tôi là nguồn gây ô nhiễm thật ra cũng không sai, bởi vì ô nhiễm của hai bên cửa sẽ không ngừng truyền tới đây.”

“Do cửa đã đóng, ảnh hưởng đối với tôi cũng bị hạn chế, nhưng một ít vẫn bị rò rỉ ra ngoài.”

“Nếu hai người muốn nhốt tôi lại.” Bạch Liễu ngước mắt bình thản nói, “Tôi cũng không có ý kiến.”

“Chị có ý kiến nè.” Phương Điểm khoanh tay, nghiêm túc phản đối, “Cục Quản lý Dị đoan chỉ thu dụng dị đoan chứ không thu dụng người.”

“Cũng không thu dụng Tà Thần nghỉ việc.” Cô đột nhiên cười rộ lên, “Ở đây chúng tôi chỉ mời Tà Thần nghỉ việc bảo hộ chúng tôi thôi.”

Bạch Liễu sững người.

Hắn dung hợp dòng thế giới ban đầu với dòng thế giới này, kỳ thật có khả năng xảy ra nguy hiểm nhất định, nói không chừng sẽ phá hủy sự cân bằng dục vọng của dòng thế giới này và Cục Quản lý Dị đoan, vì vậy hắn cũng băn khoăn không biết mình có nên trở về hay không.

Nhưng nói đi nói lại con người vẫn là tham lam, hắn vẫn lựa chọn mạo hiểm quay về.

Quả thật đã gây ra một số ảnh hưởng nhất định. Những linh hồn đã tiếp xúc gần gũi với hắn, đặc biệt là người đã bán linh hồn cho hắn dường như đã bị ô nhiễm rò rỉ ảnh hưởng, đột nhiên khôi phục ký ức, thậm chí là cả năng lực trước kia.

Chẳng hạn như hôm qua tay Mục Tứ Thành bỗng dưng xuất hiện móng khỉ, trên súng Đường Nhị Đả xuất hiện hoa hồng, Lưu Giai Nghi thì nói mắt mình lại trở nên đục ngầu như có màn sương chắn trước mặt, trong cặp còn xuất hiện một lọ thuốc giải.

Đương nhiên Sầm Bất Minh, Phương Điểm, Lục Dịch Trạm cũng vậy.

Ánh mắt Bạch Liễu chuyển đến hai thanh trọng kiếm dựng nghiêng trong góc, Phương Điểm nhìn theo ánh mắt của hắn, thản nhiên giải thích: "Hôm qua đột nhiên xuất hiện, chị và lão Lục mỗi người một thanh, cho nên chị đoán là cậu đã về rồi."

"Bởi vì đây là thần ban cho năng lực và vũ khí, thời điểm cậu trở về, những thứ này tự nhiên cũng sẽ theo cậu trở về."

"Vậy những dị đoan kia thì sao?" Bạch Liễu bình tĩnh dò hỏi, "Tôi trở về, không phải cũng đem bọn chúng về luôn sao?"

"Tạm thời vẫn chưa có dấu hiệu rõ ràng." Lục Dịch Trạm đưa tư liệu cho Bạch Liễu, ra hiệu cho hắn tự nhìn xem, "Hôm qua lúc cậu vừa về chúng tôi liền kiểm tra trị số ô nhiễm các nơi trong Kính Thành ngay, chỉ có buổi sáng là tăng lên một chút, nhưng sau đó đã nhanh chóng giảm xuống trong phạm vi bình thường."

"Vả lại như cậu đã nói rồi đó, trên người của cậu có thứ liên quan đến cánh cửa." Phương Điểm khoanh tay trước ngực, cô cười nói: "Chúng tôi chỉ cần kiểm tra trị số ô nhiễm trên người cậu là sẽ biết mức độ rò rỉ của cánh cửa. Thông qua đó, Cục

Quản lý Dị đoan sẽ có thể kiểm tra đo lường trị số ô nhiễm sắp tới của toàn bộ thế giới, có tác dụng nhắc nhở rất hiệu quả."

"Chị sẽ không tiêu tiền ra thuê một Tà Thần vô dụng để về cung phụng, nói tóm lại thì cậu trở về lợi nhiều hơn hại."

Thấy Bạch Liễu còn muốn mở miệng nói gì đó, Phương Điểm cười đẩy hắn ra ngoài: "Được rồi, xảy ra tai họa hay phiền phức gì thì còn có chị kia mà, chúng ta đi xem văn phòng mới của cậu đi!"

Văn phòng mới hướng về phía mặt trời, đón ánh sáng rất tốt, Phương Điểm vừa mở cửa, ánh nắng liền tràn vào.

Ánh hoàng hôn đỏ rực từ bình nguyên bao la rộng lớn chiếu vào, chậm rãi dát lên khuôn mặt Bạch Liễu một quầng sáng màu cam ấm áp, hắn thảng thốt nheo mắt, đưa tay lên che —— trấn giữ trong khung cửa tối tăm đó lâu đến nỗi hiện giờ có chút không thích ứng kịp với ánh sáng mặt trời.

Văn phòng không lớn nhưng cái gì cũng có, 2 kệ sách lớn, 1 cái máy lọc nước, 1 bàn làm việc, dưới chân còn có cái lò sưởi nhỏ —— cùng một loại với cái lò sưởi mà Bạch Liễu bị cấp trên cũ tịch thu lúc trước.

"Thích không?" Phương Điểm chắp hai tay sau lưng, cúi đầu nhìn phản ứng của Bạch Liễu, cô cười, "Lão Lục bài trí văn phòng giúp cậu xong thì thèm chết luôn."

"Công việc của tôi là làm gì?" Bạch Liễu rũ mi, khẽ hỏi lại, "Làm cố vấn tâm lý gì đó có cần yêu cầu phải lấy chứng chỉ

hay bằng cấp không?”

“Không cần” Phương Điểm phất tay, cười ha ha, “Cố vấn tâm lý chỉ là danh hiệu treo bên ngoài thôi, cậu và Hắc Đào xem như cùng một đội, là đội đặc nhiệm đặc biệt của Cục Quản lý Dị đoan, phụ trách xử lý các dị đoan mà chúng tôi không đối phó được. Nhưng thân phận cậu khá đặc thù, bình thường không cần cậu ra mặt đâu, chỉ khi nào dị đoan cực kỳ nguy hiểm thì mới cần cậu ra tay giải quyết.”

“Do công việc của hai người nguy hiểm nên tiền lương và đãi ngộ cũng không tồi đâu nha.”

“Còn nữa.” Phương Điểm nghịch ngợm chớp chớp mắt, “Tuy là ở đây không cấm tình yêu công sở, nhưng tốt nhất là cậu nên kiềm chế vị kia nhà cậu lại nhé, nếu để cậu ta cứ dính lấy cậu trong văn phòng thì tiểu Sầm sẽ lại nổi điên đấy.”

“—— với lại dựa theo quy trình.” Lục Dịch Trạm gãi đầu, có chút áy náy, “Chúng tôi phải đeo vòng giám thị cho cậu.”

Phương Điểm đè lên vai Bạch Liễu, cười hì hì: “Không riêng gì cậu đâu, dựa theo quy trình, những đối tượng nghi ngờ bị Tà Thần làm ô nhiễm như chúng tôi đây cũng phải đeo vòng giám thị.”

“Nhưng chị nói cho cậu biết, Cục Quản lý Dị đoan có rất nhiều loại vòng giám sát! Vừa thời thượng vừa đẹp mắt, cậu thích cái nào thì thoải mái chọn cái đó!” Phương Điểm hào hứng nắm chặt tay, “Chị thích vòng tay! Cậu muốn mang giống chị không!”

Lục Dịch Trạm vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười đỡ trán.

Đeo vòng giám thị là một chuyện rất nặng nề khó chịu, vậy mà từ miệng Phương Điểm thì lại thành chuyện vui cười thích thú.

Vì vậy một tuần sau, một loạt người bị nghi ngờ là bị Bạch Liễu làm ô nhiễm sau khi dung hợp dòng thế giới đều tập hợp lại đây để lắp đặt vòng giám thị.

Bạch Liễu nhìn đám đàn ông đủ loại diện mạo nhưng đều là những người ưu tú đứng ngồi lố nhố trong phòng, hiếm thấy có chút chột dạ với Tạ Tháp đang nhìn chòng chọc mình bên cạnh, hắn cố gắng nghiêm túc giải thích: "…Em cũng không biết tại sao em làm ô nhiễm nhiều người như vậy."

Tạ Tháp dịu dàng nói: "Không sao, em mang vòng giám thị xong thì sẽ không còn cơ hội đi ô nhiễm người khác nữa."

Bạch Liễu: "……"

Triệu Mộc Thỉ cười tủm tỉm, vẫy vẫy tay chào Bạch Liễu: "Đã lâu không gặp, Bạch Liễu."

"Có thể nhớ lại cậu tôi vui lắm."

Trong đám đàn ông, anh ăn mặc lộng lẫy và bắt mắt nhất, trên mặt lại còn trang điểm, trông rất quyến rũ, Bạch Liễu liếc qua, đang định khách sáo hỏi thăm tình hình của đối phương, hắn

chưa kịp mở miệng, Triệu Mộc Thỉ liền sóng mắt nhộn nhạo nháy mắt với hắn một cái, mở miệng tự thuật như thể thần giao cách cảm:

“Mẹ tôi lấy gã giám mục đó, sau khi sinh ra tôi không bao lâu thì ẵm tôi chạy trốn.”

“Không lâu sau, mẹ tôi đem chứng cứ mà bà thu thập được từ gã đến tòa thánh, đồng thời cũng chia sẻ với giới truyền thông, dân chúng lên án giám mục nhưng tòa thánh lại không muốn phán xử công khai, do đó thanh thế của tòa thánh cũng xuống dốc không phanh.”

“Trong thế giới này không còn thành phố trên không, không còn nơi giam giữ bà ấy, hiện giờ bà ấy đã lại trở thành vũ công.”

Triệu Mộc Thỉ nâng cằm, hai mắt khép hờ, tựa như đang nhớ tới điều gì, thanh âm trong trẻo mơ hồ giống như sương mù lượn lờ trôi nổi trên mặt nước, anh nhìn Bạch Liễu bằng đôi mắt màu tím phảng phất như chứa đầy mặt hồ kia:

“Năm 14 tuổi tôi trở thành thành viên của đoàn múa, 20 tuổi giành được tất cả các giải thưởng lớn. Sau đó, tôi và mẹ rời đoàn, hiện giờ tôi đang đóng phim.”

Triệu Mộc Thỉ cười khẽ: “Đóng phim cũng thú vị lắm, cậu có xem phim truyền hình không? Hai bộ hot nhất hiện nay đều có tôi đóng đấy.”

Anh chớp chớp mắt: “Tôi hóa trang đẹp lắm đó, có muốn xem hay không?”

“Em ấy không thích xem phim truyền hình.” Tạ Tháp bình tĩnh đứng trước mặt Bạch Liễu, nhìn thẳng vào Triệu Mộc Thỉ, “Em ấy chỉ thích chơi game với tôi.”

Triệu Mộc Thỉ mỉm cười: “Trò chơi gì? Không sao, tôi lồng tiếng miễn phí cho cậu cũng được.”

“Đến lúc đó cậu có thể nghe thấy giọng nói của tôi, Bạch Liễu.”

Tạ Tháp lạnh lùng nói: “Em ấy thích chơi game không có tiếng.”

Bạch Liễu: “……”

Tạ Tháp dùng dư quang liếc Bạch Liễu một cái, Bạch Liễu lập tức ưỡn thẳng ngực, bình tĩnh nói: “Ờm, gần đây đúng là tôi chỉ thích chơi trò chơi không có tiếng thôi.”

Dạo siêu thị

Chờ đến khi cả đoàn người đeo vòng giám thị xong, Triệu Mộc Thỉ lúc lắc vòng đeo tay, cười tủm tỉm vẫy vẫy tay chào Bạch Liễu đang điều chỉnh vị trí vòng giám thị trên cổ mình: “Tôi còn có chuyện phải làm, có thời gian lại gặp nhé.”

Bạch Liễu gật đầu.

Đợi Triệu Mộc Thỉ đi rồi, Georgia đeo vòng giám thị trên vai vẫn luôn yên lặng từ nãy đến giờ lúc này mới bước tới, anh dùng đôi mắt nâu nhạt ôn hòa nhìn Bạch Liễu: "Hiện giờ Cổ La Luân rất tốt đẹp."

Bạch Liễu mỉm cười: "Tôi có nghe Lục Dịch Trạm nói anh mở ngân hàng thương mại Hoàng Kim như trước đây, còn Cổ La Luân thì hiện giờ đang phát triển rất ổn định sau một thời gian hỗn loạn ngắn ngủi."

"Có lẽ chẳng bao lâu nữa anh sẽ từ bỏ vị trí cục trưởng cục 3 Cục Quản lý Dị đoan để lên ngôi vua Cổ La Luân nhỉ?"

"Có lẽ là vậy." Georgia vươn tay, thái độ của anh vừa trang trọng vừa trầm ổn, "Nhưng bất kể thân phận tôi là gì."

"Cậu cũng vĩnh viễn là bạn của Cổ La Luân và tôi."

Bạch Liễu cũng vươn tay ra, hắn nhẹ nhàng đáp lại: "Cảm ơn."

Buổi sáng các nhân vật lớn tranh thủ thời gian đến lắp đặt vòng giám thị, sang đến buổi chiều thì một đám người quen kéo nhau tới trình diện.

"Hả?!" Mục Tứ Thành bực bội phủi phủi tay, nheo mắt nhìn đội viên Cục Quản lý Dị đoan, "Tại sao tôi phải đeo cả cặp nhẫn giám thị vậy?"

“Bởi vì thân phận của cậu đó, Sầm Bất Minh rất cảnh giác với cậu.” Đường Nhị Đả khó chịu cử động vai lưng, vòng giám thị của anh là loại nghiêm ngặt nhất, từ sau lưng vòng một đường qua eo, lại còn không thể gỡ xuống. Đường Nhị Đả nheo mắt hừ một tiếng, “Cái tên Sầm Bất Minh này vẫn rất đề phòng chúng ta.”

Vòng giám thị của Lưu Giai Nghi là một chiếc dây buộc tóc. Cô bé cột vào tóc xong thì thản nhiên ngồi đung đưa chân có vẻ rất nhàn rỗi, nhún vai nói: “Em thấy vẫn tốt mà!”

“Bất công trắng trợn quá mức luôn!” Mộc Kha cười cười chỉnh lại chiếc vòng giám sát của mình, vòng giám sát của cậu là một đôi bông tai, “Vòng giám sát của Đoàn xiếc thú lang thang đều là hàng đặt riêng đúng không?”

“Chính xác.” Cổ Bạch Liễu cũng đeo một cái vòng giám sát cực kỳ khít khao, hắn lễ phép cúi đầu xin lỗi, “Liên lụy đến mọi người rồi.”

“Liên lụy thì có liên lụy nhưng cũng không đến nỗi nào.” Mục Tứ Thành đeo cặp nhẫn giám thị xong thì đè một tay trên lưng Bạch Liễu, giở giọng uy hiếp, “Nhưng anh phải mời bọn tôi ăn cơm để bù lại mới được!”

“Lần này không ăn lẩu nữa, đích thân anh xuống bếp nấu nướng chứng tỏ thành ý của mình đi!”

“Tôi hả?” Bạch Liễu sảng khoái đồng ý, “Được, mọi người muốn ăn món gì?”

Nghe vậy ngay cả Đường Nhị Đả cũng ngẩn người ra hồi lâu.

Con hàng Bạch Liễu này, thời điểm nô lệ người khác tuyệt đối không bao giờ tự mình động thủ chứ đừng nói đến chuyện đặt quyền chủ động vào tay người khác. Nếu để bọn họ chủ động chọn món, một người hoàn toàn không thiếu tiền như Mục Tứ Thành tùy tiện chọn lựa cũng phải tiêu tốn hơn mấy ngàn….

“Tôi muốn ăn tôm hùm lớn, bào ngư, hàu sống!” Mục Tứ Thành chống nạnh kiêu ngạo, “Tôi bỏ tiền cũng được, nhưng anh phải tự mình nấu!”

“Để tôi mua cho.” Mộc Kha cực kỳ tự nhiên tiếp nhận nhiệm vụ mua sắm hệt như lúc trước, “Có yêu cầu cụ thể gì không?”

“Thôi.” Bạch Liễu chống đầu gối đứng lên, hắn mỉm cười nói, “Lần này để tôi mua, tôi nấu đi.”

“Xem như xin lỗi mọi người.”

“Kỳ lạ, quá sức kỳ cmn lạ!” Mục Tứ Thành vừa thâm trầm xoa xoa cằm, vừa nhìn chằm chằm Tạ Tháp và Bạch Liễu cách đó không xa đang lượn lờ mua sắm nguyên liệu nấu bữa tối, “Không ngờ Bạch Liễu lại chủ động tiêu phí nhiều tiền cho chúng ta, có âm mưu gì không vậy?”

“Bạch Liễu……” Mộc Kha giờ phút này cũng khá rầu rĩ nhưng cậu lại lo đến chuyện khác, “… nấu thật à? Có cần tôi gọi đầu bếp trong nhà đến cứu hộ sẵn không?”

“Ăn không chết là được.” Chỉ có mình Lưu Giai Nghi là hào hứng, “Các anh không thấy để một đại ma vương như Bạch Liễu đích thân xuống bếp nấu ăn cho chúng ta là chuyện rất đáng ăn mừng à? Trước kia toàn là chúng ta bán mạng cho ổng!”

Đường Nhị Đả đau đầu: “Ba cái đứa này…nếu để Bạch Liễu phát hiện mình bị theo dõi, cậu ấy lại tức giận cho xem.”

Lúc này đây, đoàn người Mục Tứ Thành đang thậm thò thậm thụt núp sau một kệ hàng phía sau Bạch Liễu, muốn nhìn trộm xem Bạch Liễu muốn mua món gì.

Cũng cùng lúc đó, sau một kệ hàng khác.

Bạch Liễu cầm một đôi dép lê lên, sờ tới sờ lui, nghiêm túc lựa chọn: “Ừm, rất mềm, 49,8 tệ, cũng rất ấm áp, có giảm giá không anh?”

Tạ Tháp đang kiểm tra nhãn giá lắc đầu: “Không có.”

“Chậc.” Bạch Liễu tiếc nuối treo lại chỗ cũ, “Vậy thì hơi mắc.”

“Mùa hè là sướng nhất.” Bạch Liễu thổn thức nhớ lại, “Một đôi dép bông chỉ có 10 tệ, qua đến mùa đông liền tăng giá gấp hai lần, quần áo mắc, thức ăn cũng mắc, buổi tối còn lạnh nữa.”

Tà Thần đại nhân mười năm không nếm trải khói lửa nhân gian, mười năm không được mang dép lông nhung, giờ đây nhìn đôi dép lông 49,8 tệ không khỏi có chút cảm khái. Bạch Liễu tranh thủ sờ sờ rồi bất đắc dĩ bỏ tay ra, thở dài: “Lông nhiều, mang vào chắc ấm lắm.”

Tạ Tháp liền đưa tay muốn lấy: “Vậy mua đôi này.”

“Nhưng còn phải mua thảm điện, lò vi ba, nồi cơm điện, nguyên liệu nấu ăn linh tinh nữa.” Bạch Liễu chống cằm, cẩn thận tính toán, hắn quay đầu nhìn Tạ Tháp cười, “Hôm nay phải mua rất nhiều thứ, ngân sách sợ là không đủ, bên kia đang bán dép lông nhung giảm giá kìa, 14,9 tệ một đôi, chúng ta qua đó mua đi, giống nhau cả thôi.”

Tạ Tháp mím môi, giọng trầm hẳn: “Tiền tiết kiệm của tôi không đủ mua đôi dép lông này sao?”

“Tất nhiên là mua nổi rồi.” Bạch Liễu nắm lấy tay Tạ Tháp, khẽ cười một tiếng, “nhưng đó đều là tiền anh vất vả mới kiếm được, trước mắt em chưa có thu nhập, không cần tiêu xài vào những thứ này.”

“Hiện giờ chúng ta chỉ là hai người thường, không phải là Tà Thần khống chế thế giới gì đó, tiêu xài phải tính toán cẩn thận mới được.”

Bạch Liễu cười híp cả mắt, có một loại dịu dàng ôn nhu buông bỏ tất cả mọi thứ: “Em cảm thấy thế này rất hạnh phúc”

“Mùa đông mang dép lê 14,9 tệ cũng rất ấm áp mà.”

Hai người đẩy xe dạo tới dạo lui khắp siêu thị, tuy vóc dáng và ngoại hình có chút bắt mắt nhưng chẳng mấy người đặc biệt chú ý, bởi vì bọn họ cũng giống như bất kỳ cặp vợ chồng, người yêu bình thường khác đi dạo trong siêu thị, cùng nhau sinh hoạt nghiêm túc, vụng về nhưng hết sức giản dị.

Tóm lại không có ai biết trong hai người kia có một người suýt chút nữa thì hủy diệt cả thế giới, người còn lại thì bảo hộ thế giới.

Bạch Liễu cẩn thận so giá từng món một, hắn cầm hai chai sữa so sánh ngày sản xuất: "Tủ lạnh ở nhà còn trống, anh có thói quen ăn sáng ở nhà không?"

"Lúc trước không có." Tạ Tháp dừng một chút, "Tôi hiếm khi về nhà."

"Vậy có muốn ăn sáng ở nhà không?" Bạch Liễu cười hỏi, "Em nấu cho anh, nhưng mà nói trước là tay nghề em cũng bình thường thôi nhé."

"Được." Tạ Tháp nhìn Bạch Liễu, y rũ mắt xuống, khẽ trả lời, "Sau này tôi sẽ học nấu ăn, tôi cũng muốn nấu cho em ăn."

"Vậy mua 2 bình trữ đi, hạn sử dụng chỉ có 1 tuần." Bạch Liễu bỏ sữa vào xe đẩy, ánh mắt đảo qua khu đồ ăn đông lạnh trong tủ đông bên cạnh, theo bản năng muốn lấy vài món, nhưng khi nhìn thấy Tạ Tháp thì dừng tay, lại đẩy xe qua chỗ khác.

Thời điểm Bạch Liễu sống một mình, không phải lúc nào hắn cũng tự nấu ăn, thỉnh thoảng mệt đến mức không còn sức nấu nướng bày biện nhưng lại tiếc tiền không dám mua cơm hộp, những lúc đó thực phẩm đông lạnh chính là sự lựa chọn hàng đầu, chỉ cần mua về hâm nấu lại một lần là có thể ăn ngay, đơn giản, mau lẹ.

Quan trọng nhất là rẻ.

Vì vậy mỗi lần đi siêu thị, Bạch Liễu sẽ ưu tiên mua rất nhiều thực phẩm đông lạnh, chẳng hạn như bánh bao đông lạnh, hoành thánh, sủi cảo, gì gì đó. Bạch Liễu không kén khẩu vị, miễn là có giảm giá thì hắn sẽ mua ngay không cần suy nghĩ.

Bạch Liễu sống một mình lâu như vậy cũng chưa từng cân nhắc cuộc sống như vậy có tốt hay không, nhưng vừa rồi khi hắn vô thức đưa tay muốn lấy, thấy Tạ Tháp đang nhìn mình, hắn liền dừng tay, sau đó quay người đi chỗ khác.

Hắn không muốn sống cuộc sống như vậy với Tạ Tháp.

Hắn bị nhốt trong bóng tối hắc ám thời gian mười năm, liều mạng duy trì lý trí, liều mạng muốn trở về, không phải vì những thứ lạnh lẽo như vậy.

“Thật ra em nấu không ngon lắm đâu.” Bạch Liễu dừng lại bên ngoài khu bán rau, hắn rũ mắt nhìn xuống xe đẩy hàng nhẹ tênh, cười mỉm, “Em cũng rất ít đến những nơi này, bây giờ lại qua 10 năm, nhìn lại có chút không quen, anh chờ em nghĩ xem muốn mua món gì đã.”

“Sau này chúng ta sẽ đi thường xuyên.” Tạ Tháp nắm tay Bạch Liễu, y nói, “Chúng ta cũng giống như bọn họ, giống như những người bình thường, mỗi ngày nấu ăn.”

Bạch Liễu yên tĩnh hồi lâu, mới ngẩng đầu cười nói: “Ừ.”

“Từ từ sẽ quen.”

“Bạch Liễu, ở đây có tôm, 68 tệ 1 cân, có mắc lắm không…”

(*) 1 cân TQ bằng ~0,59kg VN thôi nha

“Không mắc, giá bình thường thôi, để em tính đã, tổng cộng 6 người ăn, mua 2 cân là đủ rồi.”

“Cá ở đâu nhỉ?”

“Hình như Giai Nghi không ăn cá, nhưng Lục Dịch Trạm lại rất thích ăn, để em xem có loại cá mà cậu ấy thích không.”

“Không biết ở đây có bán đường và trái cây luôn không?”

“Mục Tứ Thành thích ăn quýt.”

“Đồ uống nữa?”

“Đường đội và Điểm tỷ thích uống rượu, nhưng rượu trong siêu thị chẳng có gì đặc biệt, đợi lát nữa chúng ta ra ngoài mua đi, để em gọi điện thoại hỏi trước xem ngày mai bọn họ có đi làm hay không, uống rượu được không…”

Xe đẩy từ từ đầy ắp, lúc mua tôm, hai người gặp được một đôi vợ chồng cũng đang hào hứng cân tôm.

Đôi vợ chồng trung niên kia vừa thấy Bạch Liễu bỗng dưng có một loại hảo cảm khó tả đối với hắn, nhịn không được buột miệng hỏi: “Cậu cũng mua tôm à?”

“Mua 2 cân nhiều lắm đấy, có khách tới nhà sao?”

Bạch Liễu ngẩng đầu, lúc hắn nhìn thấy đôi vợ chồng thì dừng một chút, sau đó nở nụ cười: “Vâng.”

Vợ chồng trung niên kia nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Liễu, nhất thời có cảm giác quen quen, nhưng lại nghĩ thế nào cũng không nhớ ra, chủ yếu là cảm thấy rất có duyên, vì vậy cười nói: “Nhà chúng tôi hôm nay cũng mời khách!”

“Con gái chúng tôi thi đậu vào trường đại học mà nó thích, chúng tôi định làm bữa tiệc lớn để chúc mừng con bé.”

“Chúc mừng thi đậu đại học.” Bạch Liễu cười khẽ, “Sau này Quả Quả nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió.”

“Hướng Xuân Hoa, cái tật của bà gặp ai cũng khoe con gái hết là sao!” Người bán thịt bên kia dường như rất thân quen với

Hướng Xuân Hoa, nhịn không được cười mắng bà một câu, "Đây, thịt kho tàu con gái bà thích nhất đây, mang về nấu cho nó đi!"

"Aiz! Tại tôi cao hứng mà!" Hướng Xuân Hoa có chút ngượng ngùng, nịnh hót hai câu, "Chợ rau trong siêu thị của ông càng ngày càng lớn nha, không như cửa hàng thịt của Lý Cẩu dưới lầu nhà tôi đóng cửa hẳn luôn rồi."

Hướng Xuân Hoa nhận lấy thịt, vừa quay đầu lại Bạch Liễu đã đi mất, bà ngẩn người ra một lúc.

Lưu Phúc đứng bên cạnh thắc mắc: "Sao chàng trai lúc nãy lại biết cái tên Quả Quả nhỉ? Bà nói cho cậu ấy nghe à?"

"Không có…" Hướng Xuân Hoa nghĩ nghĩ được chút liền từ bỏ, bà vui vẻ đẩy xe, "Ông lo làm gì!"

"Chàng trai đó vừa nhìn là biết ngay người tốt!"

Một mình Tạ Tháp khệ nệ thanh toán cả xe hàng chất đầy đồ rồi chở về nhà. Về đến nhà, Bạch Liễu thắt tạp dề đi vào bếp, ba lần Tạ Tháp có ý đồ vào phòng bếp để phụ (phá) Bạch Liễu một tay nhưng đều bị hắn thản nhiên mời ra ngoài một cách rất lịch sự.

Hắn nấu nướng cùng lắm cũng chỉ là vụng về, lóng ngóng chút thôi, còn Tạ Tháp hoàn toàn là một tay mơ. Cứ nhìn y thành thục bỏ tôm vào lò vi sóng rồi chờ nó chín cũng khiến một kẻ giờ đây xài một đồng cũng phải suy nghĩ đến bạc đầu như Bạch Liễu muốn rớt tim ra ngoài.

(*) giải thích thêm chỗ này: Khi cho vào lò vi sóng các loại động vật có vỏ cứng như tôm, cua, sò… thì chúng sẽ có mùi như cao su. Khi món ăn chín thì sẽ không còn đầy đủ chất dinh dưỡng và mất hết vị ngon của hải sản.

7 giờ 40 tối.

Phương Điểm là người đầu tiên mở cửa, tiếp đó là Lục Dịch Trạm ôm theo một cái nồi lẩu lớn và 4 hộp cách nhiệt giữ nóng.

“Lão Lục sợ mọi người không đủ ăn.” Phương Điểm cười hì hì ôm Bạch Liễu, “Đích thân lão Lục làm vài món mang đến đó!”

Nồi lẩu vừa mở ra, hương vị đậm đà của canh sườn ập vào mặt tỏa mùi thơm phức, 2 hộp giữ nhiệt chứa đầy thịt kho móng heo, còn 2 hộp còn lại là chân gà và da gà trộn rau.

Lục Dịch Trạm đặt đồ ăn xuống, cười cười: “Biết hôm nay mọi người muốn uống rượu nên làm ít đồ nhắm đem qua.”

Phương Điểm lấy từ trong túi lấy ra một chiếc áo khoác màu đen, hưng phấn đi vào phòng bếp: “Em mua cho Bạch Liễu một cái áo lông vũ và áo khoác ngoài, gọi cậu ấy ra đây mặc thử đi!”

Chuông cửa lại vang lên.

Tạ Tháp đi mở cửa.

Đường Nhị Đả mang theo hai bình rượu, Mộc Kha hai tay cầm hai cái túi lớn đi theo phía sau, Lưu Giai Nghi xách một cái túi nhung và một cái túi nhỏ, Mục Tứ Thành thì trực tiếp vác luôn một cái thùng to đi vào.

“Tôi mua thêm ít nguyên liệu nấu ăn.” Mộc Kha bước vào bếp, cậu cười mỉm, “Để tôi đưa cho Bạch Liễu, tối nay mọi người cùng nhau ăn thỏa thích đi.”

Mục Tứ Thành thả cái thùng to xuống, lắc lắc quần áo, thở ra luồng nhiệt khí đầy sương trắng, đắc ý vỗ vỗ vào thùng: “Máy sưởi!”

“Bạch Liễu sợ lạnh, cho nên tôi làm cái này cho anh ấy!”

Lưu Giai Nghi không nói gì, cô bé mở cái túi nhỏ, lấy ra đôi dép lông nhung, nhãn giá đã bị xé, đặt ngay ngắn ở cửa.

Cô bé ném nhãn giá vào thùng rác dưới nhà rồi, trên đó ghi giá 49,8 tệ.

Lúc Bạch Liễu bưng cá từ trong phòng bếp ra ngoài, trong phòng tràn đầy nhiệt khí. Bạch Liễu nhìn đôi dép lê mà hắn luyến tiếc không dám mua đặt ngoài cửa, máy sưởi ấm chỉ nhìn thoáng qua lúc đi dạo siêu thị, và một đống nguyên liệu nấu ăn ấm áp không biết ăn đến bao giờ mới hết trên bếp, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ.

“Hoan nghênh trở về!” Tất cả mọi người cười nói với hắn.

Tạ Tháp đỡ lấy nồi cá trên tay Bạch Liễu, nhìn hắn: “Hoan nghênh về nhà.”

“Bạch Liễu.”

Nhận chức (1)

Bạch Liễu cuối cùng cũng chính thức đi làm.

Hai ngày chuẩn bị trước khi chính thức đi làm, Bạch Liễu chưa kịp lo lắng thì Lục Dịch Trạm đã bắt đầu sốt sắng vì hắn.

“À còn chuyện này nữa, nhất định phải hòa thuận với đồng nghiệp đó. Cái tên Sầm Bất Minh kia tuy là hay có ý kiến với cậu nhưng cậu ta không có ý xấu gì đâu, đừng thèm so đo với cậu ta làm gì.” Lục Dịch Trạm đến để giao đồng phục, thẻ thân phận và một số vật dụng khác của Cục Quản lý Dị đoan cho Bạch Liễu. Anh vừa giới thiệu chức năng và cách sử dụng của các vật dụng, vừa huyên thuyên dặn dò, “Cái này là dụng cụ phát hiện ô nhiễm, các đội viên khác chỉ có 1 cái, riêng cậu thì 2 cái.”

“Một cái là tự mình đeo để kiểm tra đo lường giá trị ô nhiễm trên người cậu, còn một cái dùng để kiểm tra đo lường giá trị ô nhiễm môi trường xung quanh. Nếu phát hiện trị số khác thường thì phải lập tức báo cáo ngay! Đừng liều lĩnh hành động một mình!”

Lục Dịch Trạm nói tới đây thì có chút ngần ngừ, ngập ngừng trong chốc lát: “Còn nữa…”

Bạch Liễu nhận lấy máy đo ô nhiễm, ngước mắt: “Có gì thì nói thẳng luôn đi.”

“Haiz.” Lục Dịch Trạm thở dài, khuỵu gối ngồi xuống một bên ghế sô pha, mặt mũi rầu rĩ hẳn, “Cục Quản lý Dị đoan phán xét đội viên của mình còn nghiêm khắc hơn cả dị đoan, hiện giờ cậu vừa là đối tượng dị đoan, vừa là đội viên của chúng tôi, cũng vừa là Tà Thần, có 3 thân phận này, việc phán xét cậu gần như rất khắc nghiệt. Nói cách khác, chỉ cần hành vi của cậu hơi vượt quá giới hạn một chút thôi thì sẽ lập tức bị lôi vào phán xử.”

Bạch Liễu hiểu ngay và luôn.

Đồng thời là đối tượng bị kiểm tra đo lường, nhưng suy nghĩ của hắn lại không khẳng khái chính đạo như hai người Lục Dịch Trạm và Phương Điểm, không nghiêm túc chính trực như Đường Nhị Đả, cũng không giống Mộc Kha, Mục Tứ Thành lớn lên trong môi trường bình thường tuân thủ luật pháp biết dừng chân trước điểm mấu chốt, hoặc luôn thờ ơ với dục vọng như Tạ Tháp.

Hắn là Tà Thần sôi sục dục vọng và hành vi không giống với người thường.

“Tôi và Điểm tỷ của cậu tin tưởng cậu tuyệt đối.” Lục Dịch Trạm buồn bã thở dài, “Nhưng quy tắc luật lệ là quy tắc luật lệ, chúng tôi chỉ tranh thủ nới rộng phạm vi hoạt động của cậu được một chút, để cậu có thể đi làm tan tầm đúng giờ như

người bình thường mà không bị thu dụng ở Cục Quản lý Dị đoan.”

Bạch Liễu nghe xong thì tiếp thu rất thản nhiên, hắn nhún vai cười cười: “Xem như vẫn còn tốt chán!”

“Lúc trước đi làm ở công ty tôi còn không thể tan sở đúng giờ nữa kìa, một tháng 30 ngày có đến 20 ngày bị cưỡng chế tăng ca, tương đương với việc bị lãnh đạo thu dụng trong công ty còn gì.”

Bạch Liễu sờ sờ cằm, chốt lại một câu: “Nói theo kiểu này thì tôi làm dị đoan được đãi ngộ còn tốt hơn so với làm người rồi.”

“Xùy!” Lục Dịch Trạm bị chọc cười, anh thở dài một hơi, đứng lên, “Cậu chấp nhận được thì tốt.”

“Đúng rồi, cái huy hiệu kiểm tra đo lường ô nhiễm trên người cậu có thể phát hiện ra một phần dục vọng của cậu, dục vọng đối với tiền bạc của cậu còn mạnh không vậy?” Lục Dịch Trạm có chút lo lắng hỏi, “Nếu trị số dục vọng hơi cao cậu cũng bị điều tra đấy.”

Bạch Liễu vi diệu chần chờ một chút, dời ánh mắt qua chỗ khác: “…. Trị số dục vọng hơi cao mà cũng bị điều tra à?”

Lục Dịch Trạm cứ nghĩ Bạch Liễu vẫn còn rất ham tiền, có chút sốt ruột: “Cậu có muốn tìm biện pháp để thể hiện dục vọng ham tiền bất bình thường của cậu không? Ví dụ như dời

sự chú ý hay gì đó? Cố gắng tập trung vào những thứ khác mà cậu có nhiều dục vọng và hứng thú như trò chơi chẳng hạn?”

Bạch Liễu đã sớm dời đi dục vọng và thú tính bình tĩnh nắm tay ho khan một tiếng: “Tôi sẽ chú ý.”

“Đừng để mình nghẹn khuất.” Lục Dịch Trạm vỗ vỗ bả vai Bạch Liễu, dặn dò cẩn thận, “Hai hôm nay cứ kiếm trò chơi mà chơi, chơi hết sức vào, thiếu tiền thì tìm tôi và Điểm tỷ lấy, dục vọng được phóng thích rồi thì trị số sẽ bình thường lại thôi.”

Bạch Liễu: “…… Ừ.”

Vì vậy thời điểm Tạ Tháp tan tầm về nhà, liền nhìn thấy Bạch Liễu lười nhác dựa nghiêng trên sô pha, tay phải đang chậm chạp xoay tới xoay lui một cái huy hiệu nhỏ.

Huy hiệu kim loại linh hoạt chuyển động giữa những ngón tay thon dài trắng nõn của Bạch Liễu, ánh chiều màu cam lúc chạng vạng xuyên qua cửa sổ khép hờ, nhẹ nhàng rơi xuống người Bạch Liễu, bao phủ một quầng sáng rất nhẹ nhàng, Bạch Liễu rũ mi xuống, hắn tựa như đang xem xét huy hiệu trong tay mình, lại tựa như đang nghĩ đến chuyện gì khác, có một loại cảm giác như vừa bừng tỉnh rất kỳ lạ.

Nghe tiếng mở cửa, Bạch Liễu khẽ ngước mắt, trong mắt thấp thoáng một quầng sáng nhàn nhạt màu lam bạc, hắn lười biếng cong khóe miệng, cầm huy hiệu, ngón tay chống cằm: “Về rồi à.”

Tạ Tháp có thể cảm nhận được cơ bắp của mình bắt đầu căng ra một cách vô thức dưới ánh nhìn của Bạch Liễu.

Bạch Liễu đứng dậy đi về phía Tạ Tháp, chờ hắn đến gần, Tạ Tháp mới chú ý Bạch Liễu đang đi chân trần, hắn không đi giày, một nửa mu bàn chân trắng nõn lộ ra dưới chiếc quần rộng thùng thình phết đất. Có thể do canh giữ cánh cửa mười năm, quanh năm không thấy ánh sáng, xuyên qua da thịt mu bàn chân Bạch Liễu có thể thấy rõ mạch máu xanh nhợt, làn da trắng nõn đến mức có cảm giác trong suốt.

……Ống quần rộng thùng thình phết đất….

Tạ Tháp cuối cùng cũng chậm chạp nhận ra bộ quần áo Bạch Liễu đang mặc không phải của hắn.

—— mà là của y.

Y cao hơn Bạch Liễu một cái đầu rưỡi, dáng người cũng to cao hơn rất nhiều, trước đây Bạch Liễu cũng đã từng mặc quần áo của y nhưng tư thái không nghênh ngang lộ liễu như thế này, mà sẽ tự kiềm chế một chút để bản thân trông có vẻ bình thường hơn. Nhưng giờ đây thì sao? Áo sơ mi của y treo lỏng lẻo trên vai Bạch Liễu, chỉ cần Tạ Tháp cúi đầu xuống, y có thể nhìn thấy xương quai xanh từ đường viền cổ áo rộng mở của Bạch Liễu

Lưng quần ôm hững hờ trên eo Bạch Liễu như sắp rớt tới nơi, chừa ra một khe hở vừa đủ để y luồn một tay vào trong, sau đó…

Tạ Tháp nhanh chóng chuyển tầm mắt, cố hết sức để giữ nhịp thở đều đặn: “Sao em lại không mặc đồ ngủ vào? Trời lạnh lắm.”

“Em mới vừa tắm xong, còn rất ấm áp nên không mặc.” Bạch Liễu cười cười bước lại gần y.

Lúc này, Tạ Tháp mới có thể cảm nhận được hơi ẩm ấm áp phả ra từ cơ thể Bạch Liễu, phối hợp với nụ cười nhẹ nhàng mơ hồ của hắn bỗng trở thành một loại hơi ẩm đầy ái muội.

Tạ Tháp bắt đầu lý giải ý tứ của Bạch Liễu ——.. em ấy muốn..ư?

Nhưng mà… thật ra Bạch Liễu không thích làm tình với y cho lắm, mặc dù hắn không nói ra, nhưng Tạ Tháp có thể cảm nhận được điều đó.

Bạch Liễu dường như rất hưởng thụ quá trình này, nhưng cứ đến nửa chừng là lại thở hổn hển ép y dừng lại, thường thì lúc đó Tạ Tháp sẽ không dừng lại, nhưng xong xuôi hết rồi Bạch Liễu sẽ có chút mệt mỏi dựa vào thành giường, nheo mắt lại, trong mắt lập lòe chút ánh sáng màu lam bạc tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, nhưng có vẻ không vui lắm, cũng chẳng buồn ừ hử đáp lại lời y.

Sau đó, Tạ Tháp liền kiềm chế bản thân, y cố gắng hết sức để tránh bắt đầu, còn Bạch Liễu cũng sẽ không chủ động đòi hỏi, vì vậy Tạ Tháp đành phải thừa nhận sự thật rằng —— Bạch Liễu thực sự không thích.

Nhưng bây giờ…

Bạch Liễu đi tới, chân trần của hắn đặt bên ngoài giày da Tạ Tháp, chân phải giẫm lên giày da, hắn rũ mắt xuống, vươn tay bắt đầu nghiêm túc cởi cà vạt của Tạ Tháp, giọng điệu mềm mại mang theo hơi ấm ấm áp: “Anh mặc đồng phục của Cục Quản lý Dị đoan đẹp trai lắm.”

Đầu óc Tạ Tháp quay cuồng, hai mắt trống rỗng, bình tĩnh đáp: “Ừm, đẹp trai.”

——thật muốn nhào nắn cái eo mảnh mai đang dán vào người y quá đi mất.

Nhận chức (2)

Đồng phục của Tạ Tháp vừa vặn ôm sát từ chân đến vai, nhưng thật ra bản thân Tạ Tháp không phù hợp với quần áo của nhân loại cho lắm, cộng với việc thường xuyên vận động liên tục và cao độ trong thời gian dài, dẫn đến quần áo mặc trên người y toát ra…. cảm giác phóng khoáng rất vi diệu.

Sau khi cởi cà vạt Tạ Tháp ra, Bạch Liễu nhìn đường nét cơ bắp săn chắc thấp thoáng dưới chiếc khuy cổ áo đã cởi của Tạ Tháp, hơi nhướng mày: “Anh ăn mặc như vậy đi trên đường à?”

Vừa nói vừa lùi lại phía sau nửa bước để giữ khoảng cách, cuộn tròn chiếc cà vạt vừa cởi trên ngón tay, dựa vào tủ giày, khoanh tay trước ngực, cười như không cười nhìn Tạ Tháp:

“Mặc như thế này… không có em gái nhỏ nào đến xin cách thức liên hệ với anh sao?”

Tạ Tháp bị bàn chân trần mềm mại của Bạch Liễu giẫm lên, tâm thần chấn động, y ngẩng đầu nhìn về phía bạn nhà đôi mắt lóng lánh ánh nước, ánh nhìn lơ đãng mơ màng, theo bản năng lắc đầu: “Tôi nhanh chân chạy trốn họ rồi.”

“Ừm.” Bạch Liễu híp mắt cười cười, hắn chậm rãi cụp mắt xuống, dùng hai ngón tay nghịch cà vạt trong tay, “Thật là đáng tiếc.”

Nước từ đuôi tóc của Bạch Liễu theo lời thì thầm chọc ghẹo của hắn nhỏ giọt xuống chiếc cà vạt bị đùa bỡn của Tạ Tháp.

“Nếu em là em gái nhỏ theo đuổi anh thì kiểu gì cũng phải đuổi kịp anh, hỏi anh tối nay có rảnh không.”

Tạ Tháp trả lời ngay tức khắc: “Rảnh.”

Bạch Liễu ngước mắt lên, cười tủm tỉm cười nhìn Tạ Tháp trong chốc lát: “Chúng ta ăn cơm thôi.”

Tạ Tháp trơ mắt nhìn Bạch Liễu xoay người treo chiếc cà vạt vừa cởi ra, sau đó đi vào bếp, bày thức ăn ra đĩa chuẩn bị cho bữa tối.

Cởi xong cà vạt rồi bảo y ăn cơm?

Y không muốn ăn cơm, y chỉ muốn ăn…

Tạ Tháp ngồi ở một bên bàn ăn nhìn chằm chằm Bạch Liễu đối diện mình, còn Bạch Liễu thì vẫn thản nhiên xới cơm, gắp đồ ăn cho y cứ như không nhìn thấy ánh mắt đang bắn về phía hắn. Tạ Tháp đã bật hệ thống sưởi vì vậy trong phòng cũng không quá lạnh, thế nên Bạch Liễu không mặc đồ ngủ dày mà chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng, bên ngoài thì đeo tạp dề kẻ sọc, hai dây buộc quanh chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của Tạ Tháp rồi thắt lại gọn gàng phía sau lưng Bạch Liễu.

Một nửa chiếc áo sơ mi trắng lộ ra từ cổ áo phía trên tạp dề, có thể thấp thoáng nhìn thấy đường viền cổ áo trắng đến trong suốt của Bạch Liễu. Tạp dề dán sát vào eo, xuống nữa là vạt áo sơ mi xòe ra bên dưới vừa vặn có thể che khuất đùi Bạch Liễu, nhìn từ góc độ của Tạ Tháp, có vẻ như Bạch Liễu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi.

Thật ra Tạ Tháp không hiểu rõ về nhân loại lắm, nhưng giờ phút đó, khi y nhìn chăm chú vào chiếc áo sơ mi rộng và chiếc tạp dề kẻ sọc buộc ngay ngắn trên eo Bạch Liễu, y dường như đã phát hiện ra thứ đồ vật hết sức thông dụng của nhân loại ——

—— thì ra…. tạp dề là loại trang phục đẹp như thế sao?

Bạch Liễu đưa bát cơm như không có chuyện gì, trên mặt mang theo nụ cười: “Đủ không?”

Tạ Tháp chậm rãi thu hồi ánh mắt, bình tĩnh tiếp nhận: “Đủ rồi, cảm ơn.”

Bạch Liễu cố ý sao?

…Có lẽ là do y suy nghĩ quá nhiều thôi…

Tạ Tháp vừa ăn vừa cố sức động não suy nghĩ, con thằn lằn vừa mới làm người không lâu nên không thể hiểu rõ những mong muốn và cảm xúc của con người, đặc biệt là khi chính bản thân y cũng có nên y càng không thể giải quyết chúng một cách khách quan.

Có rất nhiều chuyện y không hiểu, và dường như y… cũng không hòa hợp với Bạch Liễu.

Động tác nhai nuốt của Tạ Tháp dần chậm lại, y nhìn xuống bát cơm, dần dần một cảm giác chán nản, u ám và mất kiểm soát dâng lên ngùn ngụt.

Nó đã khôi phục ký ức, nhưng cho dù nó là Tạ Tháp, Hắc Đào hay chính bản thân nó, thì nó vẫn không phải là nhân loại và trải nghiệm của nó với nhân loại là có hạn. Năm 14 tuổi ở viện mồ côi, cho rằng cuộc sống bị người ta hút máu là trạng thái bình thường của con người thế nên nó mới bị bọn họ bóc lột. Sau này vào game, thấy được những con người cực đoan bị dục vọng kiểm soát, nó lại cạnh tranh với bọn họ, nhưng nó chỉ là một tạo vật có thể đáp ứng những dục vọng được bọn họ cung phụng tôn thờ.

Từ đầu đến cuối, người duy nhất coi nó là con người, nắm tay đứng bên cạnh nó, chỉ có Bạch Liễu.

Nhưng Bạch Liễu biến mất mười năm.

Trong mười năm này, Tạ Tháp lần đầu tiên thật sự bước vào xã hội loài người, nó đơn độc cố gắng hòa nhập vào môi trường nơi Bạch Liễu sinh trưởng, nhưng từ đầu đến cuối có vẻ như nó không có cách nào….. để trở nên thành thạo.

Mỗi ngày nó cố gắng làm việc chăm chỉ, giết rất nhiều quái vật, thử học hỏi từ những người xung quanh để mang lại hoàn cảnh ổn định cho bạn tình của mình, tiết kiệm tiền để mua xe hơi và nhà cửa, mặc dù xung quanh không ai nhớ đến bạn đời của nó, như thể nó đang tự xây đắp một cái tổ ảo ảnh cho chính bản thân mình, nó đã thử trải nghiệm rất nhiều thứ, nhưng nó luôn… không thể sinh ra cảm xúc như những con người bình thường.

Bởi vì Bạch Liễu không ở bên cạnh, cố gắng chỉ là cố gắng, hiện thực đối với nó vẫn như một trò chơi, giết quái vật, nằm một chỗ, ngày hôm sau tỉnh lại giường vẫn lạnh lẽo, bởi vì thân thể không có thân nhiệt, sau đó tuần hoàn lặp đi lặp lại cứ như thế.

Nó bị cuốn vào một trò chơi kinh dị dài đăng đẳng có tên Chờ đợi không hồi kết.

Thế rồi khi nó thực sự chờ đợi được đến khoảnh khắc Bạch Liễu xuất hiện, nó thậm chí còn cảm thấy không quá chân thật ——cái kết thúc này, cái kết thúc đẹp đến mức hư ảo này, thật sự là true end của trò chơi này sao?

Nhưng rồi sau đó khi Bạch Liễu sống cùng với y, sự bất hòa giữa hai người ngày càng nhiều, Tạ Tháp mới chậm chạp nhận

ra rằng ——chờ đợi Bạch Liễu… vẫn chưa phải là kết thúc.

Người này, tình yêu mà y chờ đợi mười năm, là một nhân loại thực sự, hắn thích nghi tốt và có kỹ năng trong xã hội loài người, cho dù bị nhốt mười năm ròng rã, sau khi quay về hắn cũng có thể nhanh chóng biết mình nên làm gì, không giống như nó, tồn tại ở đây mười năm rồi mà vẫn cảm thấy bơ vơ lạc lõng.

Có lẽ Bạch Liễu…cũng không thích hợp để sống chung với một con quái vật lạnh băng như nó.

Cho dù nó đặt hệ thống sưởi sàn ở nhà, ba ấm nước nóng trên giường và mua chiếc chăn điện đắt tiền nhất, thì cơ thể nó vẫn lạnh lẽo như băng và Bạch Liễu không thể ôm ấp nó để giữ ấm. Có lẽ Bạch Liễu trở về sống chung với nó chỉ vì đoạn tình cảm ngây thơ nông nổi nhưng đầy nhiệt huyết trong mùa hè tuổi thiếu niên của bọn họ.

Nhân loại có mùa đông.

Nhưng quái vật thì không có mùa đông.

Không con người nào muốn ôm ngủ với một con quái vật lạnh lẽo trong mùa đông lạnh giá.

Con người thích rúc vào nhau để giữ ấm trong mùa đông, nhưng nó mất mười năm vẫn không thể trở thành một con người thực sự.

Bạch Liễu một tay chống cằm, híp híp mắt, cứ cách một quãng lại gõ gõ ngón tay lên bàn một cái, trong khi Tạ Tháp ngồi đối diện dường như đang chìm sâu trong suy nghĩ nào đó, hiển nhiên không chú ý đến hành động của hắn, vẫn cứ cúi đầu, mặt mày ủ dột, trông thì có vẻ như đang tập trung vào việc ăn uống, nhưng tay cầm đũa lại có chút khác thường.

Đôi đũa bắt đầu biến dạng.

——Đó là đôi đũa thép đặc cứng không gỉ.

Bạch Liễu nhướng mày, dừng tay gõ nhịp.

Này là đang làm gì vậy? Nắn đũa cũng không thèm nắn hắn? Trước kia chỉ cần liếc mắt một cái thôi là đã câu được kia mà? Sao hôm nay lại vững vàng như núi Thái Sơn thế kia?

Tà Thần đại nhân về hưu không chỉ sờ cằm mà còn chìm vào suy nghĩ sâu xa —— chẳng lẽ sức hấp dẫn của hắn đối với Tạ Tháp đã giảm sút? Thất niên chi dương rồi sao? Không phải chứ… Hắn mới về được một tháng thôi mà.

Mà đối với chuyện này, nói tới đây, Bạch Liễu có chút… khó mà mở miệng.

Thật ra hắn không bài xích chuyện đó, thậm chí nếu có thể, hắn cũng muốn chủ động để Tạ Tháp tận hưởng, chẳng hạn như hắn sẽ cưỡi lên rồi tự động hay gì gì đó. Nhưng thân làm chìa khóa cửa, Bạch Liễu không thể phóng túng dục vọng quá mức, xét riêng về điểm này thì hắn lại vô tình không mưu mà

hợp với Lục Dịch Trạm, cho nên bất luận ra sao, Bạch Liễu đều phải triệt để tuân thủ ranh giới để có thể hạ nhiệt kịp thời.

Ban đầu, Bạch Liễu cảm thấy chuyện đó chẳng có vấn đề gì cả. Thẳng thắn mà nói, hắn thực sự không nghĩ rằng Tạ Tháp có thể khơi mào dục vọng của hắn. Dựa trên những gì hắn biết về Tạ Tháp, dục vọng của người này rất đơn giản và hạn hẹp, đã có lúc hắn từng hoài nghi không biết Tạ Tháp có dục vọng đối với tình dục hay không, sau khi xác nhận Tạ Tháp hơn hai mươi năm vẫn chạy tốt, nhưng làm thực thể tập hợp dục vọng của tất cả mọi người, Tà Thần đại nhân có loại tự tin mù quáng rằng —— Tạ Tháp không thể khơi dậy dục vọng của hắn lên đến cực hạn.

Bởi vì thời điểm Tạ Tháp còn ở viện mồ côi, nhìn tới nhìn lui, nhìn đi nhìn lại, nhìn kiểu gì cũng thấy Tạ Tháp chẳng có chút hứng thú nào, ngược lại lúc hắn mười mấy tuổi đã biết tò mò tìm đọc kha khá các loại tranh ảnh sách vở về chuyện đó rồi.

Nhưng… ngoài dự kiến của Bạch Liễu, cái tên Tạ Tháp này thoạt nhìn bên ngoài thì có vẻ như là kiểu người thuần khiết và thờ ơ trên giường, nhưng thật ra y đặc biệt rất năng động và thích tấn công dồn dập.

“Em mệt rồi sao Bạch Liễu… ngồi dậy nào, để tôi làm cho.”

“Bạch Liễu, hôn tôi đi.”

“Em.. tôi làm giúp em nhé?”

“Em thích tư thế này sao? Nãy giờ em toàn thở dốc thôi! Sao em không nói gì hết?”

Bạch Liễu hoàn toàn chống đỡ không được, mỗi lần hắn buột miệng rên rỉ hoặc nói gì đó thì Tạ Tháp lại đẩy mức giới hạn lên một tầng cao mới. Có một lần Bạch Liễu hơi chút chủ động, suýt chút nữa Tạ Tháo đã biến mức giới hạn thành siêu cấp cao nhất, nhưng cũng may ý chí Bạch Liễu vững như đá mới có thể trấn áp hạ xuống.

Nhưng nếu nói thẳng với Tạ Tháp… Bạch Liễu cảm thấy tạm thời trước mắt Tạ Tháp sẽ không thể chấp nhận ảnh hưởng của cánh cửa đối với hắn, nếu nói thẳng, khả năng cao là Tạ Tháp sẽ bị căng thẳng, và sẽ cố gắng đi vào dòng thế giới để trấn giữ cánh cửa thay thế cho hắn.

Cuối cùng, Bạch Liễu đã nghĩ ra một cách, đó chính là ám chỉ. Chỉ cần hắn đừng thể hiện quá rõ rệt, Tạ Tháp mới có thể thu bớt ham muốn của y.

Nhưng bây giờ xem ra nhờ hắn mà Tạ Tháp đã rèn được định lực của mình quá tốt, không dễ bị hắn câu nữa rồi.

Tiếc quá đi mất, thời hạn sử dụng nhan sắc của hắn cũng quá ngắn ngủi đi.

Bạch Liễu than thầm trong bụng, đứng dậy vừa muốn mở miệng, liền nhìn thấy Tạ Tháp ngồi bàn ăn đối diện đột nhiên nắm tay hắn, chậm rãi ngẩng đầu lên, viền hai bên mắt hiển hiện rõ ràng màu lam bạc khiến Bạch Liễu giật mình trong giây lát —— Dục vọng của bản thân Tạ Tháp rất đạm bạc và ảnh hưởng của cánh cửa đối với Tạ Tháp cũng rất yếu, chỉ khi

dục vọng bản thân Tạ Tháp sắp vượt khỏi tầm kiểm soát thì mới xảy ra tình trạng này.

“Bạch Liễu, tôi sẽ cố gắng trở thành con người.” Tạ Tháp chống mặt bàn chậm rãi đứng dậy, y nhìn xuống Bạch Liễu, giọng điệu bình thản nhưng Bạch Liễu hiếm khi cảm thấy được sự công kích khiến lưng hắn run lên, “Nhưng trước đó, em cũng nên cố gắng thử thích ứng một con quái vật như tôi.”

“Tôi yêu em, nếu em không cần tôi, tôi sẽ giết chết em.”

“Dù sao tôi cũng chỉ là một con quái vật mà thôi.”

Nhận chức (3)

Đến lúc Bạch Liễu bị Tạ Tháp ném ngã trên ghế sô pha, có đến 2, 3 giây hắn đơ người ra không kịp phản ứng.

Khi Tạ Tháp luồn tay từ vạt áo chạm vào eo, thắt lưng Bạch Liễu run lên vì lạnh, vừa mở miệng định lên tiếng thì áo cũng bị xé toạc ra, Tạ Tháp cắn vào xương quai xanh của Bạch Liễu, để lại một vòng dấu răng rõ mồn một.

Nhưng cắn Bạch Liễu xong, dường như Tạ Tháp cảm thấy áy náy, y hơi dừng lại, hôn nhẹ một cái: “Đau không?”

Bạch Liễu thở gấp, thầm nghĩ không biết Tạ Tháp học được thủ đoạn này ở đâu, một bên cắn hắn tàn nhẫn như vậy một bên hỏi hắn có đau không, cuối cùng còn hôn hôn hít hít hai

cái, hắn làm sao chịu nổi đây, thanh âm có chút khàn khàn: "… Đau, nhưng không đau."…

Bạch Liễu toàn thân yếu ớt, hai mắt mờ mịt, nằm úp sấp ở trên giường, phía sau cổ là cánh tay trần trụi của Tạ Tháp dán sát vào da, toàn thân nóng bừng ướt đẫm mồ hôi.

……

Tạ Tháp hôn lên mí mắt Bạch Liễu một cái rồi lại một cái, giọng điệu hết sức dịu dàng, hoàn toàn chẳng hề giống người vừa mới giữ chặt đôi tay Bạch Liễu kéo căng lên cao rồi thúc vào liên tục, thúc đến khi Bạch Liễu mở miệng xin tha mà vẫn không chịu buông tha: "Khó chịu sao? Tôi ôm em vào tắm rửa nhé?"

Bạch Liễu nhắm mắt lại, nghiêng đầu rúc vào trong ngực Tạ Tháp: "… Ẵm em đi, không còn sức nữa rồi."

Tạ Tháp ấn Bạch Liễu xuống giường hôn thêm một lúc nữa, cho đến khi Bạch Liễu đẩy y ra, Tạ Tháp mới cúi xuống duỗi tay bế hắn vào lòng.

Mặc dù Tạ Tháp có lắp đặt bồn tắm trong nhà của họ nhưng Bạch Liễu rất hiếm khi sử dụng, hắn không thích nằm trong bồn tắm lắm, ngược lại có lẽ Tạ Tháp vẫn giữ một số thói quen của người cá, y thường sử dụng bồn tắm, còn nhiều lần rủ rê Bạch Liễu vào tắm chung với mình, lần nào cũng bị Bạch Liễu từ chối.

Nhưng lần này Bạch Liễu rốt cuộc cũng tắm cùng y như mong muốn của Tạ Tháp, bởi vì hắn thật sự không còn chút sức lực nào nữa.

Do vóc dáng Tạ Tháp cao ráo, bồn tắm mua cũng là loại có kích thước cực lớn đủ để ngâm hai người, Tạ Tháp nằm ở phía dưới, Bạch Liễu hai mắt khép hờ dựa vào bả vai của Tạ Tháp, hai tay hắn đặt trên thành bồn, để mặc dòng nước ấm chậm rãi gột rửa.

Sương mù lượn lờ ngập tràn phòng tắm, Tạ Tháp hơi hơi chống người, y rũ mắt, vươn tay lồng những ngón tay của mình vào những ngón tay của Bạch Liễu, hai chân ép vào trong để ngăn cản Bạch Liễu di chuyển, sau đó di chuyển từng ngón tay nghịch tay Bạch Liễu, ấn móng tay Bạch Liễu đến trắng bệch rồi mới buông ra, nhìn móng tay Bạch Liễu hồng hào đỏ máu trở lại.

Bạch Liễu nhìn Tạ Tháp chơi đùa với những ngón tay của mình, cảm thấy tâm trạng của Tạ Tháp bây giờ rất tốt, hắn vẫn nhắm nghiền mắt, mỉm cười, lười nhác lên tiếng:

“Vừa rồi giận em à? Động tác thật tàn nhẫn quá đi.”

“Nằm trong bồn tắm với em như thế này khiến tôi nhớ lại những ngày ở viện mồ côi” Tạ Tháp trả lời không chút không liên quan. “Lúc đó em hay đến giáo đường tìm tôi, nằm kế bên tôi như thế này đây, tôi rất thích những ngày tháng đó.”

Giọt nước đọng trên lông mi của Tạ Tháp rơi xuống, nhỏ xuống gáy Bạch Liễu, y dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve,

ngữ khí cũng trở nên dịu dàng hơn: “Nhưng bây giờ tôi mới biết, con người ngủ trong bồn tắm là rất không bình thường.”

Y đưa tay vuốt ve bả vai Bạch Liễu từ phía sau, Tạ Tháp vuốt ve cực kỳ chậm rãi, y rũ mắt xuống, bàn tay đặt lên ngực Bạch Liễu, cảm nhận được nhịp tim của Bạch Liễu tăng nhanh đúng như ý nguyện một cách thỏa mãn. Hơi thở của Tạ Tháp trở nên thong thả và khẽ khàng, giống như giọng nói của y lúc này:

“Có lẽ tôi không thể trở thành một nhân loại hoàn hảo, có lẽ tôi chỉ là một con quái vật yêu em mà thôi.”

“Thì ra giận dỗi là vì chuyện này à.” Bạch Liễu nắm tay Tạ Tháp, hắn cười khúc khích, “Nhưng nhìn dáng vẻ rầu rĩ vì em của anh hiện giờ có giống quái vật chút nào đâu.”

“Khi quái vật cho đi và đòi hỏi tình yêu, nó không quan tâm đến cảm xúc của đối phương. Đôi lúc khi đối phương cảm thấy không thoải mái vì nó, nó còn cảm thấy vui vẻ vì điều đó.”

Bạch Liễu rũ mắt xuống, viền mắt phủ một tầng sáng xanh bạc mờ nhạt, hắn nắm tay Tạ Tháp, hôn lên từng khớp ngón tay của Tạ Tháp: “Từ góc độ này mà nói, anh còn giống với nhân loại hơn em, Tạ Tháp.”

Lồng ngực Tạ Tháp phập phồng lên xuống, y cúi người ấn Bạch Liễu vào trong bồn tắm, giữ hai tay Bạch Liễu nhấc bổng lên rồi nâng hắn về phía sau: “Bạch Liễu, chuyện đó làm em vui vậy sao? Em thích như vậy sao?”

Giọng hắn bắt đầu cao lên: “Tôi cứ tưởng em ghét tôi như vậy.”

“???” Bạch Liễu bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, bình tĩnh ngăn cản động tác của Tạ Tháp, “Ý em không phải vậy, hôm nay không thể… ư.. “

“Tôi vẫn luôn muốn làm em trong bồn tắm.” Tạ Tháp vùi đầu vào vai Bạch Liễu đang thở hổn hển, “nhưng em cứ mãi không chịu, cuối cùng thì…”

“Em vẫn như trước, nằm gọn trong bồn tắm chỉ chạm đến bờ vai tôi, đáng yêu quá, tôi có thể ôm trọn lấy em…”

“Rúc vào trong lòng tôi giống như khi còn bé, Bạch Liễu, tôi thích thế này lắm.”

Tạ Tháp nâng khuôn mặt của Bạch Liễu lên, âu yếm hôn hắn thật sâu, vào giây phút cuối cùng khi Bạch Liễu thật sự mất đi ý thức, hắn do dự tự hỏi thầm trong lòng —— hình như hắn bị Tạ Tháp đảo ngược kịch bản rồi thì phải…

Ngày hôm sau, Bạch Liễu chính thức đến văn phòng trình diện đi làm.

Lục Dịch Trạm nhìn sắc mặt Bạch Liễu hoảng hồn: “Cậu thức cả đêm chơi game đấy à, sao nhìn kiệt sức phờ phạc vậy?”

Bạch Liễu quỷ dị trầm mặc một hồi, sau đó đem huy hiệu kiểm tra đo lường giá trị dục vọng trong tay giao cho Lục Dịch

Trạm: “Đại khái là vậy.”

Lục Dịch Trạm cầm lấy huy hiệu, nhìn giá trị thì giật mình lần nữa, kinh hãi quay đầu nhìn Bạch Liễu: “Cậu chơi trò chơi gì vậy?… Mới có một ngày mà giá trị dục vọng tụt thấp như vậy?!”

Nhìn trị số dục vọng thế này thì quả thật có thể gọi là thanh tâm quả dục!

Sắc mặt Bạch Liễu trầm xuống: “Tôi vật lộn với một con quái vật rất lợi hại trong phòng thuê suốt một ngày, truy đuổi hết lần này đến lần khác, mấy lần suýt chút nữa là chạy thoát được nhưng lại bị kéo trở về, cuối cùng sém tí bị giết trong phòng tắm, khó khăn lắm mới trèo ra khỏi bồn tắm, cả người bê bết máu.”

“…chỉ là một trò chơi kinh dị bình thường thôi mà, sao có thể tiêu hao tinh lực của cậu đến nông nỗi này vậy?” Lục Dịch Trạm buồn cười không nói nên lời.

“Chủ yếu là do quái vật quá mạnh đi.” Bạch Liễu lắc đầu nghiêm túc thở dài, chống đỡ tay vịn tay vịn chậm rãi ngồi xuống ghế, “Hơn nữa, tôi cũng đã già rồi, quái vật huyết khí phương cương đuổi theo tôi rất hăng hái, vốn dĩ tôi cũng muốn anh ấy đuổi theo một lúc, chậm rãi đùa chơi với anh ấy, nhưng lực bất tòng tâm, tinh lực không đủ.”

Bạch Liễu ngẩng đầu cười như không cười, nhìn về phía Lục Dịch Trạm, khoát khoát tay: “Đành để anh ấy bắt được tôi, hung hăng đè tôi ra làm vậy.”

“……” Lục Dịch Trạm cứ luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm nhưng cũng không biết là chỗ nào, anh sững người một lúc rồi cười rộ lên, “Lâu lắm mới thấy có trò có thể giằng vặt cậu ra nông nỗi này, sau này nếu muốn tiêu hao giá trị dục vọng thì chơi trò này là được.

“Trước mắt chơi không nổi.” Bạch Liễu lắc đầu, hắn cười nham hiểm, “Ít nhất cũng phải nửa tháng nữa.”

“Tôi khóa trò chơi trong ngăn kéo rồi.”

Tạ Tháp thẫn thờ nhìn mảnh giấy do Bạch Liễu để lại trong ngăn kéo ——

—— Bởi vì tiêu hao quá mức nên người yêu của anh đã bị ốm nhẹ, ăn chay nửa tháng.

ps. Bồn tắm không tồi, lần sau thử lại nhé, để em tự động (cười)

Tạ Tháp siết chặt tờ giấy, nhắm mắt, lồng ngực phập phồng.

Cái tên Bạch Liễu này xấu xa quá đi mất, nhịn nửa tháng thì nhịn nửa tháng, còn ráng lấy cà rốt treo y nữa, cứ nhất định phải câu y khó chịu thì mới hài lòng

Y ngộ ra được chân lý rồi.

Bạn đời Bạch Liễu độc ác chỉ thích nhìn y đau khổ thôi.